

Luận Kính Định

Đạo
Đức
Đạo

Mục lục

- Chương 1: Người Không Giống Người
- Chương 2: Người Trong Ngăn Tủ
- Chương 3: Người Thứ Ba
- Chương 4: Rốt Cuộc Là Ai
- Chương 5: Người Giết Người
- Chương 6: Một Ly Rượu, Ba Mạng Người
- Chương 7: Người Trong Mơ
- Chương 8: Người Đẹp Trên Sông
- Chương 9: Tiếng Gió Ánh Trăng, Bóng Người Ca Múa
- Chương 10: Người Và Cá
- Chương 11: Người Trong Khu Đổ Nát Dưới Mưa
- Chương 12: Người Chưa Từng Nghi Ngờ Huỳnh Đệ Của Mình
- Chương 13: Dao Và Đầu Người
- Chương 14: Người Trong Chợ
- Chương 15: Người Cầm Dù
- Chương 16: Ho Và Cúi Đầu
- Chương 17: Kỳ Tích
- Chương 18: Vẻ Mặt Tươi Cười
- Chương 19: Huỳnh Đệ
- Chương 20: Đâu Chỉ Là Thiên Hạ Đệ Nhất
- Chương 21: Ta Bằng Lòng
- Chương 22: Chức Vị
- Chương 23: Hành Động Tảo Lôi
- Chương 24: Người Trong Lưới
- Chương 25: Tịch Mịch Và Bất Bình
- Chương 26: Ham Vui Và Mãn Nguyện
- Chương 27: Rút Kiếm
- Chương 28: Dao Hay Là Kiếm
- Chương 29: Thùng Cơm Và Heo
- Chương 30: Là Yêu Hay Là Hận
- Chương 31: Là Địch Hay Là Bạn
- Chương 32: Không Hỏi Muôn Dân Hỏi Quý Thần
- Chương 33: Cứu Mạng
- Chương 34: Chỉ Là Vì Bụng Đói
- Chương 35: Cút Hay Là Chết
- Chương 36: Hoa Rơi Trong Mơ
- Chương 37: Thủ Dao Chương Kiếm
- Chương 38: Người Trống Rỗng

Chương 39: Tam Chi Đạn Thiên

Chương 40: Kinh Trập

Chương 41: Tương Tư Nhất Dao, Tiêu Hồn Nhất Kiếm, Kinh Mộng Nhất Chi

Chương 42: Quan Tài

Chương 43: Lâm Bình Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiên

Chương 44: Ngạo Mạn Và Nhẫn Nhục

Chương 45: Đệ Nhất Vô Sĩ Quý Kiến Sầu

Chương 46: Thiên Hạ Ngốc Nhất Tiểu Thạch Đầu

Chương 47: Tự Hiếu Lòng Minh

Chương 48: Ta Mời

Chương 49: Đốt Hương

Chương 50: Hồng Lô Mộng

Chương 51: Thất Đạo Toàn Phong

Chương 52: Tiếng Gió, Tiếng Mưa, Tiếng Rút Dao, Tiếng Tiếng Vào Tai

Chương 53: Hiệu Lệnh

Chương 54: Chuyện Nhà, Chuyện Nước, Chuyện Thiên Hạ, Chuyện Chuyện Thương Tâm

Chương 55: Bao Nhiêu Mưa Gió

Chương 56: Rác Rưởi

Chương 57: Quay Đầu Lại Thấy Ánh Dao

Chương 58: Tổng Tiến Công

Chương 59: Hoàng Hôn Tế Vũ Hồng Tụ Dao

Chương 60: Một Dao Của Ôn Nhu

Chương 61: Một Chiếc Đầu Tốt, Dao Ai Chặt Xuống

Chương 62: Tất Cả Bình An

Chương 63: Dao Vừa Nơi Tay Người Đã Hóa Điện

Chương 64: Người Khâu Áo Vẫn Tiếp Tục Khâu

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Người Không Giống Người

Có rất nhiều người đến kinh thành để tìm vận may, Vương Tiểu Thạch là một trong số đó. Hắn trẻ tuổi, tuấn tú, chí lớn, tài cao, vượt đường xa tìm đến. Mặc dù nghèo rớt mồng tơi, nhưng hắn vẫn cảm thấy gió thu mơn man, mưa phùn dào dạt, trước mắt là giang sơn vạn dặm, không gì có thể ngăn cản được chí khí xông pha giang hồ. Ngay cả mưa xuân trên lầu, tiếng tiêu như gió sớm nổi lên, trăng tàn rụng xuống, hắn cũng có một cảm giác mỹ lệ ưu sầu mà không phải thê lương.

Vương Tiểu Thạch có điểm khác biệt so với nhiều người, hắn mang theo một thanh kiếm.

Kiếm của hắn đương nhiên là dùng vải quấn chặt. Hắn không phải là quan sai, cũng không phải bảo tiêu, chỉ là một lữ khách quần áo giản dị, nếu không dùng vải che vũ khí này đi khó tránh khỏi sẽ dẫn đến nhiều phiền phức không đáng có.

Kiếm được vải dày quấn lại nhiều vòng, chỉ có một đặc tính, đó là chuôi kiếm hình cong.

Kiếm vốn thẳng.

Chuôi kiếm cũng vốn thẳng.

Nhưng chuôi kiếm của hắn lại cong như vầng trăng khuyết.

Trong Hoàng Hạc lâu thối sáo ngọc

Giang thành tháng năm rụng hoa mai

Nếu như Vương Tiểu Thạch không ngưỡng mộ cái tên Hoàng Hạc lâu, tiện đường đi ngang qua dừng lại Hồ Bắc tham quan danh lầu thẳng cảnh này một chút, hẳn sẽ không gặp được Bạch Sầu Phi.

Giả sử hẳn không gặp Bạch Sầu Phi, vậy thì tất cả những chuyện sau này không nhất định sẽ xảy ra, cho dù có xảy ra cũng sẽ không đồng dạng.

Nhân sinh thật ra chính là như vậy, trong lúc vô ý, nhìn nhiều thêm một cái, nghe nhiều thêm một câu, có thể sẽ tạo thành biến đổi rất lớn; còn khi dùng hết tâm tư, trái lại chưa chắc đã được như ý nguyện.

Nước sông cuồn cuộn, sương khói lượn lờ. Lầu trên lầu dưới vẫn có không ít bút tích văn chương của phong lưu danh sĩ, thế nhưng trên con đường phía dưới Hoàng Hạc lâu lại tụ tập chợ búa, tiếng rao ồn ào, nồng nặc mùi tanh của tôm cá và gà vịt lợn heo, vết dơ đầy đất. Hoàng Hạc lâu vốn đầy ý thơ nay đã hoàn toàn thay đổi.

Có điều các tiểu thương và lái buôn đều biết, những người mộ danh đến nơi đây chưa hẳn chỉ là để xem phong cảnh, cũng có thể nhân cơ hội dạo chơi mua sắm. Những cô gái trắng hoa cũng dùng thuyền trên sông, sáo mời đàn gọi, dâng rượu tiếp khách.

Vương Tiểu Thạch xem qua một vòng. Ánh mắt của các tiểu thương xưa nay đều rất khôn khéo, thấy hẳn ăn mặc nghèo nàn, đoán rằng trên người cũng không có bao nhiêu bạc, cho nên cũng không chào hỏi nhiều.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy mất hứng, đang muốn lên thuyền qua sông, chợt nghe tiếng thanh la vang vọng, nhất thời khiến cho hắn chú ý. Chỉ thấy tại một khoảng đá xanh diện tích tương đối rộng nơi đầu đường, vốn dành cho những người biểu diễn tạp kỹ dùng đang có không ít người vây xem,

châu đầu ghé tai bàn luận. Đợi người biểu diễn đọc xong một đoạn giới thiệu, sẽ có tiểu đồng đi đến thu tiền. Thông thường những người đứng xem đều sẽ ném vào mấy văn tiền, người biểu diễn chấp tay tạ ơn, nói vài câu nịnh nọt khách sáo, sau đó mới tiếp tục biểu diễn.

Vương Tiểu Thạch cũng ham vui đi qua xem thử.

Hắn chỉ vừa nhìn một cái.

Tất cả đã xảy ra, không thể nào tránh được.

Khi hắn đang đi đến, trong đầu cũng hiện lên suy nghĩ: “Có khi nào là một cô gái xinh đẹp làm nghề giang hồ mại võ đang luận võ chọn rể, vừa nhìn rồi nảy sinh tình cảm, giống như trên sân khấu kịch trình diễn vậy?”

Không phải.

Hắn lại thấy một thứ làm cho hắn kinh hãi.

Đó là người, nhưng lại không giống người.

Trên khoảng đá xanh, mọi người đứng thành một vòng lớn. Bên trong vòng tròn có vài đại hán cao lớn đang khua chiêng gõ trống, hát hò diễn thuyết, làm động tác gây cười; còn có hai thiếu phụ khỏe mạnh dắt theo hai con khỉ nhỏ mang mặt nạ, cầm đao kiếm nhỏ trong tay, đang đứng trên dây thừng và ghế dựa nhào lộn làm trò, trên cổ bọn chúng đều buộc dây xích nhỏ.

Ngoài ra còn có mấy con khỉ lớn bị dây xích to trói lại, cặp mắt già nua mệt mỏi đang nhìn những con khỉ nhỏ biểu diễn giữa sân, giống như những lão nhân sắp qua đời đang tiếc nuối nhìn đám trẻ chơi đùa.

Những thứ này đều không làm Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên. Thứ thật sự khiến cho hắn kinh ngạc chính là người.

Trên khoảng đá xanh còn có vài “người”.

Gọi bọn họ là người, thật sự là một chuyện tàn nhẫn.

Trong số những người này, có người không có tay, có người không có chân, có người tay chân đều cụt, chỉ còn lại một tay một chân hoặc là chỉ có một tay hoặc một chân; còn có một người cả tay chân đều không có, chỉ biết mở miệng kêu ê a, khiến cho những người nhìn thấy phải xót xa.

Ngoài ra còn có vài “người” hình dáng càng kì dị hơn. Có một người thân thể bị chôn trong vò cao ba thước, chỉ lộ ra chiếc đầu ngậy ngô đang cười hì hì. Chiếc đầu này thừa thừa tóc bạc, nhưng lại có một khuôn mặt non nớt như trẻ con.

Một “người” khác có khuôn mặt rất bình thường, nhưng phần dưới lại giống như khi, toàn thân đầy lông dài, chỉ là thân thể không linh hoạt được như khi mà thôi.

Trong đó có “một người”, vốn là do phần lưng của hai người nối liền với nhau, trông giống như hai người một thể, một phần lưng dính hai thân thể. Còn có một người thân thể và tứ chi đều như bình thường, nhưng gương mặt lại bị hủy toàn bộ, ngũ quan chen lấn vào nhau, mũi xéo môi xiên, mắt mù răng lệch, vô cùng kinh khủng. Ngoài ra còn có mấy người dùng vải đen che một cái rương lớn, không biết có gì bên trong.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn liền không muốn nhìn nữa, chỉ cảm thấy ông trời sao mà bất công, lại tạo ra những người như vậy. Hắn móc ra một khối bạc vụn, ném vào trên sân.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua một lần, còn chưa nhìn hết, nhưng ấn tượng lưu lại trong lòng rất khó phai mờ.

Hắn đã đi được vài bước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vì sao có người khỏe mạnh, lại có người sinh ra không trọn vẹn?

Lúc này còn chưa đi qua hàng ngũ những người đứng xem, chợt có người kéo kéo góc áo của hần.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu nhìn, trông thấy một người cao không đến ba thước, đầu rất lớn, hai mắt vô thần, tứ chi nhỏ gầy héo hon, trông giống như một đứa trẻ. Y đang cầm một cái bát sứ, đưa tay chỉ chỉ vào giữa sân, lại chỉ chỉ vào bát.

Vương Tiểu Thạch biết người này muốn xin tiền mình.

Lúc này bạc trên người hần chỉ còn một ít. Số bạc này vốn là do mười ngày trước hần bán con ngựa theo bên mình.

Khi hần bán ngựa, tâm tình rất chán nản, không nghĩ tới chỉ còn lại một con ngựa đã theo mình ngàn dặm, lại không thể bầu bạn đến kinh thành.

Võ sĩ bán ngựa, chẳng phải cũng thất vọng và nuối tiếc như anh hùng treo kiếm, tướng quân cưỡi giáp sao?

Nhưng hần lại rất nguyện ý quyên tiền giúp đỡ những người đáng thương trời sinh tàn tật này.

Người lùn kia kêu lên ê a, vung tay múa chân. Vương Tiểu Thạch gật đầu, vừa móc tiền vừa nói:

- Thật đáng thương cho người lại gặp phải một kẻ nghèo như ta. Hi vọng sẽ có một người lương thiện thu dưỡng các người, không đến nỗi phải nếm gió nằm sương nơi đầu đường góc phố.

Khi Vương Tiểu Thạch nói những lời này, hần rất thành tâm thành ý, nhưng hần lại nghe được một tiếng cười nhạt.

Tiếng cười nhạt kia như vang lên bên tai.

Hắn lập tức đảo mắt nhìn qua những người bên cạnh, trông thấy tất cả đều đang nhìn những “người nhỏ” biểu diễn giữa sân, thỉnh thoảng vỗ tay khen ngợi, không có người nào nhìn về phía hắn.

Chỉ có một người đang ngẩng đầu nhìn trời.

Người này mặc y phục hoa gấm, tuần tú trẻ tuổi, đứng trong đám người giống như hạc giữa bầy gà.

Y ngẩng đầu lên trời, vì vậy không thấy rõ mặt mũi lắm.

Bởi vì ánh mắt của mọi người đều nhìn vào giữa sân, chỉ có một mình y là nhìn lên trời, cho nên Vương Tiểu Thạch mới chú ý đến, nhưng cũng không rõ có phải người này vừa cười nhạt hay không.

Sau khi Vương Tiểu Thạch nói mấy câu đó, khuôn mặt người lùn kia liền hiện lên vẻ cảm động, hoa tay múa chân, nói vài câu ê a nghe không nên lời, đại khái là cảm tạ Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cầm mấy khối bạc vụn, đang muốn đặt vào trong bát, ánh mắt vừa liếc nhìn, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Người lùn kia nhận bạc xong, lại đi qua kéo góc áo một người khác để xin tiền.

Vương Tiểu Thạch giống như nghĩ đến một việc gì kì lạ, hình như có liên quan đến “đầu lưỡi”, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, không nhịn được lại nhìn chung quanh sân một chút.

Lúc này những tiếng leng keng vang lên, hai con khỉ lớn đang bắt chước người so đao múa thương. Người đứng xem vỗ tay khen ngợi, nhìn động vật bắt chước động tác của con người chém chém giết giết, dường như càng cảm thấy vô cùng đặc sắc.

Suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch càng trở nên rõ ràng, bởi vì hắn nhìn thấy một thứ.

Đao.

Đầu lưỡi.

Hắn lập tức liên tưởng đến: người lùn kia có thể không phải sinh ra đã câm, đầu lưỡi của y là bị cắt đứt.

Hắn có thể phán đoán chuẩn xác, đầu lưỡi của người lùn kia là bị đao sắc cắt đứt.

Hắn thậm chí có thể phán đoán ra một sợi tóc bị kiếm hay đao cắt đứt, bởi vì hắn là Vương Tiểu Thạch. Truyền nhân duy nhất của “Thiên Y Cư Sĩ”, Vương Tiểu Thạch.

Khi Vương Tiểu Thạch phát hiện người lùn kia cũng không phải trời sinh đã câm, mà là đầu lưỡi bị người ta cắt đứt, trong lòng chỉ cảm thấy đau xót.

Loại cảm giác này rất kì lạ. Hắn đã từng thấy người ta giết cá trong chợ, khi đó hắn cũng có cảm giác đau lòng như vậy, giống như từng nhát dao kia không phải đang xẻ bụng cá mà là đang cắt vào tâm khảm của mình.

“Loại người giống như ngươi, thật sự không thích hợp để luyện võ.” - Đây là đánh giá của “Thiên Y Cư Sĩ” đối với Vương Tiểu Thạch.

Một cao thủ võ lâm chân chính, nhất định phải vô tình như trời đất, tâm như nước lặng, mới có thể cao thượng vong tình, không ngạo không thẹn với thế gian.

Vương Tiểu Thạch lại không phải, Vương Tiểu Thạch đa tình.

Thế nhưng, vào mười năm sau, Vương Tiểu Thạch lại cầm một thanh kiếm vô tình, luyện đến đa tình thâm tình, đánh bại một thanh kiếm tuyệt tình trên tay “Thiên Y Cư Sĩ”. Ngay cả “Thiên Y Cư Sĩ” cũng chỉ đành than thở: “Ta thấy hãn khi còn bé ngay cả một con thỏ cũng không chịu săn đuổi, thấy mèo chó nhỏ ven đường liền ôm về nuôi nấng, khi đánh nhau với các tiểu tử khác phái thà rằng mình bị thương cũng không muốn đả thương người khác, vốn cho rằng tiểu tử này không có tiền đồ. Không nghĩ tới...” - Ông lại cảm thán: “Hãn không chỉ luyện thành kiếm thuật của người, ‘Nhân Kiếm’, cũng đồng thời thành tựu đao thuật. Võ công của hãn, mặc dù có thể không phải là vô địch, nhưng cũng vượt xa những người cùng trang lứa.”

Vì vậy Vương Tiểu Thạch mang theo thanh kiếm này, cùng với tiếng tăm ít ỏi đi đến kinh thành để tìm cơ hội.

Nhưng tại nơi này hãn lại gặp phải một người lùn bị cắt đầu lưỡi.

Vương Tiểu Thạch phát giác đầu lưỡi của người lùn là bị đao cắt đứt, đồng thời cũng phát hiện một chuyện khác làm cho hãn càng giận dữ không thể kìm được.

Những người cụt tay cụt chân kia, hầu hết đều là do bị binh khí chặt đứt.

Người bẩm sinh tàn tật, miệng vết thương sẽ không như vậy.

“Chẳng lẽ bọn họ gặp phải thảm họa chiến tranh, hoặc là bị thổ phỉ tấn công? Nếu quả thật là thế, sao bọn họ lại chọc phải những kẻ bất lương như vậy, hơn nữa còn tập trung ở nơi này?” - Vương Tiểu Thạch nghi hoặc.

Hãn không nhìn được ngòi xồm xuống, nhìn một người dị dạng bị chặt đứt hai chân và một tay.

Người nọ kêu lên ê a, giống như đang ngạc nhiên vì sao Vương Tiểu Thạch lại nhìn y như vậy, cũng giống như đang thổ lộ nỗi đau vô tận mà y phải chịu.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn, lập tức không nhìn được ngón tay run lên. Người đáng thương này không chỉ bị chặt đứt hai chân và một tay, ngay cả đầu lưỡi cũng bị người ta cắt xuống.

Ai lại tàn nhẫn như thế?

Bỗng nhiên một đại hán đi ngang qua, đụng vào Vương Tiểu Thạch một cái, đồng thời trợn mắt nhìn hắn, thấp giọng quát:

- Muốn cho tiền thì cho, không cho thì đừng cản lối!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Tay của y là bị người ta chém đứt phải không?

Đại hán kia lấy làm kinh hãi, trừng mắt liếc nhìn Vương Tiểu Thạch. Khi thấy đối phương chỉ là một thư sinh tao nhã, hắn liền không để vào mắt, vẫn thấp giọng quát:

- Người hỏi chuyện này làm gì?

Vương Tiểu Thạch tiếp tục hỏi:

- Chân của y là bị người ta chặt đứt phải không?

Đại hán kia định phát tác, nhưng lại không muốn kinh động đến những người đứng xem, đành phải cố nén, gầm nhẹ:

- Chuyện này liên quan cái rắm gì đến ngươi!

Hắn dùng tay thô lỗ đẩy vai Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch cũng không chống đỡ, mượn thế lui nửa bước, vẫn tiếp tục hỏi:

- Đầu lưỡi của y là bị người ta cắt đứt phải không?

Đại hán kia xông tới một bước, bỗng phát giác trong số những người đứng xem đang có người nhìn về phía bọn họ, liền miễn cưỡng nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ vào vai Vương Tiểu Thạch:

- Đứng cho vững nhé!

Sau đó hần lại nhe răng trầm giọng đe dọa:

- Nói cho người biết, không phải chuyện của người thì ít gây phiền phức đi!

Dứt lời hần liền dùng hai tay ôm lấy người tàn tật, xoay người đi vào trong sân, thỉnh thoảng vẫn trợn cặp mắt hung bạo nhìn Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch phát giác trên mặt người tàn tật kia lộ ra vẻ kinh hãi như sắp chết.

Hần đang muốn hành động, chợt nghe một giọng nói:

- Việc nhỏ không nhịn sẽ làm loạn kế lớn. Không biết nội tình, phát tác thì có tác dụng gì?

Giọng nói này gần đến nỗi như vang lên bên tai Vương Tiểu Thạch.

Hần lập tức quay đầu lại.

Chỉ thấy trong nhóm hơn trăm người, hán tử cao lớn đang ngẩng đầu nhìn trời kia đột nhiên cúi đầu từ trong đám người bước đi.

Vương Tiểu Thạch trong lòng khê động, đang muốn đi vào trong đoàn người đuổi theo người nọ, bỗng nhiên trước mặt có một người chen qua. Người đến và người đi một vào một ra, khiến cho trong đám người nổi lên tiếng mắng chửi. Suýt chút nữa Vương Tiểu Thạch đã đụng phải người mới đến.

Người đến nhắc khuỷu tay trái lên, che ngực rẽ qua đoàn người. Bởi vì lách quá vội, không ngờ lại giẫm phải gót chân của một thiếu phụ đang đứng xem. Thiếu phụ kia nhin không được mắng một câu:

- Không có mắt à!

Người nọ nhướng mày, muốn phát tác, nhưng cuối cùng lại nhin xuống.

Vương Tiểu Thạch vừa thoáng nhin, liền trở nên ngây dại.

Hắn chưa từng nhin thấy nam tử nào đẹp như thế.

Đôi mày liễu mỏng như dao một nhướng một trầm, có vẻ tuấn tú không thể nào tả được. Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của chiếc nón lá chiếu vào, khiến cho khuôn mặt của y trở nên nửa sáng nửa tối, sáng thì như mỹ ngọc, tối lại có một vẻ xinh đẹp ôn nhu. Chỉ một khoảnh khắc như thế, người nọ đã nhúu mày, đưa tay kéo chiếc nón xuống, sau đó đi vòng qua, thoát nhin giống như đang tìm kiếm người nào.

Vương Tiểu Thạch chú ý đến bên hông của y có đeo một cái bọc hình dài.

Hắn vừa nhin đã biết, đó là đao.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Trong Ngăn Tủ

Người nọ đã đi vào trong đám người, không còn nhìn thấy.

Vương Tiểu Thạch lại nhìn về giữa sân, trông thấy mấy đại hán và phụ nữ đã thu dọn binh khí và đồ đạc trong sân, vội vã rời khỏi. Đoàn người đứng xem cũng bắt đầu tản đi.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhớ tới câu nói: “Việc nhỏ không nhịn sẽ làm loạn kế lớn. Không biết nội tình, phát tác thì có tác dụng gì?”. Hắn dự định trước tiên sẽ theo dõi nhóm người biểu diễn tạp kỹ này để điều tra chân tướng.

Bọn họ băng qua đường cái, lại đi qua hẻm nhỏ. Người đi lại trên đường lúc nhiều lúc ít. Đám người biểu diễn tạp kỹ kia vừa đi vừa nói chuyện, có cả một số lời thô tục, thỉnh thoảng lại đá một cái hay đánh mấy roi vào phía sau những người lùn và dị dạng.

Nhìn cảnh tượng này, không hề giống như bọn họ đang cùng bước đi, mà lại giống như chủ nhân đang xua đuổi gà vịt hay súc vật. Chủ nhân đối đãi với nô lệ cần phải thét lớn và quát roi, như vậy mới biểu hiện được uy phong của mình.

Vương Tiểu Thạch trông thấy cảnh này lửa giận càng bốc lên. Đúng lúc này, từ phía trước xa xa bỗng có một người đi đến.

Người này vóc dáng cao gầy, mặc một bộ áo bào dài màu xám, khuôn mặt trắng bệch như quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời, lại giống như được trét lên một lớp phấn lạnh. Trên lưng y khoác một chiếc bọc vải vừa cũ vừa nặng nề.

Người này đến gần.

Tất cả những người biểu diễn tạp kỹ đều trở nên yên tĩnh.

Người này càng đến gần.

Vương Tiểu Thạch có thể cảm giác được sự khẩn trương của đám người biểu diễn tạp kỹ kia, thậm chí có người còn run rẩy hai chân giống như muốn bỏ chạy.

Ánh mặt trời lả lướt. Gió thu mơn man từ phía trước thổi đến mang theo vài phiến lá tàn. Tiếng sáo ngọc từ phương xa vọng lại, không biết ai thổi rồi lại ngừng, ngừng rồi lại thổi, giống như muốn thổi nhưng cũng muốn ngừng.

Là ai đang thổi sáo trong lầu họa?

Hoa cúc mùa thu nở từng khóm trước sân nhà. Con đường miên man ý thu này có thứ gì đáng sợ mà khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi như vậy?

Người nọ đã đi qua đám người biểu diễn tạp kỹ kia. Thậm chí y chưa từng ngẩng đầu nhìn một cái.

Lúc này những người biểu diễn tạp kỹ mới thở phào một hơi, có mấy người còn quay đầu lại nhìn người cao gầy khuôn mặt lạnh lẽo kia, trong mắt ẩn chứa vẻ sợ hãi.

Người nọ đã đến gần Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy sắc mặt của người này lạnh lẽo giống như một thi thể chôn kín trong lòng đất nhiều năm, thế nhưng khí lạnh tỏa ra từ chiếc bọc vải trên lưng y còn nặng hơn so với sát khí trên người. Cho đến khi sắp đi qua, y mới đột nhiên ngừng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch, ánh mắt lạnh lẽo như tia chớp trừng lên một cái.

Vương Tiểu Thạch trong lòng phát lạnh.

Người nọ đã đi qua.

Vương Tiểu Thạch lại phát hiện một chuyện kỳ quái.

Hắn phát hiện trên đường có mười một, mười hai người đang từ năm, sáu phương hướng khác nhau đi đến. Trong đó có người giống như du khách, có người như kẻ bán hàng rong, có người lại là tướng sĩ cầm theo chiêu bài, có cả công tử đang cầm lồng chim. Bọn họ có già có trẻ, trang phục không giống nhau, động tác cũng không đồng nhất, nhưng Vương Tiểu Thạch nhìn ra được, võ công của những người này đều tương đối lợi hại, mà mục tiêu của bọn họ chỉ có một... đó là theo dõi người cao gầy kia.

Người cao gầy kia là ai? Sao lại kinh động đến nhiều người như vậy?

Vương Tiểu Thạch nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Lúc này, những người biểu diễn tạp kỹ phía trước đã đi vào cửa lớn của một nhà trọ.

Vương Tiểu Thạch nhớ kỹ tên của nhà trọ này.

Hắn quay đầu nhìn lại, trông thấy người có vóc dáng cao gầy kia đã vòng qua một con hẻm nhỏ hẻo lánh. Mười một, mười hai người kia cũng tìm những lý do khác nhau, không hẹn mà cùng theo sát vào trong hẻm nhỏ.

Vương Tiểu Thạch trong lòng đã có dự tính, liền đi vào nhà trọ. Lúc này những người biểu diễn tạp kỹ đều đã lên phòng. Hắn hồ hững liếc mắt nhìn xem bọn chúng đi vào những gian phòng nào, khi đang muốn quay đầu rời đi, chợt thấy tên đại hán đã quát mắng hắn lúc trước đang đứng trên lan can lầu hai, giận dữ nhìn về phía hắn.

Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn tên đại hán kia cười một cái. Sau đó hắn rời khỏi nhà trọ, đi nhanh về phía con hẻm nhỏ kia.

Đám người biểu diễn tạp kỹ kia sẽ ở lại nhà trọ, tạm thời không thể trốn đi đâu được. Còn người có vóc dáng cao gầy rốt cuộc là ai? Y sẽ gặp chuyện gì? Điều này Vương Tiểu Thạch lại không thể bỏ qua.

Vương Tiểu Thạch chạy đến.

Gió thu vượt qua khuôn mặt, hiện lên một không khí xơ xác thê lương.

Vương Tiểu Thạch vừa vòng qua góc đường, cảnh tượng trước mắt lập tức làm cho hắn nghẹn họng nhìn trân trối.

Đầu hẻm có một gốc cây lê từ bức tường cũ mọc dài ra, lá cây đã rơi xuống bảy tám phần.

Sau đó chỉ có máu và chết chóc.

Mười một, mười hai người theo dõi kia nằm ngổn ngang trên mặt đất, không còn ai sống sót.

Người có vóc dáng cao gầy cũng không còn ở đó.

Vương Tiểu Thạch đi vào nhà trọ, sau đó đi ra, chạy vào hẻm nhỏ, tổng cộng chỉ mất một chút thời gian, nhưng trong khoảng thời gian đó mười hai người theo dõi kia đã gặp độc thủ. Đừng nói là không còn một ai sống sót, ngay cả một hơi thở cũng không lưu lại.

Là ai ra tay nhanh như vậy?

Bọn họ có thù sâu hận lớn gì?

Lúc này Vương Tiểu Thạch có hai lựa chọn, một là bỏ đi, hai là tiếp tục điều tra.

Hắn quyết định sẽ điều tra.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh lục soát mười hai thi thể trên mặt đất một lần, sau đưa ra ba phán đoán.

Thứ nhất, mười hai người này đều chỉ bị thương ở ngực, bị đâm một cái lỗ ngay giữa trái tim, người trúng chiêu lập tức tắt thở.

Thứ hai, khi mười hai người này chết đều không kịp kêu lên tiếng nào. Bên ngoài hẻm nhỏ là đường cái, người đi đường lui tới rất nhiều, chỉ cần có người kêu lên, nhất định sẽ kinh động đến mọi người. Nhưng mười hai người này lại chết mà chẳng hề kinh động cỏ cây, có thể khẳng định trước khi chết bọn họ không có cả cơ hội kêu lên.

Thứ ba, mười hai người này hầu hết dưới vạt áo bên hông đều có lệnh bài, hoặc trong tay áo có giấu thủ lệnh, giấy ủy nhiệm. Chẳng lẽ bọn họ là bộ đầu của Lục Phiến Môn, sai dịch trong nha môn, hoặc là những hảo thủ ăn cơm cửa công, cao thủ trong đại nội?

Nhưng mười hai hảo thủ này lại đồng loạt chết ở đây.

Vương Tiểu Thạch còn đang quan sát, chợt nghe thấy tiếng thét của một cô gái.

Nguyên lai có một nữ tử cùng tình lang đi ngang qua hẻm nhỏ, bỗng nhiên động tình, muốn tiến vào góc hẻm trao đổi tình cảm một phen, không ngờ lại nhìn thấy một đám người chết.

Còn có một người sống, đang quan sát những thi thể trên mặt đất.

Hai người trước sau kêu lên. Đợi đến khi một nhóm người đi ngang qua và hai gã nha sai chạy tới, trong hẻm nhỏ chỉ còn lại người chết đầy đất.

Nha sai vừa thấy án mạng lớn như vậy, người chết không chỉ có một, mà mình lại vừa lúc tuần tra ở khu vực này, lập tức mặt mày xanh mét, quay sang hỏi đôi nam nữ kia:

- Hung thủ đâu? Không phải các người nhìn thấy hung thủ ở đây sao?

Người nam kia nói:

- Đúng vậy, vốn là ở nơi này, nhưng sau đó không biết đã chạy đi đâu rồi.

Người nữ kia nói:

- Tôi nhìn thấy hắn...

Nha sai vội hỏi:

- Đã chạy đi đâu rồi?

Người nữ dùng tay áo khua khua nói:

- Vừa rồi hắn chỉ nhún một cái liền bay lên vách tường, sau đó lại nhảy một cái...

Nha sai nghe được liền trợn mắt.

Y ăn cơm của Lục Phiến Môn đã tròn hai mươi năm, chưa từng nghe qua loại chuyện ma quỷ như vậy. Vách tường cao đến hai trượng, làm sao có thể nhún một cái đã bay lên...

Mà lúc này, người cao gầy mặt trắng mặc áo bào màu xám kia cũng lẫn trong đám người đứng xem, chỉ có điều sắc mặt của y càng trở nên lạnh lẽo.

Vương Tiểu Thạch phi thân lên mái ngói, nhẹ nhàng như một chùm bông vải bốn lượng phát phơ, sau đó lại treo ngược trên xà nhà giống như một phiến lá trên ngọn cây còn chưa rút đung đưa trong gió.

Có điều đây không phải ban ngày, mà là một buổi tối có sao không trăng.

Vương Tiểu Thạch nằm trên nóc nhà trọ.

Hắn dùng ngón tay chấm chấm đầu lưỡi, nhẹ nhàng đâm ra một cái lỗ nhỏ, đưa mắt nhìn vào. Lúc này trong gian phòng lớn kia đang có bảy tám đại hán lực lưỡng ngồi ngay ngắn, ngoài ra còn có ba bốn phụ nữ cao to như nam giới, chính là đám người biểu diễn tạp kỹ nơi chợ buổi trưa.

Những người bị chặt đứt tứ chi đầu lưỡi, gã đại hán không cho phép người khác dò hỏi, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên bên tai, mỹ nam tử trong đám người, người có vóc dáng cao gầy khiến cho những người biểu diễn tạp kỹ sợ hãi, những người chết trong hẻm nhỏ... rốt cuộc là chuyện gì? Vương Tiểu Thạch quyết định tìm manh mối từ nhóm người biểu diễn tạp kỹ này.

Nhưng không có manh mối.

Những hán tử và phụ nữ kia đều tụ tập trong một gian phòng, nhưng sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng, không ai lên tiếng trước.

Chỉ thấy mấy tên hán tử kia thỉnh thoảng lại đứng lên thở dài, xoa xoa tay, nhưng vẫn không nói lời nào.

Vương Tiểu Thạch không muốn ở chỗ này chỉ để nếm gió năm sương.

Hắn thầm nghĩ: “Xem ra là không có tin tức rồi.”

Trước khi chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên nảy sinh một ý tưởng.

Hắn nhẹ nhàng nạy một miếng ngói lên, sau đó dùng tay nhấn một cái. Khi miếng ngói còn chưa rơi xuống, hắn liền xoay người nhảy ngược lên, sau đó hạ xuống, chỉ nhấp nhô vài cái đã đến bên cạnh cửa.

Chỉ nghe một tiếng “rộp”, miếng ngói rơi xuống sàn nhà. Những hán tử trong phòng quát lên, có người từ trong cửa sổ lướt ra, có người mở cửa quát mắng. Vương Tiểu Thạch trốn bên cạnh cửa, thừa dịp mấy kẻ kia hùng hổ chạy ra liền lách người vào trong phòng, sau đó ẩn thân trong chiếc tủ lớn bằng gỗ.

Hắn vừa tiến vào tủ gỗ, lập tức đóng cửa tủ lại, bỗng nhiên cảm thấy sờn gai ốc.

Bởi vì hắn nghe thấy được tiếng hít thở của một người.

Tiếng hít thở này vô cùng chậm rãi, vô cùng đều đặn. Người bình thường sẽ không hít thở chậm và nhỏ như vậy, trừ phi là đang ngủ say. Huống hồ, bình thường khi có người đột nhiên xông vào, hô hấp của người bên trong sẽ hơi chút hỗn loạn, thế nhưng tiếng hít thở này vẫn đều đặn như thường.

Có người đã sớm ở trong ngăn tủ này!

Người đó là ai?

Toàn thân Vương Tiểu Thạch đều ở trong trạng thái đề phòng.

Chỉ nghe bên ngoài cửa, đám người biểu diễn tạp kỹ đang nói chuyện với người của nhà trọ.

- Chuyện gì? Chuyện gì thế?

- Không có chuyện gì, chắc là có người đùa giỡn thôi.

- Đùa giỡn cái gì?

- Có người ném miếng ngói xuống, may là chạy nhanh, nếu không chắc phải đả thương người rồi.

- Mái ngói à? Đang yên đang lành sao lại rơi xuống?

- Ta làm sao biết, vì vậy mới phải đi xem thử.

- Nhà trọ này đã mở cửa được mười ba năm, chưa từng xảy ra chuyện náo loạn như vậy.

Tiểu nhị rất không có hảo cảm với đám người giang hồ chuyên vung đao múa thương này.

- Người nói vậy là có ý gì? Là nói chúng ta gây rối sao? Người nói thử xem, không có chuyện gì sao chúng ta lại muốn gây rối?

- Không đúng, không đúng! Có khi là mái ngói lâu năm không tu sửa, bị chuột ăn mòn nên rớt ra. Xin lỗi, xin lỗi, xin các khách quan thông cảm, bỏ qua cho!

Lão chương quỹ nhìn thấy đám hung thần ác sát này không phải hạng tốt lành gì, chỉ cầu dàn xếp cho ổn thoả.

Bảy tám gã đại hán kia lúc này mới hậm hực trở lại trong phòng.

Lúc này những phụ nữ canh giữ bên cửa mới đóng cửa lại, ngồi vây quanh trước đèn. Tên đại hán kia ném thanh đao lên trên bàn, tức giận nói:

- Bà nội nó, nếu không phải có chuyện trên người, chắc ta đã không nhịn được cơn giận này, cho hấn một đao, chém chết rồi tính sau!

Vương Tiểu Thạch ở trong ngăn tủ nín hơi lại.

“Người” trong ngăn tủ cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Chỉ nghe một giọng nói uy nghiêm khác vang lên:

- Thâm Thất, người đừng có lỗ mãng! Đêm nay cao thủ của tổng đường Lục Phân Bán đường sẽ tới. Người náo loạn như vậy, không muốn sống thì kệ người, nhưng mọi người đều muốn chết tử tế. Giờ ngộ thiếu chút nữa người đã động võ với người ta, ta thấy người không thể kìm được tính khí, thế nào cũng gây ra tai họa.

Vương Tiểu Thạch từ khe hở của cửa tủ nhìn ra ngoài, trông thấy người nói chuyện là một lão hán khỏe mạnh, bên hông giắt một cây thước sắt. Bên người hán còn có một phụ nữ mặt hồ mắt báo. Hai người đứng ở đó, những người bên cạnh cũng không dám ngồi.

Hán tử kia cúi đầu, bàn tay to như cái bát lớn nắm lại thật chặt, nhưng cũng không dám phản bác lời nói của lão đầu.

Một lát sau, một hán tử đầu hươu mắt chuột khác lên tiếng:

- Lão Thất, đây là người không đúng rồi. Nhìn bộ dáng người tức giận Lệ gia như vậy, tính ăn phân trừ cơm sao?

Hán tử kia vẫn không dám phản bác câu nào, nhưng bàn tay đã nắm chặt đến mức lộ ra gân xanh.

Chợt nghe lão đầu họ Lệ kia vân vê râu chòm xám trắng thừa thớt của lão, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, nói:

- Vì mấy người không liên quan, có đáng để đánh răn động cỏ không? Lý Việt, đã bảo người coi chừng ba gian phòng kia chưa?

Người đầu hươu mắt chuột kia lập tức cung kính nói:

- Vừa rồi tôi đã dẫn người đi xem qua một lần, hai vị huynh đệ canh gác mỗi phòng đều nói không có chuyện gì.

Lão đầu họ Lê ừm một tiếng, nói:

- Vậy thì tốt.

Hán tử đầu hươu mặt chuột kia nhân cơ hội thêm vào một câu:

- Ba sông sáu tỉnh, năm hồ bảy biển, có kẻ nào ăn tim gấu gan báo dám đến trêu chọc long đầu lão đại Lê Đan gia của trường phái biểu diễn tạp kỹ? Huống hồ, lần này ngay cả Lê nhị nương cũng dời gót sen tự mình xuất động, kẻ nào muốn tự rước lấy xui xẻo cơ chứ?

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, lập tức nhớ tới mấy nhân vật rất nổi danh trong võ lâm. Trong giang hồ có nhiều loại giáo phái khác nhau, trong có một giáo phái tự do gọi là “Bài giáo”. Phàm là người trong Bài giáo đều có chút bản lĩnh thật sự, như khi gặp phải thiên tai, đi bè gỗ gặp phải dòng chảy ngầm, trên sông gặp nước xoáy, cao thủ Bài giáo đều có biện pháp ứng phó; nếu gặp phải cướp bóc cũng có thể ứng phó bằng thực lực. Ngoài ra những người biểu diễn tạp kỹ trong giang hồ cũng tự kết thành một giáo phái, chữa bệnh bói toán hay làm nông buôn bán cũng thế. Bảy mươi hai nghề, ba mươi sáu nghiệp, mỗi loại đều có một long đầu lão đại nắm giữ đại cục.

Lê Đan chính là một trong số đó. Hãn và bào muội Lê Tiêu Hồng võ công cực cao, thủ đoạn độc ác, tại vùng Hồ Bắc rất có uy danh. Không biết vì sao tất cả bọn họ lại tụ tập tại nơi này? Người gọi là Thẩm Thất kia hẳn là “Quá Sơn Hổ” Thẩm Hằng; còn người gọi là Lý Việt kia chính là một tên lưu manh chuyên hoạt động tại khu vực Hoàng Hạc lâu, người ở nơi này sau lưng đều gọi hắn là “Hổ Tiền Hồ”.

Trí nhớ của Vương Tiểu Thạch rất tốt, mỗi khi hắn đến một nơi đều nhớ kỹ đặc tính và danh hiệu của những nhân vật võ lâm vùng đó. Không biết vì

sao, hắn luôn cảm thấy có một ngày những tư liệu này đối với hắn sẽ vô cùng hữu dụng.

Liệu có một ngày như thế hay không?

Vương Tiểu Thạch không biết.

Nhưng hắn lại biết một việc: các giáo phái trong thiên hạ đều thuộc sự quản chế của Lục Phân Bán đường tại kinh thành.

Anh hào trong thiên hạ đều khâm phục Lục Phân Bán đường. Bọn họ đem tất cả những gì kiếm được, chia ba phần rưỡi tặng cho Lục Phân Bán đường. Nếu sau này gặp phải bất cứ khó khăn gì, Lục Phân Bán đường nhất định sẽ trợ giúp bằng sáu phần rưỡi lực lượng.

Thiên hạ đều là một nhà. Hào hán trong thiên hạ đều gọi tổng đường chủ Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường là “lão đại”.

Có lẽ, thế lực chân chính có thể đối kháng với Lục Phân Bán đường chỉ có Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mà ở kinh thành, người có thể cùng Lôi Tồn xưng hùng cũng chỉ có một mình lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, “Hong Tụ Dao” Tô Mộng Châm.

Trong giang hồ mấy năm qua, những người không thuộc về danh môn chính tông, nếu không phải gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu thì cũng là Lục Phân Bán đường. Kim Phong Tế Vũ lâu có triều đình quan nha làm chỗ dựa, còn Lục Phân Bán đường lại gây dựng được căn cơ ổn định trong võ lâm và lục lâm, mỗi bên mỗi vẻ, không phân cao thấp.

Vì vậy có một câu nói lưu truyền: “Lục thành Lôi, tứ vạn Tô”. Ý của câu này là anh hùng trong thiên hạ ít nhất có bốn vạn người quy về dưới trướng của Tô Mộng Châm, nhưng tính tổng tỉ lệ, vẫn có sáu thành trở lên nương nhờ dưới đường của Lôi Tồn.

Chợt thấy nữ nhân dáng người cao lớn bên cạnh Lệ Đan mở chiếc miệng rộng cười cười:

- Lý Việt, khó trách người tung hoành ở vùng này lại đặc ý như vậy, chỉ riêng cái miệng này thôi cũng đủ làm người ta ghen lòng rồi. Xem ra, một ngày nào đó đám người giả thần giả quỷ trong giang hồ phải tôn người làm long đầu lão đại rồi.

Lý Việt mặt mày rạng rỡ nói:

- Nhị nương đừng trêu chọc ta! Làm long đầu lão đại phải có nắm tay cứng, ta chỉ có cái miệng này, muốn làm lão đại thì không bằng đi hỏi ông trời còn hơn.

Lệ Đan lại nhú đôi mày xám, vẻ mặt hiện đầy những nếp nhăn, không hề có một chút ý cười nào:

- Đêm nay người của Lục Phân Bán đường đến là ai? Sao vẫn còn chưa tới?

Lý Việt cẩn thận nói:

- Theo ta được biết, ít nhất có ba người tới, Thập Nhị đường chủ Triệu Thiết Lĩnh cũng sẽ tự mình giá lâm.

Huynh muội Lệ Đan đều thốt lên:

- A, hẳn cũng tới sao?

Lý Việt gật đầu:

- Xem ra, nói không chừng tổng đường thật sự có chuyện lớn giao cho chúng ta làm.

Dứt lời, ánh mắt của hắn liền sáng lên hưng phấn.

Lệ Tiêu Hồng lại lắc đầu nói:

- Ta lại cảm thấy hơi lo lắng.

Lệ Đan không hiểu quay sang hỏi:

- Mọi lo lắng chuyện gì?

Lệ Tiêu Hồng nói:

- Trước đây chúng ta chỉ là giang hồ mại võ, nhìn kẻ nào không vừa mắt thì có thể động đao trong sáng, chặt bỏ đầu người; còn khi gặp những kẻ thủ đoạn độc ác thì lại mài thương trong tối, đâm được một nhát xem như là có lời. Nhưng hôm nay, chúng ta lại đi bắt những hài nhi không liên quan, cắt lưỡi và tứ chi của chúng, có đứa thì xé đứt cơ lưng quăn vào nhau, có đứa thì cưỡng ép giao phối qua máu của súc sinh, làm cho chúng bị biến thành người lùn và dị dạng, nửa người nửa súc vật, loại chuyện này có phần thương thiên hại lý. Chúng ta cũng không phải là không thể cầm đao động thương, cướp bóc đoạt tiêu. Giết chết mười người Lệ Tiêu Hồng ta đảm bảo không hề chớp mắt, nhưng làm cho tiểu hài tử nhà người ta thành cái dạng này, ta thật sự không nhẫn tâm được. Ca, chúng ta hành tẩu trong giang hồ cũng có đôi chút tiếng tăm, hà tất phải làm vụ buôn bán không nguyên ý này! Nếu như để cho người ta tra được ngọn nguồn, huynh đệ bên dưới cũng chưa chắc đã phục, chẳng phải là làm mất uy danh của chúng ta sao? Nếu như tổng đường giao cho chúng ta chuyện tồi tệ như vậy, không làm cũng được.

Khi bà ta nói đến câu cuối cùng, đám người còn lại đều lộ ra vẻ khẩn trương. Lệ Đan lập tức quát lên:

- Mọii điên rồi sao?

Lệ Tiêu Hồng bị mắng, tính bướng bỉnh liền nổi lên, thanh âm lại gia tăng gấp đôi:

- Chẳng lẽ muội không nên nói sao? Bây giờ con một của Văn tuần phủ cũng bị bắt đến đây, lỡ may sự việc bại lộ, mọi người trong giáo phái chúng ta đều khó tránh khỏi liên lụy, đến lúc đó ca làm thế nào phục chúng?

Chỉ thấy khuôn mặt Lệ Đan lúc xanh lúc trắng. Ngọn nến tám góc trên bàn cũng không ngừng nhấp nháy.

Người kinh ngạc nhất vẫn là Vương Tiểu Thạch đang trốn trong tủ.

Thì ra những người tàn phế đáng thương ấy, tất cả đều do một tay bọn chúng tạo thành.

Vì sao bọn chúng lại làm như vậy?

Chẳng lẽ là do mệnh lệnh của Lục Phân Bán đường?

Tại sao Lục Phân Bán đường lại làm chuyện táng tận lương tâm này?

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Người Thứ Ba

Lệ Đan hít sâu một hơi, nén giận nói:

- Đại muội tử! Ba mươi sáu phân đà, bảy mươi hai nhánh sông, hai đường thủy bộ không nghe theo Tô công tử thì cũng là Lôi đường chủ. Tại Tây hồ chúng ta có thể hô mưa gọi gió, nhưng trong võ lâm huynh muội ta có tính là gì. Những lời vừa rồi, vạn lần mong Lý huynh và các vị huynh đệ đang ngồi bỏ qua cho, tai trái nghe thì tai phải quên, không truyền ra ngoài là được. Ngày khác các vị bằng hữu có chỗ cần dùng, họ Lệ này nhất định sẽ cố hết sức.

Thẩm Thất lên tiếng:

- Lão đại cứ yên tâm, chúng tôi đều không nghe rõ những lời nhị tỷ vừa nói.

Những người còn lại cả nam lẫn nữ đều đồng thanh lên tiếng.

Ánh mắt Lý Việt xoay chuyển, cũng phụ họa:

- Những lời này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Thấy mọi người đều nhìn mình không chớp mắt, y biết mình là “người ngoài” duy nhất tại đây, khó tránh khỏi bị nghi ngờ. Đám người này đều quen đi lại trên giang hồ, giết người như ma, lỡ may sợ mình bán bạn cầu

vinh, biết đâu sẽ giết người diệt khẩu. Nghĩ đến đây y vội vàng nghiêm mặt nói:

- Ta xin thề trước mặt chư vị, dùng tấm lòng thành, Lý Việt ta nếu tiết lộ lời của nhị nương một chữ nửa câu thì sẽ khiến cho ta như chuột chạy qua đường, không được chết tử tế....

Y còn chưa thề xong, Lệ Tiêu Hồng đã không nhịn phì cười:

- Người vốn đã là “chuột chạy qua đường”, sớm bị người ta giẫm đạp rồi.

Lý Việt xấu hổ nói:

- Nhị nương chê cười rồi.

Sự thấp thỏm trong lòng y lúc này mới được giải trừ.

Lệ Tiêu Hồng thở dài một hơi, nói:

- Ca, thật muốn tiếp tục gây nghiệp chướng sao?

Lệ Đan không kìm được, bàn tay lớn như quạt lá vỗ mạnh xuống bàn, cả giận nói:

- Câm miệng! Người nói như vậy không sợ “Tuyệt Sát lệnh” của tổng đường sao? Không muốn sống thì cũng đừng làm liên lụy đến huynh đệ một nhà!

Lệ Tiêu Hồng còn đang định cãi lại, chợt nghe bên ngoài vang lên hai tiếng chó sủa thê lương.

Mọi người trong phòng đều biến sắc, chỉ còn lại tiếng lèo xèo của những ngọn nến. Lý Việt cẩn thận lắng nghe, khi xác định chỉ là hai tiếng chó sủa một dài một ngắn mới vui vẻ nói:

- Là người một nhà.

Lệ Đan nhượng đôi lông mày xám, hai mắt thoáng hiện lên sát khí:

- Còn hện người bên ngoài tới sao?

Lý Việt cười nói:

- Lần này là tổng đường hện Cố đại tổng quản của “Nghiễn Mặc Trai” và Đinh lão bản của “Hí Ban Tử” đến đây.

Chỉ nghe dưới lầu vang lên hai tiếng vỗ tay rất nhỏ.

Lệ Tiêu Hồng lạnh lùng nói:

- Bọn họ cũng tới sao?

Lý Việt nói:

- Ta có huynh đệ canh giữ ở bên ngoài, không thể nào sai được.

Chợt nghe năm tiếng gõ cửa liên tục, sau đó là một tiếng “cộc”.

Lý Việt mở rộng cửa. Ánh nện nhoáng lên, vài người bước vào trong phòng. Hai người đi ở phía trước, phía sau bọn họ đều có hai người khác đi sát theo hai bên trái phải, giống như chỉ sợ người khác sờ vào một khối ngọc trên người mà bọn họ đang bảo vệ. Trong bốn người đi phía sau này có hai người dáng vẻ thư sinh, nhưng ánh mắt lộ ra không phải văn khí mà là sát khí, bọn họ bảo vệ một người trung niên mặc áo gấm có hai chùm râu mép, dáng vẻ giống như một thương nhân giàu có, đang híp hai mắt cười hì hì. Bên cạnh y là một thanh niên có khuôn mặt trắng nõn, hai hàng lông mày giương cao. Hai người đến cùng lúc nhưng không phải sóng vai mà đi. Phía sau thanh niên kia cũng có hai người như u hồn theo sát, trên vạt áo nơi hông đều có túi da cá không thấm nước, vừa nhìn đã biết là cao thủ ám khí.

Vừa thấy huynh muội họ Lê, hai người này lập tức chấp tay nói:

- Lê lão đại, Nhị muội tử, dạo này vẫn khỏe chứ?

Huynh muội Lê Đan cũng chấp tay nói vài câu khách khí. Lý Việt mở mọi người ngồi xuống, sau đó Lê Đan lên tiếng:

- Xem ra tổng đường rất coi trọng việc hôm nay, nếu không thì cũng không đồng thời kinh động đến đại chủ quản Cố Hàn Lâm của văn phòng tư bảo “Nghien Mặc Trai” và đại lão bản Đình Sấu Hạc của “Hí Ban Hành”.

Thương nhân áo gấm tên là Cố Hàn Lâm kia chấp tay cười nói:

- Không dám, không dám, ta chỉ là một kẻ bợ đỡ mà thôi, còn như Lê huynh và Nhị muội tử, cùng với Đình lão đệ đây mới là người tâm phúc dưới trướng tổng đường.

Lão bản Đình Sấu Hạc của Hí Ban (đoàn hát) kia lại không khách sáo, hai hàng lông mày cau lại, có vẻ ưu tư nói:

- Chuyện đêm nay nên cẩn thận vẫn tốt hơn. Ta nhận được báo cáo, Tiết Tây Thần của “Kim Phong Tế Vũ lâu” cũng đã đến vùng này rồi.

Huynh muội Lê Đan thất thanh hô lên:

- Quả nhiên là hắc!

Cố Hàn Lâm lập tức hỏi:

- Các người đã gặp hắc rồi sao?

Lê Tiêu Hồng nói:

- Hôm nay khi chúng tôi dọn đồ trở về chỗ này, trên đường đã gặp phải một người rất giống với sát tinh trong truyền thuyết kia.

Vẻ tươi cười của Cố Hàn Lâm lập tức biến mất, lạnh lùng lăm bằm:

- Tiết Tây Thần, Tiết Tây Thần, nếu như “Kim Phong Tế Vũ lâu” đã xuất động Tây Thiên Thần Sát này, chuyện có lẽ không đơn giản như vậy.

Đinh Sáu Hạc lộ ra vẻ ưu tư, nhưng giọng nói thì lại trong trẻo dễ nghe, ôn hòa mà rất rõ ràng:

- Nếu như Tiết Tây Thần đã đến, vậy thì án mạng mười hai bộ khoái vào giờ ngọ tại Đàm gia rất có thể là do hắn ra tay.

Cố Hàn Lâm lăm bằm:

- Mười hai mạng người, chỉ vung tay một cái đã đoạt đi, giống như ngắt một phiến lá vậy.

Lệ Đan hừ lạnh nói:

- Chúng ta không phải là lá cây.

Đinh Sáu Hạc nhàn nhạt nói:

- Cũng không khác gì đâu.

Lệ Đan cả giận nói:

- Người nói vậy là có ý gì?

Đinh Sáu Hạc nói:

- Chỉ bằng mấy người chúng ta thì còn không kinh động được “Tây Thiên Sát” trong “Kim Phong Tế Vũ lâu”.

Lệ Đan nhất thời không phát tác được. Lệ Tiêu Hồng liền hỏi:

- Như vậy hẳn đến vì ai?

Đinh Sáu Hạc nói:

- Ta không biết. Ta chỉ biết là ở trong kinh thành “Lục Phân Bán đường” và “Kim Phong Tế Vũ lâu” đang rất căng thẳng, có một người đã đặc biệt đến đây vì Tiết Tây Thần.

Lệ Đan tỏ vẻ sợ hãi nói:

- Là Thập nhị đường chủ Triệu Thiết Lãnh?

Đinh Sáu Hạc lắc đầu:

- Là Cửu đường chủ Hoắc Đồng.

Huynh muội họ lệ cả kinh:

- Hoắc cửu đường chủ!

Đinh Sáu Hạc gật đầu:

- Nghe nói đêm nay tổng đường phái đến ba người, một người là Hoắc Đồng, một người là Triệu Thiết Lãnh.

Lệ Đan đang muốn hỏi “còn một người nữa là ai?”, chợt nghe bên ngoài lại vang lên hai tiếng chó sủa, có điều lần này so với lần trước thì nhanh hơn nhiều.

Chỉ thấy những người trong phòng vẻ mặt đều ngưng trọng. Lệ Đan nói:

- Là người của tổng đường tới.

Nói đoạn liền chỉnh lại vạt áo muốn bước ra nghênh đón.

Đinh Sáu Hạc nói:

- Chưa hẳn.

Lệ Đan vốn nhìn kẻ này không vừa mắt, nhưng nhân vật quan trọng của “Lục Phân Bán đường” sắp đến, y cũng không tiện phát tác, chỉ trừng mắt nhìn một cái.

Đinh Sáu Hạc nói:

- Ta cũng có người mai phục ở gần.

Chợt nghe xa xa vang lên hai tiếng ếch kêu, lúc này khuôn mặt của Đinh Sáu Hạc mới giãn ra:

- Quả thật là người của tổng đường.

Y muốn đứng dậy mở cửa, thần thái so với Lệ Đan còn cung kính hơn.

Cố Hàn Lâm lại đưa tay ngăn cản.

Hai gã thư sinh phía sau y liền nhoáng người tiến đến phía trước cửa sổ, một người đẩy cửa sổ, người còn lại lấy đá lửa ra gõ một chút. Đóm lửa sáng lên, không lâu sau liền thấy trong bóng tối phía xa cũng lóe lên ánh lửa.

Lúc này Cố Hàn Lâm mới gật đầu:

- Đúng là người của tổng đường.

Lệ Đan hừ lạnh một tiếng:

- Cổ đại tổng quản và Đinh lão bản quả nhiên là nhiều tai mắt.

Cố Hàn Lâm khựng mặt:

- Không dám, không dám, đêm nay sứ giả của tổng đường đến, không thể nào không chu đáo một chút.

Lệ Đan sâu hít sâu một hơi, cố gắng trấn định:

- Tổng đường còn có một vị đến, không biết là ai?

Đinh Sáu Hạc không tự chủ được hơi bất an, thuận miệng đáp:

- Có thể là...

Y còn chưa nói xong, chợt nghe dưới lầu vang lên tiếng gõ tay, ngay cả Vương Tiểu Thạch trong tủ gỗ lúc này cũng nhin không được tính hiếu kỳ.

Mục đích hẳn tới nơi này vốn là muốn biết những người tàn tật đáng thương kia vì sao lại bị người khác hãm hại, không ngờ lại gặp được trận náo nhiệt này, ngay cả nhân vật danh chấn đại giang nam bắc như Triệu Thiết Lãnh và Hoắc Đồng cũng sắp xuất hiện trước mắt.

Lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, năm tiếng nhanh và một tiếng chậm.

Đám huynh muội Lệ Đan, Cố Hàn Lâm, Đinh Sáu Hạc đồng loạt chỉnh lại vạt áo, đứng gần trước cửa, để Lý Việt ra mở cửa.

Cửa mở, những không có ai.

Lý Việt ngạc nhiên:

- Sao không có...

Vương Tiểu Thạch từ trong khe hở của chiếc tủ nhìn ra, chỉ thấy ánh nền hơi nhoáng lên, sau đó trong phòng đã có thêm ba người, không một tiếng động như lá rụng từ ngoài cửa sổ lướt vào.

Ba người.

Một lão nhân gầy đét hói đầu, mày bạc râu trắng, đôi tay thu lại trong tay áo giống như đang cầm trôn bảo gì, không muốn cho người khác thấy.

Một người lạnh như sắt thép.

Khuôn mặt của y hình vuông, vóc người cũng hình vuông, ngay cả tay chân cũng là hình vuông, cả người giống như một chiếc rương.

Một chiếc rương bằng sắt.

Còn có một người khác, vừa tiến vào liền giống như vô tình nhìn thoáng qua chiếc tủ, vừa vận nghênh đón ánh mắt của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch giật mình.

Đó chính là người ngẩng mặt lên nhìn trời mà hấn gặp lúc ban ngày.

Lúc này y không nhìn trời.

Y nhìn ánh nến.

Ánh nến lóe lên trong mắt, ánh mắt của y cũng sáng ngời.

Lông mày của y nhướng cao.

Y đứng trong phòng, ánh nến giống như chỉ sáng vì một mình y, nhưng y lại có vẻ tự nhiên đến mức ngay cả ánh nến cũng không dính được lên y phục.

Người này là ai?

Lúc này đám nhân sĩ võ lâm kia cũng đã phát hiện trong phòng có thêm ba người.

- Triệu đường chủ!

- Hoắc đường chủ!

Không ai nhắc đến người thứ ba kia.

Bởi vì bọn họ không biết y là ai.

Người nọ cũng rất thản nhiên, không cho rằng đó là vô lễ.

Triệu Thiết Lãnh cũng không ngồi xuống, nói với giọng khàn khàn:

- Hôm nay tổng đường triệu tập mọi người tới là muốn hỏi ba chuyện, muốn các người làm ba việc.

Đám người Lệ Đan đều cung kính nói:

- Xin đường chủ phân phó!

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Lệ Đan, ta bảo người bắt toàn bộ những người có tên trên danh sách, làm cho bọn chúng biến dạng, người đã làm chưa?

Lệ Đan nói:

- Trên danh sách có bốn mươi hai người, đã bắt được mười chín người, theo dặn dò của đường chủ đã làm cho bọn chúng biến thành người lùn hoặc xấu xí, bảo đảm cha mẹ bọn chúng cũng nhận không ra, bọn chúng cũng không nói được.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Tốt lắm, còn con một của Văn tuần phủ thì thế nào?

Lệ Đan lập tức gật đầu:

- Đã bắt được rồi.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Người hãy cho người thông báo với tay họ Văn kia, nếu như hãn vãn giúp người của “Kim Phong Tế Vũ lâu”, chúng ta sẽ đem con trai của hãn ra làm khi nhỏ múa võ bên đường, kiếm bạc cho đoàn tạp kỹ của người.

Lệ Đan vội nói:

- Kiếm bạc không quan trọng, tôi chỉ hành sự theo ý của đường chủ thôi.

Triệu Thiết Lãnh cười lạnh nói:

- Kiếm bạc cũng là chuyện quan trọng. Các người phiêu bạt giang hồ làm nghề mãi võ, cứ đem người ngâm vào nước sôi, hoặc là trói tay chân ngược lại với nhau, lại bẻ cong sống lưng, khi biểu diễn thì nói là “người xương mềm” hay “người cầu”, loại xiếc này ta thấy nhiều rồi, có thể gây hứng thú cho người đi đường, ném thêm mấy văn tiền. Nhưng có biết vì sao ta lại muốn người làm chuyện này không?

Lệ Đan vội nói:

- Xin đường chủ cho hay!

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Vừa rồi chính là chuyện thứ nhất mà ta hỏi người, bây giờ ta sẽ nói cho người chuyện đầu tiên: đó là xử phạt.

Y nhanh chóng đưa mắt nhìn mỗi người ở đây một cái:

- Trưởng bối của những đứa trẻ này trước đây hầu hết đều là người trong “Lục Phân Bán đường”, nay bởi vì “Kim Phong Tế Vũ lâu” có quan lớn triều đình chống lưng, cho nên đầu phục qua. Chúng ta chưa muốn hạ thủ đối phó bọn chúng, trước tiên cứ đem họ hàng của bọn chúng làm cho thành người không giống người, quý không giống quý, sau đó lại trả những kẻ dị dạng này về, để cho bọn chúng hối hận tột cùng, sau đó mới lần lượt diệt trừ. Việc này là để răn đe những kẻ phản đồ.

- Tên tuần phủ họ Văn kia nhận một số lợi lộc từ “Kim Phong Tế Vũ lâu”, liền ra sức truy lùng người của chúng ta. Chúng ta cũng muốn bắt con

traí độc nhất của hắn, xem hắn còn dám tác quái nữa không!

Y lại lạnh lùng nhìn mọi người một hồi, sau đó nói:

- Xem thử còn ai dám tạo phản hay không!

Trong phòng không ai dám đáp lời.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Đình lão bản, Cố quản sự!

Đình Sáu Hạc và Cố Hàn Lâm liền khom người nói:

- Có thuộc hạ!

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Ta dặn các người tìm trong đoàn hát và hàn lâm xem thử có nhân tài văn võ nào có thể đào tạo được không, có kết quả gì chưa?

Cố Hàn Lâm vội nói:

- Tôi đã sớm lưu ý, có vài người không có công danh nhưng lại chí lớn tài cao, đang muốn giao cho Triệu đường chủ định đoạt.

Đình Sáu Hạc cũng nói:

- Những đoàn hát khác có một số kép võ xuất sắc, có vài người là từ trong tiêu cục chuyển qua, tôi đã lưu bọn họ lại trong đoàn.

Triệu Thiết Lãnh nghiêm mặt nói:

- Tốt lắm. Hiện tại là lúc kẻ địch đang mở rộng vây cánh, đường chúng ta cũng muốn mời chào nhân tài. Chỉ cần có tài là dùng, đức hạnh không cần câu nệ. “Kim Phong Tế Vũ lâu” đã khống chế tiêu hành và hàn lâm,

chúng ta không thể tìm kiếm hảo thủ trong lĩnh vực này, cho nên muốn các người xuất lực một chút. Đây chính là chuyện thứ hai ta muốn nói với các người.

Cố Hàn Lâm nói:

- Có thể cống hiến sức lực cho tổng đường, chết vạn lần cũng không hối từ.

Đinh Sáu Hạc cũng nói:

- Vì tổng đường san sẻ âu lo là vinh hạnh của chúng tôi.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Đây không phải bảo các người đi tìm chết, cũng không có vinh hạnh gì. Các người làm việc đắc lực thì sẽ được khen thưởng, làm không xong thì sẽ bị xử phạt, đây là quy củ trong đường, ai cũng như nhau.

Y ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Các người có biết Tiết Tây Thần đã đến đây hay không?

Cố Hàn Lâm nói:

- Mấy ngày này tôi đều nghe báo cáo, biết có một người như vậy đã đến Hồ Bắc.

Lệ Đan nói:

- Hôm nay chúng tôi đã gặp hãn trên đường, có muốn tôi tìm người dọn dẹp hãn hay không?

Đinh Sáu Hạc nói:

- Tôi còn biết hãn hiện đang ở trong miếu hà bá tại đường Phồn Xương, chỉ chờ đường chủ hạ lệnh.

Triệu Thiết Lãnh bỗng nhiên cười.

Hoắc Đồng cũng cười.

Hai người nhìn nhau cười.

Triệu Thiết Lãnh vừa cười vừa vỗ vỗ vai người thanh niên kia, nói:

- Lão đệ, người nói xem có buồn cười không?

- Buồn cười.

Thanh niên kia mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa vẻ tiêu sái và cao ngạo, sau đó nói với mọi người:

- Tiết Tây Thần là người tâm phúc bên cạnh Tô công tử của “Kim Phong Tế Vũ lâu”, bằng vào các người thì chẳng làm gì được hãn. Lần này Hoắc đường chủ tới đây chính là để đối phó với họ Tiết kia, đây chính là chuyện thứ ba mà hai vị đường chủ muốn nói với các người.

Đám người Lệ Đan, Lệ Tiêu Hồng, Đinh Sáu Hạc, Cố Hàn Lâm, Lý Việt, Thẩm Thất đều gượng cười, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Hoắc Đồng cười cười khiến cho râu và lông mày đều rung lên, đột nhiên gằn từng chữ:

- Kẻ đang trốn kia, đã nghe đủ hay chưa? Còn không lăn ra đây cho ta!

Mọi người lúc này mới phát hiện Hoắc Đồng mặc dù đang cười, nhưng trong ánh mắt lại không hề có vẻ cười cợt, câu nói kia khiến cho bọn họ đều kinh hãi.

Vương Tiểu Thạch cũng thất kinh.

Chẳng lẽ Hoắc Đồng đã phát hiện ra hắn?

Khi hắn đang muốn ra ngoài đối mặt với các cao thủ, Hoắc Đồng đột nhiên vươn tay ra khỏi tay áo, giống như “rút” ra hai thanh binh khí bí truyền.

Đó là một đôi tay kỳ dị.

Đôi tay có màu vàng kim nhạt.

Bàn tay vỗ một cái trên bàn, lập tức hút lấy mặt bàn.

Chiếc bàn lật lên phía trên, sau đó bay lên nóc nhà.

Quá trình này diễn ra nhanh như chớp, ngoại trừ Vương Tiểu Thạch kịp nhìn thấy đôi tay kỳ quái Hoắc Đồng, những người khác chỉ thấy chiếc bàn như một con chim điêu lớn đụng vào trần nhà, những ngọn nến trên bàn đều rơi xuống đất, chình tề đứng trên sàn nhà, không bị tắt một cây nào.

Nóc nhà kêu lên răng rắc, chiếc bàn đã đánh vỡ mái ngói.

Sau đó chỉ nhìn thấy một ánh đao.

Ánh đao như cô gái mỹ lệ phết vào trên câu thơ của tình nhân.

Một ánh đao đến từ xa xăm.

Ánh đao nhàn nhạt mang theo tiếng gió, chiếc bàn gỗ kêu lớn rồi hóa thành tám phiến, giống như tám con điêu bắn ra, một người từ bên trong chậm rãi hạ xuống.

Đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Thạch nhìn thấy ánh đao này.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy ánh đao này là khi thanh đao chém vỡ một cái bàn.

Hoắc Đồng hét lớn một tiếng, hai tay vỗ mạnh xuống sàn nhà.

Mọi người đều cho rằng lần này có thể thấy rõ hai tay của y, nhưng chỉ nhìn thấy sáu ngọn nến trên sàn nhà đều bắn lên, bay về phía người đang hạ xuống giống như chim én kia.

Đao ý còn chưa hết.

Ánh đao nhàn nhạt như núi xa xanh rì, nắng chiều lãng đãng.

Ánh đao lướt qua, những ngọn nến trong nháy mắt vụt tắt, không còn nhìn thấy ai.

Chỉ có một ngọn nến vẫn sáng.

Ngọn nến đặt trên tay người mới đến, giống như một con chuồn chuồn nhỏ đậu trên lá sen, không làm rơi một giọt sương nào. Ánh nến phản chiếu trong ánh đao soi sáng khuôn mặt ôn nhu của y, từ từ đáp xuống trong vòng vây của mọi người.

Mềm mại như thơ, dịu dàng như mộng.

Đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Thạch nhìn thấy Ôn Nhu.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ôn Nhu, cả thế giới đều nằm trong ánh sáng của một ngọn nến.

Một ngọn nến chỉ sáng trên tay nàng.

Rất kỳ quái, dưới ánh nến như vậy, Vương Tiểu Thạch còn chưa thấy rõ khuôn mặt người đến, nhưng trước tiên lại nghĩ tới một người.

Một thư sinh mặc áo gấm đứng trong đám người ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hắn nhìn về phía thư sinh kia, nhưng đối phương đã ẩn vào trong bóng tối, chắc hẳn cũng đang quan sát người mang theo đạo quang vừa đáp xuống trong ánh nấn.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Rốt Cuộc Là Ai

Người đến tay phải chấp đao, tay còn lại nâng ngọn nến. Ánh nến chiếu rọi khuôn mặt của y, chính là người trẻ tuổi trong đám người chen chúc mà Vương Tiểu Thạch suýt đụng phải lúc ban ngày.

Vẫn là đôi má lúm đồng tiền như hai quả hạnh, ánh nến vẽ lên khuôn mặt một vết rạn ngời điểm lệ.

Đèn đóm trong phòng đều tắt, chỉ ngọn nến trên tay y là vẫn sáng. Kẻ địch trong bóng tối đã tạo thành vòng vây như một chiếc thùng sắt, nhưng cặp mắt của y vẫn sáng ngời lấp lánh, chỉ có vẻ hưng phấn, hoàn toàn không chút sợ hãi nào.

Hoắc Đồng nói:

- Thì ra là một tiểu cô nương, đao pháp giỏi lắm!

Người đến nghe có người tán dương đao pháp y, không nhịn được mỉm cười, chợt nghe đối phương gọi y là “tiểu cô nương”, mày liễu liền nhướng lên:

- Người làm sao biết ta là tiểu cô nương?

Lời này vừa ra khỏi miệng, những người ở trong bóng tối vốn bị đao pháp của nàng chấn nhiếp đều không nhịn được nở nụ cười.

Hoắc Đông chỉ chỉ vào cái mũi của mình cười nói:

- Người xem thử ta là nam hay nữ?

Đao khách trẻ tuổi kia tức giận nói:

- Đương nhiên là nam, chẳng lẽ có thể là một nữ nhân sao?

Hoắc Đông cũng học theo ngữ khí của nàng, ổng ẹo nói:

- Người đương nhiên cũng là một nữ nhân rồi, chẳng lẽ có thể là một nam nhân sao?

Nói đoạn y còn dùng tay so so bộ ngực.

Cô gái kia tức giận đến giậm chân, giơ đao tiến lên phía trước một bước, nói:

- Chuyện tốt mà người của Lục Phân Bán đường các người làm ta đều biết cả rồi, làm người khác tàn tật, lừa gạt trẻ con, ta muốn bắt các người đến nha môn!

Hoắc Đông lui một bước, chỉ vào mình cười cười nói:

- Bắt ta à?

Y lại cười quái dị nói với mọi người:

- Một mình cô ta, lại muốn bắt toàn bộ chúng ta.

Tất cả mọi người đều cười. Hoắc Đông vừa giễu cợt nàng, vừa híp mắt nhìn chăm chăm vào mũi đao. Trong lòng y hiểu rõ, chưa nói tới kinh nghiệm giang hồ, nhưng đao pháp của cô gái này lại không phải hạng thường, trước tiên nên chọc giận đối phương mới dễ dàng ra tay.

Cố Hàn Lâm cũng học theo ngữ khí của Hoắc Đông, trêu đùa:

- Cô nương bắt chúng ta đi làm gì sao?

Đinh Sáu Hạc cũng cười đưa tay ra nói:

- Cô nương cứ bắt đi, bắt đi! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Hiếm khi được tiểu thư yêu mến, mời, mời, mời!

Tất cả mọi người đều cố ý cười lớn, trong tiếng cười mang theo vẻ giễu cợt. Chỉ có Lệ Đan là không cười, y nghe đối phương nói đã biết rõ những việc làm của y, tuy nói là vì bán mạng cho Lục Phân Bán đường, nhưng một khi tiết lộ ra ngoài thì người phải chịu trách nhiệm vẫn là y và các huynh đệ, cho nên y đã hạ quyết tâm quyết không thể để cho cô gái này còn sống ra ngoài.

Cô gái kia lập tức sầm mặt xuống.

Ánh nấn nhoáng lên.

Hoắc Đồng lập tức quát một tiếng:

- Cẩn thận!

Đinh Sáu Hạc lách mình lui nhanh lại, chỉ nghe hai tiếng “bình bình”, hai người phía sau đã bị đụng bay ra ngoài. Thân hình y vẫn đứng nghiêm, nhưng áo choàng nơi eo đã xuất hiện hai vết rách.

Dưới ánh nấn lơ mờ chiếu rọi, khuôn mặt Đinh Sáu Hạc tái nhợt, hết nhìn vết rách trên áo của mình lại nhìn về phía cô gái kia, giống như không dám đến gần.

Mọi người trong lòng đều kinh ngạc. Lúc bọn họ chế giễu cô gái này đều ngăm đe phòng, không ngờ đao pháp của đối phương lại nhanh như vậy, biết rõ đối phương không nể mặt muốn xuất đao, nhưng chỉ thấy ánh nấn nhoáng lên, Đinh Sáu Hạc thiếu chút nữa đã bị chém thành hai đoạn.

Nếu không phải Đinh Sáu Hạc vốn sở trường khinh công, nói không chừng đã không thể đứng đây được nữa.

Hoắc Đồng hừ mạnh một tiếng, đang định ra tay, lại nghe Triệu Thiết Lãnh lạnh lùng nói:

- Người có quan hệ gì với Tô Mộng Châm?

Lúc này cô gái kia lại kinh ngạc, hỏi lại:

- Người làm sao biết ta với đại sư huynh...

Dường như cảm thấy vừa lỡ lời, nàng đột nhiên ngừng lại.

Triệu Thiết Lãnh gật đầu nói:

- Chẳng trách người lại biết Tinh Tinh đao pháp của Tiểu Hàn sơn.

Hoắc Đồng thất thanh nói:

- Thì ra là thiên chi kiều nữ gần đây trong võ lâm, “Tiểu Hàn Sơn Yến” Ôn Nhu nữ hiệp.

Giọng nói của Triệu Thiết Lãnh như sắt thép đập vào nhau, âm vang có lực. Ánh mắt của y nhìn đối phương cũng lạnh lùng như sắt:

- Người đã là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, vậy thì đêm nay đừng nghĩ còn sống trở ra, không thể trách chúng ta!

Cô gái tên Ôn Nhu kia hất chiếc cằm thanh tú, nói:

- Ta không phải là người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Lần này ta vào kinh thành là muốn thay gia sư hỏi đại sư cho rõ ràng, vì sao lại gây nên sóng gió lớn như vậy. Có điều ta cũng không sợ các người nhiều người, chuyện tốt

mà các người làm ở vùng này, ta đang muốn tìm tên đầu sỏ gây tội ác, các người đừng mong trốn thoát một ai!

Đôi mày bạc của Hoắc Đồng một khép một nhướng lên, cười nói:

- Chúng ta đâu có ai trốn chứ.

Mọi người đều cười vang, nhưng trong lòng đều đề phòng Ôn Nhu đột nhiên xuất đao, tránh lâm vào tình cảnh vừa rồi.

Cố Hàn Lâm cười nói:

- Khó được Ôn nữ hiệp đồng ý tự chui đầu vào lưới, chiếu cố chúng ta, chúng ta cung nghênh còn không kịp, nào đâu lại trốn.

Hoắc Đồng nói:

- Ai da, bắt được tiểu sư muội của Tô công tử, gần nửa năm qua Lục Phân Bán đường cũng rất ít công lao lớn như vậy.

Lời này của y vừa thốt ra, những người chung quanh đã khép chặt vòng vây, giống như có thể bùng phát bất cứ lúc nào, nhất là huynh muội Lệ Đan và Lệ Tiêu Hồng càng nóng lòng muốn thử.

Đinh Sáu Hạc vì chịu nhục một đao, hơn nữa cá tính của y vốn háo sắc, vừa thấy Ôn Nhu trong trang phục nam tử vẫn có ngàn vạn phong tình, lông mày như vẽ, mắt như sóng dừng, màu da càng làm lu mờ sương tuyết, y càng muốn bắt lấy nàng, rửa mối nhục trước đó.

Lệ Đan, Lệ Tiêu Hồng, Đinh Sáu Hạc còn chưa động thủ, Cố Hàn Lâm với nụ cười như có thể lượm lấy đã giành ra tay trước.

Nguyên nhân mà y động thủ, chỉ vì hai chữ.

Lập công!

Y vừa nghe Hoắc Đông nói, đã biết đây là công trạng nhất định phải giành. Không đợi người khác có hành động, y đã lách người từ bên hông sẵn đến, mười ngón tay trong nháy mắt liên tục xuất ra bảy đòn, muốn một lần chế ngự Ôn Nhu. Công lực của huynh muội Lệ Đan và Đinh Sáu Hạc cũng không hơn kém Cố Hàn Lâm bao nhiêu, Cố Hàn Lâm vừa ra tay, bọn họ cũng không chịu đến sau liền đồng loạt xuất thủ. Gần như chỉ trong nháy mắt, bốn tay hảo thủ võ công cao cường đã tiến gần đến Ôn Nhu.

Bốn người nhìn như đồng thời tấn công, nhưng vẫn có trước có sau. Cố Hàn Lâm ra tay trước nhất, cũng là người nhìn thấy ánh đao trước nhất.

Y vừa khê động, ánh đao đã tới.

Y lui nhanh lại.

Ánh đao cũng biết mất.

Lệ Đan là người thứ hai phát động tấn công. Võ công của y vốn cao hơn một bậc so với Lệ Tiêu Hồng, cho nên đồng thời xuất thủ nhưng vẫn nhanh hơn một chút.

Thế nhưng ánh đao thứ hai liền tìm tới y.

Ánh đao tới quá nhanh.

Hơn nữa lại quá nhẹ nhàng.

Nhẹ như một cơn gió thoảng, mềm như một vệt ánh trăng. Lệ Đan có thể dùng một tay cản bốn xe, cũng có sức lực một địch mười, nhưng gặp phải đao pháp nhẹ như vậy, mềm như vậy, uyển chuyển như vậy, nhất thời cũng không biết chống đỡ ra sao.

Y chỉ có đường lui.

Y vừa lui, ánh đao đã chuyển về phía Lệ Tiêu Hồng. Lệ Tiêu Hồng muốn đỡ nhưng không biết đỡ ra sao, muốn tránh nhưng lại tránh không kịp, muốn nhảy lên nhưng lại gặp phải đao, đành phải liên tục thối lui bảy bước.

Lệ Tiêu Hồng vừa lui, ánh đao lại nghênh đón Đinh Sáu Hạc.

Đinh Sáu Hạc từng lãnh hội qua đao của Ôn Nhu, trong lòng sợ hãi, xuất thủ tự nhiên chậm đi một chút. Vừa thấy ba người phía trước đều lui, y không hề nghĩ ngợi liền lui về phía sau.

Ánh đao lóe lên bốn phía, sau đó rất nhanh thu hồi.

Đao vẫn nằm trong tay Ôn Nhu.

Ngọn nến vẫn sáng trên tay nàng.

Bốn tên võ lâm hảo thủ muốn vây công nàng, nhưng ai động trước liền gặp ánh đao trước, bốn người bốn đao, tất cả đều không công mà lùi.

Ôn Nhu vẫn mỉm cười nhìn Hoắc Đông, giống như đã khống chế được đại cuộc.

Vương Tiểu Thạch ở trong khe tủ trông thấy nụ cười xinh đẹp của Ôn Nhu, càng nhìn càng thích, đang muốn nhìn kỹ thì một bóng lưng đột nhiên che khuất khe hở. Lúc này trong tai hân vang lên một giọng nói vừa thấp vừa nhanh:

- Khi ta vừa nói chữ “tốt”, ngươi hãy lập tức ra tay khống chế huynh muội Lệ Đan, những người khác cứ giao cho ta!

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra.

Tấm lưng cao lớn kia chính là của thanh niên thư sinh ngẩng đầu nhìn trời lúc ban ngày. Ôn Nhu một chiêu bức lui bốn người xông đến, vẻ dương

dương tự đặc không tìm được lộ ra trong ánh mắt.

Ánh mắt Triệu Thiết Lãnh giống như cũng hình vuông, nói với Hoắc Đồng:

- Cửu ca, tuyệt kỹ “Kim Thủ Ẩn” của huynh xem ra không thể ẩn giấu được rồi.

Hai người chậm rãi dời bước, một trước một sau vây lấy Ôn Nhu.

Ôn Nhu vẻ mặt lạnh lùng, song đao dán vào lưng, chắc hẳn cái lạnh của đao cũng xuyên qua lưng áo của nàng. Nàng chuyển sang tư thế Dạ Chiến Bát Phương (đem đánh tám phương), quát lên:

- Bản cô nương cũng không sợ các người.

Triệu Thiết Lãnh và Hoắc Đồng đều cười.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Cửu ca, nếu như bắt được cô gái này, phải giao cho huynh xử lý may ra mới thuận phục được.

Hoắc Đồng cũng cười nói:

- Đệ nhìn kỹ một chút đi, cô ta cũng có vài cái gai đấy.

Triệu Thiết Lãnh cười hỏi:

- Ở chỗ nào thế?

Hoắc Đồng đột nhiên nhìn vào trong bóng tối hỏi một câu:

- Bạch huynh thấy sao?

Chỉ nghe thanh niên thư sinh kia chấp tay nhìn trần nhà nói:

- Hoắc đường chủ đã nắm chắc mười phần, cần gì phải hỏi tại hạ!

Ôn Nhu cực kỳ giận dữ, những người này nói chuyện quả thật không để nàng vào mắt, đang định phát tác, Hoắc Đồng đột nhiên trừng mắt, mày trắng giương lên, quát lớn một tiếng:

- Động thủ!

Hai tay của y vẽ nên một vệt sáng màu vàng.

Ôn Nhu vừa nghe tiếng quát này liền giật mình, đang muốn thu đao phòng thủ, bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn tay trái nhói lên một cái. Vừa phân tâm, Hoắc Đồng đã như tia chớp bắt được đao của nàng.

Ôn Nhu xoay chuyển mũi đao. Thanh “Tinh Tinh đao” trên tay nàng vốn không phải vật phàm, chém sắt như chém bùn. Hoắc Đồng nắm không được, liền biến chiêu hai tay vỗ một cái, dùng hai bàn tay kẹp lấy thanh đao.

Đúng lúc này, thanh niên thư sinh bỗng quát một tiếng:

- Tốt!

Cùng lúc đó, Triệu Thiết Lãnh đã từ phía sau Ôn Nhu xuất quyền.

Song quyền uy vũ đồng thời đánh ra.

Ôn Nhu dù sao cũng thiếu kinh nghiệm đối địch, Hoắc Đồng đã chờ đến khi ngọn nến trong tay nàng chảy tan, sáp nóng chảy xuống lòng bàn tay, da thịt bị phồng, mới ra tay khống chế đao của nàng.

Quyền của Triệu Thiết Lãnh có thể thừa dịp này lấy mạng nàng.

Nắm tay của Triệu Thiết Lãnh đánh về phía Ôn Nhu.

Sắc mặt Ôn Nhu tái mét, nhưng đôi nắm tay kia lại vượt qua bên tai nàng, một quyền đánh vào trên mặt Hoắc Đông, một quyền khác đánh vào trước ngực y.

Khuôn mặt Hoắc Đông đột nhiên nứt ra, đồng thời phun máu.

Ôn Nhu kêu lên một tiếng, xương mặt của người phía trước đột nhiên vỡ vụn khiến cho nàng sợ đến mềm nhũn cả chân.

Quyền phong quá mãnh liệt, ngay cả ánh nến cũng nhoáng lên mà tắt. Khi ánh nến lại bùng lên, chỉ nghe một tiếng “phịch”, một người đã ngã ra ngoài cửa phòng, quỳ rạp trên mặt đất, chính là Cố Hàn Lâm.

Trong phòng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngọn nến rơi xuống trong tay thanh niên thư sinh.

Vẻ mặt của y vẫn lãnh đạm và nhàn nhã, giống như những chuyện xảy ra trước mắt chẳng quan hệ gì đến y.

Không ít người đã nằm trên đất.

Cố Hàn Lâm, Đinh Sáu Hạc, Lệ Đan, Lệ Tiêu Hồng, Hoắc Đông, cùng với những người bọn họ mang đến đều nằm trên mặt đất. Nếu nói có sự khác biệt, vậy thì chỉ có huynh muội họ Lệ là bị khống chế huyết đạo, không giống như những người khác trong nháy mắt đều mất đi tính mạng một cách hồ đồ.

Hoắc Đông đã chết.

Chết dưới đôi quyền sắt của Triệu Thiết Lãnh.

Lúc y dùng toàn lực đối phó với Ôn Nhu, chiến hữu thân như huynh đệ của y lại nhân cơ hội giết chết y.

Ngay khoảnh khắc Hoắc Đồng ngã xuống đất, ánh nến đột nhiên vụt tắt, thân hình của thanh niên thư sinh cũng nhoáng lên. Cố Hàn Lâm, Đinh Sáu Hạc, cùng với mười hai người khác trong phòng, nơi yếu huyết đều trúng phải một chỉ. Trong đó Cố Hàn Lâm đã đẩy cửa phòng ra nhưng sau gáy cũng trúng đòn ngã xuống, Đinh Sáu Hạc đã lướt ra cửa sổ nửa người nhưng cũng bị trúng một chỉ vào lưng, nửa người treo trên song cửa, không bao giờ còn cử động.

Vương Tiểu Thạch nhìn lại, trông thấy người còn đứng chính là người thắng, người ngã xuống chính là kẻ thua. Người thắng lập mưu sau đó hành động, chờ thời cơ đã lâu, cũng có người thắng một cách hồ đồ, không hiểu vì sao; người bại thì không đứng dậy được nữa, có người còn mất đi tính mạng. Chẳng lẽ thành bại trên giang hồ đều trong nháy mắt như vậy hay sao?

Vừa rồi hẳn chỉ nghe một cơn gió nhẹ thổi qua trong bóng tối, sau đó là tiếng người ngã xuống, khi ánh nến sáng lên, lại thấy thanh niên thư sinh kia vẫn chấp tay đứng bàng quan, dáng vẻ tiêu sái như chưa từng ra tay.

Vương Tiểu Thạch lại biết, đối phương không chỉ ra tay, hơn nữa còn là một cao thủ, thủ đoạn vô cùng nhanh gọn.

Cũng không biết vì sao, sau khi nghe thanh niên thư sinh kia dặn dò, lại nghe được chữ “tốt”, Vương Tiểu Thạch liền không tự chủ được làm theo chỉ thị của y.

Chỗ khác biệt là hẳn chỉ nhảy ra ngoài, nhằm chuẩn phương vị không chế huynh muội họ Lê chứ không giết họ.

Mặc dù hẳn đã không chế hai người, nhưng vẫn không hiểu rõ tình hình trước mắt. Rốt cuộc vì sao Triệu Thiết Lãnh lại giết Hoắc Đồng? Thanh niên thư sinh kia là ai? Cô gái tên Ôn Nhu kia có quan hệ gì với bọn họ?

Triệu Thiết Lãnh phúi phúi tay giống như muốn xóa đi vết máu dính trên tay, sau đó đưa mắt nhìn bốn phía. Ánh mắt của y giống như cũng là hình vuông, lúc liếc sang liền tạo thành một góc vuông, vừa thâm trầm vừa sắc bén.

Sau đó y cỏ vẻ rất hài lòng nói với thư sinh áo gấm:

- Cuối cùng cũng đã giải quyết hết rồi.

Thư sinh áo gấm mỉm cười nói:

- Đã giải quyết hết rồi.

Triệu Thiết Lãnh chỉ chỉ về phía Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch chú ý khi y giơ khuỷu tay lên, ngón tay gấp lại, mỗi động tác đều tạo thành góc vuông, nhìn giống như một người làm từ gỗ đang cử động vậy.

- Người này là ai?

Thư sinh áo gấm mỉm cười nhìn Vương Tiểu Thạch một cái, nói:

- Bây giờ còn chưa biết, đợi lát nữa sẽ biết.

Trong ánh mắt cứng nhắc của Triệu Thiết Lãnh dường như cũng hiện lên vẻ tán thưởng:

- Y rất hữu dụng.

Thư sinh áo gấm nhàn nhạt nói:

- Người hữu dụng vốn sẽ không nguyện ý để người khác sử dụng.

Triệu Thiết Lãnh chậm rãi quay đầu, nói:

- Người hữu dụng mà không thể sử dụng, chẳng khác nào vô dụng.

Thư sinh áo gấm nói:

- Dụng trong vô dụng mới là đại dụng.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Bạch huynh, thật xấu hổ, vẫn luôn dùng các hạ vào việc nhỏ, đúng là có tài mà không trọng dụng.

Thư sinh áo gấm mỉm cười, cười rất tiêu sái, nói:

- Hiện giờ tại hạ chỉ cần một trăm lượng bạc để sử dụng là được rồi.

Triệu Thiết Lãnh vội vàng đưa tay vào trong áo:

- Thiếu sót, thiếu sót, phần của Bạch huynh tại hạ tặng thêm năm thành.

Thư sinh áo gấm cầm lấy ba tấm ngân phiếu, soi dưới ánh nến một chút, sau đó cất vào trong tay áo, cười nói:

- Đa tạ!

Ôn Nhu bên trái nhìn thư sinh áo gấm, bên phải nhìn Triệu Thiết Lãnh, lại nhìn sang Vương Tiểu Thạch, cảm thấy dường như không ai để ý đến sự tồn tại của nàng. Nàng theo dõi nhóm người biểu diễn tạp kỹ này tụ tập ở đây, sau đó bị phát giác phải hiện thân, đang muốn thử đao phong một lần, lực đấu quần ma, không ngờ một chút thất thần bị kẻ địch thừa cơ, cuối cùng trong khoảnh khắc lại chết thêm nhiều người. Rốt cuộc ai là địch, ai là bạn, ngay cả nàng cũng không phân rõ, chỉ biết mình không còn là nhân vật chính ở nơi này nữa.

Nghĩ đến đây, nàng liền quát lên:

- Các ngươi là ai? Đang làm gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Thiết Lãnh và thư sinh áo gấm nhìn nhau nhìn một cái, đều nở nụ cười.

Câu hỏi của Ôn Nhu cũng là nghi vấn trong lòng Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đã quên trong câu hỏi của Ôn Nhu cũng bao gồm cả hắn.

Hắn chỉ biết là trong nghi vấn của mình cũng bao gồm cả Ôn Nhu.

Nàng là ai?

Nàng đến đây làm gì?

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Người Giết Người

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Bên ngoài còn có chút chuyện, cần phải đi thu dọn thanh lý.

Thanh niên áo gấm cũng cười nói:

- Mời thập nhị đường chủ!

Triệu Thiết Lãnh chấp tay đi ra ngoài cửa. Thư sinh áo gấm lại nói:

- Không, nên là Triệu cửu đường chủ mới đúng.

Trong mắt Triệu Thiết Lãnh thoáng hiện lên vẻ vui mừng, ngoài miệng lại nói:

- Vậy còn phải xem có mạng để làm cái chức cửu đường chủ này không.

Nói đoạn liền đi ra ngoài.

Còn lại Ôn Nhu và Vương Tiểu Thạch người nhìn ta, ta nhìn người. Vương Tiểu Thạch càng nhìn đối phương càng thấy xinh đẹp, còn Ôn Nhu càng nhìn đối phương lại càng cảm thấy khó hiểu. Chỉ có thư sinh áo gấm là không nhìn ai, thản nhiên chấp tay nhìn một người không thể động đậy.

Ôn Nhu hất chiếc cằm thanh tú lên, nói với Vương Tiểu Thạch:

- Này!

Vương Tiểu Thạch chỉ chỉ vào mũi mình:

- Cô gọi ta à?

Ôn Nhu bực bội nói:

- Đương nhiên là gọi người.

Vương Tiểu Thạch lại chỉ chỉ vào ngực mình:

- Cô gọi ta à?

Ôn Nhu nhìn dáng vẻ ngờ nghệch của hắn, khuôn mặt càng cau lại:

- Người là ai? Tên gì? Tới nơi này làm gì? Người rốt cuộc giúp bên nào?

Vương Tiểu Thạch nhất thời cũng không biết trả lời câu nào trước, đành phải chỉ vào mình lần thứ ba:

- Ta...

Sau đó hắn buông tay nói:

- Ta cũng không biết.

Ôn Nhu múa thanh đao kêu “vút” một tiếng. Vương Tiểu Thạch đứng cách đó năm thước cũng cảm thấy một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho quần áo khẽ động, nhưng ngọn nến trên tay thư sinh áo gấm thì lại không chao đảo chút nào. Vương Tiểu Thạch để ý đến điều này, còn Ôn Nhu lại hoàn toàn không phát giác, chỉ giậm chân quát lên:

- Người là ai, dám trêu đùa bản cô nương à!

Vương Tiểu Thạch biết mở dây cần có người cột dây, liền nhìn sang thư sinh áo gấm chấp tay vái chào. Thư sinh áo gấm cũng gật đầu xem như đáp lễ. Vương Tiểu Thạch nói:

- Vị huynh đài này, làm phiền rồi!

Thư sinh áo gấm mỉm cười nói:

- Không cần khách khí!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Xin hỏi cao tính đại danh của huynh đài.

Thư sinh áo gấm còn chưa trả lời, Ôn Nhu đã giành nói:

- Cái này còn phải hỏi sao? Hãn họ Bạch.

Thư sinh áo gấm hơi nhú mắt, “ồ” một tiếng, hỏi ngược lại:

- Bạch gì?

Ôn Nhu thu đao lại, giắt vào trong vỏ đao làm bằng da cá màu đỏ thẫm trên lưng, bắt chéo hai tay, cong môi nói:

- Ta mặc kệ người là Bạch gì, mau mau khai thật ra, vì sao lại muốn giết người? Người có phải cùng một bọn với chúng hay không?

Thư sinh áo gấm cười nói:

- Nếu ta họ Bạch, cô hỏi thì cũng là bạch vấn (hỏi uổng công).

Ôn Nhu lại muốn rút đao.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Xin các hạ cho biết đại danh!

Thư sinh kia cũng không dám chậm trễ, liền đáp lời:

- Kẻ hèn này tên là Sầu Phi. Còn chưa thỉnh giáo quý danh của các hạ!

Vương Tiểu Thạch trong lòng thầm nghĩ: “Bạch Sầu Phi, Bạch Sầu Phi? Khi mình mới bước chân vào giang hồ đều lưu tâm đến tất cả nhân vật nổi danh trong võ lâm, nhưng hình như chưa bao giờ nghe qua cái tên này. Chẳng lẽ là nhân vật mới nổi võ lâm? Với thân thủ của y, tuyệt đối có thể đứng vào hàng ngũ cao thủ nhất lưu, sao lại chưa từng nghe đến?”

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói:

- Tại hạ họ Vương, tên là Tiểu Thạch, Vương của đế vương, Tiểu trong đại tiểu, Thạch trong thạch đầu.

Bạch Sầu Phi vốn muốn nói vài câu đại loại như “ngưỡng mộ đã lâu”, nhưng ba chữ “Vương Tiểu Thạch” này y cũng chưa từng nghe qua, đành đem những lời định nói nuốt vào trong bụng, lên tiếng:

- Các hạ ra tay thật nhanh, thủ pháp khống chế huynh muội họ Lê hình như không thuộc ngũ giáo, thất gia, lục môn, thập tam phái của võ lâm Trung Nguyên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ pháp của Bạch huynh càng lợi hại. Có điều những người này chưa hẳn đều đáng chết, có gì lại giết sạch bọn họ?

Bạch Sầu Phi hắng giọng một tiếng nói:

- Nếu để cho những người này còn sống trở ra, các hạ, ta, Triệu cửu đường chủ, cho dù ở chân trời góc biển cũng không ai có thể sống sót dưới tay Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thế nhưng trong bọn họ vẫn có người tốt, chỉ vô tình phạm sai lầm, giết như vậy chẳng phải gây nghiệt hay sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta không giết người thì người sẽ giết ta, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, huống hồ những kẻ này làm nhiều việc ác, đều đáng chết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chúng ta là người, bọn họ cũng là người. Chúng ta muốn sống, bọn họ cũng muốn sống. Chúng ta dùng lý do này để giết bọn họ, có một ngày bọn họ cũng sẽ dùng lý do như vậy để giết chúng ta, không biết Bạch huynh nghĩ thế nào?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Thế gian này vốn là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh làm vua. Nếu có một ngày ta rơi vào tay bọn họ, cho dù bọn họ có lý do hay không, muốn giết thì cứ giết, đáng chết thì sẽ chết, ta cũng không oán người.

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Thế nhưng, nếu như huynh không giết y, y cũng không giết huynh, chẳng phải hai bên có thể bình an vô sự sao?

Bạch Sầu Phi phản bác:

- Chỉ cần là nơi có người, người và người sống với nhau sẽ khó tránh khỏi muốn giết người. Không phải người giết ta thì là ta giết người. Có loại giết người thấy máu, cũng có loại giết người không thấy máu. Có người cười khi giết người, bởi vì giết người là niềm vui của hắn; cũng có người đổ lệ khi giết người, bởi vì hắn bị bức phải giết người. Có người không giết

người, nhưng lại làm những chuyện còn tàn nhẫn hơn so với giết người. Có người sống chính là để cho người khác giết. Cái thế giới mà các hạ nói chỉ là mơ tưởng, không tồn tại trên thế gian này.

Ôn Nhu tức giận nói:

- Các người mở miệng ra là người với giết người, rốt cuộc ta có phải là người không?

Ôn Nhu đã nhịn thật lâu, đối với nàng đã là đến cực hạn, ngay cả nàng cũng phải bội phục tính nhẫn nại của mình. Khi còn bé có lần mẫu thân và bà vú không chịu mua cho nàng một cái đèn hoa tám góc bảy tầng, nàng đã khóc đến mức khiến cho người đi chơi chợ đèn hoa đều bu lại. Có lần ở nhà nàng muốn bắt lại con chim họa mi bay ra khỏi lồng, đã làm vỡ mười một món đồ cổ trong nhà, xé rách sáu tấm danh họa, còn phá tan Thiên La thủy tinh kính của Ba Tư mà cha và ông nội rất thích, sau vụ đó nàng sợ đến hai ngày hai đêm không dám làm loạn. Còn có một lần nàng đem quan ấn của cha ra làm đá ném mấy con chó, khiến cho quan ấn bị vỡ. Cha nàng trách mắng đánh cho một trận, nàng liền nhịn ăn một ngày một đêm, đầu tiên là kinh động đến ông nội, sau đó là bà nội rồi đến đại bá phụ, cuối cùng là mẫu thân, mắng cho cha nàng một trận. Cha nàng phải xuống nước, vài lần nhờ người, mấy phen dỗ dành mới khiến cho nàng nín khóc chịu ăn. Khi nàng ăn miếng cơm đầu tiên, cả gia đình đều thở phào một hơi.

Sau khi lên Tiểu Hàn sơn, đồng môn đối xử với nàng cũng rất trọng hậu. Sư phụ rất thương yêu nàng, mặc dù cũng có lúc trách cứ vài câu để đốc thúc nàng chăm chỉ tập võ, nhưng không phạt nặng bao giờ. Trong các sư huynh đệ, ngoại trừ đại sư huynh đã sớm thành tài xuống núi, ai cũng đối với nàng thần hồn điên đảo. Ngay cả những võ lâm cao thủ gặp phải cũng đều ái mộ tìm cách lấy lòng nàng. Ôn Nhu có thể nói là được nuông chiều thành quen, cũng quen thói ngang tàng.

Không ngờ hai tên nam nhân trước mặt này lại giống như không để nàng vào mắt. Cái tên họ Vương còn thỉnh thoảng liếc hai con người đen láy về phía nàng, còn tên họ Bạch kia thì quả thật không phải người... chí ít thì cũng không phải là nam nhân.

Ôn Nhu không nhịn được kêu lên một tiếng, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch lại ngẩn ra.

Bọn họ vừa thấy mặt đã mở miệng, sau đó lại bắt đầu tranh luận, điều này khiến cho bọn họ cũng cảm thấy bất ngờ.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Cô yên tâm! Chúng tôi biết cô là hiệp nữ rất có tiếng, luôn bênh vực kẻ yếu, hành hiệp trượng nghĩa, là đồ đệ nhỏ nhất và cũng là sủng ái nhất của nữ chương môn nhân Tiểu Hàn sơn phái Hồng Tụ thần ni, Ôn Nhu nữ hiệp đúng không?

Ôn Nhu ngạc nhiên hỏi:

- Người làm sao biết được?

Vương Tiểu Thạch thừa dịp nói:

- Bạch huynh, tình hình ở đây ta cũng không rõ ràng lắm, xin Bạch huynh cho biết để giải khúc mắc trong lòng!

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Các hạ đã từng nghe qua “Lục Phân Bán đường” chưa?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên đường tới đây đã nghe nói đến, Lục Phân Bán đường là bang hội có thế lực lớn nhất trong Khai Phong phủ.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Vậy các hạ đã từng nghe qua “Kim Phong Tế Vũ lâu” chưa?

Vương Tiểu Thạch gật đầu:

- Đó là tổ chức dưới chân thiên tử mà hai đạo hắc bạch tôn sùng là “đệ nhất bả giao ý”.

Bạch Sầu Phi lúc này mới lên tiếng:

- Vấn đề là ở chỗ một núi không thể có hai hổ, không cho phép có hai đệ nhất. Rốt cuộc ai mới là đệ nhất? Lục Phân Bán đường hùng bá võ lâm sáu năm nay, tự nhiên không thể để mặc cho Kim Phong Tế Vũ lâu bành trướng thế lực. Còn Kim Phong Tế Vũ lâu quật khởi quá nhanh, thế không thể cản, đương nhiên muốn thôn tính cả Lục Phân Bán đường, kết quả là...

Bạch Sầu Phi chỉ vào những người chết trên mặt đất:

- Vẫn là quy củ xưa, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Mạnh được yếu thua, muốn sinh tồn thì phải giết người. Những người chết này không phải là nhóm đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là nhóm cuối cùng...

Vương Tiểu Thạch không muốn Bạch Sầu Phi nói thêm, liền hỏi:

- Vị Triệu cửu đường chủ vừa rồi không phải là người của Lục Phân Bán đường sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Y à?

Sau đó y mỉm cười, cao giọng hỏi:

- Triệu đường chủ, câu hỏi này có nên để ngài trả lời hay không?

Chỉ thấy Triệu Thiết Lãnh vuông vức như một chiếc hòm gỗ đẩy cửa bước vào, hiền lành nói:

- Đến bây giờ ta cũng đâu biết hắc là ai.

Nhìn dáng vẻ thật thà trung hậu của y, hoàn toàn không thể liên tưởng đến người hạ độc thủ vừa rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mới bước chân vào giang hồ.

Triệu Thiết Lãnh nhìn thẳng vào Vương Tiểu Thạch:

- Có nghĩ đến phú quý, có muốn công danh không?

Vương Tiểu Thạch đáp không do dự:

- Muốn.

Triệu Thiết Lãnh lại nói:

- Thân thủ của ngươi rất khá, đi theo ta sẽ có tiền đồ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không biết ngươi là ai, vì sao phải theo ngươi?

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Ta là thập nhị đường chủ của Lục Phân Bán đường, chỉ dựa vào cái chức vị này, người khác muốn làm việc dưới trướng của ta e rằng cầu còn không được.

Vương Tiểu Thạch lãnh đạm nói:

- Thế nhưng những người làm việc với người đều bị người giết chết ở đây.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Những chuyện vừa xảy ra người đều tận mắt nhìn thấy, tốt nhất nên thức thối một chút! Ta còn muốn quay về Lục Phân Bán đường, người nghĩ xem ta có thể để người sống sót ra ngoài tiết lộ sự tình hay không?

Vương Tiểu Thạch lại nở nụ cười:

- Người muốn giết ta diệt khẩu à?

Ôn Nhu vừa nghe có chuyện phiền toái, chỉ ước gì chia cho nàng một phần, liền bước lên một bước, dáng vẻ như không hề sợ hãi nói:

- Ta cũng ở bên cạnh nghe thấy, người cũng nên giết ta diệt khẩu.

Triệu Thiết Lãnh lại cười hì hì quay đầu sang, trên mặt có vẻ kính cẩn:

- Ôn nữ hiệp, ai ta cũng có thể giết, chỉ có cô là không giết được.

Ôn Nhu kinh ngạc hỏi:

- Vì sao lại không giết được?

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Ta đã giết nhiều người như vậy, lẽ nào Ôn cô nương còn không biết ta đang bán mạng cho lệnh sư huynh sao?

Ôn Nhu thất thanh nói:

- Người, người là người của Kim Phong Tế Vũ lâu?

Bạch Sầu Phi có vẻ hứng thú nhìn Ôn Nhu, lại bất đắc dĩ nhìn Vương Tiểu Thạch:

- Điều này cũng nói, đêm nay nếu các hạ muốn sống sót rời khỏi đây, e rằng không thi triển một chút bản lĩnh thì không được rồi.

Triệu Thiết Lãnh nhìn Ôn Nhu, ôn hòa nói:

- Lục Phân Bán đường cũng có người nằm vùng trong lâu chúng ta, nhưng rốt cuộc là ai, có người đã tìm ra, có người còn đang ẩn nấp. Từ trước đến nay hai quân giao phong đều thường dùng kế này, chỉ xem ai có bản lĩnh cao cường hơn mà thôi, cũng không phải chuyện gì đặc biệt.

Nói đoạn y lại quay sang Vương Tiểu Thạch:

- Người nghe rõ rồi chứ?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Nghe rõ rồi.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Người đã biết được thân phận của ta. Mặc dù ta không có giao tình sâu đậm với Bạch Sầu Phi, nhưng ta tin được y. Ôn nữ hiệp là người một nhà, ta không thể giết nàng. Cũng chỉ có người...

Vương Tiểu Thạch mặt không đổi sắc:

- Cũng chỉ có ta biết, người không chỉ là Triệu Thiết Lãnh.

Hắn vừa nói ra lời này, Triệu Thiết Lãnh luôn bình tĩnh bỗng nhiên biến sắc, bước nhanh lên trước một bước, quát lên:

- Người nói cái gì?

Y vừa quát lên, ngọn nến liền chao đảo, tấm ván gỗ dưới chân kêu lên cọt két như sắp gãy ra.

Vương Tiểu Thạch nhìn Triệu Thiết Lãnh, nói:

- Người không phải là Triệu Thiết Lãnh, người kỳ thật chính là Tiết Tây Thần.

Sắc mặt Triệu Thiết Lãnh đỏ lên, hai tay nắm chặt. Ôn Nhu không nhịn được hỏi:

- Người làm sao biết được?

Nói đoạn nàng liền thoáng nhìn sắc mặt của Triệu Thiết Lãnh, chỉ thấy y giống như tứ đại kim cương trong miếu, trợn mắt phùng mang, không khỏi hơi sợ hãi.

Vương Tiểu Thạch lại dường như rất hứng thú nhìn Triệu Thiết Lãnh, lên tiếng:

- Ta nói đúng rồi phải không?

Hai nắm tay to như chiếc bát của Triệu Thiết Lãnh từ từ xiết chặt.

Không khí vang lên tiếng như hạt dẻ xào.

Huyệt Thái Dương, má và trên trán Triệu Thiết Lãnh bỗng nổi lên bốn sợi gân xanh, nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thạch, cũng hỏi một câu giống như Ôn Nhu:

- Người làm sao biết được?

Vương Tiểu Thạch nở nụ cười.

Hắn nhìn Bạch Sầu Phi cười.

Ánh mắt kiên cố hờ hững của Bạch Sầu Phi bỗng nhiên hơi biến đổi, thoáng hiện lên vẻ ảm áp, nhưng rất nhanh liền biến mất, trở về với vẻ thản nhiên tự đắc trước kia. Y bỗng nhiên kêu lên một tiếng:

- Triệu đường chủ!

Triệu Thiết Lãnh liền quay đầu lại:

- Chuyện gì vậy?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Sự tình bên ngoài đã giải quyết hết chưa?

Triệu Thiết Lãnh không biết vì sao Bạch Sầu Phi vào lúc này lại hỏi một câu như vậy, liền đáp:

- Giải quyết rồi.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Người trong nhà môn bao giờ sẽ đến?

Triệu Thiết Lãnh đáp:

- Chốc nữa sẽ đến.

Bạch Sầu Phi tiếp tục hỏi:

- Con trai một của tuần phủ thì sao?

Triệu Thiết Lãnh đáp:

- Ở ngay trong tú.

Y đang muốn hỏi Bạch Sầu Phi vì sao lại hỏi mấy vấn đề này, Bạch Sầu Phi đã nói:

- Vừa rồi tổng cộng ta đã hỏi ngài mấy vấn đề?

Triệu Thiết Lãnh khẽ ngấn người, tính toán một chút rồi đáp:

- Ba.

Bạch Sầu Phi lắc đầu cười nói:

- Sai rồi, tính luôn cả câu này thì tổng cộng là bốn vấn đề. Bốn vấn đề này đã làm cho ngài bớt giận một chút chưa? Nếu như ngài giận dữ, chưa hẳn đã có thể địch nổi vị lão đệ này. Ta thấy ngài là bằng hữu, lại khảng khái cho ta ngân lượng nên mới giúp ngài bình tĩnh một chút.

Triệu Thiết Lãnh đang giận dữ, nghe được liền xoay chuyển tâm niệm, toàn thân thả lỏng, thở ra một hơi nói:

- Các hạ cho rằng ta không phải đối thủ của vị bằng hữu này à?

Bạch Sầu Phi chấp tay nói:

- Ta cũng không biết võ công của hãn cao thấp ra sao.

Y ngừng lại một chút, chỉ vào đầu nói:

- Có điều đầu óc của hãn lại rất nhạy bén. Hãn thấy ngài đã là người của Kim Phong Tế Vũ lâu trà trộn vào Lục Phân Bán đường, lại nghe thấy cửu đường chủ Hoắc Đồng lần này tới Hồ Bắc chính là để đối phó với Tiết Tây Thần của Kim Phong Tế Vũ lâu. Tiết Tây Thần là người ra sao thì chẳng ai biết được. Hãn thấy ngài giết Hoắc Đồng liền quyết định thử một lần, ngài trở mặt thì hãn lại càng khăng định.

Y ung dung nói tiếp:

- Cho nên mới bảo, bí mật này có thể nói là do ngài nói cho hần biết. Ta không muốn ngài ngay cả mạng cũng giao cho hần.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Hần cảm giác được sự nguy hiểm, nếu như Bạch Sầu Phi và Triệu Thiết Lãnh liên thủ, chỉ sợ đêm này hần quả thật chưa chắc có thể sống sót rời khỏi nơi đây, mà kết cục sẽ như những người nằm trên đất này.

Đôi mắt như sao của Ôn Nhu lại sáng lên, chớp chớp vài cái, không biết nàng đã nghĩ thông suốt hay chưa, lại hỏi một câu:

- Người đã là Tiết Tây Thần, vậy người vóc dáng cao gầy đã giết chết bộ khoái sai dịch vào giờ Ngọ là ai?

Triệu Thiết Lãnh đáp:

- Ta làm sao biết.

Bạch Sầu Phi quay sang Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng không biết.

Bạch Sầu Phi nở nụ cười, khi cười lên có một vẻ tiêu sái giảo hoạt:

- Không tồi, dù sao cũng có một số việc cả ba chúng ta đều không biết.

Y lập tức nói thêm một câu:

- Sống như vậy thì mới thú vị.

Y vẫn không tính Ôn Nhu vào.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Một Ly Rượu, Ba Mạng Người

Ôn Nhu hận.

Từ trước đến giờ nàng chưa từng gặp một nam tử nào như vậy, không hề tôn trọng nàng, không hề xem trọng nàng, thậm chí có thể nói là không để nàng vào mắt.

Nàng cảm thấy rất ủy khuất.

Nàng thấy dáng vẻ của đối phương bình thản ung dung, lông mày sáng sủa, hào hiệp tự cao, lại càng hận thấu xương.

Bạch Sầu Phi lên tiếng:

- Cho dù kẻ đó là ai thì vẫn là một nhân vật không thể khinh thường.

Triệu Thiết Lãnh nhìn Vương Tiểu Thạch nói:

- Xem ra người cũng là một nhân vật không thể khinh thường. Đi theo ta, ta sẽ trọng dụng người.

Wương Tiểu Thạch ôn hòa nói:

- Người khinh thường ta cũng tốt, xem trọng ta cũng được, dù sao đều không quan trọng. Ta chính là ta, ta sẽ không vì người xem trọng mà thấy mình quan trọng, cũng sẽ không vì người xem thường mà tự khinh rẻ mình.

Đấu tranh giữa Lục Phân Bán đường Kim Phong Tế Vũ lâu, ai thắng ai thua ta cũng không quan tâm. Ta chỉ muốn biết một việc.

Hắn chỉnh sắc mặt hỏi:

- Có phải vì để phá hủy danh dự của Lục Phân Bán đường, cho nên người cố ý mượn những kẻ giang hồ tạp kỹ, gánh hát và thương nhân này làm những chuyện thương thiên hại lý?

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Lục Phân Bán đường muốn duy trì quy mô lớn như vậy, nuôi sống nhiều thủ hạ như vậy, đương nhiên phải có những vụ buôn bán ngầm, chuyện này mọi người đều biết, vốn không cần ta phải thêm vào. Nhưng Lục Phân Bán đường tại Hồ Bắc quả thật rất có thanh danh, thế lực lớn mạnh, nhiều võ lâm hảo hán quên mình phục vụ. Ta không dùng kế này, làm sao có thể khiến cho tuần phủ đại nhân vốn cấu kết với Lôi Tồn đối cờ, quay sang kết giao với Tô công tử, thanh trừ thế lực của Lục Phân Bán đường. Huynh muội họ Lê, họ Đinh và Cố Hàn Lâm vốn không phải là kẻ tốt lành gì, lại thêm chuyện lần này khiến cho toàn quân bị diệt, thế lực của Lục Phân Bán đường tại vùng Hồ Bắc này sớm muộn gì cũng sẽ bị nhổ tận gốc.

Vương Tiểu Thạch nhíu mày nói:

- Những người đó đúng là đã tin lầm người.

Chỉ thấy Lê Đan và Lê Tiêu Hồng nằm trên đất tỏ vẻ giận dữ.

Triệu Thiết Lãnh cười lạnh nói:

- Người tin lầm ta chính là Lôi Tồn tổng đường chủ, những kẻ này chỉ là uổng mạng mà thôi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nữ nhân này vẫn còn có chút nhân tính, tội không đáng chết.

Lệ Tiêu Hồng mặc dù bị khống chế huyết đạo, nhưng vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi trường mắt mắng:

- Họ Triệu kia! Ta mặc kệ người là họ Tiết hay là họ Triệu, người làm những chuyện thất tín bội nghĩa này, ta có thành quỷ cũng sẽ không tha cho người!

Lệ Đan lại quát một tiếng:

- Muội tử!

Sau đó y nhẹ giọng cầu khẩn:

- Triệu đường chủ, xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho mạng chó của huynh muội ta! Về sau chúng ta sẽ làm trâu làm ngựa, tùy ý cho ngài sai khiến, quyết không sinh hai lòng.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Làm trâu làm ngựa à? Trong Diêm La điện cũng có chức vụ này, xuống đó làm cũng vậy thôi.

Lệ Đan vẫn năn nỉ:

- Triệu đường chủ! Chuyện đêm nay ta nhất định sẽ không tiết lộ nửa câu, nếu như nói ra đảm bảo họ Lệ ta sẽ bị thiên lôi trừng phạt, không được chết tử tế.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Người vốn đã không chết tử tế được.

Lệ Tiêu Hồng cả giận nói:

- Chết thì chết, cầu xin làm gì!

Lệ Đan cuống quít quát lên:

- Muội tử, nếu người còn nói lung tung đắc tội với Triệu đường chủ, ta sẽ không để ý đến người nữa.

Lệ Tiêu Hồng lớn tiếng nói:

- Ca, huynh đúng là hết hy vọng rồi! Chẳng lẽ huynh nghĩ đêm nay hai ta còn có thể sống hay sao?

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Lệ Tiêu Hồng, người lớn giọng là muốn gây ồn ào cho mọi người biết chuyện phải không? Đáng tiếc, trong nhà trọ này từ trên xuống dưới đều là người của ta, những kẻ khác đã bị giết sạch rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cái gì, ngay cả những người tàn tật kia người cũng giết rồi?

Triệu Thiết Lãnh cười ha hả nói:

- Chuyện này thì không có. Những kẻ đó là dùng để nộp cho quan lĩnh công, cũng là chứng cứ phạm tội của Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch lúc này mới thở phào, hỏi:

- Trong ngăn tủ có một cái hòm, trong hòm là con trai một của Văn tuần phủ phải không?

Bạch Sầu Phi cười đáp:

- Đây là phần mở đầu của ván cờ mà Tiết Tây Thần đã xếp đặt. Không có nó, Văn tuần phủ và đám cầu quan chưa chắc đã thay lòng đổi dạ. Còn nếu như ngay cả công tử của Văn thanh thiên mà Lục Phân Bán đường cũng dám động đến, tự nhiên sẽ thành kẻ địch.

Triệu Thiết Lãnh đi đến, vươn hai tay phá tan chiếc tủ gỗ, kéo ra một cái hòm. Y hạ cổ tay vặn một cái, ổ khóa lập tức bị bẻ đi, sau đó tung một cước mở hòm ra.

Một đứa trẻ mặt mày thanh tú, mũi nhỏ phong phanh đang nằm co lại trong hòm, giống như chìm trong mộng không thể tỉnh lại. Vương Tiểu Thạch vừa nhìn liền biết đứa trẻ này đã bị đánh thuốc mê, trên người không có gì khác thường, có lẽ còn chưa bị hạ độc thủ. Đồng thời hắn cũng hiểu được vì sao trong tủ tối đen lại có tiếng hít thở chậm rãi đều đặn như vậy.

Triệu Thiết Lãnh càng tỏ ra phóng khoáng:

- Lần này đám Văn đại nhân và Luyện tổng binh nhất định sẽ rất hài lòng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chắc hẳn Tô công tử cũng rất hài lòng đối với ngài.

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Thật ra tất cả đều nhờ Bạch huynh trợ giúp. Ta còn có một chuyện lớn, phải làm xong mới xem là đại công cáo thành.

Ôn Nhu không nhịn được nói:

- Nói vậy, đại sư huynh không phải là người như thế, huynh ấy sẽ không bảo người làm những chuyện như vậy!

Triệu Thiết Lãnh không để ý đến nàng, quay đầu nhìn huynh muội họ Lê trên mặt đất, sau đó quay sang Vương Tiểu Thạch nói:

- Người hãy suy nghĩ lại! Ta dọn dẹp hai người bọn chúng, sau đó sẽ nghe tin tốt của người.

Wương Tiểu Thạch nói:

- Không cần phải suy nghĩ.

Triệu Thiết Lãnh nhíu mày:

- Hử?

Wương Tiểu Thạch nói:

- Ta đã quyết định rồi.

Khuôn mặt Triệu Thiết Lãnh liền giãn ra:

- Cuối cùng thì người cũng thức thời, rất có tiền đồ.

Dứt lời liền đi về phía Lê Tiêu Hồng.

Wương Tiểu Thạch lách ngang một bước, chặn ở trước người Lê Tiêu Hồng, nói rõ ràng từng chữ:

- Hôm nay người chết đã quá nhiều, ta không muốn thấy thêm người chết nữa. Huống hồ nữ nhân này cũng không đáng chết.

Triệu Thiết Lãnh hai mắt lóe sáng, nói một cách mỉa mai:

- Ắ ta không đáng chết à? Cả đời ả ta làm nhiều việc ác, vốn là tội ác chồng chất. Người muốn làm hộ hoa sứ giả sao?

Wương Tiểu Thạch nói:

- Vừa rồi quyết định của ta chính là: hôm nay quyết không để cho người giết thêm người.

Triệu Thiết Lãnh lui một bước, đưa mắt nhìn Vương Tiểu Thạch, gật đầu ba lần liên tục nói:

- Được, được, được!

Vương Tiểu Thạch vẫn đối mặt với Triệu Thiết Lãnh, nhưng con người thì lại liếc sang Bạch Sầu Phi, nói:

- Bạch huynh, huynh giúp bên nào?

Bạch Sầu Phi khoanh tay lui lại bảy bước, nói:

- Đêm nay là lần thứ hai ta và người gặp mặt. Ta cũng chỉ gặp Triệu đường chủ bốn lần, buôn bán với y cũng đã xong. Người và y đều là bằng hữu của ta, ta sẽ không giúp ai cả.

Ôn Nhu chợt nhảy đến bên cạnh Vương Tiểu Thạch, oán giận nói:

- Ta giúp người...

Ôn Nhu còn chưa dứt lời, Triệu Thiết Lãnh đã sẵn đến, tung một cước quét ngã nàng.

Ôn Nhu vừa ngã xuống, song quyền của Triệu Thiết Lãnh đã đến trước mặt và ngực Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch đã không còn tránh kịp.

Triệu Thiết Lãnh biết mình lại sắp giết thêm một người.

Trong mắt y, Vương Tiểu Thạch đã là một người chết.

Y cũng không sợ Tô công tử trách cứ.

Bởi vì những chuyện mà y đã làm, cộng thêm hành động sau này, đó đều là công lao rất lớn. Tô công tử luôn luôn thưởng phạt rõ ràng. Làm cho sự muội của Tô công tử ngã, đó chỉ là chuyện cỏn con, sẽ không bị bất cứ hậu quả nào. Y cũng chưa từng có ý muốn giết nàng.

Thân chí y còn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Vương Tiểu Thạch là một nhân tài, y nhìn ra được.

Nếu là nhân tài mà y không thể sử dụng, không bằng trước tiên đưa hẳn vào trong quan tài.

Y chờ nghe tiếng xương gãy của Vương Tiểu Thạch.

Tiếng xương mặt vỡ và tiếng xương ngực vỡ không giống nhau. Tiếng xương mặt khá rõ, còn tiếng xương ngực khá trầm, nếu so sánh thì tiếng xương sườn gãy vẫn giòn hơn một chút.

Có điều xương mặt gãy thì càng kích thích.

Triệu Thiết Lãnh đã đánh nát xương ngực của rất nhiều người, cho nên y thích đánh vào mặt kẻ địch hơn.

Giống như khi y đánh vào mặt Hoắc Đồng.

Đập nát xương mặt của một người đã cùng y vào sinh ra tử, tương giao nhiều năm, trước khi chết còn hiện lên vẻ nghi hoặc không dám tin, đối với Triệu Thiết Lãnh là chuyện vô cùng kích thích và khoái trá.

Y quả nhiên nghe được tiếng xương gãy.

Không phải xương mặt, cũng không phải xương sườn, mà là xương cổ tay.

Là âm thanh do cổ tay trái của y phát ra.

Giòn giã dễ nghe.

Tay phải của Vương Tiểu Thạch vẫn đặt trên thân kiếm.

Vỏ kiếm cổ xưa và tao nhã, nhìn không thấy thân kiếm. Chuôi kiếm dài bằng một phần ba thân kiếm, khảm những viên ngọc tròn, hơi cong một chút. Đầu cạnh có dạng lưỡi đao, phát ra một vệt sáng nhạt như ngọc bích. Thoạt nhìn giống như một thanh đao và một thanh kiếm nối liền với nhau.

Thế nhưng Vương Tiểu Thạch chưa hề rút kiếm.

Hắn cũng không né tránh.

Bàn tay trái của hắn nhanh như chớp chuẩn xác chọt vào trên cổ tay trái của Triệu Thiết Lãnh, “bặc” một tiếng, cổ tay kia liền mềm nhũn rũ xuống.

Năm ngón tay của Vương Tiểu Thạch co lại, giờ lên chặn đứng năm tay phải của Triệu Thiết Lãnh.

Triệu Thiết Lãnh đột nhiên thu tay lại.

Y hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tiểu Thạch.

Sau đó y dùng tay phải đỡ lấy tay trái, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Là tiếng vỗ tay của Bạch Sầu Phi.

- Võ công giỏi!

Bạch Sầu Phi chân thành nói:

- Ta biết võ công của ngươi cao, nhưng không ngờ ngươi có thể không động đến kiếm mà làm hắn bị thương. Ta còn tưởng rằng có thể từ kiếm

pháp của người dò xét được sự môn. Vừa rồi người có ý để lại cho hãn một cái cổ tay, nếu không thì hãn chỉ còn một đôi chân để chạy trốn mà thôi.

Ôn Nhu nghe không hiểu.

Bởi vì nàng không thấy rõ lắm.

Trận chiến vừa rồi diễn ra trong nháy mắt, thật sự quá nhanh.

- Thật ra người làm như vậy đối với Triệu Thiết Lãnh chỉ có lợi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nếu như hãn không có chuyện gì, người nghĩ người khôn khéo như Lôi tổng đường chủ sẽ không sinh nghi sao? Chuyện này càng khiến cho hãn thuận lợi lĩnh công hơn.

- Người thâm trầm giống như hãn, cho dù ta không đả thương, hãn cũng sẽ lo liệu ổn thỏa.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ là ta không thích hãn vì đạt được mục đích mà giết quá nhiều người, gây quá nhiều nghiệp chướng, cho nên muốn giáo huấn hãn một chút.

- Đêm nay kẻ giết người nhiều nhất là ta chứ không phải hãn.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Như vậy đủ cho người bận rộn cả đời rồi.

Vương Tiểu Thạch nhún vai nói:

- Ta còn trẻ, ta không quan tâm.

Ôn Nhu dùng đôi mắt như nước mùa thu nhìn Bạch Sầu Phi, lại nhìn sang Vương Tiểu Thạch, bỗng nhiên nói:

- Quái nhân, quái nhân, một nhà quái nhân, một chỗ quái nhân, một cặp quái nhân.

Bạch Sầu Phi hất mày hỏi:

- Ôn cô nương sao lại đến cái nơi quái nhân này?

Ôn Nhu cho rằng Bạch Sầu Phi đang hỏi nàng một cách nghiêm túc, điều đó ít ra cũng khiến cho nàng có cảm giác được coi trọng, liền liếm liếm đôi môi đỏ mọng, đôi má hồng ửng hiện, nói:

- Sư phụ và cha mẹ ta muốn ta đến kinh thành giúp sư huynh. Ta trên đường dạo chơi, tình cờ nghe nói nơi này có người bắt cóc trẻ con, ngay cả con cái của mấy viên đại quan cũng mất tích, vất vả lắm mới tra được đầu mối, mai phục trên nóc nhà, sau đó...

Bạch Sầu Phi trêu ghẹo:

- Sau đó bị người ta lôi cổ xuống.

Ôn Nhu chống tay lên chiếc eo nhỏ nhắn, trừng mắt giận dữ nói:

- Hừ, lôi cổ ta xuống à? Bản cô nương nếu là...

Vương Tiểu Thạch đột nhiên kêu lên:

- Cẩn thận...

Chỉ nghe một tiếng “vù”, song cửa sổ kêu lên lách cách.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy trên đầu mát lạnh, một bóng người nhảy bổ đến. Trong lúc vội vàng nàng cũng quên sạch hết chiêu thức, luống cuống đành

ra bảy tám chiều. Người nọ dùng một tay kéo nàng xuống, nằm sấp trên mặt đất.

Ánh nến bỗng nhiên vụt tắt.

Tại khoảnh khắc trước khi ánh nến vụt tắt, một người khác đã quất khế bay lên nóc nhà.

Ánh trăng màu bạc ngã về phía tây, vừa vặn chiếu xuống lỗ hồng trên mái ngói, trong phòng không đến nỗi hoàn toàn tối đen.

Ôn Nhu không biết đã xảy ra chuyện gì.

Người nọ vẫn đè lên người nàng.

Hơi thở mãnh liệt của nam tử truyền đến.

Ôn Nhu vốn đang giãy dụa, muốn chửi ầm lên, lúc này bỗng nhiên cũng hiểu chuyện yên tĩnh lại.

Người trên nóc nhà giống như một trận khói nhẹ lướt xuống.

Ôn Nhu cảm thấy thân pháp của người này so với âm hồn còn nhẹ hơn.

Người đè lên nàng cũng đứng dậy.

Vừa rồi nàng cảm thấy giống như bị một ngọn núi đè lên, lúc này mới được giải thoát.

Nàng ngơ ngác đứng dậy. Người áo trắng như âm hồn kia đã đột sáng ngọn nến.

Đêm nay ánh nến trong phòng đã tắt ba lần.

Lần đầu tiên là Ôn Nhu từ trời hạ xuống, ánh đao lướt qua ánh nến, đứng trong vòng vây của mọi người.

Lần thứ hai là biến động xảy ra, Triệu Thiết Lãnh và Bạch Sầu Phi gần như đã giết hết người trong phòng, còn xuất hiện một Vương Tiểu Thạch.

Đây là lần thứ ba nến tắt.

Khi ánh nến sáng lên, cảnh tượng sẽ như thế nào?

Ôn Nhu bỗng nhiên cảm thấy, mỗi lần ánh nến lại sáng đều giống như vén lên màn đêm dày đặc, dùng đôi tay mềm mại đánh thức chính mình.

Ánh nến mờ mịt lấp lờ, cũng giống như ánh ban mai đánh thức bình minh.

Một cái ly.

Vương Tiểu Thạch đang nhìn một cái ly.

Cái ly cũng không có kỳ lạ, nhiều nhất cũng chỉ là hoàn chỉnh hay vỡ vụn.

Nhưng cái ly này lại cắm vào trong cột nhà.

Miệng ly đã hoàn toàn ghim vào trong cột, chỉ có đáy ly vẫn lộ ra một đoạn nhỏ không đến nửa phần.

Cái ly này cũng không có gì đặc biệt, cũng làm bằng sứ trắng khảm hoa xanh, là loại ly mà người thường hay dùng.

Cái ly làm bằng sứ, vốn là vật dễ vỡ. Nhưng cái ly này lại hoàn toàn cắm vào trong gỗ, không hề có một vết rạn nào.

Nếu có chỗ kì lạ thì đó là ven mép ly vẫn còn dính mấy sợi tóc màu đen, một mảnh vải trắng nhỏ, còn có một chút vết máu. Ôn Nhu bỗng nhiên trở nên thông minh.

Nàng rút cuộc đã hiểu rõ.

Người đẩy ngã nàng là Bạch Sầu Phi vẫn luôn hờ hững.

Người bay lên nóc nhà tìm địch là Vương Tiểu Thạch có vẻ hơi ngờ nghệch kia.

Nàng bất giác vuốt vuốt tóc mai, lại thấy Bạch Sầu Phi giống như chẳng có việc gì hỏi:

- Người đâu?

Wương Tiểu Thạch vẫn nhìn chăm chú vào cái ly:

- Đi rồi.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Là ai?

Lông mày của Vương Tiểu Thạch vẫn chưa hề giãn ra:

- Ta chỉ thấy bóng người lóe lên, hơi cao và gầy một chút, nhìn không rõ, đuổi không kịp.

Lần này đến phiên Bạch Sầu Phi sửng sốt. Với khinh công của Vương Tiểu Thạch mà còn đuổi không kịp, xem ra võ công của kẻ địch quả thật không tầm thường.

Ôn Nhu nhìn một bên mặt Bạch Sầu Phi, chỉ thấy phần mũi đầy đặn, viền mắt hõm sâu, xương mày nhô cao, tựa như một khuôn mặt được nặn ra, nhưng dáng vẻ của hắn lại giống như hoàn toàn không để ý.

Ôn Nhu càng hận.

Nhưng cho dù nàng có hận đến đâu, cũng hiểu được một việc, đó là có người ám toán bọn họ.

Sợi tóc nơi mép ly chính là của mình.

Mảnh vải trắng kia là một góc khăn trên đầu Bạch Sầu Phi.

Trên mi trái của Vương Tiểu Thạch có một vết máu nhỏ đỏ tươi.

Người kia dùng một cái ly uống rượu ra tay ám toán, lại có thể từ một góc độ như vậy dự định một lần ám sát ba đại cao thủ.

Ôn Nhu đương nhiên cũng xem mình là cao thủ.

Nhưng cho dù nàng đánh giá mình cao tới đâu, lần này cũng không dám coi thường kẻ địch, bởi vì chỉ cần một cái ly nho nhỏ, thiếu chút nữa đã lấy mạng ba người ở đây.

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Hay cho một cái ly.

Vương Tiểu Thạch dùng ngón tay chạm vào đáy ly, nhẹ nhàng giống như sợ thức tỉnh một người mà mình yêu mến:

- Người dùng ly làm ám khí, chẳng biết liệu có thể cũng giỏi thương pháp hay không?

Vương Tiểu Thạch vừa nói ra, Bạch Sầu Phi liền giật mình:

- Chẳng lẽ là hắn?

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu đồng thời hỏi:

- Ai?

Bạch Sầu Phi vội nói:

- Một người.

Vương Tiểu Thạch quệt vết máu trên mi, nhìn một chút, sau đó đưa vào miệng mút mút, đột nhiên vui vẻ nói:

- Ai da!

Lần này đến phiên Bạch Sầu Phi và Ôn Nhu cùng hỏi:

- Sao thế?

Vương Tiểu Thạch cười cười nói:

- Máu của ta thật ngọt.

Bạch Sầu Phi cũng cười nói:

- Người đi mà nói với dơi và nữ quỷ hút máu ấy!

Ôn Nhu ngậm giận nói:

- Có phải người muốn ám chỉ ta là nữ quỷ hút máu?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Vậy chẳng phải ta đang tự mắng mình là dơi mắt mù hay sao?

Ba người đều nở nụ cười.

Trong tiếng cười, vẻ mặt Bạch Sầu Phi vẫn không thay đổi, đột nhiên lên tiếng:

- Lại có người đến rồi.

Vương Tiểu Thạch nói tiếp:

- Lần này cũng không phải một người.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Người Trong Mơ

Ôn Nhu vừa nghe, mày liễu liền dựng lên, lại muốn rút đao.

Bạch Sầu Phi vội nói:

- Lần này là người của quan nha.

Ôn Nhu ngẩn người, phản ứng đầu tiên chính là hỏi:

- Đến bắt chúng ta sao?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Cô đã phạm pháp sao?

Ôn Nhu lại ngẩn ra:

- Là đến bắt các người à?

Vương Tiểu Thạch giải thích:

- Đây chắc là do Triệu Thiết Lãnh đã an bài từ trước. Có điều đám nha sai quan binh này đến, nơi này không thể ở lại được nữa.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên chạy vẫn là thượng sách.

Chợt nghe tiếng chó sủa, tiếng vó ngựa cùng với tiếng người huyên náo, lần này ngay cả Ôn Nhu cũng nghe thấy rõ ràng.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Lúc này không chạy còn đợi khi nào?

Ba người nhìn nhau một cái. Vương Tiểu Thạch nhảy lên khỏi mái nhà bị phá. Ôn Nhu lao ra ngoài cửa sổ. Bạch Sầu Phi lại lướt ra ngoài cửa chính. Ngay lúc này, Bạch Sầu Phi đột nhiên dùng ngón tay búng một phát vào đáy ly rượu.

Y vừa búng tay, ly rượu lập tức vỡ thành hai nửa.

Trong hai mảnh sứ vỡ này có một mảnh bắn về phía Lê Đan, còn một mảnh bay về phía Lê Tiêu Hồng, thế bắn rất mạnh nhanh như ánh chớp.

Vương Tiểu Thạch lúc này đã nhảy lên nóc nhà, chợt nghe tiếng gió, thân hình liền trầm xuống rơi đến chỗ huynh muội họ Lê đang nằm sấp, vẫn giữ tư thế đầu dưới chân trên, quơ tay một cái bắt được một mảnh sứ vỡ.

Một mảnh khác lại rít lên bắn thẳng đến, Vương Tiểu Thạch không kịp phản ứng, tay áo còn bị mảnh sứ vỡ cắt rách một đường, sau đó ghim vào trán của Lê Đan.

Lê Đan kêu lên một tiếng, lập tức tắt thở.

Vương Tiểu Thạch nhin không được trong lòng giận dữ:

- Vì sao người phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?

Bạch Sầu Phi khoan thai nói:

- Lòng dạ của người quá mềm yếu.

Vương Tiểu Thạch nghe xong càng giận hơn:

- Đây không phải là vấn đề lòng dạ mềm yếu hay không, mà là không cần thiết thì việc gì phải giết người?

Bạch Sầu Phi vẫn ung dung như cũ:

- Tha cho bất cứ kẻ nào ở đây, ngày sau chuyện này truyền ra ngoài, Lôi Tồn và Tô Mộng Châm đều sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Người nghĩ xem mềm yếu như vậy có đáng hay không?

Vương Tiểu Thạch vẫn hậm hực.

Chợt nghe Ôn Nhu ở bên ngoài kêu lên:

- Hai người các người làm gì trong đó, còn không ra à?

Bạch Sầu Phi dường như không muốn tiếp tục xung đột với Vương Tiểu Thạch, chỉ nói:

- Cô ta ở bên ngoài hô to gọi nhỏ như vậy, chắc muốn kéo hết bộ khoái cả thành đến đây thì mới vừa lòng.

Lệ Tiêu Hồng cố sức ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe lên vẻ hận thù.

Bạch Sầu Phi phất phất tay, nói:

- Thôi được, ta sẽ không giết nữ nhân này, hi vọng cô ta sẽ không làm uổng công người đã ra tay cứu giúp.

Dứt lời liền phi thân ra ngoài.

Vương Tiểu Thạch nhìn sang Lệ Tiêu Hồng, lại nhìn những xác chết nằm ngổn ngang, thở dài một tiếng. Lúc này tiếng người la ngựa hí ầm ỹ đã đến gần, Vương Tiểu Thạch để lại một câu:

- Cô không nên làm chuyện thương thiên hại lý nữa.

Hắn đá một cái hóa giải huyết đạo bị phong bế của Lệ Tiêu Hồng, sau đó phi thân ra ngoài cửa sổ.

Ba bóng người lao nhanh dưới ánh trăng,.

Người mặc đồ trắng là Vương Tiểu Thạch. Quần áo của hắn giản dị, màu sắc nhu hòa như màu của ánh trăng.

Người mặc đồ gấm là Bạch Sầu Phi. Vải vóc trên người y cao quý hoa lệ, lướt đi dưới ánh trăng càng làm nổi bật sự hào hoa phú quý.

Người mặc đồ đỏ thắm là Ôn Nhu. Bộ đồ bó đỏ thắm ven rìa có thêu những con bướm vàng thanh tú, tấm che màu hoa hồng dán trên vai mềm, cặp mắt long lanh, đôi hạt châu sáng ngời rủ xuống dưới vành tai, làm xao động cánh hoa trắng dán vào trên tai khi sáng khi tối, cộng thêm đôi lông mày mình mẫn thanh tú.

Vương Tiểu Thạch nhin không được quay sang nhìn nàng.

Bạch Sầu Phi cũng nhìn nàng, bên khóe miệng dường như có một nét cười ngạo nghễ.

Ôn Nhu biết bọn họ lén nhìn nàng.

Cho dù võ công của nàng không cao bằng hai người bọn họ, nhưng về chuyện phân biệt “có người đang nhìn mình hay không”, nàng tự tin là vô địch.

Về điểm này nam nhân có vẻ ngu ngốc hơn so với nữ nhân.

Ôn Nhu rất cao hứng, ánh mắt ngậm cười của nàng cố ý chỉ nhìn về phía trước, mặt ngẩng lên, lông mày cau lại, cố gắng hít vào thật sâu sau đó từ từ thở ra. Làm như vậy có thể khiến cho khuôn mặt thanh tú, vẻ đẹp u sầu ẩn

chứa sâu trong nụ cười, cùng với vóc dáng cao gầy và tư thái xinh đẹp của nàng càng trở nên nổi bật. Điểm này rất quan trọng. Ôn Nhu luôn chê mũi mình không được cao lắm, dáng vẻ dường như cũng không được trang nghiêm lắm, hơn nữa nàng cảm thấy tay chân mình đầy đặn, nhưng bộ ngực trưởng thành lại không thể so với đám chị dâu hay dì.

Nàng biết hai nam tử đồng hành này không nhìn được muốn nhìn nàng, trong lòng đắc ý, bước chân cũng lưu loát hơn. Vừa rồi nàng đuổi theo hai nam tử này rất vất vả, hiện giờ lại giống như hai người bọn họ đang đuổi theo nàng vậy.

Đương nhiên nàng không phát giác ra hai nam tử này cố ý chậm lại để đợi nàng, cho dù có biết nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Mới vừa lướt ra khỏi nhà trọ, tại khu rừng bên cạnh họ gặp phải một thi thể, đó là một trong những người của Lục Phân Bán đường canh gác bên ngoài bị Triệu Thiết lãnh giết chết. Ôn Nhu nhất thời vô ý giẫm phải thi thể, liền kêu lên một tiếng, lập tức những mũi tên, ánh lửa và tiếng thét đều chuyển sang hướng này. Nếu không nhờ Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch mỗi người một bên cặp lấy Ôn Nhu, liên tiếp nhún người mười bảy mười tám cái, rất có thể bọn họ đã chạm trán với quan binh rồi.

Ôn Nhu bị kéo đi, không dám kêu tiếng nào, nhưng vẫn mạnh miệng:

- Sợ cái gì chứ? Ta không có giết người, cũng không có phóng hỏa, nếu bọn họ đuổi đến ta còn muốn đòi phần thưởng nữa kìa.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều mặc kệ, vẫn dìu nàng lướt đi.

Lúc này quan binh đã ở xa, ba người mới từ từ chậm lại.

Ôn Nhu vuốt vuốt mái tóc mây. Nàng biết cái tư thế này của mình rất dịu dàng đáng yêu.

Bạch Sầu Phi chột hỏi:

- Bên tóc mai của cô có phải là nguyệt quế hoa?

Ôn Nhu sờ lên tóc mai, chỉnh lại nguyệt quế hoa một chút, liếc Bạch Sầu Phi nói:

- Đúng thì sao?

Bạch Sầu Phi cười một tiếng, quay sang Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta nói mà, quả nhiên là nguyệt quế hoa.

Vương Tiểu Thạch không rõ lắm:

- Nguyệt quế hoa là gì?

Bạch Sầu Phi tự đắc nói:

- Lần trước Nguyệt Tiên và Loan Hỷ cũng đeo cái này trên đầu. Ta có hỏi qua, nhưng mấy cô gái nhỏ kia đều mỉm cười không trả lời. Bây giờ hỏi mới biết được là nguyệt quế hoa.

Vương Tiểu Thạch vẫn không rõ ý của Bạch Sầu Phi:

- Nguyệt Tiên và Loan Hỷ là ai?

- Đúng rồi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ở mấy chỗ như Nghênh Xuân hiên, Phượng Hương các trên sông Tần Hoài, các kỹ nữ lớn nhỏ mười người thì có đến bảy tám người trên đầu đều đeo món đồ chơi vừa rẻ lại thịnh hành này, không ngờ...

Lời còn chưa dứt, Ôn Nhu đã bữu môi, lướt lên phía trước Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, để lại phía sau một làn gió thơm.

Bạch Sầu Phi nháy mắt với Vương Tiểu Thạch, cười cười.

Vương Tiểu Thạch lắc lắc đầu.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Người muốn lên đến nơi nào?

Vương Tiểu Thạch trả lời:

- Kinh thành.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Đến đó làm gì?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Tìm vận may.

Bạch Sầu Phi cười:

- Người có bằng hữu hay thân thích gì ở đó không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Không có.

Bạch Sầu Phi lại cười hỏi:

- Người muốn đến kinh thành để làm gì? Muốn phát tài hay muốn nổi danh?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng không biết. Ta có bản lĩnh, cũng có chí lớn, không thể cứ sống uổng cả đời như vậy.

Hắn ngẫm nghĩ lại bổ sung:

- Có điều nếu như phải sống đạm bạc, vậy thì cũng không sao.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người có biết không, trên đời này có rất nhiều người cũng giống người, có chí nhưng vẫn phải sầu não cả đời.

Vương Tiểu Thạch không lập tức trả lời, thật lâu mới nói:

- Ta vẫn muốn thử một phen.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Vậy thì tốt.

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Thế còn người?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta à? Ta thì sao chứ?

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Người cũng có bản lĩnh cao cường. Người định đi đâu và làm gì?

- Ta với người cùng đường, cùng lý tưởng.

Trong vế uế oải của Bạch Sầu Phi vẫn ẩn chứa sự cao ngạo:

- Ta cũng đến kinh thành tìm vận may. Vì ta không muốn kiếm cơm dưới thể lực của phân đường chủ bên ngoài Lục Phân Bán đường, cho nên mới làm một vụ để kiếm ngân lượng, sau đó đến kinh thành một lần xem thử có chỗ nào chứa chấp được không.

Y dừng một chút mới nói:

- Người muốn thể hiện mình nhất định phải đứng ở nơi có ánh sáng. Hoa tươi trong bóng tối thì cũng không bằng một ngọn lửa nhỏ nhoi.

Vương Tiểu Thạch vui vẻ nói:

- Vậy chúng ta có thể cùng đi, trên đường không lo tịch mịch rồi.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Người đương nhiên là không lo tịch mịch, chỉ e lúc người gặp khó khăn thì ta sẽ bay đi mất.

Vương Tiểu Thạch lại tưởng thật:

-Ồ, thật vậy sao?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Không phải tên ta là Bạch Sầu Phi sao? Nếu như tên ta là Bạch Nga Phi, vậy thì sẽ bay mất lúc người đói bụng.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới biết mình quá nghiêm túc, liền nói:

- Người có bay mất ta cũng sẽ không trách người. Có điều người không thể lại gạt ta, giống như vừa rồi nói là không giết người, nhưng lại...

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa.

Vương Tiểu Thạch nhìn kỹ đối phương, nhin không được nói:

- Lúc người cười lên quả thật không có vẻ ngạo mạn khó gần.

Bạch Sầu Phi cũng không ngờ Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên nói như vậy, liền đáp lời:

- Nếu ai đó cả ngày đều cười, muốn cao ngạo cũng làm không nổi.

Bỗng nhiên một trận gió kéo đến, Ôn Nhu với đôi má lúm đồng tiền trên mặt như một đóa hồng lướt tới trước mặt bọn họ, cười nói:

- Hai nam nhân nói chuyện gì mà thì thầm thân mật như vậy?

Nàng thấy hai tên này không chịu đến nhận lỗi với mình, lại không muốn một mình ở vùng đồng nội dưới ánh trăng, vì vậy quyết định dùng tấm lòng quảng đại tha thứ cho bọn hắn. Nàng lại hỏi:

- Các người đoán xem bản cô nương muốn tới nơi nào? Đoán được sẽ mời các người ăn kẹo.

Nàng quay sang Vương Tiểu Thạch:

- Người nói trước đi!

Vương Tiểu Thạch đành phải đáp:

- Mông Cổ.

Ôn Nhu đành hỏi Bạch Sầu Phi:

- Đến phiên người!

Bạch Sầu Phi ngẫm nghĩ một cách nghiêm túc, sau đó trả lời:

- Nghênh Xuân hiên bên sông Tần Hoài.

Bọn họ đúng là đi đến bờ sông, nhưng không phải sông Tần Hoài mà là dòng Hán Thủy cuộn cuộn.

Bọn họ phải ngồi thuyền đi một đoạn đường thủy, sau đó lại lên đường bộ thẳng đến kinh thành, lộ trình này ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng.

Ba người kết bạn cùng đi, đến chiều hôm sau thì tới bến đò phía nam. Trên đường đi bọn họ cười cười nói nói, trêu đùa lẫn nhau, đã trở nên thân cận hơn nhiều. Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu cảm thấy Bạch Sầu Phi thật ra cũng không phải cao ngạo khó gần, nhưng hành động rất cao tay, có khi vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, thậm chí lục thân không nhận. Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch thì cảm thấy Ôn Nhu ngây thơ hồn nhiên, hành động không suy nghĩ, nhưng tính tình thiện lương, hiếu kỳ, hơn nữa còn rất bướng bỉnh. Ôn Nhu và Bạch Sầu Phi lại cảm thấy Vương Tiểu Thạch thật thà chân thành, có sao cũng được, nhưng khi nghiêm túc thì lại rất đáng sợ, vô cùng cố chấp. Ba người bất giác hiểu nhau hơn rất nhiều.

Nhưng có một cảm giác, ba người đều cảm thấy chỉ hiểu rõ đối phương một phần, còn một phần lại khó tìm ra, giống như phía sau của mặt trăng khó có thể quan sát được.

Rốt cuộc đó là gì?

Là thiện hay là ác?

Trong đời có vài bằng hữu, có thể vì hứng thú hợp nhau, thời thế đưa đẩy nên kết làm tri giao. Nhưng vào thời khắc quan trọng, tính tình thật sự của đối phương lại có thể làm người ra kinh ngạc, có thể làm người ta hoài nghi, có thể làm người ta không thể nào tiếp nhận.

Nói không chừng đây mới chính là bản tính thật sự của bọn họ.

Trên đường hoa lựu như lửa đỏ, hòe liễu thành bóng râm, núi xa nước gần dày đặc như sương khói.

Khi đến bến đò, bọn họ liền thuê một chiếc thuyền, chuẩn bị sáng mai lên đường. Bạch Sầu Phi nói:

- Chúng ta đi đường thủy thì thông thả hơn một chút, dù sao cũng không vội. Thông lệ khi đi thuyền là: thuận gió thì đi, ngược gió thì dừng. Còn như không có gió, nhìn sông uốn trắng cũng rất là sảng khoái.

Ôn Nhu lại nói:

- Bản cô nương không tán thành.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vậy mời cô đi đường bộ, chúng ta đi đường thủy.

Ôn Nhu giận dữ, hạt châu nhỏ khảm vào khuyên tai vàng đựng đưa bên dưới tai, chiếc vòng vàng trên cổ tay cũng kêu leng keng:

- Bạch Sầu Phi, người nói vậy là ý gì?

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Cô nương sợ trên giường không tiện sao?

Hắn vốn định giúp Ôn Nhu tìm lời giải thích, nhưng trong lòng nôn nóng, chữ “thuyền” (chuán) lại nói nhầm thành chữ “giường” (chuáng), chuyện này càng gây họa thêm.

Ôn Nhu khựng người, giận dữ chỉ tay nói:

- Đám chết tiệt mồm mép các người! Người đừng có đắc ý, bản cô nương sẽ cho người biết tay!

Trên đường đi Bạch Sầu Phi thường trêu chọc nàng, nàng cho rằng câu nói vừa rồi của Vương Tiểu Thạch cũng như vậy, hơn nữa còn liều lĩnh hơn.

Vương Tiểu Thạch càng quýnh lên, bắt đầu cà lăm:

- Ôn cô nương, ta không không không phải phải phải có có ý này... ta, ta là muốn cùng cùng với cô trên trên giường...

Chữ “giường” này vốn là chữ “trường” (cháng - yuán cháng có nghĩa là “giảng hoà”), Vương Tiểu Thạch trong lòng hoảng hốt lại nói sai. Đến lúc này Ôn Nhu giận thật, cho rằng đối phương chiếm tiện nghi ra mặt, cổ tay trắng liền vung lên tát cho Vương Tiểu Thạch một cái giòn giã.

Lẽ ra với võ công của Vương Tiểu Thạch, không có lý gì không tránh được.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại tránh không được.

Hắn bị một cái tát này khiến cho ngẩn ra một hồi.

Bạch Sầu Phi cũng không ngăn cản, chỉ cười ha hả.

Ôn Nhu hất mái tóc đen, xoay người nhảy lên bờ, lăm bậm nói:

- Các người không có ai tốt cả, toàn khi dễ ta.

Vương Tiểu Thạch muốn lên bờ đuổi theo nhưng Bạch Sầu Phi lại ngăn cản:

- Đừng nóng! Cô ta bỏ đi không có chỗ nào nhiệt, cũng sẽ trở về thôi.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy trên mặt vẫn còn nóng rát:

- Cô ấy... cô ấy hiểu lầm ta rồi. Ta làm sao có thể nói những lời khinh bạc như vậy?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Cho dù có nói thì đã sao? Cô ta xinh đẹp đáng yêu như vậy, không muốn lên giường thì mới không phải là nam nhân.

Vương Tiểu Thạch vẫn rất ấm ức, cả buổi mới nói được ra lời:

- Nhưng mà... ta quả thật không nói những những lời đó.

- Nói ra cũng có sao.

Bạch Sầu Phi ung dung nói:

- Cô ta nổi tính tiểu thư cũng chẳng có gì ghê gớm. Thế nào? Không lẽ người chỉ nói chơi chứ chẳng thật sự làm gì, cô ta đã ra tay đánh người còn chưa đủ nữa sao? Yên tâm! Yên tâm! Đến đêm không có chỗ ngủ trọ cô ta sẽ trở về thôi.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy hơi ủy khuất, nhìn dòng sông ngơ ngác nói:

- Hi vọng cô ấy không rời khỏi là tốt rồi.

Bạch Sầu Phi từ bên cạnh quan sát Vương Tiểu Thạch, trong lòng như có suy nghĩ, nói:

- Không có đâu...

Đột nhiên y im bặt, dùng khuỷu tay thúc vào vai Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch ngẩn ra. Chợt nghe Bạch Sầu Phi thấp giọng nói một cách nghiêm túc:

- Nhìn kìa!

Vương Tiểu Thạch nhìn về phía xa, trông thấy một đám tỳ nữ vú em các loại đang vây quanh một cô gái mặc y phục màu xanh lá, bước lên một

chiếc thuyền hoa mỹ gần đó.

Vương Tiểu Thạch chỉ thoáng nhìn, đột nhiên tất cả mọi người dường như đều biến mất. Hắn chỉ nhìn thấy một mỹ nhân mặc y phục màu xanh nhạt, dáng vẻ thướt tha bước lên thuyền. Từ xa xa chỉ loáng thoáng nhìn thấy cô gái kia mặt mày thanh tú, mềm mại yêu kiều, mỗi cử động là một tư thái khác nhau. Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thoáng qua, trong lòng đã cảm thấy xốn xang, lại nhìn sàng dương liễu khói mờ, núi xanh như tranh vẽ, khắp nơi đều thấy cảnh phong tình.

Những tay chèo trên chiếc thuyền kia đã bắt đầu chống thuyền ra sông, đi đến đường đê tránh gió, tìm một nơi yên tĩnh đậu lại. Bảy tám đại hán trên thuyền không ngừng hét to, liên tục vung mái chèo.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có nhìn thấy không?

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm:

- Không ngờ thế gian này lại có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, Ôn nữ hiệp là một, cô gái này là một... A!

Nói đến đây, hắn mới nhớ mình hơi thất thố.

Bạch Sầu Phi buồn cười nói:

- Hà, người nhìn cái gì vậy? Chỉ thấy tuyệt đại giai nhân, không thấy...

Giọng nói của y trầm xuống, thần thái lại bắt đầu kiêu ngạo:

- Ta thấy chiếc thuyền kia có điểm không bình thường.

Vương Tiểu Thạch giật mình, trong lòng bắt đầu hơi lo lắng cho cô gái yếu đuối kia:

- Thế nào?

Giọng điệu của hắn lại hơi chút không tin, nghi ngờ Bạch Sầu Phi cố ý làm ra vẻ quan trọng.

Cặp mắt Bạch Sầu Phi như chim ưng nhìn chăm chăm vào chiếc thuyền đậu ở phía xa, ánh mắt giống như hai lưỡi dao sắc bén có thể cắt vàng phá đá:

- Hầu hết những người chèo thuyền vài năm trên sông, mái chèo hạ xuống đều không làm bắn bọt nước lên, tay cầm chèo còn phải biết mượn sức nước. Với loại thuyền quan này, thường chỉ có những người lão luyện mới dám nhận thuyền. Vừa rồi ta nhìn những tay chèo thuyền đó, thứ nhất là hai mắt sáng ngời hữu thần, cánh tay đầy cơ bắp, tư thế trầm ổn, thoạt nhìn đã biết là người có võ công; thứ hai là đám người này không biết mượn sức nước, hạ chèo làm bọt nước bắn lên cao, rõ ràng là những kẻ mới vào nghề; ba là da của bọn họ quá trắng, so với những kẻ đi thuyền dầm mưa dãi nắng hoàn toàn khác biệt; hơn nữa bọn họ còn thường liếc nhìn nhau, lại đậu thuyền tại một nơi hoang vắng, nhất định là có mưu đồ.

Y nói từng chữ từng câu:

- Xem ra, đêm nay, thuyền này sẽ gặp phải tai ương.

Vương Tiểu Thạch còn đang nghĩ về cô gái xinh đẹp tao nhã kia, không nhận được hỏi:

- Chúng ta có nên qua cảnh báo không...

Ánh mắt Bạch Sầu Phi dần dần trở nên giống như một con sói hoang đang rình mồi trong núi sâu, nói một cách hùng hồn:

- Không.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Người Đẹp Trên Sông

Hán Thủy tĩnh mịch, yên ả như gương. Bóng thuyền, bóng núi, bóng đèn, bóng cây phản chiếu dưới lòng sông.

Nhưng không có bóng người.

Người hầu hết đã ngủ rồi, chỉ còn vài ngọn đèn nhỏ thê lương treo cao trên lầu.

Đèn đuốc hai bên bờ sông toát lên vẻ cô đơn lạnh lẽo. Ôn Nhu vẫn không trở về.

Xa xa có người quăng lưới, lặng lẽ như tiếng thở nhẹ nhàng khi đang ngủ.

Trên lầu có người thổi sáo, làm bạn với trăng, cô quạnh nhìn dòng sông.

Ôn Nhu, Ôn Nhu, cô đã đi đâu?

Vương Tiểu Thạch hơi lo lắng.

“Chúng ta cần phải nhẫn nại.” – Vào lúc nhá nhem tối, Bạch Sâu Phi đã nói với hần như vậy: “Ta thấy khách trên thuyền này cũng có lai lịch, không phải bình thường. Đêm nay đám chèo thuyền giả trang này nhất định sẽ động thủ. Chúng ta quan sát một chút rồi hãy ra tay. Nói không chừng mục

tiêu của những tên hèn hạ này không chỉ là chiếc thuyền đó, biết đâu còn nhắm đến những thuyền lân cận như chúng ta.”

Bạch Sầu Phi chủ trương chờ đợi.

Vương Tiểu Thạch lặn qua lặn lại, cũng không biết đang nghĩ gì, trong lòng luôn cảnh giác, thủy chung không thể chìm vào giấc ngủ.

Xa xa vang lên tiếng mõ canh đầu.

Bỗng nhiên, mạn thuyền hơi trầm xuống.

Vương Tiểu Thạch biết cao thủ đã đến, liền xoay người bật dậy.

Một bóng người lướt nhanh qua cửa sổ.

Hai tay Vương Tiểu Thạch liền phá tan song cửa, một tay nắm chặt cổ người tới, một tay vươn về phía sau đầu đối phương. Người nọ kêu lên một tiếng, muốn giãy dụa nhưng Vương Tiểu Thạch đã giữ chặt y.

Nơi tay Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy mềm mại ôn nhu, còn có hương thơm của xử nữ. Cánh tay đụng phải ngực người kia, trong lòng liền run lên, khuỷu tay bất giác lỏng ra. Người nọ giận giữ quát lên:

- Buông tay ra! Đồ chết bầm, mau bỏ tay ra!

Vương Tiểu Thạch vừa nghe liền giật mình, vội vàng buông tay, nói:

- Sao lại là cô?

Cô gái kia xoay người lại, mái tóc đen vốn cột chặt xõa ra, khuôn mặt vừa vui vừa giận khẽ cau lại như một đoá hải đường tím. Đây không phải Ôn Nhu thì là ai?

Vương Tiểu Thạch vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, còn Ôn Nhu thì lại giống như sắp khóc, giậm chân tát cho hăn một cái.

Lần này Vương Tiểu Thạch cũng không tránh được.

Đây là lần thứ hai hăn bị Ôn Nhu tát.

Ôn Nhu thấy đáng vẻ ngây ngốc của hăn, nhin không được phì cười.

Cảnh đêm bên sông như say lòng. Vương Tiểu Thạch nhìn nụ cười phong tình của nàng đến ngây dại. Ôn Nhu hình như cũng phát giác ra, mặt bắt đầu nóng lên, may mà dưới ánh trăng không nhìn thấy được sắc mặt của nàng, nhưng một cô gái xinh đẹp then thùng lại càng rung động lòng người.

Hai người nhất thời ngẩn ra bên cạnh khoang thuyền, đều nhìn xuống mũi chân của mình. Xa xa có tiếng kéo lưới, loáng thoáng còn có thể phân biệt được tiếng cá nhảy khi lưới rời khỏi nước.

Đúng lúc này, trên dòng sông không sóng, an bình như mộng bỗng vang lên một tiếng kêu thảm.

Chuyện đầu tiên Vương Tiểu Thạch làm chính là tìm Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi không có trên thuyền.

- Hồng rồi!

Ôn Nhu vội hỏi:

- Chuyện gì?

Trên chiếc thuyền lớn hoa lệ kia đã vang lên tiếng chiến đấu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không có thời gian nữa. Chúng ta hãy đi trước rồi nói sau!

Hắn và Ôn Nhu cũng không giỏi bơi lội, đành phải từ thuyền nhảy lên bờ, lại từ bờ đi vòng qua sau đó nhảy lên thuyền lớn.

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu lướt đến gần thuyền lớn, chợt thấy trên thuyền có một người bay ra, kêu lên một tiếng rơi vào trong nước, sau đó không còn nổi lên. Hai người đang muốn lướt vào thuyền lớn, bỗng nhiên lại thấy một người bị đá bay ra, quờ quạng ngã vào lòng sông, dường như còn giãy dụa trong nước một chút, sau đó im lìm không tiếng động.

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu vừa lên khoang thuyền, lại thấy một người bay ra. Vương Tiểu Thạch đưa một tay đón lấy, trông thấy người nọ ăn mặc như thuyền phu, giữa đôi lông mày có một vết tím đen, ngũ quan tràn máu đã tắt thở.

Ôn Nhu cất bước vào khoang thuyền.

Một người từ trước mặt lao ra, gần như đâm sầm vào nàng.

Ôn Nhu lập tức rút đao.

Người nọ vung một tay đè chặt chuôi đao của nàng.

Tay của Ôn Nhu đang đặt trên chuôi đao.

Người nọ lại chụp lấy tay nàng.

Ôn Nhu cảm giác được hơi thở mãnh liệt của nam tử, khí tức này nàng cũng không xa lạ gì.

Chợt nghe người nọ trầm giọng nói:

- Cô không được rút đao. Hiện giờ ta đã nổi sát tính, sợ rằng sẽ không nhịn được.

Lúc người nọ nói chuyện thì tay kia vẫn đang giữ chặt một người khác, lúc này y vung tay một cái ném người bị bắt kia ra ba trượng. Ánh trăng nhoáng qua, trông thấy đó lại là một hán tử ăn mặc theo kiểu thuyền phu, “ào” một tiếng rơi vào trong dòng sông. Vương Tiểu Thạch lúc này cũng đã nhảy lên khoang thuyền.

Hắn phát giác có một người dán chặt vào Ôn Nhu.

Hắn lập tức muốn ra tay.

Hắn cũng không biết vì sao còn chưa phân rõ là địch hay bạn đã muốn hạ sát đối phương. Đây là chuyện chưa hề có từ khi hắn xuất đạo đến nay.

Hắn còn chưa xuất chiêu, người nọ đã lên tiếng:

- Người cũng tới rồi, tốt lắm.

Vương Tiểu Thạch nhận ra giọng nói của người nọ.

Bạch Sầu Phi.

Hắn đột nhiên cảm thấy vừa đau lòng vừa vui mừng.

Trong khoang thuyền lúc này có vài chiếc đèn dầu được thắp lên.

Một người cầm đèn bước ra.

Một chiếc đèn sa che gió màu ngọc lưu ly.

Bàn tay dưới đèn mềm mại như cánh hoa lan. Một tay nàng cầm đèn, một tay che ngọn lửa. Dưới ánh đèn vàng dịu dàng đưa chiếu rọi, tư thái tuyệt thế đó càng khắc sâu vào lòng khó thể quên.

Vương Tiểu Thạch đưa mắt nhìn, trông thấy một cô gái xinh đẹp tóc mây tung bay, ánh mắt như nước mùa thu, có một vẻ dịu dàng đặc biệt, lại

có một vẻ tiêu hồn.

Phần áo nơi cổ vai nàng rời ra, lại khoác cẩm bào của Bạch Sầu Phi, thấp thoáng hiện lên chiếc áo mỏng màu xanh nhạt. Đôi mắt của nàng so với đèn còn sáng hơn, tựa như một hồ nước sâu xao động giấc mộng của lòng người. Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn một cái đã cảm thấy mình như đang trong mộng, mơ thấy người trong mộng, khi tỉnh dậy thì lại phát hiện không cần nằm mộng nữa, hóa ra đó không phải là mộng mà thật sự một cô gái ôn nhu xinh đẹp như vậy đang cầm đèn đánh thức mình.

Ôn Nhu nhìn thấy cô gái này, dưới ánh đèn chiếu rọi lại có một vẻ dịu dàng giống như tên của mình. Lúc còn nhỏ nàng đã từng mơ, sau này mình sẽ là một tiểu thư khuê các lá ngọc cành vàng khiến người ta yêu thích. Nhưng nàng càng lớn lên, càng xinh đẹp thanh tú thì lại tính tình lại càng cứng cỏi, càng bước đi trên con đường tiêu diêu tự tại của các anh hùng hiệp khách. Nhìn cô gái trước mắt, nàng lại cảm thấy đó là một bản thân khác của mình, nhưng đã sớm mỗi người mỗi ngã rồi. Cô ấy là cô ấy, mình là mình, chỉ có trong giấc mộng tiếc nuôi mới có thể gặp được nhau. Ôn Nhu mới gặp cô gái này, liền cảm thấy mình là ban ngày, còn đối phương mới đúng là đêm tối.

Vì vậy, Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch và cô gái kia đều cất tiếng hỏi:

- Các người là...

Sau đó ba người bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi nhún vai nói:

- Ta cũng không biết.

Y chỉ vào một tên thuyền phu bị khống chế huyệt đạo nằm trên đất, trong tay vẫn còn cầm đao:

- Có lẽ hẳn sẽ nói cho chúng ta biết.

Cục diện đã bị Bạch Sầu Phi khống chế.

Ban đầu y cùng Vương Tiểu Thạch ở trên thuyền, chỉ đợi có biến động sẽ lập tức ra tay.

Có điều chiếc thuyền kia vẫn không có động tĩnh gì.

Tiếng mõ canh đầu vừa vang lên, Bạch Sầu Phi chợt nhớ tới một chuyện, lập tức giật mình: “Không hay rồi! Trên thuyền không có động tĩnh không có nghĩa là bên trong không xảy ra chuyện. Đám người có mưu đồ kia vốn là lên vào thuyền, hơn nữa lại là người từng trải, nếu như có ác ý thì tuyệt đối có thể ra tay mà không kinh động đến cành cây ngọn cỏ.”

Bạch Sầu Phi cũng không gọi Vương Tiểu Thạch, lập tức lướt lên bờ, lại từ trên bờ nhảy lên thuyền lớn. Y vừa vào khoang thuyền liền ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, trong lòng trầm xuống, quả nhiên phát hiện vài tên nô bộc toàn thân đầm máu, đúng là bị người sát hại khi còn đang mơ.

Bạch Sầu Phi thăm huyệt mình đến chậm một bước, lại nghe trong khoang có một giọng nữ trong trẻo như băng tuyết vang lên:

- Người mà các người muốn hại là ta, giết người vô tội thì còn gì là anh hùng hảo hán?

Chợt nghe một giọng nói trầm trầm cười cợt cất lên:

- Chúng ta không phải là anh hùng, cũng không muốn làm ra vẻ anh hùng. Mệnh lệnh của Thất Thánh là chặn giết người, có điều nếu người biết nghe lời, có thể chỉ bảo người mua vui chứ không bắt người chết.

Chỉ nghe cô gái kia hừ lạnh một tiếng, sau đó là những tiếng ồn ào thô tục của đám người kia, cùng với vài tiếng kêu hoảng sợ.

Bạch Sầu Phi cúi gần đến trước cửa sổ nhìn vào, trông thấy bên trong có sáu bảy đại hán đang vây quanh ba bốn cô gái, cười đùa cợt nhả. Trong đó có một cô gái mặc áo rộng bằng sa mỏng màu xanh nhạt, lộ ra một góc áo lót viền hoa màu xanh sẫm sát người, bộ ngực lộ ra một nửa, làn da nõn nà, mịn màng sáng bóng, xinh đẹp động lòng người khiến bọn đại hán đều nhìn trợn mắt. Nhưng nàng chỉ nhếch môi cười, dù khi đang ngủ gặp phải biến cố lớn, khuôn mặt vẫn toát ra vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị không hề sợ hãi.

Chỉ nghe một gã đại hán cười hì hì nói:

- Thất Thánh sớm đã ngầm theo dõi họ Triệu kia của “Lục Phân Bán đường”. Họ Triệu mấy ngày nay đều bám lấy người, không biết là có chủ ý quái quỷ gì. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại chạy trốn chết như bị ma đuổi vậy. Nói cách khác, đêm nay việc thay phiên nhau vui vẻ với người vốn còn không tới phiên chúng ta, nhưng hiện giờ thì lại rất tiện. Người cũng đừng mong có người tới cứu người... mấy tên vô dụng mà người đem theo đều đã trúng phải thuốc mê mà chúng ta thêm vào cơm tối, tất cả đều ngủ như heo, giúp cho ta không cần tốn nhiều sức để đưa chúng đến Tây Thiên.

Cô gái kia cười lạnh một tiếng:

- Mê Thiên Thất Thánh danh lừng thiên hạ, không ngờ huynh đệ dưới tay hắn lại làm những chuyện bỉ ổi vô liêm sỉ như vậy.

Một người kêu lên quái gở, nói:

- Ai da! Các người xem kìa, con nhóc này miệng lưỡi thật sắc bén, lại còn mắng chúng ta.

Một người khác lại nói với giọng khó nghe:

- Đại tiểu thư! Chúng ta cũng biết trên thuyền của người có vài nhân vật bản lĩnh, trên giang hồ cũng có tiếng tăm, nhưng chúng ta là so đầu óc chứ

không so sức lực. Người đã lên phải thuyền tặc, vậy thì đừng trách tặc gian.

Một tên đạo tặc nóng ruột kêu lên:

- Giả lão đại! Con ả này ta càng nhìn càng thích, thật sự là trong lòng ngứa ngáy, tay cũng ngứa, toàn thân đều ngứa. Huynh để cho cho ta lên trước, ta sẽ nhớ kỹ ân đức của huynh.

Lại có một người nói với giọng khàn khàn:

- Người thì vai vế gì? Kiếp sau mới đến phiên ngươi. Hay là Giả lão đại lên trước, chúng ta dựa theo bối phận từng người theo sau.

Hán tử nóng ruột kia gào lên:

- Vậy sao được? Con ả này nhìn yếu như cọng bún, giỏi lắm thì chỉ tiếp được vài người, sao đến phiên ta nổi? Rõ ràng là muốn gạt lão tử. Nếu vừa rồi lúc “khai trương”, lão tử cứ cho mỗi người một đao, không để người sau thì giờ đã không có chuyện của chúng ta nữa rồi.

Mọi người đều cười vang. Một người nói:

- Không có cách nào, ai bảo ngươi là lão út?

Một người khác nói:

- Gạt ngươi thì sao? Chừa một phần cho ngươi vui vẻ, ngươi đã giống như trên đường nhặt được một cục nguyên bảo lớn rồi. Nếu không có dư, ngươi cũng có thể ôm lấy mà sướng một mình.

Còn có một người nói:

- Chuyện này không thể được. Con ả này càng nhìn càng thấy đẹp, vàng bạc châu báu ta không muốn, chỉ muốn ả ta thôi.

Tên còn lại đề nghị:

- Không bằng chúng ta hãy bốc thăm, ai rút được thì độc chiếm. Một miếng đùi gà, tám tên ăn mày, mỗi người một ngum thì chẳng còn gì... không bằng để cho từng người tìm vận may, như vậy là công bằng nhất.

Một người lăm băm nói:

- Cũng tốt, lỡ may rút không trúng thì còn có mấy con nha đầu kia, nữ nhân thì vẫn làm ấm gối được.

Lão út kia phụ họa:

- Được, được.

Tên họ Giả kia lại nói:

- Không được. Nếu không theo bói phận thì cũng phải theo thứ hạng. Còn nếu bói phận và thứ hạng đều không theo, vậy thì chúng ta cứ theo tuổi tác, ai lớn tuổi, đạo hạnh cao thì lên đầu.

Một người khác lại nói:

- Tại sao lại là lớn mà không phải nhỏ?

Người vừa rồi đề nghị rút thăm lại nói:

- Không bằng để cho đại tiểu thư tự mình lựa chọn tri kỷ của nàng, vậy chắc không ai phản đối.

- Đúng, đúng.

Thế là sáu tên đại hán xấu xí cùng vây quanh cô gái kia, tranh nhau nói:

- Tiểu thư, cô thấy ai tốt hơn?

- Ta đây này. Ta rất có bản lĩnh, các cô nương trong lầu Mầu Đơn đều không rời được ta nửa bước.

- Đừng tìm mấy tên mặt trắng, ta là người có lương tâm, ta rất hiểu lòng cô.

Ánh mắt trong veo như nước của cô gái kia đảo qua đám đạo tặc xấu xí, khiến cho linh hồn của sáu gã như bay bổng trên mây, nói:

- Ta ngưỡng mộ nhất là anh hùng, các người ai có công phu giỏi thì mới là anh hùng.

Bạch Sầu Phi ở bên ngoài nghe được khẽ “ồ” một tiếng, không ngờ vị tiểu thư đáng vẻ con nhà phú quý này gặp phải tuyệt cảnh vẫn bình tĩnh ứng biến như vậy.

Lão út kia kêu lên:

- Tốt! Luận võ thì luận võ, lão tử cũng không sợ...

Giả lão đại kia lại vung tay tát hấn một cái, mắng:

- Con ả này thật thâm độc, muốn chúng ta trước tiên tự giết lẫn nhau. Người còn phụ họa cái gì?

Cô gái kia bình thản cười nói:

- Cái gì chứ? Tự giết lẫn nhau à? Ta chỉ là một cô gái yếu ớt, những người đi theo không chết thì cũng không thể cử động, các người còn sợ cái gì? Ta thấy các người anh hùng, kính trọng sự dũng cảm của các người, cho nên chỉ muốn xem bản lĩnh của các người một chút, cũng không bảo các người tự giết lẫn nhau. Nếu như các người sợ, vậy không cần so tài nữa, ai là lão đại thì cứ chiếm tiện nghi.

Hán tử vừa rồi đề nghị lại nói:

- Có tiện nghi sợ gì không chiếm! Con mẹ nó, ai không dám luận võ thì hãy đứng sang một bên! Chúng ta có thể thua trên nắm tay, không thể thua trong mắt đàn bà.

Mọi người đều hét lên phụ họa. Mắt thấy bọn chúng muốn động thủ, Bạch Sầu Phi thầm nghĩ đây cũng là chuyện tốt. Hắn đang muốn tiếp tục nhìn xem cô gái yếu đuối này làm cách nào để đối phó với đám cường đạo hữu dũng vô mưu, nhưng lại giết người không chớp mắt kia, chợt nghe bên trong có người quát khê:

- Ai?

Bạch Sầu Phi trong lòng thầm hồ thẹn. Y quá tập trung vào đám người trong khoang thuyền, đến nỗi đã quên mất chuyện bên mình, bị người phát hiện. Chuyện này có thể nói là chưa bao giờ xảy ra.

Tên nọ quát to một tiếng. Tiếng thứ hai còn chưa phát ra, Bạch Sầu Phi đã lướt tới, một ngón tay móc vào cổ họng của hắn. Một tiếng “rắc” vang lên, xương cổ của tên nọ lập tức gãy nát. Lúc năm người trong khoang thuyền xông ra, chỉ nhìn thấy một bóng người ngã vào trong nước.

Năm người vừa lao ra đã trông thấy đồng bạn chết thảm, còn chưa phát ra tiếng nào, ngón tay của Bạch Sầu Phi đã đâm vào trên ấn đường của một tên khác. Tên nọ kêu thảm một tiếng, chính là tiếng kêu mà Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu nghe được. Đến khi hai người bọn họ nhảy lên chiếc thuyền lớn này, trong số bảy tên kia đã có năm tên chết dưới chỉ của Bạch Sầu Phi, thì thể bị đá rơi xuống sông, còn một tên bị Bạch Sầu Phi khống chế.

Còn lại lão út vốn ở trong khoang thuyền trông coi cô gái kia. Nghe tiếng chiến đấu bên ngoài, hắn nhin không được vờn cổ ra ngoài cửa sổ nhìn quanh. Lúc này cô gái kia chợt kêu lên một tiếng. Lão út muốn quay lại nhìn, đầu còn chưa lui vào trong cửa sổ, cô gái kia đã kéo màn trúc

xuống kẹp lấy đầu của hắn. Trong lúc hắn còn đang luống cuống tay chân, cô gái kia rút ra một con dao sắc trong tay áo, đâm một nhát vào ngực hắn.

Cô gái kia một dao đắc thủ, sắc mặt trắng bệch, vuốt vuốt ngực lùi lại mấy bước.

Lão út kêu lên một tiếng, không thể ngờ lại mất mạng dưới dao của một cô gái không biết võ công.

Lúc này Bạch Sầu Phi đã tóm lấy Giả lão đại đi vào khoang thuyền, Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu cũng theo vào.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tiếng Gió Ánh Trăng, Bóng Người Ca Múa

Cục diện trên thuyền đã được bình ổn. Trong số năm tỳ nữ đã chết mất một người, bốn người còn sống đều bị dọa đến thất thần. Tám gã gia nô bảo vệ bị trúng thuốc mê, chết mất sáu người, chỉ còn lại hai người, phải dùng nước giội vào mặt, vuốt da xát mũi một lúc mới từ từ thức tỉnh.

Ngược lại người đẹp kia vẫn rất bình tĩnh, gọi vài tỳ nữ chia ra cứu người và đốt đèn lên. Nàng trước tiên vái tạ Bạch Sầu Phi, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng trong, thay đổi một bộ áo váy màu da cam. Sau khi mời ba người ngồi ghế, nàng ngồi ở vị trí chủ tọa, bảo người hầu chuẩn bị tiệc để tạ ơn ba người Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu.

Bạch Sầu Phi thấy nàng phân phó người hầu thu dọn cục diện, xử lý thi thể, chuẩn bị tiệc rượu, thu xếp tất cả một cách trấn tĩnh ung dung, giống như sự tình hung hiểm vừa rồi chẳng hề xảy ra, trong lòng biết nàng có định lực và năng lực hơn người, nhưng lại không biết võ công. Nhìn tư thái dịu dàng của nàng, yếu đuối mỏng manh, đôi mắt đen láy xinh như mộng, giữa đôi lông mày thoáng hiện lên vẻ lo lắng, nói năng đúng mực hàm chứa phong tình, lúc cười lại lộ ra vẻ ngây thơ, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch càng nhận định nàng không phải là con gái nhà bình thường.

Cô gái kia xin hỏi họ tên, sau đó cảm ơn ba người:

- Đêm nay nếu không có ba vị, tiểu nữ cũng không biết sẽ ra sao, chỉ cầu được chết cho nhanh. Đại ân đại đức này tiểu nữ sẽ ghi nhớ suốt đời.

Nàng nói với cả ba người, nhưng lúc nói chuyện lại dịu dàng liếc nhìn Bạch Sầu Phi một cái. Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy đôi mắt của nàng như mơ màng, vừa sâu lắng, vừa đen láy, lại vừa ôn nhu.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Lần này cũng không phải do chúng ta cứu. Ta với Ôn nữ hiệp hiểu lầm nên đánh nhau một trận. Nếu không nhờ Bạch huynh phát hiện sớm, e rằng...

Hắn không ở ngoài khoang thuyền nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong như Bạch Sầu Phi, cho nên cũng không hiểu rõ lắm tình huống thế nào, chỉ biết là một cô gái đối mặt với bảy tên cường đạo tàn ác dâm ô, đương nhiên là vô cùng hung hiểm.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Bảy tên này đều là kẻ hung tàn, gian dâm cướp bóc khắp nơi, sau đó tụ tập với nhau quy thuận dưới trướng của Mê Thiên Thất Thánh, danh xưng là “Thất Sát”. Bảy tên này cùng nhau ra tay với chiếc thuyền của cô, hiển nhiên đã sớm có mưu tính, không biết là vì nguyên nhân gì?

Cô gái kia thần nhiên cười nói, nói:

- Cái gì mà “Thất Sát” chứ, dưới tay của ân công cũng giống như bọn chuột nhắt không chịu nổi một chiêu.

Bạch Sầu Phi tự đắc cười cười, nói:

- Vừa rồi ta ở ngoài cửa sổ, nghe bọn chúng nói hình như là có quan hệ với cả Mê Thiên Thất Thánh và Lục Phân Bán đường. Mê Thiên Thất Thánh là một bang phái thần bí, lập nghiệp từ kinh thành, nanh vuốt vươn khắp các tỉnh, thế lực không thể xem thường. Lục Phân Bán đường lại là

thiên hạ đệ nhất đường, ngay cả thiên tử cũng phải nhường nhịn vài phần, không biết làm sao lại có quan hệ với Thất Sát này?

Cô gái kia cười nhẹ nói:

- Tôi không biết nhiều về chuyện trên giang hồ lắm.

Nàng tiếp tục nói:

- Công tử sao không tìm Giả Thiên Cừu hỏi một chút.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Ai là Giả Thiên Cừu?

Bạch Sầu Phi nói:

- Giả Thiên Cừu chính là tên đầu lĩnh đạo tặc vừa bị bắt.

Y bổ sung một câu:

- Ta mặc dù biết bọn chúng là Thất Sát, nhưng tên của bọn chúng thì không biết một ai.

Cặp mắt Vương Tiểu Thạch sáng rực lên:

- Ta cũng không biết.

Ôn Nhu không rõ hai nam nhân này có ý gì, nhưng nàng hiểu rằng biết nhiều hơn một chút thì sẽ được người khác tôn kính, liền nói:

- Ta thì có nghe nói qua.

Bạch Sầu Phi bật thốt lên:

- Ồ?

Ôn Nhu nhếch cặp môi đỏ mọng nói:

- Giả Thiên Cừu là một trong Thất Sát.

Bạch Sầu Phi hỏi tiếp:

- Còn gì nữa không?

Ôn Nhu trong lòng hơi luống cuống:

- Hắn là một nam nhân.

Bạch Sầu Phi tiếp tục hỏi:

- Rồi sao nữa?

Ôn Nhu bực mình, sắc giọng mắng:

- Hắn là một tên khốn khiếp tội ác tày trời.

Bạch Sầu Phi vẫn tiếp tục hỏi:

- Hắn đã làm chuyện gì sao?

Cô gái kia liếc Bạch Sầu Phi, sau đó vừa cười vừa nhìn Ôn Nhu, bỗng nhiên tiếp tục câu chuyện:

- Với loại người xấu xa như Giả Thiên Cừu, bình thường những cô gái của danh môn chính phái làm sao lại ghi nhớ những việc ác mà hắn đã làm? Chỉ ở những nơi chợ búa dân gian mới có thể nghe ngóng được những chuyện xấu xa này. Ôn nữ hiệp không nhớ kỹ, ngược lại càng tỏ ra là người chính trực.

Ôn Nhu không suy nghĩ liền nói:

- Đúng thế.

Nàng quay sang cô gái kia xinh đẹp cười nói:

- Tỷ tỷ cũng xem như có chút kiến thức. Tỷ tên là gì vậy?

Cô gái kia chỉnh lại trang phục nói:

- Tôi họ Điền, gọi là Điền Thuần.

Ôn nhu nói:

-Ồ, tên là Điền Điền Thuần, thật thú vị.

Cô gái kia khoát tay cười nhẹ nói:

- Không phải, tôi gọi là Điền Thuần, họ Điền, tên Thuần.

Ôn Nhu thấy mái tóc đen của cô gái kia dưới ánh đèn kia mềm mại và mượt mà như thác nước, lông mày kẻ đen cùng với hai điểm đen kịt trong đôi mắt, tất cả đều đen nhánh đến mức có thể phản chiếu cả hình ảnh của ngọn đèn dầu, liền hâm mộ nói:

- Tóc của tỷ thật đen.

Nàng lại không nói đến cặp mắt sáng như sao của đối phương.

Điền Thuần nở nụ cười, nàng dùng ngón tay như cỏ cói vuốt tóc, tư thái như một thác nước xinh đẹp đang chảy xuống:

- Lúm đồng tiền của muội muội như hoa vậy.

Ôn Nhu cười cười, nụ cười còn hơn cả chân thành:

- Tỷ nói xem ta là hoa gì?

Cặp mắt Điền Thuần ẩn chứa ý cười, nói:

- Như một đóa hoa khiên ngừu.

Lần này Ôn Nhu cười lên khanh khách, vừa cười vừa nói:

- Tỷ đang cười ta miệng lớn sao?

- Không có.

Điền Thuần nói:

- Thật ra, tất cả loài hoa đẹp khi nở rộ đều giống như muội vậy.

Ôn Nhu thích thú nói:

- Đúng rồi! Trước kia trong sân nhà ta trồng rất nhiều hoa, có...

Bạch Sầu Phi chột ngắt lời:

- Hoa khiên ngừu, cô đã “ba hoa” xong chưa thế?

Ôn Nhu nghe có người gọi nàng là “hoa khiên ngừu”, hưng phấn đến mức quên luôn cả giận, nhưng thấy Bạch Sầu Phi cắt ngang hứng thú của nàng, nhin không được lườm hăn một cái.

Bạch Sầu Phi không để ý tới nàng, chỉ nói với Điền Thuần:

- Điền cô nương! Ta muốn mượn nơi này của cô để thẩm vấn một người. Nếu như cô thấy không đành lòng, ta mang về thuyền mình thẩm vấn cũng được.

Điền Thuần liếc mắt qua, trên má trái nhuộm ánh đèn. Trong lòng Bạch Sầu Phi lập tức hiện lên bốn chữ “xinh đẹp dịu dàng”.

Điền Thuần đáp:

- Không sao cả.

Bạch Sầu Phi liền tóm Giả Thiên Cừ đến, vừa thả tay xuống, Giả Thiên Cừ liền nhũn ra nằm sấp trên đất. Ôn Nhu trừng mắt hỏi:

- Đây chính là Thất Sát lão đại Giả Thiên Cừ hung ác sao?

Bạch Sầu Phi sầm mặt, lạnh lùng trầm giọng nói:

- Hẳn đúng là Giả Thiên Cừ không việc xấu nào không làm, chỉ là đã chết mà thôi.

Y dường như nghĩ gì đó, lại nói:

- Người có hung ác đến đâu, sau khi chết thì cũng chẳng làm tổn thương người nào được nữa.

Vương Tiểu Thạch liếc nhìn xác chết trên đất, liền hỏi:

- Người không giết hẳn chứ?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Không có.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Người đã khống chế huyết đạo của hẳn chứ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên hẳn cũng không tự giết mình được.

Vương Tiểu Thạch đẩy mí mắt của xác chết trên đất lên, lại căng miệng hẳn ra quan sát, sau đó nói:

- Hẳn là chết vì trúng độc.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có lẽ hãn đã ngậm độc được trong kẽ răng của từ trước.

Ôn Nhu hiển nhiên không thích nhìn cái xác chết này:

- Khó coi chết đi được.

Điền Thuần nói:

- Có lẽ Giả Thiên Cừu không muốn bị ép lộ ra bí mật gì đó, bị Bạch đại hiệp bắt nên đành phải ngậm độc tự sát.

Bạch Sầu Phi nhìn nhìn xác chết trên đất, nhúu mày rồi lại giãn ra, nhún vai nói:

- Cũng chỉ đành giải thích như vậy thôi.

Giả Thiên Cừu vừa chết, manh mối liền bị cắt đứt. Bạch Sầu Phi đã từng nghe Triệu Thiết Lãnh nói còn có một chuyện lớn phải làm, không biết có phải chuyện này hay không? Chuyện này có quan hệ gì với Điền Thuần? Triệu Thiết Lãnh bị thương rồi đi, Mê Thiên Thất Thánh vì sao lại phải thủ hạ đến cướp Điền Thuần?

Thế là bốn người bắt đầu nói chuyện với nhau. Lúc này bọn họ mới biết Điền Thuần là thiên kim của một cái hoạn quan trong kinh, lần này về thăm người thân, trên đường lại gặp phải chuyện này. Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu biết Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường vì để củng cố thế lực nên đã tìm mọi cách cấu kết với mệnh quan triều đình, xem ra Điền Thuần có thể là vô tình bị cuốn vào. Hơn nữa ngay cả “thế lực thứ ba” Mê Thiên Thất Thánh trong kinh thành hình như cũng có ý nhúng tay vào chuyện này.

Trong kinh thành hãn là rất náo nhiệt.

Bốn người nói chuyện hai canh giờ, vô cùng hợp ý, chỉ tiếc là gặp nhau quá muộn. Điền Thuần cũng đang muốn trở về kinh, bên cạnh nàng đã tổn thất mấy người, để tránh phiền toái tất cả đều phản đối báo quan. Ôn Nhu đề nghị chi bằng kết bạn đồng hành, trên đường đi nàng có thể dễ dàng bảo vệ Điền Thuần.

Điền Thuần quý trọng nhìn Ôn Nhu đang rất cao hứng, cười nói:

- Được, trên đường đi có muội muội bảo vệ, tỷ tỷ đây có thể hoành hành không sợ ai rồi.

Ôn Nhu bước qua để cho mái tóc đen của Điền Thuần kề sát người mình, nàng vốc một nhúm tóc mềm lên, kiêu ngạo nói:

- Có muội đây, đoạn đường này tỷ không cần sợ gì cả.

Vương Tiểu Thạch trông thấy nụ cười dịu dàng xinh đẹp của Điền Thuần, chiếc cằm nhỏ nhắn thanh tú, khi cười lại mang theo vẻ ngây thơ, cùng với Ôn Nhu trong nét đẹp lại có khí khái, giống như một đôi tri âm tri kỷ trắng tròn hoa thắm, làm nổi bật lẫn nhau. Hắn nhìn cảnh này, trong lòng cũng bắt đầu mềm đi.

Điền Thuần liếc Bạch Sầu Phi một chút, lại quay sang Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Không biết trên đường có thể phiền hai vị hay không?

Vương Tiểu Thạch khẽ mỉm cười:

- Kết bạn cùng đi, cầu còn không được.

Nàng quay đầu nhìn Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi lại thông thả đi đến đầu thuyền nhìn ánh trăng.

Lòng sông trắng sáng.

Nước sông cuộn cuộn.

Khi sắp đến hừng đông, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi trở về thuyền của mình nghỉ ngơi. Ôn Nhu thì ở lại trên thuyền lớn ngủ một cách say sưa. Điền Thuần lại lặng lẽ đứng lên, ngồi trước bàn trang điểm, sờ lên chiếc gương đồng in bóng một khuôn mặt như u hồn hồ tiên.

Khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng này không có nụ cười. Nàng đoan chính, nghiêm trang, thậm chí hơi lo lắng, tháo xuống một chiếc kẹp đen hoàn toàn cùng màu với tóc.

Nàng dùng ngón tay mảnh khảnh và móng tay nhỏ dài nhẹ nhàng cạo một miếng kẹp tóc ra.

Kẹp tóc một đầu bằng, còn một đầu lại nhọn. Mũi kim có màu lam nhạt, thỉnh thoảng dưới ánh đèn chiếu rọi lại lóe lên một phiến ánh sáng bảy màu như mộng ảo.

Nàng lại tháo xuống một chiếc trâm cài trên búi tóc, vặn mở đầu trâm, đem mũi kim màu lam đã từng thần không biết, quỷ không hay đâm một chút vào sau đầu Giả Thiên Cừu cẩn thận nhét vào trong trâm, sau đó lại soi gương, nở một nụ cười mê nhân.

Nàng khẳng định một chuyện: trừ khi là cao sạch hết tóc của Giả Thiên Cừu, kiểm tra kỹ càng, nếu không thì không ai có thể tìm được một lỗ kim thật nhỏ kia. Nàng hoàn toàn yên tâm.

Sau đó nàng thông thả bước ra bên ngoài khoang thuyền.

Cỏ lau chưa trắng hết, nơi vệt trời dừng chân có tiếng nước vỗ lặng lẽ. Ánh trắng sáng trong như chiếu rõ mọi sự thế gian.

Tất cả mọi sự, kể cả y phục của nàng, khuôn mặt của nàng, tâm tình của nàng.

Bọn họ cùng ở trên một thuyền, kết bạn cùng đi, cùng nhau ăn, cùng nhau uống, cùng nhau cười, cùng nhau tranh cãi, cùng nhau đàm luận về những truyền thuyết trên giang hồ, cùng nhau bàn về những câu chuyện không rõ thực hư trong chốn võ lâm.

Bạch Sầu Phi dường như không còn cao ngạo như lúc trước, như chính y đã nói: “Một người cười nhiều, vậy thì ngạo mạn không nổi nữa”. Có thể là bởi vì mấy ngày nay y cười nhiều hơn một chút.

Diễn Thuần lại càng dịu dàng xinh đẹp. Có đôi khi nàng lại cùng những người bạn mới quen này hành xử như một nữ hiệp. Nàng có thể uống, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều uống không lại nàng. Nàng cũng có thể đồ xúc xắc, hào hứng giống như lão bản nường của một đồ phường vậy.

Có điều phần lớn thời gian nàng chỉ ở một bên, chớp đôi mắt lung linh như nước, cười một cách dịu dàng.

Có đôi khi nàng lại mỉm cười nhìn Ôn Nhu. Ôn Nhu thường mang theo vẻ hồn nhiên của thiếu nữ, ồn ào như một con cá đáng yêu nhưng cũng dễ tổn thương.

Vương Tiểu Thạch thì sao?

Vương Tiểu Thạch lại yên lặng nhìn tất cả.

Hắn chân thành tham gia, chân thành kết giao, nhưng đột nhiên cảm giác được chuyển đi giang hồ dường như đã nắm được một chân lý. Có những vị tông sư khi còn trẻ, dưới trăng thanh gió mát, trong thuyền trên sông, hội ngộ với nhau. Cho dù năm đó có phải giúp nhau trong hoạn nạn, sống dựa vào nhau, hay là cá quay về nước, không còn thấy chu du trong thiên hạ,

nhưng họ cũng đã trải qua một quãng thời gian ở cùng với nhau, vui vẻ náo nhiệt, không gì ngăn cách.

Có một buổi tối, ánh trăng vẫn chiếu vào lòng sông, chiếu lên khuôn mặt người. Ôn Nhu cười nói:

- Đến kinh thành rồi, các người muốn làm gì?

Mọi người đều không nói gì.

Ôn Nhu lại chỉ định đối tượng.

- Người nói trước đi!

Nàng chỉ vào Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch khẽ cười:

- Đi tìm vận may.

Bạch Sầu Phi ngẩng đầu nhìn trăng:

- Đi gây dựng sự nghiệp một phen.

Điền Thuần bỗng nhiên nói khe khẽ:

- Không có công danh sự nghiệp thì không được sao?

Bạch Sầu Phi kiên quyết nói:

- Nam nhi không thể tạo nên sự nghiệp, danh lừng thiên hạ, vậy thì sống có ý nghĩa gì?

Điền Thuần hơi buồn bã ngẩng đầu lên, trong lòng như mất mát:

- Sống vui vẻ bình an không phải rất tốt sao?

- Đó là cách nghĩ không có chí khí.

Bạch Sầu Phi chấp tay hiên ngang nói:

- Ta thì không. Đối với ta, bình lặng là thống khổ. Đánh cá, đốn củi, làm ruộng, dạy học, không bằng cứ nhắm mắt xuôi tay, cần gì phải hồ đồ sống qua ngày.

Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Ta chỉ muốn thử một lần. Có danh tiếng ngàn thu, công lao vạn thế hay không, ta đều không quan tâm. Nhưng nếu không thử một lần đã bỏ, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối. Cô thì sao? Cô đến kinh thành làm gì?

- Tôi à?

Điền Thuần cười thuần khiết:

- Tôi không phải đến kinh thành, tôi chỉ trở về nhà.

Nàng chớp mắt, như những vì sao từ bầu trời đen rơi xuống trong mắt nàng:

- Về nhà là tâm nguyện của tôi. Muội muội thì sao?

Ôn Nhu ngẫm nghĩ, bỗng nhiên hơi ngượng nghịu, lại đỏ mặt lên.

- Lấy chồng à?

Điền Thuần trêu chọc.

Ôn Nhu sảng giọng:

- Tỷ đó, tỷ mới đúng là muốn lấy chồng đến phát điên rồi.

Điền Thuần lại nói:

- Ô, muội đời này không lấy chồng sao?

Ôn Nhu then đỏ mặt nói:

- Ta phải tìm được sư huynh rồi mới tính.

Nhớ tới Ôn Nhu có một vị sư ca danh lừng thiên hạ là Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch cảm thấy sau cổ hơi ngứa. Bạch Sầu Phi cũng cảm thấy có chút ngượng ngập, vì vậy nói:

- Điền cô nương, đứng trước cảnh đẹp ngày lành như vậy, cô có thể đàn một bản không?

Điền Thuần nghiêng đầu, cười hỏi:

- Làm sao công tử biết tôi biết đánh đàn?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngón tay xinh đẹp như vậy, không biết đánh đàn mới là chuyện lạ.

Điền Thuần nói:

- Ai nói vậy, mười ngón tay này của tôi còn có thể giết người đó.

Dứt lời nàng nhẹ nhàng đứng dậy. Bạch Sầu Phi vẫn cười trêu chọc:

- Ta tin, ta tin.

Điền Thuần lấy ra một chiếc đàn cổ như bị cháy sém, búng lên dây đàn vài cái. Vương Tiểu Thạch bật thốt lên:

- Đàn tốt.

Điền Thuần khẽ cười. Tiếng đàn như nước chảy phát ra từ mười ngón tay lả lướt, như giang sơn tuế nguyệt, nhân sinh đặng đặng, đường dài xa

xăm, bờ cõi mệnh mông. Bạch Sầu Phi nhịn không được khẽ khen một tiếng:

- Đàn thật hay.

Vương Tiểu Thạch nhất thời hứng thú, liền móc ra một ống tiêu làm bằng trúc tương phi, hòa tấu cùng với tiếng đàn.

Bạch Sầu Phi cũng nhịn không được bắt đầu nhảy múa. Dưới ánh trăng, tay áo của y tung bay như muốn theo gió trở về, hát một ca khúc quen thuộc dễ dàng nhận ra khi vừa nghe tiếng đàn tiếng tiêu.

Biết năm trăm năm quan niệm mới

Khi đến ngàn năm lại thấy xưa *

* Trích từ “luận thơ” của Triệu Dực thời nhà Thanh.

Bạch Sầu Phi như theo lời nhạc tan vào trong gió.

Trên sông, dưới trăng, trong gió, tại thuyền, một tiêu một đàn, say sưa ca múa, hứng hết ý vẫn còn. Ca khúc đã dừng, ba người đều nhìn nhau cười. Ôn Nhu như tiếc nuối nói:

- Tiếc là ta không biết nhảy múa hay tấu nhạc, không biết gì cả. Tỷ tỷ thật là giỏi.

Điền Thuần an ủi nàng:

- Muội có thể ca hát mà.

Ôn Nhu trề cặp môi đỏ mọng nói:

- Không được. Lúc nhỏ trong nhà, ta mới mở miệng hát hai câu thì chim sơn ca trong lồng đã bị bệnh hai ngày. Ta mà mở miệng vàng ra hát, các

người sẽ đánh đàn không nổi, tiêu thối không lên, khiêu vũ thì nhất định sẽ nhảy xuống sông.

Nàng vừa nói xong, mọi người đều cười lớn.

Đêm nay, sắc gió, ánh trăng, tiếng ca, điệu múa và nụ cười vui vẻ đều lưu lại phong tình không dứt.

Ngày hôm sau, khi Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch từ thuyền của bọn họ đi lên thuyền lớn đậu bên bờ, phát hiện những người hầu và rương hòm trên thuyền đều đã biến mất, chỉ còn lại Ôn Nhu vẫn đang ngủ say sưa.

Điền Thuần cũng không thấy nữa.

Chỉ lưu lại một mảnh giấy trắng như có vệt nước mắt nhỏ lên, trên giấy không viết chữ nào.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Và Cá

Nếu như bốn người đã quen ở cùng với nhau, có một ngày bỗng nhiên thiếu mất một người, sẽ có cảm giác gì?

Đừng nói là một người, cho dù là một chiếc nhẫn, ban đầu đeo lên sẽ có chút không quen, nhưng một khi đã quen rồi, tháo nó xuống thì sẽ cảm thấy như mất đi thứ gì đó.

Huống hồ đó không phải chiếc nhẫn mà là một cô gái.

Một cô gái hồn nhiên, ôn nhu đa tài, còn hay thẹn thùng, lại có đôi khi nôn nóng.

Có một ngày nàng đã bỏ đi, ngay cả nửa câu cũng không lưu lại.

Ba người còn lại sẽ có cảm giác gì?

Ôn Nhu nhin không được lăm bắm nói:

- Điền Thuần này nghĩ gì vậy? Không thềm từ biệt một câu, cả bóng dáng cũng không thấy. Sao cô ấy có thể làm vậy?

Vương Tiểu Thạch trong lòng cũng khó chịu, chỉ nói:

- Có lẽ cô ấy có việc gấp, hoặc là có nỗi khổ tâm nên mới bỏ đi. Thật ra chúng ta cũng không gấp lên đường. Có những chuyện mọi người có thể

cùng nhau xử lý, có nỗi khổ tâm cũng có thể nói ra.

Vương Tiểu Thạch vừa giải thích giúp nàng, vừa bác bỏ lý do có thể thông cảm cho nàng, nhưng vẫn không nhận được giúp nàng tìm cớ:

- Thế nhưng có một số chuyện, nhiều người e rằng lại không tiện. Đã có khổ tâm, nào có thể nói cho người khác biết chứ.

Hắn rất nhanh phát hiện Bạch Sầu Phi cũng không đáp lời, hơn nữa sắc mặt âm trầm, tại bờ sông yên tĩnh thả câu.

Vương Tiểu Thạch cũng đến chỗ thuyền phu mượn cần câu, dây câu, lưỡi câu và sọt cá, sau đó ngồi bên cạnh Bạch Sầu Phi câu cá.

Ôn Nhu thì lại không có tâm tình tốt như vậy.

Nàng lên bờ đi dạo qua chợ xem náo nhiệt.

Thật lâu Bạch Sầu Phi vẫn không câu được cá, cần câu của Vương Tiểu Thạch cũng chưa từng động đậy.

Bạch Sầu Phi không nói gì. Vương Tiểu Thạch cũng không nói gì. Hai người chỉ ngồi câu cá.

Trên bờ người đến người đi, rộn ràng hồi hả, vô cùng náo nhiệt. Hai người chỉ lặng lẽ ngồi bên đê, buông câu xuống nước.

Trên bờ liễu xanh theo gió lay động, rủ xuống lòng sông, xa xa là những dãy núi trùng điệp, tháp trắng in bóng dưới sông, trời xanh mây trắng, nắng sớm như tranh vẽ. Hai người vẫn không nói câu nào.

Đến buổi trưa, Ôn Nhu tay tay xách nách mang một đồng thứ thú vị, vui vẻ phấn khởi trở về, liền muốn giục thuyền nhổ neo.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Không chờ thêm một lát sao?

Bạch Sầu Phi cũng không quay đầu lại, chỉ nói:

- Không chờ.

Mặt trời chiếu vào trên áo hoa của y, có một cảm giác rất yên bình.

Ba người dùng bữa trong khoang thuyền, có một đĩa cá chép giấm đường. Ôn Nhu cười hỏi:

- Để ta đoán xem là ai câu.

Nàng dùng chiếc đũa chỉ vào Vương Tiểu Thạch:

- Là người.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu. Nàng nhú mắt nghiêng đầu, con người xoay chuyển, lại chỉ vào Bạch Sầu Phi:

- Nhất định là người.

Bạch Sầu Phi lại không trả lời.

Ôn Nhu buông đũa xuống, trề môi ảo não nói:

- Cả hai đều không đúng, chẳng lẽ con cá tự mình nhảy lên bờ, tự động nhảy vào chảo sao?

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng liếc Bạch Sầu Phi một cái, nói với Ôn Nhu:

- Không phải ta, cũng không phải y, là do nhà thuyền mua.

Ôn Nhu lúc này mới nghĩ thông, cảm thấy khó hiểu:

- Ồ? Các người ngồi câu cả buổi, chẳng lẽ không câu được gì sao?

Dứt lời nàng liền ăn một cách nồng nhiệt không hề để ý đến ai.

Bạch Sầu Phi hớp một ngụm rượu nhỏ, quay sang hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Sao người cũng không câu được gì?

Wương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Người thì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Lưỡi câu của ta không có mồi, đương nhiên cá sẽ không mắc câu.

Wương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải đi câu cá.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Không đi câu cá, chẳng lẽ là bị cá câu?

Wương Tiểu Thạch cười:

- Ta chỉ là đi xem cá.

Hắn nói:

- Cá trong nước ung dung tự tại, việc gì phải câu nó lên? Chúng ta cũng không phải nhất định phải ăn nó bằng được. Nếu như kẻ du ngoạn trong nước là người, kẻ buông câu là cá thì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhưng hiện tại rõ ràng chúng ta là người, còn bọn chúng là cá. Người trên đời này khi sinh ra đã phân nghèo hèn và phú quý, cũng phân thông minh và ngu dốt, may mắn và bất hạnh. Đến ngày sau kẻ yếu bị kẻ mạnh ức hiếp, đó là chuyện dĩ nhiên. Nếu như đổi lại cá là người, người là cá, cá cũng sẽ câu người lên. Nếu ta và người đã không phải là cá, cá đương nhiên sẽ gặp nạn. Chuyện đời phần lớn đều như thế.

Vương Tiểu Thạch nhìn những nam nữ quần áo sắc sỡ qua lại như con thoi trên bờ, lắc đầu cười nói:

- Chúng ta không phải cá sao? Trời vốn đang nuôi một vạc lớn cá, chỉ xem bao lâu thì muốn bắt một con lên nấu mà thôi.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhưng khi ta đã hạ lưỡi câu xuống thì sẽ muốn câu được cá. Nếu như bị cá kéo rơi xuống nước, hoặc là bị cá câu, đó không phải vì tay ta không đủ vững, mồi ta không đủ ngon, mà là vì ta vốn có thành ý, không muốn câu nó, để cho nó lặn.

Lời còn chưa dứt, Ôn Nhu đã gấp cho hắn một cái đầu cá lớn vào chén.

Ôn Nhu cười nói:

- Các người cứ người với cá, không biết có phải ở trên đê câu cá gặp phải ngư tiên, mê mỵ nhân ngư rồi không. Nào, trước tiên ăn đầu cá rồi hãy nói sau!

Bạch Sầu Phi nhìn vào trong chén, chỉ thấy chiếc đầu cá đặt xuôi trong chén đang dùng ánh mắt màu xám nhìn y trừng trừng.

Kinh thành cũng khá gần, mọi người quyết định lên bờ đi bằng đường bộ. Ba người dùng hai trăm bảy mươi lượng bạc mua ba con tuần mã bốn

chân khỏe mạnh, đều do Bạch Sầu Phi trả tiền. Vương Tiểu Thạch đi qua dắt ngựa. Ôn Nhu nói với Bạch Sầu Phi:

- Không bằng thuê kiệu mà đi. Trời nóng như vậy, chẳng khác nào đem người ta phơi nắng đến cháy da.

Bạch Sầu Phi bực mình nói:

- Thích thì cô tự đi mà thuê. Giang hồ sương gió cũng không phải nơi để cho đại tiểu thư cô đi tìm vui.

Ôn Nhu mở to đôi mắt đẹp, sáng giọng nói:

- Hai đại nam nhân các người chẳng lẽ nhẫn tâm để cho một cô gái bị gió thổi, nắng chiếu, dầm mưa, nhuộm bụi sao?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Cô ăn mặc nam không ra nam, nữ không ra nữ, lúc có tiện nghi thì xem là nữ, lúc có khoái hoạt thì nhận là nam, còn muốn ta coi cô như đại cô nương chân yếu tay mềm sao?

Ôn Nhu bị ghen hòng hai lần, không nhịn được giận dữ nói:

- Có chuyện gì với người thế? Mấy ngày qua mặt cứ đen như đàn huyền, ai đắc tội với người? Nói cho người biết, bản cô nương không phải quen bị sỉ nhục, cũng không quen để cho người ta trút giận.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Ta cũng không quen hầu hạ đại tiểu thư. Cô thích làm gì thì cứ làm, chúng ta cần phải cười ngựa lên đường.

Ôn Nhu nghe xong, trong lòng lại càng thấy ủy khuất:

- Người không hầu hạ đại tiểu thư, nhưng lại sẵn lòng hầu hạ Điền tiểu cô nương nhỉ? Người ta không để lại chữ nào đã bỏ đi, đúng là thật khó cho người ca múa. Người ta không tiếp nhận tình cảm của người, người đã sầm mặt cả vài ngày. Nếu có gan thì cứ nhảy xuống sông cho thống khoái, cần gì ra vẻ ở trước mặt ta, còn gì là bản sắc nam nhi.

Nghe những lời này của nàng, Bạch Sầu Phi quả thật nhịn không được, đúng là trúng vào vết thương của y, vì vậy lớn tiếng nói:

- Ta thích hầu hạ ai thì mặc ta, không mượn cô xen vào. Vương Tiểu Thạch muốn giữ cô lại còn ta thì không. Cô có thể quẩn quýt si mê hẳn, đi theo đến chân trời góc biển, chẳng liên quan gì đến ta.

Ôn Nhu nghe xong quả thật như bị đâm vào xương tủy, giận đến mặt đỏ cả lên, oán hận nói:

- Họ Bạch kia, người giỏi lắm, cứ đặc ý đi! Ta sẽ đi một mình, chúng ta gặp lại ở kinh thành.

Bạch Sầu Phi thản nhiên nói:

- Tốt, xin cứ tự nhiên! Ta không tiễn. Tiểu Thạch Đầu cũng đã về kìa, có muốn kéo hẳn đi chung không?

Ôn Nhu giận đến gân ngấn nước mắt, lập tức nhảy lên lưng ngựa, đoạt lấy dây cương, đánh ngựa chạy đi. Vương Tiểu Thạch không rõ nội tình, chỉ ngó ra tại chỗ, nhìn bóng dáng của nàng dần xa đến xuất thần.

Một lúc sau, Bạch Sầu Phi mới quay sang Vương Tiểu Thạch áy náy nói:

- Tiểu Thạch Đầu, chuyện này là do ta không tốt, khiến cô ấy giận bỏ đi.

Vương Tiểu Thạch hơi thất hồn lạc phách nói:

- Cô ấy... cô ấy liệu có trở về không? Cô ấy một mình đến kinh thành sao?

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Ta không biết.

Vương Tiểu Thạch cho rằng Ôn Nhu cũng như lần trước tại bờ Hán Thủy, cuối cùng sẽ lên trở về.

Nhưng không có.

Ôn Nhu không quay lại.

Bọn họ không lập tức lên đường, ở lại chờ đợi hai ngày, kết quả vẫn như vậy.

Bạch Sầu Phi đành phải cùng Vương Tiểu Thạch cưỡi ngựa vào kinh thành.

Trong kinh thành có tất cả những thứ thú vị, có hầu hết những cơ hội, có đánh bạc một lần ném xuống ngàn vàng, có mỹ nhân nụ cười nghiêng thành, có những thứ chỉ xuất hiện trong tưởng tượng, cũng có những thứ khiến người ra hoàn toàn không tưởng được.

Thành thị lớn này là cội nguồn của sức sống, lồng hấp của tuổi già; là mảnh đất của công danh, cũng là vực sâu của tội ác; là nơi anh hùng đắc chí, danh sĩ hài lòng, cũng là nơi chí sĩ nản lòng, hảo hán chùn chân.

Từ xưa đến nay có biết bao anh hùng hảo hán, văn nhân dị sĩ đến nơi này, muốn mai kia thành danh, thi triển thân thủ, một bước lên mây, áo gấm vinh quy, nhưng người thành công thì ít, còn người thất bại thì nhiều.

Có lẽ vì như vậy, thành công mới càng đáng quý hơn.

Cũng vì như vậy, tình anh các nơi tụ tập tại kinh thành, muốn bước chân lên cao, ngoại trừ năng lực hơn người còn phải xem thời thế, nhờ vào vận may.

Tất cả anh hùng đều do thời thế tạo thành. Những kẻ ngông cuồng trong thiên hạ, chẳng qua cũng chỉ nghịch thế mà đi. Kẻ nghịch thế nghịch thời, thường thường không chỉ làm nhiều công ít mà có khi còn tổn công vô ích. Nghịch thế nửa bước khó đi, những người cơ trí trong thiên hạ đều biết tiên đoán thời thế. Người bình thường cho rằng người là nghịch thế, nhưng người chỉ cần đi trước một bước, đợi khi thời thế đột biến, người sẽ trở thành người biết trước tất cả, chiếm được tiên cơ. Có rất nhiều người nhao nhao dựa dẫm vào nơi thuận thế, kết quả là thời thế chợt đổi, lại trở thành công dã tràng.

Ai biết thời thế hôm nay hướng về bên nào, ngày mai lại đứng ở bên đâu?

Ai biết hôm nay đi một bước, xem ra là đường cùng, nhưng sau mười bảy, mười tám bước bỗng nhiên lại trở thành một con đường sống?

Ai biết con đường hôm nay là đường chết hay là đường sống?

Ai có thể biết rõ thành bại của ngày mai?

Bạch Sầu Phi không biết. Vương Tiểu Thạch cũng không biết.

Cho nên bọn họ đã đến kinh thành nửa năm vẫn còn thất bại.

Thế gian có rất nhiều chuyện, cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng phải mất thời gian tìm tòi, tích lũy kinh nghiệm, trải qua giáo huấn của thành bại, mới có thể tìm được hi vọng, có một ngày trở nên thuần thực.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch là người tài giỏi.

Một người tài giỏi chung quy sẽ có một ngày nở mày nở mặt. “Người tài giỏi”, bản thân nó đã bao gồm có thể làm được những chuyện mà người khác không thể. Thế nhưng “người tài giỏi” cũng có thể bị xem nhẹ, bị lao đao, không được coi trọng, cũng phải trải qua quá trình gian nan, có tài nhưng không gặp thời.

Bọn họ có một thân bản lĩnh, nhưng đi tới cái nơi lạ lẫm này cũng không thể dựa vào giết người để vang danh. Nếu bọn họ làm vậy, ngoại trừ bị nha sai đuổi bắt, thậm chí còn có thể bị cao thủ trong cung đình truy lùng, hoàn toàn không có lợi ích gì. Bọn họ biết “Lục Phân Bán đường” và “Kim Phong Tế Vũ lâu” trong thành luôn đấu tranh quyết liệt, nhưng đó là một thế giới khác, không liên quan đến hai người bọn họ.

Bọn họ mặc dù không toại nguyện, nhưng hai người ở cùng với nhau, cùng nhau trải qua rất nhiều mưa gió, đã trở thành tri giao.

Tri giao là gì?

Tri giao là người lúc gian nan khổ cực khiến cho người vui vẻ, tăng than khi người lạnh, đưa tuyết khi người nóng, có khi cũng sẽ thêu vài đoá hoa trên gấm, nhưng nhất định không bao giờ tặng sai. Tặng than trong tuyết tuy quan trọng, nhưng thêu hoa trên gấm cũng vô cùng cần thiết. *

* Tặng than trong tuyết: ví với việc giúp người khi đang cần.

Thêu hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.

Tri giao cũng sẽ không yêu cầu đối phương đền đáp điều gì.

Bởi vì chỉ cần là tri giao, sẽ không đòi hỏi bất cứ thứ gì.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cùng đến kinh thành, cùng bị người ở nơi này ruồng bỏ, cũng dần dần quen thuộc với nơi này, cùng nhau chán nản ngã lòng, cùng nhau say ở đầu đường.

Bọn họ cũng thu hoạch được không ít kinh nghiệm, quan biết được khá biết người.

Cho đến khi bạc trên tay Bạch Sầu Phi đã sắp dùng hết.

Cho đến một ngày mưa.

Bạch Sầu Phi mới vừa tại sạp hàng bán vài bức tranh chữ. Y viết chữ rất tốt, cũng vẽ tranh rất đẹp, nhưng y lại không có tiếng tăm.

Không có tiếng tăm, tranh chữ phải bán rẻ.

Muốn sống sót thì phải có tiền. Bạch Sầu Phi thà rằng bán tranh, cũng không muốn đi làm những vụ mua bán không cần tiền vốn.

Trước khi trở về nhà trọ Đại Quang Minh, y đi đến Hồi xuân đường tìm Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch hiện đang làm thầy thuốc trong Hồi Xuân đường. Hồi Xuân đường là một hiệu thuốc lâu đời. Thịnh thoảng hãn cũng giúp người bệnh nổi xương chữa thương, rất có công hiệu, được chủ tiệm khen ngợi. Đối với Vương Tiểu Thạch, đây cũng là một kiểu “bán nghệ”, nhưng so với “bán kiếm” thì vẫn tốt hơn.

Bạch Sầu Phi kẹp mấy cuốn tranh chữ, khi đến Hồi Xuân đường thì Vương Tiểu Thạch cũng vừa nghỉ ngơi. Hai người như ngày thường muốn đi đến tiệm ăn Nhất Đắc gọi mấy đĩa thức ăn, cộng thêm một bầu rượu, bàn văn luận võ nói chuyện thiên hạ. Đây là lúc bọn họ vui vẻ ung dung nhất sau khi đến kinh thành.

Nhưng sau khi hai người bọn họ gặp mặt, mưa lại bắt đầu rơi.

Ban đầu chỉ là hai ba hạt, về sau càng trở nên dày đặc. Bầu trời u ám giống như một tấm lưới chụp xuống, ngay cả chim bay cũng hoảng sợ dừng

chân, người đi đường nhao nhao bỏ chạy. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi biết sắp mưa lớn, tiện ăm Nhất đắc lại ở chợ Trường Đồng, còn nơi này là phố Khổ Thủy, là nơi dân nghèo nhà dột, không có chỗ tránh mưa.

Hai người dùng tay áo che đầu, chui vào trong một trang viên đổ nát như bị cháy. Chỗ đó mặc dù đầy gạch tàn gỗ mục, cỏ dại mọc đầy, nhưng vẫn còn vài miếng ngói che chưa sập, có thể làm nơi tạm thời tránh mưa.

Hai người chật vật chạy vào trong đồng hoang tàn này, vội vàng lau nước đọng trên vạt áo, lại sợ tranh chữ bị ướt. Bạch Sầu Phi cởi khăn xuống lau khô vệt nước. Vương Tiểu Thạch cũng đến giúp. Bên ngoài cơn mưa càng lúc càng nặng hạt, bên trong cũng càng lúc càng u ám. Trong lòng hai người đều ảm đạm, thoáng hiện lên một cảm giác mất mát.

Đây có phải là tâm tình chán nản?

Bọn họ lại vì mấy tấm tranh chữ có thể đổi lấy một chút bạc nhỏ mà khẩn trương như vậy.

Hai người đều cảm giác được suy nghĩ của đối phương, cùng cười khổ.

Nụ cười này thật ra không hề cay đắng, chỉ có phần cam chịu.

Anh hùng khi mắc nạn không thích nói về khó khăn, không giống như người thường khi thất bại là bắt đầu than thân trách phận.

Cho nên bọn họ đành phải tìm lời để nói.

Vương Tiểu Thạch lau đi bọt nước trên tóc, cười nói:

- Trận mưa này thật lớn.

Bạch Sầu Phi ngược đầu lên nhìn sắc trời:

- Chắc cũng phải một lúc lâu mới tạnh.

Bỗng nhiên họ trông thấy bốn người đội mưa chạy đến.

Phía trước đồng hoang tàn này là một con đường nhỏ, một bên là trúc khô và đầm lau sậy, còn một bên là khu nhà ở của dân nghèo. Con đường nhỏ này có một cái tên rất đẹp, gọi là hẻm “Tướng Quân”.

Bốn người này từ bên góc tường chạy tới, vì tránh mưa nên có vẻ rất vội vàng. Bạch Sầu Phi cũng không lấy làm lạ.

Bốn người tiến vào trong khu đổ nát, hai người ở lại lối vào dò xét, còn hai người đi vào trong.

Trong hai người tiến đến, có một người rất cao lớn uy mãnh, tướng mạo đường đường, ánh mắt sáng ngời nhìn lướt qua Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi một cái.

Người còn lại bỗng bắt đầu ho.

Ho rất kịch liệt.

Y dùng khăn tay che miệng lại, ho đến mức eo cũng khom xuống, cả người cũng giống như co rút lại. Những người nghe được tiếng ho của y đều cảm thấy thương tâm.

Người cao lớn uy mãnh muốn đến giúp y lau quần áo bị ướt.

Thanh niên đang ho lắc đầu.

Khăn trắng trên tay y đã nhuộm một vệt đỏ tươi, trong cặp mắt như tro tàn lại phảng phất có hai đốm lửa.

Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói với Bạch Sầu Phi:

- Bệnh của y hẳn là không nhẹ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chúng ta cũng sắp bị bệnh rồi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Bệnh gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bệnh nghèo.

Hai người đều cười. Bạch Sầu Phi nói:

- Chẳng trách có người nói là “nghèo đến chết người”. Nếu cứ tiếp tục nghèo như vậy, không nói những thứ khác, ý chí cũng bị hao mòn hết rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người ta nói trong kinh thành rồng nằm hổ phục, xem ra rất nhiều hổ chỉ có thể nằm, rất nhiều rồng còn đang ẩn nấp.

Lúc này thanh niên kia đã ngừng ho, có điều lồng ngực vẫn không ngừng nhấp nhô, chậm rãi đi đến bên cạnh Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi. Ba người giống như xếp thành hàng ngang, cùng nhìn cơn mưa mờ mịt đan thành một phiến tối tăm bên ngoài.

Mưa vẫn rơi.

Rơi thật lớn.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Trong Khu Đổ Nát Dưới Mưa

Bạch Sầu Phi nhìn mưa rơi khơi dậy những u hoài, thì thào nói:

- Mưa lớn thật.

Vương Tiểu Thạch bên cạnh cũng lơ đãng tiếp lời:

- Đúng là lớn thật.

Vị công tử đau yếu kia cũng tham gia, ngược nhìn những hạt mưa từ trước mái hiên nhỏ xuống, nói:

- Đúng là một trận mưa to.

Ba người đều nói về mưa, không khỏi nhìn nhau cười. Bên ngoài chỉ nghe tiếng mưa rơi. Một vị lão bà bà quần áo lam lũ, mái tóc bạc trắng đang ngồi xõm tại góc tường, người co rúm lại, dường như đang thu nhặt những chai lọ hư mà người khác vứt đi.

Trên một bức tường sụp đổ có một con kiến đang bò. Hán tử cao lớn kia nhìn con kiến bò lên cả buổi, bị gió từ bên ngoài thổi đến cũng ngừng, bị mưa từ bên ngoài bắn vào cũng ngừng, nhin không được vươn ngón trở ra muốn đè chết nó.

Vị công tử vẻ mặt đau yếu kia đột nhiên nói:

- Trà Hoa, nếu người không kiên nhẫn thì cũng không cần giết nó. Nó đã không đụng chạm gì đến người, cũng không cản trở người. Nó cũng chỉ cầu sống như con người, tội gì phải giết?

Người cao lớn uy mãnh kia lập tức buông tay nói:

- Vâng thưa công tử!

Vị công tử kia thật ra cũng không lớn tuổi lắm, trên mặt lại xuất hiện biểu tình thú vị giống như người lớn quan sát trẻ con, hỏi:

- Người sợ Hoa Vô Thác tìm không thấy Cổ Đồng à?

Người cao lớn uy mãnh kia bất an nói:

- Tôi sợ y sẽ xảy ra chuyện.

Vị công tử thần sắc bệnh tật kia nhìn cảnh vật bị mưa che phủ thành một phiến tối tăm, hai mắt lại đỏ lên:

- Hoa Vô Thác trước giờ rất giỏi giang, y sẽ không làm ta thất vọng.

Có lẽ vì trời chuyển lạnh lại gặp mưa thu, lão bà bà gầy trơ xương kia toàn thân run lập cập, chiếc áo rách mặc trên người cũng không ngừng rung lên. Vị công tử kia liền gọi:

- Ốc Phu Tử!

Trong hai gã hán tử đứng trước bậc thềm nhìn mưa, một người có dáng dấp như thủ quỹ đáp lời:

- Có!

Vị công tử bệnh tật nói:

- Bà bà kia thật đáng thương.

Ốc Phu Tử lập tức đi qua, móc ra hai thỏi bạc đưa cho bà lão thê thảm kia. Lão bà bà kia có lẽ cả đời cũng chưa từng nghĩ đến chuyện có người bố thí như vậy, nhất thời ngẩn ra.

Đúng lúc này chợt nghe gã hán tử còn lại ở trước mái hiên nhìn mưa tầm tã gọi một tiếng:

- Công tử!

Sắc mặt của vị công tử bệnh tật thoáng hiện lên vẻ vui mừng:

- Đến rồi à?

Hán tử kia quay mặt lại, chỉ thấy nửa bên mặt y ngăm đen, còn nửa bên kia lại trắng nõn, chỉ về hướng bức tường đổ nát phía sau vị công tử bệnh tật:

- Hoa Vô Thác đã đến, trên lưng y còn cõng một người.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều khẽ giật mình.

Hóa ra hán tử kia không phải “trông thấy” có người đến, mà là “nghe thấy” sau lưng có người đến. Trong cơn mưa lớn này, người đến bước chân rất nhẹ nhàng, ngay cả Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch cũng không hề nghe thấy.

Trà Hoa nhìn về hướng hán tử kia chỉ, cũng cao hứng nói:

- Trên lưng của Hoa Vô Thác là Cổ Đồng. Cổ Đồng bị y bắt được rồi.

Vị công tử bệnh tật khẽ cười.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nhìn nhau một cái:

- Hóa ra “Cổ Đồng” này không phải đồ cổ mà là người.

Hoa Vô Thác trên lưng công một người, như một mũi tên xuyên qua màn mưa, cúi đầu chui vào trong khu đổ nát.

Y trước tiên hướng về phía vị công tử bệnh tật quỳ xuống bẩm báo:

- Thuộc hạ Hoa Vô Thác xin thỉnh an lâu chủ!

Vị công tử bệnh tật kia lạnh nhạt nói:

- Ta đã dặn rồi, loại nghi thức xã giao này không ai được làm nữa. Nếu trong lòng người tôn trọng ta, vậy thì không cần nịnh nọt ngoài miệng. Trong lâu tất cả đều ngang hàng với nhau, huống hồ còn đang ở trong địa bàn của kẻ địch, chẳng lẽ người quên rồi sao?

Hoa Vô Thác liền đáp:

- Vâng thưa công tử!

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch càng giật mình.

Hóa ra người trước mặt thần sắc bệnh hoạn, không ngừng ho khan, gây trơ cả xương, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo lại chính là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu danh lừng thiên hạ.

Tô Mộng Chấm.

Không ngờ tại một khu đổ nát trong mưa lại gặp được nhân vật truyền kỳ đến mức thần kỳ trong chốn võ lâm này.

Chợt nghe Tô Mộng Chấm hỏi:

- Sự tình ra sao rồi?

Hoa Vô Thác đáp:

- Cổ Đồng đã được áp giải đến rồi.

- Tốt.

Tô Mộng Chấm nói:

- Cứu hân tình dậy đi!

Hoa Vô Thác nhanh chóng dùng hai tay điểm vài cái vào lưng người bị bắt kia, lại tát vào mặt hân bốn năm cái. Trà Hoa thì vốc nước từ vũng nước bên dưới mái hiên giội vào trên mặt người kia.

Người nọ từ từ tỉnh lại.

Tô Mộng Chấm lạnh lùng nhìn hân tỉnh dậy.

Người nọ vừa mở mắt ra, trông thấy người đứng trước mặt là Tô Mộng Chấm liền giật mình, thất thanh nói:

- Tô... công tử!

Tô Mộng Chấm nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt hân:

- Cổ Đồng, người quả thật là có gan, đáng tiếc lại không có nghĩa khí.

Cổ Đồng lắc mạnh đầu, cười khố nói:

- Công tử mình giám! Công tử trước giờ đối với hành vi của thuộc hạ đều rõ như lòng bàn tay, trong số sáu người thân tín bên cạnh công tử, lá gan của tôi có thể xem là nhỏ nhất.

- Nhỏ thật sao?

Thần sắc của Tô Mộng Chấm mang theo một vẻ lạnh lùng uy nghiêm, giống như một ngọn lửa trong băng:

- Người giỏi lắm! Ngay cả bây giờ, ánh mắt của người cũng chẳng hề có vẻ gì sợ hãi. Ta trước giờ đúng là nhìn lầm rồi.

Cổ Đồng chỉ một mực nói:

- Công tử mình giám! Công tử mình giám!

Vương Tiểu Thạch quay sang Bạch Sầu Phi thấp giọng nói:

- Đây là chuyện nội bộ của Kim Phong Tế Vũ lâu bọn họ, hay là chúng ta tránh đi một chút.

Bạch Sầu Phi lãnh đạm nói:

- Bên ngoài trời còn đang mưa.

Vương Tiểu Thạch hơi do dự. Bạch Sầu Phi nói:

- Trong kinh thành cũng không hoàn toàn là thiên hạ của bọn họ.

Y ngừng một chút lại nói:

- Chỗ mà chúng ta đứng cũng không tính là nhiều.

Câu nói này lại nhắc nhở Vương Tiểu Thạch, hần hạ giọng nói:

- Phố Khố Thủy này trước giờ là trọng địa của Lục Phân Bán đường. Tô công tử ở chỗ này bắt người, có thể xem là đi vào hang cọp.

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Ngay cả lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng tự mình xuất động, nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Chợt nghe Tô Mộng Chấm trầm giọng nói:

- Hiện giờ, Ốc Phu Tử, Sư Vô Quý, Trà Hoa, Hoa Vô Thác và người, chỉ còn thiếu Dương Vô Tà, năm người đã tụ họp. Người hãy nói cho ta biết, trước giờ ta đối xử với người không tệ, tại sao người mặt cũng không trở đã

đem hơn bốn trăm người trong sáu phân đà, không để lại cả xương cốt bán đứng cho Lục Phân Bán đường?

Cổ Đồng cúi thấp đầu, nói không nên lời.

Tô Mộng Chấm quát:

- Người nói đi!

Trà Hoa ở một bên cười lạnh nói:

- Người không ngờ lại bị chúng ta bắt được phải không? Người cho rằng trốn bên trong phố Khố Thủy thì có thể co đầu rút cổ hưởng hết vinh hoa phú quý sao? Người đã có thể khiến cho hơn ngàn người trong lâu biến thành cô nhi quả phụ, cho dù trốn đến chân trời góc biển, chúng ta cũng sẽ bắt người bằng được.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nếu không nhờ Hoa Vô Thác, chúng ta cũng không biết lực lượng của Lục Phân Bán đường tại phố Khố Thủy đã chuyển đi gần nửa tháng nay, đóng tại khu vực Phá Bản môn. Mấy người chúng ta đã từng cùng chung hoạn nạn, khai bang lập phái. Lần này chúng ta đến đây, chỉ muốn hỏi người một câu, tại sao người lại làm như vậy?

Câu cuối cùng giống như sét đánh ngang tai.

Cổ Đồng run lên, trong tai nghe ù ù. Hán tử có khuôn mặt trắng đen kia vẫn trông coi trước bậc thềm, Ốc Phu Tử thì đứng phía trước lão thái bà, nhìn chăm chú vào Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, đề phòng hai người không biết lai lịch này bất ngờ gây khó dễ.

Trà Hoa quát lên:

- Nói!

Hắn lại thở phì phì nói tiếp:

- Người nói đi! Người làm sao xứng đáng với công tử, xứng đáng với chúng ta?

Cổ Đồng đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi lại:

- Người thật sự muốn ta nói sao?

Trà Hoa cười gằn:

- Để ta xem người còn lời nào để nói.

Cổ Đồng nói một cách dứt khoát:

- Được, ta nói.

Hắn nói hết một hơi:

- Muốn ta nói, các người cũng coi như xong rồi.

Hắn vừa dứt lời, cục diện liền xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Biến hóa này lớn đến nỗi ngay cả Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch ở bên cạnh cũng hoàn toàn ngây người.

Cổ Đồng nhanh như chớp vọt lên.

Nhìn bộ dáng lúc này của hắn, trên người ít nhất còn có bốn năm huyết đạo bị phong bế, nhưng hiện tại hắn vọt lên lại giống như thủ thế đã lâu.

Trong tay hắn lộ ra một con dao màu xanh, như tia chớp đâm vào bụng Trà Hoa.

Con dao màu xanh này là từ dưới đâm lên.

Trên mặt Trà Hoa hiện lên vẻ đau đớn như xé nát ruột gan.

Cũng trong nháy mắt đó, lúc Tô Mộng Châm đang muốn động thủ, Hoa Vô Thác đã ra tay.

Hắn cúi đầu xuống một cái.

Trên lưng hắn ít nhất có hai mươi lăm mũi ám khí, đồng thời bắn về phía Tô Mộng Châm. Trên mũi nhọn của ám khí đều lóe lên màu xanh lam, hiển nhiên là có bồi kích độc. Hơn nữa tất cả đều do cơ quan bắn ra, vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc, không thể nào tránh được.

Cổ Đồng đột nhiên ra tay, Tô Mộng Châm lập tức hơi phân tâm. Giờ phút này y chỉ nghĩ đến việc cứu viện Trà Hoa, không ngờ thân tín của y là Hoa Vô Thác lại hạ độc thủ với y.

Tô Mộng Châm quát lớn một tiếng, nhanh như chớp cởi chiếc áo bào màu quả hạnh trên người xuống, vừa cuốn, vừa vòng, vừa chụp, vừa bao, bốn động tác cùng hoàn thành trong nháy mắt. Ám khí đầy trời đều biến mất không thấy.

Chỉ có một mũi, lớn khoảng bằng một hạt đậu xanh, dính tại trên đùi Tô Mộng Châm.

Ốc Phu Tử thấy tình thế không ổn, thân hình khẽ động, đang định chạy về phía Tô Mộng Châm. Lúc này lão bà bà kia đột nhiên vung chiếc áo rách trên người lên, quét vào mặt của Ốc Phu Tử.

Gió tanh đập vào mặt.

Ốc Phu Tử lập tức nhận ra, đây là “Vô Mệnh Thiên Y” của Đậu Tử Bà Bà tại Kỳ Liên sơn, chỉ cần chạm vào cũng khó tránh khỏi toàn thân thối rữa mà chết, huống hồ là bị chụp vào đầu.

“Vô Mệnh Thiên Y” mang theo kinh phong quét đến.

Ốc Phu Tử liền nương theo cuồng phong bay lên.

Y bay lên xà nhà, lại nhảy đến phía trên khu đồ nát, sau đó nhanh chóng lao xuống đất. Mục tiêu hàng đầu của y vẫn là cứu viện Tô công tử, không quan tâm đến an nguy của bản thân.

Thân hình của y vừa nhẹ vừa nhanh, nhưng có ba mũi ám khí so với y còn nhẹ còn nhanh hơn.

Ốc Phu Tử cũng cảnh giác rất nhanh, nhưng khi y muốn tránh đi, ba mũi châm nhỏ vô thanh vô tức đến vô hình đã chui vào trong lưng.

Một bức tường gạch bông nổ tung tóe. Người phát châm xông ra, chỉ thấy đó là một hòa thượng đầu trọc, tay trái cầm bát, trên cổ đeo tràng hạt, tay phải phát châm, toàn thân lại mặc áo gấm cực kỳ sang trọng.

Hóa ra người này vẫn luôn mai phục trong tường.

Người này ẩn nấp trong tường không biết đã bao lâu, chỉ vì muốn phát ra ba mũi châm so với tóc còn nhỏ hơn, so với gió còn nhẹ hơn, so với sét còn nhanh hơn, so với mưa còn trong suốt hơn.

Đột biến liên tục phát sinh.

Thân thể Ốc Phu Tử đang lao về phía trước đột nhiên co lại, nhưng khí thế của y không vì vậy mà giảm xuống.

Y đã lướt đến trước người Tô Mộng Châm, giơ tay lên đấu một chưởng với Hoa Vô Thác. Hoa Vô Thác kêu to một tiếng, phun ra một búng máu, nhanh chóng thối lui. Ốc Phu Tử lại xoay người tiếp một chưởng của Cổ Đồng. Cổ Đồng cũng kêu lên một tiếng, lui ra bên ngoài một trượng, khoe miệng tràn máu.

Lúc này lão bà bà kia đã đuối tới. Ốc Phu Tử lại xoay người đánh ra một chưởng. Lão bà bà kia cũng giơ tay lên đón, sau đó lui bảy tám bước. Ốc Phu Tử còn muốn đánh tiếp, nhưng chợt kêu lên một tiếng, thân hình khựng lại, nơi khoe mắt, lỗ mũi đều tràn ra những sợi tơ máu màu nâu đậm.

Đậu Tử Bà Bà, Hoa Vô Thác và Cổ Đồng tranh thủ được một hơi, lập tức lại lao về phía Ốc Phu Tử.

Bọn họ đều biết, đây là giây phút sinh tử tồn vong, cũng là thời cơ để lập nên công danh tuyệt thế.

Không ai muốn bỏ qua cơ hội này, hơn nữa cũng không thể bỏ qua.

Bởi vì tên đã ở trên dây, không thể không bắn.

Một khi bắn mà không trúng, Tô Mộng Chấm nhất định sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Tô Mộng Chấm chợt vén vạt áo lên, lộ ra ám khí nhỏ như hạt đậu xanh dính trên chân trái.

Y không hề nghĩ ngợi, trong tay liền có thêm một thanh đao.

Một thanh đao tuyệt diệu.

Đao như cô gái xinh đẹp khẽ ngâm một tiếng, rung động lòng người.

Lưỡi đao trong suốt, thân đao ửng đỏ, như một lớp thủy tinh bọc lấy sống lưng màu đỏ tươi, chiếu rọi một phiến sáng ngời.

Đao hơi ngắn, cong cong như chiếc eo nhỏ nhắn của tuyệt đại giai nhân, lúc vung lên còn mang theo một tiếng ngân trong trẻo, lưu lại một chút mùi hương.

Đây là thanh đao khiến người ta vừa thấy đã yêu.

Đồng thời cũng làm cho người ta nhìn thấy khó quên.

Bởi vì đao thứ nhất của Tô Mộng Châm là chém vào mình.

Y khoét đi một khối thịt lớn chung quanh nơi “hạt đậu xanh” kia dính vào.

Y cắt xuống một khối thịt của mình, giống như hái trái từ trên cây. Nơi vết thương máu tươi bắn ra tung toé, máu thịt đầm đìa thấm ướt cả chiếc quần bó, nhưng y lại không hề nhúu mày một chút nào.

Cơ ho của y cũng biến mất một cách thần kỳ.

Tay trái y dùng đao khoét đi một khối thịt trên chân của mình, còn tay phải giữ trên lưng Ốc Phu Tử.

Thanh đao kỳ dị cũng đột nhiên đỏ lên.

Tay phải của y tựa như đánh đàn, vung, điểm, đâm, đập, đẩy, nắm, vặn, niết, mỗi một động tác đều không hề sơ xuất.

Đao trên tay trái lại ngăn chặn thế công của Đậu Tử Bà Bà, Hoa Vô Thác và Cổ Đồng.

Hơn nữa còn một đao chặt xuống chiếc đầu của Cổ Đồng.

Đậu Tử Bà Bà và Hoa Vô Thác sợ hãi, lập tức thối lui.

Hoa Vô Thác trông thấy chiếc đầu của Cổ Đồng bay lên, cặp mắt còn mở trừng trừng, không khỏi sợ hãi thét lên:

- Hồng Tụ đao!

Tay phải của Tô Mộng Châm còn đang bận cứu chữa Ốc Phu Tử, đao trên tay trái đã giết chết một kinh địch, bức lui hai kinh địch khác.

Sau khi chặt bỏ thủ cấp của một địch nhân, màu sắc của thành đao càng cường liệt hơn.

Không biết đây là một thanh thần đao, hay là ma đao?

Người cầm đao cũng không biết là đao thần, hay là đao ma?

Ngay khi Ốc Phu Tử muốn đến cứu viện Tô công tử, hòa thượng đầu trọc mặc áo hoa tay cầm bát đã lướt lên, muốn ngăn cản y lại.

Nhưng Trà Hoa đã chặn đứng hẳn.

Trà Hoa rút con dao găm đâm vào người ra, giao đấu cùng với hòa thượng kia.

Bởi vì y chỉ biết một chuyện.

Chỉ mong sao Tô công tử có cơ hội thở một hơi.

Chỉ cần Tô Mộng Chấm có cơ hội thở một hơi, cho dù chết y cũng không oán hận.

Không chỉ có Trà Hoa nghĩ như vậy, Ốc Phu Tử cũng nghĩ như vậy, ngay cả Sư Vô Quý cũng có ý nghĩ này.

Trong khu đồ nát, Tô Mộng Chấm, Ốc Phu Tử và Trà Hoa bị Hoa Y Hòa Thượng, Đậu Tử Bà Bà, Cổ Đồng và Hoa Vô Thác đồng thời đánh lén, nhưng ở trước bậc thềm còn có một Sư Vô Quý khuôn mặt trắng đen.

Có điều địch nhân đã muốn giết Tô Mộng Chấm, sao có thể để cho Sư Vô Quý được thanh thoi.

Gần như cùng lúc đó, những bức tường đồ nát của cửa phố Khổ Thủy lại sụp đổ thêm lần nữa.

Ít nhất có bốn trăm chiếc nỏ cứng đồng loạt giương cung lấp tên.

Sư Vô Quý không thể tránh.

Bởi vì một khi y tránh đi, những mũi tên này sẽ bắn về phía Tô công tử.

Sư Vô Quý chỉ có thể ngăn cản.

Hơn hai trăm mũi tên phát ra cùng lúc, y ít nhất đã ngăn cản được một trăm tám mươi mũi. Bình khí mà y sử dụng là một thanh đại đao hình rồng, múa lên uy vũ, chỉ thấy ánh đao chứ không thấy bóng người. Nhưng y không thể để cho bất cứ mũi tên nào bắn vào trong khu đồ nát, cho nên vẫn trúng phải hai mũi.

Hàng tên thứ nhất vừa bắn xong, lập tức đến phiên hàng thứ hai.

Sư Vô Quý gầm lên một tiếng, quét ngang một đao làm sập một dãy tường lớn.

Mưa dày, trời tối, cộng thêm tường sụp đổ khiến cho đám tiên thủ nhất thời cũng không thể nhắm chuẩn. Sư Vô Quý thu đao quay lại cứu viện, một đao bức lui Hoa Y Hòa Thượng, còn Trà Hoa đã mềm nhũn ngã vào trong lòng y.

Khuôn mặt của Trà Hoa đã biến thành màu xanh lục.

Bên kia Tô Mộng Châm một tay dùng đao đã giết chết một người, bức lui hai người khác, tay còn lại cuộn cuộn bức nội lực ra. Chợt nghe hai tiếng kêu vang lên, nơi lưng Ốc Phu Tử đã có hai mũi châm trong suốt bắn ra, rơi xuống trên đất.

Ốc Phu Tử khẽ hừ một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, cười thảm nói:

- Công tử! Tôi không xong rồi, không kịp vận công chống cự, một mũi hóa cốt châm trong đó đã lên tới não.

Lúc này Hoa Y Hòa Thượng, Đậu Tử Bà Bà và Hoa Vô Thác đều thối lui. Bốn trăm tên tiền thủ kia đã xông vào trong khu đồ nát, từng đoàn bao vây, phân làm hai hàng, một hàng nhanh chóng ngồi xuống, còn một hàng khác lại đứng thẳng phía sau nhằm chuẩn, muốn bắn tên ra.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Chưa Từng Nghi Ngờ Huynh Đệ Của Mình

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.” (thương ngoài sáng thì dễ tránh, tên trong tối thì khó phòng)

Thật ra minh tiễn cũng không dễ cản.

Giống như gặp phải đám tiễn thủ được huấn luyện kỹ càng, từng đoàn bao vây này. Chờ khi bọn chúng phát ra một trăm mũi tên trong ống, bảo đảm cho dù là Vi Thanh Thanh Thanh * xuất hiện, Lý Liễu Triệu tái thế, cũng chỉ có thể biến thành con nhím, không cách nào phản kích.

* Vi Thanh Thanh Thanh là tổ sư gia của Tự Tại môn. Theo mô tả của Ôn Thụy An thì đây là môn phái có thực lực mạnh nhất, võ công của họ đã vượt qua định nghĩa thông thường. Nhiều cao thủ hàng đầu trong truyện của ông đều xuất thân từ môn phái này.

* Lý Liễu Triệu là một nhân vật trong Thất Đại Khẩu hệ liệt của Ôn Thụy An.

Hàng tiễn thủ thứ nhất đã bắn tên.

Tô Mộng Chấm đột nhiên làm một việc, y xách thi thể của Cổ Đồng trên mặt đất lên, ném về phía Sư Vô Quý.

Hành động này đã cứu Sư Vô Quý. Y lập tức dùng thi thể của Cổ Đồng làm lá chắn.

Ốc Phu Tử lại hét lớn nhảy lên, toàn thân bắt đầu xoay tròn, bảo vệ sau lưng Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm chỉ cần chống đỡ những mũi tên bắn tới từ hai bên trái phải và trước mặt.

Cho nên sau một đợt tên này, Ốc Phu Tử đã sụp xuống đất, nhưng vẫn không ngã xuống.

Y đã trở thành một tấm bia. Những mũi tên đâm vào người y khiến cho thân thể chỉ xiêu vẹo chứ không ngã xuống.

Sư Vô Quý cũng bị trúng hai mũi tên, còn Trà Hoa thì trúng bốn mũi.

Hàng tiền thủ thứ hai lại muốn bắn tên.

Những mũi tên tưởng chừng vô tận giống như một cơn mưa.

Trong mắt Tô Mộng Chấm cuối cùng cũng hiện lên một loại thần sắc.

Đó là thần sắc khi anh hùng gặp nạn, không còn lối thoát.

Đúng lúc này, đám cung tiền thủ xếp hàng chỉnh tề bỗng lần lượt ngã xuống như những đợt sóng. Những kẻ còn chưa ngã vội vàng quay đầu lại ứng chiến, nhưng đều như tuyết gặp phải nước sôi, hoàn toàn tan tác.

Hai người trẻ tuổi liên tiếp nhún mình, gặp người là đánh, chỉ trong phút chốc đã hạ gục bốn mươi năm mươi người. Những tên tiền thủ khác phát hiện vòng vây đã không còn, lại nghĩ tới đao của Tô Mộng Chấm, đều sợ tới mức ném cung vứt tên chạy trốn chết.

Điểm mạnh của số đông là khi đoàn kết đồng lòng, khi mọi người đồng tâm hiệp lực thì sức mạnh như thành đồng, nhưng điểm yếu là một khi mạnh ai nấy làm thì sẽ trở thành một đám ô hợp.

Chỉ cần có một người muốn chuồn đi, tất cả đều sẽ nảy sinh ý muốn chạy trốn.

Kết quả là ngoại trừ những người ngã xuống, có tám phần tiền thủ đã không chiến mà chạy.

Khi cuộc tập kích bất ngờ xảy ra, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã cảm thấy không ổn, lập tức lướt ra khỏi khu đồ nát. Chủ lực của đối phương đều tập trung vào Tô Mộng Châm, tự nhiên không rảnh chú ý đến bọn họ.

Đến khi đám tiền thủ kia bao vây khu đồ nát, Bạch Sầu Phi mới hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Muốn ra tay không?

Wương Tiểu Thạch nói:

- Muốn. Ta thấy con người Tô công tử rất chính nghĩa, đối xử với thuộc hạ cũng tốt. Theo người thì sao?

- Đây cũng là một cơ hội tốt để thắng tiến.

- Nhưng người phải đáp ứng ta một việc.

- Nói đi!

- Hãy cố gắng đừng giết người.

- Có thể.

Bạch Sầu Phi nói nhanh:

- Ta không phải vì yêu cầu của người, mà là vì mình. Ta cũng không muốn người của Lục Phân Bán đường thù hận, càng không muốn trở thành kẻ địch của Lôi Tồn.

Bọn họ chỉ nói mấy câu, nhưng trong thời gian đó Tô Mộng Chấm đã lâm vào hiểm cảnh. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lập tức ra tay.

Bọn họ xông đến phía sau đám cung tiễn thủ, liền ra oai để áp chế đối phương, hù dọa địch nhân.

Bạch Sầu Phi vận chỉ như gió, liên tục điểm vào huyết đạo.

Vương Tiểu Thạch lại dùng tay làm đao, không nặng không nhẹ chỉ đánh người ngất xỉu.

Khi hai người vừa xuất hiện, thần sắc trong mắt Tô Mộng Chấm lại biến thành cao ngạo, lãnh ngạo, thậm chí là hàn ngạo đến thấu xương.

Y nhìn qua Ốc Phu Tử.

Ốc Phu Tử cả người đầy những mũi tên, đã thành một tấm bia.

Y lại nhìn sang Trà Hoa.

Trà Hoa đã chết, nhưng đôi mắt cũng không khép lại. Y mở mắt trừng trừng, đầy sự bất cam và phẫn hận.

Tô Mộng Chấm cúi người nói một câu:

- Ta sẽ báo thù cho người.

Y nói rất kiên quyết như đinh đóng cột.

Trên mái ngói vỡ bống nhỏ xuống hạt mưa, vừa vắn rơi vào trên lông mày của Trà Hoa. Mắt của Trà Hoa bỗng bắt đầu khép lại, thần thái cũng trở

nên an tường, giống như nghe xong câu nói này của Tô Mộng Chấm y mới chết được nhắm mắt.

Tô Mộng Chấm chậm rãi đứng lên.

Lúc này Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã khống chế được tình hình. Sư Vô Quý bị trúng bốn mũi tên, nhưng cũng không đâm vào chỗ hiểm. Tên còn đang cắm trong thịt, y cũng không rút ra.

Phần mặt đen của y càng thêm đen, phần mặt trắng lại càng trắng.

Tô Mộng Chấm hỏi y:

- Sao ngươi không rút tên ra?

Sư Vô Quý vẫn như ngọn giáo đứng sừng sững:

- Bây giờ còn không phải lúc chữa thương.

Tô Mộng Chấm nói:

- Rất tốt! Cổ Đồng phản bội chúng ta bán rẻ năm trăm huynh đệ, ta sai Hoa Vô Thác đi bắt hắn về, kết quả là sáu huynh đệ bên cạnh chỉ còn lại người và Dương Vô Tà.

Đôi mắt của y lại đỏ bừng lên:

- Cái chết của Ốc Phu Tử và Trà Hoa là do Cổ Đồng và Hoa Vô Thác. Cổ Đồng đã chết, Hoa Vô Thác cũng phải chết.

Sư Vô Quý nói:

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch nhìn Bạch Sầu Phi. Bạch Sầu Phi cũng nhìn sang Vương Tiểu Thạch.

Bạch Sầu Phi nhin không được cao giọng nói:

- Đây, chúng ta đã cứu người, người cũng không cảm ơn chúng ta một câu sao?

Tô Mộng Chấm thản nhiên nói:

- Ta chưa bao giờ cảm ơn ngoài miệng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vậy người cũng không hỏi tên chúng ta sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Bây giờ còn không phải lúc thích hợp để hỏi họ tên.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Lúc nào mới thích hợp?

Tô Mộng Chấm chỉ vào thi thể của Ốc Phu Tử và Trà Hoa trên đất, nói:

- Đợi khi báo được thù, còn có mạng quay về.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Báo thù là chuyện của các người.

Tô Mộng Chấm nói:

- Cũng là chuyện của các người.

Bạch Sầu Phi nói:

- Hai người chúng ta chẳng có giao tình gì với hai người bọn họ.

Tô Mộng Châm nói:

- Ta với các người cũng chẳng có giao tình.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cứu người là do nhất thời nổi hứng, gặp dịp thì chơi.

Tô Mộng Châm nói:

- Trò chơi này còn chưa kết thúc.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc hỏi:

- Người cho rằng chúng ta sẽ đi báo thù với người sao?

Tô Mộng Châm lắc đầu:

- Không phải cho rằng, mà là các người nhất định sẽ đi.

Vương Tiểu Thạch càng ngạc nhiên.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Người tính khi nào thì đi?

Tô Mộng Châm cười lạnh nói:

- Khi nào à? Đương nhiên là ngay bây giờ.

- Bây giờ?

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều giật mình. Bọn họ có mắt, tự nhiên là trông thấy thương thế trên người Tô Mộng Châm, hơn nữa bên cạnh y chỉ còn lại một thủ hạ.

Vương Tiểu Thạch nhin không được nói:

- Có điều... người chỉ còn lại một huynh đệ đang bị thương.
- Ta bị thương, y cũng bị thương, còn lại đều chết hết.

Tô Mộng Châm khẽ cười một tiếng nói:

- Chúng ta không thể cứ trở về như vậy, còn thời cơ nào tốt hơn so với lúc này?

Cặp mắt của y như tia chớp lạnh nhìn mỗi người Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi một cái. Hai người đều dường như cảm giác được một hơi lạnh thấu xương.

- Lục Phân Bán đường vừa rút lui. Bất kể bọn chúng đang mừng công hay là đang bố trí, lúc này chúng ta quay lại tập kích, ngay cả thực lực trong lâu cũng không điều động, bọn chúng chắc chắn sẽ không kịp trở tay. Nếu như đợi đến ngày sau, bọn chúng nhất định sẽ bảo vệ Hoa Vô Thác, dùng hãn làm mồi nhử dụ chúng ta tới giết. Nhưng chúng ta sẽ ra tay bây giờ.

Trên mặt y xuất hiện vẻ cực kỳ ngạo mạn:

- Huống hồ chiến có thể bại, nhưng sĩ khí thì không thể mất. Lục Phân Bán đường đã giết bốn người của ta, ta cũng muốn cho chúng cảm thấy như mất đi tay phải.

Sau đó y ngạo nghễ nói:

- Vô Quý, chuẩn bị xong chưa?

Sư Vô Quý lập tức đáp:

- Chuẩn bị xong rồi.

Trên người y bị trúng bốn mũi tên, những vằn giống như một thiết tướng quân hoành đao đứng thẳng, uy phong凛冽.

Tô Mộng Chấm hỏi:

- Người nói xem, người của Lục Phân Bán đường sẽ bảo vệ Hoa Vô Thác lui đến nơi nào?

Sư Vô Quý nói:

- Phá Bản môn.

Tô Mộng Chấm lại hỏi:

- Năm chắc mấy phần?

Sư Vô Quý nói:

- Sáu phần.

Tô Mộng Chấm nói:

- Tốt, chuyện năm chắc được sáu phần, vậy thì có thể làm.

Bạch Sầu Phi bỗng nhiên nói:

- Người đi ngay bây giờ sao?

Tô Mộng Chấm cười nhẹ một tiếng, cơ mặt dường như hơi co giật, nói:

- Chẳng lẽ còn đợi tạnh mưa?

Bạch Sầu Phi nói:

- Những kẻ nằm trên đất này chỉ bị khống chế, nếu người không giết chết bọn chúng, bọn chúng sẽ lập tức thông báo đề phòng.

Tô Mộng Chấm ngạo nghễ nói:

- Ta không giết bọn chúng. Thứ nhất, ta không giết những kẻ vô danh tiểu tốt, không có sức chống đỡ. Thứ hai, nếu như ta xuất phát ngay bây giờ, bọn chúng có nhanh cũng không thể nhanh bằng ta. Thứ ba, nếu ta đã muốn tấn công bọn chúng, căn bản không sợ bọn chúng có phòng bị. Ta muốn công kích cả Lục Phân Bán đường chứ không phải là bất cứ gã cung tiễn thủ nào.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên nói:

- Không được.

Tô Mộng Chấm lại ngăn ra, hỏi:

- Cái gì không được?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chuyện thú vị như vậy, ta không đi không được.

Hắn nói xong liền giật miếng vải bọc kiếm ra, vút sang một bên.

Đôi mắt lạnh lùng của Tô Mộng Chấm dường như cũng bắt đầu ấm lên.

Bạch Sầu Phi dậm chân một cái, thở dài một tiếng:

- Chuyện thú vị như vậy, sao lại không có ta được?

Lúc y nói những lời này, đã đem tranh chữ dưới nách vút xuống đất.

Trong mắt Tô Mộng Chấm đã có ý cười, nhưng rất nhanh lại trở nên lạnh lẽo như cơn mưa mờ mịt.

Y nhún người lướt vào trong mưa.

Sư Vô Quý cũng nhanh chóng theo sau.

- Lục Phân Bán đường tổng cộng có mười hai vị đường chủ, sau khi Hoắc Đồng chết tại Hồ Bắc thì còn lại mười một người. Vừa nãy ra tay là Thất đường chủ “Đậu Tử Bà Bà” và Bát đường chủ “Hoa Y Hòa Thượng”. Đám cung tiến thủ này đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, Thập đường chủ “Tam Tiên Tướng Quân” nhất định là có mặt. Gần đây phụ trách trông coi khu vực Phá Bản môn còn có đệ tử Lôi gia là Lôi Cồn.

Trên đường đi, Tô Mộng Chấm nói sơ qua tình hình địch nhân cho Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi:

- Lần này Lôi Tồn không ra tay, chắc là nghe Hoa Vô Thác báo cáo, Tiết Tây Thần và Mạc Bắc Thần trong “Tứ Đại Thần Sát” của Kim Phong Tế Vũ lâu đã gặp nhau tại Trúc Vi đường. Có lẽ hẳn muốn đích thân xuất động diệt trừ hai mối họa lớn trong lòng này, cho nên cùng lúc tiến hành hai việc.

Wương Tiểu Thạch hiếu kỳ, nghe xong liền hỏi:

- Như vậy chẳng phải Tiết Tây Thần và Mạc Bắc Thần đang gặp nguy hiểm sao?

Hắn lại nhớ tới Triệu Thiết Lĩnh kia.

- Thật ra tin tức này là giả. Lôi Tồn đi cũng chỉ uống công thôi, nói không chừng còn rơi vào cạm bẫy do chúng ta bố trí.

Tô Mộng Chấm nói:

- Trong lâu có Dương huynh đệ và Quách Đông Thần lo liệu ổn thỏa, cũng không sợ Lôi Tồn phái người đánh lén.

Bạch Sầu Phi lập tức hỏi:

- Các người đã sớm đề phòng Hoa Vô Thác, sao lại còn mắc mưu của hắn?

- Ta phát ra tin tức giả này vốn không phải muốn lừa Hoa Vô Thác. Ta cũng không biết ai là nội ứng do Lục Phân Bán đường phái tới. Ta chỉ truyền tin tức giả ra, đến lúc đi phố Khổ Thủy mới nói cho những người đồng hành biết. Chắc là Hoa Vô Thác vì tham công hay muốn mạo hiểm một lần. Nếu như Lôi Tồn đi uống công, còn đám người bọn chúng lại có thể lấy mạng của chúng ta, chẳng phải là càng tỏ ra cao minh sao?

Y cười nhạt một chút, nói:

- Thật ra cho dù hôm nay hắn có thể giết ta, hắn hành động như vậy thì Lôi Tồn cũng sẽ không tha. Lôi Tồn là người thế nào chứ?

Hạt mưa thấm ướt đôi lông mày kỳ dị của y, nhưng ánh lửa trong mắt lại không hề nguội đi:

- Từ trước đến nay ta chưa từng nghi ngờ Hoa Vô Thác... Ta chưa từng nghi ngờ huynh đệ của mình.

Bọn họ lao nhanh trong mưa, ngược gió ngược thế mưa, đều cảm giác được một hào khí mãnh liệt.

Hào khí này gắn kết bốn người bọn họ lại với nhau.

Con đường nhân sinh dài đằng đằng, nhưng sáng khoái ân cừ nào có thể cầu. Khi một người có thể thống khoái thì tại sao lại không thống khoái?

Tâm cơ của Bạch Sầu Phi, sự lười nhác của Vương Tiểu Thạch đều bị sự ngạo nghễ của Tô Mộng Châm kích thích, trong lòng dâng lên một luồng chiến ý, cùng với Sư Vô Quý giống như chiến thần xông đến Phá Bản môn.

Phá Bản môn rốt cuộc là nơi nào?

Phá Bản môn thật ra là tên gọi chung của ba đường phố, bởi vì lối ra của ba đường phố này đều đi qua một miếu thờ cũ nát, mà những ngõ sau lại bị bao quanh bởi một bức tường lớn. Sau phố có một phiến đất bằng hơn mười mẫu, bình thường hay có người thả dê nuôi bò. Cư ngụ tại ba đường phố của Phá Bản môn này phần lớn là gia đình quyền quý giàu có, còn sau phố lại là khu vực của dân nghèo. Những người ở trước phố không muốn bị dê bò quấy rối, liền bàn nhau xây dựng một bức tường vây quanh. Trải qua năm tháng lâu dài, bức tường bị gió thổi nắng phơi đã trở nên đổ nát, cho nên mọi người đều gọi ba đường phố này là Phá Bản môn, đồng thời cũng có ý chế giễu những kẻ có tiền ở vùng này.

Sản nghiệp của ba đường phố này đều thuộc về Lục Phân Bán đường.

Trong phòng chính của căn nhà lớn thứ ba tại đường phố thứ hai đang có một đám người tụ tập.

Nhưng trong đám người này chỉ có năm người là ngồi, bốn người trong đó đều là phân đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Trong năm người này, ngoại trừ “Hoa Y Hòa Thượng”, “Đậu Tử Bà Bà”, “Tam Tiền Tướng Quân”, cùng với Ngũ đường chủ Lô Cồn, còn một người khác cũng có tư cách ngồi trên ghế, chính là Hoa Vô Thác.

Lúc này Hoa Vô Thác dáng vẻ ủ rũ giống như chim sợ cành cong.

“Hoa Y Hòa Thượng” và “Đậu Tử Bà Bà” cũng đứng ngồi không yên. Ngay cả “Tam Tiền Tướng Quân” cao lớn uy mãnh tinh thần cũng hơi khẩn trương.

Chỉ có một người vẫn bình thản như thường, hơn nữa còn cực kỳ tự tin.

Người này ngồi ở vị trí chủ tọa.

Địa vị của hắn là cao nhất, cũng rất có quyền uy.

Tên hắc là Lôi Cỗn.

Sự tự tin của Lôi Cỗn ngoại trừ do hắc thuộc dòng chính của Lôi gia đang cầm quyền, còn nằm ở đôi thủy hỏa xích chùy của hắc.

Trong Lục Phân Bán đường có hơn ba trăm bảy mươi người họ Lôi, trong đó không hề thiếu cao thủ, nhưng hắc vẫn có thể yên ổn ngồi ở vị trí thứ sáu, đương nhiên phải có năng lực hơn người.

Những người thuộc Lôi gia có thể bước lên chức vị đường chủ còn có Nhị đường chủ Lôi Động Thiên, Tam đường chủ Lôi Mị và Tứ đường chủ Lôi Hận.

Đây là một nguyên nhân khác khiến cho Lôi Cỗn rất tự tin. Bởi vì lỡ may hắc có gây họa gì, Nhị đường chủ, Tam đường chủ, Tứ đường chủ đều sẽ che chở cho hắc, cho dù Tổng đường chủ Lôi Tồn có chí công vô tư cũng rất khó trách phạt.

Hành động lần này là do một tay hắc giết dây.

Đương nhiên cấp trên cũng có gợi ý cho hắc, có điều hắc vẫn không biết hành động “giết Tô Mộng Châm” lần này rốt cuộc là kế sách của Đại đường chủ Địch Phi Kinh hay là ý của Tổng đường chủ Lôi Tồn.

Nhưng chắc không phải là chủ ý của Lôi Tồn.

Người bên ngoài đều nói mấy năm qua thiên hạ của Lục Phân Bán đường đã phải chia sẻ cho Kim Phong Tế Vũ lâu, thế lực đã dần bị thay thế.

Còn có lời đồn rằng Lôi Tồn giống như một con sư tử già đã rụng hết răng, gặp phải thợ săn Tô Mộng Châm trẻ tuổi khỏe mạnh mang theo tên sắc. Thế lực của Lôi gia đã bị ép cho không có sức đánh trả.

Lôi Cỗn đương nhiên không phục.

Hắn tin tưởng với thực lực hiện có của Lục Phân Bán đường, tuyệt đối không thua kém Kim Phong Tế Vũ lâu. Chỉ có điều về mặt quan phủ triều đình thì Kim Phong Tế Vũ lâu mạnh hơn một chút. Nhưng nếu so về lực lượng ẩn nấp ở các nơi, kết hợp với hai đạo hắc bạch, lục lâm, võ lâm và thế lực quan phủ trong nhiều năm qua, Lục Phân Bán đường còn vượt xa Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lục Phân Bán đường tuyệt đối có thể đối đầu với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn không rõ mấy năm gần đây vì sao Lôi tổng đường chủ luôn né tránh, để cho Kim Phong Tế Vũ lâu tiến sát dần dần.

Hắn cũng không tin con quý bệnh tật Tô Mộng Châm kia có bao nhiêu năng lực.

Cứ nhin tiếp như vậy, Lục Phân Bán đường sẽ lâm vào cảnh không còn đường lui nữa.

Lôi Cồn quyết định phải phản kích, hắn phải dạy cho Kim Phong Tế Vũ lâu một bài học. Cho nên hắn mặc kệ là ý của ai, cứ quyết định triển khai, dự định một lần hành động giết chết Tô Mộng Châm.

Đáng tiếc khi sắp thành công thì lại thất bại.

Kết quả hôm nay khiến cho Lôi Cồn rất thất vọng. Những kẻ vây giết chẳng những hốt hoảng bỏ chạy, ngay cả Cổ Động vốn trà trộn vào Kim Phong Tế Vũ lâu cũng bị mất mạng, một nội ứng khác là Hoa Vô Thác thì bị lộ thân phận. Cảnh này khiến cho tai mắt của Lục Phân Bán đường bên trong Kim Phong Tế Vũ lâu đã bị thiệt hại nặng nề.

Đối phương cũng hao tổn hai viên đại tướng là Trà Hoa và Ốc Phu Tử, nhưng đám “Hoa Y Hòa Thượng”, “Đậu Tử Bà Bà” và “Tam Tiền Tướng Quân” sau khi thất bại trở về vẫn còn sợ sẽ bị Tô Mộng Châm trả thù, cảnh này khiến Lôi Cồn càng nổi trận lôi đình.

“Tô Mộng Chấm là thứ gì? Ta không tin hãn có ba đầu sáu tay.”

“Đám ăn hại vô dụng này, thất bại trở về còn sợ sệt như vậy, đúng là làm mất hết mặt mũi của Lục Phân Bán đường.”

Lôi Cồn dựa theo chỉ thị của cấp trên, trước hết sắp xếp một chút, sau đó sai Thập Nhất đường chủ Lâm Ca Ca trông coi cứ điểm Phá Bản môn, còn hãn thì triệu tập mọi người thương nghị đối sách.

Hãn đương nhiên không sợ Tô Mộng Chấm tấn công. Thứ nhất, hãn đã từng sáu lần đánh lui kẻ địch có ý đồ vây công Phá Bản môn, trong đó lần thứ nhất còn là do “Mê Thiên Thất Thánh” mang theo ba trăm tên kỳ binh tập kích, nhưng vẫn bị hãn dẫn người dốc sức đánh lui. Thứ hai, Tô Mộng Chấm vẫn còn chưa hoàn hồn, thân ở trong trận địa của địch nhân, chỉ cầu chạy ra tìm đường sống, sao còn có thể phản công?

Vì vậy Lôi Cồn rất ung dung.

Trước hết hãn muốn nghe xem đám người Thất đường chủ, Bát đường chủ, Thập đường chủ có ý kiến gì.

Hãn thích nghe bọn họ phát biểu ý kiến trước, sau đó mới tổng kết lại, đồng thời đề xuất ý kiến còn cao minh hơn so với bọn họ, như vậy mới có thể biểu hiện tài trí hơn người của hãn.

Hãn cảm thấy đây cũng là một biện pháp để biểu hiện quyền uy.

Hơn nữa cũng chỉ người có quyền uy mới có thể dùng phương pháp này.

Điều này khiến cho người ta cảm thấy được quyền thế của mình.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đao Và Đầu Người

- Tô Mộng Chấm đúng là không phải người. Trong tình hình đó, hãn trúng phải “lục đậu” của Hoa Vô Thác, cộng thêm ta, Cổ Đồng và Hoa Vô Thác đồng loạt vây đánh, còn có bốn trăm cây nỏ từ bên ngoài nhắm chuẩn vào, nhưng hãn lại chỉ cần một đao nơi tay... Hãn vừa vung đao liền khoét đi một khối thịt lớn dính độc trên chân của mình, đao tiếp theo bức lui ta và Hoa Vô Thác, một đao nữa lại giết chết Cổ Đồng. Thanh ma đao này càng uống máu thì càng đỏ hơn. Nếu như chúng ta chạy chậm một bước, chỉ sợ... Đao của Tô Mộng Chấm không phải là đao. Một đao kia của hãn không phải nhắm vào chúng ta, nhưng lại khiến chúng ta cảm thấy không thể kháng cự được, chỉ có cách lui về phía sau. Một đao kinh khủng đó trước giờ chúng ta chưa từng thấy. Nhưng mà, từ xa nhìn đao của Tô Mộng Chấm chém về phía Cổ Đồng lại cảm thấy vô cùng rực rỡ, hào hoa phong nhã làm cho người ta không thể chống đỡ, Cổ Đồng liền bị một đao này khiến cho đầu mình hai nơi. Đây là đao gì? Tô Mộng Chấm là người thế nào? Con người làm sao có thể sử ra một đao như vậy?

“Đậu Tử Bà Bà” vẫn còn sợ hãi, nghĩ đến một đao rực rỡ và kinh khủng kia, vốn đang bấm báo tình hình với Lôi Cồn lại trở thành lăm lăm, bắt đầu nói năng lộn xộn.

- Ta trốn ở trong tường, kiềm chế hô hấp, kiềm chế tạp niệm, thậm chí kiềm chế cả mạch đập và tim đập, làm vậy để tên khốn họ Tô không thể phát hiện, cho nên mới có thể một kích thành công. Ốc Phu Tử trúng ba mũi

“Hóa Cốt châm” của ta, nếu không với “Thiếu Dương Suất Bi Thủ” của hãn, không ai có thể dễ dàng khống chế được đại cuộc... Sau đó ta lại dốc sức đấu với Trà Hoa, buộc hãn độc phát thân vong; còn ngăn cản Sư Vô Quý, khiến cho hãn không thể tới giúp tên khốn họ Tô. Có điều bỗng nhiên lại xuất hiện hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, bằng không họ Tô sớm đã nằm trên mặt đất, không thể tiếp tục làm hảo hán trên giang hồ rồi.

Trên trán “Hoa Y Hòa Thượng” đầy bọt nước, cũng không biết là đổ mồ hôi hay là nước mưa. Nhìn áo hoa gấm vóc trên người hãn, nếu không phải trên trán có những vết tàn hương, nhất định người ta sẽ cho rằng hãn chỉ có đầu trọc chứ không phải là hòa thượng.

- Ta bố trí bốn trăm tiên thủ, vốn muốn xuyên thủng bốn trăm cái lỗ trên người Tô công tử, nhưng hai kẻ kia đột nhiên xuất hiện khiến thế trận của chúng ta bị thiếu hụt, dẫn đến trận thế đại loạn. Trên đời có rất nhiều chuyện đều xảy ra khi không ngờ đến. Có nhiều việc nhỏ chẳng hề ý nghĩa, hoặc là ý niệm nhất thời, ngày sau lại có thể tạo thành ảnh hưởng rất lớn, thậm chí là có thể thay đổi triều đại, viết lại sử sách. Ta cảm thấy trong hành động lần này, trước đó không hề suy nghĩ đến những chuyện bất ngờ sẽ xảy ra, đó là nguyên nhân chính khiến chúng ta thất bại.

“Tam Tiền Tướng Quân” có hàm râu quai nón dày đặc như cỏ dại, nhưng khuôn mặt lại gầy nhom, xương gò má cao hẹp, lông mi cũng rất dày, cho nên thoạt nhìn chỉ thấy dưới mũi sắt là râu đen đoàn lớn đoàn nhỏ chứ không thấy gương mặt của hãn.

- Xong hết rồi! Tô Mộng Châm là kẻ có thù tất báo. Các người nói hành động lần này nhất định có thể đưa Tô Mộng Châm vào chỗ chết, cho nên ta mới dám ra tay. Nhưng hành động quan trọng như vậy tại sao Tổng đường chủ lại không đến? Tại sao Đại đường chủ cũng không xuất hiện? Bây giờ Tô Mộng Châm không chết, hãn nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, ít nhất thì hãn cũng sẽ tới giết ta. Ngũ đường chủ, ngài phải chủ trì công đạo cho ta!

Hoa Vô Thác toàn thân đều đang run lên, hắn chưa từng sợ hãi như vậy. Trước kia khi đối mặt với sinh tử, hắn vẫn còn có bản sắc hào hùng, nhưng hiện giờ hắn lại cảm thấy hoàn toàn bàng hoàng và bất lực, bởi vì hắn bỗng nhiên mất đi lực lượng khiến hắn dũng cảm và hăng hái.

“Lực lượng” này là gì?

Vì sao sau khi hắn “bán đứng” chủ nhân, đánh lén “huynh đệ” của mình, lực lượng đó lại đột nhiên biến mất?

Bây giờ đến phiên Lôi Cồn lên tiếng.

Đôi mắt to uy thế của hắn như sấm động đảo qua, “Đậu Tử Bà Bà”, “Hoa Y Hòa Thượng”, “Tam Tiền Tướng Quân” và Hoa Vô Thác đều có cảm giác như bị lôi đình quét qua.

Giọng nói của Lôi Cồn cũng như tiếng sấm cuộn cuộn:

- “Đậu Tử Bà Bà”, người như vậy là đang làm tăng chí khí của kẻ khác mà lại hạ thấp uy phong của mình. Thật ra lần này các người làm cũng không tệ, ít nhất cũng đã giết được hai viên đại tướng bên cạnh tên quý bệnh lao đó, dọa hắn một phen khiến hắn phải tạm thời lo chính đồn đại sự bên trong. Họ Tô chỉ là người, đao do người dùng cũng chỉ là đao, sao người càng sống lại càng co đầu như thế?

Hắn lại quay sang “Hoa Y Hòa Thượng”:

- Trong chiến dịch lần này mọi người đều mạo hiểm, tất cả đều có công. “Hoa Y Hòa Thượng” lại giống như muốn tranh công đầu. Nếu như giết được họ Tô, người giành công theo lý còn có thể chiêm chước được, nhưng hiện giờ họ Tô còn chưa chết, người tranh giành cái gì?

Hắn lại quay sang “Tam Tiền Tướng Quân”:

- Lỗ Tam Tiễn, những lời vừa rồi của ngươi là tự xét lại mình hay là đùn đẩy trách nhiệm? Đừng quên tướng bên thua không thể xưng là dũng. Người dẫn theo bốn trăm tiễn thủ, bắn không chết được một tên quỷ bệnh lao, nếu như phải kiểm điểm e rằng chính ngươi cũng không rõ phải trình bày như thế nào.

Hắn lại nói với Hoa Vô Thác:

- Khi triển khai hành động lần này chúng ta đã không sợ họ Tô trả thù. Tốt nhất là tên quỷ bệnh lao kia có gan đến, Lôi lão ngũ ta sẽ ở nơi này chờ hắn. Hoa Vô Thác, ngươi đặt cược vào ván này không sai, đừng mất hồn mất vía không ra dáng nam nhân như thế.

Lôi Cồn lại trừng mắt nhìn mỗi người một cái, cho đến khi hắn cảm thấy ánh mắt đủ để thấu đến tim gan mới nói:

- Hiện giờ Họ Tô đã bị thương, còn bị mất người, ít nhất phải chinh đốn một phen. Lần này làm giảm nhuệ khí của hắn cũng xem như chuyện tốt, có đúng không?

Khi hắn hỏi “có đúng không?”, hắn đương nhiên mong chờ người khác trả lời là “đúng”, không hi vọng nghe được câu trả lời “không”.

Nếu như hắn muốn người khác trả lời “không”, vấn đề của hắn dĩ nhiên sẽ không cho người ta có cơ hội có trả lời là “đúng”.

Có một số người lúc họp mặt, chỉ hi vọng người khác đem theo lỗi tai chứ không cần đem miệng, đương nhiên lúc cần ca ngợi hay phụ họa thì ngoại lệ.

Ngay khi hắn hỏi “có đúng không?”, trong tiếng mưa rơi ồn ã bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng còi chói tai.

Tiếng còi chói tai liên tục không ngừng.

Sắc mặt Lôi Cồn biến đổi.

Ba hán tử mặc áo dài có tay áo rộng, vạt áo ngắn đồng thời tiến vào phòng chính, đồng loạt quỳ xuống. Lôi Cồn nói ngay:

- Nói đi!

Hai người đằng sau đứng sang một bên. Gã hán tử dẫn đầu nói:

- Phía trước có địch xâm phạm, Thập Nhất đường chủ đang toàn diện kháng cự.

Hoa Vô Thác nghe được mặt như tro tàn, toàn thân run lên.

Lôi Cồn chỉ “ừm” một tiếng, nói:

- Đúng là to gan!

Hắn lại “ừm” một tiếng, lập tức quay sang Tam Tiễn Tướng Quân nói:

- Người hãy dẫn người đi bảo vệ phía sau!

Tiếng của hắn như sấm rền:

- Bọn chúng tấn công phía trước, vậy thì càng phải đề phòng phía sau.

Tam Tiễn Tướng Quân lập tức đứng lên, đáp:

- Rõ!

Dứt lời liền chạy ngay đi.

Hoa Vô Thác thất thần nói:

- Hắn... hắn đến rồi sao?

Lôi Cồn hít sâu một hơi, liên tiếp phát đi bảy lệnh cầu viện khẩn cấp, nghĩ thầm: “Tổng đường chủ và Đại đường chủ rốt cuộc đang ở đâu? Nếu không thì lão Nhị, lão Tam, lão Tứ ít nhất cũng phải có người đến chứ.”

Nhưng nghĩ đến việc sắp quyết đấu với Tô Mộng Chấm danh chấn thiên hạ, hăn lại hưng phấn đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi. Hăn ổn định tinh thần một chút, nói:

- Tốt! Nếu hăn đã đến, chúng ta hãy ra nghênh đón!

Bỗng nghe một giọng nói vang lên:

- Không cần.

Giọng nói đó vang lên trước người Lôi Cồn.

Sau đó chính là một ánh đao bay lên.

Ánh đao hái xuống chiếc đầu trên cổ Hoa Vô Thác.

Ánh đao đó lại đến từ hai gã hán tử đứng bên cạnh kia.

Lôi Cồn hét lớn một tiếng, đôi xích chùy bên trái nặng chín mươi ba cân, bên phải nặng năm mươi chín cân lập tức bay ra. Loại binh khí kỳ môn có trọng lượng bất đồng này khó nhất là thu phát, nhưng một khi luyện thành lại là binh khí khó chống đỡ nhất, sở trường đánh xa và lực sát thương lớn.

Xích chùy đánh ra, người đã không thấy.

Người đã nương theo ánh đao.

Ánh đao rục rỡ, nhẹ nhàng như tơ.

Ánh đao bay đến chiếc đầu trọc của “Hoa Y Hòa Thượng”.

“Hoa Y Hòa Thượng” quát lớn một tiếng, chiếc bát đồng trên tay lập tức lượn vòng đánh ra, một trăm lẻ tám viên tràng hạt trong tay cũng bắn lên, đồng thời người cũng phá tan cửa sổ lao ra.

Hắn chỉ cầu ngăn cản được Tô Mộng Chấm một chút, như vậy mới có cơ hội chạy trốn. Cao thủ trong phòng nhiều như thế, chỉ cần hắn thoát được một đao kia, nhất định có người sẽ ngăn cản Tô Mộng Chấm.

Song cửa sổ vỡ nát.

Bên ngoài là mưa.

Hắn quả nhiên thấy mình chạy thoát ra ngoài.

Nhưng làm sao hắn có thể “thấy” mình “chạy” thoát ra ngoài?

Hắn lập tức phát hiện, từ bên trong cửa sổ bay ra là một thân thể không đầu.

Vì sao lại không có đầu?

Đây đúng là thân thể của mình, quần áo đó, thân hình đó...

Chẳng lẽ...

Ý thức của “Hoa Y Hòa Thượng” đến đây thì dừng, không còn nghĩ tiếp.

Bởi vì hắn đã không còn nghĩ được, hắn đã mất khả năng suy nghĩ rồi.

“Đậu Tử Bà Bà” trông thấy Tô Mộng Chấm một đao chặt đầu Hoa Vô Thác, cũng giống như khi y chặt xuống chiếc đầu của Cổ Đồng, mỹ lệ và phiêu du, còn mang theo một chút phong tình.

Sau đó thứ hai đao liền tìm tới “Hoa Y Hòa Thượng”, đuổi theo “Hoa Y Hòa Thượng”.

Ngay lúc “Hoa Y Hòa Thượng” muốn lao ra ngoài, ánh đao uyển chuyển mang theo sắc đỏ đã nhẹ nhàng xoay một cái trên cổ hăn. Vừa lúc hăn phá tan cửa sổ, cho nên chiếc đầu theo đó bay ra ngoài, thân thể cũng theo quán tính rơi ra ngoài.

Sau đó đao lại trở về trong tay Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm xoay đầu lại, ánh mắt như hai luồng sáng lạnh nhìn về phía “Đậu Tử Bà Bà”.

Trong khoảnh khắc này, “Đậu Tử Bà Bà” gần như khóc ra thành tiếng.

Bà ta còn chưa khóc thành tiếng, nhưng Lôi Cồn thì đã gầm lên một tiếng.

Lôi Cồn không nhìn rõ.

Bóng xám kia lướt tới đâu, đôi xích chùy của hăn cũng đuổi theo tới đó, bởi vì hăn biết bóng xám kia chính là Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm đã tiến vào địa bàn của hăn, đang giết người của hăn. Sự thật hiển hiện trước mắt này giống một con dao nhọn nung đỏ đâm vào trên chân hăn.

Sự kích động khiến cho toàn thân hăn run lên, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Trong khoảnh khắc này, ý chí chiến đấu của hăn thậm chí so với sức sống còn mãnh liệt hơn.

Thà rằng chết, nhưng quyết không thể không chiến.

Giết chết Tô Mộng Chấm, có thể tại Lục Phân Bán đường leo lên địa vị cao vọt vọt.

Giết chết Tô Mộng Chấm, có thể dương danh thiên hạ, uy phong tám bề.

Một kẻ vẫn muốn làm chuyện gì đó kinh thiên động địa, nhưng lại không dám phản lại cấp trên, cũng không phục những kẻ đã thành danh, vì vậy đã định ra cho mình một “kẻ địch số một”, thôi thúc mình phải có một ngày phải vượt qua hắn, đánh bại hắn để chứng minh sự thành công của mình. “Kẻ địch số một” của Lôi Cồn chính là Tô Mộng Chấm.

Nhất là khi so hẵn với kẻ này, người khác đều khịt mũi coi thường, nhìn hẵn bằng ánh mắt như đom đóm đòi sánh với ánh trăng, càng khiến cho Lôi Cồn cảm thấy vô cùng nôn nóng và giận dữ.

Có một ngày, hẵn nhất định phải đánh bại Tô Mộng Chấm.

Chỉ có đánh bại Tô Mộng Chấm, mới có thể chứng minh sự tồn tại của mình.

Cho nên vào thời khắc này, hẵn đã bị ý chí chiến đấu bao trùm, điên cuồng công kích Tô Mộng Chấm.

Nhưng chiêu thức của hẵn lại không hề điên cuồng một chút nào.

Đôi xích chùy của hẵn quả nặng từ phía sau truy kích, quả nhẹ lại cắt ngang phía trước. Một trước một sau, chỉ cần trúng phải một chùy trong đó, lập tức có thể đánh cho địch thủ máu thịt tung tóe.

Chùy nhẹ của hẵn rõ ràng có thể từ phía trước đánh trúng Tô Mộng Chấm, nhưng thân hình Tô Mộng Chấm chợt nhoáng một cái đã lướt qua, xuất hiện phía trước nơi quả chùy không thể đánh đến. Quả chùy nặng cũng rõ ràng sắp đánh trúng sau đầu Tô Mộng Chấm, chẳng biết vì sao lại thiếu đi nửa tắc; tóc sau đầu Tô Mộng Chấm đều bay lên nhưng vẫn không đánh trúng, bất kể xích sắt có dài đến đâu đều kém nửa tắc đánh vào khoảng không.

Tô Mộng Chấm đã nhún người hai lần, chặt đi chiếc đầu của Hoa Vô Thác và “Hoa Y Hòa Thượng”.

Thanh đao màu đỏ nhạt biến thành đỏ tươi.

Đậu Tử Bà Bà ngay cả mắt cũng đỏ lên, đột nhiên cởi xuống chiếc áo rách trên người.

Chiếc áo rách cả trăm ngàn lỗ này trong tay bà ta vung lên, liền cuốn thành một cây bông có thể mềm cũng có thể cứng, vẽ thành một vòng tròn lớn quét qua ánh đao màu đỏ.

Màu đỏ tươi tán đi, giống như một cơn mưa hoa.

Cây gậy vải trong tay “Đậu Tử Bà Bà” bỗng vỡ thành trăm ngàn mảnh bay lá tả. “Đậu Tử Bà Bà” nhanh chóng bay ngược lại, mái tóc xám đứt ngang bay hỗn loạn.

Ánh đao lại trở về trong tay áo Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm khép tay vào trong tay áo, nói:

- Có thể tiếp một đao của ta đã không dễ dàng. Người nên nhớ kỹ, ta không giết người còn có một nguyên nhân, đó là người cũng không tự tay giết chết huynh đệ của ta. Kẻ nào giết huynh đệ của ta, kẻ đó phải chết.

Y vừa nói xong, liền xoay người rời đi.

Y chẳng những không hề để ý đến bốn trăm tám mươi sáu tên đệ tử Lục Phân Bán đường đang bao vây bên ngoài, hơn nữa còn giống như không nhìn thấy Lôi Cẩn.

Điều này đủ khiến cho Lôi Cẩn tức chết.

Nó còn thống khổ hơn so với giết chết hắn, ít nhất là càng vũ nhục hơn.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Người Trong Chợ

Nếu như Lôi Cồn không sử ra một chiêu “Phong Vũ Song Sát” này, thất bại của hắn có lẽ sẽ không đến mức thâm trọng như thế.

Nhưng thành tựu ngày sau cũng có thể không lớn như vậy.

Trong đời có rất nhiều bước đi, rất nhiều quyết định, một khi đã bước ra, một khi đã hành động, hiện giờ có lẽ là sai, nhưng ngày sau lại trở thành đúng; hôm nay rõ ràng là đúng, nhưng tương lai lại trở thành sai lầm lớn. Đúng sai thường giống như một con dao hai mặt, chia ra nhân và quả, duyên và phận. Nếu một người cả đời đều hài lòng, sự hài lòng đó có thể sẽ không quá lớn, trái lại một người thường bị thất bại chưa hẳn là không tốt. Không có núi cao thì sẽ không có đất bằng.

Một chiêu đó của Lôi Cồn có kết quả thế nào?

Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chấm thì sao? Sát khí lạnh lẽo đó phải chăng không thể cản?

Trước khi đánh ra, đôi xích chùy của Lôi Cồn đã xoay tròn rung động, sau khi đánh ra còn va chạm vào nhau. Không ai có thể biết được đôi xích chùy này sẽ từ góc độ nào, dùng phương thức nào đánh vào chỗ hiểm, ngay cả Lôi Cồn cũng không biết.

Nhưng có thể khẳng định, chỉ cần bị đôi xích chùy này đánh phải sẽ gãy xương đứt gân, phải chết không nghi ngờ.

Lôi Cồn đã đâm lao thì phải theo lao, cũng bắt đầu tự biết mình một chút.

Đôi chùy của hắn mặc dù giết không được Tô Mộng Chấm, ít nhất cũng có thể giữ đôi phương lại.

Không ngờ có một việc xảy ra, hơn nữa lại xảy ra không hề báo trước.

Xích chùy bay đến trước người Tô Mộng Chấm, cũng không thấy y hành động thế nào, hai sợi dây xích làm bằng sắt đã đứt ngang.

Xích chùy dù có mạnh hơn, một khi dây xích bị đứt, nó cũng không khác gì quả bí đỏ. Một quả chùy lăn ra bên ngoài phòng, tạo thành một con đường trong vòng vây của đệ tử Lục Phân Bán đường. Một quả khác lại bay vào ngực một tên phó đường chủ đang giao đấu với Sư Vô Quý, khiến ngực của hắn bị đánh lõm xuống, máu phun đầy đất.

Tô Mộng Chấm vẫn không nhìn Lôi Cồn cái nào, thậm chí còn không thèm nói một câu với hắn.

Y đi ra bên ngoài, quay về phía Sư Vô Quý đang chặn đứng đám đệ tử Lục Phân Bán đường xông tới, nói một câu:

- Đi ngay!

Đôi xích chùy rơi trên đất kia cũng giống như chẳng liên quan gì đến y.

Sư Vô Quý lập tức thu đao. Y thu đao một cách rất đột ngột, khiến cho một thanh đao, ba thanh kiếm và năm cây thương đang giao đấu với y gần như muốn đâm vào người.

Sư Vô Quý bỗng nhiên thu đao, toàn thân bỏ trống, ngược lại khiến mấy tên cao thủ kia cho rằng có gian trá, vội vã thu chiêu. Thậm chí do vội vàng dừng thế công nên có kẻ còn vẽ lên trên đất một vết khắc sâu, vết lửa văng khắp nơi.

Sư Vô Quý đã theo Tô Mộng Chấm đi ra bên ngoài.

Không một ai dám ngăn cản bọn họ.

Không một ai có thể giữ bọn họ lại.

Tô Mộng Chấm đi đến trước bậc cửa, hơi dừng lại, sau đó nhấc chân lên, dùng gót chân đá ngược một cái. Quả chùy sắt nặng chín mươi ba cân liền bị đá bay lên, khiến mọi người lao nhao né tránh. Chỉ nghe một tiếng “ầm”, quả chùy đã phá vỡ bức tường đá phía trên có một chữ “Lục” theo lối viết thảo. (kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh)

Tường đổ gạch nứt, bụi bay khắp nơi, Tô Mộng Chấm đã không thấy bóng dáng đâu.

Trên tường chỉ còn lại ba chữ “Phân Bán Đường”, còn có một quả chùy rơi xuống.

Bên ngoài trời vẫn mưa.

Mưa rơi nhỏ dần, nhưng mây đen vẫn còn dày đặc, gió nổi mây vần.

Tô Mộng Chấm vừa ra đường cái lập tức lướt nhanh đi. Sư Vô Quý cũng theo sát không rời một tấc.

Vừa rồi Tô Mộng Chấm bảo y “đi ngay” chứ không phải là “đi”, cho nên y vừa nghe lập tức dừng tay, thậm chí không để ý đến an nguy của bản thân.

“Đi” và “đi ngay” không giống nhau.

Y biết rõ khi Tô Mộng Châm ra lệnh tuyệt đối sẽ không dài dòng, chỉ cần nói thêm một chữ sẽ có dụng ý của một chữ đó.

Tình hình đã bị khống chế, hung thủ cũng đã đền mạng, vì sao Tô công tử lại đi gấp như vậy?

Tô Mộng Châm vừa ra khỏi “Phá Bản môn”, lập tức phát hiện nơi góc đường trái phải có hai người chạy ra, đi sóng vai với y.

Sư Vô Quý vẫn luôn đi ở phía sau.

Trong số hai người mới xuất hiện này, một người đứng ở trong mưa nhưng không hề để ý, thần thái tiêu sái nhàn nhã như bình thường; một người lại không hề xem mưa là một thứ đáng ghét, đối với hã mỗi hạt mưa đều tựa như một hạt trân châu.

Hai người này đương nhiên là Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ trông thấy Tô Mộng Châm, ánh mắt đều bất giác biến thành một loại thần sắc.

Đôi mắt Bạch Sầu Phi bắt đầu cháy lên.

Đôi mắt Vương Tiểu Thạch lại lóe sáng như sao.

Tô Mộng Châm không hỏi bọn họ câu nào.

Y phái Vương Tiểu Thạch đi tấn công phía trước, Bạch Sầu Phi tấn công ở phía sau, đương nhiên đều là nghi binh, mục đích để thu hút sự chú ý của đối phương.

Chỉ mới lần đầu tiên gặp mặt, y đã giao hai “nhiệm vụ khó khăn” này cho bọn họ.

Nếu như bọn họ không thể hoàn thành, binh lực trước sau tập trung lại, dùng chiến thuật biến người thì Tô Mộng Châm chưa chắc đã có thể chấn nhiếp toàn trường, ung dung rời đi.

Nhưng Tô Mộng Châm rất yên tâm.

Y biết bọn họ nhất định làm được, hơn nữa còn có thể làm rất tốt.

“Làm được” và “làm rất tốt” không giống nhau, giống như một người biết hát và hát hay, ý tứ của nó không đồng dạng.

Bọn họ đã xuất hiện ở đây, điều đó nói lên sau khi dẫn dụ binh lực trước sau đi khỏi, bọn họ mới tập hợp với y.

Tô Mộng Châm nhìn thấy bọn họ, chỉ ngừng lại một chút, nói:

- Rất tốt.

Sau đó y nói:

- Đi!

“Rất tốt”, đối với Tô Mộng Châm đó đã là lời khen ngợi cao nhất. Trong Kim Phong Tế Vũ lâu, được y nói rằng “không tệ” chỉ có mười tám người, khen rằng “tốt” chỉ sợ không đến một phần ba, không cần nói đến “rất tốt”.

“Đi” chính là mệnh lệnh.

Bạch Sầu Phi lập tức hỏi:

- Đi à?

Tô Mộng Châm không đáp, y không thích nói một câu hai lần.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Đi đâu?

Tô Mộng Chấm nói:

- Quay lại Phong Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi chấp tay nói:

- Chúng ta vốn không quen biết, chỉ là có duyên kề vai sát cánh một phen, sao lại không công thành thân lui.

Đôi mắt Tô Mộng Chấm như hai hai đốm lửa nhỏ lướt qua trên mặt y, chỉ nói:

- Đây không phải lời nói từ nội tâm người.

Sau đó y nói:

- Hiện giờ các người không muốn đi cùng ta cũng không được.

Lần này đến phiên Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Vì sao?

- Xem ra việc đánh lén ta tại phố Khố Thủy không phải là ý của Lô Tồn, nhưng muốn thừa dịp ta đến Phá Bản môn báo thù, sau đó trên đường về toàn diện chặn giết, đó mới là dụng ý thực sự của hắn. Cho nên các người đã không có lựa chọn nào khác. Chúng ta công chưa thành, không ai có thể lui thân.

Người bị quân địch bao vây không có lựa chọn nào khác, một là phá vòng vây, hai là đầu hàng.

Phá vòng vây tức là chiến đấu, còn đầu hàng lại chỉ có thể mặc cho người ta xử trí, cho dù đối phương xử trí người giống như một miếng thịt

heo hay là một con chó, người cũng không thể phản kháng.

Ai bảo người đầu hàng?

Một người chỉ cần đầu hàng, cho dù kẻ địch đối xử với hắn thế nào, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Cho nên có một số người tình nguyện chết chứ không đầu hàng.

Bạch Sầu Phi thở dài một hơi nói:

- Xem ra từ khi bắt đầu cứu người, tai họa này đã không thể tránh khỏi rồi.

Tô Mộng Châm lạnh lùng nhìn y một cái, nói:

- Chẳng lẽ các người hi vọng mọi chuyện trong kinh thành này đều chẳng liên quan đến mình?

Bạch Sầu Phi không trả lời.

Bốn người đi đến khu phố Đông Tam Bắc, chợt thấy trong cơn mưa mờ mịt, trên đường phố lại có người đang bày bán.

Lều cỏ buộc vài thớt ngựa, có hai ba người đang cho ngựa ăn; có ba hàng thịt, một hàng bán thịt bò, một hàng bán thịt dê, còn một hàng bán thịt heo; có một cửa hàng mài dao, bên cạnh là cửa hàng xay đậu, trước cửa có người bán đậu hủ; có người bán rau, có người bán gà, vịt, cá, tôm; cũng có tiểu thương bán bánh bao, bánh nướng, bánh chèo, bánh rán; còn có người bán chè, bánh ngọt, mía ngọt, bánh dẻo, bánh trôi; thậm chí là bày con rỗi, con quay, con diều, kẹo hồ lô, da thú.

Chỉ cần là thứ thường thấy trong chợ, ở đây đều có.

Chuyện này vốn không có gì kỳ lạ, bởi vì con đường này cũng là chợ.

Kỳ lạ là những thứ này vốn không nên bày bán giữa mưa, những người bán hàng rong này chỉ nên xuất hiện khi trời quang mây tạnh.

Nhưng bọn họ vẫn bày bán như thường, giống như hôm nay là một ngày tốt trời trong nắng ấm.

Sạp hàng của bọn họ đều có một điểm đặc biệt, đó là không có khách hàng.

Bất kể người bán hàng nào, buôn bán là vì có người chiếu cố, nhưng bốn năm chục sạp hàng này dường như không phải dành cho khách hàng bình thường.

Thật ra bọn họ chỉ bày bán vì một “khách hàng”.

“Khách hàng” này chính là người được vinh dự quản lý hai phái hắc bạch trong kinh thành, thống lĩnh quan dân hai đường, có thể xem là có quyền thế nhất, thăng tiến nhanh nhất, lai lịch thần bí nhất, đao pháp cũng xưng là thiên hạ đệ nhất, lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu Tô Mộng Chấm.

Bọn họ vòng qua khu phố Đông Tam Bắc. Những người buôn bán nhỏ trên con đường này vốn đang đợi bọn họ đến “chiếu cố”.

Bạch Sầu Phi nhin không được muốn hít thở sâu.

Y nhượng cao mày, hít thở thật sâu.

Mỗi khi khẩn trương y đều phải hít thở sâu. Từ nhỏ y đã nghe người ta nói, lúc khẩn trương chỉ cần hít thở sâu nhiều một chút là có thể định khí, khí định thì tâm có thể tĩnh, tâm tĩnh là thần ngưng.

Y nhất định phải tập trung tinh thần, bởi vì đại địch đang ở ngay trước mặt.

Y xuất đạo đã tám năm, cũng giết chết không ít kình địch, nhưng trên giang hồ hiện nay rất ít người biết đến cái tên “Bạch Sầu Phi” này.

Đó là vì y còn chưa muốn nổi danh.

Một khi y muốn thành danh, vậy thì phải thành đại danh, danh nhỏ lợi nhỏ y không để vào mắt.

Vì để tạm thời không có “danh tiếng vô nghĩa” kia, y không tiếc giết chết những kẻ biết y có võ công tuyệt thế.

Một người lòng mang chí lớn, thân mang tuyệt kỹ như y lại có thể ẩn nhẫn tám năm làm một gã cao thủ vô danh, đương nhiên cũng là người rất giỏi ổn định tâm thần.

Nhưng khi y nhìn thấy tình cảnh trong mưa, lại không thể nào ổn định được.

Trong màn mưa có thể nhìn thấy bảy mươi hai người, còn có mười sáu người đang ẩn nấp. Nếu những kẻ này phát động tổng công kích, so với bốn trăm tên tiên thủ nhắm vào Tô Mộng Châm tại phố Khổ Thủy lúc trước còn đáng sợ hơn gấp mười ba lần

Không nhiều không ít, vừa đúng mười ba lần

Bạch Sầu Phi trong lòng tính toán, cho dù có ổn định được tâm thần thì cũng hơi bồn chồn.

Khi không giữ được bình tĩnh thì chỉ có cách hít thở sâu.

Mặc dù hít thở sâu chưa chắc đã giữ được bình tĩnh, nhưng ít nhất có thể chứng minh là mình đang còn sống.

Chỉ người sống mới có thể hít thở, có thể hưởng thụ hít thở.

Có thể hít thở vốn không phải là chuyện xấu.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên cảm thấy tay chân đều lạnh.

Hắn không thích phản ứng này của mình.

Khi hắn khẩn trương, hơi thở không loạn, tim đập không nhanh, mí mắt không nháy, nhưng tay chân lại thoáng chốc như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo như trong trời đông giá rét.

Nếu lúc này người khác nắm tay của hắn, hoặc đung vào chân của hắn, sẽ cho rằng hắn đang cảm thấy sợ hãi.

Thật ra hắn không hề sợ hãi, chỉ là đang khẩn trương.

Khẩn trương và sợ hãi không giống nhau, khẩn trương có thể là kích động, còn sợ hãi lại là sợ sệt.

Vương Tiểu Thạch rất dễ khẩn trương, khi hắn nhìn thấy Ôn Nhu tay chân cũng lạnh, lần đầu gặp Tô Mộng Chấm tay chân càng lạnh đến phát điên.

Nhưng hắn không hề sợ Ôn Nhu và Tô Mộng Chấm.

Khi ở cùng với Ôn Nhu, không biết vì sao Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy vui vẻ; còn ở cùng với Tô Mộng Chấm, hắn lại cảm thấy vô cùng kích động,

Cho dù là loại cảm xúc nào đều không liên quan gì đến sợ hãi.

Nhưng khi người khác phát hiện tay chân hắn lạnh như băng, đều sẽ cho rằng hắn đang sợ hãi.

Thật ra ngoại trừ cái chết, Vương Tiểu Thạch không sợ thứ gì.

Hiện giờ hãn không phải đang sợ chết. Nhìn trận thế của các sạp hàng bày ra trong mưa, so với “Bát trận đồ” của Gia Cát Khổng Minh năm đó còn khó ứng phó hơn. Đem trận thế cực kỳ thâm ảo biến thành những sự vật bình thường của phố phường, càng khiến người ra không thể nào nắm bắt được. Loại cảm giác không thể kháng cự này càng khơi dậy đấu chí của Vương Tiểu Thạch, cho nên hãn càng thấy khẩn trương

Khi hãn khẩn trương, đôi chân tự nhiên lắc lư, ngón tay cũng bắt đầu xoa bóp.

Đùng đưa hai chân, xoa bóp mười ngón đã trở thành một biện pháp giúp hãn bớt khẩn trương.

Trên đời có những người khác nhau, dùng những phương pháp khác nhau của bọn họ để làm giảm bớt khẩn trương.

Có người lúc khẩn trương liền đọc sách, niệm kinh phật, viết thư pháp, thậm chí là ngủ một giấc dài; cũng có người hoàn toàn trái ngược, khi bọn họ khẩn trương đều nổi giận, đánh người, mắng người, thậm chí là giết người, chỉ xem hãn có cao hứng hay không.

Có người làm giảm bớt khẩn trương một cách rất bình thường, chẳng hạn như tắm rửa, ca hát, tìm nữ nhân phát tiết; có người lại làm giảm bớt khẩn trương một cách rất kỳ lạ, bọn họ muốn bị người ra đánh một trận, làm việc không ngừng, một hơi nuốt mười quả ớt lớn, thậm chí tóm lấy một người cắt từng miếng thịt của hãn xuống.

Tô Mộng Chấm thì sao?

Y làm sao để giải quyết khẩn trương?

Không ai biết, bởi vì chưa ai thấy qua Tô Mộng Chấm khẩn trương.

Ngay cả khi ở trong phố Khố Thủy, mắt thấy sắp lọt vào vòng vây của bốn trăm tên tiên thủ, y cũng chỉ biến sắc chứ không hề khẩn trương

Trước giờ y luôn cho rằng khẩn trương sẽ chỉ làm hỏng việc, không thể giải quyết được vấn đề.

Khi vấn đề đến, y luôn cố hết sức để giải quyết vấn đề, quyết không tự mình tạo ra thêm vấn đề. Đây là nguyên tắc xử sự của Tô Mộng Chấm.

Nhưng khi đối mặt với một cái “chợ” như vậy, ngay cả Tô Mộng Chấm cũng khó tránh khỏi cảm thấy hơi hoa mắt, hơi run rẩy.

Con người thật ra chính là như vậy. Người không dễ dàng mắc bệnh, một khi bệnh đến lại rất khó chữa trị; ngược lại những người thường mắc bệnh nhẹ luôn có khả năng chống chọi với bệnh tật tốt hơn.

Người uống giỏi ít khi say, nhưng một khi đã say cũng nặng hơn so với người khác.

Tô Mộng Chấm rất ít khi khẩn trương.

Lúc khẩn trương y đều lập tức nói chuyện.

Nói chuyện chính là bí quyết để y giải quyết khẩn trương.

Cho nên mọi người chỉ nghe thấy Tô Mộng Chấm nói chuyện, chứ không nhìn thấy Tô Mộng Chấm khẩn trương.

Thật ra từ xưa đến nay, mọi người đều không phải chỉ dùng cặp mắt để nhìn người, dùng lỗ tai để nghe lời. Bằng không, vì sao chỉ cần thanh thế hùng hồn, có thể lẽ thẳng lời ngay? Vì sao chỉ cần phú quý quyền uy, lời nói của hãn lại trở thành khuôn vàng thước ngọc?

- Vừa rồi trong Phá Bản môn, Lôi Cồn đã nói một câu rất hoang đường vô lý. Hãn mắng Lỗ Tam Tiên rằng “tướng bên thua không thể xưng là

dững”, những lời này thật sự là hoàn toàn sai.

Tô Mộng Chấm nói:

- Thật ra trong thiên hạ, có tư cách xưng là kẻ dừng nhất chính là bại quân tái chiến. Chỉ có bại tướng mới biết được mình bại ở đâu, đối phương thắng ở chỗ nào. Tướng quân thường thắng không đủ để tin cậy, ngược lại trong bại cầu thắng mới là tướng khó cầu.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi nói:

- Bại tướng có thể lại đứng lên, nhưng tướng chết thì không thể sống dậy được.

Tô Mộng Chấm nghiêng đầu nhìn y:

- Người nói vậy là có ý gì?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ta đang nghĩ, liệu có biện pháp nào có thể khiến cho đám cao thủ của Lục Phân Bán đường này chỉ giết người chứ không giết ta chăng?

Tô Mộng Chấm nói ngay:

- Rất đơn giản, chỉ cần bắt ta lại dâng cho quân địch, người có thể lĩnh công nhận thưởng, hóa thù thành bạn.

Bạch Sầu Phi cười lớn nói:

- Ý kiến hay.

Y nhún người một cái, liền lướt vào trong chợ.

Nhìn thể lướt của y, giống như ít nhất sẽ có mười người lập tức chết ngay dưới chỉ.

Bạch Sầu Phi ra tay, Vương Tiểu Thạch cũng không thể đứng nhìn.

Khi hắn đang muốn rút kiếm, Sư Vô Quý bỗng nhiên nói một câu mà hắn nghe hiểu được, nhưng lại không rõ vì sao lại nói vào lúc này:

- Vô phát vô thiên. (không tóc không trời)

Câu này vừa nói ra, thần sắc của Tô Mộng Chấm lập tức biến đổi.

Y dùng một tay chặn lấy thân thể Bạch Sầu Phi đang lướt tới.

Bạch Sầu Phi đang lướt nhanh, cho dù tám mươi hán tử cũng chưa chắc dừng được y, nhưng Tô Mộng Chấm chỉ nhoáng người một cái đã ngăn cản được.

Hay là Bạch Sầu Phi cố ý để cho y ngăn lại?

Tô Mộng Chấm một tay giữ Bạch Sầu Phi, chỉ nói một câu:

- Trước tiên quan sát một chút rồi hãy ra tay.

Lúc này bỗng có một nhóm người đi đến.

Có người từ đường lớn phía bắc, có người từ đường cái phía đông, có người từ đường Tam Vĩ thông thả đi tới, có người từ cửa ngõ phía nam vòng qua. Những người này đều đi rất ung dung, rất điềm tĩnh, rất ổn định, rất an tường.

Trong bọn họ có già có trẻ, có nam có nữ, cũng có cao có thấp, có đẹp có xấu, nhưng bọn họ có hai điểm giống nhau: trong tay đều cầm một chiếc dù giấy màu xanh lá đậm, trên đầu đều quấn một chiếc khăn trắng.

Trong tay cầm dù có thể che chắn nước mưa, nhưng lại nhìn không thấy trời. Mỗi người đều dùng khăn trắng quấn đầu, không nhìn thấy được tóc của bọn họ.

Một đám người như vậy xuất hiện tại bốn mặt đông, nam, tây, bắc, tất cả đều tiến về trung tâm, không chậm không nhanh nhưng lại có quy luật, giống như đang bao vây cái “chợ” này, chặn đứng uy lực vốn có của nó.

Thế trận này vốn như một bàn cờ tuyệt hảo, nhưng bỗng nhiên lại có thêm hơn mười quân cờ, phút chốc đã hoàn toàn phá hỏng ưu thế vốn có. Giống như một bức tranh, những khoảng trống của nó đều có ý vị riêng, nhưng bỗng chốc bị mực vấy vào khiến chúng bị phá hỏng đi.

Đám người này tốp năm tốp ba lần lượt xuất hiện. Những người trong chợ đều hai mắt nhìn nhau. Trong số những người cầm dù kia có người đi về phía hàng cá, có người bước về phía lều ngựa, có vài người vòng về phía hàng thịt, có hai ba người lại đi đến “chiếu cố” lão bản của tiệm hớt tóc. Tóm lại, mỗi người đều có “mục tiêu” và “chuyên trách” của mình.

Cao thủ của Lục Phân Bán trong chợ này ít nhất có đến tám, chín chục người, còn đám người cầm dù này chỉ khoảng chừng hai, ba chục, nhưng những người này vừa xuất hiện liền hình thành một tình thế rõ ràng: người trong chợ đang bị người cầm dù bao vây. Những người trong chợ đều bắt đầu khẩn trương.

Ngay lúc này trước chợ bỗng xuất hiện một gã hán tử, người khô gầy giống như một quả hồng phơi khô, hai sợi gân xanh bên xương gò má luôn co giật trên huyệt Thái Dương.

Tên hăn là Lôi Hận.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Người Cầm Dù

Lôi Hận rất hận.

Cả đời hăn đều hận.

Hận một người so với yêu một người còn tốn thời gian hơn, hưởng hồ số người mà hăn hận còn nhiều hơn cả số người mà hăn quen biết. Hăn hận cả những người mà hăn chưa thấy qua, thậm chí có khi còn hận cả chính mình.

Người duy nhất mà hăn không dám hận là Lôi Tồn.

Hiện giờ người mà hăn hận nhất chính là Tô Mộng Chấm. Tô Mộng Chấm xâm nhập trọng địa Phá Bản môn của Lục Phân Bán đường, giết người của bọn hăn, sau đó lại nghênh ngang rời đi. Lôi Hận nghĩ đến chuyện này lại hận không thể đem Tô Mộng Chấm cả da lẫn xương đều nuốt vào trong bụng.

Địch đại đường chủ đã từng nhận xét về hăn như sau: “Lôi lão tứ khi hận một người, cho dù võ công không bằng đối phương, nhưng hận ý của hăn cũng đủ khiến cho đối phương sợ hãi chạy mất.”

Trong chợ này có chín mươi hai tên cao thủ mai phục, đều là tinh binh trong đường của hăn. Chỉ cần Địch Phi Kinh ra lệnh một tiếng, lập tức có thể trong nháy mắt đem Tô Mộng Chấm chia thành một ngàn bốn trăm năm mươi sáu miếng thịt nát.

Nhưng Địch đại đường chủ vẫn không hạ lệnh.

Khi hai mươi chín người cầm dù xanh kia xuất hiện, Lôi Hận hận đến mức gần như nuốt cả môi dưới của mình.

Bởi vì bọn họ đã đến.

Những người này vừa đến, trận thế do hăn và thủ hạ bố trí đã hoàn toàn bị phá tan. Lôi Hận trong lòng có hận cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ là “Vô Phát Vô Thiên”, một đội tinh binh dưới trướng Tô Mộng Châm, hôm nay ít nhất đã xuất động một nửa.

Lôi Hận biết nếu như hăn liều lĩnh phát động tấn công, chỉ sợ không bao giờ có thể hận người được nữa, chỉ có hối hận.

Không chừng ngay cả cơ hội hối hận cũng không còn.

Một người trẻ tuổi nhìn có vẻ khù khờ, cầm một cây dù bằng đồng đen, từ trong đám người cầm dù xanh kia đi về hướng Tô Mộng Châm.

Khi y đi ngang qua Sư Vô Quý, ánh mắt vốn thờ thẩn bỗng hiện lên một loại cảm tình nói không nên lời.

Y trầm giọng hỏi:

- Đều chết cả rồi sao?

Sư Vô Quý cười khố nói:

- Cổ Đồng và Hoa Vô Thác là phản đồ.

Người trẻ tuổi vẻ mặt khù khờ này giật mình một cái, vẫn tiếp tục đi về phía Tô Mộng Châm, vái chào nói:

- Thuộc hạ tiếp giá đến chậm.

Tô Mộng Châm khẽ gật đầu:

- Người không chậm, đến rất đúng lúc.

Vương Tiểu Thạch nhìn đông nhìn tây, nhìn trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau, nhìn thấy có vẻ lần này lại không chết được, nhin không được nói:

- Hóa ra thật sự có chuyện tìm được đường sống trong chỗ chết, kịp thời kịp lúc.

Tô Mộng Châm cười nhạt một tiếng, trong mắt có ý khinh thường.

Sư Vô Quý liếc nhìn thần sắc của Tô Mộng Châm, nói ngay:

- Trước khi đến Phá Bản môn, công tử đoán được người của Lục Phân Bán đường sẽ chặn đánh trên đường rút lui, cho nên trên đường đi đã để lại ám hiệu, nhờ vậy Mạc Bắc Thần mới có thể điều binh đến kịp.

Bạch Sầu Phi “à” một tiếng:

- Thì ra là Mạc Bắc Thần.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Sao ta không thấy ám hiệu do các người lưu lại?

Sư Vô Quý nói:

- Nếu để cho các người thấy, đó còn là ám hiệu sao?

Bạch Sầu Phi thở dài:

- Nói cũng phải. Nếu như Tô công tử của Kim Phong Tế Vũ lâu tùy tiện đi giết địch, trên đời sớm đã không còn cái danh hiệu “Hồng Tụ Mộng

Chăm Đệ Nhất Dao” này rồi.

Vương Tiểu Thạch ngỡ ngác nói:

- Hóa ra các người muốn dụ cho lực lượng của Lục Phân Bán đường xuất hiện, quyết đấu một phen ở nơi này.

Tô Mộng Chấm đột nhiên hỏi:

- Lần này người đến là Lôi Tồn hay Địch Phi Kinh?

Mạc Bắc Thần có vẻ mặt khù khờ kia đáp:

- Là Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chấm liền nói:

- Vậy hôm nay chỉ xem như đàm phán, không phải quyết đấu.

Bạch Sầu Phi ở bên cạnh nháy mắt với Vương Tiểu Thạch, nói:

- Xem ra câu chuyện này đã dạy cho chúng ta biết, trong thiên hạ quả thật không có chuyện gì may mắn.

Vương Tiểu Thạch xoa xoa tay cười nói:

- Xem ra câu chuyện này sớm đã định sẵn vai diễn của chúng ta rồi.

Bạch Sầu Phi nhìn về phương xa, lại ngẩng mặt lên trời thở dài:

- Hơn nữa câu chuyện này giờ chỉ mới bắt đầu.

Vương Tiểu Thạch nhìn theo ánh mắt của y, liền trông thấy một đoàn người tay cầm dù giấy màu vàng mới tinh bước đi tha thướt.

Mạc Bắc Thần bỗng trợn trừng hai mắt, con ngươi sáng ngời đột nhiên giống như căng ra làm mí mắt bị ép thành hơn hơn mười lớp da dày, sắc bén như ám khí. Y chỉ nói một câu:

- Lôi Mị đến rồi.

Lôi Mị đương nhiên là một nữ nhân.

Theo giang hồ đồn, Lôi Mị là một trong ba nữ nhân thần bí nhất, xinh đẹp và có quyền lực hiện nay. Ba đặc điểm này đều có thể khiến cho nam tử trên thế gian động tâm, ít nhất cũng sẽ hiếu kỳ.

Trong lời đồn, có người nói Lôi Mị mới là con gái một của Lôi Chấn Lôi, người nắm đó một tay gây dựng nên Lục Phân Bán đường. Sau đó lại để cho Lôi Tồn, một nhân vật xuất sắc của Lôi môn cùng họ nhưng khác dòng đoạt được quyền hành. Nhưng niệm tình Lôi Chấn Lôi bồi dưỡng, Lôi Tồn vẫn bố trí cho Lôi Mị làm Tam đường chủ. Có người khác lại nói Lôi Mị yêu mến Lôi Tồn, không tiếc đem chức vị Tổng đường chủ giao cho y. Nhưng cũng có người nói Lôi Mị tự thấy tài năng không bằng Lôi Tồn, vì để làm rạng danh Lục Phân Bán đường nên cố ý nhường chức.

Lại có lời đồn rằng Lôi Mị mới chính là dòng bên của Lôi môn, thật ra là tình nhân của Lôi Tồn. Sau khi Lôi Tồn và người vợ cả lâu năm “Mộng Ảo Thiên La” Quan Chiêu Đệ ly hôn, y vẫn luôn có quan hệ mờ ám với Lôi Mị này. Thậm chí có người hoài nghi Quan Chiêu Đệ sớm đã chết trong tay Lôi Mị, cho nên hơn mười năm nay mới không xuất đầu lộ diện.

Bạch Sầu Phi đương nhiên biết Lục Phân Bán đường có một Lôi Mị như vậy. Y từng hỏi Triệu Thiết Lãnh xem Lôi Mị là người thế nào, Triệu Thiết Lãnh chỉ có thể cười khổ nói: “Trong Lục Phân Bán đường có ba người vĩnh viễn không thể hiểu được. Một là Lôi Tồn, không ai hiểu rõ y là người thế nào, bởi vì y vốn không cho người ta hiểu. Hai là Địch Phi Kinh, chỉ có y hiểu rõ người khác chứ không ai có thể hiểu rõ y. Ba là Lôi Mị, cô ta là

người rất dễ hiểu, nhưng người sẽ rất nhanh phát hiện sự hiểu biết của mỗi người đối với cô ta đều không giống nhau, cô ta muốn cho người ‘hiểu rõ’ mặt nào của mình, người cũng chỉ có thể ‘hiểu rõ’ một mặt đó.”

Bạch Sầu Phi từng nghe nói đến Lôi Mị, cũng muốn gặp Lôi Mị.

Y là một hán tử cao ngạo, nhưng đối với nữ nhân nổi danh cũng sẽ cảm thấy có chút hiếu kỳ, ít nhất là muốn xem thử một lần..

Vương Tiểu Thạch cũng từng nghe nói trong võ lâm có một Lôi Mị.

Lôi Mị tại Lục Phân Bán đường chỉ huy một đội ngũ thần bí, nàng ta là ái tướng của Lôi Tồn. Nghe nói hiện nay trên giang hồ có ba nữ nhân thần bí xinh đẹp, một người là phu nhân của Lôi Tồn, một người là con gái của Lôi Tồn, còn một người là thủ hạ Lôi Tồn. Lôi Tồn này thật sự có phúc khí, thủ hạ mãnh tướng như mây, nam là anh kiệt còn nữ thì lại là mỹ nhân.

Khi đó Vương Tiểu Thạch chợt có một suy nghĩ: liệu một ngày nào đó hắn cũng có nhân thủ như vậy hay không?

Một người nếu muốn luyện thành tuyệt nghệ, chỉ cần bền lòng, có sức chịu đựng, dũng khí và tài hoa thì sẽ không khó thành công. Nhưng một người muốn nắm giữ quyền hành thì cần phải có dã tâm thật lớn, phải đủ tàn nhẫn và giỏi về xử lý nhân sự.

Vương Tiểu Thạch cũng muốn hoàn thành một vài chuyện lớn mà người khác không thể hoàn thành, nhưng lại không có dã tâm và tham vọng phải bất chấp tất cả để đạt được thành tựu.

Nếu muốn hắn hi sinh tất cả, thay đổi tính tình để đạt được quyền thế, hắn thà rằng không làm.

Nhưng thanh niên thường vẫn có mục tiêu, có những ước mơ. Hắn muốn xem thử Lôi Mị, người có thể giúp đỡ Lôi Tồn giành được thiên hạ đáng về

thế nào?

Cho nên hẳn cũng quay đầu nhìn.

Nhưng bọn họ đều không thấy được Lôi Mị.

Một đám cô gái khoảng chừng mười bảy, mười tám người, tất cả đều mặc quần áo màu vàng nhạt, tay áo nhỏ, eo buộc chặt, mặt mày xinh đẹp, tay cầm dù giấy màu vàng tha thướt đi qua.

Những cô gái này đều xinh đẹp đáng yêu, nhưng không biết ai mới là Lôi Mị.

Đám cô gái này vừa xuất hiện, những người trong chợ kia ngoại trừ Lôi Hận đều tập trung lại một góc phố Đông Tam Bắc, giống như muốn nhường con đường này cho mười mấy thiếu nữ kia.

Trên mặt Mạc Bắc Thần cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Hai mươi chín người trong tay cầm dù giấy màu xanh lá đậm bắt đầu biến đổi trận pháp, rất chậm nhưng cũng rất ổn định.

Bọn họ hình thành một trận thế mới vì đám cô gái vừa nối đuôi nhau đi tới, một trận thế có thể ứng phó với hơn mười thiếu nữ nhìn có vẻ yếu ớt này.

Vương Tiểu Thạch hỏi Bạch Sầu Phi:

- Ai là Lôi Mị?

Bạch Sầu Phi nói:

- Người không thấy những cô gái này sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng nơi này có đến hơn mười cô, rốt cuộc ai mới là Lôì Mị?

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Người thấy những cô gái này có đẹp không?

Vương Tiểu Thạch thành thật trả lời:

- Đẹp.

Bạch Sầu Phi nói:

- Đẹp là được rồi. Có gái đẹp thì cứ nhìn rồi nói sau, mặc kệ ai là Lôì Mị.

Vương Tiểu Thạch ngẫm nghĩ rồi nói:

- Đúng.

Hắn hiểu được ý tứ của Bạch Sầu Phi: vui chơi thì phải đúng lúc.

Xem ra trước mắt vô cùng hung hiểm, chỉ nên cố gắng nghĩ về những điều tốt, không nên suy nghĩ quá nhiều vào những việc xấu.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo của Tô Mộng Chấm nhìn những cô gái cầm dù vàng, lại nhìn sang “Vô Phát Vô Thiên” do Mạc Bắc Thần chỉ huy, lại quan sát thể mưa một chút. Y lấy từ trong ngực ra một chiếc bình nhỏ, đổ ra vài viên thuốc nhỏ sau đó ngẩng đầu nuốt vào.

Nước mưa rơi trên mặt y giống như nước mắt đau đớn bắn ra.

Lúc y uống thuốc, cho dù là Mạc Bắc Thần hay Sư Vô Quý đều không dám quấy rầy.

Một lúc sau Tô Mộng Chấm mới khẽ đặt một tay trước ngực, hai mắt lại phát ra ánh sáng lạnh lùng.

- Địch Phi Kinh ở đâu?

Mạc Bắc Thần lập tức đáp:

- Tam Hợp lâu.

Tô Mộng Chấm nhìn sang căn lầu gỗ thứ ba bên cạnh đường phố. Đây vốn là một tiệm rượu, tổng cộng có hai tầng lầu.

Tô Mộng Chấm nói với Mạc Bắc Thần:

- Người hãy chờ ở đây!

Y lại nói với Sư Vô Quý:

- Người hãy theo ta lên!

Sư Vô Quý và Mạc Bắc Thần đều đáp:

- Vâng!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Còn chúng ta thì sao?

Tô Mộng Chấm đột nhiên bắt đầu ho kịch liệt.

Y móc ra một chiếc khăn tay trắng tinh che miệng lại.

Lúc y ho cả hai vai đều run lên, giống như một cái ống bễ lâu ngày đang hút không khí bên trong phổi, hít thở nặng nề như lúc nào cũng có thể đứt hơi.

Một lúc sau y mới bỏ khăn ra.

Vương Tiểu Thạch thoáng nhìn thấy trên chiếc khăn trắng tinh đã nhuộm một vết đỏ khó coi.

Tô Mộng Châm khép mắt lại, liên tục hít ba hơi, sau đó mới từ từ mở mắt ra, hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Người biết trên lầu này có ai không?

Vương Tiểu Thạch chăm chú nhìn y, ánh mắt không dời. Khi hắn trông thấy Tô Mộng Châm ho kịch liệt, hắn đã quyết định mình sẽ làm gì, nên làm gì rồi.

Hắn trả lời:

- Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Châm lại hỏi:

- Người có biết Địch Phi Kinh là ai không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Tô Mộng Châm dùng ngón tay vô lực chỉ về phía tòa lầu gỗ kia:

- Người có biết một khi đã đi lên, không ai có thể đoán được liệu mình có còn sống để đi xuống hay không?

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Lúc ta và người xông đến Phá Bản môn, cũng biết rằng chưa chắc có thể rời khỏi ba con đường đó.

Tô Mộng Châm nhìn thẳng vào hắn một cái.

Chỉ nhìn một cái.

Sau đó y không nhìn Bạch Sầu Phi, nhưng lại hỏi:

- Còn người thì sao?

Bạch Sầu Phi hỏi lại:

- Võ công của Địch Phi Kinh rất lợi hại sao?

Trên mặt Tô Mộng Châm xuất hiện một loại thần sắc giống như cười mà lại không cười:

- Nếu người muốn đi lên thì tự nhiên sẽ biết, còn nếu không muốn lên thì hỏi làm gì?

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Được, ta lên.

Vì vậy một nhóm bốn người bọn họ ngang nhiên đi vào Tam Hợp lâu.

Dưới lâu chỉ có những chiếc bàn xếp chồng, không có một ai.

Tô Mộng Châm nói với Sư Vô Quý:

- Người hãy bảo vệ ở đây!

Sư Vô Quý liền cầm đao canh giữ ở cửa lớn, giống như cho dù có thiên quân vạn mã xông đến, y cũng không cho phép bọn chúng vượt qua nửa bước.

Sau đó Tô Mộng Châm ưu nhã bước từng bước lên lầu.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đi ở hai bên phía sau, không nhanh không chậm cùng lên lầu.

Bọn họ cùng nhau lên lầu như vậy, trong lòng có một cảm giác đặc biệt, giống như chỉ cần bọn họ đi cùng nhau thì sẽ không sợ mưa gió, không sợ hiểm nguy, trong thiên hạ cũng không có gì ngăn cản được bọn họ tiến về phía trước.

Bọn họ sóng vai đi lên lầu.

Trên lầu có thế giới của trên lầu.

Thế giới đó là gì?

Thật ra trong cuộc đời con người vẫn thường có những lúc lên lầu, không ai biết trên lầu có thứ gì đang chờ bọn họ.

Người chưa lên lầu tìm mọi cách để lên lầu, bởi vì họ muốn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trên lầu. Khi lên lầu rồi thì lại muốn lên thêm một tầng nữa, hoặc là tìm trăm phương ngàn kế để không phải lặn xuống lầu.

Lầu càng lên càng dốc.

Lầu càng cao càng lạnh.

Trên lầu gió lớn, lầu cao khó dựa, nhưng người người vẫn cứ thích lên lầu, thích trèo lên chỗ cao.

Chỗ cao chính là nơi nguy hiểm.

Ba người Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi gần như đồng thời lên lầu, cho nên bọn họ cũng gần như đồng thời nhìn thấy một người.

Địch Phi Kinh, Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Y ở tại Lục Phân Bán đường dưới một người mà trên vạn người.

Thậm chí phần lớn người đều cho rằng, người được tôn kính nhất bên trong Lục Phân Bán đường không phải Lôi Tồn mà là y.

Có điều Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi không ngờ được, xuất hiện trước mắt bọn họ lại là một người như vậy.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ho Và Cúi Đầu

Chiếu cố những người không giao tình

Thiên hạ chỉ có Địch Phi Kinh

Nếu như người không có bằng hữu, hãy tìm Địch Phi Kinh, Địch Phi Kinh sẽ là bằng hữu tận tâm nhất của người.

Nếu như người không có ai hiểu, hãy tìm Địch Phi Kinh, Địch Phi Kinh sẽ là tri âm của người.

Nếu như người gặp phiền toái, hãy tìm Địch Phi Kinh, y có thể giúp người giải quyết tất cả khó khăn.

Nếu như người muốn tự sát, hãy tìm Địch Phi Kinh, y nhất định có thể khiến cho người lại mong được sống, cho dù hoàng đế lão tử đưa ra một ngàn vạn lượng hoàng kim cầu người đi chết, người cũng sẽ không chịu cắt một ngón tay.

Đây là lời đồn lưu truyền rộng nhất trong kinh thành.

Đáng tiếc Địch Phi Kinh chỉ có một, muốn gặp y cũng không dễ dàng.

Trong thiên hạ chỉ một người có thể gặp y bất cứ lúc nào, đó không phải là con của Địch Phi Kinh, bởi vì Địch Phi Kinh không có con; cũng không phải là phu nhân của Địch Phi Kinh, bởi vì Địch Phi Kinh không có vợ.

Địch Phi Kinh cả đời chỉ có bằng hữu, không có người thân. Y chỉ có một thân một mình.

Người có thể tùy thời gặp y là Lôi Tồn.

Bất kể là ai, có thể kết giao được bằng hữu như Địch Phi Kinh nhất định đều có bối cảnh kinh người. Nhưng có lẽ tri giao thật sự của Địch Phi Kinh cũng chỉ có một mình Lôi Tồn.

Có người nói, Địch Phi Kinh có thể chứa cả thiên hạ, Lôi Tồn biết dùng Địch Phi Kinh cho nên y mới có được thiên hạ.

Nhưng cũng có người nói, một núi không thể chứa hai hổ, Lôi Tồn và Địch Phi Kinh hiện giờ chưa xung đột với nhau, đợi đến khi thiên hạ bình định sẽ khó tránh khỏi hai hổ tranh đấu. Đây có thể nói là một nỗi lo xa của Lục Phân Bán đường, cũng là một mối họa ngầm.

Tô Mộng Chấm đương nhiên cũng nghe được những lời đồn này.

Về phần lời đồn cuối cùng chính là do y “sáng tạo” ra, cố ý làm cho lời đồn này lưu truyền trên giang hồ, sau đó chờ đợi phản ứng của hai kẻ đứng đầu Lục Phân Bán đường.

Phương pháp tiêu diệt kẻ địch tốt nhất chính là làm cho bọn chúng tự diệt lẫn nhau.

Muốn kẻ địch tự giết lẫn nhau, trước tiên phải làm cho bọn chúng nghi ngờ lẫn nhau, khi đã nghi ngờ thì sẽ không thể hợp tác chặt chẽ, chỉ cần không hợp tác chặt chẽ thì sẽ có kẽ hở để thừa cơ.

Muốn kẻ địch không tin tưởng nhau, có thể dùng lợi ích dụ dỗ, nhưng đối phó với những người như Lôi Tồn và Địch Phi Kinh, áp bức dụ dỗ cũng giống như trò trẻ con.

Cho nên Tô Mộng Chấm tạo ra lời đồn.

Lời đồn luôn luôn hữu hiệu.

Cho dù là người có định lực cao, cũng khó tránh bị lời đồn lừa gạt, bị lời đồn làm nghi hoặc. Bởi vì bản thân lời đồn có thể tạo thành một loại áp lực, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Có câu “lời đồn dừng ở kẻ trí*”, nhưng người muốn mua vải cũng phải xem có phải là cửa hiệu lâu đời được bảo đảm chất lượng hay không, kẻ trí cũng khó tránh phải nghe lời đồn, chỉ là có thể suy xét về lời đồn mà thôi.

* Ám chỉ những lời nói không có căn cứ, truyền đến người có đầu óc thì không thể lưu truyền tiếp.

Cho dù là người không nghe lời đồn, cũng chỉ xem như một sự trốn tránh với lời đồn. Nói cách khác, lời đồn vẫn có sức ảnh hưởng với hẳn như thường, cho nên hẳn mới không dám đối mặt.

Người có thể đối mặt với lời đồn, giải quyết lời đồn, đó mới là một người dũng cảm.

Tô Mộng Chấm truyền lời đồn ra ngoài, sau đó chờ đợi phản ứng của Lục Phân Bán đường. Nơi kẻ địch đã có một kho thuốc nổ, y cũng không có ý định chuyển nó trở về, chỉ cần giúp đối phương châm một ngòi nổ là được.

Y tin tưởng cách làm của mình giống như đổ một thùng nước vào túi bột mì, không lâu sau túi bột mì này sẽ mốc meo và lên men.

Nếu như người muốn một đôi vợ chồng cãi lộn, rất đơn giản, chỉ cần ở bên ngoài rêu rao rằng bọn họ sống chung không hòa thuận.

Trong một tổ chức, khi lão đại và lão nhị bắt đầu tranh đấu với nhau, thông thường là vì bên ngoài lưu truyền rằng lão đại muốn đá lão nhị

xuống, còn lão Nhị thì muốn chiếm quyền của lão đại.

Có đôi khi Tô Mộng Châm cũng phải tin, chỉ cần Lôi Tồn và Địch Phi Kinh vẫn tâm đầu ý hợp, thế lực của Lục Phân Bán đường sẽ bền vững không thể lay chuyển được.

Cho nên y đã đổ ra “thùng nước” này, sau đó kiên nhẫn chờ đợi kết quả.

Kết quả y được gì?

Không có kết quả.

Lôi Tồn vẫn là Lôi Tồn, không hề tổn hại; Địch Phi Kinh vẫn là Địch Phi Kinh, gặp biến không kinh. Một người vẫn là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, còn một người vẫn là Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường, kính trọng lẫn nhau, mỗi người một nửa.

“Thùng nước” kia giống như đổ vào trong biển, hoàn toàn không phản ứng.

Từ đó về sau, Tô Mộng Châm càng cảm thấy hiếu kỳ đối với Địch Phi Kinh.

Lão nhị bắt buộc phải nhường nhịn lão đại, bởi vì thế lực của lão đại lớn hơn hẳn. Lão nhị không nhịn được thì không thể trở thành lão nhị, hẳn có thể là lão đại hoặc không là gì cả, nhưng thiên chức của lão nhị chính là phải biết nhường nhịn.

Nhưng lão nhị này làm sao có thể khiến cho lão đại hoàn toàn không lo ngại hẳn?

Đây là điểm mà Địch Phi Kinh rất giỏi, cũng là điểm không thể xem thường Lôi Tồn.

Tô Mộng Châm cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn không từ bỏ.

Y biết giữa Dịch Phi Kinh và Lôi Tồn nhất định có lý do gì đó khiến bọn họ tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau. Đây có thể là một bí mật, chỉ cần tìm được bí mật thì sẽ có thể phá vỡ quan hệ mật thiết của bọn họ.

Tô Mộng Châm rất muốn tìm ra bí mật này.

Vì bí mật này, y đã hạ lệnh cho những người nằm vùng tại Lục Phân Bán đường, xem việc tìm ra “nguyên nhân” Lôi Tồn và Dịch Phi Kinh hợp tác khăng khít là quan trọng nhất.

Hiện tại y đã có đầu mối.

Y đã gặp qua Lôi Tồn.

Lôi Tồn là thủ lĩnh của Lục Phân Bán đường, chỉ cần có chuyện quan trọng, chẳng hạn như thừa tướng đại nhân đãi tiệc đám đường gia trong kinh thành, Lôi Tồn sẽ khó tránh phải gặp gỡ Tô Mộng Châm.

Nhưng Tô Mộng Châm vẫn chưa từng gặp Dịch Phi Kinh. Dịch Phi Kinh cũng không thích lộ diện.

Hiện giờ trên lầu có một Dịch Phi Kinh.

Tô Mộng Châm muốn gặp Dịch Phi Kinh một lần.

Y đã nhìn thấy Dịch Phi Kinh, nhưng y lại giật mình.

Một Dịch Phi Kinh tuần tú, trẻ tuổi, cô tịch, tiêu sái, lại mang theo một loại khí chất xuất trần, ngay cả Bạch Sầu Phi nhìn thấy trong lòng cũng có cảm giác đổ kị.

Dịch Phi Kinh đẹp đến mức làm cho người vừa thấy liền biết y là Dịch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh luôn nhìn xuống vạt áo dài của y, hoặc là nhìn mũi giày, giống như một vị cô nương then thùng không dám ngẩng mặt nhìn người.

Một vị cô nương không dám ngẩng đầu nhìn, bởi vì nàng là một nữ nhân.

Nữ nhân hay then thùng.

Cho dù nàng muốn nhìn người, cũng có nhiều thứ không tiện. Khi một nữ nhân có nhiều thứ không tiện, từ xưa đến nay đều giống nhau.

Địch Phi Kinh đương nhiên không phải là nữ nhân, hơn nữa còn là Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường, tại sao cả khi nói chuyện với người khác đều không ngẩng đầu?

Hành vi này của y không khỏi hơi thất lễ.

Nhưng không ai trách y, cũng không đành lòng trách y.

Bởi vì khi vừa thấy ba người Tô Mộng Chấm lên lầu, Địch Phi Kinh đã áy náy nói:

- Xin đừng trách ta thất lễ! Xương cổ của ta không tốt nên không thể ngẩng đầu lên, rất xin lỗi!

Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều không biết Địch Phi Kinh có nói thật hay không.

Nhưng ba người bọn họ trong lòng đều giật mình.

Một nam tử tuấn tú như vậy, phần cổ lại bị gãy, vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, cũng vĩnh viễn không nhìn được cảnh vật ở xa.

Trong lòng ba người không khỏi thoáng hiện vẻ bi ai.

Cảm thấy bị ai sâu sắc vì một nhân tài tuần tú.

Có phải bởi vì như vậy, Địch Phi Kinh mới trở thành lão nhị?

Cổ của Địch Phi Kinh mềm mại rũ xuống, ai cũng thấy được xương cổ của y đã bị gãy. Khiến người ta ngạc nhiên là y còn không chết, vẫn có thể sống được đến bây giờ.

Giọng nói của y rất nhẹ, như có như không, lúc liên lúc dứt, đó là vì y khó có thể nói một hơi hết được.

Y sống như vậy, có thể tưởng tượng thân thể và tinh thần phải chịu bao nhiêu dày vò và dày dạn.

Một người không có cổ, nội tức khó vận chuyển tự nhiên, e rằng võ công cũng không cao được bao nhiêu.

Sống như vậy thật sự là thống khổ đến cực điểm

Nhưng Địch Phi Kinh vẫn mỉm cười, giống như cảm thấy rất hài lòng với tình trạng của mình. Bởi vì sắc mặt của y trắng bệch một cách kỳ lạ, khi cúi đầu cười như vậy, cho dù cười có ưu nhã cũng khó tránh khỏi làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ dị

Địch Phi Kinh luôn nhìn xuống dưới, cho nên y dễ dàng nhìn thấy đám người Tô Mộng Châm từ bậc thang bước lên. Đến khi đám người Tô Mộng Châm lên lầu y vẫn cúi đầu, nói chuyện rất không tiện.

Nhìn vào giống như Địch Phi Kinh đang mất tinh thần, thấp đi một nửa.

Bạch Sầu Phi đưa mắt nhìn, sự đổ kị trong lòng đột nhiên biến mất.

Trên đời dù sao cũng không có chuyện mười phân vẹn mười, cho nên cũng sẽ không có người thập toàn thập mỹ.

Vương Tiểu Thạch lại hận không thể quỳ xuống để nói chuyện với Địch Phi Kinh.

Có lẽ chỉ như vậy mới công bình một chút với Địch Phi Kinh, hơn nữa Địch Phi Kinh cũng gây cho người ta một loại xúc động như muốn quỳ bái.

Tô Mộng Châm thì sao?

Tô Mộng Châm nghĩ thế nào?

Y đi đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ nhìn ra phía bắc kinh thành vô tận, sông như đai ngọc, tháp hồ in bóng, kiến trúc hoa mộng, mái ngói cong cong, muôn hình vạn trạng.

Tô Mộng Châm đặt hai tay lên cửa sổ, không nhìn phía xa, chỉ nhìn xuống lòng đường.

Mưa bụi mịn mờ, sắc trời u ám.

Trên đường chỉ có hai màu vàng và lục.

Dù vàng và dù lục như hoa văn đan vào nhau, mỗi bên tập trung lại một nơi, có lúc lại di động thật nhanh, chiếm lấy tiên cơ, hòa lẫn vào nhau. Từ trên cửa sổ nhìn xuống, giống như trong cảnh mưa biển ảo thành một bức tranh tươi đẹp có hai màu vàng và lục.

Người ở bên dưới dù.

Tô Mộng Châm từ trên lầu nhìn xuống, cho nên chỉ thấy dù chứ không thấy người.

Dù xanh lục là đội ngũ “Vô Phát Vô Thiên” do Mạc Bắc Thần thống lĩnh.

Dù vàng là người của Lôi Mị.

Lúc Tô mộng Chấm quay người lại bỗng ho lên kịch liệt. Khi y ho, mỗi bắp thịt trên người đều co giật, mỗi sợi thần kinh đều rung động, mỗi tắc gân cốt đều bị dày vò.

Y lại lấy khăn tay trắng ra che miệng.

Trên khăn trắng có nhuộm máu hay không?

Lần này Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều nhìn không thấy, bởi vì Tô Mộng Chấm ho xong liền đem khăn tay nhét vào trong vạt áo.

Rốt cuộc thống khổ mà Địch Phi Kinh phải chịu lớn hơn, hay sự đau đớn của Tô Mộng Chấm nhiều hơn một chút?

Chẳng lẽ đây chính là cái giá phải trả để có được quyền lực và thanh danh?

Phải trả giá lớn như vậy mới có thành tựu, liệu có đáng giá hay không?

Vào thời khắc này, trong lòng Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều có suy nghĩ này.

Tô Mộng Chấm lên tiếng, y nói chuyện không hề khách khí.

Y chỉ dựa vào cửa sổ nhìn một cái, đã xác định được một chuyện: cục diện đã được khống chế.

Dù trận của Mạc Bắc Thần tạm thời có thể chống đỡ thế công của Lôi Mị, hơn nữa từ ám hiệu trên dù truyền đến, y biết Dương Vô Tà đã sắp đến nơi. Dương Vô Tà tuyệt đối sẽ không đến một mình.

Dương Vô Tà cũng gần như đồng nghĩa với tinh binh trong lâu.

Chỉ cần đại cục không có vấn đề, vậy thì sẽ có điều kiện để đàm phán. Đây là một trong những nguyên nhân Tô Mộng Chấm muốn biết rõ tình thế trước.

Bất cứ điều kiện đàm phán nào đều phải dựa trên thực lực của mình. Một người không có thực lực, vậy thì không thể bàn điều kiện với người khác, chỉ có thể xin người khác hỗ trợ, khoan dung, nâng đỡ, bố thí hay bồi dưỡng.

Tô Mộng Chấm hiểu rất rõ điểm này.

Y từ trong cục diện hỗn loạn nhận rõ tình thế của mình, chờ đến khi tình thế có lợi cho mình mới bắt đầu đàm phán.

Trước giờ y đều cho rằng đàm phán là một hình thức công kích khác, công kích không đánh mà thắng.

- Đầu của người sao vậy?

Tô Mộng Chấm hỏi rất trực tiếp. Y luôn cho rằng phương thức làm việc có thể dài dòng phức tạp, chỉ cần có thể đạt được mục tiêu thì dùng phương pháp nào cũng được, nhưng nói chuyện thì cần phải trực tiếp.

Đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát luôn là phương thức an toàn tin cậy nhất, cũng tiết kiệm thời gian nhất.

Nhưng loại phương thức này người không có quyền uy chưa hẳn đã dám dùng.

Hiện giờ cho dù mặt đối thiên tử Tô Mộng Chấm cũng có tư cách nói như vậy, không cần nhìn sắc mặt của người khác để hành sự.

Đây cũng chính là điểm quyền lực làm cho người ta mê mẩn.

Tô Mộng Chấm vừa mở miệng liền hỏi nhược điểm của đối phương.

Khi một người bị đâm vào chỗ đau, mới có thể nhìn ra năng lực ứng phó của hân; khi một người bị đánh trúng nhược điểm, mới có thể nhìn được điểm mạnh của hân.

- Xương cổ của ta bị gãy.

Địch Phi Kinh trả lời cũng rất trực tiếp, hơn nữa còn rất khẩn thiết.

- Xương cổ đã gãy, vì sao không chữa?

- Xương cổ của ta đã gãy bảy năm, nếu như chữa được thì đã sớm chữa khỏi rồi.

- Ngự y Thụ đại phu chính là một trong những thầy thuốc của Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta. Người hãy đến chỗ chúng ta, ta sẽ mời y trị bệnh cho người

- Thầy thuốc nổi danh không nhất định là thầy thuốc tốt. Người cho rằng món ăn do đầu bếp hoàng cung làm ra thật sự ngon nhất thiên hạ sao?

Địch Phi Kinh trả lời rất nhanh, cũng rất sắc bén:

- Nếu y thật sự là thầy thuốc tốt, bây giờ người đã không phải ho như vậy.

- Ho là do ta tự mình chọn, giữa cái chết và ho, ta đã chọn ho. Ho dù sao vẫn dễ chịu hơn là chết, đúng không?

- Cúi đầu cũng là vận mệnh của ta. Một người chung quy khó tránh có lúc phải cúi đầu. Thường hay cúi đầu cũng có chỗ tốt, ít nhất có thể không cần quan tâm đến việc đụng phải mái hiên. Nếu như cho ta lựa chọn giữa cúi đầu và ho, ta muốn cúi đầu hơn.

- Ta hiểu ý của người.

- Ta cũng nói rất rõ ràng.
- Một người làm việc rõ ràng, luôn là bằng hữu có thể kết giao.
- Cảm ơn người.
- Đáng tiếc chúng ta không phải là bằng hữu.
- Chúng ta vốn không phải.

Tô Mộng Châm khẽ ho hai tiếng.

Địch Phi Kinh vẫn đang cúi đầu.

Hiệp một đàm phán giữa bọn họ đã có kết quả.

Địch Phi Kinh đã tỏ rõ lập trường của mình. Y cự tuyệt lời mời của Tô Mộng Châm, đại biểu cho việc Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn là kẻ địch.

Cho nên bọn họ là địch nhân, không phải là bằng hữu.

Nhưng trên thế giới này người bằng hữu hiểu rõ về mình nhất chẳng phải chính là kẻ địch lớn nhất sao?

Bọn họ lập tức bắt đầu đàm phán hiệp hai.

- Gần đây triều đình muốn gây dựng lại thanh thế. Biện pháp thông thường của bọn họ là nghĩ cách tìm một kẻ thù bên ngoài, kích thích niềm tự hào dân tộc của mọi người, khiến cho trên dưới một lòng, tôn vinh thiên tử, bài trừ kẻ địch, nhất thống giang sơn.

Điểm này Tô Mộng Châm cũng ngầm đồng ý. Nếu như muốn Lôi Tôn và Địch Phi Kinh trở mặt với nhau, nói không chừng phải đợi đến sau khi

Kim Phong Tế Vũ lâu sụp đổ, thiên hạ bình định, hai người mới có thể không kìm nén được gây nên bất hoà.

Đại địch trước mắt, ngược lại càng dễ khiến người ta đoàn kết.

Đáng tiếc Tô Mộng Châm không thể đợi đến lúc đó.

- Ta có nghe nói.

Địch Phi Kinh nói một cách ôn hòa.

- Có điều nếu như muốn xuất binh, trước hết quốc gia phải yên ổn đã.

- Chuyện này là đương nhiên.

- Bên ngoài hỗn loạn cũng không quan trọng, nhưng bên trong cần phải bình định; nơi xa bất ổn cũng không quan trọng, nhưng trước mắt thiên tử thì cần phải bình an.

- Dưới chân thiên tử là kinh thành.

- Đúng, kinh thành muốn bình an vô sự, quan trọng nhất là phải giảm bớt người chủ sự.

- Người chủ sự càng ít, càng có thể tập trung, tập trung sẽ dễ dàng thống trị, cũng có lợi đối với việc xuất binh viễn chinh.

- Cho nên các nhân vật lớn ăn bổng lộc của triều đình đều muốn thấy trong kinh thành chỉ còn lại một bang hội.

- Mê Thiên Thất Thánh là người từ ngoài đến, không tính vào trong, như vậy Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường chỉ có thể còn lại một bên.

- Người cho rằng có khả năng sát nhập không?

- Không có khả năng.

- Vì sao?

- Bởi vì người không đáp ứng.

- Vì sao ta không đáp ứng?

- Bởi vì trước giờ người đều muốn làm lão đại. Sát nhập tuyệt đối không thể khoan nhượng, cũng sẽ không chấp nhận gia nhập liên minh.

- Người thấy có thể gia nhập liên minh không?

- Không thể.

- Vì sao?

- Bởi vì Lôi tổng đường chủ cũng muốn làm lão đại. Gia nhập liên minh quyết không cân nhắc, chỉ có thể chấp nhận việc sát nhập.

- Cho nên chúng ta đều có ý kiến riêng.

- Bởi vậy, dưới chân thiên tử chỉ có thể còn lại Lục Phân Bán đường hoặc Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Người quả nhiên là người hiểu chuyện.

- Mặc dù ta có rất ít cơ hội ngẩng đầu.

Trong nụ cười của Địch Phi kinh thoáng hiện lên vẻ bi thương:

- Nhưng trước giờ ta có thể xem như là một người hiểu lý lẽ.

- Người hiểu lý lẽ thường không gặp may.

Trong đôi mắt lạnh lẽo của Tô Mộng Châm dường như cũng thoáng hiện lên chút ảm áp:

- Bởi vì hắn không thể giả vờ hồ đồ, lại không thể sống tự do, thông thường còn phải mang trên mình trách nhiệm nặng nề.
- Trách nhiệm quá nhiều, cuộc đời sẽ không còn niềm vui.
- Người biết lần này mình phải chịu trách nhiệm gì không?
- Người muốn ta phải chịu trách nhiệm gì?
- Rất đơn giản.

Tô Mộng Châm sáng khoái nói:

- Muốn Lôi Tồn đầu hàng.

Nói xong những lời này, y lại bắt đầu ho.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Kỳ Tích

Đàm phán hiệp hai cũng đã kết thúc.

Địch Phi Kinh không hề kinh ngạc.

Y ngược mắt lên, đôi mắt trong veo khiến cho hàng lông mày như dao nhúng lên đến tận Thái Dương, lẳng lẳng nhìn Tô Mộng Chấm, lẳng lẳng đợi Tô Mộng Chấm ho xong.

Bởi vì cổ của y cúi xuống, cho nên cặp mắt phải ngược lên mới thấy được Tô Mộng Chấm. Con ngươi của y tập trung phía trên mắt, đến nỗi hai góc mắt trái phải đều xuất hiện màu lam, rất minh mẫn, chăm chú, hơn nữa còn dễ nhìn.

Y giống như đã đoán trước Tô Mộng Chấm sẽ nói những lời này.

Người giật mình lại là Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Tô Mộng Chấm vừa lên tiếng đã muốn thiên hạ đệ nhất đường phải đầu hàng.

Y đã ho xong.

Rất ít người đủ nhẫn tâm để nghe y ho xong.

Bệnh của y có lẽ không phải quá nghiêm trọng, nhưng lúc ho, mỗi bộ phận trên người đều như đang biến dạng, âm thanh khàn khàn như sắp đứt ngang, dạ dày co giật như bị người dùng kìm sắt kẹp lấy, toàn thân đều cong lại, tâm tạng như bị đâm vào đang chảy máu, ánh mắt tràn đầy tơ máu, mấy đường gân xanh trên mặt đồng loạt phập phồng, huyết Thái Dương nhấp nhô, cơ mặt hoàn toàn vắn vẹo, cả ngón tay cũng co giật. Y ho đến mức hai chân đều nhón lên không thể đứng vững, giống như cả phổi cũng muốn ho ra ngoài, gan cũng vỡ thành từng mảnh.

Thật vất vả mới đợi đến lúc y ho xong.

Y vừa ho xong liền cẩn thận gấp khăn trắng lại, nhét vào trong vạt áo như đang cất một xấp ngân phiếu ngàn vạn lượng.

Sau đó y hỏi:

- Người có ý kiến gì không?

Y vừa nói ra vấn đề này, cũng chính là đàm phán hiệp ba đã bắt đầu.

Trên thế gian có rất nhiều cuộc đàm phán không thể gấp rút được. Kẻ nào gấp chính là tỏ rõ kẻ đó không nắm chắc mười phần, thiếu sự kiên nhẫn.

Kẻ thiếu kiên nhẫn trước giờ đều bị thiệt thòi.

Ý nghĩa của đàm phán vốn là không để bị thiệt thòi, hoặc chỉ thiệt thòi một chút, thậm chí là muốn đối phương phải chịu thiệt, cho nên càng phải giữ bình tĩnh.

- Vì sao không phải là Kim Phong Tế Vũ lâu đầu hàng Lục Phân Bán đường?

Địch Phi Kinh hỏi lại.

Y hỏi rất bình thản, không hề hành động theo cảm tình, giống như đang thảo luận một chuyện bên ngoài chẳng liên quan gì đến bọn họ.

- Bởi vì cục diện đã rất rõ ràng. Bàng tướng quân vốn ủng hộ các người, hiện giờ đã quay sang ủng hộ chúng ta. Di ngự sử vốn là chỗ dựa của các người, hiện tại cũng ở trước mặt hoàng thượng tố cáo các người. Lôi Tồn ba lần cầu kiến tướng gia đều bị từ chối. Tình thế này chẳng lẽ hẳn còn không nhìn ra?

Tô Mộng Chấm nói không hề lưu tình.

Địch Phi Kinh vẫn gặp biến không kinh, nói:

- Người nói đúng là tình hình thực tế.

- Cho nên các người đã đứng trước viễn cảnh thất bại, nếu không đầu hàng thì chỉ có binh bại người vong, tự mình chuốc khổ.

Tô Mộng Chấm không hề nhân nhượng.

Địch Phi Kinh thản nhiên nói:

- Nhưng trong kinh thành, Lục Phân Bán đường vẫn còn bảy vạn đệ tử, bọn họ đều là hán tử thà chết quyết không đầu hàng.

Tô Mộng Chấm lập tức cắt lời:

- Sai rồi.

- Thứ nhất, các người không có đến bảy vạn đệ tử, cho đến hôm qua chỉ có năm vạn sáu ngàn năm trăm tám mươi hai người. Có điều vào giờ mộ hội tối hôm qua, tám ngàn bốn trăm sáu mươi ba người tại khu vực đảo Quỳnh Hoa đều đã gia nhập bên ta, cho nên hôm nay các người chỉ còn lại bốn vạn tám ngàn một trăm mười chín người, còn phải trừ đi “Hoa Y Hòa Thượng” vừa mới chết.

Tô Mộng Châm không kiên nhẫn nói:

- Thứ hai, trong số bốn vạn tám ngàn một trăm mười tám người còn lại của các người, ít nhất có một nửa vốn không phải là kẻ trung thành gì, một nửa còn lại cũng có hơn bốn phần không chịu được sự uy hiếp dụ dỗ của Kim Phong Tế Vũ lâu, còn lại sáu phần ít nhất có ba phần sẽ không chịu hi sinh vì Lục Phân Bán đường. Số người mà các người thật sự có thể dùng không phải là bảy vạn mà là bảy ngàn, người không cần phóng đại lên như vậy.

Tô Mộng Châm đẩy một cánh cửa sổ hướng đông trên lầu ra, dùng tay chỉ một cái, nói:

- Thứ ba, người hãy tự nhìn đi!

Tại nơi rất xa, từ trên cao nhìn xuống, trong sắc trời mờ mịt vẫn có thể loáng thoáng trông thấy từng hàng binh lính, đầu quần vải xanh, lưng đeo đại khảm đao, mảnh vải màu đỏ cột trên chuôi đao theo gió phất phơ. Sau lưng là vài hàng người ngựa, phía trước có vật trang trí sáng ngời của võ quan, giơ cao cùng một loại trường thương, chùm tua đỏ trên thương tung bay trông rất nổi bật. Một đội ngũ đông nghịt nhưng lại lặng ngắt như tờ, đứng bất động trong màn mưa.

Quân đội không hề phát động, trên lá cờ phía xa có thêm một chữ “Đao”.

Địch Phi Kinh chậm rãi đứng dậy, đi đến gần cửa sổ, ngược mắt cố gắng nhìn về phía xa một lúc, sau đó nói:

- Hóa ra Đao Nam Thần đã dẫn đội “Bát Bì Phong” đến đây.

Tô Mộng Châm nói:

- Các người đã bị bao vây, cho nên Lôi Mị mới không dám tùy tiện phát động.

Địch Phi Kinh nói:

- Đáng tiếc các người cũng không dám thật sự hạ lệnh tấn công, bởi vì chuyện lớn như vậy, dùng đến đến cả thực lực của binh bộ, nếu gây náo loạn e rằng tướng gia và tiểu hầu gia sẽ không vui.

Y dừng một chút mới nói tiếp:

- Trừ khi là chúng ta phát động trước, Nam Thần thần mới có thể mượn cơ bình loạn, quét sạch phe đối lập.

Tô Mộng Chấm nói:

- Người nói rất đúng, cho nên các người cũng sẽ không tùy tiện phát động. Có điều chúng ta nắm giữ hai phần quân đội trong kinh thành, đây chính là thực lực, chút thực lực này các người không có.

Địch Phi Kinh lại gật đầu nói:

- Chúng ta không có.

Tô Mộng Chấm nói:

- Cho nên các người chỉ có nước đầu hàng.

Địch Phi Kinh nói:

- Cho dù chúng ta đồng ý đầu hàng, Tổng đường chủ nhất định sẽ không đáp ứng.

Tô Mộng Chấm nhìn thẳng vào y nói:

- Người đã quen làm lão đại đương nhiên sẽ không muốn làm lão nhị, nhưng người thì sao?

Địch Phi Kinh lại không để ý nói:

- Ta đã quen làm lão nhị, đến chỗ nào làm lão nhị cũng không quan trọng, nếu phải làm lão tam hay lão tứ cũng không khác biệt gì nhiều.

Tô Mộng Chấm nói:

- Chưa chắc, người còn có thể làm lão đại.

Y chỉnh lại giọng nói một chút:

- Lão đại của Lục Phân Bán đường và lão đại của Kim Phong Tế Vũ lâu có thể cùng tồn tại, chỉ cần người phụ trách của Lục Phân Bán đường chịu làm việc cho Kim Phong Tế Vũ lâu.

Khóe miệng Địch Phi Kinh khẽ nhếch lên, xem như mỉm cười:

- Đáng tiếc trước giờ ta đã quen làm việc cho Lôi Tồn.

Tô Mộng Chấm nói:

- Lôi Tồn già rồi, hẳn không làm được nữa, người không cần làm việc cho hắn, người nên làm việc cho mình.

Địch Phi Kinh dường như ngần ra.

Tô Mộng Chấm nói ngay:

- Làm lão nhị bảy tám năm, bây giờ lại làm lão đại cũng là một chuyện thú vị.

Địch Phi Kinh khẽ thở dài một tiếng, nhẹ đến mức gần như người ta không nghe được.

Tô Mộng Chấm nói:

- Người còn có ý kiến gì?

Địch Phi Kinh ngược mắt tập trung, một lúc sau mới nói:

- Ta không có, nhưng Tổng đường chủ sẽ có ý kiến của y.

Con người Tô Mộng Châm đột nhiên co rút lại, lạnh lùng nói:

- Người muốn hỏi ý kiến của hãn?

Địch Phi Kinh gật đầu.

Ánh mắt Tô Mộng Châm lạnh như mũi băng nhọn:

- Người không thể tự quyết định sao?

Địch Phi Kinh nhìn hai tay của mình.

Hai tay của y trắng nõn, thon dài, đốt ngón tay có lực.

- Ta vẫn luôn làm việc cho y, mà y lại quản lý cả Lục Phân Bán đường. Dù sao ta cũng phải hỏi ý kiến của y, sau đó mới nghĩ đến ý kiến của mình.

Tô Mộng Châm lại yên lặng.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên bắt đầu lo lắng, hãn lo lắng cho Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Châm chỉ cần rút đao, e rằng Địch Phi Kinh sẽ máu nhuộm đường trường.

Hãn thấy Địch Phi Kinh nho nhã yếu đuối, lại bị tàn tật, thật không muốn thấy y phải chết đi như vậy.

Có điều Tô Mộng Châm cũng không ra tay.

Y chỉ lạnh lùng để lại một câu:

- Ba ngày sau, giờ Ngọ, cũng ở chỗ này, gọi Lôi Tồn đến, ta muốn nói rõ ràng với hã. Nếu như hã không đến, tất cả hậu quả sẽ do hã gánh chịu.

Tô Mộng Chấm nói xong liền rời đi, cũng không nhìn Địch Phi Kinh một cái.

Ba hiệp đàm phán đã kết thúc.

Tô Mộng Chấm xoay người đi xuống lầu.

Y bỗng nhiên rời đi, Vương Tiểu Thạch cũng bất giác theo sau. Bạch Sầu Phi vốn định kháng cự, nhưng nơi này thật sự không có chỗ của y, cũng đành theo Tô Mộng Chấm rời đi.

Tô Mộng Chấm vốn có loại lực lượng lôi kéo người khác này.

Mặc dù bản thân y giống như đã bị bệnh tật làm mất hết lực lượng, lực lượng của sinh mạng.

Tô Mộng Chấm xuống lầu, Địch Phi Kinh cũng không nhúc nhích.

Một lúc sau, y phát hiện những chiếc dù xanh lục trên đường bắt đầu tản đi.

Lại đợi thêm một lát, đội người ngựa xa xa cũng lặng lẽ rút lui.

Địch Phi Kinh bình thản giống như một tú tài đang thưởng thức cảnh mưa muốn làm thơ.

Sau đó y nghe được phía xa vang lên vài tiếng còi lúc dài lúc ngắn, dường như còn có người đang rung trống nhỏ rao bán hàng.

Địch Phi Kinh lúc này mới nói:

- Kỳ quái.

Y nói hai chữ, có điều lại không phải là tự nói.

Giống như đang nói chuyện với người nào khác.

Nhưng trong lầu hiên giờ chỉ có một mình y, y đang nói chuyện với ai?

Khi y nói hai chữ “kỳ quái”, chợt có người cũng nói một câu:

- Người thấy kỳ quái chỗ nào?

Một người từ nóc nhà “đi” xuống.

Y cũng không dùng thân pháp gì, chỉ là mở cửa sổ trên nóc nhà đi xuống. Vách ngăn giữa nóc nhà và lầu hai không có thang, nhưng y lại đi xuống một cách bình ổn như vậy.

Người này mặc áo bào xám có tay áo rộng, tay trái khép lại trong vạt áo. Lúc y đi xuống, Địch Phi Kinh bỗng nhiên cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày mưa u ám, một ngày mưa tối tăm bức người.

Trận mưa này còn không biết kéo dài bao lâu.

Mùa mưa qua đi, lại có tuyết rơi.

Lúc tuyết rơi, không biết phải qua bao lâu mới nhìn thấy ánh mặt trời.

Những điều này chỉ lướt qua trong lòng y, ngoài miệng lại nói:

- Tổng đường chủ đợi lâu rồi.

Lão già kia cười nói:

- Lão nhị, người cũng mệt rồi, rửa tay với mắt trước đi!

Lão vừa dứt lời liền có hai thiếu nữ xinh đẹp nâng thau bạc đựng nước và khăn mặt trắng tinh đi đến, cẩn thận đặt lên bàn bên cạnh Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh cười cười.

Y thật sự múc nước rửa mắt, sau đó dùng khăn lông trắng thấm nước, vắt khô một nửa thoa lên mắt. Một lát sau y mới gỡ khăn mặt xuống, lại ngâm vào trong nước, sau đó lại đổi một chiếc thau bạc khác, nhúng hai tay vào bên trong. Một hồi lâu y mới chậm rãi rửa tay, rửa rất xuất thần, rất dụng tâm, rất cẩn thận.

Lão già dựa vào cửa sổ nhìn về phía xa, chùm râu thưa thớt dưới cằm khẽ động. Trong mưa có cơn gió thoảng qua, tay áo của lão cũng khẽ phất phơ lay động.

Địch Phi Kinh rất kiên nhẫn rửa kỹ mắt và tay, lông mi vẫn còn lấm tấm bọt nước, hai tay lại lau rất sạch sẽ, không để lại một giọt nào nơi kẽ tay.

Lão già cũng rất kiên nhẫn chờ y hoàn thành những chuyện này.

Lão đã lớn tuổi, biết rằng tất cả thành công đều phải nhẫn nại. Lúc trẻ lão còn nóng nảy hơn so với người khác, vì vậy mới xông pha thiên hạ. Thiên hạ có thể xông pha bằng sự bốc đồng, nhưng muốn giữ được thiên hạ lại không thể dựa vào bốc đồng mà cần dựa vào nhẫn nại.

Cho nên lão có thể nhẫn nại hơn nhiều so với người khác.

Mỗi khi muốn dùng người, lão càng có thể nhẫn nại, nhất là khi người cần dùng là một nhân tài, càng phải kiên nhẫn chờ đợi hơn.

Lão biết có rất nhiều chuyện không thể nóng vội được, thậm chí có một số việc càng nóng vội thì càng không thể thành công. Cho nên lão giống như một thợ săn, một ngư dân, sắp đặt cạm bẫy và quăng lưới, sau đó lui sang một bên nghỉ ngơi dưỡng sức, tĩnh tâm chờ đợi.

Nhẫn nại có rất nhiều chỗ tốt, ít nhất có thể nhìn rõ tình thế, điều chỉnh bước đi, tăng cường cho mình, biến yếu thành mạnh.

Một người không biết nhẫn nại thì không thể thành đại sự, chỉ có thể thành công nhỏ nghiệp nhỏ.

Lục Phân Bán đường hôm nay đương nhiên không phải là thành tựu nhỏ.

Lão đặc biệt có thể nhẫn nại với Dịch Phi Kinh, bởi vì Dịch Phi Kinh là nhân tài trong nhân tài.

Dịch Phi Kinh có hai sở trường lớn, sở trường của y trong kinh thành là đệ nhất, tuyệt đối không người nào qua được.

Đó là đôi tay và đôi mắt của Dịch Phi Kinh.

Cho nên y phải đặc biệt bảo dưỡng đôi tay này, bảo vệ đôi mắt này. Lôi Tồn hiểu rõ điều đó.

Hôm nay lão khổ tâm chuẩn bị, hao tâm tổn trí bày ra thế trận giăng co này, là vì muốn cho Dịch Phi Kinh và Tô Mộng Chấm gặp mặt. Cuộc gặp mặt này là để đàm phán một trận, kết quả ra sao không quan trọng, quan trọng là kết luận do Dịch Phi Kinh nhìn ra. Đây là sức quan sát, nếu như giỏi vận dụng, nó tuyệt đối còn đáng giá hơn so với tài phú.

Sau khi Tô Mộng Chấm rời đi, Dịch Phi Kinh chỉ nói hai chữ “kỳ quái”.

Vì sao Kỳ quái?

Chuyện gì kỳ quái?

Lôi Tồn không vội vàng, bởi vì lão biết Dịch Phi Kinh nhất định sẽ nói với lão. Bất cứ ai nói chuyện có phân lượng như Dịch Phi Kinh, phán đoán chính xác như hăn, đều có quyền giữ lại một gút thắt, khi cao hứng mới nói ra.

Dịch Phi Kinh cuối cùng lên tiếng:

- Kỳ quái, Tô Mộng Châm sao phải vội vàng như vậy?

Lôi Tồn cẩn thận hỏi:

- Người muốn nói hăn nóng lòng phân cao thấp với chúng ta?

Địch Phi Kinh khẽ nhú mắt, cúi thấp đầu nhìn đôi trắng nõn của y, sau đó nói:

- Hăn vốn không cần vội vàng như vậy, bởi vì tình thế đang ngày càng có lợi với hăn.

Lôi Tồn không đáp, lão đang chờ Địch Phi Kinh nói tiếp.

Lão biết Địch Phi Kinh nhất định sẽ nói tiếp.

Cho dù Địch Phi Kinh không cần phải báo cáo kết quả quan sát với cấp trên, y cũng nhất định sẽ nói ra. Bởi vì một người có cách nhìn đặc biệt, ý kiến đặc sắc, luôn hi vọng sẽ có người biết thưởng thức, có người biết lắng nghe.

Lôi Tồn không nghi ngờ là một người thưởng thức, người lắng nghe chăm chú và cao cấp nhất.

Địch Phi Kinh quả nhiên nói tiếp.

- Một người vội vàng muốn giải quyết tất cả như vậy, nhất định có chuyện gì khiến cho hăn không thể đợi được, đó là nỗi khổ của hăn. Nỗi khổ của một người rất có thể chính là nhược điểm của hăn.

Y nói đến đây bỗng ngừng lại. Lôi Tồn lập tức tiếp lời:

- Tìm được nhược điểm của hăn thì có thể tìm ra phương pháp đánh bại hăn.

Địch Phi Kinh lập tức đáp:

- Đúng.

Lôi Tồn nói:

- Nhưng nổi khổ của hãn là gì?

Trên mặt Địch Phi Kinh xuất hiện vẻ mê hoặc:

- Chúng ta không biết, chỉ có thể đoán...

Lôi Tồn thăm dò nói:

- Thân thể của hãn...

Đây chính là mục đích chủ yếu mà lão muốn Địch Phi Kinh và Tô Mộng Chấm gặp mặt. Chỉ Địch Phi Kinh mới có thể nhìn ra được Tô Mộng Chấm thật sự có bệnh hay không? Bệnh như thế nào? Là loại bệnh gì?

Tô Mộng Chấm là một kẻ không dễ đánh bại, y gần như không có sơ hở nào, kẻ địch cũng tìm không ra điểm yếu của y.

Nhưng mỗi người đều có điểm yếu, chỉ là cao thủ có thể che giấu điểm yếu của mình, hơn nữa còn biết cách biến điểm yếu thành điểm mạnh.

Một người võ công có cao cũng khó tránh khỏi cái chết, thân thể có tốt cũng sợ phải mắc bệnh.

Tô Mộng Chấm mắc bệnh gì? Nếu người khác không thể đánh đổ y, liệu bệnh tật có thể đánh sụp y hay không?

Đây là tin tức Lôi Tồn muốn biết nhất.

- Hãn là bệnh thật.

Địch Phi Kinh nghiêm túc nói, bởi vì y biết phán đoán tiếp theo của mình đủ để chấn động toàn bộ kinh thành, cả nửa võ lâm:

- Hắc toàn thân trên dưới không chỗ nào là không có bệnh. Hắc ít nhất có ba bốn loại bệnh cho tới bây giờ đều xem như bệnh nan y. Hắc còn có năm sáu loại bệnh trước mắt còn chưa có cả tên. Hắc có thể sống đến bây giờ, chỉ có ba khả năng.

Y suy nghĩ tường tận nói:

- Một là công lực của hắc rất cao, có thể khắc chế bệnh tật bùng phát. Nhưng dù công lực có cao đến đâu, cũng khó trường kỳ áp chế bệnh tật chuyển biến xấu.

Ánh mắt của y lại ngược lên. Lôi Tồn lẳng lặng chờ y nói tiếp. Trên mặt lão không có phẫn khởi, cũng không giận dữ, chỉ là chuyên tâm, thậm chí gần như không có biểu tình. Đây là biểu tình mà Địch Phi Kinh “sợ” nhất, bởi vì với “biểu tình” này không ai có thể nhìn ra đối phương thật sự nghĩ gì.

- Hai là trong cơ thể hắc bảy tám chứng bệnh khắc chế lẫn nhau, nhất thời không phát tác được.

- Khả năng thứ ba thì sao?

Lôi Tồn hỏi.

- Kỳ tích.

Địch Phi Kinh đáp.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Về Mặt Tươi Cười

Kỳ tích.

Trong thiên hạ có những chuyện tìm không ra lý do giải thích, còn có một cách giải thích khác, đó là kỳ tích.

- Theo lý với bệnh tình của hãn lẽ ra phải chết ba bốn năm rồi, nhưng đến hôm nay hãn vẫn còn sống, hơn nữa còn có thể duy trì Kim Phong Tế Vũ lâu lớn như vậy, có thể nói là kỳ tích.

Lôi Tồn im lặng trầm tư.

Người giống như lão, với địa vị hôm nay đương nhiên không cần phải nói nhiều, nhưng mỗi câu nói ra đều nặng tựa ngàn cân. Bình thường lão lắng nghe người khác nói chuyện nhiều hơn. Chỉ nghe nhiều mới có thể phán đoán được chính xác, lời nói càng thêm hùng hồn.

Cho nên lão cẩn thận hỏi:

- Ý của ngươi là Tô công tử vốn có thể đợi, không cần vội vàng, bởi vì tình thế đang phát triển theo hướng có lợi cho hãn. Hãn không cần phải nóng lòng giải quyết phân tranh giữa hai bang chúng ta... có điều hãn lại không kiên nhẫn được. Ngươi thấy có thể nào...

Lão không nói tiếp, bởi vì phần tiếp theo là của Dịch Phi Kinh.

- Hắn không đợi được, nhất định phải có lý do.

Địch Phi Kinh lập tức tiếp lời. Trước giờ y đều biết nhiệm vụ của mình. Trong một tổ chức, mỗi người đều có chức vụ riêng. Có người khi nói chuyện phải trực tiếp một chút, có người khi nói chuyện lại nên giữ lại một chút; có người đang làm “người tốt”, cũng có người bất chấp mọi thứ để làm “người xấu”. Lên tiếng vào lúc không nên nói và im lặng vào lúc cần phải nói, cũng giống như người không biết chức vụ của mình, sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải ra khỏi tổ chức. Địa vị của Địch Phi Kinh trước giờ vững như Thái sơn, đó là vì hắn biết làm việc một cách đúng mực.

- Nói cách khác, cục diện hiện giờ không giống như lúc trước chúng ta dự đoán. Vốn là cả thời gian và tình thế đều có lợi cho hắn.

Lôi Tồn mở đầu.

- Bây giờ tình thế vẫn có lợi cho hắn, nhưng thời gian lại có lợi với chúng ta.

Địch Phi Kinh tiếp lời.

- Người muốn nói thân thể của hắn đã không ổn?

Lôi Tồn hỏi rất cẩn thận, vô cùng cẩn thận.

Ánh mắt Địch Phi Kinh như tia chớp nhanh chóng đảo quanh một vòng, mới từ trong kẽ răng thốt ra một chữ:

- Đúng.

Lôi Tồn lập tức hài lòng.

Lão đang chờ đợi đáp án này.

Đáp án này không chỉ quan hệ đến sống chết của một người, mà thậm chí còn là thành bại của hơn mười vạn người, hưng vong của cả tòa thành.

Vì đáp án này là do Dịch Phi Kinh chính miệng nói ra.

Có đôi khi, lời nói của Dịch Phi Kinh so với thánh chỉ còn hữu hiệu hơn, bởi vì thánh chỉ mặc dù có quyền uy tuyệt đối, nhưng quân chủ vẫn có khả năng không hiểu lý lẽ, còn Dịch Phi Kinh thì lại rất anh minh

Cho dù đối tượng mà y nhận xét là Lôi Tồn, thậm chí là chính bản thân y, y đều có thể làm một cách khách quan công bình.

Dịch Phi Kinh nói xong những lời này, liền dùng tay áo khề lau đi mồ hôi trên trán.

Y nói những lời này giống như còn gian khổ hơn cả việc giao thủ với người khác.

Thật ra sức phán đoán của một người đối với con người và sự vật, mỗi lần đánh giá đều là kinh nghiệm cả đời, sự tập trung cũng hao tâm tổn sức không kém gì dùng toàn bộ công lực giao đấu với người khác.

Lôi Tồn là từ trên nóc nhà đi xuống, bên ngoài trời đang mưa, nhưng trên người lao lại không hề có vết ướt nào.

Lúc này Dịch Phi Kinh lại hỏi một câu:

- Ước hẹn ba ngày sau, Tổng đường chủ dự định thế nào?

Y rất ít khi hỏi.

Đối với Lôi Tồn, y biết mình nên đáp nhiều, không nên hỏi nhiều, trừ khi vấn đề đó nhất định phải nói ra.

Thật ra trong suy nghĩ Lôi Tồn, thông thường vấn đề của Dịch Phi Kinh cũng có phân lượng như đáp án của y:

- Nếu thời gian đã có lợi với chúng ta, sao không cố gắng kéo dài thời gian?

Dịch Phi Kinh khẽ thở dài.

Lôi Tồn lập tức phát giác, cho nên lão hỏi:

- Người lo lắng sao?

Dịch Phi Kinh gật đầu.

Lôi Tồn lại hỏi:

- Người lo lắng điều gì?

Dịch Phi Kinh nói:

- Hắn đã muốn đánh nhanh thắng nhanh, vậy thì sẽ không cho chúng ta có cơ hội kéo dài, hơn nữa...

Lôi Tồn hỏi:

- Hơn nữa cái gì?

Dịch Phi Kinh chợt thay đổi giọng điệu, hỏi:

- Tổng đường chủ có chú ý đến hai người trẻ tuổi kia không?

Lôi Tồn cũng nhin không được thở dài:

- Lúc này lại xuất hiện hai người như vậy, đúng là không ngờ tới.

Dịch Phi Kinh hỏi:

- Tổng đường chủ biết hai người này là ai chẳng?

Lôi Tồn nói:

- Ta đang đợi người nói cho ta biết.

Địch Phi Kinh nói:

- Ta chỉ biết là bọn họ đến kinh thành chưa tới nửa năm, một người họ Bạch, còn một người họ Vương, cũng có chút bản lĩnh. Ta vốn cho rằng chỉ cần bọn họ chịu đựng thêm vài tháng, không xuất đầu lộ diện thì sẽ rời khỏi kinh thành, không ngờ...

Lục Phân Bán đường biết có hai người này, nhưng vốn không hề để bọn họ vào mắt. Địch Phi Kinh chỉ dặn dò thủ hạ không được quấy nhiễu hai thanh niên dường như “lai lịch không rõ, thân mang tuyệt kỹ” này, bởi vì hẳn biết, ngoại trừ kẻ địch thật sự thì không cần thiết mọi chuyện đều phải ra tay. Có một số người, chỉ cần người không để ý đến hẳn, qua một thời gian hẳn sẽ tự mai danh ẩn tích, vốn không đáng phải ra tay. Đây là cách làm sáng suốt mà không uổng phí khí lực.

Lôi Tồn nói:

- Không ngờ lúc bọn họ ra mắt lại đi chung với Tô công tử, phá vòng vây ở phố Khổ Thủy, còn xông vào Phá Bản môn.

Khi lão đề cập đến Tô Mộng Châm đều gọi là “Tô công tử”. Bất kể có “người ngoài” ở đây hay không, lão vẫn khách khí, lễ độ, cẩn thận từng li từng tí như vậy.

Vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ vì muốn giữ lại một đường lui, để phòng chuyện lỡ may, không xung đột với phe phái Tô Mộng Châm đến mức không thể cứu vãn được?

Đương nhiên không ai dám hỏi lão điều này, nhưng mọi người đều biết Tô Mộng Châm ở trước mặt hay sau lưng đều gọi tên Lôi Tồn, hoàn toàn khác biệt so với Lôi Tồn gọi Tô Mộng Châm là “Tô công tử”.

Địch Phi Kinh nói:

- Xem ra chúng ta đúng là hơi coi thường hai người không có danh tiếng này.

Lôi Tồn nói:

- Bất cứ người nổi danh nào cũng đều bắt đầu từ một kẻ vô danh.

Địch Phi Kinh nói:

- Từ sau chiến dịch hôm nay, hai người vô danh này đã có thể danh chấn kinh sư.

Lôi Tồn chậm rãi vươn tay trái từ trong tay áo ra.

Tay của lão rất gầy, rất khô ráp.

Điều kinh người là tay của lão chỉ còn lại ngón giữa và ngón cái, trên ngón cái còn mang một chiếc nhẫn phi thúy xinh đẹp.

Ngón trỏ, ngón áp út và ngón út của lão giống như bị vật sắc cắt đứt, hơn nữa vết thương đã lâu năm, không thể xóa nhòa...

Có thể thấy được trận chiến lúc đó chấn động lòng người thế nào.

Cao thủ trên giang hồ vốn dựng nên từ trong vô số trận chiến, ngay cả Lôi Tồn cũng không ngoại lệ.

Địch Phi Kinh biết Lôi Tồn vươn cánh tay này ra là đại biểu cho “Quyết sát lệnh”. Khi Lôi Tồn vươn cánh tay phải hoàn hảo là tỏ ý muốn kết giao

bằng hữu, còn khi vươn cánh tay trái đầy vết thương ra chính là chuẩn bị tiêu diệt kẻ địch. Cho nên y lập tức nói:

- Hai người kia mặc dù đi cùng với Tô Mộng Chấm, nhưng không nhất định là người của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cánh tay của Lôi Tồn dừng lại giữa không trung, hỏi:

- Ý của ngươi là sao?

Địch Phi Kinh nói:

- Bọn họ có thể là trợ thủ tốt của Tô Mộng Chấm, cũng có thể là mối họa lớn trong lòng hắn.

Y không như Lôi Tồn gọi Tô Mộng Chấm là “Tô công tử”, nhưng cũng không giống Lôi Cồn mắng Tô Mộng Chấm là tên quỷ bệnh lao.

Rốt cuộc y không muốn gọi Tô Mộng Chấm là “Tô công tử”, hay là y ngại hai bên đối địch, không tiện xưng hô như vậy?

Đôi khi Lôi Tồn cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng lại không có đáp án.

Bởi vì chỉ có Địch Phi Kinh hiểu rõ người khác, rất khó để người khác hiểu rõ y.

Lôi Tồn chậm rãi rút tay vào trong tay áo, ánh mắt lại có ý cười:

- Bọn họ có thể là kẻ địch, cũng có thể là bằng hữu của chúng ta.

Địch Phi Kinh nói:

- Bằng hữu và kẻ địch vốn chỉ cách nhau một lần ranh. Bọn họ gặp Tô Mộng Chấm trước, chúng ta cũng có thể tìm bọn họ.

Lôi Tồn bỗng nhiên đổi chủ đề:

- Sao vừa rồi ngươi không đề cập đến chuyện hôn sự?

- Tô Mộng Chấm trước tiên bị tập kích ở phố Khố Thủy, sau đó lại xông vào Phá Bản môn giết địch. Khí thế của hãn đang mạnh, đội ngũ Vô Phát Vô Thiên của Mạc Bắc Thần và Bát Bì Phong của Đao Nam Thần cũng đều có mặt, xem như đã có bảy phần thắng lợi.

Địch Phi Kinh nói:

- Lúc này đề cập đến chuyện hôn nhân, e rằng ngược lại sẽ khiến cho hãn xem thường. Hãn là đến để đàm phán.

Lôi Tồn cười nói:

- Tốt lắm. Chúng ta là thân gia hay là oan gia, tất cả đều phải xem thái độ của hãn rồi.

Trên mặt Địch Phi Kinh cũng hiện vẻ tươi cười:

- Nếu như khí thế của Tô Mộng Chấm không mạnh như hôm nay, bàn đến việc hôn nhân này chắc hãn sẽ ước gì có thể dập đầu xuống đất.

Câu này nghe có vẻ rất xuôi tai. Lôi Tồn thoải mái cười lớn. Địch Phi Kinh cũng cười, trừ khi là một người vừa từ thang lầu đi lên, mới có thể chú ý đến trong mắt của y thoáng hiện vẻ ưu tư.

Trên bậc thang thật sự đã xuất hiện một người.

Đó là Lôi Hận.

Lôi Hận nói:

- Hình bộ Chu đại nhân cầu kiến Tổng đường chủ.

Lôi Tồn nhìn Địch Phi Kinh một cái.

Ánh mắt Địch Phi Kinh sáng như nước mùa thu, không hề có chút lo lắng nào. Lôi Tồn liền nói:

- Hãy mời lên.

Lôi Hận tuân lệnh xuống lầu. Địch Phi Kinh cười nói:

- Tin tức của bộ Hình đúng là không chậm.

Lôi Tồn cười nói:

- Chu Nguyệt Minh trước giờ đều xuất hiện đúng lúc, lúc nên đến thì đến, lúc nên đi thì đi.

Địch Phi Kinh cũng cười nói:

- Khó trách gần đây hắc lại thăng chức nhanh như vậy.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Chu Nguyệt Minh đã lên lầu.

Chu Nguyệt Minh có vóc người béo mập, nhàn nhã ung dung, ôn hòa thân thiết, vẻ mặt tươi cười, thoạt nhìn chẳng những không giống người khôn khéo quyết đoán mà lại giống một kẻ ăn không ngồi rồi.

Hắn đương nhiên không đến một mình.

Với địa vị của hắn tại bộ Hình, khi ra ngoài dẫn theo hai ba trăm tùy tùng cũng không tính là phô trương, nhưng lần này hắn chỉ dẫn theo ba người.

Một người trung niên có làn da ngăm đen, hai tay giống như đang cầm binh khí.

Thật ra người nọ vốn chỉ có hai tay không.

Không ai dám mang bất cứ binh khí hoặc ám khí nào đến gặp Lôi Tồn.

Có điều hai cánh tay của người nọ lại không giống như tay mà giống như một đôi binh khí, một đôi binh khí có thể trong nháy mắt xé người thành mảnh vụn.

Một lão nhân khác mày râu bạc trắng, ánh mắt khép hờ, nhưng khi lão di chuyển râu ria và lông mày lại như đúc bằng sắt, không hề dao động.

Ngoài ra còn có một chàng trai trẻ tuổi, dáng vẻ hơi rụt rè, gần như đứng dán vào cánh tay của Chu Nguyệt Minh.

Hắn giống như thích đứng dưới bóng của người khác. Người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng hắn là một “kỹ nam” hơn là một tùy tùng.

Chu Nguyệt Minh vừa thấy Lôi Tồn và Dịch Phi Kinh, lập tức cao hứng vỗ tay thi lễ:

- Lôi tổng đường chủ, Dịch lão đại, gần đây có phát tài không?

Nghe giọng điệu của hắn giống như một gã thương nhân hơn là quan lại trong bộ Hình.

Lôi Tồn cười nói:

- Chu đại nhân, đã lâu không gặp. Trong thành càng ngày càng không dễ kiếm ăn, nhưng nhờ phúc của ngài nên vẫn cầm cự được.

Nói xong lão liền đứng dậy nhường chỗ.

Chu Nguyệt Minh mặt mày hớn hở nói:

- Ta nào có phúc khí đó, đều nhờ hoàng thượng thánh minh nên chúng ta mới được hưởng chút hồng phúc mà thôi. Tóm lại là dĩ hòa vi quý, hòa khí phát tài, Tổng đường chủ thấy có đúng không?

Lôi Tồn trầm nghĩ “quả nhiên đã bắt đầu”, ngoài miệng lại đáp:

- Lão phu chỉ biết đại nhân chẳng những đắc ý tại bộ Hình mà việc làm ăn cũng rất phát đạt, những lời vàng ngọc của Chu đại nhân đều là kinh nghiệm quý báu, khiến người nghe được không ít lợi.

Chu Nguyệt Minh mặt mày khựng lại, cười hì hì nói:

- Thật ra việc làm ăn trước giờ đều nhờ Tổng đường chủ chiếu cố, hạ quan mới có thể thuận lợi như vậy.

Lôi Tồn khẽ cười nói:

- Chu đại nhân quá lời rồi, bằng hữu chiếu cố lẫn nhau là chuyện đương nhiên thôi.

Địch Phi Kinh đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Chu đại nhân làm sao biết chúng ta đang ở Tam Hợp lâu này? Hay là vừa lúc có nhã hứng cũng đến nơi này nghỉ ngơi thư giãn?

Chu Nguyệt Minh chỉnh lại sắc mặt, trầm giọng nói:

- Ta nói thật, Tổng đường chủ và Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường cùng với đường gia của Kim Phong Tế Vũ lâu hôm nay gặp mặt đàm phán ở đây, chuyện lớn như vậy chẳng những đã truyền khắp kinh thành, người người sôi nổi bàn luận, mà các quan lớn trong triều cũng đã chú ý đến, ngay cả chúa thượng... hà hà, cũng có nghe phong phanh rồi.

Lôi Tồn mỉm cười nói:

- Chuyện nhỏ như vậy cũng khiến quan gia phải hao tâm tổn trí, thật là hổ thẹn.

Chu Nguyệt Minh tiến lên trước, cười nói:

- Hai vị cũng biết ta thân tại Hình bộ, có rất nhiều chuyện không thể không trình bày với cấp trên một chút. Đúng rồi, không biết đàm phán tại Tam Hợp lâu thắng bại như thế nào?

Lôi Tồn và Địch Phi Kinh liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều cười. Bọn họ đều đoán không sai, thắng bại của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ là chuyện mà cả thành đều quan tâm, Chu Nguyệt Minh này là mượn việc công để đến thăm dò hư thực.

Nói đi thì cũng phải nói lại, Chu Nguyệt Minh cũng xem như là một trong những người ủng hộ Lục Phân Bán đường có thể lực nhất. Nguyên nhân là nếu Lục Phân Bán đường không hỗ trợ Chu Nguyệt Minh, việc phá án của hắn tại bộ Hình sẽ không thuận lợi như vậy, hơn nữa cho dù có quyền cũng chưa chắc đã có tiền.

Một người đã có quyền, tự nhiên sẽ thích có tiền. Nếu có cả tiền và quyền, vậy thì sẽ muốn cầu danh. Nếu cả danh cũng có, vậy thì sẽ muốn những thứ như trường sinh bất lão. Nói tóm lại, dục vọng của con người vốn không bao giờ hoàn toàn thỏa mãn được.

Lôi Tồn và Địch Phi Kinh đều không trả lời, nhưng lại tươi cười, dáng vẻ rất đặc ý.

Chu Nguyệt Minh hơi sốt ruột, ít nhất đã có ba thượng cấp bảo hắn tới đây hỏi cho rõ ràng, hắn không thể trở về không công:

- Hai vị! Chúng ta là bạn bè lâu năm, rốt cuộc hai bang các người ai chiếm được thượng phong? Ai thắng ai thua?

Địch Phi Kinh cười nói:

- Ngài không thấy chúng ta đang cười sao?

Lôi Tồn nói tiếp:

- Sao ngài không đi hỏi Tô công tử?

Chu Nguyệt Minh biết đã sớm có người đi hỏi Tô Mộng Chấm, có điều bên phía hần lại không nắm được nội dung chính.

Nhưng cũng có thu hoạch.

Mặc dù không biết rõ nội dung đàm phán giữa Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn, nhưng sau đó lại thấy Lôi Tồn và Địch Phi Kinh cười rất tươi.

Một người có thể cười, chắc hẳn phải có điều đặc ý.

Nhìn nét cười trên mặt Lôi Tồn, quả thật giống như một con cáo vừa tìm được một con gà nhỏ.

Cho nên Chu Nguyệt Minh bẩm báo với cấp trên:

- Xem ra là người của Lục Phân Bán đường chiếm được thượng phong.

- Vì sao?

Cấp trên hỏi.

- Bởi vì Lôi Tồn và Địch Phi Kinh đều cười rất đặc ý.

Cấp trên của hần mặc dù cảm thấy hoài nghi, nhưng cũng chỉ đành chấp nhận cái “suy đoán” này.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Huỳnh Đệ

Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vừa xuống khỏi Tam Hợp lâu, lập tức có người gọi:

- Tô công tử!

Sau đó lại hỏi:

- Ngài và Lục Phân Bán đường đàm phán lần này, kết quả thế nào?

Người nói chuyện ngồi trong xe ngựa.

Chiếc xe ngựa này vô cùng xa hoa, có ba người cầm cương, đều mặc áo gấm thêu hoa, vẻ mặt trang nghiêm. Thoạt nhìn nếu nói bọn họ là quan lớn trong triều, chấp sự trong cung, nhất định sẽ không có ai nghi ngờ.

Nhưng hiện giờ bọn họ chỉ là đánh xe.

Bên ngoài xe còn có tám thị vệ mang đao đứng im như tượng đất. Bạch Sầu Phi vừa nhìn, liền nhận ra trong đó ít nhất có hai người là danh gia đao pháp hiện thời, ba người khác là chương môn của nhất đại đao phái, trong đó một người là Bành Tiêm, truyền nhân đời này của “Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao” Bành môn Bành Thiên Bá; còn có chương môn nhân đời thứ bảy của “Kinh Hồn đao” là Tập Luyện Thiên, cùng với người thừa kế của “Tương Kiến Bảo đao” là Mạnh Không Không.

“Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao” luôn không truyền ra ngoài, đao pháp nổi danh tàn độc. Trong đao pháp có sáu mươi bốn chiêu chuyên tấn công dưới thân, cho nên đệ tử của Ngũ Hồ Bành môn dù bị đánh ngã xuống đất cũng không thể xem thường.

Ngũ Hồ Bành môn cũng giống như Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường, Đao Bính hội, Thanh Đế môn và Phi Ngư sơn trang, môn hộ nghiêm ngặt, quyền khuynh một phương. Có người nói, làm chương môn của mấy môn phái này so với làm hoàng đế còn oai phong hơn. Chương môn đời này của Ngũ Hồ Bành môn là Bành Tiêm, trước hai mươi lăm tuổi đao pháp đã danh lừng thiên hạ, nhưng sau ba mươi lăm tuổi lại dứt khoát rời khỏi Bành môn, làm thị vệ bên cạnh người khác.

“Kinh Hồn đao” Tập Luyện Thiên càn là danh gia vọng tộc, cuộc sống xa hoa. Kinh Hồn đao vốn là do Tập gia sáng tạo ra, các đời đều có cao thủ xuất hiện. Tập Luyện Thiên càn có thiên phú, đã đem “Kinh Hồn đao” biến hóa thành “Kinh Mộng đao”, phá cái cũ lập nên cái mới, đúng là hậu sinh khả úy. Nhưng hiện giờ y cũng chỉ là hộ pháp của người trong xe.

“Tương Kiến Bảo đao” do nhà họ Mạnh sáng lập nên, năm xưa trong chiến dịch đối kháng với Quyền Lực bang và Chu Đại Thiên Vương từng lập được đại công, truyền đến đời Mạnh Không Không thanh danh không hề giảm, hơn nữa luôn cho mình là chính đạo, cũng lấy chính đạo làm tiêu chí. Nhưng vị Mạnh công tử này hiện giờ cũng chỉ là hộ pháp của người trong xe.

Người trong xe là ai?

Bạch Sầu Phi trước giờ vốn ung dung bình tĩnh, nhưng hiện giờ cũng nhin không được nhìn chăm chú.

Người trong xe vừa dứt lời, liền có hai người áo trắng cẩn thận giúp y vén màn xe mềm mại hoa lệ lên.

Vương Tiểu Thạch không có kiến thức rộng rãi như Bạch Sầu Phi, nhưng vừa nhìn thấy bàn tay của hai người vén rèm kia, trong lòng thầm kinh hãi.

Bởi vì trong hai bàn tay đó, có một bàn tay rắn chắc thô ráp, ngón cái to dày, bốn ngón còn lại gần như héo rút vào trong bàn tay, cả bàn tay giống như một khối chùy sắt; bàn tay còn lại mềm như không xương, năm ngón tay thon dài trông như cành liễu, đầu ngón tay nhỏ giống như cây thăm bằng trúc, không hề để lại một chút móng tay thừa nào.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn liền nhận ra, bàn tay rắn chắc như chùy sắt kia ít nhất phải có sáu mươi năm công lực “Vô Chỉ chương”, còn bàn tay mềm như bông vải kia ít nhất cũng có ba mươi năm nhu công của “Tổ Tâm chỉ” và âm kinh của “Lạc Phượng thảo”.

“Lạc Phượng thảo” là tuyệt nghệ của Cửu U Thần Quân, “Tổ Tâm chỉ” lại là một loại chỉ pháp hoàn toàn khác. Hai môn chỉ công này vốn không thể cùng luyện. Có thể đồng thời luyện hơn nữa còn đại thành chỉ có một người, đó là “Lan Hoa Thủ” Trương Liệt Tâm.

Nếu người này là Trương Liệt Tâm, người còn lại dĩ nhiên là “Vô Chỉ chương” Trương Thiết Thụ.

Hai người này cộng lại có một danh hiệu: “Thiết Thụ Khai Hoa”.

“Thiết Thụ Khai Hoa” (cây vạn tuế ra hoa) bình thường là dấu hiệu may mắn. Nhưng đối với Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ thì không phải là ý nghĩa này.

Ý nghĩa của “khai hoa” là giống như thủy tinh vỡ vụn. Phàm là chỉ chương của hai người bọn họ lướt qua, bất kể là đầu hay ngực đều sẽ “nở hoa”.

Ngay cả tông sư Lưu Tông Mục năm đó khổ luyện “Thiết Sa chương”, hai tay cũng bị bọn họ làm “nở hoa”.

“Khai hoa” còn có một ý tứ khác, đó là những chuyện mà người khác làm không được, trên tay của bọn họ vẫn có thể thuận lợi thành công, giống như “thiết thụ khai hoa” phúc từ trời xuống, thuận buồm xuôi gió.

Hai loại chỉ chương độc môn này đều cần mấy chục năm công lực mới có thể thành công, hơn nữa người luyện còn phải hi sinh rất lớn. Tuổi tác của hai huynh đệ họ Trương cộng lại còn chưa đến sáu mươi, theo lý ngay cả một môn “Vô Chỉ chương” hóa hầu cũng không đủ được.

Vì vậy có rất ít người luyện “Vô Chỉ chương”, bởi vì dù có luyện thành cũng đã đến tuổi gần đất xa trời, tinh lực không còn, khó có thành tựu. Về phần “Tổ Tâm chỉ” và “Lạc Phượng trảo” một chính một tà, là hai môn chỉ công hoàn toàn khác biệt, vốn không ai có thể đồng thời luyện thành.

Thế nhưng “Thiết Thụ Khai Hoa” lại là ngoại lệ.

Có điều hai kẻ ngoại lệ này lại chỉ giúp người ta vén rèm.

Người trong xe là ai?

Vương Tiểu Thạch trước giờ vốn hiếu kỳ, hiện tại chẳng những hiếu kỳ mà còn cảm thấy rất hứng thú.

Chiếc rèm mềm mại hoa mỹ được vén lên. Ba người cầm cương, tám người thị vệ, hai người vén rèm trên mặt đều hiện lên vẻ cung kính.

Người trong xe ló đầu ra, sau đó mới xuống xe.

Thân phận của người này hiển nhiên là vô cùng tôn quý, nhưng đối với Tô Mộng Châm lại không dám thất lễ chút nào.

Người dáng vẻ rất anh tuấn, mày rậm mắt tinh, mặt như quan ngọc, nhưng quần áo lại rất tùy tiện, trong thần thái có một loại khí chất quý phái.

Tô Mộng Chấm dừng bước, trước giờ y vốn ít khi cười, lúc này bỗng nhiên lại cười rất chân thành, chấp tay nói:

- Tiểu hầu gia!

Tiểu hầu gia giống như đang nhìn sắc mặt y:

- Xem ra các người không hề động thủ.

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Chúng ta chỉ dùng tài hùng biện. Trừ khi bắt buộc, nếu có thể nhận nhịn thì tuyệt đối sẽ không ra tay.

Tiểu hầu gia nói:

- Ngài nói như vậy thì ta an tâm rồi.

Tô Mộng Chấm nói:

- Chúng ta đương nhiên cũng không muốn tiểu hầu gia khó xử.

Tiểu hầu gia cười khố nói:

- Công tử và Lôi đường chủ danh chấn thiên hạ, trời cũng nghe tên, cộng thêm tính mạng của mấy vạn người, một khi động thủ chỉ sợ ta cũng đảm đương không nổi.

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Tiểu hầu gia phen này đã khố tâm, chúng ta quyết sẽ không phụ lòng.

Tiểu hầu gia cũng cười nói:

- Có những lời này của ngài thì ta không cần lo lắng nữa rồi.

Sau đó lại lãnh đạm hỏi:

- Đàm phán ra sao rồi?

Tô Mộng Châm cười nói:

- Rất tốt.

Ánh mắt Tiểu hầu gia hơi nghi ngờ, hỏi lại:

- Rất tốt sao?

Tô Mộng Châm nói:

- Quả thật rất tốt.

Tiểu hầu gia nghi hoặc nhìn một lúc, chợt cười ha hả nói:

- Nội dung đàm phán xem ra là cơ mật của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường rồi.

Tô Mộng Châm mỉm cười nói:

- Đợi đến khi có thể công khai, tiểu hầu gia nhất định sẽ là người biết đầu tiên.

Tiểu hầu gia khẽ vuốt râu, mắt hiện ý cười:

- Rất tốt, rất tốt.

Ánh mắt của y chuyển sang Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch:

- Hai vị này là đại tướng của Kim Phong Tế Vũ lâu sao?

Tô Mộng Châm nói:

- Bọn họ không là thủ hạ của ta.

Tiểu hầu gia nướng mày, cười nói:

- Ồ? Bọn họ là bằng hữu của ngài sao?

Tô Mộng Châm cười nói:

- Cũng không phải.

Y ngừng lại một chút, nói từng chữ:

- Bọn họ là huynh đệ của ta.

Câu này vừa nói ra, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều giật mình.

Không phải thủ hạ, cũng không phải là bằng hữu.

Là huynh đệ.

Hai chữ “huynh đệ”, đối với những hán tử nhiệt huyết trên giang hồ có bao nhiêu dụ hoặc, có bao nhiêu ma lực, có bao nhiêu khiến lòng người lay động.

“Huynh đệ”, có bao nhiêu người hồ thẹn với hai chữ này, bao nhiêu người vì hai chữ này mà không màng sống chết; bao nhiêu người dù có vô số huynh đệ, nhưng lại không có một huynh đệ chân chính nào; bao nhiêu người mặc dù không có một huynh đệ ruột thịt nào, nhưng lại có vô số huynh đệ trong thiên hạ; bao nhiêu người xưng huynh gọi đệ, nhưng lại làm chuyện trái đạo nghĩa huynh đệ; bao nhiêu người không huynh không đệ nhưng khắp nơi đều là huynh đệ.

Huynh đệ.

Có phải là họa phúc có nhau, đồng cam cộng khổ mới xem như huynh đệ.?

Có phải là tay nắm tay, vai kề vai, nhiệt huyết khơi dậy nhiệt huyết, tâm linh đối chiếu tâm linh, mới có thể xem như huynh đệ, cúi đầu và ngẩng đầu đều không thẹn?

Tiểu hầu gia dường như hơi sững sốt, nói ngay:

- Thật đáng mừng! Tô công tử tung hoành thiên hạ, hùng bá võ lâm, nhưng lại cô độc một mình. Hiện tại hôn sự của ngài đã gần kề, lại có thêm hai vị huynh đệ kết nghĩa này, ngay cả ta cũng có phần hâm mộ.

Dứt lời liền giống như than thở.

Tô Mộng Chấm nói:

- Tiểu hầu gia quá lời rồi. “Thần Thương Huyết Kiếm” tiểu hầu gia trong kinh thành, đám dân dã quê mùa chúng tôi làm sao với tới được.

Tiểu hầu gia cười nói:

- Chúng ta đừng nói chuyện khách khí nữa. Nhìn thần thái của công tử, ta trở về bẩm báo với tướng gia, cũng xem như đã có trình bày.

Tô Mộng Chấm nói:

- Vậy phải làm phiền tiểu hầu gia rồi.

Tiểu hầu gia cười nói:

- Tô công tử, chỉ mong không lâu nữa ngài sẽ có thêm vài phân đường, trong kinh thành cũng có thể yên ổn được mấy phần.

Dứt lời y liền trở vào trong xe. Xe ngựa lăn bánh, vẫn là ba người cầm dây cương, hai người canh giữ trước rèm, tám người đứng tại chung quanh, biến mất tại nơi đầu phố.

Từ khi Tô Mộng Châm bước vào “chợ”, ngoại trừ chiếc xe ngựa này của tiểu hầu gia thì không có một kẻ vô sự nào được phép tiến vào.

Đương nhiên Chu Nguyệt Minh là ngoại lệ, hẳn không phải kẻ vô sự.

Hắn cũng giống như tiểu hầu gia, tới để thám thính kết quả cuộc gặp mặt giữa hai người đứng đầu Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường.

Bọn họ đã thu được tin tức gì?

- Người đoán xem tiểu hầu gia sẽ trả lời tướng gia như thế nào?

Tô Mộng Châm nói với Mạc Bắc Thần bên cạnh:

- Mọi người đều muốn biết Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường ai thắng ai thua. Bên nào có thể nắm được sáu phần thì sẽ đoạt được tiên cơ. Đáng tiếc là ta thấy ngay cả Lôi Tồn và ta đều không biết được đáp án này. Chúng ta chỉ biết là có rất nhiều người quan tâm đến chúng ta, nhưng thật ra chỉ ước gì chúng ta đấu với nhau lưỡng bại câu thương.

Đôi mắt của Mạc Bắc Thần giống như bị người ta đánh cho sưng vù, lại giống như thừa thịt quá nhiều, khó khăn lắm mới mở được mí mắt lên:

- Công tử vẫn luôn cười.

Giọng nói của y rất bình thản, thậm chí gần như không có âm điệu gì:

- Sau khi đàm phán, chỉ cần vẫn cười thì sẽ giống như là người thắng. Còn về phần nội dung cuộc đàm phán thế nào, không ai có thể đoán được.

- Có đôi khi nụ cười còn hữu dụng hơn nắm đấm.

Tô Mộng Chấm nói:

- Ta nghĩ người của bộ Hình và bộ Lại phải Chu đại nhân đến, Lôi Tôn cũng nhất định đang cười.

Bạch Sầu Phi đột nhiên hỏi:

- Ta có thể hỏi người ba vấn đề không?

Tô Mộng Chấm nói:

- Người cứ nói!

Bọn họ vừa bước đi vừa nói chuyện với nhau. Mạc Bắc Thần trên đường cũng rút đi trận thế và mai phục.

Bạch Sầu Phi nói:

- Thứ nhất, người vừa rồi có phải được xưng là “trở tay làm mây, lật tay làm mưa” trong kinh thành, đệ nhất tâm phúc của tướng gia, “Thần Thông hầu” Phương Ứng Khán?

Tô Mộng Chấm đáp:

- Người có thể khi đi tuần mang theo “Bát Đại Dao Vương” hộ pháp, có “Thiết Thụ Khai Hoa, Chỉ Chưởng Song Tuyệt” vén rèm, ba cao thủ về cưỡi ngựa của Khiết Đan, Mông Cổ và Nữ Chân cầm cương, trong thiên hạ ngoại trừ Phương tiểu hầu gia, e rằng có mượn thêm mười mặt trời để đi tìm cũng tìm không ra người thứ hai.

Bạch Sầu Phi gật đầu, lại hỏi:

- Vừa rồi người rõ ràng có thể ra tay với Dịch Phi Kinh, trừ đi một cao thủ của đối phương, tại sao lại không hạ thủ?

- Những lời này của người không thành thật chút nào.

Ánh mắt Tô Mộng Châm lạnh lùng quét qua:

- Người đã biết rõ đáp án, cần gì phải hỏi ta.

- Nói như vậy.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi nói:

- Là vì người đã phát giác trên nóc nhà có một cao thủ ẩn nấp, cho nên mới không ra tay?

- Cũng có lẽ là do ta vốn không muốn giết Dịch Phi Kinh.

Tô Mộng Châm nói:

- Hình như người đã hỏi ba vấn đề.

- Vấn đề nào người cũng nói tránh đi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có cái thì người lại không trả lời.

- Hỏi là chuyện của người.

Tô Mộng Châm nói:

- Còn có chịu trả lời hay không đó là chuyện của ta.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên nói:

- Ta chỉ có một vấn đề.

Phía trước có mấy chiếc xe ngựa đang đợi bên cạnh đường lớn.

Tô Mộng Chấm đi chậm lại, nghiêng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch lớn tiếng hỏi:

- Người... người vừa rồi nói với tiểu hầu gia... chúng ta là huynh đệ đúng không?

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Người là người điếc sao? Đây cũng xem như là vấn đề à?

Vương Tiểu Thạch ngẩn người, nói:

- Nhưng mà chúng ta chỉ quen biết có nửa ngày.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nhưng chúng ta đã cùng trải qua sống chết.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người có biết chúng ta là ai không?

Tô Mộng Chấm lạnh lùng nói:

- Ta không quan tâm các người là ai.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngay cả chúng ta là ai người cũng không biết, làm sao cùng chúng ta kết nghĩa?

Tô Mộng Chấm khinh thường nói:

- Ai quy định trước khi kết bái phải đối chiếu gia thế, gia phả, lục thân, môn hộ?

Bạch Sầu Phi ngăn người:

- Người...

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Sau người lại muốn kết bái với chúng ta?

Tô Mộng Châm ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Kết bái là kết bái, cần có lý do sao? Chẳng lẽ chúng ta phải làm theo mấy lời nói nhảm như tâm đầu ý hợp, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Rốt cuộc người có mấy người huynh đệ kết nghĩa?

Tô Mộng Châm đáp:

- Hai người.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Bọn họ là ai?

Tô Mộng Châm dùng tay chỉ vào Bạch Sầu Phi:

- Người.

Lại dùng tay chỉ vào Vương Tiểu Thạch:

- Còn có y.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết dâng lên.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, bỗng nhiên nói ra một câu rất lạnh nhạt:

- Ta biết.

Y nhìn chăm chăm vào Tô Mộng Châm, chậm rãi nói:

- Người muốn mời chúng ta vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Châm chợt cười.

Khi bắt đầu cười y cũng đồng thời ho lên.

Y vừa cười vừa ho.

- Bình thường khi mọi người cho rằng mình “biết”, thật ra lại chẳng biết gì cả, những lời này đúng là không sai chút nào.

Tô Mộng Châm nói:

- Các người tự cho mình là ai? Ta muốn dùng phương pháp này để mời các người làm trợ thủ sao? Các người cho rằng vừa vào lâu thì có thể đảm nhận chức vị quan trọng à? Vì sao không nghĩ ngược lại là ta đang cho các người cơ hội? Nhân tài trên thế gian rất nhiều, tại sao ta cứ phải khẳng định “mời” các người?

Y nói một hơi đến đây, liền lạnh lùng nói:

- Nếu các người không cao hứng, bây giờ có thể đi. Cho dù đời này kiếp này không gặp lại, các người vẫn là huynh đệ của ta.

Y ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Cho dù các người không xem ta là huynh đệ, ta cũng không quan tâm.

Vương Tiểu Thạch bỗng dập đầu xuống, gọi một tiếng:

- Đại ca!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đâu Chi Là Thiên Hạ Đệ Nhất

Bạch Sầu Phi chột thở dài một hơi, nói:

- Người làm lão đại sao?

Tô Mộng Chấm liếc qua:

- Người giống như ta, không làm lão đại thì ai làm?

Bạch Sầu Phi chấp tay ngẩng mặt lên trời, thật lâu mới từ từ thở ra một hơi, chậm rãi nói:

- Ta có một câu muốn nói.

Tô Mộng Chấm vẫn liếc nhìn y, nói:

- Nói đi!

Bạch Sầu Phi bỗng nhiên tiến lên phía trước, vươn hai tay ra đặt lên vai Tô Mộng Chấm.

Cánh tay của Sư Vô Quý đang nắm Trảm Mã đao đột nhiên nổi gân xanh. Đôi mắt như sừng húp vô thần của Mạc Bắc Thần cũng chột lóe lên ánh sáng sắc bén như mũi dao.

Đôi tay này chỉ cần đặt lên vai Tô Mộng Chấm, sẽ có ít nhất bảy tám phương pháp có thể khống chế y, có mười bảy mười tám yếu huyết đủ để gây nên vết thương chí mạng.

Huống hồ đây lại là tay của Bạch Sầu Phi.

Tô Mộng Chấm không hề cử động, cả cặp mắt cũng không nháy một lần.

Hay bàn tay của Bạch Sầu Phi đã đặt lên bờ vai Tô Mộng Chấm.

Không có mệnh lệnh của Tô Mộng Chấm, không ai dám tùy tiện ra tay.

Bạch Sầu Phi nhìn chăm chú vào Tô Mộng Chấm, gọi lớn:

- Đại ca!

Tô Mộng Chấm nở nụ cười.

Y nhìn sang Vương Tiểu Thạch, lại nhìn Bạch Sầu Phi, trong mắt đều là ý cười.

Lúc y vừa cười, sự kiêu ngạo đều tiêu tan, giống như băng trên đỉnh núi tan thành sông ngòi, thấm ướt mặt đất.

Y cười hỏi:

- Các đệ biết nụ cười hiện giờ của ta có gì khác so với vừa rồi không?

Vương Tiểu Thạch cười rất đáng yêu, giành nói:

- Vừa rồi là giả, cười giả.

Bạch Sầu Phi cũng cười, nụ cười của y như gió xuân chợt thổi làm xao động nước hồ:

- Bây giờ là thật, cười thật.

Tô Mộng Châm cười lớn nói:

- Đáp đúng rồi.

Ba người đều thoải mái cười lớn. Mạc Bắc Thần tiến lên một bước, híp mắt chúc mừng:

- Chúc mừng lâu chủ, hôm nay vừa ra quân đã thắng, đàm phán đã chiếm được thượng phong, còn kết giao được hai vị huynh đệ tốt.

Tô Mộng Châm cười nói:

- Người đừng ghen tị! Huynh đệ của ta cũng không dễ làm đâu, chuyện đầu tiên mà bọn họ phải làm sẽ rất khó khăn. Hơn nữa người cũng không phải là thủ hạ của ta.

Y nói từng chữ từng câu:

- Người và Lão Dao, A Tiết, Tiểu Quách đều là thần thủ hộ của Kim Phong Tế Vũ lâu. Không có các người bảo vệ, Kim Phong Tế Vũ lâu có lẽ đã sớm sụp đổ, lui tàn rồi.

Trên mặt Mạc Bắc Thần không khỏi hiện lên một loại thần sắc, đó là kích động.

Y rất muốn kìm nén, nhưng lại không kìm được.

Thần sắc kích động này mãnh liệt như bọt sóng đánh vào bờ đá, làm bắn vô số bọt nước trong lòng.

Tô Mộng Châm chợt hỏi:

- Dao Nam Thần sao rồi? Bát Bì Phong của y đã rút lui chưa?

Mạc Bắc Thần sau một lúc mới có thể bình tĩnh trả lời:

- Đã đi rồi. Y muốn điều quân đội về cung trước, chắc phải đến đêm nay trở về bẩm báo với lâu chủ được.

Tô Mộng Châm gật đầu, lại quay sang Sư Vô Quý:

- Người có biết người là gì của ta không?

Sư Vô Quý không chút nghĩ ngợi, lập tức đáp:

- Ta là tử sĩ của công tử. Công tử muốn ta chết, ta sẽ lập tức chết ngay.

- Người sai rồi.

Tô Mộng Châm nghiêm mặt nói:

- Nếu một người thật sự đối xử tốt với người khác, sẽ không hi vọng người đó chết vì mình. Người phải nhớ kỹ lời này của ta.

Sư Vô Quý nói:

- Nhưng ta nguyện chết vì công tử, chết không oán thán.

- Đó là lòng trung thành của người

Tô Mộng Châm nói:

- Nhưng ta thà rằng người sẽ sống vì ta.

Y dừng một chút rồi nói:

- Người là thân tín của ta, không phải là tử sĩ.

Trong mắt Sư Vô Quý cũng có một loại thần sắc khó diễn tả.

Đó là cảm động, kích động hay cảm kích? Cũng có thể là tất cả.

Tô Mộng Châm khẽ thở dài:

- Đáng tiếc là Ốc Phu Tử, Hoa Vô Thác, Cổ Đồng và Trà Hoa đã chết... Nếu bọn họ vẫn còn, trông thấy hai vị nghĩa đệ ta vừa mới kết giao, nhất định sẽ rất mừng cho ta.

Đôi mắt Sư Vô Quý dường như ngân ngấn nước. Trước giờ y đều biết, những khi Tô công tử nhớ tới đệ tử và thân tín của mình đều tiếc nuối bọn họ không thể đi cùng. Có điều lần này Hoa Vô Thác và Cổ Đồng làm phản bỏ mình, Ốc Phu Tử và Trà Hoa cũng bị ám toán mà chết, chỉ còn lại mình và Dương Vô Tà. Nhưng dù là phản nghịch hay trung thành, Tô Mộng Châm đều nhớ về bọn họ như nhau.

Tướng quân bách chiến thân danh liệt

Trăm trận sa trường giáp sắt tan

Xưa nay chinh chiến bao người sống?

Một trận công thành vạn cốt tàn

Chẳng lẽ muốn tạo dựng chút công danh sự nghiệp trên giang hồ, mong cầu được chút gì đó trong cuộc đời lại phải hi sinh lớn như vậy, mất mát nhiều như vậy?

Chẳng lẽ người đứng trên đỉnh cao đều không thể quay mặt lại? Người trải qua gian nan vất vả cũng không dám ngoảnh đầu?

Bạch Sầu Phi cũng không nhịn được cảm thán.

Vì sao y cảm thán?

Có phải vì y cũng có một quá khứ không người biết, một trang sử thương tâm lưu luyến không thôi?

Một người thân mang tuyệt nghệ, nhưng gần ba mươi tuổi vẫn không ai biết sự hiện hữu của y, rốt cuộc y có một quãng đời không tầm thường như thế nào?

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch bỗng thoáng hiện lên vẻ đồng tình và hiểu kỳ khó phát giác ra.

Đương nhiên hắn không dám biểu lộ sự đồng tình của mình.

Bởi vì mấy người cùng đi trên đường ở kinh thành này, chỉ tùy tiện vươn một ngón tay cũng có thể làm nổi lên sóng lớn trên giang hồ, bọn họ sao lại để người khác đồng tình.

Mặc dù có đôi khi bọn họ thật sự cần người đồng tình với mình.

Hán tử trên giang hồ, thà rằng đổ máu chứ không đổ lệ. Mỗi người đều có những chuyện thương tâm trong đời, giống như vết thương nén lại trong tâm khảm. Trong mưa gió náo nức, đêm hoang cô tịch, bọn họ có thể khóc một mình, âm thầm than thở, nhưng tuyệt đối không cầu thế nhân đồng tình.

Người đồng tình với hắn, chính là xem thường hắn.

Một hán tử chân chính sẽ mở lòng hoan nghênh người cùng hắn uống rượu, cùng tiêu diệt kẻ thù, hăng hái cùng người dùng nắm tay nghênh gió mạnh, xuyên qua núi đao biển lửa, nhưng tuyệt đối sẽ không để người đồng tình với hắn.

Chỉ có kẻ yếu mới thích người khác đồng tình.

Sự đồng tình của Vương Tiểu Thạch chỉ là ở trong lòng biết mình nên làm thế nào, biến đồng tình thành sự khích lệ. Còn sự hiếu kỳ của hắn lại là đặc điểm của người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi có ai không hiếu kỳ?

Nhưng hắn biết đem sự hiếu kỳ và đồng tình ẩn sâu trong lòng. Với cái tuổi của hắn, lẽ ra không thể có những cảm nhận mà chỉ có người từng trải mới hiểu được. Hắn là ai? Làm sao tư tưởng của hắn lại trưởng thành hơn nhiều so với cái tuổi mình?

Đang lúc bầu không khí hơi ảm đạm, Tô Mộng Châm bỗng nhiên dừng bước.

Bởi vì bọn họ đã đến một nơi.

Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn, liền nhin không được nói:

- Đó không phải lâu, mà là tháp.

Tô Mộng Châm hơi tán thưởng, hỏi:

- Có biết đây là nơi nào không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Là núi.

Tô Mộng Châm lại hỏi:

- Núi gì?

Vương Tiểu Thạch ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Núi Thiên Tuyền.

Tô Mộng Chấm lại hỏi:

- Trên núi Thiên Tuyền có danh lam thắng cảnh gì?

Lần này Vương Tiểu Thạch trả lời không cần suy nghĩ:

- Đương nhiên là tháp Ngọc Phong nổi tiếng trong thiên hạ, còn có “suối thiên hạ đệ nhất” bên dưới tháp.

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Đây không chỉ là lâu. Kim Phong Tế Vũ lâu muốn khai bang lập nghiệp, không xây ở đây thì xây ở nơi nào?

Vương Tiểu Thạch ngăn người, nói:

- Huynh nói đúng.

Bạch Sầu Phi bỗng nói:

- Đâu chỉ là thiên hạ đệ nhất.

Bạch Sầu Phi vừa nói ra, ánh mắt Tô Mộng Chấm chợt nhấp nháy, dường như khẽ giật mình, nhưng lại lạnh nhạt hỏi:

- Đệ nói vậy là có ý gì?

- Nếu chỉ là thế lực lớn nhất kinh thành, thậm chí là thiên hạ đệ nhất bang trên giang hồ, Kim Phong Tế Vũ lâu đã sớm làm được rồi.

Bạch Sầu Phi khẽ hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Người có nghe qua truyền thuyết về bảo tháp của núi Thiên Tuyền chưa?

- Có.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Tương truyền nơi này là đầm nước, mọi người chỉ có thể canh tác ở nơi cao chung quanh. Mỗi khi hè đến, trong hồ có một cột suối phun cao trăm trượng. Mọi người đều gọi nó là hang nguồn.

Bạch Sầu Phi đưa mắt nhìn non sông gấm vóc, cảnh đẹp bình nguyên chung quanh:

- Nhưng bây giờ đã là thắng cảnh ruộng nương rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nghe nói về sau có một vị quan địa phương quyết tâm lấp kín hang nguồn này. Y sai người gánh đá chuyển đất, mất đến năm năm nhưng vẫn không lấp được. Về sau lại có bảy huynh đệ kết nghĩa đến đây, trong đó người đứng đầu nói: “để chúng ta giải quyết chuyện này”. Y điều động bảy vạn người trong bang, tại trên sườn núi phía bắc của hang nguồn đo đạc kích cỡ, dựa vào thế núi đắp thành một cái bánh bao lớn.

- Đúng. Trong bảy huynh đệ kết nghĩa kia đều nghe theo lời của Lý lão đại. Y đã đề nghị như vậy, mấy vị huynh đệ khác liền hợp mưu hợp sức. Trong đó Đào Nhị dẫn người làm một lò luyện sắt thành nước, sao đó Cung Tam phái người đem nước sắt giới lên trên ngọn núi bánh bao kia; Mạch Tứ tinh thông kỳ môn, có nhiệm vụ đánh giá địa thế và sức nước; Tiền Lục giỏi về quản lý tài sản, vì vậy có trách nhiệm tính toán ngân sách quyền góp cho công trình; Thương Thất thì phụ trách vận chuyển thuốc nổ và công cụ. Bọn họ rèn đúc trong ba tháng, ngày tiếp nối đêm, trời xanh đỏ bùng. Mà người quản lý chung, sắp xếp kế hoạch cho công trình này là Liễu Ngũ

Bạch Sầu Phi nói:

- Liễu Ngũ luôn là trợ thủ tốt của Lý Đại.

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Về sau, chiếc nồi sắt cuối cùng cũng được đúc xong. Bảy huynh đệ lại hợp lực đẩy mạnh, chiếc nồi sắt lớn kia liền kêu lộc cộc lăn xuống dốc núi, không sai lệch lắp kín hang nguồn. Bọn họ lại thừa dịp này xuống nước đặt móng, đem chiếc nồi sắt kia móc chặt vào hang nguồn, nơi này mới có thể trở thành ruộng nương. Gạo nơi này làm ra vừa thơm vừa bóng, vừa dày vừa lớn, nghe nói ngay cả “Phạm Vương” Trương Thán cũng từng nói rằng “gạo Kinh Tây là nhất thiên hạ”.

Tô Mộng Châm nói:

- Nghe thật giống như một thần thoại.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta vốn cũng cho rằng đó là thần thoại, nhưng về sau nghe các tiền bối nói, bảy huynh đệ kia chính là bảy người đã lập nên “Thiên Hạ bang” năm đó. Nếu nói như vậy, e rằng thật sự có chuyện này.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều phương pháp lắp kín hang nguồn như vậy, quả thật có hơi thần thánh hóa.

- Có lẽ là vì hầu như những kỳ tích đều mang theo một chút gì đó thần thánh hóa, lại được người ta khoa trương, đồn nhảm, càng trở nên giống như thần thoại.

Tô Mộng Châm Nói:

- Ngôi chùa cổ Tung Nhạc được xây dựng từ thời Nam Bắc triều, tất cả đều dùng bùn nhão xây nên, vẫn có thể tạo thành những đường cong lưu loát. Đập Mộc lan (1) còn được xây bằng đá cục chưa mài giũa. Thậm chí vào thời Tần đã mở kênh dài tại nơi thấp nhất đường ranh giới giữa Tương thủy và Ly Thủy, nối liền hai lưu vực lớn là Trường giang và Châu giang, thuận tiện cho tàu thuyền và tưới tiêu. Vào thời kỳ chiến quốc đập Đô Giang (2) chia Mân giang ra làm trong và ngoài, khống chế lượng nước tưới tiêu, cho tới nay vẫn có công dụng chống lũ, vận chuyển, dẫn nước và đo đạc. Còn về cầu Giang Đông (3) ở Lục Châu càng khiến cho người ta nhìn mà cảm thán. Chúng ta cũng có những kiến trúc hoành tráng như Vạn Lý trường thành, chùa Huyền Không ở Hằng sơn. Vậy có thứ gì là không tưởng?

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Xem ra thần thoại cũng chỉ là mộng tưởng. Mộng tưởng tiến thêm một bước là lý tưởng. Con người muốn đạt đến lý tưởng, chẳng phải là chuyện không có khả năng.

Ánh mắt của y đảo qua bốn tòa lầu cao tao nhã vây quanh tháp cổ bảy tầng kia:

- Sự thành lập của Kim Phong Tế Vũ lâu, vốn là chuyện không có khả năng.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch lóe sáng như hai ngọn đèn:

- Tốt quá, hiện giờ chúng ta đang ở trong chuyện không có khả năng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều câu chuyện mà người kể còn thiếu một chút.

Wương Tiểu Thạch suy nghĩ một lúc:

- Nhưng gì ta biết đều nói ra cả rồi.

- Đó là vì người chưa từng nghe nói.

Bạch Sầu Phi nói:

- Trong dòng suối bên dưới tháp Ngọc Phong này còn có một tòa tháp khác, chỉ lộ ra mặt nước một nửa, gọi là tháp Trấn Hải.

Vương Tiểu Thạch tặc lưỡi nói:

- Dưới tháp còn có tháp, là tháp trong nước sao?

Bạch Sầu Phi dùng tay chỉ về phía xa nói:

- Nếu từ đây nhìn qua, có thể loáng thoáng nhìn thấy được.

Vương Tiểu Thạch nhìn theo hướng ngón tay y chỉ, quả thật trông thấy một đỉnh tháp màu trắng lớn như măng đá lộ ra trên mặt nước.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người cũng đừng xem thường tòa tháp này. Có người gọi nó là “trấn hải nhĩ thạch”, mỗi khi nước lên thì tháp cũng lên, nước xuống thì tháp cũng xuống. Nghe nói phía dưới có một con kim long thủ hộ đông thành, nước vừa lên thì nó cũng đội tháp bơi lên, nước vừa xuống thì nó cũng kéo tháp xuống theo, vĩnh viễn lấp kín hang nguồn, cho nên dòng nước mới không tràn ngập kinh thành.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Nghe quả thật hay, nhưng đúng là thần thoại.

Bạch Sầu Phi nói:

- Thần thoại này vẫn chưa hết. Nghe nói là sau khi nước trong kinh thành rút đi, chỉ có một lỗ hổng vẫn phun ra suối nước, như châu như ngọc, trong veo ngon miệng, người ta gọi nó là “Thiên Tuyền”. Tiền triều có một vị hoàng đế, ở trong cung không thoải mái nên dọn tới hành cung ở núi Thiên Tuyền. Sau khi y nghe được câu chuyện kim long công tháp trấn thủy kia, lại muốn đào sâu tận gốc, liền kêu ba vạn nhân công trước tiên lấp kín đường nước chảy, sau đó liên tục đào xuống, cuối cùng đào ra được bảy tầng tháp đá. Họ đoán rằng kiến trúc này hẳn là có chín tầng, khi đang muốn sai người đào xuống tiếp, bỗng nhiên tất cả nhân công và người quản lý đều chống lại thánh chỉ, có chết cũng không dám đào. Hoàng đế đích thân đi xem, mới phát hiện tòa tháp này đúng là dùng một tảng đá lớn tạc thành, điêu luyện sắc sảo, con người không thể nào làm được. Mà trên vách của tháp lại phát hiện hai câu thơ: “Thiên tuyền sơn hạ nhất tuyền nhân, tháp lộ nguyên thân thiên hạ phản” *. Vị hoàng đế kia giật mình, không dám xem thường, lập tức sai người lấp đất lại, đưa tháp về tình trạng ban đầu nhằm để bảo vệ giang sơn.

* Dưới núi Thiên Tuyền có một nguồn suối, khi tháp lộ ra cũng là lúc thiên hạ làm phản.

Y nói xong, hai mắt liền nhìn thẳng vào Tô Mộng Chấm, nói:

- Huynh thành lập Kim Phong Tế Vũ lâu trên núi Thiên Tuyền, rốt cuộc là vì suối trong, tháp đá, hay là vì mười bốn chữ dưới tháp kia?

Trên mặt Tô Mộng Chấm không lộ vẻ gì, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Từ sau khi kết nghĩa, khuôn mặt Tô Mộng Chấm đều hiện vẻ tươi cười, nhưng hiện giờ lại bỗng lạnh lùng như trước.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên cũng cảm thấy lạnh.

Bị một ánh mắt như vậy nhìn qua, người nào cũng sẽ cảm thấy như bị ướp lạnh.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên chen vào:

- Kim Phong Tế Vũ lâu không phải xây trong nước. Cũng mặc kệ trong nước có rồng hay tháp, ta thấy lâu các ở bốn phía mới đúng là trọng địa.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Vì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bốn tòa lâu có màu sắc chủ đạo là vàng lục đỏ trắng. Cho dù có kẻ địch xâm phạm, ai có thể phân biệt được tòa lâu nào mới là trụ cột, tòa lâu nào lại là cơ quan cạm bẫy?

Tô Mộ Dung lúc này mới lên tiếng:

- Các đệ đều sai cả rồi. Kim Phong Tế Vũ lâu là ta, ta chính là Kim Phong Tế Vũ lâu. Kim Phong Tế Vũ lâu sống trong lòng ta, sống trong lòng mỗi người của Kim Phong Tế Vũ lâu, không ai có thể hủy diệt được nó. Người bên ngoài chỉ biết nó đã từng làm gì, không ai đoán ra nó sẽ làm những điều gì nữa.

Sau đó y vừa đi lên phía trước vừa nói:

- Trước tiên chúng ta hãy đến Hồng lâu nghỉ ngơi một chút.

Hồng lâu có kiến trúc lộng lẫy, rực rỡ xa hoa, xem ra là nơi để đón khách đãi tiệc. Vậy còn ba tòa lâu khác thì sao?

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ta Bằng Lòng

Khi Bạch Sầu Phi đang suy nghĩ vấn đề này, bỗng phát giác Vương Tiểu Thạch đang ở phía sau lén giật giật tay áo của y.

Y đành phải đi chậm lại một chút.

Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói:

- Vừa rồi người bổ sung mấy điểm trong truyền thuyết mà ta chưa được nghe, ta muốn báo đáp người.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ta xưa nay thích nhất là được người báo đáp. Ta là một kẻ “làm ơn mong báo đáp” điển hình đấy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta là nói nghiêm túc. Người có từng nghe nói, từ xưa đến nay có rất nhiều trung thần dám ở trước triều đình can gián, bọn họ thường không có kết quả tốt đẹp gì.

Bạch Sầu Phi suy nghĩ một chút, chấp tay cười nói:

- Đó là bởi vì trung thần quá thẳng thắn. Không ai thích nghe người khác giáo huấn, đôi khi không tránh khỏi muốn kẻ thích giáo huấn câm

miệng lại. Nhưng nhìn ta giống một kẻ tâm địa thẳng thắn sao?

- Người không giống.

Vương Tiểu Thạch thở dài:

- Trung thần ngoại trừ quá thẳng thắn, còn có thể quá tự cao, cho rằng lý lẽ hùng hồn là tất cả. Nhưng trên thế giới này không một kẻ nào làm chuyện sai lại muốn người khác vạch ra sai lầm của hắn ở trước mặt mọi người. Người tự cho là đúng cũng nên đặt mình vào hoàn cảnh người khác, việc gì mình không muốn thì sao phải gây ra cho người khác? Kẻ nào không nghĩ đến điểm này tự nhiên sẽ khó tránh phải gánh chịu hậu quả do nó gây ra.

Bạch Sầu Phi trầm mặc.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Còn có một câu chuyện. Khi Tào Tháo xuất binh công thành, nhiều lần công không được, hậu phương lại có tin báo bất lợi, ông ta bèn có ý định lui binh. Trong lúc đi qua đi lại khổ công suy nghĩ, ông ta chợt bật thốt lên một câu: “gân gà, gân gà”. Các thủ hạ đều không giải thích được. Có người thông minh nghe xong liền nói: “chúng ta hãy mau thu dọn hành trang, thừa tướng muốn lui binh rồi”. Đồng liêu vội hỏi y sao lại đoán như vậy, người thông minh kia nói: “gân gà ăn vào thì vô vị, còn bỏ đi thì lại tiếc. Thừa tướng đã có ý lui binh, nhưng vẫn do dự chưa dám đặt quân cờ xuống”. Mọi người nghe xong cảm thấy có lý, liền chuẩn bị rút lui. Tào Tháo phát hiện tình hình này, mới đi hỏi thủ hạ. Sau khi nghe xong ông ta liền giật mình, thầm nghĩ sao người thông minh kia lại có thể biết được suy nghĩ trong lòng mình như vậy.

Nói đến đây, Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Người đoán xem Tào Tháo sẽ xử trí người thông minh thế nào?

Bạch Sầu Phi không chớp mắt nói:

- Giết chết.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Người cảm thấy Tào Tháo làm như vậy có tốt không? Có đúng hay không?

Bạch Sầu Phi nói:

- Không tốt, nhưng làm rất đúng. Lúc hai quân giao chiến, chủ soái còn chưa phát lệnh, kẻ thông minh kia lại làm ra vẻ khôn ngoan, ảnh hưởng lòng quân, làm mất đi ý chí chiến đấu, người làm chủ tướng đương nhiên phải giết để thị chúng.

Vương Tiểu Thạch khẽ thở dài nói:

- Đúng vậy. Nếu như một người quá thông minh, lại không nhận được muốn biểu lộ sự thông minh của hẳn, vì vậy dẫn tới họa sát thân, quả thật không đáng chút nào.

Bạch Sầu Phi hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Vương Tiểu Thạch, nói:

- Đó không phải câu chuyện, mà là lịch sử.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thật cũng không chỉ là lịch sử, mà là ngụ ngôn.

Hắn nhìn Bạch Sầu Phi, nói:

- Cái đặc sắc của lịch sử là không lâu sẽ tái diễn một lần, còn diệu dụng của ngụ ngôn chính là châm biếm hành vi của người vượt ra khỏi khuôn mẫu của bọn họ.

- Người không phải đang nói về lịch sử, mà là nói ta.

Bạch Sầu Phi chấp tay nhìn trời, hít sâu một hơi, nói:

- Ta hiểu dụng tâm của người.

Sau đó y lại thận trọng bổ sung một câu:

- Nhưng ta vẫn là chính ta.

Lúc này có một người từ trong Hồng lâu đi đến.

Người này trẻ tuổi anh tuấn, trên trán có một nốt ruồi, cử chỉ lịch sự nho nhã, khéo léo lễ độ, thân hình gầy cao, so với người thường còn cao hơn một đoạn.

Y mỉm cười gật đầu chào Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lại không biết người này.

Người này đem đến hai quyển sách dày, dùng hai tay giao cho Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm nhận lấy, sau đó nhú mào, lật vài tờ mỗi quyển.

Không ai biết y đang xem gì.

Ngoại trừ Tô Mộng Chấm và người kia, không người nào biết vì sao trước khi tiến vào đại sảnh của Hồng lâu, Tô Mộng Chấm lại đứng tại trên thềm đá đọc qua hai quyển sách này.

Chẳng lẽ hành động tiếp theo Tô Mộng Chấm cần phải tham khảo chúng?

Mạc Bắc Thần ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Hai vị! Đây là Dương tổng quản Dương Vô Tà.

Người tuổi trẻ kia chấp tay nói:

- Bạch đại hiệp! Vương thiếu hiệp!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sao các hạ biết ta họ Bạch?

Bạch Sầu Phi cũng nói:

- Sao các hạ biết ta họ Vương?

- Hai vị sao lại đùa với ta như vậy?

Dương Vô Tà nói với Vương Tiểu Thạch:

- Các hạ là Vương thiếu hiệp.

Sau đó lại quay sang Bạch Sầu Phi:

- Y mới đúng là Bạch đại hiệp.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta lại chưa gặp qua các hạ.

Tô Mộng Châm đột nhiên nói:

- Nhưng chúng ta lại có tất cả tư liệu quan trọng về hai người các đệ.

Y đem một quyển sách đã lật sẵn giao cho Dương Vô Tà. Dương Vô Tà lập tức cao giọng đọc:

- Bạch Sầu Phi, hai mươi tám tuổi, cá tính tiêu sái ngạo mạn, thường chấp tay nhìn trời, hành tung vô định, ra tay luôn không để lại người sống, dưới vú trái có một khối bướu lớn khoảng bằng móng tay út...

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Thật sự có người lên nhìn ta tắm rửa sao?

Tô Mộng Châm không để ý đến y. Dương Vô Tà đọc tiếp:

- Từng dùng tên giả là Bạch U Mộng, ca hát tại Tầm Xuân viên ở Lạc Dương; dùng tên giả Bạch Ưng Dương, làm tiêu sư trong Kim Hoa tiêu cục; dùng tên giả Bạch Du Kim, làm nghề viết chữ trong chợ; dùng tên giả Bạch Kim Long, được Hách Liên tướng quân phủ trọng dụng; dùng tên giả Bạch Cao Đường, tại quần hùng luận võ Tam Giang đoạt được ngôi đầu...

Vương Tiểu Thạch nghe xong, trên mặt càng hiện lên vẻ tôn kính. Bạch Sầu Phi dùng nhiều danh hiệu như vậy, đã miêu tả đầy đủ quá khứ lang bạt y, có tài nhưng không gặp thời.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi dần biến đổi. Y hít sâu một hơi, hai tay đặt sau lưng, sau đó lại đặt bên đùi, cuối cùng lại khép vào trong tay áo.

Bởi vì những sự tình đó vốn chỉ một mình y biết. Trong thiên hạ ngoại trừ y, không ai có khả năng biết được.

Thế nhưng đối phương chẳng những biết, hơn nữa còn giống như biết rõ hơn cả y, lại ghi vào trong hồ sơ.

Dương Vô Tà tiếp tục đọc:

- Người này đã từng có hai lần đặc chí vào lúc hai mươi ba và hai mươi sáu tuổi. Lúc hai mươi ba tuổi từng dùng tên giả Bạch Minh, tại chiến dịch đòi Phiên Long liên tục giết mười sáu tên tướng Kim, được trong quân

xưng là “Thiên Ngoại Thần Long”, chỉ huy ba vạn binh mã, uy phong một thời, nhưng không lâu sau đó lại trở thành tội phạm quan trọng bị binh bộ lùng bắt. Ngoài ra vào lúc hai mươi sáu tuổi...

Bạch Sầu Phi khẽ ho, vẻ mặt bắt đầu lúng túng.

- Về sau lại là đối tượng mà phân đường bên ngoài của Lục Phân Bán đường tích cực lôi kéo, gần như trở thành đường chủ của phân đường thứ mười ba. Còn có...

Tô Mộng Châm đột nhiên nói:

- Không bằng hãy đọc lai lịch và điểm đặc biệt võ công của y.

Dương Vô Tà đáp:

- Vâng! Bạch Sầu Phi, sư phụ: không rõ, môn phái: không ghi, cha mẹ: không biết, vợ con: không có, binh khí: không xác định.

Trên mặt Bạch Sầu Phi lại hiện vẻ tươi cười.

Ngay sau đó Dương Vô Tà lại đọc:

- Tuyệt kỹ của y gần giống như “Thất Thần chỉ” của Lôi Quyển trong “Lôi Môn Ngũ Hồ Tướng”, một chi nhánh của Giang Nam Phích Lịch đường năm đó. Có điều Lôi Quyển thì dùng ngón cái, còn Bạch Sầu Phi lại thiện dùng ngón giữa, chỉ pháp của y cũng bất đồng. Có người nói y đã đem kiếm pháp của “Thất đại Danh Kiếm” năm xưa toàn bộ dung nhập vào trong chỉ pháp...

Bạch Sầu Phi bỗng kêu lên:

- Được rồi.

Tô Mộng Châm lạnh lùng gật đầu.

Dương Vô Tà lập tức ngừng đọc.

Bạch Sầu Phi dùng nước bọt liếm môi một chút, mới nói:

- Phần tư liệu này tại Kim Phong Tế Vũ lâu có bao nhiêu người có thể xem được?

Ánh mắt Tô Mộng Châm lạnh lùng giống như có thể đếm rõ vài giọt mồ hôi trên trán y:

- Kể cả ta là ba người.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Tốt. Ta hi vọng sẽ không có người thứ tư biết được.

Tô Mộng Châm nói:

- Được.

Bạch Sầu Phi dường như lúc này mới yên lòng, thở phào một hơi.

Vương Tiểu Thạch tặc lưỡi nói:

- Nhanh thật. Chúng ta vừa mới quen biết trên đường, ở đây đã lục ra tư liệu của y rồi.

Mạc Bắc Thần cười nói:

- Cho nên tại chiến dịch Tam Hợp lâu, người đi Phá Bản môn là ta chứ không phải vị Dương tổng quản này.

Tô Mộng Châm nhìn Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Đệ nói sai rồi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

- Sai rồi?

Tô Mộng Châm nói:

- Không phải là “y”, mà là “các người”. Trong hồ sơ cũng có phần của đệ.

Y ra hiệu một cái. Dương Vô Tà liền đọc:

- Vương Tiểu Thạch, truyền nhân duy nhất của Thiên Y Cư Sĩ. Theo điều tra, Thiên Y Cư Sĩ này rất có thể chính là...

Tô Mộng Châm và Vương Tiểu Thạch đều kêu lên:

- Đoạn này không cần đọc!

Dương Vô Tà liền dừng lại.

Tô Mộng Châm và Vương Tiểu Thạch đều giống như thở phào một hơi.

Tô Mộng Châm lúc này mới nói:

- Đọc tiếp đi!

Ánh mắt Dương Vô Tà lướt qua mấy hàng chữ, mới chậm rãi đọc:

- Binh khí của Vương Tiểu Thạch là kiếm. Chuôi kiếm cong như nửa vầng trăng, hoài nghi chính là kỳ kiếm “Vân Lưu”, cùng tề danh với bảo đao “Hồng Tự” của Tô công tử, ma đao “Bất Ứng” của Lôi Tôn và thần kiếm “Huyết Hà” của Phương Ứng Khán.

Bạch Sầu Phi nhin không được “ồ” một tiếng, nói:

- Hóa ra là kỳ kiếm Văn Lưu, hay cho câu “huyết hà hồng tỵ, bất ứng văn lưu”. (máu đỏ thành sông, không nên lưu lại)

Vương Tiểu Thạch nhún vai nói:

- Giữ lại chân trời giữ lại người, giữ lại năm tháng giữ lại người. Nó chính là “Văn Lưu”, ta chính là người dùng “Văn Lưu”, chỉ xem ai sẽ bị giữ lại thôi.

Dương Vô Tà đợi một lát mới tiếp tục đọc:

- Vương Tiểu Thạch tình cảm phong phú, bảy tuổi bắt đầu yêu đương, đến hai mươi ba tuổi đã thất tình mười lăm lần, mỗi lần đều tự mình đa tình, không tự tổn thương vì tình.

Vương Tiểu Thạch kêu lên:

- Ấy!

Bạch Sầu Phi buồn cười nói:

- Sao vậy?

Vương Tiểu Thạch lúng túng đến độ gãi đầu:

- Thế nào mà cả chuyện này cũng ghi lại trong hồ sơ, đúng là...

Bạch Sầu Phi cười hì hì nói:

- Vậy thì có sao đâu. Người bảy tuổi bắt đầu động tình, đến hai mươi ba tuổi mới chỉ thất tình mười lăm lần, bình quân một năm vẫn chưa đến một lần, tuyệt đối không coi là nhiều.

Vương Tiểu Thạch giậm chân nói:

- Người... chuyện này...

Dương Vô Tà lại đọc tiếp:

- Vương Tiểu Thạch thích kết giao bằng hữu, không phân giàu nghèo, hơn nữa lại thích xen vào chuyện người khác, nhưng khi giao đấu với người không biết võ công lại quyết không thi triển võ nghệ. Có lần bị bảy tên du côn lưu manh đánh cho một trận như tử phải chạy trốn vào đồng hoang, là xảy ra ở...

Vương Tiểu Thạch bỗng quay sang Tô Mộng Chấm nói:

- Cầu xin huynh được không?

Tô Mộng Chấm liếc hẩn một cái, ung dung nói:

- Cầu ta cái gì?

Vương Tiểu Thạch vẻ mặt đau khổ nói:

- Những chuyện này đều là chuyện riêng của ta, huynh làm ơn thương xót bảo y đừng đọc nữa được không?

Tô Mộng Chấm thản nhiên nói:

- Có thể.

Dương Vô Tà lập tức ngừng đọc, vung tay lên, liền có bốn người đi ra, trong đó mỗi hai người nâng một hộp sách dày đi về phía Bạch lâu.

Chẳng lẽ Bạch lâu là trọng địa cất chứa tư liệu, giống như Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự?

Tô Mộng Chấm khẽ cười nói:

- Tổ tư liệu của chúng ta do một tay Dương Vô Tà thành lập. Đối với các đệ, tư liệu thu thập được cũng không tính là nhiều.

Y dường như rất tự hào về “thủ hạ” của mình.

Vương Tiểu Thạch lâm bầm:

- Ta hiểu rồi. Đối với hai kẻ vô danh chúng ta đã ghi chép cẩn thận như thế, vậy đối với đại địch như Lôi Tồn hẳn là tư liệu càng không thể đếm, có thể tưởng tượng được nó tương tận tỉ mĩ thế nào.

Tô Mộng Châm nói:

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

- Lại sai rồi?

Hắn lại cười khở nói:

- Hôm nay ta có duyên với “thần sai” hay sao vậy?

Tô Mộng Châm nói:

- Hồ sơ về Lôi Tồn chúng ta có bảy mươi ba bộ, nhưng sau khi Dương Vô Tà kiểm chứng, trong đó đáng tin cậy không hơn bốn bộ. Trong bốn bộ hồ sơ này, có rất nhiều tư liệu còn có điểm khả nghi, có thể là đầu mối sai lầm do Lôi Tồn sắp đặt.

Ánh mắt Tô Mộng Châm có vẻ khen ngợi:

- Dương Vô Tà có ngoại hiệu là “Đồng Tẩu Vô Khi” (già trẻ không gạt), ánh mắt và sức phán đoán của y chưa hẳn có thể hơn được Địch Phi Kinh, nhưng về tính nhẫn nại khi thu thập tư liệu và sự cẩn thận khi sắp xếp bố trí, Địch Phi Kinh không thể nào bằng được.

Dương Vô Tà không kiêu ngạo cũng không khiêm tốn, chỉ thấp giọng nói:

- Công tử! Thụ đại phu đến rồi, vết thương trên chân ngài...

Tô Mộng Chấm nói:

- Bảo y chờ một chút!

Xem ra với quyền uy của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu, chẳng những có thể mời được ngự y đích thân đến khám chữa bệnh, hơn nữa còn có thể bắt y phải chờ đợi “bệnh nhân” này.

Tô Mộng Chấm lông mày nhú chặt, thở dài nói:

- Vừa rồi tại Tam Hợp lâu, Địch Phi Kinh thừa dịp cúi đầu không ngừng quan sát thương thế trên đùi ta. Nếu như hắn cho rằng có cơ hội, Lôi Tồn sẽ lập tức từ trên nóc nhà xuống giao thủ với ta. Đáng tiếc là bọn hăn phát hiện vết thương trên đùi ta không nghiêm trọng như bọn hăn tưởng tượng. Ai! Ốc Phu Tử và Trà Hoa đã xả thân cứu giúp ta, nhưng bọn họ...

Nói đến đây y lại nghẹn ngào, nhất thời không nói tiếp được.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Vết thương trên đùi đại ca cũng chảy máu không ít, nên nghỉ ngơi một chút.

Tô Mộng Chấm nói:

- Có một chuyện vừa rồi ta không nói cho các đệ biết, bởi vì lúc đó các đệ còn chưa gọi một tiếng “đại ca”, bây giờ thì có thể nói được rồi.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều chuyên tâm lắng nghe.

Tô Mộng Chấm nói:

- Phương tiểu hầu gia vừa rồi chính là người ủng hộ Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta.

Y dừng một chút rồi nói tiếp:

- Có điều tuyệt đối không thể xem thường người này. Tiếng nói của y trong triều đình rất có phân lượng, trong võ lâm cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Vương Tiểu Thạch không nhịn được hỏi một câu:

- Vì sao?

Có lẽ vì tiểu hầu gia còn trẻ tuổi hơn so với hẳn. Người trẻ tuổi thường không phục những người trẻ tuổi có thành tựu cao hơn mình, cho dù là người có khí độ, ít nhất cũng cảm thấy hơi ghen tỵ.

Tô Mộng Chấm nói:

- Có rất nhiều nguyên nhân, một trong số đó là do y có một người cha tốt.

Bạch Sầu Phi thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là...

Tô Mộng Chấm gật đầu.

Vương Tiểu Thạch vẫn thắc mắc:

- Là ai?

Bạch Sầu Phi nói:

- Người không nghe Dương huynh vừa rồi đã nói, Huyết Hà thần kiếm đang ở trong tay Phương Ứng Khán sao?

Vương Tiểu Thạch giật mình, nói:

- Phụ thân của y là...

Tô Mộng Chấm nói:

- Chính là danh hiệp Phương Cự Hiệp được võ lâm công nhận ba mươi năm trước.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Có phụ thân như vậy, nhi tử lo gì không có thành tựu.

Tô Mộng Chấm nói:

- Có điều Phương tiểu hầu gia cũng thật sự là một nhân tài kiệt xuất. Phương Cự Hiệp không có ý làm quan, triều đình vì muốn lung lạc nên phong y làm vương gia, nhưng y lại xem như rác rưởi. Y vẫn cầm kiếm ngao du thiên hạ, vân du bốn biển. Nhưng Phương Ứng Khán thì lại hiểu được muốn thành đại sự phải nhờ vào thế lực quan viên, cho nên tiểu hầu gia hẳn cũng là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng. Thủ đoạn này Phương Cự Hiệp lại không thể làm được, đây là điểm cao minh của Phương Ứng Khán.

Bạch Sầu Phi ngẫm nghĩ, nói:

- Huynh nói đúng. Y còn trẻ mà đã nhìn thấu điểm này, loại người này thật không thể xem thường.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Có một việc huynh còn chưa trình bày.

Lần này Tô Mộng Châm lại sững sốt:

- Hử?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không phải huynh vừa nói muốn giao cho chúng ta một nhiệm vụ sao?

Tô Mộng Châm cười:

- Trí nhớ tốt, nhưng không phải một mà là hai, mỗi người một nhiệm vụ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Không biết là nhiệm vụ gì?

Tô Mộng Châm hỏi lại:

- Đệ nóng lòng muốn biết sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đã kết nghĩa với đại ca, vậy thì không thể ăn không ngồi rồi.

Tô Mộng Châm nói:

- Rất tốt. Đệ thấy ước hẹn ba ngày sau, Lôi Tồn liệu có đáp ứng hay không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Chỉ cần có lợi, Lôi Tồn sẽ đi.

Tô Mộng Châm nói:

- Ước định này là do bên ta đề xuất.

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Nếu như tính thế bất lợi với Kim Phong Tế Vũ lâu, huynh sẽ không chủ động đề cập đến.

Tô Mộng Chấm hỏi:

- Nếu tình thế đã bất lợi với Lục Phân Bán đường, đệ thấy Lôi Tồn sẽ ứng phó thế nào?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Hắn sẽ không đi.

Tô Mộng Chấm nói:

- Hắn là bá chủ một phương, lại là nhân vật thành danh, làm sao có thể nói không đi là không đi?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hắn nhất định có cách tìm được lý do, hơn nữa cũng sẽ gấp rút đề phòng.

- Lần này thì đúng.

Tô Mộng Chấm nói:

- Trong đó có một lý do chính là con gái của hắn.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Con gái của hắn thì sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Còn một tháng nữa, con gái của hãn sẽ là phu nhân của ta.

Y thần nhiên nói:

- Chắc rằng đệ cũng đã nghe qua hai chữ “hòa hôn”.

“Hòa hôn” vốn là một thủ đoạn mà triều Hán thường dùng để liên minh với nước ngoài, không ngờ Tổng đường chủ Lô Tồn của Lục Phân Bán đường lại dùng nó với Tô Mộng Châm của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi chột chen vào hỏi:

- Loại hôn sự này huynh cũng đồng ý sao?

Tô Mộng Châm đáp:

- Ta đồng ý.

Vương Tiểu Thạch cũng hỏi:

- Huynh bằng lòng sao?

Chuyện này đương nhiên là không thể tưởng tượng nổi.

Tô Mộng Châm lại đáp:

- Ta bằng lòng.

Y thần nhiên nói:

- Việc hôn sự này vốn là do gia phụ định sẵn vào mười tám năm trước. Mười tám năm trước, Lục Phân Bán đường đã là bang hội có ảnh hưởng lớn trong kinh thành. Lúc đó gia phụ Tô Già Mạc chỉ mới vừa thành lập Kim Phong Tế Vũ lâu, ngay cả tổng đàn cũng chưa dựng, chỉ có thể xem như một tổ chức dưới bóng của Lục Phân Bán đường. Khi đó Lô Tồn mới gặp qua ta một lần, liền quyết định chuyện hôn sự này.

Tô Mộng Châm nói tiếp:

- Hai mươi chín ngày sau chính là ngày cưới.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Huynh có thể nuốt lời.

Tô Mộng Châm nói:

- Ta không muốn đổi ý.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nếu huynh sợ người khác chỉ trích, cũng có thể kiếm cớ từ hôn.

Tô Mộng Châm lại nói:

- Ta không muốn từ hôn.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Vì sao?

Tô Mộng Châm đáp:

- Bởi vì ta yêu nàng.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chức Vị

Khi một người bày tỏ nỗi khổ tâm của hãn là yêu, không cần phải nói thêm lời nào nữa.

Lý do của hãn đã quá đủ rồi.

Nhưng khi Tô Mộng Chấm đề cập đến chữ “yêu”, trên mặt Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều không kìm được hiện lên vẻ kinh ngạc.

Một lãnh tụ cao ngạo, thâm trầm, quyền cao chức trọng như Tô Mộng Chấm đột nhiên nói ra chữ “yêu”, không khỏi làm cho người ta cảm thấy đột ngột.

Thật ra rất nhiều người đều không để ý, lãnh tụ cũng chỉ là người thường chứ không phải thần. Có lẽ vì bọn họ đứng ở nơi cao, cho nên càng ít người hiểu được, vì vậy càng thêm cô tịch. Lầu cao đèn cũng sâu, núi cao gió càng lạnh, phàm là nhân vật lãnh tụ trong lòng nhất định càng cần có tình thân và tình yêu.

Cho nên khi Tô Mộng Chấm nói ra cảm thụ trong lòng, thần sắc trên mặt không hề khác so với thanh niên trẻ tuổi đang yêu.

Con người khi còn biết yêu đương, chính là một sự hạnh phúc, không cần biết có được đáp lại hay không.

Bạch Sầu Phi biết mình đã hỏi nhiều, lời cũng đã nói ra, vội ho một tiếng:

- Ồ, là vậy sao! Ta thấy...

Tô Mộng Chấm mỉm cười nói:

- Cho nên trước khi thành hôn với Lôi tiểu thư, ta nhất định phải giải quyết tranh đấu giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường.

Một khi Lôi gia tiểu thư đã qua cửa, hai bên chính là thân gia. Là thân gia thì cho dù chuyện dễ xử lý nhất cũng sẽ trở nên khó khăn, bởi vì một khi đã thành thân gia thì sẽ nói đến thân tình, có rất nhiều chuyện không thể xử lý một cách dứt khoát được.

Huống hồ trong vụ “hòa hôn” này, rốt cuộc là Tô Mộng Chấm “hòa” qua, hay là Lôi gia tiểu thư “hòa” lại, ngay cả Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn cũng không biết.

Ánh mắt Tô Mộng Chấm hiện lên vẻ hoang mang như chính tên của y:

- Nghe nói Lôi cô nương đã từ Hàng Châu khởi hành, hiện giờ đã đến kinh thành rồi. Không biết nàng còn thích ca hát đánh đàn như trước hay không?

Câu hỏi này không ai có thể trả lời.

May mắn là Tô Mộng Chấm lập tức đổi chủ đề:

- Vì vậy chúng ta phải làm cho cục diện đã an bài, khiến Lôi Tồn không thể không đàm phán.

Ánh mắt của y lại biến đổi:

- Cho dù không đàm phán, cũng chỉ có đường quyết chiến.

Y nói từng chữ từng câu:

- Quyết một trận tử chiến là kết cục mà Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường không thể tránh.

Kết cục này rốt cuộc thế nào, không ai có thể đoán được, nhưng quá trình của nó không nghi ngờ sẽ vô cùng đáng sợ.

Phàm là kết cục dùng máu và nước mắt tạo nên, cho dù kết thúc có hoàn mỹ, cục diện có may mắn, thắng lợi có triệt để, cũng khó có thể đền bù được tổn nặng nề trong quá trình.

Nếu như tranh đấu giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường một ngày còn chưa giải quyết, máu sẽ càng chảy nhiều hơn, người cũng sẽ chết càng nhiều. Kéo dài dây dưa, không bằng đánh nhanh thắng gọn.

Cho dù là “hòa hôn”, cũng chỉ là một loại phương thức “chiến đấu” khác.

Lôi Tồn hi vọng “hòa hôn” có thể làm dao động chiến ý của Tô Mộng Chấm.

Mà Tô Mộng Chấm lại không thể không chấp nhận. Bởi vì y phải đối kháng với Lôi Tồn, nhưng vẫn cứ yêu con gái của lão.

Vận mệnh giống như đem mấy người bọn họ gắn kết lại với nhau, khiến bọn họ chìm nổi, khiến bọn họ giãy dụa, khiến bọn họ vướng vào bên trong, còn nó lại dùng một đôi mắt thờ ơ nhìn nhân tính trong tranh đấu phát ra đốm lửa.

Không quan tâm là ánh sáng vạn trượng, hay là đốm sáng nhỏ nhoi như đom đóm.

Vương Tiểu Thạch chân thành nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường'thật sự không thể chung sống hoà bình sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Nếu chỉ là chuyện của ta và Lôi Tồn thì cũng không khó giải quyết, nhưng lại liên quan đến người của hai bên, cho dù chúng ta muốn giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình, người của chúng ta cũng chưa chắc đã phục tùng.

Càng nhiều người, vấn đề càng phức tạp.

Vấn đề của cá nhân thường dễ giải quyết, nhưng một khi dính dáng đến ân oán của đoàn thể, gia tộc, quốc gia, dân tộc thì sẽ không dễ hóa giải được.

Vương Tiểu Thạch hiểu được đạo lý này, cho nên hắn nói:

- Những việc làm của Lục Phân Bán đường bên ngoài, ta xem như đã lĩnh giáo rồi. Nếu như ta giúp đỡ Kim Phong Tế Vũ lâu, đó cũng là chuyện danh chính ngôn thuận.

Tô Mộng Chấm lập tức lắc đầu:

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Sai chỗ nào?

Tô Mộng Chấm nói:

- Đừng quá cân nhắc xem danh chính hay không, ngôn thuận hay không. Trên giang hồ có rất nhiều chuyện, danh tuy không chính nhưng tâm chính, ngôn dù không thuận nhưng ý thuận. Tranh đấu giữa các tổ chức và bang

hội thường liên quan rất rộng, không thể nào một bên hoàn toàn đúng, còn bên kia lại hoàn toàn sai; không có khả năng cả bang toàn là người tốt, cũng không phải tất cả đệ tử trong đường đều xấu. Người muốn giúp bằng hữu, sẵn sàng xông pha khói lửa quyết không chối từ, nhưng đó chưa chắc đã là chủ trì công đạo, chưa hẳn là danh chính ngôn thuận. Nếu thật sự muốn giúp bằng hữu, căn bản không cần quan tâm đến những thứ này, giúp là giúp, cần gì công đạo hay công lý.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không được. Nếu như bằng hữu làm chuyện tàn nhẫn, chẳng lẽ ta cũng hòa theo hẳn? Nếu như kẻ địch hành hiệp trượng nghĩa, dù có là cừu nhân ta cũng sẽ giúp đỡ.

Bạch Sầu Phi chen vào:

- Ta thì không phải. Ai giúp ta thì ta giúp lại, ai đối xử tốt với ta thì ta sẽ đối xử tốt với người đó.

Tô Mộng Chấm nhìn Vương Tiểu Thạch, điềm nhiên nói:

- Nếu như đệ vẫn khăng khăng thì ta cũng không miễn cưỡng. Từ nơi này đi ra, trong địa bàn của Kim Phong Tế Vũ lâu tuyệt đối sẽ không người nào ngăn cản đệ.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng bồi thêm một câu:

- Có điều qua chuyện hôm nay, Lục Phân Bán đường đã xem chúng ta là kẻ địch rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ai nói ta muốn đi?

Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói:

- Không đi thì người ở chỗ này nói nhảm làm gì?

Vương Tiểu Thạch cứng rắn nói:

- Ta chỉ muốn hỏi rõ ràng.

Tô Mộng Châm hỏi:

- Đệ còn chuyện gì muốn biết rõ ràng?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Tiền.

Tô Mộng Châm sững sờ.

Bạch Sầu Phi bật cười nói:

- Không ngờ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Không ngờ cái gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Không ngờ người giống như người lại coi trọng việc kiếm mấy lượng bạc như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sai rồi.

Đây là lời mà Tô Mộng Châm vừa nói.

Lần này đến phiên Bạch Sầu Phi ngạc nhiên:

- Sai chỗ nào?

Vương Tiểu Thạch kiên định nói:

- Ta chỉ muốn hỏi về nguồn gốc kinh tế của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Sự thận trọng của hắn dường như không hợp với cái tuổi của mình:

- Ta biết Lục Phân Bán đường chuyên về đánh bạc và kỹ nữ, trong tối còn vào nhà cướp của, lừa gạt trộm cắp, không từ bất cứ việc xấu nào. Nếu Kim Phong Tế Vũ lâu cũng như vậy, đều là cá mè một lứa, tại sao ta phải giúp đỡ?

Trên mặt Sư Vô Quý đã xuất hiện vẻ giận dữ, bàn tay cầm đao đột nhiên nổi gân xanh. Tô Mộng Chấm lại gọi một tiếng:

- Vô Tà!

Dương Vô Tà đáp:

- Có!

Tô Mộng Chấm nói:

- Người hãy đỡ Vô Quý vào, bảo Thụ đại phu chữa trị cho y. Y cũng mất máu không ít.

Dương Vô Tà đáp:

- Vâng!

Y hiểu được ý tứ của Tô Mộng Chấm.

Sau đó Tô Mộng Chấm nói với Vương Tiểu Thạch và Bạch Sâu Phi:

- Các đệ hãy đi theo ta!

Y đi về hướng tòa lầu màu trắng sữa.

Trong lầu này mỗi tầng đều có công việc khác nhau, nhưng tính chất của công việc thì lại giống nhau.

Ngoại trừ tầng dưới cùng là nơi nghị sự, tầng hai là kho sách, Kim Phong Tế Vũ lầu hình như rất khuyến khích thủ hạ đọc nhiều sách một chút; tầng thứ ba là mạng lưới liên lạc bằng chim bồ câu, bất cứ thư từ tin tức nào đến hoặc đi đều thông qua nơi này; tầng thứ tư là nơi cất giữ tư liệu võ công của các nhà các phái, về mặt này Kim Phong Tế Vũ lầu ngoài việc thu thập tư liệu còn tiến hành phê bình chú giải, những ý kiến đánh giá này đều có thể ảnh hưởng rất lớn đến võ học của các tông phái trong thiên hạ.

Bọn họ chỉ lên năm tầng lầu.

Trong tầng thứ năm có đủ loại sổ sách ghi chép, cũng có đủ loại hồ sơ.

Chỉ cần là việc làm ăn mua bán, đều không thể thiếu hai thứ này. Hơn nữa, nếu một tổ chức muốn hoạt động thành công và có hiệu suất, cần phải làm thật tốt hai chuyện này.

Tổng cộng có ba người hai người ở nơi này đang vui đầu tính toán.

Âm thanh chính ở đây không phải là tiếng nói chuyện, mà là tiếng bàn tính lọc cọc và tiếng hạ bút sần sật khẽ vang lên, mỗi người đều tay múa như bay, không phải đang tính sổ mà là đang ghi chép.

Bọn họ đều rất yên tĩnh, rất an tường, thậm chí có người vừa hút thuốc vừa làm việc, nhìn vào có vẻ nhàn nhã nhưng lại không hề lơ lửng.

Nơi này an bình đến nỗi dường như cũng không cần thủ vệ.

Nhưng thật sự không có ai trông coi sao?

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều biết, phòng thủ càng không nhìn thấy thì lại càng đáng sợ.

Năm tầng lầu này đều không phải nơi cất giữ tài liệu cá nhân. Tài liệu tốt cuộc là ở nơi nào? Là tầng thứ sáu hay tầng thứ bảy?

Những tầng lầu phía trên là thế giới gì?

Hiện tại ai nấy đều thấy được, một tòa lầu như vậy đã nằm giữ then chốt của Kim Phong Tế Vũ lâu, tất cả hoạt động của tổ chức khổng lồ này đều phải nhờ vào sổ sách và ghi chép ở nơi này.

Hơn nữa ai cũng thấy được Kim Phong Tế Vũ lâu là một tổ chức rất nghiêm ngặt, Tô Mộng Châm cũng là một người tổ chức rất nghiêm ngặt.

Bạch Sầu Phi chỉ đành thở dài:

- Huynh thật sự không nên đưa chúng ta đến đây.

Tô Mộng Châm hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì đây là nền tảng của Kim Phong Tế Vũ lâu, càng ít người biết thì càng tốt.

Tô Mộng Châm thản nhiên nói:

- Các đệ không là người ngoài.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lỡ may chúng ta từ chối gia nhập, trở mặt thành thù, chẳng phải sẽ thành người ngoài sao?

Tô Mộng Châm thản nhiên nói:

- Các đệ sẽ không làm như vậy.

Y quay đầu nhìn hai người, hỏi:

- Các đệ sẽ làm vậy sao?

Sau đó y không đợi hai người trả lời, nói ngay:

- Vấn đề này các đệ không cần trả lời, ta cũng không cần câu trả lời.

Vấn đề này chỉ có thể dựa vào hành động để biểu hiện, không thể nghe trả lời. Bởi vì trên đời này lời nói dù có dễ nghe đến mấy cũng có thể từ trong miệng nói ra, giống như lời nói dù có ác độc đến mấy, thường chỉ nói ngoài miệng chứ không phải trong lòng.

Y hít sâu một hơi, nói rất chậm:

- Ta đưa bọn đệ lên đây, chỉ là vì tam đệ muốn hiểu rõ nguồn gốc kinh tế của chúng ta.

Nói đến đây, y lại bắt đầu ho kịch liệt, làm cho người khác cảm thấy cổ của y giống như vết thương trên đùi, không ngừng chảy máu:

- Khi một người tự cho mình hiểu rõ, thông thường lại chẳng hiểu được gì. Kim Phong Tế Vũ lâu thành lập không phải một sớm một chiều, làm sao các đệ chỉ nhìn qua là có thể hiểu được?

Y thở dốc, đưa tay vỗ vỗ ngực, một lúc sau mới nói:

- Trước kia có rất nhiều người cho rằng bọn họ đã hiểu rõ đầy đủ về Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả bọn họ không phải chết thì cũng thất bại, hoặc là gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu trở thành một thành viên trong đó.

Y lại cười cười nói:

- Kỳ thật không chỉ Kim Phong Tế Vũ lâu mà Lục Phân Bán đường cũng vậy. Không ai có thể xem nhẹ thế lực đã thành công, cũng không thể xem thường lực lượng của truyền thống.

- Ta sẽ nhớ kỹ những lời này.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhất định ghi nhớ.

Vương Tiểu Thạch chỉ thấy rất cảm động, cảm động đến mức nói không nên lời.

Bởi vì hắn chỉ mới nói một câu, Tô Mộng Chấm đã dẫn hắn lên đến năm tầng lầu, tận mắt nhìn thấy năm trọng địa của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trước mặt loại người như Tô Mộng Chấm, thật sự không cần phải nói nhiều, nhất là nói nhảm.

Bởi vì đôi mắt đỏ kè sắc bén của y giống như đã nhìn thấu sự vật, cũng nhìn thấu cả lòng người.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên cảm thấy rất không bội phục. Bởi vì đối với Tô Mộng Chấm, bội phục không đủ để biểu đạt sự kính trọng này.

Nói chuẩn xác hơn là sùng bái.

Tô Mộng Chấm chỉ vào những hộp hình chữ nhật kia:

- Những thứ đó là ghi chép về nguồn gốc kinh tế của chúng ta. Công việc kinh doanh của chúng ta có buôn muối, vận lương, chuyển tiền, bảo tiêu, trông coi, làm đồ sắt, nuôi gia súc, đón thương khách vân...vân; chúng ta còn chế tạo binh khí nội ngoại môn kể cả cung tên, ám khí hay pháo;

ngoài ra còn có rèn đúc, làm đồ trúc, làm đồ mây, xây nhà, may dệt, làm nghề mộc, chèo thuyền các loại... tùy thời có thể thuê mượn; chúng ta còn có rất nhiều chiến sĩ được huấn luyện, ngay cả việc phòng thủ của triều đình, quân sự biên phòng đôi lúc cũng nhờ đến chúng ta, Bát Bì Phong do Dao Nam Thần thống lĩnh mà các đệ nhìn thấy hôm nay chính là một đội ngũ trong số đó.

Y dừng một chút rồi nói:

- Ngoài ra còn có bảy trăm năm mươi hai tiêu cục tại đại giang nam bắc mời chúng ta bảo hộ, thủy bộ bảy mươi ba phân đà cũng liên kết với chúng ta; trong kinh thành chúng ta có rất nhiều việc làm việc, từ hiệu cầm đồ cho đến quán rượu, hầu hết đều do chúng ta một tay kinh doanh; bên ngoài thành còn có không ít ruộng đồng, đều do người của chúng ta trồng dâu nuôi tằm.

Y lại cười cười nói:

- Ngoài ra, có đôi khi triều đình cũng muốn phái chúng ta đi làm một số chuyện mà bọn họ không tiện làm, những chuyện này ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến Kim Phong Tế Vũ lâu, bình thường đều trả giá không nhỏ.

Bạch Sầu Phi bỗng hỏi một câu:

- Chẳng lẽ là giết hại trung lương, diệt trừ phe đối lập?

Tô Mộng Châm lập tức biến sắc, lạnh lùng nói:

- Loại chuyện này chẳng những Kim Phong Tế Vũ lâu không làm, mà ngay cả Lục Phân Bán đường cũng sẽ không làm. Chúng ta chỉ đối ngoại chứ không đối nội.

Y lại trầm giọng nói:

- Huống hồ với loại chuyện này, triều đình trước giờ vẫn nuôi một đám chó săn, tự nhiên sẽ thay bọn họ xử lý. Bọn họ cũng không dám tin tưởng người ngoài.

Sau đó y hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Nếu như đệ còn muốn biết thêm, có thể cùng ta đi xem hồ sơ mà quan binh chúng ta dẹp yên giặc cướp, thu phục cường đạo, còn có...

Vương Tiểu Thạch nói một cách quả quyết:

- Không cần nữa.

Tô Mộng Chấm hơi khựng lại:

- Hử?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sở dĩ ta không gia nhập bất cứ bang hội nào, đó là vì tiền tài của bọn họ có lai lịch bất chính. Ta không gia nhập bất kỳ môn phái nào, là vì ta không muốn bị hạn chế trong tư tưởng hạn hẹp của môn phái.

Hắn nhìn Tô Mộng Chấm, thành thật nói:

- Hiện giờ ta đã biết rõ nguồn gốc kinh tế và hoài bão của Kim Phong Tế Vũ lâu, nguyện cùng Đại đường gia cố gắng sức mình, chết không hối tiếc.

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Đệ nói quá lời rồi. Kim Phong Tế Vũ lâu trước giờ rất có nguyên tắc, có việc nên làm cũng có việc không nên làm, cho nên kinh tế vẫn kém hơn một chút so với Lục Phân Bán đường.

Y ôm lấy ngực, vẻ mặt giống như cổ nén đau đớn, nhưng ánh mắt lại rạng rỡ:

- Nhưng chúng ta cũng xem như là có vài phần danh dự, Kim Phong Tế Vũ lâu có thể tự hào.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Điểm này ngàn vàng cũng khó mua.

Tô Mộng Châm cười ha hả nói:

- Đúng, điểm này ngàn vàng khó cầu.

Y chợt dừng lại, quay sang Bạch Sầu Phi hỏi:

- Còn đệ thì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta à?

Tô Mộng Châm nói:

- Lão tam đã hỏi xong điều y muốn hỏi, còn đệ thì sao?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Ta không có điều gì muốn hỏi.

Tô Mộng Châm liếc hẳn:

- Vậy đệ có yêu cầu gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta chỉ cần có một chức vị.

Tô Mộng Châm hỏi:

- Chức vị gì?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Phó lâu chủ.

Y vừa nói ra câu này, những người ở đây đều thất kinh.

Chẳng những Mạc Bắc Thần giật mình, ngay cả các quản sự trong phòng cũng đồng loạt ngừng bút và bàn tính, ngẩng đầu nhìn Bạch Sầu Phi.

Một người trẻ tuổi mới lần đầu bước vào trong lâu, vừa mở miệng lại muốn làm phó lâu chủ, vậy thì đặt những công thần khác ở đâu? Chẳng lẽ xem như không thấy?

Bạch Sầu Phi có phải hơi quá ngông cuồng?

Một người quá ngông cuồng, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nhất là người trẻ tuổi.

Kỳ quái là rất nhiều người lại cho rằng cuồng vọng là chuyện tốt, một đức tính đáng để tự hào.

Có điều vẻ mặt Bạch Sầu Phi không hề cuồng vọng.

Y nói giống như đó là chuyện đương nhiên, sau khi nói ra vẫn bình thản như khi chưa nói.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hành Động Tảo Lôi

Sắc mặt mọi người đều biến đổi. Ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy yêu cầu của Bạch Sầu Phi quá vô lý.

Nhưng Tô Mộng Chấm thì không, thần sắc của y vẫn tự nhiên.

- Được.

Y nói:

- Đệ muốn làm gì thì ta cho đệ làm, nhưng phải xem đệ có làm được hay không.

Giọng điệu của y hơi chút mỉa mai:

- Trên đời này có rất nhiều người mưu cầu hư danh, nhưng nếu không có bản lĩnh thực tế thì vẫn chỉ là con số không thôi.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Huynh không ngại thì cứ để ta làm thử.

Y gần như gằn từng chữ:

- Ta nhất định làm được.

Tô Mộng Chấm bồng liên tiếp điểm vào mấy yếu huyệt trên người, sắc mặt trắng bệch, gân xanh co giật, một lúc sau mới có thể nói chuyện:

- Ta thật sự toàn thân đều bệnh.

Vương Tiểu Thạch ân cần hỏi:

- Sao không chữa trị cho tốt?

Tô Mộng Chấm nói:

- Ta có thời gian để chữa trị sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ít nhất huynh cũng nên bảo trọng. Kim Phong Tế Vũ lâu tuy quan trọng, nhưng nếu không có huynh thì cũng sẽ không có Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Đệ biết hiện giờ ta cảm thấy phương pháp chữa bệnh hữu hiệu nhất là gì không?

Vương Tiểu Thạch lắc đầu.

Tô Mộng Chấm nói:

- Xem như mình không có bệnh.

Sau đó y lại cười, là cười khổ.

Y tiếp tục hỏi:

- Các đệ gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, muốn bắt tay vào làm từ đâu trước?

Y hỏi câu này rất thận trọng.

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc.

Chẳng hạn như người muốn làm thơ, vậy thì phải hiểu một chút âm vận bằng trắc, biết một ít điển cố chú giải; nếu như muốn viết chữ, vậy phải hiểu được một chút kiến thức thông thường về bút mực giấy nghiên; nếu như muốn phát tài, ít nhất phải biết làm ăn buôn bán, phải có khả năng tính toán.

Cho dù là gia nhập bang hội, không thể cả ngày đều chém chém giết giết, phải biết rõ ràng mọi chuyện, từ nhân thủ cho đến phân đà. Giống như làm đại thần trong triều, không chỉ có việc tham tấu vạch tội, nghị sự thảo luận, mà đối với lễ tiết trong triều, quyền hạn của đồng liêu và chế độ luật pháp đều phải rõ như lòng bàn tay, mới có thể làm được.

Cho nên Tô Mộng Chấm mới hỏi câu này.

Đáp án lại khác biệt.

- Ta muốn bắt đầu từ tư liệu của Bạch lâu này, làm quen với những ngõ ngách và điều hành bố trí, để thuận tiện cho đề ra kế hoạch sau này.

Bạch Sầu Phi trả lời như vậy.

Trước giờ y rất có dã tâm, cũng rất có khát vọng.

- Ta muốn bắt đầu từ bên ngoài trước. Kim Phong Tế Vũ lâu mặc dù được phía triều đình tán thành và danh môn đại phái coi trọng, nhưng trên giang hồ và trong lòng những người bình thường thì lại không bằng Lục Phân Bán đường có căn cơ vững chắc. Có lẽ vì mấy năm gần đây Kim Phong Tế Vũ lâu quật khởi quá nhanh, rất nhiều việc không kịp đặt nền móng. Ta muốn ở bên ngoài xây dựng lại nền tảng.

Đây là ý kiến của Vương Tiểu Thạch.

Trước giờ hăn cũng khá gần gũi với dân nghèo, hơn nữa cũng không tự phụ kiêu căng. Những thứ quá cao siêu thì sẽ không ai hiểu.

Ý kiến của hăn và Bạch Sầu Phi không giống nhau.

Bạch Sầu Phi chủ trương tập trung tinh thần, tiết kiệm thời gian, trước tiên bắt tay vào trọng tâm và trọng điểm của Kim Phong Tế Vũ lâu, thuận tiện cho việc quyết sách, trở thành trợ thủ tốt của Tô Mộng Chấm.

Vương Tiểu Thạch lại muốn bắt đầu từ bên ngoài trước, làm quen với hoàn cảnh, nhận rõ tình thế, từ từ thành lập cơ sở, để Kim Phong Tế Vũ lâu có thể sừng sững không ngã, vững như bàn thạch.

Hai ý kiến bất đồng này đã phản ánh cá tính khác biệt của bọn họ.

Tô Mộng Chấm cũng có ý kiến của mình, nhưng y vẫn tán thưởng cách nhìn của hai người bọn họ.

Bởi vì ý kiến của bọn họ bất đồng, cho nên mới phải thảo luận với nhau.

Tri giao trên đời vốn không cần tính cách phải giống nhau, chỉ cần hứng thú hợp nhau và có duyên là đã đủ lý do.

Tô Mộng Chấm nói:

- Các đệ có thể làm việc theo cách mà mình chọn, nhưng có hai chuyện cần phải làm trước.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Bắt Lôi Tồn phải lập tức đàm phán?

Tô Mộng Châm trước giờ thường chỉ hỏi người chứ không trả lời, cho nên y hỏi:

- Các đệ cho rằng thứ gì có thể khiến Lôi Tồn phải lập tức đàm phán?

Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Nếu thủ hạ dưới trướng của hãn từng người chết đi, một mình khó duy trì đại cuộc, Lôi Tồn không muốn đàm phán cũng không được.

Vương Tiểu Thạch bổ sung:

- Cho dù có đàm phán, cũng mất đi điều kiện để trả giá.

Tô Mộng Châm nói:

- Nói rất đúng, cho nên chúng ta phải đối phó với ba người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đối phó?

Tô Mộng Châm nói:

- Đúng, là đối phó.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Là ba người à? Không phải hai sao?

- Bởi vì có một người ta đã mời một người khác đi đối phó rồi.

Tô Mộng Châm nói với vẻ sâu xa:

- Đó là một người rất ham vui.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người rất ham vui?

Tô Mộng Châm cười nói:

- Ít ra cũng là một người rất thú vị.

Sau đó y không nói nữa.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Chúng ta cần đối phó với ba người nào trong Lục Phân Bán đường?

Tô Mộng Châm nói:

- Trong Lục Phân Bán đường có mấy người nắm giữ chức vị quan trọng, đều là họ Lô, chẳng hạn như Lô Mị, Lô Hận và Lô Cồn.

Y nói từng chữ:

- Ta muốn các đệ đối phó với Lô Hận và Lô Cồn.

- Còn Lô Mị thì sao?

- Ta đã bảo người đi đối phó rồi.

- Vì sao không đối phó Địch Phi Kinh?

- Bởi vì Địch Phi Kinh là một người rất khó đối phó. Vào thời điểm này, chúng ta không nên làm những chuyện không nắm chắc.

Tô Mộng Châm nói:

- Khi chúng ta muốn giết người của Lục Phân Bán đường, Lục Phân Bán đường dĩ nhiên cũng có âm mưu với chúng ta. Nếu như cao thủ của chúng

ta bị giết, sĩ khí bị giảm, đàm phán sẽ trở nên thất thế, không chừng còn phải chủ động kéo dài. Chúng ta muốn dập tắt lòng tin của Lôi Tồn, không thể ngược lại bị hấn áp chế làm tổn hại sĩ khí.

- Hơn nữa.

Tô Mộng Châm nói tiếp:

- Nếu như Lục Phân Bán đường có một ngày sụp đổ trong tay chúng ta, Lôi Tồn rất có thể sẽ khiến cho ngọc đá đều tan. Người duy nhất có thể giúp chúng ta ổn định cục diện chính là Địch Phi Kinh. Chỉ cần hấn chịu hợp tác với chúng ta, mọi chuyện đều dễ xử lý.

- Cho nên muốn giữ hấn lại?

- Hấn còn sống, đối với hai bên đều có lợi.

Tô Mộng Châm nói:

- Hấn chết đi, đối với cả hai đều không tốt.

Bạch Sầu Phi nghe xong, thở dài một tiếng nói:

- Địch Phi Kinh đúng là một người rất giỏi.

Một người có thể khiến người của mình và cả địch nhân tôn trọng, mà hai bên đều nhận thấy được tầm quan trọng của hấn, quả thật rất hiếm có.

Một người chỉ cần làm được điều này, đã có thể xem như một nhân vật lớn.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Lôi Động Thiên thì sao? Hấn là Nhị đường chủ của Lục Phân Bán đường, giết hấn càng có thể khiến bọn chúng sợ hãi.

Tô Mộng Chấm nghiêm mặt nói:

- Lôi Động Thiên là một kẻ rất đáng sợ. Nếu như không nắm chắc mười phần, không động đến hần thì tốt hơn.

Y nói một cách thận trọng:

- Trước kia dưới trướng của ta không chỉ có “Tứ Đại Thần Sát”, mà còn có một vị “Thượng Quan Trung Thần”, sở trường ba trăm mười bảy đường “Lôi Sơn Thần Chu”, một tay có thể phát ra một trăm hai mươi ba quả Sa Môn Thất Sát châu, chắc hẳn các đệ đã từng nghe nói.

Bạch Sầu Phi nói:

- Khi ta còn nhỏ, danh tiếng của Thượng Quan Du Vân vang khắp thiên hạ.

Tô Mộng Chấm khẽ thở dài nói:

- Nếu như y vẫn sống đến giờ, không biết sẽ còn nổi danh thế nào.

Y bồi thêm một câu:

- Chính là y không tin lời đồn, dám động vào Lôi Động Thiên, kết quả là bị Lôi Động Thiên đánh chết, kể cả bảy trăm bốn mươi bảy cây trúc trận Tương Phi do y bố trí.

Vương Tiểu Thạch tặc lưỡi nói:

- Ngay cả cây trúc cũng chết sao?

- “Ngũ Lôi Thiên Tâm chưởng” giống như sét đánh, nơi đi qua không có gì không chết.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nhưng cũng có một lần ngoại lệ. Lúc đó người của Diệu Thủ đường ở Lạc Dương muốn tới kinh thành này cướp đoạt địa bàn, “Đại Lô Thần” Hồi Vạn Lô dùng “Ngũ Lô Oanh Đỉnh” công kích Lô Động Thiên, Lô Động Thiên lại dùng lô chế lô, kết quả là Hồi Vạn Lô trúng một chiêu, bị thương chạy đi nhưng vẫn chưa chết.

Y lạnh nhạt nói:

- Có điều từ đó Hồi Vạn Lô không dám đến kinh sư nửa bước, cũng không dám động đến một cành cây ngọn cỏ nào tại kinh thành.

Vương Tiểu Thạch le lưỡi nói:

- Thật lợi hại.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Ta lại muốn gặp hắn một lần.

Tô Mộng Chấm nói:

- Đệ không cần gấp, có rất nhiều cơ hội.

Y lại trầm giọng nói:

- Cho dù đệ không đi tìm hắn, hắn nhất định cũng sẽ tới tìm đệ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Rốt cuộc là ai đối phó với Lô Cồn? Ai đối phó với Lô Hận?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Bọn chúng đều ẩn nấp trong Lục Phân Bán đường, làm cách nào để “đối phó”?

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Rốt cuộc phải “đối phó” ra sao? Là giết? Đánh? Làm bị thương? Hay là giáo huấn?

Bạch Sầu Phi cũng hỏi tiếp:

- Khi nào thì tiến hành? Ra tay ở đâu? Còn có ai đi chung? Chúng ta cùng nhau động thủ hay là tách ra?

Tô Mộng Châm cười.

- Các đệ hỏi nhiều như vậy.

Y nói:

- Ta cũng không kịp trả lời.

- Hiện tại việc cần làm chính là...

Y nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, nói:

- Hãy thay quần áo ướt sũng rồi xem phòng mới của các đệ, sau đó cùng nhau ăn cơm uống rượu và trò chuyện. Sau khi ăn xong hãy đến phòng nghị sự, Dương Vô Tà sẽ nói cho các đệ biết làm cách nào để đối phó. Dù thế nào thì tối nay chúng ta cũng phải đàm luận một phen, có muốn đối phó cũng phải đợi sáng mai.

oOo

Bọn họ đang xem xét tư liệu của Lôi Cồn và Lôi Hận.

Đây là tầng thứ sáu của Bạch lâu.

Trời vừa tảng sáng, gió sớm thổi qua làm lắc lư ánh nến.

Dương Vô Tà ngồi ở một bên, nhìn ánh nến soi sáng tư liệu chung quanh, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong mắt lại có vẻ hài lòng.

Tư liệu so với vàng bạc còn quý giá hơn.

Huống hồ tư liệu ở nơi này có một số cực kỳ trân quý, thậm chí có thể nói là giá trị liên thành.

Bất kể là ai, dùng bất cứ phương thức gì thu thập được những tài liệu này đều là một công việc vĩ đại.

Dương Vô Tà có phần tham dự, thậm chí là đốc thúc công việc này.

Mỗi hòm tư liệu ở đây, y đều xem như con của mình. Khó khăn lắm mới có thể kiếm được chúng, mồ hôi và máu trong đó chỉ mình y biết.

Một tổ chức luôn cần phải có loại người miệt mài làm việc như y, không có loại người đó thì không thể trở thành một tổ chức hoàn thiện.

Cho nên khi Dương Vô Tà nhìn những “thành tích” mà y đã tốn hao vô số tâm huyết, thậm chí khiến võ công của y giảm sút, cảm thấy rất vui mừng và tự hào.

Hai người trẻ tuổi trước mắt đang chuyên tâm nghiên cứu tư liệu, y cũng không quấy rầy bọn họ.

Y biết bọn họ muốn dựa vào những tư liệu này để làm vài chuyện lớn chấn động kinh thành. Nếu tư liệu của y không chính xác, rất có thể sẽ khiến cho bọn họ phán đoán sai lầm.

Có một số việc thường không thể sai được. Chỉ cần sai một chút, cùng đồng nghĩa với chữ “chết”.

Cho nên y hi vọng bọn họ có thể đọc thật kỹ, ghi nhớ trong lòng. Hơn nữa y cũng thích nhìn bọn họ chuyên tâm nghiên cứu, hao tâm tổn sức.

Đó giống như một sự tôn trọng, một kiểu ca ngợi, chẳng khác nào nói cho y biết: nỗ lực của y tuyệt đối đáng được coi trọng.

Ai cũng mong cố gắng của mình được người khác coi trọng, người cơ trí như Dương Vô Tà cũng không ngoại lệ.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã đọc xong. Bọn họ đem tư liệu trả lại cho Dương Vô Tà.

Tư liệu không ở trên tay bọn họ, nhưng đã in sâu vào trong đầu.

- Vào lúc này, khi chúng ta tìm cách đối phó với Lục Phân Bán đường, người của Lục Phân Bán đường cũng đang nghĩ cách đối phó với chúng ta.

Dương Vô Tà nói:

- Lục Phân Bán đường và chúng ta đã tranh đấu rất lâu. Bọn chúng phải rất nhiều nhân thủ đến giám sát các nhân vật quan trọng trong lâu chúng ta. Chúng ta cũng phải nhiều thủ hạ đủ để kiểm chế cao thủ trong đường bọn chúng. Hai phe đối đầu với nhau, lực lượng cũng ngang nhau, không ai dám tùy tiện xuất kích.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên chỉ có chúng ta xuất kích.

Dương Vô Tà nói:

- Các người là trợ thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa Lục Phân Bán đường còn không biết được nội tình, trong thời gian ngắn sẽ không phải cao thủ đến cản trở các người, đương nhiên là thích hợp nhất.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta nghe nói vợ cả của Lôi Tồn năm đó, “Mộng Ảo Thiên La” Quan Chiêu Đệ là em gái ruột của thánh chủ Quan Thất trong Mê Thiên Thất Thánh. Nếu như cao thủ của Mê Thiên Thất Thánh giúp đỡ Lục Phân Bán đường, chẳng phải là địch mạnh ta yếu, tình thế rất nguy cấp?

- Sẽ không đâu.

Dương Vô Tà quả quyết:

- Mê Thiên Thất Thánh đã kết thù với Lục Phân Bán đường. Quan Thất bởi vì hận Lôi Tồn có thể đã sát hại em gái hắn, cho nên rất muốn tiêu diệt Lục Phân Bán đường, chuyện này còn quan trọng hơn việc loại bỏ Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Cho nên căn cứ theo tư liệu của ta, trừ khi là bên trong tổ chức Mê Thiên Thất Thánh gần đây có biến động lớn, nếu không Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh chắc chắn là địch chứ không phải bạn.

Dương Vô Tà nói:

- Điểm này người có thể yên tâm.

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm nói:

- Có đôi khi, trên giang hồ bằng hữu và kẻ địch cũng không rõ ràng.

- Nhưng không phải là Quan Thất.

Dương Vô Tà nói:

- Khi Quan Thất hận một người, trí nhớ của hắn rất tốt, tay của hắn cũng có thể vươn rất xa.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chỉ mong là người nói đúng. Nhưng chúng ta còn không biết làm cách nào để tìm được Lôi Cồn và Lôi Hận.

- Hôm nay Lôi Cồn bị lâu chủ dọa cho vỡ mật, áp chế hết nhuệ khí. Hẳn trước giờ đều thích việc lớn, hám công to, hôm nay lại bị áp chế, nhất định sẽ tìm cách lấy lại hùng phong.

Loại nam nhân này, khi thất bại thường chỉ đi khi dễ nữ nhân, Lôi Cồn là một ví dụ tốt.

Lôi Cồn sẽ đến một nơi gọi là Khởi Hồng viện. Chỗ đó thường bắt hoặc mua một số cô gái trẻ mười ba mười bốn tuổi, cung cấp cho những đại gia có tiền mua vui.

Kỹ viện này vốn thuộc về Lục Phân Bán đường, Lôi Cồn đến đương nhiên là được “hầu hạ đặc biệt”.

Tại thời điểm nhạy cảm này, Lôi Tồn nhất định sẽ nghiêm cấm thuộc hạ không được ra ngoài hoạt động lung tung, nhưng Lôi Cồn vẫn sẽ lén chuồn đi. Nguyên nhân là hẳn ý có Lôi Động Thiên, Lôi Mị và Lôi Hận che chở, sẽ không đến mức bị trừng phạt nặng.

Còn có một nguyên nhân khác mà Lôi Cồn không thể không đi. Bởi vì hẳn chẳng những háo công mà còn háo sắc, nhưng ngoại trừ ở trên người những cô gái trẻ yếu ớt, hẳn căn bản không thể thi triển được “hùng uy”, cho nên hẳn không đi không được.

Dương Vô Tà muốn Bạch Sầu Phi đến nơi đó chờ hẳn.

Vương Tiểu Thạch biết được Lôi Cồn là như vậy người, lập tức kêu lên:

- Ta đi.

Dương Vô Tà lắc đầu:

- Người không thể.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Người cho rằng ta không phải đối thủ của hã sao?

Dương Vô Tà vẫn lắc đầu:

- Võ công của Lôi Hận cao hơn nhiều so với Lôi Cồn.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vậy tại sao ta không thể đi giết tên vô liêm sỉ này?

- Nguyên nhân là nếu người đi nhất định sẽ giết chết hã, nhưng ta lại không muốn hã chết. Hã vẫn còn có chỗ hữu dụng.

Dương Vô Tà chậm rãi nói:

- Huống hồ theo tư liệu điều tra, người vốn chưa từng đến kỹ viện, làm sao có thể gánh vác chuyện này. Người nói xem có đúng không?

Vương Tiểu Thạch đành nói:

- Cũng đúng.

Hã phát hiện tư liệu còn hữu dụng hơn nhiều so với hã tưởng tượng.

- Mục tiêu của người là Lôi Hận, đó là một kẻ rất khó đối phó.

Lôi Hận là một kẻ luôn giận dữ. Trên giang hồ người người đều nói: nếu ai khơi dậy lửa giận của Lôi Hận, cũng giống như tự đốt lửa thiêu mình.

- Ta muốn người đi chọc giận Lôi Hận, bởi vì võ công của kẻ này dường như thiếu đi một thứ.

Dương Vô Tà nói đến đây chợt ngừng lại.

- Là thứ gì?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Sơ hở.

Dương Vô Tà đáp:

- Mỗi người đều có sơ hở, nhưng Lôi Hận hình như không có. Cho nên người đàn ông phải chọn điểm mạnh nhất của hắn để ra tay, chỉ cần có thể phá được tuyệt kỹ mà hắn tự hào nhất, những thứ khác tự nhiên sẽ biến thành khuyết điểm.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Nếu ta bị lửa giận của hắn nuốt chửng thì sao?

- Vậy thì đành chịu.

Dương Vô Tà nói:

- Dưới vuốt của một con sư tử đang giận dữ là không có chuyện sinh tồn.

- Chúng ta phải làm sao mới tìm được Lôi Hận?

- Không cần tìm hắn.

Dương Vô Tà nói:

- Hắn mình nhất định sẽ tìm đến ngươi. Chiều hôm qua hắn không hề giận dữ, nhưng trong lòng nhất định không phục, hắn là muốn giết một hai kẻ địch để phát tiết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Lôi Cồn đi kỹ viện, còn Lôi Hận thì giết người, người khẳng định như vậy sao?

- Khẳng định.

Dương Vô Tà nói như đinh đóng cột:

- Một là dựa theo phán đoán của ta, hai là vì trong Lục Phân Bán đường đã sớm có người của chúng ta.

- Kế hoạch này quan trọng nhất là bước cuối cùng.

Dương Vô Tà nói:

- Các người nhất định phải đến Tam Hợp lâu tụ hợp, hơn nữa phải đến vào buổi trưa.

Dương Vô Tà lại chậm rãi nói:

- Hành động lần này của chúng ta gọi là “hành động tảo lôi”.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Trong Lưới

“Hành động táo lòi” đã bắt đầu.

Khi bọn họ đang muốn rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, Sư Vô Quý chợt ngăn lại.

Sư Vô Quý vẫn hùng dũng như trước, giống như một cây thương sừng sững. Y và Dương Vô Tà làm cho người ta vừa nhìn đã biết bọn họ là hai người hoàn toàn khác biệt.

Sư Vô Quý đã đắp thuốc, thay y phục mới, tinh thần xem ra còn tốt hơn so với hôm qua, có thể thấy tay nghề của ngự y Thụ đại phu thần diệu thế nào.

Sư Vô Quý nói với Bạch Sầu Phi:

- Công tử muốn gặp người.

Y chỉ về hướng Thanh lâu.

Bạch Sầu Phi gật đầu, nhìn Vương Tiểu Thạch một cái.

Bạch Sầu Phi không lên tiếng, nhưng trong mắt đã nói lên ba chữ “người đợi ta”, Vương Tiểu Thạch cũng đã nghe được.

Bạch Sầu Phi đi thẳng vào Thanh lâu.

Vương Tiểu Thạch nhìn sắc trời, nhìn nước suối, nhìn hoa lá, sau đó sự chú ý hoàn toàn tập trung vào một đôi bướm.

Đôi bướm tung tăng. Bướm bay đến đông, ánh mắt của hắn cũng nhìn theo đến đông; bướm bay sang tây, cặp mắt của hắn cũng dời sang hướng tây như chớp.

Hắn càng nhìn càng thích, càng nhìn càng vui, giống như bản thân hắn cũng đang theo đôi bướm kia nhẹ nhàng bay lượn trong vườn hoa.

Lúc này chợt có người vỗ vai hắn một cái.

Vương Tiểu Thạch bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện Bạch Sầu Phi đã đến bên cạnh hắn.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Người biết không, vừa rồi khi người mãi mê nhìn bướm, ta đã có thể giết người mấy lần rồi.

- Ta không biết.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Cho dù phải chết, tại sao lại không thể nhìn bướm?

Đây là kiểu lý luận gì?

Bạch Sầu Phi nhất thời cũng đáp không được.

Vương Tiểu Thạch lộ ra hàm răng như đá cuội, cười nói:

- Huống hồ người sẽ không giết ta.

Bạch Sầu Phi chỉ đành nói:

- Đại ca cũng bảo người lên đó một chuyến.

Vương Tiểu Thạch sáng khoái nói:

- Được.

Hắn cũng đi vào thanh lâu.

Bạch Sầu Phi chấp tay nhìn trời.

Khi y ngẩng đầu nhìn trời, chiếc mũi nhô cao và phần vai thẳng tắp tỏ rõ sự cao ngạo và tự phụ của y.

Y cứ như vậy nhìn mặt trời nhô lên ở hướng đông, vạm dậm trời trong. Lúc Vương Tiểu Thạch rời khỏi Thanh lâu, thở ra một hơi “trường trường trường trường trường trường trường trường trường trường trường trường”. (1)

Sau đó bọn họ lập tức lên đường.

Không ai hỏi đối phương đã nghe được gì, đã nói những gì.

Bạch Sầu Phi đi “đối phó” với Lôi Cồn.

“Mục tiêu” của Vương Tiểu Thạch là Lôi Hận.

Ngoài ra còn có một người không biết tên đi giải quyết Lôi Mị.

Những chi tiết khác Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều không biết. Thậm chí Bạch Sầu Phi còn không biết Vương Tiểu Thạch làm thế nào diệt trừ Lôi Hận, Vương Tiểu Thạch cũng không biết Bạch Sầu Phi làm sao đối phó Lôi Cồn. Bọn họ chỉ biết một chuyện: nhiệm vụ vừa hoàn thành thì lập tức đến Tam Hợp lâu.

Khi người được giao một nhiệm vụ trọng đại, tham dự vào một chuyện lớn có thể làm giang hồ nổi sóng, cảm thụ trong lòng sẽ thế nào?

Vương Tiểu Thạch là hưng phấn.

Hắn cảm thấy rất thú vị.

Mục tiêu của hắn là Lôi Hận. Trên giang hồ, tìm Lôi Hận gây phiền phức chẳng khác nào đem đầu mình đút vào miệng cọp, còn dùng gậy lửa chọc vào mông của nó.

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn cảm thấy rất thú vị, thú vị đến mức cả người đều phấn chấn.

Bạch Sầu Phi lại ngăng đầu.

Y biết sẽ có một ngày như vậy.

Y đã chờ ngày này từ rất, đã chuẩn bị rất tốt cho ngày hôm nay.

Giống như những người trẻ tuổi có tài nhưng chưa gặp thời, gỏi giáo chờ sáng, sẵn sàng ra trận, tất cả chỉ vì một kích có thể làm rung trời chuyển đất kinh thiên hạ.

Về phần một kích này thành hay bại, thành thì thế nào, bại thì ra sao, phần lớn người đều không nghĩ đến.

Bởi vì trừ khi thật sự ra tay, nếu không sẽ vĩnh viễn không có câu trả lời. Cho dù là toàn lực xuất kích, cũng chưa chắc đã có được đáp án.

Trên thế gian có một số vấn đề vốn đã không có đáp án, hoặc là không cần đáp án, thậm chí là đáp án của mỗi người đều khác nhau.

Lần này đáp án của bọn họ là gì?

Bạch Sầu Phi đến Khởi Hồng viện vào sáng sớm, dọc theo chân tường thứ sáu lướt thẳng lên, nhanh chóng nhảy vào trong viện, sau đó xác định phương hướng lao thẳng đến gian phòng lớn phía bắc.

Khởi Hồng viện này vốn chỉ buôn bán trong đêm, đến tình mơ sương sớm vừa lên, hơi nước còn chưa tan, đương nhiên hầu hết mọi người vẫn đang kê cao gối ngủ. Những hạ nhân đã thức dậy cùng còn lim dim mắt, làm sao thấy được Bạch Sầu Phi còn nhanh hơn làn khói.

Bạch Sầu Phi lướt đến bên ngoài phòng, phát hiện bên trong có một ngọn đèn vàng dường như sắp tắt nhưng lại chưa tắt, hiển nhiên là đêm qua Lôi Cồn không hề tắt đèn, làm cái chuyện trời biết đất biết kia. Y dùng tay khẽ ấn một cái, chọc thủng một lỗ hình trăng lưỡi liềm trên giấy dán, sau đó nhìn vào bên trong. Chỉ thấy có một đôi giày nhỏ nằm lăn lóc trước giường, màn lụa che khuất một nửa, một đại hán cởi trần phát ra ngáy như sấm tiếng, bên cạnh hẳn có một cô gái tóc đen như mây, lộ ra một phần vai mềm trắng nõn yếu ớt, gương mặt lại không thấy rõ lắm. Trên giường dưới giường đều rối tung giống như có người vừa đại chiến qua.

Bạch Sầu Phi đương nhiên biết đây là kiểu “đại chiến” gì.

Y nhẹ nhàng vươn tay vào, nắm lấy then cài cửa đang đóng kín, khẽ mở cửa phòng ra, sau đó lách vào bên trong, đóng cửa và cài chốt lại cẩn thận.

Sau đó y từ từ đứng lên, hít một hơi thật sâu.

Y nhìn cô gái nhỏ gầy yếu ớt nằm trên giường, trong lòng bỗng dâng lên một sự giận dữ.

Y khẽ ho một tiếng, đi đến trước giường, sau đó dùng một tay vén chăn lên, tay còn lại muốn xách cổ Lôi Cồn.

Tấm chăn màu vàng đỏ vừa được vén lên liền lộ ra ba thân thể khác nhau. Thân thể của cô gái kia hoàn toàn trần trụi, trắng đến chói mắt. Lôi

Cổn thì chỉ mặc khố. Ngoài ra trong chăn còn có một người khác.

Một “Tiểu nhân”, cùng với một đôi mắt âm độc.

Thân thể người này rất nhỏ, so với người lùn còn nhỏ hơn một chút, nhưng con dao găm trên tay thì lại vừa độc vừa hiểm, ngay khoảnh khắc Bạch Sầu Phi vén chăn lên đã liên tục phát ra bảy chiêu lợi hại.

Bạch Sầu Phi vốn dùng tay phải vén chăn, bảy chiêu này đều tấn công vào tay phải của y.

Bạch Sầu Phi không kịp phá chiêu, đành phải rút tay về.

Y vừa rút tay về, bảy chiêu liền đổi hướng tấn công vào người.

Y lại phải vội vàng thoái lui.

Y vừa lui, liền phát hiện gian phòng kia đã không còn.

Gian phòng chính là gian phòng, sao lại đột nhiên “không còn”?

Nơi một người đang đứng nhất định sẽ có trời có đất. Cho dù đứng trong phòng, trên nóc nhà vẫn là trời; cho dù ở trong nước, dưới đáy nước vẫn có đất.

Bất cứ gian phòng nào cũng có mái nhà và sàn nhà, dù là mái ngói, mái tranh, mái trúc, hay là đất đá, đất bùn, đất gạch, đều nhất định phải có.

Nhưng hiện giờ mái của gian phòng này lại đột nhiên biến mất.

Thật ra không phải là biến mất, mà là có một tấm lưới khổng lồ rơi xuống, đã che kín toàn bộ trần nhà.

Nơi sàn nhà cũng có một tấm lưới lớn chụp lên. Bạch Sầu Phi cho dù lên trên hay xuống dưới đều trốn không thoát thiên la địa võng này.

Còn muốn lui về sau, phá cửa xông ra thì đã không còn kịp. Huống hồ y nhìn ra được, bên ngoài còn có mai phục lợi hại hơn.

Cho dù có trốn tránh thế nào, một khi hai tấm lưới lớn này hợp lại, y sẽ trở thành cá nằm trong lưới, không thể trốn thoát.

Trong khoảnh khắc này, Bạch Sầu Phi chỉ nghĩ đến một chuyện.

Rốt cuộc tấm lưới này là do Lục Phân Bán đường giăng ra, hay là do Kim Phong Tế Vũ lâu sắp đặt?

Y không lùi, không trốn, không né, cũng không giãy dụa.

Y chỉ có tiến.

Y nhún người một cái, liền nhảy vào trong màn lụa.

Thân hình của y vốn đang vội vàng thối lui, đột nhiên lại biến thành lướt về phía trước, thân pháp biến hóa giống như khúc nhạc và ca từ ưu mỹ, phối hợp không chê vào đâu được.

Nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất.

Gian phòng đã hoàn toàn trở thành một tấm lưới lớn, nhưng giường thì vẫn là giường.

Y đã quyết định xông vào giường.

Y vừa mới đến trước giường, đôi xích chùy của Lôi Cồn đã đánh đến trước mặt. Một quả đánh vào khuôn mặt, mang theo tiếng động như sấm nổ; một quả khác lại lặng lẽ đánh vào dưới thân, nhưng Bạch Sầu Phi biết đó mới là một kích đáng sợ nhất.

Đúng lúc này, người lùn trong chăn bông ném cô gái yếu ớt kia về phía Bạch Sầu Phi.

Ngón trỏ và ngón giữa trên hai tay Bạch Sầu Phi hợp lại, lập tức cắt đứt dây xích của đôi xích chùy, nhưng cô gái kia đã bay đến trước người y.

Bạch Sầu Phi nhú mày, liền vươn tay đỡ lấy cô ta.

Cô gái kia thân không mảnh vải, Bạch Sầu Phi vừa chạm tay vào, tâm thần liền chấn động. Ngay lúc này thân thể cô gái bỗng run lên, chẳng những lộ ra đôi gò bồng đảo khiến Bạch Sầu Phi tâm thần bay bổng, còn bắn ra chín điểm sáng lạnh.

Trên người cô gái hoàn toàn trần trụi, ám khí từ đâu mà đến?

Là trên tóc.

Lúc cô gái kia run người, mái tóc đen cũng hất lên, chín điểm sáng lạnh trong khoảng cách gần bắn vào chín yếu huyệt của Bạch Sầu Phi. Đây chính là thủ pháp “Liệt Môn Phi Tinh” thất truyền đã lâu.

Bạch Sầu Phi phát tay áo một cái, chín điểm sáng lạnh đều bị cuốn vào bên trong, đồng thời ngón giữa tay trái bắn ra.

Y ra tay không hề dung tình.

Một chỉ này bắn vào trên trán cô gái kia. Cô ta lập người lộn người, vừa vặn tránh khỏi rơi xuống trên giường, thân pháp vô cùng linh hoạt. Nàng yêu kiều nói:

- Xem sự lợi hại của bản cô nương!

Nàng ta đang muốn cười, bỗng nhiên biến sắc, ngã ngửa xuống giường.

Lôi Cồn và người lùn kia đều giật mình.

Hóa ra một chỉ kia của Bạch Sầu Phi mặc dù không đánh trúng Lục đường chủ Lôi Kiều của Lục Phân Bán đường này, nhưng chỉ lực cách

không đã chui vào mi tâm của nàng. Lôi Kiều còn đang đặc ý chế nhạo, không kịp tụ khí định thần, lúc này chỉ lực đột nhiên bùng phát, nàng chỉ cảm thấy trong đầu nóng lên, không chịu được hôn mê bất tỉnh.

Nhưng lúc này Bạch Sầu Phi đã ở trong lưới.

Số phận của cá nằm trong lưới là gì?

Số phận của dã thú nằm trong cạm bẫy là gì?

Vận mệnh của Bạch Sầu Phi ở trong lưới ra sao?

Bạch Sầu Phi lặng yên trong lưới, không hề giãy dụa.

Tay của y vừa chạm vào dây lưới, liền biết cho dù có thần binh lợi khí, đại lực lôi thần cũng khó có thể cắt đứt dây lưới này.

Trừ khi là có người mở ra, nếu không tự mình rất khó thoát được.

Y lặng lẽ nhìn kẻ địch của mình.

Sa lưới cũng không có nghĩa là thất bại. Cho dù thất bại, cũng không có nghĩa là chết.

Lúc này Bạch Sầu Phi chỉ suy nghĩ một chuyện.

Người của Lục Phân Bán đường làm sao biết y sẽ đến đánh lén Lôi Cồn?

Nếu như cục diện này vốn không phải do Kim Phong Tế Vũ lâu an bài, chỉ cần mình có thể còn sống trở về, nhất định phải nói cho Tô Mộng Châm biết thực lực của Lục Phân Bán đường quyết không thể xem thường.

Ánh mắt của Bạch Sầu Phi trong lưới giống như một con sói, một con sói rơi vào cạm bẫy, tự biết đã không còn hi vọng, nhưng vẫn lặng lẽ chờ

người đến giết.

Ánh mắt này khiến cho một kẻ lớn gan như Lôi Cồn trong lòng cũng hơi sợ hãi.

May mắn là con sói này đã nằm trong lưới. Nếu như có một ngày phải ở trong một tấm lưới hoặc là một nơi tuyệt địa cùng với nó, quả thật so với chết còn đáng sợ hơn.

Nghĩ đến đây, Lôi Cồn bất giác rung mình một cái.

Người lùn kia lại phát ra giọng nói sắc bén chói tai:

- Tổng đường chủ của chúng ta đã đoán được các người nhất định sẽ đến đánh lén Ngũ đường chủ, cho nên đã sớm bố trí thiên la địa võng ở đây, cung kính chờ người tự chui vào lưới. Còn có một tên họ Vương, chẳng lẽ sợ chết không dám tới sao?

Bạch Sầu Phi không trả lời, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra, bên phía Vương Tiểu Thạch chắc là an toàn hơn một chút.”

Lôi Cồn nói với người lùn kia:

- Thác Bạt Vân, người vừa được thăng chức Thập Nhị đường chủ đã có biểu hiện xuất sắc như vậy, đúng là đáng mừng.

Không ngờ người lùn kia lại có một cái tên hùng tráng như vậy, gọi là Thác Bạt Vân. Nghe được câu nói của Lôi Cồn, hắn liền cuống quýt nói:

- Đều nhờ ngũ ca tài bồi cả.

Câu nói này đối với Lôi Cồn hiển nhiên là rất xuôi tai, cho nên hắn cười ha hả, nói:

- Người có bản lĩnh tự nhiên sẽ có thành tựu, không cần nói đến tài bồi.

Hắn chỉ vào Bạch Sầu Phi trong lưới, nói:

- Người nói xem ta nên đem kẻ này ra nấu, hầm, hay là rán, xào, chiên thì tốt hơn?

Thác Bạt Vân cười xiểm nịnh:

- Dù sao hắn cũng đã rơi vào trong tay Ngũ đường chủ, ngài muốn làm gì hắn làm gì.

Lôi Cồn cũng có chút sợ hãi, kẻ địch ở trong lưới dù sao cũng không an toàn bằng kẻ chết, lập tức hỏi:

- Tổng đường chủ và Đại đường chủ khi nào mới đến?

Thác Bạt Vân đáp:

- Theo báo cáo thì hôm nay Tô Mộng Chấm sẽ dẫn “Tứ Đại Thần Sát” toàn diện công kích tổng đường của chúng ta, bọn họ đều phải ở lại trấn thủ.

Lôi Cồn ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Tốt! Tốt! Xem tên khốn họ Tô có thể hoành hành được đến khi nào.

Hắn lại nói dạn dò Thác Bạt Vân:

- Hãy bảo các đường chủ mai phục bên ngoài rút lui, dùng loạn tiễn bắn chết tên này.

Thác Bạt Vân nói ngay:

- Vâng!

Hắn đi ra ngoài cửa, chỉ nghe nói vài câu, sau đó là tiếng mấy chục đôi chân nhanh chóng dời đi.

Xem ra Lục Phân Bán đường bố trí ở nơi này ít nhất cũng có năm sáu chục người, trong đó còn có bốn gã đường chủ, hiển nhiên là đã quyết tâm phải thắng.

Lôi Cồn ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bạch Sầu Phi vài lần, dương dương tự đắc nói:

- Xem người có chạy đằng trời. Hôm nay đại gia phải trừng trị người thật tốt.

Bạch Sầu Phi vẫn không lên tiếng.

Lúc này có hai người đi đến.

Chợt nghe Thác Bạt vân nói:

- Đã dặn dò rồi, chỉ chừa lại hai mươi tên tiên thủ ở chỗ này chờ lệnh, khi nào bắn ngã mới thôi.

Một giọng nói khác vang lên:

- Có thể bắt đầu được chưa?

Lôi Cồn nói:

- Có thể rồi, ta đang muốn xem trò bắn kị.

Chợt nghe người nọ quát lớn một tiếng, hai mươi tên cung tiên thủ liền chạy đến, có người đứng, có người nửa ngồi, giương cung lấp tên nhắm chuẩn vào Bạch Sầu Phi.

Thác Bạt Vân cười hì hì nói:

- Trước khi chết người còn muốn trần trối gì không?

Bạch Sầu Phi nói:

- Có.

Thác Bạt Vân nói:

- Có thì mau nói đi, bằng không khi loại nỏ gắn ba mũi tên một lần này bắn ra, người có muốn nói cũng không kịp nữa.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Người hãy chết đi!

Y vừa nói xong, Thác Bạt Vân đã chết.

Bị hai mươi chiếc nỏ, sáu mươi mũi tên bắn chết.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tịch Mịch Và Bất Bình

Thác Bạt Vân có vóc người gầy lùn, giờ phút này đột nhiên lại “phồng lên”.

Khi một người dương dương tự đắc, bản thân cũng sẽ “phồng lên”. Nhưng đó chỉ là ảo giác, là chuyện xảy ra trong tâm lý, không hề xuất hiện trên thực tế.

Thác Bạt Vân đột nhiên “phồng lên”, là vì hắn trúng liền sáu mươi mũi tên. Một người trúng nhiều tên như vậy, dù là ai thì cũng sẽ “phồng lên”.

Cho nên Thác Bạt Vân muốn ngã xuống cũng không được, bởi vì những mũi tên cắm vào người đã chống đỡ thi thể hắn.

Cặp mắt Lôi Cồn lập tức ngây ngốc.

Cũng trong nháy mắt đó, thiên la địa võng vốn buộc chặt bỗng nhiên mở ra, Bạch Sầu Phi liên lao về phía hắn. Lôi Cồn xoay người như “Ngọc Mãng Phiên Thân”, uốn người như “Hắc Hồ Quyển Vĩ”, lướt người như “Hoàng Long Chuyển Thân”, bắn người như “Ngư Dực Long Môn”, mọi loại thân pháp đều dùng đến. Hai tay của hắn thi triển “Đảo Chuyển Âm Dương”, hai chân tung ra “Long Môn Tam Kích Lãng”, một mặt cướp công, một mặt cướp đường, vừa đánh vừa chạy, chạy thoát rồi nói sau.

Một chiêu “Long Môn Tam Kích Lăng” này của hắn là thi triển bằng liên hoàn phi cước, nhìn như tiến công nhưng thực chất là bay ngược, chỉ cần kẻ địch vừa xông tới, ba cước này sẽ biến thành sát chiêu cực kỳ lợi hại. Lôi Cồn dựa vào một chiêu ba thức này, đã từng lập kỷ lục giết liền năm người và làm bị thương bốn người, tổng cộng chín tên cao thủ.

Huống hồ hiện giờ hắn không cầu đả thương địch thủ, chỉ cầu tự bảo vệ mình.

Chỉ cần tránh được công kích của đối phương, hắn sẽ có thể lui đến trên giường. Chỉ cần lui đến trên giường, hắn sẽ lập tức phát động cơ quan chui vào trong đường hầm bí mật, kịp thời chạy trốn.

Hắn đá ra chân trái, mắt thấy đã sắp đá trúng Bạch Sầu Phi, trong nháy mắt bỗng trở nên mềm nhũn.

Ngón giữa của Bạch Sầu Phi đâm một cái, đã điểm trúng huyết đạo trên chân, một chân kia lập tức giống như đã hoàn toàn thoát ly khỏi hắn.

Nhưng Lôi Cồn vẫn còn chân phải.

Chân phải của hắn chỉ còn nửa tắc sẽ đá vào ngực Bạch Sầu Phi, nhưng ngón giữa của Bạch Sầu Phi lại không hề sai lệch, không nhanh không chậm điểm trúng huyết đạo trên chân, chân phải của hắn cũng lập tức giống như tàn phế.

Hai chân đều không dùng được nữa, Lôi Cồn đương nhiên cũng đá không ra cước thứ ba.

Nhưng Bạch Sầu Phi còn có chỉ thứ ba.

Chỉ thứ ba đâm vào huyết Trung Cực của Lôi Cồn, hắn lập tức mềm nhũn giống như hai chân của mình, hoàn toàn tê liệt.

Sau đó hắn nghe được Bạch Sầu Phi nói với tên Cửu đường chủ Triệu Thiết Lãnh mới vừa được thăng chức:

- Tiết Tây Thần, cảm ơn người!

Lôi Cồn vốn đã tê liệt, nhưng khi nghe đến ba chữ “Tiết Tây Thần”, lại hoàn toàn sụp đổ.

Tê liệt chỉ là sự yếu ớt trên thân thể, còn sụp đổ lại là sự tuyệt vọng trên tâm lý.

Hắn đã nghĩ thông suốt, liền nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Triệu Thiết Lãnh, tên tiểu nhân hèn hạ người!

Tiết Tây Thần trầm giọng nói:

- Đúng vậy, Triệu Thiết Lãnh là một tên tiểu nhân hèn hạ.

Lôi Cồn biết Triệu Thiết Lãnh đã bại lộ thân phận, nhất định sẽ giết mình diệt khẩu, vì vậy căm hận nói:

- Người phản bội Lục Phân Bán đường, bán đứng Lôi tổng đường chủ, người không phải là người!

Tiết Tây Thần nói:

- Triệu Thiết Lãnh quả thật không phải người, hắn phản bội Lục Phân Bán đường, phụ công Lôi Tổng tài bồi. Nhưng mà, ta không phải là Triệu Thiết Lãnh, ta là Tiết Tây Thần.

Y ngang nhiên nói:

- Tiết Tây Thần là người của Tô công tử, đương nhiên phải trung với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lôi Cồn đã hoàn toàn tuyệt vọng, đành nói:

- Thào nào người lại thông báo cho ta cần phải cẩn thận đề phòng, trong hai ngày này nhất định người của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ đến giết ta. Hóa ra là người muốn ta tự chui vào tròng.

Tiết Tây Thần nói:

- Nếu không phải như vậy, làm sao ta có thể được người tín nhiệm, được giao nhiệm vụ bố trí phòng thủ nơi này? Nếu không phải người đã cẩn thận đề phòng, Lôi Tồn làm sao yên tâm để người tới cái nơi hoang đường này?

Lôi Cồn tức giận nói:

- Hay! Rất hay! Hay cho Tô Mộng Châm, chỉ với một Tiết Tây Thần đã khiến ta bị mắc lừa.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Cũng khiến ta bị mắc lừa.

Tiết Tây Thần nói:

- Ồ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Người thật sự chấp hành nhiệm vụ là người chứ không phải ta. Ta chỉ phụ trách đến để chui đầu vào lưới, còn người mới là nhân vật chính của nhiệm vụ này.

Tiết Tây Thần lạnh lùng trầm giọng nói:

- Có hai chuyện người cần phải hiểu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người cứ nói!

- Thứ nhất, nếu không có người thì ta cũng sẽ không đắc thủ, cho nên nhiệm vụ này của chúng ta không phân vai chính hay vai phụ.

Tiết Tây Thần nói rất thành khẩn:

- Thứ hai, nếu Tô công tử dùng một người chỉ mới kết giao được một ngày để thay thế những thuộc hạ chung sống nhiều năm, hơn nữa còn giao cho y một mình chấp hành nhiệm vụ quan trọng, liệu y có xem vị chủ nhân mới này là người có thể bên cạnh ngàn năm không thấy xa, làm bạn mười năm không thấy dài?

Biểu tình của Bạch Sầu Phi giống như hôm nay mới là lần đầu tiên gặp được Tiết Tây Thần. Trong ấn tượng của y, Tiết Tây Thần là một kẻ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng lúc này y lại phát hiện, Tiết Tây Thần ở phương diện nào đó lại là một người cực kỳ nguyên tắc, quyết chí không dời.

Nguyên tắc của y chính là trung thành với Tô Mộng Chẩm.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có.

Nói xong liền gật gật đầu.

Tiết Tây Thần ngạc nhiên:

- Có cái gì?

Bạch Sầu Phi uể oải cười nói:

- Hóa ra hai chữ “trung nghĩa” vẫn còn tồn tại trên giang hồ.

Tiết Tây Thần cười bất đắc dĩ:

- Chúng ta tin rằng có thì sẽ có; còn nếu cho rằng không có, ít nhất trong lòng cũng sẽ không dễ chịu.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn Lôi Cồn đang nằm co quắp trên đất:

- Cũng không biết hắn có hay không?

Lôi Cồn cả giận nói:

- Đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục, người cứ giết ta đi!

Tiết Tây Thần nghiêm túc hỏi:

- Người muốn chết sao?

Lôi Cồn khẽ ngần ra, hắn không biết lại còn có cơ hội để lựa chọn.

Tiết Tây Thần nói như tiếc nuối:

- Hắn thật sự muốn chết, ta cũng không có cách nào.

Bạch Sầu Phi thở dài:

- Thật đáng tiếc, một người còn sống thì tốt biết bao. Mới hai mươi tuổi đầu, nếu không chết thì ít nhất còn có bốn mươi năm tiêu dao, có thể hưởng thụ...

Tiết Tây Thần lắc đầu nói:

- Ai! Chỉ riêng thâm thiệp của hắn ít nhất có thể khiến cho ba mươi nam nhân hưởng hết diễm phúc, tài phú của hắn có thể làm cho sáu mươi người hưởng hết vinh hoa, nhưng hắn lại tự vứt đi một thân bản lĩnh, nằm trong đất lạnh.

Bạch Sầu Phi bất đắc dĩ nói:

- Vậy cũng đành chịu. Hắn chỉ cầu chết cho nhanh, ai có thể để hắn sống được?

Lôi Cồn cuối cùng không nhịn được, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống.

Hắn không biết mình lại có thể không chết. Khi hắn phát hiện mình vẫn còn có cơ hội sống sót, sự dũng cảm hào hùng vừa rồi trong phút chốc đều tan biến. Hiện giờ hắn không còn cảm giác tê liệt, cũng không cảm thấy sụp đổ, mà là sợ hãi.

Là sợ chết.

Sợ là một cảm giác kỳ diệu, một khi bắt đầu cảm thấy sợ, sẽ càng ngày càng sợ.

Hắn cắn môi dưới, cắn đến khi chảy máu, nhưng hàm răng trên vẫn cách một bờ môi nghiền vào hàm răng dưới phát ra tiếng động.

Tiết Tây Thần không đành lòng nói:

- Xem ra hắn chỉ muốn tận trung, chúng ta đành phải hạ thủ thôi.

Bạch Sầu Phi khước từ:

- Hay là để người ra tay thì tốt hơn.

Tiết Tây Thần thận trọng nói:

- Ta đành phải giúp hắn được chết thống khoái một chút, không phải chịu đau đớn như vậy.

Lôi Cồn cuối cùng không nhịn được nữa, liền kêu lên:

- Chờ đã!

Hai người liền ngừng tay, mỉm cười nhìn hần.

Lôi Cồn cảm thấy đây là quyết định lớn nhất trong cuộc đời của hần, hàm răng run lấy bấy, cuối cùng hạ quyết tâm, lớn tiếng hỏi:

- Nếu như ta muốn sống, phải trả giá thế nào?

- Mỗi người muốn sống sót đều phải trả giá thật nhiều.

Tiết Tây Thần bình thản nói:

- Có người phải trả giá rất nặng nề, cũng có người lại nhẹ nhõm vô cùng. Nhưng dù người phải trả giá thế nào, chúng ta đều có biện pháp khiến người không thể đổi ý, người có tin không?

Mồ hôi của Lôi Cồn chảy xuống ròng ròng:

- Ta tin.

Bạch Sầu Phi chợt hỏi:

- Hai mươi người này không có vấn đề chứ?

- Bọn họ đều là thân tín của ta.

Tiết Tây Thần nói:

- Cũng giống như ta là thân tín của Tô công tử. Một người nếu ngay cả thân tín của mình cũng không tin, vậy chẳng khác nào không tin tưởng cả mình.

Y hỏi lại Bạch Sầu Phi:

- Lôi Kiều có chắc đã ngất đi không?

Bạch Sầu Phi nói đầy tự tin:

- Trong hai canh giờ, cho dù người có khua chiêng gõ trống bên tai cô ta, cô ta cũng sẽ không nghe thấy.

Y ngạo nghễ nói:

- Thứ Lôị Quyển dùng là “Thất Thần chỉ”, còn thứ mà ta dùng là “Kinh Thần chỉ”. Uy lực của “Kinh Thần chỉ” tuyệt đối mạnh hơn “Thất Thần chỉ”, người không nên quên điều này.

- Ta đương nhiên sẽ không quên.

Giọng nói của y hơi giống như tiếng kim thiết va chạm vào nhau:

- Ta là Tiết Tây Thần. Ta cũng không hi vọng có một ngày “Kinh Thần chỉ” của người sẽ dùng để đối phó với “Tứ Đại Thần Sát” chúng ta.

- Mong rằng sẽ không.

Bạch Sầu Phi nhướn mày, cười nói:

- Bởi vì đối phó với “Tứ Đại Thần Sát” các người là một chuyện rất đáng sợ.

Y dừng lại một chút, giọng nói cũng giống như lưỡi dao:

- Có điều cũng là một chuyện rất đáng khiêu chiến.

Có rất nhiều người trời sinh đã ưa thích mạo hiểm, muốn tìm sự kích thích. Bọn họ cười trên lưng con ngựa nhanh nhất, hạ tiền đặt cược lớn nhất, đến địa phương nóng nhất, ăn đồ ăn cay nhất, giết người khó giết nhất.

Những chuyện này đối với bọn họ không nghi ngờ là đầy tính khiêu chiến.

Bọn họ thích đối mặt với khiêu chiến, bởi vì bọn họ thích khiêu chiến với chính mình.

Vương Tiểu Thạch không phải.

Hắn không phải đi khiêu chiến.

Hắn chỉ đang đi chơi.

Lôi Hận là một kẻ giận dữ, Vương Tiểu Thạch đã nghe nói qua, cho nên muốn đi chọc giận hắn, xem hắn rốt cuộc có bao nhiêu giận dữ.

Lôi Hận là một kẻ không thể chọc, Vương Tiểu Thạch biết điều đó, cho nên muốn đi trêu chọc hắn, xem hắn rốt cuộc khó chọc đến thế nào.

Lôi Hận là một kẻ võ công “không có sơ hở”, Vương Tiểu Thạch hiểu điều đó, cho nên muốn đi động thủ với hắn, xem thử một kẻ võ công không có sơ hở rốt cuộc như thế nào.

Ngoại trừ lợi ích và cần thiết, có một số người làm việc chỉ là vì tịch mịch. Một người tịch mịch, thông thường sẽ làm một số chuyện khiến hắn bớt tịch mịch hơn. Cho nên một người dù làm chuyện gì, chỉ cần là vì tịch mịch, đối với hắn đã quá đủ lý do.

Bởi vì có đôi khi tịch mịch còn đáng sợ hơn cái chết.

Có một số người làm việc lại là vì bất bình. Bất bình là một loại chí khí. Người gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ thường rất thích náo nhiệt, cho dù hắn hoàn toàn không có lợi, hơn nữa cũng không cần thiết phải đứng ra, nhưng chỉ cần là vì “bất bình”, hắn đã có lý do để bênh vực kẻ yếu.

Bởi vì có đôi khi bất bình còn mãnh liệt hơn so với ý chí cầu sinh.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không chỉ vì tịch mịch, cũng không chỉ vì bất bình. Ngoại trừ vì Tô Mộng Châm, hắn đi “tìm” Lôi Hận còn vì ham vui.

Ham vui là thiên tính của con người. Khi một người không còn ham vui, sức sống cũng sẽ bắt đầu suy giảm. Cho nên trẻ em là người ham vui nhất. Mà những lão nhân gia có khát vọng được sống, cũng không ít người “cải lão hoàn đồng”, bắt đầu ham vui, nhưng loại ham vui này cũng chỉ như ánh sáng phản chiếu trong trời chiều vô hạn.

Lôi Hận là một kẻ không hề ham vui.

Lúc Vương Tiểu Thạch tìm đến, hắn đang phát tiết hận ý của mình.

Phương pháp tiết hận của hắn là đập vào tường.

Hắn đương nhiên không dùng thân thể để đập vào tường, hắn không phải là trâu, cũng không phải là voi. Hắn là Lôi Hận, cho nên hắn dùng chưởng trái quyền phải từ xa đánh vào tường, sau đó lại đánh vào kinh lực từ trên tường dội lại, hình thành một đoàn kinh khí càng lúc càng lớn. Mà người hắn ở trung tâm kinh khí, bên trong bốn bức tường vây.

Hắn đứng giữa bốn bức tường vây, thân thể không hề chạm đến tường.

Chưởng phong quyền kinh của hắn va chạm vào nhau, xao động và triệt tiêu, không hề phá nứt bức tường nào, nhưng kinh lực lại từ bốn phương tám hướng đánh về phía hắn.

Mỗi khi có quyền kinh đánh tới, hắn lại dùng chưởng phong đối kháng; còn khi có chưởng phong ập đến, hắn lại dùng quyền kinh đánh ngược. Một người như vậy, đứng trong khoảng đất trống chừng ba trượng, bị bao phủ bởi kinh khí như sóng lớn liên miên không dứt.

Lôi Hận dùng cách này để luyện công.

Hắn quyết không để lãng phí “hận ý” của mình.

Hắn đứng trong bốn bức tường vây, mượn hận ý để luyện công.

Hắn có danh tiếng lớn, có địa vị cao, có võ công giỏi, ai lại dám đến gây hấn? Nhưng hắn vẫn siêng năng luyện công, chưa bao giờ bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể luyện công.

Một người thành công chỉ có ba điều kiện: một là hắn có tài năng, bao gồm cả thông minh; hai là hắn chăm chỉ, chịu được khổ cực; ba là vì hắn may mắn, có được cơ hội.

Nhưng một người có thành tựu lớn lao, nhất định phải có cả ba thứ trên.

Lôi Hận có thiên phú, chịu được khổ nhọc. Hắn lại là thân tín của Lôi gia, cho nên “Ngũ Lôi Oanh Đình” của hắn là luyện được cao nhất trong đám đệ tử Lôi môn.

Đáng tiếc còn không bằng “Ngũ lôi Thiên Tâm” của Lôi Động Thiên.

Cho nên hắn đã quyết chí phải đuổi kịp Lôi Động Thiên về võ công.

Hắn không dám tranh cường đấu thắng với Tổng đường chủ Lôi Tồn, nhưng vẫn có dã tâm tranh phong với lão nhị Lôi Động Thiên này.

Muốn vượt qua kẻ mạnh thì phải khổ công, đây là biện pháp trực tiếp và hữu hiệu nhất.

Lôi Hận vừa ở trong bốn bức tường cao luyện “Chấn Sơn Lôi” tâm pháp, vừa ôm hận chuyện ngày hôm qua.

Vừa nghĩ đến hôm qua tận mắt trông thấy Tô Mộng Châm nhưng lại không thể ra tay, hắn lại hận đến nghiến răng.

Hắn trong lòng vừa phát hận, liền không nhịn được muốn giết người.

Sáng nay hắn đã giết ba người.

Trong ba người này, một kẻ là phản tướng của Mê Thiên Thất Thánh, một kẻ là đệ tử đã bán đứng Lục Phân Bán đường, còn một kẻ là gian tế do Diêu Thủ đường tại Lạc Dương phái tới.

Buổi sáng hôm nay, khi hấn lần thứ nhất trong lòng thống hận, liền lôi gian tế của Diêu thủ đường tới đây, đặt chính giữa bốn bức tường vây, sau đó vung quyền chưởng khiến cho kinh khí dội lại. Hấn không ngừng phát quyền nhả kinh, làm cho người nọ bị chấn đến ngũ tạng lệch đi, hộc máu mà chết.

Khi hấn lần thứ hai trong lòng nổi lên hận ý, liền chộp phản đồ của Mê Thiên Thất Thánh tới, cũng đặt vào trong sân vung quyền phát kinh, khiến người nọ bị kinh phong bão táp xé rách cả da thịt. Hấn cảm thấy rất hài lòng với sự tiến bộ của mình.

Đến lần thứ ba giận dữ, hấn lại kêu người đưa phản nghịch của Lục Phân Bán đường tới, cũng nhả kinh phát lực, chưởng lực dội lại, quyền phong cuồn cuộn. Người nọ lại bị kinh khí vô hình xé rách từ bờ môi đến tận tóc mai, ngay cả tròng mắt cũng bắn ra, máu tươi tung tóe, vô cùng thảm.

Lôi Hận càng cảm thấy hài lòng.

Hấn còn muốn thử thêm một lần. Một ngày hấn phải hận đến năm sáu lần mới có thể bình tức lại.

Còn có một kẻ đang bị bắt chờ chết, chính là môn đồ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Biện pháp tốt nhất để đối phó với kẻ địch là làm cho hấn tiêu hận.

Cho nên trước tiên hấn triệt tiêu kinh lực còn lại trên tường, sau đó phải phủ tay.

“Kẻ địch” sẽ lập tức bị đưa đến cho hắn làm “thí nghiệm”, hắn quyết định phải cho “kẻ địch” này chết còn mẫn nguyện hơn so với ba tên trước.

Lôi Hận không hề thích chơi đùa, hắn chỉ thích mẫn nguyện.

Nắm giữ tính mạng của người khác chính là sở thích của hắn.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ham Vui Và Mãn Nguyện

Người khiến cho hãn “mãn nguyện” đã đến.

Toàn thân Lôi Hận lập tức lại bị hận ý tràn ngập.

Người đến hiển nhiên không phải là “kẻ địch” mà hãn bảo người chuẩn bị trước, bởi vì người này là tự mình đi đến, hơn nữa hãn cũng đã từng gặp qua. Ngay vào hôm qua ở trước Tam Hợp lâu, người này đã xuất hiện cùng với Tô Mộng Chấm.

Đó là một “kẻ địch” thật sự.

Kẻ địch tự tới đây để cho hãn “mãn nguyện”, không phải là bị “đẩy” hay “lôi” đến, bởi vì những “người” trước đó đều sợ đến mức “không còn ra người”.

Lôi Hận vừa thấy vẻ mặt tươi cười của người này, lập tức hận đến nghiến răng, có điều hãn cũng không kích động đến mức lập tức ra tay. Hận và kích động dù sao cũng không giống nhau, hận thông thường có thể khiến ý chí và lực lượng tập trung, còn kích động lại thường chỉ lãng phí ý chí và lực lượng.

Vì vậy mặc dù đang rất hận, nhưng hãn vẫn bình tĩnh hỏi:

- Người đến tìm chết sao?

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch cười rất vui vẻ:

- Ta là tới tiễn người đi chết. Thủ hạ của người không chịu đẩy ta đến, cho nên ta đành phải đẩy ngã bọn chúng, sau đó tự mình đi đến.

Người này có thể lên vào nơi mình luyện công, hạ gục tám gã đệ tử đặc ý mà mình vẫn không phát giác ra, có thể tưởng tượng võ công cao thế nào. Lôi Hận trong lòng cũng hơi e dè, nhưng ngoài mặt lại không biến sắc:

- Người đến giết ta sao?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Đúng.

Lôi Hận hỏi:

- Chúng ta có thù sao?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Không có.

Lôi Hận lại hỏi:

- Có oán sao?

- Cũng không có.

Vương Tiểu Thạch đáp rất nhanh:

- Nhưng mà có hận.

Lôi Hận ngạc nhiên:

- Hận gì?

- Bởi vì người gọi là Lôi Hận, mà trước giờ ta lại thích nhìn người ta hận, càng thích nhìn dáng vẻ của người khi hận người.

Vương Tiểu Thạch cười híp mắt nói:

- Người biết không, dáng vẻ khi người hận thật giống như một đầu heo, mặc quần đỏ vào thì đầu heo lại trở thành đít khi...

Lôi Hận gầm lên, hắn đã không thể nhịn được nữa.

Hận ý của hắn đều bị kích phát ra.

Tại thời khắc này, hắn chỉ muốn kẻ trước mặt này hoàn toàn biến mất, ngay cả một miếng thịt, một cục xương cũng không chừa lại.

Hắn vừa ra tay đã phát ra “Chấn Sơn Lôi”.

Năm tay phải của Lôi Hận đánh đến, bàn tay trái lại đẩy ra.

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng lui về phía sau, vừa dùng tay trái hóa giải quyền phải của đối phương, lại dùng tay phải chống đỡ chưởng trái của đối phương.

Nhưng khi bốn tay còn chưa chạm nhau, Vương Tiểu Thạch đã cảm giác được lôi kinh cũng không phải phát ra quyền phải và chưởng trái của Lôi Hận, mà lại dồn nén giữa hai tay, bỗng nhiên ào ạt cuốn tới như hàng vạn con sóng.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên vận người, vươn tay về phía sau chụp một cái, liền móc ra một khối gạch đá trên bức tường phía sau, vung lên phía trước.

“Ầm” một tiếng, gạch đá vỡ tan, nát bấy như bột phấn.

Uy lực “Chấn Sơn Lô” của Lô Hận đã đến mức không kém gì thuốc nổ.

Thế nhưng uy lực này lại bị dẫn phát đi, chỉ phá tan được một khối gạch.

Lô Hận càng hận.

Vương Tiểu Thạch không lùi mà tiến tới, như muốn thừa dịp đối phương đang suy yếu để tấn công.

Lô Hận hét lớn một tiếng, một quyền một chưởng lại đánh ra.

Quyền vung sấm đến, chưởng xuất sấm rền.

Vương Tiểu Thạch lại không tránh không né, dùng tay áo trái cuốn lấy lô kinh khiến tay áo phồng lên như một chiếc trống lớn, tay áo phải cũng lập tức phát về hướng bức tường phía đông.

“Ầm” một tiếng, tường đổ gạch tan.

Hai tay áo Vương Tiểu Thạch đều rũ xuống, nhưng người hấn lại bình yên không tổn hao gì.

Hắn đã đem “Chấn Sơn Lô” của Lô Hận chuyển vào bức tường đá kia, loại công phu này đã tiếp cận với “Di Hoa Tiếp Mộc thần công” trong truyền thuyết đã thất truyền nhiều năm trên giang hồ.

Một chiêu của Lô Hận bị Vương Tiểu Thạch phá tan, một chiêu khác lại bị Vương Tiểu Thạch dịch chuyển đi, hấn hận đến mức thất khiếu đều bốc khói, cặp mắt đỏ như muốn phun máu, lại phát ra chiêu thứ ba.

Thanh thế của chiêu này còn đáng sợ hơn hai chiêu trước đó, thậm chí thanh uy so với hai chiêu trước hợp lại còn ghê gớm hơn một chút.

Hiển nhiên Lô Hận đã cực kỳ thống hận, hấn đã ra tay toàn lực.

Vương Tiểu Thạch thấy tình thế không ổn, giống như muốn tránh đi, nhưng chiêu thức kia đã đánh trúng ngực của hắn.

Cả người Vương Tiểu Thạch bị đánh bay ra ngoài, lưng đập vào bức tường phía tây, sau đó trượt xuống mặt đất giống như một con cá. Dáng người hắn ưu mỹ như một con hải âu trắng nhẹ nhàng, hơn nữa vẻ mặt vẫn tươi cười như trước.

Bức tường phía sau hắn đã sụp đổ.

Trên trán Lôi Hận đã toát mồ hôi.

Hắn liên tục thi triển ba chiêu, đã cảm thấy mất sức.

Xem ra Vương Tiểu Thạch còn khó ứng phó hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều.

Nhưng bình sinh khi Lôi Hận gặp phải đối thủ càng khó đối phó, ý chí chiến đấu của hắn càng bị kích thích hơn.

Hắn lập tức phát ra tuyệt kỹ thành danh của mình: “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh”.

Lôi Hận phát ra một chiêu “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh”, ngay cả chính hắn cũng không nhìn được thăm khen ngợi. Một chiêu này đã thi triển một cách hoàn mỹ vô khuyết, tâm thần ổn định, khí thế tràn đầy. Sau khi liên tục phát ba chiêu “Chấn Sơn Lôi”, công lực rất hao tổn, nhưng uy lực của một chiêu “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” này chẳng những không hề giảm bớt, trái lại lực sát thương còn cường đại hơn gấp bảy lần, không nhiều không ít, vừa vặn gấp bảy lần.

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” không giống như “Chấn Sơn Lôi”. “Chấn Sơn Lôi” là cách không đánh từ xa, đối phương vẫn có thể mượn vật truyền lôi hay dẫn dắt lôi kinh trút ra ngoài; nhưng “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” thì đánh

thăng vào người, đối phương một khi trúng đòn, ngoại trừ tan thành từng mảnh, xương gãy thịt cháy thì không có bất cứ đường sống nào.

Ngay vào lúc hăn xuất ra một chiêu kia, Vương Tiểu Thạch đột nhiên thực hiện một loạt động tác: vươn người, sẵn đến, tiến mạnh, lách mình, vươn tay, xiết tay.

Lôi Hận biết đối phương chỉ đang giãy dụa trước khi chết, khẽ nghiêng người qua, “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” đã công đến.

Tay phải Vương Tiểu Thạch dán chặt trên đầu, lòng bàn tay hướng lên trời, năm ngón tay khép lại, còn tay trái đã nắm được một góc vạt áo của Lôi Hận xé xuống.

Lôi Hận mặc kệ mảnh áo kia.

Hăn chỉ cần đánh chết Vương Tiểu Thạch.

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” của hăn đã phát ra, phát ra một cách hoàn mỹ vô khuyết, đánh vào trên đầu Vương Tiểu Thạch.

Trên đầu Vương Tiểu Thạch còn có tay, là tay phải.

Chiêu thức đánh vào lòng bàn tay của hăn.

“Bùng” một tiếng, mảnh vải trên tay trái Vương Tiểu Thạch vỡ tan thành ngàn vạn sợi tơ bay rải rác.

Vương Tiểu Thạch vẫn đứng yên không hề tổn hại, chỉ có sắc mặt biến đổi một lần, sau đó lập tức khôi phục bình thường.

Tuyệt kỹ đặc ý “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” của Lôi Hận, chẳng lẽ cũng chỉ chấn vỡ được một mảnh vải từ y phục của hăn?

Lôi Hận đã biến sắc, không phải biến thành hận, mà là kinh.

Kinh và hận là không giống nhau, hận là thù, còn kinh là sợ. Những người đi lại trên giang hồ, chưa bao giờ nghe qua Lôi Hận “sợ” người nào hay chuyện gì.

Nhưng Lôi Hận quả thật đang “kinh”, là “kinh” trong “kinh sợ”.

Vương Tiểu Thạch nhìn mảnh vải trên tay đột nhiên biến mất, nhin không được tặc lưỡi khen:

- Thật là lợi hại, vải bằng sợi bông cũng có thể dùng cương lực chấn vỡ, quả thật cao minh.

Hắn đang khen ngợi Lôi Hận.

Nhưng khi Lôi Hận nghe được, so với tát vào mặt hắn còn khó chịu hơn gấp trăm lần.

Điều này quả thật còn khó chịu hơn so với bị chế nhạo.

Nghe giọng điệu của Vương Tiểu Thạch, giống như hắn không phải đang tử chiến một trận với Lôi Hận, mà chỉ là thăm dò một chút xem tuyệt kỹ thành danh Lôi Hận thế nào, rốt cuộc cao đến nào. Sau đó hắn đã biết, đã lĩnh giáo qua, lại lên tiếng khen ngợi, giống như một vị lão sư đang đánh giá bài văn của học trò mình.

Vương Tiểu Thạch cười hì hì nhìn về mặt đối phương, hỏi:

- Sao rồi? Còn chiêu thức nào có uy lực mạnh hơn không?

- Có.

Người nói câu này không phải là Lôi Hận.

Câu này vừa dứt, hai biến hóa đồng thời xảy ra.

Một là sắc mặt và ánh mắt của Lôi Hận.

Sắc mặt của hắn chẳng những khôi phục bình thường, hơn nữa còn cực kỳ đặc ý. Ánh mắt của hắn nhìn Vương Tiểu Thạch cũng giống như nhìn một người đã chết.

Hai là mặt tường phía bắc bỗng nhiên sụp đổ, phía sau đã xuất hiện ba người.

Trong ba người này, Vương Tiểu Thạch đã từng gặp qua hai người, một người chính là “Đậu Tử Bà Bà” trong khu đổ nát dưới mưa, còn một người là Lỗ Tam Tiễn đã giao thủ qua khi tấn công Phá Bản môn.

Nhưng người vừa lên tiếng không phải là hai người bọn họ.

Sự chú ý của Vương Tiểu Thạch cũng không ở trên người bọn họ, mà là ở người thứ ba.

Có người thứ ba này ở đây, dường như không đến lượt “Đậu Tử Bà Bà” và “Tam Tiễn Tướng Quân” nói chuyện.

Người thứ ba là một trung niên nhỏ gầy, toàn thân không có một miếng thịt dư nào.

Nhìn dáng vẻ của y giống như gió cũng có thể thổi bay, nhưng khi nhìn kỹ lại sẽ thấy mỗi một khối thịt đều giống như đúc bằng thép, mỗi một khối cơ đều dính sát vào trên xương, chỉ cần phát động sẽ sinh ra lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Vương Tiểu Thạch sau khi thấy y, liền thở ra một hơi dài:

- Nếu ta không đoán sai, người chính là Nhị đường chủ Lôi Động Thiên của Lục Phân Bán đường.

Sau đó hắn dừng một chút, lại ừ ừ nói:

- Chỉ mong là ta đoán sai.

Đương nhiên hẳn hi vọng mình đoán sai, bởi vì Lôi Động Thiên đã đến, cộng thêm Lôi Hận, “Tam Tiền Tướng Quân” và “Đậu Tử Bà Bà” bốn người hợp kích, cho dù Tô Mộng Châm đích thân đến cũng chưa chắc có thể ứng phó được.

Người trung niên gầy gò kia trong mắt lộ ra vẻ thương xót, nhìn hẳn thương cảm nói:

- Ta cũng hi vọng người đoán sai.

Sau đó y cũng dừng một chút rồi nói:

- Đáng tiếc là người đoán không sai.

Bốn người bọn họ đã tạo thành vòng vây, hơn nữa đang dần dần thu hẹp.

Xem ra bọn họ đợi ở nơi này đã lâu.

Bọn họ giống như một tấm lưới, đang chờ con cá chui vào lưới.

Trong mắt bọn họ, Vương Tiểu Thạch chính là “cá”.

Hình như Lôi Hận cũng không biết trước về tấm lưới này, cho nên khi hẳn đột nhiên phát hiện cũng kinh ngạc một hồi, vui mừng một hồi, sau đó nhờ sự ăn ý lâu năm nên cũng lập tức tham gia vào, trở thành một mắt trong tấm lưới.

Nơi hẳn phòng thủ là mặt phía nam.

Mặt phía nam vẫn có bức tường, đây là nơi dễ phòng thủ nhất. Kẻ nào muốn vượt qua bức tường này, hẳn đều có thể giết chết đối phương ít nhất mười một lần.

Vương Tiểu Thạch nhìn trái, nhìn phải, nhìn trước, nhìn sau, bỗng nhiên nói ra một câu. Đối với Lôi Động Thiên câu nói này tuyệt đối kinh người:

- Người là một kẻ rất thú vị, so với hắc còn thú vị hơn.

Hắc chỉ vào Lôi Hận:

- Đáng tiếc ta không có thời gian chơi với người, mà hắc cũng không có thời gian chơi tiếp.

Lôi Động Thiên ngạc nhiên.

Nhìn y giống như chưa đến ba mươi tuổi, nhưng thật ra đã năm mươi hai tuổi.

Y luôn luôn bảo dưỡng rất tốt, sinh hoạt cũng rất điều độ, võ công cũng chưa bao giờ lơ là. Theo địa vị ngày càng tăng, danh vọng ngày càng lớn, võ công của y lại càng luyện tập cần cù hơn, mà người của y giống như sau ba mươi tuổi không hề già thêm.

Một người gầy như y, nhưng phân lượng trong võ lâm so với cường môn của mười phái cộng lại e rằng còn nặng hơn một chút.

Cho nên những lời giống như Vương Tiểu Thạch vừa nói, y rất ít khi nghe, đã rất lâu chưa từng nghe qua.

Vương Tiểu Thạch hình như không xem y là kinh địch, mà xem như đối tượng chơi đùa.

Trong thiên hạ, có ai dám xem Lôi Động Thiên là “đối tượng chơi đùa”?

Vương Tiểu Thạch vừa nói xong, lập tức ra tay.

Hắc ra tay với Lôi Hận, tay của hắc đã đặt trên chuôi kiếm.

Lôi Hận nhanh chóng lui về phía sau, hẳn biết nhị ca nhất định sẽ ngăn cản Vương Tiểu Thạch.

Mũi tên của “Tam Tiền Tướng Quân” bắn vào sau lưng Vương Tiểu Thạch.

Chiếc áo rách của “Đậu Tử Bà Bà” đã chụp vào đầu Vương Tiểu Thạch.

Mũi tên của “Tam Tiền Tướng Quân” rõ ràng là bắn vào sau lưng Vương Tiểu Thạch, nhưng giữa không trung chợt đổi hướng bắn về phía sau đầu, hơn nữa đầu mũi tên còn đột nhiên bắn ra hai mảnh nhỏ, biến thành một tên ba mũi bắn vào Vương Tiểu Thạch.

Chiếc áo rách của “Đậu Tử Bà Bà” mấy hôm trước từng ám toán thủ hạ đắc lực của Tô Mộng Châm là Ốc Phu Tử, chỉ cần hơi chạm vào “Vô Mệnh Thiên Y” này, dính vào tay thì nát mặt, còn dính vào mặt thì thối rữa đến tim.

Cho nên mỗi lần sử dụng bộ “Vô Mệnh Thiên Y” này, “Đậu Tử Bà Bà” đều mang sáu lớp bao tay, trong đó ba lớp còn khoác lên cánh tay, sợ dính vào một chút thì ngay cả mình cũng ăn không tiêu.

“Đậu Tử Bà Bà” là Thất đường chủ của Lục Phân Bán đường, còn Lỗ Tam Tiền là Thập đường chủ, hai người đồng loạt thi triển tuyệt kỹ thành danh của mình, đương nhiên đều là sát chiêu.

Vương Tiểu Thạch chính là người bọn họ muốn giết.

Đại địch trước mặt, Vương Tiểu Thạch không thể có lựa chọn, hẳn chỉ đành rút kiếm.

Vương Tiểu Thạch cuối cùng đã rút kiếm.

Chưa ai từng thấy Vương Tiểu Thạch rút kiếm. Ai cũng biết hắn có một thanh kiếm, chuôi kiếm cong như vầng trăng, nhưng không ai biết hắn sử dụng thanh kiếm kỳ lạ này như thế nào.

Đây là kiếm gì?

Không phải kiếm, mà là đao.

Loan đao.

Thứ Vương Tiểu Thạch rút là kiếm, tại sao lại trở thành đao?

Hóa ra chuôi của thanh kiếm kia vốn không phải chuôi kiếm, mà là một thanh đao nhỏ, cong cong như lông mày của nữ nhân.

Loan đao nho nhỏ, loan đao tinh xảo.

Ánh đao rực rỡ bùng lên, như sao băng lướt qua bầu trời.

Loan đao chặn lấy mũi tên, đầu tên lại đâm vào chiếc áo rách. Vương Tiểu Thạch thuận thế hất lên, mũi tên và chiếc áo rách liền phân biệt bay về phía “Tam Tiễn Tướng Quân” và “Đậu Tử Bà Bà”.

“Đậu Tử Bà Bà” và Lỗ Tam Tiễn vội vàng tránh lui.

Lôi Hận cũng kinh hãi.

Đương nhiên hắn vẫn nhớ Vương Tiểu Thạch đã dễ dàng tiếp được “Chấn Sơn Lôi” và “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” của mình, hơn nữa còn khắc sâu vào đầu, lúc đó Vương Tiểu Thạch không hề rút kiếm.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đã rút binh khí ra, hơn nữa còn lao về phía hắn, hiển nhiên là đã đến đường cùng, muốn liều mạng một phen, khiến cho hắn trong lòng kinh hãi.

Hắn vừa ứng phó vừa lui nhanh về phía sau.

Sau lưng của hắn là tường. Lưng của hắn đụng vào tường, đã không còn đường lui.

Nhưng thần sắc trên mặt hắn không kinh sợ mà còn vui mừng, bởi vì hắn thấy Lôi Động Thiên đã ngăn cản Vương Tiểu Thạch.

Đột nhiên hắn cảm thấy ngực mình có thêm một thứ gì đó.

Một mũi kiếm nhuốm máu.

Hắn trước tiên là giật mình, sau đó là ngạc nhiên, tiếp theo là sợ hãi, tiếp nữa là đau đớn, cuối cùng là kêu to một tiếng.

Lôi Động Thiên đang muốn phát ra một kích rung trời chuyển đất về phía Vương Tiểu Thạch, bỗng nhiên liếc thấy một đoạn kiếm nhuốm máu nhô ra từ ngực Lôi Hận.

Mũi kiếm có máu, kiếm lại làm bằng gỗ.

Kiếm từ lồng ngực Lôi Hận xuyên qua, xem ra không thể nào sống được.

Hóa ra sau bức tường phía nam còn có kinh địch.

Lôi Động Thiên vừa phân tâm, Vương Tiểu Thạch lập tức cướp đường rút lui.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, công thành thì phải lui thân, nếu không lui thân thì sẽ chết không có đất chôn.

Nhiệm vụ của hắn vốn là dẫn Lôi Hận đến bức tường phía nam. Tô Mộ Dung Châm đã nói: “Quách Đông Thần tự nhiên sẽ giải quyết hắn”.

Khi y nói câu này, Bạch Sầu Phi cũng không có mặt.

Đây là sắp xếp của Tô Mộng Châm.

Về phần Quách Đông Thần là ai hẳn cũng không biết. Nhưng nhìn thấy Quách Đông Thần dùng một thanh kiếm gỗ đâm xuyên qua tường, sau đó đâm thủng lồng ngực Lôi Hận, phát không tiếng động, một kích tất sát, thủ đoạn này có thể nói là xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị.

Vương Tiểu Thạch vốn đang lao về phía Lôi Hận, lúc này lại giống như một viên đá bắn về phía sau, nhanh chóng rút lui.

Lôi Động Thiên mặc dù phân tâm, nhưng “Ngũ lôi Thiên Tâm” của y vẫn kịp đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch nhìn thanh thế của một chiêu này, đã biết hôm nay hẳn bắt buộc phải làm một chuyện, đó là rút kiếm.

Vừa rồi thứ hẳn rút là đao, thanh loan đao xinh xắn trên chuôi kiếm, hiện giờ mới đúng là rút kiếm.

Kiếm không có chuôi, làm sao có thể rút ra?

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Rút Kiếm

Kiếm luôn là kiếm, không có chuôi nó vẫn là kiếm.

Kiếm của Vương Tiểu Thạch có chuôi là đao, bản thân kiếm vốn không có chuôi.

Đạo lý đó cũng giống như khi không có đuôi vẫn là khi, người không có tóc cũng là người, chúng ta không thể nói cây không kết trái không phải là cây.

Vương Tiểu Thạch đã rút kiếm. Kiếm đâm về phía Lôi Động Thiên.

Không ai có thể hình dung một kiếm này.

Dùng lời nói, dùng tranh vẽ hay dùng văn tự đều không thể hình dung được nó, bởi vì đó không phải là nhanh, không phải là đặc sắc, càng không phải là tuyệt diệu, cũng không chỉ là ưu mỹ, mà là tất cả những thứ này kết hợp, cộng thêm ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Một loại kiếm pháp rực rỡ, tiêu sái, thương cảm, nhưng lại không sì sánh được.

Là loại người nào có thể sáng tạo ra một bộ kiếm pháp chỉ có trên trời như vậy?

Rốt cuộc là kiếm pháp, hay là tiên pháp?

Là kiếm của nhân gian, hay là kiếm tiên?

Lúc Vương Tiểu Thạch rút kiếm và xuất kiếm, “Ngũ lô Thiên Tâm” của Lô Động Thiên cũng đã đến nơi.

Hai người giao thủ một chiêu.

Lô Động Thiên bay vọt qua tường, trông thấy sau tường đã không có bóng người, chỉ còn lại một thanh kiếm gỗ vẫn đang lắc lư, thân kiếm đâm vào trong tường.

Lô Động Thiên biết mũi kiếm đã đâm vào lồng ngực huynh đệ mình, mà người ra tay vẫn chưa đi xa, bởi vì chuôi kiếm vẫn còn hơi ấm.

Nhưng y lại không muốn đuổi theo, bởi vì y còn chưa bình tĩnh lại.

Quần áo của y bắt đầu từ dưới nách đã rách một đường lớn, từ trước ngực đến sau lưng rách thành hai đoạn, nhưng lại không tổn thương đến da thịt.

Khiến cho y thâm kinh hãi là người trẻ tuổi luôn tươi cười kia rõ ràng xuất kiếm trước mặt, nhưng lại có thể cắt đứt cả quần áo sau lưng. Đây là môn kiếm pháp gì?

Nếu không phải có “Đại Lô thần công” hộ thân, một kiếm này chẳng phải đã lấy mạng mình?

Điều đáng sợ hơn là Lô Động Thiên biết rõ, với kiếm thế của người trẻ tuổi kia, nếu có thể đồng thời thi triển cả thanh loan đao tinh xảo trong tay hẳn tấn công mình, chỉ sợ ngay cả “Ngũ Lô Thiên Tâm” cũng chưa chắc có thể khắc chế được.

Người trẻ tuổi kia rốt cuộc là ai? Hãn luyện kiếm pháp gì? Hãn dùng đao pháp gì?

Rốt cuộc là người nào ở sau tường, dưới sự mai phục của mình và một đám cao thủ, vẫn có thể dễ dàng giết chết Lôi Hận sau đó ung dung bỏ chạy?

Lôi Động Thiên cảm thấy trong lòng giống như có một khối sắt nặng trĩu, đây là cảm giác chưa từng có từ khi y xuất đạo thành danh đến nay.

Lục Phân Bán đường có địch thủ như vậy, e rằng phải đánh giá lại thực lực của đối phương.

Kim Phong Tế Vũ lâu có trợ thủ mạnh như vậy, thật sự không thể xem thường.

Trong lúc Lôi Động Thiên đang lo lắng, Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy hãi hùng.

Một kích kia của Lôi Động Thiên quả thật làm cho người kinh hồn bạt vía.

Hãn chạy đi hơn mười dặm, mới phát hiện có một mảnh quần áo từ nơi ngực rơi xuống.

Đó là một mảnh quần áo vừa vặn có hình bàn tay, hoàn toàn cháy tan. Mà bên trái vầng trán của hãn cũng tróc ra một mảng tóc, giống như bị kiếm gọt đứt. Phải qua một thời gian tóc mới bỗng nhiên mất đi sinh cơ rớt xuống như bị sét đánh, khiến cho bên trái vầng trán của hãn mất đi một mảng tóc lớn.

Hay cho một chiêu “Ngũ lôi Thiên Tâm”!

Càng kinh hãi là Lôi Động Thiên vốn không tập trung toàn bộ tinh thần đánh ra chiêu này, khi đó y đã bị phân tâm.

Vương Tiểu Thạch cũng vừa lúc tìm một thời cơ tuyệt hảo để xông ra.

Nếu như là một kích toàn lực, liệu uy lực có lớn hơn không?

Vương Tiểu Thạch biết rõ “Tiêu Hồn kiếm pháp” của mình đã chém trúng đối phương, nhưng đối với phương lại có “Đại Lôi thần công” hộ thể, không hề bị thương tổn gì.

Nếu như đồng thời thi triển “Tương Tư đao pháp”, có lẽ sẽ có thể khắc địch chế thắng. Nhưng nếu Lôi Động Thiên tập trung một kích toàn lực, liệu hẳn có thể tiếp được một chiêu “Ngũ Lôi Thiên Tâm” của đối phương không?

Vương Tiểu Thạch nghĩ đến đây, không khỏi hơi rùng mình.

May mắn là Tô Mộng Châm đã sắp xếp kỹ càng, bằng không nếu thật sự bị bốn đại cao thủ của Lục Phân Bán đường hợp kích, chỉ sợ mình khó có thể bình an rút lui.

Nghĩ đến đây, hẳn lại cảm thấy hiếu kỳ. Quách Đông Thần rốt cuộc là ai? Sao có thể thần không biết, quỷ không hay len vào trọng địa của Lục Phân Bán đường, một kích đắc thủ?

Hắn chỉ cảm thấy chuyện mà Tô Mộng Châm an bài, ngoại trừ chính y hiểu rõ từng bước, những người khác đều giống như lạc trong mây mù, bị một bàn tay vận mệnh dẫn dắt, đi đối mặt và tiếp nhận thách thức mà chính mình cũng không hiểu rõ.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên chưa quên một việc: sau khi chuyện thành công, lập tức đến Tam Hợp lâu.

Cho nên hần lập tức đi đến Tam Hợp lâu. Hần muốn hoàn thành cuộc hẹn này.

Cuộc hẹn này rốt cuộc như thế nào?

Trong đời người luôn có những cuộc hẹn không thể tưởng tượng được, cũng không thể kiểm soát và dự đoán.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy hiếu kỳ và thú vị, không hề cảm thấy nặng nề, bởi vì hần vốn không hề xem nặng thành bại, không quá coi trọng hiểm nguy.

Không xem trọng được mất, đối với mình luôn là một chuyện tốt. Thả lỏng một chút và toàn lực ứng phó, hai chuyện này tuyệt đối có thể song hành.

Cho nên Vương Tiểu Thạch trên đường đi vẫn có tâm tình quan sát đường phố náo nhiệt này.

Trước hiệu buôn có một lão nhân và một thiếu nữ đang làm xiếc. Lão nhân kia có vẻ mặt tang thương, trong mắt toát lên sự quan tâm đối với thiếu nữ. Cô gái kia lại thỉnh thoảng mỉm cười phong tình, chiếc khăn xanh trên tóc mềm mại lay động. Nhìn tư thái xinh đẹp đó, Vương Tiểu Thạch chợt thầm nghĩ: “Chỉ riêng tình cảnh của những cô gái giang hồ bán nghệ này, đã đủ cho người ta viết một bộ sách miêu tả cảnh ngộ và thân thế của bọn họ...”

Còn có bốn gã trung niên khiêng kiệu vừa nâng một chiếc kiệu lớn xa hoa đặt ở trong sân phía trước tượng sư tử bằng đá. Bọn họ chỉ là trung niên, nhưng vòng eo đã quen khom xuống và làn da quanh năm dầm mưa dãi nắng, làm cho người ta tưởng rằng bọn họ chỉ là những kẻ ăn mày đã về già. Có điều những bắp thịt trên mình trần của bọn họ lại rắn chắc có lực, không khác gì so với những người trẻ tuổi.

Có lẽ, những kẻ nghèo kiếm cơm ăn trên giang hồ đều có thể lực mạnh mẽ, nhưng tâm linh lại tràn ngập tang thương.

Hiệu buôn vẫn náo nhiệt như trước, một ông chủ nhỏ bán đồ thêu thùa may vá đang cùng một tiểu nha hoàn ăn mặc trang điểm xinh đẹp liếc mắt đưa tình. Một vị phu nhân giàu có ăn bận xanh xanh đỏ đỏ, mang vàng đeo bạc, còn khảm mấy chiếc răng vàng đang trách mắng đứa nhỏ trước giờ được nuông chiều nên không nghe lời, dặn nó không nên chạy loạn trên đường, không được dính dáng đến những kẻ nghèo khó. Một gã gia đình đang đỡ cậu ấm chủ nhân xuống ngựa, một người khác lại đang tắm rửa cho ngựa.

Người mua gà đang trả giá với người bán gà, có lẽ đã quên đám gà đất, gà đen, gà rừng trong sọt tre kia vốn không đồng ý nên kêu lên quang quác. Ngựa trong chuồng cũng vì thức ăn không hài lòng nên bắt đầu hí dài. Tất cả âm thanh đan thành một phiên hỗn loạn.

Lão bán thịt heo có khuôn mặt béo múp, cái bụng béo phì lộ ra từng chùm lông đen. Lão ta hiển nhiên đang rất bất mãn với vị phu nhân vừa ốm vừa gầy xách theo một giỏ thức ăn lớn, trong giỏ đều là rau thơm, hành tây, củ gừng thừa dịp người ta không để ý vét đi một ít từ sạp rau. Bà ta không ngừng cò kè mặc cả với lão. Lão quyết định không bán nữa, cũng không muốn bán, bởi vì lão và thịt heo của lão đều có tôn nghiêm, không muốn bán đi với giá rẻ như vậy. Cho nên lão trừng mắt dùng con dao cắt thịt chặt lên xương heo nghe lộp cộp, muốn hù dọa vị phu nhân kia. Có điều vị phu nhân kia lại không hề sợ, xem việc ứng phó với loại người đã quá quen mắt này là việc thường ngày, vẫn nâng ngực vênh mông không ngừng ép giá.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy rất thú vị.

Hắn vừa đi đến Tam Hợp lâu, vừa nghĩ ra một chuyện rất thú vị. Nếu những người trong hiệu buôn này đều giống như trong câu chuyện của một

vị võ lâm tiền bối ghi lại, bỗng nhiên biến thành những sát thủ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc ra tay với mình, vậy mình sẽ ra sao?

Hắn nghĩ như vậy, lại càng cảm thấy thú vị.

Ngay cả lão bà bà và tiểu cô nương ngồi trên viên gạch nhỏ bán chè đậu đỏ hạt sen, hẳn đều cảm thấy rất thú vị.

Còn có tên ăn mày nhỏ dưới Tam Hợp lâu, ngửi ngửi mùi rượu lại thêm chảy nước miếng, hẳn cũng cảm thấy vô cùng thú vị.

Càng thú vị là bên dưới Tam Hợp lâu, trong nhà ăn đang có một người.

Trong quán rượu đương nhiên phải có người, không có gì đặc biệt.

Quán rượu không có người thì không thể tiếp tục làm ăn. Đối với quán rượu tiệm cơm, càng nhiều người dĩ nhiên là càng tốt.

Khách trong quán rượu không phải người, đó mới là chuyện lạ.

Người này đương nhiên cũng là người, có điều Vương Tiểu Thạch vừa nhìn lại không cảm thấy hắn là người.

Không phải người, mà là thùng cơm.

Trên bàn người này có ba mươi một cái chén không chồng lên nhau, còn cao hơn so với đầu người.

Hơn nữa người này vẫn còn đang ăn cơm, chỉ ăn cơm, không có đồ ăn.

Trên bàn của hắn còn có mười bảy chén cơm.

Nhìn người nọ ăn cơm một cách ngẫu nhiên, chỉ cần được ăn cơm chứ không cần sang khoái, giống như cơm trước mắt này là nhan như ngọc, là

hoàng kim ốc, chẳng những hương thơm ngào ngạt mà còn nóng bỏng, xinh đẹp động lòng người.

Cũng không biết là hăn không thích đồ ăn, hay là vì gọi cơm quá nhiều nên gọi không nổi đồ ăn. Hăn chỉ ăn cơm, không ăn đồ ăn, giống như cơm trong những chén khác nhau này là những sơn hào hải vị của hăn.

Chẳng những không có đồ ăn, cũng không có rượu.

Đối với loại khách hàng này, chủ quán đương nhiên không hoan nghênh lắm.

Bởi vì chỉ cần khách kêu vài đĩa thức ăn, liền có thể danh chính ngôn thuận kiểm soát một ít dễ như ăn cháo. Nếu như khách hỏi, chủ quán có thể nói rằng món ăn này rất đặc biệt, bởi vì có thêm vào một chút bào ngư, vây cá, thịt linh dương các loại, những nguyên liệu trân quý này vừa hợp với thân phận của khách.

Khách nghe xong, hơn phân nửa đều ngậm lấy cây tăm, chấp tay hài lòng rời đi, cũng quên mất nhớ lại xem vừa rồi trong thức ăn thật sự có những “nguyên liệu quý giá” này không.

Có điều đối người với chỉ gọi cơm trắng, ngoại trừ tính tiền theo số chén, người còn có biện pháp nào để “bòn rút” bạc của hăn? Huống hồ một kẻ ngay cả đồ ăn cũng không gọi nổi, sao có thể mong hăn sẽ trả giá tiền công phục vụ cao?

Thông thường có rất nhiều người chỉ ăn cơm không không nhìn thấy bạc thì cũng chẳng thấy người, cho nên cái “thùng cơm” vừa béo, vừa đen, vừa đáng yêu này có chìa tay, giơ tay, thậm chí gần như muốn khoa tay múa chân, vung tay kêu lớn, tiểu nhị đều làm như không thấy, không chịu thêm đồ ăn hay thêm cơm cho hăn.

Tiểu nhị cũng hiếm khi có cái “đặc quyền” này, “phụng chỉ” không nghe không đáp với khách như vậy. Về phần chương quỹ và cửa tiệm, trước giờ đối với loại “khách” ăn cơm không gọi đồ ăn cũng chưa từng “hoan nghênh”.

Vị khách béo mập kia đành phải theo kiểu “quý khách tự lo”. Nhưng nhìn dáng vẻ hăn ăn cơm, chẳng những toát ra thần sắc tôn kính đối với cơm thừa trong chén, còn có một vẻ thành kính với những hạt cơm trắng này. Hăn luôn luôn ăn sạch cả hạt cơm cuối cùng trong chén, mút sạch cả đôi đũa, nuốt “ực” một tiếng vào bụng, sau đó trừng mắt ngấn ra một hồi, giống như thương tiếc cho hạt cơm đã rơi vào trong dạ dày của hăn, lại giống như đang thưởng thức dư vị mỹ diệu khi cơm vào trong bụng, một lúc sau hăn mới dùng tay trái nâng chén, tay phải cầm đũa, lại ăn thêm chén nữa, dáng vẻ hoàn toàn khoan khoái.

Giống như là người si kiếm đối đãi với kiếm của mình, người yêu tranh đối đãi với tranh của mình.

Có điều người trước mắt này không phải yêu kiếm hay tranh vẽ, mà là cơm.

Vương Tiểu Thạch cười.

Hăn cảm thấy người này không thể xem như một “thùng cơm”, nhiều nhất cũng chỉ là một “thùng đựng gạo”, bởi vì hăn lại đang tiếp tục giơ tay kêu cơm.

Lần này ngay cả tiểu nhị cũng không thể không để ý đến hăn, bởi vì hăn đã trở thành “kỳ tích”.

Một người có thể nuốt trôi nhiều cơm như vậy mà không bội thực chết, tuyệt đối có thể xem là “kỳ tích”.

Đối với một kẻ không trả nổi tiền đồ ăn và một “kỳ tích”, mọi người sẽ luôn đối xử khác biệt một chút.

Cho nên tiểu nhị lập tức đưa đến năm chén cơm.

Không phải một chén mà là năm chén, bởi vì vị khách mắt tròn, mũi tròn, mặt tròn, tai tròn, miệng tròn, ngay cả lông mi cũng tròn (bụng và dáng người đương nhiên càng tròn) này vừa vào quán đã nói: “Mỗi lần thêm cơm thì cứ đưa năm chén một lần.”

Xem ra vị “khách” này xem một chén cơm không phải là cơm, ít nhất phải năm chén mới có thể xem như “có gì vào bụng”.

Ngay lúc Vương Tiểu Thạch cảm thấy người này rất thú vị, so với mình còn thú vị hơn, đột nhiên gặp phải tập kích.

Người đánh lén hắn không phải là cô gái giang hồ mãi võ kia, không phải ông chủ nhỏ bán đồ thuê thừa may vá và tiểu nha hoàn, không phải là cậu ấm, không phải tiểu hài tử, không phải người khiêng kiệu, không phải vị phu nhân giàu có, cũng không phải vị phu nhân gầy ốm, lại càng không phải lão bán thịt heo và người bán gà, không phải gia đình tắm ngựa cưỡi yên, cũng không phải tên ăn mày thèm uống rượu và bà cháu bán chè, mà là ba kẻ không hề liên quan, không hề nổi bật.

Bởi vì ba người này không hề nổi bật, không hề thu hút, cho nên những người nhìn thấy đều không chú đến bọn họ.

Bọn họ thật sự quá bình thường.

Bọn họ chỉ là ba người qua đường.

Một người mặc y phục màu xám nhạt, một người mặc áo dài màu xám đậm, còn một người mặc áo khoác màu xám đến trắng bệch, từ ba phương hướng khác nhau, vì ba lý do khác nhau và rất bình thường cùng đi về phía

Vương Tiểu Thạch. Ngay khi còn cách Vương Tiểu Thạch ba thước, bọn họ đột nhiên đồng thời ra tay.

Vừa ra tay chính là sát chiêu.

Ba sát thủ này đã chặn đứng tất cả đường lui của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không còn đường lui, cũng không kịp chống đỡ.

Ba người này xuất thủ không hề tầm thường, cho dù là nhà họ Lưu tại Lạc Dương tinh thông võ thuật của các nhà các phái, nhìn thấy cũng không nhìn được phải kêu lên một tiếng:

- Hay!

Vương Tiểu Thạch cũng bật thốt lên một tiếng:

- Hay!

Hắn đột nhiên gặp phải sát chiêu đặc sắc như vậy, nhất thời cũng quên mất là đang tấn công vào mình, lại biến thành người bình luận trầm trồ khen ngợi.

Hay thì có hay, nhưng nếu một người mất đi tính mạng, vậy thì sẽ rất không hay, thậm chí cũng chẳng còn thứ gì hay hoặc không hay nữa.

Hắn cũng tại khoảnh khắc kẻ địch ra tay mới biết được đó là “kẻ địch”, hơn nữa còn đang “ra tay”.

Bình thường vào lúc này, tiên cơ mất hết, muốn né tránh hay đón đỡ đều đã không còn kịp. Khi cao thủ giao đấu với nhau, tiên cơ chính là mấu chốt mang tính quyết định.

Vương Tiểu Thạch không thể lui.

Ba mặt gặp địch, có khi còn đáng sợ hơn so với bốn phía gặp địch, bởi vì kẻ địch để lại cho người một “đường lui”, rất có thể chính là “đường chết”.

Vương Tiểu Thạch cũng không định liều mạng, bởi vì người đi đường quá nhiều, hắn không muốn cũng không đành lòng làm bị thương người vô tội.

Khi hiệp đạo và ma đạo gặp nhau, hiệp đạo thường thường thất bại, đa phần là vì ma đạo có thể không từ thủ đoạn, còn hiệp đạo lại không thể làm tổn hại đến đạo nghĩa, cho nên bị hạn chế rất nhiều.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại có phương pháp ứng phó của hắn.

Hắn nhảy lên trời.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Dao Hay Là Kiếm

Hắn nhảy lên không.

Thân pháp của hắn cực nhanh và tuyệt diệu, tiêu sái và ưu mỹ, khiến những người nhìn thấy đều “ồ” lên một tiếng.

Khi hắn rơi xuống thì đã ở bên ngoài bên ngoài một trượng, đứng bên người một lão nhân đóng giày rơm cạnh hiệu buôn.

Hắn đã sớm tính toán khoảng cách kỹ càng, ở vị trí này hắn có đầy đủ thời gian để ứng phó với công kích của ba người áo xám kia.

Không ngờ khi hắn vừa rơi xuống đất, một người áo trắng đã xuất hiện trước người, gần như cùng hắn đối mặt với nhau.

Lúc này trong lòng Vương Tiểu Thạch mới kinh hãi.

Hắn đành phải rút kiếm ra.

Vừa rồi khi ba người áo xám kia đột nhiên đồng thời ra tay đánh lén, hắn vẫn không hề rút kiếm, nhưng khi người áo trắng này vừa thoáng hiện, hắn đã biết không rút kiếm thì không được.

Lần này thứ hắn rút là đao hay kiếm?

Hắn không rút, bởi vì người áo trắng kia đã nói ngay:

- Là ta.

Vương Tiểu Thạch cười.

Người đến là Bạch Sầu Phi.

Vương Tiểu Thạch lại nhìn ba người áo xám, chỉ thấy tất cả đều đã nằm trên đất. Trước khi bọn chúng phát ra đợt công kích thứ hai, “Kinh Thần chỉ” của Bạch Sầu Phi đã làm cho bọn chúng mất đi năng lực phát chiêu.

Người đến là Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch đương nhiên cũng không rút kiếm.

Nhưng vẻ mặt của Bạch Sầu Phi lại đầy tiếc nuối, thấp giọng hỏi:

- Vừa rồi ta chỉ nói “là ta”, không hề bảo người “đừng ra tay”, sao người lại không rút kiếm?

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Nếu là người, sao ta lại cần rút kiếm?

- Người không rút kiếm thì ta sẽ không có cơ hội lĩnh giáo kiếm chiêu của người.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn nói:

- Đây là một chuyện rất đáng tiếc, ta không muốn để chuyện đáng tiếc này tiếp tục nữa.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta chưa bao giờ rút kiếm với bằng hữu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lúc người rút kiếm, có thể không xem ta là bằng hữu.
- Người không chỉ là bằng hữu mà còn là huynh đệ của ta.

Vương Tiểu Thạch nói một cách kiên trì và kiên định:

- Một vị đại hiệp đã từng nói: “một ngày là huynh đệ, cả đời là thù tạc”. Chỉ có những tên khốn mới hạ độc thủ sau lưng, rút đao kiếm trước mặt huynh đệ mình.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn chăm chú, nói:

- Biết sớm như vậy, chờ sau khi chúng ta giao thủ mới kết nghĩa với người.

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Sau khi giao thủ, e rằng chưa chắc đã có thể kết nghĩa được.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Người sợ thua thê thảm sao?

Vương Tiểu Thạch lắc đầu.

Bạch Sầu Phi hơi giận nói:

- Người sợ ta thua sao?

Vương Tiểu Thạch vẫn lắc đầu.

- Vấn đề không phải là thua thê thảm hay không, cũng không phải là ai thắng ai thua. Nếu chúng ta động thủ, e rằng không chỉ phân thắng bại mà còn phân sống chết.

Hắn nói:

- Người chết sao có thể kết nghĩa với người sống?

Bạch Sầu Phi lúc này mới mỉm cười trở lại:

- Biết đâu là hai người chết cùng đến âm tào địa phủ kết nghĩa với nhau.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, nơi này đã xảy ra một số chuyện.

Có mấy người giống như quan sai, trầm mặc và bình tĩnh, không hề biến sắc đến áp giải ba người áo xám đi, cũng không hỏi Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch câu nào.

Trên đường lại náo nhiệt như cũ, rộn ràng tấp nập. Cũng có một số người nhin không được nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi với ánh mắt hồ nghi, có ngưỡng mộ, có kính sợ, nhưng rất nhanh lại tập trung vào công việc của mình.

Trong thành lớn, chuyện xảy ra trên đường cái cũng giống như một con thuyền lá lênh đênh bị sóng biển chôn vùi, mới chỉ một lúc mà sóng gợn cũng không còn nữa.

Chẳng phải con người trong dòng thời gian cũng như thế hay sao?

Nếu đã như vậy, cần gì sự nghiệp lẫy lừng, cần gì công danh cái thế? So sánh với dòng sông lịch sử, vũ trụ mệnh mông, chẳng phải cũng như giọt nước trong biển cả, yếu ớt không nơi nương tựa? Nhưng người trên thế gian lại không tiếc đấu đá lẫn nhau, không hề nhường nhịn, chỉ để đoạt lấy một chút “thành tựu” vừa đáng buồn lại đáng thương này.

Thế nhưng, chẳng lẽ người có thể làm một tồn tại nhỏ bé, từ bỏ nỗ lực của bản thân, không cố gắng nữa sao?

Không thể.

Công tội ngàn năm một trận cười

Lưu huỳnh đốt lửa vẫn ham vui

Câu thơ tự nghĩ ra này chính là quan điểm của Vương Tiểu Thạch.

Quan điểm của Bạch Sầu Phi thì sao?

Chẳng biết Bạch Sầu Phi có quan điểm gì không, nhưng Vương Tiểu Thạch lại thấy y đang nhìn một người.

Một người bất kể đứng ở đâu, đứng cùng với ai đều giống như hạc đứng giữa bầy gà.

Thậm chí người này lúc sinh ra cũng cao lớn hùng tráng hơn so với người khác, khi cười còn uy vũ hơn so với người tức giận.

Người này đang chấp tay đi về hướng Tam Hợp lâu.

Hắn chỉ tùy ý cất bước, nhưng tất cả người trên đường đều không nhận được phải nhìn hắn. Người khổ sở đang bận rộn làm việc, nhìn hắn một cái liền giống như quên mất gánh nặng trên lưng. Thiếu niên gia đình đang giúp chủ nhân cho ngựa ăn, nhìn thấy này người liền cảm giác mình thần uy lẫm lẫm, đã biến thành chủ nhân trên ngựa. Đám người bán hàng rong đang tính toán chi li, chột thoáng thấy người này liền giống như con ruồi bị đường hấp dẫn, quên cả việc thối lại bạc vụn. Những cô gái trên đường nhìn thấy người này liền nhớ tới tình nhân hàng đêm xuất hiện trong giấc mộng, cũng oai hùng anh tuấn giống như người trước mặt, ánh mắt liền như con ruồi dính lên chất mật. Những đứa trẻ nhìn thấy vị đại ca hào hùng uy phong này, liền ảo tưởng tương lai cũng sẽ trở nên như hắn. Người trong lòng gian trá không dám nhìn thẳng vào hắn. Người tính tình ngay thẳng vừa nhìn cũng tự thấy mình xấu xa. Mà bản thân người này cũng dường như biết rõ mọi người đều đang nhìn mình, nghênh ngang đi qua đường cái tiến về phía Tam Hợp lâu.

Bởi vì đại hán kia quá thu hút, cho nên người trên đường đều tập trung vào hắn, cũng quên nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi. Lúc người nọ đi qua, có một chiếc xe ngựa đang gấp rút chạy đi, người đánh xe vung dây cương né tránh những người đi đường, chợt thoáng thấy một người cao lớn uy mãnh đi ngang qua đường, ánh mắt như tia chớp liếc nhìn hắn một cái, liền thất thần giống như trúng phải trọng kích. Chiếc xe ngựa bị mất lái, mắt thấy đã sắp sửa đụng vào một đứa bé đang đứng giữa đường ngây ngốc nhìn đại hán uy vũ này.

Đại hán cao lớn uy mãnh kia ung dung bước ra một bước, một tay đè chặt đầu ngựa, xe ngựa lập tức khựng lại, người đánh xe cũng bị dừng đột ngột suýt chút nữa đã bay ra khỏi xe. Đại hán kia lại giống như điều hâu bắt con gà con, dùng một bàn tay lớn khác tóm lấy đứa trẻ đưa đến bên đường, lại ôn hòa địa khuyên bảo nó:

- Đây nhóc, sau này nếu không có người lớn dẫn theo, đừng nên chạy lung tung giữa đường!

Đứa bé vốn đã sợ đến ngáy ra, người đánh xe cũng sửng sốt, ngay cả ngựa cũng không dám chạy lung tung. Đại hán kia sau khi nói xong lại tiếp tục đi về phía Tam Hợp lâu, mỗi bước tùy tiện đều ngang với bốn bước của người thường, như rồng như hổ, giống như mỗi bước đều để lại một dấu vết trên mặt đất.

Vì Bạch Sầu Phi nhìn chăm chú, cho nên Vương Tiểu Thạch cũng nhìn theo. Hắn nhìn trẻ hơn Bạch Sầu Phi một chút, vì vậy không nhìn rõ diện mạo của đại hán kia.

Đại hán kia đã đi vào trong tiệm.

Tiểu nhị trong tiệm lập tức xem hắn là thượng khách, ngay cả khách trong tiệm cũng tự thấy mình thấp hèn, còn thấp hơn ba bậc so với người này, chỉ ước gì ăn no rồi đi, không dám cùng người này ngang vai ngang vế.

Trên thế gian, trước giờ kẻ có thể nhìn thấu lòng người không nhiều lắm, nhưng kẻ biết nhìn bề ngoài thì lại không hề thiếu. Quần áo mà đại hán này mặc trên người giống như tơ nhưng không phải tơ, giống như gấm nhưng không phải gấm, vừa có sự ấm áp của vải bông, lại có sự mát mẻ của vải tơ, rõ ràng là hàng trân quý của “Gia Hòa đường” tại Đôn Hoàng. Chỉ với bộ quần áo này, so với tất cả quần áo trong nhà mình cộng lại có lẽ còn đắt hơn một chút, cho nên dù không nhìn thấy tướng mạo đường đường của đại hán kia, trong lòng họ cũng đã thấy mình thấp đi một đoạn.

Tiểu nhị cũng làm như vị khách quý này đến đây là quang vinh vô thượng, vội dọn một chỗ ngồi trang nhã, hướng về phía ánh sáng, có thể nhìn sông xa đường gần, sau đó lại chào hỏi ân cần, nâng khăn dâng trà. Giống như rất nhiều quán rượu tiệm trà đều tìm trăm phương ngàn kế mời danh nhân hay quan lại ở kinh thành đến tiệm làm “chiêu bài sống”. Ngay cả người xuất sắc như vậy cũng đến tiệm của ta, đủ thấy tiệm này cao quý ra sao, đặc biệt thế nào.

Cho nên khó trách có người cho rằng: đến tiệm ăn không phải vì ăn ngon, mà là vì “ăn danh tiếng”; mặc quần áo không phải vì giữ ấm, mà là vì “tỏ khí phái”.

Có thể vì nguyên nhân này, “thùng cơm” béo mập kia bỗng thở dài một tiếng, nói:

- Mọi người làm việc cũng chỉ vì muốn có cơm ăn cho đỡ đói, sao bây giờ ai cũng chỉ ăn hết đồ ăn mà không ăn cơm?

Hắn uống một ngụm trà, lại nói:

- Huống hồ hiện giờ ngay cả đồ ăn cũng không phải lấy ra ăn, mà chỉ lấy ra xem; rượu cũng không phải lấy ra uống, mà là lấy ra để phô trương lãng phí.

Lúc này đại hán kia vừa gọi một vò cao lương mỹ tửu. Hắn dùng một tay nhắc vò rượu đổ vào trong miệng. Một nửa rượu chui vào trong miệng, còn một nửa lại tràn ra bên miệng làm ướt cả áo, nhưng hắn lại không hề để ý, vẫn hào sảng như trước.

Có điều “thùng cơm” kia nói như vậy, rõ ràng là đang nhắm vào hắn.

Đại hán kia ngẩn ra một chút.

Người trong tiệm đều biết không hay, trong lòng thầm nghĩ “thùng cơm” kia không biết tự lượng sức, lại dám đắc với tội tên đại hán uy vũ hiên ngang này, nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Quả nhiên đại hán cao lớn kia buông vò rượu xuống, chậm rãi quay đầu nhìn về phía “thùng cơm” kia.

Từ khi hắn bước vào Tam Hợp lâu, đã biết rõ trong Tam Hợp lâu này tầng dưới tầng trên, bất kể là chương quầy hay tiểu nhị, khách nhân hay ăn mày, chỉ cần là người sống thì đều nhìn hắn, chỉ có một người là ngoại lệ.

Chính là cái người ăn cơm này.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thùng CƠM VÀ HEO

Khi hấn vừa vào tiệm đã chú ý đến người chỉ vùi đầu ăn cơm này.

Nguyên nhân hấn biết rõ, đó là vì rất ít người “dám” không nhìn hấn, “có thể” không nhìn hấn, “được phép” không nhìn hấn.

Nhưng hấn cũng không nhìn thấy “thùng cơm” này, bởi vì người ăn cơm này đã bị chén cơm che khuất.

Tổng cộng có năm mươi lăm cái chén không, phân thành từng hàng chất đống trên bàn của người kia, hoàn toàn che khuất diện mạo của hấn. Không biết hấn làm cách nào ăn hết được chùng đó, cũng không biết có phải hấn còn đang ăn hay không.

Lúc này đại hán kia nghiêng đầu nhìn hấn, nhưng vẫn nhìn không thấy hấn, chỉ nghe thấy tiếng và cơm và nuốt cơm.

Đại hán kia bỗng bật cười, hỏi tiểu nhị:

- Tiếng gì thế?

Tên tiểu nhị có cặp mắt nhỏ và lông mày nhỏ kia ngẩn ra, hỏi lại:

- Khách quan, ngài nói gì?

Đại hán kia cười nói:

- Người nghe xem đây là tiếng gì?

Tiểu nhị thật sự không biết hẳn muốn chỉ loại thanh âm nào, bởi vì nơi phố xá quán rượu tiếng gì cũng có, đan vào thành một khúc nhạc phổ của nhân gian, cho nên cũng không biết trả lời thế nào.

Đại hán uy mãnh kia lại nói:

- Người không nghe thấy sao? Đó là tiếng heo ăn cơm.

Tiểu nhị lập tức biết đại hán này là nhắm vào vị khách béo mập kia, chỉ dám gật đầu chứ không dám đáp lời.

Không ngờ “thùng cơm” kia lại đáp:

- Không đúng, không đúng.

Sau đó lại nói:

- Sai rồi, sai rồi.

Đại hán uy mãnh cười nói với tiểu nhị:

- Lần này chắc người nghe rõ ràng chứ? Heo chẳng những biết ăn cơm mà còn có thể nói tiếng người nữa.

“Thùng cơm” lại nghiêm túc nói:

- Thứ heo ăn không phải cơm, cơm là dành cho người ăn, sao ngay cả điểm này người cũng không hiểu, chẳng lẽ đầu người thường ngày cũng giống như heo.

Đại hán uy vũ cười lạnh nói:

- Các hạ nói chuyện tốt nhất nên tôn trọng một chút.

“Thùng cơm” nói:

- Người đối với người mới nên tôn trọng, người đối với trâu đừng ngại đánh đàn, còn người đối với heo, chỉ nhìn xem có đủ trọng lượng hay không, không cần tôn trọng.

Đại hán uy mãnh biến sắc. Người bình thường vừa thấy hăn sát khí lẫn liệt, sớm đã sợ đến mức hai chân run rẩy. Chỉ nghe hăn trầm giọng nói:

- Người đang nói ta à?

“Thùng cơm” nói:

- Không, ta đang nói heo.

Đại hán uy vũ lại càng không nhịn được, bàn tay to lớn vỗ xuống bàn một cái, nổi giận quát:

- Người nói lại lần nữa xem!

“Ầm” một tiếng, bình rượu trên bàn liền vỡ vụn, rượu văng tung tóe trên đất. Đáng sợ hơn là tiếng quát kia của hăn lại giống như tiếng sấm vang lên bên tai, khiến cho mọi người đều cảm thấy trong tai “ông ông” không dứt. Sau khi định thần lại, tất cả khách trong tiệm đều lén lút tính tiền chuồn đi trước khi hai người đánh nhau.

“Thùng cơm” kia lại ôn tồn nói một câu:

- Ấy, heo tức giận làm lãng phí rượu, đáng tiếc ơ là đáng tiếc! Đúng là là trâu gặm mẩu đơn, không phân biệt được hoa với cỏ.

Đại hán uy vũ không thể nhịn được nữa, liền vươn người đứng dậy.

Bình rượu trên bàn đã vỡ, lúc này Vương Tiểu Thạch mới nhìn rõ diện mạo của hăn.

Chỉ thấy tóc và râu ria của hắn đều quấn lại với nhau, không phân ra rõ ràng, nhưng lại vừa đen vừa không rối, trơn bóng có lực; hai vai hắn như hai thanh đao màu đen, mắt to hữu thần như tia chớp bắn ra vài thước, cằm nhô cổ lớn, vầng trán vươn cao, mũi rộng phực tê *, áo quần hoa lệ, lưng gấu eo ong, khi đứng lên người bình thường chỉ cao đến giữa ngực và bụng hắn; xương cốt trên người hắn cường tráng rắn chắc giống như rễ cây vảy kết, cơ bắp lộ ra, mười ngón tay co duỗi phát ra tiếng giòn như xào hạt kê, huyết Thái Dương nhô cao, gò má nổi gân xanh, cùng với tĩnh mạch trên mu bàn tay nhúc nhích như giun. Thần thái của hắn hung ác nhưng vẫn có một khí phái hào hoa phú quý, như bá vương tái thế, quát tháo liền nổi lên mây gió.

* Chỉ người từ trán cho đến mép tóc xương cốt nhô cao. Trước đây những người mê tín cho rằng đó là tướng quý.

Vương Tiểu Thạch không khỏi thần khen một câu: “Hay cho một hán tử như thiên thần!”

Đại hán kia bước nhanh về phía “thùng cơm”, mỗi bước đi giống như tiếng sấm.

Không biết “Thùng cơm” kia đang ở sau chén cơm làm gì, có lẽ là vẫn đang ăn.

Đại hán uy vũ kia nói từng chữ từng câu:

- Ta không đánh kẻ yếu. Chi cần người xin lỗi, ta sẽ bỏ qua cho người lần này.

“Thùng cơm” kia còn và thêm mấy ngụm cơm mới nói:

- Tại sao ta phải xin lỗi heo?

Sau đó hắn liền bổ sung:

- Có điều heo không lớn đến như vậy, nên gọi là trâu thì đúng hơn.

Đại hán uy vũ kia hét lớn một tiếng, một chưởng vỗ xuống trên bàn của “thùng cơm”.

Vừa rồi hắn chỉ tùy ý vỗ bàn một cái, bát đĩa liền nhảy dựng lên như đậu nổ, hơn nữa bình rượu hảo hạng của “Dụ Thái Long đường” cũng lập tức vỡ tan.

Huống hồ bây giờ hắn lại vỗ bàn trong cơn thịnh nộ.

Phục vụ, dâng trà, chạy bàn, đầu bếp, chưởng quỹ, lão bản... tất cả người của quán rượu đều đang lo lắng một việc, đó là những cái chén trên bàn kia.

Bọn họ đôi khi cũng làm vỡ chén đĩa, nhưng nếu năm mười lăm cái cái chén không đồng thời vỡ vụn như hôm nay, chỉ sợ trước nay chưa từng có, sau này cũng không có.

Bọn họ gần như đã “nghe được” tiếng năm mười lăm cái chén này đồng thời vỡ vụn.

Nhưng chén không có vỡ.

Ngay lúc bàn tay to lớn của đại hán tướng mạo đường hoàng uy vũ kia sắp vỗ xuống mặt bàn, hai tay của “thùng cơm” đột nhiên phân ra. Năm mười lăm cái chén, kể cả cái chén hắn vừa mới ăn xong bỗng phân làm hai hàng mỗi hàng hai mươi tám cái, xếp thành hai đường thẳng trượt trên cổ tay, sau đó lại xếp thành một hàng đội trên đầu.

Năm mươi sáu cái chén không chồng lên nhau, cái chén ở trên cùng vừa vặn có thể chạm đến sàn nhà của lầu hai.

“Thùng cơm” dùng đầu đội chén như vậy không hề cảm thấy vất vả, thần sắc vẫn ung dung như thường, giống như đó không phải chén mà là

một cánh tay khác của hắn, có điều lại mọc trên đỉnh đầu.

Nhưng người trong tiệm và ngoài tiệm nhìn thấy đều ngây dại.

Ngay cả đại hán uy vũ cũng trợn mắt.

Vương Tiểu Thạch chợt nhớ tới một người, một người trong lời đồn.

Đúng lúc này, đại hán uy vũ kia bỗng kêu lên:

- Người là “Phạm Vương”, người là Trương Thán!

Trên giang hồ, người sức ăn tốt, khẩu vị tốt đương nhiên không ít. Gian nan khổ cực, đổ máu chảy mồ hôi cũng chỉ vì ba bữa cơm ăn. Chỉ cần được ăn và còn có thể ăn, ai cũng muốn ăn nhiều một chút, ăn một cách sung sướng, ăn một cách thỏa thích.

Có điều người một hơi ăn năm mươi sáu chén cơm như vậy vẫn rất hiếm thấy. Không ai có thể ăn một hơi năm mươi sáu chén cơm, cơm này rốt cuộc đã đi đâu?

Người có thể ăn một hơi hơn năm mươi chén cơm, hơn nữa còn có thể đem chén cơm múa may như ảo thuật lại càng ít hơn. Hầu hết mọi người khi ăn cơm xong đều không cần chén.

Nếu có người tôn trọng chén và cơm như vậy, chắc chắn chỉ có một.

Nghe nói người này có thể lập tức tiêu hóa cơm, vừa ăn cơm vừa luyện “Phản Phán thần công” của hắn.

Đó chính là “Phạm Vương” Trương Thán.

“Thùng cơm” cười nói:

- Ta là Trương Thán, cũng là “Phạm Vương”. Ở trước mặt cơm, ngoại trừ ta ra, không ai có thể xưng Vương.

- Ăn cơm là chuyện lớn của đời người, cũng là sự nghiệp của ta.

Khuôn mặt béo múp của Trương Thán khi đứng đắn càng đáng yêu:

- Ta trước giờ rất kính trọng nghề nghiệp. Giống như kiếm thủ si kiếm, ta cũng si cơm.

Đại hán thần uy kia nhin không được nói:

- Nếu các hạ là Trương Thán, vậy có biết ta là ai không?

- Ta chỉ biết người có một bằng hữu gọi là Phương Hận Thiếu, “Thư Đáo Dụng Thời” Phương Hận Thiếu.

Trương Thán vẫn đội năm mươi sáu cái chén trên đầu, trong tay còn bưng một chén cơm trắng, vững như Thái sơn:

- Phương Hận Thiếu mê sách như điên đảo, tiếc là đọc qua liền quên, đọc càng nhiều thì quên càng nhiều. Hắn càng thích tỏ ra là người trí thức, đáng tiếc luôn dùng sai điển cố, nói sai thành ngữ, trở thành trò cười cho người khác.

Hắn nhìn đại hán uy mãnh kia với vẻ thú vị, hỏi:

- Người biết vì sao ta lại nhớ được tên Phương Hận Thiếu này không?

Đại hán uy vũ hừ lạnh nói:

- Bởi vì hắn với người đều ngu xuẩn như nhau.

- Không. Bởi vì hắn và ta đều đồng dạng, đều có sở thích riêng khi lót bụng. Ta thích ăn cơm, ăn thật nhiều cơm, càng nhiều càng tốt, hơn nữa còn

chính khí đường đường. Người tu luyện công lực nội gia, tốt nhất nên ăn nhiều cơm, ăn ít đồ ăn lại, càng không nên ăn thịt cá. Ta ăn cơm rất để ý xem gạo ở đâu mới đủ sạch, gạo chỗ nào mới xem như hoàn chỉnh, gạo gì trộn lẫn với nhau nấu lên mới tuyệt diệu, gạo gì không thể trộn lẫn được, có một số gạo lại phải dùng độ lửa khác nhau mới có thể trộn lẫn được, khi đó mới xem như thật sự ăn gạo ăn cơm. Nấu cơm không chỉ cần chú ý mấy chén nước, mà là phải chú ý đến từng phần nước, nhiều một phần là quá ướt, thiếu một phần lại quá khô. Cơm không thể quá mềm, cũng không thể quá cứng. Cứng có ăn cứng, mềm có ăn mềm, cơm nhão và cháo thì cũng như nhau. Dùng nồi gì nấu cơm, dùng niêu gì nấu cơm, dùng thứ gì xúc cơm, dùng thứ gì trộn cơm, thậm chí là dùng củi gì, than gì, lò gì, độ lửa gì nấu cơm, kể cả thời gian và những điều cấm khi nấu cơm, tất cả đều cần phải chú ý.

Trương Thán thở dài:

- Người người mỗi ngày đều ăn cơm, nhưng đối với việc ăn cơm lại không hề nghiên cứu, hoàn toàn không biết gì cả, lại đi tốn công vào mấy cái thực đơn, đúng là ngu muội buồn cười.

Đại hán uy vũ bỗng nhiên nói:

- Người thì cái biết gì!

Hắn lại nói:

- Người thích ăn cơm, còn Tiểu Phương là thích ăn trứng.

Khi nhắc đến Phương Hận Thiếu, hắn giống như rất tiếc nuối, vừa hận vừa yêu:

- Tên đó thích ăn trứng, trứng kho, trứng chiên, trứng xào, trứng nấu, trứng hầm, trứng luộc, trứng sống, trứng chín, trứng nửa chừng chưa chín, trứng ấp một nửa gà con, trứng vừa sinh ra còn ấm áp... tóm lại là vô số.

Còn phải chú ý đến phương pháp ăn. Xem ra hẳn coi trứng giống như tự mình sinh ra vậy.

- Đúng, nên chú ý bỏ bao nhiêu muối, có bỏ đường hay không, dùng loại nước tương gì, cắt bao nhiêu gừng và hành tây, tất cả đều phải suy nghĩ. Ta cũng xem cơm như ngang hàng với mình vậy.

Trương Thán kêu ngạo nói:

- Cho nên hẳn là “Đản Vương”, còn ta là “Phạm Vương”.

Đại hán kia cười nói:

- Cho nên các người một kẻ là trứng ngọc, còn một kẻ là thùng cơm.

Lần này đến phiên Trương Thán tức giận, lập tức sầm mặt:

- Người nói cái gì?

Đại hán kia nói:

- Nếu như người không phải thùng cơm, làm sao chỉ biết Phương Hận Thiếu, mà không biết danh hiệu “thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân” của Đường Bảo Ngưu ta?

Trương Thán nghe xong cả buổi, lẩm bẫm một hồi mới nói ra:

- Phiên người... phiên người lập lại lần nữa!

Đại hán kia trên mặt có vẻ đắc ý, lại làm như mặt không đổi sắc nói:

- Ta chính là “thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân” Đường tiền bối Bảo Ngưu đại hiệp.

Lần này trong lúc vội vàng hẳn còn có thể kịp thời thêm vào bốn chữ “tiền bối” và “đại hiệp”.

Trương Thán nhất thời buồn cười, nhin không được ôm bụng cười.

Hắn cười đến gập cả người, khiến cho đồng chén trên đỉnh đầu kêu lên lộp cộp. Phục vụ nhìn thấy trong lòng hồi hộp, chường quỹ nhìn thấy rằng cũng lập cập, nhưng chén vẫn không rơi xuống.

Đường Bảo Ngưu tức giận quát lên:

- Người cười cái gì? Có gì buồn cười?

Trương Thán cười đến thở không ra hơi, nói:

- Nếu như người nói sớm một chút, ta đã ăn không được cơm rồi.

- Người đúng là giỏi tự tuyên truyền mình, không biết làm sao lại nghĩ ra được cái loại danh hiệu này.

Hắn cười đến toàn thân như nhũn ra, nhưng vẫn không quên bổ sung một câu:

- Nhìn thấy loại bảo bối như người, ai có thể nuốt trôi cơm?

Đường Bảo Ngưu tức giận đến toàn thân run lên.

Lúc hắn tức giận phát run giống như quả dầu nổ ra, khắp núi đầy đồng đều vang lên tiếng “phụp phụp”.

Hiện giờ đương nhiên không phải giữa núi đồng, mà là trong quán rượu.

Tiếng ồn ào náo động của phố xá bên ngoài cũng không che lấp được tiếng vang như trong xương cốt nổ ra.

Trương Thán nghe được thanh âm này, cũng không cười nữa.

Hắn biết Đường Bảo Ngưu đã nổi giận thật sự, hơn nữa còn muốn ra tay, ra tay toàn lực.

Đương nhiên không chỉ có Trương Thán biết. Nhìn thần sắc của Đường Bảo Ngưu hiện giờ, ai cũng biết là hắn đang muốn ra tay đối phó với Trương Thán, hơn nữa một khi ra tay sẽ là sát chiêu không gì sánh được. Mọi người đều cảm thấy lo lắng cho tên Trương Thán có gương mặt béo tròn này.

Dù là người trong tiệm hay ngoài tiệm, đều chăm chú nhìn vào tràng diện vô cùng căng thẳng này.

Có người đang nghĩ: liệu đại hán uy mãnh này có thể đánh chết tên mập mạp kia không? Có người thì nghĩ: lần này có thể xem náo nhiệt rồi! Có người lại đang nghĩ: tên mập mạp kia đã ăn nhiều cơm như vậy, có thể cầm cự được một lúc không? Cũng có người lại nghĩ: tên mập mạp kia nuốt xuống nhiều cơm như vậy, dù không bị đánh chết cũng bị phình bụng chết rồi.

Ý kiến của mỗi người có thể khác nhau, nhưng tất cả đều tập trung vào tình thế vô cùng căng thẳng giữa Trương Thán và Đường Bảo Ngưu.

Vương Tiểu Thạch lại không phải.

Bởi vì hắn phát hiện có một bóng người, đứng vào lúc này, thừa dịp mọi người không chú ý đã vòng qua góc lầu, sau đó lướt lên lầu hai, lách qua cánh cửa sổ nhìn xuống đường đang mở. Thân pháp so với chim én còn nhanh hơn, so với tơ còn nhẹ hơn, nhưng lại có chút quen mắt.

Hắn đang muốn nói cho Bạch Sầu Phi, chợt thấy Bạch Sầu Phi đã xuất hiện trên mái ngói lầu hai, lách đến phía sau nóc nhà như đang chú ý chuyện xảy ra trên lầu hai, còn vẫy vẫy tay với hắn.

Vương Tiểu Thạch lập tức vọt lên, cũng rất cẩn thận.

Giữa ban ngày ban mặt, dưới cặp mắt của nhiều người, hắn cũng không muốn bị người đầy đường phát giác đang lén lút trên nóc nhà.

Chỉ phút chốc Vương Tiểu Thạch đã đến bên cạnh Bạch Sầu Phi, vừa lúc nhìn thấy trên mặt y lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc, là vì hắn nhìn thấy tình cảnh bên trong cửa sổ trên mái nhà.

Bạch Sầu Phi vừa lên đến nóc nhà, cũng không lập tức quan sát tình cảnh bên trong, mà trước hết ổn định tâm thần lại. Hắn lập tức nghĩ đến hôm qua, lúc cùng với Tô Mộng Chấm đi lên Tam Hợp lâu gặp Địch Phi Kinh, Lôi Tồn rất có thể cũng đứng ở chỗ mình bây giờ.

Lôi Tồn là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Nếu như là mười năm trước, hắn là bang chủ của đệ nhất đại bang trong kinh thành, ngoại trừ thiên tử, có thể xem như là người có thực lực lớn nhất trong dân gian.

Cảm giác của Bạch Sầu Phi lúc này rất kỳ lạ.

Hắn vì cảm giác này mà trầm mặc một hồi, sau đó mới quan sát tình hình bên trong.

Hắn vừa nhìn liền thấy năm cô gái.

Trong có có một cô gái tóc mây cài trâm phượng, hiển nhiên là tiểu thư khuê các, còn lại là bốn ả nha hoàn trong tay đều cầm đoản kiếm.

Từ phía trên nhìn xuống, trông thấy dáng vẻ của bốn nha hoàn kia đều rất xinh đẹp. Còn vị tiểu thư kia lại lưng quay về phía y, ngồi một góc nhìn ra dòng sông ở phía xa. Từ góc độ của Bạch Sầu Phi, không thể nhìn rõ dung nhan nàng.

Nhưng người khiến cho Bạch Sầu Phi kinh ngạc lại không phải năm cô gái này.

Chính giữa quán rượu lớn như vậy, ngoài năm cô gái này ra còn có một cô gái khác.

Cô gái này mặc màu đồ bó màu đỏ thẫm, gương mặt như cười lại không cười, vừa giận vừa vui, như hoa đào dưới gió xuân.

Bạch Sầu Phi nhìn một cái liền cảm thấy quen thuộc.

Nhìn cái nữa lại cảm thấy thân thiết.

Ngay sau đó là một cảm giác vui sướng không lý do, gần như muốn kêu lên thành tiếng: “Ôn Nhu”.

Cô gái này đương nhiên là Ôn Nhu.

Nếu không phải là Ôn Nhu, ai có thể vừa giận vừa vui như vậy?

Nếu không phải là Ôn Nhu, ai lại có một khuôn mặt như hoa đào cười hết gió xuân?

Nếu không phải là Ôn Nhu, ai có thể đem khí khái hóa thành nhu nhược?

Trước khi nhìn thấy Ôn Nhu, Bạch Sầu Phi đã cảm giác được nàng, cho nên hẳn không kinh, cũng không hi.

Giống như một số người giang hồ, trải qua lữ hành trong nhân thế, đã tạo thành thói quen không kinh không hi.

Chỉ có những người mới chân chân vào, mới dễ kinh, dễ hi, dễ bị tổn thương.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc không phải vì nhìn thấy Ôn Nhu, mà là kinh ngạc vì bản thân lại vui mừng khi nhìn thấy nàng.

Tại sao lại như vậy? Ngày đó không phải chính y đã làm Ôn Nhu tức giận bỏ đi sao?

Ôn Nhu vẫn là Ôn Nhu, Bạch Sầu Phi vẫn là Bạch Sầu Phi.

Nhưng ở trên nóc Tam Hợp lâu, giờ phút này Bạch Sầu Phi cúi người nhìn cô gái dịu dàng bên dưới, sự cao ngạo lãnh đạm đã không còn, trong lòng chỉ còn lại một cảm giác ôn nhu.

Lúc này Vương Tiểu Thạch đã đi đến bên cạnh, chợt nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt y.

Vì vậy hắn cũng đi lên phía trước nhìn vào.

Hắn cũng nhìn thấy Ôn Nhu, cùng với thanh đao của nàng.

Có ai biết thế nào mới là đao của Ôn Nhu?

Giống như ánh đèn vừa mới tỏ.

Giống như sóng mắt của nữ nhân.

Giống như nét đẹp của người tình.

Giống như cánh hoa vừa rụng xuống.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Là Yêu Hay Là Hận

Đao ôn nhu, còn người thì sao?

Người hung dữ.

Ôn Nhu giơ đao lên, ánh đao chiếu rọi khuôn mặt xinh đẹp nhưng hung dữ của nàng. Ít nhất Ôn Nhu hi vọng bản thân nàng đủ hung dữ, muốn mọi người đều biết nàng rất hung dữ. Nàng hiểu rõ thân là một nữ hiệp lưu lạc giang hồ, đầu đao nhuộm máu, không hung dữ thì không được.

Cho nên nàng quát lên:

- Lôi Mị, quả dưa thối ngươi đúng là không biết xấu hổ, thừa dịp bản tiểu thư vừa vào kinh thành không phòng bị, liền dùng thủ đoạn hèn hạ trộm đi vỏ đao của bản cô nương. Nếu ngươi không trả lại, ta ta ta một đao sẽ sẽ sẽ...

Nàng muốn nói vài lời hung ác, nhưng lại không nói được.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch nghe xong đều không nhịn được phì cười.

Bọn họ cười là vì nghe được, hóa ra Ôn Nhu vừa vào kinh đã gặp phải Lôi Mị, bị trộm đi vỏ đao. Ôn Nhu đương nhiên cảm thấy rất tức giận. Có

điều Lôi Mị trộm đi vỏ đao của nàng làm gì? Đây cũng chuyện làm người ra phải suy nghĩ.

Ngoài ra thứ khiến bọn họ cười là lời Ôn Nhu mắng chửi người khác. Mắng người ta là “quả dưa thối”, thật không biết vị đại tiểu thư này làm thế nào học được.

Lôi Mị vẫn quay lưng về phía Ôn Nhu.

Bốn nha hoàn đều trừng mắt nhìn nàng.

Vương Tiểu Thạch phát hiện cặp mắt của bốn nha hoàn này đều rất đẹp, có người như trân châu, có người như làn nước, có người như hạt mưa, có người như những vì sao, so với đôi mắt đa tình quyến rũ của Ôn Nhu lại càng tôn nhau lên.

Hắn chợt phát hiện vì sao Ôn Nhu làm cách nào cũng không hung dữ nổi.

Bởi vì đó là một đôi mắt hoa đào, cho dù trừng lên thế nào cũng không đủ lớn, cho nên không thể hung dữ được.

Hắn cảm thấy buồn cười vì phát hiện này của mình.

Đúng lúc này, hắn chợt nghe Lôi Mị nói một câu.

Lôi Mị vẫn không quay người lại, nàng nói câu này khi vẫn quay lưng về phía Ôn Nhu.

Đó là một câu nói bình thường.

- Sao Tô công tử lại phái cô tới?

Nàng thở dài xa xăm:

- Sao y lại yên tâm để cô tới?

Đây là một câu nói rất ôn hòa, ngữ khí càng khiến người ta cảm thấy gần gũi và ấm áp.

Nhưng khi câu nói này vừa thốt lên, chẳng những Vương Tiểu Thạch giật mình, Bạch Sầu Phi biến sắc, mà ngay cả Ôn Nhu cũng chột kêu lên một tiếng.

Lần này đôi mắt hoa đào của nàng đã mở đến mức lớn nhất, nhưng vẫn còn dim díp, khóe mắt cong cong, nhin không được kêu lên:

- Là cô! Là cô! Sao lại là cô?

Mỹ nhân kia lúc này mới chậm rãi quay người, mỉm cười nói:

- Là ta. Là ta. Sao không phải là ta?

Nàng vừa quay người chớp mắt, bốn đôi mắt to bên cạnh liền giống như biến mất, chỉ còn lại đôi mắt thâm thúy và trong trẻo của nàng, tựa như một giấc mộng ngọt ngào.

May ra chỉ có đôi mắt như trăng khuyết của Ôn Nhu, mới có thể so sánh được với đôi mắt đen láy khiến lòng người say, hít thở không thông của nàng.

Ôn Nhu vừa thấy nàng, liền nhin không được vui mừng chạy đến, đồng thời kêu lên:

- Cô đi đâu vậy? Ta tìm cô, ta nhớ cô, chúng ta đều tìm kiếm cô. Ai da, cô làm hại chúng ta thật khổ. May mà cô lên tiếng sớm, nếu không thì ta đã ra tay rồi. Ta mà chém xuống một đao, hì hì, ngay cả mình cũng không nằm được sống chết, lỡ chém trúng cô thì phải làm sao đây? Ta còn tưởng cô là quả dưa thối Lôi Mị kia.

Nàng nói một hơi không ngừng, người không hiểu rõ nhất định sẽ cảm thấy đầu óc quay cuồng, chẳng biết nói gì. Hơn nữa nàng chỉ lo ôn chuyện, lướt nhanh về phía trước, đã quên mất bốn nha hoàn kia vẫn còn mang ý nghĩ thù địch, cho rằng nàng có ý đồ không tốt. Thân hình của nàng vừa khẽ động, bốn thanh kiếm đã ngăn đón trước mặt.

Ôn Nhu vẫn còn đang hí hửng, không chú ý đến bốn thanh kiếm trước mặt này.

Bốn nha hoàn cũng không ngờ Ôn Nhu lại chẳng thèm đếm xỉa gì đến bốn thanh kiếm chặn đường, bọn họ cũng không có ý làm người khác bị thương, nhưng kiếm chiêu đã phát ra không thể thu lại kịp.

Mỹ nhân kia kêu lên một tiếng, vội nói:

- Không được đả thương người!

Nhưng nàng không biết võ công, không thể kịp thời ngăn lại. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, bốn thanh kiếm đã đâm về phía Ôn Nhu. Trong mắt Ôn Nhu chỉ có mỹ nhân kia, đã quên mất trước mặt còn có kiếm, trong tay còn có đao. Bốn kiếm này mặc dù không chí mạng, nhưng cũng có thể khiến nàng bị thương.

Đúng lúc này, đột nhiên tại phía bậc thang xuất hiện một chiếc đầu lớn, tóc mai liền má xoắn lại với nhau, hét lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Tiếng hét này chẳng những giống như tiếng sấm mùa xuân, mà còn là đất bằng dậy sóng. Trên lầu hai, bàn, ghế, cột, xà, ngói, ngay cả ly, chén, đĩa, đĩa, thậm chí là đao, kiếm đều đồng loạt kêu lên. Bốn tỷ nữ như gặp phải sấm vang, trong lòng hoảng hốt, bốn kiếm va chạm vào nhau kêu leng keng.

Ôn Nhu kêu lên một tiếng, bịt hai tai lại. Đại hán kia chính là Đường Bảo Ngưu, một bước vượt qua năm bậc thang, lúc này đã lên lầu, nhìn Ôn Nhu toét miệng cười. Ôn Nhu giậm chân tức giận nói:

- Cái tên Thiên Lô người, ồn ào chết đi được!

Mỹ nhân kia cũng bị tiếng hét này làm cho sắc mặt trắng bệch, dùng tay ôm ngực, một lúc sau mới có thể lên tiếng:

- Ôn nữ hiệp là bạn tốt của ta, các người sao lại tổn thương nàng?

Bốn nah hoàn đều biết tội cúi đầu.

Lúc này một người nhanh như chớp “bay” lên, chính là tên thanh niên có làn da đen thui nhưng dáng người lại tròn vo kia. Kỳ quái là mỗi tay của hắn còn mang theo hai mươi tám cái chén không dính liền với nhau. Hai tay hắn nâng hai hàng chén không, lướt lên lầu như chân không chạm, giống như trong tay không phải chén mà là hai cây nhẹ cây gậy trúc bền chắc.

Người này đương nhiên chính là “Phạm Vương” Trương Thán.

Trương Thán vừa lên đến liên hung hăng trừng mắt nhìn Đường Bảo Ngưu. Đường Bảo Ngưu cười ha hả nói:

- Người đi lên thật lưu loát.

Trương Thán xấu hổ không ngừng giải thích với mỹ nhân kia:

- Tên này không hiểu một chút quy củ võ lâm nào, rõ ràng nói là muốn giao thủ với ta, không ngờ mới có mấy chiêu hắn lại đột nhiên xông lên lầu. Ta... nhất thời sơ xuất, không ngờ hắn lại không có phép tắc như vậy, nên không kịp ngăn lại...

Mỹ nhân khẽ mỉm cười, ôn hòa nói:

- Vậy cũng không thể trách người.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nghe xong đã hiểu rõ, hóa ra khi mình leo lên nóc nhà, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu đã ở dưới lầu giao thủ, mà tên Trương Thán này giống như ở dưới trướng của mỹ nhân kia, còn Đường Bảo Ngưu lại cùng một nhóm với Ôn Nhu.

Những điều này khiến Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch rất kinh ngạc.

Những điều làm bọn họ kinh ngạc nhất, chính là vị mỹ nhân gọi là “Lôi Mị” kia lại chính là người mà bọn họ thường nhớ tới.

Điền Thuần.

Điền Thuần vẫn đẹp như vậy.

Cặp mắt của nàng vẫn lung linh như mộng, giữa chân mày vẫn thấp thoáng vẻ lo lắng, mái tóc vẫn mềm mại như sông ngân đen nhánh, lúc cười lên vẫn như đóa hoa nở ra đón gió, ca múa dưới trăng.

Có điều vẻ buồn rầu trong nụ cười của nàng dường như càng đậm thêm.

Ôn Nhu không kiên nhẫn, vội hỏi:

- Sao lại là cô? Sao cô lại ở đây?

Điền Thuần khẽ liếc Đường Bảo Ngưu, hỏi:

- Đây là bằng hữu của cô sao?

Câu hỏi này cũng giống như hoàn toàn gạt đi vấn đề của Ôn Nhu.

Ôn Nhu lại không hề cảm thấy điều đó, nói:

- Hắn gọi là Đường Bảo Ngưu. Cô đừng thấy hắn thô lỗ, thật ra con người hắn rất tốt. Lúc trước khi tra xét huyết án của Thanh Đế môn ta tình cờ kết bạn với hắn, còn có một vị Phương Hận Thiếu, còn có Thẩm Hồ Thiên...

Nói đến mấy người này, ánh mắt của nàng lại hiện vẻ vui mừng, bên má cũng hơi đỏ lên.

Điền Thuần thương tiếc nói:

- Mặc dù cô gia nhập giang hồ... không phải quá lâu, nhưng lại kết giao được không ít bằng hữu tốt. Có điều sao Tô công tử lại phái cô đến đây?

Ôn nhu nói:

- Huynh ấy không có phái ta.

Ngón tay như lá cây thủy tiên của nàng chỉ vào Đường Bảo Ngưu, thiếu chút nữa đã đâm vào chiếc mũi to của hắn. Đường Bảo Ngưu vội nghiêng đầu tránh khỏi.

- Sư huynh không hề gọi ta.

Ôn Nhu bực bội bữu môi nói:

- Ta gặp được hắn trong thành, liền tóm lấy hắn lôi vào trong lầu. Sư huynh thấy dáng vẻ của hắn nhàn rồi vô sự, có tài nhưng không gặp thời, liền bảo hắn đến nơi này đối phó với một người gọi là Lôi Mị, sao lại là cô?

Ánh mắt Điền Thuần như chợt hiểu ra:

- Khó trách, y làm sao dám để cô mạo hiểm.

Ôn Nhu nhú mày nói:

- Hử? Cô nói sao?

Điền Thuần nói:

- Tô công tử phái vị Đường tiên sinh này tới bắt Lô Mị, cô lại lén lút theo đến, có phải không?

Đường Bảo Ngưu nhếch miệng cười nói:

- Gọi ta là Đường Bảo Ngưu được rồi, không cần gọi là Đường tiên sinh. Ta bình sinh sợ nhất là mấy cái lễ tiết khách sáo vô nghĩa.

Điền Thuần nhìn sang Đường Bảo Ngưu, cười nói:

- Ta vốn không quen biết các hạ, sao có thể gọi thẳng tên được.

Đường Bảo Ngưu trừng mắt nói:

- Có gì là không thể?

Điền Thuần cười nói:

- Các hạ mặc dù thấy không sao, nhưng ta là nữ nhi, cần phải tuân thủ một chút lễ nghi.

Đường Bảo Ngưu cười hề hề nói:

- Nói cũng phải.

Điền Thuần nói:

- Cho nên, nếu ta không gọi các hạ là Đường tiên sinh, chẳng lẽ lại gọi là Đường tiểu thư?

Đường Bảo Ngưu gãi đầu, vội nói:

- Không được, không được.

Hắn lại cười hì hì nói:

- Không bằng cứ gọi ta là Đường công tử, hay là Đường đại hiệp, vậy là được rồi.

Hắn lại bổ sung:

- Có điều, những người thật sự hiểu rõ ta đều gọi ta là Đường cự hiệp.

Điền Thuần ngạc nhiên:

- Đường cự hiệp?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Đúng. Cự hiệp là đại hiệp trong đại hiệp, gọi ta là Đường cự hiệp là thích hợp nhất, ta cũng sẽ gắng gượng tiếp nhận cái danh hiệu đường nhiên này.

Điền Thuần cười, đám nha hoàn bên người nàng cũng không nhin được che miệng:

- Đường cự hiệp đúng là một người dí dỏm.

Ôn Nhu không cam lòng nói:

- Bởi vậy mới nói sư huynh ta không biết dùng người.

Câu nói này của nàng thật sự là kinh người. Một lãnh tụ danh lừng thiên hạ, một mình chống đỡ Kim Phong Tế Vũ lâu, lại bị nói là “không biết dùng người”, chắc cũng chỉ có Ôn Nhu mới nói ra được.

Vẻ mặt Ôn Nhu lại bình thản ung dung như thường, giống như vừa ăn một khối đậu hủ vậy.

- Huynh ấy phái Đường Bảo Ngưu đến, không bằng cứ phái ta đến. Cho nên ta mới bảo Đường Bảo Ngưu gây náo loạn dưới lầu, còn ta lại thần không biết, quý không hay lên lên lầu hai.

Ôn Nhu nói vô cùng đặc ý.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi ở trên nóc nhà, trong lòng đồng thời nghĩ thông một chuyện.

Tô Mộng Chấm đã từng nói: y đã phái “một người khác” đi đối phó với Lôi Mị, đó là một “người rất ham vui”, ít nhất cũng là một “người rất thú vị”.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều thừa nhận Tô Mộng Chấm nói rất đúng.

Bất kể Ôn Nhu hay là Đường Bảo Ngưu, đều có thể xem là người “rất ham vui” hoặc “rất thú vị”.

Nhìn Ôn Nhu nói một cách thoả thuê mãn nguyện như vậy, Trương Thán không nhịn được cắt lời:

- Cho nên Điền cô nương mới bảo ta ứng phó với kẻ gây sự dưới lầu, để cô ấy đối phó với người từ cửa sổ tiến vào.

Không biết Ôn Nhu có nghe được hàm ý chế giễu trong lời nói của hắn hay không, lại không hề tức giận, bởi vì nàng nhớ lại vấn đề kia:

- Điền Thuần, sao cô lại ở chỗ này? Lôi Mị thì sao?

Điền Thuần lẳng lặng nhìn Ôn Nhu, sau đó dùng một loại ngữ điệu bình tĩnh nói:

- Trước khi trả lời vấn đề này của cô, ta muốn thỉnh giáo cô một vấn đề trước.

Ôn Nhu cao hứng nói:

- Cô cứ nói đi! Có chuyện gì cứ việc thỉnh giáo ta!

Điền Thuần hỏi:

- Lần này Kim Phong Tế Vũ lâu chỉ phái cô và Đường cự hiệp đến Tam Hợp lâu sao?

Ôn Nhu nói:

- Chỉ phái Đường Bảo Ngưu đến thôi.

Điền Thuần nói:

- Vậy thì dễ xử lý rồi.

Ôn Nhu ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì dễ xử lý?

Điền Thuần cao giọng bình thản nói:

- Bằng hữu trên nóc nhà, các vị cũng nên xuất hiện rồi!

Một cô gái không biết võ công, sao lại biết bọn họ ở trên nóc nhà?

Nhưng đến lúc này, dù có khó xử, bọn họ cũng đành phải hiện thân.

Bọn họ vừa xuất hiện, ngược lại khiến Điền Thuần và Ôn Nhu đều giật mình.

Ôn Nhu hô một tiếng nhảy dựng lên, “bay” tới đám cho Bạch Sầu Phi một cái, lại ôm lấy Vương Tiểu Thạch, vui mừng nói:

- Người đến rồi, người cũng đến, các người đều đến cả rồi.

Bạch Sầu Phi cười, nụ cười hơi có vẻ thê lương.

Vương Tiểu Thạch lại đỏ mặt, ngượng ngùng không nói nên lời.

Ôn Nhu lúc này mới phát giác, vội buông tay ra, mặt cũng đỏ lên.

Bạch Sầu Phi và Điền Thuần nhìn nhau cười.

Bạch Sầu Phi vốn tưởng rằng mình sẽ để bụng chuyện Điền Thuần không từ biệt mà đi, trong lòng sẽ mang hận ý, nhưng lúc này khi vừa thấy mặt, hắn lại cười như vậy, không còn nhớ từng có hận ý gì, ngay cả nỗi giận cũng tiêu tan.

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu vẫn còn đỏ mặt.

Bạch Sầu Phi đành phải nói với Điền Thuần:

- Lôi cô nương!

Điền Thuần lộ ra hàm trắng đều, cười nói:

- Bạch công tử! Vương thiếu hiệp!

Vương Tiểu Thạch lúc này mới nhớ lại lời muốn nói:

- Điền Thuần, cô lừa chúng ta thật khổ.

Hắn chỉ vào Bạch Sầu Phi:

- Nhất là hắn, vì cô mà hồn đi đâu mất, thần hồn điên đảo, hồn bay lên trời, hồn phi phách tán...

Hắn đại khái có ý che giấu cho mình, cho nên đặc biệt khoa trương.

Bạch Sầu Phi cả giận nói:

- Người nói cái gì?

Y vươn tay huých Vương Tiểu Thạch một cái, vội giải thích:

- Ta là cảm thấy hối tiếc với Ôn nữ hiệp. Lần đó tại bờ sông ta thật sự đã mở lời xúc phạm, làm hại Vương lão tam cả ngày hoàng hôn, như chó nhà có tang, cơm nước không vào, ăn ngủ không yên, lệ ướt áo xanh, mồ hôi ướt gối...

Wương Tiểu Thạch kêu lên:

- Người nói cái gì?

Hắn lại dùng cùi chỏ thúc Bạch Sầu Phi một cái.

Ôn Nhu cười mỉm nói:

- Ha! Tên quý người, hôm nay lương tâm mới trời dậy, đi tạ lỗi với bản cô nương sao?

Điền Thuần cười nói:

- Bọn họ đang làm trò quỷ đấy.

Ôn Nhu không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, lại hỏi:

- Ấy! Sao bọn họ lại gọi cô là Lôi cô nương? Cô không phải họ Điền sao?

Điền Thuần bình tĩnh nói:

- Ta vốn là họ Lôi, không phải họ Điền.

Lần này lại là Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng Lôi Mị mà chúng ta biết, không phải là cô.

Lôi Thuần ngạc nhiên nói:

- Ai bảo ta là Lôi Mị?

Vương Tiểu Thạch lấy làm lạ hỏi:

- Cô không phải là Lôi Mị sao?

Bạch Sầu Phi cũng nghiêm mặt hỏi:

- Vậy cô là ai?

Trương Thán cao giọng nói:

- Cô ấy là hòn ngọc quý trên tay Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường chúng ta, Lôi Thuần đại tiểu thư.

Tại khoảnh khắc này, Vương Tiểu Thạch nhớ đến rất nhiều chuyện.

Nếu như Điền Thuần chính là Lôi Thuần, mà Lôi Thuần lại là con gái một của Lôi Tồn, Lôi Tồn và Tô Mộng Chấm là tử địch, Lục Phân Bán đường do Lôi Tồn chủ trì và Kim Phong Tế Vũ lâu do Tô Mộng Chấm lãnh đạo đối địch với nhau, Tô Mộng Chấm là đại ca kết nghĩa của mình và Bạch Sầu Phi, như vậy Lôi Thuần trước mắt này là địch hay là bạn? Đây là chuyện thứ nhất.

Theo hẳn quan sát, Bạch Sầu Phi vốn có tình cảm với Lôi Thuần, nhưng Lôi Thuần lại phải gả cho Tô Mộng Chấm để hòa hoãn xung đột giữa hai phái, vậy cảm thụ hiện giờ trong lòng Bạch Sầu Phi là yêu hay là hận? Đây là chuyện thứ hai.

Nếu hôm nay người có mặt tại Tam Hợp lâu không phải Lôi Mị mà là Lôi Thuần, Tô Mộng Chấm sao lại phái hai người bọn họ đến? Là do y tính sai, là trùng hợp, hay là có dụng ý khác? Lôi Thuần sao lại xuất hiện ở Tam

Hợp lâu? Là ý của Lôi Tồn hay là ý của cá nhân nàng? Ôn Nhu sao lại chen chân vào vũng nước đục này?...

Vương Tiểu Thạch càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng loạn.

Có điều, trong đồng suy nghĩ rối như mớ bòng bong này, có một ý niệm lại đặc biệt rõ ràng.

Đó là tâm tình của Bạch Sầu Phi.

Vì vậy hần lập tức pha trò:

- Hóa ra là Lôi đại tiểu thư, thất kính, thất kính! Không ngờ chúng ta lại gặp được Lôi đại tiểu thư ở bờ Hán Thủy, đã sớm kết duyên với Lục Phân Bán đường. Sớm biết như thế chúng ta đã không dám tùy tiện ra tay.

Lôi Thuần nói:

- Hiện giờ các người cũng là khách quý của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nàng nói chuyện với Vương Tiểu Thạch, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Bạch Sầu Phi.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Tin tức của cô quả thật linh thông.

- Chuyện lớn như vậy, Lục Phân Bán đường sao lại không biết chứ.

Lôi Thuần thở dài xa xăm nói:

- Thật ra ta vẫn luôn chú ý đến hành tung của các người, chỉ hi vọng các người có thể sớm ngày rời khỏi kinh thành.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Lôi đại tiểu thư cảm thấy chúng ta không thích hợp ở lại kinh thành sao?

Lôi Thuần nói:

- Đó là một nơi thị phi.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Chúng ta cũng không sợ thị phi.

Lôi Thuần nói:

- Cũng là chỗ máu tanh.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta thích nhất chính là những nơi có thị phi và máu tanh, như vậy có vị người.

Lôi Thuần nói:

- Vậy thì tùy công tử. Chỉ có điều, bất cứ người nào muốn dương danh lập nghiệp ở nơi này, trước hết đều phải trả giá thật nhiều, sau đó biến chất, dần dần mất đi diện mạo ban đầu, trở thành một kẻ giang hồ bất đắc dĩ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta vốn chính là người giang hồ.

Lôi Thuần nói:

- Các người vốn không phải... các người còn có một chút... không phải.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Dù là phải hay không phải, chúng ta cuối cùng đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Tô đại ca sẽ trọng dụng chúng ta, đối kháng với quý bang. Cô đương nhiên không ngờ được chúng ta lại ở nơi này.

Lôi Thuần thở dài một tiếng:

- Tùy công tử nói thế nào, tùy công tử nghĩ ra sao... Ta vẫn luôn cảm thấy các người không nên ở lại đây, bởi vì trả giá quá lớn, rất không đáng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cô là con gái một của bang chủ kinh thành đệ nhất đại bang năm đó, lại sắp là phu nhân của bang chủ kinh sư đệ nhất đại bang hiện nay, đương nhiên là có tư cách nói không đáng. Còn chúng ta chỉ là những kẻ lưu lạc giang hồ tay không tác sắt, nói không được những lời này.

Hắn dừng một chút, lại nói:

- Điều ta không muốn nói nhất là: sao chúng ta không tự lượng sức mình như vậy, lại lên thuyền cứu cô tại bờ Hán Thủy, trơ mắt nhìn mình tự chui vào tròng.

Lôi Thuần cũng không khỏi hơi tức giận:

- Các người cứu ta, ta rất cảm kích, đó không phải cạm bẫy. Không có các người, ta cũng sẽ không còn ở nơi này. Nếu như ta muốn lợi dụng các người, sao lại phải lén lút bỏ đi? Ta vốn có thể khuyên các người gia nhập liên minh Lục Phân Bán đường.

Bạch Sầu Phi chột bình tĩnh lại:

- Cho dù cô không định khiến chúng ta rơi vào cạm bẫy, cũng vẫn lừa gạt chúng ta.

- Điều duy nhất ta lừa các người, chỉ có thân phận của ta.

Lôi Thuần thở dài nói:

- Các người cứu ta, vốn không phải vì thân phận của ta. Chúng ta kết giao, cũng không phải vì thân phận của ta. Có đúng không?

Ôn Nhu lớn tiếng nói:

- Đúng vậy.

Nói xong liền trừng mắt nhìn Bạch Sầu Phi.

Đường Bảo Ngưu ở một bên cũng phụ họa, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy.

Trương Thán thấy tình thế hơi căng thẳng, cũng vội nói:

- Rất đúng.

Đường Bảo Ngưu học theo dáng vẻ Ôn Nhu nhìn Bạch Sầu Phi, cũng trừng mắt nhìn Trương Thán, lẩm bẩm nói:

- Người ta nói người cũng nói theo, đúng là kẻ bám đuôi.

Trương Thán lại cố ý chỉ ra ngoài cửa sổ, cũng không nhìn mà nói:

- Người nhìn kia! Trời sắp mưa rồi.

Đường Bảo Ngưu hiểu kỳ, vừa nhìn quanh vừa hỏi:

- Trời mưa à?

Trương Thán cười nói:

- Trâu ơi! Trên đường có con trâu ngốc, vừa rồi còn lẩm bẩm mấy tiếng. Trâu rên rĩ khi trời nắng, không phải là dấu hiệu trời sắp mưa sao?

Trương Thán nói như vậy, vốn cho rằng Đường Bảo Ngưu sẽ rất tức giận, ai ngờ hắn lại không phản ứng.

Trương Thán cảm thấy ngạc nhiên, lại trông thấy Đường Bảo Ngưu đang há hốc mồm nhìn xuống lòng đường.

Trương Thán hiếu kỳ, cũng nhìn ra ngoài đường.

Hắn cũng trợn mắt há mồm.

Vốn là một buổi sáng trong lành, hiện giờ quả thật mưa gió sắp kéo đến rồi.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Là Địch Hay Là Bạn

Bởi vì chỗ mà bọn họ đang ở đã không còn là chỗ ban đầu.

Nếu như người từng xem giang hồ thuật sĩ biểu diễn “Ngũ Quỷ Bàn Vận đại pháp”, nhất định sẽ rất kinh ngạc vì bọn họ có thể dời một số “vật thể” đi mà không cần phải chạm vào.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu lại càng kinh ngạc.

Bọn họ là ở trên Tam Hợp lâu.

Tam Hợp lâu là nằm trên đường.

Đường phố này là nơi rất náo nhiệt trong thành. Có cô gái giang hồ bán nghệ, có người diễn kịch đầu phố, có người bàn luận bên đường, có người khiêng kiệu vừa định nghỉ ngơi, còn có phu nhân giàu có đi mua son phấn; có tiểu thiếu gia không nghe lời, có cậu ấm đang say đắm nhìn những cô gái đi ngang; người bán gà, cho ngựa ăn, bán thịt heo đều đang cùng khách nhân hoặc chủ nhân của mình gia nhập vào sự ồn ào của phố xá; còn có tiểu ăn mày và lão ăn mày đang hát lớn làn điệu “hoa sen rụng”*; ngay cả tiệm cơm dưới lầu cũng đang bận tối mày tối mặt. Vừa rồi Trương Thán và Đường Bảo Ngưu còn ở dưới lầu tranh chấp, đang muốn động thủ, Đường Bảo Ngưu lại không an tâm về Ôn Nhu ở trên lầu, cho nên thừa dịp Trương Thán không chuẩn bị liền chuồn lên.

* Điệu hát đánh nhịp bằng phách, sau mỗi đoạn thường đệm câu “hoa sen rụng, hoa sen rụng”.

Nhưng bây giờ tất cả đều không có.

Tại sao lại “không có” nữa?

Đường vẫn là đường, lâu vẫn là lâu, bọn họ đương nhiên không bị “dời đi”.

Có điều trên đường đã không còn người.

Con đường im ắng, không có một bóng người nào. Mọi người đều đóng chặt cửa ngõ, không nói một tiếng, ngay cả gia súc cũng đã núp vào. Toàn bộ con đường như biến thành một thế giới hoang vu.

Một thế giới kỳ dị, con đường quỷ dị, thậm chí ngay cả sắc trời cũng bắt đầu u ám.

Tại sao lại như vậy?

Người đã đi đâu hết?

Đã xảy ra chuyện gì?

Bởi vì không giải thích được những bí ẩn này, cho nên Đường Bảo Ngưu và Trương Thán người thì sửng sốt, còn người thì ngơ ngẩn.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi hiển nhiên đã sớm chú ý, cho nên không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bạch Sầu Phi vẫn kiên trì nói:

- Ta không phải nói đến chuyện cô giấu diếm thân phận với chúng ta.

Lôi Thuần không hiểu:

- Vậy ta còn lừa các người chuyện gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Cô biết võ công, vốn không cần chúng ta ra tay cứu giúp.

Lôi Thuần nói:

- Ta không biết.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cô biết.

Lôi Thuần lại nói:

- Ta không biết.

Đường Bảo Ngưu chợt kêu lên:

- Biết cái gì chứ, cả con đường lớn như vậy đã biến mất, còn biết hay không biết gì nữa.

Ôn Nhu lúc này mới phát giác, liền kêu lên một tiếng, kinh hãi cúi gần đến trước cửa sổ, ngạc nhiên nói:

- Sao lại như vậy? Sao có thể như vậy?

Bạch Sầu Phi nói một cách thẳng thắn:

- Cô biết.

Lôi Thuần hỏi:

- Công tử dựa vào đâu mà nói ta biết?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì vừa rồi chúng ta ở trên nóc nhà, cô đã phát hiện được.

Lôi Thuần cười nói:

- Đó là bởi vì ta cẩn thận.

Lúc nàng muốn cười, mí mắt chợt nhướng lên, rất diễm lệ đáng yêu:

- Ta nghe được có hai tiếng động nhỏ phát ra trên nóc nhà.

Bạch Sầu Phi ngẩn người:

- Hai tiếng động nhỏ?

Vương Tiểu Thạch ở một bên vội nói:

- Đúng đúng đúng. Lúc ta lên được nóc nhà, trông thấy phía dưới là Ôn cô nương, bước chân hơi trầm xuống đạp phải một góc mái ngói. Người chợt nghe Lôi tiểu thư lên tiếng, đầu gối trái cũng đụng phải xà ngang, có thể gây nên một chút tiếng động.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng nói:

- Đó là vì ta nhất thời không cẩn thận thôi.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Đó cũng do ta nhất thời chủ quan.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Giả lão đại trong “Thất Sát” là chết dưới tay cô?

Lôi Thuần đáp:

- Là ta.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Khó trách hẳn lại chết một cách kỳ lạ như vậy.

Lôi Thuần nói:

- Ta không muốn hẳn tiết lộ thân phận của ta, hơn nữa loại người như hẳn có chết cũng chưa hết tội.

Ôn Nhu sau khi nghe được một nửa, lại le lưỡi nói:

- Oa, nếu như cô muốn giết chúng ta chẳng phải rất dễ dàng sao? Ta cũng không đề phòng cô.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng chỉnh lại:

- Là giết cô dễ dàng, không phải chúng ta.

Lôi Thuần cười nói:

- Làm sao ta lại giết các người?

Nàng u oán nói:

- Các người không giết ta đã tốt lắm rồi.

Đường Bảo Ngưu bỗng hét lớn:

- Trời mưa rồi! Trời mưa rồi!

Trương Thán tức giận nói:

- Trời mưa thì có gì phải ngạc nhiên?

- Còn không đáng kinh ngạc à? Đầu người mọc trên ngón cái sao?

Đường Bảo Ngưu chỉ trời mắng đất:

- Sắc trời buổi sáng đang còn tốt, bỗng nhiên lại trở nên u ám, người nói xem có kỳ quái không?

Bạch Sầu Phi hỏi Lôi Thuần:

- Ngày đó tại bờ sông, người chặn giết cô có thật là thủ hạ của “Mê Thiên Thất Thánh” không?

Lôi Thuần đáp:

- Đúng vậy.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Vì sao?

- Ta sắp được gả cho Tô Mộng Châm. Một khi hôn sự này hoàn thành, Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường sẽ có thể hoà giải với nhau, chuyện này đối với “Mê Thiên Thất Thánh” là tin dữ.

Lôi Thuần nói:

- Cho nên bọn chúng thừa dịp Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đang bố trí phần lớn lực lượng kiềm chế lẫn nhau, muốn bắt cóc ra để uy hiếp phụ thân và Tô công tử.

Bạch Sầu Phi nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh” không sợ hành động lần này có thể khiến cho Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường bất mãn, lại liên thủ đối phó với hãn sao?

Lôi Thuần nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh” rất biết cân nhắc. Hẳn hiểu rõ trước khi hôn sự hoàn thành, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn đối chọi lẫn nhau, sẽ không vứt bỏ thành kiến trở thành đồng minh.

Bạch Sầu Phi nói với giọng mỉa mai:

- Đúng. Trước khi mị lực của cô còn chưa phát huy đầy đủ, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn là địch chứ không phải bạn, cho nên “Mê Thiên Thất Thánh” muốn tiêu diệt cô trước.

- Thật ra dù ta giả cho Tô công tử, e rằng cũng chẳng thay đổi được gì.

Lôi Thuần không để ý tới sự chế giễu trong lời nói của y, chỉ nói:

- Song hùng không thể cùng tồn tại, một núi không thể chứa hai hổ. Ân oán giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, khó tránh khỏi phải dùng máu mới có thể rửa sạch.

Nàng nói đến đây, dừng một chút mới nói:

- Cho nên, ta không hi vọng các người tham gia vào chuyện này.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Cô sai rồi.

Hắn chậm rãi nói:

- Đây không chỉ là chuyện của cô, mà còn là chuyện của chúng ta.

Trong đôi mắt tinh xảo của Lôi Thuần thoáng hiện lên vẻ sắc bén rất khó chú ý. Bạch Sầu Phi lại nói:

- Chúng ta không phải vì cô, mà là vì Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đường Bảo Ngưu chột nói:

- Mặc kệ vì cái gì, bây giờ đã là trời u đất ám, nhật nguyệt vô quang, còn nói mấy chuyện này làm gì nữa.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chính là vì sắc trời này, cho nên mới như vậy.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên:

- Sắc trời cùng với mấy cái chuyện ta vì người, người vì ta này có quan hệ gì đâu?

- Quan hệ lớn đấy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người có biết, trên giang hồ có một người khi xuất hiện, ngay cả sắc trời cũng tối sầm, gió mây biến sắc, trời trăng không sáng, mọi người đều bị quét tan?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy còn xem là người sao?

Trương Thán trầm giọng nói:

- Là người.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Người nào?

Trương Thán thần sắc nghiêm trọng:

- Một người rất đáng sợ.

Đúng lúc này bỗng vang lên một tiếng “vèo”, một mũi tên xẹt qua cửa sổ.

Một mũi tên vừa to, vừa lớn, vừa đen, lại vừa bá đạo.

Loại tên lớn vốn không thường thấy.

Thân tên to hơn gấp sáu lần so với mũi tên bình thường, lông tên dùng thép mỏng chế tạo, đầu tên tròn dẹt, chỉ tính về sức nặng cũng hơn gấp chín lần so với tên thường.

Nhưng kỳ dị hơn chính là tiễn pháp.

Mũi tên này là từ dưới bắn lên, bắn thẳng lên trời.

Mũi tên này xẹt qua phía trước cửa sổ, là bắn tung lên, không phải lướt ngang qua.

Chẳng lẽ mũi tên này không phải bắn người, mà là bắn chim chóc trên trời, bắn mây trắng, thậm chí là thần linh?

Ngay lúc mũi tên xẹt qua phía trước cửa sổ, bỗng vang lên một tiếng “phụp”, thân tên lại bắn ra một mũi tên khác.

Mũi tên lớn là bắn thẳng lên, lúc xẹt qua phía trước cửa sổ, thân tên mới “bung” ra một mũi tên khác vào lầu hai của Tam Hợp lâu. Nhanh, nhẹ, mạnh, khéo léo, còn lợi hại hơn bất cứ mũi tên nào.

Mũi tên bắn về phía Lô Thuần.

Bạch Sầu Phi nhún vai một cái, muốn bắt lấy mũi tên.

Trương Thán cũng nhoáng người một cái đã đến trước mặt Lôi Thuần. Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như muốn lấy năm mươi sáu bát cơm trong tay nện xuống mũi tên nhỏ này.

Chỉ có Đường Bảo Ngưu là không kịp làm gì, chỉ kêu một tiếng:

- Ai da!

Xen lẫn vào đó là tiếng kêu của Ôn Nhu.

Lôi Thuần chột quát lên:

- Không nên cử động!

Lời vừa nói ra, mũi tên đã rơi xuống.

Mũi tên nhỏ này thế tới rất nhanh, nhưng khi cách Lôi Thuần bảy thước lại tự động rơi xuống.

Vương Tiểu Thạch quơ tay bắt lấy mũi tên.

Lôi Thuần vội nói:

- Xin đưa cho ta!

Vương Tiểu Thạch phát hiện trên thân tên có buộc một tờ giấy nhỏ, vội đưa cho Lôi Thuần. Lôi Thuần mở ra nhìn một cái, chỉ thấy có mấy chữ hào phóng có lực, kiếm khí tung hoành:

“Thất thánh đang đến Tam Hợp lâu”.

Bên dưới có vẽ một con sông nhỏ.

Sông nhỏ giống như biển cả, bầu trời, là thứ khó vẽ ra nhất, nhưng người này chỉ dùng vài nét qua loa, lại phác họa ra được con sông nhỏ có nước chảy này, chắc chắn là một cao thủ hội họa.

“Sông nhỏ” đại biểu cho cái gì?

Là tên người? Là danh hiệu của tổ chức? Là một câu mật hiệu? Hay là một câu nói?

Lôi Thuần nhìn tờ giấy, sau đó giao cho một tỳ nữ áo xanh. Tỳ nữ kia tiếp lấy, lập tức đốt lửa thiêu hủy.

Lôi Thuần hít sâu một hơi, đôi má lúm đồng tiền lại hiện lên một vầng mây đỏ:

- Thật sự đã đến rồi.

Ôn Nhu hỏi:

- Ai?

Lôi Thuần nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh”.

Vương Tiểu Thạch cười, hắc lại bắt đầu cảm thấy thú vị.

- Nghe nói trong kinh thành chỉ có Tô đại ca và Lôi tổng đường chủ mới có thể chế ngự được “Mê Thiên Thất Thánh” Quan Thất gia.

Hắn nói:

- Đáng tiếc hai người bọn họ đều không có ở đây.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cục diện lần này, đành phải do người và ta ứng phó.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ta có một cảm giác.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người nói trước đi!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cảm thấy hai người lúc trước mà đại ca muốn chúng ta đối phó đều không phải là trọng điểm, hiện tại trận này mới đúng là chủ lực.

Hắn hỏi Bạch Sầu Phi:

- Còn người muốn nói gì?

- Ta cảm thấy, trận chiến này dù là Tô đại ca hay Lôi Tồn cũng không thể nhúng tay vào. Đây là trận chiến mà chúng ta phải đối mặt, muốn danh chấn giang hồ hay là mai danh ẩn tích, đều tùy thuộc vào kết quả của trận chiến này.

Bạch Sầu Phi quay sang Lôi Thuần và Trương Thán nói:

- Có điều cần phải biết rõ trước, chúng ta là kẻ địch hay là bằng hữu?

Lôi Thuần nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh” chỉ muốn bắt ta, các người có thể không cần ra tay.

Bạch Sầu Phi ngạo nghễ nói:

- Ta là vì Kim Phong Tế Vũ lâu, không để cho Quan Thất làm càn.

Lôi Thuần cũng bất khuất nói:

- Tốt! Cùng chung kẻ địch trước mắt, chúng ta đương nhiên là bằng hữu.

- Chúng ta vẫn luôn là bằng hữu.

Vương Tiểu Thạch cắt lời:

- Bằng hữu tốt.

Ôn Nhu nhịn không được nói:

- Mấy bằng hữu các người hãy nói cho ta một chuyện, “Mê Thiên Thất Thánh” này rốt cuộc là mấy người?

- Một người.

Lôi Thuần nói:

- Có điều dưới tay y có sáu đại cao thủ, võ công và tài trí đều không thể xem thường.

Ôn Nhu nhếch miệng nói:

- Như Giả Thiên Cừu sao?

- Hẳn à?

Lôi Thuần khinh thường nói:

- Hẳn còn không xứng gặp mặt “Mê Thiên Thất Thánh”.

Ôn Nhu hừ một tiếng, vung đao trong tay nói:

- Ta lại muốn xem thử một mình hẳn có mấy cái đầu.

Nàng chợt nhớ tới chuyện gì, nói:

- Cái ả Lôi Mị chết tiệt kia trộm mất võ đao của ta rồi.

Trương Thán đột nhiên nói:

- Vô đao là do ta trộm.

Ôn Nhu cả giận nói:

- Người!

Lôi Thuần vội nói:

- Lôi Cồn muốn bắt cô, ta đã khuyên bảo hắn, sau đó nhờ Tiểu Trương mượn danh Lôi Mị đánh cắp vô đao để dọa cô, hi vọng cô có thể nhanh chóng rời khỏi kinh thành, đừng sa chân vào vũng nước đục này.

Nàng bổ sung:

- Tiểu Trương biết “Thần Thâu bát pháp” và “Bát Đại Giang Hồ”, là một trong ba đại cao thủ của võ lâm.

Trương Thán cười nói:

- Quá khen.

Đường Bảo Ngưu hừ lạnh nói:

- Có gì mà cao hứng, cũng chỉ là thủ đoạn ăn trộm thôi.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Nếu không có thủ đoạn này, làm sao biết được một đại hán đường đường, trong người lại cất giữ một chiếc khăn tay thêu hoa dành cho con gái như vậy.

Đường Bảo Ngưu sờ vào trên người, nhất thời nổi giận. Chỉ thấy Trương Thán cầm một chiếc khăn tay bằng tơ lụa, đưa lên mũi ngửi ngửi. Đường Bảo Ngưu cảm thấy xấu hổ, cả giận nói:

- Đưa cho ta!

Hắn dùng một tay chụp tới, Trương Thán lại xoay một vòng khiến cho hắn bắt hụt.

Ngay lúc này, trước phố sau phố, khắp nơi chung quanh bỗng vang lên những tiếng còi lớn. Bắt đầu chỉ là một hai tiếng sắc bén, về sau lại càng dày đặc, càng trở nên chói tai, bên này vừa dứt thì bên kia lại nổi lên, giống như có vô số tiếng còi đồng thời vang lên bên tai.

Nhất thời bốn phía đều tràn ngập tiếng còi.

Lôi Thuần và Ôn Nhu đều quát Đường Bảo Ngưu và Trương Thán:

- Đừng làm rộn!

Hai người lập tức dừng tay.

Sắc trời càng lúc càng tối, mây càng lúc càng thấp.

Tiếng còi cũng càng lúc càng vang, như từng con dao nung đỏ cắt qua tâm khảm.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Không Hối Muôn Dân Hối Quỷ Thần

Tiếng còi rít lên bên tai.

Bạch Sầu Phi nói:

- Xem ra bọn họ đã đến không ít người.

Bên ngoài sắc trời biến đổi, nhưng thần sắc của y vẫn bình thản như thường.

Vương Tiểu Thạch nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh” điều động lực lượng lớn như vậy, hiển nhiên đã quyết chí phải thành công.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Nhiều người càng tốt, càng thêm náo nhiệt.

Đường Bảo Ngưu giận dữ nói:

- Tên ăn trộm vô sỉ kia, còn không trả thứ đó cho ta!

Trương Thán phe phẩy chiếc khăn tay bằng lụa, đắc ý nói:

- Có bản lĩnh thì cứ tới lấy!

Đường Bảo Ngưu cực kỳ tức giận, lại lập tức đuổi theo. Trương Thán khéo léo né tránh. Đường Bảo Ngưu hư trương thanh thế, bỗng nhiên vọt người cản lại, mắt thấy đã sắp chặn đứng đối phương, Trương Thán lại kịp thời nghiêng người một cái khiến cho hắn bắt hụt. Hai người đứng cách nhau bảy thước, trái xông phải tránh, đã đến gần bên cửa sổ.

Ôn Nhu đang muốn giậm chân gọi Đường Bảo Ngưu dừng tay, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đột nhiên phá tan tường gỗ sát đường, một kẻ vươn ra tay vươn, một kẻ giơ vuốt kim long, đồng thời tóm lấy một người.

Chính là tên tiểu nhị có lông mày nhỏ và đôi mắt nhỏ kia.

Tên tiểu nhị này bị kẹp trong khuỷu tay tráng kiện của Đường Bảo Ngưu, huyết đạo trên người lại bị Trương Thán khống chế, người kéo người lôi khiến hắn gần như thở không ra hơi.

Có điều thần sắc của hắn lại thay đổi hoàn toàn.

Vừa rồi khi ở trong tiệm, hắn vẫn là một tên tiểu nhị mặc người quát tháo. Hiện giờ hắn như thịt nằm trên thớt, sống chết do người, nhưng vẫn kiêu ngạo giống như một đại tướng quân công thành.

Trương Thán gõ gõ lên cái chén trên cùng trên hai hàng chén không, vẻ mặt đắc ý nói:

- Người thừa dịp hai người bọn họ từ nóc nhà đi xuống, liền đến bên dưới cửa sổ nghe lén, tưởng ta không biết sao? Mấy cái công phu trèo tường vượt cột của người, so với “Thần Thâu bát pháp” của Trương lão gia ta thì còn kém rất xa.

Sắc mặt Đường Bảo Ngưu trầm xuống:

- Từ lúc ăn cơm ở dưới lầu, ta đã phát hiện tên tiểu nhị mặt mày gian trá này không phải là thứ tốt lành gì.

Trương Thán sầm mặt nói:

- Ai nói là người phát hiện ra trước? Rõ ràng là ta phát hiện trước.

Đường Bảo Ngưu trợn mắt nói:

- Người muốn thế nào? Muốn động thủ phải không? Nếu không trả thứ đó đây, Đường cự hiệp ta sẽ không tha cho người.

- Ta sợ quá! Ta sợ quá!

Trương Thán vuốt ngực ra vẻ nói:

- Ta sợ chết mất! Ta sợ người giống như sợ con ruồi ăn ta vậy!

Bạch Sầu Phi biết hai người này đã mở máy thì không tắt được, liền hỏi tên tiểu nhị kia:

- Người thuộc phe nào?

Tiểu nhị lạnh lùng nói:

- Các người đã sắp chết, còn hỏi làm gì?

Mặc dù đang bị bắt, nhưng trong mắt hắc, những người trên lầu này đều không khác gì so với người chết.

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Nói như vậy, người chính là người của “Mê Thiên Thất Thánh”.

Tiểu nhị ngạo nghễ nói:

- Nói cho người biết cũng không sao, ta chính là phân đà chủ của “Mê Thiên Thất Thánh”, quản lý khu vực Tam Hợp lầu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Tam Hợp lâu nằm ở ranh giới của hai thế lực Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, cũng là vùng giao tranh, đương nhiên phải có tai mắt. Các hạ xưng hô thế nào?

Tiểu nhị hừ lạnh một tiếng nói:

- Bằng vào người cũng xưng hỏi danh hiệu của ta sao?

Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu đều nhin không được cười ra tiếng. Mi tâm của Bạch Sầu Phi thoáng hiện lên sát khí, nhưng rất nhanh lại ẩn đi, thu liễm nhuệ khí, khẽ mỉm cười nói:

- Trong mắt người chúng ta đều là người chết, mà thân phận của người cũng đã bị phát hiện. Nếu như chúng ta không chết, người cũng không thể tiếp tục lẩn lộn ở chỗ này, cần gì phải sợ đầu giấu đuôi như vậy?

Tiểu nhị kia ngẩng đầu nói:

- Nói cho các người biết cũng không sao, hôm nay không chỉ có người trong lục thánh đến, ngay cả Thất Thánh gia cũng có thể sẽ đích thân đến, các người chết chắc rồi.

Hắn ngang nhiên nói:

- Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, “Thủy Hạt Tử” Trần Trảm Hòe chính là ta.

Bạch Sầu Phi trong lòng giật mình, thầm nghĩ: “Xem ra những năm gần đây ‘Mê Thiên Thất Thánh’ khua chiêng gióng trống, thừa dịp Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu tranh đấu với nhau để chiêu binh mãi mã, đã có không ít cao thủ võ lâm gia nhập dưới trướng. ‘Thủy Hạt Tử’ này là lục lâm đại đạo nổi danh tại vùng Tứ Thủy, lại gia nhập dưới trướng Thất

Thánh làm một tên nằm vùng, có thể thấy được thanh uy của ‘Mê Thiên Thất Thánh’.”

Hắn bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười, nói:

- Hóa ra là Trần đà chủ, ngưỡng mộ đã lâu! Không biết trong Thất Thánh môn lần này có những ai tới?

Chợt nghe một giọng nói âm trầm lạnh lẽo vang lên:

- Chúng ta đã tới, sao không hỏi ta mà lại đi hỏi hắn?

Giọng nói này giống như vang lên bên tai, khiến cho Đường Bảo Ngưu và Trương Thán giật nảy mình. Bạch Sầu Phi lại lập tức nói:

- Không hỏi muôn dân hỏi quý thần. Đặng Thương Sinh, Nhâm Quỷ Thần, ta chính là muốn hỏi các người.

Cùng với giọng nói âm trầm lạnh lẽo kia, tại trường đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Một người từ thang lầu lướt nhanh lên.

Một người từ cửa sổ bay vút vào.

Người từ thang lầu đi lên và người từ cửa sổ bay vào, vừa đến nơi liền ra tay với Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, trong nháy mắt đã giao thủ một chiêu, một chiêu bảy thức. Không đợi giọng nói âm trầm lạnh lẽo kia chấm dứt, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đã không hện mà cùng thả Trần Trảm Hòe ra.

Trần Trảm Hòe đã rơi vào trong tay hai người đột nhiên xông vào này, gần như cùng lúc, vẻ kiêu ngạo trên mặt hắn lại càng hiện rõ hơn.

Nhưng câu nói kia của Bạch Sầu Phi lại khiến cho sắc mặt Trần Trảm Hòe đại biến.

Ngay cả hắn cũng không biết được tên thật của Tam Thánh và Tứ thánh, nhưng Bạch Sầu Phi lại có thể nói ra.

Chẳng lẽ khi hai người này giao thủ một chiêu với Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, Bạch Sầu Phi đã nhìn ra thân phận của bọn họ?

Khiến Trần Trảm Hòe chấn động là: Tam Thánh và Tứ Thánh lại chính là Đặng Thương Sinh và Nhâm Quý Thần. Hai người là hảo thủ trong giới hắc đạo, hơn nữa còn là hai sát thủ rất nổi danh, ngang hàng với tập đoàn sát thủ nổi tiếng thiên hạ “Tần Thời Minh Nguyệt Hán Thời Quan”, “Mãn Thiên Tinh, Lượng Tinh Tinh”, “Thần Bất Tri, Quý Bất Giác”, “Ám Khí Vương” Tần Điểm và “Thiên Trường Địa Cửu”. Người trong giang hồ cũng gán cho hai người bọn họ một biệt hiệu, gọi là “Hữu Pháp Hữu Thiên”.

Bọn họ được gọi bằng “ngoại hiệu” này, nghe nói là vì hai nguyên nhân.

Một là vì bọn họ đại biểu cho “pháp” và “thiên”.

Hai là vì bọn họ đã từng giao đấu với đội ngũ “Vô Phát Vô Thiên” do Mạc Bắc Thần thống lĩnh. “Vô Phát Vô Thiên” là tinh binh của Kim Phong Tế Vũ lâu, từ khi thành lập đến nay vốn có ba mươi ba người, nhưng hiện giờ chỉ còn lại hai mươi chín người, tổng cộng chết mất bốn người. Cái chết của mỗi người trong bọn họ đều khiến cho đối cho đối phương phải trả giá rất lớn, mang lại lợi ích thật lớn cho Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn họ khi xuất hiện đều cầm dù, chẳng hạn như hôm qua tại Tam Hợp lâu, bọn họ vừa xuất hiện đã kiềm chế được phục binh do Lôi Mị của Lục Phân Bán đường bố trí.

Có điều Đặng Thương Sinh và Nhâm Quý Thần đã từng giao đấu với ba mươi một người của “Vô Phát Vô Thiên”, lại có thể toàn thân rút lui, hơn nữa hai thành viên của “Vô Phát Vô Thiên” chính là bị chết trong chiến

dịch này. Sau cuộc chiến đó, Tam Thánh và Tứ Thánh trong Mê Thiên thất thánh được người ta xưng là “Hữu Pháp Hữu Thiên”.

Sau trận chiến ấy, Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần có đến nửa năm không xuất hiện trên giang hồ, nghe nói bọn họ đã bị nội thương không nhẹ.

Trần Trảm Hòe chợt nhớ tới trong nửa năm qua, quả thật Tam Thánh và Tứ Thánh không hề lộ mặt trong Thất Thánh môn.

Nhưng rốt cuộc có thật sự lộ mặt hay không, Trần Trảm Hòe cũng không biết được, bởi vì cả Mê Thiên thất thánh đều không lộ mặt.

Ngoại trừ Thất Thánh gia, mỗi lần Mê thiên lục thánh xuất hiện đều che mặt lại, chưa bao giờ lộ ra tướng mạo vốn có.

Ngay cả em gái ruột của thánh chủ là Quan Chiêu Đệ, cũng là sau khi gả cho Lôi Tồn mới ngẫu nhiên nhìn thấy được khuôn mặt thật của nàng.

Trong Mê Thiên thất thánh chỉ có Thất Thánh gia mới là “thánh chủ”, còn lục thánh khác mặc dù cũng được xưng là “thánh”, nhưng trên thực tế chỉ là “cao thủ” bảo vệ Thất Thánh gia, không làm chủ được đại sự.

Cho nên khi Bạch Sầu Phi nói toạc ra tên của bọn họ, Trần Trảm Hòe cũng không biết Tam Thánh và Tứ Thánh là kinh hải hay là kinh ngạc.

Hắn cảm thấy may mắn vì mình không biết được thân phận thật sự của Tam Thánh và Tứ Thánh, nếu không Tam Thánh và Tứ Thánh nhất định sẽ hoài nghi là do mình để lộ ra.

Hắn nhìn không ra Tam Thánh và Tứ Thánh hiện giờ đang nghĩ gì, bởi vì khuôn mặt của Tam Thánh đã bị che phủ bởi chiếc nón lá vành trúc khoét ngang phần đầu, khuôn mặt của Tứ Thánh cũng khoác lên một chiếc mặt nạ như hung thần ác sát.

Vương Tiểu Thạch cũng không nhìn ra vẻ mặt của Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh hiện giờ.

Hắn chỉ nhìn thấy người có vóc dáng cao mặc áo dài vải xanh, cúc áo làm bằng đồng thau, nơi vạt áo lộ ra áo trong bằng lụa, trên mặt đội một chiếc nón lá vành trúc, phía trên khoét hai lỗ nhỏ hiện ra cặp mắt làm người ta phát lạnh; một người khác lại mặc trường bào màu xanh nhạt, đôi giày vô cùng sạch sẽ sang trọng, bít tất cao màu trắng, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ, ánh mắt cũng rất sắc bén.

Mặc dù Vương Tiểu Thạch không nhìn rõ biểu tình của bọn họ, nhưng lại biết Bạch Sầu Phi đã nói trúng.

Trong lòng hai người này hiển nhiên là rất kinh ngạc.

Bọn họ vừa lên đến liền liền xuất ra một chiêu, dễ dàng “đoạt lấy” Trần Trảm Hòe, không ngờ lại khiến cho Bạch Sầu Phi từ trong chiêu thức nhận ra được.

Thật ra trong lòng Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh lúc này không chỉ kinh ngạc mà còn kinh hãi.

Bởi vì vừa rồi khi bọn họ ra tay, vốn không hề thi triển tuyệt kỹ độc môn, bản lĩnh đặc biệt của mình, người trẻ tuổi thần sắc cao ngạo kia làm thế nào nhìn ra được?

Huống hồ bọn họ chỉ xuất có một chiêu, chẳng lẽ chỉ một chiêu đã khiến cho người ta nhìn ra võ công của bọn họ?

Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần đều nhìn nhau một cái.

Xem ra chiến dịch này có vẻ không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Hai người bọn họ đến nơi này, chỉ có một mục đích. Để đạt được mục đích này, cũng có hai phương thức.

Một là giết sạch những người ở đây, hai là hù dọa cho bọn họ chạy đi.

Vì vậy Nhâm Quỷ Thần muốn thử phương pháp thứ hai một chút.

- Chúng ta đến đây là do thánh chủ muốn gặp Lôi cô nương. Cô ấy phải đi một chuyến với chúng ta, không có chuyện của những người khác.

Nhâm Quỷ Thần nói:

- Nếu như có người ra tay ngăn cản, cũng chỉ là tự tìm cái chết mà thôi.

Hắn vốn không cho rằng câu nói này có thể hù dọa đối phương, nhất là mấy người trẻ tuổi trước mặt, dáng vẻ hùng dũng oai vệ, uy phong凛冽, giống như không có việc gì làm. Xem ra bọn họ chẳng những không sợ chết, mà cho dù trời sập xuống cũng không biết sợ hãi là gì.

Hắn không thích nhất là người trẻ tuổi, bởi vì người trẻ tuổi không sợ chết.

Có lẽ không phải bọn họ không sợ chết, mà bởi vì bọn họ còn cách cái chết quá xa, cho nên không biết được sự đáng sợ của cái chết.

Quả nhiên người trẻ tuổi đen đen tròn tròn giống như hạt nhãn kia nói:

- Người là Đặng Thương Sinh hay là Nhâm Quỷ Thần?

Nhâm Quỷ Thần cảm thấy cũng không cần tiếp tục giấu giếm nữa:

- Là Nhâm Quỷ Thần.

Trương Thán vỗ tay cười nói:

- Tốt! Có quỷ thần tiễn đưa, dù có chết cũng chết được náo nhiệt.

Nhâm Quý Thần cảm thấy những người trẻ tuổi hiện giờ, chẳng những không biết sống chết, mà còn không hiểu cả lễ phép đối với võ lâm tiền bối. Vừa rồi hẳn chỉ dùng một chiêu đã bức lui người này, vốn không cho rằng y là đối thủ lợi hại, liền nói:

- Một chiêu vừa rồi nếu không phải ta đã nương tay, bây giờ người còn có thể đứng ở đây nói nhảm sao?

Trương Thán cười quái dị nói:

- Người nương tay à?

Nhâm Quý Thần nói:

- Ta chỉ là cứu người chứ không phải giết người, nếu không người đã sớm xuống suối vàng uống nước suối rồi.

Trương Thán nói:

- Ta cũng nương tay đấy.

Hắn vươn tay ra, trong lòng bàn tay có một chiếc cúc áo bằng đồng. Nhâm Quý Thần nhìn vào hàng cúc trên áo, quả nhiên thấy thiếu đi một chiếc, trong lòng cả kinh. Trương Thán cười hì hì nói:

- Nếu ta không niệm tình ông trời có đức hiếu sinh, đã sớm đưa người đi gặp quỷ báii thần rồi.

Nhâm Quý Thần cả giận nói:

- Người!

Hắn cũng không tiếp tục tranh cãi, bỗng nhiên phất tay áo một cái, đi về phía Lô Thuần.

Trương Thán vươn người cản lại:

- Người muốn làm gì?

Nhâm Quý Thần nói:

- Kẻ ngăn ta sẽ chết.

Trương Thán nói:

- Người muốn chết à? Vậy cứ tự nhiên!

Nhâm Quý Thần phất tay áo đánh ra một chưởng.

Trương Thán tiếp một chưởng, thân thể lắc lư.

Nhâm Quý Thần nổi giận quát:

- Còn chưa cú ra?

Hắn lại đánh ra một chưởng.

Trương Thán lại tiếp thêm một chưởng, lui về sau một bước, sắc mặt ngăm đen bỗng bắt đầu hóa trắng.

Đường Bảo Ngưu nhìn thấy, vui vẻ kêu lên:

- Thùng cơm, người không được rồi, giao cho ta đi!

Ai ngờ hắn vừa mở miệng chế giễu, Đặng Thương Sinh đã tiến về phía trước.

Người mang giày xinh xắn đẹp này có vẻ tùy tiện, nhưng mỗi bước đều giống như dù phía trước có núi cao biển cả, hắn cũng có thể vượt biển lên trời, dời núi bằng thành.

Đường Bảo Ngưu cũng không rảnh rồi.

Hắn tiến lên phía trước một bước, giống như một bức tường chắn trước Đặng Thương Sinh.

Đặng Thương Sinh nhìn hắn lắc đầu.

Đường Bảo Ngưu cũng nhìn hắn lắc đầu.

Đặng Thương Sinh phẩy phẩy tay, ý bảo hắn rời đi.

Đường Bảo Ngưu cũng lắc lắc tay, ý là không rời khỏi.

Đặng Thương Sinh bất động.

Đường Bảo Ngưu cũng yên tĩnh.

Đặng Thương Sinh thở dài một tiếng.

Đường Bảo Ngưu cũng làm theo thở dài một tiếng.

Sau đó Đặng Thương Sinh đột nhiên ra tay.

Hắn vừa ra tay, năm ngón tay liền duỗi ra như một chiếc dùi sắt, đâm vào lồng ngực Đường Bảo Ngưu.

Năm ngón tay của hắn vừa vươn ra, Vương Tiểu Thạch liền không nhịn được kêu lên:

- Mau tránh ra!

Đường Bảo Ngưu không cần ai nhắc nhở, đã tránh còn nhanh hơn so với âm thanh.

“Phập” một tiếng, bàn tay của Đặng Thương Sinh cắm vào trong cột gỗ. Sau đó trước khi Đường Bảo Ngưu còn chưa kịp phát động bất cứ công

kích gì, hắn đã rút tay ra.

Nếu như trên tay hắn cầm một con dao nhỏ, chuyện này đương nhiên không có gì kỳ lạ.

Nhưng hắn lại chỉ dùng tay.

Một bàn tay do máu thịt tạo thành, lại có thể tùy tiện hoàn toàn cắm vào trong cột gỗ, sau đó lại hờ hững rút ra, so với việc lấy một tờ giấy còn dễ dàng hơn.

Trái tim của Đường Bảo Ngưu đã sớm bị dọa đến bay ra ngoài cửa sổ, đang đứng giữa không trung của lầu hai, không lên không xuống.

Đặng Thương Sinh đã đi đến trước mặt Lôi Thuần.

Nhìn bộ pháp của hắn, giống như không chậm không nhanh nhưng thật ra lại cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước người Lôi Thuần. Hắn còn chưa ra tay, bốn tỳ nữ xinh đẹp của Lôi Thuần đã đồng loạt xuất kiếm công về phía hắn.

Bốn thanh kiếm đồng thời rút ra, cho nên chỉ có một tiếng vang.

Bốn kiếm phát ra cùng một lúc, cho nên cũng chỉ có một luồng kiếm phong.

Bốn tỳ nữ cầm kiếm này phối hợp với nhau, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện lâu dài gian khổ, vì vậy ra tay chẳng những đồng lòng mà còn rất chỉnh tề.

Bốn kiếm từ bốn góc độ bất đồng đâm vào bốn yếu huyệt khác nhau.

Đây mới là chỗ khó ứng phó nhất của bốn kiếm này.

Bởi vì mỗi người chỉ có một đôi tay, hai con mắt, một trái tim.

Rất ít người có thể đồng thời ứng phó với bốn thanh kiếm, bốn loại kiếm pháp bất đồng và bốn góc độ công kích khác nhau.

Nhưng Đặng Thương Sinh có thể.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cứu Mạng

Bốn kiếm cùng gãy.

Nhìn có vẻ như bị gãy cùng một lúc, nhưng thật ra lại không phải. Đặng Thương Sinh tổng cộng đã xuất ra bốn chưởng, mỗi chưởng đều là bốn ngón hợp lại, kịp thời và chuẩn xác chặt vào nơi cách mũi kiếm ba tấc, kiếm lập tức gãy ngang.

Lúc kiếm chiêu đâm đến, nơi cách mũi kiếm ba tấc chính là nơi yếu nhất trên thân kiếm, cũng giống như bảy tấc của răn. Tay của Đặng Thương Sinh đã cắt vào nơi đó.

Tay của hắn giống như còn sắc bén hơn so với kiếm.

Sau đó hắn đi thẳng về phía Lôi Thuần.

Đường Bảo Ngưu lập tức xông đến, dường như muốn tấn công Đặng Thương Sinh từ phía sau.

Đặng Thương Sinh vẫn tiến lên phía trước, hắn đang đợi Đường Bảo Ngưu công kích.

Không ngờ, Đường Bảo Ngưu vừa xông đến sau lưng hắn ba thước thì đột nhiên dừng lại. Lúc hắn chạy vội, sàn nhà bị tác động rung lên lạch

cạch, còn lúc hấn đột ngột dừng lại, sàn nhà càng giống như không chịu đựng nổi, như sắp bị hấn đạp thành một lỗ hổng lớn.

Nhưng hấn lại không phát động công kích.

Đặng Thương Sinh vốn đề cao cảnh giác, âm thầm tụ lực đợi ngấn cấn một kích của Đường Bảo Ngưu, nhưng đối phương lại ngưng mà không phát, ngược lại khiến cho chân khí của hấn không thể trút ra. Đợi cả nửa ngày không thấy gì, hấn nổi giận quát lên một tiếng, bỗng quay người lại. Hấn còn chưa lên tiếng, Đường Bảo Ngưu đã nói:

- Người thua rồi.

Đặng Thương Sinh khẽ giật mình.

- Người thua thật là thê thảm.

Đường Bảo Ngưu lắc đầu tặc lưỡi nói:

- Thảm đến mức khiến cho ta không đành lòng ra tay với người.

Đặng Thương Sinh vốn không giỏi dùng miệng lưỡi, lại càng không thích nói chuyện, nghe xong cũng nhin không được lạnh lùng nói:

- Người nói cái gì?

- Xong rồi.

Đường Bảo Ngưu tiếc hận nói:

- Giọng nói của người còn khàn khàn như vậy.

Đặng Thương Sinh đỏ mặt lên, cả giận nói:

- Người...

Hắn khép hai tay lại như muốn động thủ.

Đường Bảo Ngưu vội nói:

- Đúng rồi, đúng rồi. Thứ người luyện là “Thương Sinh thích”, còn tuyệt kỹ thành danh của Nhâm Quỷ Thần là “Quỷ Thần phách”, đúng không?

Đặng Thương Sinh sững sờ một chút, lại gật đầu, trong lòng cảm thấy hoài nghi, bởi vì chương pháp mà bọn họ tu luyện đều là tuyệt học độc môn, trên giang hồ vốn không nhiều người biết.

Đường Bảo Ngưu lập tức thở dài:

- Chính là hai môn chương pháp có lực sát thương lớn, uy lực vô cùng, trên đời khó gặp này.

Hắn lại hỏi:

- Người có biết vì sao trên đời không thiếu kỳ tài luyện võ, nhưng lại không ai luyện thành “Quỷ Thần phách” và “Thương Sinh thích” không?

Đặng Thương Sinh vốn không muốn trả lời, nhưng những lời này của Đường Bảo Ngưu lại nghe rất lọt tai, giọng nói cực kỳ thân thiết, cho nên nhịn không được hỏi một câu:

- Vì sao?

- Chính do người không hiểu, cho nên sai ở điểm này.

Đường Bảo Ngưu vỗ chân:

- “Thương Sinh thích” của người rất khó luyện thành, trước hết phải đả thông Túc Thiếu Dương Thận kinh và Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh. Chuyện này quả thật rất gian nan, không có thiên phú luyện võ, tư chất cực tốt, thiên chất thượng thừa, chẳng những hai gân hai mạch không thể cùng

dòng, mà sai lầm một cái còn có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì công lực phế hết, nặng thì sẽ phát điên, nghiêm trọng hơn còn có thể đánh mất tính mạng. Chẳng lẽ người không thấy năm đó lão Long đầu đà, “Thất Hồn đao” Tập Tiểu Phong, “Tiểu diện hồ” Trương Sanh Thương, những hảo thủ nhất đẳng này đều biến thành ngu ngốc như vậy.

Đặng Thương Sinh từ nhỏ đã ham học võ, đối với võ học mỗi phần đều xem như ngọc bích, gặp phải người có võ công mà mình chưa hề nhìn thấy, chưa từng nghe thấy thì lại càng lưu ý, sợ mất đi cơ hội học tập tốt. Những lời này của Đường Bảo Ngưu rất rõ ràng mạch lạc, nhịp nhàng ăn khớp, ngoài mặt dù chưa tán dương, nhưng bên trong lại ngầm khen hân như bay bổng lên mây, nghe có vẻ rất thú vị. Chợt nghe Đường Bảo Ngưu đưa ra ba ví dụ kia, có vẻ đúng mà cũng có vẻ sai.

- Lão Long đầu đà đúng là tu luyện “Thương Sinh thích” không thành nên bị điên, còn Tập Tiểu Phong hình như đâu phải vậy.

Đặng Thương Sinh không nhịn được hỏi:

- “Tiểu Diện Hồ” Trương Sanh Thương là ai, sao ta chưa từng nghe nói?

Đường Bảo Ngưu liếc nhìn Trương Thán đang chiến đấu, lại nhìn sang Đặng Thương Sinh, thở dài một tiếng nói:

- Trương Sanh Thương à? Người chưa từng nghe qua, đó là do kiến thức của người nông cạn.

Đặng Thương Sinh quát lên một tiếng.

Đường Bảo Ngưu lập tức nói:

- Người đừng hét, hét thì sẽ lộ ra nhược điểm đấy!

Đặng Thương Sinh ngẩn người, quả thật không hết nữa, trong mắt đầy vẻ nghi vấn.

- Gần đây mỗi khi gặp trời lạnh mưa dầm, người có cảm thấy bốn huyết đạo Thương Khúc, Đại Hách, U Môn, Thần Phong vận khí hơi ngưng trệ, thỉnh thoảng lại đau ngằm, hơn nữa còn hay khạc ra đờm, có thể còn ho ra máu?

Đường Bảo Ngưu nhìn Đặng Thương Sinh hỏi.

- Có.

Đặng Thương Sinh kêu lên:

- Làm sao người biết được?

- Vậy là đúng rồi.

Đường Bảo Ngưu đặc ý nói:

- Như vậy các huyết Úc Trung, Trung Cực, Phù Đột, Thiên Đỉnh của người nhất định cũng có chút không ổn, chữa trị không tốt còn có thể lan đến tim gan, đau đến chết đi sống lại, còn có...

- Người nói bậy!

Đặng Thương Sinh cả giận nói:

- Hai huyết Úc Trung và Trung Cực của ta vốn chẳng có chuyện gì, còn hai huyết Phù Đột và Thiên Đỉnh là thuộc về Thủ Dương Minh Đại Trường kinh, có liên quan gì?

- Đúng đúng đúng. Người nói đúng. Ta sai rồi.

Đường Bảo Ngưu dùng tay gõ gõ trán, vội nói:

- Ta không cần thận nên nhằm một chút. Hì hì! Không phải người vừa mới nhận là bốn huyết Thương Khúc, Đại Hách, U Môn, Thần Phong có chút vấn đề sao?

- Hai huyết Đại Hách và Thần Phong thì không sao.

Đặng Thương Sinh lăm băm nói:

- Còn U Môn và Thương Khúc đúng là có đau đớn, mà trong đờm lại có máu, đây là chuyện gì?

- Chuyện lớn, chuyện lớn.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Người còn dám động thủ với ta thì sẽ rất nguy hiểm.

Lúc này chợt nghe Nhâm Quỷ Thần đang giao thủ với Trương Thán kêu lên:

- Lão đại, huynh đừng nghe tên tiểu tử kia nói lung tung lừa gạt! Mau giải quyết hắn rồi đến đây hỗ trợ!

Trương Thán cũng kêu lên:

- Ha! Ha ha! Ha ha ha!

Hắn cười ba tiếng, giống như muốn nói vài lời chế giễu, nhưng thế công của Nhâm Quỷ Thần lại đột nhiên trở nên dồn dập, nhất thời nói không ra được, thật lâu mới lắp bắp nói:

- Người, xin cứu cứu cứu... cứu binh... à? Ha! Ha!

Sau đó không còn tiếng nào nữa.

Có thể thấy thế công của Nhâm Quý Thần mạnh liệt thế nào, Trương Thán muốn nói thêm vài lời cũng lực bất tòng tâm.

Năm ngón tay phải của Đặng Thương Sinh hợp lại với nhau, giống như một mũi dùi sắt, hai mắt toát ra ánh sáng hung bạo, nhìn thẳng Đường Bảo Ngưu quát:

- Người dám đùa giỡn với ta à?

Đường Bảo Ngưu lui một bước, lắc đầu khoát tay nói:

- Người hãy nghe ta nói! Ta không có gạt người. Bây giờ người vận chân lực, trong bụng nơi Thông Cốc có phải hơi đau hay không?

Đặng Thương Sinh lại ngấn ra một chút:

- Đúng.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy còn vận chân khí làm gì? Không sợ nội thương sao?

Đặng Thương Sinh vội vàng trút chân lực đi.

Đường Bảo Ngưu ngậm thở phào một hơi, thản nhiên nói:

- Người có biết vì sao không?

Đặng Thương Sinh quả thật hỏi:

- Vì sao?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Đó là vì người luyện sai rồi.

Đặng Thương Sinh lại quát lên:

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu không chút hoang mang nói:

- Nếu như người không luyện sai, bằng vào nội lực “Hỗn Nguyên Nhất Khí thần công” mà người tu luyện, đã sớm đạt đến trình độ trước nay chưa từng có, sau này cũng không có, không tiền khoáng hậu, trong mắt không người, có một không hai, làm sao khi vận dụng lại cảm thấy đau ngằm được? Với tinh thần dũng cảm tìm tòi, quyết tâm sửa đổi, nhất đại tông sư, danh gia võ thuật của người, chắc sẽ không kị bệnh sợ thầy, lừa mình dối người để cho cái sai tiếp diễn chứ?

Đặng Thương Sinh sửng sốt cả buổi.

Nhâm Quý Thần lại nói:

- Lão đại, huynh còn nghe tiểu tử kia nói nhảm làm gì, mau giết hắn rồi đến bắt người!

Đặng Thương Sinh lần này lờ đi, hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Ta luyện sai chỗ nào?

Đường Bảo Ngưu chậm rãi nói:

- Người luyện là dùng Túc Thiếu Âm Thận kinh phối hợp với Thủ Thái Âm Phế kinh phát lực, trước tiên mượn lực từ Nhiên Cốc, Thủy Tuyền, lại nối liền với Âm Cốc, sau đó vận lực từ Đan Điền, đi qua Quan Nguyên, truyền vào Tứ Mãn, Trung Chú, Hoang Du, lại chảy vào các huyết Thạch Quan, Âm Đô, Bộ Lang, Thần Phong, Linh Khư, Thần Tàng, sau đó nhờ Du Phủ thông qua Trung Phủ, chuyển sang Vân Môn, từ Thiên Phủ, Hiệp Bạch đi xuống, lực phát ở Xích Trạch, chảy về hướng Khổng Tối, Liệt Khuyết,

đến Kinh Cừ, Thái Uyên, Ngư Tế, sau đó nắm ngón tay tụ lực, sẽ có thể sắc như đao kiếm, phá đá cắt thép dễ như trở bàn tay. Đây chính là Thủ Thái Âm Phế kinh phối hợp phát lực, có phải vậy không?

Đặng Thương Sinh lấy làm lạ nói:

- Đúng vậy.

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Người luyện là Tiểu Chu Thiên Vận Công Thông Mạch pháp, những kỳ kinh bát mạch như Nhâm Đốc đều phải thông suốt mới có thể luyện tinh hóa khí, tiến tới Đại Chu Thiên Huyền Công luyện khí hóa thần...

Đặng Thương Sinh vội kêu lên:

- Nhưng ta đã đạt đến mức độ “luyện thần hoàn hư”, sao còn xảy ra chuyện?

Đường Bảo Ngưu biến sắc, một lúc sau mới bình tĩnh lại, cười nói:

- Hà! Không ngờ lại có thể đạt đến mức độ “luyện thần hoàn hư”. Hì hì! Người có biết, nội lực của người bắt nguồn từ Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh, còn cần huyết mạch ở phần đầu và phần lưng, trong đó bao gồm cả Ti Trúc Không, Hòa Liêu, Giác Tôn, Lô Túc, Nhĩ Môn, Khế Mạch, Ế Phong, Thiên Dũ, còn có huyết đạo nơi phần lưng là Đại Chuy, Kiên Tĩnh, Thiên Liêu, Bình Phong...

Đặng Thương Sinh mồ hôi chảy ròng ròng, nói:

- Đợi một chút, chậm lại một chút! Ta là dùng Túc Thiếu Âm Thận kinh và Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh vận khí tụ lực, dùng Thủ Thái Âm Phế kinh làm phụ trợ, nhưng chân lực bắt nguồn từ Đan Điền, phát đến trong

bàn tay, có thể xem như quan hệ mật thiết với yếu huyết nơi lưng và vai, còn yếu huyết ở đầu thì có liên quan gì?

Đường Bảo Ngưu vỗ chân mắng:

- Người còn có điểm không biết, chỉ biết một mà không biết hai. Muốn luyện tốt “Thương Sinh thích”, còn phải dựa vào mấy cái huyết mạch mà người cho rằng không quan trọng này.

Đặng Thương Sinh nghe xong, cảm thấy điều này hoàn toàn khác hẳn với võ học thường ngày của hắn, sững sốt cả buổi, thần trí cũng ngờ ngàng, lắp bắp nói:

- Người nói thật...

Đường Bảo Ngưu nói:

- Ta đương nhiên là nói thật. Không chỉ có mấy huyết đạo này đâu.

Người mê tập võ cũng giống như người đang yêu đương, có chút ngọt ngào liền nhất định theo đuổi đến cùng, quyết không chịu rút tay kịp thời, cũng giống như người thích rượu không bao giờ chịu nếm qua rồi dừng. Huống hồ Đặng Thương Sinh đã khổ luyện “Thương Sinh thích” suốt mười sáu năm, thậm chí dứt khoát sửa lại cả tên. Hôm nay nghe Đường Bảo Ngưu nói những đạo lý hư hư thật thật này, như hiểu mà lại không hiểu, nhất thời đã quên mất tất cả, chỉ muốn nghe hết rõ ràng, nếu không thì khó mà ngừng, lập tức hỏi:

- Còn có huyết đạo khác sao? Là huyết đạo gì?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Còn có Đồng Tử Liêu, Quyền Liêu...

Nhâm Quỷ Thần ở đằng kia lại kêu lên:

- Lão đại, huynh đừng nghe tên này lừa gạt nữa...

Đặng Thương Sinh chợt quát to một tiếng:

- Im ngay!

Hắn cắt ngang lời nói của Nhâm Quý Thần, vội hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Người nói đi, còn có huyết đạo gì?

Đường Bảo Ngưu ung dung nói:

- Huyết đạo gì à? Thái độ này của ngươi là sao?

Đặng Thương Sinh khẽ giật mình:

- Thái độ của ta thế nào?

- Cũng không thế nào cả.

Đường Bảo Ngưu hai mắt nhìn lên trời, hai tay chắp sau lưng, ung dung nói:

- Chỉ là có hơi giống như ta đang thỉnh giáo người thì phải.

Đặng Thương Sinh lập tức cũng kính nói:

- Xin các hạ chỉ điểm, khai thông bế tắc.

Đường Bảo Ngưu hừ hừ nói:

- Các hạ gì chứ, người có biết các hạ đây tên họ gì không?

Đặng Thương Sinh vội nói:

- Đang muốn thỉnh giáo.

Đường Bảo Ngưu ngược mặt lên trời nói:

- Danh hiệu của ta hơi dài một chút, ta sẽ lựa ra mấy điểm quan trọng nói cho người biết.

Đặng Thương Sinh khiêm tốn nói:

- Được, được.

Đường Bảo Ngưu ngang nhiên nói:

- Ta gọi là “thần dũng vô địch thiên hạ đệ nhất tịch mịch đệ nhất thông minh đệ nhất uy vũ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn thượng thiên nhập địa kế vãng khai lai ngọc diện lang quân” Đường công Bảo Ngưu tiền bối.

Hắn bổ sung:

- Cộng thêm tám chữ “dũng giả vô cự nhân giả vô địch”.

Đặng Thương Sinh lại ngẩn ra, lẩm bẩm cả buổi mới nắm được lời nói như nỏ tiễn liên hoàn của hắn, lắp bắp gọi một tiếng:

- Đường... đại hiệp.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Sai rồi.

Đặng Thương Sinh lại càng hoảng hốt:

- Ngài không phải họ Đường sao?

- Người hãy gọi ta là Đường cự hiệp!

Đường Bảo Ngưu phân tích:

- Cự hiệp là đại hiệp trong đại hiệp. Trên đời này đại hiệp nhiều lắm, người cứ gọi ta là Đường cự hiệp, như vậy mới tương đối xứng thực hơn.

Đặng Thương Sinh không khỏi hơi nửa tin nửa ngờ đối với vị Đường cự hiệp trước mắt này. Trần Trảm Hòe nhin không được nói:

- Tam Thánh! Thuộc hạ thấy lời nói của tên tiểu tử này không tin được, không bằng để thuộc hạ tổng cổ hấn đi.

Đặng Thương Sinh quát lên:

- Cút sang một bên!

Trần Trảm Hòe không dám kháng lệnh, liền lui sang một bên. Đặng Thương Sinh bình tĩnh lại, hỏi:

- Đường cự hiệp, ngài nói ta luyện công sai, xin hỏi là sai chỗ nào?

- Ta nhìn người xuất chiêu, lại nghe giọng nói của người liền biết.

Đường Bảo Ngưu làm ra vẻ nói:

- Cho nên ta mới không động thủ với người. Nếu ta nhắm vào nhược điểm của người ra tay, người nghĩ xem hậu quả sẽ thế nào?

Đặng Thương Sinh tính tình bộc trực, gấp đến độ vén mặt nạ lên, lộ ra một khuôn mặt như sư tử, gần như muốn nói: “đa tạ đã hạ thủ lưu tình”, nhưng lại nhin không được hỏi:

- Ngài vừa mới nói, ngay cả Hòa Liêu, Tì Trúc Không, Lô Tức, Nhĩ Môn, Thiên Dũ, Giác Tôn, Ế Phong, Khế Mạch trên đầu cùng với Quyền Liêu, Đồng Tử Liêu đều phải luyện thành khí thông thần hợp, nhưng làm thế nào để luyện?

Đường Bảo Ngưu trong lòng cũng thầm bội phục Đặng Thương Sinh có trí nhớ tốt. Hắn chỉ vội vàng nói qua mấy huyết đạo này một lần, hơn nữa còn nói rất mơ hồ, rất lung tung, nhưng Đặng Thương Sinh lại có thể lặp lại rõ ràng mấy thứ mà hắn thuận miệng nói ra. Đường Bảo Ngưu không dám trả lời thẳng vấn đề của đối phương, chỉ giả vờ bức mình nói:

- Người nhớ thiếu rồi.

Đặng Thương Sinh ngẫm nghĩ, cúi đầu ngẫm nghĩ, lại ngược lên trời ngẫm nghĩ, vẫn là nghĩ không ra. Hắn dùng tay gõ gõ sau đầu, nói:

- Trí nhớ của ta không tốt, kính xin Đường cự hiệp chỉ điểm!

Đường Bảo Ngưu tức giận nói:

- Uống công người là người học võ, Túc Thiếu Dương Đảm kinh còn có các huyết Thương Quan, Huyền Ly, Hạm Yếm...

Mấy chữ phía sau hắn nói giống như nhai gạo nếp, nghe rất hàm hồ.

Đặng Thương Sinh nghe không rõ, đành phải hỏi:

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu lại nói một lần. Đặng Thương Sinh chỉ miễn cưỡng nghe được một huyết Huyền Ly, còn lại vẫn không nghe rõ, ánh mắt vô cùng bối rối.

Đường Bảo Ngưu tức giận đến giậm chân:

- Ai da, sao người lại đần như vậy!

Hắn dùng tay chỉ vào chỗ trên tai Đặng Thương Sinh, nói:

- Chính là cái huyết này.

Đặng Thương Sinh lúc này mới tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Là Hạm Yếm.

Đường Bảo Ngưu lại dùng tay chỉ vào ven tai dưới mắt của hắn. Đặng Thương Sinh ngạc nhiên nói:

- Mệnh Môn à?

Đường Bảo Ngưu nổi giận đùng đùng, dùng ngón tay ấn vào gò má của hắn, mắng:

- Không phải Mệnh Môn, là huyết Thượng Quan! Huyết Thượng Quan mà cũng không biết, thật xấu hổ cho người...

Nói đến đây, hắn đột nhiên biến chỉ thành quyền đánh vào mặt Đặng Thương Sinh.

Đặng Thương Sinh phản ứng có nhanh cũng không né tránh kịp. Theo tiếng xương mũi vỡ vụn, thân hình hắn đã bắn ra, rớt xuống bên ngoài cửa sổ. Đường Bảo Ngưu cười ha hả nói:

- Đừng nói ta thừa dịp người không đề phòng, cự hiệp ta đây mới dùng hai thành lực, chỉ muốn người nằm hai ba tháng chứ cũng không muốn lấy mạng già của người.

Hắn còn chưa dứt lời, chợt thấy một trận kinh phong ập đến, Đặng Thương Sinh lại xuất hiện trước người.

Mũi của hắn vỡ tung, xương gò má cũng nứt ra, nhưng lại không ngã xuống lâu.

Hắn đã trúng một quyền, nhưng khi ngã xuống một nửa lại có thể đề khí nhảy lên.

Dáng vẻ hiện giờ của hắn so với một con sư tử đang tức giận còn đáng sợ hơn. Một con sư tử nhiều nhất cũng chỉ ăn thịt người, còn Đặng Thương Sinh hiện giờ lại giống như muốn đem Đường Bảo Ngưu nuốt cả da lẫn xương, sau đó nhổ ra rồi lại nuốt vào, ít nhất phải ăn đến một trăm mười một lần mới có thể cam lòng.

Đường Bảo Ngưu lập tức hối hận, hối hận vì sao chỉ dùng hai thành lực.

Sớm biết tên này lý đến như vậy, hắn đã thi triển sáu thành lực, chỉ chừa bốn thành.

Hiện giờ hối hận cũng đã không kịp.

Đặng Thương Sinh quát lên:

- Người gạt ta...

Hắn vừa lên tiếng, máu liền từ mũi, tai, miệng chảy ra.

Đường Bảo Ngưu vội lắc tay nói:

- Đặng thương quý, à không, Đặng lão đầu nhi, Đặng lão tiền bối, ngài hãy nghe ta nói, ta...

Lần này Đặng Thương Sinh không đợi hắn nói xong, đã phát ra “Thương Sinh thích”.

Đường Bảo Ngưu đành phải vung quyền.

Nắm đấm còn lớn hơn cái bát của hắn nện vào trên đầu ngón tay của đối phương, giống như chùy sắt gõ vào then cửa.

Nhưng kết quả là hắn lại nhảy dựng lên.

Đau đến mức nhảy dựng lên.

Hắn cảm thấy bàn tay do máu thịt tạo thành của mình như đập vào một chiếc đinh.

Không chỉ một chiếc, mà là bốn chiếc.

Đặng Thương Sinh đã phát ra chiêu thứ hai.

Đường Bảo Ngưu muốn trốn, muốn tránh, muốn né cũng đã không còn kịp.

Hắn hú lên quái dị, đưa tay lục lọi trong vạt áo, sau đó giơ lên cao, quát lớn:

- Người còn dám tới, ta sẽ bả nội nó ném ra “Yên Vũ Mông Mông” của Thục Trung Đường môn chúng ta.

“Yên Vũ Mông Mông” là độc môn ám khí của Tứ Xuyên Đường môn, rất khó ứng phó. Mà Đường Bảo Ngưu quả thật cũng họ Đường, tướng mạo lại rất có khí phái. Ngoai trừ vạn bất đắc dĩ, người trong võ lâm đều không ai muốn đối địch với đệ tử Đường môn thiện dùng ám khí, khó lòng phòng bị. Đặng Thương Sinh lập tức ra tay chậm đi một chút. Đường Bảo Ngưu nhân cơ hội này đã như cá vượt cửa rồng, cá chép xuyên sóng nhảy ra ngoài. Không ngờ khi hắn vừa đứng lại, một tiếng “vèo” bỗng vang lên, vật trên tay đã bị người khác đoạt đi.

Chỉ thấy bên cạnh hắn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đội nón cỏ rộng vành của Mã Liên, đã đoạt đi túi tiền của hắn, lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Đây mà là Đường môn cái gì.

Đặng Thương Sinh vừa nhìn thấy người kia, vẻ vui mừng hiện rõ trên nét mặt, nói:

- Nhị Thánh, ngài cũng tới rồi.

Người đội nón cỏ che mặt kia lạnh lùng nói:

- Hôm nay cả Thất Thánh chủ cũng đến, lão phu làm sao có thể không đến.

Y dường như rất không hài lòng:

- Người và lão Tứ ngay cả hai tên lưu manh này cũng không giải quyết được, thật làm mất mặt thánh chủ.

Đặng Thương Sinh xấu hổ nói:

- Vâng.

Hắn lại nhìn chăm chăm Đường Bảo Ngưu, hai mắt phát ra ánh sáng hung ác.

Đường Bảo Ngưu nghe xong, nhin không được lớn tiếng kháng nghị:

- Cái gì lưu manh, là “vũ nội kỳ hiệp đệ nhất cao thủ thiên hạ vô địch” Đường Bảo Ngưu.

Lần này hắn thấy tình thế không ổn, cho nên giới thiệu ngắn gọn đi một chút.

Người đội nón cỏ kia nói:

- Tốt, vậy để ta giết người trước!

Vừa nói xong, đôi tay đã chụp đến cổ họng Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu mặc dù đã sớm chuẩn bị, nhưng lần này thật sự quá nhanh, đành dùng tay trái cản lại.

Ngay lúc tay trái của Đường Bảo Ngưu khẽ động, tay của người kia đã chụp vào trên vai trái hắn.

Nửa người bên trái của Đường Bảo Ngưu lập tức giống như tê liệt, hắn vội vàng dùng tay phải ngăn lại.

Nhưng khi tay phải vừa mới giơ lên, tay của người kia lại chụp vào cánh tay phải của hắn, tay của hắn liền mềm nhũn ra.

Sau đó tay của người kia lại móc vào cổ họng Đường Bảo Ngưu.

Người nọ vẫn luôn sử dụng cánh tay này, là tay phải, giống như y không có tay trái, lại giống như y vốn không cần dùng đến tay trái.

Bởi vì y chỉ dựa vào một cánh tay phải này đã quá nhanh, nhanh đến mức không cách nào chống cự, lại giống như mang theo sấm sét, chạm vào nơi nào là nơi đó bị phá hủy.

Nhưng đó chỉ là một cánh tay mềm như không xương.

Hiện giờ cánh tay này đang nhắm vào cổ họng Đường Bảo Ngưu.

Lần này Đường Bảo Ngưu dù làm cách nào cũng không tránh được.

Đường Bảo Ngưu thấy Trương Thán có thể cầm cự với Nhâm Quý Thần, trong lòng không phục lắm. Võ công của hắn mặc dù không có chỗ hơn người, nhưng trời sinh đáng vẻ vô cùng khí phái, thích chơi thích đùa. Hắn không chịu tập trung tu luyện võ công, nhưng lại tinh thông rất nhiều võ học của các nhà các phái trong thiên hạ, chỉ nhìn qua là không quên được. Vừa thấy võ công mà Đặng Thương Sinh tu luyện là “Thương Sinh thích”, nhất định phải nổi liền kinh mạch, tổn hao chân khí, lại thấy hai mắt y lộ ra hung quang, giọng nói khàn khàn, liền đoán rằng y tính tình nóng nảy, dễ sinh máu đờm, bởi vì luyện công quá gấp, các huyết như Thần Phong nhất định thường hay đau nhức. Đường Bảo Ngưu cố ý dùng lời nói

thăm dò, quả nhiên vừa nói liền trúng. Hãn mượn chuyện này để lừa gạt Đặng Thương Sinh một phen, không ngờ chỉ có thể gây tổn thương mà không khống chế được đối phương. Lúc này lại chợt xuất hiện một kẻ xa lạ, cánh mềm nhũn đã sắp lấy mạng của hãn.

Hãn gần như muốn kêu lên: “Cứu mạng”.

Không ngờ có người còn kêu lên trước hãn:

- Cứu mạng!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Chi Là Vì Bụng Đói

Trương Thán không có lựa chọn, hắn không thể không kêu cứu mạng.

Khi bắt đầu giao chiến với Nhâm Quỷ Thần, hắn còn tràn đầy tự tin, nhưng khi Nhâm Quỷ Thần đánh ra một chiêu, lại đánh ra một chiêu, đánh đến chiêu thứ ba thì Trương Thán đã mất đi sự tin tưởng.

Đến khi Nhâm Quỷ Thần đánh ra chiêu thứ năm, lòng tin của Trương Thán đã hoàn toàn tan vỡ.

Hắn mất đi lòng tin, không phải là hắn từ bỏ.

Có một số người, thông thường vì vận may, hoàn cảnh và một vài nhân tố không thể tránh được, cho nên lòng tin bị dao động, nhưng bọn họ chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian thì sẽ khôi phục lại.

Dù là ai cũng có những lúc lòng tin dao động, nhất là trong trắc trở không ngừng và nghịch cảnh.

Lòng tin bị đè nén, không có nghĩa là bọn họ vĩnh viễn mất đi tin tưởng.

Lòng tin cũng giống như ngọn nến, gặp gió lớn sẽ tắt, nhưng khi có lửa lại có thể bùng lên.

Có một số việc, mặc dù không có lòng tin nhưng nhất định phải làm.

Trương Thán chính là loại người này, là người làm những chuyện này.

Hắn tiếp năm chưởng của Nhâm Quý Thần, lão đảo thối lui, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt trước giờ vẫn ngăm đen cuối cùng cũng đã đổi màu. Cặp mắt sâu hóm của Nhâm Quý Thần toát ra vẻ chế nhạo, giống như chẳng hề để Trương Thán vào mắt, lại đi về phía Lôi Thuần.

Trương Thán thở hỗn hển hai hơi, quát:

- Đứng lại!

Nhâm Quý Thần hừ lạnh một tiếng, không quan tâm đến hắn, vẫn tiếp tục đi tới.

Trương Thán nổi giận quát:

- Còn không đứng lại!

Nhâm Quý Thần lạnh lùng nói:

- Bại tướng dưới tay còn dám kêu lão tử dừng bước à!

Trương Thán nói:

- Tên bại tướng dưới tay, lão tử không cho phép người đi thêm một bước.

Nhâm Quý Thần bỗng nhiên quay người, ngay cả nón lá vành trúc trên đầu cũng bị kéo theo lắc lư một hồi, lạnh lùng nói:

- Người nói gì?

Trương Thán dương dương tự đắc cầm một lệnh bài trúc trên tay, nói:

- Cái này có phải của người không?

Nhâm Quỷ Thần vừa nhìn, trông thấy lệnh bài trú cnày phía trên khắc hình thần dơi, phía dưới khắc hình hải trãi *, chính giữa khắc tổ hợp đồ án đấu ngư * , cá chuồn, măng xà, chính là lệnh bài của thánh chủ trong trong tổ chức Mê Thiên Thất Thánh. Nhâm Quỷ Thần thò tay tìm tòi trong áo, tìm cả buổi vẫn chưa rút tay ra. Trương Thán nghĩ mọi cách để nặn ra một nụ cười mà hăn cho là nham hiểm nhất, nói một cách khiêu khích:

- Thế nào? Đây là một trong “Thần Thâu bát pháp” của lão tử, gọi là “Không Thủ Bạch Nhận mạc”, nếu đại gia sờ vào chỗ chí mạng của người, người đã phải cúng cái mạng già rồi.

* Hải trãi: con vật trong truyền thuyết cổ, biết phân biệt phải trái, khi thấy người đánh nhau, nó sẽ dùng sừng húc kẻ gian.

Đấu ngư: hai ngôi sao trong chòm Nhị thập bát tú.

Ban đầu Nhâm Quỷ Thần vốn không coi Trương Thán ra gì, nhưng chỉ giao thủ vài chiêu mình đã hai lần bất lợi, một lần để cho hăn lột cúc áo bằng đồng xuống, còn một lần ngay cả lệnh bài trên người cũng bị hăn lấy đi, mà mình lại còn hồn nhiên không phát giác ra, trong lòng cũng thầm đổ mồ hôi, nói:

- Tiểu tử giỏi! Ta đúng là đã xem thường người rồi. Người tên gì?

- Ta họ Trương.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Người có thể gọi ta là Trương đại cự hiệp.

Có lẽ do gần mực thì đen, sau khi kết giao với Đường Bảo Ngư, hăn cũng tự xưng là cự hiệp, thậm chí còn thêm vào một chữ “đại” phía trước cự hiệp.

Nhâm Quỷ Thần cũng không giận dữ, chỉ nói:

- Người có thể lấy được trên người ta một chiếc cúc áo, một lệnh bài trúc, đã đủ làm ta bội phục. Lệnh bài trúc là vật của ta, xin hãy trả lại! Chuyện ở đây người đừng nhúng tay vào, ta tuyệt đối sẽ không làm khó người.

Trương Thán nghe được lời nói của Nhâm Quỷ Thần không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cảm thấy có lẽ trận này không dùng mồm mép được, liền nói:

- Thứ ở trên người người, ta lấy được thì là của ta. Người muốn thì hãy tự mình lấy lại bằng bản lĩnh. Còn cúc đồng ta không cần, trả lại cho người.

Nói xong hai ngón tay của hắn liền búng về phía hốc mắt bên dưới nón lá của Nhâm Quỷ Thần.

Lần đánh lén này Trương Thán cũng không hi vọng có thể gây tổn thương cho Nhâm Quỷ Thần, chỉ mong rằng lúc Nhâm Quỷ Thần né tránh, “Thần Thâu Bát Pháp” sẽ xuất động giật lấy chiếc nón lá vành trúc trên mặt xuống, xem thử khuôn mặt của đối phương.

Không ngờ khi cúc đồng bay đến trước mặt Nhâm Quỷ Thần nửa thước, đột nhiên rung lên bắn sang bên trái, ghim thẳng vào trong cây cột.

Trương Thán chỉ loáng thoáng nhìn thấy khuôn mặt bên dưới nón lá vành trúc giật giật, lộ ra một chiếc cằm nhọn.

Chợt nghe Nhâm Quỷ Thần nói:

- Người trả hay không trả?

“Thần Thâu bát pháp” của Trương Thán vốn đang định thừa cơ ra tay, không ngờ đối phương lại chẳng lộ ra chút sơ hở nào, hắn đành phải nói:

- Không hồ là Nhâm Quý Thần, chiêu vừa rồi gọi là “Quý Xuy Khí” phải không...

Nhâm Quý Thần lạnh lùng nói:

- Nếu người không trả, ta sẽ không khách sáo.

Trương Thán nói:

- Ta có thể lấy được lệnh bài của người, vậy thì cũng có thể gỡ xuống được nón lá vành trúc của người, người không khách sáo cũng chẳng sao.

Nhâm Quý Thần lạnh lùng nói:

- Người rõ ràng là nói kiểu tay ngang. Có thể lấy được lệnh bài của ta chẳng qua là trò lén lút nham hiểm. Nếu thật sự giao đấu, họ Trương người hãy lo nhặt xác đi.

Khuôn mặt Trương Thán chỉ có thể đen chứ không thể đỏ, không thể đổi màu được, thở phì phì nói:

- “Thần Thâu bát pháp” của đại gia ta vừa rồi chỉ lộ ra một chút công phu. “Bát Đại Giang Hồ”, kim, phê, thái, quái, phong, hỏa, tước, sái, họ Trương ta không có gì không biết, không có gì không hiểu. Người muốn cứng thì có cứng, gia nhi ta có một thân gan báo, đã từng trải qua biết bao nhiêu đầu đao mũi kiếm, đang đợi dạy cho người một bài học đây.

Nhâm Quý Thần chột cười:

- Người năm nay bao nhiêu tuổi mà dám xưng là người từng trải? Chẳng lẽ biết sắp sửa chết dưới tay lão tử, cho nên bị quý võ đầu nói ra những lời này.

Trương Thán cái gì có thể thua, chứ mồm mép trước giờ thì chưa từng chịu thiệt nửa câu:

- Quỷ thì có một tên ở ngay trước mắt, có điều chỉ xứng võ mông ngựa, chứ võ không nổi cái đầu trên cổ Trương đại gia ta.

Nhâm Quỷ Thần trong mắt hiện sát khí:

- Tốt! Lão tử có lòng giữ mạng cho người, nhưng người lại tưởng có thể ý thể hoành hành. Không cho người một bài học, người còn tưởng rằng họ Nhâm ta có thể xem thường.

Đột nhiên hăn lao đến, vươn tay trái ra bắt lấy lệnh bài trúc.

Tay trái Nhâm Quỷ Thần luôn buông xuống bất động, lúc này vừa vung lên đã giữ lấy lệnh bài.

Trương Thán đã sớm có phòng bị, nhưng dù hăn tập trung tinh thần đề phòng, cũng không ngờ được Nhâm Quỷ Thần lại ra tay nhanh như vậy, phiêu dật như thần, chớp nhoáng như quỷ, thật giống như giao long biến mình, quỷ thần khó lường.

Nhâm Quỷ Thần mặc dù bắt được lệnh bài, nhưng Trương Thán vẫn không chịu buông tay.

Trong thoáng chốc đó, hăn đã đánh ra mười một chiêu về phía Nhâm Quỷ Thần.

Mười một chiêu này liên mạch lưu loát, ngay cả Vương Tiểu Thạch vừa thấy cũng không nhịn được khen một tiếng:

- Hay!

Mười một chiêu này bao gồm “Tà Đan Ngạnh” trong “Kim Bảo chương”, “Sư Tử Diêu Đầu” trong “Bát Quái Du Thân chương”, “Mãnh Hồ Phục Thung” trong “Thiếu Lâm Phục Hồ quyền”, “Thiết Ngưu Canh Địa” trong “Thiếu Lâm Thập Bát La Hán thủ”, chân đá “Tử Mẫu Uyên Ương

thối” trong “Liên Chi bộ”, hai khuỷu tay thi triển “Thiết Môn Thuyên”, dùng chỉ làm kiếm sử ra “Cử Hỏa Thiêu Thiên”, lại dùng thủ thức “Phượng Hoàng Đan Triển Sí”, đồng thời biến chiêu đối thức liên tục đánh ra “Trừu Lương Hoán Trụ” của “Thái sơn phái”, “Kim Trấn Cầm Giao” của “Ngũ Hành quyền”, lại xoay người vọt lên, chân trái hơi cong, chân phải vắt ngang qua đùi, vung quyền phất tay, chuyển thành thức “Lưu Tinh Cẩn Nguyệt”.

Nếu như mười một chiêu này do mười một người đánh ra thì chẳng có gì thần kỳ, bởi vì những chiêu này vốn là chiêu thức cơ bản của mười một môn phái.

Nhưng mười một chiêu này lại do cùng một người thi triển, hơn nữa lại là một hơi đồng thời đánh ra, mỗi chiêu đều giống như đã từng ở môn phái kia tập võ ít nhất mười sáu mười bảy năm.

Người dùng chiêu chỉ mới khoảng hai mươi tuổi.

Chỉ dựa vào điều này, có thể thấy Trương Thán tinh thông sở học các nhà như thế nào.

Có thể một hơi đánh ra mười một chiêu không hề sơ suất như vậy đã đáng để ngợi khen, càng kinh ngạc hơn là hắn lại dùng một tay đánh ra những chiêu thức này.

Tay kia của hắn còn đang nắm lệnh bài.

Hắn và Nhâm Quỷ Thần đều không ai muốn buông tay trước.

Một tay Nhâm Quỷ Thần vẫn đang nắm lệnh bài, muốn phá mười một chiêu này là chuyện không có khả năng.

Nhưng Nhâm Quỷ Thần vẫn phá được.

Hắn đánh ra một chưởng.

Một chưởng này nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng sự chuẩn xác của chiêu thức, tốc độ của kinh lực, sắc bén của chưởng phong, mãnh liệt của chưởng lực, kiên cường của chưởng thế, thâm hậu của chưởng công khiến cho một chưởng này vừa phát đã liên tục phá vỡ mười một chiêu của Trương Thán.

Đây giống như là dưới mưa to gió lớn, chỉ cần khê chống dù là có thể che đây không bị ướt nước mưa, lại giống như mây dày trên không, vẫn không ngăn được một tia chớp phá tan bầu trời.

Mười một chiêu của Trương Thán lập tức không có hiệu quả.

Nhưng hắn vẫn không nhụt chí, cũng không thể nhụt chí.

Trước khi đối thủ phát ra đòn tiếp theo, hắn nhất định phải đánh bại đối phương.

Đối phương không ngã, ngược lại người ngã sẽ là mình.

Chuyện trên đời cũng thường giống như vậy, nếu như người công kích mà đối phương không ngã, bản thân chưa chắc đã có thể đứng vững được, cho nên nếu không nắm chắc phần thắng, thà rằng không phát động thế công.

Công kích người khác nguy hiểm như vậy, sao thế nhân lại thường thường làm không biết chán, mạo hiểm để đoạt công?

Không ai biết.

Trương Thán trước giờ không biết cái gì gọi là “không thành công cũng thành nhân”.

Hắn chỉ biết là một kích không thành liền rút lui ngay.

Chỉ cần kéo dài được một hơi, hẳn sẽ có thể tiếp tục tấn công.

Cho nên hẳn lại xông lên.

Hắn dùng sức bẻ một cái, giống như muốn bẻ lệnh bài ra làm hai, một người một nửa. Nhâm Quý Thần đương nhiên không muốn lệnh bài bị gãy, đành phải buông tay ra. Trương Thán lập tức toàn lực tấn công.

Lần này ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không nhịn được bật thốt lên:

- Mười hai...

Y lại im lặng không nói nữa.

Lời y muốn nói là “mười hai đường ‘Tiến Bộ đoản thủ’ trong bảy mươi hai đường ‘Đại Cầm Nã pháp’ và ba mươi hai đường ‘Tiểu Cầm Nã thủ’ của đệ nhất ‘Cầm Nã thủ’ Hạng gia”, câu này rất dài cho nên y chỉ nói hai chữ liền không nói nữa.

Mặc dù y không nói tiếp, nhưng Trương Thán đã thi triển mười hai đường đoản thủ tinh túy của “Cầm Nã pháp”, tay không vào dao sắc, công nhanh thủ kín, di chuyển linh hoạt, biến hóa bất ngờ, gặp chiêu phá chiêu, gặp thức phá thức, mượn thức tiến chiêu, thần sung khí túc, thân nhẹ tay nhanh, trong khoảnh khắc đã “thoan, tung, khiêu, dực, thiểm, triển, đằng, na, ai, bang, tễ, khát, tốc, tiểu, miên, nhuyễn, xảo”, hoàn thành cầm nã tuyệt kỹ.

Đệ nhất “Cầm Nã thủ” của Hạng gia danh chấn thiên hạ, Trương Thán lại không biết làm thế nào có được năm phần chân truyền, chỉ thấy “khởi, lạc, tiến, thoái, thoan, tung, khiêu, dực, hợp, thiểm, tị, thổ, triệt, phóng, nã, khẩu, án, áp, ban, đạn, thiết, chiết, toàn, banh”, thân hình thoát ẩn hiện.

Có điều hẳn lại gặp phải Nhâm Quý Thần.

Nhâm Quỷ Thần dùng bất biến ứng vạn biến. Mỗi lần đối phương đến gần, hắn liền đánh ra một chưởng.

Mỗi lần hắn đánh ra, thế công của Trương Thán liền bị phá tan.

Bất kể “Cầm Nã thuật” của Trương Thán lợi hại như thế nào, “Quỷ Thần phách” của đối phương vừa xuất ra, thế công của hắn liền tan rã.

Trương Thán trong lòng kêu khổ thấu trời, hắn biết đã chọc phải một kẻ rất khó dây vào.

Đang lúc hắn muốn rút lui, Nhâm Quỷ Thần lập tức ra tay bắt lấy lệnh bài.

Hai người lại hình thành cục diện giằng co.

Nhâm Quỷ Thần trong lòng không kêu khổ, nhưng là kêu gấp.

Bởi vì hắn nghe thấy Đường Bảo Ngưu đang nói năng lung tung với sư huynh, đem mấy cái kinh mạch gì đó tùy tiện gắn lại với nhau. Hắn lại hiểu rõ tính tình của Đặng Thương Sinh. Đặng Thương Sinh thuở nhỏ đọc sách không nhiều, gian khổ tự học võ thuật thành công, đối với tất cả nguyên lý liên quan đến võ thuật lại như thông mà không thông, như hiểu mà không hiểu. Mặc dù kiến thức nửa vời, nhưng hắn lại ham học như khát, phàm là gặp được võ học lý luận lại say mê như điên. Nhâm Quỷ Thần nghe thấy mấy cái đạo lý kinh mạch thật thật giả giả của Đường Bảo Ngưu kia, cũng biết là cường từ đoạt lý. Nhưng đối với một người tự mình tìm tòi trong thời gian luyện thành “Thương Sinh thích”, vẫn không hề tự mãn như Đặng Thương Sinh, chính là một sự hấp dẫn rất lớn.

Vì vậy, Nhâm Quỷ Thần lập tức cao giọng cảnh báo Đặng Thương Sinh.

Mới đầu Đặng Thương Sinh còn nghe vào tai, nhưng vẫn khá say mê với “cao kiến” của Đường Bảo Ngưu.

Trương Thán thấy Nhâm Quỷ Thần bị mình toàn lực công kích, vẫn có thể biết rõ trận chiến bên kia như lòng bàn tay, lập tức cảm thấy mất mặt. Hắn muốn nói vài câu hào hùng, nhưng lại thở không ra hơi, lúc này hắn đã phát động “Phản Phản thần công”.

Nhâm Quỷ Thần đánh ra một chưởng, vốn cho rằng có thể dễ dàng bức lui Trương Thán, không ngờ một loại công lực tương phản lại dẫn dắt chưởng lực của mình đi, tiêu tan dung hòa, sau đó kết hợp với thể công của đối phương đánh tới như dùi non lấp biển.

Kỳ lạ nhất là chưởng lực của đối phương do hai loại công lực bất đồng, hơn nữa hoàn toàn tương phản hợp thành.

Hai loại công lực bất đồng này lại đang bài xích, triệt tiêu, tan rã, xung kích lẫn nhau, sau đó hợp nhất, hình thành một đoàn chưởng lực quái dị khó hiểu, kết hợp với lực lượng của mình đánh trả về.

Đạo lý này có thể đưa ra một ví dụ: âm với âm sẽ thành dương. Nếu như người nào đó giữ gìn “nhân tính” tự nhiên, thật ra cũng giống như “phản đối phản nhân tính”. Nói cách khác, “phản phản” tức là “không phản”, “Phản Phản thần công” của Trương Thán chính là dựa theo đạo lý này khổ luyện thành.

Nhâm Quỷ Thần lần này cũng không dám khinh địch. Hai tay của hắn khép lại, đánh ra “Quỷ Thần phách” nghênh đón đoàn chưởng lực quái dị này.

“Ầm” một tiếng. Nhâm Quỷ Thần chẳng khác nào nghênh tiếp “Phản Phản thần công” của Trương Thán do hai đoàn kinh lực quái dị hợp thành, cộng thêm chưởng lực vừa rồi tự mình đánh ra. Dù cho hắn công lực thâm hậu, cũng không chịu được lắc lư mấy cái.

Trương Thán đâu chịu buông tha, lập tức thi triển “Phản Phản thần công”, một chiêu “Vấn Tâm Vô Quý” lại đánh tới.

Nhâm Quỷ Thần mỗi lần đánh ra một chưởng, cũng giống như đối kháng với chưởng lực của mình phát ra lúc trước và nội lực của kẻ địch, phát chưởng càng nặng thì phản đòn càng mạnh. Cho dù “Quỷ Thần phách” của hắn đủ để kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, nhưng sau khi tiếp bảy tám chưởng cũng bị chấn đến huyết khí bốc lên, mắt nổ đom đóm.

Làm hắn khổ nhất là: hắn dù đang nguy cấp vẫn tai nghe tám hướng, phát ra lời cảnh cáo với Đặng Thương Sinh, nhưng Đặng Thương Sinh lại chẳng để vào tai.

Trương Thán thừa thắng xông lên, dĩ nhiên là chiêu sau còn mạnh hơn chiêu trước.

Nhưng sau khi đánh ra mười chiêu, chiêu sau của hắn lại yếu hơn chiêu trước.

Thật ra chỉ cần tiếp tục đánh, mỗi chiêu của Trương Thán đều mang theo dư lực của một chưởng phản công, Nhâm Quỷ Thần mỗi lần xuất chiêu cũng giống như giơ tảng đá lớn nện vào chân mình, hắn không có đường nào không thua.

Vì sao thế công của Trương Thán lại yếu đi?

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn đói bụng rồi.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cút Hay Là Chết

“Phản Phản thần công” của Trương Thán là một loại công lực cực kỳ quái dị, mỗi lần xuất chiêu còn tiêu hao tinh lực gấp ba mươi lần so với môn chưởng pháp rất hao tổn nguyên khí là “Đại Lực Kim Cương thủ”.

Cho nên Trương Thán một ngày phải ăn rất nhiều cơm.

Trước giờ hăn cho rằng ăn cơm còn tốt hơn nhiều so với ăn tất cả chim trời cá nước.

“Phản Phản thần công” của hăn lực lượng lại bắt nguồn từ cơm.

Hôm nay hăn đã ăn rất nhiều cơm, nhưng khi đánh đến chiêu thứ mười, “Phản Phản thần công” của hăn lại không đủ khí lực, khiến cho khả năng hóa giải xuất hiện sơ hở.

Khả năng hóa giải chưởng lực của đối phương kém đi, chưởng lực của mình cũng dần dần suy yếu, trong khi “Quỷ Thần phách” của Nhâm Quỷ Thần lại càng đánh càng mạnh, giống như lúc nào cũng có thể một chưởng đánh chết Trương Thán.

Trương Thán lâm vào tình thế nguy cấp, ngay cả lệnh bài trên tay cũng để cho Nhâm Quỷ Thần đoạt lại.

Lúc này chính là lúc Đặng Thương Sinh bị Đường Bảo Ngưu lừa gạt, khuôn mặt bị hủy. Trương Thán thấy Đường Bảo Ngưu đại thắng, còn mình lại sắp sửa thất bại, bỗng ngừng tay kêu lớn:

- Chờ đã!

Nhâm Quý Thần cười lạnh nói:

- Người còn có di ngôn gì à?

Trương Thán nói:

- Không phải.

Hắn thừa cơ thở hỗn hển mấy hơi, chỉ cảm thấy càng đói bụng hơn, vội nói:

- Người đã nường tay với ta, ta cũng để lại đường lui cho người. Chúng ta vốn không đoạt vợ giết con, có thù không đợi trời chung, không bằng mỗi bên hãy nhường một bước.

Nhâm Quý Thần cười ha hả nói:

- Người bớt dùng mồm mép đi! Nếu nhận thua thì cứ dập đầu gọi ba tiếng gia gia, bằng không người sẽ máu nuộm Tam Hợp lâu.

Trương Thán lắc đầu nhú mày nói:

- Không thoả đáng, không thoả đáng, quá không thoả đáng.

Dù Trương Thán nói gì Nhâm Quý Thần cũng không để ý đến, nhưng nói “không thoả đáng” thì lại làm hắn khê giật mình, liền hỏi:

- Cái gì không thoả đáng?

Trương Thán cười hì hì nói:

- Gọi ba tiếng gia gia thì sao? Nếu đập đầu nói với không khí, vậy dù là phạt cũng chẳng hại gì cho người khác.

Nhâm Quỷ Thần ngạc nhiên nói:

- Vậy người muốn thế nào?

Trương Thán lật tay nói:

- Hay là chúng ta thực tế một chút.

Chỉ thấy trong tay hắn cầm một túi tiền nhỏ, bên trong còn có mấy khối bạc vụn.

Nhâm Quỷ Thần quát lên một tiếng.

Hóa ra mặc dù hắn đoạt lại được lệnh bài, nhưng túi tiền lại bị Trương Thán thừa dịp “chuyển” đi.

Trương Thán dương dương đắc ý nói:

- Có đúng không? Nếu không phải ta không muốn tạo nhiều sát nghiệp, để lại cho người một con đường sống, chẳng phải muốn lấy mạng chó của người cũng dễ như lấy đồ trong túi? Hiện giờ muốn hòa còn không phải tiện lợi cho người sao? Không ngờ người lại không biết tốt xấu, vậy ta cũng không khoan dung nữa.

Thật ra hắn sở trường về “Thần Thâu bát pháp”, còn tinh thông “Bát Đại Giang Hồ”, muốn lấy vật trên người Nhâm Quỷ Thần không phải là chuyện khó. Nhưng trộm là một chuyện, còn đánh nhau là chuyện khác. Muốn thắng được Nhâm Quỷ Thần, muốn đả thương Nhâm Quỷ Thần, chuyện đó hắn không có khả năng làm được.

Dụng ý của hắn chẳng qua là muốn hù dọa Nhâm Quỷ Thần, làm cho đối phương không dám ra tay. Không ngờ Nhâm Quỷ Thần tính tình cương

liệt, năm lần bảy lượt bị Trương Thán trêu đùa, lòng yêu tài sớm đã bị lửa giận đốt thành sát ý, liền hét lớn một tiếng, toàn lực ra tay, mỗi một chưởng đánh ra đều khiến quý thần kinh hãi.

Trương Thán không ngờ lại biến khéo thành vụng. Hắn tiếp hai ba chưởng đã biết không ổn, tiếp thêm mấy cuống lại thấy tình hình không xong. Ngay lúc hắn muốn chuồn ra phía sau, ngoài cửa sổ bỗng có một người đầu đội vành trúc lướt vào, hai tay vừa giơ ra đã chặn hết đường lui, hơn nữa còn phong tỏa tất cả thế công của hắn.

Trương Thán thấy Nhâm Quý Thần lại đánh tới một chưởng, vội kinh hãi kêu lớn:

- Cứu mạng!

Đây cũng là lúc người đội nón cỏ Mã Liên muốn ra tay giết chết Đường Bảo Ngưu.

Nhâm Quý Thần không hề muốn giết chết người trẻ tuổi xem ra không sợ chết này, bởi vì cái người trẻ tuổi có vẻ không sợ chết này hóa ra lại sợ chết.

Một người không sợ chết thì sẽ không kêu cứu mạng.

Một người nếu ngay cả cái chết cũng không sợ, sao còn cần người khác cứu mạng hắn?

Hắn chỉ muốn đánh bị thương tên trẻ tuổi dám nhiều lần chọc giận mình này, muốn đối phương nằm yên trên giường hai ba tháng mà thôi.

Một chưởng này của hắn mặc dù không định giết người, nhưng lực sát thương vẫn rất lớn.

Hắn nghĩ không ra người này làm thế nào tiếp được.

Đó cũng là một người trẻ tuổi, một người trẻ tuổi mặc áo gấm hoa lệ.

Người trẻ tuổi này chỉ lớn tuổi hơn Trương Thán một chút, nhưng ngạo khí lộ ra giữa chân mày thì còn hơn gấp mười lần tám so với hắn.

Thông thường, một người càng ngạo mạn chính là lúc hắn càng trẻ. Những người lớn tuổi đều biết, cho dù mình có tài hoa tuyệt thế, cũng chẳng qua là một con phù du trong thiên hạ, một giọt nước trong biển cả, chỉ chiếm được vồn vện một tắc đất trên thế gian, không thể kiêu ngạo nổi.

Nhìn thần thái của người này, giống như còn “trẻ” hơn Trương Thán gấp mười lần.

Người này chẳng những ngạo mạn, mà còn lạnh lùng đáng sợ.

Ngạo mạn là dáng vẻ của y, lạnh lùng là thần thái của y, còn đáng sợ chính là sát khí của y.

Nhưng kinh người nhất là khi y xuất thủ.

Y chỉ dùng một ngón tay ngênh tiếp “Quỷ Thần phách” của Nhâm Quỷ Thần, hơn nữa còn khiến cho Nhâm Quỷ Thần phải lập tức thu chiêu. Bởi vì nếu như không thu chiêu, bàn tay của Nhâm Quỷ Thần sẽ bị một chỉ này đâm thủng.

Người trẻ tuổi ngạo mạn đáng sợ này đương nhiên chính là Bạch Sầu Phi. Y dùng một chỉ bức lui Nhâm Quỷ Thần.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Cảm ơn!

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Ta không thích người.

Trương Thán hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì người nhu nhược. Trên giang hồ chỉ kính trọng những người cam đảm, không phải là đồ ham sống sợ chết.

- Sai rồi, sai rồi.

Trương Thán thẳng thắn nói:

- Có ai không sợ chết? Có ai không ham sống? Có cái chết có nặng như Thái sơn, cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Nếu là vì nước vì dân, xả thân vì nghĩa, có ai không sẵn sàng hi sinh? Nhưng hiện giờ ta chết trên tay loại người này một cách hồ đồ, chết vào lúc không nên chết, chết ở nơi không nên chết, có thể không sợ chết sao? Đã sợ thì vì sao không dám kêu cứu? Một người sợ chết lại dám thẳng thắn thừa nhận, đó mới là hán tử; còn một người động chút lại vỗ ngực không sợ chết, đó chỉ là kẻ lỗ mãng, không thể xem là can đảm, không thể xem là hào kiệt. Ta không muốn chết, ta sợ chết, cho nên muốn người khác cứu mạng; muốn người khác cứu mạng thì phải kêu cứu, có gì không đúng? Chẳng lẽ lại im lặng không nói, để mặc người ta chém giết mới xem là có gan? Loại người như vậy người muốn làm thì làm, còn ta kém cỏi nên xin từ chối. Thân thể tóc da là do cha mẹ sinh ra, có ai không thương tiếc? Người chưa đến lúc chết, vào lúc không nên chết lại đi coi rẻ mạng sống của mình, đó mới là đáng chết. Ta sợ chết nên kêu cứu, vì đau đớn nên kêu đau, vì thương tâm nên rơi lệ, đây chính chuyện thường tình của con người, có gì không nên? Kêu cứu không phải là ta xin người khác khoan dung, muốn được sống sót mà bán rẻ lương tri. Ta kêu cứ kêu, khóc cứ khóc, chết không chịu chết, nhưng bảo ta làm chuyện không nên, Trương đại gia ta dù có gan cũng không thêm làm, chết cũng không làm.

Hắn tổng kết:

- Người đã nhìn lầm Trương Phạn Vương ta rồi.

Bạch Sầu Phi không ngờ chỉ một câu lại khiến hãn đưa ra cả một tràng lý luận như vậy, bị hãn nói đến ngẩn ra:

- Có đạo lý. Xem ra ta nhìn lầm người rồi.

Trương Thán mặt giãn ra, cười nói:

- Không sao, ta bỏ qua cho người rồi.

Người đội vành trúc vừa lướt vào kia bỗng nói:

- Mặc kệ ai đúng ai sai, các người đều chỉ có một lựa chọn.

Hãn nhấn mạnh ngữ khí, lặp lại một lần:

- Một lựa chọn cuối cùng.

Ngữ khí của hãn âm trầm đáng sợ, mỗi câu nói ra đều giống như khoan tròn một cái tên trên sổ sinh tử. Một người nếu không phải nắm quyền sinh sát đã lâu, trong lời nói không thể nào lộ ra sát khí lớn như vậy.

Trương Thán hỏi:

- Lựa chọn gì?

Người đội vành trúc kia nói:

- Cút hay là chết.

Trương Thán thử thăm dò:

- Ta có được miễn chọn không?

Chiếc vành trúc trên đầu người nọ khẽ lay động.

Trương Thán đành phải quay sang hỏi Bạch Sầu Phi:

- Người thì sao? Người chọn cái nào?

- Ta không chọn. Người chọn là hã.

Bạch Sầu Phi nhìn thẳng vào mắt người đội vành trúc, ngữ khí cũng giống hệt như đối phương:

- Cút hay là chết.

Đường Bảo Ngưu đang muốn kêu cứu mạng, chợt nghe người khác kêu lên trước, nhất thời lại quên mất mình muốn nói gì. Bàn tay mềm nhũn kia đã đến cổ họng của hã.

Sau đó bàn tay mềm nhũn kia đột nhiên cứng đờ, giống như bị đông cứng lại, hóa thành một cánh tay bằng băng.

Bàn tay kia không vươn thêm một tấc năm lấy cổ họng Đường Bảo Ngưu, cũng không rút vào trong tay áo của mình.

Ánh mắt như rắn độc của người đội nón cỏ Mã Liên kia xuyên qua khe hở của chiếc nón, đang nhìn thẳng vào cổ họng Đường Bảo Ngưu, lúc này lại chuyển sang nhìn chăm chú vào tay Vương Tiểu Thạch.

Tay của Vương Tiểu Thạch đang đặt trên chuôi kiếm.

Chuôi kiếm của hã là đao, thanh đao nhỏ nhỏ cong cong tinh xảo.

Không biết từ lúc nào Vương Tiểu Thạch đã đứng bên cạnh Đường Bảo Ngưu, mà Đường Bảo Ngưu lại không hề phát giác.

Nơi mà hã đứng cộng với tư thế của hã, khiến cho Nhị Thánh đội nón cỏ Mã Liên kia hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần bàn tay như rắn độc của mình

chạm vào cổ họng Đường Bảo Ngưu, thanh đao hoặc thanh kiếm này sẽ lập tức chặt đứt tay của mình.

Y không muốn mạo hiểm như vậy, cho nên y đột nhiên ngừng lại.

Cặp mắt to của Đường Bảo Ngưu liếc sang hai bên một chút, co cổ, duỗi eo, ngửa người, từng chút từng chút rút cổ họng của mình ra khỏi miệng hổ đối phương, sau đó lại đứng thẳng người, dùng bàn tay to lớn vuốt vuốt cổ, nói:

- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! May là ta bình tĩnh.

Bàn tay của Vương Tiểu Thạch đặt trên chuôi kiếm chậm rãi nổi lông ra.

Cánh tay cứng đờ kia cũng từ từ thu lại, rất chậm chạp, rất cẩn thận, rất có phòng bị.

Cặp mắt như rắn độc trong nón cỏ đã chuyển sang Vương Tiểu Thạch, kỳ quái là đôi mắt này rất hung ác, rất âm độc, nhưng lại gây cho người ta một cảm giác rất xinh đẹp.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Đúng, may là người bình tĩnh.

Hắn nói:

- Nếu như người không bình tĩnh, ta cũng sẽ hoảng hốt, hoảng hốt thì đôi khi muốn rút đao sẽ rút nhầm kiếm, muốn rút kiếm thì lại rút nhầm đao.

Đường Bảo Ngưu le lưỡi nói:

- Nói như vậy, nếu như người muốn chặt tay của hắn, có khi nào hoảng hốt nên chém nhầm đầu của ta không?

Vương Tiểu Thạch nói:

- May là ta không chém xuống.

Đường Bảo Ngưu nói:

- May là đầu của ta nhanh rút về.

Vương Tiểu Thạch nín cười nói:

- Người có biết trên đời này, đầu của thứ gì rút lại nhanh nhất không?

- Đầu của ta.

Đường Bảo Ngưu sáng khoái đáp:

- Không cần hỏi, nhất định là đầu của ta.

Nhị Thánh đội nón cỏ kia đột nhiên nói:

- Các người có muốn giữ đầu của mình không?

Vương Tiểu Thạch và Đường Bảo Ngưu đều đáp:

- Muốn.

Nhị Thánh nói:

- Muốn giữ đầu, vậy xin mời động chân, tự mình cút xuống lầu.

Y nói chuyện nghe rất nhẹ, rất thấp, rất nhỏ.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Không cần đầu thì sao?

Nhị Thánh nói:

- Không cần đầu, vậy xin mời động thủ.

Y kèm theo một câu:

- Đợi đến lúc Thất Thánh chủ giá lâm, các người chẳng những không còn đầu mà còn không giữ được chân.

Vương Tiểu Thạch không khỏi cảm thấy hơi kỳ quái. Thông thường thuộc hạ ở bên ngoài sẽ thay chủ nhân ca công tụng đức, ra sức làm việc. Nhưng nếu như thuộc hạ lòng dạ khó lường, có mưu đồ khác, sẽ ở bên ngoài mượn danh nghĩa chủ nhân để mưu lợi cho mình, luôn nịnh hót cấp trên của mình, hoặc đem những chuyện xấu đẩy sang cho cấp trên, còn mình thì chiếm hết tiện nghi, làm một người tốt. Đây chẳng phải là còn đáng sợ hơn so với bí mật làm phản?

Giết một người chẳng qua là giết một người, còn dùng ngôn ngữ ác ý hãm hại người khác, tổn thương không chỉ là một người, ít nhất cũng có người bị tổn thương, người nói và người nghe, nếu có vô số người nghe thì tổn thương càng lớn hơn.

Vương Tiểu Thạch bỗng cảm thấy được sự đáng sợ của việc dùng người, còn hơn cả tin người và dung người.

Dung người đã không dễ, muốn dung nạp người đối lập, không đồng ý với quan điểm của mình, thậm chí ưu tú hơn so với mình lại càng không dễ.

Tin người càng khó. Ai không muốn có người để tin? Ai không muốn tin tưởng người khác? Tin người không nghi ngờ, nghi ngờ thì không tin. Nhưng tin người thường thường không có cơ sở, cũng không có tiêu chuẩn cơ bản nào. Tuyệt đối tin tưởng một người, rất có thể khiến cho không ai tin mình, tin tưởng lầm người.

Dùng người càng khó hơn. Ai cũng muốn dùng người hữu dụng, nhưng người hữu dụng lại thường không thích bị sử dụng; còn nếu dùng người vô

dụng, người vô dụng lại thường không dùng được. Giống như Lục Phân Bán đường, dùng một số người không nên dùng, cho nên bọn họ đắc tội với người trên giang hồ ngày càng nhiều, tạo nghiệp ngày càng nặng. Còn như “Mê Thiên Thất Thánh”, nói không chừng vấn đề là ở cách dùng người, khiến cho bọn họ không thể sánh ngang được với Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kim Phong Tế Vũ lâu thì sao?

Tại sao những nhân vật quan trọng của “Mê Thiên Thất Thánh” này lại ôm chuyện tốt vào mình, còn chuyện ác thì đẩy hết sang cho Thất Thánh chủ?

Vương Tiểu Thạch nghĩ đến những điều này, bỗng có một cảm giác.

Ngay cả hắn cũng không biết, cảm giác trong lúc vô tình này ngày sau lại có ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Trong đời người có rất nhiều chuyện trọng đại đều thay đổi trong nháy mắt, hoặc là định đoạt trong khoảnh khắc mà họ không chú ý, trong sự kiện mà họ không để ý.

Trong đời người cũng có rất nhiều nhận thức chỉ ngộ ra trong lúc vô tình lơ đãng.

Đường Bảo Ngưu lại không có những cảm xúc này.

Thật ra nếu một người thiếu đi một số cảm xúc hay cảm giác, chưa hẳn đã là chuyện xấu, ít nhất họ cũng sẽ không bị những cảm xúc quấy rầy. Cho nên Đường Bảo Ngưu hỏi lại:

- Tại sao “Mê Thiên Thất Thánh” các người ai cũng làm ra vẻ thần bí, dùng mấy cái thứ linh tinh kia che mặt lại như vậy? Là các người không có mặt gặp người sao?

Câu nói này đủ gây nên chuyện thị phi.

Nhị Thánh lại không tức giận.

- Các người còn có một lựa chọn.

Y nói.

Đường Bảo Ngưu vui cười sáng mắt lên:

- Vậy thì tốt, bởi vì ta muốn giữ đầu, cũng muốn giữ chân, nhưng lại không muốn đi.

- Người không đi cũng được.

Nhị Thánh nói:

- Chúng ta đưa Lôi tiểu thư đi, các người không nhúng tay can thiệp vào là được.

Y bổ sung:

- Chuyện người đã thương Tam Thánh, chúng ta cũng có thể tạm thời không truy cứu.

Đường Bảo Ngưu trầm ngâm:

- Chuyện này...

Nhị Thánh thấy hắc động ý, vội hỏi:

- Thế nào?

Đường Bảo Ngưu suy tư:

- Ta...

Nhị Thánh lại khuyên nhủ:

- Không cần quan tâm người khác quyết định thế nào, người chỉ cần không nhúng tay vào, đứng một bên là được.

Đường Bảo Ngưu chần chừ:

- Ta muốn nói...

Nhị Thánh ngạc nhiên:

- Người cứ nói!

Đường Bảo Ngưu ngượng ngùng:

- Thật sự có thể nói sao?

Nhị Thánh nói:

- Cứ việc nói đi!

Đường Bảo Ngưu nói:

- Ta... ta yêu người.

Câu này vừa nói ra, chẳng những Nhị Thánh bị dọa nhảy dựng lên, lui lại một bước dài, mà ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng giật mình một chút, thậm chí Đặng Thương Sinh bị đánh đến lửa giận bùng bùng cũng ngẩn cả người, còn có Lôi Thuần, Ôn Nhu và bốn tỷ nữ đều ngây ngốc.

Sau đó Đường Bảo Ngưu cười đến gập cả người, đứng không được mà ngồi xổm cũng không xong, ôm bụng cười như điên, thở không ra hơi nói:

- Ta... ha... chết cười... ta... ta, ta... mỗi lần đều tại... trường hợp... không thể... bầu không... khí không thể, tình hình... không thể nói... nói...

ha ha... câu nói này... đều dọa người ta một trận ... ha... thật vui... thật...
cười chết ta...

Vương Tiểu Thạch cũng nhin cười không được.

Hắn cảm thấy Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đều là những người rất thú vị, hơn nữa còn rất đáng yêu.

Đáng tiếc hắn nhìn không ra nét mặt của Nhị Thánh hiện giờ.

Nhưng hắn có thể tưởng tượng được, cái mũi của Nhị Thánh nhất định là méo đi *.

* Trích trong câu “tị tử khí oai”, hình dung rất giận dữ.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hoa Rơi Trong Mộng

Cái mũi của Nhị Thánh có méo hay không, Vương Tiểu Thạch không biết.

Nhưng giọng nói của y lại thay đổi.

- Tốt! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, người sẽ trả giá rất đắt vì câu nói này.

Giọng điệu của y đột nhiên biến thành rất sắc bén, mỏng như lưỡi đao cắt qua trên dây đàn.

Sau đó giọng của y lại trở nên trầm thấp, hắng giọng một tiếng mới nói:

- Nếu các người đã không muốn sống... lão phu sẽ thành toàn cho các người.

Y đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “lão phu”.

Nhưng lần y lại gặp phải Đường Bảo Ngưu.

Với cá tính của Đường Bảo Ngưu, khi đã bắt đầu đùa thì không thể nào ngưng lại được, cho nên hắn thuận nước đẩy thuyền thêm một câu:

- Lão phu nhân, xin ngài hãy thành toàn ta đi!

Câu này vừa dứt, Đường Bảo Ngưu lẽ ra đã chết mười hai lần, nếu như Vương Tiểu Thạch không ở bên cạnh hắn.

Thân thể Nhị Thánh đột nhiên bắn lên, hai ngón tay đâm vào hai mắt Đường Bảo Ngưu.

Nhưng y lại không muốn móc mắt của Đường Bảo Ngưu, mà là muốn dùng hai ngón đâm vào tròng mắt, sau đó đâm thẳng ra sau đầu.

Nhìn móng tay phát ra ánh sáng như lưỡi dao, cộng thêm tiếng chỉ phong sắc bén, có thể thấy Nhị Thánh giận dữ, tàn độc, căm phẫn và thù hận thế nào đối với Đường Bảo Ngưu.

Vì sao y lại giận dữ như vậy?

Vì sao y lại tàn độc như vậy?

Vì sao y trở nên căm phẫn như vậy?

Chuyện gì khiến cho thù hận như vậy?

Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy Đường Bảo Ngưu đùa có hơi quá trớn, nhưng cũng không đến mức phẫn hận như vậy.

Hắn đã không còn thời gian suy nghĩ, lập tức chặn trước người Đường Bảo Ngưu.

Nhị Thánh ba lần muốn lấy cặp mắt của Đường Bảo Ngưu, nhưng lại Vương Tiểu Thạch ba lượt ngăn cản.

Đến lần thứ tư, ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng có chút ngăn không nổi.

Thế công của Nhị Thánh quả thật vô cùng ác liệt, ác liệt đến mức chỉ cầu giết địch chứ không quan tâm đến bản thân.

Hai mắt Đường Bảo Ngưu đã bắt đầu có chút sợ hãi, nhưng vẫn mở lớn hiếu kỳ quan sát.

Điều này càng khiến cho Nhị Thánh hận không thể móc cặp mắt hăn ra mới cam lòng nguôi giận được.

Vương Tiểu Thạch lại ngăn cản lần nữa, một tiếng “xoẹt” vang lên, y phục trên vai hăn đã bị rách một đường.

Nhị Thánh lần thứ năm xông lên, trong miệng khẽ quát:

- Cút ngay, không có chuyện của người!

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng.

Theo tiếng thở dài, đao đã xuất ra.

Ánh đao như một bài thơ động lòng người.

Đao như giấc mộng.

“Mộng Lý Hoa Lạc”, hoa rơi trong mộng biết bao nhiêu?

Đó là tên của một đao này.

Chiếc nón cỏ đứt ra, từ vành nón đứt thành hai nửa.

Bên dưới chiếc nón có một gương mặt u linh như mộng, một dung nhan xinh đẹp như hoa, nhưng đôi mắt lại tràn đầy oán độc.

Vương Tiểu Thạch chỉ chém đứt nón cỏ, không hề thương tổn đến khuôn mặt này.

Hăn một chiêu đắc thủ, nhưng lại gây giận cả người.

Hắn cũng đã hiểu tại sao Nhị Thánh này lại giận giữ vì lời nói của Đường Bảo Ngưu như vậy.

Đường Bảo Ngưu cũng ngậy ra, chột hét lớn một tiếng, hóa ra là hắt hơi.

Cô gái kia có gương mặt trắng nhợt, gò má thanh tú giật giật, nàng cắn môi dưới không để cho mình phát ra tiếng. Đúng lúc này, Đường Bảo Ngưu lại nhin không được lên tiếng khen ngợi:

- Ai da, người đẹp như vậy sao lại dùng mũ che đầu, đúng là phí của trời.

Nói xong hắn lại ngửa mặt lên trời hắt hơi một cái.

Câu nói này của Đường Bảo Ngưu khiến cho mọi người đều ngẩn ra, nhưng đã số lại đồng tình.

Cô gái kia đang muốn khóc, nghe được câu này, trên mặt lại hiện lên một loại thần sắc “giống như muốn” nín khóc mỉm cười.

Loại thần sắc này rất khó miêu tả, nhưng lại rất đẹp.

Khi người thiếu nữ đẹp nhất, thường thường chính là vẻ mặt khó có thể miêu tả này.

Có lẽ vì tâm tình của thiếu nữ cũng giống như thơ, mà thơ là thứ khó dùng ngôn ngữ miêu tả nhất, cho nên thơ chính là thành phần quý giá nhất trong ngôn ngữ.

Thiếu nữ vốn đang muốn khóc, nghe được một câu khen ngợi lại biến thành hờn dỗi, nhưng lại không dám cười ra. Từ oán độc chuyển sang giận hờn, lại từ giận hờn biến thành hờn dỗi khiến cho Đường Bảo Ngưu nhìn mà choáng váng.

Hắn vừa nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, trong lòng lập tức tự mình đa tình, lại hắt hơi một cái.

Chợt nghe Lôi Thuần nói:

- Hóa ra Nhị Thánh trong “Mê Thiên Thất Thánh” lại là “Ý Trung Vô Nhân” Chu Tiểu Yêu.

Mọi người đều giật mình. Ôn Nhu càng giật mình hơn

Khi đến Trung Nguyên, có một người mà nàng rất muốn gặp, đó chính là Chu Tiểu Yêu.

Bởi vì nàng nghe nói Chu Tiểu Yêu có “bốn rất”: rất đẹp, rất hung ác, rất cao ngạo, eo rất nhỏ.

Hiện giờ Ôn Nhu đã gặp nàng.

Nàng thật sự rất đẹp.

Ra tay cũng rất hung ác.

Dáng vẻ cũng rất cao ngạo.

Nhưng cả người nàng lại phủ một chiếc áo khoác lớn, nhìn không thấy eo, cũng không lộ ra thân hình.

Cho nên Ôn Nhu rất ấm ức, liền nói:

- Cô chính là Chu Tiểu Yêu sao? Sao lại mặc áo khoác khó coi như vậy, mau đổi một bộ áo mềm váy xếp đi, ta muốn xem thử eo của cô.

Người đội vành trúc nói:

- Nhãn lực tốt! Lôi cô nương, vậy cô có nhìn ra lão hủ là ai không?

Lôi Thuần trầm ngâm.

Bạch Sầu Phi cũng nhìn không ra, bởi vì trong tứ thánh của “Mê Thiên Thất Thánh” cũng chỉ có người này là chưa từng ra tay.

- Ta đoán được.

Chợt nghe Trương Thán giơ tay nói:

- Người chính là “Bất Lão Thần Tiên”.

Hắn giống như đứa trẻ lần đầu tiên thả được con diều lên trời, vỗ tay nói:

- Người là “Bất Lão Động Chủ” Nhan Hạc Phát, đúng không? Nhất định là đúng, hơn nữa người còn là Đại Thánh.

Người đội vành trúc giật mình, lấm bầm:

- Người... làm sao biết?

Lần này ngay cả Bạch Sầu Phi cũng cảm thấy có chút bội phục.

Nhan Hạc Phát từ từ cởi vành trúc xuống. Hắn tóc trắng râu bạc, nhưng hai hàng lông mày lại vừa đen vừa rậm, làn da trên mặt mịn màng sáng bóng giống như một đứa trẻ. Trong đôi mắt sáng ngời của hắn còn đầy vẻ nghi hoặc:

- Ta còn chưa ra tay... làm sao người biết được?

Trương Thán lấy ra hai chiếc ấn cổ giơ lên, cười hì hì nói:

- Trong tay áo người có hai chiếc ấn, một chiếc khắc “Mê Thiên Thủ Thánh”, một chiếc khắc “Bất Lão Thần Tiên Nhan Hạc Phát”. Nếu người không phải Nhan Hạc Phát thì ai mới là Nhan Hạc Phát?

Nhan Hạc Phát biết ẩn cổ trong ngực đã bị Trương Thán trộm đi, giận không kiềm được, mắng:

- Tên trộm người, người... ta giết người!

Bạch Sầu Phi tiến lên một bước, hít sâu một hơi nói:

- Rất tốt.

Năm ngón tay phải của y nhẹ nhàng phất qua trên mu bàn tay trái.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy dáng vẻ của y, liền biết y muốn phát ra “Kinh Thần chỉ”.

Nếu như Bạch Sầu Phi động thủ e rằng không thể tránh khỏi thương vong, cho nên hắn vội nói:

- Các vị nhất định phải mời Lôi tiểu thư đi sao?

- Ngoài chuyện này ra.

Đặng Thương Sinh chỉ vào Đường Bảo Ngưu, khàn giọng nói:

- Ta còn muốn giết hắn.

Nhan Hạc Phát cũng nhìn Trương Thán giận dữ nói:

- Ta cũng muốn giết tên trộm vật này.

Trương Thán đính chính:

- Ta là trộm lớn chứ không phải trộm vật, ta đâu chỉ trộm vật không.

Bọn họ đều bị thua thiệt trên tay hai người này, không giết chết Trương Thán và Đường Bảo Ngưu thì không thể trút hận, ngay cả Nhâm Quý Thần cũng có ý đó, Chu Tiểu Yêu thì không cần phải nói.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Tốt! Các vị muốn giết người hay bắt người đều phải hỏi qua ta trước. Chuyện này ta gánh vác.

Nhan Hạc Phát nói:

- Đó là người tìm chết.

- Chúng ta vốn không thù không oán, cần gì động thủ phải thấy máu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không bằng chúng ta tìm một biện pháp tốt hơn, mọi người luận võ một cách bình thường, có thể không tổn hại đến mạng người.

Nhan Hạc Phát nói:

- Nếu người sợ thì mau cúp đuôi đứng sang một bên đi!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta là sợ đao kiếm của ta không có mắt, một khi không cẩn thận giết chết các vị, ta sẽ cảm thấy lương tâm bất an, nuối tiếc cả đời.

Tứ đại thánh chủ đều giận tím mặt. Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Không bằng như vậy, các vị hãy chọn một phương thức đồng loạt xông lên, một mình ta sẽ tiếp cao chiêu của các vị. Nếu may mắn chiếm được lợi thế, xin các vị bỏ qua lần này; còn nếu như thất bại, chết dưới tay bốn vị cao nhân danh lừng giang hồ cũng không thể trách.

Tứ đại thánh chủ thấy Vương Tiểu Thạch ngông cuồng như vậy, muốn dùng một địch bốn, trong lòng không hèn mà cùng hiện lên suy nghĩ: người trẻ tuổi này vừa xuất kiếm đã chém đứt nón cỏ của Nhị Thánh chủ Chu Tiểu

Yêu, nhất định có năng lực hơn người, có lẽ là kẻ khó đối phó nhất trên Tam Hợp lâu này. Lấy một địch một chưa chắc đã thắng, nhưng nếu như bốn người hợp công thì có thể dễ dàng tiêu diệt hắn. Có điều mình cũng là người có tiếng tăm, bốn người liên thủ đối phó với một kẻ còn chưa có danh tiếng gì, ngày sau khó tránh khỏi bị người đàm tiếu. Bây giờ hắn lại liều lĩnh tự mình đề xuất, nên thừa dịp này tiêu diệt một tên cường địch.

Nhan Hạc Phát nói:

- Tiểu tử, đây là người tự tìm chết, không thể trách ai được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đây là do ta chán sống, không định trách ai cả.

Nhan Hạc Phát lại sợ hãi đổi ý, vội nói:

- Nếu như người gánh vác không nổi, cứ xem như lời nói vừa rồi là đánh rắm, chúng ta cũng sẽ không truy cứu.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Cho dù lời nói của ta là đánh... đánh rắm, các vị cũng không phải cái rắm đó mặc cho ta muốn đánh là đánh.

Lần này cả bốn người đều nổi giận. Đặng Thương Sinh trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn so tài thế nào?

Vương Tiểu Thạch trong lòng biết cuối cùng cũng kích động được bốn người nhắm vào mình, vậy còn tốt hơn nhiều so với Bạch Sầu Phi vừa ra tay liền thấy sống chết. Đối mặt bốn đại cao thủ này hắn quả thật không nắm chắc, nhưng chuyện đến nước này thì không thể chùn chân, liền khề mím cười nói:

- Cứ tùy theo chư vị!

Đặng Thương Sinh trước giờ tính tình ngay thẳng, lần này biết trong kinh thành lại xuất hiện thêm một thiếu niên cao thủ, vũ khí bên hông “không đao không kiếm, đã đao lại kiếm”, rất khó đối phó. Hắn biết Vương Tiểu Thạch là coi đây là tuyệt học, liền nói:

- Chúng ta có bốn người, còn người chỉ có một mình. Nếu người thích có thể vung đao động kiếm, chúng ta sẽ dùng tay không phụng bồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trong bốn người các vị, một người tinh thông “Thương Sinh thích”, trong vòng mười thước kinh lực đủ để xé nát ruột gan; một người sở trường “Quỷ Thần phách”, trong vòng một trượng có thể đánh chết người.

Hắn lại quay sang Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát, cười nói:

- Về phần hai vị, một vị sở trường “Âm Nhu miên chưởng”, âm kinh lâu dài, nhu lực đến xa, nghe nói có thể ngoài trăm bước dập tắt ngọn nến; một vị khác lại là Ứng Trảo danh gia nổi tiếng nhất sau thời Ứng Trảo Vương năm đó, tự mình nghĩ ra “Bất Lão Động”, cách không điểm huyết dễ như trở bàn tay. Ta chỉ có chút công phu nhỏ bé, muốn lĩnh giáo bốn vị, vốn không đáng để các vị chê cười, tự rước lấy nhục, có điều lại muốn bái lĩnh độc môn tuyệt kỹ của bốn vị, không muốn vuột mất cơ hội tốt...

Mấy câu nói này khiến cho tứ thánh có mặt ở đây, dù là già hay trẻ, nam hay nữ, trong lòng đều cảm thấy bay bổng. Vương Tiểu Thạch lại nói tiếp:

- Với võ nghệ sở trường của bốn vị, cách không phát kinh là chuyện dễ dàng, chắc hẳn cũng có thể thi triển được hết sở học. Không bằng chúng ta cứ ở nơi này, mỗi người đứng cách nhau bảy thước vung quyền phát chưởng, cách không tỷ thí. Thứ nhất có thể khiến cho ta được mở rộng tầm mắt. Thứ hai là tại hạ vốn sợ chết, quyền cước lại không có mắt, cách xa

một chút, cho dù bị thương cũng có thể giảm nhẹ nguy cơ mất mạng, có thể mặt dày sống qua ngày, cũng có thể giữ cho hai bên không thù sâu oán nặng, không cần phải quyết phân sống chết. Nếu như bốn vị khảng khái chấp nhận, tại hạ cũng dùng một đôi tay không, trứng chọi với đá, dùng tài hèn lĩnh giáo.

Những lời này của Vương Tiểu Thạch có thể nói là khiêm tốn hơn người, cũng có thể nói là cuồng vọng kinh người. Bốn vị thánh chủ trên mặt đều lộ ra thần sắc: tiểu tử này thật không biết trời cao đất dày, lại dám dùng tay không một mình đấu với tuyệt học sở trường của bốn người.

Nhâm Quý Thần giận dữ cười nói:

- Ta khinh! Không bằng đám các người cùng lên đây, một mình ta cũng đủ giải quyết các người.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu:

- Không được.

Nhâm Quý Thần hỏi:

- Vì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bởi vì người không ứng phó được.

Nhâm Quý Thần cả giận nói:

- Rút kiếm của người ra!

Vương Tiểu Thạch lại lắc đầu.

Nhâm Quý Thần lạnh lùng nói:

- Rút đao hay kiếm của người ra! Lão tử muốn giáo huấn người.

Lần này Vương Tiểu Thạch không lắc đầu nữa.

Trong mắt của hắn tỏa ra nhuệ khí, còn sắc bén hơn so với kiếm.

Nhâm Quỷ Thần ngăn người, nhưng vẫn ngoan cường nói:

- Rút đao đi, nhìn ta làm gì?

Vương Tiểu Thạch nói từng chữ:

- Người sai rồi.

Nhâm Quỷ Thần dường bị nhuệ khí của hắn chấn nhiếp, nhin không được hỏi một câu:

- Vì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thứ nhất, người không phải lão tử của ta. Thứ hai, người không xứng để ta rút đao.

Nhâm Quỷ Thần lui lại nửa bước, cười quái dị nói:

- Ta không xứng à? Ta...

Hắn vừa nói đến đây, chợt thấy tay của Vương Tiểu Thạch đã đặt lên chuôi kiếm.

Nhâm Quỷ Thần lập tức phát động.

Hắn đã sớm tập trung tinh thần, nhìn chuẩn thế công của đối phương, chuẩn bị né tránh, chống đỡ, lui về phía sau... nhưng những ý niệm như sao băng này vừa lướt qua trong đầu, trước mắt đã sáng lên.

Chiếc nón lá vành trúc trên đầu hắn đã rớt xuống.

Là bị cắt đứt.

Vương Tiểu Thạch đã ra tay, hơn nữa còn đắc thủ.

Hắn rút chuôi kiếm ra.

Chuôi kiếm vốn là đao.

Đao của hắn cắt đứt chiếc nón lá vành trúc, sau đó lại trở về trong chuôi kiếm.

Ai nấy đều thấy được, nếu một đao kia của hắn muốn chặt đứt cái đầu của Nhâm Quỷ Thần, không phải là chuyện khó.

Không ai còn dám khinh thường người trẻ tuổi này.

Không ai còn dám coi nhẹ lời của hắn.

Bất cứ ai muốn ngẩng cao đầu, đều phải làm ra một chút thành tích, xuất ra một chút thực lực.

Người trẻ tuổi cũng như vậy.

Một đao này của Vương Tiểu Thạch, chỉ là một đao, nhưng đã bao hàm sự khổ luyện bao nhiêu năm tháng, cơ duyên được bao nhiêu danh sư chỉ bảo, còn có thiên phú bao nhiêu người khó gặp.

Người có thể cùng hóng mát dưới một bóng cây, cùng ngồi trên một tảng đá, cũng là công lao sự nghiệp bảy trăm năm, một tướng công thành vạn xương khô, một đao kia có thể thành, ai biết đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết.

Một đao này của Vương Tiểu Thạch lập tức nhận được sự tôn trọng.

Nhan Hạc Phát hăng giọng một tiếng, nói:

- Chúng ta có thể thắng được người thì sao? Có thể giết người thì thế nào?

- Vừa rồi ta đã nói, nếu các vị có thể thắng, ta sẽ mặc kệ việc này, y cũng sẽ không nhúng tay vào.

Vương Tiểu Thạch chỉ vào Bạch Sầu Phi bên cạnh:

- Nếu các vị không thắng được, chúng ta xem như kiểm chứng sở học, sau này còn gặp lại.

Nhan Hạc Phát nghiêng răng nói:

- Tốt! Nếu bốn người chúng ta không giải quyết được người, cũng chỉ có nhận bại chịu thua.

Vương Tiểu Thạch khẽ mỉm cười nói:

- Nhan thánh chủ nói quá lời rồi.

Bạch Sầu Phi biết Vương Tiểu Thạch vốn sở trường đao kiếm chứ không phải cách không phát kình, mà bốn người này đều có lai lịch, lấy một địch bốn e rằng không chiếm được lợi thế, trong lòng hơi lo lắng, liền nói nhỏ:

- Người có ổn không? Nếu không thì trận này cứ để ta, “Tam Chỉ Đạn Thiên” của ta vừa lúc hợp với phương thức này.

Vương Tiểu Thạch lần này gặp phải tứ thánh trong “Mê Thiên Thất Thánh”, phát hiện bọn họ cũng không tàn nhẫn hung ác như trong tưởng tượng. Lần này hãn tự mình ra mặt, chính vì không muốn Bạch Sầu Phi tạo nhiều giết chóc, vội nói:

- Về mặt này ta xem như cũng được. Nếu thật sự làm mất mặt, còn phiền nhị ca ném ta ra ngoài thành cho chó ăn, để khỏi làm đại ca chướng mắt.

Bạch Sầu Phi phì cười nói:

- Nói nhảm!

Trong lòng y vẫn hơi lo lắng.

Lúc này Mê Thiên tứ thánh đã phân ra bốn phía. Nhâm Quỷ Thần dĩ nhiên là hận đến nghiến răng, đứng đằng kia múa tay vùn vụt, giống như hai miếng thép phát ra tiếng rít. Chu Tiểu Yêu dùng dây tơ buộc tóc sau lên, tư thế rất mê người, hai tay hợp lại, lưng áo quần chặt, vòng eo nhỏ nhắn liền lộ ra. Nhan Hạc Phát lại vén tay áo lên, khuôn mặt dần dần biến thành đỏ tía, cũng không biết don huyết khí thịnh vượng hay là ngấm vận huyền công. Đặng Thương Sinh thấy hai người còn tán gẫu với nhau, không kiên nhẫn nói:

- Thế nào? Tự tìm chết còn không bước lên nhận lãnh sao?

Vương Tiểu Thạch phi thân vào trường, đứng giữa vòng vây của bốn người, mỗi người cách nhau bảy thước. Phương hướng bốn người trấn giữ là càn, khôn, khảm, ly. Vương Tiểu Thạch hiên ngang đứng ở trung tâm, chấp tay cười nói:

- Xin mời!

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thủ Đao Chương Kiếm

Đặng Thương Sinh là người đầu tiên không nhịn được.

Trong số những người này, hắn là người bị tổn hại nhiều nhất, chỉ ước gì sớm giải quyết tiểu tử này rồi giết chết tên Đường Bảo Ngưu kia để trút hận.

Hai tay hắn hợp lại, một trên một dưới, đột nhiên lại chà xát phân ra. Tiếng rít xé gió vang lên, chương kinh đã đi trước cả âm thanh đánh vào vai trái Vương Tiểu Thạch. Nhưng trước khi nội lực của “Thương Sinh thích” đánh tới, “Quỷ Thần phách” của Nhâm Quỷ Thần cũng đã từ xa đánh vào vai phải Vương Tiểu Thạch. Xen lẫn trong đó là tiếng quát của Nhan Hạc Phát:

- Tiếp chiêu!

Vương Tiểu Thạch nhìn chuẩn thế công, đột nhiên trầm mình xuống.

Hắn trầm người rất đúng lúc.

“Thương Sinh thích” và “Quỷ Thần phách” đều đánh vào khoảng không, hai luồng nội lực mạnh mẽ va chạm vào nhau. “Ầm” một tiếng, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh đều bị nội kinh của đối phương chấn đến lắc lư.

Nhưng ngay lúc Vương Tiểu Thạch trầm người xuống, một luồng nội lực nhu hòa đã lặng lẽ tràn đến.

Nhu lực phát ra từ cổ tay và đầu ngón tay trắng ngần của Chu Tiểu Yêu.

Trong chốn võ lâm, loại chưởng lực có thể cách không phát động bằng cổ tay và đầu ngón tay vốn không nhiều lắm, người có thể dùng “Âm Nhu miên chưởng” lại càng hiếm thấy, còn luyện “Âm Nhu miên chưởng” đến mức có thể phát kinh từ đầu ngón tay và cổ tay cũng chỉ có một mình Chu Tiểu Yêu.

Một chiêu này của Chu Tiểu Yêu dường như chưa đến, nhưng còn đáng sợ hơn so với hai chiêu vừa rồi của Nhâm Quý Thần và Đặng Thương Sinh.

Vương Tiểu Thạch bỗng vung hai tay. Hai mảnh tay áo của hắn chọt cuốn lên không, sau đó lại hạ xuống.

Thân thể của hắn vẫn đang trầm xuống, một chiêu này xem ra rất kỳ lạ. “Âm Nhu miên chưởng” của Chu Tiểu Yêu đã đến gần ngực hắn, nhưng hắn không né tránh cũng không chống đỡ, lại đột nhiên vung tay áo, chẳng lẽ là đầu hàng?

Chu Tiểu Yêu vừa xuất chiêu, Đường Bảo Ngưu đứng bên ngoài cuộc đã cảm thấy rung mình, Trương Thán cũng không tự chủ được lén lui lại mấy bước để tránh khí lạnh. Đường Bảo Ngưu căn răng đứng thẳng, cũng bắt đầu run lên.

Lúc này hai người vừa trông thấy tư thế của Vương Tiểu Thạch liền kinh ngạc, thân ảnh nhoáng lên, muốn lao vào trợ giúp, không ngờ lại cảm giác bên vai trầm xuống, hai chân cũng khó dời nửa bước. Bọn họ quay đầu nhìn, trông thấy Bạch Sâu Phi mỗi tay duỗi ra một ngón, đang nhấn lên vai hai người bọn họ.

Chỉ có một ngón tay, nhưng lại giống như có lực lượng ngàn cân, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu không thể di động bước nào.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu trong lòng đều kinh hãi. Nếu người này là kẻ địch, tính mạng của mình chẳng phải giống như con kiến dưới tay y sao?

Chợt thấy ánh mắt của Bạch Sầu Phi sáng lên.

Y nhìn chiêu thức của Vương Tiểu Thạch, trong lòng nóng lên, trên mặt nóng lên, ánh mắt cũng nóng lên.

“Chiêu thức hay!” - Trong lòng y thầm hô.

Một tiếng “bùng” vang lên, vòng eo nhỏ nhắn của Chu Tiểu Yêu bị đè xuống, làm cả người gập lại như muốn gãy ngang, muốn bay ra ngoài cửa sổ, nhưng nàng lại lập tức chậm rãi đứng lên.

Vòng eo của nàng vẫn hoàn hảo như trước, không gãy cũng không đứt.

Giống như khi gió mạnh thổi đến, cành liễu chỉ lắc lư nhưng không gãy.

Nhưng vừa rồi đâu chỉ là gió mạnh.

Vương Tiểu Thạch thừa dịp “Quỷ Thần phách” và “Thương Sinh thích” va chạm, đã xảo diệu chuyển hai luồng nội kinh này sang đối kháng với “Âm Nhu miên chương” của nàng.

“Âm Nhu miên chương” mặc dù sở trường hóa giải cương khí nội gia, nhưng cùng lúc phải đối phó với kinh khí của “Quỷ Thần phách” và “Thương Sinh thích” sắp nổ tung vì va chạm, giống như một người có sức ăn cực tốt, nhưng bỗng nhiên bắt hẵn nuốt năm mươi quả trứng, chỉ sợ hãn cũng không ăn nổi.

Đường Bảo Ngưu giờ mới hiểu được dụng ý của Vương Tiểu Thạch, cũng hiểu rõ vì sao Bạch Sầu Phi lại ngăn bọn họ.

Hắn nhớ tới sức ăn của Trương Thán, cho nên hỏi:

- Nếu như ta bắt người ăn năm mươi quả trứng trước, người còn có thể nuốt được mấy chén cơm?

Trương Thán bị hắn hỏi đột ngột, không hiểu là chuyện gì, đành nói:

- Thật xin lỗi! Trứng do mấy tên khốn đưa tới trước giờ ta không ăn.

Nếu không phải ngón tay của Bạch Sầu Phi vẫn ấn trên hai người, nếu không phải lúc này Nhan Hạc Phát đã phát động công kích, e rằng bọn họ đã động thủ với nhau.

Điều kiện thứ nhất của “Cầm Nã thủ” chính là phải áp sát. Nếu như không thể áp sát, “Cầm Nã thủ” sẽ mất đi tác dụng.

Trên thực tế, “Cầm Nã thủ” trong cận chiến luôn là một trong những võ công hữu dụng và hữu hiệu nhất.

Nhưng “Ứng trào thủ” của Nhan Hạc Phát lại hoàn toàn phá vỡ hạn chế này.

Hắn vừa phát chiêu chính là “Kim Giao Tiễn”, mặc dù cách không phát ra, nhưng lại giống như giữa không trung có một đôi tay vô hình, trái móc cổ họng, phải chụp vào sườn, cùng đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đứng trong một tắc vuông, nhanh chóng lộn người theo thế “Hoành Giá Thiết Môn Thuyên”, bộ pháp lại chợt biến thành “Vân Long Đầu Giáp”, tránh khỏi một chiêu “Cách Không Cầm Nã” này.

“Cách Không Ứng Trào” của Nhan Hạc Phát chiêu sau lại nhanh hơn chiêu trước, “Vi Đà Phủng Xử thức” lập tức cuốn đến. Chiêu còn chưa đi

hết, “Trầm Lôi Tiết Địa”, “Thiết Vũ Lăng Phong” lại tiếp theo sau. Trên đánh dưới công, chưởng lực lăng không, vừa nhanh vừa mạnh. Hắn cũng không không chừa thời gian nghỉ ngơi, lập tức biến chiêu triệt chưởng, đối chiêu hoán thức, nhanh như ánh chớp.

Chiêu này quả thật so với người dùng tay không thi triển “Cầm Nã thủ” cận chiến còn tiện lợi hơn, còn mãnh liệt gấp đôi.

Nhan Hạc Phát vừa ra tay, Vương Tiểu Thạch liền thở dài một tiếng.

Bạch Sầu Phi cũng ồ lên một tiếng. Hắn biết hiện giờ nếu đối lại là mình, “Kinh Thần chỉ” cũng phải xuất ra.

Không biết Vương Tiểu Thạch ứng phó thế nào?

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng, lập tức xuất đao.

Hắn vốn không rút đao, làm sao để xuất đao?

Hắn dùng tay làm đao.

Đao cắt không trung, đao thế phá không, đao kinh xuyên không.

Mỗi chiêu của Nhan Hạc Phát vừa mới phát ra, đao khí đã cắt đứt dư kinh của hắn.

Vì vậy cho dù “Cách Không Ứng Trảo” của Nhan Hạc Phát có đánh vào người, cũng giống như hoàn toàn mất đi tác dụng.

Nhan Hạc Phát mỗi lần phát chiêu, Vương Tiểu Thạch lại dùng cách không đao khí chặt đứt kinh lực của hắn.

Đối phương vừa công một chiêu, hắn lại lập tức phá vỡ ngay.

Thân hình Nhan Hạc Phát lay động. Mái tóc của hắn trắng như lông hạc, nhưng gương mặt thì lại hồng hào như trẻ con, lúc kích chiến lông mày và tóc dựng lên, khuôn mặt lại càng tuần tú dị thường. Nhưng sau khi đánh ra ba bốn chục chiêu vẫn không hiệu quả, khuôn mặt của hắn đã càng lúc càng đỏ, cũng bắt đầu có chút thở dốc.

Vương Tiểu Thạch vẫn ung dung, chỉ nhìn chuẩn thế công của đối phương, đợi đối phương vừa phát chiêu thì mới phát đao.

Đây là đao gì?

Lúc này Bạch Sầu Phi đột nhiên nhớ tới “Thủ Đao”.

Nhưng thứ mà Vương Tiểu Thạch dùng không chỉ là “Thủ Đao”.

“Thủ Đao” còn không thể cách không phát kình.

Vương Tiểu Thạch dùng tay làm đao, tri triển tự nhiên giống như trong tay đang cầm một thanh trường đao dài trượng bảy, không gì không phá được, không thế công nào không khắc được, không chế tự nhiên, như đao mà không phải đao, ý tại trước đao, đao tùy tâm đến.

“Tâm Đao” còn hơn cả “Thủ Đao”.

Vương Tiểu Thạch xuất thủ càng giống với “Tâm Đao”.

Mỗi lần hắn xuất đao, Nhan Hạc Phát lại luống cuống tay chân một trận.

Vương Tiểu Thạch vẫn không hề phản công, hắn chỉ phá chiêu.

Đao của hắn càng dùng càng nhanh, càng lúc càng ác liệt, trên Tam Hợp lâu đều bị đao khí lạnh lẽo bao trùm.

Nhưng địch thủ của hắn không chỉ có mình Nhan Hạc Phát.

Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh cũng toàn lực ra tay.

“Âm Nhu miên chưởng”, “Quỷ Thần phách”, “Thương Sinh thích” và “Ứng trảo thủ” Nhan Hạc Phát cách không đan vào nhau, hóa thành một đoàn khí lưu vừa cương vừa nhu đánh về phía Vương Tiểu Thạch. Cùng lúc đó, phương vị của bốn người cũng nhanh chóng biến đổi sang càn, khôn, khảm, cách, cần, chấn, tốn, đoái. Bốn phương vị lớn nhanh chóng chuyển dời, bao gồm hưu, sinh, thương, đố, cảnh, tử, kinh, khai; có lúc tạo thành “Tà nguyệt tam tinh” thức, có khi lại trở thành “Ngư Phụ Tát Vồng” thức, liên tục xoay vòng. Trên mũi và thái dương của bốn người đều đã lấm tấm mồ hôi. Liên tục di chuyển và xuất chiêu, đây mới xem như bốn người bọn họ hoàn toàn thi triển bản lĩnh xuất chúng và một thân công lực của mình.

Đường Bảo Ngưu trước giờ lớn gan cũng cảm thấy mắt hoa đầu tệ.

Trương Thán vốn khô hài thành tính cũng cảm thấy mắt ngây đầu ngốc.

Đao thế của Vương Tiểu Thạch dần dần suy yếu.

Trương Thán chợt hỏi:

- Người có muốn bằng hữu của người chết không?

Bạch Sầu Phi vốn đang tập trung quan sát trận chiến, trong mắt phát ra ánh sáng cuồng nhiệt, nghe vậy khẽ giật mình:

- Cái gì?

Trương Thán nói:

- Nếu người không bỏ ngón tay của người ra, Trương đại gia sẽ không thể đi giúp bằng hữu của người, bằng hữu của người sẽ chết.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Người yên tâm, bằng hữu này của ta không dễ dàng chết như vậy đâu. Theo ta thấy, muốn lấy mạng của hãn trong kinh thành cũng chỉ có vài người đủ tư cách, nhưng cho dù bọn họ ra tay, nói không chừng ngược lại còn chết trên tay hãn.

Cặp mắt của Đường Bảo Ngưu vẫn chăm chú theo dõi trận chiến ngoạn mục này, nhưng trong tai lại không bỏ sót cuộc đối thoại của Trương Thán và Bạch Sầu Phi, vội hỏi:

- Bọn họ là ai? Có Đường cự hiệp ta không?

Ánh mắt của Bạch Sầu Phi vẫn nhìn chăm chú vào trận chiến, giống như nhìn một báu vật hiếm thấy, lăm bắm:

- Lôi Tôn, Tô Mộng Chấm, ta, Quan Thất, Địch Phi Kinh, Lôi Động Thiên...

Bỗng nhiên trong trận bùng lên ánh kiếm.

Vương Tiểu Thạch đã phát ra phá không kiếm.

Hãn tay phải phát đao, tay trái xuất kiếm.

Đao kiếm vẫn còn trong vỏ. Nhưng hãn dùng tay làm đao kiếm, so với đao thật kiếm thật còn ác liệt hơn.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy ánh kiếm, thanh âm chợt dừng, thất thanh nói:

- Không được, Lôi Động Thiên cũng không được.

Y nói xong câu này, tình thế trong trận đã biến đổi.

Nhâm Quỷ Thần đột nhiên phát hiện kinh lực “Quỷ Thần phách” của mình bị chặt đứt, nội lực áp chế ngược lại. Hãn đang cố gắng triệt tiêu nội kinh do mình phát ra, Vương Tiểu Thạch đã phát ra một kiếm về phía hãn.

Nhâm Quỷ Thần vội vã đón đỡ một kiếm này. Thân hình hắn bị bắn tung ra ngoài cửa sổ, sau đó hươ chân múa tay rớt xuống.

Đó là vì hắn ứng phó một kiếm này đã dùng hết toàn lực, ngay cả muốn dùng khinh công vọt lên cũng không đủ sức.

Lúc hắn rơi xuống lầu, cũng là lúc Đặng Thương Sinh phá tường bay ra.

Đặng Thương Sinh phải ứng phó với một đao của Vương Tiểu Thạch, lại bị “Thương Sinh thích” do mình phát ra áp chế ngược lại, vừa đỡ đòn đã bị đánh bay, phá tan tường gỗ rơi xuống lầu.

Chu Tiểu Yêu bị đao phong và “Âm Nhu miên chưởng” như cuồng phong mưa rào quay lại áp chế, vòng eo giống như cành liễu lay động, có lúc lướt lên xà ngang, có lúc lại bay lên cột nhà, giống như một con thuyền nhỏ nhấp nhô trong sóng to gió lớn và sấm chớp ùng ùng nhưng vẫn không bị nuốt chửng.

Mặc dù không bị nuốt chửng, nhưng cũng mất đi phương hướng.

Nhan Hạc Phát vẫn luôn dùng “Thiệt Ngư Canh Địa” chống đỡ, ngón tay kêu lên “phụ phụ”, mỗi khi đánh ra một chiêu thanh âm này càng lớn hơn.

Ánh đao chớp động, kiếm khí tung hoành, một đôi tay không của Vương Tiểu Thạch còn đáng sợ hơn so với đao kiếm thật.

Nhan Hạc Phát lông mày càng trắng, râu càng trắng, tóc cũng càng trắng, nhưng sắc mặt lại đỏ lên.

Hắn đột nhiên quát to một tiếng, phóng lên trời, một tay ôm lấy eo Chu Tiểu Yêu.

Vòng eo như rắn nước của Chu Tiểu Yêu giống như được truyền nguyên khí vào, đột nhiên bắn lên, cùng với Nhan Hạc Phát lướt ra ngoài cửa sổ. Đường Bảo Ngưu lấy làm kỳ lạ, bật thốt lên:

- Đánh không lại, muốn chạy à?

Lời còn chưa dứt, Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh đã đồng loạt bay vào.

Hóa ra Nhan Hạc Phát hiểu rõ có chiến tiếp vẫn sẽ thất bại dưới “Cách Không Tương Tư đao” và “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của Vương Tiểu Thạch, cho nên hắn quyết định từ bỏ, liền truyền nội lực vào Chu Tiểu Yêu giúp nàng thoát khỏi phong tỏa, sau đó hai người cùng nhảy ra ngoài cửa sổ, đỡ lấy Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh đang rơi xuống, lại trở vào Tam Hợp lâu.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy bọn họ lên đến, phân biệt đứng tại đông nam tây bắc, trong lòng thầm than một tiếng.

Năm ngón tay của hắn vốn đã buông lỏng, lúc này lại nhanh chóng khép vào.

Tay trái kiếm, tay phải đao.

Lúc Vương Tiểu Thạch vừa phát ra “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm”, Bạch Sầu Phi chợt nhớ tới một nhân vật danh chấn thiên hạ.

Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết trong “Tứ Đại Danh Bộ”, bình sinh giao đấu với người khác chỉ tiến chứ không lùi, chỉ công chứ không thủ. Tuyệt học “Tứ Thập Cửu kiếm” không có thức nào quay kiếm về phòng thủ. Nghe nói kiếm thứ bốn mươi tám của y là dùng kiếm gây làm chiêu, về sau lại sáng tạo ra kiếm thứ

bốn mươi chín dùng lưỡi kiếm làm chiêu, ngoài ra còn kiếm thứ năm mươi, một kiếm cuối cùng.

“Kiếm Chưởng”.

Rất ít người có thể thoát khỏi “Kiếm Chưởng” của Lãnh Huyết, dù là người võ công cao hơn y cũng không ngoại lệ.

“Kiếm Chưởng” của Lãnh huyết không hề nổi danh, bởi vì đó là sát chiêu của y.

Sát chiêu của một người, càng ít người biết thì lại càng hiệu quả. Ngược lại, sát chiêu nếu để cho người khác biết quá nhiều, chưa chắc có thể xem là đòn sát thủ.

Lãnh Huyết đem chưởng và kiếm hợp lại làm một, chưởng chính là kiếm, kiếm chính là chưởng, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

“Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của Vương Tiểu Thạch lại không đồng dạng.

Đã không có chưởng, cũng không có kiếm.

Hắn dùng có thể là chưởng, cũng có thể là kiếm, lúc chưởng lúc kiếm, không chưởng không kiếm, nhưng khi phối hợp với đao nơi tay phải, tay trái của hắn lại rõ ràng là kiếm, phát huy ra uy lực của kiếm, thậm chí còn phát huy uy lực mà kiếm không thể có.

Vì vậy uy lực của kiếm nơi tay trái Vương Tiểu Thạch có thể xem là bị đao nơi tay phải bức ra, mà uy lực của đao nơi tay phải cũng là bị kiếm nơi tay trái dẫn phát.

Loại uy lực này làm cho người ta cảm thán, làm cho người tặc lưỡi, làm cho Bạch Sầu Phi chỉ có một suy nghĩ: “Không biết ‘Tam Chỉ Đạn Thiên’

của mình giao đấu với ‘Cách Không Tương Tư đao’ và ‘Lãng Không Tiêu Hồn kiếm’ của Vương Tiểu Thạch, rốt cuộc ai thắng ai thua?”

Nếu như y không thể giao đấu với tuyệt thế kỳ đao, hãn thế kỳ kiếm này, có thể nói là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Vẻ mặt của Vương Tiểu Thạch cũng đang nuối tiếc.

- Nếu cứ tiếp tục đánh, ta cũng chịu không nổi nữa.

Hắn chấp tay nói:

- Bốn vị hãy dừng tay! Chúng ta vốn không thù không oán, sao nhất định phải phân sống chết.

Bốn người nhìn nhau một cái.

Nhan Hạc Phát sầm mặt nói:

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch biết bốn người nhất định không chịu thôi. Trên thế gian có bao nhiêu người dũng cảm tiếp chiến mà lại chịu thừa nhận thất bại? Hắn chỉ đành nói:

- Như vậy...

Nhan Hạc Phát kiên quyết nói:

- Chúng ta không đánh nữa.

Vương Tiểu Thạch sững sờ, vội nói:

- Đã nhường, đã nhường.

Nhan Hạc Phát cắt lời:

- Cái gì mà đã nhường, chúng ta vốn không có nhường, đã dùng hết toàn lực nhưng vẫn đánh không lại người.

Hắn ngừng một chút mới nói:

- Chúng ta tuyệt đối đánh không lại người. Chúng ta thua.

Vương Tiểu Thạch lại giật mình, trong lòng thầm nghĩ: “Bốn vị thánh chủ này không hổ là nhân vật thành danh, lại dám thừa nhận thất bại trước mặt mọi người như vậy.”

Nhan Hạc Phát nói tiếp:

- Nhưng chúng ta cũng rất tiếc.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Nhan Hạc Phát khẽ thở dài nói:

- Bởi vì chúng ta không giữ được mạng cho người nữa.

Vương Tiểu Thạch không hiểu.

Nhan Hạc Phát nói:

- Bởi vì Thất Thánh chủ đã đến rồi.

Hắn bổ sung:

- Vừa rồi khi chúng ta bay xuống, trông thấy Thất Thánh chủ và Ngũ Thánh, Lục Thánh đã đến dưới lầu.

Bạch Sầu Phi thầm cả kinh, bởi vì có ba người đã đến bên dưới Tam Hợp lầu, nhưng hắn lại không hề phát giác ra.

Chỉ thấy vẻ mặt của Đặng Thương Sinh, Nhâm Quý Thần và Chu Tiểu Yêu đều rất kỳ lạ, giống như thương tiếc, giống như vui mừng, lại giống như cười trên nỗi đau của người khác. Tóm lại là ánh mắt của bọn họ đều như đang nhìn mấy người sắp chết một lần cuối cùng.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy không phục, hừ một tiếng nói:

- Mê Thiên Thất Thánh chủ là nhân vật nào, ta đã muốn gặp từ lâu rồi.

Chợt nghe dưới lầu có một giọng nói non nớt vang lên:

- Muốn gặp ta thì cút xuống đây!

Vương Tiểu Thạch cười hì hì nói:

- Ta muốn gặp ngươi, sao ngươi không cút lên đây?

Hắn vừa nói xong câu này, trước mặt và dưới chân đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Người Trống Rỗng

Nơi bọn họ đứng đột nhiên rớt xuống.

Cho dù bọn họ muốn nhảy lên, né tránh, tìm nơi đặt chân, đều hoàn toàn vô dụng. Bởi vì cả sàn nhà của lầu hai Tam Hợp lầu đều rơi xuống, giống như nó vốn gác ở một nơi hư vô mờ ảo, hiện giờ lại mất đi chỗ dựa.

Trong phút chốc, tất cả mọi thứ, ngay cả người và bàn ghế, bao gồm bốn tỳ nữ và bốn thánh chủ đều đồng loạt trầm xuống.

Khói bụi bốc lên, tấm ván gỗ lớn kia âm ỉ rơi xuống đất.

Bạch Sầu Phi vẫn đứng thẳng, bồng bềnh không dính bụi trần.

Y lướt đến sau lưng Lôi Thuần và Ôn Nhu. Cũng nhờ hai ngón tay của y, Ôn Nhu và Lôi Thuần mới không bị ngã nhào.

Bốn tỳ nữ lại lão đảo. Trần Trảm Hòe càng ngã đến chổng vó lên trời. Bốn thánh chủ đã có chuẩn bị trước nên không chật vật.

Đường Bảo Ngưu lại gặp phiền toái. Vóc người của hắn rất lớn, lúc rơi xuống có lúc chúi về phía trước, có khi lại ngã ngửa ra sau. Hắn cố gắng ổn định thân hình lại, nhưng thân thể lại không chịu nằm yên, cứ lắc qua lắc lại, rớt xuống một cú giống như chó đói gặp phân.

Trương Thán lại khá nhẹ nhàng linh hoạt. Có điều hăn càng bận hơn, bận cứu năm mười sáu cái chén kia. Năm mười sáu cái chén không đó là công cụ để hăn ăn cơm, quyết không thể đánh vỡ được.

Đám người theo tấm ván gỗ rơi xuống lầu. Lúc này dưới lầu đã không có người, không có bàn ghế, giống như đã bị người ta dời đi một cách thần không biết quỷ không hay, chỉ còn lại một cửa tiệm trống trơn.

Có hai người che mặt đang nhanh chóng lướt đến bên cạnh một người khác ở trước cửa Tam Hợp lầu.

Hai người che mặt này trong nháy mắt đã dỡ xuống tất cả những thứ chống đỡ sàn nhà lầu hai, sau đó lập tức trở về bên cạnh Thất Thánh chủ.

Mọi người rơi xuống đất, còn chưa ổn định tâm thần, lại thấy Chu Tiểu Yêu, Đặng Thương Sinh, Nhan Hạc Phát và Nhâm Quý Thần đồng thời hướng về phía người ngồi trước cửa, cung kính nói:

- Thuộc hạ khấu kiến Thất Thánh chủ, Quan Thất gia!

Nhất thời sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Thất Thánh chủ.

Thất Thánh chủ, Mê Thiên Quan Thất rốt cuộc là nhân vật thế nào?

Bọn họ không nhìn thấy Quan Thất.

Bọn họ chỉ thấy một người trống rỗng.

Người này không hề che mặt, cũng không đeo các thứ linh tinh như mũ rộng vành.

Bất cứ ai nhìn thấy người này đều nhận ra y là một người trống rỗng. Sự trống rỗng này bao gồm tư tưởng, cảm tình, quá khứ, hiện tại, tương lai, thậm chí là tất cả.

Nét mặt của y có vẻ đang suy tư, lông mày và tóc mai giống như bị bông tuyết che phủ, nhưng lại có một gương mặt trẻ con.

Gương mặt trẻ con này khác với Nhan Hạc Phát.

Nhan Hạc Phát là do bảo dưỡng tốt, già vẫn tráng kiện, còn người này lại giống như lớn lên đến một mức độ nào đó thì hoàn toàn ngưng lại. Ánh mắt mờ mịt của y đã đạt đến tình trạng trống rỗng, thậm chí cả ngũ quan và biểu tình của y đều gây cho người ta một cảm giác trống rỗng.

Người này ngồi trên một chiếc ghế dựa màu đen có thể di chuyển được.

Gọi nó là cái ghế, không bằng gọi là xe tù. Bốn phía của nó đều là sắt đen, giống như một cái cũi sắt, người ngồi bên trong chỉ lộ ra cái đầu giống như tội phạm quan trọng bị áp giải đi.

Có điều chiếc cũi sắt này chỉ cài then ba mặt, còn một mặt để trống, đó là chính diện.

Cho nên mọi người ở đây đều có thể nhìn thấy người trống rỗng này. Giữa hai cổ tay của y bị một sợi xích màu nâu xích lại, vòng sắt buộc ngay trên cổ tay, xích sắt dài gần hai thước. Giữa hai mắt cá chân cũng có vòng sắt, nối liền với một sợi xích màu xám dài không đến ba thước.

Người này giống như một phạm nhân.

Mọi người vừa nhìn thấy người này, chỉ cảm giác y trắng đến mức không thể tưởng tượng nổi, giống như quanh năm suốt tháng không nhìn thấy ánh mặt trời, trong lòng đều thương cảm.

Nhất là Trương Thán, màu da khỏe mạnh của hắn so với người nọ lại càng đối lập. Hắn chỉ nhìn người nọ một cái, đã cảm thấy rất không thoải mái, càng không thoải mái vì vừa rồi thiếu chút nữa đã ngã lộn nhào, vì vậy quát hỏi:

- Ai là Thất Thánh chủ? Chúng ta đã đến rồi, còn chưa rút ra đây?

Hắn vừa nói xong câu này, người trống rỗng kia đột nhiên ngẩng đầu lên.

Người nọ vừa ngẩng đầu, Trương Thán liền giật mình, không nhin được lui một bước.

Hắn chưa từng thấy qua ánh mắt đáng sợ như vậy.

Ánh mắt cương liệt, đáng sợ và sắc bén đó lại đến từ một đôi mắt hoàn toàn trống rỗng.

Ánh mắt sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất.

Trương Thán nhất thời nói không nên tiếng, trong lòng hắn có một cảm giác rất kỳ lạ.

Trước giờ hắn không muốn chết. Hắn sống một cách rất vui vẻ, cũng vô cùng phong phú. Hắn kết giao với Lôi Thuần là vì đã đáp ứng nàng một câu, nhận một ân huệ của nàng, cho nên đã thề sẽ bảo vệ nàng đến khi xuất giá mới thôi. Kết giao cùng với một vị hồng phấn giai nhân như vậy, tâm tình của hắn dĩ nhiên là rất vui sướng. Huống hồ mỗi ngày hắn đều ăn cơm, đây là hứng thú lớn nhất của hắn, nếu như chết đi thì sẽ không ăn cơm được, cho nên trước giờ hắn chưa từng nghĩ tới cái chết.

Hơn nữa hắn còn rất sợ chết, khi có thể không chết, hắn đều cố gắng để sống sót.

Vì để sống sót cho nên hắn không tiếc khóc than, cũng không tiếc kêu cứu mạng.

Hắn cũng không muốn tự kết thúc tính mạng của mình.

Nhưng khi hắn bị người nọ nhìn thoáng qua, đột nhiên trong lòng giống như có một khối sắt đè nặng, gần như có cảm giác muốn chết đi.

Chết là một quyết định hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng đó cũng chỉ là một quyết định, giống như quyết định sống, quyết định thích một người, hay quyết định làm cho mình vui vẻ.

Nhưng khi ý nghĩ chết chóc vừa sinh ra, cũng là lúc không thể quyết định thêm bất cứ chuyện gì. Cho nên mới có câu là: “người muốn chết không thể giải quyết được chuyện gì”.

Trương Thán chỉ bị người nọ nhìn thoáng qua, đột nhiên hiện lên ý nghĩ chết chóc này.

Sắc trời mờ mịt, gió nổi mây vần.

Gió là gió ngược, mạnh đến nỗi mọi người gần như mở mắt không ra.

Nhan Hạc Phát trầm giọng nói:

- Thất Thánh chủ Quan Thất gia đã tới, chớ có vô lễ!

Trong lòng mọi người đều rung mình.

Người trông rỗng dáng vẻ ngờ nghệch như tù phạm này, không ngờ lại chính là Quan Thất danh chấn thiên hạ, thần bí khó lường, võ công cao tuyệt, hiệu lệnh hắc đạo.

Mọi người vẫn nửa tin nửa ngờ, chợt nghe trên đỉnh đầu có người nói:

- Y là Quan Thất à? Vậy còn có... Quan Bát không?

Mọi người chợt ngẩng đầu lên, trông thấy Vương Tiểu Thạch một tay bám vào xà nhà, đang cười hì hì nhìn xuống phía dưới.

Quan Thất cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Có thể chứ! Cuối cùng thì người cũng ngẩng đầu nhìn ta trước.

Nói xong hắn liền đáp xuống. Vừa rồi hắn nghe bên ngoài có người ra lệnh cho hắn cúi xuống, sau đó sàn nhà bỗng sụp đổ. Hắn lập tức nhảy vọt lên, bám vào xà nhà, kiên trì ở yên trên đó, cho đến khi Quan Thất ngẩng đầu nhìn mới chịu đáp xuống.

Quan Thất cũng không tức giận, chỉ ngơ ngơ ngác ngác hỏi:

- Quan Bát, ai là Quan Bát?

Trên mặt y lộ ra thần sắc suy tư, càng khiến cho y trở nên trống rỗng hơn.

Có hai người đứng ở hai bên Quan Thất.

Hai người này đều che mặt, giống như hai pho tượng lớn đúc bằng thép. Người bên phải mặc áo rộng, bàn tay khép lại trong tay áo; còn người bên trái đeo bao tay bằng da hươu, ngón tay dài hơn gần một nửa so với người bình thường. Không ai quên vừa rồi chính hai người này đã đỡ xuống cả tòa lâu, dễ dàng giống như cắt đậu hủ.

Người có ngón tay dài chột ghé sát bên tai Quan Thất, nói nhỏ:

- Thất gia, xin hạ lệnh!

Quan Thất ngơ ngác hỏi:

- Hạ lệnh à? Hạ lệnh gì?

Người che mặt có ngón tay dài nói:

- Bọn chúng đã xúc phạm uy danh của thánh chủ, xin hãy hạ quyết sát lệnh!

Vẻ mờ mịt trong mắt Quan Thất càng đậm hơn:

- Bọn chúng dám xúc phạm uy danh của ta à? Sao bọn chúng lại phải xúc phạm uy danh của ta?

Người che mặt có ngón tay dài, vóc người cao gầy nói:

- Bọn chúng không chỉ xúc phạm uy danh của thánh chủ mà còn ngăn cản thánh chủ cưới Lôi cô nương.

Vẻ mặt Quan Thất vẫn ngơ ngác:

- Ta cưới Lôi cô nương à?

Người mặc áo rộng nhỏ bé nhanh nhẹn, thân hình rắn chắc bỗng hăng giọng một tiếng, nói:

- Lôi cô nương chính là con gái một của Lôi tổng đường chủ thuộc Lục Phân Bán đường.

Người che mặt kia không chỉ có ngón tay dài, thân hình cũng rất thon dài, nói:

- Thánh chủ muốn kết hôn với Lôi cô nương. Lôi cô nương chính là thánh chủ phu nhân. Thánh chủ phu nhân là phu nhân của ngài. Có điều tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia lại ra tay ngăn cản.

Trên mặt Quan Thất đã xuất hiện vẻ giận dữ:

- Ai là Lôi cô nương?

Người có vóc dáng cao gầy dùng ngón giữa chỉ về phía Lôi Thuần ở xa, nói:

- Chính là cô ấy.

Quan Thất nhìn một cái, liền không nhìn được nhìn lần thứ hai, nhìn lần thứ hai lại không nhìn được nhìn lần thứ ba, càng nhìn thì vẻ mờ mịt trong mắt càng giảm đi, thay bằng vẻ ôn nhu.

Ngay lúc này, trong trường lại xảy ra biến hóa cực lớn.

Khi người có vóc dáng cao gầy kia chỉ về phía Lôi Thuần, Bạch Sầu Phi đã bước ngang một bước, đề phòng lỡ may đối phương tập kích thì có thể ra tay kịp thời.

Y biết rõ, hai người một cao một thấp, một gầy ốm một cường tráng này e rằng thân phận còn cao hơn so với bốn thánh chủ trước đó, hơn nữa võ công lại càng khó lường.

Nhưng y vẫn không ngờ được.

Khi người vóc dáng cao gầy kia dùng ngón giữa chỉ về phía Lôi Thuần, ngón út cũng đồng thời nhếch lên. Một chỉ về phía Lôi Thuần không xảy ra chuyện gì, nhưng từ hướng ngón út lại đột nhiên bắn ra một luồng kinh phong. Một tỳ nữ mặc áo hoa lan đau đớn kêu lên một tiếng, trên trán bắn ra tơ máu, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Người vóc dáng cao gầy cười âm hiểm một tiếng, làm cho người không lạnh mà run.

Ba tỳ nữ đều kinh hô, nhìn thấy nơi huyết Ấn Đường của đồng bạn rỉ ra máu tươi, vừa sợ vừa giận, trường kiếm liền đâm về phía người vóc dáng cao gầy.

Bạch Sầu Phi biết những tỳ nữ này không phải đối thủ của kẻ vóc dáng cao gầy kia, vội quát lên:

- Dừng lại!

Ba tỳ nữ kia vì cảm phần trước cái chết của đồng bạn nên mặc kệ tất cả, cầm kiếm muốn lao lên liều mạng. Đường Bảo Ngưu không đành lòng nhìn các nàng chịu chết, liền tiến lên vài bước, vươn hai tay ra chụp lấy bả vai của hai tỳ nữ, nói:

- Dừng đi!

Hai tỳ nữ kia đều là thiếu nữ trẻ tuổi, lúc này bị đôi bàn tay to lớn của Đường Bảo Ngưu đặt lên vai, nửa bước cũng khó dời đi, trong lòng xấu hổ và giận dữ, lập tức quay người lại, một trái một phải tát cho Đường Bảo Ngưu hai cái.

Đường Bảo Ngưu kêu lớn:

- Sao các cô lại đánh người?

Hắn xoa mặt kêu la không thôi.

Tỳ nữ mặc áo hoa cúc thở hổn hển nói:

- Ai bảo người làm càn, cho người biết lợi hại!

Trương Thán thấy Đường Bảo Ngưu chụp lấy hai tỳ nữ, cũng vươn người ngăn cản một tỳ nữ mặc áo hoa mai khác. Chợt liếc thấy Đường Bảo Ngưu bị ăn tát, quả nhiên tỳ nữ mặc áo hoa mai kia cũng vung tay tát đến, liền lui lại hai bước, né tránh cực nhanh, cười hì hì nói:

- May mà có gương của người đi trước.

Không ngờ trong lúc đặc ý hãm lại dẫm phải chân của Ôn Nhu.

Ôn Nhu vừa thấy người vóc dáng cao gầy kia ra tay ám toán, giết chết tỳ nữ mặc áo hoa lan, trong lòng vô cùng giận dữ. Nàng đang muốn lao lên, lại bị thân hình to lớn của Đường Bảo Ngưu chặn mất. Khinh công của nàng rất tốt, lập tức lách người qua, không ngờ lại vừa lúc gặp phải Trương Thán đang lui về phía sau, giẫm lên chân một cái đau điếng.

Ôn Nhu vốn đang tức giận, liền nhấc chân đá vào hông Trương Thán một cái:

- Đồ chết tiệt, dám đạp lên chân bản cô nương!

Trương Thán bỗng nhiên giẫm phải Ôn Nhu, lập tức quay đầu lại, trông thấy một khuôn mặt như đang giận dữ, đẹp đến mê người, trong lòng không biết vì sao lại nghĩ đến hai câu vốn không liên quan, đó là “a di đà phật” và “chỉ có hạ nhân và nữ nhân là khó dung túng” *. Hắn đang muốn xin lỗi, không ngờ câu “thật xin lỗi” còn chưa ra khỏi miệng, Ôn Nhu đã cho hắn một cước.

* Khổng Tử nói: “Chỉ có phu nhân, nữ nhân và hạ nhân là khó có thể dung túng. Người ở gần bọn họ thì bọn họ không hiểu lễ nghi, còn người ở xa thì bọn họ lại oán trách người.”

Hắn tránh rất nhanh, không đến mức bờ hông bị đá, nhưng bắp chân cũng bị Ôn Nhu đá trúng, lão đảo vài bước kêu lên:

- Cô làm cái gì vậy!

Đến lúc này, ba tỳ nữ Mai, Trúc, Cúc đều không có người ngăn cản, lại cầm kiếm xông tới người vóc dáng cao gầy.

Bạch Sầu Phi nhú mày một cái, nói với Lôi Thuần:

- Mau bảo các cô ấy dừng lại!

Lôi Thuần không nhanh không chậm kêu lên:

- Không được đi!

Ba tỳ nữ Mai, Cúc, Trúc đột nhiên dừng lại. Trúc kiếm tỳ giậm chân nói:

- Tiểu thư, Lan tỷ không thể chết uổng...

Ánh mắt Lôi Thuần cũng như đang nén giận, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Bạch công tử và Vương thiếu hiệp sẽ đòi lại công đạo cho chúng ta.

Vương Tiểu Thạch đã nhảy ra, nhìn người vóc dáng cao gầy, quát lên:

- Sao ngươi lại ra tay giết người?

Người vóc dáng cao gầy trầm giọng nói:

- Đã ra tay thì phải giết người. Không giết người thì cần gì phải ra tay.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Được! Người có thể tùy tiện giết người, ta cũng có thể tùy thời giết người.

Người vóc dáng cao gầy dường như đang nhìn xuống ngón tay của mình:

- Một người nếu có bản lĩnh tùy thời giết người, hẳn có quyền giết người khác bất cứ lúc nào. Đáng tiếc là ngươi không có bản lĩnh này, cho nên chỉ có thể làm một kẻ bị giết.

Vương Tiểu Thạch giận dữ cười nói:

- Làm sao ngươi biết ta không có bản lĩnh giết người?

Người có vóc dáng cao gầy ngạo nghễ nói:

- Bởi vì người đã gặp phải ta. Bởi vì trong kinh thành không có nhân vật nào danh hiệu như người.

Hắn nói một cách âm trầm lạnh lẽo:

- Tự phế một tay một chân rồi cút ra khỏi kinh thành, “Mê Thiên Thất Thánh” chúng ta còn có thể tha cho cái mạng nhỏ của người.

Vương Tiểu Thạch bỗng cười, là nụ cười giận dữ.

Bạch Sầu Phi cũng cười, là nụ cười ngạo mạn.

Trước giờ chưa có ai cười lên lại ngạo mạn như y.

Đường Bảo Ngưu nhìn thấy, cũng rất muốn cười lên một tiếng. Trương Thán ở bên cạnh liền quát hắn:

- Này, người cười ngu ngốc cái gì thế?

Đường Bảo Ngưu liền im lặng.

Người vóc dáng cao gầy cũng im lặng.

Bởi vì hắn nghe được Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nói chuyện.

- Người có nghe hắn nói gì không?

Vương Tiểu Thạch hỏi Bạch Sầu Phi.

- Hắn đang để lại di ngôn.

Bạch Sầu Phi nói.

- Hắn sai rồi.

- Hãn sai rất lớn.

- Chúng ta đến đây vốn là để bảo vệ Lôi cô nương, cho dù bên nào thắng, bên nào bại, đều không cần phải ra sức giết người.

- Vốn là vậy.

- Thế nhưng, tên này vừa đến thì đã giết một cô gái không hề liên quan.

- Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Thiếu người một mạng thì trả người một mạng, đây là đạo lý trên giang hồ ngàn năm không dời.

- Đúng. Hãn đã giết người, vậy thì cũng phải sẵn sàng để bị người giết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cho nên, lần giao thủ này không giống như vừa rồi.

- Vừa rồi là tỷ thí, còn bây giờ là phân sống chết.

- Đã như vậy, xin nhị ca chiếu cố mọi chuyện ở đây.

Vương Tiểu Thạch chấp tay nói:

- Ta lên trước một trận.

- Thật xin lỗi! Mạng của tên này phải do ta lấy, ngươi hãy trông chừng đại cuộc.

Bạch Sầu Phi chặn ở trước mặt Vương Tiểu Thạch, kiên định nói.

- Chuyện này...

- Vừa rồi người đã đánh một trận, trận này nên đến phiên ta.

Cặp mắt của Bạch Sầu Phi nhìn chăm chăm vào ngón tay của người vóc dáng cao gầy kia:

- Huống hồ, một chỉ này của hã đã dung hợp hai môn tuyệt học “Lạc Phượng chương” và “Ngọa Long trảo” thất truyền nhiều năm. Xem như ta đã sơ xuất. Hã giết người ở trước mặt ta, việc này nên để ta gánh vác.

- Nhị ca...

- Cho dù người không tin ta, cũng có thể tin vào “Kinh Thần chỉ” của ta.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người yên tâm, hôm nay cao thủ đến còn nhiều lắm.

Nghe hai người nói chuyện, quả thật giống như xem người vóc dáng cao gầy kia là một kẻ đã chết chắc, chỉ thảo luận xem ai ra tay mà thôi.

Ngoài sự tức giận, càng khiến người vóc dáng cao gầy kinh hãi là: “Lôi Phượng trảo” do mình dung hợp hai đại tuyệt học “Ngọa Long trảo” và “Lạc Phượng chương” sáng tạo ra, lại bị tên thanh niên kiêu ngạo kia vừa nhìn đã thấu.

Hã đột nhiên có một cảm giác đặc biệt.

Hã nhất định phải giết chết kẻ này, nếu không một ngày nào đó hã sẽ bị kẻ này giết chết.

Vận mệnh của hai người bỗng giống như đan vào với nhau, trong đó một người nhất định phải chết trong tay của đối phương.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tam Chi Đạn Thiên

Bạch Sầu Phi tiêu sái bước ra, chợt cảm thấy thế gió như mạnh mẽ hơn.

- Người là ai?

Bạch Sầu Phi ngạo mạn nói:

- Trước giờ ta không giết kẻ vô danh.

- Còn người là ai? Lục Thánh chủ trước giờ cũng không giết vô danh tiểu tốt.

Người vóc dáng cao gầy nói, nhưng hăn lập tức phát hiện lời nói của mình lại vô tình “bắt chước” người trẻ tuổi cao ngạo trước mắt này.

- Hóa ra là Lục Thánh chủ.

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Vậy người cũng không xem là kẻ vô danh, chẳng qua là thứ không thể gặp người.

Lục Thánh chủ giận dữ, nhưng rất nhanh lại kiềm chế tâm tình:

- Người biết lần này “Mê Thiên Thất Thánh” chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người đến không?

Bạch Sầu Phi trông thấy phố lớn ngõ nhỏ chẳng có bóng người nào, chỉ có gió chạy cát bay, thổi vào những cánh cửa gỗ và đồ dùng trong nhà kêu lên kèn kẹt.

- Lần này có hai trăm mười bảy người đến, đều là tinh binh của chúng ta.

Lục Thánh chủ đắc ý nói:

- Huống hồ còn có Thất thánh chủ đích thân tới.

Sau đó hần kết luận:

- Dám nói ra những lời này, người chết chắc rồi.

Bạch Sầu Phi đột nhiên cười.

- Người thật đáng thương.

Y nói.

Cơn giận của Lục Thánh chủ lại bốc lên, lần này hần gần như áp chế không nổi.

- Vì để hù dọa ta, người không tiếc lời ra một đám ô hợp, lại sợ đắc tội với Quan Thất nên vội đưa hần ra áp trận. Đã sợ gió lớn còn muốn ra khơi, ta thật cảm thấy mất mặt cho người.

Lời nói của Bạch Sầu Phi như dao nhọn:

- Rốt cuộc là người không có lòng tin, hay là muốn tìm người giúp đỡ?

Lục Thánh chủ quát lên một tiếng, hần chưa bao giờ cảm thấy giận dữ như vậy.

Thân hình của hắn nhoáng lên.

Cùng lúc đó Ngũ Thánh chủ nhỏ bé nhanh nhẹn bên cạnh cũng đột nhiên “bắn” ra.

Hắn thật sự “bắn” ra, giống như dưới chân có một chiếc lò xo cực mạnh, nếu không dù cố sức thế nào cũng không thể có được thanh thế này.

Thậm chí còn phát ra tiếng xé gió kịch liệt.

Người thứ nhất mà hắn lướt qua chính là Vương Tiểu Thạch.

Tay của hắn từ trong tay áo vươn ra, giống như rút binh khí, cách không phát ra một chương.

Bàn tay của hắn vừa ngắn, vừa thô, vừa mập, vừa dày, ngắn đến mức giống như chỉ bằng một đốt ngón tay của người thường.

Hai tay Vương Tiểu Thạch khép lại đón đỡ một chương này, đang muốn xông lên ngăn chặn thế tới của đối phương, đột nhiên phát hiện một chương này lại có đến ba tầng uy lực đáng sợ, đồng thời bùng phát.

Tầng thứ nhất là chương lực như ngăn nước rẽ sóng.

Tầng thứ hai là âm kinh như sóng to gió lớn.

Tầng thứ ba là độc lực như đời non lấp bể.

Người tiếp chương cho dù có thể chống đỡ được chương lực, cũng sẽ bị âm kinh ẩn chứa trong chương lực làm đứt gân cốt; cho dù có thể ngăn cản được âm kinh, cũng sẽ bị độc lực do chương lực âm kinh mang theo chế ngự.

Vương Tiểu Thạch vội vàng bảo vệ tâm mạch, bay ngược lại.

Ngũ Thánh chủ đã lướt đến trên đầu Đường Bảo Ngưu và Trương Thán.

Đường Bảo Ngưu vọt lên không, muốn ngăn cản lại.

Hắn có vóc người to lớn, một khi chặn đường có thể nói là chim bay khó lọt.

Nhưng người của hắn mới vọt lên, chân trái đã bị Nhâm Quỷ Thần nắm chặt, kéo xuống mặt đất.

Đường Bảo Ngưu trời sinh thần lực, Nhâm Quỷ Thần kéo không xuống được, trái lại còn bị hắn kéo lên không, hai chân cách mặt đất.

Lúc này Đặng Thương Sinh cũng kịp thời lướt tới, một tay bắt lấy chân phải Đường Bảo Ngưu. Hai người cùng hợp lực kéo Đường Bảo Ngưu xuống đất. Nhưng Đường Bảo Ngưu sức lớn vô cùng, lại đồng loạt kéo cả hai lên giữa không trung.

Tam Hợp lâu chỉ có hai tầng lầu, trong đó lầu hai đã bị sập. Bọn họ bắn tung lên. Đường Bảo Ngưu muốn so khí lực với hai người này, cho nên vận sức liên tục nhảy lên, phá vỡ cả nóc nhà, sau đó mới rơi xuống.

Nhưng hắn đã quên mình vì sao mình lại nhảy lên.

Trương Thán giậm chân hừ lạnh, hắn biết mình phải ngăn Ngũ Thánh chủ lại.

Năm mươi sáu cái chén không của hắn bỗng nhiên hợp lại làm một, biến thành một cột chén, giống như một cây côn quét về phía Ngũ Thánh chủ.

Ngũ Thánh chủ vội vàng biến hướng, nhưng cột chén của Trương Thán cũng lập tức biến theo. Ngũ Thánh chủ nhảy đến đâu, chén của hắn cũng theo đến đấy.

Nhưng khi chén của hắn công đến, lại bị một đôi vuốt sắt của Nhan Hạc Phát gần như phá thành trăm ngàn lỗ.

Nhan Hạc Phát đã sẵn đến. Trương Thán đành phải bỏ qua Ngũ Thánh chủ, năm mươi sáu cái chén không một phân thành hai, dùng như hai cây roi đánh xa thủ gần, phong tỏa thể công của Nhan Hạc Phát.

Ngũ Thánh chủ đã đến trước người Ôn Nhu.

Ôn Nhu chờ cơ hội xuất thủ đã lâu.

Nàng nhảy ra một bước, trăm người, hất tóc, vung đao, quát lên:

- Bản tiểu thư...

Nàng còn chưa nói xong, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn nhoáng lên. Chu Tiểu Yêu vung tay ra, “điều, nã, khẩu, đạn”, trong nháy mắt đã đoạt lấy đao của nàng.

Ôn Nhu cực kỳ tức giận.

Chu Tiểu Yêu một chiêu đắc thủ liền cười lạnh thối lui, nhưng bóng người lại chợt lóe lên, công kích đã đến cổ họng của nàng.

Chu Tiểu Yêu khê giật mình, vội quay đao chém một nhát. Ôn Nhu liền biến chiêu chụp lấy cổ tay của nàng.

Chu Tiểu Yêu cười nói:

- Trả lại cho người thì sao chứ?

Nàng lập tức rút đao, dùng chưởng tấn công vào hông của Ôn Nhu.

Thân hình của Ôn Nhu giống như lông ngỗng gặp cuồng phong, đột nhiên bay ngược trở về, lại vung đao soàn soạt vẽ lên vài đường, quát lớn:

- Đồ tiểu nhân, dám ám toán bản tiểu thư! Đến đây đi!

Chu Tiểu Yêu trong lòng lại e dè: “Cô ả này võ công cầu thả bình thường, nhưng đao pháp thì lại rất lưu loát. Nếu như chịu khổ công tập luyện, bộ đao pháp này quyết không thể xem thường. Còn cần phải đề phòng khinh công của cô ta, có vẻ giống như thân pháp ‘Thuần Tức Thiên Lý’ của Tiểu Hàn Sơn phái. Sau khi mình đoạt được đao lại bị đối phương đoạt lại, là do không ngờ khinh công của đối phương lại nhanh và lẹ lẹ như vậy, suýt nữa đã tính sai.”

Ôn Nhu vừa mất đao, sắc mặt liền trầm xuống, lập tức dựa vào thân pháp tinh xảo kịp thời đoạt lại binh khí. Lúc này nàng chỉ muốn liều mạng với Chu Tiểu Yêu, tự nhiên đã quên mất chuyện chặn đường Ngũ Thánh chủ.

Ba tỳ nữ Mai, Cúc, Trúc đồng thời xuất kiếm đâm về phía Ngũ Thánh chủ.

Một kiếm thi triển ra chín thức, ba kiếm lượn vòng lại tạo thành trận thế, cho dù là kẻ có võ công có cao hơn ba người các nàng cũng sẽ bị uy lực của kiếm trận áp chế.

Đáng tiếc các nàng lại thiếu mất một người.

Lan kiếm đã không còn.

Ngũ Thánh chủ chỉ dùng một chiêu đã đánh bay ba người ra ngoài.

Hắn đã đến trước người Lôi Thuần, định vươn tay tóm lấy nàng.

Lôi Thuần lại rất bình tĩnh.

Bình tĩnh mà rất đẹp.

Đẹp một cách thanh linh.

Thanh linh đến trấn định.

Đại địch trước mắt, nguy cơ tứ bề, nhưng nàng lại không hề bối rối, đôi mắt lung linh như mộng nhìn thẳng vào Ngũ Thánh chủ.

Ngũ Thánh chủ ngẩn ngơ.

Ngay cả một kẻ hung thần ác sát như hãn, nhất thời cũng không dám sinh lòng mạo phạm.

Ngũ Thánh chủ lập tức vái chào:

- Đắc tội rồi!

Hãn hóa chưởng thành chỉ, muốn điểm huyết Lôi Thuần.

Nhưng tay của hãn vừa khê động, chợt nghe sau lưng có người nói:

- Cẩn thận đấy! Từ giờ trở đi, người chỉ có thể lui, đến khi nào trở về chỗ cũ.

Cùng với câu nói này, hãn đã nhìn thấy kiếm quang, nghe thấy kiếm phong, cảm thấy kiếm khí.

Kiếm quang, kiếm phong và kiếm khí do tay phát ra.

Lúc câu nói này vang lên, hãn đã bắt đầu lui. Bất kể hãn chống đỡ, né tránh, trốn tránh hay phản kích, tất cả đều không tác dụng. Nếu như muốn bảo vệ tính mạng, chỉ có đường lui.

Khi câu này nói xong, hãn đã lui đến chỗ ban đầu, ở bên cạnh Quan Thất.

Sau đó hãn mới có thể thở dốc một hơi, nhìn về phía người vừa xuất kiếm, chính là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch luôn tươi cười, đánh vể thờ ơ như không quan tâm đến gì.

Hiện tại hẳn hoàn toàn tin, nếu như vừa rồi Vương Tiểu Thạch muốn giết hẳn, tuyệt đối không phải là chuyện khó.

Còn nếu Vương Tiểu Thạch đồng thời sử dụng Tương Tư đao, muốn giết hẳn căn bản không cần tốn nhiều sức.

Hẳn phát hiện bên cạnh còn có một người, đó là Lục Thánh chủ.

Có điều đáng về của Lục Thánh chủ đã hoàn toàn thay đổi.

Hẳn gần như không nhận ra Lục Thánh chủ, bởi vì quần áo trên người Lục Thánh chủ đã rách rưới tả tơi, giống hệt như một tên ăn mày đã làm nghề ăn xin hai mươi năm.

Có lẽ khác biệt chỉ là quần áo của Lục Thánh chủ chỉ rách mà không bẩn.

Kỳ thật khi vừa mới quất lên, Lục Thánh chủ cũng đã ra tay.

Hẳn nhoáng người một cái đã đến trước mặt Bạch Sầu Phi. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó hẳn đã cách không phát ra sáu chỉ.

Sáu chỉ phá không như kiếm khí công đến Bạch Sầu Phi.

Khoảng cách giữa hai người càng gần, chỉ kinh lại càng mãnh liệt.

Bạch Sầu Phi cười.

Y vén tay áo lên, vươn tay trái ra, duỗi đầu ngón tay, sau đó phản công.

Mỗi lần hẳn vung chỉ đều rung lên ba lần. Khi hẳn rung lần thứ nhất, Lục Thánh chủ đã phát đến chỉ thứ sáu.

Nhưng Lục Thánh chủ lại không phát ra chỉ thứ bảy.

Bởi vì hãn phát không ra.

Bạch Sầu Phi vừa xuất chỉ, kinh lực liền bắn ra bốn phía. Lục Thánh chủ chỉ có đường né tránh, dùng mọi biện pháp để né tránh.

Bạch Sầu Phi liên tục tấn công, dùng ngón út cộng thêm ngón áp út. Lục Thánh chủ càng lui ra xa, lại càng cảm giác chỉ phong của đối phương mãnh liệt hơn. Quần áo của hãn đã bị chỉ kinh cắt đứt, chật vật vô cùng.

Lục Thánh chủ vội vàng thoái lui, vừa né tránh vừa gắng tiến đến gần ghế sắt của Quan Thất.

Bạch Sầu Phi hiểu ý của hãn.

Lục Thánh chủ là đang cầu cứu Quan Thất.

Cũng không biết vô tình hay cố ý, một chỉ trong số đó của Bạch Sầu Phi lại phá không bắn về hướng Quan Thất.

Quan Thất vẻ mặt mờ mịt, bàn tay bỗng nâng lên giống một đĩa một ly trà vào miệng, động tác này không chậm không nhanh, chỉ là một động tác rất bình thường.

Nhưng Bạch Sầu Phi lập tức cảm giác một chỉ này của mình tựa như trâu đất xuống biển, chẳng những chỉ kinh không có chút tác dụng nào, hơn nữa còn giống như đột nhiên biến mất.

Bạch Sầu Phi trong lòng chấn động, lập tức thu chỉ không tiếp tục truy kích.

Vẻ mặt Quan Thất vẫn ngơ ngẩn như trước, nhưng ánh mắt đã không còn trống rỗng.

Y vẫn luôn nhìn Lôi Thuần, trên mặt lại xuất hiện vẻ ôn nhu.

Y hóa giải một chỉ kia của Bạch Sầu Phi, giống như chính y cũng không hay biết.

Lúc này mọi người đều ngừng tay.

Lục Thánh chủ tìm được đường sống trong chỗ chết, vô cùng hung hiểm, liền thở hỗn hển, chỉ vào Bạch Sầu Phi giận dữ nói:

- Người đây là... chỉ pháp gì?

- “Kinh Thần chỉ”.

Bạch Sầu Phi nói như chế nhạo, nhưng lại toàn tâm đề phòng Quan Thất:

- “Tam Chỉ Đạn Thiên” trong “Kinh Thần chỉ”, ta chỉ dùng ngón út, là ngón tay có uy lực nhỏ nhất.

Lục Thánh chủ lạnh lùng nói:

- Lôi Quyển của Giang Nam Phích Lịch đường là gì của người?

Bạch Sầu Phi nói:

- Người không xứng hỏi.

- Ta có thể hỏi các người một việc không?

Giọng nói này rất nhỏ, rất non nớt, thậm chí là rất ngây thơ; hỏi cũng rất khách khí, rất đúng mực, rất uyển chuyển, thậm chí rất trống rỗng, rất không có lòng tin.

Người hỏi câu này lại là Quan Thất.

Bạch Sầu Phi ngẩn ra, nói:

- Mời nói!

Vương Tiểu Thạch cũng đi tới đứng bên cạnh Bạch Sầu Phi:

- Xin cứ hỏi!

- Lôi cô nương là phu nhân của ta, sao các người lại chia rẽ chúng ta?

Quan Thất hỏi như vậy.

Đường đường là thủ lĩnh của “Mê Thiên Thất Thánh” lại hỏi một câu như vậy, nhất thời Bạch Sầu Phi cũng không biết trả lời thế nào.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Bởi vì Lôi cô nương không đồng ý.

Quan Thất ngơ ngẩn hỏi:

- Là Lôi cô nương không đồng ý sao?

Y nhìn về Lôi Thuần phía xa, nhẹ nhàng hỏi.

Lôi Thuần kiên định nói:

- Ta không đồng ý.

Quan Thất hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Người có biết không, đáp án mà người muốn biết sẽ làm cho người rất khó chịu?

Quan Thất nói:

- Ta mặc kệ. Ta muốn biết câu trả lời.

Bạch Sầu Phi cao giọng nói:

- Tốt...

Y đang muốn nói vài câu đả kích.

Vương Tiểu Thạch vội cướp lời:

- Bởi vì Lôi cô nương đã đính hôn.

Quan Thất ngơ ngác hỏi:

- Ai bắt Lôi cô nương đính hôn?

Trương Thán cướp lời nói:

- Là Lôi tổng đường chủ.

Quan Thất vẫn ngơ ngác hỏi:

- Lôi tổng đường chủ là ai?

Lục Thánh chủ vội cúi người nói:

- Chính là thủ lĩnh Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường.

Quan Thất giống như đang suy nghĩ chuyện gì, sau đó lại hỏi:

- Lôi cô nương đính hôn với ai?

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều cảm thấy kinh ngạc đối với người nhột nhột trước mắt này, mãi quan sát nên không trả lời.

Đường Bảo Ngưu thấy Trương Thán đã mở miệng, cũng lớn tiếng nói:

- Là Tô Mộng Chấm.

Quan Thất ngơ ngẩn nói:

- Tô... Mộng... Chấm...

Giống như cái tên này rất quen thuộc với y, nhưng nhất thời lại nhớ không ra.

Ngũ Thánh chủ cũng hạ giọng nói:

- Là lâu chủ Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Ồ, là hân.

Quan Thất nhìn Lôi Thuần lắc đầu nói:

- Lôi cô nương, cô không cần khó xử! Cô đã đính hôn, ta cũng không trách cô...

Sau đó y hời hợt nói thêm một câu:

- Ta sẽ bảo Lôi Tồn thay đổi chủ ý, lệnh cho Tô Mộng Chấm chủ động từ hôn, vậy chẳng phải được rồi sao?

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

- Cô tới đây!

Quan Thất lại vẫy tay với Lôi Thuần:

- Bây giờ ta sẽ đưa cô đi, đưa cô trở về.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi biến đổi, biến thành càng trắng hơn.

Y càng giận sắc mặt càng trắng, uống rượu càng nhiều sắc mặt càng trắng, giết người càng nhiều sắc mặt cũng càng trắng.

Màu da trắng nõn của y gây cho người ta một cảm giác sạch sẽ, cao nhã, xuất trần, không giống như màu trắng của Quan Thất.

Màu trắng của Quan Thất là không khỏe mạnh, giống như đã mất đi sinh mạng, không còn huyết khí.

Nhưng cũng có một chút giống nhau.

Màu trắng của hai người đều làm cho người ta cảm giác được sát khí.

Sát khí mãnh liệt.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi bắt đầu biến trắng, ngón tay cũng biến trắng khiến cho gân xanh trên mu bàn tay càng lộ rõ, đốt ngón tay nhô lên càng dài hơn.

- Câu này của người, chỉ có hai loại người mới nói được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Là thằng điên hoặc thằng ngu.

Quan Thất đột nhiên nhìn thẳng vào Bạch Sầu Phi, giọng nói trở nên sắc bén:

- Người nói ta là tên điên à?

Bạch Sầu Phi cũng liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên sinh ra một cảm giác kỳ dị.

Đó là cái chết.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Kinh Trập

Đối với loại người như Bạch Sầu Phi, “chết” gần như là một chuyện hoàn toàn không có khả năng. Y trước giờ gặp mạnh càng mạnh, bị áp chế lại càng vùng lên, sức sống của y ngoan cường đến mức gần như có thể cự tuyệt tử vong.

Nhưng bây giờ y lại cảm giác được nó.

Y chỉ nhìn Quan Thất một cái, một cảm giác trống rỗng mãnh liệt bỗng ập ập đến khiến cho y nghĩ đến cái chết.

Y đột nhiên vùng tay phát ra một chỉ, là dùng ngón giữa.

Gió sắc phá không bắn ra.

Y phải giết người, dùng cái chết của người khác để ngăn lại ý nghĩ chết chóc của mình.

Chỉ phong so với gió còn nhanh hơn, so với dao còn sắc hơn, so với ám khí còn lặng lẽ hơn, so với kinh khủng còn đáng sợ hơn.

“Kinh Thần chỉ” phát ra một điểm chỉ kinh, nhưng bằng vào một luồng chỉ phong này đã đủ xuyên núi phá đá.

Chỉ phong bắn vào Ấn Đường của Quan Thất.

Quan Thất nghiêng răng nghiêng lợi, thì thảo lâm bẩm, giống như không hề phát hiện một chỉ kinh thiên này.

Đột nhiên chỉ phong gấp lại, bắn về phía Lục Thánh chủ.

Lục Thánh chủ không ngờ đến chiêu này, lập tức quát to một tiếng. Lúc này hắn đã tránh không được, né không kịp, trốn không xong, chống đỡ càng không nổi. Đột nhiên hai tay Quan Thất vung lên, “ầm” một tiếng, hai khối sắt bên người đã bắn ra, đụng vào bên trái Lục Thánh chủ và bên phải Ngũ Thánh chủ khiến cả hai người đều bay ra mấy bước.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, chỉ của Bạch Sầu Phi bắn về phía Lục Thánh chủ chỉ lướt qua cánh tay phải của hắn, không đến mức bỏ mạng đương trường.

Ngũ Thánh chủ nhảy ra mấy bước mới cảm thấy nơi tai tê rần.

Hóa ra lúc Bạch Sầu Phi xuất chỉ về phía Lục Thánh chủ, ngón út cũng phát ra một chỉ, lạng lẽ bắn về phía Ngũ Thánh chủ.

Một chỉ này không hề có dấu hiệu, so với một chỉ sắc bén không thể ngăn cản còn đáng sợ hơn.

Nếu không phải Quan Thất kịp thời ra tay, chỉ sợ trên mặt Ngũ Thánh chủ lúc này đã có thêm một lỗ thủng.

Ngũ Thánh chủ thần hồn chưa định, vẫn còn sợ hãi.

Lục Thánh chủ lại đau đớn kêu lên một tiếng, ôm cánh tay lão đảo.

Bạch Sầu Phi thấy Quan Thất giống như si ngốc, nhưng chỉ cần giờ tay đã phá vỡ thể công của mình, trong lòng lại rùng mình.

Ý giết không được Ngũ, Lục Thánh chủ, ý nghĩ chết chóc kia liền không thể tiêu tan, trong lòng cảm thấy nặng trĩu, rất không thoải mái.

Quan Thất vẫn hỏi:

- Người dám nói ta là tên điên à?

- Ta không dám.

Bạch Sầu Phi cố ý chọc giận kẻ này, muốn kích động để y ra tay:

- Người không những là thằng điên mà còn là thằng ngu.

Y muốn thử thực lực của đối phương một lần, cũng muốn thử thực lực của mình một lần.

Quan Thất thét lên, giống như một nữ nhân gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng.

Y vừa thét lên, màng tai của mỗi người đều giống bị dao nhọn cắt qua, không che lại kịp. Quan Thất bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng chỉ tay nói:

- Người nói gì? Ta giết người, ta giết chết người!

Bạch Sầu Phi vừa thấy y chỉ tay, cho là y muốn xuất thủ, vội lách người một cái, nhưng lại phát hiện ngón tay của đối phương không hề mang theo kình lực, nhất thời trên mặt không nén được giận, cười lạnh nói:

- Người giết được thì cứ giết. Chỉ sợ giết không được, ngược lại bị người ta giết.

Không ngờ Quan Thất nghe được mấy câu này, trên mặt lại hiện ra vẻ mờ mịt, lẩm bẩm:

- Ta giết được người, người sẽ bị ta giết chết; ta giết không được người, ta sẽ bị người giết chết.

Y ngửa đầu nhìn lên trời, cười thảm nói:

- Ta chế ngự được người, người sẽ bị ta chế ngự; ta không chế ngự được người, ta sẽ bị người chế ngự...

Y nói năng lộn xộn, dây xích chên tay và chân bị lay động kêu lên leng keng.

Bạch Sầu Phi không đáp lời. Hắn muốn thử công lực của Quan Thất một lần, bốn ngón tay liền gập lại, ngón giữa nhô lên bắn ra một chỉ về hướng mi tâm của Quan Thất.

Quan Thất vẫn đang nói:

- Ta thắng được người, người sẽ bị ta đánh bại; ta không thắng được người, ta sẽ bị người đánh bại.

Y nói một cách rất thông thả, đồng thời giơ hai tay lên, vươn ngón trỏ và ngón giữa ra, một tay đặt ở trước mặt còn một tay ấn vào sau đầu. Chỉ phong do Bạch Sầu Phi phát ra giống như khối băng gặp phải kim sắt, đột nhiên tan biến vô hình.

Hóa ra một chỉ kia của Bạch Sầu Phi bề ngoài là công vào chính diện địch nhân, nhưng chỉ phong lại phân thành hai đạo, một đạo khác ngằm đánh vào sau gáy. Một chỉ này có tên là “Đại Hàn”, còn một chỉ lúc trước công kích Lục Thánh chủ, lại ngằm mang theo một luồng chỉ kinh khác đánh lên Ngũ Thánh chủ, lại có tên là “Tiểu Hàn”. Đều là một trong hai mươi bốn tuyệt chiêu của “Kinh Thần chỉ”.

Quan Thất nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng chỉ cần nhấc tay đã lập tức phá tan chiêu thức của đối phương, hơn nữa trong miệng còn lẩm bẩm:

- Ta lừa được người, người sẽ bị ta lừa; ta lừa không được người, ta sẽ bị người lừa...

Bạch Sầu Phi đã đến trước người y, đột nhiên phát động thể công.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới biết mình đã đánh giá sai Bạch Sầu Phi.

Hắn luôn cho rằng Bạch Sầu Phi chỉ pháp lợi hại, khinh công nhất lưu, nhưng lại không biết sự đa dạng trong võ công của y đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi như vậy. Đa dạng cũng không phải là yếu tố ảo diệu nhất, Trương Thán cũng có thể dễ dàng làm được, nhưng trong mỗi chiêu của Bạch Sầu Phi đều thêm vào sự suy diễn và sáng tạo của mình. Nói cách khác, mỗi chiêu mỗi thức y đánh ra so với người đi trước uy lực càng mạnh hơn, càng không có sơ hở.

Bạch Sầu Phi vừa đến trước người Quan Thất, bỗng giống như biến thành bốn Bạch Sầu Phi.

Bốn Bạch Sầu Phi tấn công vào trước mặt, sau lưng, bên trái và bên phải Quan Thất, chọt trước chọt sau, chọt đông chọt tây, mỗi một chiêu đánh ra đều là tuyệt học của một môn phái. Y đã đánh ra ba mươi bảy chiêu, nhưng không một chiêu nào lặp lại, không một môn phái nào tương đồng.

Lúc đầu Quan Thất còn lăm bắm trong miệng:

- Ta gạt được người, người sẽ bị ta gạt; ta gạt không được người...

Lúc này y chợt dừng lại.

Bởi vì y phải chống đỡ thế công của Bạch Sầu Phi.

Đỡ đến chiêu thứ mười tám, Quan Thất bỗng nhiên làm một chuyện kinh người. Y đột nhiên chống ngược người xuống.

Người của y vẫn ở trong cũi sắt, đầu dưới chân trên, hai tay và hai chân vẫn mang xích sắt. Càng kinh người là lại dùng tay chống tay chống đỡ thân hình, dùng chân để phá chiêu.

Nói cách khác, y dùng chân để thay tay, dùng tay để thay chân.

Y dùng chân nghênh đỡ, dùng tay bay đá. Chỉ sau mấy chiêu, Bạch Sầu Phi đã cảm thấy không chịu nổi.

Ba mươi bảy chiêu đã qua, sắc mặt Bạch Sầu Phi đã trắng bệch, nhưng vẫn còn cố đánh. Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên phát hiện một việc.

Không phải Bạch Sầu Phi muốn đánh tiếp, mà là lui không được.

Quan Thất quyền cước biến hóa, mỗi chiêu xuất ra đều không theo lẽ thường, hoàn toàn không thể đoán trước được, đã hình thành một loại chiêu số cực kỳ đáng sợ. Mặc dù có hơi chút không hợp với thân phận võ lâm tông chủ, nhưng so với những chiêu thức đẹp mắt còn đáng sợ, thực dụng và tuyệt diệu hơn nhiều.

Tuyệt diệu đến mức ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không ứng phó nổi.

Sắc mặt của y đã ngày càng trắng, so với giấy còn trắng hơn, so với tuyết còn trắng hơn, so với màu trắng càng trắng hơn.

Vương Tiểu Thạch đang muốn lên giúp đỡ, Bạch Sầu Phi đã rút dài một tiếng, một lần nữa phát ra “Kinh Thần chỉ”.

Tiếng sấm vang âm, mặt đất thẳng trầm.

Trên bầu trời sấm chớp ùng ùng, từng tia sáng xé rách không trung, tiếng vang chấn động lòng người.

Trên mặt đất bão táp chột nổi, giống như có một con rồng giận dữ phá đất bay lên, đến bảy tầng trời, bay chín vạn dặm, thế không thể cản.

Đó là một chỉ cực kỳ uy lực trong “Kinh Thần chỉ”, có tên là “Kinh Trập”.

“Kinh Trập” vừa xuất ra, cả người Quan Thất đều biến đổi.

Biến thành một kẻ cuồng nhiệt, vui mừng, bùng cháy, giống như toàn thân đều đang thiêu đốt.

Bị một loại băng hỏa âm hàn thiêu đốt.

Y vẫn giữ tư thế đầu dưới chân trên, nghênh tiếp “Kinh Trập” của “Kinh Thần chỉ”.

Đại, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, Lục Thánh chủ đồng loạt kêu lên:

- Thất Thánh chủ!

Cả người Quan Thất bị bắn ra ngoài.

Bạch Sầu Phi lập tức vọt theo, áo gấm tung bay như múa trong mây đen dày đặc, vô cùng đẹp mắt.

“Kinh Trập” trên tay y muốn thừa dịp tấn công Quan Thất.

Nhưng đúng lúc này, Quan Thất lại như đạn pháo bắn trở về, nghênh đón thế công của y.

Khuôn mặt tái nhợt của Quan Thất cùng với y phục màu đen sậm đột nhiên sáng lên, trên người y tỏa ra một lực lượng kỳ dị.

Không phải sát khí, sát khí không dừng mãnh như vậy.

Không phải cương khí, cương khí không tinh tiến như vậy.

Không phải nguyên khí, nguyên khí không sắc bén như vậy.

Không phải tà khí, tà khí không chính trực như vậy.

Không phải chính khí, chính khí không liêu lĩnh như vậy.

Không phải sát khí, sát khí không dồi dào như vậy.

Nó giống như kiếm khí, cũng giống như chân khí, đến từ trong cơ thể Quan Thất, phát ra từ trong tay Quan Thất, công kích Bạch Sầu Phi.

Quan Thất vừa ra tay, thần sắc cũng lập tức biến đổi.

Thần sắc như si ngốc trên mặt y hoàn toàn thay đổi, trở nên giống như một thần linh đứng trong mây.

Y đã khôi phục lại tư thế bình thường, dùng chân để đứng, dùng tay công thủ. Luồng chân khí vô hình này của y vừa xuất ra, sắc mặt Bạch Sầu Phi liền tái nhợt, cả hai tay ngón út, ngón giữa và ngón cái đồng thời phát ra kình khí, chỉ phong xé gió bắn ra đầy trời, muốn phá tan bức tường khí của Quan Thất.

Vương Tiểu Thạch “ồ” lên một tiếng.

Đường Bảo Ngưu thấy tình thế bất thường, vội hỏi:

- Đây là chỉ pháp gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ pháp dù có hay hơn cũng vô dụng, bởi vì Quan Thất...

Nhất thời lại hần không nói được.

Trương Thán nhìn không chớp mắt, nói:

- Chẳng lẽ là... “Phá Thể Vô Hình kiếm”?

Hần thấy Bạch Sầu Phi đánh ra võ công của các nhà các phái, hơn nữa còn tự giải thích và sáng tạo, khiến cho mỗi chiêu càng thêm hoàn mỹ, đã sớm cảm thấy theo không kịp. Nhưng khi nhìn thấy chiêu thức mà Bạch Sầu Phi và Quan Thất giao đấu, hần lại càng trợn mắt há mồm.

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng, nói:

- Đúng là “Phá Thể Vô Hình kiếm”.

Trương Thán hít một hơi, lại hỏi:

- Thật sự là “Phá Thể Vô Hình kiếm” sao?

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Hơn nữa còn đã luyện thành “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”.

Đường Bảo Ngưu sợ hãi:

- “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” à?

Hắn đang muốn hỏi lại, chợt nghe thấy tiếng rút kiếm.

Nhưng trên tay hắn không có kiếm.

Trương Thán cũng không có.

Vương Tiểu Thạch cũng không rút kiếm, nhưng tiếng rút kiếm lại phát ra từ trên người hắn, ngay vào lúc tay trái của hắn từ trong tay áo vươn ra.

Đây cũng là lúc ba ngón tay trái của Bạch Sầu Phi phát ra “Tiểu Tuyết”, ba ngón tay phải bắn ra “Sơ Tình”.

“Tiểu Tuyết” và “Sơ Tình” là hai chiêu thức cực kỳ lợi hại trong “Kinh Thần chỉ”.

Từ khi Bạch Sầu Phi xuất đạo đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên y dùng hai chiêu thức lợi hại này để đối địch.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất va chạm với chỉ kinh của “Tiểu Tuyết” và “Sơ Tình”, lại không phát ra tiếng động nào. Đột nhiên hai

người đều dừng tay. Quan Thất trở lại chiếc cũi sắt, bỗng dùng một chưởng đánh vào trên đỉnh đầu mình. Bạch Sầu Phi lại lui mười bảy mười tám bước, trở tay điểm vào mấy huyệt đạo trên người mình.

Sau đó trong tai Quan Thất chảy xuống hai hàng máu tươi.

Máu đỏ chảy trên da trắng, nhìn rõ vô cùng.

Ôn Nhu mừng đến vỗ tay hoan hô:

- Rau cải trắng, người thắng rồi!

Không biết từ lúc nào nàng đã tìm cho Bạch Sầu Phi một cái ngoại hiệu như vậy.

Nhưng nàng còn chưa dứt lời, đã đổi thành kinh hô.

Bởi vì dưới mũi Bạch Sầu Phi cũng chảy xuống hai hàng máu tươi, hơn nữa trên người y ít nhất có bảy chỗ đang từ từ thấm ra vết máu.

Vương Tiểu Thạch tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Nhị ca...

Ngạo khí trên mặt Bạch Sầu Phi càng tăng lên, hừ lạnh một tiếng phóng lên trời.

Thân pháp của y so với trước khi bị thương còn nhanh nhẹn, dũng mãnh và nhẹ nhàng hơn.

Hai tay của y liên tục bắn ra, thi triển “Lập Xuân”, “Vũ Thủy”, “Xuân Phân”, “Thanh Minh”, “Cốc Vũ”, “Lập Hạ”, “Tiểu Mãn”, “Mang Chủng”, “Hạ Chí”. Nơi thân hình lướt qua, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Từ những mái hiên, tường vôi, nhà tranh, sân nhỏ, nóc nhà, đỉnh mái, sườn mái, phòng trong, cửa ngõ đều có người ngã xuống, mỗi người đều trúng phải một chỉ tại trên huyết Mi Tâm, tất cả đều không sống nổi. Thật không biết “Mê Thiên Thất Thánh” đã mai phục bao nhiêu nhân thủ tại phố lớn ngõ nhỏ, nhà trong nhà ngoài.

Bạch Sầu Phi xuất chỉ một hơi giết chết mười ba người, sát ý bùng lên, ý nghĩ chết chóc trong lòng cũng tiêu tan, tinh thần vô cùng phấn chấn, lập tức lại tấn công. Hai tay của y hợp chỉ, dùng một chiêu “Đông Chí” công thẳng về phía Quan Thất.

“Đông Chí” vừa xuất ra, những người ở đây đều cảm thấy gió lạnh thấu xương, giống như trời vừa hạ xuống một cơn mưa tuyết.

Quan Thất đột nhiên trợn mắt lên.

Hắn mắt y vừa mở ra, nhìn thẳng vào Bạch Sầu Phi, Bạch Sầu Phi liền giống như gặp phải ám khí, đột nhiên ngửa người một cái. Hai tay Quan Thất hợp lại, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” còn mãnh liệt hơn so với lúc trước lập tức cắt đứt chỉ kình của “Đông Chí” trong “Kinh Thần chỉ”, hơn nữa còn bắn vào đầu Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi biết đây là giờ khắc sống chết, đành phải toàn lực ứng phó, phát ra “Tam Chỉ Đạn Thiên”.

“Tam Chỉ Đạn Thiên” vốn là ba tuyệt chiêu trong tuyệt chiêu của “Kinh Thần chỉ”. Ba tuyệt chiêu này có ba tên gọi khác nhau là “Phá Sát”, “Kinh Mộng” và “Thiên Địch”.

Bạch Sầu Phi vốn không dám tùy tiện dùng ba chỉ này, bởi vì ba chiêu chỉ pháp này mỗi lần sử dụng, chân khí đều bị tiêu giảm một phần. Hơn nữa với những loại võ công khác, chân khí hao tổn chỉ cần vận khí điều tức thích hợp là có thể khôi phục lại, nhưng “Tam Chỉ Đạn Thiên” thì không,

cho dù có thể giết được kẻ địch cũng sẽ tự thương hại đến mình, chân lực hao tổn, vĩnh viễn không cách nào hồi phục.

Cho nên không phải lúc bất đắc dĩ, Bạch Sầu Phi quyết không dùng đến ba chỉ này.

Hiện giờ y đã không có lựa chọn, đành phải thi triển ra “Phá Sát”.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi càng trắng hơn, nửa người hơi hóp xuống, bởi vì “Tam Chỉ Đạn Thiên” khi thi triển tiêu hao rất nhiều thể lực chân nguyên.

Không ngờ khi chỉ của Bạch Sầu Phi còn chưa phát ra, chợt thấy gió nhẹ thổi vào mặt.

Bình khí xé gió lao đến, nhưng không phải công về phía y mà là Quan Thất.

Bình khí lao đến là kiếm, nhưng kiếm này không phải kiếm, mà là tay.

Tay của Vương Tiểu Thạch, là tay trái.

Đây chính là “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của hắn.

Hắn từng dùng thanh kiếm không phải kiếm này dễ dàng đánh lui tứ đại thánh chủ, lúc này lại đối kháng với “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất.

Kiếm của Quan Thất cũng không phải kiếm, kiếm của Vương Tiểu Thạch lại càng không phải kiếm, nhưng bất kể bảo kiếm danh kiếm nào trên đời e rằng đều không thể phát ra kiếm khí và kiếm phong như vậy.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” và “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” giao đấu với nhau, kết quả như thế nào?

Kết quả của trận này, chẳng những người trong võ lâm đều muốn biết, kể cả người không phải trong võ lâm cũng muốn biết.

Rốt cuộc kết quả thế nào?

Kết quả là những biến hóa xảy ra liên tiếp, rất nhanh, hơn nữa không có một chút thời gian để suy nghĩ hay thở dốc, thậm chí chỉ cần nháy mắt một cái, người sẽ không còn nhìn thấy gì nữa.

Chưởng kiếm của Vương Tiểu Thạch đánh vào “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”, tay phải của hắn cũng lập tức chém xuống, “Cách Không Tương Tư đao” đồng thời phát ra.

Nhưng hắn vẫn chống cự không nổi.

Gần như cùng lúc, hắn đã rút đao.

Thanh loan đao xinh xắn như ánh mắt lẳng trầm, chân mày xa xăm.

Hắn chém ra một đao, giống như một vết mộng của tháng năm.

Một đao này là đao thật.

Đao chém vào “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” phát ra tiếng ngân dài trong trẻo.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” vẫn bức đến gần.

Vương Tiểu Thạch không hề do dự, cũng không thể do dự, hắn rút kiếm ra.

Thanh kiếm mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được, đánh ra loại kiếm pháp rực rỡ, tiêu sái, thương cảm và không gì sánh được.

Kiểm quang nghênh đón kiếm khí.

“Xoẹt” một tiếng, kiếm khí tách ra, lại trở về trên tay và trên người Quan Thất.

Ngay lúc này, hai tay Quan Thất bỗng vang lên tiếng vỡ vụn giòn giã.

Hóa ra sau khi y tiếp một chỉ “Đông Chỉ” của Bạch Sầu Phi, hai tay đã kết một lớp băng mỏng gần như trong suốt, bị “Cách Không Tương Tư đao” và “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của Vương Tiểu Thạch công kích mới bắt đầu vỡ ra.

Vết máu bên tai Quan Thất ngày càng đậm, máu chạy qua khuôn mặt, đọng lại dưới cằm, còn chảy xuống dưới cổ, hoàn toàn tương phản với làn da trắng nõn thần kỳ của y.

Quan Thất đột nhiên ho lên, ho rất kịch liệt.

Y vừa ho, vừa ngưng tụ “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” lần thứ ba, hơn nữa so với hai lần trước càng mạnh và bá đạo hơn.

Vương Tiểu Thạch ngẩn cả người.

Đối phương chỉ dùng một chiêu đã làm cho hắc phải đao kiếm cùng xuất, “Thủ Đao Chưởng Kiếm” cùng thi triển, nhưng đối phương lại giống như không hề bị tổn thương.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” chém xuống đầu. Chỉ thấy bóng người chợt lóe lên, một thân ảnh làm cho người ta nhất thời sinh ra cảm giác tiêu sái tự nhiên, cùng với thân pháp xuất trần lao đến nghênh đón kiếm khí.

Người này đương nhiên chính là Bạch Sầu Phi.

Ngón cái của y gấp lại, ngón út nhếch lên, ngón giữa bắn ra “Phá Sát” trong “Tam Chỉ Đạn Thiên”.

Sát, có thể phá được không?

Kiểm khí lúc nào mới có thể tiêu tan?

Thù hận, rốt cuộc liệu có chấm dứt?

Đấu tranh trong nhân thế, khi nào mới có thể dừng tay?

Những vấn đề này ai cũng sẽ hỏi, ai cũng đang hỏi, ai cũng có thể hỏi, nhưng người hỏi vốn cũng đang thù hận và đấu tranh.

Bởi vì đấu tranh và thù hận là đặc tính của con người từ xưa tới nay.

Đặc tính này đã tồn tại trong quá khứ, tồn tại trong hiện tại, cũng tồn tại trong cả tương lai.

May mắn là nhân gian còn có hài hòa và yêu thương, ôn nhu và nghĩa khí.

Cho nên Vương Tiểu Thạch vì Bạch Sầu Phi mà đón đỡ “Phá Thế Vô Hình kiếm khí”.

Bạch Sầu Phi cũng vì Vương Tiểu Thạch mà nghênh tiếp “Phá Thế Vô Hình kiếm khí”.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tương Tư Nhất Đao, Tiêu Hồn Nhất Kiếm, Kinh Mộng Nhất Chỉ

“Phá Sát” của Bạch Sầu Phi vừa xuất ra, Quan Thất đột nhiên biến mất. Chỉ thấy một bóng đen lóe lên, đã lướt qua trên đầu mọi người.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi hoàn toàn trắng bệch, trắng đến mức gần như trong suốt.

Chỉ kinh do hấn phát ra giữa không trung rít lên một tiếng, giống như cây to sụp đổ, xe ngựa quay nhanh.

Chỉ kinh của “Phá Sát” đột nhiên vẽ thành một đường cong đuổi theo sau lưng Quan Thất.

Quan Thất đã đến trước người Lôi Thuần.

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đều muốn ngăn cản, nhưng lại bị một luồng kinh khí lạnh lẽo không thể chống cự đẩy văng ra. Chẳng những Đường Bảo Ngưu và Trương Thán bị đẩy lui, ngay cả Nhan Hạc Phát, Đặng Thương Sinh và Nhâm Quý Thần ở một bên cũng bị chấn ra mấy bước.

Quan Thất đã đến trước người Lôi Thuần, nói:

- Cô không phải sợ, ta tới đón cô về.

Lúc y nói câu này rất ôn hòa, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” vốn tràn ngập toàn thân cũng bỗng nhiên tiêu tán.

Lôi Thuần không cảm thấy sợ hãi, cặp mắt trong trẻo của nàng cũng không có vẻ sợ hãi.

Nàng cũng không biết mình không sợ là vì gan lớn, hay là từ trong ánh mắt của y, nàng không thấy được sự chết chóc mà là ý nghĩ yêu thương.

Lúc này Ôn Nhu đột nhiên lao đến, chém một đao về phía Quan Thất.

Bạch Sầu Phi bỗng hét lớn một tiếng, cường chế thu hồi chỉ kinh đã phát ra.

Bởi vì Lôi Thuần đang ở đó, Ôn Nhu cũng ở đó. Cho dù này một chỉ có thể giết chết Quan Thất, Ôn Nhu và Lôi Thuần nhất định cũng bị vạ lây.

Uy lực của “Tam Chỉ Đạn Thiên” quyết không thể triệt tiêu, Bạch Sầu Phi đành phải cường hành thu hồi chỉ kinh lại.

Vương Tiểu Thạch trông thấy Bạch Sầu Phi giống như bị trọng thương, hai hàng vết máu dưới mũi y càng đậm hơn.

Hắn cũng không thể chiếu cố Bạch Sầu Phi, bởi vì với võ công của Quan Thất, muốn giết Ôn Nhu e rằng dễ như trở bàn tay, hắn phải lập tức ngăn cản lại.

Lúc này Quan Thất đang đối diện với Lôi Thuần, nói:

- Cô hãy đi theo ta!

Y vươn bàn tay trắng nhợt, thon dài, run rẩy ra.

Lôi Thuần kiên định nói:

- Không.

Quan Thất run lên. Lúc này một đao của Ôn Nhu đã chém xuống.

Không biết do Quan Thất không muốn tránh, hay là tránh không được, một đao này chém xuống, máu trên người y lập tức bắn ra.

Tình Tình đao trên tay Ôn Nhu và Bất Ứng đao của Lôi Tồn được xưng là binh khí có thể khắc chế được hộ thân cương khí của Quan Thất, huống hồ Quan Thất vừa thấy Lôi Thuần, cũng đã quên dùng cương khí hộ thân.

Quan Thất kêu lên một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên biến đổi, trừng mắt nhìn Ôn Nhu một cái. Ôn Nhu một đao chém trúng mục tiêu, đang vô cùng đắc ý, chợt tiếp xúc với ánh mắt của y, trong lòng run lên, Quan Thất đã chụp lấy đao trên tay nàng.

Lôi Thuần vội kêu lên:

- Người không được làm tổn thương cô ấy!

Quan Thất nghe xong, không tự chủ được buông tay.

Ôn Nhu đang dùng sức rút đao, Quan Thất lại đột nhiên buông tay khiến cho nàng liên tục lui bảy tám bước mới đứng vững lại được.

Lúc này Vương Tiểu Thạch đã đến trước người Quan Thất, chặn giữa Ôn Nhu và Lôi Thuần, lập tức xuất đao.

Hắn vẫn không rút đao ra, chỉ dùng tay phát đao.

Hắn cảm thấy không nên giết chết người nửa điên nửa khùng trước mặt này.

Hắn tổng cộng phát ra sáu đao, phương hướng đều không giống nhau, góc độ cũng không đồng nhất. Sáu đao này có tên là “Đạp Phá Hạ Lan Sơn

Khuyết”. Sáu đao phát ra cùng lúc, cho dù là sáu mươi kẻ địch ở trước mặt cũng vẫn bị bức lui.

Nhưng Quan Thất lại không lùi nửa bước.

Vết thương của y vẫn đang chảy máu.

Tâm hồn của y cũng giống như đi đầu mất.

Nhưng “Thủ Đao” của Vương Tiểu Thạch công đến đâu, dây xích giữa cổ tay y lại đón ở đó. Mỗi đao của Vương Tiểu Thạch chém xuống đều đánh vào trên dây xích.

Cũng không biết dây xích này dùng sắt gì đúc thành, Vương Tiểu Thạch sau khi chém mấy đao, tay đã bắt đầu run lên.

Lôi Thuần vội kêu lên:

- Cẩn thận, không được giúp y chặt đứt dây xích!

Lúc này Vương Tiểu Thạch lúc này mới chợt bừng tỉnh, lập tức dừng tay. Quan Thất lại nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng đánh về phía hắn.

Vương Tiểu Thạch muốn tránh, nhưng lại tránh không được.

Hắn chỉ có thể ngăn đỡ.

Hắn vừa tiếp một chưởng này, một luồng cương khí vô hình liền đẩy hắn bắn ngược về phía sau, lui nhanh đến mức ngay cả hai chân cũng cách khỏi mặt đất, nhưng bàn tay của hai người vẫn dính chặt vào nhau.

Chỉ cần Vương Tiểu Thạch đụng phải vật gì phía sau, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” trong tay Quan Thất sẽ hoàn toàn trút ra.

Vương Tiểu Thạch hiểu rõ, nếu như đối phương trút nội lực ra, với tu vi của mình e rằng rất khó chống được.

Đúng lúc này, hai giọng nói một già một trẻ của Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát đồng thời vang lên:

- Thất Thánh chủ, cẩn thận!

Bạch Sầu Phi đã lướt đến phía sau Quan Thất, một thức “Phá Sát” công vào sau lưng.

Quan Thất bỗng nhiên quay lại.

Thân thể của y vốn đang lao về phía trước cực nhanh, nhưng muốn ngừng là ngừng; bàn tay của y đang dính chặt với “Thủ Dao” của Vương Tiểu Thạch, nhưng cũng muốn buông là lập tức buông ra.

Vương Tiểu Thạch lại không muốn buông tay, lập tức vận kinh, đao chặn kiếm ngăn, không để cho Quan Thất rảnh tay.

Quan Thất bỗng nhiên quay người, đánh ra một chưởng ngăn cản ba ngón tay của Bạch Sầu Phi.

Sau đó hai người đều đứng lại, đứng yên, đứng cứng đờ.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi càng trắng đến thê lương.

Sắc mặt Quan Thất lại dần dần phát xanh.

Ai nấy đều thấy được, Quan Thất dùng tay trái hời hợt hóa giải “Cách Không Tương Tư đao” của Vương Tiểu Thạch, đó là động, trong nháy mắt có thể biến hóa ngàn lần; nhưng cùng với “Tam Chỉ Đạn Thiên” của Bạch Sầu Phi so đấu nội lực, lại là tĩnh, là phương pháp hao tổn nội lực nhất.

Loại giao đấu này, bên nào thất bại e rằng không chết cũng bị trọng thương, thậm chí là công lực phế hết, sống không bằng chết.

Vương Tiểu Thạch liên tiếp đánh ra mười một chiêu, nhưng Quan Thất cũng không quay đầu lại, chỉ vung tay hóa giải. Trong lòng hăn nảy sinh ác độc, tay trái đã vận “Kiếm Chưởng”, nhất thời cũng không biết nên phát hay không.

Lôi Thuần vội kêu lên:

- Vương thiếu hiệp, không thể mềm lòng được!

Vương Tiểu Thạch nghe vậy liền tỉnh ngộ, trong lòng thầm than, lập tức chém ra một kiếm về phía bả vai Quan Thất.

Kỳ quái là lục thánh khác chỉ tập trung quan sát cuộc chiến, không hề xông vào giúp đỡ.

Vương Tiểu Thạch hiểu rõ, với công lực của Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần, Đặng Thương Sinh và Ngũ, Lục Thánh chủ, muốn xông đến vây công hăn và Bạch Sầu Phi, chỉ sợ Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Ôn Nhu và ba tỳ nữ cũng không thể ngăn cản được.

Dùng hai địch một, thắng cũng không hay.

Cho nên một kiếm này của Vương Tiểu Thạch chỉ dùng năm thành công lực.

Một chiêu “Kiếm Chưởng” này chém xuống vai Quan Thất, cánh tay kia của Quan Thất nhất định là bị phế.

Không ngờ biến hóa đột nhiên xảy ra.

Quan Thất trúng một kiếm này, đột nhiên rút lên.

Thanh âm của y vang dội thê lương, trên mặt nổi l gân xanh, chưởng lực lập tức trút ra. Bạch Sầu Phi bỗng cả người run lên, kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Thủ Dao” nơi tay trái Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy một luồng lực lượng to lớn ập đến, rõ ràng chính là “Kiếm Chưởng” do hãn phát ra.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất lại có thể chuyển hóa nội kình của kẻ địch đánh vào mình thành nội lực của bản thân, phản kích lại địch nhân.

Vương Tiểu Thạch chém Quan Thất một kiếm, cũng giống như đem nội kình “Kiếm Chưởng” của mình truyền vào trong kiếm khí của Quan Thất, công kích Bạch Sầu Phi.

Đúng là đã rét vì tuyết còn lạnh vì sương.

May mắn là Vương Tiểu Thạch vốn không muốn giết Quan Thất, cho nên chỉ dùng năm thành nội lực. Trong đó một thành lại quay về phản kích chính mình, nhất thời hãn cũng ứng phó không được.

Lần này hãn biết là thời khắc sống chết, không thể tiếp tục khoan dung.

Hãn lập tức rút đao.

Thanh Tương Tư đao cong cong nho nhỏ.

Đao thật, là hảo đao, là bảo đao.

Hãn chém một đao vào bả vai Quan Thất.

Hãn vẫn chỉ chém vào bả vai. Hãn vẫn không muốn giết người.

Tay phải của Quan Thất đang ngăn đỡ ba ngón tay Bạch Sầu Phi đột nhiên thu về. Bạch Sầu Phi sắc mặt trắng bệch giống như hư thoát, toàn

thân run lên, lui lại một bước, rồi lại lui hai bước, lắc lư một chút lại lui thêm bước nữa.

Hai tay Quan Thất hợp lại ép chặt lấy Tương Tư đao.

Đối phó với Tương Tư đao, y không dám dùng thân thể nghênh tiếp.

Vừa nhìn thấy Tương Tư đao, trong mắt Quan Thất liền cháy lên một sự vui mừng khó có thể hình dung, một sự cuồng nhiệt không nói nên lời, giống như nhìn thấy tình nhân nhiều năm không gặp mà phong thái vẫn như trước.

Vương Tiểu Thạch cho dù có tuyệt thế đao pháp, cũng không rút đao ra được khỏi tay Quan Thất.

Hắn chỉ đành rút kiếm, Tiêu Hồn kiếm.

Kiếm múa lên ba phần rực rỡ, vẽ lên ba phần thương cảm, sáng lên ba phần tiêu sái, vang lên một phần không gì sánh được, chém về phía Quan Thất.

Trong kinh thành ngoại trừ đối phó với Lôi Động Thiên, Vương Tiểu Thạch còn chưa đồng thời rút đao xuất kiếm với ai.

Đao kiếm đều xuất ra, vẻ mặt Quan Thất lại trở nên lạnh đến đáng sợ.

Quan Thất vội buông hai tay ra, cố gắng kéo dài khoảng cách, đi một bước lại phát ra vài kiếm, chính là “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”. Phát đến kiếm thứ bảy, thứ tám thì khoảng cách giữa hai người đã là mười bước. Sắc mặt Vương Tiểu Thạch càng lúc càng đỏ, còn Quan Thất lại gần như biến thành tái xanh.

Vương Tiểu Thạch chỉ có thể chống đỡ, không thể phản kích.

Nhưng đáng sợ nhất là Quan Thất cũng biết không thể để cho đối phương phản kích.

Chỉ cần có một cơ hội phản kích, đối phương sẽ đánh nát kiếm khí của mình, cho nên nhất định phải làm cho đối phương hoàn toàn không có cơ hội triển thi triển đao kiếm trong tay, thậm chí không thể thi triển một chiêu nào.

Đúng lúc này, Bạch Sầu Phi bỗng thốt lên một câu như ngâm nga:

- Kinh Mộng.

Lúc y phát ra một chiêu “Phá Sát”, đó là ám toán, cho nên trước đó cũng không cảnh báo; nhưng khi y phát ra thức thứ hai của “Tam Chỉ Đạn Thiên” này, lại nói rõ trước sau đó mới xuất chiêu.

Y xuất chiêu một cách chậm rãi, giống như là không hề vội vã, như đang trải qua một giấc mộng chiều tà, ngọt ngào và dài đằng đẳng.

Là do y có lòng tin rất lớn đối với một chiêu này, hay là một chiêu này vốn chỉ là một giấc mộng, mộng thì luôn luôn phải tỉnh?

Quan Thất biết mình tiếp không nổi một chiêu này.

Bởi vì y chỉ vừa nhìn, đã giống như rơi vào giấc mộng, mộng tỉnh luôn thành hư không.

Cho dù y có thể ứng phó với hư không và giấc mộng man mát này, cũng địch không nổi đao kiếm chân thật và tàn khốc.

Đao tương tư, còn vô tình hơn tất cả loại đao.

Kiểm tiêu hồn, còn hút hồn hơn bất cứ kiếm nào.

Quan Thất chỉ phát động “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”, chiêu thức lại không hề hoa xảo.

Dao và kiếm của Vương Tiểu Thạch bỗng chuyển hướng tấn công Bạch Sầu Phi.

“Kinh Mộng chỉ” của Bạch Sầu Phi cũng biến thành công kích Vương Tiểu Thạch.

Quan Thất dùng cương khí hùng hậu không thể ngăn cản, khiến cho tuyệt chiêu của hai địch thủ chuyển hướng vào nhau.

Dao tương tư, kiếm tiêu hồn và chỉ kinh mộng va chạm với nhau, kết quả sẽ như thế nào?

Là sống hay là chết? Hay là ngọc đá đều tan?

Không thể va chạm được.

Nếu như Tương Tư dao, Tiêu Hồn kiếm và “Tam Chỉ Đạn Thiên” cùng va chạm, nhất định là lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu như đột nhiên thu chiêu, cũng sẽ tự thương hại đến mình.

Phương pháp duy nhất chính là đối phương thu chiêu, còn mình thì tiếp tục công kích giết chết đối phương, mới có thể một chết một bình an.

Từ xưa đến nay đều thường gặp những trường hợp như vậy, cũng có những phương pháp khác nhau để giải quyết khốn cảnh này.

Đối phương chết đi, còn mình lại không việc gì, đây chẳng phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Nhưng khi hai bên đều nghĩ như vậy, kết quả thường là lưỡng bại câu thương.

Hiện giờ chính là lúc Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi phải giải quyết cục diện này.

Vương Tiểu Thạch dùng đao phải đập vào kiếm trái, ma sát vào nhau, những đốm lửa nhỏ văng khắp nơi.

Bạch Sầu Phi cũng lập tức hất tay.

Hai người đều bị thế công của mình quay lại áp chế, bị chấn đến huyết khí bốc lên, lồng ngực giống như bị đối phương đánh trúng một chưởng.

Nếu không phải hai bên tâm ý hợp nhất, đồng thời thu chiêu, chỉ cần một bên thu lại hơi chậm một chút, đối phương sẽ chết thảm ngay tại chỗ.

Quan Thất cũng không truy kích.

Y hơi sững sờ nhìn hai người, bỗng nhiên giơ ngón tay cái lên:

- Tốt!

Hai gã đại địch võ công cao cường này không hề làm y động dung, nhưng hai người lại tâm ý tương thông, bảo vệ an toàn của đối phương, đây mới là điều trên đời khó cầu, so với tuyệt thế võ công càng hiếm có hơn.

Sau đó y mới phát động thế công.

Đây mới là “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” thật sự, kiếm khí tung hoành, lúc hợp lúc phân, thu phát tùy tâm, cắt sắt phá đá. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi khí tức đang hỗn loạn, đành phải vội vàng nghênh chiến, nhất thời đỡ trước hở sau.

Ngay lúc này, Bạch Sầu Phi chợt có một cảm giác quen thuộc, Vương Tiểu Thạch cũng bỗng nhiên sinh ra cảm giác thân thiết.

Sau đó bọn họ chợt nghe thấy một thanh âm, là tiếng ho.

Tiếp đó bọn họ nhìn thấy một thứ, là ánh đao.

Bọn họ trông thấy ánh đao, nhưng không nhìn thấy đao.

Bởi vì đao quá nhanh. Ngoại trừ bọn họ, chỉ sợ những người đang đứng xem cuộc chiến ngay cả ánh đao cũng không nhìn thấy.

Ánh đao mỹ lệ như bóng hình xinh đẹp của tình nhân; lúc đao lướt qua còn mang theo chút mùi hương và tiếng ngân. Chỗ đao cong như vai mềm của xử nữ, khi đao rơi còn điểm xuyết một chút tao nhã xinh đẹp.

Một đao rục rở, giống như ai cũng nguyện chết vì một đao này, nguyện sống vì một đao này sống, vì một đao này mà không màng sống chết.

Ngay cả Tương Tư đao trong tay Vương Tiểu Thạch cũng không ngừng ngân khê.

Có lẽ là hảo đao vui mừng khi gặp gỡ bảo đao, cũng như anh hùng tài tử gặp được tuyệt đại giai nhân.

Ngoại trừ Hồng Tụ đao, ngoại trừ Hồng Tụ đao của “Mộng Chấm Hồng Tụ đệ nhất đao”, trong thiên hạ còn có thanh đao nào phong tình như vậy?

Một bóng người đáp xuống.

Một thanh đao rục rở.

Đó là Tô Mộng Chấm, cùng với Hồng Tụ đao của y.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Quan Tài

Trận chiến đột nhiên ngừng lại.

Mọi người đều bất động, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

Thanh đao kia đang gác nghiêng trên cổ Quan Thất.

Quan Thất không cử động, ngay cả mí mắt cũng không nháy một lần.

Y nhìn thanh đao kia.

Một bóng người gầy ốm quay lưng về phía Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, đao của y đặt giữa vai cầm Quan Thất.

Y vừa mới hiện thân, mạng của Quan Thất đã nằm trong tay.

Người này không quay đầu lại, nhưng Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều biết y là ai.

Từ khi tiếng ho lọt vào tai, ánh đao đập vào mắt, bọn họ đã biết người đến là ai, không cần đợi nhìn thấy bóng lưng đã bật thốt lên:

- Đại ca!

Đao nằm ngay trên cổ Quan Thất.

Quan Thất vẫn rất bình tĩnh, trong mắt không có vẻ sợ hãi, thậm chí cũng không có chết, không có sống, giống như tính mạng này vốn không phải của y. Y còn khách quan và bình tĩnh hơn so với bất cứ người nào ở đây.

Y lạnh lùng nhìn Tô Mộng Chấm, trong mắt dường như có chút khinh thường, có chút khinh miệt, lại giống như chẳng có thứ gì.

Tô Mộng Chấm đột nhiên nói:

- Ta không thể giết người như vậy.

Dứt lời đao của y bỗng biến mất một cách thần kỳ, trở về trong tay áo.

Y đã thu đao.

Y vốn có thể một đao giết chết Quan Thất, nhưng lại quyết định thu đao.

Đúng lúc này, từ xa xa giống như đầu phố, hoặc là nơi xa hơn bỗng vang lên một tiếng thét âm trầm:

- Không thể...

Nhưng Tô Mộng Chấm đã thu đao.

Trong mắt Quan Thất lại xuất hiện một vẻ kỳ quái:

- Người chính là Tô Mộng Chấm sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Không phải Tô Mộng Chấm thì ai có thể một đao chế ngự được người?

Quan Thất hỏi:

- Tại sao người lại thu đao?

Tô Mộng Châm nói:

- Bởi vì một đao này đặc thủ là nhờ đánh lén.

Quan Thất chậm rãi lắc đầu, nói với giọng lạnh như băng:

- Đánh lén cũng là giao thủ. Người với người giao thủ vốn đã bao gồm cả đánh lén. Trên đời này, người động đao giết người đã xem như là quân tử, bởi vì phần lớn đều là giết người không động đao, không thấy máu, thậm chí là không cần tự mình ra tay.

Tô Mộng Châm cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ người cũng đánh lén địch thủ của người?

- Ta không làm chuyện như vậy, bởi vì ta khinh thường, nhưng thủ hạ của ta thì không phải.

Cặp mắt Quan Thất mắt như băng lửa, đã lạnh mà lại nóng:

- Nếu như ta đủ mạnh, vậy không cần phải đánh lén người khác; nếu như ta đủ mạnh, người khác cũng không đánh lén được ta.

Y dừng một chút rồi nói:

- Hiện giờ ta bị người đánh lén thành công, ta không có gì để nói.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc. Bạch Sầu Phi cũng kinh ngạc.

Bọn họ đều không ngờ Quan Thất nhìn giống như nửa điên nửa khùng, nhưng lại có thể nói ra những đạo lý như vậy.

Tô Mộng Châm trầm mặc một chút rồi nói:

- Dù sao chúng ta cũng nhiều người hơn.

- Người biết “vạn nhân địch” có nghĩa là gì không?

Quan Thất đột nhiên hỏi một câu như vậy.

- “Vạn nhân địch” là có thể một địch vạn người.

- Nếu có mười kẻ “thiên nhân địch” đến đấu với y, y lại không thể ngăn cản được người thứ mười một, vậy y có còn tính là “vạn nhân địch” không?

Tô Mộng Châm không ngờ lại có câu hỏi này, nhất thời đáp không được. Quan Thất lại tự trả lời:

- Đương nhiên không tính. “Vạn nhân địch” thật sự là bất kể cao thủ nào, bất kể bao nhiêu người đến, y vẫn là vô địch.

Tô Mộng Châm trong lòng cảm phục khí phách của y, nhưng lại không hoàn toàn đồng ý:

- Đó không phải người, mà là thần.

Quan Thất nói:

- Kỳ thật người cũng chính là thần. Không có người thì nào có thần.

Tô Mộng Châm không khỏi ngẩn người.

Quan Thất nói từng chữ từng câu:

- Vừa rồi ngươi không giết ta, ta sẽ không lĩnh tình.

Tô Mộng Châm ngạo nghễ nói:

- Ta không giết ngươi không phải vì muốn ngươi cảm kích. Ta bình sinh làm việc không cần người cảm kích.

- Tốt!

Quan Thất chỉ về phía Lôi Thuần nói:

- Vậy ta vẫn muốn đưa cô ấy đi.

- Vậy ta cũng không cho phép

Tô Mộng Châm nói:

- Hơn nữa, ta còn muốn giết người.

Quan Thất nói:

- Cho nên vừa rồi người chỉ là không muốn giết ta trong hoàn cảnh như vậy, đúng không?

Tô Mộng Châm nói:

- Giết người như vậy, đối với người mà nói thật không công bằng, là một chuyện vô sỉ vô nghĩa.

Y nói tiếp:

- Ta trước giờ ra tay tàn độc, nhưng quyết không phái kẻ vô sỉ vô nghĩa.

- Vậy người sẽ lại giết ta thêm lần nữa chứ?

Quan Thất nói:

- Nếu không, chính ta sẽ giết người.

Y vừa nói xong liền ra tay.

Y lao nhanh về phía Lôi Thuần.

Tô Mộng Châm lập tức ngăn cản, dùng người của y, còn có đao của y.

Y ho một tiếng, phát ra một đao. Tiếng ho đột nhiên vỡ thành từng mảnh, không còn thành tiếng.

Bởi vì kiếm phong.

Bởi vì kiếm khí.

Bởi vì “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” còn đáng sợ hơn kiếm phong và kiếm khí, phát ra từ hai tay Quan Thất.

Kiểm khí của y cực thịnh, giống như vừa rồi giao đấu với hai đại cao thủ là Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, chẳng những khí lực của y không hề hao tổn, ngược lại còn dồi dào hơn.

Cả thân thể y đều dào dạt, tràn trề, sôi sục vô hình kiếm khí.

Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chấm đã không thấy rực rỡ, không nghe phong tình, hơn nữa cũng không còn mãnh liệt.

Mỗi lần y đều tiến đến vị trí có lợi mới xuất đao. Mỗi lần xuất đao đều đánh vào nơi hiểm yếu, khiến đối phương phải thủ, phải bại, phải chết.

Đối phương dù có thể tiếp được một đao của y cũng phải chặt vật vô cùng.

Thể công của Quan Thất quả nhiên yếu đi.

Khi bắt đầu đối mặt, Tô Mộng Chấm xuất ra ba đao thì Quan Thất đã phát ra bảy kiếm, còn tình thế hiện giờ lại là Tô Mộng Chấm xuất ra sáu đao thì Quan Thất mới có thể phát ra bốn kiếm.

Tô Mộng Chấm trong lòng vừa khê vui mừng, liền phát hiện một chuyện.

Hóa ra Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng đã gia nhập vào trận chiến, kiềm chế “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vốn muốn tham gia trận chiến, trợ giúp Tô Mộng Chấm một tay. Nhưng bọn họ không ra tay, bởi vì bọn họ cũng không biết Tô Mộng Chấm có cao hứng hay không, có bằng lòng hay không, huống hồ bọn họ đều có nỗi khổ của riêng mình.

Vương Tiểu Thạch vốn không muốn giết chết Quan Thất, còn Bạch Sầu Phi lại rất kiêu ngạo, vốn khinh thường việc liên thủ.

Có điều hiện giờ bọn họ đã không thể không liên thủ.

Chẳng những hai người liên thủ, mà còn là ba người hợp lực. Bởi vì Quan Thất vừa hăng hái chiến đấu với Tô Mộng Chấm, vô hình kiếm khí lại ngầm công kích Bạch Sầu Phi.

Lúc Bạch Sầu Phi phát giác ra, kiếm khí đã đến gần ngay trước mắt, chỉ đành xuất ra “Đại Mãn” phản công.

Bạch Sầu Phi mới phát ra sáu bảy chỉ, Vương Tiểu Thạch ở bên cạnh cũng cảm thấy kiếm khí bắn thẳng vào mặt.

Kiếm khí đã đến gần, hãn chỉ đành ứng chiến.

Như vậy chẳng khác nào cả ba người Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cùng hợp công Quan Thất.

Quan Thất đối mặt với địch thủ đáng sợ như Tô Mộng Chấm, nhưng dường như vẫn còn chưa thỏa mãn, liền chủ động phát ra công kích khiến Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch ở gần đó cũng đành phải ra tay.

Đến nước này bọn họ đã không có lựa chọn.

Quan Thất cũng không có lựa chọn.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của y tung hoành, quyết chiến với Hồng Tụ đao và “Tam Chỉ Đạn Thiên”, còn có “Cách Không Tương Tư đao” và “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm”.

Đao phong bức người. Kiếm khí ngang trời. Trong đó còn có chỉ kinh rít lên bắn đến, lại rít lên bay đi, giống như cướp biển trên tàu thuyền.

Đúng lúc này Quan Thất đột nhiên ngã nhào.

Hồng Tụ đao lập tức chém xuống. Quan Thất dang hai chân ra, một đao kia liền chém vào trên xích chân của y.

Xích chân này lại không đứt.

Tô Mộng Châm lập tức thu đao.

Không phải y giật mình vì xích sắt kia không đứt, bởi vì y đã sớm nhìn ra xích sắt kia không phải vật tầm thường, mà là y tiếc thanh đao của mình.

Quan Thất lại bật dậy.

“Hàn Thực” của Bạch Sầu Phi cũng xé gió bay đến.

Quan Thất lại dang hai tay ra, chỉ kinh bắn vào trên xích sắt. Bạch Sầu Phi chợt cảm thấy đầu ngón tay run lên, trong lòng phát lạnh, không tự chủ được lui về sau hai bước.

Trong khoảnh khắc này Vương Tiểu Thạch đã đến nơi, tay trái đao, tay phải kiếm.

Vốn là tay phải đao, tay trái kiếm, lúc này lại đảo ngược, đao kiếm trên hai tay vận chuyển tự nhiên.

Nhưng lúc hấn dùng đao kiếm tấn công Quan Thất, một luồng kiếm khí quái dị lại ập đến, khiến cho đao của hắn đánh vào kiếm của mình, kiếm

cũng ngược lại đâm về phía đao, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Trong nháy mắt này, Quan Thất lao về phía Lôi Thuần.

Chẳng lẽ trong vòng vây của chúng cường địch, y vẫn muốn mang Lôi Thuần đi?

Tại sao y phải làm như vậy?

Không cần biết vì sao đối phương làm như vậy, Tô Mộng Chấm đều không thể cho phép, loại chuyện này quyết không thể xảy ra ngay trước mặt y.

Y bay vọt lên. Lúc tay trái của Quan Thất đặt lên vai Lôi Thuần, một đao của Tô Mộng Chấm cũng chém xuống.

Một đao này của Tô Mộng Chấm chỉ muốn cứu Lôi Thuần, đã quên mất an nguy của mình. Hơn nữa y cũng đã tính toán kỹ càng, Quan Thất nhất định phải bảo vệ tay của mình trước; chỉ cần Quan Thất rút tay về, muốn công kích thì đao pháp cũng đã triển khai, quyết không để cho đối phương đắc thủ.

Không ngờ tay trái Quan Thất lại rung lên, rời khỏi bờ vai mềm của Lôi Thuần, bắt lấy lưỡi đao của Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm không kịp suy nghĩ, đao thế vừa kéo vừa đè xuống, ánh máu bùng lên, một bàn tay của Quan Thất đã rơi xuống.

Tô Mộng Chấm một đao đắc thủ, nhưng muốn thu đao thì đã chậm. Quan Thất đã tính trước, tay phải như điện vờn ra, kiếm khí ngưng tụ nơi cổ họng Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm bất động.

Y không thể động, bởi vì mạng của y đã ở trên tay Quan Thất.

Mặc dù Quan Thất chỉ còn có một tay.

Vương Tiểu Thạch cũng không thể động, hắn không dám động.

Bạch Sầu Phi cũng ngừng lại, không dám vọng động.

Cục diện bỗng nhiên yên tĩnh lại, chỉ có tiếng bàn tay bị đứt của Quan Thất rơi xuống trước người Lôĩ Thuần, còn có tiếng giọt máu rơi từ cổ tay.

Lôĩ Thuần rất muốn khóc lên.

Máu nhiều như vậy, tràng diện đáng sợ như vậy.

Nhưng nàng cũng không dám động. Nàng sợ vừa lên tiếng sẽ chọc giận Quan Thất, khiến y giết chết Tô Mộng Chấm.

Đáng tiếc nàng cố kìm nén, nhưng lại có người khác hét lên giúp nàng.

- Ai da!

Ôn Nhu che mặt kêu lên:

- Không hay rồi!

Tại sao những lúc bên bờ sinh tử, thời khắc quan trọng, nữ nhân lại luôn làm ra một số chuyện chẳng có chút ý nghĩa nào như vậy?

Bạch Sầu Phi thật sự không hiểu.

Trái tim Vương Tiểu Thạch cơ hồ nhảy ra ngoài theo tiếng hét của Ôn Nhu, hắn dường như trông thấy gân xanh trên mu bàn tay Quan Thất cũng nổi lên.

Gân xanh cũng hiện ra trên trán Tô Mộng Chấm.

Nhưng tay của Quan Thất vẫn không dậm xuống.

- Ta đã từng nói.

Quan Thất cười, miệng ứa máu, hàm răng trắng tinh cũng biến thành đỏ tươi:

- Ta sẽ không lĩnh tình của người.

Sau đó y bỗng nhiên thu tay lại, cũng là thu kiếm.

- Bây giờ ta trả lại cho người.

Y nói:

- Lần này ta không giết người, từ giờ trở đi chúng ta không ai nợ ai.

Y lại buông tha Tô Mộng Chấm như vậy.

Những năm gần đây, không biết có bao nhiêu người muốn giết chết Tô Mộng Chấm. Bởi vì giết chết Tô Mộng Chấm, chẳng khác nào phá hủy “Kim Phong Tế Vũ lâu”, cũng đủ xưng bá kinh sư.

Nhưng Quan Thất lại dễ dàng buông tha.

Hơn nữa còn vì chế ngự đối phương, y không tiếc hi sinh một tay của mình.

Tô Mộng Chấm không nói gì, chỉ dùng bàn không cầm đao sờ sờ cổ họng, cặp mắt như ma trời không mừng, không bi, chỉ có ngọn lửa không tên.

Quan Thất lại dùng tay phải điểm vào mấy huyệt đạo trên cánh tay trái, đồng thời nói với Lôi Thuần:

- Hôm nay ta chỉ còn lại một tay, không thể đưa nàng đi được. Nàng phải đi theo người khác...

Y không nói dứt câu, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Nhưng một ngày nào đó ta nhất định sẽ tới đón nàng. Nàng hãy chờ ta!

Y vừa nói xong, đột nhiên lại tấn công Tô Mộng Châm.

Y chỉ còn một tay, nhưng thế công vẫn điên cuồng như cũ.

Tô Mộng Châm giống như đã sớm đoán được y sẽ tấn công, liền vọt người né tránh.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch lập tức xông đến.

Quan Thất chợt vọt người lên.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch sợ hãi lại đánh lén người khác, liền một trái một phải, đao kiếm và chỉ pháp đồng thời giáp công giữa không trung.

Quan Thất vẫn đang bay vút đi, kiếm khí trên tay chỉ mạnh hơn chứ không yếu. Ba người giao thủ giữa không trung. Quan Thất bỗng nhiên lại đảo ngược thân hình, thế công trở nên quái dị. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nhất thời không biết ứng phó ra sao, đành phải chuyển mình đáp xuống đất, lại phát hiện đã đứng ở đầu đường.

Quan Thất lộn nhào ba cái giữa không trung, xoay người bảy lần, nhanh chóng bay ra. Y vốn định thừa dịp này nhảy đến góc đường, nhưng thân hình chợt khựng lại, đáp xuống mặt đất.

Bởi vì có một người đang ngồi ở góc đường.

Một người áo trắng ngồi trên ghế mây vô cùng thoải mái.

Người áo trắng kia cúi thấp đầu, không ai thấy rõ mặt của y.

Trước người y bảy thước có đặt một cỗ quan tài, một cỗ quan tài sơn màu đen, nhìn có vẻ cũ kỹ, lớn hơn một chút so với quan tài bình thường.

Sắc mặt Quan Thất lúc này lại tái xanh đến phát lạnh, ánh mắt cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Dường như không phải y sợ người cúi đầu ngồi trên ghế mây, mà là sợ cỗ quan tài này.

Đây rốt cuộc là quan tài gì? Vì sao có thể làm cho Quan Thất đứt tay còn không động dung lại biến sắc?

Vương Tiểu Thạch nhìn Bạch Sầu Phi. Bạch Sầu Phi lại nhìn về phía Tô Mộng Chấm.

Bọn họ đều biết người áo trắng cúi đầu kia chính là Địch Phi Kinh của Lục Phân Bán đường, nhưng lại không biết quan tài này có chỗ nào đáng sợ.

Bọn họ vừa nhìn thấy thần sắc của Tô Mộng Chấm, trong lòng càng thất kinh.

Vừa rồi khi Tô Mộng Chấm bị Quan Thất chế ngự, trên mặt vẫn bình thản ung dung, nhưng khi nhìn thấy cỗ quan tài kia, ánh mắt của y cũng hiện lên vẻ lo lắng.

Không chỉ có y, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi còn phát hiện, kể cả Địch Phi Kinh ngồi trên ghế cũng rất cung kính đối với cỗ quan tài này.

Đây chỉ là một cỗ quan tài. Bọn họ không có lý do gì sợ hãi và tôn kính với một cỗ quan tài không có sinh mạng như vậy, trừ khi...

Chẳng lẽ là trong quan tài có thứ gì làm bọn họ kính sợ?

Rốt cuộc là thứ gì có thể khiến cho đám nhân vật võ lâm không sợ trời,
không sợ đất này cũng phải động dung?

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lâm Bình Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền

Quan Thất chợt giậm chân, bước ngang qua trái hai bước rưỡi.

Trong trận chiến y luôn tiến tới từng bước, không lùi nửa bước, cho dù chạy trốn cũng xông về phía trước phá tan trùng vây. Nhưng lúc này, vì cổ quan tài này, y lại dời đi hai bước rưỡi.

Có điều chỉ là dời ngang ba thước, vẫn không lui bước.

Sau đó y hét lên một tiếng, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” bao trùm toàn thân, lách qua quan tài muốn xông thẳng ra đầu đường.

Nơi đầu đường đang có một người.

Địch Phi Kinh hào hoa phong nhã.

Địch Phi Kinh cúi thấp đầu.

Địch Phi Kinh đang ngồi.

Địch Phi Kinh trắng bệch.

Nhưng vào một thoáng lúc Quan Thất muốn vươn người lướt qua đỉnh đầu, Địch Phi Kinh hào hoa phong nhã, cúi thấp đầu, đang ngồi và trắng bệch bỗng nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Ánh chớp lóe sáng trên bầu trời.

Ánh mắt của Quan Thất đối mặt với y.

Phương hướng Quan Thất lướt đi đột nhiên thay đổi, y không xông đến Dịch Phi Kinh mà toàn thân lại hóa thành một luồng kiếm khí, lao vào bức tường đá nơi góc đường.

Tường đá vỡ tan, sụp đổ ầm ầm. Kiếm khí biến thành kiếm quang, muốn lao ra khỏi góc đường.

Đột nhiên một bóng xám chợt lóe lên. Sắc trời vốn đã mờ mờ càng mờ mịt hơn, mưa và tiếng sấm âm ỉ không dứt.

Bóng xám này vừa xuất hiện liền chặn đứng Quan Thất giữa không trung. Với kiếm khí vô hình và vô địch của Quan Thất, lại không thể phá được chiêu thức chợt nhanh chợt chậm của người áo xám này.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc, liền ngừng mắt nhìn, chỉ thấy trong màn mưa dày đặc nặng nề, người chặn đứng đường đi của Quan Thất chính lại là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, Lôi Tồn.

Hắn đang muốn tập trung nhìn Lôi Tồn ra tay, chợt thấy Bạch Sầu Phi ôm trán lão đảo, vội đưa tay đỡ lấy y. Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- “Cửu Tự ấn quyết” thật lợi hại, ta chỉ nhìn một lúc đã cảm thấy hoa mắt...

Vương Tiểu Thạch giật mình:

- “Cửu Tự quyết”? Người nói là “Khoái Mạn Cửu Tự quyết” của Mật tông?

Hắn tập trung tinh thần nhìn lại, chỉ thấy Lôi Tồn ra tay lúc nhanh lúc chậm, giống như ngưng kết mưa bụi thành một tấm thiên la địa võng, bao

trùm lấy kiếm quang không thể ngăn cản của Quan Thất, nhốt lại bên trong.

Mỗi lần phát chiêu Lôi Tồn đều thét lớn một tiếng.

Khó ai có thể tưởng tượng một lão nhân khô gầy lại có thể phát ra tiếng thét lớn như vậy.

Mỗi lần lão thét lên, tiếng mưa rơi trong trời đất đều giống như dừng lại. Bởi vì lúc tiếng thét vang lên, gần như không ai nghe được bất cứ thanh âm nào khác.

Vương Tiểu Thạch trông thấy ngón tay của Lôi Tồn đan xen biến hóa, môi mấp máy, lúc nhanh lúc chậm, thỉnh thoảng lại thét lớn một tiếng. Nhìn hồi lâu hẳn cũng thấy mỏi mệt buồn ngủ.

Đây là “Mật tông Khoái Mạn Cửu Tự quyết” của Lôi Tồn. Khi thi triển quyết pháp và thủ ấn này, có thể đem niệm lực cường đại, chân khí và kỹ xảo hợp lại làm một, chỉ cần khẽ động đầu ngón tay là có thể phát huy lực đảo chuyển càn khôn, trăm thần diệt quỷ.

“Cửu Tự” của “Mật tông Khoái Mạn Cửu Tự quyết” gồm có chín chữ: “Lâm Bình Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền”, xuất xứ từ câu “lâm bình đấu giả, giai trận liệt tiền hành” trong “Bão Phác Tử” *, mỗi chữ đều có thể hóa thành thủ ấn đặc biệt của Mật tông.

* Ý nghĩa của câu này là “gặp việc khó khăn, cứ tiến về phía trước”. “Bão Phác Tử” là tài liệu do Cát Hồng (284~364) thời Đông Tấn biên soạn, tổng kết những lý luận thần tiên từ thời chiến quốc đến nay, từ đó xác lập hệ thống lý luận của đạo giáo thần tiên, lại kế thừa lý luận luyện đan của Ngụy Bá Dương và thuật luyện đan của Tập Ngụy Tấn, ngoài ra còn nghiên cứu về lịch sử và tư tưởng của đạo giáo trước đây.

Trong đó chữ thứ nhất là “Lâm”: ngón tay gập vào lòng bàn tay, các ngón tay đan xen, ngón trỏ dựng thẳng, đầu ngón trỏ và ngón cái chạm

nhau, đây là “Độc Cổ ấn” của Mật tông.

Chữ thứ hai là “Bình”: các ngón tay đan xen vào nhau, hai ngón cái khép lại, ngón giữa cài lại kẹp lấy ngón trỏ, đây là “Đại Kim Cương Luân ấn” của Mật tông.

Chữ thứ ba là “Đầu”: hai tay hợp chưởng, các đầu ngón tay trái phải chồng lên nhau, dùng ngón giữa móc ngón trỏ lại, đồng thời dựng thẳng ngón cái, ngón áp út và ngón út, trái phải tương hợp, tức là “Ngoại Sư Tử ấn”.

Chữ thứ tư là “Giả”: ngón giữa giao nhau, móc lấy hai ngón áp út, lại dựng thẳng ngón cái và ngón trỏ, đầu ngón út chạm vào nhau, đây gọi là “Nội Sư Tử ấn”.

Chữ thứ năm là “Giai”: mười ngón tay đan xen với nhau, đầu ngón tay nhô ra bên ngoài, tổ hợp với nhau, ngón cái tay phải đặt bên ngoài nơi giao nhau, đây là “Ngoại Phược ấn”.

Chữ thứ sáu là “Trận”: mười ngón tay gập vào lòng bàn tay, các ngón tay trái phải kẹp lấy nhau, ngón cái tay phải đặt phía trên ngón cái tay trái, đây gọi là “Nội Phược ấn”.

Chữ thứ bảy là “Liệt”: ngón trỏ tay trái dựng thẳng lên, những ngón còn lại gập vào lòng bàn tay, ngón cái đặt ở bên ngoài. Ngón trỏ tay phải gập thành hình số “7”, các ngón còn lại đều gập vào lòng bàn tay nắm lấy ngón trỏ tay trái, đây là “Trí Quyền ấn”.

Chữ thứ tám là “Tại”: Mười ngón tay trái phải xòe ra thành hình quạt, đầu ngón trỏ và ngón cái chạm nhau, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, chính giữa tạo thành hình tròn, gọi là “Nhật Luân ấn”.

Chữ thứ chín là “Tiền”: tay trái nắm nhẹ thành quyền, ngón cái tay phải móc nhẹ vào trên đốt ngón trỏ tay trái, gọi là “Ấn Hình ấn”.

* Xem hình:

Đây là “Mạn Cửu Tự quyết”, còn “Khoái Cửu Tự quyết” có thể tại lúc khẩn cấp dùng liền nhau. Lôi Tồn cũng có thể dùng một tay thi triển. Trước tiên gập ngón cái tay phải lại, sau đó đầu ngón áp út, ngón út và ngón cái chạm vào nhau, ngón giữa và ngón trỏ lại duỗi thẳng như viết chữ “Lâm” (𠂔), từ trái vất ngang qua phải như viết chữ “Bình” (𠂔), từ trên cao gập thẳng xuống như chữ “Đấu” (𠂔), đan xen theo thứ tự như đang viết chữ “Tam” (𠂔) và “Xuyên” (𠂔), lại dùng “Tam” và “Xuyên” giao nhau, vẽ lên giữa không trung, có quy luật nhất định, gạt trừ vọng tưởng tà niệm, tập trung tinh thần, thở ra hết khí đục, chuyển hóa thành chân nguyên mạnh mẽ. Đây là bí quyết của “Mật tông Khoái Mạn Cửu Tự quyết”.

Tay trái của Lôi Tồn vốn chỉ còn lại ngón giữa và ngón cái, nhưng hiện giờ lão lại mang thêm ba “ngón tay”.

Những ngón tay này đều làm bằng gỗ, nhưng có vẻ như còn linh hoạt hơn so với ngón tay có máu có thịt.

Ngay cả tu vi và công lực của Vương Tiểu Thạch, chỉ nhìn từ xa một hồi cũng cảm thấy đầu óc quay cuồng, huống hồ là Quan Thất đã bị trọng thương đang giao chiến cận thân với lão.

Chín thủ ấn của Lôi Tồn thi triển ra, phát quang lại hiện lên đầy mắt. Không ai ngờ một kẻ tay đầy máu tanh, giết chóc đầy mình như Lôi Tồn lại có võ công thấu triệt thiên cơ, mang theo Phật pháp, dùng niệm lực đem đại vũ trụ, đại tự nhiên và đại thiên địa biến hóa thành lực lượng, kết hợp với lực lượng bẩm sinh của bản thân.

Thủ thế của lão lúc như hoa sen lúc lại như kiếm, khi nhanh khi chậm, dung hợp lực lượng thần Phật và bản thân, thông qua thủ ấn phát huy ra uy lực của “Lâm Bình Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiên.”

Nếu như Quan Thất còn đủ hai tay may ra còn có thể ngăn cản được, nhưng hiện giờ y đã như nỏ mạnh hết đà.

Vương Tiểu Thạch không khỏi lo lắng cho Quan Thất.

Đúng lúc này, hăn chợt nghe thấy một giọng nói, một giọng điệu gần như nỉ non.

- Ta trị được người, người sẽ bị ta trị; ta không trị được người, ta sẽ bị người trị.

Giọng nói này đương nhiên là của Quan Thất:

- Ta nếu có thể hàng được ma, ma sẽ bị ta hàng; ta nếu không hàng được ma, sẽ bị ma xâm nhập...

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, trong lòng khẽ động và giật mình.

Hăn giật mình là vì Quan Thất trong hoàn cảnh này vẫn không ngừng lăm bằm những câu vô nghĩa kia; hăn động dung là vì nghĩ đến một chuyện: trong tính thể như vậy Quan Thất còn có thể thì thảo, cũng chính là nói rõ một điều.

Quan Thất vốn không hề bại, thậm chí không có dấu hiệu thất bại.

Một người nếu như gặp nạn, ai có thể phân tâm xuất thần nói ra những lời dông dài này?

Lúc Vương Tiểu Thạch nghĩ đến điểm này, chợt nghe một tiếng hét lớn, hai bóng người tại trong mưa nhanh chóng phân ra.

Lôi Tồn vượt ngực, khuôn mặt vắn vẹo, rung vai gập người lui bảy tám bước. Khi lão lui đến trước quan tài, giống như đột nhiên nhân được lực lượng, lại đứng thẳng người lên.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất càng mạnh hơn.

Tô Mộng Chấm đã lao nhanh đến, quát lên:

- Xem đao!

Bóng đao mờ lẹ trong mưa.

Quan Thất đột nhiên quay người, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” phát ra một luồng kiếm quang như một con rồng bạc bức ngược về phía ánh đao.

Tô Mộng Chấm bỗng kêu lớn một tiếng, thân thể lắc lư, ho lên kịch liệt.

Máu nơi cánh tay bị đứt của Quan Thất đã bị nước mưa hòa tan. Kiếm quang trên tay phải của y cũng càng sắc bén hơn.

Y cười the thé nói:

- Ta muốn xông ra, thì nhất định có thể xông ra...

Bạch Sầu Phi lại phát ra ba chỉ công tới. Quan Thất cười lạnh xuất kiếm. Chỉ phong của Bạch Sầu Phi lập tức bị kiếm khí chặt đứt, đành phải vừa đánh vừa lui, khi lui đến cạnh quan tài thì Quan Thất đột nhiên dừng lại. Lúc này Vương Tiểu Thạch lại vung đao kiếm xông đến, Tô Mộng Chấm và Lô Tồn cũng đánh bọc lên.

Quan Thất lại cười the thé nói:

- Lên trời xuống đất, ta là vô địch...

Đột nhiên chân trời nổ vang một tiếng, một luồng ánh sáng từ trên bầu trời đen kịt như mũi thương đâm về phía Quan Thất.

Quan Thất hét lớn, “Phá thể vô hình kiếm khí” bùng lên.

“Ầm” một tiếng, trời đất đều sáng ngời, nhợt nhạt trong suốt.

Toàn thân Quan Thất run lên, phản kích lại một kiếm. Sắc trời lại trở nên đen kịt, mờ mịt thê lương.

- Thiên địch...

Quan Thất khàn giọng nói:

- Thượng thiên vô địch...

Lúc tia sét đánh xuống đường, y đã hướng lên trời trả lại một kiếm, nhưng vẫn bị lôi điện đánh trúng.

- Trời diệt ta sao...

Quan Thất thê lương nói.

Lôi Tồn lặng lẽ vọt người lên, “Khoái Cửu Tự quyết” nhanh chóng đánh vào tử huyệt trên người Quan Thất.

Thủ quyết của lão vừa động, chợt nhìn thấy đao kiếm.

Đao của Vương Tiểu Thạch, còn có kiếm của hãn.

Lão đành phải chuyển thủ ấn thành “Mạn Cửu Tự”, hóa giải đao thế và kiếm chiêu.

Nhưng lúc này Quan Thất đã đi mất, không còn thấy bóng dáng đâu.

Trong màn mưa tràn ngập một loại sương mù kỳ dị, lững lờ nơi khúc cua ở đầu đường phía trước.

- Hãn bị thương rất nặng...

Trong cơn mưa, Tô Mộng Châm lấy tay che bờ môi ứa máu, trầm giọng nói:

- Hắn không địch lại trời, bị sét đánh trúng, e rằng phải thành tàn phế... nhưng chúng ta vẫn không ngăn được hắn. Hay cho Quan Thất!

Bạch Sầu Phi cũng nhin không được thở ra sự kinh hãi trong lòng:

- Hay cho một Quan Thất!

Lôi Tồn nhìn sang Vương Tiểu Thạch, cả giận nói:

- Sao ngươi lại ngăn cản ta giết hắn?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bởi vì không công bằng.

- Cái gì không công bằng?

- Chúng ta nhiều người, còn hắn chỉ một người.

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Hắn còn bị sét đánh. Giết hắn lúc này không thể xem là anh hùng hảo hán.

Lôi Tồn giận quá thành cười:

- Được! Được! Người xưng anh hùng, gọi hảo hán, đợi ngày sau hắn quay lại lần lượt giết chết chúng ta, cũng không còn mạng để làm anh hùng hảo hán đâu.

Lão lại quay đầu nói với Tô Mộng Chấm:

- Vị huynh đệ tốt này của ngươi đúng là đã phá hỏng kế hoạch mà chúng ta vất vả bố trí để giết Quan Thất, một lần quét sạch Mê Thiên Thất Thánh.

Tô Mộng Chấm lạnh lùng nói:

- Chuyện huynh đệ ta làm cũng chính là chuyện ta làm, hoàn toàn như nhau.

Lôi Tồn giận tới mức bốc khói, đành nói:

- Được! Được! Các người đã muốn thả Quan Thất, ta cũng không còn lời nào để nói, dù sao tay của hãn cũng không phải do ta chặt xuống.

Tô Mộng Châm lạnh lùng trầm tĩnh nói:

- Người cũng không cần lo lắng. Quan Thất thần trí mơ hồ, liên tục bị công kích, sau đó vì kiếm quang quá thịnh nên lại gây nên sét đánh, mặc dù không chết nhưng công lực tuyệt đối không thể khôi phục như cũ được.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Nhỡ cỏ phải tận gốc, sao chúng ta không lập tức đuổi theo?

Tô Mộng Châm nói:

- Không được.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Vì sao?

Tô Mộng Châm nói:

- Đệ không phát hiện lớp sương mù này...

Lúc này mưa rơi đã nhỏ dần, nhưng phía trước vẫn có một đoàn sương mù lơ lửng giống như ngưng kết lại.

Bạch Sầu Phi kinh hãi:

- Đây... chẳng lẽ là... “Yên Vũ Mông Mông”...

Khi y nói bốn chữ “Yên Vũ Mông Mông” này, giống như đang nói đến một thứ gì rất kinh khủng.

- Chính là “Yên Vũ Mông Mông.

Tô Mộng Chấm trầm trọng nói:

- Có người mời cao thủ của Thục Trung Đường môn tới chặn đường giúp hân.

Lôi Tồn đột nhiên nói:

- Chuyện này có vẻ không giống với tác phong của Quan Thất.

Tô Mộng Chấm nói:

- Quan Thất trước giờ đều không tính đường lui.

Lôi Tồn cũng nói:

- Quan Thất chưa bao giờ chạy trốn.

- Cho nên nhất định là có người tiếp ứng hân.

Địch Phi Kinh ở phía xa bỗng ngắt lời:

- Đúng như chúng ta dự liệu, sau lưng Mê Thiên Thất Thánh còn có người khác. Nếu không sớm trừ tận gốc thế lực này, đó mới là mối họa lớn nhất trong kinh sử.

Lôi Tồn nói:

- May là chúng ta đã diệt sạch bọn chúng.

Địch Phi Kinh ngẫm nghĩ, thận trọng nói:

- Mặc dù còn chưa trừ tận gốc, nhưng bọn chúng muốn khôi phục lại cũng không phải là chuyện dễ.

Lôi Tồn cười nói:

- Không ngờ Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường lần đầu bắt tay hợp tác, lại hoàn thành được một đại sự như vậy.

Lão nói câu này lại có vẻ hơi tự hạ mình lấy lòng Tô Mộng Chấm.

Nhưng Tô Mộng Chấm lại không đáp, chỉ nói:

- Còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Khi y xoay người sang hướng khác, nhìn thấy trong số sáu thánh chủ chỉ còn lại có bốn người, đó là Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh.

Về phần Ngũ Thánh chủ và Lục Thánh chủ đã thừa dịp Quan Thất và Tô Mộng Chấm kịch chiến, sớm chuồn đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Địch Phi Kinh cao giọng nói:

- Các bằng hữu Mê Thiên Thất Thánh mai phục ở đây! Các người không có lựa chọn, bởi vì nơi này đã bị ba trăm bốn mươi lăm cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu và ba trăm ba mươi bảy đệ tử của Lục Phân Bán đường chặn tất cả đường lui, các người chỉ có cách đầu hàng hoặc bỏ mạng ở đây.

- Kẻ đầu hàng có thể tùy ý chọn lựa gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu hoặc Lục Phân Bán đường.

Cánh cửa gỗ của một gian nhà đá bỗng nhiên mở rộng, một người đi ra bên ngoài, chính là Dương Vô Tà. Y chậm rãi nói:

- Đương nhiên, các người muốn tận trung với Mê Thiên Thất Thánh cũng được, nhưng dù là thánh chủ của các người cũng hiểu được kẻ thức thời mới là tuần kiệt...

Nhan Hạc Phát chợt rút trong tay áo ra một ống còi bằng sắt, dúi môi lại thổi một cái, lập tức phát ra một tiếng kêu sắc bén.

Chu Tiểu Yêu nhìn nhìn, ngẫm nghĩ, cũng từ trong ống tay áo nhỏ lấy ra một chiếc còi trúc, thổi một tiếng, dừng một chút sau lại thổi thêm tiếng nữa.

Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh nhìn nhau, sau đó đều lấy ra một chiếc còi to dài ở bên hông, hai người đều thổi ba tiếng.

Người của Mê Thiên Thất Thánh mai phục tại các nơi trên đường lập tức đều hiện thân. Mặc dù đang trong cảnh thất thế toàn diện, nhưng những người này vẫn thần sắc dũng mãnh, thân thủ nhanh nhẹn, có khoảng chừng hai trăm người.

Nhan Hạc Phát hăng giọng một tiếng nói:

- Ta là Đại Thánh chủ của các người. Quan Thất vừa rồi đã trọng thương bại vong...

Tô Mộng Châm đột nhiên nói:

- Hắn chỉ bị thương, không có bại cũng không có chết.

- Đúng vậy.

Nhan Hạc Phát dừng một chút, nói tiếp:

- Thất thánh chủ đã không còn, Mê Thiên Thất Thánh dĩ nhiên cũng tan rã. Ta vốn là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, về sau vâng lệnh Tô công tử gia nhập vào Mê Thiên Thất Thánh làm nội ứng. Tô công tử và Lôi tổng

đường chủ lần này quyết định trước tiên tiêu diệt Mê Thiên Thất Thánh, sau đó mới tính đến chuyện đối kháng hay giảng hòa. Vì vậy hôm nay chúng ta đã mượn cớ tranh đoạt Lôi cô nương, dẫn Quan Thất đến đây tiêu diệt một lần.

Chu Tiểu Yêu cười cười. Nụ cười này của nàng có vẻ rất mệt mỏi, lại mang chút khinh thường, nhưng giống như tự khinh thường mình hơn là khinh thường người khác. Nàng chỉ vào Nhan Hạc Phát, nói:

- Ta chịu ân huệ của y, mắc nợ ân tình của y, chuyện y làm ta đều ủng hộ, cho nên ta cũng là người của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nhâm Quý Thần và Đặng Thương Sinh lại liếc mắt nhìn nhau.

Nhâm Quý Thần nói:

- Chúng ta vốn là người của Lục Phân Bán đường.

Đặng Thương Sinh lớn tiếng nói:

- Bây giờ chúng ta phản lại Mê Thiên Thất Thánh.

Nhâm Quý Thần nói với Lôi Thuần:

- Tiểu thư, vừa rồi đã đắc tội! Chúng tôi vâng lệnh Địch đại đường chủ, không làm như vậy thì không thể hiện được võ công chúng tôi không bằng người, Ngũ, Lục Thánh chủ cũng sẽ không mời Quan Thất ra mặt; Quan Thất mà không ra trận, tất cả kế hoạch đều không thể tiến hành.

Đặng Thương Sinh thẳng thắn nói:

- Bây giờ chúng ta khôi phục lại thân phận là Tả Hữu sứ của Lục Phân Bán đường. Các người ai muốn thuận phục Lục Phân Bán đường thì hãy nhanh chân gia nhập.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đứng cạnh nhau, vai dựa vào vai.

Trong trận chiến kịch liệt vừa rồi, mặc dù bị thương nhưng bọn họ vẫn cảm thấy rất hào hứng mãnh liệt, kinh tâm động phách. Có điều lúc này bọn họ lại có một cảm giác kỳ lạ, thậm chí là đôi chút hoang đường.

Đến bây giờ bọn họ mới hiểu ra. Trong chiến dịch lần này, bọn họ chỉ là một phần của kế hoạch, tất cả thay đổi cũng đều nằm trong tính toán. Chẳng những hai người bọn họ mơ mơ màng màng, mà xem ra hầu hết những người ở đây cũng thân không do mình, không làm chủ được.

Hai người bọn họ chẳng qua chỉ là hai quân cờ trong kế hoạch chu đáo chặt chẽ này mà thôi.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ngạo Mạn Và Nhẫn Nhục

Đặng Thương Sinh, Nhâm Quỷ Thần, Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát đều lần lượt lên tiếng. Đám môn đệ của Mê Thiên Thất Thánh đang do dự không biết nên làm thế nào, chợt nghe thấy một tiếng “phì”.

Đặng, Nhâm, Chu, Nhan đều quay đầu nhìn lại, trông thấy Trần Trảm Hòe nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, hung hăng nói:

- Phì! Các người đang nghĩ gì vậy? Thất Thánh chủ còn sống sờ sờ mà chúng ta lại đi mưu phản, gió chiều nào theo chiều nấy, còn ai dám nói mình gan dạ trung thành.

Hắn vừa nói như vậy, đám người của Mê Thiên Thất Thánh trên mặt đều xuất hiện vẻ hổ thẹn, ngay cả Đặng Thương Sinh và Chu Tiểu Yêu cũng cúi thấp đầu xuống. Nhan Hạc Phát nổi giận quát lên:

- Trần đà chủ, người chán sống rồi à!

Trần Trảm Hòe ngang nhiên nói:

- Nói thật nhé Nhan đại thánh chủ, mấy năm nay cơm no áo ấm, có ai lại chán sống nghĩ đến chuyện cắt cổ tự sát bao giờ. Có điều Trần mỡ làm việc trong bóng tối, nhưng lòng luôn hướng về chỗ sáng, có một số việc thà chết không làm.

Sau đó hần lớn tiếng nói với đám người của Mê Thiên Thất Thánh:

- Những đệ tử có tâm huyết xin hãy đứng sang phía Trần mỗ đây, chúng ta cùng kề vai sát cánh, làm rạng danh tên tuổi của Mê Thiên Thất Thánh.

Sau lời hiệu triệu này, quả thật có hơn mười đệ tử trung thành và tận tâm đứng sang phía hần.

Nhâm Quỷ Thần cả giận nói:

- Trần Trảm Hòe, người đứng không biết lượng sức!

Trần Trảm Hòe cười lạnh nói:

- Ta đúng là không biết lượng sức, nhưng cũng không bán chủ cầu vinh.

Nhâm Quỷ Thần giận không kiềm được:

- Người...

Nhan Hạc Phát cao giọng nói:

- Những người muốn bỏ gian tà theo chính nghĩa gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, chúng ta đều hoan nghênh, xin hãy đứng sang phía ta!

Nhâm Quỷ Thần vốn định đối phó với Trần Trảm Hòe trước, chợt thấy Nhan Hạc Phát đang chiêu binh mãi mã, hần không muốn rút lại phía sau, bị Lô Tồn và Địch Phi Kinh chỉ trích, vội nói:

- Lục Phân Bán đường luôn mở rộng cửa, chỉ cần có tài là dùng, không để ý đến hiềm khích lúc trước. Những ai muốn thi triển thân thủ, không phụ sở học, xin hãy đến bên phía ta!

Lúc này, trong hai trăm môn hạ của Mê Thiên Thất Thánh có gần trăm người đi qua bên phía Nhâm Quỷ Thần, còn gần trăm người khác đứng qua

bên phía Nhan Hạc Phát.

Kỳ thật trước khi chiến dịch này diễn ra, trong Mê Thiên Thất Thánh đã chia làm ba phe phái. Đại Thánh chủ Nhan Hạc Phát và Nhị Thánh chủ Chu Tiểu Yêu tất nhiên là một phái, Tam Thánh chủ Nhâm Quỷ Thần và Tứ Thánh chủ Đặng Thương Sinh là một phe, còn những người thật sự trung thành với Quan Thất e rằng không đến một phần.

Năm đó Quan Thất lập nên Thất Thánh minh, thanh thế to lớn, Lục Phân Bán đường chỉ có thể đưa mắt nhìn theo, không thể nào sánh được. Cho đến khi Lô Tồn chấp chương quyền hành, chinh đồn đại sự, lại kết hôn cùng với em gái ruột của Quan Thất là Quan Chiêu Đệ, Lục Phân Bán đường mới phát triển vượt bậc, dần dần trở thành mối họa ngầm của Mê Thiên Thất Thánh. Đúng lúc này thần trí của Quan Thất lại bỗng nhiên có vấn đề, cả ngày tự giam mình, nói năng lộn xộn, làm việc ngược đời, hơn nữa buồn vui bất thường, lơ là chính sự, động một tí là giết chóc. Ngay cả bộ hạ cũ là Nhị Thánh chủ “Kim Diện Thú” Mẫn Tiến, Ngũ Thánh chủ “Khai Tâm Thần Tiên” Lữ Phá Quân và Lục Thánh chủ “Độc Thủ Ma Thập” Trương Phân Yến vốn trung thành và tận tâm đều bị chết dưới tay của y. Vì vậy mới xuất hiện những người như Chu Tiểu Yêu, cùng với Ngũ, Lục Thánh chủ lai lịch không rõ như hiện giờ.

Thế lực của Lục Phân Bán đường ngày càng mạnh, còn Mê Thiên Thất Thánh lại từ từ suy thoái, lòng người tan rã. Vào bảy năm trước Thất Thánh minh đã chuyển sang hoạt động bí mật, biến thành một bang hội thần bí. Lục Phân Bán đường thừa thắng truy kích, vốn chờ cơ hội quét sạch Mê Thiên Thất Thánh một lần, nhưng lúc này thế lực Kim Phong Tế Vũ lâu do Tô Mộng Chấm lãnh đạo lại đang dần lớn mạnh, còn có xu thế vượt qua cả Lục Phân Bán đường.

Vì vậy Lục Phân Bán đường đành phải chuyển dời mục tiêu, toàn lực đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mê Thiên Thất Thánh nhờ vậy mới có thể tiếp tục tồn tại, nhưng lại không màng đến chuyện phục hưng. Quan Thất vẫn không nghe không hỏi, tất cả chuyện lớn nhỏ đều giao cho Ngũ, Lục Thánh xử lý. Bởi vậy mới có nhiều thủ hạ của Mê Thiên Thất Thánh lưu lạc giang hồ làm cường đạo, ý thể khinh người, không việc xấu nào không làm. Giống như tại Hán Thủy, đám “Thất Sát” của Giả lão đại phụng mệnh đuổi bắt Lôi Thuần, nhưng sắc tâm lại nổi lên, không màng phạm giới.

Có điều thời gian gần đây, thế lực của Mê Thiên Thất Thánh trong kinh thành lại đột nhiên tăng mạnh, có không ít cao thủ thần bí gia nhập, hơn nữa đệ tử các nơi còn được lệnh triệu tập về kinh thành. Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu bề ngoài dĩ nhiên là tranh đấu sống chết, trên thực tế hai bên cũng không thể cùng tồn tại, nhưng Lôi Tồn và Tô Mộng Chấm đều là nhân tài kiệt xuất.

Bọn họ không hề xem nhẹ sự tồn tại của Mê Thiên Thất Thánh, hơn nữa càng biết võ công của Thất Thánh chủ Quan Thất cao như thế nào.

“Về võ công ta không sợ Lôi Tồn, nhưng lại sợ cỗ quan tài kia của hắn.”
- Tô Mộng Chấm từng nói với Quách Đông Thần: “Nếu không phải mấy năm qua Quan Thất phát điên, hắn mới là địch thủ đáng sợ nhất.”

“Hơn nữa thân phận và võ công của Địch Phi Kinh vẫn là một bí mật.” - Quách Đông Thần nói: “Nhưng thế lực sau lưng Quan Thất càng làm người ta ăn ngủ không yên.”

Cho nên Tô Mộng Chấm quyết định phải diệt trừ Mê Thiên Thất Thánh trước. Chỉ khi nào giải quyết xong thế lực của Mê Thiên Thất Thánh, mới có thể yên tâm cùng Lục Phân Bán đường quyết một trận tử chiến.

Điều này lại tình cờ trùng với ý của Lôi Tồn.

“Trước khi chúng ta quyết chiến với Kim Phong Tế Vũ lâu, nhất định phải diệt trừ thế lực của Quan Thất.” - Địch Phi Kinh cũng nói với Lôi Tồn

như vậy: “Cho dù là kiểu thế lực nào, chỉ cần lão đại và lão nhị tranh chấp, người được lợi nhất định sẽ là lão tam. Lão Tam một khi được lợi thì sẽ biến thành lão nhị. Cho dù chúng ta thắng, lão tam cũng sẽ uy hiếp đến chúng ta, khi đó chúng ta đã nguyên khí đại thương, chưa chắc có thể giải quyết được hấn, hấn sẽ trở thành mối họa; còn nếu chúng ta thua, sẽ lâm vào tình trạng kiệt sức, mà năm đó chúng ta từng đoạt mất địa vị của Quan Thất trong kinh thành, ngài nghĩ xem hấn sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

“Nhưng Quan Thất đã phát điên rồi.” - Lôi Tồn cố ý nói như vậy. Lão làm ra vẻ ôn hoà hiền hậu, nhớ đến tình xưa, không muốn đại khai sát giới. Mà có một số việc và một số lời nên do người khác làm, do người khác nói thì thích hợp hơn. Lôi Tồn biết rõ điều này, Địch Phi Kinh cũng biết rõ điều này, cho nên một người hiểu rằng phải nói, còn một người biết rằng không cần nói.

“Điên không phải là chết.” - Địch Phi Kinh nói: “Có đôi khi, điên giống như một người thất bại; thất bại có thể đợi ngày trở lại, vì sao điên lại không thể khôi phục thần trí như cũ?”

Vì vậy, Lôi Tồn và Tô Mộng Chấm đều có chung ý kiến.

Ý kiến của bọn họ chính là trước tiên phải tiêu diệt Mê Thiên Thất Thánh, giết chết Quan Thất.

Điều này bọn họ đã làm rất triệt để.

Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần là thân tín của Quan Thất năm xưa. Đối với việc Quan Thất điên điên khùng khùng, tin tưởng vào người ngoài, bọn họ tự nhiên nhìn không vừa mắt, trong lòng không phục. Đặng Thương Sinh là người bảo thủ không dễ dãi động, còn Nhâm Quỷ Thần trong lòng sớm đã không cam, dễ dàng mua chuộc hơn. Hơn nữa Đặng Thương Sinh lại thường nghe theo lời Nhâm Quỷ Thần. Vì vậy Lôi Tồn đã

phái Địch Phi Kinh lén bắt liên lạc với Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh.

Nhâm Quỷ Thần thấy Quan Thất hoàn toàn tin tưởng Ngũ Thánh và Lục Thánh, còn hai sư huynh đệ mình động một tí là lại bị bắt lỗi, được bữa sáng lo bữa tối, cứ chịu đựng như vậy không bằng dứt khoát làm phản. Hiển nhiên là hẳn chấp nhận ngay đề nghị của Lôi Tồn. Còn về phần Đặng Thương Sinh, trước giờ đều là Nhâm Quỷ Thần nói gì thì nghe nấy.

Tô Mộng Chấm thì phái Dương Vô Tà đi phân hoá người của Mê Thiên Thất Thánh. Dương Vô Tà lại nhìn trúng Nhan Hạc Phát.

Nhan Hạc Phát mặc dù địa vị là Đại Thánh chủ của Mê Thiên Thất Thánh, nhưng thấy mình dần dần thất thế, địa vị ngày càng dao động, trong lòng bất mãn, vốn đã không cam.

Nhan Hạc Phát chắc hẳn là người thông minh. Nếu không phải là người thông minh, không lý nào Nhị Thánh chủ Mẫn Tiến, Ngũ Thánh chủ Lữ Phá Quân và Lục Thánh chủ Trương Phân Yến đều bị giết, còn hẳn vẫn có thể ngồi yên không ngã.

Một người thông minh, đương nhiên biết sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

Người thông minh lại thường sợ chết, bởi vì người thông minh biết làm cách nào để sống cho thoải mái.

Một người chú trọng hưởng thụ, lại có lòng tham, nhất định là có mưu đồ.

Dương Vô Tà nhận định điểm này, cho nên đã mua chuộc Nhan Hạc Phát.

Hơn nữa y còn nhìn ra, Nhan Hạc Phát và Nhị Thánh chủ Chu Tiểu Yêu mới gia nhập là cùng một bọn, chỉ cần thu phục được Nhan Hạc Phát cũng giống như lôi kéo được Chu Tiểu Yêu, vô tình bớt được không ít sức lực và thời gian.

Dương Vô Tà quả nhiên nhìn rất chuẩn, vì vậy Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đã trở thành nội ứng của Kim Phong Tế Vũ lâu ẩn tàng trong Thất Thánh minh.

Cho nên mới có “sự kiện Tam Hợp lâu” lần này.

Bọn họ dùng Lôi Thuần gây nên vài cuộc chiến nhỏ, dẫn dụ Quan Thất ra mặt, sau đó là ác chiến toàn diện, muốn tiêu diệt Quan Thất một lần.

Nhưng Quan Thất vẫn có thể chạy khỏi trùng vây, mặc dù đã bị trọng thương.

Có điều trong kế hoạch “hai hổ tương tranh, ý tại Quan Thất” này, Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường vẫn ngầm đối kháng với nhau.

Tô Mộng Châm vừa có thêm hai trợ thủ mạnh là Vương Tiểu Thạch Bạch Sầu Phi. Y thừa dịp này, khi thế lực của Kim Phong Tế Vũ lâu đang đối chọi với Lục Phân Bán đường, lại lệnh cho Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đi uy hiếp Lôi Cồn và giết chết Lôi Hận.

Y lại cùng với chủ lực của Kim Phong Tế Vũ lâu giả vờ cố thủ trên núi Thiên Tuyền, cùng với thế lực của Lôi Tồn án binh bất động, cho đến khi Quan Thất hiện thân tranh đoạt Lôi Thuần, bọn họ mới bất ngờ xông đến Tam Hợp lâu, hoàn thành chiến dịch tập kích và vây quét.

Hiện giờ chỉ còn việc khắc phục hậu quả và chiêu binh mãi mã.

Giết chóc chỉ là thủ đoạn bất đắc dĩ, đó là một kiểu phá hoại; còn kết hợp lực lượng là điều cần thiết, đó mới là xây dựng.

Nhìn tình thế trước mắt, trong đội ngũ của Mê Thiên Thất Thánh đã có bốn phần đi qua phía Kim Phong Tế Vũ lâu, còn bốn phần khác đi đến chỗ Lục Phân Bán đường. Thật ra bốn người Nhan Hạc Phát và Nhâm Quỷ Thần sớm đã lôi kéo một số môn hạ, âm thầm củng cố thế lực của mình. Nếu như không phải Quan Thất quá mê muội vô năng, chỉ cần để ý một chút thì sẽ phát hiện ra Thất Thánh minh sớm đã lòng người tan rã rồi.

Lúc này chỉ còn lại không đến hai phần môn hạ, một phần đi qua phía Trần Trảm Hòe, nguyện tận trung với Quan Thất; còn một phần vẫn do dự, liều cũng không được, chạy cũng không xong, vừa không muốn phản lại không muốn chết, không biết làm thế nào cho tốt.

Tô Mộng Chấm chợt nói với Dương Vô Tà:

- Người biết ta ghét nhất là loại người nào không?

Nốt ruồi trên trán Dương Vô Tà dường như sáng lên:

- Trước giờ công tử không thích nhất là loại người một chân đạp hai thuyền, cò ở đầu tường, nay Tần mai Sở.

- Đúng vậy.

Tô Mộng Chấm nói:

- Trung thì trung, gian thì gian, tốt thì tốt, xấu thì xấu, chẳng có gì ghê gớm. Sống chính là sống, chết chính là chết. Người sống thì nên hành động quyết đoán, có chọn sai cũng chẳng qua là sai, nếu chọn đúng thì cũng chỉ là đúng. Một đao hạ xuống, thứ chém được không phải ma thì là thần, chẳng có gì không thể. Đánh khinh nhất chính là kẻ phía trước sợ hổ, phía sau lại sợ sói, hoảng hốt nhìn quanh, co đầu rút đuôi, muốn toàn vẹn cả hai nhưng lại không dám thử. Đây là loại người gì? Không bằng giết đi cho xong chuyện.

Dương Vô Tà hình như cả vết mụn trên mặt cũng sáng lên:

- Công tử nói đúng.

Tô Mộng Chấm vừa nói mấy câu này, lại có không ít người đi sang phía Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lôi Tồn ho khan một tiếng, nói:

- Tô công tử, lâu ngày không gặp!

Tô Mộng Chấm đột nhiên hỏi:

- Người bị cảm mạo sao?

Lôi Tồn sững sốt, nói:

- Nhờ hồng phúc công tử, lão phu trước giờ vẫn khỏe mạnh.

Tô Mộng Chấm lại hỏi:

- Người bị bệnh lao à?

Câu nói này do Tô Mộng Chấm thốt ra, không nghi ngờ là có ý châm chọc Lôi Tồn, thậm chí gần như là vũ nhục.

Lôi Tồn lại không tức giận, còn trả lời:

- Không có.

Tô Mộng Chấm ngạo mạn nói:

- Vậy tại sao trước khi nói người lại ho một tiếng?

Lôi Tồn không ngờ đến câu hỏi này, nhất thời lại đáp không được.

Địch Phi Kinh bỗng nhiên trả lời thay. Y nói chuyện một cách uể oải chán chường, nhưng lại vang lên rất rõ trong mưa gió:

- Tổng đường chủ trước khi nói ho một tiếng, đó là muốn người chú ý rằng ngài đang nói chuyện với người.

- Hẳn nói chuyện, ta dĩ nhiên nghe được. Ta cũng không phải kẻ điếc, hẳn cần gì phải ho như vậy?

Tô Mộng Chấm nói:

- Chẳng lẽ ở trước mặt ta, hẳn không có lòng tin vào mình?

- Nói như vậy.

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói:

- Trưa hôm qua lúc cùng ta gặp mặt trên Tam Hợp lâu, Tô công tử tổng cộng đã ho mười bảy tiếng, vậy là biểu thị điều gì?

Địch Phi Kinh vừa một ra câu này, đệ tử của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu ai cũng ngăm sờ binh khí, người mướt mồ hôi.

Những lời này nói ra, Tô Mộng Chấm chỉ cần động thủ, hai bang sẽ lập tức máu nhuộm phố dài, quyết phân sống chết.

Tô Mộng Chấm lại không tức giận, còn hơi hợt trả lời câu hỏi này:

- Bởi vì ta có bệnh, cho nên không thể không ho.

Y chỉ vào Lôi Tồn nói:

- Còn hẳn đã không có bệnh, vậy ho làm gì?

Nói đến đây, y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trừ khi là hản muốn khiêu khích, thấy ta ho nên cố ý ho lên mấy tiếng để chế giễu ta.

Lúc này ai cũng có thể thấy được, Tô Mộng Chấm là đang cố ý kiểm chuyện với Lôi Tồn.

Một lãnh tụ đường đường, muốn kiểm chuyện với lãnh tụ một phương khác dĩ nhiên là có ngàn vạn lý do, nhưng Tô Mộng Chấm lại chọn lý do vật vãnh này để gây phiền toái, rõ ràng là không hề để đối phương vào mắt.

Lôi Tồn vẫn không tức giận.

- Ta ho kia một tiếng là biểu thị ý tốt, muốn thân cận với công tử hơn.

Lôi Tồn vẫn bình thản, sắc mặt vốn xám xịt như trận mưa hiện giờ lại có vẻ tươi cười:

- Ta vốn không có ác ý, kính xin công tử thứ lỗi!

Lão vừa nói ra câu này, trong số mấy chục người còn lại của Mê Thiên Thất Thánh lập tức có mười mấy người đi sang phía Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chấm nheo mắt nhìn toàn trường, thản nhiên nói:

- Người lấy lòng ta cũng vô dụng. Về chuyện đó, người vẫn phải cho ta câu trả lời thuyết phục.

Lôi Tồn lại cười trừ nói:

- Ta biết. Có điều công tử cho ta kỳ hạn ba ngày, hiện giờ mới chỉ qua một ngày.

Tô Mộng Chấm giống như không nghe rõ:

- Cái gì?

Lôi Tồn đành phải nói lại lần nữa:

- Công tử cho ta kỳ hạn ba ngày, hai ngày sau ra nhất định sẽ trả lời.

Lúc này, chẳng những phần lớn môn hạ đang do dự đều đi qua phía Kim Phong Tế Vũ lâu, ngay cả những đệ tử Mê Thiên Thất Thánh vốn đang đứng bên phía Lục Phân Bán đường cũng có người lặng lẽ đi qua.

Tô Mộng Chấm nghiêng đầu ngẫm nghĩ, dáng vẻ giống như không nhớ:

- Ta có cho người thời gian ba ngày sao?

Lôi Tồn nói:

- Đúng.

Tô Mộng Chấm lúc này mới như tỉnh ngộ:

- À!

Sau đó y lại không kiên nhẫn nói:

- Ba ngày à? Thời gian quá lâu. Hiện giờ đã dẹp xong Quan Thất, ta muốn người ngay ngày mai phải cho ta câu trả lời thuyết phục.

- Ngày mai à?

Lôi Tồn hơi do dự:

- Chuyện này... không phải hơi nhanh quá sao?

Tô Mộng Chấm lạnh lùng nói:

- Người ngại nhanh à?

Y lập tức sầm mặt xuống:

- Người muốn nhanh hơn cũng được.

Lôi Tôn lập tức rối rít nói:

- Không nhanh, không nhanh, ngày mai vừa khéo, vừa khéo.

Nghe những lời đối đáp này, những đệ tử Lục Phân Bán đường ở đây đều gần như không ngẩng đầu lên được, còn người của Kim Phong Tế Vũ lâu lại cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi.

Tô Mộng Châm vẫn không buông tha:

- Người có biết phải trả lời cái gì không? Địch tiên sinh đã nói cho người biết chưa?

Trong lời nói của y, dường như còn coi trọng Địch Phi Kinh hơn cả Lôi Tôn.

Lôi Tôn đành đáp:

- Có.

Tô Mộng Châm vẫn nói ra:

- Ta là muốn người đầu hàng, chỉ cần người đầu hàng, Lục Phân Bán đường sẽ có thể sát nhập vào Kim Phong Tế Vũ lâu, không cần phải diệt vong. Còn nếu các người muốn đấu tiếp, vậy ta nói cho người biết, đó là tự tìm đường chết.

Mấy câu này vừa thốt lên, người của Lục Phân Bán đường đều gần như kiềm chế không được, chỉ ước gì Lôi tôn đường chủ và Địch đại đường chủ ra lệnh một tiếng sẽ lập tức liều mạng.

Nhưng Địch Phi Kinh vẫn giống như không nghe thấy.

Lôi Tồn cũng không đổi sắc nói:

- Ta biết.

- Rất tốt.

Tô Mộng Châm dường như lúc này mới có vẻ hài lòng:

- Ngày mai, vào giữa trưa, địa điểm đổi lại là Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Cái gì?

Lần này Lôi Tồn cũng nhin không được.

- Hử?

Tô Mộng Châm liếc mắt nhìn lão nói:

- Người không đồng ý à?

Lôi Tồn muốn nói lại thôi.

- Không thể, tuyệt đối không thể.

Lần này lại là Địch Phi Kinh lên tiếng, y lớn tiếng nói:

- Cho dù Tống đường chủ đồng ý, ta cũng không đồng ý.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Độ Nhất Vô Si Quỷ Kiến Sầu

Tô Mộng Chấm liếc Dịch Phi Kinh, sắc mặt lạnh lẽo âm trầm, cặp mắt như hai đốm lửa, không ai biết y có tức giận hay không.

- Ồ? Người không đồng ý à?

Y lạnh nhạt hỏi lại.

- Nếu như chúng ta đến Kim Phong Tế Vũ lâu đàm phán, rõ ràng là đi vào hang hổ, thân hãm trùng vây, chui đầu vào lưới.

Dịch Phi Kinh nói:

- Loại chuyện này chúng ta chưa bao giờ làm.

- Vậy sao?

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Lần này chắc phải phá lệ rồi.

- Vì sao?

- Bởi vì ta bảo người làm.

Tô Mộng Chấm nói.

Lần này Dịch Phi Kinh trầm tư một lúc mới lên tiếng.

- Vẫn không được.

Dịch Phi Kinh trịnh trọng nói:

- Biết ngày mai nhất định sẽ bại, không bằng liều mạng ngay hôm nay.

Tô Mộng Chấm chậm rãi hít một hơi, bốn ngón tay trái gập vào trong lòng bàn tay phải. Đây là phương pháp mà Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi thường dùng để giải tỏa căng thẳng, lúc này y lại bất giác dùng tới.

- Người không dám sao?

Y nhìn chăm chăm Dịch Phi Kinh.

- Nếu đổi lại là gặp mặt ở tổng đường của Lục Phân Bán đường chúng ta, người có dám không?

Dịch Phi Kinh hỏi ngược lại.

- Được.

Tô Mộng Chấm nói một tiếng như dao gọt qua trúc, không hề khoan nhượng:

- Chúng ta sẽ đến Lục Phân Bán đường.

Lời này vừa nói ra, bất kể là đệ tử của Lục Phân Bán đường hay là người của Kim Phong Tế Vũ lâu đều kinh hãi.

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?

Nhưng người chui vào hang cọp, cũng thường phải trả giá rất nhiều.

Đi vào trọng địa, địch tối ta sáng, điều này kẻ trí không bao giờ làm, huống hồ là đối mặt với địch thủ như Lục Phân Bán đường. Chẳng lẽ Tô Mộng Châm đã điên rồi?

Tô Mộng Châm vừa nói ra câu này, Sư Vô Quý liền đến gần một bước, hiển nhiên là muốn nói chuyện. Mạc Bắc Thần cũng không biết từ nơi nào xuất hiện, đi về hướng Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm không chờ bọn họ mở miệng, đã nói:

- Các người có dám không?

Ánh mắt Lôi Tôn sáng lên, lập tức cười nói:

- Tô công tử chịu quang lâm tề đường, xin cung kính chờ đợi đại giá.

Địch Phi Kinh lại nói:

- Không được.

Tô Mộng Châm nhìn sang cổ quan tài kia, ánh mắt xuất hiện thần sắc rất quái dị, lạnh lùng nói:

- Không ngờ Địch đại đường chủ lại nhát gan như vậy.

Địch Phi Kinh không hề giận, nói:

- Vấn đề không phải là nhát gan hay không, mà là ở chữ tín.

- Chữ tín?

- Tô công tử từng nói rằng ba ngày sau mới phải trả lời. Với thân phận là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nói ra nhất định phải giữ lời, nếu lật lọng thì cho dù có thể đánh bại đối phương cũng nhất định sẽ bị thiên hạ gièm pha.

Địch Phi Kinh nói:

- Tô công tử muốn làm đại sự, dựng nghiệp lớn, không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà thất tín với người khác, để bị người đời lên án.

Trong mắt Tô Mộng Chấm đã hiện lên vẻ tán thưởng:

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

- Dựa theo ước định ban đầu của Tô công tử, vẫn là buổi trưa ngày kia.

Địch Phi Kinh cúi đầu nói chuyện, không ai thấy rõ sắc mặt của y:

- Về phần địa điểm, Tô công tử đừng cảm gan dạ, bằng hữu của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng can đảm hơn người, vậy cứ đổi lại thành Lục Phân Bán đường. Nếu Lục Phân Bán đường đón không được, tiếp không xong, vậy từ nay về sau cũng không có mặt mũi tiếp tục ở lại kinh thành nữa.

Mạc Bắc Thần tiếp lời:

- Địch đại đường chủ, ngươi rõ ràng là tính toán có lợi cho mình, như vậy không phải Lục Phân Bán đường đã chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa sao?

Địch Phi Kinh bỗng nhìn nhìn bàn tay trên đầu gối mình, nhàn nhã nói:

- Vậy phải xem Kim Phong Tế Vũ lâu có dám xông vào đầm rồng hang hổ hay không.

Sư Vô Quý cả giận nói:

- Địch Phi Kinh, ngươi...

Tô Mộng Chấm đột nhiên nói:

- Được, ta đồng ý.

Mọi người lại càng hoảng sợ.

Địch Phi Kinh nói:

- Quân tử nhất ngôn.

Tô Mộng Châm đang định lên tiếng, Bạch Sầu Phi đã cướp lời:

- Không được.

Địch Phi Kinh nói đầy mỉa mai:

- Tô công tử, hiện giờ trong Kim Phong Tế Vũ lâu rốt cuộc có mấy người có thể ra lệnh vậy?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta là tân nhiệm phó lâu chủ, ta không đồng ý. Chuyện đưa dê vào miệng cọp, ta không thể làm, lâu chủ cũng không nên làm. Nếu muốn đàm phán thì nên gặp ở Tam Hợp lâu, còn nếu mọi người đủ can đảm, gặp trong cấm cung cũng không sao.

- Cho dù người là phó lâu chủ.

Dương Vô Tà cắt lời:

- Việc này cũng phải do công tử định đoạt.

- Ta là người của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi ngang nhiên nói:

- Vì lợi ích của Kim Phong Tế Vũ lâu, ta phải tranh luận theo đạo lý.

- Tô công tử!

Địch Phi Kinh giống như rất kiên nhẫn nói:

- Mấy lãnh tụ của Kim Phong Tế Vũ lâu các người có cần thương nghị trước, sau đó cho chúng ta một câu trả lời khẳng định không?

- Không cần.

Tô Mộng Chấm quả quyết nói:

- Ta đồng ý với người.

Địch Phi Kinh nhướng mày, lại hỏi lần nữa:

- Quân tử nhất ngôn?

Tô Mộng Chấm nói:

- Khoái mã nan truy.

Y bổ sung một câu:

- Trừ khi là các người không coi trọng chữ tín trước.

Địch Phi Kinh nói:

- Tốt! Hai ngày sau chúng ta xin đợi đại giá, không gặp không về.

Bạch Sầu Phi giậm chân nói:

- Thả Quan Thất chạy trốn đã là chuyện không nên, bỏ qua hội nghị ngày mai, không muốn tốc chiến tốc thắng đã là sai mười phần, lại tự mình đi vào Lục Phân Bán đường, hoàn toàn không cần thiết.

- Đệ không hiểu sao?

Thần sắc Tô Mộng Chấm đã có chút không vui:

- Ta muốn người của Lục Phân Bán đường phải thua tâm phục khẩu phục.

Bạch Sầu Phi ngoan cường nói:

- Tranh đấu của binh gia chỉ ở thắng chứ không ở phục, được làm vua thua làm giặc, nếu thất bại cũng sẽ mất đi lòng người. Huynh chưa từng nghe câu chuyện Tống Tương công đợi quân địch qua sông rồi mới xuất kích sao? (1)

Sư Vô Quý liền quát lên:

- Vô lễ!

Địch Phi Kinh cười nói:

- Xem ra hiện giờ trong Kim Phong Tế Vũ lâu, người muốn quyết định quả thật không chỉ có một.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Rất đúng. Xem ra Lục Phân Bán đường hiện giờ đều là do Địch đại đường chủ nói chuyện, còn Lôi tổng đường chủ giống như đã an dưỡng tuổi già, không hỏi thế sự nữa.

Lôi Tồn mỉm cười:

- Trước giờ Địch đại đường chủ đều có thể quyết định thay ta, sự vụ lớn nhỏ đều do y suy tính.

Địch Phi Kinh lập tức nói:

- Đều nhờ sự tín nhiệm và rộng lượng của Tống đường chủ.

Bạch Sầu Phi khinh thường nói:

- Những lời a dua xu nịnh thì ai không biết nói? Nếu biết rõ là sai mà còn không nói ra, vậy chẳng qua là một đám tiếp tay cho giặc, bè lũ chó má, không làm được đại sự.

Địch Phi Kinh cười nói:

- Lục Phân Bán đường trước giờ luôn tiếp thu ý kiến của môn hạ, với tài năng của Bạch huynh, lo gì không có đất dụng võ chứ?

- Địch đại đường chủ quá xem thường vị nhị ca này của ta rồi.

Vương Tiểu Thạch bỗng nói:

- Chúng ta là huynh đệ tốt của Tô đại ca, một sáng kim phong (gió thu), một chiều tế vũ (mưa nhẹ), sẽ vĩnh viễn không dính đến ánh mặt trời của Lục Phân Bán đường. Ngược lại ta rất khâm phục tài năng của các hạ, không bằng hãy nghĩ đến Kim Phong Tế Vũ lâu, đại ca nhất định sẽ dùng lễ tiếp đãi.

Địch Phi Kinh thở dài nói:

- Được, đó là chuyện giữa các người, ta không quản được. Nhưng Tô công tử đã đồng ý với chúng ta, ngày một sẽ gặp tại Lục Phân Bán đường.

Bạch Sầu Phi nhìn Tô Mộng Châm nói:

- Đại ca, huynh còn không thu lại mệnh lệnh đã ban ra sao?

Tô Mộng Châm nói:

- Lời ta nói, cũng giống như đao đã chém ra.

Bạch Sầu Phi lớn tiếng nói:

- Nhưng nếu như nói sai, vậy thì nên nhanh chóng sửa lại.

Tô Mộng Châm lạnh lùng nói:

- Ta không sai, không cần sửa lại.

Bạch Sầu Phi cả giận nói:

- Huynh...

Vương Tiểu Thạch lén giật giật ống tay áo của hắn, hạ giọng nói:

- Nhị ca, những chuyện này không bằng chúng ta hãy nói với đại ca sau...

Bạch Sầu Phi hất tay lên, bực tức nói:

- Nói sau à? Khi đó thế cuộc đã định, không thể vẫn hồi được nữa rồi.

- Nhưng mà cãi lại đại ca trước mặt mọi người, đó là chuyện không nên.

Vương Tiểu Thạch kiên trì nói:

- Đại ca chủ trì đại cuộc nhiều năm, chắc chắn phải suy nghĩ kỹ càng mới đưa ra quyết định, huynh ấy tự biết chừng mực.

Bạch Sầu Phi vốn đang giận trắng cả mặt, lúc này mới chịu hạ giọng hừ một tiếng nói:

- Nghĩ gì vậy chứ? Mọi người đều không nói, cũng không dám nói, đối với mọi người là chuyện tốt sao?

Lúc này các đệ tử của Thất Thánh minh nghe nói Kim Phong Tế Vũ lâu muốn xuất binh thẳng đến hang ổ kẻ địch, có nhiều người lại lén lút chuồn qua phía Lục Phân Bán đường.

Lỗ Tam Tiền là một trong những kẻ dẫn người bao vây Tam Hợp lâu mặt trước mặt sau, đường lớn ngõ nhỏ, lúc này liền xin chỉ thị của Lôi Tồn:

- Tổng đường chủ, đám người này nên xử lý thế nào?

Lôi Tồn chưa trả lời, Trương Thán vốn im lặng một lúc lâu đột nhiên nói:

- Đám người này lúc nghiêng bên này lúc ngả bên kia, đúng là đám cỏ đầu tường, lục bình trong gió, có thu nhận cũng sẽ không hết lòng tận trung. Bọn chúng chỉ vì muốn giữ tính mạng, sẽ không cống hiến hết sức, không bằng đuổi đi hết cho rồi.

Đám đệ tử Mê Thiên Thất Thánh kia vội nhao nhao bày tỏ sự thuận phục với Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Giết đi!

Câu này vừa nói ra, mọi người đều yên tĩnh lại.

- Những kẻ này hôm nay phản bội Mê Thiên Thất Thánh, khó bảo đảm ngày mai sẽ không phản lại Kim Phong Tế Vũ lâu, không nghịch lại Lục Phân Bán đường. Loại người này còn giữ làm gì? Không bằng giết đi cho xong chuyện.

Nơi này có đến hơn hai trăm người, Bạch Sầu Phi nói ra chữ “giết” quả thật rất hời hợt, giống như chẳng đáng quan tâm.

- Giết à? Không cần thiết phải như vậy.

Vương Tiểu Thạch nghe Bạch Sầu Phi nói như vậy liền giật mình, vội vàng nói:

- Chi bằng thả bọn họ đi, trực xuất ra khỏi kinh thành, không cho phép xuất hiện ở đây lần nữa, như vậy chẳng phải được rồi sao?

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói nhỏ:

- Người đúng là kẻ thiện lương, đáng tiếc giang hồ là nơi người lừa ta gạt, sẽ không ai so nhân từ với người.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Nhị ca không nên tức giận. Ta cũng không định so sánh với ai.

Lôi Tồn giống như do dự không quyết, quay sang hỏi Địch Phi Kinh:

- Người định làm thế nào?

Địch Phi Kinh nhú nhú mày, nói:

- Cho dù chúng ta không tin tưởng bọn họ, cũng phải tin tưởng Cao Sơn đường Nhâm đường chủ và Lưu Thủy đường Đặng đường chủ. Nếu bọn họ không hoàn toàn tận trung cống hiến, có giết cũng không muộn.

Địch Phi Kinh vừa nói ra, đám người trong Mê Thiên Thất Thánh gia nhập vào Lục Phân Bán đường đều như được hoàng ân đại xá, lập tức ca tụng, dùng ngôn ngữ hùng hồn để bày tỏ lòng trung thành. Địch Phi Kinh cười lạnh nói:

- Cũng không sợ các người trở mặt, ta tự có biện pháp để trị các người.

Vì vậy, bên phía Kim Phong Tế Vũ lâu cũng thu nhận toàn bộ bang chúng của Mê Thiên Thất Thánh gia nhập, giao cho Dương Vô Tà và Sư Vô Quý quản lý. Tô Mộng Châm và Mạc Bắc Thần lại cùng với Lôi Tồn và Địch Phi Kinh bàn một số chi tiết cho cuộc gặp mặt ngày mốt. Lúc này sương mù và mưa đã bớt đi, sắc trời dần chuyển thành sáng trong, ngược lại có một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái giống như được nước mưa tẩy rửa qua. Đám tử sĩ Trần Trảm Hòe thề sống chết trung thành với Mê Thiên Thất Thánh nhất thời lại không biết nên làm thế nào.

Bạch Sầu Phi mặt lạnh đứng một bên, dáng vẻ như không muốn hỏi đến, vô cùng cao ngạo.

Vương Tiểu Thạch biết y không vui, liền kéo kéo tay y nói:

- Đại ca tất có đạo lý của huynh ấy. Nếu như người có gì muốn nói, đợi khi quay về lâu rồi nói sau.

- Hữu dũng vô mưu, lòng dạ đàn bà, làm theo cảm tình, bảo thủ cố chấp.

Bạch Sầu Phi cao ngạo nói:

- Như vậy sao có thể quân lâm thiên hạ, chủ trì đại cuộc?

Vương Tiểu Thạch nghe được liền hoảng hốt, sợ người khác nghe thấy, giậm chân nói:

- Ai da! Người...

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Không ngờ người cũng là kẻ nhát gan sợ phiền phức.

Vương Tiểu Thạch cũng tức giận:

- Tùy người muốn nói thế nào, ta cũng là vì...

Chợt nghe một giọng nói êm tai, nói ra một câu làm hẩn không biết nên khóc hay cười, câu nói này là vừa vỗ tay vừa “hát” ra.

- Đệ nhất vô sĩ Quỷ Kiến Sầu.

Câu nói này còn có phần tiếp theo:

- Thiên hạ gốc nhất Tiểu Thạch Đầu.

Vương Tiểu Thạch nghe xong liền cảm thấy nhức đầu.

Hắn biết người hát là Ôn Nhu, đành phải hỏi:

- Tiểu Thạch Đầu là ai?

Ôn Nhu cười híp mắt nói:

- Là người.

Hắn đành phải chỉ vào cái mũi của mình:

- Ta ngu ngốc sao?

- Kỳ thật người cũng không xem là quá ngốc.

Ôn Nhu giống như lương tâm trời dậy, thở dài:

- Chỉ có điều so với bản cô nương thật sự nhiều hơn mấy thứ.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói:

- Thứ gì?

Ôn Nhu cười hì hì nói:

- Một mùa xuân và hai con sâu. *

* Chữ “xuân” (蠢 - ngốc) được tạo thành từ một chữ “xuân” (春 – mùa xuân) và hai chữ “trùng” (虫 – con sâu).

Vương Tiểu Thạch chán nản, đành phải hỏi lại:

- Quỷ Kiến Sâu mà cô hát, chẳng lẽ là y?

Lúc nói đến chữ “y”, hần lại cố ý chỉ về hướng Bạch Sầu Phi. Trong thiên hạ có rất nhiều chuyện, kéo thêm được một người làm bạn thì tâm lý sẽ trở nên cân bằng hơn, nhất là khi bị người khác bảo rằng “ngu ngốc”, huống hồ còn là Ôn nữ hiệp Nhu tiểu thư mắng hần là “ngu ngốc”.

Ôn Nhu vừa thấy Bạch Sầu Phi, lập tức lạnh mặt lại.

- Không phải hần thì là ai.

Nàng hung hăng mà nói:

- Thế gian còn có ai vô sỉ hơn hần?

- Có.

Người nói câu này là Đường Bảo Ngưu.

- Ai?

- Chính là hần.

Đường Bảo Ngưu lớn tiếng nói:

- “Phạn dũng” (thùng cơm) Trương Thán tiên sinh.

Đường Bảo Ngưu trước giờ mở miệng đắc tội với người thì nhiều, còn xưng hô một cách đàng hoàng thì ít, lần này hần lại tôn xưng Trương Thán là “tiên sinh”, nhưng lại sửa một chữ trong ngoại hiệu của đối phương.

Một chữ rất quan trọng.

Một chữ rất nghiêm trọng.

Trương Thán cũng đã đi tới, vẻ mặt vẫn tươi cười, điểm này lại là cùng Ôn Nhu trời sinh một đôi. Vẻ mặt cả hai đều tươi cười, có điều khuôn mặt Ôn Nhu rất xinh đẹp, mềm mại trơn bóng giống như lòng đỏ trứng; còn

khuôn mặt Trương Thán vừa dài lại đầy rỗ, da đen vết đỏ, đối lập một cách rõ ràng. Hơn nữa khuôn mặt tươi cười kia của Ôn Nhu giống như trời nắng nhiều mây đột nhiên đổ xuống một trận mưa, lại giống như thuật hóa trang của Xuyên Trung, vừa rồi còn cười, nháy mắt sau đã thành dỗi, lại nháy mắt lần nữa có lẽ đã biến thành nổi giận, điểm này Trương Thán tuyệt đối đuổi theo không kịp. Cảm xúc của Ôn Nhu biến đổi khó lường giống như thuật ăn trộm của Trương Thán vậy.

Vương Tiểu Thạch thấy hai người Trương Thán và Đường Bảo Ngưu đều rất thích đùa, liền cố ý hỏi:

- Vì sao?

- Hắn trộm khăn tay của ta.

Đường Bảo Ngưu như vẫn thù sâu oán nặng nói:

- Quân tử không lấy đồ của người khác. Người nói xem hắn có phải đệ nhất hèn hạ vô sỉ hạ lưu đệ tiện ...

Đồng chén của Trương Thán đã sớm đặt xuống đất, có vẻ rất hứng thú hỏi:

-Ồ, còn gì nữa không?

- Đương nhiên còn có.

Đường Bảo Ngưu vừa thấy dáng vẻ hắn như chẳng hề quan tâm, trong lòng càng bốc lửa:

- Ác độc âm hiểm lãnh huyết vô tình...

Trương Thán cười nói:

- Ồ? Lãnh huyết vô tình? Chẳng phải là do sánh ta với “Tứ Đại Danh Bô” à?

- Ta khinh! Người xứng à?

Đường Bảo Ngưu càng mắng càng giận:

- Gian trá giáo hoạt thất đức đời bại...

Trương Thán lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Đường Bảo Ngưu nổi giận dùng dùng nói:

- Hẹp hòi cầu thả xấu xí quá đản...

Trương Thán vẫn tươi cười, nghiêng đầu hỏi:

- Lần này hết rồi chứ?

Vương Tiểu Thạch nghe Đường Bảo Ngưu mắng nhiều như vậy, chỉ sợ Trương Thán đời này cộng lại cũng không có nhiều “tội danh” đến như vậy, khó tránh khỏi giận dữ, vội vàng đáp thay Đường Bảo Ngưu:

- Không còn nữa, không còn nữa.

Đường Bảo Ngưu moi hết cảm hứng, vắt hết đầu óc cũng nghĩ không ra lời nào để mắng tiếp. Tục ngữ có câu “năm đấm không đánh mặt người cười”, đối phương không hề cãi lại, những lời mắng thô tục không khỏi có chút khó nói, đành phải mượn cơ hội xuống đài:

- Hôm nay nhất thời không nghĩ ra được, lần sau khi Phương Hận Thiếu đến, ta sẽ bảo hấn mắng tiếp.

Trương Thán nói:

- Cuối cùng người cũng mắng xong rồi sao?

Đường Bảo Ngưu cho rằng đối phương chuẩn bị mắng lại, liền bày ra tư thế khiêu khích nói:

- Thế nào?

Trương Thán lại hỏi:

- Sao người lại mắng ta?

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, nghĩ cả buổi trời mới nhớ lại nguyên nhân:

- Người đã trộm khăn tay của ta.

- Khăn tay à?

Trương Thán cười quái dị nói:

- Khăn tay không phải ở trong vạt áo của người sao?

- Rõ ràng là người đã lấy, còn muốn...

Lời còn chưa dứt, hăn lại thật sự mò được một thứ mềm mại, liền móc ra nhìn một cái, quả đúng là chiếc khăn lụa kia, lập tức đỏ mặt lên, lúng ta lúng túng nói:

- Chuyện này... đó... ta... đó... chuyện này... hì hì... chuyện này...

Trương Thán không kiên nhẫn nói:

- Đừng có chuyện này chuyện kia nữa, người đã mắng lầm ta, còn không nhận lỗi với ta sao?

- Tại sao ta phải nhận lỗi với người?

Đường Bảo Ngưu kháng nghị, nhưng đã không còn lớn tiếng như vừa rồi mắng chửi người khác:

- Vừa rồi quả thật người đã lấy khăn tay của ta, không biết khi nào lại lén trả về.

Nói đến đây, hần nhẹn không được thêm vào một câu:

- Trộm chính là trộm.

Trương Thán vừa rồi là cố ý chọc ghẹo đối phương, cho nên Đường Bảo Ngưu mắng gì hần cũng không để ý, còn câu này lại khiến hần nổi giận thật sự, liền nói:

- Người đúng là thứ mở miệng là hại người, người...

Lôi Thuần chợt thở dài nói:

- Khuyên người nên có lòng khoan dung. Trương ngũ ca, ta thấy mọi người nên nói ít một câu đi.

- Được.

Trương Thán cố nén cơn giận, hậm hực nói:

- Nể mặt của tiểu thư nên ta không trách hần. Tục ngữ có câu “chó cắn Lã Động Tân”, không thấy được lòng tốt. Gặp phải loại động vật này, tốt xấu không biết, thị phi không phân, ta không thèm chấp nhậ với hần.

Lần này đến phiên Đường Bảo Ngưu giận dữ, quát lên:

- Người nói cái gì?

Chợt thấy thân hình Trương Thán nhoáng lên. Đường Bảo Ngưu cho rằng Trương Thán muốn động thủ với mình, liền không kìm được đánh ra

một quyền.

Theo lẽ thường, với thân thủ của Trương Thán không lý nào không tránh được một quyền này, không ngờ một quyền này lại thật sự đánh trúng vào vai trái hăn. Trương Thán khẽ kêu lên một tiếng, chỉ lắc lư một cái, sau đó vẻ mặt quan tâm đi nhanh về hướng Lôi Thuần.

Chỉ thấy cặp mắt trong trẻo của Lôi Thuần đã chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt. Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, bật thốt lên:

- Xin lỗi, ta đánh sai rồi, ta không đánh hăn là được!

Trương Thán lướt đến bên người Lôi Thuần, cũng không rảnh đấu võ mồm với Đường Bảo Ngưu, chỉ lo lắng nói:

- Lôi cô nương, ta không đánh nhau, cô đừng khóc nữa!

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thiên Hạ Ngốc Nhất Tiểu Thạch Đầu

Lôi Thuần quay mặt sang chỗ khác, nói một cách xa xăm:

- Ngũ ca, huynh đối với ta rất tốt, chuyện này... không liên quan đến huynh. Ta không sao cả.

Trương Thán bình thường nhanh mồm nhanh miệng, nhưng vừa thấy Lôi Thuần rơi lệ lại luống cuống tay chân, không biết nên an ủi thế nào.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng không biết khuyên nhủ ra sao.

- Cô ấy khóc rồi.

Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói.

- Ta biết.

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

- Ta cũng hơi muốn khóc.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Cho nên ta hiểu được tâm tình của Lôi cô nương.

- Hôm nay Lôi Thuần có mặt ở đây là do sắp đặt, hơn nữa sự sắp đặt này Lôi Tồn biết, Tô đại ca cũng biết, bởi vì đây là cạm bẫy do bọn họ bố trí để

dụ Quan Thất rơi vào.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cũng chỉ có Lôi Thuần không biết, cho nên chúng ta là quân cờ, còn cô ấy lại không bằng cả quân cờ, chỉ là mồi nhử.

- Ít nhất càng không làm chủ được mình.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Một người là phụ thân của cô ấy, còn một người là trượng phu mà cô ấy sắp kết hôn... Nói đến mới nhớ, không lâu nữa còn phải gọi cô ấy là đại tẩu rồi.

Vương Tiểu Thạch cảm giác được sắc mặt Bạch Sầu Phi biến đổi, trở nên càng trắng bệch hơn.

- Lôi Thuần một ngày còn chưa gả, vẫn không nói chắc là phu nhân của ai.

Lời nói tiếp theo của Bạch Sầu Phi càng khiến Vương Tiểu Thạch giật mình:

- Lôi cô nương khóc chưa hẳn là vì Lôi Tồn và Tô Mộng Châm dùng cô ấy làm mồi nhử dụ Quan Thất ra để giết.

Vương Tiểu Thạch không nhịn được hỏi:

- Vậy là vì cái gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Lôi cô nương chưa chắc đã đồng ý hôn sự này.

- Nhưng Lôi Tồn thật sự hi vọng Lôi cô nương và Tô đại ca nên duyên vợ chồng, mượn chuyện này để Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường có thể giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình, kết hợp làm một, tránh tổn thương hòa khí, vậy không tốt sao?

- Đây chỉ là Lôi Tồn tính toán có lợi cho mình, không thể khẳng định là Lôi Thuần cam tâm tình nguyện.

- Có điều Tô đại ca cũng thật sự yêu thích Lôi cô nương.

- Tô lâu chủ là bằng lòng một phía, còn Lôi cô nương chưa chắc đã thích y.

- Ta hiểu rồi.

Vương Tiểu Thạch chột nói.

- Người hiểu cái gì?

Lần này Bạch Sầu Phi lại ngạc nhiên hỏi.

- Ta hiểu vấn đề xuất phát từ đâu rồi.

- Vấn đề gì?

- Vấn đề không phải ở Lôi Tồn, không phải ở Tô đại ca, cũng không phải ở Lôi cô nương, mà là ở người.

Vương Tiểu Thạch sáng mắt nhỏ giọng nói:

- Bất kể Lôi cô nương gả cho ai, người cũng sẽ không cao hứng.

- Đúng.

Bạch Sầu Phi thẳng thắn:

- Trừ phi là cô ấy gả cho ta. Trên bờ Hán Thủy, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, trong lòng ta đã lập một lời thề: cô ấy là của ta.

- Như vậy người sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu than nhỏ:

- Vấn đề này là ở trong lòng của người. Trên đời vốn không có vấn đề nào không giải quyết được, nhưng khi vấn đề xuất hiện trong lòng, trừ khi là người tự mình tháo gỡ nó, nếu không thì chẳng ai có thể giúp được.

- Tuổi tác của người nhỏ hơn ta.

Bạch Sầu Phi khổ sở nói:

- Người không hiểu đâu.

- Ai nói ta không hiểu? Người làm sao biết cảm thụ thật sự trong lòng ta ra sao?

Vương Tiểu Thạch phản đối:

- Ta chỉ là không muốn người và đại ca vì Lôi cô nương mà gây nên chuyện không vui.

- Chuyện gì vậy?

Ôn Nhu chỉ nghe một đoạn mất một đoạn, nhưng hai câu sau thì lại nghe được rõ ràng, vội hỏi:

- Có chuyện gì mà không giải quyết được? Các người cứ nói với bản cô nương, để bản cô nương giải quyết cho!

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đồng thanh nói:

- Cô à?

Hai người chỉ đành cười khố.

Ôn Nhu chống nạnh trừng mắt:

- Thế nào? Nếu bàn về giải quyết các vấn đề lớn nhỏ, ở đây ngoài ta ra thì còn ai?

- Đúng lắm.

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Có một câu cô nói rất đúng.

Ôn Nhu thấy Bạch Sầu Phi tán dương mình, liền đắc ý nói:

- Lời bản tiểu thư nói ra trước giờ đều xem trọng chân lý và triết lý, bao gồm cả đạo lý và nguyên lý. Lời nói của bản tiểu thư hầu hết rất có lý, nhiều câu có thể lưu truyền thiên cổ, không biết người muốn nói đến câu nào?

- Đúng đúng đúng.

Dáng vẻ Bạch Sầu Phi như bội phục muốn rạp đầu xuống đất:

- Được nghe những lời bổ ích của Ôn nữ hiệp là may mắn hiếm có, trong lòng khai sáng, an ủi cả đời, tuổi già vui sướng, thấu triệt đại ngộ, chết đi sống lại. Nhưng câu mà ta tâm đắc nhất chính là chân ngôn bảy chữ mà cô ban cho Vương Tiểu Thạch.

Ôn Nhu ngẩn ra:

- Chân ngôn bảy chữ nào?

- Chân ngôn bảy chữ, văn vẻ đặc sắc. Ôn cô nương là quý nhân hay quên, có thể cũng không nhớ ra được

Bạch Sầu Phi nói:

- Đó chính là bảy chữ “Thiên hạ gốc nhất Tiểu Thạch Đầu”.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Người...

Ôn Nhu lại không nghe ra ý chế giễu của y, vẫn cao hứng bưng bưng nói:

- Còn có câu tiếp theo, câu tiếp theo là...

Bạch Sầu Phi vội cướp lời:

- Câu tiếp theo thì phải sửa lại mấy chữ.

Ôn Nhu nghiêng đầu hỏi:

- Mấy chữ nào?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Trời sinh một đôi thành Ôn Nhu.

Ôn Nhu mới đầu nghe không hiểu, lăm bẫm:

- Thiên hạ gốc nhất Tiểu Thạch Đầu, trời sinh một đôi thành Ôn Nhu...

Bỗng nhiên sắc mặt đỏ lên.

Vương Tiểu Thạch bực tức nói:

- Bạch lão nhị, người nói vậy là có ý gì?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Không có ý gì.

Hắn chỉ chỉ Vương Tiểu Thạch, lại chỉ chỉ Ôn Nhu:

- Hai người các người trí tuệ đều ngang nhau, đúng là do trời đất tạo nên.

Ôn Nhu lúc này mới hiểu ra, sắc giọng nói:

- Người nói là ta với hắn...

Trên lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng lại lộ ra vẻ hung ác:

- Ngu ngốc như nhau?

Vương Tiểu Thạch muốn mắng Bạch Sầu Phi, nhưng nghe Ôn Nhu lớn tiếng nói ra như vậy, còn tức đến giậm chân, nhất thời lại nói không ra lời.

Bạch Sầu Phi chợt cười nói:

- Nếu như cô không ngốc, sao lúc này có chuyện quan trọng không làm, lại chạy tới nghe lén hai nam nhân nói chuyện làm gì?

- Có quỷ mới lén nghe mấy lời vô sỉ của các người.

Ôn Nhu vừa tức vừa giận, nhưng vẫn không bỏ được tính hiếu kỳ:

- Chuyện quan trọng à? Người nói ta phải làm chuyện quan trọng gì?

- Chuyện này cô cũng không biết à?

- Người nói xem.

- Lôi cô nương có phải bằng hữu của cô không?

- Đúng vậy.

- Cô ấy khóc, cô lại không đến khuyên nhủ, vậy còn xem là bằng hữu sao?

Ôn Nhu “a” một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Sầu Phi một cái, sau đó lập tức đi đến chỗ Lôi Thuần, còn bỏ lại một câu:

- Để ta khuyên Thuần tử rồi sẽ tính sổ với người.

Lúc nàng đi qua, lại thấy Vương Tiểu Thạch đang chắn đường, liền dùng khuỷu tay thúc một cái. Vương Tiểu Thạch chật vật né tránh, lại nghe một tiếng “oa”, hóa ra Đường Bảo Ngưu lại vô duyên vô cớ bị nàng giẫm trúng.

Ôn Nhu còn hậm hực nói:

- Các người đều không phải người tốt.

Đường Bảo Ngưu bỗng dừng bị nàng giẫm một cái, thật muốn kêu đến thấu trời, chỉ vào chiếc mũi to của mình, thở phì phì nói:

- Chuyện này thì liên quan gì đến ta?

Chợt nghe giọng nói nhu hòa êm tai của Lôi Thuần vang lên:

- Khuyên nhủ ta làm gì? Ta không sao cả.

Chỉ thấy nàng quay người lại, gương mặt đã khôi phục vẻ thanh linh như mộng, không còn chút uy nghiêm nào, vệt nước mắt cũng đã sớm tan đi.

Ôn Nhu kinh ngạc nói:

- Đây, cô không sao chứ?

Lôi Thuần dịu dàng cười nói:

- Ta không sao. Các người vừa hiện thân thì đã cứu ta, làm sao có chuyện gì được.

- Rất đúng.

Ôn Nhu cao hứng nói:

- Ta cũng nói cô không có chuyện gì. “Quý Kiến Sầu”, người bảo ta an ủi Thuần tử, lần này có thể nhận sai rồi chứ?

Bạch Sầu Phi bỗng cao giọng nói:

- Theo ta không nên để lại một tên nào.

Y nói câu này không phải với Ôn Nhu, đương nhiên cũng không phải nói với Lôi Thuần hay Vương Tiểu Thạch.

Y là nói cho những người trong trường nghe.

Lúc này những chuyện ở đây đã gần giải quyết xong. Lực lượng của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu mai phục ở khu vực này cũng đã hồi báo, Quan Thất và Ngũ, Lục Thánh chủ đã được một đám nhân vật thân phận không rõ nhưng võ công cực cao cứu đi. Đặng Thương Sinh, Nhâm Quý Thần, Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đều giúp Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu thu nạp và sắp xếp những thuộc hạ Mê Thiên Thất Thánh gia nhập. Tô Mộng Châm và Dương Vô Tà thì cùng với Lôi Tồn và Địch Phi Kinh thương thảo tình hình chi tiết cuộc gặp mặt hai ngày sau, đại khái đã có hiệp nghị nhất định. Sau đó bọn họ lại bàn luận xem nên xử lý hai ba chục tên thê sống chết trung thành với Mê Thiên Thất Thánh do Trần Trảm Hòe cầm đầu như thế nào.

Có nhiều ý kiến khác nhau.

Lôi Tồn chủ trương giết hết để khỏi để lại hậu hoạn.

Tô Mộng Châm lại cho là nên thả, nghĩ rằng bọn họ cũng không thể làm được chuyện gì.

Địch Phi Kinh lại cho rằng nên bắt những kẻ này lại, xem bọn chúng có thể cứng đầu được bao lâu.

Bạch Sầu Phi đột nhiên lên tiếng, vẫn là tác phong vốn có của y, chủ trương nhỏ cỏ tận gốc:

- Để lại bọn chúng là tăng thêm kẻ địch, tạo thêm chướng ngại cho mình. Nếu thù đã kết sâu, ngày sau cũng phải giết chết bọn chúng, sao không giết luôn bây giờ?

Lời nói này của Bạch Sầu Phi chẳng khác nào bác bỏ ý kiến của Tô Mộng Chấm. Tô Mộng Chấm đành phải nói:

- Nơi này dù sao cũng là dưới chân thiên tử, không thể nói giết là giết. Nếu như hai phe chém giết, vì để bảo vệ tính mạng sẽ khó tránh khỏi thương vong. Chỉ vì diệt trừ phe đối lập mà ra tay ác độc, giết chết mấy chục nhân mạng, không khỏi có chút khó nói.

Bạch Sầu Phi ngang nhiên nói:

- Vậy thì có gì khác biệt? Trái cũng là giết người, phải cũng là giết người, nói cho cùng cũng là vì tranh quyền đoạt lợi, kẻ mù cũng nhìn ra được, cần gì phải che giấu? Hiện giờ cứ dứt khoát giết thêm mấy kẻ địch, tránh sau này gây thêm phiền toái, mất thêm vài huynh đệ của mình. Nếu thật sự muốn làm, cần gì quan tâm khó nói hay không.

Dương Vô Tà đành phải đứng ra bảo vệ ý kiến của Tô Mộng Chấm:

- Vì để đạt được mục đích hòa bình, đôi khi khó tránh khỏi phải trả giá. Không thể lúc nào cũng lấy hung bạo thay hung bạo, giết người liều mạng. Chúng ta là đệ nhất lâu trong hoàng thành và đệ nhất đường tại kinh sư, không thể đuổi tận giết tuyệt, ngay cả kẻ đầu hàng cũng không tha như vậy.

Trần Trảm Hòe lớn tiếng nói:

- Chúng ta không phải là tù binh. Nếu muốn thả, chúng ta núi xanh còn đó, sau này gặp lại, tâm lĩnh chứ tình không lĩnh; còn nếu muốn giết, chúng ta cũng chỉ có một cái mạng để liều.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Đã nghe thấy chưa? Loại người này rất cứng đầu, thả ra chẳng những không tốt, trái lại biến thành lòng dạ đàn bà, hối hận không kịp.

Lôi Tồn lúc này lại ủng hộ Tô Mộng Châm:

- Ta lại thấy Tô công tử nói có lý. Chúng ta đối địch, mỗi bên đều có tính toán, chiến đấu bằng bản lĩnh công phu của mỗi người, tử thương cũng là do số trời. Nhưng chuyện lần lại là ý đông hiệp yếu, nếu giết chết mấy hán tử không chịu khuất phục này sẽ làm nhục tên tuổi chúng ta.

- Nếu thật sự để ý tên tuổi, chú trọng danh dự, Lôi tổng đường chủ đã không cần bố trí tập kích Quan Thất như vậy.

Bạch Sầu Phi khinh thường nói:

- Buồn cười là những kẻ muốn xưng anh hùng, gọi hảo hán, lại đi cướp bóc để làm việc thiện, xây miếu đường. Ta nói một câu chắc chư vị không thích nghe: máu dính trên tay mọi người, đời này kiếp này, cứ xem như niệm phật một lần thì siêu độ một lần, chỉ sợ niệm cả đời cũng rửa không hết được, cần gì phải giả mù sa mưa.

Địch Phi Kinh vốn trầm mặc, ngoại trừ lúc xuất hiện chặn đường Quan Thất, còn lại y đều cúi đầu ngồi ở sau quan tài, dường như đang chờ đợi gì đó, lại giống như đang cầu khẩn với cỗ quan tài kia. Lúc này y đột nhiên nói:

- Xem ra, người làm chủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu quả thật không chỉ có một...

Dương Vô Tà cả giận nói:

- Họ Địch kia, người bớt châm ngòi ly gián đi!

Vương Tiểu Thạch lớn tiếng nói:

- Ta cũng tán thành ý kiến của Tô đại ca.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói:

- Tiểu Thạch Đầu, chúng ta là luận sự chứ không phải nói xằng nói bậy, làm con hát mua vui cho người. Lần này thả bọn chúng ra, khác nào trải đường giúp Quan Thất phục hưng. Nếu người thật sự quý trọng Kim Phong Tế Vũ lâu thì sẽ không nghe theo chủ ý ngu ngốc này.

- Nếu cứ là kẻ địch thì giết chết, vậy người còn có bao nhiêu bằng hữu?

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Cả đời người có thể giết được mấy kẻ địch? Không phải là bằng hữu liền giết chết, cuối cùng chỉ có một kết quả, đó là biến tất cả bằng hữu thành kẻ địch.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Người cho rằng thả ra thì bọn chúng sẽ trở thành bằng hữu của chúng ta sao? Suy nghĩ đó quá hảo huyền rồi.

- Đây không phải thả, mà là ai cũng có quyền sống, cũng không ai có quyền giết người khác. Không giết người là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng không cần báo đáp gì, sao có thể là suy nghĩ hảo huyền?

Vương Tiểu Thạch nghiêm nghị nói:

- Chúng ta nhẫn chết một con kiến, có thể là vì nó cắn chúng ta một cái, hay chiếm đoạt lương thực của chúng ta. Nếu như nó không phạm đến ta, sao lại phải lấy đi tính mạng của nó? Người không phạm ta, ta cũng không phạm người; còn nếu người phạm ta nhưng không đến mức phải chết, vậy cũng không cần thiết phải giết người. Trên đầu chúng ta cũng có một đôi bàn tay lớn vô hình, nếu như vô duyên vô cớ giết người, nó chỉ cần nhẫn xuống một cái sẽ biến thành thiên tai kỳ họa, chúng ta đã sớm không tồn tại trên đời này rồi.

- Nếu như người muốn nói đến ông trời, vậy trời vốn là bạo ngược vô tình, xem vạn vật như chó lợn. Trời đất bất nhân, nào có giúp những kẻ lương thiện. Chúng ta không giết người cũng sẽ có người khác giết người, vì để mình không bị giết, không bằng giết nhiều người một chút.

Từ sau khi thi triển “Tam Chỉ Đạn Thiên”, sắc mặt của Bạch Sầu Phi vẫn trắng một cách kỳ lạ, không thể khôi phục lại:

- Có kẻ làm đại sự nào lại không giết người? Giết người cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Có ai sống trên đời lại không giết người? Chỉ là hãn có thể không dùng đao, không dùng máu, mà dùng tư tưởng, dùng mưu kế, dùng phương thức của hãn để giết người khác mưu lợi cho mình, mà hãn cũng bị người khác giết để mưu lợi cho bọn họ.

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Người nói như vậy là vì người có bản lĩnh giết người, nếu có một ngày người mất đi bản lĩnh này, mọi người đều tới giết người, người sẽ nói sao?

Bạch Sầu Phi kiên định nói:

- Những kẻ không có bản lĩnh đều đáng chết. Bọn chúng nếu như không sớm học một chút bản lĩnh, bị người khác giết cũng không trách được ai. Người sống vốn là để giết người hoặc là bị người giết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mấy câu này của người vốn chỉ có kẻ nửa điên nửa khùng như Quan Thất mới nói ra.

Bạch Sầu Phi nói:

- Quan Thất không ngừng lặp lại mấy câu đó, vốn là do ta thức tỉnh hẳn. Câu nói kia của ta còn lợi hại hơn so với một kiếm đâm trúng chỗ hiểm của hẳn.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Xem ra người còn cuồng hơn cả Quan Thất.

- Y đâu chỉ cuồng như Quan Thất.

Lôi Thuần bỗng nhiên ngắt lời:

- Y cũng điên giống như Quan Thất vậy.

Bạch Sầu Phi nhướng mày, còn chưa lên tiếng, Lôi Thuần đã thêm vào một câu:

- Hơn nữa y còn ngốc hơn so với Quan Thất.

“Ngốc”, nếu chữ này là do Ôn Nhu nói ra, y còn có thể dễ dàng tha thứ. Bởi vì trên đời có một số người tự cho là thông minh, thường thích bảo người khác là ngu ngốc; còn người thông minh thật sự sẽ không để cho quá nhiều người biết sự thông minh của y, thà để người khác cho rằng y là kẻ ngốc. Cho nên một người thông minh sẽ cố che giấu sự thông minh, chỉ có loại người không được thông minh mới cố chứng tỏ cho người khác biết mình thông minh tuyệt đỉnh.

Có điều Lôi Thuần lại mắng y là ngốc trước mặt mọi người.

Khuôn mặt Bạch Sầu Phi tái nhợt, lần đầu tiên hiện lên sắc đỏ.

- Quan Thất thân mang tuyệt kỹ, phải kinh động đến hai đại bang phái, năm đại cao thủ trong kinh thành mới dã thương được y, nhưng vẫn không chế ngự được. Y mới có tư cách nói những lời hùng hồn như “người không giết ta, ta sẽ giết người”.

Lôi Thuần thẳng thắn nói:

- Bạch công tử hình như còn không có năng lực này, cũng không có thực lực như vậy, nói ra những lời đó, không sợ giết không được người lại bị người khác giết sao?

Sắc mặt Bạch Sầu Phi càng đỏ hơn, đang định lên tiếng, Lôi Thuần lại nói:

- Nếu như không có khả năng duy trì hòa bình, lại vọng tưởng giữ gìn hòa bình, chủ trì chính nghĩa, đó chỉ là trò cười; nếu như không có khả năng bảo vệ chính mình, lại muốn bảo vệ người khác, đó là không thực tế.

Giọng nói của nàng nhu hòa, nhưng so với đao của Tô Mộng Châm còn sắc bén hơn:

- Một người phải tự hiểu lòng mình, những chuyện không hợp với tính cách thì sẽ không làm được; cho dù làm được cũng sẽ không thoải mái, không thích hợp. Có điều một kẻ không biết lượng sức sẽ làm ra rất nhiều chuyện ngốc nghếch, thốt ra rất nhiều lời ngốc nghếch, người nói xem đây không phải ngốc thì là gì?

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tự Hiểu Lòng Mình

- Giống như người bây giờ, có thể đang tức giận không yên, cũng có thể không phục những gì ta nói, nhưng vậy thì có tác dụng gì?

Lôi Thuần nói:

- Nếu như không đấu với nữ nhân, người chẳng thể tranh cãi với ta, cũng chẳng thể giết chết ta, chỉ đành căm giận trong lòng mà thôi. Cho nên, nếu như không biết tự lượng sức, tự cao tự đại, bức người vào đường cùng không chừa lối thoát, chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Sắc mặt Vương Tiểu Thạch trở nên rất khó coi.

Những lời này của Lôi Thuần đương nhiên không phải nhằm vào hắn, nhưng hắn có thể tưởng tượng được Bạch Sầu Phi trước giờ ngạo mạn lại bị Lôi Thuần trách cứ trước mặt mọi người sẽ có phản ứng thế nào.

Có điều phản ứng của Bạch Sầu Phi lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Vương Tiểu Thạch. Y hít thật sâu rồi thở ra một hơi, sau đó chậm rãi đi về phía Lôi Thuần.

Hành động này của y khiến cho bốn đại cao thủ có mặt đều lưu ý, cũng trở nên lo lắng.

“Nếu Bạch Sầu Phi ra tay với Thuần nhi, mình quyết không thể khoan tay đứng nhìn. Nhưng nếu làm như vậy, không chừng phải quyết chiến với Tô Mộng Châm tại đây.” - Lôi Tồn nghĩ như vậy.

“Nếu Bạch Sầu Phi ra tay với Lôi cô nương, mình không có lý do gì ngồi yên, nhưng nếu ngăn trở rất có thể sẽ xảy ra tranh chấp với Bạch Sầu Phi. Bạch Sầu Phi vốn tự phụ, lại rất cố chấp, một khi xung đột e rằng không dễ hóa giải.” - Tô Mộng Châm thầm nghĩ.

“Nếu Bạch Sầu Phi ra tay ác độc với Lôi tiểu thư, Lôi tổng đường chủ có thể cũng bị ép ra tay, cho nên mình nhất định phải ngăn Bạch Sầu Phi lại trước. Nhưng hành động này có thể khiến Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu phải quyết phân thắng bại ở đây.” - Địch Phi Kinh cũng nghĩ như vậy.

“Bạch Sầu Phi không thể ra tay. Nếu y ra tay với một cô gái yếu ớt như vậy, thật sự không tưởng tượng nổi. Dù thế nào mình cũng phải ngăn y lại. Bạch Sầu Phi một khi đã quyết, nhất định sẽ không để người khác cản trở, e rằng...” - Vương Tiểu Thạch trong lòng còn khẩn trương những người khác.

Trương Thán đã chặn trước người Lôi Thuần.

Hắn đã chứng kiến võ công của Bạch Sầu Phi, cũng biết rõ mình không phải là đối thủ của y, nhưng bất cứ kẻ nào cũng không được tổn thương đến Lôi Thuần. Chỉ cần một ngày còn tồn tại, hắn sẽ không để cho bất cứ ai chạm một ngón tay vào Lôi cô nương.

Bạch Sầu Phi đi qua, lạnh lùng nhìn Trương Thán. Cái nhìn đó chỉ có thể hình dung bằng một câu: không coi ai ra gì.

Sau đó hắn đưa mắt nhìn người chết trên đất, là tỳ nữ mặc áo hoa lan.

- Cô chết rất đáng tiếc.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chủ nhân của cô nếu có bản lĩnh thì nên báo thù cho cô, chứ không phải ở chỗ này nói huyên thuyên.

Câu nói này của Bạch Sầu Phi đương nhiên là có ý chế giễu, nhưng y vừa nói ra, mấy nhân vật quan trọng ở đây đều giống như trút xuống được một tảng đá lớn trong lòng, đồng thời tán đi chân khí đã ngấm vận chuyển.

Chỉ có Vương Tiểu Thạch là lại nghĩ đến một vấn đề, một vấn đề kỳ lạ chỉ xuất hiện trong phút chốc.

Nếu Bạch Sầu Phi ra tay với Lôi Thuần, vậy cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, thậm chí là mình cũng sẽ toàn lực bảo vệ. Nói như vậy, thân phận của Lôi Thuần chẳng phải rất kỳ diệu, thậm chí về mặt nào đó còn quan trọng hơn so với các cao thủ ở đây sao?

Có điều ý niệm này cũng chỉ thoáng qua rồi vụt tắt.

Nhân sinh có rất nhiều ý niệm như vậy, nếu người không cố gắng nắm bắt hoặc lập tức ghi nhớ, nó sẽ không tồn tại trên thế gian, cũng không lưu lại dấu vết nào trong đầu người.

Nhưng trên thế gian có rất nhiều chuyện lớn, có thể làm thay đổi càn khôn, có ảnh hưởng rất sâu xa, lại chỉ hình thành từ một ý niệm trong khoảnh khắc như vậy.

- Trưa ngày mốt, chúng ta sẽ cung kính chờ đợi đại giá tại tổng đường của Lục Phân Bán đường.

- Nhất ngôn vi định (một lời đã định).

- Hậu hội hữu kỳ (sau này còn gặp lại).

Thông thường, “một lời đã định” và “sau này còn gặp lại” là những lời khi đã ký kết hiệp ước, lúc gần chia tay mới nói ra.

Nhưng Lôi Tồn và Tô Mộng Châm đều không phải có ý này.

Người nói sắc mặt nghiêm trọng, sắc mặt của người nghe cũng trầm trọng.

Bởi vì bọn họ đều biết, đó là tên của hai người. Một người là cung phụng của Lục Phân Bán đường, còn một người là trưởng lão của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Châm vốn là một người cao ngạo, người có thể được y xưng là trưởng lão đương nhiên không phải nhân vật tầm thường. Người trong lâu đều biết, cho dù hơi thất kính với Tô Mộng Châm cũng chưa chắc sẽ bị phạt nặng, nhưng nếu hơi thất thổ với “Nhất Ngôn Vi Định” thì lúc nào cũng có thể gặp họa sát thân.

Lời do “Nhất Ngôn Vi Định” nói ra, cũng giống như tù phạm trong nhà giam nhận được phán quyết.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” thì lại tương phản.

Khi y nói ra câu này với người khác, một người đang yên lành sớm muộn gì cũng sẽ biến thành tù phạm, ở trong ngục “sau này còn gặp lại”.

Một người có thể nhậm chức cung phụng đến hai mươi năm tại Lục Phân Bán đường nhiều biến loạn, đương nhiên phải có năng lực hơn người.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” tuyệt đối là một người giỏi giang lão luyện.

Một người thật sự tài giỏi, sẽ không tự mình đi làm tất cả mọi chuyện; giống như một người nói chuyện có phân lượng, sẽ không chuyện gì cũng do mình nói ra.

Hôm nay, cuộc đối thoại giữa Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn đã cho thấy rõ ràng. Cuộc gặp mặt giữa trưa ngày mốt tại Lục Phân Bán đường, chẳng những “Nhất Ngôn Vi Định” sẽ xuất hiện mà “Hậu Hội Hữu Kỳ” cũng sẽ lên đài.

Nếu không phải quyết định sống chết, phân rõ tồn vong, sao phải kinh động đến nhân vật nguyên lão của hai phái như vậy?

“Nhất Ngôn Vi Định” và “Hậu Hội Hữu Kỳ”, tên của hai người này tuyệt đối có thể trấn áp tràng diện, đồng thời còn có lợi ích khác, đó là có thể xem như lời nói trước lúc chia tay.

Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn nói xong, liền đi về từng hướng khác nhau.

Bọn họ vừa đi, thủ hạ của bọn họ cũng rút lui theo.

Tô Mộng Chấm vừa bước đi, toàn bộ cao thủ dưới cờ Kim Phong Tế Vũ lâu cũng lần lượt đi theo, trận thế vẫn chinh tề ngăn nắp. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác.

Tô Mộng Chấm là “Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu”, khi có một đám người ủng hộ, y sẽ là Tô công tử quân lâm thiên hạ, danh chấn thiên hạ và độc bộ thiên hạ, so với Tô Mộng Chấm hôm qua cùng hai người bọn họ bước lên Tam Hợp lâu giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Chẳng lẽ đây là khí phải của “Hồng Tụ Mộng Chấm Đệ Nhất Dao”?

Hay là giữa ba người bọn họ vốn đã tồn tại một khoảng cách?

Vương Tiểu Thạch không biết đáp án.

Chỉ có điều Vương Tiểu Thạch hơi cảm giác được, lúc Tô Mộng Chấm quay người bước đi, dường như khẽ liếc nhìn Bạch Sầu Phi, ánh mắt này như trao đổi một bí mật gì đó.

Bạch Sầu Phi cũng dường như đã có đáp án của mình.

Vương Tiểu Thạch mặc dù không rõ, nhưng có thể khẳng định một điểm.

Càng nhiều người, cao thủ càng mạnh thì tranh đấu sẽ càng kịch liệt. Tô Mộng Châm trước giờ xem ra ốm yếu, lại tỏa ra khí phái và khí phách càng mãnh liệt, càng không gì sánh được.

Có lẽ, chỉ có một lúc, chỉ có một người từng lấy đi sự sắc sảo của y, mặc dù chỉ trong khoảnh khắc, cũng chỉ có một lần.

Đó là ngay vừa rồi, chính là Quan Thất.

Quan Thất chẳng những lấy đi sự sắc bén của Tô Mộng Châm, đẩy lui Lôi Tồn, cũng áp chế cả Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi.

Y chỉ bị một thứ chấn nhiếp, đó chính là cổ quan tài này.

Một cổ quan tài rốt cuộc có gì đáng sợ?

Quan Thất sao phải sợ một cổ quan tài?

Lúc này Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã theo đám người Tô Mộng Châm rời đi. Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu dẫn bang chúng theo sau. Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần cũng rút lui theo đội ngũ của Lôi Tồn. Trần Trảm Hòe và một đám bộ hạ trung thành của Mê Thiên Thất Thánh thì ủ rũ đi về hướng khác. Lôi Thuần vốn cũng phải đi, chợt thấy trong trường còn lại Ôn Nhu, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, tất cả đều hơi hoang mang, cũng hơi chán chường.

Lôi Thuần ngạc nhiên hỏi:

- Các người không đi sao?

- Đi à?

Trương Thán cười khố nói:

- Đi đâu?

- Quay về Lục Phân Bán đường.

Lôi Thuần mặc dù rất thịnh tình thành khẩn, nhưng ai cũng có thể nhìn ra nàng đang u sầu:

- Vất vả lắm mới đợi được ngũ ca tới kinh thành, huynh mới ở lại chưa đến nửa tháng đã muốn đi sao?

- Lôi tiểu thư!

Trương Thán bỗng nhiên xưng hô khách khí:

- Lúc chúng ta kết nghĩa, ta vốn không biết cô chính là hòn ngọc quý trên tay Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, đúng không?

- Đúng.

- Lúc trước khi cô cứu ta tại Lư Sơn, ta rất cảm kích, nhưng khi đó ta cũng không biết cô chính là con gái một của Lôi Tồn, phải vậy không?

- Phải.

- Mặc dù hiện giờ đã biết, nhưng ta vẫn rất cảm ơn cô đã cứu ta.

- Nếu nói về cảm ơn, trên đường đi ngũ ca đã chiếu cố và bảo vệ muội, vậy làm thế nào cảm ơn cho hết đây?

- Đáng tiếc, cô là con gái của Lôi tổng đường chủ Lục Phân Bán đường.

- Nhưng chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến giao tình của chúng ta.

- Có liên quan đấy.

Trương Thán nói một cách nặng nề:

- Lúc trước ta không biết, cho nên mới dám kết làm huynh muội với cô.

- Bây giờ là Lôi Thuần ta cùng Trương ca ca kết làm huynh muội, chuyện này chẳng liên quan gì đến người khác. Trên đường đi chúng ta đã không sợ người khác hiểu lầm, sao đến nơi này lại bắt đầu lo ngại?

Lôi Thuần nói:

- Ngũ ca, muội không hiểu.

- Cô là Lục Phân Bán đường... tóm lại là ta trèo cao không nổi.

Trương Thán nói:

- Nói thật, trong một tháng nay ta vì cô mà gia nhập Lục Phân Bán đường, ta... ta cảm thấy cùng bọn họ... không hợp nhau.

- Trương ca ca quang minh lỗi lạc, hào hiệp trượng nghĩa, đối với những việc làm của Lục Phân Bán đường dĩ nhiên sẽ có chút không vừa ý. Muội hiểu, nếu không phải vì tiểu muội, ngũ ca nhất định đã phất áo bỏ đi rồi.

Lôi Thuần tiếc nuối nói:

- Nhưng mà, ngũ ca cho dù không ở Lục Phân Bán đường, cũng có thể thường xuyên đến làm bạn với tiểu muội. Mỗi người đều có chí riêng, tiểu muội không dám giữ ngũ ca lại, phụ thân cũng sẽ không miễn cưỡng, có điều...

Nói đến đây, Lôi Thuần dịu dàng nói:

- Có lẽ... có lẽ Trương ca ca đã sớm chán ghét ở cùng tiểu muội, chẳng trách luôn gọi muội là Lôi cô nương, chuyện đó... muội cũng không dám giữ lại.

- Đừng nói như vậy!

Trương Thán nghe xong liền lúng túng:

- Ta vốn không có ý đó. Lúc chúng ta kết nghĩa, ta cũng không dám gọi cô là muội muội, trong lòng tuy đối đãi như vậy, nhưng luôn cảm thấy mình không xứng...

- Nói vậy là sao? Có gì xứng hay không xứng?

Lôi Thuần không thể nào tiếp nhận ý của Trương Thán:

- Từ Trường An đến Hán Thủy, dọc theo con đường này, nếu không có ngũ ca che chở e rằng muội đã không còn mạng về kinh rồi.

- Vậy thì có gì chứ? Ngoại trừ vài đường công phu mèo quào, ta chẳng biết gì cả. Thất muội lại trời sinh thông minh, vừa gặp mặt đã cứu ta một lần, nói ra thật xấu hổ.

Trương Thán chán nản nói:

- Chỉ là sau khi đến kinh thành, ta phát hiện bất kể là Lục Phân Bán đường hay Kim Phong Tế Vũ lâu đều có rất nhiều người cao minh hơn ta. Vừa rồi lệnh tôn xuất thủ, cho dù ta luyện cả đời cũng theo không kịp. Vị Địch đại đường chủ kia mặc dù chưa hề ra tay, nhưng xem ra cũng là cao thủ đỉnh cấp. Cho dù sau này Thất muội được gả đến Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô công tử còn có hai người Đại Tiểu Thạch Đầu gì đó đều là cao thủ nhất lưu. Ta đến kinh sư không có ý khác, chỉ muốn bảo vệ Thất muội, không để

người khác khi dễ muội muội ta. Bây giờ cô xem, có làm được gì chứ? Thật sự là mất mặt.

Trương Thán lại gãi đầu nói:

- Thừa dịp còn chưa mất mặt lắm, ta nên sớm cáo từ Thất muội, đỡ hơn sau này Thất muội chỉ nhớ được một kẻ bất lực chỉ làm trò hề cho thiên hạ như ta.

Lôi Thuần nghe hẳn bất giác gọi mình là “Thất muội”, trong lòng đang mừng rỡ, chợt nghe hẳn đề cập đến Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, lại cảm thấy phiền muộn:

- Lục Phân Bán đường cao thủ như mây, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng nhân tài khắp nơi, nhưng chuyện đó có quan hệ gì với ta? Ta chỉ là một kẻ không làm chủ được mình. Phụ thân muốn gả ta cho Tô công tử, ta sẽ thành người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn họ lấy ta làm mối dụ Quan Thất đến, ta lại trở thành mối nử. Ta đã thân không do mình, bọn họ cũng chẳng xem ta là gì cả.

- Cách làm này của Lôi lão tổng quả thật hơi quá đáng.

Trương Thán căm giận nói:

- Tô Mộng Châm cũng không giống như lời đồn.

Ôn Nhu ở bên cạnh nghe một hồi vẫn không hiểu chuyện gì, lúc này chợt nghe được câu cuối cùng hình như là có quan hệ với mình, vội trừng mắt quát lên:

- Người dám mắng sư ca ta à?

- Đúng, đúng.

Đường Bảo Ngưu chợt chen vào:

- Người nói đúng.

Ôn Nhu không ngờ Đường Bảo Ngưu vào lúc này lại kéo chân sau của nàng, nhất thời giận đến nói không nên lời.

Đường Bảo Ngưu nói với Trương Thán:

- Người có biết vì sao ta liên tục nói hai tiếng “đúng” không?

Hắn xem lời nói của mình như thánh chỉ. Trương Thán lúc này lại không có tâm tình để ý tới hắn, ai ngờ Đường Bảo Ngưu thấy đối phương không hỏi, lại nói tiếp:

- Tiếng “đúng” thứ hai là ý bảo người mắng rất đúng. Còn tiếng “đúng” thứ nhất thì sao?

Trên đời này phần lớn những người thích nói chuyện đều có bản lĩnh tự mình độc diễn, Đường Bảo Ngưu liền thực hành ngay:

- Là đồng ý với chuyện người nói công phu của mình chỉ như mèo quào, nói rất đúng.

Lôi Thuần thật không muốn Trương Thán và Đường Bảo Ngưu lại xảy ra xung đột, liền nói lảng đi:

- Huynh nhớ được sao? Ban đầu khi quen biết huynh, muội còn gọi huynh là Tiểu Trương, đến bây giờ vẫn không đổi được. Thật ra huynh là ngũ ca của muội. Huynh xem tiểu muội đúng là không quy củ.

Trương Thán vội nói:

- “Thất Đạo Toàn Phong” của “Đào Hoa Xã” chúng ta không hề để ý đến những điều này. Người này gọi người kia bằng danh hiệu gì cũng như nhau, tính toán làm gì.

Lôi Thuần nói một cách xa xăm:

- Như vậy, ngũ ca đến kinh thành chỉ là để gặp tiểu muội, tính toán làm gì với gia môn của muội.

- Vừa rồi Lôi cô nương đã nói, con người nên tự hiểu lòng mình.

Trương Thán hơi xấu hổ nói:

- Ta sợ mình không thể độ lượng, cũng không thể thích ứng.

- Những lời đó là muội dùng để chỉ trích tên Bạch Sầu Phi tự cao tự đại kia, sao huynh lại để trong lòng như vậy?

Lôi Thuần nói:

- Được rồi, được rồi! Bây giờ tiểu muội nhận lỗi với huynh. Huynh đừng gọi muội là Lôi cô nương nữa, cứ gọi là Thất muội hay tiểu muội, được không?

- Không được.

Trương Thán kiên trì nói:

- Cho dù chúng ta kết nghĩa kim lan, trên đường đi ta vẫn gọi cô là Lôi cô nương. Ngoại trừ Lại đại tỷ, cô và chúng ta ai cũng như nhau.

- Tùy huynh muốn gọi thế nào.

Lôi Thuần nói:

- Muội vẫn xem huynh là ngũ ca của muội. Huynh nói đi là đi như vậy, muội không chấp nhận.

- Ta cũng không phải đi ngay bây giờ, tốt xấu cũng phải chờ chuyện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu kết thúc, chắc chắn rằng

không ai khi dễ cô, lúc đó mới có thể yên tâm ra đi.

Trương Thán tự giễu cười nói:

- Có điều với bản lĩnh này của ta, e rằng lúc thật sự động thủ lại không bảo vệ được ai.

Lôi Thuần rất không đồng ý, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, Đường Bảo Ngưu đã phát ra tiếng hét như sấm mùa xuân:

- Đây, “thùng cơm”, người nghĩ cái gì vậy? Nói năng huyên thuyên tự hạ thấp giá trị của mình, cũng không dùng cái đầu đen như than ngấm lại xem, nếu như người không có tài, sao có thể cùng với Đường Bảo Ngưu cự hiệp thiên hạ vô địch, tịch mịch cao thủ gần như bất phân thắng bại được?

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “gần như”, để người nào cũng nghe được rõ ràng hai chữ này, nhằm tránh người khác hiểu lầm.

Cho dù là đang “khích lệ” Trương Thán, hắn vẫn muốn biểu thị bản lĩnh của mình còn cao hơn một bậc.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ta Mời

Trương Thán chỉ cười khở một tiếng, không phản bác.

Đến lúc này, Đường Bảo Ngưu lại muốn tức chết. Xưa nay hắn ở cùng với bọn người Phương Hận Thiếu, không có việc gì lại chuyên tranh cãi, mắng chửi nhau để giết thời gian. Lần này tại kinh thành gặp được Ôn Nhu, ngoài miệng hắn lúc nào cũng tranh chấp với nàng, nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho nàng. Nàng tuy là sư muội của Tô Mộng Chấm, đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều bảo vệ nàng, nhưng nàng chuyện gì cũng không hiểu, bị kẹt trong cuộc tranh đấu giữa Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh, e rằng phải chịu khổ. Nói đi cũng phải nói lại, hắn thà rằng bị Ôn Nhu mắng chửi cũng không muốn rời đi.

Lần này đến Tam Hợp lâu, gặp được Trương Thán, hắn quả thật “vô cùng kinh ngạc”. Khó có được một người giống như Phương Hận Thiếu, không việc gì thì lại cùng hắn múa mép khua môi, tranh giành hơn thua, có bị mắng cũng không ghi nhớ trong lòng, lúc gặp chuyện lại có thể hoạn nạn cùng nhau, trong lòng của hắn rất vui. Không ngờ lại thấy Trương Thán vì Lô Thuần mà chán nản như vậy, không còn ý chí, nhất thời cảm xúc lại nổi lên, buồn bã không vui.

- Thật ra, kinh thành cũng không có gì để lưu luyến.

Lô Thuần nói một cách xa xăm:

- Chờ mọi chuyện ở đây xong, ta cũng muốn cùng huynh và các huynh tử “Đào Hoa Xã” lên Lư Sơn, đến cố đô, thả thuyền qua sông Sầu Dư, được như vậy thì thật tốt.

Trương Thán cũng nói:

- Đúng là tốt...

Lôi Thuần nghiêng đầu hỏi:

- Thế nào?

Trương Thán cúi đầu nói:

- Không có gì.

Lôi Thuần chăm chú nói:

- Muội cảm thấy huynh còn lời muốn nói.

- Ta vẫn cảm thấy cô không phải là người như vậy

Trương Thán lắc đầu khoan thai nói:

- Cô khác với đại tỷ của “Đào Hoa Xã” chúng ta. Tỷ ấy có thể thoái ẩn, rất lánh đời cũng rất xuất thế; còn cô thì rất nhập thế, cũng rất giỏi giang.

- Muội giỏi giang à?

Lôi Thuần khẽ cười, cặp mắt híp lại, hàm răng trắng như những hòn đá nhỏ. Nàng vẫn đẹp như vậy, nhưng khi nhìn vào lại có một cảm giác thê lương và xót xa:

- Ngay cả võ công muội cũng không biết. Hồi nhỏ kinh mạch và gân cốt của muội quá yếu, không thể tập võ được. Bởi vì tập võ thì phải học nội công tâm pháp, nhưng vừa học nội lực thì muội sẽ ngũ tạng quay cuồng, khí

mạch hỗn loạn, huyết khí ngược chiều, tẩu hỏa nhập ma, cho nên muội đã trở thành một kẻ vô dụng cần phải có người khác chiếu cố như bây giờ.

Nói đến đây, nàng lại khẽ cười một tiếng, nói:

- Thật ra, muội sống được đến giờ đã xem như là kỳ tích.

Ôn Nhu lắng nghe, lại nhìn nhìn, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ. Chẳng trách Lôi Thuần giọng nói và dáng điệu lại tuyệt thế như vậy, giống như hoa lan trong hẻm núi sâu, làn da mềm mại thuần khiết như nước như không chịu được một sự va chạm nhỏ, hóa ra thể chất của nàng lại yếu ớt như vậy. Có phải tất cả hồng nhan đều bạc mệnh? Nếu hồng nhan không bạc mệnh, có phải sẽ trở thành họa thủy (mầm tai họa)? Thân làm hồng nhan, sống làm hồng nhan, nếu không bạc mệnh lại trở thành họa thủy, vậy nên làm họa thủy hay bạc mệnh thì tốt hơn? Bạc mệnh gây khổ cho mình, còn họa thủy lại gây khổ cho người khác, như vậy nên hại người tốt hơn hay là hại mình tốt hơn?

Nàng cảm thấy mình rất xinh đẹp, nhưng thân thể lại rất khỏe mạnh, nhìn vào chẳng thấy chút gì bạc mệnh, chẳng lẽ mình là họa thủy? Nhưng mình lại không hại người, chỉ có làm cho “Quý Kiến Sâu” và Tiểu Thạch Đầu tức đến bốc lửa ba ngàn trượng... Mình không phải là họa thủy, cũng không bạc mệnh, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ mình không phải hồng nhan?

Không thể nào!

Nếu như là thật, đả kích này thật sự quá lớn.

Một cô gái xinh đẹp như mình mà không phải má hồng, vậy nữ nhân trên thế gian nhiều nhất chỉ có thể coi là má xanh, má lam, má trắng, má đỏ...

Đương nhiên, nói ai cũng được ngoại trừ Lôi Thuần...

Ôn Nhu nghĩ ngợi lung tung, nhưng lại rất khâm phục dung mạo xinh đẹp của Lôi Thuần. Nàng thầm nghĩ: “Nếu ta là nam nhân, nhất định cũng sẽ thích tỷ ấy...”

Nàng lại bất chợt liên tưởng đến Bạch Sầu Phi, trong lòng ngẩn ngơ như rơi vào hầm băng, nhất thời không nói được lời nào.

Trương Thán vội nói:

- Lôi cô nương, cô đừng nói như vậy! Có võ công hay không cũng chẳng quan trọng gì. Lần đó, ta còn nhớ là ngày đầu tháng sáu năm ngoái, ta phải về Ưng Đàm thăm người thân...

Lôi Thuần cười, cặp mắt như sao lóe sáng, hàm răng trắng đến mức làm người khác ngẩn ngơ, dáng vẻ giống như một cô gái nhỏ rất vui vẻ, rất xinh đẹp, rất ngây thơ, đang nghe đại ca ca kể những câu chuyện thú vị:

- Còn nói nữa, ngũ ca ca thật sự đi thăm người thân... là về Ưng Đàm định việc hôn nhân.

Trương Thán cũng cười, sắc mặt lại đỏ lên. Khuôn mặt đen của hắn lại đỏ đến mức khiến người ta nhìn ra được, ngay cả Đường Bảo Ngưu nhìn thấy cũng trợn mắt.

Nhưng vẻ lúng túng của Trương Thán rất nhanh lại chuyển thành căm phẫn.

- Nhưng khi ta về đến quê nhà, tất cả đều thay đổi...

Nói đến đây hắn lại không nói nữa, có lẽ là không nói được.

Lôi Thuần vội nói tiếp:

- Đó đều là chuyện quá khứ rồi.

- Ta biết, hơn một năm nay ta cũng cố gắng không nghĩ đến nó nữa.

Trương Thán trầm giọng nói:

- Hiện giờ ta nói ra, là muốn nói cho cô biết, khi đó cô không biết võ công nhưng lại cứu ta, nếu không có cô ta đã sớm mất mạng trong tay “Phi Thủy Bất Lưu Biệt Nhân Điền” rồi...

Lôi Thuần cười nói:

- Cơ duyên xảo hợp, nhờ vậy muội mới có duyên kết bạn với ngũ ca.

Đường Bảo Ngưu bình sinh thích xen vào việc người khác, nghe mấy câu không đầu không này, quả thật không nhịn được.

- Các người nói gì vậy, có phải là ác nhân Điền lão tử kia không?

Trương Thán không để ý tới hắn.

Lôi Thuần cũng từ chối trả lời, chỉ nói:

- Chuyện đã qua, còn nhắc lại làm gì.

Trương Thán nghiêm túc nói:

- Thất muội, mặc dù cô không biết võ công, nhưng về khí chất và thông tuệ, ngoại trừ Lại đại tỷ ra thì cô xuất sắc hơn chúng ta hơn.

Lôi Thuần khẽ cười một tiếng, nói:

- Muội biết dụng tâm của huynh, cũng không dám tự coi nhẹ mình, cho nên... không phải vẫn sống đến giờ sao?

Đường Bảo Ngưu gần như hét lên:

- Chuyện gì thế? Ấp a ấp ứng như vậy còn là nam tử hán cái gì!

Ôn Nhu cũng nhin không nổi, nói như cầu khẩn:

- Người nói đi, người nói đi...

Thấy Trương Thán không để ý tới, nàng lập tức biến thành dỗi:

- Người không nói tức là không xem chúng ta là bằng hữu rồi.

Thấy Trương Thán vẫn không hề động lòng, nàng liền giận dữ:

- Người không nói cũng được, cho dù có cầu ta nghe, bản cô nương cũng chẳng thèm nghe!

Trương Thán vẫn không nói.

Ôn Nhu đang muốn trở mặt, Lôi Thuần vội nói:

- Nhu muội, còn rất nhiều dịp mà! Không bằng muội tới Lục Phân Bán đường chơi một chuyến, tỷ tỷ sẽ kể đầy đủ cho muội nghe.

Ôn Nhu rất nghe lời Lôi Thuần, chỉ một câu như vậy đã chuyển giận thành cười, nếu là người khác thì còn lâu nàng mới thuận theo.

Đường Bảo Ngưu trợn mắt há mồm một lúc, mới lẩm bẩm:

- Kỳ tích, kỳ tích...

Lần này đến phiên Trương Thán nhin không được hỏi:

- Kỳ tích gì?

Hắn vốn cũng là một kẻ thích xen vào việc người khác, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Vừa rồi chỉ là nhớ đến chuyện thương tâm, tâm tình không

thoải mái nên giống như một người hoàn toàn khác vậy. Lúc này tâm tình đã của hắn đã hơi khôi phục, lại bắt đầu “lộ ra nguyên hình”.

Đường Bảo Ngưu nhanh mồm nhanh miệng nói:

- Rất giỏi, rất giỏi.

Lúc này đến phiên Trương Thán sốt ruột:

- Cái gì rất giỏi?

- Nữ nhân, ai, nữ nhân

Đường Bảo Ngưu thở dài:

- Nữ nhân đa dạng còn hơn ám khí của Đường môn ta.

Trương Thán chợt hỏi:

- Người thật sự là người của Thục Trung Đường môn sao?

Đường Bảo Ngưu quay người lại, đôi mắt hổ nhìn hắn trừng trừng, nói:

- Ta có phải họ Đường không?

Trương Thán khựng người, đành đáp:

- Phải.

Đường Bảo Ngưu thở phì phì nói:

- Họ Đường thì nhất định phải là nhà họ Đường ở Tứ Xuyên sao? Không thể có nhà khác à? Họ Đường dùng ám khí thì nhất định phải là ám khí của Đường Gia Bảo ở Xuyên Tây sao? Không thể có nhà thứ hai chắc?

Trương Thán bị hắn hỏi có chút luống cuống, đành nói:

- Có thì có... nhưng mà, nhưng mà...

Đường Bảo Ngưu lại hét lên:

- Nhưng mà cái gì? Có chuyện thì mau nói, có... cái kia mau đánh!

Hắn vì “e ngại” ở đây có hai cô gái, hơn nữa đều là hoa tươi chưa gả, cho nên cuối cùng đã “giữ lại” lời nói một chút.

Trương Thán nói:

- Những nhà họ Đường khác, có vẻ không nổi danh như vậy.

- Có một nhà, cũng có một người danh chấn thiên hạ.

Đường Bảo Ngưu nghiêm túc nói:

- Bảo đảm còn nổi danh hơn so với Thục Trung Đường môn.

Trương Thán cười khan nói:

- Chắc không phải là do các hạ tự nghĩ ra chứ?

- Tuyệt đối không phải, có lịch sử làm chứng.

Đường Bảo Ngưu quang minh lỗi lạc nói:

- Người cho rằng ta lại đặt điều bịa chuyện như người sao?

Lúc này Ôn Nhu và Trương Thán đều hiểu kỳ, suy đi nghĩ lại thế nào cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là nhân vật nào, nhin không được kêu lên:

- Là ai?

- Đường Tam Tạng.

Đường Bảo Ngưu đặc ý nói:

- Âm khí của ngài là vòng kim cô, ngay cả Tề Thiên Đại Thánh cũng có thể trị được, là do Như Lai Phật tổ truyền thụ cho ngài.

Nói xong câu này, nhìn dáng vẻ của Đường Bảo Ngưu thật giống như cho rằng mình là Phật tổ có thể lên trời.

Nếu không có Lôi Thuần, hẳn quả thật có khả năng bị Trương Thán và Ôn Nhu liên thủ đánh cho “chầu trời”.

- Sao ngươi không nói là Đường Minh Hoàng luôn đi?

Trương Thán nói:

- Ngươi nằm mơ cũng có thể giết người đấy.

Lôi Thuần vội vàng khuyên can:

- Ôn Nhu là cô gái ngoan nhất mà ta thấy, cũng là muội muội nghe lời ta nhất.

Lôi Thuần nói tiếp:

- Ngũ ca đương nhiên cũng biết Đường cự hiệp vốn khô hài, cho nên mới nói vài câu vui đùa với các người.

Nàng bổ sung một câu:

- Muốn nói đùa cũng phải chọn người có độ lượng, Đường cự hiệp có mắt nhìn người, lần này đúng là chọn đúng rồi người.

Chỉ bằng mấy câu nói này, tất cả can qua đều được hóa giải không còn.

Ôn Nhu muốn làm cô gái nghe lời.

Trương Thán đành bỏ qua không tính toán với Đường Bảo Ngưu.

- Chúng ta không bàn đến chuyện Đường Tam Tạng có phải Đường hay không, nhưng sức liên tưởng của Đường cự hiệp đúng là vô cùng phong phú, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng biến thành nhân vật võ lâm, đúng là một sáng kiến mới mẻ.

Lôi Thuần cười nhẹ nói:

- Có lẽ, những câu chuyện thần thoại cổ đại cũng chính là hiệp nghĩa truyền kỳ đương đại, chỉ là khoa trương một chút, nói không chừng thật sự có kỳ nhân, cũng có kỳ sự.

Ôn Nhu lại nói:

- Lôi tử tử làm sao biết ta là cô gái ngoan?

Lôi Thuần hơi kinh ngạc hỏi lại:

- Sao thế? Muội không nghe lời sao?

Ôn Nhu than thở nói:

- Con gái bây giờ đều không thích nghe lời, các nàng đều thích hư hỏng, càng hư hỏng lại càng được người ta chấp nhận, càng làm người ta yêu thích, càng làm người ta sùng bái.

- Vậy sao?

Lôi Thuần hỏi:

- Hiện nay trên giang hồ đang thịnh hành kiểu này à?

Ôn Nhu chớp chớp mắt nói:

- Đúng vậy. Hơn nữa ta cảm thấy trước giờ mình cũng không phải rất biết điều, trong nhà bị ta quậy đến mức ai cũng sợ, gà bay chó chạy. Sau khi báỉ làm môn hạ của Tiểu Hàn Sơn, sư phụ cũng nói rằng trong đám sư huynh tỷ, chỉ có ta là lì lợm nhất, không tiến bộ nhất, lại phiền phức nhất...

- Muội thông minh cho nên mới tinh nghịch, người thông minh mới có thể tinh nghịch được.

Lôi Thuần cười mím nói:

- Sư phụ muội nói như vậy, chẳng qua là trêu đùa muội thôi...

Ôn Nhu phản đối:

- Không phải đâu. Sư phụ ta ngày thường rất nhân từ với ta, nhưng khi người dạy bảo cũng đủ khiến người khác sợ đến mức hồn phi phách tán...

Lôi Thuần nghiêm nghị nói:

- Tôn sư “Hồng Tụ Thần Ni” là một trong những người được kính trọng nhất trong võ lâm hiện nay, không tranh quyền thế, ẩn cư đã lâu. Lời nói của người hẳn là có dụng tâm sâu xa, chứ không phải là trách móc nặng nề. Nếu người không thương muội, muội không nghe lời như vậy sao người còn để muội vượt đường xa ngàn dặm tới khuyên đại sư huynh hồi tâm chuyển ý...

Ôn Nhu không nghe thì thôi, nghe đến đây vành mắt liền đỏ lên, nói:

- Đúng vậy, nếu bọn họ cho ta ra ngoài thì tốt rồi.

Câu nói này làm cho đám Lôi Thuần, Trương Thán đều kinh hãi. Lôi Thuần ngạc nhiên hỏi:

- Muội nói là...

Trương Thán nói:

- Cô ra ngoài, lệnh sư và lệnh tôn...

Lôi Thuần nói:

- Bọn họ cũng không biết sao?

Trương Thán vội la lên:

- Vậy mà cô còn dám đến đây?

Ôn Nhu vừa thấy sắc mặt bọn họ đều biến đổi, chiếc miệng nhỏ nhắn liền mấp máy, gần như muốn khóc lên. Lôi Thuần vội vỗ vỗ vai, vuốt mái tóc dài đen như thác nước của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Muội đã nói, lần này ra ngoài là do lệnh sư “Hồng tỵ Thần Ni” phái cô tới tìm Tô sư ca, hơn nữa lệnh tôn “Tung Dương Thập Cửu Thủ” Ôn Văn đại nhân cũng đồng ý, hóa ra là muội tự mình chạy ra ngoài...

Ôn Nhu ủy khuất nói:

- Đúng vậy. Nếu ta không lén chạy ra ngoài, chỉ sợ cả đời này bọn họ cũng không cho ta đi ra. Bọn họ nói là phải chờ sau khi ta thành tài mới có thể xuống núi. Mấy cái công phu đó vừa khó học vừa chẳng thú vị gì, sau khi học thành chỉ sợ mắt ta đã có mấy chục nếp nhăn, trán có mấy trăm nếp gấp, miệng có mấy ngàn nếp sần, còn xuống núi làm gì.

Trương Thán và Lôi Thuần nghe được đều thầm đổ mồ hôi, nghĩ đến “Hồng tỵ Thần Ni” đức cao vọng trọng và Ôn Văn Ôn Tung Dương có danh vọng cả trong triều đình và dân gian, biết được tin Ôn Nhu mất tích sẽ lo lắng thế nào. Lại nghe Ôn Nhu nói:

- Nếu thật là sư phụ bảo ta tìm Tô sư ca về, huynh ấy nào còn dám ở lại trong kinh đấu đá với phụ thân của tỷ.

Lôi Thuần và Trương Thán cuối cùng cũng hiểu rõ, hóa ra Ôn Nhu lần này đến kinh thật sự không được “Hồng tự Thần Ni” cho phép và Ôn Văn đồng ý.

Đường Bảo Ngưu lại cao hứng vỗ đùi, có lẽ vì dùng sức quá mạnh nên đau đến nhe răng, nói:

- Tốt, như vậy cô không cần vội trở về, chúng ta cứ dạo chơi kinh thành cho chán, sau đó có thể tìm Thẩm đại ca chơi đùa.

Thẩm đại ca mà hần nói chính là Thẩm Hổ Thiên mà hần kính trọng nhất. Thẩm Hổ Thiên, Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu những năm gần đây được giang hồ xưng là “Thất Đại Khẩu”, trên danh nghĩa tuy là cướp, nhưng rất nhiều người trong võ lâm, cùng với những kẻ bần cùng được bọn họ cứu tế đều sùng kính bọn họ giống như “Tứ Đại Danh Bô” vậy.

Ôn Nhu nín khóc mỉm cười:

- Được.

Nàng lại ôm lấy tay Lôi Thuần nói:

- Tỷ tỷ cũng đi nhé!

Lôi Thuần vuốt ve mái tóc trên trán nàng. Nhìn vào lại có chút kỳ lạ, bởi vì vóc dáng Lôi Thuần rất nhỏ, nhưng cử động lại rất thành thực; còn dáng vẻ Ôn Nhu lại như làm nũng, trong cử chỉ càng lộ ra vẻ non nớt. Hai người ở cùng với nhau, mặc dù Ôn Nhu biết võ còn Lôi Thuần thì không, nhưng Lôi Thuần lại giống như là tỷ tỷ của nàng, là người chiếu cố cho nàng vậy.

- Nhân lúc còn chưa rời khỏi kinh thành, không bằng muội muội hãy đến chỗ ta làm khách.

Lôi Thuần nói:

- Tỷ tỷ có mấy lời riêng muốn nói với muội.

Trương Thán nghe xong, liền nói:

- Ôn nữ hiệp là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, lại là sư muội Tô công tử, đến Lục Phân Bán đường như vậy e rằng có chút không tiện.

Ôn Nhu tức giận nói:

- Người lo lắng cái gì? Dù Lục Phân Bán đường muốn động đến bản cô nương, bọn chúng động được sao?

Một người sau khi tận mắt nhìn thấy hảo thủ của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu giao đấu với Quan Thất, vẫn còn tự tin như vậy, chắc cũng chỉ có một mình Ôn Nhu.

Đương nhiên còn có một người khác, chính là Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu cũng hào hứng nói:

- Tốt, ta cũng đến xem thử một lần.

Lôi Thuần ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, hỏi:

- Người đến đó làm gì?

Đường Bảo Ngưu vừa thấy khuôn mặt diễm đạm xinh đẹp này, nhất thời mềm đi một nửa, cũng choáng váng hơn một nửa, lại ngửa mũi muốn hắt hơi, đành nói:

- Ta muốn... ta muốn bảo vệ cô ấy...

Ôn Nhu càng tức giận, xì một tiếng nói:

- Ai cần người bảo vệ chứ?

- Cô...

Đường Bảo Ngưu bị đôi lúm đồng tiền như mọng nước của Lôi Thuần khiến cho xương mềm tâm loạn, cộng thêm Ôn Nhu hoa dung giận dữ, càng không biết nói gì:

- Ta... ta chỉ là muốn...

Ôn Nhu giậm chân nói:

- Người muốn cái gì?

Lôi Thuần cười ôn hòa nói:

- Tỷ muội chúng ta nói chút chuyện riêng, người đừng tới thì hơn.

Đường Bảo Ngưu lắp bắp nói:

- Vậy ta... chờ cô ở đâu?

Ôn Nhu tức giận nói:

- Người khỏi cần chờ.

Lôi Thuần quay sang hỏi Trương Thán:

- Ngũ ca có muốn cùng đến Lục Phân Bán đường không?

Trương Thán ngẫm nghĩ, nói:

- Ta muốn về sau một chút.

Lôi Thuần hơi do dự:

- Ngũ ca...

- À, ta không đi đâu, dù có đi cũng sẽ nói cho cô biết trước một tiếng. Cô yên tâm, ta sẽ không đi mà không từ biệt đâu.

Trương Thán hoảng hốt nói:

- Ta chỉ muốn yên tĩnh một chút... có điều, ta vẫn lo lắng cho Ôn nữ hiệp...

- Huynh cứ yên tâm! Cha ta cũng biết Ôn nữ hiệp thật sự không có quan hệ quá lớn với Kim Phong Tế Vũ lâu. Người chỉ muốn đối phó với Tô công tử, nếu như đắc tội với Ôn muội muội thì sẽ kết thù với “Hong tụ Thần Ni” và Ôn Văn, đối với Lục Phân Bán đường hoàn toàn không có lợi, đồng thời cũng không thể làm gì được Tô công tử. Về phần Mê Thiên Thất Thánh thì đã cho người giám sát rồi. Trong thành sẽ không có người nào động đến được hai tỷ muội chúng ta.

Lôi Thuần nói như vậy, Ôn Nhu lại nghe không hiểu. Thật ra Lôi Thuần đã ngầm ám thị: Ôn Nhu không quan trọng, cho dù bắt giữ nàng cũng không thể khiến Tô Mộng Châm tuân theo:

- Nếu như Tiểu Trương... huynh xem ta lại quên gọi là ngũ ca rồi! Ngũ ca chắc lo lắng người khác nhúng tay gây chuyện, nhưng có Lục Phân Bán đường cộng thêm Kim Phong Tế Vũ lâu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Trương Thán biết những điều Lôi Thuần nói đều là tình hình thực tế.

Lôi Tồn để lại hai vị đường chủ là Đậ Tử Bà Bà và Lâm Ca Ca, đứng ở đầu phố phía xa chờ Lôi Thuần quay về Lục Phân Bán đường, kỳ thật cũng là chấp hành nhiệm vụ bảo vệ.

Xem ra đến kinh thành, Lôi Thuần thật sự đã không cần mình bảo vệ.

Ôn Nhu cũng không ngừng giục Sư Vô Quý quay về Kim Phong Tế Vũ lâu trước, y vốn là được Tô Mộng Châm lưu lại để hộ tống nàng.

Đường Bảo Ngưu thấy Trương Thán cũng không đi, tâm tình vốn hơi mất mát liền biến thành muốn tìm hiểu ẩn tình của người khác, lập tức vỗ vào bả vai Trương Thán mạnh như vừa rồi hấn đánh vào bắp đùi mình, cười hào phóng nói:

- Đi! Chúng ta mặc kệ đám động vật mà Khổng Phu tử nói khó nuôi này, anh em ta hãy hào sảng một chút, đi uống rượu!

- Hào sảng một chút?

Trương Thán vẻ mặt đau đớn, xoa bờ vai của mình nói:

- Ta chỉ lo lão ca người quá hào sảng thôi.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đốt Hương

- Người lo lắng điều gì?

Sau khi lên xe ngựa, Lôi Tồn hỏi Địch Phi Kinh như vậy.

Chiếu cố những người không giao tình

Thiên hạ chỉ có Địch Phi Kinh

Ngoại trừ Quan Chiêu Đệ ngày xưa, tri âm duy nhất của Lôi Tồn chắc cũng chỉ có Địch Phi Kinh.

Còn tri âm duy nhất của Địch Phi Kinh có phải cũng là Lôi Tồn?

Khoảng cách giữa Lôi Tồn và Địch Phi Kinh lúc này khoảng chừng chín thước.

Xe ngựa rất lớn, rất rộng rãi. Cho dù trong kinh thành, ngoại trừ hoàng thân quốc thích, quan lớn trong triều, cũng rất ít thấy loại xe ngựa xa hoa như vậy.

Hai người bọn họ đều dựa lưng vào thành xe, chính giữa có một thứ ngăn cách, đương nhiên là cỗ quan tài kia.

Quan tài này là do Lôi Tồn sai người cẩn thận khiêng lên.

Người khiêng quan tài, chẳng những có địa vị tại Lục Phân Bán đường mà còn phải võ công cao cường.

Dù là người có địa vị cao, võ công giỏi, cũng chưa hẳn có thể phụ trách nâng cỗ quan tài này, mà còn phải được Lôi Tồn tín nhiệm và trải qua sự tuyển chọn nghiêm khắc của lão.

Người Lôi Tồn chọn phải rất sạch sẽ.

Thông thường, những người võ công cao lại rất sạch sẽ thật sự không nhiều lắm, có lẽ vì một người có chân tài thực lực thì sẽ không tốn quá nhiều thời gian để chỉnh trang lại mình.

Nhưng không phải là không có.

Lôi Tồn lựa chọn chính là loại người này, vừa rất sạch sẽ lại vừa có võ công cao.

Hơn nữa hai tay còn phải đặc biệt sạch sẽ, không được để lại móng tay, cũng không cho phép có một chút vết dơ. Nếu như lúc khiêng cỗ quan tài này, Lôi Tồn phát hiện tay người khiêng có chút vết bẩn, chẳng hạn như từng ngoáy mũi, xỉa răng... lão sẽ lập tức chặt tay của người đó xuống.

Lão làm được, bởi vì lão là Lôi Tồn.

Chuyện mà Lôi Tồn muốn làm, nhất định có thể làm được.

Mấy năm gần đây, có lẽ chuyện duy nhất mà lão làm không được chính là không đối phó được Tô Mộng Chấm, không diệt được Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong Lục Phân Bán đường, được chọn làm người phụ trách khiêng cỗ quan tài này là một chuyện vinh quang, nhưng cũng là một chuyện tùy thời

có thể gặp họa sát thân, so với việc ra ngoài liều mạng với kẻ địch còn phải nơm nớp lo sợ hơn.

Bọn họ đều là người trẻ tuổi.

Lôi Tồn thích người trẻ tuổi, bởi vì ở cùng người với trẻ tuổi mới có thể khiến cho tâm tình của lão không bị già đi.

Trước khi khiêng cỗ quan tài này, những người tuổi trẻ đó ít nhất đều phải rửa tay ba lượt, cho nên có rất nhiều người cầm chậu rửa tay đi sau bọn họ, mà ngay cả những người cầm chậu này cũng rất sạch sẽ.

Vì vậy người trong giang hồ đồn rằng: đắc tội Tô Mộng Chấm có lẽ không phải chết, nhưng nếu đắc tội với trưởng lão “Nhất Ngôn Vi Định” của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Chấm quyết sẽ không bỏ qua hẳn. Tương tự, người không tôn trọng Địch Phi Kinh có lẽ còn không có chuyện gì, bởi vì không ai đoán ra được tâm tư của Địch Phi Kinh, kể cả lúc nào y giận hay cao hứng, tốt hay xấu với ai; còn nếu chọc giận Lôi Tồn, có lẽ cũng còn một đường sống, bởi vì Lôi Tồn khi giận dữ có thể giết cả nhà người nọ, nhưng cũng có thể thăng chức cho người nọ, cho hẳn địa vị trước nay chưa từng có, bởi vì Lôi Tồn trước giờ là một người chuyện nhỏ cũng có thể lo lắng, còn chuyện lớn lại có thể bình tĩnh; nhưng người tuyệt đối không thể, cũng vĩnh viễn không thể đựng vào cỗ quan tài này của Lôi Tồn.

Nếu đựng vào cỗ quan tài này, nhất định người sẽ hối hận vì đã sinh ra.

Đây là cấm kỵ của Lôi Tồn, cấm kỵ tuyệt đối.

Sau khi quan tài được đặt vững vàng trong xe ngựa, Lôi Tồn mới “dám” lên xe.

Địch Phi Kinh đương nhiên là lên sau. Y biết rõ, chuyện mà mình cần làm không phải là làm thế nào để giành trước, mà là làm sao để theo sau.

Trước giờ y rất hiểu điều này, cho nên y vẫn luôn là nhân vật số hai của Lục Phân Bán đường.

Y hiểu rõ, nếu không phải trước giờ y đều nghĩ như vậy, đều làm như vậy, hơn nữa còn làm rất tốt, cái ngôi vị số hai này của y sớm đã sụp đổ, không còn tồn tại ở Lục Phân Bán đường, cũng hoàn toàn tan biến trong vô lâm, trên giang hồ và thế gian.

Kể cả con người của y.

Lôi Tồn rất thích Địch Phi Kinh, cũng rất kính trọng y. Bởi vì lão biết, Địch Phi Kinh hiểu cái gì nên làm còn cái gì không nên làm.

Vừa rồi Thuần nhi nói đến chuyện tự hiểu lòng mình, Địch Phi Kinh không nghi ngờ chính là loại người này.

Người có dã tâm, có chí khí, có quyết tâm tranh giành ngôi vị đệ nhất thì nhặt đâu cũng có; nhưng một người có dã tâm, có chí khí, có quyết tâm lại chỉ muốn ngồi vững ở ngôi vị thứ hai của mình, đó mới là kẻ vạn người được một, hiếm thấy hiếm có.

Địch Phi Kinh chính là người như vậy.

Nhưng lúc này sao y lại có vẻ ưu sầu? Y đang lo lắng điều gì?

Là trận chiến giữa trưa ngày mốt sao? Hay là còn có nỗi khổ riêng khác?

Lôi Tồn biết hiện giờ là lúc lão nghỉ ngơi, cũng là lúc Địch Phi Kinh nói chuyện.

Rất nhiều năm qua, sở dĩ bọn họ có thể hợp tác khăng khít là vì bọn họ đều diễn rất tốt vai diễn của mình, đứng vững trên cương vị của mình, làm tốt bổn phận của mình. Kết quả của việc phát huy và phối hợp chặt chẽ đó

là khiến cho Lục Phân Bán đường trở nên vô cùng lớn mạnh... nếu như không gặp phải Kim Phong Tế Vũ lâu.

Phía trước quan tài có đốt một nén hương, là Tạng hương *.

* Một loại nhang dây sản xuất ở Tây Tạng, nguyên liệu chính là đàn hương, cỏ vân hương, cây ngải. Có hai loại màu đen và vàng. Dân tộc Tạng dùng để cúng Phật.

Tạng hương rất thơm.

Trong xe ngựa hương khí lừng lờ, quả thật rất dễ chịu.

Nhưng vì sao phải đốt hương?

Chẳng lẽ trong quan tài có người chết đang nằm?

Nếu vậy thì người chết là ai mà khiến cho Lôi Tồn phải chú trọng như vậy? Tại sao không chôn cất đi? Vì sao khi cùng với Kim Phong Tế Vũ lâu hội chiến tại Tam Hợp lâu, lão vẫn mang nó đến chiến trường?

Còn nếu như không phải người chết, vậy tại sao lại phải đốt hương?

Vấn đề vĩnh viễn là câu đố.

Khi chúng ta thử giải đáp một vấn đề, nếu như nghiêm túc tìm hiểu đến cùng, có thể sẽ sinh ra nhiều vấn đề khác.

Những vấn đề có được đáp án, nhất là đáp án chính xác thật ra cũng không nhiều. Còn vấn đề trong đời người, đặc biệt là những vấn đề không thể nào giải quyết lại có quá nhiều.

Địch Phi Kinh nêu ra lúc này, hiển nhiên chính là một vấn đề trong số đó.

- Ngài hãy nhìn cây hương này.

Lôi Tồn nhìn lại, trông thấy hương đã cháy một đoạn, tàn hương rơi xuống trên viên chiếc chén nhỏ bằng sứ.

Lôi Tồn không nhìn ra được gì.

- Xe ngựa đang chuyển động.

Địch Phi Kinh nói một câu như vậy.

Câu nói này giống như vô nghĩa.

Xe ngựa đương nhiên là chuyển động, hơn nữa còn đang thẳng đến Lục Phân Bán đường. Với tốc độ như vậy, có lẽ không đến một canh giờ là đã về đến Bất Động Phi Bộc của Tổng đường.

Nhưng Lôi Tồn biết Địch Phi Kinh nhất định có ám chỉ, cho nên lão kiên nhẫn chờ đợi, đợi Địch Phi Kinh nói ra phần tiếp theo.

- Cho nên sức gió rất lớn.

Địch Phi Kinh quả nhiên nói tiếp:

- Sức gió mạnh sẽ ảnh hưởng đến cây hương. Nói cách khác, khi có gió hương sẽ cháy nhanh hơn.

Y dừng một chút rồi nói:

- Vì vậy, chúng ta dùng một bữa cơm để tính toán thời gian sẽ không chính xác lắm, bởi vì người ăn cơm có nhanh có chậm. Nếu là do cái vị Trương Thán luôn quyến luyến Lôi tiểu thư kia đến ăn, chỉ sợ mới và mấy cái đã còn lại chén không.

Sau đó y bổ sung:

- Tương tự, dùng một chén trà, một nén hương, một nháy mắt để tính toán thời gian cũng không ổn định và xác thực lắm. Nếu thời gian đó không quan trọng thì không sao, nhưng nếu trong khoảnh khắc có thể phân định sống chết, vậy thì sẽ sai lệch rất nhiều, cũng sai lầm rất lớn.

Y cúi thấp đầu, nhưng ánh mắt lại sáng lên:

- Không có thời gian thì sẽ không có năm tháng, chúng ta cũng sẽ không suy yếu, không già, cũng không chết. Thứ quan trọng như vậy, sao có thể không tính toán chuẩn xác được?

Y kiên định nói:

- Ta nghĩ, sau này nhất định sẽ có phát minh giúp chúng ta tính toán thời gian chính xác, hơn nữa còn có thể ghi lại tháng năm.

Lôi Tồn giống như cũng chờ mong:

- Chỉ mong là thế.

Địch Phi Kinh nói:

- Hy vọng có thể.

Lôi Tồn nói tiếp:

- Nhưng hiện giờ nếu chúng ta muốn không suy, không bại, không chết, trước tiên phải giải quyết vấn đề của Tô Mộng Chấm.

- Ta biết.

Địch Phi Kinh nói:

- Đây chính là vấn đề của Tô Mộng Chấm.

Lôi Tồn yên lặng suy tư.

- Lúc đầu chúng ta từng suy đoán, Tô Mộng Châm sở dĩ nóng lòng quyết chiến là vì hắn không đợi thêm được nữa.

Địch Phi Kinh nói:

- Bởi vì hắn có bệnh.

Lôi Tồn gật đầu:

- Thời gian đối với hắn vô cùng quan trọng.

- Thời gian đối với chúng ta cũng vô cùng quan trọng.

Địch Phi Kinh nói:

- Thậm chí hắn còn muốn quyết chiến vào ngày mai. Vì sợ chúng ta kéo dài thời hạn, hắn lại không tiếc bỏ qua địa lợi nhân hòa, đồng ý tự mình đi đến Lục Phân Bán đường.

Khóe miệng Lôi Tồn dường như đã có ý cười:

- Vừa rồi ta cố gắng nhẫn nhịn, là muốn khiến cho Tô Mộng Châm trở nên kiêu ngạo. Dù là người khôn khéo, một khi ngạo mạn cũng dễ phạm sai sót.

Lão rút hai tay vào sâu trong tay áo, giống như đang ôm lấy mình:

- Ta cũng mượn chuyện này để quan sát tình trạng của hắn. Vừa rồi ta luôn khiêm nhường, còn người lại thay ta đối đáp với hắn, chúng ta phối hợp thật là thiên y vô phùng (áo trời không hở).

- Có sơ hở.

Địch Phi Kinh đột nhiên nói:

- Nếu thứ chúng ta dệt là áo trời, vậy áo trời của chúng ta chắc chắn có kẻ hở.

- Dưới trướng của “Tung Dương Đại Cửu Thủ” Ôn Văn có một trợ thủ mạnh gọi là “Thiên Y Hữu Phùng”, cùng tề danh với “Hậu Hội Hữu Kỳ” của chúng ta và “Nhất Ngôn Vi Định” của Kim Phong Tế Vũ lâu. Không phải người muốn nói đến người này chứ?

Lôi Tồn mỉm cười hỏi lại.

- Đương nhiên không phải nói đến y.

Địch Phi Kinh nói:

- Ta chỉ là đang thắc mắc, Tô Mộng Châm thật sự không cần thiết phải tỏ ra vội vàng và thiếu kiên nhẫn cho chúng ta thấy như vậy.

Lôi Tồn hỏi:

- Hẳn là cố ý biểu hiện ra?

Địch Phi Kinh nói:

- E rằng là đúng.

- Hẳn cố ý để chúng ta cho rằng hẳn không thể đợi được?

- Như vậy nói cách khác là hẳn có thể đợi.

Địch Phi Kinh nói:

- Ít nhất càng có thể đợi lâu hơn so với chúng ta, cho nên hẳn mới cố ý biểu hiện ra ngoài.

- Nếu là như vậy.

Lôi Tồn trầm ngâm nói:

- Tất cả phán đoán trước kia của chúng ta đều phải lật lại. Lúc chúng ta cố ý khiêm tốn nhún nhường, hấn lại tỏ ra vênh váo hung hăng, chính là muốn chúng ta phán đoán sai lầm về hấn?

- Trên chiến trường, phán đoán sai lầm cũng chẳng khác nào thất bại.

- Nói cách khác, bệnh của hấn chưa chắc đã nặng như vậy?

- Có thể không nghiêm trọng lắm.

- Ám khí đâm vào chân hấn cũng không phát tác ra?

- Xem ra là vậy.

Địch Phi Kinh thở dài một tiếng nói:

- Mặc dù “Lục Đậu” của Hoa Vô Thác không có thuốc nào chữa được, cho dù kịp thời khoét đi vết thương cũng khó ngăn chất độc lan tràn.

- Cho nên “Nhất Ngôn Vi Định” vẫn còn sống?

- Cũng có khả năng.

- Hấn là cố ý muốn xông đến Lục Phân Bán đường?

- Có thể.

- Hấn nắm chắc sẽ thắng sao?

- Ít nhất hiện giờ hấn vẫn không bại.

- Chúng ta cũng không bại.

- Bởi vì chúng ta còn chưa từng quyết chiến.

- Chúng ta chỉ hợp lực giải quyết Mê Thiên Thất Thánh thôi.
- Nhưng Quan Thất vẫn còn chưa chết.
- Quan Thất đã là một phế nhân, hấn đứt một tay, thân bị trọng thương, lại bị sét đánh, cho dù có thể sống được cũng chẳng có gì đáng ngại.
- Có điều lực lượng sau lưng Quan Thất vẫn là một ẩn số.

Địch Phi Kinh thận trọng nói:

- Quan Thất bị chặt một tay, nhưng sợi dây xích “thiên hạ vạn vật, không gì có thể hủy” kia cũng chẳng khác nào bị một đao này chặt xuống. Quan Thất đã kéo cánh tay đứt của hấn chạy đi.

- Ý của ngươi là nói?

- Hấn vốn có hai tay, bởi vì bị dây xích cột lại nên chỉ phát huy được một nửa. Hiện giờ hấn chỉ còn một tay, nhưng lại hoàn toàn khôi phục tác dụng.

Ánh mắt Địch Phi Kinh lóe lên ánh sáng trí tuệ:

- Trong kinh thành mặc dù không có Quan Thất thứ hai, nhưng chỉ cần có một nửa Quan Thất cũng rất đáng ngại.

- Huống hồ còn có Bạch Sâu Phi và Vương Tiểu Thạch.

- Nếu không có Bạch Sâu Phi và Vương Tiểu Thạch, Tô Mộng Châm nhất định sẽ không có lòng tin như vậy.

Địch Phi Kinh nói:

- Hấn thật may mắn, giờ phút này lại có được hai trợ thủ mạnh như thế.
- Hấn chưa chắc đã may.

- Vì sao?

Lần này đến lượt Địch Phi Kinh hỏi.

- Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vốn là bằng hữu với Thuần nhi.

Lôi Tồn nói:

- Bằng hữu giữa nam và nữ, rất có thể không chỉ là bằng hữu.

Lần này Địch Phi Kinh trầm mặc một lúc, sau đó mới nói:

- Ta nhìn ra được.

- Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nếu đã là bằng hữu của Tô Mộng Châm.

Lôi Tồn vuốt râu nói:

- Vì sao không thể trở thành bằng hữu của ta?

- Nhưng bọn họ đã kết làm huynh đệ.

- Bằng hữu, huynh đệ, tình yêu, thân tình, có đôi khi cũng sẽ biến chất.

Ánh mắt Lôi Tồn cũng tràn đầy trí tuệ:

- Chỉ là phải xem áp bức và dụ dỗ như thế nào.

Địch Phi Kinh yên lặng.

- Ý kiến của ngươi thì sao?

Lôi Tồn chợt hỏi, ý của câu này là muốn Địch Phi Kinh nói chuyện.

- Nếu như kế hoạch này thành công, quả thật có thể đánh vào điểm yếu của Tô Mộng Châm, đánh vào trái tim của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Địch Phi Kinh nói:

- Kế hoạch trọng đại như vậy, trình tự quan trọng như vậy, cho nên khi tiến hành phải đặc biệt cẩn thận.

- Ý của ngươi là nói...

- Khi chúng ta nhìn thấy khuyết điểm của kẻ địch, rất có thể là kẻ địch cố ý để chúng ta nhìn thấy; ngược lại khi chúng ta nhìn thấy ưu điểm của kẻ địch, cũng có thể đó mới chính là sơ hở của hắn.

Địch Phi Kinh chậm rãi nói từng chữ:

- Đối phó với kẻ địch như Tô Mộng Châm, không được sai sót chút nào.

- Kẻ địch có thể đã bày kế?

- Có thể.

- Giống như dùng hương để phán đoán thời gian, sẽ rất dễ xảy ra sai lầm?

- Đúng.

- Sai lầm mặc dù rất nhỏ, nhưng ở thời khắc quan trọng lại có thể khiến cho toàn quân bị diệt?

- Đồng thời cũng đủ chí mạng.

Địch Phi Kinh đáp:

- Có một việc chắc ngài còn không biết.

- Người nói đi!

- Tô Mộng Châm đã từng đến tìm ta.

- Tự hã đến sao?

- Không

Địch Phi Kinh nói:

- Còn có Dương Vô Tà.

- Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Sớm phát động công kích đi!

Lôi Tồn nhìn cổ quan tài của y:

- Chúng ta cứ dựa theo kế hoạch của Tô công tử để đối phó với hã.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hồng Lôu Mộng

Đám người Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi trở lại Hồng lô trên núi Thiên Tuyền. Trên đường đi Tô Mộng Chấm vẫn không ngừng ho, ho kịch liệt hơn nhiều so với lúc y dốc sức chiến đấu với Quan Thất và tranh chấp với Lôi Tồn.

Trong lâu chỉ còn lại vài nhân vật quan trọng là Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch, Dương Vô Tà, Sư Vô Quý và Mạc Bắc Thần.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi thấy bờ vai Tô Mộng Chấm đang co giật như bị động kinh, trong mắt đều hiện lên vẻ lo lắng.

Dương Vô Tà vội lấy một chiếc bình nhỏ bằng bạch ngọc đổ ra mấy viên thuốc.

Tô Mộng Chấm cũng không cần nước, liền ngửa đầu nuốt chửng, khép mắt lại định thần một chút. Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói:

- Đại ca nên nghỉ ngơi trước đã.

Bạch Sầu Phi cũng gật đầu:

- Buổi tối chúng ta lại đến.

Tô Mộng Chấm bỗng mở mắt, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, chợt nói:

- Cấm kỵ, đó là cấm kỵ.

Mọi người cũng không biết Tô Mộng Châm đang nói đến thứ gì, nhất thời đều có vẻ ngơ ngác. Dương Vô Tà bỗng quay người đi vào, Bạch Sầu Phi lại nói:

- Cũng chưa chắc.

Tô Mộng Châm lập tức hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Hôm nay có phải chúng ta đã thành công tiêu diệt Mê Thiên Thất Thánh?

- Ít nhất là cũng đã làm Quan Thất bị thương nặng.

- Quan Thất vì sao lại đến?

- Hẳn cho rằng Lục Phân Bán đường và chúng ta đang đối kháng với nhau, không ngờ được chúng ta lại liên thủ diệt trừ hãn trước.

- Cho nên sơ hở mà kẻ địch để chúng ta nhìn thấy, chưa chắc đã là sơ hở thật sự.

Bạch Sầu Phi nói:

- Còn sơ hở mà chúng ta không nhìn thấy, thông thường mới chính là điểm yếu của kẻ địch.

- Ý của đệ là nói...

- Đồng dạng, cấm kỵ mà kẻ địch để chúng ta nhìn thấy, chưa chắc đã là cấm kỵ thật sự.

Bạch Sầu Phi nhướn mày:

- Lôi Tồn bề ngoài kính trọng cổ quan tài kia như thần linh, nhưng có thể chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí.

- Đúng.

Tô Mộng Chấm tán thưởng nói:

- Nhưng cũng có thể không đúng.

Mạc Bắc Thần nói tiếp:

- Nếu lỡ may là thật, chúng ta cần phải suy nghĩ xem bên trong quan tài kia là thứ gì?

Bạch Sầu Phi lập tức hỏi ngược lại:

- Nếu như mục đích của Lôi Tồn là muốn chúng ta hao tổn tâm trí, tổn công tổn sức, nghi thần nghi quỷ, sợ ném chuột vỡ bình thì sao?

Mạc Bắc Thần hơi khựng lại. Dương Vô Tà đã từ trong phòng đi ra, cầm trong tay một tập sách, nói:

- Căn cứ theo ghi chép, trong tám năm nay, mỗi khi Lục Phân Bán đường gặp sự kiện trọng đại, Lôi Tồn đều mang cổ quan tài này ra. Không ai biết quan tài này đã từng mở ra hay chưa, bởi vì người duy nhất có mặt vẫn còn sống chính là Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chấm trầm tư. Bạch Sầu Phi cũng nhíu mày.

- Còn có, đệ tử của Lục Phân Bán đường đối với này cổ quan tài đều vừa kính vừa sợ. Nếu là tiểu tốt trong đường dám mạo phạm đến quan tài, nhất định sẽ bị xử tử ngay tại chỗ. Năm đó có một gã đường chủ, bởi vì không cẩn thận nên nhấn lên quan tài một cái, Lôi Tồn liền sai người chặt đứt hai

ngón tay của hắn. Từ đó về sau, trước khi nhận được chỉ thị, không ai dám đến gần cỗ quan tài này trong vòng mười dặm.

Dương Vô Tà chậm rãi nói:

- Vào mỗi đêm trăng tròn, Lôi Tồn đều ở riêng với quan tài cả buổi tối, không ai biết hắn làm gì.

Tô Mộng Châm chợt hỏi:

- Lôi Tồn đặt quan tài ở đâu?

- Trước Bất Động Phi Bộc.

- Bất Động Phi Bộc là trọng địa của Lục Phân Bán đường sao?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Đúng.

Dương Vô Tà nói.

Tô Mộng Châm nói:

- Ngày một chúng ta chính là phải đánh chiếm chỗ này.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Đường chủ bị chặt ngón tay là ai?

Dương Vô Tà đáp:

- Hắn đã bị hạ xuống làm đường chủ thứ mười ba, “Độc Cước Thiết Hạc” Chu Giác.

Bạch Sầu Phi chau mày hỏi:

- Không phải Lục Phân Bán đường chỉ có mười hai đường chủ sao?

Dương Vô Tà nói:

- Chu Giác bị giáng chức, chỉ xem như là một nửa đường chủ, địa vị cao hơn một chút so với đám hương chủ Đình Sáu Hạc, Lệ Đan, Lâm Kỳ Kỳ, Lâm Kỳ Tâm.

Bạch Sầu Phi trầm ngâm:

- Ồ...

Ánh mắt Tô Mộng Chấm sáng lên:

- Ý của nhị đệ là...

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngoại trừ Dịch Phi Kinh, Chu Giác là người duy nhất từng tiếp xúc với cổ quan tài kia.

Tô Mộng Chấm nói:

- Đương nhiên chúng ta không thể nhờ Dịch Phi Kinh chứng thực...

Bạch Sầu Phi nói tiếp:

- Nhưng có thể mời Chu Giác đến để hỏi.

Tô Mộng Chấm nói:

- Lục Phân Bán đường nhất định sẽ không ngờ chúng ta lại chú ý đến một kẻ còn không phải là đường chủ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Huống hồ Chu Giác bị chặt ngón tay, lòng mang oán giận, dù chưa chắc sẽ bán đứng Lục Phân Bán đường, nhưng đối với cổ quan tài kia trong lòng cũng sẽ cảm hận.

Khóe miệng Tô Mộng Chấm lại có ý cười:

- Cho nên, có đôi khi người xem ra vô dụng lại thường rất hữu dụng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cũng như vậy, sơ suất có vẻ không đáng kể, thông thường lại tạo thành vết thương chí mạng.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nhưng vết thương này nhất định là của Lục Phân Bán đường.

- Phàm là tổn thương đều sẽ đau đớn. Vết thương của địch nhân chính là trọng điểm mà mình phải ra tay.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều loại vết thương như của Địch Phi Kinh, rất có thể lại trở thành vết thương chí mạng của người tấn công.

Tô Mộng Chấm gật đầu nói:

- Đệ cũng chú ý sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta đã nhìn thấy.

Tô Mộng Chấm nói:

- Người khác cho rằng đệ rất kiêu ngạo, rất tự phụ, nhưng cái gì đệ cũng lưu ý.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên ta mới tự đại được.

Tô Mộng Chấm nhất thời không biết nói gì.

Vương Tiểu Thạch nói ngay:

- Các người là nói Địch Phi Kinh từng ngẩng đầu lên sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Chỉ trong khoảnh khắc.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lúc chặn đường Quan Thất đang chạy trốn.

- Xương cốt của Địch Phi Kinh không gãy, tự nhiên cũng có thể biết võ công, hơn nữa còn có thể là võ công tuyệt thế.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Có điều sao hãn phải giấu diếm như vậy?

- Hãn muốn người khác coi thường hãn.

Bạch Sầu Phi nói:

- Khi kẻ địch mãi chú ý vào Lôi Tồn, hãn sẽ có thể tại giây phút quan trọng giúp Lôi Tồn một tay.

- Cũng chưa chắc.

Tô Mộng Chấm đột nhiên nói:

- Cũng có thể giúp chúng ta một tay.

- Ồ?

Bạch Sầu Phi nhìn Tô Mộng Chấm.

- Lôi Tồn cũng chưa chắc đã biết xương cổ của Dịch Phi Kinh không bị gãy.

Tô Mộng Chấm nói:

- Hoặc là xương cổ của Dịch Phi Kinh quả thật bị gãy, nhưng hiện giờ đã khôi phục lại.

Dương Vô Tà nói:

- Vấn đề là chúng ta liệu có tìm ra nguyên nhân Lôi Tồn và Dịch Phi Kinh hợp tác kháng khí, đối xử chân thành, kề vai chiến đấu hay không.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Bọn họ đối xử chân thành, có lẽ là vì một người mắc bệnh gan, còn một người mắc bệnh mật.

Mạc Bắc Thần lại nghiêm mặt nói:

- Nhưng chỉ cần tìm được nguyên nhân thì có thể hốt thuốc đúng bệnh.

Tô Mộng Chấm khẽ thở dài nói:

- Có điều, trên đời này không có đạo lý nào không bị lật đổ, không có quan hệ nào không thể phá vỡ, cũng không có cảm tình nào vĩnh viễn không thay đổi.

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Cho nên, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn hay cừu địch muôn đời.

Vương Tiểu Thạch bỗng lớn tiếng nói:

- Không đúng.

Bạch Sầu Phi trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Cho dù không đúng, cũng là sự thật.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu nhân sinh đều như vậy thì còn gì thú vị?
- Sống sót là một chuyện nghiêm túc, không có gì thú vị cả.

Tô Mộng Châm lạnh nhạt nói:

- Hiện thực vốn không thú vị, chỉ có trong mộng mà thôi.
- Sống sót cho dù không nghiêm túc cũng là bất đắc dĩ, bởi vì ngoại trừ chết chính là sống, không có lựa chọn nào khác.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên chúng ta phải sống cho tốt, sống cho vinh quang, sống trong thắng lợi, đó mới là sống mãn nguyện, sống thống khoái.
- Bởi vì cuộc sống đôi khi cũng là mộng tưởng, cho nên chúng ta là đang sống trong mộng, thỉnh thoảng cũng xem như thú vị.

Tô Mộng Châm lại cười, y vừa cười liền ho lên, lông mày nhíu lại như đau nhói ở đâu, nhưng y lại làm như không để ý nói tiếp:

- Đây là Hồng lâu, chúng ta cũng giống như đang sống trong một giấc mộng lâu hồng vậy.

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm:

- Chúng ta có thể ở cùng với nhau, cùng bàn đại kế, quả thật giống như một giấc mộng.

- Nhưng đến ngày mốt, giấc mộng này sẽ phải tỉnh.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nếu không phải Lục Phân Bán đường tỉnh mộng thì sẽ là Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cho nên huynh mới cố ý tỏ ra kiêu ngạo?

Tô Mộng Chấm nói:

- Ta muốn bọn chúng cho rằng ta kiêu ngạo.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người kiêu ngạo sẽ dễ dàng chủ quan.

Tô Mộng Chấm nói:

- Ta vốn hi vọng bọn chúng cho rằng ta đang chủ quan.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng Lôi Tồn cũng muốn huynh cho rằng hãn đang khiếm nhược.

- Cho nên ta với hãn đúng là trời đất tạo nên, trời sinh một đôi.

Tô Mộng Châm lại cười thành tiếng:

- Hắn cố gắng biểu hiện mình nhất gan sợ sệt, còn ta lại tỏ ra mình vênh váo tự đắc, không ai biết thực lực thật sự của đối phương. Cả hai bên đều đang thăm dò hư thật, đều là đang diễn kịch.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Đời người vốn như một vở kịch.

Vương Tiểu Thạch lâm bẩm:

- Ta thà rằng là như giấc mộng.

Tô Mộng Châm nói với Bạch Sầu Phi nói:

- Vở kịch đó, ta và người diễn thật quá tốt.

Y ngừng một chút lại nói:

- Giống như là thật vậy.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Các người... hóa ra...

Tô Mộng Châm mỉm cười nói:

- Ta muốn lão nhị xung đột với ta trước mặt mọi người, khiến bọn chúng cho rằng chúng ta lòng quân không vững, lòng người chưa ổn.

Vương Tiểu Thạch cười khố nói:

- Đúng là sơ hở mà kẻ địch để người nhìn thấy có thể là một bẫy.

Trong lòng hăn chợt hiện lên một ý niệm. Hăn vốn tưởng rằng Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Chấm thật sự không nhận được đối phương, chỉ lo một núi không thể có hai hồ, lúc này mới biết cả hai là diễn một vở kịch trước mặt mọi người, còn người bị gạt lại là mình, trong lòng thật sự có chút tư vị khó nói.

Nhưng rất nhanh hăn lại tự khuyên nhủ mình: “Đại ca và nhị ca phối hợp chặt chẽ, làm vậy là để đối phó với kẻ địch, thực chất không hề có xung đột, đó là chuyện tốt, mình nên cao hứng mới phải.”

Lại nghe Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều chuyện thả hồ về rừng với Quan Thất, cộng thêm việc mạo hiểm xông vào Lục Phân Bán, ta vẫn rất phản đối.

Tô Mộng Chấm nói:

- Đệ không hiểu đâu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vậy huynh hãy nói cho ta hiểu.

Dương Vô Tà chen vào:

- Lâu chủ làm việc sâu xa khôn lường, không nhất định phải nói rõ ràng trước.

Bạch Sầu Phi nói:

- Biết rõ trước thì tốt hơn là xong chuyện mới hối hận.

Sư Vô Quý đột nhiên nói:

- Người tưởng mình là ai chứ? Công tử làm việc phải nói trước cho người sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta là phó lâu chủ, người nói chuyện với ta như vậy là thái độ gì?

Tô Mộng Châm khẽ quát một tiếng:

- Vô Quý!

Sư Vô Quý liền cúi đầu im lặng lui ra phía sau.

Bạch Sầu Phi vẫn nói:

- Quan Thất đã trừ, tương lai còn phải cố gắng, nhưng không thể để cho kẻ địch dùng khỏe đợi mệt như vậy.

Tô Mộng Châm biến sắc, nói:

- Ta tự có chủ ý.

Bạch Sầu Phi vẫn không nhường một bước:

- Chúng ta là cùng trên một chiến tuyến, nên hiểu rõ nội tình bên trong.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Chúng ta mới gia nhập không lâu, rất nhiều chuyện còn chưa cân nhắc đúng mực. Cơ mật đại sự chắc chắn không nên để quá nhiều người biết.

Bạch Sầu Phi vẫn nói:

- Ngay cả ta cũng không thể biết sao?

- Nếu như ngươi là người của Lục Phân Bán đường phải tới.

Tô Mộng Chấm cười lạnh nói:

- Chuyện gì ta cũng nói cho người biết, chẳng phải là tự chui vào tròng sao?

- Được, được!

Bạch Sầu Phi giận dữ cười nói:

- Ta tới giúp người, không ngờ người lại cho ta là gian tế!

- Đây là chuyện trong lâu ta, quan hệ đến an nguy của trăm ngàn người trên dưới, tự nhiên phải hành động cẩn thận.

Tô Mộng Chấm lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, người tới giúp ta, nhưng ta cũng đồng dạng giúp người. Không có Kim Phong Tế Vũ lâu nâng đỡ, người làm sao có thể thực hiện dã tâm, lập nên nghiệp lớn?

Bạch Sầu Phi bức tức nói:

- Người cho rằng không có Kim Phong Tế Vũ lâu, ta sẽ không thể mở đường lập nghiệp sao?

- Cũng không phải.

Tô Mộng Chấm vẫn bình tĩnh nói:

- Ta vốn nhìn ra được hai người các người không phải là vật trong ao, ngày sau nhất định có thành tựu, cho nên mới thành ý mời các người vào trong lâu.

Vương Tiểu Thạch thấy Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Chấm lại bắt đầu xung đột, vội giảng hòa:

- Đều nhờ ánh mắt tinh tường và sự tài bồi của đại ca, nếu không giờ này chắc ta vẫn còn làm thầy thuốc, nhị ca cũng đang bán tranh ở bên đường.

Hắn nói mấy câu này là từ đáy lòng, nói rất chân thành.

Bạch Sầu Phi yên lặng một chút, chợt hỏi:

- Người hoài nghi chúng ta sao?

Tô Mộng Châm cười nói:

- Nếu hoài nghi, bây giờ các người còn có thể ở đây sao?

Bạch Sầu Phi là một người rất kiên quyết, hắn kiên trì hỏi tiếp:

- Nếu người không nghi ngờ chúng ta, vì sao tại thời khắc sống chết này vẫn còn giấu diếm?

- Bất cứ ai cũng có bí mật của mình.

Tô Mộng Châm bình tĩnh nói:

- Cho dù là Vô Tà hay Vô Quý ở bên cạnh ta nhiều năm, có một số việc bọn họ vẫn không biết được.

Dương Vô Tà nói ngay:

- Nhưng chúng ta chưa từng hỏi tới.

Sư Vô Quý cũng nói:

- Bởi vì chúng ta tin tưởng công tử.

- Nếu người đã không tin ta, sao ta lại phải tin người?

Bạch Sầu Phi cố chấp nói:

- Nếu người đã đề phòng chúng ta, sao lại còn trọng dụng chúng ta?

- Người sai rồi.

Tô Mộng Chấm nói ra ba chữ này. Sự nhẫn nại của y đã đến cực hạn, bởi vì quá trọng tài nên mới không phát tác.

- Cho dù ta hoài nghi người, cũng sẽ thử dùng người, bởi vì nếu không thử thì làm sao có thể tín nhiệm được? Trước cơn giông tố, chúng ta vẫn không thể đồng tâm hiệp lực, người vẫn không thể yên tâm hợp sức, vậy chỉ làm tăng thêm nguy cơ lật thuyền.

Tô Mộng Chấm nói:

- Bất cứ ai cũng sẽ không tin tưởng người khác ngay từ đầu. Huống hồ thời điểm các người xuất hiện lại vừa lúc Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đang quyết một trận tử chiến, không khỏi quá trùng hợp.

Lần này đến phiên Vương Tiểu Thạch lo lắng nói:

- Huynh cho rằng chúng ta cố ý lên vào Kim Phong Tế Vũ lâu làm nội ứng sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Không phải.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Vì sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Bởi vì sẽ không ai ngờ được ta lại trọng dụng các người như vậy. Cho dù các người rất có bản lĩnh, ta cũng có thể dẹp sang một bên không cần dùng, thậm chí là sai người giết chết các người. Nhưng không ai có thể đoán được phản ứng của ta, cho nên cũng không nhiều khả năng bố trí người làm nội ứng.

Y dừng một chút lại nói:

- Huống hồ tại khu đổ nát dưới mưa, lúc ta trúng phải một ám khí “Lục Đậu”, các người đã có cơ hội giết ta, vốn không cần phải làm nội ứng.

Vương Tiểu Thạch nhìn xuống bấp chân Tô Mộng Chấm:

- “Lục Đậu” rất độc sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Độc vượt quá tưởng tượng.

Dương Vô Tà nói:

- Hoa Vô Thác có ý định phản bội, muốn lấy mạng công tử, ám khí nếu không độc thì hẳn cũng sẽ không dùng.

Vương Tiểu Thạch lo lắng hỏi:

- Không biết... có ảnh hưởng gì không?

Tô Mộng Chấm còn chưa trả lời, Bạch Sầu Phi đã nói:

- Y sẽ không trả lời đâu. Cho dù có trả lời, cũng chưa chắc là nói thật.

Trong mắt Tô Mộng Chấm đã có ý cười:

- Người rất thông minh.

- Ta thích kết giao với bằng hữu thông minh, tốt nhất là vừa thông minh mà tâm địa lại tốt.

Tô Mộng Chấm chợt chuyển chủ đề:

- Giống như tìm thê tử, ta thích nữ nhân vừa xinh đẹp, tâm địa tốt lại thông minh. Người thông minh phần lớn đều tài giỏi. Xinh đẹp tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng chỉ đứng sau. Bởi vì sống cả đời, nếu không thông minh thì xinh đẹp cũng chỉ là cái vỏ rỗng, làm tăng thêm phiền não. Vì vậy thà rằng không đẹp lắm, nhưng không thể không thông minh. Cái đẹp sẽ mất đi, nhưng thông minh sẽ vĩnh viễn tồn tại. Đáng tiếc là trên thế gian, nữ nhân vừa đẹp, vừa tốt, lại vừa thông minh quả thật rất hiếm có, dù là nam tử cũng không nhiều.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Lôi cô nương vừa xinh đẹp vừa thông minh, tâm địa lại tốt.
- Tâm địa thì ta không biết, nhưng võ công của nàng quả thật không được.

Tô Mộng Chấm cũng cười nói:

- Nhưng nàng đích thật là vừa đẹp vừa thông minh, cho nên ta muốn nhờ đệ một chuyện.

Vương Tiểu Thạch vui vẻ vì đã hóa giải được tranh chấp giữa Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Chấm, liền hỏi ngay:

- Chuyện gì vậy?
- Chúng ta còn phải chuẩn bị cho cuộc gặp mặt với Lục Phân Bán đường, ta sẽ nói riêng với đệ sau.

Tô Mộng Chấm nói lớn:

- Bây giờ chúng ta có một số chuyện phải làm, đó là phải nghỉ ngơi đầy đủ, sau đó...

- Chúng ta lại tụ họp ở nơi này, cùng tìm cách công phá đại kế của Lục Phân Bán đường.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thất Đạo Toàn Phong

- Đại kế của ta chính là phát tài.

Lúc Đường Bảo Ngưu uống đến chén thứ ba, cặp mắt đã hơi díp lại, lưỡi cũng phồng lên:

- Chờ sau khi phát tài, ta sẽ có thể làm chuyện mà ta muốn làm.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm chuyện gì?

Trương Thán đã uống mười sáu chén nhưng mặt vẫn không đỏ, hơi thở cũng không gấp. Hắn uống rượu còn trôi chảy hơn so với uống trà, nhưng tính ra vẫn chậm hơn một chút so với ăn cơm.

- Ta muốn một thê tử như hoa như ngọc, có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn.

Trong mắt Đường Bảo Ngưu đầy ảo tưởng:

- Ta còn muốn nổi danh, thành đại danh, làm cho người ta vừa nghe đến tên Đường Bảo Ngưu ta đều sợ lui ba bước...

- Ngươi muốn làm chuyện này, không cần phải đợi đến lúc phát tài.

- Ồ?

- Người chỉ cần đi mua một thanh đao là đủ rồi.

- Mua đao làm gì?

- Chỉ cần những lúc lòng không cao hứng, nếu có kẻ dám cười, người cứ mặc kệ có quen biết hay không, dùng một đao cắt hồ lô của hắn đi. Còn những lúc lòng người cao hứng, nếu có kẻ dám chường cái vẻ mặt như đưa đám ra, người cứ một đao chém đầu hắn xuống. Nếu dư thời gian, người còn có thể cầm đao đi cướp một tiểu mỹ nhân dung mạo như thiên tiên về. Như vậy chỉ cần nửa năm, nếu như người vẫn còn sống bảo đảm sẽ danh chấn thiên hạ.

- Phì! Ta muốn hành hiệp trượng nghĩa, những hành vi ác bá này sao có thể hợp với tư cách của ta được.

- Vậy người muốn làm gì?

- Ta mới vừa nói, ta muốn nổi danh, muốn lấy một thê tử xinh đẹp, muốn ở một nơi thoải mái, sống những tháng ngày vui vẻ; ta còn muốn có võ công cao thâm hơn cả Thấm lão đại, Tô lâu chủ, Vương Lão Thạch, Bạch A Phi; ta còn muốn người người đều bội phục ta, hiệp danh vang lừng thiên hạ, Phương Hận Thiếu thấy ta liền hối hận vì sao năm đó không nịnh bợ ta một chút...

- Ta không hiểu.

- Người không hiểu cái gì?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi.

- Nguyện vọng của người, nói khó thì không khó, nói dễ cũng không dễ, nhưng đều chẳng liên quan gì đến phát tài. Nếu như người có năng lực, hiện giờ cũng có thể làm được rồi.

Trương Thán nói:

- Phát tài chỉ có thể làm cho người ta sống được thoải mái một chút, chắc còn có thể kiếm được mấy thê tử vẻ ngoài xinh đẹp còn bên trong rỗng tuếch, cộng thêm một đám tiểu nhân chuyên nịnh nọt. Nhưng muốn đánh bại người kiêu hùng như Tô Mộng Chấm, muốn bậc nhân kiệt như Thẩm Hồ Thiên phải bội phục người, e rằng phát tài chẳng có tác dụng gì. Thật ra, một người chỉ cần trong lòng sáng khoái, tự hiểu lòng mình, cho dù ở nơi nào, sống như thế nào cũng thoải mái như nhau.

Đường Bảo Ngưu ngẫm nghĩ, lập tức cười hào sảng nói:

- Tốt! Nếu như tiền không mua được những thứ này, ta còn cần nhiều tiền như vậy để làm gì? Thật ra nếu tự biết thỏa mãn thì lòng sẽ vui, chỉ cần hiểu được đạo lý này, người người đều có thể trở nên giàu có.

Hắn vỗ vỗ vào trán mình nói:

- Bây giờ ta mới biết, hóa ra chuyện mà ta muốn làm không nhất định phải đợi đến lúc phát tài mới có thể làm, hơn nữa còn phải làm trước mới phát tài được. Đáng tiếc hiện giờ vẫn có rất nhiều người nghĩ mãi không ra đạo lý này.

Dứt lời hắn lại gọi một vò rượu cao lương, còn mời Trương Thán. Trương Thán ngửa cổ uống sạch một hơi, còn Đường Bảo Ngưu chỉ hớp một ngụm nhỏ.

Ban đầu Trương Thán không để ý, sau đó mới phát hiện, vì vậy hỏi:

- Sao người uống rượu giống như con kiến uống nước vậy?

- Cái gì con kiến nước uống?

Đường Bảo Ngưu nghe không hiểu.

- Ít quá.

- Bởi vì ta không thích uống rượu.

Trương Thán nhất thời cười lớn, cười như điên.

- Cười cái gì?

Đường Bảo Ngưu cảm thấy bất mãn, hẳn biết Trương Thán đang cười hân.

- Ta thấy người cao lớn cường tráng, uy vũ phi phàm, cho rằng người có tửu lượng cao, hóa ra lại uống không được rượu. Buồn cười, buồn cười!

- Có gì buồn cười? Một người cao lớn uy mãnh chưa chắc đã có thể uống, còn một người nhỏ bé lanh lợi chưa hẳn là không uống được.

Đường Bảo Ngưu đảo tròn mắt to nói:

- Giống như người cường tráng oai phong có thể lòng dạ thiện lương, còn người thấp bé ôn hòa lại có thể lòng dạ ác độc, ngược lại cũng vậy. Dựa vào hình dáng tướng mạo để nhận xét tính tình tốt xấu, đó là chuyện ngu ngốc.

Hắn nói tiếp:

- Cho nên người uống được rượu chưa chắc là người hào sảng, còn người không uống được chưa hẳn không phải là người dũng cảm. Cũng như vậy, người có thể uống chưa chắc là hảo hán, còn người không giỏi uống cũng chưa hẳn không phải là hảo hán.

- Ý của ngươi là nói, uống rượu là uống rượu, còn hảo hán là hảo hán?

- Rượu là rượu, còn người là người. Có người dùng rượu để luận người, cũng giống như dùng văn để luận người, đều là chuyện rắm chó không kêu.

- Người đã không thể uống, lại gọi rượu làm gì?

- Ta không giỏi uống, nhưng người thì có thể uống.

- Cho nên người mua rượu, còn ta uống rượu?

- Đúng. Ta nói cho người biết một bí mật nhé!

- Người nói đi!

- Ta bình sinh không thích mời người khác uống rượu, bởi vì rượu có thể làm mất đi lý trí. Một số kẻ tự cho là tửu lượng giỏi, lúc không say đã không nói tiếng người, sau khi say càng nói chuyện giống như là đánh rắm. Cho nên ta không mời người khác uống rượu... Người thì là ngoại lệ.

- Ta cũng nói cho người biết một bí mật nhé!

- Người nói đi, ta nghe!

- Đêm nay mới là lần đầu tiên ta uống nhiều rượu như vậy.

- Ồ?

- Bởi vì những kẻ mà ta xem thường mời ta uống rượu, ta không bao giờ uống. Những kẻ xem thường ta thì đương nhiên sẽ không mời ta uống rượu. Còn nếu tự ta đi mua rượu, ta thà rằng kiếm bạc mua cơm ăn còn hơn. Mà đám hảo hữu của ta thì đều không thích uống rượu.

- Vậy tối nay người là nể mặt ta?

- Nói vậy cũng không sai.

- Không ngờ một kẻ thấp lùn như người tửu lượng lại tốt như vậy.

- Ban đầu chính ta cũng không biết, hiện giờ xem ra là thật.

- Cho nên ta phụ trách mời rượu, còn người phụ trách uống rượu.

- Nếu như người có lòng mời ta uống nhiều một chút, sao không gọi một ít đồ nhắm rượu?

- Được, người muốn gọi gì nhắm rượu?

- Cơm, đương nhiên là cơm nóng hôi hổi, thơm ngào ngạt, trắng như tuyết.

- Được, không có vấn đề. Ta sẽ gọi cơm cho người nhắm rượu, chỉ cần người nể mặt ta một chút.

- Muốn ta uống thêm một vò à?

- Cũng không phải. Ta chỉ muốn biết thêm một việc.

- Quả nhiên.

Trương Thán cười nói:

- Con người người lòng hiếu kỳ quá lớn, không hỏi cho rõ ràng chân tướng thì không chịu bỏ qua.

- Đây gọi là chưa đến Hoàng hà thì chưa cam lòng.

Đường Bảo Ngưu gãi gãi lỗ tai cười nói:

- Người làm sao quen biết với Lô Thuận vậy?

- Nói cho người biết cũng không sao.

Trương Thán lại uống một chén rượu. Đường Bảo Ngưu vì muốn nghe chuyện của người khác, vội ân cần rót rượu cho hẵn.

- Người có từng nghe qua “Thất Đạo Toàn Phong” của “Đào Hoa Xã” chưa?

- Có phải là “Thất Đạo Toàn Phong” trong thành Trường An, là đám sáu người Chu Đại Khôi Nhi, Trương Thán *, “Đạo Hạ Lưu Đầu” do Lại Tiểu Nga lãnh đạo?

* Trong “Đào Hoa Xã” có hai người cùng tên Trương Thán, cách đọc giống nhau nhưng viết thì khác nhau.

- Đúng vậy.

Trương Thán nói:

- Xem ra người cũng có chút kiến thức.

- Ưu điểm của ta rất nhiều

Đường Bảo Ngưu cười hì hì nói:

- Người có thể từ từ khai thác.

- Ta cũng là một trong “Thất Đạo Toàn Phong”.

Trương Thán hứng rượu nổi lên, càng nói hăng say:

- Ta cùng với đám Lại đại tỷ kết nghĩa sinh tử, tình như thủ túc...

- Đúng rồi, giống như ta với Thẩm Hồ Thiên đại ca và Phương Hận Thiếu vậy.

Đường Bảo Ngưu xen vào.

- Có một năm vào tết nguyên tiêu, “Đại Sát Thủ” định ám sát người tại hội hoa đăng trong thành Trường An, nhưng bị Lại đại tỷ phát hiện. Người có nghe nói đến không?

- Có. Đó là đại sự chấn động thiên hạ, ta làm sao không biết.

Ánh mắt Đường Bảo Ngưu sáng lên.

- Cho nên hãn mới trút giận sang Lại đại tỷ.

Trương Thán nói.

- Hãn muốn giết Lại Tiểu Nga sao?

Đường Bảo Ngưu giật mình hỏi.

- Có chúng ta ở đó, hãn cũng không giết được Lại đại tỷ.

Trương Thán thở dài:

- Cho nên trong cơn tức giận, hãn đã trộm đi một quyển sách quý “Tĩnh Tượng Chân Giám” của Lại đại tỷ, sau đó chạy trốn tới Lư sơn.

- Hà!

Lông mày Đường Bảo Ngưu giãn ra, nói:

- Để cho hãn thành công, các người cũng thật kém cỏi.

- Vì vậy ta cũng đuổi theo đến Lư sơn.

- Chỉ một mình ngươi à? Còn đám huynh đệ kết nghĩa của ngươi thì sao?

- Bọn họ không đi được.

Trương Thán nói:

- Bởi vì trong thành bỗng xuất hiện một nhân vật thần bí vô cùng lợi hại.

- Là ai?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên nói:

- Có người còn lợi hại hơn so với “Đại sát thủ” sao?

- Chúng ta cũng không biết y là ai, đến bây giờ cũng không biết y là địch hay bạn.

Trương Thán nói:

- Chỉ biết là y vừa cao vừa gầy, khuôn mặt trắng lạnh, trên lưng đeo một chiếc bọc vừa cũ vừa rách nát. Bất cứ người nào theo dõi đều không đuổi kịp y, còn những kẻ giao thủ với y trên ngực đều xuất hiện một lỗ máu, chưa từng có ai sống sót...

- Thật là lợi hại!

Đường Bảo Ngưu lập tức kêu lên:

- Y là ai?

- Người không nghe ta vừa nói sao? Chúng ta cũng không biết.

Trương Thán cũng kêu lên:

- Cho nên đám huynh đệ Trương Thán, “Đao Hạ Lưu Đầu”, Chu Đại Khối Nhi, Tề Tương Hảo mới ở thành Trường An với Lại đại tể, còn ta một mình đi bắt “Đại Sát Thủ”.

- Một mình người đối phó được sao?

Đường Bảo Ngưu liếc xéo hắn cả buổi:

- Nếu ta là huynh đệ của người, cũng sẽ không yên tâm để người đi một mình.

- Nói thật.

Trương Thán cười khố nói:

- Ta muốn tự mình làm một số chuyện vang danh thiên hạ, cho nên mới lén chạy ra ngoài. Đám người Lại đại tể trước đó cũng không biết rõ tình hình.

- Thật tốt!

Đường Bảo Ngưu vỗ tay nói:

- Ta cũng hay làm những chuyện như vậy. Thậm chí ca thường xuyên bị ta làm tức đến nổi lỗ tai cũng méo xệch.

- Nhưng mà ta đi chuyến này, thiếu chút nữa đã không còn mạng.

- Tính mạng không còn cũng chẳng hề gì, có chuyện thú vị sao lại không làm được?

Lần này Đường Bảo Ngưu tự động uống ba ngụm “lớn”:

- Ta và người tính tình giống nhau, phải uống ba chén.

Trương Thán một hơi uống sạch rượu trong chén:

- Ta đuổi theo “Đại Sát Thủ” đến Lư sơn, khi sắp đuổi kịp thì hắn lại mất tăm. Ta biết là hắn đã phát hiện ra ta, muốn giết ta...

- Cho nên người chuẩn bị liều mạng với hắn?

- Không, ta trốn.

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu lại kêu lên.

- Chỉ có trốn, hãn mới cho rằng ta sợ hãn, lập tức truy sát ta. Hãn hiện thân thì ta mới có thể giao chiến được.

- Trên người “Đại Sát Thủ” có ba mươi sáu loại binh khí, mỗi loại đều dùng để đối phó với kẻ địch có sở trường khác nhau. Người... làm sao địch nổi hãn?

- Ta đánh không lại.

Trương Thán nói:

- Cho nên ta vừa lên đến liền trộm đi ba mươi sáu loại vũ khí trên người hãn.

- Đúng. Đánh thì người không lại, chứ trộm thì người rất giỏi.

Đường Bảo Ngưu trừng mắt nói:

- Nếu không làm sao người trộm được khăn tay trong người ta.

Trương Thán chỉ liếc hãn một cái, vẫn nói tiếp:

- Nhưng dù không có vũ khí, ta vẫn đánh không lại “Đại Sát Thủ”. Khi thấy sắp sửa mất mạng dưới tay hãn, chợt nghe giữa núi rừng có một giọng nữ vang lên: “Lão ngũ, với thân thủ của người mà muốn một mình giao chiến với “Đại Sát Thủ” còn chưa đủ sức đâu, đại tỷ nói mà người không tin, bây giờ phải chịu khổ rồi.”

- Ai, Lại đại tỷ của người đã đến sao?

- Ta khê giật mình. “Đại Sát Thủ” cũng giật mình, lập tức đề phòng. Lại nghe một nam tử nhỏ giọng nói: “Đại tỷ, sao chúng ta không cùng đối phó với hãn?”. Chợt nghe giọng nữ lúc trước cười lên như chuông bạc: “Nếu hãn liều lĩnh, cứ cho hãn chịu khổ một chút cũng tốt, xem hãn còn làm sao giết người?”

Trương Thán chìm vào hồi ức:

- Người biết không, “Đại Sát Thủ” từng chịu thiệt bởi Lại đại tỷ, lúc này nghe thấy Lại đại tỷ và các huynh đệ đã đến, trong lòng hoảng hốt, nào còn dám ở lại, lập tức cướp đường chạy trốn...

- Người lại để hãn chạy thoát sao?

- Ta lập tức dùng “Phản Phán thần công” đánh hãn một chưởng.

Trương Thán nói:

- Thương thế của hãn cũng không nhẹ.

- Có điều vẫn chạy thoát, đúng không?

- Đúng. Lúc ấy ra cũng bị trọng thương nên không đuổi kịp.

- Lại đại tỷ của người thì sao?

- Bởi vì người đến vốn không phải là Lại đại tỷ.

Trương Thán lắc đầu cười nói:

- Giọng cười của cô gái kia cũng rất êm tai, nhưng so với Lại đại tỷ thì vẫn kém một chút. Ta vừa nghe liền nhận ra đó không phải là đại tỷ thật sự, cho nên biết cô gái kia chỉ là muốn dùng lời nói làm nhiễu loạn “Đại Sát Thủ”. Ta liền dốc sức phản kích, một chưởng đánh hãn bị thương, khiến cho hãn sợ mất mật chạy trốn...

- Người đến không phải Lại Tiểu Nga...

Đường Bảo Ngưu linh cơ khê động, vỗ đùi nói:

- Nhất định là tỷ tỷ của người.

- Phì!

Trương Thán bực tức nói:

- Ta không có tỷ tỷ.

- Vậy...

Đường Bảo Ngưu thử thăm dò:

- Hóa ra là biểu muội của người à?

- Phì!

Trương Thán lờm y một cái:

- Biểu muội của ta béo như một con voi, có ngoại hiệu con mèo mập. Nó mà lên được Lư sơn, trừ khi là Lư sơn cao không quá một con ngựa.

- Như vậy...

Đường Bảo Ngưu suy tư cả buổi, cuối cùng chợt nói:

- Nhất định là Lôi Thuần.

- Thông minh!

Trương Thán nói.

- Cô ấy là con gái một của Tổng đường chủ Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường tại kinh thành, hơn nữa không lâu sau phải gả đi rồi.

Đường Bảo Ngưu lại nổi tính cẩn thận:

- Cô ấy đến Lư Sơn làm gì?

- Cô ấy là trốn tới.

- Trốn tới?

Cặp mắt Đường Bảo Ngưu gần như nhảy ra khỏi hốc mắt.

- Cô ấy trước giờ rất có chí khí. Lúc trước ở Lục Phân Bán đường, cô ấy từng là trợ thủ của Lôi Tồn. Nhưng Lôi Tồn hiện giờ chỉ tin tưởng Dịch Phi Kinh và Lôi Mị, lại tranh đấu với Kim Phong Tế Vũ lâu như dầu sôi lửa bỏng. Cô ấy sống ở giữa hai tảng đá lớn, giống như bị lửa nóng băng lạnh dày vò, lại không biết võ công, không thể làm gì được. Lôi Tồn muốn gả cô ấy cho Tô Mộng Chấm, dụng ý là lập kế để khống chế Kim Phong Tế Vũ lâu. Lôi cô nương cảm thấy buồn rầu, liền lén chạy ra ngoài, dựa vào trí tuệ thông minh cắt đuôi đám người bám theo...

Trương Thán nói đến đây, không khỏi thở dài một tiếng:

- Hôm đó cô ấy đến Lư sơn du ngoạn, vừa lúc gặp phải ta đang bị nguy khốn. Cô ấy vừa nhìn thấy võ công của ta và “Đại Sát Thủ”, liền đoán ra thân phận của chúng ta, lại liên tưởng tới việc “Đại Sát Thủ” từng bị Lại đại tỷ phát hiện âm mưu tại hội hoa đăng, khiến cho hành động sắp thành lại bại. Cô ấy lập tức giả tiếng Lại đại tỷ và mấy huynh đệ để hù dọa “Đại Sát Thủ”...

- Lôi Thuần có thể giả thành mấy giọng nói khác nhau sao?

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc nói:

- Kể cả giọng nam à?

- Cô ấy ngoài mềm trong cứng, là một cô gái rất có bản lĩnh.

Trương Thán bội phục nói:

- Nhưng thân thể của cô ấy lại quá suy nhược.

Hắn ngừng một chút rồi nói:

- Có điều “Đại Sát Thủ” cũng rất giáo hoạt, hắn chưa đi xa thì lại quay về.

Đường Bảo Ngưu giậm chân nói:

- Vậy thì nguy rồi.

- May mà Lôi cô nương sau khi hiện thân, liền nhanh chóng nói mấy câu với ta. Mấy câu này chính là nhược điểm võ công của “Đại Sát Thủ”. Chờ khi hắn vừa quay lại, ta liền liên tục tấn công không cho hắn kịp chuẩn bị, khi hắn đang còn lúng túng lại đánh hắn bị thương. Lần này “Đại Sát Thủ” thật sự bị thương rất nặng, nhưng hắn vẫn không chịu bỏ cuộc, dọc theo đường đi phục kích chúng ta.

Trương Thán nói:

- Thuật ăn trộm của ta hoàn toàn khác với việc ra tay đánh người. Khi tấn công kẻ địch, ra tay càng độc, dững, mạnh thì càng tốt, đòi hỏi lực lớn kinh trâm. Còn thuật ăn trộm thì hoàn toàn khác, xem trọng nhẹ, xảo, kỹ thuật và tốc độ, càng đạt đến mức không dậy sóng, bụi không bay thì càng tốt. Việc đánh ngã đối thủ hoàn toàn khác với việc lén trộm đồ của người khác.

- Cho nên có thể lấy được đồ của người khác, cũng chưa chắc có thể đánh ngã được đối phương.

Lần này Đường Bảo Ngưu rút ra một kết luận thông minh:

- Vì vậy người không phải là đối thủ của ta.

Trương Thán không để ý tới hắn.

- Khi đó ta vẫn không biết Lôi cô nương là hòn ngọc quý trên tay Tổng đường chủ Lục Phân Bán đường. Ta còn tưởng rằng võ công của cô ấy cao cường, thâm tàng bất lộ. Về sau mới biết được, hóa ra cô ấy hoàn toàn không biết võ công, nhưng lại trí tuệ ngút trời, học rộng nhớ lâu, thông hiểu võ công của các nhà các phái. Cô ấy kịp thời giúp ta mở được mấu chốt, dùng mấy kỹ thuật ăn trộm cao thâm dọa lui “Đại Sát Thủ”.

Hắn bùi ngùi nói:

- Vì vậy trên đường đi, nhìn giống như là ta bảo vệ Lôi cô nương, nhưng thật ra nếu không có cô ấy thì ta đã sớm mất mạng trong tay “Đại Sát Thủ” rồi. Mỗi lần “Đại Sát Thủ” ở nơi nào thiết lập mai phục, dùng quỷ kế gì để ám toán chúng ta, Lôi cô nương đều có thể đoán trước được, hoặc bình yên tránh khỏi, hoặc bày kế cho ta phản kích, khiến “Đại Sát Thủ” lần nào cũng thất bại rút lui. Cô ấy còn chỉ ta cách để vận dụng “Bát Đại Giang Hồ”, khiến cho trên đường đi hảo hán đều đứng ra tương trợ, nhờ vậy mới thoát được sự truy sát của “Đại Sát Thủ”.

Đường Bảo Ngưu có chút không tin:

- Cô ấy lợi hại vậy sao?

- Dọc theo con đường này, chúng ta đã kết nghĩa tại Sầu Dư đình. Chúng ta một nam một nữ hành tẩu trên giang hồ, không kết bái làm huynh muội thì có chỗ không tiện.

Trương Thán lướt nhanh qua đoạn này:

- Ta đưa cô ấy trở lại Trường An. Lại đại tỷ cũng rất thích cô ấy, nhận cô ấy làm Thất muội...

Đường Bảo Ngưu chột hỏi:

- Không phải trước kia các người đã có một vị thất muội gọi là Tiểu Tuyết Y sao? Như thế nào...

- “Thất Đạo Toàn Phong” của “Đào Hoa Xã” vốn bao gồm Lại Đại Tỷ, Chu Đại Khôi Nhi, “Đạo Hạ Lưu Đầu”, Trương Thán, ta, Tề Tương Hảo và Tiểu Tuyết Y. Có điều Tiểu Tuyết Y đã mất tích một thời gian. Mọi người đều quen gọi thất muội, cho nên khi Lôi cô nương đến, mọi người nhớ tới Tiểu Tuyết Y, cũng gọi cô ấy là thất muội.

Đường Bảo Ngưu lại hỏi:

- Vậy sao cô ấy còn trở lại kinh thành?

- Cô ấy làm sao yên tâm ở đó?

Trương Thán nói:

- Lại nói, người của Lục Phân Bán đường cũng tìm tới “Đào Hoa Xã” đòi người. Nếu như Lôi cô nương muốn ở lại, vậy còn có thể nói được, nhưng cô ấy cũng muốn trở về...

- Cho nên người cùng đi với cô ấy?

Đường Bảo Ngưu cười hà hà nói:

- Lần này đúng là người hộ tống cô ấy trở về rồi.

- Không phải.

Trương Thán nói giống như đang tự cười nhạo mình:

- Cô ấy là lén trốn ra, chỉ nói cho Lại Đại Tỷ biết. Đến giữa đường lại bị người của Lục Phân Bán đường chặn lại, sai một đám người hầu bảo mẫu đi theo cô ấy... Ta... ta là đến kinh thành tìm cô ấy.

Đường Bảo Ngưu há hốc mồm:

- Người... người không phải muốn nói cho ta biết, người cũng là từ “Đào Hoa Xã” lên chạy ra ngoài chứ?

Trương Thán lại uống một ngụm rượu lớn.

Đường Bảo Ngưu vốn muốn trêu chọc vài câu, đột nhiên lại nghĩ tới Ôn Nhu.

Sau đó hắn đã nghĩ thông suốt. Hắn hiểu được một chuyện, nên chỉ lẩm bẩm một câu:

- Đầu năm nay, người trốn khỏi nhà thật là nhiều...

Sau đó hắn không nói gì nữa, chỉ yên lặng uống rượu. Trương Thán uống một chén lớn thì hắn mới uống một ngụm lớn.

Đối với hắn đây đã xem như là uống thỏa thích rồi.

Số lượng lớn hay nhỏ, nhiều hay ít đều tùy thuộc vào mỗi người. Ví dụ như một lượng bạc, trong mắt người giàu có thể không bằng cả cái rằm, nhưng với người nghèo thì có thể không tiếc đầu rơi máu chảy vì nó.

Trong một chập tối như vậy, bên ngoài mưa không ngừng rơi, lúc đến lúc đi, lại như vĩnh viễn không kết thúc.

Ngồi trong quán rượu nghe âm thanh tí tách của hạt mưa, tâm tình của Đường Bảo Ngưu cũng giống như Trương Thán.

Chờ Trương Thán nói xong câu chuyện, lại đến phiên Đường Bảo Ngưu kể lại chuyện mình quen biết với Ôn Nhu...

Mỗi người bọn họ đều có sự kiêu hùng trước đây, giống như hảo hán mở toang lồng ngực cho đao khách điêu khắc lên vết tích, có bạn bè chí cốt mà

bọn họ không tiếc rơi đầu đổ máu, đương nhiên cũng có bóng hình mà bọn họ nhớ nhung trong tâm khảm...

- Trận mưa này khi nào mới dứt?

- Trận chiến giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường kết thúc, mưa có biến thành tuyết không?

- Chúng ta đem rượu ra ngoài, dầm mưa uống!

- Được! Chúng ta lại đem nước mưa làm rượu uống.

- Tiểu Trương, bây giờ chúng ta tản bộ đi...

- Hử? Tản bộ trong mưa? Với người à?

- Với ta thì sao? Chẳng lẽ người có lựa chọn khác?

- Đúng, có thì không cần phải đi với người rồi.

- Con người người đúng là hiện thực, lãnh khốc, vô tình, vô nghĩa...

- Được rồi, đừng mắng nữa, ban ngày còn chưa mắng đủ sao?

- Đủ rồi, đủ rồi, nhưng rượu thì lại chưa uống đủ...

- Vậy chúng ta hãy ra bên ngoài uống, xem chúng ta ở trong mưa có thể nhìn thấy gì!

- Người đúng là ngốc!

Không biết từ khi nào Đường Bảo Ngưu cũng thích học theo dáng vẻ Ôn Nhu, thường mắng người khác là ngốc:

- Trong mưa đương nhiên là nhìn thấy mưa...

- Đúng, trong mưa không nhìn thấy mưa thì là gì...

Trương Thán cười đến suýt nữa ngã nhào một phát.

Nhưng cho dù là trong giấc mộng sau khi bọn họ say, cũng khó có thể mơ được cảnh tượng mà bọn họ nhìn thấy trong mưa không lâu sau đó...

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiếng Gió, Tiếng Mưa, Tiếng Rút Đao, Tiếng Tiếng Vào Tai

Hai người vừa nói vừa uống, đi đến bên ngoài cửa. Trương Thán suýt chút nữa đã ngã sấp mặt. Đường Bảo Ngưu nhìn thấy liền cười nghiêng ngả:

- Nhìn người uống rượu sắc mặt không đỏ, hơi thở không gấp, không nấc một cái nào, ta còn tưởng rằng có bao nhiêu bản lĩnh, hóa ra là đã say đến mức đi không nổi rồi.

Trương Thán vịn vào cửa, thở hồng hộc nói:

- Ai nói! Ta, ta đi cho người xem...

Hắn miễn cưỡng đi vài bước, liền cảm thấy đầu choáng váng, mặt nóng lên, đầu nặng chân nhẹ. Đường Bảo Ngưu lại cười phá lên, mới cười được vài tiếng chợt cảm thấy mắc tiểu, liền nói:

- Người tự lo đi! Ta ra phía sau tiểu tiện đã.

Trương Thán phát tay, lại đặt đầu xuống bàn:

- Đi, đi...

Lúc này trời đã tối, bên ngoài mưa rơi tầm tã, sấm chớp đùng đùng. Trong quán rượu chỉ có vài ngọn đèn đang cháy, cùng với hai ba bàn có

khách ngồi. Chưởng quỹ và phục vụ thấy Đường Bảo Ngưu và Trương Thán một người uống mạnh còn một người uống xoàng, nhưng đều đã say đến sáu bảy phần, mặc dù hành vi hơi phóng túng nhưng cũng không gây sự với người khác, lại trả đủ tiền thưởng nên vẫn để mặc bọn họ.

Một quán rượu lớn như vậy chỉ có mấy ngọn đèn dầu, cộng thêm bên ngoài mưa gió tiêu điều, trong quán có vẻ rất u ám.

Khách uống rượu thông thường đến lúc hưng phấn sẽ hô to gọi nhỏ, chơi đoán quyền trợ hứng, nhưng hôm nay trong quán lại năm ba người ngồi ở một bàn, cúi đầu uống rượu giống như không màng thế sự. Bởi vì đây là quán rượu, trong quán rượu lại yên tĩnh như vậy thật sự hơi khác thường. Trương Thán nhìn mấy cái chén trên bàn kia, bỗng nhiên sững người. Lúc này bên ngoài chợt vang lên một tiếng sấm lớn.

Một tiếng sấm bất ngờ.

Đường Bảo Ngưu đã đi ra phía sau, phía đó là nhà xí.

Trương Thán đợi Đường Bảo Ngưu khuất sau cửa, mới nói một cách bình tĩnh và rõ ràng:

- Các người đã đến rồi.

Không có ai trả lời hẳn.

Chỉ có tám vị khách ngồi ở ba bàn.

Tám vị khách này đều đang cúi đầu uống rượu trong chén. Bên ngoài mưa gió thê lương, hoàng hôn dần tàn, đêm dài kéo đến.

Hắn đang nói chuyện với ai?

Bên ngoài không có ai, chỉ loáng thoáng có vài tiếng ngựa hí. Cho dù có hán tử qua đường, cũng đang còn cách ở xa.

Câu vừa rồi của Trương Thán là nói với ai?

Chẳng lẽ là vị chương quỹ râu bạc mày xám che khuất gương mặt, hay là tên tiểu nhị nơi khố miệng vừa mọc ra vài sợi lông tơ thừa thớt?

Trương Thán lại uống tiếp một chén rượu lớn, hào sảng ngồi đó, trầm giọng nói:

- Nếu đã đến rồi, cần gì phải lẩn trốn như vậy?

Hắn nói xong câu này lại yên lặng.

Một cơn gió lạnh thổi tới, ánh đèn trong tiệm bùng lên một chút, sau đó đột ngột tối đi.

Trương Thán chợt cảm thấy rùng mình, một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

Bên ngoài lại vang lên tiếng sấm, ánh chớp chợt lóe rồi biến mất.

Đường Bảo Ngưu đẩy cửa sau ra, bước chân xiêu vẹo, trong miệng lầm nhảm vài câu vô nghĩa, đi về phía nhà xí ở sau quán.

Mưa như trút nước, thấm ướt cả người, nhưng hắn không hề quan tâm.

Một người uống rượu say, còn không ngại ngủ trên những thứ dơ bẩn do mình nôn ra, sao lại quan tâm đến một trận mưa?

Đường Bảo Ngưu ngẩng mặt lên, để cho nước mưa đập vào mặt. Hắn mở miệng lớn, uống một cách hả hê như thể nước mưa là rượu nguyên chất.

Nếu thật sự là rượu, hắn lại không dám uống như vậy.

Hắn uống vài ngụm nước mưa, bỗng nhiên bật cười. Bởi vì trời mưa đường trơn, thiếu chút nữa hắn đã ngã một cú, liền dùng tay vịn vào một

gốc cây thấp, định thần lại mới tiến về phía trước. Mưa càng lúc càng dày, ngàn vạn tiếng rơi, trước mắt là một phiến mơ hồ không nhìn thấy rõ.

Nhà xí ở phía sau quán, đó là một cái lán dùng cỏ tranh đập thành, chỉ đủ cho một người sử dụng.

Đường Bảo Ngưu hiện giờ đang muốn dùng, hẳn đang rất mắc tiểu.

Một người uống nhiều rượu thì phải đi nhà xí, nếu không thì quả thật không phải bình thường. Đường Bảo Ngưu trước giờ vốn “thăng tính”, ngoại trừ cá tính ra thì tiêu hóa bài tiết cũng như vậy.

Trong lòng của hắn thầm nghĩ: “Cũng may trên đường đến nhà xí hai bên có trồng một ít cây thấp, nếu không Trương Thán còn chưa ngã sấp mặt thì mình đã ngã một cú chổng vó lên trời rồi.”

Hắn bước lên vài bậc thềm đá, mở cửa nhà xí ra, mùi hôi liền xộc vào mũi, ruồi nhặng bay lung tung. Hắn cũng không quản nhiều như vậy, liền bước vào rồi đóng cửa lại.

Ngay khoảnh khắc hắn đóng cửa lại...

Một tiếng “đùng” vang lên, ánh chớp xé tan màn mưa, mặt đất sáng ngời.

Giữa ánh chớp lóe lên, hai hàng cây thấp trong mưa chợt lay động.

Hóa ra không phải là cây, mà là người.

Người tinh nhuệ, kiên nhẫn, toàn thân mặc y phục màu đen che kín đầu.

Đáng tiếc Đường Bảo Ngưu không nhìn thấy, hắn đã bước vào trong nhà xí.

Những người áo đen này lập tức chuyển động.

Cho dù không có mưa cũng rất khó phát hiện ra, bởi vì hành động của những người này vừa thần tốc lại không mang theo một chút tiếng gió nào. Bọn họ lấy ra vài thứ trên người, nhanh chóng ghép lại thành một thanh trường thương sắc bén, chia làm bốn phía bao vây nhà xí; mũi thương nhắm chuẩn vào vách cỏ, trong ánh chớp lóe lên ánh sáng lạnh. Trong đó có hai người bay vọt lên phía trên, mũi thương chống vào trên nóc nhà xí.

Không có một tiếng động nào, huống hồ đây còn là đêm mưa, một buổi tối gió táp mưa sa.

Bọn họ đều đang đợi.

Bọn họ đang đợi cái gì?

Sấm chớp lại nổi lên, rung động mặt đất, chiếu sáng màn mưa.

Những chiếc đèn dầu kêu vù một tiếng, trong đó có một chiếc đã tắt, tỏa ra một luồng khói đen khét lẹt.

Sắc mặt Trương Thán biến đổi.

Hắn từ trong tay áo móc ra một chiếc hộp sắt lớn khoảng bằng móng tay, dùng móng tay đẩy nắp hộp ra, chấm một chút vào thứ trong hộp chà dưới mũi một cái, sau đó mới nói:

- “Bát Đại Giang Hồ” ta đều tinh thông, “Diệt Đãng Mê Hồn yên” còn không đánh gục được ta.

Lần này hắn nhận được phản ứng.

Hắn nghe thấy tiếng đao, là tiếng rút đao.

Tiếng đao vang lên tại chiếc bàn đầu tiên.

Tiếng đao ưu mỹ như một chuỗi lục lạc khi gió thổi qua, lại giống như tiếng hát động lòng người.

Tiếng đao êm tai như vậy, Trương Thán rất ít khi nghe được. Loại tiếng đao này không giống như là đang rút đao, mà như là diễn tấu.

Tại chiếc bàn thứ hai cũng vang lên tiếng đao.

Chỉ có một tiếng, rất nhanh.

Lúc hăn nghe thấy, đao đã ở trên tay người nọ.

Loại tiếng đao này mới là tiếng đao thật sự, từ trong thanh âm có thể nhận ra: một đao xuất thủ, không lưu mạng người.

Tại chiếc bàn thứ ba lại không có tiếng đao.

Đao vừa rời tay đã tỏa ra đao phong kịch liệt, nhưng ngay cả thanh âm cũng không có.

Người này rút đao lại không phát ra tiếng động nào.

Rút đao như vậy đã không phải là rút đao, mà là giết người.

- Hóa ra là các người.

Trương Thán thở dài:

- Thật không ngờ, đêm nay chẳng những ta có thể nghe được tiếng gió tiếng mưa, mà còn có thể nghe được tiếng đao.

Đường Bảo Ngưu đã đóng cửa lại.

Hăn đang rất mắc tiểu.

Cho dù là võ lâm cao thủ cũng khó tránh khỏi sinh lão bệnh tử. Cho dù võ công có thâm hậu, lại tu luyện đạo dưỡng sinh, cũng chẳng qua có thể sống lâu thêm một chút, ít bệnh đi một chút, dẻo dai thêm một chút, nhưng đến cuối cùng cũng phải già, cũng phải bệnh, cũng phải chết.

Cao thủ võ lâm cũng sợ lạnh sợ nóng, chỉ là sức chịu đựng tốt hơn một chút so với người bình thường, cũng phải đại tiện tiểu tiện, tắm rửa ăn ngủ.

Võ lâm cao thủ khi mắc tiểu cũng nôn nóng.

Đường Bảo Ngưu hiện giờ chính là như vậy.

Nhưng hắn vừa đóng cửa lại, bỗng nhiên cả người đều cứng đờ.

Người của hắn đã ở trong nhà xí, nhưng ánh mắt vẫn còn lưu lại cảnh tượng tại một khắc trước khi đóng cửa.

Những cái cây kia... chuyển động...

Không phải cây, mà là người.

Hắn vì chuyện này mà ngây người, đang muốn đẩy cửa nhìn lại, bỗng nghe trên nóc nhà xí vang lên hai tiếng “phụp phụp”.

Thanh âm cực nhỏ, còn nhẹ hơn so với tiếng mưa.

Nhưng Đường Bảo Ngưu lại phân biệt được, đó tuyệt đối không phải tiếng mưa rơi, mà là tiếng vũ khí sắc bén đụng vào mái cỏ.

Toàn thân hắn lập tức căng thẳng, nắm chặt hai tay.

Nếu như hai hàng cây bên ngoài kia thật sự là người...

Hắn muốn phá cửa xông ra, nhưng bỗng nghe thấy cửa nhà xí cũng vang lên hai tiếng “cộc cộc” khe khẽ.

Kẻ địch đã đến phía trước nhà xí.

Trong nhà xí chỉ rộng khoảng hơn một thước, không có chỗ nào để tránh.

Đường Bảo Ngưu lại muốn xông ra phía sau.

Dù sao hãn cũng là hán tử kiên cường có tiếng trên giang hồ, qua thời gian dài ở cùng Thẩm Hồ Thiên, dù là trăm trận trăm bại thì cũng có kinh nghiệm của trăm trận chiến.

Có điều vách tường phía sau nhà xí cũng vang lên ba tiếng “cộc cộc cộc”.

Lúc này hãn cũng đã quên là mình đang mắc tiểu, chỉ muốn lao ra ngoài.

Nhưng hãn lập tức phát hiện, bốn phía đều đã bị người bao vây. Cái nhà xí nhỏ nhỏ này, dù là phía trên hay trái, phải, trước, sau đều bị người dùng vũ khí sắc bén chống lên, chỉ cần ra lệnh một tiếng sẽ lập tức đâm vào...

Hãn không dám tưởng tượng, khi những vũ khí sắc bén phía trên và chung quanh nhà xí này đồng loạt đâm vào, hãn sẽ biến thành hình dạng gì.

Bên ngoài mưa như trút nước, ồn ào rầm rĩ.

Ngoài mưa ra còn có kẻ địch, kẻ địch không biết là ai, kẻ địch đáng sợ.

Còn có sấm chớp nổi lên, tiếng sấm vang sau ánh chớp.

Bởi vì xuất hiện ở bầu trời phía xa, cho nên tiếng sấm và ánh chớp mới phân ra trước sau. Nhưng một đao kia chỉ có đao phong mà không có tiếng đao. Trương Thán nghĩ đi nghĩ lại, trong kinh thành cũng chỉ một người có thể phát ra được.

Tương tự, tiếng đao gọn gàng và tiếng đao réo rắt du dương kia, cũng chỉ hai người có thể phát ra được.

Người đầu tiên rút đao yên lặng, chắc hẳn là cao thủ đỉnh cấp Bành Tiêm của “Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao”.

Người thứ hai rút đao chỉ có một tiếng, tiếng đao đột nhiên nổi lên, lại đột ngột im bật, chính là Tập gia trang chủ Tập Luyện Thiên của “Kinh Hồn đao”.

Người thứ ba rút đao như rồng ngâm, so với đàn cầm du dương còn êm tai hơn, chính là truyền nhân đương đại Mạnh Không Không của “Tương Kiến bảo đao”.

Trương Thán biết nhất định là bọn họ, cho nên hẳn chỉ đành chờ đợi, khi mà hẳn còn có thể than thở được.

- Chào các người!

Trương Thán nói:

- Trong số năm thanh đao đáng sợ nhất tại kinh sư trước khi Vương Tiểu Thạch đến, không ngờ ba thanh đứng sau hôm nay đều xuất hiện ở đây.

Hắn nói câu này rất hữu hiệu.

Hắn vốn là muốn bọn họ nói chuyện. Đối phương không nói lời nào, càng khó nắm được ý đồ.

Quả nhiên Tập Luyện Thiên liền hỏi:

- Còn có hai thanh sao?

Trương Thán nói:

- Hơn nữa là hai thanh xếp thứ nhất và thứ hai.

Tập Luyện Thiên hừ lạnh một tiếng.

Đao của hắc mỏng như giấy, đột nhiên phát ra ánh sáng sắc bén, ánh sáng năm màu.

Chẳng lẽ đao của hắc cũng giống như người, cũng có mừng có giận?

Lần này là Bành Tiêm hỏi:

- Là ai?

Giọng nói của hắc giống như bị người dùng tay túm chặt cổ họng, hít thở không thông, nhưng thân hình lại cường tráng như một con trâu đực.

- Hồng Tụ tiểu đao của Tô Mộng Châm và Bất Ứng bảo đao của Lôi Tồn.

Trương Thán đáp.

Trương Thán vừa nói như vậy, gương mặt của ba người kia đều buông lỏng.

Câu nói vừa rồi của Trương Thán vốn chẳng khác nào sỉ nhục bọn họ, lúc này Trương Thán vừa nói ra tên của hai người kia, ngược lại giống như là khen ngợi bọn họ.

Hơn nữa còn là tặng bốc rất cao.

Cho nên trong lòng ba người đều rất thoải mái.

- Hồng Tụ tiểu đao của Tô Mộng Châm và Bất Ứng bảo đao của Lôi Tồn, ai là thứ nhất, ai là thứ hai?

Mạnh Không Không nhàn nhã hỏi:

- Người nghĩ thế nào?

- Bọn họ còn chưa hề so tài.

Trương Thán nói:

- Ta không biết.

Mạnh Không Không lại ưu nhã hỏi:

- Vậy người biết cái gì?

Trương Thán nói:

- Ta chỉ biết là các người đã đến.

Mạnh Không Không ung dung hỏi:

- Người có biết chúng ta đến làm gì không?

Trương Thán lại thở dài.

Mỗi lần thở dài hắn đều nhớ tới huynh đệ tốt Trương Thán của hắn, bởi vì “Đại Thảm Hiệp” Trương Thán rất hay thở dài.

- Ta không biết.

Hắn nói:

- Ta chỉ biết là các người đã rút đao ra.

Mạnh Không Không cười:

- Thông thường rút đao ra là để làm gì?

- Giết người.

Trương Thán đành phải đáp.

Mạnh Không Không nhìn hăn với vẻ ung dung. Người này cho dù giờ tay hay nhắc chân đều rất tao nhã đẹp mắt:

- Nơi này có ai để giết?

Trương Thán lại muốn thử dài.

- Ta.

Hăn chỉ vào cái mũi của mình nói:

- Nếu các người không muốn tự giết mình, hình như cũng chỉ có ta để giết.

- Đúng rồi.

Mạnh Không Không vui vẻ cười nói:

- Người đoán không sai chút nào.

Nhân sinh có những lúc còn khổ sở hơn cả sai lầm.

Trương Thán hiện giờ chính là như vậy.

Câu khen ngợi này của đối phương lại khiến Trương Thán không vui nổi. Bất cứ người nào khi đối mặt với ba đại đao khách này đều khó có thể vui vẻ được.

Trương Thán cũng không ngoại lệ.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hiệu Lệnh

Mưa bên ngoài càng dày đặc.

Lúc giữa trưa, khi những cao thủ nhất lưu trong kinh thành vây công Quan Thất, là trời đất đổi màu, gió táp mưa sa; còn lúc này là sấm chớp ùng ùng, gió mưa mãnh liệt.

“Đúng là gặp quỷ rồi, không ngờ lại bị vây khốn trong nhà xí!”

Đường Bảo Ngưu trán và mặt đều ướt đẫm, vốn là bị nước mưa làm ướt, lúc này lại toát ra mồ hôi to như hạt đậu, tựa như dùng dao cạo một cái sẽ rơi lông xuống.

Những kẻ này là ai?

Binh khí của bọn chúng đã nhắm vào bốn phía nhà xí.

Bọn chúng đang chờ cái gì?

Đường Bảo Ngưu bị vây khốn trong nhà xí, bốn phương tám hướng đều có kẻ địch. Chỉ cần hắt vờ xông ra, binh khí sẽ đâm vào, xuyên qua thân thể hắt, biến hắt thành một con nhím trong nhà xí.

Đường Bảo Ngưu không muốn biến thành con nhím, cũng không muốn chết, càng không muốn chết trong nhà xí.

Đường đường là cự hiệp Đường Bảo Ngưu lại chết trong nhà xí, vậy còn ra thể thống gì?

Hắn muốn sống, hơn nữa còn không muốn sống trong nhà xí.

Sinh mạng đẹp đẽ như thế, hắn tại sao phải chết?

Trên đời này còn có rất nhiều kẻ ác, vì sao bọn chúng không chết mà lại đến phiên hắn chết trước?

Nhưng hắn lại không xông ra được.

Dưới tình thế này, không ra được xông cũng chỉ có đường chết, ít nhất cũng mặc cho người ta xâu xé.

Những kẻ này đang chờ cái gì?

Chẳng lẽ là đang chờ hiệu lệnh? Chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ lập tức lấy mạng hắn?

Đường Bảo Ngưu toàn thân đều ướt đẫm, so với vừa rồi mặc mưa còn ướt hơn.

Hơn nữa cũng cứng đờ.

Hắn đã quên vì sao mình lại tiến vào nhà xí.

Hắn đang rất nôn nóng, nhưng sự nôn nóng này không giống như vừa rồi.

Hắn nôn nóng ra ngoài.

Hắn muốn lớn tiếng gọi Trương Thán đến giúp, nhưng cũng biết rõ chỉ sợ tiếng hô này còn chưa đến tai Trương Thán, những binh khí bên ngoài nhà xí đã đâm hắn thành mười bảy mười tám lỗ.

Hắn ở trong nhà xí thở hỗn hển, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Trương Thán cười khở nói:

- Các người muốn giết ta, vậy ta nên làm gì đây?
- Ta thấy người chỉ có hai biện pháp.

Tập Luyện Thiên nói:

- Bị chúng ta giết hoặc là giết chúng ta.

Cặp mắt Trương Thán tròn vo, nói:

- Ta không muốn giết các người.

Tập Luyện Thiên cười nói:

- Cho dù người muốn giết cũng không giết được.

Trương Thán nói:

- Nhưng vì sao các người lại muốn giết ta?

Tập Luyện Thiên cười lạnh nói:

- Người đã sắp chết, còn hỏi làm gì?

Trương Thán nói:

- Bởi vì ta không muốn mang theo nghi vấn đến Diêm Vương điện.

Tập Luyện Thiên hơi do dự nhìn về phía Mạnh Không Không.

Mạnh Không Không lạnh nhạt nói:

- Người hỏi cũng vô ích, bởi vì chúng ta không biết, hơn nữa có biết cũng sẽ không nói.

- Vậy thì ta hiểu rồi.

Trương Thán nói:

- Không phải các người muốn giết ta, mà là có người phái các người đến giết ta.

Vẻ tươi cười của Mạnh Không Không đã có chút miễn cưỡng.

- Có thể mời được ba vị đây đến giết ta.

Trương Thán nói:

- Trong thiên hạ chắc cũng chỉ có Tiểu hầu gia Phương Ứng Khán.

Mạnh Không Không cười một cách miễn cưỡng:

- Quá thông minh chưa hẳn là chuyện tốt.

Hắn thay đổi chủ đề:

- Ta thì lại muốn biết, người làm thế nào phát hiện ra chúng ta đã đến?

- Ta không biết.

Trương Thán thẳng thắn nói:

- Ta vốn cũng không biết các người đã đến.

- Ồ?

- Ta chỉ là thấy chén rượu trên bàn của các người. Tập trang chủ xếp chén thành hình tam tinh hướng nguyệt *, ý nói “khi nào động thủ?”. Bành

môn chủ xếp ba chén chinh tề, một chén đặt ở trước, là ra hiệu “bây giờ!”. Người thì dùng hai chiếc đũa giao nhau đặt trên đáy của năm chiếc chén, biểu thị “trước tiên hãy chờ một chút”...

Trương Thán cười nói:

- Ta vừa nhìn liền biết là có người đến, nhưng không biết dẫn đầu lại là các người, liền cố ý giả say, trước tiên dụ tên trâu nước lớn kia đi, sau đó mở lời hỏi thăm, cho rằng có thể một mình dọn dẹp. Không ngờ...

* Ba ngôi sao sáng nhất trong chòm sao Liệp Hộ, thường nhìn để tính thời gian khuya sớm.

Tập Luyện Thiên búng nhẹ lưỡi đao:

- Nếu người sớm biết là chúng ta thì sẽ không để tên trâu nước lớn kia rời khỏi sao?

Trương Thán thành thật nói:

- Đúng, thêm một người giúp đỡ dù sao cũng tốt hơn chỉ có một mình ta.

Tập Luyện Thiên hừ lạnh nói:

- Nhiều người cũng như nhau thôi.

Trương Thán cười, đẩy vế tự giễu:

- Có lẽ, một số người lại cảm thấy có thêm một người chết với mình thì tốt hơn.

Mạnh Không Không nghiêng đầu nhìn hắn:

- Người là hạng người như vậy sao?

Trương Thán hỏi ngược lại:

- Theo người thì sao?

Mạnh Không Không đột nhiên nói:

- Âm hiệu mà chúng ta dùng là cực kỳ bí mật trên giang hồ.

Trương Thán nói:

- Ta biết.

Mạnh Không Không nói:

- Nhưng người lại hiểu được?

- Trừ khi âm hiệu kia là do hãn phát minh, hơn nữa là bày ra cho mình xem.

Trương Thán vẻ mặt khiêm tốn:

- Nếu không, ngay cả ta còn nhìn không hiểu thì đó cũng không phải là âm hiệu nữa.

- Người thật thông minh.

Vẻ tươi cười của Mạnh Không Không đã rất miễn cưỡng:

- Đáng tiếc người thông minh thường hay chết sớm.

- Có thể vì bọn họ dùng đầu óc quá nhiều.

Trương Thán cười nói:

- Trước giờ ta chẳng muốn dùng đầu óc, có điều lại lưu tâm đến mọi chuyện.

Tập Luyện Thiên lạnh lùng nói:

- Người quá nhạy cảm cũng khó sống lâu, trong người rất dễ sinh bệnh.
- Người còn nói rất nhiều.

Mạnh Không Không nói:

- Người nói quá nhiều cũng không dễ sống lâu trăm tuổi.
- Đó là vì bọn họ xuất khí quá nhiều.

Lời nói của Trương Thán đầy mỉa mai:

- Cho nên ta phải tranh thủ thời gian hít thở.

Tập Luyện Thiên nói:

- Đáng tiếc người sẽ rất nhanh không còn hít thở được nữa.
- Chuyện này không đáng tiếc, đáng tiếc là cho dù ta thông minh, cũng nghĩ không ra vì sao Phương tiểu hầu gia lại muốn giết ta.

Trương Thán như đang hỏi người, lại như tự hỏi mình:

- Ta chưa từng đắc tội với hãn. Hãn rốt cuộc là vì nhớ năm đó ta đã từng đắc tội với đồng liêu của hãn là Long Bát thái gia nên muốn giết ta? Hay là vì ta là người của Lục Phân Bán đường nên mới động sát thủ? Hay là vì ta là một thành viên của Đào Hoa Xã nên hãn mới hạ độc thủ như vậy?

- Có lẽ đều phải, có lẽ đều không phải.

Mạnh Không Không vuốt đao nói:

- Dù sao người cũng không hỏi được.

Trương Thán lại thở dài:

- Mấy người khác ngồi ở ba bàn kia, đều là người do các người mang đến sao?

Bành Tiêm đột nhiên nói:

- Hắn đang kéo dài thời gian.

Giọng nói của hắn khàn khàn, từ khi xuất hiện đến giờ chỉ nói hai câu.

Có điều câu nói này lại nói trúng ý đồ của Trương Thán.

Hắn vừa mở miệng đã nói toạc ra dụng ý của Trương Thán.

Trương Thán trong lòng trầm xuống.

Hắn vốn muốn kéo dài thời gian, bởi vì hắn biết mình không phải là đối thủ của ba gã đao khách này.

Hắn biết dù tiếp tục kéo dài thời gian cũng không phải là địch thủ của bọn họ, nhưng hắn cũng chỉ có thể cố sức kéo dài.

Ít nhất hắn phải kéo dài đến khi Đường Bảo Ngưu quay lại.

Nếu như mình bị sát hại trước khi Đường Bảo Ngưu quay lại, Đường Bảo Ngưu không kịp chuẩn bị nhất định sẽ không có cơ hội sống sót.

Dù nói gì cũng phải cầm cự đến khi Đường Bảo Ngưu trở lại.

Có điều con trâu chết tiệt kia sao đến giờ còn chưa trở lại?

Hắn mắc tiểu gì mà lâu như vậy?

Lúc này Bành Tiêm vừa lên tiếng, Trương Thán liền không thể kéo dài được nữa.

Hắn chỉ đành kêu lớn.

Hắn hi vọng tiếng kêu của mình có thể xuyên qua tiếng gió tiếng mưa truyền đến tai Đường Bảo Ngưu, cũng hi vọng Đường Bảo Ngưu không đến mức say mềm. Nhà xí không cách quá xa, nếu như Đường Bảo Ngưu có thể nghe thấy tiếng gọi của hắn, lập tức chạy đi, có lẽ vẫn còn kịp.

Hắn ngậm vận khí, đang muốn kêu to...

Đúng lúc này bỗng vang lên một tiếng động mà giờ này phút này tuyệt đối không thể nghe được.

Đó là tiếng gõ mõ cầm canh, gõ lên canh ba hai khắc.

Hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là cuối giờ Dậu, sao lại có tiếng báo canh? Huống hồ lại là báo canh ba hai khắc.

Tiếp đó ở phía sau, xuyên qua tiếng gió tiếng mưa bỗng vang lên vài tiếng la hét.

Trương Thán biến sắc, hắn biết mình đã đoán đúng.

Bọn họ làm sao có thể bỏ qua Đường Bảo Ngưu?

Những kẻ này đã sớm phục kích hắn ở phía sau.

Trương Thán rất hối hận vì sao mình không kêu sớm một chút.

Nếu Đường Bảo Ngưu nhận được cảnh báo của mình sớm một chút, nói không chừng có thể tránh được vận rủi, nhưng bây giờ...

Trương Thán lại phát hiện một chuyện.

Sắc mặt của Tập Luyện Thiên cũng biến đổi, trở nên giống như sắc mặt của mình.

Bàn tay cầm đao của Bành Tiêm xiết chặt, nhìn về phía Mạnh Không Không.

Vẻ tươi cười của Mạnh Không Không đã biến thành rất không tự nhiên.

Nếu trận chiến phía sau là do bọn họ bố trí, vì sao sắc mặt cả đám đều biến đổi?

Lại một tiếng sấm vang lên, nhưng tiếng sấm này không che lấp được tiếng la hét.

Phía sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chắc chỉ có trời mới biết.

Đường Bảo Ngưu không rõ vì sao chỉ trong thoáng chốc bên ngoài lại xuất hiện nhiều kẻ địch như vậy muốn dồn hãn vào chỗ chết, cũng không rõ vì sao hãn lại bị vây khốn ở chỗ này.

Rượu khiến cho đầu của hãn nóng hừng hực, loạn đến mức nghĩ không ra đầu mối. Tại thời khắc này, trong lòng hãn thề rằng từ nay về sau sẽ không bao giờ uống cái thứ gọi là hảo hán tăng thêm dũng khí gì đó nữa.

Giờ phút này hãn chỉ muốn hét to.

Hãn còn chưa hét lên, lại nghe thấy tiếng gõ mõ cầm canh, là canh ba hai khắc.

Tiếng mõ canh xuyên qua mưa gió rõ ràng lọt vào tai.

Tiếng mõ canh vừa vang lên, hiệu lệnh lập tức phát ra.

Mười ba thanh trường thương đồng loạt đâm xuyên qua nhà xí.

Đường Bảo Ngưu trong nháy mắt đã quyết định.

Hắn không thể phóng tới trước, bởi vì phía trước có phục binh.

Hắn không thể lui về phía sau, bởi vì phía sau có cường địch.

Hắn cũng không thể xông ra hai bên, bởi vì những mũi thương đang chuẩn bị đâm thủng ngực bụng của hắn.

Hắn càng không thể phóng lên trời, bởi vì binh khí của kẻ địch đang chờ cái đầu của hắn.

Trước không lối đi, sau không đường sống, trái phải và phía trên đều bị chặn, hắn có thể làm gì? Đường Bảo Ngưu nhớ mình đã từng hỏi đại ca kết nghĩa Thẩm Hổ Thiên về vấn đề này.

Thẩm Hổ Thiên đã trả lời: “Trước không đường tiến, sau không đường lui, thời cơ tuyệt hảo như vậy không toàn lực phản công thì còn chờ gì nữa?”

Mũi thương đã đâm vào.

Đường Bảo Ngưu hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền.

Quyền của hắn lại nhắm vào mũi thương, một tiếng “rắc” vang lên, mũi thương đã bị đánh gãy.

Mũi thương bị gãy bắn ra, Đường Bảo Ngưu lại dùng miệng cắn chặt.

Hắn rú lên một tiếng, hơi cúi đầu xuống, từ trong hố phân lôi thùng phân ra, một tay giơ lên cao, một tay khác lại chụp lung tung trong nhà xí, tiếp đó lại nhấc chân đá văng cánh cửa.

Lúc này hai thanh trường thương trước cửa cũng bị đẩy bật ra phía sau.

Đường Bảo Ngưu một cước đá văng cửa nhà xí, mưa gió ập vào mặt. Hắn lập tức phun mũi thương ra làm một tên trước mặt hét lên rồi ngã gục,

sau đó quát to:

- Ám khí Đường môn đây!

Hắn vung cổ tay lên, phân và nước tiểu trong thùng liền xối vào đầu mấy tên phục kích trước cửa.

Những kẻ phục kích vốn đang nằm chắc, không ngờ Đường Bảo Ngưu lại phản công ngay lúc này, đột nhiên phá cửa xông ra. Vóc người hắn cao lớn, cộng thêm mấy thứ dơ bẩn trong thùng phân trút xuống đầu, lại gặp mưa to gió lớn. Những kẻ phục kích nhất thời không kịp chuẩn bị, lại nghe được mấy chữ “ám khí Đường môn” liền kinh hãi, chỉ cảm thấy mùi hôi xộc vào mũi, những người bị dính đều hoảng sợ nhanh chóng thối lui, luống cuống né tránh.

Đường Bảo Ngưu vừa lớn tiếng dọa người, vừa lao ra khỏi nhà xí.

Ba bốn thanh trường thương lập tức từ trái phải đâm về phía hắn.

Hắn nổi giận quát một tiếng:

- Xem chiêu!

Bàn tay của hắn mở ra, chỉ thấy hơn mười chấm đen bay đến.

Kẻ địch đang muốn thừa dịp hắn còn chưa ổn định đâm chết hắn, chợt thấy trong gió mạnh mưa dày có hơn mười chấm đen bay đến, đều sợ là ám khí Đường môn có tẩm độc, vội vàng né tránh. Những ám khí kia bay đến giữa đường lại lượn vòng kêu lên “ông ông”, khiến cho mấy tên sát thủ này hãi hùng khiếp vía, chưa bao giờ thấy qua ám khí kỳ dị như vậy, tất cả đều cố gắng không để cho ám khí dính vào, đã quên mất việc đâm chết Đường Bảo Ngưu.

Dáng vẻ Đường Bảo Ngưu giống như một con hổ điên, lại giống như thần linh trong mưa, thừa dịp này toàn lực vọt mạnh đùng ngã hai tên áo đen, sau đó lao thẳng đến cửa sau quán rượu, vừa vung thùng phân trên tay vừa hét lớn:

- Kẻ nào cản ta sẽ chết!

Hắn thần uy lẫm liệt như vậy, thanh thế có vẻ rất kinh người. Đám sát thủ áo đen mất hết tiên cơ, trận thế đại loạn, không thể ngăn cản được hắn. Một gã sát thủ đứng gần đang muốn vung thương lên đâm, lại bị Đường Bảo Ngưu dùng thùng phân chụp vào đầu hắn, chỉ thấy hắn vung tay đá chân, không biết kẻ địch ở đâu, ngược lại làm cản trở đồng bọn đuổi giết.

Lúc này đám sát thủ áo đen cũng đã phát hiện, cái gọi là ám khí của Đường Bảo Ngưu hóa ra chỉ là mấy con ruồi. Nhưng Đường Bảo Ngưu phá cửa lao ra, giội phân và nước tiểu, đồng thời ném ra mấy con ruồi “ám khí” này chỉ trong nháy mắt, lúc bọn họ muốn muốn chặn giết thì hắn đã mở ra một đường máu lao thẳng đến cửa sau.

Đám sát thủ biết mắc lừa, đều vung thương đuổi giết trong mưa.

Đường Bảo Ngưu cao giọng hét lớn, vung vẩy hai nắm tay. Hắn sức mạnh như trâu, cao lớn hùng tráng. Một gã sát thủ từ phía sau cửa lách ra, trường thương vừa giơ lên thì cả người lẫn thương đã bị đánh văng ra ngoài một trượng.

Đường Bảo Ngưu đã xông đến cửa sau, kéo mạnh một cái, hét lớn:

- Đầu than đen, có người muốn giết...

Hắn còn chưa nói xong, chợt nghe có người cũng hô lớn:

- Trâu nước lớn, cẩn thận ở đây!

Đường Bảo Ngưu đã lao vào trong quán rượu, mang theo gió và mưa, thậm chí còn có ruồi, phân và nước tiểu.

Đương nhiên còn có máu và mồ hôi.

Ngay phía sau hắn là năm sáu tên sát thủ, mũi thương lóe lên ánh sáng lạnh.

Đường Bảo Ngưu đột nhiên khựng lại, ngăn người ra.

Bởi vì ngoại trừ Trương Thán, hắn còn nhìn thấy ba người, cùng với ba thanh đao.

Trên tay Tập Luyện Thiên có đao, là Kinh Mộng đao. Đao của hắn không chỉ có thể phá mộng, còn có thể đoạn hồn.

Trong tay Bành Tiêm cũng có đao, là Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao. Hắn từng dùng một đao chém đứt đầu ba con hổ, đương nhiên có hai con thật sự là mãnh hổ mắt vàng, còn một con là Lôi Lão Hổ, Lôi Lão Hổ này còn đáng sợ hơn so với lão hổ thật sự

Trong tay Mạnh Không Không cũng có đao, là Tương Kiến bảo đao. Đao của hắn có thể khiến người biệt ly. Vì tu luyện Tương Kiến bảo đao, đã khiến cho tất cả thân nhân đều rời khỏi hắn, mãi mãi không gặp. Một vị tiên bối trên võ lâm bảng đã từng nhiều lần đề cập tới loại đao pháp này.

Ba đại đao thủ này trong tay đều có đao, lưỡi đao lóe lên ánh sáng lạnh.

Bọn họ vốn đang muốn chặt đầu Trương Thán xuống, chợt thấy Đường Bảo Ngưu xông vào, sau lưng còn có nhiều người.

Đám người cầm thương súng sốt, bọn họ không ngờ nơi này còn có ba người cầm đao như vậy.

Trương Thán thoáng nhìn ánh mắt của đám người áo đen, sau đó lại trông thấy ba người Mạnh, Bành, Tập sắc mặt kinh nghi bất định, liền bật cười.

- Đại ca! Nhị ca! Tam ca!

Hắn quay sang Mạnh Không Không, Tập Luyện Thiên và Bành Tiêm cao giọng hô:

- Quả nhiên có người đuổi giết lão tử, các huynh đúng là liệu việc như thần.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chuyện Nhà, Chuyện Nước, Chuyện Thiên Hạ, Chuyện Chuyện Thương Tâm

Tiếng gió, tiếng mưa, tiếng thét to.

Ánh đao và bóng thương.

Tất cả đều diễn ra sau khi Trương Thán nói xong câu này.

Đám người áo đen hầu hết đã xông vào, đồng loạt đâm ra thương của bọn họ.

Trong bọn họ có người ra tay với Đường Bảo Ngưu, có người ra tay với Trương Thán, có người lao đến Bành Tiêm, Tập Luyện Thiên và Mạnh Không Không thi triển sát chiêu.

Những người bên cạnh ba gã Đao Vương đều lần lượt rút đao.

Mạnh Không Không kêu lên:

- Chờ một chút...

Nhưng lời nói của hắn chỉ có tác dụng với đám người cầm đao, còn đối với đám sát thủ cầm thương lại hoàn toàn vô dụng.

Thương múa thương đâm, đao vung đao chém.

Đám đao khách đều dừng tay, chỉ có Tập Luyện Thiên đột nhiên xông lên.

Sau đó bọn họ bỗng nhìn thấy mộng, một giấc mộng rực rỡ.

Mộng vốn là thứ không nhìn thấy, chỉ tồn tại trong giấc ngủ.

Mộng có thể nghĩ đến, nhưng lại không thể chạm đến.

Nhưng mộng đôi khi cũng có thể thấy được, có thể sờ được, khi nó thông qua thực tiễn hóa thành hiện thực.

Chỉ có điều, khi đó người sẽ có một giấc mộng khác, một giấc mộng càng đẹp hơn.

Ai có thể tạo nên một giấc mộng hoàn toàn giống như hiện thực?

Cho dù có thể, nhưng khi tỉnh lại vẫn là hư không.

Cho nên mộng vĩnh viễn là mộng, không phải là hiện thực.

Đao của Tập Luyện Thiên là hiện thực, không phải mộng.

Hắn xuất đao, đẹp như giấc mộng, màu sắc rực rỡ, nhất là màu đỏ tươi của máu.

Đao của hắn lại mang đến hiện thực tàn khốc.

Đao lướt qua, trong màu đen bắn ra sắc đỏ.

Sau đó mọi người mới giật mình. Màu đỏ kia vốn là máu tươi, còn màu đen là trang phục đi đêm của đám sát thủ.

Đám sát thủ cắn răng, vùng thương liệu mạng, những người nhuộm máu ngã xuống đều không kêu lên tiếng nào, còn những người không chảy máu thì mắt cũng đỏ lên.

Tập Luyện Thiên cũng đã giết đến đỏ mắt.

Thần hồn của hắn đã không còn ở trong thân thể, mà là ở đao.

Mỗi đao chém ra, sinh mệnh của hắn đều bùng lên réo rắt, ưu nhã như mộng.

Có phải vì mộng quá đẹp, cho nên người trên đời đều thích nằm mơ?

Lúc này chợt vang lên tiếng mõ, là canh hai ba khắc, hoàn toàn tương phản với tiếng mõ canh vừa rồi.

Vừa rồi là canh ba hai khắc.

Hiện giờ là canh mấy? Thời gian sao có thể quay lại được?

Đám sát thủ vốn đang vung thương, biết rõ sẽ nằm trong máu tươi nhưng đều liều mạng. Có lẽ là vì bọn họ biết chỉ có liều mới có mạng.

Cho nên bọn họ không ngừng lao đến thanh đao kia, giống như lao vào trong một cơn ác mộng.

Mặc dù đây là giấc mộng đẹp của Tập Luyện Thiên.

Thông thường, mộng đẹp của một người rất có thể lại là ác mộng của một người khác.

Lúc này tiếng mõ lại vang lên.

Bọn sát thủ liền ngừng tay, có kẻ hung hăng nhìn chăm chăm vào Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Tập Luyện Thiên, Mạnh Không Không và Bành Tiêm, có kẻ lại ôm lấy thi thể đồng bạn trên đất, nhưng bọn họ đều không còn xông lên trước mà đang lui lại.

Tập Luyện Thiên hét lớn một tiếng:

- Trốn không thoát đâu!

Hắn vung đao xông đến. Bảy tên đao thủ phía sau hắn sớm đã kích động, lúc này cũng đồng loạt xông lên.

Bành Tiêm chợt quay sang Mạnh Không Không nói:

- Chúng ta có cần thiết phải đánh trận chiến hồ đồ này không?

Nếu như nói âm điệu của Đường Bảo Ngưu là vừa nhanh vừa vang dội giống như pháo nổ liên tiếp, vậy thì giọng nói của Bành Tiêm cũng giống như pháo, nhưng là loại pháo dùng vỏ bọc lại, vang lên những tiếng trầm.

Mạnh Không Không thở dài nói:

- Vậy cũng đành chịu, Tập thiếu trang chủ đã ra tay rồi.

Bành Tiêm nói ngay:

- Người có thể ngăn cản.

- Ngăn cản đao của Tập Luyện Thiên?

Mạnh Không Không nói:

- Trừ khi là dùng Tương Kiến bảo đao của ta.

Bành Tiêm trầm ngâm một chút, nói:

- Nếu như động thủ, vậy không nên để lại người sống.

Mạnh Không Không ngẫm đồng ý.

Hắn cũng rất muốn nói câu này, nhưng tốt nhất vẫn nên do người khác nói ra.

Hiện giờ Bành Tiêm đã nói.

Chỉ cần có người nói, hắn sẽ có thể thoải mái hành động.

Mặc kệ đám người này lai lịch thế nào, tóm lại là do Tập Luyện Thiên động thủ trước, cũng do Bành Tiêm hạ quyết sát lệnh trước. Lỡ may có giết sai, khi truy cứu tới hắn cũng có chỗ để đùn đẩy.

Lúc này hắn búng nhẹ mũi đao. Ngón tay và mũi đao rung lên giống như sự vui sướng khi gặp mặt.

Hắn muốn giết người.

Lúc này đám sát thủ đã ngã xuống sáu bảy người, còn bảy tám người khác đang bị bức đến ngoài cửa sau.

Hành lang phía sau quán rượu đã hoàn toàn sụp đổ, mưa lớn gió cuồng tạt vào bên trong.

Ngoài trừ mưa gió còn có một thứ khác.

Một cái bóng xám.

Lạnh.

Rất lạnh

Lạnh vô cùng.

Lạnh đến rét căm.

Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Mạnh Không Không, Bành Tiêm, Tập Luyện Thiên cùng với những sát thủ kia đều có cảm giác này, đó là lạnh đến thấu xương, làm cho ý chí cũng đông cứng lại.

Bảy tên đao thủ xông lên phía trước Tập Luyện Thiên, bỗng nhiên ba người đi đầu ngã xuống.

Lúc những sát thủ áo đen kia ngã xuống, thà chết không chịu kêu lên một tiếng; còn khi ba gã đao thủ này ngã xuống, là không kịp phát ra tiếng kêu nào.

Nơi ngực bọn họ có một lỗ máu.

Người thứ nhất giống như bị kiếm đâm. Người đến nhất định là cao thủ dùng kiếm, bởi vì một kiếm kia đâm vào giữa trái tim, nhưng máu cũng không chảy ra nhiều.

Người thứ hai lại giống như bị trường mâu xuyên thủng, lỗ máu trên ngực vừa sâu vừa thảm thiết.

Người thứ ba thì miệng vết thương càng kỳ lạ, giống như bị binh khí kỳ môn Nga Mi Phân Thủy thích đâm vào.

Ba lỗ máu khác nhau, ba binh khí bất đồng.

Nhưng người đến chỉ có một, trên tay y cũng không hề có binh khí.

Y quay lưng về phía mọi người, mặt hướng về phía sau nhà.

Bên ngoài bầu trời đen kịt, gió gấp mưa buồn.

Người này cũng gầy như mưa, sâu không thể lường như đêm tối, lại lạnh lẽo như cơn gió.

Đó là một người vóc dáng cao gầy, mặc một bộ áo dài màu xám, trên vai đeo một chiếc bọc vừa xưa, vừa cũ, vừa trầm, vừa nặng.

Tay phải của y đang đặt trên chiếc bọc nơi vai trái.

Y là ai?

Mạnh Không Không cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Tập Luyện Thiên chỉ lui một bước, sau đó lại lập tức xông lên.

Hắn dù sao cũng là Thiếu trang chủ của Tập gia trang, hắn không thể tỏ ra khiếp đảm trước mặt thuộc hạ, hơn nữa hắn cũng muốn biểu hiện sự xuất sắc của mình.

Biểu hiện còn xuất sắc hơn so với đám Mạnh Không Không và Bành Tiêm.

Cho nên hắn phải xông lên trước, đương nhiên là cùng với đao của hắn.

Đao kinh mộng.

Nhưng đao của hắn lại chợt biến đổi, rời khỏi tay bay đi.

Mộng đã tan.

Người vóc dáng cao gầy bỗng quay người lại. Không ai nhìn thấy y ra tay, chỉ thoáng thấy khuôn mặt của y giống như quanh năm ở trong băng tuyết không nhìn thấy ánh mặt trời.

Bành Tiêm hừ một tiếng, đột nhiên xông ra.

Hắn xông ra không một tiếng động, đao của hắn cũng không phát ra tiếng động.

Ngũ Hồ Bành môn Đoạn Hồn đao trước giờ thiên về khí thế mãnh liệt, có thể luyện đến mức vô thanh vô tức, e rằng cũng chỉ có một mình Bành Tiêm.

Ánh đao lóe lên, sau đó lại lui về.

Lúc hăn lui đã cứu Tập Luyện Thiên trở về.

Nơi ngực của Tập Luyện Thiên có một điểm đỏ tươi, chỉ lớn khoảng bằng hạt đậu đỏ.

Nhưng cả người Tập Luyện Thiên đều tan vỡ, nhìn dáng vẻ của hăn, giống như còn đau hơn gấp mười lần tám lần so với có người dùng dao cắt ruột của hăn thành sáu đoạn, đâm vào tâm can của hăn tám mũi châm, lại chặt xuống mười ngón tay của hăn.

Vóc người Bành Tiêm rất thấp bé, nhưng khi hăn vươn người cầm đao lại giống như một ống sắt thẳng đứng.

Ngực của hăn cũng đang chảy máu. Máu nhanh chóng lan ra, đến nỗi bộ áo bào màu lam cũng dần dần biến thành màu tím.

Người nọ lại quay lưng nhìn ra cơn mưa bên ngoài.

Cảnh mưa có gì đẹp mắt?

Mạnh Không Không không biết.

Khi hăn chụp lấy đao của Tập Luyện Thiên bị đánh bay, mới phát hiện tay mình đều là mồ hôi.

Người này rốt cuộc là ai?

Hăn cũng không biết.

Hăn chỉ biết là đám sát thủ áo đen cầm thương kia đang vội vàng lui ra khỏi quán rượu.

Đối mặt với cường địch đáng sợ đến mức khủng bố như vậy, hăn nên làm gì?

Đúng lúc này, hăn chợt nghe thấy một giọng nói.

Một giọng nói làm cho người ta cảm giác được sự thông thả ung dung, ôn hòa thân thiết, thậm chí có thể từ trong giọng nói hình dung ra người nói chuyện là một người béo béo mập mập, vẻ mặt tươi cười, không có chuyện gì không thể giải quyết.

- Thiên Hạ Đệ Thất, Tập thiếu trang chủ, Mạnh tiên sinh, Bành môn chủ, các người đúng là náo nhiệt, gần đây khỏe chứ?

Người nọ còn thêm một câu, giống như mời rượu thêm trà:

- Gần đây có phát tài không?

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán vừa thấy người này, một người thở phào một hơi, còn một người thì sắc mặt càng căng thẳng.

Người này béo béo mập mập, ôn hòa thân thiết giống như giọng nói của hăn.

Hăn đương nhiên chính là Chu Nguyệt Minh, Hình bộ tổng bộ đầu Chu Nguyệt Minh.

Hăn vừa xuất hiện, Đường Bảo Ngưu đã biết là được cứu rồi.

Chẳng lẽ đám người này lại dám ngang nhiên giết người ngay trước mặt Hình tổng đại nhân?

Trương Thán vừa thấy Hình tổng liền nhức đầu, bởi vì hăn từng nếm qua sự đau khổ của quan nha.

Có điều hai người đều rất ngạc nhiên, bởi vì câu đầu tiên mà Chu Nguyệt Minh nói ra.

“Thiên Hạ Đệ Thất”?

Ai là “Thiên Hạ Đệ Thất”?

Người vóc dáng cao gầy bỗng nhiên không còn thấy nữa, bên ngoài chỉ còn lại tiếng mưa gió thê lương, giống như Chu Nguyệt Minh vừa xuất hiện thì y cũng lập tức biến mất.

- “Thiên Hạ Đệ Thất”, “Thiên Hạ Đệ Thất”...

Mạnh Không Không lăm bẫm:

- Nếu người như y mà xem là “Thiên Hạ Đệ Thất”, vậy “Thiên Hạ Đệ Nhất” chẳng phải là...

- Ngoại hiệu này của y không hề khiêm tốn chút nào.

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói:

- Y cho rằng “Thiên Hạ Đệ Nhất” chính là thái tổ của bản triều, còn mình thì xếp thứ bảy, sao có thể xem là khiêm tốn?

Chu Nguyệt Minh lại cười cười nói:

- Trong mắt của y, từ xưa đến nay cũng chỉ có sáu người xếp trên y, sao có thể nói là khiêm tốn?

Mạnh Không Không than khẽ một tiếng:

- Y đúng là không khiêm tốn, không hề khiêm tốn chút nào.

- Đúng vậy.

Chu Nguyệt Minh cười ôn hòa nói:

- Trước giờ y vốn không phải là người khiêm tốn.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy rất hứng thú với người này, nhin không được hỏi:

- Y là người thế nào?

Chu Nguyệt Minh thu lại nụ cười:

- Ta chỉ biết y gọi là “Thiên Hạ Đệ Thất”, những chuyện khác ta đều không biết.

Trương Thán nhìn đêm mưa bên ngoài tí tách không ngừng, chợt cảm thán:

- Có lẽ, y cũng là người chuyện nhà, chuyện nước, chuyện thiên hạ, chuyện chuyện thương tâm.

Sau đó hần hạ giọng nói với Đường Bảo Ngưu:

- Y chính là người ngày đó vừa vào Trường An đã khiến Lại đại tể đau đầu.

- Ai mà biết.

Chu Nguyệt Minh giống như không để ý đến việc hần thấp giọng nói chuyện:

- Cũng có thể y là một người chuyện nhà, chuyện nước, chuyện thiên hạ đều không quan tâm.

Mạnh Không Không đột nhiên nói:

- Hình tổng đại nhân hôm nay lại có nhã hứng tới đây uống rượu, đúng là hiếm có.

Chu Nguyệt Minh cười nói:

- Đương nhiên không phải, ta nào có số hưởng phúc như Mạnh tiên sinh. Ta chỉ nghe nói có người đánh nhau um sùm ở đây, cho nên mới đến xem thử. Người biết đấy, nhờ ân điển của hoàng thượng nên ta mới được đảm nhiệm chức vị nho nhỏ này, đúng là nặng tựa ngàn cân, không thể không dốc chút sức lực.

Mạnh Không Không nhìn trên mặt đất chỉ còn lại ba gã đao thủ của phe mình bị chết, lại nhìn Tập Luyện Thiên đang đau đớn như khí lực toàn thân đều bị rút hết, còn Bành Tiêm thì đang nhắm mắt vận khí điều tức, liền nói:

- Đúng vậy, mấy người chúng ta đang uống rượu ở đây, đột nhiên nhóm người kia xông vào chém giết, còn giết chết ba người của chúng ta.

- Các người quả thật đã chết ba người.

Chu Nguyệt Minh nói:

- Có điều hình như bọn họ cũng đã chết mấy người.

Mạnh Không Không vội nói:

- Đúng, bọn chúng cũng không chiếm được lợi thế.

- Mạng người đều như nhau, chết chính là chết, nhưng người sống thì không giống. Quốc pháp hiện hay chính là: giết người thì phải đền mạng.

Chu Nguyệt Minh như rất buồn rầu nói:

- Có đôi khi, ta mang lệnh vua trên người, không thể không chấp hành trừng phạt.

- Đúng đúng đúng, điều này ta hiểu.

Gương mặt Mạnh Không Không có chút không thoải mái:

- Chu đại nhân mắt thần như chớp, nhìn rõ mọi việc. Chúng ta là người ăn cơm dưới trướng Phương hầu gia, sao dám vô cớ xúc phạm đến quốc pháp được?

- Đúng vậy.

Chu Nguyệt Minh tươi cười rạng rỡ nói:

- Các người là thân tín của Phương hầu gia, đương nhiên sẽ không coi thường quốc pháp, có điều...

Hắn giống như rất khó khăn nói:

- Lỡ may các người có liên quan đến vụ án, vậy là cố tình vi phạm, tội sẽ nặng thêm một bậc.

Mạnh Không Không từ trong vạt áo móc ra một xấp giấy, đưa đến tay Chu Nguyệt Minh, nói:

- Đại nhân trên người bị ước nước mưa rồi, xin hãy dùng xấp giấy lộn này lau cho khô đã!

Lúc Mạnh Không Không đang muốn đến gần nắm lấy bàn tay to béo của Chu Nguyệt Minh, một vị lão nhân luôn cúi đầu nhắm mắt theo bên cạnh Chu Nguyệt Minh bỗng dựng thẳng hai hàng lông mày, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh như binh khí.

Còn một hán tử trẻ tuổi then thùng khác hôm nay lại không ở bên cạnh Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh cầm xấp giấy kia, cười nói:

- Cảm ơn người! Trên người của ta không ướt, mời lấy về!

Mạnh Không Không vội lắc tay nói:

- Không không, ngài cứ giữ đó có lúc dùng đến.

Chu Nguyệt Minh cầm xấp giấy kia, vẫn cười nói:

- Nếu như trên người bị ướt, chùng này cũng không đủ lau, người cứ giữ lại tự mình dùng đi!

Mạnh Không Không hiểu ý vội nói:

- Nếu không đủ, trên người ta còn có một ít, xin Hình tổng đại nhân nể mặt...

Lão nhân bên cạnh Chu Nguyệt Minh chợt nói giọng khàn khàn:

- Ý của đại nhân là bảo người lấy về.

Mạnh Không Không vẫn tươi cười nói:

- Hình tổng nếu như chê ít, sau khi ta về phủ sẽ xin công tử đưa gấp mười lần đến...

Lão nhân kia quát một tiếng:

- Thu về!

Mạnh Không Không bất đắc dĩ đành phải cầm lại xấp giấy, cất vào trong người.

- Người có biết ánh mắt của ta vì sao lại tốt như vậy không?

Chu Nguyệt Minh lại cười.

Mạnh Không Không nhất thời không biết trả lời thế nào.

- Bởi vì ta lớn tuổi rồi.

Chu Nguyệt Minh tự hỏi tự đáp.

Nhìn dáng vẻ của hắn chỉ khoảng chừng ba mươi bốn mươi tuổi. Người mập thường rất lâu già, huống hồ là vừa mập mạp vừa khả ái. Nhưng bây giờ hắn lại nói mình đã già rồi, Mạnh Không Không cũng chỉ đành lắng nghe.

Ai bảo hắn là Chu hình tổng?

Trên thế gian, tất cả lời nói của “lão tổng” đều phải có một đám người không phải “lão tổng” cung kính lắng nghe.

- Niên kỷ càng lớn, ánh mắt lại càng không dùng được.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười nói:

- Ví dụ như, vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy có bảy tám người áo đen nằm trên đất, hình như là đã chết, nhưng trong nháy mắt lại không thấy tăm hơi, nhất định là ta nhìn lầm rồi.

Mạnh Không Không cuối cùng cũng hiểu ý của Chu Nguyệt Minh, hắn cảm kích đến thiếu điều muốn quỳ lạy xuống.

Trong kinh thành có ai không biết thủ đoạn của Chu hình tổng. Hắn muốn chinh người và không muốn chinh người, tuyệt đối là khác nhau một trời một vực, giống như lên tiên cung và xuống địa ngục vậy.

Lúc này Chu Nguyệt Minh nói như thế, xem như đã bày tỏ thái độ.

- Ví dụ như bây giờ ta nhìn thấy trên đất đang có ba người chết, nhưng chỉ cần trong nháy mắt lại không thấy bọn họ, ta cũng nhất định cho là mình hoa mắt.

Hắn quay đầu hỏi lão nhân bên cạnh:

- Nhâm Lao, người nói xem ta có phải hoa mắt không?

Lão nhân cung kính nói:

- Nếu như trên đất thật sự có người chết, đại nhân sao lại không nhìn thấy.

Chu Nguyệt Minh hỏi:

- Cho nên trên đất vốn không có người chết, đúng không?

Lão nhân đáp:

- Đúng.

Chu Nguyệt Minh lại quay sang Mạnh Không Không cười nói:

- Không phải người mới vừa nói ta mắt thần như chớp sao?

- Ta hiểu rồi.

Mạnh Không Không thoải mái tiếp nhận:

- Đại nhân chỉ nhìn thấy thứ nên thấy mà thôi.

- Đúng.

Lần này đến phiên Chu Nguyệt Minh đáp:

- Một người nếu chỉ thấy những thứ mà hần nên thấy, nghe những điều mà hần nên nghe, nói những lời mà hần nên nói, làm những chuyện mà hần nên làm, nhất định sẽ sống vui vẻ hơn một chút, cũng sống lâu hơn một chút.

Mạnh Không Không lập tức “thu dọn” người chết trên đất, thậm chí không để lại một vết máu nào nơi quán rượu. Sau đó bọn họ mới dám rời

khỏi.

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán cũng muốn rời khỏi.

Chu Nguyệt Minh đột nhiên nói:

- Không phải vừa rồi ta nghe nói ở đây có người đánh nhau sao?

Lão nhân Nhâm Lao nói:

- Đúng, cửa sau của quán này bị đổ, bàn ghế ngổn ngang, ngay cả nhà xí cũng bị phá tan, đúng là có dấu vết đánh nhau.

Chu Nguyệt Minh hí mắt nhìn quanh nói:

- Vậy sao? Là ai đánh nhau?

Nhâm Lao chỉ vào Trương Thán và Đường Bảo Ngưu:

- Chính là bọn họ.

Chu Nguyệt Minh cười tủm tỉm nhìn bọn họ, giống như một người đói bụng đã lâu nhìn thấy thức ăn phong phú:

- Chính là hai người bọn họ sao?

Sau đó hăn hạ lệnh:

- Bắt bọn họ về!

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán không trốn, cũng không ngoan cố chống lại.

Bởi vì bọn họ trốn không thoát.

Bên ngoài quán rượu còn có mấy chục nha sai, đều là hảo thủ nhất lưu của Lục Phiến Môn trong kinh thành.

Bọn họ cũng không muốn trốn.

Bởi vì lúc bắt bọn họ đi, lão nhân Nhâm Lao đã thấp giọng nói:

- Khi về chỉ cần trình bày rõ ràng sẽ không sao, chúng ta cũng vì công sự mà thôi.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu cũng muốn theo bọn họ rời đi, ít nhất như vậy có thể tránh được đám người Mạnh Không Không đuổi giết hoặc “Thiên Hạ Đệ Thất” phục kích.

Nhưng bọn họ sai rồi.

Bọn họ đã quên, trên thế gian có một loại người mà lời nói vạ lần không nên tin.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bao Nhiều Mưa Gió

- Những thứ bị hư hại ở đây, vốn nên do chúng ta bồi thường.

Trước khi đi, Trương Thán quay sang lão chưởng quỹ và tiểu nhị đang sợ tới mức trợn mắt há mồm, nói như an ủi:

- Bây giờ không cần nữa rồi. Chu hình tổng đã ở đây thì tự có sổ sách công hữu, các người yên tâm đi!

- Người cũng yên tâm đi!

Nhâm Lao đứng bên cạnh Chu Nguyệt Minh nói:

- Chúng ta sẽ bồi thường.

Lão phát ra tiếng cười trầm thấp và khô khốc:

- Dù sao cũng không phải do chúng ta xuất tiền túi ra.

- Người nói đúng.

Trương Thán cũng cười nói:

- Chuyện móc hầu bao của mình chỉ nên thỉnh thoảng, còn chuyện móc hầu bao của người khác thì không ngại làm nhiều.

- Chúng ta đúng là vừa gặp đã quen, sở thích hợp nhau.

Nhâm Lao đặt tay lên bả vai hai người bạn họ, nói:

- Ta mời các người về, ngồi xuống trò chuyện cho sáng khoái.

Vì vậy Trương Thán và Đường Bảo Ngưu liền rời khỏi quán rượu thể lương lạnh lẽo này, đi vào trong nội thành nhiều gió lạnh mưa.

Trong mưa, bọn nha dịch đi ở phía trước cầm đèn lồng dẫn đường, chút ánh sáng trên tay chiếu rọi ra khuôn mặt lạnh lùng. Từ phía trên nhìn xuống, đám người này trông giống như những thi thể, đang tiến về nơi ẩn náu của mình theo một tiếng gọi từ xa xăm.

Trong kinh thành còn có bao nhiêu mưa gió?

Đây chính là sáng khoái sao?

Nếu sáng khoái là như vậy, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán thà rằng đời này không bao giờ sáng khoái.

Đây không phải là sáng khoái, mà là đau muốn chết, cực kỳ đau đớn.

Hiện giờ bọn họ đã biết, hình bộ nói là “chỉ cần trình bày rõ ràng sẽ không sao”, thực chất là đem bọn họ treo lên để “trình bày”. Hơn nữa nếu hình bộ cho rằng “không rõ ràng” thì chính là “không rõ ràng”, phải tiếp tục “trình bày” đến khi nào bọn họ thấy “rõ ràng” mới thôi.

Ví dụ như cuộc tra hỏi giữa Nhâm Lao và Trương Thán.

- Sao ngươi lại đến kinh thành?

- Thế nào? Kinh thành không thể đến sao?

Một gã lính canh ngục cầm đao phía sau bỗng dùng một chân đạp lên eo hắn.

Trương Thán đau đến nỗi hồi lâu không nói nên lời.

- Là ta đang hỏi người chứ không phải người hỏi ta, tốt nhất người nên hiểu rõ.

Trương Thán bị treo ngược lên, muốn gật đầu cũng rất khó khăn.

- Tại sao người lại đến đây?

- Là người mời ta đến.

- Cái gì?

- Người đã nói là muốn chúng ta đến đây trình bày rõ ràng mà.

Nhâm Lao thở dài, gật đầu một cái.

Trục kéo bằng dây thừng kêu lên “cạch cạch”. Tay chân Trương Thán bị kéo thành hình chữ “nhất” (一), cả người biến thành hình chữ “thổ” (土) ngược, đau đến khóc lên.

Đường Bảo Ngưu cả giận nói:

- Đại trượng phu đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng không thể khóc.

Trương Thán đau đến nước mắt như mưa:

- Ta không phải là đại trượng phu, ta còn chưa kết hôn, ta chỉ là hảo hán.

Đường Bảo Ngưu cũng không dễ chịu gì, hắn bị treo lên thành hình cung, phần ót gần như chạm đến mũi chân, cột vào một cái bánh răng gỗ lớn, cả người như sắp nứt ra.

Nhưng hắn vẫn quát lên:

- Là hảo hán thì chỉ đổ máu chứ không đổ lệ.

Trương Thán đau đến nhe răng trợn mắt, rên hừ hừ nói:

- Ta... ta thà rằng rơi lệ, chỉ cần có thể không chảy máu.

Đường Bảo Ngưu nổi giận quát:

- Ta khinh! Đúng là mất thể diện...

Tiếp đó hắn không nói được nữa, bởi vì Nhâm Lao đã ra hiệu cột căng trực kéo.

Đường Bảo Ngưu đã sắp biến thành một hình tròn. Hắn chỉ cảm thấy xương cốt nơi lồng ngực như muốn phá tan cơ ngực đâm ra, xương sống lưng cũng sắp gãy thành bảy tám chục mảnh, giống như ám khí găm đầy trong da lưng của hắn.

- Hắn không nói được nữa.

Nhâm Lao nói với Trương Thán:

- Ta hỏi lại ngươi một lần, ngươi tới kinh thành để làm gì?

Lần này Trương Thán trả lời ngay.

- Ta là đưa Lôi Thuần trở về.

- Lôi Thuần?

- Là con gái một của Lôi tổng đường chủ Lục Phân Bán đường.

- Người với cô ta có quan hệ gì?

- Cô ấy là muội muội kết bối của ta.

- Nghe nói ngươi còn có mấy người huynh đệ kết nghĩa, đúng không?

- Đúng.

- Bọn họ là “Thất Đạo Toàn Phong” của “Đào Hoa Xã”?

- Phải.

- Hiện giờ bọn họ có đến kinh sư không?

- Không.

- Cái gì? Huynh đệ kết nghĩa gặp nạn, chẳng lẽ bọn họ lại không nghĩ cách cứu viện? Người lừa ai thế?

Nhâm Lao dùng một tay nắm lấy tóc Trương Thán.

Trương Thán cảm thấy từ dưới ngón tay khô gầy của lão nhân này ít nhất có gần trăm cọng tóc bị rút lên, hơn nữa còn có trăm cọng cũng sắp bị nhổ tận gốc, ngay cả da đầu cũng sắp bị lột ra.

- Bọn họ cũng không biết chúng ta trở về kinh thành.

Trương Thán kêu lên.

- Hai người các người là lén chạy ra ngoài?

- Đúng.

Nhâm Lao lùi lại một bước, nhờ vào ngọn lửa đang chao đảo quan sát vẻ mặt của Trương Thán:

- Mụn trên mặt người thật không ít.

Trương Thán lẩm bẩm:

- Ta vẫn còn thanh xuân mà.

- Làn da của người cũng không được trắng.
- Ta vốn gọi là Trương Thán, “thán” trong than đen ấy.
- Người và Lôi Thuần thật sự chỉ là huynh muội kết bái thôi sao?

Trên mặt Nhâm Lao có nụ cười làm cho người khác buồn nôn:

- Chỉ đơn giản như vậy à? Có chuyện gì không thể cho người khác biết không?

Lần này sắc mặt Trương Thán lại biến đổi, không phải vì thân thể đau đớn mà là vì giận dữ.

Sau đó hắn nói:

- Người quả thật là một kẻ khôn khéo.

Nhâm Lao cười nói:

- Đúng, chuyện gì người cũng không thể gạt được ta.

Hắn ra hiệu cho người điều khiển trục kéo buồng lỏng dây thừng một chút, để Trương Thán có thể thở một hơi.

Trương Thán thật sự thở gấp một hơi.

- Người cũng rất thông minh.
- Bây giờ người mới biết à?

Nhâm Lao vuốt râu cười nói:

- Không xem như quá dần, cũng không phải quá trễ.

Sau đó hắn hỏi:

- Bây giờ người có định nói cho ta biết quan hệ thật sự giữa các người không?

- Có.

Trương Thán nói nhỏ:

- Nhưng ta chỉ nói cho một mình người biết thôi.

Hắn liếc liếc sang phía Đường Bảo Ngưu.

Nhâm Lao lập tức hiểu ý:

- Người đâu, đưa hắn đi!

Đường Bảo Ngưu quát lên:

- Đầu than đen, người đúng là đồ thờ để không biết xấu hổ, đồ con rùa...

Sau đó tiếng mắng chửi của hắn biến thành kêu rên, bởi vì một tên hình bộ đã dùng xiên lửa nung đỏ đâm vào vết thương của hắn, làm bốc lên một luồng khói đen khét lẹt.

Trương Thán nói:

- Cũng không cần đưa hắn đi, người ghé tai sát lại chẳng phải được rồi sao?

Nhâm Lao trong lòng suy nghĩ: “Như vậy cũng tốt, để cho Đường Bảo Ngưu tận mắt nhìn thấy Trương Thán bán đứng người của ‘Lục Phân Bán đường’, đây cũng là một cách hay.”

Lão liền ghé tai sát lại:

- Người nói đi!

Trương Thán cũng không nói gì, bỗng nhiên cắn vào tai của Nhâm Lao.

Nhâm Lao kêu lên, lập tức đánh ra một chưởng, nhưng Trương Thán vẫn không buông tha. Những lính canh ngục khác cũng chạy đến, bảy quyền tám chân đánh cho Trương Thán tai, mũi, miệng đều trào máu, nhưng hắn vẫn nhất quyết không nhả ra.

Có người lại chụp lấy dây thừng kéo lên, nhưng Trương Thán vẫn cắn chặt tai Nhâm Lao, giống như muốn kéo cả đối phương lên.

Đường Bảo Ngưu nhìn thấy trợn mắt, nhưng lại không giúp được gì.

Nhâm Lao đau đến mức quên hết mọi chuyện, kêu lên:

- Ngươi nhả ra! Ngươi nhả ra!

Trương Thán lắc đầu.

Nhâm Lao đau đến mức không chịu nổi, đành nói:

- Ngươi nhả ra, ta sẽ không đánh ngươi nữa.

Lúc này Trương Thán mới nới lỏng miệng. Nhâm Lao liền nhảy ra hai bước, ôm lấy lỗ tai, nổi giận quát lên:

- Tra tấn!

Trương Thán nói:

- Ta đã sớm biết ngươi sẽ không giữ lời, có điều hiện giờ ta không đói, cũng không muốn nuốt cả cái tai thối của ngươi vào bụng, làm hỏng khẩu vị của ta.

Nói đến đây, Trương Thán cũng không nói được nữa, bởi vì những cực hình kia đang kéo da của hắn, xé thịt của hắn, bóc cơ của hắn, dỡ xương của

hắn.

Trương Thán vẫn hô to gọi nhỏ, kêu cha kêu mẹ.

Lần này Đường Bảo Ngưu lại không ngừng nói:

- Tốt, tốt, có gan, có gan.

Nhâm Lao vuốt lỗ tai, hung hăng nói:

- Ta cũng biết trước giờ người rất có gan.

Đường Bảo Ngưu thản nhiên nói:

- Ta là hảo hán, còn người là tiểu nhân.

Nhâm Lao oán hận nói:

- Cho dù người là hảo hán còn ta là tiểu nhân thì sao? Trước giờ đều là tiểu nhân tra tấn hảo hán, người đau đớn còn ta vui vẻ. Ta sẽ chinh người đến mức không còn ra hình người nữa, xem người làm hảo hán như thế nào. Hảo hán chỉ là người chết, còn loại tiểu nhân như ta lại có thể sống khỏe mạnh, vui vẻ nhìn hài cốt của đám hảo hán các người bị chó gặm, mộ bia mọc đầy rêu xanh.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chết thì sao? Người sớm muộn gì cũng không tránh khỏi cái chết. Ta lưu danh muôn đời, còn người tiếng xấu ngàn năm.

- Tiếng xấu thì sao?

Nhâm Lao cười mắng:

- Người chết nổi danh cũng không bằng ta sống tiêu dao.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chẳng trách.

Nhâm Lao ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng trách cái gì?

- Chẳng trách Trương Thán lại không chịu ăn lỗ tai của người.

Dáng vẻ Đường Bảo Ngưu như chợt hiểu ra:

- Hóa ra là do người thối quá, thối chết đi được.

Đường Bảo Ngưu từ trong mưa nhà xí lao ra, trên người còn mang theo mồ hôi, máu và nước mưa trộn lẫn với nhau, đương nhiên là khó ngửi, nhưng Nhâm Lao còn không ngại hửi hôi, hửi đã mắng người khác thối.

Nhâm Lao cười khan hai tiếng:

- Vậy nếu ta hỏi, loại anh hùng như người chắc sẽ thà chết không chịu trả lời đúng không?

Đường Bảo Ngưu trừng mắt lắc đầu:

- Không đúng.

Nhâm Lao lại ngạc nhiên:

- Ồ?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy phải xem người hỏi cái gì.

Nhâm Lao đề phòng hấn lừa gạt như Trương Thán, nhưng lại không thể bỏ qua nhiệm vụ, liền nói:

- Chỉ cần người trả lời tốt, đảm bảo người sẽ ở chỗ này ăn tốt, ngủ tốt, ở tốt...

Đường Bảo Ngưu trong lòng trầm xuống:

- Các người định nhốt chúng ta ở đây cả đời à?

Nhâm Lao cười ha hả nói:

- Nếu các người trong sạch, không ai giữ được người cả. Chỉ cần người chịu thành khẩn hợp tác, chỗ này cũng không phải nơi giữ người cả đời.

- Vậy thì tốt.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Người bảo người dừng tay rồi hãy nói.

Nhâm Lao nói:

- Người nói vài câu thật thà trước, ta sẽ bảo người dừng tay.

- Không được.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nếu như huynh đệ của ta bị thương nặng, lòng ta sẽ đau đớn; lúc lòng ta đau đớn thì sẽ nói năng lộn xộn, một câu nói thật cũng nói không ra.

- Có đạo lý.

Nhâm Lao liền ra hiệu cho thủ hạ ngừng tra tấn Trương Thán. Chỉ trong thời gian đối thoại vài câu, Trương Thán đã bị giày vò giống như chó bị lóc

xương, năm móng tay trái có ba móng bị bật lên, máu tươi đầm đìa, mắt phải đầy tơ máu, mí mắt bị đánh đến sưng phồng; mắt trái thì lại vừa bầm vừa sưng giống như một hạt hồ đào, xương mũi bị đánh gãy, cổ tay phải cũng bị bẻ gãy. Một gã lính canh ngực đang cầm một cây đinh sắt dài bảy tấc đâm vào hậu môn của hắn, lúc Nhâm Lao bảo ngừng thì cây đinh dài đã đâm vào gần một nửa.

Nhâm Lao sờ sờ vết thương nơi tai:

- Người nói đi!

Đường Bảo Ngưu hít sâu một hơi nói:

- Người hỏi đi!

- Người là một thành viên trong “Thất Đại Khẩu”?

- Rõ ràng là “Thất Đại Hiệp”, “Thất Đại Khẩu” cái gì!

- Chuyện người tới kinh thành, đám huynh đệ kết nghĩa Thẩm Hổ Thiền, Phương Hận Thiếu, Cầu Cầu, “Hạnh Bất Nhục Mệnh” có biết không?

- Biết.

- Tại sao người lại đến kinh sư?

- Ta tới tìm Ôn Nhu.

- Ôn Nhu? Chính là tiểu sư muội của Tô Mộng Châm à?

- Cũng là tiểu muội muội của đám chúng ta.

- Người là tới tìm cô ta, hay là tới gặp sư huynh Tô Mộng Châm của cô ta?

- Tại sao ta phải gặp sư huynh của cô ấy? Ta cũng không quen biết Tô Mộng Châm.

- Bây giờ ngươi đã biết rồi?

- Đương nhiên.

- Có cảm tưởng gì?

- Có gì mà không dám tưởng?

- Tốt nhất ngươi nên thành thật trả lời, nếu không thì bằng hữu của ngươi sẽ phải chịu đau đớn đấy.

Đường Bảo Ngưu hừ một tiếng, lại nghe Trương Thán ở bên kia kêu lên:

- Trâu nước lớn, ngươi đừng lo lắng! Ta đau đến mức kêu cha gọi mẹ, nhưng tuyệt đối sẽ không bảo ngươi mặc kệ ta. Bởi vì ta biết càng nói như vậy ngươi sẽ càng không đành lòng, có thể sẽ vì ta mà bán đứng cả tổ tông mười tám đời.

- Ngươi chết luôn đi!

Đường Bảo Ngưu khinh bỉ nói.

Nhâm Lao lúc này không kiên nhẫn được, liền quát lên:

- Nghe đây, hăn mà còn nói bậy nửa câu, lập tức cắt đầu lưỡi của hăn xuống!

Đám lính canh ngục đồng loạt đáp lời, càng hùng hổ giống như lúc nào cũng có thể đem Trương Thán ra làm thịt.

Trương Thán sợ đến le lưỡi, ngậm miệng không nói.

Lúc này Nhâm Lao mới quay sang hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Rốt cuộc có phải Thẩm Hồ Thiên bảo người đến liên lạc với Tô Mộng Châm không?

- Không phải.

- Người có biết.

Nhâm Lao chỉ vào Trương Thán đang bị vài tên đại hán lực lưỡng đè chặt:

- Có phải Lại Tiểu Nga của “Đào Hoa Xã” phái hãn đến cầu kết với Lôi Tổn không?

- Đường nhiên không phải.

- Vì sao?

- Bởi vì hãn đã nói là không phải.

- Hãn nói không phải là không phải sao?

Nhâm Lao cả giận nói:

- Người là trâu, không có óc người à?

Đường Bảo Ngư lại không hề giận:

- Bởi vì ta tin hãn.

Hãn hỏi lại:

- Chúng ta đã phạm tội gì? Người có quyền gì tra khảo ta?

Nhâm Lao nói:

- Các người qua lại với hắc bang trong thành, chính là phạm pháp.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy sao các người không đi bắt bọn họ, lại đến bắt chúng ta?
- Được, hai huynh đệ các người đúng là một cặp cứng đầu.

Nhâm Lao trầm giọng nói:

- Các người đừng tưởng rằng không nói thì có thể thoát tội. Cho dù là “Thất Đại Khẩu” hay “Đào Hoa Xã” thì đều là đảng cướp, chúng ta có cả ngàn lý do để khiến các người ở trong lao cả đời, cũng có cả trăm lý do để khiến các người rơi đầu. Không phải ta lòng dạ độc ác, mà là các người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Lúc lão nói những lời này, một đại hán liền cầm chiếc kim gấp than nung đỏ ấn vào trên vết thương của Đường Bảo Ngưu, phát ra tiếng “xì xì”, sau đó là một mùi khét lẹt.

Đường Bảo Ngưu toàn thân đau đến mức run lên.

- Đừng tưởng rằng các người có thể cứng miệng. Ta có thể xem là đã nương tay rồi.

Nhâm Lao cười lạnh, giống như rất thương thức vẻ mặt của Đường Bảo Ngưu hiện giờ:

- Ta cho các người thời gian một ngày suy nghĩ kỹ càng, đừng để tối mai khi Nhâm Oán đến hỏi, khi đó, hà...

- Nếu là y ra tay.

Nhâm Lao chân thành nói:

- Ngay cả các người cũng sẽ không nhận ra ai mới là Trương Thán, ai mới là Đường Bảo Ngưu.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Rác Rưởi

Lúc hai người bọn họ bị ném vào nhà giam, trông giống như hai đồng rác.

Con người đôi khi cũng giống như rác rưởi, có điều hai chữ này có lúc là nói về con người bọn họ, có lúc lại ám chỉ thứ mà đầu óc bọn họ suy nghĩ.

Đối với Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, rác rưởi là chỉ bề ngoài hiện giờ của bọn họ.

Nói về ngoại hình, Đường Bảo Ngưu trông giống như một đồng “rác lớn”, còn Trương Thán lại như một đồng “rác nhỏ”, bởi vì vóc người Đường Bảo Ngưu lớn hơn.

Có thể cũng vì nguyên nhân này, cổ tay và mắt cá chân của hai người đều bị xích sắt khóa lại nối với một quả tạ lớn, nhưng trên cổ Đường Bảo Ngưu còn được “khuyến mãi” thêm một chiếc gông sắt.

Gông sắt này nặng bảy mươi ba cân, nếu không phải là Đường Bảo Ngưu, e rằng người khác có muốn đi cũng không nổi.

Trương Thán sợ dĩ không bị chụp thêm một chiếc gông, có lẽ là vì hắn trông ít có vẻ uy hiếp hơn so với Đường Bảo Ngưu, hơn nữa hắn thật sự đã bị hành hạ đến không còn giống hình người.

Đường Bảo Ngưu nhìn Trương Thán cả buổi, mới thở ra một hơi nói:

- Không ngờ đêm nay hai người chúng ta lại biến thành rác rưởi.

- Người khá giống đấy.

Trương Thán vẫn còn có thể nói đùa, Đường Bảo Ngưu vốn cho rằng hẳn nói được đã là kỳ tích:

- Người vừa thối vừa bẩn, so với ta đúng là giống như rác rưởi.

- Ta còn tưởng rằng người sắp rời khỏi nhân thế rồi.

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc nói:

- Không ngờ người đã chết bảy tám phần nhưng cái miệng vẫn còn mạnh như rồng như hổ.

- Đúng. Trước giờ ta đều là lưỡi còn người còn, lưỡi đứt người vong. Người không thấy vừa rồi tên quý bệnh lao kia nói muốn cắt lưỡi của ta, ta liền im thin thít sao?

Trương Thán nói:

- Không có lưỡi thì sống thế nào? Ta có một huynh đệ kết nghĩa gọi là Trương Thán, cũng thiếu mất đầu lưỡi. Ta không muốn sống như hẳn chút nào.

Đường Bảo Ngưu gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi.

Trương Thán hỏi:

- Người hiểu cái gì?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Người tốt trước giờ đều sống không lâu, còn loại vô tình vô nghĩa, vô pháp vô thiên, tự tư tự lợi, tự đại tự phụ như người e rằng một giờ ba khắc cũng không chết được.

- Người nói đúng, cho nên người có chết thì ta cũng không chết.

Trương Thán cười nói:

- Ta còn phải chờ phát tang giúp người. Người chưa nghe nói sao? Có loại người bình thường rất yếu ớt, động một tí là kêu trời kêu đất, nhưng so với nhiều kẻ mạnh còn dẻo dai hơn, còn sống lâu hơn.

Đường Bảo Ngưu đảo mắt nói:

- Chúng ta ở chỗ này, vào lúc này còn nói chuyện yêu đương sao?

- Nói chuyện yêu đương?

Trương Thán nhướn cặp lông mi bị cháy một nửa, nghiêng chiếc cổ bị trật:

- Chúng ta à?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chúng ta thì không bằng cả nói chuyện yêu đương. Chúng ta là đang chờ chết, đang thảo luận xem ai chết trước.

Trương Thán cười khố nói:

- Không nói mấy chuyện này thì nói chuyện gì? Chẳng lẽ tìm cách chạy trốn? Người cho rằng bị nhốt vào đây còn có thể trốn đi sao?

Lúc này có hai tên lính canh ngục đi tuần ngang qua. Một tên mặt mày dữ tợn, đưa chân đá vào lưng Trương Thán một cái, nổi giận mắng:

- Đồ chết tiệt! Dám nói đến chuyện chạy trốn, xem ta đá chết người!

Hắn còn chưa thu chân về, Đường Bảo Ngưu đã hét lớn nhào tới. Bởi vì bị thương không nhẹ, hành động bất tiện, xiềng xích trên tay chân lại quá nặng, cho nên hắn không thể chụp được đối phương, đành dùng sức lực toàn thân đè xuống. Chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên, hóa ra chân của tên lính canh ngục kia đã bị đè gãy.

Tên lính canh ngục kia đau đớn kêu lên. Một tên lính canh mặt rỗ khác vội dùng gậy công sai đánh vào đầu và lưng Đường Bảo Ngưu. Trương Thán liền nhào đến dùng cả tay chân kẹp lấy cây gậy, kêu to:

- Hai vị đại gia, tha cho chúng ta đi!

Tên lính canh ngục kia đánh một hồi cũng đã bết giận, quát lên:

- Còn không buông tay, muốn bị đánh nữa sao?

Trương Thán vội buông tay ra. Tên lính canh ngục kia liền thừa cơ dùng gậy đâm vào ngực hắn một cái. Trương Thán chỉ cảm thấy ngực khó chịu, cổ họng phát ngọt, thiếu chút nữa đã nhổ ra một ngụm máu tươi.

Đường Bảo Ngưu vừa thấy lại hét lớn lao lên. Tên lính canh ngục mặt rỗ kia vội vàng thu gậy lui ra phía sau, khiến Đường Bảo Ngưu không có đất dụng võ. Hắn hung hăng nói:

- Xem gia gia của người sau này làm thế nào giải quyết người!

Lúc này vụ huyền náo đã khiến mấy tên lính canh ngục khác chú ý, đều chạy đến kéo tên lính canh ngục mặt mày dữ tợn bị Đường Bảo Ngưu đè

gãy chân ra ngoài. Một tên đội trưởng lại chạy đến khuyên nhủ tên lính canh mặt rỗ kia:

- Trư Bì Đản, bỏ đi! Chu lão tổng còn muốn thẩm vấn hai tên này, đợi Nhâm đại gia tra hỏi đến khi chỉ còn máu thịt, người có đem bọn chúng nuốt cả da lẫn xương vào bụng cũng không ai quản.

Nói xong liền kéo hẳn đi. Những tên canh ngục khác đều đề phòng hơn, đứng phía xa nhìn chăm chăm vào hai người.

Đường Bảo Ngưu náo loạn một hồi cũng mệt đến thở hồng hộc. Vừa rồi khi hẳn giăng co với đám lính canh, những tù phạm trong phòng giam khác cũng gây nên một trận hỗn loạn, lúc này đều bình tĩnh lại.

Trương Thán bỗng nổi hứng dùng cùm sắt trên tay gõ vào vách đá. Một gã lính canh ngục rằng hô nổi cáo, liền vớ lấy cây côn muốn chạy đến đánh thêm một trận, tên đội trưởng bĩ ối kia lại ngăn cản:

- Kệ bọn chúng đi! Đợi tra khảo xong sẽ cho người đã ngứa.

Trương Thán cứ gõ một chút rồi lại ngừng một chút. Đường Bảo Ngưu không thể nhìn được nữa, mắng:

- Đồ thô để chết tiệt, gõ cái gì vậy? Người muốn chết thì dùng đầu mà gõ, đừng ồn ào làm phiền lão tử.

Trương Thán cười nhẹ một tiếng, vuốt vết thương nơi cổ, thấp giọng nói:

- Nghe đi!

Đường Bảo Ngưu chẳng nghe thấy gì khác, chỉ nghe được tiếng xiềng xích và rên rỉ của đám tù phạm tại mấy gian phòng cách đó.

- Nghe gì?

Đường Bảo Ngưu quét khế:

- Nghe cái rầm!

Trương Thán nhỏ giọng nói:

- Đừng mắng! Người không nghe được sao?

Đường Bảo Ngưu thấy hăn làm bộ làm tịch, đành ghé tai lắng nghe, mới phát giác bên kia cũng có tiếng gõ vào tường đá.

Hăn khẽ nói:

- Gặp quỷ rồi, bệnh điên cũng truyền nhiễm sao.

Trương Thán nói:

- Người có biết tại sao vừa rồi ta luôn nói chuyện lung tung, tán hươu tán vượn không?

Đường Bảo Ngưu không tình nguyện đáp:

- Người nói chuyện trước giờ đều như thế.

- Nói nhảm! Đó là vì vừa rồi có người ở phòng giam bên cạnh nghe lén chúng ta nói chuyện.

- Người làm sao biết?

Đường Bảo Ngưu nửa tin nửa ngờ.

- Bởi vì lúc nghe lén, nếu người nghe nội lực không cao thì nhất định phải dán tai vào vách tường, nín hơi cẩn thận lắng nghe, giống như người vừa rồi vậy.

- Như vậy thì sao? Người nghe được có người nghe lén à?

- Khi kề tai sát tường, tiếng máu lưu động và huyết mạch rung động cũng xuyên qua vách tường truyền tới...

- Chẳng trách người lại hứng thú với lỗ tai của tên quỷ bệnh lao kia như vậy.

Đường Bảo Ngưu vẫn không phục:

- Hóa ra người vốn có nghiên cứu về lỗ tai.

Trương Thán không để ý tới lời hăn:

- Lúc một người nín hơi, hô hấp tự nhiên cũng khác với người thường, chỉ cần để ý sẽ rất dễ phân biệt được.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Bây giờ còn ai nghe lén không?

- Trải qua chuyện vừa rồi, bọn chúng đều cho rằng chúng ta chỉ nói hươu nói vượn, hiện giờ lại bị đánh đến thất điên bát đảo, cho dù có nói được cũng giống như miệng chó chẳng mọc được ngà voi.

- Người là miệng chó, còn ta là ngà voi.

- Đúng, người còn có mũi voi nữa. Có nhận hay không thì tùy người, nhưng bọn chúng quả thật đã tạm thời rút đi, nếu không làm sao vừa rồi lại xuất hiện nhiều tên lính canh ngục như vậy.

- Chẳng trách, hóa ra là từ phòng giam bên cạnh chui ra. Chu mập mập làm như vậy là có ý gì?

- Hăn có thể chẳng có ý gì.

- Hãn vô duyên vô cớ bắt chúng ta tới đây, lại vô duyên vô cớ đánh chúng ta một trận, còn nói không có ý gì?

- Hãn cũng không đánh chúng ta. Người ra tay là Nhâm Lao, tại hình bộ cũng chẳng có chức vụ gì.

- Vậy là sao?

- Ít ra hãn có thể thoát tội, thề thốt phủ nhận rằng chuyện chẳng liên quan gì đến hãn. Hãn bắt chúng ta lại, xem ra ít nhất phải có ba mục đích.

- Mục đích gì?

Đường Bảo Ngưu lúc này lại hứng thú dạt dào.

- Thứ nhất, hãn muốn thông qua chúng ta để biết thêm một chút nội tình của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Phì! Hãn muốn biết chuyện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu sao không đi hỏi Lôi Tồn và Tô Mộng Chấm?

- Hà! Lôi Tồn và Tô Mộng Chấm sẽ nói cho hãn biết sao?

- Vậy hãn cũng có thể tùy tiện bắt mấy người của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu đến hỏi.

- Bắt đám lâu la không liên quan thì chưa chắc hỏi được, còn nếu bắt nhân vật quan trọng thì Lôi Tồn và Tô Mộng Chấm nhất định sẽ cảnh giác và có hành động. Người nên biết Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đều cấu kết với triều đình, Chu Nguyệt Minh làm như vậy có đáng không?

- Nếu không phải là ý chỉ của triều đình, Chu Nguyệt Minh cần gì phải lợi vào vũng nước đục này, đi dò xét ngọn nguồn của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu?

- Nói hay lắm, xem ra Chu Nguyệt Minh cũng có tính toán của hần.

- Không chừng là do tên Phương tiểu hầu gia gì đó ra lệnh.

- Chuyện này thì chưa chắc. Phương Ứng Khán xem ra cũng liên quan đến chuyện này, nhưng chưa hẳn đã cùng một bọn với Chu Nguyệt Minh, nếu không bọn họ sẽ không tranh chấp với đám người Mạnh Không Không tại quán rượu.

- Hắc hắc!

- “Hắc hắc” là ý gì?

- “Hắc hắc” có hai ý.

- Hai ý nào?

- Chữ “hắc” thứ nhất là hiện giờ bên ngoài vẫn còn tối đen.

- Chữ thứ hai thì sao?

- Chính là lòng người rất khó dò, rất đen tối.

- Người nói ai thế?

- Nơi này còn có ai?

- Người nói ta à?

- Đây là tự người nói.

- Ta là Trương Thán, trước giờ da đen chứ tâm không đen.

- Tâm người không đen? Xem bằng hữu như heo như trâu bán đi còn không hay, còn không tính là đen à?

- Lời này của người là có ý gì?

- Chẳng có ý gì, có điều từ khi nào người lại kết bái với mấy tên thích chơi đao như Mạnh Không Không, Bành Tiêm, Tập Luyện Thiên? Còn nhân vật như lão tử thì lại chỉ cho làm lão tử? Hừ!

Trương Thán cười đến đau cả cổ.

Đường Bảo Ngưu gần như muốn trở mặt:

- Ta mặc kệ người có mấy huynh đệ kết nghĩa xài đao, người mà còn dám cười, có tin ta gỡ hết răng cửa của người xuống gắn lên lông mày hay không?

- Người cứ tự nhiên. Có điều vừa rồi tại quán rượu, vì muốn cho bọn chúng quý đánh với quý nên ta mới kêu lên như vậy, không ngờ tên tứ chi phát triển người nghe xong lại tin, ai da, đúng thật là...

Đường Bảo Ngưu lúng túng đỏ mặt:

- Vậy đám người bên ngoài nhà xí ám toán lão tử là ai?

- Người hỏi ta thì ta hỏi ai?

- Vậy bọn họ bắt ta và người tới hỏi chuyện của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, chẳng có đạo lý gì.

- Nhưng nếu Chu Nguyệt Minh muốn biết về quan hệ giữa “Đào Hoa Xã” và “Thất Đại Khẩu” cùng với Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, bắt chúng ta cũng rất có đạo lý.

- “Thất Đại Hiệp” chúng ta có liên quan gì đến Kim Phong Tế Vũ lâu?

- “Đào Hoa Xã” chúng ta cũng chẳng có quan hệ gì với Lục Phân Bán đường, có điều Chu Nguyệt Minh chưa chắc đã nghĩ như vậy.

- Cho nên hẳn mới bắt chúng ta đến nơi này?
- Ta lo lắng là bọn chúng không chỉ bắt chúng ta tới đây.

Trương Thán trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

- Ý của người là nói, hẳn muốn bắt cả những người khác tới...
- Hoặc là có thể dùng ta và người để đe dọa huynh đệ của chúng ta.
- Hẳn làm vậy là có ý gì?
- Người hỏi ta à?
- Chứ còn hỏi ai?

Đường Bảo Ngưu cướp lời:

- Đây chính là mục đích thứ hai mà bọn chúng bắt ta và người sao?
- Tất nhiên.
- Còn mục đích thứ ba thì sao?
- Hẳn nhất định có mục đích thứ ba.
- Mục đích gì?
- Ta... bây giờ còn chưa nghĩ ra.
- Người... người còn nói là có ba mục đích?
- Đúng thế. Chỉ có điều một mục đích còn chưa nghĩ ra mà thôi. Dù sao nói nhiều thêm một hai cái cũng lo trước khỏi hoạ.

Tiếng gõ vào tường vẫn dứt quãng. Trương Thán chột dùng xích sắt trên hai tay gõ vào cái gông trên đầu Đường Bảo Ngưu vài cái, phát ra tiếng leng keng. Đường Bảo Ngưu cả giận nói:

- Người lại muốn bị đánh à?

Trương Thán thấp giọng nói:

- Người còn không phát hiện ra sao?

Đường Bảo Ngưu lấy làm lạ hỏi:

- Phát hiện cái gì?

Dáng vẻ Trương Thán kích động như muốn nhảy dựng lên, chỉ tay mắng chửi Đường Bảo Ngưu, nhưng lời nói lại hoàn toàn khác biệt:

- Chúng ta hãy làm bộ chửi nhau, như vậy sẽ không bị người khác chú ý.

Đường Bảo Ngưu vốn cao lớn uy mãnh, hung thần ác sát, giả vờ cũng là sở trường. Hai người nhìn giống như thật sự đang tranh chấp cãi nhau.

- Tiếng gõ kia là ám hiệu.

Trương Thán vừa nói vừa giả vờ như đang kích động giận dữ:

- Trong lao nhất định có người đồng đạo, dựa theo quy củ giang hồ, bọn họ hẳn là sẽ nghĩ cách cứu viện.

- Người nói là bọn họ sẽ cứu người?

- Ít nhất bọn họ sẽ nghĩ cách.

- Nếu bọn họ có thể cứu người, vì sao không tự cứu mình trước.

- Mỗi nhóm có quy tắc của mỗi nhóm, mỗi bang có bang quy của mỗi bang, mỗi nhà có gia pháp của mỗi nhà, mỗi cổng có canh gác của mỗi cổng. Bọn họ tiến vào nơi này chưa chắc đã có thể tự cứu mình, nhưng không phải là bọn họ hoàn toàn không có thể lực. Trên thực tế, tại nhà giam cũng lập núi mở trại, có lúc trong một tại giam còn có hơn mười đại ca đấy.

- Sao bọn họ lại muốn cứu người?

- Bởi vì ta lớn.

- Người... lớn?

- Ta có bối phận lớn.

- Trên giang hồ, bối phận của người...

- Rất cao. Sau này khi bọn họ ra ngoài còn cần ta chiếu cố. Hơn nữa trộm cũng có đạo, những người này đều rất có nghĩa khí, những chuyện như giang hồ tương trợ bọn họ còn hăng hái hơn người khác.

- Cho nên ám hiệu kia là nói cho người biết...

- Không, là hỏi ta.

- Hỏi người cái gì?

- Hỏi ta có đi không.

- Đi, sao lại không đi.

- Chuyện này lại chưa hẳn.

- Vì sao?

- Không chỉ có đám phạm nhân kia hỏi ta, vừa rồi trong đám lính canh ngục cũng có bằng hữu của chúng ta, ta đã dùng tay ra hiệu với hắn.

- Chẳng trách vừa rồi người lại tỏ ra khiếp nhược... hóa ra là đang diễn trò.

- Không ngờ chuyện chúng ta bị bắt lại lan truyền nhanh như vậy, ngay cả Chu Nguyệt Minh cũng bất ngờ.

- Ai lan truyền? Là “Thiên Hạ Độ Thất” hay là đám đại ca, nhị ca, tam ca kia của người?

- Đều không phải.

Trương Thán nói:

- Là lão chủ quán và tiểu nhị.

- A!

Đường Bảo Ngưu kêu lên:

- Hai kẻ sợ muốn chết kia à?

- Sợ à? Nếu một người sợ thật, làm sao ánh mắt vẫn như thường, không phình ra cũng không co lại?

Trương Thán lại vuốt cái cổ bị thương:

- Hai người bọn họ một già một trẻ, trước giờ trên giang hồ chỉ có người khác sợ bọn họ chứ bọn họ không sợ bất cứ kẻ nào.

- Vậy thì tốt.

Đường Bảo Ngưu phấn khởi nói:

- Vậy hãy bảo bọn họ giúp chúng ta chạy khỏi cái nơi quỷ quái này đi!

Hắn lại cao hứng nói:

- Không ngờ quen biết với loại bằng hữu tồi tệ như ngươi, hóa ra là nuôi binh ngàn ngày dùng trong một lúc, vẫn còn có chút hữu dụng. Này, đây chính là lúc ngươi báo đáp ơn chiếu cố của ta trước giờ, đi thôi!

- Đi? Đi đâu?

- Ngươi còn không muốn đi sao?

- Không phải ta không muốn đi, mà là không thể đi như vậy.

Lần này Đường Bảo Ngưu thật sự nháy dưng, muốn chửi ầm lên:

- Ngươi không muốn đi như vậy? Chẳng lẽ muốn tám người khiêng kiệu thối kèn đánh trống mới chịu đi sao?

- Không phải, ta chỉ là không muốn liên lụy đến người khác.

Trương Thán buồn rầu nói:

- Ta rời đi như vậy sẽ liên lụy đến bằng hữu.

Đường Bảo Ngưu nhìn hẩn giống như nhìn thấy một con quỷ đột nhiên xuất hiện giữa ban ngày.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Quay Đầu Lại Thấy Ánh Dao

- Ta có phải là người không?

- Phải.

- Ta có phải là bằng hữu của người không?

- Phải.

- Vậy người sợ liên lụy đến người khác, liên lụy đến bằng hữu, nên bắt ta theo người chịu khổ ở đây.

Lần này Đường Bảo Ngưu đã không cần diễn trò, hẳn thật sự phát hỏa:

- Chẳng lẽ bản thân người không phải là người? Chẳng lẽ ta không phải là bằng hữu của người?

Trương Thán cúi đầu, thấp giọng nói:

- Người vốn không phải là theo ta. Bọn họ muốn bắt ta, cũng muốn bắt người.

Đường Bảo Ngưu lửa giận bốc lên ba ngàn trượng:

- Nếu chúng ta có thể trốn, vì sao lại không trốn?

Trương Thán gần như cầu khẩn:

- Người đừng lớn tiếng như vậy được không!

Giọng nói của Đường Bảo Ngưu tuy lớn, nhưng ngữ âm lại rất mập mờ. Lúc này hắn trừng mắt nhìn Trương Thán, trầm giọng nói:

- Đúng là ngu ngốc. Chúng ta càng mắng to thì bọn chúng lại càng không để ý, còn nhỏ giọng nói chuyện thì càng làm người khác dễ nghi hơn.

Thanh âm của Đường Bảo Ngưu lúc lớn lúc nhỏ, chột cao chột thấp, ngay cả Trương Thán chỉ ở cách hắn ba bước cũng khó khăn lắm mới nghe được:

- Người không tin à? Cho dù ta mắng bọn chúng là cháu loài rùa, đồ con lừa, lũ chấy rận, bọn chúng cũng sẽ mắt điếc tai ngơ.

Trương Thán than một tiếng:

- Hiện giờ ta thật sự có chút bội phục người rồi.

Đường Bảo Ngưu nhếch miệng cười nói:

- Trước giờ ta đều rất đáng bội phục, cho nên loại người như ta thật sự không nên mất mạng ở đây, hơn nữa nếu ta chết đi thì ai sẽ bảo vệ Ôn Nhu?

Trương Thán lẩm bẩm:

- Đúng, ai sẽ bảo vệ Lôi Thuần?

Đường Bảo Ngưu thừa cơ khuyên nhủ:

- Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu ngày một sẽ quyết một trận tử chiến. Nếu người ở đó thì có thể bảo vệ Lôi Thuần, còn ta cũng quyết không để cho người khác làm hại Ôn Nhu. Nếu như chúng ta đều không có mặt, ai biết Lôi Thuần và Ôn Nhu sẽ ra sao.

Trương Thán vụt ngẩng đầu lên:

- Đúng!

Lúc này vết thương trên người hắn càng nhói lên, đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, rên hừ hừ nói:

- Chúng ta nhất định phải rời khỏi đây.

- Vậy mới đúng.

Thần sắc của Đường Bảo Ngưu giống như nhìn trẻ nhỏ dễ dạy, nói:

- Bằng hữu là kết giao để lợi dụng lẫn nhau, mau cho bằng hữu của ngươi một cơ hội để lợi dụng đi!

Trương Thán do dự nói:

- Nhưng ta lại nghe người ta nói, bằng hữu là kết giao để giúp đỡ lẫn nhau chứ không phải lợi dụng.

Đường Bảo Ngưu tức giận nói:

- Thật ra giúp đỡ và lợi dụng kết quả cũng như nhau thôi, chỉ là một cái dễ nghe hơn, còn một cái trực tiếp hơn.

- Nhưng ta lại nghe một vị tiền bối nói, nếu như kết giao bằng hữu mà cứ tính toán xem có lợi gì cho mình, vậy thì vĩnh viễn cũng không có được bằng hữu chân chính...

- Ta nói người đọc sách chỉ nắm được một nửa, nghe người khác nói cũng chỉ hiểu được một đoạn. Lời nói của vị tiền bối kia vốn có ý nghĩa sâu xa, ngươi thì biết cái gì.

Đường Bảo Ngưu chán nản nói:

- Bằng hữu đang vui đầu khố cực, tràn đầy nguy cơ, còn người lại tiêu dao tự tại, trong sách tự có nhan như ngọc, hoàng kim ốc *, vậy mà là bằng hữu cái gì? Kết giao với khúc gỗ còn có thể lấy ra làm gậy chống. Bằng hữu là phải giúp đỡ những lúc nước sôi lửa bỏng, nhu cầu khẩn cấp; còn người lại viện cớ đủ kiểu, thoái thác mọi chuyện, vui vẻ thì đến, gặp chuyện thì đi, phú quý tự hưởng, hoạn nạn tuyệt giao, vậy mà là bằng hữu cái gì? Kết giao với cái rắm còn có chút khí. Bằng hữu đương nhiên không nên kết giao để lợi dụng, nhưng bằng hữu chân chính khi hoạn nạn sẽ tự động xuất hiện, không cần phải ba mời bốn thỉnh. Bằng hữu chân chính sẽ không để ý đến an nguy, cùng tiến cùng lui; còn cái loại gặp chuyện không tiến, ra sức khước từ, đó không gọi là bằng hữu, mà là bạn heo bạn chó hay bạn ăn chơi.

* Ý của câu này là: đọc sách và thi đỗ công danh là con đường tuyệt hảo nhất của đời người, sau khi thi đỗ công danh mới có thể đạt được tài phú và mỹ nữ.

Sau đó Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Bây giờ người có thể nói cho ta biết bằng hữu của người khi nào mới cứu chúng ta ra ngoài không?

- Không thể.

Trương Thán trung thực không khách khí nói:

- Bởi vì ngay cả ta cũng không biết.

Đường Bảo Ngưu thật muốn lập tức bóp chết Trương Thán, may mà Trương Thán đã kịp thời nói tiếp:

- Chỉ có bọn họ biết.

Đường Bảo Ngưu cố nén cơn giận hỏi:

- Bọn họ là ai?
- Chính là người muốn cứu chúng ta.
- Bọn họ có thể cứu chúng ta không?
- Chuyện này thì ngay cả bọn họ cũng không biết.

Lần này Đường Bảo Ngưu thật sự nhào tới, ẩu đả cùng với Trương Thán, cho đến khi đám lính canh ngục chạy tới đánh đấm đá đập chia bọn họ ra. Đương nhiên, không ai biết cùm sắt trên đầu và cổ tay của Đường Bảo Ngưu đều đã bị Trương Thán lén mở ra.

Nếu không phải ngón tay của hắn đã bị thương thì ngay cả xiềng xích trên mắt cá chân Đường Bảo Ngưu cũng có thể tháo ra.

Đường Bảo Ngưu cuối cùng yên tĩnh lại.

Hắn đang đợi, bởi vì Trương Thán đã thừa dịp hỗn loạn nói một câu:

- Đêm mai.

Nếu là đêm mai, hôm nay phải cố gắng khôi phục lại sức lực, để chuẩn bị cho cuộc chạy trốn đêm mai.

Đường Bảo Ngưu chỉ đành đợi.

Thật ra trong đời người hầu hết thời gian đều là chờ đợi, ngoại trừ đợi thì là làm. Làm không nhất định sẽ thành công, đợi cũng chưa chắc sẽ có được thứ mà mình chờ đợi, nhưng không thể vì vậy mà không làm không đợi.

Sắc trời dần sáng lên.

Sau một ngày đêm nữa, chính là lúc hai đại bang phái trong kinh sư quyết một trận tồn vong.

Vương Tiểu Thạch đang luyện công phía trước Hồng lâu của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mỗi sáng sớm hẵn đều phải luyện công.

Một người muốn võ công tăng tiến, chỉ có cách chuyên cần luyện tập, không có phương pháp nào khác.

Nhưng không phải cứ chuyên cần là có thể luyện thành võ công tuyệt thế, mà còn phải dựa vào ngộ.

Không phải người nào cũng có thể ngộ. Nếu như người người đều có thể ngộ, có lẽ đó không phải là ngộ nữa.

Một người muốn ngộ nhất định phải có thiên phú.

Thiên phú là bẩm sinh, không thể cưỡng cầu. Cho nên xưa nay có vô số người tập võ, nhưng đại tông sư thì vạn người không được một.

Cần cù bù thông minh, nhưng cũng chỉ có thể trở thành cao thủ, không thể nhờ đó mà thành tông sư. Nhưng nếu một người vừa thông minh, vừa chuyên cần, vừa có thể ngộ, vậy thì sẽ dễ dàng có được thành tựu siêu phàm trác tuyệt.

Vương Tiểu Thạch chính là loại người này.

Hắn mỗi ngày đều luyện đao, luyện kiếm, luyện khí, luyện công, luyện thần.

Bởi vì con người mỗi ngày đều sẽ gặp rất nhiều chuyện, thường thường là không tự chủ được, chưa chắc có thể tranh thủ thời gian để chuyên tâm

luyện võ. Vương Tiểu Thạch muốn mình mỗi ngày sau khi thức dậy đều phải luyện võ.

Cho dù xảy ra chuyện gì, ngay cả mưa gió cũng không thay đổi.

Nhưng sáng sớm hôm nay lại không gió không mưa.

Đêm qua là một đêm gió thảm mưa sầu, trên mặt đất hoa tàn như áo đỏ.

Vương Tiểu Thạch nhìn vầng thái dương từ từ nhô lên, trong lòng có rất nhiều cảm xúc, giống như kiếm ý của hắn vừa muốn phát lại không muốn phát, cũng giống như đao thế vừa muốn giết lại không muốn giết.

Có phải một đao chém xuống thì tốt hơn?

Giết đúng là trừ ma, còn giết nhầm cũng chẳng qua là thí thần.

Có phải một kiếm đâm ra sẽ khá hơn?

Đâm trúng là đắc thủ, còn đâm không trúng cũng chẳng qua là thất thủ.

Đâm hay không đâm, giết hay không giết đều chỉ là một việc làm. Một việc làm sẽ có đúng sai, có thể phân thị phi, có thể luận tốt xấu, có thể định thành bại; nhưng vừa muốn đâm lại không muốn đâm, vừa muốn giết lại không muốn giết, do dự không quyết, chần chừ không định, đó là lúc thống khổ nhất.

Có lẽ mình không thể trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm thủ đao khách, chính là vì ra tay không đủ kiên định và kiên quyết.

Vương Tiểu Thạch nghĩ như vậy.

Ngày mai sẽ phải cùng Tô đại ca và Bạch nhị ca đi đến Bất Động Bộc Bồ của Lục Phân Bán đường, nhưng mình vẫn không có lòng tất sát tất thắng.

Hắn phát hiện Bạch Sầu Phi lại ý chí chiến đấu sục sôi.

Bọn họ đã ở kinh thành nửa năm, cũng hiểu rất rõ Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đều là bang hội hắc đạo. Nhưng Kim Phong Tế Vũ có nguyên tắc riêng, có những việc không thể làm, chẳng hạn như chơi gái, đánh bạc hay trộm cướp đều nghiêm cấm, hơn nữa về mặt kháng giặc ngoại xâm cũng từng liên kết nghĩa sĩ trong thiên hạ, dốc hết sức mình. Lục Phân Bán đường thì không có nguyên tắc gì đáng kể, nhưng vẫn không mất đi khí phách, cũng chung sức diệt trừ ngoại tặc. Về phần Mê Thiên Thất Thánh thì lại cấu kết Kim Liêu, gian dân cướp giết, không từ bất cứ việc xấu nào, nhất là sau khi Quan Thất thần trí thất thường thì càng giống như một con ngựa điên sút cương, khó có thể khống chế được.

Trong kinh thành đã loạn nhiều năm như vậy, dù là hắc đạo hay bạch đạo đều hi vọng có một chút thời gian yên tĩnh.

Nếu Kim Phong Tế Vũ lâu có thể nhất thống kinh sư, xem ra sẽ có khả năng tạo thành cục diện “tà không thắng chính, hiệp đạo lên ngôi”.

Nhưng muốn đạt được cục diện nhất thống, chẳng lẽ nhất định phải thông qua giết chóc? Chẳng lẽ không thể thông qua sự lựa chọn của lòng dân, dùng lý tính và hòa bình để hoàn thành chuyện tốt này?

Vương Tiểu Thạch nghĩ đến đây, càng cảm thấy không thoải mái.

Giống như Tô Mộng Châm đã nói đêm qua: “Chúng ta đã không có đường lui, không liều mạng thì không thể cầu sinh.”

Vương Tiểu Thạch biết mình không có lựa chọn. Hắn đang đứng bên phía Kim Phong Tế Vũ lâu, đối kháng với Lục Phân Bán đường. Cho dù kết quả thế nào, hậu quả ra sao, về tình về lý hắn đều phải làm như vậy.

Chiến dịch ngày mai liệu có thể đánh chiếm được Lục Phân Bán đường không?

Sau khi chiếm được thì sẽ thế nào?

Kim Phong Tế Vũ lâu nhất thống kinh thành liệu có phải là chuyện tốt?

Chi hướng của mình thì sao? Là đi hay là ở?

Đúng lúc này, Vương Tiểu Thạch bỗng cảm thấy giật mình.

Không phải sát khí.

Cao thủ chân chính lúc ra tay sẽ không có sát khí, bởi vì có sát khí sẽ dễ khiến đối phương đề phòng. Rất nhiều người cho rằng sát khí càng mạnh thì võ công càng cao, nhưng thật ra lại hoàn toàn tương phản, cao thủ chân chính giết người sẽ không phát ra sát khí.

Đây là cảm giác còn đáng sợ hơn so với sát khí.

Nếu là người khác, nhất định sẽ không cảm thấy được.

May mà hắn là Vương Tiểu Thạch.

Hắn kịp thời quay người lại.

Hắn vừa quay người, liền nhìn thấy ánh đao...

Ánh đao tuyệt mỹ, đao pháp tuyệt thế, thanh đao tuyệt tình.

Khi hắn trông thấy ánh đao, thanh đao này có lẽ đã chém chết hắn, nếu như hắn không kịp thời xuất đao.

Bởi vì không có đường lui, bởi vì không thể né tránh, bởi vì không chống đỡ được, Vương Tiểu Thạch chỉ có cách phản công.

Hắn toàn lực xuất đao, toàn lực ra tay.

Đao nghênh đón đao, diễm lệ và tao nhã, trong ánh nắng ban mai hóa thành hai vệt cầu vồng rực rỡ.

Đúng lúc này, một luồng gió mạnh đột nhiên xuyên qua đao khí và đao phong, bắn thẳng đến trước mặt Vương Tiểu Thạch.

Wương Tiểu Thạch kinh ngạc.

Chỉ bằng vào một đao kia đã là cao thủ mà hắn chưa thể đạt đến, còn một luồng kinh phong này lại là kinh địch bình sinh hiếm gặp.

Rốt cuộc là ai, lại có thể tấn công vào Kim Phong Tế Vũ lâu mà không hề có dấu hiệu?

Tâm thần của hắn rung động, dưới tình thế cấp bách, thanh kiếm mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được đã xuất ra...

Ba bóng người chợt phân ra.

Wương Tiểu Thạch không ngừng thở gấp.

Chỉ mới giao thủ một chiêu, hắn đã thở hồng hộc.

Nhưng hắn vẫn không kêu lên.

Có kẻ địch xâm phạm, sao lại không gọi người của Kim Phong Tế Vũ lâu ra nghênh chiến?

Vẻ mặt Vương Tiểu Thạch đầy nghi hoặc, bởi vì người đến đã phân ra trái phải.

Người bên trái là Tô Mộng Châm, y đã thu đao lại, sắc mặt lạnh lùng.

Người bên phải là Bạch Sầu Phi, y đã rút ngón giữa về, sắc mặt trắng bệch.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc nói:

- Các người...

Tô Mộng Chấm nói:

- Chúng ta đến thử đệ một lần.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói:

- Thử ta?

- Ta vẫn luôn cho rằng nếu kết hợp đao và kiếm của đệ, toàn lực ứng phó, toàn diện phát huy, vậy thì uy lực nhất định sẽ không dưới Hồng Tụ đao của ta.

- Cho nên huynh và nhị ca...

- Ta phát ra một chỉ “Phá Sát”, người vung kiếm ngăn chặn; đại ca chém ra một chiêu “Tế Vũ Hoàng Hôn”, người cũng giơ đao cản lại.

Bạch Sầu Phi nói tiếp:

- Điều này đã chứng minh võ công của người còn có thể phát huy. Chỉ là người luôn do dự. Tại thời khắc sinh tử phải toàn lực ứng phó, do dự chẳng nào là tự đào hố chôn mình.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra một hồi, đột nhiên nói:

- Đa tạ đại ca và nhị ca đã chỉ bảo!

Khóe miệng Tô Mộng Chấm mấp máy. Thực tế y cũng không cười, nhưng không biết vì sao ánh mắt lại trở nên ôn hòa, khiến cho người ta có

cảm giác là y đang mỉm cười.

- Tốt nhất đệ hãy nhớ kỹ lời của chúng ta.

Y nói:

- Bởi vì chúng ta đã không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Vương Tiểu Thạch nhìn ánh sáng mặt trời mới lên:

- Ít nhất chúng ta cũng còn một ngày để bố trí.

Tô Mộng Chấm nói:

- Chúng ta đã bố trí xong rồi, hơn nữa cũng không có thời gian một ngày.

Y ngừng một chút rồi nói:

- Chúng ta chỉ còn lại một canh giờ.

Vương Tiểu Thạch cả kinh:

- Cái gì?

Tô Mộng Chấm lạnh lùng nói:

- Chúng ta phải phát lệnh tổng công kích trước thời hạn.

Vương Tiểu Thạch biến sắc nói:

- Nhưng không phải chúng ta đã hẹn, giữa trưa ngày mai mới...

Tô Mộng Chấm ngắt lời:

- Sai rồi. Chúng ta đã nhận được tình báo do Tiết Tây Thần sai người cấp tốc mang về, Lục Phân Bán đường muốn đánh lén chúng ta vào đêm nay.

Y ngừng lại một chút, sau đó nói từng chữ từng câu:

- Nếu bọn chúng đã không giữ lời trước, chúng ta sẽ ăn miếng trả miếng, khiến bọn chúng trở tay không kịp.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tổng Tiến Công

- Ta có mấy câu muốn hỏi.

Bạch Sầu Phi bên cạnh đột nhiên nói.

- Có chuyện gì muốn hỏi.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nhân dịp này hỏi đi.

- Hồng Tụ đao của huynh có địch nổi “Khoái Mạn Cửu Tự quyết” của Lôi Tồn không?

- Không biết.

- Bất Ứng bảo đao của Lôi Tồn có phải là vừa vặn khắc chế Hồng Tụ đao của huynh không?

- Điều này hôm nay sẽ rõ.

- Trong quan tài của Lôi Tồn có thứ gì?

- Đến giờ ta vẫn không thể xác định được.

- Huynh có phát hiện Ôn Nhu cũng không trở về?

- Nghe nói Lôi Thuần cũng không hề trở lại Lục Phân Bán đường.
 - Trong kinh thành, ngoại trừ Quan Thất hình như vẫn có sóng ngầm mãnh liệt, vẫn còn thế lực lợi hại khác đang ẩn nấp, huynh có biết không?
 - Ta và Lôi Tồn đều cảm giác được, cho nên mới nóng lòng quyết phân cao thấp, sau đó thu dọn tàn cuộc.
 - Đường Bảo Ngưu và Trương Thán hình như cũng mất tích.
 - Nếu bọn họ thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ “Thất Đại Khẩu” và “Đào Hoa Xã” đều sẽ chạy đến kinh sư.
 - Địch Phi Kinh rốt cuộc có võ công hay không?
 - Ta chỉ biết là cổ của Địch Phi Kinh vốn không bị gãy.
 - “Nhất Ngôn Vi Định” rốt cuộc là ai?
 - Đệ hỏi làm gì?
 - Quyết chiến sắp đến, biết mình biết người mới có thể trăm trận trăm thắng.
 - Ngay cả Quách Đông Thần đệ cũng không biết là ai, cần gì phải biết đến “Nhất Ngôn Vi Định”?
 - Bởi vì ta muốn biết liệu có người có thể chế ngự được “Hậu Hội Hữu Kỳ” của Lục Phân Bán đường hay không.
- Bạch Sầu Phi chậm rãi nói:
- Ta hoài nghi Kim Phong Tế Vũ lâu vốn không có cái người gọi là “Nhất Ngôn Vi Định” này.
 - Nếu như không có “Nhất Ngôn Vi Định”.

Tô Mộng Châm thần sắc không đổi:

- Vậy thì Lục Phân Bán đường cũng chưa chắc đã có “Hậu Hội Hữu Kỳ”, cho dù có cũng không đảm bảo sẽ có năng lực tác chiến, cho nên đệ không cần lo lắng.

- Rất tốt.

- Đệ còn có vấn đề gì không?

- Ta còn một câu muốn hỏi.

- Cứ hỏi đi!

- Nếu như huynh bị chết trong chiến dịch tấn công Lục Phân Bán đường lần này, vậy Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ do ai quản lý?

- Sẽ do tập thể lãnh đạo, bao gồm “Tứ Đại Thần Sát”, “Nhất Ngôn Vi Định”, “Vô Tà Vô Quý”, cùng với đệ và lão tam.

Tô Mộng Châm không hề giận dữ nói:

- Đệ hỏi rất hay, nhưng đệ cứ yên tâm, ta tin mình sẽ không chết được.

Sắc mặt của y dần dần trở nên âm trầm, Vương Tiểu Thạch phát hiện y đứng trong nắng sớm có một cảm giác không hài hòa rất khác thường:

- Trừ khi, trong những người mà ta tin tưởng có kẻ bán rẻ ta...

Giọng nói dừng lại, bỗng chuyển sang hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Đệ thì sao? Đệ có gì muốn hỏi không?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hai bên chúng ta đã từng hẹn nhau trước mặt mọi người, chẳng lẽ lúc này lại bội ước xông đến Lục Phân Bán đường?

Tô Mộng Châm nhìn Vương Tiểu Thạch, nghiêm mặt nói:

- Tam đệ, đệ sai rồi. Với tính cách như đệ, nếu chỉ lo cho thân mình thì còn được, chứ còn muốn chiếu cố bằng hữu huynh đệ, hành tẩu trên giang hồ thì sẽ phải chịu thiệt nhiều.

Y lạnh lùng trầm tĩnh giống như đao ngâm trong nước:

- Là đối phương bội ước trước, cho nên chúng ta không xem là bội ước. Ta đáp ứng với hãn trư ngày mốt sẽ đến Lục Phân Bán đường, chính là đoán được bọn chúng sẽ hành động trước, khi đó chúng ta có thể viện cớ để hành động trước kiềm chế đối phương.

Vương Tiểu Thạch lại hít một hơi:

- Huynh đã đoán được bọn chúng sẽ không ngồi yên chờ địch, cho nên mới cố ý tùy tiện đáp ứng thời gian và địa điểm do bọn chúng chỉ định?

Tô Mộng Châm cười nói:

- Đương nhiên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Như vậy, bọn chúng muốn đoạt được tiên cơ, ngược lại là hành động sai lầm.

Tô Mộng Châm thở dài nói:

- Đúng vậy. Cho nên thế gian có rất nhiều ước định, cho dù hứa hẹn nhiều lần, giấy trắng mực đen cũng khó đảm bảo sẽ không thay đổi. Ước là chết, lời cũng là do người nói ra. Con người khi đến lúc cần thiết nhất định

sẽ thay đổi, cũng có biện pháp để thay đổi. Đây chính là năng lực thích ứng, cũng là chỗ đáng sợ của con người.

Y cười ngạo nghễ nói:

- Bây giờ đệ đã hiểu chưa?

Vương Tiểu Thạch lắc đầu:

- Ta còn một chuyện không hiểu.

Ánh mắt Tô Mộng Châm chớp động:

- Đó nhất định là một chuyện thú vị.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chân của huynh rõ ràng còn chưa khỏi hẳn, sao lại vội vã muốn đến Lục Phân Bán đường như vậy?

Sắc mặt Tô Mộng Châm sầm xuống, một lúc sau mới trầm giọng nói:

- Có lẽ cũng vì chân bị thương, cho nên ta mới vội vã muốn giải quyết chuyện của Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch nghe xong, trong lòng càng nặng nề.

Tô Mộng Châm chấp tay nhìn bốn tòa lầu vàng, lục, đỏ, trắng, trong mắt hiện lên vẻ quyến luyện khó có thể phát giác được, lại liếc nhìn Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, nói:

- Các đệ còn vấn đề gì không?

Vương Tiểu Thạch nhìn Tô Mộng Châm.

Bạch Sầu Phi hít thở thật sâu.

Tô Mộng Chấm lạnh lùng nói:

- Nếu các đệ đã không còn vấn đề, ta lại có một câu muốn hỏi các đệ.

Y nói tiếp:

- Các đệ có nguyện ý vì Kim Phong Tế Vũ lâu mà tiêu diệt Lục Phân Bán đường không?

Đáp án của Bạch Sầu Phi là:

- Ta không vì chuyện này thì ở đây làm gì? Huống hồ nếu chúng ta không vì chuyện này thì đã không thể đứng ở đây rồi.

Đáp án của Vương Tiểu Thạch là:

- Không muốn. Ta không muốn tận tâm vì Kim Phong Tế Vũ lâu, bởi vì lâu là thứ chết, còn người mới là sống. Chúng ta là cống hiến vì đại ca.

Tô Mộng Chấm cũng đáp lại.

Y đáp lại bằng cách vươn hai tay ra.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch cũng vươn tay ra.

Sáu cánh tay nắm chặt lại với nhau.

Lúc xuất phát đến Lục Phân Bán đường, Vương Tiểu Thạch lặng lẽ hỏi Bạch Sầu Phi một câu:

- Đại ca có bắt được Chu Giác không?

- Bắt được.

Bạch Sầu Phi như có suy nghĩ nói:

- Chính là sau khi bắt được Chu Giác, Tô đại ca mới hạ lệnh tấn công Lục Phân Bán đường trước thời hạn. Chuyện Lục Phân Bán đường sớm phát động công kích rất có thể là biết được từ chỗ hăn.

Sau đó Bạch Sầu Phi cũng quay lại hỏi Vương Tiểu Thạch một câu:

- Người xem cục diện hôm nay, Lôi Tồn sẽ chấp nhận đàm phán hay là sẽ biến thành huyết chiến?

- Nếu như Lôi lão tổng muốn giảng hòa, hăn sẽ không phát động tấn công.

Wương Tiểu Thạch nói:

- Người xem đám tướng lĩnh hôm nay ai nấy đều bưng bưng sát khí, đồ máu đã là chuyện không thể tránh khỏi rồi.

- Vậy thì tốt.

Bạch Sầu Phi phấn khởi nói.

- Vì sao?

Wương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì ta thích giết người.

Bạch Sầu Phi nói:

- Giết người giống như làm thơ, đều là cảm giác rất ưu mỹ.

- Ta không đồng ý.

Wương Tiểu Thạch cau mày nói:

- Giết người giống như ăn sống vậy, ta không thích loại cảm giác này.

- Cho nên ta và ngươi là hai người hoàn toàn khác biệt.

Bạch Sầu Phi khẽ cười nói:

- Những người có cá tính bất đồng lại có thể hợp tác làm nên đại sự.

- May mắn là chúng ta không chỉ có hai người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Còn có đại ca, cùng với đám huynh đệ trong lâu.

- Nhưng ta có một cảm giác rất kỳ quái.

Thần sắc của Bạch Sầu Phi trở nên kỳ lạ:

- Ta luôn có cảm giác, một ngày nào đó chúng ta sẽ chỉ còn lại hai người, tại một cái cũi sắt hay một con đường hẹp, cũng không biết là phân sống chết hay là tương trợ lẫn nhau.

Vương Tiểu Thạch chợt dừng lại.

Bạch Sầu Phi quay mặt, vẫn tiếp tục đi về phía trước:

- Hi vọng đó chỉ là cảm giác.

Vương Tiểu Thạch hít sâu một hơi nói:

- Đó đương nhiên là một cảm giác sai lầm.

Đội ngũ của Kim Phong Tế Vũ lâu tiến đến Lục Phân Bán đường có hơn một vạn tám ngàn người, từng nhóm xuất phát như rắn Thường Sơn, đầu đuôi khăng khít, phối hợp chặt chẽ.

Bọn họ có thể thông qua thủ vệ kinh thành nghiêm ngặt, chủ yếu là nhờ sự yểm hộ của quân đội.

Đao Nam Thần là một trong những tướng lĩnh của cấm quân kinh thành, chỉ bằng điểm này người của Kim Phong Tế Vũ lâu đã có thuận lợi rất lớn.

Lúc Tô Mộng Chấm xuất phát, phía sau còn có hai chiếc kiệu đi theo, một lớn một nhỏ. Không ai biết hai chiếc kiệu này rốt cuộc là từ tổng đường của Kim Phong Tế Vũ lâu đi ra, hay là từ bên ngoài khiêng về.

Đương nhiên càng không biết người ngồi trong kiệu là ai.

Có điều bên cạnh chiếc kiệu lớn lại có hai người, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã từng gặp qua.

Một lão nhân vừa già vừa uế oải, mặt ủ mày chau như không chịu nổi hai cục bướu sau lưng, lại giống như đã ba ngày ba đêm chưa từng chớp mắt.

Một thiếu niên then thùng tao nhã, mười ngón tay mềm mại như nữ nhân, nhìn giống như loại người ngủ sớm dậy sớm, ba bữa cơm đúng giờ.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nhìn thấy hai người này liền nhớ đến một người.

Chu Nguyệt Minh.

Chẳng lẽ người trong kiệu lớn là Chu Nguyệt Minh?

Chu Nguyệt Minh vì sao lại đến đây?

Hắn và Tô Mộng Chấm có quan hệ thế nào?

Người trong kiệu nhỏ là ai?

Kiệu dừng tại tổng đường của Lục Phân Bán đường.

Tổng đường của Lục Phân Bán đường còn rộng rãi hơn so với Kim Phong Tế Vũ lâu. Điều hiếm có là Lôi Tồn đã ở địa vị cao nhiều năm, nhưng Lục Phân Bán đường vẫn giữ lại một phần khí phái của người giang hồ.

Lôi Tồn không hề chờ đợi tại Bất Động Bộc Bố, mà lại nghênh đón đám người Tô Mộng Châm tại tổng đường của Lục Phân Bán đường.

Trên đường đến Lục Phân Bán đường, người của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không gặp trở ngại nào. Cho đến khi Tô Mộng Châm tiến vào phạm vi thế lực của Lục Phân Bán đường, mới liên tiếp nhận được ba mật báo.

- Thủ hạ của Lôi Mị ngăn chặn đội ngũ của chúng ta tại Đại Dao Châm.
- Bảo Mạc Bắc Thần dẫn “Vô Phát Vô Thiên” đánh tan bọn chúng.
- Rõ!
- Tiết Tây Thần muốn phát động nội chiến tại Lục Phân Bán đường, nhưng lại bị Lôi Động Thiên kiềm chế.
- Phái Quách Đông Thần giúp y đột phá tình thế nguy hiểm.
- Rõ!
- Quân đội của Dao Nam Thần không thể tiến lên, đành phải dừng lại ở gần cầu Thất Hiền.
- Vì sao?
- Một đội ngũ của triều đình đã kiềm chế bọn họ, trong đó có cả thị vệ bên cạnh Long Bát thái gia của phủ Tướng gia.
- Truyền lệnh xuống, trước tiên phải nhẫn nhịn, không được tùy tiện gây xung đột.

- Rõ!

Ba mật báo này tin sau đều khẩn cấp hơn tin trước. Tô Mộng Châm liên tiếp nhận được tin tức bất lợi, chỉ phát ra ba mệnh lệnh, mặt vẫn không đổi sắc.

Có điều “Tứ Đại Thần Sát” của Kim Phong Tế Vũ lâu đồng loạt bị nguy, chẳng lẽ y thật sự không hề dao động?

Y nắm tay lại bên môi, khẽ ho lên. Tiếng ho không nặng thêm, cũng không hề giảm bớt, nhưng dường như không phải đến từ yết hầu mà từ tâm tạng phế phủ.

Y lạnh lùng đi vào Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch đi ở bên trái y, còn Bạch Sầu Phi đi bên phải.

Ba người bọn họ đi cùng với nhau, giống như trên đời không chuyện gì có thể khiến bọn họ sợ hãi.

Lôi Tồn mỉm cười bước ra nghênh đón.

Lão đã phát động tấn công trước thời hạn, cũng đề phòng người khác sẽ phát động công kích sớm hơn.

Người của Kim Phong Tế Vũ lâu tiến vào tổng đường của Lục Phân Bán đường cũng không nhiều, ngoại trừ ba người Tô Mộng Châm, hai chiếc kiệu, lão nhân và thiếu niên kia thì chỉ có Sư Vô Quý, ngay cả những người khiêng kiệu cũng lui ra ngoài.

Người của Lục Phân Bán đường tiến vào đại sảnh này cũng không nhiều, ngoài Lôi Tồn và Địch Phi Kinh thì chỉ có một người và một cỗ quan tài.

Người này chấp tay đi vào, mỉm cười chào Tô Mộng Châm, dáng vẻ giống như chuyện này chẳng liên quan gì đến y.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng nhận ra người này.

Cho dù không nhớ rõ dung mạo, cũng không quên được khí phách của y, một loại khí phách của vương hầu.

Tiểu hầu gia Phương Ứng Khán.

Sao y lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ y cùng một bọn với Lục Phân Bán đường?

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều không hỏi, cũng không thể hỏi.

Bởi vì đây không phải là lúc đặt câu hỏi, mà là thời điểm quyết chiến.

Bọn họ không thể hỏi, nhưng Phương Ứng Khán lại hỏi.

Y nhìn về phía chiếc kiệu lớn kia cười hỏi:

- Chu lão tổng, ngài đã đến rồi sao không hiện thân gặp mặt?

Người trong kiệu cười đến nỗi cả kiệu đều rung lên, nhìn vào giống như cả chiếc kiệu đều đang co giật, thở phì phò, nghe qua lại giống như tiếng cười của hân cũng vất vả như tiếng ho của Tô Mộng Châm vậy.

- Hóa ra Phương tiểu hầu gia cũng đến. Tiểu hầu gia muốn Chu lão mập mập hiện thân, lão Chu sẽ đi ra.

Y vừa bước ra, tiếng cười bỗng biến thành hoà hợp êm thắm, giống như lúc này tại tổng đường của Lục Phân Bán đường không phải phân sinh tử, định tồn vong, mà là đang bày tiệc chúc mừng.

Một người như vậy, đương nhiên là Chu Nguyệt Minh.

Phương Ứng Khán nhìn một chút, mỗi cử động của y đều lộ ra phong độ và giáo dưỡng, nhưng vẫn còn vài phần giống như trẻ con muốn làm ra vẻ thành thực:

- Ngài đã đến rồi, vậy tốt nhất là hôm nay không có chuyện của chúng ta.

Chu Nguyệt Minh vội nói:

- Đúng, đúng, đây là chuyện của Tô lâu chủ và Tổng đường chủ, chúng ta chỉ đến để chứng kiến.

Hai người bọn họ nói xong liền phân ra hai bên ngồi xuống. Chu Nguyệt Minh vẻ mặt tươi cười, cặp mắt híp lại thành một đường, lại nhìn vào thanh kiếm bên hông Phương Ứng Khán. Thanh kiếm này có vỏ kiếm cổ xưa và dày, lại thấp thoáng hiện lên ánh đỏ, giống như huyết mạch trong cơ thể người đang lưu động.

- Người đến sớm một ngày.

Chờ Chu Nguyệt Minh và Phương Ứng Khán ngồi vào chỗ của mình, Lô Tồn mới nói với Tô Mộng Châm:

- Người mời Chu hình tổng đến, vậy không còn gì tốt hơn.

- Đó là do người muốn tấn công trước thời hạn. Lục Phân Bán đường có người của ta, hành động của người không thể gạt được ta.

Tô Mộng Châm lạnh lùng nói:

- Người cũng mời Tiểu hầu gia đến.

Lô Tồn nói:

- Giữa chúng ta, cho dù ai thắng ai bại đều cần có người làm chứng.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nghe khẩu khí của người, giống như còn u mê không tỉnh ngộ.

Lôi Tồn thở dài một tiếng nói:

- Ta là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, ta đã không có đường lui, người bảo ta làm sao ngộ?

Tô Mộng Chấm nói:

- Thật ra người chỉ cần lui một bước là có thể ngộ. Cứ một mực tiến về phía trước, đương nhiên là sẽ không có đường.

Lôi Tồn cười khỗ nói:

- Như vậy, sao người không lui một bước trước?

Sắc mặt Tô Mộng Chấm trầm xuống, lại ho lên, một lúc sau mới nói:

- Xem ra chúng ta cũng chỉ nói đến đây thôi.

Bỗng nhiên có một người đi nhanh đến bên cạnh Tô Mộng Chấm, thấp giọng nói mấy câu.

Người đến là Dương Vô Tà.

- Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần dẫn người bọc đánh tất cả lối ra của Lục Phân Bán đường.

- Điều Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát đến đối phó với bọn chúng, chờ mệnh lệnh của ta sẽ lập tức phát động.

- Rõ!

Dương Vô Tà lập tức muốn ra khỏi.

Lôi Tồn đột nhiên nói:

- Đây là chuyện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là chuyện của người và ta.

Tô Mộng Châm lạnh nhạt nói:

- Đây vốn chuyện của người và ta.

- Nếu như không cần thiết.

Lôi Tồn nói:

- Chúng ta có thể giải quyết trong im lặng, không cần kinh động quá nhiều người.

- Ta cũng không muốn máu chảy thành sông.

Tô Mộng Châm nói:

- Chỉ cần giữa chúng ta có một người còn sống là được rồi.

- Rất tốt.

Ánh mắt Lôi Tồn có một vẻ xảo trá:

- “Nhất Ngôn Vi Định” của người đâu? Ngay ở trong kiệu sao?

- “Hậu Hội Hữu Kỳ” của người thì sao?

Tô Mộng Châm hỏi lại:

- Hắn sẽ không ẩn trốn ngay cả lúc này chứ?

- Y đã tới rồi.

Lôi Tôn cười quỷ dị nói:

- Người không biết à?

Lúc này trong đại sảnh bỗng vang lên một tiếng rít kỳ dị, tiếng rít này lại phát ra từ trong cổ quan tài kia.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hoàng Hôn Tế Vũ Hồng Tụ Đao

Một tiếng “rầm” vang lên, nắp quan tài chợt bị đẩy ra, một bóng người vọt lên không, lướt đến phía trên chiếc kiệu kia, sau đó xoay tròn mấy vòng, đột nhiên đầu và tay chân đều phân ra.

“Phân ra” ở đây là một cảnh tượng vô cùng quý dị, bởi vì ai cũng biết đầu, hai chân và hai tay của con người là dính liền với nhau, tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ “phân ra”.

Đương nhiên bị người khác chặt đứt thì ngoại lệ.

Có điều đầu và tay chân của người nọ không hề bị đứt, nhưng tứ chi của y lại giống như gãy gập lại theo bốn góc độ trái phải trước sau, lại như đột nhiên “dài” ra, tư thế vô cùng kỳ dị. Còn đang ở giữa không trung, y bỗng vùng quyền, phát chiêu, tung cước, đạp chân, đồng loạt đánh vào chiếc kiệu kia.

Kiệu gỗ kêu “rầm” một tiếng, chịu không nổi lực đạo khổng lồ như vậy, lập tức vỡ vụn.

Mảnh gỗ vụn bắn ra, khói bụi bốc lên, kiệu đã sụp xuống.

Trong kiệu không có người, chỉ có một tờ giấy nằm trên nệm lót.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, thân hình rung một cái lập tức cầm tờ giấy kia lên, đầu và tay chân đều “co lại” nguyên trạng, lướt đến đứng bên cạnh Lô Tồn.

Chỉ thấy người nọ là một lão già dung mạo quắc thước, vẻ mặt hung ác, lại nhìn giống như đang cố gắng kìm nén sát khí của mình.

Chợt nghe y giận dữ cười nói:

- “Nhất Ngôn Vi Định” quả nhiên không đến. Hẳn và ta đã giao đấu bảy lần, cuối cùng hẳn trúng phải “Bình Giải thần công” của ta, cho dù không chết cũng trở thành tàn phế, làm sao dám đến.

Tô Mộng Chấm cười nhạt nói:

- Có điều năm đó các hạ cũng trúng phải “Vũ Hạc thần chỉ” của “Nhất Ngôn Vi Định”.

Lão già kia cả giận nói:

- Mấy ngón tay hoa kia của hẳn làm sao có thể đả thương được ta.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nhưng chỉ lực đã thấm vào lục phủ ngũ tạng của ngươi. Ngươi ẩn nấp trong quan tài chỉ là để tu luyện nội công “Bất Kiến Thiên Nhật”, nhằm áp chế nổi khổ do chỉ lực cắt xé mà thôi.

Lão giả lông mi trắng rung động, hai mắt toát ra ánh sáng hung ác, lại cố đè nén xuống, nhất thời không nói lời nào. Địch Phi Kinh đột nhiên lên tiếng:

- “Hậu Hội Hữu Kỳ” của Lục Phân Bán đường chúng ta đã tới, “Nhất Ngôn Vi Định” của các ngươi thì sao? Là trốn tránh không dám gặp người, hay là đã chết? Kim Phong Tế Vũ lâu chắc đã không còn trường lão rồi?

Thần sắc của Tô Mộng Chấm không thay đổi, chỉ lạnh nhạt nói:

- Sao ngươi không xem tờ giấy kia.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” cũng đang nhìn tờ giấy kia.

Tờ giấy kia chỉ có mấy hàng chữ.

Y vừa đọc xong, sắc mặt liền trắng bệch, môi run run, toàn thân cũng run lên, tờ giấy trong tay lập tức bị nội kinh đánh thành tro bụi.

Sau đó y rít lên một tiếng, lập tức quay người rời đi.

Lúc y rời đi còn nhanh hơn so với khi xuất hiện, thậm chí không nói với Lôi Tồn câu nào đã bỏ đi.

Lúc y rời đi, tứ chi và cổ giống một con rối bị đứt dây, một con khủng long bị mất xương, gần như “tàn khuyết” lướt ra ngoài.

- “Hậu Hội Hữu Kỳ”.

Tô Mộng Chấm nói với Lôi Tồn đang kinh ngạc:

- “Nhất Ngôn Vi Định” đã trúng phải “Bình giải thần công” của hãn, nhưng “Ngẫu Phấn” của Quỷ Lệ Bát Xích môn được bố trí trong kiệu lại có thể dẫn phát nội kinh tiềm tàng của “Vũ hạc thần chi” mà hãn đang cố gắng áp chế.

- Cho nên.

Tô Mộng Chấm lật tay rút Hồng Tụ đao ra, ánh đao lóe lên một luồng sát khí sắc bén và diễm lệ:

- Hôm nay vẫn là chuyện của ngươi và ta.

Lời vừa mới dứt, ánh đao đã đâm về phía cổ họng Lôi Tồn.

Ánh đao lả lướt như tia sáng hoàng hôn còn chưa dứt, lại giống như một cơn mưa nhỏ.

Thật ra chỉ là đao, một thanh đao, Hồng Tụ đao.

Đao pháp tuyệt thế, đao phong tuyệt tình.

Lôi Tồn hét lớn, phát ra một chiêu giống như sấm sét rung chuyển.

“Khoái Mạn Cửu Tự quyết” của lão mỗi khi phát chiêu đều hét lớn một tiếng, lúc lão hét lên trời đất đều giống như tan biến.

Đao của Tô Mộng Chấm lại như ánh chớp.

Ánh đao đâm vào, chém vào, cắt vào, cuốn vào trong sấm sét. Chiêu thức của Lôi Tồn có tốc độ khó lường, lúc nhanh lúc chậm, đột nhiên lại phát ra toàn bộ một chiêu chín thức “Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền”.

Ánh đao của Tô Mộng Chấm lại lan ra như ngàn hạt mưa. Nếu nói kinh đạo do Lôi Tồn phát ra là một tấm lưới trời lồng lộng, vạn dòng nước xoáy, vậy thì đao của y chính là một vũ khí sắc bén chuyên cắt lưới, một mái chèo chuyên vượt qua những dòng nước xoáy.

Ngay lúc “Hậu Hội Hữu Kỳ” nhanh chóng rời đi, Tô Mộng Chấm rút đao tấn công Lôi Tồn, Địch Phi Kinh bỗng ngẩng đầu lên.

Y vừa ngẩng đầu lên, liền cùng Vương Tiểu Thạch bốn mắt giao nhau. Vương Tiểu Thạch chợt cảm thấy trong lòng chấn động. Hai vai Địch Phi Kinh nhoáng lên, giống như muốn hành động, nhưng “Khoái Mạn Cửu Tự quyết” của Lôi Tồn đã phát ra.

“Khoái Mạn Cửu Tự quyết” chẳng những ngăn cản Tô Mộng Chấm, còn đồng thời chặn đứng ý định hành động của Địch Phi Kinh và Bạch Sâu Phi.

Bạch Sầu Phi vốn muốn tấn công Địch Phi Kinh.

Vương Tiểu Thạch bị Địch Phi Kinh nhìn chăm chăm một cái, bỗng như trước mặt trúng phải một quyền. Nếu Địch Phi Kinh muốn giết Vương Tiểu Thạch, đây chắc chắn là cơ hội tốt nhất.

Nhưng lúc y tấn công Vương Tiểu Thạch, cũng chính là thời cơ tốt nhất để Bạch Sầu Phi giết chết y.

Trong lúc đang do dự, thế công của ba người đã bị nội kình của Lôi Tồn và ánh đao của Tô Mộng Chấm phong tỏa.

Vương Tiểu Thạch lúc này mới hồi phục tinh thần lại, trông thấy dưới kình lực như bão táp, Tô Mộng Chấm vẫn có thể ứng phó tự nhiên, tiến lùi có chừng mực, trong lòng vừa vui mừng, đột nhiên lại nghe thấy tiếng ho.

Tô Mộng Chấm ho lên, dưới mũi và bên môi đều ứa máu, sau đó ngay cả trong tai và khước mắt cũng có máu chảy ra.

Vương Tiểu Thạch cũng đồng thời phát hiện, thân hình của Tô Mộng Chấm dường như hơi chậm lại. Nếu không phải cao thủ nhất lưu thì tuyệt đối không thể phát giác được chậm chạp này, sự chênh lệch của nó giống như tốc độ khi tiếng kêu lọt vào tai vậy.

Thật ra dù là Vương Tiểu Thạch cũng không thể phân biệt được, nhưng hẳn lại có thể nhìn ra thân pháp của Tô Mộng Chấm đã không còn tiêu sái như lúc trước, chủ yếu là bộ pháp của hai chân đã mất đi sự ung dung tự nhiên.

Chân đã bị thương.

Vương Tiểu Thạch vừa nghĩ đến đây, trong lòng trầm xuống.

Lúc này, tình thế trong trường đột nhiên biến hóa.

Lôi Tồn bỗng nhiên thu chiêu, lướt nhanh đến bên cạnh quan tài.

Tô Mộng Châm biến sắc, bất chấp cả việc điều tức hồi khí, đang định đuổi theo thì Địch Phi Kinh và một người khác đã đồng thời ra tay.

“Một người khác” là Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh đã vọt người chặn đứng Địch Phi Kinh.

Hai tay Địch Phi Kinh nhấn một cái vào nắp quan tài, bay vọt lên không, thân pháp cực nhanh. Lúc này Lôi Tồn đột nhiên thu hồi kinh khí, Tô Mộng Châm cũng lập tức đuổi theo, vì vậy lưới đao đã không còn.

Địch Phi Kinh vừa động, Bạch Sầu Phi đã xuất chỉ.

Bạch Sầu Phi xuất ra một chỉ “Phá Sát”, nhưng khi chỉ kinh của y đánh tới, Địch Phi Kinh đã không còn thấy.

Địch Phi Kinh bay vọt lên.

Ngay lúc này Chu Nguyệt Minh lại “lăn” ra.

Người của hãn tròn vo, cả người như một quả cầu lăn ra, tư thế lại giống như có người nào đó đá hãn bay lên.

Nhưng hãn lại có thể kịp thời chặn đứng Địch Phi Kinh giữa không trung, một quyền đánh vào mũi đối phương.

Một quyền này của hãn rất đột ngột, nhìn có vẻ chỉ là loại công phu cơ bản như “Thiếu Lâm thần quyền”, nhưng một quyền này lại giống như có người đẩy vào khuỷu tay của hãn, khiến cho hãn đột ngột xuất chiêu.

Chỉ dựa vào sự “đột ngột” này, một chiêu đó đã hoàn toàn khác so với những cao thủ danh gia trong thiên hạ đánh ra.

Nhưng Dịch Phi Kinh còn đột ngột hơn, y phóng lên trời như một cánh nhạn lẻ loi bay trong ráng chiều, “rầm” một tiếng, y đã xuyên qua cả nóc nhà.

Thân hình Chu Nguyệt Minh nhanh chóng hạ xuống, đúng lúc này hấn lại làm một chuyện cực kỳ đột ngột.

Hai tay của hấn đột ngột móc về phía cổ họng Tô Mộng Chấm.

Chiêu thức này đột ngột đến nỗi giống như Tô Mộng Chấm vốn không phải là mục tiêu của y.

Tô Mộng Chấm đang toàn lực đối phó với Lôi Tồn.

Lôi Tồn tránh khỏi một đao của đối phương, đã đến trước quan tài, bỗng nhiên cúi người rút ra một thanh đao.

Đây là lúc không nên rút đao.

Đó là chỗ không nên có đao.

Lôi Tồn vào lúc này lại rút ra bảo đao “Bất Ứng” (không nên) của lão.

- Bất Ứng vừa xuất hiện, tất cả người trong đại sảnh đều cảm thấy một loại sắc thái kỳ dị bao trùm. Đao này vốn không có màu sắc, ảm đạm không ánh sáng, nhưng in vào trong mắt mỗi người lại hiện ra màu sắc khác nhau, có ánh đen sáng ngời, có như chớp xanh, có như máu đỏ, thậm chí còn có cả ánh sáng năm màu, nhìn hoa cả mắt.

Đao vừa nơi tay, chiến y toàn thân Lôi Tồn giống như bị kích động, liên tục phát ra công kích, thậm chí còn điên cuồng hơn cả Quan Thất.

Đây đã không phải bảo đao, mà là ma đao.

Tô Mộng Châm vẫn không lui. Hồng Tụ đao của y vẽ lên một màu sắc thê lương mỹ lệ, như hoa rơi không nơi nương tựa, thậm chí còn có chút buông xuôi.

Nhưng chỗ đáng sợ lại nằm ở “buông xuôi” này.

Ma đao của Lôi Tồn mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng Hồng Tụ đao của Tô Mộng Châm vẫn giống như chiếc chần hồng của mỹ nhân khi thức dậy còn chưa gấp lại, như núi non trùng điệp điểm màu xanh, cuốn lấy đối phương.

Rốt cuộc “Hồng Tụ” có giữ được “Bất Ứng” hay không?

“Bất Ứng” liệu có cắt đứt được “Hồng Tụ”?

Không ai biết, bởi vì công kích của Chu Nguyệt Minh đã đến.

Tô Mộng Châm đột nhiên ngã người, sau đó xoay tròn như một cơn gió mạnh. Trong ánh sáng chói mắt của “Bất Ứng”, y vẫn có thể tránh khỏi một kích đột ngột của Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh bỗng nhiên biến chiêu.

Hắn biến chiêu cũng đột ngột đến mức không giống như đang biến chiêu, mà giống như thành lĩnh bị người ta thúc vào khuỷu tay, khiến cho phương hướng bất ngờ biến đổi.

Ngón tay của Chu Nguyệt Minh gấp lại móc về phía hai vai Tô Mộng Châm.

Cũng trong khoảnh khắc này, ma đao của Lôi Tồn đã triển khai thể công càng mãnh liệt, điên cuồng hơn cả điên cuồng, dồn dập hơn cả dồn dập, kinh hoàng hơn cả kinh hoàng.

Tô Mộng Châm vừa ngăn cản công kích của Bất Ứng đao, vừa nhanh chóng lui về phía sau. Lúc y lui lại, đao nơi tay phải vẫn bảy phần công một phần thủ; năm ngón tay trái lại như đánh đàn, vung, đẩy, điểm, chọc, ấn, nén, đập, cắt, chụp, nắm, rút, niết, hất, co duỗi ra vào, chống đỡ thế công của Chu Nguyệt Minh.

Ngay lúc y lui nhanh, chân trái bỗng hơi bất ổn.

Sự bất ổn này rất nhỏ, thậm chí mắt thường cũng không nhìn thấy được, nhưng Chu Nguyệt Minh đã “nhìn chăm chăm” vào nó.

Hai tay của hắn đột nhiên chuyển hướng móc vào trên chân Tô Mộng Châm, tay trái móc vào đùi, tay phải móc vào bắp chân.

Nhưng hắn còn chưa phát lực, ba đòn công kích đã đồng thời đánh vào trước người, sau lưng và hai tay hắn.

Đó là đao kiếm của Vương Tiểu Thạch và “Kinh Thần chỉ” của Bạch Sầu Phi.

Chu Nguyệt Minh trong nháy mắt này phải quyết định một chuyện.

Buông tay, hay là không buông?

Nếu buông tay, Tô Mộng Châm sẽ không bỏ qua hắn; còn nếu không buông tay, liệu hắn có ứng phó nổi một đao, một kiếm và một chỉ này?

Nếu như hắn hủy đi một chân của Tô Mộng Châm rồi mới buông tay, liệu công kích của Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch có hủy diệt hắn trước không?

Ngay lúc này lại đồng thời xảy ra hai chuyện, so với Chu Nguyệt Minh ra tay còn đột ngột hơn.

Phương Ứng Khán đột nhiên rút kiếm.

Kiểm vang lên một tiếng rỗng ngâm, trong trẻo dễ nghe.

Nhưng thanh kiếm kia lại rất khó coi. Nói một cách nghiêm khắc, nó căn bản không xứng được gọi là một thanh kiếm. Thân kiếm lồi lõm, lưỡi kiếm rất cùn, sống kiếm uốn lượn, mũi kiếm nghiêng lệch, nếu như nói có chỗ đẹp để thì chính là thanh kiếm này lại loáng thoáng lộ ra ánh đỏ.

Một loại ánh sáng màu đỏ vừa nhìn đã khiến lòng người kích động, nhìn kỹ thì có thể khiến cho máu trong cơ thể sôi lên.

Y rút kiếm và xuất kiếm, một kiếm đánh bật ba người Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch và Chu Nguyệt Minh.

Thật sự là đánh bật, ngay cả y cũng bị đánh bay đi.

Y mượn chân khí va chạm của ba người, bình yên “bay” về chỗ ngồi ban đầu của mình.

Nhìn ánh mắt của y, giống như đại cuộc đã định.

Đại cuộc vốn biến hóa vô thường, thật sự sẽ bình định sao?

Chu Nguyệt Minh không nắm được chân Tô Mộng Chấm, đành phải né tránh thế công của đao kiếm và chỉ do Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch phát ra, sau đó nhảy sang một bên. Đang lúc ba người đang không biết có nên đánh tiếp hay không, chợt nghe trong trường vang lên một tiếng kêu.

Địch Phi Kinh đã xuyên mái ngói bay vào, chuẩn xác hạ xuống sau lưng Lôi Tồn.

Lôi Tồn vốn đang toàn lực tấn công Tô Mộng Chấm, lúc này đột nhiên run lên, sau đó từ từ buông đao xuống, khóe miệng tràn máu, đau đớn nói:

- Là người, không ngờ... lại là người.

Sau đó lão bỗng nhiên nhảy về hướng quan tài.

Địch Phi Kinh một chiêu đắc thủ, trên mặt hiện lên thần sắc quỷ dị, chợt thấy Lôi Tồn nhảy về hướng quan tài, sắc mặt đại biến, kêu lên:

- Mọi người cẩn thận...

Lúc y la lên cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Y lui rất nhanh, còn mang theo vẻ sợ hãi vô cùng, chỉ thoáng chốc đã vượt qua Chu Nguyệt Minh, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi.

Những người có mặt đều bị vẻ sợ hãi của y làm giật mình, bất giác cũng lùi về phía sau.

Chỉ có hai người không lùi.

Phương Ứng Khán không lùi, y vọt lên không, dán mình trên trần nhà nhìn xuống quan tài.

Tô Mộng Châm chẳng những không lùi mà còn tiến tới, đồng thời hét lên:

- Người không cần chết, ta có thể cho người...

Đúng lúc này vụ nổ đã xảy ra.

Vụ nổ không kịch liệt lắm, nhưng lại rất đáng sợ.

Chờ sau khi tất cả kết thúc, gạch ngói nằm yên trên đất, cổ quan tài kia đã nổ thành mảnh vụn, mặt đất cũng xuất hiện một cái hố to.

Lúc vụ nổ xảy ra, Phương Ứng Khán đã mượn sức ép của vụ nổ bay ngược lên nóc nhà.

Tô Mộng Châm là người đứng gần nhất, trên người y cũng bị thương vài chỗ.

Nhưng cả người y lại giống như thất hồn lạc phách.

Y là người thắng, nhưng vì sao một người chiến thắng lại có thần sắc như vậy?

Đó là một loại thần sắc giống như bị lừa, giống như tự giễu, lại giống như bất đắc dĩ và bi ai.

- Người không cần chết.

Tô Mộng Châm lẩm bẩm:

- Người chết rồi, chỉ còn lại ta, cùng với tịch mạch...

Phương Ứng Khán giống như con dơi “trượt” trên xà ngang, sau đó lại như con thạch sùng “bơi” xuống:

- Nếu hãn đã định chết, sao lại không tìm cách kéo chúng ta theo?

- Người đoán đúng.

Địch Phi Kinh nói.

-Ồ?

- Hãn vốn muốn cùng mọi người ngọc đá đều tan, nhưng những kíp nổ bên ngoài quan tài đều bị ta loại bỏ rồi.

Địch Phi Kinh thật sự ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng:

- Ta chỉ không thể đụng vào quan tài của hãn.

Phương Ứng Khán cười, trong nụ cười mang theo sự mỉa mai:

- Giả sử hắn để người đụng vào quan tài của hắn, chỉ sợ hắn muốn chết cũng không xong.

Địch Phi Kinh giống như không hiểu ý trào phúng của hắn:

- Hắn không cho ta đụng vào quan tài của hắn, kết quả hắn cũng chết không có chỗ chôn.

Phường Ứng Khán nhún vai, giắt kiếm, uể oải nói:

- Hắn tin đúng người rồi.

- Địch Phi Kinh không phải là bằng hữu của Lôi Tồn.

Tô Mộng Châm bỗng nhiên lên tiếng:

- Y vốn là cao thủ do phu nhân Quan Chiêu Đệ của Lôi Tồn một tay bồi dưỡng. Sau khi Lôi Tồn dẹp tan thế lực của Mê Thiên Thất Thánh, phế truất Quan Chiêu Đệ, mới thu nạp Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói tiếp:

- Cho nên ta có lý do để trả thù.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Hóa ra đại ca đã tìm được quan hệ thật sự của Địch Phi Kinh và Lôi Tồn.

- Giống như muốn giải quyết vấn đề thì tìm được điểm mấu chốt của nó. Ta đã tìm đúng chiếc chìa khóa để mở khóa rồi.

Tô Mộng Châm nói:

- Đây đều là nhờ Dương Vô Tà bảo Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát dẫn y đến tổng đàn Mê Thiên Thất Thánh để thu thập tư liệu của Quan Thất.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Cho nên chúng ta chỉ là đến để diễn một vở kịch, không quan tâm vai diễn chính hay phụ...

Tô Mộng Chấm nói:

- Nhưng nếu không có người và lão tam ngăn cản Chu hình tổng, e rằng hiện giờ người nổ thành tro bụi không phải Lôi Tồn mà là ta...

Chu Nguyệt Minh lập tức nói tiếp:

- Ta và Lôi lão tổng là bằng hữu lâu năm, ta đã đáp ứng sẽ giúp hãn một tay. Bây giờ ân đoạn nghĩa tuyệt, người quý khác đường. Hai đạo hắc bạch trong kinh thành đều đã nằm trong tay Tô công tử. Chu mập mập ta là người đầu tiên không dị nghị, nguyện dốc sức tương trợ...

Hãn cười như rất ôn hòa, rất cung kính, rất cao hứng:

- Tô lâu chủ không ngại kết giao thêm một bằng hữu chứ?

- Dưới chân thiên tử, có ai muốn đắc tội với Hình bộ Chu đại nhân chứ?

Tô Mộng Chấm đi qua, vỗ vỗ bả vai Chu Nguyệt Minh nói:

- Nhưng nếu ngài muốn kết giao bằng hữu, vậy thì có thể kết giao thêm mấy vị.

- Bằng hữu không ngại nhiều.

Chu Nguyệt Minh tươi cười rạng rỡ nói:

- Không biết còn có mấy vị bằng hữu nào?

- Lão nhị Bạch Sầu Phi, lão tam Vương Tiểu Thạch, lão tứ Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chấm nói một hơi ba cái tên này, sau đó nói với Địch Phi Kinh:

- Từ nay về sau, đệ có thể ngửa mặt ngẩng đầu làm người rồi.

Trong mắt Địch Phi Kinh như ươn ướt:

- Phải. Từ sau khi phản bội Quan đại tử quy thuận Lôi lão tổng, ta chưa từng ngẩng đầu lên.

- Trong kinh thành hiện giờ đã không có Lôi lão tổng, chỉ có Địch đại đường chủ. Ngày đó trên Tam Hợp lâu, chỉ vì Lôi Tồn ẩn nấp ở đó nên đệ không tiện đáp ứng điều kiện mà ta đề ra.

Tô Mộng Chấm nhìn Địch Phi Kinh nói:

- Nhưng lời nói của ta vẫn có hiệu lực. Từ hôm nay trở đi, đệ hãy thay ta quản lý Lục Phân Bán đường.

Địch Phi Kinh khẽ run lên, cắn môi dưới, hồi lâu mới nói ra một chữ:

- Được.

Tô Mộng Chấm vẫn nhìn y, giống như muốn nhìn vào trong thâm tâm của y:

- Chuyện đầu tiên mà đệ muốn làm là gì?

Địch Phi Kinh ngửa mặt, chậm rãi thở ra một hơi, nói:

- Ta muốn thu hồi mệnh lệnh do Lục Phân Bán đường ban ra, rút lực lượng đã bố trí về, không để Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu liền mạng.

- Rất tốt.

Trong mắt Tô Mộng Chấm dường như đã có ý cười, lời nói sắc bén như mũi kiếm trước đó cũng biến thành ấm áp như gió thổi hoa nở:

- Lôi Thuần và Ôn Nhu rốt cuộc đã bị các người đưa đến đâu?

- Ta không muốn bọn họ nhìn thấy trận chiến hôm nay.

Địch Phi Kinh nói:

- Cho nên đã phái người đưa bọn họ đến chỗ Lâm Ca Ca, Lâm Kỳ Kỳ, Lâm Kỳ Tâm. Bọn họ lúc nào cũng có thể trở về.

- Nếu không có đệ, thân phận của Tiết Tây Thần sớm đã bị Lôi Tồn phát giác rồi.

Trong mắt Tô Mộng Chấm lộ ra vẻ ân cần:

- Đệ chưởng quản Lục Phân Bán đường, hãy cẩn thận người của Lôi gia không phục.

- Ta biết.

Địch Phi Kinh nói:

- Lôi Mị, Lôi Động Thiên, Lôi Cồn đều là nhân tài, có thể dùng thì dùng, đến lúc không thể dùng được thì ta cũng có biện pháp để giải quyết.

- Vậy thì ta an tâm.

Tô Mộng Chấm bỗng nhiên run lên một trận. Sư Vô Quý vội vàng đỡ lấy y, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng chạy đến. Chỉ nghe Tô Mộng Chấm thấp giọng nói:

- Vết thương trên chân ra, trừ khi là cắt bỏ một chân, nếu không thì không thể loại trừ chất độc ... Mấy ngày nay ta luôn dùng nội lực áp chế,

vừa rồi giao thủ vận kinh lại khiến cho độc tính lan tràn... Hãy đỡ ta về lâu trước rồi hãy nói.

Nói đến đây, y đã cắn chặt răng, nín hơi không nói.

Lúc Tô Mộng Châm nói mấy câu này, Phương Ứng Khán đang nhìn Địch Phi Kinh, hờ hững cười nói:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Chu Nguyệt Minh cũng nhìn Địch Phi Kinh, tươi cười nói:

- Bội phục, bội phục!

Khóe mắt Địch Phi Kinh liếc về phía quan tài đã nổ thành tàn vụn, dường như có chút mất mát, ngoài miệng lại đáp:

- Không dám, không dám!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Một Đao Của Ôn Nhu

Đêm hôm đó, Lôi Thuần và Ôn Nhu dùng trăm phương ngàn kế “trốn” ra.

Ôn Nhu vốn là đi đến Lục Phân Bán đường, cùng Lôi Thuần ngồi kê tâm sự đêm khuya. Ôn Nhu thấy Lôi Thuần yếu ớt đáng thương, nhất thời lại sinh lòng muốn bảo vệ. Nàng kể về những chuyện khi mình lưu lạc giang hồ, oai hùng như thế nào, khiến cho đám ác bá trộm cướp nghe tên đã sợ mất mật vân vân... Lôi Thuần chỉ ngồi nghe Ôn Nhu nói, chờ nàng nói đến khô cả cổ, liền nâng chén chè hạt sen lên, mỗi người một chén cùng ăn. Một đêm mưa thu dần trôi qua.

Ôn Nhu nói đến mệt là người, liền lăn ra ngủ.

Lôi Thuần nhìn hai gò má của nàng giống như quả đào chín, ngủ rất ngon như đang mơ một giấc mơ đẹp, nhin không được nhẹ nhàng vuốt ve bên miệng nàng, rũ rũ mái tóc của nàng, bỗng nghe Ôn Nhu kêu lên một tiếng:

- A Phi chết tiệt, ta không để ý tới người nữa!

Nàng bỗng đánh hai quyền vào không trung, khiến cho ánh nến chập chờn, nhưng vẫn tiếp tục ngủ.

Lôi Thuần nhìn thấy, trong lòng thở dài một hơi, đang muốn tắt nển đi, chợt thấy bên khe cửa có bóng đen nhoáng lên.

Lôi Thuần thầm nghĩ: “Người nào lại dám xông vào trọng địa của Lục Phân Bán đường?”

Lập tức thấp giọng quát lên:

- Ai đó?

Chỉ nghe người nọ đáp:

- Tiểu thư! Là ta!

Lôi Thuần mở cửa ra, trông thấy người đứng trước cửa là Địch Phi Kinh áo trắng, ánh mắt dường như có vẻ phức tạp.

Lôi Thuần khẽ giật mình, ngạc nhiên nói:

- Địch huynh, đêm đã khuya, huynh đến đây có gì chỉ giáo?

Địch Phi Kinh nhìn vào bên trong, thấy Ôn Nhu đang ngủ trước bàn, trên người còn khoác tấm chăn do Lôi Thuần đắp cho, vì vậy nói:

- Đại tiểu thư, đã quấy rầy rồi! Tổng đường chủ muốn mời cô qua một chuyến.

Lôi Thuần nghiêng đầu, ẩn ước cảm giác được có chỗ không đúng:

- Đi đâu?

Khóe miệng Địch Phi Kinh khẽ động, nói:

- Trước tiên hãy tránh đi một chút đã.

Lôi Thuần ngang bướng nói:

- Tránh à? Tại sao ta phải tránh?

Địch Phi Kinh dùng tay chỉ vào trong, nói:

- Không chỉ có cô phải tránh, ngay cả cô ấy cũng phải tránh.

Lôi Thuần theo ngón tay của y nhìn vào bên trong, Địch Phi Kinh liền thừa dịp này điểm huyết đạo của nàng. Lôi Thuần chỉ kịp kêu lên một tiếng, liền mềm nhũn ngã xuống.

Ôn Nhu bị tiếng kêu này làm bừng tỉnh, trông thấy Lôi Thuần ngã xuống đất, vội vớ lấy đao muốn chạy đến bảo vệ. Chợt thấy bóng người nhoáng lên, gió lớn đập vào mặt, mắt mũi vẫn đang lèm nhèm không kịp chống đỡ, đã bị Địch Phi Kinh từ phía sau không chế huyết đạo.

Địch Phi Kinh điểm huyết hai người, sau đó nói với đám Lâm Ca Ca, Lâm Kỳ Kỳ, Lâm Kỳ Tâm đang ở bên ngoài:

- Trước tiên đưa bọn họ đến Phá Bản môn, chiêu đãi thật tốt.

Lôi Thuần và Ôn Nhu cứ như vậy bị đưa đến tòa nhà lớn ở Phá Bản môn. Lâm Ca Ca là phân đường chủ của Lục Phân Bán đường, dĩ nhiên phải toàn lực tham dự cuộc quyết chiến với Kim Phong Tế Vũ lâu, còn Lâm Kỳ Kỳ và Lâm Kỳ Tâm đều là hương chủ của Lục Phân Bán đường, phụ trách trông coi Lôi Thuần và Ôn Nhu.

Sau khi Lôi Thuần và Ôn Nhu được giải huyết đạo, trong lòng rất nghi hoặc, làm sao cũng không giải thích được.

- Tên khốn kia sao lại điểm huyết đạo của chúng ta?

-

- Tên đáng ghét kia sao lại nhốt chúng ta ở đây?

- Ta... không biết.

- Tên chết tiệt đó rốt cuộc muốn làm gì?

- Không biết...

- Tỷ là con gái bảo bối của Tổng đường chủ Lục Phân Bán đường, sao cái gì cũng không biết vậy?

- Chỉ sợ không chỉ có ta không biết

Lôi Thuần thở dài xa xăm nói:

- E rằng ngay cả cha ta cũng chưa chắc đã biết.

- Không được, ngày mai là lúc đại sư huynh và cha tỷ quyết phân thắng bại.

Ôn Nhu gấp đến độ giậm chân:

- Chúng ta không thể ở lại đây, nên ra ngoài chủ trì đại cuộc mới phải.

Nàng mặc dù nói như vậy, nhưng đến buổi tối canh đầu vẫn không trốn ra được.

Người nhốt các nàng, ngoại trừ việc không để các nàng ra ngoài, còn lại vẫn đối đãi với các nàng rất lễ độ cung kính, chuẩn bị thức ăn cũng rất cẩn thận, thậm chí còn đưa tới quần áo và đồ dùng hàng ngày, lược chải thơm cài, son phấn bột nước, bút mực thư tịch.

Điều này khiến Lôi Thuần càng không hiểu được.

Rốt cuộc bọn họ có ý đồ gì?

Xem ra bọn họ còn muốn nàng ở lại nơi này một thời gian.

Có điều những người trông coi này dè dặt như vậy, ngược lại khiến Lôi Thuần nghĩ đến phương pháp chạy trốn.

Ngày mai là lúc Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu quyết chiến sinh tử tồn vong, mình quyết không thể phí thời gian ở đây, nhất định phải nhắc nhở phụ thân đề phòng cẩn thận.

Vì vậy Lôi Thuần hỏi Ôn Nhu:

- Muội có nghĩ ra biện pháp nào hay không?

Ôn Nhu sững sốt:

- Biện pháp gì?

- Biện pháp chạy trốn đấy.

- Chuyện này...

Ôn Nhu trầm tư nói:

- Ta đang suy nghĩ, chỉ một chút nữa sẽ nghĩ ra.

- Có thể chạy thoát hay không phải nhờ vào muội rồi.

- Chuyện này đương nhiên. Ta nhất định sẽ bảo vệ tỷ, cứ yên tâm đi.

- Thật ra cũng không có gì phải lo lắng, bọn họ đối với chúng ta vẫn rất khách khí.

- Ai biết bọn chúng có mưu đồ gì.

- Chỉ cần bọn họ vẫn xem trọng chúng ta, nếu chúng ta có gì không ổn, bọn họ sẽ phải chịu trách nhiệm...

- Đúng. Bản cô nương lỡ may có chuyện gì, bọn chúng đều không thoát khỏi trách nhiệm.

- Bụng của muội có đau không?

- Cái gì?

- Bụng ta hơi đau một chút.

- Bụng của tỷ đau à? Vậy làm sao đây?

- Nếu như bụng của ta đột nhiên đau lên...

- Tỷ đừng dọa ta, sao lại như vậy được chứ?

- Nếu đồ ăn có độc thì sẽ như vậy.

- Bọn chúng lám dám hạ độc à? Ta...

- Ta sẽ giả bộ như trúng độc, dẫn bọn họ đến, muội...

- Đúng vậy!

Ôn Nhu vui mừng nhảy dựng lên, xoa tay nói:

- Đây chính là một trong những biện pháp mà ta nghĩ đến. Tỷ thì giả chết, còn ta sẽ lần lượt đánh gục bọn chúng.

- Tốt.

Lôi Thuần cũng cười:

- Đều nhờ muội thông minh.

- Cứ giao cho ta!

Ôn Nhu hào hứng ngẩng đầu nói:

- Cho bọn chúng biết sự lợi hại của bản cô nương.
- Có điều bọn họ cũng không mạo phạm gì đến chúng ta. Mặc dù muội võ công tuyệt đỉnh, nhưng tốt nhất đừng nặng tay quá.

Lôi Thuần cẩn thận nói:

- Lỡ may không thành công, còn có đường lui.
- Tỷ cũng quá lo lắng rồi.

Ôn Nhu tự tin nói:

- Bản cô nương mà ra tay, không có chuyện gì không thành.

Vì vậy Lôi Thuần liền làm ra vẻ đau đớn, còn Ôn Nhu thì kêu trời kêu đất, quả nhiên có người chạy đến. Ôn Nhu đang muốn ra tay, bỗng nhìn thấy sắc mặt của ba người chạy vào.

Nàng nhất thời không đánh nổi, còn kêu lên một tiếng.

Sắc mặt Lôi Thuần cũng biến đổi.

Ba người này trên mặt đã hiện lên màu tím đen, tròng trắng mắt lộ ra màu xám bạc, nhưng cả ba đều giống như không hay biết. Thấy Ôn Nhu kinh hô, ba người mới liếc mắt nhìn nhau, trên mặt liền xuất hiện vẻ kinh hãi, chỉ vào mặt đối phương, hoảng hốt nói:

- Người... người...

Sau đó bọn họ đều ngã xuống, co giật vài cái rồi đứt hơi.

Lôi Thuần và Ôn Nhu còn chưa bình tĩnh lại, liền lao ra ngoài, trông thấy người nằm trên đất ngổn ngang, đã có hơn mười tên thủ hạ của Dịch

Phi Kinh thuộc Lục Phân Bán đường ngã xuống, tất cả đều là ngũ quan tràn ra máu tím, đầu lưỡi lè ra, con người phình lên, trúng độc mà chết.

Ôn Nhu từ nơi một người chết lấy lại Tinh Tinh đao của mình. Hai người chạy ra khỏi Phá Bản môn, bởi vì sợ bị người phát hiện nên chọn những hẻm ngõ dơ bẩn âm u để đi. Ôn Nhu bảo vệ trước người Lôi Thuần, sợ hãi dẫn đường, nhưng lại không nhìn ra đường, đành phải nhờ Lôi Thuần lên tiếng chỉ thị.

Chợt nghe Lôi Thuần thấp giọng nói:

- Chờ đã!

Ôn Nhu lại càng hoảng sợ, đang muốn quay đầu lại hỏi, bỗng nghe Lôi Thuần thấp giọng nói nhanh:

- Đừng nhúc nhích!

Ôn Nhu không cẩn thận trượt chân một chút, phát ra một tiếng động rất nhỏ. Chỉ thấy ở đầu hẻm có một bóng người, giống như đang chờ đợi thứ gì. Lúc này người nọ bỗng nhiên quay đầu lại, đi thẳng vào trong hẻm nhỏ âm u này. Ánh đèn trước cổng ở góc đường xa xa chỉ chiếu được sau lưng hắn, khiến cho hình dáng của hắn như có một lớp ánh sáng màu tím nổi lên.

Hoàn toàn không thấy rõ gương mặt.

Nhưng ánh đèn lại có thể chiếu rọi dung mạo của Lôi Thuần và Ôn Nhu. Không biết vì sao, hai người đều cảm giác được một luồng tà khí kỳ lạ.

Không phải sát khí, mà là tà khí.

Tà khí vô cùng tà dị.

Vì vậy các nàng liền muốn rút lui, nhưng lại phát hiện đây là một con hẻm cụt, ba mặt đều là vách tường, cao không thể trèo, chính là bức tường

chết phía sau Phá Bản môn. Trên đất đều là thứ dơ bẩn, mùi hôi xộc vào mũi, vô cùng khó ngửi.

Người nọ lạnh lùng như một tảng băng đi đến.

Lôi Thuần hơi run lên. Ôn Nhu thấy đã không còn đường lui, liền đứng ra che cho Lôi Thuần, quát lên:

- Này! Người là ai? Dám cả gan...

Nói xong liền muốn rút đao.

Người nọ bỗng ra tay như tia chớp, tát cho Ôn Nhu một cái.

Ôn Nhu bị tát đến nổ đom đóm mắt, miệng ứa máu ra.

Người nọ lại vung đầu gối thúc vào bụng dưới của nàng. Nhìn hẳn ra tay như vậy, giống như chẳng những không xem nàng là một nữ hài tử yếu ớt, mà còn không xem nàng là nữ nhân, thậm chí không xem nàng là một con người.

Ôn Nhu đau đớn gập người xuống. Người nọ nắm chặt hai tay, đẩy nàng đến sát tường. Lưng của nàng đụng mạnh vào bức tường lạnh, đau đến khóc lên. Người nọ lại cúi đầu tránh khỏi ánh đèn, một tay xé vạt áo của nàng.

Ôn Nhu kinh hãi kêu lên một tiếng. Tay trái của người nọ lại nắm chặt vào mạch môn của nàng, vận lực một chút, nàng lập tức cả người nhũn ra.

Người nọ lại dùng tay xé, ngay cả áo lót của nàng cũng bị xé rách. Cổ họng của hắn phát ra một tiếng gầm trầm thấp như dã thú, một tay nắm chặt bộ ngực mềm mại như bồ câu nhỏ của nàng.

Thân thể của Ôn Nhu run lên kịch liệt.

Người nọ vẫn đề lên người nàng. Ôn Nhu chợt cảm thấy bàn tay lạnh như băng của hắn đã sờ đến hạ thể của mình, nàng muốn giãy dụa, nhưng lại phát giác tứ chi đã không còn nghe theo sự điều khiển của mình, chỉ có thể phát ra tiếng kêu như động vật nhỏ sắp chết.

Mùi hôi và chua hòa vào mùi cơ thể của người nọ khiến Ôn Nhu kinh hãi, chỉ nghĩ đây là một cơn ác mộng, phải mau mau tỉnh lại.

Người nọ lại kéo quần của nàng xuống.

Nàng dùng tay nắm chặt lại. Người nọ lại tát cho nàng một cái. Ôn Nhu liền hoàn toàn mềm nhũn ra, chỉ có thể nước mắt lưng tròng, bờ vai nhỏ run lên.

Chợt nghe “soạt” một tiếng, quần dưới của nàng đã bị kéo xuống. Lại nghe một tiếng “đình” vang lên, người nọ đã vung tay lại ngăn cản chiếc trâm do Lôi Thuần từ sau đâm tới, trâm đã rơi xuống đất.

Người nọ quay lại nhìn, giống như sợ thấy ánh đèn nên vội vàng cúi thấp đầu xuống. Lôi Thuần đứng trong ánh đèn, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích, vẻ mặt lại đầy sự khinh thường:

- Người muốn nữ nhân phải không? Sao không tới tìm ta? Cô ấy chỉ là một hài tử thôi!

Người nọ chỉ nhìn một cái, liền bị ánh mắt lung linh như mộng của Lôi Thuần hút hồn. Hắn gầm nhẹ một tiếng, hai tay đã siết chặt lấy Lôi Thuần, đẩy nàng đến sát bên tường, không quên quay lại đập Ôn Nhu một cái khiến nàng đau đớn ngồi gập xuống. Hắn lại dùng tay kéo quần của Lôi Thuần xuống.

Cả người Lôi Thuần đều đông cứng, nhưng máu của nàng lại như đang thiêu đốt, đốt đến tận bên tai.

Bởi vì đó là sỉ nhục, cực kỳ sỉ nhục.

Người nọ một tay nâng mặt nàng lên, một tay lại đè chặt hai tay của nàng, sau đó hơi hạ thấp người xuống. Lôi Thuần chỉ cảm thấy một trận nóng rực, giống như có một cây gậy sắt nung đỏ đâm vào thân thể mình. Chỉ nghe một giọng nói méo mó kêu lên:

- Tốt, thật tốt...

Sau đó chính là tiếng khóc hoảng sợ đến cực điểm của Ôn Nhu.

Lôi Thuần không khóc, khuôn mặt của nàng chiếu rọi dưới ánh đèn vẫn thanh linh mỹ mãn, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ không cam lòng. Người nọ vừa chuyển động vừa hôn lên môi nàng, nhả nước bọt vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Hai tay Lôi Thuần chụp vào trên tường gạch, cào ra mười vết tích trên tường đất ẩm ướt. Đau đớn và mùi vị khó ngửi, cùng với sự bi phẫn vì sỉ nhục khiến nàng có một cảm giác muốn chết thật nhanh.

Sau đó người nọ bỗng lớn tiếng thở ra một hơi, thân thể run lên. Hắn giống như nhớ ra gì đó, bỗng gấp rút muốn rời khỏi thân thể Lôi Thuần, quay đầu lại nhìn về phía Ôn Nhu. Lúc này Ôn Nhu đang cố gắng đứng lên, y phục rách nát không thể che hết thân thể trắng nõn nhỏ gầy của nàng.

Lôi Thuần cắn răng một cái, bỗng nhiên ôm lấy người nọ, lại kẹp chặt hắn.

Người nọ nhất thời không thể rời khỏi, tiếp đó hắn cũng không nỡ rời đi. Hắn nhìn khuôn mặt của Lôi Thuần, bỗng nhiên kích động như nước lũ bất ngờ bộc phát. Lôi Thuần nhú chặt hai hàng lông mày, cảm giác như cơ thể đang sôi trào, thiêu đốt nơi thâm kín của nàng, nhưng nàng vẫn không kêu lên một tiếng nào.

Trong đôi mắt kinh hãi của Ôn Nhu, người nọ cũng mềm nhũn ngã xuống, nằm sấp trên người Lôi Thuần, ép nàng xuống tại bên tường.

Sau đó hắn đột nhiên đẩy Lôi Thuần ra, giận dữ nói:

- Được, người muốn khiến cho ta không thể cùng với ả...

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên có một bóng người lướt qua đầu hẻm. Ôn Nhu vội kêu to:

- Cứu, cứu chúng tôi...

Bóng người kia “ồ” một tiếng, thất thanh nói:

- Thì ra có người...

Hán tử vừa cường hiếp Lôi Thuần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lướt ra ngoài, một chưởng đánh về phía động mạch chủ bên phải cổ của người nời đầu hẻm.

Lôi Thuần tranh thủ được một hơi, lập tức kêu lên:

- Cẩn thận...

Người nời đầu hẻm lập tức nhảy về phía sau, tránh khỏi một chưởng này. Có lẽ vì trên người có nhiều vết thương chưa lành, thiếu chút nữa đã vấp ngã. Cú nhảy này của hắn đã đến nơi có ánh đèn chiếu rọi, nhưng vì màu da của hắn quá đen nên vẫn khiến người ta không nhìn thấy rõ hình dáng ngũ quan.

Tên dân tặc kia lại định tấn công hạ sát đối phương, đột nhiên nơi góc đường lại có một hán tử cao lớn nhảy ra, quát lên như sấm sét:

- Bà nội nó, đồ tiểu nhân! Ta là vô địch cự hiệp Đường Bảo Ngưu, còn ngươi là ai? Đánh lén như vậy là còn gì là anh hùng hảo hán...

Hắn vừa nói vừa ra tay không lưu tình, đã đánh ra ba quyền, đá ra bốn cước. Chợt nghe hán tử da đen kêu lên:

- Đừng nói đông dài nữa, ta nghe được là giọng của Lôi cô nương...

Hán tử cao lớn uy mãnh nói:

- Hình như còn có giọng của Ôn Nhu tiểu muội...

Chỉ trong thời gian mấy câu nói này, hai người liên thủ cũng cảm thấy không địch nổi. Nếu không phải là người nọ không muốn để ánh đèn chiếu vào mặt, chỉ sợ hai người đều đã trọng thương dưới tay hắn rồi.

Ngay lúc này, người da đen kia đột nhiên phát ra vài tiếng kêu quái dị, có lúc giống như chó sủa, có lúc lại giống như chuột kêu. Chỉ vài tiếng như vậy, đầu đường cuối ngõ các nơi bỗng vang lên những tiếng hưởng ứng.

Hóa ra tại khu vực này có người của Cái bang, còn có một số bọn đạo chích, vừa nghe được là người đồng đạo phát lệnh kêu gọi khẩn cấp, vội vàng chạy tới. Trong đó bao gồm nhân mã năm phái Ô Y, Thấp Y, Tịnh Y, Cẩm Y, Vô Y. Người nọ vừa thấy tình thế không ổn, sợ không thể nào giải quyết được hết đám người này, lại không muốn bại lộ thân phận, vì vậy liền xiết chặt tay đánh ra mấy chiêu, sau đó nhảy vọt lên.

Không ngờ ngay lúc này Ôn Nhu lại xông đến, vừa xấu hổ vừa giận dữ xuất đao. Đao pháp của nàng vốn là tuyệt kỹ võ lâm, có điều không vận dụng được tốt mà thôi. Một đao này của Ôn Nhu bất ngờ chém vào lưng người nọ. Người nọ kêu lên một tiếng, quay đầu lại hung ác nhìn chằm chằm vào Ôn Nhu. Ôn Nhu chỉ cảm thấy đó là một đôi mắt màu xanh lục, không khỏi run lên. Người nọ đã chạy mất không còn thấy bóng dáng.

Người vóc dáng cao lớn kia vừa thấy Ôn Nhu, liền vui mừng kêu lên:

- Là cô, quả nhiên là cô, sao cô lại ở đây?

Ôn Nhu vừa thấy hãn, không để ý đến quần áo rách rưới, liền nhào tới “oa” một tiếng khóc lên. Người vóc dáng cao lớn nghe được chỉ cảm thấy tim như tan nát.

Người vóc dáng cao lớn này chính là Đường Bảo Ngưu, còn người da đen dĩ nhiên là Trương Thán.

Hai người nhờ vào quan hệ của Trương Thán với đám tù phạm, lính canh ngục và hình bộ, vất vả lắm mới trốn thoát được.

Trong đó một tên đội trưởng có bối phận cao nhất thở dài nói với bọn họ:

- Chúng ta cứu hai người ra, ít nhiều cũng phải chịu một ít tội danh. Sau này bọn họ sẽ canh phòng nghiêm ngặt hơn, nếu các người lại bị bắt vào, không ai đảm bảo được đâu.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu từ tạ đám người giang hồ cứu người vì nghĩa khí này, muốn lên trở về Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, chuẩn bị tham dự chiến dịch ngày mai. Lúc bọn họ định chia tay tại ba đường phố của Phá Bản môn, chợt nghe thấy tiếng kêu cứu, cho nên mới gặp phải chuyện này.

Lúc này Lôi Thuần cũng đã sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi ra. Dưới ánh đèn dầu chiếu rọi, sắc mặt của nàng lại trắng một cách lạ lùng, nhưng hai má lại nổi lên hai vệt màu hồng, làm cho người không biết đó là diễm sắc hay là hận ý.

Ôn Nhu chỉ khóc ròng:

- Thuần tỷ, Thuần tỷ...

Nàng lại không dám đến chỗ Lôi Thuần. Trương Thán thấy Lôi Thuần cũng có mặt, dĩ nhiên là vui mừng, lại thấy bên ngoài hẻm có nhiều người

đang tụ tập, liền nói:

- Lôi cô nương! Không bằng chúng ta trở về Lục Phân Bán đường trước, hội họp với Lôi tổng đường chủ rồi hãy nói...

Chợt nghe một tên ăn mày áo đen lấm bầm nói:

- Lôi tổng đường chủ à? Hẳn chết rồi, hiện giờ đã là thiên hạ của Địch đại đường chủ.

Lôi Thuần chấn động. Trương Thán liền nắm lấy tên ăn mày kia hỏi:

- Người... người nói cái gì?

Tên ăn mày kia lại bị dọa đến nhất thời không nói nên lời. Những người khác liền nhao nhao nói:

- Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu đã quyết phân thắng bại vào sáng nay. Lôi Tồn đã chết, hiện giờ là do Địch đại đường chủ cầm quyền. Kim Phong Tế Vũ lâu chắc thắng, sau này thiên hạ sẽ thái bình.

Lôi Thuần nghe xong, hai hàng lông mi dài cuối cùng cũng lặn xuống hai giọt nước mắt óng ánh. Nàng không dùng tay lau đi, cũng không rơi thêm một giọt nào.

Trương Thán ngẩn người, lấm bầm:

- Làm sao chúng ta chỉ mới bị nhốt một đêm mà thế giới đã biến đổi rồi?

- Mặc kệ nó!

Đường Bảo Ngưu ngẫm nghĩ, nghĩ không ra nguyên do, liền nói:

- Nó biến đổi như thế nào thì chúng ta hãy sống như thế đó!

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Một Chiếc Đầu Tốt, Dao Ai Chặt Xuống

Với “tội danh” của Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, muốn thoát khỏi thiên lao có thể nói là chuyện không có khả năng. Đến hoàng hôn ngày thứ hai bọn họ vẫn ở trong nhà giam, nhưng không biết vì sao Nhâm Lao cũng không đến thăm vấn bọn họ.

Đường Bảo Ngưu sớm đã không nhẫn nại được, cực kỳ bức bối.

Trương Thán nghĩ đến trận quyết chiến ngày mai của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, trong lòng cũng rất lo lắng cho an nguy của Lôi Thuần.

Đến buổi chiều một tên lính canh ngục đưa cơm vào, Đường Bảo Ngưu vừa thấy hẵn mức ra một thứ “đồ ăn” nhìn giống như cám heo từ trong một thùng gỗ lớn cực kỳ dơ bẩn, đổ vào chiếc chén bể của bọn họ, nhin không được kêu lên:

- Đây không phải là thứ để người ăn.

Tên lính canh ngục kia hừ lạnh một tiếng:

- Thế nào? Người ở bên ngoài là hoàng đế, vào đây rồi cũng chỉ là con rùa thôi. Nơi này có bao nhiêu người đã ăn đến ba năm mười năm, cũng chưa từng có ai phàn nàn.

Đường Bảo Ngưu vừa định phát tác, Trương Thán liền lách mình đến bên cạnh song sắt, trầm giọng nói:

- Ngàn cánh hoa sen ngàn nhánh cây, ngàn cành vạn lá vốn một nhà, không biết đường đến chân trời làm sao đi? Làm sao đi đến nhà của người?

Tên lính canh ngục kia cũng không dám thất lễ, liền nói:

- Chân trời đường xa chân trời gần, thiên hạ tuy lớn vẫn một nhà. Trong nhà có năm con báo, một bậc thềm, mười quả mơ, lên không được trời, xuống không được đất, mục đồng chỉ phía xa, đường này không thông hành.

Đường Bảo Ngưu sững sốt, hỏi:

- Các người đang nói gì vậy?

Trương Thán vội nói:

- Lão ca, xin hãy rộng lòng giúp đỡ, để chúng ta đi!

Tên lính canh ngục kia trừng mắt nhìn Đường Bảo Ngưu, nhưng thái độ với Trương Thán vẫn không tệ:

- Ta đã nghe bọn họ nói rồi, mọi người cũng đang nghĩ cách. Nhưng người là do Chu Nguyệt Minh hạ lệnh bắt về, lại là tội phạm quan trọng mà Nhâm Lao phụ trách, e rằng rất khó đi được. Nếu đợi thêm tám ngày mười ngày thì dễ xử lý hơn.

Trương Thán chân thành nói:

- Hồng hoa mười bảy cánh, ta là Đào Hoa lão ngưu. Người hãy cố gắng một chút, chúng ta thật sự có nỗi khổ tâm, không ra ngoài đêm nay thì không được.

- Như vậy...

Tên lính canh ngục kia trầm ngâm một lúc, lại trừng mắt nhìn Đường Bảo Ngưu bên cạnh:

- Nhất định phải hai người cùng ra sao?

- Bọn ta cùng nhau vào, đương nhiên phải cùng đi ra.

Trương Thán rất kiên trì.

- Nếu chỉ một người thì dễ...

Tên lính canh ngục dùng thìa gõ gõ gõ vào thùng gỗ, giống như hạ quyết tâm nói:

- Không có cách nào khác, đành phải mời... y thôi.

Trương Thán nghi hoặc:

- Y?

Tên lính canh ngục kia nói:

- Vui buồn ly hợp chuyện ngoài đời, không thấy mặt trời Thê Lương Vương.

Nói xong thần sắc bỗng có vẻ lo lắng không yên, liền rời khỏi.

Trương Thán ngẩn ra ở đó, cả buổi không nói được tiếng nào.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Đó là thứ gì?

Trương Thán chợt quát lên:

- Nói bậy!

Trương Thán rất ít khi hung dữ với Đường Bảo Ngưu hung như vậy. Đường Bảo Ngưu cũng không tức giận, ngược lại càng ngạc nhiên, liền đổi cách xưng hô nói:

- Đó là một người sao?

Trương Thán lăm bắm:

- Hóa ra... y cũng ở đây.

Đường Bảo Ngưu thừa cơ hỏi:

- Ai?

Trương Thán nói:

- “Thê Lương Vương”.

Đường ngưu ngạc nhiên:

- “Thê lương Vương” là ai?

Trương Thán không nói nữa.

Đến ban đêm, chợt nghe cửa nhà lao cọt kẹt mở ra, hai tên lính canh ngục đi vào, sau đó là một lão nhân tóc trắng xoá, sắc mặt tái nhợt, vừa thấp vừa gầy, nhưng cơ nhục trên mặt lại lỏng đến mức tạo thành những vết sọc lồi. Lão hỏi Trương Thán:

- Ngươi là Trương lão ngũ của “Đào Hoa Xã” sao?

Trương Thán chấp tay khom người nói:

- Chữ nổi đuôi rồng, chữ sáng đầu rồng, tiểu đệ chỉ là gió theo hồ, bái kiến mây xanh theo rồng.

Lão nhân kia nói:

- Trời đất bao la, không phân đây đó. Được rồi, người nhất định phải đi sao?

Lão lại hỏi:

- Hai người cùng đi à?

Đường Bảo Ngưu chen vào nói:

- Lão là ai? “Thê lương Vương” à?

Trên mặt lão nhân bỗng hiện lên thần sắc cực kỳ sợ hãi, lui lại một bước:

- Ta... Người đừng nói lung tung! Ta chỉ là tử tù ở đây thôi.

Trương Thán vội quát Đường Bảo Ngưu:

- Lão là một trong những huynh đệ của “Bất Kiến Thiên Nhật” ở đây, mọi người gọi là Quách cửu gia.

Hắn lại nhận lỗi với lão nhân:

- Vị huynh đệ này của ta không hiểu chuyện, xin Cửu gia đừng trách.

Lão nhân kia lúc này mới khôi phục tinh thần lại, nói:

- Ta cũng không phải Cửu gia gì. Ta họ Quách, gọi là Cửu Thành, người trên giang hồ đặt cho ta một biệt hiệu là “Ác Cửu Thành”. Ta đến nơi này hơn hai mươi năm cũng không thay đổi, vẫn là không ác được mười phần.

Đường Bảo Ngưu chợt cảm thấy lão nhân này cũng là một người thú vị, rất hợp với tính tình của hắn. Quách Cửu Thành lại nói:

- “Thê Lương Vương” bảo ta tới hỏi các người, có phải đêm nay nhất định phải ra ngoài không?

Trương Thán nói như đinh đóng cột:

- Vâng.

Ác Cửu Thành lại hỏi:

- Sau khi ra ngoài có phải sẽ lập tức tìm Tô Mộng Châm?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nếu Ôn Nhu vẫn còn ở lại chỗ họ Tô, ta đương nhiên sẽ đi tìm y trước.

Trương Thán trầm ngâm một chút, mới nói:

- Ta phải tìm Lôi Thuần trước. Lôi Thuần là con gái của Lôi lão tổng.

Lão nhân “Ác Cửu Thành” hỏi lại:

- Nếu không tìm thấy Lôi Thuần thì sao?

Trương Thán khẽ giật mình, nói:

- Vậy thì Lôi Tồn nhất định sẽ biết tung tích của cô ấy.

“Ác Cửu Thành” cười nói:

- Nếu người cũng không tìm thấy Lôi Tồn thì sao?

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Chờ đã! Bản thân lão cũng không thể ra khỏi nơi này, làm sao cứu được chúng ta?

Trương Thán vật nhéo hần một cái.

“Ác Cửu Thành” cũng không cho rằng hần ngổ ngược, chỉ nói:

- Ta không thể, nhưng “Thê Lương Vương” thì có thể. Có điều y muốn các người đáp ứng một điều kiện trước.

Điều kiện này chính là muốn bọn họ ở phụ cận Phá Bản môn, tìm một lão nhân tứ chi đều giống như bị gãy ngang, nhờ Đường Bảo Ngưu dựa vào quan hệ với Ôn Nhu, giới thiệu người này cho Tô Mộng Chấm. Về phần Tô Mộng Chấm có muốn dùng người này hay không thì không phải là chuyện của bọn họ, không cần phải gánh trách nhiệm.

Gặp phải chuyện này, Đường Bảo Ngưu đương nhiên là vỗ ngực kêu lớn:

- Không có vấn đề, cứ giao cho ta đi!

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu cũng không biết “Thê Lương Vương” có dụng ý gì, nhưng vì nôn nóng muốn ra ngoài, liền đáp ứng không cần suy nghĩ. Trước lúc vượt ngục, tên đội trưởng cố ý thả bọn họ đi còn dặn dò:

- Nhất định không được để bị bắt vào đây lần nữa.

Không ngờ khi đến Phá Bản môn, bọn họ lại gặp được Ôn Nhu và Lôi Thuần, còn nghe được tin Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đã phân thắng bại, cảm thấy rất đột ngột.

Hai người bọn họ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lôi Thuần cũng không nói gì, Ôn Nhu lại càng không dám nói. Chuyện vừa rồi

chỉ có hai người bọn họ biết, tụi nhục kia cũng chỉ có bọn họ tự mình chịu đựng. Đường Bảo Ngưu và Trương Thán cởi áo ngoài khoác cho hai cô gái quần áo không chỉnh tề, trong lòng ngờ vực nhưng lại ngại không dám hỏi.

Nghe được tin Lôi Tồn chết, Lôi Thuần dĩ nhiên rất thương tâm. Lại nghe một gã ăn mày Tịnh Y nói:

- Lôi Tồn là tự mình nhảy vào quan tài nổ chết. Nghe nói hôm nay Tô Mộng Châm sẽ bày tiệc ăn mừng tại Kim Phong Tế Vũ lâu ở núi Thiên Tuyền, lúc này chắc tiệc sắp bắt đầu rồi.

Lôi Thuần nghe được trong lòng chấn động, lập tức sắp xếp lại các tình tiết hỗn loạn. Nàng quay đầu nhìn, trông thấy một gã ăn mày cao lớn mặt không biểu tình, khớp xương nơi tay chân đều mềm nhũn, giống như bị gãy rồi được lang trung nối lại, nhưng lại nối không hoàn chỉnh. Từ ngôn ngữ và tóc mai, có thể nhận ra đây là một lão nhân.

Chợt nghe Trương Thán thất thanh nói:

- Có phải là lão không?

Lão ăn mày kia nói:

- Chính là ta. “Thê Lương Vương” bảo ta đi cùng với người.

Lôi Thuần cẩn thận hỏi:

- Lão nói là đám người Tô công tử bày tiệc ăn mừng tại Kim Phong Tế Vũ lâu sao?

Lão ăn mày nói:

- Đúng vậy, cô có muốn đi không?

Ôn Nhu vẫn cảm thấy bi phần uất ức, cũng chẳng biết làm sao Lôi Thuần có thể chịu được:

- Ta muốn tìm đại sư huynh, đem tên... kia băm ra thành ngàn mảnh.

Nàng trước giờ đã quen mắng người, nhưng vì căm thù người nọ đến tận xương tuỷ, ngược lại không biết dùng từ ngữ gì để mắng cho xứng.

Đường Bảo Ngưu cười nói:

- Được, bây giờ ta sẽ dẫn các người đi.

Lão ăn mày nói:

- Vậy thì tốt.

Lại quay đầu nhìn Lôi Thuần.

Lôi Thuần then thùng nói:

- Cũng được.

Trên đường đi đến núi Thiên Tuyên, Đường Bảo Ngưu thấp giọng hỏi Trương Thán:

- “Thê Lương Vương” rốt cuộc là ai? Nếu người không nói, ta có thể sẽ trở mặt với người đấy.

- Ta cũng không biết rõ thân phận của y, chỉ nghe người đồng đạo dùng câu “không thấy mặt trời, ngàn dặm năm mồ không đâu nói thê lương” để hình dung y. Mặc dù người ở lao ngục nhưng rất được hậu đãi. Nghe nói thân phận của y rất đặc biệt, trừ khi là thiên tử tự mình hạ lệnh xử quyết, nếu không thì chẳng ai trị tội được y.

Trương Thán bị hấn hỏi, không có cách nào đành phải nói:

- Người này có quan hệ rất rộng trong đồng đạo, cho dù là ngoài sáng hay trong tối đều kính y ba phần, sợ y bảy phần.

Đường Bảo Ngưu lại thấy hào hứng:

- Có nhân vật như vậy sao? Ta thật muốn gặp một lần.

Chợt nghe một tiếng hừ lạnh phát ra từ lão ăn mày Tịnh Y kia. Đường Bảo Ngưu vừa muốn gây sự, Trương Thán vội nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn quay lại nhà giam để gặp sao? Đừng nói lung tung nữa!

Trên đường đến “Kim Phong Tế Vũ lâu”, Ôn Nhu trước giờ vốn thích náo nhiệt, lúc này lại chỉ đi phía sau Lôi Thuần, vành mắt đỏ lên, nhưng lại không dám bước lên, không dám đến gần, cũng không dám hỏi.

Chờ khi bọn họ đến núi Thiên Tuyền, Dương Vô Tà liền đi thông báo cho Tô Mộng Chấm đang ở tại Lục lâu của Kim Phong Tế Vũ lâu:

- Ôn cô nương trở về rồi.

Vương Tiểu Thạch vui mừng ra mặt. Trước đó bọn họ đã nghe Địch Phi Kinh sai người đến báo, Lâm Ca Ca bảo vệ Ôn Nhu và Lôi Thuần đã bị người dùng kế diệu hổ ly sơn, còn những người hầu khác đều bị trúng độc chết, không còn thấy bóng dáng của hai người. Đám người Tô Mộng Chấm đang suy nghĩ xem kẻ nào lại dám ra tay trong lúc Kim Phong Tế Vũ lâu đang bùng bùng khí thế, chợt nghe được tin Ôn Nhu trở về.

Tô Mộng Chấm hỏi:

- Cô ấy chỉ về một mình sao?

Dương Vô Tà nói:

- Còn có Lôi tiểu thư, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, cùng với...

Bạch Sầu Phi nghe được lông mày nhướng lên.

Tô Mộng Châm động dung hỏi:

- Lôi tiểu thư cũng tới sao?

Dương Vô Tà nói tiếp:

- Còn có một gã ăn mày Tịnh Y trong nội thành.

Tô Mộng Châm sửng sốt:

- Ăn mày Tịnh Y?

Dương Vô Tà nói:

- Ta đã sai người thăm dò lai lịch của bọn họ. Trương Thán tại hai đạo hắc bạch trên giang hồ có bối phận khá cao, vừa nhận được tin là hắc và Đường Bảo Ngưu đã bị Chu Nguyệt Minh bắt vào thiên lao, nhưng Trương Thán vẫn có thể dựa vào quan hệ để trốn thoát. Xem ra gã ăn mày Tịnh Y này chính là người đồng đạo với hắc.

Tô Mộng Châm hơi kinh ngạc hỏi:

- Chu Nguyệt Minh ra tay sao? Hắc bắt Đường Bảo Ngưu và Trương Thán làm gì?

Dương Vô Tà nói:

- Theo thuộc hạ thấy, Chu Nguyệt Minh là muốn thừa dịp Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường quyết chiến, dụ đám huynh đệ “Đào Hoa Xã” và “Thất Đại Khẩu” vào kinh thành, cục diện càng loạn thì hắc lại càng có thể ngư ông đắc lợi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Cục diện càng loạn thì chẳng phải hình tổng như hãn càng mệt hơn sao, có lợi ích gì?

Dương Vô Tà cười nói:

- Lợi ích có nhiều lắm. Thứ nhất, hãn có thể mượn chuyện này để đả kích “Đào Hoa Xã” và “Thất Đại Khẩu” mà triều đình muốn tiêu diệt đã lâu, lập được công lao. Thứ hai, việc Đường Bảo Ngưu và Trương Thán mất tích có thể khiến Lôi Thuần và Ôn Nhu hiểu lầm trở mặt, làm cho mối thù lâu năm giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường càng khó hóa giải. Thứ ba, nếu như hãn được người ta nhờ vả, hoặc là có thể lực thứ ba ẩn nấp, hành động này có thể nói là ngồi xem hổ đấu, khoanh tay đứng nhìn.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Thế lực thứ ba? Người muốn nói đến Quan Thất?

Dương Vô Tà nói:

- Mê Thiên Thất Thánh của Quan Thất đã bị đánh tan, không đủ tạo thành mối nguy.

Tô Mộng Chấm nói:

- Ta lại cho rằng không thể xem thường.

Dương Vô Tà trong lòng rùng mình, liền nói:

- Vâng!

Chưa bao giờ xem thường người khác, đó là ưu điểm lớn nhất của Tô Mộng Chấm. Dương Vô Tà trước giờ suy nghĩ sâu xa, nhưng về mặt võ

công, cách dùng người và xử sự lại tự biết không thể sánh được với Tô Mộng Chấm.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Đại ca có muốn xuống dưới không?

Lúc hẳn nói câu này, trong mắt lộ ra vẻ quan tâm.

Lục lâu vốn là nơi đám đầu lĩnh của Kim Phong Tế Vũ lâu nghỉ ngơi. Sau khi bức cho Lôi Tồn phải tự sát thân vong ở Lục Phân Bán đường, khống chế được đại cuộc, Tô Mộng Chấm đã cảm giác độc bệnh đồng thời phát tác. Nếu không có Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch cứu giúp hộ vệ, có thể đã không chịu đựng nổi. Lúc này Tô Mộng Chấm trở lại tầng cao nhất của Lục lâu, bí mật mời Thụ đại phu đến cẩn thận khám chữa bệnh. Thụ đại phu sau khi khám xong nói rằng chất độc đã lan ra, cho dù áp chế được bệnh tình chuyển biến xấu thì cũng không ngăn nổi chất độc lực lan tràn, hoặc trị được độc thì cũng không chặn được bệnh. Hơn nữa nếu muốn chữa trị bệnh tình trên người Tô Mộng Chấm, trừ khi y lập tức vứt bỏ tất cả trách nhiệm, đóng cửa dưỡng bệnh, với nội lực của y may ra còn có năm phần sinh cơ; còn nếu như muốn trừ sạch độc tính e rằng phải cắt bỏ chân trái.

Thụ đại phu rất lo lắng, cho nên trực tiếp nói cho Tô Mộng Chấm biết tình huống hiện giờ.

Y biết Tô Mộng Chấm là một người kiên cường.

Gọi một người là kiên cường, thật ra cũng giống như nói rõ người này đã từng trải qua dày vò và đả kích rất nặng nề, nhưng nhờ vào tâm chí hơn người nên vẫn vượt qua được.

Tô Mộng Chấm cũng là một lãnh tụ thành công.

Một lãnh tụ thành công thì phải gánh vác được trọng trách. Nói cách khác, vấn đề mà y gặp phải và năng lực khắc phục vấn đề đều gian khổ và kiên cường hơn so với người thường.

Cho nên Tô Mộng Châm biết rất rõ về bệnh tình của mình.

Tô Mộng Châm sau khi nghe xong, chỉ cười khổ nói:

- Người biết lý do gần đây ta lại thu nhận nhiều hảo thủ như vậy không?

Thụ đại phu nói:

- Bởi vì ngài muốn quyết một trận tử chiến với Lục Phân Bán đường.

Đương nhiên đáp án này có một nửa là y cố ý đoán sai.

Y là một đại phu rất tốt, một thầy thuốc thành công, nhất định đã đọc qua rất nhiều sách cổ, biết rằng ngoại trừ hiểu rõ về thân thể bệnh nhân, còn phải hiểu rõ về tâm tình của bệnh nhân mới được.

Tô Mộng Châm là lãnh tụ của lâu, cũng từng có ơn với y, cho nên y nguyện cống hiến vì Kim Phong Tế Vũ lâu. Lục Phân Bán đường dùng trăm phương ngàn kế cũng không mua chuộc được người này.

Khi lãnh tụ hỏi, người không cần phải trả lời đúng hoàn toàn, nên chừa lại một phần để đối phương nói ra. Hơn nữa đây cũng không phải là phụ họa nịnh bợ, chẳng qua là giúp quan hệ giữa khách và chủ tốt đẹp hơn một chút mà thôi.

- Đúng một nửa. Ta đã xây dựng nên Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng hi vọng có thể tìm được một người thừa kế tốt, cho nên mới nóng lòng tiêu diệt Lục Phân Bán đường. Bởi vì ta không muốn có một ngày khi ta không có ở đây, Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ bị Lục Phân Bán đường thôn tính; cũng

không hy vọng sau khi ta rút tay, Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ không còn chỗ dựa, tan thành mây khói.

Tô Mộng Chấm lắc đầu cười nói:

- Một người mở đường phải có người nối tiếp, đó mới là giá trị vĩnh viễn; nếu không thì chỉ là hoài niệm, sẽ thành vô nghĩa. Ta không sợ bị vượt qua, chỉ sợ không có ai muốn vượt qua thôi.

Trong mắt Thụ đại phu lộ ra vẻ khâm phục:

- Vâng.

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Thật ra người cũng không cần cố ý đáp sai. Người và Vô Tà đều là người có trí tuệ, đáng tiếc lại không có sự quyết đoán và thủ đoạn để kế thừa, sau này còn phải nhờ hai người giúp đỡ người kế nhiệm.

Thụ đại phu nói:

- Nhưng ngài chỉ cần nghỉ ngơi tốt một thời gian là có thể...

Tô Mộng Chấm cười nói:

- Người xem ta lúc này có thể nghỉ ngơi sao?

Thụ đại phu nói:

- Lục Phân Bán đường đã kết thúc rồi.

- Lục Phân Bán đường vốn chưa kết thúc.

Tô Mộng Chấm sửa lại:

- Chẳng qua là một mình Lôi Tồn bại trận. Nếu như ta nghỉ ngơi vào lúc này sẽ lỡ mất thời cơ, Lục Phân Bán đường vẫn đủ tạo thành uy hiếp đáng sợ, hoặc là có kẻ địch thừa dịp này nổi dậy. Tốt nhất chúng ta phải đề phòng cẩn thận, nếu không đến lúc mất bò mới lo làm chuồng thì sẽ hối hận không kịp.

Thụ đại phu kiên trì nói:

- Vậy ít nhất đêm nay ngài cũng phải nghỉ ngơi một chút...

- Chúng ta đánh bại Lôi Tồn là nhờ công lao của mọi người, đêm nay nhất định phải mở tiệc ăn mừng.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nếu ta không có mặt, người khác sẽ cho rằng chúng ta cũng không chiếm được tiện nghi, những thế lực luôn rình rập cũng có thể sẽ thừa cơ kích động. Rất nhiều người cho rằng tiệc tùng là vô bổ, nhưng thật ra lại không biết tác dụng của tiệc tùng lại lớn đến mức không nhìn thấy, không sờ được.

Thụ đại phu lớn tiếng nói:

- Nhưng đêm nay nếu ngài không nhanh chóng chữa trị, một chân này có thể sẽ không giữ được.

- Nhưng nếu đêm nay ta không có mặt tại bữa tiệc ở Hồng lâu, thành quả thắng lợi của chúng ta cũng khó bảo toàn được.

Tô Mộng Chấm mỉm cười nói:

- Chuyện này ngày khác hãy nói, đêm nay ta nhất định phải xuống dưới chủ trì đại cuộc.

- Dù sao nhiều sóng gió như vậy đều đã qua được, cũng không ngại mạo hiểm thêm một lần.

Tô Mộng Châm vừa bảo Thụ đại phu đỡ xuống lầu, vừa cười nói với giọng mỉa mai:

- Một cái đầu tốt, đao ai chặt xuống? Ta lại muốn nhìn xem kết quả là đầu ai cứng hay đao ai sắc.

Câu này thật không giống như lời của một người đã hoàn toàn thắng lợi.

Vương Tiểu Thạch hỏi câu đó là vì hắn cũng tinh thông y lý, nhìn ra được Tô Mộng Châm không nên tiếp tục cố chịu đựng.

Tô Mộng Châm chỉ nói:

- Ngoại trừ Đao Nam Thần đêm nay được lệnh phải canh phòng tại kinh đô, những huynh đệ có công khác đều đầy đủ, sao ta có thể không đến kính mọi người một ly?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Rượu có thể uống từ từ.

Tô Mộng Châm nói:

- Rượu là phải uống nhân lúc còn nóng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ cần máu còn nóng, rượu nóng hay không thì có sao?

Tô Mộng Châm nói:

- Hôm nay đám huynh đệ đang hưng phấn, sao có thể thiếu phần nhiệt tình của chúng ta.

Vương Tiểu Thạch còn định nói, Bạch Sầu Phi đột nhiên lên tiếng:

- Đại ca đã muốn đi thì cứ để cho huynh ấy đi! Dù sao huynh ấy đã quyết định đi thì cũng chẳng ai cản được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ý của ngươi là...

Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói:

- Trong đời có những cuộc hẹn là không đi không được. Có điều lát nữa sẽ có người mà chúng ta phải đối mặt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi nói là... Lôi cô nương?

- Chúng ta đã bức tử phụ thân của cô ấy, cô ấy lại tìm tới tận cửa, chẳng phải rất khó giải thích sao?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Hôm nay tiệc của Hồng lâu là do ai phụ trách sắp xếp?

- Là Mạc Bắc Thần, còn có “Vô Phát Vô Thiên” của y.

Dương Vô Tà đầy tin tưởng nói:

- Có đội ngũ của y ở đây, Kim Phong Tế Vũ lâu phòng thủ kiên cố, không có sơ hở nào.

Lúc này chợt nghe Mạc Bắc Thần sai người báo lại, Phương Ứng Khán, Long Bát thái gia và Chu Nguyệt Minh đều phái người đưa lễ vật tới.

Là lễ trọng.

Bọn họ đều không đến, chỉ đưa lễ vật đến.

Lễ vật của Phương Ứng Khán là một tấm bình phong, nghe nói là tấm ngọc bình phong điêu khắc chim đỏ rồng vàng ở trong trại lớn của Đại Thiên Vương lãnh đạo bảy mươi hai đường sông năm đó.

Phương Ứng Khán đưa tấm bình phong “Địa Thượng Thiên Vương” này đến, dụng ý rất thâm sâu.

Người đưa lễ vật đến là một thiếu niên tuấn tú lanh lợi.

Lễ vật mà Chu Nguyệt Minh đưa đến nghe nói là một nữ nhân kiều diễm động lòng người, vẫn ngồi ở trong kiệu, trực tiếp tiến vào đại sảnh.

Lễ vật này rất buồn cười, có lẽ là Chu Nguyệt Minh cho rằng sở thích của Tô Mộng Chấm cũng giống như của mình.

Long Bát thái gia là tâm phúc của đương kim Thừa Tướng, lễ vật do y đưa đến khiến mọi người đều kinh ngạc.

Đó là một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này rất đặc biệt, nhìn rất giống với cỗ quan tài của Tổng đường chủ Lô Tồn Lục Phân Bán đường, chỉ là cỗ quan tài đã bị nổ của Lô Tồn có màu đen, còn cỗ quan tài này lại là tài trắng.

Một quan tài bằng gỗ trắng.

Lời nhắn do Long Bát sai người nhắn lại cũng rất vắn tắt: “Người vốn chỉ có một tòa lâu, bây giờ ngay cả quan tài của Lô Tồn cũng là của người.”

Ngụ ý của câu nói này là: thành Na Tra tám tay * dưới chân thiên tử từ giờ trở đi cũng là của Tô Mộng Chấm.

* Mọi người đều gọi thành Bắc Kinh là thành Na Tra tám tay, bởi vì họ cho rằng chỉ có Na Tra mới có thể trấn phục được nghiệt long của Khổ Hải U Châu. Na Tra là một nhân vật trong tác phẩm “Phong Thần diễn nghĩa”.

Không ai lại đưa một cỗ quan tài đến làm lễ vật, nhưng Long Bát có thể, bởi vì Tô Mộng Chấm đã từng nói đùa với y một câu: “Giả sử có một ngày ta đánh bại Lôi Tồn, ngài hãy đem quan tài của hắn tới làm lễ vật.”

Quan tài của Lôi Tồn đã nổ tan cùng với thân thể của lão, vì vậy Long bát đưa đến một cỗ quan tài mới tinh.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tất Cả Bình An

Khách mời của buổi tiệc cũng không tính là nhiều, nhưng đều không tầm thường.

Bọn họ là những hảo hán có tiếng, cũng có đại biểu của những bang khác tại kinh thành. Trong số họ có người vốn ủng hộ Lục Phân Bán đường, cũng có người ủng hộ Kim Phong Tế Vũ lâu, đêm nay đều tề tụ ở đây để chờ đợi một cục diện mới.

Một trăm sáu mươi mấy người, trong đó có người võ công xuất chúng, có người tinh thông mưu lược, có người biết làm ăn buôn bán, có người giỏi về tổ chức, nhưng bọn họ đều có một sở trường chung, đó là biết làm cách nào để nhìn được chiều gió trên giang hồ đầy phong ba.

Cục diện biến đổi như thế nào, bọn họ cũng thay đổi theo như vậy.

Loại người này không thể làm được chuyện lớn, nhưng muốn ổn định đại cuộc thì lại không thể thiếu bọn họ. Trước đây các bang phái trong thiên hạ kiếm được lợi lộc, dù là trong tối hay ngoài sáng, Lục Phân Bán đường đều lấy đi ba phần rưỡi. Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ lâu độc bá thiên hạ, chỉ trong vòng hai ngày, hai thế lực lớn trong kinh thành có thể đối chọi với bọn họ là Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh đều bị Tô Mộng Châm khống chế hoặc đánh tan. Địa vị của Kim Phong Tế Vũ lâu đã đạt đến mức trước đây chưa từng có, không gì sánh bằng. Phần lớn con người đều như bọn họ, một mặt biết khôn giữ mình, một mặt lại tùy thời hành

động, không ai biết trước khi tình thế diễn tiến bọn họ sẽ đứng ở bên nào. Có điều hiện giờ Kim Phong Tế Vũ lâu vô cùng cường thịnh, bọn họ đều có mặt chúc mừng. Bữa tiệc quan trọng như vậy, bọn họ dĩ nhiên sẽ không vô cớ vắng mặt, cũng hiểu rằng phải kịp thời bày tỏ thái độ của mình.

Khi Tô Mộng Chấm đi vào Hồng lâu, đám giang hồ hào kiệt này đều đứng lên. Có thể được lãnh tụ của các bang phái khắp nơi tôn sùng, thậm chí là kính sợ, cho dù chỉ là giả vờ cũng đủ để tự hào. Tô Mộng Chấm đã từng thấy qua nhiều, cũng không khỏi có chút cảm giác tự mãn.

Dương Vô Tà đang chủ trì đại cuộc.

Lúc Tô Mộng Chấm đi vào, bên trái là Bạch Sầu Phi, còn bên phải là Vương Tiểu Thạch.

Mạc Bắc Thần phụ trách canh phòng tại Kim Phong Tế Vũ lâu đêm nay. Y vừa thấy Tô Mộng Chấm xuất hiện ở hành lang, liền tới gần nói một câu:

- Đạp tuyết vô ngân.

Ý của câu này là tất cả đều bình an.

Tô Mộng Chấm gật đầu. Thật ra lúc này y cũng cảm thấy máu đang dâng lên, chỉ cần hơi vận chân khí rất có thể sẽ không ngừng thổ máu. Y cố kìm nén, cố phần chấn lên. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi ở hai bên nhìn nhau một cái, trong mắt đều có vẻ lo lắng.

Địch Phi Kinh lại không đến.

Hiện nay Lục Phân Bán đường đang hỗn loạn, y phải ở lại trấn giữ Lục Phân Bán đường, dẹp yên lòng người.

Huống hồ muốn thu phục đám tinh anh chỉ trung thành với Lôi Tồn tuyệt đối không phải là chuyện dễ, lỡ may làm không tốt còn có thể trả giá

bằng tính mạng.

Đối với chuyện này, Tô Mộng Chấm hiểu mình nên tránh sang một bên, để cho người khác giải quyết chuyện nhà của bọn họ thì tốt hơn.

Lúc này Triệu Thiết Lãnh lại đi vào.

Y đương nhiên chính là Tiết Tây Thần. Hôm nay trong kinh thành đã xảy ra nhiều chuyện, những người phụ trách phòng thủ nội thành đều sớm cảnh giác, Đào Nam Thần cũng bị triệu tập về cung trấn thủ, vì vậy không đến được.

Tiết Tây Thần còn dẫn theo hai người đến, một người là Chu Giác, còn một người là Lôi Kiêu.

Bọn họ đại biểu Địch Phi Kinh đến đây.

Lục Phân Bán đường phái hai đại tướng này đến, rõ ràng là giống như nước yếu phái sứ giả đến nước mạnh để cầu được phong thưởng.

Đây không chỉ là yếu kém, mà chính là đầu hàng.

Tô Mộng Chấm cũng chú ý người đến chỉ là Chu Giác và Lôi Kiêu.

Chu Giác và Lôi Kiêu chỉ xếp ở vị trí thứ bảy và thứ mười bốn của Lục Phân Bán đường.

Ngoại trừ Lôi Hận đã chết dưới tay Quách Đông Thần, Lôi Động Thiên xếp thứ ba và Lôi Mị thứ tư đều không đến.

Điều này cũng nói lên, hiển nhiên Địch Phi Kinh vẫn chưa khống chế được toàn cuộc.

Lôi Kiêu vừa thấy Tô Mộng Chấm xuất hiện, liền cao giọng nói:

- Chúng ta đại biểu cho Lục Phân Bán đường và Địch đại đường chủ, chúc mừng Kim Phong Tế Vũ lâu và Tô công tử nhất thống hai nhà hắc bạch, danh lừng võ lâm.

Kẻ đầu hàng nếu muốn tạm thời an toàn, nhất định phải mau chóng biểu lộ lòng trung thành của mình, cố gắng sửa chữa sai lầm trong quá khứ.

Một kẻ từ bỏ việc phản kháng thì không thể có tôn nghiêm, chỉ có thể nhân nhượng để cầu toàn.

Có đôi khi, cho dù nhân nhượng cũng không thể cầu toàn được.

Khi người đem thanh đao trao vào tay người khác, liệu có phải cũng giao cả tính mạng cho y? Quyết định này là tùy thuộc vào người khác, không phải do mình nắm giữ.

Đây có thể xem là sống không bằng chết.

Nhưng lại có người chấp nhận sống như vậy.

Cho nên Lôi Kiều giành nói trước, thật ra là vội bày tỏ thái độ.

Nàng vừa mở miệng, người thiếu niên do Phương Ứng Khán phái tới cũng lên tiếng:

- Phương công tử cử tại hạ đến chúc mừng công tử, tiền đồ gấm vóc, phúc thọ an khang.

Tô Mộng Châm trông thấy thiếu niên kia dung mạo rất tuấn tú, hai đầu lông mày lại có một vẻ xinh đẹp bất phàm, đứng giữa đông đảo anh hùng hào kiệt vẫn nổi bật lên. Y đang muốn đáp lời, đám quần hùng đã bảy mồm tám lưỡi nhao nhao chúc mừng. Nhất thời những lời chúc mừng như dãi non dập bể nườm nượp kéo đến, Tô Mộng Châm cũng đáp không xuể.

Lúc này Bạch Sầu Phi nói với Vương Tiểu Thạch:

- Người cảm thấy thế nào?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Rất mừng cho đại ca.

- Ngày đó y là rồng nằm trong ao, hôm nay đã là rồng bay lên trời.
Nhưng rồng vẫn là rồng, thực tế y vốn là như vậy.

Bạch Sầu Phi nói:

- Y là anh hùng, nhưng nếu không có những hào kiệt chúng ta giúp y đập bằng mọi công gai, có lẽ hôm nay y vẫn là rồng chưa xuất đầu. Cho nên làm hào kiệt của người khác không bằng tự mình làm anh hùng.

Vương Tiểu Thạch không đồng ý lắm:

- Mỗi người trên đời đều có thân phận và cơ duyên của mình, cần gì phải cưỡng cầu? Người người đều muốn làm anh hùng, vậy trên đời có thể chứa được mấy anh hùng? Không sai, hào kiệt là bán mạng cho anh hùng, nhưng hảo hán và tử sĩ trên thế gian cũng dốc sức vì hào kiệt, như vậy mọi người mới có đất dụng võ. Nói thật, trong chúng ta không có ai là anh hùng, chỉ là trong đời chúng ta có lúc cố chấp, có sự lựa chọn, cho nên mới cảm thấy thế lương một chút mà thôi. Trong thời cuộc đại thế, ba chìm bảy nổi, là vọt lên thành cơn sóng hay vỡ tan thành bọt biển, ai có thể làm chủ được?

Hắn cười cười lại nói:

- Tào Tháo uống rượu luận anh hùng đã từng nói: “anh hùng phải là người lòng mang chí lớn, lại phải có mưu cao kế giỏi, có thể bao hàm cả vũ trụ huyền cơ, có chí nuốt trời nhả đất”. Nhiều người cho rằng anh hùng là phải cường dũng bá đạo, nhưng thật ra anh hùng phải biết co biết duỗi, có mưu có dũng, hơn nữa còn phải nhìn xa trông rộng, ứng biến kịp thời, thân mang cơ mật, mục đích khó lường, làm việc như thần long thấy đầu không

thấy đuôi, suy nghĩ như nước chảy mây trôi, hoàn toàn không trở ngại, còn phải uy phong bức người, biết thuận theo thời thế, tùy thời xuất kích, giống như trời gió biển mưa, triều dâng sóng dậy, bại cũng là đón gió đưa mưa, chấn động lòng người, đó mới là anh hùng.

- Có lẽ người là như vậy, còn ta không phải.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Cho nên ta không làm anh hùng. Ta chỉ cầu có thể giúp cho anh hùng thật sự trở thành anh hùng, thấy được anh hùng và xem trọng anh hùng.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn cả buổi mới nói:

- Có thể nhìn thấu chuyện thế gian là người trí tuệ, có thể nhìn thấu chính mình là người hiểu biết. Người có thể nhìn được rõ ràng, lại có thể cầm lên được bỏ xuống được, là một người rất giỏi. Nhưng người sống trên đời vì sao cần phải nhìn thấu và nhìn xa như vậy? Công danh phú quý tuy là thay đổi bất thường, nhưng chỉ cần trong đời đến một lần thì nên nắm lấy phù hoa, không để nó vượt mất. Vì sao có người mới sinh ra đã đại phú đại quý, tiền hô hậu ủng? Vì sao ta và người lại chỉ là người bình thường, oa oa mà đến, yên lặng mà sống, lại vội vàng mà đi? Cũng nên làm một số chuyện mới không phụ chí lớn, không uổng cả đời.

Vương Tiểu Thạch cuống quýt nói:

- Có chí lớn là chuyện tốt, nhưng không thể miễn cưỡng và nôn nóng được, nếu không e rằng tạo phúc thì ít mà gây họa thì nhiều.

Bạch Sầu Phi ngang nhiên chấp tay, nói:

- Mặc kệ nó là phúc hay họa, con người chỉ cần bản thân vui vẻ là được rồi.

Vương Tiểu Thạch dè dặt nói:

- Vậy có gì khác so với đám ác bá côn đồ?

Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Thật ra có gì phân biệt? Kiêu hùng oai phong cả đời, anh hùng cũng như vậy; còn người bình thường thì sống một cách bình thường, đại gian đại ác không phải cũng sống như vậy sao? Bao nhiêu người mặc kệ miệng lưỡi thiên hạ, dựa quyền cậy thế, phóng túng cả đời, kết quả không phải cũng hai tay buông xuôi sao? Tuy nói thiện ác cuối cùng cuối cùng sẽ có báo ứng, nhưng có ai thấy được báo ứng như thế nào?

Vương Tiểu Thạch bị vẻ mặt của Bạch Sầu Phi làm giật mình, đành nói:

- Nếu đời người trăm năm chỉ thoáng chốc đã qua, cần gì phải đề phòng trước sau, tranh đấu khắp nơi như vậy? Tự do tự tại, năm sông bốn biển, trong lòng tiêu dao, không phải cũng vui vẻ sao?

- Đại trượng phu không thể một ngày không quyền, đạt được nó mới xem như vui vẻ, mất đi thì chính là bi ai. Được làm vua thua làm giặc. Người xem kết cục của Lôi Tồn thế nào?

Bạch Sầu Phi như tỉnh ngộ nói:

- Chính vì mọi chuyện đều như mây khói thoáng qua, cho nên hành động theo bản tính có gì không đúng? Ngàn năm công tội ai nhận định? Người chết rồi thì cần gì quan tâm đến lưu danh hay tiếng xấu.

Vương Tiểu Thạch phản đối:

- Đã trăm năm chỉ như chớp mắt, sao không làm một chút chuyện có ý nghĩa, đủ không uống cuộc đời này, cũng không phụ chí lớn?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Chính bởi vì như vậy, người sống trên đời phải làm một số chuyện mình chấp là thoải mái, vậy mới có thể được hưởng niềm vui lớn nhất trong cuộc đời ngắn ngủi.

Vương Tiểu Thạch hiểu “chuyện vui” mà y nói không giống như cách nghĩ của mình. Mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, Vương Tiểu Thạch cũng không muốn làm ảnh hưởng đến Bạch Sầu Phi, nhưng vẫn lo lắng nói:

- Có điều...

Hắn đang định nói tiếp, chợt thoáng thấy Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Ôn Nhu, Lôi Thuần và một lão lão ăn mày đi đến.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy bọn họ liền cao hứng đi tới, nói:

- Các người đã đến rồi. Mọi người đều lo lắng cho các người.

Vành mắt Ôn Nhu đỏ lên, đang định nói chuyện, chợt nghe Trương Thán thở dài nói:

- Các người xem đây là tiệc mừng sao?

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra, không biết trả lời thế nào. Trương Thán lại nói:

- Các người chiến thắng thì mở tiệc ăn mừng, còn bọn họ chiến bại không biết là mở tiệc gì?

Khóe miệng Lôi Thuần bỗng nhiên mỉm cười, nhưng nụ cười xinh đẹp này lại khiến người ta sợ hãi. Nụ cười và sợ hãi vốn không liên quan gì đến nhau, huống hồ lại là một nụ cười xinh đẹp như vậy. Nhưng cũng giống như hái hoa, người hái hoa vốn đầy tình cảm, đóa hoa cũng rất xinh đẹp, nhưng khi bàn tay hái hoa và đóa hoa xinh đẹp phối với nhau, lại trở thành một sự tàn phá cái đẹp. Có lẽ nụ cười của Lôi Thuần cũng có ý nghĩa như vậy. Sau

chuyện đó, cả người Lôi Thuần giống như toát lên một vẻ đẹp lạ thường, đẹp đến mức tàn khốc.

Lúc này Tô Mộng Chấm lại nói:

- Nhưng trong tiệc mừng lại đưa thứ này đến, không hơi làm hỏng cảnh sắc sao?

Y mỉm cười đi về phía quan tài, mọi người liền nhường ra một con đường cho y đi qua.

Mạc Bắc Thần nói ngay:

- Nhưng quan tài này là do Bát thái gia đưa đến.

- Ta hiểu ý của y.

Tô Mộng Chấm dùng ngón tay vuốt lên quan tài, lại nhìn xuống “Vân Long Phượng Tường đồ” rục rờ điêu khắc trên nắp quan tài:

- Lôi Tồn bại vong, quyền lực và địa vị của hắn cũng chính là của ta. Còn nếu như ta thua, ta cũng cần một cỗ quan tài. Bát thái gia đưa cỗ quan tài này đến thật sự rất có ý nghĩa.

Y rất ít khi cười, nhưng lúc này lại nở một nụ cười thân nhiên, quay sang tầm bình phong kia, nói:

- Bình phong của Phương Hầu gia đưa đến cũng rất có ý nghĩa. Tục ngữ có nói “cây cao bóng cả”, dùng nó để che chắn có thể không lo, lỡ may khiến người mất lòng tin cũng có thể che giấu được.

Đối với chiếc kiệu do Chu Nguyệt Minh đưa đến, y chỉ lạnh nhạt nhìn một cái, không nói gì.

Mọi người biết Tô Mộng Châm đang nói đùa, đều cười lên, chợt thấy một người vội vàng chạy vào, chính là Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà là một người chưa bao giờ vội vàng.

Lúc này y lại hoảng hốt như vậy, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện lớn.

- Lôi Động Thiên dẫn theo đệ tử của năm đường đánh vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tất cả đều động dung.

Lục Phân Bán đường tổng cộng có mười ba đường, lúc này đã có đệ tử của năm đường xông đến, hiển nhiên Địch Phi Kinh đã không thể khống chế được cục diện.

Ngoại trừ Lôi Tồn và Địch Phi Kinh, Lôi Động Thiên là kẻ khó giải quyết nhất trong Lục Phân Bán đường.

Lôi Động Thiên là tử sĩ của Lôi Tồn, y quả nhiên không tuân theo lệnh của Địch Phi Kinh.

Thần sắc Tô Mộng Châm không đổi, chỉ nói:

- Hẳn tới thật tốt. Không biết hẳn có qua được “Vô Phát Vô Thiên” không?

Dương Vô Tà tới gần một bước, thấp giọng nói:

- Hẳn tới quá nhanh, đám người Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu sợ rằng không địch nổi...

Chợt nghe phía trước lầu xôn xao, tiếng giết chóc vang lên khắp nơi, có người lại kêu lên:

- Lôi Động Thiên đến rồi!

Giọng nói chợt im bặt. “Ầm” một tiếng, một bóng người bay vút vào, đó là một hán tử gầy gò, toàn thân đầm máu, nhưng lại sắc bén như một thanh đao vừa ra khỏi vỏ.

Nơi này có hơn trăm người, hơn nữa đều là anh hùng hào kiệt các nơi, nhưng hán tử gầy gò này lại ngang nhiên xông vào, giống như không hề để những người này vào mắt.

Trên người y có bảy tám vết thương còn đang chảy máu, nhưng nhìn thần thái của y lại giống như thương thế kia là của người khác, máu cũng là của người khác, chẳng liên quan gì đến y.

Ánh mắt của y rất tinh táo, người cũng rất ổn định.

Nhưng nhìn như vậy lại có cảm giác y đang rất giận dữ, giận dữ đến mức khiến cho y trấn tĩnh lại. Thâm cừ đại hận là phải dùng máu để rửa, dùng sinh mạng để đổi, còn cảm phẫn lại là chuyện chẳng đáng quan tâm.

Mọi người lại như sóng nhường ra một con đường để Tô Mộng Chấm trực tiếp đối mặt với y.

Tô Mộng Chấm nói:

- Rất tốt, người...

Y lại không nhìn Lôi Động Thiên, ánh mắt nhìn thoáng qua chỗ Lôi Thuần, trông thấy nụ cười xinh đẹp tàn khốc lưu lại bên môi nàng, liền ngấn ra một chút, sau đó đột nhiên hét lớn.

Ánh đao hiện ra từ trong tay áo của y.

Ánh đao đột ngột như bất chợt nhìn thấy mỹ nhân.

Quan tài bị chém làm hai, ánh máu hiện lên.

Người trong quan tài kêu lên một tiếng, thân thể cũng bị chém làm hai.

Người trong quan tài là Sư Vô Quý.

Lôi Thuần cũng thất thanh kêu lên.

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đao Vừa Nơi Tay Người Đã Hóa Điên

Người trong quan tài là Sư Vô Quý, ngay cả Lôi Thuần cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nàng vốn không ngờ Tô Mộng Chấm lại cảnh giác nhanh như vậy, càng không ngờ người trong quan tài lại không phải là phụ thân mình.

Cặp mắt Tô Mộng Chấm đỏ lên, bàn tay trước giờ ổn định đã run rẩy, người cũng lung lay như sắp đổ, nhưng y vẫn ra tay nhanh như chớp.

Y giải khai huyết đạo bị phong bế của Sư Vô Quý.

Nửa mình dưới của Sư Vô Quý đã bị chém đứt. Y nén hơi, nói ra một câu:

- Chuyện không liên quan đến ngài, báo thù cho ta...

Đúng lúc này, tấm bình phong bỗng vỡ tan, một người lao ra bên ngoài. Cả đại sảnh đều giống như đột nhiên tối xuống.

Tay phải của người này nhanh chóng móc vào bảy yếu huyết sau lưng Tô Mộng Chấm, ngón tay co duỗi ra vào. Tô Mộng Chấm bỗng nhiên quay người, ánh đao như hoa tuyết bay lên. Người nọ chỉ khẽ vươn tay liền chế ngự Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chấm, bàn tay giữ đao chỉ còn lại một ngón

giữa và ngón cái, trên ngón cái còn đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy màu xanh lục.

Trong thiên hạ không ai có thể vừa ra tay đã giữ được đao của Tô Mộng Châm.

Nhưng người này lại là ngoại lệ.

Bất cứ ai dám chụp vào đao của Tô Mộng Châm, dù không đứt tay thì cũng đứt ngón tay.

Nhưng bàn tay này chỉ còn hai ngón.

Chỉ có hai ngón tay, nhưng so với bàn tay đầy đủ năm ngón còn đáng sợ hơn, còn khó đối phó hơn.

Người nọ một chiêu giữ lấy đao, đồng lời như hét lớn như sấm động:

- Lâm Bình Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền!

Tô Mộng Châm giống như trước mặt bị trúng phải một quyền.

Tiếng thét này như một đạo bùa chú, một mũi kim đâm vào trái tim của y, khiến cho tất cả bệnh tật của y đều bị dẫn phát ra.

Tô Mộng Châm lập tức vứt đao. Có đao khách đao còn thì người còn, đao mất thì người mất, nhưng Tô Mộng Châm thì không phải. Đao là đao, nếu như tính mạng cũng không còn, đao lại có gì hữu dụng?

Một đao chém ra, đúng là đúng, sai là sai.

Một đao chém xuống, chẳng qua chỉ chặt đứt chiếc đầu xinh đẹp.

Đáng tiếc lần này y đã chém sai, đã chém chết huynh đệ của mình.

Y đã sai khi cho rằng kẻ địch nấp trong quan tài, đả kích này còn khiến y tâm thần hỗn loạn hơn cả trọng thương.

Sự xuất hiện bất ngờ của Lôi Tồn không hề khiến y kinh ngạc, nhưng uy lực từ bàn tay bị đứt của Lôi Tồn lại đủ khiến y kinh hãi.

Y vứt bỏ đao, lại nhanh chóng lui về phía sau.

Y chỉ mong tranh thủ được một hơi, chỉ cần như vậy sẽ có thể phản kích lại.

Sau lưng của y có người, là Tiết Tây Thần.

Tiết Tây Thần giống như một thiết giáp võ sĩ, lập tức muốn chặn đánh Lôi Tồn. Nhưng đúng lúc này Mạc Bắc Thần lại đột nhiên ra tay, phần đầu cây dù bằng đồng đen bắn ra một lưỡi dao sắc, đâm vào huyết Mệnh Môn sau lưng Tiết Tây Thần, đó là điểm yếu duy nhất trong “Thiết Bối Sam” của y.

Tô Mộng Chấm là một người chưa từng nghi ngờ huynh đệ của mình, cho nên y mới có thể đi trước Lôi Tồn chiêu mộ được Vương Tiểu Thạch và Bạch Sâu Phi. Đây là một trong những nguyên nhân chính giúp Kim Phong Tế Vũ lâu chiếm được thế thượng phong trong những ngày gần đây.

Nhưng bất cứ ai cũng khó tránh khỏi phạm phải sai lầm, Tô Mộng Chấm cũng không ngoại lệ.

Y sai thủ hạ thân tín là Tiết Tây Thần trà trộn vào trận doanh quân địch, đối thủ cũng phải tâm phúc đến Kim Phong Tế Vũ lâu nằm vùng. Lần trước tại phố Khố Thủy, mặc dù y đã giết chết Cổ Đồng và Hoa Vô Thác, nhưng nội gian còn quan trọng hơn lại không bị phát hiện ra.

Đó chính là Mạc Bắc Thần.

Mạc Bắc Thần vừa đắc thủ, người thiếu niên đưa tấm bình phong đến cũng ra tay.

Tay y run lên, rút kiếm ra.

Kiếm của y vẫn ở bên hông, trong tay y vốn không có kiếm. Rõ ràng là không có kiếm, nhưng khi tay y vung lên lại đâm ra bảy tám chiêu kiếm, bức lui Dương Vô Tà đang muốn lao đến giúp Tô Mộng Châm.

Mái tóc trên trán Dương Vô Tà bay tán loạn, hình dáng rất chật vật, nổi giận quát lên:

- Lôi Mị...

Thiếu niên kia phát ra tiếng cười duyên như chuông bạc. Trong đại sảnh ít nhất có một nửa số khách lần lượt rút binh khí ra, những người còn lại trở nên hỗn loạn, không biết nên giúp bên nào cho tốt.

Dương Vô Tà liếc thấy được, trong đại sảnh này ít nhất có một nửa là cao thủ do Lôi Mị mang đến, bọn chúng chỉ nghe theo lệnh Lôi Mị, mà đội ngũ “Vô Phát Vô Thiên” phụ trách bảo vệ Kim Phong Tế Vũ lâu cũng trở giáo quay lại đánh bên mình.

Lúc này y đã nhìn ra, cũng rất hối hận vì vừa rồi đã không phát giác được nguy cơ ẩn giấu này.

Trên thực tế, chỗ đáng sợ của nguy cơ chính là khi ẩn giấu rất khó phát giác ra, một khi phát sinh thì đã không còn cứu kịp.

Dương Vô Tà một mặt phát ra hiệu lệnh khẩn cấp triệu tập cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu đến giúp, vừa cố gắng nghĩ cách cứu viện Tô Mộng Châm.

Y liên tiếp xông lên tám lần, đều bị kiếm khí của đối phương bức về. Loại “kiếm không kiếm” này, trong thiên hạ ngoại trừ “Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ” Lôi Mị thì còn có ai?

Lôi Mị đã đến, còn liên thủ với Mạc Bắc Thần.

Dương Vô Tà trúng liền ba kiếm, máu chảy như trút. Y chỉ còn lại hai hy vọng.

Một là Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, hai trợ thủ mới gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu này.

Còn có người trong kiệu, nhiều năm qua vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vốn đang nói chuyện với Ôn Nhu và Lôi Thuần, đột nhiên lại xảy ra biến động.

Vương Tiểu Thạch lập tức quay lại cứu viện, bỗng cảm thấy cuồng phong từ sau lưng kéo đến, khí thế như dùi non lấp bể.

Vương Tiểu Thạch đã từng một lần cảm nhận được loại áp lực này, khiến cho hắn không dám sơ suất.

Đó là “Ngũ Lôi Thiên Tâm” của Lôi Động Thiên.

Ngũ lôi vừa ra, long trời lở đất.

Dao kiếm của Vương Tiểu Thạch đều xuất ra, đâm vào giữa sấm sét.

Hắn tin tưởng “có can đảm ứng chiến sẽ không chết trong trận chiến”. Hắn hi vọng có thể kiềm chế Lôi Động Thiên, để Bạch Sầu Phi đi cứu Tô Mộng Châm.

Nhưng hắn lại lập tức phát hiện một chuyện.

Bạch Sầu Phi lại giống như không hề có ý ra tay, chỉ nhìn chăm chăm vào một thứ trong đại sảnh, đó là chiếc kiệu kia.

Nghe nói bên trong kiệu có một mỹ nữ do Chu Nguyệt Minh đưa tới.

Chẳng lẽ Bạch Sầu Phi cũng là người của phe địch, vì vậy mới không ra tay tương trợ? Hay là y phát hiện trong kiệu có kẻ địch còn đáng sợ hơn, cho nên mới giữ sức chờ đợi?

Vương Tiểu Thạch vừa gian khổ chiến đấu với Lôi Động Thiên, vừa không ngừng suy nghĩ.

Bởi vì hăn lo chú ý đến biến cố trong trường, không thể chuyên tâm đối phó với kẻ địch, cho nên rất nhanh đã rơi vào thế yếu.

Đúng vào lúc này bỗng vang lên một tiếng “rầm”, chiếc kiệu vỡ tan, một vị lão nhân mặc y phục cổ xưa, dung mạo gầy gò lứt lên không, chỉ phút chốc đã đến trước người Lôi Tồn.

Mục đích của người này hiển nhiên là muốn ngăn cản thế công của thế công của Lôi Tồn, giúp Tô Mộng Châm tranh thủ một hơi.

Nhìn thân thủ của người này, tuyệt đối không kém hơn Lôi Động Thiên. Lôi Tồn muốn dùng “Khoái Mạn Cửu Tự quyết” đánh bại y, e rằng cũng phải mất hơn trăm hiệp.

Cho nên Lôi Tồn rút đao của lão ra.

Đao vừa nơi tay người đã hóa điên.

Tô Mộng Châm đã lui đến chỗ Vương Tiểu Thạch. Đường Bảo Ngưu và Trương Thán trông thấy tình thế bất ngờ biến hóa, đều muốn ra tay. Đường Bảo Ngưu chột sững người, nói:

- Ta là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, ta giúp Ôn Nhu.

Trương Thán cười khố nói:

- Còn ta là bằng hữu của Lôi Thuần, ta giúp Lục Phân Bán đường.

Đường Bảo Ngưu gãi gãi đầu nói:

- Chẳng lẽ... ta phải đánh nhau với các người sao?

Trương Thán thở dài:

- Nếu không thì thế nào?

Bỗng nhiên, huyết đạo sau lưng hai người bọn họ đều bị khống chế.

Người ra tay là lão ăn mày kia.

Lão ăn mày đưa tay vuốt qua khuôn mặt, thần sắc lập tức hiện ra hung ác và căm phẫn. Lôi Thuần cả kinh kêu lên:

- “Hậu Hội Hữu Kỳ”.

Lúc nàng kêu lên bốn chữ này, những người khác hoàn toàn không nghe được, bởi vì “Hậu Hội Hữu Kỳ” đã hét lớn một tiếng:

- “Nhất Ngôn Vi Định”!

Hắn giống như đại bàng lao tới. Lão nhân mặc y phục cổ xưa kia liền biến sắc, lộ ra biểu tình tuyệt vọng.

Y cũng lao lên nghênh đón, như hạc múa giữa trời. Hai người giao thủ giữa không trung, lúc rơi xuống đất đã quăn vào nhau. “Nhất Ngôn Vi Định” ngũ quan tràn máu, nhuộm đỏ cả hàm râu hoa râm. “Hậu Hội Hữu Kỳ” thì sắc mặt như tro tàn, khớp xương toàn thân giống như đều vỡ nát, toàn bộ xương cốt trong thân thể như hoàn toàn bị tháo rời ra.

Chợt nghe Lôi Tồn tức giận kêu lên:

- Ta đã bảo người đừng tới, Lục Phân Bán đường còn cần người chủ trì đại cuộc.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” cười thê lương, khoe miệng đầy máu, vừa cười vừa nói với “Nhất Ngôn Vi Định”:

- Không hề gì, Lục Phân Bán đường có chuyện lớn như vậy sao có thể thiếu ta. Ta trúng phải “Vũ Hạc thần chỉ” của người, sống không bằng chết, nếu không trốn ở trong quan tài vận công chống đỡ thì cũng ở trong lao ngục sống qua ngày. Ta với người không chết không thôi.

“Nhất Ngôn Vi Định” thở hổn hển từng ngụm, cố gắng nói:

- Không ngờ... người trúng phải “Ngẫu Phấn” của ta, còn có thể thi triển một kích toàn lực này, “Bình Giải thần công” quả nhiên lợi hại.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” nói:

- Ta biết đêm nay người nhất định sẽ đến, quả nhiên đã đợi được. Chúng ta hãy cùng chết...

Gương mặt “Nhất Ngôn Vi Định” vặn vẹo vì đau đớn:

- Chúng ta đã đấu mấy chục năm, kết quả... còn không phải... cùng nhau...

Giọng nói của y dần dần yếu đi.

“Nhất Ngôn Vi Định” cũng không kịp ngăn cản Lôi Tồn.

Lôi Tồn liền thừa dịp này liên tục tấn công, muốn lập tức giết chết Tô Mộng Châm.

Bệnh tật và vết thương nơi chân Tô Mộng Châm đều bị dẫn phát ra, trên tay đã không còn đao. Vương Tiểu Thạch lại bị Lôi Động Thiên cản trở, còn

Dương Vô Tà vẫn không thoát khỏi lưới kiếm của Lôi Mị.

Ngay lúc này bóng trắng chợt lóe lên.

Bạch Sầu Phi đã ra tay, tấn công về phía Lôi Tồn.

Vương Tiểu Thạch mừng đến mức gần như kêu lên thành tiếng.

Tinh thần vừa gia tăng, lôi kinh của Lôi Động Thiên liền không thể chế ngự được hẳn, ngay cả Tô Mộng Chấm cũng khôi phục thần uy.

Nhưng Bạch Sầu Phi cũng không thành công giải nguy cho Tô Mộng Chấm, bởi vì “kiếm” của Lôi Mị đã tấn công về phía y.

Thanh “kiếm không kiếm” này so với đao thật kiếm thật còn hung hiểm hơn, còn khó ứng phó hơn.

Cùng lúc đó, Lôi Kiều cũng ngăn cản Dương Vô Tà.

Thế công của Lôi Tồn càng thêm điên cuồng.

Đao trên tay lão vốn chính là ma đao.

Mười mấy năm qua lão rất ít khi dùng đao, là vì đao vừa ra tay, người sẽ trở nên cuồng loạn, công lực gia tăng gấp bội nhưng lại khó khống chế được hành động.

Nhưng hôm nay lão nhất định phải giết chết Tô Mộng Chấm.

Tất cả hi sinh, tất cả nhẫn nhục của lão đều vì “tìm sống trong chết, cầu thắng trong bại”, dưới tình thế vô cùng bất lợi tiến hành phản kích, khởi tử hồi sinh.

Lão muốn Địch Phi Kinh giả vờ quy thuận Tô Mộng Chấm, để cho Tô Mộng Chấm tận mắt nhìn thấy lão binh bại người vong, dẫn đến thiếu cảnh

giác. Lão lại thừa dịp Kim Phong Tế Vũ lâu mở tiệc ăn mừng, phát động tất cả lực lượng lên vào trận doanh quân địch, một lần tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nhất là phải giết chết Tô Mộng Chấm.

Đây là nguyên nhân mà Lôi Thuần vừa nghe nói Địch Phi Kinh bán đứng phụ thân, lại nghe đồn rằng Lôi Tồn là chết trong cổ quan tài kia, nàng lập tức hiểu ra: Địch Phi Kinh vốn không phản bội cha mình, Lôi Tồn cũng chưa chết, Kim Phong Tế Vũ lâu đang gặp nguy cơ lớn.

Bởi vì quan tài của Lôi Tồn chính là đường lui của lão, cũng là đường sống của lão. Bên dưới Quan tài vốn có đường hầm. Đây cũng là lý do mà Lôi Tồn dời địa điểm quyết chiến với Tô Mộng Chấm từ Bất Động Bộc Bố đến tổng đường. Lôi Tồn cũng không muốn nổ chết cả hãn và Địch Phi Kinh, cho nên sức nổ cũng không quá lớn.

Bí mật này đương nhiên chỉ có Địch Phi Kinh và Lôi Thuần biết.

Lôi Tồn lại yêu cầu Địch Phi Kinh đừng tới. Lão không muốn Địch Phi Kinh tham gia chiến dịch này.

Lão cũng không thông báo cho “Hậu Hội Hữu Kỳ”.

Bởi vì lão sợ lỡ may thất thủ, nếu còn Địch Phi Kinh và “Hậu Hội Hữu Kỳ”, Lục Phân Bán đường vẫn có thể tạm thời cầm cự với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trước giờ lão rất hiểu phải chuẩn bị đường lui cho mình, cũng hiểu được phải chuẩn bị kế hoạch dự phòng cho người mà lão sủng ái.

Lão tin tưởng Địch Phi Kinh như vậy, Địch Phi Kinh đương nhiên sẽ không phản bội lão.

Nhưng Địch Phi Kinh lại phải mang tiếng phản nghịch.

Chuyện này nhất định sẽ khiến Địch Phi Kinh không thoái mái, so với việc chiến tử còn khó chịu hơn, cũng không hề vinh dự.

Lôi Tồn trước giờ rất cẩn thận, lão sợ Tô Mộng Chấm kịp thời phát giác ra tay trước, cho nên ngầm bảo Mạc Bắc Thần bắt giữ Sư Vô Quý, đặt vào trong quan tài, ẩn vào trong lễ vật do Long Bát và Phương Ứng Khán đưa tới, sau đó thừa dịp phát động công kích.

Lần này lão còn dẫn theo hai người thân tín là Lôi Động Thiên và Lôi Mị.

Mặc dù trước đó lão không biết “Hậu Hội Hữu Kỳ” cũng ngầm thông qua Đường Bảo Ngưu và Trương Thán trà trộn vào “Kim Phong Tế Vũ lâu”, mà Tô Mộng Chấm cũng vì đảm bảo an toàn nên đã mời “Nhất Ngôn Vi Định” tráo đổi với mỹ nữ trong kiếp.

Trận chiến này đã không thể bại, không thể lại thất bại.

Mỗi chiêu của Lôi Tồn đều là chiêu thức lợi hại nhất, mỗi đao đều xông lên phía trước.

Chỉ cần một đao nữa, một đao nữa là có thể giết chết Tô Mộng Chấm...

Nhất định phải giết chết kẻ địch số một Tô Mộng Chấm. Chỉ cần y còn sống, Lục Phân Bán đường sẽ không thể trường tồn, vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh...

Lão nóng lòng muốn giết Tô Mộng Chấm, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất để giết y.

Cơ hội trôi qua sẽ không còn nữa.

Cho nên lão cũng mở ra cơ hội tốt nhất để người khác giết lão.

Lôi Mị đột nhiên rút ra một thanh kiếm, đâm vào lưng Lôi Tồn.

Nếu không phải Lôi Mị, ai có thể đến gần sau lưng Lôi Tồn mà không khiến lão đề phòng?

Huống hồ kiếm gỗ trong tay Lôi Mị còn sắc bén hơn so với bất cứ thanh kiếm thật nào, hơn nữa xuất kiếm không hề mang theo tiếng gió.

Lôi Tồn trúng kiếm, đột nhiên lao lên phía trước, trên mặt đã xuất hiện vẻ bi thống chua xót, nhưng đao trong tay vẫn không ngừng lại, hơn nữa còn phát ra một chiêu mạnh nhất.

Tô Mộng Châm trong tay không đao, không thể tiếp nổi một chiêu này.

Nhưng Ôn Nhu lại vừa lúc ở gần y.

Thừa dịp Lôi Tồn hơi khựng lại vì đột nhiên cảm giác sau lưng trúng kiếm, y liền như tia chớp chụp lấy Tinh Tinh đao trong tay Ôn Nhu, ngênh đón một chiêu của Bất Ứng.

Không có tiếng vang, chỉ có những đốm lửa nhỏ.

Hai thanh đao đồng thời vỡ vụn.

Thế công của Lôi Tồn đã tan vỡ. Tô Mộng Châm cũng ôm lấy ngực, nhúu chặt lông mày, một chân giống như đã tàn phế. Nhan Hạc Phát liền chạy đến đỡ y.

Lôi Tồn dựa vào cột, vết máu nơi ngực nhanh chóng khuếch lan ra. Lôi Thuần liền chạy đến dìu lão, kêu lên:

- Cha...

Lão nhìn Lôi Mị, cố sức nói:

- Trước giờ ta đối đãi với người không bạc.

Lôi Mị lại gật đầu, chân thành nói:

- Đúng.

Lôi Tồn sâu thẳm nói:

- Tại sao người lại làm như vậy?

- Bởi vì người đã đoạt đi tất cả của cha ta, còn cướp đi tất cả của ta. Ta vốn là người thừa kế của Lục Phân Bán đường, nhưng hiện giờ chỉ có thể làm tình nhân trong tối của người. Người đối đãi với ta có tốt hơn cũng không thể đền bù được những mất mát mà ta đã chịu. Từ sau khi người lấy đi tất cả những thứ thuộc về ta, ta đã thề nhất định sẽ trả thù người.

Lôi Mị nói. Nàng vốn là con gái của Lôi Chấn Lôi, Tổng đường chủ tiền nhiệm của Lục Phân Bán đường:

- Huống hồ, ta sớm đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta chính là Quách Đông Thần.

- Hay cho Quách Đông Thần!

Lôi Tồn đau đớn dùng tay ôm lấy ngực:

- Có điều người rốt cuộc vẫn là người của Lục Phân Bán đường, dù sao ta cũng không chết trong tay người khác. Ta chỉ thắc mắc một chuyện...

Quách Đông Thần nói:

- Chuyện gì?

Lôi Tồn nói:

- Tại sao họ Lôi tốt đẹp người lại không giữ, lại đi lấy họ Quách? Lục Phân Bán đường tốt đẹp người lại không theo, lại đi theo Tô Mộng Chấm?

- Khi đó ta còn chưa lớn. Người không hề để ta vào mắt, đã hạ quyết sát lệnh với ta. Nếu không phải nhờ Quách Cửu Thành trong thiên lao thu nhận và giúp đỡ, ta đã sớm uống no dưới tuổi vàng rồi. Chính vì như vậy nên ta mới họ Quách.

Quách Đông Thần nói:

- Người ta nói ba nữ nhân bên cạnh Lôi Tồn đều rất trung với y, nhưng người đã bức đại phu nhân bỏ đi, cũng có lỗi với ta, chỉ còn lại con gái của người... Nếu không phải người phát binh quá đột ngột, ta đã sớm thông báo cho Tô công tử tăng cường đề phòng rồi.

- Có điều.

Lôi Tồn chợt quay sang nói với Tô Mộng Chấm:

- Ta vẫn bại.

Tô Mộng Chấm cười thản nói:

- Ta cũng thắng rất gian khổ.

Lôi Tồn nói:

- Ta là kẻ bại, ta muốn cầu người một chuyện.

Tô Mộng Chấm nói:

- Người nói đi!

Lôi Tồn vuốt mái tóc Lôi Thuần, nói:

- Đừng giết con gái ta!

Tô Mộng Châm gật đầu.

Lôi Tồn hỏi:

- Người đã đáp ứng?

Tô Mộng Châm nói:

- Ta đáp ứng với người.

Lôi Tồn thở phào một hơi:

- Vậy thì ta an tâm rồi. Mấy năm qua đối địch với người như người, đó là loại cảm giác rất vui sướng. Ta nghĩ, cho dù người chết hay là ta chết đều sẽ không quên được đối phương, người nói có đúng không?

Tô Mộng Châm gật đầu nói:

- Đúng vậy. Không có người là một chuyện rất tịch mịch. Lần đó khi người nhảy vào quan tài chết đi, ta vốn cảm thấy không chân thực, cho nên luôn cảnh giác, nhưng vẫn chủ quan sơ suất, thiếu chút nữa đã bị người đánh bại.

- Người vẫn còn không bại.

Lôi Tồn nói:

- Nhưng người đã có đối thủ mới rồi.

- Người nói là Địch Phi Kinh?

- Ngoài y ra thì còn ai?

- Hẳn vốn không phản bội người sao?

- Y làm sao lại phản bội ta?

- Quả đúng như ta dự liệu

Tô Mộng Châm lạnh nhạt nói:

- Ta vốn đã không định để cho hãn sống.

- Người...

- Nếu như hãn không phản bội người thì sẽ đối phó với ta, còn nếu hãn phản bội người, có một ngày cũng sẽ phản bội ta, bởi vì hãn không giống như Lôi Mị có lý do để báo thù rửa hận.

Tô Mộng Châm nói:

- Cho nên, ta sẽ không giữ lại kẻ này.

Lôi Tồn thở gấp một trận, chợt nói với Lôi Thuần:

- Thuần nhi...

Lúc lão gọi tiếng này đầy tình phụ tử, trong miệng ứa máu, trong mắt cũng rơi ánh lệ.

Lôi Thuần bi thống nói:

- Cha!

- Nếu con không muốn báo thù cho ta, vậy hãy cao bay xa chạy, ta không hận con...

Lôi Tồn thở dốc nói:

- Còn nếu con muốn báo thù cho phụ thân...

Lôi Tồn chợt ghé sát vào bên tai Lôi Thuần nói mấy câu, thanh âm rất nhỏ. Lôi Thuần nghe được, nước mắt chảy xuống, cũng quên lau đi, chỉ gật

đầu. Giọng nói đột nhiên im bật, đầu của Lôi Tồn đã gục xuống trên vai nàng, không còn một chút sức lực nào. Lôi Thuần đẩy đẩy, kêu lên:

- Cha!

Nàng lại lắc lư người lão, vẫn không tin, gọi lớn:

- Cha!

Sau đó nàng phát giác Lôi Tồn đã không còn hơi thở, toàn thân đều cứng lại, tiếng “cha” thứ ba nằm ở cổ họng không thể gọi ra.

Lôi Tồn vừa chết, những đệ tử của Lục Phân Bán đường có mặt đều hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, chỉ cầu lui nhanh. Lôi Động Thiên hét lớn:

- Đi!

Không ai biết y là thần uy chợt phát một mình chặn ở phía sau, hay là Lôi Tồn chết rồi y cũng không muốn sống nữa.

Tô Mộng Chấm thấy Lôi Tồn đã chết, không biết vì sao lại cảm thấy trống rỗng, người cũng mất đi khí lực, bệnh tật trong cơ thể lại phát tác ra, trong lòng bi thương. Y cố gắng không suy nghĩ nữa, kêu lên:

- Giữ lại Mạc Bắc Thần cho ta, những kẻ khác cứ thả đi...

Chợt thấy trước mắt tối sầm, “rầm” một tiếng ngã quỵ xuống, may mà hai người Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đã một trái một phải đỡ lấy y.

Lôi Động Thiên vẫn tử thủ đường lui, chỉ cho người của Lục Phân Bán đường đi qua, không để cho người của Kim Phong Tế Vũ lâu truy kích. Trên người y đã có thêm bảy tám vết máu, nhưng vẫn lẫm liệt không lùi. Mạc Bắc Thần thì bị đám người Dương Vô Tà của Kim Phong Tế Vũ lâu

toàn lực vây công, cũng bị thương không nhẹ, đã lui đến bên cạnh Lôi Động Thiên.

- Tổng đường chủ chết rồi.

Y hét lớn:

- Chúng ta đi!

- Người đi đi!

Lôi Động Thiên vẫn gian khổ chiến đấu:

- Ta không đi.

- Chúng ta còn có Địch đại đường chủ.

Mạc Bắc Thần chật vật nói:

- Chúng ta còn có một cuộc chiến khác.

- Lôi tổng đường chủ đã chết, ta sống để làm gì?

Lôi Động Thiên một mình cầm cự với Vương Tiểu Thạch và Bạch Sâu Phi hợp kích, tình thế đã cực kỳ nguy hiểm, nhưng y vẫn cao giọng quát lên:

- Người đi đi!

ÔN NHU NHẤT ĐẠO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Người Khâu Áo Vẫn Tiếp Tục Khâu

Tại phố Khố Thủy cách Kim Phong Tế Vũ lâu hơn mười dặm, có một thanh niên tiêu sái xuất trần đang chấp tay nhìn về phía Kim Phong Tế vũ lâu nơi chân trời. Ánh trăng dần dần chìm về phía tây, thần sắc trên mặt y cũng ngày càng cô tịch.

Bên cạnh y có hai người, một người là Lôi Cồn, còn một người là Lâm Ca Ca.

Bọn họ cũng không dám quấy nhiễu y. Y đã đứng ở đó rất lâu, thần sắc bi ai trên mặt cũng theo thời gian càng ngày càng đậm. Cảnh đêm càng sâu, sắc sớm càng gần, vẻ buồn rầu của y lại càng sâu sắc.

Tại một góc đổ nát của phố Khố Thủy này có hai người trẻ tuổi, đó là một thư sinh áo trắng mi thanh mắt tú, lại ở nơi này nhìn trăng thanh gió mát ngâm nga không thôi, vừa đa sầu đa cảm, lại khoan thai tự đắc; một người khác môi mỏng mắt nhỏ, thân thể cũng rất gầy ốm mỏng manh, đang vừa khâu y phục vừa khẽ mỉm cười. Xem ra hai người trẻ tuổi này là quen biết với nhau.

Bọn họ cũng không để ý tới ba người ở khu đổ nát trước mặt.

- Dâng hương!

Địch Phi Kinh hạ lệnh.

Lúc này đã gần đến giờ Dần, Địch Phi Kinh biết sự chờ đợi của mình đã không có kết quả, một tia hi vọng còn lại cũng như ánh trăng trầm xuống, hơn nữa còn sắp tan biến vào bầu trời mờ ảo.

Lâm Ca Ca và Lôi Cồn trước đó đã chuẩn bị hương án. Lâm Ca Ca đốt một bó đàn hương đưa cho Lôi Cồn.

Lôi Cồn chau mày, cung kính dùng hai tay dâng cho Địch Phi Kinh. Khu đồ nát nhất thời tràn ngập hương khói.

Địch Phi Kinh dâng hương, lạy ba lạy, sau đó quỳ xuống, nhìn trời nói:

- Tổng đường chủ! Ngài không cho ta cùng đi tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu, ta hiểu được tâm ý của ngài. Hiện tại đã qua giờ Sửu, còn không thấy cờ hoa tín hiệu của ngài. Ta để trọng binh của Lục Phân Bán đường ở lại Phá Bản môn, đóng tại Bất Động Bộc Bồ, sẽ không tùy tiện xuất kích, ngài yên tâm đi...

Nói đến đây y ngừng một chút, giọng nói có vẻ ghen ngào:

- Ngài đã từng nói, cuộc tập kích đêm nay nếu không thành công thì cũng thành nhân. Ta vốn chỉ là một gã tiểu tướng của Lục Phân Bán đường dưới trướng Quan đại tể, đều nhờ công ngài bồi dưỡng mới có hôm nay... Lần này ngài dẫn theo Lôi nhị ca mạo hiểm, ta lại không thể theo cùng, ta...

Một hồi lâu y mới nói tiếp được:

- Ngài trên trời... cứ an tâm! Ta nhất định sẽ nhịn nhục chịu đựng, chờ thời cơ nổi dậy, gây dựng lại uy danh của Lục Phân Bán đường, tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu báo thù cho ngài.

Y từ từ đứng lên, đang muốn cắm hương vào lô, bỗng nhiên thân thể chao đảo, vội vàng dùng tay vịn vào bên tường, kêu lên một tiếng. Ánh mắt của y vẫn vô cùng sắc bén, lập tức nhìn lướt qua Lâm Ca Ca và Lôi Cồn.

- Các người?

Lâm Ca Ca và Lôi Cồn cũng không đến đỡ y, một người gật đầu còn một người lại nói:

- Đây là “Ngẫu Phấn” của Quỷ Lệ Bát Xích môn do “Nhất Ngôn Vi Định” điều chế, đương nhiên còn có khói mê hồn.

- Rất tốt.

Trong mắt Dịch Phi Kinh tràn ngập vẻ bi ai cam chịu, nói với Lâm Ca Ca:

- Là người làm ta cũng không thấy lạ, dù sao người cũng là người khác họ...

Y xoay qua, dùng ánh mắt bi thương và khinh thường nhìn chăm chăm vào Lôi Cồn:

- Người là người của Lôi gia, mọi người đều hậu đãi người, người làm như vậy khiến ta rất thất vọng.

Lôi Cồn cũng không hiểu vì sao, biết rõ là đối phương đã không thể cử động, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, không tự chủ được lui một bước, nói:

- Người không phải là người của Lôi gia, Tổng đường chủ đối đãi với người chẳng phải còn tốt hơn sao?

Dịch Phi Kinh cười, nụ cười có mấy phần thâm lương cô tịch:

- Người nói đúng. Dịch Phi Kinh ta hôm nay rơi vào tay người, đã phụ kỳ vọng của Tổng đường chủ. Ngài thật sự không nên đối đãi với ta tốt như vậy.

- Là người phản bội Tổng đường chủ trước, đối với Tô công tử cũng không thành thật.

Lôi Cồn khẳng định Địch Phi Kinh đã mất đi năng lực chống cự, còn mình đã ăn thuốc giải trước nên không sợ khói mê, liền gan dạ quát lên:

- Loại người như người không nên chết sao?

- Ta là người của Lục Phân Bán đường, tại sao phải thành thật với Tô Mộng Châm?

Địch Phi Kinh mỉa mai nói:

- Giả sử vì ta phản bội Tổng đường chủ nên người mới giết ta, vậy bây giờ ta còn muốn chinh đồn lại Lục Phân Bán đường, tiếp tục đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu, người có lý do gì để giết ta? Nếu là vì Tô Mộng Châm, vậy người chính là phản đồ của Lục Phân Bán đường. Cả đời người đều chịu ân của Lục Phân Bán đường, tại thời khắc quan trọng lại đào ngũ qua phe địch, người còn có mặt mũi gì đứng ở đây nói chuyện?

Lôi Cồn giận dữ, muốn đi qua tát cho Địch Phi Kinh vài cái, nhưng lại có chút sợ ném chuột vỡ bình.

- Người còn cứng miệng...

Hắn sinh lòng ác độc, liền lấy ra đôi thủy hỏa xích chùy bên hông, cả giận nói:

- Ta giết người!

Lâm Ca Ca ở bên cạnh chợt nói với Địch Phi Kinh:

- Tô công tử biết người sẽ không trung tâm cống hiến cho ngài, cho nên trước tiệc ăn mừng đêm nay đã ra lệnh cho chúng ta giết người.

Hắn dừng một chút rồi bổ sung:

- Người là một nhân tài, ngài không thể dùng người thì đành phải giết chết. Ngài không muốn bắt người là vì sợ nhìn thấy người sẽ không đành lòng ra tay.

Địch Phi Kinh cười:

- Cho nên các người mới xử quyết tại chỗ.

Lâm Ca Ca trầm giọng nói:

- Người lệnh thuộc hạ ở lại Bất Động Bộc Bố và Phá Bản môn, còn mình thì đến phố Khố Thủy mạo hiểm xem tình hình, quả thật là hành động không khôn ngoan.

Địch Phi Kinh gật đầu nói:

- Người nói đúng. Ta vốn cho rằng nếu như Tổng đường chủ phát ra hỏa tiễn hiệu lệnh, ta có thể kịp thời chạy đến... không ngờ lại tạo cho các người cơ hội.

Lâm Ca Ca nói:

- Lôi ngũ ca từng bị Tiết Tây Thần và Bạch Sầu Phi khống chế, y biết Lục Phân Bán đường nhất định sẽ sụp đổ, cho nên mới chuyển sang quy hàng chúng ta.

Địch Phi Kinh bình tĩnh nhìn hắn, nói:

- Người thì sao?

Lâm Ca Ca rút đoản kiếm ra, nói:

- Ta sớm đã là người của Kim Phong Tế Vũ lâu rồi.

Địch Phi Kinh hít một hơi dài, chỉ thấy tứ chi như nhũn ra, công lực nhất thời không thể khôi phục, thở dài nói:

- Khó trách người lại lén thả Lôi Thuần và Ôn Nhu, còn hạ độc các huynh đệ trông coi.

Lâm Ca Ca giật mình nói:

- Người đoán đúng, có điều người hạ độc không phải là ta.

- Đáng tiếc ta biết được quá muộn.

Địch Phi Kinh vịn một tay vào bức tường đồ, cố sức đưa tay kia ra, gian khổ nói:

- Người đưa đoản kiếm cho ta, ta tự mình kết thúc.

Lâm Ca Ca hơi do dự.

- Tại Lục Phân Bán đường, trước giờ ta đối đãi với người không bạc.

Địch Phi Kinh Nói:

- Đây là yêu cầu cuối cùng của ta trước khi chết, cũng là yêu cầu duy nhất của ta.

Lôi Cồn quát lên:

- Để ta giết hẳn đi...

Hắn vung vẩy đôi xích chùy, muốn đánh ra.

- Không.

Lâm Ca Ca động dung, đưa đoản kiếm ra, ngăn lại nói:

- Để cho hãn tự sát đi!

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Người nói xem tự sát hay bị người giết thì tốt hơn?

Một giọng nói khác vang lên:

- Cả hai đều không tốt.

Giọng nói thứ nhất trong treo văn nhĩ nói:

- Đều không tốt sao?

Giọng nói thứ hai lạnh lùng trầm trầm nói:

- Ta thấy giết người thì tốt hơn.

Con người Lâm Ca Ca co rút lại, hãn hiếu được có người muốn nhúng tay vào chuyện này.

Bọn họ chọn nơi này để giết chết Địch Phi Kinh, chỗ lợi là không lo thủ hạ của Địch Phi Kinh đến cứu, nhưng chỗ hại cũng tương tự, là lỡ may bọn họ thất bại cũng sẽ không có người đến giúp.

Lôi Cồn đã không nhịn được, lập tức ra tay trước.

Lâm Ca Ca đương nhiên cũng không ngăn cản hãn ra tay. Dù sao cũng phải xem thử thân thủ của người đến như thế nào, huống hồ hãn hiếu rõ luận về võ công mình còn kém hơn Lôi Cồn.

Thủy xích chùy trong thủy hỏa xích chùy của Lôi Cồn đánh vào thư sinh áo trắng kia.

Thân hình thư sinh áo trắng chợt nhoáng lên, tiêu sái linh hoạt, xích chùy kia liền đánh vào khoảng không.

Địch Phi Kinh thở dài:

- Hay cho thân pháp “Bạch Câu Quá Khích”.

Lại thấy hỏa lưu tinh của Lôi Cồn ban đầu giống như đánh về phía người khâu y phục, lúc này bỗng gặp lại đánh vào thư sinh áo trắng kia.

Chợt nghe thư sinh áo trắng kêu to một tiếng:

- Mẹ ơi! Thật muốn giết người sao?

Cây quạt trong tay y đột nhiên xòe ra, trong lúc gấp mở đã kẹp lấy xích chùy.

Lần này Lâm Ca Ca thất thanh kêu lên:

- Tình Phương Hảo! Nhất Phiến Nhật Nguyệt Tình Phương Hảo!

Y vừa kêu, đoản kiếm trên tay cũng lóe lên vệt sáng lạnh.

Hỏa lưu tinh của Lôi Cồn tuy bị chế ngự, nhưng thủy lưu tinh lại lượn vòng bay đến. Hắn không tấn công thư sinh áo trắng mà lại đánh vào hán tử khâu y phục kia.

Đây là chỗ dừng mãnh gan dạ của hắn, cũng là kế vây Nguy cứu Triệu. Nếu hán tử khâu y phục này không biết võ công, thư sinh áo trắng kia chắc chắn phải cứu y trước, muốn cứu thì phải thả hỏa lưu tinh ra; còn nếu hán tử may y phục này biết võ công, nhất định là trợ thủ của đối phương, không bằng giết trước.

Có điều hắn không ngờ được kết quả lại như vậy.

Hán tử khâu y phục kia không tránh cũng không né, y vẫn tiếp tục khâu y phục.

Khi thủy lưu tinh mang theo khí thể lôi đình đánh tới, y bỗng nhiên dùng tay chụp một cái như hái hoa, ngón tay như thêu thùa cắt vào xích sắt như người ta dùng răng cắn đứt chỉ thêu. “Cạch” một tiếng, xích sắt nối liền với thủy lưu tinh lập tức đứt ngang.

Lôi Cồn hét lớn một tiếng, giống như muốn liều mạng, bỗng nhiên lại buông cả hỏa lưu tinh ra, bay vọt lên không chạy trốn.

Trên tay Lâm Ca Ca lóe lên điểm sáng, đâm về phía Địch Phi Kinh.

Thân hình Địch Phi Kinh đột nhiên cử động, vừa động đã nhanh vô cùng.

Y dùng một tay chụp lấy đoản kiếm trên tay Lâm Ca Ca, bay vút ra, đồng thời liên tục phong bế bảy huyết đạo trên người Lâm Ca Ca. Lúc nhìn lại, thanh đoản kiếm kia đã đâm xuyên qua sườn Lôi Cồn giữa không trung.

Lôi Cồn rú thảm một tiếng, ngã xuống đất.

Hán tử khâu y phục vẫn tiếp tục khâu.

Thư sinh áo trắng lại nhìn như hoa mắt:

- Người... hóa ra người không bị mê hồn hương kia...

- Đêm nay ta đến đây, ngoại trừ muốn đợi hiệu lệnh của Tổng đường chủ, hoặc là bái tế hồn thiêng của ngài, còn muốn biết rõ đám họa ngầm còn lại của Lục Phân Bán đường.

Địch Phi Kinh lạnh lùng nói:

- Lôi Cồn ăn cây táo rào cây sung, không bằng heo chó. Còn kẻ này thì vẫn có chỗ dung được.

Hắn chỉ vào Lâm Ca Ca tê liệt nằm trên đất.

Thư sinh áo trắng le lưỡi nói:

- Xem ra đấu tranh tại kinh thành danh đô còn khốc liệt hơn so với trên giang hồ.

Địch Phi Kinh cung kính nói:

- Hóa ra hai vị không phải là người nội thành, xin thỉnh giáo cao tính đại danh!

- Ta gọi là Phương Hận Thiếu, tới đây để tìm nghĩa huynh Đường Bảo Ngưu.

Y cười hì hì nói:

- Ta biết các hạ chính là Đại đường chủ Địch Phi Kinh đại danh đỉnh đỉnh của Lục Phân Bán đường.

Hán tử khâu y phục kia lại không nói gì.

Địch Phi Kinh tiến lên một bước, vái chào nói:

- Xin thỉnh giáo!

Hán tử kia vẫn chuyên tâm khâu y phục, một hồi lâu mới ngẩng đầu mỉm cười. Địch Phi Kinh linh quang vừa hiện, chợt nhớ tới một người trong lời đồn, liền nói:

- Các hạ chính là “Thiên Y Hữu Phùng”?

Hán tử kia vẫn nở nụ cười ngờ nghệch, nhưng cuối cùng đã lên tiếng:

- Là Ôn đại nhân phái ta đến kinh tìm tiểu thư.

Địch Phi Kinh thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là Tổng đường chủ anh linh phù hộ, để cho ta gặp được hai trợ thủ này, sớm ngày báo thù rửa hận?”

Y lập tức thành khẩn nói:

- Hai vị! Hôm nay tuy là chúng ta mới gặp nhau, nhưng hai vị đã ra tay tương trợ vào lúc Địch mỗ gặp nguy, nhất định là người hiệp nghĩa. Địch mỗ có một yêu cầu hơi quá đáng...

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên nói:

- Lễ độ với người nhất định có chuyện cầu. Các hạ là lãnh tụ hiện giờ của Lục Phân Bán đường, lại cầu hai người vừa mới đến nơi này, vừa nghèo vừa đói vừa không may, không biết là vì chuyện gì?

Địch Phi Kinh nghiêm mặt nói:

- Hai vị hiệp danh vang lừng, ta ngưỡng mộ đã lâu. Ta mong hai vị giúp Lục Phân Bán đường của ta sớm ngày thu hồi địa bàn bị mất, đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu, hôm nay có họa cùng chia, ngày sau có phúc cùng hưởng.

- Chỉ cần huynh đệ của ta không phản đối là được. Đây cũng là chuyện thú vị, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ chính là việc nghĩa.

Phương Hận Thiếu cười:

- Các hạ nói chuyện cũng rất thú vị.

Hán tử khâu y phục hí hí mắt, nói:

- Người đã quên một chuyện.

Y lại cười hiền lành nói:

- Ôn đại nhân vốn là bạn tri kỷ của Lôi tổng đường chủ, năm đó từng chung hoạn nạn. Lần này ngài nghe nói Ôn tiểu thư đến kinh thành để giúp Đại sư huynh Tô Mộng Châm của nàng, liền phát ta đến để đưa tiểu thư về.

Địch Phi Kinh vui vẻ nói:

- Vậy là các người đã đáp ứng?

Lúc ba người cùng nhau đi ra khỏi khu đồ nát, không biết vì sao đều có một cảm giác hào hùng, giống như có đại sự muốn làm, có chuyện lớn có thể làm.

Địch Phi Kinh trong lòng vẫn lo lắng, không biết các huynh đệ ở Kim Phong Tế Vũ lâu hiện giờ thế nào. Quay đầu lại chỉ thấy một vầng trăng bạc chìm dần về phía tây, trong lòng lập một lời thề: “Có một ngày, ta nhất định sẽ đánh đổ Kim Phong Tế Vũ lâu, giết chết Tô Mộng Châm để báo thù cho Tổng đường chủ!”

Bọn họ lại không biết, lúc bọn họ cùng nắm tay nhau đi ra khỏi khu đồ nát của phố Khố Thủy, cảm giác trong lòng lại rất giống như mấy ngày trước Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lần đầu gặp Tô Mộng Châm.

Vô cùng tương tự.

HẾT

Thuyết anh hùng thủy thị anh hùng

一怒拔劍

HỆ
LIẾT
NHẬT
HỒ
BÁT
KIỂM

Ôn
Thủy
An
溫
瑞
安

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Luận Anh Hùng Hệ Liệt 2 - Nhất Nộ Bạt Kiếm

Ôn Thụy An

Người dịch: Hồ Tiến Huân

Chương một

Gặp tuyết càng xanh tươi, trải sương thêm diễm lệ

Đầu xuân năm nay, Lôi Thuần ra khỏi Lâm Âm, vòng qua Trường Đình, liền thấy một tòa lầu cao xanh thắm dưới tầng không. Ngạo nghễ đứng giữa trời, soi bóng xuống nước biếc, tòa lầu này toát lên một khí thế độc bộ thiên hạ chẳng ai lay động nổi. Nhưng Lôi Thuần biết kẻ ở trong đó là ai. Nàng phải báo thù, nàng phải giết chết kẻ đang ốm o bệnh tật ở trong đó. Kẻ đó chính là Tô Mộng Chấm. Chính là Tô Mộng Chấm, kẻ đã giết phụ thân của nàng và suýt chút nữa thì thành trượng phu của nàng.

Dung mạo của Lôi Thuần đúng là gặp cơn tuyết xanh càng thêm xanh, trải qua sương gió, lại càng diễm lệ muôn phần.

Năm xưa nàng khảy đàn trên sông...

Còn nay lòng nàng đã đứt dây tơ.

"Nhu nhi vẫn chưa chịu về sao?"

"Chao ôi, đứa bé này thật sự chẳng ra sao cả. Tôi đã nhờ ba người đi gọi nó về rồi, cuối năm ngoái nó về một lần, con người thay đổi hẳn, lẳng lặng ít nói, rầu rĩ ủ dột, ăn tết xong lại đòi đến Kinh thành, mẹ nó cứ than thở, tôi cũng không quản được nó nữa."

"Năm xưa nó rời khỏi Tiểu Hàn Sơn, tôi tưởng nó về đây thăm hai vị, không ngờ... nếu nó thật sự đến Kinh thành tìm Mộng Chấm cũng tốt, có điều, thằng bé Mộng Chấm này đã tâm lớn, chí khí cao, đã dính dáng với

các thế lực ngoài sáng trong tối ở Kinh thành, đấu đến nổi nước sôi lửa nóng, Nhu nhi chưa hiểu việc đời, mới bước vào chốn phồn hoa, lại thêm ở Kinh thành đầy sóng gió, kẻ lừa người gạt, chỉ sợ nó đã chịu thiệt thòi cũng không dám lên tiếng."

"Đó là tại nó chẳng biết cầu tiến, chẳng nghe lời dạy dỗ, cũng không thể trách ai được, sư thái khỏi cần lo lắng cho nó, đứa trẻ này, đâu có cái phúc ấy! Trải qua rèn luyện cũng tốt... cứ mãi che chở cho nó cũng chẳng phải là cách hay."

"Nhưng võ công mưu lược của lệnh cao đồ Tô Mộng Châm, đúng là một bậc anh tài trên đời, chỉ cần hấn để ý chiếu cố cho Nhu nhi vài phần, chắc ở Kinh thành không ai dám không nể mặt hấn."

"Mộng Châm võ công đúng là cao cường lại giàu tâm cơ, bẩm sinh đã có khí khái lãnh tụ quần hùng, có điều, bảo rằng do ta dạy dỗ, thì đó chỉ là lão ni mặt dày giành phần mà thôi. Hoàng Hôn Tế Vũ Hồng Tụ đạo pháp của nó đã tự thành một phái riêng biệt, có lẽ bởi từ nhỏ thể chất của nó đã yếu đuối, nên nó có thể dồn hết tiềm lực sinh mệnh ra ngoài, vì thế đạo pháp thâm diệu mà quý dị, nhanh mà lẳng lẹ, đã hơn hẳn Hồng Tụ đạo pháp của bản ni rồi."

"Đúng là danh sư xuất cao đồ, thật đáng chúc mừng."

"Đại nhân chê cười rồi, bản ni nói như thế chỉ là tìm cớ gỡ tội cho bản thân thôi."

"Bản ni dạy ra được một tên đồ đệ như hấn, để rồi gây ra gió tanh mưa máu, chỉ e thả cọng dễ bắt cọng khó, bản ni cũng không thể thu xếp được cục diện nữa rồi."

"Thần ni nặng lời mất rồi. Tô Mộng Châm tuy là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, lãnh tụ của một thế lực dân gian trong Kinh thành, nhưng trên thực tế Tô công tử là người chủ trì chính nghĩa, trừ bạo giúp yếu, quản chế thuộc hạ cực nghiêm, quyết chẳng làm chuyện sai trái, cậy thế làm bậy, vả lại thế lực của hấn có thể dần dần lớn mạnh cũng phải được triều đình cho phép.

Quân Kim đang đánh vào, thế nước lâm nguy, phe chủ chiến trong triều đình đang cần sự giúp đỡ của hào kiệt khắp nơi, Tô Mộng Chấm chính là đang đối kháng đại địch, kết giao hào kiệt, cùng triều đình giải quyết nguy nan. Điểm này thật đáng kính đáng phục. Cho nên cuộc chiến giữa hãn với Lục Phân Bán đường thoát nhìn bên ngoài có vẻ như là cuộc đối đầu giữa thế lực dân gian trong Kinh thành, song thật ra lại là cuộc quyết chiến giữa phái chủ chiến và phái nghị hòa. Nay thế nước đang lúc yếu vậy mà có những kẻ chủ hòa, tham luyện phú quý, chỉ ham được sống yên thân cho qua ngày đoạn tháng, muốn dâng mảnh giang sơn tươi đẹp này cho giặc thù. Hành vi của Tô công tử đúng là chấn động lòng người, không hổ là người hiệp nghĩa."

"Quý hóa thay lời khen của đại nhân dành cho tể đồ. Mộng Chấm tính tình hiếu thắng cố chấp, sát khí lại quá nặng, chuyện khác thì không biết, nhưng trách nhiệm với việc hưng vong của quốc gia thì nó chưa hề ngại ngần. Ai cũng biết trong Kinh thành Mê Thiên Thất thánh là phe chủ hàng, nghe đồn đã cấu kết với ngoại tặc làm chuyện hại nước. Lục Phân Bán đường là phái chủ hòa đình chiến, sợ chiến họa sẽ khiến cho cục thế yên bình tạm thời không giữ được. Chỉ có Kim Phong Tế Vũ lâu là chủ trương hy sinh thân mình tưới bầu máu nóng, giải mối nguy cho nước, đánh lui ngoại địch. Kể ra, mười mấy năm trước, Kinh thành là thiên hạ của Mê Thiên Thất thánh, còn nay việc đời biến đổi, đột nhiên trở nên khó lường rồi."

"Tính ra lệnh đồ Tô Mộng Chấm thật sự là một bậc nhân kiệt. Cả kiêu hùng như Lôi Tồn cũng mất mạng trong tay hãn. Năm xưa Mê Thiên Thất thánh độc bộ kinh sư, ai mà không sợ? Ai dám chống đối? Lục Phân Bán đường tuy có thể đối kháng nhưng cũng chỉ có sức chống đỡ, hoàn toàn không thể trả đòn. Năm xưa Lục Phân Bán đường đường chủ Lôi Chấn Lôi đặc biệt trọng dụng hai đại tướng, một là Lôi Trận Vũ, một là Lôi Tồn. Lôi Trận Vũ không chấp nhận việc hàng trăm năm qua Thục Trung Đường môn lợi dụng uy lực hỏa khí hỏa dược của Lôi gia mà chế tạo ra ám khí độc bộ thiên hạ, đã trở ngược lại uy hiếp cao thủ Đường môn, tăng công hiệu hỏa dược của đệ tử Lôi gia lên gấp bội phần; Lôi Tồn thì cho rằng võ công của Lôi gia

quá chú trọng chỉ pháp và nội kinh, lại đắm chìm ham mê hỏa khí và cổ pháp, y cảm thấy Lôi gia nên mở rộng tầm nhìn, khuếch trương môn hộ, bởi vậy đã gắng sức tu tập Khoái Mạn Cửu Tự Quyết, đổ thêm nguyên khí mới vào trong võ công của Lôi môn, để khổ tu đạt được thành tựu, tuy y mất ba ngón tay, nhưng vẫn kiên trì không nao núng, cuối cùng đã phát huy được tuyệt kỹ Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền đến mức tận cùng... Công lao của hai con người này đối với Lục Phân Bán đường và Lôi môn thật không nhỏ."

"Nhưng, sau đó, Lôi Tồn lại mượn đao giết người, xúi giục Lôi Trận Vũ đấu với Quan Thất của Mê Thiên Thất thánh, kết quả Lôi Trận Vũ thành phế nhân, Quan Thất cũng trở nên điên loạn. Lôi Tồn lại đứng ra giảng hòa, biến can qua thành ngọc bạch, cười muội muội của Quan Thất là Quan Chiêu Đệ làm thê tử, Lục Phân Bán đường liên kết với Mê Thiên Thất thánh, nhờ đó thanh thế lớn mạnh, Lôi Tồn trở thành lãnh tụ thực sự, sau đó y bức tử Lôi Chấn Lôi trước, rồi đuổi Quan Chiêu Đệ đi sau, ngoài ra còn âm thầm tăng tịu với con gái duy nhất của Lôi Chấn Lôi là Lôi Mỹ. Đúng là vô độc bất trượng phu."

"Bởi y quá tàn nhẫn, kết quả mới gặp phải báo ứng, nếu không, với khả năng chịu đựng hơn người, hẳn có cơ hội là phát động ngay, thời cơ chưa tới, thì quyết vẫn ẩn nhẫn chờ như Lôi Tồn, thật khó mà đào tận gốc, tróc tận rễ cho được! Y đã đánh bại Lôi Trận Vũ, quật ngã Quan Thất, giết chết Lôi Chấn Lôi, từng bước dẹp bỏ hết tất cả chướng ngại... trong khi ấy, lão lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Già Mạc đã chết, cao đồ Tô Mộng Chấm nắm giữ đại cục, khiến Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn đứng vững trước mưa gió, khí thế bức người, đủ khả năng đối chọi với Lục Phân Bán đường, thế mà Lôi Tồn vẫn có thể im lặng, âm thầm sắp xếp, bề ngoài tỏ vẻ nhún nhường như không hề đủ sức chống trả. Tô Mộng Chấm tương kế tựu kế, từng bước lấn tới, mau chóng quyết thắng thua với Lục Phân Bán đường. Lôi Tồn làm bộ nhát gan sợ sệt, cứ mãi lùi bước, thật ra là âm thầm phát động công kích trước ngày quyết chiến, nhưng Tô Mộng Chấm đã đoán ra, phát binh trước, đánh thẳng vào Lục Phân Bán đường..."

"Nhưng Lôi Tồn cũng lường trước được điều này."

"Đúng vậy. Vì thế trước mặt Tô Mộng Chấm, Lôi Tồn diễn một màn ‘bị giết thân vong’, y để tâm phúc thân tín Địch Phi Kinh đứng đằng sau ám toán chính mình, sau đó y nhảy vọt vào cổ quan tài mà người ta chỉ ngỡ rằng y dùng để chứa ám khí và cao thủ, cổ quan tài nổ tung. Trên thực tế, cũng trong lúc này y đã trốn xuống địa đạo. Rồi nhân lúc địch nhân lơ là, mở tiệc mừng công, y lại dắt cả đám cao thủ nhất đẳng của Lục Phân Bán đường, đột kích toàn diện, đáng tiếc là..."

"Đáng tiếc là hoàn toàn thất bại, y đã gây ra nghiệt chướng, giờ đây báo ứng tuần hoàn cũng là lẽ đương nhiên. Thì ra Lôi My lại chính là Đông Quách Thần, đứng đầu trong Tứ Đại Thần Sát dưới trướng Tô Mộng Chấm. Trong thời điểm then chốt nhất, nàng ta đã đâm một kiếm giết chết y."

"Lần này thì Lôi Tồn chết thật rồi."

"Nhưng Lục Phân Bán đường vẫn không sụp đổ."

"Đây chính là chỗ cao minh của Lôi Tồn, cũng là tầm nhìn bao quát toàn cuộc của y. Y để lại Địch Phi Kinh canh giữ đại bản doanh, bản thân y tuy mất mạng nhưng Địch Phi Kinh vẫn có thể lãnh đạo đệ tử Lục Phân Bán đường duy trì cục diện, nằm gai nếm mật trả thù."

"Mọi sự đều phải để lại đường rút lui, đó chính là ưu điểm nổi bật nhất của Lôi Tồn."

"Lời xưa có nói: nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi đến cỏ lại lên. Đây cũng là vết thương chí mạng của Lôi Tồn, bằng không, Lôi My cũng đâu giết y mà trả thù được."

"Có điều, Lôi Tồn vẫn dùng đúng một người."

"Địch Phi Kinh?"

"Đúng. Kẻ này tuy trẻ tuổi nhưng tâm cơ hơn người, lại tuyệt đối trung thành đối với Lôi Tồn, sau khi Lôi Tồn chết, ai cũng tưởng y sẽ kéo đệ tử Lục Phân Bán đường rầm rộ trả thù, nào ngờ y vẫn án binh bất động, đúng

là cao thâm khó lường. Ai cũng biết y quyết chí trả thù, nhưng không ai biết y sẽ trả thù bằng cách nào. Đã qua một năm rồi, có một thời gian, trong Kinh thành có tin Tô Mộng Chấm buộc phải chặt chân, hơn nữa đã chứng thực đây là sự thật, vậy mà Địch Phi Kinh vẫn án binh bất động, sau đó trong võ lâm còn đồn đãi Tô Mộng Chấm thể lực yếu ớt, đã đến lúc nguy cấp, Địch Phi Kinh vẫn không hề có động tĩnh. Không ai biết rốt cuộc y có ý gì?"

"Có lẽ y đang đợi."

"Đợi?"

"Đợi cơ hội tốt, cơ hội tốt hơn."

"Nhưng người trong võ lâm đều cho rằng: Cơ hội chỉ thoáng qua trong chớp mắt, cứ tiếp tục đợi có còn cơ hội hay không?"

"Có lẽ y đang quan sát, nhớ năm xưa hầu như chẳng ai biết Địch Phi Kinh rốt cuộc có biết võ công hay không, nhiều người còn cho rằng xương cổ của y đã gãy. Cho đến khi Tô Mộng Chấm phái Lôi Cồn và Lâm Ca Ca đi giết y, mới biết rõ ràng võ công của y cao thâm khó lường."

"Lần đó Địch Phi Kinh chẳng những không chết lại còn kiếm được hai trợ thủ võ công cao cường, Phương Hận Thiếu và Thiên Y Hữu Phùng, nghe nói Thiên Y Hữu Phùng do ngài phái tới? Không biết có việc này hay không?"

"Đúng vậy. Thiên Y Hữu Phùng vốn không phải là con cá trong ao, khi hắn xin tôi đến Kinh thành rước Nhu nhi về là tôi biết không thể giữ được hắn nữa. Tổng cộng tôi phái ba người đến Kinh thành, trong đó có Đường Bảo Ngưu trong Thất đại khẩu, cũng một đi không trở về. Chỉ có xá đệ Ôn Văn coi như bắt được đứa con gái ngang bướng đó về, nhưng về đến nhà nó vẫn không chịu nghe lời, tựa như ba hồn đã mất chỉ còn bảy vía. Tôi nghĩ cứ để nó tiếp tục xông pha giang hồ, trải nghiệm việc đời cũng tốt, cho nên đành mặc kệ nó vậy."

"Chuyện này có lo cũng chẳng được, may rằng lệnh ái tướng mạo sáng sủa, tuệ phúc sâu dày, có gặp nguy nan cũng không có gì hung hiểm. Đại nhân vừa nhắc đến Địch Phi Kinh lấy tinh chế động, âm thầm quan sát... phải chẳng có ý nhắc đến việc y đang chú ý đến sự ly ly hợp hợp giữa Tô Mộng Chấm với hai nghĩa đệ Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch?"

"Về điểm này, suy nghĩ của tôi là: Tô Mộng Chấm may mắn, trước khi quyết chiến với Lôi Tồn đã gặp được hai người trẻ tuổi có bản lĩnh: Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch. Nhờ vậy mà đã chiếm hết ưu thế. Nay Địch Phi Kinh muốn đánh bại Tô Mộng Chấm, trước tiên phải phá vỡ mối quan hệ của họ. Vả lại, sau khi Tô Mộng Chấm tàn phế, sự vụ đa phần đều giao cho Dương Vô Tà, Bạch Sầu Phi, Quách Đông Thần, Vương Tiểu Thạch thụ lý. Vương Tiểu Thạch không mặn mà với kiểu đấu tranh biến ảo khó lường giữa các bang hội cho nên cũng không muốn ở đây; còn Bạch Sầu Phi lại quá nhiệt tình, việc gì cũng hấp tấp vội vàng, khiến Kim Phong Tế Vũ lâu rơi vào tình trạng có tiến tới nhưng không cân bằng, đoàn kết nhưng không hài hòa. Địch Phi Kinh vốn là con người thông minh, dĩ nhiên y phải lẳng lặng ngồi chờ sự biến đổi."

"Bần ni lại cảm thấy việc tệ đồ gặp Vương Tiểu Thạch không phải là vấn đề may hay không may, mà là tính cách xui khiến. Lôi Tồn xưa nay xảo quyệt đa nghi, ngoại trừ Địch Phi Kinh, y không dễ dàng tin bất cứ ai, cho nên cũng không dễ gì dùng được nhân tài; Tô Mộng Chấm xưa nay không nghi ngờ huynh đệ của mình, cho nên trong trận chiến quan trọng này, đã bị thuộc hạ của mình là Mạc Bắc Thần ám toán. Nhưng cũng được thân tín Quách Đông Thần tương cứu. Đây là nhân quả, mỗi bên đều dựa vào tu vi của mình."

"Thần ni nói phải lắm. Như thế, đối tượng mà Lục Phân Bán đường hận đến thấu xương, phải tiêu diệt cho bằng được, đầu tiên tất nhiên là Tô Mộng Chấm, nhưng đối với kẻ phản bội Lôi My, tự nhiên họ cũng hận đến thấu xương. Chỉ e đây là hai người Lục Phân Bán đường phải giết cho bằng được."

"Điều đó vẫn chưa quan trọng, có điều, gần đây khuynh hướng chủ hòa trong triều đình đang vươn lên chiếm ưu thế, cứ để vậy, e rằng cục diện trong Kinh thành sẽ có thay đổi, việc dời đô sợ đã thành định cục."

"Hừ, chúng ta vừa mới thắng trận, lẽ ra phải đuổi quân Kim về xứ, sao trong triều lại có kẻ tham sống sợ chết, một dải sơn hà khó khăn lắm mới giành được, nay lại sắp sửa dâng lên cho người. Nếu là như thế... ta đành phải liều chết can ngăn."

"Đại nhân dâng lời can gián vì nước vì dân, bản ni thật vô cùng bội phục, nhưng thế nước đã yếu hèn khó mà lật ngược lại được, kẻ nắm quyền coi thường nỗi khổ của trăm họ, đại cục khó mà cứu vãn, nghe nói trong thành có câu ca dao: *Đại ca nhị ca tam ca, đổi đổi ngôi vị ngôi ngôi ngôi, thiên hạ lại loạn thành một nồi*. Lại có tin rằng Phương tiểu hầu gia, Long Bát thái gia, Chu hình tổng, Thái tướng gia trong Kinh thành đều muốn nhúng tay vào chuyện này, cả nhân vật lợi hại như Thiên Hạ Đệ Thất cũng tiềm phục ở Kinh thành, Mê Thiên Quan Thất cũng muốn quật khởi trở lại... Từ nay thiên hạ sẽ lắm chuyện, lệnh ái ở lại Kinh thành, thật sự không phải là chỗ an toàn."

"Nói vậy thì, ta thực sự nên nhờ Văn đệ đi một chuyến nữa, trối đứa ngang ngạnh đó đem về đây rồi."

"E rằng bản ni cũng phải đến Kinh thành một phen, thử xem đứa đồ đệ chẳng nên thân kia nay đã như thế nào rồi."

"Thật quý hóa thay, thần ni tuy đã vào chốn Không môn nhưng vẫn quan tâm đến nỗi khổ của trăm họ, cầm kiếm vệ đạo, thật là một tấm lòng Bồ tát phổ độ chúng sinh."

"Việc này thì bản ni thật không dám nhận, chỉ là duyên trần chưa hết, lúc hành đạo vẫn thấy có điều chưa ổn, tuy nói tứ đại giai không, nhưng lúc nào chẳng có những việc vướng mắc trong lòng. Mong đại nhân chớ cười."

Cuối xuân năm nay, ở thành cổ Lạc Dương, Hồng Tụ thần ni của Tiểu Hàn Sơn ngàn dặm xa xôi đã đến gặp Tung Dương Thiết Thủ Ôn Văn, nói ra

những lời này.

Bấy giờ, triều chính rối loạn, quốc sự đa đoan, quân giặc đến gần, trăm họ lâm than, những người có chí, bất luận trong triều ngoài nội đều muốn dốc hết sức mình vì nước nhà, cứu vãn tình thế, duy chỉ có gian thần và thiên tử cấu kết với nhau, bóc lột trăm họ để mình xa hoa dâm dật, toàn những kẻ bất tài vô tướng, chẳng ngó ngàng đến việc nước, khiến cho cục diện ngày một tệ hại.

Đầu đông năm nay, Lôi Thuần ngồi kiệu đi qua phố Đông Lục Bắc, từ xa nhìn thấy Kim Phong Tế Vũ lâu đứng sừng sững giữa trời cao lồng lộng, trông thật nguy nga vững chãi, lại có vẻ gì đó cao ngạo khinh đời... Có cách nào có thể khiến nó sụp đổ? Biến thành bùn, biến thành tro, biến thành bụi.

Lôi Thuần ngược nhìn bầu không mỗi ngày một lạnh giá.

Bàn tay thon như búp măng, nhưng trắng hơn cả tuyết.

Tựa như ngửi được làn hương thoang thoảng của hoa mai.

Đúng là gặp cơn tuyết đổ, xanh càng thêm xanh, trải qua sương gió, lại càng diễm lệ muôn phần.

Nỗi đau của Tô Mộng Châm, là đông lạnh hay xuân sớm.

Kẻ đã từng là người nàng nhớ nhung sâu sắc ấy, chỉ có thể bệnh, nhưng không thể chết, bởi vì nàng phải giết y, tự tay giết chết y.

Con đường từ Kim Phong Tế Vũ lâu đến hoàng cung phải đi ngang qua Tiểu Giới đình. Lúc này đang là đầu đông. *Vẫn lai thiên dục tuyết*, gió lạnh thổi qua khiến ai cũng rụt cổ.

Cảnh vật ở Tiểu Giới đình thật tiêu điều, ngoài đình có cây cầu nhỏ, dưới cầu nước chảy róc rách, nhưng chẳng bao lâu nữa, dòng nước này cũng sẽ đóng thành băng.

Đột nhiên tiếng vó ngựa nổi lên, đó là đoàn xe ngựa của Tô Mộng Châm đang vội vã từ Tam Thập Lục Phường trở về Kim Phong Tế Vũ lâu giữa lúc

hoàng hôn chưa hẳn là hoàng hôn, mặt trời cũng ngập ngừng chưa muốn xuống núi.

Từ khi Kim Phong Tế Vũ lâu đánh bại Lục Phân Bán đường, Lôi Tồn bị giết chết ở Khoát Hải Phi Thiên đường trong Hồng lâu, Địch Phi Kinh vẫn chủ trì đại cục ở Lục Phân Bán đường, thề quyết chiến đến cùng với Kim Phong Tế Vũ lâu, nhưng đại thế trong Kinh thành đã do Kim Phong Tế Vũ lâu nắm giữ, Lục Phân Bán đường vẫn ở trong thế hạ phong.

Có điều, thời thế thay đổi biến ảo khó lường, Kim Phong Tế Vũ lâu xưa nay vẫn chủ trương chiêu binh mãi mã, dốc toàn lực chống quân Kim, nhưng, Thái Kinh lại được phong tướng lần nữa, thế của phe chủ hòa dâng cao ngùn ngụt, Kim Phong Tế Vũ lâu thành ra mất đi sự ủng hộ của triều đình, vẫn không chịu thỏa hiệp cúi đầu. Rong bay trên trời còn khó tránh khỏi rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, cứng quá thì dễ gãy, bản thân Kim Phong Tế Vũ lâu cũng có cảm giác nghẹt thở như trước lúc mưa gió kéo đến.

Mùa đông vừa mới bắt đầu, tuyết chưa rơi, cái lạnh nơi phố phường vẫn chưa đến mức tận cùng.

Đời người liệu có tận cùng hay không?

Trên dưới Kim Phong Tế Vũ lâu đều sợ Tô lâu chủ đi đến tận cùng của cuộc đời.

Ở trên Lục lâu, trong cuộc hội nghị, trong kiệu, trong xe ngựa... những nơi khác nhau, những tình cảnh khác nhau... họ đều nghe thấy tiếng ho của Tô Mộng Chấm, chẳng khác gì gió bắc đang đến gần, từng tiếng dội vào tâm can phế phủ mỗi người.

Mấy tháng gần đây, bệnh tình của Tô Mộng Chấm rõ ràng càng nghiêm trọng hơn.

Từ khi Tô Mộng Chấm bị gãy chân, thân phận của Bạch Sầu Phi và Dương Vô Tà ở Kim Phong Tế Vũ lâu ngày càng thêm quan trọng.

Thời thế tuy đã thay đổi, song bệnh của Tô Mộng Chấm vẫn phải dựa vào Thụ đại phu; nhưng ngự y Thụ đại phu lại không thể tự tiện rời cung như

trước, Tô Mộng Chấm đành đến chỗ ông ta.

Cho nên số lần Tô Mộng Chấm đến hoàng cung càng nhiều, càng cho thấy bệnh tình của y đang trở nên nguy kịch.

Có điều, hôm nay tiếng ho của Tô Mộng Chấm tựa như bớt đi rất nhiều... là bệnh ho đã được trị khỏi hay chẳng còn hơi sức để ho nữa? Trong lòng Cát Tường Như Ý đều nghĩ như thế.

Cát Tường Như Ý không phải một lời chúc mừng, cũng không phải là thành ngữ, thậm chí không phải là một câu.

Mà là tên người.

Tên của bốn con người.

Nhất Liêm U Mộng Lợi Tiểu Cát.

Tiểu Văn Tử Tường Ca Nhi.

Cao thủ của Ngụy Lệ Bát Xích Môn, Chu Như Thị.

Vô Vĩ Phi Đà Âu Dương Ý Ý.

Đây là tên của tứ đại cao thủ vừa mới vào Kim Phong Tế Vũ lâu. Để cho may mắn, mới đem mỗi chữ trong tên của mỗi người ghép lại thành Cát Tường Như Ý. Tứ đại cao thủ này đều trẻ tuổi, tài giỏi, võ công vừa độc đáo vừa độc nhất, chẳng những vậy lại hết sức trung thành, biểu hiện xuất sắc. Chu Như Thị và Âu Dương Ý Ý đều là cao thủ do Bạch Sầu Phi dẫn kiến, Tường Ca Nhi là hảo bằng hữu của Vương Tiểu Thạch. Lợi Tiểu Cát là người Dương Vô Tà đặc biệt giới thiệu, họ đều được Tô Mộng Chấm trọng dụng.

Bốn người đi theo Tô Mộng Chấm, giữa tiết trời sắp có tuyết gió ập đến này, chỉ nghe người bệnh trong xe ngựa không còn ho nữa, trong lòng họ rất cuốc là mừng hay lo?

Đây là một cỗ xe bốn ngựa kéo, mái che bằng da, thùng xe phủ bằng tơ lụa, chạm rồng thêu phượng, sang trọng chói ngời, cho dù là ách xe, trục xe,

càng xe, khung xe, bầu xe, nan xe... tất cả đều được sơn vàng dát bạc, rực rỡ phi phàm.

Có hai người đánh xe, một là Tường Ca Nhi, một là Chu Như Thị; Lợi Tiểu Cát và Âu Dương Ý Ý chia nhau ở hai bên, đứng áp sát vào thùng xe.

Phía trước có bốn thốt ngựa mở đường, hai người hông đeo trường kiếm, hai người tay cầm trường kích, phía sau có ba thốt ngựa đoạn hậu, tất cả đều là tráng hán hông đeo cung, tay cầm đại đao.

Những người này, đều là những hảo thủ mới gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu.

"Người ta nói Lôi Tồn có chín cái mạng, chết rồi vẫn có thể trở mình, nhưng rốt cuộc y vẫn chết bởi sự sắp đặt của Tô Mộng Chấm," Tiểu Hầu Gia Phương Ứng Khán, kẻ ở chốn triều đình và trên giang hồ đều mang thân phận bí ẩn như nhau, đã từng cười cười mà nói như thế này: "Chỉ có Tô Mộng Chấm là không giết được. Trừ phi tự y muốn chết, nếu không chẳng ai giết nổi y."

Giết được hay không giết được là một chuyện.

Nhưng bao giờ cũng có người muốn giết Tô Mộng Chấm.

Khi đoàn xe sắp qua cầu, chợt nghe "ôi chao" một tiếng, một ông già dáng đi lụm cụp bỗng rơi tòm xuống sông.

Lúc này trên sông đã có những mảng băng dày từ thượng du trôi xuống, lại thêm gió bắc tràn về, nên càng thêm buốt giá.

Chương hai

Mai độc

Đoàn xe ngựa ngừng lại.

Lợi Tiểu Cát đã chuẩn bị nhảy xuống sông cứu ông già.

Đúng lúc đó, người trong xe hỏi: "Chuyện gì?"

Chu Như Thị trả lời ngay: "Một ông già, bị rơi xuống sông."

Người trong xe không cần nghĩ ngợi, lập tức nói: "Đi tiếp."

Đây là mệnh lệnh.

Không ai được ngừng lại.

Thậm chí cũng không được cứu người.

Bọn Lợi Tiểu Cát chỉ đành trơ mắt nhìn ông già chấp chới giữa dòng sông lạnh lẽo, tuy thấy nhẩn tâm, nhưng cũng không dám chống lệnh.

Xe đi qua cầu gỗ.

Đột nhiên, dưới sông trời lên một người, trong tay cầm một cây Bát Trượng Trường Mâu, từ dưới gầm cầu đâm qua ván cầu, đâm vào gầm xe rồi xuyên qua mui xe!

Lợi Tiểu Cát lạc giọng kêu lên hoảng hốt: "Công tử!"

Sắc mặt Tường Ca Nhi lập tức thay đổi: "Đồ khốn kiếp!"

Bên kia bờ sông đã có một người hai tay cầm một thanh Long Hành Đại Dao nặng ít nhất hai trăm cân gầm rú lao tới. Thân hình y khô vữa, mặt nần nần thịt, môi dày như hai miếng thịt sống, râu mọc tua tủa như gai, dưới chân nước bắn tung tóe. Y chạy ngược hướng ánh sáng, thoát trông tựa hồ như khắp người tỏa ra hàng trăm tia sáng bàng bạc.

Khí thể lao sầm sập tới ấy, không ai cản nổi.

Cùng lúc ấy, ở phía bờ sông còn lại cũng có một người, tựa hồ đạp trên mặt nước lướt tới như trên đất bằng, thân pháp linh động cực kỳ, trong tay múa một sợi xích màu bạc cực mảnh, nếu không nhờ sắc nước làm nổi bật lên, lại phát ra tiếng rít veo veo, không ai biết được trong tay y lại có một món binh khí như thế.

Hai người lao tới tạo thành thế gọng kìm, trong nháy mắt đã áp lại gần đoàn xe ngựa.

Bốn người phía trước đoàn xe gặp nguy mà không loạn, lập tức ghìm cương lại, hai người bên trái, hai người bên phải, nâng kích rút kiếm, chuẩn bị nghênh chiến.

Ba kỵ sĩ ở phía sau cũng ngưng thần giới bị.

Ngay lúc này, đột nhiên, một người bật dậy từ trong ngôi miếu Thổ địa bên cạnh cây cầu.

Đây cơ hồ như một người khổng lồ.

Một người khổng lồ bằng thép.

Khi bước đi, hần giồng hết một pho tượng đồng biết cử động.

Một pho tượng đồng lớn như vậy, lúc đầu lại có thể khom mình ẩn trong ngôi miếu Thổ địa nhỏ bé, thật khiến người ta không sao tưởng tượng nổi.

Trên tay pho tượng ấy là một cây búa lớn có hai lưỡi.

Khi y di chuyển, cây búa lớn đã mau chóng biến dài ra.

Thân hình y cao lớn, nhưng động tác cực nhanh!

Y vừa hiện thân, vốn đã áp sát cây cầu, mà y còn hành động rất nhanh, cây búa trong tay lại dài, cây búa quét một vòng, trúng vào móng chân của ba thốt ngựa, sáu móng gãy, tức thì người nghiêng ngựa ngã, quét búa lần thứ hai thì chém rụng đầu ba người, quét búa lần thứ ba thì chém bay đầu ngựa.

Sau đó y mau chóng áp sát lại gần cỗ xe!

Cũng trong khoảnh khắc ấy, kỵ sĩ cầm kiếm và cầm kích tất cả đều chết trong tay người cầm đao và kẻ sử dụng ngân tiên, máu tuôn trào từ các thi thể, làn nước sông cũng dập dềnh mấy vạt đỏ hồng tanh tươi!

Lúc này, ông già bị ngã xuống sông cũng mau chóng phóng vọt lên bờ, chặn ngay đầu cầu, hai tay vẫn giấu trong ống tay áo, toàn thân ướt đầm, nhưng lão đứng đó, trông chẳng khác gì một vị đại tướng chỉ huy mười vạn đại quân vô địch chốn sa trường.

Thích khách cầm mâu giữa dòng sông, tung một đòn đã đắc thủ, cũng nhảy vọt lên trụ cầu.

Nếu như nói: Thích khách mai phục dưới sông là trung tâm điểm, người múa đại đao từ bên trái xông tới, người sử ngân tiên từ bên phải lao tới, đại hán dùng búa lớn ở phía sau, ông già chặn ở phía trước, tổng cộng có năm người, vừa khéo hình thành một trận thế ác độc tất sát, giống như hình một bông hoa mai. Trận thế tất ám này được gọi là: "Mai Độc".

Tự ái tâm mai hảo,

Hành tâm nhất kính tà.

Bất giáo nhân tảo thạch,

Khục tổn lạc lai hoa. ¹

Sau tháng Chạp, trước xuân mới, hương hoa thoang thoảng, đó là lúc hoa mai khoe sắc.

Đẹp lạnh lùng.

Càng lạnh càng ngạo nghễ, càng lạnh càng đẹp.

Nếu không trải qua cái lạnh thấu xương, làm sao biết hoa mai nức mùi hương?

Người ta nói lúc Lôi Tổn còn sống, chỉ yêu ba thứ.

Yêu nữ nhân, bao gồm con gái cưng của lão.

Yêu nhân tài, nhất là Địch Phi Kinh.

Yêu quyền lực, cho nên mới xây dựng Lục Phân Bán đường.

Thật ra lão còn yêu một thứ nữa:

Lão yêu hoa mai.

Lão thích thưởng mai, vịnh mai, vì yêu mai, cho nên mới từng sắp đặt một kế hoạch để ám sát "kẻ địch lão ưa thích nhất", Tô Mộng Chấm.

Chỉ cần Tô Mộng Chấm vẫn mang bệnh.

Chỉ cần y có một ngày đi qua cây cầu nhỏ này.

Chỉ cần lão có thể triệu tập được năm người: Lôi Thăng, Lôi Phách, Lôi Đăng, Lôi Minh, Lôi Sơn.

Bây giờ, họ quả nhiên đã đến rồi.

Đến từ Giang Nam Phích Lịch đường.

Mục đích của họ chỉ có một: thực hiện kế hoạch Mai Độc.

Trả thù cho Lôi Tồn.

"Phải giết Tô Mộng Chấm!"

Trường mâu đã đâm xuyên qua mui xe, chắc chắn người trong xe khó mà thoát nổi.

Nhưng năm người này không hề lùi mà tiến tới.

Họ phải đuổi tận giết tuyệt, còn phải lôi xác của Tô Mộng Chấm ra, phanh thây muôn mảnh.

Lôi Tồn là đệ tử xuất sắc nhất của Giang Nam Phích Lịch đường, lão nắm đại quyền ở kinh sư, kết giao với triều thần, đối với Lôi môn đương nhiên cũng có lợi, Giang Nam Lôi gia chế tạo thuốc nổ, buôn lậu hỏa khí, nếu không được triều đình chấp nhận và ủng hộ, chắc chắn sẽ không được thuận tiện. Lôi Tồn vừa chết, đại quyền của Lục Phân Bán đường liền rơi vào tay Địch Phi Kinh, họ càng căm hận Tô Mộng Chấm đến thấu xương.

Họ là huynh đệ của Lôi Tồn.

Lôi Tồn từng nâng đỡ họ.

Họ quyết tâm trả thù cho Lôi Tồn.

Lợi Tiểu Cát, Tường Ca Nhi, Chu Như Thị, Âu Dương Ý Ý cũng dốc toàn tâm toàn lực bảo vệ cỗ xe, cho dù Tô Mộng Chấm ở trong xe đã mất mạng, nhưng họ vẫn phải giữ lại cái xác của y.

Có điều binh khí của kẻ địch thật sự quá dài, quá mãnh liệt, quá khó ứng phó.

Nếu không muốn cùng tan xương nát thịt với cỗ xe thì phải lách người tránh đòn tấn công của những món binh khí dài này.

Chỉ có Lợi Tiểu Cát vẫn còn trên xe bởi lúc Lôi Sơn ở dưới gầm cầu, cây trường mâu trên tay y đã đâm vào trong xe.

Lôi Sơn chỉ có hai tay không, vừa nhảy vọt đã lên tới nơi, tung ra một loạt đòn tấn công dồn dập, Lợi Tiểu Cát thấy chiêu phá chiêu, nửa bước cũng không nhường.

Lôi Sơn móc ra hai viên Lôi Chấn Tử định ném vào trong xe, Lợi Tiểu Cát tức thì chuyển thủ thành công, tấn công liên tiếp khiến Lôi Sơn không có cơ hội ném Lôi Chấn Tử.

Lúc này, chợt nghe một tiếng hú chói tai.

Ông già ngã sông khi nãy, đã phi thân từ đầu cầu lướt tới phía trước cỗ xe, Lợi Tiểu Cát toan cản trở, nhưng lão đã tung cước hất y ra xa, tay trái vén rèm, tay phải toan bổ xuống, đột nhiên...

Lão hét lớn một tiếng.

Thân ngã ngửa ra sau.

Trên trán có một dấu ấn đỏ.

Dấu ấn đỏ nhỏ xíu, vô cùng nhỏ.

Khi lão ngã xuống, dấu ấn đỏ đột nhiên loang rộng, vàng trán toác ra, ánh máu chợt hiện, ầm một tiếng, Lôi Chấn Tử trên người lão nổ tung, sau đó,

mọi người mới thấy một ngón tay.

Ngón giữa.

Ngón giữa trắng trẻo, thon dài.

Ngón tay này, thò ra từ bên trong rèm xe, giờ đang từ từ thu về.

Ngón tay này chẳng những lấy mạng Lôi Thăng mà còn khiến toàn thể những người có mặt ở hiện trường đều chấn động.

Cuộc đấu khựng lại.

Ai cũng nhìn kỹ ngón tay ấy.

Ngón tay đã thu về.

Mọi người đành nhìn rèm xe.

Vải rèm xe rất dày, lại còn thêm phượng hoàng kỳ lân, không ai nhìn rõ sự vật phía sau nó.

Lôi Sơn áo quần ướt nhem, không biết bởi nước sông, hay là mồ hôi.

Y gầm lớn một tiếng, tung mình lên vung quyền, đánh thẳng vào mũi xe.

Thân hình Lôi Sơn cao lớn, dồn sức tấn công như vậy, chắc cả cỗ xe cũng bị y đâm vỡ.

Nhưng cỗ xe không vỡ.

Mà thân thể y lại vỡ.

Sống mũi y vỡ rồi, thân người y bay ra ngoài xa hơn trượng, rơi tõm xuống nước, máu tươi lập tức loang ra mặt nước, y không thể nào trở dậy được nữa.

Nơi rèm xe lại thò ra một ngón tay.

Lần này là ngón cái.

Một ngón cái vênh lên thành một hình cung mỹ lệ, tựa như đang khen ngợi chiến tích của ai đó.

Lôi Phách cầm Long Hành Đại Dao, Lôi Minh múa ngân tiên, và người khổng lồ Lôi Đăng hét như pho tượng đồng đột nhiên cảm thấy cổ họng đắng nghét, toàn thân lạnh run bần bật.

Tiết trời đầu đông, khiến người ta lạnh lẽo, mùa xuân sang năm vẫn còn xa lắm.

Âu Dương Ý Ý, Chu Như Thị, Tường Ca Nhi nhìn họ, thần sắc giống như nhìn ba ngôi mộ. Cuối cùng, vẫn là Lôi Đăng gằn giọng quát lớn: "Người không phải là Tô Mộng Chấm! Người là..."

Xe ngựa đột nhiên chuyển động.

Lợi Tiểu Cát đã nhảy xuống khỏi xe ngựa, cỗ xe tự động lăn đi, lao về phía Lôi Đăng.

Lôi Đăng gầm lớn, quyết tâm liều mạng, vung búa xông lên, một búa chém vỡ cỗ xe ngựa làm đôi.

Xe ngựa đổ xuống sau nhát búa, lăn ầm xuống sông.

Trong xe không có ai, chỉ có một đoạn mâu gãy.

Lôi Đăng ngẩng đầu thì phát hiện một chuyện:

Hai huynh đệ còn lại của y, Lôi Minh và Lôi Phách đều đã nằm ngựa dưới sông, trên cổ họng đều có một cái lỗ, nước sông tràn vào, rồi cùng máu đỏ chảy ngược ra.

Một người áo gấm, thân nhiên đứng trên xác của họ, lần này y thò ra hai ngón tay.

Một trái một phải.

Đều là ngón út.

Ngón tay trắng muốt, thon dài nhỏ nhắn.

Ngón tay không hề dính một giọt máu.

Lôi Đăng gầm lớn, vung búa, tự bẻ gãy đôi, trở tay chém hai lưỡi búa vào hai bên huyệt thái dương của mình.

"Bạch Sầu Phi... người của Lục Phân Bán đường và Lô gia... nhất định sẽ tính... tính với người mỗi huyết hải thâm thù này!"

Người áo gấm thấy y chết như thế, có vẻ rất luyện tiếc, sau đó nói với giọng thương cảm: "Khiêng họ về, hậu táng cho họ."

Chu Như Thị đáp: "Vâng!"

"Hiếm thấy, không ngờ họ có thể trung thành liêu chết vì Lô Tồn như thế," Bạch Sầu Phi tựa như cảm thán. "Người trung thành nên được chôn cất tử tế."

Lợi Tiểu Cát không kìm được bèn hỏi: "Bạch phó lâu chủ, sao người trong xe lại là ngài?"

Bạch Sầu Phi thản nhiên hỏi ngược lại: "Lẽ nào không thể là ta?" Lợi Tiểu Cát nhất thời cứng họng.

"Muốn giết Tô lâu chủ?" Bạch Sầu Phi lạnh lùng "hừ" khẽ một tiếng, đưa hai bàn tay lên, ngắm nghía từng ngón tay: "Trước tiên phải giết được ta!"

Vậy là, từ ngày hôm đó, lời đồn "Muốn giết Tô Mộng Châm, phải diệt Bạch Sầu Phi" lan khắp Kinh thành, ai ai cũng biết, không lâu sau, cả giang hồ hắc bạch lưỡng đạo cũng đồn đãi ầm ỹ:

"Muốn giết Tô, phải giết Bạch."

"Bạch chết, Tô khó sống."

Thế nhưng trận chiến này lại có hai người quan sát ở cự ly tương đối gần, nhưng tuyệt đối không ai phát giác.

Hai người này, một người chính là Địch Phi Kinh đang nắm giữ đại cục của Lục Phân Bán đường, người kia là Lâm Ca Ca từng phản bội Lục Phân Bán đường.

Địch Phi Kinh chấp tay sau lưng, cúi đầu, tựa như thưởng thức phong cảnh. Lâm Ca Ca đứng sau lưng y.

Y đứng một mình với phản đồ Lâm Ca Ca, chẳng lẽ không sợ gã sinh lòng khác, mưu toan ám sát hay sao?

Địch Phi Kinh rốt cuộc đang nghĩ gì?

Lâm Ca Ca cũng không biết.

Y đang đợi.

Y đợi Địch Phi Kinh hỏi.

Y biết Địch Phi Kinh nhất định có điều muốn hỏi.

Quả nhiên Địch Phi Kinh đã cất tiếng: "Là người cung cấp tin tức, nói cho Lôi môn Ngũ Đại Thiên Vương biết Tô Mộng Châm chắc chắn sẽ đi qua cây cầu nhỏ này?"

"Đúng vậy."

"Vậy tại sao người muốn bọn chúng làm thế?"

"Lôi môn Ngũ Đại Thiên Vương từ Giang Nam xa xôi tới đây, mục đích là muốn trả thù cho Lôi tổng đường chủ, họ thấy chúng ta không chịu công kích, sớm sinh lòng bất mãn, chi bằng cứ để họ đi thử, thành công đương nhiên là tốt, thất bại cũng chẳng sao."

"Còn người?"

"Ta?"

"Đối với việc lâu nay Lục Phân Bán đường không có hành động phản công, người có ý kiến thế nào?"

"Ta không dám nói là mình biết rõ sách lược của Địch đại đường chủ, nhưng ít nhất ta có thể tin rằng, đại đường chủ chắc chắn đã có tính toán, hơn nữa, bây giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi, chắc chắn sẽ hy sinh oan uổng đánh cỏ động rắn, xem ra, những chuyện vô ích uổng công thế này, Địch đại đường chủ quyết chẳng nhúng tay làm đâu."

"Nhưng vì tin tức bí mật của người cung cấp, Lôi môn Ngũ Đại Thiên Vương đều chết ở cây cầu nhỏ này, người không sợ người của Giang Nam

Phích Lịch đường trường phạt sao?"

"Ta là người của Lục Phân Bán đường, muốn phạt, phải do Lục Phân Bán đường phạt ta, ta cam tâm tình nguyện, chẳng nói lời nào. Kỳ thực, Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi 2, ta đã bảo với họ rồi, mạo hiểm ám sát Tô Mộng Chấm chỉ có chuốc lấy cái chết mà thôi, họ lại không chịu nghe, chẳng trách được ta."

"Không phải là không trách được người, mà là chết hết cả rồi, muốn trách cũng không thể."

"Muốn làm việc thì không thể sợ người trách, đây là lời tổng đường chủ năm xưa thường nhắc nhở."

"Người đã không còn là tên tép riu năm xưa, Kim Phong Tế Vũ lâu lẽ ra phải nhìn người bằng con mắt khác mới phải."

"Cũng nhờ đại đường chủ ta mới có thể sống đến ngày hôm nay, nếu ta không biết sửa lỗi lúc trước, thì sẽ phụ ơn đại đường chủ tha mạng, cũng phụ cả sự hậu ái của tổng đường chủ năm xưa."

"Toàn là lời thừa thãi, người vốn là nhân tài, sống bừa qua ngày thì chỉ uống phí cuộc đời. Con người có thể có lỗi với kẻ khác, nhưng không thể có lỗi với bản thân, trước đây người toàn làm những chuyện tự hủy hoại mình, coi như đã uống phí nửa đời rồi."

"Phải."

"Người có biết Lôi môn Ngũ Đại Thiên Vương vì cố gì mà thất bại thân vong hay không?"

"Bọn họ quá chủ quan, suy nghĩ thiếu chu đáo, khinh địch cho nên mất mạng. Bọn họ đánh giá sai Tô Mộng Chấm, lại bỏ quên Bạch Sầu Phi. Ngoài ra kế hoạch Mai Độc của Lôi tổng đường chủ cũng có... chút..."

"Người cứ việc nói."

"Ba tháng nay ta đã tra cứu hết các quyển tư liệu, hành động Mai Độc mà Lôi tổng đường chủ sắp đặt rất giống với chuyện năm xưa Thẩm Hồ Thiên

ám sát Sát Thủ Vương Tinh Vô Danh ở Tùng Lâm khô, Tâm Nguyệt kiều."

"Ồ?"

"Tinh Vô Danh là trưởng lão có vai vế cao nhất ở Hải Nhân bang. Mười lăm tuổi, Thẩm Hồ Thiên đã hạ chiến thư, nhưng Tinh Vô Danh không hề khinh địch, đề phòng nghiêm ngặt. Có một hôm, lão dẫn hơn bảy mươi vệ sĩ đi qua Tâm Nguyệt kiều, dưới cầu đột nhiên có một cây ngân thương đâm lên, xuyên vào kiệu, kẻ đột kích còn chưa kịp buông tay, thì Tinh Vô Danh cải trang thành một tên hộ vệ đã lao tới, có điều, lão không ngờ... cú đột kích ấy chỉ là đòn hờ, kẻ đó chính là Đường Bảo Ngưu. Thẩm Hồ Thiên thật sự ẩn mình dưới nước, khi lão vọt xuống, đã lập tức phóng lên, Tinh Vô Danh rốt cuộc vẫn chết dưới đao của Thẩm Hồ Thiên. Phục kích dưới gầm cầu, cách này rất giống với chuyện Thẩm Hồ Thiên giết Tinh Vô Danh, Tô Mộng Chấm không thể không cảnh giác."

"Vậy đối với việc Bạch Sầu Phi một hơi giết chết năm đại cao thủ, người có ý kiến gì?"

"Thật ra Tô Mộng Chấm không đáng sợ, kẻ đáng sợ là Bạch Sầu Phi. Tô Mộng Chấm võ công dầu có cao mấy đi chăng nữa cũng chỉ là cọp què một chân, còn Bạch Sầu Phi lại là con báo đã mọc cánh. Hiện nay trong Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Chấm ngã bệnh, Vương Tiểu Thạch không màng sự vụ trong lâu, Dương Vô Tà lo tổ chức, chỉ có Bạch Sầu Phi từng bước đi lên, uy tín nổi bật, địa vị ngày một vươn cao, hơn nữa kẻ này còn có thủ đoạn phi thường."

"Cho nên muốn hủy Kim Phong Tế Vũ lâu trước tiên phải giết chết Tô Mộng Chấm, muốn giết chết Tô Mộng Chấm cần phải trừ Bạch Sầu Phi?"

"Phải."

"Suy đoán của người xem ra có tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn thiên lệch."

"Ta lớn gan nói nhiều như thế thật sự là muốn được đại đường chủ ban dạy."

"Những điều người vừa nói, thật ra không phải chỉ là ý kiến bình thường mà là suy luận thành bại. Thông thường, khi có sự việc gì đó xảy ra, thường có những ý kiến hậu tri hậu giác, nói rằng bản thân sớm đã đoán được việc này, luận điểm của người vừa rồi cũng có thể tạm coi là tinh tế chính xác, miễn cưỡng có thể liệt vào loại hậu tri tiên giác. Nhưng hãy thử nghĩ xem: giả sử lần này Lôi môn Ngũ Đại Thiên Vương đắc thủ, sau này người trên giang hồ sẽ nghĩ thế nào? Rất có thể sẽ nói: sĩ khí khả dụng, hóa bị thương thành sức mạnh, Lôi môn Ngũ Đại Thiên Vương kế thừa di chí của Lôi Tổn, báo được thâm thù. Cũng có thể nói: sau khi Tô Mộng Châm giết Lôi Tổn, vì quá sơ ý, tưởng Địch mỗ không dám phản kích, nào ngờ người của Lôi môn Giang Nam Phích Lịch đường không sợ chết, mới phải mất mạng. Giả sử trong trận này Bạch Sầu Phi bị giết, kẻ lắm điều lại nói: Bạch Sầu Phi không biết tự lượng sức mình, muốn làm Tô Mộng Châm thứ hai, kết quả, bị Tô Mộng Châm dùng kế 'ly miêu tráo thái tử' đưa ra làm vật hy sinh. Tóm lại, cho dù như thế nào, kẻ nghị luận đều có lý, biết thấy gió bẻ đà, mượn gió chuyển hướng, cho nên, đây không phải là bàn đúng hay sai mà là thành bại luận anh hùng. Thành, những điều đã làm sẽ trở thành sự chọn lựa sáng suốt; bại, nhất cử nhất động đều trở thành cái cớ cho người ta chê cười, những lời này không thể nghe được."

"Đại đường chủ nói phải, khi ta đang đưa ra bình luận, đích xác là có chịu ảnh hưởng của kết quả thành bại trước mắt, làm trở ngại khả năng phân biệt."

"Con người ai cũng thế, chuyện này không thể trách được người, có điều có hai điểm, cho dù thành bại, đều phải chú ý: thứ nhất, Lôi Sơn, Lôi Đăng, Lôi Thăng, Lôi Minh, Lôi Phách đích xác là hảo huynh đệ của tổng đường chủ. Cho dù Lôi tổng đường chủ chết rồi, họ cũng không quên ân tình của ông ta. Một người nếu không có huynh đệ cùng trải hoạn nạn thì rất dễ có thái độ tự cho mình thanh cao hơn người, cố viện cớ làm ra vẻ không cần những chuyện kết nghĩa liên minh nhảm nhí, nhưng sự thực là, những kẻ đó muốn cũng không được, căn bản không hề biết trên đời này có huynh đệ

chân chính, cũng giống như được tri âm vậy, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Ta không hề kết bái với bất cứ kẻ nào, cho nên nói ra những lời này cũng là tự mắng mình, có thể coi là công bằng rồi. Bởi thế, chúng ta không thể xem thường lực lượng này. Nếu Tô Mộng Chấm và Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch cũng có mối giao tình ấy, thì tuyệt đối không thể nào coi thường được, bởi Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, bất luận mưu lược hay võ công, đều hơn hẳn Lôi môn Ngũ Đại Thiên Vương."

"..."

"Thứ hai, tuy hôm nay Bạch Sầu Phi đại thắng, nhưng ít nhất y đã phạm phải hai sai lầm. Một là y ra tay quá sớm, ta thấy bốn người Cát Tường Như Ý, chưa chắc đã không đối phó được với Lôi môn Tứ Đại Thiên Vương, Bạch Sầu Phi vội ra tay, chắc chắn là có mục đích riêng. Phải chăng y muốn khoe tài? Tại sao phải khoe tài cho bốn thủ hạ xem? Thực sự khiến người ta khó hiểu. Hai là, Bạch Sầu Phi không nên hậu táng năm người của Lôi gia, bởi vì làm như thế thì ai ai cũng biết y là hung thủ, sau này người của Lôi gia ở Giang Nam quyết không tha cho y, làm thế chẳng khác gì kết mối thâm thù với Lôi môn."

"Ý của đại đường chủ là..."

"Bạch Sầu Phi làm như thế, chắc chắn có nguyên do của y, y không phải là kẻ ngốc."

"Theo ý của thuộc hạ, mối quan hệ giữa ba người Tô, Bạch, Vương không hề tốt như người ta nghĩ."

"Sao lại nói thế?"

"Nếu họ thật sự can đảm tương chiếu, cùng trải gian nguy, Vương Tiểu Thạch thật sự không cần rời bỏ Kim Phong Tế Vũ lâu trong lúc dầu sôi lửa bỏng, đến Kim Thạch phường vừa bán tranh vừa nắn xương cho người ta. Vương Tiểu Thạch đương nhiên cũng không phải là kẻ ngốc."

"Kẻ ngốc trong Kinh thành càng lúc càng ít rồi, những kẻ có tư chất hơi kém đều chìm ngấm, chỉ còn lại kẻ mạnh vươn lên, quá nhiều người vươn lên, chèn ép lẫn nhau, giẫm đạp nhau để dành một chỗ đứng." Địch Phi Kinh thông thả nói: "Tô Mộng Chấm cũng từng sai Dương Vô Tà đến thuyết phục, điều kiện là trao cho ta chiếc ghế thứ tư, đồng thời vẫn nắm giữ Lục Phân Bán đường, nhưng phải giải quyết Lôi Tồn trước. Lúc đó, ta giả vờ chấp thuận, để tiện cho tổng đường chủ thực hiện đại kế phản kích. Trong tình hình đó, ta có gia nhập hay không đối với y là điều rất quan trọng, nhưng Tô Mộng Chấm vẫn chỉ để ta làm lão tử, từ đây, có thể thấy y coi trọng hai người này thế nào. Nếu Vương Tiểu Thạch thật sự không có chí ở đây thì đã không lưu lại trong thành rồi, thiên hạ to lớn, nếu muốn bán chữ bán tranh, nắn gân trị thương, có chỗ nào mà không làm được? Cho nên ta cảm thấy muốn hủy Kim Phong Tế Vũ lâu, trước tiên phải giết Tô Mộng Chấm. Muốn giết Tô Mộng Chấm, trước tiên phải diệt Bạch Sâu Phi. Muốn diệt Bạch Sâu Phi trước tiên phải giải quyết Vương Tiểu Thạch."

Khi y luận đoán tình hình, lý lẽ rõ ràng, có đầu có đuôi, giọng điệu cũng ôn tồn bình tĩnh, giống như kể một câu chuyện chẳng liên quan gì đến mình vậy. "Tô Mộng Chấm giống như Tử Vi tinh đứng đầu trong Bắc Đẩu tinh, lãnh tụ quần hùng, hùng tài đại lược; Bạch Sâu Phi là Thất Sát tinh, phá ải công thành cho y, hơn nữa lại có thể một mình gánh vác một phương; Vương Tiểu Thạch thì tựa như Phá Quân tinh, xung phong trận tiền, uy chấn biên cương, Dương Vô Tà là Thiên Tướng tinh, giúp y nắm giữ quyền bính, trừ mưu lập kế, còn Quách Đông Thần, Đào Nam Thần lại như Tả Phù, Hữu Bật, hộ vệ hô ứng. Bởi vậy, tổ hợp bốn con người này là những mắt xích nối tiếp liền mạch vô cùng, phòng hộ nghiêm ngặt, trước khi chưa phát hiện được nhược điểm của họ mà liều lĩnh phát động tấn công thì cho dù hùng tài đại lược, võ công trù đời như tổng đường chủ, cũng thất bại như thường."

Lâm Ca Ca rụt rè hỏi: "Vậy, bây giờ chúng ta chỉ đành lẳng lặng đợi thời cơ sao?"

"Một mặt đợi, mặt khác lại đốt lửa, đào đất, tưới nước, Kim Phong Tế Vũ lâu tựa như một đám cây cối mọc chung với nhau, cho dù có vững chãi đến mấy cũng không chống chọi nổi sự bào mòn lâu dài, chúng ta cứ tiếp tục đợi, khi đối thủ hết kiên nhẫn, sơ hở sẽ lộ ra, đồng thời, cục thế cũng rất có thể sẽ chuyển biến có lợi cho chúng ta." Địch Phi Kinh đút hai tay vào ống tay áo, động tác đó rất giống với thói quen của Lôi Tồn thuở còn sinh tiền, nói: "Huống chi, bây giờ sẽ có người tìm đến Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch cũng sẽ đi gây chuyện phiền phức cho kẻ khác."

Từ sau lần bại trận một năm trước, Lâm Ca Ca trở nên rụt rè, chuyện gì cũng cẩn thận xử lý, không hỏi điều không nên hỏi, khi nên hỏi thì nhất định hỏi, cho nên sau khi cân nhắc, y mới thành thật hỏi: "Ai gây phiền phức cho Vương Tiểu Thạch?"

Y đoán rằng, Địch Phi Kinh nói vậy, chính là để cho y hỏi.

Nếu hỏi rồi, ắt Địch Phi Kinh sẽ nói.

Quả nhiên Địch Phi Kinh đáp: "Long bát thái gia."

Lâm Ca Ca không khỏi thấy lòng mình sáng bừng lên: bất cứ ai dây dưa với Long bát thái gia, cả đời này sợ rằng cũng không dám gây phiền phức nữa, thậm chí là không thể gây phiền phức được nữa. Ai cũng biết đằng sau Long bát thái gia có kẻ nào chống lưng. Trên dưới triều đình đều có lời rằng: thà đắc tội với hoàng đế còn hơn đắc tội với người này.

Lâm Ca Ca cảm thấy rất may mắn.

Y biết mình hỏi đúng.

Vương Tiểu Thạch đã gây ra phiền phức lớn như vậy, Địch Phi Kinh tự nhiên rất sẵn lòng nói cho người khác biết.

Bởi vậy, y lại hỏi thêm: "Vương Tiểu Thạch định đi tìm ai gây phiền phức?"

Nụ cười bí hiểm trên gương mặt khiến Địch Phi Kinh trông có vẻ tà khí hơn.

Lần này câu trả lời của y chỉ có hai chữ: "Tiên sinh."

Địch Phi Kinh mỉm cười, trong lòng chợt sức nhận ra: mình đã theo Lôi tổng đường chủ quá lâu, vẫn quen là một người quan sát, khi Lôi tổng đường chủ hỏi ý kiến, y mới luận đoán, đưa ra kiến giải, nhưng giờ khi Lôi Tồn không còn nữa, y lại vô thức tạo ra cục diện thuộc hạ thỉnh giáo ý kiến mình, rồi mới chịu nói ra một số kiến giải độc đáo.

Thế tức là sao?

Để bộ hạ hiểu nhiều về mình, sẽ mang đến điều lợi gì?

Còn để thuộc hạ quá hiểu mình, chắc chắn sẽ đem đến nguy cơ cực lớn.

Lôi Tồn chết rồi, bây giờ y đang ngồi ở chỗ của Lôi Tồn, làm việc của Lôi Tồn, địa vị đồng đẳng với Lôi Tồn.

Y chính là Lôi Tồn.

Y sao đến giờ vẫn là Địch Phi Kinh.

Cho dù y vẫn là Địch Phi Kinh, nhưng Địch Phi Kinh đã không còn là Địch Phi Kinh nữa rồi!

Trong lúc lòng y đang cuộn trào bao cơn sóng, Lâm Ca Ca tựa hồ vẫn bị hai chữ "Tiên sinh" làm cho sửng người, nhất thời không nói được gì, cũng chẳng nghĩ ra điều gì để hỏi.

¹ Đại ý: ta vốn yêu hoa mai, đi đường vòng lối khác, chẳng cho ai quét tước, sợ giập cánh hoa yêu.

Câu trong bài "Lương Châu Từ" của Vương Hàn. Nguyên văn toàn bài như sau:

² Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu,

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi?

Chương ba

Sự xuất hiện của vệt què chân

Suýt nữa Vương Tiểu Thạch đã chửi bới loạn cả lên.

Vẻ diễm đam của gã đã không còn.

Lại càng không còn tính nhẫn nại.

Ôn Nhu đòi đến giúp công việc trong tiệm. Gã vốn không bận rộn gì lắm, nhưng Ôn Nhu vừa tới, gã liền trở nên bận rộn thật sự, bởi vì trong nửa canh giờ ngắn ngủi, tổng cộng nàng đã lật đổ nghiên mực của gã hai lần, vấy bẩn ba bức tự họa, xé rách một tấm vải lụa, đánh vỡ ba bình thuốc, một siêu thuốc, hai vại thuốc.

Ôn Nhu còn đưa nhầm phương thuốc cho bệnh nhân khác, nếu không phát hiện sớm, rất có thể đã xảy ra án mạng. Mà Ôn Nhu cũng thật là có tài hơn người, cùng lúc có thể đập trúng con mèo già trong tiệm khiến nó kêu lên tám tiếng thảm thiết, rồi lại đập trúng một bệnh nhân bị bồ cào làm bị thương gót chân, hơn nữa trong lúc người và mèo cùng kêu hoảng, nàng còn va phải một thai phụ đã mang thai đến mười tháng đang uống thuốc an thai, còn những chuyện đổ vỡ khác, không sao tính xuể.

Vương Tiểu Thạch suýt nữa phải quát nạt nàng.

Chỉ là "suýt nữa".

Gã vẫn chưa...

Ôn Nhu đã dẫu môi, nhúu mày, cơ hồ như muốn bật khóc đến nơi...

Mà thực ra, nàng đã khóc rồi...

Thế là Vương Tiểu Thạch càng bận rộn hơn.

Cơ hồ bận đến tối mặt tối mũi.

"Muội đừng khóc, tại sao muội khóc? Muội đừng khóc, được không? Muội đừng khóc, người ta tưởng ta bắt nạt muội!" Gã vừa giải thích với Ôn Nhu, lại còn phải xin lỗi người đàn bà mang thai mắng gã là "đồ dâm dăng" vì trong lúc luống cuống gã đã lấy khăn ra lau nước thuốc trên người chị ta.

"Huynh mắng người ta!"

"Ta đâu có mắng!" Vương Tiểu Thạch hoảng hốt giẫm chân bình bịch, bởi vì nơi cửa lại xuất hiện thêm một người cánh tay bị thương ít nhất ba chỗ, "Ta vẫn chưa mắng mà!"

"Nhưng, huynh, huynh, huynh, huynh, huynh huynh huynh huynh..." Ôn Nhu bật khóc òa lên: "Huynh đã thay đổi sắc mặt với người ta rồi!"

Hoa lê dầm mưa.

Trông thật thê lương.

Vì thế, những người xung quanh, nhất là người vừa mới bước vào, chưa hiểu sự tình, đều lên tiếng chỉ trích Vương Tiểu Thạch sai trái.

Vương Tiểu Thạch mang nỗi oan không thể nói thành lời, chỉ đành hạ giọng van xin: "Muội đừng khóc nữa!" Ôn Nhu "òà" lên một tiếng, khóc càng lớn hơn, Vương Tiểu Thạch chỉ đành nhích lại gần nàng thêm chút nữa, van vãn: "Muội đừng khóc nữa được không?"

Đột nhiên, bỗng nghe tiếng "hích hích", không ngờ Ôn Nhu đang khóc bỗng cười, dung mạo đẹp tựa giọt sương long lanh của nàng lại càng thanh lệ đáng yêu bội phần, Vương Tiểu Thạch nhìn mà không khỏi bần thần cả người. Chỉ nghe Ôn Nhu trách móc: "Sau này còn dám bắt nạt người ta nữa không?"

Vương Tiểu Thạch lăm bắm: "Muội không bắt nạt huynh đã tốt lắm rồi."

Ôn Nhu nghe không rõ, nhú mày hỏi: "Huynh nói gì?" Vương Tiểu Thạch hoảng hốt nuốt nước bọt ba bốn lần, vội nói: "Huynh có nói gì đâu."

Ôn Nhu nghiêng đầu nhìn gã lom lom, Vương Tiểu Thạch bị ánh mắt nàng chiếu tướng đến nỗi lúng túng, hai má bắt đầu nóng lên.

"Thật chứ?"

"Thật!"

"Không gạt muội chứ?"

"Muội đừng nhìn ta như vậy được không?"

"Thế nào? Không nhìn được sao?"

"Không phải không được..." Vương Tiểu Thạch chỉ đành thở dài.

"Thế thì làm sao?" Ôn Nhu vẫn không tha cho gã.

"Muội có biết mình là nữ nhi hay không?" Vương Tiểu Thạch đành nói.

"Nữ nhi? Nữ nhi thì không thể nhìn người ta sao?"

"Muội không biết bộ dạng muội..." Vương Tiểu Thạch cảm thấy mình như bị người ta bức cung.

"Bộ dạng của muội?" Ôn Nhu lại nghiêng đầu, cười gian hoạt như con tiểu hồ ly, hai tay bắt sau lưng, mười ngón đan với nhau, hất hàm hỏi: "Bộ dạng của muội thế nào?"

Lúc này, lại có một người bị thương, cổ tay trái bị trật khớp, Vương Tiểu Thạch như bắt được vàng, vội vàng chạy đến cứu chữa.

Ôn Nhu vẫn chưa chịu thôi, cũng chạy tới, dòm ngó một hồi chán chê, rồi vỗ vai Vương Tiểu Thạch, nói: "Tiểu Thạch Đầu, huynh có biết hôm qua muội đến chỗ Lão A Phi chơi, hẳn thế nào không?"

Vương Tiểu Thạch hạ giọng nói: "Ồ, hôm qua muội đến tìm huynh ấy chơi sao?"

Ôn Nhu lại không nghe rõ, ghé bộ mặt tươi cười lại gần nói: "Ừ?"

Vương Tiểu Thạch chỉ ngửi thấy một làn hương thơm tho tựa hoa lan hoa huệ mà thực ra là hương hoa gừng đại vương trên tóc nàng, ngọt ngào đến tận tâm phách, chỉ nói: "Không có gì!"

Ôn Nhu bực dọc hỏi: "Sao các người nói chuyện đều thẽ thà thẽ thọt thế nhỉ?" Vương Tiểu Thạch bất cần, dùng sức hơi mạnh quá, người bị thương chỉ "hự" lên một tiếng, đau nhưng không kêu ca gì, Vương Tiểu Thạch vội vàng xin lỗi, lại nói: "Huynh ấy cũng nói với muội như thế à?"

Vương Tiểu Thạch lại quay sang kiểm tra cho một bệnh nhân khác bị trật khớp gối, thấy Ôn Nhu không trả lời, bèn nói: "Cái gã biết bay ấy!"

"Huynh còn nói nữa!" Ôn Nhu vừa nói đến y liền nghiêng răng kèn kẹt: "Huynh có biết hôm qua A Phi nói gì hay không? Hắn bảo muội không được nhìn hắn kiểu ấy nữa, còn nhìn kiểu ấy, hắn sẽ ăn thịt muội. Cái tên này, chắc là đóa phát điên rồi, ngày nào cũng bận rộn việc trong lâu, hết như huynh, chẳng còn giống người chút nào nữa rồi."

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm: "Muội không thấy sao? Ta bận thật mà." Vừa khéo lại có một người bị thương ở cổ bước vào, nhưng người này nhin đau, chẳng hề rên rỉ một tiếng, vừa nhìn đã biết chắc chắn là giang hồ hảo hán kiếm sống trên đầu đao mũi kiếm, chẳng biết đau đớn là gì.

Ôn Nhu phùng má lên nói: "Các người ai cũng bận rộn cả, chỉ có ta không bận, chẳng việc gì làm!"

Vương Tiểu Thạch làm ra vẻ thoải mái: "Vậy muội cứ đi tìm nhị ca mà chơi."

Ôn Nhu lộ rõ vẻ khinh thường ra mặt: "Muội không thèm, bộ dạng lo lắng cho nước non của hắn, hết một kiểu với bộ dạng lo bò trắng răng của đại sư ca, đúng là trời sinh một đôi, họ tự chơi với nhau rồi, suốt ngày chỉ biết sách vở, mỗi lần nói chuyện đều là chiến lược gì đó, người nào cũng phải lo trước cái lo của thiên hạ, kiếp này đừng có hòng mà được vui vẻ lấy một lần."

Ôn Nhu nói lung tung một hồi, lại trở nên vui vẻ, bộ dạng lấy làm ngênh ngang tự đắc: "Chỉ có bốn tiểu thư thông minh, biết vui trước cái vui của thiên hạ mà thôi."

Vương Tiểu Thạch cố nhịn cười, bởi vì gã đang nắn xương cho người ta, tuy đã quen thân rồi, nhưng Ôn đại tiểu thư này hỉ nộ vô thường, gã không thể bật cười được, kéo nàng lại hiểu lầm rằng, gã đang cười vào sự bức tức của nàng, vậy nên gã chỉ nói: "Sao muội không đi tìm Lôi cô nương?"

"Tì ấy hả?" Ôn Nhu lo lắng nói: "Từ sau đêm hôm ấy..." Nói tới đó, nàng đột nhiên im bật đưa tay bịt miệng mình, bộ dạng như lo sợ bị người ta trách phạt.

Vương Tiểu Thạch nhú mào: "Thế nào?"

Ôn Nhu hạ tay xuống, bộ dạng lại trở nên nghiêm túc đoan trang: "Không có gì."

Vương Tiểu Thạch thấy vậy cũng không để tâm đến lời của nàng cho lắm.

Gã chỉ để tâm tại sao lúc này người đến nhờ cứu chữa lại càng lúc càng đông, hơn nữa đều là tứ chi trật khớp.

Xem ra không phải bất cẩn mà bị thương, rõ ràng là bị người ta đánh cho chấn thương, trật khớp.

Loại vết thương này không khó trị, mà thuật nối xương của Vương Tiểu Thạch vốn rất cao minh.

Người bị thương đều cố chịu đau.

Người ra tay cũng không quá nặng.

Có điều tại sao đột nhiên lại có quá nhiều người bị thương thế này?

Xem ra những người này đều là nhân vật giang hồ, chẳng lẽ bang phái nào trong Kinh thành lại đánh nhau?

Gã đang thầm thắc mắc, đột nhiên thấy một thư sinh mặt mày thanh tú nhớn nhoe bước vào, trong tay phe phẩy cây quạt giấy, nhìn thần thái của y, tựa như đến đây dạo chơi chứ không phải khám bệnh.

Vậy mà y lại gào lớn lên: "Anh hùng sợ bệnh, tài tử lo tật, đại phu ở đâu? Ta đến khám bệnh đây."

Y vừa bước vào, đại bộ phận các "bệnh nhân" đều cúi đầu, bước ra, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Vương Tiểu Thạch để ý thấy, những "bệnh nhân" vừa bước ra ấy, đều là mấy người bị thương.

Gã cũng phát hiện ra thanh niên thư sinh đó mặt mày sáng láng tựa quan ngọc, trông bộ dạng này sợ rằng cả đau bụng cũng chẳng bị, nói gì đến bị thương.

Hơn nữa gã còn phát hiện tên thư sinh này khi bước vào, lại nheo mắt với Ôn Nhu, khóe miệng Ôn Nhu không ngờ cũng nhoẻn miệng nở một nụ cười ngọt ngào, gật đầu hiểu ý.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch nổi lửa.

Gã cũng không biết rốt cuộc tại sao đột nhiên mình không tìm được cơn giận.

Gã rất giận.

Cực kỳ giận dữ.

Đúng lúc ấy, thanh niên thư sinh bước đến chỗ tường xem mấy bức tự họa, xem từng bức một, hết như nơi này là nhà của y.

"Chữ đẹp, chữ đẹp!" Giọng gã thư sinh như thể một bậc danh gia giám thưởng: "Chữ này viết tựa như ôm đàn ngà say, miệng ngâm vịnh chân chậm bước, Kê Khang ¹ chẳng màng sự đời, chân tình lồ lộ ra trong nét chữ."

Vương Tiểu Thạch bèn nói: "Hảo nhãn lực, hảo nhãn lực!"

Thư sinh quay đầu, hơi khom người nói: "Nói hay, nói hay!"

"Đáng tiếc đó không phải là chữ của Kê Khang, mà là thư pháp của Chung Do ², chữ của ông ta thẳng như vân hạc du thiên, quần hồng hí hải, rất nổi tiếng." Vương Tiểu Thạch bổ sung: "Chỗ này ánh sáng không được tốt lắm, người vẫn còn nhìn ra được mấy bức treo trên tường là thư pháp chứ không

phải tranh vẽ, nhãn lực như thế cũng là khá lắm rồi, nhưng đáng tiếc vẫn chưa nhìn rõ được tên đề bên dưới."

Gã thư sinh không ngờ cũng chẳng đổi sắc mặt: "A ha, chữ của Chung Do, chữ của ông ta, càng lúc càng giống Kê Khang rồi, ha ha! Chữ đẹp như thế này, treo ở nơi tắm tối, chẳng khác nào hoa lài cắm bãi phân trâu, chẳng ra sao, chẳng ra sao cả."

Vương Tiểu Thạch đành mặt nói: "Người tới đây làm gì?"

Thư sinh liền hỏi ngược lại: "Người làm gì ở đây?"

"Ta khám bệnh," Vương Tiểu Thạch chỉ bức tranh chữ trên tường: "Nhị ca của ta không bán tranh chữ nữa, nên ta cũng kiêm luôn."

Thư sinh nói: "Bức tranh chữ của Chung Do, người có bán hay không? Ta thấy, ở đây chỉ có bức này là tạm được."

"Mấy bức tranh chữ này ta đều không bán," Vương Tiểu Thạch cười nói: "Không ngờ người lại coi thường Vương Hy Chi ³ như thế."

"Cái gì? Ta coi thường Vương Hữu Quân ⁴?" Thư sinh tự chỉ vào mũi mình, nói: "Chữ ông ta khí thế hào hùng, tựa rồng vượt thiên môn, hổ nằm cửa phụng, phàm người nào hiểu được thư nghệ không ai là không sùng bái, người lại dám xỏ xiên ta vậy sao?"

"Không phải ta xỏ xiên người, mà bởi trong mắt người chỉ có Chung Do, chứ không có Hữu Quân," Vương Tiểu Thạch đưa tay chỉ: "Bên phải bức thư pháp của Chung đại sư, chính là bức ‘Ai Họa Thiếp’ như rồng vượt thiên môn, hổ châu cửa phụng của Vương Hy Chi mà người vừa nói đến."

Lần này thì gã thư sinh cơ hồ không xuống thang được nữa, chỉ đành nói: "Tương truyền bức tranh chữ này không phải là chân phẩm, hai bức ‘Tán Loạn’, ‘Đắc Thị’ mới là thiên hạ kỳ thư."

Tới đây thì Vương Tiểu Thạch không truy kích nữa, chỉ nói: "Người đến mua tranh hay đến khám bệnh?"

Thư sinh nhoẻn miệng cười, đúng là môi đỏ răng trắng, hàm răng đều tăm tắp.

Thư sinh cười cười nói: "Lẽ ra là đến mua tranh chữ, nhưng thứ nào tốt người đều không bán, còn hàng xấu lại không lọt vào mắt ta, vậy thì đành phải khám bệnh thôi."

Vương Tiểu Thạch nói: "Người có bệnh à?"

Thư sinh thản nhiên nói: "Người là đại phu, câu này phải do người trả lời ta mới phải chứ."

Vương Tiểu Thạch bèn ngồi xuống, ra hiệu cho thư sinh cũng ngồi xuống: "Mời người thè lưỡi ra."

Thư sinh ngần người, nói: "Cái gì? Trên lưỡi ta có rêu chắc?"

"Người không nghe nói khám bệnh phải *vọng văn vấn thiết* sao?" Vương Tiểu Thạch trầm giọng nói: "Người không cho ta xem thì cũng tùy thôi, để ta tiện tay kê một thang thuốc cầm đi tả, cho người bảy tám ngày liền không đi nặng được, lúc ấy thì đừng trách ta đó nhé."

"Được rồi, được rồi!" Thư sinh kêu lên: "Đồ lang băm, *phi lễ vật thị*, chẳng qua cho người xem cái lưỡi thôi chứ gì!"

Vương Tiểu Thạch xem lưỡi của y, rồi lại bảo y chìa tay ra bắt mạch, hai hàng lông mày nhíu lại, chợt nghe Ôn Nhu cười khẽ, liếc mắt qua, chỉ thấy thư sinh đang thè thè lưỡi với Ôn Nhu.

Lửa giận trong lòng Vương Tiểu Thạch càng bốc lên cao: "Cái tên tiểu tử uổng công đọc sách thánh hiền này, chắc hẳn đến để phá rối ta đây..."

Đột nhiên, thư sinh ấy trở tay, chộp vào mạch môn của gã.

Vương Tiểu Thạch đang định đứng bật dậy, hai chân thư sinh đã giẫm mạnh lên gót chân gã, đồng thời phát lực giật mạnh.

Cú giật ấy, đã giật toang cả cơ giận bốc cao lên đến tận đầu của Vương Tiểu Thạch.

Gã vốn đã tức giận, lại thêm thư sinh giở trò ám toán, đồng thời cũng hiểu rõ nếu một bên kéo hết sức, một bên chịu đựng, chắc chắn hai gót sẽ bị trật giống như những người bị thương kia vậy, không thể nào cử động được nữa.

Thư sinh đang vận sức, Vương Tiểu Thạch liền hạ cùi chỏ xuống, giáng lên mặt bàn, cái bàn vỡ ra, cẳng tay gã vươn thẳng, tay phải lại cứ trầm xuống, tay của thư sinh cũng không giữ chặt được nữa, nhân đà đó, Vương Tiểu Thạch đâm thẳng một quyền xuống gối trái đối phương.

Thư sinh kêu rú lên, một quyền này đủ khiến y nước mắt ròng ròng.

Vương Tiểu Thạch nhân lúc cả người y chồm về phía trước, hai tay chụp lấy bả vai của y như điện chớp, nạt lớn: "Hào tiểu tử, dám đến đây ám toán!"

Rõ ràng gã đã chộp vào vai phải của thư sinh, không ngờ trước mắt hoa lên một cái, đối phương đã tuột khỏi tay của gã như một con cá.

Thư sinh ấy ám toán không thành, Vương Tiểu Thạch vốn cũng chẳng coi y vào đâu, nay chợt thấy thân pháp tuyệt đẹp đó, không khỏi ngẩn người.

Nhưng thư sinh ấy cũng trúng phải một quyền, đau đến tận tâm phế, không còn nhanh nhẹn nữa, Vương Tiểu Thạch phóng tới tung ra một cước, đá cái ghế thư sinh vừa ngồi bay vèo ra.

Thư sinh ấy sợ đầu gối bị thương, vội vàng dùng tay tiếp đỡ, chỉ thấy một luồng lực lớn dồn tới, thân người lao đảo một cái, Vương Tiểu Thạch quát lớn, vỗ ra một chưởng.

Thư sinh ấy liền đưa cái ghế lên chặn lại.

"Bộp" một tiếng, cái ghế nát vụn, thư sinh kêu lớn: "Đừng, đừng, đừng..." lại một luồng lực đạo khác dồn tới, y đứng không vững, bay ngược về phía sau bảy thước, lưng va phải vách tường, mấy bức tự họa rơi xuống la tả.

Vương Tiểu Thạch lướt tới, chộp vào vai phải của y: "Người đi khắp nơi đánh trật khớp của người ta, bây giờ ta cũng cho người trật khớp."

Chỉ nghe Ôn Nhu kêu lên: "Này, Tiểu Thạch Đầu, huynh làm thật sao?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Có gì mà không thật?"

Chợt nghe tên thư sinh ấy giãy giụa nói: "Người, người đã thương ta, ta xé tự họa của người!"

Vương Tiểu Thạch đưa mắt nhìn, không khỏi dở cười dở khóc. Thì ra thư sinh ấy không thoát được tay gã, đã tiện tay chộp bức tự họa của Chung Do trên tường toan xé rách.

Gã thấy người này giở trò cù nhây, trái lại cũng không muốn đả thương y nữa, chỉ giả vờ găm gù: "Người xé tự họa, ta sẽ rút xương cổ của người, để người từ sáng đến tối cúi đầu rầu rĩ, bắt chước bộ dạng năm xưa của Dịch Phi Kinh."

Chợt thấy trước cửa tối sầm lại, rồi một người hét ầm lên: "Tiểu Thạch Đầu, người dám đả thương hãn, ta đốt tiệm của người!"

Vương Tiểu Thạch đưa mắt nhìn, thì ra chính là Đường Bảo Ngưu tướng mạo đường đường, thần dũng uy vũ, trong lòng lấy làm ngạc nhiên, liền lập tức thả thư sinh ra, vỗ vỗ tay nói: "Hãn rốt cuộc là ai? Tại sao các người đều bênh vực hãn?"

Trong đầu gã chợt lóe lên, nhớ lại vừa nãy thư sinh đã bị thương ở gối mà vẫn có thể thi triển bộ pháp tuyệt diệu, bỗng nhớ đến một người: "Thân pháp Bạch Câu Quá Liêu, người là Phương Hận Thiểu?"

Thư sinh vẫn khom người ôm vết thương ở đầu gối, miệng lẩm bẩm: "Mẹ ơi, lần này đúng là Phương Hận Thiểu, họ Phương, mà chỉ hận mình 'Thiểu' mất hai cái chân nữa."

Vương Tiểu Thạch cố nhịn cười, hỏi: "Thế này là sao? Trương Nham đâu?"

Ôn Nhu nhìn bộ dạng đau đớn của Phương Hận Thiểu, cười ngặt nghẽo, suýt nữa thì tắc thở, nhất thời cũng không trả lời được câu hỏi của Vương Tiểu Thạch.

Phương Hận Thiếu trừng mắt nhìn nàng, phần nộ nói: "Còn cười! Chỉ tại cô thôi đó!"

Ôn Nhu cười khúc khích nói: "Ta đâu biết huynh quá tệ như thế, huynh còn nói lời như đánh không lại, dựa vào một thân tuyệt thế kinh công gì đó, ít nhất cũng có thể chạy thoát, bây giờ thì trông giống cái gì chứ... ha ha ha!"

Phương Hận Thiếu tức tối hỏi: "Cái gì?"

Ôn Nhu lại bật cười mấy tiếng rồi khẽ nói vào tai Đường Bảo Ngưu.

Phương Hận Thiếu nhất quyết phải làm cho ra lẽ: "Nói cái gì đấy?"

Đường Bảo Ngưu cười ha hả: "Vịt què chân." Rồi y đặc ý nói: "Ôn đại tiểu thư bảo người giống vậy."

Thật ra toàn bộ việc này chỉ là một trò đùa.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu là huynh đệ kết nghĩa trong Thất đại khẩu, thường ngày chuyện lớn chuyện nhỏ cũng đều tranh chấp với nhau, nhưng sự thật lại là một cặp bằng hữu đồng sinh cộng tử, mặc nghịch chi giao.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đã quen Ôn Nhu từ trước. Đại cô nương Ôn Nhu tính cách tiểu thư, cùng với Đường Bảo Ngưu chỉ thích phá rối thiên hạ, và Phương Hận Thiếu thích gây chuyện thị phi, lo chuyện bất bình, cộng với Trương Nham thích chuyện bao đồng, tính cách tò mò, mấy người này đi chung với nhau, đủ tạo thành được một tổ hợp quậy phá, thừa sức đi theo Tề Thiên Đại Thánh lên trời xuống biển, đại náo thiên cung.

Đường Bảo Ngưu và Trương Nham sớm đã kết bằng hữu với Vương Tiểu Thạch, còn Phương Hận Thiếu mới chỉ nghe nói đến Vương Tiểu Thạch, nhưng chưa từng gặp, nghe Ôn Nhu khen gã tốt thế nào, Đường Bảo Ngưu khen gã quý mến bằng hữu ra sao, Trương Nham khen gã nghĩa khí đến mức độ nào, trong lòng Phương Hận Thiếu càng không phục, quyết chí phải so cao thấp với gã. Y nói: "Vương Tiểu Thạch là cái thá gì chứ, nếu hắn không dùng Tương Tư đao, Tiêu Hồn Kiếm, ta chỉ cần dùng năm ngón tay này cũng bắt được hắn!"

Trương Nham cười nói: "Đừng cố cãi nữa! Ta phục hẳn lắm, tuy còn trẻ tuổi, nhưng võ công nhân phẩm đều hơn người, Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn chỉ biết liều chết giữ lấy quyền lực, Bạch Sầu Phi và Địch Phi Kinh dã tâm càng lớn, đến cuối cùng không phải bị chí khí kích động cho phát rồ lên, thì cũng trở thành nô lệ của chí khí. Không như Vương Tiểu Thạch, nâng lên được buông xuống được, thành công rồi thì lập tức rút lui, chỉ ở Kinh thành nắn gân chữa bệnh cho người ta, giúp người giúp mình, bán chữ bán tranh, vui vẻ thanh nhàn, tiêu diêu tự tại, người đừng tự chuốc lấy khổ thì hơn!"

Phương Hận Thiếu vừa nghe vậy, lập tức lửa giận bốc cao tám mươi hai trượng: "Đi trên sông chẳng tránh giao long, đó là cái dưng của kẻ ngư phụ; đi trên bộ chẳng tránh cọp dữ, đó là cái dưng của kẻ thợ săn. Ta phải xem thử Vương Tiểu Thạch có bao nhiêu cân lượng, ấy mới là cái dưng của ta đó."

Ôn Nhu vỗ tay cười nói: "Hay lắm, hay lắm, huynh cứ giả vờ làm bệnh nhân, tỉ thí với huynh ấy thử xem, nếu huynh có thể lật ngã được khối đá này, ta sẽ thương huynh."

Phương Hận Thiếu vừa nghe nói như thế, mặt nóng ran lên, càng quyết chí đấu với Vương Tiểu Thạch.

Ôn Nhu cũng chỉ mong ngóng có người hạ gục Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi để trả đũa họ không thêm để ý gì đến Ôn đại tiểu thư như mình.

Trương Nham đành mặc kệ, chỉ cười nói: "Người cứ muốn tự chuốc lấy xui xẻo, ta chỉ đành mặc người thôi vậy."

Đường Bảo Ngưu hơi lo lắng: "Tên một sách, nếu người bị tên Tiểu Thạch Đầu hạ gục, ta nên giúp ai đây?"

Phương Hận Thiếu nghe thế càng giận hơn, nghiêng răng nói: "Người cứ yên tâm, để ngày mai xem mèo nào cắn mỉu nào!"

Vì thế mới cùng Ôn Nhu "bày kế" định bắt Vương Tiểu Thạch, thật ra họ cũng không muốn đánh trật khớp của gã, chẳng qua chỉ muốn kiềm chế gã mà thôi, không ngờ hai người vừa động thủ, trong chớp mắt, Vương Tiểu

Thạch đã nhìn thấy sự lợi hại trong võ công của Phương Hận Thiếu, trước tiên đánh phủ đầu rồi đả thương đầu gối của y, nếu Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu ngăn cản chậm trễ, chỉ sợ rằng Phương Hận Thiếu đã phải thiệt thân.

Vương Tiểu Thạch có vẻ không vui lắm: "Lần này động thủ với Phương công tử, thật sự là ta không đúng. Nhưng Ôn Nhu, Đường huynh đệ, sao các người lại đùa nghịch đến mức này? Nếu lỡ gặp Bạch nhị ca, e là đã xảy ra án mạng mất rồi."

Phương Hận Thiếu bại trận, trong lòng đã bức tức, nghe Vương Tiểu Thạch nói thế, bèn nói: "Chúng ta tạm thời huề nhau, thắng thua vẫn chưa biết, nếu chẳng phải bọn họ xen vào giữa chừng, chỉ sợ ta đã lỡ tay đả thương Thạch huynh, lúc ấy thì mới ngại đó, mà sao lại còn một Bạch lão nhị nữa, ta cũng muốn lãnh giáo thử xem, nhưng mà huynh cứ yên tâm, ta không thi triển tuyệt chiêu sát thủ đâu."

Vương Tiểu Thạch vừa nghe thế, bèn hiểu ngay tính tình của thư sinh này, vội nói: "Đúng vậy, lúc này ta suýt bị Phương công tử làm trật khớp tay, có điều, Bạch nhị ca của ta nóng tính lắm, nhất quyết không bao giờ chịu thua đâu, xin công tử nể mặt ta mà tha cho huynh ấy."

Phương Hận Thiếu lúc ấy mới nói: "Xưa nay ta không thích bức hiếp người quá đáng, nếu Thạch huynh đã nói như thế, ta cũng tạm dừng cuộc quyết chiến ấy lại vậy!"

Vương Tiểu Thạch cười cười nói: "Vậy xin đa tạ."

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên hỏi: "Đa tạ ta cái gì?"

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói: "Không gây phiền phức cho nhị ca của ta!"

Phương Hận Thiếu bật cười, giọng điệu như đang giấu cợt chính mình: "Hắn không gây phiền phức cho ta, ta đã cảm kích lắm rồi, còn đa tạ nỗi gì?"

Vương Tiểu Thạch vội vàng sửa lại: "Vậy thì ta đa tạ huynh đã nương tay!"

"Ta nương tay?" Phương Hận Thiếu ngửa mặt nhìn gã: "Huynh có nói thật chẳng?"

Vương Tiểu Thạch hơi lúng túng nói: "Nếu lúc này Phương công tử mạnh tay, e rằng bây giờ ta đã không đứng đây nói chuyện được nữa rồi."

"Thạch huynh nói như thế, ta không thể mặt dày đồng ý được. Họ Phương này tuy bất tài, nhưng cũng không mặt dày đến nỗi nhân lúc người ta nhường nhịn mà chiếm phần hơn!" Phương Hận Thiếu hiên ngang nói: "Trận đấu lúc này là huynh đã tha cho ta, không phải ta nhường huynh, bản công tử hiểu rất rõ, huynh không cần phải an ủi."

Vương Tiểu Thạch nhất thời cũng không biết nói thế nào mới phải.

Đường Bảo Ngưu đứng một bên hí hửng nói: "Hà! Không ngờ Đại Phương nhà người cũng nhận thua, đúng là tuyết rơi tháng Sáu, mặt trời mọc lúc nửa đêm."

Phương Hận Thiếu trừng mắt nhìn y: "Thua thì thua, có gì đâu không dám, ta không giống như con trâu nước nhà người, cứ thích sĩ diện hão. Bình sinh ta đây lúc nào cũng tin theo lời Khổng Tử: Ngửa mặt không then với trời, cúi mặt không ngại với người, bình tĩnh thản nhiên, không giống như loài chuột nhắt nhà người."

Đường Bảo Ngưu đang định lên tiếng, chợt nghe Ôn Nhu lẩm nhẩm: "Ngửa mặt không then với trời, cúi mặt không ngại với người... Ngửa mặt không then với trời, cúi mặt không ngại với người..."

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi: "Cô không sao chứ? Có phải trúng nắng rồi không?"

Phương Hận Thiếu bật cười: "Đang tiết Lập đông, nắng ở đâu ra?"

Ôn Nhu chợt kêu lên: "Đúng rồi, ngửa mặt không then với trời, cúi mặt không ngại với người, hai câu này, ta đã từng đọc rồi! Là Mạnh Tử nói chứ không phải Khổng Tử!"

Phượng Hận Thiều đỏ mặt, thấy khó mà xuống thang được, chỉ đành nói: "Lúc này ta nói như vậy sao?"

Đường Bảo Ngưu vội nói: "Có, người có nói!"

Phượng Hận Thiều tức tối gầm gừ: "Khổng, Mạnh vốn là một nhà, tại sao lại phải phân biệt Khổng nói hay Mạnh nói, thật là nhảm nhí."

Đường Bảo Ngưu nói: "Vậy thì ta hiểu rồi!"

Phượng Hận Thiều tưởng đối phương ủng hộ mình, bèn nói: "Người hiểu thì tốt!"

Đường Bảo Ngưu nói: "Khổng, Mạnh vốn là một nhà, vậy ta với người cũng chẳng phân biệt gì, chỉ bằng người lấy họ ta, cứ gọi là Đường Hận Thiều, thế được không?"

Lần này Phượng Hận Thiều không kiềm chế được nữa, đang định phát tác thì Vương Tiểu Thạch vội lái sang chuyện khác: "Trương Nham đâu? Sao vẫn chưa tới?"

Ôn Nhu thò đầu ra ngoài ngó quanh quất, bên ngoài rất lạnh, tuyết vừa mới rơi, cây cối ngoài đường vẫn còn vương hoa tuyết, cả sỏi đá trước cửa cũng đầy tuyết.

"Đúng thế, huynh ấy đâu rồi? Sao vẫn chưa tới?"

Vừa mới nói xong, một cỗ xe mui đen xuất hiện ở đầu phố, đến trước cửa thì dừng lại. Mui xe trùm kín cả tấm vải, người ngồi đánh xe chính là Trương Nham!

Ôn Nhu vừa thấy y đã tươi cười: "Cục than chết tiệt, lúc này có chuyện ly kỳ, thế mà huynh bỏ qua rồi!"

Nhưng Trương Nham thì lại rầu rĩ nói: "Vương công tử, lên xe đi!" Vương Tiểu Thạch ngăn người, bình thường, Trương Nham chỉ gọi gã là "Tiểu Thạch Đầu", sao hôm nay lại gọi là "công tử?" Gã thắc mắc: "Lên xe? Lên xe làm gì?"

Trương Nham vẫn ỉu xiu nói: "Lên xe rồi nói."

Ôn Nhu vỗ tay cười nói: "Hay lắm, cả bọn chúng ta ngồi xe đến Đại Phật tự chơi đi."

Trương Nham lắc đầu.

Ôn Nhu ngạc nhiên hỏi: "Cục than đen, hôm nay huynh làm sao vậy?"

Trương Nham lại gật gật đầu.

Đường Bảo Ngưu quát lên: "Cục than kia, người làm cái quái gì thế?"

Trương Nham đột nhiên chồm người về phía trước, tựa như muốn ngẩng đầu ưỡn ngực lên, nhưng động tác rõ ràng rất không tự nhiên.

Chỉ nghe y nói: "Ta... ta không sao, mời Vương công tử lên xe."

Vương Tiểu Thạch đành hỏi: "Đi đâu?"

Trương Nham chột thè lưỡi, lại còn nheo mắt.

Một người cúi đầu rầu rĩ, đột nhiên lại làm ra những động tác này, có thể nói là lạ lùng đến cực điểm, nhưng liền ngay sau đó, sắc mặt của Trương Nham lại trở về bình thường.

Y có đôi mắt tròn, cái mũi tròn, đôi tai tròn, khuôn mặt tròn, nhìn giống như một cục cơm tròn, nhưng lại có một đôi lông mày nhướng cao, những lúc có vẻ suy tư trầm ngâm toát lên một khí chất bất phàm, mà cho dù là lúc vô thần vô khí cũng có khí thế sừng sững hiên ngang, bất động như sơn.

Lời nói của y vẫn ỉu xìu yếu ớt: "Công tử lên rồi sẽ biết ngay."

Vương Tiểu Thạch nói: "Nhưng tiệm của ta vẫn đang mở mà."

Trương Nham nói: "Đóng vào là xong."

Đường Bảo Ngưu chột nói: "Sao người không vào trong ngồi chút đã?" Câu nói này y nói ra rất chậm, cũng có vẻ rất dè dặt.

Trương Nham cũng trả lời rất chậm rãi, rất cẩn trọng: "Ta mệt đến nỗi chỉ muốn tìm một cái huyết. Đạo lộ thông đến đâu cũng mặc kệ, ngày nào cũng như thế này làm sao chịu? Chế phục bản thân không xong, đi khắp nơi quậy

phá. Lại không muốn đi sau. Mặt xoay vào tường sát hồi cũng không kịp nữa rồi. Cuộc đời chính là từ không đến có. Địch hay bạn đều là như thế."

Sau đó lại nói tiếp: "Đại ca nhị ca tam ca đừng giận." Nhưng câu nói này lại rất nhanh, từng chữ từng chữ như pháo liên châu bắn ra, chẳng hề giống giọng điệu xin người ta bớt giận chút nào.

Mấy lời trước y nói cũng rất tỉ mỉ, rất thận trọng, mỗi câu nói đều ngập ngừng một chút, rồi mới nói tiếp, tựa như mỗi chữ đều là phán ra một tội trạng, từng chữ định sinh tử, không thể sai được.

Nhưng Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu đều chẳng hiểu gì cả.

Lời Trương Nham nói, nghe như hiểu đấy, mà rốt cuộc chẳng hiểu gì cả.

Rốt cuộc y muốn nói gì?

Nhưng Phương Hận Thiếu lại tựa hồ đã hiểu ra.

Y cũng thận trọng hỏi: "Lần trước người không dám tiến tới, kẻ cứu một mạng người cũng không dám chính là người."

Câu nói này là ý gì nữa chứ?

Ôn Nhu rốt cuộc cũng không tìm được nữa: "Các người đang nói gì thế?"

Phương Hận Thiếu quay đầu hỏi nàng: "Cục than chết tiết chỉ mời Tiểu Thạch Đầu đi, mà không thêm ngó ngang đến chúng ta, cô nương nói có đáng hận hay không?"

Ôn Nhu đáp ngay mà chẳng cần suy nghĩ: "Đáng ghét chết đi được!"

Phương Hận Thiếu tựa như biết chắc chắn nàng sẽ trả lời như thế, quay sang nói với Đường Bảo Ngưu: "Ôn Nhu cũng nói đáng đánh!"

Đường Bảo Ngưu vừa vén ống tay áo, vừa sải bước tiến về phía trước, mắng Trương Nham: "Cục than chết tiết, xuống đây xuống đây, để ta dạy dỗ người."

Ôn Nhu cũng thấy hơi thắc mắc, định giải thích: "Ý của ta chỉ là..."

Phương Hận Thiếu đột nhiên lách người lướt lên, vừa tiến đến trước cỗ xe vừa nói với Ôn Nhu: "Ôn cô nương đừng khóc, cục than này thật đáng ghét, ta sẽ đánh cho hẵn một trận tới bờ, trút giận giùm cho cô."

Nói vừa xong, y đã phóng vọt người lên, thân pháp của y cực kỳ nhanh, nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được, nhưng có một người còn nhanh hơn y, đã phóng đến chỗ Trương Nham, đâm thẳng vào mặt họ Trương một quyền!

Người này chính là Đường Bảo Ngưu.

Ôn Nhu vội kêu: "Sao các người..."

Tưởng chừng năm đâm của Đường Bảo Ngưu sắp thui thẳng vào mặt Trương Nham thì Phương Hận Thiếu đã lao tới, vươn tay, chớp lấy người Trương Nham ném ra ngoài. Còn tay quyền của Đường Bảo Ngưu vẫn thẳng tiến, đâm trúng vào thùng xe.

"Ầm" một tiếng, thùng xe sụm xuống.

Khi Phương Hận Thiếu kẹp được Trương Nham, trong xe tựa như có mấy luồng bạch quang, chớp lóe lên hai lượt.

Trương Nham đang lơ lửng giữa không trung lật ngược tay lại, tựa như tiếp chiêu, rồi phát ra một tiếng "hự".

Phương Hận Thiếu đang bay lướt đi, thân hình cũng hơi khựng lại.

Vương Tiểu Thạch vừa thoáng thấy ánh đao lóe lên hai lượt, đã lập tức vỡ lẽ.

Thì ra là thế!

Gã hối hận mình đã không kịp nhìn ra từ trước.

1 Kê Khang (233-262): tên Thúc Dạ, người đời Tấn, ở đất Trất (nay thuộc huyện Túc, tỉnh An Huy). Dòng họ Hề, lánh nạn đến Kê Sơn, do đó tự đặt hiệu là Kê Khang. Ông là một trong "Trúc Lâm thất hiền". Sau bị Tư

Mã Chiêu giết. Khi lâm hình ông vẫn ung dung gảy khúc Quảng Lăng tán. Đàn xong nói: 'Có kẻ xin học bài này, ta không dạy, thế là từ đây không còn ai đàn bài Quảng Lăng này nữa.'

² Chung Do (151-230) là đại thần cuối thời Đông Hán, công thần khai quốc nhà Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

³ Vương Hy Chi (303-361) là nhà thư pháp, danh nhân nổi tiếng thời Đông Tấn trong cả lịch sử Trung Quốc.

⁴ Vương Hy Chi từng làm quan đến chức Hữu quân tướng quân, vì vậy ông còn được gọi là Vương Hữu Quân.

Chương bốn

Ba thanh đao vung lên

Cỗ xe sụm xuống, ngựa co giò hí vang, ngay lúc này, lại thấy đao quang lóe lên.

Đao quang cực nhanh.

Thế đao cũng cực nhanh.

Đường Bảo Ngưu gầm lên, đâm ra một quyền.

Một quyền bay thẳng vào đao quang.

Rốt cuộc là đao bén hay là nắm đấm của y cứng?

Rốt cuộc là đao nhanh hay là nắm đấm của Đường Bảo Ngưu lẹ?

Đường Bảo Ngưu không còn sự chọn lựa nào khác.

Y biết rõ kẻ trong xe là ai, nhưng y không tránh kịp.

Y chỉ đành nghênh chiến.

Cho dù núi đao biển lửa, y cũng không sợ, chỉ có tìm sự sống trong cái chết, mới có thể phục sinh từ cái chết.

Y cũng biết nhất đao này không hề tầm thường.

Tuy y có một đôi thiết quyền, nhưng thanh đao này từng chém vỡ một cái đồng thuẫn nặng một trăm hai mươi cân, khiến Thiết Tháp đạo nhân, một trong Tứ đại đường chủ của Ngoại tam đường trong Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh đứng phía sau cái thuẫn đồng đó, nhất đao lưỡng đoạn, đầu là khỏi thân.

E rằng thiết quyền cũng không thể tránh nổi nhất đao này.

Nhưng y chỉ đành nghênh đón, y không thể thối lui.

Phương Hận Thiếu vừa mới cứu được Trương Nham, hai người chưa hạ xuống đất, y tuyệt đối không để người trong xe trả đòn.

Y chỉ đành tiếp đao.

Dùng quyền của y.

Và đảm lược của y.

Cho dù là thiết quyền, cũng là xương và thịt.

Mà thanh đao này lại là kinh địch của sắt và thép.

Thanh đao này có chặt xuống đôi thiết quyền của Đường Bảo Ngưu hay không?

Câu trả lời là: không biết.

Bởi vì một thanh đao khác đã kịp thời chém trúng thanh đao này.

Hoa lửa bắn tung tóe.

Đao quang như mộng.

Đao thì sao?

Đao vẫn là đao.

Vương Tiểu Thạch rút đao về.

Tiếng đao ngân lên trong trẻo, lạnh lạnh rõ ràng, rõ ràng đến vui tai.

Đao của đối phương rút mau vào thùng xe, nghe đánh sột một cái, lại còn kèm theo một tiếng "hự" đau đớn.

Lúc này, mui xe đã hoàn toàn sập xuống, trong thùng xe bay vọt ra ba người.

Ba người đều trừng mắt nhìn Vương Tiểu Thạch.

Ba người này cao thấp khác nhau, chỉ có một điểm giống nhau, ở eo, trên lưng, trên tay đều có đao.

Một người trong bọn tay cầm đao, nhưng mu bàn tay của y đã rướm máu.

Cũng chính vì cánh tay bị thương này, khiến y không thể dứt đao chính xác vào vỏ, hơn nữa còn phải nhờ hai đồng bọn hộ vệ ở hai bên mới có thể kịp thời nhảy ra khỏi xe.

Vương Tiểu Thạch biết ba con người này.

Đó chính là Bành Tiêm, kẻ duy nhất trong Bành Môn Ngũ Hồ có thể luyện Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao đến xuất thần nhập hóa.

Thiếu trang chủ Tập Luyện Thiên của Kinh Hồn đao Tập gia trang.

Truyền nhân y bát của Tương Kiến bảo đao, Mạnh Không Không.

Sao bọn họ lại ở trong xe?

Tại sao bọn họ lại xuất đao đối phó với Phương Hận Thiếu, Trương Nham, Đường Bảo Ngưu?

Đây chính là ba người trong Bát đại đao vương dưới trướng Phương tiểu hầu gia, kẻ xưa nay có thể ngửa tay làm mây, lật tay làm mưa ở chốn Kinh thành, hôm nay họ tới đây với mục đích gì?

Chương năm

Đời như cõi mộng, hiện thực chẳng là mơ.

Vương Tiểu Thạch cất tiếng chào hỏi Mạnh Không Không, Bành Tiêm, Tập Luyện Thiên: "Thì ra là các người." Gã làm như gặp được ba người bằng hữu thân thiết: "Bị thương có nặng không? Có sao không? Không sao thì tốt rồi."

Người gã hỏi là Bành Tiêm.

Trên mu bàn tay của Bành Tiêm, máu vẫn không ngừng chảy.

Nhưng mu bàn tay của y lại không hề có vết thương.

Máu từ trong ống tay áo tuôn ra.

Nhưng ống tay áo không hề rách.

Một vết rách cũng không có.

Nhưng máu vẫn chảy, cũng có nghĩa là, cánh tay của y đã bị thương rồi. Lúc này Vương Tiểu Thạch sử dụng đao.

Dĩ nhiên Bành Tiêm bị đao đả thương.

Nhưng đao không hề chém rách ống tay áo, cánh tay của y làm sao lại bị thương được?

Cả hai đại cao thủ sử dụng đao bên cạnh Bành Tiêm, Mạnh Không Không và Tập Luyện Thiên cũng đều không hiểu nổi.

Đừng nói là họ không hiểu, đến cả bản thân Bành Tiêm cũng không rõ.

Y thấy kinh hoàng.

Y là kẻ biết người biết ta, đồng thời cũng rất tự tin, nếu không thế, y không thể trở thành cao thủ nổi bật trong Bành Môn Ngũ Hồ. Đó là bởi vì y đã nhìn ra nhược điểm và sơ hở của Bành Gia Đoạn Hồn đao, nhìn rõ ràng,

nhìn thấu triệt, cho nên mới có thể cải thiện, cải lương, cải cách, thậm chí phát dương quang đại.

Bành Tiêm tự biết võ công của mình tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn Lôi Tồn, Tô Mộng Chấm, Quan Thất, nhưng luận về đao pháp, trong Kinh thành y tuyệt đối là kẻ đứng số một số hai. Cho dù trên giang hồ, đao pháp của y vẫn thừa đủ để ngáng mặt với đời.

Thân hình y thấp bé, tính cách lạnh lùng, ít nói, hễ nói ra một lời thì phải trúng đích, hễ ra tay, một đao phải lấy được đầu người.

Nhưng, trong năm nay, y lại đã thảm bại hai lần.

Bại, đối với một đao khách coi đao là mạng sống, là một điều cực kỳ nhục nhã.

Có điều, hai lần thảm bại này đều khiến Bành Tiêm tâm phục khẩu phục.

Lần thứ nhất là một năm trước, trong quán rượu giữa cơn mưa gió, y gặp Thiên Hạ Đệ Thất.

Lần đó, y bị thương trong tay Thiên Hạ Đệ Thất, cho đến nay vẫn không biết bị thương bởi binh khí gì.

Nhưng y vẫn có thể thoát chết khi trúng một đòn của Thiên Hạ Đệ Thất, đồng thời còn cứu được đồng bọn của mình là Tập Luyện Thiên thoát khỏi tay đối phương.

Cuộc chiến này tuy bại nhưng cũng khiến y nổi danh một thời.

Lần thứ hai chính là hôm nay.

Y dùng đao, Vương Tiểu Thạch cũng dùng đao.

Vậy mà y bại dưới đao của Vương Tiểu Thạch.

Lâu nay y nhìn chính xác, nhận chính xác, rồi mới xuất đao.

Lúc này Mạnh Không Không xuất đao về phía Phương Hận Thiểu, Tập Luyện Thiên xuất đao về phía Trương Nham, y đã nhắm chuẩn Đường Bảo

Ngươi để xuất đao, Mạnh Không Không cảm không nổi Phương Hận Thiếu nhưng cũng làm y bị thương.

Tập Luyện Thiên tuy giết không được Trương Nham, có điều cũng có thể thấy máu.

Còn y, vốn là phải giết chết Đường Bảo Ngưu.

Y cho rằng Đường Bảo Ngưu là đồng bọn của Thiên Hạ Đệ Thất, bởi trong đêm hôm đó, khi bọn họ toan giết chết Trương Nham, Đường Bảo Ngưu lại dắt theo thủ hạ của Thiên Hạ Đệ Thất, xông vào trong quán trọ.

Nếu không phải về sau Thiên Hạ Đệ Thất xuất hiện, y đã giết được Trương Nham và Đường Bảo Ngưu rồi. Bành Tiêm xưa nay không thích làm những chuyện không thành công.

Cũng không thích bỏ dở nửa đường.

Y cảm thấy không làm xong việc chính là một điều đại nhục nhã.

Cho nên y muốn nhân lúc thực hiện nhiệm vụ lần này, tiện thể giết Trương Nham và Đường Bảo Ngưu luôn.

Nhưng cả đao của Vương Tiểu Thạch y cũng không nhìn rõ, thì đã bị thương rồi.

Bị thương đến nỗi khiến y suýt nữa không cầm được đao.

Sau đó Vương Tiểu Thạch còn hỏi y như thế.

Tựa như hai người thân quen ở cùng làng, vô tình gặp nhau ở chốn thị thành, mừng rỡ hỏi thăm lẫn nhau.

Bành Tiêm nhất thời không biết đáp thế nào.

Nhưng lúc đó Vương Tiểu Thạch đã nói lời khác rồi.

Gã quay sang Trương Nham ôn tồn nói: "Ta không đi đâu, chỉ bằng, người vào đây uống chén trà!"

Trương Nham sờ vào hông, máu tươi tươm đầy ra áo, y nhún vai nói: "Nếu trong quán của người có cơm, ta nhất định sẽ vào ngồi chơi!"

Phương Hận Thiếu nghiêng đầu hỏi: "Tại sao cứ phải ăn cơm?"

Vẻ mặt của Trương Nham như tỏ ý rằng câu hỏi này thật sự quá ấu trĩ: "Bởi vì ta chảy máu, không ăn cơm làm sao có thể bù vào số máu đã bị chảy ra?"

Phương Hận Thiếu sờ sờ vai, trên vai cũng nhuộm máu: "Người có thể uống trà, uống trà cũng bổ máu."

"Uống trà chỉ có thể đi tiểu ra, không thể bổ máu," Trương Nham nói: "Cả điểm này mà người cũng không hiểu, hèn chi người đánh không lại Vương Tiểu Thạch!"

"Người ăn nói thật khó nghe, cũng mất dạy giống con trâu nước kia," Phương Hận Thiếu nhú mày nói: "Chuyện này có liên quan gì đến việc có đánh thắng Vương Tiểu Thạch hay không?"

Họ cứ đứng đó nói những chuyện đầu đầu, quên mất ba đại cao thủ sử đao cũng có mặt.

Tập Luyện Thiên đã không nhịn được, chuẩn bị phát tác lên.

Nhưng Mạnh Không Không lại khách sáo hỏi: "Có một việc muốn thỉnh giáo các vị!"

Đường Bảo Ngưu vừa nghe đã lập tức lên tiếng: "Người cứ thỉnh đi, ta giáo!"

Mạnh Không Không chân thành hỏi: "Có phải các người đã biết bọn ta mai phục trong xe từ trước phải không?"

Đường Bảo Ngưu trả lời thẳng thừng: "Không biết!"

"Ồ?" Mạnh Không Không nói: "Vậy thì ta càng không hiểu!"

Đường Bảo Ngưu vẫn lớn tiếng nói: "Hạng người như người, những chuyện không hiểu vốn đã rất nhiều rồi."

Mạnh Không Không vẫn không nổi giận: "Vậy các người làm sao biết bọn ta ở trong xe? Hơn nữa có thể phối hợp cùng hành động nhịp nhàng như vậy?"

Đường Bảo Ngưu chỉ tay về phía Trương Nham, ngoác mồm: "Hắn nói."

Mạnh Không Không ngẩn người: "Hắn nói?"

Đường Bảo Ngưu càng thêm đặc ý: "Hắn nói trước mặt các người, người vẫn không nghe thấy sao?"

Mạnh Không Không và Tập Luyện Thiên đưa mắt nhìn nhau.

Trương Nham nói: "Ta từng nói hai đoạn: Ta mệt đến nỗi chỉ muốn tìm một cái huyết. Đạo lộ thông đến đâu cũng mặc kệ, ngày nào cũng như thế này làm sao chịu? Chế phục bản thân không xong, đi khắp nơi quấy phá. Lại không muốn đi sau. Mặt xoay vào tường sám hối cũng không kịp nữa rồi. Cuộc đời chính là từ không đến có. Địch hay bạn đều là như thế." Y ngưng lại một chút rồi lại hỏi: "Người không nhớ sao?"

Mạnh Không Không gật đầu nói: "Đúng là người có nói thế."

Phương Hận Thiếu xen vào: "Người hãy ghép chữ thứ nhất và chữ cuối cùng của câu đầu, chữ đầu tiên của câu thứ hai, chữ cuối cùng của câu thứ ba, chữ đầu tiên của câu thứ tư, chữ cuối cùng của câu thứ năm, chữ đầu tiên của câu thứ sáu, chữ cuối cùng của câu thứ bảy, và chữ đầu tiên của câu thứ tám, người hãy ghép lại xem sao?"

"Ngoại trừ đầu và đuôi của câu nói thứ nhất, chữ đầu tiên của một câu số chẵn, thì được nối với chữ cuối cùng của câu số lẻ," Đường Bảo Ngưu cười hì hì: "Vậy là người sẽ phát hiện ra phương thức liên lạc, ám hiệu thủ ngữ, trí tuệ hơn người của Thất Đại Hiệp bọn ta."

Mạnh Không Không ngẫm nghĩ, vỡ lẽ ra: "Vậy là... *ta huyết đạo chịu chế. Sau mặt có địch...* hèn chi sau đó hắn còn kèm thêm một câu ‘đại ca nhị ca tam ca đều chó giện’; bọn ta từng gặp nhau trong quán rượu, Trương Nham đã mượn điều này để nói ra người khổng chế hắn ở phía sau là ai, cao minh, cao minh."

Đường Bảo Ngưu không hề nhún nhường: "Thất lễ, thất lễ."

Phương Hận Thiếu tỏ vẻ như đó là lẽ đương nhiên: "Xấu hổ, xấu hổ."

Đương nhiên trên mặt không có một nét xấu hổ nào.

Trương Nham cũng cười: "Đây chính là ám ngữ đặc thù của Lưỡng Triết Tam Tương, coi như cho các người mở rộng tầm mắt thêm."

Mạnh Không Không gật đầu nói: "Đúng vậy, đa tạ."

Nhưng trên mặt Vương Tiểu Thạch lại thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Gã cùng Bành Tiêm giao thủ một đao, chiến thắng tựa như rất dễ dàng, thoải mái, nhưng thật sự trong một chiêu đao, Bành Tiêm đã từng ba lần phản đòn, Vương Tiểu Thạch đã phải dùng mũi đao, lưỡi đao, thân đao phá chiêu đao của y, cuối cùng dùng đao ý đả thương y.

Một đao thủ chân chính, khi đao ở trong tay y, cả chuôi đao, vỏ đao, bao đao, đều có thể đả thương địch nhân.

Có điều muốn đả thương Bành Tiêm tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch phải đả thương y.

Trong cuộc tỉ thí một đao định thắng thua lúc này, gã không đả thương được Bành Tiêm thì sẽ chết dưới đao của đối phương.

Một địch nhân lợi hại như Bành Tiêm, Vương Tiểu Thạch chỉ giao thủ một chiêu nhưng đã thấy luyện tức tài nghệ, ấn tượng khó mà phai nhòa.

Tuy Mạnh Không Không chưa từng giao thủ với Vương Tiểu Thạch, nhưng Vương Tiểu Thạch cũng đã có ấn tượng sâu sắc đối với y.

Gã phát giác Mạnh Không Không là người "khiêm nhường"... Ít nhất y rất bình tĩnh, trong tình thế phi thường này mà còn nắm được cơ hội học cái mới.

Hơn nữa, khả năng ghi nhớ của Mạnh Không Không rất tốt.

Trương Nham nói cả một tràng dài những lời kỳ quái, y có thể lập tức học thuộc, hơn nữa sớm đã thâm quan sát, để ý kỹ càng, cho nên mới nhớ được câu nói "đại ca nhị ca tam ca" của họ Trương.

Gã đã nhìn Mạnh Không Không bằng con mắt khác.

Mạnh Không Không lại hỏi: "Bọn ta khống chế Trương Nham rõ ràng là muốn đối phó người, người đã phát giác và vạch trần bọn ta, tại sao không hỏi mục đích?"

"Tại sao ta phải hỏi?" Vương Tiểu Thạch cười hỏi lại.

Mạnh Không Không lại ngăn người ra.

"Các người muốn tìm ta, có thể đến Sầu Thạch trai này, quang minh chính đại, chắc chắn ta sẽ hoan nghênh, dùng mấy trò này chỉ làm uổng phí tâm cơ, ta vừa không đi, lại càng chẳng có hứng thú gì với lời mời kiểu ấy. Vậy thì ta đâu cần phải biết mục đích của các người, là ai đã sai khiến các người tới đây?" Vương Tiểu Thạch cười cười, gãi đầu nói: "VẬY CỨ NHƯ THẾ NHÉ, xin thứ lỗi không tiễn." Nói xong, gã xoay người định bước vào trong.

Cả bọn làm ầm lên một trận, hàng phố đương nhiên kéo tới xem.

Tập Luyện Thiên then quá hóa giận, quát lớn: "Tên họ Vương kia, người đứng lại cho ta!"

Vương Tiểu Thạch bèn đứng lại, ôn tồn hỏi: "Có gì chỉ giáo?"

Đường Bảo Ngưu tức giận nói: "Con người người thật là, hấn kêu người đứng lại thì người đứng lại, người là chó phải không? Nếu là ta, người ta kêu ta đứng, ta cứ đi; người ta kêu ta đi, ta cứ đứng."

"A!" Trương Nham nói: "Ta hiểu rồi!"

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên nói: "Hiểu cái gì?"

"Người không phải là chó, quả nhiên không phải là chó"; Trương Nham làm ra vẻ lĩnh ngộ: "Người là một con trâu, hơn nữa còn là một con trâu khó bảo."

Lúc này Tập Luyện Thiên thấy hai người họ vẫn còn lòng dạ đùa giỡn, nổi giận cùng cực, dùng dùng rút đao ra.

Đường Bảo Ngưu cười ha hả: "Thế nào? Người dám giết người giữa phố sao?"

Tập Luyện Thiên gầm lớn: "Ta giết người trước." Rồi vung đao đánh vù một tiếng, đao quang loang loáng, chụp xuống Đường Bảo Ngưu như một tấm lưới.

Đường Bảo Ngưu tiến lên vung quyền nói: "Đã lâu rồi lão tử không đánh đã tay."

Trương Nham chợt thúc cùi chỏ Đường Bảo Ngưu nói: "Đao này rất lợi hại, để ta."

Nói chưa dứt, đã bị Phương Hận Thiều ngáng chân, Phương Hận Thiều vung quạt: "Nhát đao này người không tiếp được, để ta..." Chợt bóng người loáng lên, Vương Tiểu Thạch đã tiếp lấy nhát đao.

Gã chỉ tiếp chiêu, không đả thương người.

Gã đành phải ra tay.

Bởi vì gã nhìn ra thế đao của Tập Luyện Thiên.

Nếu Phương Hận Thiều tiếp lấy, e rằng Tập Luyện Thiên không sống nổi.

Bởi vì nhát đao này của Tập Luyện Thiên hoàn toàn là một loại đao pháp "không phải người chết thì ta vong".

Cho nên nhát đao này cực kỳ lợi hại.

Như mộng, như sức tỉnh dậy, mộng đã biến mất.

Chặn đỡ nhát đao này, có lẽ là chuyện không quá khó.

Kinh Mộng Đao của Tập Luyện Thiên quá trọng hoa xảo, thiếu thực lực, nhưng muốn hóa giải nhát đao này mà không sát thương y là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Cũng như nằm mộng vậy, muốn tỉnh mộng mà không làm mộng vỡ đầu phải là chuyện dễ?

Trừ phi mộng chính là hiện thực, hiện thực chính là mộng.

Chỉ có đời người mới như một giấc mộng, hiện thực làm sao như mộng ảo được đây?

Bản thân việc biến mộng tưởng thành hiện thực, vốn đã là một giấc mộng.

Vương Tiểu Thạch phóng ra ứng phó với nhất đao này, bởi vì gã tự tin rằng sự tinh tế, mềm mại của Tương Tư đao có lẽ sẽ xua đuổi được mộng, nhưng không quấy nhiễu nó. Để hóa giải nhất đao này mà không đả thương Tập Luyện Thiên.

Gã với Tập Luyện Thiên chẳng thù chẳng oán, đâu cần phải sát thương người ta?

Huống chi bây giờ có đông người vây quanh, giả sử bọn Phương Hận Thiếu giết người, e rằng sẽ bị quan phủ truy cứu.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không muốn chuyện này xảy ra.

Cho nên gã đành phải tiếp nhất đao này.

Tiếp nhất đao này, coi như Vương Tiểu Thạch đã rước lấy tất cả mọi phiền toái.

Tập Luyện Thiên kêu thảm một tiếng, ngã ngửa ra, ngực phun máu thành dòng.

Bành Tiêm quát lên.

Mạnh Không Không kêu hoảng: "Người là hung thủ giết người!"

Đám đông la hét.

Nhất thời Vương Tiểu Thạch hoang mang chẳng biết làm sao.

Thậm chí gã cũng quên cả thu đao về.

Mình chỉ đánh một đao, sao lại...

Vương Tiểu Thạch đang định cúi người quan sát, Mạnh Không Không đã rút soạt thanh đao, quát: "Người muốn hại hử?"

Vương Tiểu Thạch đang định phân giải, chợt thấy một hàng người vệt đám đông bước ra, tất cả đều ăn mặc theo kiểu sai dịch, ở hông cầm đao, tay cầm thủy hỏa côn ¹, trên mũ cầm hoa linh. Tên công sai đi đầu chỉ trỏ quát: "Hừ, người dám giết người giữa phố, người đâu, bắt hẩn về!"

Phương Hận Thiếu cướp lời nói: "Người ta vẫn chưa chết, sao người bảo là hẩn giết người?"

Tên công sai thân hình gầy gò, nhưng bộ dạng rất tinh minh mẫn cán, tuổi tác có vẻ trẻ nhất, nhưng lại có thân phận cao nhất, lập tức trợn mắt, liếc nhìn Phương Hận Thiếu: "Làm sao người biết hẩn chưa chết?"

Phương Hận Thiếu cũng trợn mắt trả lời y: "Người cũng chưa khám nghiệm làm sao biết hẩn chết rồi?"

Tên công sai trẻ tuổi sầm mặt, trầm giọng quát: "Các người đến xem thử!"

Hai tên công sai ở phía sau dạ ran, bước tới xem thương thế của Tập Luyện Thiên.

Tên khâm sai trẻ tuổi vẫn trừng mắt nhìn Phương Hận Thiếu, lạnh lùng nói: "Người là ai? Tên họ là gì?"

Phương Hận Thiếu nhớn nhोर nói: "Tại sao ta phải nói cho người biết?"

Tên công sai quát lớn: "Người là cái thá gì? Đại gia đang làm việc công ở đây, lúc nãy đánh nhau gây sự người cũng có phần, người đâu, bắt tên khốn này về!"

Phương Hận Thiếu cười lạnh, Đường Bảo Ngưu bước tới bên cạnh y, xem bộ họ định đánh nhau một trận.

"Khoan đã," Vương Tiểu Thạch chợt nói: "Chính ta đã thương người, chính ta đánh nhau, các người đã nhìn rõ, ta sẽ theo các người về nha phủ, chuyện này không liên quan đến kẻ khác."

"Ồ?" Tên công sai xoay người, lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Thạch: "Người chịu trói tay theo ta về nha phủ?"

Vương Tiểu Thạch gật gật đầu: "Cho dù ta chịu theo người về..." Vương Tiểu Thạch sờ mũi nói: "Có một thứ cũng không đồng ý."

Trong mắt tên công sai trẻ tuổi đầy địch ý, y đặt tay trên chuôi đao nói: "Ta biết rồi!"

Vương Tiểu Thạch nheo mắt nhìn y: "Người biết gì?"

Tên công sai nói: "Ta biết người muốn ta hỏi qua nó."

Vương Tiểu Thạch nhướng mày: "Nó?"

Tên công sai nói: "Không phải đao của người, thì là kiếm của người."

"Sai rồi!" Vương Tiểu Thạch nói dứt khoát, kéo vạt áo ra, nói: "Ngự Tứ Miễn Tử Thiết Quyền ở đây, kẻ nào dám động đến ta, phải hỏi nó trước."

Tên công sai thất kinh, chỉ liếc mắt một cái, vội vàng quỳ xuống, thuộc hạ của y cũng hấp tấp quỳ xuống, nhất thời, đám người giữa phố đều quỳ xuống.

[1](#) Loại gậy sơn hai đầu của các sai nha.

Chương sáu

Hậu quả khi bước vào Sầu Thạch trai

Vương Tiểu Thạch vội vàng kéo áo lại, hấp tấp kêu: "Đừng quỳ, đừng quỳ, ta chỉ đùa thôi, chỉ dọa bọn tay sai, không dọa lão bá tánh!"

Lúc này tên công sai ấy mới dám đứng dậy, hàm hè gằn giọng: "Người có Miễn Tử Thiết Quyền Hoàng thượng ngự ban, đương nhiên ta không mời được người."

Phương Hận Thiếu đứng một bên hí hửng xen vào: "Miễn Tử Thiết Quyền ở đây, cho dù Hình tổng Chu béo đích thân tới cũng không dờn được tảng đá lớn này đi đâu hết."

Tên công sai vẫn chưa cam lòng: "Ta biết trên đời này chỉ có năm miếng Miễn Tử Thiết Quyền mà thôi."

Phương Hận Thiếu sợ mình kém phần, lập tức tiếp lời: "Một miếng trong tay Thái hậu, một miếng trong tay Phương tiểu hầu gia, còn hai miếng kia, một miếng ban cho Thủ Tư không An Viễn quân tiết độ sứ Khai phủ nghi đồng tam ty, Trung thái Nhất cung sứ, Thái thái sư, một miếng thì nằm trong tay Công Trứ Bình Chương Quân Quốc Sự Gia Cát tiên sinh, còn một miếng..."

Y nói đến đây, không khỏi quay sang hỏi Vương Tiểu Thạch: "Một miếng chẳng phải trong tay Tô Mộng Châm Tô lâu chủ sao?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Phải rồi!"

Tên công sai lạnh lùng hừ khê một tiếng: "Tô công tử chịu tặng cho người Miễn Tử Thiết Quyền quý trọng hơn cả tính mạng, có thể thấy y đã thật lòng thật dạ với người. Chẳng trách người lại liều mạng vì y, dám ngang tàng vô pháp vô thiên!"

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói: "Ta không phải là người của Mạc Bắc Thần, không cần che ô, xưa này trên đầu ta chỉ có tóc, trên tóc có trời!"

Tên công sai cười lạnh: "Người đánh người ta đến chết, lại không chịu nhận tội, thế chẳng phải là làm trái vương pháp sao?"

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại: "Ai bị thương?"

Tên công sai thoáng sững người, chỉ về phía Tập Luyện Thiên đang đổ máu không ngừng: "Người không có mắt nhìn sao?"

Chỉ nghe một giọng nói trong đám người vang lên: "Hắn? Có hai con mắt!" Không biết từ lúc nào, Trương Nham đã lén vào đám người, lén đến gần chỗ Tập Luyện Thiên đang nằm, đột nhiên cất tiếng, lời nói vừa vang lên, hai ngón tay khép lại vươn thẳng ra, chọc vào hai mắt họ Tập!

Việc này xảy ra bất thành lình, Mạnh Không Không đang tập trung tinh thần đối diện với Vương Tiểu Thạch, Bành Tiêm thì bị thương, còn đám nha sai của Lục Phiến môn thì thân thủ chẳng bằng Trương Nham, muốn cứu, đã không kịp nữa, muốn cản, càng không kịp!

Tưởng chừng hai mắt của Tập Luyện Thiên đã sắp bị Trương Nham đâm trúng, đột nhiên, Tập Luyện Thiên gầm lớn một tiếng, bật người dậy, một đao như tuyết, chém ngược về phía Trương Nham!

Trương Nham quát lớn, lướt người ra sau, nói: "Vậy là đúng rồi, tất cả mọi người đều nhìn thấy!" Tập Luyện Thiên bất ngờ xuất đao, nét mặt bọn công sai đều lộ vẻ ngượng ngùng.

Vương Tiểu Thạch nói: "Xem ra, vết thương của hắn hình như cũng không nặng?"

Tên công sai sầm nét mặt xuống, nói: "Cho dù bị thương không đến nỗi mất mạng, nhưng giữa đường đánh người cũng không đúng!"

Vương Tiểu Thạch nói: "Lúc này đâu chỉ một mình ta động thủ, sao không bắt cả bọn chúng về?"

Tên công sai cười khẩy nói: "Người làm sao biết ta không bắt bọn chúng? Ta vốn muốn bắt người trước, bọn chúng cũng sẽ không thoát một móng."

Vương Tiểu Thạch đột nhiên cười hỏi: "Người tên là gì?"

Tên công sai nói: "Ta họ Long."

Vương Tiểu Thạch nhướng mày: "Người là Long Xuy Xuy đúng không?"

Giữa đôi mày tên công sai thoáng lộ nét vui: "Tiện danh nghe không được hay lắm!"

Vương Tiểu Thạch nghiêm giọng nói: "Tứ đại danh bổ danh chấn thiên hạ, Tiểu Tứ đại danh bổ cũng đại danh đỉnh đỉnh, Quách Thương Hùng, Luy Túc Trì, Thư Tự Tú, Long Xuy Xuy, đều là những danh bổ mới trời dậy, các hạ lại là người trẻ tuổi xuất chúng nhất."

Tên công sai trẻ tuổi nói: "Có lẽ là vì nguyên cớ này, đến bây giờ ta vẫn chưa chết." Giọng nói của y không khỏi có chút đắc ý, bốn người Quách, Luy, Thư, Long, hợp xưng là Tiểu Tứ đại danh bổ, nhưng Quách Thương Hùng đã hy sinh trong chiến dịch Đại Trận Trượng, Luy Túc Trì chết trong tay Mục Cừ Bình của Liên Vân Trại, còn Thư Tự Tú thì mất mạng trong chiến dịch Nghịch Thủy Hàn ¹.

Tiểu Tứ đại danh bổ chỉ còn lại một mình y, hèn chi khi Vương Tiểu Thạch nhắc đến, mặt y lộ vẻ đắc ý.

"Chuyện sống chết là do năng lực, tuổi tác trái lại không quan trọng cho lắm, nếu không, Tứ đại danh bổ thực sự há chẳng phải đã chết mấy mươi năm rồi sao?" Vương Tiểu Thạch mỉa mai: "Có lẽ, sinh tử thành bại, cũng liên quan mật thiết đến vận may nữa."

Vương Tiểu Thạch ngưng lại một chút, chợt hỏi: "Cho dù người là Tiểu Tứ đại danh bổ, chẳng lẽ có thể xem thường Miễn Tử Thiết Quyền sao?"

Long Xuy Xuy giậm chân, nghiêng răng nói: "Chúng ta đi!"

Cả đám người dạ ran, bực tức rút lui, không biết chúng sẽ tìm bao nhiêu bá tánh vô tội để trút cơn giận này đây.

Vương Tiểu Thạch khẽ thở dài một tiếng, quay sang phía đám đông nói: "Các người đã đến rồi, sao không xuất hiện?"

Mạnh Không Không cười nói: "Quả nhiên không giấu được người."

Vương Tiểu Thạch nói: "Các người lén lút tới đây giờ trò mềm nắn rắn buông, chẳng qua là muốn ta đi theo các người một chuyến mà thôi."

Phía sau Mạnh Không Không đã xuất hiện thêm năm người.

Năm người này vừa xuất hiện, đám người bắt đầu tản ra.

Hơn nữa, còn rất mau chóng tản sạch chẳng còn một mống.

Nguyên nhân rất đơn giản: Trước khi năm người này xuất hiện, người ta đến đây xem náo nhiệt.

Ở đây có đánh nhau, thông thường đánh nhau được người ta xem là "náo nhiệt".

Người ta đều thích xem "náo nhiệt".

Nhưng năm người này vừa xuất hiện, thì biến thành chẳng có "náo nhiệt" nào để xem.

Chỉ còn lại sát khí.

Thông thường chỉ có cao thủ giết người mới có thể cảm nhận được sát khí của đối phương.

Võ công càng cao, sát khí càng nặng.

Có điều võ công đạt đến một mức độ nào đó thì lại chẳng còn sát khí nữa.

Chỉ là sát khí của năm người này, cả đám dân chúng trong Kinh thành chưa từng luyện võ công hoặc suốt đời chưa từng đánh nhau với người ta, đều có thể cảm nhận được.

Sát khí xé da, cắt thịt, vỡ mặt, đâm xương, thấu tim, xuyên phổi, như thể có một thanh đao vô hình đâm xuyên vào cổ họng của họ.

Họ chỉ còn biết mau mau rút lui, kéo lại để người nhà phải khóc than trong vũng máu của mình.

Mạnh Không Không vẫn nói một cách khiêm nhường: "Nếu đã thế, người biết rõ phải đi một chuyến, sao không đi cùng bọn ta cho xong?"

"Thật ra các người có chuyện gì, chỉ cần đến đây nói với ta một tiếng, có gì đâu mà ta không bồi tiếp được các người." Vương Tiểu Thạch nói: "Nhưng ta không thích dùng cách của các người: trước tiên uy hiếp bằng hữu của ta, sau đó lại dùng đến bọn công sai, đến cuối cùng thì vẫn phải dùng đến binh đao."

Tập Luyện Thiên bị vạch trần giả chết, đã muốn động thủ, liền lập tức nói: "Bọn ta mời người đàn ông tử tế, người chẳng chịu đi, đó gọi là rượu mời không uống, mà đòi uống rượu phạt, vậy thì có gì cũng chẳng trách được chúng ta!"

Vương Tiểu Thạch nói: "Đúng vậy, nếu hôm nay ta bị các người giết giữa phố, cũng không trách được các người, ai bảo ta không đi cùng với bọn công sai đến nha môn một chuyến, bọn chúng thì đâu có Miễn Tử Thiết Quyền. Còn nếu ta chết trong lúc ẩu đả cá nhân, thì chẳng liên quan gì đến bọn công sai, quan sai cũng chẳng có tội, ta chết trong tay các người, chỉ thể oán trời, oán đất, oán mặt trời mặt trăng chứ không thể oán được các người."

Mạnh Không Không cười nói: "Người nói đúng, thật là thông minh."

Vương Tiểu Thạch cười hỏi: "Lỡ như ta giết các người thì sao?"

Tập Luyện Thiên cả cười: "Người giết được không?" Giọng y nghe thật hào khí ngất trời: "Bát đại đao vương trong Kinh thành cùng tới đây, người giết được chăng?"

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt, tay đặt vào loan đao trên thanh bội kiếm, trầm giọng nói: "Đang muốn lãnh giáo." Lời vừa dứt, năm đao thủ ấy đã cùng rút đao.

Tập Luyện Thiên tranh rút đao trước.

Đao của y vẫn nằm trong tay.

Y biết một khi ra tay, nắm đại đao thủ ở phía sau sẽ kịp thời chi viện cho y.

Mạnh Không Không cũng bạt đao.

Chuyện đòi hỏi tám người họ đồng thời bạt đao đã không quá nhiều, muốn tám người họ đồng thời bạt đao chỉ vì một người, lâu nay đã trở thành thần thoại.

Nhưng, hôm nay trước Sầu Thạch trai, tám thanh đao đã cùng xuất ra, chỉ công về một mục tiêu:

Một người.

Vương Tiểu Thạch!

Năm đao thủ vừa mới tới, danh tiếng đều ở trên Tập Luyện Thiên.

Một trong số đó, họ Miêu, thanh đao trong tay y giống như một thanh sắt phế thải, gỉ sét loang lổ, lưỡi đao mẻ cùn, nhưng chưa từng ai dám coi thường con người này và thanh đao trên tay y.

Đao của y nhìn có vẻ chẳng xuất sắc, bộ dạng của y cũng chẳng đẹp đẽ gì.

Nhưng đao không phải dùng để nhìn.

Đao pháp nổi tiếng nhất của y, gọi là Bát Phương Tàng đao thức, đao pháp này cực kỳ uy lực, nghe nói chỉ cần một đao đã đánh bại Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm năm xưa, buộc kẻ ấy phải tự sát ngay tại chỗ, người sử đao năm xưa ấy lại họ Miêu.

Đao của Miêu Bát Phương danh chấn bát phương, nhưng còn một đao khách khác là Thái Tiểu Đầu, từ nhỏ đã ẩn cư ở Mao Ngưu Quật, tự luyện thành đao pháp, trước khi Phương Ứng Khán để mắt tới y, y chưa bao giờ rời khỏi tiểu trấn đó nửa bước.

Nhưng Miêu Bát Phương lại không dám dùng Tàng Long đao vô địch của y để khiêu chiến với thanh Linh Đình đao của Thái Tiểu Đầu.

Ngoại trừ Tiêu Sát.

Chỉ có đao pháp Đại Khai Thiên, Tiểu Phách Địa của Tiêu Sát ở Tín Dương mới có thể khắc chế nổi Linh Đình đao của Thái Tiểu Đầu.

Đao pháp của Tiêu Sát, không chỉ là hay, không chỉ là đáng sợ, càng không đơn giản là lợi hại, mà là tiêu sát!

Đao của y nhất kích tất sát, nhất kích sát không được, thì nhị kích cũng tất sát!

Đao pháp của Tiêu Bạch vừa khéo ngược lại.

Tiêu Bạch ở Tương Dương là huynh trưởng của Tiêu Sát.

Đao pháp của hai huynh đệ này không hề giống nhau, mỗi người mỗi khác.

Đao pháp thành danh của Tiêu Bạch gọi là Thất Thập Nhất Gia Thân đao. Tên gọi này nghe rất hiền hòa, hiền hòa đến nỗi không giống tên của một loại đao pháp.

Nhưng chỗ đáng sợ của loại đao pháp này chính là sự hiền hòa đó.

Nó có thể hiền hòa mà đoạt đi tính mạng của người ta, chặt thủ cấp của nạn nhân mà khiến người đó không phát giác ra chuyện gì.

Có điều, Thái Tiểu Đầu, Miêu Bát Phương, Tiêu Sát, Tiêu Bạch, tất cả đều rất kính phục hai danh gia đao pháp.

Một người đương nhiên là Mạnh Không Không.

Người kia là Triệu Lan Dung.

Triệu Lan Dung là một nữ nhân.

Đao pháp do nàng sáng tạo gọi là Trận Vũ Trấp Bát.

Tương truyền sau khi nàng sáng tạo bộ đao pháp này, trong ba năm qua trên giang hồ không có ai dám sáng tạo bất cứ loại đao pháp nào nữa.

Bởi vì đã không cần thiết.

Ai cũng nói, nữ đao vương Triệu Lan Dung đã đẩy đao pháp đến cực điểm, đi đến tận cùng.

Bây giờ, hậu duệ của Miêu gia đao Miêu Bát Phương, Thái Tiểu Đầu với đao pháp độc môn Linh Đình đao, huynh đệ họ Tiêu đao pháp một cương một nhu, Tập Luyện Thiên, truyền nhân của Tập Nha trang Toái Mộng đao, Bành Tiêm, hảo thủ của Bành Môn Ngũ Hổ, còn có Triệu Lan Dung, Mạnh Không Không dùng Tương Kiến bảo đao, tất cả đều tập trung lại một chỗ, tám thanh đao, đao nào cũng muốn lấy mạng Vương Tiểu Thạch!

Rốt cuộc Vương Tiểu Thạch cần bao nhiêu cái mạng mới không chế nổi những thanh đao danh chấn giang hồ, cực kỳ khó đối phó này?

Vương Tiểu Thạch cũng có đao.

Tương Tư đao.

Tương Tư đao sử ra Tương Tư đao pháp.

Việc Vương Tiểu Thạch luyện thành Tương Tư đao pháp cũng là một đoạn nhân duyên kỳ ngộ.

Đao pháp của gã đương nhiên là do Thiên Y cư sĩ dạy cho. Nhưng cũng có thể nói hoàn toàn không phải vậy. Tại sao lại nói như thế?

Có hai nguyên nhân.

Thứ nhất là vì Thiên Y cư sĩ truyền thụ võ công, không phải chú trọng ở dạy mà chú trọng ở hướng dẫn, ông không cần đệ tử phải bắt chước y hệt mình mà là thường chỉ gợi ý chỉ điểm.

Thứ hai, vì thiên tư của Vương Tiểu Thạch, phàm gã học một món gì, đều có thể tập trung tinh thần, chuyên tâm nhất chí, trong khoảng thời gian rất ngắn đã nắm vững được căn cơ, sau đó lập tức ngộ được một thứ gì đó, nếu không thể sáng tạo ra cái mới, lấy đó làm đặc sắc của mình, sẽ chấp nhận dừng lại ngay, chỉ xem những điều đã học là một trong những nền tảng của mình, rồi lại đi học món khác.

Có một sư phụ trí tuệ như thế, một đệ tử thông minh như thế, võ công của Vương Tiểu Thạch đương nhiên là *thanh xuất ư lam nhi thắng vu lam* ².

điều này chẳng hề kỳ lạ, bởi vì võ công của Thiên Y cư sĩ vốn không phải quá cao cường.

Thiên Y cư sĩ cùng với Gia Cát tiên sinh, Lại Tàn đại sư, Nguyên Thập Tam Hạng, vốn là Lão Tứ đại danh bổ, sau đó mỗi người gặp kỳ ngộ riêng, đường ai nấy đi.

Lại Tàn đại sư là đại sư huynh, trước khi xuất gia tên là Diệp Ai Thiên, sau đó vì phạm trọng tội, đã cắt tóc xuất gia, lòng lặng như nước, mắt thấu hồng trần, cuối cùng ẩn tích chốn sơn lâm, trở thành nhất đại kỳ tăng.

Thiên Y cư sĩ là nhị sư huynh, y bốc tinh tướng, cầm kỳ thi họa, kỳ môn độn giáp, thi từ ca phú, món nào cũng thông. Chiến trận binh pháp của ông có phần hơn hẳn tam sư đệ Gia Cát tiên sinh. Về lý luận võ công, e rằng cả Lại Tàn đại sư cũng không bắt theo kịp. Đáng tiếc, bản thân Thiên Y cư sĩ bị hạn chế về thiên chất, căn cơ yếu ớt, ốm yếu lắm bệnh, cho nên khó đạt được tu vi tối cao trong võ công.

Nguyên nhân này khiến ông thua kém Gia Cát tiên sinh rất nhiều. Thiên Y cư sĩ tính tình đạm bạc, cũng quy ẩn giang hồ, tận tâm tận lực truyền kỹ nghệ độc môn cho người có lòng.

Gia Cát tiên sinh thì lại đối lập với tứ sư đệ Nguyên Thập Tam Hạng. Gia Cát tiên sinh phò chính, luôn bất đồng ý kiến với tể tướng Thái Kinh. Thái Kinh lợi dụng Nguyên Thập Tam Hạng kiềm chế ông, vì thế, cuộc đấu tranh trong triều đình đã lan ra đến võ lâm. Gia Cát tiên sinh xưa nay làm việc linh hoạt, vừa trừ gian nghiệt, vừa bảo vệ hiền thần, việc gì cũng hết sức mình, nhưng lại không hợp với cả hai phe tân và cựu. Tại các phụ quận ven Kinh thành, mỗi quận Thái Kinh đặt ra nguyên tắc một người kiêm nhiệm hai chức, tri châu sự và phán châu sự, mỗi nơi có hai vạn binh mã, nắm hết binh quyền trong tay. Gia Cát tiên sinh bị kiềm chế, bốn đệ tử nhập thất của ông, tức là Tứ đại danh bổ, chỉ có thể trùng chấn kỷ pháp trong gian nan, thế cuộc tương đối khó khăn, ở đây tạm thời không nhắc đến. Vương Tiểu Thạch đến Kinh thành, chưa gặp Gia Cát tiên sinh, cũng chưa hề thấy

Nguyên Thập Tam Hạn, những người này đối với gã, đều là những nhân vật trong truyền thuyết.

Thế nhưng, bây giờ gã cũng trở thành nhân vật trong truyền thuyết.

Khi Thiên Y cư sĩ dạy cho gã Tương Tư đao pháp, gã luyện đến mức độc đáo khác người, Thiên Y cư sĩ nói với gã bằng giọng nửa khen ngợi, nửa giễu chơi: "Ta là Tiểu Tương Tư đao, con mới là Đại Tương Tư đao."

Vương Tiểu Thạch cũng hỏi đùa lại: "Lẽ nào tương tư có phân ra lớn nhỏ?"

"Có," Thiên Y cư sĩ mỉm cười: "Tiểu tương tư là tình cảm cá nhân, trong lòng của cá nhân, một vui một buồn một được một mất, cũng là chuyện trời long đất lở rồi. Nhưng bi hoan ly hợp của nhân gian mới thực sự là đại tương tư, có thể thăng hoa thành nghệ thuật."

Vương Tiểu Thạch chính là luyện thứ đao pháp như thế, đao pháp này của gã, giờ đây đang đối diện với tám đại đao thủ, làm sao mới có thể chế thắng khắc địch?

Bát đại đao vương này chính là tám hộ vệ gần gũi nhất của Tiểu hầu gia Phương Ứng Khán, cả Nguyên Thập Tam Hạn cũng từng nói: "Bát đao liên thủ, bất phùng địch thủ."

Đao của Vương Tiểu Thạch có thể địch nổi hay không?

Một thanh đao, có thể địch nổi tám thanh đao hay không?

Có thể đỡ nổi tám thanh đao danh động giang hồ hay không?

Đáp án là: Không biết.

Bởi vì Vương Tiểu Thạch không hề xuất đao, gã xuất kiếm.

Trước khi xuất kiếm, gã thối lui.

Thối nhanh.

Tám thanh đao đuổi gấp theo sau.

Đao của họ đã chém ra, thế đã như dời núi lấp biển, hễ phát ra thì không thể thu lại được.

Họ chỉ có truy kích.

Đao đã xuất thủ.

Phải giết chết địch thủ mới được!

Họ đều không ngờ Vương Tiểu Thạch dám dùng một đao đấu với tám đao.

Họ cũng không ngờ Vương Tiểu Thạch bạt kiếm chứ không phải bạt đao.

Họ càng không ngờ sau khi bạt kiếm, Vương Tiểu Thạch lại không tiến mà lui.

Hễ lui, liền lui vào trong cửa Sầu Thạch trai.

Điều họ tuyệt đối không ngờ đến là: hậu quả khi xông vào Sầu Thạch trai.

¹ Tình hình cụ thể ra sao, mong độc giả đón đọc những tác phẩm khác của tác giả Ôn Thụy An để biết rõ tường tận.

² Màu xanh bắt nguồn từ màu lam, nhưng lại xanh hơn cả màu lam.

Chương bảy

Kẻ sĩ không thể không kiên định

Dưới trướng Phương Ứng Khán, có mười ba thị vệ cận thân.

Bát đại đao vương vốn là cao thủ do nghĩa phụ của Phương Ứng Khán là Phương Cự Hiệp thu phục. Phương Cự Hiệp là đệ nhất cao thủ võ lâm trong truyền thuyết.

Lúc đó Thái Kinh làm tể tướng, được hoàng đế Triệu Cát sủng tín, cho dựng Đảng Nhân bia ở Đao Lỗ Môn trong Kinh thành, khắc tên một trăm hai mươi nhân vật quan trọng của Cự đảng, ghi rõ tội trạng, Thái Kinh gọi đó là "gian đảng", đồng thời chủ trương khởi binh, tấn công Tây Hạ, ngoài ra còn chiêu theo ý Triệu Cát, ra sức tìm kiếm kỳ hoa dị thạch trong dân gian, xa xỉ cực độ. Dân chúng chẳng sống nổi, đứng dậy phản kháng, y bèn sai đại tướng Đồng Quán thảo phạt, trấn áp mạnh mẽ, khiến tiếng oán than càng lớn hơn.

Lúc đó dư đảng của Ma Ni giáo là Phương Lạp khởi binh ở Mục Châu, âm thầm cấu kết với Cự đảng trong triều đình, phái ba sát thủ, âm mưu hành thích Tống Huy Tông. Ba sát thủ này lần lượt mưu sát Huy Tông, nhưng đều bị Phương Cự Hiệp và Gia Cát tiên sinh cản trở.

Chức trách của Gia Cát tiên sinh là bàn luận đạo trị quốc với quân chủ, đánh giá nhân tài, xem xét hình án, có quyền phong chức và giáng chức quan cấp dưới, chức danh của ông là Bình Chương Quân Quốc Sự, tuy có thể hỏi việc chính sự, nhưng thực quyền lại bị phe Thái Kinh khống chế. Gia Cát tiên sinh trước dẹp tan loạn trong kinh sư do Sở Tương Ngọc cầm đầu, sau bắt sống sát thủ Tiêu Kiến Tăng, cảm hóa rồi nhận y làm nghĩa tử. Còn Phương Cự Hiệp cho rằng giết hoàng đế không thể dẹp yên đại cục, lại càng khiến nguy cơ tăng lên, đồng thời cũng không đồng ý để người võ lâm

xen vào việc triều chính, cho nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đã giết chết thích khách, cứu mạng Huy Tông.

Huy Tông cảm ơn cứu mạng, đòi phong Phương Cự Hiệp làm vương hầu. Phương Cự Hiệp chẳng ham mê quyền bính, nên đã cùng hiền thê phất áo ra đi, rong chơi giữa chốn núi rừng, trước khi đi còn thổi tiếng cảnh báo Huy Tông, nếu cứ tiếp tục xa xỉ, quốc sự cứ như nước sông trôi ra biển, muốn chặn lại cũng không kịp.

Song nghĩa tử của Phương Cự Hiệp là Phương Ứng Khán vẫn còn ở lại Kinh thành, võ công tài nghệ đều thập phần xuất sắc. Thái Kinh sớm đã có ý lôi kéo, cho nên tâu với Huy Tông, ban tất cả ân điển ấy cho Phương Ứng Khán. Đương nhiên, Huy Tông cũng có ý mượn sức của Phương Ứng Khán bảo vệ kinh kỳ, nhất là đối phó với tên sát thủ còn lại.

Tên sát thủ đó hai lần bị Gia Cát tiên sinh đánh bại, Phương Cự Hiệp đã thương nhưng vẫn có thể trốn chạy, vẫn còn ẩn nấp nơi bóng tối, quyết giết cho bằng được Huy Tông.

Sau khi Phương Cự Hiệp rời kinh, để lại Bát đại đao vương Tứ Chi Chương, tự nhiên đều trở thành tùy tùng của Phương Ứng Khán.

Một khi Bát đại đao vương liên thủ, cả Phương Cự Hiệp cũng từng nói: "Nếu tám người họ đồng tâm hiệp lực, liên thủ ứng địch, e rằng ta cũng chưa chắc thắng nổi."

Đó đã là đánh giá cao nhất của Phương Cự Hiệp.

Lúc này Bát đại đao vương đang nhất tề xuất thủ, xuất đao, hạ sát thủ đối với Vương Tiểu Thạch.

Wang Xiao Shi ứng phó thế nào?

Wang Xiao Shi lui vào Sầu Thạch trai.

Bát đại đao vương, một khi đã hình thành đao trận, địch nhân ắt chết chẳng nghi.

Vấn đề là: Đao trận vẫn chưa thành.

Đao trận vẫn chưa thành, Vương Tiểu Thạch đã lui vào Sầu Thạch trai.

Sầu Thạch trai đương nhiên không chỉ có một cánh cửa, nhưng, trong tình cảnh này, không ai có thể đi vòng cửa sau hoặc cửa bên tấn công vào.

Cho dù có xông vào như thế, thời cơ đã mất, hơn nữa lực lượng đã phân tán.

Đao thế của họ đã phát, thân bất do kỷ, chỉ đành xông theo vào.

Đương nhiên, không thể tám người cùng vào.

Cửa quá hẹp, quá lắm cũng chỉ có thể hai người cùng tiến vào.

Không phải họ không thể phá cửa, mở một cái lỗ lớn để tám người đồng thời xông vào, nhưng tám thanh đao nếu liên thủ phá bức tường, đối phương phản kích, họ sẽ không dễ ứng phó.

Cơ giận không thể trút ra.

Lòng chứa đầy giận dữ.

Họ chỉ đành công vào trước rồi tính sau, tuyệt không thể để Vương Tiểu Thạch có cơ hội trả đòn.

Hầu như trong cùng một sát na, họ đã hình thành một trận thế mới.

Hai người một nhóm, lần lượt đánh vào.

Chỉ cần hai người tấn công Vương Tiểu Thạch một chiêu, những người còn lại đều có thể xông vào rồi kết thành đao trận.

Đây là sát na chưa giao thủ.

Nhưng chỉ một sát na này, đã quyết định sự thắng thua thành bại.

Trận thế của Bát đại đao vương, phát động hơi chậm một chút, vì Bành Tiêm đã bị thương.

Ngoài ra chính là bởi Vương Tiểu Thạch không tiến mà lui, bọn họ chỉ đành chia thành từng tốp công vào Sầu Thạch trai.

Chia thành từng tốp, có nghĩa là phân tán lực lượng.

Trong sát na địch nhân sánh vai chen vào cửa, kiếm của Vương Tiểu Thạch đã phát động ra đòn tấn công chí mạng nhất.

Miêu Bát Phương và Thái Tiểu Đầu là tốp tấn công đầu tiên.

Đao của Miêu Bát Phương lập tức bị chấn bay.

Hổ khẩu của Thái Tiểu Đầu bị đâm trúng một kiếm, đao cũng rơi xuống.

Tốp người thứ hai chính là Triệu Lan Dung và Mạnh Không Không.

Hai người họ chỉ chậm hơn một chớp mắt so với hai người Miêu, Thái. Một chớp mắt chỉ là một chớp mắt .

Nhưng Miêu Bát Phương và Thái Tiểu Đầu trên tay đã không còn đao nữa.

Đối với Bát đại đao vương, không còn đao, có nghĩa là mất khả năng chiến đấu.

Vương Tiểu Thạch vẫn chưa lập tức xuất thủ.

Mạnh Không Không và Triệu Lan Dung cũng không hề động thủ.

Họ xông vào, ngăn ra, Triệu Lan Dung lập tức nói: "Ôi! Chúng ta bại rồi."

Nàng vừa liếc mắt đã nhận ra, không cần thiết phải đánh tiếp.

Một người khi đắc thắng mà khiêm tốn thì chẳng có gì lạ, nhưng khi thất bại mà vẫn dũng cảm thừa nhận, không hề nhụt chí mới là lạ; cho nên nói, muốn quan sát thành tựu trong tương lai của một người thì phải quan sát trạng thái khi y thất ý.

Thua được, nói dễ, nhưng cho dù giang hồ hảo hán cũng nhìn không thấu, buông không được.

Triệu Lan Dung là một nữ tử.

Nàng không hề phát đao nhưng đã thừa nhận thất bại.

Nói xong thì lui ra.

Mạnh Không Không chỉ đành ngửa tay, cười cười với Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cũng cười cười với y.

Mạnh Không Không bước tới lượm đao của Miêu Bát Phương và Thái Tiểu Đầu, ba người bước ra, lúc này, tiếng vỗ tay khe khẽ từ sau lưng Vương Tiểu Thạch vang lên: "Đao pháp hay, kiếm pháp càng hay, đao pháp kiếm pháp đều hay như binh pháp."

Vương Tiểu Thạch cũng không thấy lạ, chỉ từ từ xoay người, nói: "Đao pháp kiếm pháp binh pháp thấy đều không hay bằng các hạ."

Đối phương cười ôn hòa nói: "Nói hay lắm."

Không biết từ lúc nào, Sầu Thạch trai đã có bảy người trong gian thư họa.

Bảy người bất phàm.

Một trong số đó, thần thái ưu nhã tuyệt luân, mặt như quan ngọc, tay cầm bút lông của Vương Tiểu Thạch, đang chấm mực viết chữ.

Chính y nói chuyện với Vương Tiểu Thạch.

Nhưng không phải y vỗ tay.

Kẻ vỗ tay là một người khác. Người này nói, người kia phụ trách vỗ tay.

Người này trông có vẻ ăn mặc không đặc biệt xa hoa lắm, nhưng thân phận của y tôn quý đến độ tựa như dù y phải chết, vẫn có người chết thế cho y.

Người vỗ tay ngồi ở một bên, mặt chữ điền, râu dài năm chòm, không nộ mà oai.

Loại người này cho dù ngồi ở chỗ nào, chỗ đó cũng trở thành chốn trang nghiêm.

Nhưng thần tình trên mặt có vẻ như cực kỳ cung kính đối với người vừa cất tiếng.

Người vừa cất tiếng đã lớn tuổi rồi.

Ánh mắt y lấp lánh linh hoạt, khi cười có thể uy nghiêm mà cũng có thể hiền từ, nhưng nét mặt có vẻ xảo trá và gian hiểm, khó mà nhìn thấu được tuổi tác của y.

Vương Tiểu Thạch nhìn chữ của y, chỉ liếc qua, liền nói: "Đáng tiếc."

Người này nhướng mắt, cười lớn: "Chữ không đẹp ư?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Hảo thư, phi pháp."

Người này thoáng ngẩn người, tỏ ý tò mò: "Ý người nói là chữ của ta không hợp pháp độ?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Không phải. Từ xưa đến nay, bị nguyên tắc trói buộc, chẳng bằng không nguyên tắc, kỹ thuật đến độ cao mình thì không còn tìm đâu ra vết dấu của kỹ thuật nữa. Kỹ thuật kinh điển chân chính, chính là bản thân mình phát hiện và sáng tạo, nếu không phải là sở đắc từ kinh nghiệm của chính bản thân người viết thì đó chẳng qua là một thứ trói buộc và trở ngại mà thôi."

Người đó gật đầu: "Đông Pha cư sĩ từng nói: *Thơ không cần chuẩn, chữ không cần gọt, trong sáng rõ ràng, chính là thầy ta*, bốn chữ ‘*trong sáng rõ ràng*’ thì phải rơi vào bản ngã của mình mới thấy được. Đó mới là điển tắc thuộc về mình, điển tắc thực sự. Nhưng tại sao người lại nói là hảo tự mà phi pháp?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Bức thiếp này của các hạ chữ liên miên liên lạc, chẳng khác gì rắn chết treo trên cây, xấu cực kỳ."

Người ấy càng cảm thấy thú vị, lại hỏi: "Nếu túc hạ đã cho rằng xấu xí như thế sao lại bảo là hảo thư?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Nhìn từ xa trông giống như từng hàng giun đất mùa xuân, nhìn gần từng chữ giống như rắn rết mùa thu, xấu đến cực độ chính là đẹp đến cực độ, chẳng phải cao thủ thì không thể làm được điều này."

Người ấy nheo mắt cười cười nói: "Kỳ thạch thì phải xấu, xấu mới là kỳ, đã rằng có thể thấy sự đẹp trong cái xấu, túc hạ sao còn nói là không hợp pháp độ?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Bởi vì đó không phải là bút pháp của ngài."

Người ấy nói: "Túc hạ làm sao biết đây không phải là bút pháp ta quen dùng?" Trong mắt đã thoáng lộ vẻ kính phục.

Vương Tiểu Thạch chỉ chữ trên tờ giấy, nói: "Các hạ viết mười sáu chữ: *Tải hành tải chỉ, không bích du du; thần xuất cổ dị, đạm bất khả thâm* ¹; chỉ khi viết đến ‘bất khả’, hai chữ liền lạc với nhau, để lộ ra bút ý thông thả là lướt vốn có, chẳng khác gì cô đơn câu cá trên sông lạnh của các hạ, từ đây rõ ràng có thể thấy bút pháp này không phải là sở trường của ngài rồi."

Người ấy kêu "ồ" một tiếng, vẻ kính phục trong ánh mắt đã dần chuyển sang kinh ngạc.

Vương Tiểu Thạch nói: "Có thể viết được chữ đẹp như thế, người còn sống mà thân lại ở trong Kinh thành, thực sự không có bao nhiêu..."

Sau đó gã nhìn người ấy, nói từng chữ: "Thái thái sư, ngài đã quang lâm hàn xá theo cách này thì xin thứ cho tại hạ không thể hành lễ bái kiến."

Kẻ đột nhiên xuất hiện ở Sầu Thạch trai rồi nổi hứng viết mấy chữ, không ngờ lại chính là người có quyền lực nhất trong triều đình hiện nay - Thái Kinh! Cũng có nghĩa là những chữ hoàn toàn không dùng bút pháp lâu nay của y vẫn bị Vương Tiểu Thạch vừa nhìn đã nhận ra, rằng y chính là Thái Kinh!

Giọng nói của Thái Kinh lộ vẻ tán thưởng: "Người ta nói Kim Phong Tế Vũ lâu có thể đánh Lục Phân Bán đường đến nổi không thể trả đòn, đó là nhờ hai đại nhân tài, hôm nay được thấy, các hạ quả nhiên là một bậc kỳ tài!"

Vương Tiểu Thạch nói: "Biết nhìn chữ nhận tranh, cũng chẳng phải là nhân tài gì. Hoàng Tương ² ghìm chữ, Thẩm Liêu ³ sắp chữ, Hoàng Đình Kiên ⁴ phóng chữ, Tô Thức ⁵ họa chữ, Mễ Phát ⁶ biến chữ, đó mới là kỳ, đó mới là tài."

Trong danh sách mấy danh gia vừa kể ra, Vương Tiểu Thạch cố ý không hề xếp vị Tam tỉnh sự thái sư Thái Kinh đứng trên cả tể tướng này và hoàng đế

Triệu Cát vào. Thái Kinh không lấy đó làm giận, chỉ cười nói: "Còn nữa không?"

"Còn," Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói: "Nếu người nào có thể đem tấm lòng vì nước vì dân, trung dũng nhiệt thành của mình đổ vào trong thư pháp, chữ của y ắt sẽ có huyết tính, cũng như ngọn bút xưa nay hiếm của Nhan Chân Khanh ⁷, đã nói lên nỗi đau trước họa nước nhà của ông, cá tính cương nghị chính trực của ông, đó mới là chữ đẹp hiếm có."

Vương Tiểu Thạch nói rất lộ liễu. Thái Kinh vuốt râu, mỉm cười: "Người đã từng nghe một bài từ thế này chưa?"

Vương Tiểu Thạch biết Thái Kinh chắc chắn có ý gì đó, chỉ nói: "Xin được rửa tai lắng nghe."

Thái Kinh nhàn nhã ngâm rằng: *"Lão lai khả hỉ, thị lịch biến nhân gian, am tri vật ngoại, khán thấu hư không, tương hận hải sào sơn, nhất thời niết toái, miễn bị hoa mê, bất vị tửu khốn, đáo xứ tỉnh tỉnh địa, bảo lai mịch thụ, thụ khởi phùng trường tác hí. Hư thuyết cổ vãng kim lai, nãi ông tâm để, một hứa đa ban sự, đã bất tu tiên bất mệnh Phật, bất học thê thê Khổng Tử, lẫn cộng hiền tranh, từng giáo tha tiểu, như thử chỉ như thử. Tạp kịch đã liễu, hí sam thoát dữ ngốc để."* ⁸

Ngâm xong, Thái Kinh nói: "Việc đời như mây trôi xuân mộng, cần chi phải cố chấp đến nỗi chẳng còn tự tại? Mễ Phất từng nói về thư pháp của mình rằng, *tất cả chỉ là trò chơi, chẳng cần phải quá nhọc công, thấy đủ là đã đủ rồi, phóng bút chỉ là giỡn chơi*. Con người ở trên đời, cần chi phải lo lắng muộn phiền, khi được vui thì cứ vui, có lòng nên cởi mở, há chẳng tốt hay sao?"

Vương Tiểu Thạch mỉm cười, bước tới.

Bên cạnh Thái Kinh có bốn người.

Bốn người này đều đang đứng.

Họ thấy Vương Tiểu Thạch bước tới, cũng chưa có động tác gì mà Vương Tiểu Thạch đã đột nhiên cảm thấy trước mặt tựa như có một bức tường đồng vách sắt.

Sát ý còn đáng sợ hơn cả Bát đại đao vương liên thủ.

Nếu gã nhất định bước qua đó, thì chỉ còn cách tông thẳng vào mà thôi.

Lao vào như thế, tường đổ hay là người chết?

Lúc này, Thái Kinh lại khẽ gật đầu.

Bức tường vô hình đó lập tức biến mất.

Vương Tiểu Thạch vẫn bước tới, đến trước mặt Thái Kinh, cầm bút, chấm mực, viết sáu chữ lớn trên giấy, nhanh đến kinh người, sau đó bỏ bút, thối lui.

"Sĩ bất khả bất hoằng nghị!"⁹

Thái Kinh thốt lên: "Hảo tự! Diệu tự! Kỳ tự! Hạ bút như gió, chữ vừa mới viết xong đã bị che lấp, mực chưa kịp khô đã lại sinh một chữ, sinh diệt nối tiếp xoay chuyển hồi quy, sinh đó rồi lại diệt đó, thần khí đủ đầy chẳng khác gì thiên đạo nhân tâm, càng nhìn càng thấy kinh thấy hãi! Chữ như thế này thật đúng là thể gian hiểm có, đáng tiếc..."

Y lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Thạch: "Chữ đã sắp bước vào hóa cảnh, nhưng người vẫn chưa nhìn thấu triệt, giống như viết chữ đẹp vào giấy xấu vậy."

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói: "Nếu có thể thật sự nhìn thấu, thái sư có sao không nói bỏ là bỏ ngay, trước tiên hãy bỏ hết chức vị quyền hành của bản thân rồi đến khuyên tại hạ."

Người mặt tím kia nghe đến đây, kìm không được quát lớn: "To gan!"

Vương Tiểu Thạch vẫn giữ vẻ ngạo mạn nói: "Đắc tội, đắc tội."

Người mặt tím gầm gừ: "Người có biết những lời của người lúc này đáng trị tội gì hay không?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Thấy thái sư có thể viết ra những dòng chữ phiêu dật thế này, văn sinh mới dám nói thẳng."

Ánh mắt Thái Kinh lấp lánh, nếp nhăn bên cánh mũi lộ rõ, một hồi sau mới nói: "Người có biết vị này là ai không?"

Vương Tiểu Thạch biết người mặt tím này có lai lịch không nhỏ, cả bốn người đang đứng e rằng cũng chẳng phải tầm thường, nhưng gã càng chú ý hơn đến người đứng phía sau Thái Kinh, ngay trong xó tối.

Người này dáng dấp cao gầy, trên vai khoác chiếc tay nải cũ, không để ý nhìn, còn tưởng đó chỉ là xó tối, không dễ gì phát hiện ra có một con người như thế tồn tại.

Gã mắt thì quan sát, trong đầu tính toán, tay phòng bị, miệng lại nói: "Đang định thỉnh giáo."

Thái Kinh cười nói: "Người thật sự rất có sĩ diện, ông ta chính là đương kim tế tướng, Phó Tông Thư, sao còn chưa mau bái kiến?"

Vương Tiểu Thạch thầm hít một hơi, biết rằng tế tướng Phó Tông Thư cũng đến, miệng nói: "Hai vị đại nhân, đã thất kính rồi."

Khẩu khí của gã lạnh nhạt, còn lạnh hơn cả tách trà đã lạnh ở trên bàn.

Bốn câu trong bài thơ thứ 16 trong tập Thi Phẩm của Tư Không Đồ đời ¹Đường. Tạm dịch rằng: Bước đi ngập ngừng, trời xanh man mác, thần thái u nhàn, tâm tình đậm bạc.

Có thể tác giả muốn nói đến Thái Tương 蔡襄(1012-1067), tự Quân Mạo, hiệu Hào Dương cư sĩ, người Tiên Du, Hưng Hóa. Đỗ tiến sĩ năm 1030. ²Là chính trị gia, thư pháp gia, chuyên gia về trà. Đã trải qua nhiều chức quan dưới triều Tống. Tác phẩm: Sái Trung Huệ tập.

³Thẩm Liêu 沈 辽(1032-1085), tự Duệ Đạt, người Tiền Đường (nay là Hàng Châu, Chiết Giang), nhà thư pháp nổi tiếng đời Tống.

Hoàng Đình Kiên 黃廷堅(1045-1105), tự Lỗ Trực, biệt hiệu Sơn Cốc đạo nhân, Phù ông, người Phấn Ninh, Hồng Châu (thuộc Giang Tây ngày nay). Ông là thư họa gia và thi gia trứ danh đời Bắc Tống, tề danh cùng thầy ông là Tô Thức, người đời thường gọi Tô-Hoàng. Ông đỗ tiến sĩ, có 4 làm một số chức quan. Ông là người cầm đầu thi phái Giang Tây, một trường phái quá chú trọng đến kỹ xảo làm thơ mà không quan tâm đúng mức đến nội dung tư tưởng của tác phẩm. Hoàng Đình Kiên còn là một người rất am hiểu về hội họa và là một trong những người viết chữ đẹp nhất thời Bắc Tống.

5 Tô Thức 苏轼(1037-1101), tự Tử Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

6 Mễ Phất (1051-1107), thư pháp gia, họa gia đời Tống, chuyên về tranh sơn thủy. Ông không chiều theo thị hiếu chính thống triều đình, chỉ vẽ theo ý thích riêng, trung thành với cảm xúc thật của mình trước tạo vật, nên mặc dù có tài năng vẫn không được mời vào Họa viện triều đình. Nhưng phong cách nghệ thuật Mễ Phất lại có nhiều ảnh hưởng đến các họa sĩ trong Họa viện.

7 Nhan Chân Khanh 顏真卿(709-785) là một nhà thư pháp Trung Quốc hàng đầu và là một vị quan thái thú trung thành của nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc. Do được phong chức Lỗ quận công nên đời sau còn gọi ông là Nhan Lỗ Công.

8 Đại ý dịch rằng: Điều đáng mừng của tuổi già đến, là từng trải niềm vui nỗi buồn trong cõi nhân gian, biết rõ mọi chuyện ở ngoại giới. Nhìn thấu vinh hoa quyền lực, cho dù ưu sầu oán hận to lớn đến mấy, cũng mau chóng bóp nát. Có thể tránh được tửu sắc bữa vây, đi đâu làm gì cũng tỉnh táo. Ăn no ngủ kỹ, thức dậy lại làm trò. Xin chớ cùng ta bàn luận việc xưa nay, những việc ấy đã không còn trong lòng ta rồi. Ta không cầu tiên, cũng chẳng học Phật, cũng không học theo Khổng Tử chu du dạy học khắp nơi. Ta chẳng muốn tranh cãi biện giải chi nữa, mặc ai cười nhạo, đã

thế thì cứ thế. Diễn trò xong rồi, cởi áo ra, muôn sự chẳng còn liên quan tới ta.

[9](#) Kẻ sĩ không thể nào không kiên định (rút từ sách Luận Ngữ).

Chương tám

Ai là mối nguy

Phó Tông Thư lạnh lùng nói: "Vương Tiểu Thạch, người thật phách lối!"

Vương Tiểu Thạch cười nhạt nói: "Có người nể mặt mới có sĩ diện, phách lối hay không cũng tùy vào từng người."

Phó Tông Thư "hừ" một tiếng, nói: "Chẳng lẽ ta và thái sư đều không mời được người sao?"

"Đó là chuyện khác," Vương Tiểu Thạch nói: "Trước tiên các vị dùng đao thủ uy hiếp bằng hữu của ta, làm ta còn tưởng đó là bọn trộm gà cướp chó, sau đó lại vu oan cho ta giết người, khiến ta tưởng lầm là bọn nha sai hống hách chuyên bức hiếp thiện lương, ta làm sao biết thì ra đây là chủ ý của hai vị đại nhân?"

Phó Tông Thư nổi giận nhướn mày "Người..." đột nhiên đằng hắng một tiếng, nén cơn giận xuống nói: "Được rồi, kẻ không biết không có tội. Người có biết tại sao hôm nay bọn ta đến đây tìm người hay không?"

Vương Tiểu Thạch nhìn Phó Tông Thư, thấy y đang cố gắng kìm lửa giận xuống, trong lòng cũng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, nói: "Phiền đại nhân ban lời chỉ dạy."

Phó Tông Thư "ừm" một tiếng, vuốt râu đi mấy bước, đột nhiên xoay phắt người, nạt lớn: "Vương Tiểu Thạch, với tội trạng của ngươi, nếu ta muốn bắt ngươi về trị tội, e rằng ngươi có hai trăm cái đầu cũng không đủ chém đâu!"

Vương Tiểu Thạch nói: "Không đủ, có thể chém thêm một trăm chín mươi chín cái đầu của lương dân vô tội cho đủ số."

Phó Tông Thư nói: "Người nói vậy là sao?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Chẳng có ý gì cả, chẳng qua không biết tiểu dân đã phạm tội gì?"

Phó Tông Thư nói: "Người cấu kết phi đảng."

Vương Tiểu Thạch giật mình: "Phi đảng?"

Phó Tông Thư nói: "Kim Phong Tế Vũ lâu là loạn đảng, người là tam đương gia của bọn chúng, không phải bọn phi đồ thì là gì? Đã biết tội chưa?"

Vương Tiểu Thạch biết rõ Kim Phong Tế Vũ lâu thực ra đã được triều đình ngầm ủng hộ, cho nên mới đứng vững trước bao mưa gió dưới chân thiên tử, có điều chỉ là âm thầm cấu kết với nhau, chứ không hề có mệnh lệnh nào rõ ràng, nếu bọn người này muốn truy cứu tận cùng, mọi việc mà vỡ lở ra thì thật không ổn chút nào. Vương Tiểu Thạch không muốn liên lụy đến các huynh đệ trong lâu, vội nói: "Nếu ta có lỗi lầm, thì đó là chuyện của ta, nửa năm nay ta đã rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, độc lai độc vãng, nếu phạm phải chuyện gì đều không liên quan đến Kim Phong Tế Vũ lâu, mong hai vị đại nhân minh xét."

Phó Tông Thư thấy chiêu này có hiệu quả, giọng điệu càng nặng nề hơn: "Người thật sự đã thoát ly khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu?"

Vương Tiểu Thạch biết rõ lúc này nên lấy đại cục làm trọng, nói: "Ta và Kim Phong Tế Vũ lâu chẳng có quan hệ gì, tuy Tô đại ca coi trọng ta nhưng ta chưa hề trở thành một thành viên của Kim Phong Tế Vũ lâu."

"Ừm!" Lúc này Phó Tông Thư mới tỏ vẻ hài lòng, quay sang Thái Kinh nói: "Thái sư thấy thế nào?"

Thái Kinh cũng ậm ừ một tiếng, nói với Vương Tiểu Thạch: "Vương Tiểu Thạch, bây giờ đã khác trước rồi."

Vương Tiểu Thạch: "Cao thâm khó lường, xin đại nhân nói cho rõ."

"Nói cho người biết cũng chẳng sao. Trước đây đại cục ở kinh sư, ngoài cấm quân ra vẫn cần đến các thế lực trên giang hồ để ổn định đại cục, nay

thái sư xin lệnh bệ hạ chuẩn y đặt ra tứ phụ ở bốn mặt kinh kỳ, quân mã đóng ở mỗi nơi tổng cộng hai vạn người, lương thảo tích lũy mỗi châu năm trăm vạn, hơn nữa còn xin phép đúc tiền, đặt ra phép thuế muối thuế trà, lợi dân vững nước. Giờ đây đã hoàn toàn khác, bọn vong mạng các người, cho dù là Mê Thiên Thất Thánh hay Kim Phong Tế Vũ lâu, hoặc Lục Phân Bán đường, đều không còn tác dụng gì trong việc bảo vệ kinh kỳ, giám sát dân tình nữa."Phó Tông Thư ngạo nghễ nói: "Bọn loạn đảng các người, chẳng làm nên trò trống gì, lại chỉ toàn thất bại, vừa không chịu tuân lệnh trên, quốc pháp bất dung, giữ lại phỏng có ích gì?"

Vương Tiểu Thạch đã hiểu ra: "Ngày trước khi bang hội vẫn còn có ích, sao không thấy triều đình nói quốc pháp bất dung?"

Phó Tông Thư sầm mặt xuống, Vương Tiểu Thạch phát hiện con người này giống như một cái bàn bằng đá Đại Lý cực lớn, lại tựa một cái ghế chạm rồng bằng đàn mộc. Y cao hơn Vương Tiểu Thạch một cái đầu. Nếu thân hình không cao lớn như thế, chắc chắn y không thể nào toát lên được sự uy nghiêm sừng sững như Thái Sơn ấy. Trên khuôn mặt rắn chắc như hắc bảo của y, có bộ râu năm chòm cứng cáp, khéo léo che đôi môi dày cộm, cái đầu lớn như một bậc đế vương, cái mũi như ống sắt, nhưng trên gương mặt ấy lại có đôi mắt nhuốm màu chết chóc như của loài thằn lằn vậy.

Đôi mắt này bình thường khiến người ta không cảm thấy sự tồn tại của nó, nhưng một khi mở trừng lên, những tia nhìn sắc lạnh bắn ra lại khiến cho tâm thần của người ta chấn động, cho dù là Vương Tiểu Thạch cũng không khỏi có ý định nhích chân lùi lại. Có thể thấy, đôi mắt ấy còn uy lực hơn cả Bát đại đao vương liên thủ.

Chỉ nghe Phó Tông Thư nói: "Đây gọi là lúc trước thế này, lúc nay thế khác."

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại: "Vậy, các vị đã hạ quyết tâm trừ khử bang hội trong Kinh thành?"

Phó Tông Thư nói: "Lệnh do người hạ."

Vương Tiểu Thạch nói: "Vậy là sao?"

Phó Tông Thư nói: "Lệnh do Thái thái sư đưa ra."

Vương Tiểu Thạch nói: "Vậy ý của Thái thái sư là?"

Thái Kinh vẫn cười hòa nhã nói: "Ta muốn xem ý của người trước đã."

Quả tim Vương Tiểu Thạch thót lại, đưa mắt dò xét con người lấy lòng thiên hạ đang đứng trước mặt mình. Rất khó nhận biết được tuổi tác của Thái Kinh, bảo y bốn mươi tuổi cũng được, nói y sáu mươi tuổi cũng xong. Về bề ngoài của y được giữ gìn rất tốt, trông thanh nhã tinh khiết tựa như phụ nữ. Đôi lúc trong nụ cười thấp thoáng toát lên vẻ tàn nhẫn kiêu bạc, cùng nét hào hoa phóng túng, nhưng lại không lộ hẳn ra hình tướng bên ngoài, thế nên cho dù y là kẻ tàn nhẫn đến mấy cũng khó mà nhận biết được từ vẻ bề ngoài. Con người này, trong triều có ít nhất hai vạn quan cao đang phủ phục dưới chân y, trên giang hồ ít nhất có bốn vạn người chỉ hận không thể nấu thịt, lột da bẻ xương y mới cam lòng.

"Ta hoàn toàn không hiểu ý của thái sư."

"Ý của ta rất đơn giản: Bây giờ binh họa liên miên, Kim Liêu gây rối nơi biên ải, nội loạn khắp nơi, chúng ta không thể không quyết tâm trừ mối họa tâm phúc trước, trừ phi, chúng ta có thể khẳng định mỗi bang hội đều một lòng trung thành giúp sức triều đình, bọn ta mới có thể quyết định chiêu an, đưa các người trở thành quân đội chính quy, như thế, chẳng những vợ con các người được hưởng lộc danh chính ngôn thuận, mà vinh hoa phú quý cũng dùng mãi không hết."

"Chiêu an?"

"Đúng vậy."

"Chữ của thái sư viết tựa cây ngọc trước gió, đúng là có phong độ của đại gia."

Thái Kinh thấy Vương Tiểu Thạch đột nhiên trở sang chuyện khác, ngần người nói: "Là sao?"

Vương Tiểu Thạch chợt nói: "Nếu có người cầm tay thái sư mà viết chữ thì sẽ ra sao?"

Thái Kinh cũng đã hơi hiểu ý gã: "Đương nhiên là viết không đẹp nữa."

"Như thế há chẳng phải không viết thì càng tốt hay sao?" Vương Tiểu Thạch nói: "Cũng như những người muốn lập công danh, sao không tham gia thi khoa cử, thăng quan phát tài cho rồi? Thân đã ở chốn giang hồ, vậy mà lại còn bị ước thúc kiềm chế, chi bằng giải tán thì hơn."

Thái Kinh mỉm cười: "Nói cũng phải, chẳng qua..."

Vương Tiểu Thạch biết y có điều muốn nói, hơn nữa còn là những điều quan trọng. Nay bọn người này đã tới đây, gã không thể không nghe cho rõ ràng. Ít nhất, nếu có thể sống mà thoát khỏi Sầu Thạch trai, thì cũng còn có thể thông báo cho Tô Mộng Chấm sớm tính toán. "Chẳng qua cái gì?"

"Gặp nhau thì dễ, xa nhau thì khó," Thái Kinh nói. "Có lúc, tụ thì dễ mà tan lại rất khó."

Phó Tông Thư đứng một bên tiếp lời: "Vốn là loạn đảng, làm sao nói hoàn lương là hoàn lương được?"

Vương Tiểu Thạch đã biết chuyện chẳng lành: "Vậy thì, triều đình nhất định phải truy cứu rồi."

Phó Tông Thư liếc mắt nhìn Thái Kinh: "Trừ phi Thái thái sư có lòng gìn giữ, có tính toán khác, người cũng biết sức ảnh hưởng của thái sư trong triều như thế nào, thiên hạ này khó có người nào mà sánh được!"

Vương Tiểu Thạch thầm hít một hơi: "Mong thái sư nói tốt vài câu giúp cho giang hồ hảo hán."

Thái Kinh nhú mày, nói: "Chao ôi, ta thật sự không biết có thể quản được đám người này hay không? Người cũng biết đấy, ta không muốn vì chuyện này mà gặp rắc rối về sau!"

Vương Tiểu Thạch nói: "Vậy không biết thái sư muốn đảm bảo thế nào?"

Thái Kinh nói: "Thật ra, chỉ cần trừ hại cho dân thì có thể chứng minh được sự trong sạch của mình rồi."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên: "Trừ hại?"

"Đúng vậy," đôi mắt Thái Kinh lại phát ra tia nhìn sắc bén: "Trừ một mối hại lớn."

"Mối hại lớn gì?" Vương Tiểu Thạch hỏi tiếp: "Tại sao tôi phải trừ hắc?"

"Kẻ này giấu trên lừa dưới, một tay che trời, lôi bè kéo đảng, bức hiếp lương dân, y lại có võ công cao cường để uy hiếp Thiên tử, ra lệnh chư hầu. Chẳng những vậy, hắc còn có khẩu tài, khiến người ta hai đao cầm hông mà chẳng từ nan. Con người này nham hiểm, ngang tàn bạo ngược, gian xảo giả trá, nhưng người ta đều tưởng hắc đại trung đại nghĩa bởi thật ra tất cả đều do hắc điên đảo thị phi. Hắc còn một ngày thì triều đình sẽ không yên một ngày, mọi cải cách đổi mới đều không thể nào bắt đầu được, càng không nói gì đến việc kế thừa di chí của Thần Tông năm xưa!" Thái Kinh phẫn nộ nói: "Hạng người như thế, người nói có đáng giết hay không?"

Vương Tiểu Thạch buột miệng nói: "Bất cứ ai cũng có thể giết!"

Thái Kinh nghiêm mặt, làm ra vẻ chân thành nói: "Kẻ này rất lợi hại, ngoài người ra thì khó ai lấy nổi thủ cấp của hắc!"

"Được!" Vương Tiểu Thạch mau mắn nói: "Vậy, ai là mối nguy hại đó?"

"Dĩ nhiên là Gia Cát!"

"Gia Cát?"

"Gia Cát Tiểu Hoa!"

"Gia Cát tiên sinh?"

"Dĩ nhiên là y rồi," Thái Kinh thông thả nói. "Nếu không phải y, còn có ai nữa?"

Vương Tiểu Thạch suýt nữa đã nhảy dựng lên: "Gia Cát tiên sinh?"

"Chính là Gia Cát tiên sinh."

"Tại sao phải giết ông ta?"

"Bởi vì y giả nhân giả nghĩa, hại dân hại nước. Tân Pháp của Trương An Thạch không thể tiến hành, chính là bởi kẻ này ra sức cản trở, bài xích Tân đảng. Y ham lập công lớn, tấn công Yên Kinh, chọc giận người Kim, cho nên mới khiến chúng ta phải đối phó cả thù trong giặc ngoài. Y lại dùng Tứ đại danh bổ làm nanh vuốt, tự tiện điều tra, vu hãm trung lương, tàn hại bá tánh, ra sức bòn rút hối lộ, kẻ nào không hòa theo thì trừ đi, kẻ nào nịnh nọt thì nâng đỡ, mối họa lớn như thế, sao có thể không trừ?"

"Tại sao ta phải giết ông ta?"

"Bởi vì võ công của người cao."

"Đó chỉ là lời đồn."

"Lúc này ta đã bảo Bát đại đao vương thử, quả nhiên tiếng đồn không ngoa."

"Nhưng còn nhiều người võ công giỏi hơn Vương mẫu."

"Người rất thông minh, lại có thể tùy cơ ứng biến."

"Người phản ứng nhanh hơn ta cũng không ít, thủ hạ của thái sư còn rất nhiều người tài giỏi." Vương Tiểu Thạch thành thật nói.

"Người giỏi y thuật thư họa, có thể dễ tiếp cận với Gia Cát tiên sinh."

"Chỉ e không thể lọt qua cửa ải của Tứ đại danh bổ."

"Được."

"Sao lại nói thế?"

"Nhất định được."

"Tại sao?"

"Bởi vì người chính là môn nhân của Thiên Y cư sĩ," Thái Kinh thần nhiên nói. "Với giao tình giữa Thiên Y cư sĩ và Gia Cát tiên sinh, Gia Cát tiên sinh nhất định sẽ không phòng bị người, hơn nữa lại còn tiếp cận người..."

"Cho nên chỉ có người mới là nhân tuyển thích hợp nhất; chỉ có người mới có thể giết được Gia Cát tiên sinh."

"Ta có thể không giết ông ta được không?" Vương Tiểu Thạch cân trọng hỏi.

"Những chuyện trừ họa cho dân, kẻ hiệp nghĩa nên làm."

"Gia Cát tiên sinh không dễ bị giết đâu."

"Nếu dễ, bọn ta đã không nhờ người, thậm chí đích thân đến mời người." Thái Kinh hình như đã có chút mệt mỏi, song vẫn rất nhẫn nại, nhưng ai cũng nhận ra ý muốn biết ngay kết quả rồi. "Kim Phong Tế Vũ lâu dựng lên không dễ, Tô Mộng Châm đối xử với người không tệ, lẽ nào người nhẫn tâm nhìn thấy nó sụp đổ?"

"Ta buộc phải giết Gia Cát sao?" Vương Tiểu Thạch vẫn hỏi.

Phó Tông Thư nói dứt khoát: "Hắn không chết thì người chết."

Thái Kinh chỉ nói một câu: "Gia Cát không chết, nước nhà khó yên."

Vương Tiểu Thạch trầm tư, sau đó nói: "Cho ta một chút thời gian, để ta suy nghĩ."

"Không được." Phó Tông Thư dứt khoát: "Đây là điều cơ mật, không thể tiết lộ ra ngoài, phải giải quyết ngay tại đây, hơn nữa còn phải lập tức tiến hành."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên: "Bây giờ ta phải phúc đáp ngay sao?"

Phó Tông Thư gật đầu.

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng: "Xem ra cho dù cầu công danh phú quý hay là cầu giữ lấy cái mạng này, ta cũng phải giết Gia Cát tiên sinh."

Phó Tông Thư lộ vẻ vui mừng: "Người nhận lời rồi sao?"

Thái Kinh cũng lộ ra nụ cười: "Được, người cần điều kiện gì, cần giúp đỡ gì, cứ nói hết ra."

Vương Tiểu Thạch trầm ngâm: "Ta đang muốn..."

Phó Tông Thư hỏi dồn: "Người muốn gì?"

Vương Tiểu Thạch lăm bắm: "Ta muốn thử..."

Phó Tông Thư hỏi dần tới: "Muốn thử cái gì?"

Vương Tiểu Thạch đột nhiên phát động.

Gã lướt về phía Thái Kinh.

Lướt thẳng về phía Thái Kinh.

Võ công của Vương Tiểu Thạch cao nhường nào?

Có người đã từng hỏi Tô Mộng Chấm như thế.

"Từ khi Vương Tiểu Thạch đến kinh sư, đã trải qua vài trận chiến quan trọng, nhưng hãn chưa lần nào toàn lực ra tay thì sự việc đã được giải quyết rồi," Tô Mộng Chấm nói. "Còn ta đã bị trọng thương đến ba lần, người nói xem võ công của hãn cao nhường nào?"

Lời nói này của Tô Mộng Chấm rõ ràng có ý tự hạ thấp mình, nâng cao Vương Tiểu Thạch.

Nhưng những điều y nói đều là sự thật.

Rốt cuộc võ công của Vương Tiểu Thạch cao nhường nào? Trong Kinh thành, trên giang hồ, trong võ lâm, điều này đã trở thành một chủ đề trong các cuộc vui, là trọng tâm hiếu kỳ của chúng nhân.

Cho dù võ công của Vương Tiểu Thạch cao nhường nào, cách gã xuất thủ bây giờ, so với nhất kiếm gã đánh rơi đao của Thái Tiểu Đầu và Miêu Bát Phương rồi đánh bại cả Bát đại đao vương, vẫn cao minh hơn rất nhiều.

Mục tiêu của gã là Thái Kinh.

Muốn tấn công Thái Kinh thì phải vượt qua bốn người.

Bốn người như thế nào?

Chỉ thấy một kẻ ăn mặc theo lối thư sinh, nhưng bộ dạng thô kệch như kẻ ban ngày mổ heo, buổi chiều chăn trâu, buổi tối ôm gái uống rượu đánh

bạc.

Một kẻ đầu tóc rối bời, trên tóc cắm đóa hoa, áo quần xộc xệch, mắt lộ vẻ
ngông cuồng phóng túng, nhưng thần thái lại hết sức cung kính.

Một người vừa cao vừa gầy, khoanh tay trước ngực, đứng sừng sững ở đây,
bộ dạng giống như được đúc bằng sắt, hơn nữa toàn thân từ trên xuống dưới
không tìm được một miếng thịt thừa cho dù nhỏ bằng móng tay.

Một người, không cao thấp, đeo mặt nạ, không vẽ mắt mũi, chỉ vẽ một bức
tranh sơn thủy địa thế hiểm trở cheo leo.

Vương Tiểu Thạch vừa nhúc nhích, bốn người này cũng liền cử động.

Thân hình bốn người này vừa cử động, thế công của Vương Tiểu Thạch đã
lập tức thay đổi.

Đổi thành tấn công về phía bốn người này.

Bốn người này rốt cuộc là như thế nào?

Tại sao mục đích ban đầu của Vương Tiểu Thạch không phải là Thái Kinh
mà là bốn người này?

Chương chín

Phải giết Gia Cát

Vương Tiểu Thạch chém tới một đao.

Đao của gã như nổi hận sâu xa, như giấc mộng ngắn ngủi, lại tựa như vệt nước mắt của thời gian.

Đao tấn công thư sinh, đao quang lóe lên kinh hồn diễm lệ, như lưu tinh xẹt qua giữa trời.

Thư sinh cười: "Người gặp phải ta, coi như không may!"

Ăn mặt theo kiểu nho sĩ, mắt thô mày rậm, nhưng lại có giọng nói của nữ nhân.

Thư sinh đột nhiên lao lên phía trước.

Chính là lao thẳng vào luồng đao quang loang loáng.

Hai tay y đã xé rách lưới đao, tóm lấy hai vai Vương Tiểu Thạch.

Ngay trước khi đao của Vương Tiểu Thạch chém xuống đầu y, y đã ném Vương Tiểu Thạch ra.

Giống như ném một cái bao vải, dùng lực rất mạnh.

Cả người Vương Tiểu Thạch bị ném vào vách tường.

Với kinh lực này, e rằng Vương Tiểu Thạch sẽ nát thành tương chứ chẳng chơi.

Nhưng trong sát na thân người gã sắp chạm vào tường, Vương Tiểu Thạch đột nhiên khéo léo điểm mũi chân một cái, ngoặt người lao đi, lướt trở về bằng tốc độ càng ghê gớm hơn.

Lần này gã lao về phía người cài hoa trên tóc.

Gã bặt kiếm.

Thanh kiếm này mang theo ba phần kinh diễm, ba phần tiêu sái, ba phần chán chường và một phần dửng dưng.

Nhát kiếm này rõ ràng sắp dừng dừng chém rụng đầu của kẻ xoa tóc cài hoa!

Kẻ xoa tóc cài hoa gầm lớn một tiếng: "Hừ!"

Y trở tay rút kiếm.

Kiếm quang vừa xuất, sáng loáng chói mắt, vì chói mắt, không ai nhìn rõ hình dạng cây kiếm trong tay y, thậm chí cũng khó phân biệt rốt cuộc thanh kiếm này dài hay ngắn, bén hay cùn.

Hai người liên tục va chạm năm kiếm. Vương Tiểu Thạch lơ lửng trên không, còn người xoa tóc cài hoa vẫn đứng yên tại chỗ.

Năm kiếm vừa dứt, người ấy chợt quát: "Hây!" trên thân kiếm vốn nạm năm viên hắc tinh, đột nhiên có ba viên bay vọt về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cả kinh, một mặt thối lui, một mặt chặn đỡ.

Ba viên hắc tinh không trúng mục tiêu, lại thần kỳ bay ngược về trên thân kiếm!

Vương Tiểu Thạch đột nhiên xoay người, xuất ra cả đao lẫn kiếm, công về phía hán tử đang đứng khoanh hai tay trước ngực.

Vương Tiểu Thạch rút đao tấn công thư sinh ấy, suýt nữa đã bị thua thiệt một chút.

Gã tiếp tục quay sang tấn công người xoa tóc cài hoa, cũng chẳng chiếm được phần hơn nào, gã lại quay sang tấn công hán tử đứng khoanh tay. Đối diện với một đám cao thủ nhất đẳng này, gã tựa như vừa chạm tổ ong xong đã quay sang phá hang rắn, chẳng khác nào chán sống vậy!

Hán tử đứng khoanh tay ấy vẫn bất động.

Không lên tiếng, không lo không vội.

Kiểm công tới, đột nhiên tung ra đòn phản kích.

Đòn phản kích này thực sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Y không có vũ khí.

Song quyền của y phản kích lại đao kiếm, tựa như đao của Vương Tiểu Thạch là hoa, kiếm là lá, song quyền của y mới là cây kéo, hễ vung lên là thừa đủ cắt đứt lá và hoa vậy!

Vương Tiểu Thạch không sẵn tới nữa.

Gã đột nhiên thu hồi thế công, thân hình bất ngờ dừng trước người thứ tư đeo mặt nạ. Nhưng gã chưa kịp phát đòn tấn công, đối phương đã tung liên tục bảy cước nhắm vào gã.

Vương Tiểu Thạch khó khăn tránh được bảy cước, nhưng lại có mười lăm cước dồn tới như dùi núi lấp biển, gã hoàn toàn không thể trả đòn, gã phóng vọt lên bàn, thoát cái đã phóng vọt xuống, rồi lại phóng lên ghế, thoát sau đã lại nhảy xuống, gã chạy vòng vòng xung quanh bàn, hai tay phất mạnh ống tay áo, nhưng vẫn không thoát được sự truy kích của người này.

Người vốn đứng sau lưng Thái Kinh đã bước lên trước bảo vệ cho y, còn họ Thái thì lui đến trước một bức thư họa. Vương Tiểu Thạch tránh được ba mươi bảy cước, đột nhiên nghe người đứng sau lưng Thái Kinh lạnh lùng nói: "Lui xuống."

Người đeo mặt nạ khựng lại, nhưng trong khoảnh khắc đã lui về chỗ cũ.

Thái Kinh cười cười nói: "Hay cho bốn chữ ***Bất sư cổ pháp***, chữ ‘bất’ dùng phép hư tả, có thể nổi trên mặt giấy, chữ ‘sư’ dùng phép thực tả, nét chữ mạnh thấu qua mặt giấy, chữ ‘cổ’ dùng phép thần tả, tựa như cười gió cười mây, chữ ‘pháp’ dùng phép diệu tả, tựa như hành giả tuyệt tích chốn giang hồ. Bốn chữ bốn cách viết khác nhau, mỗi chữ đều có sự thú vị riêng, mỗi chữ đều có ý nghĩa riêng, nhưng hợp thành một thể, không thể tách rời, quả nhiên là ***bất sư cổ pháp***!"

Không biết từ lúc nào, trong tay Vương Tiểu Thạch đã không còn đao kiếm, mà chỉ có giấy bút, gã chỉ nói: "Quá khen, quá khen, chẳng qua là sống trên đời, hiếm khi gặp cao thủ nhất lưu, nhất thời có hứng, cho nên mới buộc viết ra bốn chữ cuồng thảo, thực sự đã thỏa lòng lắm rồi, xin đa tạ đã giúp cho!"

Thái Kinh nói: "Viết bốn chữ không khó, lúc này trời lạnh quá, nghiên mực vốn đã đông kết, thế mà trong lúc phá giải chiêu thức của Tiểu Tứ Tử, một trong hai đại cước pháp danh gia, lại đã có thể mài mực để viết chữ, đó mới là chỗ ghê gớm."

Vương Tiểu Thạch cung kính cung tay vái từng người đã đấu với gã lúc này: "Lỗ đại gia, Yến nhị gia, Cố tam gia, Triệu tứ gia, đặc tội rồi, đa tạ đã nương tay."

Khi Vương Tiểu Thạch nói mấy câu này, trong lòng cũng không khỏi thầm kinh hãi.

Bởi vì gã đã sớm nhận ra bốn người này là ai.

Cho nên gã phải thử xem thân thủ của họ.

Bây giờ gã biết rồi.

Có họ bên cạnh, cũng giống như Gia Cát tiên sinh có Tứ đại danh bổ vậy.

Khi Vương Tiểu Thạch nói câu này, cả bốn người cũng thầm lo lắng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi độ chiêu, họ đều biết một sự thật.

Con người trẻ tuổi trước mắt này chẳng những khó xơi mà còn là một đối thủ cực kỳ đáng sợ. Trong chớp mắt gã có thể tấn công liên tục bốn người, đồng thời hạ bút viết chữ, lại còn có thể một nét viết liền cả bốn chữ.

Võ công của Vương Tiểu Thạch không phải cao, mà là cao thâm khó lường.

Thái sư quả có tầm nhìn.

Tiểu tử này thật sự có khả năng giết chết Gia Cát tiên sinh!

Bốn người này, chính là hồng nhân bên cạnh Thái Kinh, là Tứ đại hộ vệ của y :

Lỗ Thư Nhất;

Yến Thi Nhị;

Cố Thiết Tam;

Triệu Họa Tứ.

Họ cùng với Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục hợp xưng là Lục hợp thanh long. "Nhất Tụ Kinh Thiên, Lục hợp thanh long" vốn là ngoại hiệu của Hoang Sơn đạo nhân, sau khi ông ta chết đi, ngoại hiệu này được chia cho sáu người, nhưng võ công của sáu người này đều không bằng Hoang Sơn đạo nhân.

Năm xưa Lý Huyền Y, người cùng Gia Cát tiên sinh hợp xưng là Tam Đại thần bổ, đã từng cảm thán mà nói rằng: "Mười năm nữa, chính là thiên hạ của Tứ đại danh bổ và Lục hợp thanh long rồi, đâu còn chỗ cho mấy bộ xương già chúng ta đứng chân!"

Ngoài ra một vị thần bổ khác là Lưu Độc Phong cũng nói: "Tứ đại danh bổ đều là học trò của Gia Cát, xem ra sáu đứa đồ nhi của ta đều thật bất tài." Ông ta cũng thu nhận sáu đồ đệ nhưng đều không nổi danh cho lắm.

Ngoài ra một vị thần bổ khác là Liễu Kích Yên cũng từng nói: "Trong Lục hợp thanh long có bốn con rồng đã quy thuận thái sư, lại được trọng dụng, vài năm nữa, chắc chúng ta phải kiếm cơm dưới trướng họ rồi."

Ba vị thần bổ nói những câu này không phải đã hy sinh vì nhiệm vụ thì cũng bất hạnh thân vong, chỉ còn lại Gia Cát tiên sinh.

Lão Tứ đại danh bổ năm xưa, ngoại trừ Nguyên Thập Tam Hạng đã đi theo Thái Kinh, Gia Cát tiên sinh vẫn còn nắm một số quyền thế nhất định trong triều, Lại Tàn đại sư và Thiên Y cư sĩ đều đã quy ẩn giang hồ.

Hôm nay, kẻ bọn thái sư muốn giết chết chính là Gia Cát tiên sinh!

"Lúc này ta mạo muội tập kích, thật ra không có dụng ý gì khác." Vương Tiểu Thạch nói.

"Ta hiểu." Thái Kinh thản nhiên nói.

Vương Tiểu Thạch thoáng lạnh người, Thái Kinh tiện miệng nói một câu tựa như lời đã nói hết mà ý vẫn còn, chừng như muốn bảo: "Nếu không phải ta đã biết trước dụng ý của người, thì người đã chết không chỗ chôn thây rồi."

Gã vẫn tiếp tục nói:

"Ta muốn thử xem công lực của bốn vị huynh đài."

"Bây giờ người đã thử được chưa?"

"Lúc này ông mới hỏi ta cần điều kiện gì, cần giúp đỡ thế nào."

"Người nói đi!"

"Trước khi nói, ta muốn thỉnh giáo một việc trước đã."

"Ồ?"

"Nguyên Thập Tam Hạng là sư thúc của ta."

"Ta biết."

"Võ công của ông ta cao hơn ta."

"Võ công của ông ta rất cao."

"Ông ta đã theo dưới trướng thái sư rồi."

"Ông ta cũng được ta trọng dụng."

"VẬY, chuyện hành thích," Vương Tiểu Thạch nói: "Tại sao thái sư không chọn tứ sư thúc của ta mà lại chọn ta?"

"Bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng quá kiêu ngạo."

"Ta không hiểu."

"Nguyên Thập Tam Hạng chỉ muốn quyết đấu với Gia Cát tiên sinh nhưng đã hai lần thất bại, ông ta quyết chí tu luyện lại, rồi mới tái đấu, nhưng thế lực của Gia Cát tiên sinh ngày một lớn mạnh, bọn ta không thể chờ đợi nữa."

"Nguyên Thập Tam Hạng không chịu hành thích?"

"Ông ta không màng."

"Tại sao ông nói cho ta biết nguồn cơn việc này."

"Tại sao ta phải giấu người?"

"Chuyện mà tứ sự thúc không màng đến tại sao ta phải làm?"

"Người sẽ làm."

"Vì Kim Phong Tế Vũ lâu?"

"Vì quốc gia xã tắc."

"..."

"Gia Cát hiểu chiến thích lập công, chọc giận chúa Kim, mà đại thế trong thiên hạ hiện nay cần phải giữ bình yên vô sự, không thể để binh họa liên miên. Không trừ Gia Cát, chiến tranh sẽ nổ ra. Năm xưa, Trương Lương, Kinh Kha hành thích Tần vương, lấy đại cục làm trọng, sẵn sàng liều chết, nay người ở trong chốn hiệp đạo, thân là hiệp sĩ, thấy nghĩa mà không làm, còn bị trói buộc bởi suy nghĩ thế tục, học được một thân bản lĩnh có ích gì?"

"Nói hay lắm," Vương Tiểu Thạch cười khổ sở. "Chỉ mong ta không có kết quả như Kinh Kha."

"Không thể nào." Phó Tông Thư nói tiếp: "Bọn ta đã sắp xếp kế hoạch, đảm bảo sau khi người đặc thủ có thể an toàn rút lui, trở về cùng bọn ta hưởng vinh hoa phú quý."

"Nếu ta đi các người mới chịu nói cho ta biết kế hoạch?"

"Dù sao người cũng nhất định phải đi." Phó Tông Thư nói chắc chắn.

"Nếu ta từ chối, bây giờ các người sẽ giết ta."

"Người là người thông minh, đương nhiên không thể không đi."

"Nếu ta hành thích thất thủ thì sao?"

"Bọn ta đã sắp xếp một người tiếp ứng người, đương nhiên không hy vọng người rơi vào tay Gia Cát, mà bọn ta cũng cần nhân tài như người."

"Xem ra ta không muốn đi cũng không được rồi."

"Vì bằng hữu của người, người càng nên đi."

"Bằng hữu?"

"Bằng hữu của người: Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, Ôn Nhu đều phạm tội, việc này bọn ta có thể xử ngay, nhưng cũng có thể bỏ qua, nếu người muốn lấy công chuộc tội cho họ, ta đảm bảo họ sẽ bình an vô sự."

"Chẳng trách ở bên ngoài họ không hề lên tiếng," Vương Tiểu Thạch vỗ lẽ ra. "Nhưng họ đã phạm tội gì?"

"Chi bằng người hỏi một người bằng hữu khác của người."

"Ai?"

"Trương Nham."

"Tại sao lại liên quan đến Trương Nham?"

"Hắc hắc!"

"Cho dù làm vì bản thân người, người cũng nên nhận nhiệm vụ này." Thái Kinh đột nhiên cất tiếng.

"Bản thân ta?" Vương Tiểu Thạch chỉ vào mũi mình nói.

"Nam nhi ở trên đời, đương nhiên phải cầu công danh cầu phú quý. Người giữa chốn phố chợ chẳng làm việc gì, chỉ uống chí lớn, phụ tuổi thanh xuân của mình mà thôi."

"Chẳng phải ông khuyên người ta khi nên buông tay thì buông tay sao?"

"Tuổi người còn trẻ, bây giờ chính là lúc dựng nghiệp, há có thể dễ dàng buông tay sao?"

"Ngài nói đúng." Vương Tiểu Thạch bóp ngón tay: "Đáng tiếc tiết trời quá lạnh."

"Đúng thế." Thái Kinh cũng lảng sang chuyện khác, tựa như cả y cũng không hề nôn nóng: "Lạnh đến nỗi cả mực cũng khô thật nhanh."

Vương Tiểu Thạch không khỏi bất giác thật lòng kính phục con người trước mặt mình, thân phận y đủ để hiệu lệnh thiên hạ, nhưng hình như còn nhẫn nại hơn cả gã: "Tiết trời quá lạnh, không phải là thời tiết tốt để giết người."

"Ta biết người sẽ chấp nhận," Thái Kinh nở một nụ cười hiền từ mà xảo quyệt. "Giết người trong tiết trời lạnh lẽo, máu sẽ khô rất mau; phản ứng của đối phương cũng vì lạnh mà chậm một chút, như thế là đủ rồi."

"Nhưng động tác của ta cũng chậm." Vương Tiểu Thạch cười nói. "Nhưng ta vẫn không hiểu."

"Điều gì không hiểu người có thể hỏi."

"Tại sao ông không bảo Tứ đại hộ vệ chấp hành nhiệm vụ này? Võ công của họ còn cao hơn cả ta."

"Họ không giống người, họ không thể nào tiếp cận Gia Cát, hơn nữa cho dù có tiếp cận được, hẳn nhất định cũng phòng bị, hơn nữa bên cạnh Gia Cát... còn có Tứ đại danh bổ."

"Tứ đại danh bổ... suýt nữa ta quên."

"Tuyệt đối không thể quên bốn người này được." Thái Kinh nghiêm nghị nói: "Đây chính là bốn con người không thể coi thường."

"Cho dù Lỗ, Yến, Cỗ, Triệu, bốn người không thể chấp hành, nếu vị bằng hữu đứng sau lưng ông ra tay, phần thắng cũng cao hơn ta." Vương Tiểu Thạch lớn giọng nói: "Nếu ta không nhìn lầm, vị bằng hữu này chính là cao thủ bí ẩn nhất trong võ lâm, Thiên Hạ Đệ Nhất."

Người cao gầy đứng phía sau Thái Kinh không hề nhúc nhích, cũng chẳng trả lời.

Nhưng tay nải trên vai y đã hơi máy động.

Thái Kinh nói: "Hắn không thể đi."

Vương Tiểu Thạch nói: "Có thể cho biết nguyên nhân không?"

"Bây giờ vẫn chưa thể." Thái Kinh nói. "Đợi khi nào người hành thích thành công, chúng ta là người cùng một phe, lúc đó có nhiều chuyện người tự nhiên sẽ rõ ràng hết."

Vương Tiểu Thạch thở dài, lại chỉ vào mũi mình: "Xem ra, ta không đi không được, hơn nữa còn phải là chính ta đi."

Thái Kinh nói: "Đúng vậy, bây giờ việc người cần làm chỉ là đưa ra điều kiện."

Vương Tiểu Thạch ngẫm nghĩ, giơ bốn ngón tay lên: "Bốn."

"Người nói thử."

"Giết xong Gia Cát, ta yêu cầu Thái sư tìm cách để Tô đại ca, Bạch nhị ca thay thế vị trí của Gia Cát tiên sinh trong triều."

"Điều này không khó. Ta có thể tận lực." Thái Kinh nói. "Còn việc có thể thay thế hắn hay không phải xem vào tạo hóa của bọn họ."

"Nếu ta giết chết Gia Cát tiên sinh, ta hy vọng vẫn có thể ở lại Kinh thành, không muốn trở thành đào phạm cả đời."

"Điều đó không khó, người cứ việc đi theo ta." Thái Kinh nói. "Kế hoạch của chúng ta bao gồm việc giúp người có thể an toàn rút lui, giúp người ngày sau từng bước đi lên, đường mây bằng phẳng."

"Nếu ta may mắn đắc thủ, xin thái sư và thừa tướng đại nhân hé một góc lưới cho hảo hán giang hồ."

"Chỉ cần họ chấp nhận chiêu an, bọn ta sẽ thu nhận, người cứ yên tâm, còn một điều nữa?"

"Xin thái sư dâng sớ lên Hoàng thượng, chấm dứt xa hoa suntu tầm hoa thạch. Tình cảnh dân tình oán thán, đạo tặc nổi lên, tất cả vì chuyện này mà

sinh ra. Đây là lời thật lòng của Tiểu Thạch, mong được chấp nhận." Vương Tiểu Thạch nói.

Thái Kinh biến sắc.

Phó Tông Thư quát: "To gan!"

Thái Kinh phất tay ngăn lại: "Ta sẽ bẩm báo chuyện này, còn thánh ý của Hoàng thượng thế nào, ta và Phó thừa tướng không thể nào biết trước được."

Vương Tiểu Thạch cả mừng vội nói: "Chỉ cần thái sư và thừa tướng đại nhân chịu dâng sớ, đó chính là điều may mắn của thiên hạ."

Thái Kinh nheo mắt nói: "Vương Tiểu Thạch, người cũng thật không đơn giản, bốn điều kiện đã nói xong rồi, người còn cần giúp đỡ gì không?" "

Cần." Vương Tiểu Thạch mau mắn nói: "Ta cần Tứ đại hộ vệ giúp đỡ, để khống chế Tứ đại danh bổ."

"Đúng là chỉ có họ mới trị được Tứ đại danh bổ." Thái Kinh mỉm cười. "Lúc này người vừa mới xuất thủ với họ, chẳng phải là đã thử bản lĩnh của họ rồi sao?"

"Thái sư thật sáng suốt, Vương Tiểu Thạch không thể giấu được." Vương Tiểu Thạch nói. "Tại hạ liều chết thử sức, giờ đã khâm phục đến sát đất rồi."

Chỉ nghe Lỗ Thư Nhất "hừ" mạnh một tiếng.

Thái Kinh không khỏi có chút ngạo nghễ nhưng lại khôn khéo mỉm cười: "Bây giờ người có thể nghe kế hoạch của ta rồi chứ?"

Vương Tiểu Thạch vội nói: "Ta còn có một yêu cầu."

Phó Tông Thư nhíu mày trầm giọng nói: "Vương Tiểu Thạch, người cũng thật lắm điều."

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói: "Thật ra đây không chỉ là yêu cầu mà còn là nguyên tắc của ta."

Gã lớn giọng nói: "Chuyện này ta nhất định phải bẩm báo rõ với Tô đại ca, khi huynh ấy chấp nhận, ta mới có thể làm."

Phó Tông Thư dùng dùng nổi giận: "Vương Tiểu Thạch, người dám chơi xỏ bọn ta!"

Vương Tiểu Thạch lớn giọng nói: "Tại hạ quyết không có ý này."

Phó Tông Thư mặt quang dần dần sắc bén: "Vậy lúc này người đã đồng ý rồi?"

Vương Tiểu Thạch thấy nhân thần của Phó Tông Thư như hai đạo hắc quang, tựa hồ muốn xô ngã mình, định thần lại, nói: "Ta chưa bao giờ nói hai chữ chấp nhận."

Phó Tông Thư gằn giọng nói: "Người..."

Thái Kinh vẫn lim dim đôi mắt, giọng nói rất ôn tồn và dễ nghe, khiến người ta sinh cảm giác không lạnh mà run: "Người nhất định phải về Kim Phong Tế Vũ lâu hỏi Tô Mộng Châm mới được sao? Lúc này người đã nói chẳng có quan hệ gì với Kim Phong Tế Vũ lâu kia mà!"

"Nói thẳng ra, ta là huynh đệ của huynh ấy, những việc ta làm chỉ e không thể thoát khỏi quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu, lúc này ta chẳng qua không muốn liên lụy tới họ, cho nên mới nói ra chuyện này, thái sư và tướng gia cũng không thể tin. Một việc trọng đại thế này ta làm sao không hỏi ý của huynh ấy." Vương Tiểu Thạch vẫn ngoan cố, nhưng lại thông thêm một câu: "Nhưng không nhất định phải trở về Kim Phong Tế Vũ lâu ở Thiên Tuyền sơn."

Phó Tông Thư hơi ngán người: "Tại sao?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Người ta muốn hỏi, đang ở đây!"

Rồi gã lớn giọng kêu: "Nhị ca, huynh mà không xuống cho đệ một chỉ thị, đệ sẽ bị soát nhà chém đầu đấy."

Chỉ nghe một người ở trên xà nhà cười nói: "Đừng lo, đừng lo, lão tam gặp nạn, lão nhị làm sao không có mặt được chứ!"

"Nói cũng phải," Vương Tiểu Thạch lớn giọng nói: "Nhưng chẳng hay đại ca có biết chuyện này hay không?"

Chỉ thấy bóng người loáng lên, một thanh niên áo gấm ngọc thụ lâm phong, hiên ngang vững chãi đã hạ xuống, thần thái ung dung, nhưng giọng nói hết sức nặng nề trầm trọng: "Đại ca sai ta đến vì việc này. Đệ cũng biết rồi, huynh ấy đi lại không tiện, ta phải lo liệu việc của Kim Phong Tế Vũ lâu, chỉ có người võ công tài trí như đệ mới có thể đảm đương được nhiệm vụ này. Chuyện này đành phải nhờ đến đệ." Bạch Sầu Phi nhìn thẳng vào Vương Tiểu Thạch nói rõ từng chữ, từng chữ một: "Vì người vì mình, vì nước vì dân, cần phải giết Gia Cát."

Vương Tiểu Thạch cũng nhìn thẳng Bạch Sầu Phi, một hồi sau, mới nói rõ ràng: "Được, việc này đệ sẽ gánh vác."

Bạch Sầu Phi khẽ gật đầu, nhìn xuống mũi chân mình, bước về phía trước, lại nhìn hai vai của Vương Tiểu Thạch, sau đó mới nhướn mắt, nhìn vào mắt Vương Tiểu Thạch, hai mắt lấp lánh nước mắt.

"Được." Y khẽ gật đầu.

Bạch Sầu Phi bậm môi dưới, ghen ngào nói: "Hảo huynh đệ." Sau đó, y nắm lấy tay Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch nói: "Nhị ca, vạn nhất đệ xảy ra chuyện, huynh phải thay đệ chăm sóc đại ca!"

Bạch Sầu Phi lại gật gật đầu, cúi xuống nhìn mũi chân mình.

Vương Tiểu Thạch quay mặt về phía Thái Kinh, nhướn mày nói: "Được rồi, các người hãy nói cho ta biết kế hoạch hành động!"

Chương mười

Kết cục của Trương Nham

Trên đường về hoàng cung, Phó Tông Thư hỏi Thái Kinh: "Theo thái sư, Vương Tiểu Thạch có thật tình giúp chúng ta ám sát Gia Cát không? Hắn có thể thành công hay không?"

Thái Kinh mỉm cười, nhìn ra cửa sổ xe.

Trăm họ bên ngoài, tất cả đều nép sang vệ đường, cúi đầu không dám ngẩng lên, cấm quân nghi đội, ở trước sau trái phải mở đường cho y đi thẳng vào nội thành.

Một người có thể được uy phong như thế, trên vạn người mà chưa chắc đã dưới một người, hắn cũng chẳng còn gì đáng tiếc trong kiếp này nữa rồi.

Nhưng, nếu một khi mất đi thì sao? E rằng còn thâm hiểm hơn là chưa từng có gì cả.

Khi nghĩ đến đây, nụ cười trên khuôn mặt y càng lúc càng rõ nét hơn, tựa như không hề biết Phó Tông Thư đang nói chuyện với mình.

Nhưng trong lòng Phó Tông Thư lại dâng lên một cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Bởi vì y biết Thái thái sư từng trong lúc vui vẻ nhất, cười ôn hòa nhất, đột nhiên hạ lệnh, diệt tộc soát nhà mấy viên tướng tâm phúc bên cạnh mình.

Thiên uy khó đoán.

Thái sư có thể chiều ý thánh thượng, nhưng không ai có thể dò ý của thái sư.

Cả Phó Tông Thư cũng thế.

Thái Kinh không trả lời, Phó Tông Thư cũng không dám hỏi tiếp.

Con người này tuy thấp bé, gầy ốm hơn Phó Tông Thư, nhưng đối với họ Phó, bóng râm của Thái Kinh tựa như một người khổng lồ, chỉ cần động ống tay áo cũng đủ nuốt trọn y.

Đây là một cảm giác đáng sợ.

Khi phát hiện ra ở bên cạnh một người nào đó, bản thân mình có thể hoàn toàn biến mất, thì người ta sẽ hiểu được cảm giác này thật khó chịu đến mức nào.

May mà Phó Tông Thư đã sớm quen với cảm giác này.

Hơn nữa không chỉ mình Phó Tông Thư, bất cứ ai cũng cảm nhận được áp lực mạnh mẽ đó.

Xe đi được một đoạn, đã đến gần cửa cung, Thái Kinh mới đột nhiên lên tiếng: "Vương Tiểu Thạch không thành thật, có điều hắn phải giết Gia Cát."

Phó Tông Thư lặng lẽ lắng nghe.

Y không hiểu lắm.

Nhưng y cũng không dám hỏi.

Bởi vì y không biết Thái Kinh có chịu nói hay không.

Có người nói: "Điều đầu tiên mà một tâm phúc nên hiểu rõ đó chính là phải biết khi nào nên hỏi vấn đề gì, khi nào nửa câu cũng không nên nói."

Có người khi không nên nói thì lại nói không ngớt, kết quả họ nhận được thật sự không bằng không nói câu gì.

Có người vì sợ nói quá nhiều câu sai lầm, thà không nói để giữ sĩ diện, nhưng kết quả đạt được thường khiến người ta không biết đến sự tồn tại của y.

Nên nói như thế nào, chừng nào nói, nói lời gì, quả thật là một môn học vĩ đại.

Phó Tông Thư đã lăn lộn trong quan trường lâu rồi, theo Thái Kinh cũng lâu rồi, đối với giới hạn và thời cơ lên tiếng, thật sự đã nắm đến mức lư hỏa

thuần thanh, có thể nói đã đạt đến cảnh giới tăng thêm một câu thì quá nhiều, giảm bớt một câu lại quá ít.

"Cái tên Vương Tiểu Thạch ấy, chữ viết đúng là rất đẹp, đáng tiếc vẫn chưa đủ hỏa hầu," quả nhiên Thái Kinh nói tiếp.

"Người có biết bại bút của hãn là ở đâu không?"

Phó Tông Thư vội nói: "Ti chức đối với thư họa là kẻ bên ngoài cửa, mong được thái sư chỉ bảo." Thái Kinh mỉm cười: "Người khách sáo rồi, ta biết người cũng học viết theo các bia văn từ thời Hán suốt ba năm, có điều khi biết Thánh thượng và ta đều viết chữ đẹp, người biết có luyện nữa cũng chẳng có ngày xuất sắc, nên không luyện tiếp, có đúng không?"

Trái tim của Phó Tông Thư suýt nữa đã rơi xuống bụng dưới. Y muốn giả vờ bình tĩnh, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy nên bày tỏ sự sợ hãi thì hơn, vẻ mặt nhất thời biến đổi không ngừng. Chuyện y từng luyện chữ chỉ có những người cực kỳ thân tín bên cạnh mới biết. Chữ của y vốn là thiết hoạch ngân câu, chữ nào cũng hết sức mạnh mẽ, lực đạo như thể dời núi lấp biển, nhưng y biết Hoàng thượng và thái sư đều nổi tiếng về môn viết chữ, quyết không để có người ngang hàng cùng họ, cho nên đã sớm buông bút, đồng thời không bao giờ nhắc đến chuyện đã từng luyện chữ nữa. Không ngờ nghe giọng điệu của Thái Kinh, tựa như lão đã biết tỏng chuyện này từ lâu.

Thái Kinh thấy mặt y lúc xanh lúc vàng, mỉm cười nói: "Thật ra luyện chữ đâu có gì, dù sao người cũng chẳng thể viết đẹp hơn đương kim Thánh thượng."

Phó Tông Thư thờ phào trong lòng, miệng vội nói: "Đúng thế, hạ quan có viết thế nào cũng chẳng bì kịp thái sư, thiên chức ngu độn, làm sao có ngộ tính, chi bằng ném bút cho rồi, viết để làm gì nữa! Tên Vương Tiểu Thạch đó không biết tự lượng sức mình, làm sao có thể lọt qua pháp nhãn của thái sư."

"VẬY cũng không hẳn, lấy chữ luận chữ, Vương Tiểu Thạch linh hoạt đa biến, không câu nệ, quả thật cũng có chỗ đáng khen." Thái Kinh trầm ngâm: "Hẳn hồng là ở chỗ dùng bốn loại bút pháp khác nhau để viết bốn chữ ‘bất sư cổ pháp’, tuy có thể thể hiện ngòi bút của hẳn phong hồi lộ chuyển, khiến người ta khó có thể tiếp đỡ, nhưng thực chất lại thiếu phong cách cá nhân, hỏa hầu chưa đủ, chẳng bằng chỉ viết một loại bút pháp." Sau đó y bổ sung thêm: "Vương Tiểu Thạch ấy quá chói sáng, nếu như chịu khó đi từng nét một, mỗi bước đều cẩn trọng kỹ càng, thì chỉ luận về chữ viết thôi, cũng đủ là một nhân vật không phải tầm thường rồi."

Thái Kinh ngưng một chút, rồi lại nói: "Từ chữ mà luận người, đối với việc giết Gia Cát, hẳn vẫn còn do dự bất quyết. Một mặt hẳn sợ giết Gia Cát xong sẽ mang tiếng bất nhân bất nghĩa trên giang hồ, lại sợ giết không được Gia Cát thì mình sẽ bị giết; mặt khác, hẳn muốn giết Gia Cát để lập công danh cái thế, cũng muốn giết Gia Cát để trừ hại cho dân. Hẳn đã biết không thể thoát khỏi thế lực của chúng ta, nhưng lại không cam lòng mặc chúng ta sắp xếp; hẳn cũng biết rõ chưa chắc công phá được thực lực của Gia Cát, nhưng lại nhấp nhúm muốn thử, cho nên, hẳn trao quyền quyết định cho Tô Mộng Châm..."

Phó Tông Thư đã biết mình nên nói rồi: "Thái sư đã sớm biết rõ điều này, Bạch Sầu Phi đã xuất hiện để chứng thực, Vương Tiểu Thạch theo lý cũng không thể đùn đẩy từ chối nữa."

"Đối với hạng người này cần phải buông lưới thật dài, thật rộng, thật xa, điều quan trọng nhất là kỹ thuật buông lưới, chứ thu về không phải là vấn đề."

Thái Kinh lấy ra một bình thuốc hít, đổ một ít bột phấn lên mu bàn tay trái, sau đó đưa tay kê lên mũi, hít mấy cái, rồi mới nói tiếp: "Chỉ riêng với tài viết chữ ấy thôi, sớm muộn gì Vương Tiểu Thạch cũng phải phục vụ cho chúng ta."

Phó Tông Thư nhắc nhở: "Theo hạ quan thấy, Vương Tiểu Thạch có thể sẽ giờ quẻ, chi bằng thái sư nên cho người giám sát hẳn."

Thái Kinh mỉm cười hỏi ngược lại Phó Tông Thư: "Người làm sao biết ta chưa phái người giám sát hẳn?"

Thần tình của y cũng chẳng có gì đặc biệt, nhãn thần cũng không hề sắc bén dữ tợn gì, nhưng cho dù là Phó Tông Thư văn võ toàn tài, từng uy chấn biên cương, ngạo thị thiên hạ, cũng cảm thấy mỗi một cái nhìn của y đều như thấu cả tâm can mình.

Mệnh lệnh Thái Kinh đưa ra cho Vương Tiểu Thạch chính là: "Trong ba ngày phải giết chết Gia Cát, nếu không đem đầu đến gặp."

Giết như thế nào?

Động thủ ra sao?

Đương nhiên Thái Kinh đã nói cho Vương Tiểu Thạch biết kế hoạch.

Vấn đề là: Vương Tiểu Thạch làm sao chấp hành?

Wương Tiểu Thạch rốt cuộc có chấp hành hay không?

Trước khi ra khỏi Sầu Thạch trai, Vương Tiểu Thạch có hỏi Bạch Sầu Phi: "Đại ca thật sự muốn đệ phải giết Gia Cát sao?"

Bạch Sầu Phi nghiêm túc gật đầu.

"Tại sao?"

"Bởi vì người đời giữ nghiêm luật pháp ở kinh kỳ, ước thúc chặt chẽ các bang hội chính là Gia Cát." Bạch Sầu Phi gằn giọng nói: "Cho dù Tô đại ca dung dưỡng được việc y bắt người tống ngục, thì Gia Cát cũng không thể dung dưỡng được huynh ấy và chúng ta."

Wương Tiểu Thạch nghe xong, hít sâu một hơi, tựa như đang suy ngẫm chuyện gì đó, tiện tay cầm bút, chấm xuống nghiên mực đã khô, mực đọng không ngờ lại bốc lên làn khói, ngòi bút cũng đã thấm mực, bàn tay gầy phẩy đi mấy nét. Bạch Sầu Phi để ý, chỉ thấy mấy chữ đó là: "Đại trượng phu làm sao có thể vùi đầu vào bút nghiên?"

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói: "Hảo chí khí."

Vương Tiểu Thạch buông bút nói: "Chỉ e không có người biết tài."

Bạch Sầu Phi nói: "Bây giờ đã có nơi để dùng rồi."

Vương Tiểu Thạch nói: "Ý huynh nói Thái thái sư và Phó thừa tướng?"

Bạch Sầu Phi nói: "Họ đang lúc cần người."

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm: "Thái Kinh có thể viết được nét chữ nhẹ nhàng thư thái, chắc hẳn nhân phẩm cũng có chỗ tốt."

Bạch Sầu Phi nói: "Chẳng lẽ đệ không tin lời bọn họ sao?"

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại: "Nhưng huynh biết tại sao đệ hạ quyết định phải giết Gia Cát không?"

Bạch Sầu Phi nói: "Nếu chỉ vì quyền vị lợi lộc, thì sau khi Kim Phong Tế Vũ lâu đánh bại cường địch, đệ đã không lẳng lặng rời khỏi Kim Truyền sơn, đến Sầu Thạch trai ở một mình."

Vương Tiểu Thạch nói: "Đệ chỉ vì Tô đại ca."

"Không có Tô đại ca, võ công của đệ có cao đến mấy, bản lĩnh mạnh tới đâu, tài cán giỏi thế nào, cũng không được chứng thực, đệ cũng chỉ là một kẻ tầm thường vô danh tiểu tốt mà thôi." Vương Tiểu Thạch xúc động nói. "Chính vì huynh ấy, chúng ta mới trở thành đương gia của đệ nhất đại bang tại Kinh thành, huynh ấy tin tưởng chúng ta, để năng lực của chúng ta được phát huy và ấn chứng một cách toàn diện, huynh ấy đã khiến chúng ta không uổng công đến chốn Kinh thành này!"

"Cho nên nếu có người muốn đối phó với huynh ấy, đệ phải ngăn cản," Vương Tiểu Thạch nói như chém đinh chặt sắt: "bất kể là ai."

"Ta cũng vậy." Bạch Sầu Phi vỗ mạnh vai Vương Tiểu Thạch: "Ta nhất định ủng hộ đệ đến cùng."

Họ đều cười lớn, đá cửa Sầu Thạch trai, sải bước ra ngoài.

Ánh nắng đầu đông đã chiếu rọi muôn nơi, nhưng lại tỏa ra cảm giác lạnh lẽo, tựa như là hồn của băng tuyết.

Đập vào mắt họ không phải là nụ cười tươi tắn mà là mây đen đã kết thành sương giá trên mặt người.

Phương Hận Thiếu cúi đầu rầu rĩ, mặt ủ mày chau, xem bộ dạng của y, chắc hẳn còn đau khổ hơn tên bán gà đã ba ngày ra chợ chẳng bán được một quả trứng, khác hẳn với bộ dạng hí hửng lúc nãy.

Đường Bảo Ngưu thì lại rất giận.

Y gần như đang nộ khí hùng hùng, người đứng cách mười dặm cũng biết y còn nóng hơn cả cái lò đang cháy bùng bùng.

Vẻ mặt của Ôn Nhu lại rất buồn cười.

Trên gương mặt nàng, có mỗi vẻ một chút chút.

Nhìn bộ dạng nàng tựa như có chút dửng dưng, lại tựa như có chút phẫn nộ, nhưng lại như đang lo lắng đau khổ.

Có điều nhìn kỹ lại, trong đó khoái trá chiếm phần nhiều hơn.

Những thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp như nàng, nét mặt của họ thiên biến vạn hóa, cũng giống như tâm tình của họ vậy.

Ngoài ra còn có một người, lúc nãy không hề có mặt.

Người này là Chu Tiểu Yêu.

Nàng hơi uể oải, rất hững hờ, nhưng đôi mắt vẫn đầy vẻ quyến rũ, lúc này trên khuôn mặt nàng có chút âu lo.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tựa như còn thiếu một người.

Lúc này người này cũng có mặt, nhưng bây giờ thì đâu mất rồi?

"Trương Nham đâu?" Vương Tiểu Thạch hỏi Phương Hận Thiếu.

Vương Tiểu Thạch đã giao thủ với y, gã có ấn tượng rất sâu sắc với con người đọc sách không cần biết nhiều, không biết mà tưởng biết này, đồng

thời gã cũng hiểu, khi xảy ra sự việc trọng đại, nếu đi hỏi Đường Bảo Ngưu chắc chắn cũng chẳng được gì.

Ôn Nhu mở to đôi mắt, hấp tấp nói: "Trương Nham ấy à! Chao ôi! Gây ra họa lớn rồi!"

Phương Hận Thiếu hỏi trước: "Sau khi người vào trong đó... không sao chứ?"

Vương Tiểu Thạch vuốt nếp nhăn trên áo, cười nói: "Chẳng phải ta đã bình an ra ngoài sao?"

Ôn Nhu lại cướp lời: "Huynh không sao, nhưng chúng ta lại có chuyện!"

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không hiểu: Bát đại đao vương đã đi rồi, Ôn Nhu, Đường Bảo Ngưu, Trương Nham, Phương Hận Thiếu, Chu Tiểu Yêu đều không phải là tay vừa, sau khi mình vào, hình như bên ngoài không có tiếng đánh nhau kịch liệt, đường phố lại đang lúc đông người, có thể xảy ra chuyện gì được?

Phương Hận Thiếu nói lấp bắp: "Sau khi người vào trong đó, Bát đại đao vương cũng đuổi theo, nhưng lại lui ra, bộ dạng thê thảm, chúng ta đều biết người đã thắng rồi nhưng lại không ra, trong lòng thấy lo lắng, định vào xem thử. Nhưng Bát đại đao vương lại chặn ở trước, không cho chúng ta vào, chúng ta biết ngay trong đó nhất định có chuyện, đang định xông vào, đột nhiên thấy Bạch nhị ca ở trên mái nhà, xua tay ra hiệu cho chúng ta cho nên chúng ta mới yên lòng."

Vương Tiểu Thạch biết đám người này tốt với mình, trong lòng cảm động, nghĩ bụng mình có những bằng hữu này, thật sự không uổng đến Kinh thành, cũng không uổng sống kiếp này.

Đường Bảo Ngưu lại giận dữ nói với Phương Hận Thiếu: "Người nói mấy câu này phải chẳng là muốn giành lại sĩ diện? Không phải vì người, sau đó làm sao xảy ra chuyện được?"

Vương Tiểu Thạch vội hỏi: "Sau đó xảy ra chuyện gì?"

Phương Hận Thiếu vội vàng nói: "Cũng không có gì."

Đường Bảo Ngưu nổi giận: "Không cái đầu người!"

Vương Tiểu Thạch nói: "Chắc chắn là có chuyện gì rồi."

Phương Hận Thiếu gượng cười: "Cũng chẳng có chuyện gì, chẳng qua là Trương lão ngũ... hăn... hăn bị bắt vào nhà lao rồi."

Đường Bảo Ngưu lại bồi thêm: "Đó chẳng phải là vì người sao?"

Ôn Nhu đứng một bên chêm thêm một câu: "Đúng vậy, Phương công tử, đúng là học vấn chẳng được một bao, sách vở chẳng đầy một giỏ, nhưng ngũ thân lục thích thất bằng bát hữu đều liên lụy, chắc là có thể đủ thành một làng rồi? Đúng là sống hại thân hữu, chết hại phố phường!"

Phương Hận Thiếu xưa nay ưa cãi, nhưng giờ đây không dám lên tiếng.

Vương Tiểu Thạch tưởng Thái Kinh lại sai người của Hình bộ bắt Trương Nham, nổi giận nói: "Vậy là sao? Bắt Trương lão ngũ làm con tin đấy hử?"

Bạch Sầu Phi khẽ nói: "Trương lão ngũ cũng không phải là hạng thường, bọn người này làm sao có thể trơ mắt nhìn hăn bị bắt, chắc là có ẩn tình gì đó." Rồi nạt Phương Hận Thiếu: "Rốt cuộc là chuyện gì? Các người đừng nói nhát gừng nữa được không?"

Ôn Nhu nói: "Chi bằng để ta nói, huynh ấy..."

Nói chưa dứt, Đường Bảo Ngưu đã xen vào, tuôn ra một tràng: "Tên khốn kiếp Phương Hận Thiếu là đồ không biết sĩ diện, học người ta đọc sách, đọc sách thì chẳng sao, lại còn bảo tên tiểu tử thô lỗ Trương Nham ăn cắp sách, ăn cắp sách thì chẳng sao, lại ăn cắp quyển sách đó của người đó, thật là tự chuốc lấy khổ, ta đã bảo Đại Phương đừng giả vờ làm tên đọc sách nữa, người thấy chẳng phải đã xảy ra chuyện rồi sao? Người thấy có phải không?"

Đường Bảo Ngưu nói một hồi, sau đó hỏi Vương Tiểu Thạch có phải không, Vương Tiểu Thạch cũng chẳng biết ất giáp gì, chỉ đành hỏi lại: "Người nói gì?"

Câu nói này chọc giận Đường Bảo Ngưu: "Người điếc đấy hử? Bọn ta nói bao nhiêu đó, người chẳng hiểu câu nào sao?"

Vương Tiểu Thạch cũng không sợ y, có điều chỉ muốn chóng biết chuyện gì đã xảy ra.

Ôn Nhu lăm bằm: "Tâm thần! Nói như thế, ai hiểu nổi."

Bạch Sầu Phi nói: "Vậy thì cô nương cứ nói đi."

Ôn Nhu cười toe toét: "Sao huynh tới đây?"

Bạch Sầu Phi ngẩn người: "Ta đến đây tìm tam đệ."

Ôn Nhu hỏi đầy vẻ quan tâm: "Sao lúc này ta không thấy huynh tới?"

Vương Tiểu Thạch thoáng động tâm.

Bạch Sầu Phi chỉ nói: "Lúc này đã xảy ra chuyện gì?"

Nhưng Ôn Nhu nhất thời vẫn chưa ý thức được câu hỏi của y, bèn lặp lại: "Chuyện gì?"

Bạch Sầu Phi kiên nhẫn nói: "Trương Nham đã gặp chuyện gì? Bị người ta bắt đi như thế nào?"

Ôn Nhu kêu "à" một tiếng: "Tên tiểu tử đó thích ăn cắp đồ, ta đã bảo hắn không có kết quả gì tốt rồi."

Vương Tiểu Thạch nhướng mày: "Hắn ăn cắp cái gì?"

"Sách." Ôn Nhu bữu môi: "Lần này hắn ăn cắp sách."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói: "Sách? Hắn ăn cắp sách gì? Cả sách mà hắn cũng ăn cắp sao?"

Ôn Nhu đưa ngón tay thon dài chỉ Phương Hận Thiếu: "Huynh hỏi kẻ này ấy!"

Phương Hận Thiếu đứng ở đấy, mũi hơi tái, hai tay giấu vào trong tay áo, nhưng lại rút ra, mặt lộ vẻ muốn cười cũng không phải, muốn cãi cũng không dám.

Chương mười một

Lời của dấu chân

Bạch Sầu Phi khẽ dùng vai hích Vương Tiểu Thạch, trầm giọng nói: "Xem kìa."

Vương Tiểu Thạch nhìn theo ánh mắt y, chỉ thấy ở khoảng đá xanh gần ngõ phố có dấu chân, in sâu xuống đến hai phân, điều lạ lùng là khoảng đá xanh xung quanh dấu chân không hề có vết nứt, như được người ta chạm khắc xuống vậy.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên biết không phải vậy.

Gã ở đây đã lâu nhưng chưa bao giờ thấy có dấu chân thế này.

Gã vừa nhìn, mặt đã sa sầm xuống.

Bạch Sầu Phi nghiêm giọng nói: "Đệ thấy sao?"

Vương Tiểu Thạch thầm hít một hơi: "Lợi hại thật."

"Sao lại nói thế?"

"Người này vừa đến đã chọn ngay chỗ này, phương vị xem ra không có gì đặc biệt, nhưng là vị trí có lợi nhất khi đối phó với cường địch trong vòng mười trượng vuông, chắc chắn là một cao thủ, huynh thấy sao?"

"Người này chẳng những chọn vị trí có lợi, hơn nữa còn có một trợ thủ khinh công cực giỏi."

Vương Tiểu Thạch đảo mắt, thì thấy sau dấu chân in trên phiến đá lại có một dấu chân mờ mờ.

Đây là đường phố, người qua kẻ lại, dấu chân chẳng chịt, vốn khó phân biệt, Vương Tiểu Thạch vừa nhìn đã nhận ra được dấu chân đầu tiên, là vì hai bàn chân đó in sâu xuống phiến đá.

Hai dấu chân còn lại thì không thể.

Đó chỉ là hai dấu chân bình thường.

Vương Tiểu Thạch nhất thời không hiểu: "Ủa?"

Sau đó gã phát hiện bên phải dấu chân có một đóa hoa.

Một đóa hoa sứ nhỏ bé.

Đóa hoa ấy rụng xuống từ một cây sứ lớn mọc trong góc tường nơi góc phố, đây là mùa hoa sứ nở, vài cành chìa ra ngoài, khi có gió thổi qua, cánh hoa rụng xuống lả tả.

Hoa vừa rụng xuống, đóa hoa trắng muốt, vẫn chưa úa tàn.

Bạch Sầu Phi nói: "Có nhìn thấy đóa hoa đó không?"

Vương Tiểu Thạch khẽ gật đầu.

"Đóa hoa đó rụng trên dấu chân phải, người đó đạp lên hoa, thế mà cánh hoa vẫn nguyên vẹn, chỉ đứng ở đấy, chẳng hề thi triển khinh công, cũng chẳng hề hiển lộ nội lực, nhưng hạ bàn công phu cực giỏi, chỉ e trên đời này không quá ba người."

Vương Tiểu Thạch giật mình: "Có phải sau khi người ấy bỏ đi đóa hoa mới rụng xuống không?"

"Không thể." Bạch Sầu Phi nhíu mày: "Chân người ấy đạp lên đóa hoa, tuy hoa nguyên vẹn, nhưng bùn đất dưới đế giày vẫn dính trên cánh hoa."

"Thử hỏi, nếu không có khinh công tuyệt thế, ai có thể đạp lên đóa hoa làm cánh hoa dính bùn đất mà lại chẳng hề giập nát?"

Ôn Nhu hiểu kỳ nhìn theo ánh mắt của Vương Tiểu Thạch, nhưng không nhận ra điều gì cả, chỉ đành hỏi: "Hai người nhìn cái gì thế?"

Bạch Sầu Phi nói: "Dấu chân."

"Dấu chân có gì mà nhìn?" Ôn Nhu hỏi.

"Dấu chân không những có thể nhìn mà còn có thể lắng nghe."

"Cái gì? Dấu chân cũng biết nói chuyện sao?" Nàng lấy làm lạ hỏi.

"Trên đời này phong, hoa, tuyết, nguyệt, sự vật gì cũng đều biết nói chuyện, có điều chỉ người có lòng mới nghe được mà thôi." Bạch Sầu Phi sợ Ôn Nhu tiếp tục nhăng nhặng hỏi tiếp, vội hỏi Phương Hận Thiếu: "Người đã ăn cắp sách gì?"

Phương Hận Thiếu thề thốt nói: "*Thôn Ngư Tập*."

Bạch Sầu Phi ngăn người: "*Thôn Ngư Tập* là cái quái gì?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Đây là một quyển kỳ thư tham ngộ mệnh tướng, nghe đồn là do Lý Hư Trung thời nhà Đường viết, dùng Thiên can Địa chi phối thành bát tự chuyên luận nhân sự được mất, đồng thời dùng phi tinh dịch lý, để luận vận thế biến hóa, nổi tiếng ngang hàng với các sách *Liệt Mi Bảo Giám*, *Lan Giang Vồng*, có điều quyển này không có chân bản, không biết..."

Phương Hận Thiếu nghe Vương Tiểu Thạch nói như thế, mới thề lười nói: "Ta có biết rõ vậy đâu. Sáng nay cả đám thức dậy, bèn ra Biện Hà câu cá..."

"Câu cá?" Bạch Sầu Phi nhướn mày: "Các người thật nhàn rồi thật!"

"Bọn ta thi đấu với nhau." Phương Hận Thiếu giải thích: "Đường Bảo Ngưu ỷ có sức mạnh, đòi tỉ thí nâng tạ đá với bọn ta; Trương Nham ăn nhiều, đòi tỉ thí ăn cơm với bọn ta; Ôn Nhu giỏi giải câu đố, đòi chơi trò giải đố với bọn ta; còn ta, khinh công giỏi, đòi tỉ thí vượt núi băng đồi. Ai cũng có sở trường, chẳng ai chịu ai, đành nghĩ ra trò thi câu cá!"

"Nói thế nào nhỉ," Phương Hận Thiếu vẫn cố phân bua, "thi câu cá, không ai giỏi hơn ai, tất cả chỉ dựa vào vận may, chẳng phải công bằng hơn sao?"

"Các người rảnh thật," lần này cả Vương Tiểu Thạch cũng phải xen vào một câu. "Kết quả ai thắng?"

Phương Hận Thiếu nói: "Bọn ta câu được một pho tượng Phật lớn."

Ôn Nhu xen vào: "Còn nói nữa, nếu không phải huynh sinh sự, đâu đến nỗi câu cá thành ra câu tai họa!"

Vương Tiểu Thạch cũng cười nói: "Đúng vậy, câu cá với sách có liên quan gì?"

Khi Vương Tiểu Thạch hỏi câu này, trong lòng Bạch Sầu Phi rất khâm phục.

Lúc này Vương Tiểu Thạch vừa mới nhận được một nhiệm vụ: chính là giết chết Gia Cát tiên sinh danh lừng tứ hải.

Với võ công của Vương Tiểu Thạch, đi giết người khác không phải là chuyện khó, nhưng kẻ gã phải giết chính là Gia Cát tiên sinh. Việc này giao cho Tô Mộng Chấm cũng chưa chắc đã nắm chắc phần thắng. Huống chi, Bạch Sầu Phi chưa từng thấy Vương Tiểu Thạch giết bất cứ ai, cho dù Vương Tiểu Thạch có thể giết được Gia Cát tiên sinh, liệu gã có thể thoát khỏi tay Tứ đại danh bổ hay không? Thiên hạ tuy lớn nhưng có thể tìm được chỗ dung thân hay không? Bọn Phó Tông Thư có thực hiện lời hứa với gã hay không? Tất cả đều là những câu hỏi cực khó trả lời.

Khi một người gặp phải những chuyện này, cho dù giải quyết xong, suốt đời cũng khó tránh khỏi phiền phức, đây mới là chỗ hiểm hóc.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không ngờ lại vẫn như chẳng có chuyện gì, gã vẫn nhẹ nhõm thoải mái, chẳng khác gì bình thường.

Muốn biết một con người ngày sau có làm nên nghiệp lớn hay không, phải xem lúc y thất ý có giữ được được chí lớn hay không; muốn biết một con người có thể gánh vác được trọng trách hay không, phải xem bình thường y xử lý những chuyện nhỏ như thế nào. Bạch Sầu Phi thấy Vương Tiểu Thạch đối mặt với nguy nan mà vẫn không hề có vẻ lo sợ, cho dù hành thích có thành công hay không, con người này chắc chắn là một nhân vật hiếm có trên giang hồ.

Bấy giờ Phương Hận Thiếu mới cất tiếng: "Có chứ, liên quan rất lớn! Con trâu nước mất kiên nhẫn trước tiên, đòi bỏ cuộc, ta và Hắc Nham Đầu chẳng câu được gì, chỉ duy có Ôn Nhu..."

Ôn Nhu dọa y: "Ôn Nhu để cho người gọi sao? Ta là gì của người, đừng giờ trò thấy người sang bắt quàng làm họ với bốn cô nương."

Phương Hận Thiếu sợ quá vội nói: "Phải rồi, phải rồi, Ôn cô nương lại câu được một con cá, nhưng kỳ lạ là chỉ có một con mắt, Ôn cô nương nói hồi ở nhà đã từng ăn rồi, nhưng không biết là cá gì, vì thế cả bọn nói, ai tìm ra tên con cá này trước thì coi như là người thắng..."

Ôn Nhu lại xen vào: "Ai nói? Con cá này là do ta câu, ai tra ra được tên của nó cũng chỉ được xếp hàng thứ hai."

Vương Tiểu Thạch nói: "Sau đó có tra được hay không?"

Phương Hận Thiếu rầu rĩ nói: "Đến bây giờ vẫn chưa tra được."

Vương Tiểu Thạch nói: "Chắc đây là điệp ngư! Thật ra nó còn một tên gọi nữa là tỉ mục ngư. Lưu Uyên Lâm thời Tấn từng nói, điệp ngư chia thành tả hữu, chỉ có một mắt, hai con cá ở chung với nhau mới có thể bơi được, bơi một mình rất dễ va đụng lung tung, bị người ta bắt được, cho nên còn gọi là lưỡng điệp."

Phương Hận Thiếu nói với vẻ ngưỡng mộ: "Người đúng là có học vấn, gần bì được với ta rồi."

Vương Tiểu Thạch nhún nhường: "Quá khen, quá khen, ta làm sao có thể sánh được với Phương công tử!"

Phương Hận Thiếu lại chẳng hề chớp mắt: "Nói cũng phải, đủ thấy người biết mình biết ta, sau này rảnh rồi, chúng ta sẽ trau dồi với nhau."

Vương Tiểu Thạch vội nói: "Đâu dám trau dồi, chỉ thỉnh giáo mà thôi."

Phương Hận Thiếu thản nhiên: "Đúng rồi, ai ta cũng dạy cả, người đừng khách sáo."

Vương Tiểu Thạch cười nói: "Không khách sáo, không khách sáo, có điều điệp ngư liên quan gì đến việc ăn cắp sách chứ?"

"Cứ nói mãi suýt nữa ta quên mất, này nhé, có liên quan chứ." Phương Hận Thiếu vội vàng nói tiếp: "Lúc đó mấy người bọn ta định mang con cá đến

Khổng Tước lâu, định đưa cho nhà bếp nhờ họ nấu, nhưng Ôn cô nương lại không chịu, có điều con cá cũng chết rồi, không thể không ăn được."

Ôn Nhu giận dữ nói: "Còn nói nữa, chỉ tại các người làm chết con cá của ta!"

Lần này không ai để ý đến nàng.

Phương Hận Thiếu nói tiếp: "Đang bàn bạc, đột nhiên có hai hán tử lên lầu, bọn ta vừa nhìn thì biết là người có võ công..."

Bạch Sầu Phi chợt nói: "Khoan đã."

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên: "Chuyện gì?"

Bạch Sầu Phi hỏi: "Hai người này có phải kẻ đã bắt Trương Nham không?"

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên nói: "Đúng vậy, sao người biết?"

Vương Tiểu Thạch thấy Bạch Sầu Phi nhìn chăm chăm vào dấu chân, trầm ngâm suy nghĩ, bèn nói: "Người thử miêu tả dung mạo của hai người này xem sao."

Phương Hận Thiếu gãi gãi sau gáy, lại sửa khăn đầu, trầm tư nói: "Cũng chẳng có gì đặc biệt, đều là hán tử trẻ tuổi, một người trông rất bệ rạc, đeo hồ lô ngang hông, ánh mắt toát lên vẻ tang thương. Người kia tướng mạo đường đường, hai tay to tướng thô ráp, rất có khí khái nhưng chẳng có gì đặc biệt. Đúng rồi, gã hán tử bệ rạc ấy, trên tay có xạch một tay nải."

Bạch Sầu Phi chợt kêu "a" lên một tiếng.

Vương Tiểu Thạch biết y chắc chắn đã nhớ ra nhân vật nào đó, nhưng gã cũng không hỏi, ngược lại chỉ ngăn người: "Tay nải?"

"Đúng!" Phương Hận Thiếu nói: "Trong tay nải, quyển sách trên cùng, chính là *Thôn Ngự Tập*."

Vương Tiểu Thạch vỡ lẽ: "Các người nhìn thấy quyển sách, tưởng rằng có liên quan đến cá, muốn tra cho rõ ràng nên ăn cắp để xem."

Phương Hận Thiếu vỗ đùi: "Thấy không, chính là như thế."

Vương Tiểu Thạch nói: "Người có thể mượn người ta, sao lại ăn cắp?"

"Điều này..." Phương Hận Thiểu đáp ứng: "Ta cũng muốn mượn, Ôn cô nương nói..."

Ôn Nhu mau mắn lên tiếng: "Ta nghe Tiểu Phương nói có cuốn *Thôn Ngư Tập*, cái tên nghe rất hay, liền bảo mau ăn cắp về, nói không chừng trong đó có ghi bí quyết nấu món cá này, chúng ta đem về Kim Phong Tế Vũ lâu nấu, tự câu tự nấu, như thế càng thú vị hơn."

Phương Hận Thiểu nói: "Cho nên, Hắc Nham Đầu liền nhận nhiệm vụ này."

"Trương Nham quả là tay diêu thủ, nếu xét về tài ăn trộm, đích xác là đệ nhất hảo thủ trong Kinh thành," Vương Tiểu Thạch gật đầu nói. "Có điều, chắc là hai người này để sách ở bên ngoài phải không? Nếu không, người làm sao vừa nhìn đã thấy được?"

"Thế là người có điều không biết rồi." Phương Hận Thiểu cười hì hì. "Ta rất tinh mắt, trong bóng tối vẫn có thể trông thấy rõ, người ta nhìn ruồi chỉ thấy một đốm đen bay qua, nhưng ta có thể nhìn thấy rõ từng đường vân trên cánh. Người ấy dùng vải lam bọc đồng sách ấy, với nhãn lực của ta, cùng ánh sáng đầy đủ ở Khổng Tước lâu, muốn nhìn xuyên qua lớp vải ấy thấy tên sách, tuyệt đối không phải là chuyện khó..." Y cười cười, nụ cười tràn trề tự tin: "Chẳng hạn, bây giờ ta nhìn thấy trong lớp áo của người có ba vật gì đó trông giống như cục đá, đúng không?"

"Bội phục, bội phục." Lần này Vương Tiểu Thạch nói rất thật lòng.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng hừ một tiếng: "Hiếm có một đôi mắt sáng, thế mà lại không chịu..."

Phương Hận Thiểu tức đến nổi vành tai giật giật.

Vương Tiểu Thạch vội vàng lãng sang chuyện khác: "Ồ, thì ra người đó đã bọc kỹ quyển sách lại, nhưng vẫn bị thần mục của người nhìn thấu, cho nên Trương Nham mới đi trộm sách?"

Phương Hận Thiếu gật đầu, nói: "Hắc Nham Đầu lại nói: ‘Xem ta đây!’ sau đó dẫn lão Đường mấy câu, rồi bước qua, cố tình làm quen với hai hán tử đó."

Ôn Nhu đột nhiên bật cười khanh khách, cười ngặt nghẽo rũ rượi cả người ra.

Vương Tiểu Thạch hỏi: "Chuyện gì, sao lại cười như thế?"

Ôn Nhu vẫn không nhịn được cười, vừa cười vừa nói: "Ồi chao, ta đến chết mất thôi, huynh có biết cục than đó giờ trò gì không?"

Vương Tiểu Thạch vẫn lấy bất biến ứng vạn biến: "Nói đi."

"Hắn chạy qua, chấp tay chào hai hán tử, nói là bàn ở đây đã bị người ta chiếm hết mất rồi, có thể ngồi chung với họ được hay không? Hai hán tử đó đương nhiên cho hắn ngồi xuống. Hắc Nham Đầu giới thiệu với họ Khổng Tước lâu có những món ngon gì, rồi trò chuyện làm quen với họ, lại còn thỉnh giáo họ tên..." Nói đến đây, Ôn Nhu lại nhịn không nổi, bật cười khúc khích.

Phương Hận Thiếu tiếp lời nàng: "Hán tử phong sương nói : ‘Ta họ Thương.’ Hán tử tướng mạo đường hoàng đưa mắt nhìn hán tử họ Thương ấy một cái, rồi nói: ‘Ta họ Hạ.’ Hắc Nham Đầu nói: ‘Thì ra là trùng hợp như thế, nếu có một người họ Chu nữa, há chẳng phải quốc tính của ba triều Hạ Thương Chu đều đầy đủ hay sao?’ Sau đó hán tử họ Hạ ôm quyền hỏi: ‘Xin hỏi huynh đài họ gì?’ Người có biết Hắc Nham Đầu trả lời như thế nào không?"

Vương Tiểu Thạch hỏi: "Như thế nào?"

Phương Hận Thiếu cố nhịn cười: "Hắc Nham Đầu bảo, ta không dám nói, nói ra sợ bị các người ăn mất.' Vậy là người họ Thương liền hỏi: ‘Các hạ họ Cao ư?’ Hắc Nham Đầu dĩ nhiên lắc đầu, người họ Hạ bèn đoán: ‘Họ Phạm ư?’ Hắc Nham Đầu nói không. Hán tử họ Thương lại đoán: ‘Chắc chắn là họ Thái rồi [1](#).’ Hắc Nham Đầu chỉ nói ‘Đều không đúng cả.’"

Phương Hận Thiếu ngưng lại giấy lát rồi kể tiếp: "Hán tử họ Hạ ngạc nhiên nói: ‘Mấy họ ấy đều không phải, sao lại sợ bọn ta ăn mất?’ Trương Nham lúc này mới thông thả nói: ‘Nhìn hai vị nôn nóng như vậy, thôi thì ta nói luôn, ta họ Sử!’"

Lời này vừa nói ra, Vương Tiểu Thạch cũng không khỏi buồn cười, cả Bạch Sầu Phi mặt mày lạnh lùng cũng suýt nữa bật cười thành tiếng, chỉ bảo: "Trương Nham thật là tinh quái."

Vương Tiểu Thạch cũng cười cười nói: "Có điều, nói như thế thật đặc tội người ta."

Phương Hận Thiếu cười hì hì: "Hai người này cũng thật rộng lượng, chỉ đưa mắt nhìn nhau, người họ Thương nói: ‘Hảo tiểu tử, đã bị người chơi khăm rồi.’ Hán tử họ Hạ lại còn nâng ly mời Hắc Nham Đầu, nói: ‘Sử huynh miệng lưỡi lanh lợi, chúng ta thất kính rồi, tuy bị huynh trêu ghẹo, nhưng cũng tâm phục khẩu phục, chẳng nói hai lời!’ Hắc Nham Đầu cũng cười kính lại một ly..."

Vương Tiểu Thạch nói: "Hai người này thật có khí độ, người ta đã nhường nhịn như thế, Trương lão ngũ chắc cũng không đến nỗi được nước lấn tới chứ?"

Bạch Sầu Phi thì lại trầm ngâm: "Bọn họ nhẫn nhịn, chắc hẳn có ẩn tình, tuyệt đối không phải hạng người thường."

Phương Hận Thiếu chẳng hề để ý, lại kể tiếp: "Không chơi tiếp làm sao được? Bọn ta đã hẹn trước rồi, nếu Hắc Nham Đầu không đánh cắp được thì là kẻ nhát gan, hẳn cũng nói, thế nào cũng đắc thủ... đúng lúc ấy, con trâu nước ở dưới lầu kêu lớn: ‘Cứu mạng!’"

Bạch Sầu Phi nhất thời không hiểu lắm: "Cái gì?"

Vương Tiểu Thạch cũng hỏi: "Khi không sao y lại chạy ra giữa phố kêu cứu mạng?"

Phương Hận Thiều thông thả nói: "Đó là Hắc Nham Đầu đã dặn trước, bảo lão Đường xuống dưới kêu cứu, chỉ trong khoảnh khắc hai hán tử ấy liếc mắt xuống lầu, Trương Nham đã thó được quyển sách, giấu vào trong áo, rồi mượn cớ cáo từ, trở về bàn của chúng ta, rồi trả tiền, xuống lầu gắp con trâu nước. Dù gì thì gì, kêu cứu mấy tiếng giữa phố đâu phải là phạm pháp."

Vương Tiểu Thạch thở dài: "Nhưng các người ăn cắp đồ đã là phạm pháp rồi."

"Chúng ta chỉ muốn mượn một lát rồi trả lại, không ngờ lật ra xem, *Thôn Ngự Tập* cái gì chứ, nội dung chẳng hề liên quan đến tôm cua cá gì cả!"

"Chỉ có từng hàng từng hàng toàn là tên người." Phương Hận Thiều tức tối nói: "Thật kỳ quặc, không biết dùng để làm gì!"

Vương Tiểu Thạch lạc giọng kêu: "Không ổn rồi!"

Bạch Sầu Phi cũng nói: "Trong quyển sách chẵn chẵn có ẩn tình gì đó."

Vương Tiểu Thạch nói: "Ít nhất cũng là thứ cực kỳ quan trọng."

Bạch Sầu Phi nói: "Bọn họ đã gây họa rồi."

Tác giả chơi chữ đồng âm, trong tiếng Trung, chữ Cao 高 (họ Cao), đồng âm với chữ cao 糕 nghĩa là bánh. Chữ Phạm 范(họ Phạm) đồng âm với chữ Phạn 饮 nghĩa là cơm. Chữ Thái 蔡 (họ Thái) đồng âm với chữ 菜 nghĩa là rau.

2 Chữ Sử 史 này đồng âm với chữ Thỉ 尿 nghĩa là phân.

Chương mười hai

Trộm sách

Vương Tiểu Thạch cẩn trọng hỏi: "Quyển sách đó trông như thế nào?"

Phương Hận Thiều không cần nghĩ ngợi gì đã đáp ngay: "Đó là bản in của Hàng Châu, do tư nhân khắc tạo, để lề hai bên, chữ lớn, hàng rộng, thể chữ chính tề chân phương, theo lối Âu Dương Tuần, giấy màu vàng mềm mà dai, màu mực đậm, chắc chắn là loại giấy cống của Ôn Châu, in cũng khá lắm."

Vương Tiểu Thạch xúc động thốt lên: "Phương huynh nhớ rõ thật đấy... Vậy có nhớ nội dung không?"

"Chuyện này..." Phương Hận Thiều gãi đầu rồi lại gãi cằm: "Đúng là nhất thời không chú ý, ta chỉ chú tâm tìm những gì có liên quan đến việc chế biến cá tôm, rồi tiện tay trả lại cho Trương Nham, sau đó hắn ta cất vào trong áo, không ai xem kỹ cả."

Vương Tiểu Thạch trầm nhủ: "Tên thư sinh này thật kỳ quặc, chẳng thèm để ý đến nội dung vậy mà lại nhìn rất kỹ dạng thức cuốn sách." Nghĩ đoạn, gã bèn hỏi: "Sau đó Trương Nham làm thế nào mà bị bắt?"

Phương Hận Thiều nói: "Bọn ta tạm thời tìm một quán ăn, đưa cá cho nhà bếp nấu, ăn xong, cả bọn bảo ta đi trêu người cho vui. Còn Trương Nham nói phải đi trả sách cho người ta trước, ta nghĩ, chắc là giữa đường hắn bị bọn Mạnh Không Không uy hiếp, sau đó Bát đại đao vương xuất hiện, khiêu chiến người, rồi đánh thẳng vào Sầu Thạch trai. Bọn ta định giúp người một tay, nhưng Bát đại đao vương lại bật ra từng tên, cúi đầu ủ rũ, vừa nhìn đã biết là chiến bại rồi. Vậy là cả bọn tính vào Sầu Thạch trai xem người thế nào, nhưng cửa lớn đóng chặt, tám tên cầm đao đó không cho bọn

ta vào, đang định động thủ thì Bạch Sầu Phi lại xua tay ra hiệu với bọn ta, thế nên cả bọn đành cố nhịn. Rồi chợt nghe sau lưng có người nói..."

Bạch Sầu Phi đột nhiên gắt lên: "Ai?"

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên nói: "Cái gì thế, ta đang nói tiếp mà, vội gì chứ?"

Chỉ thấy một thân hình nhỏ thó trong góc tường phóng ra, ôm quyền về phía Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch: "Thuộc hạ bái kiến phó lâu chủ, tam đương gia."

Thì ra người này là Tiểu Văn Tử Tường Ca Nhi, thoát nhìn y mặt mũi lạnh lợi khôn ngoan, sắc diện trắng dã như băng tuyết.

Phương Hận Thiếu lúc này mới biết Bạch Sầu Phi quát hỏi kẻ nào đang ẩn nấp, vậy mà bản thân mình chẳng hề hay biết, không khỏi đỏ bừng mặt lên.

Bạch Sầu Phi nghiêm giọng hỏi: "Đến làm gì?"

Tường Ca Nhi nói: "Tô lâu chủ căn dặn, nếu phó lâu chủ không có chuyện gì quan trọng, xin mời trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, nước hồ Thiên Tuyền sơn đang sôi sục, Tô lâu chủ muốn thương nghị đối sách với ngài."

Bạch Sầu Phi xua tay nói: "Được, ta sẽ về ngay."

Tường Ca Nhi đứng yên tại chỗ, vẫn chưa chịu đi.

Bạch Sầu Phi nhướng mày nói: "Người còn chuyện gì nữa?"

Tường Ca Nhi nói: "Tô công tử bảo thuộc hạ chờ ở đây, xem có việc gì cần đến hay không, xin hai vị cứ căn dặn."

Bạch Sầu Phi mặc kệ y, ngoảnh mặt về phía Phương Hận Thiếu: "Người nói tiếp đi."

Phương Hận Thiếu ngăn người ra: "Lúc này ta nói đến đâu rồi ấy nhỉ?"

Đường Bảo Ngưu bực dọc gắt gỏng: "Người vừa nói đến chỗ quyền sách đó cái gì mà giấy vàng giấy xanh, thế chữ Âu Dương Tuần, Âu Dương Tu gì gì đấy!"

Phương Hận Thiếu nổi càu: "Đồ dốt nát! Đồ dốt nát! Đâu phải đoạn ấy, ta đã nói đến chỗ người bắt Trương Nham xuất hiện rồi..."

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói: "Người đã biết rồi tại sao còn hỏi bọn ta?"

Phương Hận Thiếu tắc tị.

Vương Tiểu Thạch đỡ lời: "Hai người đó có phải là hai hán tử trên Khổng Tước lâu không?"

Phương Hận Thiếu được lời như cởi tấm lòng, tuôn ra hàng tràng như nước đổ: "Chính là hai người ấy, họ lảng lảng theo sau bọn ta, hán tử bộ dạng phong sương câu đầu tiên đã nói ngay: ‘Hay, Sử huynh, chúng ta thật có duyên, Kinh thành rộng lớn thế này, vậy mà một ngày gặp nhau đến hai lần.’ Người có biết Trương Nham nói thế nào không? Tên Hắc Nham Đầu này vẫn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, quay đầu lại cười: ‘Được, Thương huynh khát nước rồi phải không? Ở đây ta còn có một người bằng hữu họ Liêu !!’"

Vương Tiểu Thạch không nhịn được, buột miệng thốt lên: "Trương Nham này đã ăn cướp còn la làng, thật là hơi quá đáng!"

Phương Hận Thiếu lại kể tiếp: "Hai người ấy cũng không nổi giận, nhưng đã hơi bức tức. Tên họ Thương có vẻ muốn phát tác, nhưng tên họ Hạ đã ôm quyền vái từng người chúng ta, nói: ‘Chắc các vị cũng là bằng hữu trên giang hồ, quần long gặp gỡ ở đây, hai huynh đệ chúng ta không dám làm mất nhã hứng của các vị, chỉ có điều, ta có một món đồ, mong vị huynh đệ này trả lại.’ Nói cũng lạ, bọn Bát đại đao vương cực hung cực ác ngang tàng phách lối đó, gặp phải hai người này liền tựa như rắn gặp hùng hoàng, không ai dám thở mạnh, chỉ có Trương Nham là to gan, hăn nói: ‘Hai người muốn đòi lại quyển sách đó phải không? Ta vốn cũng định trả lại đây.’"

Phương Hận Thiếu nói tới đây, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đưa mắt nhìn nhau.

Vương Tiểu Thạch trầm giọng nói: "Chẳng lẽ là họ?"

Bạch Sầu Phi nặng nề nói: "Xem ra đúng là họ rồi."

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên nói: "Họ? Ai?"

Vương Tiểu Thạch ôn hòa nói: "Phương huynh cứ kể tiếp đi."

Phương Hận Thiếu nói: "Ta biết rồi, các người đang đoán xem đối phương là ai chứ gì. Bọn ta ban đầu cũng lấy làm lạ lắm, tên họ Thương lại còn cười hì hì nói: ‘Quyển sách này là người ăn cắp sao?’ Trương Nham nói: ‘Mượn, không phải là ăn cắp.’ Họ Thương ấy nói: ‘Không hỏi mà tự lấy tức là ăn trộm rồi.’ Song Trương Nham cũng có lý lẽ riêng: ‘Lấy rồi trả lại đó gọi là mượn, huống chi xưa nay trộm sách không phải là trộm.’ Tên họ Thương nói: ‘Nhưng người không trả lại.’ Trương Nham bèn chỉ về phía tám con rùa đen đó, nói: ‘Bọn chúng cản đường ta.’ Tên họ Thương liếc mắt nhìn từng người, tám người ấy sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, vẫn chẳng dám lên tiếng câu nào."

Bạch Sầu Phi thần nhiên: "Dĩ nhiên là chúng không dám lên tiếng rồi."

Phương Hận Thiếu tựa như chẳng hề có thiện cảm gì với

Bạch Sầu Phi nên chẳng thèm để ý, lại nói tiếp: "Lúc này tên họ Hạ mới kêu ‘ồ’ một tiếng đảo mắt nhìn về phía tám người ấy: ‘Có chuyện này sao?’ Y thấy bọn chúng đều không lên tiếng, liền quay lại hỏi Trương Nham: ‘Các hạ làm sao biết bọn ta có quyển sách này?’ Trương Nham cũng gan dạ, ôm hết mọi chuyện về mình: ‘Ta là hành gia, nhìn một cái là thấy ngay.’ Tên họ Hạ ngạc nhiên nói: ‘Hành gia gì vậy?’"

"Lần này tên họ Thương đã kéo kéo vạt áo y, xoay xoay cổ tay, năm ngón khép lại để ra dấu rằng đó là nghề ăn trộm. Tên họ Hạ lập tức hiểu ra, lại liếc nhìn Trương Nham nói: ‘Xem ra các hạ không xem chúng ta là bằng hữu rồi, các hạ cũng không phải họ Sử.’ Trương Nham thấy hai người này đều là kẻ tinh minh, đành nói: ‘Ta họ Trương, ta nhận đã ăn cắp đồ của các người, nhưng không biết các người làm sao tra được tới đây?’ Tên họ Hạ mỉm cười, chỉ về phía hán tử họ Thương, nói: ‘Có y ở đây, không ai thoát được...’"

Vương Tiểu Thạch nghe tới đây, liền gật đầu nói: "Dĩ nhiên rồi."

Phương Hận Thiếu nói: "Đúng vậy, lúc đó bọn ta cũng loáng thoáng nhớ ra một người, nhưng nhất thời không nhớ nổi là ai. Chỉ nghe tên họ Hạ lại nói: ‘Nói như vậy, nếu tại hạ đây không nhìn lầm, các hạ chính là Phạn vương Trương Nham đại danh nức tiếng?’ Trương Nham đã bị y bắt được, cũng chỉ đành nói: ‘Ta thấy các người cũng không phải là họ Thương, họ Hạ.’ Hán tử họ Hạ nhoẻn miệng cười: ‘Đúng vậy, coi như bọn ta không ai gạt ai.’ Nhưng tên họ Thương vẫn hỏi chuyện về quyển sách đó: ‘Trương Nham, người cũng là một hán tử có tiếng tăm trong chốn hiệp đạo, tại sao lại để mắt đến quyển sách này làm gì?’ Trương Nham bực dọc nói: ‘Quyển sách vớ vẩn có gì mà kỳ hiếm đâu, chẳng liên quan gì đến cá mú, có cho ta cũng chả thèm!’ Nói đoạn, Hắc Nham Đầu liền lấy sách ra trả lại cho họ, hai người đó đưa mắt nhìn nhau, rồi đại hán ôn hòa họ Hạ ấy nhận lấy quyển sách, thần sắc cái tên bụi bặm phong sương cũng hơi dần ra, nói: ‘Trương huynh đệ, lần này thiệt thòi cho người rồi, việc này từ người mà ra, bọn ta mời người đến nha môn một chuyến, việc công cần kíp, mong các vị thứ tội cho!’"

Bạch Sầu Phi lạnh lùng "hừ" một tiếng: "Quả nhiên là chẳng tốt lành gì rồi."

Đường Bảo Ngưu đứng một bên gầm lên: "Bọn chúng thật là hẹp hòi, quá đáng thật! Ai thèm quyển sách vớ vẩn của chúng đâu chứ."

Vương Tiểu Thạch thở dài: "E rằng không phải là một quyển sách vớ vẩn đâu."

Đường Bảo Ngưu ngăn người ra: "Người nói gì? Nghĩa là sao?"

Phương Hận Thiếu ngắt lời y: "Lúc đó lão Đường cũng lớn tiếng thế này... Ôn cô nương, con trâu nước và ta đều định ra tay."

Phương Hận Thiếu lại nói: "Nhưng tên Hắc Nham Đầu ấy chẳng hiểu có linh cảm gì, đột nhiên chặn bọn ta, hỏi: ‘Xin hỏi hai vị... có phải Thiết nhị gia, Thôi tam gia hay không? Lão Đường đứng bên cạnh gắt gỏng lên: ‘Cái

gì nhị gia tam gia vương bát gia chứ, không được bắt huynh đệ của bọn ta!’ Hai hán tử ấy hơi cúi người nói: ‘Ta là Thiết Du Hạ, còn hãn là tam sư đệ Thôi Lực Thương.’”

Tường Ca Nhi đứng một bên kêu "ồ" một tiếng: "Thiết Thủ và Truy Mệnh?"

Chu Tiểu Yêu gật đầu: "Lão tam và lão nhị trong Tứ đại danh bổ."

Phương Hận Thiểu nói: "Đúng vậy, ta vừa nghe danh hiệu của họ, liền khựng người lại, thiên vương lão tử đến đây bọn ta cũng không sợ, nhưng hai người này bảo vệ chính đạo, hiệp nghĩa nhân phong, diệt trừ ác bá, cứu giúp kẻ bần cùng, không thể đánh được! Chắc là Trương Nham cũng nghĩ như vậy? Nghe xong, hãn rất rầu rĩ đáp rằng: ‘Không biết là hai vị, nếu có điều gì mạo phạm xin được lượng thứ, ta sẽ đi cùng hai vị.’ Lúc ấy, Ôn cô nương và lão Đường đều muốn động võ, nhưng ta nói: ‘Thấm đại ca nói, không nên đối địch với Tứ đại danh bổ.’ Truy Mệnh mỉm cười nói: ‘Đa tạ, đa tạ.’ Còn Thiết Thủ thì nói: ‘Chỉ là hỏi sơ qua, sẽ mau chóng đưa Trương ngũ hiệp trở về, bọn ta đều tin tưởng y.’ Ôn cô nương vẫn chưa chịu. Trương Nham giậm chân kêu lên: ‘Đừng động thủ, nếu động võ, chúng ta đúng là không coi vương pháp ra gì rồi đó.’ Cho nên, bọn ta đều trở mặt nhìn họ Thiết và họ Thôi áp giải Trương Nham đi." Nói đến đây, y lại tự trách mình: "Chỉ tại ta hết! Nếu ta đừng xúi giục Hắc Nham Đầu ăn cắp sách thì tốt rồi! Ai làm nấy chịu! Lẽ ta lần này ta phải đến nha môn mới đúng."

Vương Tiểu Thạch trầm giọng nói: "Nếu là hai người họ, chắc Trương Nham không đến nỗi xảy ra chuyện gì lớn, chỉ e, quyền sách đó..."

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói: "Đây gọi là tự rước lấy họa, chẳng trách được ai."

Phương Hận Thiểu nổi giận: "Người nói vậy là sao?"

"Chẳng sao cả, người không hiểu được sao?" Ôn Nhu này giờ lẳng lặng, đột nhiên xen vào: "Y nói hai người đúng là hồ đồ, nên đi ngồi tù cho rồi!"

Phương Hận Thiếu tức giận nói: "Người..."

Vương Tiểu Thạch nhìn Bạch Sầu Phi nói: "Vẩy dấu giày in trên phiến đá, chắc chắn là của Thiết Thủ rồi, có lẽ khi y mới đến, âm thầm đề phòng cả bọn động thủ, nên mới vận lực toàn thân, thế nhưng hạ bàn công phu tựa như không vững chắc lắm, cho nên mới dẫn chân lực ra, in hai dấu chân xuống nền đá."

Bạch Sầu Phi nói: "Chính vì công phu hạ bàn của y hơi kém cho nên mới lộ ra nội lực kinh người, sự lợi hại của người này là ở đôi bàn tay, thật sự là một nhân vật rất khó ứng phó."

Vương Tiểu Thạch nói: "Vậy thì kẻ đập trên đóa hoa mà cánh hoa không giập nát chắc chắn là Truy Mệnh rồi."

Bạch Sầu Phi nói: "Chỉ có khinh công của y mới có thể đập bèo qua sông, nhẹ nhàng như vậy."

Phương Hận Thiếu nghe thế liền "hừ" khẽ một tiếng.

Vẻ mặt Tường Ca Nhi cũng lộ ra vẻ "Ta không cho là vậy".

Bạch Sầu Phi chợt nói: "Trong lâu có chuyện, ta phải về một chuyến." Đoạn y hạ giọng nói với Vương Tiểu Thạch: "Thái sư đã nói, chuyện của đệ, cần phải cẩn trọng hành sự, một đòn là giết được ngay."

Vương Tiểu Thạch gật đầu: "Xem ra đệ cũng phải đến nha môn một chuyến, nghĩ cách giúp Trương Nham."

Chu Tiểu Yêu nói: "Nhan lão đại phụng lệnh đi điều đình chuyện này rồi, nhưng đến trễ một bước, ông ta đã vội tới nha môn rồi, ta thấy với sức Kim Phong Tế Vũ lâu, chắc là đủ để bảo vệ cho Trương Nham."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói: "Phụng lệnh? Phụng lệnh ai?"

Chu Tiểu Yêu nhoẻn miệng cười: "Tô lâu chủ biết ở đây xảy ra chuyện nên điều bọn ta tới đây."

Vương Tiểu Thạch nhìn Chu Tiểu Yêu, Tường Ca Nhi và Bạch Sầu Phi, cười nói: "Chỉ trong chốc lát mà đã điều đến ba đạo nhân mã, tai mắt của

Tô đại ca thật nhanh, có thể có được một vị đại ca như thế, đúng là sinh sự cũng không xảy ra chuyện."

Nhưng Bạch Sầu Phi lại hít sâu một hơi.

Vương Tiểu Thạch lại nói: "Nhị ca không đồng ý sao?"

Bạch Sầu Phi nói: "Tô đại ca rất mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc đối thủ lại là Gia Cát tiên sinh."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói: "Nhị ca cho rằng đại ca cũng không đấu lại được Gia Cát tiên sinh sao?"

Bạch Sầu Phi nói: "Chuyện này rất khó nói, có điều đệ phải cẩn thận nhiều hơn."

Vương Tiểu Thạch nói: "Trước khi đối phó với Gia Cát tiên sinh, nhất định phải làm một việc."

Bạch Sầu Phi nói: "Việc gì?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Trước tiên, rút khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu."

"Ồ!"

"Như thế, đệ làm gì cũng không liên lụy đến Kim Phong Tế Vũ lâu, nếu thất bại, đó là do đệ một mình gây ra, nếu thành công, mọi chuyện đều dễ sắp xếp..."

"Điều này..."

"Nhị ca thấy thế nào?"

"Có điều như vậy thật quá thiệt thòi cho đệ."

"Sao lại nói như thế! Đệ phải tìm ra một lý do hòng chứng tỏ không thể không cắt đứt quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu, viết thành thư đoạn tuyệt, rồi lại phiên huynh thay đệ trình lên đại ca."

"Điều này dĩ nhiên không thành vấn đề... Nếu đệ cần trợ giúp, ta sẽ chọn cho đệ."

"Để lại Chu Tiểu Yêu, còn đâu, chỉ cần Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu là đủ rồi."

"Ồ? Họ... có thể giúp được sao?"

"Lòng dạ của họ tốt, hơn nữa lại có giao tình với đệ, nếu luận về võ công, có Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ vẫn chưa đủ sao? Nếu dùng đến huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu, e rằng lại liên lụy."

"Đệ nói cũng có lý... Có điều, bây giờ kẻ theo dõi chúng ta là Triệu Họa Tứ phải không?"

"Đạp Tuyết Vô Ngấn Triệu Họa Tứ, với khinh công của y, tuyệt đối có thể sánh với Truy Mệnh tam bồ đầu."

"Chắc là thái sư vẫn không yên lòng đối với chúng ta."

"Đây là chuyện sinh tử cho nên cần phải cẩn thận."

"Cho nên việc cứu Trương Nham, đệ đừng lộ mặt thì tốt hơn."

"Huynh phát hiện hãn hoi nào?"

"Vừa mới đây."

"Đệ cũng vừa mới đây."

"Quả nhiên là khinh công cao cường."

"Vậy cứ để y đi theo đi..."

Hai người đã hạ giọng xuống rất thấp rồi, ai đứng bên cạnh cũng không nghe thấy gì, Ôn Nhu lại thấy chướng mắt: "Ha ha! Ta phát hiện được một bí mật!"

Hai người lập tức dừng lại, Bạch Sầu Phi lập tức nhìn Ôn Nhu với ánh mắt không thân thiện.

Ôn Nhu hí hửng nói: "Thì ra trên đời này không chỉ có bà tám mà còn có ông tám!"

"Ta tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới châu đầu ghé tai, thì thầm chuyện riêng, nói nhỏ cười lớn." Ôn Nhu tỏ vẻ khoái trá. "Bây giờ mới biết anh hùng hảo hán cũng thế."

Bạch Sầu Phi bực dọc nói với Vương Tiểu Thạch: "Ta đi trước đây." Dứt lời y lại hạ giọng nói thật nhanh: "Muốn tìm hiểu thêm chuyện của Tứ đại danh bổ, tốt nhất hãy đến ngõ Ngõa Tử một phen. Nhớ cho kỹ, có thể nhịn thì cứ nhịn, lấy đại cục làm trọng." Nói đoạn, căn dặn Tường Ca Nhi ở đây đợi tin của Vương Tiểu Thạch còn mình thì đi trước.

Ôn Nhu thấy Bạch Sầu Phi nói đi là đi, tức tối bĩu môi, giậm chân thành thịch, tựa như phải giậm chết một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy tám con kiến ở dưới đất vậy.

Vương Tiểu Thạch thấy thế cũng không khỏi buồn buồn.

"Huynh ấy đi đâu?" Ôn Nhu hỏi.

"Về Kim Phong Tế Vũ lâu."

"Chúng ta không về sao?" Ôn Nhu lại hỏi.

"Khoan hãy về," Vương Tiểu Thạch nói. "Việc của Trương Nham, đã có Nhan thánh chủ già dặn kinh nghiệm đi giải quyết rồi, các người có muốn làm một số chuyện không?"

"Chuyện gì?" Phương Hận Thiếu hỏi.

"Chuyện lớn."

"Làm cùng ai?" Lần này kẻ lên tiếng là Đường Bảo Ngưu.

"Ta!" Vương Tiểu Thạch chỉ vào mình.

"Cùng người làm chuyện lớn?" Đường Bảo Ngưu lập tức hưng phấn bừng bừng: "Chuyện như thế rất thích hợp cho bọn ta làm..."

Lần này y vẫn chưa nói xong, Ôn Nhu đã hớn hờ chen vào hỏi: "Mau nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì?"

[1](#) Chữ Liêu 廖 (họ Liêu) này đọc gần giống chữ Niệu 尿 là nước tiểu.

Chương mười ba

Tin

Vương Tiểu Thạch chỉ đưa ra một câu trả lời như thế này.

"Chuyện này, nếu làm, các người không thể rút lui; không làm, cũng không miễn cưỡng, nhưng đừng hỏi ta là chuyện gì, chưa đến lúc nên nói thì ta sẽ không nói." Sau đó, Vương Tiểu Thạch lại hỏi: "Các người có làm hay không?"

"Ta làm." Đường Bảo Ngưu là người đầu tiên trả lời.

"Ta cũng đi." Phương Hận Thiếu nói. "Mọi người đều tín nhiệm người như thế, ta làm sao không tin người cho được?"

"Chuyện thú vị thế này làm sao có thể thiếu ta?" Ôn Nhu nửa cười nửa không lên tiếng. "Cho dù ta không tin tên Quỷ Kiến Sầu đó, thì cũng tin tên Tiểu Thạch Đầu nhà huynh."

Vì thế, họ đều đi.

Bất luận Vương Tiểu Thạch muốn làm điều gì.

Họ sẽ đều làm theo.

Nguyên nhân, chỉ vì niềm tin.

Niềm tin là một bằng chứng, cũng là một sự gửi gắm, người không có sẽ rất cô độc, người có rồi thì rất kiên định. Niềm tin nảy sinh ở một người, đó là vì hào quang của tính cách; niềm tin biến mất ở một người, đó là khuyết điểm không thể bù đắp được về mặt nhân cách.

Họ tin tưởng Vương Tiểu Thạch.

Cho nên họ đi theo gã mà chẳng hề suy xét.

Nhưng điều Vương Tiểu Thạch muốn làm, thật sự có đáng để họ đặt lòng tin vững chắc hay không?

Nếu Vương Tiểu Thạch thất tín trước mặt họ, vậy những bằng hữu huynh đệ này sẽ nghĩ như thế nào?

Vương Tiểu Thạch cần phải hạ sát Gia Cát tiên sinh.

Trước khi giết Gia Cát tiên sinh cần phải chuẩn bị. Bước đầu tiên chính là rút lui khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu. Cho dù Vương Tiểu Thạch thành hay bại, Gia Cát tiên sinh sống hay chết đều chẳng liên quan gì đến bọn Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi. Đương nhiên, không ai truy cứu được Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đương nhiên nếu hành thích thành công, luận công ban thưởng, tất không thiếu phần Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cho nên điều đầu tiên Vương Tiểu Thạch phải làm chính là viết thư gửi Tô Mộng Chấm.

Nội dung bức thư là: Rút khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu.

Ngọn bút của Vương Tiểu Thạch hết sức thoải mái tự nhiên.

Muốn rút khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu cần phải tìm một cái cớ nào đó.

Nếu một người muốn "phản bội" thượng cấp của y, "bất phục" mãi mãi là lý do xác đáng nhất.

Gã "bất phục" Tô Mộng Chấm, tự cho rằng mình không chỉ có thể làm "tam đương gia".

Gã "bất phục" Tô Mộng Chấm lãnh đạo Kim Phong Tế Vũ lâu, không tán thành y âm thầm ủng hộ phe phái của Gia Cát tiên sinh trong triều đình.

Gã "bất phục" Ôn Nhu tại sao thích gây gổ với mình, mà lại đối xử có tình với Bạch Sầu Phi.

"Bất phục".

Chính là một lý do.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy lời lẽ của mình rất chặt chẽ, có thể giấu trời qua biển được rồi.

Khi viết đến điểm thứ ba, Vương Tiểu Thạch đột nhiên giật mình: rốt cuộc mình có thật sự nghĩ như thế không? Vết mực trên giấy tuyên vẫn chưa khô, gã cầm bút, nhất thời không viết tiếp được, ngẩn ra một hồi.

Ngoài trời lạnh lẽo, một vài ngày nữa, chắc sẽ đổ một trận tuyết lớn.

Tuyết bắt đầu rơi, thì sẽ không dễ ngồi nghỉ.

Ít nhất, cái lạnh không thể nào tiêu tan trong khoảng thời gian ngắn.

Bên ngoài thư trai, chỉ thấy tửu lâu kỹ viện cực kỳ hào hoa. Hoàng hôn buông xuống, đèn đuốc đốt lên, chỉ thấy một vùng phồn thịnh, đúng là ba mặt tương thông, ngũ lâu chụm lại đâu đâu cũng có mái hiên uốn lượn, lan can chìa ra, chỗ tối chỗ sáng đan xen lẫn lộn, rèm buông trướng rủ, ánh sáng rực rỡ huy hoàng.

Lúc bấy giờ, Tây Hạ đang quấy rối biên ải, quân Liêu quật khởi, người Kim ngày càng ngang ngược, giặc cướp nổi lên như ong, Phương Lạp ở miền Triết Giang dấy binh làm loạn, hơn hai mươi vạn người tham gia, miền Hoài Nam có Tổng Giang, cùng ba mươi sáu người khởi sự, hoành hành vùng Hà Sóc, cướp đến mười quận, không ai chặn nổi, còn quân chủ thì lại hoang dâm, gian thần nắm quyền, tiêu xài hoang phí, thế nước ngày càng suy yếu.

Đây là giấc mộng hào hoa hay là hiện thực đau thương?

Có lẽ ta cũng từng nghĩ đến, nếu không, sao lại vô tình xét thái độ của Ôn Nhu vào lý do thứ ba! Nếu thật như thế, ta đúng là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, hổ thẹn với Bạch nhị ca.

Ý nghĩ ấy vẫn lớn vồn trong đầu Vương Tiểu Thạch.

Xem ra, mùa đông này sẽ rất dài!

Mùa đông này chắc sẽ rất lạnh!

Ôn Nhu lại là một nữ tử rất sợ lạnh!

Trong lúc ngẩn ngơ, mực trong nghiên đã kết cứng lại.

Vương Tiểu Thạch mài mực, viết xong bức thư, giao cho Tường Ca Nhi, trình lên cho Tô Mộng Châm, gã tin rằng lúc này, Bạch Sầu Phi đã báo cho Tô Mộng Châm biết mọi điều.

Vương Tiểu Thạch viết xong bức thư, cuộn hết tranh chữ trong Sầu Thạch trai lại, đặt cho ngay ngắn rồi khép cửa.

Đám bằng hữu mới và cũ, Ôn Nhu, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu đã đứng chờ đợi gã ở dưới hí đài gần ngõ Ngõa Tử, để cùng đi làm một chuyện, một chuyện lớn chấn động kinh sư, kinh động cả triều đình.

Lúc này, trên hí đài chắc cũng đang diễn một vở tuồng!

Không biết xướng khúc hay là tạp kịch, kể chuyện hay là múa rối?

Vở tuồng này của bọn gã, giờ chắc cũng đã đến giờ biểu diễn rồi?

Không biết khi đại ca nhận được thư, trận tuyết đầu tiên trong ngày rơi xuống chưa? Mệnh lệnh đầu tiên của huynh ấy đã hạ xuống hay chưa? Khi huynh ấy ngồi bên bếp lửa, trước cửa sổ phía Tây của Lục lâu, mở thư ra xem sẽ có tâm trạng như thế nào?

Khi Bạch Sầu Phi nhận bức thư từ tay Tường Ca Nhi, thư vẫn chưa dán lại, Bạch Sầu Phi mở ra xem trước.

Sau đó y nói: "Được rồi, người đi đi!"

Tường Ca Nhi cảm thấy hơi lạ lùng, nhưng không dám hỏi.

Y có một cảm giác kỳ lạ.

Y cảm thấy Bạch Sầu Phi đang cười.

Cho dù bên ngoài một nét cười cũng chẳng có, nhưng trong lòng y nhất định đang cười. Tại sao y lại không lộ nét cười ấy ra ngoài? Điều lạ lùng là khi Tường Ca Nhi nghĩ đến điểm này, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác không lạnh mà run. Y cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác như thế.

Trước khi đến ngõ Ngõa Tử, Vương Tiểu Thạch vẫn quyết định đến một nơi trước.

Đó chính là nhà ngục của Đại Lý Tự, gã đến để thăm dò sự an nguy của Trương Nham.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy việc Trương Nham bị bắt có thể lớn cũng có thể nhỏ, còn quyền sách Trương Nham vô tình đánh cắp được, chắc chắn có điều bí ẩn.

Khoảng thời gian này, Vương Tiểu Thạch đã kết thành bằng hữu tri giao với một kẻ thích lập công lớn, thích làm anh hùng là Đường Bảo Ngưu, cùng một kẻ nhát gan sợ xảy chuyện nhưng lại ưa sinh chuyện là Trương Nham.

Huynh đệ có nạn, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Đây là nguyên tắc của người giang hồ.

Vương Tiểu Thạch viết được chữ đẹp, lại làm khá nhiều bài thơ hay, văn chương lai láng, võ công cao, kiếm pháp giỏi, đao pháp thuộc hạng nhất lưu. Có thể nói gã là văn nhân, cũng là võ nhân, nhưng trên hết tất cả, gã là người giang hồ. Cũng giống như người ta cho dù làm nghề gì đều chỉ là kiêm nhiệm, nghề nghiệp suốt đời của một con người đương nhiên là làm người.

Làm người mới chính là "nghề chính" của con người.

Là một người giang hồ tốt mới là "bốn phận" của Vương Tiểu Thạch.

Gã quyết định phải đi thăm dò chuyện Trương Nham trước.

Người sống trên đời, thường vì một vài sự chọn lựa hoặc quyết định xem ra không quan trọng, mà thay đổi.

Ở bên dưới Hoàng Hạc lâu, chỉ vì gã nhìn thêm một cái mà quen Bạch Sâu Phi, lần đầu tiên đối địch với Lục Phân Bán đường.

Bên bờ Hán Thủy, chỉ vì nhìn thêm một cái mà quen Lôi Thuần, lần đầu tiên đối mặt với người của Mê Thiên Thất Thánh.

Trong cơn mưa ở khu phế tích tại phố Khố Thủy, gã cứu Tô Mộng Chấm, cùng y đến Tam Hợp lâu, trở thành tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu!

Vậy còn lần này thì sao?

Ai mà biết.

Không ai biết dòng chảy số mệnh đưa đẩy con người ta đến đâu.

Có lẽ có số mệnh, nên con người mới phải làm những chuyện mình không thể kiểm soát nổi.

Người ta sống có lẽ chính là để tự tạo phiền não cho mình, hoặc tạo phiền não cho người khác. Không có phiền não, không phải là con người.

Nếu đây là chân lý, đem hai chữ "phiền não" đổi thành "niềm vui", con người sẽ trở nên thoải mái hơn nhiều, vui thích hơn nhiều.

Đáng tiếc, bất cứ niềm vui nào cũng phải trả giá.

Có lúc, cái giá phải trả thực sự quá lớn.

Cũng giống như có một số hàng hóa, giá cả đắt quá, cho nên khiến người ta không mua nổi.

Niềm vui cũng thế.

Cũng may là niềm vui chân chính, ngược lại giá cao cũng khó mua được, mà chỉ có thể thu hoạch từ trong nội tâm.

Có điều làm sao có thể giải phóng niềm vui từ trong nội tâm sâu thẳm của bản thân, đây cũng là một học vấn thâm sâu: trước tiên phải tự tức, sau đó phải cầu thiện, tiếp theo phải nhìn thấu, ngoài ra còn phải cởi mở, thì mới có thể đạt được tự tại.

Ngàn vàng dễ có, niềm vui khó tìm!

Xưa nay Tô Mộng Chấm không phải là một người vui vẻ.

Thần sắc của y rất u uất, lại thêm thân thể mang bệnh, cho nên cuộc sống của y cũng tựa như hai đốm lửa ma trong đôi mắt y vậy, thân hình ốm yếu

chẳng còn hơi sức, chỉ còn lại hai đốm đỏ trên đôi má xanh xao.

Phải chăng đó là lửa bệnh đang thiêu đốt các đường kinh lạc?

Từ sau khi bị què chân, thần tình của y càng u uất khó đoán.

Bây giờ ánh mắt y càng buồn thêm.

Ngoại trừ điểm này, Bạch Sầu Phi cũng không quan sát thêm được gì nữa.

Tô Mộng Chấm vừa đọc thư xong.

Thư của Vương Tiểu Thạch.

Y buông bức thư xuống đầu gối mình, đôi mắt tựa ngọn lửa lạnh buốt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía xa là thanh sơn, nơi gần là đình đài lầu các. Sơn ngoại thanh sơn.

Lâu ngoại lâu.

Y xem xong thư, rất mệt mỏi, tựa như đột nhiên già thêm mười năm tuổi.

Y ngồi trên chiếc ghế gỗ cao lớn, được đóng từ những khối gỗ dài ngắn khác nhau. Mỗi khúc gỗ đều rất thẳng thớm, ghế này dựa được, mà ngả lưng nằm cũng được, nhưng lại không thoải mái lắm!

Quyền lực của Tô Mộng Chấm có thể nói là đệ nhất trong Kinh thành, nhưng tại sao y lại ngồi trên một chiếc ghế thô kệch không thoải mái như thế này?

Thực ra, ngoài ngai rồng, ghế nào y cũng ngồi được.

Có lẽ Tô Mộng Chấm chọn chiếc ghế này, là vì muốn bản thân mình không cảm nhận được sự thoải mái, chỉ có cảm giác khó chịu mới có thể nâng cao cảnh giác, tiếp tục phấn đấu.

Với thân phận địa vị của Tô Mộng Chấm, y không thể thất bại: y đã "đứng" quá cao, hơn nữa quá trình leo lên nơi cao này đã khiến y bị thương khắp mình mẩy, nếu đột nhiên té xuống, e rằng công lực khó giữ được nguyên vẹn, mà cả mạng sống cũng khó bảo toàn.

Bạch Sầu Phi nhìn con người cô độc mà kiêu ngạo ấy, trong lòng đột nhiên dâng lên nhiều cảm xúc phức tạp.

Một trong số đó là: nếu kẻ ngồi trên chiếc ghế này chính là y, không biết bản thân sẽ như thế nào?

"Nước hồ lại dâng lên rồi, sẽ có ngày nước tràn ra!"

Tô Mộng Chấm thông thả nói, đột nhiên chêm thêm một câu hỏi: "Đệ đang nghĩ gì?"

Bạch Sầu Phi trả lời, thần sắc không hề thay đổi: "Đệ đang nghĩ tại sao tam đệ lại làm như thế?"

Tô Mộng Chấm thở dài: "Có lẽ hẳn thật sự nghĩ như thế."

Sự cô độc lạnh lẽo trong mắt Tô Mộng Chấm càng nhiều hơn.

"Người ta chỉ muốn làm điều mình muốn làm."

"Có lúc người ta cũng sẽ làm chuyện không muốn làm, phải chăng y bị ép buộc?" Bạch Sầu Phi nói với giọng u buồn: "Y đi theo thái sư Thái Kinh quyền cao chức trọng đương nhiên không thích chúng ta ủng hộ Gia Cát tiên sinh, nhưng đệ thực sự không hiểu, Tiểu Thạch theo lý đâu phải là hạng người này."

Tô Mộng Chấm đột nhiên dùng tay ôm ngực trái, nét mặt xám ngoét, đôi chân mày chau lại. Lúc này Bạch Sầu Phi mới phát hiện, gần nửa năm nay, chân mày của Tô Mộng Chấm đã rụng không ít, tóc cũng thưa thớt.

Một hồi lâu sau, Tô Mộng Chấm mới bật tiếng ho, ho như bật cả tim phổi ra ngoài.

Sau đó, Tô Mộng Chấm mới khẽ hỏi một câu: "Lão tam không giải thích với đệ chuyện gì sao?"

Bạch Sầu Phi thở dài đánh thượt.

Tô Mộng Chấm cũng không nói gì nữa.

Y đưa mắt nhìn hoa tuyết bay tới tả bên ngoài, tựa như hóa thân làm cây khô ven hồ, chờ đợi sự lạnh lẽo của mùa đông.

Vương Tiểu Thạch vừa đến nhà ngục của Đại Lý Tự, Nhan Hạc Phát đã kéo gã lại, bộ dạng hốt hải.

Vương Tiểu Thạch thấy lão như thế bèn hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Trong đám cao thủ ngoại hồ tàng long ở kinh kỳ, có thể nói Nhan Hạc Phát cũng thuộc loại tuổi cao vọng trọng, lão là đại thánh chủ trong Mê Thiên Thất Thánh, sau khi Thất Thánh Minh tan rã, lão gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng có được quyền uy tương đương, đồng đạo võ lâm xưa nay đều kính sợ, bằng hữu trong quan trường cũng nể mặt lão. Thế nên, chuyện con con thế này mà cả một Nhan Hạc Phát quen biết rộng rãi, thủ đoạn cao minh không giải quyết được, Vương Tiểu Thạch cũng không khỏi ngạc nhiên.

"Trương huynh đệ vào đây, vốn là phải chịu khổ, ta đã ngăn chặn, nhưng họ không dám thả người," Nhan Hạc Phát ngượng nghịu nói. "Đây là người Tứ đại danh bổ bắt về, không ai dám quyết định, cũng không ai dám tự tiện thả ra."

Vương Tiểu Thạch nhướng mày nói: "Tứ đại danh bổ cũng uy phong thật, Trương Nham đâu phải phạm tội gì lớn, sao phải bắt hãm ném mùi khổ sở làm gì, họ cũng không nể mặt Kim Phong Tế Vũ lâu chút nào sao, bây giờ danh bổ đại gia nào đang trực?"

Nhan Hạc Phát nghe gã nói thế cũng không khỏi bật cười: "Thiết nhị gia và Thôi tam gia áp giải hãm vào đây rồi bỏ mặc, bây giờ Lãnh tứ gia đang giải quyết, hãm xưa nay thiết diện vô tư, lục thân bất nhận, không nghe theo bất cứ ai."

Vương Tiểu Thạch giật mình: "Lãnh tứ gia? Lãnh Huyết?"

Nhan Hạc Phát trả lời: "Chính là hãm."

Gặp phải Tứ đại danh bổ, cho dù lão đức cao vọng trọng đến đâu cũng không cách nào giải quyết được.

Vương Tiểu Thạch hừ một tiếng: "Ta phải bái kiến vị dũng sĩ sử kiếm đệ nhất danh chấn giang hồ này một phen mới được."

"Hắn vẫn chưa đến." Nhan Hạc Phát lên tiếng. "Trương Nham vẫn còn bị giam trong ngục."

Vương Tiểu Thạch ngần ngừ giây lát rồi nói: "Ta muốn gặp Trương Nham trước đã."

Nhan Hạc Phát nói: "Chuyện này thì không thành vấn đề." Lão đã sớm mua chuộc bọn canh cửa, cho nên Vương Tiểu Thạch có thể dễ dàng vào nơi nhốt tội phạm để gặp mặt Trương Nham.

Nhan Hạc Phát vốn định theo vào, nhưng Vương Tiểu Thạch biết Trương Nham háu ăn, sau khi bị nhốt, chắc chắn là chưa được ăn gì, liền kêu lão đi chuẩn bị.

Sau khi Nhan Hạc Phát sắp xếp mọi thứ, Vương Tiểu Thạch vào trong nhà lao, đây là lần đầu tiên gã bước vào nhà lao.

Người đã từng vào nhà lao chưa?

Nếu người đã từng vào nhà lao, thì có thể biết đó là một thế giới phi nhân thế nào.

Nơi đây không phải là nhân gian.

Những kẻ bị nhốt ở đây đều mất tự do, đều tuyệt vọng, mùi bệnh hoạn lan tràn trong không khí, có người chịu oan ức bị bắt nhốt, có người căn bản chỉ vì thù tặc mà bị giữ lại, không chịu đút lót, nên bị nhốt lâu năm mà không được thả, án tình chồng chất, hết năm này qua tháng nọ, công văn lưu chuyển chậm trễ, quan trên không đích thân giải quyết, quan dưới cố tình làm khó, năm tháng cứ thế kéo dài đằng đẳng. Từ ngày Vương Tiểu Thạch vào giang hồ đến nay, đã từng quen biết anh hùng nhiều nơi, cũng có nhiều hán tử từng bị thụ hình, cho nên sớm đã nghe kể về tình cảnh thê thảm trong nhà lao. Gã không muốn thấy bằng hữu của mình trong nhà lao.

Huống chi đó là một hán tử đầu đội trời, chân đạp đất.

Huống chi Trương Nham không phải phạm tội gì lớn!

Chương mười bốn

Người sống đến thế, có thể chết được rồi

Sau khi Nhan Hạc Phát sắp xếp xong đầu đuôi, Vương Tiểu Thạch đã nói chuyện một hồi với Trương Nham. Thấy Nhan Hạc Phát trở lại, gã liền nói ngay: "Không được, Trương lão ngũ không thể ở đây."

Nhan Hạc Phát ngăn ra: "Chắc là phải vài ba ngày nữa. Tứ đại danh bổ không thể thả người nhanh như thế."

Vương Tiểu Thạch nói: "Ta nghe Trương lão ngũ nói rồi, hắn từng nhờ đến bằng hữu trên giang hồ, cùng Đường Bảo Ngưu vượt ngục, nếu hắn còn ở đây, bị Nhậm Lao, Nhậm Oán của Hình bộ phát hiện, chỉ e hai vụ án gộp lại, còn khổ hơn!"

Nhan Hạc Phát khổ sở nói: "Chuyện này..."

Chỉ nghe một người lạnh lùng nói: "Cái gì chuyện này với chuyện nọ! Người này đánh cắp sách giữa phố, còn ra thể thống gì! Cứ nhốt thêm một thời gian nữa đi!"

Người vừa nói đó trẻ tuổi tuấn tú, khuôn mặt như tạc từ đá hoa cương, đường nét rõ ràng, nhưng lại đem đến cho người ta một cảm giác lạnh lùng khó tả.

Người này đeo một thanh kiếm, hẹp, mỏng, sắc, mà không có bao trên hông, áo vải giầy cỏ, răn rỏi như một cây lao, toàn thân chẳng hề có chút thịt thừa nào, đôi mắt đầy nhiệt tâm mà lạnh lùng.

Tên thư lại đứng bên cạnh y vội vàng giới thiệu: "Vị này là Lãnh tứ bổ gia, Lãnh gia, vị này, vị này... là danh túc Nhan Hạc Phát trong chốn võ lâm ở Kinh thành, còn vị này... vị này là... là..." Tuy tên thư lại có ý muốn giữ

quan hệ tốt với những người trước mặt, nhưng chẳng biết nói thế nào mới phải, ấp a ấp úng một hồi, rốt cuộc cũng không nói được gì nữa.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy người này, trong lòng đã dâng lên cảm giác kỳ lạ: chắc chắn gã sẽ giao thủ với đối phương, gã tin tưởng lúc này đối phương cũng có cảm giác như thế.

Lãnh Huyết nhướn mày: "Vương Tiểu Thạch?"

Vương Tiểu Thạch nhún vai: "Lãnh bố đầu."

Đôi mắt to của Lãnh Huyết lóe lên tia sáng kỳ dị: "Nghe nói Sầu Thạch trai trong ngõ Hồ Lô ở Kinh thành có một thư họa gia văn võ toàn tài, gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu chưa đầy ba ngày, thì đã khiến Lục Phân Bán đường binh bại nhân vong, thế nhưng lại cam chịu đạu bạc, một mình ở hẻm vắng, thủ chí không đổi, phải chăng người đó là các hạ?"

Vương Tiểu Thạch cười nói: "Lãnh bố đầu một người một kiếm, kẻ gian ác trong thiên hạ nghe đến danh đều vỡ mật, một chút thành tựu nhỏ bé của ta, có đáng là chi, chỉ mong Lãnh gia nương tay cho, vị Trương huynh đệ này cũng là nhân vật có tiếng tăm trong hai đạo hắc bạch, nhưng lúc trước đã từng chịu giày vò, mắc phải chứng phong hàn, nếu ở đây mãi, vạn nhất xảy ra chuyện gì, thì cũng không hay lắm, chi bằng xin nể mặt Kim Phong Tế Vũ lâu, nể mặt ta, cứ bảo hãn ký tên chờ gọi! Ta có thể lấy đầu đảm bảo, chắc chắn hãn sẽ đến, Lãnh bố đầu thấy sao?"

Lãnh Huyết nhíu mày: "Người muốn ta tự tiện thả phạm nhân?"

Vương Tiểu Thạch nghe giọng điệu của y, biết chẳng hy vọng gì, nên cũng trầm giọng nói: "Đây chỉ là tùy theo tình hình mà định án. Trương huynh đệ cũng chẳng phạm phải tội gì lớn, theo luật lệ có thể về nhà đợi gọi, ta chỉ xin Lãnh gia một ân tình, mong các hạ nương tay mà thả người cho."

Lãnh Huyết lạnh lùng hừ khê một tiếng, nói: "Người hỏi bằng hữu của người, hãn đã ăn cắp sách của ai?"

Vương Tiểu Thạch cố nén giận nói: "Lúc đó hãn không biết đó là Thiết nhị gia và Thôi tam gia, không hề cố ý xúc phạm oai hùm."

Lãnh Huyết vẫn không buông tha: "Người có biết hăn ăn cắp sách gì hay không?"

Thật ra Vương Tiểu Thạch cũng rất muốn biết, đang định hỏi cho rõ ràng, không ngờ Trương Nham lại nổi khùng lên: "Ta ăn cắp *Xuân Cung Đồ Tổ Nữ Kinh* cất giấu trong ngực thư phòng của hoàng đế lão tử! Có sá gì đâu, quá lắm là bị phán tử hình!"

Trương Nham ngoác mồm chửi, Vương Tiểu Thạch cũng không ngăn được. Nhan Hạc Phát lo cuống lên, chân di di xuống đất.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: "Có nghe thấy không?"

Vương Tiểu Thạch chỉ đành hạ giọng nói: "Hăn có bệnh, thần trí mê muội, xin đừng trách."

Đương nhiên Trương Nham càng nổi cáu, quát lên: "Ta không bệnh gì cả, đôi tai của ta có bệnh, ta nghe cái gì Tứ đại danh bổ ngay thẳng nghĩa hiệp, đó toàn là những lời khoác lác."

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: "Những lời nói của hăn, nếu ta bẩm báo lên, chắc chắn sẽ mang tội chém đầu."

Vương Tiểu Thạch kìm cơn giận: "Mong Lãnh đại nhân thứ tội, chẳng qua hăn chỉ nhất thời nổi giận."

Lãnh Huyết nói: "Nhưng ta không làm chủ được."

Vương Tiểu Thạch nói: "Vậy thì ngài đừng báo lên."

Lãnh Huyết nhìn chuôi kiếm hình loan đao của Vương Tiểu Thạch: "Trừ phi người cho ta thử thanh kiếm ấy."

Vương Tiểu Thạch nói: "Thanh kiếm này chẳng qua dùng làm đồ trang sức, ta gan nhỏ sợ giữa đường bị cướp bóc, cho nên đem theo thanh kiếm này hù dọa hạng chuột nhắt, làm sao dám phô bày trước mặt danh gia kiếm thuật như Lãnh tứ gia."

Lãnh Huyết đợi gã nói xong: "Nghe nói kiếm của người đồng thời cũng là đao?"

Vương Tiểu Thạch cười khố nói: "Ta chỉ là người học đao chẳng tới nơi, học kiếm chẳng tới chốn."

Lãnh Huyết nói: "Rút kiếm của người ra."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Lãnh Huyết nói từng chữ một: "Rút kiếm hoặc đao của người ra. Chúng ta đấu một trận, nếu người thắng được ta, người cứ dặt tên phạm nhân này đi."

Vương Tiểu Thạch biết chuyện nhỏ không nhin ắt hồng việc lớn: "Ta không phải là đối thủ của Lãnh tứ gia, động binh khí e rằng chỉ tự chuốc lấy nhục."

"Người không cần phải quá khiêm nhường, cho dù người không rút kiếm, ta cũng sẽ ra tay." Giọng nói bình thản của Lãnh Huyết mang một cảm giác lạnh lùng kiêu ngạo khó tả thành lời: "Hoặc như thế này cũng được, nếu trong ba chiêu ta không thể ép người rút kiếm hoặc đả thương người, đánh bại người, người có thể dẫn người này đi, thế nào?"

Vương Tiểu Thạch mừng thầm, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ta muôn lần không dám, tứ gia là quan sai, ta chỉ là một tên bạch đinh, lỡ như Lãnh gia bảo rằng ta đã làm trái, chẳng phải ta cũng bị vạ lây hay sao?"

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: "Tại ta ép người ra tay, đương nhiên quyết không chỉ tội người, trong vòng ba chiêu mà người không cần dùng đến binh khí, coi như người đã thắng rồi, người có thể dặt hãn đi, sao không thử xem?"

Vương Tiểu Thạch suy tính trong lòng, gã cũng đang cần quan sát võ công của Tứ đại danh bổ.

Đây cũng là: "Biết người biết ta, thăm dò hư thực."

Lãnh Huyết là người trẻ tuổi nhất, võ công lại tương đối yếu trong Tứ đại danh bổ, nay mình có được cơ hội trời ban sao không nhân lúc này đánh giá thử khả năng của y, ít nhất cũng biết được chút ít về ba vị danh bổ còn lại và Gia Cát tiên sinh.

Thử thì thử.

Trong mắt Lãnh Huyết tựa như có nét cười.

Một nụ cười sắc lạnh.

Nói là nét cười, chi bằng nói là ý chí chiến đấu mãnh liệt thì đúng hơn. Một loại đấu trí bất bại, khiến gương mặt y toát lên vẻ sắc sảo như đang nở nụ cười.

"Thế nào?"

"Ba chiêu?"

"Thật ra một chiêu cũng đủ rồi."

"Ba chiêu chưa đủ." Vương Tiểu Thạch cũng cười: "Ba chiêu của Lãnh tứ gia vẫn chưa đủ để khiến ta rút kiếm."

Gã cười cười bồi thêm một câu: "Ba mươi chiêu vậy!"

Gã vừa nói ra, cả Nhan Hạc Phát cũng toát mồ hôi lạnh.

Lãnh Huyết nhìn gã một hồi, không ngờ lại cất tiếng: "Người nói cũng phải, vậy cứ dùng biện pháp chiết trung đi, bảy chiêu!"

"Tứ gia công bảy chiêu, ta không dùng binh khí, vậy là có thể thả Trương Nham?"

Vương Tiểu Thạch cẩn thận hỏi lại: "Tại sao muốn ta động thủ?"

"Người yên tâm, ta chỉ thử võ công của người, không lấy mạng của người." Lãnh Huyết nói: "Lần đầu tiên gặp người, ta đã biết chúng ta ắt phải đánh nhau một trận."

Khóe miệng y có thể gọi là đang cười: "Dù gì như người nói đấy, vị Trương huynh này cũng chẳng phải mắc tội gì lớn."

Vương Tiểu Thạch cũng có cảm giác y như vậy.

Giờ đây họ giống như hai con mãnh thú nhốt chung trong một cái chuồng vô hình, để sinh tồn, đành phải cắn xé lẫn nhau, cho dù không phân sinh tử, ít nhất cũng định được cao thấp.

"Được."

Vương Tiểu Thạch nâng vạt áo dài lên, dứt khoát nói: "Chỉ cần tứ gia đừng hối hận."

"Ta nhất định giữ lời." Lãnh Huyết nói.

"Ta tin." Vương Tiểu Thạch nói: "Bởi vì huynh là Tứ đại danh bổ."

"Nếu người bại, hoặc dùng đến binh khí, cũng phải nói cho ta biết một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Rốt cuộc sư phụ của người là ai?"

Khi Lãnh Huyết nói đến đây, y không nhìn Vương Tiểu Thạch, y chỉ nhìn chòng chọc thanh kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên cảm thấy mu bàn tay nhói đau, suýt nữa đã định rút tay ra khỏi chuôi kiếm.

Nhưng gã cố kìm được.

Là ánh mắt của Lãnh Huyết, khiến mu bàn tay gã có cảm giác như bị kim châm.

Con người ở trước mặt gã, chưa rút kiếm mà mắt đã phát ra từng tia sắc bén như lưỡi kiếm.

Sau khi rút kiếm thì sẽ như thế nào?

Đó không phải là kiếm.

Đó là một cảm giác, cảm giác chết chóc!

Gã chưa hề có cảm giác gần với cái chết như thế!

Chưa bao giờ!

Gã lách người, lộn người, bật người... vừa mới đứng vững, cái chết đã lần thứ hai áp sát tới!

Suýt nữa gã phải rút kiếm, hoặc rút đao, để chặt đứt, chặn đứng, phá nát sự xâm lược của cái chết ấy!

Nhưng Vương Tiểu Thạch kìm được.

Cố nhịn.

Cái chết lướt qua cách cổ họng ba phân, sau đó lại mau chóng bật ngược về!

Cái chết xấp tới lần thứ ba!

Gã vừa lách người đã chen vào trong buồng giam.

Buồng giam đương nhiên không thể để cho người ta tự tiện ra vào, khoảng cách giữa các song sắt cũng không đủ cho người ta chui qua.

Nhưng gã vừa lách người đã vào được, không ai biết gã làm sao "len" vào trong ấy.

Nhưng cái chết vẫn đuổi sát theo.

Lần thứ tư cái chết lại tìm được gã.

Gã lập tức lao ra.

Song sắt bị bẻ cong.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không hề thoát khỏi cái chết.

Nổi chết chóc vẫn cách gã chỉ một bước.

Thậm chí đã đạt đến khoảng cách nửa bước.

Gã quát lớn một tiếng, đột nhiên trở người, một tay chụp lấy nó.

Không thể chụp được cái chết.

Nhưng gã rõ ràng đã chụp được cái chết.

Nhưng cùng lúc ấy, cái chết đã rút trở về.

Bàn tay gã ướt đầm, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng máu rơi xuống đất.

Cái chết lại từ một góc độ khác đâm tới.

Lần thứ sáu, cái chết lại phủ lên gã, bao trùm lấy gã, nuốt chửng gã, với tư thái của kẻ chiến thắng.

Xem ra gã đành phải rút đao, tuốt kiếm.

Gã không còn sự chọn lựa nào khác.

Nhưng gã vẫn có sự chọn lựa trong lúc không có chọn lựa.

Gã tấn công.

Gã tấn công cái chết.

Gã không thể tấn công được cái chết, cái chết là cái chết, cái chết là bất tử.

Có điều cái chết lại bị gã ép thối lui.

Song le, cái chết ấy lại lập tức dùng uy thế hung mãnh hơn cuộn ngược trở lại.

Cái chết lớn mạnh vô song, chẳng gì bằng.

Tử khí cuộn cuộn mạnh mẽ, khiến người ta sinh ra cảm giác, con người sống tới đây, có thể chết được rồi.

Vương Tiểu Thạch đã hết đường.

Đã hết đường lui, cũng có nghĩa là không còn đường sống.

Trừ phi rút kiếm, rút đao.

Có điều hễ rút đao, rút kiếm thì coi như đã thua.

Nếu Trương Nham ở trong buồng giam, Nhậm Lao, Nhậm Oán quyết chẳng tha cho y.

Cái chết đến gần.

Cái chết đã đến trước chân mày.

Chỉ có rút đao.

Chỉ có tuốt kiếm.

Không xuất đao, chỉ có tử.

Không rút kiếm, nhất định vong.

Vương Tiểu Thạch làm sao?

Gã làm sao ứng phó?

Ai có thể đối phó được cái chết? Chiến thắng được tử vong?

Không ai có thể đối phó với cái chết.

Vương Tiểu Thạch cũng không thể.

Gã không thể rút kiếm, cũng không thể xuất đao.

Nhưng gã có thể làm một việc.

Việc gì?

Lãnh Huyết gầm lớn một tiếng, thanh kiếm vừa đâm ra lập tức rút ngược về chặn đỡ, keng một tiếng, một viên đá vỡ ra thành mười mấy mảnh, bắn tứ phía, rơi ra cách một trượng, bên ngoài song sắt.

Vương Tiểu Thạch không hề rút kiếm.

Gã rút cuộc vẫn chưa hề xuất đao.

Gã chỉ phát ám khí.

Ám khí trong ống tay áo của gã.

Phi thạch.

Phi thạch của Vương Tiểu Thạch.

Lãnh Huyết tức giận thu kiếm. "Hay lắm!" Y buông ra hai từ, rồi lập tức bước đi, không quay đầu lại.

Vương Tiểu Thạch không rút binh khí, nhưng gã phát ám khí.

Song Lãnh Huyết chẳng hề tranh biện.

Y cho rằng ám khí không phải là vũ khí.

Y cảm thấy mình đã thử được võ công của Vương Tiểu Thạch.

Hay là y không muốn thắng hoặc là vì giữ lời hứa?

Sau khi Lãnh Huyết ra ngoài, có tên ngục tốt bước vào, cung kính mở cùm cho Trương Nham.

Trương Nham đương nhiên nhận ra người này, đó chính là ngục tốt tên gọi Trư Bì Đản, cũng là một nhân vật trong võ lâm. Trương Nham từng nhận ơn của y, nên rất khách sáo cung kính.

Trư Bì Đản hạ giọng cười nói: "Người đến đây, đúng là đến đi tự nhiên!" Lời nói đầy vẻ ngưỡng mộ.

Trương Nham biết lần này hoàn toàn nhờ Vương Tiểu Thạch, y mới có cơ hội nhìn lại mặt trời, đang định bước tới cảm tạ, mới phát hiện Vương Tiểu Thạch đang nhìn lòng bàn tay trái của mình.

Lòng bàn tay gã toàn là mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Bàn tay phải vẫn đang rớm máu.

Gã đang nhìn vân tay!

Khi một người nhìn vân tay hỏi vận mệnh, đó là lúc cảm thấy lo sợ không nắm được tương lai trước mắt, chẳng lẽ tâm trạng của Vương Tiểu Thạch cũng là như thế?

Có phải là như thế hay không?

Tại sao lại như thế?

Ít nhất bây giờ Trương Nham cũng không hiểu được tại sao Vương Tiểu Thạch lại như thế!

Trương Nham nhìn Nhan Hạc Phát, Nhan Hạc Phát cũng nhìn Trương Nham, họ đều không biết nên thế nào.

Cho đến khi Vương Tiểu Thạch nói: "Chúng ta đến ngõ Ngõa Tử."

Giọng nói của gã cực kỳ nặng nề.

Chương mười lăm

Muốn cười thành ra khóc

Ngõ Ngõa Tử đương nhiên không phải là nơi bán gói ¹.

Đây chính là nơi tập trung các trò vui chơi giải trí, "chợ đêm mãi đến canh ba dứt, đến canh năm lại mở, khắp nơi ồn ào từ sáng đến tối", đúng là "nơi không có ban đêm", sự náo nhiệt ở đây đã đến mức "xe ngựa chen chúc, không chỗ lên chân".

Đến Ngõ Ngõa Tử.

Đến Ngõ Ngõa Tử, tuyết bất ngờ ngừng rơi trước dự liệu, có lẽ một lát nữa sẽ lại đổ xuống!

Vương Tiểu Thạch đoán rằng những kẻ ưa náo nhiệt như Ôn Nhu, Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiểu, Chu Tiểu Yêu, đang xem tuồng.

Ai ngờ không phải!

Bọn Phương Hận Thiểu đang nổi giận.

Nếu Vương Tiểu Thạch đến muộn một bước, họ sẽ gây sự.

Thì ra họ phát hiện trong ngõ hẻm phồn hoa náo nhiệt này những người kinh doanh buôn bán đều không có vẻ vui mừng, hỏi kỹ, mới biết hôm nay là ngày "trừ hàng đầu".

"Trừ hàng đầu" có nghĩa là nộp tiền!

Đương nhiên không phải là nộp thuế, mà là "tiền đầu người" của nơi này.

Chuyện này chẳng khác gì bọn vô lại cướp đoạt tiền tài của người ta, có điều số tiền này còn nhiều hơn mức bọn lưu manh phố thị đòi hỏi, bởi vì đây là "quan gia" đòi.

Quan gia vốn thu hai loại thuế, mùa hạ và mùa thu, ngoài ra còn lấy những loại tiền lật vật, bao gồm tiền môn bài, tiền thuê chỗ, tiền khế ước..., còn loại tiền mới này, họ lại bảo là thu để dùng làm quân phí, chủ sự đương nhiên là đám bộ khoái Lục Phiến môn.

Người trong ngõ Ngõa Tử, mỗi khi đến lúc nộp tiền, đương nhiên mặt ủ mày chau, tiền lời vốn ít, thậm chí có khi còn thua lỗ, nay lại gặp cảnh cưỡng ép bóc lột, tham lam vô độ thế này, việc làm ăn càng lúc càng khó khăn.

"Sao lại có lẽ này!" Phương Hận Thiếu tức giận nói: "Sao lại có loại thương thuế bất thành văn như thế này!"

"Như thế chẳng phải ép người ta làm phản sao?" Đường Bảo Ngưu càng giận hơn.

Vương Tiểu Thạch nói: "Làm sao các người biết đây là thuế mới do Tứ đại danh bổ tự đặt ra?"

"Thông thường người thu thuế đều thuộc thuế vụ, nay lại do người của tam ban bổ phòng thay thế, cho nên càng gắt gao hơn." Chu Tiểu Yêu nói: "Chúng ta vừa mới hỏi vài người, đích xác không phải là chủ ý của Tứ đại danh bổ, mà là do Thần Hầu phủ sách động, thử hỏi ai dám không nghe?"

Vương Tiểu Thạch nhìn Chu Tiểu Yêu. Chu Tiểu Yêu không hề tránh ánh mắt gã, bạo dạn nhìn lại, ánh mắt toát lên một mê lực lạ kỳ.

Dưới ánh sáng rực rỡ của đèn hoa, lầu các xung quanh, nét đẹp của Chu Tiểu Yêu thấp thoáng một vẻ yêu mị khó cưỡng.

"Sở yêu tiêm tế chương trung khinh, lạc phách giang hồ tái tửu hành [2](#)." Vương Tiểu Thạch đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan, thậm chí có thể nói là hết sức đường đột: "Cô nương là nữ tử, nhiều năm đội sương gió trên giang hồ, vào sinh ra tử, không thấy mệt sao?"

Đôi mắt đẹp của Chu Tiểu Yêu chớp cũng chẳng hề chớp, vẫn nhìn Vương Tiểu Thạch đắm đắm, đáp lời mà chẳng hề suy nghĩ: "Huynh muốn khuyên

ta tìm nhà nào tử tế mà gả vào chứ gì?" Nàng nở nụ cười tựa hồ hơi mệt mỏi: "Thứ nhất, hạng nữ tử như ta, có ai mà dám cưới? Thứ hai, hạng nữ tử như ta, đàn ông thấy được mắt không nhiều. Thứ ba, ai nói nữ nhân nhất định phải lấy chồng? Thứ tư, người ở giang hồ, đương nhiên là mệt; nhưng rời khỏi giang hồ, thì chẳng bằng chết. Nỗi cô đơn có thể giết người, cô độc giết người còn nhanh hơn đao kiếm."

Sau đó nàng hỏi Vương Tiểu Thạch: "Ý của ta, huynh có hiểu không?"

Ngay lúc này Vương Tiểu Thạch lại hỏi ngược lại một câu chẳng hề liên quan khác: "Ôn Nhu đâu?"

Trong đám băng hữu, người ưa náo nhiệt nhất, ưa gây sự nhất, ham vui nhất, chính là Ôn Nhu, thế nhưng nãy giờ gã lại chẳng thấy nàng lên tiếng.

Chu Tiểu Yêu thở dài: "Nàng ta đang ở dưới gốc cây trước hàng bán vải." Chỉ thấy ánh mắt nàng đảo một vòng, rồi bồi thêm một câu: "Người có biết, nàng ta đang khóc không?"

"Khóc?" Vương Tiểu Thạch hơi bất ngờ: "Tại sao?"

"Gặp gỡ dưới trăng nơi lầu tây, lệ nàng chứa chan, ca xong vẫn sầu, hận làn khói che chẳng tỏ tường." Chu Tiểu Yêu tựa như cười mà không phải cười, chuyển giọng ngâm khê một cách đầy ẩn ý: *"Chia tay lại nhớ khóm liễu bên lầu, mấy độ xuân qua, chắc chán hồng trần, vẫn nhớ lệ nhân chốn lầu xưa."*

Nàng thấy Vương Tiểu Thạch ngần ngừ, bèn dịu dàng nói: "Đi đi, *tự cổ đa tình không dư hận*, cần gì phải đợi đến mức tình nồng tình nhạt phai?"

Trong khoảnh khắc ấy, lòng Vương Tiểu Thạch chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Ánh đèn ngập tràn, tuyết đang muốn rơi, ai nấy xuýt xoa, ồn ào vang trời, người đi chen chúc, cả ánh trăng sao lạnh lẽo cũng trở nên náo nhiệt, nhưng ở chốn ồn ào này, ai mới là người đáng nhớ?

Giả sử thật sự phải hành thích Gia Cát tiên sinh, thành ít bại nhiều, cứu tử nhất sinh, con người sống trên đời, lại chưa từng thổ lộ tâm sự với người mình yêu thương.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên có một ham muốn.

Gã muốn gặp Ôn Nhu.

Hỏi tại sao nàng khóc.

Rồi đem cảm giác của mình nói cho nàng biết.

Trên giang hồ, trong chốn phong trần, có một hồng nhan tri kỷ có thể thổ lộ chân tình, cũng là điều tốt.

Vì thế Vương Tiểu Thạch đi tìm Ôn Nhu.

Nhưng Đường Bảo Ngưu lại không hiểu.

Gã nghe không thông, cũng nhìn không rõ.

"Các người đang nói gì vậy? Hắn đi làm gì thế? Bọn ta đợi ở đây làm gì?" Đường Bảo Ngưu đưa ra một loạt câu hỏi, giọng có vẻ bức bối: "Bọn ta đều khuyên Ôn Nhu không được, hắn đi có ích gì? Chẳng phải chúng ta cần làm việc lớn sao? Sao lại bắt bọn ta ở đây hít gió Tây Bắc?"

"Đừng ồn đừng ồn! Người không thể, làm sao biết người ta cũng không thể?" Phương Hận Thiếu tỏ vẻ hiểu biết, trách rằng: "***Đại hoặc giả chung sinh bất giải, đại ngu giả chung sinh bất linh***, Lão Nhĩ nói câu này chính là để chỉ những kẻ như người đấy."

Chu Tiểu Yêu thông thả nói: "Câu này là Trang Tử nói, trong ‘Thiên Địa Thiên’, chẳng liên quan gì đến Lão Tử."

"Phải phải phải." Phương Hận Thiếu mặt chẳng hề đỏ, hơi chẳng hề gấp, tai chẳng hề nghiêng, nói: "Ta đã nói rồi, Lão Trang vốn là một nhà."

"Đúng đúng đúng." Đường Bảo Ngưu thấy đã đến lúc trả đũa, liền học theo giọng điệu của y, nói: "Ta đã nói rồi, Phương Hận Thiếu và Phương Đường Đa vốn là từ đồng nghĩa mà."

Phương Hận Thiếu ngẩn người, ngạc nhiên: "Phương Đường Đa?"

Đường Bảo Ngưu gật đầu đầy vẻ khẳng định: "Đúng rồi, đường trong hoang đường ấy!"

Trong lúc họ cãi nhau, Vương Tiểu Thạch đã đi vòng qua hàng bán gừng và bán hoa quả, đến bên cạnh gốc cây, trên cây đang nở hoa, những đóa hoa màu trắng xanh, cánh hoa hẹp và dài, gió thổi tới, mỗi đóa hoa như mỗi chiếc chong chóng xoay rưng dưới trăng, hoa rưng lá tả, đẹp hơn cả hoa tuyết.

Ôn Nhu đang thút thít khóc.

Nàng đứng phía sau gốc cây.

Nơi đây náo nhiệt lạ thường.

Nàng đứng xoay lại như thế, một bên vui cười, một bên khóc lóc, tựa như hai thế giới khác nhau.

Vương Tiểu Thạch đứng sau Ôn Nhu, thấy bờ vai nàng rung rung, khác hẳn với vẻ tinh nghịch ham vui thường ngày, trông thật yếu đuối bơ vơ, khiến gã cảm thấy chẳng biết an ủi thế nào, trong lòng càng thêm xót thương.

Một đóa hoa, đang xoay xoay rơi xuống, Vương Tiểu Thạch khẽ hít lấy, Ôn Nhu giật mình.

"Huynh đến rồi sao?" Nàng giận dỗi nói: "Nhưng lúc này huynh lại định đi." Nàng quay đầu lại, đôi hàng ngọc châu vẫn còn đọng trên má, thấy Vương Tiểu Thạch, liền ngẩn người ra: "Sao lại là huynh?"

Vương Tiểu Thạch thấy có một cơn ớn lạnh trong người, lạnh đến tận ngón tay.

Nhưng gã lại thấy nước mắt trên má Ôn Nhu, thấy nàng như một đứa trẻ, cõi lòng bỗng chùng xuống.

"Lúc này Bạch nhị ca vừa tới à?"

Ôn Nhu cúi đầu, trông rất không vui.

Vương Tiểu Thạch khẽ hỏi: "Thế nào, nhị ca bắt nạt cô nương sao?"

"Huynh ấy đến tìm huynh, không đến tìm ta." Ôn Nhu buồn bã nói: "Lâu nay huynh ấy vẫn như thế."

"Nhị ca có nói gì không?" Vương Tiểu Thạch hỏi.

"Huynh ấy chỉ bảo huynh y kế hành sự, không cần lo lắng." Ôn Nhu dẫu môi lên nói: "Ở tổng đường đã có huynh ấy lo liệu, huynh cứ yên tâm."

Nàng lại thương tâm nói tiếp: "Huynh ấy không biết ta không yên lòng, xưa nay lòng ta không lúc nào là không lo lắng cả."

Vương Tiểu Thạch ôn tồn: "Vậy cô nương lo lắng điều gì, sao cả ta cũng không biết?"

"Ta lo lắng cho huynh ấy."

Ôn Nhu đáp mà lệ tuôn trào: "Huynh ấy chưa bao giờ quan tâm đến ta, huynh nói đi, Tiểu Thạch Đầu, ta đáng ghét đến vậy sao?" nói xong lại bật khóc.

Vương Tiểu Thạch nghe vậy, lòng bỗng xót xa, khẽ vỗ bờ vai nàng: "Đừng khóc đừng khóc, Ôn Nhu đừng khóc."

Ôn Nhu gục đầu trên vai gã, khóc òa lên, nước mắt ướt đầm áo gã: "Có phải ta rất đáng ghét không? Ta biết, không ai thích ta... ai cũng bận rộn, chỉ riêng ta là rảnh rỗi, bận rộn không có phần của ta..."

Vương Tiểu Thạch nhất thời không biết thế nào, chỉ đành khẽ ôm nàng, vậy là lại khiến người đi đường để ý: "Thế là thế nào? Giữa ban ngày ban mặt, chẳng để ý đến lễ tiết nam nữ!" "Thân mật cũng phải đến chỗ khác chứ! Bao nhiêu người nhìn vào, thế mà chẳng biết giữ liêm sỉ!" "Chặc chặc, lão Trạch, ở đây có chuyện hay xem đây này!" "Này, tiểu Chung, trò này con không xem được đâu, đi mau! Đi mau!"...

Vương Tiểu Thạch cũng không thèm để ý đến những kẻ vô duyên ấy, chỉ hạ giọng nói: "Ôn Nhu đừng khóc, ta đây chẳng phải đang làm việc lớn sao, cô nương cũng đi cùng nhé."

Ôn Nhu ngẩng đầu, nước mắt long lanh, vẫn hỏi: "Ta đáng ghét đến vậy sao? Tiểu Thạch Đầu?"

Vương Tiểu Thạch chỉ đành nói: "Ôn Nhu là người đáng yêu nhất, người ta yêu thương còn không kịp nữa là!"

Trong mắt Ôn Nhu lóe lên tia sáng rồi lại tối sầm: "Nhưng... tên Quỷ Kiến Sầu ấy không màng đến ta."

"Huynh ấy không để ý chưa chắc đã là không thích cô nương." Vương Tiểu Thạch an ủi: "Mà cũng không phải huynh ấy không để ý, huynh ấy chỉ bận rộn quá mà thôi."

"Huynh ấy, huynh ấy, cũng thích ta sao?" Đôi mắt Ôn Nhu vẫn long lanh đắm lệ, nhưng cũng lóe lên tia hy vọng rục rờ.

"Dĩ nhiên huynh ấy thích cô nương rồi."

"Thật sao?" Ôn Nhu vui sướng đến nổi bật cười: "Huynh gạt ta, huynh ấy chỉ thích Thuần tỉ, không thích ta..."

"Không phải đâu." Vương Tiểu Thạch chỉ đành khuyên lơn: "Huynh ấy thường nhắc đến cô nương trước mặt ta mà."

"Huynh ấy nhắc đến ta?" Đôi mắt Ôn Nhu vẫn đắm lệ, nhưng đây vẻ vui mừng: "Huynh ấy nhắc gì đến ta?"

"Huynh ấy bảo cô nương... là một cô gái rất tốt." Vương Tiểu Thạch cảm thấy mỗi chữ thốt lên như đâm vào lòng mình, nhưng khi nói hết câu, trái lại không cảm thấy đau đớn nữa, gã đã mất hết cảm giác rồi: "Huynh ấy thích cô nương, có điều huynh ấy bận quá, một thời gian nữa sẽ cùng chơi với cô nương thôi."

"Thật sao?" Ôn Nhu vui sướng. Khi yêu thiếu nữ sẽ trở nên xinh đẹp khác thường, giờ thì Vương Tiểu Thạch đã hiểu tại sao lại có câu nói ấy.

"Không cần huynh ấy chơi với ta, huynh nói với huynh ấy, cứ chuyên tâm chuyên ý mà làm việc lớn, ta quyết không cản trở, cũng không... trách huynh ấy." Không ngờ rằng lại còn nghĩ thay cho cả Bạch Sầu Phi nữa.

"Huynh biết không? Ta ngưỡng mộ huynh ấy lắm... huynh ấy cứ tỏ vẻ hững hờ, ngạo mạn đến nỗi tựa như trong mắt không có người khác, chắc là huynh ấy chỉ coi trọng Tô sư huynh và huynh, cùng với cả Thuần tử nữa... May quá, suýt nữa ta đã hiểu lầm Thuần tử rồi!" Ôn Nhu thè lưỡi, toàn thân nàng như phát ra ánh sáng, nhất cử nhất động đều khiến Vương Tiểu Thạch đau đớn cõi lòng.

"Điều này ta chưa bao giờ nói với người thứ hai, chỉ nói với huynh..."

Nàng nũng nịu kéo áo Vương Tiểu Thạch nói: "Huynh phải hứa với ta đừng nói cho người khác biết đấy!"

Tại sao lại nói cho ta biết? Cô nương có thể nói cho bất cứ ai, trên đời này chẳng có ai không muốn nghe chuyện này như ta... Nhưng ta sẽ nghe...

Vương Tiểu Thạch cười hoang mang.

"Không được cười." Ôn Nhu nhoẻn miệng cười.

Vương Tiểu Thạch không cao lớn lắm, nhưng cũng cao hơn nàng một cái đầu, khi nàng cười, khuôn mặt tú lệ vô cùng biểu cảm phong tình.

"Ta muốn huynh phải hứa."

"Ta hứa."

"Hứa cái gì?"

"Cái gì?"

"Huynh không được chối."

Ôn Nhu giậm chân giậm dỗi nói: "Hứa với ta là không được nói ra."

"Ta hứa với cô nương sẽ không nói ra."

"Không được." Ôn Nhu vẫn không yên lòng: "Ta muốn huynh... thề."

Lúc này người đi đường, người rảnh rỗi, người bên cạnh, đều bị cuốn hút bởi một câu chuyện khác, không để ý đến Ôn Nhu và Vương Tiểu Thạch nữa.

Vương Tiểu Thạch đành thề: "Chuyện Ôn Nhu nói với ta, Vương Tiểu Thạch quyết không nói ra, hoàng thiên hậu thổ, trời và người đều chứng giám, nếu Vương Tiểu Thạch trái lời thề, sẽ như..." chưa dứt lời, Ôn Nhu đã đưa năm ngón tay ngà ngọc bịt miệng gã, dịu dàng nói: "Đừng nói nữa."

Vương Tiểu Thạch thấy nàng lại vui, trêu nàng rằng: "Xem cô nương kia, vừa khóc vừa cười, ăn mười bát cháo."

Ôn Nhu nhú mào nói: "Thật là khó nghe."

Vương Tiểu Thạch cười: "Lời dễ nghe cũng có." Nói đoạn, bèn ngậm nga: "Nói vậy mà chẳng phải vậy, muốn khóc lại thành cười."

Ôn Nhu khẽ vuốt tóc mai Vương Tiểu Thạch: "Tiểu Thạch Đầu, chỉ có huynh là hiểu ta thôi." Nàng đứng gần gã, hơi thở thơm tho như lan như huệ, vươn tay là chạm tới, nhưng cũng xa xôi như tận chân trời. Vương Tiểu Thạch bất giác kích động, kìm không được nắm lấy tay của Ôn Nhu, nhưng nhất thời không nói nên lời. Ôn Nhu kêu "ôi" một tiếng, rút tay về: "Sao tay huynh lạnh thế?"

Lúc này, họ nghe tiếng quát tháo của Đường Bảo Ngưu trong đám đông.

Tay Vương Tiểu Thạch đột nhiên chuyển thành đỡ vai Ôn Nhu. Ôn Nhu chỉ cảm thấy mình bị một sức mạnh dịu dàng mà gấp rút đẩy đi, khéo léo luôn trái lách phải, vượt qua đám đông, đến bên cạnh Đường Bảo Ngưu.

Nếu Ôn Nhu tự chen đi, e rằng cũng mất cả buổi.

Họ chỉ muộn thêm nửa bước, Đường Bảo Ngưu sẽ động thủ, mà hậu quả thì không thể tưởng tượng nổi.

Chu Tiểu Yêu cũng đứng bên cạnh Đường Bảo Ngưu, nàng không kiềm chế nổi cơn giận của họ Đường.

Một trong những nguyên nhân chủ yếu nhất là Đường Bảo Ngưu nổi giận là vì nàng.

Bởi vì xung đột cho nên mới nổi giận.

Nguyên nhân xảy ra xung đột là: Chu Tiểu Yêu chọn được một chiếc mũ uyên ương thêu hoa trong tiệm bán mũ, trang trí hoa mỹ, ở giữa có một con phụng hoàng trong mây, miệng ngậm chuỗi ngọc, xung quanh điểm tô thêm lá ngọc phi thúy, ngoài ra còn điểm tuyết trên châu Nam Hải, trông thật lung linh thướt tha, mà lại sang trọng tinh tế, Chu Tiểu Yêu vừa nhìn đã thích ngay.

Nàng định mua nhưng tên thương nhân béo ú lại tỏ vẻ ngại ngần, không muốn bán.

Chu Tiểu Yêu tưởng y nghĩ mình không có tiền trả, liền bảo: "Người cứ ra giá."

Lão chủ béo nhún nhó mặt mày nói: "Xin khách quan thứ lỗi, tôi không thể bán chiếc mũ này."

Chu Tiểu Yêu thấy lạ lùng: "Tại sao ta không thể mua được? Có phải có người đã đặt trước rồi không?"

Lão chủ lắc đầu.

Chu Tiểu Yêu đã bắt đầu bực: "Không có ai đặt trước, lại bày ở đây, sao lại không cho người ta mua?"

"Bởi vì chiếc mũ này là chiếc đẹp nhất của chúng tôi, cô nương thật sự rất tinh mắt." Lão chủ nhún nhó nói: "Cho nên chúng tôi càng không thể bán."

"Vậy thì lạ lùng thật." Đường Bảo Ngưu đứng ra cãi giùm cho Chu Tiểu Yêu: "Người tinh mắt thì không thể bán, nếu người không tinh mắt thì có thể bán được sao?"

"Xin thứ lỗi, bởi vì phàm là món hàng tốt nhất trong tiệm, chúng tôi phải giữ lại cho một người."

"Chẳng lẽ người này mua tất cả những món đồ tốt nhất trong các tiệm hay sao?"

Chu Tiểu Yêu tò mò.

"Không phải, mà là chúng tôi tặng cho người đó."

"Chẳng lẽ các người cam tâm tình nguyện làm vậy sao?"

"Không có cái gọi là cam tâm tình nguyện," lão chủ râu rĩ nói: "Chẳng lẽ chúng tôi còn có sự chọn lựa khác sao?"

Bây giờ Chu Tiểu Yêu chỉ hỏi một câu: "Người đó là ai?"

"Người đó chính là đương kim đại danh đỉnh đỉnh..." Nói chưa xong, chỉ thấy bốn thiếu niên to khỏe nhanh nhẹn, không một cái kiệu, đến đâu người đi đường cũng dạt ra, lão chủ lo lắng nói: "Mau đặt mũ xuống, người đó... đại gia đến rồi."

Chu Tiểu Yêu nói: "Chính là hãn sao?"

Lão chủ vội vàng gật đầu.

Đường Bảo Ngưu giữ vai ông chủ, gằn giọng nói: "Hãn là ai?"

Lão chủ không thoát được, chỉ đành trả lời: "Thành đại gia!"

Chu Tiểu Yêu và Đường Bảo Ngưu đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà đều buột miệng: "Vô Tình?"

[1](#) "Ngõa tử" có nghĩa là "gạch ngói".

Đây là hai câu trong bài "Khiến Hoài" của Đỗ Mục. Ở đây, tác giả đảo ngược thứ tự của hai câu thơ. Vốn dĩ phải là: "Lạc phách giang hồ tái tửu

[2](#) hành/ Sở yêu tiêm tế chường trung khinh." Thơ dịch rằng: "Vợ vẫn sông hồ nghiêng ngả say/ Lưng thon bé nhỏ nhẹ trong tay." (Bản dịch Trần Trọng San)

Chương mười sáu

Tuyệt ý lạnh lùng

Đường Bảo Ngưu lại nổi nóng: "Tứ đại danh bổ thì đã sao? Cả dân buôn bán nhỏ ở phố chợ mà cũng bóc lột, chẳng bằng cường đạo!" Y cùng Phương Hận Thiếu, Thẩm Hồ Thiên, Cầu Cầu, Hạnh Bất Nhục Mệnh, Trần Lão Bản... được người ta gọi là Thất đại khẩu, còn Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh. Lãnh Huyết là Tứ đại danh bổ, y vốn đã chẳng phục từ lâu, Truy Mệnh và Thiết Thủ bắt Trương Nham, y vẫn cố nhịn nhục, nhưng nay lại thấy Tứ đại danh bổ hoành hành ngang ngược, ép dân đứt lót, nhất thời lửa giận bốc cao, trước mặt Chu Tiểu Yêu, y càng muốn tỏ rõ khí khái của mình, cho nên quát mắng mà chẳng kiêng dè gì.

Đường Bảo Ngưu quát tháo ầm ỹ, cổ kiệu dừng lại.

Hình như trong kiệu nói ra vài câu.

Một thiếu niên khiêng kiệu cũng bước tới trước rèm kiệu nói vài câu.

Người trong phố chợ đều lặng thinh, trong bụng lấy làm lo cho Đường Bảo Ngưu.

Chu Tiểu Yêu thầm kéo áo Đường Bảo Ngưu, tỏ ý bảo y dừng sinh sự.

Nàng không kéo thì thôi, kéo một cái, "khí khái anh hùng" của Đường Bảo Ngưu liền tuôn ra, tuôn luôn cả nỗi ầm ức lâu nay mình và đồng bạn là "khẩu", không bằng bốn tên "bổ" này của y, y lớn giọng nói: "Tứ đại danh bổ cái quái gì! Tác oai tác phúc, nhất thời may mắn được làm quan cao, trong mắt chẳng có pháp kỷ, là cái quái gì!"

Một đồng tử khiêng kiệu chộp vai Đường Bảo Ngưu, quát: "Người nói bậy cái gì thế?"

Đường Bảo Ngưu trở tay, thoát khỏi đòn cầm nã của y, đẩy y té bật ra, quát lớn: "Đừng đụng vào ta! Khiêng kiệu của người đi!"

Chỉ nghe từ xa có giọng nói ôn tồn: "Được, chúng ta làm cường đạo sẽ cùng quan sai luận pháp lý, hay lắm, dân thường dễ bị bắt nạt, quan cao khó với tới, chúng ta thay trời hành đạo!"

Người cất tiếng là Phương Hận Thiếu.

Lúc này đám người xúm đen xúm đỏ xem náo nhiệt, y nhất thời không chen vào được, nghĩ bụng phải giúp Đường Bảo Ngưu nên đứng từ xa cất tiếng.

Y vừa cất tiếng, đám người sợ quá vội vàng dạt ra, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào y, nhất thời, khu thị tứ đều lặng thinh, chỉ có tiếng lửa cháy lét đét.

Một hồi sau chỉ nghe người trong kiệu nói: "Kẻ rối rãi từ đâu tới, sao lại nói lời điên khùng ở đây?"

Đường Bảo Ngưu gầm lớn như sấm sét: "Đại gia của người là *thiên hạ vô địch đệ nhất tịch mịch cao thủ tiền bối đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân* Đường Công Bảo Ngưu cự hiệp!"

Người trong kiệu thông thả nói: "Là người? Người cùng Thẩm Hồ Thiên, Cầu Cầu, Phương Hận Thiếu, Hạnh Bất Nhục Mệnh, Trần Lão Bản lẽ ra đã bị bắt từ lâu rồi!"

Phương Hận Thiếu nói: "Ta chính là Phương Hận Thiếu đây, người bắt đi!"

Đường Bảo Ngưu nói: "Dù sao Trương huynh đệ của bọn ta cũng bị người bắt rồi, người cứ việc bắt thêm hai bọn ta, chỉ sợ là..."

Người trong kiệu nói: "Người sợ?"

Đường Bảo Ngưu hừ mũi nói: "Chỉ sợ là người bắt không nổi bọn ta, trái lại còn bị bọn ta lôi ra khỏi mai rùa!"

Câu này có thể nói là một lời cực kỳ ô nhục, thế mà y lại nói ra giữa đám đông, sự sắc bén chua cay khiến đối phương không thể nào xuống thang được, chỉ e việc này khó giải quyết ổn thỏa, ai nấy đều run.

Người trong kiệu từ tốn nói: "Ta không ra khỏi kiệu, cũng có thể bắt được hai người."

Phương Hận Thiếu lập tức mĩa mai: "Người đi đứng bất tiện, ra hay không ra cũng đều như vậy!" Y nói câu này, bản thân cũng thấy hơi quá đà, người trong kiệu lặng lẽ, sát khí đột nhiên bùng lên.

Đúng lúc này, Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu đã kịp tới nơi. Ôn Nhu ưỡn ngực, giống như một con tiểu phụng hoàng kiêu hãnh nói: "Người muốn bắt người? Đừng quên còn có bốn cô nương."

Người trong kiệu nói: "Người vừa mới cất tiếng là ai?"

Ôn Nhu càng kiêu hãnh hơn: "Kim Phong Tế Vũ lâu, nữ trung hào kiệt, cân nhắc anh hùng, Ôn Nhu nữ hiệp!"

Có câu gần mực thì đen gần đèn thì rạng, nàng đi chung với Đường Bảo Ngưu lâu rồi, cho nên vô hình trung cũng nói giống Đường Bảo Ngưu mấy phần.

Chu Tiểu Yêu khẽ nói với Ôn Nhu: "Thế cuộc đa biến, không nên kéo theo Kim Phong Tế Vũ lâu vào nữa!"

Ôn Nhu tỏ vẻ thông minh, bồi thêm một câu: "Ta đã cắt đứt quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu, đôi bên không còn dây mơ rễ má gì."

Người trong kiệu khẽ cười: "Vậy bây giờ người có quan hệ với những ai?"

Câu nói này đầy vẻ khinh bạc, nhưng Ôn Nhu lại không hiểu ra: "Gia sư là Tiểu Hàn Sơn Hồng Tụ thần ni, nếu người sợ, hãy mau chóng cụp đuôi chạy trốn, bốn cô nương có thể tha cho người một mạng sống."

Những người vây quanh thấy cô nàng kiêu ngạo, đều không khỏi bật cười, nhưng cũng lo cho nàng.

Ôn Nhu lại không hề lo lắng.

Suốt đời nàng rất ít lo lắng, bởi vì người ta lo cho nàng đã nhiều rồi.

Vì Bạch Sầu Phi, coi như nàng đã dốc hết lòng dạ, chịu hết mọi thiệt thòi rồi.

Người trong kiệu chỉ nói: "Nể mặt lệnh sư, chuyện này chẳng liên quan đến tiểu cô nương nhà người."

"Tại sao không liên quan đến ta? Chuyện của họ chính là chuyện của bốn cô nương."

Ôn Nhu tràn trề hào tình, lại ưỡn ngực nói: "Này, người là Vô Tình?"

Người trong kiệu cười nói: "Có lúc ta đối với người cũng có chút tình."

"Người rốt cuộc là nam hay nữ?" Ôn Nhu kiêu ngạo tựa như một bậc đại trượng phu đội trời đạp đất, giọng nói đầy hào tình: "Sao suốt ngày cứ trốn trong kiệu như một tiểu cô nương xuất giá thế?"

Cả Vương Tiểu Thạch cũng không cản nổi câu nói này.

Bị nói câu này trước bàn dân thiên hạ, Vô Tình là kẻ đứng đầu Tứ đại danh bổ, chắc chắn cảm thấy nhục nhã lắm.

Quả nhiên, Vô Tình từ trong kiệu nói ra: "Người có một thói quen không tốt lắm."

Ôn Nhu ngẩn người nói: "Cái gì? Người làm sao biết thói quen của ta?"

"Người đừng ưỡn ngực nữa." Vô Tình nói: "Ngực của người nhỏ quá, ưỡn ra cũng chẳng lớn được đâu."

Đám đông cười ầm lên.

Ôn Nhu đỏ ửng mặt, nhất thời không nghĩ ra được câu nào để phản bác.

Phương Hận Thiếu cũng kêu lên: "Thật là bất nhã! Thật là bất nhã!"

Cả Vương Tiểu Thạch cũng biến sắc vì câu nói này.

"Có một đồ đệ như thế, chẳng trách có sư phụ như thế."

"Thật quá đáng!" Vương Tiểu Thạch nói: "Tứ đại danh bổ danh chấn thiên hạ, hôm nay mới gặp, chẳng qua chỉ có thế mà thôi."

Giọng điệu Vô Tình không hề thay đổi.

"Người là ai?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Vương Tiểu Thạch!"

Vô Tình lặng lẽ một lúc, mới nói: "Người sẽ trả giá vì câu nói vừa rồi."

Vương Tiểu Thạch nói: "Tùy ở các hạ, người nói ra được lời như thế, ta cũng nói ra được lời như thế."

Vô Tình trầm giọng nói: "Bọn võ phu tiểu tốt như các người, xem việc giết chóc là anh hùng, nếu còn để các người làm bậy trong Kinh thành, chẳng còn pháp kỷ, những người ở hình bổ ban phòng bọn ta cũng uống tu được chút đạo hạnh này rồi."

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói: "Muốn bắt người thì phải có lý do, nhưng ta không gây án, người muốn trị tội, phải có tang chứng mới được."

Vô Tình nói: "Tốt lắm, chuyện này ta sẽ làm đâu ra đó, các hạ nên cẩn thận."

Vương Tiểu Thạch nói: "Đa tạ đã nhắc nhở."

Bốn thiếu niên áo xanh lại nhắc kiệu lên, đi ngang qua hẻm, đám đông thấy không có gì xem nữa, nên tự động giải tán.

Ông chủ tiệm bán mũ chỉ chiếc mũ hoa được làm bằng nhung, ở giữa lại được trang trí bằng hoa phi thúy và chim phụng, nói: "Cô nương, chiếc mũ này cũng đẹp lắm, các sư phụ ở Ngọc Thanh cung thật là khéo tay!"

Lúc bấy giờ, hoàng đế các triều cũng có hạ chỉ xây dựng chùa chiền, nhưng nữ ni đạo cô trong am không hoàn toàn chỉ sống bằng tiền hương hỏa, có lúc phải tự mưu sinh, những vật phẩm thù thu đa phần đều do nữ ni đạo cô làm, thủ công khéo léo, cực kỳ nổi tiếng.

Vương Tiểu Thạch cũng thấy thích chiếc mũ hoa ấy, cúi người xem thử, rồi hỏi ông chủ: "Kim quang lấp lánh thế này, phải chăng là dùng vàng thật dát lên?"

Ông chủ bán mũ lắc đầu cười nói: "Cái này được tinh chế từ cánh và vỏ của một loài côn trùng gọi là kim trùng, trâm cài đầu của phụ nữ đều được dát bằng loại bảo bối này."

Vương Tiểu Thạch cười nói: "Như vậy có thể tiết kiệm chút ít tiền." Gã quay đầu thấy Chu Tiểu Yêu tóc mây búi cao, thật hợp với bộ y phục đang mặc trên người, toát ra một vẻ đẹp mơ màng, bèn nói: "Cô nương đội lên, nhất định đẹp lắm."

Chu Tiểu Yêu e thẹn mỉm cười: "Thứ ta muốn phải là thứ tốt nhất, bây giờ không có thứ tốt nhất, xem loại bột của loài côn trùng là hoàng kim châu bảo, ta không muốn, nhưng Vương Tiểu Thạch huynh đã nói rồi, ta sẽ mua."

Ôn Nhu nghe thấy, bực bội kéo tay áo Vương Tiểu Thạch, khẽ nói: "Ta cũng muốn."

Vương Tiểu Thạch rất khó xử.

Lúc này Đường Bảo Ngưu đang vội móc tiền ra, nói với Chu Tiểu Yêu: "Để ta tặng cô nương."

Chu Tiểu Yêu liếc nhìn Đường Bảo Ngưu, khẽ chặn tay y lại: "Tại sao phải tặng?"

Nhất thời Đường Bảo Ngưu cứng họng, đột nhiên bật cười: "Cô nương đội lên, đẹp lắm!"

Chu Tiểu Yêu nói với giọng dịu dàng nhưng cương quyết: "Ta không cần huynh tặng." Rồi nàng tự lấy ngân lượng ra trả.

Ôn Nhu thấy Vương Tiểu Thạch không có hành động gì, dẫu môi cao giọng nói: "Ta cũng muốn mua."

Vương Tiểu Thạch đành chịu, chỉ khuyên nàng: "Cô nương mua cái khác được không? Cái mũ Lạc bình đó cũng đẹp lắm mà?"

Ôn Nhu bực bội nói: "Ta chỉ muốn mua chiếc mũ này."

Vương Tiểu Thạch nói: "Chu cô nương đã mua rồi, chi bằng chọn cái mũ Ngọc lan hoa kia..."

Ôn Nhu giậm chân, rất không vui.

Chu Tiểu Yêu lại đưa cái mũ vừa mua cho Ôn Nhu, dịu dàng nói: "Tặng cho cô nương."

Ôn Nhu nhất thời mừng rỡ, cười toe toét rõ cả má lúm đồng tiền, tay nhận lấy mũ hoa, miệng thì nói: "Sao lại tặng ta? Thật ngại quá."

"Cô nương đội lên đẹp lắm." Chu Tiểu Yêu lộ vẻ tiếc nuối: "Cô nương hãy lấy đi!"

Ôn Nhu sung sướng, mặt mày rạng rỡ, Vương Tiểu Thạch thấy thế cũng buồn cười.

Thương nhân ấy tựa như muốn nói gì nhưng lại thôi.

Vương Tiểu Thạch đã nhận ra, nói: "Ông chủ, xin mời."

Thương nhân béo ấy vội vàng trả lời: "Ta đâu phải ông chủ, chỉ là làm ăn nhỏ, thật sự không đủ nuôi thân."

Vương Tiểu Thạch nói: "Người lúc nãy chính là Vô Tình sao?"

Thương nhân nói: "Đúng vậy, cứ dăm bữa nửa tháng, hẳn lại đến đây ba bốn lần."

Vương Tiểu Thạch giả vờ ngạc nhiên nói: "Hắn mang danh ngự tứ thần bồ, đến đây làm gì?"

"Hắn lấy danh nghĩa tuần phòng, cho nên chúng ta phải nộp tiền hằng tháng, coi như là phí giữ gìn an ninh." Lão chủ béo khổ sở nói: "Người biết không, bọn họ muốn thu tiền, đều tìm cách hợp pháp."

Vương Tiểu Thạch khẽ gật đầu, lúc này Chu Tiểu Yêu và Ôn Nhu vui vẻ đã rời đi, trời đang lạnh dần, đêm đã khuya.

Lão chủ béo ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: "E rằng tuyết sắp rơi."

Vương Tiểu Thạch phụ họa theo: "Đúng thế."

Vương Tiểu Thạch dợm chân bước đi.

Lão chủ béo ấp úng nói: "Ta có một việc, không biết... có nên nói hay không..."

Vương Tiểu Thạch nói: "Ông chủ cứ nói, đừng ngại."

"Ta biết sẽ chuốc họa vào thân, nhưng vẫn phải nhắc nhở tiểu ca một câu."

Lão chủ béo ráng lấy hết dũng khí, nói: "Vô Tình đại gia không nói chơi đâu, ở trên đường... các người phải cẩn thận mới được."

Vương Tiểu Thạch ồ lên một tiếng: "Ý của ông là..."

Lão chủ béo dường như biết mình nhiều lời, vội vàng thu xếp mũ nón, trả lời chằng nhăm vào câu hỏi: "Tuyết sắp rơi rồi, sắp có tuyết rồi." Rồi đẩy xe gỗ đi.

Vương Tiểu Thạch đứng sững một hồi, tựa như suy nghĩ điều gì đó, rồi mới cùng bọn Chu Tiểu Yêu, Ôn Nhu, Phương Hận Thiểu, Đường Bảo Ngưu bỏ đi.

Ôn Nhu và Chu Tiểu Yêu đi phía trước, cười nói huyên thuyên.

Một cái mũ đã có thể khiến Ôn Nhu xem Chu Tiểu Yêu là bằng hữu thân thiết.

Phương Hận Thiểu và Đường Bảo Ngưu đi phía sau.

Phương Hận Thiểu đang mĩa mai hành động lúc nãy của Đường Bảo Ngưu: "Người ta không nhận tình đâu."

Đường Bảo Ngưu thấy mất mặt, lại bực mình Phương Hận Thiểu, nên giận cá chém thớt, ngoác miệng ra mắng chửi Tứ đại danh bố, nhất là Vô Tình.

Vương Tiểu Thạch đi ở phía sau, mặt đầy vẻ trầm tư nặng nề.

Tuyết rơi rồi.

Hoa tuyết bay bay.

Tuyết đầy trời.

Tuyết đổ.

Trời lạnh, thuyền trên dòng Biện Hà thừa thớt, hai ba nhà thuyền mặc áo tơ to xù, neo thuyền gần bờ.

Khách sạn trà quán bên bờ sông, lá từu kỳ ử rữ, đèn đuốc ảm đạm, ngoại trừ lãnh khách giang hồ, có mấy ai lang thang trong đêm khuya buốt giá mà chẳng chịu quay về?

Cây cối hai bên bờ sông um tùm chen chúc, nhưng hoa lá lưã thừa, chẳng còn tươi tốt.

Có cây khô gãy yếu đuối, buông cãnh lả lơi trong gió, không biết hương mai từ đâu xộc vào mũi.

Trên cầu người đi lại thừa thớt, đều là những khách dạ hành cầm dù, đang rảo bước về nhà.

Cả đám người đang trên đường đi về Kim Phong Tế Vũ lâu, Vương Tiểu Thạch nhìn thấy cảnh tàn tạ ấy chợt nghĩ: "Trong Kinh thành quan tướng đông nghịt, sĩ thương tề tựu, phồn thịnh tráng lệ, thành lâu hùng vĩ, có thể nói một thời hưng thịnh, nhưng giả sử, có một ngày, đất phồn hoa này đột nhiên trở nên điêu tàn thì sao?"

Vẫn là ánh trăng tàn này.

Vẫn là tuyết lạnh lùng vô tình.

Đó là một nỗi hoang lương như thế nào!

Thế nhưng đây là chuyện rất có khả năng xảy ra.

Năm xưa chẳng phải có bao nhiêu hùng đô đại quốc, nay đều trở thành hoang thành phế tích hay sao? Chỉ cần quân giặc đánh vào, ngoại tộc xâm lăng, vận mệnh rơi vào tay người khác, cho dù là kinh đô phồn hoa đến mấy, cũng bị hủy trong một ngày; cho dù là cung A Phòng hoa lệ hùng tráng, cũng chẳng chịu nổi một trận lửa.

Đột nhiên trên cãnh cây khô có mấy con chim ngược lên, kêu vẳng trong không trung lạnh lẽo, rồi mau chóng mất hút vào bầu trời đêm.

Ôn Nhu và Chu Tiểu Yêu đi phía trước vẫn cười nói khúc khích.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiểu đi giữa, hình như họ đang cãi nhau.

Vương Tiểu Thạch đi sau rốt.

Ngay lúc này gã chợt cảm thấy sát khí.

Một loại sát khí còn lạnh hơn cả khí trời.

Ngay lúc này, gã nhìn thấy nó!

Một cổ kiệu!

Kiệu của Vô Tình.

Trong kiệu không có Vô Tình.

Trong đêm khuya giá lạnh, cổ kiệu thoát trông giống như một cái am, nó đã đợi họ trong xó tối lâu lắm rồi, đã đợi rất lâu rất lâu.

Vương Tiểu Thạch hít sâu một hơi, xoa ngón tay.

Tiết trời quả thật lạnh quá.

Gã đang định lên tiếng, nhưng đột nhiên lại phát hiện không cần lên tiếng nữa.

Cũng không thể lên tiếng.

Bởi vì...

Chương mười bảy

Tùng đốm tuyết rơi

Vô Tình đã động thủ.

Ba món ám khí, đánh lên Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch chưa bao giờ thấy loại ám khí nào như thế.

Ám khí không nhiều, chỉ có ba mảnh. Vương Tiểu Thạch không biết đó là ám khí gì. Một mảnh bay nghiêng bắn xuống sông rồi theo làn sóng chao ngược lên bờ, bay về phía gã.

Một mảnh khác bắn xuống mặt đất, vạch thành một rãnh sâu, rồi bay vọt ra, nhắm thẳng vào yết hầu gã.

Một mảnh khác từ trên không trung bay xuống.

Trong khoảng cách từ kiệu đến trước mặt Vương Tiểu Thạch, đạo ám khí này cứ chìm nổi, dập dờn như làn sóng, không ai biết nó sẽ tấn công vào bộ phận nào trên người Vương Tiểu Thạch.

Cả Vương Tiểu Thạch cũng không nhìn rõ, đó là loại ám khí gì.

Hay không phải là ám khí?

Vương Tiểu Thạch chẳng những chưa từng nghe nói đến loại ám khí này, thậm chí suốt đời cũng chưa từng nghĩ tới.

Đã là thứ ám khí chưa từng nghĩ tới, thì dĩ nhiên gã cũng chưa từng nghĩ tới cách ứng phó.

Chu Tiểu Yêu kêu "ối" lên một tiếng.

Ôn Nhu nghiêng đầu, hỏi: "Hả?"

Đường Bảo Ngưu bình tĩnh ngó quanh quất: "Chuyện gì thế?"

Phương Hận Thiếu chỉ kịp la lớn: "Cẩn thận."

May mà ám khí nhắm vào Vương Tiểu Thạch. Nếu bắn về phía họ, họ đã không kịp biểu lộ nét mặt, hay kêu thành tiếng như vậy.

Vương Tiểu Thạch vốn định tránh né.

Gã phát hiện không kịp tránh.

Những ám khí này bắn tới từ ba phương vị khác nhau, phía sau, bên trái, bên phải đều bị khống chế, muốn né tránh, chỉ có lướt về phía trước.

Tuyệt đối không thể lướt về phía trước.

Ba đạo ám khí này tuy đoạt mạng nhưng con người ở phía trước mới là chí mạng nhất.

Vương Tiểu Thạch lại làm một việc.

Ba viên sỏi, từ trong tay gã bắn ra một cách thần kỳ.

Ba viên sỏi này chia nhau chặn ba món ám khí trên bờ và dưới nước.

Trong đêm tối, chỉ nghe ba âm thanh nhỏ vang lên.

Ba âm thanh nghe kỹ sẽ thấy khác nhau.

"Tôm!"

"Soạt!"

"Tách!"

Một viên sỏi bắn xuống nước, đánh chìm món ám khí dưới nước.

Một viên sỏi bắn xuống đất, đè ám khí xuống.

Một viên sỏi chặn món ám khí trên không trung, nhất thời cả hai cùng vỡ vụn, nát thành từng mảnh, rơi xuống sông.

Ba đạo ám khí từ trong kiệu phát ra, hoàn toàn đã bị ba viên sỏi của Vương Tiểu Thạch hóa giải.

Nhưng chiến chí của Vương Tiểu Thạch cơ hồ cũng bị hóa giải.

Bởi vì trong áo của gã không còn sỏi nữa.

Lâu nay gã cho rằng: trong Kinh thành, chắc không thể gặp địch thủ nào trong vòng một chiêu mà buộc gã phải sử dụng cả ba viên sỏi!

Nhưng giờ gã đã gặp rồi!

Gã chỉ cất ba viên sỏi trong áo, đã dùng một viên, thì bù vào một viên, đương nhiên, chẳng ai vô cớ nhét vào trong áo mình một bọc sỏi lớn!

Dưới đất dĩ nhiên có sỏi, nhưng cường địch ở phía trước mặt, gã không có cơ hội nhặt sỏi lên. Địch thủ ở phía trước này, vừa xuất thủ đã buộc gã phải dùng hết ba viên sỏi.

Có điều gã vẫn chiếm ưu thế về mặt tâm lý: đó chính là kẻ địch không biết gã còn sỏi trong áo hay không.

Hơn nữa trong tay gã có đao có kiếm.

Gã định giết Gia Cát tiên sinh.

Nếu phải giết Gia Cát tiên sinh, làm sao có thể bại trong tay Vô Tình?

Nếu bại trong tay Vô Tình, làm sao có thể giết được Gia Cát tiên sinh sư phụ của y?

Vương Tiểu Thạch quyết định đối mặt với địch thủ này.

Nhưng địch thủ của gã là một cỗ kiệu.

Cỗ kiệu chẳng hề nhúc nhích, tựa như một cái am. Không có nhang đèn, chỉ có tuyết rơi, tuyết rơi từng đốm. Tuyết rơi từng đốm, giống như những ngôi sao tịch mịch, từ trên trời, rơi xuống thành một mảng trắng xóa giữa chốn phàm trần.

Không bao lâu, trên mái kiệu đã phủ một lớp tuyết.

Tuyết trắng xóa, tuyết dịu dàng.

Cỗ kiệu vẫn chẳng động tĩnh, cũng không phát ra âm thanh gì.

Khí trời lạnh lẽo đến nỗi mũi cũng sắp rơi xuống, mắt cũng như đóng băng.

Tại sao lại lạnh nhanh đến thế? Gió thổi tới tựa như từng thanh đao lạnh lẽo, gọt những người đang sống sờ sờ thành những người băng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại toát mồ hôi.

Mồ hôi đầy lưng.

Không biết bên trong kiệu, cảm giác của Vô Tình như thế nào?

Vương Tiểu Thạch có thể nhìn, nhưng có người không thể nhìn.

Đường Bảo Ngưu không thể nhìn, y có thể xông xáo tìm kiếm sự sống trong núi đao biển lửa, có thể gắng gượng liều chết quên sống trong hoàn cảnh khốc liệt, nhưng y không thể chịu đựng nỗi sự "tĩnh lặng" này.

Trận đấu hoàn toàn tĩnh lặng, tựa như kéo dài đến trăm năm.

Thậm chí một đoá hoa tuyết, rơi xuống mái nhà, rồi tan thành nước, từ từ lăn xuống, rơi xuống tuyết, lại đông thành băng, quá trình này đều có thể nghe được rõ ràng.

Y chịu không nổi nữa rồi.

Nhưng y không dám hành động.

Bởi vì ánh mắt của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch chưa bao giờ có ánh mắt nghiêm nghị như thế.

Không hiểu vì sao mà một Đường Bảo Ngưu xưa nay không sợ trời, cũng chẳng sợ đất, lại có cảm giác vừa thân thiết vừa kính nể Vương Tiểu Thạch như thế. Trong khi giao tiếp với Vương Tiểu Thạch, y cảm thấy gã như ánh mặt trời giữa mùa đông, nhưng cũng có lúc tựa như ánh nắng gay gắt ban trưa.

Y phát hiện ánh mắt của Vương Tiểu Thạch là không cho y vọng động. Y chỉ đành bất động.

Tuy y rất muốn hành động.

Y bất động, Phương Hận Thiếu cũng chỉ đành bất động.

Y cũng hiểu được ánh mắt của Vương Tiểu Thạch..., có điều, y và Vương Tiểu Thạch cũng không thân thiết lắm, y bất động là bởi đoán được Đường Bảo Ngưu xưa nay nóng nảy nhất chắc chắn sẽ xuất thủ. Đường Bảo Ngưu mà xuất thủ, y sẽ lập tức xuất thủ, bao nhiêu năm qua, họ hợp tác quen rồi, cũng hiểu rõ tính tình nhau.

Nhưng, lần này Đường Bảo Ngưu lại không xuất thủ.

Trái lại, Phương Hận Thiếu nhất thời vẫn chưa thích ứng được.

Mình có nên xuất thủ không? Xuất thủ hay không xuất thủ thì hơn? Có nên xuất thủ không?

Cứ suy đi tính lại, càng cảm thấy áp lực nhiều hơn.

Một luồng sát khí vô hình đến từ gió tuyết, đến từ giữa trời đất, hình thành áp lực cực lớn. Chung quy lại, áp lực ấy đều khởi nguồn từ cổ kiệu.

Đây là cổ kiệu quý quái gì? Trong kiệu là người hay quý?

Khi Phương Hận Thiếu cảm thấy áp lực đáng sợ ấy, chân của y tựa như lạnh đến tê cứng, cả thân pháp Bạch Câu Quá Liêu sở trường, trong nhất thời cũng không thể nào thi triển được.

Lúc này, vấn đề không phải ở chỗ có thể xuất thủ hay không, mà vạn nhất, đối phương hạ độc thủ, y có thể né tránh hay không?

Sớm biết như thế này, chi bằng xuất thủ trước, đừng đợi Đường Bảo Ngưu nữa!

Khi Phương Hận Thiếu thấy hối hận, y đã mất khả năng chủ động xuất thủ.

Chu Tiểu Yêu thì không có vấn đề chủ động hay không chủ động.

Khi nàng phát hiện cổ kiệu đó, ám khí từ trong kiệu đã bắn ra.

Ám khí bắn về phía Vương Tiểu Thạch.

Nàng vừa thấy tốc độ và thủ pháp của ám khí, thì biết ngay trừ phi Vương Tiểu Thạch có thể tự cứu mình, nếu không, chẳng ai cứu được gã.

Quả nhiên Vương Tiểu Thạch đã tự cứu mình.

Còn nàng cũng nhận ra: khi Vương Tiểu Thạch dùng ám khí đối phó với ám khí vốn dĩ có cơ hội chạy thoát.

Nhưng gã không chạy.

Bởi vì cho dù gã chạy rồi, đối phương cũng không tha những kẻ còn lại.

Những người này bao gồm cả bản thân nàng, Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu.

Trong nhất thời Chu Tiểu Yêu hiểu được dụng tâm của Vương Tiểu Thạch.

Gã phải đối mặt.

Đối mặt với cường địch, há chẳng phải là hành vi của đại trượng phu, bản sắc của anh hùng hay sao?

Chu Tiểu Yêu biết mình xuất thủ cũng vô ích.

Cục diện đêm nay, chỉ có Vương Tiểu Thạch mới có thể giải quyết được.

Cho nên nàng đặt tâm tư ở Ôn Nhu.

Nàng không muốn Ôn Nhu làm Vương Tiểu Thạch phân tâm.

Ôn Nhu đang lạnh đến phát run.

Từ hàm răng cho đến đầu gối, run bần bật.

Nàng đang định lên tiếng, Chu Tiểu Yêu đã lắc đầu với nàng.

Nhưng quá lạnh, nàng lại muốn di chuyển, Chu Tiểu Yêu đã nắm chặt tay nàng.

Khi nàng định hỏi Chu Tiểu Yêu tại sao bọn người này tựa như bị điểm huyết đạo, đứng cứng đờ ra, nàng đột nhiên liếc thấy có người hành động.

Trên mặt đất đầy tuyết, đã có người hành động.

Người hành động, không phải là Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, cũng không phải là Chu Tiểu Yêu, Ôn Nhu, thậm chí cũng không phải là Vương Tiểu Thạch, Vô Tình, mà là phía sau cổ kiệu, có hai người đang lặng lẽ áp sát tới, chẳng hề phát ra tiếng.

Vốn tuyết đã phủ một lớp dày như tấm thảm, khinh công của người đó lại tương đối khá, cho nên khi đặt chân xuống tuyết không hề gây ra bất cứ động tĩnh nhỏ nào.

Vương Tiểu Thạch nhìn kỹ: hai người đang lặng lẽ từ phía sau vòng tới hai bên trái phải của cổ kiệu chính là Nhan Hạc Phát và Trương Nham.

Dụng ý của Nhan Hạc Phát và Trương Nham chính là áp sát tới, lôi người trong kiệu ra.

Trong chớp mắt, trong đầu Vương Tiểu Thạch lóe lên vài vấn đề: Nhan Hạc Phát và Trương Nham quá mạo hiểm, lúc này cùng người trong kiệu độ ám khí, thủ pháp ám khí của địch thủ cao thâm đến hiểm thấy, vạn nhất bị Vô Tình phát hiện, chắc chắn chẳng khác gì nạp mạng.

Nhưng làm sao cản họ?

Cho dù thế nào đi nữa, cũng không thể lên tiếng, lên tiếng sẽ làm hỏng việc.

Vương Tiểu Thạch cùng Nhan Hạc Phát, Trương Nham cách nhau một cổ kiệu.

Cách nhau cổ kiệu đôi lúc còn đáng sợ hơn cách núi đao, biển lửa.

Vương Tiểu Thạch muốn Vô Tình không phát giác được Nhan Hạc Phát và Trương Nham áp sát tới, để bảo vệ an toàn cho họ, chỉ có một cách: làm cho Vô Tình phân tâm.

Cho nên Vương Tiểu Thạch quyết định hành động.

Gã quát lớn một tiếng, toàn thân vọt lên, toàn lực xuất thủ.

Vương Tiểu Thạch động thủ khi không thích hợp nhất, chỉ có một lý do.

Vì bằng hữu.

Chỉ cần có lý do này, tất cả đã đủ rồi.

Bằng hữu.

Vương Tiểu Thạch vừa lắc mình, trong kiệu đã phát ra ám khí.

Thân người Vương Tiểu Thạch đột nhiên trầm xuống.

Ám khí màu trắng.

Đó là một quân cờ.

Thân hình đang vọt lên của Vương Tiểu Thạch sụp xuống, đưa tay hốt một cái, bắt được ba mảnh hoa tuyết trong tay.

Nhưng vào lúc này, người trong kiệu lại bắn ra hai quân cờ đen.

Hai quân cờ đen này không phải bắn về phía Vương Tiểu Thạch, mà là bắn về phía Trương Nham và Nhan Hạc Phát.

Trong sát na đó, Vương Tiểu Thạch đã bắt được mảnh tuyết.

Tuyết là ám khí của gã.

Đã có ám khí rồi, gã có thể đối kháng với Vô Tình mà không ngại khoảng cách ngăn trở.

Nhưng, đối phương đã nhắm vào điểm yếu của gã mà xuất thủ!

Lúc này, điểm yếu của Vương Tiểu Thạch chính là băng hữu của gã!

Có lúc quá yêu thương một người chính là hại người đó.

Có lúc quá bảo vệ một người coi như là chiều hư người đó.

Vương Tiểu Thạch tấn công trong lúc không nên ra tay, trái lại khiến cho người trong kiệu phát giác gã có mục đích khác, vì thế phát hiện Trương Nham và Nhan Hạc Phát đang áp sát tới.

Trên đời này thường xảy ra nhiều chuyện, mà có những chuyện khiến người ta bỏ ra cả đời để suy ngẫm cũng chẳng hiểu được lý do.

Hai quân cờ, bắn vút về phía Nhan Hạc Phát và Trương Nham.

Với thân thủ của Nhan Hạc Phát và Trương Nham, tuy đột nhiên bị tấn công, nhưng cũng không đến nỗi không thể né tránh, chỉ có điều, Vô Tình phát ra ám khí chủ yếu không phải để lấy mạng họ.

Mà là dùng để đối phó với Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu.

Hai quân cờ khắc chữ "pháo" đột nhiên bắn vút ra, tấn công Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu.

Hai người hoàn toàn không ngờ tới.

Không ai kịp ứng biến.

Chẳng những họ không kịp né tránh, cả Chu Tiểu Yêu và Phương Hận Thiều bên cạnh họ cũng trở tay không kịp.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Vương Tiểu Thạch búng mạnh năm ngón tay, hai mảnh hoa tuyết đã bay xẹt ra như điện chớp.

Hoa tuyết vốn mềm mại, nhưng từ bàn tay Vương Tiểu Thạch bay ra lại mang theo tiếng xé gió!

Nhưng dù có nhanh đến thế nào chẳng nữa, cũng muộn một bước.

Quân cờ đã sắp trúng đích.

Mắt phải của Đường Bảo Ngưu!

Ấn đường của Ôn Nhu!

Vô Tình xuất thủ quả nhiên cực kỳ vô tình.

Chẳng lẽ chỉ cãi nhau mấy câu, vậy mà y muốn đánh mù mắt Đường Bảo Ngưu, dồn một tiểu cô nương như Ôn Nhu vào chỗ chết sao?

Nếu không, thì là vì cái gì?

Nhanh quá rồi.

Vương Tiểu Thạch bắn ra mảnh tuyết quá nhanh, khiến nó ma sát trong không khí sinh ra nhiệt lượng, mảnh tuyết mau chóng tan ra.

Tuy chỉ còn lại hai mẩu tuyết nhỏ bé nhưng vẫn có khả năng xuyên kim phá thạch.

Nhưng đáng tiếc vẫn chậm mất một chút.

Quân cờ vẫn sẽ bắn trúng Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu trước!

Mắt Vương Tiểu Thạch đỏ ửng.

Sau khi bắn ra hai mảnh hoa tuyết, lòng gã chùng xuống đến tận đáy.

Cả mắt cũng đỏ ửng.

Gã chuẩn bị liều mạng với Vô Tình.

Nhưng lúc này lại xảy ra một chuyện. Ở cây trụ cầu bên đó, thấp thoáng có bóng dáng một hán tử.

Bóng hán tử gật gù, tựa như một hán tử đau lòng say rượu trong đêm lạnh, không ai để ý đến y.

Nhưng lúc này y đột nhiên quay đầu.

Không ai nhìn thấy mặt y.

Tay trái của y cầm một mảnh khăn tơ che mặt, nhưng tay phải phất lên.

Hai cây kim, xé gió bắn vọt ra.

Kim nhẹ mà nhỏ.

Câu nói này là giả.

Bởi vì vật nhẹ mà nhỏ tuyệt đối không phát ra được tiếng kêu rít lên như thế.

Kim nhọn mà bén.

Câu nói này là thật.

Bởi vì hai cây kim đang phát ra tiếng kêu xé gió chói tai!

Hán tử ấy, đứng rất gần Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu, chí ít là gần hơn Vô Tình.

Vô Tình ở gần Vương Tiểu Thạch hơn.

Hai cây kim ấy chắc chắn có thể chặn hai quân cờ trước, còn hoa tuyết của Vương Tiểu Thạch đến sau, tất cả sẽ cùng va chạm tại một điểm.

Đây là kết quả tất nhiên.

Nhưng sự thật khác hẳn.

Bởi vì trong khoảng sát na điện chớp lửa xẹt ấy, cây hoa mai ven sông, đột nhiên có hoa rơi xuống như mưa.

Hai đóa hoa, với tốc độ nhanh và mạnh hơn cả quân cờ, hoa tuyết, kim châm, đã đánh bật mũi kim đi ngay trước khi mũi kim chạm vào quân cờ.

Mũi kim bay lệch đi, quân cờ vẫn bắn nhanh tới.

Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu vẫn khó thoát vận rủi.

Hoa tuyết mềm, mũi kim nhỏ, hoa mai dịu dàng, nếu không có lực cổ tay, lực ngón tay, cộng với nội lực, và công lực cực mạnh, không ai có thể phát ra được uy lực như thế.

Hoa đã bắn ra rồi, Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu không thể nào chống đỡ nổi, cũng không né tránh được.

Trong khoảng sát na sinh tử tồn vong, có người ở phía xa quát một câu: "Không thể được!"

Chương mười tám

Tuyết, mưa, cờ, kiếm, tên

Câu nói chưa vang đến tai chúng nhân, hai mũi tụ tiễn đã xé không bay tới.

Tụ tiễn bay ra từ trong rừng.

Nơi hai mũi phi châm bắn ra, có thể nói là cách Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu gần nhất. Nơi phát xạ hoa mai xa hơn một chút, nhưng kinh lực của người phát xạ hoa mai mạnh hơn, có thể bay tới trước mà chặn phi châm lại.

Về khoảng cách, quân cờ của người trong kiệu xa hơn người bắn hoa mai, còn Vương Tiểu Thạch thì ở xa Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu hơn so với Vô Tình, có điều người xa nhất chính là người phát tụ tiễn.

Y xuất thủ chậm hơn ai hết.

Nhưng ám khí của y nhanh nhất.

Hai mũi tên, cắm phập phập qua quân cờ, rồi nhất tề va vào phi châm, phi châm lại đâm vào cánh hoa, hoa mai, phi châm, quân cờ, tụ tiễn, nhất tề bị mảnh tuyết va trúng, bay ra xa hơn trượng, rồi nổ bùng lên bùng đoàng.

Thì ra trong quân cờ có thuốc nổ.

Cho dù Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu có thể tiếp lấy, chỉ e cũng sẽ nổ đến thịt nát xương tan.

Nếu không nhờ hai mũi tụ tiễn ấy, những ám khí này không thể va vào nhau văng ra xa được. Kết quả là, tuy quân cờ phát nổ, song cũng không ai bị thương.

Ám khí chỉ là mảnh tuyết, hoa mai, quân cờ, phi châm, nhưng thủ đoạn phát ra thật cao minh, đã đến mức hiểm thấy trên đời.

Nhưng đôi tụ tiễn này, phát sau mà đến trước, xa mà nhanh hơn gần, thủ pháp khéo léo chuẩn xác, uy lực kinh người, vẫn hồi được cả cục diện.

Đây là loại tên gì?

Người nào mới có thể phát ra loại ám khí như thế này?

Vương Tiểu Thạch cũng sửng sốt.

Trời đất im lặng.

Dưới bầu trời chỉ có âm thanh của hoa tuyết rơi xuống đất. Từng mảnh hoa tuyết lạng lẽ lướt qua bầu trời đêm, tan biến dưới mặt đất, ngay cả khi lướt nhẹ trên không trung cũng chỉ có âm thanh tịch mịch cô liêu.

Hoa bay ven sông phát ra tiếng động còn nhỏ hơn cả tuyết rơi.

Lại một hồi sau, người trong kiệu phát ra tiếng thở dài. Sau đó cỗ kiệu chuyển động.

Kiệu kéo kẹt lăn bánh.

Vương Tiểu Thạch không cản trở.

Bọn Đường Bảo Ngưu, Ôn Nhu, Chu Tiểu Yêu, Nhan Hạc Phát, Phương Hận Thiếu, Trương Nham, vẫn đang trong tầm bắn của người trong kiệu.

Điểm này Vương Tiểu Thạch rất rõ, Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu cũng rất rõ.

Trương Nham và Phương Hận Thiếu lúc này sửng sốt trước một loạt ám khí, đến giờ vẫn chưa định thần lại!

Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu đều sợ đến sửng sờ cả người ra, hồn phách vẫn chưa định.

Đến khi cỗ kiệu đi xa, biến mất trong màn tuyết mờ hồ, Ôn Nhu mới kêu "ối" lên một tiếng, rồi nói: "Các người, sao các người để cho tên trướng gà thối đó bỏ chạy?"

Ngón tay búp măng của nàng như muốn đâm thẳng vào mũi Vương Tiểu Thạch: "Huynh, huynh, huynh, sao huynh để hãn bỏ chạy?"

Vương Tiểu Thạch hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ cô nương muốn giữ hãn ở đây ngắm tuyết sao?"

Ôn Nhu càng tức hơn: "Huỳnh..."

Đột nhiên Đường Bảo Ngưu hứng chí kêu lên: "Nào, chúng ta đuổi theo." Nhưng không ai phụ họa, giọng nói của y lập tức nhỏ lại, thái độ hào hứng tức thì xẹp xuống: "Hãn không chạy được đâu, thế nào cũng có một ngày Đường cự hiệp này không tha cho hãn!"

Vương Tiểu Thạch không nói gì, gã chỉ bước tới bờ sông.
Hán tử trên cầu đã biến mất.

Chỉ để lại một tấm khăn gấm.

Trên tấm khăn là một đôi chim thêu còn dang dở.

Vương Tiểu Thạch nhặt lên, rồi đi xem gốc hoa mai.

Đó là một cội mai già.

Mai già nhưng hương vẫn còn mới.

Trên cây mai đương nhiên đã không còn bóng dáng địch nhân.

Vương Tiểu Thạch phát hiện dưới đất có mấy đoá hoa mai.

Một, hai, ba, bốn, năm... tổng cộng hai mươi lăm đoá.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới thở phào.

Hán tử ngồi trên trụ cầu phát ra phi châm là muốn ngăn cản Vô Tình phát ám khí ám hại Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu, hình như là bằng hữu chứ không phải kẻ địch.

Nếu là bằng hữu, đương nhiên võ công càng cao càng tốt.

Có điều, người ở trên cây mai dùng hoa mai làm ám khí, ý là muốn ngăn cản hán tử trên cầu xuất thủ cứu người, tựa như là địch nhân chứ không phải bằng hữu.

Địch nhân lấy hoa mai làm ám khí, nội công cao đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chí ít, cả bản thân gã và Bạch Sầu Phi cũng không thể nào đạt đến cảnh giới này.

Một địch nhân như thế, chẳng những khiến người ta lo lắng, còn khiến người ta ưu phiền, song lại càng khiến cho người ta hứng thú.

Cũng may, xem ra tuy nội công của địch nhân này cao, nhưng khinh công lại không được giỏi lắm.

Bởi vì khi y xuất thủ đã chấn rơi hai mươi lăm đóa hoa mai.

Người ở trên cây, xuất thủ phóng ám khí, thời tiết này hoa mai nở sớm, đã gần đến mùa rụng cánh, chỉ cần có gió thổi nhẹ qua thì sẽ rơi xuống.

Có điều, chấn rơi cánh hoa thì vẫn là chấn rơi cánh hoa.

Vương Tiểu Thạch bước vào vạt rừng thưa.

Đó chính là nơi tụ tiễn phát ra.

Người phát tụ tiễn muốn ngăn cản Vô Tình đả thương Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu, đương nhiên không phải địch nhân. Trước khi Vương Tiểu Thạch bước tới, gã đã biết người phát ám khí bỏ đi rồi.

Gã đi đến sau vạt rừng.

Dưới mặt đất đầy tuyết, có hai dấu vết.

Dấu bánh xe lăn.

Vương Tiểu Thạch không khỏi ngần người.

Ôn Nhu thấy gã nhìn trái, ngó phải, xem Đông, dòm Tây, thấy cũng chướng mắt, lướt tới sờ trán Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch mặt thoáng đỏ, bất giác tránh ra, rụt cổ lại.

Ôn Nhu bật cười khúc khích: "Ha ha, cuối cùng ta đã thấy rồi!"

Phương Hận Thiều cùng Ôn Nhu rất hiểu nhau, hơn nữa còn giỏi một xướng một họa, lập tức cất tiếng hỏi: "Cô nương phát hiện gì thế?"

Ôn Nhu vỗ tay cười nói: "Một nam nhân còn biết đỏ mặt, hiếm thấy, thật là hiếm thấy!"

Đường Bảo Ngưu bực dọc nói: "Có gì lạ lùng?"

Ôn Nhu nói: "Chẳng lẽ huynh cũng biết đỏ mặt? Huynh đỏ mặt cho ta xem!"

Đường Bảo Ngưu lập tức hai tay chống xuống đất, chân chống lên trời, một hồi sau, cả mặt lẫn mắt đều đỏ ửng: "Xem đây, mặt ta chẳng phải cũng đỏ sao?"

Ôn Nhu giận dữ nói: "Đỏ cái đầu huynh, giống hệt như mông khi!"

Phương Hận Thiều thở dài: "Là thân nữ nhi, ăn nói như thế thật là thô lỗ, chẳng nhẽ nhận tí nào!"

Ôn Nhu biết mình lỡ miệng, buông ra lời lẽ bất nhã, mặt đỏ ửng lên.

Trương Nham cười ha hả: "Ta thấy rồi, ta cũng thấy rồi!"

Phương Hận Thiều cố ý hỏi: "Người thấy cái gì?"

Trương Nham nói: "Cũng không có gì, một đại cô nương đỏ mặt mà thôi."

Phương Hận Thiều mỉa mai: "Đại cô nương đỏ mặt cũng chẳng lạ, nhưng đại cô nương dùng tay sờ mặt của đại nam nhân, khiến đại nam nhân e thẹn đến đỏ mặt, đây mới là Quan Vân Trường xứng với Hồng Phất, trời sinh một đôi đỏ thắm trời!"

Ôn Nhu tức quá nói: "Huynh nói gì? Đồ miệng chó, đồ trứng vịt thôi! Ta đã sờ mặt hân bao giờ?"

Phương Hận Thiều bắt tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời, thông thả nói: "Không phải cô nương sờ, kẻ nào sờ là con cóc ghẻ"

Trương Nham kìm không được nói: "Vậy Tiểu Thạch Đầu là thịt thiên nga rồi phải không?"

"Đồ con heo chết tiệt!" Ôn Nhu tức giận mắng Trương Nham: "Huynh ở tù là đáng kiếp! Kiếp này ở tù, ở đến kiếp sau luôn đi!"

"Xúi quẩy xúi quẩy!" Trương Nham vội vàng xua tay, khổ não nói: "Đừng nhắc nữa, đừng rửa ta như thế chứ."

"Ta có sờ mặt hăn hồi nào!" Ôn Nhu nói đầy vẻ oan ức: "Ta thấy hăn nhìn Đông ngó Tây, tưởng hăn lên cơn sốt, cho nên sờ trán hăn xem thử có nóng không mà thôi!"

Vương Tiểu Thạch vội giảng hòa: "Họ chỉ đùa thôi, cô nương càng cãi, họ càng thích!"

"Cũng tại huynh cả đấy!" Ôn Nhu vẫn vô cùng ấm ức: "Nếu không tại huynh nhìn trời ngó đất, ta cũng không bị vu oan thế này."

"Vu oan?"

Phương Hận Thiếu kêu lớn: "Tội này tám kiếp rửa cũng không sạch đâu đấy."

Trương Nham thè lưỡi nói: "Dù sao tội của ta cũng nhiều rồi, thêm một hai tội nữa cũng chẳng sao!"

Ôn Nhu chẳng thèm màng đến họ, hỏi Vương Tiểu Thạch: "Đúng rồi, huynh đang nhìn cái gì thế?"

"Không có gì." Vương Tiểu Thạch đưa tấm khăn cho Ôn Nhu لمس لمس: "Lạ thật, sao một nam nhân mà lại thêu những thứ này."

Nói chưa xong, Ôn Nhu vừa thấy tấm khăn, kêu "a" lên một tiếng, sắc mặt thay đổi, đứng sững ngay tại chỗ.

Vương Tiểu Thạch cũng lập tức chú ý ngay.

Gã hỏi: "Cô nương biết đây là đồ của ai hả?"

Ôn Nhu ngây người ra hồi lâu mới lắc lắc đầu.

Trương Nham cố tình lẩn lượt truy vấn: "Cô nương nhất định biết."

Ôn Nhu trừng mắt với gã, không thềm cãi, chỉ nói: "Không biết!" Rồi xoay người, bước đi một mạch.

Vương Tiểu Thạch, Trương Nham, Phương Hận Thiếu nhìn nhau ngạc nhiên, không ai biết rốt cuộc Ôn Nhu bị làm sao.

Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu cũng đứng ở xa trò chuyện, không nghe rõ họ đang nói chuyện gì.

Có điều họ dường như nhất thời không chú ý đến Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu xưa nay ưa náo nhiệt, mà giờ mặt đen như nhọ nồi.

Vương Tiểu Thạch tựa như cũng đang cười nói, nhưng trong lòng lại vô cùng nặng nề.

Võ công của Tứ đại danh bổ, gã đã lãnh giáo Vô Tình và Lãnh Huyết, muốn giết Gia Cát tiên sinh, chỉ có thể dựa vào ba điều: một là đối phương không hề đề phòng, hai là đối phương tuổi già sức yếu; ba là phải dựa vào vận may.

Theo tình hình lúc này, người trong kiệu tựa như muốn lấy mạng Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu, y có một trợ thủ nội lực cao cường giúp đỡ, phải chăng người này chính là Thiết Thủ trong Tứ đại danh bổ.

Có điều, cũng có hai cao thủ âm thầm giúp mình, chẳng lẽ đó là người do Thái thái sư, Phó tướng gia phái tới?

Vương Tiểu Thạch lâu nay luôn cảm thấy có người theo dõi mình, nhưng không hề phát hiện được ai.

Rốt cuộc người đó trốn ở đâu?

Là do gã cảm giác sai lầm hay vì khinh công của địch thủ quá cao?

Không phải Vương Tiểu Thạch đang rầu rĩ.

Gã chỉ đang thắc mắc.

Kế hoạch giết người sẽ tiến hành như thế nào?

Có thể hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi hay không?

Cho nên nhân lúc Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đang nói chuyện, gã khẽ hỏi Ôn Nhu, Đường Bảo Ngưu, Trương Nham, Phương Hận Thiếu một chuyện: "Nếu ta xảy ra chuyện, lại không thể rời khỏi Kinh thành, các người có cách gì giúp ta tìm một nơi ẩn mình tuyệt đối an toàn hay không?"

Có lẽ võ công của Trương Nham, Ôn Nhu, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu không phải cực giỏi, tài trí cũng không phải cực cao, nhưng lại là bằng hữu đáng tin cậy. Tuyệt đối đáng tin cậy.

Gã lập tức có câu trả lời.

Câu trả lời là: "Có!"

Người trả lời là Trương Nham.

Trương Nham có cách.

Xưa nay y luôn có cách.

Y lập tức dẫn Vương Tiểu Thạch đi xem.

Xem thử nơi ngày sau dùng để ẩn mình.

"Kẻ tiểu ẩn thì ẩn cư nơi hoang dã, bậc đại ẩn lại ẩn cư nơi phố chợ."

Trương Nham dẫn Vương Tiểu Thạch đến phố chợ. Xưa nay Vương Tiểu Thạch rất thích phố chợ, gã cho rằng phố chợ có nhiều bậc hiệp nghĩa, hơn nữa là nơi ấm áp tình người, gã không thích ở những nơi sang trọng xa hoa, gã chỉ thích sống giữa chốn giang hồ, cảm nhận gió mát mưa phùn.

Trương Nham là kẻ lặn lội trên giang hồ, đã cảm rẽ sâu trên giang hồ.

Người giang hồ hành tẩu trên giang hồ, một chuyện quan trọng nhất chính là:

Bằng hữu.

Không có bằng hữu, người trên giang hồ nửa bước khó đi.

Thứ Trương Nham có chính là bằng hữu.

Tuy tuổi tác của y không lớn. Nhưng vai vế trong đám bằng hữu thì rất cao; mặt khác y chính là nghĩa tử của Trương Tam Ba, long đầu của tổ chức Thiên Cơ năm xưa. Vì vậy, trong giới giang hồ, y cũng được nể trọng.

Trong Kinh thành, y cũng có rất nhiều bằng hữu.

Một người chịu bán mạng cho bằng hữu, nhất định cũng sẽ có nhiều bằng hữu chịu bán mạng cho y.

Đây là hai trong số các bằng hữu ấy.

Một người tên là Ôn Mộng Thành.

Một người tên là Hoa Khô Phát.

Hai người họ hợp lại cũng có một danh hiệu, gọi là Mộng Phát nhị đảng, hai người đích xác từng liên thủ với nhau, lúc đó Mộng Phát nhị đảng cũng là một thế lực bên cạnh Mê Thiên Thất Thánh, Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, đáng tiếc, hai người không chịu hòa hảo với nhau đã mười một năm rồi.

Tròn mười một năm.

Nhân sinh có mấy cái mười năm?

Huống chi là mười một năm.

Trương Nham và hai người bằng hữu này nói ra cũng sáu năm chưa gặp.

Sáu năm trong đời người không phải là quá dài, cũng không thể nói quá ngắn, đủ cho người ta quên bằng đi một người, cũng có thể khiến cho người ta nhớ một người khác tựa như đã đến lúc rệu rỗng.

Trương Nham dẫn cả bọn đi gặp Hoa Khô Phát trước.

Vương Tiểu Thạch bảo Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đi trước, gã muốn Nhan Hạc Phát đi thăm dò một chuyện, mấy ngày nay Gia Cát tiên sinh vẫn theo lịch trình vào cung nghị sự, hay là có thay đổi gì khác?

Ngoài ra, gã muốn nhờ Ôn Nhu đi tìm một người.

Một thợ rèn.

Thợ rèn này là một hảo hán ngày trước gã quen biết trên giang hồ, gã không biết tên của y, cũng không biết y ở đâu, thậm chí cũng không biết công phu của y như thế nào, gã chỉ biết y là một trang hảo hán.

Thế là đủ rồi.

Kết bằng hữu không cần biết quá nhiều.

Gã cũng biết đối phương đang làm nghề rèn sắt trong Kinh thành.

Vậy là có đủ manh mối để tìm người này rồi, anh hùng không hỏi nơi xuất thân, anh hùng hào kiệt, trong lúc thất thế, nói không chừng cũng có người làm thợ rèn, có người bán thuốc, có người dựng tủu kỳ giữa trời chiều tuyết rơi.

Gã không biết tên của y, chỉ biết người ta gọi y là Phích Lịch Bát.

Phích Lịch Bát đương nhiên là một ngoại hiệu.

Gã muốn tìm người tên Phích Lịch Bát.

Một người bất phàm có thể chỉ ăn chơi cùng với một loại bằng hữu nào đó, nhưng khi làm chuyện đàng hoàng tử tế, y sẽ liên lạc với một loại bằng hữu khác, huống chi, những bằng hữu bên cạnh Vương Tiểu Thạch có thể rất ham vui, tham ăn, lười nhác, nhưng bấm sinh xương cứng, khí khái bất phàm. Người bất phàm đương nhiên có bằng hữu bất phàm.

Một đám người bất phàm, đương nhiên sẽ làm chuyện bất phàm.

Chương mười chín

Lão thiên gia

Đại hỉ.

Đại thọ.

Hôm nay là ngày đại thọ của Hoa Khô Phát.

Ở trong Kinh thành, danh vọng địa vị của Hoa Khô Phát kém xa những người như Phương Ứng Khán, Long Bát thái gia, Gia Cát tiên sinh, còn luận về quyền vọng thanh oai trong chốn võ lâm, y cũng không thể so bì được với Lôi Tồn, Quan Thất, Tô Mộng Châm.

Nhưng y có bạn bè của y.

Người đến chúc mừng đại thọ năm mươi tuổi của Hoa Khô Phát đương nhiên không ít.

Người có qua lại với Hoa Khô Phát đương nhiên đều bất phàm.

Cho dù họ có một khuôn mặt bình thường, nhưng thân thủ đều bất phàm.

Cho dù thân thủ của họ chẳng ra sao, thân phận cũng chẳng thế nào, nhưng họ đều có phẩm tính bất phàm.

Người bất phàm nhất trong số đó phải kể đến Khiên Ngưu Tôn Giả.

Người này tự trọng rất cao, tính tình nóng nảy cứng nhắc hẹp hòi, lại tự cho mình là con người hào phóng, tính tình kỳ quặc đến cực điểm. Nhưng trong chốn võ lâm cũng là nhân vật được người người kính trọng.

Nếu nhân vật y coi thường, cho dù là hoàng thân quốc thích, dùng kiêu lớn tám người khiêng y cũng không tới.

Y tới rồi, coi như là y coi trọng Hoa Khô Phát.

Hơn nữa cả Bất Đình Bất Bát cũng tới.

Đây là nhân vật khiến Hoa Khô Phát cũng phải đau đầu.

Cũng là một nhân vật khiến tất cả những người đã gặp y đều đau đầu.

Bất Đỉnh Bất Bát không phải là tên của một người, mà là hai người.

Một đôi phu phụ.

Người chồng là Lạc Cực Sinh Bi Trần Bất Đỉnh.

Người vợ là Hỷ Cực Vong Hình Phùng Bất Bát.

Đôi vợ chồng này võ công cực cao, cương liệt hiệp nghĩa, nhưng tác phong hành sự cũng khiến cho người ta phải lấy làm kinh hoảng.

Hoa Khô Phát đang mời rượu giữa đám khách khứa, mặt mày tươi cười, nhưng ai cũng nhận ra hình như ông ta đang chờ đợi.

Đợi ai?

Xem ra nhất định là Bát Đại Thiên Vương.

Sao Bát Đại Thiên Vương vẫn chưa đến?

Với mối giao tình giữa Bát Đại Thiên Vương và Hoa Khô Phát, ông ta không có lý do gì không đến.

Bát Đại Thiên Vương không đến, nhưng một đám người đến.

Trương Nham dẫn Vương Tiểu Thạch, Ôn Nhu, Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, rầm rầm rộ rộ kéo tới.

Hoa Khô Phát vừa thấy Trương Nham đã ôm chặt lấy y, hai người ôm nhau, vừa đâm vào lưng nhau vừa cười ha hả: "Hảo tiểu tử, khiến lão phu phải chờ đợi, còn tưởng rằng người chết ở đâu, suốt đời này không chui ra nữa chứ!"

"Hảo lão quý, ta nhớ ông đến chết được, chúng ta ngày gặp nhau lần nào cũng thiếu mặt ông, hiếm có dịp ông làm đại thọ, đương nhiên ta phải đến!"

Hai người mừng rỡ một hồi rồi mới buông nhau ra.

Hoa Khô Phát hơi biến sắc nói: "Hảo tiểu tử, sáu năm không gặp vừa gặp đã rửa lão phu rồi."

Trương Nham cũng cười gượng: "Nói hay, nói hay, cũng thế thôi, cũng thế thôi."

Vương Tiểu Thạch thấy hai người ăn nói đốp chát, không khỏi lo lắng, nhưng lại thấy Trương Nham sau khi chịu mấy đòn đấm vào lưng, sắc mặt cũng hơi trắng bệch, khiến bản mặt đen thui của y trở nên rất khó coi, không khỏi hạ giọng hỏi: "Sao thế?"

Trương Nham ôm lưng, nở nụ cười gượng gạo: "Hảo lão quý, ra tay càng lúc càng nặng."

Ôn Nhu nhíu mày: "Sao lại thế, ông ta âm thầm động thủ sao?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Trương huynh ra tay cũng không nhẹ."

Trương Nham cười gượng nói: "Mỗi lần gặp nhau, đôi bên cần phải có quà gặp mặt như vậy."

Ôn Nhu bĩu môi nói: "Giả dối."

Phía bên kia, Hoa Khô Phát cũng thối lui mấy bước.

Đại đệ tử Trương Thuận Thái của ông ta lập tức bước đến trầm giọng hỏi: "Sư phụ, người sao thế?"

Hoa Khô Phát không trả lời y.

Trương Thuận Thái khựng người, vội vàng đỡ Hoa Khô Phát.

Hoa Khô Phát đẩy tay y, giận dữ nạt lớn: "Đỡ cái gì mà đỡ? Người đông như thế, người làm vậy là ý gì? Muốn bêu xấu sư phụ phải không?"

Trương Thuận Thái lúng túng nói: "Con thấy sư phụ không trả lời."

Hoa Khô Phát mắng: "Ta đang nhịn đau, công lực của quân rửa đen này lại tiến bộ rồi, con bà nó... ta đang cố nén đau làm sao trả lời câu hỏi nhảm nhí của người!"

Lần này Tích Hải Thần Thoa Trương Thuận Thái vội nói: "Phải, phải, phải."

Y không muốn chọc giận sư phụ, cho nên chỉ hỏi: "Vậy có cần đồ nhi đuổi họ ra ngoài không?"

"Nhảm nhí!" Hoa Khô Phát cao giọng quát, ai nấy đều ngừng lại, Hoa Khô Phát vội vàng xua tay nói: "Không việc gì, không việc gì." Rồi mời rượu mọi người, sau đó mới khẽ giọng mắng Trương Thuận Thái: "Hắn đánh ta, ta đánh hắn, bao nhiêu năm qua gặp mặt đều như thế, không đánh không chịu được, đánh rồi thì đau, đôi bên chẳng oán trách gì nhau, người đi đánh hắn, há chẳng phải đẩy sư phụ vào chỗ bất nghĩa sao? Hơn nữa, ta đánh với hắn chẳng chiếm được phần hơn nào, người đi đánh hắn, lỡ đánh thua rồi, ta mất mặt, còn đánh thắng, ta để mặt ở đâu, người như thế không phải là nói chuyện, mà là đánh rắm!" Nói đoạn, y sửa sang quần áo, căn dặn Trương Thuận Thái: "Người phải nhớ, bất cứ là ai, vào cổng lớn của Hoa gia này, đều là khách quý của ta, không được vô lễ, cũng không được vô nghĩa, đừng keo kiệt, khắc bạc, hẹp hòi, giống như Ôn sư bá của người, có biết không?"

Trương Thuận Thái cung kính nói: "Đa tạ sư phụ chỉ dạy!" Rồi bước ra ngoài chào hỏi khách khứa.

Hoa Khô Phát cung tay với từng người trong bọn Trương Nham nói: "Được các vị quang lâm, lão hủ vinh hạnh vô cùng, xin mời dự tiệc mọn, không thể đón tiếp từ nơi xa, không biết cao tính đại danh các vị."

Trương Nham đang định giới thiệu, chợt nghe Trương Thuận Thái rao lớn như pháo nổ:

"Có khách đến!"

Hoa Khô Phát sửa sang áo quần, đang định nghênh đón, chỉ nghe Trương Thuận Thái lại cất giọng như thanh la vỡ: "Lưu Hương viên, Khổng Tước lâu, Tiêu Tương các, Như Ý Quán Mão Tự Tam Hiệu phòng Hà Tiểu Hà Hà cô nương quang lâm!"

Phản ứng đầu tiên của Hoa Khô Phát là kêu lên một tiếng: "Lão Thiên Gia!" Điều kỳ lạ hơn là trong số các kỳ nhân dị sĩ tam lưu cửu giáo, thôn phu tục

phụ đang dự tiệc cũng có người lạc giọng kêu lên, hoặc lớn hoặc nhỏ: "Lão Thiên Gia!"

Ôn Nhu lẩm bẩm: "Cái gì? Chẳng lẽ người họ Hà đó chính là lão thiên gia?"

Trương Nham nói tựa như cười mà không phải cười: "Ngoại hiệu của nàng ta là Lão Thiên Gia."

Đường Bảo Ngưu tròn mắt nói: "Nàng ta là cái quái gì?"

"Nàng chẳng phải là cái quái gì mà là con người." Trương Nham mỉm cười nói: "Nàng là danh kỹ trong Kinh thành, đang rất nổi tiếng, đã thành Phật sống của muôn nhà, nam nhân đều gọi nàng là: Lão Thiên Gia!"

Chỉ thấy Hoa Khô Phát tức giận, lôi Trương Thuận Thái lại gầm lên: "Ai cho người để ả vào đây?"

Trương Thuận Thái ấp úng: "Người... người... là sư phụ người..."

Hoa Khô Phát gần như dựng ngược lông mày, nói: "Người nói cái gì? Ta mời ả kỹ nữ đó vào hồi nào?"

"Con, con, con..." Trương Thuận Thái sợ đến nổi mặt tái mét nói: "Là sư phụ người... người nói... phàm là ai đến đây đều là... khách quý của lão nhân gia..."

Hoa Khô Phát nhất thời cứng họng.

Chỉ nghe một tiếng "ôi chao" vang lên, thanh âm trong trẻo dễ nghe, một bóng người lướt tới, một nữ tử áo xanh phi thúy, dáng người cao gầy, đứng trước mặt mọi người, đôi mắt xinh đẹp long lanh đảo qua đảo lại, tựa như một chiếc lược thưa, chải lên mặt mọi người, giọng nói như hờn trách: "Này, họ Hoa kia, ông làm gì thế, người ta lăn lộn trong thanh lâu, chưa hề làm chuyện bán cha bán mẹ bán bằng hữu, chỉ là bán bản thân mình mà ông cũng không cho phép? Hôm nay tiểu nữ tử đến chúc thọ ông, nếu nể mặt thì ông khom người đón nhận, tránh qua cho tiểu nữ uống ly rượu thọ. Nếu không hoan nghênh, ngày sau đệ tử của Phát Mộng nhị đảng các ông, và cả

các vị đang ngồi đây, ai cũng dừng hòng bước vào cái ố của bản cô nương nửa bước!"

Chỉ nghe cử tọa kêu "ồ" lên.

"Hoa lão, ông làm thế là không phải rồi, Hà cô nương gần bùn nhưng chẳng hôi tanh mùi bùn, ông làm thế đâu phải là đạo đãi khách!"

"Lão Hoa, ông đâu cần thiết phải làm thế!"

"Hoa công, người ta đã tới rồi! Làm căng sẽ hỏng ngày vui mất, chi bằng mời Hà cô nương vào uống chén rượu thọ!"

Chỉ thấy Phùng Bất Bát hỏi: "Nữ nhân này làm gì thế? Sao tên cô độc quý họ Hoa kia lại coi thường vậy?"

Trần Bất Đình lúng túng: "Nàng... nàng làm chuyện đó..."

Phùng Bất Bát ngạc nhiên hỏi: "Làm cái gì?"

Trần Bất Đình lúng túng nói: "Chuyện đó..."

Phùng Bất Bát nạt: "Là cái gì?"

Trần Bất Đình hoảng đến nỗi lờ tay đổ chén rượu, ướm cả áo, đang vội vàng lau mình.

Phùng Bất Bát nổi giận: "Ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Trần Bất Đình khỗ sở nói: "Là cái đó... loại đó... hì hì... loại đó..."

Người bên cạnh thấy y lúng túng, nhưng lại biết rõ võ công và tính tình của Phùng Bất Bát, không ai dám đứng ra giải vây.

"Chỉ là mưu sinh mà thôi." Hà Tiểu Hà lại rất thẳng thắn: "Lão phu nhân, nữ tử giang hồ chúng ta số khổ thật, đâu có được phước khí, tốt số như lão phu nhân, nam nhân không đến tìm chúng ta, chẳng lẽ chúng ta ép được họ đến sao? Lão phu nhân, người ta đều bắt nạt chúng ta, xin bà bênh vực cho tiểu nữ tử."

"Ta ấy à?" Phùng Bất Bát bước tới nắm tay Hà Tiểu Hà, dịu dàng nói: "Thì ra là thế, chuyện này có gì không tốt? Đều tại nam nhân thối tha không tốt,

tiểu muội muội đừng sợ, lão thân đã mắng nam nhân mấy chục năm rồi, hôm nay phải mắng cho đã! Nếu ai không cho người nhập tiệc, là đối đầu với Phùng Bất Bát này, hôm nay chúng ta sẽ phân cao thấp bằng cây Bình Thiết Lão Tàng Kim Long Song Khiên Hồ Quả trượng của lão thân!"

Phương Hận Thiểu hạ giọng nói với Đường Bảo Ngưu: "Ồ, tên gọi binh khí của bà ta, cũng dài gần bằng ngoại hiệu của người!"

Chợt thấy bà ta giơ cây đại quả trượng nặng ít nhất một trăm năm mươi cân, từ xa chỉ về phía Hoa Khô Phát: "Người! Hoa Khô Phát, hôm nay muốn làm lão quỷ hay là thọ ông? Chỉ cần nói một câu, Phùng Bất Bát nhất định chiều lòng."

Chợt nghe một tiếng cười khúc khích vang lên.

Phùng Bất Bát có bao giờ bị làm nhục như thế đâu? Mắt trợn ngược, lập tức cả giận, cây long cầu quả trượng dẫn xuống đất một cái, kêu "keng" lên một tiếng: "Ai cười?"

Mọi người thấy Trần Bất Đình ngượng ngịu, Hoa Khô Phát cũng khó xuống thang, đều không khỏi cười góp, cũng có người cố nhịn cười. Đột nhiên thấy Phùng Bất Bát cả giận, hơn nữa mắt đột nhiên chuyển sang màu xanh lục, ai cũng biết ba đặc tính lớn của bà ta: một là vui thì bắt nạt Trần Bất Đình, hai là thích bảo vệ tiểu cô nương, ba là mắt chuyển màu xanh lục tức muốn hạ thủ đả thương người, ai nấy đều như ve sầu mùa đông, nụ cười đông cứng lại.

Thật trùng hợp, Hoa Khô Phát có một đệ tử ký danh tệt nhất, họ Thái, người ta giấu cột y là Truy Miêu, ý chê võ công của y là mèo ba càng, chỉ có thể dùng để đuổi mèo bắt chuột, y thấy sư phụ bị mục già lùn tịt mắng mỏ, trong lòng giật mình kinh hãi, thường ngày sư phụ uy nghiêm, nay lại thô thâm như thế, không kìm được muốn cười.

Không ngờ, đột nhiên ai nấy cũng đều không cười nữa, chỉ có nụ cười của y vẫn còn treo trên khuôn mặt.

Lúc này ai nấy đều nhìn về phía y.

Mấy đồng môn đứng bên cạnh y đều sợ chuốc phải phiền phức, bọn Đại Đại Bình An Long Thổ Châu, Trương Bát Kiếm Lạc Ngũ Hà, Phá Sơn Dao Quách Ngân Thành Tuyết, đều nhìn về phía y.

Điều đó chẳng khác gì nói: chính y, chính y...

Thái Truy Miêu chỉ vào mũi mình nói: "Ta?"

Người đứng bên cạnh y đều gật đầu nặng nề.

Phùng Bất Bát nổi giận rồi.

Hề giận, mắt của bà ta càng xanh hơn.

Thái Truy Miêu vừa kêu lên thảm thiết, vừa xua tay nói: "Không, không liên quan đến ta!"

Phùng Bất Bát đang định ra tay, chợt nghe một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, mà lại dễ nghe vang lên: "Đương nhiên không phải là y rồi!"

Phùng Bất Bát quay đầu lại, chỉ thấy một khuôn mặt tựa như hoa phù dung, với đôi má hồng hào, đôi mắt tinh nghịch.

Nàng là ai? Dĩ nhiên là Ôn Nhu.

Phương Hận Thiếu vẫn kéo tay áo của Ôn Nhu.

Y tỏ ý bảo nàng đừng nói.

Cũng đừng thừa nhận gì hết.

Y đã nhận ra. Nhận ra mục giả này thật sự khó đối phó.

Nhưng Ôn Nhu mặc kệ.

Đích xác là nàng cười, tại sao không dám nhận.

Cho nên nàng thẳng thắn nói: "Lúc này ta cười, không phải là y!"

Phùng Bất Bát quay đầu lại, thấy một tiểu cô nương xinh xắn, nhất thời nộ khí giảm bớt một nửa, giọng hiền từ hỏi: "Người cười cái gì? Tiểu cô nương?"

"Ta cười bà già rồi mà thật uy phong!" Ôn Nhu nhoẻn miệng cười nói: "Khiến tất cả mọi người đều sợ đến nỗi không dám lên tiếng."

Phùng Bất Bát nhất thời hoa lòng nở rộ, nở nụ cười với Ôn Nhu: "Tiểu cô nương, ta cũng không phải đối với ai cũng tốt, lát nữa chúng ta sẽ trò chuyện, có ta ở đây, tên nam nhân thối nào cũng đừng hòng bắt nạt người."

Ôn Nhu vỗ tay cười hì hì, quay mặt sang nói với Vương Tiểu Thạch: "Hay lắm hay lắm, ai bắt nạt ta, bà bà sẽ vả mồm hăn."

Vương Tiểu Thạch chỉ thấy Phùng Bất Bát trừng mắt nhìn mình, má lập tức nóng ran, tựa như đã bị bà ta vả một cái vào mặt, nhất thời bối rối, chỉ đành thấp giọng hỏi Trương Nham: "Hai vị này có phải là đôi lão phu thê mà người giang hồ gọi là Bất Đình Bất Bát, người chồng luôn sợ người vợ hay không?"

Trương Nham thè lưỡi nói: "Song Lạp Khiên Hồ thức và Lão Tàng Kim Long thức của phu phụ họ cũng không dễ ứng phó."

"Họ vốn là một đôi sư huynh muội, kẻ làm sư huynh đương nhiên phải nhường sư muội..."

Vương Tiểu Thạch vỡ lẽ: "Chẳng trách..." gã lập tức thấu hiểu tình cảnh của Trần Bất Đình.

Phùng Bất Bát rõ ràng đang đối thoại với Ôn Nhu, đột nhiên nạt lớn: "Tên tiểu quỷ mặt đen thè lưỡi là có ý gì?"

Trương Nham giật thót tim, vội vàng cúi đầu ôm quyền nói: "Nghĩa tử của Thiên Cơ Đại Hiệp Trương Tam Ba, xin thỉnh an hai vị lão tiên bối."

Lúc này Phùng Bất Bát mới gật đầu nói: "Người là nghĩa tử của Trương Thiên Cơ, vai vế cao rồi, lẽ có thể miễn! Thỉnh an lão thân, cũng được thôi, nhưng đâu cần phải thỉnh an lão già sống dai làm quái gì!"

"Lão già sống dai" mà bà ta nói, là người chồng Trần Bất Đình của mình!

Trần Bất Đình mục phát thần quang, cười hì hì khom người vái rằng: "Thì ra là hiền đệ, thất kính thất kính, miễn lễ, miễn lễ."

Phùng Bất Bát tựa như không vui vì Trần Bất Đình chen vào, nạt một tiếng: "Còn chưa mau lau quần áo!"

Trần Bất Đình vừa bị đổ rượu ướt mình, không được phu nhân cho phép, không dám lau rượu, nhưng nội lực của ông ta cao cường, nhiệt lực bốc ra, vết rượu đã khô rồi, giờ đây Phùng Bất Bát quát như thế, khiến lão lúng túng, không biết lấy cái gì để lau đây.

Phùng Bất Bát lại quay sang gây sự với Hoa Khô Phát: "Thế nào? Người có cho tiểu cô nương này vào không?"

Lại nghe có người cất tiếng nói: "Không được, hôm nay liên tục gặp hai tiểu cô nương xinh đẹp, đây là tiểu cô nương, kia lại là tiểu cô nương, làm sao phân biệt rõ ràng?"

Hà Tiểu Hà lên tiếng: "Ta họ Hà, tên là Hà Tiểu Hà!"

Ôn Nhu cũng cười hì hì: "Ta tên Ôn Nhu."

Hà Tiểu Hà bước tới, nắm tay Ôn Nhu nói: "Chào muội muội."

Ôn Nhu cũng cười híp mắt nói: "Tỉ tỉ, ta đã có Thuần tỉ rồi, ta sẽ gọi tỷ là nhị tỉ."

Hà Tiểu Hà thấy Ôn Nhu ngây thơ trong sáng, trong lòng thật sự vui thích, định đáp lời, lại nghe Phùng Bất Bát chất vấn Hoa Khô Phát, Hoa Khô Phát cười ngượng: "Ta không hề ngăn Hà cô nương vào, huống chi, chẳng phải cô ta đã vào rồi sao?"

Phùng Bất Bát vẫn chưa hài lòng câu trả lời này: "Vậy người lôi tên đồ đệ cứng của người để làm gì?"

Lúc này Hoa Khô Phát mới sực nhớ mình vẫn giữ chặt Trương Thuận Thái, lão biết mục đích này thập phần khó đối phó, chỉ đành nuốt giận rồi trút giận vào người Trương Thuận Thái: "Chỉ tại người, ta nắm lấy người là muốn hỏi người: Tại sao người lại thuộc lâu lâu tên của thanh lâu kỹ viện thế hả, có thể gọi vanh vách một hơi ra luôn?"

Trương Thuận Thái vẫn chưa đáp, Khiên Ngưu Tôn Giả, đầu đội mũ cao, đã hừ một tiếng nói: "Làm sao người biết những thứ hăn vừa gọi không phải là tên của tiệm rau? Người vừa nghe đã hiểu, thầy trò người đều là một giuộc cả!"

Hoa Khô Phát đang định phát tác, nhưng thấy người cất tiếng là Khiên Ngưu Tôn Giả, người này còn khó dây hơn Phùng Bất Bất, thầm nghĩ hôm nay đúng là không biết chọn ngày, chỉ đành cố nén nhịn, không ngờ Trần Bất Định lại tự cho mình là thông minh, lớn tiếng nói: "Không đúng không đúng, là Lưu Hương Viên Khổng Tước lâu, Tiêu Tương quán, Hỷ Hà Các, Mão Tự Ngũ Hiệu phòng, hai tên phía sau, hăn nói sai, hăn nói sai..." Chưa nói xong, ai nấy đều cười ầm lên. Còn lão cũng phát hiện nhãn quang của phu nhân mình, đã chuyển sang màu xanh, bà ta đang nhìn lão chăm chăm, tựa như lão chỉ là một con ruồi đậu trên miếng thịt.

Trần Bất Định biết mình đã sai.

Hoa Khô Phát cũng không muốn Trần Bất Định bị bêu xấu giữa đám đông, lão cũng muốn mau chóng hòa giải, cho nên vội tìm một chủ đề khác: "Các vị này là..." Lão biết tuy Trương Nham tuổi trẻ, nhưng vai vế lại cao, không ai muốn đắc tội: "Không biết bằng hữu của người cao tính đại danh là chi?"

Trương Nham đang định giới thiệu, chợt nghe có người nói lớn như sấm động: "Đúng rồi, ta họ Cao, tên là Đại Danh."

Chương hai mươi

Quan tài, lại thấy quan tài

Bát Đại Thiên Vương đến rồi.

Y chính là Bát Đại Thiên Vương Cao Đại Danh.

Bát Đại Thiên Vương là một người, chứ không phải tám người.

Con người này, cao hơn cả Đường Bảo Ngưu, khỏe hơn cả Đường Bảo Ngưu, oai phong hơn cả Đường Bảo Ngưu.

Y chính là Bát Đại Thiên Vương Cao Đại Danh.

Đường Bảo Ngưu vừa đưa mắt nhìn, đã thấy con người này chướng mắt.

"Trông bộ dạng phách lối của y!" Đường Bảo Ngưu khinh khỉnh nói: "Hạng người này chắc chắn là kẻ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển."

Phương Hận Thiếu cũng có suy nghĩ như thế: "Chẳng trách nào ta nhìn trái ngó phải hình như đã gặp y ở đâu rồi, thì ra y giống người cũng được tám phần!"

Đường Bảo Ngưu nổi cáu lên, định phát tác, Trương Nham nói: "Người có biết y có bát đại cái gì không?"

"Y?" Đường Bảo Ngưu bức dọc nói: "Y đầu to!"

Không ngờ Trương Nham vỗ tay cười nói: "Đúng rồi, đầu của y to hơn ai hết, hơn nữa còn cứng hơn ai hết, giao thủ với y phải đề phòng Thiết Đầu công của y!"

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên nói: "Người ta luyện Thiết Đầu công, tóc rụng hết, không phải đầu trọc cũng là đầu hói, sao tóc y lại dài thế này?"

"Y?"

Trương Nham ghé sát vào tai Phương Hận Thiếu nói: "Y đội tóc giả!"

"Tóc giả?"

"Đúng, y tự dán lên." Trương Nham nói.

"Chẳng biết xấu hổ." Đường Bảo Ngưu càng thấy kẻ này chướng mắt.

"Đội tóc giả có gì mà xấu hổ?"

Trương Nham cười nói: "Vào thời Tùy Đường, không biết có bao nhiêu văn nhân nhã sĩ, quan nhân quyền cao chức trọng, đến cả danh kỹ cũng đều đội tóc giả, mi giả, râu giả mà!"

Ôn Nhu hớn hờ hỏi: "Vậy thất đại còn lại của y là gì?"

"Y?" Trương Nham kể một loạt: "Mũi to, quyền to, miệng to, danh tiếng to, mạng to, bàn chân to, còn có một thứ to nữa, không tiện nói cho cô nương biết. Đừng xem thường bát đại này của y, thật ra y cũng có bản lĩnh thực sự."

Ôn Nhu không chịu, đẩy y nói: "Nói cho ta biết đi, mau nói cho ta biết!"

Trương Nham vội vàng xua tay: "Nói cái gì chứ, đùa thôi, không thể không thể."

Phương Hận Thiếu ra vẻ thông minh nói: "Ta đoán là gan lớn."

"Lớn cái đầu người." Trương Nham cười: "Lá gan của hắn nhỏ nhất."

Ôn Nhu thè lưỡi: "Người cao lớn thế kia mà gan nhỏ."

Lúc này Đường Bảo Ngưu mới có chút "thiện cảm" với Bát Đại Thiên Vương: "Chỉ được cái vỏ bên ngoài, chẳng mấy người có được vẻ ngoài lẫn đạo đức bên trong."

Phương Hận Thiếu gật đầu, nói: "Đúng vậy, cũng như người và Cao Đại Danh, đều chỉ được cái vỏ bề ngoài."

Lần này Đường Bảo Ngưu giận thật rồi: "Cái gì?" Y đang định phát tác, chợt bị tiếng ồn ào huyền não át hẳn.

Lúc đầu họ còn tưởng nhạc mừng thọ, nhủ thầm: Hoa lão đầu này tổ chức buổi tiệc rầm rộ thật. Bát Đại Thiên Vương cũng đang chúc mừng Hoa Khô

Phát: "Ông mời nhạc mừng ở đâu thế? Nghe ngộ thật!"

Hoa Khô Phát đang tươi cười, nghe thế ngớ người: "Chẳng phải người mời ban nhạc chúc thọ lão phu sao?"

"Ta?" Bát Đại Thiên Vương nhoẻn miệng cười: "Ta đâu rồi hơi làm mấy trò này?"

Hoa Khô Phát nói: "Chắc là hảo ý của Nhất Diệp Lan Đồng nữ hiệp rồi?"

"Ông nói là Kinh Thu đó sao?" Bát Đại Thiên Vương bật cười, tiếng cười nghe rất giống Đường Bảo Ngưu: "Cả việc nhà nàng cũng chẳng buồn để ý tới, chỉ lo cờ bạc, đã mười ngày nay ta không gặp nàng ta rồi."

Lúc này tiếng nhạc đến gần, nghe kỹ lại hình như có điều gì đó không ổn.

Tiếng nhạc nghe sâu thẳm, nghe chập chà chập cheng như điệu tang, đôi lúc nghe đau lòng, đâu phải là tiếng nhạc mừng.

Lúc này, Trương Thuận Thái hốt hải chạy vào, Hoa Khô Phát không muốn mất hứng, trong lòng định dù xảy ra chuyện gì cũng phải bình tĩnh, tóm lấy Trương Thuận Thái, hỏi: "Chuyện gì?"

"Quan, quan, quan quan quan..." Trương Thuận Thái lắp bắp, Hoa Khô Phát nhướn mày, rồi khẽ nhíu mày, giữa trán hằn lên ba đường dọc hình chữ xuyên ¹: "Quan sai đến sao?"

"Không phải quan sai," Trương Thuận Thái xua tay lắc đầu: "Mà là quan tài! Có người tặng một cỗ quan tài, chúc thọ cho người."

Một cỗ quan tài đen bóng, bên trên có viết tên Hoa Khô Phát, lại còn có "hiếu tử" bưng linh vị của Hoa Khô Phát.

Bình thường Hoa Khô Phát rất mê tín, mà hôm nay còn là ngày sinh nhật của lão.

Rõ ràng là đối phương đã chọc vào đúng tim đen của lão rồi.

Lão gần như lao vút ra bên ngoài, đánh cho đám người đang tấu nhạc sâu thẳm ấy người lảo nhựt ngã, tóm lấy một kẻ hỏi:

"Tại sao các người làm chuyện này?"

"Có người cho ngân lượng bảo chúng ta đem đến đây một cỗ quan tài, đại gia tha mạng, chúng ta chẳng biết gì cả."

"Là ai cho ngân lượng?"

"Là một vị đại gia mặc đại hồng y... ông ta cho chúng ta ba lượng bạc, bảo ta làm hiếu tử."

"Hắn?"

Hoa Khô Phát vừa nghe, năm đấm đã siết chặt lại.

Vương Tiểu Thạch nghe có người tặng một cỗ quan tài, không khỏi ngần người, sau đó cũng cùng mọi người ra nhìn, chỉ thấy đó là một cỗ quan tài thượng đẳng, trong lòng kinh nghi bất định.

Trương Nham hạ giọng nói: "Quan tài! Lại thấy quan tài!"

Đường Bảo Ngưu cũng hơi nghi thần nghi quỷ: "Chẳng lẽ Lôi Tồn vẫn chưa chết?"

Câu nói này lại trúng tâm sự của rất nhiều người, mọi người đều biến sắc.

Rốt cuộc Lôi Tồn vẫn là lão đại của hắc bang trong Kinh thành.

Lão đại trong lão đại!

Lúc này Bát Đại Thiên Vương lại ngửa mặt hắt hơi.

Tiếng hắt hơi này nghe thất kinh vô thần, chẳng khác gì tiếng thú dữ gầm lên một tiếng, khiến ai nấy đều giật mình.

Cả Ôn Nhu cũng thất kinh.

Nàng ôm ngực, bức dọc nói: "Hắt hơi mà cũng khoa trương như thế, cả cái mũi cũng nát bét! Chẳng khác gì Thiên Lôi, một tiếng hắt hơi muốn đánh ngã một cây thần mộc hay sao? Làm người ta sợ đến nỗi thất tâm tán hồn!" Rồi nàng cũng lại hắt hơi hai tiếng, tiếng hắt hơi nhỏ đến nỗi không dọa được con muỗi trên chóp mũi bay đi, giống như tiếng rên của một con động vật nhỏ xíu đáng thương!

Bát Đại Thiên Vương đứng đó không xa lắm, thông thả nói: "Nhược tiểu sinh mệnh, chỉ hắt hơi đến thế, cũng chẳng có mấy cọng lông mũi biết."

Ôn Nhu tức đến nổi trợn mắt, nhướn mày: "Người nói gì?"

Bát Đại Thiên Vương mặc kệ nàng, lăm bắm: "Ta bị cảm mạo!"

Phương Hận Thiếu đứng bên cạnh nhướn mày nói: "Rất giống, rất giống, chỉ có một điểm không giống."

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên nói: "Giống cái gì?"

"Thần thái của y thật giống người, chẳng lẽ người với hăn là huynh đệ ruột thịt đã lạc nhau?" Phương Hận Thiếu nhúu mày nói: "Nhưng có một điểm không giống."

Đường Bảo Ngưu đang định phát tác, nhưng lại muốn nghe tiếp bèn hỏi: "Điểm nào?"

"Người sợ Ôn Nhu." Phương Hận Thiếu khẽ nói: "Còn hăn không sợ."

Đường Bảo Ngưu đang định gầm lên, chợt nghe một tiếng rống: "Ôn Mộng Thành."

Hoa Khô Phát đứng ở ngoài sân chỉ tay lên trời mắng: "Quân rùa đen, người thật độc ác, nhân ngày mừng thọ của ta, người đến phá rối ta!"

Những người không biết nguồn cơn, đều cảm thấy Ôn Mộng Thành quá đáng, còn những người biết rõ xưa nay Phát Mộng nhị đảng tranh chấp với nhau đều không lấy làm lạ.

Hoa Khô Phát vẫn chưa hả giận, tiếp tục mắng: "Tên họ Ôn kia, người là đồ bất tài, vô dụng, khó ưa, Hoa mỗi ngày chẳng đụng tới người, thế mà người cứ trêu tức ta, được, ngày mai ta sẽ phá cổng lớn nhà người, cướp phu nhân của người!"

Chưa mắng xong, chỉ nghe cổ quan tài kêu "kẹt" một tiếng, lại "kẹt" một tiếng nữa, một người lồm cồm bò dậy, toàn thân mặc đồ màu đỏ, tóc bạc phơ, cười ha hả ba tiếng: "Tên họ Hoa kia, người kêu gào như đàn bà giữa phố để làm cái gì? Năm ngoái ta gả con gái, người sai người lột sạch đồ của

con gái ta, hại nó phải trốn trong kiệu không dám ra, trễ mất giờ lành, thế có nghĩa là sao?"

Hoa Khô Phát bĩu môi, hừ mũi: "Người chịu thò đầu ra rồi phải không? Lần đó Hoa mỗ kêu Nhất Diệp Lan ra tay, ả là đàn bà con gái, coi như là đã nương tay rồi, con gái của người cũng không xấu hổ! Ai bảo người năm ngoái nhân lúc ta bái kiến Gia Cát tiên sinh, người sai Khiên Ngưu Tôn Giả dán ba con rùa màu lam màu đỏ màu lục vào lưng ta, thế là có ý gì?"

Ôn Mộng Thành cười ha hả ba tiếng: "Người phải hỏi chuyện xấu của người, năm ngoái ở miếu hội Thanh Dương cung, người giẫm trúng đôi giày mới của ta, đó là tại ai gây sự trước?"

"Người thật hẹp hòi."

Hoa Khô Phát giậm chân mắng lớn: "Chỉ tại người tạt trà vào người ta trước."

"Ta hẹp hòi?" Ôn Mộng Thành chỉ vào mũi mình, hàng lông mày trắng, mái tóc trắng, cùng bộ râu trắng, đều rung rinh: "Chỉ tại người đánh rắm về phía ta trước!"

"Người đánh rắm!" Hoa Khô Phát mắng lớn.

"Ta hẹp hòi cũng chẳng có rắm mà đánh!"

Ôn Mộng Thành lại nói: "Ta hẹp hòi mà hôm nay còn tặng cho người một món đại lễ!"

"Đại lễ?" Hoa Khô Phát tức tối nói: "Ta mừng thọ người tặng quan tài, thế là đại lễ sao?"

"Người mù rồi phải không?" Ôn Mộng Thành chỉ vào quan tài, mắng: "Đây không phải là đại lễ?"

Hoa Khô Phát hừ một tiếng: "Người có ngon thì đừng đến nhà ta..." Lão nói chưa dứt lời, mắt đã thấy một vật trong quan tài:

Đó là một hán tử mặt ba cạnh, nằm trong quan tài, trước ngực còn để một quyển sách rách bươm.

Hoa Khô Phát vừa nhìn, lập tức không mắng được nữa.

"Không đến nhà người cũng được!" Ôn Mộng Thành tức giận nói: "Nếu không phải ta chính tay bắt tên đồ đệ yêu quý Triệu Thiên Dung, phản bội sư môn, lại còn đánh cắp Nhất Diệp Bí Cấp của người đem đến đây, người có lạy ta cũng chẳng tới!"

Lần này đến lượt Hoa Khô Phát nhất thời không đáp được.

Tam Thập Lục Chúc Thất Thập Nhị Thủ Triệu Thiên Dung là đồ đệ thứ tư của lão, nhưng kẻ này chẳng cầu tiến, có lòng háo sắc, còn đi hái hoa, gây ra họa lớn, tuy Hoa Khô Phát cũng có tính che chở kẻ dưới, nhưng ghét ác như thù, lập tức bắt Triệu Thiên Dung đến cho quan phủ xét xử, không ngờ Triệu Thiên Dung lại tiên hạ thủ vi cường, ăn cắp nội gia quyền phổ Nhất Diệp Bí Cấp của Hoa Khô Phát rồi bỏ trốn, Hoa Khô Phát đã nhờ bằng hữu trên giang hồ và sai các đệ tử truy bắt, nhưng vẫn không bắt được.

Không ngờ kẻ này lại bị Ôn Mộng Thành bắt được đem đến đây.

Hoa Khô Phát cứng họng, không nói gì được nữa.

Nhưng Y lại không muốn xuống nước trước đám đông, chỉ đành chống chế: "Quân rùa đen nhà người bắt hãn về đây, đâu cần phải khiêng một cỗ quan tài đến!"

Ôn Mộng Thành nói: "Hãn giả làm hiếu tử, giả vờ đưa tang, định trốn ra khỏi Kinh thành, ta bắt được hãn, điểm huyết đạo của hãn, nhốt hãn vào quan tài, lẳng lặng đem về đây, thế nào? Người khua chiêng gióng trống chẳng bắt được hãn, nay ta dễ dàng bắt được rồi, mất mặt rồi mà không chịu nhận phải không?"

Câu nói này khiến Hoa Khô Phát chẳng ngẩng mặt lên được, xem ra hai người lại sắp ăn thua đủ, quả nhiên Hoa Khô Phát cố cãi: "Hãn là đệ tử của ta, hãn gây ra chuyện ai cho người xen vào? Ta cố ý thả hãn đi, thế mà người lấy lớn hiếp nhỏ, chẳng biết xấu hổ, càng không biết người có ý gì!"

Ôn Mộng Thành tức đến nổi kêu: "Ồi chao, người thật là ngang ngược, được lắm, người nói đi, nói đi, ta có ý gì?"

"Người luyện võ công đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi." Hoa Khô Phát liếc nhìn thấy quyển sách trong cổ quan tài, lòng nghĩ ra một kế, linh cơ nhất động, lập tức đã có ngay chủ đề: "Người xem lén bí cấp võ công của ta đã lâu rồi, người tưởng ta không biết sao? Nói không chừng người còn xúi giục hãm làm ra nhiều chuyện tốt!"

"Người người người..." Ôn Mộng Thành tức quá, đột nhiên nhớ lại hôm nay lão cố ý chọc tức chứ không phải để Hoa Khô Phát chọc tức mình, lập tức chuyển ngay giọng, cười ha hả: "Ta biết rồi!"

Hoa Khô Phát biết rõ chẳng có gì tốt đẹp, nhưng vẫn đành phải nói: "Người biết cái rắm!"

Ôn Mộng Thành mỉm cười không đáp. Hoa Khô Phát không kìm được nữa, chỉ đành hỏi: "Người biết cái gì?"

"Hèn chi, hèn chi..." Ôn Mộng Thành nói: "Đồ đệ của người háo sắc hái hoa, người thần đều giận, thì ra thượng bất chính hạ tất loạn. Chẳng trách được hãm!"

"Người ngậm máu phun người!" Hoa Khô Phát tức đến nổi nhảy lên chồm chồm!

"Hừ! Ta không nói bậy! Lúc này người đã thừa nhận rồi, người thả Triệu Thiên Dung ra!" Ôn Mộng Thành nói: "Nếu không phải cá mè một lứa, cùng chung một giuộc, người làm sao thả tên dâm đồ này mà không trừng trị?"

Nói xong lại cười ba tiếng ha hả.

"Người xem người, thật là gian xảo!" Hoa Khô Phát tức đến nỗi xây xẩm mặt mày, vậy mà vẫn nghĩ ra cách mĩa mai ngược lại: "Trước khi nói phải cười ba tiếng, sau khi nói lại cười ba tiếng, gian xảo đến nỗi cười cũng gian xảo! Ta nhớ lại rồi, người giở đủ trò chẳng qua là muốn học lén bí cấp của ta. Người chỉ cần mở miệng lên tiếng, với giao tình của hai chúng ta, ta giấu người sao?"

"Quyển sách rách bươm của người, ta chả thèm lật!"

"Ai mà biết!"

"Công phu mèo ba cẳng vịt què chân của người, ta chả thèm!"

"Có trời mới biết!"

"Người không tin sao?" Ôn Mộng Thành lôi Triệu Thiên Dung lên, nổi giận nói: "Người có thể hỏi tên đồ đệ yêu quý của người." Nói xong giải huyết đạo cho Triệu Thiên Dung, gằn giọng nói: "Người nói đi, ta có đụng vào quyển sách rách bươm đó hay không?"

Triệu Thiên Dung khổ sở ngẩng đầu lên, y không dám nói: "Có!" bởi mạng y đang trong tay Ôn Mộng Thành, y vừa mới thấy sư phụ Hoa Khô Phát, cũng không dám nói: "Không!", nếu y nói, cho dù Ôn Mộng Thành thả y, y cũng đừng hòng làm người.

Hoa Khô Phát tựa như đã phát hiện đuối lý, ra sức nháy mắt với Triệu Thiên Dung, ý là muốn nói y đứng ra chỉ tội Ôn Mộng Thành đã từng đọc lén Nhất Diệp Bí Cấp.

Thấy Triệu Thiên Dung vẫn không tỏ ý gì, lão ho khan một tiếng, nói: "Người chẳng phải là hồ đồ sao? Lão Ôn xưa nay xảo quyết tham lam, chỉ vì quyển bí cấp tuyệt thế này mà cố tình bắt người, sao người lại không dám chỉ tội? Chẳng lẽ đã quên thường ngày sư phụ nói điều gì với người sao?"

Câu nói này, chẳng khác gì ngầm bảo Triệu Thiên Dung, chỉ cần ngầm đứng ra chỉ tội Ôn Mộng Thành đọc trộm sách thì có thể cho y trở về, những chuyện đã phạm bên ngoài, không truy cứu nữa. Triệu Thiên Dung thầm nhủ: "Đây là địa bàn của sư phụ, cho dù mình vu oan cho ông ta, chẳng lẽ ông ta dám giết mình?" Thế rồi mới lớn giọng nói: "Sư phụ minh xét! Chính Ôn sư bá bảo con ăn cắp sách, ông ta muốn đồ nhi làm những chuyện thương đức bại hành, để phá danh tiếng của sư phụ, đồ nhi... địch không lại ông ta, chỉ đành nhịn nhục sống hèn... đến nỗi phải làm ra những chuyện đáng xấu hổ như thế."

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều lặng yên.

Lặng yên nhìn Ôn Mộng Thành.

Lời nói của Triệu Thiên Dung thật nghiêm trọng.

Hậu quả nhỏ là chẳng ai tin Ôn Mộng Thành nữa.

Hậu quả lớn là đủ khiến Ôn Mộng Thành biệt tích giang hồ.

Dấu sao vẫn là đạo nghĩa giang hồ.

Người trên giang hồ có quan niệm nghĩa khí riêng của họ.

Đối với Ôn Mộng Thành, nếu thật sự như thế, có lẽ hắc bạch lưỡng đạo đều không tha cho lão.

"Đạo nghĩa", là trọng tâm khiến người trên giang hồ lưu luyến, có thể liều mình vì nó.

Đám hào sĩ giang hồ này chẳng hề để ý đến quy tắc của thế gian; nhưng đối với nguyên tắc về mặt lương tri, không ai dám nghịch lại.

Hán tử trên giang hồ, có ai không phải là như thế? Ai không phải như thế thì không phải là hảo hán trên giang hồ.

Hoa Khô Phát cười rồi.

Tiểu ý lạnh lẽo âm trầm.

Ôn Mộng Thành đã làm chuyện như thế, lão không thể được xem là hảo hán giang hồ nữa.

Xem ra, hình như lão đã chiếm được thượng phong.

"Nói hay lắm!" Hoa Khô Phát vung tay chộp Triệu Thiên Dung lôi về, gần như mặt đụng mặt với y, ánh mắt nheo lại tựa như một cây kim đâm vào buồng tim của đối phương: "Ta muốn cho người một cơ hội, thả người một con đường sống sót, nhưng vì muốn thoát tội, cả sư bá của mình mà cũng dám vu oan, hạng người như người, sống trên đời còn có ý nghĩa gì?"

Bộ mặt khô gầy, già nua của lão xuất hiện một loại quang thái rất kỳ lạ, tựa như trái tim lão đang phát quang, khiến cho khuôn mặt cũng đầy ánh sáng: "Ta nói cho người biết, tuy sư bá của người chẳng ra sao, nhưng chuyện người nói, không phải ta coi thường ông ta, nhưng đừng nói kiếp này ông ta

không dám, kiếp sau cũng không dám, một trăm kiếp cũng không đến lượt ông ta làm!"

Lần này Triệu Thiên Dung đúng là bơ vơ trở trời, tay chân luống cuống, chỉ sợ sư phụ vận lực bóp chết mình.

Triệu Thiên Dung van nài: "Sư phụ, con, con... sư bá, con..."

"Con cái đầu người!" Hoa Khô Phát phẩy tay, mấy tên đệ tử bước tới, lão căn dặn: "Nhốt tên này lại, canh giữ cẩn thận, ngày mai ta sẽ đem hắc đến quan phủ, hôm nay là ngày mừng thọ của lão phu, nào, nào nào nào, đừng mất hứng!"

Xong xuôi, lão lại quay sang nói với Ôn Mộng Thành: "Ta chỉ muốn thử tên tiểu tử này, không ngờ bảy năm qua ta dạy được một tên lòng dạ lang sói, chẳng ra thể thống gì!"

Ôn Mộng Thành cười ha hả: "Khá lắm, khá lắm."

Hoa Khô Phát ngạc nhiên nói: "Hừ! Khá cái gì?"

"Thầy nào thì trò đó, hồ phụ không sinh khuyến tử," Ôn Mộng Thành cười nói: "Tên đồ đệ yêu quý của người thật giống người. Đúng là được người chân truyền!"

Chương hai mươi mốt

Phi tiễn bất động

Người ta tưởng rằng đôi lão oan gia này lại nhảy xổ vào nhau đến nơi, ai ngờ hai người lại dàn hòa, lấy ra bí cấp trong quan tài, rồi cùng dặt tay nhau vào đại đường uống rượu thọ, ân cần tiếp đãi khách khứa.

Ai nấy thấy chẳng có trò vui gì xem nữa, bèn quay về bàn tiệc.

Phượng Hận Thiếu tặc lưỡi nói: "Đều là hạng vô vị thích xem người ta đánh nhau."

Lần này Đường Bảo Ngưu chêm vào một câu: "Cực kỳ giống người."

Phượng Hận Thiếu nhìn y lom lom, rồi chợt kêu ối chao, chỉ thấy Bát Đại Thiên Vương từ trong đám người chỉ về phía Hà Tiểu Hà đang lúng liếng nhìn y, lắp bắp nói: "Cô... cô... cô... cô..."

Hà Tiểu Hà mặt mày rạng rỡ, chống nạnh cười rằng: "Cô cô cô, cô cái gì?"

Bát Đại Thiên Vương kinh ngạc như chưa thể định thần được: "Sao cô cũng ở đây?"

Hà Tiểu Hà tựa như cười mà không phải cười, trầm giọng nói: "Người đến được, chẳng lẽ ta không thể đến?" Rồi nàng ta then thùng nói: "Người đến, ta đương nhiên cũng đến."

"Ta đến đây, cô cô cô, cô có thể không đến." Có lẽ là vì quá bất ngờ khi thấy Hà Tiểu Hà ở đây, Bát Đại Thiên Vương lúng túng thấy rõ: "Thật tình, nếu biết cô tới đây, ta đã không tới."

Lúc này Hà Tiểu Hà vênh mặt lên, nũng nịu nói: "Người nói thế nghĩa là sao?"

"Ta, ta không có ý gì cả." Bát Đại Thiên Vương luống cuống nói: "Ta đối với cô, chẳng có ý gì cả." Rồi như sợ hiểu lầm, y vội vàng bồi thêm một

câu: "Ý ta là, ta không có ý gì khác."

Lúc này Hà Tiểu Hà mặt phẫn hơi lạnh, sắc mặt trầm xuống, rút lên nói: "VẬY NHỮNG LỜI NGƯỜI ĐÃ HỨA TRƯỚC KIA THÌ SAO?"

Bát Đại Thiên Vương thấy nàng nổi giận, càng hoảng hơn, nói: "Cái gì? Ta đã hứa với cô cái gì?"

Hà Tiểu Hà mếu máo, nước mắt cơ hồ muốn tuôn trào: "Người, người quên rồi!" Nói tới đây, nước mắt nàng ta đã tuôn ra: "Thế là người đã quên rồi." Trong lúc nàng ta khóc, không ngờ ánh mắt lại tỏa ra sát khí.

Bát Đại Thiên Vương càng lúng túng hơn, vội vàng nói: "Cô, cô cô, cô đừng khóc, ở đây đông người, sao nói khóc là khóc vậy! Đừng khóc, thôi nín đi!"

Hà Tiểu Hà một khi đã phát tác, không thể nào dừng lại được, mặc kệ người ta dị nghị, Bát Đại Thiên Vương nói như thế, Hà Tiểu Hà càng khóc thảm hơn.

Phùng Bất Bất nện cây quả xuống đất, hừ mạnh một tiếng, hỏi Hà Tiểu Hà: "Tên tiểu tử này bắt nạt người?"

Hà Tiểu Hà khóc thút thít, đôi vai run run.

Nhân quang đổi sang màu xanh lục, Phùng Bất Bất nói: "Được, ta ra mặt cho người."

Trần Bất Đình vội vàng cản lại: "Lão bà tử, việc gì đến bà, bà không phân trắng đen, mà đã gây sự với người ta, há chẳng phải..."

Hàn quang trong mắt Phùng Bất Bất đại thịnh: "Há chẳng phải cái gì?"

Trần Bất Đình lập tức run lấy bầy, ấp a ấp úng nói: "Đó là chuyện của người ta, bà đâu cần phải..."

"Cái gì? Phùng Bất Bất lại nện cây gậy xuống đất, lớn giọng quát: "Chỉ quản tuyết trước cửa, không lo sương nhà người, trên giang hồ có hạng người ích kỷ nhất gan như ông cho nên mới đến nỗi hiệp đạo ngày càng sa

sút! Ai nói không liên quan đến ta? Ta là nữ nhân, thấy hấn bắt nạt nữ nhân, Phùng Bất Bát này nhất định phải xen vào!"

Trần Bất Đình thấy ai cũng đưa mắt về phía mình, vẻ mặt rất ái ngại.

Trần Bất Đình nói giọng nài nỉ: "Được rồi, chuyện gì cũng có thể bàn bạc, bà đừng gào lên như thế có được không?"

Phùng Bất Bát vừa nghe thế, càng ngoác mồm nói lớn: "Các người nói thử xem, ta nói có lý hay không?"

Nói xong giơ ngang cây trượng, trông bộ dạng mụ ta, không phải là hỏi người ta xem mình có lý hay không, mà là xem ai dám nói mình vô lý.

Đám người háo sự ấy, một là thấy việc này chẳng liên quan đến mình, hai là cũng muốn xem náo nhiệt, đồng thanh đáp lớn: "Có lý!" "Có lý con bà nó luôn!" "Phùng nữ hiệp nói xưa nay đều có lý!" "Trần lão phu nhân nói đúng lắm!"

Phùng Bất Bát nhất thời dương dương tự đắc, chỉ kịp thời "sửa" một câu: "Ta là Phùng đại tiểu thư, xưa nay không theo họ Trần, đừng gọi ta là Trần lão phu nhân!"

Bọn giang hồ háo sự vội nói: "Phải rồi, Phùng cô nương nói có lý!" Ai nấy đều khiếp sợ uy danh của mụ ta, thử hỏi có ai dám trêu vào?

Phen này Bát Đại Thiên Vương hoảng quá, hỏi Hà Tiểu Hà đầy trách móc: "Cô xem! Hôm nay là tiệc thọ của Hoa nhị ca, cô làm thế này chẳng phải phá rối hay sao?"

Hà Tiểu Hà hai tay bưng mặt, nước mắt tuôn ròng ròng qua kẽ tay, giống hệt như dòng sông nhỏ đang chảy.

Bát Đại Thiên Vương lo quá, giậm chân, định rời khỏi nơi này, chợt nghe vù một tiếng, cây đại quả trượng của Phùng Bất Bát đã chặn trước người y.

Bát Đại Thiên Vương trợn mắt nói: "Bà muốn làm gì?"

Phùng Bất Bát nói: "Người muốn chạy?"

Bát Đại Thiên Vương nói: "Hừ, liên quan gì đến bà?"

Phùng Bất Bát nói: "Người bắt nạt nữ nhân thì đã liên quan đến ta rồi."

Bát Đại Thiên Vương bực bội, cố tình nói: "Ta bắt nạt nữ nhân, có liên can gì đến bà?"

Phùng Bất Bát nện cây gậy xuống đất, ưỡn ngực, nói: "Bởi vì ta cũng là nữ nhân."

"Bà cũng là nữ nhân sao?" Bát Đại Thiên Vương dòm bà ta lom lom rồi gãi đầu nói: "Bà không nói, ta nhất thời không nhận ra."

Phùng Bất Bát giận lắm, giơ trượng toan đánh, Bát Đại Thiên Vương vội vàng tránh qua, kêu toáng lên: "Ác bà tử này, sao lại vô lý đến thế!"

Trượng phong nổi lên, khiến ai nấy đều dạt ra, chỉ nghe trượng phong vù vù, Phùng Bất Bát cũng không đáp lời, lập tức động thủ với Bát Đại Thiên Vương, nhất thời mâm đồ bàn ghế, ly vỡ đĩa nát, khách khứa vội vàng tránh qua, rối loạn cả lên.

Hoa Khô Phát biến sắc nói: "Bát Đại, người làm thế là ý gì?"

Bát Đại Thiên Vương vừa tránh vừa kêu lớn: "Là ác bà nương động thủ trước!"

Phùng Bất Bát chiêu nào cũng dữ, Bát Đại Thiên Vương né tránh đến vất vả.

Hoa Khô Phát lớn giọng nói: "Phùng đại muội tử, người làm thế há chẳng phải gây khó cho lão phu sao?"

Phùng Bất Bát rít qua kẽ răng: "Người mời hạng bại hoại này đến, đúng là cá mè một lứa, cũng chẳng phải thứ tốt lành gì!"

Hoa Khô Phát thấy tiệc mừng đang vui vẻ, thế mà bị người ta phá bình, trong lòng cũng giận, vén ống tay áo, chỉ Trần Bất Đình nói: "Bất Đình huynh, người làm thế là chẳng xem huynh đệ ra gì đúng không? Người cũng chẳng chịu quản thúc bà ta!"

Trần Bất Đình khổ sở nói: "Quản thúc? Bà ta không quản thúc ta thì thôi, coi như đã là tốt lắm rồi."

Phùng Bất Bát giơ trượng đập Bát Đại Thiên Vương, nhưng tai vẫn nghe chuyện xung quanh, nạt lớn: "Cái gì? Người nói gì?" Rồi múa trượng càng dữ hơn, Bát Đại Thiên Vương liên tục dùng các thủ pháp Không Thủ Nhập Bạch Nhận, Đại Sư La Thủ, Bát Bộ Đường Lang, Thất Thập Nhị Lộ Cầm Nã, Phan Tử Ứng Trảo, Lưu Hoa Thân Pháp, Phi Kim Lưu Bộ, Thụ Y Quyền Pháp đều không đánh vào được.

Nhưng võ công của y cũng đủ khiến võ lâm hào kiệt đang có mặt đều chấn động.

Bát Đại Thiên Vương quả nhiên danh bất hư truyền!

Đáng tiếc gặp phải Phùng Bất Bát!

Phùng Bất Bát người nhỏ trượng to, cây quả trượng ấy, nặng gấp ba lần, cao gấp ba lần thân người bà ta, một khi múa lên, đúng là tựa như trượng múa người chứ không phải người sử trượng!

Bát Đại Thiên Vương gặp phải bà ta, Thiên Vương Bát thức của y hoàn toàn vô dụng.

Vương Tiểu Thạch thấy thế rất thú vị, biết Trương Nham hiểu rõ chuyện trên giang hồ như bàn tay, hơn nữa thích tọc mạch chuyện riêng tư bí mật của người ta, bèn hỏi: "Mấy người này làm cái gì thế?"

Quả nhiên Trương Nham nói rành rọt như chuyện nhà mình: "Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát là đôi phu phụ thích gây sự, thiên hạ đều biết tiếng, chẳng qua xưa nay đều là Phùng Bất Bát gây chuyện thị phi, Trần Bất Đình đi khắp nơi cứu vãn, khổ ở trong lòng..."

"Nếu là ta," Đường Bảo Ngưu hừ mũi nói: "đã dứt khoát đối phó với mục ác bà này rồi, lần nào thấy cũng đập cho một trận, xem mục còn dám hung dữ hay không!"

"Nhưng đáng tiếc người không được phước phần đó." Trương Nham trả đũa sau đó mới nói: "Bát Đại Thiên Vương Cao Đại Danh cùng với Nhất Diệp Lan Đồng Kinh Thu cũng là một đôi hiệp lữ uyên ương, có điều Cao Đại Danh thích trêu hoa ghẹo cỏ, tửu sắc phong lưu, y nghe nói Hà Tiểu Hà ở Lưu Hương viên nổi tiếng xinh đẹp trong thiên hạ, cho nên có ý trêu ghẹo, vừa gặp đã mê tít, quả nhiên cứ theo đuổi bám riết lấy không chịu buông ra."

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói: "Nhưng Bát Đại Thiên Vương đã có thể tử kết tóc rồi."

"Chứ sao?" Trương Nham nói: "Tin Bát Đại Thiên Vương theo đuổi Hà Tiểu Hà truyền đi, trên giang hồ đồn ầm ĩ, lúc ban đầu, Hà Tiểu Hà chẳng thèm để ý, Đồng Kinh Thu cũng nghe phong thanh, thế là cãi nhau với phu quân một trận. Người có mặt đều nói Đồng Kinh Thu nắm tai Cao Đại Danh lôi đi. Sau vụ này, Cao Đại Danh cũng tỉnh ngộ ra, hình như thay đổi tính nết, không đến Khổng Tước lâu nữa. Nào ngờ dòng đời thay đổi, Cao Đại Danh không đi tìm Hà Tiểu Hà, Hà Tiểu Hà như thiếu mất một cái gì đó, liền quay sang đi tìm Cao Đại Danh, Cao Đại Danh chẳng thèm để ý, chả thèm trả lời, Hà Tiểu Hà cứ bám riết lấy, mọi người đều đồn rằng: ‘Chẳng lẽ là báo ứng? Chắc là Cao Đại Danh đã nếm mùi ngon rồi, sau khi con ong đã tỏ đường đi lối về, lại mượn cớ phu nhân nghi ngờ gây sự, cho nên quát ngựa truy phong, bỏ rơi Hà Tiểu Hà!’"

Vương Tiểu Thạch nói: "Người nói thế là nghe được hay đoán được? Thật là tệ bạc!"

Trương Nham cũng cười nói: "Không tệ chẳng thành bạc!"

Đường Bảo Ngưu đưa mắt sáng quắc, lăm lăm: "Hà cô nương này cũng thật đáng thương!"

Phương Hận Thiếu trả lời: "Đúng vậy, cùng với người có thể là trời sinh một đôi!"

Đường Bảo Ngưu tưởng y nói thật, mặt đỏ ửng lên, nói: "Cao Đại Danh thật đáng ghét."

Phường Hận Thiếu xúi giục: "Đi đi, cùng Phùng Bất Bất đối phó với Cao Đại Danh, sau đó đoạt về người tình trong mộng của người."

Đường Bảo Ngưu ngó người: "Người tình trong mộng?"

Phường Hận Thiếu vội vàng nháy mắt với y: "Phùng Bất Bất ấy!"

Đường Bảo Ngưu nổi giận, nếu không vì đột nhiên Hà Tiểu Hà lên tiếng, y đã lập tức ra tay rồi.

Chỉ nghe Hà Tiểu Hà nạt: "Ngừng tay!"

Phùng Bất Bất ngăn người, nhưng ra đòn càng mãnh liệt hơn: "Người ráng chờ một chút, lão thân sẽ mau chóng chém tên tiểu tử này ra thành bảy khúc."

Hà Tiểu Hà nạt lớn: "Có ngừng tay hay không?"

Phùng Bất Bất ngăn ra, không hiểu được ý nghĩa câu nói của Hà Tiểu Hà. Hà Tiểu Hà đột nhiên vươn tay.

Soạt một tiếng, một mũi tên phóng vọt ra.

Hà Tiểu Hà xuất thủ đối phó với Phùng Bất Bất, chuyện này không hề lạ, cũng giống như có người muốn ly gián Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát, khích bác Trần Bất Đình và Phùng Bất Bất, đánh chết bất ly thân huynh đệ, ra trận không rời phụ tử bình, phu thê vốn là chim cùng tổ, tri giao càng là môi hở răng lạnh, nàng giết chết Cao Đại Danh thì được, nhưng không cho phép người khác đả thương y.

Về chuyện này, Vương Tiểu Thạch không hề ngạc nhiên.

Điều ngạc nhiên là mũi tên của nàng.

Một mũi tên thô kệch xù xì.

Tên không phải bắn về phía Phùng Bất Bất, càng không phải bắn về phía Bất Đại Thiên Vương.

Mà là lướt ngang qua đỉnh đầu hai người.

Mũi tên này rõ ràng bắn vào khoảng không, tại sao lại bắn?

Mũi tên này có dụng ý gì?

Khi ai nấy còn đang thắc mắc, mũi tên đang bay đi cực nhanh, lại hơi khựng lại trên đầu của hai người, đột nhiên kêu tách một tiếng, bắn ra một cây tiểu tiễn, từ trên phóng xuống!

Một mũi tiểu tiễn nhỏ như một sợi lông mi.

Mũi tiểu tiễn này mới là chủ lực công kích.

Mũi tên lớn chỉ khiến cho người ta sinh nghi bất định, chuyển dời thị tuyến.

Tên trong tên!

Mũi tên này bắn ra khá nhanh và bất ngờ, khiến người ta không đề phòng nổi.

Không ai biết Phùng Bất Bát có tránh được hay không.

Bởi vì Trần Bất Đình đã ra tay.

Trần Bất Đình bay lên, từ giữa không trung tóm được mũi tên lớn, từ mũi tên lớn đánh rơi mũi tên nhỏ, sau đó hạ xuống, chỉ tay mắng Hà Tiểu Hà: "Bà ấy giúp người, thế mà người đối phó với bà ấy như thế này!"

Hà Tiểu Hà đáp đầy mạnh mẽ: "Ai bảo bà ấy đã thương hân?"

Trần Bất Đình tức quá ngẩn người, vì mũi tên này, Phùng Bất Bát và Bát Đại Thiên Vương đều dừng tay, Trần Bất Đình trách Phùng Bất Bát: "Người ta là một đôi, đâu cần bà phải lo chuyện bao đồng!"

Phùng Bất Bát đang định trách Hà Tiểu Hà, Hà Tiểu Hà vừa nghe "một đôi", trong lòng xót xa, đã ôm mặt lướt ra ngoài.

Bát Đại Thiên Vương vừa kêu: "Tiểu Hà, Tiểu Hà..." vừa đuổi theo.

Phương Hận Thiếu mĩ mai Đường Bảo Ngưu: "Người có cần đuổi theo xem hay không?"

Vương Tiểu Thạch thần sắc ngưng đọng, tựa như chưa giải quyết được một nghi vấn lớn.

Phương Hận Thiều ngạc nhiên hỏi: "Sao thế?"

Vương Tiểu Thạch bình tĩnh, nhưng vội vàng nói:

"Không biết họ sẽ cãi nhau như thế nào? Ta đi xem thử rồi mau chóng trở lại." Vừa nói gã vừa gạt đám đông bước ra.

Trương Nham ngạc nhiên nói: "Hắn làm sao thế?"

Phương Hận Thiều nói: "Hình như hắn có tâm sự!"

Trương Nham hơi trầm ngâm: "Ta đi xem thử."

Đường Bảo Ngưu vội nói: "Ta cũng đi."

Trương Nham lại hơi ngần ngại: "Thế này..."

Phương Hận Thiều cười nói: "Không để con trâu này đi, hắn sẽ rầu rĩ không vui, đi cũng chẳng sao, ở đây có ta trông nom Ôn Nhu rồi."

Trương Nham gật đầu mau mắn nói: "Thế cũng được, người phải cảnh giác hơn."

Phương Hận Thiều cười nói: "Được rồi."

Trương Nham và Đường Bảo Ngưu vội vàng đi ra, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành nhân dịp dàn hòa, sai gia đình sắp xếp lại tiệc rượu, mời khách vào ngồi, cười ha hả nói: "Các vị đại giá quang lâm, chúc thọ cho lão phu, lúc này có chuyện không vui, xin các vị hãy quên đi!"

Hoa Khô Phát lại nói: "Lão phu đặc biệt đem ra chín bình rượu nấu bằng nước Thập Thạch, xin mời quý vị nếm thử."

Ai nấy đều khen hay. Hoa Khô Phát tuy không uống giỏi, nhưng lại nấu rượu ngon, ngược hẳn với Ôn Mộng Thành.

Trong nhà Hoa Khô Phát có xưởng nấu rượu, trong đó có chum vại và nhà hầm, dùng để lên men gạo cao lương. Chum vại và nhà hầm khác nhau, một

thứ là chôn xuống đất, một thứ là móc đất lên thành hố, rồi xây tường ngăn cách.

Đầu tiên xay gạo cao lương ra rồi thêm nước vào, để cách ngày rồi đổ ra nia, sau đó trút hết vào nồi đất nấu chín. Gạo chín rồi lại dùng cây gỗ xới lên, để cho nguội, tưới nước nóng vào, rồi xóc lên lần nữa, cho cơm cao lương không vón thành cục, rồi để cho nguội, sau đó rải bột mì vào trộn đều.

Cơm cao lương trộn đều cho vào chum vại hoặc hầm ủ, phải đê chặt, chèn kín lại, phía trên phủ một lớp vỏ cao lương, rồi trét bùn lên dày đến mấy tấc, ngăn không cho không khí vào, ba bốn ngày sau, nhiệt độ tăng dần, nếu khí thể phá vỡ lớp bùn, phải lập tức trét lại ngay, ngăn tinh rượu bốc hơi và không khí ở bên ngoài xâm nhập vào. Khoảng mười ngày sau, gạo cao lương đã thành men.

Lúc ấy, trước tiên là dùng nia sàng sảy men một lượt, rải vào bên trong vại sành, dày khoảng ba bốn tấc, đun cho hơi xông lên đầy vại, liền bỏ vại sành vào nồi thiếc đặt lại. Nồi thiếc đang ngâm trong nước lạnh, nóng gặp lạnh, hơi bốc lên từ men rượu liền hóa thành chất lỏng, chính là rượu, chảy ra ngoài theo một cái máng lõm xuống trong nồi thiếc, đổ vào bình.

Cứ tiếp tục cho lên men như thế rồi chưng cất trở lại, mỗi ngày cứ liên tiếp không ngừng, gọi là "sáo tửu". Đây chính là cơ bản về cách lên men và chưng cất rượu. Hoa Khô Phát dùng nước Thập Thạch, lại ngâm thêm phân bồ câu, người uống vào sẽ thấy rượu xông lên đầu, hơi choáng váng, ấy mới là loại rượu thượng hảo hạng; chín bình rượu của ông ta được nấu rất dụng công, mùi vị ngọt ngào, không gắt cổ, uống vào thấy vị thanh, không có vị đường, cũng không chua, ngon đến tận phế phủ, dư vị kéo dài, mới uống không thấy gì, nhưng một trận gió thổi tới, liền có cảm giác như thể đang vùn giá vũ vậy.

Hoa Khô Phát vốn nổi danh chưng cất rượu, mọi người nghe lão đem rượu ngon ra đãi khách, ai nấy đều vui mừng hết sức.

Ôn Mộng Thành cười nói: "Ta uống hết rượu của lão quý này trong một lần khiến cho người đau lòng cũng hay!"

"Được, được, người đừng mắt to mà bụng hẹp, uống mới vài ly đã ô hô ai tai!" Hoa Khô Phát cũng chẳng chịu thua: "Người uống bao nhiêu ta sẽ chiêu bấy nhiêu, uống say rồi răng cắn nhầm lưỡi, đừng nói chuyện đụng chạm đến ta, phạm vào điều cấm kỵ của ta là được."

Chương hai mươi hai

Rượu và nữ nhân

Ôn Mộng Thành bực dọc nói : "Ai phạm vào điều cấm kỵ của người?"

Tưởng chừng hai người lại sắp lẫn xả vào nhau, Khiên Ngưu Tôn Giả chợt nói: "Uống rượu thì uống rượu, nếu không thừa dịp này uống, thì về mẹ nó nhà mà ôm lão bà nhà các người đi!"

Khiên Ngưu Tôn Giả ăn nói thô tục, nhưng rất có phân lượng, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát vừa nghe, đã im lặng, nâng ly mời mọc.

Đám người này, ngoại trừ Ôn Nhu và Phương Hận Thiếu coi như là không hám rượu, ai thấy có rượu ngon, cũng nhào tới uống một ít.

Ôn Nhu không uống rượu, đó là bởi vì: "Rượu? Cay lắm, chẳng ngon tí nào, trứng gà thối mới uống mấy thứ này, nếu uống thứ chán chết này mới là có tài, thì thay vì nói tài khí ngút trời phải nói tửu khí ngút trời mới đúng."

Phương Hận Thiếu không thích uống rượu, nói: "Rượu? *Một bước lỡ để nghìn năm mang hận, ngoảnh đầu trông lại đã trăm năm.* Nếu không phải lòng nhập thể đã tuyệt, ai uống rượu mà vui? Nếu không phải chí lớn đã diệt, ai mượn say giả khùng? Nếu không uống mấy thứ hại người này thì không trở thành thi nhân, vậy thì chữ *thi* ấy với chữ *thi* trong cương thi có khác gì nhau đâu!"

Ôn Mộng Thành thì không cho như vậy, ông ta lớn giọng ngâm nga: "Nếu trời không thích rượu, sao rượu ở chi trời? Nếu đất không thích rượu, suối rượu ở chi đời? ¹"

Hoa Khô Phát chỉ nấu rượu, rượu, chỉ dùng để nếm mà thôi, lý do là: "Người đúc kiếm chưa chắc đã giỏi dùng kiếm, tinh thông binh pháp chưa chắc là võ lâm cao thủ, ta biết nấu rượu, chưa chắc là đã uống rượu giỏi."

Mỗi người đều có ý kiến khác nhau về rượu.

Nhưng cả đám người này, khi uống vào, so với những người khác, có một điều tốt rõ ràng:

Đó chính là họ không ép người khác uống rượu.

Rượu, uống hay không uống phải xem hứng thú, ép người ta uống rượu là chuyện mất hứng.

Người thích uống rượu, uống đến say mềm cũng chẳng sao.

Người không thích uống rượu, ép hẳn uống, chẳng khác nào bị tra tấn.

Uống rượu là chuyện cao hứng, chuyện cao hứng thì phải tự giác, chứ không thể làm khó người ta.

Ôn Mộng Thành uống rượu bởi vì lão thích rượu, cho nên không ép người ta uống, làm thế chỉ uống phí rượu.

Hoa Khô Phát thích nấu rượu, lão cũng không ép người ta cùng nấu rượu với lão.

Lão chỉ thích nhìn người ta uống rượu.

Thích nhìn vẻ mặt người ta khi uống rượu do mình nấu ra.

Đó là vẻ mặt cực kỳ sung sướng.

Nhìn người ta uống rượu cũng là một cách hưởng thụ.

Một cách hưởng thụ cực kỳ sung sướng.

Đối với rượu của mình, lão chỉ nếm mà thôi, nhưng nếm rượu cũng là uống rượu.

Tuy uống ít nhưng cũng coi như dính đến rượu.

Nghe nói hán tử trên giang hồ, có hai thứ không thể dính vào:

Một là nữ nhân.

Một là rượu.

Thật ra nữ nhân và rượu, cũng không phải là hoàn toàn không được dính đến, chỉ có điều hai thứ này đều rất dễ loạn tính.

Người có tửu lượng giỏi cũng có thể say.

Mỹ nhân đẹp mấy vẫn là con người, là con người thì sẽ gây tổn thương người, sẽ hại người, sẽ lợi dụng người, thậm chí sẽ giết người.

Uống rượu vào thì chuyện gì cũng làm được, trong đó bao gồm cả những chuyện bình thường tỉnh táo không dám làm.

Nhưng ai rồi chả phải tỉnh.

Sau khi tỉnh rồi phát hiện mình đã làm chuyện đó, rất có thể sẽ hối hận đến nổi đau đớn chẳng muốn sống nữa.

Đương nhiên trong buổi tiệc này, tất cả đều là người giang hồ, uống một chút rượu là chuyện khoái ý.

Còn về nữ nhân, cứ để Trần Bất Đình và Bát Đại Thiên Vương tự giải quyết!

Khách khứa ở đây, đôi lúc nhớ đến rượu và nữ nhân đều nghĩ như thế.

Uống một chút rượu đương nhiên chẳng ảnh hưởng đến đại nhĩ.

Nhưng không ngờ "một chút rượu" cũng gây ra phiền phức!

Phiền phức tương đối lớn.

Rượu được ba tuần, Hoa Khô Phát đương nhiên đứng dậy, nói lời cảm tạ.

Trước tiên ông ta kính những người có mặt ba ly rượu, đang định lên tiếng, chợt nghe Khiên Ngưu Tôn Giả hừ một tiếng.

Tiếng hừ này khiến Hoa Khô Phát giật mình, khiến ông ta quên mất đoạn mở đầu, khiến ông ta ấp úng chẳng nói được.

May mà khó khăn lắm mới nhớ lại được, đang định lên tiếng lại chợt nghe Khiên Ngưu Tôn Giả gằn nhỏ một tiếng.

Lần này Hoa Khô Phát hơi bức mình, tưởng rằng Khiên Ngưu Tôn Giả có ý phá bình, chẳng thềm để ý nữa, ông ta đằng hắng một tiếng, lớn giọng nói: "Đa tạ các vị đã coi trọng, đến tham dự bữa tiệc của lão phu..."

Chợt nghe Khiên Ngưu Tôn Giả gầm lớn một tiếng.

Giống như một con sư tử bị thương sắp chết, đột nhiên vùng dậy.

Ai nấy đều giật mình, Hoa Khô Phát tức tối, chỉ tay về phía Khiên Ngưu Tôn Giả mắng: "Tôn Giả, ta kính người là tiền bối, thế mà người ba lần bảy lượt..."

Khiên Ngưu Tôn Giả rướn về phía trước, vươn một tay tóm luôn mạch môn của Hoa Khô Phát.

Hoa Khô Phát rút tay về theo bản năng, năm ngón tay khăng khiu của Khiên Ngưu Tôn Giả lập tức đổi chiêu, tóm được hai ngón tay của Hoa Khô Phát. Hoa Khô Phát thấy đau nhói đến tận tâm phế, nổi giận quát: "Người định làm gì?" Chỉ nghe rắc rắc hai tiếng, ngón tay lão đã bị bẻ gãy.

Hoa Khô Phát vừa kinh hãi lại vừa giận dữ, Khiên Ngưu Tôn Giả chợt buông ngón tay lão, đồng thời cũng chụp lấy bả vai lão.

Lúc này, bóng đỏ chợt lóe lên, Khiên Ngưu Tôn Giả thất kinh nhận ra sau lưng mình có bảy đạo công thể, dồn tới như cuồng phong bạo vũ!

Bảy đòn tấn công đều thập phần ghê gớm, công vào chỗ yếu hại của Khiên Ngưu Tôn Giả.

Bảy đòn này đều do một người phát ra.

Dĩ nhiên là Ôn Mộng Thành.

Đương nhiên là Ôn Mộng Thành.

Mười mấy năm qua, hai người Ôn, Hoa chẳng hề có một ngày sống yên với nhau, nhưng kẻ địch của Hoa Khô Phát, đa phần đều bị Ôn Mộng Thành giải quyết trước; kẻ địch của Ôn Mộng Thành, toàn bộ đều do Hoa Khô Phát xử lý, những kẻ muốn khích bác ly gián Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát đều đã bị hai người Ôn, Hoa đuổi đi ra xa ba nghìn dặm.

Khiên Ngưu Tôn Giả lạnh lùng hừ một tiếng, bàn tay chộp bả vai Hoa Khô Phát, khẽ buông ra, quay trở lại phá giải bảy đạo thể công. Lão bẻ hai ngón tay của Hoa Khô Phát rồi chộp bả vai của Hoa Khô Phát, sau đó hóa giải thể công của Ôn Mộng Thành, tất cả đều chỉ dùng một tay.

Tay trái.

Trên bả vai phải của Hoa Khô Phát lập tức xuất hiện năm cái lỗ.

Chính là năm lỗ máu.

Máu tuôn ra, hai ngón tay của Hoa Khô Phát đang đau đến nỗi phát run, nhưng lão kinh ngạc nhiều hơn phần nộ.

Khiên Ngưu Tôn Giả lạnh lùng hừ một tiếng nói với Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành: "Ta sớm đã nghĩ đến... hai người là một bọn!"

Ôn Mộng Thành ngăn người ra: "Người nói gì?"

Khiên Ngưu Tôn Giả nghiêng đầu, tựa như một pho tượng La Hán gầy gò trong chùa. Rồi đột nhiên, lão ngoẹo đầu.

Dường như lão phải ngoẹo đầu đi mới nhìn rõ được hai người lão hữu quen biết đã nhiều năm trước mặt mình.

Nỗi kinh ngạc của Hoa Khô Phát dần dần trở thành phần nộ.

Lão đang làm một chuyện.

Lão giơ tay phải của mình lên.

Nhưng lão không giơ được.

Thì ra lão đã mất khả năng giơ tay phải lên!

Câu đầu tiên lão gầm lên chính là: "Không phải ta!"

Sau đó lão bị phần gào lên với đám khách khứa: "Là ai? Rốt cuộc là ai làm?"

Cả đám khách khứa đều hết sức ngạc nhiên.

Khiên Ngưu Tôn Giả thối lui nửa bước, nhú mào, ôm ngực, đôi môi méo xệch: "Không phải người! Không phải là người! Tốt, tốt!"

Ôn Mộng Thành nhất thời vẫn chưa hiểu ý, đột nhiên, lão kinh hoảng trừng mắt nhìn Hoa Khô Phát, sau đó lão cũng giơ tay lên.

Tay phải.

Tay phải nặng như núi.

Tựa như tay phải đột nhiên không thuộc về lão nữa.

Cuối cùng Ôn Mộng Thành đã hiểu.

Lão hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, lão cũng hiểu tại sao Khiên Ngưu Tôn Giả lại xuất thủ đối với Hoa Khô Phát.

Lão gầm lớn: "Là ai làm?"

Sau khi lão hỏi câu này, Trần Bất Định, Phùng Bất Bát đều biến sắc mặt, họ cũng làm một chuyện:

Thả giơ tay phải của mình lên.

Kết quả đều như nhau:

Không giơ lên được.

Tay phải của tất cả mọi người, đều đã bị phế trong cùng một lúc!

Trên trán, trên mặt, trên mũi Ôn Mộng Thành, toàn là những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu nành.

Sắc mặt Hoa Khô Phát vàng ệch, bộ mặt Khiên Ngưu Tôn Giả tái nhợt, Trần Bất Định quát Hoa Khô Phát: "Người nói đi, tại sao trong rượu lại có Biệt Lai Hữu Dạng?"

Lão vừa nói câu này, tất cả đều kinh ngạc, nhất thời, ai nấy đều lập tức biến sắc.

Hào thủ giang hồ đang có mặt vội vàng vận công thử, đều phát hiện tay phải của mình chẳng còn sức lực, tựa như bị tàn phế, liền ào ào mắng Hoa

Khô Phát.

"Tên họ Hoa kia, như thế là có ý gì?"

"Người hạ độc ta?"

"Mau đem thuốc giải ra đây!"

"Hoa cương thi, chúng ta không thù không oán, tại sao người lại làm ra chuyện thế này?"

Nhất thời Hoa Khô Phát không biết giải thích thế nào, tâm thần phân tán, kinh khí vừa loạn, tay trái đã bắt đầu tê rần, đệ tử Hoa Thị môn đều đứng chặn trước sư phụ, sợ đám người giang hồ kia lại động thủ.

Một số tử đệ của Hoa đảng vừa nhúc nhích cũng phát giác tay phải của mình không còn thuận tiện nữa, cả chân trái, cũng có vẻ không nghe lời, trong lòng đều bàng hoàng.

Chợt nghe Ôn Mộng Thành quát lớn: "Không liên quan đến ông ta!"

Quần hùng đã trúng độc, ai nấy nhốn nháo, có tiếng quát:

"Họ là Mộng Phát nhị đảng, đương nhiên cấu kết với nhau, đừng nghe lời quỷ quái của hắn!"

"Các người cố ý tạo ra hỗn loạn, thừa cơ hạ độc, mau đem thuốc giải ra rồi tính!"

"Không có thuốc giải, bọn ta không khách sáo nữa!"

Hoa Khô Phát ngoác mồm, kêu lên thê thảm: "Đây là... Ngũ Mã Dạng... ta... ta không có thuốc giải..."

Hoa Khô Phát vừa nói câu này, tất cả các nhân vật giang hồ, kẻ thì rút đao, kẻ thì lật bàn, mắng: "Hoa Khô Phát, người hại bọn ta, bọn ta sẽ giết người trước!"

"Đồ khốn kiếp, bọn ta sẽ liều với người!"

"Hoa huynh, người đừng đùa kiểu đó nữa, mau đem thuốc giải ra đây, nếu không sẽ xảy ra án mạng."

Hoa Khô Phát mặt mày khố sở, nhất thời không biết đáp thế nào.

Trên mặt Ôn Mộng Thành, mồ hôi cũng chảy ròng ròng.

Lúc này, chỉ nghe mấy tiếng leng keng leng keng, thì ra là do binh khí rơi xuống đất.

Tay trái của họ cũng không còn nghe theo sự sai khiến nữa rồi.

Ở nơi này, chỉ có Ôn Nhu là không hiểu gì.

Nàng không uống rượu cho nên không cảm thấy gì kỳ lạ.

Nàng cũng không hiểu những người này nói gì, làm gì.

Cho nên nàng hỏi Phương Hận Thiếu: "Biệt Lai Hữu Dạng là gì? Chẳng phải là biệt lai vô dạng ² sao?"

Câu hỏi này khiến Phương Hận Thiếu nổi hứng lên, nheo mắt nói: "Trước tiên, cô nương có biết cái gì là **dạng** không? Thế nào gọi là biệt lai vô dạng?"

Ôn Nhu ngạc nhiên nói: "**Dạng** chẳng phải là một loại bệnh sao?"

"**Dạng** không chỉ là bệnh, mà còn có nghĩa là lo lắng." Phương Hận Thiếu thao thao bất tuyệt: "Chữ **dạng** được giải thích là ‘lo lắng’, được tìm thấy lần đầu tiên trong *Quốc Sách*, thiên Tề Sách. Sách chép rằng, Tề vương sai sứ giả hỏi Triệu Uy Hậu, thư chưa gửi đi, Triệu Y Hậu hỏi sứ giả: *Tuế diệt vô dạng da? Dân diệt vô dạng da? Vương diệt vô dạng da?* Sách *Nhĩ Nhã Thích Cổ* chú thích rằng: **Dạng**, tức là lo lắng."

Ôn Nhu cố nhịn đợi y nói cho xong.

"Sau này chữ này có nghĩa là mắc bệnh tật, được thấy lần đầu tiên ở sách *Thái Bình Ngự Giám*, được dẫn trong phần ba bảy tám của Phong Tục Thông, sách viết rằng: **Dạng**, tức là bệnh, phàm người gặp nhau hay viết thư thăm hỏi đều chúc nhau vô **dạng**."

Phương Hận Thiếu vẫn chưa nói xong, thậm chí còn không có vẻ gì là muốn ngậm miệng lại: "Ngoài ra còn thấy ở sách *Hán Thư*, phần truyện về

Công Tôn Hoảng: ‘*Hà dạng bất dĩ*’, có thể thấy chữ *dạng* có nghĩa là lo lắng, bệnh tật!"

Ôn Nhu bắt đầu thở dài.

"Cô nương đừng thở dài, ta vẫn chưa nói xong, *dạng* còn có một ý nghĩa nữa, đó chính là: sâu bọ."

"Sâu bọ?"

Ôn Nhu gần như kêu lên.

Có điều, lúc này, trong sảnh đường đang dầu sôi lửa bỏng, ai nấy đều không để ý đến tiếng kêu của nàng.

Ôn Nhu sợ nhất là sâu bọ.

"Đúng rồi," Phương Hận Thiều thấy trêu chọc Ôn Nhu cũng rất thú vị, cho nên y càng nói hăng hơn: "Trong cước chú của phần Ngoại Thích Thế Gia của *Sử Ký*, có nói: *Dạng*, là một loại sâu có thể cắn người. Trong *Khuông Liêu Chính Tục* được dẫn trong phần ba mươi tám của Phong Tục Thông có nói rằng: *Dạng*, là loại sâu biết cắn người, ai bị cắn đều phải chịu khổ."

Ôn Nhu nghiêng nghiêng đầu say sưa lắng nghe.

"Cô nương nhẫn nại một chút, ta đã nói đến chính đề rồi: *Dạng*, là một loại sâu nhỏ mắt kép nhiều chân, có màu đỏ tươi, khi lớn lên có màu vàng cam, toàn thân phủ lông, con nhỏ hình tròn, dài đến gần một tấc, đa số sống ký sinh trên chuột đồng, thích ẩn ở nơi ẩm ướt, người bị *dạng* cắn, không bao lâu toàn thân chột nóng chột lạnh, đầu váng mắt hoa, trong ngực khó chịu, kẻ nào bị nặng sẽ mất mạng." Phương Hận Thiều lắc đầu nói: "Cho nên người xưa coi *dạng* là đại địch, mỗi lần gặp nhau thường lo lắng hỏi: *đắc vô dạng hồ?*"

Ôn Nhu nhú mày.

"Thế nào?" Phương Hận Thiều dương dương đắc ý nói: "Cô nương định dùng từ ngữ nào để biểu lộ sự thán phục trước hiểu biết rộng rãi của ta?"

"Trời ơi, hạng như huynh tốt nhất chỉ dạy người ta mỗi ngày một chữ thôi." Ôn Nhu gần như rên rỉ nói: "Thứ kinh tởm như vậy mà huynh cũng nhớ kỹ thật!"

Giọng nàng nghe có vẻ ghê sợ hết mức: "Người như huynh, trong đầu chỉ nhớ toàn là sâu bọ, huynh, huynh đừng tới gần đây!"

Phương Hận Thiếu nhất thời cũng dở cười dở khóc, chẳng biết chống chế thế nào, may mà Ôn Nhu đã hỏi: "Vậy Biệt Lai Hữu Dạng là thứ gì?"

"Độc." Phương Hận Thiếu lại nổi máu thích dạy đời: "Một loại độc đáng sợ, vô sắc vô vị, nếu chẳng phải người quen với chất độc thì sẽ không biết được, chỉ cần pha vào nước, các loại dạng độc khác nhau sẽ gây ra những kết quả khác nhau."

Ôn Nhu nghe đến nhức đầu.

"Loại này là *dạng* gì?"

"Theo lời họ nói, chính là Ngũ Mã Dạng."

Phương Hận Thiếu tựa như đang kể lại chuyện đã xa xưa trong chốn võ lâm, chẳng liên quan gì đến tình hình trước mắt: "Đây là loại hiểm ác nhất trong các loại *dạng* độc: người có võ công càng cao, chỉ cần uống một ít đầu tiên là tay phải, sau đó là chân trái, tiếp theo là chân phải, sau đó là tay trái, toàn bộ đều tê liệt, không thể cử động được, cách một ngày một đêm, nếu không có thuốc giải, chất độc sẽ lan lên đầu, cho dù có giữ được mạng cũng trở thành người si đần hay phế nhân."

Ôn Nhu kinh hoảng nói: "Ý huynh nói, họ sẽ..."

Phương Hận Thiếu hờ hững nói: "Đúng vậy, nếu không có thuốc giải thì sẽ trở thành phế nhân, si đần."

Ôn Nhu kinh hoảng kêu lên: "Vậy huynh còn không mau cứu họ?"

Lúc này Phương Hận Thiếu mới sực nhớ, đây mới là chuyện quan trọng trước mắt, nhất thời nhăn nhó mặt mày. Ôn Nhu đẩy vai y, thúc giục: "Còn không mau lên!"

Phường Hận Thiều nhả nhó nói: "Ta... ta chỉ biết lai lịch của loại độc này, ta không biết chữa trị... ta cũng chẳng biết... thuốc giải..."

Ôn Nhu nổi cáu.

"Vậy huynh đọc nhiều sách để làm gì?" Nàng mắg: "Đọc nhiều sách, chẳng cứu được ai cả!"

1 Hai câu trong bài "Nguyệt hạ độc chước (Kỳ nhị)" của Thi tiên Lý Bạch.

2 Hoàn toàn khỏe mạnh.

Chương hai mươi ba

Song điệp

Lúc này, người trong đại sảnh, đa số đều không thể cử động được nữa. Cho dù quần hùng muốn tấn công Hoa Khô Phát, người của Hoa Khô Phát muốn chống trả, cũng trở thành chuyện không thể, bởi vì họ đều đã "mềm nhũn". Ôn Nhu vội nói: "Vậy loại sâu đó... **Dạng**, làm sao đi vào bụng của họ?"

Phương Hận Thiếu nói: "Bởi vì rượu, trong vò rượu của Hoa Khô Phát có **dạng**, họ uống vào, cho nên mới như thế."

Ôn Nhu ngạc nhiên nói: "Tại sao Hoa lão đầu lại bỏ **dạng** độc vào rượu?"

Phương Hận Thiếu nói: "Ta thấy chưa chắc là do ông ta bỏ."

Ôn Nhu không thích có người phản bác mình: "Không có người bỏ **dạng**, vậy chẳng lẽ con sâu đó nổi cơn nghiện rượu, tự chui vào bình sao? Ta thấy lão họ Hoa đầu voi mắt chuột, tám phần chẳng phải kẻ tốt lành."

Phương Hận Thiếu lắc đầu quầy quậy: "Xét đoán con người qua tướng mạo, kẻ trí không làm vậy!"

"Vậy, vậy cái đầu huynh ấy!" Ôn Nhu bực tức nói: "Huynh tài tới như vậy, sao còn không chịu cứu họ đi, đúng là làm điều thiện thì luôn đi sau người ta mà!"

Phương Hận Thiếu khổ sở lắc đầu: "Hông là ở chỗ ta cũng không biết giải..."

Chợt có người nói: "Các người muốn thuốc giải phải không?"

Giọng nói này không lớn lắm.

Thậm chí có thể nói là thấp trầm, khàn khàn.

Người vừa lên tiếng là một lão già cúi đầu rầu rĩ, mắt lơ đãng như buồn ngủ, không ai biết, lão vào đây từ lúc nào.

Bên cạnh lão có một người.

Một người trẻ tuổi, nho nhã đến nỗi có chút e thẹn.

Hai người này vừa xuất hiện, người trong đại sảnh đều nhốn nháo cả lên.

Nếu là bình thường, họ đã ào lên, lột da rút gân hai người này, ít nhất cũng ném chúng ra ngoài.

Nhưng bây giờ cả đám giang hồ hảo hán đều không thể nhúc nhích được nữa.

Ai nấy cơ hồ đều đã trở thành khối bột mềm oặt.

Nhưng thấy hai người một già một trẻ này xuất hiện ngay lúc này, ai nấy đều biến thành những khối bột mềm nhũn lạnh ngắt.

Bởi vì lòng đều lạnh cả.

Hai người Ôn, Hoa vừa thấy thế, đưa mắt nhìn nhau, một già một trẻ ấy bèn bật cười.

Kẻ già cười đến nỗi chẳng cần sĩ diện, người trẻ thì mỉm cười e thẹn.

Kẻ già nói: "Bạn cũ, không nhận ra chúng ta sao?"

Ôn Mộng Thành lạnh lùng nói: "Nhậm Lao!"

Hoa Khô Phát gằn giọng nói: "Nhậm Oán!"

Trần Bất Đình vừa thấy hai người này, chợt nhớ đến những bức hại của người trong Hình phòng đối với hảo hán giang hồ, trong lòng tức giận, quên mất mình đã trúng độc, nạt lớn: "Hai tên chó chết nhà các người, ở đây không có chỗ cho các người đứng."

Trần Bất Đình vừa lên tiếng, Phùng Bất Bát đã sầm mặt. Trần Bất Đình tuy trúng độc, nhưng vẫn sợ vợ như thường.

Phùng Bất Bát trầm giọng nói: "Ông gào cái gì thế?"

Trần Bất Đình ấp úng: "Ta... ta... ta mắng bọn chúng mấy câu."

Phùng Bất Bát rút qua kê răng: "Ta bảo ông mắng chúng sao?"

Trần Bất Đình lo lắng nói: "Không có."

Phùng Bất Bát nhướn mày nói: "Không có?"

Trần Bất Đình khẽ nói: "Là ta tự mắng."

Phùng Bất Bát nói: "Là ông tự mắng sao? Ông ngày càng lớn gan đấy! Ngày càng nóng tính đấy, sao không mắng cả ta cho hả giận?"

Trần Bất Đình không dám cãi nữa, chỉ nói: "Ta thu về là được rồi."

"Thế mới đúng." Lúc này, Phùng Bất Bát mới bớt giận, sau đó nạt lớn Nhậm Lao, Nhậm Oán: "Hai cậu nô tài các người, một tên là già sống dai, một tên là quân rùa non, hẳn là các người gây ra vụ này rồi! Kẻ nào bỏ độc, sinh con ra không có hậu môn!"

Mụ ta vừa ngoác mồm mắng, nghe còn độc địa hơn cả Trần Bất Đình, mắng một hồi, lại quay sang nạt Trần Bất Đình một câu: "Ông còn không chịu mắng cùng ta!"

Trần Bất Đình hiểu ý, cũng phụ họa theo. Lúc bấy giờ mọi người mới hiểu ra: Phùng Bất Bát không phải không căm ghét hai tên nô tài chuyên gây án oan trong Hình bộ này, mà là bởi vì không thích Trần Bất Đình mắng trước mụ.

Mụ mắng trước, chồng phụ họa, thế mới phải phép.

Nếu không phải vì mọi người đang trong cơn nguy khốn, thấy thế chắc hẳn đều không được kìm, phải mĩa mai Trần Bất Đình vài câu.

Nhậm Lao cũng không nổi giận, chỉ nói: "Chết đến nơi rồi, có bao nhiêu lời muốn nói cứ nói ra hết đi, để kéo lát nữa bị móc mắt, rút lưỡi, muốn nói cũng chẳng được nữa rồi."

Ôn Mộng Thành nói: "Chính các người bỏ **dạng** độc vào rượu?"

Nhậm Lao nói: "Không có môn sinh đặc ý của Hoa lão ca, bọn ta cũng không dễ dàng hạ thủ." Y đưa tay vỗ vỗ Thái Truy Miêu đứng bên cạnh nói: "May mà người có một hảo đồ đệ như thế này." Câu nói này là nhằm vào Hoa Khô Phát.

Hoa Khô Phát nghiêng răng nói: "Được, được!"

Thái Truy Miêu ngẩn người, vẫn chưa hiểu gì, lẩm bẩm: "Là ta? Sao lại là ta?"

Hoa Khô Phát chợt gầm lớn một tiếng, chỉ thấy hai chiếc lá mỏng mà bén, bắn nhanh ra.

Một chiếc bắn về phía Nhậm Lao!

Một chiếc bắn về phía Thái Truy Miêu!

Nhậm Lao đã phòng bị, một tay hót lấy, thân hình hơi lão đảo, nói: "Lợi hại!" Chỉ cảm thấy một luồng nội kinh mạnh mẽ, thấu qua chiếc lá bằng thép mỏng manh bắn tới, chân phải y thối lùi một bước, đang định lên tiếng, thì thấy nội kinh vẫn chưa giảm, y đành hít vào thêm một hơi mới kìm được cơn nhộn nhạo trong lòng, nói: "Hay lắm!", ngay sau đó liền phát hiện ở nơi hồ khẩu tay phải vẫn bị chiếc lá thép cắt đứt.

Nhậm Lao thầm kinh hãi: lão già này đã bị trúng **dạng** độc, nhưng phóng ra hai chiếc lá vẫn khiến cho mình bị thương nhẹ, nếu không phòng bị trước e rằng đã mất mạng oan rồi.

Hoa Khô Phát ngưng tụ nốt chút sức tàn ấy, chủ lực không phải nhằm vào Nhậm Lao, mà là Thái Truy Miêu.

Lão phải thanh lý môn hộ.

Lão tự biết mình đã rơi vào tay đôi "Nhậm Lao, Nhậm Oán" này. Người của Hình bộ đã để ý đến họ, tiệc thọ này liên lụy cả đám bằng hữu giang hồ, nói thế nào đi nữa, lão cũng phải giết chết tên phản bội này rồi tính tiếp.

Sau khi Thái Truy Miêu trúng **dạng** độc, toàn thân mềm nhũn, đương nhiên không có sức tránh Nhất Diệp Kinh Thu của sư phụ.

Ngay lúc này, đột nhiên có người đẩy mạnh vào lưng y một cái.

Cả người Thái Truy Miêu bay bổng ra, rơi xuống đất, chẳng ngồi dậy nổi, có điều cũng coi như giữ được tính mạng.

Kẻ đẩy y chính là Ôn Mộng Thành.

Hoa Khô Phát nổi giận, nói: "Người... ta thanh lý môn hộ, liên quan gì đến người?"

Ôn Mộng Thành cũng nổi giận: "Người có bao giờ thấy người hạ độc cũng bị trúng độc không?"

Hoa Khô Phát ngẩn người, lúc này lão mới để ý chân tay Thái Truy Miêu cũng chân tay mềm nhũn, chẳng thể cử động được.

Ôn Mộng Thành giận dữ nói: "Chưa làm rõ ràng đã lỗ mãng thanh lý môn hộ!"

Đương nhiên lão giận dữ.

Bởi Hoa Khô Phát mạo hiểm bắn ra "song điệp" đã dùng hết hơi tàn.

Còn lão vì cứu Thái Truy Miêu, một chút nội lực còn sót lại cũng phải dùng hết.

Giờ lấy ai đối phó Nhậm Lao, Nhậm Oán?

Dùng cái gì đối phó Nhậm Lao, Nhậm Oán?

Nhậm Lao cũng nhìn ra tình cảnh của họ, cho nên hí hửng khen: "Hiếm thấy, hiếm thấy!"

Rồi y nghiêm nghị nói tiếp: "Ta nói cái gì, các người tin cái đó, còn nghe lời hơn cả cháu nội ngoan của ta."

Hoa Khô Phát nổi giận nói: "Người..." Nhưng lão đã không còn sức làm gì được nữa.

Ôn Mộng Thành cố nhịn cơn giận nói: "Người muốn gì?"

Nhậm Lao nói: "Đám người các người, chỉ biết gây chuyện thị phi, nay kinh kỳ thực hiện tân chính, các người có biết tội hay không?"

Hoa Khô Phát phun phì một tiếng: "Tội con bà người! Nếu bọn ta phạm pháp, người cứ bắt bọn ta; nếu không phạm tội, người hãy cắt đi tám vạn năm ngàn dặm cho ta!"

Nhậm Lao cũng không thềm giận: "Các lộ bang phái trong Kinh thành, không thể tiếp tục phá rối nữa, giờ đây các người chỉ có hai con đường..."

Ôn Mộng Thành nổi giận nói: "Năm xưa khi triều đình cần dùng bọn ta, bình khấu định loạn, chống Kim ngăn Liêu, khắc chế Tây Hạ, cử binh Thổ Phiên, xua binh Kiềm Nam, đều là do bọn ta quyên binh hiến tài, kẻ làm quan trong triều chỉ ngồi yên mà hưởng, lo giành công lãnh thưởng, bây giờ khi không cần bọn ta nữa, lại giở quẻ với bọn ta, giở thủ đoạn hạ lưu, muốn giết thì giết, chẳng có đường nào để chọn cả!"

Nhậm Lao không giận mà cười: "Ôn lão đại, người khoan hãy giận. Thật ra bày trước mặt các người toàn là con đường sáng sủa, nhờ đó mà vinh hoa phú quý, các người có muốn cũng không được!"

"Nếu là đường tốt thì đã chẳng dùng cách hạ độc này!" Hoa Khô Phát gằn giọng nói: "Chỉ hận là lão phu làm liên lụy tới các bằng hữu, ta thật xấu hổ với thiên hạ võ lâm đồng đạo!"

Trần Bất Đình lớn giọng nói: "Hoa lão, không phải là người hạ độc, ai cũng có mắt có tai, có miệng có mũi, trong đầu có óc, rõ ràng là không phải chuyện của người, ai cũng biết oan có đầu, nợ có chủ, không thể trách được người!"

"Hay lắm, các người đều là anh hùng."

Nhậm Lao cười lạnh nói: "Là anh hùng sao không gia nhập quân đội của Chu Diên đại tướng quân, giúp sức cho nước nhà?"

Ai nấy đều xôn xao.

Ôn Mộng Thành chợt bình tĩnh nói: "Người nói Chu Diên?"

Nhậm Lao nói: "Chu tướng quân đang cần người!"

"Cần người? Cần người để lừa trên hiếp dưới, bóc lột dân tình? Cần người để quấy rối dân gian, thỏa mãn ham muốn của riêng mình?" Ôn Mộng Thành khinh bỉ nói: "Tác phong làm người của Chu đại nhân, đã nổi tiếng trên giang hồ, bằng hữu trên giang hồ đều lãnh giáo rồi."

Nhậm Lao sầm mặt: "Người nói thế là có ý gì?"

"Rất đơn giản," Ôn Mộng Thành hiên ngang nói, "ta không nhận lời."

Vừa nói ra, quần hào trong đại sảnh đều kêu ồ lên:

"Đúng!" "Nói hay lắm!" "Bảo hẩn rút về quê đi!" "Chu Diến? Rút con bà hẩn đi!"

Nhậm Lao, quét ánh mắt tàn độc nhìn cả bọn, hừ mũi nói: "Được, bọn cứng đầu, các người còn có một con đường nữa!"

Ôn Mộng Thành cũng hừ một tiếng nói: "Người thích nói thì cứ nói, còn nghe hay không thì tùy ta."

Nhậm Lao nói: "Xếp các người vào Kim Phong Tế Vũ lâu."

Vừa nói ra, ai nấy đều ngạc nhiên.

Ôn Mộng Thành ngạc nhiên hỏi: "Kim Phong Tế Vũ lâu theo Hình bộ từ hồi nào?"

Nhậm Lao nhe bộ răng vàng ệch cười nói: "Kim Phong Tế Vũ lâu và Cấm vệ quân đã thành một nhà."

Ôn Mộng Thành nói: "Là ai phái các người tới đây?"

"Ngoại trừ Tứ đại danh bổ," Nhậm Lao nheo mắt, "còn có ai?"

Đại sảnh có người nháy nhồm lên kêu: "Ta không tin! Nói dối!"

"Tứ đại danh bổ muốn bắt bọn ta, đâu cần giờ thủ đoạn bỉ ổi này!"

Nhậm Lao đột nhiên phát tay: "Đây là cái gì?"

Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát đứng gần nhất, vừa nhìn đã thấy rõ ràng, lạc giọng kêu lên: "Bình Loạn quyết!"

Bình Loạn quyết là lệnh bài nhà vua ban cho Tứ đại danh bổ: ở Hình bộ, họ có địa vị nổi trội, không cần phải nghe lệnh quan viên các nơi, hơn nữa ở trên giang hồ cũng có đặc quyền tiền trạm hậu tẩu, thực hiện các hành động truy bắt trăm sát.

Ôn Mộng Thành há to mồm, lẩm bẩm: "Đúng là Tứ đại danh bổ... sao lại là họ!"

Nhậm Lao bước tới, nói: "Ý người là thế nào?"

Hoa Khô Phát đã nổi máu liều, nói lớn: "Tứ đại danh bổ thì sao? Đều là bọn cá mè một lứa! Không gia nhập là không gia nhập!"

Nhậm Oán đột nhiên cười e thẹn.

Y từ từ thò hai tay ra!

Hai tay y nâng hai tay của Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát.

Thái độ này thật hữu hảo.

Y cũng nở nụ cười.

Nụ cười e thẹn.

Tựa như y rất không quen việc tiếp đãi người ta, cũng không giỏi việc ấy, nhưng lại thân thiết nắm tay người khác, coi như là chào hỏi.

Nhưng hai bàn tay này đã bóp vào mạch môn của Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát, khiến hai người đều có khổ mà chỉ tự biết trong lòng.

Ngũ tạng lục phủ của họ lập tức như bị ngâm trong nước sôi, nhưng thứ bốc lên không phải là bọt nước mà là từng mũi tiểu đao nhọn hoắt đâm vào gan ruột tim phổi.

Họ đau đến nỗi chết đi sống lại, nhưng vẫn chẳng kêu một tiếng.

Nhậm Oán càng muốn họ kêu, họ càng không kêu.

Nhậm Oán lại hỏi: "Hai vị chịu gia nhập trước, ta sẽ đảm bảo tiền đồ của hai vị trước mặt tướng gia."

Y âm thầm dồn lực đạo, lại hỏi: "Không biết giờ đây ý của hai vị thế nào?" Nói đến đây, y chợt ngừng nguồn nội lực cực kỳ âm hiểm đó.

Hoa Khô Phát nhân lúc này, buột miệng nói một câu: "Có chết ta cũng chẳng gia nhập!", nào ngờ, một luồng chân khí quái dị, đột nhiên dồn lên cổ họng, khiến câu nói đổi thành: "Ta nhất định gia nhập!" Ngữ âm nghe quái dị vô cùng!

Cho dù ngữ âm nghe méo mó, nhưng đã nói ra rồi, quần hùng trong đại sảnh, tất thấy đều kinh ngạc.

"Sao ông lại nhận lời với hắn?"

"Người ta vừa ép đã khuất phục, đâu phải là dân giang hồ hảo hán!"

"Hừ! Hoa Khô Phát, Thọ Nam Sơn này hôm nay coi như đã thấy bộ mặt thật của ngươi rồi!"

Hoa Khô Phát có miệng mà chẳng nói được lời, con người trẻ tuổi trước mặt này đã dùng nội lực khống chế lời lẽ của y.

Hoa Khô Phát cố gắng muốn nói vài lời thanh minh, nhưng bị nguồn nội lực quái dị của đối phương xung kích, kỳ kinh bát mạch đau đớn khó chịu, chẳng nói ra được một chữ nào.

Bên kia Ôn Mộng Thành biết không ổn, nghiêng rằng chẳng nói một chữ, không ngờ nội lực quái dị, thúc đến ba lần, buộc ông ta mở miệng nhả chữ. Ôn Mộng Thành cố gắng dùng nội công chống lại, nhưng đã trúng độc **dạng**, nội tức tản mát, trong lúc cố gắng áp chế, đột nhiên cảm thấy trong người có một nguồn nội lực mạnh mẽ đến nỗi không thể chống đỡ dồn ra, miệng ngoác lớn, phun ra một bùm máu, nhân lúc đó, ông ta kêu lớn: "Giết thì cứ giết, ta quyết không gia nhập... nguyện liều chết vì tướng gia!"

Hai câu trước, là lời trong lòng của Ôn Mộng Thành, nhưng ngữ âm câu sau đã bị Nhậm Oán khống chế, cho nên mới nói ra hai phần mâu thuẫn với

nhau, khiến quần hào trong đường đều trợn mắt, bắt đầu cảm thấy chắc chắn có điều gì kỳ quặc.

Tình cảnh của Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát biết rõ, nhưng ông ta cũng không thể nào lên tiếng biện minh cho bản thân mình.

Điều đáng sợ hơn là, dưới nội lực xung kích từ tay Nhậm Oán, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát cảm thấy lực phủ ngũ tạng mau chóng suy yếu, cho dù may mắn thoát nạn, nhưng âm tạng và phế phủ cũng đã bị tổn hại đến mức không thể nào cứu vãn được nữa.

Họ đều có một suy nghĩ:

Không ngờ hôm nay lại mất mạng ở đây.

Không ngờ lại mất mạng trong tay gã thâm hiểm độc ác này!

Chương hai mươi tư

Đại Khai Thiên, Tiểu Phích Địa

Trong lúc Nhậm Oán thông thả dùng nội lực giày vò hai người, Nhậm Lao chợt nói một câu với y.

Giọng nói rất nhỏ.

"Giết bọn chúng, hẳn không đâu cũng không được, chi bằng cứ để lại mà dùng."

Nhậm Oán e thẹn mỉm cười, từ từ thu nội lực. Có điều, khi thu nội lực về, y còn hút một phần nội lực của Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành cho riêng mình.

Nếu là lúc bình thường, chỉ cần Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát có thể vận công chống lại, cũng không đến nỗi dễ dàng bị địch nhân hút nội lực, nhưng giờ họ đã trúng Ngũ Mã Dạng trước, chân lực tản mát trong kinh mạch không thể tụ lại được, cho nên Nhậm Oán dễ dàng đắc thủ.

Trên mặt Nhậm Oán khẽ nở nụ cười, y dùng thủ pháp sấm sét điểm á huyết của hai người, sau đó nói: "Các người đã thật lòng gia nhập, đồ đệ của các người đương nhiên cũng đi theo đúng không?"

Y quay qua nhìn đám đồ đệ của Hoa Khô Phát.

Ôn Mộng Thành hôm nay không đem theo đồ đệ nào, đây là tổng đà của phe Hoa Khô Phát, hôm nay lại là đại thọ y nên đám đồ đệ đều tề tựu đông đủ, Nhậm Oán chính là hỏi bọn chúng, đôi mắt lấp lánh bất định, lướt qua từng khuôn mặt.

Lúc này, tên nghịch đồ Tam Thập Lục Chúc Thất Thập Nhị Thủ Triệu Thiên Dung của Hoa Khô Phát đã được áp giải ra ngoài. Các môn đồ khác,

đều tập trung ở đại sảnh, có điều vì ham ăn hốt uống, cho nên hoàn toàn mất khả năng chiến đấu.

Nhậm Oán neho mắt nhìn từng tên một, Hoa Khô Phát có vài đồ đệ đã thành danh: Bát Trượng Kiếm Lạc Ngũ Hà, Đại Đại Bình An Long Thổ Châu, Phá Sơn Đao Khách Ngân Thành Tuyết, Tiền Đồ Vô Lượng Ngô Lượng, Cô Độc Kiếm Sa Lão Điền... đều có mặt ở đây, những đệ tử học nghệ chưa thành: Thái Truy Miêu, Hà Tạc Chung, Lương Sắc, Tống Triển Mi... cũng có mặt. Cả đứa con duy nhất của Hoa Khô Phát là Hoa Tình Châu, cùng với Tam đại hộ pháp của Phát Mộng nhị đảng là Ngô Nhất Sương, Long Nhất Bi, Hoắc Nhất Tường cũng có ở đại sảnh.

Nhậm Oán cười.

Cười rất thẹn thùng.

"Trước tiên giải quyết ai?" Nhậm Oán rụt rè hỏi. "Ta không quen lắm, chỉ bằng cứ để người quen nói cho ta biết."

Y vỗ vỗ tay, lập tức có người từ nội đường bước ra.

Cả thầy có ba người bước ra.

Trong ba người có hai người hình dáng hầu như giống hệt nhau.

Khuôn mặt hai người này rất giống nhau, giống tới mức không thể phân biệt nổi.

Nhưng chẳng ai cho rằng họ là một cặp huynh đệ.

Bởi vì khí chất của hai người, thật sự quá trái ngược.

Một người sát khí trùng trùng, lạnh lùng vô kể.

Tựa như ở nơi nào có y, thiên địa vô tình, vạn vật vô tâm, con người vô nghĩa.

Có điều, thanh đao ngang hông của y, còn lạnh lùng vô tình hơn tất cả.

Một người kia thì rất ôn hòa.

Ôn hòa như một chú mèo, một chú thỏ trắng, một chú hươu sao.

Đương nhiên nếu người đó rút thanh đao sau lưng ra, sẽ lập tức biến thành một con mèo vuốt có độc, một con thỏ nanh có độc, một con sói đội lốt hươu!

Bọn họ đúng là huynh đệ.

Huynh đệ khí chất hoàn toàn khác nhau.

Nhưng hoàn toàn giống nhau ở chỗ ra tay dữ dằn, hành sự ghê gớm, tác phong tuyệt tình, đao pháp độc địa.

Hào sĩ trong đại sảnh, cho dù chưa từng gặp đôi huynh đệ này, cũng đã nghe tiếng bọn chúng.

Tương Dương Tiêu Bạch.

Tín Dương Tiêu Sát.

Đó là Tiêu thị huynh đệ dùng Đại Khai Thiên, Tiểu Phích Địa đao pháp danh chấn thiên hạ, dùng Thất Thập Nhất Gia Thân đao pháp danh động giang hồ.

Kẻ đi phía sau là Triệu Thiên Dung!

Triệu Thiên Dung đã "được" bọn chúng "phóng thích" ra rồi!

Triệu Thiên Dung vẫn rụt rè.

"Người đừng sợ, bọn chúng đã như miếng thịt trên thớt, muốn giết muốn mổ, tùy ý người." Nhậm Oán dụ dàng hỏi: "Theo người thấy, người ở đây không ít, nếu giết vài tên để khiến Hoa lão đầu đau lòng cúi đầu, đau lòng sửa sai, người sẽ chọn ai?"

Triệu Thiên Dung vẫn run lẩy bẩy, nhất thời không nói ra được. Nhậm Oán cười vỗ vai y: "Người yên tâm, bọn chúng đều đã trúng Ngũ Mã Dạng, muốn động cũng chẳng động được, nếu người bỏ tối theo sáng, hợp tác cùng bọn ta, chẳng những có thể kiếm được chức quan, mà ngay trong Phát Mộng nhị đẳng, người cũng có thể làm phó đẳng."

Triệu Thiên Dung vẫn nhăn nhó mặt mày nói: "Nhưng sư phụ vẫn là đảng khô, ta làm sao dám ngang hàng với lão nhân gia người..."

Nhậm Oán cười nói: "Ai nói Hoa lão đầu vẫn là đảng khô? Lão ta đã làm mấy mươi năm rồi, nay theo lẽ cũng nên thoái vị nhường hiền."

Triệu Thiên Dung nói với vẻ thăm dò: "VẬY... là vị tiền bối bốn môn đức cao vọng trọng nào gánh vác trách nhiệm nặng nề này?"

Nhậm Oán cười nói: "Đương nhiên là đại sư huynh của người rồi."

Ai nấy đều nhìn qua, chỉ thấy mặt Trương Thuận Thái lúc đỏ lúc trắng, cả mang tai cũng đỏ tía lên. Triệu Thiên Dung kìm không được hỏi: "Sao lại là đại sư huynh?"

Nhậm Oán tươi cười nói: "Nếu không nhờ đại sư huynh của người, Ngũ Mã Dạng của bọn ta biết bỏ ở đâu? Đám băng hữu giang hồ này làm sao lại ngoan ngoãn nghe lời đến thế?"

Triệu Thiên Dung ngạc nhiên nói: "Đại sư huynh, té ra là huynh?"

Trương Thuận Thái ngần ngại một hồi, mới ấp úng nói:

"Nhậm nhị tiên sinh, ông từng nói... sẽ không nói trước mọi người, sao bây giờ lại..."

Nhậm Oán nói: "Có sao đâu? Người đại nghĩa diệt thân, một mình gánh vác trách nhiệm lớn lao, ai nấy đều kính ngưỡng người! Dù sao đi nữa bây giờ chúng ta đều đã đại công cáo thành, bọn người này đều phải nghe lệnh chúng ta, người đâu cần phải làm anh hùng vô danh, rõ ràng là người làm mà."

Trương Thuận Thái ngượng ngùng nói: "Thế này..." y chỉ cảm thấy hàng trăm cặp mắt ở đại đường đều dòm mình lom lom, đều nghiêng răng nghiêng lợi đầy thù hận, nếu những ánh mắt này có găm dao bén, sớm đã chém y nát thành tương rồi, nhất là đôi mắt của sư phụ, tựa như cháy đỏ lên vậy, có điều họ chẳng những không thể động thủ, cho dù muốn cũng không động thủ được nữa rồi, điều này y tuyệt đối có thể khẳng định.

Bởi vì y biết phân lượng của Ngũ Mã Dạng.

Chỉ nghe Hoa Khô Phát khẽ rít lên: "Thuận Thái, ta đối xử với người không tệ, người, tại sao người làm thế?"

Trương Thuận Thái muốn đáp, nhưng lại không biết nói thế nào mới phải.

Nhậm Lao nói: "Người đối xử với hãn không tệ? Một ngày từ sáng đến tối người đều quát tháo hãn trước mặt người ta, có ai muốn hầu hạ lão già kỳ quặc như người suốt cả đời chứ."

Lúc này Hoa Khô Phát cũng không cãi nữa, chỉ nói: "Thuận Thái, người, người nghĩ như vậy thật sao?"

Trương Thuận Thái, bậm môi tựa như hạ quyết tâm rồi mới nói: "Ta đối xử với ông có tốt cũng chẳng ích gì! Chúc đảng khô, chẳng phải đảng nào ông cũng giao cho Tình Châu sao?"

Hoa Tình Châu là con của Hoa Khô Phát.

Lão chỉ có một đứa con.

Hoa Khô Phát mất vợ ở tuổi trung niên, đương nhiên ông ta rất cưng chiều đứa con này.

Hoa Khô Phát chỉ đau đớn lắc đầu chép miệng: "Thôi đi, thôi đi!"

Trương Thuận Thái gằn giọng nói: "Ông đối xử bất công đối với ta, xưa nay đều bất công, ta là đại đệ tử của ông, cúc cung tận tụy lo cho ông, thế mà ông chỉ xem ta là tên nô bộc!"

"Người sai rồi!" Ôn Mộng Thành đau đớn nói: "Mấy năm trước Hoa sư đệ đã từng nói với ta, hãn muốn truyền y bát cho người, có điều không muốn người đắc ý quá sớm, lại sợ người không chịu ráng sức luyện tập, cho nên mới im lặng không nói cho người biết trước."

Trương Thuận Thái thối lui hai bước, sừng sốt, đột nhiên đỏ mặt, gào lên: "Ta không tin! Ta không tin! Ta không tin lời quái quỷ của ông!"

"Đại sư huynh!" Khuôn mặt tái nhợt của Hoa Tình Châu nổi gân xanh: "Cha cũng từng nói với ta như thế, người bảo ta sau này phải nghe lời huynh, tuyệt đối không được ý thể cha mà ngược ý huynh, thật đấy!"

Hoa Khô Phát gầm lên: "Im miệng! Chỉ tại ta có mắt như mù!"

Nhậm Lao bật cười, chép miệng nói: "Thì ra người là con của Hoa lão quý." Rồi dùng tay bóp lấy mặt Hoa Tình Châu.

Trương Thuận Thái đứng sững.

"Thế nào? Muốn làm việc lớn, không có quyết tâm thì không được đâu." Nhậm Lao lại quay sang tóm hàm Trương Thuận Thái, khiến hai má của y tóp lại, cơ mặt rúm ró thành hình dạng quái dị tột cùng, cái mồm hầu như đã rụng hết răng của lão, phà hơi trước mũi Trương Thuận Thái: "Bọn chúng sắp chết rồi, nói lời tốt đẹp để lấy lòng cũng là điều đương nhiên. Thế nào? Rốt cuộc khai đao ai trước đây? Người nói thử xem."

Trương Thuận Thái nhìn trái ngó phải, mồ hôi chảy ròng ròng.

"Đừng sợ." Nhậm Lao vỗ vai y nói: "Sau hôm nay người sẽ là đại anh hùng, đại hào kiệt ở đây, chỉ có người ta sợ người chứ người không sợ ai hết."

Trương Thuận Thái sợ run cả bờ môi.

Nhậm Lao lại nheo mắt, cười: "Người không tìm người, chẳng lẽ muốn bọn ta đem người ra khai đao sao?"

Hoa Khô Phát tức đến nổi đỏ mắt: "Súc sinh!"

Trương Thuận Thái tựa như đã hạ quyết tâm rất lớn, mới dám gật đầu, nhìn người.

Nhìn đồng môn của y.

Sư huynh đệ đồng môn của y.

Phá Sơn Dao Khách Ngân Thành Tuyết, Kim Tiêu Đa Trân Trọng Thích Luyện Hà, Đại Đại Bình An Long Thổ Châu, Trượng Bát Kiếm Lạc Ngũ Hà, Hà Tạc Chung, Mục Vi Chi Mãng Lương Sắc, Thái Truy Miêu, Tảo Mi

Tài Tử Tổng Triển Mi, Ngô Nhất Sương, Long Nhất Bi, Hoắc Nhất Tường, quản gia Đường Nhất Độc, còn có Hoa Tình Châu...

Nhất thời Trương Thuận Thái cũng không biết chỉ ai.

Ai bị y chỉ ra, thì người đó gặp tai ương trước.

Những đồng môn bình thường đối xử tệ với y, đã sợ đến nỗi run lẩy bẩy.

Có một số sư huynh đệ, bình thường bắt nạt đại sư huynh khờ khạo, thích trêu đùa, lợi dụng y, nay lại rơi vào trong tay y, bất giác tim đập chân run.

Người ta thường thích bắt nạt làm nhục người khác khi mình đắc thế, chứ không nghĩ đến sau này người bị làm nhục một khi đắc thế, sẽ đối xử như thế nào với mình, đương nhiên, họ thường sử dụng thời gian "suy nghĩ" để "ngăn cản" đối phương có thể đắc thế.

Bây giờ điều họ đang đối mặt chính là: Trương Thuận Thái sẽ trả thù ai trước tiên?

Đại sư huynh này sẽ hạ thủ ai trước tiên?

Lúc này, Triệu Thiên Dung chợt nói: "Đại sư huynh không chọn, chi bằng cứ để đệ chọn."

Mọi người nghe thế, càng thất kinh.

Triệu Thiên Dung với Phát Mộng nhị đảng, có thể nói là ân tình đã tuyệt, lúc này vì muốn sống mà y chỉ tội sư bá Ôn Mộng Thành, bị Hoa Khô Phát hạ lệnh nghiêm trị, điều đó khiến Triệu Thiên Dung càng thêm tức giận, ôm lòng trả thù.

Trương Thuận Thái dầu sao cũng có tình nghĩa với Phát Mộng nhị đảng, còn Triệu Thiên Dung, có thể nói háo sắc sợ chết, lúc này y đứng ra "tranh công" trước mặt huynh đệ họ Nhậm, huynh đệ họ Tiêu, lòng dạ lang sói đến nay đã quá rõ ràng.

Nhậm Lao được lời như cời tấm lòng, gật đầu vuốt mấy sợi râu bạc thừa thớt, cười nói: "Tốt, tốt, sư huynh đệ các người cứ bàn bạc với nhau đi."

Triệu Thiên Dung nói như thế, Trương Thuận Thái cũng thở phào.

Bắt y giết đồng môn của mình, y thật có phần không nhẫn tâm.

Triệu Thiên Dung bước tới phía trước một bước, nói bên tai y mấy chữ.

Trương Thuận Thái không nghe rõ, nói: "Hả?"

Triệu Thiên Dung lại hạ giọng lặp lại câu ấy.

Trương Thuận Thái vẫn không nghe rõ, chỉ đành ghé sát tai vào.

Triệu Thiên Dung hít một hơi, nói: "Người chết đi!"

Trương Thuận Thái lúc này mới nghe rõ. Nhưng đã muộn rồi.

Triệu Thiên Dung đã ra tay.

Y một đao đâm thẳng vào bụng Trương Thuận Thái.

Trương Thuận Thái chỉ nghe tâm phế mình nhói lên một cái, công lực tiêu tan, cơ hồ trong một cái chớp mắt, Triệu Thiên Dung đã đâm liên ba mươi sáu nhát đao, thân người Trương Thuận Thái lập tức biến thành một cái vôi phun.

Vôi phun của ba mươi sáu vết thương.

Ngoại hiệu Thất Thập Nhị Thủ của Triệu Thiên Dung, không phải tự nhiên mà có.

Y chỉ cần xuất thủ nửa chiêu.

Trương Thuận Thái đã bị y đâm ngã.

Trương Thuận Thái vừa ngã, y lập tức trốn chạy. Ngoại hiệu của y còn có nửa câu đầu... "Tam Thập Lục Chúc."

Trong tình cảnh này, đương nhiên chạy là thượng sách.

Nhưng thân hình y vừa mới chuyển động, đao của Tín Dương Tiêu Sát đã chuyển động.

Đao thứ nhất, Triệu Thiên Dung mất một cánh tay. Tay trái.

Đao thứ hai Triệu Thiên Dung đã mất một cái chân. Chân phải.

Không có đao thứ ba.

Tiêu Sát xuất thủ, chỉ có hai đao.

Một trên một dưới, hai đao.

Sau hai đao thì thu đao, lùi lại, nhìn Tiêu Bạch.

Triệu Thiên Dung cũng không phải là không né tránh. Y có.

Y né rồi lại né, trong chớp mắt, y đã tránh ba mươi sáu lần, những kẻ có mặt ở đây chỉ cần là cao thủ, nhất định nhìn ra được y né nhanh, khéo léo, lanh lẹ!

Nhưng vẫn vô dụng.

Trong lúc Tiêu Sát xuất đao và thu đao, Triệu Thiên Dung đã trở thành một người "vô dụng".

Y không thể trốn chạy được nữa.

Thậm chí không thể phản kháng được nữa.

Tiêu Bạch đứng bên cạnh Tiêu Sát, lại khẽ thở dài một hơi, sau đó tựa như nói một câu gì.

Không ai nghe được y nói gì.

Chỉ có Tiêu Sát nghe được lời huynh trưởng của y.

"Người thụt lùi rồi."

"Người... tại sao?"

Câu này, được đồng thời nói ra từ miệng của hai người.

Một người là Nhậm Lao.

Một người là Hoa Khô Phát.

"Con chỉ háo sắc, tham học tuyệt nghệ, nhưng tuyệt đối không phản bội sư môn, không bán đứng đồng môn..."

Triệu Thiên Dung miệng phun máu, hỗn hển nói: "Con tưởng sư phụ thật sự căm ghét sư bá, cho nên mới phụ họa vu oan cho ông ta... còn hành vi như đại sư huynh, con thà chết không làm."

Nhậm Lao cười gằn một tiếng nói: "Cho nên người chỉ có chết."

Hoa Khô Phát không sao kìm lòng được nữa, nước mắt lã chã tuôn rơi: "Tốt, con vẫn còn là hảo đồ đệ của ta!"

Triệu Thiên Dung cười thảm nói: "Sư phụ!"

Nhậm Lao lớn giọng nói: "Vậy, có ai bước tới giúp vị hảo đồ đệ của Hoa tiên sinh này đến miền Tây Phương Cực Lạc hay không?"

"Ta."

Lần này cả Nhậm Lao cũng thấy bất ngờ.

Bởi vì người nói chữ "ta" hơn nữa còn đang bước ra kia, lại là Nhậm Oán.

Nhậm Oán xưa nay rất biết kiềm chế. Nhậm Oán trẻ hơn Nhậm Lao bốn mươi tuổi, nhưng Nhậm Lao hiểu rõ nhất định lực và thủ đoạn của Nhậm Oán.

Chương hai mươi lăm

Thực nhân gian yên hỏa

Nhậm Oán cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ một bước đã đến trước mặt Triệu Thiên Dung.

Giữa họ vốn cách đến mấy người, cự ly khoảng mấy bước.

Nhưng Nhậm Oán có thể một bước đã đến trước mặt Triệu Thiên Dung.

Y đi cứ như lướt vậy, ngoại trừ đầu gối hơi cử động, toàn thân hầu như chẳng nhúc nhích gì.

Triệu Thiên Dung đột nhiên rút ra một thanh đao, xoay ngược mũi đao đâm vào bụng mình!

Nhậm Oán giơ tay, tóm được thanh đao của y, nhẹ nhàng cứ như hái quả cây. Sau đó bàn tay tựa như ngắt hoa của y mau chóng điểm mấy huyết đạo của Triệu Thiên Dung, rồi vỗ tay, lập tức có mấy đại hán bước ra.

"Cầm máu cho hãn rồi tính tiếp." Nhậm Oán nói thêm một câu: "Dùng loại thuốc kim sang tốt nhất."

Bọn đại hán đều dạ ran như sấm.

Điều đó không những khiến Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát ngạc nhiên, ngay cả Nhậm Lao cũng lấy làm lạ lùng. Tam đại hộ pháp của Phát Mộng nhị đảng đều sao cũng là những người lăn lộn trong giang hồ, đã trải qua đông tố bão bùng, Ngô Nhất Sương lên tiếng trước: "Mèo khóc chuột, không biết có ý đồ gì!"

Long Nhất Bi nói: "Triệu Thiên Dung, dẫu sao người cũng đã làm hán tử một lần rồi, việc trước đây sẽ xóa bỏ tất cả, cho dù chuyện lớn bằng trời, Phát Mộng nhị đảng bọn ta cũng chống lưng cho người, người đừng gây ra chuyện xấu hổ nữa."

Hoắc Nhất Tường nói: "Kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục, có ngon thì giết chết bọn ta, anh hùng hảo hán trong thiên hạ sẽ không tha cho bọn người!"

Triệu Thiên Dung đã đau đến nỗi không biết có nghe được lời của họ hay không, dù có nghe thấy, miệng cũng không trả lời được nữa rồi.

Nhậm Oán nhường mảy, quay đầu lại nhìn Long Nhất Bi, Hoắc Nhất Tường và Ngô Nhất Sương, mặt lộ vẻ khâm phục: "Ba vị đúng là hảo hán tử!"

Ba người cười lạnh, hừ lạnh, lạnh lùng chẳng thèm nhìn y.

Nhậm Oán chép miệng: "Đáng tiếc, hấn chảy nhiều máu quá, lại đau như thế, vậy mà các người còn ép hấn làm hảo hán, thế... chẳng phải là quá ích kỷ sao?"

Tam đại hộ pháp đã quyết tâm không trả lời y.

Nhậm Oán đành thở dài nói: "Các người có biết đau là thế nào không?"

Đây là một câu hỏi quái lạ.

Cho dù Long Nhất Bi, Hoắc Nhất Tường, Ngô Nhất Sương muốn trả lời, cũng không biết trả lời thế nào.

Thế nhưng Nhậm Oán lại tự hỏi tự đáp.

"Các người không biết sao? Ta thì biết đấy. Các người chỉ cần đau một chút là biết mùi ngay."

Nói xong, Tam đại hộ pháp của Phát Mộng nhị đảng, Long Nhất Bi, Hoắc Nhất Tường, Ngô Nhất Sương đều trở thành tàn phế.

Sự việc xảy ra quá nhanh.

Ai cũng đề phòng Nhậm Oán sẽ ra tay, nhưng không biết Nhậm Oán ra tay lại quá bất ngờ, lại nhanh như thế.

Cho dù họ đã phòng bị, cho dù họ có thể vận công tự nhiên, cũng chưa chắc đã hữu dụng.

Bởi vì Nhậm Oán xuất thủ quá nhanh, quá bất ngờ.

Một nhát đao của y đã cửa đứt thanh quản của Ngô Nhất Sương, khoét rỗng đôi mắt của Hoắc Nhất Tường.

Trong tiếng kêu hoảng gào thét, Ngô Nhất Sương và Hoắc Nhất Tường đã trúng đao.

Nhậm Oán sử dụng cây trùy thủ của Triệu Thiên Dung.

Long Nhất Bi nạt lớn: "Người... dám đả thương huynh đệ của ta...." Ngay lúc này y cảm thấy hạ bàn nóng rát.

Lúc này khi Nhậm Oán xuất đao với Hoắc Nhất Tường và Ngô Nhất Sương, y đã thấy trước mắt mình dậy lên một mảng đao quang.

Đao quang vừa loáng lên trước mắt.

Nhưng y lại không cảm thấy đau đớn, cũng chẳng có cảm giác trúng đao.

Nhưng các huynh đệ nhiều năm sánh vai tác chiến với y thì: Ngô Nhất Sương thành người câm, Hoắc Nhất Tường thành kẻ mù.

Trong lúc y đang nổi giận quát mắng, đột nhiên cảm thấy dưới hông mình phun ra một số thứ gì đó.

Y cúi đầu nhìn: thì ra là máu!

Tại sao lại có máu?

Máu từ đâu chảy ra.

Ngay trong lúc kinh ngạc, y bất giác toan di chuyển.

Y đã trúng Ngũ Mã Dạng, tay vốn không thể cử động được nữa.

Có điều thân người vẫn có thể cử động nhẹ.

Y vừa động thì đã hoàn toàn mất trọng tâm...

Bởi vì đôi chân đã rời khỏi thân xác của y.

Máu từ đó chảy ra!

Đôi chân của y bị chặt đứt rồi!

Một nhát đao nhẹ nhàng hờ hững của Nhậm Oán, đồng thời đã hủy ba con người:

Khiến Hoắc Nhất Tường thành kẻ mù.

Khiến Ngô Nhất Sương thành kẻ câm.

Khiến Long Nhất Bi biến thành kẻ cụt.

Tất cả những người có mặt ở đây thấy đều chấn động!

Nhậm Oán thông thả thu đao, căn dặn: "Bôi thuốc cho họ, dùng loại thuốc cầm máu tốt nhất!"

Bọn đại hán dạ ran như sấm: "Tuân lệnh!"

Đột nhiên có người tức giận mắng lớn: "Tuân lệnh cái rắm con mẹ người!"

Ai nấy đều sửng người.

Chỉ thấy một người giống như một con chim trắng, nhẹ nhàng hờ hững mà lại nhanh nhẹn cực kỳ, lướt qua đỉnh đầu mọi người, chỉ nghe "soạt" một tiếng, một chiêu vỗ thẳng xuống mặt Nhậm Oán!

Phen này Nhậm Oán thật sự cả kinh.

Y không ngờ có người đã trúng Ngũ Mã Dạng mà còn có thể động thủ với y.

Hơn nữa kẻ này còn có võ công bất phàm.

Xuất thủ cũng nhanh đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng phản ứng của Nhậm Oán cũng nhanh đến lòng khó tưởng tượng.

Hai người mau chóng đối nhau mấy chiêu, những nhân vật có vai vế trong giang hồ đều không nhìn thấy rõ, trong khoảnh khắc chỉ như điện chớp lửa xẹt ấy, ai đã công về phía ai những chiêu gì, ai đã thua thiệt, ai đã đắc thủ.

Chỉ có bản thân hai người này là biết rõ sự việc.

Người xuất thủ đương nhiên là Phương Hận Thiếu.

Y mãi tranh biện với Ôn Nhu, sau lại không hiểu: Triệu Thiên Dung rốt cuộc là trung thành, hay gian xảo; Trương Thuận Thái là người tốt hay kẻ xấu.

Biến hóa sự việc càng thêm khó lường: Triệu Thiên Dung đột nhiên giết Trương Thuận Thái càng khiến y kinh ngạc, trong nhất thời đầu óc cứ ong ong cả lên, không thể nào phân biệt nổi ai trung ai gian, ai đúng ai sai.

Sau đó, cục diện chuyển ngoặt, Tiêu Sát xuất đao, Triệu Thiên Dung trọng thương, Phương Hận Thiếu vẫn đứng ngây ra, nhất thời quên cả ra tay.

Không ngờ Nhậm Oán bước ra, trị thương cho Triệu Thiên Dung, y tưởng có người tốt ra tay chủ trì chính nghĩa rồi, bèn nghĩ bụng xem rồi hãy tính.

Không ngờ, Nhậm Oán vừa ra tay, liền đả thương Long Nhất Bi, Hoắc Nhất Tưởng, Ngô Nhất Sương.

Đến đó thì y không thể nhịn được nữa.

Thật quá tàn nhẫn!

Cho đến khi Ôn Nhu dùng cùi chỏ thúc cho Phương Hận Thiếu một cái, nói: "Huynh... sao huynh vẫn chưa ngăn cản bọn chúng?"

Phương Hận Thiếu hào khí trời dậy, chẳng còn sợ chi, lao ra phía trước, vừa ngoác miệng mắng đã lao tới, vừa xuất thủ đã dùng Tình Phương trao do Phương Thí Trang sáng chế năm xưa, cây quạt mỏng cánh ve trong tay, vỗ thẳng xuống mặt Nhậm Oán.

Chiêu này vừa công ra, một thanh trủy thủ không hiểu bằng cách nào đã phá vỡ sự phòng thủ của cây quạt, công thẳng vào trung môn, đâm xuống bụng y!

Nhậm Oán không hề né tránh!

Y phản công!

Ngay lập tức phản công!

Phương Hận Thiếu không muốn ôm nhau cùng chết với y.

Y không ngờ đối phương chẳng né tránh, ngược lại còn tấn công.

Thân người của Phương Hận Thiếu tựa như một con cá chạch, trong khoảng sát na ngàn cân treo sợi tóc ấy, đã lách qua lưỡi đao. Cây quạt của y, lật một cái, lưng quạt xoay qua vỗ vào lưng Nhậm Oán.

Chiêu này thật tuyệt diệu, cho dù Nhậm Oán võ công có cao hơn nữa, khi đâm một đao không trúng, cho dù thu thế lại kịp, nhưng lưng cũng phải trúng chiêu!

Nhưng Nhậm Oán không hề xoay người, y vung tay, cây đao rời khỏi tay bay vút ra, cắm thẳng vào cổ họng Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu kinh hoảng quát lớn một tiếng, kịp thời rút quạt về chặn lại, chỉ nghe "bình" một tiếng, mũi đao bắn vào mặt quạt, bay xéo ra, bắn về phía Nhậm Lao!

Nhậm Lao vẫn lạnh lùng, đảo người, lùi bước, rùn vai mượn thế đẩy một cái, thanh đao ấy bắn ngược trở ra, cắm vào ngực Độc Cô Kiếm Sa Lão Điền!

Đáng thương cho Sa Lão Điền cũng là một nhân vật thành danh trên võ lâm, chỉ vì trúng **dạng** độc, không thể cử động được, thế là vô tình một mạng ô hô.

Nhậm Oán chuyển thủ thành công, giành được tiên cơ, liền gấp rút tấn công. Hai chưởng của y hơi khép lại như chiếc lá trúc, ngón tay tựa như hạc trào, đang định xuất chiêu công kích, chợt thấy trên mặt quạt của Phương Hận Thiếu có viết năm chữ:

"Thực nhân gian yên hòa."

Quạt của Phương Hận Thiếu một mặt thêu bức tranh sơn thủy, đường nét tú lệ thanh thoát, nhưng trong đợt tấn công lần thứ hai đã quay ngược lại, mặt này chỉ viết năm chữ, góc bên phải phía dưới có một con dấu đỏ.

Nhậm Oán trông thấy mặt quạt ấy, liền hơi ngần người, Phương Hận Thiếu đã biến chiêu thật nhanh, cây quạt khép lại, đổi thành đâm vào cổ họng

Nhậm Oán.

Nhậm Oán hú lên một tiếng, Trúc Diệp thủ đã mỗ vào hai huyệt thái dương của Phương Hận Thiếu.

Nhậm Oán trông thấy mặt quạt ấy, liền hơi ngẩn người, Phương Hận Thiếu đã biến chiêu thật nhanh, cây quạt khép lại, đổi thành đâm vào cổ họng Nhậm Oán.

Nhậm Oán hú lên một tiếng, Trúc Diệp thủ đã mỗ vào hai huyệt thái dương của Phương Hận Thiếu.

Nhậm Oán trông có vẻ lịch lãm hòa nhã, thậm chí còn hơi rụt rè, nhưng một khi xuất kích, chẳng có một chiêu nào phòng thủ!

Nhưng Phương Hận Thiếu không muốn liều mạng với Nhậm Oán.

Phương Hận Thiếu xưa nay rất xem trọng mạng sống của mình!

Mạng chỉ có một.

Phương Hận Thiếu sợ chết.

Y chỉ đành thu chiêu.

Đúng trong thời khắc sinh tử tồn vong ấy, y đột nhiên giống như bị đá trúng một cước ngay ngực, phải lùi ra phía sau, vừa khéo tránh được đòn tấn công của Nhậm Oán.

Mặt Nhậm Oán xanh mét.

Có những người uống rượu, mặt không đỏ, trái lại còn chuyển thành màu xanh... tái xanh!

Sắc mặt của Nhậm Oán là như thế!

Y không hề ngừng nghỉ, tựa như một con bạch hạc.

Trong một sát na ngẩn ngui, y đã tấn công Phương Hận Thiếu ba chiêu.

Nhưng đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Phương Hận Thiếu lại tựa như bị người ta "đá" bổng lên, tựa như bị người ta "quăng" ra, rồi tựa như bị người

ta "ném" đi. Cho dù là lăn đi, hay té bật ngửa, trong khoảnh khắc sinh tử tồn vong, vẫn có thể tránh được đòn tấn công của Nhậm Oán.

Nhậm Oán đánh hụt ba chiêu, lại công tiếp ba chiêu, ba chiêu không được, lại công tiếp ba chiêu.

Ba chiêu thất bại, lại công tiếp ba chiêu nữa.

Lúc này, Phương Hận Thiếu đã hoàn toàn chẳng còn sức trả đòn.

Có điều y vẫn có cách khiến cho thế công của Nhậm Oán không chạm được vào mình.

Cả gấu áo cũng không chạm được.

Nhậm Oán đột nhiên thu chiêu, hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu cũng thở phào, lè lưỡi rụt vai, nói: "Nguy hiểm thật! Thì ra người dùng Hạc Lập Sương Điền Trúc Diệp Tam!"

Y nheo mắt nhìn Nhậm Lao, cười nói: "Còn người thì chắc là dùng Long Hành Tuyết Địa Mai Hoa Ngũ rồi."

Nhậm Lao cười gằn hiểm độc.

Phương Hận Thiếu nói: "Lúc này trong lúc nguy cấp, ta mắng mấy câu thô tục, thật là bất lịch sự, nói ra thật là xấu hổ." Không ngờ y vẫn còn nhớ câu mắng người lúc này, nhưng nói đến đây lại nhìn thấy Hoắc Nhất Tường, Long Nhất Bi, Ngô Nhất Sương ở gần đấy. Chỉ thấy Ngô Nhất Sương bị thương ở cổ họng, vết đao cực nhỏ, nhưng vừa khéo cắt đứt thanh quản, Long Nhất Bi càng thảm hơn, chân cụt từ đầu gối trở xuống, máu chảy đầm đìa, còn Hoắc Nhất Tường thì bị móc mất đôi mắt, nhãn cầu nằm ở dưới đất, vẫn mở thao láo, gân máu vẫn còn dính trên mặt, máu thịt bầy nhầy!

Ba người đều đau đớn tột cùng.

Nhậm Oán một đao phết ba người, tuy nói ba người không thể tránh đòn, nhưng lực đạo hoàn toàn khác nhau: chém chân thì phải dùng sức, cửa cổ thì phải lướt nhẹ, móc mắt thì phải dùng kỹ xảo khéo léo.

Nhậm Oán chỉ hờ hững xuất đao, nhưng đã vận dụng ba loại đao kinh khác nhau.

Nhưng thật là tàn nhẫn!

Y chẳng xem con người là người!

Phương Hận Thiếu nộ khí xung thiên, đột nhiên phát hiện lúc này mình đỡ một đao, đã ngộ sát một đệ tử của Phát Mộng nhị đẳng, lại như đổ dầu vào lửa mắg: "Quân rùa đen! Con bà người, các người rớt cuộc có phải là con người hay không?"

Lúc này y còn xin lỗi vì mình đã thất lễ lỡ lời, giờ đây lại ngoác mồm chửi rủa.

Nhậm Oán chỉ cây quạt của y, nói: "Thiên Dực phiến?"

Phương Hận Thiếu mở cây quạt ra, phe phẩy mấy cái, thông thả nói: "Tinh mắt đấy!"

Nhậm Oán chỉ vào chân của y, nói: "Bạch Câu Quá Liêu bộ pháp?"

Phương Hận Thiếu vắt tay trái ra phía sau, đôi chân mày dãn ra, hít hơi ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: "Có hiểu biết đấy!"

Nhậm Oán chỉ y, nói: "Thư Đáo Dụng Thời Phương Hận Thiếu?"

"Xưa nay ta rất khiêm nhường, tự mãn có thể gây tổn hại cho mình, khiêm nhường sẽ thu được lợi ích." Phương Hận Thiếu từ tốn nói: "Thật ra, ta đọc sách không nhiều."

Ôn Nhu vệt đám đông bước ra, nói: "Tên một sách, huynh tán gẫu gì với bọn chúng vậy? Sao không mau bắt bọn người này? Buộc chúng đưa thuốc giải cho người ta!"

Lúc này Phương Hận Thiếu mới bừng tỉnh.

Nhậm Oán vẫn lạnh lùng.

Nhìn y.

Phương Hận Thiếu chủ động cười với y.

Nhậm Oán không cười.

Người trẻ tuổi trông có vẻ rụt rè này, khi không cười thập phần đáng sợ, như một quả núi băng, nhưng trên núi dường như có ngọn yêu hỏa đang bùng cháy.

Phương Hận Thiếu chỉ đành nói: "Người có chú ý tới không?"

Nhậm Oán nhìn y đầy địch ý.

Phương Hận Thiếu chỉ rằng mình nói: "Răng của ta rất trắng."

Nhậm Oán càng không hiểu.

Trên thực tế, không ai ở đây có thể hiểu được lời của Phương Hận Thiếu, kể cả Ôn Nhu.

Phương Hận Thiếu lại chỉ môi của Nhậm Oán: "Môi của người rất đỏ," rồi bổ sung: "nhưng đáng tiếc, răng rất vàng, sau này người nên chú ý vệ sinh một chút."

Rồi y nghiêm mặt nói: "Được rồi, chúng ta hàn huyền đã xong, chúng ta coi như là băng hữu, người có thể đưa thuốc giải cho ta được rồi."

Phương Hận Thiếu nói như thế, cả Ôn Nhu cũng ngẩn người.

Nhậm Oán có câu trả lời.

Y trả lời Phương Hận Thiếu bằng một phản ứng mãnh liệt nhất.

Không chỉ một mình y.

Còn có Tiêu Sát!

Còn có Tiêu Bạch nữa!

Chương hai mươi sáu

Ai dám không ăn?

Nhậm Oán chỉ hơi động dậy.

Phương Hận Thiếu liền có cảm giác trên người mình, ít nhất có ba tử huyết, đều bị khống chế bởi chưởng của y.

Nhưng chưởng vẫn chưa phải đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là cước của y.

Chân trái.

Chân trái Nhậm Oán nhấc lên, giơ ngang bụng, bàn chân vươn thẳng như mũi dao, lúc nào cũng có thể tung cước. Phương Hận Thiếu cảm thấy cổ họng lạnh buốt, trên trán tê rần, xương má đau nhói, nhưng không thể xác định được đối phương sẽ đá vào bộ vị nào.

Y vừa tránh né vừa kêu lên: "Này, con người của người, sao nói đánh là đánh... không, cả đánh cũng không nói một tiếng đã..."

Y chưa dứt lời.

Y còn chưa nói hết.

Bởi vì Nhậm Oán đã tung ra cước ấy.

Hạc Lập Sương Điền Trúc Diệp Tam là loại võ công cực kỳ lợi hại trên giang hồ, năm xưa có biết bao nhiêu anh hùng hảo hán Đại Giang Nam Bắc đều ngã gục trước ba đòn Trúc Diệp Thủ và Sương Hạc Thoái này.

Phương Hận Thiếu thì sao?

Phương Hận Thiếu tránh được.

Vậy mà y tránh được.

Nguy hiểm đến cùng cực nhưng y vẫn tránh được.

Bộ pháp Bạch Câu Quá Liêu là loại thân pháp cực kỳ hiểm do võ lâm đệ nhất kỳ nữ Phương Thí Trang sáng chế ra, chỉ cần Phương Hận Thiếu cứ tiếp tục né tránh, Nhậm Oán cũng khó làm gì y được.

Phương Hận Thiếu tránh một đòn chí mạng của Nhậm Oán nhưng lại rơi vào vòng sát khí thiên la địa võng.

Đao của Tiêu Sát.

Càng chí mạng hơn.

Đao đưa lên, phản chiếu khuôn mặt thất thần của Phương Hận Thiếu.

Đao hạ xuống.

Đao hệt vào khoảng không.

Phương Hận Thiếu đã không còn đó nữa rồi.

Một con người đang sờ sờ, sao lại "không còn đó nữa rồi"?

Nhưng trong sát na thanh đao chém xuống, y đã lướt ra ngoài một trượng, đồng thời kêu lớn với Ôn Nhu:

"Không được rồi, bọn chúng ghê gớm quá..."

Nói đến đây, y liền thấy một mảng đao quang.

Y cảm giác được đao ý ôn hòa.

Lưỡi đao toát lên vẻ thân thiết.

Thân thiết đến độ khiến y không muốn tránh nữa.

Nhát đao này giống như nụ hôn của tình nhân, ai lại tránh nụ hôn nồng cháy của tình nhân bao giờ?

Cho nên nhát đao này của Tiêu Bạch suýt nữa lấy mạng của Phương Hận Thiếu.

Suýt nữa.

Dao chém vào da thịt Phương Hận Thiếu.

Phần cổ.

Lưỡi dao dầu sao cũng lạnh.

Vết dao dầu sao cũng đau.

Một lạnh một đau, khiến Phương Hận Thiếu đột nhiên bừng tỉnh, kịp thời vặn người.

Thân pháp Bạch Câu Quá Liêu của Phương Thí Trang, nếu chỉ cần tránh né, thì đối phương không thể nào bắt được.

Trong lúc sinh tử Phương Hận Thiếu xoay một vòng.

Y vẫn tránh được.

Nhưng đã bị thương.

Máu... đã bắt đầu từ một bên cổ chảy xuống ngực y.

Y kinh hãi, kêu rú lên: "Ta bị thương rồi, ối trời ơi, ta bị thương rồi!"

Y vừa hoảng sợ, bộ pháp liền rối loạn.

Phương Hận Thiếu không để ý phía sau.

Phía sau có một con hổ.

Một lão nhân tàn bạo hơn hổ nhưng tinh quái hơn hồ ly.

Nhậm Lao.

Phương Hận Thiếu định né tránh tiếp, nhưng, đã không kịp.

Nhậm Lao vừa xuất thủ, đã chế ngự được năm chỗ yếu hại của y.

Y chỉ có hai tay, nhưng hễ động thủ thì tựa như biến thành năm cánh tay, năm cánh tay với hai mươi lăm ngón tay đâm vào tử huyệt của địch nhân.

Phương Hận Thiếu bại không oan ức chút nào.

Hai đại ái tướng của Chu Nguyệt Minh: Nhậm Lao, Nhậm Oán, đồng thời xuất thủ đối phó, còn có hai đại đao vương trong Bát đại đao vương: Tiêu

Bạch, Tiêu Sát cũng liên thủ hiệp kích.

Thế nên rốt cuộc y vẫn sơ ý trúng đòn.

Cuối cùng vẫn là Ngũ Hồ Lô Địa Mai Hoa Ngũ của Nhậm Lao giành được phần thắng.

Nhậm Lao xuất thủ giống như một con cộp đang lặng lẽ ẩn mình trong tuyết bất giác chồm lên vỗ mồi.

Phương Hận Thiếu vừa bị chế ngự, đao của Tiêu Bạch và Tiêu Sát cũng đồng thời ập đến.

Phương Hận Thiếu đã không thể động đậy nữa.

Không thể động đậy có nghĩa là không thể né tránh. Cho nên y chỉ có đường chết.

Phương Hận Thiếu không bao giờ nghĩ rằng mình lại chết một cách bất minh bất bạch, chẳng hiểu mô tê ất giáp gì như thế này.

Y đương nhiên không muốn chết.

Nhưng còn cách nào khác? Cái chết chưa bao giờ hẹn hò thời gian và địa điểm với ai cả.

Nhưng Phương Hận Thiếu không sợ hãi, bởi vì y đã không kịp sợ nữa.

Đao, thật sự quá nhanh.

Một đao như nụ hôn của tình nhân, một đao như hồn đòi mạng.

Nhậm Lao chợt quát lên một tiếng: "Ngừng tay!"

Trong sát na ấy, đao quang chợt khựng lại.

Không ngừng được.

Nhưng lại không thể không ngừng.

Cho nên đao chỉ có thể chém vào nhau tia lửa bắn tung tóe.

Tia lửa bắn lên cả mặt Phương Hận Thiếu.

Chỉ cách một tấc thôi, Phương Hận Thiểu đã đầu rơi xuống đất.

Tiêu Bạch và Tiêu Sát ngừng tay.

Nhưng trên mặt họ đầy vẻ thắc mắc và nghi hoặc.

Nhậm Lao thận trọng lắc đầu với họ, lại trầm ngâm lắc đầu, chỉ đầu Phương Hận Thiểu, uể oải nói: "Không giết được."

"Không giết được"?

Tại sao không giết được?

Cả Phương Hận Thiểu cũng không hiểu.

Tuy nhiên bây giờ y ngàn lần hy vọng mình là người "không giết được".

Ôn Nhu vừa thấy Phương Hận Thiểu gặp nguy, nàng đã ra tay.

Nàng cũng có đao.

Nhưng đao pháp của nàng không khá lắm.

Bởi vì khi nàng học, không được dụng tâm lắm.

Một người muốn học tốt một thứ, làm tốt một việc, đầu tiên phải dụng tâm và chuyên tâm.

Có điều khinh công của nàng lại rất khá, chỉ e chẳng kém Bạch Câu Quá Liêu của Phương Hận Thiểu là mấy.

Thân pháp Thuần Tức Thiên Lý của Hồng Tụ Thần Ni, chỉ cần học được một hai phần, chí ít cũng có thể tự bảo vệ mình khi đi lại trong võ lâm.

Bởi vì không ai có thể đả thương được nàng.

Hồng Tụ Thần Ni thấy Ôn Nhu không có lòng học đao, bèn dễ dàng nàng học khinh công Thuần Tức Thiên Lý.

Khi đánh không lại người ta, ít nhất có thể bỏ chạy.

Nhưng trong lúc nguy cấp thế này, Ôn Nhu có thể tự bảo vệ mình hay không?

Ôn Nhu lướt tới bên cạnh Phương Hận Thiếu như một cánh én.

Lúc này, Ôn Nhu không tự bảo vệ mình.

Mà là giải vây cho Phương Hận Thiếu.

Nhưng cũng có một người lướt tới như một cánh hoàng oanh.

Người này cũng là nữ tử.

Hơn nữa trên tay cũng có đao.

Ôn Nhu cũng không lên tiếng, xuất đao.

Nữ tử ấy cũng không nói một lời, trả đao.

Đối với Ôn Nhu, cảm giác giống như một trận mưa.

Hoa rơi người lẻ loi, mưa phùn đôi én bay ¹.

Cảm giác như một cơn mưa chiều!

Mỗi một đao của đối phương vừa xuất, liền thu. Nếu tấn công trúng địch nhân, đối phương dùng thời gian ít nhất, tốc độ nhanh nhất, khoảng cách ngắn nhất lực đạo nhẹ nhất, một đòn đặc thủ, lập tức thối lui, cả cơ hội ôm nhau liều chết với nàng cũng không có. Nếu chiêu công bị trượt, đối phương đã thu đao ngay, lập tức cảnh giác, bù đắp sơ hở, xuất chiêu và thu chiêu, đều mau chóng quý dị, khiến người ta không thể nào phát hiện ra được sơ hở của nàng, cũng không thể nào né tránh được.

Mỗi đao của Ôn Nhu vừa phát ra, đều bị nàng chặn lại. Còn đao của nàng ta, thì quá đổi biến ảo bất định, thần bí khó lường.

Ôn Nhu không chặn được.

Cũng không tiếp được.

Không chống đỡ nổi, nàng đành quyết định phải liều. Nàng một mặt liều mạng, ráng sức xuất đao, một mặt kêu lớn: "Tiểu Thạch Đầu, không xong rồi, huynh mau đến đây!"

Nàng vốn cũng muốn kêu Bạch Sâu Phi.

Nhưng nàng lại không biết tên Quỷ Kiến Sầu đó đã đi làm việc quái quỷ gì.

Kêu Quỷ Kiến Sầu đến cứu, thôi thì tiết kiệm hơi sức cho rồi.

Cho nên nàng chỉ kêu Vương Tiểu Thạch.

Ôn Nhu vừa kêu vừa xuất đao.

Đối thủ của nàng đương nhiên là nữ đao vương Triệu Lan Dung.

Triệu Lan Dung đã sáng tạo ra bộ đao pháp Trận Vũ Trấp Bát.

Đao đã không còn quan trọng đối với nàng nữa.

Đao pháp mới quan trọng.

Ưu điểm duy nhất của nàng ta là: dùng chiêu thức thủ thắng.

Nàng sáng tạo ra bộ đao pháp này khiến cho nàng ta trở thành nữ nhân duy nhất chen chân được vào Bát đại đao vương.

Từ lâu nàng đã muốn phân cao thấp với Hồng Tụ Đao của Tiểu Hàn Sơn phái.

Cho nên Ôn Nhu vừa xuất thủ, nàng ta đã xuất đao.

Nàng ta mau chóng chiếm được thượng phong.

Nếu Ôn Nhu có ý quyết chiến, nàng có thể lấy nhanh đánh nhanh, chẳng khác gì bão táp mưa sa, nhanh chóng khống chế toàn cuộc. Nhưng một khi Ôn Nhu không muốn đánh tiếp, tùy ý phát đao, có ý trốn chạy, ngược lại khiến sự tinh vi kín đáo của Hồng Tụ Đao Quyết bộc lộ hoàn toàn, nàng ta nhất thời cũng không thể hạ được đối phương.

Ban đầu, nàng ta dễ dàng có thể dùng đao so đao, dễ dàng chiếm được thượng phong, trong lòng đang mừng thầm, nhưng rồi, nàng ta dần dần phát hiện, không phải là Hồng Tụ đao pháp không bằng Trận Vũ Trấp Bát, mà là người sử dụng Hồng Tụ đao pháp quá kém kỏi, nếu là một cao thủ khác, phát huy hết sở trường của bộ đao pháp này thì...

Ngoài ra, còn một nguyên nhân khác khiến Triệu Lan Dung không thể nào chém trúng Ôn Nhu.

Thân pháp của Ôn Nhu.

Thuần Tức Thiên Lý.

Thân pháp này thậm chí còn khó lường còn hơn cả đao pháp của nàng.

Ôn Nhu vừa kêu, lập tức có một người "quăng" tới như một viên đá.

Người là người, không thể giống như một viên đá được.

Thế nhưng tư thế lao tới của người đó giống như một viên đá, một viên đá bị người ta "ném" tới.

Ôn Nhu vừa nhìn đã nhận ra người này không phải là Vương Tiểu Thạch.

Trên tay người đó cũng có một thanh đao.

Một thanh đao đáng thương.

Người đó vẫn chém tới một đao, tựa như càn liễu yếu ớt ven đê.

Trong lúc lúng túng Ôn Nhu thu đao về gạt ra.

Nàng chặn được nhát đao ấy.

Nhưng đầu của người ấy bất thành linh cúi thấp xuống, đập vào bụng nàng.

Đầu của người ấy còn cứng hơn cả đá.

Ôn Nhu nhất thời đau đến nổi lực phủ ngũ tạng nhói lên, nước mắt chảy ròng ròng, Triệu Lan Dung đã nhắm vào cổ nàng chém xuống một đao...

Nhưng lúc này, chợt nghe có người trầm giọng nói: "Không giết được."

Vì Nhậm Lao đã từng nói câu đó, Triệu Lan Dung nhất thời giật mình, tay hơi chậm lại, mới phát hiện người vừa lên tiếng là một hán tử mắt lớn mày thô, nhưng trông lại rất hiền thực ngoan ngoãn.

Trên tay hán tử là một bộ y phục đang may dở.

Trên bộ y phục ấy còn cả kim, và cả chỉ nữa.

Người đó dường như vốn dĩ đang may đồ, nhưng vì đột nhiên trúng Ngũ Mã Dạng, không thể cử động được, đương nhiên cũng không thể tiếp tục

may áo được.

Đây vốn là tiệc mừng thọ của Hoa Khô Phát, chẳng lẽ hán tử đến tiệc thọ chỉ để may đồ?

Tay của Triệu Lan Dung chỉ hơi ngập ngừng.

Hơi ngập ngừng, chính là chỉ dừng lại trong một khoảnh khắc.

Nàng ta phát hiện kẻ kêu ngừng lại không phải là Nhậm Lao, đao trong tay đương nhiên tiếp tục chém xuống.

Cũng trong khoảnh khắc đó, người giống như viên đá kia lại phi tới tựa như một viên đá.

Lần này y bay về phía hán tử may áo.

Người giống như viên đá đó là Thái Tiểu Đầu.

Linh Đinh Đao Thái Tiểu Đầu trong Bát đại đao vương dưới trướng Thái Kinh.

Cục thế đã quá rõ ràng.

Triệu Lan Dung và Thái Tiểu Đầu chia quân làm hai đường.

Một người định giết Ôn Nhu.

Người kia phải đối phó hán tử may áo.

Cục diện thay đổi rất đơn giản.

Vả lại, cũng rất bất ngờ.

Hán tử may áo bất ngờ phóng vọt lên, lướt về phía Thái Tiểu Đầu trên không trung.

Thái Tiểu Đầu chém hụt một đao, bộ y phục chụp xuống đầu, y lập tức cảm thấy trời đất tối tăm, vung tay múa chân rớt xuống, chén đĩa với thức ăn văng tung tóe.

Triệu Lan Dung chỉ cảm thấy trước mắt mình hoa lên, Ôn Nhu đã được hán tử ấy kẹp dưới nách.

Triệu Lan Dung lập tức xuất đao, nhưng chỉ thấy mắt trái tê rần.

Sau đó là đau nhói.

Trong lúc kinh hoàng, Triệu Lan Dung múa đao thối lui.

Đồng thời, hai ánh đao quang, một hung dữ một thân thiết đã vung lên, đón lấy hán tử ấy.

Tay trái hán tử vẫn kẹp Ôn Nhu.

Người đã lướt sang bên phải.

Kẻ sử đao bên phải là Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch đang định đánh phủ đầu, đột nhiên cảm thấy tay cầm đao, tựa như bị một vật gì đó chém vào, hể cử động thì có cảm giác đau nhói như bị cắt thịt.

Y thất kinh.

Lập tức né tránh.

Lúc này mới phát hiện, năm ngón tay phải của y đã bị chỉ quấn lấy.

Tiêu Bạch võ công cao cường, đao pháp tinh xảo, phản ứng nhanh nhạy, thế mà cũng không biết sợi chỉ này đã quấn vào tay mình từ hồi nào.

Đao của Tiêu Sát truy kích sau lưng hán tử ấy.

Y thấy chém không được hán tử, liền trở đao chém xuống Ôn Nhu đang được đối phương kẹp dưới nách.

Hán tử ấy cũng chẳng xoay người, tay thò ra, tựa như ngắt một đóa hoa, chỉ nghe "cạch" một tiếng, đao của Tiêu Bạch đã bị bẻ gãy.

Hán tử ấy búng hai ngón tay, đoạn đao gãy bắn ra, Nhậm Lao, Nhậm Oán đang định chặn lại, nhưng chợt thấy mũi đao phi tới, vội vàng rùn người xuống, lách người né tránh.

Đến khi trở lại truy kích, hán tử ấy đã biến mất.

Ôn Nhu cũng biến mất.

Khi Thái Tiểu Đầu kéo bộ y phục ra, chỉ thấy Nhậm Lao, Nhậm Oán đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Bạch và Tiêu Sát đang ngăn người, trên má trái Triệu Lan Dung có một đốm đỏ, máu đang rịn ra.

Nàng ta vừa bị kim đâm trúng.

Nhậm Lao ngạc nhiên: "Đại Chiết Chi Thủ?"

Nhậm Oán kinh hãi: "Tiểu Triệu Hoa Thủ?"

Nhậm Lao nói: "Là hắc?"

Nhậm Oán gật đầu: "Là hắc!"

Nhậm Lao nói: "Cũng may, hắc dường như không muốn xen vào chuyện của chúng ta."

Nhậm Oán nói: "Hắc chỉ cứu Ôn Nhu."

Nhậm Lao gật đầu: "Thiếu một Ôn Nhu có đáng là gì."

Nhậm Oán nói: "Cục diện ở đây vẫn là chúng ta khống chế."

Nhậm Lao sau thoáng kinh hoảng, đã khôi phục lại nét mặt lạnh lùng: "Cho nên..."

Nhậm Oán dường như cũng hồi phục bộ dạng yếu ớt, e thẹn của mình: "Cho nên hai ly rượu đó vẫn ở trong tay chúng ta."

Nhậm Lao còn cố tình hỏi: "Hai ly rượu nào?"

Nhậm Oán tiếp lời: "Một ly là rượu có Ngũ Mã Dạng, bọn họ đã uống rồi."

Nhậm Lao nói: "Còn một ly?"

Nhậm Oán nói: "Còn một ly là chúng ta muốn kính bọn họ."

Nhậm Lao cười thâm hiểm: "Đây là rượu kính!"

Nhậm Oán nói: "Nếu được kính mà bọn họ không uống thì..."

Nhậm Lao tiếp lời: "Vậy chỉ có rượu phạt."

Nhậm Oán chỉ vào người Triệu Thiên Dung, Trương Thuận Thái, Hoắc Nhất Tường, Ngô Nhất Sương và Long Nhất Bi, nói: "Thứ chúng uống chính là rượu này."

Sau đó y rất ôn tồn nói với Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát: "Nếu ta kính rượu người, người có uống hay không?"

Rồi y bổ sung thêm một câu: "Nếu uống, đương nhiên trong đó đã bỏ thuốc, nếu các người không có hai lòng, chỉ ra sức cho triều đình, ta sẽ cho các người thuốc giải đúng thời hạn, nếu không uống... các người đều có người nhà, người thân, môn hạ, có dám không uống không?"

Y đang đợi Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành trả lời, đột nhiên có người nói: "Khoan đã!"

¹ Nguyên văn: Lạc hoa độc nhân lập, vi vũ song yển phi. Đây là hai câu trong bài "Lâm Giang Tiên kỳ nhất" của Án Kỷ Đạo (1048-1113).

Chương hai bảy

Hán tử ấy

Lại là hán tử ấy.

Nhậm Lao cười hơi gượng gạo.

"Bằng hữu, bọn ta đã tha cho ngươi rồi, sao ngươi lại trở lại..."

Hán tử ấy trên tay trái có chỉ, tay phải có kim, y nói: "Dù các người không thả ta, ta cũng không muốn quản chuyện của các người, ta chỉ đòi một người đang ở trong tay người."

Lúc này Nhậm Lao mới hơi định thần lại: "Ai?"

Hán tử ấy chỉ Phương Hận Thiếu đang đứng ở góc tường nói: "Hắn."

Phương Hận Thiếu cười hì hì, nói: "Ta đã sớm biết ngươi không chỉ cứu Ôn Nhu mà còn cứu cả ta nữa."

Hán tử ấy lắc đầu: "Sai rồi."

Phương Hận Thiếu ngăn người: "Sai cái gì?"

Hán tử ấy nói: "Không phải ta cứu ngươi, mà là Ôn cô nương muốn ta cứu ngươi, nếu không, nàng ấy không chịu đi với ta."

Phương Hận Thiếu cảm thấy rất ái ngại: "Vậy, không phải là ngươi muốn cứu ta, mà là Ôn Nhu muốn cứu ta sao?"

Hán tử ấy nói: "Ai muốn cứu ngươi?"

Phương Hận Thiếu nói: "Ai cần ngươi cứu?"

Hán tử ấy cũng ngạc nhiên nói: "Ngươi không muốn sống sao?"

Phương Hận Thiếu nói: "Ngươi muốn cứu thì để cho ngươi cứu, ta đâu có mất mặt như thế?"

Hán tử ấy nói: "Mặt mũi quan trọng hay tính mạng quan trọng?"

Phương Hận Thiếu ưỡn ngực đáp: "Mặt mũi."

Hán tử ấy bức bối gắt: "Vậy ra người cần mặt mũi chứ không cần mạng, hoang đường!"

Phương Hận Thiếu nói: "Vậy người chắc chắn là hạng người cần mạng chứ không cần mặt mũi, vô sỉ!"

Hán tử ấy hừ một tiếng nói: "Có đi hay không là tùy người, người không đi, ta đi đây!"

Phương Hận Thiếu hơi lo lắng nói: "Khoan đã, nếu người không cứu được ta, làm sao ăn nói với Ôn Nhu?"

Hán tử nói: "Ta sẽ nói với nàng, người không cho ta cứu, ta có cách nào nữa?"

"Ôn Nhu và ta có mối giao tình thế nào chứ?" Phương Hận Thiếu giọng hù dọa: "Ta biết con người của Ôn Nhu, ta không đi, nàng sẽ không rời khỏi chỗ này. Ta biết người đến Kinh thành là vì Ôn Nhu, không có nàng, người không thể hoàn thành nhiệm vụ!"

Hán tử hờ hững nói: "Người sai rồi."

Lần này thì Phương Hận Thiếu thật sự ngạc nhiên: "Sai rồi?"

Hán tử nói: "Ta đã tìm được Ôn cô nương, chỉ cần điểm huyết đạo đưa nàng ấy về, vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ."

Nói đoạn, y bắt đầu lên mặt dạy đời Phương Hận Thiếu: "Nếu người muốn tốt với một người, muốn cứu một người, chỉ cần có thiện ý, không cần phải suy xét dùng phương thức gì, thủ đoạn gì, không cần phải lo người ta có hiểu người hay không, không cần để ý người ta có tha thứ người hay không."

Rồi y lại bổ sung: "Còn nữa, lúc này ta nghe người nói xuất xứ chữ *dạng* với Ôn cô nương, ta có chút ý kiến: trong sách *Vân Kiếp Thất Giám* ¹ có

chép rằng: Hoàng đế lại bắt được vi trùng cô lâu, có con lớn như con dê... thú tên là dạng, trông giống như sư tử, ăn hổ, thường đến gần người ta, hoặc vào nhà người ta, ai nấy đều sợ... Như thế, *dạng* không phải là lo lắng, cũng không phải là bệnh hoạn, cũng không phải là một loại côn trùng, mà là một loại mãnh thú người xưa sợ hãi. Thời Hán, có Sái Ung bị kẻ thù bức hại, viết trong bài ‘Chạy đến Sóc Phụng, báo tin may mắn’ rằng ‘*Hạnh đắc vô dạng, trực chí tử sở, tự thành dĩ tây, duy thanh tử diêm dã.*’ Câu ‘*hạnh đắc vô dạng*’ ở đây chính có nghĩa là may mắn thoát khỏi nơi nguy hiểm, không mất mạng trong tay kẻ thù."

Y lạnh lùng hừ một tiếng rồi lại nói: "Người biết rõ Ôn cô nương sợ côn trùng sâu bọ, cho nên cố ý hù dọa, nói *dạng* là một loại sâu bọ đúng không?"

"Cố ý hù dọa?" Phương Hận Thiều kêu lên: "Chẳng qua ta chỉ không đọc sách kỹ mà thôi!"

Lúc này hán tử ấy mới hơi mỉm cười: "Cuối cùng người cũng chịu thừa nhận, đọc sách không tinh, chẳng oán được người."

Song Phương Hận Thiều lại cãi đến cùng: "Kẻ đọc sách thánh hiền như nhà người, không chịu cứu người ta ra khỏi đầu sôi lửa bỏng, hèn chi trăm lần trở thành kẻ may áo."

Đột nhiên hán tử ấy bỗng trở nên kích động: "Người còn nói nữa, ta đâm mù mắt người!"

Phương Hận Thiều thấy y kích động đến nỗi từng thớ thịt trên mặt co rút lại, hệt như có cả biển *dạng* trên mặt vậy.

Phương Hận Thiều bất giác thầm lo, nhưng vẫn cố cãi: "Không nói thì không nói, có gì ghê gớm đâu, có bản lĩnh thì hãy cứu tất cả mọi người, nếu không cho dù đâm mù mắt hết tất cả mọi người, người cũng chỉ là một kẻ may áo..."

Hán tử ấy gầm một tiếng, cây kim trong tay vung ra.

Kiểm khí bùng lên.

Cây kim chỉ dài hơn một tấc.

Nhưng một cây kim ngắn như vậy lại có thể phát ra kiếm khí xa ngoài một trượng.

Cây kim trong tay của hán tử chính là kiếm của y.

Loại kiếm này đã không phải là kiếm thường, mà là dùng khí ngự kiếm, trở thành "kiếm khí" rồi!

Hán tử ấy sử ra "kiếm khí"!

Bọn Nhậm Lao, Nhậm Oán, Tiêu Sát, Tiêu Bạch, Thái Tiểu Đầu, Triệu Lan Dung đều biết sự lợi hại của hán tử ấy, cũng biết hán tử ấy không hề trúng *dạng* độc.

Người như thế, tốt nhất là đừng trêu vào thì hơn; thấy y cứu Ôn Nhu thoát đi, trong lòng bọn họ vừa thở phào, chẳng ngờ y lại trở về, thì ra là vì Phương Hận Thiếu.

Bọn họ đều nhủ thầm: "Cho dù hán tử ấy muốn cứu Phương Hận Thiếu, cũng cứ để mặc y, dù sao đi nữa, Phương Hận Thiếu không phải là mục tiêu chính, để y cứu đi cũng được."

Không ngờ Phương Hận Thiếu trông bề ngoài tinh nghịch ham chơi, nhưng lại đầy hiệp khí, tìm đủ mọi cách khích cho hán tử ấy ra tay cứu quần hào ở đây, bọn Nhậm Lao đang lo lắng, chợt thấy hán tử ấy một lời không hợp, liền hạ độc thủ đối với Phương Hận Thiếu!

Kẻ địch lẫn xả vào tàn sát lẫn nhau, phe mình khỏi mất công động thủ, đương nhiên là chuyện quá tốt.

Trong lúc Nhậm Lao đang định tụ thủ bàng quan, chợt phát giác một điều!

Kiếm khí đột nhiên bẻ ngoặt!

Cú bẻ ngoặt này khiến kiếm khí càng thịnh hơn!

Kiếm thì thẳng.

Kiếm không thể bẻ ngoặt.

Chỉ có loại kiếm ngự bằng khí mới có thể bẻ ngoặt tự nhiên được như thế!

Kiếm khí quét nhanh về phía Nhậm Lao.

Nhậm Oán quát lớn một tiếng, hai chưởng vung lên, chỉ thấy chưởng tâm đau nhói hai lần, y vội vàng sử dụng Sương Điền Hạc Bộ, phóng thẳng lên, rồi xoay người thối lui.

Khi Nhậm Oán hạ người xuống định thần lại, mới phát giác trên tay mình có hai điểm màu đỏ đang rịn máu, còn đồng bọn của y đã bị khống chế.

Tiêu thị huynh đệ, Thái Tiểu Đầu và Triệu Lan Dung đều đứng ở đấy.

Nhậm Lao không thể cử động.

Cằm dưới của y bị một vật kè vào.

Kim.

Đó là cây kim nhỏ nhưng còn đáng sợ hơn cả kiếm.

Cây kim nhỏ dính trong tay của hán tử ấy.

Lúc này Nhậm Oán mới thấu hiểu được câu nói của Chu hình tổng: "Một cao thủ thật sự, bất cứ vật gì trong tay y đều đáng sợ và khó ứng phó hơn thứ vũ khí giết người trong tay của kẻ tầm thường."

Trên mặt Nhậm Lao không còn nụ cười thâm hiểm nữa. Mà chỉ còn nét kinh hoàng.

Nhìn bộ dạng của y tựa như muốn quỳ mọp xuống đất, cầu xin tha tội.

Cây kim chặn dưới cằm y, khiến y không nói nên lời, gật đầu cũng không thể được.

Hán tử ấy nói: "Thuốc giải."

Nhậm Lao rất muốn trả lời, nhưng y không mở miệng được.

Hễ mở miệng, cổ họng sẽ thêm một cái lỗ.

Cho nên chỉ có Nhậm Oán trả lời: "Thuốc giải gì?"

Hán tử ấy không quát nạt, nhưng lại khiến Nhậm Oán đột nhiên cảm thấy có một luồng sát khí dồn vào, khiến y bất giác lui ra sau nửa bước: "Phí lời!"

Nhậm Oán đành kéo dài thời gian: "Người muốn cứu bọn người này?"

Hán tử ấy không đáp, tay của y chỉ hơi động một chút.

Nhậm Lao đau đớn rú lên một tiếng, nhìn Nhậm Oán với ánh mắt van xin.

Nhậm Oán thấy thế, cũng cảm thấy cổ họng hơi tê rần.

Y cố trấn tĩnh nói: "Đám người này với các hạ chẳng thân thiết gì, nếu các hạ muốn đi, thì cứ việc ra đi, nếu muốn dắt theo Phương công tử, cũng chẳng sao cả, việc gì phải chống đối với chúng ta?"

Hán tử hỏi: "Các người? Các người là ai?"

Nhậm Oán không ngờ mấy câu của mình lại khiến y hỏi tới, chỉ đành nói: "Chúng ta? Thì là chúng ta!"

Đột nhiên một trận gió lốc quét tới.

Nhậm Oán mau chóng giở ra Sương Điền Hạc Bộ, hai chưởng chấp lại, Trúc Diệp Thủ đang định đâm ra, đột nhiên phát hiện người đó là Nhậm Lao!

Nhậm Oán vừa thu thế công Trúc Diệp Thủ lại, một mặt lướt qua ngang hông Nhậm Lao, đồng thời mượn thế phóng vội ra, người hơi rùn xuống, đang định dừng lại, quan sát chiến cuộc, không ngờ chỉ cảm thấy phần cổ bên phải hơi lạnh, y lập tức cứng đờ.

Hán tử ấy đang ở bên phải của y.

Đến rất gần.

Nhưng chẳng hề lên tiếng.

Cây kim trên tay phải của hán tử ấy đang đâm vào cổ bên phải của Nhậm Oán.

Còn cây kim bên tay trái của y, vẫn chạm vào cằm dưới của Nhậm Lao.

Chỉ giao thủ trong chớp mắt, thế mà Nhậm Lao, Nhậm Oán, cả hai người đều bị hán tử ấy khống chế.

Hán tử ấy hỏi: "Các người rốt cuộc là ai?"

Nhậm Oán đỏ mặt hờn hờn, không đáp.

Hán tử ấy lại hỏi: "Các người có phải do Chu Nguyệt Minh phái tới hay không?"

Nhậm Lao mở to mắt nhìn Nhậm Oán, y không biết phải làm sao.

Mục quang của hán tử ấy sáng lên, y biết mình nên tập trung hỏi ai rồi.

Nhưng y không lập tức lên tiếng hỏi.

Trái lại còn khẽ giật mình.

Y thở dài một hơi. Rồi hít sâu.

"Ta thật sơ ý." Y nói tựa như đang đau đớn tận cõi lòng: "Ta không nên ham tấn công, bán cả khoảng trống cho người hạ thủ."

Tất cả những người ngồi ở đại sảnh đều không biết y nói gì, cũng không biết y đang nói chuyện với ai.

Lúc này hán tử ấy đột nhiên đẩy Nhậm Lao về phía Nhậm Oán, Nhậm Oán đỡ Nhậm Lao mượn thế vọt ra, đã vọt đến gần bức trường thọ, bức màn màu đỏ hơi lay động vì gió thổi.

Song cây kim trên tay phải hán tử ấy, đã chặn vào bên phải cổ Nhậm Oán, cây kim bên tay trái, vẫn chặn dưới cổ họng Nhậm Lao, trầm giọng nói: "Người chiếm được thượng phong, song muốn giết ta, cũng không dễ, nhưng ta muốn lấy mạng của hai người này, thật dễ như trở bàn tay."

Thọ trường hơi dập dềnh.

Hán tử ấy vẫn đứng yên tại chỗ.

Người ở trong sảnh đều cảm thấy mồ hôi lạnh của y toát ra chảy xuống lưng.

Võ công của hán tử ấy, thực tình cao đến nỗi kinh thể hãi tục, có thể dùng cây kim chỉ dài hơn một tấc, phát ra kiếm khí dài hơn một trượng, nhưng rõ ràng, lúc này y đang sợ hãi.

Bởi vì tại đây còn có một địch thủ đáng sợ hơn nữa.

Địch thủ ở đâu?

Ai là địch thủ?

Địch thủ là ai?

Ngay lúc này, đột nhiên một bóng người vọt lên, tốc độ cực nhanh, chớp mắt một cái đã lướt ra sau bức màn!

Trước khi người này lao vào bức màn, còn quát lên một tiếng: "Để ta lôi hãn ra cho ngươi."

Hán tử ấy vội vàng quát lên: "Đừng..."

Nhưng y không kịp nữa rồi, chỉ đành giơ tay kiềm chế.

Người nhảy vọt vào sau bức màn đương nhiên là Phương Hận Thiếu.

Trong lúc kiềm chế Nhậm Oán, y đã giải huyết cho Phương Hận Thiếu.

Nếu biết Phương Hận Thiếu lỗ mãng như thế, y đã không giải huyết rồi.

Y coi Phương Hận Thiếu là bằng hữu của mình.

Y đương nhiên không muốn bằng hữu chết.

Nhất là không muốn thấy bằng hữu mất mạng vì y.

Cho nên y phải toàn lực cứu vãn.

Trong chớp mắt, y đẩy cả Nhậm Lao, Nhậm Oán vào trong bức màn, y biết đằng sau bức màn có địch thủ ghê gớm.

Y không nắm chắc phần thắng.

Nhưng y chỉ còn cách mạo hiểm thử xem sao.

Bởi vì lúc này, đã chẳng còn cách gì hay hơn.

Đây đều là do tình thế xui khiến.

Tình thế buộc y phải ra tay, tình thế buộc y xuất kiếm, tình thế khiến y phải bỏ hai con tin!

Người đằng sau bức màn là ai, mà có thể khiến cho Thiên Y Hữu Phùng chưa ra tay đã thất thế?

Trong khoảnh khắc như điện chớp lửa xẹt, Phương Hận Thiếu, Nhậm Lao, Nhậm Oán, đồng thời lao vào sau bức màn.

Điều khác nhau là: Phương Hận Thiếu tự mình nhảy vào.

Nhậm Lao và Nhậm Oán bị "đẩy" vào.

Đồng thời hai cây kim của Thiên Y Hữu Phùng va vào nhau, nhuệ khí bắn ra, phá không bay tới!

"Kiếm khí"!

Bức thò trương biến thành vải vụn.

Vải vụn bay lả tả.

Trong khoảnh khắc ấy, Thiên Y Hữu Phùng cảm nhận được ba sự việc, hơn nữa, còn là ba sự việc gần như xảy ra cùng một lúc:

Một, sát khí đằng sau tấm màn, đã bất ngờ biến mất, chẳng còn dấu vết, như một kỳ tích.

Hai, kiếm khí đột nhiên xuất hiện ở sau lưng, ngay ở sau lưng y, sự chuyển dời, sự ngưng tụ, sự phát sinh của kiếm khí, hầu như diễn ra chỉ trong một chớp mắt.

Ba, tiếng kêu hoảng hốt, quần hào phía sau lưng kêu lên hoảng hốt.

Sau đó y cảm thấy một chuyện.

Kiếm khí.

1 Một bộ sách lớn của Đạo giáo, được biên soạn vào thời Tống Nhân Tông.

Chương hai mươi tám

Khí kiếm, thế kiếm

Địch nhân ở phía sau lưng!

Thì ra địch nhân ở phía sau!

Kiểm khí của mình hoàn toàn bắn vào khoảng không!

Đối phương chưa xuất kiếm, đã hoàn toàn chiếm hết ưu thế!

Đây là kiếm thuật gì?

Đây là kiếm pháp gì?

Đây là kiếm gì?

Thiên Y Hữu Phùng không quay đầu, y không kịp quay đầu.

Cả người y dốc hết toàn lực toàn thân toàn tâm toàn ý toàn thần toàn tốc lao bổ về phía trước. Hai cây kim của y từ hai nách trái phải giao nhau đâm ngược về.

Kiểm khí nổ rộ.

Kiểm khí tràn lan!

Sau đó y vẫn lao lên, tám thước, chín thước, mười thước, trượng một, trượng hai, trượng ba... sau đó chừng như đã đến lúc phải dừng lại, nhưng y vẫn cố di chuyển thêm vài bước nữa, xem ra tựa như đã vững rồi, nhưng vẫn lắc lư, thoáng sau đó mới đứng yên lại, nhưng rồi y lại tiến về phía trước một bước nữa.

Từ đầu đến cuối y vẫn không hề quay đầu.

Lúc này, trong đám người phía sau lưng y, có một bóng xám, đứng lên.

Bóng xám này từ từ đứng lên.

Người này đứng lên, lúc đầu còn tưởng là y khá cao, nhưng sau khi y đứng hẳn lên, xương cốt tựa như được ghép lại với nhau, thật ra không chỉ cao, mà là một người rất cao, không những cao mà còn gầy.

Mặt mũi âm trầm mà lạnh lẽo.

Bất cứ ai nhìn y một cái, cũng không muốn nhìn thêm cái thứ hai.

Bởi vì lạnh.

Sự tồn tại của y, khiến cho đám hào khách võ lâm đều không lạnh mà run.

Chỉ có Thiên Y Hữu Phùng vẫn không quay đầu lại.

Người cao gầy không có vũ khí.

Chỉ có một tay nải.

Một tay nải vừa cũ kỹ vừa ố vàng lại vừa rách nát.

Hệt như một đồng rác.

Tay nải vốn đeo trên vai của y, bây giờ đã gờ xuống rồi, đang nằm trên tay.

Cánh tay khẳng khiu của y rất mạnh mẽ, rất sạch sẽ.

Khi nhìn thấy đôi tay này, người ta không thể tin rằng, chủ nhân của đôi tay này lại có bộ dạng như thế.

Bộ dạng tựa như một hồn ma lạnh lẽo.

Người này tựa như không hề có sức sống, cả linh hồn cũng như bị đóng thành băng.

Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, y đã phát ra kiếm khí sắc bén vô song.

Kiếm khí thật đến nỗi đủ đoạt một ngàn sinh mạng căng tràn sức sống!

Kiếm khí xuyên qua tay nải ấy phát ra.

Những người chứng kiến đều không thể quên:

Trong khoảnh khắc phát kiếm, hán tử cao gầy không phải đang xách một tay nải vừa cũ kỹ ố vàng vừa rách nát, mà là văng thái dương!

Cả nghìn vàng thái dương!

Trong tay.

Đôi kim châm của Thiên Y Hữu Phùng đâm ngược về.

Kiểm khí nở rộ, nhưng hán tử cao gầy ấy bỗng hai chân búng một cái, đầu gối không hề co lại thì đã đá hai người trúng **dạng** độc ra, chịu hai kiếm ấy cho y.

Thiên Y Hữu Phùng biết Khí kiếm của mình không trúng địch nhân.

Nhưng y đã trúng Thế kiếm của đối phương.

Cũng chỉ có Thế kiếm mới có thể vừa xuất thủ đã đoạt tiên cơ, chiếm hết ưu thế, phá Khí kiếm của y.

Đối phương từ đầu chí cuối vẫn ở trong buổi tiệc.

Nhưng thâm tàng bất lộ.

Vậy mà y lại không hề phát giác ra.

Đối phương lại dịch chuyển sát khí vào sâu tẩm màn, dẫn dụ sự chú ý của mình, rồi từ phía sau tung ra một đòn đặc thủ!

Y không quay đầu lại, nhưng cũng biết kẻ đó là ai.

Y vẫn luôn muốn gặp con người này.

Y biết chỉ cần mình vẫn còn ở Kinh thành, sớm muộn gì cũng gặp con người này. Sớm muộn gì cũng sẽ phải phân cao thấp với y.

Chỉ là, y không ngờ, mình lại gặp đối phương trong tình cảnh này.

Hơn nữa, vừa đụng độ, bản thân đã bị thương.

Trọng thương!

Thiên Y Hữu Phùng vẫn không quay đầu lại. Y chỉ hừ một tiếng hỏi: "Thiên Hạ Đệ Thất?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Gặp được ta, người chấp nhận số phận đi!"

Thiên Y Hữu Phùng hỏi: "Chúng ta có oán?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Không oán."

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Có thù?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Không thù."

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Nhưng người lại dốc hết tâm cơ, ở đây phục kích ta?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Trong năm tháng qua, ta đã theo dõi người bảy mươi ba lần, có hai mươi lăm lần muốn động thủ, nhưng đều không hạ thủ, người có biết tại sao không?"

Thiên Y Hữu Phùng cười khố: "Đến bây giờ ta mới biết, thì ra kẻ có sát khí đáng sợ, lâu nay theo sát ta, lại chính là người!"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Bởi vì ta không nắm chắc phần thắng!"

Thiên Y Hữu Phùng lại gượng cười, máu tươi rỉ ra khóe miệng của y: "Người xưa nay không làm chuyện không nắm chắc!"

"Đối với Khí kiếm của người, lâu nay ta không hề nắm chắc phần thắng."

"Nhưng hôm nay người chớp được cơ hội."

"Người là Thiên Y Hữu Phùng, hôm nay người sơ ý, có thể nói là cơ hội khó gặp."

Thiên Y Hữu Phùng thở dài, nuốt ngụm máu tươi vừa mới ộc ra miệng: "Chúng ta không oán không thù, tại sao người phải giết ta?"

"Có hai lý do."

"Ta muốn được nghe."

"Tại sao ta phải nói cho người biết?"

"Bởi vì ta không muốn chết bất minh bất bạch."

"Ta phải giết người, người phải chết, người chết minh bạch hay không minh bạch liên quan gì đến ta?" Thiên Hạ Đệ Thất nói như thế, đột nhiên, hai mắt

y lộ ra thần sắc kỳ quái, một loại thần sắc không thể tả được bằng lời.

Nhãn thần lâu nay vẫn lạnh lẽo như băng, đột nhiên chuyển thành ánh mắt nuối tiếc anh hùng, thứ ánh mắt chỉ nảy sinh khi một vị anh hùng nhìn một anh hùng khác.

"Bởi vì là người, ta cũng không muốn người chết bất minh bất bạch." Thiên Hạ Đệ Thất tiếp lời: "Nguyên nhân đầu tiên, vì người chính là Thiên Y Hữu Phùng!"

Thiên Y Hữu Phùng cười thâm nói: "Chẳng lẽ ngoại hiệu của ta cũng có một chữ ‘Thiên’, cho nên đặc tội người sao?"

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêm mặt nói: "Bởi vì Thiên Y Hữu Phùng là đệ nhất ái tướng của Đại Tung Dương Thủ Ôn Văn, muốn giết Ôn Tung Dương, trước phải diệt Thiên Y."

Thiên Y Hữu Phùng ho lên, vừa ho một tiếng, đã phun ra ngụm máu, khó khăn lắm mới nói: "Người... muốn giết Ôn đại nhân?"

Thiên Hạ Đệ Thất không đáp, chỉ nói: "Nguyên nhân thứ hai, cũng chính vì người là Thiên Y Hữu Phùng."

Thiên Y Hữu Phùng cười khổ nói: "Lần này lại phạm vào điều gì của người?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Thiên Y Hữu Phùng đã yêu Ôn gia đại tiểu thư, Ôn Nhu."

Thiên Y Hữu Phùng đột nhiên kích động: "Nói bậy."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Nhưng, muốn giết Ôn Văn, cần phải bắt được Ôn Nhu, nếu không, đừng hòng dụ Ôn Tung Dương ra khỏi sào huyệt!"

Thiên Y Hữu Phùng nổi giận: "Các người..."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Chỉ cần Ôn Nhu rơi vào tay bọn ta, không sợ Ôn Tung Dương bay lên trời."

Thiên Y Hữu Phùng phản nộ đến toàn thân run lên: "Bỉ ối!"

Thiên Hạ Đệ Thất thần nhiên nói: "Giết người không phải là bỉ ổi, những nhân vật đã thành danh trong võ lâm, ai mà không từng bị người ta giết hoặc giết người khác?"

Thiên Y Hữu Phùng bưng bưng phần nộ: "Uổng cho người là nhân vật thành danh, giết người mà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi."

Thiên Hạ Đệ Thất không hề tức giận: "Ta chỉ cần dụ Ôn lão đầu ra khỏi ỗ, rồi phân thắng bại với y, ai dám nói ta bỉ ổi?"

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Nhưng, người đã bỏ *dạng*..."

Thiên Hạ Đệ Thất lắc đầu: "Bỏ *dạng* là công việc của Nhậm Lao, Nhậm Oán, không liên quan đến ta. Ta chỉ chịu trách nhiệm trừ khử người, bởi vì người vẫn âm thầm bảo vệ Ôn Nhu, khiến người của bọn ta không thể nào ra tay được. Lúc ở trên cầu, người phóng phi châm trợ giúp Vương Tiểu Thạch, chẳng phải cũng vì Ôn Nhu đó sao. Tuy Lục Phân Bán đường trọng dụng người, nhưng chí của người không ở đấy, người chỉ muốn đưa Ôn Nhu ra khỏi Kinh thành."

Khuôn mặt thâm hiểm của y ánh lên một thần sắc kỳ lạ khó tả: "Người đến Kinh thành có thể nói phần lớn là vì Ôn Nhu!"

Thiên Y Hữu Phùng không quay đầu.

Nếu y quay đầu, nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ quái.

Thiên Hạ Đệ Thất sao nói một hồi nét mặt lại bỗng trở nên như thế.

Nét mặt ấy không hề phù hợp với vẻ lạnh lùng, thâm hiểm, ngạo mạn, tàn khốc, vô tình của y.

Một nam tử trẻ tuổi đa tình ghen tuông, có lẽ đôi khi mới xuất hiện nét mặt như thế.

Có lẽ Thiên Y Hữu Phùng cũng nghe ra được điều gì đó trong lời nói của đối phương! Nhưng từ đầu đến cuối y vẫn không quay đầu. Thần sắc ấy chỉ thoáng qua trên khuôn mặt của Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Y Hữu Phùng bỗng cất tiếng cười, y cười một tiếng, ộc ra một ngụm máu, rồi hít một hơi, lại cười một tiếng: "Ta biết rồi."

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nhìn xoáy vào lưng y.

Thiên Y Hữu Phùng cười đau đớn. Y vẫn xoay lưng về phía Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng mặt vẫn hướng về phía những hán tử giang hồ bị "*dạng*" khống chế, bất cứ ai cũng nhận ra nụ cười của y dường như rất thống khoái: "Ta biết ngươi là ai rồi..." Thiên Y Hữu Phùng cười.

"Lâu nay ta đang điều tra một người..." Thiên Hạ Đệ Thất nói.

Thiên Y Hữu Phùng khạc máu.

"Ta biết chuyện ngươi làm rồi..." Thiên Y Hữu Phùng thở dốc.

Thiên Hạ Đệ Thất trừng mắt nhìn lom lom vào lưng Thiên Y Hữu Phùng.

Khi một người cứ nhìn lom lom vào lưng của người khác, có thể cảm nhận được, hẳn sẽ không dễ cho đối phương cơ hội sống sót.

Đột nhiên nghe "a ha" một tiếng, một người bật cười bước tới phía trước, đó chính là Phương Hận Thiếu lúc này vừa mới lao bổ vào sau tấm màn.

Y lao bổ vào sau tấm màn, chợt thấy Nhậm Lao, Nhậm Oán cũng lướt vào, tưởng rằng họ đối phó với mình, cho nên lập tức phòng bị, không ngờ hai người ấy lại ngã chống kên ra.

Phương Hận Thiếu thấy tình huống bất ngờ, nhất thời cười đến nỗi quên ra tay.

Nhậm Lao, Nhậm Oán lồm cồm bò dậy, nhưng lại thấy Thiên Hạ Đệ Thất đã ra tay. Đại cục đã định, nên hai người họ cũng không vội thu thập tên mọt sách Phương Hận Thiếu!

Phương Hận Thiếu nghe mấy câu đối thoại giữa Thiên Hạ Đệ Thất và Thiên Y Hữu Phùng, ngẩn ngơ hiểu mà tựa như không hiểu.

Y chỉ biết Thiên Y Hữu Phùng luyện Khí kiếm.

Còn Thiên Hạ Đệ Thất dùng Thế kiếm, lúc này tựa như Khí kiếm và Thế kiếm chạm nhau một chiêu, có điều không biết ai đã trúng chiêu rồi.

Trong đầu y đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ quặc: nghe nói Vương Tiểu Thạch sử dụng Nhân kiếm, còn trong Kim Phong Tế Vũ lâu, có một người giỏi sử dụng Vô Kiếm chi kiếm là Quách Đông Thần, nghe nói Lạc Dương Ôn Văn còn tinh thông Cảnh kiếm, nếu Ngũ đại kiếm độ sức với nhau thì mới thật là náo nhiệt!

Nghĩ đoạn, y đột nhiên thấy phấn khích hẳn lên.

Tựa như cuộc đời phía trước, còn có rất nhiều cảnh tượng kích thích, đang đợi y tham quan thưởng lãm.

Cho nên y ra vẻ thông minh mà nói rằng: "**Dạng** là do tên lão yêu quái và tiểu yêu quái họ Nhậm bỏ. Vậy ra, thu thập đám giang hồ hảo hán này, chính là chủ ý xấu xa của Hình bộ?"

Thiên Hạ Đệ Thất không trả lời.

Y cũng chẳng thèm nhìn Phương Hận Thiểu một cái.

Y không hề xem Phương Hận Thiểu ra gì.

Sát cơ của y đã động.

Đối thủ của y vẫn còn.

Ở đây, trong hàng trăm người, chỉ có con người trúng một kiếm đang đứng trước mắt này mới xứng là địch thủ của y.

Thiên Hạ Đệ Thất không trả lời, nhưng câu hỏi này cũng là câu hỏi của đám quần hùng, Nhậm Lao, Nhậm Oán, không thể không lên tiếng.

Nhậm Lao lớn giọng nói: "Bọn ta không phải là người của Hình bộ, chưa hề nhậm chức của Hình bộ, chuyện của bọn ta, liên quan gì đến Hình bộ?"

Phương Hận Thiểu mỉm cười: "Ai cũng biết hai con chó quấy đuôi các người lâu nay vẫn luôn đi theo Chu Nguyệt Minh."

Nhậm Lao lại nói: "Chu hình tổng là bằng hữu của bọn ta, chẳng lẽ ông ta là bằng hữu của bọn ta, bọn ta làm điều gì phải do ông ta phụ trách sao? Người và Địch Phi Kinh của Lục Phân Bán đường cũng từng kết bằng hữu, tất cả mọi việc của Lục Phân Bán đường đều liên quan đến người sao?"

Phương Hận Thiếu chuyện khác thì chẳng biết thế nào, nhưng tài biện giải thì ghê gớm vô cùng: "Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, cá mè một lứa, ai bảo hẳn là Chu hình tổng. Một kẻ chấp pháp, suốt ngày cứ đánh đu với lũ gian dương đại đạo, cầm thú không bằng, làm sao có thể phục chúng được? Hình tổng này làm sao có thể khiến người ta phục theo?"

Sau đó, y đắc ý dương dương, vừa đi vừa nói: "Sự thật bày ra trước mắt, đám chuột nhắt các người đừng hòng chối cãi."

Lúc này, y đã đến bên cạnh Thiên Y Hữu Phùng, đắc ý hỏi: "Người nói có phải hay không?"

Thiên Y Hữu Phùng trầm giọng nạt: "Cút đi!"

Phương Hận Thiếu vốn muốn được Thiên Y Hữu Phùng phục họa, hoàn toàn không ngờ bị quát như thế, liền sa sầm mặt lại. Y và Thiên Y Hữu Phùng được Địch Phi Kinh coi trọng, đối đãi rất hậu, có điều hai người vẫn chưa chính thức lập công lớn gì cho Lục Phân Bán đường, cũng chưa chính thức gia nhập Lục Phân Bán đường.

Nguyên nhân chủ yếu là: Thiên Y Hữu Phùng là ái tướng của Ôn Văn, lần này y đến Kinh thành là muốn mời Ôn Nhu về Lạc Dương, nhưng Ôn Nhu vẫn không chịu, nhất định đòi ở lại Kinh thành, Thiên Y Hữu Phùng cũng đành ở lại.

Ôn Văn và tổng đường chủ Lô Tồn của Lục Phân Bán đường là cố tri, Lô Tồn mất mạng trong tay của Kim Phong Tế Vũ lâu, theo lý lẽ, Thiên Y Hữu Phùng cũng có trách nhiệm giúp Lục Phân Bán đường chống lại Kim Phong Tế Vũ lâu.

Có điều Ôn Nhu lại ở Kim Phong Tế Vũ lâu.

Thiên Y Hữu Phùng đã thương thầm đại tiểu thư ngang ngạnh này, cho nên cũng không muốn đối địch với Kim Phong Tế Vũ lâu, để tránh đắc tội với Ôn Nhu.

Ngoài việc đối địch với Kim Phong Tế Vũ lâu, Thiên Y Hữu Phùng sẵn sàng ra sức cho Lục Phân Bán đường, cũng là tuân theo lời của Ôn Văn, giúp Lục Phân Bán đường, mong rằng Lục Phân Bán đường không vì cái chết của Lôi Tồn mà trở nên yếu ớt kém cỏi.

Trường hợp của Phương Hận Thiếu cũng giống như vậy.

Y đến Kinh thành để gặp gỡ nghĩa huynh Đường Bảo Ngưu.

Nhưng Đường Bảo Ngưu đi chung với Ôn Nhu, rất thân thiết với bọn Vương Tiểu Thạch, đã trở thành người của Kim Phong Tế Vũ lâu rồi, Phương Hận Thiếu đương nhiên cũng không thể đối đầu với Kim Phong Tế Vũ lâu. Y cũng giống như Thiên Y Hữu Phùng, đều không muốn gia nhập vào Lục Phân Bán đường làm những chuyện sai trái thị phi.

Nhưng Địch Phi Kinh đối xử tử tế với họ, chưa bao giờ ép họ đối địch với Kim Phong Tế Vũ lâu, vì điểm này, Thiên Y Hữu Phùng và Phương Hận Thiếu càng cảm thấy nợ ân tình của Địch Phi Kinh!

Hán tử giang hồ xem tiền tài là vật ngoài thân, cho nên đều không sợ mắc nợ.

Nhưng chỉ sợ nhất là nợ ân tình.

Tình và nghĩa, đều không thể nợ được.

Hơn nữa "có nợ phải trả".

Cho nên, trên giang hồ coi trọng: "hoàn ân báo thù", "khoái ý ân thù", một khi đã "ân thù chấm dứt" hay "ân đoạn nghĩa tuyệt" rồi thì có thể làm gì cũng được.

Tính tình vô công của Phương Hận Thiếu khác xa Thiên Y Hữu Phùng, nhưng không hiểu sao lại thành bằng hữu. Phương Hận Thiếu ham vui, thích đọc sách, Thiên Y Hữu Phùng chỉ thích may áo. Vì hai người thẳng

thần tương giao, rất gần gũi nhau, nên Phương Hận Thiếu biết rõ lâu nay Thiên Y Hữu Phùng đang theo thừa may vá, thật ra chỉ không phải là ở "áo", mà là ở "võ".

Thiên Y Hữu Phùng đang khổ luyện Đại Chiết Chi Thủ và Tiểu Khiêu Hoa Thủ.

Hai loại võ công này, một khi luyện thành, còn hơn cả Khí kiếm.

Trước khi luyện thành Cảnh kiếm, Ôn Tung Dương đã từng nổi danh thiên hạ, danh động giang hồ, danh chấn võ lâm, danh lừng hiệp đàn, chính là nhờ hai môn tuyệt kỹ này. Thiên Y Hữu Phùng còn đang bí mật luyện một loại tuyệt kỹ.

Một loại tuyệt kỹ y sáng tạo ra.

Thiên Cơ Nhất Tuyển Khiên.

Phương Hận Thiếu cũng từng nghe nói đến loại tuyệt kỹ chưa từng thấy này.

Y chỉ nghe rằng: năm xưa Triền Ty Thủ Thái Ngọc Đơn cũng biết môn tuyệt kỹ này. Nhưng chưa luyện thành thì đã chết thảm trong tay người bằng hữu Thạch U Minh.

Bất cứ chuyện gì, nếu muốn thành công, thì phải chuyên tâm, toàn lực.

Luyện võ công càng phải tụ tinh hội thần thì mới có thành tựu.

Năm xưa Phương Cự Hiệp mỗi lần gặp địch thủ, rơi vào nguy hiểm thì đẩy võ công tiến lên một bậc, Đại Mộng thần kiếm Phương Giác Hiểu cũng luyện Tuyệt Thế chi kiếm trong giấc mơ, nay Vương Thạch cũng mỗi ngày nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn mà luyện đao thí kiếm, Quan Thất trong cơn mê loạn đã dẫn phát Phá Thể Vô Hình kiếm khí, Thẩm Hổ Thiền ngộ đạo trong lúc ngồi thiền, Bạch Sầu Phi lấy sự thay đổi của thời tiết bốn mùa mà luyện thành Kinh Thần chỉ, tất cả đều dung hòa võ công vào trong cuộc sống, cộng thêm với sự siêng năng, cho nên mới có sự sáng tạo riêng.

Khi Phương Hận Thiếu gặp nguy hiểm, trong lòng cũng không đến nỗi sợ hãi, chủ yếu là vì:

Y có hai cứu tinh.

Một là Vương Tiểu Thạch.

Một là Thiên Y Hữu Phùng.

Vương Tiểu Thạch và y giao thiệp không sâu sắc lắm, nhưng ở Sầu Thạch trai đã gặp mặt, chỉ cần tên Tiểu Thạch Đầu này đến kịp lúc, Phương Hận Thiếu không tin đám yêu ma quỷ quái này làm gì được y.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại đi mà không về.

Ít nhất thì vẫn chưa về.

Còn Thiên Y Hữu Phùng, Phương Hận Thiếu biết, cho dù Ôn Nhu đi đâu, Thiên Y Hữu Phùng cũng đi theo đó, cho nên câu nói: "Nơi nào có Ôn Nhu thì nơi đó có Thiên Y Hữu Phùng", chẳng sai chút nào.

Thực ra lúc ở trên cầu, Phương Hận Thiếu vừa thấy phi châm, đã biết ngay có Thiên Y Hữu Phùng âm thầm giúp đỡ.

Có điều y thân thiết với Thiên Y Hữu Phùng, mà Ôn Nhu lâu nay không cho Thiên Y Hữu Phùng đi theo nàng, Phương Hận Thiếu cũng không tiện phan phui.

Phương Hận Thiếu đoán thế nào Thiên Y Hữu Phùng cũng có mặt.

Nếu y gặp nạn, Ôn Nhu không thể nào không ra tay tương trợ.

Nếu Ôn Nhu gặp nguy hiểm, Thiên Y Hữu Phùng quyết không thể nào ngồi yên mà nhìn.

Thiên Y Hữu Phùng đã cứu Ôn Nhu, thì không thể không cứu y.

Cho nên y rất bình tĩnh.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên xuất hiện, đọ một chiêu với Thiên Y Hữu Phùng, Phương Hận Thiếu tuy chưa nhìn rõ nhưng vẫn rất bình tĩnh.

Y có lòng tin đối với Thiên Y Hữu Phùng.

Đáng tiếc, trên đời này không phải cứ có lòng tin là có thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề.

Thiên Y Hữu Phùng quát như thế, Phương Hận Thiểu cũng nổi giận, lại bước thêm, bước về phía Thiên Y Hữu Phùng, nói: "Người nói vậy là thế nào? Muốn trút giận vào ta sao? Ta..." Đột nhiên, ánh mắt y dừng lại trước ngực Thiên Y Hữu Phùng.

Giật mình kinh hãi.

Nhất thời, nửa câu nói còn lại của y, một chữ, một tiếng, đều không phát ra được nữa.

Từ nét mặt trong khoảnh khắc này của Phương Hận Thiểu, ai cũng có thể tưởng tượng được, Thiên Y Hữu Phùng đã bị thương như thế nào!

Chương hai mươi chín

Nghìn vàng thái dương trong tay

Trong khoảnh khắc ấy, Phương Hận Thiểu đã nhìn thấy vết thương trên người Thiên Y Hữu Phùng.

Đó không phải là thương, mà là tử.

Bất cứ ai bị thương như thế này, đã chết từ khuya rồi.

Chết từ lâu rồi!

Phương Hận Thiểu là người thông minh.

Y đã đọc rất nhiều sách.

Tuy người đọc rất nhiều sách không nhất định là người thông minh, nhưng người có thể đọc được rất nhiều sách thì chắc chắn không ngốc.

Phương Hận Thiểu đọc sách rất thấu triệt, nhưng trí nhớ lại kém, thường quên đi những điều đã đọc.

Bởi vì y có thể đọc cũng có thể quên, cho nên y vẫn là một người rất chân thành, rất đáng yêu, không có tâm cơ gì.

Con người y thông minh, cho nên phản ứng cũng rất nhanh.

Người thông minh đa phần phản ứng rất nhanh.

Y vừa nhìn thấy vết thương trên người Thiên Y Hữu Phùng. Y liền đau đớn.

Nhưng y lập tức hiểu ra nguyên nhân Thiên Y Hữu Phùng quát mình.

Cho nên y cố nhịn.

Cố nhịn tiếng kêu hoảng hốt.

Nhưng sự bàng hoàng đau đớn vẫn hiện rõ trên khuôn mặt của y.

Ánh mắt y đã hoàn toàn tiết lộ.

Có điều chỉ cần một chút đó, Thiên Hạ Đệ Thất đã hiểu tất cả.

Y khẳng định một chuyện.

Thiên Y Hữu Phùng đã trọng thương.

Thiên Y Hữu Phùng đã tiêu rồi.

Đối phương lập tức không còn là địch nhân của y nữa.

Y cho rằng chỉ có một phương thức triệt để khiến địch nhân không còn là địch nhân nữa:

Đó chính là biến địch nhân thành *tử nhân*.

Giết y!

Giết địch nhân của y.

Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất lập tức động thủ.

Thiên Hạ Đệ Thất nhanh, nhưng, Thiên Y Hữu Phùng càng nhanh hơn.

Y đã trúng Thế kiếm của Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng vẫn cố nhin cơn đau, lưng hướng về phía đối phương, tựa như chẳng hề có gì sợ hãi, lại còn đặt chuyện để kéo dài thời gian, một là khiến đối phương không dám mạo hiểm ra tay, hai là đợi Vương Tiểu Thạch quay về.

Chỉ có Vương Tiểu Thạch mới có thể cầm cự với Thiên Hạ Đệ Thất.

Y với Vương Tiểu Thạch không hề có giao tình gì.

Nhưng y đã ở trong Kinh thành bao nhiêu ngày, theo dấu Ôn Nhu cũng nhiều ngày, nên cũng biết rõ con người của Vương Tiểu Thạch.

Quần hùng bị khống chế, Phương Hận Thiếu gặp nguy hiểm, chỉ cần hạ người như Vương Tiểu Thạch chứng kiến, chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Cho nên y không thể để Thiên Hạ Đệ Thất biết mình bị trọng thương.

Một khi đối phương biết được, chắc chắn sẽ tốc chiến tốc thắng.

Cho nên, tuy ngực của Thiên Y Hữu Phùng đã bị một đòn Thế kiếm hoàn toàn hủy hoại, nhưng y vẫn cố cầm cự, cố nhịn, cố chịu đựng, kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

Thậm chí Thiên Y Hữu Phùng cũng không để máu phun ra.

Tuy vẫn có máu rướm ra, nhưng không xứng với mức độ của vết thương.

Nhưng cứ kìm mãi như thế, chỉ khiến thương thế nặng càng thêm nặng.

Cuối cùng vẫn bị Phương Hận Thiểu vạch trần!

Thiên Y Hữu Phùng hiểu, Thiên Hạ Đệ Thất đang mong muốn Phương Hận Thiểu bước vòng qua nhìn mình, bởi vì, chỉ có từ ánh mắt của bằng hữu mới có thể nhận ra: mình bị thương nặng bao nhiêu.

Bởi vì bằng hữu lo cho bằng hữu.

Bằng hữu thương yêu bằng hữu.

Nếu bằng hữu bị trọng thương, không có lý do gì không kinh hoàng.

Tình cảm của bằng hữu không giấu được, không che đậy được.

Thiên Hạ Đệ Thất đang lợi dụng điểm này.

Y muốn biết thương thế của Thiên Y Hữu Phùng thế nào rồi mới ra tay.

Thiên Y Hữu Phùng thấy Phương Hận Thiểu bước qua, liền biết tất cả đã tiêu rồi.

Tất cả sẽ bị phanh phui.

Cho nên y tiên hạ thủ vi cường.

Trong lúc Phương Hận Thiểu thất kinh, Thiên Y Hữu Phùng đột nhiên xoay người, toàn lực phát ra Khí kiếm!

Trong khoảnh khắc, còn nhanh hơn cả Phương Hận Thiểu biến sắc.

Còn nhanh hơn cả Thiên Hạ Đệ Thất ra tay.

Y vừa xoay người, Thiên Hạ Đệ Thất đã nhìn thấy trước mặt y...

Một cảnh tượng hãi hùng:

Bộ ngực đã nát bấy.

Bộ ngực tựa như bị thuốc nổ phá vỡ.

Máu tươi đầm đìa.

Máu thịt bầy nhầy.

Nhưng trong khoảnh khắc Thiên Y Hữu Phùng ra tay công kích, Thiên Hạ Đệ Thất phát hiện một điểm.

Trong cùng khoảnh khắc mà y phát hiện điểm này, y cũng tung ra đòn phản công.

Trong khoảnh khắc ấy, Thế kiếm của y đột nhiên cực thịnh.

Tựa như có ngàn vàng thái dương trong tay.

Ngàn vàng thái dương trong tay của Thiên Hạ Đệ Thất phản đòn.

Thiên Y Hữu Phùng liều chết đánh ra một đòn.

Một đòn liều mạng.

Khi Thiên Hạ Đệ Thất phản kích, đã xác định Thiên Y Hữu Phùng bị trọng thương.

Y đã chiếm ưu thế.

Còn đoạt được tiên cơ.

Lúc này, Khí kiếm gặp Thế kiếm.

Ngàn vàng thái dương nổ bùng.

Hai dòng suối bạc tựa như kiếm thế, xô tới ào ạt.

Sắc mặt Thiên Hạ Đệ Thất tái nhợt, y ôm chặt tay nải, thậm chí còn đem tay nải ôm chặt trước ngực. Y há hốc miệng khó khăn hít thở, tựa như bên trong cơ thể y đột nhiên bị hút sạch, chỉ còn trơ lại da và xương.

Thiên Y Hữu Phùng ngã ngửa ra.

Phương Hận Thiếu vội vàng đỡ lấy y.

Phương Hận Thiếu phất cây quạt về phía Thiên Hạ Đệ Thất, "vù" một tiếng, đồng thời quát lớn: "Xem ám khí!" sau đó ôm Thiên Y Hữu Phùng bỏ chạy.

Thật ra y chẳng có ám khí gì để phóng ra cả.

Thậm chí cả rắm cũng chẳng có.

Chẳng qua y chỉ nói dối.

Mục đích của y là muốn cứu Thiên Y Hữu Phùng.

Nói dối chủ yếu là muốn làm cho Thiên Hạ Đệ Thất phân tâm.

Y nhìn thấy thương thế của Thiên Y Hữu Phùng thì biết ngay:

Thiên Y Hữu Phùng tiêu rồi.

Y nhất định phải cứu Thiên Y Hữu Phùng.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu bằng hữu của y.

Cái giá để cứu người thường là: Không cứu được bản thân mình.

Đối với người nào đó mà nói, chỉ cần cứu được người, cho dù không cứu được mình, cũng chẳng phải là chuyện lớn lao gì.

Người thường cho rằng đó là "kẻ ngốc".

Nhưng trên giang hồ, đó được coi là "hiệp sĩ".

Phương Hận Thiếu xưa nay chỉ là một tên một sách.

Nhưng là một tên một sách tuyệt đối không mục ruỗng.

Lúc này Phương Hận Thiếu biết rõ: mình không phải là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất. Y cũng biết rõ, Thiên Y Hữu Phùng cũng không còn là địch thủ của Thiên Hạ Đệ Thất. Y càng hiểu hơn rằng, nếu bây giờ y lập tức bỏ chạy, có lẽ có cơ hội trốn thoát, nếu y muốn cứu Thiên Y Hữu Phùng chạy trước mặt Thiên Hạ Đệ Thất, đến cuối cùng cũng chẳng ai chạy được.

Y biết.

Nhưng y vẫn muốn cứu.

Bởi vì y tuyệt đối không thể thấy chết không cứu.

Bởi vì Thiên Y Hữu Phùng là bằng hữu của y.

Trên giang hồ, hai chữ "bằng hữu", chính là tất cả.

Trong lòng hảo hán, vì bằng hữu có thể rơi đầu, đổ máu, chỉ vì chữ *nghĩa*, muôn chết không từ, sẵn sàng rơi vào chốn dầu sôi lửa bỏng.

Cho nên, những hán tử trên giang hồ thường biết rõ là không thể làm được mà vẫn làm, biết rõ trong núi có cọp mà cứ thẳng tiến tới.

Ngoại trừ những người muốn nhả nhục vì việc lớn, đa số đều liều chết vì nghĩa, thà chết đứng chứ không muốn sống quỳ, đồng thời cho rằng việc không dám dấn bước, khiếp sợ khó khăn là điều đại sỉ nhục.

Biết bao nhiêu đại sự kinh thiên địa, khốc quỷ thần, trong thiên hạ đều được thực hiện như thế!

Bởi vì nếu là bằng hữu thật sự, thì phải cùng chịu đựng ngọt bùi cay đắng với nhau.

Bằng không, bằng hữu chỉ là hai chữ viết tắt của "trư bằng cầu hữu", "tửu nhục bằng hữu" ¹. Đương nhiên, bằng hữu chân chính có lẽ chỉ là một câu chuyện thần thoại, nhưng nếu may mắn, thì vẫn có thể gặp được.

Gặp được, chính là vận may.

Gặp không chỉ một người càng là hạnh phúc.

Bằng hữu đã thế, huống chi là huynh đệ!

Phương Hận Thiếu liều mạng cứu Thiên Y Hữu Phùng.

Võ công y đương nhiên không cao bằng Thiên Y Hữu Phùng.

Nhưng khinh công của y lại rất cao cường.

Thiên Hạ Đệ Thất làm sao có thể để con mồi chuồn mất trước mắt mình như thế.

Cho nên y ra tay.

Thiên Hạ Đệ Thất lao về phía trước.

Thủ thế.

Vàng thái dương vẫn còn nằm trong tay y.

Vàng thái dương ấy lúc nào cũng có thể khiến Thiên Y Hữu Phùng nổ thành từng mảnh vụn. Đồng thời cũng có thể khoét trước ngực Phương Hận Thiểu một cái lỗ thật lớn giống như Thiên Y Hữu Phùng.

Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, y đã nghiêng người về phía trước, tụ lực xuất thủ. Đột nhiên, y cảm thấy đầu mũi lạnh ngắt.

Thiên Hạ Đệ Thất vội vàng ngửa người.

Tiếp theo, tay trái đau rát.

Thế kiếm của y mau chóng ngưng tụ ở tay trái, trước khi cơn đau bùng phát, lập tức cắt một cái.

Nhậm Lao, Nhậm Oán đều không khỏi thất thanh kêu lên.

Bởi vì họ thấy một cảnh tượng hãi hùng.

Mũi của Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên rơi xuống.

Ngón út, ngón giữa trên tay trái của y cũng đứt lìa.

Giống như bị người ta dùng dao gọt đứt.

Máu trào ra.

Nhậm Lao khựng người.

Nhậm Oán sững người.

Cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng chững lại.

Đúng lúc đó, Phương Hận Thiểu đã ôm Thiên Y Hữu Phùng thoát ra ngoài sảnh.

Y thậm chí chẳng biết trong sảnh đã xảy ra biến hóa lớn như thế.

Đau kịch liệt.

Nhưng cảm giác đau đớn không hề làm tinh thần Thiên Hạ Đệ Thất rối loạn.

Y mau chóng phát hiện ra mình đã làm sai điều gì.

Y cũng mau chóng hiểu ra mình đã đi sai bước nào.

Y càng mau chóng biết mình vì sao bị thương.

Tiếp theo y mau chóng biết mình nên làm gì.

Y lập tức làm điều nên làm.

Chuyện y làm sai là: đánh giá thấp Thiên Y Hữu Phùng.

Con sâu có trăm chân, chết vẫn còn cựa quậy, con chó bị đuổi vào hẻm cụt, sợ quá nên quay lại tấp bừa.

Bước mà Thiên Hạ Đệ Thất đi sai chính là: sơ suất.

Đòn phản kích cuối cùng của Thiên Y Hữu Phùng, Khí kiếm chỉ là thứ yếu, chủ lực là ở một môn tuyệt nghệ khác của y.

Thiên Cơ Nhất Tuyến Khiên.

Đây là lý do y bị thương.

Thiên Y Hữu Phùng đã phát ra Thiên Cơ Nhất Tuyến Khiên của y.

Vô sắc, vô thanh, vô hình, vô tích, như có mà như không.

Thiên Hạ Đệ Thất lao về phía trước, chính là đã rơi vào một tấm lưới vô hình.

Một mẫu thịt ở đầu mũi lập tức bị cắt đứt.

Hai ngón tay, đã bị quấn lấy, cứa đứt.

May mà Thiên Hạ Đệ Thất phát hiện sớm.

May mà y phản ứng nhanh.

Chuyện y lập tức làm chính là: cắt đứt tấm lưới đang treo giữa không trung.

Nhưng vẫn bị thương.

Thiên Hạ Đệ Thất lập tức cầm máu, trị thương cho mình.

Hơn nữa một mặt cầm máu, trị thương, một mặt truy đuổi tiếp.

Y đã bị thương, đây là một điều cực kỳ nhục nhã, nhưng y cũng khẳng định được hai điểm: Thiên Y Hữu Phùng bị thương nặng hơn y, mà Phương Hận Thiếu tuyệt đối không phải là đối thủ của y, cho dù y đã bị thương nhưng ưu thế của y vẫn không hề thay đổi.

Mà y nhất định phải trả thù!

Nhổ cỏ tận gốc!

Cho nên y đuổi theo.

Y phải giết Thiên Y Hữu Phùng.

Chẳng qua là chuyện chỉ trong khoảnh khắc, nhưng trong sảnh lại hồi phục thể cuộc vốn có.

Cả đám quần hào, đều trúng **dạng** độc, không thể cử động được nữa.

Nhậm Lao, Nhậm Oán, Thái Tiểu Đầu, Triệu Lan Dung, Tiêu Bạch, Tiêu Sát, cả đám người này vẫn không chế đại cục.

[1](#) "Bạn bè chó lợn", "bạn bè rượu thịt".

Chương ba mươi

Người vừa già, vừa xấu, vừa ốm lại vừa rất kiêu ngạo

Vì bọn Phương Hận Thiếu, Ôn Nhu, Thiên Y Hữu Phùng phá rồi, cục thế thay đổi, Nhậm Lao, Nhậm Oán vốn đã không chế được đại cục, giờ đây đang lấy làm bề mặt, khó giữ được uy phong.

Thái Tiểu Đầu lại chẳng biết điều, hỏi một câu: "Nhậm gia, Nhậm thiếu, bây giờ chúng ta làm sao đây?"

Nhậm Lao cười quái dị: "Làm sao? Ôn ào một hồi mà thôi, Ôn đảng khô, Hoa đảng khô, các vị anh hùng hảo hán đều đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

Không ai đáp lời y.

Nhậm Lao cười nói: "Thế nào? Lão tử chẳng qua chỉ bỏ *dạng*, chứ không hề bỏ thuốc cam cho các người!"

Đột nhiên Phùng Bất Bất gào lên: "Họ Nhậm kia, đừng uống phí tâm cơ, có ngon, qua đây giết chết mẹ người đi!"

Nhậm Lao cười hì hì hai tiếng nham hiểm, trong mắt thoáng động sát cơ.

Nhậm Oán đột nhiên lướt lên, hạ ngang trước người Phùng Bất Bất. Lúc này Triệu Thiên Dung gầm lớn: "Đồ khốn kiếp, có ngon thì giết ta đi!"

Nhậm Oán vẫn tỏ vẻ rụt rè e thẹn.

Y chỉ nhướng mày, cười mà tựa như không cười.

Nhưng khi y cười mà tựa như không cười, lại đem đến cho người ta một cảm giác rất kỳ dị.

Tàn nhẫn.

Cảm giác ấy chính là tàn nhẫn.

Sau đó y bắt đầu làm một chuyện.

Y móc ra một thanh đao.

Một thanh tiểu đao có khảm châu báu.

Y rạch lên mặt Phùng Bất Bát.

Đao ăn sâu vào thịt ba phân, đã vạch ra ba đường ngang, bốn đường dọc, máu chảy thành từng dòng.

Phùng Bất Bát chẳng hề chớp mắt: "Tên nhãi nhép lông mọc chưa đủ dài mà đã biết chơi trò này! Mẹ của người cũng có quen biết với Diêm vương, chẳng lẽ ta lại chưa nhìn thấy thanh tiểu đao cắt dây rốn của người bao giờ hay sao!"

Nhậm Oán vừa nghe, gân xanh trên trán thoáng hiện.

Y không dùng đao nữa.

Y dùng tay.

Y dùng tay xé đồ của Phùng Bất Bát.

Phùng Bất Bát nhắm mắt lại, cười thê thảm.

"Đứa cháu nội của ta cũng ngoan thật, cởi đồ tắm rửa cho lão nương đây."

Trần Bất Đình không nhịn được nữa, kêu lớn: "Ta cầu xin người, đừng..."

Tay Nhậm Oán ngừng lại, cười lạnh nói: "Nói tiếp đi."

Trần Bất Đình ngẩn người: "Nói gì?"

Phùng Bất Bát nổi giận nói: "Lão Trần, người đừng nài nỉ, ở đây toàn anh hùng hảo hán, tấm thân thanh bạch của lão nương, còn sợ người ta nhìn dơ bẩn sao?"

Nhậm Oán hai tay đột nhiên vạch một cái, xé áo của Phùng Bất Bát, giờ ngọn trủy thủ, định cắt nướm vú của Phùng Bất Bát.

Trần Bất Đình kêu thảm: "Ta nói, ta nói."

Tay của Nhậm Oán ngừng lại, y ôn tồn nói: "Dạo này thân thể ta không được khỏe."

Rồi y từ từ nói tiếp: "Cho nên tay ta thường hay run." Y ngừng lại, sau đó mới thông thả nói: "Ta cũng không kiên nhẫn mấy, hễ nghe thấy những lời kích thích thì không kiềm chế được tay nữa."

Y vừa vân vê núm vú của Phùng Bất Bát vừa từ tốn nói: "Nhớ chưa? Ta không chịu nổi kích thích, người đừng để ta chờ đợi, cũng đừng kích thích ta, có được không?"

Trần Bất Đình kêu lên: "Được, được!"

Nhậm Oán nghiêng đầu, hừ mũi: "Ừ?"

Trần Bất Đình bật khóc: "Bát muội, bà phải tha thứ cho ta, ta, ta làm thế cũng vì bất đắc dĩ."

Nhậm Oán mỉm cười, rõ ràng đã dùng lực trên ngón tay, mặt Phùng Bất Bát rúm ró lại, đau đến nỗi chẳng đáp lời được.

Trần Bất Đình vội nói: "Ta... ta ta ta chịu gia nhập với các người, mặc các người sai khiến."

Nhậm Lao cười ha hả: "Thế mới phải chứ."

Nhậm Oán hít một hơi, nói: "Người không chịu nói sớm, hại ta..."

Đột nhiên, tay cầm dao của y vung lên, gọt phẳng đầu vú trái của Phùng Bất Bát.

Máu tươi phun ra.

Phùng Bất Bát đau đến nỗi toàn thân oằn lên.

Bà ta đã trúng **dạng**, vốn không thể cử động gì được, nhưng chắc là đau quá, nên người vẫn phải oằn lên, chỉ cần nghĩ cũng biết cơn đau này khủng khiếp thế nào.

Trần Bất Đình gầm lên: "Người... quân khốn kiếp..."

Nhậm Oán giả vờ luống cuống, nói: "Ôi chao, người xem ta đây này, vẫn nhất thời lỡ tay, ôi, cũng tại người hết, sao không chịu đồng ý sớm, hại bà ta...!"

Đúng lúc này, đột nhiên, một bóng người gầy ốm, nhỏ thó xông tới.

Nhanh đến cực điểm.

Người chưa tới, năm luồng chỉ phong đã tới trước bóp nhanh vào yết hầu.

Người vừa mới tới, năm ngón tay kia đã móc lên háng.

Người ấy ra tay cực kỳ tàn độc, không phải là muốn bắt Nhậm Oán.

Mà là giết chết y ngay tại chỗ.

Chỉ cần Nhậm Oán trúng một ngón tay, cũng chết ngay tại chỗ.

Huống chi là mười ngón tay.

Xem ra, Nhậm Oán ít nhất phải chết đến mười lần.

Đối phương không chỉ muốn y chết mà còn muốn y chết thê thảm.

Trong võ lâm, không hiếm những chuyện người muốn ta chết, ta muốn người vong.

Có điều, trong những câu chuyện này, ở giữa sinh và tử, bao giờ cũng tràn đầy tình và nghĩa, ái và dục.

Nhậm Oán không tránh thế công ấy.

Nhưng không phải là y không tránh kịp.

Chỉ là y biết tránh được đòn thứ nhất, cũng tránh không được đòn thứ hai.

Tránh được đòn thứ hai, cũng không thoát được đòn thứ ba.

Y đã nhìn ra thế đánh của đối phương.

Đối phương võ công cực cao, hơn nữa hận y đến thấu xương.

Có điều, y cũng nhận ra, đối phương đã trúng **dạng** rồi.

Một người đã trúng **dạng** độc, vậy mà vẫn còn ra tay được!

Người đã trúng **dạng** độc, ra tay vẫn lợi hại như thế!

Nhưng dầu lợi hại thế nào, đối phương vẫn là trúng độc rồi.

Y chỉ cần cản một đòn tấn công của kẻ đó là xong.

Nhưng y không cản được.

Cũng không thoát được.

Cho nên y lập tức làm một chuyện.

Y đẩy Phùng Bất Bát về phía người ấy.

Người ấy chính là Khiên Ngưu Tôn Giả.

Phùng Bất Bát lồm lổ nửa thân trên, lao về phía Khiên Ngưu Tôn Giả.

Khiên Ngưu Tôn Giả quát lớn một tiếng, không muốn thi triển độc chiêu ngộ thương Phùng Bất Bát, chỉ đành tận lực thu chiêu.

Y cũng đã trúng **dạng**, có điều, y uống rượu ít hơn người ta, nhân lúc bọn Phương Hận Thiếu với Ôn Nhu, Thiên Y Hữu Phùng quấy rối, y cố gắng ép độc vào trong gan, nín một hơi chân khí, định phóng ra khỏi vòng vây rồi tính tiếp. Nhưng thấy Nhậm Lao, Nhậm Oán, vì suýt nữa hỏng mất đại cục, then quá hóa giận, nên lấy việc hành hạ người ta làm trò đùa, Khiên Ngưu Tôn Giả đã không thể nhịn được nữa, hơn nữa Phùng Bất Bát bị làm nhục, y càng không kiềm chế nổi định bất ngờ dốc toàn lực giết chết Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Võ công y cao.

Y ra tay nhanh.

Hơn nữa bất ngờ.

Nhậm Oán quả nhiên không chống đỡ nổi.

Nhưng trong tay y còn có Phùng Bất Bát.

Khiên Ngưu Tôn Giả tránh được Phùng Bất Bát, đang định toàn lực xốc tới, Nhậm Oán lại đẩy Trần Bất Đình tới.

Khiên Ngưu Tôn Giả càng không muốn đả thương Trần Bất Định.

Y chỉ đành tiếp lấy.

Nhược điểm của người giang hồ là cứ lo đạo nghĩa giang hồ, nhưng người giang hồ chân chính, ai không nghĩ đến đạo nghĩa?

Y vừa tiếp lấy Trần Bất Định, cục diện đã kết thúc.

Nhậm Lao, Nhậm Oán, Triệu Lan Dung, Thái Tiểu Đầu, Tiêu Bạch, Tiêu Sát đã nhất tề xuất thủ về phía y.

Y, chỉ có một mình.

Trong đại sảnh đều là đồng đạo của y.

Nhưng chẳng ai giúp gì được.

Y đã trúng *dạng*.

Y phải đối phó với cả đám người.

Cả một đám người đều tàn nhẫn đáng sợ.

Khiên Ngưu Tôn Giả tính tình cổ quái, xưa nay kiêu ngạo, cho dù là đẳng hô của Phát Mộng nhị đẳng cũng phải nể y ba phần, sợ y ba phần, nhường y ba phần.

Trong những người này, nếu tính về nội lực, coi như y là người cao nhất, cho nên chỉ có y mới có thể cố kìm *dạng* lại.

Nhưng vừa thấy cục diện này, y liền biết mọi sự đã xong rồi.

Bản thân y đã tiêu đời rồi.

Bản thân đã tiêu đời, y càng không muốn rơi vào tay bọn họ.

Khiên Ngưu Tôn Giả tuổi tác rất cao.

Bộ dạng cũng rất xấu.

Người lại rất gây còm.

Y đang bốn bề thọ địch.

Nhưng cho dù như thế y vẫn kiêu ngạo.

Bởi vì y quyết định thà chết chứ không chịu nhục.

Cho nên y chỉ có chết!

Đối với sáu kẻ địch tấn công từ sáu hướng, y không chống không đỡ, không né không tránh, chỉ vận hết toàn lực, phát ra một đòn cuối cùng vào một người trong số đó trước khi chết.

Người y chọn là Nhậm Oán.

Nhưng trước khi Nhậm Oán công tới, y đã chuẩn bị đường rút lui.

Khiên Ngưu Tôn Giả vừa ra đòn, y đã trượt đi như con rắn.

Khiên Ngưu Tôn Giả đánh hụt.

Nhưng thế hợp công đã có một lỗ trống.

Khiên Ngưu Tôn Giả truy kích Nhậm Oán, vừa khéo tránh được đòn tấn công của năm người kia.

Khiên Ngưu Tôn Giả đánh một đòn không trúng, nhưng địch nhân cũng không làm gì được y.

Có điều, lúc này Nhậm Oán đã phản kích.

Hạc Lập Sương Điền Trúc Diệp Tam.

Khiên Ngưu Tôn Giả phá được Sương Điền Trúc Diệp Chưởng của y, nhưng không tránh được một đòn Hạc Thích bất ngờ của y.

Một cước đá trúng vào hông của đối phương.

Cũng có nghĩa là khiến *dạng* độc mà y cố ép lại bộc phát.

Vừa khéo, lúc này, Thái Tiểu Đầu chém tới một đao.

Thái Tiểu Đầu chém vào tay Khiên Ngưu Tôn Giả.

Y biết người này không chạy được nữa rồi.

Cho nên y không vội giết chết lão.

Nhưng có một điều điều khiến y ngạc nhiên là: Thanh đao của y lại chém rơi đầu của Khiên Ngưu Tôn Giả.

Đương nhiên, Khiên Ngưu Tôn Giả đã đổi vị trí tay của mình thành cái đầu.

Trong tình thế này, y không cầu sinh, mà là cầu tử.

Chỉ cầu chết mau.

Vì thế, Khiên Ngưu Tôn Giả chết.

Nhậm Oán hít một hơi: "Lại một tên." rồi nói với đám hào kiệt với giọng răn đe: "Đây là kết quả của sự phản kháng."

Tuy đã giết Khiên Ngưu Tôn Giả, nhưng hai lần lâm nguy, y cũng hơi kinh hãi, đồng thời vẫn còn tức tối, vừa nói, Nhậm Oán vừa lấy một cây trường thương trên giá binh khí ở đại sảnh, mỗi một chữ lại dùng mũi thương đâm xuống đầu của Khiên Ngưu Tôn Giả một cái.

Đâm đến khi máu me đầm đìa, óc não văng tung tóe, cái đầu người đã biến thành một khối cầu lủng lỗ chỗ, chẳng giống đầu người nữa, y mới hỏi: "Lúc này ai mạng? Mạng quân khốn kiếp nào?"

Vừa nói, y vừa liếc xéo Triệu Thiên Dung, lúc này chỉ còn một chân một tay, dụi dằm hỏi: "Là người?"

Triệu Thiên Dung đã tàn phế, chỉ mong được chết, sắc mặt trắng bệch, ngoan cường nói: "Người có gan thì một thương giết chết ta!"

Nhậm Oán lại cười đáp: "Ta không có gan, người có gan, đáng tiếc trên đời này toàn là người không có gan hành hạ người có gan."

Y cười cười nói tiếp: "Người có gan, cho nên bị ta hành hạ."

Rồi lại nói với đám hào kiệt: "Các người đều có gan, cho nên vẫn cứng miệng, có điều, một lát nữa thôi, xương các người sẽ cứng như lưỡi các người thôi."

Nhậm Oán mỉm cười e thẹn: "Ta sẽ cho các người xem trò vui!" rồi hỏi Hoa Khô Phát: "Nghe nói người có đứa con trai?"

Y cố ý đi qua trước mặt từng người, nhìn kỹ, đến chỗ Hoa Tình Châu, tựa như không để ý, đi lướt qua xong, lại đột nhiên quay đầu, hỏi: "Là người phải không?"

Hoa Tình Châu chỉ mới hai mươi tuổi, môi đỏ răng trắng, chưa có kinh nghiệm giang hồ, có bao giờ gặp cảnh này, đến giờ khắc sinh tử tồn vong lại càng sợ đến nổi răng đánh cằm cập, đáp chẳng nên lời.

Hoa Khô Phát trầm giọng quát: "Hảo hài nhi, đừng làm mất mặt!"

Mất mặt?

Nhậm Oán cười bí ẩn: "Người đợi một lát, đảm bảo mặt hăn cũng mất, người cũng mất, cũng coi như người không có đứa con trai nào."

Hoa Khô Phát gầm lên: "Người muốn gì?"

Nhậm Oán đưa ngón tay trở lên môi, "suyt" một tiếng: "Người chó nóng vội, ta chỉ cần làm một thị phạm, để cho các người thật sự hiểu rõ, không nghe lời bọn ta sẽ có kết quả như thế nào."

Sau đó y động thủ.

Rất ít người như thế.

Thứ nhất, rất ít người gặp phải cảnh này: thấy chết mà không cứu được, chẳng làm gì được, trong lòng tức tối, nhưng chẳng cử động được.

Thứ hai, cho dù là người trong võ lâm, thường gặp cảnh gió tanh mưa máu, ở đây cũng không hiếm giang hồ hảo hán, nhưng ít ai từng gặp phải cảnh tượng tàn khốc thế này.

Thứ ba, rất nhiều người giang hồ đều dữ, tuyệt, ác, độc, nhưng người đi lại trên giang hồ ai cũng để lại một chút dư địa, để sau này còn gặp gỡ nhau, ít nhất cũng tránh làm những chuyện cả người lẫn thần đều cảm phẫn trước mắt đám đông, để đề phòng sau này bị cả võ lâm căm ghét, cho nên ai cũng muốn làm tiểu nhân ở phía sau, hễ là chuyện xấu thì đa số đều làm âm thầm.

Nhậm Oán thì không.

Y rất trái lẽ.

Bây giờ chuyện y đang làm, tất cả mọi người ở đây, cho dù gan lớn đến mức nào, cũng không làm được.

Chỉ có y mới làm được.

Y làm rất tự nhiên.

Nhìn bộ dạng của y, tựa như đang hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật, nom rất khoan khoái.

Y đang đồ sát.

Y khiến buổi tiệc mừng thọ thành một buổi làm thịt người.

Chương ba mươi mốt

Chặn đứng chiến cuộc

Chuyện Nhậm Oán làm, không giống như chuyện con người làm.

Có điều điểm đặc sắc của con người chính là thường làm những chuyện không giống con người làm, vả lại ngày nào cũng làm những chuyện ấy.

Cứ như thế, không thế thì không phải là con người.

Nhậm Oán mình đầy máu.

Máu không phải của y.

Máu của người khác.

Chỉ có máu không phải của y, y mới phơn phơ đặc chí như thế.

Máu là của nạn nhân.

Nạn nhân là Hoa Tình Châu.

Hoa Tình Châu là con trai duy nhất của Hoa Khô Phát. Hoa Tình Châu ngoan ngoãn hiếu thuận, bộ dạng thông minh tuấn tú, hai mươi tuổi, võ công được cha truyền, nhưng chưa từng bước chân vào giang hồ.

Triệu Thiên Dung, là đồ đệ của Hoa Khô Phát trong Phát Mộng nhị đảng, tham hoa háo sắc nhưng làm người lại rất nghĩa khí, vì từ nhỏ là cô nhi, được nhà họ Hoa thu nhận, cho nên rất trung thành với Hoa Khô Phát.

Nhậm Oán không giết họ.

Họ vẫn chưa chết.

Thảm ở chỗ, họ vẫn chưa chết.

Nhậm Oán lột cả miếng da lớn của Hoa Tình Châu, mà Hoa Tình Châu vẫn chưa chết, ai nấy đều thấy chàng ta đau đến nỗi từng bắp thịt đều đang run

lên, nhưng vẫn không chết được.

Hơn nữa còn không thể phát ra những tiếng kêu đau đớn.

Nhậm Oán dùng thanh đao của Ngô Nhất Sương, miết lên cổ họng của Hoa Tình Châu, chàng thiếu niên lập tức trở thành kẻ câm, rồi trở thành người không mặt mũi, tiếp theo lại biến thành người không có da.

Có điều không còn da người, liệu có còn là một con người nữa hay không?

Một kẻ như Nhậm Oán vẫn khoác lên mình bộ da người, thì có còn là con người hay không?

Hoa Tình Châu nghĩ gì, không ai biết.

Nhưng chàng ta chảy nước mắt.

Nước mắt lăn xuống cơ mặt đang giàn giụa, chảy qua cơ cổ đang ằng ặc, chảy qua cơ ngực đang mấp mô, một giọt nước mắt trong trẻo sớm đã biến thành máu. Tình cảnh Triệu Thiên Dung càng tệ hơn, y vốn bị chặt một tay một chân, chỉ muốn chết cho mau.

Nhậm Oán lại không cho gã chết mau, đối với Triệu Thiên Dung y đang sử dụng *giảo hình*.

Giảo hình tức là hình phạt lột thịt.

Chắc chắn Nhậm Oán đã quen tra tấn người ta, mỗi đao chém xuống, đều chính xác thuần thực, đầu tiên là lột da, sau đó là cắt thịt, tổng cộng cắt ra hai trăm bốn mươi một miếng thịt, Triệu Thiên Dung chỉ còn lại xương trắng, hai con mắt trố ra đảo qua đảo lại, cả nước mắt cũng không có mà chảy.

Nhậm Oán tặc lưỡi như vừa hoàn thành xong một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại: "Ta đảm bảo ngày mai người còn có thể ăn được chút đồ, có điều không thể đại tiện tiểu tiện."

Y nói tiếp bằng giọng đầy thỏa mãn và tự tin: "Hơn nữa người còn có thể nghe hiểu được ta đang nói gì."

Nhậm Oán còn uy hiếp: "Người nghe hiểu thì gật đầu, đừng tưởng là ta khiến người thành ra như thế này thì không trị được người nữa, người biết ta chỉ cần tạt một thùng cát, một thùng nước thì người sẽ có cảm giác gì hay không? Nếu cát được nấu chín hoặc bỏ thêm chút tro lửa, nước bỏ thêm chút ớt hoặc đường, sau đó phơi người dưới ánh nắng..."

Triệu Thiên Dung lập tức gật gật đầu. Nhậm Oán lại nói: "Đừng trách ta cắt cả thanh đối của người, bởi vì ta không thích mắng ai, cũng không thích nghe ai mắng ta. Phàm là những chữ thô tục, ta đều không thích. Người đã nhớ kỹ chưa? Lần sau, đừng bao giờ dùng những từ ngữ đó mắng ta... À! Suýt nữa ta quên, người đã không còn lần sau nữa rồi!"

Những người đang có mặt, đa số đều không dám nhìn.

Không nở nhìn.

Trong quá trình lột da, cả Thái Tiểu Đầu và Triệu Lan Dung cũng đều không nhìn được nữa.

Chỉ có Nhậm Lao nhìn rất say sưa, rất khâm phục.

Lão biết gã thanh niên trẻ hơn lão gần bốn mươi tuổi này rất giỏi, ít nhất là tàn nhẫn hơn lão.

Càng tuyệt tình hơn lão.

Những người lọt vào tay Nhậm Oán, tia hy vọng duy nhất và niềm may mắn nhất, chính là có thể chết nhanh một chút.

Một người cũng đang nhìn, nhưng khóe mắt đã rách rồi.

Hoa Khô Phát.

Một người là ái đồ của lão.

Một người là con ruột của lão.

Lão cũng không biết mình đã gây ra nghiệp quả gì, mà gặp phải tình cảnh như thế này.

Thậm chí cả huynh đệ họ Tiêu cũng đều cho rằng Nhậm Oán hơi quá đáng.

Cần gì phải gây ra thù hận lớn trước mặt đám đông như thế này.

Loại thù sâu hận lớn này không thể hóa giải được... Chẳng lẽ thượng cấp đã ra lệnh, phải đem đám người này toàn bộ...

Tiêu Bạch và Tiêu Sát lại hơi mơ hồ.

Nhưng họ đều không hỏi.

Xông pha giang hồ đã bao nhiêu năm, cũng theo Thái tướng gia và Phương tiểu hầu gia nhiều ngày rồi, điều gì nên nói, điều gì nên nhin, điều gì nên hỏi, điều gì không nên hỏi, không nên nói, không nên nhìn và không nên biết, họ có thể phân biệt rất rõ ràng.

Nhiệm vụ họ đến đây chính là giúp đỡ Nhậm Lao, Nhậm Oán, thực hiện chuyện họ phải làm.

Tất cả những chuyện không nên làm thì không làm.

Có điều không ngờ họ lại biến nơi này thành một chốn đầy máu tanh.

Tựa như địa ngục nhân gian, tựa như một lò mổ.

Sau khi Nhậm Oán hoàn thành hai "công trình vĩ đại", y nhìn đôi tay dính máu, tựa như vẫn chưa hết hứng, nói: "Trước khi ta còn chưa thử đao ở vị thứ ba, ta muốn nghe thử các người có còn muốn làm kẻ cứng đầu hay không?"

Không phải ai cũng đều cứng đầu.

Có người đã nôn mửa đầy mình.

Ai cũng có dục vọng cầu sinh.

Cho dù dám chết, cũng không dám chết như thế này. Cho nên Nhậm Oán vừa hỏi câu này, nhất định có người cầu xin, chấp nhận nghe sai khiến.

Có điều ngay lúc này, bỗng nghe "bình bình" hai tiếng, chỉ thấy hai người xoay lưng hướng về Nhậm Oán, ngã lảo đảo.

Ôn Mộng Thành nhận ra họ.

Tiêu Bạch, Tiêu Sát, Triệu Lan Dung, Thái Tiểu Đầu đã xuất hiện rồi, hai người này xuất hiện không có gì là lạ.

Họ vốn là Bát đại đao vương trong Kinh thành.

Đó chính là Tập Luyện Thiên và Bành Tiêm.

Có điều Ôn Mộng Thành không ngờ họ lại vào bằng phương thức này.

Hai người lộn dưới đất mà vào.

Tựa như mỗi người bị đập một cái, lăn vào bên trong.

Đương nhiên không phải ai cũng có thể đánh ngã hai đại đao vương này.

Người như vậy không nhiều.

Cho dù có, cũng không phải đá họ vào như hai quả bóng.

Người có công lực như thế, trong khắp kinh sư, nhiều lắm cũng chẳng có được mấy người.

Chỉ có vài người mà thôi.

Trong vài người ấy nhất định có người này.

Người này chính là Bạch Sầu Phi.

Bên cạnh y còn có hai người nữa.

Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý.

Bạch Sầu Phi vừa tiến vào thì phát hiện ngay tình hình có hơi khác lạ.

Bạch Sầu Phi tựa như hơi bất ngờ, cho nên hít sâu một hơi, rành rọt nói: "Nghe nói hôm nay Hoa đảng khôì tổ chức tiệc mừng thọ, ta đặc biệt đến đây chúc thọ, nhưng bên ngoài cửa đóng im ỉm, ta còn tưởng xảy ra chuyện gì, nhất thời lỗ mãng, xông vào đây, nếu chư vị bất tiện, ta cũng không làm phiền nữa, chỉ chúc thọ rồi đi." Nói xong, y cung tay với Hoa Khô Phát, chỉ nói một câu: "Hoa huynh đại thọ, tồn bách trường thanh." Dứt lời, Bạch Sầu Phi liền quay lưng định bỏ đi. Đúng lúc ấy, y mới tựa như phát hiện cảnh

tượng hải hùng ở đây, làm bộ ngẩn người, lạc giọng kêu: "Thế này... thế này là chuyện gì?"

Hoa Khô Phát vì ái tử chết thảm, đau lòng đến cực độ, chẳng còn biết sợ là gì nữa, cười thê thảm: "Đừng giả vờ giả vịt, người đã chúc thọ rồi!"

Bạch Sầu Phi mặt đầy hồ nghi, Tường Ca Nhi đứng bên cạnh lại nạt lớn: "Hoa đang khô, phó lâu chủ của bọn ta đến chúc thọ, người phải nói cho rõ ràng."

Nhậm Lao cười bước tới, nói: "Mọi người uống chút rượu, Hoa lão hứng chí, nói nhiều vài câu, Bạch lâu chủ đừng trách."

Bạch Sầu Phi lúc bước vào có bộ dạng rất khiêm cung, nhưng bây giờ thái độ của y đã trở lại bình thường.

Y lại trở nên rất lơ đãng và nhàn tản.

Lơ đãng và nhàn tản vốn chỉ cách nhau một lần dây, nhưng lại là hai loại khác nhau.

Người lơ đãng chẳng vội vàng, người nhàn tản dù có vội vàng cũng thư thả.

Còn Bạch Sầu Phi lại lơ đãng đến tiêu sái ung dung, nhàn tản đến kiêu ngạo.

Khóe miệng y nở nụ cười.

Một nụ cười bất cần, chẳng sợ hãi, nhưng đầy ngờ vực.

"Uống rượu? Chứ không phải giết người trợ hứng sao?"

Nhậm Lao cười gượng: "Là Phát Mộng nhị đảng đang thanh lý môn hộ."

Bạch Sầu Phi nói: "Họ đang thanh lý môn hộ, sao Nhậm Lao huynh lại lên tiếng? Chẳng lẽ họ đều không nói được sao?"

Nụ cười của Nhậm Lao đã rất gượng gạo: "Bạch công tử, Kim Phong Tế Vũ lâu chẳng có thâm giao với Phát Mộng nhị đảng, việc thị phi đều có nguyên nhân, các người cứ lo việc nhà mình đi!"

Bạch Sầu Phi tựa như cứ muốn nán lại đây chứ chẳng muốn đi.

Bạch Sầu Phi vất tay sau lưng nhìn xung quanh ngâm nga: *"Mỗi người tự quét tuyết trước cửa, chớ lo nhà người ngói đọng sương. Muốn giữ thân mình hãy tự lo, việc chẳng liên quan chớ bận lòng."* Sau đó lại hỏi Tường Ca Nhi: "Người nói xem bây giờ ở đây giống cái gì?"

Tường Ca Nhi đảo mắt một vòng, đáp rằng: "Giống một lò mổ!"

Bạch Sầu Phi lại nghiêm nghị hỏi Âu Dương Ý Ý: "Còn người?"

Âu Dương Ý Ý nhàn nhã nói: "Giống chiến hỏa đồ thành."

Bạch Sầu Phi gật đầu tựa như rất có lý: "Người nói xem, Hoa đảng khô có thể nào trong ngày đại thọ của mình đối xử với khách bằng cách lột da người sống, chặt tay chặt chân để mừng thọ hay không?" Kể đó, y mới cười nói với Nhậm Lao: "Xin thứ lỗi, đây không chỉ là việc sinh tử của vài mạng người, cho dù các hạ có quyền chức trong Hình bộ, về mặt đạo nghĩa giang hồ, ta không thể bỏ qua, ta muốn biết cho rõ ràng."

Nhậm Lao đã không cười được nữa.

Nhậm Oán chợt nói: "Bạch công tử, xin nhường một bước đi."

Bạch Sầu Phi bước ngang qua một bước, nói: "Ta đã nhường bước rồi, chừng nào người nhường lại cho ta?"

Nhậm Oán nói: "Bạch phó lâu chủ, Chu hình tổng vẫn thường hỏi thăm đến người."

Bạch Sầu Phi cười nói: "Vậy sao? Ta cũng thường nhớ đến ông ta, có điều, ông ta ở đấy, ta không dám đến bái phỏng."

Nhậm Oán nói: "Người xem đi, Bát đại đao vương đã tới đây rồi, chuyện ở đây, thật ra là ý của ai, chắc là phó lâu chủ cũng hiểu."

Lần này Bạch Sầu Phi hơi do dự.

Ôn Mộng Thành rất tỉnh táo, ông ta cảm thấy tựa như tình hình này cần phải lên tiếng.

Một con người lão luyện giang hồ, cần phải biết rằng: nói chuyện cũng như động thủ vậy. Trong lúc không quan trọng, cho dù người im lặng không nói, cũng chẳng sao, nhưng trong lúc quan trọng, nói sớm một phen, nói chậm một khắc, nói ít hai câu, nói nhiều vài chữ, nói nhẹ lời, nói nặng lời, phản ứng chậm chạp, bày tỏ quá nhanh, đều có thể xoay chuyển càn khôn, quyết định thắng bại.

Thậm chí càng cần phải nắm bắt thời cơ hơn khi động thủ xuất chiêu.

Ôn Mộng Thành là một "lão giang hồ".

Ý nghĩa của "lão giang hồ" chính là: trải qua sóng to gió lớn, từng thành từng bại, từng gạt người cũng bị người ta gạt, đến giờ chỉ có ông ta gạt người chứ không ai gạt nổi được ông ta. Cho nên Ôn Mộng Thành lập tức lên tiếng: "Bạch công tử, người với bọn chúng có phải là một phe hay không?"

Bạch Sầu Phi lập tức hỏi: "Ông nghe nói người của Hình bộ đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu từ hồi nào?"

Nhậm Oán vội nói: "Bọn ta không phải là người của Hình bộ."

Ôn Mộng Thành hỏi ngược lại: "Kim Phong Tế Vũ lâu có phải bị triều đình mua chuộc rồi không?"

Bạch Sầu Phi liếc ánh mắt sắc bén, nói: "Ông... huyết đạo của các người đã bị kiềm chế?"

Ôn Mộng Thành nói: "Chúng ta đã trúng *dạng* rồi."

Bạch Sầu Phi nói: "*Dạng* là cái gì?"

Ôn Mộng Thành nói: "Ngũ Mã *Dạng*."

Bạch Sầu Phi vỡ lẽ ra: "Hèn chi."

Ôn Mộng Thành nói: "Bọn dùng đao này cùng với Nhậm Lao, Nhậm Oán ép chúng ta đầu hàng, bọn chúng phát ngọn cờ của triều đình và Kim Phong Tế Vũ lâu, con của Hoa lão nhị, bị bọn chúng lột da rồi, Khiên Ngưu Tôn Giả cũng chết trong tay bọn chúng."

Bạch Sầu Phi nổi giận nói: "Ta hiểu rồi."

Ôn Mộng Thành đã nắm được cơ hội.

Ông ta kịp thời cho Bạch Sầu Phi biết sự thật.

Xem ra Nhậm Lao, Nhậm Oán đều muốn phi thân qua bịt miệng Ôn Mộng Thành, thậm chí giết chết ông ta...

Nhưng, bọn chúng không dám làm càn.

Bởi vì Bạch Sầu Phi vừa đối thoại với Ôn Mộng Thành, vừa mỉm cười nhìn họ.

Nụ cười tựa như rất ôn hòa. Nhưng họ chẳng hề cảm thấy ôn hòa tí nào.

Họ cảm giác được sát khí.

Một loại hàn ý cho thấy một khi họ chỉ hơi nhúc nhích, lập tức sẽ mất mạng chẳng kịp trối trăng lời nào.

Sau đó, họ nghe Bạch Sầu Phi nói.

Lời nói rất thông thả, tựa như mượn một cái môi lửa của người ta vậy: "Ai có thuốc giải của Ngũ Mã **Dạng**?" Bạch Sầu Phi lại cười cười hỏi: "Ta biết thuốc giải của Ngũ Mã **Dạng** là Quá Kỳ Xuân, đó là một loại hoa càng phơi càng ướm mà hễ gặp mưa thì khô ráo, **dạng** sống ở trong hoa này, các người đã bỏ **dạng**, vậy nhất định là có bột phần của loại hoa này..." thế rồi, y lại vui vẻ hỏi: "Ai có Quá Kỳ Xuân, xin đưa cho ta!"

Xem bộ dạng của y, tựa như cho rằng người ta nhất định sẽ móc ra đưa cho mình. Giọng nói của y, càng khẳng định không ai có thể từ chối được.

Y rất có lòng tin.

Y có lòng tin vì y biết người khác hiểu hậu quả khi không đưa ra sẽ thế nào.

Một người có thể khống chế được hậu quả của một chuyện, đương nhiên có lòng tin.

Vấn đề là: chỉ cần một bên có lòng tin hơn, bên kia chắc chắn sẽ cảm thấy mất lòng tin.

Lòng tin, có lúc giống như một núi không thể chứa hai cọp, bên này yếu thì bên kia mạnh.

Chương ba mươi hai

Bát đại đao vương chín thanh đao

Nhậm Oán xưa nay biểu hiện rụt rè bên lề.

Nhưng lúc này quần hùng nhìn Nhậm Oán, đều cảm thấy y thập phần oán độc.

Rụt rè và oán độc, vốn là hai tính cách khác nhau.

Nhưng tại sao trong mắt quần hào, con người có vẻ rụt rè, e thẹn này, lại chất chứa đầy oán độc?

Có lẽ chuyện đời là thế: hai thứ hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng thường đi chung với nhau, giống như lửa và nước, trời và đất, trung và gian, người tốt và kẻ xấu, thậm chí có người tin rằng, nếu ngay từ đầu người đã đi về phía bên phải, có một ngày người sẽ từ bên trái bước ra.

Người có tin hay không?

Nhậm Oán nói: "Nếu người xen vào việc này, sau này, người nhất định sẽ hối hận."

Rồi y nhấn mạnh thêm: "Tuyệt cùng hối hận."

"Ta thích làm chuyện hối hận." Bạch Sầu Phi cười cười đáp: "Ta chuyên làm những chuyện hối hận. Con người sống không chỉ làm những chuyện đúng, nếu chuyện gì cũng không hối hận, vậy còn lạc thú gì nữa." Bạch Sầu Phi nói với Nhậm Oán, tựa như dạy dỗ con cái: "Rất nhiều người đều nói, chuyện gì hãn đã làm rồi, tuyệt đối không hối hận, đó là lời nhảm nhí, cố ý tỏ ra hào tình, chỉ cho thấy hãn chưa bao giờ suy ngẫm lại, hoặc chưa bao giờ có tiến bộ. Người không tiến bộ, đâu hiểu được hối hận? Huống chi, một người cho dù hối hận rồi, nhưng y không chịu nhận, cứ nói là kiếp này

không có gì hối hận, y muốn tự lừa mình gạt người, người có thể làm gì được y đây?"

Sau đó Bạch Sầu Phi mau mắn nói: "Giáo huấn đã xong, người hãy cho ta hối hận một chút đi!"

Ánh mắt của Nhậm Oán càng thêm độc địa: "Người muốn làm đại hiệp?"

Bạch Sầu Phi cười ha hả: "Muốn làm đại hiệp có gì không tốt, những kẻ không thể làm hoặc không dám làm, có muốn làm cũng không được." Sau đó y nheo mắt nói với Nhậm Oán: "Các hạ chính là một người như thế."

Nhậm Oán cười lạnh: "Ai bảo ta không phải là đại hiệp, chẳng lẽ là trung là gian, trên mặt có viết chữ sẵn hay sao?"

Bạch Sầu Phi vui vẻ đáp: "Thế thì tốt, nếu trên mặt ai cũng xăm hai chữ trung gian thì mọi người sẽ thuận tiện hơn."

Nhậm Oán nói: "Đáng tiếc trên mặt người cũng chẳng xăm chữ hiệp."

Bạch Sầu Phi nói: "Nhưng tay các hạ thì rõ ràng đầy máu tanh."

Nhậm Oán chỉ vào ống tay áo của Bạch Sầu Phi: "Máu? Trên người người không có sao? Chẳng qua có những người để người ta thấy, có những người che đậy đi mà thôi."

Mép ống tay áo của Bạch Sầu Phi đúng là có vết máu, vẫn chưa khô hết.

Bạch Sầu Phi sầm mặt, giọng trầm xuống, nói: "Người khiến người khác đổ không ít máu rồi phải không? Lần này đến lượt người đổ máu rồi đấy."

Nhậm Lao vội vàng bước tới, nói: "Bạch công tử, người khổ gì cứ phải..."

Bạch Sầu Phi lại mỉm cười: "Đưa thuốc giải ra đây, thì sẽ không khổ nữa..."

Nhậm Lao ảo não nói: "Người lấy thuốc giải thì sao chứ? Quá Kỳ Xuân có thể trị được Ngũ Mã **dạng**, nhưng không trị được gốc, cần phải định kỳ uống thuốc, hơn nữa cần phải dùng nhiều loại thuốc khác trong khoảng thời gian dài mới có thể hóa giải được."

Bạch Sầu Phi thản nhiên nói: "Người cứ lấy Quá Kỳ Xuân ra rồi tính tiếp."

Nhậm Lao cúi đầu, ngẫm nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu, dứt khoát nói: "Bạch công tử quản chuyện này thật sao?"

Bạch Sầu Phi nói: "Đúng vậy."

Nhậm Lao thoáng do dự, lại hỏi: "Người thật sự không sợ hậu quả sao?"

Bạch Sầu Phi dứt khoát gật đầu: "Phải."

Nhậm Lao chần chừ nói: "Người... làm thế là vì sao..."

Bạch Sầu Phi hiên ngang nói: "Chúng ta đều là võ lâm đồng đạo, không nên chém giết lẫn nhau, nếu thực sự phải dùng binh khí nói chuyện, thì cũng phải công bằng, không nên dùng thủ đoạn bỉ ổi!"

Chỉ nghe một tiếng quát: "Hay!"

Một tiếng quát nhỏ khác vang lên khi tiếng trước vừa dứt: "Nói hay lắm!"

Tiếng đầu tiên là giọng nữ.

Tiếng nhỏ hơn là giọng nam.

Đương nhiên là Bất Đình Bất Bát: Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát.

Nhậm Oán cất giọng eo éo quát: "Hay cái gì mà hay? Hai vị đã quên nỗi khổ bị lột da lúc này rồi sao?"

Phùng Bất Bát cười tức giận nói: "Tên họ Nhậm kia, cho dù người có hành hạ lão nương, cũng không thể khiến lão nương coi trọng người!"

Nhậm Oán nhìn bà ta, đôi chân mày nhíu lên.

Khi đôi chân mày nhíu lên, trên mặt y toát ra một vẻ diễm lệ tà quái.

Điều khiến cho người ta khó tin là trên mặt nam nhân lại có thể xuất hiện thần tình như thế.

Nhậm Oán muốn động thủ, nhưng y đang nhìn Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi không biết có nhìn y hay không.

Bạch Sầu Phi dường như chẳng nhìn ai cả.

Chẳng để cái gì vào mắt cả.

Nhậm Oán rút cuộc vẫn chưa nhúc nhích.

Nhậm Lao nhìn Nhậm Oán, lại ngó Bạch Sầu Phi, cuối cùng nói: "Bạch công tử, nể mặt người, ta đưa thuốc giải..." nói tới đây, y cho tay vào trong áo.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói: "Khoan đã."

Nhậm Lao và Nhậm Oán đưa mắt nhìn nhau, Nhậm Lao ngạc nhiên nói: "Bạch công tử chẳng phải cần thuốc giải sao?"

Bạch Sầu Phi nở nụ cười tươi tắn: "Bởi vì thứ người sẽ đưa không phải là thuốc giải."

Nụ cười của y vẫn rất cao ngạo, luôn có chút coi thường thiên hạ. "Thử nghĩ," y vui vẻ nói: "Nếu người có lòng đưa thuốc giải, đâu cần phải âm thầm chỉ thị Bát đại đao vương bày Tất Sát Đao trận?"

Bạch Sầu Phi vừa mới nói xong, mái ngói vỡ ra, hai người hạ xuống, Nhậm Lao, Nhậm Oán lui nhanh lại, Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi dán mắt vào họ.

Nhậm Lao, Nhậm Oán đột nhiên dừng lại.

Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi cũng lập tức ngừng lại.

Họ nhìn Bạch Sầu Phi.

Họ phải chờ Bạch Sầu Phi chỉ thị.

Nhưng khi họ quay đầu lại, phát hiện Bạch Sầu Phi đã bị bao vây.

Mạnh Không Không và Miêu Bát Phương từ trên mái ngói hạ xuống, đã gọi Triệu Lan Dung, Thái Tiểu Đầu, Tiêu Bạch, Tiêu Sát, Tập Luyện Thiên, Bành Tiêm, nhất tề bao vây Bạch Sầu Phi.

Bát đại đao vương có chín thanh đao.

Bạch Sầu Phi cười, y hỏi: "Trong các người, ai xuất đao nhanh nhất?"

Cả bọn đều nhìn Bành Tiêm.

Trong bọn người này, Bành Tiêm nhỏ bé nhất, nhưng lạnh lẽ nhất.

Y luyện Ngũ Hồ Đoạn Môn đao.

Ngũ Hồ Đoạn Môn đao là một loại đao pháp "đoạn môn" nhất trong các loại đao pháp trên võ lâm.

Mà Bành Tiêm lại luyện loại "đoạn môn" nhất trong Ngũ Hồ Đoạn Môn đao: Đoạn Hồn đao.

Y mong muốn một đao có thể đoạn được "môn" của người ta.

Mãn môn ¹.

"Người nhanh nhất?" Bạch Sầu Phi hỏi đầy tò mò: "Vậ ai độc nhất?"

Tiêu Sát cười lạnh: "Đại Khai Thiên và Tiểu Phích Địa, đều là tên hay, nhưng nếu phải đem cơ thể của người khác để ‘khai thiên’, ‘phích địa’ thì độc đến nỗi khiến người ta cả lên trời, xuống đất cũng không thoát được, không tránh được."

Nếu đao pháp của y không độc, Triệu Thiên Dung đã không mất một tay một chân chỉ trong chớp mắt.

"Còn người?" Lần này Bạch Sầu Phi nói với Tiêu Bạch: "Đao pháp của người khó đề phòng nhất phải không?"

Tương Dương Tiêu Bạch không đáp lời, nét mặt không đổi.

Thậm chí cả mắt cũng chẳng chớp.

Đương nhiên đao pháp của y khó đề phòng nhất.

Đao pháp của y, không hề làm cho người ta cảm nhận được y sắp giết người, chẳng qua chỉ giống như một người đang tươi cười chào hỏi người, thân mật bắt tay người, thân thiết ôm lấy người mà thôi.

Đối với hạng người này người làm sao có thể đề phòng?

Đối với đao pháp này càng không thể đề phòng.

"Hắn độc nhất."

Bạch Sầu Phi chỉ Tiêu Sát rồi quay sang Miêu Bát Phương nói: "Người tuyệt nhất?"

Miêu Bát Phương đương nhiên là tuyệt.

Đao của y cùn và mẻ.

Hơn nữa còn gỉ sét.

Nhìn như thế, chẳng khác gì một cây dao chặt củi cũ kỹ.

Đao pháp trứ danh nhất của y gọi là Bát Phương Tàng đao thức.

Tuyệt chiêu thông thường là chiêu dồn kẻ địch vào chỗ chết.

Tuyệt chiêu của y không phải tấn công, mà là tàng đao.

Tàng đao là phòng thủ, làm sao có thể là tuyệt chiêu cải tử hồi sinh, chuyển bại thành thắng?

Nhưng sở dĩ tuyệt chiêu có thể trở thành tuyệt chiêu là vì nó đủ tuyệt.

Miêu Bát Phương chẳng những đao pháp tuyệt, người cũng tuyệt.

Y giết phụ thân của mình, mục đích là đoạt lấy đao pháp mà phụ thân không chịu truyền cho y; y cũng giết con của mình, là vì sợ con bắt chước theo y, đoạt đao pháp của y giống như y.

Bát Phương Tàng đao thức.

"Hắn thì tuyệt." Bạch Sầu Phi đưa mắt nhìn từng người một, cuối cùng dừng lại ở Thái Tiểu Đầu: "Người thì quái."

Thái Tiểu Đầu không hề nhún nhường: "Ta không quái, ai quái!"

Con người y vốn rất quái: đầu to, béo phì, vừa xấu vừa ngốc, nhưng đao pháp của y lại bé nhỏ dễ thương, thật sự đáng thương.

Nhưng loại đao pháp đáng thương này khiến không ít người trở thành những vong hồn đáng thương, tạo ra bao nhiêu cô nhi quả phụ đáng thương.

Bạch Sầu Phi quay sang Tập Luyện Thiên cười nói: "Luận về vẻ đẹp của đao pháp, đương nhiên đao của người là đẹp nhất."

Tập Luyện Thiên hờ hững nói: "Đương nhiên rồi."

Đao pháp của y đẹp như một giấc mộng.

Mộng không phải là sự thật.

Tựa như một ánh cầu vồng.

Khi người tỉnh mộng, thanh đao đồng thời cũng đuổi đi hồn phách của người.

"Còn lại, chỉ còn người tốt nhất, hãn cao thâm khó dò nhất rồi."

"Người." Bạch Sầu Phi chỉ Triệu Lan Dung. Trận Vũ Trấp Bát của nàng ta được công nhận là tinh túy của đao pháp, là tinh phẩm trong đao pháp, là kiệt tác trong đao thuật.

Không ai có thể không thừa nhận.

Cho nên luận về đao pháp, Triệu Lan Dung đương nhiên được coi là tốt nhất.

Thế nhưng, Mạnh Không Không lại mới là kẻ "cao thâm khó lường" nhất.

Bởi vì y rất ít khi ra tay, càng ít khi xuất đao.

Đao pháp của Mạnh Không Không mở ra một cảnh giới mới mà đao tông chưa hề có, trong các danh gia đao pháp quần tụ ở kinh sư, nghiêm nhiên trở thành lãnh tụ.

Không ai dám khiêu chiến với y, tranh phong với y.

Từ đó có thể biết được đao pháp của Mạnh Không Không cao thâm khó lường đến nhường nào.

Thậm chí cả Bạch Sầu Phi cũng e ngại y.

Có điều, bây giờ bộ dạng của Bạch Sầu Phi rất thoải mái.

Y thoải mái như không phải đang đối mặt với tám địch thủ.

Tám địch thủ liên thủ đối phó với y.

Mà tựa như đang bình phẩm tám bức tranh: bức tranh nào đẹp hơn, bức tranh nào ý cảnh cao hơn, bức tranh nào bút pháp có chút không thuần, bức tranh nào kỹ thuật hơi cứng, bức tranh nào có nét bút bất ngờ... Y không hề xem địch thủ ra gì.

Điều đó có nghĩa là: tám người trong mắt y, chẳng khác gì tám bức tranh, cho nên y mới có thể từ tốn bình phẩm như thế.

Nhưng trước mắt y đích xác là có tám người, chứ không phải là tám bức tranh.

Thái độ của Bạch Sầu Phi, đối với họ, rõ ràng là ô nhục.

Cho nên, khi y nghe Bạch Sầu Phi hỏi: "Các người cũng đoán thử xem, trong số các người ai nắm được tiên cơ xuất thủ..."

Nói chưa xong, họ đã lập tức xuất thủ.

Giữa họ, ai xuất thủ trước, hay là cùng xuất thủ?

Rất nhiều người muốn biết.

Đối mặt với một nhân vật như Bạch Sầu Phi, ai xuất thủ trước, chắc chắn là một sự khiêu chiến đầy dũng cảm.

Cho nên tất cả mọi người đều dán mắt vào trận chiến này.

Nhưng, không ai biết được câu trả lời.

Cả những người chứng kiến trận đánh này cũng không rõ.

Trong khoảnh khắc, chín thanh đao từ góc độ đáng sợ nhất, khó đề phòng nhất, kỳ lạ nhất, tuyệt độc nhất, lạnh lùng nhất, thảm liệt nhất, kinh tâm nhất, với tốc độ có thể phát huy hết mức sở trường của họ, đồng thời chém vào người Bạch Sầu Phi.

Sau đó...

Đây chắc chắn là một cuộc chiến cực kỳ quan trọng, họ đã biết Vương Tiểu Thạch từng tỉ thí với Bát đại đao vương ở Sầu Thạch trai, Vương Tiểu

Thạch lợi dụng địa hình, buộc các đao vương phải từng người bước qua khung cửa, rồi gã công phá từng kẻ một, đánh vỡ trận thế của họ.

Việc này mới xảy ra không bao lâu, nhưng đã truyền khắp Kinh thành.

Vương Tiểu Thạch dùng một đao một kiếm, đánh bại Bát đại đao vương, đúng là một chuyện lớn trong võ lâm.

Bát đại đao vương, cùng ra tay, đã thất bại một lần rồi.

Nguyên Thập Tam Hạng từng nói: "Bát đao liên thủ, bất phùng địch thủ!" Câu nói này tựa như không còn đứng vững được nữa.

Cho nên lần này Bát đại đao vương không thể bại!

Người có thể bại một lần, hai lần, ba lần, nhưng cũng phải thắng lợi, thậm chí đến cuối cùng mới thắng lợi, hoặc thắng lợi về mặt tinh thần, cũng là một sự thắng lợi, sau khi thắng có thể bại tiếp, đương nhiên, thắng rồi cũng có thể thắng nữa, thắng rồi cũng có thể thắng không ngừng, nhưng đối với người quyết đấu, không thể cứ thất bại mãi. Thất bại nữa, danh dự chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là mất lòng tin.

Nhất là chiến binh, bại nhiều lần quá đương nhiên mất ý chí chiến đấu.

Chiến binh mất ý chí chiến đấu thì không cần tiếp chiến, đã thất bại rồi.

Một người thất bại muốn chứng minh mình không phải là kẻ thất bại, chỉ có tái chiến mà thôi.

Thế nên Bát đại đao vương không thể bại được nữa.

Nhưng đối với quần hùng trong đại sảnh, Bạch Sầu Phi càng không thể bại.

Bạch Sầu Phi đã trở thành cứu tinh của họ.

Cứu tinh duy nhất.

Nếu Bạch Sầu Phi bại, họ cũng tiêu đời.

Thật ra chỉ cần cuộc chiến mới bắt đầu, ai cũng không muốn bại.

Ai cũng đều muốn chiến thắng.

Ôn Mộng Thành đương nhiên cũng theo dõi chiến cuộc.

Tuy ông ta không làm gì được, nhưng dầu sao cũng là người trong chốn võ lâm, đối với ông ta, trận chiến này không những liên quan đến sự an nguy của bản thân, mà cũng khiến ông ta cực kỳ tò mò.

Bạch Sầu Phi sẽ ứng chiến thế nào?

Trận chiến này, kết quả sẽ ra sao?

Đương nhiên ông ta hy vọng Bạch Sầu Phi thắng.

Nhưng cả ông ta cũng hơi không thể chấp nhận được kiểu thắng như thế này!

Bát đại đao vương vừa xuất thủ, ngón tay của Bạch Sầu Phi đã in lên trán của Mạnh Không Không.

Sau đó Mạnh Không Không bay ra.

Đao trận bị phá, Bạch Sầu Phi cũng nhân sơ hở ấy từ trong đao trận "bay ra", ngay trước khi Nhậm Lao, Nhậm Oán kịp ra tay với Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý, một chỉ cũng đã đè vào mi tâm của Nhậm Oán, hỏi y: "Thuốc giải?"

Sau đó, cuộc chiến kết thúc, Bạch Sầu Phi chiến thắng rồi.

Ôn Mộng Thành cũng cảm thấy hài lòng.

Nhưng trong khoảnh khắc này, ông ta lại cảm thấy mơ hồ, bởi vì ông ta không hiểu.

Ông ta đương nhiên biết Bạch Sầu Phi là cao thủ, Bát đại đao vương cũng là cao thủ, nếu cao thủ muốn chiến thắng cao thủ, đương nhiên phải xuất thủ bằng cao chiêu, nhưng không thể cao đến nỗi cả ông ta vẫn không hoàn toàn nhìn rõ.

Bản thân Ôn Mộng Thành cũng chẳng phải tay vừa.

Nếu cả ông ta cũng không hiểu, thử hỏi ở đây có mấy ai hiểu?

Hoa Khô Phát hiểu.

Bạch Sầu Phi nhất định thắng!

Bạch Sầu Phi ngàn lần phải chiến thắng.

Bạch Sầu Phi càng tuyệt đối không thể chiến bại!

Thắng thì mới có thể trả thù.

Giết Bát đại đao vương, Nhậm Lao, Nhậm Oán trả thù.

Thù, nhất định phải trả!

Cho nên Bạch Sầu Phi nhất định phải thắng.

Cho nên khi ông ta chỉ nhìn thấy người thực lực cao cường nhất trong Bát đại đao vương là Mạnh Không Không bay ra, đương nhiên cũng không hiểu tại sao Mạnh Không Không lại bay ra, ông ta đã gầm lên: "Hay!"

Mà Bạch Sầu Phi không chỉ trong chớp mắt đã phá vỡ trận thế của Bát đại đao vương.

Cùng lúc đó, y đã ngăn cản được Nhậm Lao, Nhậm Oán liên thủ.

Nhậm Oán rơi vào tay y.

Hoa Khô Phát hiểu, đây là lúc báo thù, ông ta gầm lớn: "Giết hắn!"

Trong khoảnh khắc này, máu trong người ông ta sôi sục, nếu ông ta có thể cử động được, Nhậm Oán đã chết trong tay ông ta cả ngàn cả vạn lần rồi.

Nhưng Nhậm Oán không phải ở trong tay ông ta.

[1](#) Cả nhà cả họ.

Chương ba mươi ba

Tính số? Món nợ này làm sao tính?

Nhậm Oán rơi vào tay Bạch Sầu Phi.

Nhãn thần của Nhậm Oán, cực kỳ oán độc.

Oán độc lại hàm chứa bất lực, phẫn nộ, nhục nhã, nhưng không có sợ hãi, thất vọng, ê chề.

Điều này hơi khác với một kẻ thất bại.

Hoa Khô Phát vẫn gào lên: "Giết hắn! Giết hắn!" Ông ta sợ ngộ nhờ Bạch Sầu Phi bất cẩn, lại để tên hung thủ tàn ác này chạy thoát mất.

Bạch Sầu Phi lại nói: "Chỉ cần người lấy ra thuốc giải, ta sẽ thả người."

Hoa Khô Phát gào lên: "Không thể, không thể..."

Đám đông trong đại đường đều cảm thấy việc này lớn lao, đương nhiên bất mãn với ý kiến chủ quan của Hoa Khô Phát.

"Lấy thuốc giải ra rồi tính!"

"Chỉ cần có thuốc giải, sau này từ từ tính sổ với hắn!"

"Thả thì thả, hạng người này sớm muộn cũng có kẻ thu thập..."

Bạch Sầu Phi vẫn kiên nhẫn lặp lại: "Người đưa thuốc giải, ta thả người."

Khóe miệng Nhậm Oán nở nụ cười quỷ dị: "Người thật oai phong."

Bạch Sầu Phi thản nhiên nói: "Ta giết người, cũng được."

Nhậm Lao vội nói: "Người cứ đưa hắn thuốc giải đi."

Nhậm Oán trừng mắt nhìn Bạch Sầu Phi đầy oán độc, nói: "Người buông tay ra, nếu không, ta làm sao lấy thuốc giải?"

Phùng Bất Bát gầm lên: "Không được thả hăn ra trước, tên tiểu tử này rất xảo quyệt..." Bà ta nói chưa xong, Bạch Sầu Phi đã buông Nhậm Oán, nói với giọng khinh bỉ: "Chắc người cũng không dám không đưa cho ta!"

Nhậm Oán sửa sang lại áo quần, cũng chẳng trốn chạy, chỉ nói: "Đúng vậy, ta không thể không đưa cho người."

Y cho tay vào áo.

Trần Bất Đình kêu lên: "Để ý, hăn..." Nhậm Oán đã móc ra một cái hộp nhỏ màu xanh lục.

Bạch Sầu Phi nhún vai: "Quá Kỳ Xuân?"

Nhậm Oán cười lạnh: "Vậy người có cần thử trước hay không?"

Bạch Sầu Phi mở hộp găm ra, trong đó có tám gói giấy nhỏ.

Bạch Sầu Phi lấy một gói, xé một lỗ nhỏ, bột phấn màu vàng nhạt bên trong đổ ra.

Ôn Mộng Thành lập tức nhắc nhở: "Coi chừng có điều trá ngụy."

Bạch Sầu Phi lắc đầu với Ôn Mộng Thành, cười nói: "Hăn dám?" rồi gửi bột phấn, cuối cùng gật đầu nói: "Đúng là Quá Kỳ Xuân." Sau đó lại nói: "Nhưng, phân lượng chưa đủ."

Nhậm Oán cười lạnh: "Chỉ có bấy nhiêu đó thôi, người có muốn nữa cũng chẳng có. Quá Kỳ Xuân đã tuyệt chủng rồi, chỉ duy có trong phủ của thái sư còn trồng một ngàn hai trăm sáu mươi bốn cây, nếu người muốn thì cứ tới đó mà xin."

Bạch Sầu Phi thản nhiên nói: "Với mối giao tình giữa ta với thái sư, chuyện này không làm khó được ta." Rồi sau đó lớn tiếng nói với quần hào: "Ta đã hứa với bọn chúng, tha cho chúng, bây giờ chúng đã giao thuốc giải ra rồi, xin các vị giơ cao đánh khẽ, đừng để ta thất tín với người."

Đám quần hào chỉ mong có thuốc giải, nên nhao nhao nói: "Tất cả xin Bạch phó lâu chủ quyết định thay cho chúng ta."

"Bạch công tử là ân nhân cứu mạng của chúng ta, nói gì cũng được."

"Hạng bại hoại như thế, hôm nay thả đi chưa chắc đã sống được, thả đi cũng chẳng sao!"

Chỉ riêng Hoa Khô Phát vẫn gào lên: "Thả hẳn, thì những người này chết uổng phí sao?"

Ôn Mộng Thành vì muốn chu toàn đại cục, vội vàng nói: "Lão nhị, Phát Mộng nhị đảng của chúng ta không thể chết hết ở đây, cũng không thể bỏ mặc các bằng hữu đến chúc thọ người hôm nay!"

Bạch Sầu Phi nói: "Oan oan tương báo đến chừng nào mới dứt? Chi bằng các vị tạm thời tính sổ để đó, bây giờ thuốc giải không đủ, chỉ có thể giải nguy trong một lúc, sổ còn lại, cứ giao cho Bạch mỗ, dầu thế nào, ta cũng phải yêu cầu Thái thái sư cho mọi người một câu trả lời."

Lời nói này, không khác gì gom đại sự sinh tử của quần hào về phía mình, nghe rất được lòng người, cả đám đều nhốn nháo: "Bạch lão đại, tất cả nhờ vào người." "Bạch công tử, người muốn làm sao thì làm!" "Bạch Sầu Phi, bọn ta nợ người ân tình này!"

"Tính sổ? Món nợ này tính thế nào?" Ôn Mộng Thành định khuyên nỡ, Hoa Khô Phát đã ngẩng đầu nói: "Được, nể mặt Bạch phó lâu chủ, hôm nay Phát Mộng nhị đảng chúng ta, trước tiên không động thủ với Nhậm Lao, Nhậm Oán, Bát đại đao vương, nhưng bọn chúng chỉ cần bước ra khỏi cửa này, sau này chúng ta không đội trời chung."

Câu nói này của Hoa Khô Phát là đã nhẫn nhục hết sức, lấy đại cục làm trọng. Ông ta tận mắt chứng kiến cao thủ trong phái và con ruột bị tàn hại, nếu là người bình thường thì đã sớm nổi điên lên rồi, nhưng họ Hoa vẫn còn có thể nghĩ đến đại cục, cả Bạch Sầu Phi cũng không khỏi thầm khen một tiếng.

Nhưng Hoa Khô Phát lại nói: "Trước tiên hãy giải độc cho ta."

Tường Ca Nhi vội xen vào: "Lỡ ông trái lời thì thế nào?"

Hoa Khô Phát lạnh lùng nhìn y: "Người sợ ta không tha Nhậm Lao, Nhậm Oán?"

Tường Ca Nhi nhún vai nói: "Nhậm Lao, Nhậm Oán ta mặc kệ, có điều, không ai có thể bội tín với Bạch phó lâu chủ."

Hoa Khô Phát nói: "Ta sẽ không trái lời."

Bạch Sầu Phi nói: "Được, giải độc cho ông ta trước." Nói rồi, y đưa một gói bột cho Âu Dương Ý Ý.

Âu Dương Ý Ý nhận lệnh, đem gói bột đưa vào mũi Hoa Khô Phát để ông ta ngửi, rồi dùng nước bọt thấm đầu ngón tay, xoa mạnh vào hai huyệt Thái Dương của Hoa Khô Phát.

Hoa Khô Phát nhắm mắt, trên mặt nổi gân xanh.

Quá Kỳ Xuân có thể giải được Ngũ Mã **dạng** hay không, chỉ là chuyện trong truyền thuyết, chưa ai từng trúng **dạng** độc, đương nhiên cũng chưa ai từng thấy công hiệu của Quá Kỳ Xuân, cho nên tất cả mọi người đều chờ đợi.

Nếu Quá Kỳ Xuân không thể giải được, sau hai canh giờ chất độc sẽ xông lên huyệt Bách Hội, tứ chi có thể hoạt động, nhưng con người thì biến thành kẻ điên khùng, kẻ điên khùng ăn thịt cả người thân!

Nếu đây không phải là Quá Kỳ Xuân, vậy thì, tình hình của Hoa Khô Phát cũng thập phần hung hiểm. Còn nếu Hoa Khô Phát được giải **dạng** độc, quần hùng ít nhất có thể tạm thời thoát nạn; bằng không, tất cả đều hết cách.

Mùi vị bị người ta khống chế, thật sự không dễ chịu chút nào.

Phàm là những kẻ từng yếu đuối đều biết rằng: Thà cứng cáp mà dễ gãy, thất bại trong can trường, chứ không thể làm kẻ yếu đuối, nếu người để cho người ta biết người là kẻ yếu đuối, hoặc để cho người ta biết người đang yếu đuối, vậy thì người thật sự sẽ bị người ta coi thường, cho dù chỉ là người đang ngang qua, cũng sẽ đạp người một cái.

Cho nên một người ngã xuống, thì phải lập tức đứng dậy; cho dù không đứng dậy được, về mặt tâm lý cũng phải xem mình như đã bò dậy rồi.

Mãi mãi không thể bị người ta khống chế.

Ít nhất cũng phải tránh bị người ta khống chế.

Khi cần thiết phải tiên phát chế nhân.

Tốt nhất là có thể liệu được trước ý đồ của kẻ địch.

Có điều, quần hùng trong tiệc vẫn bị khống chế.

Bị khống chế bởi *dạng*.

Kẻ có thể giải dạng là Nhậm Oán.

Nhậm Oán rơi vào tay Bạch Sầu Phi.

Mạng sống của Hoa Khô Phát thì sao?

Một mạng của ông ta cũng giống như quần hào trong đại sảnh vậy, phải xem Quá Kỳ Xuân này có phải là Quá Kỳ Xuân thật hay không. Một vấn đề nữa là: Quá Kỳ Xuân có thể trị được Ngũ Mã *dạng* hay không?

Kết quả là:

Hoa Khô Phát vừa được bôi xong thuốc, đã ngã xuống.

Ngã xuống đất.

Ngã xuống đất...

Sau đó bật người dậy.

Ông ta hồi phục rồi.

Chuyện đầu tiên ông ta muốn làm là gì?

Phải chăng là trả thù?

Chuyện đầu tiên ông ta làm là gì?

Giết người?

Người ta luôn muốn làm những chuyện họ muốn làm.

Nhưng lại thường chỉ có thể làm những chuyện họ có thể làm.

Hoa Khô Phát nhăn nhuc nuốt cơn đau đớn, bây giờ đã hồi phục sức chiến đấu, chuyện ông ta muốn làm, và phải làm là gì?

Quả nhiên ông ta đi giết người.

Không phải giết Nhậm Oán.

Cũng không phải Nhậm Lao.

Thậm chí cũng không phải là Bát đại đao vương.

Mà là ái đồ Triệu Thiên Dung của ông ta.

Và ái tử Hoa Tình Châu.

Ông ta giết con trai của mình và đệ tử nhập thất trong lúc quan trọng đã thay sư môn giành lại danh dự đến nỗi phải trở thành tàn phế.

Hai con người mà ông không bao giờ muốn giết nhưng lại cần phải giết.

Người ta thường làm những chuyện họ không thích làm.

Người ta cũng thường thích làm những chuyện họ không làm được.

Khi chết Triệu Thiên Dung rất bình tĩnh.

Y sớm biết mình không sống được nữa, cho dù có sống được, cũng không bằng chết.

Sống không bằng chết, thì chết đi cho rồi.

Đến nước này, y chỉ mong chết cho mau.

Hoa Khô Phát đích xác là cho y chết đi thật mau.

Hoa Tình Châu lại không muốn chết.

Chàng ta vẫn còn trẻ, chàng ta vẫn chưa sống đủ, thậm chí chưa từng được sống thật sự.

Giờ đây chàng ta không giống như hình người nữa, nhưng lại ôm hy vọng, có người đến cứu mình. Bây giờ có người đến cứu thật rồi, tuy đang trong

cơ đau đớn, nhưng thần trí của chàng ta vẫn còn rất tỉnh táo: chàng ta hy vọng có người "phục hồi" lại cho mình.

Nhưng Hoa Khô Phát không nghĩ như thế.

Ông ta là kẻ lão luyện giang hồ.

Người lão luyện giang hồ có lúc được coi như là: một người đã nhìn thấu được chân là gì, giả là gì, cái gì là chân giả bất phân.

Hoa Khô Phát vừa nhìn đã nhận ra: Hoa Tình Châu tiêu rồi.

Đây là sự thật.

Tuy ông ta không chấp nhận được sự thật này, nhưng đây vẫn là sự thật.

Hoa Tình Châu không thể nào sống được nữa.

Ông ta chỉ muốn cho con mình chết sớm một chút.

Chỉ có cho Hoa Tình Châu chết sớm đi, thì mới bớt đau khổ.

Cho nên Hoa Khô Phát liền lập tức giết chết Triệu Thiên Dung và Hoa Tình Châu.

Ông ta giết họ, chính tay giết chết đệ tử và con trai của mình.

Khi máu văng lên, họ đã đứt hơi. Một người chết rồi thì không còn đau khổ nữa.

Trái lại, kẻ đau khổ là người sống.

Máu người thân của ông ta đã chảy, thù được gieo trong tim ông ta.

Chảy trong lòng của từng người trong Phát Mộng nhị đảng và quần hào trong đại sảnh.

Thâm thù.

"Hai người này, là chính người giết chết." Tròng trắng mắt Hoa Khô Phát đỏ, nhưng thần tình không hề kích động, ông ta quay đầu nói với Nhậm Oán: "Người nhớ lấy."

"Ta nhớ rồi." Nhậm Oán nói mà mặt dừng dừng: "Không ai hiểu rõ hơn ta là ai đã giết chết họ."

Hoa Khô Phát có thể hành động tự nhiên, coi như đã chứng minh hai sự thật:

Thuốc này đích xác là Quá Kỳ Xuân.

Quá Kỳ Xuân có thể giải trừ Ngũ Mã dạng.

Cho nên, Bạch Sầu Phi hạ lệnh: "Giải **dạng** cho tất cả mọi người."

Cách giải là: trước tiên cho họ hít Quá Kỳ Xuân, sau đó bôi một ít lên huyết Thái Dương, dùng lực xoa mạnh, lập tức có hiệu quả.

Bạch Sầu Phi bảo Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi giúp đỡ.

Đương nhiên Hoa Khô Phát cũng không rảnh rồi.

Ba người trước tiên giải độc cho ba người khác, sau đó sáu người lại giải độc cho sáu người khác, mười hai người giải độc cho mười hai người... Cứ như thế, hai ba trăm người trong đại đường đều mau chóng được "thuốc đến độc trừ".

Hoa Khô Phát lo lắng trong lòng, ông ta không muốn để đệ tử của mình rơi vào tay người.

Nhưng lúc này, chợt nghe có tiếng quát: "Đừng trúng gian kế của ác tặc!"

Người đến tiếng đến.

Người đến chiêu đến.

Quần hùng trong đại sảnh trải sóng to gió lớn, lên núi đao xuống biển dầu, đương nhiên đã gặp nhiều chuyện, tuyệt chiêu cũng thấy không ít, nhưng chắc chắn chưa từng thấy cách đấu nào như thế này, tuyệt chiêu nào như thế này.

Nếu có người trông thấy, thì cũng chỉ có thể thấy một người sử dụng chiêu thế như vậy.

Người này vừa xuất hiện, đã xuất thủ.

Vừa xuất thủ, thì quyền, cước, chỏ, gối đều tung ra, cả cằm, đầu, bụng, hông, đều trở thành vũ khí: có thể cắn thì cắn, có thể tát thì tát, nhưng chiêu thức nghiêm chuẩn, chẳng sơ hở chỗ nào, mỗi chiêu mỗi thức đều phát huy khí lực tinh thần đến cực độ.

Những chiêu thức này, chỉ công một người: Bạch Sầu Phi.

Người trong đại sảnh, vừa thấy chiêu thức, đã biết là ai.

Người này đương nhiên là Bát Đại Thiên Vương.

Những tuyệt chiêu này đương nhiên là Thiên Vương Bát thức.

Bát Đại Thiên Vương là tri giao của đảng khôi Phát Mộng nhị đảng, tại sao y ngăn cản Hoa Khô Phát cứu người? Tại sao y lại tấn công Bạch Sầu Phi? Lại còn tấn công liều mạng đến chẳng chừa chút đường lui nào cho mình?

Bát Đại Thiên Vương vừa xuất thủ với Bạch Sầu Phi thì đã dùng Thiên Vương Bát thức, hơn nữa còn là tám chiêu tề xuất. Xưa nay trừ phi gặp phải cường địch thâm thù đại hận, y mới sử dụng một thức trong bát thức, nhưng giờ vừa gặp Bạch Sầu Phi thì đã dùng hết ra.

Chẳng lẽ Bát Đại Thiên Vương có huyết hải thâm thù gì với Bạch Sầu Phi?

Chương ba mươi tư

À, Bát Đại

Tại sao Bát Đại Thiên Vương lại xuất hiện ngay lúc này?

Tại sao y vừa xuất hiện đã tấn công Bạch Sầu Phi?

Vấn đề rất đơn giản, nhưng thường thường vấn đề càng đơn giản thì càng khó trả lời.

Chẳng hạn như có người hỏi: con người sống là vì cái gì? Con người chết thì phải đi đâu? Con người sinh ra như thế nào? Những câu hỏi cực kỳ đơn giản này rất khó có đáp án, hơn nữa đáp án của mỗi người chưa chắc giống nhau.

Cũng có những vấn đề tựa như rất phức tạp nhưng đáp án lại rất đơn giản. Bởi vì những chuyện phức tạp trên đời này khởi nguyên đều thập phần đơn giản.

Cho dù là cùng một vấn đề nhưng cũng có câu trả lời đơn giản và phức tạp, chẳng hạn như "người sống là vì cái gì?", người có thể chỉ đáp bằng hai chữ "trách nhiệm", cũng có thể nói hàng lô hàng lốc ý nghĩa. Chẳng hạn như: "Sau khi con người chết thì đi đâu", đáp án đủ có thể gọi lên một cuộc đại tranh biện giữa các tông phái khác nhau, nhưng cũng có thể dùng một câu hỏi ngược để làm đáp án: "Ai biết được?"

Mọi người đều không biết tại sao Bát Đại Thiên Vương đột nhiên quay trở lại, cũng không biết tại sao y lại xuất thủ với Bạch Sầu Phi.

Bát Đại Thiên Vương biết rất rõ ràng.

Vấn đề không phải ở y, mà ở Bạch Sầu Phi.

Vấn đề xem ra rất đơn giản, thực ra tuyệt không đơn giản.

Vấn đề tuyệt không đơn giản, cũng tuyệt đối không dễ ứng phó.

Bát Đại Thiên Vương phong lưu.

Phong lưu cũng có hai loại: một là tự mệnh phong lưu, hai là phong lưu bản sắc.

Loại tự mệnh phong lưu thật ra không phong lưu, nhưng cứ thích khoe khoang mình phong lưu như thế nào.

Loại người thứ hai là phong lưu thật sự nhưng ngoài miệng thì chẳng nói gì.

Bát Đại Thiên Vương là loại người thứ nhất.

Ai cũng biết phu nhân của Bát Đại Thiên Vương, Đồng Kinh Thu, tướng mạo rất xấu, hơn nữa rất hung dữ, còn Bát Đại Thiên Vương thì anh tuấn lắm liệt, chẳng xứng đôi vừa lứa với Đồng Kinh Thu tí nào.

Có thể nói Bát Đại Thiên Vương và Đồng Kinh Thu là một cặp kết hợp quái dị.

Có điều, Đồng Kinh Thu lại có địa vị trong chốn võ lâm, nàng là con gái duy nhất của Đồng Quỳnh Nhai, người chủ trì Hảo Hán Xã danh chấn tam giang tứ hải ngũ hồ lục hà.

Đồng Kinh Thu chân tình đối với Bát Đại Thiên Vương.

Bát Đại Thiên Vương cũng cảm kích mỹ ý của Đồng Kinh Thu.

Nhưng cảm kích thì cảm kích, cảm kích không phải là yêu, đến thích cũng không phải là yêu, huống chi là cảm kích.

Đồng Kinh Thu vận dụng tất cả các mối quan hệ có thể vận dụng, khiến Bát Đại Thiên Vương ngày càng được người trong chốn võ lâm chú ý tới.

Dựa vào mối quan hệ này, Bát Đại Thiên Vương mới có danh tiếng lẫy lừng, cuối cùng cũng chiếm được một vị trí trong chốn giang hồ.

Kể cũng lạ, vì Bát Đại Thiên Vương anh tuấn phong lưu, tướng mạo đường đường, nhưng lại bất đắc chí. Có nhiều người bản lĩnh phẩm đức chẳng bằng y, nhưng lại được phong quang thể diện trong chốn võ lâm, vì điểm này, Bát Đại Thiên Vương rất ấm ức.

Lúc đó, y chỉ có một cách giải thích là: y không được may mắn.

Y là người không có đường chỉ tay.

Y tướng mạo bất phàm, nhưng hai tay không có đường chỉ tay.

Cả Gia Cát tiên sinh xem xong tướng tay của y, cũng buột miệng nói một câu: "Người vốn là người đã chết rồi, sao có thể sống đến bây giờ?"

Có lẽ tiên thiên mệnh cách của y không xứng với hậu thiên mệnh vận, cho nên mới bất đắc chí như thế này?

Lúc đó cả một người cứng rắn như Bát Đại Thiên Vương cũng không khỏi nghĩ như thế này: thì ra trong chốn võ lâm, vận may, vẫn quan trọng hơn tài năng, sự cố gắng.

Nhưng sau khi y đến với Đồng Kinh Thu, chắc là đã khơi dậy được sức mạnh của mệnh cách, Bát Đại Thiên Vương từ đó đi lên, nhờ vậy, Bát Đại Thiên Vương đã có một lãnh ngộ mới: "Trên giang hồ, có thể đứng vững chân, tạo lập quan hệ tốt, có thể nói còn quan trọng hơn cả chân tài thực học."

Đồng Kinh Thu thì không nghĩ như thế.

Nàng xem Cao Đại Danh là "con" của mình.

Nàng nâng đỡ y.

Nàng biết y có tài năng, cũng có nghĩa là, y có tiềm chất thành công, thành danh.

Cho nên Đồng Kinh Thu phát huy ưu điểm của Bát Đại Thiên Vương, trước tiên xây dựng một hình tượng rồi nhờ bằng hữu trong giang hồ khen ngợi điểm đặc sắc của y, nhờ thế Bát Đại Thiên Vương mới nổi danh.

Thậm chí đã bao trùm cả cái tên cũ của y: Cao Đại Danh.

Đồng Kinh Thu không hề cho rằng vận may và quan hệ là mấu chốt quyết định.

Nàng cho rằng phương pháp xử sự mới là quan trọng.

Chẳng hạn Cao Đại Danh vốn là một ngôi sao sáng chói, có điều, trước tiên phải khiến người ta ngẩng đầu nhìn sao, quá trình này e rằng trước tiên phải nhờ người dập tắt những ngọn đèn khác.

Nàng cũng thật sự dập tắt những "ngọn đèn" chói mắt khác.

Bốn cao thủ trẻ tuổi nổi lên cùng thời với Bát Đại Thiên Vương đều bị Đồng Kinh Thu cố tình sai người của Hảo Hán Xã trừ khử.

Trong đó có hai người là do Cao Đại Danh đích thân động thủ.

Hai người này cũng thật là bại hoại trong chốn võ lâm.

Khi Cao Đại Danh xui xẻo, y luyện công siêng năng hơn bây giờ, người ta thường siêng năng cố gắng nhiều hơn trước khi thành danh, một khi công thành danh tột, vì náo nhiệt quá, đâu còn thời gian âm thầm khổ luyện, gắng sức vượt qua bản thân mình?

Cao Đại Danh cũng không ngoại lệ.

Khi y kém may mắn, thường gặp phải địch nhân đặc biệt mạnh mẽ, hầu như lần nào cũng bại trận.

Có điều, y được Đồng Kinh Thu chỉ điểm thêm, dốc lòng sắp xếp thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Bát Đại Thiên Vương trở thành người nhiều lần chiến thắng, hai cao thủ trẻ tuổi đều bị "tiêu diệt" như thế.

Cho nên Bát Đại Thiên Vương cũng uy phong một hồi.

Đồng Kinh Thu không tin tưởng lắm vào vận may và quan hệ, đó là vì, nàng đã có những thứ này.

Một người khi đã có rồi, thì không trân quý lắm, nhưng lúc chưa có hoặc sắp mất đi thì mới biết nuôi tiếc.

Sự bất hạnh của Đồng Kinh Thu là ở chỗ nàng xấu.

Cho nên nàng cần phải thông minh.

Nhưng có người dù thông minh thế nào đi chăng nữa, về mặt tình cảm cũng chưa chắc đã lý tính được.

Đồng Kinh Thu mê mẩn Bát Đại Thiên Vương.

Bát Đại Thiên Vương cũng biết lấy ân báo đức, "lấy thân đáp đền", kết tóc xe duyên với Đồng Kinh Thu.

Thế là, Bát Đại Thiên Vương thanh thế càng mạnh hơn, hơn nữa, xưa nay người ta no cơm rủng mỡ, Bát Đại Thiên Vương cũng chẳng phải ngoại lệ.

Ngay lúc này, y gặp được Hà Tiểu Hà.

Hai người chẳng những vừa gặp đã đem lòng yêu nhau, đều tiếc gặp nhau muộn màng, mà Hà Tiểu Hà còn là mối tình "phong lưu" duy nhất của Bát Đại Thiên Vương.

Nhưng Bát Đại Thiên Vương cũng không thể lìa bỏ Đồng Kinh Thu.

Hành vi này chẳng những khiến ai cũng chê trách, bản thân Bát Đại Thiên Vương cũng không làm được, hơn nữa, y cũng chẳng có gan.

Bình thường Bát Đại Thiên Vương cũng giống như bất cứ người đàn ông nào khác, thường khoe khoang những việc phong lưu của mình, nhưng trên thực tế, mặc dù y có bề ngoài anh tuấn, nhưng lại chẳng có vận đào hoa, chẳng có duyên nữ nhân gì cả.

Cho nên Hà Tiểu Hà trở thành minh chứng duy nhất chứng minh sức hấp dẫn của y.

Cho nên y không thể mất nàng.

Y quen biết Lão Thiên Gia ở Liên viên.

Lão Thiên Gia chính là Hà Tiểu Hà.

Khi quen nàng, y đã nghe tiếng của nàng từ lâu, nhưng khi nàng xuất hiện, y đã không thấy nàng.

Bởi vì y say rồi.

Y đang uống rượu cùng bọn Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát.

Y lắm mồm, uống kém, chỉ mới uống ba ly đã say mèm.

Nhờ có Hảo Hán Xã dẫn tiến, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát mới quen biết với y. Điều này cũng thật lạ lùng, lúc y còn đang xui xẻo, cả một người bằng hữu cũng chẳng có, chỉ kết giao toàn với đám trư bằng cầu hữu lâm trận thoái lui, ném đá xuống giếng.

Khi Lão Thiên Gia yếu điệu bước ra, mắt của Bát Đại Thiên Vương đã hoa lên, lưỡi cũng đơ ra, người đứng không vững nữa.

Y đã nôn ọe, đã nói nhảm, thậm chí còn nôn lên cả người Hà Tiểu Hà.

Sau đó, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát kể lại, cả hai đều đồng ý rằng: nếu Bát Đại Thiên Vương không say, không nôn, Hà Tiểu Hà chưa chắc vừa gặp đã yêu Cao Đại Danh.

Bởi vì Bát Đại Thiên Vương nôn.

Nhưng, nôn đến nỗi chẳng giống Bát Đại Thiên Vương tí nào.

Chỉ giống như một đồng bùn.

Hà Tiểu Hà thấy một đại nam nhân khóc đến đau lòng như thế, trái lại mềm lòng: đàn ông nào nàng chẳng gặp qua rồi? Có điều, vừa gặp họ thì trong lòng nàng đã xây một bức tường vừa cao vừa dày, nhưng Bát Đại Thiên Vương này say mềm như đồng bùn, chỉ biết dụi vào nàng mà khóc, thế là, Hà Tiểu Hà từ mềm lòng trở thành động lòng.

Nàng chưa bao giờ thấy một đại nam nhân khóc ra nông nỗi thế này.

Huống chi là một đại nam nhân uy vũ đường hoàng.

Sau đó, Hà Tiểu Hà trở thành tri âm của Bát Đại Thiên Vương.

Những lúc đó, Hà Tiểu Hà thường vuốt tóc Bát Đại Thiên Vương, hai mắt nhắm lại, miệng rên rĩ: "A, Bát Đại."

Nhưng giấy không bọc được lửa, cuối cùng, mọi sự cũng truyền đến tai Đồng Kinh Thu.

Đồng Kinh Thu nổi khùng lên.

Đồng Kinh Thu nổi khùng lên, Bát Đại Thiên Vương lập tức cảm thấy sợ hãi.

Nếu cứ tiếp tục ở bên cạnh Hà Tiểu Hà, không phải là không được, nhưng làm thế thì y không chỉ phụ lòng Đồng Kinh Thu, mà còn không thể đứng chân trong Hảo Hán Xã, thậm chí gần như là đối đầu với công lý của cả võ lâm.

Y thường nghĩ như thế này: ta ngoại tình, liên quan quái gì đến đạo nghĩa võ lâm, nếu các người cưới phải một mụ vợ xấu xí như ta, nói không chừng các người cũng ra ngoài trêu hoa ghẹo cỏ, vậy tại sao ta không làm được?

Đương nhiên Bát Đại Thiên Vương không phục.

Nhưng y không dám làm vậy.

Bởi vì y biết ơn Đồng Kinh Thu.

Đúng thế, không có Đồng Kinh Thu, y không có ngày hôm nay.

Y cũng sợ Đồng Kinh Thu.

Cho nên y chỉ đành trốn tránh.

Y trốn tránh.

Y phải trốn Hà Tiểu Hà.

Thế là y cùng Hà Tiểu Hà trở thành một đôi oan ngẫu trong truyền thuyết.

Thực ra, tính kỹ lại, oan lữ trên đời này nhiều hơn ái lữ, hơn nữa còn nhiều hơn rất nhiều là đẳng khác!

Hà Tiểu Hà đến chúc thọ Hoa Khô Phát, một trong những nguyên nhân, chính là muốn nhân cơ hội này, xem thử có gặp được Bát Đại Thiên Vương hay không.

Kết quả nàng đã gặp được y.

Kết quả của việc gặp được y là: Bát Đại Thiên Vương lại muốn né tránh.

Phùng Bất Bất làm lớn chuyện này lên khiến ai nấy đều biết rõ, Hà Tiểu Hà càng thêm khó xử, ôm mặt khóc mà bỏ đi.

Bát Đại Thiên Vương nhớ lại tình cảm Hà Tiểu Hà dành cho y lúc trước, lòng cũng mềm đi.

Mềm lòng thì sẽ động lòng.

Động lòng thì sẽ động tình.

Bát Đại Thiên Vương cuống quýt đuổi theo Hà Tiểu Hà. Hà Tiểu Hà chạy ra khỏi Hoa gia, quẹo qua hai góc phố, đến một vườn hoang, thì chạy vào đó.

Khi Bát Đại Thiên Vương đuổi ra, thoáng thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hà Tiểu Hà vụt qua bức tường đổ.

Y cũng lướt vào.

Khắp nơi cây cối um tùm, tường ngả gạch đổ, Bát Đại Thiên Vương đảo hai vòng, chẳng gặp được Hà Tiểu Hà, chỉ đành khẽ gọi hai tiếng: "Tiểu Hà, Tiểu Hà."

Đột nhiên, y cảm thấy cổ mình nóng lên.

Y đưa tay sờ cổ.

Ướt rồi.

Chẳng lẽ trời mưa.

Y ngẩng đầu nhìn lên, liền trông thấy một gốc cây lớn.

Cành lá um tùm sum suê, có người.

Hà Tiểu Hà.

Hà Tiểu Hà trốn trên cây.

Nàng thấy Bát Đại Thiên Vương đang ngẩn ngơ tìm mình, nước mắt rơi xuống.

Nước mắt rơi trên cổ Bát Đại Thiên Vương.

Bát Đại Thiên Vương ngẩng lên, thì nhìn thấy nàng.

Hà Tiểu Hà thấy bộ dạng ngẩn ngơ của Bát Đại Thiên Vương, đầu ngửa cao, mừng đến nỗi mồm há hốc, cổ tựa như ngăn lại một đoạn, nàng mới không nhịn được cười.

Nàng bật cười khúc khích.

Người dễ khóc thường thích cười.

Khi họ không thể cười, họ mới khóc.

Hà Tiểu Hà nhoẻn cười, Bát Đại Thiên Vương nhìn thấy, cũng ngơ ngác ngoác mồm ra.

Nụ cười của nàng thật là đẹp.

Bát Đại Thiên Vương lấp bắp nói: "Nàng... đang ở trên?"

Hà Tiểu Hà học theo giọng điệu Bát Đại Thiên Vương: "Người... đang ở dưới?"

Bát Đại Thiên Vương lúng búng nói: "Ta... có thể..."

Hà Tiểu Hà thấy y ngẩn ngơ, nhất thời bật cười quên đi nỗi buồn lúc nãy, vẫn bắt chước giọng điệu của y: "Người... có thể... cái gì?"

Ngay lúc này, Bát Đại Thiên Vương thấy Hà Tiểu Hà tựa như không còn giận nữa, mới dám nói: "... Nàng có thể... xuống đây không..."

Hà Tiểu Hà bĩu môi: "Tại sao ta phải xuống?"

Bát Đại Thiên Vương gãi gãi ót: "Ta có thể... lên đó không?"

Hà Tiểu Hà thấy y ngờ nghệch, lại bật cười.

Kiều diễm.

Bát Đại Thiên Vương hờn hờ.

Hà Tiểu Hà nhích chỗ ra, vồ vồ lên cành cây, Bát Đại Thiên Vương hiểu ý, vừa vọt một cái đã lên tới nơi, đang định nói, Hà Tiểu Hà dùng tay che miệng, khẽ nói: "Ở đây sẽ có trò vui xem."

Bát Đại Thiên Vương định hỏi, chợt nghe có mấy tiếng huýt sáo nhỏ từ trong gốc tường đổ vọng ra, người theo tiếng đến, có mấy bóng người, tập trung lại ở tảng đá vỡ giữa khu vườn.

Có tám người đến.

Trên mình tám người có chín thanh đao.

Bát Đại Thiên Vương vừa nhìn, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Y nhận ra tám người này.

Ngoại hiệu của tám người này rất gần với ngoại hiệu của y: Bát đại đao vương.

Bát Đại Thiên Vương không phải chưa từng gặp Bát đại đao vương.

Y chỉ chưa bao giờ gặp một lần cả tám người như thế này.

Chín thanh đao, chín thanh đao danh động kinh sư, danh chấn thiên hạ.

Y vẫn nhìn sắc mặt Hà Tiểu Hà, chỉ cảm thấy nét mặt Hà Tiểu Hà rất phấn khích, rất kích động, còn có chút hiếu kỳ và căng thẳng.

Y đột nhiên hồ nghi.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Những người này tới đây làm gì?

Bát Đại Thiên Vương đột nhiên cảm thấy Hà Tiểu Hà dịu dàng thơm tho bên cạnh mình, tựa như rất lạ lùng, tại sao nàng lại trốn ở đây? Thật ra nàng là ai?

"Bất luận là ai." Mạnh Không Không trầm giọng nói: "Kẻ nào ngăn cản hành động của chúng ta, đều giết chết không tha."

Bảy đao vương còn lại đồng thanh nói: "Đúng."

Lúc này, lại có hai người xuất hiện.

Một già một trẻ.

Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Nhậm Oán đảo mắt nhìn đám người, dịu dàng nói: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Nhậm Lao lập tức đáp: "Đã chuẩn bị xong hết rồi."

Nhậm Oán lại hỏi: "*Dạng* đã bỏ chưa?"

Nhậm Lao cung kính đáp: "Trương Thuận Thái nằm trong tay chúng ta, hơn nữa hãn muốn làm đảng khôi đến điên lên rồi, có cho hãn cũng chẳng dám làm không tốt việc này."

Nhậm Oán gật gù, nói: "Rất tốt."

Y thở dài một tiếng, thản nhiên nói: "Bây giờ, ta chỉ đợi hãn đến nữa."

Trên mặt y xuất hiện thần sắc rất kỳ dị: "Vở tuồng này, hãn sắm vai chính, hãn đóng vai mặt đỏ, không có hãn, chúng ta đóng vai mặt trắng cũng chỉ uống công."

Chương ba mươi lăm

Phi ngựa lên cây

Đến rồi.

Mạnh Không Không đột nhiên nói một câu như thế.

Y nói câu này, hoàn toàn bất ngờ.

Tất cả đều không biết có người đã đến, nhưng nhìn sắc mặt của Mạnh Không Không, cũng không ai đoán được y lại đột nhiên nói một câu như thế, với giọng điệu hết sức bình tĩnh, bình đạm, bình ổn như vậy.

Điều đó khiến tim Nhậm Oán đập mạnh hơn, như thể sau khi uống một vò Nữ Nhi Hồng, lại đổ thêm một vò Thiêu Dao Tử.

Cần phải đánh giá lại thực lực của Mạnh Không Không.

Lâu nay, Mạnh Không Không chỉ để cho người ta biết rằng y là một thành viên của Bát đại đao vương, tuy y ở ngôi lãnh tụ, nhưng chẳng có gì đặc biệt.

Không đặc biệt thì làm sao có thể làm lãnh tụ!

Nhưng Mạnh Không Không chưa bao giờ bày tỏ sự đặc biệt này.

Có lẽ đây là chỗ đặc biệt của Mạnh Không Không.

Mạnh Không Không bình thường cả mí mắt cũng chẳng nhướng lên, chẳng bao giờ bước ra khỏi cửa một bước, nhưng đã xảy ra chuyện gì, sắp xảy ra chuyện gì, sẽ xảy ra chuyện gì, tất cả đều rõ như bàn tay, cho nên mới chỉ huy đâu ra đó.

Nếu là khi đối địch, y hẳn có thể đoán được tiên cơ, dễ dàng giành phần thắng.

Cũng có nghĩa là, con người này tuyệt đối không đơn giản; hoặc có thể nói, những gì Mạnh Không Không biểu hiện ra, chỉ là giả vờ, Mạnh Không Không thâm tàng bất lộ.

Trong võ lâm cũng có nhiều trường hợp như thế: Lục Phân Bán đường tổng đường chủ Lô Tồn, trước khi phản kích Kim Phong Tế Vũ lâu, tư thế biểu hiện ra bên ngoài, chính là rụt rè, nhút nhát, lo sợ. Khi Kim Phong Tế Vũ lâu đang khẩn trương chuẩn bị, tự thế chờ đợi đột kích Lục Phân Bán đường, lâu chủ Tô Mộng Chấm xem ra chỉ giống như một con người đáng thương bệnh hoạn chỉ còn một hơi thở thoi thóp, những điều này đều khiến Nhậm Oán bất an.

Nếu Mạnh Không Không là kẻ địch, y có thể diệt trừ.

Nhưng Mạnh Không Không không phải.

Đáng tiếc Mạnh Không Không không phải.

Nếu phải, thì dễ rồi!

Nhưng Mạnh Không Không và y, đều đi theo dưới cờ một vị lão bản!

Điều này mới khó, y ném chuột sợ bể đồ, không dám tùy ý hành sự, ra tay hết mình!

Bằng hữu, có lúc còn đáng sợ hơn cả địch nhân.

Bởi vì bằng hữu thật sự khó tìm, phải đến lúc quan trọng mới nhận ra.

Chỉ khi đến lúc sinh tử quan trọng, nhận ra thì đã không kịp nữa rồi: cho dù là báo ân hay báo thù, thông thường đều đã quá muộn.

Nhậm Oán là một người tuyệt đối không muốn bản thân mình sẽ có ngày phải đối diện với tình cảnh "đã quá muộn".

Cho nên hầu như y không có bằng hữu.

Nhưng, y cũng chẳng làm gì được Mạnh Không Không.

Bởi vì Mạnh Không Không cho dù không phải là bằng hữu của y, cũng là đồng liêu của y.

Y tìm không được lý do tiêu diệt đối phương, cho dù có, thượng cấp cũng không chịu gật đầu.

Nhậm Oán xưa nay rất biết tự kiềm chế: chuyện cấp trên không đồng ý, thuộc hạ thông minh không thể làm càn.

Cho nên Mạnh Không Không lâu nay vẫn là "bằng hữu" của y.

Nhưng giờ đây Mạnh Không Không đột nhiên phát hiện có người đang lặng lẽ tới.

Còn y thì không.

Chỉ một điểm này thôi, ý nghĩ muốn tiêu diệt Mạnh Không Không lại bùng cháy trong đầu y.

Có điều, trước tiên y phải làm rõ một chuyện:

Rốt cuộc là ai tới?

Người đến không phải hoàn toàn lặng lẽ.

Chỉ cần là một người sống, thì không thể hoàn toàn im hơi lặng tiếng khi hành động, chỉ khác biệt là âm thanh từ hành động của y có kinh động sự chú ý của người khác hay không mà thôi.

Người mới đến chỉ phát ra tiếng động rất nhỏ.

Y đến cực nhanh, nhưng âm lượng phát ra, tuyệt đối không hơn một con muỗi nhỏ.

Người của y cũng gầy gò như một con muỗi.

Tiểu Văn Tử Tường Ca Nhi.

Tường Ca Nhi vừa đến, đã vội vàng hỏi: "Sự việc có biến?"

Nhậm Oán trầm giọng nói: "Sao lại nói thế?"

Tường Ca Nhi nói: "Tam lâu chủ của bọn ta cũng đang ở trong bữa tiệc."

Nhậm Lao nói: "Vương Tiểu Thạch?"

Nhậm Oán nhíu mày: "Sao hẳn lại ở đây?"

Tường Ca Nhi nói: "Ta cũng không biết. Chẳng phải tướng gia giao cho hãn nhiệm vụ trọng đại hay sao? Thế mà hãn lại đi chúc thọ Hoa Khô Phát."

Mạnh Không Không lăm bắm: "Sao lại trùng hợp thế này?"

Nhậm Oán hững hờ nói: "Hãn đến thì sao? Cứ hạ độc hãn luôn, vậy là xong rồi!"

Tường Ca Nhi vội vàng nói: "Không được, không được, Bạch phó lâu chủ nói rồi, tam đường gia có chuyện lớn phải làm, tướng gia không cho phép làm loạn với y."

Lúc này Nhậm Oán mới kìm lại, hỏi: "Vậy phải làm sao?"

Tường Ca Nhi nói: "Vương Tiểu Thạch đến, Bạch phó lâu chủ phải chậm một bước mới có thể xuất hiện, tướng gia đã phái người đến dụ hãn đi rồi."

Nhậm Oán giễu cợt: "Vậy chúng ta làm gì ở đây?"

Tường Ca Nhi đáp nhưng né tránh câu hỏi của đối phương: "Lát nữa dùng hình trước đám đông, mong Nhậm thiếu hiệp cố gắng kéo dài thời gian, Bạch phó lâu chủ sẽ đợi Vương tam lâu chủ đi xa rồi mới xuất hiện."

Nhậm Oán cười lạnh nói: "Ta đóng vai đại ác nhân, cứ làm người thần đều cảm phần là được rồi. Cái này gọi là hay làm quen tay, có khó gì đâu?"

Sau đó y rút lên: "Ai?"

Mạnh Không Không đáp: "Là Âu Dương Ý Ý."

Người đến giống như một đám mây.

Mây bay đến không có tiếng.

Người ấy như "bay" tới, lại như "trôi" tới.

Đó chính là Âu Dương Ý Ý.

Không ai nhìn thấy Nhậm Oán đỏ mặt.

Y rất giỏi giả vờ đỏ mặt, đỏ mặt là cách che đậy của y; bởi vì người ta thường tin rằng, một người còn biết đỏ mặt, bụng dạ chắc cũng không đến

nổi xấu.

Cho nên Nhậm Oán thường đỏ mặt.

Y nín thở, mặt sẽ đỏ.

Một khi mặt y đỏ lên, thường sẽ giành được sự tin tưởng của đối phương.

Lâu nay y đều hiểu rõ: có những trận đánh không cần phải xuất thủ mới phân thắng bại.

Thật ra cho dù là y uống rượu, mặt y cũng chỉ xanh hoặc trắng, chứ không đỏ.

Nhưng bây giờ y hiểu rõ mặt mình hơi nóng.

Bởi vì khi y chỉ phát hiện có người đến gần, Mạnh Không Không đã biết người đó là ai rồi.

Mạnh yếu đã rõ.

Nhậm Oán không thể nào chấp nhận điểm này.

Nhưng y cũng không thể phát tác.

Y chỉ đành nhịn trước đã, nghe Âu Dương Ý Ý nói gì.

"Vương Tiểu Thạch đã rời khỏi bữa tiệc thọ rồi."

"Tiệc thọ vừa mới bắt đầu, sao y lại bỏ đi?"

"Y cùng Trương Nham và Đường Bảo Ngưu vội vàng bỏ đi."

"... Tên tiểu tử Trương Nham này, dạo này thường đi chung với Phích Lịch Bát, có hơi kỳ lạ."

"Bây giờ rượu đã bắt đầu uống rồi, các vị cũng nên đến chủ trì đại cục đi."

Nhậm Oán nhạo báng: "Hừ, thời cơ để lại tiếng thối vạn năm của chúng ta đến rồi."

Âu Dương Ý Ý chợt nói: "Nghe khẩu khí của Nhậm thiếu hiệp, tựa như không hài lòng đối với sự sắp xếp của tướng gia?"

Nhậm Oán vừa nghe, cơ hồ rợn da gà, vội vàng nói: "Sao Âu Dương huynh lại nói thế, chẳng qua ta chỉ nói chuyện này phải làm cho thật giống, phải cúc cung tận tụy, phải dốc hết sức mình mà thôi."

Âu Dương Ý Ý cười hờ hững: "Vậy thì phải rồi."

Rồi lại nói với Tường Ca Nhi: "Ai mà chẳng thế."

Bốn mắt nhìn nhau cười cười.

Nhậm Oán cảm giận đến chết đi được.

Y cảm giận thái độ mập mờ mà thân mật của hai người này.

Có những con người rất thích nói những lời và chủ đề chỉ có bản thân họ hiểu trước mặt người lạ, để cho thấy rằng ta đây thân thiết nhau, thật không biết là có ý gì. Nếu người không thích giao tiếp thì thôi, khi đã đi chung với nhau, lại chẳng coi người ta là bằng hữu, cứ nói chuyện chỉ có mình hiểu, thế là sao chứ?

Nhậm Oán rất ít bằng hữu.

Cho nên y càng không muốn thấy những người khác là hảo bằng hữu với nhau.

Người khác là hảo bằng hữu, y thành ra là người ngoài. Nhưng y cũng không dám làm gì.

Y rất rõ, trên đời này, có những lời những từ, không nói được và cũng không được viết ra, có một số người không thể đặc tội, nhất là nữ nhân xinh đẹp và tiểu nhân đang lên.

Nữ nhân xinh đẹp lúc nào cũng có thể trở thành thượng cấp của người.

Tiểu nhân đang lên lúc nào cũng có thể trở thành người quan trọng.

Cho nên Nhậm Oán chỉ nói: "Có phải đã đến lúc chúng ta hành động rồi không?"

"Chúng ta phải đợi Bạch lâu chủ trước cổng Hoa phủ." Âu Dương Ý Ý thông thả nói: "Các người còn đợi gì nữa?"

Bát đại đao vương và Nhậm Lao, Nhậm Oán đều đi rồi.

Họ rời khỏi vườn hoa.

Hành động của họ đã triển khai.

Bát Đại Thiên Vương nhìn Hà Tiểu Hà, y năm mớ cũng không ngờ rằng y nghe được một bí mật kinh hoàng của võ lâm.

Y không thể ở lại đây.

Y càng không thể để mặc tri giao và đồng đạo của y trúng kế.

Y cũng có hành động.

Khi y định hành động thì phát hiện hành động không được nữa.

Bởi vì địch nhân đã hành động trước.

Chỉ cần là một người đi lại trên giang hồ đương nhiên khó tránh lúc đối địch.

Cho dù là người không muốn đối địch với người ta, cũng có người muốn đối địch với người.

Là người trên giang hồ, muốn sống hoàn toàn yên bình là một điều không thể.

Có đối địch thì sẽ có thành bại.

Một người không thể dùng thành bại luận anh hùng, hơn nữa cũng không nên dùng sự được mất tiến thoái của cá nhân để xem xét đại cục, nếu không, có thể sẽ đi vào thiên kiến.

Trong khi đối địch: ai động thủ trước, chỉ ở một chữ "lý", nhưng rốt cuộc ai ngã xuống trước, mới là điều quan trọng, bởi vì đây mới là mấu chốt quyết định thắng thua.

Bát Đại Thiên Vương cũng đang đối mặt với mấu chốt này.

Y muốn thông báo cho đồng đạo trong Hoa phủ, để họ đề phòng, khiến âm mưu của Nhậm Lao, Nhậm Oán và Bạch Sầu Phi không thể thực hiện được.

Y đang định nhảy xuống gốc cây, thì đột nhiên, một vật bay thẳng tới trước mặt y.

Một vật y tuyệt đối không ngờ tới:

Ngựa.

Ngựa không thể nào bay được.

Nhưng con ngựa này lại "bay" lên đây, hơn nữa còn lao thẳng vào mặt y.

Y đã chuẩn bị nhảy xuống.

Ít nhất y có mười một phương pháp có thể nhảy xuống nhanh hơn để tránh con phi mã này.

Nhưng y không thể bỏ mặc Hà Tiểu Hà.

Hà Tiểu Hà đang ở cành cây phía sau y.

Với đà lao của con ngựa, nếu trúng vào thân cây, cả thân cây to này cũng phải bật gốc.

Bát Đại Thiên Vương không còn sự chọn lựa nào khác.

Y thổ khí quát lên, mã bộ trầm xuống, hai chưởng nghênh kích phi mã.

Con ngựa này không phải là ngựa thật.

Mà là con ngựa bằng đất, lớn bằng một đứa bé.

Con ngựa đất này trông rất hùng dũng, giương vó phóng lên trời, nhưng pho tượng rất đẹp này, gặp phải chưởng lực của Bát Đại Thiên Vương, lập tức biến thành một trận mưa bùn.

Bùn như mưa. Rơi xuống lả tả.

Rắc một tiếng, cành cây to bằng cánh tay, chịu không nổi lực trầm xuống của Bát Đại Thiên Vương, gãy lìa.

Bát Đại Thiên Vương thành linh hạ xuống.

Y hạ xuống, ngửa mặt lên nhìn: chỉ thấy một văn sĩ áo xanh, đang giao thủ với Hà Tiểu Hà.

Hai người xuất thủ, đều rất hiếm hóc, nhưng tư thế xuất chiêu, tựa như một bài vũ đạo, chẳng khác nào hai vị thần tiên đột nhiên xuất hiện trong tán cây um tùm.

Bát Đại Thiên Vương định bụng ngay khi đứng vững chân, sẽ phóng lên giúp Hà Tiểu Hà đối địch, không ngờ người chưa hạ xuống đất, dưới bãi cỏ đã nghe tiếng ve véo, có mấy con châu chấu, từ các góc khác nhau, lao thẳng vào hông, eo, phần giữa thắt lưng và rốn của y.

Y chỉ cảm thấy mình trúng đòn rất nặng.

Những con vật nhỏ này, tuyệt đối không lớn hơn con ruồi, nhưng sức mạnh phát ra và tích tụ, ít nhất cũng tương đương với sức mạnh của hai con trâu đồng thời lao tới.

Mà lực đạo tập trung ở một điểm.

Kích trúng một điểm.

Toàn những chỗ yếu hại.

Những chỗ yếu hại mà y không thể đề phòng.

Khi một người đang rơi xuống, có những bộ phận không thể nào phòng ngự được.

Huống chi mỗi một đòn đánh ra, đều nắm chắc cơ hội ngàn cân treo sợi tóc, chuẩn xác vô ngần.

"Bịch", Bát Đại Thiên Vương ngã xuống đất.

Bảy tám huyết đạo bị vừa phong bế trên người y, lập tức xung phá.

Thứ y cần chính là lực ngã này.

Y lập tức bật lên, đồng thời, Hà Tiểu Hà và văn sĩ áo xanh rơi xuống.

Họ vẫn giao thủ.

Hà Tiểu Hà vẫn đang múa.

Điệu múa rất đẹp mắt.

Văn sĩ áo xanh tựa như đang làm thơ.

Thơ sau khi say.

Trong khoảnh khắc này, có một vật từ sau Hà Tiểu Hà và văn sĩ áo xanh bật lên, trước khi Bát Đại Thiên Vương kịp nhìn rõ đó là vật gì, nó đã bắn vào trán của y.

Bát Đại Thiên Vương lập tức dùng tay gạt lấy, bàn tay chụp được một vật hình tròn, nhưng lực xoáy của vật ấy vẫn còn, khiến mu bàn tay của Bát Đại Thiên Vương đập vào trán y, Bát Đại Thiên Vương chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, mắt tóe đom đóm.

Tay y không giữ được món đồ đó.

Món đồ rơi xuống.

Đó là một quân cờ.

Quân cờ không có chữ.

Chỉ khắc một vật.

Một cổ pháo.

Không chỉ phi mã, mà còn có phi pháo.

Nếu cổ pháo này bắn thẳng vào Bát Đại Thiên Vương, thì cho dù huyết đạo của y vừa bị phong bế lại lập tức được hóa giải, với tu vi Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, mình đồng da sắt mấy mươi năm qua của y chưa chắc đã tiếp nổi.

Có điều, quân pháo này được bắn ra từ phía sau Hà Tiểu Hà và văn sĩ áo xanh.

Bát Đại Thiên Vương còn tưởng rằng quân cờ bắn về phía Hà Tiểu Hà.

Y đang định chạy đến ứng cứu, thì đã trúng một pháo.

Y cố gắng để mình không ngã xuống, nhưng đúng lúc thân hình đang lơ lửng ấy, y lại phát hiện một chuyện!

Chương ba mươi sáu

Con muỗi bay lên cành cây

Khi Hà Tiểu Hà phát hiện Bát Đại Thiên Vương có hành động lạ, nàng định lập tức cản trở.

Vì Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý vẫn chưa đi xa.

Nàng biết, không thể đánh giá thấp hai người này được.

Song nàng chưa kịp cản trở, Bát Đại Thiên Vương đã bị tập kích.

Hà Tiểu Hà toan xuất thủ giúp Cao Đại Danh, nhưng bản thân nàng cũng bị tập kích.

Nàng bị văn sĩ tấn công.

"Phi điều tận, lương cung tàng; giáo thổ tử, tẩu cầu phanh." ¹

Đối phương vừa xông tới, đã ra bốn đòn sát thủ đối với Hà Tiểu Hà.

Tận, tàng, tử, phanh.

Bốn đòn sát thủ này phát ra với sự chớp nhoáng của chim, sát lực của cung, nhanh nhạy của thỏ, tinh nhuệ của chó.

Địch thủ là một thanh y văn sĩ.

Đối phương một mặt xuất thủ, một mặt khẽ ngâm nga.

Ngâm nga mười hai chữ này.

Mười hai chữ vong ơn phụ nghĩa đuổi tận giết tuyệt.

Khi thanh y văn sĩ khẽ ngâm nga, thần thái toát lên vẻ ngậy ngất khó tả.

Y nhìn Hà Tiểu Hà ngâm nga.

Ánh mắt lộ vẻ luyến tiếc, đau thương.

Y tuyệt đối không từ bi, cũng không dung tình.

Giống như y đang tụng kinh văn cho Hà Tiểu Hà.

Kinh văn đưa Hà Tiểu Hà về cực lạc Tây Thiên.

Hà Tiểu Hà lập tức phản đòn.

Nàng phản đòn tựa như một điệu múa.

Điệu múa phục thù.

Điệu múa của nàng rất mỹ lệ, càng mỹ lệ thì sát lực càng lớn.

Có lúc, mỹ lệ lại là thứ hiểm ác nhất.

Quá mỹ lệ tuyệt đối là một tai họa.

Hà Tiểu Hà xuất chiêu như múa, đẹp đến nỗi có thể khiến người ta tha thứ tất cả.

Khi người tha thứ những điều người khác làm đối với người, chưa chắc người ta có thể tha cho người. Bởi vì không ai tin rằng người sẽ quên.

Không có ký ức thì không có ái hận.

Ai không có ký ức người đó có thể vô hối.

Điệu múa của Hà Tiểu Hà, không khiến người ta vô hối.

Mà khiến người ta chết.

Nàng vừa múa, vừa động thủ, đôi lúc còn bắn tên ra.

Những mũi tên bé xíu xuất kỳ bất ý, quỷ thần khó đoán.

Hơn nữa trong mũi tên còn nổ ra những mũi tên nhỏ hơn.

Những mũi tên nhỏ hơn lại nổ ra những mũi tên nhỏ xíu như lông trâu.

Tên của nàng chia làm ba loại:

Có thể khiến cho người ta ngã, có thể khiến người ta bị thương, cũng có thể khiến cho người ta chết.

Bây giờ Hà Tiểu Hà đang phát ra loại tên "khiến cho người ta chết".

Tử tiên.

Đáng tiếc nàng gặp phải địch thủ này.

Địch thủ này tựa như đang viết văn, càng viết càng thoải mái tự nhiên, càng viết, càng hăng say.

Đó là một loại văn khí, chặn đứng Hà Tiểu Hà, cũng chặn đứng tên của nàng.

Hơn nữa y còn dồn nàng vào tử lộ.

Điểm tận cùng của tử lộ là gì?

Tận cùng của tử lộ đương nhiên là cái chết.

Hà Tiểu Hà không chết.

Bát Đại Thiên Vương cũng không ngã xuống.

Bởi vì đá.

Lại hai quân cờ nữa, bắn vào hai mắt của Bát Đại Thiên Vương.

Bát Đại Thiên Vương chưa đứng vững, y vì Hà Tiểu Hà gặp nguy mà luống cuống, hai mắt trợn lên. Kẻ địch chính là nhắm vào cặp mắt ấy.

Trước tiên, phải bắn mù mắt y, rồi phá công phu Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện của y, sau đó mới lấy mạng y, dễ như trở bàn tay.

May mà có hòn sỏi.

Một hòn sỏi bay tới.

Hòn sỏi va phải quân cờ thứ nhất.

Đó là quân "sĩ".

Quân "sĩ" bắn ngược trở lại, vừa khéo đánh bật quân "tượng" bay ra.

Quân "tượng" bay véo vào cổ họng thanh y văn sĩ.

Thanh y văn sĩ nhú mào, hất tay áo thu lấy quân "tượng", nạt lớn: "Làm gì vậy..."

Sau đó y thấy người đó.

Một người y quen biết.

Cũng là con mỗi hôm nay của họ.

Mục đích của họ là muốn dụ con người này đi, họ vốn định giết chết hai con người biết quá rõ bí mật này, thì lập tức tiến hành nhiệm vụ.

"Dụ hẩn rời khỏi bữa tiệc thọ. Đây là cấp lệnh của thượng cấp."

Nhưng thanh y văn sĩ cùng chiến hữu đến đây còn có một mục đích riêng.

Họ phải thử xem công lực của người này, bởi vì họ không phục.

Con người một khi không phục thì sẽ làm nhiều chuyện để phát tiết.

Có nhiều người cho rằng một người nếu phục thì sẽ mất đi khí thế, cho nên họ mặc kệ dùng cốt khí hay ngạo khí, đều phải đấu khí với đối thủ.

Đối thủ của họ đương nhiên chính là: Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch chạy theo Hà Tiểu Hà vào khu vườn hoang, thấy Bát Đại Thiên Vương cũng phóng lên cây, trong lòng lấy làm tò mò, gã và Đường Bảo Ngưu, Trương Nham cũng tìm một nơi ẩn mình.

Cho nên gã đã nghe hết tất cả, cũng đã thấy hết tất cả.

Gã dặn Đường Bảo Ngưu và Trương Nham chuồn ra ngoài trước, thông báo cho quần hào trong Hoa phủ.

Cũng trong lúc này, gã phát hiện có hai người tiến vào khu vườn hoang, hơn nữa còn là hai cao thủ.

Hai cao thủ tuyệt đỉnh.

Tiếp theo gã lại khẳng định hai cao thủ tuyệt đỉnh này, đã biết Bát Đại Thiên Vương và Hà Tiểu Hà trốn trên cây.

Họ quyết định không thể tha cho kẻ biết bí mật.

Cho nên Vương Tiểu Thạch lưu tâm, trong tay cầm sẵn một hòn đá.

Một hòn đá của gã đã cứu được hai người.

Đồng thời cũng gây chấn động cho hai cao thủ!

Một người là thanh y văn sĩ, một người là danh sĩ xuất trần, mũ cao áo rộng.

Vương Tiểu Thạch vừa hiện thân, vị danh sĩ kia đã nói: "Người đến rồi."

Vương Tiểu Thạch đột nhiên cảm thấy: hai người này đang đợi gã tới, hoặc có thể nói, mục tiêu của hai người này chính là gã.

Gã biết sự việc chẳng lành rồi.

Gã cũng không sợ.

Sự việc đã đến rồi, sự việc cần phải đối mặt, sự việc cần phải giải quyết, gã chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi.

Gã chỉ sợ cảm giác trước khi sự việc diễn ra.

Đó là áp lực.

Khi sự việc chưa đến, muốn mau chóng đối mặt giải quyết cũng không thể, điều này khiến cho người ta lo lắng bất an, hoặc ít nhất cũng khiến cho người ta không vui.

Vương Tiểu Thạch bước tới bên cạnh Hà Tiểu Hà, nói bằng giọng rất nhỏ: "Cô là người của Lôi cô nương?"

Hà Tiểu Hà ngẩn người.

Vương Tiểu Thạch hạ giọng nói nhanh: "Lần đó ở Tam Hợp lâu, có người báo hiệu cảnh báo cho Lôi Thuần cô nương, thủ đoạn giống hệt như thủ pháp ám khí của cô."

Hà Tiểu Hà chớp chớp đôi mắt long lanh, tựa cười mà không phải cười: "Phải thì sao? Không phải thì sao?" "Chính là cô." Vương Tiểu Thạch khẽ nói: "Khi gặp Lôi cô nương, xin chuyển lời giùm."

Đôi mắt của Hà Tiểu Hà mơ màng mộng ảo: "Lời gì?"

"Cô hãy nói rằng, lời cuồng ngôn mượn rượu mà nói ở bờ sông Tần Hoài ngày trước," Vương Tiểu Thạch thông thả nói: "nay e rằng đã thành sự thật rồi."

Hà Tiểu Hà hơi nhú mày: "Vậy là sao?"

Vương Tiểu Thạch mỉm cười, sau đó gã khẽ nói với Bát Đại Thiên Vương: "Có một chuyện, người phải giúp ta."

Bát Đại Thiên Vương trợn mắt nhìn gã, ưỡn ngực nói: "Người đã cứu ta, cứ việc căn dặn, Cao mỗ chẳng nói hai lời."

Vương Tiểu Thạch cười ôn hòa, vẫn nói bằng giọng thấp trầm: "Chạy."

"Chạy?"

"Chạy đến Hoa phủ thông báo cho mọi người." Vương Tiểu Thạch kiên định nói: "Hễ ta động thủ, các người hãy chạy, Trương Nham và Đường Bảo Ngưu sẽ tiếp ứng các người."

Gã nói đến đây, hai địch thủ của gã đã không nhẫn nại nữa.

Vị danh sĩ đội mũ cao bực dọc hỏi: "Đã dặn dò xong chưa?"

Vương Tiểu Thạch nhàn nhã đáp: "Xong rồi."

Danh sĩ mũ cao ôm quyền nói: "Mời."

Vương Tiểu Thạch hơi ngạc nhiên nói: "Mời cái gì?"

Danh sĩ mũ cao nói: "Huynh đệ bọn ta mời Vương thiếu hiệp chỉ giáo cho."

Vương Tiểu Thạch xua tay cười nói: "Ta xưa nay bất học vô thuật, học cũng không chuyên chú vào môn gì, chỉ học vì thấy mình thiếu sót, nào dám dạy ai?"

Thanh y văn sĩ chợt nói: "Được, người không dạy, vậy thì để bọn ta dạy người."

Lời chưa dứt, y đã động thủ trước.

Y vừa xuất thủ, kiếm đã rút ra.

Kiếm của y ở đâu?

Trên người y không có kiếm.

Y rút thanh kiếm ở hông của Vương Tiểu Thạch.

Y xuất thủ nhanh đến khó tưởng tượng, khi y rút kiếm, kiếm đã ở trong tay, kiếm đã đâm vào cổ họng Vương Tiểu Thạch!

Vừa động thủ, văn sĩ đã đoạt kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Y vừa mới động, Vương Tiểu Thạch đã quát lớn: "Chạy!"

Bát Đại Thiên Vương không do dự, lôi Hà Tiểu Hà chạy đi.

Bát Đại Thiên Vương không phải sợ chết, y chỉ nhìn rõ thế cục trước mắt.

Y không phải là địch thủ của hai người này.

Cứu quần hào trong Hoa phủ mới là chuyện quan trọng.

Nếu Vương Tiểu Thạch không phải là đối thủ của hai người này, y và Hà Tiểu Hà ở lại đây chưa chắc đã giúp được gì, chi bằng, nên chạy đi thông báo cho đồng đạo ở Hoa phủ trước, rồi quay ra cứu Vương Tiểu Thạch. Huống chi, y cũng không muốn Hà Tiểu Hà gặp nguy hiểm, hơn nữa, họ cũng chỉ có cơ hội này để chạy thoát ra khỏi vườn hoang.

Họ ra khỏi vườn hoang, lướt thẳng đến rừng táo, chạy gấp đến Hoa phủ.

Vườn hoa là nơi nguy hiểm.

Nhưng bên ngoài cũng chẳng an toàn.

Họ vừa nhìn đã thấy: Đường Bảo Ngưu và Trương Nham đang khổ chiến.

Đối thủ của họ chính là Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý.

Chạy đến giúp hay là vào Hoa phủ trước?

Hà Tiểu Hà dứt khoát nói: "Ta ở đây, người chạy đến Hoa phủ!"

Sự đã đến nước này, có lúc, nữ tử còn dứt khoát hơn cả nam nhân. Nhất là lúc phải bản khoản giữa lợi và nghĩa, tình và lý, nữ nhân thường mau chóng, mạnh dạn giành lấy những thứ họ cần, không giống như nam nhân, còn rụt rè hơn cả bà già.

Hà Tiểu Hà vừa đưa ra quyết định "đẹp cả đôi đường".

Bởi vì Đường Bảo Ngưu đã rất nguy ngập.

Nhưng trên đời này có những chuyện, không đến lượt bản thân làm chủ.

Lại có những người, trời vừa sinh ra đã có tư cách quyết định thay cho người khác.

Thậm chí quyết định sự sinh tử cho người ta.

Bởi vì họ có quyền.

Quyền lực thông thường đến từ thực lực.

Trong võ lâm, thực lực và công lực thường đồng nghĩa với nhau.

Bạch Sầu Phi ở Kim Phong Tế Vũ lâu, chẳng những thực lực hùng hậu, hơn nữa công lực cũng cao, cho nên y có thể thay người ta quyết định đại sự, hơn nữa, khi thể lực đã tăng lên, y càng lúc càng thích định đoạt sự sinh tử của người ta.

Kẻ mà họ đụng phải đó chính là Bạch Sầu Phi.

Đường Bảo Ngưu và Trương Nham chạy ra khỏi vườn hoang, vội vàng đến tổng bộ của Phát Mộng nhị đẳng báo tin, băng qua rừng táo, chạy đến con đường lát đá xanh, Hoa phủ đã hiện ra trước mắt, Trương Nham chợt thở dài: "E rằng..."

Đường Bảo Ngưu mĩa mai: "Đồ nhát gan, sắp tới đại bản doanh của Hoa lão đầu rồi, ngươi còn sợ cái gì nữa?"

Trương Nham nói: "E rằng chúng ta không tới được."

Đường Bảo Ngưu cười hì: "Không tới được? Tổng bộ của Phát Mộng nhị đẳng chẳng lẽ biết bay sao?"

Trương Nham nói: "Hoa phủ không biết bay, nhưng người phía sau chúng ta sẽ tới." Y bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa còn rất nhanh."

Đường Bảo Ngưu ngừng bước, nghiêng tai nghe một hồi: "Ngươi sai rồi."

Trương Nham ngạc nhiên: "Ồ?"

Đường Bảo Ngưu tỏ vẻ hiểu biết: "Kẻ đến không phải là người."

Trương Nham ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ là ma?"

Đường Bảo Ngưu ngoác miệng cười: "Là muỗi."

Y vừa nói xong, đột nhiên xoay người, ôm lấy một gốc cây, một gốc cây to.

Y cao lớn, to khỏe, gốc cây này chịu không nổi lực ôm của y.

Y biết có người sau gốc cây.

Người trốn sau gốc cây, nhẹ như một con muỗi.

Người gặp con muỗi thì làm sao?

Hai chưởng hợp lại, vỗ chết nó trong một khắc.

Có điều Đường Bảo Ngưu hợp lại như thế, không hề có sát khí.

Chẳng qua y chỉ muốn bắt "con muỗi".

Nhưng từ xưa đến nay, giết muỗi thì dễ, bắt muỗi thì khó.

"Con muỗi" bay lên cây.

"Con muỗi" bay lên cây tuy không làm được phượng hoàng, nhưng từ trên cây bay xuống, sát khí lại bùng bùng.

Cú đâm này, tựa như không chỉ là hút máu người, mà là lấy mạng người.

Đây là một "con muỗi giết người".

Tiểu Văn Tử Tường Ca Nhi.

1 Hết chim thì cất cung, hết thỏ thì thịt chó săn.

Chương ba mươi bảy

Tượng đồng biết đi

Đường Bảo Ngưu quát lớn một tiếng, ôm cây nhổ bật cả gốc lẫn rễ, rồi múa tiếp.

Tiểu Văn Tử Tường Ca Nhi vẫn dính sát trên cây, chẳng hề e sợ, chẳng hề buông lỏng, mặc cho Đường Bảo Ngưu đại triển thần oai, múa cây táo đến cành lá rơi rời, gió cuốn ào ạt, nhưng Tường Ca Nhi vẫn đu trên cây không chịu xuống.

Trương Nham nhìn một hồi, lại thở dài mười bảy mươi tám hơi: "Đây có phải là Tứ Lượng Bạt Thiên Cân chăng?"

Y đang nói chuyện với người.

Trong rừng táo có một giọng dịu dàng, thấp trầm, mệt mỏi nói: "Đường Bảo Ngưu đúng là sức mạnh như trâu, *lực bạt sơn hề khí cái thế* ¹."

Trương Nham nói đầy cam chịu: "Đáng tiếc, cuối cùng vẫn phải Ngu hề Ngu hề nại nhược hà ²."

"Không đúng, phải nói là *Nham hề Nham hề, nại nhược hà* chứ?" Giọng nói thấp trầm dịu dàng ấy lại nói tiếp: "Xem ra, người rất thích nói xấu bằng hữu?"

"Nói xấu thông thường thì nói sau lưng của người ta, còn ta thì quang minh chính đại," Trương Nham nói: "Ta nói trước mặt hân, đã liệu chắc rằng hân không còn tinh lực để phản bác, thế mới hay."

Đường Bảo Ngưu gầm lớn một tiếng, cầm cả cây táo xuống sông băng.

Mặt sông đã kết một lớp băng mỏng, Đường Bảo Ngưu cầm cây táo xuống, băng liền vỡ ra, từng tảng va chạm vào nhau, nghe lạnh lạnh, gốc cây to đột

nhiên lù lù xuất hiện đó, có cả bùn lẫn đất, cành lá tươi bời, trông thật quái dị.

Hôm trước, Trương Nham dẫn bọn Vương Tiểu Thạch đến thị tứ, trước tiên trọ một đêm ở nhà cũ của Phích Lịch Bát, nhưng không gặp Phích Lịch Bát. Chính Ngọ hôm sau, cả đám người đến nhà Hoa Khô Phát chúc thọ, xảy ra một loạt biến cố. Bây giờ mặt trời đã ngả về Tây, nắng chiều đổ nghiêng, đương lúc hoàng hôn sau buổi tuyết rơi, ánh nắng chiếu xuống đình viện, vốn đầy thi ý và tình ý, nhưng Đường Bảo Ngưu phá rối như thế, cảnh tượng liền trở nên hỗn loạn xà ngầu.

Đường Bảo Ngưu cầm cây táo xuống sông, Tường Ca Nhi liền bốc người bay lên, xoay vòng bên cạnh y, tựa như chỉ đợi thời cơ tung một đòn.

Một đòn lấy mạng.

Khí thế của Đường Bảo Ngưu quá mãnh liệt, cho nên y không có cơ hội tập kích.

Cũng giống như một con muỗi trong cơn mưa đập gió vùi.

Mưa bão có thể nhổ một cây đại thụ cả gốc lẫn rễ, nhưng chưa chắc có thể khiến một con muỗi nhỏ đứt cánh gãy xương.

Tường Ca Nhi thoát nhìn như thể thân bất do kỷ, nguy ngập muôn trùng trong cơn cuồng phong, nhưng cũng tựa như đang rong chơi trong cơn cuồng phong, tự do tự tại, không hề tổn sức.

Đông gió cũng có lúc phải ngừng lại.

Đường Bảo Ngưu rốt cuộc cũng đến lúc kiệt sức.

Thời khắc đó đã sắp tới.

Trương Nham thấy thế, cho dù y vẫn giữ vẻ mặt thư thả, nhưng ánh mắt đã không giấu được vẻ lo lắng.

Giọng nói dịu dàng thấp trầm ấy lại vang lên: "Người muốn giúp Đường Bảo Ngưu?"

Trương Nham lắc đầu.

Giọng nói dịu dàng ấy lúc này mới có chút thay đổi: "Thế nào? Hẳn không phải là bằng hữu của người sao?"

Trương Nham vặn eo, sau đó ép đùi, giậm chân, tiếp theo là xoay mũi chân, vặn gót, rồi nói: "Nhưng Tường Ca Nhi cũng là bằng hữu của người, ta muốn qua đó, người không thể để ta qua."

Giọng nói dịu dàng thấp trầm vang lên: "Nhưng người cũng là bằng hữu của ta."

"Bằng hữu cũng có loại không cùng trận tuyến, không cùng một đường." Trương Nham xoay mạnh cổ, "Người với ta không phải là bằng hữu cùng trận tuyến."

Giọng nói dịu dàng thấp trầm ấy trả lời: "Bây giờ trước tiên người làm nóng người, kéo căng kinh lạc, sau đó một đòn giết chết ta, rồi mới cứu bằng hữu của người?"

Trương Nham ép người xuống đất, nhưng ánh mắt vẫn không rời nơi giọng nói phát ra: "Còn đỡ hơn bây giờ ta mạo hiểm đi cứu người, để rồi chết trong Vô Vĩ Phi Tha của người."

Giọng nói thấp trầm dịu dàng ấy vang lên: "Nói cũng phải."

Trương Nham thở dài một tiếng, nói: "Ta lấy làm hoài nghi."

Giọng nói thấp trầm lại hỏi: "Hoài nghi cái gì? Hoài nghi ta là ai à?"

Trương Nham cứ mỗi câu là thở dài một tiếng: "Người đương nhiên là Âu Dương Ý Ý. Ta đã không cần hoài nghi, điều ta hoài nghi chính là: Chúng ta có thật sự cần thiết vì chuyện cả bản thân mình cũng không hiểu mà liều đến sống chết hay không?"

Giọng nói thấp trầm ấy cũng ngừng một hồi, mới nói: "Cuộc đời này có rất nhiều việc, đều là bất đắc dĩ, không thể không thực hiện. Cũng như lúc này người nói, chúng ta tuy là bằng hữu, nhưng đứng trên trận tuyến khác nhau, người muốn đến Hoa phủ báo tin, cứu bằng hữu của người, nhưng nếu bọn

ta để người làm thế, bọn ta sẽ bị xử phạt, lại khó ăn nói với Bạch phó lâu chủ. Trận này, chúng ta đành phải đánh thôi."

Trương Nham thở dài: "Trước đây, ta rất nhút nhát. Chỉ thích học nghệ, tham học nhiều, nhưng học rồi không dám động thủ, có mấy lần, đối mặt với sự sinh tử của bằng hữu, nhưng vì quyền lợi riêng tư của bản thân, ta khoanh tay đứng nhìn, không dám tiến lên, kết quả... đã tạo thành nỗi hối tiếc suốt đời ta."

Y cười gượng nói tiếp: "Hối tiếc là điều suốt đời không thể bù đắp được. Nếu không, chẳng thể gọi là hối tiếc. Cho nên, phạm gặp chuyện gì, đến lúc nên ra tay, nhất định ta sẽ ra tay; phạm là gặp cuộc chiến tất yếu, ta quyết không né tránh."

Giọng nói dịu dàng ở trong rừng vang lên: "Ta hiểu ý của ngươi."

Thị tuyền của Trương Nham bấy giờ mới đảo một vòng: khi đối diện với đại địch, tuyệt đối phải tập trung tinh thần.

Nhưng y không kìm nén được sự quan tâm.

Quan tâm an nguy của Đường Bảo Ngưu.

Y vừa liếc nhìn, đã thấy Tường Ca Nhi ra đòn phản kích.

Trên tay Tường Ca Nhi đang cầm một vật.

Một vật nhỏ xíu.

Dùng một vật nhỏ xíu làm binh khí, thật sự là hơi lạ lùng.

Vật nhỏ này tựa như là một cây ngư thích.

Đường Bảo Ngưu tựa như một quả núi.

Khi y đứng lên, tựa như một pho tượng đồng biết đi.

Cao lớn, chẳng khác nào một bức tường đồng, nhưng rõ ràng là y rất sợ cây ngư thích này, cây ngư thích nhỏ xíu trong tay của Tường Ca Nhi.

Một cây ngư thích, có thể giết người cả ngàn lần. Cũng có thể giết cả ngàn người.

Cây thích trong tay Tường Ca Nhi, chắc chắn là cây thích đáng sợ nhất.

Trương Nham vừa mới liếc nhìn, đã thấy kinh hãi. Trong lúc y kinh hãi, Âu Dương Ý Ý đã phát động trước.

Địch thủ không thể tập trung tinh thần, là cơ hội tốt nhất để công kích!

Kinh hãi là giả.

Đối với một lão giang hồ trẻ tuổi như Trương Nham phải "nhìn" thì mới biết chuyện gì xảy ra, đúng là một sự ô nhục.

Họ có thể dựa vào cảm giác thì biết ngay đối phương đang làm gì, xung quanh đã xảy ra những chuyện gì.

Trương Nham tinh thông Bát Đại Giang Hồ, đương nhiên là một cao thủ, thật ra y đã phân tâm từ trước rồi.

Bởi vì y lo lắng Đường Bảo Ngưu không phải là địch thủ của Tường Ca Nhi.

Còn cái vẻ phân tâm lúc này của y là giả vờ, là cố ý.

Y đang dụ Âu Dương Ý Ý ra tập kích.

Quả nhiên Âu Dương Ý Ý xuất hiện, sự hiểu biết của Trương Nham đối với Âu Dương Ý Ý chỉ có tám chữ: Vô Vĩ Phi Tha, Âu Dương Ý Ý.

Sự hiểu biết của người trong võ lâm đối với Âu Dương Ý Ý cũng chỉ có tám chữ này.

Cũng có nghĩa là, điều đáng lưu ý và đề phòng nhất ở Âu Dương Ý Ý chính là vũ khí của y: Vô Vĩ Phi Tha.

Điều Trương Nham quan tâm nhất cũng chính là thứ khiến cho người trong giang hồ nghe danh phải biến sắc: Vô Vĩ Phi Tha.

Rốt cuộc đây là vũ khí gì?

Là vũ khí hay ám khí?

Loại vũ khí này có thể có cách không đả thương, giết người, song luôn đặt mình ở thế bất bại, rốt cuộc là như thế nào?

Đây rốt cuộc là loại vũ khí gì?

Là ám khí hay binh khí?

Đều không phải.

Không phải vũ khí, cũng chẳng phải ám khí.

Là người.

Người chính là binh khí.

Âu Dương Ý Ý đem cả người y "quăng" tới.

Đầu và chân của y cuộn thành một hình vòng cung tuyệt mỹ, cả con người tựa như một bánh xe quay.

Trương Nham nhanh chóng lùi lại.

Y không dám tiếp bừa.

Một người đã dám đem thân mình làm "vũ khí", nếu không phải tài cao, tuyệt đối không dám lớn gan như thế.

Bởi vì lớn gan là chết người nhất.

Ít nhất là dễ gây ra cái chết cho chính bản thân mình.

Với đà lao tới của Âu Dương Ý Ý, Trương Nham thật sự chẳng thể nào tấn công được.

Bản thân y không thể tấn công, nhưng địch nhân lại đang triển khai đòn công kích mãnh liệt nhất.

Cho dù Trương Nham thối lui cũng vô ích.

Nếu Âu Dương Ý Ý phát ra ám khí, một đòn không trúng thì sẽ hụt hẫng, cho dù có thể đả thương người, nhưng thế tung đòn cũng không thể lặp lại hết lần này đến lần khác.

Có điều, đối với Âu Dương Ý Ý, y tuyệt đối có thể: không trúng mục tiêu, tuyệt không ngừng tay.

Bởi vì, người y chính là ám khí của y.

Vũ khí của y chính là người y.

Trương Nham không thể lùi được, không thể tránh được nữa.

Y đành nghênh chiến.

Y phi thân lên phía trước, xuất chiêu, sau đó đột nhiên tựa như bị đá bay ra, rơi xuống cách xa hơn trượng, ôm ngực, khuôn mặt đen tái nhợt.

Rõ ràng y đã trúng đòn.

Trúng đòn không nhẹ.

Trương Nham, Đường Bảo Ngưu, cùng Âu Dương Ý Ý,

Tường Ca Nhi giao thủ, xem chừng như rơi vào thế hạ phong.

Hà Tiểu Hà thấy thế, vốn định sai Bát Đại Thiên Vương chạy đến Hoa phủ, còn nàng thì giúp hai người Trương, Đường cự địch, nhưng ngay lúc này, Bạch Sâu Phi tới.

Bên cạnh Bạch Sâu Phi còn có một lão già tóc trắng nhưng mặt lại nhắn nhui như trẻ thơ, hai mắt sáng quắc.

Bát Đại Thiên Vương vừa thấy Bạch Sâu Phi, lửa giận bốc cao: "Chính là người làm chuyện tốt này phải không!"

Bạch Sâu Phi lạnh lùng liếc y, nói: "Người là ai?"

Bát Đại Thiên Vương cười gằn: "Là người chuyên phá hoại chuyện tốt của người."

Ông già tóc bạc phơ chột nói: "Mấy người các người, lén lút thập thò, nghe trộm chuyện của Bạch phó lâu chủ, rốt cuộc là có ý gì?"

Bát Đại Thiên Vương lớn giọng nói: "Nếu hãn không làm chuyện trái lương tâm, đâu sợ bọn ta nghe lén? Bọn ta chẳng có hứng thú muốn biết chuyện

đen tối của hân!"

Bạch Sầu Phi bắt tay sau lưng nói: "Lo chuyện bao đồng, kết quả thường là không được chết tốt."

Bát Đại Thiên Vương ngoác miệng cười lớn: "May mà xưa nay ta không sợ chết."

Bạch Sầu Phi hờ hững nói: "Không có người không sợ chết, chỉ có người không biết chết là gì."

Bát Đại Thiên Vương cười ha hả: "Cho dù người có thần thông quảng đại đến mấy, cũng không thể khiến những kẻ không sợ chết như bọn ta sợ người."

Bạch Sầu Phi chậm rãi xoay người, nhìn Bát Đại Thiên Vương chăm chăm.

Bát Đại Thiên Vương chợt dâng lên một cảm giác.

Một cảm giác xưa nay chưa từng có.

Lo sợ.

Y cảm thấy sợ hãi.

Bạch Sầu Phi chỉ trừng mắt nhìn y một cái, y đã cảm thấy kinh hoàng.

Cả bản thân y cũng không dám tin cảm giác này.

Y cơ hồ muốn thối lui một bước, nhưng trái lại còn dẫn tới một bước, nói: "Quá lắm là người chỉ có thể giết ta, chứ không thể khiến ta sợ người."

Bạch Sầu Phi cười hờ hững.

Thật ra Bát Đại Thiên Vương nói câu này, trong lòng đã sợ rồi.

Cũng có nghĩa là y đã tự nhận mình không phải là địch thủ của Bạch Sầu Phi, đã có ý định chết trong tay đối thủ.

Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói: "Xưa nay ta chỉ giết người, chứ không dọa người."

Hà Tiểu Hà chợt nói: "Nghe giọng điệu người, hôm nay hẳn phải lấy mạng bọn ta rồi?"

Bạch Sầu Phi liếc Hà Tiểu Hà, ánh mắt chuyển dời, đột nhiên, lại nhìn nàng: "Rất đẹp."

Hà Tiểu Hà hơi không hiểu, nheo mắt: "Ồ?"

Bạch Sầu Phi nói hơi luyến tiếc: "Nữ nhân mỹ lệ thế này, không nên chết sớm."

Sau đó giọng điệu y trở lại lạnh lùng: "Nhưng như thế cũng không thể thay đổi được ý định giết người của ta."

Hà Tiểu Hà hơi căng thẳng, đôi mắt trong trẻo như làn nước có chút hoảng sợ, nhưng thân hình bé nhỏ của nàng lại khiến người ta cảm nhận được sự kiên định không thể diễn tả bằng lời.

"Ta biết tại sao người muốn giết bọn ta!" Nàng nói.

"Ồ?"

"Bởi vì người sợ bọn ta biết bí mật của người."

Bạch Sầu Phi dừng dừng không đáp.

"Người càng sợ bọn ta tiết lộ bí mật của người."

"Bí mật?" Bạch Sầu Phi vê vê cằm, có vẻ lấy làm thú vị: "Ta có bí mật gì?"

"Ta đã điều tra rất rõ ràng." Hà Tiểu Hà nói: "Người muốn nắm đại quyền của Kim Phong Tế Vũ lâu."

"Ta vốn đã là người nắm đại quyền trong Kim Phong Tế Vũ lâu." Bạch Sầu Phi nghiêm nghị đáp.

"Người muốn trở thành người duy nhất nắm quyền lực."

Bạch Sầu Phi thản nhiên cười: "Quyền lực cũng như tiền tài, chỉ cần có, ai cũng muốn càng lúc càng nhiều."

"Cho nên người định rằng sau khi thao túng đại cục Kim Phong Tế Vũ lâu, thì đem thực lực này làm vốn liếng, gia nhập vào đám ưng khuyến tư thông ngoại bang của Thái Kinh, rồi gây ra mưa gió, để trở thành đệ nhất nhân ngang dọc hắc bạch lưỡng đạo, thao túng trong triều ngoài nội." Hà Tiểu Hà rành rọt nói: "Dã tâm của người rất lớn."

Bạch Sầu Phi nhìn Hà Tiểu Hà chăm chăm.

Ánh mắt lần này khác hẳn.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì đôi mắt sắc bén này đã giết Hà Tiểu Hà ba mươi tám lần rồi.

Nhưng Hà Tiểu Hà vẫn nói tiếp: "Nhưng bởi vì người nôn nóng lập công trước mặt Thái thái sư, Phó tướng gia, nên nhẫn tâm hãm hại đồng đạo, bày binh bố trận, một lần quăng mề lưỡi tóm gọn Phát Mộng nhị đẳng và quần hào trong Kinh thành, ép buộc họ theo dưới cờ của người, lấy lòng chủ tử của người."

Hà Tiểu Hà ngừng lại, một lúc sau mới nói tiếp: "Ta nói có đúng không?"

Sau đó liếc mắt về phía Bạch Sầu Phi. Ánh mắt nàng ngây ngất như rượu nồng, nếu ánh mắt thật sự có thể làm người ta say, chỉ e mười tám tên Bạch Sầu Phi cũng đã say chết rồi.

Nhưng Bạch Sầu Phi không say.

Y càng không chết.

Thậm chí y còn chẳng ngà ngà.

Chỉ là ánh mắt y đã không còn hừng hực nữa, y chỉ nhún vai, thoải mái nói: "Cũng hơi giống."

Hà Tiểu Hà hỏi: "Giống cái gì?"

Bạch Sầu Phi vội đáp: "Người cũng hơi giống."

Hà Tiểu Hà lại hỏi: "Giống cái gì?"

Bạch Sầu Phi cười cười nói: "Giống Chu Tiểu Yêu."

Hà Tiểu Hà ngẩn người: "Cái gì? Chu Tiểu Yêu?"

Bạch Sầu Phi cười rồi, cười rất sáng khoái: "Nữ nhân trong thiên hạ đều như thế, đều hơi giống nhau." Y bồi thêm một câu: "Nhất là sau khi cởi sạch đồ, đều y như nhau."

Sau khi y nói xong câu này, thì khoanh tay, tựa như muốn xem thử Hà Tiểu Hà nổi giận như thế nào.

Có điều, nếu y thực sự cười nói như không, thoải mái tự nhiên, vậy tại sao ngón tay của y chẳng những hơi tái mà còn hơi run run.

¹ Câu trong bài "Cai Hạ ca" của Hạng Vũ. Đại ý: sức đời núi, khí trùm đời.

² Cũng một câu trong bài "Cai Hạ ca". Đại ý: Ngu cơ, Ngu cơ, ta biết phải làm sao.

Chương ba mươi tám

Ngón tay của thần

Hà Tiểu Hà khẽ cắn môi.

Nàng có giận hay không? Nàng không giận sao?

Phải chăng nàng kìm lòng được?

Một người vì cầu sinh, phải chăng nên nhịn nhục?

Tất cả đều không có câu trả lời.

Bởi vì không kịp có câu trả lời nào.

Bát Đại Thiên Vương đã nổi giận.

Không chỉ giận, mà là cuồng nộ.

Bát Đại Thiên Vương ra tay trong cuồng nộ.

Có lẽ y không hết lòng yêu Hà Tiểu Hà.

Cũng có lẽ y yêu rất sâu sắc, nhưng không hề tự giác, y cho rằng mình cũng có thể rời xa nàng bất cứ lúc nào, nhưng lại chẳng thể nào rời xa được.

Nhưng y tuyệt đối không thể nhịn nhục: một người đàn ông khác làm nhục Hà Tiểu Hà trước mặt y.

Làm nhục bằng lời nói cũng không được.

Bát Đại Thiên Vương phần nộ động thủ. Y toàn lực xuất thủ, nhưng thực ra là toàn tâm giúp Hà Tiểu Hà có thể thoát đi.

Thoát đi để thông báo hoặc cứu trợ người của Hoa phủ.

Tấm lòng của Bát Đại Thiên Vương không ngay thẳng như bề ngoài của y.

Nếu không, lần đó, y cũng chẳng giả say gạt Lão Thiên Gia.

Có những người biết giả vờ nổi giận, có những người biết giả vờ say sưa, có những người thích giả vờ bận bịu, có những người còn biết giả vờ yếu đuối, chỉ cần thêm một chữ "giả vờ", tất cả khuyết điểm, đều trở thành vũ khí.

Vũ khí lợi hại.

Cho nên đừng bao giờ đánh giá người khác bằng bề ngoài.

Khi Bát Đại Thiên Vương ra tay, tình hình đã có thay đổi cực lớn.

Đường Bảo Ngưu cơ hồ đã kiệt sức.

Nếu Đường Bảo Ngưu là một ngọn lửa, thì lửa đã đến lúc tàn.

Nếu Tường Ca Nhi là dòng nước, thì nước đã đến lúc chảy xiết.

Khí thế của Đường Bảo Ngưu vừa yếu, mũi thích trong tay Tường Ca Nhi đột nhiên một biến thành hai, hai biến thành bốn, bốn biến thành tám, tám biến thành mười sáu, mười sáu biến thành ba mươi hai, ba mươi hai đột nhiên hợp lại làm một, đâm vào tim của Đường Bảo Ngưu như điện chớp!

Lúc này, Tường Ca Nhi mới công ra chiêu đầu tiên của y.

Y vẫn đợi chờ.

Lâu nay y tin chắc rằng: một người cần phải chờ đợi, mới có thể có gặt hái.

Càng chờ đợi, gặt hái càng lớn.

Đương nhiên, cũng có gặt hái mà chẳng cần chờ đợi, đó là may mắn, không thể nắm chắc, nhưng nếu một người hoàn toàn không thể chờ đợi, vậy thì chẳng có gặt hái gì.

Điều này cũng giống như đạo lý của sự cố gắng vậy.

Điều y chờ đợi, chính là lúc Đường Bảo Ngưu kiệt sức.

Đường Bảo Ngưu đã kiệt sức.

Cho dù một người có sức mạnh bằng trời, khi y kiệt sức thì cũng chẳng khác một con rắn độc mất nọc độc bao nhiêu.

Cho nên y phản kích.

Một đòn phản kích phải giết đối thủ cho bằng được.

Y liệu rằng Đường Bảo Ngưu không tránh được nữa.

Đường Bảo Ngưu không tránh được.

Mũi thích đâm vào chỗ yếu hại.

Đường Bảo Ngưu còn đột nhiên lao tới tám bước.

Cây thích đã chạm vào ngực của Đường Bảo Ngưu, nhưng không đâm vào.

Đường Bảo Ngưu vừa dồn sức lao về phía trước, cây ngư thích đã gãy, hơn nữa còn gãy thành từng đoạn nhỏ.

Đường Bảo Ngưu gầm lớn một tiếng, tóm cả thân người Tường Ca Nhi, với cả những mảnh vụn của cây thích, siết chặt vào người.

Tựa như món vũ khí sắc bén có thể chém đá chặt gỗ ấy, đâm vào da thịt Đường Bảo Ngưu, chẳng khác gì gãi ngứa cho y vậy.

Rõ ràng là khoảnh khắc sinh tử của Đường Bảo Ngưu, vậy mà trở thành khoảnh khắc sinh tử của Tường Ca Nhi.

Siết chặt như thế, đối với Đường Bảo Ngưu chỉ như bị vài cây ngư thích đâm vào người, nhưng đối với Tường Ca Nhi, e chẳng khác nào bị nhét vào một cái cối xay thịt!

Lúc này Tường Ca Nhi mới biết mình đánh giá sai lầm.

Y đánh giá thấp Đường Bảo Ngưu.

Nhờ có môn công phu Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, Đường Bảo Ngưu được người ta gọi là "Đồng Bì Thiết Cốt" mười bốn năm, tuyệt đối không chỉ có danh hào.

Khi một người biết mình sai lầm, thường không phải là lúc bắt đầu sai lầm, mà là khi sai đã đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Sai lầm thường phải trả giá rất cao.

Tường Ca Nhi thế nào?

Phải chăng y đã sai đến mức không thể cứu vãn được? Sai.

Đường Bảo Ngưu cũng đột nhiên phát hiện: mình đánh giá sai Tường Ca Nhi.

Khi y chớp hụt, y mới phát giác: khinh công của Tường Ca Nhi, chỉ e chẳng kém gì Phương Hận Thiếu.

Y không sợ chớp hụt, mà sợ Tường Ca Nhi tấn công ở góc độ mình không thể phòng bị.

Cho nên y gầm lớn một tiếng.

Y muốn chặn đứng Tường Ca Nhi.

Ít nhất khiến cho đối phương chần tay, để mình hít một hơi, rồi toàn lực đối phó!

Tiếng gầm lớn này, chẳng khác gì vỗ cho Tường Ca Nhi một chương, cả người bị chấn bay ra.

Thế công ban đầu của Đường Bảo Ngưu khựng lại, chỉ thấy mặt y méo xệch, ôm ngực cau mày, trong cơn sóng cuồng nộ không có gì để bám víu, không thể tự chủ được nữa.

Tiếng gầm lớn này đồng thời cũng khiến cho thế công của Phi Tha Âu Dương Ý Ý khựng lại.

Phi Tha của Âu Dương Ý Ý chính là thân thể của y.

Y vừa mới khựng lại một thoáng, Phản Phản quyền của Trương Nham đã công tới như dùi núi lấp biển.

Phản Phản quyền vừa xuất, đối thủ đã hoàn toàn mất khả năng phản kích.

Có thể chờ đợi mới có gặt hái.

Y đã chờ đợi rất lâu.

Một người muốn đánh bại đối thủ, trừ có thể chờ đợi, còn phải giành ưu thế, nắm tiên cơ.

Trương Nham lập tức giành được chủ động, thực hiện phản công.

Đáng tiếc ưu thế không phải ở chỗ họ nữa.

Bởi vì kẻ thao túng toàn cuộc không phải là họ.

Kẻ thực sự có thể toàn diện công kích, cũng không phải là họ.

Mà là Bạch Sâu Phi.

Bát Đại Thiên Vương xuất thủ, có thể kinh thiên địa, khắp quỷ thần.

Đó là vì khí thế.

Bản thân y vốn là một quả núi lớn biết đi.

Người có bao giờ nhìn thấy núi xuất thủ chưa?

Núi không cần xuất thủ, bởi vì bất động như núi đã là một đòn không thể nào công phá nổi.

Núi cùng lắm chỉ nổi giận, sùi bọt, thì đó đã là một trận núi lửa; núi chỉ hơi vươn vai, thì đã khiến bao nhiêu nơi động đất rồi.

Khí thế đến từ sức mạnh.

Bát Đại Thiên Vương có sức mạnh.

Xưa nay y rất mạnh mẽ.

Điều hiếm có hơn là: ngoại trừ lực và thế, trong chiêu thức của y có cả sự khéo léo và tinh diệu.

Chẳng qua y chỉ lao bổ đến một cái, nhưng cú bổ ấy đã đổi tám loại thân pháp, từ Hoàng Oanh Thượng Giá khéo léo nhất, đến Phù Quang Lược Ảnh phức tạp nhất, đến Thiên Cân Truy thô kệch nhất, chuyển đổi tự nhiên chỉ trong chớp mắt.

Mà y vừa xuất thủ, thoát nhìn chỉ có một chiêu, nhưng trong chiêu này, có hàm chứa tám biến hóa, lại sử ra từ tám vị trí khác nhau trên thân thể.

Đó là ngón tay, quyền, cổ tay, cùi chỏ, mắt cá, bàn chân, gót chân, đầu gối, mỗi một bộ phận đảm nhiệm tấn công một bộ phận tương đương của đối thủ.

Mà chỉ có một bộ vị đó, mới có thể sử ra những chiêu thức mạnh mẽ mà khéo léo như thế. Những chiêu thức này, toàn bộ hóa thành thể công, thể công hợp thành đòn công kích: Tấn công về phía Bạch Sầu Phi!

Đúng vào sát na những đòn này đánh trúng Bạch Sầu Phi, có thể chỉ còn cách một phân, chỉ một đường tơ, chỉ một tiếng "hự", một luồng kích phong bỗng bắn vút ra từ lưng Bát Đại Thiên Vương.

Cùng với máu.

Cũng có nghĩa là, nếu nhìn từ phía sau, trên lưng Bát Đại Thiên Vương Cao Đại Danh đột nhiên mở ra một cái lỗ.

Một lỗ nhỏ.

Một người đương nhiên không thể vô duyên vô cớ có một cái lỗ trên lưng mình được.

Điều đó có nghĩa là, Bát Đại Thiên Vương đã trúng chỉ.

Ngay trước sát na Bát Đại Thiên Vương đánh trúng mình, Bạch Sầu Phi đã xuất một chỉ bắn xuyên qua ngực của đối phương, cũng đồng thời chặn đứng tất cả thể công của y, như thể một người đang cao giọng hát vang, bị kẻ khác cửa đứt khí quản vậy, mồm vẫn ngáp ngáp thêm mấy cái, nhưng âm thanh đã không phát được nữa rồi.

Đồng thời, lại nghe "soạt" một tiếng.

Bạch Sầu Phi vừa dùng ngón giữa tay phải bắn vào Cao Đại Danh, ngón vô danh tay trái đã cách không bắn về phía Hà Tiểu Hà đang lướt tới Hoa phủ.

Hà Tiểu Hà cũng không dự liệu được.

Nàng không phải không dự liệu được mình sẽ mất mạng trong tay Bạch Sầu Phi mà là không thể đoán được, với thực lực của Cao Đại Danh, lại không thể chịu nổi một chỉ của Bạch Sầu Phi.

Chiêu ấy của Bạch Sầu Phi hình như không có ý giết nàng.

Nhưng hai chỉ sau thì cực kỳ lẳng lẹ.

Góc độ của hai chỉ này càng kỳ dị hơn, Bạch Sầu Phi ngả người ra đất mà phát chỉ.

Ngón cái tay trái công về phía Trương Nham, ngón út tay phải nhắm về phía Đường Bảo Ngưu.

Hai chỉ này cơ hồ đồng thời tấn công Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi.

Bởi vì Tường Ca Nhi cùng Đường Bảo Ngưu, Âu Dương Ý Ý cùng Trương Nham vẫn đang quần nhau. Chỉ thấy, hai luồng chỉ phong lướt qua mặt Âu Dương Ý Ý, Tường Ca Nhi, sau đó mới đột nhiên tăng lực, khi Trương Nham và Đường Bảo Ngưu kinh hoàng phát giác, thì cả hai đều đã không tránh kịp nữa, không né kịp nữa.

Trương Nham trúng chỉ, bật người bay lên, lao bổ về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi khéo léo lách người né tránh.

Trương Nham chụp hụt, rơi xuống, nằm liệt dưới đất.

Đường Bảo Ngưu trúng chỉ, gằm lộn.

Y vẫn múa may quay cuồng, chẳng thành chiêu thức gì nữa.

Tường Ca Nhi bất ngờ xuất cước, móc ngã y, Âu Dương Ý Ý bồi thêm một đòn lên huyệt Ngọc Châm, Đường Bảo Ngưu cũng nằm liệt dưới đất không bò dậy nổi nữa.

Bạch Sầu Phi chỉ bằng một chiêu đã công ngã bốn địch nhân.

Y chỉ ra tay một lần.

Dùng bốn ngón tay.

Mỗi ngón một người.

Không nhiều cũng không ít.

Đây chính là Kinh Thần chỉ lừng danh của Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi đứng dậy, thong thả phúi bụi trên người, không tìm được vẻ đặc chí, bốn ngón tay tựa như một bức tinh phẩm của họa gia, sau khi vẽ ra cả bản thân y cũng không tìm được phải khen ngợi: đúng là tác phẩm của thần.

Vừa rồi chính là ngón tay của thần.

Một người có thể làm việc gì đến đỉnh cao, đương nhiên cảm thấy tự hào.

Cho nên y lấy làm đặc ý phúi bụi trên mình, hỏi Hà Tiểu Hà đang nằm dưới đất: "Phải chăng người bắt đầu hối hận rồi?" Y nhướng mày: "Phải chăng người đã thấy sợ rồi?"

Nhan Hạc Phát đột nhiên bước tới, nói: "Lâu chủ, bọn người này, e rằng không thể lưu lại được."

Bạch Sầu Phi sầm mặt: "Ai nói ta muốn lưu chúng lại?"

Nhan Hạc Phát vội cúi đầu nói: "Phải, thuộc hạ lăm điều, lâu chủ nhìn xa trông rộng, liệu việc như thần, sớm đã có quyết định rồi."

Bạch Sầu Phi nheo mắt, liếc nhìn Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý, nói với vẻ hơi bức dọc: "Công lực của các người vẫn chưa đủ..." nói chưa dứt lời, từ xa bỗng thấy một bóng người nhoáng lên.

Khi cái bóng ấy nhoáng lên, thì người đã đến gần rồi.

Khi phát hiện người đã đến gần, người đã đến trước mặt. Nhanh đến cực điểm, đó là cảm nhận trong khoảnh khắc này của Nhan Hạc Phát.

Người này thật quá nhanh.

Nhanh đến nỗi khiến người ta không nhìn rõ là ai.

Nếu người đó không đột nhiên ngừng lại để nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra, cả bọn chưa chắc đã kịp thấy kẻ đó là ai.

Kẻ đến không chỉ là một người.

Nhưng chỉ có một người đang thi triển khinh công.

Trên lưng người này còn có một người nữa.

Chương ba mươi chín

Thiên Y chờ chết

Người vừa xuất hiện đương nhiên là Phương Hận Thiểu và Thiên Y Hữu Phùng.

Phương Hận Thiểu công Thiên Y Hữu Phùng đang thoi thóp.

Phương Hận Thiểu nhìn rõ tình hình, kêu "a" lên một tiếng, ngạc nhiên: "Sao các người lại ở đây?"

Đường Bảo Ngưu, Trương Nham đều là bằng hữu của y.

Hảo bằng hữu.

Y nhìn thấy hảo bằng hữu của y nằm la liệt dưới đất, y không thể không ngừng lại.

Nhưng y nhất thời quên hẳn trên lưng còn có một bằng hữu.

Cũng là hảo bằng hữu.

Hảo bằng hữu trên lưng đã trọng thương, không thể ngừng lại được.

Bạch Sầu Phi kêu í lên một tiếng, nói: "Người của Lục Phân Bán đường, sao lại đến đây thế này!"

Phương Hận Thiểu nổi giận quát: "Là người hạ thủ?"

Bạch Sầu Phi bắt hai tay sau lưng nhìn trời, nói: "Cũng được."

Phương Hận Thiểu ngăn người nói: "Cái gì cũng được?"

Bạch Sầu Phi kiên quyết nói: "Ta đã sớm muốn diệt trừ bọn cản trở tay chân các người, nhưng Tiểu Thạch Đầu lại coi các người như huynh đệ, bây giờ thật đúng lúc, ta vừa khéo quét trợn một mẻ lưới, xem ra, kẻ có thể đả thương Thiên Y Hữu Phùng ra nông nổi này, chắc chắn là Thiên Hạ Đệ Thất rồi!"

Phương Hận Thiếu phần nộ nói: "Thì ra người với Thiên Hạ Đệ Thất cùng một giuộc! Nhân lúc người ta nguy ngập, đâu phải là anh hùng! Có ngon, muốn tỏ uy phong, hãy đến Phát Mộng nhị đảng cứu người!"

Bạch Sầu Phi nhướn mày, nhãn thần lóe lên, rõ ràng có vẻ hơi lo lắng: "Ồ, các người từ tiệc mừng thọ của Hoa Khô Phát chạy ra à?"

Thiên Y Hữu Phùng thều thào trên lưng Phương Hận Thiếu: "Hắn... hẳn chính là người sắp đặt âm mưu lần này."

Phương Hận Thiếu chỉ tay nạt lớn: "Người..."

"Trên đời này ngoại trừ những người bị tai nạn bất ngờ, và yếu đuối đau bệnh rất khó sống thọ, còn có ba loại người cũng không dễ sống được đến lúc làm thượng thọ." Bạch Sầu Phi chỉ hờ hững nói.

Phương Hận Thiếu bặm sinh hiếu kỳ, trong lúc phần nộ vẫn không kìm được hỏi: "Ba loại người nào?"

"Loại thứ nhất là kẻ lo chuyện bao đồng, không biết thời thế;" Bạch Sầu Phi đáp, "loại thứ hai chính là hạng người ngu đến nỗi không thể sống được trong thời thế mạnh được yếu thua." Phương Hận Thiếu nghiêng đầu, hiển nhiên đang chú tâm lắng nghe.

"Còn một loại nữa chính là kẻ thông minh đến nỗi khiến cho người ta ghen tị, khiến người ta không muốn cho y sống nữa," Bạch Sầu Phi chỉ Thiên Y Hữu Phùng cười nói: "Người chính là hạng người thứ ba. Từ khi người vừa vào Kinh thành, ta đã biết người không có lòng ở Lục Phân Bán đường, mà có mục đích khác."

Phương Hận Thiếu đột nhiên cắt lời y: "Khoan đã."

B Bạch Sầu Phi nhú mày nhìn y.

Phương Hận Thiếu chỉ vào mũi mình nói: "Vậy ta thuộc loại người nào?"

Bạch Sầu Phi nói: "Người?" Y khoanh tay mỉm cười nói: "Loại thứ nhất và loại thứ hai đều có phần của người."

Phương Hận Thiếu nghĩ một hồi, đột nhiên nổi giận.

Lúc ấy Thiên Y Hữu Phùng lại thều thào nói: "Cho nên người không thể để ta sống."

Bạch Sầu Phi gật đầu đồng ý: "Hạng người như người, một là đi theo ta, còn nếu không sẽ khiến ta ăn ngủ khó yên, không giết không được."

Phương Hận Thiếu quên mất nỗi giận, gần nửa năm nay, y thường đi bên cạnh Thiên Y Hữu Phùng, cũng không hề thấy đối phương có gì đáng nghi, nên càng không hiểu tại sao Bạch Sầu Phi lại kiên quyết Thiên Y Hữu Phùng đến vậy? Y bèn hỏi: "Y có mục đích gì chứ? Y chỉ âm thầm bảo vệ Ôn Nhu thôi mà!"

Bạch Sầu Phi nhìn y, lắc đầu, nói: "Ta sai rồi."

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

"Biết sai thì sửa, thế mới là tốt." Phương Hận Thiếu nói với vẻ thông cảm: "Thánh nhân cũng có lúc sai, người không cần ngại."

Bạch Sầu Phi nói: "Ta nhìn sai người rồi." Y ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Người hoàn toàn là hạng người thứ hai, ngu đến nỗi không thể sống được nữa."

Phương Hận Thiếu giận lắm, nhưng Bạch Sầu Phi đã thông thả nói: "Thiên Y Hữu Phùng đi với người lâu như thế, vậy mà người chẳng nhận ra tâm tư của y, chẳng phải ngu ngốc thì là gì?"

Phương Hận Thiếu cố kìm cơn phẫn nộ: "Được, người nói thử xem, rốt cuộc hẳn là ai? Đến kinh sư làm gì?"

Bạch Sầu Phi nói: "Y là đại tướng dưới tay Lạc Dương Ôn Văn."

Phương Hận Thiếu mỉa mai: "Điều này ai mà chẳng biết."

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại: "Người có biết Ôn Văn là ai không?"

Phương Hận Thiếu khựng lại, nói: "Ông ta... ông ta là đại quan trong triều, cũng là danh túc trong võ lâm."

Bạch Sầu Phi nói: "Cho dù trong quan trường hay võ lâm, kẻ chống lưng của ông ta cũng là Gia Cát tiên sinh."

Phượng Hận Thiếu chưa nghe nói đến điều này, nhưng y vốn cố chấp, làm bộ như nghe được một chuyện hết sức tầm thường: "Như thế cũng chẳng có gì lạ, danh hiệp đương nhiên phải giúp đại hiệp, quan tốt đương nhiên bảo vệ thanh quan, chẳng lẽ a dua cùng với hạng người lừa đời trộm danh làm đủ việc ác như người sao?"

Bạch Sầu Phi chẳng thèm để ý đến câu nói ấy, chỉ quay sang Thiên Y Hữu Phùng nói: "Chí của người không phải ở Lục Phân Bán đường, cũng không chỉ vì bảo vệ Ôn Nhu, mục đích người gia nhập Lục Phân Bán đường, có phải là muốn lôi kéo Lục Phân Bán đường về với Gia Cát tiên sinh hay không?"

Thiên Y Hữu Phùng muốn cười, nhưng vừa mới nở nụ cười, máu từ cổ họng đã ọc ra, một hồi sau y mới nói: "Cũng như phe Thái Kinh, sớm đã muốn khơi dậy tử chiến giữa Lục Phân Bán đường, Kim Phong Tế Vũ lâu và Mê Thiên Thất Thánh, bọn họ mới là phía giành được thắng lợi... chẳng phải người đã làm việc cho bọn chúng, giúp kẻ ác làm điều xấu hay sao?"

Ánh mắt Bạch Sầu Phi càng lúc càng sắc bén hơn: "Ngoài điều này ra, người còn có mưu đồ khác."

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Ta còn có mưu đồ gì, người nói ta nghe thử."

Bạch Sầu Phi nghiêm mặt nói: "Người không thể nào thuyết phục Địch Phi Kinh theo Gia Cát tiên sinh, theo lý, lẽ ra người đã đưa Ôn Nhu về Lạc Dương rồi, nhưng người vẫn ở lại Kinh thành, có phải là..."

Thiên Y Hữu Phùng tỏ vẻ hứng thú, hỏi: "Gì nữa?"

Bạch Sầu Phi gằn giọng nói: "... Người đang điều tra một chuyện!"

Thiên Y Hữu Phùng nói đầy vẻ hứng thú: "Người nói thử xem."

Bạch Sầu Phi nói: "Người đang tra án."

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Chẳng sai chút nào, ta đang tra xét vụ thảm án ở Thiên Long pha."

Bạch Sầu Phi đột nhiên biến sắc: "Quả nhiên." Giọng y bỗng trầm xuống: "Người đang điều tra..."

Giọng nói yếu ớt của Thiên Y Hữu Phùng lúc này lại sắc bén như dao: "Người!"

Bạch Sầu Phi ngửa cổ cười dài.

Phương Hận Thiếu lẩm bẩm: "Có phải tất cả kẻ gian, trước khi nói chuyện, trong khi xảo kế thành công đều cười vài tiếng đến vài chục tiếng, để bày tỏ sự thâm hiểm hay không?"

Đương nhiên Bạch Sầu Phi không thêm để ý đến y.

Thiên Y Hữu Phùng cũng chẳng đủ sức đáp lời.

Nhưng Trương Nham đang nằm liệt dưới đất lại lên tiếng phụ họa: "Bạch Sầu Phi vẫn chưa đủ gian."

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên nói: "Ồ?"

"Người đã bao giờ thấy gian nhân thật sự cho người biết hẳn là kẻ gian chưa?" Tuy Trương Nham nằm dưới đất, bộ dạng thê thảm nhưng thần khí giống như đang bình phẩm anh hùng thiên hạ, mà gian nhân thì nằm hết trong tay y: "Huống chi tiếng cười gian ấy, cả cười cũng không có được một chút thành ý, chi bằng đừng cười, làm gian nhân, y? Vẫn còn kém xa lắm."

Bạch Sầu Phi cũng không giận dữ, chỉ nói: "Các người sai rồi."

Phương Hận Thiếu nói: "Lúc này, người vừa mới nhận sai, sao bây giờ lại bảo bọn ta là sai?"

Bạch Sầu Phi nói: "Các người cố ý đánh trống lảng, kéo dài thời gian, đợi người đến cứu, như thế chỉ uống phí tâm cơ, kéo dài thời gian chỉ bất lợi đối với các người thôi."

Lúc này chỉ nghe một giọng nói không còn sinh khí vang lên: "Đúng là bất lợi."

Người ấy đang ở trong rừng táo.

Phương Hận Thiếu vừa nghe giọng nói này, giật mình đánh thót, hạ giọng hỏi Thiên Y Hữu Phùng trên lưng: "Là... hắn đến rồi?"

"Hắn" chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Không ai trả lời y.

Phương Hận Thiếu cảm thấy trên lưng càng ướt thêm.

Máu chảy càng nhiều hơn.

Thiên Y Hữu Phùng rốt cuộc đã không còn sức lên tiếng nữa, hay là đã ngất xỉu rồi, thậm chí là đã chết rồi?

Phương Hận Thiếu cảm thấy hồi hận.

Y hối hận tại sao mình dừng lại.

Y dừng lại, Thiên Y Hữu Phùng chết là cái chắc.

Thậm chí cả cái mạng của bản thân y cũng khó giữ.

Một Thiên Hạ Đệ Thất đã đủ đáng sợ rồi, huống chi lại thêm một Bạch Sâu Phi nữa!

Nhưng Phương Hận Thiếu nhìn thấy Trương Nham, Đường Bảo Ngưu ngã ở đây, y làm sao có thể không dừng bước? Một người có thể vì cái lợi của mình, trơ mắt nhìn bằng hữu rơi vào nguy hiểm, còn bản thân thì chấp tay đứng nhìn hay sao? Huynh đệ bằng hữu như thế thì không phải là huynh đệ bằng hữu rồi.

Hán tử trên giang hồ thường gọi hạng người này là quân rùa đen khốn kiếp.

Phương Hận Thiếu đương nhiên không muốn làm người như thế.

Lâu nay y cho rằng, bằng hữu có thể dùng để chiên, dùng để xào, dùng để nướng, dùng để hầm, nhưng không thể dùng để bán; bình thường huynh đệ

có thể khích tướng, ép buộc, đánh mắng mặc tình, nhưng không thể sỉ nhục khi họ gặp nạn.

Bởi vì trong cuộc đời, một người có thể kết bằng hữu trong khắp thiên hạ, nhưng huynh đệ sinh tử cùng trải chung hoạn nạn, cùng chung phú quý, có thể được mấy ai? Đến nay còn được mấy người? Y biết rõ, chỉ cần y bỏ người trên lưng xuống, với khinh công tuyệt thế của y, nói không chừng có thể thoát được sự truy kích của Thiên Hạ Đệ Thất, thậm chí cả Bạch Sâu Phi cũng không thể cản được y.

Nhưng y không thể bỏ gánh nặng trên lưng xuống được.

Bởi vì đó là tình nghĩa.

Là lương tri trong lòng.

Nhưng y cũng không thể bỏ người ở dưới đất.

Đó là huynh đệ của y.

Hảo hữu của y.

Thủ túc của y.

Có điều, bây giờ chỉ còn lại một mình y có thể chiến đấu.

Những người khác đều đã không còn khả năng chiến đấu rồi.

Mà kẻ địch trước mặt y lại là: Thiên Hạ Đệ Thất và Bạch Sâu Phi.

Cho dù là Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi, y cũng tự thấy chưa chắc có thể thắng được họ.

Đứng trước cục diện này, Phương Hận Thiếu có thể nói là hoàn toàn vô vọng.

Bản thân y cũng chẳng có hy vọng gì.

Y là một người đọc sách.

Nhưng y lại là một thư sinh đọc sách mà không lên kinh ứng thí, chỉ đọc sách cho vui, làm người xưa nay không hề có chí lớn, không hề để ý đến

việc gì. Nay tình thế ép buộc, ngược lại liền kích thích hào tình ngùn ngụt dâng lên trong lòng y, chỉ thấy hai vai Phương Hận Thiếu vung lên, y vén ống tay áo, rút cây quạt thép ra, phe phẩy mấy cái, nghiêm giọng nói: "Được, các người có ngon thì cứ xông lên! Nếu họ Phương này sợ, thì không phải họ Phương rồi!"

Bạch Sầu Phi không ngờ, một thư sinh yếu đuối lại chẳng những có chút đảm sắc, mà còn cực kỳ nghĩa khí, gật gù nói: "Có chí khí, đáng tiếc trong lúc tranh cường đấu thắng, quyết tử định sinh, chỉ dựa vào thực lực, chứ không phải dựa vào chí khí."

Người trong rừng táo cật tiếng: "Mạng của hai người này là của ta, không ai được đụng vào."

Bạch Sầu Phi ngửa tay, tỏ ý không hề muốn ra tay động thủ giết người, nói: "Được, được, người muốn giết, thì cứ để người giết..." Trong đầu y chợt nảy ra một ý: "Hay là bốn người còn lại này, lão ca nhà người cứ tiễn bọn chúng đi một đoạn luôn thể."

Giọng nói kia lạnh lùng cứng nhắc ngừng một thoáng, rồi mới trầm giọng nói: "Giết một người chưa đã ghiền, giết thêm vài người thì có sao đâu!"

Bạch Sầu Phi cười nói: "Được, vậy làm phiền các hạ."

Y biết phải giết chết tất cả những người này để bịt miệng.

Nhưng Đường Bảo Ngưu và Trương Nham dẫu sao cũng có chút giao tình với y, hơn nữa hai người này thẳng thắn đáng yêu, trong lòng y cũng có chút thiện cảm, phải đích thân giết chết họ, Bạch Sầu Phi quả thật không khỏi có chút bất nhẫn, bây giờ có thể mượn tay người khác, ngày sau, cho dù Vương Tiểu Thạch hỏi đến, y cũng có thể chối bay biến.

Thế rồi y nói: "Vậy chúng ta đi trước một bước." Dứt lời, y bèn cùng Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý lao thẳng vào Hoa phủ.

Phương Hận Thiếu biết mình sẽ chết, cũng biết không phải là địch thủ của Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng thấy Bạch Sầu Phi đi rồi, trong lòng lại có chút hy vọng, hào tình trỗi dậy, đánh liều khiêu khích: "Thiên Hạ Đệ Thất, tên

cương thi rứt đầu âm dương quái khí nhà người, còn chưa mau ra đây cho ông nội người, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp!"

Chỉ nghe giọng nói ấy vang lên: "Ai đánh với người?"

Phương Hận Thiếu không dám tin vào đôi tai của mình nữa, lại tưởng rằng đối phương đang làm nhục, liền quát lên: "Ta đã biết người không có gan, không dám..."

Chỉ nghe giọng nói ấy quát: "Im miệng."

Phương Hận Thiếu cảm thấy giọng nói ấy hơi khác lạ, âm điệu càng nghe càng quen thuộc, rồi biến thành giọng của một người khác: "Còn chưa mau đến giải huyết đạo cho bọn ta?"

Thì ra đó chính là giọng của Trương Nham.

Phương Hận Thiếu kêu "A ha" một tiếng, mừng rỡ kêu toáng lên: "Thì ra là người..."

Trương Nham nằm phục dưới đất, quát: "Người kêu toáng lên làm gì? Có phải muốn gọi tên Quỷ Kiến Sầu đó quay lại thăm người hay không!"

Lúc này Phương Hận Thiếu mới hiểu, Trương Nham giả giọng của Thiên Hạ Đệ Thất ở trong rừng táo, dụ Bạch Sầu Phi đi, y cười ha hả nói: "Sợ cái gì? Lúc này Quỷ Kiến Sầu đã bỏ đi, quay lại mới lạ... có điều..." Y rừng mình, sức nhớ đến tên Thiên Hạ Đệ Thất xuất thủ độc địa võ công cao tuyệt, lại người chẳng giống người, ma chẳng giống ma.

Thiên Y Hữu Phùng trên lưng y lên tiếng, nhưng giọng nói vẫn rất yếu ớt: "Người... trước tiên... giải huyết cho họ..." lời nói lúc được lúc mất: "Kinh Thần chỉ của Bạch Sầu Phi, thủ pháp bế huyết kỳ dị, người làm theo lời ta... dùng chỉ pháp Mẫu Ngưu Đả Huyết tuyệt đối có thể... giải huyết..."

Phương Hận Thiếu mừng rỡ kêu: "Thì ra người chưa chết!"

Thế rồi Thiên Y Hữu Phùng dạy cho Phương Hận Thiếu cách giải huyết cho Trương Nham, Đường Bảo Ngưu, Hà Tiểu Hà, Bát Đại Thiên Vương.

Phương Hận Thiếu vừa nghe, vừa không kìm được vui mừng: "Hắc Nham Đầu, người thật là giỏi, tại sao người nằm sắp xuống, âm thanh lại từ trong rừng táo vọng ra, lại giống với Thiên Hạ Đệ Thất, cả Bạch Sầu Phi cũng bị người gạt."

"Ta còn gạt y nhiều điều!" Trương Nham đắc ý, mấy cái mụn trên mặt cũng như đang phát sáng: "Bát Đại Giang Hồ của ta đâu phải chỉ có hư danh! Ta dùng khoang bụng phát âm, có thể truyền âm thanh từ các góc độ khác nhau, không đến lượt người không phục."

Thực ra, ngày đó Đại Sát Thủ truy đuổi y đến Lư Sơn, suýt nữa đã giết y rồi, may mà Lôi Thuần giả giọng nói của Lại Tiểu Nga, dọa Đại Sát Thủ bỏ đi, y mới giữ được tính mạng, từ đó y mới bỏ công sức, tập luyện khẩu kỹ trong các loại tạp kỹ của Bát Đại Giang Hồ, mô phỏng âm thanh hết sức kỳ diệu. Ngày trước y đã từng đụng độ với Thiên Hạ Đệ Thất trong quán rượu, âm thầm nhớ lại giọng nói của kẻ này, cho nên hôm nay mới có thể thoát hiểm.

Phương Hận Thiếu nghe khẩu khí của y tựa như có linh dược pháp bảo, bèn hỏi: "Người còn gạt cái gì của Quỷ Kiến Sầu?"

Lần này Trương Nham tỏ vẻ bí hiểm, chỉ nói: "Gạt của y không dễ."

Trong bốn người chỉ có Đường Bảo Ngưu không bị điểm huyết, chỉ ngất xỉu, sau một hồi thôi cung hoạt huyết, thì lập tức tỉnh lại, y vừa mở mắt đã bật dậy, tát Phương Hận Thiếu một cái, mắng: "Tư Mã Bất Khả, Tư Mã Phát, ám toán người không phải là hảo hán!"

Phương Hận Thiếu suýt nữa ăn một tát của y, thở dài nói với Trương Nham: "Xem ra, lúc này hẳn không phải ngất xỉu, mà chỉ là ngủ thôi."

Lúc này Đường Bảo Ngưu mới tỉnh hẳn, ngẫm nghĩ một hồi, ấp úng nói: "Xin lỗi, thật ngại quá, lúc này ta đánh lầm, còn tưởng là đang trong trận đánh giữa Thiết Kiếm tướng quân và Vạn Nhân Địch."

Trận đánh giữa Thiết Kiếm tướng quân Sở Y Từ và Vạn Nhân Địch gây chấn động giang hồ, song chẳng hề liên quan đến chuyện trước mắt, đúng là

huynh đệ Tư Mã Bất Khả và Tư Mã Phát đã từng cho Đường Bảo Ngưu một võ đai, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến tất cả mọi chuyện ở đây.

Phương Hận Thiếu biết Đường Bảo Ngưu vốn nóng nảy, cho nên chẳng lạ gì.

Nhưng Trương Nham lúc này, lại không cười nổi.

Bởi vì y phát hiện, Bát Đại Thiên Vương thương thế thập phần nghiêm trọng.

Bát Đại Thiên Vương vừa được giải huyết, lập tức ngồi xếp bằng vận công. Nhưng y bị thương ở chỗ yếu hại.

Một chỉ của Bạch Sâu Phi đã bắn xuyên ngực y.

Nếu không nhờ Bát Đại Thiên Vương to khỏe hơn người, e rằng y sớm đã mất mạng rồi.

Hà Tiểu Hà lo lắng đến nỗi không khóc được.

Nước mắt nàng chảy xuống má thì không chảy nữa, những giọt nước mắt mới đã không dám tuôn ra.

Trương Nham lo lắng hỏi Thiên Y Hữu Phùng: "Vậ Quý Kiến Sâu đã liên quan đến vụ án gì? Hẳn... người..."

Cuối cùng y cũng thấy rõ thương thế của Thiên Y Hữu Phùng.

Đó không chỉ là vết thương.

Mà là vết thương chí mạng.

Thiên Y sắp chết.

Một tấm áo trời sắp chết.

Cho nên y không hỏi nữa.

"Chỉ e... ta không tra được hẳn rồi..." Thiên Y Hữu Phùng yếu ớt nói: "Ta nói cho các người biết, các người phải điều tra giúp ta."

"Nhất định." Trương Nham nói lớn.

"Hắn nói không chắc đâu!" Đường Bảo Ngưu đẩy Trương Nham ra, mấy ngày qua, Đường Bảo Ngưu cùng Trương Nham tương giao, biết được người này tuy có nghĩa khí, nhưng hơi nhút nhát, không đáng tin cậy, vì thế mới giành đứng trước mặt Thiên Y Hữu Phùng: "Ta nhất định sẽ thay người đối phó với Bạch Sầu Phi."

Chợt nghe một giọng nói lạnh lùng từ trong vườn táo vọng ra: "Đối phó? Các người sống qua phen này rồi tính tiếp."

Chương bốn mươi

Xông

Phương Hận Thiếu vừa nghe, lòng đã lạnh ngắt.

Đây chính là giọng Thiên Hạ Đệ Thất.

Lần này cả Trương Nham cũng biến sắc.

Bộ mặt y vốn đã đen thui, giờ trở nên xám ngoét, cho dù thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn là một bộ mặt đen khó ưa.

Có điều, chỉ cần làm người chân thành, mặt đen hay mặt trắng có hề gì đâu? Nếu làm người xảo trá thâm hiểm, cho dù có một bộ mặt đẹp thì có ích gì?

"Người công Thiên Y, A Ngưu đỡ Cao Đại Danh, Tiểu Hà yểm trợ cho các người," Trương Nham hạ giọng đến mức thấp nhất có thể, thấp đến nỗi chỉ có Hà Tiểu Hà, Phương Hận Thiếu, Bát Đại Thiên Vương, Thiên Y Hữu Phùng nghe được: "Ta nói 'xông' một tiếng, thì sẽ cản đường Thiên Hạ Đệ Thất, còn các người chạy nhanh, đi tìm Vương Tiểu Thạch, tìm Tô Mộng Chấm, tìm Địch Phi Kinh, nói cho họ biết âm mưu của Bạch Sầu Phi."

Thiên Y Hữu Phùng, Hà Tiểu Hà, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Bát Đại Thiên Vương đồng thanh nói lớn: "Được!"

Trương Nham cảm thấy được an ủi, y thấy an ủi vì mình rất vĩ đại.

Người vĩ đại chưa chắc có thể làm được điều gì, nhưng cục diện này không cho phép y có thể suy tính được nữa.

Y ưỡn ngực (y vốn không cao lớn cho lắm, nhưng khi ưỡn ngực thì lại cảm thấy mình như một người khổng lồ), ngẩng đầu (y vốn không oai phong lắm, nhưng lúc này y ngẩng đầu, tựa như chí khí anh hùng tỏa ra bốn phía xung quanh), thủ thế (y vốn thành danh trên giang hồ nhờ thủ pháp Thần Thâu Bát Pháp, đối phương càng lơ là, y càng dễ đắc thủ, nhưng giờ đây thủ

thế, ngưng tụ Phản Phản thần công, nom bộ dạng lấm liệt như một bậc võ học tôn sư), rồi kiêu hãnh hướng về rừng táo (thực ra cũng hơi sợ), cười nói: "Người có phải là tên Thiên Hạ Đệ Thất người không giống người, ma không giống ma hay không? Ta biết tại sao người tên là Thiên Hạ Đệ Thất rồi..."

Trương Nham không đợi đối phương trả lời đã nói tiếp: "Bởi vì người sợ Bát Đại Thiên Vương, Hà Tiểu Hà, Phương Hận Thiểu, Đường Bảo Ngưu, Thiên Y Hữu Phùng, sợ cả Trương Nham đại gia này nữa, cho nên mới tự xếp mình ở hàng thứ bảy..."

Y chưa nói xong, Thiên Hạ Đệ Thất đã xuất hiện rồi.

Trương Nham muốn Thiên Hạ Đệ Thất xuất hiện, mục đích là chọc giận Thiên Hạ Đệ Thất.

Chọc giận Thiên Hạ Đệ Thất, để y chỉ đối phó với mình, để bằng hữu chạy thoát.

Trương Nham chính là hạng người này.

"Hạng người này" chính là hạng người thường ngày cãi nhau với bằng hữu đến đỏ mặt tía tai, như lửa với nước, chẳng nói tốt lành nửa câu, có điều một khi gặp họa lớn, thì y đứng ra, chẳng hề suy tính, thề chết không lùi nửa bước.

Y từng kết giao một bằng hữu, đó cao thủ Hỏa Hải Nhi Thái Thủy Tạc của Hắc Diện Thái Gia, từng xem kẻ này là tri giao, thường ngày cùng nhau cười đùa ăn uống thịnh soạn, chơi bời vui vẻ, nhưng khi y lần đầu tiên cùng nghĩa sĩ Đào Hoa Xã mạo hiểm, đến chốn biên cương, làm đại sự vì nước vì dân, liều chết quên mình, vị bằng hữu đó lại tự thủ bàng quan, tọa sơn quan hổ đấu, đừng nói là trong khoảnh khắc sinh tử ra tay chi viện, cả về mặt ý chí tinh thần cũng chẳng có nửa lời khích lệ ủng hộ, lúc đó y đau đớn hiểu ra rằng: Y phải lựa chọn trở thành hạng người giống Thái Thủy Tạc, phải biết đạo giữ thân, đừng dây vào việc rắc rối, ngồi mà nói không bằng đứng dậy mà đi, trở thành hạng người khôn ngoan nhằm việc lợi lộc mà tiến thủ,

hoặc giả, vẫn là một tên Trương Nham khờ khạo ngốc nghếch liều mình xông vào cỏi chết, vì giao tình mà chẳng chấp nhất chuyện vinh nhục.

Cuối cùng, y vẫn quyết định làm Trương Nham.

Bởi vì làm người khác, y không làm được.

Y từng chịu ảnh hưởng của vị bằng hữu đó, từng làm "rùa rụt cổ" một khoảng thời gian, nhưng y không hề vui, trái lại làm Trương Nham, vốn phải chết đã nhiều năm, chết đã nhiều lần, kết quả vẫn không chết, thôi thì chi bằng vẫn cứ là Trương Nham, một khi chết thật, ít nhất cũng có thể được làm chính mình một cách thoải mái nhất! Cho dù hy sinh cũng chẳng hối hận!

Một con người như thế, còn có chuyện gì không thể làm?

Có.

Với võ công của Trương Nham, y vẫn không bằng Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù y liều mạng, cũng không bằng đối phương.

Kết quả đương nhiên chỉ có chết.

Trong võ lâm thật sự chẳng có mấy người giống Lãnh Huyết, y dựa vào một thân huyết khí, một luồng xung kinh, võ công của đối phương càng cao, càng khiến cho đấu chí của y dâng cao, thậm chí y có thể đánh bại địch thủ võ công cao hơn mình đến năm sáu lần.

Có điều Trương Nham không hề sợ chết.

Khi một người không hề sợ chết, cái chết cũng không thể nào uy hiếp y được nữa.

Đối với y, chết trái lại là một kết quả cầu nhân được nhân.

Y vừa thấy Thiên Hạ Đệ Thất trong rừng táo bước ra, lập tức dúi một vật vào tay Đường Bảo Ngưu, hạ giọng nói gấp: "Đem đến Hoa phủ."

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên, đang định hỏi, đột nhiên bật cười, cười đến ôm bụng, hầu như không đứng thẳng được, Trương Nham cũng thắc mắc,

nhìn kỹ lại cũng không khỏi cười nghiêng ngả.

Quả nhiên kẻ đến là Thiên Hạ Đệ Thất.

Đúng là Thiên Hạ Đệ Thất.

Một Thiên Hạ Đệ Thất xưa nay lạnh lùng, đáng sợ, thâm trầm, âm u, khiến người ta không lạnh mà run.

Nhưng hôm nay lại là một Thiên Hạ Đệ Thất sút mũi.

Như thế, hình tượng vốn âm trầm đáng sợ của Thiên Hạ Đệ Thất đã hoàn toàn tan vỡ.

Thiên Hạ Đệ Thất bằng một mảnh vải trắng ngang mũi, tựa như một thẳng hề, một thẳng hề mũi trắng.

Ai cũng nhận ra, Thiên Hạ Đệ Thất bị thương không nhẹ.

Thiên Hạ Đệ Thất từ từ cời tay nải xuống, tay nải ấy vừa cũ, vừa ố vàng, vừa nặng nề.

Y vừa tháo tay nải xuống, nụ cười của họ đã ngưng kết trên mặt, chỉ còn lại một tiếng cười.

Tiếng cười nhẹ.

Lúc này họ mới phát hiện, kẻ cười là Thiên Y Hữu Phùng.

Thiên Y Hữu Phùng cười khó khăn, trong tiếng cười có tiếng thở gấp.

Thiên Hạ Đệ Thất thấy Thiên Y Hữu Phùng đang cười, trái lại không nổi giận, trong mắt còn lộ vẻ khâm phục.

Cái mũi bị thương và ánh mắt ấy, lần đầu tiên khiến Thiên Hạ Đệ Thất giống như một con người.

Thiên Hạ Đệ Thất giống như một con người có tình cảm, có sự quan tâm đến người khác.

Một con người không có tình cảm, không có sự quan tâm đến người khác, chi bằng đừng làm người.

Y còn tò mò hỏi: "Người còn cười được sao?"

"Con người vừa chào đời đã khóc," Thiên Y Hữu Phùng thoi thóp cười nói: "Khi có thể cười, tại sao không cười cho nhiều vào?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Đúng, cười mà chết, dù sao cũng đỡ hơn sống mà khóc."

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Có điều, quỳ xuống cười góp với người, chỉ bằng nằm mà chết trong tiếng cười."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Cho dù khóc hay cười, người cũng chết chắc rồi."

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Đến cuối cùng ai có thể thoát được chữ ‘chết’?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Nhưng chết có sớm có muộn, có thể định thắng thua."

Thiên Y Hữu Phùng hỏi ngược lại: "Người đến rất sớm."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Khi tên Hắc Nham Đầu đó nói dối, ta đã đến rồi, những điều hắn nói, ta đã nghe rồi, nếu không, Bạch Sầu Phi làm sao lại tin đến sai cổ như vậy? Y đã phát hiện có người đến rừng táo."

Thiên Y Hữu Phùng nói: "Tại sao người phải đợi Bạch Sầu Phi đi rồi mới xuất hiện?"

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Thứ nhất, ta không thích giết người không có sức trả đòn; thứ hai, ta không thích tên họ Bạch đó."

Trong mắt Thiên Y Hữu Phùng xuất hiện vẻ nghi hoặc: "Người không thích giết người không có sức trả đòn... chẳng lẽ người... không có liên quan đến vụ này?"

Ánh mắt Thiên Hạ Đệ Thất trở nên xót thương: "Người đã là người sắp chết, tất cả những người ở đây, chẳng ai có thể sống sót, cần gì ta phải gạt người."

Thiên Y Hữu Phùng lẩm bẩm: "Chẳng lẽ ta... nhầm lẫn..."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Đối với một người sắp chết, cần gì phải biết đúng sai?"

Đường Bảo Ngưu không chịu được nữa, kêu lên: "Các người đang chơi đoán câu đố sao?"

Thiên Hạ Đệ Thất bật cười nói: "Người thông minh nói lời bình thường, đối với kẻ ngu xuẩn, đó là câu đố."

Đường Bảo Ngưu nổi giận nói: "Người thông minh?"

Thiên Hạ Đệ Thất kiêu ngạo gật đầu.

Đường Bảo Ngưu càng tức hơn, chỉ vào mũi mình nói: "Ta ngốc?"

Thiên Hạ Đệ Thất chẳng thèm màng đến y.

Đường Bảo Ngưu tức tối nói: "Được, người khôn ta ngu! Nếu người khôn thật, có bản lĩnh hãy trả lời ta!" Y nói một hơi không ngừng: "Nếu nhân tình của em gái vợ của cha của ông nội người lấy em gái nuôi của cháu nội của ông ngoại của mẹ ta mà con rể của y phải ở rể nhà ta, vậy, y xứng hô thế nào với người và ta?"

Thiên Hạ Đệ Thất ngăn người ra.

Y ngăn người đến một lúc lâu.

Một lúc lâu y mới hỏi: "Xứng hô thế nào?"

Lần này Đường Bảo Ngưu được một phen uy phong, thở hắt ra, cười hà một tiếng, chấp tay sau lưng ngẩng mặt nhìn trời, trông giống hệt bộ dạng Bạch Sầu Phi.

Nhưng Phương Hận Thiếu và Trương Nham cũng âm thầm tính toán trong bụng cả buổi, đều hỏi y: "Xứng hô thế nào?"

"Nói mau, nói mau."

Đường Bảo Ngưu bị thúc giục gấp quá, gãi đầu, xòe hai tay nói: "Thứ nhất, ta không biết đáp án. Thứ hai, ta vừa nói đã quên rồi, thứ ba, nhà hản với nhà ta chẳng có mối quan hệ gì cả. Thứ tư, nhìn bộ dạng như người chết của

hắn, làm sao xứng có mối quan hệ với nhà ta? Thứ năm, ta hỏi hắn, ai bảo các người cũng suy nghĩ? Thứ sáu, các người hỏi ta ta hỏi ai? Thứ bảy, chỉ bằng các người đi hỏi Thiên Hạ Đệ Thất đi."

Đường Bảo Ngưu nói mấy câu này, chẳng khác gì đang lờm Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất cười nhạt nói: "Được, người đã giỡn đủ chưa?"

Đường Bảo Ngưu ung dung nói: "Giỡn đủ rồi."

Thiên Hạ Đệ Thất lại hỏi: "Giỡn xong chưa?"

Bảo Ngưu nghiêm túc đáp: "Giỡn xong rồi."

Thiên Hạ Đệ Thất vừa tháo tay nải xuống, vừa nói: "VẬY, các người cũng nên chết đi thôi!"

Y vừa nói câu này, Trương Nham đã gầm lớn:

"XÔNG!"

"XÔNG!"

Hành động này chính là xông!

Hành động này gọi là xông!

Nhất định phải động, mới có thể xông.

Nhưng kết quả của xông, hậu quả của động, thường là chết.

Thiên Hạ Đệ Thất vốn không muốn giết Trương Nham trước.

Bởi vì Trương Nham đột nhiên tiếp cận y, mà mục tiêu không phải là y, mà là tay nải đó.

Tay nải đó không thể để Trương Nham đụng vào được.

Thiên Hạ Đệ Thất không cho phép bất cứ ai đụng vào tay nải của y.

Cho nên y phải giết Trương Nham!

Giết Trương Nham ngay!

Y phải giết Trương Nham, nhưng y lại xoay về hướng Phương Hận Thiếu.
Phương Hận Thiếu cả kinh.

Bởi vì khí thể.

Khí thể khi Thiên Hạ Đệ Thất xông tới, đã khiến tâm can y lạnh lẽo.

Y lập tức định tránh né.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất xông về phía y mà lại không nhắm vào y.

Mà là nhắm vào Thiên Y Hữu Phùng.

Y tấn công Thiên Y Hữu Phùng.

Ngàn vàng thái dương dậy lên một quầng sáng. Kiếm quang.

Kiếm đâm về phía Thiên Y Hữu Phùng.

Thiên Y Hữu Phùng trọng thương.

Thiên Y Hữu Phùng không thể nào hành động.

Thiên Y Hữu Phùng chính là mắt xích yếu nhất trong họ.

Thiên Hạ Đệ Thất tấn công Thiên Y Hữu Phùng, trong chốc lát đã đánh tan chiến ý của họ.

Họ luống cuống chân tay, vội vàng kêu lớn, toan chạy tới cứu Thiên Y Hữu Phùng.

Có điều, bộ pháp Thiên Hạ Đệ Thất quá đổi quỷ dị, họ cũng không thể nào nắm chắc, đừng nói là tiếp cứu.

Họ đang traten thế đại loạn, quay đầu, xuất thủ, địch nhân biến mất, tìm kiếm mục tiêu, tất cả loạn thành một khối, tiên cơ đã mất hết, còn Thiên Hạ Đệ Thất đã tìm được người đầu tiên y muốn giết, phát ra Thể kiếm của y.

Người đầu tiên y muốn giết chính là Trương Nham.

Y cũng phải giết Thiên Y Hữu Phùng, có điều, y có thể để đến cuối cùng...

Cũng giống như có rất nhiều người cứ thích để dành món ăn mình thích nhất đến lúc cuối cùng rồi mới đụng đĩa.

Kiểm vừa phát ra, Trương Nham đã mất cơ hội.

Cơ hội né.

Cơ hội tránh.

Cơ hội trả đòn.

Đương nhiên cũng không có cơ hội phản đòn.

Đó là nét đặc sắc của Thế kiếm.

Kiểm đã xuất thủ, đối phương tất phải trúng kiếm.

Trương Nham đã trúng kiếm.

Kết quả trúng kiếm chỉ có chết.

Nhưng Trương Nham không chết.

Y không chết bởi vì có Thiên Y Hữu Phùng.

Cả đám loạn lên như mớ bòng bong, duy chỉ có Thiên Y Hữu Phùng không loạn.

Thiên Y Hữu Phùng phát ra Khí kiếm.

Kim trên tay của y.

Hơn nửa từng mũi nối tiếp từng mũi, tựa như từng nhát kiếm bổ tới.

Đây chính là chiêu Loạn Nhân Cấp Cứu.

Khí của Thiên Y đã yếu, hơn nữa đã loạn rồi, thứ y sử dụng chính là Khí kiếm gấp gáp mà sát khí ép người...

Thiên Hạ Đệ Thất đang bị tấn công liên tiếp, đột nhiên quát lớn.

Y mở tay nài ra.

Hướng về phía Thiên Y Hữu Phùng.

Thiên Y Hữu Phùng hét lớn, tựa như bị một vật gì đánh trúng, phun ra một bùm máu.

Máu nóng.

Không ai thấy trong tay nải là thứ gì.

Chỉ có Thiên Y Hữu Phùng thấy được.

Thiên Y Hữu Phùng từ trên lưng Phương Hận Thiều trượt xuống.

Sau đó Thiên Hạ Đệ Thất lại quay sang phía Trương Nham.

Kẻ thứ hai y muốn giết chính là Trương Nham.

Y từ Hoa phủ truy đuổi ra đây, chính là muốn giết chết Thiên Y Hữu Phùng.

Ngay lúc này, có người quát lớn: "Ngừng tay!"

Sau đó họ thấy một người.

Vương Tiểu Thạch.

Một Vương Tiểu Thạch chưa bao giờ gặp.

Một Vương Tiểu Thạch áo quần xốc xếch đầu tóc rối bời toàn thân dơ bẩn, sợ rằng cả lòng dạ cũng đang rối beng.

Chương bốn mươi một

Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không dơ bẩn.

Có một loại người, bẩm sinh đã có một thứ khí chất thanh cao tinh khiết xuất trần, cho dù kẻ đó ba ngày không rửa mặt, sáu ngày không tắm, mười hai ngày không thay tất, uống nước suối lê la quán bên đường hay ngủ dưới gốc cây, người đó trông cũng sạch sẽ hơn kẻ ngày nào cũng tắm ba lần, ngày nào cũng thay đồ bốn lần, lúc nào cũng giữ mình sạch sẽ.

Vương Tiểu Thạch là người như thế.

Đương nhiên ngày nào gã cũng tắm rửa. Nếu không tiện, đôi khi lười biếng, một hai ngày không tắm cũng chẳng phải việc lạ. Gã từng ăn khắp các danh lâu trà quán, nhưng lại thích quán nhỏ ven đường, thích dùng khăn lông khô của người khác, mặc đồ cũng phải bảy tám ngày mới thay ra, nhưng người ta có cảm giác làn da gã lúc nào cũng sáng bóng mà căng tràn, tươi tắn nổi bật, quần áo sạch sẽ chẳng nhuốm bụi trần, nhàn nhã tuấn tú, tinh sạch như một cây sen trắng.

Nếu gã là sen, thì Bạch Sầu Phi lại tựa như mây trắng, Vương Tiểu Thạch gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, còn Bạch Sầu Phi thì sạch sẽ đến nỗi cả trần tục cũng chẳng nhuốm.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không loạn.

Có một loại người, thường ngày hi hi ha ha, tựa như một đứa trẻ vậy, nhưng khi xảy ra chuyện, người khác càng loạn thì kẻ ấy càng trấn tĩnh, thực sự có thể đạt đến mức lâm nguy không loạn, gặp biến chẳng kinh, vững chãi như núi, Thái Sơn đổ sập trước mặt mà chẳng hề biến sắc.

Hoạn nạn không chỉ có thể thấy chân tình, đồng thời cũng có thể thấy bản sắc.

Vương Tiểu Thạch là người như thế.

Thậm chí, có lúc, nhìn bề ngoài có thể gã cũng tỏ ra kinh hoàng sợ hãi như người thường, nhưng trong lòng đã có cách đối phó, sợ hãi cũng chỉ là một kiểu che đậy của gã mà thôi.

Gã là người có bản sắc.

Lớp vỏ ôn hòa của gã, chứa đựng một trái tim kiên định như nham thạch.

Nếu ý chí của gã như nham thạch, thì ý chí của Bạch Sầu Phi tựa như một quả núi lớn.

Tâm chí của Vương Tiểu Thạch kiên vững nhưng chẳng đụng chạm tới ai, còn Bạch Sầu Phi thì cứng rắn đến mức khiến người ta phải kinh sợ.

Nhưng, Vương Tiểu Thạch lại rất rồi.

Thực sự rất rồi.

Rồi như một mớ tơ vò.

Đương nhiên, cho dù là ai, sau khi đại chiến với Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục mà chỉ có thể quần áo xốc xếch, chứ lòng không rồi, cũng chẳng mất mạng, trên giang hồ, trong Kinh thành, tổng cộng chỉ có vài người.

Trong vài người này, vốn không hề có tên Vương Tiểu Thạch.

Nhưng sau khi trải qua trận này, tên của Vương Tiểu Thạch đã được viết vào tấm bảng đó.

Từ xưa đến nay, người có tài năng đều biết bày tỏ bản thân mình, đều muốn trở tài, hơn nữa được người ta chú ý. Muốn người ta chú ý, thì phải đứng lên vũ đài, hơn nữa phải để đèn đuốc chiếu vào mình, như thế mới khiến người ta để mắt tới, nếu không, cho dù người biểu diễn hoặc biểu hiện có tốt hơn cũng chẳng ai biết. Cho nên, trước tiên phải thành danh, có nhiều cách thành danh: có người dùng hành động và lời nói kỳ khôi để lấy lòng

đám đông, có người đón lấy trào lưu để chiều sở thích của đám đông, có người liều lĩnh lật đổ quyền oai để lập oai, có người bất đắc dĩ, không muốn trở tài cũng không được.

Vương Tiểu Thạch chính là hạng người cuối cùng.

Gã đã ác chiến một trận cùng Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ.

Gã không muốn thế.

Gã bị ép buộc.

Bởi vì thanh y văn sĩ đã rút kiếm của gã.

Kiếm của kiếm thủ, chính là tính mạng của hắn.

Thanh y văn sĩ rút kiếm của gã, cầm bằng như lấy mạng gã.

Vương Tiểu Thạch không muốn chết.

Gã không muốn chết thì chỉ đành phản kháng.

Thanh y văn sĩ vừa rút kiếm, đã ra tay, nói: "Ta dùng văn chương để dạy kiếm pháp cho người!"

Y một kiếm đâm thẳng vào cổ họng Vương Tiểu Thạch.

Vị danh sĩ đội mũ cao đứng yên nhìn, nhưng lại la lên: "*Minh nguyệt chiếu cao lâu.*"

Vương Tiểu Thạch đột nhiên lật bàn tay, xuất kiếm đỡ Thế kiếm đánh tới.

Trong tay Vương Tiểu Thạch không có kiếm, làm sao rút kiếm?

Gã dùng tay làm kiếm, sử ra Lăng Không Tiêu Hồn Kiếm.

Thanh y văn sĩ kêu "ồ" một tiếng, kiếm pháp khựng lại, tưởng rằng đã trật ra, nhưng vẫn chĩa thẳng vào cổ họng Vương Tiểu Thạch.

Văn sĩ mũ cao nói: "Hay cho *Minh nguyệt chiếu cao lâu* chuyển thành *Minh nguyệt chiếu tích tuyết.*"

"*Minh nguyệt chiếu cao lâu*" vốn là câu thơ trong bài "Thất Ai" của Tào Thục¹, "*Minh nguyệt chiếu tích tuyết*" là câu thơ trong bài "Tuế Mộ" của Tạ Linh Vận², thanh y văn sĩ một chiêu đánh không trúng, lập tức biến chiêu, biến ảo nhất mực tuyệt diệu, tự nhiên, liền lạc không rời.

Vương Tiểu Thạch biết đối phương chẳng những võ công cao, kiếm pháp giỏi, điều đáng sợ nhất là ở chiêu thức nghiêm cẩn, nhưng chiêu pháp lại diệu như đất trời, kỹ pháp chẳng còn sơ hở. Gã kịp thời đánh ra Cách Không Tương Tư đao, coi như đỡ được nhát kiếm này.

Thanh y văn sĩ lạnh lùng hừ nói: "Được, người lại xem chiêu này." Y một mặt ngâm dài, tay không hề rảnh rỗi: "*Đào quân văn tư, quý tại hư tịch; sơ thược ngũ tạng, táo tuyết tinh thần. Tích học dĩ trừ bảo, chước lý dĩ phú tài, nghiên duyệt dĩ cùng chiếu, huân chí dĩ dịch từ.*"

Trong tiếng ngâm dài, y đã công ra sáu chiêu.

Sáu chiêu, ba trăm mười lăm thức.

Vương Tiểu Thạch bị chiêu thức bao trùm.

Gã hầu như không phá giải được.

Gã biết thanh y văn sĩ đang đọc "Thần Tư Thiên" của Lưu Ngạn Hòa³. "Thần Tư Thiên" chủ yếu nói về đạo tu dưỡng tâm thần. Phân tích sự giao cảm giữa tư tưởng và ngoại vật, từ đó tạo ra ý tưởng văn chương. Nhưng những đạo lý sáng tác văn chương này, đối với thanh y văn sĩ lại trở thành chiêu thức võ công.

"*Đào quân văn tư, quý tại hư tịch*", ý nói muốn ấp ủ ý văn trước tiên phải để lòng trống rỗng mới tiếp nhận được sự vật, tĩnh lặng quan sát sự vật, đó chính là cách rèn luyện của kẻ làm văn.

"*Sơ thược ngũ tạng, táo tuyết tinh thần*", tức là phải tẩy rửa tâm hồn, để đạt đến cảnh giới trống rỗng và tĩnh lặng.

"*Tích hợp dĩ trừ bảo*", ý nói phải tích lũy kinh nghiệm và tri thức.

"*Chước lý dĩ phú tài*", có nghĩa là rèn luyện khả năng phân tích, suy ngẫm bằng phương thức phù hợp với nguyên tắc.

"*Nghiên duyệt dĩ cùng chiếu*", có nghĩa là phải phát huy và tận dụng kinh nghiệm trong cuộc sống, nghiên ngẫm điều nghe được, điều thấy được để vun bồi khả năng quan sát.

"*Huấn chí dĩ dịch từ*", có nghĩa là nên rèn luyện phong cách viết văn, mới có thể nắm vững được ngôn ngữ văn chương.

Đó là sáu bí quyết lớn để sáng tác văn chương, nhưng lại trở thành sáu chiêu kiếm kín như áo trời, chẳng gì xen vào nổi, chẳng có sơ hở, liên miên không ngắt.

Trong lưới thiên la địa võng của màn kiếm quang này, Vương Tiểu Thạch xông không được, phá không rách, vùng vẫy cũng không ra.

Gã tay kiếm trái, tay phải đao.

Gã một mạch sử ra sáu đao, *đạp, phá, hạ, lan, sơn, khuyết*. Sáu đao vừa xuất, vẫn không phá nổi kiếm võng, vẫn không thoát được kiếm chiêu.

Gã lập tức lại sử ra sáu kiếm.

Mãn, tọa, y, quán, tự, tuyết.

Tiếp theo, tay phải gã lại sử ra sáu đao: "*mộng, đoạn, cổ, thích, sơn, xuyên*", tay trái thì triển sáu kiếm: "*tế, khán, đào, sinh, vân, diệt*".

Hai mươi bốn thức vừa sử qua, đao kiếm hợp lại, sử ra "*kim, cổ, kỷ, nhân, tăng, hội*", và "*nhất, thời, đa, thiếu, hào, kiệt*"!

Sáu sáu ba mươi sáu kiếm đao tề xuất, hợp lại chính là: "*Mãn tọa y quán tự tuyết, đạp phá Hạ Lan sơn khuyết, Nhất thời đa thiếu hào kiệt, Mộng đoạn cổ quốc sơn xuyên, Kim cổ kỷ nhân tăng hội, Tế khán đào sinh vân diệt*"⁴!"

Sáu câu này là những câu từ nổi tiếng do danh tướng văn thao võ lược đương triều sáng tác, khi vào tay Vương Tiểu Thạch, sáu câu ý tứ hùng tráng, vận dụng vào cả đao lẫn kiếm, thể hiện khí thế hào hùng, kiếm pháp nghiêm mật của thanh y văn sĩ lập tức bị phá vỡ.

Thanh y văn sĩ cũng quát một tiếng "hay", kiếm không ngừng, lại tiếp tục tấn công, nói: "Sử kiếm cũng như làm văn, người hãy xem nếu văn chương mà *ý thâm từ chí, hy thành lưu di, văn đồng thư sao, câu luyện bỏ nạp* thì thế nào!"

Khi lời nói hết, kiếm đã quét ra.

Kiểm chiêu đã thành.

Kiểm lộ tung hoành.

Tử lộ.

Văn thái phong lưu, nhưng mỗi chiêu đều có bại bút.

Mỗi bại bút đều là kiếm chiêu sát nhân.

Vương Tiểu Thạch không phá được.

Nếu bốn chiêu kiếm này đánh ra đến mức hoàn mỹ vô khuyết, gã vẫn có thể kiếm chế rồi phản công, thậm chí địch nhân mạnh gã càng mạnh hơn, rồi thế nào cũng phá được, nhưng nay chiêu kiếm này khác hẳn với sáu chiêu kiếm lúc nãy: bốn chiêu kiếm này chứa đầy khuyết điểm.

Khuyết điểm này nằm toàn ở chỗ chí mạng, ở nơi tuyệt diệu không thể phá được. Bởi vì địch thủ đã phá thế cục của mình trước rồi.

Phá không được.

Cờ đánh tới đây, đã là cờ chết.

Cờ chết thì phải nhận thua.

Trên đời có những ván cờ không thể phá được.

Cuộc đời sống đến đây, chỉ bằng chết cho xong.

Con người sống ở trên đời, có những ván cờ không thể không phá, có những ván cờ không thể được thua.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên tỉnh ngộ.

Kiểm chiêu mà thanh y văn sĩ vừa sử ra, chính là những tậ đoạn trong văn chương được Chung Trọng Vĩ ⁵ viết trong "Thi Phẩm": "Ý thâm từ chí", ý muốn nói văn chương sâu sắc mà tối nghĩa.

"Hy thành lưu di", vốn còn có một vế nữa là "văn vô chỉ bạc", ý muốn nói văn chương rời rạc, không nghiêm cẩn, hành văn lỏng lẻo, không có chủ đề chính. "Văn đồng thư sao" vốn nguyên cả câu là: "văn chương đãi đồng thư sao", ý muốn nói dùng điển tích điển cố nhiều quá, chẳng khác gì chép sách vậy. Còn "câu luyện bổ nạp" còn có vế sau là "đổ văn dĩ thần", luyện tức là nắm tay co lại, nạp có nghĩa là thêm vào, đó là một ăn gõ, tức là dùng điển cố quá nhiều, trở nên bó buộc, khép kín, mấy điều này đã trở thành tậ đoạn phổ biến của văn chương.

Câu phê bình này vốn nằm trong những chương đoạn khác nhau của "Thi Phẩm", thanh y văn sĩ tiện tay lấy ra, biến những câu này thành kiểm chiêu, liên hoành hợp tung, thoải mái tự nhiên, đủ thấy y nắm vững văn chương kiểm pháp, hợp thành một thể, vận dụng đến vô cùng tuyệt diệu, quý khốc thần sâu.

Đối phương dùng sự nguy khốn của văn chương biến thành kiểm chiêu, để vây khốn Vương Tiểu Thạch.

Nếu không muốn bị vây khốn, chỉ có cách bất động!

Nếu muốn bất động, chỉ có...

Vương Tiểu Thạch đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức buông đao.

Đao đâm thẳng lên trời, tựa như xé toạc bầu trời.

Thanh y văn sĩ đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy đao thành kiếm, kiếm thành thanh long, rồng bay trên trời.

Nếu trên trời là kiếm, vậy kiếm trong tay mình thì sao?

Trong khoảnh khắc sinh tử, sự sống chết chỉ cách nhau một chớp mắt, sao Vương Tiểu Thạch có thể buông kiếm.

Y vội vàng nhìn thanh kiếm trong tay mình.

Kiếm trong tay không biết đã biến thành đao từ lúc nào rồi.

Thanh y vẫn sĩ nhất thời kinh hoảng, muốn biến chiêu thì đã muộn rồi.

Cổ của y lạnh ngắt.

Kiếm đã đặt vào cổ của y.

Lúc này y cảm nhận được sự lạnh buốt của lưỡi kiếm.

Sự vô tình của kiếm.

Y không sợ.

Nỗi sợ hãi vẫn chưa xâm chiếm y, nhưng, sự chấn động đã đánh trúng y.

Cơ hồ đánh y ngã quy.

Y vẫn chưa kịp sợ.

Y thở dài.

Thở dài kinh hãi.

"Đây là chiêu thức gì?" Thanh y vẫn sĩ thở dài đau đớn nói: "Tại sao lại dễ dàng phá được ‘Thi Phẩm’ của Chung Vinh và ‘Thần Tư Thiên’ của Lưu Hiệp?"

"Không phá được," Vương Tiểu Thạch đưa tay hót lấy thanh kiếm rơi thẳng xuống, nói: "Đây không phải kiếm chiêu, cũng không không phải đao pháp, mà muốn vận dụng linh hoạt phải suy gẫm. Người đương nhiên là biết câu ‘*Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai*⁶’. Câu thơ này độc đáo khác người, ý tứ bất ngờ, phá vỡ quy tắc, lời lẽ trực tiếp. Trong *Văn Tâm Điêu Long* Lưu Hiệp từng nói, suy xét nhanh nhạy, dứt khoát gọn gàng, cũng từng nói, tài làm văn của mỗi người có nhanh có chậm, chẳng ai giống nhau. Ta không thể bị nhốt trong bố cục của người, chỉ đành dùng

Thiên Thượng Lai chi kiếm, kiếm chế người, cũng giống như câu ‘*Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai*’, hoàn toàn phá vỡ quy cách của thơ, bởi vậy mới độc đáo." Gã thoáng ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chương pháp quy luật, không thể trói buộc nổi thiên tài."

Thanh y văn sĩ toát mồ hôi ròng ròng.

Vị danh sĩ mũ cao cũng chăm chú lắng nghe.

Trong khoảnh khắc Vương Tiểu Thạch nguy cấp, đột nhiên dùng thanh đao trong tay đổi lấy thanh kiếm trong tay của đồng bọn y, phóng kiếm lên khoảng không, khiến địch thủ phân tâm, rồi dùng kiếm chế thẳng, lúc đó y muốn xông ra cứu viện, nhưng cũng hoa mắt, không kịp làm gì cả. Từ đó có thể suy đoán được sự kịch liệt trong biến ảo, sự lớn lao trong biến hóa, sự nhanh chóng trong biến động, sự cấp tốc trong biến dị.

Lòng bàn tay y cũng rướm mồ hôi.

Vương Tiểu Thạch lại cười.

Vừa cười thì thu kiếm.

Thanh y văn sĩ ấp úng: "Người... người không giết ta?"

"Tại sao ta phải giết người?" Vương Tiểu Thạch cười cười: "Người sống trên đời, khó tránh có lúc nhất nộ bạt kiếm, nhưng tốt nhất là có thể nhất tiểu thu kiếm."

Văn sĩ mũ cao bước tới một bước, ôm quyền vái dài mà nói: "Người không giết lục đệ, ta nhận tình nghĩa của người, nhưng ta vẫn muốn thỉnh giáo người!"

Vương Tiểu Thạch khề khì một tiếng, nói: "Thật ra hai vị không cần phải giấu nữa..." Gã ôm quyền nói với hai người: "Cô Sơn Phóng Hạc Diệp Kỳ Ngũ Diệp huynh, Văn Vô Đệ Nhất Tề Văn Lục Tề huynh, Vương mỗ đã mạo phạm rồi."

Thanh y văn sĩ và văn sĩ mũ cao đưa mắt nhìn nhau.

"Bọn ta cũng không gạt được người."

Diệp Kỳ Ngũ nói: "Người đã biết bọn ta là ai, trận chiến này càng không thể không đánh."

Vương Tiểu Thạch ái ngại nói: "Ván cờ Phi Lưu Trực Hạ, Bình Địa Phong Lưu của Diệp ngũ ca thật sự là vô lâm nhất tuyệt, tại hạ không sánh bằng, khỏi cần phải tỉ thí nữa."

Vương Tiểu Thạch nói rất khiêm nhường, Diệp Kỳ Ngũ lại chẳng chịu, nói: "Người đừng quá khiêm nhường, hôm nay chúng ta không tỉ thí ám khí quân cờ với sỏi."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên: "Vậy tỉ thí cái gì?"

Diệp Kỳ Ngũ nghiêm nghị nói: "Tỉ thí đánh cờ."

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên: "Ở đây làm gì có cờ?"

Diệp Kỳ Ngũ lớn giọng ngâm: "Trời là cuộc cờ, đất là bàn cờ, ta với người chính là quân cờ."

Vương Tiểu Thạch lắc đầu nói: "Bây giờ đánh cờ tốn thời gian, sao Diệp huynh không đợi lúc khác, uống trà độ cao thấp, lúc đó, tại hạ nhất định sẽ chiều theo..."

Diệp Kỳ Ngũ vừa nghe Vương Tiểu Thạch có ý muốn đi, lập tức quát lớn:

"Hừ! Cờ đã bày xong, ai cho người không đánh!" Lời vừa xuất ra, chiêu thức đã phát ra.

Y xuất thủ, xem ra có vẻ bình thường không có gì lạ lùng. Vương Tiểu Thạch thấy chiêu phát chiêu, thấy chiêu phá chiêu; gặp chiêu độ chiêu, gặp chiêu tiếp chiêu. Mười mấy chiêu trôi qua, đột nhiên phát hiện:

Bộ pháp của Diệp Kỳ Ngũ, tựa như đánh cờ vậy, lúc thì *xa nhất bình chi*, lúc thì *tướng lục bình ngũ*, lúc thì *mã lục thoái tứ*, lúc thì *bình thất tiến nhất*, lúc thì *pháo nhị tiến sáu*.

Có những chiêu y chưa phát, chỉ dẫn ra; có những chiêu y phát rồi, nhưng chỉ là hư. Trong mười mấy chiêu ngăn ngủ, tựa như đã đánh ra mấy đòn:

"*Nhấn chước*", "*Đẳng chước*", và "*Hiểm chước*", "*Sát hình*" đã bày, "*Sát thế*" đã định mà "*Sát cục*" cũng thành hình rồi.

Còn Vương Tiểu Thạch lại lâm vào thế "*Tàn cục*".

Tào Thực (192-232), tự là Tử Kiến, khi mất có tên thụy là Tư, nên còn [1](#) được gọi là Trần Tư Vương. Ông là một nhà thơ nổi bật nhất trong số văn nhân thời Kiến An.

[2](#) Tạ Linh Vận (385-443), cháu nội Tạ Huyền, là một nhà thơ rất nổi tiếng thời Lưu Tống.

Tức Lưu Hiệp (465-520 hoặc 521 CN), tự Ngạn Hòa, người nguyên quán ở Huyện Cử - Quảng Đông (nay là Huyện Cử - Tỉnh Sơn Đông). Ông là [3](#) một nhà lý luận văn học nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, tác phẩm Văn Tâm Điều Long của ông đến nay vẫn được coi là một điển mẫu trong phê bình văn chương cổ đại Trung Quốc.

Sáu câu này thực ra được trích lục từ sáu bài từ khác nhau ở các thời kỳ [4](#) khác nhau. Tiêu biểu có: 'Mãn Giang Hồng' của Nhạc Phi, 'Niệm Nô Kiều - Xích Bích Hoài Cố' của Tô Đông Pha...

Tức Chung Vinh, một nhà lý luận văn học nổi tiếng ngang với Lưu Hiệp. Tác phẩm 'Thi Phẩm' của ông, cùng với 'Văn Tâm Điều Long' của Lưu [5](#) Hiệp được một số nhà nghiên cứu tôn lên vị trí sơ tổ của việc luận văn luận thơ.

[6](#) Câu trong bài 'Tương Tiến Tửu' của Lý Bạch.

Chương bốn mươi hai

Loạn!

Vương Tiểu Thạch ở trong ván cờ!

Người ở trong ván cờ thì thế nào?

Chấp mê bất ngộ, tự trói buộc mình, đến khi tỉnh ngộ thì binh bại như núi đổ, không thể cứu vãn nổi.

Thậm chí đã bị người ta chiếu tướng, vỡ cờ, thua cờ.

Mặc dù Vương Tiểu Thạch đao kiếm tề xuất, đao pháp tung hoành, kiếm pháp loang loáng *"giữ được chân trời giữ được người, giữ được năm tháng giữ được người"*, bóng đao ánh kiếm dường như tuôn trào đến bể nguyệt kinh tâm, nhưng cho dù tả xung hữu đột, vẫn không thể phá được ván cờ Diệp Kỳ Ngũ đã bày, quân cờ đã mai phục, sát chước sắp xảy ra.

Sát chước ý tại sát.

Sát chước sẽ dẫn sát.

Diệp Kỳ Ngũ dùng cách không chưởng lực làm pháo, hai chân tung cước liên hoàn làm mã.

Đồng thời hai tay phát ám khí liên tục, chẳng khác gì binh tốt qua sông, đánh thành cướp đất.

Bản thân Tề Văn Lục đã trở thành quân xe của chính y.

Sau đó sát chước dời núi lấp biển, dồn tới như ong vỡ tổ, từng đợt sóng dồi, từng lớp cao ngất.

Trong ván cờ, sáu cuộc cờ nổi tiếng, *"Tinh Hỏa Liêu Nguyên"*, *"Hoành Sóc Phú Thi"*, *"Chiết Kích Trầm Sa"*, *"Bạch Hạc Tị Yên"*, *"Trần Binh Khổ Gián"*, *"Ô Truy Lãnh Tuyết"*, đồng thời phát động, sáu cuộc hợp nhất,

trở thành cuộc cờ danh động thiên hạ, vô đối vô địch của Diệp Kỳ Ngũ: "*Sảo Tung Tích Thệ*".

Nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không kém thế.

Gã tung mình vọt lên.

Đột nhiên rời khỏi cuộc cờ.

Gã vừa tung mình vọt lên rời khỏi cuộc cờ, thì thấy rõ đại cục.

Thân hình gã đang ở giữa không trung lại bẻ ngoặt một cái, lướt ra khỏi khu vườn hoang. Gã phải phá cuộc cờ này.

Người trong cuộc thì mê muội, gã không muốn mình bị vây trong cuộc, gã lo lắng cho sự an nguy của Đường Bảo Ngưu, Trương Nham, gã lo ngại cho tung tích của Hà Tiểu Hà, Bát Đại Thiên Vương, gã e ngại tình hình trong Hoa phủ.

Gã không thể giằng co ở đây nữa.

Tề Văn Lục vội kêu: "Hắn rời cuộc cờ rồi..."

Diệp Kỳ Ngũ nạt: "Một khi đã vào cuộc, hắn không thể bỏ mặc đại cục mà đi!"

Trên đời này có bao nhiêu người có thể nói rời là rời?

Đừng nói người khác ở trong cuộc, cho dù chỉ ở trong cuộc chơi, có lúc cũng không thể nói nghỉ chơi là nghỉ chơi, cũng không thể nói không làm là không làm, nếu là vật ngoài thân, cũng không nhất định nói buông xuống là buông xuống được. Có người, nâng lên được, buông xuống không được, có người, nâng lên không được, chỉ đành buông xuống, có người, nâng lên không được cũng không buông xuống được.

Vương Tiểu Thạch thì sao? Đột nhiên gã phát hiện một chuyện.

Trên đời này có những chuyện, không phải người buông xuống được thì có thể buông xuống được.

Người cầm thanh kiếm trong tay, người đã cầm nó rồi, cũng chính là nó kiềm chế người, nếu có một ngày người muốn buông nó xuống, trước tiên người phải hỏi nó có đồng ý hay không?

Vương Tiểu Thạch đao kiếm hợp nhất, hơn nữa người và kiếm cũng hợp nhất, tâm ý tương thông, cũng không cần phải hỏi nữa.

Nhưng, Diệp Kỳ Ngũ không đồng ý.

Quân cờ của y không đồng ý.

Ván cờ của y cũng không đồng ý.

Không đồng ý để Vương Tiểu Thạch đi.

Cũng không đồng ý để Vương Tiểu Thạch sống nữa.

Vương Tiểu Thạch định phi thân ra khỏi vườn hoang, đột nhiên phát hiện, bên ngoài ván cờ còn có ván cờ.

Bên ngoài bức tường, có một ván cờ lớn hơn.

Ván cờ.

Ván cờ lấy người làm quân cờ.

Ba mươi hai người.

Ba mươi hai người này đương nhiên đều là cao thủ.

Họ đứng rành mạch rõ ràng, mỗi người tự bày trận, kiếm rút cung căng, toàn quân chờ đợi, không phải là để lao vào nhau quyết đấu, mà chỉ vì đợi Vương Tiểu Thạch.

Đợi Vương Tiểu Thạch lọt vào, cuộc chiến sẽ lập tức nổ ra.

Vương Tiểu Thạch muốn rời cuộc, nhưng kết quả lại rơi vào một cuộc cờ khác.

Một cuộc cờ nằm ngoài cuộc cờ kia.

Vương Tiểu Thạch chỉ có hai con đường.

Một là vượt tường phóng ra ngoài, bị "ngoại cuộc" vây khốn.

Hai là vẫn ở trong khu vườn hoa, bị "nội cuộc" phục kích.

Nội ngoại đều là cuộc, một khi dẫn sát, đều là sát cuộc.

Kết quả đều là tử lộ.

Khi chưa đến phút bất đắc dĩ, người ta tuyệt đối không đi tử lộ.

Vương Tiểu Thạch cũng không đi.

Gã chọn con đường thứ ba.

Con đường thứ ba chính là:

Không đi.

Thân hình gã đột nhiên khựng lại, hạ chân xuống đầu tường, không đi nữa. Cho nên gã vẫn không trở về cuộc cờ ban đầu, cũng không rơi vào cuộc cờ mới.

Gã đứng giữa hai cuộc cờ.

Thế nên gã tự thành một cuộc cờ mới.

Người ở bên ngoài tường, cho rằng gã nhất định sẽ rơi xuống, cho nên đã phát động.

Một khi động thì không thể thu lại được.

Nếu thực sự có địch nhân, mai phục phát động, đương nhiên sẽ thành công...

Đến bây giờ kẻ địch vẫn chưa vào, nhưng toàn cuộc đã phát động rồi, thành thử tiên cơ đã mất hết, thế cuộc đại loạn, cục diện đã bị địch nhân khống chế.

Đây chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Nhưng Vương Tiểu Thạch đã nắm được tất cả.

Định nghĩa của võ lâm cao thủ là gì?

Người có võ công cao cường.

Điểm này là tất yếu.

Người có địa vị cao vời trong chốn võ lâm.

Điểm này cũng là tất nhiên.

Nhưng, người có võ công cao cường và địa vị cao vời, đều cần phải có một đặc điểm chung, đó chính là:

Phải nắm được thiên cơ, nắm được tiên cơ, sáng tạo thời cơ.

Cho dù là cơ hội chỉ thoáng qua trong chớp mắt cũng không thể bỏ qua.

Dã tâm của Vương Tiểu Thạch không lớn.

Nhưng gã là người có năng lực, người có năng lực cộng thêm chí khí, nếu cũng gặp cơ hội tốt, sớm muộn gì cũng trở thành một nhân vật quan trọng.

Vương Tiểu Thạch chính là người như thế.

Cục diện vừa rối loạn, nhưng mau chóng có thể điều chỉnh, thích ứng, một khi được kiểm soát trở lại, có thể trở thành một cục diện khác.

Nhưng Vương Tiểu Thạch đã phát động phản công.

Một chân của gã, giậm ngã bức tường, công ra liên hoàn cước.

Gạch liên tiếp bay ra.

Tường đổ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục chỉ đành thối lui tránh né.

Khi bức tường sụp xuống hoàn toàn, bụi bặm ngừng hẳn, ba mươi hai "quân cờ" đã ngã xuống đất.

Mỗi người trúng một viên gạch.

Viên gạch to tướng, nhưng góc vuông của mỗi viên gạch chỉ trúng huyết đạo của họ.

Vương Tiểu Thạch đã biến mất.

Tề Văn Lục quát lớn: "Chúng ta đuổi theo."

Diệp Kỳ Ngũ lắc đầu.

Tề Văn Lục vẫn chưa bớt giận, nộ khí lại tăng: "Tên này không đánh mà chạy, thế là có ý gì?"

Diệp Kỳ Ngũ sắc mặt sầm lại: "Hắn đã chiến thắng, chẳng qua không nghĩ đến mình mà vội đi cứu người, chúng ta cũng chỉ muốn thử võ công của hắn mà thôi."

"Bây giờ, đã thử rồi." Y nói hơi chua chát: "Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là cản đường hắn, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi."

Tề Văn Lục ngẫm nghĩ, xem ra chỉ đành cố kìm cơn giận: "Hắn có thể giết được Gia Cát?"

"Chưa chắc." Diệp Kỳ Ngũ sửa sang lại áo mũ, trầm ngâm nói: "Có điều, hôm nay Vương Tiểu Thạch cũng chưa chắc qua được hai cửa ải."

"Hai cửa ải?"

"Cho dù y gặp phải Thiên Hạ Đệ Thất hay Bạch Sầu Phi," Diệp Kỳ Ngũ nói với vẻ bí ẩn: "rốt cuộc ai có thể sống sót vẫn là một câu hỏi."

Tề Văn Lục hỏi: "Ngũ ca cho rằng bọn chúng nhất định sẽ lẫn xả vào nhau sao?"

"Những người không cùng nguyên tắc, không cùng trận tuyến, không cùng lý tưởng, lại cùng mục tiêu, một khi gặp mặt, sớm muộn gì cũng xảy ra xung đột." Diệp Kỳ Ngũ nói: "Tuy chúng ta không đánh bại được hắn, nhưng hắn đã đánh với chúng ta hai trận, tâm lực thể lực đã hao khí, nếu gặp phải Bạch Sầu Phi và Thiên Hạ Đệ Thất trong tình trạng này, ắt hắn..."

Tề Văn Lục cười: "Gặp phải kẻ địch như Thiên Hạ Đệ Thất hoặc Bạch Sầu Phi, công lực kém đi một phần, coi như là tự nạp mạng."

"Điều đó không hề gì, quan trọng hơn là, ta cảm thấy," vẻ mặt Diệp Kỳ Ngũ tựa như tham thấu được một huyền cơ xoay chuyển càn khôn: "Vương Tiểu Thạch có chút tâm loạn."

"Tâm loạn?"

"Tâm loạn thì người tự bại." Diệp Kỳ Ngũ nói: "Cho nên đối với một bậc kiêu hùng mà nói, tốt nhất là thiên hạ đại loạn, càng loạn thì càng có cơ hội trổ tài."

Tề Văn Lục bước tới, vận chỉ như gió, giải huyết đạo của những thuộc hạ đang nằm dưới đất, khi nghe mấy câu Diệp Kỳ Ngũ nói, cảm giác thất bại lúc này mới bớt đi phần nào: "Đối với địch nhân, lòng của Vương Tiểu Thạch đương nhiên càng loạn càng tốt."

Ván cờ bày ra, Diệp Kỳ Ngũ hoàn toàn không thể khống chế được Vương Tiểu Thạch, hơn nữa vừa đụng độ đã tan vỡ, trong lòng cũng buồn bực, nói: "Loạn chết y cho rồi."

Thực ra trong lòng y cũng rất loạn.

Bởi vì sát chước của y, chẳng thể chịu nổi một đòn của Vương Tiểu Thạch.

Cho nên câu nói này của y, dường như đã trở thành một lời nguyên rủa.

Đúng thế, Vương Tiểu Thạch không những người loạn, cả tâm cũng loạn.

Nguyên do khiến gã tâm loạn không phải vì địch nhân, mà là vì bằng hữu.

Hơn nữa còn là huynh đệ của gã.

Bạch Sầu Phi.

Bằng hữu của gã đang thực hiện một âm mưu tương đối bí ối.

Huynh đệ của Vương Tiểu Thạch đang làm chuyện hại người lợi mình.

Gã có nên cản trở hay không?

Gã có nên giúp đỡ hay không?

Gã mâu thuẫn.

Cho nên gã đang tâm loạn.

Khi Vương Tiểu Thạch quát Thiên Hạ Đệ Thất, kêu y ngừng tay, vì liên tục độ sức với Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ, đá ngã bức tường, trên người dính

đầy bụi đất, hầu như chân chẳng chạm đất, chạy vội qua đây, đương nhiên áo quần xốc xếch, trong lòng cũng loạn.

Quả nhiên Thiên Hạ Đệ Thất ngừng tay.

"Là người?"

Vương Tiểu Thạch hít sâu một hơi: "Là người."

Con người trước mắt gã là cao thủ gã chưa hề gặp trong đời.

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh nhạt nói: "Người muốn cứu bọn chúng?"

Vương Tiểu Thạch nhìn đại cục, chỉ thấy mấy bằng hữu của mình: bọn Trương Nham, Đường Bảo Ngưu đều chẳng có vấn đề gì lớn, lòng đã bớt lo, vội cung tay nói: "Xin nương tay giúp cho."

Đôi mắt tròn trắng nhiều hơn tròn đen của Thiên Hạ Đệ Thất trợn lên.

Vốn là, Vương Tiểu Thạch từng chạm mặt y hai lần, gã chưa từng chính thức động thủ với y, nhưng đã kiêng dè sự tiêu sát của y. Đó không chỉ là sát khí, mà là tử khí, một cảm giác gần như giống hệt với mùi vị của tử vong.

Nhưng, giờ đây Vương Tiểu Thạch không thể không bật cười.

Bởi vì gã nhìn thấy rõ bộ dạng của Thiên Hạ Đệ Thất.

Mũi của y quần băng trắng.

Tay trái cũng quần băng trắng.

Máu rướm ra bên ngoài băng trắng.

Điều đó khiến thần thái lạnh lùng tỏa ra sát khí ngùn ngụt vốn có của Thiên Hạ Đệ Thất hoàn toàn thay đổi.

Thay đổi đến độ hơi hài hước.

Tuy trong lòng Vương Tiểu Thạch đang rối, nhưng thấy bộ dạng của Thiên Hạ Đệ Thất, tính bồn cọt lại bộc phát.

Gã cười. Một người có bộ dạng đáng sợ, chỉ cần hơi thay đổi một chút, thì sẽ khiến người ta cảm nhận khác hẳn, nói ra, cho dù là hoàng đế thiên tử, thánh hiền danh sĩ, chỉ cần họ ở trong một hoàn cảnh khác hẳn, ăn mặc lạ lùng, phải chăng cũng chẳng khác gì người thường? Thậm chí có thể quái dị khiến người ta buồn cười!

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh nhạt nói: "Người cười cái gì?"

Vương Tiểu Thạch đáp: "Cười người."

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng hừ một tiếng, y biết Vương Tiểu Thạch nói thật.

"Thật ra trông người như thế đẹp hơn." Vương Tiểu Thạch nói: "Ít nhất cũng giống người."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Nói nhảm."

Vương Tiểu Thạch nói: "Được rồi, xin người thả họ."

Thiên Hạ Đệ Thất hơi trầm ngâm: "Người là người chủ nhân ta cần dùng, chủ nhân ta đang có chuyện cần người làm, cho nên ta có thể không giết người."

Vương Tiểu Thạch nói: "Đa tạ."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Nếu ta giết sạch họ, người có ra tay cứu họ không?"

Vương Tiểu Thạch cười nói: "Điều đó khó tránh."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Nhưng một khi ta động thủ thì sẽ giết người."

"Chủ nhân của người có chuyện cần ta làm." Vương Tiểu Thạch nói: "Cho nên người không thể giết ta."

"Được, ta chỉ giết hai người." Thiên Hạ Đệ Thất dùng tay chỉ về phía Trương Nham, Phương Hận Thiếu, sau đó liếc nhìn Thiên Y Hữu Phùng, nói: "Hắn đã chết chắc rồi, ta không cần thiết phải giết hắn nữa."

Vương Tiểu Thạch lắc đầu: "Họ đều là bằng hữu của ta, người không thể giết người nào cả."

Gân xanh đột nhiên nổi lên trên mặt Thiên Hạ Đệ Thất, Vương Tiểu Thạch lại cảm nhận được một luồng sát khí.

Gã vẫn muốn cười.

Nhưng cười không nổi.

Một Vương Tiểu Thạch xưa nay cười mở, muốn cười mà bị người ta bịt miệng lại, từ điểm này có thể thấy áp lực đối với gã lớn đến nhường nào..

Vương Tiểu Thạch nói: "Người đã bị thương rồi, hơn nữa bị thương không nhẹ, lúc này giao thủ với ta, thật không khôn ngoan."

"Người cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu." Thiên Hạ Đệ Thất nhìn gã chăm chăm: "Lúc này người vừa mới kịch đấu phải không?"

Vương Tiểu Thạch chợt nói: "Nhưng người đã bị thương rồi."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Nhưng người thì lại rất gấp gáp."

Vương Tiểu Thạch nói: "Ta có thể đối phó người ở đây trước, họ sẽ đến Hoa phủ cứu người."

Thiên Hạ Đệ Thất nói: "Người nhất định phải cứu họ?"

Vương Tiểu Thạch nói: "Người nhất định phải giết họ?"

Thiên Hạ Đệ Thất đang định nói gì đó, đột nhiên chỉ nghe một tiếng quát lạnh lạnh, sau đó, một luồng đao quang lóe lên.

Đao quang cực đẹp, tựa như người tình đang vẽ chân mày cho nữ nhân mỹ lệ.

Đao sắc nhạt nhòa, tựa như núi mờ xa, nắng chiều le lói.

Đao quang tựa như ánh trăng.

Không phải sát ý, mà là thơ ý.

Có người vung đao, lại vung ra thơ ý.

Nhưng thơ ý đó lại dẫn độ tất cả sát cơ.

Đao quang này vừa xuất, Vương Tiểu Thạch vốn chưa chuẩn bị ra tay, và Thiên Hạ Đệ Thất vẫn chưa tính động thủ, bị bắt buộc giao thủ.

Bởi vì thế đã thành cưỡi cọp.

Cho nên tất phải như thế.

Chương bốn mươi ba

Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát ¹

Kẻ từ trên cây sà xuống, đột nhiên xuất đao tấn công Thiên Hạ Đệ Thất chính là Ôn Nhu.

Ôn Nhu vẫn ở trên cây.

Nàng ở trên cây là vì Thiên Y Hữu Phùng.

Sau khi Thiên Y Hữu Phùng cứu nàng ra khỏi Hoa phủ, Ôn Nhu lại bảo chẳng chịu đi đâu cả.

"Làm sao muội mới chịu theo ta về?" Thiên Y Hữu Phùng hỏi.

"Tại sao huynh không cứu họ?" Ôn Nhu hỏi ngược lại.

"Ta chỉ có một mình."

"Huynh sợ?"

"Cứu tất cả họ?"

"Huynh không dám!"

"Đó là một âm mưu, sau lưng họ còn có cao thủ mai phục, với sức một mình ta, nếu làm càn, e rằng cả muội ta cũng không lo nổi."

"Nhưng ít nhất cũng phải cứu Đại Phương ra chứ."

"Huynh không đi, ta đi..."

Ôn Nhu đang định xoay người bước đi, Thiên Y Hữu Phùng đột nhiên điểm ngã nàng, sau đó phóng vọt lên tán cây táo um tùm, nhẹ nhàng đặt Ôn Nhu trên một chạc cây to, dịu dàng nói: "Muội bảo ta đi, ta sẽ đi, vốn là phải cứu Đại Phương ra, nhưng ta sợ muội gặp nguy hiểm. Thủ pháp điểm huyết của ta rất nhẹ, một lát nữa sẽ tự giải, vạn nhất ta đi không trở về, muội cũng

không cần phải nằm đây lâu, hãy nhớ, nếu ta không trở về, cứ mặc kệ ta, đừng xông vào Hoa phủ!"

Thiên Y Hữu Phùng vọt xuống, quan sát kỹ lưỡng chỗ Ôn Nhu ẩn thân, sau khi khẳng định không thể bị người ta phát giác, mới quay trở lại Hoa phủ.

Sau đó, Thiên Y Hữu Phùng trúng đòn đánh lén của Thiên Hạ Đệ Thất, được Phương Hận Thiếu liều mạng công chạy trốn.

Thiên Y Hữu Phùng bị trọng thương, vốn định bảo cho Phương Hận Thiếu biết chỗ Ôn Nhu ẩn thân, nhưng thấy Bạch Sầu Phi đang khống chế bọn Đường Bảo Ngưu, nhất thời im lặng không nói, trong lòng thầm mừng may đã điểm huyết của Ôn Nhu, nếu không, với cá tính của Ôn Nhu, chắc chắn sẽ làm bừa, một khi bị địch nhân phát hiện, chỉ có hy sinh oan uổng, nạp mạng oan ức.

Đương nhiên, trong lòng y cũng cực kỳ lo lắng.

Bởi vì thời gian trôi qua, huyết đạo tự giải, lúc đó Ôn Nhu tất nhiên không kìm được lòng mình, nhất định sẽ ra tay.

Mà hễ ra tay, hành tung bại lộ, cho dù là Bạch Sầu Phi hay Thiên Hạ Đệ Thất, đều là những nhân vật Ôn Nhu không thể địch nổi.

Nay Ôn Nhu quả nhiên ra tay.

Trước khi ra tay nàng còn quát một tiếng.

Bởi vì nàng không thích ám toán người ta.

Cho dù địch nhân lợi hại hơn, nàng cũng không làm chuyện ám toán người ta.

Cho nên trước khi xuất đao, nàng đã lên tiếng.

Lên tiếng để xuất đao.

Đao của Ôn Nhu.

Lần thứ hai Vương Tiểu Thạch thấy đao từ trên trời giáng xuống.

Đao mỹ lệ.

Người mỹ lệ.

Ôn Nhu xưa nay chẳng ôn nhu.

Nhát đao lần trước, khiến Vương Tiểu Thạch cuống lên.

Cuống lên cùng Bạch Sầu Phi cứu người thoát khỏi tay đám cao thủ Lục Phân Bán đường.

Nhát đao lần này càng khiến Vương Tiểu Thạch cuống hơn.

Luống cuống cũng chỉ vì cứu Ôn Nhu.

Có một loại người, trời sinh ra đã là kẻ cứu người.

Cho dù bản thân người đó có thích hay không, y cũng phải cứu người.

Vương Tiểu Thạch là loại người này.

Có một loại người, bẩm sinh đã là kẻ giết người.

Cho dù người có phải là kẻ y muốn giết hay không.

Nhưng không tránh khỏi giết người.

Cho dù không giết người, hại người ta chút đỉnh cũng tốt.

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ giết người, giết người có thể nói là một cách trực tiếp nhất để hại người.

Có một loại người khác, vừa sinh ra đời đã bắt người ta phải cứu, cho dù bản thân y không thích được người ta cứu, mà thích cứu người, kết quả vẫn là buộc người ta phải cứu mình, còn y chẳng cứu được ai.

Ôn Nhu chính là loại người này.

Lúc này, nàng vì cứu người mà được người cứu.

Vấn đề là: kẻ muốn giết nàng có giết nàng được hay không? Kẻ muốn cứu nàng có cứu nàng được hay không?

Nhát đao này chém xuống, Thiên Hạ Đệ Thất lập tức ra đòn phản công, y vốn có định ra tay hay không, chẳng ai biết, nhưng lúc này Ôn Nhu chém

một đao về phía y, y muốn không toàn lực ra tay cũng không xong, bởi vì cường địch ở trước mặt.

Vương Tiểu Thạch chắc chắn là một đại địch.

Thiên Hạ Đệ Thất một khi phản đòn tức là toàn lực xuất thủ.

Vương Tiểu Thạch càng không thể không xuất thủ.

Bởi vì gã biết với công lực của Ôn Nhu, tuyệt đối không thể nào chịu nổi một đòn của Thiên Hạ Đệ Thất.

Vì cứu Ôn Nhu, gã chỉ đành phát cả đao lẫn kiếm, công về phía Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng lập tức phát hiện, Vương Tiểu Thạch tựa như rất quan tâm, rất lo lắng cho Ôn Nhu.

Quan tâm còn hơn cả tính mạng của mình.

Lo lắng còn hơn cả an nguy của mình.

Thiên Hạ Đệ Thất lập tức hiểu ngay.

Y nắm lấy điểm yếu của đối thủ.

Cho nên y toàn diện tấn công Ôn Nhu.

Tình cảnh đặc biệt này chính là Ôn Nhu bị kẹp giữa hai đại cao thủ, nhưng trong nhất thời, nàng không thể phân biệt được ai mới là Vương Tiểu Thạch, ai mới là Thiên Hạ Đệ Thất.

Chỉ biết đao kiếm như sơn, kinh đao tuôn trào, tựa như song long nhị hổ đang tử chiến bên cạnh nàng, nhưng nàng không nhìn thấy, cũng chẳng hiểu rõ, bên tai chỉ nghe tiếng đối chưởng, và đao kiếm giao kích.

Trong lúc hai bên đang tử chiến với nhau, bản thân nàng lại rất nhàn nhã, nhưng cảm thấy kinh lực dồn dập, ngực thấy buồn nôn từng hồi, nhưng không thể nào nôn ọe ra nổi.

Nàng không biết, chính vì nàng ở giữa hai người, Vương Tiểu Thạch đã phải vất vả vì nàng, phải cân bao nhiêu chiêu thức hiểm hóc, mấy lần suýt

nửa chết trong tay của Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất không cần ra tay đối với Vương Tiểu Thạch, y chỉ tấn công Ôn Nhu.

Ôn Nhu vẫn không hề hay biết gì, còn Vương Tiểu Thạch phải bận rộn lo lắng cho nàng, mệt đến đứt hơi.

May mà Vương Tiểu Thạch luyện Nhân kiếm, Nhân kiếm coi trọng cứu người chứ không phải đả thương người.

Nhân Đao cũng vậy.

Trên đời này có cái gọi là Đồ Đao, Nhân kiếm của Vương Tiểu Thạch chính là muốn người ta "phóng hạ đồ đao [2](#)".

Vương Tiểu Thạch dùng đao kiếm bảo vệ cho Ôn Nhu chính là hợp với đường lối của Nhân Đao và Nhân kiếm.

Cho nên Vương Tiểu Thạch có thể gắng gượng ứng phó.

Nhưng Vương Tiểu Thạch biết rõ không thể ứng phó được nữa rồi.

Bởi vì gã biết Thiên Hạ Đệ Thất vẫn chưa thực sự xuất thủ.

Thiên Hạ Đệ Thất đang sử dụng Thù Cực chương.

Loại chương pháp này, Vương Tiểu Thạch từng nghe sư phụ Thiên Y cư sĩ của gã nhắc tới.

Đó là một trong những võ nghệ tuyệt học của sư thúc Nguyên Thập Tam Hạng của gã.

Nhưng tại sao Thiên Hạ Đệ Thất có thể sử dụng Thù Cực chương?

Trong lòng Vương Tiểu Thạch vừa kinh sợ vừa nghi ngờ.

Kinh sợ nhiều hơn nghi ngờ.

Bởi vì tình thế hung hiểm.

Thù Cực chương của Thiên Hạ Đệ Thất, mỗi chương đều như thâm thù đại hận, khiến Vương Tiểu Thạch buộc phải đao kiếm tề xuất, không dám có

chút chần chừ.

Đối với loại chương pháp này, tuy Vương Tiểu Thạch chưa từng luyện qua, nhưng cũng có nghe nói tới, có thể nói, hỏa hầu của Thiên Hạ Đệ Thất vẫn chưa hoàn toàn chín muồi.

Thế nhưng, Vương Tiểu Thạch đã suýt mấy lần gặp nguy hiểm, chẳng những suýt nữa không cứu được Ôn Nhu, mà cả mạng mình cũng chẳng giữ được.

Vũ khí thật sự của Thiên Hạ Đệ Thất ở trong tay nải của y.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn chưa sử dụng vũ khí trong tay nải của y.

Vương Tiểu Thạch lo.

Lo lắng.

Nhưng đúng lúc này, Ôn Nhu làm một chuyện.

Một chuyện không biết là đúng hay sai, cũng là chuyện đủ khiến cho Thiên Hạ Đệ Thất và Vương Tiểu Thạch lập tức phân thắng thua, sinh tử. Riêng nàng thì chẳng hiểu xảy ra chuyện gì, cho nên nàng quyết định rời khỏi.

Nàng đi.

Ôn Nhu thi triển khinh công, đó chính là Thuần Tức Thiên Lý của Tiểu Hàn Sơn phái.

Đây là khinh công trong khinh công.

Ngoại trừ Bạch Câu Quá Liêu của Phương Hận Thiếu, tất cả những người ở đây, cho dù là Vương Tiểu Thạch hay Thiên Hạ Đệ Thất, về mặt khinh công cũng kém hơn một bậc, đuổi chẳng kịp nàng.

Cho nên, trừ phi Thiên Hạ Đệ Thất cố ý thả Ôn Nhu đi, bằng không, cho dù y bắt Ôn Nhu để uy hiếp Vương Tiểu Thạch, giết nàng đều tốt hơn. Lúc này, nếu không thể toàn lực xuất thủ, để cho Ôn Nhu thi triển khinh công, Thiên Hạ Đệ Thất sẽ phải đối mặt với Vương Tiểu Thạch, mà muốn đuổi bắt Ôn Nhu, thì phải giết Vương Tiểu Thạch trước đã.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất phát động, thì chỉ có một thời cơ thoáng qua trong chớp mắt.

Vương Tiểu Thạch biết là không ổn, nhưng gã cũng chẳng còn cách nào.

Gã không thể bảo Ôn Nhu dừng lại, bởi vì làm vậy sẽ khiến Ôn Nhu khựng lại và trúng độc thủ của Thiên Hạ Đệ Thất.

Bất cứ cuộc chiến đấu nào cũng có kết cuộc. Nếu gã cứ tiếp tục giằng co, Ôn Nhu lại đứng kẹp ở giữa, sớm muộn gì cũng gặp họa. Hơn nữa, gã phải đến Hoa phủ ngăn trở âm mưu, gã không thể kéo dài được nữa.

Ôn Nhu nói đi là đi.

Thiên Hạ Đệ Thất đành phát động.

Vương Tiểu Thạch chỉ đành ứng chiến.

Gã đột nhiên phóng đao.

Đao như thần long, bay thẳng lên nửa tầng không.

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ cảm thấy trên đầu lạnh lẽo, một thanh đao nhảy múa loang loáng trên nửa tầng không, bổ thẳng xuống đỉnh đầu y.

Đồng thời, y phát hiện kiếm của Vương Tiểu Thạch đã áp sát tới trước mặt y.

Kiểm vô thanh.

Vô sắc.

Vô tình, vô mệnh.

Đây không phải là Nhân kiếm.

Thiên Hạ Đệ Thất từng nghe nói về loại kiếm pháp này.

"Quân Bất Kiến Cao Đường Minh Kính Bi Bạch Phát..." thanh đao tựa như con thần long giữa tầng không, như gương sáng trên lầu cao, nhưng vẫn sâu bi tóc bạc chốn nhân gian, đây mới là nhất kiếm chí mạng...

Loại kiếm pháp này, y cũng từng nghe Nguyên Thập Tam Hạng nói, Thiên Y cư sĩ tuy có thể sáng tạo ra, có điều, ngay cả bản thân Thiên Y cư sĩ cũng không thể sử dụng... thế mà nay, Vương Tiểu Thạch lại thi triển được, quyết không thể để tên này sống sót!

Đấu chí và sát ý mạnh mẽ dâng lên.

Thiên Hạ Đệ Thất tháo tay nải của y ra.

Ngàn vàng thái dương.

Ở trong tay.

Trong tay y có ngàn vàng thái dương.

Trong khoảnh khắc sinh tử tồn vong, Vương Tiểu Thạch lại nghi hoặc nhiều hơn kinh hãi.

Quả thật Thiên Hạ Đệ Thất đã dùng đòn sát thủ.

Nhưng đòn sát thủ của y vẫn hơi chậm một chút, rề rà một chút.

Khoảnh khắc chậm chạp rề rà này còn ngắn hơn cả một sát na, nhưng Ôn Nhu đã triển khai Thuấn Tức Thiên Lý rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất không đánh trúng nòng, Vương Tiểu Thạch cũng kịp thời tiếp được thế công của đối phương.

Rốt cuộc là Thiên Hạ Đệ Thất ra tay chậm, hay là khinh công của Ôn Nhu nhanh?

Vương Tiểu Thạch không biết.

Gã chỉ biết với Thiên Hạ Đệ Thất, gã tuyệt đối không bỏ qua cơ hội tốt lành chỉ thoáng qua trong chớp mắt này.

Trừ phi đối phương không muốn thật sự giết chết Ôn Nhu.

Lẽ nào lại thế?

Vương Tiểu Thạch cũng không thể suy nghĩ bước tiếp được nữa.

Gã không thể suy nghĩ được gì cả, thậm chí có thể sau này cũng không thể nghĩ được gì.

Một người đã mất mạng rồi, còn có thể suy nghĩ được gì?

Vương Tiểu Thạch tuyệt đối không muốn chết, gã còn nhiều chuyện phải làm.

Một khi Thiên Hạ Đệ Thất triển khai đòn sát thủ, một khi tay nải mà mở ra, Quân Bất Kiến đao pháp của Vương Tiểu Thạch sẽ lập tức bị khống chế.

Nếu gã tranh thủ tấn công trước, có thể Ôn Nhu sẽ bị thương. Ôn Nhu vừa đi, thái dương của Thiên Hạ Đệ Thất đã đến ngay trước mặt Vương Tiểu Thạch.

Ưu thế đã mất.

Vương Tiểu Thạch chỉ đành tiếp lấy, hoặc né tránh, kết quả của né tránh vẫn là tránh không thoát.

Ai có thể đuổi theo thái dương, tránh được dương quang? Đã không thể tránh, nếu ứng tiếp thì sao, ngay lúc này Vương Tiểu Thạch phát hiện ra một chuyện:

Gã vẫn chưa nhìn rõ vật gì trong tay nải của Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng có thể khẳng định vật này, chỉ có kết hợp với công lực của Thiên Hạ Đệ Thất, công lực vốn có hoặc uy lực của lợi khí, mới có thể tăng lên trăm lần, thậm chí vượt hơn trăm lần!

Đây rốt cuộc là vật gì?

Vương Tiểu Thạch không còn sự chọn lựa nào cả.

Gã chỉ có tránh.

Lao thẳng vào trong rừng táo.

Thiên Hạ Đệ Thất đuổi vào rừng táo.

Quầng sáng đuổi vào rừng táo.

Cũng giống như thái dương sà xuống rừng táo, cả khu rừng tựa như sáng bừng lên.

Thiên Hạ Đệ Thất lập tức khẳng định một chuyện: cho dù Vương Tiểu Thạch tránh vào rừng táo, cũng thoát không được.

Vương Tiểu Thạch không phải tránh uy lực của thái dương.

Nhưng Vương Tiểu Thạch một khi đã lao vào rừng táo, thì làm một chuyện.

Phàm những chỗ nào gã lướt qua, hai chưởng đẩy ra, táo trên cây rụng xuống như mưa.

Mưa tên.

Bởi vì táo đều đã trở thành ám khí.

Đá của Vương Tiểu Thạch.

Ngay trong khoảnh khắc này, lại biến thành quả táo.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất muốn đánh trúng Vương Tiểu Thạch, bản thân y cũng bị quả táo bắn trúng hàng trăm hàng ngàn lần.

Muốn đả thương một người, trước tiên bản thân cũng phải trả giá.

Nhưng khi cái giá đó là tử vong, người có chấp nhận hay không?

Khi Vương Tiểu Thạch bước ra khỏi rừng táo, Ôn Nhu và Trương Nham đều sửng sờ.

Vương Tiểu Thạch không chết.

Gã vẫn còn sống.

Nhưng cực kỳ mệt mỏi.

Sống mà cực kỳ mệt mỏi, vẫn là sống.

Chỉ cần còn sống, thì đó là chuyện tốt, nhưng người trên đời thường quên, chuyện này là chuyện tốt lành đáng chúc mừng.

Hèn chi có người nói: người ta thường không trân trọng những thứ đã giành được, mà yêu quý những thứ muốn có được.

Vương Tiểu Thạch vẫn chưa hoàn hồn, nói ra, gã và Thiên Hạ Đệ Thất giao thủ chính thức, chỉ có một chiêu:

Đó là trong khoảnh khắc Ôn Nhu thi triển khinh công, gã không muốn vì giết y mà bắt đầu phát ra "Quân Bất Kiến" cho đến khi Thiên Hạ Đệ Thất trúng hàng trăm hàng ngàn quả tảo, cho nên mới tung ra một đòn Thế Kiểm, quét vào rừng tảo, trong khoảnh khắc ấy, rừng tảo tựa như bị cạo trọc.

Thế nhưng đã cứu mạng của Vương Tiểu Thạch.

Thiên Hạ Đệ Thất đánh một đòn bất lợi, lập tức rút chạy.

Y vốn không muốn giết Vương Tiểu Thạch trong lúc này.

Y biết muốn giết cũng chưa chắc đã giết được.

Cho nên y tháo chạy.

Đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Thạch giao thủ cùng Thiên Hạ Đệ Thất.

Hai người đều không chiếm được phần hơn, cho nên đều rút lui.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa đi, Vương Tiểu Thạch lập tức nhớ lại chuyện gã muốn làm.

Ở đây chỉ còn lại Ôn Nhu và Trương Nham.

Trương Nham ở lại đây để tiếp trợ cho gã.

Ôn Nhu vừa mới thoát hiểm.

Khi Vương Tiểu Thạch đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất, sắc mặt Bát Đại Thiên Vương đột nhiên tái mét, y gầm lớn một tiếng, phóng người vọt lên, lao thẳng về Hoa phủ.

Bạch Sầu Phi đã ra đòn nặng đối với y.

Đã hạ độc thủ rồi.

Bát Đại Thiên Vương một là vì muốn báo thù, hai là vì muốn phanh phui âm mưu của Bạch Sầu Phi, chẳng ngại trên mình đang bị trọng thương, lao thẳng một hơi đến Hoa phủ.

Cao Đại Danh đột nhiên phóng đi, chẳng ai cản được y.

Hà Tiểu Hà đã đuổi theo.

Trương Nham vội nói: "Ở đây có ta trông chừng, các người đi tiếp ứng Cao Đại Danh!" Y nói như thế, bởi vì y biết, nếu Vương Tiểu Thạch không địch lại Thiên Hạ Đệ Thất, bọn họ ở đây cũng chẳng ích gì. Chỉ có mất thêm vài mạng nữa mà thôi, chi bằng chạy đến Hoa phủ làm chuyện quan trọng hơn.

Y ở đây, đồng sinh đồng tử với Vương Tiểu Thạch.

Bằng hữu thật sự, vốn phải cùng chịu hoạn nạn, cùng hưởng phú quý!

Bát Đại Thiên Vương chạy đến đại sảnh đường, Bạch Sầu Phi đã diễn xong vở tuồng, y đang muốn quần hùng thiếu "nợ cứu mạng" của y, tưởng chừng đại kế sắp thành thì Bát Đại Thiên Vương vừa quát mắng vừa xông vào.

"Đừng trúng gian kế của ác tặc!" Bát Đại Thiên Vương kêu lớn.

"Tất cả đều là âm mưu của y..." nói chưa xong, soạt một tiếng, Bát Đại Thiên Vương như cảm thấy cổ họng lạnh ngắt, sau đó y nhìn thấy máu tươi của mình từ cằm dưới phun ra, mà nơi cổ họng, máu tươi cũng không ngừng tuôn ra.

Y trợn mắt, chỉ Bạch Sầu Phi gằn giọng nói: "Người..."

Bạch Sầu Phi đã ra đòn sát thủ.

Ngay lúc này Hà Tiểu Hà xông vào, kêu một tiếng thảng thốt...

Vương Tiểu Thạch nghe Trương Nham nói nhanh mấy câu, liền dốc toàn lực thi triển khinh công lướt về phía Hoa phủ.

Nhưng trong lòng gã, vẫn luôn vang lên một thanh âm.

Một nghi vấn.

Nếu Bạch nhị ca thực sự làm chuyện này, ta phải làm sao?

Nếu Bạch nhị ca thực sự có ở đó, ta nên làm thế nào? Địch hay là bạn?

Là huynh đệ hay là đối thủ?

Ta có nên quản chuyện này hay không?

Người sống ở trên đời, thật ra thường có một vấn đề, cũng giống như có thiên đường thì có chim thiên đường; có người quản chuyện nên quản, thì cũng có người làm chuyện không nên làm, chẳng khác gì có hình thì có bóng vậy.

1 Câu trong bài "Tương Tiến Tựu" của Lý Bạch.

2 Buông dao đồ tể.

Chương bốn mươi bốn

Thương xót

Thiên Y Hữu Phùng bị thương rất nặng.

Khi Vương Tiểu Thạch và Thiên Hạ Đệ Thất chưa phân thắng bại, y ra hiệu bảo Phương Hận Thiếu công mình vào rừng táo.

Nhưng y đã không thể kiểm soát được âm lượng của mình nữa, bị thương như thế này, chỉ cần nói được đã là kỳ tích rồi.

"Hứa với ta," y khó nhọc nắm tay Phương Hận Thiếu, gắng gượng nói: "Người phải bảo vệ Ôn Nhu, đưa nàng về Lạc Dương."

Phương Hận Thiếu biết Thiên Y Hữu Phùng không thể nào sống được nữa. Có thể nói vì y mà Thiên Y Hữu Phùng bị Thiên Hạ Đệ Thất đánh trọng thương, không có điều gì đau đớn hơn thế.

"Được." Phương Hận Thiếu rơi nước mắt nói: "Ta sẽ làm, người yên tâm."

"Người phải tìm cách khiến Vương Tiểu Thạch giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, trả thù cho ta." Nhãn thần của Thiên Y Hữu Phùng đã tán loạn, nhưng thần trí vẫn còn.

"Chỉ có Vương Tiểu Thạch mới có thể khắc chế được con người này."

"Được, ta nhất định đi giết chết tên quái vật đó, trả thù cho người!" Phương Hận Thiếu phần nộ nói.

"Không được." Thiên Y Hữu Phùng lập tức nắm lấy tay Phương Hận Thiếu, cuống lên thì lập tức nghẹn lời, không nói gì được nữa.

"Người từ từ nói, cứ từ từ nói, đừng vội." Phương Hận Thiếu càng thêm đau lòng, vội vàng nói: "Người nói gì, ta đều chiều theo, ta chiều theo người, đừng vội."

Một hồi sau, Thiên Y Hữu Phùng mới nói tiếp được: "Người không phải... là đối thủ của y... chỉ có Vương Tiểu Thạch... mới có thể..."

"Được, được, ta nhất định sẽ nghĩ cách để Vương Tiểu Thạch trả thù cho người." Phương Hận Thiểu cũng nắm lấy tay y, "Người phải mau mau khỏe lại, xem bọn ta báo thù cho người như thế nào."

"Ta... không được nữa rồi..." Thiên Y Hữu Phùng cười khổ sở: "Nếu Vương Tiểu Thạch không thể vì quốc gia dân tộc mà quyết đoán, không thể chọn lựa giữa tình và nghĩa, vậy thì, vẫn còn một người, người đó có thể thu thập Thiên Hạ Đệ Thất, người nhất định phải giúp ông ta..."

"Ai?"

"Nghĩa phụ của ta..." Thiên Y Hữu Phùng lại khạc máu:

"Ôn Tung Dương."

"Ôn Văn?" Phương Hận Thiểu ấp úng nói: "Võ công của Ôn đại nhân cao như thế, lại đức cao vọng trọng, ta... ta thật nhỏ nhen, làm sao có thể giúp được ông ta?"

"Trước khi ông ta đến Kinh thành, chưa gặp Thiên Hạ Đệ Thất, người phải báo cho ông ta biết chuyện ta và Thiên Hạ Đệ Thất giao thủ..." Thiên Y Hữu Phùng gắng gượng nói: "Trước khi ông ta giao thủ với Thiên Hạ Đệ Thất, người phải đem tình hình Thiên Hạ Đệ Thất xuất thủ đối với ta... nói tường tận... cho ông ta biết."

Nói xong, y đã mệt đến nỗi không thốt nổi ra lời nữa.

Thấy một bằng hữu thoi thóp trong lúc lâm chung, cảm giác ấy có lúc còn đau đớn hơn chết.

Có lúc, dù có thể đau đớn thay cho y, trong lòng thật sự sinh ra ý nghĩ thôi thì đi chết mau cho rồi.

Phương Hận Thiểu biết rõ những điều Thiên Y Hữu Phùng gởi gắm là việc rất khó khăn.

Y làm sao biết chừng nào Ôn Văn tới.

Y làm sao biết chừng nào Ôn Văn sẽ đụng mặt Thiên Hạ Đệ Thất?

Nhưng y không còn chọn lựa.

Y không thể có bất cứ sự chọn lựa nào trước mặt một người sắp chết.

Y đành chấp nhận.

"Ta nhất định sẽ làm được, quá lắm là ta đến Lạc Dương tìm Ôn Văn."

Có điều, Phương Hận Thiếu tựa như nhớ lại một chuyện gì đó, kìm không được, hỏi: "Ôn cô nương là con gái của Ôn đại nhân, tại sao không để nàng ấy nói?"

"Khi ta và Thiên Hạ Đệ Thất giao thủ tại Hoa phủ, chỉ có người ở đó..." Thiên Y Hữu Phùng khép mắt lại, nói: "Huống chi, chỉ cần Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch còn ở Kinh thành, ta cũng không cho rằng... Ôn Nhu... nàng ấy sẽ chịu trở về Lạc Dương." Khi nói đến đây, lời lẽ y chứa đựng sự bất lực, sự mệt mỏi và đau lòng, y đến Kinh thành, ở lại bao nhiêu lâu, vậy mà không khuyên được Ôn Nhu chuyển ý.

Ôn Nhu vô tâm vô ý đối với y, thật sự còn khiến y đau lòng hơn cả những vết thương trên người.

Y vừa khép mắt, nước mắt đã ứa ra.

Phương Hận Thiếu lại thật sự sợ y khép mắt, thì sẽ không bao giờ mở nữa, vội nói: "Ta sẽ làm, được rồi, người cứ yên tâm, ta sẽ nói tất cả cho Ôn đại nhân biết, ta sẽ bảo Vương Tiểu Thạch đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất, trả thù cho người." Y sợ Thiên Y Hữu Phùng vẫn chưa yên lòng, mới lớn giọng bổ sung thêm: "Ta nhất định sẽ khuyên Ôn Nhu trở về, nếu nàng ấy không về, ta sẽ bắt nàng ấy về, đá nàng ấy về, đuổi nàng ấy về..."

Chợt nghe một giọng nói đau đớn vang lên: "Huynh biết rõ ta về sẽ không vui, tại sao cứ ép ta về?"

Tiếng nói đó là của Ôn Nhu.

Ôn Nhu lần đầu tiên ôn nhu.

Nàng ngồi xuống, xem vết thương của Thiên Y Hữu Phùng, cả trái tim nàng cũng đau đớn, nghĩ đến nỗi đau mà Thiên Y Hữu Phùng đang chịu đựng lúc này, nàng cũng thấy đau cho y.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, nàng cũng không muốn về.

Thiên Y Hữu Phùng vừa thấy Ôn Nhu tới, hơi thở lại gấp gáp: "Nghĩa phụ rất thương muội, muội không về, ông ấy sẽ rất đau lòng..."

"Muội về? Huynh bảo muội ngày nào cũng đối mặt với cả đám người, kêu muội phải lấy người đó, ngày nào cũng tam tòng tứ đức, thờ chồng dạy con sao?"

Ôn Nhu buồn bã nói: "Thiên đại ca, muội biết, tất cả những điều huynh làm đều là vì muốn tốt cho muội, nhưng huynh thật sự vì muốn muội tốt, tại sao huynh cứ khuyên muội về?"

Thiên Y Hữu Phùng lại bật ho.

Khi y ho, máu tươi lại tuôn ra lỗ mũi.

Ôn Nhu hoảng hồn, Phương Hận Thiếu lòng càng loạn hơn.

"Dù sao ta cũng sắp chết rồi, muội không chịu về, ta cũng đành chịu, nhưng muội ở lại Kinh thành, thì phải cẩn thận, ta... không thể chăm sóc cho muội được nữa..."

Ôn Nhu khóc òa.

"Huynh đối xử tốt với muội..." Ôn Nhu khóc thút thít: "Vậy mà muội cứ tránh né huynh..."

Thiên Y Hữu Phùng nắm lấy tay Ôn Nhu.

Ôn Nhu cũng nắm tay Thiên Y Hữu Phùng, lại tựa như đang nắm lấy bàn tay của con người đang chết đuối, nhưng cũng giống như khi mình sắp chết đuối thì tóm được một khúc gỗ đang trôi lênh bênh.

Nét mặt Thiên Y Hữu Phùng lộ vẻ an ủi.

"Còn có một chuyện nữa..." Thiên Y Hữu Phùng cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo: "Muội nhờ ta điều tra kẻ nào... làm nhục Lôi cô nương..."

Ôn Nhu kêu "A!" lên một tiếng: "Chẳng lẽ là tên quái vật này?"

Thiên Y Hữu Phùng khó khăn lắm mới lắc đầu: "Cho đến hôm nay, ta vẫn chưa điều tra được... Có điều, trên lưng của Thiên Hạ Đệ Thất quả thật có vết thương..."

"Vậy chắc chắn là y rồi!" Ôn Nhu kêu lên.

Ngày đó, nàng và Lôi Thuần gặp con người bí ẩn ở hẻm sau, suýt nữa hẳn đã làm nhục nàng, nhưng Lôi Thuần đã hy sinh bản thân, nàng cực kỳ bi phẫn, thề phải trả thù cho Lôi Thuần.

Nàng từng nhờ Thiên Y Hữu Phùng điều tra xem kẻ đó là ai, còn đưa ra điều kiện: "Nếu có thể chính tay giết chết tên dân đồ đó, có lẽ ta sẽ cùng huynh trở về," khiến Thiên Y Hữu Phùng dốc sức vì chuyện này.

Cho nên lâu nay Thiên Y Hữu Phùng theo dõi Thiên Hạ Đệ Thất.

Y cũng đi theo Ôn Nhu.

Ngoại trừ bảo vệ nàng, đồng thời cũng cho rằng lần trước tên dân đồ đó vẫn chưa chiếm đoạt được Ôn Nhu, chắc chắn sẽ không bỏ qua, nhất định thú tính lại nổi dậy, y sẽ nhân cơ hội đó trừ đi mối hại này.

Kết quả, y theo dõi Thiên Hạ Đệ Thất, khiến Thiên Hạ Đệ Thất hạ quyết tâm phải giết y.

Lần đó, tên dân đồ tuy chiếm đoạt được Lôi Thuần, nhưng cũng trúng một đao của Ôn Nhu, một đao chém trên lưng.

Nay trên lưng của Thiên Hạ Đệ Thất cũng có vết thương, vậy người đó chắc chắn là y rồi.

"Nhưng... trên lưng y không chỉ có một vết thương..." Thiên Y Hữu Phùng sợ Ôn Nhu hành sự lỗ mãng, thêu thào nói: "... Trước khi chưa điều tra rõ ràng, muội... muội đừng nên..."

"Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương trên lưng," Ôn Nhu gằn giọng nói: "Dựa vào điểm này, hẳn đã đáng chết rồi..."

Thiên Y Hữu Phùng đột nhiên nắm chặt tay Ôn Nhu.

Y siết quá chặt làm Ôn Nhu suýt kêu lên.

"Muội không phải là đối thủ của y... muội đừng đụng đến y..." Thiên Y Hữu Phùng nhất định phải bắt Ôn Nhu hứa: "Sẽ có người trả mối thù này, muội đừng vì trả thù cho ta... muội đừng trả thù cho ta... Hãy nhớ, đừng trêu ghẹo tên sát tinh này..." Lúc y nói, vết thương bị động, đau đến nỗi toàn thân quằn quại.

Ôn Nhu thấy y đau khổ, không dám trái ý, vội nói: "Được, muội sẽ nghe lời huynh."

Lúc này Thiên Y Hữu Phùng mới từ từ buông tay, phần nào bình tĩnh trở lại.

Phương Hận Thiếu chợt nhớ ra một chuyện, hỏi: "Lúc này người nói với Thiên Hạ Đệ Thất... hẳn liên quan đến một vụ án? Rốt cuộc là vụ án gì?"

"Đúng, đó là vụ huyết án xảy ra ở Thiên Long pha năm xưa..." Hơi thở của Thiên Y Hữu Phùng lại yếu hơn: "Người chỉ cần đem những lời của ta lúc này nói với nghĩa phụ, ông ấy nhất định sẽ xử lý."

Phương Hận Thiếu kêu "ồ" một tiếng, Ôn Nhu không khỏi tò mò, hỏi: "Huyết án? Huyết án gì? Thiên Long pha? Đó là trọng địa của Trường Phong Vạn Lý bang mà?"

Phương Hận Thiếu nghe Thiên Y Hữu Phùng trước khi chết lại nhắc đến Long pha, trong lòng lấy làm nghi hoặc.

Nhưng Thiên Y Hữu Phùng không đáp lời Ôn Nhu.

Bởi vì y không muốn Ôn Nhu lo những chuyện này.

"Muội..." Thiên Y Hữu Phùng từ từ mở mắt ra, nhìn Ôn Nhu.

Ôn Nhu rơi đôi dòng lệ: "Huynh muốn nói điều gì, cứ nói ra, là muội hại huynh, là muội hại huynh chết, huynh cứ đánh muội đi, huynh cứ mắng

muội..."

Phương Hận Thiếu cố gắng khuyên nài, nhưng Ôn Nhu rất xúc động, làm thế nào cũng chẳng bình tĩnh được.

Phương Hận Thiếu thấy khuôn mặt của Thiên Y Hữu Phùng tựa như mau chóng khô quắt lại, vài lần định nói gì đó nhưng đuối sức, y vội vàng nói với Ôn Nhu: "Hắn vẫn chưa chết, muội phải nghe lời hắn!"

Ôn Nhu vừa nghe, cổ ngừng khóc, ghé mặt qua, nước mắt lưng tròng, nhìn Thiên Y Hữu Phùng sững sờ.

"Muội... phải... hứa... với huynh... một... chuyện..."

Thiên Y Hữu Phùng yếu ớt nói.

"Huynh nói đi, huynh nói đi, muội hứa với huynh." Ôn Nhu lại không kìm được nước mắt, nước mắt rơi xuống lã chã: "Huynh muốn gì muội cũng hứa, tốt nhất, tốt nhất là huynh đừng kêu muội về có được không?"

Thiên Y Hữu Phùng không trả lời.

"... Huynh muốn muội hứa chuyện gì?" Ôn Nhu hỏi đầy ôn nhu.

Thiên Y Hữu Phùng vẫn không trả lời.

"Huynh?" Ôn Nhu kêu hoảng: "Huynh!"

"Hắn đã chết rồi."

Phương Hận Thiếu khẽ khàng vuốt mắt Thiên Y Hữu Phùng, nói: "Người yên tâm!"

Sau đó từ từ đứng dậy, thở dài, tiếng thở dài như lá rơi trong gió.

Tiếng thở dài trong gió.

Vương Tiểu Thạch dặn Ôn Nhu phải tìm được Phương Hận Thiếu và Thiên Y Hữu Phùng, còn gã chạy đến tiếp ứng Bát Đại Thiên Vương.

Khi gã đến nơi, Bát Đại Thiên Vương đã chết.

Bạch Sầu Phi hướng về phía gã, bình thản nói: "Đệ đến rồi."

Vương Tiểu Thạch lắc đầu đầy vẻ không thể tin nổi: "Nhị ca, không thể nào..."

Bạch Sầu Phi mỉm cười: "Ta đang tìm cách cứu họ, có gì không đúng?"

Hà Tiểu Hà đau đớn nói: "Người giết huynh ấy..."

Bạch Sầu Phi cắt lời: "Hắn cản ta cứu người, ta buộc phải giết hắn."

"Hắn cản người hại người!" Đường Bảo Ngưu gầm lên: "Người chính là kẻ đứng đằng sau sắp đặt mọi chuyện hôm nay."

Ai nấy đều chấn động.

Trong mắt Bạch Sầu Phi sát khí đại thịnh, Vương Tiểu Thạch bước dẫn tới, chặn trước người Đường Bảo Ngưu: "Nhị ca, chúng ta đều biết hết rồi."

"Đệ biết gì?" Bạch Sầu Phi thần sắc vẫn không đổi: "Ai cũng biết, bây giờ ta đang cứu người."

"Người đang gạt người, đang hại người, đang khống chế người, chứ không phải đang cứu người." Trương Nham chạy tới, cất tiếng: "Thuốc giải thật sự, đang ở đây."

Y giơ tay, trong tay có một chiếc bình điêu khắc hình con thú màu sắc rực rỡ to bằng bàn tay.

Bạch Sầu Phi ngược mắt lên nhìn, đột nhiên khựng lại.

"Lúc này ta lao tới chịu một chỉ của người mới lấy được thứ này: bởi vì đây mới chính là thuốc giải Quá Kỳ Xuân thật sự, người tưởng rằng Trương mỗ này dễ dàng trúng một đòn của người sao! Đó chỉ là cái giá phải trả mà thôi!" Trương Nham cao giọng nói: "Các người phải tin ta, ta phân biệt được đâu là thuốc giải thật, đâu là thuốc giải giả; thuốc giải trên tay hắn, chỉ có thể giải được chất độc trong nhất thời, không bao lâu nữa các người sẽ đến cầu cạnh hắn, hắn mượn cơ đó khống chế các người."

Lời vừa dứt, Đường Bảo Ngưu đã nói tiếp: "Lời của hắn các người nhất định phải nghe, bởi vì hắn là Trương Nham."

Đường Bảo Ngưu không tiếc chút hơi tàn mà khoe khoang giùm cho Trương Nham: "Đó chính là nghĩa tử của Thiên Cơ tổ long đầu lão đại Trương Tam Ba, là ngũ đương gia của Đào Hoa xã, tinh thông Thần Thâu Bát Pháp, Bát Đại Giang hồ, còn có ta nữa, hắn cũng là tiểu lão đệ của Đường Cự Hiệp Bảo Ngưu đại nhân, Phạn Vương Trương Nham chính là hắn."

Chương bốn mươi lăm

Nhất điệp kinh thu

Thần sắc của Bạch Sầu Phi không thay đổi.

Thật ra là có thay đổi một chút, nhãn thần của y vừa dần ra đã thu lại, tay trái cũng hơi máy động, có điều, trên thực tế, người khác cơ hồ chẳng nhận ra sự thay đổi ấy.

Đó là y cố gắng kiềm chế.

Nhưng như thế đã đủ rồi, Vương Tiểu Thạch đã nhận ra.

Gã quá hiểu Bạch Sầu Phi.

Khi mục quang nở rộ, có nghĩa là sát cơ đã động, tay trái muốn cử động, có nghĩa là muốn thò tay vào áo xem thử có phải là món đồ của mình đã lọt vào tay người khác hay không.

Hai động tác cực kỳ tinh tế, thậm chí vẫn chưa cử động này, đã chứng thực một chuyện: đích xác Bạch Sầu Phi đã làm chuyện bỉ ổi này!

Vương Tiểu Thạch nhắm mắt, cơ hồ như rên rỉ: "Nhị ca..."

Bạch Sầu Phi chìa tay về phía Trương Nham: "Trả đây."

Đường Bảo Ngưu nói thay Trương Nham: "Kẻ nói với người câu này thật sự là đệ đệ của Lý Thái Bạch."

Trương Nham ngạc nhiên hỏi: "Lý Thái Hắc?"

"Không phải." Đường Bảo Ngưu cải chính: "Là người quá ngốc ¹."

Bạch Sầu Phi đột nhiên cũng cải chính: "Không phải người quá ngốc."

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi: "Là cái gì?"

"Phải thêm một chữ ‘các’ nữa, đó là các người quá ngốc!"

Bạch Sầu Phi nói: "Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại vào!"

Nói chưa xong, y đã động thủ.

Mà hễ động thì ra đòn sát thủ. Hai ngón tay trái của y công ra Tiểu Tuyết, ba ngón tay phải bắn ra Sơ Tình, Tiểu Tuyết đánh Trương Nham, Sơ Tình công Đường Bảo Ngưu.

Hai chỉ đều muốn đoạt mạng.

Hai chỉ ấy không phải là không trúng, mà là bị người ta tiếp lấy. Tuy nơi này có hàng trăm người, nhưng kẻ có thể ung dung tiếp lấy Tiểu Tuyết, Sơ Tình của Bạch Sầu Phi, e rằng chỉ có một người.

Không những Hoa Khô Phát biết điểm này, cả anh hào ở đây đều biết rõ.

Họ đều căm hận Bạch Sầu Phi.

Họ đều gửi gắm hy vọng ở Vương Tiểu Thạch.

"Nếu hôm nay ta không thể giết chết tất cả bọn họ," Bạch Sầu Phi cũng rất rõ điểm này: "Ngày sau nhất định họ sẽ giết chết ta."

"Chỉ cần hôm nay huynh tha cho họ," Vương Tiểu Thạch khẩn khoản nói: "Ngày sau nếu họ đối phó huynh, vậy thì, họ phải tính sổ với đệ trước!"

"Cớ gì đệ cứ phải bảo vệ cho họ?"

"Họ với huynh không thù không oán, hà tất huynh phải khống chế họ?"

"Điều này..." Bạch Sầu Phi trầm ngâm nói: "Chúng ta không nên thảo luận ở đây."

Vương Tiểu Thạch hơi mừng: "Ý của nhị ca là... vào trong nội đường?"

Bạch Sầu Phi tỏ ý không tiện nói ra: "Huynh đệ chúng ta, không cần thiết phải xung đột trước mặt người ngoài."

"Phải." Vương Tiểu Thạch mừng rỡ. Chỉ cần có thể thuyết phục được Bạch Sầu Phi đừng nặng tay với đám người vô tội này, muốn gã làm gì gã cũng chịu cả.

Vào đến nội đường, cửa sổ khóa cao, lúc này trời đã về chiều, cho nên trong nội đường đã tối mịt.

Bạch Sầu Phi bước tới chỗ tối, bắt tay sau lưng trầm ngâm, thông thả ngừng bước.

Y ngẩng đầu nhìn cửa sổ, bên ngoài cửa sổ đã có sao trời ẩn hiện.

"Tại sao đệ phải đối đầu với ta như thế?" Bạch Sầu Phi hạ giọng: "Chúng ta là huynh đệ, vậy mà đệ đứng trước mặt người ngoài làm khó ta!"

Vương Tiểu Thạch vừa nghe hai chữ "huynh đệ", chỉ cảm thấy máu nóng sục sôi.

"Lúc này tình hình nguy cấp, chỉ đành ngăn chặn, kéo lại xảy ra sai lầm gì to lớn, có điều chi lỗi mắng, mong nhị ca chớ trách." Vương Tiểu Thạch cung kính nói: "Có điều, xin hãy thả những người này đi, uy hiếp họ như thế, rất dễ trở mặt thành thù, khéo quá hóa vụng, đối với ai cũng đều không tốt."

Bạch Sầu Phi sầm mặt, còn tối hơn cả sắc trời, nói ra lời còn nặng hơn cả làn gió buổi chiều: "Đệ thật quá đáng, thật quá lo chuyện bao đồng rồi đấy."

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy lòng nhói lên.

Nhưng lời nói của Bạch Sầu Phi mau chóng trở nên ôn hòa: "Có điều, đệ có thể kịp thời cản ta gây ra tội lỗi tày trời này, thật không hổ là hảo huynh đệ của ta!"

Vương Tiểu Thạch mừng rỡ: "Nhị ca, lúc này đệ buông lời có điều chi không phải mong nhị ca bỏ quá cho, chỉ vì đệ lo lắng mà thôi. Nhị ca xưa nay hiểu biết rộng rãi hơn đệ, đệ chỉ e chuyện này quan hệ trọng đại, nhị ca tin lắm sự sắp xếp của bọn gian thần đó, vậy đúng là đã gây họa vô cùng rồi. Bằng hữu trên giang hồ với chúng ta giống như cây trồng trên cùng một mảnh đất, nếu vì loài chuột nhắt trên quan trường mà kết oán với huynh đệ, đó thật sự là việc không nên."

Bạch Sầu Phi mục quang máy động: "Đệ mắng quan lại trong triều, nhưng chẳng phải đệ cũng giúp sức cho họ sao?"

Vương Tiểu Thạch thở dài: "Đệ có nổi khổ."

Bạch Sầu Phi cười như có vẻ hiểu ra: "Chúng ta đều bất đắc dĩ mà thôi." Rồi y hỏi đầy vẻ chân thật: "Ta đã làm những chuyện đó, tam đệ, đệ có tha thứ cho ta không?"

Vương Tiểu Thạch đáp ngay: "Sao lại nói thế, nhị ca, chúng ta là huynh đệ!"

"Chúng ta là huynh đệ," bàn tay Bạch Sầu Phi đang đặt trên vai Vương Tiểu Thạch, đột nhiên lướt từ vai tới hông, điểm mười hai huyệt đạo của gã: "Vây đệ hãy tha thứ cho ta một lần."

Vương Tiểu Thạch muốn kháng cự, nhưng đã không kịp nữa rồi: "Huynh..."

"Chúng ta là huynh đệ," Bạch Sầu Phi cười lạnh: "Đệ cũng không nên làm người tốt trước mặt đám đông, cùng kẻ khác đến phá chuyện của ta!"

Y chúm môi huýt một tiếng sáo, Nhậm Oán lập tức lướt vào, y vừa thấy Vương Tiểu Thạch đã ngã xuống, trên môi nở nụ cười.

Nụ cười tàn nhẫn.

Vương Tiểu Thạch đau đớn nói: "Tại sao huynh làm như thế?"

"Giờ đây, ta không thể không làm như thế sao?" Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại: "Người đã phá chuyện của ta, ta cũng để người không làm được người tốt."

Sau đó y quay sang Nhậm Oán: "Ta đã điểm huyệt đạo của hãn rồi, mà ta lại biết người có bản lĩnh đặc biệt, người biết làm sao rồi chứ?"

Nhậm Oán nói: "Người muốn hãn nói ra những điều hãn không muốn nói?"

Bạch Sầu Phi nói: "Đúng rồi."

"Nhị ca, huynh làm như thế, thật sự khiến cho đệ..." Vương Tiểu Thạch đau đớn thốt lên: "Quay đầu đi! Nhị ca, bây giờ vẫn còn kịp!"

"VẬY sao?" Bạch Sầu Phi mỉm cười nói với Vương Tiểu Thạch: "Đáng tiếc người đã không kịp rồi!"

Bạch Sầu Phi vừa gạt đầu, Nhậm Oán đã kẹp Vương Tiểu Thạch phóng ra.

Chưởng tâm của Nhậm Oán đánh sát vào lưng Vương Tiểu Thạch.

Cho dù Vương Tiểu Thạch võ công trần đời, nhưng chỉ cảm thấy có một luồng khí lưu cực kỳ quái dị, cứ quần đảo trong người, lúc thì tựa như dao bén, biến lực phủ ngũ tạng của mình thành đá mài dao, không ngừng chà xát.

"Người yên tâm, trước khi người chưa hoàn thành sứ mạng thái sư giao cho, ta sẽ không giết người." Bạch Sầu Phi lại vỗ vỗ vai gã: "Chúng ta vẫn là huynh đệ, chẳng phải sao? Ta chỉ muốn người đứng cùng trận tuyến với ta mà thôi."

Lần đầu tiên Vương Tiểu Thạch bị y vỗ vai, cảm thấy rất thân thiết, cho đến khi Bạch Sầu Phi đưa tay ra vỗ vai gã lần thứ hai, gã cảm thấy hoảng sợ.

Cảm giác này giống như một con chó sói thè lưỡi liếm trên mặt mình.

Nhậm Oán không đứng gần gã lắm, nhưng y ngầm nắm lấy mạch môn của Vương Tiểu Thạch trong ống tay áo, không phải kẻ lão luyện trong giang hồ có đôi mắt tinh đời, tuyệt đối không thể biết rằng Nhậm Oán đang khống chế Vương Tiểu Thạch.

Nhậm Oán thầm vận công lực, khiến Vương Tiểu Thạch phải theo y ra đại sảnh đường, Bạch Sầu Phi đi theo sau, cười nói: "Hì hì, chúng ta đúng là nước lụt miếu Long Vương, đều là người nhà cả, thì ra chúng ta thờ cùng một chủ, đệ còn là thượng cấp của ta nữa."

Nhậm Oán thầm đẩy lực.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy một luồng quái lực dồn tới, cổ họng đau như dao cắt, cơ mặt rúm rỏ, không thể nào không mở miệng ra, nhưng thanh âm lại không thoát ra được.

Nhưng Nhậm Oán lại dùng phúc ngữ nói giùm y: "Nhị ca, lúc này nhị ca thật là lỗ mãng... thật ra chuyện hạ độc, chúng ta ai ra tay cũng thế mà thôi!"

Bạch Sầu Phi nói về áy náy: "Khác nhau, khác nhau chứ, đệ là người chủ trì, ta chỉ là kẻ chấp hành."

"Vương Tiểu Thạch" lại nói: "Dù sao mục tiêu của chúng ta đều như nhau là được rồi. Bọn người ở trong đường đã biết rõ sự thật, chi bằng giết hết chúng cho rồi."

Vương Tiểu Thạch nói như thế, ai này đều sửng sốt.

Họ bị phần, tuyệt vọng.

Thì ra một Vương Tiểu Thạch mà người ta tưởng là cứu tinh cũng là cá mè một lứa với Bạch Sầu Phi!

Bạch Sầu Phi giả vờ cản lại: "Như vậy... hình như không được lắm! Dầu sao họ cũng là nhân vật thành danh trong Kinh thành, giết họ như thế ta cũng có chút không nỡ... Nếu họ biết thời thế chịu làm việc cho chúng ta, cũng nên xét lại mà giữ mạng họ..."

Vương Tiểu Thạch vừa tức vừa lo.

Nhưng gã không thể nào nói ra lời mình muốn nói được.

Khi một người không thể biện bạch cho mình, không thể nói lời mình muốn nói, hơn nữa lời của mình muốn nói đều bị bóp méo, hình tượng của y hoàn toàn bị người khác phá hoại, cảm nhận của y, sẽ như thế nào?

Hoa Khô Phát cảm hận cùng cực.

Lão thâm năm ám khí độc môn trong tay.

Dù sao đi nữa đêm nay cũng chẳng sống nổi, hơn nữa còn liên lụy cả đám vô lâm đồng đạo, chi bằng liều mạng, giết chết tên đầu đảng rồi tính sau!

Lão nhắm chuẩn mục tiêu.

Mục tiêu là Vương Tiểu Thạch.

Trong cuộc đời thường có những lúc, là khoảnh khắc mấu chốt. Lúc này là khoảnh khắc mấu chốt trong cuộc đời của Vương Tiểu Thạch.

Sinh tử tồn vong, thành bại vinh nhục, có lúc đều ở một vận may hoặc thời cơ, nói như thế, con người thật sự quá bơ vơ!

Có điều, Vương Tiểu Thạch cũng coi như là may mắn. Sự may mắn của Vương Tiểu Thạch cũng có thể nói là sự may mắn của cả đám quần hùng ở đây.

Bởi vì, số phận của Vương Tiểu Thạch tuyệt đối có liên quan và ảnh hưởng đến những người ở đây, đa số những người này gã không quen biết.

Con người là như thế, ai bị ai ảnh hưởng một đời, cả bản thân mình cũng không dự đoán được!

Trong sát na ấy, một người từ trên trời giáng xuống.

Một người từ phía sau cây cột lướt ra.

Người từ trên trời giáng xuống là một thiếu nữ xinh đẹp!

Nàng có đao quang đẹp tựa sao trời.

Ôn Nhu.

Ôn Nhu múa đao, chém về phía Bạch Sầu Phi.

Không phải nàng muốn giết y, mà chỉ là muốn đẩy lùi y.

Đương nhiên, với đao pháp của nàng, cho dù muốn giết Bạch Sầu Phi, cũng là chuyện không thể nào.

Có điều, với khinh công của nàng và Phương Hận Thiểu, muốn áp sát mà không để Bạch Sầu Phi phát giác, cũng không phải là chuyện quá khó.

Tình hình Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi ở trong nội đường, họ đều đã thấy hết.

Một người từ phía sau cây cột lướt ra, đương nhiên là Phương Hận Thiểu.

Y vừa ra tay, đã dùng Tình Phương trao.

Cây quạt vừa mở đã khép, đã đẩy lùi Nhậm Oán.

Sau đó y gào lớn: "Vương Tiểu Thạch bị bọn chúng kiềm chế, những lời lúc này không phải là hấn nói!" Đồng thời, y khép quạt lại, nhanh chóng điếm tới, giải huyết đạo cho Vương Tiểu Thạch.

Nhưng phương thức điếm huyết sử dụng Kinh Thần chỉ của Bạch Sầu Phi, Phương Hận Thiếu không thể nào giải được.

Lúc này tình thế cực kỳ nguy cấp.

Nhậm Oán bị đẩy lùi, nhưng rồi lại lao tới. Ngay lúc này, Nhất Diệp Kinh Thu của Hoa Khô Phát đã bắn ra. Mục tiêu của lão vốn là Vương Tiểu Thạch, nhưng Ôn Nhu và Phương Hận Thiếu xuất hiện, lập tức khiến lão chột nghĩ ra.

Ngay lúc này, lão cũng bị Nhậm Oán kiềm chế, nói ra những lời mình không muốn nói!

Nhất định là tên yêu nhân máu lạnh này giở trò!

Cho nên mới dùng ám khí của lão, bắn về phía Nhậm Oán.

Đây là ám khí độc môn của Hoa Khô Phát, Nhậm Oán không dám sơ ý, chỉ đành trước tiên rút lui thế công, toàn thần ứng phó.

Phương Hận Thiếu lại có cơ hội, toàn lực giải huyết cho Vương Tiểu Thạch.

Với công lực của Bạch Sầu Phi, muốn đánh ngã Ôn Nhu, tuyệt đối không cần đến ba chiêu.

Một chiêu đã đủ rồi, Ôn Nhu một đao chém hụt, một chỉ của Bạch Sầu Phi đã xía vào trán nàng.

Nhưng Bạch Sầu Phi không hề vận dụng kinh lực.

Y thấy kẻ chém mình là Ôn Nhu, không khỏi ngẩn người.

Y thật sự không nỡ giết nàng.

Y cũng không muốn giết nàng.

Huống chi phải giết Ôn Nhu, có nghĩa là đối địch với nhà họ Ôn ở Lạc Dương, một con người đầy dã tâm muốn gây dựng nghiệp lớn như Bạch Sầu Phi không hề muốn làm điều này.

Y không giết Ôn Nhu, nhưng Ôn Nhu lại vung đao, đao quang loang loáng, từng đao chém về phía y.

Lúc này, Bát đại đao vương nhất tề xuất động, lập tức ngăn chặn Phương Hận Thiếu cứu Vương Tiểu Thạch.

Đường Bảo Ngưu gầm lớn: "Có A Ngưu này, người chẳng làm được gì đâu!"

Trương Nham cũng nạt: "Qua trước cửa ải của ta rồi tính!"

Hai người liên thủ, chuẩn bị đối phó với Bát đại đao vương.

Phía bên kia còn có Nhậm Lao.

Nhậm Lao chẳng hề động thanh sắc, đã lướt ra sau lưng Phương Hận Thiếu, định tung một đòn sát thủ.

Có điều y chưa kịp thi triển, đột nhiên thấy một mũi tên, bắn thẳng vào ngực mình.

Y lập tức dùng Thiết Bản Kiêu tránh được mũi tên ấy, không ngờ, mũi tên không trúng mục tiêu, đuôi tên bật ra kêu tách một tiếng, lại bắn ra một mũi tên nhỏ, từ dưới bắn lên.

Nếu Nhậm Lao chưa từng thấy lối bắn tên này, chắc chắn sẽ trúng tên, nhưng y đã lộn một vòng, y ứng phó cực nhanh, kịp thời hai ngón tay kẹp một cái, kẹp được mũi tên nhỏ.

Kẻ bắn y chính là Hà Tiểu Hà.

Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi cũng động thủ, nhưng bị mấy đệ tử Hoa môn vừa mới được tạm thời giải độc kiềm chế.

Chỉ kéo dài được như thế, chợt nghe quát lớn một tiếng, tiếng quát kêu ong ong trong tai của mọi người, ai nấy đều bất giác ngừng tay lại.

Chỉ thấy Vương Tiểu Thạch sau khi kêu một tiếng, khạc ra một ngụm máu.

Gã đã tự phá giải huyết đạo.

Từ đầu đến cuối Phương Hận Thiếu không giải được huyết đạo do Bạch Sầu Phi kiềm chế, nhưng Vương Tiểu Thạch lại mượn nội kinh của y, tự mình xung phá huyết đạo, có điều, Vương Tiểu Thạch nôn nóng phá huyết, cho nên nội thương rất nặng.

Cho dù như thế nào đi nữa, huyết đạo cũng được giải rồi.

Bạch Sầu Phi hất ống tay áo, quét Ôn Nhu ra.

Vương Tiểu Thạch đối mặt với y.

Bạt kiếm.

Tràn đầy nộ ý.

Kiếm đã bạt rồi.

Kiếm của phần nộ.

Vương Tiểu Thạch xưa nay đao kiếm hợp nhất, gã rút kiếm ra, coi như cũng là rút đao.

Bạch Sầu Phi cười dài, sau đó thở dài nói: "Cuối cùng cũng có ngày này rồi. Ta rất muốn giao thủ với ngươi, dùng mười ngón tay này độ với đao kiếm của ngươi."

"Ta không muốn giao thủ với huynh." Vương Tiểu Thạch đau khổ nói: "Huynh đừng ép ta."

"Ta muốn quyết một trận thắng thua với ngươi," Bạch Sầu Phi nói với giọng đầy nuối tiếc: "nhưng không phải bây giờ." Y buông ra câu nói này, sau đó lập tức dẫn bọn Nhậm Lao, Nhậm Oán, Bát đại đao vương, Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi nghênh ngang bỏ đi. "Đợi khi nào ngươi làm xong chuyện đó, chúng ta sẽ quyết một trận sinh tử."

Cuối cùng mối nguy ở Hoa phủ đã được giải quyết. Đám quần hùng phố thị này, đối với bọn Vương Tiểu Thạch, Trương Nham, Đường Bảo Ngưu, Ôn

Nhu, Phương Hận Thiều, Hà Tiểu Hà, trong lòng rất cảm kích, nhưng vì đã có vết xe đổ, cho nên vẫn còn e ngại hành động của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cầm kiếm trầm tư.

Gã đang nghĩ gì?

Có phải là đang nghĩ: có nên vì bảo tồn thực lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, mà giết Gia Cát tiên sinh cho Thái Kinh hay không? Có phải là đang nghĩ ngày xưa gã và Bạch Sầu Phi cùng lên kinh, đã từng liên thủ tác chiến, đồng sinh cộng tử, cùng nhau đại phá Lục Phân Bán đường, nào ngờ giờ đây huynh đệ lại trở thành kẻ thù?

Cũng trong lúc này, Thái Kinh ở Thái sư phủ cũng nhận được báo cáo của Lỗ Thư Nhất: "Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục đã động thủ với Vương Tiểu Thạch."

Thái Kinh không hề ngạc nhiên: "Thua rồi?"

Lỗ Thư Nhất gật đầu nói: "Thua rồi."

Thái Kinh thông thả nói: "Bọn họ vẫn chưa chết, là vì Vương Tiểu Thạch không muốn giết họ, lâu nay y đều giữ lại thực lực." Không lâu sau, Thi Yến Nhị cũng về báo: "Vương Tiểu Thạch đã phá kế hoạch khống chế quần hùng Phát Mộng nhị đảng của Bạch Sầu Phi."

Thái Kinh cười nói: "Quả nhiên. Có động thủ hay không?"

Thi Yến Nhị kính cẩn nói: "Hai người đã trở mặt với nhau, nhưng Bạch Sầu Phi ngại chỉ lệnh của thái sư, không dám ra tay, cho nên mới bỏ đi."

"Sớm muộn gì họ cũng đánh một trận." Thái Kinh thông thả về chỗ, bước đến trước lan can nhìn hoa trong vườn đua sắc: "Ngày đó sau khi hãn và ta gặp nhau, thì lập tức đã viết mười chữ ‘*Đại trượng phu lẽ nào vui đầu trong bút nghiên*’, đó là khi Ban Siêu còn trẻ, lòng đầy chí lớn, đã từng ném bút mà thở dài: ‘*đại trượng phu không có chí lược gì khác, chỉ muốn bắt chước Phó Giới Tử, Trương Khiên lập công nơi dị vực, để được phong hầu, làm sao có thể mãi vui đầu vào trong việc bút*

ngiên?’, chí khí và khẩu khí thật không nhỏ. Vương Tiểu Thạch viết mấy chữ này, tuyệt đối không thể coi thường." Y nhìn ra vườn hoa, lầm bầm tự nói một mình: "... Một con người như thế, đương nhiên không thể không dùng, không thể không phòng."

Thực ra, y đã là thái sư của một nước, nắm quyền lớn trong triều, có bao nhiêu môn sinh thân tín, thế nhưng y suốt ngày chìm đắm trong thư pháp hội họa, đâu có thời gian lo việc quốc sự? Nay cả Vương Tiểu Thạch mà y cũng phải tốn công sức suy đoán tâm ý của đối phương, còn đâu tinh thần sức lực xử lý việc lớn của nước nhà? Quốc gia xã tắc, nếu rơi vào tay hạng người này, sao có thể không loạn? Sao có thể không sinh lăm tẽ đoan?

¹ Người quá ngốc trong tiếng Trung Quốc có âm đọc gần giống với âm đọc của ba chữ Lý Thái Bạch. (Một đọc là Nỉ thai bân một đọc là Lỉ thai bá).

THUYẾT ANH HÙNG THÙY THỊ ANH HÙNG

HỆ
LIỆT

Kinh Diễm Nhất Chương

溫瑞安

Ôn
Thụy
An

驚艷
一槍

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

<u>Chương 1: Mệnh Lệnh Triều Đình Thay Đổi Bảy Lần</u>
<u>Chương 2: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 1)</u>
<u>Chương 3: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 2)</u>
<u>Chương 4: Nắng Chiều, Cầu Tàu, Bóng Người, Sóng Lớn</u>
<u>Chương 5: Bối Cục</u>
<u>Chương 6: Hòa Cục</u>
<u>Chương 7: Loạn Cục</u>
<u>Chương 8: Phạn Cục (Bữa Cơm)</u>
<u>Chương 9: Nhập Cục</u>
<u>Chương 10: Nguy Cục</u>
<u>Chương 11: Sát Cục</u>
<u>Chương 12: Tình Cục</u>
<u>Chương 13: Phá Cục</u>
<u>Chương 14: Cường Cục (Cục Diện Bể Tắc)</u>
<u>Chương 15: Mê Cục</u>
<u>Chương 16: Lưỡng Cục (Hai Cục Diện)</u>
<u>Chương 17: Tử Cục</u>
<u>Chương 18: Khí Cục (Bản Lĩnh)</u>
<u>Chương 19: Giáo Cục (Khuấy Đảo Cục Diện)</u>
<u>Chương 20: Biến Cục</u>
<u>Chương 21: Kỳ Cục (Ván Cờ)</u>
<u>Chương 22: Muộn Cục (Cục Diện Im Lìm)</u>
<u>Chương 23: Khí Cục (Trận Thế)</u>
<u>Chương 24: Kỳ Cục (Bất Ngờ)</u>
<u>Chương 25: Sinh Cục (Đường Sống)</u>
<u>Chương 26: Diệu Cục</u>
<u>Chương 27: Cách Cục (Thế Thống)</u>
<u>Chương 28: Xuất Cục</u>
<u>Chương 29: Đại Cục</u>
<u>Chương 30: Chiến Cục</u>
<u>Chương 31: Bại Cục</u>
<u>Chương 32: Thắng Cục</u>
<u>Chương 33: Vong Cục</u>
<u>Chương 34: Định Cục</u>
<u>Chương 35: Thâm Cục</u>
<u>Chương 36: Dực Cục</u>
<u>Chương 37: Phiến Cục (Mưu Kế)</u>
<u>Chương 38: Tổng Cục</u>

Chương 39: Phân Cục
Chương 40: Thời Cục
Chương 41: Khốn Cục
Chương 42: Cảnh Cục
Chương 43: Kết Cục
Chương 44: Tiêu Cục
Chương 45: Bưu Cục
Chương 46: Đương Cục (Trong Cục)
Chương 47: Chung Cục
Chương 48: Cục
Chương 49: Phản Kích
Chương 50: Mãnh Kích (Công Kích Mãnh Liệt)
Chương 51: Phục Kích
Chương 52: Thư Kích (Đánh Lén)
Chương 53: Trọng Kích
Chương 54: Tiệt Kích (Chặn Đánh)
Chương 55: Xung Kích
Chương 56: Công Kích
Chương 57: Đả Kích
Chương 58: Giao Kích
Chương 59: Thử Kích (Đâm Tới)
Chương 60: Xạ Kích (Bắn Tới)
Chương 61: Vi Kích (Vây Đánh)
Chương 62: Hổ Kích (Giao Chiến)
Chương 63: Phục Kích
Chương 64: Truy Kích
Chương 65: Du Kích
Chương 66: Xung Kích
Chương 67: Chàng Kích (Va Chạm)
Chương 68: Hoàn Kích (Đánh Trả)
Chương 69: Tương Kích (Giao Đấu)
Chương 70: Tập Kích
Chương 71: Nhất Kích
Chương 72: Đối Kích
Chương 73: Khế Cơ (Bước Ngoặt)
Chương 74: Thiên Cơ
Chương 75: Thời Cơ
Chương 76: Thần Cơ
Chương 77: Phi Cơ (Cơ Hội Bay Tới)
Chương 78: Tâm Cơ
Chương 79: Sát Cơ
Chương 80: Nguy Cơ

Chương 81: Chuyển Cơ (Cơ Hội Xoay Chuyển).

Chương 82: Hữu Cơ (Có Cơ Hội).

Chương 83: Thừa Cơ

Chương 84: Sinh Cơ

Chương 85: Sấn Cơ (Nhân Cơ Hội).

Chương 86: Động Cơ

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mệnh Lệnh Triều Đình Thay Đổi Bảy Lần

Thái Kinh hạ lệnh, muốn Vương Tiểu Thạch ám sát Gia Cát tiên sinh.

Lý do của hã là: Gia Cát không chết, quốc gia sẽ không có ngày bình yên.

Ẩn ý phía sau là: hã không chết, người chết.

Nếu như Vương Tiểu Thạch không giết được Gia Cát tiên sinh, Thái Kinh sẽ sử dụng quyền sinh sát của hã, nhổ tận gốc rễ Kim Phong Tế Vũ lâu trong kinh thành.

Vương Tiểu Thạch từng có ơn tri ngộ với lâu chủ Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa còn có nghĩa kết bái với hai vị lâu chủ và phó lâu chủ, Kim Phong Tế Vũ lâu đã thành ngôi nhà đầu tiên sau khi hã đến kinh thành.

Xem ra, vì nước vì dân, về tình về nghĩa, hã đều phải giết Gia Cát.

Vương Tiểu Thạch không thể lựa chọn, hã chỉ có cách ám sát Gia Cát.

"Trong ba ngày phải giết chết Gia Cát, nếu không thì cứ đưa đầu tới gặp."

Bây giờ đã qua hai ngày, chỉ còn lại một ngày.

Muốn ăn cơm thì phải nấu cơm.

Muốn có học thức thì phải đi học.

Muốn giết Gia Cát, trước tiên phải đến gần Gia Cát.

Làm sao để đến gần Gia Cát?

Chuyện này dường như cũng không khó.

Thái Kinh và Phó Tông Thư sở dĩ chọn Vương Tiểu Thạch thi hành nhiệm vụ ám sát Gia Cát tiên sinh, ngoại trừ võ công của Vương Tiểu Thạch cao cường, cư xử ít bị chú ý, không hề qua lại với quan phủ triều đình, còn có hai nguyên nhân quan trọng khác. Thứ nhất là hãn thông minh nhạy bén, lại giỏi về thư họa chữa bệnh, vốn hợp với sở thích của Gia Cát tiên sinh. Thứ hai hãn vốn là học trò của Thiên Y Cư Sĩ, mà Thiên Y Cư Sĩ lại là nhị sư huynh của Gia Cát tiên sinh. Chỉ dựa vào mối quan hệ này, Vương Tiểu Thạch đương nhiên là nhân tuyển thích hợp nhất để ám sát Gia Cát tiên sinh.

Bởi vì hãn có cả trăm lý do để tiếp cận Gia Cát tiên sinh, hơn nữa nhất định có thể đến gần đối phương.

Vấn đề chỉ là hãn có giết được Gia Cát tiên sinh hay không.

Vấn đề này Vương Tiểu Thạch không trả lời được, ít nhất hiện giờ còn không thể.

Có rất nhiều vấn đề, hiện tại còn chưa có đáp án, nhưng chỉ cần qua một đoạn thời gian, đáp án sẽ tự nhiên xuất hiện.

Thời gian rõ ràng có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Bản thân thời gian mới là vấn đề lớn nhất, cho nên không có chuyện gì mà thời gian không thể giải quyết được.

Vì vậy Vương Tiểu Thạch đang đợi, đợi thời gian đưa ra đáp án cho vấn đề này.

Đợi mệnh lệnh, mệnh lệnh giết chết Gia Cát.

Mệnh lệnh sao còn chưa đến?

Đã đến rồi.

Mệnh lệnh là do thân tín bên cạnh Long Bát thái gia truyền đến.

Bên cạnh Long Bát có tám tên võ quan "phía sau có hoa sáng, phía trước có chim ưng", đều là người không thể xem thường, nhưng trong lần hành động này bọn họ chỉ là người truyền tin.

Mệnh lệnh vội vàng đưa tới trong đêm:

"Vào giờ Mão sáng hôm nay (từ 5 giờ đến 7 giờ) Gia Cát tiên sinh sẽ đến phủ Thần Hầu đánh cờ với Thất Tình đại sư, đây là thời cơ tốt nhất để giết y."

Vương Tiểu Thạch đợi lệnh hành động.

Hắn sửa sang lại y phục và đao kiếm, đang định xuất phát, bỗng nhiên lại nhận được mệnh lệnh:

"Có thay đổi, Gia Cát sẽ đi đến cung Thanh Ngưu. Giờ Hợi tối nay (từ 21 giờ đến 23 giờ) hãy lên vào cung Thanh Ngưu hành thích y."

Vương Tiểu Thạch ngáp một cái, lại nằm xuống ngủ, thư giãn tinh thần để ban đêm đi hành thích.

Nhưng hắn còn chưa kịp ngủ, mệnh lệnh lại tới:

"Chuyện ám sát Gia Cát, mục tiêu đã sinh cảnh giác, chuyện hành thích hoàn toàn hủy bỏ."

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy mệnh lệnh này lại không ngủ nữa.

Hắn đang đợi.

Quả nhiên vào đầu giờ Sửu (từ 1 đến 3 giờ), mệnh lệnh mới lại tới:

"Gia Cát tiên sinh vì điều tra trọng án, vào giờ Mùi (từ 13 giờ đến 15 giờ) sẽ cùng với hai đệ tử Lãnh Huyết và Truy Mệnh xuất hiện tại lầu Tam Hợp."

Ngay sau đó tin tức lại thay đổi:

"Trước khi đến lầu Tam Hợp, Gia Cát sẽ đi qua hẻm Ngõa Tử, đó là địa điểm tốt nhất để ám sát."

Vương Tiểu Thạch bắt đầu lắc lư hai chân, xoa nắn mười ngón tay.

Lúc này trời đang rét đậm.

Người bên cạnh nhìn thấy, có lẽ chỉ cho rằng hắn cảm thấy lạnh, chứ không phải khẩn trương.

Có phải hắn cảm thấy khẩn trương hay không?

Mệnh lệnh đưa đến lần sau gấp hơn lần trước, quả thật rất khẩn trương:

"Gia Cát tiên sinh trúng gió bị bệnh, người đến xem bệnh là Thụ đại phu. Hãy đi trước giết chết Thụ đại phu, sau đó giả trang thành ngự y, vào giờ Thân (từ 15 giờ đến 17 giờ) hành thích Gia Cát."

Vương Tiểu Thạch nhìn mệnh lệnh hiện giờ, lẩm bẩm:

- Cũng thật đúng lúc.

Tiếp đó lại thêm một mật lệnh được đưa đến, trên phong thư ghi rõ là "mật lệnh cuối cùng":

"Phó tướng gia mời tiệc Gia Cát, đầu giờ Dậu (từ 17 giờ đến 19 giờ) sẽ gặp mặt tại lầu Không Tước. Tướng gia đập chén làm hiệu, lập tức ra tay."

Sau đó không còn bất cứ mệnh lệnh nào nữa.

Vì muốn truyền tin, Long Thành Bát Phi Tướng của Long Bát thái gia cũng xuất động đến bảy người.

Vương Tiểu Thạch gấp ngón tay tính toán, trong hai canh giờ từ đầu giờ Tý đến cuối giờ Sửu (hai canh giờ từ 11 giờ đêm đến 3 giờ sáng), tổng cộng đã nhận được bảy mệnh lệnh.

Địa điểm, thời gian và phương thức ám sát cũng liên tục thay đổi bảy lần.

Cho dù thay đổi như thế nào, chỉ có một điểm không thay đổi.

Người vẫn phải giết.

Gia Cát nhất định phải chết.

Vấn đề chỉ là Vương Tiểu Thạch có giết được y hay không.

Giết được cũng phải giết, không giết được cũng phải giết.

Hắn không giết Gia Cát, Thái sư Thái Kinh và Thừa tướng Phó Tông Thư sẽ đối phó với Kim Phong Tế Vũ lâu, sẽ ép giang hồ hảo hán trong thành không còn chỗ dung thân, sẽ khiến cho đám người Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Ôn Nhu đều phải vào nhà giam, hơn nữa dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho mình.

Về tình về lý, vì người vì mình, hắn đều phải giết chết Gia Cát.

Ước hẹn tình nhân phải ở trước hoa dưới trăng, dù là lúc trăng vừa mới nhú, hay là nửa đêm không tiếng thì thầm, đều phải xem tình cảm và tâm trạng.

Giết người thì sao?

Vào giờ Dậu.

Không có lúc nào ưu nhã hơn lúc này. Mọi người đã làm việc cả ngày, lê thân thể mệt mỏi trở về nhà. Nơi nơi bốc lên khói bếp, người người ngồi quanh bàn dùng bữa tối, bọn trẻ nô đùa trước cửa, vồ bắt những con đom đóm bay lượn chung quanh, bầu trời trải đầy những ngôi sao lấp lánh, ánh nến sáng lên từng nhà. Ấm áp vô cùng, vô cùng ấm áp.

Không có lúc nào ưu thương hơn lúc này. Nhìn đêm tối xưa tan hoang hôn, nghe mặt đất chìm vào yên lặng. Không có ánh mặt trời hoà tan, gió tuyết đông cứng ánh nến trong cửa sổ. Sau một ngày làm việc, sự mệt mỏi che lấp đi hi vọng của ngày mai. U ám vô cùng, vô cùng u ám.

Đây là một thời tiết rất mỹ lệ thê lương.

Lúc này trong gió rét cắt da, Vương Tiểu Thạch đi đến lầu Khổng Tước.

Hắn phải giết người, phải giết Gia Cát.

Một ngọn đèn lồng sáng lên nơi căn phòng số bốn trên tầng ba của lầu Khổng Tước.

Trên đèn lồng có một chữ "Phó" màu đỏ.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn, lập tức lên lầu.

Lúc này trên lầu Khổng Tước có rất nhiều khách, đều là thực khách.

Cả nhà lớn nhỏ tới ăn tối, dăm ba bạn tốt ngồi lai rai, khách giang hồ, những người làm việc cả ngày, những người chán nản với cuộc sống hiện tại, những người đặc ý vì làm quan phát tài, tất cả đều ở nơi này. Mỗi người ngồi một bàn hoặc chiếm một chỗ, ăn uống tán gẫu, cười nói say sưa.

Người rất nhiều, gần như là chật khách.

Thịnh vượng phát đạt như vậy, làm sao có thể liên tưởng đến vạn dân đau khổ, biên cương cấp báo?

Vương Tiểu Thạch vừa lên lầu, nhìn thấy một thầy tướng trong tay cầm một cái lồng chim, liền hỏi:

- Ngài uống trà gì vậy?

Thầy tướng không hề nghĩ ngợi, liền đáp:

- Kiềm Tra.

Vương Tiểu Thạch lập tức đi lên lầu hai.

Bởi vì đó là một câu ám hiệu.

Vương Tiểu Thạch hỏi "mục tiêu có ở trên hay không", đối phương trả lời là "có".

Cho nên hắn liền đi lên.

Vừa lên lầu hai, hắn liền hỏi tên phục vụ đang liên tục hắt hơi:

- Núi có cây tốt thì có nước tốt, một quán rượu tốt phải dùng cách gì mới có thể giữ được khách hàng lâu dài?

Phục vụ đáp:

- Đặc sản nổi tiếng.

Vương Tiểu Thạch nghe xong liền đi lên lầu ba.

Bởi vì đó cũng là một câu ám hiệu.

Vương Tiểu Thạch hỏi "tất cả hành động đều như bình thường sao", đối phương đáp "như thường."

Thế là hắn lên lầu ba, đi đến phòng số bốn.

Trước phòng có hai người đang đứng, eo quần roi dây, lưng đeo roi vàng, ánh mắt dữ tợn, trông giống như hai thần giữ cửa, vừa nhìn đã biết là cố tình làm ra dáng vẻ như vậy. Không biết vì sao, Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy một người trong đó có vẻ quen mắt.

Lầu ba đều là phòng lớn dành cho khách quý, tuy đầy khách nhưng bọn họ đều ở trong phòng, trái lại cảm thấy rất yên tĩnh.

Vương Tiểu Thạch vừa bước lên lầu, hai người kia hoàn toàn không động, không nhìn, không quay đầu sang, nhưng Vương Tiểu Thạch lại cảm giác được bọn họ đã lưu ý đến mình.

Hắn không hề do dự đi thẳng đến phòng số ba.

Sau đó đi qua phòng số ba, thẳng đến phòng số bốn.

Hắn chậm rãi đi qua trước mặt hai người kia, tiến vào phòng số năm.

Vương Tiểu Thạch vén rèm lên, xông vào trong sự kinh ngạc của những người trong phòng. Hắn không chờ Phó Tông Thư đập chén làm hiệu, lập tức tung một cước đá vỡ tường gỗ ngăn cách hai phòng. Tường đổ bần lặt, hắn nhìn thấy trong phòng số bốn có hai người nhảy ra khỏi bàn.

Một người trong đó có khuôn mặt chữ quốc (国), năm chòm râu dài như sắt, không giận mà uy, kinh ngạc nhưng lại trấn định, chính là Phó Tông Thư.

Người còn lại mắt sâu mày rậm, khuôn mặt ửng đỏ, hoảng hốt nhảy lên.

Ngoài ra còn có mấy người khác, nhưng Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn thấy hai người này.

Hắn xông đến.

Người nọ hét lớn một tiếng:

- Bắt lại!

Có ba người lao đến gần Vương Tiểu Thạch, một người khác thì chặn ở phía trước người kia.

Trong ba người lao đến gần Vương Tiểu Thạch, một người thi triển Cầm Nã Thủ muốn phong tỏa thể công của hắn, một người giơ lá chắn lên muốn ngăn cản ánh đao của hắn, còn một người dùng Tảo Đường Thoái đột ngột công kích vào thân dưới của hắn.

Thể công của ba người này, Vương Tiểu Thạch cũng không phải là không ứng phó được.

Nhưng nếu ứng phó với ba người này, thể công của hắn sẽ phải chậm đi.

Hắn không muốn chậm, cũng không thể chậm.

Hắn phát ra đao và kiếm.

Tay không phát ra Cách Không Tương Tư Đao, Lăng Không Tiêu Hồn Kiếm.

Trong ba người kia lập tức có hai người ngã xuống.

Nhưng phần lưng Vương Tiểu Thạch cũng bị trúng chiêu.

Máu của hắn tràn lên cổ họng, nhưng còn chưa đến bên mép, hắn đã xông đến trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Tên thị vệ phía trước Gia Cát tiên sinh lập tức xuất đao.

Vừa xuất đao, đao liền chia thành bảy đoạn.

Bảy đoạn đao phân làm bảy hướng bắn về phía Vương Tiểu Thạch.

Hóa ra đó không phải là đao, mà là ám khí.

Vương Tiểu Thạch rút đao.

Ánh đao rực rỡ bùng lên, như sao băng lướt qua bầu trời.

Bảy đoạn đao lại từ bảy hướng bắn ra.

Có người kêu rên, có người gào thét, có người ngã xuống trong ánh máu.

Trong ba người vừa rồi lao đến còn sót lại một người, cùng với tên cao thủ bảo vệ trước mặt Gia Cát tiên sinh, một trước một sau giáp công Vương Tiểu Thạch.

Lúc này Gia Cát tiên sinh đã lui đến trước cửa sổ, chuẩn bị nhảy xuống. Nếu ra ngoài đường cái, muốn giết y sẽ khó hơn lên trời.

Hai tay áo của Vương Tiểu Thạch chợt cuộn lại, đẩy văng hai tên địch thủ một trước một sau bay về phía Gia Cát tiên sinh.

Nếu như Gia Cát tiên sinh nhảy xuống lúc này, nhất định sẽ bị hai người kia đụng phải, với thể bay mạnh như vậy e rằng không chết cũng sẽ trọng thương.

Gia Cát tiên sinh chột giống như một con cá lội, tránh qua cửa sổ, dán lưng vào tường. Hai tên cao thủ kia không kịp kêu lên tiếng nào, từ cửa sổ rơi xuống giữa đường phố.

Thân hình Vương Tiểu Thạch nhoáng lên, đã đến trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng giết chết Gia Cát.

Ngay lúc này, ngực hắn lại trúng phải một đòn.

Hắn kêu lên một tiếng, một đao giống như vô tình, mạnh như sét đánh chém thẳng vào Gia Cát tiên sinh.

Ánh đao như thù hận mênh mang, như giấc mộng mơ màng, lại giống như nước mắt trên năm tháng.

Gia Cát tiên sinh chột hét lên.

Y chỉ giơ tay nhắc chân, một đao của Vương Tiểu Thạch với sức mạnh dường như không thể kháng cự, lúc này đột nhiên khựng lại.

Một đao kia mặc dù không chém xuống, nhưng đao thế vẫn đánh vào Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh hét lớn một tiếng, vách tường sau người sụp đổ, lập tức lui vào trong phòng số ba.

Lúc này hai tên cao thủ bị Vương Tiểu Thạch đẩy ra ngoài cửa sổ mới rơi xuống đất. Bên ngoài đường phố liền vang lên tiếng kinh hô.

Vương Tiểu Thạch đuổi theo vào phòng số ba.

Trong phòng số ba ly chén vỡ tan, có người kêu lớn, có người té ngã.

Vương Tiểu Thạch không nhìn thấy gì cả.

Hắn không nhìn thấy những người khác, không nhìn thấy ly, không nhìn thấy chén, không nhìn thấy rượu, không nhìn thấy bàn, không nhìn thấy ghế, thậm chí ngay cả tường cũng không nhìn thấy.

Hắn chỉ nhìn thấy một người.

Gia Cát tiên sinh.

Hắn phải giết đối phương, không giết không được.

Hắn rút kiếm ra.

Trong thời gian hắn rút kiếm, phía trước lao đến, phía sau đuổi đến, có ít nhất bảy người từ các hướng tấn công vào hắn.

Công kích liều mạng.

Nhưng khi hắn rút kiếm ra, bảy người kia đều đã ngã xuống, chỉ còn lại một ánh kiếm.

Ánh kiếm ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Ý cảnh của một kiếm đó không thể dùng lời nói, dùng tranh vẽ hay dùng chữ viết để hình dung. Không chỉ là nhanh, không chỉ là đặc sắc, không chỉ là tuyệt diệu, cũng không chỉ là ưu mỹ.

Mà là một loại kiếm pháp chỉ có ở trên trời, không có ở thế gian.

Một kiếm này đâm về phía Gia Cát tiên sinh.

Thế kiếm đã không thể văn hồi.

Nếu như phía trước là mặt trời, hắn sẽ đâm vào mặt trời; nếu như phía trước là cái chết, hắn sẽ đâm vào cái chết; nếu như phía trước là chính hắn, hắn sẽ đâm vào mình.

Gia Cát tiên sinh chỉ làm một chuyện.

Y đột nhiên chia ra.

Một người đang yên lành, không thể nào đột nhiên "chia" ra.

Đầu và tứ chi của y bỗng giống như hoàn toàn chia năm xẻ bảy, sau đó lại lập tức dính vào.

Nhưng trong khoảnh khắc chia ra đó, Gia Cát đã phá giải một kiếm không gì sánh được của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đã từng nhìn thấy loại chiêu thức kỳ lạ này.

Khi quyết chiến trong tổng đường của Lục Phân Bán đường, Binh Giải thần công của Hậu Hội Hữu Kỳ cũng có thể gập tứ chi của mình theo bốn góc độ trái phải trước sau, giống như chột "đứt" hoặc "dài" ra, góc độ công kích có thể nói là vô cùng kỳ dị.

Hiện giờ Gia Cát cũng thi triển một chiêu này.

Khóe miệng Vương Tiểu Thạch trào máu tươi.

Thương thế vừa rồi đến bây giờ mới chảy tới bên mép.

Gia Cát tiên sinh dùng một chiêu phá giải thế công, cũng không ham chiến, lập tức lui về phía sau.

Chiếc bàn lớn phía sau cùng với rượu và thức ăn trên bàn đều bị đụng ngã.

Có ít nhất mười một người, kể cả hai thần giữ cửa vừa rồi bảo vệ ở bên ngoài cũng lao về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không lùi.

Từ khi xông vào giữa tiệc đến giờ, hắn chưa hề lùi nửa bước.

Hắn xuất ra cả đao và kiếm.

Gia Cát tiên sinh nhảy lên như một con hạc trắng, bắn ra như một con chim cắt, lại nhẹ nhàng như một con chuồn chuồn. Hai thần giữ cửa kia vung roi vàng và roi dây, đồng thời đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không tránh.

Roi dây đánh vào mặt.

Trên mặt hắn lập tức có thêm một vết máu.

Roi vàng đánh vào vai.

Vương Tiểu Thạch kêu lên phun ra một búng máu.

Nhưng ba hòn đá trên tay hắn đã bắn ra.

Hai đầu gối của Gia Cát tiên sinh mỗi bên trúng phải một hòn, trên trán lại trúng một hòn khác, đôi chân mềm nhũn, lập tức ngã về phía trước. Vương Tiểu Thạch bổ kiếm vung đao, muốn chặt cái đầu của Gia Cát tiên sinh xuống.

Chợt nghe có người hét lên một tiếng như sấm:

- Dừng tay!

Một tiếng "keng" vang lên, ánh lửa bắn ra tung tóe. Một người tiện tay chụp lấy thanh Trảm Mã đao, ngăn cản đao và kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đưa mắt nhìn, trông thấy người nọ khí thế đường đường, thần uy lẫm liệt, long lanh có thần, uy vũ hào hùng, chính là đương kim Thừa tướng Phó Tông Thư.

Không đúng!

Không phải Phó Tông Thư muốn hãm đi giết chết Gia Cát tiên sinh sao? Sao bây giờ lại là Phó Tông Thư tới cứu Gia Cát tiên sinh?

Hoang đường!

- Không được giết y!

Phó Tông Thư trầm giọng quát lên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là chính Thái sư và ngài bảo ta giết y!

- Chúng ta muốn người giết Gia Cát.

Phó Tông Thư nói:

- Y không phải Gia Cát.

Dáng vẻ Vương Tiểu Thạch hoàn toàn hiện lên bốn chữ "dở khóc dở cười".

Hắn nhìn bàn ghế ngỗ ngang, cửa tường sụp đổ, chén đĩa bừa bãi, còn có bảy tám cao thủ không biết tên họ nằm la liệt trên đất, vẻ mặt của hắn hoàn toàn nói lên không thể hiểu được lời nói của Phó Tông Thư.

- Ý của các người là sao?

Hắn đành phải hỏi.

Hắn liều mạng bị thương không nhẹ, muốn nhanh chóng giết chết Gia Cát tiên sinh, kết quả Gia Cát tiên sinh trước mắt lại không phải là Gia Cát tiên sinh.

- Nếu không thử người một lần, ai biết người có thật sự muốn giết Gia Cát tiên sinh hay không? Ai biết người có giết được Gia Cát tiên sinh hay không?

Phó Tông Thư nói:

- Ngoại trừ chuyện này cũng không có ý gì khác.

- Có ý!

Vương Tiểu Thạch cười thảm nói:

- Vậy bây giờ ta có tư cách đi giết Gia Cát tiên sinh hay không?

- Có, tuyệt đối có.

Phó Tông Thư đưa Trảm Mã đao trên tay cho một tên thần giữ cửa:

- Chúng ta đã hoàn toàn yên tâm về người, người đã qua cửa rồi.

- Cảm ơn.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Vậy cái người thiếu chút nữa đã chết ở trong tay ta rốt cuộc là ai?

Người này có thể giơ tay nhắc chân phá vỡ Cách Không Tương Tư đao pháp, dùng Binh Giải thần công phá tan Tiêu Hồn kiếm pháp, không ngờ chỉ là một "con rối" trên tay Phó Tông Thư, một "vật hi sinh" chết thay cho Gia Cát tiên sinh.

- Y là Long Bát.

Phó Tông Thư cười:

- Người giang hồ gọi y là Long Bát thái gia.

Gương mặt Long Bát càng đỏ hơn, không ngừng thở dốc, cảm phần nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thạch. Nếu như ánh mắt có thể giết người, hắn đã sớm băm Vương Tiểu Thạch thành thịt vụn. Lúc này trên trán hắn còn chảy máu, đôi chân cũng không cách nào đứng thẳng. Dù sao hòn đá của Vương Tiểu Thạch cũng không dễ chịu, ngay cả Thiết Châm Bản của Long Bát thái gia cũng không chịu nổi.

Long Bát thoát khỏi hiểm cảnh, nghĩ lại vẫn còn sợ. Hắn có địa vị rất cao trên giang hồ, trong triều đình cũng là quan lớn nhất phẩm, hôm nay suýt chút nữa lại bị người ta giết chết, sắc mặt đỏ lên giống như một con cua, giận đến mức đầu lưỡi cũng thắt lại.

- Hắn... là tới giết ta?

Hắn hỏi Phó Tông Thư.

- Đúng.

Phó Tông Thư cười nói:

- Mà cũng không phải.

Tên thần giữ cửa cầm roi vàng tiếp lời Phó Tông Thư:

- Hắn là tới giết người, nhưng người hắn muốn giết lại không phải là người.

Một tên thần giữ cửa khác cầm roi dây nói tiếp:

- Thật ra hắn tới để giết Gia Cát tiên sinh.

Vương Tiểu Thạch nghe người này nói chuyện, không biết vì sao lại cảm thấy có phần quen tai.

Gương mặt đỏ thắm của Long Bát dần dần chuyển thành màu xanh tím:

- Ngài mời ta tới lầu Khổng Tước, chính là muốn người khác tưởng lầm ta là Gia Cát tiên sinh?

Phó Tông Thư càng nói thẳng:

- Ta muốn người tới nơi này để cho người ta ám sát.

Long Bát liền quỳ xuống, nói:

- Cảm tạ tướng gia đã trọng dụng!

Sau đó hắt lại dập đầu ba cái, cung kính nói:

- Cảm tạ ơn cứu mạng của Thừa tướng đại nhân!

Khuôn mặt như sắt thép của Phó Tông Thư thoáng hiện lên nét cười.

Chỉ một chút mà thôi.

Giống như cười là một loại bố thí, hắn không muốn bố thí cho nhiều người, để tránh làm thương tổn đến mình.

- Hai vị này, roi pháp thật lợi hại!

Vương Tiểu Thạch đưa tay chùi vết máu trên má, lại dùng tay xoa xoa vết roi bên sườn:

- Là "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế phải không? "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế ở đâu, sao không cùng đi với các vị?

"Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã phế cùng với "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế tinh thông Đại Khai Đại Hợp thần công đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, nghe nói ba người này đều là hộ pháp của Nguyên Thập Tam Hạng.

Hai tên thần giữ cửa kia cười.

- Y không phải là Gia Cát tiên sinh.

Phó Tông Thư chỉ vào Long Bát, thông thả nói:

- Cho nên dùng roi đánh roi cũng chưa chắc là Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế.

Vương Tiểu Thạch cũng không hỏi nữa, chỉ nói:

- Vậy ta có thể đi giết Gia Cát không?

Phó Tông Thư quay sang Vương Tiểu Thạch, hai mắt nhìn chăm chú, nói như sắt đá:

- Người dùng lý do gì để tìm Gia Cát tiên sinh?

- Ta là đồ đệ của Thiên Y Cư Sĩ.

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Đến kinh thành dĩ nhiên nên đi thăm Tam sư thúc.

- Người đã tới kinh thành không chỉ một ngày, tại sao đến hôm nay mới đi bái kiến tiên sinh?

- Bởi vì ta có khí phách, không muốn tới nương nhờ tiên sinh. Ta muốn lập nên một sự nghiệp trong kinh thành, sau đó mới đi bái kiến Tam sư thúc.

- Vậy bây giờ người đã có sự nghiệp rồi sao?

- Không có. Nhưng mà ta có tin tức muốn mật báo với tiên sinh, Thái sư và Tướng gia có ý muốn mời chào các môn phái trong kinh thành, nếu như không thể thu phục thì sẽ đuổi tận giết tuyệt. Ta muốn Tam sư thúc đề phòng cẩn thận hơn, bởi vì mục tiêu của hành động này rõ ràng là nhằm vào Tam sư thúc và Tứ Đại Danh Bồ.

- Từ đâu người biết được chuyện cơ mật này?

- Ta là người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Lâu chủ Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu là đại ca kết bái của ta, trong tay y có một tòa Bạch lâu chuyên môn thu thập tư liệu tình báo. Vương lão tam ta dĩ nhiên có thể nhờ đó tìm được đầu mối.

- Tại sao người lại nói cho y biết tin tức này?

- Bởi vì Tô Mộng Chấm dã tâm quá lớn, không cam chịu bị thu nạp chiêu an, nhưng lại không dám công khai phản kháng, cho nên muốn dùng ta thông báo với Gia Cát tiên sinh, nhằm ngăn chặn kế hoạch của Thái sư và Tướng gia.

- Gia Cát tiên sinh võ công cao cường, hơn xa Long Bát, hơn nữa gần đây thân thể y không tốt, lúc nào cũng có Tứ Đại Danh Bồ hộ vệ bên cạnh, người làm cách nào xuống tay?

- Gia Cát tiên sinh cho rằng ta là sư đệ của y, hơn nữa tới để báo tin, có thể thấy được sự trung tâm. Ta xin nhờ bốn người bên cạnh Thái sư là Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ dẫn Tứ Đại Danh Bồ đi chỗ khác, sau đó ta sẽ nhân lúc y không đề phòng liều chết hành thích. Ngoài ra ta còn muốn mượn một thứ của Tướng gia.

- Thứ gì?

- Ngũ Mã Dạng.

- Ôi, Gia Cát tiên sinh tinh thông y lý, vừa nhìn sẽ nhận ra gần đây người từng bị thương, điểm này người sẽ giải thích thế nào?

- Ta bị thương là do "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn và "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế, bọn họ đều là người của Nguyên tứ sư thúc, mà Nguyên tứ sư thúc lại là đại tướng bên cạnh Thái sư.

Phó Tông Thư trầm mặc một lúc, trong mắt giống như đang lường lự, cuối cùng lộ ra một loại thần sắc.

Đó là tán thưởng và tín nhiệm.

Một loại thần sắc rất khó nhìn thấy ở những người giống như Phó Tông Thư.

- Được!

Phó Tông Thư nói không cần nghĩ:

- Ta đã hỏi người bảy vấn đề, tức là cho người bảy nút thắt, nhưng đều bị người lần lượt tháo gỡ.

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Không tháo gỡ thì làm sao đi tìm Gia Cát tiên sinh.

- Hơn nữa vấn đề cuối cùng chính là nguyên nhân mà ta gọi bọn họ tới đánh người hai roi.

Phó Tông Thư khen ngợi, nhưng vẫn không chịu nói ra thân phận thật sự của hai tên thần giữ cửa kia:

- Câu trả lời của người rất hợp ý ta.

- Lời nói của một kẻ lừa gạt nhất định sẽ có bảy phần sự thật.

Phó Tông Thư lại nói:

- Một kẻ lừa gạt thật sự, ngày thường sẽ không tùy tiện gạt người, đến thời điểm mấu chốt mới có thể giấu trời qua biển.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên hỏi:

- Ta báo chuyện cơ mật của Thái sư và Tướng gia cho Gia Cát biết, Tướng gia không thấy có tội sao?

- Không như vậy làm sao lấy được lòng tin của Gia Cát? Không như vậy thì không thể giết được Gia Cát.

Phó Tông Thư cảm khái nói:

- Huống hồ người cũng nói trúng tâm ý của chúng ta.

- Nhưng thứ mà ta yêu cầu, Tướng gia còn chưa đáp ứng.

- Ngũ Mã Dạng à?

Phó Tông Thư cười ha hả một tiếng:

- Người yên tâm đi, còn có Ngẫu Phấn của Quỷ Lệ Bát Xích môn, đến lúc đó tất cả đều sẽ đổ vào trong phủ tạng của Gia Cát tiên sinh, chờ người chém cho y một đao... hoặc là một kiếm. Có điều người phải nhớ kỹ, với công lực tuyệt thế của Gia Cát tiên sinh, cho dù trúng phải kịch độc cũng chỉ có thể khống chế nhất thời, muốn giết y vẫn phải dựa vào bản lĩnh thật sự.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch sáng lên:

- Tướng gia đã sớm sắp đặt cao thủ bên cạnh Gia Cát sao?

- Người yên tâm đi!

Phó Tông Thư nói:

- Tóm lại, người nghe người nào nói bốn chữ "đặc sản nổi tiếng" thì chính là người mình.

Vương Tiểu Thạch hít sâu một hơi, hỏi từng câu từng chữ:

- Vậy thì ta sẽ ra tay lúc nào?

- Giờ Mão sáng hôm nay Gia Cát tiên sinh sẽ đánh cờ với Thất Tình đại sư tại phủ Thần Hầu.

Phó Tông Thư nghiêm nghị nói:

- Gần đây thân thể của y không tốt, chính là thời cơ tốt nhất để giết y. Bốn người Lỗ, Yến, Cỗ, Triệu sẽ phối hợp hành động với người.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra, nói:

- Đây chẳng phải là mệnh lệnh thứ nhất mà ta nhận được sao?

Phó Tông Thư lãnh đạm nói:

- Mệnh lệnh của ta vốn chẳng hề thay đổi.

Hai hàng lông mày của Vương Tiểu Thạch nhướng lên:

- Yêu cầu của ta cũng không thay đổi.

Phó Tông Thư nghiêng đầu liếc nhìn hẳn:

- Người có thể nhắc lại yêu cầu một lần nữa không?

- Giết chết Gia Cát, ta muốn Thái sư và Tướng gia cất nhắc Tô đại ca và Bạch nhị ca, thay thế địa vị của Gia Cát tiên sinh tại triều và bên ngoài.

-Ồ!

- Nếu có thể giết chết Gia Cát, ta hi vọng được ở lại kinh thành, không muốn cả đời làm tội phạm bỏ trốn.

- Được.

- Nếu may mắn thành công, xin Thái sư và Thừa tướng đại nhân có thể mở một mặt lưới cho các hảo hán trên giang hồ.

- Chuyện này dễ thôi.

- Cũng xin Thái sư tâu với Hoàng thượng, miễn trừ xa hoa, giảm bớt lãng phí. Gần đây dân chúng lầm than, đạo tặc nổi lên khắp nơi, tất cả đều từ đó sinh ra. Tiểu Thạch trung ngôn, hi vọng ngài sẽ đáp ứng.

- Vương Tiểu Thạch, người cũng quá nhiều chuyện rồi!

- Còn có một chuyện nữa.

- Lúc trước người chỉ có bốn yêu cầu, sao bây giờ lại phiền phức như thế?

Sắc mặt Phó Tông Thư trầm xuống.

- Phiền phức như vậy là do chuyện hôm nay, không thể trách được ta.

- Người nói thử xem!

- Sau khi hành thích, ta muốn trực tiếp bẩm báo kết quả với Thái sư.

- Cái gì?

Phó Tông Thư cả giận nói:

- Người nghi ngờ ta à?

- Không phải.

Vương Tiểu Thạch vẫn bình tĩnh không sợ hãi:

- Chuyện này là do Thái sư đến tìm ta nên ta mới đồng ý, cũng nên tự mình báo cáo tất cả với ngài. Ngoài ra Thái sư đã đáp ứng yêu cầu của ta, sau khi giết người ta sẽ nương nhờ Thái sư, cũng là do chính Thái sư mời. Giống như hôm nay ám sát tại lầu Khổng Tước, như thật như giả, có lúc cũng khó mà tuân theo, ai biết có phải là người dưới quyền của Gia Cát tiên sinh, hoặc là do y sắp đặt hay không. Ta muốn tự mình đảm bảo với Thái sư mới có thể yên tâm.

Phó Tông Thư trầm ngâm không nói gì.

- Sát nhân thành nhân, xả thân vì nghĩa; vì tình vì nghĩa, sống chết không màng.

Vương Tiểu Thạch cười lạnh nói:

- Nếu như ngay cả gặp mặt cũng không được, vậy Vương Tiểu Thạch ta cần gì phải đi liều mạng như vậy, chẳng lẽ chán sống rồi sao?

- Được!

Phó Tông Thư nói một cách quả quyết:

- Thái sư nhất định sẽ ở trong điện Ngã Ngư chờ tin tốt lành.

Sau đó hắn nói từng chữ một:

- Nhớ kỹ, Thái sư muốn xác nhận cái đầu của Gia Cát tiên sinh!

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 1)

Gia Cát tiên sinh đang đánh cờ với Thất Tình đại sư trong phủ Thần Hầu, vừa nghe có "Vương Tiểu Thạch môn đệ của Thiên Y Cư Sĩ cầu kiến", lập tức cho vào.

Y vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, liền ồ lên một tiếng.

Y không hỏi Vương Tiểu Thạch tại sao đến đây, không hỏi Vương Tiểu Thạch tại sao bây giờ mới đến gặp y, cũng không hỏi Vương Tiểu Thạch tại sao lại bị thương.

- Sư phụ cháu có khỏe không?

Y hỏi về Thiên Y Cư Sĩ.

- Thân thể gia sư luôn không tốt.

Vương Tiểu Thạch đứng thẳng nói:

- Tam sư thúc chắc đã biết rồi.

- Tô lâu chủ khỏe không? Hình như gần đây y vẫn luôn ở trong Thanh lâu không ra ngoài à?

Gia Cát tiên sinh hỏi tiếp:

- Nghe nói cháu đã kết nghĩa với y, y giết chóc quá nặng, sao cháu không đi khuyên nhủ y một chút?

- Đã lâu rồi cháu không gặp Tô đại ca.

Vương Tiểu Thạch nhìn ván cờ tàn còn chưa phân thắng bại trên bàn:

- Huynh ấy là người trong giang hồ, đại cuộc của Kim Phong Tế Vũ lâu đều do huynh ấy chủ trì. Có lúc giống như một ván cờ, khi mình suy yếu khó khăn, ngược lại phải phô trương thanh thế, đại khai sát giới, làm cho đối phương khiếp sợ không dám tấn công. Dùng công thay thủ như vậy mới hi vọng thở được một hơi.

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Sư phụ cháu thường nói, sự vật chuyển động khó mà nhìn ra hư thật. Vũ khí của con ong vò vẽ chỉ là một mũi kim, nếu không phải do nó bay nhanh, giống như bày ra cả một đồng kim, vậy thì sẽ không dễ gì đâm trúng được người. Nhưng thật sự chuyển nhanh động nhanh, lên nhanh xuống nhanh lại chính là cực tĩnh. Chẳng hạn như vật đổi sao dời, trời lên trăng xuống, cũng là đang chuyển động, nhưng lại có thể làm người ta không phát giác ra.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh khẽ nhú đôi màu bạc, chỉ chỉ vào bàn cờ, nói:

- Giống như trong một bàn cờ, xe là xe, mã là mã, tướng là tướng. Lúc cần thiết, tướng có thể dùng làm xe, mã cũng có thể dùng làm xe; nhưng lúc bình thường, mỗi thứ đều có quy tắc của nó, cần phải tính toán để tác chiến và sống sót lâu dài. Tô Mộng Châm chinh nam phạt bắc, liên tục chiến đấu, có lẽ chỉ là vì che giấu hoàn cảnh khó khăn của mình. Thế nhưng Bạch Sầu Phi là phó lâu chủ, tại sao lại muốn lập băng kết đảng, gây ra nhiều chuyện?

- Sấm sét đột ngột luôn phải nghe được tại nơi im ắng, những lời ca tụng luôn phải tìm lấy trong biển lửa rừng đao.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Huênh hoang sinh sự, trở thành mục tiêu công kích, đối với một số người là một chuyện ngu ngốc, nhưng đối với một số người khác lại là hành động sáng suốt. Cực động chính là tĩnh, cực khéo lại thành vụng. Một người tài cao gan lớn, thông minh tài trí, cũng giống như một mũi dùi sắc để chung với một đồng đồ cùn trong túi, sớm muộn gì cũng sẽ cắt đứt túi vải lộ ra mũi nhọn. Nhưng cái gọi là "sớm muộn" này có thể chậm cũng có thể nhanh, có người chờ được nhưng cũng có người không chờ được. Tự đưa mình lên cao, đương nhiên sẽ khiến cho người ta xem như đích ngắm, nhưng có thể trở thành đích ngắm cũng coi như hoàn thành mục tiêu rồi. Đây hiển nhiên là con đường tắt để dương danh lập nghiệp. Còn muốn tiềm phục dưới nước thì trước hết phải có khả năng tiềm phục, nếu không giang hồ sóng sau xô sóng trước, vô lâm lá mới thay lá rụng, thành tựu nho nhỏ không nên nghiệp lớn, chết rồi mất rồi bại rồi vong rồi cũng chẳng ai biết, không ai hiểu. Đối với một số người, cả đời thà rằng gây thù chuốc oán cũng không muốn sống một cách bình lặng, cho dù bị người cười, bị người mắng hay bị người cười mắng, chỉ cần thuận theo bản tính, sống cho thoải mái, vậy thì đã làm sao.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Cũng giống như đánh cờ, muốn bày sát cục, có lúc phải dùng một hai quân xông vào trận địa, thu hút sự chú ý của quân địch, mới có thể thi triển nước cờ tuyệt diệu. Lục Phân Bán đường nhìn giống như đã bị Kim Phong Tế Vũ lâu đánh cho chỉ còn cách chống đỡ, nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

- Trong đánh cờ có một nước rất cao minh, đó là vào giây phút quan trọng sẽ không tiếc thí quân.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Lục Phân Bán đường giống như tráng sĩ chặt cổ tay, vứt bỏ Tổng đường chủ Lôi Tồn, nhưng nhờ vậy mà thực lực, thế lực và tiềm lực của bọn họ đều được bảo toàn. Hiện giờ Địch Phi Kinh làm chủ sự, y từng cúi đầu nhiều năm tại Lục Phân Bán đường, hôm nay lại xuất đầu lộ diện, đó gọi là "ẩn nhẫn nhiều năm, mưu toan tất lớn". Y là một nhân vật tuyệt thế, một người không thể xem thường. Muốn biết đối phương rốt cuộc là loại người gì thì phải xem kẻ địch của y, kẻ địch của y là người thế nào thì y là người thế đó. Bằng hữu khó tìm, kẻ địch càng đáng phục hơn.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh nói :

- Trong đánh cờ có những nước tuyệt diệu, lúc bắt đầu thông thường sẽ không biết nó ra sao, đến khi đi được mấy bước, hoặc đi mấy chục nước, thậm chí phải đến thời điểm quan trọng mới có thể thấy được tác dụng của nó. Mê Thiên Thất Thánh giống như đã hoàn toàn bị Lục Phân Bán đường liên hợp với Kim Phong Tế Vũ lâu tiêu diệt, cháu thấy Quan Thất còn có thể vùng dậy lần nữa hay không?

- Quan Thất còn chưa chết, chỉ cần y còn sống thì tất cả đều có thể.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên thực tế, Quan Thất đột nhiên mai danh ẩn tích cũng là chuyện tốt, bởi vì Mê Thiên Thất Thánh nổi lên quá nhanh, khó tránh khỏi rẽ lay cây ngã. Nói chung chuyện của con người, dù là tranh cường đấu thắng hay vui chơi đánh bạc thì đều có quy củ, mà đã có quy củ thì nhất định sẽ có phương pháp và người phá vỡ quy củ. Không phá không lập thì chỉ là kẻ

tâm thường, người biết phá cũng chưa thể xưng hùng, chỉ khi biết lập mới có thể xem là người tài. Người biết phá biết lập là nhân kiệt, nhưng đến cuối cùng vẫn sẽ trở về không phá không lập. Đó mới là cảnh giới viên mãn thông suốt, đồng thời cũng tự hình thành một quy củ, cho đến khi những người khác đến phá vỡ quy củ này. Quan Thất giống như đã "chết" một lần, đó là y đã phá vỡ quy củ do chính mình lập nên. Chỉ cần người không chết, tâm không chết, hoàn toàn có thể làm lại một lần nữa.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Vậy cũng giống như sắp xếp lại một bàn cờ. Nhưng sư phụ cháu có tài năng tuyệt thế, là người hữu dụng, tại sao lại không tái xuất giang hồ, ra sức vì nước?

- Mỗi người đều có chí riêng, không thể ép buộc được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Có người cho rằng phải quyết sát ngàn dặm, tung hoành vạn dặm, mới xem là uy phong thỏa nguyện; có người yêu thích quyền thế, lật mây làm mưa, mới xem là thành tựu lớn lao; nhưng cũng có người chỉ thích trồng hoa ngắm trăng, sáng nghe chim hót chiều ngồi thiền, mới là chuyện tiêu dao tự tại nhất trong thiên hạ. Gia sư thân thể không tốt, hơn nữa vốn không thích ân oán giang hồ, thế tình xung đột ở bên ngoài. Tính tình người như vậy, có lẽ cuộc sống ẩn dật phù hợp với người hơn.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:

- Cháu mới vừa nói, loại người gì thì sẽ có kẻ địch đó, vậy cháu nói xem kẻ địch của ta là loại người thế nào?

- Sư thúc là người vì dân vì nước, đại nhân đại nghĩa, kẻ địch của các người đương nhiên là địch của nước, thù của dân, còn những kẻ địch bình thường khác các người sẽ không để trong mắt. Giống như bốn vị cao đồ, bốn vị danh bộ sư huynh, bọn họ chủ trì chính nghĩa, đối địch với tất cả đạo tặc coi trời bằng vung, đó là "công địch" chứ không phải là "tư địch" của cá nhân bọn họ. Người đối địch vì thiên hạ là người đánh kính, còn người đối địch vì tư lợi là kẻ đáng khinh. Kẻ địch của các người thông thường cũng là "kẻ địch số một" của dân chúng, cũng tức là "thiên địch". Đây mới là kẻ địch không dễ giải quyết, rất khó đối phó.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bởi vì kẻ địch của các người lợi hại, cho nên nếu không đại thành thì sẽ đại bại. Người thành ơn đức vạn dân, kẻ bại hại cốt không còn, cho nên quá trình đối địch càng xúc động lòng người thì càng được tôn kính.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh uống cạn rượu trong chén:

- Bản thân cháu thì sao? Một hiệp khách, một đao khách, phải vô tình đoạn tình mới có thể luyện thành kiếm pháp tuyệt thế, đao pháp kinh thế. Sư phụ cháu nói rằng cháu bản tính đa tình, không thể luyện được đao pháp tuyệt tình và kiếm pháp vô tình, lại luyện thành Nhân Kiếm Nhân Đao, như vậy có thể cầm đao vung kiếm hành tẩu thiên hạ không?

- Nhân nghĩa là giữa người và người. Con người sống với nhau vốn là có tình có nghĩa, nếu vì muốn luyện đao pháp kiếm chiêu mà phải tuyệt tình tuyệt nghĩa, vậy thì làm người còn không được chứ nói gì đến làm hiệp khách đao khách, chỉ là trò cười mà thôi. Người ở trên đời trước tiên phải học cách làm người, sau đó mới học những việc khác, chẳng hạn như thợ rèn thì học đập sắt, thầy giáo thì học chữ, quan lại thì học cách làm việc vì dân, đao khách kiếm khách thì rèn luyện đao kiếm. Nếu như làm người

cũng không được, vì tuyệt chiêu tuyệt học mà đoạn tình tuyệt nghĩa, vậy thì không phải là người dùng tuyệt chiêu, người vung đao kiếm, mà là bị tuyệt chiêu điều khiển, bị đao kiếm nô dịch, không đúng sao?

Vương Tiểu Thạch nhe hàm răng trắng như hòn đá nhỏ, cười một tiếng nói:

- Đúng là ở trên giang hồ, làm người thì phải kiên cường mới có thể xem là người trưởng thành. Trong võ lâm từ lâu đã là bạn không phải bạn thân, địch không phải tử địch, thậm chí là bạn địch không phân, địch chính là bạn, bạn cũng chính là địch. Nhưng muốn làm một con người đáng phục, phải xem sau nhiều lần trải qua sóng to gió lớn y có còn là người hay không. Có lẽ trong mắt ta không có kẻ địch, cho nên ta là "vô địch".

- Hay, hay cho vô địch!

Gia Cát tiên sinh vỗ bàn kêu lên:

- Có đạo lý!

Từ khi gặp Vương Tiểu Thạch đến giờ, y đã nói bảy lần "có đạo lý".

- Người đâu!

Gia Cát tiên sinh có vẻ rất hứng thú:

- Mang rượu và thức ăn lên đây!

Thất Tình đại sư mỉm cười nhìn một già một trẻ này, dường như hoàn toàn không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, chỉ nhìn vào ván cờ tàn, khổ công suy nghĩ phương pháp phá giải.

Thức ăn đã bưng lên, mùi vị quả thật tuyệt vời.

- Rượu ngon, thức ăn ngon!

Vương Tiểu Thạch không nhận được khen:

- Nghe nói người phụ trách nấu ăn cho sư thúc là một vị đầu bếp nổi danh thiên hạ, hôm nay được thưởng thức quả thật là mỹ vị của nhân gian.

Gia Cát tiên sinh cười:

- Vương Thực Túy nấu ăn rất giỏi, nổi tiếng trong thiên hạ. Cháu có muốn gặp vị đầu bếp nổi danh này không?

Sau đó y vỗ tay ba lần.

Chỉ chốc lát sau, một người gầy ốm đi ra, khuôn mặt như ngựa, miệng lớn má hóp, nhưng cử chỉ lại rất có khí phái.

Gia Cát tiên sinh giới thiệu Vương Tiểu Thạch với y. Vương Thực Túy liền cười nói:

- Xin Vương công tử chỉ bảo nhiều. Món Pháo Tang Thuần Mẫu này là đặc sản nổi tiếng mà ta thích nấu, tiên sinh cũng thích ăn, công tử không ngại xin nếm thử một chút!

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, trong lòng giật mình.

"Đặc sản nổi tiếng!"

Nói cách khác, Vương Thực Túy chính là nội ứng mà Phó Tông Thư bố trí bên cạnh Gia Cát tiên sinh. Hắn đã nói câu "đặc sản nổi tiếng", nghĩa là Ngũ Mã Dạng và Ngẫu Phấn đều đã bỏ vào trong rượu và thức ăn trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch thầm nghĩ, ngoài miệng lại nói:

- Bốn vị sư huynh kia của cháu đâu?

Gia Cát tiên sinh hiền từ nói:

- Bọn họ ở bên ngoài hộ pháp giúp ta, có muốn ta gọi bọn họ vào giới thiệu với cháu không?

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Nếu bọn họ có việc trong người, đợi một lát nữa bái kiến cũng không sao.

Gia Cát tiên sinh mỉm cười, quan sát Vương Tiểu Thạch một lúc, đột nhiên hỏi:

- Cháu có tâm sự sao?

Vương Tiểu Thạch cười một tiếng:

- Con người có ai mà không có tâm sự.

Lông mày trắng của Gia Cát tiên sinh nhướng lên:

- Trên người cháu có sát khí.

- Sát khí chia làm hai loại, một loại là giết người, còn một loại là bị giết.

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Không biết bây giờ sát khí trên người cháu là loại nào?

- Cả hai loại đều có.

Ánh mắt Gia Cát tiên sinh lóe sáng:

- Giết người và bị giết.

- Vừa nãy cháu muốn giết người, nhưng lại giết không được.

Sắc mặt Vương Tiểu Thạch vẫn không thay đổi.

- Sát khí vẫn còn chưa tan.

Gia Cát tiên sinh hỏi:

- Lát nữa cháu còn muốn giết người sao?

Vương Tiểu Thạch cảm thấy lòng bàn tay phát lạnh, nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh:

- Đúng.

Lúc này bỗng có hai người chạy nhanh đến, dáng vẻ rất gấp gáp.

Trong đó có một người trẻ tuổi, nhanh nhẹn dũng mãnh, lạnh lùng nghiêm nghị; còn người kia là một thanh niên dáng vẻ hào sảng cởi mở.

Gia Cát tiên sinh liền nói với Vương Tiểu Thạch:

- Bọn họ là Thôi Lược Thương và Lãnh Lăng Khí, là đồ đệ thứ ba và thứ bốn của ta, người giang hồ gọi là Truy Mệnh và Lãnh Huyết. Bọn họ vội vã chạy tới như thế, nhất định là có chuyện quan trọng. Để ta giới thiệu với cháu sau.

Vương Tiểu Thạch ồ một tiếng, ánh mắt có vẻ kinh ngạc.

Thanh niên dáng vẻ hào sảng kia nhanh chóng chạy đến, hơi thở không hề rối loạn, vái chào nói:

- Thế thúc, bên ngoài có Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ mượn cớ khiêu khích, nói rằng muốn xông vào tìm thế thúc. Đại sư huynh và Nhị sư huynh đã ngăn cản bọn họ, hai bên đang giằng co.

Đôi mày bạc của Gia Cát tiên sinh nhướng lên, nói:

- Bọn họ đều là tâm phúc của Thái thái sư, gây sự như vậy nhất định là có nguyên nhân. Các cháu hãy mau đi giúp Thiết Thủ và Vô Tình, đợi lát nữa ta sẽ ra nói chuyện với bọn họ.

Truy Mệnh chấp tay nói:

- Rõ!

Lúc này Lãnh Huyết mới chạy đến trước mặt Gia Cát tiên sinh, kêu lên:

- Thế thúc!

Bọn họ tuy là đồ đệ của Gia Cát tiên sinh, nhưng đều xưng hô là "thế thúc". Gia Cát tiên sinh đối với bọn họ có nghĩa thầy trò, cũng có tình cha con, nhưng bởi vì có có nỗi khổ riêng, y chỉ cho phép bọn họ gọi bằng "thế thúc".

- Ồ?

Vương Tiểu Thạch chợt hỏi:

- Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?

Gia Cát tiên sinh đang định giới thiệu, Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Hai vị có chuyện, không làm phiền nữa.

Gia Cát tiên sinh liền nói:

- Chờ xong công việc các cháu hãy trò chuyện với nhau!

Dứt lời y phất phất tay, hai người Truy Mệnh và Lãnh Huyết liền lĩnh mệnh rời đi.

Gia Cát tiên sinh lại uống một chén rượu, thông thả nói:

- Người của Thái thái sư và Phó thừa tướng, cùng với người của phủ Thần Hầu luôn có hiếu lắm, thường hay sinh sự, xin đừng để ý... Đây có lẽ là nguyên nhân mà Nhị sư huynh không muốn xuất đạo, sợ rằng chuốc thêm phiền não. Đúng rồi, vừa nãy không phải cháu nói còn muốn đi giết người sao?

Y mỉm cười hỏi:

- Không biết là giết ai?

Vương Tiểu Thạch nhìn y, đột nhiên thốt ra một chữ:

- Sư thúc!

Chữ "sư thúc" vừa ra khỏi miệng, hắn đã rút đao xuất kiếm.

Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ đồng loạt xuất hiện trước phủ Thần Hầu, không để ý đến Ngự Tiền Đối Đao Thị Vệ phó thống lĩnh Thư Vô Hý ngăn cản, muốn vào gặp Gia Cát tiên sinh.

Thư Vô Hý kiên trì không để bọn họ xông vào:

- Cho dù các người muốn bái kiến Gia Cát tiên sinh, ít nhất cũng phải để ta đi trước thông báo một tiếng.

Lỗ Thư Nhất nói:

- Chúng ta có việc gấp, thông báo rất mất thời gian.

Hắn là người đứng đầu Lục hợp Thanh Long, đường đường là nam tử mày râu, nhưng giọng nói lại giống như con gái.

Thư Vô Hý nói:

- Cho dù các người tới bắt người, trước tiên cũng phải giao công văn hải bố ra 1.

- Bắt người? Ai muốn bắt Gia Cát tiên sinh chứ!

Yến Thi Nhị mỉm cười nói:

- Chúng ta phụng lệnh Thừa tướng, có chuyện khẩn cấp muốn thông báo cho Gia Cát tiên sinh, chuyện này còn quan trọng hơn so với công văn hải bố. Nếu như người làm trở ngại thì hãy tự gánh lấy hậu quả đi!

Lúc này có một người dùng tay đẩy xe lăn bằng gỗ ra, cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Đi theo phía sau y còn có một đại hán uy vũ khác.

Thư Vô Hý đưa mắt nhìn, trông thấy Vô Tình và Thiết Thủ đã đến, biết rằng chuyện có lớn bằng trời thì hai người này cũng có thể gánh vác được, liền thở phào một hơi, kể lại mọi chuyện rõ ràng cho hai người nghe.

Vô Tình sau khi nghe xong liền hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng? Tại sao lại vội vã muốn gặp tiên sinh như vậy?

Triệu Họa Tứ cười ha hả nói:

- Gia Cát tiên sinh là con rùa đen rút đầu, trốn ở bên trong không dám gặp người khác sao?

Sắc mặt Thiết Thủ trầm xuống. Sắc mặt Vô Tình cũng lạnh đi.

Lỗ Thư Nhất giả vờ quát lên:

- Lão Tứ, không được ăn nói bậy bạ. Thừa tướng và tiên sinh là bằng hữu tâm đầu ý hợp, cái miệng không mọc răng của người đừng khiến Tướng gia đắc tội với bằng hữu!

Lỗ Thư Nhất nói như vậy, Vô Tình và Thiết Thủ lại không tiện phát tác. Thiết Thủ nói:

- Có chuyện gì nói với bọn ta trước cũng không sao. Thế thúc đang tiếp khách, chư vị đợi một lát được không?

Yến Thi Nhị cười lạnh nói:

- Chúng ta có việc gấp, nếu như xảy ra chuyện gì, các người có chịu trách nhiệm được không?

Vô Tình cũng cảm thấy tức giận:

- Là chuyện gì, ta lại muốn nghe thử, bốn vị cứ nói không sao cả!

Triệu Họa Tứ cười ha hả một tiếng:

- Chúng ta lại không muốn nói cho đám tiểu bối các người nghe.

Yến Thi Nhị cười lạnh nói:

- Chúng ta không gặp Gia Cát tiên sinh thì không được.

Triệu Họa Tứ lại cười ha hả nói:

- Nếu có người ngăn trở, chúng ta xông vào cũng không sao.

Thiết Thủ cũng không nhin được nữa:

- Nếu bốn vị thật sự muốn xông vào phủ Thần Hầu, vậy cũng đừng trách Thiết mỗ ta vô lễ!

Lúc này Lãnh Huyết và Truy Mệnh cũng nghe tiếng chạy đến. Thư Vô Hỷ biết Lãnh Huyết tính tình cương trực thẳng thắn, vội kéo hai người sang một bên, kể lại tình hình, cũng nhờ Lãnh Huyết và Truy Mệnh thông báo cho Gia Cát tiên sinh để ngài định đoạt.

Lỗ Thư Nhất lại quát lên:

- Lão Nhị, lão Tứ, đây là nơi nào chứ, sao có thể cho phép các người nói năng vô lễ như vậy. Nếu đắc tội với hai vị thần bổ đại gia, lỡ may mượn việc công báo thù tư, cả đời các người sẽ ngủ không an giấc, ăn không biết mùi đâu.

Mấy câu này rõ ràng châm chọc đến tận xương, nhưng lại không tiện phát tác.

Vô Tình nói:

- Không phải chúng ta không muốn để bốn vị đi vào, chỉ là quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Các vị không có hẹn trước, cũng không đưa thiệp, như vậy thì quá đường đột. Chúng ta đến bái kiến Thừa tướng đại nhân đương nhiên không dám làm trái lễ tiết. Còn phủ Thần Hầu là nơi có giáo dục, không phải dám chớ mè nheo nói năng bậy bạ có thể chui vào.

Lời nói này khiến cho sắc mặt của Triệu Họa Tứ và Yến Thi Nhị biến đổi. Lỗ Thư Nhất ở bên cạnh lại nói:

- Nói thật hay, nói thật hay! Có điều lần này chúng ta tới cũng không phải vì chuyện của chúng ta, mà là chuyện của các người. Các người không vội, còn chúng ta thì lại vội, đúng là lạ thật!

Nói xong lại tỏ ra ung dung, không vội cầu kiến nữa.

Hết nhanh rồi lại chậm, hết căng rồi lại lỏng, điều này khiến cho Thiết Thủ và Vô Tình cảm thấy khó hiểu.

Lúc này Truy Mệnh và Lãnh Huyết đã nhận được chỉ thị của Gia Cát tiên sinh, lập tức chạy ra.

Truy Mệnh nói ngay:

- Chúng ta đã thông báo cho thế thúc. Bởi vì đang có khách, người xin các vị chờ thêm một lát, sẽ tiếp kiến ngay.

- Có khách à?

Lỗ Thư Nhất cố ý hỏi:

- Đó là khách nào?

- Một vị khách lạ.

Truy Mệnh đáp cũng giống như không đáp.

- Có phải là một người trẻ tuổi, bên hông đeo một thanh binh khí như đao như kiếm, không phải đao không phải kiếm?

Lỗ Thư Nhất hỏi.

- Đúng vậy...

Truy Mệnh còn chưa dứt lời, bỗng nghe được trong phủ vang lên một tiếng hét thảm.

Đó là thanh âm của Gia Cát tiên sinh.

- Hồng rồi!

Lỗ Thư Nhất kêu lên một tiếng, cũng chẳng biết là buồn hay vui.

Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình và Thư Vô Hý đều biến sắc.

Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?

Người trẻ tuổi kia là loại khách nào?

Khách vốn có nhiều loại, có khách tốt, có khách xấu, có khách được hoan nghênh, có khách không được hoan nghênh.

Có khách lạ, có khách quen, có qua cửa là khách, cũng có khách không mời mà đến.

Vậy "thích khách" có thể xem như là khách hay không?

Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết còn chưa ổn định tâm thần, một người đã bay vút ra.

Chính là người thanh niên bên hông đeo bình khí như đao như kiếm.

Y phục của hắn đã dính máu.

Thần sắc của hắn hoảng hốt.

Trong tay hắn cầm một cái bọc vải, ngoài bọc không ngừng có máu tươi rỉ ra.

Lúc này Lỗ Thư Nhất bỗng nói:

- Không xong! Chuyện mà chúng ta muốn thông báo cho Gia Cát tiên sinh, chính là chúng ta nhận được mật báo, có một tên thanh niên bên hông đeo bình khí như đao như kiếm, tối nay muốn hành thích Gia Cát tiên sinh...

Lãnh Huyết nổi giận hét lên một tiếng.

Y liền xông lên, với kiếm của mình.

Nhưng y vừa rút kiếm, Yến Thi Nhị rẽ tóc cài hoa cũng lập tức rút kiếm.

Ánh kiếm xuất hiện, rực rỡ lóa mắt. Bởi vì quá chói, không ai thấy rõ kiếm trong tay hẳn là dài hay ngắn, là sắc hay cùn, thậm chí là có hình dạng gì.

Nếu như so sánh, kiếm của Lãnh Huyết chỉ là một thanh kiếm sắt, hoàn toàn mất màu.

Yến Thi Nhị vừa xuất kiếm vừa quát lên:

- Tại sao người muốn động thủ với ta?

Hai người đều chém ra ba kiếm, tiếp đó là bảy kiếm, cuối cùng lại đánh ra năm kiếm. Y phục của cả hai đều rướm máu, nhưng vẫn không có một kiếm nào phòng thủ.

Trong Tứ Đại Danh Bổ, khinh công của Truy Mệnh là giỏi nhất.

Vương Tiểu Thạch vừa như sao băng bay vút ra, Truy Mệnh đã vọt lên, muốn chặn đánh đối phương giữa không trung.

Triệu Họa Tứ đầu đội mặt nạ tường lại hành động trước, một cước đá vào Truy Mệnh, đồng thời quát lên:

- Người dám ám toán à!

Truy Mệnh xoay chân tiếp lấy một cước. Đối phương lại liên tục tung ra mười bảy mươi tám cước. Đôi chân Truy Mệnh múa lên như gió lốc, ngăn cản một đợt tấn công dồn dập này. Nhưng lúc này Vương Tiểu Thạch cũng đã chạy đến tường vây.

Vương Tiểu Thạch đang muốn nhảy ra khỏi tường, cổ tay Vô Tình bỗng rung lên, lập tức bắn ra hai mũi tên.

Nhưng ngay khi hai mũi tên vừa bắn ra, hai trang sách lại lượn vòng bay đến, chuẩn xác cắt vào mũi tên.

Trang sách vốn rất nhẹ và mềm.

Nhưng trang sách này lại sắc bén hơn so với bất kỳ ám khí mài giũa nào.

Trang sách ở trong tay Lỗ Thư Nhất lại thành lợi khí.

Hắn vừa vung tay ném trang sách ra, vừa hét lên:

- Còn dám phóng ám khí với chúng ta!

Cùng lúc đó, Thiết Thủ và Cố Thiết Tam vẫn luôn khoanh tay, im lặng không lên tiếng đã giao thủ một chiêu, sau đó cả hai đều lùi lại một bước, thân thể lắc lư.

Nhờ bốn người ngăn cản, Vương Tiểu Thạch đã chạy ra khỏi phủ Thần Hầu.

Chỉ có Thư Vô Hý là không đuổi theo.

Ngay khi Gia Cát tiên sinh phát ra tiếng hét thảm, y đã xoay người chạy vào bên trong.

Y muốn xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này giọng nói cực kỳ hoảng sợ của y vang lên rõ ràng dưới ánh trăng lạnh lẽo:

- Trời ạ, Gia Cát tiên sinh bị người ta giết rồi! Mau truy bắt thích khách!

Tứ Đại Danh Bổ vừa nghe, sắc mặt xám như tro tàn, thân hình như bị điện giật, không còn ham chiến nữa. Truy Mệnh và Thiết Thủ nhanh chóng đuổi theo hướng Vương Tiểu Thạch chạy trốn, còn Vô Tình và Lãnh Huyết vội vã lao vào phủ Thần Hầu.

Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị và Cố Thiết Tam liếc nhìn nhau một cái, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng "chúng ta thành công rồi".

Sau nửa canh giờ, Thiết Thủ và Cố Thiết Tam ở hai nơi khác nhau đều phun ra một ngụm máu. Vừa rồi giao chiến tại phủ Thần Hầu, hai người bọn họ ra tay ít nhất, chỉ dùng có một chiêu, nhưng tình huống lại là kịch liệt nhất.

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng chạy đến điện Ngã Ngự.

Trên người hắn còn có vết thương.

Máu của vết thương đang thấm vào y phục.

Bọc vải trên tay hắn còn đang nhỏ máu.

Máu của chiếc đầu cụt nhuộm đỏ mặt tuyết, kéo dài một hàng đến tận điện Ngã Ngự.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 2)

- Vương Tiểu Thạch trở về rồi.
- Vương Tiểu Thạch thành công rồi.
- Vương Tiểu Thạch xách theo cái đầu của Gia Cát tiên sinh trở về rồi.

Tin tức nối tiếp nhau, lần sau càng chuẩn xác và rõ ràng hơn lần trước.

Phó Tông Thư đang chờ trong điện Ngã Ngự, tuy ngày thường luôn bình tĩnh lão luyện, vui giận khó lường, nhưng lúc này nghe được tin cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao giết chết một kẻ địch hàng đầu như Gia Cát tiên sinh cũng là một chuyện lớn.

Hắn lập tức ra lệnh:

- Mau truyền vào!

Sau đó dẫn dò hai "thần giữ cửa" ở hai bên và Long Bát:

- Vương Tiểu Thạch cả gan ám sát Gia Cát Thần Hầu, đợi sau khi ta xác nhận, hãy giết chết ngay tại chỗ!

Long Bát và hai "thần giữ cửa" đều cung kính đáp:

- Rõ!

Lập tức gọi đao phủ âm thầm chuẩn bị.

Lời vừa dứt, Vương Tiểu Thạch đã như một mũi tên chui vào đại điện.
Trong đêm đông, trên trán hắt lại thấp thoáng có mồ hôi, áo quần ướt đầm.

Vương Tiểu Thạch vừa vào đại điện, lập tức hỏi:

- Thái sư ở đâu?

Phó Tông Thư hỏi ngược lại:

- Cái đầu của Gia Cát thì sao?

Vương Tiểu Thạch nói nhanh:

- Mời Thái sư tới, ta sẽ lập tức dâng lên.

Phó Tông Thư nói:

- Trong cung tạm thời có chuyện, Thánh thượng đã triệu Thái sư vào thương nghị, trong thời gian ngắn không thể trở về. Thái sư muốn ta kiểm tra thủ cấp trước, ngày mai mới khen thưởng cho người.

Vương Tiểu Thạch giậm chân một cái:

- Ngài ấy không thể tới sao?

Phó Tông Thư nói:

- Ta tới cũng như vậy.

- Không giống nhau.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Nhưng cũng chỉ đành như vậy.

Hắn ném bọc vải về phía Phó Tông Thư.

Long Bát vươn một tay chụp lấy, sau đó mở ra nhìn. Dưới ánh nến chiếu rọi, bên trong không ngờ lại là đầu của một gã nam tử mặt ngựa má hóp, còn đang mở chiếc miệng to như chậu máu, giống như muốn lao tới cắn người.

Đó là cái đầu của Vương Thực Tuy.

Phó Tông Thư biến sắc.

Vương Tiểu Thạch đã xuất đao.

Hắn chém một đao trúng tên "thần giữ cửa" đang muốn rút roi vàng ra.

Vương Tiểu Thạch cũng đồng thời xuất kiếm.

Hắn đâm một kiếm trúng vào tay cầm roi của tên "thần giữ cửa" đang muốn vung roi dây lên.

Cùng lúc đó, hắn lao về phía Phó Tông Thư.

Nhưng Phó Tông Thư còn nhanh hơn hắn, lập tức đánh một quyền vào trước mặt. Một tiếng "rắc" vang lên, xương mũi Vương Tiểu Thạch đã vỡ ra.

Phó Tông Thư biến chiêu càng nhanh, một cước đá vào sườn phải Vương Tiểu Thạch. Lại thêm một tiếng "rắc" giòn giã, có ít nhất ba chiếc xương sườn của Vương Tiểu Thạch bị gãy dưới một cước này.

Tay áo Phó Tông Thư lại cuộn lên, đẩy Vương Tiểu Thạch và cả đao kiếm văng ra.

Hắn hét lớn một tiếng:

- Loạn đao phân thân!

Sau đó xoay người lướt vào nội điện.

Thái thái sư đang ở trong nội điện Vong Ngự các chờ tin của hắn.

Thái sư đương nhiên sẽ không đến điện Ngã Ngự gặp mặt một tên "tội phạm giết người".

Mà lúc này hành động ám sát Gia Cát có biến đổi, phải lập tức thông báo cho Thái sư.

Vương Tiểu Thạch đã bị hắn đánh lui.

Vương Tiểu Thạch đã bị hắn đả thương.

Thân hình Phó Tông Thư vừa động, Vương Tiểu Thạch đang ngã xuống giữa không trung đột ngột dừng lên một cái thần kỳ. Sau một tiếng "phụp", một hòn đá đã bay đến trước mặt hắn.

Phó Tông Thư ngẩn người.

Trong khoảnh khắc này, hắn chợt nghĩ đến.

Vương Tiểu Thạch đã bị thương.

Đây chẳng qua là một hòn đá nhỏ.

Tỳ Bà thần công mà mình tu luyện có thể đao thương không vào.

Trên trán Long Bát cũng từng trúng một hòn đá, chẳng qua chỉ ngã lộn nhào một cái mà thôi.

Sợ cái gì?

Sau đó hắn đã không thể nghỉ tiếp nữa.

Hòn đá kia bay đến cực nhanh, hơn nữa còn hết sức đột ngột, hắn trốn không kịp, cũng tránh không xong. Nhưng nếu cố gắng xê dịch toàn thân, vẫn có thể tránh nặng tìm nhẹ, khiến hòn đá đánh vào chỗ khác, nhiều nhất hắn chỉ lật mấy cái, lăn mấy vòng trên đất, đụng vào vài cái ghế, cái bàn và thủ hạ mà thôi.

Phó Tông Thư không muốn tỏ ra chật vật như vậy trước mặt thủ hạ.

Hắn đã vận Tỳ Bà thần công, muốn dùng khuôn mặt như đe sắt nghênh tiếp một hòn đá này.

Nhưng hắn đã sai rồi.

Hắn không biết vào nửa ngày trước, Vương Tiểu Thạch cố ý dùng một hòn đá chỉ đá thương chứ không giết được Long Bát, đó là vì muốn khiến hắn đưa ra phán đoán sai lầm. Hắn cũng không ngờ Vương Tiểu Thạch liều mạng chịu một quyền một cước và hai tay áo của hắn, mục đích là để hắn xem thường, sau đó mới phát ra một hòn đá này.

Hòn đá này đã bao hàm công lực cả đời của Vương Tiểu Thạch.

Một tiếng "phụp" vang lên, hòn đá đâm vào trán Phó Tông Thư, giống như phá vỡ vỏ trứng xuyên qua sau ót.

Vương Tiểu Thạch một chiêu đắc thủ, lập tức mượn lực hai tay áo của Phó Tông Thư lướt ra khỏi điện Ngã Ngư.

Long Bát kinh hãi, vội vàng đỡ lấy thân thể Phó Tông Thư đang từ ngã xuống, cặp mắt trợn trừng như muốn nứt ra, kêu lên quái dị.

Hai tên "thần giữ cửa" và một đám thị vệ lập tức rút đao vung kiếm, giơ thương lấp tên, đuổi theo Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không dừng lại một phút nào.

Hắn đã gãy xương, nhưng còn có cốt khí.

Hắn đã chảy máu, nhưng còn có huyết khí.

Hắn không giết được tên đầu sỏ tội ác là Thái Kinh, nhưng cuối cùng đã giết được một tên đại ác khác là Phó Tông Thư.

Hắn đã thành công.

Hắn đã cam lòng.

Chuyện duy nhất bây giờ hắn cần làm, đó là chạy trốn.

Vương Tiểu Thạch bắt đầu cuộc chạy trốn trong đời.

Trốn, trốn, trốn, trốn, trốn, trốn, trốn!

Cảm giác chạy trốn, đó là người không muốn bị thương tổn, nhưng lúc nào cũng có thể bị thương tổn, hơn nữa bất cứ người nào cũng có thể dễ dàng thương tổn đến người.

Chạy trốn không phải là trò chơi.

Vương Tiểu Thạch từng nghe Thích Thiếu Thương kể về chuyện chạy trốn của y, đó là nếu như có thể thì thà chết trận cũng không muốn chạy trốn. Một khi chạy trốn sẽ phải mất đi bản thân, quên đi bản thân, không có bản thân. Thử nghĩ, người ở trên đời đã không thể làm được một "con người", vậy hắn còn có thể làm gì nữa?

Nhưng lần này Vương Tiểu Thạch không thể không chạy trốn.

Bởi vì hắn đã giết Phó Tông Thư.

Phó Tông Thư là nhờ dựa hơi Thái Kinh mà leo lên, nhiều nhất cũng chỉ là một con rối của "Thái đảng". Thời gian hăn đảm nhiệm chức vị Tể tướng rất ngắn, hơn nữa bởi vì tâng bốc nịnh nọt Thái Kinh, làm ác vô số, bị người xem thường, cho nên trong chính sử đời sau cũng không có ghi chép về vị "tể tướng đoản mệnh" này, phần lớn sách tạp lục cũng chỉ nhắc sơ qua. Nhưng bất kể nói thế nào, kẻ mà Vương Tiểu Thạch giết chết vẫn chính là Tể tướng đương triều.

Phó Tông Thư vừa chết, đảng Thái Kinh bị đả kích lớn. Chỉ là Triệu Cát vẫn quyến luyến đối với Thái Kinh, do đó cha con họ Thái vẫn nắm giữ đại quyền. Rất nhanh Thái Kinh lại bổ nhiệm Tể tướng, chủ trì đại cuộc. Có điều trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhân sự biến động này, bộ máy cai trị hà khắc và cường chế trưng thu đã bị khựng lại. Đảng Gia Cát và nhân sĩ chính nghĩa trong triều đình có thể thực thi hoài bão, cứu giúp bách tính trong thiên hạ, tuy chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, nhưng rõ ràng có thể giữ lại một đường sinh cơ cho thời cuộc hủ bại này.

Đây phải nói là công lao của Vương Tiểu Thạch.

Công lao Vương Tiểu Thạch trở giáo đánh ngược.

Công lao của hòn đá do Vương Tiểu Thạch bắn ra.

Đương nhiên, đảng Thái Kinh vì vậy sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Vương Tiểu Thạch.

Thái Kinh quyết tâm đuổi giết Vương Tiểu Thạch vạn dặm, nghiền nát thành tro bụi.

Hắn tự có bố trí.

Vương Tiểu Thạch thì sao?

Hiện giờ chuyện duy nhất hăn cần làm là trốn.

Trốn mới có thể không chết.

Vì không muốn chết nên phải trốn.

Đó là "trốn chạy".

Chuyện Vương Tiểu Thạch giết Phó Tông Thư nhanh chóng truyền khắp thiên hạ. Có người nói Vương Tiểu Thạch to gan, có người nói Vương Tiểu Thạch can đảm, nhưng gần như ai nấy đều cho rằng Vương Tiểu Thạch dù có gan lớn cũng khó giữ được mạng.

Khó giữ được mạng là một chuyện, nhưng trong cuộc đời luôn có một số việc, cho dù chết cũng phải làm. Ít nhất đối với Vương Tiểu Thạch, đây là chuyện biết rõ không thể làm, nhưng vì chính nghĩa, cho dù có thể quay ngược lại thì hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Hơn nữa, ít nhất đến bây giờ hắn vẫn chưa chết.

Hắn còn chưa chết, chỉ đang chạy trốn.

Hắn chạy ra khỏi kinh thành, chạy trốn tới Lạc Dương, chạy xuyên tới Dương Châu, chạy qua Hắc Long giang, chạy tới Thổ Lỗ Phiến, mua thuyền ra biển, ẩn tính mai danh, trốn lên núi cao, chui vào khe sâu, cứ chạy trốn như vậy đã ba năm.

Suốt ba năm.

Ba năm tuế nguyệt không tầm thường.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cho dù là mười năm cũng chỉ thoáng cái đã qua. Nhưng trong một ngàn ngày chạy trốn, sợ bóng sợ gió, lo lắng hão huyền, chịu đủ nỗi khổ trong khổ, còn cả nỗi khổ trên cả khổ, những năm tháng đó con người không thể nào chịu nổi.

Người chưa từng chạy trốn lại càng không thể tưởng tượng được.

Vì không muốn lộ dấu vết, ngay cả một thân tuyệt kỹ cũng không dám thi triển.

Vì chịu khổ để hoàn thành nhiệm vụ, có tài năng tuyệt thế lại bị đám người xấu xa mặc sức sỉ nhục chê cười.

Vì chân nhân bất lộ tướng, đến nỗi thiên hạ tuy lớn nhưng không có đất dung thân, khổ đau lo sợ, ngồi chưa ấm chỗ đã phải rời đi.

Cứ như vậy chẳng màng chí lớn, nhẫn nhục sống tạm bợ đã ba năm.

Đó là vì cái gì?

Đó đều là do Vương Tiểu Thạch tự tìm lấy.

Là họa do một hòn đá trên tay hấn gây nên.

Là chuyện hấn làm ra chỉ trong một ý niệm.

Đối với một người đang chạy trốn, bản thân việc chạy trốn không phải là khổ nhất, mà là không biết khi nào mới có thể kết thúc cuộc chạy trốn qua năm tháng này, khôi phục lại thân phận tự do tự tại. Đáp án này có thể vĩnh viễn không xuất hiện, đây mới là điều khiến người ta tuyệt vọng nhất.

Điều này cũng khiến Vương Tiểu Thạch đã nếm trải hết gian khổ đưa ra một quyết định.

Trở về kinh.

Muốn biết một người có phải là nhân tài hay không, tốt nhất là quan sát hấn vào lúc xui xẻo, xem thử hấn có còn hăng hái tiến lên phía trước hay không, có còn kiên trì bền bỉ hay không, có còn khí thế, khí phách, khí độ và khí phách hay không.

Thất bại chính là thời cơ tốt nhất để khảo nghiệm anh hùng.

Mặc dù bởi vì nguy cơ tứ về, Vương Tiểu Thạch không dám làm việc theo bản tính, trọng nghĩa hành hiệp như trước, nhưng trong khoảng thời gian ba năm lưu lạc chân trời, hắn đã đi qua nhiều nơi, học được nhiều chuyện, làm nhiều công đức, cũng kết giao với nhiều anh hùng hào kiệt trên giang hồ.

Anh hùng không hỏi xuất thân, muốn kết giao với bằng hữu thật lòng thì nên vào lúc hai bàn tay trắng. Bằng hữu kết giao trong lúc này, phần lớn đều có thể cùng chung hoạn nạn, cùng nhau lang bạt. Ít nhất thì người không có quyền, ta không có thế, ngoại trừ dùng tấm lòng tương giao, hoàn toàn không có mưu đồ gì.

Gần như mỗi khi chạy trốn đến một nơi, Vương Tiểu Thạch đều thiết lập tình hữu nghị ở đó, đồng thời nâng cao kiến thức và mở rộng mối quan hệ của mình.

Biết đâu đó sẽ là tiền vốn của hắn sau này.

Cho nên có người đã từng hỏi, nếu như Vương Tiểu Thạch không chạy trốn, hắn sẽ là một người như thế nào?

Đáp án có thể giống như câu nói "anh hùng đều đi ra từ trong gian khổ nguy nan".

Người trong nguy nan, có một việc nhất định phải tránh, đó là không thể thoái chí nản lòng.

Người trong trường thành, không ngại buồn lo vô cớ, nhưng vào giây phút sống chết lại không thể nảy sinh tuyệt vọng.

Wang Xiao Shi đã chạy trốn, nhưng lại không từ bỏ.

Không chịu từ bỏ sinh mạng của hắn.

Sinh mạng là của hãn.

Hãn muốn sống tiếp.

Muốn sống tiếp thì phải kiên cường, kiên định, kiên nhẫn, kiên trì.

Hãn nhớ khi vừa gặp mặt, Gia Cát tiên sinh đã từng hỏi hãn vấn đề tương tự, hãn cũng trả lời rất dứt khoát.

Nói chung chuyện của con người, dù là tranh cường đấu thắng hay vui chơi đánh bạc thì đều có quy củ, mà đã có quy củ thì nhất định sẽ có phương pháp và người phá vỡ quy củ.

Không phá không lập thì chỉ là kẻ tầm thường, người biết phá cũng chưa thể xưng hùng, chỉ khi biết lập mới có thể xem là người tài. Người biết phá biết lập là nhân kiệt, nhưng đến cuối cùng vẫn sẽ trở về không phá không lập. Đó mới là cảnh giới viên mãn thông suốt, đồng thời cũng tự hình thành một quy củ, cho đến khi những người khác đến phá vỡ quy củ này.

Muốn bày sát cục, có lúc phải dùng một hai quân xông vào trận địa, thu hút sự chú ý của quân địch, mới có thể thi triển nước cờ tuyệt diệu.

Trong đánh cờ có một nước rất cao minh, đó là vào giây phút quan trọng sẽ không tiếc thí quân.

Thật sự chuyển nhanh động nhanh, lên nhanh xuống nhanh lại chính là cực tinh. Chẳng hạn như vật đổi sao dời, trời lên trăng xuống, cũng là đang chuyển động, nhưng lại có thể làm người ta không phát giác ra.

Sấm sét đột ngột luôn phải nghe được tại nơi im ắng, những lời ca tụng luôn phải tìm lấy trong biển lửa rừng đao.

Giang hồ sóng sau xô sóng trước, võ lâm lá mới thay lá rụng, thành tựu nho nhỏ không nên nghiệp lớn, chết rồi mất rồi bại rồi vong rồi cũng chẳng

ai biết, không ai hiểu. Đối với một số người, cả đời thà rằng gây thù chuốc oán cũng không muốn sống một cách bình lặng, cho dù bị người cười, bị người mắng hay bị người cười mắng, chỉ cần thuận theo bản tính, sống cho thoải mái, vậy thì đã làm sao.

Trong đánh cờ có những nước tuyệt diệu, lúc bắt đầu thông thường sẽ không biết nó ra sao, đến khi đi được mấy bước, hoặc đi mấy chục nước, thậm chí phải đến thời điểm quan trọng mới có thể thấy được tác dụng của nó.

Chủ trì chính nghĩa, đối địch với tất cả đạo tặc coi trời bằng vung, đó là "công địch" chứ không phải là "tư địch" cá nhân. Người đối địch vì thiên hạ là người đánh kính, còn người đối địch vì tư lợi là kẻ đáng khinh. "Công địch" thông thường cũng là "kẻ địch số một" của dân chúng, cũng tức là "thiên địch". Đây mới là kẻ địch không dễ giải quyết, rất khó đối phó.

Bởi vì kẻ địch lợi hại, cho nên nếu không đại thành thì sẽ đại bại. Người thành ơn đức vạn dân, kẻ bại hại cốt không còn, cho nên quá trình đối địch càng xúc động lòng người thì càng được tôn kính.

Trên giang hồ, làm người thì phải kiên cường mới có thể xem là người trưởng thành. Trong võ lâm từ lâu đã là bạn không phải bạn thân, địch không phải tử địch, thậm chí là bạn địch không phân, địch chính là bạn, bạn cũng chính là địch. Nhưng muốn làm một con người đáng phục, phải xem sau nhiều lần trải qua sóng to gió lớn y có còn là người hay không. Có lẽ trong mắt ta không có kẻ địch, cho nên ta là "vô địch".

Gia Cát tiên sinh vừa gặp đã hỏi Vương Tiểu Thạch nhiều câu như vậy. Sau khi biết Vương Tiểu Thạch thật sự có quyết tâm, lại có can đảm gánh vác, y mới ngầm đồng ý với hành động này của Vương Tiểu Thạch.

Trước lúc đó, Vương Tiểu Thạch quả thật chưa từng gặp Gia Cát tiên sinh, thậm chí cũng không liên lạc với y.

Như vậy Thái Kinh và Phó Tông Thư mới tin Vương Tiểu Thạch sẽ thật sự giết chết Gia Cát tiên sinh.

Cho nên Thái Kinh và Phó Tông Thư mới không ngờ tới, kẻ mà Vương Tiểu Thạch muốn giết lại chính là hai người bạn chúng

Nhờ đó Vương Tiểu Thạch mới có thể thành công.

Nhưng hẳn cũng chỉ "thành" được "nửa công", hẳn chỉ giết được Phó Tông Thư.

Lúc mới gặp Gia Cát tiên sinh, hẳn không kịp và cũng không tiện nói những chuyện khác. Giữa hai người chỉ có tin tưởng và hiểu ngầm, giống như mới gặp lần đầu đã quen thân.

Lúc ấy Vưu Thực Tuy đang ở sau màn, nếu như Gia Cát tiên sinh đuổi hẳn đi, nhất định hẳn sẽ cảnh báo cho Thái đảng rằng "có chuyện khác thường"; còn nếu như nói thẳng để cho hẳn nghe thấy, sớm có đề phòng, vậy thì càng không ổn.

Chuyện này thực ra từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Vương Tiểu Thạch lên kinh là vì chí lớn tài cao, muốn xông xáo giang hồ, thực thi hoài bão, nhưng hẳn lại không nhất định phải có danh tiếng ngàn thu, công lao vạn thế. Hẳn chỉ muốn thử một lần, bởi vì không thử thì chung quy vẫn có phần tiếc nuối.

Nhưng đối với đảng Thái Kinh lộng quyền hại nước, hà hiếp nhân dân, từ lâu hẳn đã rất giận dữ và xem thường.

Hẳn là người không rõ ràng phân minh, nhưng luôn luôn không thích cái ác.

Hắn kết nghĩa với Tô Mộng Châm và Bạch Sầu Phi, chỉ vì tri giao. Khi đại cuộc của Kim Phong Tế Vũ lâu đã định, hắn cảm thấy nếu ở lại trong lâu sẽ khó tránh khỏi xung đột với Bạch Sầu Phi, hơn nữa Tô Mộng Châm cũng có một số hành vi khiến hắn không tán thành. Để tránh rắc rối nên hắn rời khỏi Hồng lâu, chuyên tâm chữa trị và nghiên cứu những chứng bệnh lạ. Cửa tiệm tranh chữ mà Bạch Sầu Phi kinh doanh trong thời gian qua cũng trở thành nơi bán tranh chữa bệnh của hắn, kiếm sống qua ngày.

Cuộc sống của hắn rất tự do vui vẻ.

Nhưng khi Thái Kinh sử dụng Phó Tông Thư, Thiên Hạ Đệ Thất, Bát Đại Dao Vương, còn có Lục Hợp Thanh Long đến uy hiếp dụ dỗ, ép hắn phải giết Gia Cát, ngược lại đã khơi dậy một ý niệm của hắn.

Giết chết Thái Kinh, trừ một họa lớn!

Nếu có thể giết chết Thái Kinh, dù có chết cũng không tiếc.

Cho dù không giết được Thái Kinh, ít nhất cũng có thể ngăn cản âm mưu ám sát Gia Cát tiên sinh của Thái Kinh, đó là một chuyện tốt.

Còn nếu không giết được Thái Kinh, nhưng có thể giết được Phó Tông Thư cũng xem như không uổng công.

Vì vậy hắn đã tương kế tựu kế, quyết giết Thái Kinh.

Vương Tiểu Thạch không phải là hạng người không hiểu lý lẽ.

Hắn hiểu rõ, kẻ thật sự dối trên gạt dưới, một tay che trời, kéo bè kết đảng, trấn áp lương dân là Thái Kinh chứ không phải Gia Cát tiên sinh.

Hắn hiểu rõ, những kẻ thật sự nham hiểm ngang ngược, nông cạn nguỵ tạo, điên đảo thị phi, coi trời bằng vung cũng là đảng Thái Kinh chứ không phải là người của Gia Cát tiên sinh.

Không giết Thái Kinh, triều chính lũng đoạn, tất cả cải cách đều không thể bắt tay vào làm.

Thái Kinh nắm quyền trong tay, dùng thiên tử lệnh chư hầu. Với tài ăn nói của hần, đủ khiến cho người ta vì hần đao cảm hai sườn cũng không chối từ. Ngoài ra hần còn có thư pháp tuyệt diệu, kết giao rộng rãi, trong tay có vô số tâm phúc. Trong triều và ngoài triều, người duy nhất có thể kiềm chế hần cũng chỉ có Gia Cát tiên sinh.

Giết chết Gia Cát, Thái Kinh sẽ có thể mặc sức hành động, coi trời bằng vung.

Gia Cát tiên sinh luôn luôn vì dân trừ hại, cúc cung tận tụy, vì bảo vệ trung lương nên mấy phen bãi chức. Ngày nào y có ở đây, còn có thể giữ được một chút nguyên khí cho triều chính hủ bại. Y ngăn cản ý đồ muốn lộng quyền của Thái Kinh, lại cố gắng khuyên nhủ quân vương thực hiện chí nguyện của người đi trước, cho nên thường không được lòng hai bên. Bốn vị đồ đệ của y trừ bạo an dân, dẹp yên trộm cướp, phù tá triều chính, nhưng đại địch của bọn họ thông thường lại là những kẻ quyền quý đương triều và cường hào địa chủ. Có lúc lâm vào cảnh pháp lý xung đột, tình nghĩa mâu thuẫn, bị quan lại trong triều chỉ trích, bị bách tính nhân dân oán giận, nhưng bọn họ vẫn chống đỡ thế nguy, ngăn cơn sóng dữ, hành sự theo lương tri, hành đạo theo lương tâm.

Nếu như Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ chết đi, chẳng phải Thái Kinh có thể hoành hành điện Kim Loan? Chẳng phải thiên hạ sẽ biến thành của hần?

Huống hồ Gia Cát tiên sinh còn là sư thúc của Vương Tiểu Thạch.

Cho nên Vương Tiểu Thạch đã sớm quyết định, không giết Gia Cát mà lại giết Thái Kinh.

Nói chung ở trên đời, những người có thể công thành danh toại đều rất ít người ngu ngốc.

Thái Kinh cũng không phải là kẻ ngốc.

Nếu như hắn không thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể lộng quyền ngang ngược, quan cao chức trọng, kéo bè kết đảng, lật mây làm mưa trong thời gian dài như vậy.

Hắn biết Vương Tiểu Thạch chưa chắc đã trung thành với hắn, thậm chí cũng chưa hắn đã thật lòng.

Cho nên hắn phái người theo dõi Vương Tiểu Thạch.

Trước tiên hắn phái Triệu Họa Tứ và Diệp Kỳ Ngũ theo dõi Vương Tiểu Thạch, xem thử Vương Tiểu Thạch có hành động khác thường nào hay không. Nếu như có thì trước tiên giết chết Vương Tiểu Thạch; còn nếu không có, chờ sau khi giết chết Gia Cát tiên sinh cũng sẽ giết chết Vương Tiểu Thạch.

Nếu Vương Tiểu Thạch giết Gia Cát tiên sinh, Thái Kinh sẽ giả vờ phái người đến thông báo cho Gia Cát tiên sinh, nhưng lại bị Tứ Đại Danh Bổ giữ cửa kiên quyết từ chối ý tốt, tự gánh lấy hậu quả. Cái chết của Gia Cát cũng biến thành chuyện giết hại lẫn nhau trong nội bộ của Tự Tại môn.

Kết quả, nếu như Hoàng thượng truy cứu, nhiều nhất cũng chỉ đẩy lên người một cao thủ khác của Tự Tại môn là Nguyên Thập Tam Hạng, mọi chuyện coi như xong.

Thái Kinh thông minh, nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không ngốc.

Hắn không có biện pháp thông báo cho Gia Cát tiên sinh.

Hắn cũng không thể nói cho bằng hữu của mình.

Cho nên dù là Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán hay Ôn Nhu đều không biết trong lòng hắc nghĩ gì.

Vì để gia tăng sự chán ghét và cừu hận của Vương Tiểu Thạch đối với Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bồ, Thái Kinh đã hạ lệnh cho Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát nằm vùng tại Mê Thiên Thất Thánh, cố ý dẫn dắt người Vương Tiểu Thạch đến hẻm Ngõa Tử.

Trong hẻm Ngõa Tử đã sớm bày kịch, chỉ chờ Vương Tiểu Thạch vừa đến là lên sàn diễn, cho nên mới có chuyện Tứ Đại Danh Bồ cường chế thu tiền.

Ông chủ bán nón kia thực ra chính là một trong hai "thần giữ cửa" bên cạnh Phó Tông Thư. Đây là nguyên nhân khi nhìn thấy một tên "thần giữ cửa" trong đó, Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy quen mắt.

Thái Kinh vẫn đánh giá thấp bản lĩnh "đã thấy qua là không quên" của Vương Tiểu Thạch.

Một đồng tử khiêng kiệu trong đó chính là một tên "thần giữ cửa" khác. Bởi vì lúc đó trong hẻm Ngõa Tử hắc từng hét lên mấy câu, cho nên Vương Tiểu Thạch vừa nghe giọng nói của hắc đã cảm thấy quen tai.

Thái Kinh cũng đã xem thường công phu "lọt vào tai là nhớ kỹ" của Vương Tiểu Thạch.

Lúc ấy Vô Tình ở trong kiệu là Diệp Kỳ Ngũ giả trang. Hắc cố ý ở trước mặt mọi người "thu hồng", "trừu hành đầu" (nộp tiền), lại lên tiếng sỉ nhục Ôn Nhu, muốn kết oán với Vương Tiểu Thạch, hơn nữa giữa đường còn ám toán Vương Tiểu Thạch trên tuyết. Hắc cố tình muốn giết Đường Bảo Ngưu, Trương Thán hoặc Ôn Nhu, khiến cho Vương Tiểu Thạch bị phản phát điên, nhất định phải giết chết Gia Cát và Tứ Đại Danh Bồ mới có thể cam lòng.

Ngoại trừ Diệp Kỳ Ngưu ở trong kiệu tung ra ám khí, còn có Triệu Họa Tứ dùng hoa mai tập kích. Lúc ấy Vương Tiểu Thạch và Thiên Y Hữu Phùng đã cố sức cứu giúp, nhưng vẫn là cờ kém một nước. May thay lại có người phóng ra phi tiễn đánh tan ám khí.

Lúc đó Vương Tiểu Thạch đã từng cẩn thận quan sát hiện trường bị tập kích.

Người phát ra thần tiễn kịp thời cứu nguy vốn ngồi trên xe lăn đi đến, bánh xe còn lưu lại vết tích nhỏ trên mặt tuyết.

Nhờ đó Vương Tiểu Thạch đã đưa ra phán đoán, đây mới thật sự là người đứng đầu Tứ Đại Danh Bỗ, Vô Tình.

Ám khí của Vô Tình không phải dựa vào nội lực, mà là nhờ vào cơ quan lò xo tinh xảo mạnh mẽ bắn ra, cho nên kinh đạo tuy sắc bén, nhưng lại có phần khác biệt với ám khí dùng nội lực bắn ra.

Còn hoa mai lại là do Triệu Họa Tứ phát ra. Khinh công của hắn cao minh nhưng nội lực lại không đủ, khi dùng hoa mai tập kích khí tức hơi loạn, lúc tấn công tổng cộng chấn rơi xuống hai mươi lăm đóa hoa mai.

Tại con đường đá phía trước Sầu Thạch trai, Vương Tiểu Thạch đã từng xem qua vết tích do hai người Truy Mệnh và Thiết Thủ lưu lại khi "mời" Trương Thán trở về nha môn. Thiết Thủ nội lực rất cao, nhưng thân dưới quá nặng, ngay cả phiến đá cũng bị lồm xuống giống như khắc vào. Truy Mệnh lại sở trường khinh công, đạp lên cánh hoa không làm tổn hại đến vẻ diễm lệ của nó. Nếu như người tới là Thiết Thủ, cành mai nhất định sẽ gãy; còn nếu người tới là Truy Mệnh, hoa mai chắc chắn sẽ không rơi.

Càng không thể nào là Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết có thể liều mạng, nhưng khinh công lại không cao.

Đó rõ ràng là thủ hạ của Thái Kinh, muốn Vương Tiểu Thạch cho rằng Tứ Đại Danh Bồ hạ độc thủ với hắn.

Những việc này không chỉ một lần, cũng không chỉ nhằm vào Vương Tiểu Thạch. Ngày đó ở Hoa phủ cùng hai đảng Phát và Mộng, Nhậm Lao và Nhậm Oán hạ độc quần hùng cũng dùng danh nghĩa Tứ Đại Danh Bồ, sau cùng lại bị Vương Tiểu Thạch vô tình vạch trần, đó thật ra là âm mưu của Bạch Sầu Phi.

Có thể tưởng tượng được mưu mô thâm độc thế nào.

Trùng hợp là khi đó, Trương Thán bởi vì trộm "thôn ngư tập" của Thiết Thủ và Truy Mệnh, bị hai người truy bắt. Hóa ra đám người Thái Kinh ở trong thành ngầm mua chuộc Vương Tiểu Thạch, Tứ Đại Danh Bồ thông minh lão luyện cũng phát giác được, chỉ là bọn họ lại không biết Vương Tiểu Thạch chính là đồ đệ của Thiên Y Cư Sĩ, cũng là sư đệ đồng môn của bọn họ.

Thiết Thủ và Truy Mệnh có ý "mời" Trương Thán trở lại, mà lúc Vương Tiểu Thạch tới đòi người, Lãnh Huyết lại có ý muốn thử võ công của hắn.

Trong số bốn người, Lãnh Huyết tinh lực dồi dào, dễ bị kích động, muốn "xem thử phân lượng của Vương Tiểu Thạch". Truy Mệnh và Thiết Thủ cảm thấy chuyện này cũng không có vấn đề gì, cho nên vẫn luôn giấu đại sư huynh Vô Tình của bọn họ.

Vì vậy Lãnh Huyết và Vương Tiểu Thạch đánh một trận. Cuối cùng trong ba mươi chiêu, Vương Tiểu Thạch vẫn không xuất ra đao kiếm, nhưng lại bắn ra một hòn đá. Lãnh Huyết cũng không đi tranh luận xem "hòn đá có phải là vũ khí hay không", cuối cùng thả Trương Thán ra. Thực ra cho dù thắng hay thua, y chỉ muốn đánh một trận với Vương Tiểu Thạch, cũng không có ý muốn làm khó dễ Trương Thán.

Trận chiến này lại khiến Vương Tiểu Thạch thâm kinh hãi.

Lãnh Huyết là người sau cùng trong Tứ Đại Danh Bồ, võ công còn cao như vậy. Nếu Vương Tiểu Thạch thật sự đi hành thích Gia Cát tiên sinh, một khi Tứ Đại Danh Bồ liên thủ, chẳng phải là ứng với câu nói trên giang hồ "Tứ Đại Danh Bồ, thiên hạ không chướng; bốn người liên thủ, tà ma không đường", nhất định không có cơ hội thắng.

May mắn là nhìn ngang nhìn dọc hăn cũng không giống tà ma.

Hăn vẫn không có cơ hội nói rõ ngọn nguồn với Gia Cát tiên sinh. Nếu như Gia Cát tiên sinh thật sự cho rằng hăn có ý hành thích, chỉ phái ra Tứ Đại Danh Bồ cũng đã không dễ đối phó rồi.

Vương Tiểu Thạch ngằm dè chừng, sau khi đánh một trận với Lãnh Huyết, đột nhiên lại nhìn đường chỉ tay, giống như muốn đoán trước lành dữ an nguy của mình, khiến cho Trương Thán cảm thấy khó hiểu.

Sau khi tiến vào phủ Thần Hầu, vừa nhìn thấy Gia Cát tiên sinh, Vương Tiểu Thạch lại cảm giác được vị tiền bối già dặn này đã sớm nhìn ra ý đồ đến của hăn, hơn nữa còn tin tưởng tuyệt đối vào lòng thành của hăn. Trong bảy lần hỏi đáp, hai bên khá thẳng thắn với nhau, không còn phân chia vai vế, tâm ý tương thông, đối xử chân thành.

Sau đó khi Lãnh Huyết và Truy Mệnh đi vào, Lãnh Huyết còn nhìn Vương Tiểu Thạch làm mặt quỷ.

Một thanh niên lạnh lùng như Lãnh Huyết lại làm mặt quỷ, khiến cho Vương Tiểu Thạch rất kinh ngạc.

Cho nên Vương Tiểu Thạch mới ồ lên một tiếng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch dù sao cũng là người thông minh, sau khi kinh ngạc, hăn nhanh chóng hiểu được ý tứ của Lãnh Huyết.

Chúng ta là bạn chứ không phải địch.

Ta hiểu được dụng ý của người.

Chúng ta ủng hộ người.

Gia Cát tiên sinh đã dùng phương pháp liên lạc đặc biệt của bọn họ, thông báo cho bốn đồ nhi của y. Tất cả đều giả vờ như không biết gì, tương kế tựu kế, không ngại tranh chấp với người của Lục Hợp Thanh Long, giúp cho kế hoạch của Vương Tiểu Thạch thành công.

Điều duy nhất Gia Cát tiên sinh lo lắng, đó là Vương Tiểu Thạch có gánh vác được hậu quả hay không.

Bất kể là thành hay bại, hậu quả đều rất nghiêm trọng.

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch đã khiến Gia Cát tiên sinh hài lòng.

Y cảm thấy mình nên yên lòng và buông tay, để người trẻ tuổi này đi làm một chuyện không thể tưởng tượng như vậy.

Thế là Vương Tiểu Thạch không giết Gia Cát mà lại giết Vuư Thực Túy.

Vuư Thực Túy chính là anh trai của Vuư Tri Vị.

Trong vụ án "Nghịch Thủy Hàn", đầu bếp nổi tiếng Vuư Tri Vị đã phản bội Tứ đại nương, kết oán với Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bổ. Sau đó Vuư Tri Vị bỏ mạng, đương nhiên Vuư Thực Túy nên báo thù cho anh em. Hãn vốn là đầu bếp của Thái Kinh, sau đó chuyển sang phủ Thần Hầu làm nội ứng.

Vương Tiểu Thạch chém đầu của Vuư Thực Túy, tình huống khẩn cấp, cũng không kịp giải thích ngọn nguồn với Gia Cát tiên sinh.

Hãn nhanh chóng rời khỏi phủ Thần Hầu.

Tứ Đại Danh Bổ giả vờ rối loạn, làm như muốn đuổi theo. Nếu thật sự đuổi theo, chưa chắc Tứ Đại Danh Bổ đã không chặn được Vương Tiểu Thạch.

Lúc đó, Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ muốn ở lại gần phủ Thần Hầu để xem xét tình hình, giúp Phó tướng gia và Thái thái sư che giấu đẩy tội cho người khác. Vương Tiểu Thạch lại thừa dịp này đi đến điện Ngã Ngự. Lúc kẻ địch cho rằng mình thắng lớn cũng chính là lúc phòng thủ yếu nhất, dễ sơ xuất nhất.

Năm đó Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường đã lợi dụng điểm này để phản kích Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch dĩ nhiên nhớ kỹ.

Nhưng hắn cũng không quên, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng lợi dụng điểm này phản công lại Lục Phân Bán đường.

Thành bại rất khó đoán trước, sống chết cũng không biết được.

Cho dù thế nào cũng phải thử một lần.

Trước lúc đó, Phó Tông Thư từng hạ lệnh cho hắn ám sát Gia Cát tiên sinh tại lầu Khổng Tước, hắn đã nhận định Gia Cát nhất định sẽ không có ở trên lầu.

Nếu như Gia Cát tiên sinh ở trên lầu Khổng Tước, Phó Tông Thư nhất định sẽ không có ở đó. Thứ nhất, Gia Cát tiên sinh và Phó Tông Thư luôn "không cùng đường thì không thể cùng mưu tính", tiệc của Phó Tông Thư chưa chắc Gia Cát sẽ đi, ngược lại Gia Cát có mời chưa hắn Phó Tông Thư sẽ tới. Thứ hai, Phó Tông Thư sẽ không ngu xuẩn đến mức bảo người ám sát Gia Cát mà mình lại có ở đó, như thế chẳng phải là tình ngay lý gian. Thứ ba, Phó Tông Thư đã mời thích khách đến ám sát Gia Cát tiên sinh,

đương nhiên sẽ không có ở hiện trường, để tránh "công thành cháy liên lụy đến cả cá trong ao".

Với địa vị của Phó Tông Thư, vốn không cần phải mạo hiểm như vậy.

Cho nên Vương Tiểu Thạch đoán rằng hành động đó chẳng qua là một thí nghiệm.

Vì vậy hãn cũng toàn lực ứng phó, không như thế thì đối phương nhất định sẽ không phái hãn đi hành thích. Nhưng lúc bắn ra hòn đá hãn lại không dùng hết sức.

Đó mới là một kích tất sát của hãn.

Phó Tông Thư thấy Vương Tiểu Thạch thật sự liều mạng, mới yên tâm để hãn đi ám sát Gia Cát.

Vương Tiểu Thạch suy đoán, nếu như mình thành công, Thái Kinh hoặc Phó Tông Thư nhất định sẽ cho tiếp kiến. Kẻ địch lợi hại đã không còn, chắc chắn bọn chúng sẽ vui mừng hí hửng, hơn nữa còn cần phải xác minh thân phận kẻ địch, đây chính là thời cơ rất tốt để ra tay.

Có điều Thái Kinh vẫn cẩn thận hơn người. Hãn đi gặp Vương Tiểu Thạch, thứ nhất là vì chính hãn chủ động tìm Vương Tiểu Thạch, trước đó không ai được biết; thứ hai là vì cao thủ hãn mang theo nhiều như mây, không sợ có người gây sự, cho nên mới tự thân xuất mã. Một khi Vương Tiểu Thạch đề xuất ý kiến "sau khi giết chết Gia Cát muốn gặp hãn", hãn ngược lại sẽ không ra ngoài.

Để Phó Tông Thư đi xác nhận đầu người là được.

Có nguy hiểm thì cứ để cho người khác đi thử, có công lao thì không ngại tự mình đến nhận.

Đây là nguyên tắc làm người của Thái Kinh từ trước đến giờ.

Cho nên Vương Tiểu Thạch chỉ "thành" được "nửa công".

Nếu như Thái Kinh cũng có ở đó, Vương Tiểu Thạch có thể giết được hãn hay không?

Nếu như giết được Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch còn giết được Phó Tông Thư hay không?

Nếu như giết chết Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch có chạy ra khỏi điện Ngã Ngư được hay không?

Những đáp án này không ai biết được.

May mắn và bất hạnh đều là nói đến những chuyện đã xảy ra.

Chuyện không xảy ra thì không ai biết sẽ là may mắn hay bất hạnh, may mắn trong bất hạnh, bất hạnh trong may mắn, bất hạnh trong bất hạnh, may mắn trong may mắn.

Thái Kinh bày ra cho hãn một ván cờ.

Hãn đã phá giải ván cờ này.

Thái Kinh muốn lợi dụng hãn trừ đi một kẻ thù chính trị, kết quả lại mất đi một đại tướng dưới tay.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Năng Chiêu, Cầu Tàu, Bóng Người, Sóng Lớn

"Khi tiến dễ dàng lui lại khó."

Đây là câu nói để hình dung đi vào giang hồ sâu như biển.

Vương Tiểu Thạch đã từng lên kinh, đã từng uy phong, đã từng vào giang hồ, cũng thường hay nhớ lại những năm tháng ở kinh thành.

Ôn Nhu có còn ôn nhu hay không?

Lôi Thuần có còn thuần khiết hay không?

Trương Thán có còn đen như than hay không?

Đường Bảo Ngưu có còn tính khí ngang bướng hay không?

Phương Hận Thiếu có còn "tri thức đến lúc cần dùng mới hận vì thiếu thốn" hay không?

Nghĩ đến trong lòng hẫng lại rối loạn.

Trái tim cũng cảm thấy nhức nhối.

Hắn nhớ tới đại ca kết nghĩa Tô Mộng Chấm, không biết bệnh của y ra sao rồi? Vết thương của y đã khỏi chưa? May mắn là trước khi hành động,

hắn đã biểu thị cắt đứt quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu, ân hận nghĩa tuyệt, vì vậy theo lý sẽ không làm liên lụy đến Tô đại ca.

Mặt khác, cái chết đột ngột của Phó Tông Thư khiến cho Thái Kinh giống như mất đi cánh tay phải. Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ lại hết sức đề phòng. Sau chuyện Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao và Nhậm Oán giết hại võ lâm đồng đạo trong kinh thành, đã khơi dậy sự căm phẫn của các môn các phái, khiến bọn họ liên hợp lại với nhau. Đám người Thái Kinh e ngại nhiều thứ, nhất thời cũng không dám tùy tiện tiến hành chuyện chiêu an và diệt trừ các bang hội trong kinh thành.

Vương Tiểu Thạch lại lo lắng chuyện khác.

Bạch Sầu Phi dã tâm quá lớn, sát tính quá mạnh, liệu y có làm chuyện gì bất lợi với Tô đại ca hay không? Tô đại ca liệu có chứa chấp được Bạch nhị ca hay không?

Mặc dù Vương Tiểu Thạch lo lắng đến những chuyện này, nhưng lại không muốn can dự vào.

Hắn muốn trốn tránh.

Hắn cảm thấy mình là một kẻ đào ngũ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn đã không có tư cách đi hỏi chuyện của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn cho rằng cuộc đời này vĩnh viễn sẽ không dẫn thân vào võ lâm lần nữa.

Điều duy nhất mà hắn không từ bỏ, đó là mỗi ngày trời lên trời xuống, trăng nổi trăng chìm, hắn vẫn luyện kiếm và đao của mình, mưa gió không thay, sáng đêm không đổi.

Bất kỳ võ công nào cũng phải tập luyện mới thành.

Luyện võ tuy không phải là phương tiện để hấn tranh quyền đoạt lợi, nhưng lại là hứng thú của hấn. Khi một người xem việc rèn luyện như là "hứng thú", nhất định sẽ có thành tựu, chỉ xem thành tựu cao hay thấp mà thôi.

Người không có vốn liếng và bối cảnh, muốn quật khởi và thăng tiến chỉ có thể dựa vào tài năng.

Tài năng là phải chăm chỉ cố gắng và phát huy tận cùng mới có thể có tài có năng.

Một người thật sự có chí khí, vào lúc không có hi vọng nhất vẫn sẽ giữ vững chí hướng của mình. Một người thật sự không tầm thường, cho dù muốn sống một cuộc sống bình thường, cũng sẽ gặp phải những chuyện không tầm thường.

Ba năm sau, Vương Tiểu Thạch lại trở về kinh thành.

Có bốn nguyên nhân khiến Vương Tiểu Thạch trở lại kinh thành, thứ nhất là vì cái chết thảm của phụ thân và chị gái hấn.

Vương Tiểu Thạch từ nhỏ được Thiên Y Cư Sĩ nuôi dưỡng thành người. Phụ thân của hấn tên là Vương Thiên Lục, ngoại hiệu là "Kim Bảo Đại Hiệp", chỉ có chút tên tuổi trong khu vực Lão Long Câu nằm giữa Thiên sơn và Vạn sơn.

Vương Thiên Lục mở tiêu cục, giúp người ta giữ vàng giữ bạc. Y mệnh lớn phúc lớn, chưa từng thất thủ, cũng chưa từng động thủ. Tổng cộng y đã giúp người ta áp tiêu hai mươi bốn lần, đi một lần thì sợ một lần, trước khi đi thì mất ngủ, sau khi đi lại đau dạ dày. Đến tuổi trung niên, y dành dụm được một chút vốn liếng, liền quyết định đóng cửa tiêu cục, mở tiệm vải, rửa tay quy ẩn, cũng sống được bình an.

Vương Thiên Lục võ công bình thường, năm xưa cũng muốn dương danh lập nghiệp, xông pha giang hồ hai năm. Về sau thấy trong chốn võ lâm mưa to gió lớn, sóng cao nước mạnh, cho rằng nên thu tâm dưỡng tính, trở về nhà thì tốt hơn.

Y gởi gắm Vương Tiểu Thạch cho Thiên Y Cư Sĩ, chỉ là muốn con mình theo học chữ nghĩa với vị nhân sĩ uyên bác này. Y vốn không biết Thiên Y Cư Sĩ có võ công, hơn nữa võ công còn cao đến mức cả đời y có năm mơ cũng không mơ thấy được.

Lúc ấy Vương Thiên Lục vẫn còn áp tiêu, sợ xảy ra sơ xuất làm liên lụy đến người nhà, hơn nữa Vương mẫu cũng mới mất vì bệnh, cho nên đã giao Vương Tiểu Thạch cho Thiên Y Cư Sĩ mang về Bạch Tu viên nuôi dưỡng.

Vương Tiểu Thạch còn có một chị gái, cũng biết một chút võ công.

Sau đó Vương Thiên Lục biết con trai có tập võ, lại không tán thành lắm. Y cũng không biết võ công của con trai như thế nào.

Y cho rằng nhiều nhất chỉ giống như mình, có luyện cũng không nên được thành tựu gì.

Vương Tiểu Thạch muốn đến kinh thành, Vương Thiên Lục cũng không phản đối. Y cho rằng con trai không ngại xông pha, sẽ học thêm được nhiều kiến thức. Tốt nhất là có thể làm quen được với vài vị quan lớn quý nhân trong kinh thành, sau này có thể dều dặt thăng quan tiến chức.

Trong những năm tháng ở kinh thành, Vương Tiểu Thạch chưa bao giờ đề cập đến gia thế của hắn.

Càng không nhắc đến người nhà của hắn với người khác.

Vương Thiên Lục ở trong võ lâm cũng chỉ là một kẻ vô danh, không ai chú ý.

Cho nên khi Vương Tiểu Thạch tiến hành kế hoạch ám sát ngược, cũng không lo lắng cho an nguy của người nhà.

Nhưng sau khi hành thích, hắn lại trở về Lão Long Câu.

Hắn cảm thấy vẫn nên đưa phụ thân và chị gái đến nơi an toàn thì tốt hơn.

Hắn không hề hoảng hốt.

Hắn tin tưởng, cho dù quan phủ tra xét ra sao, đợi đến khi có thể điều tra ra thân thế của hắn, hắn đã sớm trở về Thiên sơn, đưa người nhà đến nơi an toàn rồi.

Hắn hành động tuy nhanh, nhưng trên đường đi vì phải trốn tránh đuổi bắt, cũng bị trì hoãn rất nhiều.

Khi hắn đến Lão Long Câu ở Thiên sơn thì đã là chuyện của ba tháng sau.

Tiệm vải Mỹ La chỉ còn lại một đồng gạch ngói vụn.

Theo những hàng xóm đã dập lửa nói, vào một đêm khoảng hai tháng trước, tiệm vải bỗng nhiên bốc cháy, những người ở trong đều không thể thoát được. Đợi sau khi dập được lửa, mọi người mới phát hiện trong tiệm có hai thi thể, một nam và một nữ.

Vương Tiểu Thạch bi thương không thể kiềm nén, đau đớn đến mức không muốn sống.

Hắn không ngờ hành động của mình lại làm liên lụy đến người nhà.

Hắn càng không ngờ hành động của triều đình lại nhanh như vậy.

Bọn họ làm sao điều tra ra thân thế của mình? Vương Tiểu Thạch vẫn không hiểu được điểm này.

Hắn muốn tìm ra, rốt cuộc là ai đã tiết lộ thân thế của mình, rốt cuộc là ai đã ra tay. Mà muốn điều tra hai chuyện này, nhất định phải trở lại kinh thành.

Nguyên nhân thứ hai, đó là hắn vẫn thường xuyên nhớ đến đám bạn tốt Tô Mộng Châm, Bạch Sầu Phi, Ôn Nhu, Lôi Thuần, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán.

Hành vi của bọn họ trước đây thật giống như một giấc mộng một hoang đường mà lại chân thật. Vương Tiểu Thạch hồi tưởng lại vẫn cảm thấy lưu luyến. Giống bọn họ từng hợp sức thúc đẩy thời gian và năm tháng, lại vĩnh viễn cất giữ những hình ảnh đẹp đẽ trong ký ức. Giống như bọn họ đưa mặt trời lên cao, biến mặt trăng thành tròn. Thời gian mọi người ở cùng nhau, cuộc sống có khó khăn cũng trở nên vui vẻ, tuổi tác có lớn cũng như vẫn còn chưa thành niên.

Tâm tình tuyệt đối không thể thất bại bởi hồi ức!

Trong lòng Vương Tiểu Thạch thường cảm thán như vậy.

Muốn trở lại trong ký ức, trước tiên phải trở về nơi ký ức phát sinh, sống với người trong ký ức, như vậy ký ức mới không phải là hoài niệm của quá khứ, mà trở thành hồi ức của mai sau.

Kinh thành giống như đã biến thành một tiếng gọi xa xôi, cả ngày lẫn đêm, sáng sáng chiều chiều vang lên bên cạnh Vương Tiểu Thạch.

Nguyên nhân thứ ba, chạy trốn nhiều năm như vậy, Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy mệt mỏi rồi.

Truy kích vẫn còn.

Truy bắt vẫn tiếp.

Vương Tiểu Thạch đã chán cảnh lưu lạc.

Tất cả những nơi có thể trốn thì hắn đều đã trốn. Hắn muốn trở lại kinh thành, đây là nơi duy nhất hắn chưa từng trốn, cũng là nơi mà quan phủ nhất định không ngờ hắn lại dám trở về.

"Trên đời này nơi an toàn nhất chính là nơi nguy hiểm nhất", những lời này chưa chắc đã đúng. Đem tranh vẽ có giá trị cao treo ở trên tường, có lẽ sẽ lừa gạt được mấy tên trộm ngốc không biết xem hàng, nhưng nếu người ra chiến trường đánh giặc, chưa chắc đã có thể còn sống trở về.

Thế nhưng, đại ẩn ở trong chợ 1, ít nhất thì Thái Kinh sẽ không nghĩ tới Vương Tiểu Thạch sẽ trở lại. Hắn còn dám trở lại sao?

Trên đường đi, có đôi lúc gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm khó giải quyết, chẳng những có hảo hán giang hồ ra tay tương trợ, ngay cả quan phủ đối với hành tung của hắn cũng giống như nhìn mà không thấy. Vương Tiểu Thạch biết đó là do mình từng có ơn cứu mạng với quần hùng hai đảng Phát và Mộng tại Hoa phủ, hơn nữa Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ cũng âm thầm nhờ nha dịch các nơi lưu tình. Có điều người mà hắn giết là Tế tướng đương triều, cho nên không ai dám lộ liễu ra mặt ủng hộ hắn mà thôi.

Lại nói, gần đây việc truy bắt cũng giảm đi rất nhiều.

Thái Kinh rất bận.

Cho dù là bận tác oai tác quái, bận chơi đùa, bận hại người, cũng là đang bận.

Còn về người của Thái đảng, cũng chẳng hề có ý muốn báo thù cho Phó Tông Thư. Phó Tông Thư luôn luôn không muốn ban ơn cho người khác.

Người của Thái đảng cho rằng "người còn thì nhân tình còn, người chết hai bên hết nợ", cần gì phải tốn nhiều tâm lực vì một người đã chết như vậy.

Vì ba nguyên nhân này, Vương Tiểu Thạch đã lén lút trở về.

Hắn vừa về tới kinh thành liền đi vào hẻm Ngõa Tử. Hắn lập tức được quần hùng trong kinh thành, nhất là hai đảng Phát và Mộng nhiệt liệt hoan nghênh.

Mạng của bọn họ là do hắn cứu.

Bọn họ quyết chí muốn bảo vệ Vương Tiểu Thạch. Lần này trở lại kinh thành, Vương Tiểu Thạch đổi tên thành Vương Đại Si.

Hắn không muốn xuất đạo lần nữa.

Hắn chỉ muốn đợi ở một góc trong kinh thành, nghe ngóng tin tức của Tô đại ca, đồng thời âm thầm điều tra kẻ thù giết cha. Nếu như có thể, hắn cũng muốn đi gặp đám người Ôn Nhu và Đường Bảo Ngưu một chút.

Còn có một mong mỏi khác, đó cũng là nguyên nhân thứ tư khiến hắn trở lại kinh thành.

Khi hắn trở về Bạch Tu viên, Thiên Y Cư Sĩ đã không có ở đó.

Sư phụ vẫn không trở về.

Sư phụ đã đi đâu?

Là nghe được tin tức mình ám sát, cho nên đã đến kinh thành? Hay là đã xảy ra chuyện gì bất ngờ, trúng phải độc thủ?

Chuyện này cuối cùng khiến Vương Tiểu Thạch hạ quyết tâm hồi kinh. Lần này trở về kinh, so với bốn năm trước hắn bán ngựa vào kinh, tâm tình lại hoàn toàn khác biệt.

Năm đó hần cảm thấy gió thu mơn man, mưa phùn dào dạt, trước mắt là giang sơn vạn dặm, không gì có thể ngăn cản được chí khí xông pha giang hồ. Ngay cả mưa xuân trên lầu, tiếng tiêu như gió sớm nổi lên, trăng tàn rụng xuống, hần cũng có một cảm giác mỹ lệ ưu sầu mà không phải thế lương.

Mà nay, người vẫn như cũ, mưa vẫn như cũ, nhưng tâm tình đã không còn như trước.

Nắng chiều, cầu tàu, bóng người, sóng lớn, chẳng lẽ là một loại đau thương.

Hần vẫn mang theo thanh kiếm kia.

Có một đoạn thời gian, hần ở trong kinh thành rất oai phong, khi đó mang bội kiếm ra đường cũng không cần che giấu.

Còn nay, kiếm của hần phải dùng vải vóc quấn lại nhiều lớp, trốn trốn tránh tránh, không thấy ánh sáng, giống như bốn năm trước khi hần vừa mới tới.

Mà hần cũng từ một nam tử tràn đầy mộng tưởng biến thành một hán tử chỉ có một chút mơ ước nhỏ nhoi.

Sau khi đến kinh thành, hần mới nghe được trong mấy ngày qua, võ lâm kinh thành đã xảy ra chuyện lớn long trời lở đất.

Những chuyện này đều liên quan đến Vương Tiểu Thạch.

Càng liên quan rất lớn đến sư phụ của hần là Thiên Y Cư Sĩ.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bối Cục

Vào cái đêm Phó Tông Thư bị ám sát, khi Vương Tiểu Thạch vừa rời khỏi phủ Thần Hầu, Gia Cát tiên sinh lập tức triệu tập Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ và Vô Tình bí mật thương nghị.

- Ta thấy...

Gia Cát tiên sinh suy đoán:

- Vương Tiểu Thạch quyết chí hành thích Thái Kinh hoặc Phó Tông Thư, lúc ấy chuyện xảy ra quá nhanh, cũng không kịp giải thích.

Lãnh Huyết nói:

- Cháu đã giao đấu với hắn, võ công của hắn rất khá. Nhưng bên cạnh Phó Tông Thư và Thái Kinh còn có Lục Hợp Thanh Long, Bát Đại Dao Vương, Thiên Hạ Đệ Thất, Nhậm Lao, Nhậm Oán, hai môn thần Nhất Gia Nhất Tướng và "Thiết Thủ Khai Hoa, Chỉ Chưởng Song Tuyệt", Vương Tiểu Thạch sẽ không dễ thành công.

Truy Mệnh nói:

- Thế nhưng, có ít nhất bốn người trong Lục hợp Thanh Long còn đang ở lại phụ cận dò xét tin tức, Bát Đại Dao Vương và Thiết Thủ Khai Hoa luôn đi theo "Trở tay làm mây, lật tay làm mưa" Phương tiểu hầu gia, Nhậm

Lao và Nhậm Oán lại là hai cánh tay trái phải của Chu hình tổng, chưa chắc tất cả đều ở bên cạnh hai người Thái Phó như hình với bóng.

Thiết Thủ hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?
- Làm cho người khác tưởng rằng ta thật sự đã chết.

Gia Cát tiên sinh trả lời:

- Dẹp yên bốn con Thanh Long kia rồi hãy bàn.

Quả nhiên, không lâu sau đã có tin Phó Tông Thư bị ám sát.

Thiết Thủ lại xin chỉ thị của Gia Cát:

- Chúng ta nên phối hợp với Vương Tiểu Thạch như thế nào?
- Sử dụng lực lượng trong tối, giúp hắn có thể bình an chạy ra khỏi kinh thành rồi nói sau.

Gia Cát tiên sinh đáp:

- Phó tướng bị ám sát, toàn thành sôi sục, trong triều nhất định sẽ có lời đồn chuyện này là do Thái Kinh gây nên. Thái đảng chắc chắn sẽ tìm cách giảm đau chữa thương, chiêu binh mãi mã, bố trí sát cục lần nữa. Các cháu có ý kiến gì về chuyện này không?

Vô Tình nói:

- Chủ ý của Thái Kinh là an bài Vương Tiểu Thạch đến ám sát thế thúc.

Gia Cát tiên sinh biết Vô Tình rất ít khi lên tiếng, nhưng mỗi lời nói đều có thâm ý, liền gật đầu nói:

- Nhưng Vương Tiểu Thạch lại giết Phó Tông Thư.

Vô Tình nói:

- Hắn nhất định sẽ đâm lao theo lao, gặp vua gièm pha, nói rằng thế thúc xúi giục Vương Tiểu Thạch trong môn phái hành thích Tế tướng đương triều.

Thiết Thủ lập tức hiểu ý của Vô Tình:

- Bởi vì trước khi hành thích Phó Tông Thư, Vương Tiểu Thạch thật sự là từ phủ Thần Hầu đi ra. Có bằng chứng này, cộng thêm Thái Kinh xúi giục, có thể chủ thượng sẽ thật sự trách tội.

Lông mày trắng của Gia Cát tiên sinh nhướng lên, nói:

- Cho nên, ý của cháu là...

Sắc mặt của Vô Tình trắng như thần của hoa, mũi của trắng, hồn của tuyết, phách của ngọc:

- Tiên hạ thủ vi cường.

Lúc Phó Tông Thư bị ám sát, Thái Kinh đang ở trong Vong Ngư các, chỉ cách điện Ngã Ngư mấy chục bước chân.

Thiên Hạ Đệ Thất, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục bảo vệ bên cạnh hắn.

Khi đó, hắn đang nói chuyện với một thanh niên dung mạo sáng sủa, mày rậm mắt tinh, mặt đẹp như ngọc, cười nói tự nhiên.

Thái Kinh hỏi:

- Tô Mộng Châm tiến thẳng đến Lục Phân Bán đường, quyết một trận tử chiến với Lôi Tồn. Trong chiến dịch đó, Lôi Tồn cũng mời người đến Lục

Phân Bán đường đúng không?

Thiếu niên kia dường như hơi ngượng ngùng, đáp:

- Phải.

Thái Kinh hỏi tiếp:

- Nhưng trong chiến dịch đó, người xuất ra một kiếm, không phải giúp Lô Tồn mà lại là Tô Mộng Châm.

Thiếu niên kia chính là "Thần Thông Hầu" Phương Ứng Khán, y đáp:

- Phải.

Thái Kinh hỏi y:

- Tại sao?

Phương Ứng Khán trả lời:

- Bởi vì cha tôi từng dặn dò, trong kinh thành có ba bang hội lớn kiếm chế lẫn nhau, trong đó Mê Thiên Thất Thánh làm nhiều việc ác, Lục Phân Bán đường cũng không tốt lành gì, chỉ có Kim Phong Tế Vũ lâu là còn có phần hào hiệp trượng nghĩa, bảo tôi cố gắng giữ gìn một chút nguyên khí cho bọn họ.

Thái Kinh lại hỏi:

- Lúc ấy Chu Nguyệt Minh cũng đến đó, hẳn nghiêng về phía Lục Phân Bán đường sao?

Phương Ứng Khán đáp:

- Phải.

Khi không cần thiết, y ở trước mặt Thái Kinh nhất định không nói nhiều hơn một chữ. Trên mặt y luôn nở một nụ cười có vẻ trong sáng ngây thơ.

Thái Kinh truy hỏi:

- Nhưng Lôi Tồn nỗ quan tài giả chết, lúc ấy chỉ có người là nhảy lên cao, nhìn thấy tất cả. Người đã biết rõ có gian trá, nhưng lại không cảnh báo cho Tô Mộng Châm, có chuyện này hay không?

Phương Ứng Khán đáp:

- Phải.

Thái Kinh liền hỏi:

- Giải thích thế nào?

Trên mặt Phương Ứng Khán có một vẻ trưởng thành còn chưa thoát khỏi ngây thơ:

- Nghĩa phụ chỉ dặn tôi giữ lại một chút nguyên khí cho Tô Mộng Châm. Nếu như Lôi Tồn giết y, tôi nhất định sẽ ra tay ngăn cản. Nhưng Lôi Tồn lại quyết định chạy trốn, vì muốn giữ thể trung lập nên cũng không tiện vạch trần.

Thái Kinh cười hỏi:

- Bởi vì người cảm thấy, gần đây Mê Thiên Thất Thánh trong kinh thành đã không còn ảnh hưởng, Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường kiềm chế lẫn nhau lại là chuyện tốt. Người không muốn để cho một bên lớn mạnh hơn, có phải thế không?

Phương Ứng Khán đáp:

- Phải.

Thái Kinh lại hỏi:

- Có điều, khi Lôi Tồn dẫn người toàn lực phản công Kim Phong Tế Vũ lâu, người đã tặng cho Tô Mộng Chấm một tấm bình phong, bên trong lại ẩn giấu một Lôi Mị, có chuyện này hay không?

Phương Ứng Khán đáp:

- Đó là do Lôi Tồn sai thủ hạ khống chế người mà tôi phải đi tặng quà, giữa đường đánh tráo.

Thái Kinh hỏi lần nữa:

- Cho nên Lôi Mị không phải là do người tặng?

Lần này Phương Ứng Khán lại đáp:

- Không phải.

Ánh mắt Thái Kinh lấp lóe:

- Nhưng mà, nghe nói Lôi Mị lại là hồng phấn tri âm của người.

Phương Ứng Khán hơi kinh ngạc, nhưng vẫn đáp:

- Phải.

Thái Kinh lại hỏi tiếp:

- Lôi Tồn phái Lôi Mị đến ám sát Tô Mộng Chấm, nhưng vào thời điểm quan trọng Lôi Mị lại trở giáo đánh ngược, giết chết Lôi Tồn. Chuyện này... người có biết trước hay không?

Trong mắt Phương Ứng Khán đã lộ ra vẻ khâm phục:

- Lôi Mị ám sát Lôi Tồn là vì oán hận Lôi Tồn. Lôi Tồn đã giết phụ thân của cô ấy là Lôi Chấn Lôi, lại đoạt đi tất cả mọi thứ của Lục Phân Bán đường, còn bức cô ấy làm tình nhân trong tối của hắn. Hơn nữa Lôi Mị đã sớm được Tô Mộng Chấm trọng dụng, trở thành Quách Đông Thần trong Tứ Đại Thần Sát của Kim Phong Tế Vũ lâu. Những chuyện này, lúc đầu tôi chỉ biết sơ qua một chút, nhưng không hề biết chuyện Lôi Mị muốn ám sát Lôi Tồn.

- Tốt lắm.

Thái độ của Thái Kinh trở nên hòa hoãn, trong lòng lại rất tán thưởng người trẻ tuổi trước mắt này, hi vọng có thể thu về dưới trướng. Nếu như có thể chiêu mộ Phương Ứng Khán, cũng đồng nghĩa với việc chiêu mộ được nghĩa phụ của y là Phương Cự Hiệp. Có nhân vật võ công tuyệt thế như Phương Cự Hiệp, còn lo gì những kẻ như Gia Cát tiên sinh.

- Hiện giờ, trong kinh thành lại trở về cục diện Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường tranh hùng, người có ý kiến gì không?

- Bề ngoài xem ra Kim Phong Tế Vũ lâu đã chiếm hết thượng phong, Lục Phân Bán đường bị ép cho không thể đánh trả, nhưng trên thực tế thì sóng ngầm cuộn trào. Căn cơ của Lục Phân Bán đường vẫn vững chắc như cũ, tùy thời có thể kết hợp với lực lượng của Lôi môn Giang Nam Phích Lịch đường, tranh bá thiên hạ với Kim Phong Tế Vũ lâu. Có điều, khác biệt là trước kia do Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn long tranh hổ đấu, nhưng Lôi Tồn đã chết, Tô Mộng Chấm bệnh nặng, hiện giờ kẻ tranh hùng lại là Bạch Sầu Phi và Địch Phi Kinh.

Phương Ứng Khán nói một cách đĩnh đạc, rõ ràng rành mạch, trên mặt vẫn mang theo nụ cười hòa nhã:

- Cũng nên chú ý một chuyện, Quan Thất vẫn còn chưa chết. Theo tin tức, Mê Thiên Thất Thánh đang một lần nữa chinh hợp thế lực, muốn tiếp

tục tranh bá trong kinh thành.

Thái Kinh gật đầu nói:

- Cho nên bang phái trong kinh, hiện nay vẫn là Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh chia ba thiên hạ?

Phương Ứng Khán gật đầu nói:

- Phải.

Thái Kinh chợt nói với giọng điệu rất ôn hòa:

- Nhưng mà, ba mươi năm trước, các môn các phái trong võ lâm đều bầu lệnh tôn đứng đầu. Theo lý mà nói, người đương nhiên phải là võ lâm chí tôn của thế hệ này. Chắc là người cũng có hùng tâm này chứ?

Trong lòng Phương Ứng Khán run lên, ánh mắt từ kính nể nhanh chóng chuyển thành sợ sệt, chỉ đáp:

- Ứng Khán cảm tạ ân huệ của triều đình, chỉ muốn ra sức vì nước, báo ơn tri ngộ của Thái sư, sao dám nhúng tay vào thị phi giang hồ, ân oán võ lâm.

- Vậy cũng không hẳn.

Trong ý cười của Thái Kinh có một sự khôn khéo và kiêu ngạo:

- Đưa những hào kiệt nhân sĩ hăng hái dũng cảm, thân mang tuyệt kỹ vào trong quân đội, ra sức vì nước, đó cũng là chuyện tốt.

Nói xong hắn lại mỉm cười.

Phương Ứng Khán trầm ngâm một lúc, có phần vui vẻ, giống như hiểu được ý của Thái Kinh.

Lúc này, Đới Dao Thị Vệ cấp một Nhất Gia cấp báo, Phó Tông Thư bị ám sát, thích khách là Vương Tiểu Thạch.

Sau khi Thái Kinh hạ lệnh toàn lực và toàn diện truy bắt Vương Tiểu Thạch, trong lòng cũng cảm thấy mù mờ. Đau xót vì mất đi cánh tay phải, hơn nữa lại nhìn lầm Vương Tiểu Thạch, cho dù tâm lý của hắn có vững vàng, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Hắn lại hỏi Phương Ứng Khán:

- Chuyện này, người có ý kiến gì không?
- Bất kể thích khách này có phải do Gia Cát tiên sinh phái tới hay không.

Phương Ứng Khán nói:

- Phàm là người phụ trách bảo vệ kinh kỳ, đều khó tránh khỏi tội sơ xuất.

Thái Kinh hỏi y:

- Ý của người là?
- Thứ cho tại hạ nói thẳng, Phó tướng gia bị ám sát, trong triều và ngoài triều, người được lợi lớn nhất hiển nhiên là Gia Cát.

Phương Ứng Khán biết mình nên nói cụ thể. Cho dù người thông minh như Thái Kinh đã sớm hiểu được ẩn ý, nhưng chính vì vậy nên y càng phải nói rõ ràng:

- Tướng gia và Thái sư là tri giao, Tướng gia gặp phải bất hạnh, Thái sư cũng không thể để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật, càng không thể mặc cho kẻ địch sát hại tướng gia tiêu dao tự tại.

Thái Kinh vuốt râu mỉm cười, từ từ đứng lên, đi đến bên cạnh lan can, nhìn một gốc mai lạnh, chỉ nói một cách xa xăm:

- Gia Cát và ta cũng là bạn tốt, bạn cũ tương tàn, bảo ta phải làm sao đây, ôi!

Trong lòng Phương Ứng Khán thầm mắng một câu "lão hồ ly", ngoài mặt lại không biến sắc, lấy cớ không tiện ở lại quấy rầy Thái sư xử lý công việc, lập tức từ biệt.

Phương Ứng Khán vừa đi, Thái Kinh lập tức triệu Long Bát vào các, bí mật thương nghị.

Long Bát vội vàng đi tới, vừa vào các liền quỳ xuống dập đầu, liên tục tạ tội, tự trách mình bảo vệ tướng gia bất lực.

Thái Kinh cũng không truy cứu, chỉ hỏi rõ tình hình vụ ám sát. Sau khi Long Bát kể lại rõ ràng, lập tức thỉnh giáo:

- Thái sư, ngài thấy chuyện này...

Thái Kinh trầm giọng nói:

- Chúng ta đã xem thường Vương Tiểu Thạch, ngược lại khiến cho Gia Cát đắc ý. Thảo nào chữ viết của Vương Tiểu Thạch phù du bất định, ánh mắt lập lòe, hóa ra là hắn đang lừa gạt chúng ta.

Long Bát lại hỏi:

- Bây giờ nên làm thế nào?

- Toàn diện truy nã Vương Tiểu Thạch về quy án, nhớ là phải sống, sống mới có thể giết cả Gia Cát lão nhi.

Thái Kinh nói không nhanh không chậm:

- Ngoài ra, ngày mai người hãy theo ta vào cung, ở trước mặt thánh thượng tố cáo tội trạng của lão bất tử kia.

Long Bát vừa nghe, lại cảm thấy Phó Tông Thư vừa chết, Thái sư càng trọng dụng mình hơn, trong lòng mừng thầm, cung kính đáp:

- Rõ!

Thái Kinh chấp tay đi vài bước, đột nhiên nói:

- Còn có một chuyện.

Long Bát vội nói:

- Xin Thái sư phân phó!

- Gia Cát làm vậy cũng tốt, trái lại có thể kéo nhân vật số một kia ra ngoài...

Thái Kinh thâm trầm tự nói, sau đó dặn dò:

- Tối mai người hãy đi mời một người!

Long Bát cảm thấy nghi hoặc hỏi:

- Thái sư nói là...

- Nguyên Thập Tam Hạng.

Thái Kinh đáp.

Hắn khoanh tay, hơi nhú mào, trong lòng có phần cảm khái. Phó Tông Thư vừa chết, tiếp theo sẽ phải an bài rất nhiều chuyện. Phải bày sát cục một lần nữa, quyết phân cao thấp với Gia Cát. Cũng có thể lợi dụng chuyện này, giáng cho kẻ thù chính trị một đòn chí mạng. Thực ra Phó Tông Thư chết cũng là chuyện tốt. Thời gian vừa qua, một tay hăn nâng đỡ Phó Tông

Thư trèo lên, nhưng hiện giờ thế lực của Phó Tông Thư đã dần dần lớn mạnh, rất khó khống chế. Hơn nữa võ công của Phó Tông Thư lại cao cường, càng không dễ giải quyết. Gần đây Phó Tông Thư còn lén lút luyện chữ, rõ ràng là muốn lấy lòng thánh thượng, mưu đồ bất lương. Hôm nay Phó Tông Thư bị giết cũng tốt, vừa lúc có thể giúp hãn nãi nắm lại quyền hành. Thánh thượng nhất định sẽ không cách chức hãn, bởi vì không có hãn thì Triệu Cát làm hoàng đế cũng không dễ dàng gì. Gia Cát cho người giết Phó Tông Thư, vừa lúc có thể mượn chuyện này kéo Nguyên Thập Tam Hạng ra ngoài. Bởi vì Phó Tông Thư từng bái Nguyên Thập Tam Hạng làm sư phụ, người của Gia Cát tiên sinh lại giết Phó Tông Thư, chẳng khác nào muốn hạ chiến thư với Nguyên Thập Tam Hạng... Đương nhiên, muốn Nguyên Thập Tam Hạng liều mạng với Gia Cát Chính Ngã, trước tiên phải tìm ra một "ngòi nổ".

Thái Kinh lại nhớ đến Thiên Y Cư Sĩ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hòa Cục

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát tiên sinh năm lần bảy lượt xin gặp vua. Hoàng đế Triệu Cát mặc dù không thích Gia Cát, cảm thấy y bảo thủ cố chấp, hạn chế nhiều thứ, nhưng bởi vì Gia Cát từng mấy lần cứu mạng hãn, giúp hãn giữ được ngôi vị, cộng thêm Gia Cát tiên sinh khẩn cầu Mễ công công chuyên hầu hạ thiên tử nói giúp, cho nên vào buổi chiều sau khi rời giường, Triệu Cát vẫn miễn cưỡng tiếp kiến y.

Gia Cát tiên sinh trước tiên bẩm rõ chuyện Phó Tông Thư bị ám sát đêm qua.

Triệu Cát đương nhiên là giận tím mặt.

Gia Cát tiên sinh lại nói rõ, trước đó thích khách từng đến phủ Thần Hầu hành thích y, nhưng thất bại rút lui. Y khẳng định từng nghe thích khách tiết lộ, kẻ chủ mưu chính là Thái sư Thái Kinh.

Chiều này gọi là "lấy độc trị độc".

Còn gọi là "dùng gậy ông đập lưng ông".

Triệu Cát nghe được lửa giận bùng bùng, liên tục kêu lên "phản rồi". Mặc dù Thái Kinh và Phó Tông Thư đã sớm cấu kết, cùng thuộc một đảng, nhưng hoàng đế Triệu Cát vốn ngu ngốc, chỉ lo chơi đùa lại không biết chuyện này. Hãn chỉ biết bởi vì quần chúng kích động, đòi cách chức Thái

Kinh, đành phải ứng phó sự việc, muốn Thái Kinh nhường vị trí Tể tướng lại cho người hiền. Thái Kinh lại âm thầm thao túng, giúp Phó Tông Thư ngồi lên chức vị Tể tướng. Hai người trao đổi tin tức, đồng loã đồng mưu, nhưng ở trước mặt hoàng đế lại tỏ ra thanh cao, có khi bàn luận về những chuyện nhỏ lại cố tình mỗi người một ý, tranh luận không ngừng, biểu thị hai bên vốn không liên quan, chỉ vì lợi ích của quốc gia mà nhường nhịn nhau.

Điều này rất được Triệu Cát tán thưởng, thường khen "Thái khanh độ lượng hơn người". Thực ra hai người Thái Phó chỉ là diễn kịch, lừa gạt vị hoàng đế ngu ngốc này mà thôi.

Vì vậy, Triệu Cát cho rằng trước giờ Phó Tông Thư vốn bất hòa với Thái Kinh, mà mình có thể khiến hai người bọn họ và Gia Cát tiên sinh cùng nhau ra sức vì nước, càng cảm thấy anh minh. Lúc này vừa nghe Gia Cát khái tấu, có vẻ như là sự thật, liền cho rằng Thái Kinh không nhin được Phó Tông Thư, muốn dùng một mũi tên giết cả hai con chim, lập tức mặt rồng giận dữ.

Hắn lập tức triệu Thái Kinh đến trước mặt chất vấn.

Thái Kinh vừa nghe truyền, trước tiên cắt lên cánh tay phải của mình một đường, bảo người băng bó, sau đó mới vội vàng đến hoàng cung.

Hắn vừa vào cung, biết được Gia Cát tiên sinh đã tới trước, trong lòng cảm thấy không ổn.

Hắn vừa thấy sắc mặt của Triệu Cát, liền biết hoàng đế đã nghi ngờ bảy phần, lập tức quỳ xuống xin tội, dập đầu đến khi trán sưng một cục lớn, đau đớn khóc lóc than thở, một mặt xin Hoàng thượng anh minh "giáng tội", một mặt xin Thánh thượng thần võ "minh xét".

Triệu Cát thấy hắn như vậy, cho rằng hắn còn không dám ngang ngược càn rỡ quá mức, trong mắt vẫn còn có vị hoàng đế này, liền hỏi rõ hắn phạm

"tội" gì, muốn "xét" chuyện gì.

Thái Kinh lập tức kể rõ cái chết của Phó Tông Thư, đồng thời cho rằng mình phải chịu trách nhiệm.

Triệu Cát lại cảm thấy kinh ngạc, bảo hã giải thích thế nào?

Thái Kinh nửa oán nửa giận nói, hã và Phó Tông Thư vốn nhường nhịn kính trọng lẫn nhau, dùng quốc sự làm trọng, nhưng lại có kẻ cậ già lên mặt, được sủng ái nên kiêu ngạo, mưu mô khó lường, bao che bè lũ. Hã lo lắng thánh thượng gặp nguy hiểm, cho nên mới lén triệu tập nhân sĩ hào kiệt, âm thầm bảo vệ Hoàng thượng. Không ngờ có mắt như mù, nhìn nhầm kẻ gian, thích khách kia đã sớm bị Gia Cát mua chuộc, trước tiên hành thích Phó tướng, sau đó còn muốn ám sát cả hã, khiến hã bị trúng một đao, may mà giữ được mạng già, còn có thể tiếp tục cống hiến cho Hoàng thượng.

Lần này Triệu Cát lại cảm thấy khó xử. Thái Kinh nói là do Gia Cát làm, Gia Cát lại nói là do Thái Kinh làm, rõ ràng là "ông nói ông có lý, bà nói bà có lý". Theo như hã thấy, hai bên đều giống như nói thật, mà lại giống như nói dối. Nhưng trong lòng hã có ý muốn bảo vệ Thái Kinh, lại nhìn vết thương của Thái Kinh, máu còn đang chảy ra. Triệu Cát cho rằng mình anh minh, có thể nhìn rõ mọi việc, ít nhất Thái Kinh thật sự bị thương, vì bảo vệ mình nên bị hại, có thể thấy được lòng trung thành.

Hã lập trách phạt Thái Kinh, nhưng mười ngày sau lại phong thưởng, như vậy lên lên xuống xuống đều do một tay hã làm, có thể nói là thiên uy khó lường. Triệu Cát cũng cảm thấy rắc đắ ý vì thủ đoạn anh minh của mình.

Sau khi xử lý chuyện này, hã đã cảm thấy hao tổn tinh thần, phải chơi đùa thoải mái một phen, để không uống cuộc đời ngắn ngủi này.

Gia Cát tiên sinh gặp vua khải tấu xong, sau khi lui ra lập tức hội họp với Lãnh Huyết và Truy Mệnh đang chờ, đi đến bái kiến Mễ công công Mễ Thương Khung. Còn về Thiết Thủ và Vô Tình, đã sớm đi thông báo cho các bằng hữu mà bọn họ quen biết trong hai đạo hắc bạch, nhờ giúp đỡ Vương Tiểu Thạch chạy trốn, hoặc là thả cho hắn một đường.

Mễ công công là nội giám được Hoàng đế Triệu Cát tin tưởng và sủng ái nhất, dù là trên dưới cung đình hay tướng quân triều đình đều rất kính trọng.

Vì vậy Gia Cát tiên sinh mới khiêm tốn thỉnh giáo hắn:

- Phó tướng bị ám sát, nghe nói Thái sử rất tức giận. Công công hiểu rõ lòng người, học thức uyên bác, không biết có ý kiến gì đối với chuyện này không?

- Ta à? Già rồi, nào có kiến giải gì.

Mễ công công khoát tay lắc đầu nói:

- Có điều, Thái thái sử luôn quyền luyến vị trí thừa tướng, cũng là tình thế bắt buộc. Kế hoạch chiêu mộ các bang các phái bên ngoài cung đình, có lẽ sẽ phải tạm thời gác lại.

Gia Cát tiên sinh vội vàng cảm ơn.

Cách nhìn của Mễ công công quả thật trùng hợp với Gia Cát tiên sinh.

Trên đường rời khỏi hoàng cung trở về phủ Thần Hầu, Lãnh Huyết cảm thấy nghi hoặc nên hỏi Truy Mệnh:

- Thái Kinh thật sự là phái Vương Tiểu Thạch đến hành thích thế thúc, nhưng chuyện Phó Tông Thư bị ám sát lại không phải là ý của Thái Kinh,

tại sao thế thúc lại nói là Thái Kinh cho người hạ thủ? Như vậy chẳng phải đã nâng cao danh tiếng của Thái Kinh hoặc Phó Tông Thư sao?

Truy Mệnh cười nói:

- Lời ấy sai rồi. Danh dự của Phó Tông Thư và Thái Kinh như thế nào, sử gia đời sau sẽ có bình luận. Nếu thế thúc không nói như vậy, Thái Kinh trước tiên sẽ gièm pha, nói rằng thế thúc phái người ám sát Phó tướng. Cái này gọi là "dùng mâu của người đâm thuẫn của người", đoán trước hành động của địch.

Y vỗ vỗ bả vai cứng như đá của Lãnh Huyết, nói:

- Chiêu này của Thế thúc là đi trước một bước, làm rối loạn kế sách của Thái Kinh. Đối phó với ác nhân, nếu như mọi chuyện đều nói lẽ, vậy thì chỉ có liên tiếp thất bại; đối phó với tiểu nhân, nếu như mọi chuyện đều nói lý, vậy cũng chỉ có từng bước thất sách. Thế sự có lúc phải dùng bất biến ứng vạn biến, có lúc lại phải dùng vạn biến ứng bất biến.

Lãnh Huyết vẫn có phần xem thường:

- Nhưng mà, đó là lừa gạt Hoàng thượng... phạm tội khi quân.

- Khi Hoàng đế chỉ thích nghe những gì mà hãn muốn nghe, không còn là khi quân hay không khi quân nữa.

Truy Mệnh nhỏ giọng nhưng nghiêm túc:

- Có lúc vì muốn đạt được mục đích, đành phải vận dụng thủ đoạn.

Lãnh Huyết trầm ngâm nói:

- Có điều, mục đích đạt được sau khi bất chấp thủ đoạn, có phải khác biệt rất lớn với mục đích ban đầu hay không?

- Không có mục đích thì cũng không có thủ đoạn.

Truy Mệnh nói với ngữ điệu như bốn cột:

- Nhưng không có thủ đoạn, thông thường cũng mất đi mục đích.

Y khê thở dài nói:

- Tứ sư đệ, người ở trong thời loạn thế, khó tránh khỏi phải dùng một chút thủ đoạn phi thường. Chỉ cần tâm ý là thiện, tình nghĩa là thật, cũng không cần quan tâm đến những chi tiết vụn vặt. Thế thúc là người làm chuyện lớn, dĩ nhiên cần phải có thủ đoạn phi phàm.

Thủ đoạn của Thái Kinh càng là hạng nhất.

Hắn vừa từ trước mặt Triệu Cát cáo lui, lập tức đi thỉnh giáo Mễ công công.

- Chuyện này, ta thật sự là bị người khác vu oan.

Hàng năm Thái Kinh vẫn luôn sai người đưa vàng bạc châu báu cho Mễ công công, nhưng trước mặt Mễ công công, hắn lại không hề nhắc đến chuyện này, hơn nữa thần sắc còn rất khiêm tốn, cung kính hành lễ:

- Không biết công công có cao kiến gì không?

- Cao kiến à? Không dám!

Mễ công công cười ha hả nói:

- Ta chỉ là một nội giám không quản chuyện, cũng không quản được chuyện, làm gì có cao kiến chứ. Có điều, đối phương dùng chiêu này phản công thật sự cao minh. Hiện giờ tốt nhất là đừng gây chuyện, trước tiên cứ chờ sóng yên gió lặng, giữ nguyên hòa cục là được. Đợi sau khi trời yên biển lặng, Hoàng thượng không còn tức giận, đến lúc đó Thái sư chỉ cần ồ

định chức vị Thừa tướng, những chuyện nhỏ khác còn sợ không thể như bẻ cành khô, lần lượt thu dọn hay sao.

Thái Kinh tươi cười rạng rỡ, cảm tạ rồi đi. Không lâu sau hẳn lại sai người đưa đại lễ đến cho Mẹ công công. Dù sao tiền bạc lấy là ở dân, dùng là ở mình, của người phúc ta, đưa nhiều thêm nhiều, không cần keo kiệt.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Loạn Cục

Từ xưa đến nay, cục diện thật sự tốt chính là hòa cục.

Dĩ hòa vi quý, hòa khí phát tài, quân tử sống hòa thuận nhưng không tùy tiện hòa theo, tất cả đều nói rõ "hòa" là nguồn gốc của vui vẻ.

Nhưng đối với một số người, "hòa" thì chẳng có lợi ích gì để mưu cầu, trái lại "loạn" mới dễ thừa nước đục thả câu. Loạn thế xuất kiêu hùng, còn thời thế hòa bình thì chẳng có việc gì làm.

Sau khi Thái Kinh dẫn Lục Hợp Thanh Long rời đi, Mễ công công liền trở lại nội cung, không ngờ lại thấy "Huyết Kiếm Thần Thương" Phương Ứng Khán đang chờ.

Mễ công công vừa mỉm cười nhận lỗi, nói rằng đã bắt Tiểu hầu gia chờ lâu, vừa kể lại tình hình Gia Cát tiên sinh và Thái Kinh tranh đấu với nhau.

Phương Ứng Khán cẩn thận lắng nghe, sau khi nghe xong liền cười hỏi:

- Theo công công thấy, cục diện hiện giờ có phải đã từ "minh tranh" chuyển thành "ám đấu" hay không?

Mễ công công cũng cười một tiếng, nói:

- Dù sao minh tranh hay ám đấu cũng tốt, cục diện này đối với ngài và ta đều có lợi chứ không có hại, rất nhiều triển vọng. Hiện giờ tạm thời là hòa

cục, biết đâu là chuẩn bị cho loạn cục sau này.

- Lần này có vẻ như Thái Kinh bị thua thiệt một chút.

Phương Ứng Khán thận trọng nói:

- Với tính cách của Thái Kinh, hẳn sẽ bỏ qua như vậy sao?

Cho dù đang thận trọng, vẻ mặt y vẫn tươi cười như trước.

- Đương nhiên là không.

Mẽ công công ăn một hạt đậu phộng, uống một hớp rượu, lại ăn một hạt đậu phộng nữa:

- Có điều, Thái Kinh và Phó Tông Thư sớm đã bằng mặt chứ không bằng lòng, chưa chắc đã phối hợp khăng khít như người ta suy đoán. Phó Tông Thư không phải là kẻ tầm thường, hẳn giỏi quan sát sắc mặt, biết che giấu tài năng, sở trường ứng biến. Thái Kinh cũng không phải là kẻ tầm thường, trong lòng luôn dự tính trước. Hơn nữa nhiều năm nay, Thái Kinh đối xử với người khác rất hào phóng, có thể dung cũng có thể dùng, cho nên có không ít nhân sĩ tài năng gia nhập vào dưới trướng hẳn. Nhưng người thật sự được hẳn trọng dụng và cất nhắc chẳng lẽ lại là nhân vật hạng ba? Những nhân vật hạng hai hạng ba, thậm chí là không có hạng, hung hăng càn quấy, a dua xu nịnh, giỏi võ mông ngựa. Đừng nói là cốt khí, ngay cả chí khí bọn chúng cũng chẳng có, nhưng vai vế lại vượt trên những nhân sĩ tài trí. Bọn chúng hoành hành bá đạo, hống hách ngang ngược. Đây chính là phương pháp Thái Kinh dùng để chèn ép những người tài trí thật sự, bởi vì những người tài trí một ngày nào đó có thể sẽ tranh đấu với hẳn. Chỉ có những kẻ vô dụng, vĩnh viễn không thể thắng được hẳn, hẳn mới yên tâm sử dụng. Những kẻ này đều muốn bảo vệ địa vị của mình nên bán mạng cho hẳn, tranh giành quyền lực, chèn ép người tài. Như vậy Thái Kinh mới có thể giữ được vị trí lâu dài, đời đời bất diệt. Mặt khác, hẳn lại rất khăng khải

đề bạt thuộc hạ, cho nên vẫn được những người chịu ân huệ của hãn cảm kích báo đáp, đúng là người tốt làm đủ, kẻ xấu làm hết.

Phượng Ứng Khán nghe xong, chỉ mỉm cười uống rượu.

- Nhưng nhân vật như vậy cũng có chỗ tốt, hãn luôn hiểu việc mua chuộc lòng người, chiêu cố người nhà.

Mễ công công cười híp mắt, lại ăn một hạt đậu phộng, hớp một ngụm rượu:

- Cho đến giờ, ta vẫn xem như là người nhà của hãn.

- Bọn họ sẽ vì lợi mà chiêu cố người nhà, cũng sẽ vì lợi mà bán rẻ người nhà.

Phượng Ứng Khán dường như còn băn khoăn:

- Theo cái nhìn của công công, Thái Kinh quả thật sẽ có hành động khác rồi.

- Dù sao, hãn càng động thì cục diện lại càng loạn, mà cục diện càng loạn thì càng có lợi cho việc nhất thống võ lâm của ngài. Thực ra là hãn đang giúp ngài, ngài cứ việc khoanh tay đứng nhìn, thỉnh thoảng có thể bắn một mũi tên ngầm, phóng một ngọn lửa lớn là được.

Mễ công công cười khì khì, nói:

- Thái Kinh đương nhiên không phải là thiện nam tín nữ, ngoài mặt hãn vâng vâng dạ dạ, nhưng ta thấy có lẽ hãn sẽ làm một chuyện.

Phượng Ứng Khán lập tức hỏi:

- Chuyện gì?

Mẽ công công nhai đậu phộng, mắt híp lại giống như một cây kim đặt ngang:

- Tìm một người.

Phương Ứng Khán đương nhiên hỏi tiếp:

- Người nào?

Mẽ công công dùng tay áo lau nước bọt bên mép:

- Nguyên Thập Tam Hạng.

- Một người thông minh như hăn...

Hăn nói tiếp:

- Dĩ nhiên sẽ không quên, vào thời điểm này nên dùng kẻ nguy hiểm đó để đối phó với Gia Cát tiên sinh.

Hăn lại bốc một hạt đậu phộng, ném vào trong miệng, nhai lên rôm rốp:

- Chúng ta cứ xem thử hòa cục này có thể hòa đến khi nào, loạn cục này sẽ loạn đến lúc nào!

Phương Ứng Khán trầm ngâm một lúc mới nói:

- Nhưng mà, Nguyên Thập Tam Hạng và Gia Cát tiên sinh là đồng môn, bọn họ sẽ vì Thái Kinh mà giết hại lẫn nhau sao?

Mẽ công công lại không lập tức trả lời câu hỏi của y.

Hăn nhai đậu phộng, tiếng vang rôm rốp, mùi vị thơm lừng.

Phương Ứng Khán lập tức rót rượu cho hăn, trên mặt lại nở nụ cười có vẻ ngây thơ, khiến người yêu thích.

- Năm đó, vị đệ nhân võ lâm Vi Thanh Thanh Thanh đã thu bốn đồ đệ. Người thứ nhất là Lãn Tàn đại sư, giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, vân du bốn biển, đã sớm không biết tung tích. Lãn Tàn đại sư vốn tên là Diệp Ai Thiên, thiếu niên dựng nghiệp, thanh niên làm quan, sau đó từ quan xông pha giang hồ, làm rạng rỡ Tự Tại môn, khi đến trung niên lại nhìn thấu hồng trần, ẩn cư giang hồ, không hỏi thế sự. Người thứ hai là Thiên Y Cư Sĩ, bởi vì tư chất thân thể có hạn, không thể nào luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng kiến thức học vấn, chiến trận thao lược, lục nghệ ngũ kinh đều rất trác tuyệt. Còn về Gia Cát Chính Ngã và Nguyên Thập Tam Hạng, hai người đều là văn võ song toàn. Có điều Gia Cát tiên sinh may mắn hơn, vào thời kỳ Thần Tông, y được Vương An Thạch vượt cấp đề bạt, cùng Vương Thiệu viết nên "Bình Nhung Tam Sách" 1; sau đó vào thời kỳ Triết Tông, y có quan hệ thân thiết với ba cha con họ Tô, lại được Tư Mã Quang trọng dụng. Sau khi Tư Mã Ôn Công mất, cừu đảng mấy lần bị loại trừ, Gia Cát tiên sinh nhờ mấy lần cứu đương kim thánh thượng, hộ giá có công, cho nên Thánh thượng mặc dù thiên vị sủng ái Thái Kinh, nhưng cũng không đến nỗi cách chức Gia Cát. Thái Kinh luôn xem Gia Cát là cái đinh trong mắt, nhưng thứ nhất là vì e ngại đương kim thiên tử, thứ hai là vì sợ Gia Cát tiên sinh võ nghệ cao cường, tinh minh cảnh giác, thứ ba là vì bốn ái tướng dưới tay Gia Cát là Tứ Đại Danh Bổ, mỗi người đều có địa vị trên giang hồ, cũng có danh vọng hiển hách trong võ lâm. Nếu như Thái Kinh tùy tiện động thủ, lỡ may kết quả không được như ý, Gia Cát tiên sinh sẽ có thể nhân cơ hội phản công, giống như lần này giết chết Phó Tông Thư vậy.

Mẽ công công nói một hơi đến đây, giống như đang kể chuyện, thở dài mấy tiếng, uống một hớp rượu, lại thở dài mấy tiếng, lại hớp một ngụm rượu, sau đó ném một hạt đậu phộng vào trong miệng, lại uống một ngụm rượu.

- Có lẽ bởi vì như vậy, Thái Kinh mới phải vội vã đối phó với những nhân vật võ lâm trong kinh thành, không phải một lưới bắt gọn thì cũng là

mua chuộc một phen. Cho nên hãn mới sai Bạch Sầu Phi làm ra chuyện ngu ngốc kia với hai đảng Phát và Mộng tại Hoa phủ. Một khi chuyện này bị người khác vạch trần, Thái Kinh và Bạch Sầu Phi đều sẽ rất mất mặt, sau này muốn lung lạc hảo hán trên giang hồ sẽ không dễ dàng.

Phương Ứng Khán ngẫm nghĩ nói:

- Có lẽ cũng vì như vậy, Nguyên Thập Tam Hạng càng căm ghét Gia Cát tiên sinh hơn.

- Đúng là như vậy. Cái gọi là đồng cam cộng khổ, nói thì dễ làm thì mới khó. Có lúc cùng hoạn nạn đã không dễ, nhưng cùng phú quý lại càng khó hơn. Nguyên nhân là do Nguyên Thập Tam Hạng, võ công tài trí vốn không hề kém hơn Gia Cát tiên sinh. Hãn chí lớn tâm cao, muốn ra sức vì nước, nhưng khi Vương An Thạch vượt cấp vào cung, nắm giữ quyền hành, hãn lại gia nhập dưới trướng hoàng đế Triệu Hạo, cho nên không được Vương An Thạch tin dùng, đành phải làm môn khách của Thái Xác, rất không hài lòng. Chờ khi Tư Mã Ôn Công bá tước, trả thù tân đảng, hãn lại bị Thái Xác liên lụy, bị giáng xuống Nhung Xuyên. Đến khi Thái Kinh nhậm tướng, bởi vì muốn kiềm chế Gia Cát, cho nên mới triệu hãn hồi kinh, nhưng lại đề phòng hãn lớn mạnh, để đó không dùng. Phí hoài thời gian, anh hùng đã già, không như ý nguyện, Nguyên Thập Tam Hạng dĩ nhiên là tức giận bất bình.

Mẽ công công vừa ăn đậu phộng, vừa uống rượu, vừa kể lại chuyện cũ:

- Thực ra Gia Cát tiên sinh cũng nhớ tình đồng môn, từng nói giúp cho Nguyên Thập Tam Hạng. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại rất kiêu ngạo, mặc dù có tài không gặp thời, nhưng quyết không chấp nhận sự giúp đỡ của Gia Cát tiên sinh. Hai người bởi vì hoài bão khác nhau, mỗi người một chủ, từng mấy lần giao đấu. Nhưng có lẽ do Nguyên Thập Tam Hạng không may, từ trước đến giờ vẫn chưa thắng được lần nào.

Ánh mắt Phương Ứng Khán sáng lên, thoát nhìn rất giống như một đứa trẻ thông minh tinh nghịch:

- Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng mới hận Gia Cát tiên sinh thấu xương, thề phải lật đổ Gia Cát mới hả giận?

- Nghe nói bọn họ còn có thù oán riêng.

Mẽ công công thở dài mấy tiếng. Hắn thậm chí nghe người được trong cơ thể mình phát ra một loại "mùi vị lão nhân", một mùi vị chỉ có khi thân thể già đi. Hắn rất ghét loại mùi vị này, nhất là sau khi uống rượu hay mệt mỏi, mùi vị này sẽ càng đậm hơn. Nhưng hắn lại rất thích uống rượu, mà con người thì luôn có lúc mệt mỏi:

- Còn về thù oán đó là gì thì ta không biết.

- Nhưng mà, Nguyên Thập Tam Hạng cũng là một người thông minh, hắn sẽ vì Thái Kinh mà giết Gia Cát tiên sinh sao?

Phương Ứng Khán vẫn hỏi vấn đề này.

- Đương nhiên là không, nếu không thì Thái Kinh đã sớm mời Nguyên Thập Tam Hạng tới giết Gia Cát tiên sinh, cần gì phải sai Vương Tiểu Thạch đi. Con người Nguyên Thập Tam Hạng tự cho mình giỏi, cực kỳ kiêu ngạo, rất đố kỵ với Gia Cát tiên sinh, giống như có thù sâu hận lớn, nhưng chuyện đánh lén ám sát chưa chắc hắn đã chịu làm.

Mẽ công công vừa nói vừa suy nghĩ, không biết người trẻ tuổi này có người được mùi vị trên người mình hay không? Sao y giống như chẳng có cảm giác gì? Rốt cuộc là tuổi trẻ bình tĩnh, hay là phản ứng chậm chạp, hay là sợ mình tức giận nên giả vờ không người thấy?

- Có điều, lúc này Thái Kinh nhất định sẽ kéo ra một người.

- Người nào?

Phương Ứng Khán hỏi rất nhanh và thận trọng.

- Thiên Y Cư Sĩ.

Mẽ công công nói:

- Nhị sư huynh của bọn họ.

- Thiên Y Cư Sĩ?

Phương Ứng Khán lặp lại lần nữa, sau đó hỏi:

- Thiên Y Cư Sĩ sẽ vì chuyện này mà ra mặt sao?

- Thiên Y Cư Sĩ bản tính đạm bạc, không muốn nhúng tay vào ân oán giang hồ, càng không để ý tới tranh đấu trong triều. Có điều Thái Kinh tuyệt đối không phải là một kẻ đơn giản.

Mẽ công công tươi cười giống như đang xem một vở kịch, nói:

- Thiên Y Cư Sĩ đã rời khỏi giang hồ hai mươi lăm năm. Hai mươi lăm năm trước, Thái Kinh còn chưa lên làm Hộ bộ Thượng thư, nhưng đã sớm sắp đặt một người luôn trông nom Thiên Y Cư Sĩ.

Hắn cười cười nói tiếp:

- Bằng không, sao có thể nói ẩn cư là ẩn cư? Ngài cho rằng thật sự có thể không nhiễm bụi trần, uống gió ăn mây sao? Thiên Y Cư Sĩ mặc dù không can thiệp vào thị phi trên giang hồ, nhưng y vẫn say mê cầm kỳ thư họa, yêu thích hoa cỏ chim cá, đôi khi có vài phát minh, đôi khi làm vài chuyện phong nhã, ở rất thoải mái, sống rất ung dung, ngài cho rằng y thật sự là thần tiên sao? Nếu như không đi trộm cướp, lại không làm việc kiếm tiền, y làm sao có thể sống một cách thoải mái như vậy?

Trong lòng Phương Ứng Khán vừa kinh hãi vì Thái Kinh đã mưu tước trí, vừa âm thầm bội phục kiến thức uyên bác của Mễ công công:

- Ý của công công là, mấy chục năm trước, Thái Kinh đã sớm sắp đặt một người bên cạnh Thiên Y Cư Sĩ, dùng tài lực giúp cho người nọ trở thành ân nhân của Thiên Y Cư Sĩ?

- Người nọ cũng là ân công của rất nhiều nhân sĩ thân mang tuyệt học. Chuyện mà Thái Kinh không tiện làm, hẳn sẽ sai người khác đi làm, một ngày nào đó, hẳn sẽ có thể dùng những quan hệ này để khiến người ta trả ơn cho hẳn.

Mễ công công không đuổi được "mùi vị lão nhân" trên người mình, đành phải liều mạng uống rượu, uống đến khi không thể phân biệt được rốt cuộc là mùi rượu hay là "mùi vị lão nhân", trong lòng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút:

- Cho nên, dưới tay Thái Kinh luôn là tiểu nhân đặc chí, nhưng cũng không thiếu người tài.

Lúc này Phương Ứng Khán lại cẩn thận hỏi:

- Người phụ trách Thiên Y Cư Sĩ là ai?

- Đa chỉ hoành đao thất phát.

Mễ công công cười híp mắt nói:

- Tiểu khanh đào sinh vân diệt. 2

Lần này Phương Ứng Khán lại không cười, vẻ mặt ngưng trọng:

- Ý của công công là... năm người khác cũng...

- Trong sáu cao thủ đương thời, ngài chính là "Cười nói tay áo kiếm nhuộm máu, trở tay làm mây lật tay mưa", Thần Thông Hầu Phương Ứng Khán. Thái Kinh đương nhiên muốn dùng ngài, nhưng công tử tuyệt không phải là vật trong lòng bàn tay của hắn.

Mẽ công công nói, ngữ âm bỗng trở nên sắc bén, ngay cả chính hắn cũng gần như không thể nhận ra là giọng nói của mình, khiến cho hắn cảm thấy run lên. Những ngày vừa qua, hắn thường có loại cảm giác này, có lúc trong mộng chợt tỉnh, lại cảm thấy mình là một con quái thú vừa sát hại rất nhiều người. Loại cảm giác này càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng cấp bách, giống như trong thân thể hắn có một con thú đáng sợ, lúc nào cũng muốn nuốt chửng hắn:

- Thái Kinh muốn thu hết sáu đại cao thủ vào trong túi, hắn còn không có bản lĩnh lớn như vậy, có điều Đa Chỉ Đầu Đà thật sự là người của hắn.

Phương Ứng Khán hơi ngạc nhiên:

- Đa Chỉ Đầu Đà? Đa Chỉ Đầu Đà của Ngũ đài sơn?

- Chính là Đa Chỉ Đầu Đà tinh thông "Đa La Diệp Chỉ" và "Niêm Hoa Chỉ" của Thiếu Lâm, nhưng lại có thể thi triển bằng khí công chính tông "Vô Pháp Đại pháp" của Ngũ Đài sơn.

Mẽ công công cảm thấy trong thân thể như có "một người khác" đang nói chuyện thay hắn:

- Mấy chục năm qua, người có thể chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Thiên Y Cư Sĩ mà không làm y sinh nghi, ngoại trừ vị Đa Chỉ Đầu Đà này thì còn có ai.

Phương Ứng Khán khẽ ồ một tiếng.

Một lúc sau, nụ cười của y lại hiện lên, giống như ánh mặt trời chiếu vào trên nước, rất hiếm thấy và dễ nhìn.

- Thiên Y Cư Sĩ, Nguyên Thập Tam Hạng, Gia Cát tiên sinh, còn có Đại Khai Đại Hợp Tam Tàn Phế và Tứ Đại Danh Bối.

Y giống như đang bình phẩm thưởng thức hoa thơm cỏ lạ:

- Nếu như cộng thêm Lân Tàn đại sư và đồ đệ của y là Thẩm Hồ Thiên, thật sự là náo nhiệt đáng xem.

- Lân Tàn đại sư mất tích đã lâu, rốt cuộc còn ở trên đời hay không vẫn là một câu đố. Thẩm Hồ Thiên là kẻ địch của Vạn Nhân Địch và Thiết Kiếm Tướng Quân, hiện nay còn sống hay không cũng chỉ có y mới biết.

Mề công công cảm thấy "mình" lại "trở về", hăng ra sức nhai đậu phộng để chứng thật thần trí của mình vẫn rõ ràng. Chỉ là khi tinh thần hơi ổn định, loại "mùi vị lão nhân" đáng chết kia cũng trở về:

- Những năm gần đây, Nguyên Thập Tam Hạng gạt bỏ tất cả tạp niệm, khổ công sáng tạo ra "Thương Tâm Thần Tiễn". Gia Cát tiên sinh ưu phiền quốc sự, truyền hết tuyệt học cho Tứ Đại Danh Bối, âm thầm tu luyện "Kinh Diễm Nhất Thương". Nguyên Thập Tam Hạng từng ba lần tìm Gia Cát tiên sinh quyết đấu, nhưng đều thua cả ba. Gần mười năm qua, mỗi người bọn họ đều tu luyện tuyệt kỹ, trận chiến này e rằng không chết không dừng.

Phương Ứng Khán cười, nụ cười rất rực rỡ rạng ngời.

- Nói như vậy, cục diện lại sắp bắt đầu hỗn loạn?

- Đối với nhân kiệt như Tiểu hầu gia đây, cục diện càng loạn thì càng tốt. Không loạn thì làm sao có thể chứng tỏ khả năng bình định thiên hạ của ngài. Nếu như không loạn, Tiểu hầu gia làm sao có thể danh chính ngôn

thuận thống lĩnh võ lâm, quân lâm thiên hạ giống như Phương Cự Hiệp năm đó. Trong võ lâm đã rất nhiều năm quần long không đầu ròi.

- Đúng vậy, loạn chính là có nhiều triển vọng, cục diện ổn định thì không thể xuất hiện anh hùng.

Phương Ứng Khán cũng cười nói:

- Thái Kinh mặc dù hoành hành ngang ngược, nhưng ý đồ của hắn vẫn là an phận, mới có thể duy trì sự chuyên quyền của hắn. Như vậy thì chẳng thống khoái chút nào, đúng là kẻ một không có chí khí, không biết thuận theo thời thế, nên đi xuống thì hơn. Thiên hạ của Triệu gia suy nhược đã lâu, tích oán đã sâu, thói quen khó sửa. Công công và Kim nguyên soái đã sớm có minh ước, nếu như có thể trong ứng ngoài hợp, một ngày nào đó chỗ ngồi của Thái Kinh sẽ là của ngài.

- Ta cũng không phải thèm muốn quyền quý. Tiểu hầu gia, chắc ngài biết rõ, năm xưa ta bị Hoàng đế họ Triệu bắt đi Yên Cát, cả nhà lớn nhỏ đều chết trong tranh đấu bè đảng, cho nên dù là Triệu gia hay là tân đảng cựu đảng, ta đều không có hảo cảm.

Mẽ công công cảm thấy con đã thú hết sức kỳ dị, vô cùng to lớn kia đang gào thét trong lòng:

- Chuyện này, Tiểu hầu gia vẫn luôn cùng một trận tuyến với ta. Nếu không, Kim chủ cần gì phải phái ba mãnh tướng trong Đại Vương doanh, bao gồm cao thủ của ba tộc Khiết Đan, Mông Cổ và Nữ Chân đến cầm roi cầm cương cho ngài?

Phương Ứng Khán vội nói:

- Đó là do Kim chủ ưu ái.

Mẽ công công híp mắt nhìn y:

- Huyết Hà Thần Kiếm của ngài luyện thành như thế nào vậy?

Phương Ứng Khán lại hỏi một đấng trả lời một nẻo:

- Nghĩa phụ vẫn luôn không chịu truyền tuyệt học của người cho ta.

Mẽ công công lại hỏi:

- Kim chủ khổ tâm, âm thầm truyền yếu quyết độc môn Ô Nhật Thần Thương của bọn họ cho ngài, cũng không biết luyện thành như thế nào?

Phương Ứng Khán khẽ thở dài một tiếng.

Lần này hẳn lại uống một hớp rượu, chỉ một hớp nhỏ.

Sau đó trả lời.

- Hy vọng có thể thấy được Diễm Thương của Gia Cát tiên sinh, biết thêm kiến thức.

Vẫn là hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Lúc này, trong lòng Mẽ công công thoáng dâng lên một luồng hơi lạnh. Người trẻ tuổi trước mắt ngày nào còn dựa dẫm vào hẳn mưu đồ chuyện lớn, chỗ đáng sợ nhất chính là không giận không nóng, cao thâm khó lường. Có lúc hẳn cũng không rõ. rốt cuộc là mình đang quản lý y, hay là y đang lãnh đạo mình.

Hắn chỉ biết là, tiếng kêu trong cơ thể càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang, càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phạn Cục (Bữa Cơm)

Thiên Y Cư Sĩ có nuôi một con chim, mỏ đỏ lông đen, thông minh lanh lợi, hoạt bát đáng yêu. Mỗi ngày nó đều sẽ bắt chước tiếng người thông báo, chẳng hạn như "hôm nay là đầu tháng giêng"; nếu như là ngày tết, nó sẽ nói vài câu may mắn; còn nếu là trung thu, nó sẽ "ngâm" lên một hai câu thơ có liên quan đến trăng. Ngoài ra nó còn biết báo hiệu khi chuyển sang một canh giờ mới.

Khi tâm tình của Thiên Y Cư Sĩ không tốt, nó sẽ ca hát; khi Thiên Y Cư Sĩ không thiết ăn uống, nó sẽ dùng chiếc mỏ nhọn, chọn thức ăn ngon nhất trên bàn, đưa đến bên miệng Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên rất yêu thích nó.

Y nuôi ít nhất hai trăm ba mươi ba con phi cầm quý giá hiếm thấy, những động vật khác thì không biết bao nhiêu, nếu tính luôn cả cả mèo chó rùa thỏ, e rằng đến tám đời cũng đếm không hết được.

Nhưng y chỉ yêu quý con chim này.

Con chim này không thích ở cùng những động vật khác, thanh cao và cô độc, cũng không thích ở cùng những người khác, chỉ thích ở với y.

Thiên Y Cư Sĩ cảm thấy bọn họ rất có duyên.

Con chim này có tên là "Quai Quai".

Có khi rảnh rồi, nó cũng kêu tên của mình, nhưng phát âm không chuẩn, đọc thành "Quái Quái".

Nói thật ra, một con chim hiểu tính người như vậy, Thiên Y Cư Sĩ ngoài yêu thích cũng cảm thấy có phần "quái quái".

Nhưng y rất thích nó, hơn nữa bọn họ lại rất có duyên. Thiên Y Cư Sĩ biết mình luôn hứng thú với nhiều thứ, có thể nói là ham thú chơi bời, không thể chuyên tâm, nhưng không biết vì sao y lại đặc biệt yêu quý Quai Quai.

Thời gian gần đây tâm tình của Thiên Y Cư Sĩ không tốt, bắt đầu từ sau khi Vương Tiểu Thạch muốn đi đến kinh thành thi triển thân thủ.

Có lẽ là vì tịch mịch.

Thiên Y Cư Sĩ thường xuyên không tìm được nhớ lại, khi có Vương Tiểu Thạch bên cạnh nào nhiệt vui vẻ như thế nào.

Vương Tiểu Thạch là người gặp phải chuyện gì cũng đối mặt với với tấm lòng vô tư, tâm tình vui vẻ.

Người như vậy chẳng những có thể khiến mình vui vẻ, cũng có thể khiến người bên cạnh hẳn cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Vương Tiểu Thạch rời đi, tâm tình của Thiên Y Cư Sĩ ảm đạm hơn nhiều.

Lúc này y cảm thấy có phần hối hận.

Hối hận vì năm đó không cưới Chức Nữ.

Năm đó nếu như y cưới "Nhất Châm Kiến Huyết, Danh Động Thiên Hà" Chức Nữ, có lẽ bây giờ sẽ không tịch mịch cô đơn như vậy.

"Người yêu thích cao sơn lưu thủy, cầm kỳ thư họa nhiều hơn là thích ta." - Y còn nhớ, ngày đó Chức Nữ đã tức giận nói với y như vậy: "Thực ra loại người như ngươi vốn chỉ yêu bản thân mình."

Lúc ấy, nàng đã dùng "Mật Chức Cấp Tú, Loạn Châm Phân Thân" trong "Nhất Châm Kiến Huyết", hủy đi một con uyên ương trên chiếc khăn uyên ương đã thêu xong, trả lại cho y, tức giận rời đi.

Bây giờ, chiếc khăn kia vẫn còn trong người, trên ấy vẫn còn một con thủy điều cô độc bay lượn, không biết một con kia bây giờ ra sao?

Khi nghĩ đến chuyện này, Thiên Y Cư Sĩ lại cảm thấy chán nản. Quai Quai liền đi tới vỗ nhẹ lên mu bàn tay của y.

Thiên Y Cư Sĩ cũng không ngờ mình sẽ đi xa.

Hơn nữa còn là đi vào giang hồ.

Nơi đến lại là kinh đô.

Y vốn định trải qua quãng đời còn lại ở Bạch Tu viên.

Cho dù có người cầm đao kề vào cổ, y cũng quyết không tái xuất giang hồ.

Thật ra không thể nào có người đi vào Bạch Tu viên, bởi vì nơi đó y đã bố trí tất cả cơ quan trận thế nghiên cứu sáng tạo ra trong những năm gần đây, cho dù là Đại sư huynh Lân Tàn đại sư đích thân đến cũng chưa chắc có thể phá được.

Ngoại trừ Vương Tiểu Thạch, trên đời chỉ có vài người có thể đến đi không trở ngại.

Trong đó có một người là y cho phép đi lại tự nhiên.

Y tin tưởng người này.

Người này đương nhiên là Đa Chỉ Đầu Đà.

Trong số cao thủ đương thời, Đa Chỉ Đầu Đà là người duy nhất có thể dùng khí công thiên tông "Vô Pháp Đại Pháp" của Ngũ Đài sơn để thi triển tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Ngoại trừ điều này, chín ngón tay của y cũng là danh chấn thiên hạ (chẳng những không nhiều ngón hơn người khác, trái lại còn ít hơn một ngón). Bất kỳ nhạc cụ nào dù mới hay cũ, đã từng học qua hay chưa, chỉ cần cho y đàn một lúc đều có thể trở thành nhạc khúc, hơn nữa còn tinh xảo hơn so với người đã quen thuộc nhạc cụ này. Có lúc một mình y có thể đàn ra khúc âm phức tạp do chín mươi chín người hợp tấu.

Y cũng giỏi đánh cờ, càn giỏi bắt cá.

Trong dòng nước chảy xiết, y có thể dùng tay không rút ra một chiếc vảy của cá đang bơi mà không làm ướt người. Lạc Ngư trai của Thiên Y Cư Sĩ nuôi rất nhiều cá, những con cá này cũng khó tránh khỏi thỉnh thoảng bị bệnh, phải cần đến chín ngón tay linh hoạt của Đa Chỉ Đầu Đà.

Các loại sở trường của Đa Chỉ Đầu Đà đều hợp với hứng thú của Thiên Y Cư Sĩ.

Huống hồ trong những năm qua, Thiên Y Cư Sĩ có thể ẩn cư ở đây sung sướng thoải mái, sinh hoạt ăn uống đều nhờ Đa Chỉ Đầu Đà chiêu cố, hơn nữa còn chiêu cố đến từng li từng tí.

Y đã từng hỏi Đa Chỉ Đầu Đà xem tiền ở đâu ra.

"Trong miếu."

Đa Chỉ Đầu Đà cai quản một ngôi Lão Tử miếu, hương khói thịnh vượng.

"Đó là tiền hương duyên của phật đà, làm sao ta có thể dùng được? Tội lỗi, tội lỗi!"

"Tiền bố thí cho bồ tát, không phải cũng là bố thí cho chúng sinh sao?" - Đa Chỉ Đầu Đà lại nói: "Cư sĩ là người tuyệt thế trong chúng sinh, không khác gì thần tiên, những vật phàm này có thể tặng cho cư sĩ, đó mới là vinh quang của bản tự, công đức vô lượng."

Thế là Đa Chỉ Đầu Đà tiếp tục hỗ trợ chi phí cần thiết cho sinh hoạt thường ngày của Thiên Y Cư Sĩ.

Sau lâu ngày, Thiên Y Cư Sĩ cũng thành thói quen.

Y đối xử với Đa Chỉ Đầu Đà như bạn tốt.

Đa Chỉ Đầu Đà cũng không có thỉnh cầu gì khác.

Cho đến hôm nay...

Đa Chỉ Đầu Đà mời Thiên Y Cư Sĩ "ăn cơm" .

"Ăn cơm", đây là một chuyện rất đặc biệt.

Người xưa có câu "nhân dân xem lương thực là nguồn gốc của cuộc sống", thậm chí còn cho rằng "lễ nghi vốn bắt đầu từ ẩm thực". Ẩm thực không chỉ có thể ăn uống thả cửa, còn có tác dụng "dưỡng sinh tăng cường sức khỏe, cung kính phụng sự quý thần thượng đế". Thiên tử hoàng thất xem tế lễ là chuyện lớn, ngay cả nồi dùng để nấu ăn cũng xem như uy nghi của quốc gia hoàng tộc.

Cổ nhân gọi bò, dê và lợn là "tam sinh". Lúc tế lễ hoặc đãi tiệc, chỉ có thiên tử mới dùng đầy đủ tam sinh, gọi là "thái lao"; còn chư hầu chỉ có thể

giết bò và dê, gọi là "thiếu lao". Từ xưa đến nay, ẩm thực đều phải tuân theo quy củ, lễ pháp nghiêm ngặt. Nếu như không phải tế lễ, chư hầu còn không thể giết bò, đại phu không thể giết dê, nhân sĩ không thể giết chó lợn, bình dân không thể ăn thứ quý giá, giới hạn rõ ràng, phân chia nghiêm ngặt.

Người trong võ lâm, đương nhiên không hoàn toàn tuân theo quy luật. Nhưng cho dù là trong triều đình, giang hồ hay võ lâm, "ăn cơm" có lúc lại là một danh từ rất đặc biệt.

Có người mời người "ăn cơm", bình thường không chỉ là "ăn một bữa cơm" mà thôi, trong đó còn bao gồm gặp gỡ, bàn luận, giao tiếp, làm quen, thậm chí còn có cả lung lạc, ban ơn, đề nghị, đàm phán, khoe khoang, thăm dò... đủ loại "ý đồ" kỳ quái.

Ngay cả khi người mời người khác "ăn" một bữa "cơm", có lúc cũng ẩn chứa không ít "ý đồ" mà chính người cũng chưa chắc "ăn" được.

Lúc này, "ăn cơm" đã không còn là ăn cơm nữa.

Ăn loại "cơm" này, so với "làm việc" còn phải hao tổn tinh thần, hành sự cẩn thận hơn.

Cho nên, có loại cơm ăn vào không phải là "cơm", mà là nhân tình; có loại cơm rất "không dễ ăn"; có loại cơm không thể không ăn; còn có loại cơm, thà để bụng đói cũng không thể ăn.

Đương nhiên, "bữa cơm" của Đa Chỉ Đầu Đà không hề phức tạp.

Chỉ có hai người, đó là y và Thiên Y Cư Sĩ.

Thức ăn cũng rất đơn giản, đều là đồ chay.

Có điều dụng ý lại thật sự không đơn giản.

Thực ra, dù là chuyện đơn giản nhất trên đời, sau khi suy nghĩ cẩn thận đều cảm thấy không đơn giản. Chẳng hạn như người thích một người, hay là hận một người, khi cẩn thận phân tích lại là do rất nhiều nhân tố tạo thành.

Sau bữa cơm, Thiên Y Cư Sĩ liền rời khỏi Bạch Tu viên, đi vào giang hồ, thẳng đến kinh thành.

Bởi vì y nghe được mấy chuyện.

Những chuyện này y đều không thể chịu đựng được.

Vương Tiểu Thạch đã giết chết Tể tướng đương triều Phó Tông Thư. Hiện giờ hai đạo hắc bạch, triều đình võ lâm đều muốn bắt Vương Tiểu Thạch về quy án.

Nguyên Thập Tam Hạng sai đồ đệ của mình là Thiên Hạ Đệ Thất giết chết Thiên Y Hữu Phùng, bởi vì muốn ngăn cản Thiên Y Hữu Phùng truy xét vụ án "dốc Phiên Long" năm đó.

Thiên Y Cư Sĩ đành phải lập tức lên đường.

Vương Tiểu Thạch là đồ đệ của y, đồ đệ duy nhất. Y không đành lòng để Vương Tiểu Thạch bị người khác treo đầu nơi cửa thành. Huống hồ y còn coi Vương Tiểu Thạch như là con ruột của mình.

Thiên Y Hữu Phùng là con trai của Chức Nữ, cũng là con trai duy nhất của y. Y chưa từng làm tròn trách nhiệm của người cha đối với đứa con trai này. Chức Nữ đặt tên con mình là "Thiên Y", theo họ "Hứa", biểu thị chưa bao giờ quên tình cảm với y.

Y làm sao có thể để con trai chết vô ích.

Y muốn đi hỏi Nguyên Thập Tam Hạng, vì sao không tuân thủ lời thề năm đó.

Nếu như những điều này là do người khác nói cho y biết, có lẽ y sẽ suy nghĩ kỹ càng, lập kế hoạch sau đó mới hành động.

Nhưng đây là do Đa Chỉ Đầu Đà nói cho y biết.

Y tin tưởng Đa Chỉ Đầu Đà.

Chuyện gấp, cấp bách, y không mang theo gì cả, chỉ mang đi một mình "Quai Quai".

Bởi vì y không nỡ rời xa nó.

Y vừa rời khỏi Bạch Tu viên, tiệm vải Mỹ La của Lão Long Câu liền bốc cháy. Do đó khi Vương Tiểu Thạch trở lại Thiên sơn, đã không gặp được phụ thân và chị gái, cũng không tìm được sư phụ của hắn là Thiên Y Cư Sĩ.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhập Cục

Lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng nhận lời tham dự bữa cơm của Thái sư.

Thức ăn được đưa lên bàn.

Thái Kinh mời y vào bữa.

Với tính tình của Nguyên Thập Tam Hạng, nếu là bữa cơm bình thường thì hẳn nhất định sẽ không tham dự. Ăn loại cơm này, uống loại rượu này, hẳn thà rằng không ăn không uống để bụng đói còn hơn.

Nhưng Thái sư cho mời, hẳn lại không thể không đi.

Dù nói thế nào, hẳn vẫn còn thiếu ân tình của Thái Kinh.

Những năm gần đây, hẳn thân mang tuyệt kỹ nhưng chưa bao giờ gặp thời. Nếu không phải có Thái Kinh chiếu cố, tuy hẳn không đến mức chết đói trên đường, nhưng nói không chừng thật sự phải dùng một thân tuyệt học của mình để vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa, làm chuyện mua bán không cần vốn.

Thời gian dài không được như ý khiến cho chí khí của hẳn hao mòn, hoài bão tan biến, có lẽ chỉ còn lại sự kiêu ngạo và bất phục.

Hẳn cảm thấy số mệnh của mình không được tốt, vẫn không có cơ hội mở mày mở mặt. Thân mang tuyệt kỹ nhưng lại không đủ vận may, ba lần

giao đấu đều thua Gia Cát một chiêu nửa thức. Hãn thua không phải là do võ công, mà là nếu không thiếu thiên thời thì cũng mất địa lợi, còn không thì lại thiếu nhân hòa.

Hoàng thượng đã chọn Gia Cát ở bên cạnh; bang nhỏ phái nhỏ, hãn còn không để trong mắt; cung nhỏ tướng nhỏ, hãn cũng xem thường không muốn nương nhờ. Nếu không phải còn có Thái Kinh tán thưởng, e rằng kinh sư lớn như thế nhưng lại không có đất cho hãn dung thân.

Thái Kinh vốn muốn trọng dụng hãn, nhưng nghe Thái sư nói, mấy lần muốn ở trước mặt Thánh thượng tiến cử hãn dẫn binh kháng Kim, nhưng đều bị Gia Cát tiên sinh cố ý cản trở, cho nên nhiều lần không thành.

Nguyên Thập Tam Hạng luôn rất ít nói.

Hãn chỉ kêu lên ngàn lần vạn lần trong lòng: "Gia Cát Chính Ngã, người đã may mắn đi hơn nửa đời người, cũng để cho ta đi vài bước chứ. Năm đó người đã đoạt đi cô gái mà ta yêu thích, còn bức người đến đường cùng như vậy. Sẽ có một ngày, khi ta trèo lên mây xanh, xem thử ta sẽ giải quyết người như thế nào."

Lúc ban đầu, Nguyên Thập Tam Hạng còn rất cố chấp chuyện phải trái đúng sai, có nhiều điểm không đồng ý với hành vi và việc làm của Thái Kinh; nhưng trải qua nhiều năm thất vọng chán nản, cộng thêm Thái Kinh cố ý đổi trắng thay đen, Nguyên Thập Tam Hạng cũng dần dần mất đi trái tim công chính, thỉnh thoảng cũng có một số hành động quá đáng, vì vậy bị võ lâm đồng đạo xem thường.

Trong lòng hãn luôn nghĩ: "Ta cũng muốn làm hiệp khách, ta cũng muốn đi hành hiệp, thân thủ của ta cao hơn so với người khác, nhưng vận may lại kém hơn tất cả. Muốn ta hành hiệp trượng nghĩa, vì sao không giúp ta một tay trước khi ta vào ma đạo? Nếu như có một ngày đắc chí, dương oai thiên hạ, tẩy hết những rỉ sét nửa đời trên bảo kiếm, vậy thì cứ việc chìm vào ma

đạo. Ai đối xử tốt với ta, ta sẽ đối xử tốt với người đó; còn ai đối xử tệ với ta, ta sẽ đối xử với hắn càng tệ hơn. Còn về ai đúng ai sai, quan tâm làm gì."

Cho nên hắn cam lòng làm việc cho Thái Kinh.

Có điều, Thái Kinh từng tỏ ý muốn hắn ám sát vài kẻ thù chính trị và danh tướng, nhưng hắn nhất định không chịu.

Cho dù bảo hắn ám sát Gia Cát tiên sinh, hắn cũng không muốn làm.

Hắn muốn quang minh chính đại đánh bại Gia Cát, chứng minh hắn là người xuất sắc nhất, chứ không phải là lén lút ám sát.

Hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng vì không thể đánh bại Tam sư huynh Gia Cát Chính Ngã, gần đây lại khổ luyện "Thương Tâm Thần Tiễn", mưu đồ rửa nhục. Gia Cát tiên sinh mấy lần ở trước mặt hoàng đế xin giúp hắn chức quan có thể thi triển tài năng, nhưng nếu không bị hắn từ chối thì cũng bị Thái Kinh cố ý ngăn cản, thù oán giữa hai người càng sâu hơn.

Thực ra Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất nổi danh trên giang hồ, nếu như hắn mở rộng tấm lòng, không so sánh từng chút với Gia Cát tiên sinh, có lẽ sẽ cảm thấy tự hào. Với võ công chiến trận của hắn, nhìn khắp thiên hạ cũng chẳng có bao nhiêu người có thể so sánh. Võ tướng và cầm quân do hắn dạy dỗ ra, ai cũng có uy danh trong triều đình và bên ngoài. Huống hồ, Gia Cát tiên sinh vừa bị đảng Thái Kinh chèn ép, vừa phải chịu áp lực của thiên tử; y muốn giữ gìn pháp luật, nhưng lại khó tình nghĩa dung hòa, hiệu lực vì triều đình nhưng lại mất đi nghĩa khí giang hồ; lúc cầu xin cho dân chúng lại đắc tội với không ít quan lớn đồng liêu, có thể nói là tự mình biết khổ.

Còn về hiếu lâm và ân oán nhiều năm trước do "Bố Đại Mỹ Nữ" Tiểu Kính cô nương gây nên, khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng mang theo cảm phần rời đi, nhưng Gia Cát tiên sinh cũng sống một mình trong quãng đời còn lại, không hề chiếm tiện nghi.

Nhưng thân ở trong cục, cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng chưa chắc đã thấy rõ.

Có lúc, càng là người thông minh thì ngược lại càng không thấy rõ.

Thực ra mỗi người đều có cục của riêng mình, mỗi người đều ở trong cục. Ai có thể nhìn thấy rõ ràng trong cục và ngoài cục? Cho dù có thể nắm được đại cục, liệu có thể điều khiển được nó, đặt mình bên ngoài cục?

Trong "bữa cơm" còn có những tướng quân và võ lâm đồng đạo khác mà Nguyên Thập Tam Hạng quen biết (nhưng chưa chắc đã quen thân).

Trong "bữa cơm", Thái Kinh nói cho hẳn biết một số chuyện.

Thừa tướng Phó Tông Thư bị ám sát bỏ mạng.

Kẻ hành thích là Vương Tiểu Thạch.

Wang Xiao Shi là đồ đệ của Thiên Y Cư Sĩ.

Chuyện ám sát Phó Tông Thư đương nhiên là do Gia Cát tiên sinh bày kế, sau đó do Thiên Y Cư Sĩ phái người chấp hành, đây chính là bước đầu tiên Gia Cát tiên sinh và Thiên Y Cư Sĩ liên hợp.

Ba ngày trước, Thiên Hạ Đệ Thất bị Thiên Y Hữu Phùng đuổi giết, bởi vì bất đắc dĩ nên Thiên Hạ Đệ Thất mới phải giết chết Hứa Thiên Y.

Hứa Thiên Y chính là con trai của Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Hạ Đệ Thất và Phó Tông Thư đều từng được Nguyên Thập Tam Hạng truyền thụ võ nghệ. Thiên Hạ Đệ Thất học "Cửu Cực chương" và "Hận Cực quyền", còn Phó Tông Thư thì cũng học qua "một hai chiêu thức quyền cước đâm đá". Mặc dù hai người học không nhiều, Nguyên Thập Tam Hạng cũng không chính thức thu bọn họ làm đồ đệ, nhưng cũng có thể nói là môn hạ đệ tử của Nguyên Thập Tam Hạng.

Thái Kinh cũng nói cho Nguyên Thập Tam Hạng biết, Thiên Y Cư Sĩ đã rời khỏi Bạch Tu viên, đi thẳng tới kinh thành.

Y vừa đến kinh sư, lập tức hội hợp với Gia Cát tiên sinh, bước tiếp theo chính là giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, đối phó với Thái Kinh.

Thái Kinh chỉ nói tới đây.

Còn lại, hắn chỉ nêu ra vài sự kiện và "bằng chứng" của những sự kiện này, để bày tỏ hắn không hề nói sai, càng không có một câu dối trá nào.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn luôn lắng nghe.

Hắn không nói gì.

Mấy chục năm qua, hắn vẫn chưa từng được như ý, nhưng vì không muốn để người khác nhìn ra hắn chán nản thất vọng, cho nên luôn mang mũ quan áo quan, dáng vẻ sang trọng, ngay cả vết đao thật dài trên mặt cũng lộ ra sát khí uy nghiêm, không hề có vẻ gì buồn bã.

Hắn chỉ lẳng lẳng lắng nghe, cũng không có phản ứng kịch liệt gì.

Nhiều nhất chỉ nghe được một tiếng "phụ" khe khẽ, cũng không biết là thứ gì bị gãy.

Sau đó đến phiên các cao thủ có mặt lên tiếng, Long Bát thái gia, Tổng đà chủ Thiên Minh Trương Sơ Phóng, võ trượng nguyên Trương Bộ Lôi, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, Tiêu Cục Vương Vương Sang Khôi, còn có lão đại của Phong phái Lưu Toàn Ngã, lão đại của Hải phái Ngôn Trung Hư, lão đại của Thác phái Lê Tình Đường, lão đại của Phủng phái Trương Hiến Nhiên, tất cả đều "theo thứ tự", "kịp thời" nói chuyện.

- Gia Cát lão nhi đúng là không coi ai ra gì. Thái sư, chuyện này làm sao có thể nhịn được!

- Không phải trước kia Thiên Y Cư Sĩ từng có ước hẹn với Nguyên đại hiệp sao, tại sao không nói tiếng nào đã hủy hiệp ước? Rõ ràng cũng không để Nguyên lão ca trong mắt!

- Không phải Phó tướng gia và Thiên Hạ Đệ Thất đều từng được Nguyên đại hiệp chỉ điểm sao? Vương Tiểu Thạch và Thiên Y Hữu Phùng rốt cuộc là phụng lệnh kẻ nào, muốn ra tay với người của chúng ta?

- Thái sư, tôi xin nói lời này, e rằng ân oán của Tự Tại môn đã liên quan đến an nguy xã tắc rồi!

- Thật đáng giận, tiếc là võ công của tôi còn chênh lệch rất lớn với Gia Cát lão nhi, nếu không chỉ cần Thái sư gạt đầu một cái, Vương mỗ sẽ lập tức liều cái mạng già này!

- Vương huynh, huynh làm chuyện thừa rồi. Luận về võ công, có Nguyên đại hiệp ở đây thì khi nào mới đến phiên ta và huynh.

- May mắn là còn có Nguyên đại hiệp ở đây, xem Gia Cát Tiểu Hoa còn có thể chạy đằng trời!

- Có điều, mặc dù Nguyên đại hiệp võ công cái thế, nhưng nếu Thiên Y Cư Sĩ hội hợp với Gia Cát Chính Ngã, cũng không phải dễ đối phó.

- Sợ cái gì, Nguyên đại hiệp tự có tính toán!

Cứ như vậy kẻ xướng người họa. Nguyên Thập Tam Hạng vẫn không nói gì, nhưng người có thính lực tốt lại nghe được một tiếng "phụ" khe khẽ và trầm thấp.

Cuối cùng, Long Bát hỏi Thái Kinh:

- Thái sư, chuyện này ngài thấy nên xử lý thế nào, xin phân phó một tiếng!

- Nghe nói Thiên Y Cư Sĩ đã luyện thành "Phá Khí thần công", một thân công lực đều đã khôi phục. Y và Gia Cát tiên sinh liên thủ, chắc chắn là vô địch thiên hạ. Trừ khi là Nguyên Khanh và Lãn Tàn đại sư cùng nhau ra tay, nếu không cũng khó trách bọn chúng kiêu căng ngạo mạn như vậy.

Thái Kinh chỉ lạnh nhạt nói:

- Đây là chuyện của Tự Tại môn bọn họ, tất cả đều phải xem Nguyên Khanh rồi.

Khi nói những lời này, ánh mắt của hắn liếc sang Nguyên Thập Tam Hạng, khóe miệng còn nở một nụ cười.

"Gia Cát, Thiên Y... các người một kẻ thì bức người quá đáng, muốn ta không thể ngẩng đầu trong kinh thành; còn một kẻ thì hủy ước trước kia, đã lén luyện thành 'Phá Khí thần Công'. Chẳng trách, hóa ra các người đã liên thủ đối phó ta. Được, Nguyên mỗ ta còn một hơi thở, sao có thể để các người sỉ nhục ta như vậy. Ta đã nhịn hết lần này tới lần khác, chuyện đã đến nước này, nếu còn nhịn nữa thì không phải người!"

Nguyên Thập Tam Hạng chỉnh lại trang phục, chuẩn bị ngựa, buộc tóc đội mũ, mang theo tâm tình quyết một trận tử chiến, đeo "tên" của hắn lên.

Tên khiến cho hắn thương tâm.

Tên thương tổn lòng người.

Thực ra tối nay Nguyên Thập Tam Hạng đã bị thương hai lần.

Thương thể của hắn chính là tâm.

Một lần là khi hắn nghe Thái Kinh nói Gia Cát tiên sinh hung hăng ngang ngược, được voi đòi tiên như thế nào. Hắn đã bẻ gãy ngón áp út tay trái, cơn đau mãnh liệt khiến cho hắn nhịn xuống.

Một lần là khi mọi người mồm năm miệng mười, nửa mĩa nửa khuyển lẽ ra hẳn nên xử lý hai tên đồng môn "khi quân phạm thượng", "bội tín bội nghĩa" này. Hẳn đã dùng ngón tay bóp gãy xương sườn thứ bảy ở ngực trái, mới miễn cưỡng nhịn xuống.

Bởi vì nhiều năm qua không được như ý, đã dạy cho hẳn phương pháp nhẫn nhịn này.

Cũng bởi vì nhiều năm qua không được như ý, hẳn mới có thể nhẫn nhịn như vậy.

Nhưng bây giờ hẳn đã không thể nhịn được nữa.

Không nhịn được nữa thì phải giết người.

Lúc này, Long Bát lại hỏi Thái Kinh:

- Thái sư, theo ngài thấy, sau khi nghe được chuyện này, Nguyên Thập Tam Hạng có thể khoanh tay đứng nhìn hay không?

- Sẽ không.

Thái Kinh nói một cách quả quyết:

- Không hề nghi ngờ, Nguyên Thập Tam Hạng là một cao thủ thân mang tuyệt kỹ. Cứ nhìn võ công môn phái của bọn họ, phàm là một môn tuyệt kỹ, chỉ cần truyền cho người khác, bất kể có phải là môn đồ đệ tử hay không, một khi truyền thụ sẽ lập tức biến mất khỏi mình. Cho dù công lực cao thâm thế nào, đắm chìm bao lâu cũng như thế. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng đã truyền dạy cho người khác nhiều tuyệt chiêu như vậy, võ công của hẳn vẫn cao siêu tuyệt đỉnh.

- Chỉ là...

Hẳn lại thở dài nói:

- Mặc dù hẳn là một cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng chưa chắc đã thông minh tuyệt đỉnh. Nói đến thì thật đáng tiếc, hẳn là một cao thủ rất hẹp hòi.

- Thái sư cho rằng hẳn sẽ ra tay?

- Bây giờ có thể hẳn đã lên đường.

Thái Kinh nói:

- Cũng không biết hẳn muốn tìm Thiên Y Cư Sĩ hay là Gia Cát tiên sinh. Nhưng bất kể hẳn muốn tìm ai, chúng ta đều đã chuẩn bị tốt. Ta đã dùng vạn biến để đối phó với bất biến của bọn chúng, cũng không sợ bọn chúng dùng thiên biến công kích vạn biến của ta. Mặc kệ bọn chúng biến ra sao, không ai có thể chạy thoát khỏi ngũ chỉ sơn của ta.

- Thật đáng tiếc.

Long Bát nắm cổ tay nói:

- Ba người này đều là cao thủ, cũng không phải là không hiểu thế tục, nhưng nếu không biết tốt xấu thì cũng nhỏ mọn hẹp hòi, đến mức phải tàn sát lẫn nhau.

- Tàn sát lẫn nhau?

Thái Kinh mỉm cười hỏi ngược lại Long Bát:

- Không phải người vẫn luôn mong đợi Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng sớm đi đời, để cho người thi triển tài năng sao?

Thần sắc của hẳn không có gì đặc biệt, ánh mắt cũng không sắc bén, nhưng ngay cả văn thần Phó Tông Thư hùng bá thiên hạ ngày xưa, võ tướng Long Bát uy chấn bát phương hiện giờ, đều luôn cảm thấy ánh mắt của hẳn có thể nhìn vào trong tâm khảm của mình.

Đêm hôm đó, đám cao thủ được lệnh của Thái Kinh đến tham dự bữa cơm, không biết vì sao lại chẳng có khẩu vị gì, hơn nữa còn cảm thấy khí lạnh bức người. Chỉ là trước mặt Thái Kinh, bọn họ lại cố gắng kìm nén, không muốn để hàm răng phải run lên.

Thực ra ngay cả Thái Kinh và Long Bát có nội lực thâm hậu cũng cảm thấy hàn ý thấu xương.

Từ khi Nguyên Thập Tam Hạng vào bữa, bọn họ đã cảm thấy một sự lạnh lẽo bức người.

Thần sắc trên mặt Nguyên Thập Tam Hạng cũng lạnh lùng kiêu ngạo như băng.

Phàm là nơi có Nguyên Thập Tam Hạng đều sẽ lạnh, hơn nữa còn rét.

Ngay cả những người ở cùng với hắn, sau lâu ngày cũng sẽ phát ra khí lạnh bức người. Thiên Hạ Đệ Thất theo hắn học một bộ "Cửu Cực chương", sau này nơi y đi qua đều lưu lại hàn ý.

Có lần, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mùa đông này quá rét buốt, vì vậy mới bảo người nhóm lò đốt lửa, nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến buốt xương. Hắn đi ra ngoài phòng, trông thấy bên ngoài đã là mặt trời chiếu khắp, mặt đất xuân về.

Hắn mới biết cảm giác lạnh lẽo là đến từ trên người hắn.

Trong tâm.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nguy Cục

Thiên Y Cư Sĩ lo lắng đi đến kinh thành.

Trước tiên y đến Lạc Dương tìm một người, một bằng hữu lâu năm.

Ôn Văn Ôn Tung Dương.

Y đã nhiều năm không ra giang hồ, bây giờ muốn đi lại con đường xa xôi đó, tốt nhất nên đi thỉnh giáo một vài bằng hữu vẫn còn đang hô mưa gọi gió trên đường.

Có loại bằng hữu, Thiên Y Cư Sĩ không muốn nhờ giúp đỡ; có loại bằng hữu, căn bản là nhờ không được; có loại bằng hữu, y lại không xem là "bạn bè". Y luôn tự cao nhưng bản tính lại ôn hoà, cho nên mới dựng nhà núi sâu, không hỏi thế sự, thanh thản tự tại, đó là hạnh phúc.

Muốn tìm bằng hữu như vậy, y đương nhiên trước hết nghĩ đến "Đại Tung Dương Thủ" Ôn Văn.

Ôn Văn không hề ngạc nhiên vì sự viếng thăm của Thiên Y Cư Sĩ.

Từ khi tin tức về cái chết của Thiên Y Hữu Phùng truyền ra, y đã biết có ít nhất ba người từ lâu không nhúng tay vào chuyện kinh thành sẽ không kiềm chế được.

Người thứ nhất đương nhiên là Thiên Y Cư Sĩ, bởi vì Ôn Văn biết Hứa Thiên Y là con của Thiên Y Cư Sĩ.

Người thứ hai dĩ nhiên là Thần Châm Bà Bà, cũng là Chức Nữ năm đó danh chấn thiên hạ, con trai của bà chính là "Thiên Y Hữu Phùng" Hứa Thiên Y.

Người thứ ba chính là Ôn Văn.

Bởi vì Thiên Y Hữu Phùng là trợ thủ đắc lực của y, cũng là ái tướng của y, thậm chí còn là con rể yêu quý trong lòng y.

Y hiểu rõ hơn ai khác, "Thiên Y Hữu Phùng" rất yêu đứa con gái bảo bối đánh đá Ôn Nhu của mình.

Y cũng chưa già, ánh mắt sáng như tuyết, trong lòng minh mẫn.

Thần Châm Bà Bà nhờ y "chiếu cố" Hứa Thiên Y, thực ra là đứa nhỏ này "chiếu cố" Ôn gia ở Lạc Dương mới đúng.

Bất kể công việc lớn nhỏ rườm rà, Thiên Y Hữu Phùng đều thu xếp gọn gàng ngăn nắp, từng li từng tí, vô cùng chu đáo. Hứa Thiên Y tuyệt đối là "rể hiền" trong suy nghĩ của Ôn Văn. Nếu như đứa con gái đánh đá kia được gả cho cho Hứa Thiên Y, Ôn Văn cũng có thể yên tâm.

Cũng không biết Thiên Y Hữu Phùng có vợ hay không, nhưng Ôn Văn lại còn vợ hơn. Thiên Y Hữu Phùng luôn chôn giấu tình cảm ở đáy lòng, còn Ôn Nhu tính tình mạnh mẽ thì lại không hiểu phong tình.

Do đó, Ôn Văn quyết định thổi một cơn gió, châm một mối lửa cho Thiên Y Hữu Phùng.

Y bày tỏ muốn gả con gái cho con trai bảo bối của Lạc Dương Thiên Vương là Kim Đại Thập.

Lần này thật sự là không thể làm ngơ, Hứa Thiên Y vò đầu suy nghĩ một phen, cuối cùng lựa chọn "hành động", nói rõ tất cả với Ôn Nhu.

Những chuyện này đều rơi vào mắt Ôn Văn.

Nhưng không biết là Ôn Nhu không hiểu tâm ý của Hứa Thiên Y đối với nàng, hay cho rằng Ôn Văn thật sự muốn gả nàng cho Kim công tử, nàng cũng lập tức lựa chọn "hành động".

Nàng đào hôn bỏ đi, chạy trốn đến kinh thành.

Vì vậy Ôn Văn mới sai Thiên Y Hữu Phùng đưa con gái của y trở về.

Y biết với khinh công và thân thủ của Thiên Y Hữu Phùng, muốn đưa Ôn Nhu trở về chắc chắn không phải là chuyện khó. Y còn cho rằng điều kế này của mình là một công đôi việc, đến lúc đó trải qua quãng đường dài như vậy, một nam một nữ vừa đi vừa làm bạn, còn sợ không lâu ngày sinh tình hay sao?

Y lại không ngờ tới, Hứa Thiên Y tìm được Ôn Nhu quả thật không khó, nhưng với sự chất phác của Thiên Y Hữu Phùng và sự cố chấp của Ôn Nhu, muốn khuyên nàng về nhà lại khó như lên trời.

Huống hồ, Ôn Nhu vừa vào kinh lại dây dưa với ân oán tình cừu trong kinh thành, không phải nói đi là có thể đi được.

Khi sai Thiên Y Hữu Phùng đến kinh thành tìm Ôn Nhu về, Ôn Văn và Thần Châm Bà Bà đều muốn Hứa Thiên Y thuận tiện "điều tra cẩn thận" kỳ án ở dốc Phiên Long năm đó. Bọn họ đều muốn Thiên Y Hữu Phùng lưu ý, rốt cuộc có phải do Nguyên Thập Tam Hạng sai người ra tay hay không.

Ôn Văn có rất nhiều bằng hữu trong kinh thành.

Y cũng có thực quyền khá lớn trong quan trường.

Y còn có danh vọng khá cao trong võ lâm.

"Gia sản" của họ Ôn ở Lạc Dương có thể xem là "giàu" .

Có "quyền", có "thế", có "của cải", còn sợ không có "bằng hữu" hay sao?

Ôn Văn bảo Thiên Y Hữu Phùng nên đến nương nhờ một người "bạn cũ", vị "bạn cũ" này rất có thế lực trong kinh thành.

Người "bạn cũ" này từng nợ "ân tình" của Ôn Văn.

Thiên Y Hữu Phùng đến nương nhờ người này thì hai bên đều có lợi.

Người "bạn cũ" này chính là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, Lôi Tồn.

Nhưng Ôn Văn hoàn toàn không ngờ được, sau khi Thiên Y Hữu Phùng đến kinh thành không lâu, Lôi Tồn lại chết trận tại Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đón tiếp Thiên Y Hữu Phùng là người nổi nghiệp của Lục Phân Bán đường, Địch Phi Kinh.

Càng khiến Ôn Văn bất ngờ là con gái vẫn không trở về, nhưng Thiên Y Hữu Phùng lại bỏ mạng tại kinh thành, nghe nói người ra tay là Thiên Hạ Đệ Thất.

Điều này khiến cho Ôn Văn không thể ngồi ở Lạc Dương được nữa.

Không báo thù cho Thiên Y Hữu Phùng, y sẽ hổ thẹn với hai "bạn cũ oan gia" là Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà.

Cho nên, nếu Thiên Y Cư Sĩ không đến tìm y, y cũng sẽ đi tìm Thiên Y Cư Sĩ.

Hai người bạn cũ này cuối cùng gặp nhau tại Lạc Dương.

- Lạc Dương vẫn như trước, huynh cũng nhiều năm không về chốn cũ rồi.

Ôn Văn nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Ta lớn gan xin huynh ở lại mấy ngày, đợi ta nói chuyện với vài bạn cũ rồi sẽ cùng đi với huynh.

- Còn huynh?

Thiên Y Cư Sĩ hỏi ngược lại.

- Ta đã đáp ứng với Hồng Tụ thần ni.

Ôn Văn nói:

- Trước tiên ta phải lên Tiểu Hàn sơn một chuyến, sau khi xong chuyện sẽ nhanh chóng chạy về, chúng ta sẽ cùng nhau đến kinh thành.

Thiên Y Cư Sĩ cười.

Y rất sạch sẽ.

Quần áo trên người không có một nếp nhăn nào.

Làn da trên mặt cũng nhẵn bóng như vậy.

Nhìn dáng vẻ của y, giống như cả tâm hồn cũng chưa từng bị thương.

Thực ra đương nhiên không phải vậy, nhân sinh trên đời luôn là hân hoan dễ kiếm, an tâm khó cầu, vui sướng dễ tìm, tiêu sầu khó lưu.

So với những người bình thường "cầm lên được nhưng không không bỏ xuống được", Thiên Y Cư Sĩ chỉ "bỏ xuống được" một chút mà thôi.

Có lẽ, sở dĩ y "bỏ xuống được" là vì y vốn không "cầm lên được".

- Ta hiểu ý của huynh.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Huynh thấy đáng vẻ ta như vậy, vào kinh thành nếu chọc phải Thái Kinh sẽ không có kết quả tốt, cho nên huynh muốn cùng với ta đi một chuyến nguy hiểm, có phải không?

Ôn Văn lập tức cười nói:

- Đương nhiên không phải vậy. Cho dù lão ca không động thủ, chỉ dựa vào pháp bảo, trận thế và kỳ môn độn giáp, ai có thể tiến đến gần huynh chứ. Nếu bàn về kỳ biến, trên đời này nếu có cao thủ vạn biến, cũng phải mất mạng dưới bàn tay mười vạn biến của Cư Sĩ huynh.

- Huynh đề cao ta quá rồi.

Thiên Y Cư Sĩ cười lắc đầu:

- Ôn huynh, huynh vẫn không thể làm quan.

Đột nhiên lại chuyển sang chuyện làm quan, Ôn Văn sửng sốt, hỏi:

- Tại sao?

- Huynh vẫn giống như ba mươi năm trước, hiếm khi nói dối, một khi bất đắc dĩ phải nói dối, cặp mắt lại không dám nhìn thẳng.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Trên quan trường nào có người không biết nói dối như vậy. Bây giờ làm quan, quan càng lớn thì nói dối càng nhiều. Người giống như huynh sao có thể làm quan lớn được.

- Cho nên ta mới trở lại quê nhà làm cái chức quan "nặng nề" này, đó gọi là "quan phụ mẫu". Vạn dân ấm no như chuyện mình, thiên tử gọi truyền không thượng triều, những năm gần đây sao vui vẻ, non xanh nước biếc sách xây thành.

Ôn Văn nói:

- Ta tự mình hiểu lấy.

- Ta cũng tự mình hiểu lấy.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ta biết mình không địch lại Nguyên Tứ sư đệ, nhưng theo ta thấy, Tứ sư đệ cũng không đến nỗi muốn hại ta. Ta vừa lên kinh, sẽ có tiếp viện của Lục Phân Bán đường. Ngoài ra, Gia Cát Tam sư đệ nhất định sẽ bảo vệ bộ xương già của ta. Huynh yên tâm, không gây được đâu; lỡ may có gây thì thôi, ta cũng đã sống đến bảy mươi tuổi, đủ vốn rồi.

- Huynh...

- Huynh cũng đừng cản ta, nếu không ta cũng phải thi triển yêu pháp với huynh đấy.

Thiên Y Cư Sĩ nửa đùa nửa thật nói:

- Nguy cục của kinh sư, lão già cổ hủ này lại muốn xông vào thử một lần.

Thiên Y Cư Sĩ đã nói như vậy, Ôn Văn cũng không tiện ngăn cản, đành nói:

- Hình như Cư Sĩ cảm thấy rất hứng thú.

- Đây gọi là lão bất tử, hồi quang phản chiếu.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Huynh đừng lo lắng cho ta đến mức sợ sệt như vậy, ta còn chưa chết, huynh cứ giữ sự lo lắng đó lại sau này dùng đi!

Ôn Văn vội nói:

- Ta cũng không phải lo lắng chuyện này...

- Là lo lắng cho con gái sao?

Thiên Y Cư Sĩ hỏi:

- Nghe nói nó cũng đến kinh thành...

- Nha đầu điên này, đều là do ta cưng chiều làm hư nó. Đợi nó trở về, ta nhất định phải đánh gãy chân của nó.

Vừa nhắc tới Ôn Nhu, giọng điệu của Ôn Văn lại trở nên bức bối:

- Có điều, nghe nói nó ở kinh sư, hình như rất thân thiết với lệnh đồ.

- Chuyện này...

Thiên Y Cư Sĩ cười:

- Đợi ta đến kinh thành, nhất định sẽ tìm được cháu gái khuyên nó về nhà. Nhưng ta cũng không thể nói với nó rằng cha của nó muốn đánh gãy chân nó, nếu không thì chắc nó lại không dám về nhà.

- Vô ích thôi, nha đầu kia không nghe khuyên, không chịu bảo.

Ôn Văn giận đến thối chòm râu bay lên:

- Không cần nhọc lòng, huynh có khuyên cũng chỉ uổng công thôi.

- Chưa chắc, ta chỉ cần nói...

Thiên Y Cư Sĩ cười cười:

- Nói dối một câu là được. Có điều, nếu như nó nghe lời khuyên của thế bá này mà trở về, huynh cũng không nên trách phạt quá nghiêm, để tránh cho ta mất hết thể diện trước mặt cháu gái, sau này không dám vác bộ xương già tới làm thế bá nữa.

- Nói dối à?

Ôn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Nói dối chuyện gì?

- Nói rằng huynh bị bệnh.

Thiên Y Cư Sĩ đã có dự tính, nói:

- Nó nhất định sẽ lập tức trở về.

- Nó có lòng hiếu thảo như vậy thì tốt...

Ôn Văn thở dài nói:

- Ta cũng không phải lo lắng chuyện này.

Thiên Y Cư Sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì huynh lo lắng là...

- Ta thật không rõ, cao thủ nhất lưu đại trí đại tuệ như Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng, mọi người đã cùng đấu đá mấy chục năm rồi, sao lại còn náo loạn đến mức tạo thành nguy cục như vậy.

Ôn Văn nói:

- Mầm họa này rốt cuộc là từ đâu ra?

Thiên Y Cư Sĩ thở dài một tiếng.

Ôn Văn vội nói:

- Nếu như không tiện thì thôi, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút, quyết không...

Thiên Y Cư Sĩ cắt lời:

- Huynh muốn biết sao?

Không đợi Ôn Văn trả lời, y liền kể lại vắn tắt cuộc tranh đấu khốc liệt giữa Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng, kéo dài trong mấy chục năm qua.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sát Cục

Vào thời Nhân Tông, khu vực phía tây nam Ung châu từng nổi loạn, tộc nhân họ Nùng vùng lên cướp đoạt giết chóc. Trong đó có Trí Cao, là một người gan dạ thiện chiến. Trước tiên y yêu cầu triều đình phong tước, không cho liên chiếm đất xưng vương, đóng giữ Ung châu, lại đánh hạ một mạch tám châu Hoàn, Quý, Đằng, Ngô, Cung, Khang, Đoan, Đối. Nhân Tông kinh hãi, Địch Thanh mới xin xuất binh, lúc đó còn có bốn đệ tử của Vi Thanh Thanh Thanh đầu quân trợ giúp Địch Thanh, phản quân cuối cùng bị dẹp yên.

Trí Cao tháo chạy về Đại Lý, phóng hỏa đốt thành, chờ cơ hội nổi dậy.

Nhân tông sợ Trí Cao lại gây sóng gió, bèn mời người tài ngầm tiến vào Đại Lý ám sát Trí Cao.

Y đã bảy lần tự mình đến mời Diệp Ai Thiên chấp hành nhiệm vụ.

Diệp Ai Thiên thật sự là một người văn võ song toàn, y từng làm việc dưới trướng của Hàn Kỳ và Phạm Trọng Yêm, trải qua trận chiến Thủy Xuyên và chiến dịch Vị Thủy, mỗi lần đều trí dũng hơn người, giết địch vô số. Nhưng triều đình suy nhược lâu ngày, muốn chấn hưng cũng không có sức, đã là xu thế tất yếu, giao chiến với Tây Hạ luôn thất bại quay về. Sau này y trở lại trong triều, trải qua tranh đấu bè đảng, gièm pha lẫn nhau. Trong lòng Diệp Ai Thiên vốn đã nguội lạnh, lúc đó lại xảy ra một chuyện thương tâm nên càng chán nản, vì vậy đã từ quan rời đi. Sau khi nhìn thấu

hồng trần, trên thế gian đã không còn Diệp Ai Thiên nữa, chỉ còn lại Lãn Tàn đại sư dạo chơi bốn biển, không biết kết cuộc ra sao.

Vì vậy nhiệm vụ ám sát Trí Cao đã rơi vào tay ba sư đệ của Diệp Ai Thiên.

Thiên Y Cư Sĩ từ nhỏ thân thể yếu ớt, tính tình lại lương thiện thương người (sau này bị "cầm thú" Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đả thương, hai mạch Nhâm và Đốc bị tắc nghẽn, khí không thể vận chuyển đến đan điền, dù văn tài võ lược có cao, nhưng hoàn toàn không luyện được võ công cao thâm), cho nên không có tác dụng gì trong hành động ám sát lần này.

Đương nhiên, nhiệm vụ này được giao cho Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng. Lúc đó hai người vẫn còn trẻ tuổi hăng hái, tâm cao khí ngạo, chí lớn tài cao.

Lúc ấy, Nguyên Thập Tam Hạng bộc lộ tài năng, Gia Cát tiên sinh thâm trầm tự phụ, hai người tuy có lúc tranh chấp nhưng giao tình vẫn khá tốt. Nguyên Thập Tam Hạng luôn cảm thấy Gia Cát tiên sinh rất may mắn, ví dụ khi như hai người chia nhau truy bắt hung thủ, Gia Cát tiên sinh luôn chọn đúng con đường, thuận lợi chờ đợi hung thủ chạy đến, còn hẩn lại chìm vào trong vùng lầy; hay như hoàng đế muốn phân biệt triệu kiến hai người, đến ngày tiếp kiến Nguyên Thập Tam Hạng thì lại xảy ra động đất, chuyện triệu kiến dĩ nhiên bị xóa bỏ; còn ngày tiếp kiến Gia Cát lại là trời trong nắng ấm, thiên tử liền gọi Gia Cát Chính Ngã đi săn bắn với y.

Nguyên Thập Tam Hạng đương nhiên cũng không đi phân biệt từng chút. Có nhiều "vận may" quả thật là không thể nắm giữ, nhưng lại có nhiều "vận may" là do Gia Cát tiên sinh tự mình "kiếm" được.

Chẳng hạn như chuyện truy bắt hung thủ, Gia Cát tiên sinh dựa vào sự thông minh của mình, suy đoán hung thủ có thể chạy theo hướng nào, từ đó đưa ra lựa chọn. Y không thể bỏ qua việc truy bắt "hung thủ" kia, bởi vì với

"Cửu Tử Vô Hối thần công" của "Cửu Tử Nhất Sinh" Cửu Lệ Sinh, e rằng Nguyên Thập Tam Hạng không thể ứng phó được. Gia Cát tiên sinh không muốn Tứ sư đệ mạo hiểm, hơn nữa y tự tin có thể bằng cơ trí bắt được Cửu Lệ Sinh.

Nguyên Thập Tam Hạng dĩ nhiên cũng không biết, trong rất nhiều tình huống, Gia Cát tiên sinh đã cố ý nhường nhịn, không tranh với hắn. Nguyên Thập Tam Hạng cũng là người thông minh, có lúc cũng cảm giác được Tam sư huynh cố ý nhường mình, điều này càng làm cho hắn bức bối, cảm thấy đây là một sự sỉ nhục, một sự khinh bỉ, còn khiến hắn giận dữ hơn so với việc đánh bại hắn.

Có điều, Nguyên Thập Tam Hạng mặc dù đồ kị, nhưng vẫn muốn quang minh chính đại tranh đấu với Gia Cát tiên sinh, nhất định không chịu dùng thủ đoạn âm hiểm.

Lần này trước khi ám sát Trí Cao, bọn họ đã đưa ra một ước định.

Ai giết được Trí Cao trước, sau này người còn lại phải phục tùng người đó, không được oán trách.

Lần này Nguyên Thập Tam Hạng quyết chí thể hiện một phen, đánh bại Gia Cát.

Gia Cát tiên sinh cho rằng làm như vậy có thể miễn trừ hậu hoạn. Y biết Tứ sư đệ là một người tuân thủ lời hứa, bất kể ai thắng ai thua, sau này đều có thể xóa bỏ rất nhiều ưu phiền.

Người sống trên đời có thể xóa bỏ ưu phiền hay không?

Đáp án đương nhiên là không thể.

Gần như có thể nói, không ai có thể tuyệt đối xóa bỏ ưu phiền.

Thậm chí có thể nói, người hoàn toàn không có ưu phiền e rằng cũng không phải là người nữa.

Gia Cát tiên sinh là trí giả, nhưng trí giả cũng không thể xóa bỏ ưu phiền. Bình thường, một trí giả ngoại trừ chứng minh hăn là một người thông minh, cũng ngụ ý hăn là một người thường phải vận dụng đầu óc để giải quyết vấn đề.

Cho nên trí giả thường ưu sầu, phải tự biết thỏa mãn thì mới vui.

Nguyên Thập Tam Hạng không thỏa mãn.

Hăn vẫn luôn cảm phần bất bình.

Gia Cát có thể, vì sao hăn không thể?

Không ngờ trên đời này lại có việc mà người làm được nhưng ta không thể, cũng như có việc mà ta làm được còn người không thể.

Gia Cát tiên sinh một lòng muốn thua.

Chỉ cần y thua, Nguyên Thập Tam Hạng thắng, như vậy sẽ có thể bình yên.

Gia Cát muốn Nguyên Thập Tam Hạng bình tâm, chỉ cần bình tâm đương nhiên là có thể ôn hòa.

Đáng tiếc là trên đời có một loại người, người cho hăn hoa hồng thì hăn lại muốn hoa lan, người cho hăn vàng bạc thì hăn lại muốn châu báu.

Người muốn nhường nhịn người khác, khoan dung người khác, trước tiên phải để người đó hiểu được sự nhường nhịn của người. Người kính người một thước, người kính người một trượng, đây mới là có qua có lại. Nhưng có người vốn không chấp nhận sự nhường nhịn của người, kết quả là được một bước đòi hai bước, được hai bước đòi ba bước. Đến cuối cùng,

người muốn nhịn cũng không thể nhịn, muốn nhường cũng không thể nhường, không bằng ngay từ đầu đã không nhịn không nhường, không lùi nửa bước thì tốt hơn.

Có loại người, nếu như người nhường hăn, đối với hăn không phải thiện ý mà lại là sỉ nhục.

Trên đời có người thường xem địch ý là thiện ý, có người lại xem thiện ý là địch ý, có người lại khéo léo ẩn giấu địch ý phía sau sau thiện ý, cũng có người trong lòng thiện ý nhưng lại làm cho người khác hiểu lầm là địch ý. Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, bất kỳ việc thiện của Gia Cát tiên sinh, hăn cũng xem như địch ý; còn đối với Gia Cát tiên sinh, tất cả hành động đối địch của Nguyên Thập Tam Hạng, y đều dùng thiện ý để hóa giải. Còn nếu là người thì sao?

Thực ra đối với người trong lòng có thiện ý, không phải muốn được báo đáp, mà là để cho mình được sống vui vẻ.

Báo thù chỉ sẽ gây thù chuốc oán thêm. Không để sự hận thù cản nuốt thời gian của vui vẻ của mình, không hao phí thời gian quý giá của mình vào việc thù hận kẻ địch, dùng thời gian đối địch để đi giúp người khác, hơn nữa bạn ơn không cần báo đáp, đây mới là con đường tốt nhất, "cầu xin mình còn hạnh phúc hơn so với cầu xin người khác".

Gia Cát tiên sinh lên vào Đại Lý. Y vốn có ba cơ hội đột phá trận địa của quân địch, có thể dễ dàng lấy mạng Trí Cao.

Nhưng y lại không ra tay.

Y đánh bại, đánh tan, đánh lui sáu người trong "Thất Tuyệt Thần Kiếm" thủ hạ của Trí Cao, nhưng lại không xuống tay với Trí Cao.

Y để lại Trí Cao cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Trên thực tế, y đánh bại một mạch Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Quỷ, Kiếm Ma, Kiếm Yêu, Kiếm Quái trong "Thất Tuyệt Thần Kiếm", bản thân cũng bị tổn thương nguyên khí.

Y cho rằng "Thất Tuyệt Thần Kiếm" chỉ còn lại một người, Nguyên tứ sư đệ nhất định có thể đối phó được.

Không ngờ, "Kiếm" trong "Thất Tuyệt Thần Kiếm" là danh hiệu của một thiếu niên, võ công của một mình hấn lại tương đương với sáu tên đồng môn hợp lại.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng ám sát Trí Cao, lại đụng phải tên "Kiếm" khó dây vào nhất này.

Hai người giao đấu một trận, Nguyên Thập Tam Hạng đánh trọng thương "Kiếm", nhưng chính hấn cũng bị thương không nhẹ.

Ngoại trừ thương, còn có giận.

Hấn cho rằng Gia Cát tiên sinh cố ý để đối thủ khó nhất lại cho hấn.

Hấn lập tức trở về Bạch Tu viên dưỡng thương, đúng lúc Gia Cát tiên sinh cũng đang ở đó. Nếu như không có Thiên Y Cư Sĩ hòa giải khuyên nhủ, e rằng Nguyên Thập Tam Hạng đã đòi quyết một trận tử chiến với Gia Cát tiên sinh.

Phương pháp hóa giải của Thiên Y Cư Sĩ là dời sự chú ý của hai người đi (nhất là Nguyên Thập Tam Hạng).

Khi đó, y biết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đang ở Tương Dương.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chính là người đã ám toán Thiên Y Cư Sĩ.

Thân thể Thiên Y Cư Sĩ vốn suy nhược, không thể tu luyện võ nghệ cao thâm, nhưng vẫn còn một chút võ công làm vốn. Một chút "võ công làm

vốn" này là do đại hiệp Vi Thanh Thanh Thanh dạy dỗ, cho nên trong võ lâm cũng không thể xem thường.

Nhưng y lại bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất ám toán, đến nỗi Nhâm mạch tắc nghẽn, Đốc mạch tổn thương, nguyên khí không thể duy trì, chân khí không thể ngưng tụ, đều là do Hạ Hầu Tứ Thập Nhất ban cho.

Về nguyên nhân mà y kết thù với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, hoàn toàn là vì nhúng tay vào một chuyện "không liên quan".

Đảng Thái Kinh hạ lệnh cho "tâm phúc nanh vuốt" số một của bọn họ trong võ lâm là Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, kẻ bị người ta thầm gọi là "không bằng cầm thú", nghiên cứu chế tạo một loại thuốc. Loại thuốc này khiến cho người bị tử hình, lúc chém đầu không thể lên tiếng, đáng vẻ bại hoại hổ thẹn, hơn nữa còn không được để người khác nhìn ra từng bị hạ độc.

Bọn họ nói đây là việc làm cần thiết, bởi vì triều đình thường dùng tội danh "tội ác tày trời" để xử tử một số phạm nhân, nhưng những tử tù này biết mình vô tội, bị oan mà chết, cho nên ưỡn ngực mà đứng, không hề sợ hãi, càng không hổ thẹn. Lúc đi đến ngọ môn chịu chết, bọn họ còn trợn trừng hai mắt, không ngớt mắng to; hoặc đến pháp trường hành hình, cũng ngẩng đầu sải bước, không hề xấu hổ, hơn nữa còn coi thường cái chết, hát vang khải khí, dùng giọng nói hào hùng trước lúc chết để chỉ trích triều đình hủ bại. Khí khái không sợ chết như vậy khiến cho dân chúng dọc đường rơi nước mắt vì bọn họ, cất tiếng hoan hô, đưa thức ăn hỏi thăm, tế lễ quỳ bái.

Như vậy thì còn ra "thể thống" gì? Đảng Thái Kinh mỗi ngày đều giết oan rất nhiều người, sao có thể để loại "tội phạm" này làm nhục "quốc thể" như vậy? Cho nên bọn họ tìm rất nhiều quan lại chuyên hành hình đến để nghiên cứu ra một kế sách vẹn toàn, khiến cho người bị hành hình không thể lên tiếng, làm cho người ta vừa nhìn là biết nghiệp chương nặng nề, chỉ có thể cúi đầu chịu giết.

Thế là có người phát minh ra đủ loại khí giới, kỹ thuật khiến cho khí quản và cỗ hống của phạm nhân bị tắc nghẽn, nhưng lại rất khó làm cho người sáng suốt hoàn toàn không phát giác ra. Vì vậy bọn họ muốn Hạ Hầu Tứ Thập Nhất phát minh ra một loại thuốc có thể đạt được hiệu quả này, lại ngầm lệnh cho Nhậm Lao và Nhậm Oán tu luyện một loại kỳ công, khiến cho phạm nhân bị nội lực công kích tự động lên tiếng nhận tội.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất là bậc thầy võ học, sở trường ám toán, nhưng lại không phải là dược sư.

Vì muốn hoàn thành mệnh lệnh của Thái Kinh, cũng muốn lấy lòng quyền tướng, hẳn đành phải đi cầu xin "Lão Tự Hiệu" Ôn gia.

"Lão Tự Hiệu" Ôn gia vốn nổi tiếng về chế độc.

Nhưng lúc này lại nảy sinh một vấn đề.

"Lão Tự Hiệu" Ôn gia cũng không phải tất cả đều dùng độc.

Lão Tự Hiệu lại chia làm bốn chi nhánh.

Chế độc là Tiểu Tự Hiệu.

Cất độc là Đại Tự Hiệu.

Dùng độc là Tử Tự Hiệu.

Giải độc là Hoạt Tự Hiệu.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất trước tiên tới Lạc Dương tìm Ôn Văn.

Ôn Văn vốn thuộc về nhánh Hoạt Tự Hiệu, hơn nữa còn là một trong ba người đứng đầu của Hoạt Tự Hiệu.

Y dứt khoát cự tuyệt chuyện dùng độc với tù phạm.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất then quá hoá giận, nhưng cũng không dám đắc tội với "Đại Tung Dương Thủ" Ôn Văn.

Thế lực của Ôn Văn tại cố đô Lạc Dương không thể xem thường, hơn nữa còn mở rộng đến cả hai phe hắc bạch, nếu như có thể thì tốt nhất không nên trêu chọc.

Cho nên hắn đi tìm cao thủ Ôn Sa Công của Tử Tự Hiệu.

Nhưng Ôn Sa Công cũng không chịu giúp hắn hạ độc.

Người của Tử Tự Hiệu giỏi về hạ độc, nhưng chưa chắc tất cả đều không có phẩm giá, không để ý đến nguyên tắc, bán mạng cho quyền tướng hoạn quan.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại đi tìm Ôn Đế của Đại Tự Hiệu.

Bởi vì hắn từng nghe nói Lão Tự Hiệu đã sớm nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc này. Khi uống loại thuốc này vào, người uống sẽ luôn nói rằng mình không đúng, nhận tội nhận sai liên tục, cho đến chết mới thôi.

Mà nơi cất giấu loại thuốc này chính là Đại Tự Hiệu.

Cho nên hắn đi tìm Ôn Đế.

Ôn Đế vốn không muốn phục vụ cho đảng Thái Kinh, nhưng cũng không dám đắc tội với Thái Kinh.

Đang lúc khó xử thì Thiên Y Cư Sĩ lại xuất hiện.

Y nghe Ôn Văn kể lại chuyện này, cho nên chạy tới ngăn cản Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, chớ nên vì đám người Thái Kinh mà làm chuyện tán tận lương tâm như vậy.

Y từng có duyên ba lần với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất. Lần đầu tiên là Hạ Hầu tới thỉnh giáo y về phương pháp phá trận. Thiên Y Cư Sĩ cho rằng hắn muốn phá trận do người Kim bày ra, cho nên đã dạy hắn, kết quả là hắn lại dẫn người đi phá trận pháp do hảo hán Lương Sơn Bạc "Trí Đa Tinh" Ngô Dụng bố trí. Lần thứ hai là Hạ Hầu bị thương, bị trúng châm pháp "Nộ Tú Cuồng Hoa" của Thần Châm Tiên Tử, bao gồm bảy yếu huyết lớn ở lưng là Đại Chùy, Đào Đạo, Thân Trụ, Thần Đạo, Toàn Trường, Cân Súc, Tích Trung. Hắn nhờ Thiên Y Cư Sĩ giúp thông huyết cứu gân, Thiên Y Cư Sĩ niệm tình võ lâm đồng đạo nên cũng giúp hắn. Lần thứ ba là Hạ Hầu Tứ Thập Nhất tới mượn y một con bồ nông mỏ đỏ. Bồ nông là một loại chim bắt cá, còn gọi là chim cốc, tên tục là con quạ nước. Khi đó hoàng đế Triệu Cát đam mê tửu sắc, trác táng quá độ, đến nỗi không thể tiếp tục vui vầy cá nước, thuốc và châm cứu không có hiệu quả nên tìm đến tiên đan, tiên đan không được lại nhờ vào bùa chú. Cái gọi là "tiên đạo" có rất nhiều yêu cầu, trong đó bao gồm một con bồ nông mỏ đỏ. Chuyện này cũng không phải là không có nguyên nhân, trong phần "Hậu Nhân" của "Kinh Thi Tào phong" cũng từng đề cập đến. Con cò bắt cá, tự có dụ ý nam nữ giao hoan. Thái Kinh biết bồ nông mỏ đỏ không dễ tìm, nhưng vì muốn lấy lòng quân vương nên tìm kiếm khắp nơi, thừa cơ bóc lột. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đoán rằng chỗ Thiên Y Cư Sĩ chắc sẽ có, vì vậy mới đến bái kiến cầu xin. Thiên Y Cư Sĩ yêu thú vật như mạng, cho dù đối phương hứa hẹn lợi lớn quyền cao, y cũng không chịu đưa bồ nông cho những tên yêu đạo này luyện chế thứ "tiên đan" rác rưởi. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất mất đi cơ hội nịnh hót chủ nhân, sớm đã ghi hận trong lòng với Thiên Y Cư Sĩ.

Lần này Thiên Y Cư Sĩ khuyên Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đừng làm chuyện mất hết tính người này. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất bề ngoài vâng vâng dạ dạ, nhưng thật ra là bằng mặt không bằng lòng, ngầm ép bức dụ dỗ, muốn Ôn Đế giao ra loại thuốc "Duy Mệnh Thị Tòng".

Ôn Đế vẫn còn do dự.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cực kỳ tức giận. Hắn lại dùng danh nghĩa của Thiên Y Cư Sĩ, trước tiên giết chết vợ con của Ôn Đế, lại hăm dọa Ôn Đế rằng đám người Gia Cát tiên sinh đã biết y muốn dâng độc dược giết hại trung lương, cho nên muốn giết cả nhà y. Việc đã đến nước này, không bằng y cứ dâng thuốc cầu xin Thái tướng gia che chở.

Đến lúc này, Ôn Đế cũng không thể không theo.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nhận ra Ôn Đế vẫn còn nửa tin nửa ngờ, cho nên hắn cũng làm dứt khoát.

Hắn bày sát cục, trước tiên dùng Ôn Đế làm thí nghiệm.

Hắn không chế Ôn Đế, bắt y tự ăn Duy Mệnh Thị Tòng.

Kết quả, Ôn Đế quả nhiên không hề "phục tùng mệnh lệnh", chỉ mệt mỏi mà thôi.

Rất mệt, đến mức ngay cả ngẩng đầu, ăn cơm, nháy mắt cũng không có sức.

Nhưng y cũng không nhận tội, biết sai, tự phê phán mình.

Lúc này Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại lộ ra vẻ mặt dữ tợn, bắt Ôn Đế giao ra Duy Mệnh Thị Tòng thật sự.

Đến lúc này, Ôn Đế cũng không thể không giao.

Y nộp một loại thuốc khác. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại bắt y viết ra phương thuốc.

Ôn Đế cũng đành phải viết.

Lúc viết y lại nở một nụ cười kỳ dị.

Sau khi viết xong, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất liền giết chết Ôn Đế. Hắn không thích nhìn đối phương cười, nhất là một con sâu đáng thương sắp chết trong tay mình, còn mang theo một nụ cười kỳ dị như vậy.

Việc làm của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã chọc giận Thiên Y Cư Sĩ.

Trên đường Hạ Hầu Tứ Thập Nhất trở về kinh, Thiên Y Cư Sĩ đã chặn đường hắn.

Thiên Y Cư Sĩ trách hỏi hắn, vì sao lại tiếp tay cho giặc, ra tay độc ác như vậy?

Phản ứng của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất là "hối hận".

Hắn "hối hận" là để "hành động".

Khi làm cho Thiên Y Cư Sĩ cảm thấy hắn đang hối hận, hắn lại ra tay với Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Y Cư Sĩ vốn không đề phòng.

Nhưng y lại cảm giác được một loại sát khí, còn có một loại khí tức hung bạo. Khi một người động sát cơ, trước khi giết người tại mi tâm luôn có một loại màu sắc, trên đầu luôn có một làn khí, trong mắt luôn có một luồng ánh sáng phát ra.

Thiên Y Cư Sĩ đã phát hiện ra sát khí dày đặc này, cho nên mới kịp thời thoát khỏi công kích của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Hai người giao đấu một phen, "Tương Tư đao" và "Tiêu Hồn kiếm" của Thiên Y Cư Sĩ ước chừng đánh ngang tay với "Cát Tu Khí Bào Di Hình Hoán Vị đại pháp" của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất. Nhưng Thiên Y Cư Sĩ vừa giao đấu, vừa đá chân phất tay, dùng đất đá chung quanh bố trí thành trận

thế. Đánh được ba trăm hiệp, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã bị vây trong trận, cho dù Thiên Y Cư Sĩ không ra tay thì hãn cũng không thể thoát ra được.

Đến lúc này, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất không chiến đã bại.

Hãn đột nhiên ngồi xuống, sắc mặt tái xanh, run rẩy không ngớt, sau đó hét lớn một tiếng. Hãn giống như tỉnh ngộ, quỳ xuống xin tội, tự cắt ngón út, khóc lóc kể lể xin Thiên Y Cư Sĩ tha cho hãn một lần, sau này mỗi ngày hãn sẽ làm ba việc thiện, diệt trừ tà ác để báo ân tình, chuộc tội của mình.

Thiên Y Cư Sĩ là một người tiếc tài.

Y không đành lòng giết chết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, lại hi vọng hãn thật tâm sửa đổi, tạo phúc cho vô lâm, cho nên mới thu hồi trận thế, để Hạ Hầu Tứ Thập Nhất có thể hối cải, làm một con người mới.

Bởi vì như vậy, y lại sa vào trong sát cục do Hạ Hầu Tứ Thập Nhất dày công bố trí.

Thiên Y Cư Sĩ tha cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, nhưng kẻ thù của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại tìm tới Thiên Y Cư Sĩ.

Đó là "Thần Châm Tiên Tử".

Người đời gọi là "Chức Nữ".

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tình Cục

Nhắc đến cũng thật đúng lúc, khi Chức Nữ thanh thế dào dạt tìm tới Thiên Y Cư Sĩ, ngày đó mưa rơi lác đác, Thiên Y Cư Sĩ đang vừa đánh đàn vừa nói chuyện với trâu do y nuôi.

- Trâu ơi trâu, gần đây sao Hồng Loan và Đào Hoa Kiếp của ta đều sáng, nhưng đừng nói là mỹ nữ, ngay cả bóng quý cũng không có. Người xem bốn sư huynh đệ Tự Tại môn chúng ta, có phải thật sự ứng nghiệm với cuộc đời của sư phụ "một khi vào Tự Tại môn, vĩnh viễn cô đơn góa chiếc" hay không? Thiếu niên khách phong lưu, thanh niên người tiêu sái, trung niên hiệp tự tại, tráng niên chỉ biết mình, đừng để kết quả trở thành "lão niên ông cô đơn" thì tốt.

Con trâu kia kêu lên một tiếng "ọ", giống như dùng lỗ mũi trả lời câu hỏi của y.

Lại nghe một giọng nữ sắc bén nói:

- Không ngờ trên đời này chẳng những có người đàn gảy tai trâu, hơn nữa còn nói chuyện với trâu.

Thiên Y Cư Sĩ cũng giật mình.

Lại có người thần không biết, quỷ không hay lên vào trong trận thế do y bố trí, còn tiến vào nhà tranh Bất Thâu trai của y.

Hơn nữa còn là một nữ nhân.

Y ngẩng đầu lên, đối mặt với nhau.

Y vừa nhìn, trong lòng thầm kêu một tiếng: "Hết rồi!"

Nàng đã đến.

Nàng che dù, rục rờ đứng trong cơn mưa mờ mịt ứ sâu.

Nàng cuối cùng đã đến.

Nàng là ai?

Thiên Y Cư Sĩ không nhận ra nàng.

Nhưng nàng chính là nàng.

Thiên Y Cư Sĩ chỉ vừa nhìn, đã biết nàng chính là cô gái mà mình vẫn luôn chờ đợi, đã đợi mấy chục năm rồi.

Nàng đã đến.

Là nàng, nhất định là nàng.

Bởi vì sẽ không thể là người khác.

Thiên Y Cư Sĩ hồn bay phách lạc đứng ở đó, cho đến khi con trâu kia lại kêu một tiếng, y mới biết đối phương đang cầm một mũi châm trong tay, chỉ vào ấn đường của mình.

Y lại không hề chớp mắt.

- Chúc Nữ của Thần Châm môn?

- Tại sao ngươi lại cứu tên cận bã Hạ Hầu Tứ Thập Nhất?

Đối phương hỏi ngược lại.

Nàng vốn vì chuyện này mà đến.

Nàng chỉ hỏi chứ không dự định trả lời.

Nàng cũng không cần người khác trả lời.

Nhưng vấn đề tiếp theo của nàng thì lại cần có câu trả lời, hơn nữa nhất định phải trả lời.

- Tên khốn kiếp kia ở đâu? Người lập tức nói cho ta biết, ta sẽ đi giết hắn!

Y biết lần trước bảy yếu huyết lớn trên lưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất bị đâm, nhất định là do vị Chức Nữ này ra tay, mà lần đó huyết đạo bị khống chế của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đều do một tay y giải cứu.

Cho nên Chức Nữ đã cho rằng y là cùng một bọn.

Trong lòng y biết, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đang trốn trong thành cổ Tương Dương.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nói với Thiên Y Cư Sĩ, hắn muốn ở nơi đó mai phục ám sát một kẻ gọi là "Tam Tiên đạo nhân". Tam Tiên đạo nhân vốn là một tên sát tướng do quyền tướng Thái Kinh sắp đặt trên giang hồ, sau đó đột nhiên biến hoá, trở thành một pháp sư tiên đạo, nghe nói có thể hô mưa gọi gió, niệm chú kéo dài tuổi thọ. Chuyện hoàng đế muốn có chim cốc nghiền thành bột để tráng dương, đó là chủ ý của Tam Tiên đạo nhân lúc "linh cơ vừa động".

Hàng ngày hắn đều có chủ ý mới, có lúc muốn vàng bạc châu báu, có lúc muốn chim thú hiếm lạ, có lúc muốn đồng nam trinh nữ. Có điều hoàng đế lại tin tưởng hắn, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Cho nên vì muốn

thỏa mãn dục vọng, hắn đã ăn nói bừa bãi, giết hại không ít bình dân bá tánh, tiếng kêu khổ không ngớt.

Trong đoạn thời gian này, Tam Tiên đạo nhân vừa lúc đi tới Tương Dương, muốn tìm kiếm mỹ nữ cổ đô. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nói với Thiên Y Cư Sĩ, hắn muốn vì dân trừ hại, lấy công chuộc tội, người thứ nhất phải diệt trừ dĩ nhiên là Tam Tiên đạo sĩ. Hơn nữa hắn phải ẩn nấp ở bên cạnh Tam Tiên đạo nhân, mới có thể tùy thời ra tay.

Thiên Y Cư Sĩ tin rằng có chuyện "cải tà quy chính".

Cho nên y cố gắng khuyên Chức Nữ, không nên đuổi giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

- Con người luôn biết sửa chữa sai lầm. Người làm ác cũng là người, cũng có nhân tính, chỉ cần hắn có thể hối lỗi sửa sai, sẽ có một ngày thay hồn đổi xác, tạo phúc thiên hạ.

Chức Nữ cười lạnh.

Lúc nàng cười lạnh giống như ngọc thạch, mang theo một chút hàn ý nhưng lại rất sáng.

Sáng ngời như ánh nắng dịu êm, mặc dù dịu nhưng vẫn là một loại ánh sáng.

Một loại ánh sáng tiềm ẩn.

- Người tin rằng loại người như hắn cũng sẽ bỏ xuống đao đao, lập tức thành phật sao? Người có biết "cứu người không nên cứu, cũng giống như hại người không nên hại" hay không?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thiện ác chỉ ở một ý niệm, con người có ai không trải qua? Trước kia người làm sai, bây giờ có thể làm đúng; trước kia là kẻ xấu, sau này có thể thành người tốt. Nếu kẻ ác một lòng hướng thiện, so với giết chết kẻ ác còn có ý nghĩa hơn. Nếu như bọn họ làm ác, cho dù không có ai trừng trị, cuối cùng có một ngày bọn họ cũng sẽ phải chịu giày vò bởi lương tâm.

Chức Nữ dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn y chăm chú, nói:

- Người quả nhiên là đồng bạn của Hạ Hầu gian tặc!

Sau đó nàng không đợi Thiên Y Cư Sĩ giải thích, lập tức ra tay.

Vũ khí của nàng là châm.

Châm nhanh xâu tở rồi, châm dày thêu mây bay.

Thiên Y Cư Sĩ phát hiện động tác của cô gái này không phải làm ra, mà là "chảy" ra, giống như một sự bộc lộ, một sự thổ lộ, một sự vận động của tự nhiên. Bản thân nàng không chỉ là một người, mà là một dòng chảy thiên nhiên, tùy tâm tùy ý.

Thiên Y Cư Sĩ bị động tác của nàng mê hoặc.

Lúc ấy, võ công của Chức Nữ cũng không phải quá cao. Nàng có thể gây tổn thương cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, chủ yếu là vì Hạ Hầu quá háo sắc, nhất thời không đề phòng, cộng thêm đồng bạn của Chức Nữ là Tiểu Kính thuần khiết thông minh, cố ý làm cho Hạ Hầu phân tâm, mới có thể dùng "Thần Châm Mật Tú" đâm hấn bị thương. Đồng dạng, nàng có thể xông vào Bất Thân trai của Thiên Y Cư Sĩ, chủ yếu là vì trận pháp do Thiên Y bố trí vừa lúc phù hợp với châm pháp của nàng, cho nên nàng dùng phép thêu công phá.

Thực ra Chức Nữ muốn đâm Thiên Y Cư Sĩ, chỉ sợ là không đủ năng lực.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ vẫn bị đâm mấy nhát.

Nơi áo trắng bị rách chảy ra vài hàng máu.

Đó không phải là do Thiên Y Cư Sĩ không tránh được, mà là do y bị mê hoặc bởi tư thái như dòng chảy của nàng.

Lúc này Chúc Nữ lại ngừng tay.

Bởi vì nàng phát hiện Thiên Y Cư Sĩ cũng không đánh trả.

Nàng tuy đâm y bị thương, nhưng chỉ bằng những vết thương nho nhỏ này, vẫn không thể nào "đả thương" được y.

Mà nàng cũng biết Thiên Y Cư Sĩ không có ý đả thương nàng.

Cho nên nàng ngừng tay, không đánh nữa.

Con gái vốn có bản lĩnh này, nói đánh là đánh. Giống như bọn họ có thể vô duyên vô cớ tức giận, cũng có thể đột nhiên không giận nữa.

Bọn họ cũng có thể nói không đánh là không đánh.

Tất cả chỉ xem bọn họ có "cao hứng" hay không.

Chúc Nữ đột nhiên ngừng đánh, không vì gì cả, chỉ vì nàng "không có hứng" đánh nữa.

Trước khi đi nàng lại nói:

- Cái gọi là "ác nhân tự có ác báo", thực ra khó mà tin tưởng, bởi vì thiện nhân cũng có ác báo như vậy. Còn về "kẻ ác tự có trời trừng phạt, bọn họ sẽ bị lương tâm giày vò", thực ra là giả dối, cho dù có cũng chỉ nhất thời rồi qua, sau đó kẻ ác lại có thể tiếp tục sống vui vẻ. Nhưng những người bị hãm làm hại, có thể cả mấy đời sau đều sẽ tiếp tục bị hại. Giang sơn dễ đổi,

bản tính khó dời, kẻ ác biến thành người tốt rất khó, nhưng người tốt trở nên xấu xa lại rất dễ dàng.

Nói xong nàng còn cười một tiếng. Nụ cười mỹ lệ này, có lẽ mười năm sau vẫn khiến y thường thường nhớ đến.

Sau đó nàng rời đi.

- Người không chịu nói cho ta biết Hạ Hầu hồ ly ở đâu, cuối cùng ta cũng sẽ tìm được hã.

Nàng muốn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Bởi vì Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã làm nhục và giết chết ít nhất ba Tú Hoa tử muội trong Thần Châm môn của nàng, dùng ba loại phương pháp khác nhau.

Một người gọi là Tiểu Ảnh cô nương, bị hãm nhìn trúng, nhưng lại không chịu nghe theo hã. Hã bèn dùng thuốc mê cưỡng hiếp nàng, hơn nữa còn gọi một đám đồng đảng dưới tay Thái Kinh đến, thay phiên nhau làm nhục, kết quả là Tiểu Ảnh cô nương cắn lưỡi tự sát.

Một người khác gọi là Tiểu Ảnh cô nương, cũng bất hạnh bị hãm nhìn trúng. Bởi vì phụ thân nàng cũng có chút vai vế trong quan trường, cho nên Hạ Hầu Tứ Thập Nhất trước tiên gièm pha, khiến cho Thái Kinh giận dữ, bắt cả nhà Tiểu Ảnh cô nương giam vào thiên lao. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã chuẩn bị tất cả, tiến vào thiên lao cưỡng gian Tiểu Ảnh, sau đó ung dung rời đi, lại xui khiến Thái Kinh giả mạo chiếu chỉ giết chết cả nhà Tiểu Ảnh.

Còn có một cô gái tên là Chân Ninh, vốn đắc tội với hã, mà hã lại thèm thuồng sắc đẹp của nàng. Nhưng huynh trưởng của Chân Ninh là Chân Khả Tiệp lại rất có danh vọng trong hai phe hắc bạch, ngay cả Thái Kinh cũng không muốn đắc tội với y. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất phải "tìm một đường khác", thừa dịp huynh trưởng của nàng là Chân Khả Tiệp qua sông,

liền dùng thủ đoạn hèn hạ đục lỗ làm chìm thuyền, ám sát y trong nước. Sau đó hắn lại bày tỏ mình có thể tìm ra và đối phó với hung thủ, khiến cho Chân Ninh phải đến cầu xin hắn, hắn lại nhân cơ hội làm nhục nàng. Đợi sau khi đục vọng cầm thú qua đi, hắn mới nói rõ mình chính là hung thủ giết chết anh trai của nàng. Chân Ninh giận dữ liều mạng với hắn, cuối cùng lại bị hắn giết chết.

Do đó Chức Nữ hận Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thấu xương, nhất định phải giết chết hắn.

Nhờ vào vị phụ thân thần thông quảng đại của Tiểu Kính, Chức Nữ đã thăm dò được Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đang ở Tương Dương.

Hơn nữa hắn còn ở trong đạo quán của Tam Tiên đạo nhân.

Vì vậy Chức Nữ đi hành thích Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, nhưng lại trúng phải cơ quan cạm bẫy.

Đang lúc nguy cấp, Thiên Y Cư Sĩ lại xông vào, dùng kiến thức phi phàm của y, phá hủy cơ quan cứu Chức Nữ ra.

Từ đó về sau, y và Chức Nữ bắt đầu yêu nhau.

Chức Nữ là một cô gái xinh xắn, hoạt bát, trong sáng, sắc sảo.

Nàng giống như một câu thơ xinh đẹp mê người, mỗi lần ngâm lên đều có linh hội; còn y giống như một quyển sách thú vị, nàng đọc cả đời cũng không hết được.

Bọn họ yêu nhau nhiệt liệt, giống như ve sầu và mùa thu luôn là sự so sánh thâm tình nhất. Đôi môi mỏng đến mức gần như không thấy của nàng, cùng với đôi môi bị ba chòm râu dài che khuất của y, cả ngày đều quấn quýt với nhau.

Hơn nữa người chủ động vẫn thường là Chức Nữ.

Mặc dù nàng là một cô gái ngay cả lúc cười duyên rũ cũng rất nghiêm chỉnh.

Bọn họ yêu nhau tha thiết một thời gian, cho đến khi Tiểu Kính cô nương xuất hiện, tình cục của Thiên Y Cư Sĩ "vốn là phong cảnh, cuối cùng đi lên một con đường cùng".

Tiểu Kính là bạn thân của Chức Nữ.

Tiểu Kính có một loại xinh đẹp tùy tiện, Chức Nữ đứng bên cạnh, ban ngày thì ngại trang điểm quá đậm, ban đêm lại ngại không được xinh tươi. Tiểu Kính ngay cả lúc ưu thương cũng rất đơn thuần.

Nàng không giống Chức Nữ.

Chức Nữ thích dạy người, nàng có đạo lý làm người của mình.

Đương nhiên nàng luôn cho rằng mình đúng.

Trực giác của nàng còn trực tiếp hơn so với mặt trời chiếu thẳng vào mắt.

Cho nên có lúc nàng lại can thiệp vào ý kiến của Thiên Y Cư Sĩ.

Đây có lẽ điều duy nhất Thiên Y Cư Sĩ không thích.

Nam nhân đều muốn có một cô gái nghe lời y, nhưng không có nam nhân nào muốn tư tưởng và việc làm của mình hoàn toàn bị nữ nhân chi phối hoặc khống chế.

Vì xung đột ý kiến, hai người khi đang yêu nhau tha thiết cũng khó tránh khỏi xung đột tình cảm.

Có điều Thiên Y Cư Sĩ luôn nhường nhịn Chúc Nữ.

Dù sao, lần đầu tiên y gặp nàng đã bị thương.

Y thường nói xin lỗi với Chúc Nữ.

Y luôn cho rằng yêu thương thật sự thì phải biết xin lỗi, nếu như người không nói thì đó là tổn thất của người.

Nhưng Tiểu Kính lại không giống.

Nàng hiền thực, nàng ngoan ngoãn, nàng thích học hỏi mọi thứ từ y, nàng cũng bội phục y.

Cho nên y cũng thích nàng, cưng chiều nàng.

Y càng cưng chiều thì càng xuất hiện một loại tình cảm, tình cảm này cũng không vượt quá giới hạn.

Nhưng Chúc Nữ lại không nhận được.

Nàng nghe được không ít lời đồn.

Cho nên nàng đã cãi nhau với Thiên Y Cư Sĩ.

Loại tranh chấp này là dễ tổn thương đến chân tình nhất.

Chúc Nữ giận dữ bỏ đi.

Lúc nàng đi trời cũng đang mưa phùn, dày đặc giống như dệt vải thêu hoa.

Nhờ vào mảnh giấy Chúc Nữ lưu lại, y mới biết nàng đã có thai với mình.

Thế là y tìm nàng khắp nơi, nhưng lại không tìm được.

Sau đó y đột nhiên "phúc đến thì lòng cũng sáng ra", lại nghĩ đến một người.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Nàng có đi giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất không?

Nàng bởi vì muốn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cho nên mới quen biết y.

Y cũng bởi vì cứu nàng từ trong tay Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cho nên mới quen biết nàng.

Tình yêu của hai người bọn họ tan vỡ, nhưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thì vẫn còn sống.

Liệu Chức Nữ có cảm thấy, giết chết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cũng đồng nghĩa với việc tự tay kết thúc đoạn tình duyên này giữa nàng và y hay không?

Y đã đoán đúng.

Thiên Y Cư Sĩ đi tìm Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, muốn trách hỏi hắn vì sao lại chậm chạp không ra tay diệt trừ Tam Tiên đạo nhân.

Cơ quan của Vạn Ngọc quán không giữ được y.

Cạm bẫy trong đạo quán không ngăn được y.

Ngay cả những đạo sĩ hung thần ác sát kia cũng không cản được y.

Cho nên y tìm được Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Cũng thấy được Chức Nữ.

Lúc này y mới hoàn toàn hiểu được, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất hèn hạ ra sao, vô sỉ ra sao, không thể tha thứ ra sao.

Không biết thế nào, Chức Nữ lại bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất dùng thủ pháp ác độc khống chế, phong bế huyết đạo, sau đó lột sạch quần áo rồi trói lại.

Thiên Y Cư Sĩ giận dữ.

Y hối hận vì không nghe lời của Chức Nữ:

Vì sao không sớm giết chết ác đồ kia, đến nỗi hôm nay hại mình, cũng hại Chức Nữ.

Y muốn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Nhưng y đang giận dữ, dĩ nhiên ảnh hưởng đến võ công.

Lúc này Tam Tiên đạo nhân cũng xông ra. Thiên Y Cư Sĩ vừa sợ ném chuột vỡ bình, vừa sợ Hạ Hầu Tứ Thập Nhất làm hại Chức Nữ, cộng thêm thể lực của y vốn không tốt, không thích hợp đánh lâu, cuối cùng bị Tam Tiên đạo nhân đánh ngã, lại bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất dùng "Cầm chưởng" và "Thú quyền" đánh bị thương hai mạch Nhâm Đốc.

Lúc này, may mắn có một người kịp thời chạy tới.

Người đó là một cô gái, chính là Tiểu Kính.

Tiểu Kính cô nương không đến một mình.

Nếu như nàng chỉ đến một mình, có đến cũng vô ích.

Nàng dẫn theo Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng đang bị thương đến đây.

Gia Cát và Nguyên Thập Tam Hạng mặc dù đều bị thương, nhưng hợp sức hai người bọn họ, muốn chiến thắng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất và Tam Tiên đạo nhân vẫn là chuyện hoàn toàn có thể.

Thậm chí một chiêu là đủ.

Có điều hai người bọn họ hoàn toàn không ngờ được, khi cứu viện Nhị sư huynh đang lâm vào sát cục, bọn họ cũng đã bước một chân vào trong tình cục.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phá Cục

Lúc đó Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng đều bị thương, hai người gặp nhau tại Bạch Tu viên, suýt nữa đã lao vào đánh nhau.

Nhưng bọn họ lại gặp Tiểu Kính cô nương.

Gặp được Tiểu Kính cô nương, sự nóng nảy của bọn họ lại không thể phát tác ra.

Khi đó Tiểu Kính rất sốt ruột.

Nàng muốn nhanh chóng đi cứu Chức Nữ. Nàng biết tất cả mọi chuyện xảy ra đều là do nàng, nàng không nên khiến bạn thân của mình nảy sinh hiểu lầm.

Nàng lập tức giữ khoảng cách với Thiên Y Cư Sĩ, nhưng đã không còn kịp.

Hiếu lâm đã tạo thành, gương vỡ khó lại lành.

Có điều trước khi đi đến Vạn Ngọc quán, Thiên Y Cư Sĩ từng tới tìm nàng. Nàng cũng cho rằng Chức Nữ rất có khả năng sẽ đi tìm Hạ Hầu Tứ Thập Nhất tính sổ.

Nàng là nữ nhân, dù sao cũng hiếu nữ nhân hơn so với nam nhân.

Nàng thông minh xinh đẹp, nhưng không hề khoe khoang tài năng (thực ra đây mới là chỗ khéo léo nhất của nàng), luôn dịu dàng điềm đạm. Chức Nữ từng rất phiền muộn vì chuyện Thiên Y Cư Sĩ chữa thương cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, bởi vì nàng vốn không phải là đối thủ của Hạ Hầu, vất vả lắm mới thừa dịp hắn say mê, đã thương yếu huyết của hắn, nhưng lại bị Thiên Y Cư Sĩ dễ dàng chữa khỏi. Thiên Y Cư Sĩ muốn làm một người tốt, lại không hề nể mặt nàng, bảo sao nàng không tức giận. Nhưng Tiểu Kính lại cho rằng, Thiên Y Cư Sĩ trước giờ làm việc đều lưu tình, hành động này chỉ là muốn Hạ Hầu Tứ Thập Nhất có thể từ bỏ việc ác, chưa chắc đã nhắm vào Chức Nữ. Lúc ấy Tiểu Kính chỉ mới mười sáu tuổi, so với Chức Nữ còn trẻ hơn bốn tuổi. Nàng xuất thân từ thế gia quyền quý, bởi vì bất mãn với tác phong của gia tộc, lại ái mộ phong thái hào hiệp của nhi nữ giang hồ, trượng nghĩa của anh hùng hảo hán, cho nên dứt khoát rời khỏi trói buộc của thế gia, dùng tư thái điềm tĩnh ôn hòa đi vào giang hồ mệnh mệnh.

Bởi vì Chức Nữ xinh đẹp sắc xảo, hơn nữa thần châm trong tay danh lừng thiên hạ, dùng "Đại Chiết Chi Thủ" và "Tiểu Khiêu Hoa Pháp" xưng tuyệt võ lâm, cho nên trên giang hồ có không ít kẻ vì nàng hái hoa bắt bướm. Chức Nữ trước giờ giữ thân như ngọc, nhưng bởi vì theo gió đuổi mây trên giang hồ, đã sớm có nhận thức về các loại nam nhân tính tình khác nhau, không giống như Tiểu Kính cô nương xấu hổ ngượng ngùng, cho nên Chức Nữ thường đứng ra bảo vệ tiểu muội muội để thẹn thùng này. Có điều Tiểu Kính tâm tư cẩn thận, chỉ dựa vào cá tính của Thiên Y Cư Sĩ để phán đoán, còn chính xác hơn so với Chức Nữ.

Có lẽ vì mỹ nữ lang bạt trong võ lâm cũng không nhiều, mà mỹ nữ có tài năng thật sự, có thể đạt được thành tựu trên giang hồ lại càng ít hơn. Hiệp nữ tất nhiên tuyệt sắc, yêu nữ tất nhiên xinh đẹp, đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết giang hồ, lời của tiểu thuyết gia, cùng với mơ tưởng của đám hán tử giang hồ tịch mịch, dục vọng quá thịnh mà thôi. Trên thực tế, một người trải qua rất nhiều rèn luyện, rất nhiều phong sương, rất nhiều trắc trở và thất vọng, có thể bảo trì tâm cảnh trong sáng và dung nhan xinh đẹp đã

là chuyện rất khó. Huống hồ, luyện võ, đánh nhau, giết chóc lại là chuyện giày vò linh hồn và thể xác, cho dù là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, sau khi trải qua nhiều tôi luyện, cũng phải cảm thấy thân thể mệt nhọc, tâm lực mệt mỏi, còn mấy người có thể kiêu diễm xinh tươi như trước?

Nhưng Chúc Nữ chắc chắn là một ngoại lệ.

Nàng vẫn xinh đẹp như trước, hơn nữa còn trong sáng.

Nhưng bởi vì trải gió năm sương, cho nên ngoại trừ xinh tươi, nàng cũng có một chút sắc sảo.

Sự sắc sảo này đến từ tính cách của nàng.

Trên giang hồ, người không thương tổn người khác, người khác sẽ tổn thương người, cho nên nhất định phải biết bảo vệ mình, phòng vệ người khác.

Cho dù nhu nhược cũng không thể tỏ ra mềm yếu, nếu không người mạnh sẽ thừa dịp cắn nuốt người, người không phải quá mạnh cũng sẽ khi dễ người, thậm chí ngay cả người vốn nhu nhược hơn người cũng sẽ đến chia một chén canh.

Đây là định luật tranh cường đấu thắng trong võ lâm.

Cũng là lệ thường mạnh được yếu thua trên giang hồ.

Cho nên không thể tỏ ra yếu kém, chỉ có thể tỏ ra mạnh mẽ.

Dần dà, Chúc Nữ trở nên càng lúc càng mạnh mẽ.

Nàng là một cô gái mạnh mẽ, mặc dù nàng vốn chỉ là một cô gái xinh đẹp thích thêu hoa, thích chó nhỏ mèo nhỏ, lúc cao hứng lại cười khúc khích.

Chức Nữ quyết định xông pha giang hồ, là do nàng cảm thấy nữ nhân có bản lĩnh không nên chỉ ở trong nhà thêu hoa, không thể trước khi chưa gả nghe lời phụ thân, sau khi gả nghe lời trượng phu, sau khi không còn trượng phu lại nghe lời con cái.

Nếu đã có một thân bản lĩnh thì nên làm những chuyện cần có bản lĩnh.

Nữ nhân không có nguyên tắc sẽ thất bại bởi nam nhân.

Huống hồ nữ nhân so với nam nhân còn có tính nhẫn nại hơn, có sức hiểu biết hơn, hơn nữa có thể vừa cương vừa nhu.

Ngoài ra nữ nhân còn xinh đẹp hơn nam nhân.

Sau khi nàng quyết chí xông pha giang hồ, đã chịu không ít thiệt thòi.

Nàng bị người ta cười nhạo, bị người ta sỉ nhục.

Nàng nghiêng răng chịu đựng, kiên cường ứng phó, kiên trì đến cùng.

Sau đó báo thù.

Vì vậy nàng mới trở nên càng ngày càng mạnh, ít nhất có thể dùng sự mạnh mẽ để che giấu trái tim yếu ớt. Nhìn như vậy, năm tháng chỉ khiến nàng xinh đẹp thêm, không làm nàng già đi.

Sự bi ai của nàng dường như nhỏ đến mức không thể nhìn ra.

Nhưng đó là loại bi ai thâm trầm nhất.

Nàng quyết tâm phải xinh, phải đẹp, phải mạnh mẽ sống tiếp.

Tiểu Kính lại không giống.

Nàng vốn được cưng chiều từ nhỏ, bởi vì không thích hành vi và việc làm của người nhà, cho nên mới quyết định trốn vào giang hồ.

Nàng muốn dùng sự bấp bênh của giang hồ để tẩy rửa bối cảnh u ám của nàng.

Kỳ quái là giang hồ cũng không khiến nàng xấu đi, ngược lại còn tốt hơn; võ lâm cũng không khiến nàng làm chuyện xấu, ngược lại khiến cho biểu tình tinh xảo càng phù hợp với tâm tình tinh xảo của nàng.

Nàng giống như một tấm áo trắng không nhiễm bụi trần, bay qua giang hồ nhiều sóng gió, không nổi gió, không kinh sóng, tâm hồn vẫn trong veo như nước, trong đến mức gần như mất đi dấu vết của tháng năm.

Chính nàng đã cho rằng Thiên Y Cư Sĩ nhất định không cùng một bọn với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, khi đó nàng vẫn chưa từng nhìn thấy Thiên Y Cư Sĩ.

Chức Nữ ba lần lên vào Bạch Tu viên, tuy không kinh động đến cơ quan, nhưng cũng không xông vào được.

Nàng rất phiền não.

Khi đó Tiểu Kính cũng nhìn ra.

Nàng luôn xem Chức Nữ là chị gái, một người chị ruột.

Nàng cảm thấy Chức Nữ mặc dù mạnh mẽ, nhưng thật ra lại rất tốt, rất chân thành, rất chịu giúp người, hơn nữa còn rất quan tâm bảo vệ nàng.

Chức Nữ chỉ muốn bảo vệ chính mình, sợ bị thương tổn; giống như rất nhiều cao thủ, bề ngoài càng mạnh mẽ thì có thể nội tâm lại càng yếu ớt.

Thực ra nàng thường giúp đỡ Chức Nữ, nhưng bề ngoài nàng lại muốn Chức Nữ cảm thấy rằng nàng đang giúp mình.

Người mạnh không thể thua.

Một người không thể thua thì cũng đã thua rồi.

Kẻ yếu không thể thắng.

Một người đã thua thành thói quen, bảo hản thắng nhất thời cũng không thể thắng được.

Nhưng người vừa nhu vừa cương lại có thể thắng, cũng có thể thua.

Bởi vì bọn họ có thể cầm lên được cũng bỏ xuống được, thậm chí có thể không cầm không bỏ, vừa cầm vừa bỏ.

Tiêu Kính là loại người này.

Nàng nghe nói Chức Nữ đến Bạch Tu viên gặp phải cơ quan.

Nơi ấy có ghế đá, rừng cây, khe nhỏ, trụ cầu, hoa mạn, lan trắng, cây sả, chôm chôm, còn có cao lương.

Nàng biết đó là một trận thế.

Học thức của nàng luôn hổng, đại khái đoán ra đó là một trận thế bố trí dựa theo chòm sao Tử Vi, có tên là "Cơ Nguyệt Đồng Lương" .

Chỗ kỳ diệu của trận này là chuyển lực lượng của các ngôi sao Thiên Cơ, Thái Âm, Thiên Đồng, Thiên Lương vào mỗi sự vật trong trận, tạo thành kết cấu khiến người ta không thể phá giải.

Nhưng vẫn có phương pháp phá giải.

Trước hết phải phá vỡ sự liên kết của lực lượng chòm sao này.

Thiên Cơ ở trận này là người đa mưu, không dễ tấn công.

Thiên Đồng là phúc tinh, có thể trải qua nguy hiểm, nhất thời khó công kích được.

Thái Âm đang lúc thịnh vượng, con gái đánh chiếm sao này, e rằng không phá được trận, trước tiên lại thương tổn đến mình.

Chỉ có tấn công Thiên Lương đầu tiên.

Thiên Lương là thanh quan.

Thanh quan không sợ đe dọa, võ lực, cường quyền, nguy nan.

Nhưng thanh quan lại sợ tham lam.

Cho nên trước hết làm cho Thiên Lương hóa lộc.

- Đợi lúc trời mưa xuống, tử hãy dùng ô làm bằng giấy dầu xanh, tám góc có cột chuông nhỏ đi qua, cắm một bông hoa đào lên những cây cối ở ba phương hướng dậu, mậu, hợi, hoặc phủ một chiếc khăn tay thêu hoa lên những sự vật ở vị trí kỷ, thần, mão, lại toàn lực tấn công vào góc chết ở hướng đông nam, trận này có thể phá.

Chức Nữ nửa tin nửa ngờ, nhưng nàng tin tưởng vị tiểu muội muội này.

Nàng quả thật làm theo lời Tiểu Kính, hơn nữa cũng quả thật thành công.

Cho nên nàng gặp được Thiên Y Cư Sĩ.

Lần đầu tiên Thiên Y Cư Sĩ nhìn thấy Chức Nữ che ô đứng trong mưa, tiếng vang của những chiếc chuông bên góc ô vẫn quan quân trong lòng y không rời, leng keng... leng keng... làm bạn với tiếng mưa rơi, nghe còn hay hơn bất cứ loại âm nhạc nào.

Y rất thích cá tính của Chức Nữ.

Bởi vì tính tình của y vốn ôn hòa, quá ôn hòa, đến nỗi dường như thiếu đi một chút cảm xúc mạnh mẽ.

Nàng chính là bọt sóng của hồ nước trong lòng y.

Cho nên bọn họ tìm những cái cớ nhỏ nhặt, giao đấu với nhau, cứu mạng nhau, yêu nhau.

Lại cũng vì những lý do nhỏ nhặt mà cãi nhau.

Nhờ Chúc Nữ nên Thiên Y Cư Sĩ mới quen biết Tiểu Kính.

- Chàng biết thiệp làm thế nào để công phá trận thế Cơ Nguyệt Đồng Lương của chàng không?

Có một ngày, Chúc Nữ cười hì hì hỏi.

- Có cho vàng nàng cũng không có biện pháp công phá trận thế của ta.

Thiên Y Cư Sĩ cũng trêu ghẹo hỏi:

- Thế nào? Minh sư của nữ hiệp đại tiểu thư nhà ta là ai thế?

Chúc Nữ cao hứng giới thiệu Tiểu Kính với y.

Vì vậy Thiên Y Cư Sĩ mới biết Tiểu Kính.

Không ngờ, sự xuất hiện của Tiểu Kính đã phá hỏng tình cục của hai người bọn họ, nhưng lại tạo thành hai cục diện bế tắc khác.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cương Cục (Cục Diện Bế Tắc)

Sở trường của Tiểu Kính là hiền thực.

Nàng biết cách làm một cô gái như thế nào, hơn nữa còn biết làm một người phụ nữ như thế nào.

Nàng không háo thắng, cũng không cậy mạnh.

Kẻ yếu thì mới cậy mạnh, kẻ không có lòng tin tuyệt đối thì mới háo thắng.

Nàng không như vậy.

Nàng thích làm cho người ta dễ chịu, vui vẻ.

Người khác dễ chịu thì nàng cũng dễ chịu.

Cho nên nàng thường vui vẻ, bởi vì nàng thường khiến người ta vui vẻ.

Nàng thích học hỏi người khác.

Thực ra, người được nàng thỉnh giáo, phần nhiều còn không giỏi bằng nàng.

Thiên Y Cư Sĩ lại không phải.

Y không chỉ là một người thông minh mà còn có trí tuệ.

Người thông minh chưa chắc đã có trí tuệ, nhưng có người có trí tuệ nhất định sẽ thông minh.

Y đối với chiêm tinh bói toán, trận pháp thao lược, ngũ hành thuật số, kỳ môn độn giáp, cầm kỳ thư họa, việc nước làm vườn, không gì không biết, hơn nữa còn thuần thực.

Nhưng y lại không thích khoe khoang, hơn nữa còn hết sức ẩn giấu.

Y không có dã tâm, cũng không có ý thay đổi thiên hạ, chỉ muốn trải qua những ngày tháng tiêu dao sung sướng.

Tiểu Kính cô nương thường thỉnh giáo y, y cũng nói không hết lời.

Tiểu Kính thông minh lanh lợi, ngộ tính rất cao, bình thường chỉ nói sơ qua một chút đã hiểu được.

Thiên Y Cư Sĩ dĩ nhiên rất thích nàng.

Đây là một loại tình cảm như mây sâu thấy núi cao.

Tính tình của hai người bọn họ quá tương tự, đến nỗi không thể làm cháy lên tia lửa của ái tình.

Điều này khác với Chức Nữ.

Tình cảm của Chức Nữ và y là núi cao sông dài, làm nổi bật nhau.

Nhưng Chức Nữ lại không hiểu đạo lý này, cho nên mới đoạn tuyệt với Thiên Y Cư Sĩ.

Tiểu Kính biết Thiên Y Cư Sĩ đến Vạn Ngọc quán cứu Chức Nữ, trong lòng rất nôn nóng.

Nàng vốn muốn cùng đi với Thiên Y Cư Sĩ, nhưng lại không thể.

Nếu Chức Nữ nhìn thấy nàng và Thiên Y Cư Sĩ cùng xuất hiện, với tính tình của Chức Nữ, chỉ sợ thà rằng không có người đến cứu còn hơn.

Không đi thì nàng lại không yên lòng.

Nàng biết, Thiên Y Cư Sĩ một mình đối phó với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, nhất là Chức Nữ còn có thể rơi vào tay Hạ Hầu, e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

May mắn là lúc này Gia Cát tiên sinh lại đến.

Lúc Gia Cát tiên sinh đến Bạch Tu viên, Tiểu Kính đang ở trong một túi vải.

Vũ khí của nàng chính là một túi vải.

Khi nàng luyện công, phần lớn đều ẩn thân trong túi vải.

Túi vải này có tên là "Càn Khôn Diễm Hồng", chẳng những có thể thu thập đối thủ, đối phó kẻ địch, còn có một chức năng đặc biệt, người ẩn thân trong đó luyện công, tu luyện một canh giờ có thể thu được hiệu quả bằng người khác luyện một ngày.

Có điều, túi vải này là nàng lấy được từ tay người khác, vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc cách sử dụng.

Lần này nàng ở trong túi vải luyện công, nhưng vì tâm niệm lo lắng cho Thiên Y Cư Sĩ và Chức Nữ, nhất thời hoảng hốt, lại bị nhốt trong túi vải, không thể tự mở, giãy lại không ra, nếu cứ tiếp tục thì sẽ phải chết ngạt trong túi.

Vừa may lúc này Gia Cát tiên sinh lại đến.

Thiên Y Cư Sĩ và y là cùng một sư môn, trận thế của Bạch Tu viên đương nhiên không làm khó được y.

Y không tìm được Nhị sư huynh, nhưng lại tìm được một túi vải nhúc nhích.

Y dùng bảy thứ thủ pháp mở túi vải ra.

Nếu người tới không phải là cao thủ của Tự Tại môn, túi vải này quả thật là không mở được, mỹ nhân sống cũng biến thành mỹ nhân chết rồi.

Túi vải mở ra, chỉ thấy một mỹ nhân lộ ra nửa người, tóc mây rối loạn, mắt sáng khép hờ, bị ngạt khiến cho hơi choáng váng.

Trái tim của Gia Cát tiên sinh như bị đánh trúng một quyền.

Đây là lần đầu tiên Gia Cát tiên sinh gặp Tiểu Kính.

Sau khi Tiểu Kính biết người tới là sư đệ của Thiên Y Cư Sĩ, liền mừng rỡ, muốn dẫn y đến Vạn Ngọc quán tiếp ứng Thiên Y Cư Sĩ.

Nhưng nàng bị túi vải làm ngạt thở, đầu óc hơi mơ màng, cho nên muốn đến Thanh Thiện tiểu cư rửa mặt chải đầu một chút rồi mới đi.

Lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng cũng vừa lúc đến đây.

Thanh Thiện tiểu cư cũng ở trong Bạch Tu viên, là nơi Thiên Y Cư Sĩ dành riêng cho Chức Nữ và Tiểu Kính, cũng có thể nói là "nhà" của Tiểu Kính.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng là người của Tự Tại môn, trận thế này đương nhiên không cản được hắn.

Hắn luôn luôn đa nghi, trông thấy có một cô gái không biết là địch hay bạn, liền quyết định theo dõi một lúc rồi tính sau.

Trong quá trình theo dõi, hắn đã có hảo cảm với bóng dáng xinh đẹp này.

Hơn nữa hẳn lại phát hiện, cô gái này ngay cả trong nhà mình cũng có thể lạc đường.

Nàng đi tới đi lui, nhưng lại không ra được.

Thực ra, Tiểu Kính mặc dù thông minh linh hoạt, nhưng bình thường lại hay mơ mơ màng màng, lúc tâm thần hoảng hốt cũng thường lạc đường ngay trong nhà, lúc không yên lòng thì thấy người quen cũng nhận không ra.

Trên thực tế, người có trí lớn tuệ lớn, có thể giải quyết vấn đề lớn, chưa chắc cũng có thể thoải mái ứng phó với chuyện nhỏ việc nhỏ; đồng dạng, người có thể xử lý những chuyện nhỏ bình thường một cách rõ ràng mạch lạc, chưa chắc đã có thể giải quyết được những chuyện trọng đại.

Buồn cười là Nguyên Thập Tam Hạng lại không nhận được hiện thân ra, dẫn đường cho Tiểu Kính.

Tiểu Kính không hề kinh ngạc vì sự xuất hiện của hắn.

Nàng cũng không quen thuộc Bạch Tu viên, khi đó cũng không hiểu mối quan hệ của sư huynh đệ Thiên Y Cư Sĩ, Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng.

Nếu như khi đó nàng hiểu rõ, với sự thuần khiết thông minh của nàng khi đặt mình bên ngoài cuộc, có lẽ sẽ tránh được cục diện bế tắc giữa bọn họ.

Đêm hôm đó, sau khi nàng gặp Gia Cát tiên sinh thì lạc đường.

Người đưa nàng trở lại sân lớn của Bạch Tu viên là Nguyên Thập Tam Hạng.

Vì vậy Nguyên Thập Tam Hạng cũng gặp Gia Cát tiên sinh.

Đúng là "oan gia ngõ hẹp".

Nguyên Thập Tam Hạng tưởng rằng Gia Cát tiên sinh cố ý chừa đối thủ đáng sợ nhất là "Kiếm" lại cho hắn, làm hắn bị thương, vừa nhìn thấy Gia Cát Tiểu Hoa liền muốn náo loạn một phen.

Còn có thể đánh nhau sống chết.

Nhưng ở trước mặt Tiểu Kính, hai người bọn họ không hề tranh cãi, cũng không náo loạn, hơn nữa còn lắng lắng để Tiểu Kính cô nương lấy thuốc của Thiên Y Cư Sĩ ra, chữa trị cho bọn họ.

Thậm chí bọn họ còn nghe lời Tiểu Kính, băng bó vết thương cho nhau.

Tiếp đó Tiểu Kính mới kể lại chuyện Thiên Y Cư Sĩ đến Vạn Ngọc quán.

Hai người đương nhiên không thể chối từ, lập tức đi đến Vạn Ngọc quán.

Bọn họ kịp thời chạy tới.

Dưới tình huống Chức Nữ bị khống chế, Thiên Y Cư Sĩ không thể công kích Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cuối cùng bị đánh trọng thương, đang lúc nguy cấp thì hai sư đệ của y lại đến.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất là người ra sao?

Hắn lập tức từ bỏ chiến đấu, đưa ra yêu cầu. Hắn có thể tha cho Chức Nữ, điều kiện là bọn họ cũng tha cho hắn và Tam Tiên đạo nhân một con đường sống, nếu không thì hắn thà giết chết Chức Nữ, liều mạng một phen.

Thiên Y Cư Sĩ hi vọng Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng đồng ý.

Chức Nữ tuy bị khống chế huyết đạo, nhưng thần trí lại không mất, lập tức kêu lên:

- Không được, phải giết hắn!

Thiên Y Cư Sĩ không thể làm như vậy.

- Nhất định phải giết hắn, tên súc sinh này!

Nàng từng bị sỉ nhục, cho nên cực kỳ căm hận Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Thiên Y Cư Sĩ vẫn hi vọng hai vị sư đệ đồng ý điều kiện.

Gia Cát tiên sinh lập tức liền nhìn ra, Chức Nữ vô cùng quan trọng đối với Nhị sư huynh, vì vậy lập tức đồng ý.

Nguyên Thập Tam Hạng đồng ý là vì ánh mắt của Tiểu Kính, đó là ánh mắt năn nỉ.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, đây là "mệnh lệnh" duy nhất mà hắn tuyệt đối phục tùng.

- Người thoát được hôm nay.

Nguyên Thập Tam Hạng nói với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất:

- Nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết dưới tay ta.

Vì vậy Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thả Chức Nữ ra.

Vì vậy Hạ Hầu Tứ Thập Nhất và Tam Tiên đạo nhân mới có thể bình yên rút lui.

Cũng vì vậy mà Thiên Y Cư Sĩ bị trọng thương, tổn thương gân mạch.

Y vốn bẩm sinh thể chất yếu ớt, trải qua lần này lại không thể tu luyện những võ công cao thâm.

Mặc dù hiểu lầm giữa Chức Nữ và Thiên Y Cư Sĩ đã tiêu tan, Chức Nữ cũng cảm thấy đau lòng vì Thiên Y Cư Sĩ bị thương do nàng, nhưng nàng từng bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất sỉ nhục, trong lòng có ám ảnh, cộng thêm sự bất an lúc có thai, tính tình cũng trở nên đa nghi dễ giận, hờ một chút là lại tranh cãi với Thiên Y Cư Sĩ, khiến cho Hứa Tiểu Nhất rất phiền muộn.

Khi năm người bọn họ ở cùng nhau là lúc Tự Tại môn mạnh nhất, đó là thời kỳ toàn thịnh.

Bọn họ vì nước giết địch, vì dân trừ hại, vì giang hồ bênh vực kẻ yếu, vì võ lâm chủ trì chính nghĩa.

Nếu như bọn họ có thể kết hợp với nhau, làm việc vì nước, vì dân, vì hiệp như vậy, đó là phúc của thiên hạ, may mắn của dân.

Nhưng cũng dần dần tạo thành một cục diện bế tắc khác.

Đó là quan hệ kỳ diệu giữa Tiểu Kính và Gia Cát tiên sinh, Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng thích Tiểu Kính. Trước khi nhìn thấy dung nhan của nàng, hẳn đã bị phong thái của nàng mê hoặc.

Gia Cát tiên sinh cũng rất yêu Tiểu Kính cô nương. Tại khoảnh khắc mở túi vải ra, cô gái mơ màng kia dường như đã ngủ vài trăm năm trong lòng y.

Sự đáng sợ của ái tình là dễ phát nhưng lại khó thu.

Ái tình cũng không nói đến ngọn nguồn.

Gia Cát tiên sinh thích nàng, bởi vì nàng không chỉ là hồng phần của y, còn là tri âm của y.

Bất kể là cầm kỳ thư họa, đao thương kiếm kích, trà rượu ca múa, lễ nghi kinh điển, Gia Cát tiên sinh và Tiểu Kính đều nói không hết lời. Có nàng ở đó, trong cuộc sống như mặt trời giữa trưa của y có bóng tối ôn nhu của nàng, trong đêm dài yên tĩnh của nàng cũng có ánh nắng chói chang của y.

Sinh mạng của y là bóng tối của nàng.

Nhu tình của nàng là ánh sáng của y.

Nhưng tâm tư của y còn ẩn khuất hơn so với rừng rậm.

Bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất yêu Tiểu Kính.

Từ sau khi nhìn thấy Tiểu Kính, hắn không còn kiêu ngạo hung hăng, cô độc hung ác; hắn trở nên ôn hòa, cũng điềm đạm hơn nhiều, dù là khi tức giận cũng có thể cười nói.

Bởi vì Tiểu Kính là sự dịu dàng đã bị hắn lãng quên trong vận mệnh gập ghềnh.

Nhu tình này hắn vốn đã có, chỉ bị tâm tình chán nản che lấp, nhất thời quên mất mà thôi.

Hắn có thể trở thành một người tốt, cho dù vẫn không thành công trong sự nghiệp, nhưng lại không thể mất đi Tiểu Kính.

Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để hắn trở thành người tốt, tiến lên phía trước, làm lại cuộc đời (cũng có thể là cơ hội duy nhất).

Cho nên đã tạo thành cục diện bế tắc.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mê Cục

Nguyên Thập Tam Hạn cảm thấy mình không thể thua Gia Cát tiên sinh lần nữa.

Nếu cứ tiếp tục thua như vậy, chính hắn cũng không cho rằng mình vẫn là một người đội trời đạp đất.

Thậm chí cũng không phải là người.

Một người không thể luôn thua cuộc, nếu thua quá lâu sẽ cảm thấy mình là một người không thắng, không thể thắng, không có tư cách cũng không đáng được thắng.

Một khi như vậy, thắng lợi sẽ xa rời hắn.

Cho dù về mặt sự nghiệp ta không bằng hắn, chẳng lẽ về mặt ái tình cũng kém hắn sao?

Tại sao?

Nguyên Thập Tam Hạn tự tin về ngoại của mình đẹp hơn so với Gia Cát tiên sinh.

Hắn cao lớn, còn Gia Cát thì lùn.

Hắn tuấn tú, còn khuôn mặt Gia Cát chỉ có một chút nữ tính hóa.

Hắn cũng cảm thấy võ công của mình cao hơn Gia Cát.

Hơn nữa hắn đối với Tiểu Kính một lòng một dạ, yêu thương sâu sắc.

Gia Cát lại luôn có rất nhiều nữ nhân, y là một kẻ phong lưu tiêu sái.

Y vốn tên là "Chính Ngã", nhưng lại không thích cái tên này, cho rằng nó quá "chính", cũng quá "bản thân", cho nên lấy tên là "Tiểu Hoa", bởi vì y vốn thích "hoa". Y từng nói: "Vì nhìn một đóa hoa xinh đẹp, đời người xem như không sống uống; mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy một đóa hoa, ngày đó sẽ không uống phí."

Thiên Y cư sĩ lại trái ngược với Gia Cát.

Y vốn họ "Hứa", tên là "Tiểu Nhất", nhưng y lại cho rằng con người mình đã quá lười nhác tản mạn, nên đổi thành một cái tên tương đối trang trọng, vì vậy lấy tên là "Quốc Truân".

Nguyên Thập Tam Hạng không có biệt hiệu, cũng không đổi tên.

Bởi vì hắn không để cho người khác gọi hắn lung tung.

Gọi sai thì hắn không cao hứng, gọi đúng thì hắn không thừa nhận, cho nên những người đặt tên đều bị hắn giết, tước hiệu dĩ nhiên cũng không lưu truyền ra.

Với tính tình của một kẻ như hắn, không thể thua cuộc được.

Nhưng hắn lại thường thua bởi Gia Cát tiên sinh.

Cho nên trên con đường ái tình này, hắn càng không được phép thua.

Bởi vì đã không còn gì để thua nữa.

Nhưng đáng tiếc, một người không thể thua thông thường cũng là một người không thể thắng.

Người thắng thật sự đa số đều không sợ thua.

Gia Cát quả thật bản tính phong lưu, người khác cho rằng y chủ trì chính nghĩa, tính tình nhất định sẽ cứng nhắc bảo thủ, thực ra lại không phải.

Sau này, sở dĩ y có thể ở bên cạnh vị hoàng đế chỉ biết ăn chơi trác táng, gánh vác chuyện lớn, bồi dưỡng tinh anh cho quốc gia, bảo tồn nguyên khí của dân tộc, là bởi vì y biết nghe lời phải, có thể học hỏi điểm tốt của người khác, nhưng lại không vứt bỏ nguyên tắc của mình.

Y có rất nhiều nữ nhân.

Trong đó có con gái lâu xanh sắc đẹp vang xa, tiểu thư khuê các danh chấn kinh sư, giang hồ hiệp nữ đánh đàn múa kiếm, thiếu nữ nhà nghèo ôn nhu động lòng, y có cả ngàn vạn tơ tình của bọn họ cột lên người.

Nhưng y chỉ động lòng với Tiểu Kính cô nương, đó là chân tình.

Rắc rối là ở đây.

Khi người đã động chân tình thì không thể ung dung ứng phó. Bởi vì người đã không bỏ được, cho nên cũng không đùa được.

Một lãng tử không đùa được thì không còn là lãng tử nữa.

Gia Cát tiên sinh không phải lãng tử, y là một trí giả.

Nhưng một trí giả không bỏ được, cũng tuyệt đối không phải là một trí giả thật sự.

Gia Cát tiên sinh từng rất tôn kính một vị võ lâm tiền bối.

Tiền bối này họ Lý, vốn là một vị thám hoa. Y có tài năng tuyệt diệu, có võ công tuyệt thế, cũng có tài hoa tuyệt đỉnh, từ tâm tình đến nhân cách đều khiến Gia Cát tiên sinh ngưỡng mộ trong lòng.

Nhưng y vẫn luôn "không phục" thái độ đối với tình cảm của vị Tiểu Lý thám hoa này.

Tiểu Lý thám hoa vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của người bạn thân, lại đem cô gái mà y yêu thương chấp tay nhường cho bạn, buồn bã rời đi.

Đây là trò chơi sao?

Cách làm này xem ra tịch mịch, thương tình, tiêu sái, nhưng thực ra đó là vô vị nhất, ích kỷ nhất, không phải là hảo hán.

Cô gái kia đã trở thành thứ gì? Hàng hoá? Lễ vật? Hay là một gánh nặng mà y muốn vứt bỏ?

Y làm như vậy, thứ đổi lại không phải vĩ đại, mà là "thống khổ".

"Thống khổ" ở cả ba phía, bản thân y, người yêu và ân nhân cứu mạng.

Tiểu Lý Thám hoa là một vị võ lâm tiền bối tài ba, phong hoa của mỗi nhát đao, phong thái của mỗi hành động đều trở thành mẫu mực.

Nhưng không phải là thái độ đối với tình cảm của y.

Trên chữ "tình", y giả tạo, ích kỷ, chủ quan, không bằng cả một tên bán thịt trong chợ, quét rác trên đường, múc nước bên giếng.

Gia Cát tiên sinh thường tiếc nuối cho Lý Thám hoa.

Y sẽ không như vậy.

Thật sự yêu một người thì phải si vì nàng, cuồng vì nàng, không nên đẩy tới đưa lui, lỡ người hại mình.

Không ngờ khi chuyện xảy ra đối với y, lại vẫn thành mê cục.

Người trong cục mơ hồ.

Đây là một mê cục thật sự.

Gia Cát tiên sinh rất yêu Tiểu Kính cô nương, nhưng y biết có một người còn yêu sâu đậm hơn mình, càng không thể mất đi Tiểu Kính.

Đó là Nguyên Thập Tam Hạng, sư đệ của y.

Y hi vọng sư đệ có thể đạt được thành tựu, y luôn cho rằng Nguyên tứ sư đệ sẽ xuất sắc hơn mình.

Y cũng không muốn tiếp tục đả kích Nguyên sư đệ. Nếu như lại xảy ra hiểu lầm, e rằng cả đời này cũng không tháo gỡ được.

Nhưng cho dù như vậy, y cũng không có ý định nhường Tiểu Kính cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Yêu không phải là vật chất, cũng không phải là "vật ngoài thân".

Yêu là ở trong lòng, không thể nhường nhịn.

Nhưng y lại cho rằng, Nguyên Thập Tam Hạng là người thích hợp với Tiểu Kính hơn so với mình.

Bởi vì y là một kẻ phong lưu không chịu gò bó.

Tiểu Kính chắc chắn không thể chấp nhận chuyện này.

Nàng là một cô gái như nước, không thể vấy bẩn, không chịu nổi phong ba.

Nguyên Thập Tam Hạng lại nghiêm túc với tình cảm, một lòng không đổi.

Lại nói, y đã quyết tâm xông xáo một phen, muốn dốc chút tâm lực vì dân vì nước. Nhưng trong thời loạn thế, muốn hoàn thành nguyện vọng nhỏ nhỏ này e rằng tùy thời phải trả giá bằng sinh mạng. Mặc dù y rất yêu Tiểu Kính, nhưng y vẫn không thể vì nàng mà từ bỏ giang hồ, ẩn thân trong núi.

Nàng ở với y sẽ phải mạo hiểm, cảnh ngộ bất an, nói không chừng còn có kết quả bi thảm.

Nguyên Thập Tam Hạng thì lại khác.

Chỉ cần có Tiểu Kính làm vợ, y tin rằng sự đệ có thể từ bỏ tất cả.

Tiểu Kính cần một nam nhân như vậy, Nguyên Thập Tam Hạng chính là người đó.

Gia Cát tiên sinh biết mình không thể.

Huống hồ, mặc dù y thông minh tuyệt đỉnh, nhưng trên tình cảm vẫn có điểm nhìn không ra, xem không thấu.

Có lẽ là bởi vì khi đó y còn quá trẻ.

Trí tuệ dù sao cũng khác với thông minh, phải trải qua năm tháng và kinh nghiệm.

Y cho rằng Tiểu Kính cô nương cũng có cảm tình với Nguyên Thập Tam Hạng.

Nàng tốt với ta như vậy, nhưng cũng rất tốt với Nguyên tứ sư đệ, nhất định nàng khó mà lựa chọn. Nếu đã như vậy, mình cần gì phải khiến nàng khó xử, làm nàng đau lòng.

Y lại không biết, trước khi y trực tiếp bày tỏ tâm ý, Tiểu Kính cũng không tiện nói rõ là nàng yêu y. Nàng đối xử tốt với Nguyên Thập Tam Hạng, chẳng qua chỉ là tình hữu nghị, ngoài ra cũng vì tính cẩn thận và tâm tình trời sinh của thiếu nữ, muốn dùng Nguyên Thập Tam Hạng để kích thích lòng ghen tị của Gia Cát tiên sinh. Thực ra, tình cảm của nàng đối với hai người hoàn toàn khác biệt. Hai người bọn họ ở trong cục nên không nhìn ra, nhưng Thiên Y Cư Sĩ thì lại nhìn thấy rõ ràng.

Cho nên có một ngày, y đi hỏi Tiểu Kính.

Y phải đi khuyên nàng.

Y là người từng trải, y không muốn Tiểu Kính bởi vì nhất thời không nắm bắt được mà đẩy tình cảm vào tuyệt cảnh.

Chính y cũng từng nếm trải nỗi khổ của ái tình, y không muốn người mà mình tán thưởng và quan tâm cũng bị tổn hại.

Không ngờ khi y nhúng tay vào, lại khiến cho tất cả mọi người rơi vào trong cục.

Trong hai cục diện.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lưỡng Cục (Hai Cục Diện)

Cục diện thứ nhất là do "Thiên Y Cư Sĩ" Hứa Tiểu Nhất bày ra cho người khác, nhưng chính y cũng rơi vào trong cục.

Y đi hỏi Tiểu Kính cô nương:

- Cô thích người nào?

Tiểu Kính cô nương hỏi lại y:

- Theo huynh thì sao?

Y trả lời không hề nghĩ ngợi:

- Gia Cát.

Y đã đáp đúng.

Thật sự là Gia Cát tiên sinh, điểm này Thiên Y Cư Sĩ nhìn rất chuẩn xác.

Người ngoài cuộc luôn sáng suốt.

Nguyên Thập Tam Hạng tuần tú hơn Gia Cát tiên sinh, Nguyên Thập Tam Hạng yêu Tiểu Kính nhiều hơn Gia Cát tiên sinh, cơ hội của Nguyên Thập Tam Hạng tốt hơn Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiểu Hoa dường như có ý né tránh Tiểu Kính, còn Nguyên Thập Tam Hạng lại tìm mọi cách thân cận

nàng, nhưng cho dù như vậy, Thiên Y Cư Sĩ vẫn tin rằng người Tiểu Kính yêu là Gia Cát.

Có lẽ vì nữ nhân xinh đẹp luôn dễ động lòng với lãng tử, nhưng Gia Cát cũng không tính là một lãng tử thật sự. Hoặc vì nữ nhân xinh đẹp luôn lạnh nhạt với người lẻo đẻo theo mình, lại quan tâm đến người thờ ơ với mình, nhưng Tiểu Kính dường như không phải một cô gái không biết quý trọng những gì có thể sở hữu và đã sở hữu. Hơn nữa theo như Thiên Y Cư Sĩ thấy, Gia Cát Chính Ngã làm ra vẻ lạnh nhạt, đã không "chính" cũng không "ta", cuộc sống của y đều chỉ vì Tiểu Kính cô nương, gần như không màng sống chết. Cho nên người thông minh tài giỏi như Gia Cát bị làm cho thần hồn điên đảo, lại cố gắng tỏ ra lạnh nhạt, che giấu tình cảm của mình, ngay cả chim két trong Bạch Tu viên cũng có thể đọc ra, mèo rừng không cần chớp mắt cũng nhìn thấy, chó không cần lỗ mũi cũng ngửi được.

Y rất yêu Tiểu Kính, không hề nghi ngờ.

Nàng cũng yêu Gia Cát, mặc dù hơn phân nửa thời gian nàng chỉ nói chuyện với Nguyên Thập Tam Hạng. Đây không phải là chuyện tốt, con gái luôn thích tâm sự với người "kiểu anh trai", nhưng Nguyên Thập Tam Hạng hiển nhiên không biết chuyện này, luôn thấp thỏm vì được sủng ái. Chỉ cần Tiểu Kính chịu tán gẫu với hắn, muốn hắn làm việc, xin hắn giúp đỡ, hắn đều vui vẻ nghe theo, không quan tâm đến lâu dài vĩnh cửu, chỉ muốn được sở hữu trong khoảnh khắc.

Nhưng lâu dài như trời đất cũng là do vô số khoảnh khắc hợp thành. Ít nhất Nguyên Thập Tam Hạng cảm thấy vui vẻ nhất thời, đó cũng là hạnh phúc lớn nhất của hắn rồi.

"Hôm nay nàng không nói chuyện với Gia Cát, chỉ nói chuyện với ta."

"Hôm nay nàng cùng ta đến phía sau núi, nghiên cứu thảo luận làm thế nào để kiếm chiêu hóa thành tiên chiêu, nàng cũng không tìm Gia Cát."

"Hôm nay nàng nhìn ta giúp nàng bố trí và phá giải ‘Thất Tinh Chính Thường trận’, mặt trời chói chang như thiêu đốt, mồ hôi rơi như mưa, nàng dùng khăn tay lau mồ hôi cho ta, đừng nói là đổ mồ hôi, cho dù là đổ máu cũng không uổng phí."

Hắn nghĩ như vậy.

Tình yêu thật sự vốn là suy nghĩ chủ quan, chẳng qua là một bên tình nguyện bất ngờ biến thành hai bên tình nguyện.

Thiên Y Cư Sĩ lại không nghĩ như vậy.

Cho nên y "xung phong nhận việc", đi hỏi Tiểu Kính.

Nhiều năm sau, y cũng đặt tay lên ngực tự hỏi lòng, tại sao lại xen vào chuyện rối rắm này?

Chủ yếu là do y quan tâm, quan tâm hai vị sư đệ của y từ ân oán biến thành tình cừu.

Ngoài ra y cũng đặc biệt quan tâm đến Tiểu Kính, có một loại tình cảm chiếu cố với nàng. Đó là loại tình cảm gì, thật ra chính y cũng không nói rõ được. Có lẽ vì y quen biết Tiểu Kính trước hai vị sư đệ, cảm thấy mình nên có một chút trách nhiệm với nàng. Cũng có lẽ vì y quen biết Chức Nữ trước, cho nên tình cảm với Tiểu Kính chỉ có thể vĩnh viễn là "tình huynh muội", cảm thấy dường như có phần tiếc nuối. Tóm lại, điều này đã khiến y tò mò hỏi một câu như vậy, hơn nữa còn xen vào chuyện của người khác, nhất là chuyện mà y vốn nên đứng ngoài.

Y vạch trần tâm sự của Tiểu Kính.

Tiểu Kính khóc, nàng không biết nên làm sao mới phải.

Gia Cát lạnh nhạt với nàng, y không hề biết tâm ý của nàng.

Nguyên Thập Tam Hạng lại nhiệt tình với nàng.

Ban đầu nàng chỉ dùng hẳn để kích động Gia Cát Tiểu Hoa, sau đó đối với hẳn cũng thật sự sinh ra một loại "tình cảm con gái", bây giờ cũng không biết làm sao để từ chối mà không làm hẳn thương tâm.

Thiên Y Cư Sĩ thấy Tiểu Kính ưu phiền nước mắt như mưa, liền không nhìn được đứng ra, nói rõ sự thật mà người trong cục vốn u mê:

- Chính Ngã vốn thích cô, nhưng bởi vì thích cô cho nên y mới phải né tránh cô. Y cho rằng người cô thích là Nguyên sư đệ, mà y lại không muốn làm tứ sư đệ thương tâm.

Tiểu Kính cũng mê mang.

Nàng không muốn làm Nguyên Thập Tam Hạng đau lòng.

Nàng bắt đầu hiểu rõ về mối hận cũ giữa Nguyên Thập Tam Hạng và Gia Cát tiên sinh.

Nàng không muốn vì quan hệ của mình mà khiến cho thù oán của hai người càng sâu hơn.

Nhưng nếu như không làm Nguyên Thập Tam Hạng thương tâm, mình và Gia Cát lại phải thương tâm, đau khổ cả đời.

Tiểu Kính có thể thờ ơ với những chuyện khác, nhưng lại không thể thờ ơ với ái tình.

Bản thân ái tình vốn là cầm không lên, bỏ không xuống. Yêu là phải đồng thời cho đi và nhận lại.

Nàng không biết phải làm sao.

Nàng hỏi Thiên Y Cư Sĩ:

- Mọii nên làm gì đây?

Thiên Y Cư Sĩ là một người thông minh, người thông minh luôn hiểu chuyện, hiểu được cách làm người.

Trong cuộc đời, hiểu được cách làm người còn quan trọng hơn so với hiểu được cách làm việc.

Một người thật sự thông minh, phải hiểu được mình không nên nhúng tay vào một số chuyện của người khác, chẳng hạn như chuyện gia đình, chuyện chí hướng, chuyện tình cảm.

Nhưng người thông minh như Thiên Y Cư Sĩ vẫn xen vào chuyện không nên xen.

Rốt cuộc là y muốn biểu thị trí tuệ và khả năng của mình, hay là muốn lấy lòng Tiểu Kính cô nương? Hoặc là ngay cả chính y cũng không biết rõ mình đang chìm vào trong một mê cục khác?

Điều này chỉ có bản thân y mới biết (hoặc có lẽ ngay cả bản thân y cũng không biết được).

Y muốn giúp người trong mê cục, nhưng chính y lại đang ở trong một mê cục khác.

Giống như y khuyên người khác không nên tự sát, nhưng lại tự giết mình, còn người được khuyên lại trở thành hung thủ phải đền mạng.

Y không muốn Nguyên Thập Tam Hạng thù hận Chư Cát Tiểu Hoa sâu hơn, nhưng lại muốn Nguyên tứ sư đệ từ bỏ hi vọng.

Cho nên y nghĩ ra một "biện pháp", đó là hi sinh chính mình.

Nếu như Tiểu Kính không yêu Nguyên Thập Tam Hạng, mà lại nói rõ là yêu Gia Cát tiên sinh, nhất định sẽ khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng càng

căm hận tam sư huynh của hắn hơn, bởi vì Nguyên tứ sư đệ thâm tình si mê Tiểu Kính, cho nên Gia Cát Tiểu Hoa cũng không dám biểu lộ tình cảm với nàng, vì vậy Thiên Y Cư Sĩ muốn để cho Tứ sư đệ biết người Tiểu Kính yêu là mình, khiến hắn từ bỏ hi vọng.

Đây là một câu dài, cũng là một câu chuyện dài.

Trên thực tế, câu chuyện vốn rất ngắn, cũng rất nhiều bất ngờ, hậu quả và di chứng lại càng dây dưa và đáng sợ.

Thiên Y Cư Sĩ bố trí một cục diện.

Y và Tiểu Kính nói chuyện với nhau, triền miên lưu luyến.

Y lại cố ý để cho Nguyên Thập Tam Hạng nghe được. Y muốn cho Nguyên Thập Tam Hạng biết, người Tiểu Kính yêu chính là y, khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng "biết khó mà lui".

Nhưng y lại không ngờ được, khi Nguyên Thập Tam Hạng nghe những lời này, Chúc Nữ cũng nghe được.

Chúc Nữ cực kỳ tức giận.

Nàng lưu lại thư rồi bỏ đi, từ đó về sau cũng không để ý tới Thiên Y Cư Sĩ nữa.

Đương nhiên cũng không cho y cơ hội giải thích.

Thiên Y Cư Sĩ sốt ruột, nhưng lại không có cách nào. Tấm gương vốn đã có vết nứt, hiện giờ lại vỡ nát, không thể phục hồi như cũ.

Cùng lúc đó, Gia Cát tiên sinh cũng bước vào trong một cục diện khác.

Bởi vì tình cảm khó lựa chọn, y muốn tìm sự yên bình trong mạo hiểm, cho nên đã một mình đi đối phó với bảy kiếm thủ Kiếm Thần, Kiếm Tiên,

Kiểm Quỷ, Kiểm Yêu, Kiểm Ma, Kiểm Quái, còn có "Kiểm", lành ít dữ nhiều, nhưng lại nhường công lao giết Trí Cao cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi đó Nguyên Thập Tam Hạng đã bị thương về mặt tình cảm.

Chuyện này khiến hắn sinh ra một lực lượng tất sát, hơn nữa còn đột phá cửa ải khó khăn của võ công.

Hắn thật sự giết được Trí Cao.

Lúc này hắn cũng "cảm giác" được, là Gia Cát tiên sinh "nhường" hắn ra tay.

Cho nên sau khi giết Trí Cao, hắn lập tức kề vai chiến đấu với Gia Cát tiên sinh, đánh lui "Thất Tuyệt Thần Kiếm".

Thực ra Gia Cát cũng không chiến bại, mặc dù y còn bị thương chưa khỏi hẳn, nhưng trong trận chiến lần trước bảy người "Thất Tuyệt Thần Kiếm" cũng bị thương, so với Gia Cát Tiểu Hoa và Nguyên Thập Tam Hạng còn nặng hơn.

Lần này là hai sư huynh đệ hợp sức chống địch.

Trong cảm giác của Gia Cát tiên sinh, Nguyên Thập Tam Hạng đã ra tay cứu y, cho nên y vui mừng, cảm tạ.

Đồng thời cũng phát hiện tâm tình chán chường của Nguyên tứ sư đệ.

Y chúc mừng Nguyên Thập Tam Hạng đã giết được kẻ cầm đầu, lại thử dò xét lý do đối phương thương tâm.

Lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng lại cảm thấy Gia Cát tam sư huynh rất thân thiết, đều là người thương tâm trên tình trường.

Y nói cho Gia Cát biết, người Tiểu Kính yêu là Thiên Y Cư Sĩ.

Gia Cát rất chấn động.

Tiểu Kính lại thích Nhị sư huynh?

Nhị sư huynh không cảm thấy có lỗi với Chúc Nữ sao?

Tứ sư đệ làm sao chịu được chuyện thương tâm này?

Y quyết định đi chất vấn Thiên Y Cư Sĩ.

Vừa lúc bởi vì Chúc Nữ hiểu lầm nên Thiên Y Cư Sĩ nên mặt ủ mày chau, tâm tình ảm đạm. Nghe Gia Cát tiên sinh ép hỏi, y đã mấy lần muốn ra tay. Y cũng là vì Gia Cát nên mới bị liên lụy.

May mắn Gia Cát là một người bình tĩnh. Ngoại trừ đối với ái tình, tất cả mọi chuyện y đều rất rõ ràng, hiểu lý, sáng suốt.

Từ sự nôn nóng và oán giận của Thiên Y Cư Sĩ, y phát hiện quan hệ của Thiên Y Cư Sĩ và Tiểu Kính cô nương tuyệt đối không phải là gian tình, mà là có nội tình khác.

Y truy hỏi mới biết, Thiên Y Cư Sĩ là vì y nên mới nảy sinh hiểu lầm với Chúc Nữ, cắt đứt quan hệ.

Lúc này, cuộc nói chuyện của bọn họ lại bị một người nghe được.

Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng thương tâm, cô tịch, bi phần.

Không ai giúp hắn.

Hắn chỉ một mình.

Hắn thậm chí cảm thấy mình không có quyền để yêu.

Mọi người đều đang lừa hãn, gạt hãn, dối hãn.

Không ai đáng tin.

Hãn cảm hận bọn họ.

Điều này khiến hãn khẳng khẳng cho rằng, Gia Cát tiên sinh đã nhờ Thiên Y Cư Sĩ lừa gạt hãn.

Hãn lao ra, mắng lớn:

- Hai tên chó má các người, cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho các người!

Sau đó liền bỏ đi.

Gia Cát và Thiên Y đều đuổi theo không kịp.

Nguyên Thập Tam Hạng giới về bày bố nghi trận.

Nhưng giữa đường hãn lại gặp một người.

Tiểu Kính.

Nước mắt đầy mặt, thương tâm đầy lòng, giận dữ và cảm hận.

Bởi vì thân phụ của nàng bị ám sát.

Hung thủ lại chính là Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho nên bọn họ đã rơi vào trong cục, vĩnh viễn không thể trở mình.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tử Cục

Tử cục là hoa tươi nở rộ bây giờ đã biến thành một đồng cành khô.

Hai mạch Nhâm Đốc của Thiên Y Cư Sĩ bị tắc nghẽn, cộng thêm Chức Nữ không chịu tha thứ cho y, vì vậy y đành ẩn cư tại Bạch Tu viên, không màng đến thế sự.

Nhưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại tìm tới y.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất vốn không qua được trận thế do Thiên Y Cư Sĩ bố trí, nhưng sở trường của hắn lại là ám toán.

Muốn ám toán thì trước tiên phải "mai phục".

Hắn đã lấy được Duy Mệnh Thị Tòng, dâng lên cho hoàng đế, nhưng thiếu chút nữa lại bị "chém đầu răn chúng" .

Hắn không chết cũng xem như mạng lớn, đều nhờ Tam Tiên đạo nhân nói giúp nên mới giữ được tính mạng.

Hóa ra, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thông minh nhưng lại bị thông minh hại.

Thứ thuốc Ôn Đế đưa cho hắn đầu tiên chính là Duy Mệnh Thị Tòng, loại thuốc làm cho ý chí tan vỡ, nhận tội nhận sai.

Nhưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại không tin, hăn ép bức Ôn Đế, lấy được một loại thuốc khác.

Hăn từng bắt Ôn Đế phải uống thuốc, quả nhiên Ôn Đế chẳng hề "nói gì nghe nấy", cho nên hăn càng nhận định mình đoán không sai.

Hăn không nghĩ tới Ôn Đế là người của Ôn gia, "Lão Tự Hiệu" Ôn gia.

Ôn gia giỏi về dùng độc.

Người quen dùng độc, bởi vì thường tiếp xúc với độc, cho nên thể chất tự nhiên sinh ra một loại kháng độc.

Vì vậy Ôn Đế uống Duy Mệnh Thị Tông vào, cũng không hoàn toàn "phục tùng mệnh lệnh".

Điều này khiến cho Hạ Hầu hủy đi thuốc thật, lại dâng lên thuốc giả. Đến khi Thái Kinh chém đầu mấy vị thanh quan liêm thần thời kỳ Vương An Thạch cầm quyền, lại bị những người sắp chết này chỉ trời đập đất mắng lớn một phen.

Thái Kinh tức giận, hoàng đế cũng giận dữ.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất gần như "khó giữ được đầu".

Cho nên hăn trở về Tương Dương, muốn trộm bảo vật của Thiên Y Cư Sĩ tại Bạch Tu viên, dâng tặng cho quyền tướng hoàng đế, mong rằng bọn họ vui vẻ lại tiếp tục dùng mình.

Trong võ lâm có loại người, mặc dù có một thân võ nghệ tuyệt đỉnh, nhưng vẫn quen khúm núm nịnh bợ, không kiếm được quan hàm chức vị thì không hài lòng.

Hăn nhắm vào Thiên Y Cư Sĩ.

Nhưng hắn lại không thể xông vào Bạch Tu viên, cho nên đành phải dùng kế.

Kế sách dễ khiến Thiên Y Cư Sĩ động tâm nhất, đó là nói rằng hắn đã bắt được Chức Nữ.

Với loại người như Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, sở trường lớn nhất chính là âm toán và hại người, đương nhiên có cả trăm phương pháp để làm cho Thiên Y Cư Sĩ tin rằng Chức Nữ đã rơi vào tay hắn.

Huống hồ, trước kia quả thật Chức Nữ từng rơi vào tay hắn, chuyện này đã trở thành ám ảnh vĩnh viễn, ảnh hưởng đến cả đời Chức Nữ và Hứa Tiểu Nhất.

Cho dù không thêm muốn kỳ trân dị thú của Bạch Tu viên, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cũng không muốn để cho Thiên Y Cư Sĩ sống tiếp.

Bởi vì hắn đã kết thù với Thiên Y Cư Sĩ, đã từng sỉ nhục thể tử của Thiên Y Cư Sĩ, đã khiến cho thân thể của Thiên Y Cư Sĩ bị thương nặng.

Vì muốn hòa giải xung đột giữa Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng, Thiên Y Cư Sĩ cũng dời mục tiêu của bọn họ sang phía Hạ Hầu Tứ Thập Nhất. Y nhờ hai vị sư đệ báo thù cho y, đến nỗi Hạ Hầu phải đối mặt với hai tên sát tinh, trốn chui trốn nhủi, gần như muốn phát điên, bị bức đến bước đường cùng.

Đây là chuyện năm xưa.

Cuối cùng, Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng hoàn toàn cắt đứt.

Gia Cát tiên sinh đã nhậm chức tại triều đình, công việc bề bộn, không thể phân thân.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn tiếp tục thất bại, tiếp tục không được như ý, tiếp tục muốn lật đổ người vĩnh viễn không thể lật đổ là Gia Cát tiên sinh.

Đây là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Hắn đến chỗ Tam Tiên đạo nhân, mời thêm mấy người giúp đối phó với Thiên Y Cư Sĩ.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Thực ra có lúc trời tính cũng không bằng người tính.

Bởi vì tâm tư của người có khi còn khó dò hơn so với ý trời.

Cho nên thiên uy thật sự chỉ là tính tình khó lường của người có quyền mà thôi.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn không phá giải được bí quyết của "Thương Tâm tiểu tiên", nhưng trong quá trình tu luyện loại tuyệt học này, con người của hắn lại thay đổi.

Thay đổi hoàn toàn, trở nên tàn nhẫn hơn, ích kỷ hơn, đoạn tuyệt hơn.

Tiểu Kính cũng thay đổi.

Nàng muốn Nguyên Thập Tam Hạng luyện thành. Nếu như không thành, e rằng Nguyên Thập Tam Hạng cũng xong đời.

Vì vậy, nàng ra ngoài vào buổi tối, đến khi trời sáng mới trở về.

Nàng dạy hắn "Sơn Tự kinh".

Một ngày một lần, ba tháng học thành.

Mấu chốt lớn nhất trong đó đã được phá giải, còn lại phải dựa vào ngộ tính của Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng không hỏi nàng đi đâu.

Nàng đi đâu, chỉ có bản thân nàng biết rõ nhất.

Nàng đi tìm Tam Tiên đạo nhân, cầu xin hắc "Sơn Tự kinh".

Nàng cũng biết Tam Tiên đạo nhân là người như thế nào.

Tam Tiên đạo nhân vốn là một kẻ háo sắc.

Nàng nhất định phải lấy được "Sơn Tự Kinh", chỉ có cách dùng thân mình trao đổi.

Cũng vì nguyên nhân này, nàng tình cờ nghe được chuyện Hạ Hầu Tứ Thập Nhất định dụ Thiên Y Cư Sĩ ra để giết.

Nàng chuyển lời cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Nàng từng thiếu ân tình của Thiên Y Cư Sĩ, cho nên muốn hắc đi cứu Thiên Y Cư Sĩ, cứu sư huynh của hắc.

Nguyên Thập Tam Hạng sẽ đi cứu Thiên Y Cư Sĩ sao?

Thiên Y Cư Sĩ từng giúp Gia Cát tiên sinh lừa gạt hắc.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất quả nhiên dụ được Thiên Y Cư Sĩ ra ngoài.

- Cuối cùng.

Hắc cười gằn nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Người vẫn phải chết trong tay ta.

Hắc cũng dùng một tác phẩm do Chức Nữ dệt thành (khi đó nàng đã được xưng là "Thần Châm Hiệp Nữ"), đó là một bức tranh thêu hình một đứa bé trai rất giống Hứa Tiểu Nhất, dụ Thiên Y Cư Sĩ ra ngoài.

- Nhưng người cứ yên tâm!

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đặc ý nói:

- Sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm ra Chức Nữ, lần này sau khi chơi đùa một phen, ta sẽ tiến ả lên đường. Rất nhanh ả sẽ tới địa phủ hội ngộ với người, kể cả đứa trẻ nghe nói là con của người.

Trong hoàn cảnh xấu, Thiên Y Cư Sĩ vẫn cố gắng thiết lập trận thế, khiến cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nhất thời không thể tấn công vào.

Nhưng lúc này Nguyên Thập Tam Hạng lại đến.

Đó là một trận chiến hết sức kịch liệt.

Một người đấu với bảy người.

Nguyên Thập Tam Hạng liên tục giết chết sáu người, cuối cùng chỉ còn lại Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất khẩn cầu:

- Người đừng giết ta, ta có thể giúp người ám sát Gia Cát Tiểu Hoa!

Thiên Y Cư Sĩ lại yêu cầu Nguyên Thập Tam Hạng giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

- Người giết hắn, chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng người.

Đây là lần đầu tiên Thiên Y Cư Sĩ động sát cơ với sự vật có sinh mạng:

- Nếu như người thả hắn, hắn nhất định sẽ làm hại mẹ con Chức Nữ.

Nguyên Thập Tam Hạng dường như có phần do dự.

Sau đó ánh mắt và vết đao của hắn đều sáng lên, giống như vết đao thay hắn đưa ra quyết định.

- Người biết vì sao ta vốn định bỏ qua cho người không?

Hắn hỏi Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Hạ Hầu mừng rỡ.

- Bởi vì người cũng giống như ta, đều là những kẻ đáng thương khiến người ta chán ghét.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất biết mình không phải là đối thủ của Nguyên Thập Tam Hạng. Khi người đối mặt với một địch thủ không thể chống lại, cho dù lời của hắn chẳng có đạo lý, người cũng phải xem là danh ngôn chí lý để lắng nghe.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại hỏi:

- Người biết vì sao ta lại muốn giết người không?

Lúc này Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thất kinh.

- Bởi vì người không nên chọc vào người của Tự Tại môn, dù gì bọn họ cũng là đồng môn của ta. Ta có thể tự ra tay giết chết bọn họ, nhưng tuyệt đối không cho phép dám càn bã các người chen vào một chân, nhúng vào một tay.

Sau đó hắn ra tay.

Đây là một trận chiến sinh tử.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất quả thật là người không dễ chọc.

Nhưng "Cát Tu Khí Bào đại pháp" của hắn lại bị Thiên Y Cư Sĩ phá giải.

Luận về võ công hãn cũng tuyệt đối không bằng Nguyên Thập Tam Hạng.

Nhưng một chiêu mà Nguyên Thập Tam Hạng dùng để đánh chết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, quả thật là thần kỳ tuyệt diệu.

Hai tay Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cầm khoái kiếm vô cùng sắc bén, dùng nhuệ khí phá gió mạnh, nhảy lên phía trên, vung kiếm chém thẳng xuống.

Hắn muốn dùng một kiếm chém kẻ địch ra thành hai nửa.

Nguyên Thập Tam Hạng lại đưa gậy lên cản.

Trên tay hắn chỉ có một cây gậy bằng gỗ.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã hoành hành trên giang hồ bốn mươi tám năm, một kiếm này chém xuống, từ trước đến giờ đều là đánh đầu thắng đó, chẳng những "trảm lập đoạn" (lập tức chém đứt), đồng thời cũng "trảm lập quyết" (lập tức hành quyết).

Nhưng gậy lại không đứt.

Sau khi Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chém ra một kiếm này lại đột nhiên mất mạng.

Hóa ra một kiếm kia đã dẫn phát tất cả nội kình của Nguyên Thập Tam Hạng truyền vào trên gậy.

Trong quá trình nghiên cứu "Thương Tâm nhất tiễn", hắn đã thông hiểu bảy mươi bảy loại kỳ thuật.

Hắn đã trở thành một cao thủ "chém không được, giết không được, chết không được".

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nhảy lên giữa không trung, dùng sức chém xuống, lại đột nhiên mất đi tính mạng.

Nguyên Thập Tam Hạng biết, mặc dù "Thương Tâm chi tiễn" của hắn chưa hoàn toàn luyện thành, nhưng "Thế kiếm", "Cửu Cực chưởng" và "Hạng Cực quyền" đều đã sắp thành công. Tiểu Kính còn dùng một thân tuyệt học hóa thành sáu loại kỳ công thơ, sách, vẽ, cờ, văn, quyền.

Muốn hoàn toàn luyện thành "Thương Tâm nhất tiễn", trước tiên cần phải luyện tốt "Nhấn Nhục thần công".

Muốn luyện tốt một loại nội công không phải chuyen một sớm một chiều, cũng không thể học cấp tốc, lập tức luyện thành.

Nếu học cấp tốc, ngược lại trở thành dục tốc bất đạt.

Muốn lập tức luyện thành, ngược lại bất thành.

Hắn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, sau đó nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Ta đã cứu mạng người. Người từng giúp Gia Cát Tiểu Hoa lừa gạt ta, ta vốn định giết người, nhưng cuối cùng lại cứu người, hơn nữa còn giết kẻ địch giúp người, người báo đáp ta thế nào?

Thiên Y Cư Sĩ cười thâm:

- Xin cứ nói!

- Trận pháp thao lược và kỳ môn tạp học của người còn lợi hại hơn ta, đó là vì người không tốn nhiều thời gian vào võ công cao thâm, cho nên mới khổ công ở phương diện này. Nhưng ta không muốn nhìn thấy bất kỳ điểm nào của người mạnh hơn ta, càng không muốn nhìn thấy người và Gia Cát Tiểu Hoa liên hợp.

Nguyên Thập Tam Hạng không khách khí nói:

- Bạch Tu viên là một chỗ tốt, không bằng người hãy ở đây sống quãng đời còn lại. Nếu không, muốn sống muốn chết đều do người lựa chọn.

Dụng ý của hắn rất rõ ràng.

Hắn muốn trên giang hồ bớt đi một "người có thể cạnh tranh với hắn" (bất kể về mặt nào), cũng muốn Gia Cát Tiểu Hoa "bớt đi một người có thể giúp y".

Thiên Y Cư Sĩ cười.

Từ đó về sau, y không ra khỏi núi nữa.

Rời núi để làm gì?

Y không thích nổi danh, không thích quyền lực, càng không thích tiền tài. (Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà đã bắt đầu tiếp cận Thiên Y Cư Sĩ, giúp đỡ y rất nhiều về mặt tiền bạc. Đương nhiên Đa Chỉ Đầu Đà là người của Thái Kinh, hơn nữa đã sớm được phái đi. Bởi vì Thái Kinh đã nhìn ra, Thiên Y Cư Sĩ mặc dù không phải một quân cờ sống, nhưng lại là một sợi dây buộc, nếu như không thể dùng y, cũng phải che giấu y trước rồi tính sau. Đương nhiên, Thiên Y Cư Sĩ hoàn toàn không biết chuyện này)

Ngay cả người yêu y cũng không có.

Y còn rời núi làm gì?

Cho nên câu trả lời của y là:

- Nếu như không có chuyện, ta nhất định sẽ không rời núi. Nếu như rời núi, người giết được ta thì cứ việc giết. Người yên tâm, trên đời cũng không có nhiều chuyện khiến ta rời núi đâu.

Câu trả lời của Nguyên Thập Tam Hạng là:

- Người cũng yên tâm, nếu như ta muốn giết người, nhất định sẽ giết được.

Thực ra, khi bắt đầu tu luyện "Thương Tâm tiên", tính tình của Nguyên Thập Tam Hạn cũng đã dần dần thay đổi, trở nên tuyệt tình, tuyệt nghĩa, tuyệt đối khó chịu.

Sau đó hẳn cuối cùng biết được, chỉ với "Nhẫn Nhục thần công" thì không thể luyện được "Thương Tâm tiên pháp", còn cần phải có yếu quyết của "Sơn Tự Kinh" phối hợp.

Nhưng hẳn lại không muốn cầu xin người khác.

Cầu xin cũng vô ích, Tam Tiên đạo nhân sẽ không cho hẳn.

Vì vậy Tiểu Kính thay hẳn cầu xin.

Nàng nhìn ra được, nếu như Nguyên Thập Tam Hạn không luyện thành "Thương Tâm thần tiên", e rằng sẽ phải tẩu hỏa nhập ma, trở thành "không thành công thì thành nhân".

Nàng đi cầu xin Tam Tiên đạo nhân.

"Sơn Tự Kinh" chỉ là pháp quyết bùa chú, không được đưa vào trong "Vân Cấp Thất Giám" của kinh điển đạo giáo chính thống, người bình thường dù có luyện cũng không có trợ giúp gì lớn. Nhưng một bộ phận yếu quyết trong đó lại có thể phá giải pháp môn huyền bí tu luyện "Thương Tâm nhất tiên", cho nên bộ kinh điển này có người quý trọng như mạng, có người được cũng vô ích.

Dùng loại "kinh văn vô dụng" này đổi lấy một "mỹ nhân sống", Tam Tiên đạo nhân dĩ nhiên đồng ý. Bộ kinh thư này cũng là do hẳn dùng thủ đoạn cực kỳ cổ quái, lấy được từ trong tay người khác.

Ngoài ra, "Sơn Tự kinh" mà Tam Tiên đạo nhân đưa cho Tiểu Kính chỉ là một bản đảo lộn, rối loạn, cắt xén, thêm bớt.

Đây là do Thái Kinh nghe được chuyện này nên bảo hăn làm.

Làm như vậy, thứ nhất có thể cho khiến Nguyên Thập Tam Hạng đánh mất thần trí, tẩu hỏa nhập ma, nặng thì mất mạng, nhẹ cũng thành điên. Với võ công cái thể của hăn, một khi trở thành ma đầu, có thể kiềm chế được không ít cao thủ bạch đạo, đây chính là điều Thái Kinh mong muốn.

Lúc ấy Thái Kinh chỉ là Hộ bộ Thượng thư. Hăn phát hiện thế lực của Gia Cát tiên sinh càng ngày càng mạnh, lại sợ rằng các sư huynh đệ của Gia Cát cũng lên nắm quyền, tạo thành một thế lực khuynh đảo triều đình như gia tộc họ Thái của hăn, cho nên bày ra độc kế này, trước tiên hủy diệt Nguyên Thập Tam Hạng.

Hăn còn lo lắng Nguyên Thập Tam Hạng sẽ liên hợp với Gia Cát tiên sinh, dù sao bọn họ cũng là sư huynh đệ đồng môn.

Nhưng hăn lại không ngờ được sát lực của Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng lại có thể luyện ngược "Sơn Tự Kinh".

"Sơn Tự kinh" này thiếu tờ, thiếu câu, đảo lộn, rối loạn, nhưng hăn lại từ không thông học thành thông, không hiểu học thành hiểu, không thể luyện cũng luyện thành "có thể".

Cho nên cuối cùng hăn đã luyện thành "Thương Tâm thần tiên".

Nhưng tính tình của hăn cũng biến đổi.

Ngày luyện thành, việc đầu tiên hăn làm là giết chết Tiểu Kính.

Đó là mũi tên đầu tiên của hăn.

Hay cho một mũi "Thương Tâm tiên".

Bởi vì hăn đã sớm biết gian tình của Tiểu Kính và Tam Tiên đạo nhân.

Hắn cũng biết là Tiểu Kính vì hắn, nhất định phải có được "Sơn Tự Kinh".

Hắn giết chết Tiểu Kính, cũng thương hết tâm can.

Việc thứ hai hắn làm là tìm Tam Tiên đạo nhân.

Nhưng Tam Tiên đạo nhân đã không thấy.

Sau đó hắn tìm tới cố nhân Gia Cát Tiểu Hoa.

Lần này, Gia Cát Tiểu Hoa cũng không nường hắn.

Trước kia, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng là sư đệ của y, cho nên y không đành lòng thương tổn.

Sau đó trong vụ việc giết Trí Cao, hai người từng kề vai chiến đấu, hơn nữa vì quyết định sai lầm của y nên Nguyên Thập Tam Hạng mới giết chết cha của Tiểu Kính, y cảm thấy áy náy, cho nên không đành lòng sát hại Nguyên Thập Tam Hạng.

Nhưng bây giờ thì lại khác.

Nguyên Thập Tam Hạng đã giết Tiểu Kính.

Gia Cát tiên sinh đau lòng phần hận.

Y dốc sức chiến đấu với Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng dùng đến pháp bảo đặc biệt "Thương Tâm tiễn", y cũng thi triển chiêu pháp tuyệt thế do y tự nghĩ ra vì nhớ nhung Tiểu Kính, "Kính Diễm thương".

Nguyên Thập Tam Hạng không thể chiến thắng.

Hắn cuối cùng phát hiện, trừ khi luyện thật tốt "Nhẫn Nhục thần công" do sư phụ truyền riêng cho hắn, nếu không tuyệt đối không thể giết được Gia Cát tiên sinh.

Bởi vì Gia Cát quá lợi hại.

Một người thành công như vậy, ngồi ở địa vị cao, vẫn không quên chuyên cần tu luyện, cũng không quên khiêm tốn nhún nhường, càng không quên ước nguyện ban đầu là ra sức vì dân.

Mặc dù Nguyên Thập Tam Hạng không thể chiến thắng, nhưng trận chiến này lại kinh động đến Thái Kinh.

Thái Kinh quyết định thay đổi chủ ý, trọng dụng Nguyên Thập Tam Hạng.

Đã không thể giết hắn, không bằng sử dụng hắn.

Dùng hắn để đối phó với Gia Cát Tiểu Hoa.

Như vậy, mấy nhân vật phi thường vốn có tài năng tuyệt thế, học vấn kinh thế này lại có kết cục khác nhau. Tiểu Kính hương tàn ngọc vỡ, Chức Nữ thoái chí nản lòng, Thiên Y Cư Sĩ ẩn cư không ra, Nguyên Thập Tam Hạng bị gian thần sử dụng, chỉ còn lại một Gia Cát Chính Ngã duy trì đại cục, gánh vác trọng trách, giữ gìn chính nghĩa.

Lúc Nguyên Thập Tam Hạng giết vợ, lại vô ý làm cho đứa con trai khi đó mới có mấy tuổi hoảng sợ chạy mất, từ đó về sau hắn không tìm được đứa con Nguyên Thứ Lang của mình nữa.

Sau đó bởi vì cơ duyên xảo hợp, hắn lại thu nhận một đồ đệ. Hắn cũng lười đặt tên cho đồ đệ này, nhưng ngày sau trên giang hồ, người người đều gọi nhân vật đáng sợ này là "Thiên Hạ Đệ Nhất".

Mà bọn họ ân oán trong năm tháng, dây dưa trong tử cục, thối thoát đã qua mấy chục năm.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Khí Cục (Bản Lĩnh)

Sau khi Ôn Văn nghe xong đoạn ân oán tình cừu nhiều năm trước của những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm, liền thở dài cảm khái.

Nhưng y là một người rất minh mẫn.

Cho nên y hỏi:

- Làm sao huynh biết là Thái Kinh xúi giục Tam Tiên đạo nhân, cung cấp một bản Sơn Tự kinh lộn xộn xuyên tạc cho Nguyên Thập Tam Hạng? Hiện giờ Nguyên Thập Tam Hạng có biết chuyện này hay không?

- Trong này còn có nội tình.

Thiên Y Cư Sĩ dường như vẫn đang đắm chìm trong quá khứ:

- Sơn Tự kinh là một quyển kỳ thư. Lần đó đi ám sát Trí Cao không chỉ có sư huynh đệ chúng ta, còn có đám võ lâm hảo thủ "Phục Ma Tướng Quân" Hách Liên Thiết Thụ, cục chủ của Kim Hoa tiêu cục Kim Tiểu Đổ, "Thiên Ngoại Thiên" Bạch Huấn. Không có bọn họ ngăn cản binh lực của Trí Cao, chúng ta cũng khó mà đến gần y được. Trong đó Kim Tiểu Đổ chính là người mượn cơ dâng lên Sơn Tự kinh để dụ Trí Cao xuất hiện.

Ôn Văn nói:

- Trí Cao đã có "Thương Tâm tiễn", cho dù không luyện cũng sẽ thêm muốn yếu quyết của Sơn Tự kinh. Con người luôn tham lam, hưởng hồ là người có dã tâm lớn như Trí Cao.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đúng vậy. Sơn Tự kinh dùng để dụ Trí Cao ra ngoài, nhưng Trí Cao lại không lấy được Sơn Tự kinh, mà chúng ta cũng không lấy được "Thương Tâm thần tiễn". Ngoài ra những cao thủ do Bạch Huấn phái đi diệt trừ thổ phỉ, tổng cộng một trăm tám mươi hai người, tất cả đều mất mạng, hơn nữa đều là thủng một lỗ trên ngực. Sơn Tự kinh cũng từ đó biến mất không còn thấy.

Ôn Văn nói:

- Huyết án võ lâm này đã sớm kinh động thiên hạ, rất nhiều người muốn báo thù rửa hận cho đám cao thủ kia. Nói thật, có thể một hơi giết chết một trăm tám mươi hai cao thủ, hơn nữa xem ra đều chết bởi tay một người, võ công của người này đã cao đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Cho nên, Kim Tiểu Đẩu và Kim Hoa tiêu cực của y thể phải báo thù cho các cao thủ chết thảm, kết quả cùng với một đám người võ lâm đều gặp độc thủ.

Ôn Văn hỏi:

- Vết thương chí mạng cũng là một cái lỗ trên ngực?

Thiên Y Cư Sĩ gật đầu.

Ôn Văn nói:

- Sau đó, nghe nói "Thiên Ngoại Thiên" Bạch Huấn đã điều tra được hung thủ, đó là một kẻ gọi là Thiện Tai đại sư.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thiện Tai đại sư này vốn là một tên sát thủ, sau đó ẩn tính mai danh, xuất gia làm tăng, trở thành một người côi tiên đặc đạo.

Ôn Văn nói:

- Bởi vì bối cảnh của hắn bị người ta vạch trần, cộng thêm đủ loại tội chứng lúc ấy, nói rõ hắn chính là hung thủ người thần đều giận, tội ác tà trời. Nghe nói hắn đã chạy trốn đến đạo quán của Tam Tiên đạo nhân, cũng là do Tam Tiên đạo nhân đứng ra tố giác hắn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Cho nên, Tam Tiên đạo nhân cũng hợp lẽ lấy được Sơn Tự kinh trong tay Thiện Tai đại sư. Sau này bởi vì Tiểu Kính cầu xin, Sơn Tự kinh mới rơi vào trong tay Nguyên Thập Tam Hạng. Nhưng hóa ra đó lại là bố cục của Thái Kinh, muốn Tam Tiên đạo nhân thay đổi kinh văn, khiến cho Nguyên sư đệ rơi vào kết cục tẩu hỏa nhập ma. Nhưng hắn không ngờ được, Nguyên lão tứ trời sinh nghị lực kinh người, ngộ tính hơn người, lại có thể dùng thứ này luyện thành "Thương Tâm thần tiễn". Chuyện Thái Kinh hạ lệnh cho Tam Tiên thay đổi kinh văn, là do Đa Chỉ Đầu Đà nói cho ta biết. Lúc đó thì đã chậm một bước, Nguyên tứ đệ đã học thành "Thương Tâm tiễn pháp". Lúc này dù có người nói cho hắn biết là sai, hắn cũng cho rằng đúng; hơn nữa ai nói hắn sai, hắn liền giết chết người đó. Ta năm lần bảy lượt muốn khuyên Nguyên tứ sư đệ, nhưng hắn đều xem ta là kẻ thù, không để vào tai.

Ôn Văn cau mày nói:

- Đa Chỉ Đầu Đà... y làm sao biết được chuyện này?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người này cũng có một chút quan hệ trong cung đình. Thái Kinh từng có ý chiêu mộ y, chỉ là y không đồng ý mà thôi.

Ôn Văn nói:

- Huynh tin tưởng y sao?

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Những năm gần đây ta đều nhờ cậy y, sao lại không tin.

Ôn Văn nói:

- Xem ra, huynh dường như rất bất mãn đối với vụ án Thiện Tai đại sư giết chết đám người Kim Tiểu Đổ?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ta cho rằng trong đó có nghi vấn. Thứ nhất, binh khí mà Thiện Tai đại sư sử dụng không hề gây ra vết thương đồng nhất cho người chết. Thứ hai, điều tra được hung thủ quá dễ dàng, cũng bắt được quá dễ dàng; một hung thủ độc ác như vậy, theo lý sẽ không dễ bại lộ tung tích. Thứ ba là "vai trò" của Tam Tiên đạo nhân trong chuyện này, trái ngược hành vi thường ngày của hắn là nổi giáo cho giặc, làm xằng làm bậy, càng thêm khả nghi. Bọn họ nói rằng Thiện Tai đại sư chính là thủ phạm huyết án giết chết đám người Kim Tiểu Đổ, cuối cùng đã nhận tội đền tội. Nhưng ta lại hoài nghi chuyện này, trong đó định nhất định có biến số mà người khác không biết. Ta cũng đã mời một số người điều tra, nhưng lại không có đầu mối.

Ôn Văn nói:

- Ta cũng hoài nghi, cho nên cũng mời người điều tra, hơn nữa còn có một chút đầu mối. Một số việc có thể còn liên quan đến huynh.

Ánh mắt Thiên Y Cư Sĩ lấp lóe:

- Ồ?

Ôn Văn khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Người mà ta phải đi điều tra huyết án năm đó, hơn nữa còn có manh mối chính là Hứa Thiên Y. Đáng tiếc nó đã trúng phải độc thủ, không biết có phải là do điều tra vụ án này hay không... như vậy là ta đã hại nó.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Là do đứa con của ta bạc mệnh, không phải là hại hay không hại. Nguyên tứ sư đệ có thể giết ta, nhưng không nên sai đồ đệ của hãn đi giết Thiên Y. Hãn đã làm như vậy, ta sẽ rời núi đến giúp Gia Cát lão Tam.

Ôn Văn lại nói ra lo lắng của y:

- Nếu Nguyên Thập Tam Hạng đã giết con trai của huynh, nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho huynh.

Thiên Y Cư Sĩ cười một tiếng, trong lòng mệt mỏi nói:

- Có lẽ, chuyện giữa ta, hãn và Gia Cát cũng nên kết thúc một lần, dù sao trốn tránh cũng không phải biện pháp tốt.

Ôn Văn nói:

- Huynh thật sự muốn lên kinh, xem ra võ lâm đại cục nhất định sẽ có biến đổi.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Ta nào có quan trọng như vậy.

Ôn Văn cũng cười nói:

- Ngay cả huynh cũng xuất động, mấy vị trí cao nhất thiên hạ chắc phải đổi người rồi.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ngay cả Lạc Dương Ôn Văn cũng đến kinh, đây mới là dấu hiệu thiên hạ đại loạn, thế lực các phương chinh hợp lại.

Ôn Văn thở dài nói:

- Thực ra, ta không thể lập tức theo huynh đến kinh thành, trước tiên ta phải lên Tiểu Hàn sơn, là vì muốn cùng Hồng Tụ thần ni chờ một tin tức quan trọng.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Ta có thể đoán được là tin tức liên quan đến chuyện gì.

Hai người bèn nhìn nhau cười. Ôn Văn không nhịn được nói:

- Ta vẫn không yên tâm để huynh một mình vào kinh thành.

Thiên Y Cư Sĩ vỗ vỗ con chim trên vai y:

- Ta không chỉ một mình, ta còn có Quai Quai.

Ôn Văn cười nói:

- Cho dù nó có khôn ngoan, cũng chỉ là một con chim mà thôi.

Chợt nghe một tiếng "chíp", con chim nhỏ dựng lông lên, giống như một con mèo tức giận vì Ôn Văn khinh thường nó.

Ôn Văn lập tức nói:

- Đương nhiên, nó cũng là một con chim rất giỏi.

Bộ lông dựng thẳng của con chim kia lập tức rũ xuống, hơn nữa còn dùng một thần sắc rất quái dị nghiêng đầu nhìn Ôn Văn.

Thiên Y Cư Sĩ dùng ngón tay vuốt ve đầu và lưng nó:

- Nó còn là một con chim tính tình nóng nảy.

Đối với lời bình luận của chủ nhân, con chim này lại không có phản ứng gì kịch liệt.

Ôn Văn nói:

- Ít nhất, nó giỏi về xem hình nhìn sắc.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Một người hiểu được cách làm người, còn quan trọng hơn so với hiểu được cách làm việc. Giống như người trong hàn lâm, hiểu được đọc tâm còn quan trọng hơn đọc sách. Chim cũng như vậy.

Ôn Văn nói:

- Người trong võ lâm cũng không khác, hiểu được cách luyện võ còn quan trọng hơn so với khổ luyện. Nguyên Thập Tam Hạng dựa vào Sơn Tự kinh đảo lộn, từ không thông luyện đến thông, chính là dựa vào lòng tin, nghị lực và ngộ tính. Thực ra với năng lực của hắn, cho dù không có Sơn Tự kinh vẫn có thể luyện thành "Thương Tâm thần tiễn". Hắn đã vì "Thương Tâm tiễn" mà trả giá quá nhiều.

Thiên Y Cư Sĩ cũng đồng cảm:

- Người ở trên đời, vì một chút thành tựu và lợi ích, thật sự bỏ ra quá nhiều thời gian và tâm lực.

Ôn Văn nói:

- Cho nên huynh là người thông minh, không thích tranh cường đấu thắng, không thích giết chóc khoe khoang, không khổ công tu luyện thuật giết người, lại sống một cách vui vẻ. Trong Tự Tại môn thì huynh là người tự tại nhất.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Không, người tự tại nhất chính là đại sư huynh. Huynh ấy còn ở nhân gian hay không, chuyện này vẫn không ai biết, e rằng ngay cả bản thân huynh ấy cũng không biết, đó mới là đại tự tại. Người đại tự tại có thể không chỗ nào không tồn tại, không việc gì không thể. Ta chỉ vì hai mạch Nhâm Đốc bị thương khó lành, cộng thêm vết thương trong tim, thoái chí nản lòng, cho nên không muốn rời núi mà thôi.

Ôn Văn nói:

- Không phải huynh đã luyện thành "Phá Khí thần công" rồi sao? "Phá Khí Thần Công" của Tự Tại môn, một khi có thể thông suốt, cho dù là người tàn phế không có nội lực như Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bồ, cũng có thể dựa vào tâm pháp "nhẹ tựa lông hồng, nặng tựa Thái sơn", luyện thành khinh công và ám khí cao thâm. Không đúng, nếu như huynh tu luyện kỹ xảo phát ra "Minh khí", với trí tuệ của huynh, đã sớm không cần thông qua qua hai mạch Nhâm Đốc, có thể vận khí mạch lạc theo hướng khác rồi.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Cho nên người trong võ lâm thường không hiểu vì sao Vô Tình hoàn toàn không có nội lực, nhưng lại có thể phát ra ám khí tương đương với Đường môn, hơn nữa còn có thể luyện thành khinh công gần như sánh ngang với Truy Mệnh và Thái Bình môn. Đạo lý này giống như một bức tranh hạng nhất, đứa trẻ ngây thơ sẽ cho rằng nó là phong cảnh thực, người xem tranh hạng nhất sẽ cho rằng nó còn thực hơn so với phong cảnh trong hiện thực, chỉ có người bình thường mới cho rằng nó chỉ là một bức tranh.

Thứ nặng hơn nước sẽ chìm, thứ nhẹ hơn nước sẽ nổi, nhưng thuyền lớn, cây gỗ không thứ nào không nặng hơn nước, vẫn có thể nổi. Một người tàn phế vẫn có thể viết nên nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ linh động, hùng hồn sắc bén, vậy thì tại sao không thể dùng kỹ xảo phái ra ám khí, dựa vào cơ quan phát lực. Trong này có điểm mấu chốt, huynh không thấy một số đạo lý lớn rất thâm thúy, lại là của những hương dân giản dị chân thật, đọc sách cũng không nhiều hay sao. Thực ra những đạo lý lớn đều rất dễ hiểu, cái khó chỉ là thực hiện nó mà thôi. Ta vốn không thích luyện võ, người khác thích thì ta lại điểm hóa hãn, bảo hãn bớt hao phí một chút khí lực, bớt đi một chặng đường oan uổng. Ta không có hứng thú đối với võ công, giống như một người không háo sắc xem hồng phấn là khô lâu, một người không ham tiền xem hoàng kim là phân bón, điều này cũng không có gì đặc biệt. Đời người như bóng câu qua khe cửa, hao phí thời gian vào tranh bá xưng hùng, ta cho rằng không đáng. Vì vậy mặc dù ta hiểu được "Phá Khí thần công", nhưng cũng không thật sự chuyên tâm tu luyện, chỉ truyền cho một hai người, thỉnh thoảng luyện một chút cho vui mà thôi. Đúng là khiến cho đại nhân chê cười rồi, ta vốn là một người thích chơi bời lêu lổng, không theo nghiệp chính.

Ôn Văn cười ha hả, sau đó nghiêm nghị nói:

- Đời người ngoại trừ làm một con người và trải qua một đời, nào có nghiệp chính gì. Nhân thế cuồn cuộn, không thiếu kẻ tranh danh đoạt lợi, khoe khoang háo thắng. Ta lại thích tính cách đạm bạc tự nhiên của huynh. Nhưng lần này huynh ra ngoài, muốn đối phó với Nguyên Thập Tam Hạng, đó cũng là một nhân vật phi thường. Trong tay hãn có mười một đồ đệ, Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ, Tề Văn Lục, "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế, "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế, Thiên Hạ Đệ Thất, còn có một cao thủ biết người không biết tên, những kẻ này đều là hảo thủ trong võ lâm rất khó đối phó. Huynh đi như vậy, ta làm sao yên tâm được.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đại nhân không cần lo lắng. Tuy ta bất tài, nhưng còn có mấy vị bằng hữu trẻ tuổi trợ giúp.

Ôn Văn vuốt râu nói:

- Như vậy thì tốt. Bọn họ là ai?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Hắc Diện Thái gia, "Hỏa Hải Nhi" Thái Thủy Trạch, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu trong Thất Đại Khẩu, Trương Thán và Chu Đại Khôi Nhi trong Thất Đạo Toàn Phong.

Ôn Văn ngạc nhiên nói:

- Huynh và Hắc Diện Thái gia có giao tình rất sâu sao?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Hắc Diện Thái gia chuyên chế tạo binh khí, người trong võ lâm hầu hết đều phải nhờ bọn họ chế tạo một số binh khí thuận tay. Trước giờ ta không dùng binh khí, cho nên cũng không cầu bọn họ. Bọn họ thường sai người đến hỏi ta tư liệu về vũ khí, ta cũng giúp bọn họ thiết kế một số món. Người thường được phái đến chính là đứa trẻ Thái Thủy Trạch này, ta thấy hắn thông minh đáng yêu, cho nên cũng chỉ điểm cho y một chút võ công.

Ôn Văn nói:

- Nghe nói, Hắc Diện Thái gia còn tặng huynh một cặp binh khí đặc biệt để cảm ơn, đó là Tương Tư đao và Tiêu Hồn kiếm.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đó là một cặp binh khí rất hữu dụng, ta đã đưa nó cho Tiểu Thạch Đầu rồi.

Ôn Văn nói:

- Huynh cũng quen biết Thất Đạo Toàn Phong của Đào Hoa xã sao?

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Lão đại của bọn họ Lại Tiểu Nga khá giỏi về kỳ môn trận pháp, bàng môn tạp học, thường hay thảo luận với ta. Chu Đại Khố Nhi cũng từng học nghề ở chỗ ta, sau đó mới gia nhập Đào Hoa xã. Trương Thán lại là người của tổ chức Thiên Cơ, long đầu của bọn họ Trương Tam Bá mấy lần muốn thuyết phục ta trở thành cung phụng của tổ chức, chuyên môn diệt trừ tham quan ô lại, gian thần lộng quyền, nhưng ta không đồng ý. Trương Thán thông hiểu "Bát Đại Giang Hồ thuật", bọn họ thường sai hãn tới liên lạc với ta. Hai người bọn họ cũng có thể xem là đệ tử không chính thức của ta.

Ôn Văn nói:

- Nhưng huynh cũng quen thuộc với thành viên của Thất Đại Khẩu.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thực ra cũng không quá quen, có điều Thất Đại Khẩu bị người ta lòng bắt quen rồi. Xét về vai vế, lão đại của bọn họ Thẩm Hồ Thiên lại là sư diệt của ta. Có lần bọn họ gặp phải nguy hiểm, Thẩm Hồ Thiên liền đưa hai người Đường, Phương đến trốn trong Bạch Tu viên. Hai người bọn họ ở đó một đoạn thời gian, không phải đánh nhau thì cũng cãi nhau, hễ bên nào thua, ta lại không nhịn được chỉ bảo một chút. Cho nên bọn họ và ta cũng có thể xem là quan hệ như thầy trò, nhưng lại không phải thầy trò.

Ôn Văn nói:

- Nếu năm người này chịu ra giúp huynh thì tốt, nhưng công phu của bọn họ dường như vẫn chưa đủ mạnh. Trong tay ta có bốn người, cũng muốn được huynh cho phép, theo huynh ra ngoài học thêm một chút kiến thức.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ta hiểu tâm ý của huynh. Huynh muốn bọn họ bảo vệ ta, nhưng lại sợ ta cảm thấy mất mặt, cho nên mới nói như vậy.

Ôn Văn cười nói:

- Có sợ chỉ sợ lão ca không đồng ý. Hai quyền khó địch lại bốn tay, hảo hán không chịu thiệt trước mắt. Hiện giờ Nguyên Thập Tam Hạng đã là đại tướng tâm phúc dưới tay Thái Kinh, lỡ may hấn trở mặt, bên cạnh còn có tay chân, đánh không lại huynh cũng có thể làm cho huynh mệt chết. Người ta nói "vào trong thành không ngại mang nhiều ngân phiếu, đi giang hồ không ngại quen nhiều bằng hữu", huynh dẫn theo mấy người, có chuyện gì cũng dễ ứng phó.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Nếu ta còn từ chối... chính là bất kính rồi. Cũng không biết đại nhân muốn phái người nào đi cùng với ta?

Ôn Văn nói:

- Đương nhiên đều là nhân tuyển đặc lực nhất. Chỗ ta có bốn tâm phúc, một người thuộc "Lão Tự Hiệu" Ôn gia, một người thuộc Thục Trung Đường môn ở Tây Xuyên, một người thuộc "Thái Bình môn" Lương gia, một người thuộc "Hạ Tam Lạm" Hà gia.

- Ồ?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Trước tiên hãy nói về cao thủ của quý môn đi!

Ôn Văn nói:

- Ta thuộc về nhánh Hoạt Tự Hiệu trong Lão Tự Hiệu. Những năm gần đây, trong Hoạt Tự Hiệu xuất hiện một nhân tài trẻ tuổi tên là Ôn Bảo. Ta muốn hăng đi theo huynh học hỏi một chút.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người đại nhân đề cử dĩ nhiên là hảo thủ hạng nhất, nhất định có thể giúp được ta rất nhiều. Không biết người của Đường gia bảo là ai?

Ôn Văn đáp:

- Đường Thất Muội.

Thiên Y Cư Sĩ kinh ngạc nói:

- "Độc Cô Nhất Vị" Đường Thất Muội?

Ôn Văn nói:

- Đúng vậy.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Nghe nói ám khí của y tự sáng tạo ra một con đường mới, là cao thủ đầu tiên dùng khẩu giác để phóng ám khí.

Ôn Văn nói:

- Đúng vậy.

- Người của Hạ Tam Lạm phái ra là ai?

- "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà. Cô gái này tuy xuất thân thanh lâu, nhưng thái độ làm người thì không hề "hạ tam lạm". 1

- Cô ấy từng thiếu ân tình của Hoạt Tự Hiệu, cho nên ta an bài cô ấy trong kinh thành, vốn để trợ giúp lão hữu Lôi Tồn của ta. Sau đó Lôi Tồn náo loạn quá mức, cuối cùng bị ác báo. Còn Hà Tiểu Hà cũng bởi vì "Bát Đại Thiên Vương" Cao Đại Danh chết thảm, nản lòng thoái chí, trở về Lạc Dương, tạm thời nương nhờ dưới cửa của ta.

- Nếu đã thoái chí nản lòng, cần gì phải bắt cô ấy vào lại giang hồ?

- Thực ra cô ấy vẫn không cam tâm.

- Cô ấy muốn báo thù sao?

- Cô ấy phải báo thù cho cái chết của "Bát Đại Thiên Vương" Cao Đại Danh.

Thiên Y Cư Sĩ trầm ngâm một lúc, lại hỏi:

- Người của Thái Bình môn thì sao?

- Lương A Ngưu.

- "Dụng Thủ Tẩu Lộ" Lương A Ngưu?

- Chính là hắn.

- Trong tay đại nhân đúng là có nhân tài, những anh hùng tuổi trẻ này đều là người không dễ thu phục. Điểm đặc biệt của một người thành công là trong tay thường có rất nhiều nhân tài.

- Ta cũng không có bản lĩnh gì, bọn họ nể mặt ta như vậy, chỉ vì ngày thường ta vẫn luôn dốc hết tâm sức, đối xử tử tế với bọn họ. Quan điểm của ta là nghi thì không dùng, dùng thì không nghi.

- Nhưng trong hai câu tám chữ này lại có rất nhiều học vấn, dùng người khó, khó ở chỗ biết người. Nhân tài không dễ tìm, nhưng nhân tài có thể một lòng phục vụ người càng khó tìm hơn. Có lúc dùng người còn khó hơn so với giết người. Giết người chỉ cần làm cho người ta chết là được, nhưng dùng một người, còn muốn hẳn sống để phục vụ cho người thì càng khó khăn hơn. Nghi thì không dùng, nhưng người mà người nghi ngờ có thể là nhân tài; dùng thì không nghi, nhưng có khi người mà người tin tưởng thật ra lại muốn hại người. Có thể nhìn thấu, nhìn rõ điểm này thật khó biết bao.

- Điều này cũng không có gì quan trọng. Ta muốn dùng hẳn thì sẽ đối xử chân thành, lỡ có nhìn sai, bị hẳn phản bội thì cũng chấp nhận. Nếu như không dùng hẳn, cũng không ngăn trở hẳn, cứ để hẳn tự đi là được. Trên đời này có một số người luôn đứng cản đường mọi người, đã không chịu tiến lên, cũng không chịu dịch sang, đây gọi là con sâu làm rầu nồi canh, gặp phải loại người này mới thật sự xem là không có biện pháp.

- Có loại người này sao? Trong tay ngài có à?

- Có.

- Chẳng hạn như người nào?

- Có ít nhất một người.

-Ồ?

- Đó là tiểu nữ.

Thiên Y Cư Sĩ cười lớn.

- Huynh muốn ta dẫn những người này lên kinh, chắc hẳn còn có dụng ý khác?

- Dụng ý của ta đại khái cũng giống như ý đồ của cư sĩ.

Hai người vỗ tay cười ha hả.

Sau đó Ôn Văn vừa cười vừa gạt đi giọt nước bên khóe mắt, nghiêm túc nói:

- Huynh có biết vì sao đến hôm nay ta vẫn còn giữ chức quan nho nhỏ này, không muốn từ bỏ hay không?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Bởi vì nhân thế đều đục, huynh không thể không một mình trong; thiên hạ đều say, huynh không thể không tự mình tỉnh.

Ôn Văn đạm nhiên nói:

- Người tỉnh cũng không chỉ có một mình ta. Nếu trong thiên hạ chỉ có ta tỉnh, đã sớm không thể cứu vãn rồi. Cũng là nhờ có những người như Gia Cát đang ngày đêm duy trì đại cục. Ta quả thật không đặt xuống được, không phải là không đặt được, mà là không đành lòng đặt xuống; không phải không muốn bỏ, mà là không thể từ bỏ.

Thiên Y Cư Sĩ vuốt râu nói:

- Nói như thế, ta lánh đời ẩn cư đúng là hồ thẹn.

Ôn Văn nói:

- Người trong loạn thế, không cầu danh vọng, đó mới là khí khái thanh cao.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Ta vốn chỉ mong chết già giữa hoa rượu, không muốn cúi người trước xe ngựa. Huynh lại là "mọi chuyện đi qua còn nông cuồng, mười năm Hán Tấn mười năm Đường". 2

Ôn Văn nói:

- Ta cũng không lên thuyền thiên tử, cũng không đến mộ Trường An. Người khác cười ta là kẻ điên, ta cười người khác nhìn không thấu. Có điều, kết quả là ta vẫn còn có điểm nhìn không thấu, hơn nữa cũng là cố ý nhìn không thấu. Sống ở trên đời, nếu như thứ gì cũng nhìn xuyên nhìn thấu, cuối cùng chỉ có đường không sống nổi.

- Cho nên huynh mới bồi dưỡng nhân sĩ?

- Bồi dưỡng nhân sĩ để làm việc.

- Đó nhất định là đại sự.

- Đúng.

- Xin nghe!

- Nếu như huynh đã hỏi, ta sẽ nói. Cho dù huynh không hỏi, ta cũng dự định sẽ nói. Nếu như huynh không đến, ta cũng muốn đến kinh thành để tiến hành chuyện này.

- Ngay cả Ôn Tung Dương cũng phải xuất động, nhất định là đại sự long trời lở đất.

- Ta muốn giết người.

- Thái Kinh?

- Đúng.

- Quả nhiên.

- Huynh đã sớm biết?

- Nếu không phải Thái Kinh, còn ai đáng để huynh tự mình ra tay? Nếu không phải Thái Kinh, Đại Tổng làm sao suy nhược đến tận bây giờ? Nếu không giết Thái Kinh, áo mũ tốt nhất Trung Nguyên làm sao tránh khỏi rơi vào tay kẻ gian? Huynh không giết Thái Kinh, Gia Cát lại không tiện ra tay, còn ai có thể giết hắn đây?

- Có.

- Người nào?

- Huynh.

- Ta không được.

- Huynh không đành lòng giết hắn sao?

- Giết tên bại hoại hại nước hại dân này, cứu vạn dân khỏi cục diện lầm than, không có ba chữ "không đành lòng". Có điều muốn giết một người, cho dù mạng không tốt hơn hắn, cũng phải cứng hơn hắn. Theo quan điểm này, ta hoàn toàn giết không được Thái Kinh.

- Huynh không thể, nhưng người mà huynh dạy dỗ lại có thể.

Thiên Y Cư Sĩ ngăn người.

- Huynh nói là Tiểu Thạch?

Ôn Văn gật đầu:

- Hắn là một nhân tài tuyệt thế.

- Đáng tiếc bây giờ hắn ở phương nào, còn sống hay không, ta đều không biết.

Thiên Y Cư Sĩ cười thắm nói:

- Mạng của hắn có lẽ còn không đủ tốt, cũng không đủ cứng, nhưng bản lĩnh của hắn lại rất lớn.

- Đúng.

Ôn Văn rất đồng ý:

- Nhìn một người thì phải nhìn bản lĩnh của hắn, thành hay bại đều ở chỗ này. Vương Tiểu Thạch có thể giúp Tô Mộng Châm nhất chiến công thành định giang sơn, có thể rút lui bán tranh chữa bệnh mà vẫn vui vẻ, có thể trong nháy mắt chiến đấu với bốn cao thủ Thư, Thi, Thiết, Họa, đáp ứng với Thái Kinh giết Gia Cát, sau đó lại đột ngột chuyển sang giết Phó Tông Thư, hành động phi thường như vậy, không có bản lĩnh lớn thì không thể làm được.

Sau đó y kết luận:

- Cho nên Vương Tiểu Thạch rất có thể thiên địch của Thái Kinh.

Y lại nói tiếp:

- Có lẽ trời cao đã phái người này đến trừng trị hắn.

Thiên Y Cư Sĩ yên tĩnh lại.

Giờ phút này, y rất nhớ Vương Tiểu Thạch.

Nhiều năm qua, Vương Tiểu Thạch phụng dưỡng y giống như cha ruột, y cũng đối xử với Vương Tiểu Thạch giống như con ruột. Bây giờ Vương

Tiểu Thạch ở đâu? Còn đang sợ bóng sợ gió chạy trốn sao? Giờ phút này
Thiên Y Cư Sĩ bỗng nhiên nhớ hẳn vô cùng.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Giáo Cục (Khuấy Đảo Cục Diện)

Y rất nhớ Vương Tiểu Thạch, đến nỗi lúc đó y dùng một ngữ điệu kích động nói với Ôn Văn:

- Thực ra, ta dẫn nhiều người đến kinh thành như vậy cũng là để giết người, ít nhất phải giết tên đầu sỏ Thái Kinh.

- Ta đã ẩn cư nhiều năm như vậy, sống đến một trăm tuổi chết vẫn phải chết, không bằng làm một chút chuyện thống thống khoái khoái, oanh oanh liệt liệt, mới có thể cao hứng mà chết.

- Giang sơn Đại Tống sắp bị đám giời bọ này hút sạch, tiêu vong gần như không còn. Nhưng khí phái và căn cơ của Trung Nguyên vẫn còn, không phải vung tay là có thể chém giết. Muốn cho non sông tươi đẹp không đổi sắc, hào kiệt năm lăng 1 nở nụ cười, trước tiên phải diệt trừ Thái Kinh.

- Giết Thái Kinh cũng là mục tiêu lớn của những nhân sĩ võ lâm có lòng có chí.

- Cũng là một trò chơi thú vị và có ý nghĩa nhất.

- Giết chết Thái Kinh.

Giết Thái Kinh, đây là lời hứa mà bọn họ tuân thủ nghiêm ngặt, cũng là mục tiêu để phấn đấu quên mình.

Hắn có một khuôn mặt giống như được trát lên một lớp vàng, cho nên bình thường hắn đều mang mặt nạ.

Hôm nay hắn không mang.

Hắn đứng trước gương quan sát khí sắc của mình.

Hắn thấy được sát khí.

Một luồng khí xám từ chân mày bốc lên, đó là điềm báo từ huynh đệ bằng hữu của hắn.

Hắn cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ luôn là như vậy.

Huynh đệ bằng hữu chỉ luôn cản trở tiền đồ của hắn, chưa bao giờ đề bạt giúp đỡ hắn.

Hắn đang ở trên đường, người khác thì ở tại dịch trạm.

Hắn phát hiện khí sắc của mình như vậy, cũng biết trong vài hôm nữa sẽ có sát phạt.

Cũng đã đến lúc quyết một trận sống chết.

Vì vậy Nguyên Thập Tam Hạng phát ra tín hiệu.

Đó là một loại tín hiệu rất đặc biệt, lẫn vào trong gió, chỉ có đệ tử do Tự Tại môn huấn luyện ra mới có thể nhận được. Đối với sóng âm quá cao hay quá thấp, người bình thường chúng ta đều không nghe thấy được.

Chỉ có điều chỉnh tần suất trong thính giác mới có thể nghe.

Nếu như người có bản lĩnh nghe được những gì người khác không nghe được, hoặc là sở hữu loại máy móc nghe được những tần số mà người khác không thể nghe, người sẽ có thể nghe được lời người khác mắng người trong bụng, hoặc là khen người trong lòng, còn có thanh âm của bạn thân bên ngoài ngàn dặm.

Thiên Y Cư Sĩ cũng đang ở trên đường. Dọc đường đi bọn họ đều cải trang, từng nhóm tiến về kinh thành, hành động vô cùng cẩn thận.

Bọn họ tập hợp ở gần Hàm hồ, đang muốn vạch ra hành trình, nhưng lúc này y lại cảm giác được ba chuyện. Thứ nhất, Nguyên Thập Tam Hạng đã xuất động; thứ hai, bọn họ đã ở trong trạng thái đối địch; thứ ba, chém giết rất nhanh sẽ triển khai.

Y bất giác trở nên mặt ủ mày chau. Bên cạnh y có ít nhất bốn người đã phát giác ra điểm này.

- Chuyện gì vậy?

- E rằng Nguyên Thập Tam Hạng đã phát hiện ra hành tung của chúng ta rồi.

- Nhanh như vậy!

- Nguyên sư đệ có bản lĩnh này.

- Chúng ta vốn định đối phó với hãn, hãn phát hiện cũng chỉ là đụng độ sớm hơn, sợ cái gì?

- Không. Đối tượng mà chúng ta nhắm đến vẫn là Thái Kinh, bọn họ phát hiện càng sớm, chiến trường càng sẽ bị đẩy về phía trước, chúng ta càng không thể đến gần kinh sư, lại càng khó ra tay với mục tiêu.

- Vậy chúng ta nên làm gì đây? Tiến tới hay là rút lui?

- Có lúc, rút lui cũng chưa chắc đã là thua thiệt, tiến tới cũng có thể là tự tìm đường chết. Người biết kinh thành ở hướng nào không?

- Hướng bắc.

- Trước tiên chúng ta hãy đi về hướng nam.

- Vậy không phải là càng đi càng xa sao?

Thiên Y Cư Sĩ cười.

- Có lúc vì muốn đến được phía bắc, cho nên mới phải đi về phía nam một chút.

- Đó chẳng phải là cách xa kinh thành hơn sao?

- Không. Trừ khi đã tiến vào kinh sư, đến gần mục tiêu, nếu không cho dù cách kinh thành một ngàn dặm hay năm trăm dặm, hiệu quả đều hoàn toàn giống nhau, không có cách nào ra tay. Khi không thể hăm hở tiến bước thì dừng cầm rút lui cũng là một loại "tiến tới". Kẻ địch muốn truy kích người sẽ phải cách xa đại bản doanh, còn nếu án binh bất động, chúng ta lại có thể trì hoãn, đổi sang một phương thức đánh lén khác.

- Tôi hiểu rồi.

Thái Thủy Trạch nói:

- Vậy thì chúng ta thay đổi hướng đi, cần phải che giấu, nhưng lại lộ ra một chút tin tức để quân địch biết được.

Đường Bảo Ngưu lại dạy dỗ hẳn:

- Cái gì? Chúng ta là cố ý dẫn hẳn xuất thành rồi kinh, lỡ may bọn chúng không biết chẳng phải là công sức đổ sông đổ biển hay sao?

Ôn Bảo cười ha hả, không lên tiếng.

Chu Đại Khối Nhi còn to con hơn Đường Bảo Ngưu, nhưng tâm tư lại cẩn thận:

- Người khác có lẽ không biết, nhưng đối thủ như Nguyên Thập Tam Hạng nhất định có thể cảm giác được. Nếu hành động quá lộ liễu, hãn ngược lại sẽ không tin. Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Ta còn phải tìm một số người trong kinh, nhiễu loạn tâm thần của hãn, khuấy đảo cục diện.

Lúc này Thái Thủy Trạch lại hỏi:

- Người nào?

- Người của hai đảng Phát và Mộng.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Bọn họ từng thiếu ta một chút ân tình, hơn nữa Thiên Y Hữu Phùng khi còn sống từng giúp bọn họ vào lúc nguy hiểm, cộng thêm bọn họ người đông thể mạnh, sức ảnh hưởng trong dân gian có thể nói là cây lớn rễ sâu, vừa lúc thích hợp chấp hành nhiệm vụ này.

Thái Thủy Trạch vẫn hỏi:

- Cho dù là báo ân, nhưng người đứng đầu của hai đảng Phát Mộng là Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát sẽ vì vậy mà đắc tội với Thái Kinh sao?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thái Kinh từng lệnh cho đám người Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao, Nhậm Oán huyết tẩy tiệc mừng thọ của Hoa Khô Phát. Hắn vốn định giá họa cho Chu Nguyệt Minh, nhưng lại bị đám Bát Đại Thiên Vương, Thiên Y Hữu Phùng, Vương Tiểu Thạch vạch trần mặt nạ. Hiện giờ, võ lâm hào kiệt trong kinh sư ai cũng biết Thái Kinh và Bạch Sầu Phi không tha cho bọn họ, bọn họ cũng không cam lòng bị giết, đang định phản kích một phen.

Thái Thủy Trạch hỏi:

- Chúng ta làm thế nào thông báo cho hai đảng Phát và Mộng phối hợp hành động?

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nhìn chăm chú vào Trương Thán:

- Chúng ta có cao thủ của tổ chức Thiên Cơ ở đây.

Thiên Cơ là tổ chức giỏi về truyền tin nhất trên giang hồ.

Giữa các thích khách luôn có phương thức truyền tin cực kỳ kín đáo.

Trương Thán là con nuôi của long đầu Trương Tam Bá của Thiên Cơ, đương nhiên hắn cũng giỏi về truyền tin.

Đường Bảo Ngưu thấy Thái Thủy Trạch lại muốn quay sang hỏi Trương Thán chuyện truyền tin, liền bực bội nói:

- Quả dưa ngọc Thái Thủy Trạch này luôn mồm hỏi không ngừng. Chuyện mà tất cả mọi người đều hiểu, chỉ có hắn là không hiểu.

Đường Thất Muội nói:

- Đúng, hắn là ngọc nhất. Có lần ta nghe Đường Thanh nói, Thái Thủy Trạch ở cùng với mấy huynh đệ Ban gia, Ban Văn bèn lấy ra một thỏi vàng và một lượng bạc, hỏi hắn muốn chọn bên nào. Người biết hắn chọn thứ nào không? Hắn thật sự chọn một lượng bạc, đúng là ngọc thật. Khi đó

Đường Hồng không tin, Đường Thanh lại nói "người cứ thử đi". Đường Hồng liền lấy hai lượng bạc và một lượng bạc đặt ở trước mặt hăn, hỏi xem hăn muốn chọn bên nào. Biết ra sao không? Hăn vẫn là chọn một lượng bạc, người xem hăn ngốc đến thế nào.

Lúc này, Thái Thủy Trạch thấy Trương Thán tìm một cửa hàng bán lương thực, dùng một tờ giấy cuộn thành hình củ tỏi, nhét vào trong đồng bắp hạt lớn màu trắng, thân mềm có râu, một lát sau thì có người mang đi. Thái Thủy Trạch thở dài nói:

- Dân lấy ăn làm gốc, không chỗ nào không bán lương thực. Thuyền buôn, cửa khẩu, chợ, trấn, làng, đường, cầu, giếng, cửa tiệm đều có thể giúp truyền tin, chắc là không chuyển sai.

Trương Thán chỉ hừ một tiếng, không để ý tới hăn.

Thái Thủy Trạch hơi xấu hổ, trở lại bên cạnh Thiên Y Cư Sĩ. Phương Hận Thiếu thấy thú vị, liền lấy ra một thỏi bạc, lại bảo Đường Bảo Ngưu lấy ra một ít bạc vụn, hỏi hăn:

- Chúng ta chơi một trò chơi được không?

Thái Thủy Trạch mở to đôi mắt như gấu mèo, hỏi:

- Trò chơi gì?

Phương Hận Thiếu hứng thú nói:

- Chỗ này có một thỏi bạc và một ít bạc vụn, nếu như cho người, người chọn bên nào?

Thái Thủy Trạch ngơ ngác hỏi:

- Cho ta à?

Đường Bảo Ngưu càng nhiệt tình:

- Đúng, cho người, cho người, người thích bên nào thì cứ lấy!

Thái Thủy Trạch chần chừ hỏi:

- Thật sao?

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đồng thanh nói:

- Đương nhiên là thật.

Đường Thất Muội dường như cảm thấy rất thú vị, cười nói với mọi người:

- Nhìn kìa, kẻ ngốc lại đến biểu diễn trình độ ngốc nghếch của y.

Hà Tiểu Hà trách móc:

- Sao lại trêu đùa người hiền lành như vậy, người ta cũng không chọc các người.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chúng ta chỉ là đưa tiền cho hắn, cũng không phải khi dễ kẻ yếu.

Lương A Ngưu lấy làm lạ hỏi:

- Thật sự có người ngốc như vậy sao?

Ôn Bảo chỉ cười cười, không lên tiếng.

Lại thấy mọi người cười lớn một trận, Thái Thủy Trạch quả nhiên chọn một ít bạc vụn, hài lòng bỏ đi.

Mọi người thấy Thái Thủy Trạch quả thật là ngốc, đều cười đến nghiêng ngả.

Ôn Bảo lại không cười, chỉ nói:

- Thông minh, thông minh!

Mọi người lại không hiểu ý của hắn:

- Người nói ai thông minh?

- Đương nhiên là Tiểu Thái rồi.

- Hắn à? Hắn mà cũng xem là thông minh? Chẳng lẽ đầu óc người có vấn đề, cũng trở nên ngốc như hắn rồi?

Ôn Bảo cười nói:

- Nếu như hắn lấy phần lớn, làm sao có nhiều kẻ ngốc đưa tiền ra cho hắn chọn như vậy? Hắn có vẻ như chịu thiệt, nhưng thật ra lại phát tài không ít.

Đám người Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, Đường Thất Muội đều ngây ra.

Chỉ có Trương Thán khinh thường cười lạnh một tiếng, lẩm bẩm:

- Hắn tinh ranh như quỷ, đi cùng với hắn, không chừng còn bị gạt nhiều nữa.

Không lâu sau, trong kinh sư nghe nói có ít nhất ba mươi một đường, hai mươi bảy nhánh muốn mưu sát Thái Kinh.

Còn có một đám nhân mã, từ thầy tướng, thầy lang, thợ bạc, xưởng dầu, thợ khắc chữ, thợ làm muối, nông dân, nữ nhân thanh lâu đều lẫn vào trong

đó, nghe nói là muốn giết vua đổi triều. Khẩu hiệu của bọn họ là "bốn vị hiệp khách phò một rồng, xin trời nóng bức đổi trời trong, xả thân vì nghĩa không nuôi tiếc, gặp được phong vân đến cứu trùng".

Trong kinh kỳ nhất thời bị sợ bóng sợ gió.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Biến Cục

Nhân thủ của Nguyên Thập Tam Hạng đã tập hợp.

Chỉ có Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị vì bận chuyện nên không thể đến, còn lại Triệu Họa Tứ, Cố Thiết Tam, Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ, còn có Tư Mã Phế, Tư Đồ Tàn và Tư Không Tàn Phế trong "Đại Khai Đại Hợp Tam Tàn Phế" đều có mặt.

Ngoài ra còn có hai nhân thủ được Thái Kinh phái đến giúp hãn, đó là "Phủng phái" lão đại Trương Hiến Nhiên và "Phong phái" lão đại Lưu Toàn Ngã.

Lúc này, hãn đang chuẩn bị nghênh đón Thiên Y Cư Sĩ, lại nhận được tin tức, Thiên Y Cư Sĩ đã dẫn người đi về hướng nam.

Hơn nữa càng lúc càng xa.

Mọi người vốn đang đấu chí bừa bừa, chuẩn bị chiến đấu, nghe được tin tức này, có người thở phào nhẹ nhõm, có người vô cùng thất vọng, có người chửi như tát nước Thiên Y Cư Sĩ là đồ nhát gan, có người lại không cam tâm, chủ trương truy kích.

Sắc mặt Nguyên Thập Tam Hạng phát vàng, ánh mắt cũng phát vàng.

Mọi người hỏi hãn:

- Nên truy kích hay là tản đi?

Hắn chỉ nói:

- Chờ một chút.

Hắn chờ cái gì?

Không ai biết, cũng không ai dám hỏi.

Những người đến gần hắn đều gần như bị "lạnh cóng".

Đó là một luồng hàn ý đáng sợ, chỉ cần bị hắn nhìn vào, trong lòng lập tức giống như bị đông cứng lại.

Cho đến khi có người phi ngựa đến báo tin:

- Nguyên quân sư, xin hãy lập tức hồi kinh!

- Vì sao?

- Trong kinh xuất hiện thích khách, muốn hại thái sư, muốn giết thánh thượng.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi.

- Chúng ta trúng kế của Thiên Y thất phu rồi.

- Hắn đang điều hổ ly sơn.

- Chúng ta mau trở về kinh cứu giá!

Nguyên Thập Tam Hạng lại trầm giọng ra lệnh:

- Di chuyển quân đến Địch sơn!

Mọi người đều bị mệnh lệnh này làm ngơ ngác, cũng giật mình.

Kinh thành nằm ở phía bắc trạm xe ngựa hai trăm dặm, Thiên Y Cư Sĩ đang từ Hàm hồ tiến về Toan lĩnh phía nam, cách kinh sư chín trăm dặm, còn Diêm sơn lại nằm ở phía bắc kinh thành bảy trăm dặm. Tại sao Nguyên Thập Tam Hạng không tiến bắc về kinh bảo vệ hoàng thượng, cũng không dẫn binh xuôi nam đuổi giết Thiên Y Cư Sĩ, lại muốn di chuyển quân đến Diêm sơn?

Chẳng lẽ Nguyên quân sư điên rồi?

- Chúng ta đi Toan lĩnh làm gì?

- Đợi người.

- Đợi ai?

- Đợi đám người Thiên Y Cư Sĩ tự chui vào lưới.

- Bọn chúng?

- Bọn chúng đang dùng phương pháp quanh co ngoằn ngoèo, vòng lại về kinh, nếu chúng ta đuổi theo, chỉ sẽ bị hẫng dẫn đi lòng vòng như đuổi thỏ mà thôi.

- Như vậy kinh sư cấp báo...

- Không vội. Bọn chúng nhất định đã bảo đồng đảng trong kinh loan tin, cố ý bày bố nghi trận, thực ra chỉ là sấm to mưa nhỏ, phô trương thanh thế. Nếu chúng ta hồi kinh, bọn chúng có thể thừa cơ lên vào. Một khi bọn chúng liên kết với đạo tặc trong kinh, thanh thế lớn mạnh, vậy thì càng khó đối phó.

- Mấy ngày trước, quân sư là đang đợi?

- Đợi tin tức này. Nếu như Hứa Tiểu Nhất rút lui, trong kinh cũng sẽ không lộ ra chuyện ám sát; một khi trong kinh có gió thổi cỏ lay, nhất định là bọn chúng muốn phân tán sự chú ý của chúng ta, không phải là lui thật.

- Cho nên mới dời đến Diêm sơn?

- Bọn chúng đã chọn tuyến đường Toan lĩnh, dù là từ đường thủy hay đường bộ đều phải đi qua Diêm sơn, chúng ta sẽ ở nơi đó quyết một trận tử chiến với bọn chúng.

Lúc này thủ hạ của hắn mới hiểu ra.

Nguyên Thập Tam Hạn vẻ mặt lạnh lùng bước đi.

Hắn đến sau cửa tiệm, nơi đó là thảo nguyên.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, chấp tay trầm tư.

Sau đó đột nhiên ngồi xuống.

Hắn ăn cỏ.

Từng miếng từng miếng nhai rau rầu, giống như một con linh dương.

Khi Thiên Y Cư Sĩ nhận được bồ câu đưa thư là khoảng mười hai ngày sau. Chim bồ câu kia cũng không phải "bay" tới, mà là đám người Đường Bảo Ngưu quá đói hoặc là quá thèm, lại không cẩn thận bắn rớt bồ câu đang bay trên trời, lúc nướng ăn mới phát hiện chân nó có cột mật hàm khẩn cấp gọi cho Thiên Y Cư Sĩ.

Phương Hạn Thiếu bình sinh rất thích động vật nhỏ, vì vậy liền mắng hắn:

- Con rùa xấu xí người, ngay cả bồ câu đưa thư cũng bắn xuống ăn, thiếu chút nữa đã làm mất tin tức rồi, đáng tội gì đây!

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Nếu như ta không bắn nó xuống, có thể nó đã bay qua mất, cũng có thể rơi vào trong tay quân địch. May là ta bắn xuống, nếu không các người từ đâu có được tin tức này?

Lời của hắn giống như cưỡng từ đoạt lý, nhưng cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Thiên Y Cư Sĩ nhận được tin tức, trầm tư một lúc.

Khi đó bọn họ đã đến cách Điền sơn khoảng chừng trăm dặm, nơi đó gọi là Tam Phòng sơn, Thiên Y Cư Sĩ lại đột nhiên đóng quân không tiến.

Lại là Thái Thủy Trạch đặt câu hỏi:

- Cư sĩ nhận được tin tức gì?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Nguyên sư đệ đã không đuổi theo phía sau, cũng không về kinh bảo vệ, ngược lại dẫn người tiến thẳng đến Điền sơn, xem ra đã nhìn thấu kế sách của ta.

Đường Bảo Ngưu lập tức xoa tay:

- Như vậy chẳng phải sắp tiến hành Trung Nguyên đại hội chiến rồi sao? Thật tốt quá!

Chu Đại Khôi Nhi lại lo lắng:

- Tất cả đều nằm trong tính toán của Nguyên Thập Tam Hạng, như vậy chẳng phải hỏng rồi sao.

Ôn Bảo hỏi:

- Không biết hiện giờ Cư Sĩ có dự định gì không?

Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi Lương A Ngưu:

- Chuẩn bị xong chưa?

Lương A Ngưu liền đáp:

- Tôi đã đưa đến sáu con ngựa trong mười một con ngựa nhanh nhất của Thái Bình môn, đó là Phi Nguyệt, Phi Tuyết, Phi Hoa, Phi Thỉ, Phi Vũ và Phi Diễm, hiện đang ở trong hang động ở hẻm núi phía bắc Tam Phòng sơn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Tốt lắm. Bây giờ Đường Bảo Ngưu, Chu Đại Khối Nhi, Trương Thán và Thái Thủy Trạch hãy ở lại đây, dùng tất cả biện pháp để thu hút sự chú ý của bọn chúng, từ từ tiến đến Diễm sơn. Những người khác hãy cải trang, chia thành tốp nhỏ, một ngày đi bằng ba ngày, hạn trong ba ngày đến Hàm hồ tập hợp. Chỉ để lại một con ngựa Phi Vũ để liên lạc khi cần thiết.

Trong lòng mọi người nghi hoặc, vẫn là Thái Thủy Trạch đặt câu hỏi:

- Như vậy, chúng tôi ở đây thu hút binh lực của bọn chúng, còn cư sĩ tiến vào kinh thành phát động tấn công?

- Đúng vậy. Cho nên các người trì hoãn thời gian càng dài, càng có lợi với chúng ta; các người cầm chân kẻ địch càng nhiều, càng giúp ích cho chúng ta.

Đường Bảo Ngưu lại xoa tay:

- Loại nhiệm vụ vĩ đại này, một không sợ chết, hai không sợ giết, ba không sợ hi sinh, rất thích hợp để ta làm.

Chu Đại Khối Nhi kinh hãi nói:

- Chúng tôi chỉ có bốn người, cư sĩ lại không có ở đây, trong khi bọn chúng đều là cao thủ không thể xem thường, nếu đụng độ chẳng phải chỉ có một con đường chết sao?

Trương Thán nói:

- Khu vực Diêm sơn chuyên trồng lúa, tháng chín trưởng thành, hạt hơi nhỏ, thân mịn trắng, gọi là "lô hoa bạch", lỡ may có chết ở đó cũng là chết có ý nghĩa.

Chu Đại Khối Nhi vừa nghe, sắc mặt biến đổi, vội vàng trách móc:

- Xì! Xì! Xì! Lời may thì không nói, lại nói mấy lời xui xẻo này, mau nhổ nước miếng đi! Phì! Phì! Phì!

Dáng người của hãn hiên ngang uy vũ, so với Đường Bảo Ngưu còn anh hùng hơn ba phần, nhưng xem ra chẳng những nhát gan mà còn rất đàn bà.

Thái Thủy Trạch nói:

- Thực ra, cư sĩ đã sớm biết Nguyên Thập Tam Hạng sẽ dẫn quân đóng giữ ở đây, cho nên mới dùng kế diệu hồ ly sơn, chia ra hai đường tấn công bất ngờ, đúng không?

Thiên Y Cư Sĩ đáp:

- Điểm này ta vốn cũng dẫn đo. Hai quân giao phong, tâm lý chiến làm đầu, người thiện chiến chưa chiến đã thắng. Hiện giờ là loạn cục, đành phải dùng mưu vạn biến ứng phó với vạn biến. Ta vốn định từ Hàm hồ tấn công, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng đã sớm phong tỏa nơi này. Ta đành phải dùng rút lui làm giả, từ Diêm sơn âm thầm tấn công là thật, điều quân tiến bước. Nhưng Nguyên sư đệ quả thật tinh tế, không bị chúng ta quấy nhiễu, nhìn thấu được loạn cục, đã điều chủ lực đến Diêm sơn chặn đánh. Ta cũng đã đoán được Nguyên lão tứ có năng lực ứng biến này, cho nên đã

nhờ "Thái Bình môn" Lương A Ngưu chuẩn bị ngựa, lén đến Hàm hồ, giương đông kích tây, vào thành giết chết Thái tặc.

Thái Thủy Trạch giật mình, vội nói:

- Đừng nói như vậy, tôi cũng là họ Thái!

Đường Bảo Ngưu cười một tiếng, phát hiện có chuyện thú vị liền nói:

- Ai bảo người họ gì không lấy, lại khẳng khẳng lấy họ Thái. Người luôn luôn hỏi không ngớt lời, có biết cư sĩ phiền lắm không!

- Sai rồi.

Thiên Y Cư Sĩ nghiêm mặt nói:

- Tiểu Thái dũng cảm đặt câu hỏi, không phải bởi vì hắn không biết, mà là hắn biết; không phải hắn không hiểu, mà là hắn hiểu rất rõ. Hắn là muốn giúp những người không dám, không chủ động, không muốn lên tiếng hỏi rõ chuyện này. Một người thích hỏi thì còn cao minh hơn một người thích nói. Người thích nói chẳng qua chỉ biểu đạt rõ ràng ý kiến của mình, còn người thích hỏi lại có thể biến học vấn kiến thức của đối phương thành của mình.

Lời này khiến cho Đường Bảo Ngưu hơi ngượng ngùng, chỉ nói:

- Tôi đều nghe hiểu được, cho nên mới không hỏi.

Sau khi Thiên Y Cư Sĩ phân biệt dặn dò mọi chuyện với bốn người Trương Thán, liền dẫn Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, Phương Hận Thiếu, Ôn Bảo và Hà Tiểu Hà ngày đêm lên đường, tiến thẳng tới Hàm hồ.

Trên đường đi một nắng hai sương, Ôn Bảo lại không nhịn được nói ra nghi vấn trong lòng:

- Tại sao ngài để bốn người bọn họ ở lại?

- Có gì không ổn sao?

- Chu Đại Khôi Nhi nhất gan, Đường Bảo Ngưu lỗ mãng, hai người này lại nhìn không vừa mắt nhau, Trương Thán và Thái Thủy Trạch bất hòa đã lâu, cộng thêm Trương Thán tính tính ồn ào, Thái Thủy Trạch lại tính toán kỹ lưỡng, khó mà hợp tác. Ngài để bốn người này ở lại, e rằng là có dụng ý khác.

Ổng tay áo của Thiên Y Cư Sĩ phồng lên vì ngược gió.

Trong miệng y cũng giống như uống đầy gió, cho nên nhất thời cũng không trả lời kỹ câu hỏi của Ôn Bảo, nhưng Ôn Bảo vẫn loáng thoáng nghe y cười nói một câu trong gió lớn:

- Trong loạn thế xuất anh hùng, trong biến cục cũng không ngại sử dụng một số nhân vật kỳ quái.

Sau đó y hỏi ngược lại Ôn Bảo:

- Người có biết người thế nào là "quái" không?

Ôn Bảo thử đáp:

- Một loại là tính tình kỳ quái, nhưng bề ngoài chưa chắc nhìn ra được; còn một loại xem ra kỳ quái, thực tế chỉ là phương thức biểu đạt của hãn không được thế nhân chấp nhận mà thôi.

Thiên Y Cư Sĩ liền nói:

- Thực ra cái gọi là kỳ quái chỉ là không bình thường, chưa chắc đã là sai hay xấu. Có người tính cách hơi khác thường, trái với lẽ thường, cho nên người ta xem hãn là quái; có người chẳng qua là chân thành chân thật, nhưng vì tục nhân không hiểu nên mới xem hãn là quái.

Sau đó y nói:

- Trong hoàn cảnh bình thường, quái nhân bị xem là vô vị. Nhưng trong biến cục, dị nhân lại được xem là bình thường. Cho nên mời quái nhân ứng biến, đại cục có thể định.

Ôn Bảo hiểu ra rất nhiều.

Có thể bởi vì nói chuyện khi đang vội vã, di chuyển với tốc độ như tên rìi khỏi cung, đầu óc lại hết sức rõ ràng, cho nên lời nói của Thiên Y Cư Sĩ như tiếng vọng trong sơn cốc, in vào trong thính giác của hãn, giống như những lời đó không phải dùng miệng nói ra, mà là một sự gợi ý sau khi bị chém đầu mới đột nhiên ngộ ra được.

Khi nói những lời này là lúc tờ mờ sáng, Ôn Bảo trông thấy ánh nắng ban mai bắt đầu xuất hiện nơi chân trời mờ mịt, chiếu rọi ra ngàn tia rực rỡ.

Hãn cho rằng đây là một dấu hiệu tốt.

Đây là một thời tiết tốt, là bắt đầu của biến cục.

Mặc dù biến cục lúc đầu rất tốt, nhưng chưa chắc đã có kết quả tốt, ngược lại cũng như vậy.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Kỳ Cục (Ván Cờ)

Nguyên Thập Tam Hạn nhìn mặt trời vừa lên, trong lòng có một cảm giác chán ghét.

Hắn không thích bình minh.

Hắn thậm chí cũng không thích buổi sáng.

Hắn thường hoạt động vào ban đêm, ban ngày thức dậy rất muộn. Nhất là sau khi hắn tu luyện "Thương Tâm chi tiễn", tình trạng này càng rõ ràng hơn.

Lúc này bọn họ còn cách Điểm sơn không tới một trăm dặm.

Hắn vừa nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ kia, lập tức tìm một nơi có bóng mát, nhổ một cây cỏ thi 1 lên xem bói.

Hắn ở trong bóng râm, cùng với ánh nắng bên ngoài tạo thành sự tương phản, càng lộ ra vẻ âm trầm. Hắn ngồi trong đó, sắc mặt vàng sạm, ngay cả vết đao cũng thấp thoáng có chất lỏng màu vàng nhạt lưu động, giống như tâm tình của hắn.

Mọi người nhìn thấy đều lộ ra vẻ chần chừ. Trăm cay ngàn đắng, ngày đêm không nghỉ chạy tới đây, sao hành động lại đột nhiên chậm lại như vậy?

Tư Đồ Tàn không nhin được nhìn sang:

- Quân sư đang làm gì vậy?

Diệp Kỳ Ngũ lập tức đáp:

- Ngài không nắm chắc.

- Không nắm chắc?

Tư Đồ Tàn gần như kêu lên:

- Không nắm chắc sao dẫn chúng ta đi đánh trận?

Tư Mã Phế lại không tin.

- Làm sao người biết?

Hắn hỏi.

- Khi một người rất có lòng tin thì sẽ không đi xem bói, cũng không tính toán vận may của mình. Một khi đã quan tâm đến vận mạng, thông thường đều là lúc mất lòng tin.

- Thật sao?

- Người không tin, có thể đi hỏi Nguyên quân sư. Ngài nhất định đang chuẩn bị thay đường đối trận.

Tư Đồ Tàn không hỏi, bởi vì không dám hỏi.

Tư Mã Phế không hỏi, bởi vì không dễ hỏi.

Tư Không Tàn Phế lại đi hỏi.

Nguyên Thập Tam Hạng không trả lời hắn, chỉ hỏi:

- Ai nói cho người biết?

Tư Không Tàn Phế nói đúng sự thật.

Nguyên Thập Tam Hạng lại triệu tập mọi người đến, dặn dò:

- Hứa Tiểu Nhất là một kẻ đa mưu túc trí, nếu hắn lén tấn công Địch sơn, chưa chắc đã có mặt ở đó. Nếu như hắn từ bỏ Địch sơn, nhất định sẽ chọn Hàm hồ. Chỉ cần hắn tấn công vào Hàm hồ, chúng ta sẽ không ngăn được hắn nữa. Cho nên chúng ta sẽ chia binh ra làm hai đường, nhưng không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép xuất chiến.

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Không.

Lại có một giọng nói phản đối.

Nguyên Thập Tam Hạng đưa mắt nhìn, trông thấy đó là Lưu Toàn Ngã của Phong phái.

- Phía bắc Hàm hồ cách kinh sư năm trăm dặm, phía nam Diêm sơn lại cách kinh thành bảy trăm dặm, cả đi lẫn về tổng cộng là một ngàn hai trăm dặm. Có câu "tướng ở bên ngoài có thể không tuân lệnh vua", nếu như quân sư không cho chúng tôi quyền xuất chiến, chẳng phải là mất hết tiên cơ, bị địch áp chế, chỉ bị đánh mà không đánh trả được sao?

- Không phải là không đánh, mà là nếu Hứa Tiểu Nhất có ở đó, các người không phải là đối thủ của hắn. Khi nào thích hợp để đánh, ta sẽ tự hạ lệnh.

- Khi đó chẳng phải là quá trễ sao?

Nguyên Thập Tam Hạng hừ lạnh.

Trương Hiến Nhiên của Phủng phái lập tức lên tiếng:

- Quân sư thần cơ diệu toán, trù tính chuẩn xác, làm sao có sai sót chứ?

- Vậy cũng khó nói. Nếu mất đi năng lực cơ động ứng biến, cũng giống như hổ bị mù mắt, có hung dữ mạnh mẽ đến đâu cũng phải chết trong tay thợ săn.

Khi Lưu Toàn Ngã nói những lời này lại nhìn chăm chăm vào Nguyên Thập Tam Hạng. Hắn vẫn luôn xem thường loại người chỉ biết a dua nịnh bợ như Trương Hiến Nhiên.

- Người tham gia hành động của ta, phải nghe theo lời ai?

Nguyên Thập Tam Hạng uy nghiêm hỏi.

Trong lòng mọi người đều hơi phát lạnh.

- Nghe lời ngài.

Lưu Toàn Ngã vẫn trừng mắt nhìn Nguyên Thập Tam Hạng.

- Chủ soái ban lệnh, có cần phải giải thích rõ ràng với cấp dưới hay không?

- Không.

- Vậy người có nghe lệnh hay không?

- Nghe.

- Nếu đã như vậy, tại sao lại trả lời là không?

- Bởi vì một mình ngài không thể chiến đấu ở hai nơi, mà bên phía không có ngài lại không thể chủ động tiếp chiến, nhất định sẽ bị kiềm chế, chắc chắn thất bại.

- Ai nói một người không thể ở hai đầu chiến cuộc? Chỉ cần vận dụng thích hợp, cho dù là mười đầu cũng được.

Lưu Toàn Ngã lộ vẻ không tin.

- Có điều, ý kiến mà người đưa ra rất tốt, nhưng không có tác dụng gì với ta, bởi vì ta tự có tính toán. Người dám nói, hơn nữa còn có kiến giải như vậy, bên phía Địch Sơn này sẽ do người lãnh đạo, trong đó ba người Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Triệu Họa Tứ đều giao cho người điều động, thế nào?

Lần này, Lưu Toàn Ngã sửng sốt một lúc mới lớn tiếng trả lời:

- Rõ!

Hắn phấn khởi như vậy, khiến cho Triệu Họa Tứ, Tư Mã Phế và Tư Đồ Tàn đều cảm thấy không vui.

- Lúc cần thiết, các người cũng có thể thăm dò, có thể tấn công. Nhưng phải nhớ kỹ, không được toàn lực ứng phó, chỉ cần thử xem Thiên Y Cư Sĩ

có ở trong đám người đến Diêm sơn này hay không là được.

- Rõ!

- Võ công của người chưa chắc mạnh hơn Tư Mã, Tư Đồ và Triệu Tứ, nhưng chịu gánh vác trách nhiệm. Có thể gánh vác trách nhiệm thì ta sẽ giao trách nhiệm cho người. Hai người giao đấu, đương nhiên sẽ chọn cao thủ tỷ thí; nếu là hai quân đối đầu, người có thể gánh vác sẽ làm tướng của ta. Người có hiểu ý ta không?

- Rõ!

- Hai quân đối trận giống như đánh cờ, quan trọng nhất là trước tiên phải thăm dò thế công, thực lực và nhược điểm của kẻ địch. Có lúc không ngại xuất động cả xe pháo mã, giương đông kích tây; có lúc ngay cả tốt cũng có thể tiến vào trùng vây, liều mạng chế ngự kẻ địch. Nhưng cho dù đi bước nào, các người cũng nhất định không được truyền tin sai cho ta, biết không?

- Rõ!

Lưu Toàn Ngã bất ngờ vì được trọng dụng, cho nên mỗi khi Nguyên Thập Tam Hạn nói một câu, hần đều lớn tiếng, nhiệt tình, hùng hồn đáp lại.

- Có bốn phương thức truyền tin, các người hãy lắng nghe...

Lúc này bốn người Chu Đại Khối Nhi, Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Đường Bảo Ngưu đã tiến vào phạm vi Diêm sơn, đang tụ tập thương nghị.

Trương Thán nói:

- Chúng ta nên hành động rồi.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chúng ta sớm nên hành động rồi.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, hành động của chúng ta nên đặc biệt cẩn thận.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Hành động của chúng ta đã sớm cẩn thận rồi.

Thái Thủy Trạch nói:

- Cư sĩ bảo chúng ta cố gắng làm cho đối phương biết đám người chúng ta đã đến, hơn nữa là người đông thế mạnh, vô cùng ngang tàng, thanh thế dào dạt.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Nhưng mà người của chúng ta thật sự quá ít, ít đến...

Đường Bảo Ngưu nói:

- Binh chỉ quý tinh chứ không quý nhiều, một mình cự hiệp ta đây là đủ rồi. Người cao lớn mà lại nhát gan, đừng có lấy bệnh trĩ của người khác để diệt thương phong (cảm lạnh) của mình.

Chu Đại Khối Nhi hỏi:

- Cái... cái gì phong?

Trương Thán nói:

- Thượng mã phong. Hắn lại nói năng lung tung, khoe khoang khoác lác rồi. Không bằng mọi người hãy nghiêm chỉnh một chút, xem thử nên làm thế nào để điều võ dương oai, huênh hoang gây chuyện thì tốt hơn.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Huênh hoang gây chuyện, giương uy tạo thế, thiên hạ có ai so được với thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất thế ngoại vô song thiên hạ tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tổ sư gia Bảo Ngưu đại hiệp?

Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi và Thái Thủy Trạch đồng thanh nói:

- Bội phục, bội phục, nói một hơi như vậy mà mặt không đỏ, mắt không chớp, chuyện khoe khoang khoác lác này đúng là không có người thì không được.

Lần này Đường Bảo Ngưu lại cao hứng.

Hắn lập tức ra lệnh, bố trí "tạo thế hành động".

Ngày thứ hai tại khu vực Diêm sơn, không ai không biết đám "anh hùng hào kiệt" này đã đặt chân đến đây.

Bởi vì...

Bọn họ đã đốt pháo suốt một đêm tại khu vực Diêm sơn vốn an tĩnh yên bình. Đường Bảo Ngưu và Chu Đại Khối Nhi còn tạo thành một cặp song ca trời sinh, cả đêm hò hét sơn ca và tình ca. Bọn họ còn dùng bạc mua ba trăm con trâu của của các nông dân bản địa, trên da trâu dùng mực đỏ viết lên một chữ "Nguyên" (元), phía trên lại thêm một chữ "Miên" (𠂇) tạo thành chữ "Hoàn" (完). Bọn họ còn giả vờ đón dâu, Chu Đại Khối Nhi giả làm tân nương ngồi kiệu, Đường Bảo Ngưu giả làm tân lang cười lừa, Trương Thán giả làm bà mai mặt đen, Thái Thủy Trạch lại lấy ba mươi ba loại binh khí gõ lên inh ỏi, còn mời một đám nhạc công tới thổi sáo đánh trống, náo loạn cả một ngày một đêm.

Ồn ào như vậy, đương nhiên không ai không biết những người này đã đến.

Cao trào của bọn họ là trốn ở trong một chiếc lều lớn kín mít có thể chứa tám mươi tám người, lớn tiếng cười nói, uống rượu, đoán số, mua vui. Một người giả tiếng của bảy tám người (chuyện này Trương Thán rất giỏi, dù sao hắn cũng là hảo thủ trong Đào Hoa xã), hò hét om sòm (chuyện này Đường Bảo Ngưu có thừa khả năng), ngựa mặt lên trời thét lớn (Chu Đại Khôi Nhi khi nhìn thấy trăng sáng thường làm như vậy), tạo ra tạp âm (chuyện này Thái Thủy Trạch rất thông thạo, hắn có thể dùng một cặp Nhật Nguyệt câu gõ ra âm thanh giống như có cả bốn mươi tám người đang gõ).

Đến ngày tiếp theo, ai còn không tin bọn họ có chín mươi chín người đến đây, đó nhất định là một kẻ điếc, kẻ mù hoặc kẻ ngốc.

Sau khi thực hiện những "hành động" này, bốn người lại chia làm bốn đường. Một người lên Động Phòng sơn của Tam Phòng sơn, ban ngày đốt khói, ban đêm nổi lửa; một người lên Điền Phòng sơn, đuổi hết một đám thổ phỉ "Thanh Mã Nghĩ" đang chiếm cứ ở đó xuống dưới chân núi; một người lên Tư Phòng sơn, đến Lão Lâm tự trên núi, bắt tất cả tăng lữ trong chùa không được niệm kinh, lại tìm một đám trẻ tới hát làn điệu "hoa sen rụng" cả ngày.

Đến lúc này, càng giống như có rất nhiều người đồng thời xuất hiện tại phụ cận Điền sơn.

Bọn họ làm như vậy, hoàn toàn là do Thiên Y Cư Sĩ đã dặn dò: "Trước khi biết rõ hư thực của quân địch, tốt nhất nên làm vài chuyện bất ngờ, phô trương thanh thế, tỏ ra yếu kém, điên đảo vô thường, nhằm nhiễu loạn sức chú ý và tập trung của bọn chúng. Giống như muốn biết miệng giếng này và đầm nước này rốt cuộc sâu bao nhiêu, không ngại ném vào đó một hòn đá."

Một hòn đá kê "vèo", từ trên cao rơi xuống, rơi vào trong hồ phát ra một tiếng "tùm".

Đây không phải là mùa đông, chỉ là gần thu. Nước hồ vốn lặng yên như gương, đột nhiên nổi lên những nếp gấp như gió thổi qua đồng cỏ, dần dần lan rộng ra.

Triệu Họa Tứ cảm thấy hân đã thành công.

Hân thành công thêm một chút trong vất cho mùa thu này.

Mùa thu này, hân đóng giữ tại Diềm sơn. Tại Diềm sơn lá phong rất đỏ, lau sậy rất trắng, bông lúa rất tươi, lá khô rất vàng. Lúc này chim én về tổ, chiều tà như máu. Nhưng đó chỉ là tĩnh. Người là người, vật là vật, ta và vật chỉ là quên nhau, hòa cùng với nhau.

Làm sao có thể biểu đạt ra "cảm xúc hoa rơi lệ" hoặc là "núi xanh như đang khóc"? Làm sao biến mừng vui của người thành khắc họa của vật, làm sao biến hình của vật thành thần của người?

Triệu Họa Tứ luôn dùng bút vẽ của mình, vẽ thế giới vô biên của mình ra trên giấy. Đặt bút càng ít, ý càng vô tận. Chỗ khó vẽ nhất chính là không vẽ, cũng giống như võ học, không có chiêu thức mới thật sự là công phu.

Vì vậy Triệu Họa Tứ bèn dùng một hòn đá, phá trời trong nước, khiến sắc thu, gợn sóng, nắng chiều và con người hòa vào với nhau; trong gợn sóng phản chiếu hân ven bờ, cũng hóa thành muôn vàn mảnh nhỏ lan ra.

Triệu Họa Tứ rất hài lòng với bức tranh này.

Hân cảm thấy mình lĩnh ngộ lần này, cảnh giới vẽ tranh nhất định sẽ tiến thêm một bước.

Trong lòng hân đang vui, đột nhiên lại quay đầu.

Một thoáng quay đầu này, hắn đã chuẩn bị mười bảy phương pháp ứng biến và mười một chiêu sát thủ, cùng với bảy phương pháp bỏ chạy, bao gồm cả nhảy xuống hồ tránh né.

Bởi vì hắn phát hiện kẻ địch đã đến gần.

Kẻ địch đã tiến gần đến mức có thể ra tay giết hắn (mặc dù chưa chắc đã có thể giết được hắn).

Nhưng sau khi hắn xoay người, tất cả động tác kế tiếp đều không cần thực hiện nữa.

Bởi vì người tới là người mình, Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Lưu Toàn Ngã.

Trong nháy mắt này Triệu Họa Tứ cũng lĩnh ngộ được một điều.

Họa công của hắn quả thật tiến nhanh, nhưng võ công (bao gồm cả sức cảnh giác) lại đang thụt lùi.

Nếu như người tới là kẻ địch, vừa rồi hắn đã gặp nguy hiểm.

Chẳng lẽ không thể khiến cho họa công và võ công cùng tiến bộ sao?

Chẳng lẽ tâm lực con người thật sự có hạn, nếu như bỏ công sức vào một chuyện, những chuyện khác sẽ vì vậy mà xao nhãng?

Có loại người như vậy sao? Đồng thời có thể bao đồng, hơn nữa còn chu toàn, thậm chí toàn thân là đao, từng thanh sắc bén, có loại người này sao?

Nếu như có, tại sao không phải là mình?

- Người đứng ngậy ra đó làm gì thế?

- Chắc lại đang nghĩ đến tranh của người. Vẽ tranh giỏi thì có lợi ích gì? Trừ khi vận may của người tốt, nếu không cũng chẳng sống nổi nữa, vẽ giỏi có tác dụng cái rắm.

- Để ta dạy người, làm người tốt thì còn quan trọng hơn vẽ tranh tốt.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế một người trách một người khuyên.

Lưu Toàn Ngã lại hỏi:

- Người có biết chuyện ở Diêm sơn hôm qua không?

Nước hồ phía sau Triệu Họa Tứ vẫn đang xao động, nhưng hăn lại dùng một ngữ điệu gió yên sóng lặng đáp:

- Biết.

- Người có ý kiến gì không?

- Cố ý bày bố nghi trận.

- Người nói là Thiên Y Cư Sĩ vốn không có ở đó?

- Nếu như hăn có ở đó, không cần phải ồn ào như vậy.

- Nhưng chúng ta là hai quân đối đầu, giống như đánh cờ.

- Ý của người là, đối phương dùng thật làm hư, dùng hư ứng thật, cho nên hư thật khó phân, thật hư không biết?

- Đúng. Nếu như Thiên Y Cư Sĩ có ở đó, bọn chúng không cần phải náo loạn như vậy. Nhưng nếu Thiên Y Cư Sĩ có mặt, lại muốn dụ chúng ta vào tròng, tất nhiên sẽ cố làm ra vẻ, khiến chúng ta cho rằng hăn không có ở đó nên phát động tấn công, tự chui đầu vào lưới. Cho nên rốt cuộc hăn có ở đó hay không vẫn rất khó đoán. Bọn chúng chính là muốn chúng ta phải đoán.

- Đây là một ván cờ, trước khi biết được chủ lực của địch phân bố ở đâu, không thể mạo hiểm phát động thế công. Cho nên bọn chúng cũng đang thử dò xét chúng ta.

- Bọn chúng cũng không biết Nguyên lão có ở cùng với chúng ta hay không.

- Đây là mấu chốt.

Ánh mắt Lưu Toàn Ngã và Triệu Họa Tứ đều sáng lên.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế đi nhanh qua.

- Bây giờ là Thiên Y Cư Sĩ nôn nóng muốn vào thành, chứ không phải chúng ta nôn nóng muốn giết hắn.

- Cho nên chúng ta có thể chờ, còn Thiên Y Cư Sĩ không chờ được.

- Nếu như Thiên Y Cư Sĩ có ở đó, nhất định không thể chờ đợi được, chắc chắn sẽ phát động tấn công. Cho dù như vậy, động thì không bằng tĩnh, chúng ta có thể dùng tĩnh chế động, chỉ cần tìm ra hư thật, lập tức thông báo cho Nguyên lão kịp thời đến viện trợ.

- Nếu như Thiên Y Cư Sĩ không có ở đó, chúng ta chờ đợi cũng sẽ không gặp họa, hai bên chỉ cố làm tiêu hao thực lực của nhau mà thôi. Hơn nữa, nếu như trong vòng hai ba ngày bọn chúng vẫn không phát động tấn công, cũng có nghĩa là Thiên Y Cư Sĩ không có mặt, chúng ta có thể san bằng bọn chúng, sau đó đến Hàm hồ tiếp viện Nguyên lão.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế từ đầu đến giờ chỉ lắng nghe, lúc này lại nói.

- Ta không quen đánh cờ, ta chỉ quen đánh nhau.

- Ta không quản âm mưu kế độc, ta chỉ quản xung phong chiến đấu.

Lưu Toàn Ngã và Triệu Họa Tứ bèn nhìn nhau cười.

- Thực ra xung phong không có tính toán, chỉ là tự tìm đường chết. Người làm đại tướng, có thể chiến đấu cũng có thể bày mưu, giao đấu thật sự cũng là đấu trí, tựa như câu "tay đánh ba phần, tâm kế bảy phần". Chỉ là người đời lại chia chuyện này ra làm hai, giống như kẻ dùng mưu thắng không oanh liệt, người dùng võ tuy bại mà vinh. Con người luôn tìm có biện minh cho việc mà mình không am hiểu, biểu thị mình chỉ là khinh thường không làm, chứ không phải không thể làm được. Thực ra một người chỉ cần chịu thừa nhận mình không thể làm và không làm được, đã là một nhân vật hạng nhất rồi.

Câu trả lời của Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế cũng rất tuyệt diệu:

- Đạo lý này chúng ta cũng biết, nhưng con người chỉ có một đời. Chúng ta biết, hai huynh đệ chúng ta có thể làm cao thủ nhất lưu, nhưng không thể làm được cao thủ đỉnh cấp. Nếu đã như vậy, cứ dứt khoát hung hăng, không quan tâm đến mọi chuyện. Làm cho mình khổ cực như vậy, chịu áp lực lớn như vậy để làm gì? Có lúc từ bỏ không phải là chán nản, mà là một loại tự tại. Chúng ta không cần quan tâm đến những thứ khác, chỉ cần làm việc vì tướng gia, làm tốt sẽ có vinh hoa phú quý, hưởng thụ vô tận, như vậy không phải tốt sao? Muốn chăn gà lại phải nuôi vịt, thả được trâu lại phải trông dê, tội gì phải như vậy? Người giỏi phải làm việc nhiều, chúng ta không muốn làm người giỏi, chỉ cần được sống tốt, cũng không có dã tâm lớn, chỉ muốn lên lâu chứ không muốn lên trời. Cho nên dùng đầu óc là chuyện của các người, nếu như đại thắng, chúng ta giết địch cũng có công lớn; lỡ may thất bại, chúng ta cũng không cần phải chết oan. Đây là điểm mà hai huynh đệ ta khác với các người. Chúng ta thà làm kẻ lỗ mãng, bởi vì làm kẻ lỗ mãng cũng có rất nhiều chỗ tốt. Chúng ta làm được, nhưng các người thì không.

Lưu Toàn Ngã nghe xong, chỉ nói một câu:

- Thảo nào tướng gia lại tin tưởng các người như vậy.

Hắn nói những lời này có phần cảm khái, giống như cảm khái vì một bộ xương khô không thể trở thành người sống.

Sau đó quang cảnh bên phía Diêm sơn càng độc đáo hơn.

Tư Mã Phế đốn củi.

Tư Đồ Tàn săn thú.

Triệu Họa Tứ đương nhiên là vẽ tranh của mình.

Lưu Toàn Ngã còn tuyệt hơn, hắn ca hát, hát sơn ca của người Hẹ, hát với núi, hát những làn điệu tình cảm, hát cho người bên kia núi nghe.

Cũng không biết người bên kia núi nghe được sẽ nghĩ gì? Có cảm nhận gì?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Muộn Cục (Cục Diện Im Lìm)

Một ngày rưỡi sau, Thái Thủy Trạch, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán và Chu Đại Khố Nhi tụ tập thương nghị, nghiên cứu tình hình quân địch.

Trương Thán nói:

- Nguyên Thập Tam Hạn nhất định không có ở Điểm sơn.

Đường Bảo Ngưu từ trước đến giờ quen trái ý với Trương Thán:

- Làm sao biết?

Trương Thán nói:

- Nếu như Nguyên Thập Tam Hạn có ở đây, hẳn đã sớm dẫn người phát động tấn công rồi, cần gì ở đó thủ kín như bưng, giả cợt dọa sói, hao phí thời gian?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nói không chừng là hắn muốn dụ chúng ta mắc câu, để chúng ta vào trận, còn hắn đã sớm bố trí mai phục, một lần giết hết chúng ta.

Trương Thán cười nói:

- Nếu như Nguyên Thập Tam Hạng không có ở đó, người nghĩ bọn chúng có thể một lần giết hết chúng ta sao?

Lời của Trương Thán đầy ý khích tướng.

Hào khí của Đường Bảo Ngưu dâng lên:

- Cho dù Nguyên Thập Tam Hạng có mặt, chỉ cần ta cũng có ở đó, các người có gì phải sợ.

Trương Thán nói:

- Như vậy, nếu Nguyên Thập Tam Hạng ở núi đối diện, hẳn chỉ cần giết đến đây là được, cần gì phải tạo ra cục diện im lìm như vậy, khiến cho người của hai bên đều chết cứng ở đây.

Đường Bảo Ngưu hào tình bộc phát:

- Đúng, chúng ta hãy tấn công qua, đánh cho bọn chúng nát bét rồi hãy nói!

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta thấy, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Cư sĩ chỉ bảo chúng ta phòng thủ, có thể kéo dài được bao lâu thì kéo, chứ không bảo chúng ta làm chuyện mạo hiểm.

Đường Bảo Ngưu nổi giận nói:

- Thảo nào đáng vẻ người cao lớn cường tráng, khí thế khôi ngô, có thể sánh được với ta ba phần, nhưng lại nhát gan, hèn yếu, sợ sệt, không có khí phách như vậy. Nếu như người sợ, cứ về nhà mà ôm con đi!

Vẻ mặt Chu Đại Khối Nhi ủy khuất:

- Không phải ta sợ, chỉ là ta không muốn chiến đấu vô nghĩa, cũng không muốn hi sinh vô ích.

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Nói thật dễ nghe. Trên đời này tất cả những kẻ sợ làm việc, nhất định sẽ không thừa nhận bọn họ không thể, mà sẽ viện cớ là bọn họ xem thường; tất cả những kẻ không dám gánh vác trách nhiệm, nhất định sẽ không nói là mình không dám, mà sẽ nói là mình không muốn. Thất Đại Khẩu chúng ta danh chấn thiên hạ, ai nấy đều vinh quang vạn trượng, danh động khắp nơi. Không nói đến Thâm Hồ Thiên đại ca của chúng ta, chỉ riêng Đường cự hiệp Bảo Ngưu ta đã can đảm hơn người, vô cùng gan dạ, xem chết như về, dũng giả không sợ, nhân giả không địch, nghĩa giả không hối. Còn Đào Hoa xã các người có loại người như họ Chu đây, đúng là, hà hà hà... đúng là suy nhược không thịnh vượng cũng có đạo lý.

Lần này hẳn lại đồng thời chọc giận Trương Thán và Chu Đại Khối Nhi, bởi vì hai người bọn họ đều là thành viên của Đào Hoa xã.

Khuôn mặt đen của Trương Thán biến thành mặt đỏ:

- Người tốt nhất đừng xúc phạm Đào Hoa xã chúng ta, luận về thanh danh trong võ lâm, Thất Đại Khẩu còn kém xa Đào Hoa xã.

Chu Đại Khối Nhi hể kích động thì lại cà lăm:

- Người người người... người đừng đừng đừng...

"Đừng" tới "đừng" lui, nhất thời líu lười, vẫn "đừng" không ra.

Đường Bảo Ngưu lại miệng mồm lạnh lợi:

- Người cũng đừng nói nữa. Quên mất, lão đại của các người là một cô gái, thảo nào mà đám xã viên đều có phần ảo lả. Ấy, sắc mặt của người biến

thành màu đỏ lại sẽ nhìn hơn so với ngày thường đấy.

Trương Thán lúc này thật sự tức giận:

- Lại Tiểu Nga Lại đại tỷ của chúng ta là nữ nhưng không thua nam. Người dám xem thường chúng ta, có bản lĩnh thì chọn ngày dẫn Thất Đại Khẩu tới độ sức so kiếm với chúng ta!

Đường Bảo Ngưu vốn định chọc người bốc lửa, lại bị người ta chọc đến lửa bốc lên đầu, lớn tiếng nói:

- Được, sẽ có một ngày, Thất Đại Khẩu chúng ta sẽ tới gặp Thất Đạo Toàn Phong của Đào Hoa xã các người. Ai thua là cháu trai, ai không dám đánh là con chuột, ai là nữ nhân thì đứng qua một bên.

Sắc mặt Trương Thán lúc đỏ lúc đen:

- Ai không dám ứng chiến là cháu của người. Được, đợi sau khi chúng ta kết thúc chiến sự này, người đi tìm đại ca của người, ta đi báo với đại tỷ của ta, chúng ta quyết một trận thắng bại!

Đường Bảo Ngưu nói:

- Được, quyết một trận tử chiến. Cho dù bây giờ muốn lên, Đường cự hiệp ta cũng không ngại phụng bồi!

Trương Thán nói:

- Hiện giờ đại địch ở phía trước, không nên làm tổn thương hòa khí. Hơn nữa người chỉ có một mình, Đào Hoa xã chúng ta chưa bao giờ ý đông hiệp ít.

Đường Bảo Ngưu lại bốc lửa:

- Đường cự đại hiệp ta thiên hạ vô địch, võ công cái thế, người có nhiều người ta cũng không sợ. Nếu thật sự dám đánh thì cứ tới, tới tới tới tới tới, Đường mỗ ta nếu lui một bước thì không phải là hảo hán.

Thái Thủy Trạch thấy hai bên đã mặt đỏ tới mang tai, sợ rằng bọn họ thật sự xông lên, vội nói:

- Mọi người đều là người mình, có gì thì từ từ hãy bàn. Đại địch ở trước mặt, sao lại xảy ra nội đấu như vậy? Đối thủ tạo nên cục diện im lìm này, chính là muốn chúng ta không kiềm chế được. Chúng ta nên thương nghị làm thế nào chống địch thì tốt hơn.

Trương Thán luôn có thành kiến với Thái Thủy Trạch. Năm đó Đào Hoa xã vì đại nghĩa nên mạo hiểm phát động tấn công toàn diện, lúc ấy Thái Thủy Trạch đang ở trong "Thất Bang Bát Hội Cứu Liên Minh", cũng không đem binh tiếp viện mà lại khoanh tay đứng nhìn, "sinh tử không coi, uống làm huynh đệ". Từng có "tiền án" như vậy, Trương Thán rất xem thường Thái Thủy Trạch, cho nên nói:

- Người sợ sinh sự thì ta cũng không trách, ta chỉ không muốn phụ sự ủy thác của cư sĩ. Nơi này không sợ hảo hán, chỉ sợ thứ hèn nhất lần vào quấy rối. Lão Đường tuy hơi vô lý, nhưng vẫn có thể xem là hảo hán.

Thái Thủy Trạch vừa nghe liền cúi thấp đầu xuống.

Đường Bảo Ngưu lại vui mừng khôn tả, cười ha hả nói:

- Dù sao chúng ta vẫn là chiến hữu cũ, huynh đệ tốt. Đợi sau khi đánh thắng trận này, chúng ta hãy ước hẹn nhân mã hai bên, phân định thắng thua.

Lại nghe Chu Đại Khối Nhi nói:

- Người người người... người đừng tự tự tự đại... một ngày nào đó, Đại Đại Đại Đại Khối Khối Khối Nhi Nhi ta... sẽ cho người biết ai mới là nam nam nam nhi thật sự!

Hóa ra hần bị chọc giận, lú lười cà lăm đến tận bây giờ mới có thể nói ra.

Đường Bảo Ngưu thấy sắc mặt Chu Đại Khối Nhi đỏ lên, giống như một con trâu đực xấu hổ, liền cười ha hả nói:

- Đúng rồi, Chu Chu Chu Chu Đại Đại Đại Đại Đại Khối Khối Khối Khối Khối Khối Nhi Nhi Nhi Nhi Nhi Nhi Nhi người cực kỳ lợi hại.

Hần đùa cợt như vậy, bầu không khí lại nhẹ nhõm hơn.

Chỉ có Chu Đại Khối Nhi vẫn đang lắp bắp, không thể đưa âm thanh xuyên qua gốc lưỡi và chân răng, biến thành lời mà hần muốn nói.

Trương Thán cũng cảm thấy không nên tiếp tục gây gổ như vậy nữa, liền nói:

- Bọn chúng tạo cho chúng ta một cục diện im lìm, thiếu chút nữa khiến cho chúng ta không kìm nén được, náo loạn một phen rồi.

Đường Bảo Ngưu lại cảm thấy hứng thú:

- Đúng rồi, không bằng chúng ta đối thủ làm công, giết qua bên đó, phá tan cục diện này, chẳng phải là thống khoái lắm sao.

Thái Thủy Trạch đột nhiên nói:

- Không được, phải lui.

Trương Thán cười lạnh:

- Quả nhiên là đồ hèn nhát.

Thái Thủy Trạch lại nói:

- Chúng ta nhốt trại rồi đi, nhưng trên thực tế lại không đi. Nếu bọn chúng dám đuổi theo, chúng ta có thể tập kích bọn chúng; còn nếu như không tấn công, dĩ nhiên bên phía đối phương rất yếu, chúng ta có thể đánh lén bọn chúng.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Thật lười thôi, đánh thì đánh, giết thì giết, tiến thì tiến, lùi thì lùi, giả vờ mượn cớ như vậy, đúng là làm mất đi khí khái anh hùng.

Trương Thán trầm ngâm một lúc, nghiêm túc nói với Đường Bảo Ngưu:

- Đây cũng là một kế hay. Cho dù Nguyên Thập Tam Hạng có ở bên đối diện, chúng ta dụ hắn đến đánh cũng tốt hơn nhiều so với mạo hiểm giành công. Nếu như đối phương không dám đuổi theo, thực lực của bọn chúng tất nhiên rất yếu, chúng ta có thể giết cho bọn chúng không kịp trở tay.

Sau đó hắn nói với Thái Thủy Trạch:

- Đây đúng là diệu kế.

Thái Thủy Trạch nói:

- Cám ơn.

Trương Thán lại nói:

- Nhưng ta vẫn không thích người.

Thái Thủy Trạch nói:

- Ta biết.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta ta ta cũng đồng ý chiến lược của Hỏa Hải Nhi.

Hiển nhiên hần còn chưa hết giận, nói chuyện vẫn còn cà lăm.

Đường Bảo Ngưu lại nịnh hót hần:

- Được rồi, Chu Đại Khối Nhi người bảo làm thế nào thì sẽ làm thế đó.

Sau đó hần lại cảm khái nói:

- Chao ôi, thử nghĩ xem ta chí lớn tài cao, nhưng mà cứ gặp âm mưu dương mưu, chỉ phụ chí hướng anh hùng, khí khái hào kiệt.

Trương Thán liếc hần một cái, lại hỏi Thái Thủy Trạch:

- Người thấy chúng ta nên làm sao đây?

Thái Thủy Trạch đáp:

- Nhổ trại, hơn nữa phải để cho quân địch biết là chúng ta muốn đi.

Trong lòng Trương Thán thầm tính:

- Tối nay có gió.

Chu Đại Khối Nhi đột nhiên nói:

- Hơn nữa còn là gió lớn.

Trương Thán lại nói:

- Tối nay cũng có trăng sáng.

Đường Bảo Ngưu cắt ngang:

- Này, các người định ở bên sông hóng gió ngắm trăng à?

Trương Thán hỏi:

- Chúng ta dự bọn chúng tới để làm gì?

Đường Bảo Ngưu ngẩn ngơ:

- Mai phục tập kích.

Trương Thán:

- Mai phục tập kích không cần bố trí sao? Bố trí không cần để ý tới thiên thời địa lợi sao? Có trăng sáng, cũng giống như trên đầu kẻ địch có một ngọn đèn sáng, có thể không lo lắng sao?

Đường Bảo Ngưu ngẩn người:

- Chuyện này...

Chu Đại Khối Nhi bỗng nói:

- Có ánh trăng cũng tốt.

Trương Thán kêu lên:

- Ồ?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Một người từng trải, nếu như hành động trong bóng tối thì sẽ đề phòng cẩn thận. Trăng sáng không thể so với mặt trời, chúng ta có thể chỉ cho đối phương nhìn thấy những gì nên thấy, không nhìn thấy những gì không nên thấy. Như vậy, kẻ địch sẽ làm chuyện không nên làm, hơn nữa sẽ không làm chuyện nên làm.

Mọi người đều nhìn Chu Đại Khối Nhi với một con mắt khác.

Chu Đại Khối Nhi chợt kêu lên thảm thiết một tiếng:

- Cứu mạng!

Hắn kêu lớn, nhảy dựng lên, dùng sức vùng tay. Mọi người định thần lại, mới phát hiện trên mu bàn tay hắn đang có một con con rắn mối.

Một con rắn mối nho nhỏ, hoàn toàn vô hại.

Nhưng hắn lại sợ hãi giống như bị rắn độc cắn vậy.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Khí Cục (Trận Thê)

Mặt núi bên này rất yên tĩnh.

Có lẽ là do mặt núi bên kia có vài người náo nhiệt, bọn họ ở đó cực kỳ ồn ào, ngay cả côn trùng, ve sầu và chim chóc nơi ấy cũng rất ồn, ồn đến mức giống như có một cái chợ trong rừng trong núi.

Đến ban đêm, tiếng chim ngừng lại, tiếng thú kêu sói hú lại nổi lên không dứt, ngay cả tiếng niệm kinh của hòa thượng cũng đặc biệt vang dội. Nhưng mặt núi bên này lại rất yên tĩnh. Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi một trận đánh. Từ trong khe núi nhìn sang, mây khói tiêu điều, sương chiều mênh mang, hoang vu lạnh lẽo đến mức dường như cặp mắt đang nhìn kia cũng không phải là mắt người. Ánh trăng vừa lên, mang theo một chút sợ hãi. Buổi tối mùa thu che phủ qua mảnh đất không màu, lạnh lẽo đến rung động lòng người.

Triệu Họa Tứ cảm thấy rất thỏa mãn, bởi vì hắn vừa ăn một cô gái.

Một cô gái rất có mùi vị.

Hắn đã ăn cô ta, ăn hết tất cả.

Con gái xinh đẹp là để thưởng thức, con gái mỹ lệ là để người yêu. Tại sao hắn lại đem một cô gái trẻ tuổi rất xinh đẹp nuốt vào trong bụng?

Chuyện này có vẻ như bịa đặt, nhưng nguyên nhân thật ra lại đơn giản.

Nói đến nói đi đều là vì vẽ.

Hắn muốn vẽ tranh, hơn nữa muốn tranh của mình càng tiến thêm một bước.

Hắn không thể để tranh của mình dừng lại ở một cảnh giới.

Giới hạn chính là tuyệt cảnh của nghệ thuật gia.

Hắn tự biết, tranh của mình vẽ đã đủ phong lưu, tiêu sái, trong vắt, phóng khoáng, rộng lượng, cao vợi, nhưng vẫn thiếu một điểm.

Không đủ thần vận.

Thần là thần thái, một bức tranh tốt phải thấy được phong tư thần tình của tác giả. Vận là phong vận, cũng là ý vị. Âm ngoài dây đàn, ý nằm ngoài lời, xem trọng chỗ đặt bút và bắt đầu vẽ, đó là linh hồn của một bức tranh, cũng là khí khái của họa sĩ.

Nhưng hắn cảm thấy mình không có những thứ này.

Làm sao mới có thể đạt được những thứ này?

Cho nên khi hắn nhìn thấy phía bên này Diêm sơn có một cô gái nhỏ nhìn rất ngọt, rất có mùi vị, hắn liền giết chết cha mẹ và người nhà của cô ta, sau đó ăn cô ta.

Hắn cho rằng dùng độc có thể công độc.

Kỳ nhân có thể dùng kỳ pháp.

Bản thân hắn chính là kỳ sĩ.

Phương pháp hắc dùng có lẽ hơi quái đản, nhưng cũng có thể rất hữu hiệu, cho nên hắc không ngại làm thử, hơn nữa còn nên thử nhiều.

Vì vẽ tranh, hắc có thể hi sinh bất cứ thứ gì, có thể làm bất cứ điều gì.

Vì muốn quan sát tất cả bút tích danh họa trong ngự thư phòng, cho nên hắc mới liều mạng phục vụ Thái Kinh.

Hắc say mê vẽ.

Trên thực tế, những chuyện giống như ăn một cô gái rất có mùi vị để vẽ ra một bức tranh rất có ý vị, hắc vẫn thường làm. Hơn nữa hắc cũng không cho rằng mình bị điên, bởi vì người trong thiên hạ vẫn thường làm loại chuyện vô vị này.

Chẳng hạn như giết động vật, lấy da lông của nó mặc lên người, cho rằng có thể xinh đẹp mỹ lệ giống như con vật đó. Hay như giết và lấy một bộ phận trong cơ thể động vật, cho rằng ăn cái đó có thể tráng dương, ăn tinh hoàn có thể khỏe mạnh, bôi mỡ nó có thể dưỡng da, dùng quy linh có thể bổ âm, những điều như vậy nhiều không kể xiết, đã sớm thành quen thuộc.

Cho nên Triệu Họa Tứ không cảm thấy đó là tội ác.

Hắc chỉ cảm thấy cô gái kia rất ngon, rất ngọt.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế nhìn thấy, cũng không ngăn cản hắc, chỉ cười nói:

- Hắc là đồ điên.

Tiểu cô nương là dùng để nhìn ngắm chơi đùa, không phải để ăn, thật là đáng tiếc.

Vì vậy, ở mặt núi bên này, từ sau khi bốn người bọn họ đóng giữ ở đây thì không có một âm thanh nào (bao gồm cả tiếng người), đó là chuyện đương nhiên.

Bởi vì người chỉ dám gào thét mắng chửi thiên sứ, nhưng quyết không dám trêu chọc quấy rầy ác ma.

Lưu Toàn Ngã đã trở lại. Hắn thường thường đột nhiên rời đi, lại thường thường đột nhiên quay về.

Gây cho người ta cảm giác cao thâm khó lường, không thể suy đoán, đó là bùa hộ thân tốt nhất để làm một lãnh tụ.

Nhưng điều này lại khiến Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế càng nhàn rỗi.

Dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan đến chúng ta. Nguyên lão đã giao quyền hành cho hắn, vậy cứ xem hắn gánh vác ra sao.

Trong một đoàn đội, thực ra thứ đáng sợ nhất chính là loại suy nghĩ này, "chuyện này không liên quan đến chúng ta", "xem thử hắn ‘chết’ ra sao".

Một khi có ý nghĩ này, sự hợp tác của đoàn đội cũng xem như tan rã.

Không những tan rã, có lúc còn sẽ cản trở lẫn nhau, liên lụy đến nhau.

Nguyên Thập Tam Hạng giao chủ lực đóng giữ Điền sơn cho Lưu Toàn Ngã phụ trách, bởi vì hắn có thể gánh vác.

Điều kiện quan trọng nhất để một nam tử hán có thể trở thành hảo hán, đó là phải có khả năng và can đảm gánh vác. Thậm chí có thể nói, cho dù một người dáng vẻ mày to mắt lớn, hiên ngang bảy thước, khí phái đường đường, nhưng chỉ cần hắn không có can đảm gánh vác đại sự, vậy thì cũng không thể xem là một hảo hán.

Lần này Lưu Toàn Ngã trở về, giữa chân mày có một sự phẫn khởi không thể che giấu, lời nói cũng rất có vẻ vội vã.

Điều này rõ ràng trái với sự bình tĩnh thường ngày của hắn, cho nên Tư Đồ và Tư Mã đều cảm thấy kỳ quái (ngoại trừ Triệu Họa Tứ, hắn vẫn còn đang nhớ lại tư vị khi ăn cô gái kia).

- Có chuyện gì?

- Xuất chiến được rồi.

- Tại sao?

- Đối phương đang rút lui.

- Thật chứ?

- Chắc chắn. Trong số hòa thượng của Lão Lâm tự có người của chúng ta, theo như báo cáo thì bọn chúng thật sự đang rút lui toàn diện.

- Nói như vậy, Thiên Y Cư Sĩ quả thật không có ở Địch sơn rồi.

- Có lẽ không sai. Binh pháp có nói "giặc cùng đường chớ đuổi theo", không bằng chúng ta lập tức hội hợp với Nguyên lão ở Hàm hồ, toàn lực công kích Thiên Y Cư Sĩ, như vậy tốt hơn.

- Không đúng. Nếu bọn chúng vẫn ở nguyên, trận thế ổn định, chúng ta không thể hành động mạo hiểm. Hai quân thực lực tương đương, dùng vũ lực giao đấu sẽ khó tránh khỏi thương vong, cho dù có thắng cũng chưa chắc được lợi. Nhưng bọn chúng vừa lui, sĩ khí giảm mạnh, thế trận suy yếu, chúng ta nên thừa dịp giết cho bọn chúng tươi bởi hoa lá, nhổ cỏ tận gốc. Bằng không, một khi bọn chúng hội hợp với binh lực ở Hàm hồ, lại tạo thành một đội quân tinh nhuệ, khi đó muốn diệt trừ e rằng rất khó.

- Như vậy... bên phía Nguyên lão thì sao?

- Ta sẽ thông báo cho ngài.

- Chúng ta... tấn công thế nào?

- Tư Mã và Tư Đồ phụ trách đuổi giết, giết một tên là một công. Giết địch đều là công lao của các người, nếu bị địch giết cũng không thể oán trách người khác. Triệu Họa Tứ, người phụ trách ngăn chặn đường đi của bọn chúng. Nếu để một người chạy, đó là người cho qua; nếu có thể một lưới bắt hết, đó là người tận lực. Ta chỉ phụ trách đuổi theo bọn chúng, bức bọn chúng vào đường cùng, các người lại đến bắt rùa trong hồ.

- Được.

- Cứ quyết định như vậy đi.

- Đã lâu không đại khai sát giới rồi.

Ba người đều kích động.

Roi dây bên hông Tư Đồ đang rung động, giống như một con rắn sống. Roi vàng trên lưng Tư Mã cũng đang tỏa sáng, giống như thứ chiếu vào không phải ánh trăng mà là ánh mặt trời. Triệu Họa Tứ lại giống như sắp vẽ tranh, hơn nữa sắp sửa hoàn thành một tuyệt tác có một không hai.

Đây là vì Lưu Toàn Ngã biết cách chuyển trách nhiệm lên người bọn họ.

Nếu muốn một nam nhân trở thành hảo hán, chỉ cần cho hắn gánh vác trách nhiệm thích hợp, hắn sẽ hảo hán cho người xem.

Trước khi quân đội xuất chiến, sĩ khí còn quan trọng hơn so với binh lực.

Mà đoàn kết lại càng cần thiết hơn so với sĩ khí.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kỳ Cục (Bất Ngờ)

Bốn người Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi, Thái Thủy Trạch và Đường Bảo Ngưu đang bày trận chờ kẻ địch.

- Kẻ địch đến, chúng ta sẽ có thể biết được hư thật của đối phương. Trách nhiệm của chúng ta là phải dụ địch thủ qua đây.

- Chỉ cần thăm dò được hư thật của quân địch, hãy lập tức thông báo cho cư sĩ, nếu Nguyên Thập Tam Hạn có ở Điểm sơn thì cư sĩ hãy tấn công vào Hàm hồ, còn nếu Nguyên Thập Tam Hạn không có thì cư sĩ hãy lập tức quay về Điểm sơn.

- Đây là nhiệm vụ của chúng ta.

- Cũng là mục đích chúng ta ở lại đây.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch trao đổi ý kiến.

Ý kiến của bọn họ đều nhất trí. Mặc dù Trương Thán có phần xem thường Thái Thủy Trạch, Thái Thủy Trạch cũng hay cố ý né tránh Trương Thán, nhưng khi thảo luận chuyện quan trọng, bọn họ đều có thể gạt bỏ quan niệm cá nhân và thành kiến.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

- Chúng ta phải bày trận ở đây.
- Tiếp đó chia binh làm hai đường.
- Sau đó thì phải kiên nhẫn.
- Còn phải chờ đợi.
- Nhẫn à?

Đường Bảo Ngưu kêu lên.

Hắn bình sinh sợ nhất chờ và nhẫn.

Nhưng đời người lại thường phải chờ đợi và nhẫn nại, hơn nữa cũng tràn đầy kỳ vọng và bất đắc dĩ.

Trương Thán hỏi:

- Chúng ta phải chờ kẻ địch tới sao?

Thái Thủy Trạch nói:

- Người càng nhẫn được những thứ mà người khác không thể nhẫn, sẽ càng có cơ hội tốt.

Đường Bảo Ngưu cảm khái:

- Ta làm người trong võ lâm, vốn cho rằng không cần giống như người thường. Đời người thấm thoát chỉ mấy chục năm, không phải chờ thì cũng là nhẫn, thật sự đáng buồn. Không ngờ làm võ lâm đệ nhất tịch mịch vô địch cao thủ giống như ta, kết quả vẫn như vậy, đúng là mất hứng.

Thái Thủy Trạch cười:

- Thực ra làm nhân vật võ lâm, so với người thường càng phải chờ, càng phải nhẫn hơn. Vì sao? Chỉ riêng việc luyện võ, thời gian và công sức bỏ ra đã nhiều hơn so với nho sinh mười năm khổ cực học tập. Người không khổ luyện thì làm sao có thể thành tài, sớm muộn gì cũng sẽ thành quỷ dưới đao, hồn dưới kiếm. Quá trình luyện võ chính là nhẫn nại và chờ đợi.

Trương Thán lại quay sang hỏi Chu Đại Khối Nhi:

- Người đang lăm bằm cái gì thế?

Chu Đại Khối Nhi đáp:

- Ta đang cầu nguyện.

Đường Bảo Ngưu kêu lên:

- Cầu nguyện?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Trước khi tác chiến ta cần phải cầu nguyện, hễ có đại sự phải làm ta cũng cầu khẩn trước. Như vậy trong lòng ta mới có chỗ dựa, cầm bả tiến lùi đều có lòng tin.

Đường Bảo Ngưu khinh thường:

- Ta không cần cầu nguyện. Thành thì thành, bại thì bại, tất cả đều phải dựa vào chính mình. Cầu nguyện thì thế nào? Thiên hạ có bao nhiêu dân chúng khổ cực không biết than ai đều cầu nguyện với trời, kết quả không phải đều là trời không theo ý người hay sao? Nếu như cầu nguyện không thể ước gì được nấy, vậy thì cầu để làm gì? Không bằng ta không theo ý trời.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta khác với các người. Ta là vì muốn ngăn chặn giết chóc nên mới đi vào võ lâm, chứ không phải muốn tạo thêm sát nghiệt khác trên giang hồ. Trong sâu xa tự có ý trời, các người cho rằng đạo trời vô tình, không phân thiện ác, vẫn có kẻ ác chết già, mà nhiều người tốt lại không sống lâu, cho nên thực ra không có chuyện báo ứng này; còn về báo ứng lên con cháu người khác thì quá không công bằng, cũng quá vô lý. Nhưng ta thì lại không giống, ta trời sinh để làm chuyện xấu thì báo ứng liền tới, còn làm chuyện tốt thì lại thường được báo đáp. Cho nên ta tin vào số mệnh, chỉ là chấp nhận nó một cách vừa phải mà thôi.

Trương Thán nói:

- Nguyên vọng thật ra là một loại mò mẫm, mò mẫm lại là hành động không có lòng tin, cho nên ta cũng rất ít khi cầu nguyện.

Chu Đại Khôi Nhi nói:

- Nhưng chúng ta đang sống, có ai không phải mò mẫm đi về phía trước?

Đường Bảo Ngưu lập tức kêu lên:

- Nếu như phải chia binh hai đường, nhất định đừng đặt ta chung với loại người thâm ảo như hắc, ta sợ mình sẽ không chịu được!

Trương Thán cũng đồng ý:

- Đúng, đi cùng với một số người còn không bằng chiến đấu một mình.

Ý tứ của hắc rất rõ ràng, hắc không muốn đi cùng với Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch lại phản đối:

- Không, nhưng người bất hòa nên đi cùng với nhau. Bởi vì người xem thường đối phương, cho nên càng không thể để đối phương chê cười, càng

phải một mình chống đỡ đại cục, như vậy mới có thể kích thích lẫn nhau.

Trương Thán vốn không muốn, nhưng cũng cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Một người ở cùng với bằng hữu sẽ trở nên lơ là, còn ở cùng với kẻ địch sẽ cảnh giác hơn.

Ở cùng với với người mình yêu phần lớn đều là an nhàn hưởng lạc, còn ở cùng người mình hận thì phải luôn cố gắng tập trung.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại kêu lên:

- Như vậy chẳng phải muốn ta đi cùng với củ khoai lang lớn này sao?

Chu Đại Khối Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Khoai lang lớn? Là ai thế?

Ở đây chỉ có hăn là không biết người này.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy mình thật sự nên cầu nguyện.

Hăn cầu nguyện cho người bên cạnh tốt nhất đột nhiên biến thành câm.

Nhưng nguyện vọng này của hăn rất không thực tế, chẳng những như vậy, Chu Đại Khối Nhi không chỉ không ngậm miệng, trái lại còn đặc biệt nói nhiều, nhiều đến mức gần như "tâm thần".

- Người có phát hiện ánh trăng đêm nay rất đẹp không? Ánh trăng như nước, đời người như mộng. Người xem, sương mù đêm nay còn rất dày, như lụa mỏng mỏng trớn cánh tay của chúng ta, đến như gió xuân, đi như mây trôi. Nếu như bây giờ là ban ngày, nhất định là cảnh đẹp "trong mưa sắc cỏ xanh như nhuộm, trên nước hoa đào đỏ như thiêu". Đáng tiếc bây giờ là ban đêm. Nhưng ban đêm cũng có chỗ tốt của ban đêm, bóng đêm ôn nhu

như hổ. Người có ngửi thấy mùi thơm kia không, đó là hương thơm của đêm. Ban ngày nơi này nhất định là hoa nở đầy núi, cho nên đến ban đêm mới có thể tỏa ra hương thơm ngào ngạt như vậy...

Đường Bảo Ngưu chợt lâu bầu:

- Hổ làm sao biết ôn nhu?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Người chưa từng thấy dáng vẻ con hổ lúc vượt qua khe suối sao? Người đừng cho rằng con hổ chỉ biết hung bạo, khi nó thấy được một đóa hoa xinh đẹp, biểu tình cũng rất ôn nhu.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Người thật phiền phức.

Chu Đại Khối Nhi cũng nói:

- Người thật là tục nhân.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Bây giờ người tới đây là để giết người, chứ không phải ngâm thơ.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Giết người làm thơ hay, thơ hay có thể giết người, làm thơ và giết người vốn là cùng một chuyện. Giết người mà không hứng thú thì làm sao giết, chỉ đáng để người ta giết. Một sát nhân thật sự luôn xem giết người như một chuyện thú vị, thay trời hành đạo. Đấu tranh giữa nhân thế cũng như vậy. Nếu như một người vừa giết vừa chán, vừa đánh vừa sợ, vừa đấu vừa lo, hẳn trời sinh không phải là một kẻ đấu tranh giỏi, không bằng quy ẩn điền viên, gió mát trăng thanh, để được thư thái an bình một chút.

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc:

- Không ngờ người còn có những ý kiến này. Người nghe lén ta nói chuyện lúc nào thế, lại bắt chước lý luận vĩ đại của ta? Có điều người vẫn còn chưa học được chỗ tinh túy. Sinh mệnh của ta chính là quyết đấu, không có quyết đấu cũng không có sinh mệnh. Đời người là những cuộc quyết chiến lớn nhỏ liên miên, không quyết chiến thì sinh mệnh cũng không tiến lên, sinh tồn chỉ là một sự đình trệ. Thấm Hồ Thiền lão đại từng nói "không long trời lở đất thì trời yên đất lặng, người có năng lực không đại thành thì đại bại, siêu thoát sinh tử, không bằng chết đi. Người muốn đánh bại mỗi kẻ địch, trước tiên phải xem mình là địch, chỉ khi đánh bại chính mình mới có thể đánh bại kẻ địch". Loại cảnh giới chí cao mà huynh ấy nói, ta đã sớm đạt được, cho nên mới cảm thấy trong lòng tịch mịch.

Chu Đại Khối Nhi lại hết sức kính ngưỡng, hơn nữa cũng cảm thấy áy náy:

- Xin lỗi, ta không biết người đã từng nói những lời như vậy, vô tình lại bắt chước lý luận của người, thật xin lỗi!

Đường Bảo Ngưu nhất thời có hảo cảm với hắn, vì vậy liền "hảo tâm" dạy hắn thêm vài câu:

- Đối phó với kẻ địch, quan trọng nhất là đấu chí, tiếp theo là sát khí, sau khi giành được thắng lợi mới tính xem có nên giết chết kẻ địch hay không. Người không có đấu chí thì không thể xông trận, không có sát khí thì sẽ bị địch giết. Người cứ gió ơi hoa ơi mây ơi trăng ơi như vậy, trong lòng hoà nhã, làm sao có thể chống địch? Là một đấu sĩ thì phải kiên cường hơn kẻ địch, hơn nữa còn phải dũng mãnh gấp đôi, gấp mười, gấp trăm, như vậy mới có hi vọng chiến thắng.

Chu Đại Khối Nhi lại không đồng ý:

- Đối địch không nhất định phải giành thắng lợi.

Đường Bảo Ngưu kêu lên:

- Đối địch không thủ thắng, chẳng lẽ lại cầu bại?

Chu Đại Khối Nhi bình tĩnh nói:

- Đối địch chỉ là để thu được kinh nghiệm, bị thua cũng có thể xem như một loại kinh nghiệm. Kinh nghiệm thực ra rất đẹp, bất kể là tốt hay xấu, người có thể xử lý nó, cảm nhận nó và chuyển hóa nó.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Đẹp cái đầu người. Nếu như người không dũng mãnh thì sẽ bị thua trên chiến trường, thất bại thường đồng nghĩa với cái chết, chết rồi xem người còn đẹp ra sao.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Không nhất định phải dũng mãnh mới có thể chiến thắng. Người hãy xem dòng nước, nó rất mềm, rất yếu, rất vô lực, nhưng nó lại có thể lật thuyền, dập lửa, mài sắt, trên đời có rất nhiều thứ cứng rắn đều không chịu nổi sự tấn công của nó.

Đường Bảo Ngưu chợt kêu lên:

- Thật là hôi.

Chu Đại Khối Nhi ngạc nhiên:

- Cái gì hôi?

Đường Bảo Ngưu đáp:

- Hoa, mùi của hoa thật là hôi.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Cái... cái gì?

Đường Bảo Ngưu lại mắng:

- Trăng chết tiệt.

Sắc mặt Chu Đại Khối Nhi đỏ lên:

- Sao sao sao... sao sao trăng mà người cũng muốn muốn... mắng mắng mắng?

Đường Bảo Ngưu mắng hoa mắng trăng, còn khiến Chu Đại Khối Nhi kích động hơn so với mắng hăn.

Hăn vừa kích động thì lại cà lăm.

Đường Bảo Ngưu càng đắc ý:

- Ta không chỉ muốn mắng trăng, còn mắng gió, mắng đêm, mắng cả người.

Chu Đại Khối Nhi kêu lên:

- Người... người... người... ta... ta... ta...

Đường Bảo Ngưu cười ha hả, lộ ra hàm răng trắng uy nghiêm:

- Người người người ta ta ta cái gì. Còn nói là dùng nhu chế cương, mới nói mấy câu mà người đã không chịu nổi như vậy, còn là hảo hán gì chứ. Người ta nói cốt dũng giận lên thì mặt trắng, huyết dũng giận lên thì mặt đỏ, khí dũng giận lên thì mặt xanh, thần dũng giận lên thì mặt không đổi sắc, còn người là cái gì dũng? Tức giận thì lưỡi líu chân run, cổ cũng không chống được đầu. Ta mắng hoa không đúng sao? Không khí vốn trong lành biết bao, lại có một mùi hương nồng nặc truyền đến, lỡ may kẻ địch thừa dịp đốt mê hồn hương cũng khó mà phát hiện, mùi hoa hại người này có thể

nói không hời sao? Ta hỏi người, nếu như không có gió, ngay cả tiếng tay áo của kẻ địch cũng có thể phân biệt rõ ràng, còn hiện giờ gió thổi cỏ lay, người nói địch ở nơi nào? Cơn gió phiền não này không nên mắng sao? Ta lại hỏi người, đêm nay còn có ánh trăng, chiếu sáng như vậy, bố cục của chúng ta chưa gì đã phải hủy đi một nửa, cái mặt trăng trọc lóc này không nên mắng sao? Ta nói cho người biết, đêm nay và hàng ngàn cái đêm khác cũng như nhau, đen thùi lùi, tối om om, là thứ mà ta ghét nhất. Ta thích ban ngày sáng trong, quang minh chính đại. Động khẩu thì uốn đầu lưỡi, động thủ thì vung nắm tay, động cước thì đá con mẹ nó một cái, không cần phải lén lén lút lút, trốn trốn tránh tránh. Dùng tâm cơ tranh đấu, thắng không quang vinh, thua không anh hùng. Ta hỏi người, như vậy không nên mắng sao? Còn có người nữa, mồm đầy ý thơ như vậy, bị bệnh rồi phải không? Sầu muộn như vậy, lại động lòng xuân rồi à? Người như người lại tác chiến bên cạnh một người kiêu dũng thiện chiến như ta, đúng là một hoàn cảnh trở trêu do trời cao bố trí.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi bị mắng đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, có lúc lại biến đỏ, nhưng nghe những lời mà Đường Bảo Ngưu mắng, hăn lại không phản bác được chữ nào, chỉ lắp bắp nói:

- Trở... trêu...

Đường Bảo Ngưu nhếch miệng cười:

- Đương nhiên là trở trêu. Ta ưu tú còn người thì kém cỏi, ta anh dũng còn người thì hèn nhát, ta linh hoạt còn người thì chậm chạp. Huống hồ, ta cũng không hiểu vì sao một người anh minh thần võ, giữ mình trong sạch như ta lại bắt đầu có hảo cảm với một kẻ ngu ngốc đáng thương như người.

Hăn nghĩ không ra.

Không ngờ Chu Đại Khối Nhi bỗng nhiên bình tĩnh lại, hơn nữa khoe miệng còn khê nở nụ cười.

Điều này khiến Đường Bảo Ngưu không nhận được hỏi hản:

- Sau khi người nghe được lý luận tuyệt diệu của ta, đã cảm động muốn khóc rồi phải không? Vậy thì cứ khóc lên đi, đừng nên cố ra vẻ tươi cười, người cười đúng là quá khó coi.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta không phải bị người làm cảm động.

Đường Bảo Ngưu càng muốn hỏi tiếp:

- Hử?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta là bị chính mình làm cảm động.

Đường Bảo Ngưu không dám tin:

- Há?

Chu Đại Khối Nhi:

- Người xem, người đã bị ta cảm hóa, cho nên nói chuyện cũng bắt đầu ôn nhu rồi. Ta có thể cảm hóa được một kẻ hung bạo như người, chẳng lẽ không bị chính mình làm cảm động sao?

Lúc này đến phiên Đường Bảo Ngưu ghen hòng, nhưng đột nhiên lại nói một câu:

- Người cũng không tệ, ta đã nhìn lầm người.

Lần này đến phiên Chu Đại Khối Nhi kỳ ngạc nhiên:

- Cái gì không tệ?

Đường Bảo Ngưu bình tĩnh nói:

- Hóa ra người chỉ sợ rắn mối, cũng không sợ những thứ khác.

Sau khi nói xong, hắn lại bình tĩnh nhìn xuống phía dưới, nhìn chân của hắn.

Cho nên Chu Đại Khối Nhi cũng cúi đầu nhìn chân của mình, nhìn mắt cá chân.

Nơi ấy có một con đĩa đang bám vào chân hắn, nhúc nhích chuyển động, thân thể ướt mềm lộ ra màu đỏ sẫm, giống như đang hút máu của Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi yên lặng một lúc.

Đường Bảo Ngưu nhìn hắn cười cười, không ngờ cục nguyên bảo lớn này nhìn thấy chuyện như vậy lại hoàn toàn không thèm để ý.

Nhưng hắn đã đưa ra phán đoán hơi sớm một chút.

Bởi vì Chu Đại Khối Nhi đã phát ra một tiếng kêu lớn, tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu giống như pháo hoa bắn lên, nổ tung giữa không trung.

- Mẹ của tôi ơi...

Chu Đại Khối Nhi điên cuồng hét lên như thế.

Chỉ vì một con đĩa.

Lúc này, Lưu Toàn Ngã, Tư Đồ, Tư Mã và Triệu Họa Tứ đã lén lút băng qua phía bên này Điền sơn, tiến vào trong phạm vi Tư Phòng sơn.

Bọn họ tiến về hướng Lão Lâm tự.

- Trước tiên phải chiếm giữ Lão Lâm tự. Lão Lâm tự ở trên cao nhìn xuống, là điểm cao của Điem sơn, chúng ta chiếm được nơi đó thì có thể chiếm hết thượng phong. Huống hồ nơi đó còn có người của chúng ta, có thể dễ dàng lấy được tin tức về hành tung của Thiên Y Cư Sĩ. Muốn tấn công Điem sơn, trước tiên phải tiến quân đến Lão Lâm tự.

Đây là ý kiến của Lưu Toàn Ngã.

Ba người kia đều rất đồng ý.

Nương theo ánh trăng như đao, bốn người bọn họ tách ra, nhưng cũng không cách quá xa, tiến gần đến mục tiêu.

Lúc này, bọn họ lại đột nhiên nghe được một tiếng kêu thảm thiết.

Đó là tiếng kêu của Chu Đại Khố Nhi

Đã xảy ra chuyện gì?

Nếu như phía trước có tiếng kêu, chẳng lẽ kẻ địch vẫn chưa rút lui?

Nhưng tạo sao lại là tiếng kêu thảm thiết?

Là kẻ địch gặp phải địch thủ? Là viện quân đã đến? Là bọn chúng tự đánh lẫn nhau? Hay là cố ý bày bố nghi trận?

Lúc này, mấy người mình rốt cuộc là đang tấn công bất ngờ, hay là đã lọt vào mai phục của quân địch?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sinh Cục (Đường Sống)

Phương thức mà Trương Thán và Thái Thủy Trạch mai phục rất "đặc biệt".

Mặc dù "đặc biệt", nhưng bọn họ vẫn ở cùng với nhau, hơn nữa còn có thể nhìn thấy rõ ràng cử chỉ của đối phương. Trương Thán rất lưu ý đến hành động của Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch cũng đã phát hiện điểm này.

Hắn đang nhìn đàn kiến trên đất.

Đàn kiến đang dọn nhà, có con xen ở giữa "hộ tổng", có con đi ở phía trước và hai bên "dò xét", có con đưa cào lên "canh chừng", có con khiêng thức ăn còn nặng hơn ít nhất bốn lần so với bản thân bọn chúng.

Hắn đang nhìn đội hình của kiến, giống như đang đặt một bàn cờ, đọc một quyển sách thâm thúy và thú vị.

Hắn chuyên chú như vậy, nhưng lại chợt ngẩng đầu lên nhìn Trương Thán:

- Người đang nhìn ta.

Trương Thán nhìn người trước mắt, giống như nhìn cái bần trong móng tay của mình.

Thái Thủy Trạch lại nói tiếp:

- Người đã nhìn ta lâu rồi.

Trương Thán cười lạnh:

- Người biết vì sao ta lại nhìn người chăm chú như vậy không?

Thái Thủy Trạch đáp:

- Bởi vì người sợ ta chạy mất.

Trương Thán nói:

- Không ngờ người cũng tự biết mình.

- Người vẫn để bụng chuyện trước kia sao?

- Đừng nhắc tới quá khứ! Ta và người không có quá khứ, hơn nữa chuyện của người cũng không vĩ đại đến mức khiến người ta phải nhớ kỹ như vậy.

Thái Thủy Trạch dùng ngón tay chạm vào ngọn lửa nơi tim đèn.

Hắn dùng ngón cái và ngón trỏ bóp nó.

Một tiếng "xì" vang lên, ngọn lửa nhàn nhạt thiêu đốt đầu ngón tay của hắn.

Trương Thán lạnh lùng nói:

- Người đùa với lửa cuối cùng cũng bị lửa đốt, người sợ chết cuối cùng vẫn phải chết, người sợ chuyện cho dù không gây chuyện, nhưng kết quả vẫn có chuyện không thể tránh khỏi.

Thái Thủy Trạch cũng không tức giận, chợt đổi đề tài:

- Người thấy tối nay liệu có chiến đấu hay không?

Trương Thán hơi trầm ngâm:

- E rằng khó tránh khỏi.

- Là sinh cục hay tử cục?

- Sinh tử khó phân, thắng bại chưa định.

- Người có lo lắng cho cục diện tối nay không?

- Ta chỉ lo lắng cho Thiên Y Cư Sĩ.

- Tại sao?

- Bởi vì mục đích chủ yếu của Nguyên Thập Tam Hạng không phải là chặn đánh hoặc ngăn cản việc ám sát Thái Kinh. Nếu như muốn đề phòng có người lấy mạng Thái Kinh, hẳn chỉ cần ở bên cạnh họ Thái cẩn thận bảo vệ là được, cần gì phải điều động binh lực đến Diêm sơn chặn đường? Nguyên Thập Tam Hạng vốn muốn đối phó với Thiên Y Cư Sĩ, cho dù Thiên Y Cư Sĩ ở lại Bạch Tu viên, hẳn cũng sẽ tìm tới cửa. Cho nên Thiên Y Cư Sĩ mới đẩy chiến trường về phía trước, khiến kẻ sau lưng Nguyên Thập Tam Hạng bị uy hiếp, biến bị động thành chủ động, đối thủ thành công. Ta lo một khi thật sự đánh nhau, chúng ta đều không giúp được gì cho cư sĩ.

- Cho nên người sợ?

- Người có ý gì?

Thái Thủy Trạch cười, trong nụ cười của hắn lại mang theo sự bất đắc dĩ vô hạn, nhưng hoàn toàn không có địch ý:

- Ta nhớ trước kia người từng nói với ta, trước chiến dịch người luôn suy nghĩ "quãng thời gian này khi nào mới hết? Bao giờ mới có thể vượt qua

cửa ải này? Giây phút này qua đi thì tâm tình sẽ thế nào? Sau khi chiến dịch kết thúc luôn cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng vì sao trước thời điểm quan trọng thì lại chẳng biết gì cả". Người còn nói "đây là thời điểm khó chịu nhất".

Ánh mắt Trương Thán giống như bị ngọn lửa trên tay Thái Thủy Trạch đốt sáng.

Bởi vì Thái Thủy Trạch còn nhớ những gì hắn nói.

Có chuyện gì cao hứng hơn so với chuyện người khác nhớ được những lời mà mình cũng cảm thấy đặc ý?

Cho nên, muốn làm cho một nam nhân vui vẻ thật ra rất dễ dàng.

Ít nhất so với làm nữ nhân vui vẻ thì chỉ tốn một chút tâm tư, cũng không tốn tiền.

Vì vậy hắn nói ra:

- Một chiến dịch quan trọng, áp lực là ở trước đó chứ không phải trong trận chiến hay sau trận chiến. Trong trận chiến làm sao có thời gian suy nghĩ, chỉ biết toàn lực ứng phó, quên hết tất cả. Sau trận chiến thì kết quả đã định, tốt hay xấu, sống hay chết đều không quan trọng nữa. Con người cảm thấy áp lực nhất là khi biết một chuyện sẽ xảy ra nhưng lại không biết kết quả. Thời gian không thể thay đổi và dịch chuyển, nếu không, tâm tình trước một thoáng và sau một thoáng đã hoàn toàn khác nhau. Cho nên đối mặt với chiến dịch quan trọng, ta luôn hi vọng nó qua nhanh một chút, đồng thời cũng suy nghĩ nếu bây giờ mọi chuyện đã qua, tâm tình của ta sẽ trở nên như thế nào?

Thái Thủy Trạch nói:

- Chỉ cần qua được cửa ải khó khăn, phần lớn mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, rất ít khi nhớ lại tâm tình thấp thỏm trước khi qua ải, cho nên

cũng không biết quý trọng tâm tình lúc này, vô sự mới chính là hạnh phúc.

Trương Thán:

- Đúng vậy. Khi chưa vượt qua cửa ải khó khăn, ta cũng thường suy nghĩ, những danh hiệp đại hiệp, chiến tướng dũng tướng kia, trước một trận đánh định giang sơn liệu có sợ hãi, có khẩn trương, có bồn khoăn lo nghĩ giống như ta hay không? Chúng ta chỉ biết là bọn họ chiến thắng trận này, danh động thiên hạ ra sao, uy chấn bát phương thế nào, nhưng trước trận đánh đó bọn họ có sợ hãi không? Có hoảng hốt không? Có lo lắng cho hậu quả nếu thảm bại không? Tất cả ta đều không biết.

Thái Thủy Trạch nói:

- Bọn họ cũng sợ như vậy.

- Hử?

- Bọn họ cũng là người, mà là người thì sẽ sợ, sẽ quan tâm được mất, sẽ mong chờ thắng lợi. Ta nghĩ trước khi quyết chiến bọn họ cũng sẽ hốt hoảng lo sợ như vậy. Ta cũng từng hỏi một số tiền bối cao thủ và nhân vật lớn, bọn họ cũng thừa nhận điểm này. Bọn họ còn nói, không lo lắng thì không phải là người, hơn nữa khẩn trương cũng có chỗ tốt, khẩn trương mới có thể hoàn toàn kích phát tiềm lực, có thể phát huy sức mạnh lớn hơn gấp mười gấp trăm lần so với bình thường. Cho nên có lúc sợ cũng là chuyện tốt, có sợ hãi thì mới có vượt qua sợ hãi; có cửa ải cũng là chuyện hay, có cửa ải thì mới có xông qua cửa ải.

Trương Thán lúc này mới có chút ý cười trên mặt:

- Còn người?

Thái Thủy Trạch nói:

- Ta à?

- Người vẫn giống như trước chứ? Trước khi quyết chiến, vì muốn mình được thả lỏng, cho nên cố ý tìm một số chuyện để phân tâm. Ta với người đã cùng nhau tác chiến không ít lần đúng không? Lần đó cùng Đào Hoa xã đi đối phó với Tứ Đại Danh Bổ, người lại nghiên cứu đường hôn nhân nơi lòng bàn tay của mình và các huynh đệ đồng hành...

- Ta vốn chỉ xem cho mình, kết quả là mọi người đều muốn ta xem một chút.

- Có lần Thất Đạo Toàn Phong chúng ta đi đối phó với Cửu Đại Quỷ, người lại nói rằng mình bị đau bụng.

- Ngày đó thật sự là bụng ta đau như xoắn.

- Nhưng người lại rất say sưa, giống như là một loại hưởng thụ vậy.

- Đó cũng là bình thường, khi một người đang chịu cơn đau bị đứt tay, sẽ không nhớ tới chút đau đớn do muỗi chích.

- Lần đó hai người chúng ta mai phục tập kích Kim Đại Chu và Chu Đại Kim, người lại nhìn một con rết, nhìn đến mức giống như ngây dại.

- Đó quả thật là một con rết xinh đẹp động lòng người.

- Nhưng đó chỉ là một con rết.

- Cho dù chỉ là một con sâu nho nhỏ, trời cao dựng nên vạn vật đều đẹp đến kinh người. Chỉ cần nhìn một đóa hoa, một cọng cỏ, một nhánh cây, một chiếc lá, đều có vẻ đẹp làm cho người ta tán dương cả đời không hết.

- Cho nên vừa rồi người mới nhìn kiến.

- Con kiến vĩ đại hơn con người.

- Vĩ đại?

- Bọn chúng đoàn kết hơn con người, hơn nữa lại không bị phân hóa, bọn chúng không chỉ vĩ đại mà còn mạnh hơn con người.

- Mạnh?

- Mỗi con trong bọn chúng đều có thể nâng những thứ nặng hơn bốn mươi lần so với chính mình. Còn con người chúng ta, ngoại trừ một số cao thủ luyện võ có thành tựu, chỉ với năng lực của bản thân thì móng không sắc bằng hổ, răng không nhọn bằng rắn, ngay cả cánh cũng không có. Con kiến có khả năng biết trước địa chấn, đất sụp, mưa lớn, hỏa hoạn và sét đánh, những thứ này chúng ta đều không có.

- Ta lại có một chút.

- Cho nên ta cũng thích quan sát người.

- Nhưng ta lại không thích người. Ta thấy người ích kỷ, gặp chuyện thì trốn tránh, chỉ mong tự bảo vệ mình. Người để huynh đệ bằng hữu đi trước, còn người lui ra một bên, dùng nhiệt tình giả để làm vô tình thật, dùng lãnh khốc hại người để làm trò chơi giúp người. Ta đã nhìn thấu người rồi.

Thái Thủy Trạch cúi thấp đầu xuống:

- Ta không mong sự tha thứ của người.

Sau khi nói xong những lời này, hắn không nói gì nữa.

Lúc này lại vang lên tiếng hét thảm kinh tâm động phách của Chu Đại Khối Nhi.

Trương Thán biến sắc.

Thái Thủy Trạch lại trấn định:

- Hắn không phải gặp kẻ địch, chỉ là không biết lại gặp trúng cái gì rồi.

- Làm sao người biết hắn không gặp nguy hiểm?

- Tiếng hét này giống y như lần trước hắn nhìn thấy một con rắn mối. Có một số người, bình thường luôn nhát gan sợ sệt, nhưng khi gặp phải đại địch thật sự, lại có thể dũng mãnh kiên định hơn bất cứ người nào.

- Đúng rồi. Giống như có một số người, bình thường luôn bình tĩnh trấn định, nhưng khi gặp phải chuyện lớn cần có dũng sắc hào tình, hắn lại chỉ có thể lấy ra háo sắc tuyệt tình.

Thái Thủy Trạch cười khổ.

Hắn biết Trương Thán vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Có một số người dễ dàng quên đi chuyện mình làm có lỗi với người khác, đây là loại người hạnh phúc.

Nhưng Thái Thủy Trạch hiển nhiên không phải, bởi vì hắn thường nhớ được sai lầm của mình.

Có một số người rất khó quên những chuyện có lỗi với người khác, đó là loại người bất hạnh.

Trương Thán hiển nhiên là một trong số đó.

Ít nhất khi nhớ tới Thái Thủy Trạch trong chiến dịch "Đài Tự Kỳ", hắn lại nổi giận.

Chiến dịch đó vốn không cần Thất Đạo Toàn Phong ra tay.

Cửu liên minh hợp sức, muốn nuốt chửng Thích Hoa Văn đường.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Thích Hoa Văn đường không nên quật khởi, còn đã quật khởi thì không thể không quy thuận "Thất bang Bát hội Cửu liên minh".

Cho nên, Cửu liên minh đã dùng sức mạnh như nước lũ, muốn nuốt chửng lưu phái nhỏ nhỏ nhưng trước giờ luôn nêu cao chính nghĩa này. Thích Hoa Văn đường một thân một mình, chỉ có hàng hoặc chiến.

Thích Hoa Văn đường trên dưới mười tám người thà chết không hàng. Đối mặt với dung nham như núi lửa bộc phát, cho dù hóa thành tro bụi cũng muốn cùng chết trong trận, vĩnh viễn không hối, chỉ sợ tiếc nuối.

Điều này đã gây nên cơn giận của xã trưởng Đào Hoa xã là Lại Tiểu Nga.

Nàng đi hỏi Tát Tinh Hào của Hồ minh trong Cửu liên minh:

- Tại sao các người lại chèn ép Thích Hoa Văn đường?

Câu trả lời của Hồ minh là:

- Bởi vì bọn chúng không đủ lớn mạnh.

Nàng lại đi hỏi Vương Tha Nga của Long minh.

Câu trả lời của Long minh càng tuyệt hơn:

- Bởi vì chúng ta cao hứng.

Lại Tiểu Nga lập tức nói:

- Vậy nếu như chúng ta cao hứng, cũng có thể đứng về phía Thích Hoa Văn đường, đối phó với các người chứ?

Vương Tha Nga cười lớn:

- Chúng ta tiêu diệt Thích Hoa Văn đường giống như Thái Sơn đè đầu, giết những phái nhỏ hệ nhỏ tổ chức nhỏ này giống như giết chết con kiến. Người giúp bọn chúng là tự tìm đường chết.

Tát Tinh Hào cũng lớn cười:

- Lại Tiểu Nga, người nên đi trông coi Đào Hoa xã của người đi, xen vào chuyện người khác không có kết quả tốt đâu. Huống hồ phía người muốn giúp chỉ là mấy con chuột võ lâm, lại có thể đắc tội với sư tử lão hổ, không đáng chút nào. Bọn chúng là chuột còn chúng ta mèo, thanh trừ bại hoại cho giang hồ là chuyện của chúng ta, không phải chuyện của người. Người cứ ngồi xem chúng ta làm sao đuổi tận giết tuyệt những tên tiểu bối không biết lượng sức, trốn ở trong hang này đi. Tốt nhất là người giúp chúng ta đào hố chôn những con chuột này, giành lấy công lớn.

Nghe được lời của bọn họ, Lại Tiểu Nga nở nụ cười.

Trương Thán vĩnh viễn không quên được nụ cười của Lại đại tỷ.

Đó là nụ cười rất khí khái và đàn ông.

- Được, đã như vậy thì chúng ta sẽ giúp con chuột, mèo tới cắn mèo, chó tới cắn chó, người đến cũng phải cắn cho hẵn mấy cái.

Giọng nói như chuông bạc của Lại Tiểu Nga vang lên:

- Ta giúp Thích Hoa Văn đường, đấu với các người.

Tát Tinh Hào và Vương Tha Nga đều rất kinh ngạc:

- Quá ngu ngốc, quá hoang đường, quá không biết tự trọng!

- Tại sao người muốn làm như vậy?

- Không vì gì cả. Các người ỷ mạnh hiếp yếu, còn ta sẽ giúp kẻ yếu, ta cho rằng đó là một chuyện rất thú vị.

- Người!

- Người đừng hối hận!

Lại Tiểu Nga bình sinh làm việc, đương nhiên sẽ không hối hận.

Không hối hận chưa chắc đã là chuyện tốt, người không biết kiểm điểm cũng sẽ không hối hận; nhưng một người nếu có thể không hối hận và không hối hận, đó mới thực sự là không hối hận không tiếc.

Nàng làm như vậy, không chỉ muốn đứng về phía chính nghĩa, đồng thời cũng đứng về phía kẻ yếu.

Nàng muốn khiêu chiến những cao thủ đương thời.

Các huynh đệ đều ủng hộ nàng.

Vì vậy cuối cùng ác đấu đã diễn ra. Đám người Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi, Đào Hạ Lưu Đầu, Trương Than 1, Tiểu Tuyết Y, Tề Tương Hảo đều muốn mời Thái Thủy Trạch tương trợ. Nhưng Thái Thủy Trạch lại nói "Thiên Hỏa thần đao" của hắn còn chưa luyện thành, đang đến bước ngoặt quan trọng, không thể nửa đường hủy bỏ, cho nên không thể cùng nhau vượt qua nguy gian. Khai chiến không lâu, Đào Hoa xã và Thích Hoa Văn đường hoàn toàn không chịu nổi thế công dờn non lấp biển, chỉ có thể vừa lui vừa chiến. Có một lần bọn họ chạy trốn đến Hắc Diện Thái gia, Trương Thán xin Thái Thủy Trạch để đám huynh đệ tỷ muội mắc nạn này tránh một thời gian, còn xin hắn mời thêm những cao thủ khác của Hắc Diện Thái gia đến giúp đánh lui kẻ địch. Nhưng những điều này đều bị Thái Thủy Trạch lần lượt từ chối, lý do là:

- Cha mẹ huynh đệ tử muội của ta, tuy sinh ra và lớn lên tại "Bình khí đại vương Hắc Diện Thái gia", nhưng đều không phải là người trong võ lâm. Ta không thể nhúng tay vào thị phi ân oán giang hồ để bọn họ bị liên lụy.

Thế là hắn đã không ra tay, cũng không chứa chấp.

Vì vậy Trương Thán khinh bỉ hắn, căm ghét hắn. May mà lúc đó có Lại đại tử ngăn cản:

- Không chừng hắn cũng có nỗi khổ khó nói. Làm một hiệp đạo, có thể vì chính nghĩa không sợ nguy hiểm, nhưng không thể bắt người khác cũng hi sinh thân mình. Chỉ cần hắn không giết ngược một đao, cho dù không phải là huynh đệ của chúng ta, cũng có thể xem là bằng hữu.

Lần đó, nếu không nhờ có đám người "Cửu Đại Quan Đao" Long Phóng Khiếu trợ giúp, có lẽ Đào Hoa xã và Thích Hoa Văn đường đã bị diệt rồi.

Nhưng Trương Thán vẫn không thể tha thứ cho Thái Thủy Trạch, bởi vì hắn từng thật lòng xem đối phương là huynh đệ của mình.

Huynh đệ không giống như bằng hữu. Người có thể quan tâm đến bằng hữu, nhưng sẽ bán mạng vì huynh đệ.

Huynh đệ không ai làm như vậy.

Từ đó Trương Thán xem thường Thái Thủy Trạch, không muốn ở cùng với hắn. Mấy năm nay, Thái Thủy Trạch lần nữa xông pha giang hồ, chẳng biết có phải vì duyên phận hay không, lại luôn luôn đụng mặt Trương Thán, mỗi lần Trương Thán đều mượn cớ tránh né.

Lần này lại không tránh được.

Bọn họ chẳng những cùng một trận tuyến, hơn nữa còn cùng một tổ hợp, đồng thời lại cùng nhau ở trong một ngôi chùa để mai phục kẻ địch.

Bọn họ cùng ở trong ngôi chùa nào?

Lão Lâm tự trên đỉnh Diêm sơn.

Bọn họ cùng ở nơi nào trong chùa?

Một nơi mà kẻ địch sẽ không phát hiện ra bọn họ.

Đó là nơi nào?

Lúc này kẻ địch đã bắt đầu tiến vào trong chùa.

Bọn họ nhìn thấy kẻ địch lặng lẽ tiến vào đại điện trong chùa, kéo ra hai chiếc bóng thật dài.

Một người giống như trên tay cầm một con rắn đang quay cuồng, xoay chuyển, lưu động, ngộ ngộ.

Con rắn màu đen kia lại không phát ra âm thanh.

Một người khác, roi trên tay chiếu rọi ánh nến trong miếu đường, sáng rực giống như trước mắt liên tục có những vụ nổ bùng lên ánh vàng.

Đó là Tư Mã, còn có Tư Đồ.

Hai người tiến vào phật điện.

Bọn họ hiển nhiên không phát hiện ra Trương Thán và Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch và Trương Thán lại nhìn thấy bọn họ.

Hai người rút cuộc là trốn ở đâu, mới có thể theo dõi nhất cử nhất động của kẻ địch, hơn nữa còn nhìn thấy rõ ràng, nhưng kẻ địch lại không thể

phát hiện được bọn họ?

Tư Đồ và Tư Mã vừa vào phật điện liền bắt đầu cảm giác, có người đang nhìn chăm chú vào bọn họ.

Nhưng người ở đâu?

Hai người nhanh chóng quan sát chung quanh.

Không có ai.

Nhưng bọn họ đối phó với kẻ địch nhiều năm, từng trải qua sóng to gió lớn trong giang hồ, tin rằng cảm giác của mình sẽ không sai.

Cảm giác được kẻ địch tồn tại nhưng lại không tìm được, đó chính là địch ở trong tối còn ta ở ngoài sáng, là tình cảnh rất bất lợi.

Ngoại trừ cửa mà bọn họ vừa tiến vào, còn có ba lối ra khác.

Tư Đồ cười nói:

- Xem ra là có đường sống.

Tư Mã nói tiếp:

- Nhưng chúng ta giống như đã vào trong cục.

Tư Đồ nói:

- Vào cục mới có thể phá cục.

Tư Mã nói:

- Chỉ sợ là người trong cục mơ hồ.

Tư Đồ nói:

- Nếu không muốn người trong cục mơ hồ, có một biện pháp.

Tư Mã nói:

- Đó là phải cải tử hoàn sinh.

Tư Đồ nói:

- Chỉ cần tìm một người chết thay, chúng ta sẽ có thể sống tiếp.

Tư Mã nói:

- Cho nên tử cục vào tay chúng ta, cũng phải biến thành sinh cục.

Tư Đồ nói:

- Nếu như nơi này thật sự có bố cục của kẻ địch, vậy thì lần này chúng ta có thể đập nát cục của hắn; còn nếu như không có, thử một lần này cũng nhất định có thể biết được.

Tư Mã nói:

- Vì vậy đối với chúng ta, người có thể xoay chuyển càn khôn thì vĩnh viễn có thể nắm giữ sinh cục, phá tan tử cục.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Diệu Cục

Cuộc nói chuyện của Tư Mã Phế và Tư Đồ Tàn giống như không chỉ hai người đang nói, mà là nói cho người thứ ba nghe.

Đây chính là lý do Nguyên Thập Tam Hạn để hai người này ở lại Điểm sơn, bởi vì ba sư huynh đệ này (bao gồm cả Tư Không Tàn Phế) có sức cảnh giác rất cao.

Người lang bạt võ lâm, không có sức cảnh giác thì cũng sẽ không cảm nhận được nguy cơ, loại người như vậy vốn không thích hợp sinh tồn trên giang hồ. Giang hồ phong ba hiểm ác, không chỗ nào không có nguy hiểm. Một người không có năng lực cảnh giác đặc biệt đối với nguy cơ, cho dù võ công có giỏi, cũng khó tránh khỏi sẽ trở thành một vật hi sinh trên giang hồ.

Tính cảnh giác của Tư Mã Phế rất cao. Hắn đi theo bên cạnh Nguyên Thập Tam Hạn đã học được một điều, đó là lúc nào cũng phải đề phòng người khác ám toán.

Cho nên hắn đã học được bản lĩnh, cho dù mắt không nhìn người cũng có thể biết đối phương đang làm gì.

Cảm giác đối với nguy hiểm của Tư Đồ Tàn cũng rất cao. Hắn từ nơi Phó Tông Thư học được làm cách nào để ám toán người khác, mà phương pháp ám toán lại có tới trăm phương ngàn kế, đủ loại kỳ quái. Tự mình ra tay thì xem như đã kém một nước cờ, ám toán tuyệt diệu nhất là người bị

người ám toán còn cảm tạ sự giúp đỡ của người, hơn nữa còn giúp người ngăn cản tất cả ám toán.

Cho nên Tư Đồ Tàn đã học được bản lĩnh, dựa vào ánh mắt của đối phương để biết đối phương muốn làm gì, là địch hay là bạn.

Còn về Tư Không Tàn Phế, hẳn từng làm một thị vệ bên cạnh Thái Kinh, không chỉ có thể nhận ra đối phương có địch ý hay không, ngay cả tâm tình của người đó lên cao hay xuống thấp cũng có thể phân biệt được. Tại một khắc trước khi đối phương ra tay, hẳn có thể nắm được chính xác, liệu gió chống thuyền, tùy thời hành động.

Hắn học được một điều, đó là làm một người trong võ lâm, võ công có giỏi cũng không bằng làm người cho giỏi; mà làm một người giang hồ, xông pha giang hồ, bản lĩnh còn quan trọng hơn so với võ công giành thiên hạ.

Vì vậy, ba sư huynh đệ này hoàn toàn cùng một đường với Nguyên Thập Tam Hạn, có thể nhận ra nguy cơ trước khi bộc phát, điều này còn giá trị hơn so với thực lực giết địch.

Tư Đồ và Tư Mã thực ra cũng không biết trong chùa này có kẻ địch hay không.

Trong phật điện này chỉ có tượng phật, tượng thần, tượng La Hán, bồ đoàn, bệ thần, tủ kinh thư, cờ phướn, màn che, đèn thất tinh, đèn chong, đàn hương...

Kẻ địch có không?

Nếu như có thì ở đâu?

Nếu như không có, hẳn là sẽ lưu lại dấu vết. Chỉ cần lưu lại dấu vết thì sẽ có thể lập tức truy kích.

Nếu kẻ địch đã thiết kế mai phục, cũng sẽ không tự động lộ ra, cho nên nhất định phải dụ địch.

Điều kiện dụ địch là nhất định phải có "mồi" .

Thứ gì là "mồi"?

Vì vậy Tư Đồ Tàn vỗ tay.

Phương thức vỗ tay rất kỳ lạ, hẳn chỉ dùng một tay để vỗ.

Ai nói một tay vỗ không vang?

Hẳn vỗ rất vang, hơn nữa tiếng vang còn rất đặc biệt.

Hẳn vừa vỗ tay một cái, "mồi" liền "đi tới".

Nói là "đi tới", nhưng thật ra là bị người ta "giải" vào.

Gọi là "đi tới", nhưng thật ra là "nhảy xuống", bởi vì người vẫn luôn ẩn nấp trên xà nhà.

Một cô gái nhỏ yếu, xinh đẹp, ngây thơ, trên trán có một vết sẹo khắc sâu.

Một thiếu nữ tuổi xuân.

Nhìn trang phục của nàng, có thể biết được nàng là một thiếu nữ thôn quê.

Mấy tên ma đầu cùng hung cực ác này đưa một thiếu nữ thôn quê đến Lão Lâm tự để làm gì? Có thể làm gì?

Người áp giải nàng là một nam tử không cao không lùn. Bên hông hẳn có một thanh đao, vỏ đao phát ra ánh sáng lờ mờ.

Hắn cũng không có mặt, chỉ mang một chiếc mặt nạ tuồng. Trên mặt nạ không vẽ ngũ quan, chỉ vẽ một bức tranh sơn thủy ý cảnh thần diệu.

Khi thiếu nữ này tiến vào, chỉ có đôi chân là có thể đi lại.

Nói cách khác, huyết đạo ở thân trên thiếu nữ đã hoàn toàn bị khống chế, bao gồm cả huyết cam. Cho dù nàng không bị khống chế, cũng bởi vì quá sợ mà mất đi năng lực phản kháng.

Nam tử vẽ tranh sơn thủy làm mặt đường nhiên chính là Triệu Họa Tứ.

Vấn đề là hắn áp giải một tiểu cô nương tới để làm gì? Sẽ làm gì?

Tư Mã và Tư Đồ nhìn thấy thiếu nữ thôn quê này, dường như hết sức hài lòng, vô cùng đặc ý.

Bọn họ rốt cuộc định làm gì?

Tư Đồ hí mắt cười nói:

- Chúng ta dùng biện pháp gì để trực tiếp hữu hiệu một chút?

Tư Mã chỉ nói một câu:

- Lột y phục của cô ta xuống.

Hai người đồng loạt ra tay.

Trước tiên bọn chúng giải khai huyết cam cho tiểu cô nương, bởi vì bọn chúng thích nghe người ta kêu thảm, nhất là tiếng kêu của nữ nhân.

Thiếu nữ thôn quê hét lên chói tai, rất nhanh lại chuyển thành kêu gào.

Mảnh vụn áo quần như ngàn con bướm tung bay, ngay cả áo lót cũng bị xé đi.

Tư Đồ lại híp mắt cười, lúc này ánh mắt của hắn cũng không thể rời khỏi thân thể trắng như tuyết, mềm mại và thuần khiết kia.

- Tiếp theo thì sao?

Tư Mã dùng đầu lưỡi liếm liếm chớp mũi.

- Người nói thử xem?

Đột nhiên, nam tử mang mặt nạ kia quát lên một tiếng:

- Không được cưỡng bạo nữ nhân.

Tư Đồ và Tư Mã đều giật mình, sau đó hai người bèn nhìn nhau cười.

Một người cười lạ lùng, dáng vẻ giống như không thể tin được.

Một người cười kỳ quái, dáng vẻ giống như trong lòng đã hiểu.

Một người nói:

- Không cho cưỡng gian à?

Một người khác nói:

- Người ăn nữ nhân thì lại được?

Không ai nhìn ra sắc mặt Triệu Họa Tứ thế nào, nhưng ai cũng có thể cảm giác được thái độ của hắn.

- Ta ăn nữ nhân là để vẽ tranh, còn các người gian dân nữ nhân là để mua vui. Nữ nhân có thể giết, nhưng không thể chơi đùa.

Lời này khiến cho hai người đều ngẩn ra.

Một người vắn liếm liếm chóp mũi, giống như muốn đi đến liếm lên người tiểu cô nương kia.

Một người híp mắt lại, giống như trong mắt có hai cây kim nằm ngang đang bốc cháy.

- Ờ, vậy thì thôi, có điều... thật đáng tiếc, một cô nương xinh xắn như vậy.

- Ai, nữ nhân xinh đẹp có thể ăn nhưng không thể chơi đùa, thật là... vậy người muốn thế nào?

Người mang mặt nạ hơi trầm ngâm:

- Ta đã nhìn thấy cô gái này lúc hạnh phúc, khi đó cô ta đang ở bên bờ sông rửa mặt chải đầu, nhìn bóng ngời đến mình, nhất định là rất vui vẻ. Ta liền bắt cóc cô ta, lúc đó cũng đã nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của cô ta. Nhưng ta còn chưa thấy dáng vẻ cô ta lúc đau đớn, ta muốn nói đến sự đau đớn tột cùng.

Hai người đều cười, cười bằng mũi, cười ngậm miệng.

- Muốn nữ nhân đau đớn cũng không khó, đáng tiếc là người không cho...

- Dù sao, muốn một nữ nhân cảm thấy đau đớn, có rất nhiều phương pháp. Những thứ này có thể khơi dậy linh cảm để người vẽ tranh sao?

Lúc này, thiếu nữ thôn quê đáng thương kia giống như tỉnh táo lại đôi chút, giãy giụa kêu lên:

- Các người... các người muốn làm gì... muốn làm gì?

Có một số lời vốn không nên hỏi, cũng có một số chuyện vốn không cần hỏi.

Nữ nhân luôn hỏi những câu ngớ ngẩn vào lúc không cần thiết, chẳng như tại một vài thời điểm lại hỏi nam nhân "muốn làm gì".

Chẳng lẽ trong lòng các nàng vẫn chưa rõ sao? Chẳng lẽ các nàng thật sự muốn nam nhân nói ra?

Tư Mã dùng roi đánh nát một pho tượng La Hán.

Có mười tám pho tượng Kim Thân La Hán trong điện, cộng thêm Tứ Đại Thiên Vương và hai pho tượng Bồ Tát, đánh bể một pho thì còn lại hai mươi ba pho.

Nhìn tượng đất vỡ vụn, Tư Mã Phế cảm hận nói:

- Còn nhớ Vương Tiểu Thạch dùng thứ gì giết chết Phó tướng gia không?

Tư Đồ Tàn cũng dữ tợn đáp:

- Đá.

Tư Mã hận thù chưa tan:

- Hắn còn ra tay ngay trước mặt chúng ta, làm hại chúng ta từ đó về sau không được Thái thái sư trọng dụng nữa.

Tư Đồ hận đến nghiến răng:

- Chúng ta ngã lần này cũng thật là thảm.

Tư Mã hận từ trong đến:

- Hắn còn chém ta một đao.

Tư Đồ hận ý khó dừng:

- Hãn cũng đâm ta một kiếm... hiện giờ vết thương vẫn còn đau.

Tư Mã thù sâu như biển:

- Vết đao của ta cũng chưa lành.

Tư Đồ lửa hận như thiêu:

- Không có Vương Tiểu Thạch, có lẽ chúng ta cũng không cần tới nơi hoang vu hẻo lánh này cho muỗi ăn, bắt chuột giết thỏ.

Triệu Họa Tứ chỉ có một đôi mắt lộ ra bên ngoài mặt nạ, giống như một đôi mắt của trời đất giữa núi buồn nước cạn.

Cặp mắt này rất kỳ lạ, con ngươi rất đen, nhưng tròng trắng mắt lại tràn đầy tơ máu. Những tơ máu kia giống như hòa vào trong nước, thấm vào tan ra.

Hãn chớp mắt, giọng nói rất lạnh:

- Nhưng thế thì có liên quan gì đến cô gái này? Cô ta là em gái hay là vợ của Vương Tiểu Thạch?

Cô gái kia cuống quýt vẫy tay.

Nàng giống như không biết Vương Tiểu Thạch là ai, càng không biết Vương Tiểu Thạch có quan hệ gì với nàng. Nhìn dáng vẻ của nàng, có thể đoán ra nàng đang suy nghĩ, đây là lần đầu tiên nàng nghe được cái tên "Vương Tiểu Thạch", đã rơi vào kết quả như vậy, đợi một lát nữa còn không biết sẽ có kết quả gì.

Tư Đồ lại nói:

- Cô ta không liên quan gì đến Vương Tiểu Thạch.

Tư Mã cũng nói:

- Cô ta chỉ là một thiếu nữ thôn quê.

Tư Đồ nói:

- Nhưng chúng ta muốn báo thù.

Tư Mã nói:

- Báo thù không được thì cũng phải trút giận.

- Nơi này có rất nhiều đất đá.

- Những đất đá này đều rất cứng rắn.

- Chúng ta dùng nó ném người.

- Ném vào người sẽ rất đau.

- Ném vào trên người cô gái mềm mại trơ trọi này, nhất định sẽ để lại vết bầm xanh đen.

- Nếu như ném vào trên mặt, dung mạo xinh đẹp của cô ta sẽ không còn nữa.

- Như vậy, chúng ta sẽ có một loại khoái cảm báo thù.

- Hơn nữa, người cũng có thể thật sự thưởng thức được dáng vẻ đau đớn của nữ nhân, nhất là một thiếu nữ thôn quê xinh đẹp, khả ái, chưa từng trải qua sự đời.

Mắt của Triệu Họa Tứ sáng lên, đó một loại thần thái gần giống như lúc dã thú nuốt người.

Hắn đã hiểu dụng ý mà hai người nói ra, cũng hiểu rõ dụng tâm mà sư huynh này đề không nói ra, bọn chúng muốn đánh nữ nhân.

Nam nhân đánh nữ nhân thì không phải là nam nhân, cho nên nếu như có người trong hiệp đạo ở đây, nhất định sẽ ra tay ngăn cản.

Một khi đối phương ra tay, sẽ đúng như ý nguyện.

Bọn chúng đã sớm ước định, bảo Triệu Họa Tứ bắt cóc thiếu nữ thôn quê vô tội này để làm "mồi".

Bọn chúng muốn thử xem Thiên Y Cư Sĩ hay đồng bọn của y có ở đó hay không.

Chỉ cần đối phương vừa xuất hiện, bọn chúng nhất định có thể hành động trước khi đối phương ra tay.

Ai bảo đối phương là người trong hiệp đạo, ai bảo bọn họ có việc nên làm và không nên làm.

Một người thật sự ăn được cơm của võ lâm, chảy được máu của giang hồ, nhất định phải không kiêng kỵ gì, lục thân không nhận, cho nên bọn chúng có thể lột sạch y phục của nữ nhân, cưỡng bạo nàng, đánh nàng, giết nàng.

Hơn nữa còn có thể giống như Tư Đồ mặt dày mày dạn nói:

- Bởi vì đây là một thiếu nữ tuyệt diệu, cho nên đây là một diệu cục.

Còn có thể giống như Tư Mã vô liêm sỉ hỏi:

- Người nói xem chuyện này có tuyệt diệu hay không?

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cách Cục (Thế Thống)

Vì vậy Tư Mã và Tư Đồ bắt đầu "ném đá".

Ném đá là để dò đường.

Bọn chúng dùng đất cứng.

Có lẽ bọn chúng muốn "chơi đùa" một cách tàn khốc và sáng khoái lâu hơn một chút, cho nên cũng không dùng nhiều sức.

Nhưng như vậy cũng đủ thảm rồi.

Cục đất thứ nhất bắn trúng bụng dưới của thiếu nữ thôn quê đang bị trói vào cột. Nàng đau đớn gập người, mái tóc đen rũ xuống trên chiếc cổ ngọc, đen trắng rõ ràng, phác họa ra một hình ảnh động lòng người.

Cục đất cứng thứ hai bắn trúng ngực phải của nàng. Nàng kêu thảm một tiếng, ngửa đầu lên trời, đau đến mức toàn thân không ngừng run rẩy, càng lộ ra vẻ yếu ớt vô cùng, muốn chết không xong.

Cục đất thứ ba bắn trúng trán nàng, máu từ nơi đó không ngừng chảy ra, khiến toàn thân nàng co quắp lại. Đến cục đất thứ tư, thân thể trắng trẻo của nàng đã hiện lên vết tím bầm. Nàng chỉ có thể phát ra tiếng kêu gào nức nở, giống như một con mèo nhỏ sắp chết trong trời đông giá rét.

Tư Đồ cười ha hả, hỏi Triệu Họa Tứ:

- Người có muốn ném một cục hay không?

Hắn đưa một cục đất cứng cho Triệu Họa Tứ. Tư Mã càng mượn gió nổi lửa:

- Ném vào mặt cô ta thử xem, đến khi gương mặt tròn xinh xắn kia không còn thấy rõ ngũ quan, chúng ta lại chơi đùa một lúc nữa rồi mới để cho cô ta chết.

Lời nói đến đây, cục diện đã xảy ra biến hóa.

Tư Mã và Tư Đồ dùng đất ném vào thân thể trắng như tuyết, thấy được dáng vẻ đau đớn của cô gái kia, trong lòng cũng nổi lên thú tính.

Thực ra dùng hai chữ "thú tính" cũng không hợp lắm, bởi vì phần lớn dã thú cũng không thích hành hạ bạn tình của nó. Chỉ có con người, ít nhất có một số người thích như vậy, giống như rất nhiều người thích tìm niềm vui trên sự đau khổ của người khác.

Nhưng Tư Đồ và Tư Mã cũng rất cảnh giác.

Mục đích bọn chúng hành hạ cô gái kia không chỉ vì tiết dục, mà là muốn khiến cho kẻ mai phục phải xuất hiện, hoặc là thử xem rốt cuộc có kẻ địch ẩn nấp ở đây hay không.

Bọn chúng khẳng định, chỉ cần có người trong hiệp đạo ở đây, nhất định sẽ không thể chịu nổi cảnh tượng này.

Hiệp khách làm sao nhịn được khi thấy bọn chúng hành hạ một cô gái yếu ớt? Cho nên bọn chúng đã chọn một cô gái như vậy.

Xinh đẹp làm cho người khác tan nát cõi lòng.

Ngọt ngào đến nỗi mỗi tiếng kêu rên đều có thể khiến người ta nín thở.

Thanh xuân đến mức khiến người ra cảm thấy không quay đầu cũng đã trăm năm.

Ngay cả vết sẹo trên trán nàng, lúc đau đớn cũng làm tăng thêm sự xinh đẹp.

Cho nên bọn chúng muốn hành hạ nàng, để cho môn nhân của Thiên Y Cư Sĩ phải hiện thân cứu nàng.

Đây chính là ném "đá" dò đường.

Đường ở đâu?

Có đường hay không?

Là đường sống hay đường cùng?

Đường là do người đi mà thành, vậy người ở đâu? Người có phải đã đi hết con đường, trải qua một đời, là con đường của cuộc đời?

Cục đất trên tay Triệu Họa Tứ còn chưa ném, biến hóa đã xảy ra.

Có lẽ là vì sự đau đớn của thiếu nữ thôn quê kia, hoặc là bởi vì vết thương mà nàng phải chịu làm cho người ta không đành lòng, có một pho tượng Kim Thân La Hán bỗng chớp mắt một cái.

Chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Chớp mắt có tiếng động hay không?

Có, chỉ là người bình thường lại không nghe được.

Những cao thủ luyện võ khi chớp mắt, cũng có thể khiến cho những cao thủ luyện võ khác không nghe được.

Nhưng Tư Đồ Tàn lập tức phát hiện ra.

Hắn vùng roi đánh vào thiếu nữ thôn quê kia, tiếng roi xé gió.

Hắn không tấn công pho tượng La Hán không có lông mày, đang tự mổ bụng moi tim kia.

Hắn giống như quá kích động, đột nhiên ra tay độc ác với thiếu nữ thôn quê.

Quả nhiên, lúc này khoe miệng của pho tượng La Hán kia lại giật giật.

Như vậy là đủ rồi.

Tư Đồ Tàn muốn làm kẻ địch phân tâm, muốn kẻ địch không đành lòng.

Tư Mã Phế nhanh như chớp lướt đến bên dưới pho tượng Tứ Đại Thiên Vương, đến phía sau pho tượng La Hán không có lông mày đang mổ bụng moi tim kia, vùng roi vàng đập xuống.

Một roi ác liệt không gì sánh được này lại không phát ra tiếng động.

Bọn chúng đã phát hiện kẻ địch, đồng thời cũng tìm ra vị trí của kẻ địch, bây giờ chuyện bọn chúng phải làm đương nhiên là giết địch.

Một roi của Tư Mã Phế đập xuống đầu La Hán.

La Hán kia lại giống như không biết trên đầu có roi đánh xuống.

Tư Mã Phế cũng không đề phòng trên đầu mình còn có một Thiên vương.

Trên tay Thiên Vương cũng có một cây roi vàng, cây roi đó cũng đang đập xuống đầu hắn, ác liệt không tiếng động.

Hắn không phát hiện, nhưng Tư Đồ Tàn đã phát giác ra.

Hắn phải cứu nguy cho Tư Mã Phế.

Tư Đồ Tàn vung roi, hần vốn sử dụng roi dây, một roi cuốn về phía Thiên Vương kia.

Mũi roi lướt qua, toàn bộ thần điện chột tối sầm lại. Chiếc roi giống như một con rắn sống, tốc độ nhanh như chớp.

Một roi này vốn là để cứu Tư Mã, nhưng lại đánh vào bên hông Tư Mã.

Bởi vì hần đã không nhìn thấy nữa.

Một người đã mất đầu làm sao còn thấy được mục tiêu của mình?

Khi đánh ra một roi kia, Tư Đồ Tàn đương nhiên vẫn còn sống, nhưng sau khi đánh ra hần lại là người chết.

Bởi vì Triệu Họa Tứ đột nhiên rút đao.

Đao này rút ra, không có hình dáng của đao, chỉ có một cây đuốc.

Hần cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới đao ở bên hông lại là như vậy, nhưng hần vẫn chém ra một "đao".

Một đao chặt xuống cái đầu của Tư Đồ Tàn.

Bởi vì đao cực nhanh và sắc, đao chém xuống, đầu bay lên, máu văng tung tóe.

Chiếc đầu rơi xuống, con người xoay một vòng, còn nói:

- Đao thật nhanh...

Lúc này mới đứt hơi.

Một thanh đao nhanh như vậy, hơn nữa còn quái như vậy.

"Triệu Họa Tứ" dùng một đao chém đầu Tư Đồ Tàn xuống, lại còn được hăn khen ngợi, trong lòng bất giác cảm thấy hơi xấu hổ.

Cùng lúc đó, một roi của Tư Mã Phế đã đập vỡ đầu La Hán kia.

Chiếc đầu vỡ vụn, thật sự là vỡ vụn, nhưng lại không có máu, cũng không có thịt, mà chỉ có đất.

La Hán làm bằng đất tại sao có thể chớp mắt mở miệng?

Không chỉ chớp mắt mở miệng, đôi tay của La Hán mất đầu này vốn đang mổ bụng moi tim, đột nhiên lại ôm lấy Tư Mã Phế.

Tư Mã Phế kinh hãi, lúc này hăn lại nhìn thấy chiếc đầu của Tư Đồ Tàn bay lên.

Hăn lập tức giãy giụa, nhưng chiếc roi của Thiên Vương kia đã đập vào đầu hăn.

Đầu của hăn cũng vỡ tan giống như pho tượng La Hán kia.

Chỗ khác biệt là hăn lại có máu, có thịt, hơn nữa còn là máu thịt đầm đìa.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế đều ngã xuống.

Chiếc đầu của Tư Mã Phế và La Hán đều vỡ tan. Khi Tư Mã Phế không thể cử động được nữa, kỳ quái là La Hán kia cũng bất động.

"Triệu Họa Tứ" cười lạnh nói:

- Tốt, binh khí của Hắc Diện Thái gia quả nhiên siêu việt khác thường, khó dò khó phòng bị, xem như ta được mở mang kiến thức rồi.

Hóa ra La Hán không phải là do người giả trang, cũng không phải là La Hán bằng đất thật sự.

Đó là vũ khí bí mật của Hắc Điện Thái gia.

Một loại vũ khí biết nháy mắt, nhướn mày, nhún vai, thậm chí là nói chuyện, có thể khiến cho kẻ địch tưởng lầm là "địch thủ".

Nếu La Hán không phải là La Hán, hơn nữa còn là vũ khí, vậy thì đương nhiên chính là vũ khí của "Hỏa Hải Nhi" Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch dĩ nhiên là Thiên Vương cầm roi kia.

Bình khí mà hắn thường sử dụng là "Thiên Hỏa thần đao" lại giao cho "Triệu Họa Tứ".

Ai có thể bắt chước ngữ khí âm điệu của Triệu Họa Tứ giống hệt như vậy, ngay cả hai nhân vật có tính cảnh giác rất cao là Tư Đồ và Tư Mã cũng bị lừa gạt?

Đương nhiên chỉ có Trương Thán.

"Phạm Vương" Trương Thán tinh thông "Bát Đại Giang Hồ thuật", đồng thời cũng là nghĩa đệ của Nộ giang Lại Tiểu Nga.

Trương Thán vốn cùng với Thái Thủy Trạch ở trong phật điện này, chỉ là một người ở trên xà nhà, còn một người giả làm Thiên Vương trên bàn. Giữa bọn họ vốn có một nữ nhân.

Một cô gái bị điểm huyết cam.

Thái Thủy Trạch lẩm bẩm:

- Hai tên này vốn sẽ không chết, cũng không đến nỗi chết, nhưng bọn chúng là người trong võ lâm mà lại hành hạ một cô gái yếu đuối như vậy,

đúng là không ra thể thống gì.

Trương Thán giắt thanh đao như lửa kia vào trong vỏ kiếm, trả lại cho Thái Thủy Trạch:

- Loại người này vốn đáng chết. Đao trả lại cho người.

Thái Thủy Trạch hơi do dự:

- Đao này người dùng thuận tay hơn ta, không bằng...

Trương Thán lập tức cắt lời:

- Đao là của người, ta không thể.

Thái Thủy Trạch đưa tay nhận lấy, trên mặt thoáng hiện lên vẻ buồn rầu:

- Ngũ ca, huynh cần gì phải...

Trương Thán đi cời dây trói và giải huyết đạo cho cô gái kia, giúp nàng khoác quần áo lên, đồng thời lăm bắm:

- Vốn là tranh đấu trong võ lâm, lại luôn khiến cho dân chúng vô tội, bình dân vô can bị liên lụy.

Cô gái kia rất cảm kích hẳn, còn nhìn hẳn cười một tiếng.

Rằng nàng trắng như vỏ sò, ngọt ngào, hơn nữa còn mang một chút quyến rũ.

Đẹp đến mức khiến Trương Thán ngẩn ngơ.

Trong nháy mắt đó, năm ngón tay phải của cô gái đột nhiên nắm lấy cổ hẳn, giống như một chiếc kìm sắt. Trương Thán lập tức phản ứng, hai tay đánh ra, nhưng cổ đã bị nắm chặt. Cũng trong nháy mắt đó, năm ngón tay

trái của cô gái đã bắn ra ba cục đất, đánh vào chỗ hiểm của Thái Thủy Trạch ở cách đó một trượng.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Xuất Cục

Phản ứng của Thái Thủy Trạch cũng rất nhanh.

Hắn sinh ra cảnh giác là do cô gái kia cười.

Cô gái kia không nên cười.

Bất kỳ cô gái nào, vào lúc này đều không nên cười.

Ai có thể cười được trong hoàn cảnh như vậy, trừ khi không phải là nữ nhân bình thường.

Khi hắn nghĩ đến điểm này, cô gái kia đã ra tay, Trương Thán đã bị khống chế.

Hắn lại không lùi mà tiến tới, bởi vì hắn phải cứu Trương Thán.

Hai tay hắn vung lên, trong nháy mắt hắn đã đeo vào một đôi găng tay nhiều màu.

Nhưng khiến Trương Thán thất vọng là ba cục đất kia bắn tới, Thái Thủy Trạch lại không tránh được một cục nào.

Cho nên trên người hắn đã có thêm ba dòng máu.

Cô gái kia quát lên một tiếng:

- Đứng lại, nếu không hãn sẽ chết!

Thái Thủy Trạch đột nhiên dừng lại, máu tươi từ vết thương chảy ra, rất nhanh đã biến thành một người máu.

Sau đó Trương Thán nhìn thấy giữa đôi găng tay của Thái Thủy Trạch có vật gì đó lấp lóe ánh sáng vàng.

Trong lòng Trương Thán thầm xấu hổ.

Hóa ra trong khoảnh khắc vừa rồi, Thái Thủy Trạch đã đón lấy hai món ám khí cực kỳ độc ác. So sánh với nó thì ba cục đất kia chỉ là thủ thuật che mắt, hoàn toàn không đáng kể. Nếu như hãn trúng phải hai món ám khí nhỏ như lông trâu không một tiếng động này, thứ chảy ra có lẽ không chỉ là máu, hơn nữa những gì còn lại không phải một bãi nước vàng thì cũng là một đồng thịt nát.

Thái Thủy Trạch đã bị thương. Nhưng hãn đón lấy ám khí chí mạng, đồng thời cũng kéo gần khoảng cách lại năm thước.

Hãn cũng không ngờ cô gái vô tội này lại là kẻ địch, giống như Tư Mã và Tư Đồ cũng không ngờ "Triệu Họa Tứ" lại là Trương Thán.

Khi bọn hãn đưa kẻ địch "vào bẫy", đồng thời cũng "vào bẫy" của những kẻ địch khác.

Thực ra giao đấu, đối địch hay đánh cờ đều là như vậy, tấn công cũng là phương pháp phòng thủ tốt nhất. Nhưng một khi người công kích, bản thân cũng sẽ xuất hiện sơ hở, bởi vì lúc tấn công cũng là lúc phòng thủ yếu nhất.

Người muốn tấn công thì cũng dễ bị người khác tấn công. Người muốn đối phó với người khác, người khác sẽ nhân cơ hội này đối phó lại người. Ai thắng ai bại, ai sống ai chết đều phải dựa vào vận may và thực lực.

Thái Thủy Trạch hít một hơi dài:

- Người là ai?

Cô gái kia cười một tiếng, ngọt ngào như mật, xinh đẹp như mơ, nói:

- Ta à? Chính ta cũng không biết, ngay cả lúc nằm mơ ta cũng tự hỏi mình là ai.

Ánh mắt của Thái Thủy Trạch hơi biến đổi:

- Chẳng lẽ người là... nữ nhân xinh đẹp đáng sợ gần đây mới quật khởi trong giang hồ...

Cô gái kia cười có vẻ ngạo mạn, điều này khiến cho vẻ đẹp của nàng trở nên nhạt đi, giống như một chiếc bánh ngọt chỉ ngọt mà không thơm.

Trương Thán đột nhiên khàn giọng nói:

- Vô Mộng Nữ! Người là Vô Mộng Nữ!

- Vô Mộng Nữ?

Cô gái kia cười làm hiện lên lúm đồng tiền:

- Các người muốn gọi thế nào cũng được. Ta chỉ muốn biết làm sao Triệu Họa Tứ lại biến thành người?

Đúng vậy, Triệu Họa Tứ làm sao lại biến thành Trương Thán?

Giống như thiếu nữ thôn quê ngây thơ làm sao lại biến thành Vô Mộng Nữ?

Tiếng thét chói tai của Chu Đại Khố Nhi gần như dọa Đường Bảo Ngưu thành một con đĩa.

Hắn lập tức lao đến bịt miệng Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi mở to mắt, ậm ừ lên tiếng.

- Người muốn chết phải không?

Đường Bảo Ngưu trầm giọng quát lên:

- Người kêu lên như vậy, vị trí của chúng ta không phải hoàn toàn bại lộ rồi sao?

Ngũ quan của Chu Đại Khối Nhi đều bị túm lại thành một cục, cái miệng nhỏ không tương xứng với khuôn mặt cố gắng thoát khỏi bàn tay lớn của Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu quy ước với hắn:

- Đây, cho dù người nhìn thấy heo chó bò dê mèo, gà vịt cá tôm, kể cả cha người, vợ người đều không được kêu nữa, có biết không?

Sắc mặt Chu Đại Khối Nhi đỏ lên, liên tục gật đầu.

Lúc này Đường Bảo Ngưu mới buông tay.

Chu Đại Khối Nhi ho liên tục, nước miếng và nước mũi đều chảy ra.

Đường Bảo Ngưu lại quan tâm hỏi:

- Cổ họng người không thoải mái? Cảm lạnh? Cảm cúm? Hen suyễn? Ho gà? Chứng tê liệt của người già? Phát điên? Hay là bệnh phong?

Chu Đại Khối Nhi gần như không thở được:

- Người... người... người... người bóp chặt cả miệng mũi của ta, bảo ta làm sao hít thở?

Lúc này Đường Bảo Ngưu mới ngượng ngùng nói:

- Đều tại người, cái mặt còn lớn hơn so với đầu heo, nhưng cái miệng lại nhỏ như quả nhãn vậy.

Chu Đại Khối Nhi nhú mày, dáng vẻ muốn nôn mửa.

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì nữa?

Chu Đại Khối Nhi khó khăn nói:

- Tay của người đã sờ thứ gì vậy, sao lại thú như thế?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Thú lắm sao?

Hắn đưa tay ra trước mặt người người, dáng vẻ không đồng ý, còn hỏi:

- Sao lại thú?

Nhìn dáng vẻ thống khổ của Chu Đại Khối Nhi, giống như là muốn nôn cả miệng mũi ra:

- Giống như... giống như mùi chuột chết... vừa giống như... bụng cá vậy.

Đường Bảo Ngưu nghe được lại ngẩn ra, dường như nhớ tới điều gì, lại đặc ý nhìn hai tay của mình một chút, cười nói:

- Chuyện này... chuyện này cũng khó trách.

- Cái... cái gì?

Chu Đại Khối Nhi liền truy hỏi:

- Vừa rồi vừa rồi... tay của người đã sờ sờ sờ thứ gì?

Đường Bảo Ngưu cười thần bí, lại trách cứ hằn:

- Đều là tại người. Nếu không phải người kêu lên, ta cũng không cần bịt miệng người, chẳng phải yên ổn rồi sao? Người kêu lên như vậy, làm kinh động đến kẻ địch, chẳng phải chúng ta sẽ gặp nguy hiểm? Còn làm liên lụy tới Thái mặt đen và Trương thùng cơm.

Chu Đại Khối Nhi lại bình tĩnh nói:

- Không dẫn bọn chúng tới, chúng ta bố trí để làm gì?

Đường Bảo Ngưu lại ngẩn ra.

- Nếu chúng ta không cố ý để lộ nơi này, kẻ địch làm sao biết mà tới? Kẻ địch không tìm được đến đây, bố cục của hai chúng ta có tác dụng gì?

Lời này khiến cho Đường Bảo Ngưu nhất thời không phản bác được.

Chu Đại Khối Nhi hỏi ngược lại:

- Kẻ địch muốn vượt qua Đầm sơn, đến Tư Phòng sơn bên này, có những tuyến đường nào có thể đi được?

Đường Bảo Ngưu không hề nghĩ ngợi, liền đáp:

- Người bình thường chỉ có thể đi đường nhỏ trên núi, băng qua Lão Lâm tự đến mặt núi bên này; nếu như có khinh công tuyệt đỉnh, có thể từ vách đá dựng đứng leo lên "Tư Phòng Dược Dã" này. Cho nên chúng ta ở đây, còn thùng cơm và mặt đen canh giữ ở Lão Lâm tự, xem như bóp nghẹt các con đường mà bọn chúng có thể tấn công.

Chu Đại Khối Nhi lại linh hoạt tiếp lời hân:

- Chúng ta bố cục gian khổ, chính là muốn bọn chúng vào cục. Nếu như bọn chúng không đến, chúng ta chờ chim rải phân xuống sao? Ta kêu lên như vậy, nếu bọn chúng tấn công từ Lão Lâm tự, vừa lúc gặp phải mai phục của Trương Thán và Thái Hắc; còn nếu như leo lên vách đá dựng đứng, không phải là đến chiếu cổ cửa hàng do chúng ta mở sao?

Đường Bảo Ngưu không ngờ Chu Đại Khối Nhi lại nói rõ ràng mạch lạc như vậy, trong lòng khó chịu, đành phải nhìn một đồng hoa cỏ dược liệu dưới ánh trăng chiếu rọi.

Khu vực này là nơi sinh ra nhiều dược liệu hoang dại, rất nhiều người hái thuốc đều đặt thảo dược ở nơi bằng phẳng này để phơi nắng.

Những người ở đây đều đã được đám Đường Bảo Ngưu "mời đi", "tạm lánh", bởi vì một cuộc đại chiến sắp sửa bộc phát, bọn họ không muốn làm liên lụy đến người vô tội.

Tác phong này lại khác biệt với mặt núi bên kia, khác biệt rất lớn. Những người bên kia không phải bị giết sạch thì cũng bị dọa chạy hết.

Khu vực này ngoại trừ nhiều dược liệu quý giá, trên đất cũng có không ít thuốc mà những người hái thuốc không kịp lấy đi.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy bị những lời này của Chu Đại Khối Nhi áp chế, rất không thoải mái, nhìn thấy dược liệu trên đất liền dậm lại mấy câu:

- Ta không sợ bọn chúng đến, chỉ sợ bọn chúng không đến. Người thì không giống, người vốn nhát gan, hay là trước tiên nhặt một chút thuốc can đảm trị thương trên đất, dùng sẵn mấy liều, tránh để lát nữa vừa thấy máu lại hô to gọi nhỏ.

Cặp mắt Chu Đại Khối Nhi mở lớn:

- Không đâu.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì không?

Chu Đại Khối Nhi bình tĩnh nói:

- Ta sẽ không kêu hoảng.

Đường Bảo Ngưu càng ngạc nhiên:

- Tại sao?

Ánh mắt Chu Đại Khối Nhi phát ra ánh sáng khác thường:

- Không phải người không cho ta kêu sao? Bây giờ người đã đến rồi mà ta cũng không kêu, như vậy được rồi chứ?

Đường Bảo Ngưu nghe hẳn nói như vậy, trong lòng phát lạnh, đột nhiên quay đầu, lập tức trông thấy một người đang chạy nhanh đến chợt dừng lại.

Người này mặc quần áo rộng thùng thình (trong áo bào ít nhất có thể ẩn giấu ba người, trong hai tay áo cũng có thể giấu được hai người), chạy rất mau, đang nhanh chóng đến gần sau lưng mình.

Trước người Đường Bảo Ngưu là đám bụi gai, sau lưng là nhà cỏ và dốc cụt; cũng không biết người nọ làm cách nào leo lên, lại còn mặt không đỏ, thở không gấp, hơn nữa muốn dừng là dừng.

Dừng lại giống như chưa từng cử động.

Đang chạy nhanh lại đột nhiên dừng, giống như một bức tượng đá đã sớm nằm ở đó, trải qua gió sương năm tháng.

Dáng vẻ của người này rất tinh nhuệ dũng mãnh. Quần áo của hắn rất rộng, miệng cũng rất rộng, mày trán đều rộng, nhưng toàn thân trên dưới, dù là ngang hay dọc đều không có một chút bắp thịt dư thừa vào.

Lúc người này dừng lại, chỉ còn cách Đường Bảo Ngưu hai trượng ba.

Người này dùng một đôi mắt sắc bén lãnh đạm nhìn hắn.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy đau đến tận xương, giống như ánh mắt kia đã xuyên qua con người cắm vào trong đầu hắn.

Đường Bảo Ngưu biết, kẻ địch đã tới.

Phản ứng đầu tiên của hắn không phải là sợ, mà là tức giận.

Tức giận vì lúc nên kêu thì Chu Đại Khối Nhi lại không kêu. Nếu không phải hắn phát hiện nhanh, nói không chừng đã sớm bị kẻ địch có vẻ rất gian xảo này thừa cơ hội.

Vô Mộng Nữ ở trong thần điện thấp thoáng hương khói, giống như một giấc mộng không chân thực.

Một cô gái ngọt đến không chân thực.

Một giấc mộng kinh hoàng.

Vô Mộng Nữ lại thúc giục Trương Thán:

- Nói mau đi, làm sao ngươi lại biến thành Triệu Họa Tứ? Làm sao ngươi biết hắn ở trong nhóm người Điềm sơn? Làm sao ngươi lừa gạt được hai kẻ tinh ranh như quý vừa chết này?

Cố hòng Trương Thán gian khó khăn kêu lên lục cục.

Cổ của hắn bị bàn tay ngọc thon thả của Vô Mộng Nữ khống chế, nhẹ nhàng nắm lấy, nhưng hắn đã gần như không thể hít thở, cũng rất khó nói chuyện.

Có điều, tay của hắn cũng dường như cũng bắt được bắp tay của Vô Mộng Nữ, hai người đứng rất gần nhau.

Vô Mộng Nữ cười, cười rất gian xảo.

Gian xảo là một loại đẹp, đối với nam tử thì đó là sự sắc sảo không vượt quá bốn phận của một cô gái.

- Người am hiểu thuật nói bằng bụng, vốn không cần dùng cổ họng để nói chuyện. "Bát Đại Giang Hồ Nhất Phạn Vương" Trương Thán, ai không biết ngón nghề của hắn còn nhiều hơn cả lông tóc.

Vô Mộng Nữ không biết là đang chế nhạo hay là khen hắn:

- Nếu không, vừa rồi hắn cũng sẽ không bắt chước âm điệu của Triệu Họa Tứ giống y như đúc, Tư Mã và Tư Đồ cũng sẽ không nằm trên đất, không bằng cả con chó chết.

Thái Thủy Trạch hăng giọng:

- Theo ta được biết, Nguyên Thập Tam Hạng mang đến chín trợ thủ đều không có nữ nhân, người...

Vô Mộng Nữ thản nhiên cười một tiếng, nói:

- Các người trả lời ta trước, ta mới suy nghĩ có nên trả lời câu hỏi của người hay không.

Thái Thủy Trạch lại vội hăng giọng một tiếng, nói:

- Ý của ta là, nếu như cô nương không phải là người của Nguyên Thập Tam Hạng hay Thái Kinh, lại không có thù oán gì với chúng ta, cũng không quen biết, chi bằng hãy nương tay thả Trương huynh ra, chúng ta xem như thiếu cô một ân tình, thế nào?

Vô Mộng Nữ hơi nhú mắt, giống như đang nhìn lông mi của mình.

Không chỉ đang nhìn, mà còn đang đếm.

Trương Thán khẽ hừ một tiếng, nói:

- Người không cần cầu xin ả, còn không biết ai chết...

Hắn chợt đau đớn kêu lên một tiếng, không nói được nữa.

Thái Thủy Trạch lại hắng giọng một tiếng, giống như muốn giọng nói được rõ ràng.

Chợt nghe Vô Mộng Nữ lạnh lùng nói:

- Người ho thì ho, nói thì nói, cũng đừng tiến đến gần. Vừa rồi người đã tới gần nửa thước, nếu còn tiến thêm một tấc thì ta sẽ lấy mạng hắn trước.

Thái Thủy Trạch vừa nghe, lập tức lùi lại một bước.

Chỉ thấy gương mặt Trương Thán đã trở nên đỏ bừng, những nốt rỗ trên mặt càng biến thành đỏ tía, giống như mỗi nốt đều tràn đầy sức sống, muốn tranh nhau nói chuyện.

Nốt rỗ dĩ nhiên không biết nói chuyện.

Trương Thán hiển nhiên đang vận công, ngay cả con người cũng muốn lòi ra khỏi hốc mắt, nhưng lại nói không nên lời.

Cho nên Thái Thủy Trạch lập tức nói:

- Chỗ các người có một người là của chúng ta.

Ánh mắt Vô Mộng Nữ bỗng nhiên phủ lên một tầng hối hận thê lương:

- Xem ra ta vốn không nên hỏi.

Lần này đến phiên Thái Thủy Trạch hỏi ngược lại:

- Tại sao?

Vô Mộng Nữ bất đắc dĩ nói:

- Bởi vì ta đã biết được điều này, các người nhất định phải giết ta, cho nên ta cũng đành phải giết các người.

Thái Thủy Trạch cũng rất đồng cảm:

- Nhưng người lại muốn hỏi, hơn nữa ta cũng biết nói dối sẽ không gạt được người.

Vô Mộng Nữ khẽ mỉm cười, nụ cười rất quyến rũ:

- Đương nhiên không gạt được. Nam nhân nói dối làm sao gạt được nữ nhân? Hơn nữa nếu bàn về nói dối thì ai qua được ta?

Nàng giống như việc nghĩa không từ, dám nhận trách nhiệm.

Thái Thủy Trạch cũng không phản bác, bỗng nhiên nghiêng nghiêng tai, trên gương mặt đen có một loại biểu tình, người quen thuộc nhìn vào sẽ cảm thấy rất không tầm thường, nhưng người không quen thuộc nhìn vào lại chẳng phát giác ra có gì khác biệt.

Hắn nói tiếp:

- Người nọ cho chúng ta biết có ít nhất bốn người lên Điem sơn, hơn nữa cũng nói rõ bốn người đó là ai. Có điều người nọ cũng không dám chắc

Nguyên Thập Tam Hạng đang ở Đầm sơn hay là Hàm hồ, cho dù hắn ở một nơi, liệu có đột nhiên quay đầu đến nơi khác hay không, đó là chuyện không thể dự đoán được.

Vô Mộng Nữ cười nhạt:

- Cho nên các người đã biết người đến là ai, liền suy đoán bọn chúng hành động thế nào, cuối cùng bày trận chờ bọn chúng đến?

Thái Thủy Trạch lại nghiêng nghiêng tai, giống như trong tai hắn có nước đang chảy ngược, nhưng loại thần sắc giống như thần không biết, quỷ không hay kia đã biến mất:

- Chúng ta muốn bắt đầu từ Triệu Họa Tứ.

Vô Mộng Nữ đồng ý:

- Hắn quanh năm mặt mang mặt nạ, giả thần giả quỷ, dễ bị người ta mạo nhận nhất. Huống hồ, Trương Thán đóng giả ai cũng đều y hệt.

Lúc này Thái Thủy Trạch cũng không nghiêng tai nữa.

- Trương Phạn Vương trước kia từng nhìn thấy, gặp mặt và nói chuyện với Triệu Họa Tứ, cho nên mới giả trang thành Triệu Họa Tứ, chờ bên khe suối, quả nhiên khiến cho Tư Mã và Tư Đồ mắc lừa, tưởng lầm là hắn. Mà khi đó người lại vừa vịn ở bên khe suối...

Nói tới đây, Thái Thủy Trạch lại không nói nữa.

Bởi vì Trương Thán và Vô Mộng Nữ đã đứng rất sát nhau, tay của Vô Mộng Nữ nắm lấy cổ họng Trương Thán, nhưng đôi tay của Trương Thán cũng bắt lấy bắp tay của Vô Mộng Nữ. Thoạt nhìn tư thế của bọn họ giống như rất quần quýt triền miên, lưu luyến tiêu hồn.

Thực ra, có lẽ đầu đá và ân ái đều giống như nhau, đó là một loại phương thức thân mật bất đồng.

Vô Mộng Nữ dường như cũng có phần hồn ở ngoài thân.

Trương Thán đang thở hỗn hển từng ngụm, hơi thở của hắn giống như phả vào trên gương mặt mềm mại của đối phương.

Những sợi tóc bên mặt Vô Mộng Nữ cũng bị hơi thở của hắn làm đung đưa.

Vô Mộng Nữ nhú mày hỏi:

- Tại sao không nói tiếp?

Thái Thủy Trạch đáp:

- Tiếp theo người đều biết cả rồi.

Vô Mộng Nữ nói:

- Tiếp theo là Tư Mã và Tư Đồ phát hiện ra ta, bảo Triệu Họa Tứ do Trương Thán giả trang bắt ta làm con tin, sau đó bọn chúng bị giết, còn xảy ra chuyện mà bây giờ vẫn đang tiếp diễn.

Thái Thủy Trạch nói:

- Chuyện bây giờ còn chưa xong.

Vô Mộng Nữ nói:

- Là chưa kết thúc.

Thái Thủy Trạch nói:

- Phạn Vương luôn là một người không muốn dừng.

Vô Mộng Nữ nói:

- Ta cũng là một cô gái không đạt được mục đích thì không dừng.

Thái Thủy Trạch nghiêm mặt nói:

- Có điều, chuyện tiếp theo ta lại không hiểu gì cả.

Vô Mộng Nữ chỉ cười một tiếng, nói:

- Chuyện này cũng khó trách.

Thái Thủy Trạch nói:

- Nếu người vốn cùng một phe với Nguyên Thập Tam Hạng, như vậy chúng ta xem như là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, trúng kế của người. Nhưng người đã biết rõ hẳn là Triệu Họa Tứ giả mạo, tại sao còn để chúng ta giết chết Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế?

Vô Mộng Nữ nhoẻn miệng cười.

Cũng không biết vì sao, lúc này nụ cười của nàng có phần gượng gạo. Mặc dù nụ cười đó vẫn mang theo mùi vị hạnh nhân, nhưng đã giống như từ hạnh ngọt chuyển thành hơi chát.

Thái Thủy Trạch tiếp tục nói:

- Nếu như không phải cùng phe với Nguyên Thập Tam Hạng, người cần gì phải bắt Trương Phạn Vương không thả? Hơn nữa với thân thủ của người, càng không cần phải để Trương Thán bắt được, bị hai tên Tàn, Phế kia sỉ nhục? Tại sao người lại làm như vậy? Người rốt cuộc là người trong cục hay là ngoài cục? Là bố cục của người, hay là người lỡ sa chân vào trong cục này?

Vô Mộng Nữ cười, nụ cười của nàng có màu sắc, đó là màu đỏ.

Nhưng màu sắc trong mắt nàng lại dường như hơi kinh hãi.

- Người đoán không ra, là bởi vì người chỉ hiểu được bố cục, chứ không biết cách vượt qua bố cục, đặt mình bên ngoài. Ta trước tiên rời cục, sau đó mới trở lại định đoạt đại cục. Một người cao minh, tốt nhất phải hiểu được làm thế nào rời cục, tiếp theo mới nói đến bố cục.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đại Cục

Thái Thủy Trạch lập tức khôi phục sự ham học không chán của hẳn, khiêm tốn nói:

- Nguyên nghe kỹ càng, kính xin chỉ giáo!

Vô Mộng Nữ nói:

- Các người có người trà trộn vào bên phía chúng ta, chỗ các người dĩ nhiên cũng có thể có người của chúng ta.

Thái Thủy Trạch thành thật nói:

- Chuyện này thì đương nhiên.

Vô Mộng Nữ cười hỏi:

- Người không hỏi ta xem là ai sao?

Thái Thủy Trạch nói:

- Người cũng không hỏi ta.

- Hỏi cũng vô dụng, có đúng không?

- Đúng. Cho dù có hỏi, không muốn nói thì vẫn sẽ không nói. Còn nếu muốn nói, cũng không biết có phải cố ý bày bố nghi trận, khiến chúng ta

giết sai người nhà hay không.

- Cho nên, dù người nói rằng có người nằm vùng bên phía chúng ta, cũng giống như ta nói chúng ta có quân cò nằm ở giữa các người, cũng không biết là thật hay giả, tất cả đều phải tự mình phán đoán.

- Nhưng chúng ta giết Tư Mã và Tư Đồ là chuyện rõ mười mươi, người đã có thể ra tay ngăn cản.

- Bởi vì bọn chúng chẳng liên quan gì đến ta.

- Không liên quan?

- Rất đơn giản. Nguyên Thập Tam Hạng cũng hoài nghi các người có người trà trộn vào đội ngũ chúng ta, cho nên đã để lại hai quân cò sát thủ khác, hoàn toàn không ai biết.

- Trong đó một quân cò chính là người.

- Bọn chúng cũng không biết là có ta. Ta luôn luôn đứng bên ngoài cục.

- Trước tiên người ở lại nơi này, giả trang thành thiếu nữ thôn quê, lại trùng hợp bị Tư Đồ Thần Tiên và Tư Mã Kim Tiên chọn trúng.

- Ta cũng không nhận ra bọn chúng, nhưng lại từ chỗ Nguyên lão biết được có hai người bên phe mình như vậy.

- Cho nên sống chết của bọn chúng chẳng liên quan gì đến người.

- Bọn chúng đối xử với ta như vậy, ta việc gì phải quan tâm đến sống chết của bọn chúng? Nhiệm vụ của ta là phá hư bố cục của các người, truy tìm Thiên Y Cư Sĩ, bọn chúng sống hay chết đều không quan trọng.

- Vì vậy người cũng chỉ biết là có một Triệu Họa Tứ, nhưng lại không nhận ra hẳn.

- Lúc đầu ta cũng tưởng rằng hắn là Triệu Họa Tứ, có điều hắn uy hiếp ta, phong bế huyết đạo, nhưng lại không hề nặng tay, đối xử với ta rất tốt.

- Điều này khác với lời đồn, lại khiến cho người sinh nghi, đúng không?

- Như vậy mà còn không nghi ngờ thì đúng là ngốc.

- Cho nên hắn vừa ra tay, người đã biết hắn là ai rồi.

- Từ thủ pháp mà hắn phong bế huyết đạo, ta đã biết hắn nhất định không phải là Triệu Họa Tứ.

- Nhưng người cũng không có ý định cứu hai tên dùng roi này.

- Ta vốn không định để cho những kẻ thoải mái nhìn thấy thân thể ta có thể thoải mái sống tiếp.

Thái Thủy Trạch dường như rất tiếc nuối:

- Nhưng ta cũng đã nhìn thấy rồi.

Vô Mộng Nữ cũng tiếp lời rất nhanh:

- Cho nên ta cũng không định để cho các người có thể an bình sống tiếp.

Khuôn mặt đen và cặp mắt của Thái Thủy Trạch lại thoáng hiện lên vẻ xảo trá:

- Có điều người nói nhiều như vậy, hỏi nhiều như thế, ta lại thấy giống như đang hành động lén lút, có ý đồ khác.

Vô Mộng Nữ liếc nhìn hắn một cái, trong ánh mắt dù không có thù hận, cũng nhất định sẽ có giận dữ.

- Hử?

Lúc này Thái Thủy Trạch mới cao giọng nói:

- Bởi vì thoát nhìn Trương Phạn Vương đã bị người khống chế, nhưng "Phản Phản thần công" của hắn đã phát động, cục diện bây giờ đã dần dần quay ngược lại, người đã bị hắn kiềm chế.

Trên khu vực được liệu hoang dã của Tư Phòng sơn.

Đường Bảo Ngưu và người vừa tới đứng đối diện với nhau.

Đường Bảo Ngưu cao lớn, thần võ, uy phong, hào hùng, nhìn giống như một pho tượng Bất Động Minh Vương.

Hắn rất "tự mình biết mình", đó là biết được sở trường của mình, hiểu được ưu thế của mình.

Cho nên hắn trước tiên hít sâu một hơi.

Vừa hít vào, lồng ngực của hắn liền thẳng lên, hơn nữa thể tích cũng giống như phình lớn, đương nhiên sự tự tin cũng theo đó dâng cao.

Sau đó hắn dùng ánh mắt rất có lực nhìn đối phương.

Chỉ cần ánh mắt vừa dùng lực, giống như từ nắm tay đến lòng tin đều có lực, hắt hơi một cái cũng có thể khiến cho mặt đất chấn động, mặt trăng nghiêng ngả.

Tiếp theo hắn dùng tay gạt mái tóc rối bời.

Không phải chải vuốt cho thẳng, mà là gạt cho rối hơn, như vậy mới càng có tính cách, càng có khí khái, càng khó chọc vào.

Sau khi tất cả "tư thế" đều "sẵn sàng", hắn mới dùng một loại thanh thê và âm điệu hùng dũng nói:

- Các hạ là ai, lén lén lút lút định làm gì? Muốn làm gì?

Cặp mắt người nọ khẽ mấp máy, mở lớn lên.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy cặp mắt của mình như bị đập vào, lập tức nhú lại.

Người nọ mở miệng, còn chưa lên tiếng thì Đường Bảo Ngưu đã cướp lời:

- Người sáng không làm chuyện tối, trước tiên ta sẽ nói đại danh để cho người rửa tai lắng nghe. Ta chính là thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ hải ngoại vô song hoạt phật đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tiên bối Bảo Ngưu cự hiệp. Nhớ kỹ, là cự hiệp chứ không phải đại hiệp, ý nghĩa của cự hiệp chính là đại đại hiệp, hiểu chưa? Còn người là ai, hãy mau xưng tên ra, Đường cự hiệp cũng không giết hạng người vô danh.

Sự sắc bén trong đôi mắt người nọ cuối cùng đã giảm đi hơn nửa.

Chẳng những mắt hẳn trở ra, ngay cả Chu Đại Khối Nhi bên cạnh cũng phải lú lười.

Người nọ cuốn hai tay áo, phát ra một tiếng "vút" trong bầu trời đêm, giống như ít nhất có hai cái cổ của hai người bị gãy trong tay áo của hắn.

- Ta tới để giết các người, không cần thông báo tên họ...

Lời còn chưa dứt, Đường Bảo Ngưu đã quát lớn một tiếng như sấm sét:

- Đây là gì? Người có từng hành tẩu giang hồ không? Chưa động quyền cước, trước nêu tên họ, quy củ này mà người cũng không hiểu à? Cha người chưa đặt tên cho người sao? Tứ Xuyên Thục Trung Đường gia bảo chúng ta nuôi con cá cũng có tên, trong đó một con gọi là Chu Đại Kim, một con gọi

là Kim Đại Chu, còn có một con gọi Không Bằng Heo Chó, nhưng đều có tên cả. Người lại không có cả tên, không phải bọn trộm cắp thì là gì?

Người nọ bị hấn mắng chửi một phen, lại bị ghen hợm, khí thế cũng không mạnh như trước.

Lúc này Đường Bảo Ngưu mới nghiêm túc hỏi hấn:

- Người là "Lang Tâm Tử Sĩ" Lam Hồ Hồ?

Người nọ liền khoát tay.

Đường Bảo Ngưu "ừ" một tiếng, lại hỏi:

- Người là "Nhất Ngôn Bất Hợp" Ngôn Cú Cú?

Người nọ cũng lắc đầu.

- Người là "Bức Hồ Khiêu Tường" Tiền Cùng Cùng?

Người nọ vừa khoát tay vừa lắc đầu.

Đường Bảo Ngưu hét lên giận dữ, khiến cho đám quạ nơi bụi gai nháo nhác bay lên đầy trời.

- Vậy tên giấu đầu lòi đuôi người rốt cuộc là ai, hãy xưng tên ra!

Hấn cố ý bịa ra tên của mấy người, chính là muốn hạ thấp nhuệ khí của đối phương.

Lần này, khí thế của người nọ quả thật đã hoàn toàn bị Đường Bảo Ngưu cướp mất, vội vàng trả lời:

- Ta... ta họ Lưu... Lưu...

- Lưu cái gì?

Cặp mắt Đường Bảo Ngưu trợn trừng, cánh mũi phồng to, thối râu hét lên:

- Lưu Bang? Lưu Bị? Lưu A Đẩu?

Người nọ bị dọa lui một bước, đột nhiên lại ngẩng đầu nhìn trắng.

Trên mặt hăn phủ đầy ánh trắng, ánh mắt cũng đột nhiên lạnh đi, trở nên sắc bén.

Sau đó hăn nói với một giọng điệu lạnh lùng:

- Ta tới để giết người, không cần nói cho người biết gì cả.

Vẫn là câu nói kia.

Nhưng lần này khi nói, hăn dường như đã hạ quyết tâm. Quyết định chỉ động thủ, không nói thêm gì nữa.

Đường Bảo Ngưu thấy vậy trong lòng chợt lạnh.

Bởi vì hăn biết người đến là ai, hăn đã sớm biết rồi.

Người đến là chương môn Phong phái Lưu Toàn Ngã.

Hăn muốn cố ý chọc giận đối phương, nếu đối phương bực bội thì hăn sẽ có cơ hội.

Nhưng đối phương đột nhiên không tức giận nữa, Đường Bảo Ngưu lập tức cảm thấy không ổn.

Trước khi ra tay hăn thích chọc giận đối thủ, một khi đối thủ tức giận, mất đi lý trí thì sẽ dễ phạm sai lầm, hăn có thể dễ dàng chiến thắng.

Hăn chỉ sợ hai loại phản ứng, một là chọc mà không giận, hại là ngược lại dùng lửa giận để phát huy tiềm lực lớn hơn.

Lúc này địch thủ trước mắt hiển nhiên là trường hợp thứ nhất.

Hắn dùng ánh trăng lạnh lẽo để làm nguội cơn giận của mình.

Đường Bảo Ngưu từng nghe, trong tay Thái Kinh có "Thập Lục Kỳ phái" phục vụ cho hắn. Trong đó thủ lĩnh của Phong phái tên là Lưu Toàn Ngã, là một hảo thủ rất xuất sắc.

Tuyệt chiêu của hắn gọi là "Đan Tụ Thanh Phong".

Tuyệt chiêu trong tuyệt chiêu của hắn gọi là "Song Tụ Kim Phong".

Tay của Đường Bảo Ngưu đột nhiên thò vào túi phi tiêu.

Khi tay của hắn đưa vào túi phi tiêu, thần sắc trên mặt bỗng giống như đã nắm chắc phần thắng, đại cục đã định, hơn nữa còn tràn đầy cuồng nhiệt.

Lưu Toàn Ngã vốn đã khôi phục sự lạnh lùng của hắn.

Giết người vốn là một chuyện lãnh khốc.

Nhưng khi hắn nhìn thấy thần sắc cuồng nhiệt của Đường Bảo Ngưu, lập tức động dung, lại liếc nhìn túi phi tiêu của đối phương, sắc mặt biến đổi.

- Người... người thật sự là người của Thục Trung Đường môn?

Đúng vậy, Xuyên Tây Đường gia, ám khí vô song, nhìn khắp võ lâm có ai dám trêu chọc?

Vì vậy Đường Bảo Ngưu bắt đầu ngâm thơ, thơ ngâm đàng đàng, bi ca dào dạt:

- Đêm nay nghĩ đến lòng đau nhói, mưa lạnh hương hồn viếng khách thư. Mộ thu quý ngâm thơ Bảo gia, máu hận ngàn năm ngọc trong đá. 1

Trên trán Lưu Toàn Ngã bắt đầu đổ mồ hôi, ánh mắt của hắn cũng giống như ngưng kết lại.

Hắn phát hiện mình mất đi sự chắc chắn, mất đi lòng tin nắm giữ đại cục.

Hắn vốn định phát ra "Đan Tụ Thanh Phong", nhưng hắn lại sợ rước lấy ám khí của Thục Trung Đường môn.

Nghe nói ám khí của Thục Trung Đường môn đã siêu việt đến mức khó tưởng tượng, bọn họ có thể làm cho pháo hoa nổ ra ám khí không thể né tránh. Có lời đồn rằng bên trong Đường gia bảo, ngay cả một trận mưa, thứ rơi xuống cũng không phải giọt mưa mà là ám khí. Một cao thủ Đường môn thật sự, ngay cả một sợi lông trên người cũng là ám khí hạng nhất.

Hắn đang lo nghĩ, lúc này Chu Đại Khối Nhi bỗng thấp giọng kêu lên:

- Đường ca ca, sao quần huynh lại ướt thế?

Ướt rồi?

Đường Bảo Ngưu vừa nghe, sắc mặt liền biến đổi.

Lưu Toàn Ngã vừa nghe, lại vui mừng khôn xiết, lập tức ra tay.

Hắn phát ra "Đan Tụ Thanh Phong".

Ngay cả Dư Dã Trực được xưng là "Thiết Tháp Lăng Vân", cũng bị một tay áo này đánh thành thành mười bảy mươi tám đoạn. Dư Dã Trực là sư huynh của Đường Bảo Ngưu, có điều Đường Bảo Ngưu luyện võ công nào cũng giữa chừng vứt bỏ, cho nên sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội, sư phụ, sư thúc, sư bá thậm chí là sư diệt của hắn có rất nhiều, nhưng lại chẳng có mấy ai chịu nhận hắn làm đồng môn.

Trong Lão Lâm tự ánh nến lập lòe.

Lúm đồng tiền ngọt ngào của Vô Mộng Nữ đã không ngọt nữa, ngược lại khuôn mặt trở nên giận dữ.

Gương mặt Trương Thán vừa đỏ vừa đen, lại càng đỏ càng đen hơn.

Vô Mộng Nữ phát hiện đã bị Thái Thủy Trạch nhìn thấu, cho nên cũng không giả vờ nữa.

Nàng đang giãy dụa, cũng đang vùng vẫy.

Không phải nàng khống chế yếu huyết của Trương Thán sao?

Trương Thán cũng đang giãy giụa, cố sức vùng vẫy.

Không phải hắn bị Vô Mộng Nữ kiềm chế chỗ hiểm sao?

Sắc mặt Vô Mộng Nữ đỏ bừng, giận dữ quát lên:

- Người... buông tay!

Trương Thán cũng thở hỗn hển nói:

- Là là người năm năm năm ta... người buông tay mới đúng!

- Ta... không buông được.

- Ta... ta bây giờ cũng không có biện pháp.

- Cái tên này, người luyện cái võ công chết tiệt gì thế?

- Ta...

Lúc này Thái Thủy Trạch mới chột hiệu ra.

Hắn không nhịn được cười.

- Người cười cái gì?

Trương Thán và Vô Mộng Nữ đồng thời quát mắng hẳn.

- Võ công mà Trương Phạn Vương luyện chính là "Phản Phản thần công"...

Thái Thủy Trạch cười đến sốc hông, thiếu chút nữa đã đứt hơi:

- Người không chế hẳn, hẳn sẽ dùng công lực của người để phản chế lại người. Người cứ cố chống đỡ, bây giờ hai loại nội lực đã quấn vào với nhau, không phân chia nữa. Các người muốn tách ra và hóa giải cũng không phải chuyện dễ dàng. Cái này gọi là hai người một thể, ha ha ha... Hai người các người đúng là có duyên, trời đất tạo nên.

Vô Mộng Nữ đỏ mặt mắng:

- Đây là cái công lực âm hiểm gì? Người còn không mau thả ra!

Trương Thán thở dốc biện bạch:

- Công lực này của ta không âm hiểm, là người âm hiểm ám toán ta trước, công lực của ta mới phản kích... bây giờ thành ra như vậy, ta nhất thời cũng không thu lại được...

- Người là đồ không biết xấu hổ!

- Ta có thể không cần mặt mũi, nhưng ta cần cơm.

- Người còn tham ăn!

Vô Mộng Nữ then quá hóa giận:

- Xem ta giết người!

"Vô Mộng Nữ" đương nhiên không phải Bồ Tát tiên tử gì, gọi nàng là một nữ la sát cũng đã nhẹ rồi.

Nàng muốn giết người thì sẽ giết người, quyết không đắn đo, cũng không khoan thứ.

Nhưng hiện giờ nàng chỉ kêu giết mà không ra tay.

Chủ yếu là vì nàng và hãn đã thật sự "liên thành một thể".

"Phản Phán thần công" đã gắn liền thân thể tứ chi của hai người, nàng muốn khống chế Trương Thán, hiển nhiên cũng giống như khống chế chính mình; nàng muốn giết chết Trương Thán, trước tiên cũng phải giết chết chính mình.

Vô Mộng Nữ đương nhiên sẽ không sát thương chính mình.

Nhưng cục diện lại hết sức khó xử.

Lúc này Trương Thán đã tháo mặt nạ xuống.

Hãn ngoại trừ khuôn mặt hơi tròn một chút, vóc người hơi mập một chút, nốt rỗ trên mặt hơi nhiều một chút, màu da hơi đen một chút, quả thật là một nam tử nhìn tới anh tuấn, nhìn lui khả ái.

Vô Mộng Nữ mặc dù là một sát thủ nổi danh, từ khi nàng được Cửu U Thần Quân dạy dỗ đến nay, hành sự kỳ quái tàn độc, nhưng lại thường tránh né đám sư huynh đồng môn như sói như hổ, hơn nữa cho tới giờ đều giữ mình trong sạch, giữ thân như ngọc. Mặc dù những chuyện xưa này đối với nàng đã là ký ức, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính cách của nàng vẫn không thay đổi.

Hiện giờ lại bị một nam tử dán sát vào như vậy.

Hơn nữa công lực của nam tử kia đã cùng nàng huyết mạch tương liên.

Nhưng nam tử kia lại không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng, còn cố gắng tránh né.

Nữ nhân luôn rất nhạy cảm đối với điểm này, Vô Mộng Nữ càng sẽ không phán đoán sai lầm.

Có điều nếu bây giờ nàng động tay, rất dễ tạo thành đối phương động chân... Đồng dạng, nàng lui về phía sau, ngược lại khiến cho đối phương tiến về phía trước.

Tình thế này quả là gay go.

Nếu như gay go (糟糕) là một loại bánh ngọt (糕), vậy chỉ cần ăn nó là xong.

Nhưng bây giờ lại là rối tinh rối mù.

Như đã nói qua, một nam tử mặt hơi tròn một chút, tương đối thân thiết; hơi mập một chút, cảm thấy có phúc; nốt rỗ hơi nhiều, càng thêm thanh xuân; da đen một chút, càng có khí khái của nam tử.

Đến tình cảnh này, Vô Mộng Nữ cũng thật sự mất đi chủ ý, không có biện pháp.

Nàng chỉ hận vì sao mình không sớm buông tay một chút, sớm thả đối thủ ra thì đã không đến nỗi bị công lực kỳ quái của đối phương quẩn lấy.

Nhưng con người luôn là "sau lưng có lỗi không lui bước, trước mắt không đường mới quay đầu".

Lúc này nàng muốn lui cũng đã không còn kịp.

Nàng cho rằng nam tử này tuy không phải loại người khinh bạc, nhưng lại rất ba hoa. Nàng lại không biết, Trương Thán nói rằng muốn "ăn cơm", đó là sự thật.

Chỉ cần "Phạm Vương" Trương Thán ăn đủ cơm, "Phản Phán thần công" của hắn sẽ gia tăng công lực, khi đó muốn thoát khỏi cục diện dây dưa này cũng không phải là chuyện khó.

Vì vậy Thái Thủy Trạch có lòng tốt biện bạch cho Trương Thán.

- Hắn không ba hoa, lời hắn nói là thật. Vị Trương Phạm Vương này chỉ cần ăn cơm no, vậy thì công lực sẽ có thể thu phát tự nhiên, các người cũng không cần quần lấy nhau như vậy nữa...

Sắc mặt Trương Thán và Vô Mộng Nữ bỗng đồng thời biến đổi.

Trương Thán nói:

- Người còn cười, chính người đã khó bảo toàn...

Hắn lại nói giọng nữ.

Vô Mộng Nữ nói:

- Cẩn thận phía sau người...

Nàng lại nói giọng nam.

Thái Thủy Trạch sửng sốt.

Nếu như Trương Thán bảo hắn cẩn thận sau lưng, hắn nhất định có thể phản ứng kịp thời. Nhưng người nói là Vô Mộng Nữ, còn Trương Thán lại mắng hắn, điều này khiến cho hắn nhất thời khó hiểu. Huống hồ Trương Thán nói giọng nữ, còn Vô Mộng Nữ lại nói giọng nam, chuyện này lại khiến hắn ngây ra.

Lần ngây người này thiếu chút nữa đã lấy mạng của hắn, cũng thiếu chút nữa hại thêm mấy tính mạng khác.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, cũng là vì "Phản Phản thần công".

Công lực này một khi phát tác, lại không hóa giải được, cho nên Trương Thán nói ra lời của Vô Mộng Nữ, còn Vô Mộng Nữ lại nói ra giọng của Trương Thán.

Nói cách khác, những gì Vô Mộng Nữ nói thật ra là lời của Trương Thán, còn những gì Trương Thán nói lại là lời của Vô Mộng Nữ.

Nếu như Thái Thủy Trạch có thể kịp thời hiểu rõ, sẽ không gặp phải bất hạnh như vậy.

Có một bức tranh, giang sơn vạn dặm, thông xanh mây trắng, đều ở phía dưới.

Bay giữa bầu trời không phải chim điêu, không phải đại bàng, mà là một con gà.

Một bức tranh như vậy, sáng lên trước mắt Thái Thủy Trạch.

Thoáng chốc đã qua.

Người bị bất ngờ, tại khoảnh khắc trước đó đang nghĩ gì? Có cảm ứng hay không?

Có lẽ, có người vừa hát lên một khúc ca xưa, có người chợt nhớ tới dung nhan người yêu cũ, có người vừa mới tỉnh ngộ rằng mình thật là hạnh phúc.

Lúc này Thái Thủy Trạch đã bị bất ngờ.

Nói không chừng còn sẽ chết đi như vậy.

Bởi vì bất ngờ vĩnh viễn nằm ngoài dự liệu.

Cho dù người khác trước khi bị bất ngờ nghĩ đến điều gì, trước mắt Thái Thủy Trạch lại hiện lên một bức tranh như vậy, một hình ảnh như vậy.

Thái Thủy Trạch mặc dù ngẩn ra, nhưng phản ứng cũng không chậm lại.

Mặc dù lời nói của Trương Thán và Vô Mộng Nữ làm hấn kinh ngạc, nhưng hấn vẫn đề cao cảnh giác.

Hấn kịp thời phát hiện một loại tiếng gió, đó là kinh phong. Nhất định có một loại binh khí cực kỳ sắc bén, nhanh chóng và nhỏ bé đang đánh vào lưng hấn.

Cho nên hấn xoay người, nhảy lên, vung tay đón đỡ một chiêu.

Trong nháy mắt này hấn đã đeo vào đôi "tay đen" của Hắc Diện Thái gia.

Bàn tay một màu đen kịt.

Sau khi đeo lên bao tay đen kịt này, có thể đón đỡ tất cả binh khí, ám khí và vũ khí.

Nó không sợ dao sắc, không sợ lưỡi bén, càng không sợ độc.

Hấn phản ứng mau, xoay người nhanh chóng, ra tay chính xác.

Đáng tiếc, thứ mà đối phương dùng để tập kích không phải binh khí, không phải ám khí, thậm chí cũng không hề sắc bén.

Người chưa từng nghe chân người cũng xem như vũ khí "sắc bén" sao?

Nhưng một cước này thật sự phát ra tiếng xé gió sắc bén, giống như một thanh kiếm, một thanh đao, một mũi châm dài.

Tiếng gió "sắc bén" này khiến Thái Thủy Trạch đưa ra phán đoán sai lầm, sai lầm rất lớn.

"Rầm!"

Thái Thủy Trạch đón đỡ một chiêu, trực tiếp đón lấy.

Nhưng hắn dùng Cầm Nã định tiếp lấy một kiếm, lại trúng phải một cước như lôi đình thiên quân, long trời lở đất này.

Cho nên hắn ôm lấy thân thể, cong lưng gập eo, cả người bay lên.

Một lúc sau hắn mới rơi xuống, hơn nửa mắt, tai và mũi đều tràn máu, là máu tươi.

Khi máu từ thân thể con người chảy ra, là màu sắc động lòng nhất trong sinh mệnh. Ít nhất trong mắt của Triệu Họa Tứ là như vậy, trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy.

Người đến mang mặt nạ, trong tay cầm một cây bút vẽ, còn nhỏ mực nước tựa như máu.

Trên mặt nạ vẽ một đóa hoa, chỉ vẽ ba phần, làm cho người ta cảm giác đó là một đóa hoa nhưng nhìn không rõ lắm.

Khiến người ta cảm thấy đóa hoa kia còn thật hơn so với một đóa hoa thật.

Mỹ nữ cũng như vậy.

Người đến không phải Triệu Họa Tứ thì là ai?

Hắn là một loại cao thủ, vừa ra tay là có thể khiến người ta cảm giác được hắn là cao thủ.

Hắn vừa đến đã đánh Thái Thủy Trạch bị thương.

Thế cục biến đổi.

Đối với Thái Thủy Trạch và Trương Thán, đó là đại cục không ổn, đại thế không xong.

Đồng phong kinh tâm tráng sĩ khổ,

Ai đăng lạc vĩ đề hàn tĩ.

Thuyền khan thanh giản nhất biên thư,

Bất khiển hoa trùng phấn không đổ.

Tư khiên kim dạ trường ưng trực,

Vũ lãnh hương hồn điệu thư khách.

Thu phần quý xưởng Bảo gia thi,

Hận huyết thiên niên thổ trung bích.

Dịch nghĩa:

Ngọn gió thổi qua cây ngô đồng làm lòng người kinh sợ, tráng sĩ thêm khổ tâm

Bên ngọn đèn hiu hắt, tiếng con vạc sành gợi nhớ đến áo mùa lạnh

Có ai xem thấy một cuốn sách, chẳng có người đọc để cho mỗi một ăn nát thành bột

Đêm nay, (khi nghĩ đến cảnh đó) mà thêm đau lòng

Mưa lạnh, mảnh hồn thơm viếng điệu người làm ra sách

Trên năm mộ mùa thu, tiếng quý ngâm nga thơ Bảo gia

Máu hận ngàn năm thấm vào đất và biến thành ngọc đá.>

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chiến Cục

Thái Thủy Trạch bị trúng một cước.

Hắn đang học máu, cũng đang cười.

Hắn giống như đang cười vì mình học máu, hoặc là cười đến học máu.

Trương Thán và Vô Mộng Nữ, một người thì muốn xông lên đối phó với kẻ địch, một người thì muốn rút khỏi nơi này. Nhưng "Phản Phán thần công" lại quấn chặt hai người, khó bỏ khó rời, lại không thể động đậy được, càng giãy càng khổ. Cặp mắt bên trong mặt nạ của Triệu Họa Tứ lóe sáng, liếc nhìn hai người một cái, sau đó không để ý đến nữa.

Đây giống như muốn nói, hai người này không đáng phải quan tâm.

Sau đó hắn hỏi Thái Thủy Trạch:

- Người cười cái gì?

Thái Thủy Trạch cười một cách khó khăn, đang muốn lên tiếng thì Triệu Họa Tứ lại phát động thế công.

Bút của hắn vung nhanh, bút vẩy mực.

Hắn lại vẩy máu, là máu của người khác.

Bút pháp của hắn tuy quái và nhanh, nhưng thứ đáng sợ không phải bút mà là chân của hắn.

Tên họa sĩ này, một thân võ công lại không nằm ở tay và bút, mà là đôi chân của hắn.

Hắn luôn luôn cho rằng tay là để hoàn thành nghệ thuật, còn chân mới là để giết người. Trước tiên hắn dùng chân tập kích, lại phát ra tiếng vũ khí xé gió, khiến Thái Thủy Trạch vừa giao đấu đã bị thua thiệt.

Nhưng đợt tấn công này của hắn lại không có gió sắc, mà là bóng chân như núi, rợp trời kín đất như sóng lớn vỗ bờ. Cước pháp này vừa đá, vừa hất, vừa đập, lại giống như một thanh đao, thanh kích, thanh mâu, thanh thương cực kỳ sắc bén, không gì đón được.

Một đôi chân như vậy, cước pháp như vậy, làm người ta nhìn thấy mà cảm thán. Trong võ lâm hiện nay, chỉ vài người là có thể so sánh với hắn về cước pháp.

Thái Thủy Trạch hóa giải đợt công kích này, dùng bảy món vũ khí, cũng bị hư sáu món.

Sau đó Triệu Họa Tứ mới hơi chậm lại, nói:

- Người có biết tại sao ta không đợi người trả lời đã tấn công không?

Lần này hắn vẫn không đợi đối phương trả lời, lại tự mình đáp:

- Bởi vì người vừa học máu vừa cười, chính là muốn khiến cho ta cảm thấy kỳ quái, muốn ta hỏi người, như vậy người có thể nhân cơ hội thở một hơi, hoặc là kéo dài thời gian. Nhưng ta sẽ không làm như vậy, bởi vì rất nhiều cao thủ giang hồ đều không qua được cửa này. Rõ ràng có thể giành thắng lợi nhưng lại không động thủ, đổi thành động khẩu, cho nên mới thất bại. Ta vẫn luôn muốn gạt bỏ điều này. Ta tấn công một đợt, mặc dù người

có thể tiếp được, nhưng nội thương đã gần đến tâm tạng, không có một tuần nửa tháng thì nhất định không thể khôi phục.

Sau đó hãn mới hỏi:

- Có điều ta vẫn tò mò, người cười cái gì vậy?

Hãn chiếm hết ưu thế rồi mới đặt câu hỏi.

Sau đó lại ung dung nói:

- Bây giờ người có thể trả lời ta được rồi!

Thái Thủy Trạch thờ dốc, mũi của hãn đã bị máu che kín.

- Ta đúng là cười để dụ người đặt câu hỏi, tranh thủ cơ hội khôi phục sức lực.

Hãn cười thâm nói:

- Người đã đoán đúng. Khi chiến cục bất lợi cho ta, ta sẽ kéo dài thời gian; còn khi chiến cục có lợi cho người, người lại không ngừng nghỉ. Người đúng là một địch thủ tốt.

Triệu Họa Tứ nhìn hãn nói:

- Người cũng có thể là một địch thủ tốt, đáng tiếc đã bị trọng thương, hơn nữa còn sắp chết.

Thái Thủy Trạch lau vết máu bên khóe miệng, vì vậy lại bôi một vết máu khác lên mặt:

- Ta nói người là địch thủ tốt, nhưng tranh do người vẽ lại không làm nổi bật được sự thanh nhã, không thể tiến vào cảnh giới tuyệt đỉnh.

Triệu Họa Tứ cả giận nói:

- Người biết vẽ sao? Người biết cái rằm!

Khuôn mặt đen dĩnh máu của Thái Thủy Trạch lại phát ra ánh sáng, thoát nhìn cũng không biết là đen bóng hay là ánh máu.

- Bởi vì nhân cách của người quá đê hèn. Một kẻ hèn hạ làm sao vẽ được tranh cao minh, một tên tiểu nhân chỉ biết ám toán làm sao miêu tả được cảnh giới thanh cao thoát tục.

Triệu Họa Tứ cười ha hả.

Hắn dùng bút lông vẽ lên không trung, phát ra tiếng rít, kinh khí tung hoành, vừa vận dụng ngòi bút vừa cười nói:

- Nói người không hiểu nghệ thuật đúng là không hiểu. Nghệ thuật vốn là thứ giả dối, thi nhân dùng văn học để giả tạo, văn sĩ dùng học thức để giả tạo, họa sĩ dùng màu vẽ để giả tạo. Trong thiên hạ có rất nhiều kẻ nhân cách thấp hèn, nhưng bọn hắn vẫn có thể tả được thơ hay, từ hay, chữ hay, tranh hay. Dùng nhân cách để luận nghệ thuật, đúng là buồn cười.

Thái Thủy Trạch vẫn đang cố sức né tránh, nhưng trên mặt, trên người và trên tay lại có thêm mấy vết máu.

Chợt nghe Trương Thán hét lớn một tiếng với Thái Thủy Trạch:

- Người đi đi, nơi này cứ để ta!

Lại nghe Vô Mộng Nữ quát lên:

- Người đừng mơ qua đó!

Hóa ra lúc hai người đang quần lấy nhau, Trương Thán thấy Thái Thủy Trạch bị thương, dưới tình thế cấp bách liền vận chuyển "Phản Phán thần công", lại có thể khống chế nguyên khí, muốn lao đến đối phó với Triệu Họa Tứ.

Nhưng hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng, công lực của Vô Mộng Nữ liền áp chế ngược, hai người lại dính vào với nhau.

Nhưng hai người giãy dụa một lúc, đã có thể khôi phục âm điệu vốn có.

Triệu Họa Tứ vung bút về phía Thái Thủy Trạch, cười nói:

- Bọn chúng đã không cứu được người, hay là người chịu chết đi!

Vừa dứt lời, hắn chợt phóng người lên, chân phải nhanh chóng đá ra.

Người mà hắn đá lại không phải Thái Thủy Trạch, mà là Trương Thán.

Trương Thán và Vô Mộng Nữ vẫn đang quấn lấy nhau, khó mà phân ra.

Vô Mộng Nữ hét lên một tiếng:

- Đừng ra tay, như vậy cả ta cũng...

Hai người vướng vào với nhau, nếu Triệu Họa Tứ ra tay giết Trương Thán, rất có thể cũng sẽ đả thương Vô Mộng Nữ.

Cho nên Vô Mộng Nữ khẩn trương, sợ hãi kêu lên.

Nàng muốn Triệu Họa Tứ ra "chân" lưu "tình".

Sau khi Triệu Họa Tứ nghe được, phản ứng lại là đồng thời đá ra cả chân trái.

Bởi vì điều này đã nhắc nhở hắn, đá trúng Trương Thán chưa chắc người bị giết sẽ là Trương Thán, cho nên không bằng giết cả hai người một lúc, đầu xuôi đuôi lọt, kế sách vẹn toàn.

Do đó chân phải của hắn nhắm vào Trương Thán, còn chân trái đá vào Vô Mộng Nữ, hắn muốn đồng thời giết cả hai người.

Công lực của hai người Vô Mộng Nữ và Trương Thán chảy ngược, kiềm chế lẫn nhau, lần này có vẻ như không thể tránh thoát.

Chợt nghe một người quát lên:

- Phì! Người nhà mà cũng không dung tình, chẳng những không có thể thống mà còn không bằng cầm thú. Nghệ thuật chân chính, cảnh giới tối cao, những kẻ phẩm cách thấp hèn làm sao miêu tả được. Cho dù có vẽ giỏi đến đâu, loại cận bã như ngươi ta cũng không để vào mắt.

Người quát mắng là Thái Thủy Trạch đã bị thương nặng.

Hắn không chỉ quát mắng, còn ra tay ngăn cản.

Trên tay hắn có một thanh đao, đao lửa.

Đao của hắn là một bó lửa.

Nhưng đáng tiếc là hắn đã bị thương.

Bất cứ ai cũng cho rằng hắn nhất định không phải là địch thủ của Triệu Họa Tứ, cho nên Trương Thán kêu lên:

- Mặt đen, ngươi mau đi đi!

Ngay cả Vô Mộng Nữ cũng kêu lên:

- Chạy mau!

Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngăn được hắn.

Hắn xông tới.

Chân của Triệu Họa Tứ đến nơi nào, đao của hắn cũng đến nơi đó.

Trên tay hắn có một thanh đao như vậy, cả người đều không "như vậy" nữa.

Đao này chém ra, cả người Thái Thủy Trạch giống như bốc lửa, ánh mắt của hắn cũng như phun ra lửa.

Áo quần trên người Triệu Họa Tứ cũng bốc lửa khắp nơi.

Bốc lửa cũng chính là trúng đao.

Lúc này cước pháp của Triệu Họa Tứ đã hoàn toàn phát huy uy lực, hắn nhìn thấy đao lửa đáng sợ như vậy, chẳng những không né tránh mà còn toàn lực tấn công.

Chân của hắn đến nơi nào, đao liền chém về nơi đó.

Đao chém tới chỗ nào, chân của hắn cũng đá tới chỗ đó.

Đao đao đao đao đao đao đao...

Chân chân chân chân chân chân...

Đao đao đao...

Chân chân chân...

Đao! Đao! Đao! Đao! Đao! Đao! Đao!

Chân! Chân! Chân! Chân! Chân! Chân! Chân!

Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân, đao. Chân. Đao. Chân.

Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao.

Đao trên tay Thái Thủy Trạch càng lúc càng nóng, đấu chí của hắn cũng càng lúc càng mạnh.

Đấu chí vốn là một thứ có thể thiêu đốt, người không đốt nó thì sẽ không biết lúc nó cháy lên sẽ rực rỡ như thế nào.

Đấu chí của Thái Thủy Trạch cũng như đao trong tay hắn.

Lửa trên đao, đao lửa.

Lửa của trời cao, đao của lửa trời.

Triệu Họa Tứ dùng chân tấn công Thiên Hỏa thần đao, hắn muốn dồn ép nó, muốn bóp nghẹt nó, muốn dập tắt nó.

Giống như đó là một dòng nước lũ hay một con thú dữ trong hang núi, hắn muốn bít cửa hang lại, mới có thể bảo đảm bình an.

Lại giống như một con rắn độc còn đang trong hũ, hắn muốn đập nắp lại, mới có thể bảo vệ chính mình.

Cước pháp của hắn như gió.

Gió là thứ không nhìn thấy, sức mạnh của nó là vô tận.

Sự đáng sợ của gió là nhanh, vô hình và có lực, nhưng lại không thể nắm bắt.

Nhưng người có từng nghe câu "mượn gió thối lửa" hay chưa?

Nơi chân đi qua, lửa lại càng nóng càng mạnh hơn.

Trương Thán hết sức vui mừng, không ngờ Thái Thủy Trạch đã bị thương mà còn dũng mãnh như vậy.

Ngay cả Vô Mộng Nữ lúc này cũng hi vọng Thái Thủy Trạch có thể chiến thắng, bởi vì Triệu Họa Tứ chắc chắn không phải là "người nhà" của nàng.

Nóng.

Đó là một sức nóng như đem lửa nướng vào trong bụng, đem than đỏ nhét vào trong đầu, đem dung nham do núi lửa phun ra trộn với hạt tiêu ăn vào, đem nước sôi đổ vào vết thương kinh khủng do thuốc nổ tạo nên, đem pháo đốt và sắt nung đỏ bỏ vào trong cổ họng, đem mảnh vụn của mặt trời nổ tung nghiền thành bột phấn rải vào trên người con kiến trong chảo nóng.

Đây không phải đối phó kẻ địch, mà là mà là đối phó với lửa.

Ở một mức độ nào đó, lửa chính là vô địch.

Bởi vì lửa có thể phát sáng, người người đều cần ánh sáng. Dập tắt lửa trên đời, cũng giống như dập tắt ánh sáng trong sinh mệnh của mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình giống như một bức tranh, một bức tranh tự thiêu.

Từ trước đến giờ hắn chưa từng vẽ một bức tranh như vậy, đó là bức tranh khó vẽ nhất, cũng là đẹp nhất.

Hóa ra thứ đẹp nhất và tuyệt nhất trên đời, phải dùng sinh mệnh mới có thể đổi được.

Sau khi đã hiểu và lĩnh ngộ được điểm này, hắn lại sợ.

Hắn sợ mình sẽ không kìm được đi tự thiêu, vì theo đuổi cái đẹp mà thiêu đốt chính mình.

Đó là lửa dục, ngọn lửa dục vọng theo đuổi cái đẹp cao nhất.

Bó lửa này đủ để hòa tan cả núi băng trong lòng hăn.

Chiến cục vẫn tiếp diễn.

Vô Mộng Nữ và Trương Thán đồng thời phát hiện, hai chân của Triệu Họa Tứ đã bốc lửa.

Nhưng hai chân của hăn vẫn bay múa như roi, đó không giống như chân người, mà giống như hai thanh vũ khí hình chân được cầm trên tay.

Không biết năm đó Na Tra kiêu ngạo ngang ngược, phạm phải luật trời, bánh xe Phong Hỏa dưới chân y có phải giống như vậy hay không?

Gió.

Nếu như gió xuyên qua nách của người, người sẽ cảm giác được gió mát; nếu như gió lướt qua áo quần của người, người sẽ cảm giác được gió lạnh; nếu như gió thổi tóc của người lên, người chỉ có thể ấn mái tóc rối bời của mình xuống; nếu như gió thổi qua hoa lá và cây cỏ, người chỉ có thể nhìn thấy gió phóng túng như thế nào; nếu như gió thổi ngã nhà cửa và cuốn người lên, người cũng chỉ có thể nói rằng gió thật to.

Nhưng người không thể ngăn cản được gió.

Gió là vô ảnh, gió là vô hình, gió càng vô tình.

Khi gió yếu kiêu, chỉ tạo nên một chút sóng gợn trên mặt hồ yên tĩnh, giống như nụ cười của thiếu nữ xinh tươi.

Khi gió giận dữ, có thể tạo thành sóng cả vạn trượng trên biển rộng mênh mông, mỗi trượng đều nổ ra cả ngàn tiếng sấm, cả vạn tia sét.

Gió ở chung quanh người, người không thể chống lại, chỉ có thể chấp nhận nó.

Gió là vô hình vô tích, vô thanh vô tức.

Nhưng nó lại có thể khiến cho vũ trụ cũng phải kêu rên, phát ra sức mạnh có thể khiến roi của người võ tan ba mươi ngàn lần.

Đối phó với gió cũng giống như đối phó với thành công, cho dù người có thể thắng lợi cũng chỉ đổi lấy một sự thất bại.

Ngột ngạt, không thể hít thở, không cách nào tiếp tục sống, đều là thất bại trong sinh mệnh.

Bởi vì không có gió.

Hắn lại muốn đối phó với gió, muốn dùng lửa để tể gió, muốn đốt gió thành cơn giận dữ.

Hắn đã bị thương rất nặng, hắn không thể thất bại lần nữa.

Nếu như gió là kẻ địch, hắn phải đốt chết kẻ địch này; nếu như gió là một đôi chân xuất quỷ nhập thần, hắn phải đốt cháy đôi chân này.

Hắn sắp thành công, bởi vì thể lửa đã dính vào đôi chân kia.

Lửa trợ uy gió, gió tăng thế lửa.

Hắn quyết dùng lửa để đốt gió.

Chiến cục đột nhiên biến đổi.

Thế công của Triệu Họa Tứ chợt dừng, bút của hắn lại đột ngột phun ra một chùm mực nước.

Thái Thủy Trạch đang chuyên tâm đối phó với đôi chân của hắn, lại bị hắn thừa cơ tập kích, trên mặt lập tức trúng phải một chùm mực.

Mực nước bắn lên áo quần của hắn, xé vải đi vào, xuyên áo đi ra, có thể tưởng tượng chùm mực nước này bắn vào trên mặt hắn đau đớn đến mức nào.

Thái Thủy Trạch đột nhiên làm một chuyện, hắn che mặt, lại há miệng ra.

Hắn phun ra một chùm lửa.

Vũ khí trên tay hắn chẳng những biến thành hỏa khí, cũng biến chủ nhân của binh khí này thành một vật bốc lửa.

Chùm lửa này cuốn lên mặt Triệu Họa Tứ.

Triệu Họa Tứ kêu lên một tiếng. Dao lửa của Thái Thủy Trạch lại chém xuống, Triệu Họa Tứ lập tức lui nhanh.

Mặt nạ của hắn từ trung tâm nứt thành hai mảnh rơi xuống, trên mặt có một vết máu.

Cả khuôn mặt của hắn đều là vết nện.

Không biết là do trời sinh hay là con người làm ra, ngũ quan của hắn đều biến dạng, cho nên hắn đã vẽ miệng mình thành mắt, mắt lại thành tai, tai thì thành mũi, mũi vẽ thành miệng, lông mày đỏ thành râu ria, râu ria lại biến thành lông mày.

Nói cách khác, ngũ quan của hắn hoàn toàn đảo lộn.

Hiện giờ lại thêm một vết đao, một vết máu do lửa đốt.

Triệu Họa Tứ kêu lên một tiếng, bỗng nhiên lưng quay về phía Thái Thủy Trạch, sau đó đá vào ngực của mình.

Một tiếng "phịch" vang lên, cả người hần bay ngược lại, đụng vào Thái Thủy Trạch.

Cặp mắt của Thái Thủy Trạch đã không nhìn thấy rõ.

Mực nước kia có lẽ còn chứa độc.

Hần chỉ hận mình quá tập trung đối phó với đôi chân của kẻ địch, lại không chú ý tới đôi tay vẽ, còn có một đôi bút vẽ kia.

Hần chợt nghe tiếng gió, Thiên Hỏa thần đao liền vung lên, chém vào đối thủ.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bại Cục

Trận chiến này cực kỳ nguy hiểm.

Khuôn mặt Thái Thủy Trạch bị mực độc bắn trúng, hai mắt nhất thời không nhìn thấy rõ.

Chân của Triệu Họa Tứ đã biến thành "chân lửa", trên mặt cũng bị trúng một đao, mặt nạ nứt ra.

Nhưng Triệu Họa Tứ vẫn tấn công Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch cũng lập tức phản kích.

Vấn đề là ai nhanh hơn? Ai chính xác hơn? Ai tàn nhẫn hơn?

Ngoại trừ nhanh, chính xác và tàn nhẫn, còn phải có một yếu tố đủ để quyết định thắng bại, đó là ai may mắn hơn.

Thái Thủy Trạch bị thương vẫn chống địch, phản ứng không thể nói là không nhanh, nhưng hắn đã bị thương từ trước.

Tốc độ tấn công của Triệu Họa Tứ là nhờ chân của hắn "đá" lên, là tổng hợp của nội lực, khinh công và sức chân của hắn.

Đó là cực mau, cực nhanh, cực tốc.

Trong nháy mắt, đôi chân của hắc mang theo lửa đá ra. Hắc vẫn không có cơ hội dập tắt lửa trên chân.

Hắc nghiêng răng chịu đau.

Bởi vì bất kỳ thắng lợi thật sự nào đều cần phải trả giá, chỉ xem cái giá lớn hay nhỏ mà thôi.

Hắc dùng một cước đá văng đao lửa, tiếp đó lại một cước vòng qua bên mặt mình đá ra.

Một cước này đá vào trán Thái Thủy Trạch, đồng thời phần phần gáy của hắc cũng đập vào mặt Thái Thủy Trạch.

Tiếng xương mặt gãy vỡ.

Tiếng xương trán rạn nứt.

Thái Thủy Trạch kêu lên một tiếng, ngửa đầu ngã xuống, tình cảnh thảm, bại cục đã định.

Lúc này Triệu Họa Tứ mới dập tắt lửa trên hai chân hắc.

Kỳ quái là ngọn lửa kia dường như không tắt.

Hắc đột nhiên biến sắc, biến thành màu tím bầm.

Bởi vì ngũ quan của hắc là tự vệ, gương mặt đảo loạn, cho nên khi biến thành màu tím nhìn rất đáng sợ.

Hắc hét lớn một tiếng, hai chân đạp vỡ sàn nhà, từ từ chôn vào trong đất.

Thế lửa lập tức suy giảm.

Hắn muốn dùng đất để dập lửa, cho nên mới chôn nửa người vào trong đất.

Thần sắc của hắn rất kỳ quái, cũng không biết là cực kỳ thoải mái, hay là vô cùng thâm trầm.

Thật ra vô cùng đau thương và vui mừng khôn xiết vốn là hai chuyện rất gần nhau.

Triệu Họa Tứ lại từ từ mở mắt ra.

Hắn nhìn về phía Vô Mộng Nữ và Trương Thán, cười một tiếng (nụ cười này giống như cặp mắt trợn lên), uể oải nói:

- Hắn đã chết, bây giờ đến phiên các người.

Trương Thán đột nhiên nói:

- Ta có một câu hỏi.

Thanh âm của hắn là nữ, hiển nhiên đó là giọng nói của Vô Mộng Nữ.

Triệu Họa Tứ vừa nghe, trong lòng bình tĩnh, biết rằng hai người này đã không khác gì tàn phế:

- Hỏi đi!

Vô Mộng Nữ hỏi:

- Sao người lại không vẽ miệng ở dưới móng?

Thanh âm của nàng lại là của Trương Thán.

Xem ra thân thể nội lực của hai người vẫn "vướng mắc không phân", "muốn ngừng không được".

Triệu Họa Tứ cười.

- Ta thường chỉ ăn người, rất ít khi chơi đùa người khác. Nhưng lần này ngoại lệ, cả nam lẫn nữ ta đều muốn chơi đùa. Bởi vì ta đã bị thương, người bị thương phải tẩm bổ, hơn nữa còn phải phát tiết, ta muốn phát tiết hết ngọn lửa trong lòng ta.

Khi hãn nói những lời này, rất bình tĩnh, rất ung dung.

Chim bị nướng thì không thể bay, chó bị thịt thì không thể cắn.

Hãn cảm thấy muốn giết chết hai kẻ nam nữ không phân, cao thấp không rõ này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng trở bàn tay thật sự rất dễ sao?

Người cứ bảo một người bị cụt tay trở bàn tay xem thử!

Triệu Họa Tứ đương nhiên không bị cụt tay, nhưng đôi chân của hãn vẫn còn chôn trong đất.

Hãn không ngờ được, Trương Thán và Vô Mộng Nữ, hai "người" này vốn quấn vào với nhau, gần như không thể nhúc nhích, lúc này lại đồng loạt lao về phía hãn, động tác nhất trí, hơn nữa còn rất nhanh.

Khi hãn còn chưa kịp "nhắc chân" ra, Trương Thán đã ôm lấy hãn. Trước khi có thể ôm lấy hai cánh tay của đối phương, Trương Thán đã bị trúng ít nhất ba quyền, sáu chỉ, mười bốn chưởng. Nhưng may mắn đó không phải là chân, không phải chân của Triệu Họa Tứ. Trương Thán lại ngậm lấy bút của đối phương, hơn nữa còn dùng hàm răng trắng hếu cắn đứt cán bút to bằng hai ngón tay. Cán bút vốn rất dễ gãy, huống hồ Trương Thán còn biết "Bát Đại Giang Hồ thuật", từng gặp gỡ Tôn Tam Thúc Công tình thông "Mạc Giải thần công" và "Trúc Hà đại pháp" của gia tộc âm thực đông bắc Đại Khẩu Tôn gia, cũng học được "Nhất Giáo Đoạn Kim thuật".

Vô Mộng Nữ cũng tiến lên, tay trái cầm một mũi Mai Hoa châm đâm vào cổ họng của đối phương, tay phải cầm một cây trâm ngọc cắm vào huyết Bách hội trên đỉnh đầu đối phương.

Hai chân Triệu Họa Tứ rút lên, lăm bắm một tiếng.

Hắn có lẽ là muốn nói chuyện, những lời mà hắn muốn nói có lẽ rất nhiều.

Bởi vì hắn không cam tâm. Hắn vẫn còn rất nhiều tranh chưa hoàn thành. Hắn vẫn còn rất nhiều bạc chôn dưới đất chờ hắn hưởng thụ. Cước pháp vô địch của hắn còn phải dùng để đối phó với "thiên hạ sáu đại danh thoái", trong đó bao gồm Truy Mệnh.

Nhưng nếu hắn chết đi như vậy, chẳng phải là...

Bại cục đến từ sơ suất của hắn.

Bại thì còn được, chết là xong hết.

Hắn hét lớn một tiếng, hai chân xé gió đá ra.

Vô Mộng Nữ và Trương Thán đều trúng cước. Một người bay vào trong điện, lưng đụng vào trên cột, còn một người bay vào trong lòng một pho tượng Thác Bạt La Hán.

La Hán vỡ vụn, chũm chọe bằng đồng rơi xuống, vẽ nên một vết máu trên lúm đồng tiền của Vô Mộng Nữ.

Người đụng vỡ La Hán chính là Vô Mộng Nữ, nàng kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm máu, vết sẹo trên mặt càng trắng hơn, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Lưng của Trương Thán lại đụng vào trên cột, tiếng vang lớn kia giống như một ngọn núi nổ tung từ bên trong.

Cây cột lại không ngã, chỉ có xà phía trên hơi lung lay, trần nhà cũng khẽ rung lên.

Sau đó ngói trên trần nhà kêu lên một tiếng, một hồi sau ở phía tây nam mới có ba miếng ngói vỡ ra, bể thành mảnh vụn rơi xuống như mưa hoa.

Trương Thán vẫn bình thường, giống như chẳng có chuyện gì, ngược lại còn cười hì hì.

Đây chính là "Phản Phản thần công".

Trương Thán là con nuôi của long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá, võ công của hắn có thể không xem là cao thủ đỉnh cấp, nhưng hắn luôn có một số tuyệt học mà người khác không học được.

Triệu Họa Tứ run rẩy đứng dậy.

Hắn muốn truy kích, chỉ cần truy kích thì hai người này nhất định sẽ chết.

Nhưng hắn vừa đứng lên đã biết mình xong rồi.

Bại cục đã định, hơn nữa còn là do chính hắn tạo thành.

Hắn không nên chôn hai chân mình vào trong đất, chim ưng không cánh thì không đánh lại cả chó.

Hắn cũng không nên xem thường Vô Mộng Nữ và Trương Thán. Chỉ cần hai người này chịu liên thủ, võ công giống như gia tăng gấp bội.

Hắn lại càng không nên dùng chân đá bọn họ, hai cước kia rõ ràng đã tách rời thân thể hai người vốn quấn vào với nhau.

Hắn đã sai càng thêm sai, chỉ có bại, là thảm bại.

Trên đời bại cục thê thảm nhất là gì?

Một người chỉ cần còn sống, đầu chí không mất, sẽ có một ngày chuyển bại thành thắng.

Chỉ có một loại bại cục không thể đứng dậy, đó là chết, bởi vì người chết không thể sống lại.

Chết là thất bại, phải đi một chuyến bắt buộc đến kiếp sau. Trong cuộc hành trình ngắn ngủi này, nếu như một người có thể được người khác ghi nhớ, dùng con người, học thức và công đức của mình ảnh hưởng đến đời sau, như vậy hẳn xem như chết mà vẫn sống.

Có lẽ rất nhiều người không cam lòng "chết đi" như vậy, cho nên mới dùng sự nghiệp, phát minh hay nghệ thuật để mong chờ cuộc sống vĩnh hằng. Bởi vì nếu như làm tốt, ít nhất hẳn sẽ sống lâu hơn so với cuộc đời thật sự của mình.

Triệu Họa Tứ tự biết không thể chết mà vẫn sống, hẳn là chết chắc, bởi vì bức tranh đẹp nhất của hẳn còn chưa thành.

Tại khoảnh khắc này, hẳn đột nhiên cảm thấy rất hối tiếc. Nếu như hẳn không vào giang hồ, có thể sẽ không phải chết. Chỉ cần hẳn chuyên tâm vẽ tranh, nói không chừng đã là một họa sĩ thành danh.

Nhưng hẳn biết vẽ tranh phải dựa vào người thành công, nhờ vào người thành danh. Nếu như người ta không xem tranh của người, hoặc là tranh của người không thể khiến người ta thích, cả đời này người sẽ không nổi danh, không thể thành họa sĩ.

Cho nên hẳn mới bước chân vào giang hồ.

Hẳn còn có một đôi chân, hẳn muốn đá ra giang sơn của mình.

Một người có quyền có địa vị, còn sợ không có danh sao?

Nhưng muốn xông phá giang hồ thì phải trả giá.

Bây giờ hãn đang trả giá, cái giá chính là cái chết.

Giống như Thái Thủy Trạch tại một thoáng trước khi bị Triệu Họa Tứ ám toán, trước mắt bỗng xuất hiện một bức tranh, Triệu Họa Tứ cũng bất giác nghĩ đến những điều này.

Sau đó hãn cười khan một tiếng.

Hãn cười cái gì?

Nhìn thấu? Nhìn rõ? Nhìn lạnh nhạt hay nhìn biến hoá?

Cười người? Cười mình? Cười thất bại hay cười cái chết?

Những chuyện này đều không quan trọng, bởi vì sau nụ cười này hãn sẽ chết.

Một người đã chết thì tất cả đều hết, vấn đề gì cũng không quan trọng, cũng không còn liên quan đến hãn.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thắng Cục

Không có bại thì cũng không thể thắng.

Tất cả thắng lợi đều được dựng nên từ vô số thất bại, bao gồm cả thất bại của mình và người khác.

Thất bại và thành công không phải đối lập, mà là tồn tại song song. Thảm bại lần này có thể đổi lấy thành công lần sau.

Chỉ cần người không cho rằng thất bại, vậy thì cũng không thất bại.

Thái độ đối với thất bại và cách nhìn đối với thành công, đó mới là thất bại và thành công thật sự. Chẳng hạn như Khuất Nguyên, lý tưởng mà y theo đuổi hoàn toàn sụp đổ, cuối cùng hi sinh, nhưng y đã để lại những vần thơ và tình cảm bất hủ, như vậy cũng xem như thắng lợi. Hay như Tư Mã Thiên, y bênh vực lẽ phải, vì vậy đã rước lấy sự nhục nhã, điều này đã thúc đẩy y cố gắng viết sách, cuối cùng viết nên bộ "Sử Ký", lưu danh sử sách, chính thái độ đối với thất bại đã giúp y thành công. Ngược lại giống như Ngô Vương Phù Sai, kết quả chinh chiến thành công đã khiến cho y lơ là, cuối cùng bị Câu Tiễn của nước Việt đánh bại, đây là thất bại do thành công mang đến. Hoặc giống như Tùy Dương Đế, y đoạt được quyền hành, giành được thiên hạ, đối với y đó là thành công chưa từng có, nhưng y lại khiến cho bản thân trở thành một bạo quân vô đạo, thiên hạ mấy đời đều xem thường và căm hận, đó cũng là thất bại hoàn toàn.

Triệu Họa Tứ chiến thắng Thái Thủy Trạch, nhưng lại đổi lấy sự thảm bại phải trả giá bằng sinh mạng.

Bởi vì hai cước kia của Triệu Họa Tứ đã khiến cho Trương Thán và Vô Mộng Nữ vốn "không phân chia" đã "tách ra".

Trương Thán nhanh chóng lao đến nơi Thái Thủy Trạch ngã xuống.

Mặt mũi của Thái Thủy Trạch đã không thành hình người, nhưng hân vẫn còn cầm cự được.

Trương Thán nhất thời không biết nói gì, cũng không biết phải nói thế nào cho tốt.

Đối với một người lương thiện và chính trực, nói dối với cao thủ hoặc người bình thường cũng không phải là việc khó, nhưng lừa gạt người bị thương lại là một chuyện ác độc, kể cả nói với y những điều như "người rất tốt, người nhất định sẽ không có chuyện gì, người chắc chắn sẽ thành công".

Trương Thán đang muốn nói chuyện, Thái Thủy Trạch đã cướp lời:

- Cẩn thận cô ta!

Vô Mộng Nữ đang ở sau lưng Trương Thán.

Thái Thủy Trạch nhắc nhở như vậy là vì thấy được ánh mắt của Vô Mộng Nữ.

Đó là ánh mắt ác độc, nhưng luôn luôn có một vẻ quyến rũ.

Đó là ánh mắt giận dữ, nhưng loáng thoáng có một sự oán hận.

Thái Thủy Trạch có thể nhìn ra điểm này, hiển nhiên thương thế cũng không nghiêm trọng như bề ngoài.

Trương Thán vui mừng vì điều này.

Nhưng hắn không muốn sơ suất giống như lúc Thái Thủy Trạch bị Triệu Họa Tứ ám toán, cho nên lập tức quay đầu.

Trước khi quay đầu, khi quay đầu và sau khi quay đầu, hắn đã chuẩn bị mười bảy mươi tám loại phương pháp để đối phó với đối phương tập kích.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn quay đầu lại, Vô Mộng Nữ đã bỏ đi ý định tập kích.

Nàng vốn hận hắn.

Nàng là một người ưa thích sạch sẽ, ngay cả nước giếng mà nam nhân từng dùng nàng cũng không muốn dùng để rửa ráy. Huống hồ nam nhân này còn cùng nàng tiếp xúc thân thể.

Nàng vốn muốn giết hắn, nhưng không biết vì sao nàng lại bị lý do của mình "thuyết phục".

Nàng đã bị thương, còn đối phương có đến hai người, cho dù một người đã bị thương nặng.

Nàng không nắm chắc, một khi không nắm chắc tám phần trở lên thì nàng sẽ không ra tay.

Cho nên lúc Trương Thán nhìn nàng, ánh mắt của nàng đã khôi phục bình thường, mang theo vẻ ôn nhu quyến rũ, dùng tay lau đi vết máu bên khóe miệng.

Lúc Trương Thán nhìn nàng, thần sắc cũng có vẻ khác thường.

Hắn tinh thông "Cầm Nã thủ", "Phản Phán thần công" cũng rất kỳ lạ, nhưng cùng người đối địch tiếp xúc thân mật, công lực huyết mạch của hai

người lại đạt đến mức độ "nước sữa hoà nhau, quần quýt không rời" như vậy, cũng là chuyện hiếm khi xảy ra.

Một phần nguyên nhân là vì công lực mà Vô Mộng Nữ tu luyện cũng rất kỳ dị (mặc dù hẳn vẫn không biết nàng là đệ tử của Cửu U Thần Quân ở Thường sơn).

Hơn nữa, đặc tính và linh cơ của hai người tương tự với nhau, cũng chiếm một phần nguyên nhân rất lớn.

Ngày thường hẳn miệng mồm lạnh lợi, thực ra đối với phái nữ cũng đã sớm ái mộ, tưởng tượng xa vời, nhưng bởi vì hoàn toàn không có kinh nghiệm về mặt này, cho nên chỉ biết xấu hổ lúng túng, không biết "ra tay" từ đâu cho tốt.

Vừa rồi "dây dưa" một trận, quả là "quần quýt không rời", khiến cho mặt hồ trong lòng Trương Thán cũng nổi lên một chút sóng gợn.

Không chỉ sóng gợn, mà là sóng cả.

- Người muốn làm gì?

Hỏi như vậy rõ ràng là vô lễ, giống như một người lỡ tay làm bể cái chén, đang hi vọng có người nào đó đốt một phong pháo kêu vang để che dấu đi.

Vô Mộng Nữ lại bình tĩnh hơn hẳn.

- Không làm gì cả. Ta có thể làm gì chứ? Người sợ ta làm gì à?

Nàng thản nhiên cười một tiếng, sau đó dứt khoát ngồi xuống trên mảnh vỡ của tượng La Hán.

Nàng trúng phải một cước kia cũng không nhẹ, vì vậy lập tức nuốt vào hai viên thuốc.

Bất kể xảy ra chuyện gì, trước tiên phải khôi phục thể lực, ít nhất phải áp chế cơn đau rồi hãy nói.

Một phen vướng mắc vừa rồi tuy đã được tháo gỡ, nhưng vẫn còn một phần nhỏ công lực không biết tiêu tán nơi nào, mà nàng cũng hấp thu một phần nhỏ công lực của nam tử kia.

Phải tiêu hóa và vận dụng công lực cổ quái này cho thật tốt.

Không ngờ lại nghe một người niệm kinh, cảm thán nói:

- A Di Đà Phật, ta đúng là sợ mấy chuyện này của đám người võ lâm các người!

Chợt thấy một hòa thượng mặc cà sa màu vàng, lưng đeo gươm đao, trên trán có mười hai chấm, râu bạc mảy trắng, xương gò má cao như đại bàng lướt vào đại điện, sau đó liếc nhìn tượng thần bị bể, lại nhìn sang La Hán vỡ tan, trong mắt bi thương càng sâu, giận dữ càng lớn.

Trương Thán kinh hãi, không ngờ lại xuất hiện một hòa thượng.

Hắn vốn tưởng rằng giết chết Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Triệu Họa Tứ, đại sự đã xong, nếu như viện binh của đối phương không đến, vậy thì chủ lực nhất định đang ở Hàm hồ. Hắn đang muốn phát ra ám hiệu, thông báo cho đám người Thiên Y Cư Sĩ quay lại nơi này, không cần phải đụng độ đối phương.

Nhưng lại xuất hiện một vị hòa thượng như vậy.

Nếu không phải là bạn, e rằng là địch.

Chợt nghe hòa thượng kia chấp tay trước ngực nói:

- Lão nạp là người chủ trì Lão Lâm tự nơi này, pháp hiệu là Lão Lâm. Lão nạp rất không hiểu, vì sao tranh đấu của đám người giang hồ các người,

lại luôn thích làm hư hại chùa chiền, đạo quán, ni am. Phá hủy đạo trường, quấy rầy thanh tịnh như thế có lợi ích gì? Các người sao toàn phải đốt chùa thiêu miếu, phá hoại công đức như vậy?

Nói rất hay, khiến cho Trương Thán nhất thời không trả lời được.

- Bởi vì người võ lâm chúng ta không có nơi chốn cộng đồng và công nhận. Mỗi người đều có môn phái và bang hội khác nhau, cũng chưa chắc đã suy nghĩ như nhau. Hơn nữa, phần lớn người trong chúng ta đều không thể thấy ánh sáng, thấy ánh sáng thì sẽ chết. Cho nên triều đình, miếu đường và nha môn đều không có phần của chúng ta, lôi đài cũng không phải ai cũng lập được. Vì vậy chúng ta thường phải nương nhờ tại phố phường, hoặc làm nghề nguội, hoặc bán thuốc, hoặc thành thầy lang, hoặc làm thầy tướng; mà nơi quyết chiến, tranh hùng đấu thắng lúc thì ở núi sâu, lúc ở chợ búa, lúc cũng chọn ở nơi chùa chiền.

Lão Lâm thiên sư nghe được, đôi mày bạc nhướng lên:

- Vậy tại sao các người không cùng phục vụ một môn một phái, làm nơi tỷ thí đấu kỹ, không xâm hại đến bình dân lương thiện? Tại sao không cùng tìm một chỗ để làm nơi tranh thắng thi tài, không làm quấy nhiễu dân chúng vô tội?

- Ai!

Trương Thán lại thở dài một tiếng, hắn cảm thấy lúc này cảm xúc dạt dào, giống như người huynh đệ kết nghĩa Trương Than của hắn:

- Hàng năm người trong võ lâm vì tranh giành ngôi vị, không biết đã đánh bao nhiêu trận, chết bao nhiêu người, hại bao nhiêu mạng, nhưng vẫn không đề cử được một người đứng đầu. Người xuất gia các vị có thể gạt bỏ thành kiến, chỉ thờ phụng một chùa, một miếu, một thầy pháp làm nhà của vạn pháp, thần của vạn phật hay không?

Lão Lâm thiền sư không nói gì.

Trương Thán hỏi ngược lại:

- Lão không phải là người do Nguyên Thập Tam Hạng phái tới?

Lão Lâm thiền sư đáp:

- Nguyên Thập Tam Hạng? Sư huynh của hãn là Thiên Y Cư Sĩ lại có quen biết với ta, đã lâu không gặp rồi. Hãn cũng tới đây sao?

Trương Thán thở phào nhẹ nhõm:

- Không phải thì tốt rồi.

Lão Lâm thiền sư nói:

- Nhưng các người không nên đuổi đệ tử trong chùa của ta đi.

Trương Thán líu lười:

- Ta là vì muốn tốt cho bọn họ... nơi này sẽ xảy ra chiến đấu, nếu như bọn họ không đi nhất định sẽ có thương vong.

Lão Lâm thiền sư cảm khái nói:

- Ta nói rồi, các người chém giết là chuyện của các người, đừng kéo đến nơi Phật môn thanh tịnh.

Trương Thán nói:

- Cả nhân thế đều đục, sóng biển ngất trời, khắp nơi nước lũ, nào có nơi thanh tịnh.

Lão Lâm thiền sư nói:

- Nhưng các người tùy tiện phá hoại đồ vật của phật môn, vẫn phải bồi thường.

Trương Thán cười nói:

-Ồ, hóa ra là vì chuyện này, bồi thường, nhất định sẽ bồi thường.

Lão Lâm hỏi:

- Bây giờ người có bạc không?

Trương Thán nói:

- Phải bồi thường ngay bây giờ sao?

Lão Lâm nói:

- Nếu không ta sợ người chuồn mất.

Trương Thán nói:

- Chữ tín của ta tệ như vậy à?

Lão Lâm nói:

- Cặp mắt tặc của tiểu tử người cứ láo liên, không phải là kẻ tốt, vì sao ta phải tin người?

Trương Thán xì một tiếng, nói:

- Hay cho một người xuất gia. Rốt cuộc lão muốn ta bồi thường bao nhiêu?

Lão Lâm nói:

- Không nhiều lắm.

Trương Thán nói:

- Nói một con số đi!

Lão Lâm đưa hai ngón tay ra.

Trương Thán lại thở phào một hơi:

- Hai lượng bạc à?

Lão Lâm kêu lên:

- Cái gì?

Trương Thán vội vàng đổi giọng:

- Hai mươi lượng bạc?

Lão Lâm giận đến phùng mang trợn mắt.

Trương Thán cũng ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ lại muốn hai trăm lượng bạc sao? Chỉ mấy thứ đồ chơi bằng đất này mà...

- Cái gì đồ chơi? Đây đều là bảo vật thời Lương Vũ Đế thánh truyền, giá trị liên thành, phật môn bảo khí...

- Được, được, không phải lão muốn hai ngàn lượng bạc đấy chứ...

- Không, không phải hai ngàn lượng.

Lão Lâm thiền sư vội vàng đính chính:

- Là hai vạn lượng. Ta muốn dùng để sửa chữa bản tự, mở rộng công đức, cũng mượn dịp này cảnh cáo đám người giang hồ hờ một chút là động

võ nơi phật môn các người.

Trương Thán liú lưỡi:

- Lão mà là người xuất gia... sao không đi buôn đi... hay là vào nhà cướp của cho rồi!

Lão Lâm thiền sư lại cười một tiếng. nói:

- Ai bảo các người không nói không rằng đã cướp chùa đoạt miếu, phá hủy bảo khí pháp vật, lão nạp muốn các người bồi thường thế nào cũng không quá đáng.

- Chùa này của lão là Lão Lâm tự sao?

Ánh mắt Trương Thán nhìn khắp nơi, giống như muốn tìm biển hiệu trong chùa:

- Ta thấy là Mưu Tài tự (chùa kiếm tiền) thì đúng hơn.

Lão Lâm hòa thượng lấy giới đao xuống:

- Người đưa hay là không đưa?

Trương Thán mở hai tay ra, cười gượng nói:

- Bây giờ ta nào có nhiều bạc như vậy?

- Không có bạc à.

Lão Lâm hòa thượng nói:

- Ngân phiếu cũng được.

Trương Thán bực bội nói:

- Được, bồi thường thì bồi thường, ai bảo chúng ta đuối lý trước. Nhưng ta chỉ đáp ứng với lão là sẽ bồi thường, chứ ngân phiếu ta cũng không có đủ. Quân tử trọng lời hứa, lão có tin hay không?

Cặp mắt ửng của Lão Lâm hòa thượng xoay chuyển, nói:

- Người là ai, vì sao ta phải tin người? Người muốn ta tin tưởng người, dựa vào cái gì?

Trương Thán là con nuôi của Trương Tam Bá, tuy còn trẻ tuổi nhưng vai vế trên giang hồ lại rất cao. Hắn vốn định nói ra lai lịch của mình, nhưng suy nghĩ lại, trước giờ hắn xông pha giang hồ luôn không dựa vào danh tiếng của sư thừa. Hắn cho rằng đại trượng phu, chân hán tử muốn dựng danh lập nghiệp, nên dựa vào bản lĩnh thật sự, chứ không phải dựa vào cha mẹ, sư thừa, bằng hữu gì đó. Huống hồ đối với hắn, có nổi danh hay không cũng không quan trọng, hắn chỉ thích cùng một số bằng hữu vui vẻ làm chuyện vui vẻ, cùng huynh đệ tri tâm làm những việc hợp với lương tâm.

Vì vậy hắn nói:

- Ta họ Trương, tên Thán, ngoại hiệu là "Phạm Vương", chỉ biết ăn cơm. Đại hòa thượng lão tin được thì tin, không tin thì thôi. Ta chiếm chùa của hòa thượng lão vốn không có ác ý, chỉ là không muốn làm liên lụy đến đệ tử trong chùa, nhưng kết quả vẫn khiến cho quý tự tan hoang, đây là do ta không đúng. Nếu như ta đã không đúng, lão nói bồi thường bao nhiêu thì bấy nhiêu. Bây giờ ta không có tiền, sau này nhất định sẽ trả lại cho lão, lão tin thì tốt, không tin thì mặc cho lão xử trí, nhưng không phải bây giờ.

Lão Lâm hòa thượng nghiêng mắt nhìn Trương Thán:

- Tại sao không thể xử trí người bây giờ?

Trương Thán thành thực trả lời:

- Bởi vì hiện giờ ta còn phải chiến đấu.

Lão Lâm hòa thượng thở dài nói:

- Người trong giang hồ luôn phải chiến đấu, chỉ xem là đấu văn đấu võ, tâm chiến hay là lực chiến mà thôi, người chiến đấu vì điều gì?

Trương Thán đáp:

- Chiến đấu vì bằng hữu, vì biểu dương chính nghĩa, cũng vì diệt trừ quốc tặc.

Lão Lâm hòa thượng liên tục lắc đầu:

- Nghe như vậy, người nhất định sẽ thua.

- Tại sao?

- Bình thường những người chiến đấu vì mục tiêu vĩ đại như vậy đều nhất định sẽ thua rất thảm, ít có phần thắng.

- Cũng được, thua thì cứ thua!

Trương Thán nói:

- Trong đời có một số trận chiến, biết rõ sẽ thua nhưng vẫn phải đánh; có một số chiến thắng ép dạ cầu toàn, nhẫn nhục sống tạm, còn không bằng bị thua một cách oanh oanh liệt liệt.

Lão Lâm thiền sư hơi kinh ngạc:

- Nhìn dáng vẻ của người rất khôn khéo cơ trí, không ngờ loại người thông minh như người, ý tưởng cũng bảo thủ đến mức không thể cứu vãn như vậy. Một ngày nào đó người sẽ bị tính cách này của mình hại chết.

Trương Thán nhún vai nói:

- Chết không sao cả, ta chỉ sợ chưa làm được gì đã chết, đó mới chuyện làm người ta tiếc nuối.

Lão Lâm cười nói:

- Lão nạp không nhìn lầm, người thông minh luôn biết nên làm gì và không nên làm gì; nhưng một người thật sự có trí tuệ, còn biết làm một số chuyện không nên làm nhưng vẫn phải làm, phải làm những chuyện vốn không nên làm. Xem ra ngươi đúng là người của Hứa Tiểu Nhất.

Đây là lần thứ hai y nhắc tới Thiên Y Cư Sĩ.

- Nếu như ngươi chịu bồi thường tiền, lại là người của Thiên Y Cư Sĩ, lão nạp cũng không ngại mua một tặng một, tặng cho ngươi vài lời.

Trong mắt ưng của Lão Lâm hòa thượng lóe lên ánh sáng, thoạt nhìn có vẻ gian xảo và tinh ranh:

- Tất cả những gì các ngươi làm ở đây đều nhằm để nguy trang, cuối cùng vẫn là uổng công.

Trương Thán bởi vì lo lắng cho thương thế của chiến hữu Thái Thủy Trạch, vốn không muốn nhiều lời, chợt nghe Lão Lâm hòa thượng nói như vậy, cảm thấy kinh ngạc, lập tức hỏi:

- Tại sao?

Lão Lâm bùi ngùi nói:

- Trước kia ta cũng từng là một đại tướng quân hô mưa gọi gió.

Trương Thán nói:

- Ta nhìn ra được.

Người từng làm chuyện lớn thì khí phách sẽ khác biệt, người thường muốn bắt chước cũng bắt chước không được, muốn che giấu cũng che giấu không hết.

Lão Lâm nói với một ngữ điệu như hoài tưởng Công Cẩn năm đó:

- Quả thật lúc hai quân đối chọi, hai bên tranh nhau từng tấc, anh dũng giết địch, một tấc non sông một tấc máu. Nhưng đối với chủ soái hai bên, chỉ cần một câu nói, một cái gật đầu, một phán đoán sai lầm sẽ có thể đem giang sơn ngàn dặm vạn dặm vất vả mới có được tặng cho người khác. Người chiến đấu sinh tử là tráng sĩ dưới cờ, dũng sĩ dưới trướng, nhưng người ngồi yên trong lều, dùng rượu xua quân chính là chủ soái. Quân sĩ tuy dũng mãnh, nhưng vẫn cần phải có một tướng quân tốt mới có thể giành được thắng lợi.

Trương Thán hừ lạnh nói:

- Thiên Y Cư Sĩ cũng không phải ngồi yên trong lều, so với chúng ta thì ngài còn là người xung phong đi đầu.

Lão Lâm nói:

- Ta biết, y không phải loại người muốn người khác bán mạng cho mình. Nếu như là vậy, y đã sớm bình yên trở thành quý nhân trong triều rồi.

Trương Thán nói:

- Lão biết thì tốt rồi. Nơi này không có chuyện của lão, ta bồi thường tiền cho lão là được rồi.

Lão Lâm nói:

- Nhưng người có biết Thiên Y Cư Sĩ đã lừa gạt các người hay không?

Trương Thán sững sốt, sau đó cả giận nói:

- Lão đừng có khích bác ly gián, nếu còn như vậy ta sẽ cho rằng lão là người của Thái Kinh đấy!

Lão Lâm cười nói:

- Người đừng hiểu lầm, lão nạp tuyệt đối không có ý phá hư sự sùng kính của người đối với Thiên Y Cư Sĩ. Lão nạp chỉ nói, các người cho rằng ôm hết chuyện vào mình, náo động càng lớn thì càng có thể dẫn chủ lực của quân địch tới đây, để Hứa Tiểu Nhất có thể bình yên vượt qua Hàm hồ, vào kinh giết Thái Kinh, có đúng không?

Trương Thán lại hít một hơi lạnh, biết rằng người xuất gia này nhất định không chỉ đơn giản là tham tiền, lập tức âm thầm đề phòng, tùy thời chuẩn bị ra tay. Thực ra khi ý niệm này vừa xuất hiện, thân hình hắn đã ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Nên công kích vào chỗ nào thì tốt?

Mắt?

Không, quá tàn nhẫn.

Gương mặt?

Không được, cũng quá trực tiếp.

Ngực?

Không thể, công không vào được.

Hạ bộ?

Không được, quá hèn hạ.

Trương Thán đột nhiên phát hiện một điểm, cho dù là bộ phận nào, mình cũng kiếm có không thể tấn công, thực ra là có hai nguyên nhân khác.

Một là lý không ở phía mình. Có một số người, một khi xuất binh vô cớ, động thủ vô lý thì sẽ không ra tay được. Loại người này được người đời xưng là hiệp giả, ít nhất tâm tính của Trương Thán hiện giờ chính là như vậy.

Hai là đối phương quá lợi hại. Lão Lâm hòa thượng nhìn giống như không hề đề phòng, nhưng tất cả chỗ hiểm của y đều đã được khóa kín, Trương Thán căn bản không thể tấn công được.

Hắn công không vào, cũng không muốn công.

Cho nên hắn chỉ đề phòng, cũng không lập tức ra tay.

Hắn hỏi:

- Làm sao lão biết?

Cặp mắt của Lão Lâm hòa thượng lóe sáng, bỗng nhiên hỏi hắn:

- Vừa rồi ngươi muốn giết ta sao?

Trương Thán đáp:

- Không phải, ta chỉ muốn ra tay với lão.

- Tại sao không ra tay?

- Bởi vì lý không ở phía ta.

- Còn có nguyên nhân khác không?

- Bởi vì ta không tìm được sơ hở của lão.

- Tại sao người muốn ra tay với ta?

- Bởi vì lão không chỉ là trụ trì của nơi này. Lão biết nhiều như thế, nói nhiều như vậy, nhất định là có mưu đồ, chưa chắc đã không phải người của đảng Thái Kinh.

Ánh mắt Lão Lâm hòa thượng rạng rỡ nhìn hẳn một hồi, sau đó cười ha hả nói:

- Người sai rồi, ta cho người biết nhiều như vậy là do sự thành thật của người.

- Thành thật?

- Còn có khiêm tốn.

- Khiêm tốn?

Trương Thán đã quên mình từng khiêm tốn lúc nào, huống hồ trong chốn võ lâm lừa lọc dối trá này, nói một người "thành thật" bình thường lại là đang chửi hẳn "dốt nát".

Mà muốn sống sót trong giang hồ phản phúc vô thường này, tuyệt đối không được "thành thực".

- Người rõ ràng là con nuôi của long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá, nhưng vừa rồi ta nhiều lần bức bách đòi tiền, người cũng không lộ ra lai lịch này. Có thể không dựa vào gia thế trưởng bối để khoe khoang, trong lúc nguy khốn vẫn suy nghĩ như vậy, đó chính là khiêm tốn.

Trương Thán ngạc nhiên nói:

- Chuyện này không liên quan gì đến cha nuôi của ta, là ta phá hư chùa của lão, ta nào có mặt mũi đưa lão nhân gia ra.

- Vừa rồi người vì lo ngại nên muốn ra tay với ta, người cũng thẳng thắn thừa nhận.

Trương Thán thản nhiên nói:

- Bởi vì ta quả thật muốn bất ngờ tấn công lão.

Lão Lâm nói:

- Chính vì như vậy nên ta mới nói với người, thực ra Nguyên Thập Tam Hạng vốn đã đến đây.

Trương Thán giật mình:

- Cái gì?

Lão Lâm nói:

- Chẳng những hãn, ngay cả Thiên Y Cư Sĩ và những chiến hữu khác của người đều ở Địch môn quyết một trận tử chiến.

Trương Thán kinh ngạc:

- Làm sao lão biết? Ta không tin!

Lão Lâm nói:

- Thực ra lý do rất đơn giản, với tính tình của Hứa Tiểu Nhất, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc môn nhân, đồ đệ và bằng hữu của y. Loại người như y, cho dù hi sinh một người để vào kinh y cũng sẽ không làm. Y đã phái mấy người đến đây?

Trương Thán hơi do dự, cuối cùng vẫn nói thật:

- Bốn người.

Lão Lâm nói:

- Y mang theo mấy người theo giúp?

Trương Thán căn rằng một cái, dù sao cũng đã nói rồi, vậy thì cứ nói cho rõ ràng. Nếu như Lão Lâm đại sư này có gì bất chính, hắn cho dù chết cũng phải ngăn cản lão ra khỏi Lão Lâm tự.

- Năm người.

- Tổng cộng là mười người?

Lão Lâm càng khẳng định:

- Hứa Tiểu Nhất quyết sẽ không vì sáu người tính cả mình mà hi sinh bốn người các người, y không phải là loại người này. Lời ta nói người có thể không tin, nhưng không tin là tổn thất của người. Người không hiểu Thiên Y Cư Sĩ, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại hiểu rõ tính tình của Hứa Tiểu Nhất như lòng bàn tay.

Trương Thán bắt đầu tỉnh ngộ:

- Lão muốn nói, lão đoán được Thiên Y Cư Sĩ sẽ không hi sinh chúng ta, Nguyên Thập Tam Hạng đương nhiên cũng sẽ đoán được?

Lúc này Lão Lâm đại sư mới vuốt râu cười nói:

- Nếu như hắn cũng đoán được điểm này, người nói xem hắn sẽ làm gì?

Lần này Trương Thán tiếp lời rất nhanh:

- Hắn chỉ cần toàn lực tấn công một đường, nhất định sẽ dẫn cư sĩ tới.

Lúc này Lão Lâm mới hài lòng.

Trương Thán hỏi ngược lại:

- Nếu như Nguyên Thập Tam Hạng đã tới Diêm sơn, vậy thì chúng ta đã giết ba người, tại sao hắn còn không hiện thân?

Lão Lâm nói:

- Người làm chuyện lớn phải biết nhẫn nhịn, một thợ săn giỏi phải biết chờ đợi. Thiên Y Cư Sĩ còn không xuất hiện, Nguyên Thập Tam Hạng đương nhiên sẽ không mạo hiểm rút dây động rừng.

Trương Thán hỏi tiếp:

- Nhưng vừa rồi chúng ta gặp nguy hiểm, nếu như đám người Thiên Y Cư Sĩ đã đến, tại sao bọn họ không ra tay?

Lão Lâm nói:

- Bọn họ đã đến, nhưng trợ thủ của y đang chiến đấu tại Động Phòng sơn và Diên Phòng sơn. Còn về phần y cũng đã tới, nhưng lại không thể động đậy, lực bất tòng tâm.

Trương Thán cá giận nói:

- Lão nói vậy, nếu như cư sĩ đã đến, không thể nào lại không ra tay giúp!

Lão Lâm nói:

- Bởi vì y đã bị khống chế, không giúp được người, cũng không giúp được mình.

Trương Thán biến sắc:

- Ngài bị khống chế? Là ai làm?

Thần sắc Lão Lâm vẫn không đổi:

- Đương nhiên là ta.

Trương Thán càng giận:

- Lão làm sao không chế được cư sĩ!

Lão Lâm mặt không đổi sắc:

- Lão nạp đương nhiên không chế được y, bởi vì lão nạp là bằng hữu của y.

Y lại mặt không đỏ, hơi không rồi, mắt không nháy:

- Hơn nữa còn là bạn cũ. Con người Hứa Tiểu Nhất luôn luôn không để phòng bằng hữu.

Trương Thán giận tím mặt:

- Lão đã làm gì ngài?

Lão Lâm nói:

- Không có gì, chỉ không chế y mà thôi.

Trương Thán quát lên:

- Tại sao lão làm như vậy?

Lão Lâm nói:

- Ta chỉ là muốn tốt cho y. Nếu như y không xuất hiện, không ra tay thì Nguyên Thập Tam Hạng sẽ không bắt được, y có thể bình yên vô sự. Bạn thân của lão nạp không nhiều lắm, đến cái tuổi này của lão nạp, chết một người là ít đi một người. Lão nạp không chế y là để giúp y. Y muốn giúp mình, biện pháp tốt nhất chính là không ra tay. Lão nạp giúp y giữ được một mạng, giành lấy thắng lợi.

Trương Thán lập tức sinh nghi:

- Nếu lão muốn bảo vệ Thiên Y Cư Sĩ, lúc này nói ra như vậy chẳng phải là lộ hết cơ mật rồi sao?

Lão Lâm lại cười hì hì nói:

- Vừa rồi có liên quan, nhưng bây giờ không còn liên quan nữa.

Trương Thán hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì vừa rồi Nguyên Thập Tam Hạng còn mai phục ở bên ngoài, nhưng khi lão nấp vào chùa thì hắn đã đi rồi.

- Làm sao lão biết Nguyên Thập Tam Hạng không phải là vờ tha để bắt, lấy lùi làm tiến?

- Người biết vì sao vừa rồi lão nấp đòi người bồi thường bạc không?

- Lão không phải muốn tiền.

- Lão nấp đang đợi.

- Đợi cái gì?

- Đợi tin tức.

- Tin tức gì?

- Không có tin tức chính là tin tức tốt. Không có tín hiệu, đó là Nguyên Thập Tam Hạng thấy các người lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, sống chết trước mắt, nhưng Thiên Y Cư Sĩ cũng không xuất hiện, chắc là không ở Diêm sơn. Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng liền quay đầu xuống núi, chạy về kinh bảo vệ Thái Kinh, hoặc chạy tới Hàm hồ tìm cách chặn đánh Thiên Y Cư Sĩ.

- Nguyên Thập Tam Hạng đã bị đại sư lừa gạt?

- Hẳn không nhìn sai tính tình của Thiên Y Cư Sĩ, nhưng cũng không biết trong ván cờ này còn có lão nạp.

- Nhưng vẫn bối thật sự không biết đại sư là bạn hay địch.

- Đến bây giờ người vẫn chưa tin lão nạp?

- Ta mượn lời vừa rồi của đại sư, ta dựa vào cái gì để tin lão? Ta làm sao biết lão không phải là người do Nguyên Thập Tam Hạng phái tới để thăm dò tung tích của Thiên Y Cư Sĩ?

- Tốt, đủ cẩn thận, đủ thận trọng!

- Huynh đệ các nơi còn vì chuyện này mà tắm máu khổ chiến, ta không thể không cẩn thận một chút.

Lão Lâm cười, vuốt râu nói:

- Phải làm sao thì người mới tin? Lão nạp còn muốn người phát ám hiệu, thông báo cho huynh đệ các nơi đến tụ tập.

Trương Thán bình tĩnh hỏi:

- Thiên Y Cư Sĩ ở đâu?

- Chuyện này dễ thôi.

Lão Lâm hòa thượng cười ha hả nói, sau đó phất tay áo lên, một luồng khí như tên như đao từ trong tay áo phát ra, xé gió bắn đi:

- Y vốn ở đây. Hây!

Trong miếu có hai pho tượng Bồ Tát trang nghiêm, một pho theo tiếng vỡ tan.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vong Cục

Lưu Toàn Ngã, nam, người Sơn Tây Ly Thạch, chương môn của Phong phái, một trong Thập Lục Kỳ phái của võ lâm.

Cái tên "Phong phái" này vốn là được người trong giang hồ gọi nhiều thành quen. Ban đầu tổ chức này có tên gọi khác, nhưng trong cuộc tranh đấu giữa tân đảng và cựu đảng, bọn họ luôn luôn gió chiều nào che chiều ấy, thuận theo thời thế, hơn nữa một khi đắc thế lại mượn gió đẩy thuyền, cho nên người trong võ lâm không khách khí gọi là "Phong phái".

Cho đến khi Lưu Toàn Ngã trở thành chương môn Phong phái, lúc này mới là "danh đúng như thực".

Lý do rất đơn giản, bởi vì tay áo của Lưu Toàn Ngã.

Dùng tay áo làm vũ khí, dùng tụ pháp làm võ công, ngoại trừ "Thủy Vân tụ" của Đông Hải và "Nga Mi tụ" của "Đào Hoa xã" Lại Tiểu Nga xưng bá giang hồ, "Song Tụ Kim Phong" và "Đan Tụ Thanh Phong" của Lưu Toàn Ngã chắc chắn không kém một ai.

Hành động của hắn khó lường như gió, cũng huấn luyện thủ hạ đệ tử nhanh như gió.

Hắn rất ít khi ra tay, trong võ lâm cũng có rất ít tư liệu ghi chép về việc hắn ra tay.

Nhưng hắn lại giết người không ít, trong đó có một lần là tranh đấu trong phái.

Trong chiến dịch đó, chỉ vì muốn giành được chức chương môn Phong phái, hắn đã dùng hai tay áo giết chết chương môn hiện tại, "Âm Tuyết Thượng Nhân" Lý Huyết, còn có một trăm hai mươi ba đồng môn, môn nhân, đệ tử ủng hộ Lý Huyết.

Khi đó hắn giết không hề nương tay.

Huống hồ bây giờ hắn đang giết kẻ địch, một kẻ địch vừa rồi còn mở miệng "sỉ nhục" hắn, Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu không phải trâu.

Hắn họ Đường, vào những thời điểm quan trọng, hắn thường nói mình là hảo thủ của Thực Trung Đường môn. Cho dù đa số người đều không tin, nhưng trong võ lâm cũng không ai biết rõ xuất thân và lai lịch của hắn.

Danh hiệu mà hắn thuộc như lòng bàn tay là "Thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch võ nội đệ nhất tịch mạch cao thủ hải ngoại vô song hoạt phạt đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tiền bối Bảo Ngưu cự hiệp".

Vừa rồi hắn báo tên với Lưu Toàn Ngã cũng như vậy.

Đương nhiên, đây chỉ là một biệt hiệu tự đặt, có lúc lại thêm bớt sửa chữa, bao trùm thế gian, chủng loại phong phú, có muốn cũng không thể nhớ hết được, cũng không cách nào ghi chép kỹ càng, có thể nói là nhớ thì ít mà quên thì nhiều.

Dáng vẻ bên ngoài của hắn vô cùng hùng tráng, nhưng hắn là người không nỡ đánh chết cả một con muỗi.

Nếu một cao thủ tuyệt đỉnh giống như một con voi trong rừng rậm, vậy thì ngoại hiệu của hắn đủ để dọa lui mười con voi lớn.

Đáng tiếc võ công của hắn lại không bằng cả một con rận trên đuôi voi.

Lúc này hắn gặp được Lưu Toàn Ngã, một hảo thủ giết người không nháy mắt, hơn nữa còn nhanh hơn so với nháy mắt. Đây lại là lúc Lưu Toàn Ngã đang muốn lập công dựng uy, bộc lộ tài năng trong Thập Lục Kỳ phái, nhằm được Thừa tướng coi trọng và cất nhắc.

Đường Bảo Ngưu mặc dù cao lớn, nhưng tuyệt chiêu của hắn chỉ là dọa người. Dọa người khác chạy đi thì tốt hơn là ra tay, bởi vì ra tay không chết thì cũng bị thương, có thể tránh được thì tránh.

Nhưng lúc này hắn lại gặp phải một kẻ dọa không được là Lưu Toàn Ngã.

Hắn vừa nhìn thấy thế công của người này, đã biết rất khó đối phó.

Nhưng hắn không thể lui, hắn phải tử thủ nơi này.

Hắn rất khẩn trương, nhưng cũng không đi tiểu. Quần hắn ướt là do mồ hôi chứ không phải nước tiểu.

Lúc khẩn trương hắn luôn đổ mồ hôi. Nói cách khác, đổ mồ hôi có thể giúp hắn giảm bớt khẩn trương.

Nhưng hắn lại không muốn mồ hôi ướt đầm áo quần, để cho kẻ địch nhìn ra tâm tư của mình, cho nên hắn có một loại công lực, khiến mồ hôi tụ lại sau lưng chảy ra. Vốn chỉ là mồ hôi ướt lưng áo, nhưng lúc này hắn lại đang vận một loại công lực kỳ quái khác do hắn sáng tạo ra là "Đại Khí Bàng Bạc thần công", cho nên công lực chạy lệch, mồ hôi ướt đầy quần. Sau đó lại bị Chu Đại Khố Nhi vạch trần, khiến cho Lưu Toàn Ngã được biết được tâm tư của hắn, lập tức phát động tấn công.

Lưu Toàn Ngã đột nhiên xông tới.

Người của hắn vốn bất động như cột đá, nhưng khi vừa động lại nhanh vô cùng. Tốc độ không thể tưởng tượng này quả thật khiến người ta không thể tin trước đó một thoáng hắn vẫn còn bất động.

Chỉ trong chớp mắt, hắn và Đường Bảo Ngưu chỉ còn cách nhau bảy thước.

Tay áo trái của hắn vung lên, là áo bào màu xám.

Tay áo của hắn rất dài và rộng, hơn nữa còn giống như căng đầy hơi. Hắn vừa ra tay, hình dáng của tay áo lập tức trở nên giống như một thanh đao, Đại Quan đao (đao của Quan Vũ).

Khí thế cũng như đao, đao kinh.

Đường Bảo Ngưu hét lớn một tiếng, giống như tiếng sấm giữa trời quang.

Tiếng hét lớn kia xuất phát từ miệng hắn, nhưng lại nổ vang sau lưng Lưu Toàn Ngã, tựa như tiếng pháo nổ ra trong tai.

Lưu Toàn Ngã lập tức dừng bước, nhưng lại không quay đầu.

Nếu như hắn quay đầu, có lẽ Đường Bảo Ngưu sẽ có cơ hội.

Nhưng không có, hoàn toàn không có.

Lưu Toàn Ngã ngẩn ra, cũng giật mình, nhưng thế công của hắn vẫn hoàn toàn không có sơ hở, không có khuyết điểm để tập kích.

Hắn chỉ ngừng lại, ngừng lại một chút.

Hắn gần như lập tức biết rõ, sau lưng không hề có ai. Đường Bảo Ngưu chỉ là muốn giường đông kích tây.

Tên này đúng là có một chút bản lĩnh dọa người, nhưng xem ra cũng chỉ biết dọa người mà thôi.

Cho nên hắn lại lập tức tấn công. Lúc này thân thể hắn không chuyển động, nhưng tay áo nhanh chóng cuộn thành góc nhọn, như một thanh kiếm dài bảy thước đâm nhanh đến.

Tay áo lại phát ra gió kiếm, hơn nữa còn sắc bén hơn so với gió kiếm.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại không nói lời nào, tay của hắn nhanh chóng rút khỏi túi áo, đồng thời bung nhanh ra.

Một loạt tiếng động rất nhỏ và lộn xộn từ bên hông hắn vang lên, nếu không cẩn thận lắng nghe thì quả thật không thể nghe thấy.

Nhưng Lưu Toàn Ngã lại nghe được.

Gió áo mãnh liệt như vậy, gió kiếm sắc bén như thế, nhưng hắn vẫn lập tức nghe ra.

Hắn nhanh chóng lui lại hơn một trượng, cũng thu lại chiêu thức.

Sau đó hắn cũng lập tức biết rõ, chẳng hề có ám khí nào. Những tiếng vang kia là của ong mật, con ruồi, còn có cả muỗi.

Đây lại là trò hề dọa người.

Mặt hắn lạnh đi, sắc mặt còn lạnh hơn so với ánh trăng.

Hắn không còn tin trò hề của tên to xác này, hắn không thể bị tên cao lớn này lừa gạt nữa.

Hắn cũng không muốn kéo dài, hắn không muốn bị đồng liêu chiếm mất công đầu.

Hắn muốn giết tên cao lớn nhưng chỉ biết dọa người này.

Cho nên hắn lại ra tay, đây là lần thứ ba.

Hai tay áo của đều xuất hiện, "Song Tụ Kim Phong". Tay áo trái hóa thành côn đập vào Đường Bảo Ngưu, tay áo phải hóa thành mâu đâm vào Chu Đại Khố Nhi.

Hắn muốn bọn chúng phải chết, hắn muốn bước qua trên thi thể của bọn chúng.

Từ một lần bị vây tại nhà xí trong mưa gió, cuối cùng đột phá được vòng vây, Đường Bảo Ngưu đã hiểu dùng con ruồi làm ám khí cũng có thể dọa người, cho nên trong túi ám khí của hắn thường có những thứ như con ruồi, con muỗi, ong vò vẽ, thậm chí còn có cả châu chấu, con đĩa, ruồi trâu.

Nhưng những thứ này chỉ có thể quấy nhiễu kẻ địch, không thể giết địch. Giết địch phải bằng bản lĩnh thật sự.

Thế nào mới là bản lĩnh thật sự?

Đường Bảo Ngưu gầm lên một tiếng như hổ:

- Xem công phu thật sự của ta đây!

Hắn nhảy lên như hổ, vung quyền lao tới.

Hắn ba lần dọa lui kẻ địch, ba lần giành hết uy thế, kẻ địch đã khiếp sợ, đây chính là thời cơ tốt nhất để phản kích.

Hắn vừa xông lên, mâu và côn đều tập trung đánh vào người hắn.

Đường Bảo Ngưu tay trái vung quyền, tay phải xuất chưởng, chưởng chém côn, quyền đâm mâu.

Hắn hung dữ, quyền dũng mãnh, chưởng sắc bén.

Nhưng ba chiêu, chỉ ba chiêu, sau ba chiêu hắn đã thất thế.

Bất cứ ai (cho dù người không có võ công) cũng có thể nhìn ra được cục diện của hắn, đó không phải là bại cục, mà là tử cục.

Thời gian giao đấu cực kỳ ngắn ngủi.

Đường Bảo Ngưu ra tay, chiêu thứ nhất của hắn dùng để khống chế côn, chiêu thứ hai dùng để ngăn cản mâu, hắn không hề bại.

Bại là ở chiêu thứ ba.

Chỗ đáng sợ của võ công đối phương là chiêu thứ nhất và thứ hai đã dò xét được công lực của kẻ địch, chiêu thứ ba lập tức có đối sách, chỉ cần một chiêu cũng đủ để đánh bại kẻ địch.

Đường Bảo Ngưu bại ở chiêu thứ ba.

Nhưng hắn chỉ bại, vẫn còn chưa chết.

Võ công của Lưu Toàn Ngã có thể đánh bại Đường Bảo Ngưu, nhưng muốn hắn bỏ mạng e rằng còn phải tốn nhiều công sức.

Nhưng Đường Bảo Ngưu không chỉ gặp phải bại cục, mà là tử cục. Bởi vì khi vừa thất bại, hắn lập tức lui nhanh.

Một người khi gặp phải thất bại, biện pháp tốt nhất cũng là nhanh chóng rút lui. Rút lui có thể tránh được sự thế công của địch, rút lui mới có thể tự bảo vệ mình.

Đường Bảo Ngưu vừa lui liền đi vào trong đám bụi gai. Bụi gai có cả ngàn vạn mũi gai, hắn lập tức cảm thấy trên lưng đau nhói.

Nhưng trước khi ra tay, Lưu Toàn Ngã đã sớm tính trước đối phương không thể lui được nữa, cho nên chiêu thứ tư liền công tới.

Tay áo, tiếng gió, gió mang mùi hương thoang thoảng.

Đường Bảo Ngưu kêu lên một tiếng, vẫn cố sức rút lui. Những bụi gai sau lưng hoàn toàn bị đụng gãy. Lưng áo của hắn rách nát. Dưới ánh trăng, những bắp thịt săn chắc theo bước chân của hắn bắt đầu hiện lên những vết máu màu tím bầm.

Hắn lại đụng ngã cả bụi gai.

Bụi gai vốn rất cứng rắn, ngay cả đao kiếm cũng không dễ chặt đứt. Nhưng Đường Bảo Ngưu chỉ dựa vào tấm lưng dày rộng của hắn, khí của hắn, sức lực cầu sinh của hắn.

Vì cầu sinh, rất nhiều người sẽ làm những chuyện mà ngày thường không muốn làm, không thể làm và không dám làm.

Đường Bảo Ngưu nhịn đau, mở ra một "đường lui", khiến cho bụi gai bay tán loạn.

Lưu Toàn Ngã hơi bất ngờ, nhưng hắn vẫn không buông tha, lập tức truy kích.

Nhưng bụi gai bay tứ tung trên người và mặt hắn, làm bắn ra những giọt máu, giống như Đường Bảo Ngưu đang vừa lui vừa phát ra âm khí.

Những thứ này không đủ để sát thương hắn, nhưng lại có thể ngăn cản hắn, khiến cho tốc độ truy kích của hắn chậm đi.

Trông thấy Đường Bảo Ngưu sắp sửa trốn thoát, trong đám bụi gai đột nhiên chui ra một người, một quyền đánh ngã Đường Bảo Ngưu, khiến cho Đường Bảo Ngưu không chỉ lọt vào trong đám bụi gai, cũng rơi vào trong tử cục.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Định Cục

Người này vừa ra tay đã đánh ngã Đường Bảo Ngưu, nhưng gần như không ai nhìn thấy hắn ra tay thế nào.

Đường Bảo Ngưu quay lưng về phía người này, đương nhiên không nhìn thấy.

Ngay cả Lưu Toàn Ngã quay mặt về phía hắn cũng không nhìn thấy.

Khi hắn trông thấy người này, vẻ kinh ngạc trên mặt có lẽ không ít hơn Đường Bảo Ngưu.

Người này giống như vẫn luôn ở trong bụi gai, từ trước đến giờ đã "mọc" ở đó.

Đối với hắn thì bụi gai cũng giống như gối mềm.

Hắn đi vào bằng cách nào?

Hắn đi vào khi nào?

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Hắn là ai?

Vấn đề cuối cùng Lưu Toàn Ngã không cần hỏi, bởi vì hắn biết người đến là ai.

Nhưng hắn vẫn kinh ngạc, hơn nữa còn hơi giận dữ, một sự tức giận vì bị xem thường.

Cho nên hắn trầm giọng lấy hơi, hỏi:

- Cố Thiết Tam, không phải người đã đi theo Nguyên lão rồi sao? Ở chỗ này giả thần giả quỷ làm gì?

Người đến là Cố Thiết Tam, "Thần Quyền" Cố Thiết Tam trong Lục Hợp Thanh Long, cũng là Cố lão tam ít khi ra tay nhất trong sáu con Thanh Long, nhưng gần như hễ chiến là thắng.

Cho nên Lưu Toàn Ngã cảm thấy kinh ngạc, bởi vì Cố Thiết Tam lẽ ra đã theo Nguyên Thập Tam Hạng đến Hàm hồ rồi.

Hắn đến Diêm sơn làm gì?

Lưu Toàn Ngã là người chỉ huy hành động ở Diêm sơn, đương nhiên vì vậy cảm thấy bất mãn.

Con người Cố Thiết Tam rất dũng mãnh, đó không chỉ là sức mạnh của thân thể, cũng bao gồm sức mạnh của tinh thần.

Người dũng mãnh thật sự không cần ra tay cũng gây cho người ta cảm giác chết chóc, hơn nữa còn có thể giết người thật sự.

Cố Thiết Tam nói chuyện lại rất lạnh, rất trầm, cũng rất ổn.

- Nguyên sư phụ vốn không đến Hàm hồ.

Câu trả lời này khiến cho Lưu Toàn Ngã càng kích động.

Âm mưu nhiều nhất chỉ khiến hãn kinh ngạc, nhưng âm mưu này ngay cả hãn cũng hoàn toàn không biết, điều này lại càng khiến hãn tức giận.

- Tại sao?

- Ném đá dò đường.

Cố Thiết Tam thốt ra mấy chữ này.

- Người nói chúng ta vất vả bố trí một phen, hóa ra chỉ là hòn đá dò đường trên tay Nguyên lão thôi sao?

- Không chỉ có các người

Cố Thiết Tam nghiêm túc nói:

- Vì đại cục, bất cứ ai cũng phải làm hòn đá, ta cũng không ngoại lệ.

Hãn nói xong liền bẻ một đoạn cành gai, cắn một cái, sau đó còn ăn vào từng miếng một cách rất hứng thú, giống như bụi gai kia là chân gà quay vậy.

- Tại sao Nguyên lão không nói cho ta biết trước?

- Nói cho người biết trước, lỡ may để lộ tin tức, sẽ không gạt được Hứa sư bá xảo quyệt như hồ ly.

- Người nói là... Thiên Y Cư Sĩ cũng ở bên phía Diêm sơn này?

- Hứa Tiểu Nhất là người tuyệt đối sẽ không đẩy gánh nặng sang cho môn hạ đệ tử của hãn, cho nên chỉ cần một nơi xuất hiện môn nhân đệ tử của hãn chiến đấu, hãn sẽ không bỏ mặc bọn chúng.

- Vậy hãn cố ý bày bố nghi trận để làm gì?

- Đó là chỗ thông minh của hắn. Thứ nhất, hắn nắm chắc năm phần trở lên có thể điều hổ ly sơn, khiến sư phụ đi đến Hàm hồ. Thứ hai, cho dù sư phụ cũng ở bên này, không tới thời điểm cuối cùng Hứa Tiểu Nhất cũng có thể ẩn nhẫn không ra, dùng bằng hữu môn đồ của hắn để đánh lạc hướng. Thứ ba, lỡ may đụng độ thật sự, hắn phải chiến đấu trận này, vẫn có ba phần thắng lợi.

- Cho nên... Nguyên lão đã nhìn thấu tính tình của Hứa Tiểu Nhất, chỉ cần tìm được một nơi có tung tích kẻ địch, nắm lấy cửa tử của hắn, sớm muộn gì họ Hứa cũng sẽ hiện thân.

- Cái này gọi là dùng bất biến ứng vạn biến.

- Nhưng mà... người của Hứa Tiểu Nhất ở nơi này và trong Lão Lâm tự đều bị ta tìm ra, giống như thịt nằm trên thớt, nhưng hắn vẫn không xuất hiện. Hắn thật sự ở bên phía Diêm sơn sao?

- Ta cũng không biết. Trí giả suy tính ngàn lần, nhất định cũng có một lần sai. Đôi khi dùng bất biến ứng vạn biến cũng không hẳn có thể thành công. Người ta đánh tới một quyền, người không né tránh chưa chắc đã có thể dọa người ta bỏ chạy. Có lúc không tránh khỏi phải biến, còn phải dùng mười vạn biến để ứng vạn biến.

- Biết đâu tính tình của Thiên Y Cư Sĩ thay đổi, vậy thì khó suy đoán theo lẽ thường rồi.

- Cũng có thể từ trước đến nay Hứa sư bá luôn cố ý giả tình giả nghĩa, khiến cho sư phụ phán đoán sai lầm.

- Vậy người là người do ngài phái đến theo dõi ta?

- Ta chỉ đến trợ giúp và tiếp ứng cho người.

- Một mình ta đã đủ chiến thắng, không cần người giả vờ tốt bụng.

- Không có ta, không chừng hắn đã chạy thoát rồi.

Cố Thiết Tam lạnh lùng nhìn Đường Bảo Ngưu nằm trên đám bụi gai.

- Không có ta dồn ép hắn.

Lưu Toàn Ngã lạnh lùng nói:

- Người có thể ám toán được sao?

Hai người đối chọi gay gắt.

Cố Thiết Tam bỗng nhiên cười một tiếng:

- Được, tên này xem như là người bắt được, ta không tranh với người.

Lưu Toàn Ngã hừ một tiếng, lăm băm nói:

- Vốn là công lao của ta, chẳng có gì để tranh cả.

Vừa nói, tay áo của hắn vừa vung ra, nhìn dáng vẻ giống như muốn bồi thêm một đòn vào sau lưng Đường Bảo Ngưu.

Nhưng lúc này Đường Bảo Ngưu bỗng bắn lên một cách thần kỳ.

Lúc hắn bắn lên, trên người còn cắm mấy chục mũi gai, nhất định là rất đau.

Nhưng cơn đau chỉ khiến cho động tác của hắn càng nhanh và mạnh hơn.

Toàn thân hắn cong lại như một con tôm lộn, quay lưng về phía Lưu Toàn Ngã, lộn nhào đến giữa không trung, sau đó lại quay mặt về phía Lưu Toàn Ngã, đánh ra một quyền.

Hắn bị trúng một chiêu của Cố Thiết Tam, ít nhất đã phun ra ba ngụm máu. Những bụi gai nơi hắn nằm lên đều dính đầy vết máu, đó là những vũng máu, nhất định không phải là máu chảy ra từ vết rách.

Nhưng hắn lại cố gắng chịu đựng, sau đó trong nháy mắt áp sát Lưu Toàn Ngã, đồng thời đánh ra một quyền.

Một tiếng "phụp" vang lên, xương mũi của Lưu Toàn Ngã vỡ nát.

Năm tay chỉ đánh vỡ sống mũi, còn chưa kịp đánh nứt xương mặt.

Phản ứng của Lưu Toàn Ngã cũng cực nhanh, lập tức bay ngược ra ngoài.

Mặc dù cảm giác được cơn đau do xương mũi đâm vào trong cơ mặt, hai tay áo của hắn vẫn đồng thời cuốn ra, quần lấy hai cánh tay của Đường Bảo Ngưu, sau đó dùng sức kéo một cái, đẩy thân thể to lớn của Đường Bảo Ngưu về phía Cố Thiết Tam.

Cố Thiết Tam bình tĩnh kêu lên một tiếng:

- Tốt!

Trong giọng nói của hắn lại ẩn chứa sự hưng phấn.

Chữ "tốt" của hắn có ba ý nghĩa. Một là Đường Bảo Ngưu có thể chịu được một đòn của hắn, khí lực thật tốt. Hai là Đường Bảo Ngưu phản kích đột ngột, ngay cả hắn cũng cảm thấy hơi bất ngờ. Ba là Lưu Toàn Ngã mặc dù bị thương, nhưng vẫn phản ứng cực nhanh, trối chân trối tay Đường Bảo Ngưu đẩy về phía hắn.

Hắn sẽ bỏ qua cơ hội này sao?

Lúc trước hắn đã từng ám toán Đường Bảo Ngưu. Nếu như không nắm chắc thì hắn sẽ không tùy tiện ra tay, nhưng nếu như đã ám toán, cũng đã

kết thù, hắn sẽ dễ dàng dừng tay sao? Lúc này hai cánh tay của Đường Bảo Ngưu đã bị quấn chặt, hắn sẽ để cho đối phương sống tiếp, sau đó có một ngày tìm hắn trả thù sao? Cơ hội để giết chết kẻ địch hiện tại và kẻ thù tương lai, hắn sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

Đương nhiên là không.

Hắn nên ra tay, bởi vì giết Đường Bảo Ngưu đã là chuyện đương nhiên. Đường Bảo Ngưu chết trên tay hắn cũng gần như đã là định cục.

Lưu Toàn Ngã cũng muốn như vậy, hắn muốn giết chết đại hán như thần linh này. Nhưng hắn lại không hi vọng đối phương chết bởi tay hắn, bởi vì hắn không muốn làm cho "Lục Đại Khẩu" còn lại tìm hắn gây phiền toái.

Cho nên, chuyện giết người giao cho Cố Thiết Tam thì tốt hơn.

Mặc dù hắn chỉ hận không thể nuốt cả đầu lẫn xương của kẻ đánh bể xương mũi hắn vào trong bụng.

Nhưng Cố Thiết Tam lại không ra tay.

Không phải không ra tay, mà là lại không ra tay với Đường Bảo Ngưu.

Bởi vì hắn không kịp, hắn phải đối mặt với một kẻ địch khác, một đại hán như trâu lớn, Chu Đại Khối Nhi.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thảm Cục

Chu Đại Khối Nhi xông lên, người còn chưa tới, Cố Thiết Tam đã cảm thấy hít thở không thông.

Chợt nghe Chu Đại Khối Nhi giận dữ hét lớn:

- Đừng làm thương tổn Đường ca ca của ta!

Hắn lao về phía Cố Thiết Tam.

Cố Thiết Tam vừa nhìn thấy khí thế của đối phương, liền đưa toàn bộ chiêu thức vốn dùng để đánh Đường Bảo Ngưu chuyển sang Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi vừa tiếp một quyền, lập tức kêu lên:

- Tỏa quyền?

Đường Bảo Ngưu tranh thủ được một hơi, rơi xuống trên đất. Lưu Toàn Ngã không ngờ Cố Thiết Tam lại không giết được Đường Bảo Ngưu, đang lúc sững sốt, Đường Bảo Ngưu đã ổn định tư thế, dùng hết sức lực đứng cắm vào đất, khiến cho Lưu Toàn Ngã kéo mấy lần đều không dịch chuyển được.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi lại kinh hãi kêu lên:

- Tỏa quyền!

Đường Bảo Ngưu hét lại một câu:

- Tỏa quyền thì Tỏa quyền, có gì hay chứ. Hắn phong tỏa người, người cứ bẻ gãy hắn!

Bởi vì hắn không biết uy danh của "Tỏa quyền", cho nên mới trách móc như vậy.

"Tỏa quyền" là quyền pháp chuyên phong tỏa nhuệ khí của kẻ địch.

Không nói những người khác, ngay cả Thiết Thủ với chưởng pháp danh chấn thiên hạ cũng từng bị "Tỏa quyền" phong tỏa. Hai tay của y không gì không phá được, nhưng "Tỏa quyền" lại khiến cho y cảm thấy, "không gì không phá được" cũng không có nghĩa là "không kẻ địch nào không đánh bại được".

"Tỏa quyền" không chỉ tấn công kẻ địch, còn có thể đánh tan lòng tin của kẻ địch.

Kẻ địch mất đi lòng tin, tự nhiên không chiến mà bại.

Chỉ cần đả kích lòng tin của kẻ địch, sẽ có thể không chiến mà thắng.

Chu Đại Khối Nhi lần thứ ba hô to:

- Tỏa quyền!

Đường Bảo Ngưu há mồm, lại muốn trách mắng.

"Chết thì chết, kêu la cái gì?"

Nhưng hắn vẫn không mắng những lời này, bởi vì hắn mắng không ra.

Không chỉ bởi vì hai tay áo của Lưu Toàn Ngã đã quấn chặt hai cánh tay của hắn, hô hấp của hắn đã trở nên khó khăn, mà còn bởi vì hắn gần như không dám tin những gì chính mắt nhìn thấy.

Đối diện với công kích của Cố Thiết Tam, Chu Đại Khối Nhi lại như báo như hổ, dũng mãnh vô song.

Hắn kêu thì kêu, hét thì hét, nhưng tay chân của hắn không hề rãnh rỗi, cũng không hề dung tình.

Hơn nữa chỉ tiến không lùi, chỉ giết không tha, chỉ công không thủ.

Hắn cao lớn, hùng tráng, nhưng chân của hắn lại đang rung, giống như một người đang phát rồ, một con trâu điên bị đau, một con ngựa đang phi nhanh không thể dừng lại.

Nhưng điều này lại khiến Lưu Toàn Ngã bên cạnh kêu lên:

- Điên bộ!

"Điên bộ", đây là một loại bộ pháp thất truyền đã lâu trong võ lâm, không ai học được loại bộ pháp kỳ lạ này.

Nhưng Chu Đại Khối Nhi lại sử dụng loại bộ pháp chỉ tiến không lùi, khi lùi còn ác liệt hơn khi tiến này, hơn nữa còn thi triển vô cùng thuần thục.

"Tỏa quyền" của Cố Thiết Tam tinh thông phòng thủ, càng giỏi công kích.

Đã từng có ba mươi tám vị cao thủ giao đấu với hắn. Ba mươi tám người đều đã thành danh, mỗi người đều là tông chủ một phương. Trong đó có mười hai người là quyền sư, mười một người dùng chương pháp thành

danh, mười bốn người dùng chiêu thức xưng bá võ lâm, còn có một người là cao thủ ám khí.

Ám khí của Đường Tam Mao nổi tiếng giang hồ về sự tinh xảo và chuẩn xác, chỉ cần người có sơ hở còn nhỏ hơn so với lông tóc, cho dù chỉ xuất hiện trong một phần mười chớp mắt, hắn cũng có thể bắn ám khí vào sơ hở trong khoảnh khắc này, lấy mạng của người.

Đây là khảo nghiệm của Thái Kinh đối với hắn.

Kết quả giao đấu, ba mươi tám người đánh sáu canh giờ, không một người nào, không một chiêu nào, không một lần nào, cũng không có một ám khí nào có thể vượt qua hai tay hắn.

Hơn nữa hắn chỉ thủ chứ không công. Nếu như hắn phản công, kết quả có lẽ không cần phải nói.

Cho nên, "Điên bộ" có thể áp sát đến trước mặt Cổ Thiết Tam, nhưng lại công không vào.

"Tỏa quyền" như ngọn núi đè xuống.

Bộ pháp của Chu Đại Khối Nhi rất nhanh, cũng rất quái lạ.

Lúc quyền đánh về phía hắn, luôn bị hắn vận mình, xoay người, nhoáng lên tránh khỏi. Sau khi đánh trật nhất định phải thu chiêu, nơi xuất kích lại trở thành sơ hở. Thân thể Chu Đại Khối Nhi cao lớn như vậy, cũng không biết làm thế nào, chỉ xoay người một cái lại trở về chỗ cũ.

Sau đó Chu Đại Khối Nhi đánh trả.

Hắn không phải dùng tay công kích, mà là dùng chân.

Hắn vừa thi triển bộ pháp lạ lùng nhất, kỳ diệu nhất, tinh xảo nhất, hung bạo nhất, vừa vung chân tấn công theo bộ pháp phức tạp không ngừng biến

đổi.

Hắn vừa tấn công, ngay cả Đường Bảo Ngưu cũng kêu lên:

- Phong thoái!

"Phong thoái" là một loại cước pháp kỳ lạ, tương truyền chỉ có Truy Mệnh trong Tứ Đại Danh Bồ dùng cước pháp thành danh mới sử dụng được.

Trên thực tế, ngay cả Truy Mệnh cũng không biết. Y từng công khai thừa nhận mình không thông thạo "Phong thoái thập bát pháp", lại cho rằng: "Cước pháp của Phong thoái ngay cả ta cũng không thể tưởng tượng được."

Những lời này còn có đoạn sau, mặc dù Đường Bảo Ngưu chưa từng nghe qua.

"Nếu như dùng Phong thoái phối hợp với Diên bộ, cước pháp như vậy e rằng ta cũng không đối phó được."

Hiện giờ những lời của Truy Mệnh lại hiện ra dưới chân Chu Đại Khối Nhi có vẻ cồng kềnh lão đảo, hành động không linh hoạt.

Lưu Toàn Ngã lập tức toàn lực tấn công Đường Bảo Ngưu. Hắn muốn giết chết Đường Bảo Ngưu trước, sau đó hợp sức với Cổ Thiết Tam giải quyết tên to xác này.

Nhưng Chu Đại Khối Nhi lại liều mạng.

Hắn vốn đã chiếm được thượng phong, nhưng chuyện hắn cần làm lại rất khó khăn. Hắn muốn kéo theo Cổ Thiết Tam, muốn kéo theo toàn bộ chiến trường, muốn dồn Cổ Thiết Tam và Lưu Toàn Ngã lại với nhau chiến đấu một lần.

Nói cách khác, hãn muốn dùng một địch hai, gánh vác hiểm cảnh của Đường Bảo Ngưu, cũng kiêm luôn cả đại địch của Đường Bảo Ngưu là Lưu Toàn Ngã.

Chu Đại Khối Nhi làm như vậy rõ ràng là chịu chết, ít nhất cũng giống như chịu chết.

Nhưng hãn đã làm như vậy.

Làm việc nghĩa không chùn bước, không hề sợ hãi rụt rè.

Đường Bảo Ngưu thoát khốn.

Hai tay áo mềm mại kia vốn trói chặt hãn, giống như bảy đời ba kiếp cũng không thoát ra được, lúc này lại đột ngột thu về như sợ bị thiêu cháy.

Sau đó hai tay áo như thác nước bỗng chảy sang hướng Chu Đại Khối Nhi.

Lưu Toàn Ngã đã thay đổi chủ ý, nếu đã bị ép bức, trước tiên cùng với Cổ Thiết Tam giải quyết kẻ địch khó đối phó nhất rồi tính sau.

Chu Đại Khối Nhi hiển nhiên muốn như vậy.

Hãn đập bộ pháp kỳ lạ, đá cước pháp kỳ quái, sau đó từ trong lưng áo dày rộng lấy ra một thanh đao.

Đao giống như cái thớt, đao cứng.

Sau đó lại từ bên chiếc hông to béo lấy ra một thanh kiếm.

Kiếm như quan tài, kiếm mềm.

Đao giống như làm bằng lá quỳ, rất mỏng, nhưng lại rất rộng.

Kiếm giống như làm bằng bản gỗ, rất xoắn, nhưng lại rất hẹp.

Nhưng một đao một kiếm này vẫn được đúc bằng sắt, hơn nữa lúc mềm thì giống như bột mì, lúc cứng thì giống như tảng đá, lúc sắc bén lại giống như châm nhọn.

Kiểm pháp của hãn mạnh mẽ dứt khoát. Đao pháp của hãn biến hóa khôn lường.

Lần này người kêu lên lại là Cố Thiết Tam:

- Đại Tỳ đao pháp! Đại Bài kiếm pháp!

Trong tiếng kêu của hãn đã lộ ra vẻ sợ hãi.

Hãn lập tức lui về phía Đường Bảo Ngưu.

Dụng ý của hãn rất rõ ràng, thứ nhất là bỏ mạnh tìm yếu, thứ hai là khống chế Đường Bảo Ngưu, thứ ba là dùng Đường Bảo Ngưu làm con tin để uy hiếp Chu Đại Khối Nhi.

Lúc này Lưu Toàn Ngã lại dùng hai tay áo nghênh đón Chu Đại Khối Nhi, cũng giống như nghênh đón đao và kiếm của Chu Đại Khối Nhi.

Lần này giống như đã hẹn trước, Lưu Toàn Ngã và Cố Thiết Tam đều trao đổi đối thủ với nhau.

Đường Bảo Ngưu có mười phần kinh ngạc, mười hai phần phẫn chấn, không nghĩ tới võ công của tên to xác này giỏi như vậy, càng không ngờ tên to xác này lại dũng mãnh như thế.

Mình làm sao có thể thua kém?

Cho nên hãn lập tức phản kích, một quyền đánh về phía Cố Thiết Tam.

Hắc Hồ Thâu Tâm!

Cố Thiết Tam đánh trúng Đường Bảo Ngưu, nhưng cũng bị trúng một quyền.

Hắn không bay ra ngoài, vẫn cố gắng chịu đựng.

Hắn bị trúng một quyền, ngậy người ra đó, sự kinh ngạc còn vượt xa đau đớn.

Hắn không ngờ quyền kinh của Đường Bảo Ngưu lại mạnh như vậy, một quyền này đánh cho hắn lực phủ ngũ tạng gần như đều rời chỗ, lỗ mũi như muốn phun ra cả ruột già và ruột non, cặp mắt hiện đầy tơ máu, gần như phải dùng dạ dày để hô hấp.

Hắn vốn tưởng rằng Đường Bảo Ngưu võ công không cao, nội công cũng sẽ không khá bao nhiêu. Nhưng mặc dù nội công và võ công của Đường Bảo Ngưu không cao, một quyền này lại cực kỳ mạnh mẽ.

Đó không phải là võ công, mà là sức lực, một loại sức mạnh bẩm sinh, thần lực trời sinh.

Đường Bảo Ngưu cũng trúng một quyền.

Hắn kiên cường đứng vững, cũng cố gắng chịu đựng.

Hơn nữa không chỉ một quyền, quyền của Cố Thiết Tam lại công tới.

"Thần quyền" của Cố Thiết Tam, bàn tay như sắt thép là không tiếp được, không chụp được, không ngăn được, không chịu được.

Nhưng Đường Bảo Ngưu vẫn không tránh, bởi vì hắn biết nếu như tránh thì cũng chấm hết.

Sự đáng sợ của loại quyền pháp này là chỉ cần mình hơi lùi bước, đối phương sẽ dễ dàng giành được thắng lợi.

Huống hồ mình đã bị thương, một khi trốn tránh thì sẽ không thoát được.

Hắn hiểu rất rõ, mục đích của đối phương là muốn khống chế mình, dùng để uy hiếp Chu Đại Khối Nhi, cho nên hắn quyết không tránh né.

Lão đại Thâm Hồ Thiên từng nói, nếu như cần phải chiến đấu, nhất định không thể trốn tránh.

Hắn chẳng những không tránh, còn chính diện phản kích.

Hai tiếng "bốp bốp" vang lên, hai người lại đánh một quyền vào nhau, cả hai đều lão đảo.

Nhưng hai người đều không lui ra, do đó quyền thứ ba lại va chạm ngay chính giữa.

Đợi khi Chu Đại Khối Nhi chạy tới, hai người bọn họ đã đánh đến quyền thứ tư.

Dao, kiếm, chân và bộ pháp của Chu Đại Khối Nhi đã kéo theo Lưu Toàn Ngã đến chiến trường của Đường Bảo Ngưu.

Lưu Toàn Ngã thân không do mình, đồng thời hắn cũng có tư tâm.

Áp lực của đối thủ thật sự quá lớn, hắn muốn đem kẻ địch điên cuồng này chia một phần cho chiến hữu Cố Thiết Tam gánh vác.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi đã đón lấy Cố Thiết Tam đang giao đấu với Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu cũng muốn ra sức trợ giúp Chu Đại Khối Nhi.

Người ta giúp hắn, hắn nhất định phải giúp lại.

Người khác cứu hãn, hãn nhất định phải cứu người ta.

Nhưng khi Cố Thiết Tam vừa ngừng tay, hãn lại cảm thấy trời đất quay cuồng, còn đánh bậy hai quyền mới có thể dừng lại.

Lần này cường địch tạm lui, hãn lại không cầm cự nổi.

Hãn dùng một đầu chí ngoan cường chống đỡ, nhưng tứ chi và xương cốt có cái như đã bay lên chín tầng mây, có cái như đã đi xuống mười tầng địa phủ, có cái lại giống như xoắn vào nhau giữa bụng của mình.

Hãn không ngã xuống là vì đang quan tâm, Chu Đại Khối Nhi nhát gan sợ sệt như vậy, làm sao có thể đối phó với hai cường địch như sói như hổ này?

Hiện giờ hãn còn chưa ngã, không phải bởi vì cố gắng chịu đựng, mà là chuyện xảy ra trước mắt quá thật làm hãn quá kinh ngạc, đến mức hãn ngã không nổi (cũng xấu hổ không muốn ngã).

Bởi vì hãn thấy được một trận đại chiến, một trận huyết chiến mà ngay cả hãn cũng cảm thấy chấn động và hồ thẹn.

"Đại Bài kiếm pháp" rộng rãi thẳng thắn, quang minh lỗi lạc, mỗi chiêu đều có thể đội trời đạp đất, mỗi kiếm đều có khí phách hào hùng như đại trượng phu quyết không để người thương hại.

"Đại Tỳ đao pháp" lại rất đơn giản, giống như viết một hai ba, một đao chính là một đao, không có thay đổi, không cần biến hóa, bởi vì tất cả biến hóa đều là dư thừa.

Một đao một kiếm này kết hợp với nhau, tạo thành một sự phối hợp cực kỳ cao minh, ở trước mặt kẻ địch lại trở thành kinh tâm.

Thừa dịp Chu Đại Khối Nhi toàn lực ngăn cản Cố Thiết Tam ra tay với Đường Bảo Ngưu, Lưu Toàn Ngã liền dùng tay áo phải quần lấy cổ họng của hắn.

Chu Đại Khối Nhi dùng một đao chặt đứt tay áo.

Tay áo trái của Lưu Toàn Ngã lại quật vào mặt Chu Đại Khối Nhi.

Đường Bảo Ngưu không nghe thấy Chu Đại Khối Nhi kêu lên thảm thiết. Kỳ quái, lúc này hắn lại không hô gọi nhỏ.

Cũng không nhìn thấy Chu Đại Khối Nhi né tránh. Lạ lùng, vào giờ phút quan trọng này hắn vẫn không lùi một bước, không nhường nửa bước.

Hắn vung kiếm chém qua, làm bắn lên một vệt máu, bắn vào trên tay áo đứt trắng tinh.

Nắm tay của Cố Thiết Tam cũng đồng thời đánh trúng Chu Đại Khối Nhi.

Lúc này trên mặt Chu Đại Khối Nhi toàn là máu, máu từ trong tai, mắt, mũi, miệng chảy ra.

Cố Thiết Tam đánh trúng Chu Đại Khối Nhi một quyền, lại liên tục vang lên chín tiếng trầm thấp.

Nhìn như một kích, nhưng thực ra lại có đến chín quyền.

Chu Đại Khối Nhi không phun máu. Nơi bị quyền đánh trúng lõm xuống, hơn nữa còn chảy máu, rất nhanh đã thấm ướt áo quần.

Chu Đại Khối Nhi vẫn không lùi, chẳng những không lùi mà còn tung cước, từ một góc độ không thể tưởng tượng đá văng Cố Thiết Tam.

Đây là hiệp giao thủ thứ nhất.

Hiệp thứ hai cũng gần như lập tức diễn ra, nguyên nhân là vì cả ba bên đều không lui.

Tay áo của Lưu Toàn Ngã lại cuộn về phía Chu Đại Khối Nhi, giống như một con rắn dài che kín tầm mắt của hắn.

Chu Đại Khối Nhi hét lớn, chém xuống một kiếm.

Tay áo đứt ngang.

Tay áo đứt lại tự động xoay tròn, cuộn vào mặt Chu Đại Khối Nhi.

Lúc này Lưu Toàn Ngã đã nhanh chóng lướt đến sau người Đường Bảo Ngưu, hiển nhiên hắn vẫn muốn dùng tính mạng của Đường Bảo Ngưu để uy hiếp Chu Đại Khối Nhi.

Tầm nhìn của Chu Đại Khối Nhi đã bị tay áo đứt làm rối loạn, nhưng hắn vẫn hét lớn một tiếng, lập tức xuất đao.

Đường Bảo Ngưu đang ở trước mặt hắn, nhưng hắn lại không hề do dự chém xuống một đao.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy từ đỉnh đầu đến dưới gối đều phát lạnh.

Nhưng đao cũng không chém trúng hắn.

Sau lưng lại đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Lưu Toàn Ngã ôm mặt bỏ chạy, vết máu nhỏ xuống trên đường.

Rốt cuộc lưỡi đao làm thế nào xuyên qua thân thể của hắn chém trúng Lưu Toàn Ngã sau lưng?

Đường Bảo Ngưu không hiểu, cũng không kịp hiểu.

Nhưng hắn lại thấy Cố Thiết Tam xoay người xông lên, vung quyền đánh vào Chu Đại Khối Nhi.

Kỳ quái là tất cả quyền đều đánh vào trên sống đao như cái thớt, mà kiếm như quan tài lại chém vào trên cánh tay Cố Thiết Tam.

Đao không gãy, tay cũng không đứt, nhưng Cố Thiết Tam lại lui một bước.

Cuối cùng hắn đã lui, tuy chỉ là một bước.

Bước này quả thật là "một tắc non sông một tắc máu, một chiêu sinh tử một chiêu hồn".

Đây là hiệp thứ hai.

Hiệp thứ ba lại lập tức bắt đầu.

Chẳng biết lúc nào, Lưu Toàn Ngã ôm mặt rút lui đã lên đến sau lưng Chu Đại Khối Nhi.

Trên mặt hắn từ trán đến cằm có một vết máu, sâu ít nhất ba phân, khiến cho hắn thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Toàn thân hắn nhanh chóng xoay tròn, cuốn lên một cơn gió lốc.

Hắn chính là trung tâm của cơn gió lốc kia, giống như một viên đạn pháo bắn về phía Chu Đại Khối Nhi.

Cố Thiết Tam dường như muốn lui, nhưng khi đang lui hắn lại đột nhiên sải bước, đổi thành tiến tới.

Toàn thân hắn giống như biến thành một mũi khoan, đầu mũi khoan chính là nắm tay phải đang giờ nghiêng.

Một quyền này đâm vào trên trán Chu Đại Khố Nhi, cũng đóng vào mặt kẻ địch.

Xem ra Cố Thiết Tam và Lưu Toàn Ngã đều đã dốc hết sức, nhất định phải giết chết Chu Đại Khố Nhi.

Trông thấy "sát thế" ác liệt không gì sánh được này, Đường Bảo Ngưu không nhịn được hét lớn một tiếng với Chu Đại Khố Nhi:

- Chạy mau!

Hắn vừa lên tiếng, máu dồn nén đã lâu lập tức phun ra ngoài.

Không thể đánh tiếp, nếu như đánh tiếp thì Chu Đại Khố Nhi sẽ xong đời.

Sương máu bay tán loạn.

Trong sương máu, hắn lại nhìn thấy một chuyện.

Chu Đại Khố Nhi không lùi, hắn ném cả đao và kiếm ra ngoài.

Kiếm trong đêm máu giống như hóa thành một con rồng xanh, đao trong màu tối giống như hóa thành một con cú đêm.

Đao và kiếm bay về phía Cố Thiết Tam.

Trong khoảng cách gần như vậy, hắn vẫn có biện pháp ném đao và kiếm công kích kẻ địch.

Hắn lập tức xoay người lao về phía Lưu Toàn Ngã, hai tay mở rộng ra, ôm lấy Lưu Toàn Ngã trong cơn gió lốc.

Sau đó Đường Bảo Ngưu nghe được một loại âm thanh, âm thanh của xương nứt, còn có tiếng kêu của của xương vỡ nát.

Hiệp thứ ba đã kết thúc.

Chiến đấu đã biến thành thảm cục, có người đã chết, người không chết thì cũng bị trọng thương.

Cả người Lưu Toàn Ngã vẫn vùi vào trong ngực Chu Đại Khối Nhi, nhìn giống như một cây băng đông cứng, không hề nhúc nhích.

Dưới ánh trăng, Cố Thiết Tam lạnh lùng nhìn hắn, giống như một con báo chờ đợi đã lâu.

Trên tay hắn cầm đao, còn có kiếm. Đao và kiếm của Chu Đại Khối Nhi đều nằm trong tay hắn.

Ngũ quan của Chu Đại Khối Nhi vẫn đang chảy máu, hơn nữa những rãnh máu còn đang lập lòe nhúc nhích, máu còn chưa ngừng chảy.

Người trong khuỷu tay hắn chĩa hai chân lên trời, thật lâu không có động tĩnh.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Dược Cục

Con người Cố Thiết Tam co lại, đột nhiên trở nên sắc bén, hỏi:

- Người còn muốn gắng sức chống đỡ sao?

Câu trả lời của Chu Đại Khối Nhi lại chẳng liên quan gì đến câu hỏi của hắn:

- Buông đao của ta...

Sau đó lại thêm hai chữ:

- Và kiếm.

Cố Thiết Tam lau đi vết máu nơi khóe miệng.

Nếu như hắn không dùng tay áo lau máu, Đường Bảo Ngưu còn không phát hiện hắn cũng phun máu. Bởi vì Cố Thiết Tam luôn gây cho người khác cảm giác dũng mãnh, cường hãn, giống như làm bằng sắt vậy.

Tư thế hắn lau không che giấu được ánh mắt khát máu.

Hắn lại hỏi:

- Người chống đỡ được sao?

Chu Đại Khối Nhi cười hào sảng, giống như đang phẫn khích.

Cũng không biết là vì tiếng cười của hắn quá hào hùng, đến nỗi làm rung động mặt đất sau đó mới chấn động lòng người, hay là tiếng cười quá mãnh liệt, trước tiên làm chấn động lòng người sau đó mới rung động mặt đất.

- Người không muốn giống như hắn thì bỏ đao và kiếm của ta xuống, sau đó rút đi.

"Hắn" ở đây đương nhiên là Lưu Toàn Ngã đang bị Chu Đại Khố Nhi kẹp trong khuỷu tay.

Cố Thiết Tam vuốt vuốt cằm.

- Tại sao ta phải trả lại đao kiếm cho người?

Hắn còn thử dò xét:

- Người không có đao và kiếm này, giống như con cọp không có móng và răng, chẳng phải là cơ hội tốt của ta sao?

Chu Đại Khố Nhi sáng khoái nói:

- Người có thể không trả, nhưng đao và kiếm này người lấy được cũng vô dụng. Người không trả, ta sẽ không để cho người mang đi. Ta đã bị thương, nhưng người cũng bị thương. Hai người các người hợp sức công kích mà vẫn chết một người, bây giờ chỉ còn lại người, vì nó mà mất đi tính mạng có đáng không?

Hắn bỗng nhiên hành động.

Bộ pháp kỳ lạ, thoát nhìn chậm như rùa nhưng lại cực nhanh.

Hắn phân chia dược liệu trên mặt đất ra thành một đồng nhỏ, ít nhất có mười bảy mười tám loại thuốc, trong đó bao gồm hạt sa la, vỏ kén tằm và hán phòng kỷ. Hắn không dùng tay mà lại dùng chân chia thuốc.

- Nếu như người bỏ đao kiếm xuống, nội thương của người có thể dùng những thuốc này chữa khỏi.

Cố Thiết Tam nhìn thấy, thở dài một hơi, trong mắt lóe lên ánh sáng thất vọng và ác độc.

- Ta đã nhớ kỹ phương thuốc này, sẽ dùng thử.

Hắn vứt bỏ đao, còn có kiếm, sau khi chúng rơi xuống đất mới nói tiếp:

- Tối nay xem ra không giải quyết được người, sau này gặp lại.

Nói xong hắn liền bỏ đi, cũng không thèm nhìn Lưu Toàn Ngã còn đang nằm trong ngực Chu Đại Khối Nhi, giống như từ trước đến giờ hắn không biết người này, mà trên đời vốn cũng không có người này.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi lại thở phào nhẹ nhõm (lúc hắn thở máu lại từ trong cổ họng chảy ra), nói:

- Hiệp thứ tư đã xong rồi.

Nói xong hắn nuốt nước bọt một tiếng mới ngã xuống.

Trong cánh tay hắn, Lưu Toàn Ngã bị bẻ gãy xương cổ, kẹp vỡ xương đầu và cắt đứt xương sống cũng rơi xuống đất.

Hiệp thứ tư?

Đường Bảo Ngưu không hiểu.

Không phải chỉ đánh ba hiệp sao?

Nếu như có "hiệp thứ tư", dáng vẻ của Chu Đại Khối Nhi so với ba hiệp trước chắc hắn còn phải trầy trật và gian khổ hơn nhiều.

Hiện giờ Đường Bảo Ngưu lại hiểu rõ một chuyện, hóa ra võ công của Chu Đại Khối Nhi lại cao đến như vậy.

Hắn dùng sức một người giết chết thủ lĩnh Phong phái Lưu Toàn Ngã, lại đuổi đi "Thần Quyền" Cổ Thiết Tam nổi danh ngang với Tứ Đại Danh Bổ.

Nhưng sau khi Đường Bảo Ngưu đã hiểu điểm này, lại càng không rõ.

Nếu như bản lĩnh của Chu Đại Khối Nhi lớn như vậy, tại sao từ trước giờ luôn biểu hiện nhát gan?

Nếu như từ trước đến giờ Chu Đại Khối Nhi luôn nhát gan, vì sao trong chiến dịch tối nay lại anh dũng hào hùng, vô cùng gan dạ như vậy?

Hắn đang muốn hỏi, lại thấy Chu Đại Khối Nhi cố sức ngồi dậy.

Chu Đại Khối Nhi vợ lấy một số dược liệu trên mặt đất, đặt trong lòng bàn tay, dùng nội lực nghiền nát, há miệng nhai và nuốt vào, sau đó lại thu gom một số thuốc giao cho Đường Bảo Ngưu:

- Làm giống như ta, ăn vào!

Đường Bảo Ngưu vừa nhìn, trông thấy dược liệu có tai tượng Úc, cỏ đào tiên, đất lòng bếp, đều là những loại thuốc cầm máu dưỡng thương.

Dưới ánh trăng u ám như vậy, Chu Đại Khối Nhi lại đang bị thương, nhưng vẫn có thể phân biệt thuốc một cách rõ ràng.

Đường Bảo Ngưu đột nhiên cảm thấy bội phục, bội phục con người trước mắt mà hắn vẫn luôn xem thường này.

Nhưng hắn vẫn không hiểu, cho nên hắn hỏi.

Hắn không hiểu thì sẽ hỏi.

Trên đời có loại người tự cho mình là thông minh, không hiểu vẫn không hỏi, cho rằng làm như vậy thì có thể khiến người khác tưởng là hăn hiểu. Nhưng không biết rằng hăn chỉ giậm chân tại chỗ mà thôi, chẳng những học được ít hơn người khác, chậm hơn người khác, hơn nữa mọi người đều biết là hăn không hiểu.

Cũng có một loại người, lợi dụng việc đặt câu hỏi để tạo nên quyền uy của hăn. Mỗi lần hăn đề xuất vấn đề, không phải vì muốn thành tâm khiêm tốn thỉnh giáo người khác, cũng không phải vì muốn tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề, mà là vì muốn khoe khoang kiến thức, chiều sâu hoặc "trí tuệ" của hăn. Đương nhiên, loại người này và cách làm này, bình thường đều chẳng có "trí tuệ" gì để nói.

Phần lớn người, không hỏi không phải vì hăn hiểu được, mà là vì hăn vốn không hiểu.

Đường Bảo Ngưu rất thẳng thắn, có lúc cũng rất lỗ mãng, hơn nữa còn mang theo một chút bá đạo. Nhưng trên cơ bản, hăn vẫn là một người khá được bằng hữu hoan nghênh.

Bởi vì hăn có lúc tự đại, là vì cười mình cười người; có lúc tự phụ, thật ra là khôì hài vui vẻ.

Hăn không hề cô độc.

Hăn lấy việc giúp người làm niềm vui.

Hăn thích đặt câu hỏi, thỉnh giáo một cách thật lòng.

- Người gạt ta?

- Ta gạt người cái gì?

- Võ công của người rất giỏi.

- Từ trước đến giờ người chưa từng nói võ công của ta không giỏi.
- Người giả vờ ngớ ngẩn.
- Ta chỉ là không thích khoe khoang.
- Người giả vờ nhát gan như chuột.
- Lá gan của ta không lớn bằng người, thấy con gián con chuột cũng không nhìn được phải kêu lên cứu mạng. Có điều kết quả là ta là sẽ liều mạng. Ta chỉ không thích rêu rao mà thôi.
- Lúc ta đấu với Lưu Toàn Ngã, người lại khoanh tay đứng nhìn.
- Khi đó người và Lưu Toàn Ngã là một chọi một, chỉ cần một chọi một thì ta không thể giúp người.
- Nếu như ta không phải đối thủ của hãn thì sao?
- Vậy người đành phải thua.
- Xì! Người sẽ đứng nhìn hãn giết ta sao?
- Hãn thắng người thì được, nhưng nếu giết người thì ta nhất định sẽ ngăn cản.
- Người... người anh hùng, ngày thường lại giả bộ làm cầu hùng.
- Ta cũng không quan tâm có anh hùng hay không. Ta sợ chuyện, nhưng nếu như chuyện ép tới cửa, ta sẽ dám liều.
- Cho nên người giao đấu với hai người bọn chúng, mỗi chiêu đều tấn công, chính là muốn dọa bọn chúng?
- Bởi vì ta đánh giá chiến lược, người đã bị thương nặng, với sức lực cá nhân của ta, nhiều nhất chỉ có thể đánh ngang tay với Cổ Thiết Tam trong

ba trăm hiệp. Cho nên nếu như không cậy mạnh dọa lui một trong số bọn chúng, lại dùng sức liều mạng giết chết một kẻ khác, tối nay quyết không sống được.

- Hà, người thật sự đã làm được, người dùng ngón chân chia thuốc, có thể đánh tan sự hoài nghi của Cố Thiết Hầu kia, khiến hắn cúp đuôi chuồn mất.

- Thật ra ta từ nhỏ xuất thân ở hiệu thuốc, khi trời còn chưa sáng đã phải phân chia các loại thuốc, đã thành thói quen, chuyện này vốn không làm khó được ta.

- Ai, xem ra trước khi xông pha giang hồ, biết nhiều nghề nghiệp một chút cũng có chỗ tốt.

- Bây giờ chờ người thi triển sở trường.

- Sở trường gì?

- Không phải Thất Đại Khẩu có phương thức liên lạc đặc biệt sao?

- Đúng vậy.

- Người còn không mau thông báo cho Phương công tử đi theo bên cạnh cư sĩ, nhất định không được tới bên phía Điền sơn này, bảo hắn lập tức chuyển lời cho cư sĩ, cố gắng đừng rơi vào mai phục.

- Không phải Thất Đạo Toàn Phong của Đào Hoa xã các người cũng có phương pháp liên lạc đặc biệt sao?

- Không sai, nhưng thương thế của ta...

- Thực ra người đã bị thương rất nặng?

- Đúng như Cố Thiết Tam nói, ta chỉ liều chết chống đỡ mà thôi. Lúc đó ta không thể ngã.

- Người là vì ta.

- Cũng là vì chính ta, vì mọi người chúng ta.

- Ta vẫn luôn xem thường người, cho rằng người chỉ là một tên nhát gan sợ chuyện, bình thường nhìn thấy một con kỳ nhông cũng kêu gào.

- Ta sợ chuyện, nhưng không nhát gan. Nhìn thấy máu chảy thì sợ đến tay run, không có nghĩa là vào giây phút sống chết không dám đại khai sát giới. Điều này giống như một người dễ cười cũng dễ khóc, chưa chắc đã không có khí phách, không đủ kiên nhẫn. Khóc và cười chỉ nói rõ hắn là một người hữu tình mà thôi, người hữu tình cũng có thể xương cốt cứng rắn.

- Đúng, ta có một bằng hữu cũng như vậy, là đầu than đen kia. Hở một chút là đen miệng đen mặt, dáng vẻ giống như lo lắng việc nước, thực ra chỉ là thích giận dữ. Hắn bị đau liền kêu cha gọi mẹ, cầu xin tha thứ, nhưng khi gặp phải chuyện lớn có thể thà chết không phục.

- Người muốn nói đến Trương Thán?

- Hà, không phải hắn thì trên giang hồ còn có cục than nào?

- Nhưng người nên phát tín hiệu đi.

- Ta đã sớm phát rồi.

- Ồ?

- Lúc người một mình đối phó với hai người bọn chúng, ta tuy bị thương gần chết, nhưng vẫn có thể làm cái chuyện mười vạn khấn cấp này giống như mười một vạn khấn cấp.

Lần này đến Chu Đại Khối Nhi thở dài một hơi, nói:

- Xem ra ta cũng đã khinh thường người rồi.

Nói xong hắn liền nôn ra máu, giống như trước khi biết rõ đã thông báo biến cố này cho Thiên Y Cư Sĩ hay chưa, hắn còn không dám phun máu bầm trong ngực ra ngoài.

Đường Bảo Ngưu lẩm bẩm nói:

- Người đối phó với Cổ Hầu Nhi và Lưu Trường Tụ này, đối phương hung thì người càng hung, kẻ địch biến thì người đại biến, đối thủ công thì người giành công, đúng là dùng mười vạn biến ứng thiên biến, rất giỏi. Ta cũng bị người làm cho hoa cả mắt, thiếu chút nữa đã không qua được tiểu hạn năm nay.

Chu Đại Khối Nhi cười thâm nói:

- Chúng ta ở đây chỉ là tiểu hạn, nhưng chỗ Thiên Y Cư Sĩ chính là đại hạn. Sống chết của chúng ta chỉ là cá nhân, còn nếu cư sĩ xảy ra chuyện, đám người chúng ta chỉ sợ là toàn quân bị diệt, mà gian tướng vẫn hoành hành bạo ngược, không biết còn bao nhiêu người lương thiện phải chết oan, quốc gia còn phải mất đi bao nhiêu nguyên khí. Người đừng quan tâm đến ta, mau đi trợ giúp đám người Thiên Y Cư Sĩ. Tên này tuy bị ta bẻ gãy xương, nhưng Song Tụ Kim Phong của hắn cũng đâm vào ngũ tạng của ta, cho nên vừa rồi trước mặt Cổ lão tam ta không dám buông tay. Một khi buông tay thì sẽ trút khí, thi thể sẽ không che giấu được thương thế của ta.

Đường Bảo Ngưu trừng cặp mắt trâu, không chịu làm theo lời hắn:

- Người bị thương quá nặng, ta không bảo vệ người thì ai bảo vệ?

Chu Đại Khối Nhi gấp đến mức muốn đập bàn tay lớn xuống đất:

- Ta không sao cả, sống chết tồn vong của chúng ta không quan trọng, chỗ Thiên Y Cư Sĩ đang nguy ngập, quốc gia hưng vong mới là chủ yếu.

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Ai nói không quan trọng? Không có bản thân thì làm gì có quốc gia dân tộc? Một quốc gia lại muốn nhân dân hi sinh vì nó, ta thấy cũng không phải là quốc gia tốt gì. Thân là triều đình lại luôn bóc lột dân chúng, sớm nên phản nó thì hơn. Trước tiên phải cố chăm sóc cho mình, sau đó mới có nhà, mới có nước, mới có dân tộc.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi trố mắt nói:

- Chẳng trách người lại là "khẩu" (đạo tặc).

Đường Bảo Ngưu nhếch miệng cười:

- Trong thời thế này, làm tặc ít nhất còn có phẩm chất hơn một chút so với làm quan. Huống hồ chúng ta cướp ác giúp thiện, giết xấu giúp tốt, nếu không phải do mình lao động đổi lấy, trước giờ đều không lấy một phân.

Chu Đại Khối Nhi năn nỉ hẳn:

- Người hãy mau đi giúp Thiên Y Cư Sĩ một tay đi!

Đường Bảo Ngưu gãi gãi đầu nói:

- Nhưng ngài ở đâu?

Chu Đại Khối Nhi vội la lên:

- Nếu quả thật đúng như Cố lão tam nói, Nguyên Thập Tam Hạng đã đoán trúng, nhất định ngài đang ở khu vực Diêm sơn này, âm thầm trợ giúp chúng ta. Vừa rồi chúng ta gặp nguy hiểm như vậy mà ngài vẫn không xuất

hiện, nhất định là đang ở trong nhóm người lão Thái tại Lão Lâm tự. Lúc này ngài còn chưa đến đây, chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.

Đường Bảo Ngưu nâng cằm, quan sát Chu Đại Khối Nhi, giống như đang "nghiên cứu" hẳn:

- Không ngờ người cũng rất có đầu óc.

Chu Đại Khối Nhi thúc giục:

- Mau, nhanh đi!

Đường Bảo Ngưu vẫn không yên lòng:

- Người... một mình người ở đây, thật sự không có gì đáng ngại chứ?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta có thể tự mình chữa thương.

Đường Bảo Ngưu lại hỏi:

- Người thật không muốn ta công người đến đó sao?

Chu Đại Khối Nhi tức giận nói:

- Chính người cũng bị thương không nhẹ, nếu công ta thì còn đi được sao?

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại nói thật, không cậy mạnh nữa:

- Công người vẫn có thể đi, nhưng khi đến Lão Lâm tự e rằng trời đã sáng rồi.

Sau đó hẳn khom lưng về phía Chu Đại Khối Nhi, lẩm bẩm nói:

- Cũng được, năm nay tiểu hạn của ta không tốt, khó tránh phải đổ máu. Nhân sinh một đời chỉ cầu thoả nguyện, thương khó tránh khỏi, chết cũng không ngại. Họ Đường ta đội trời đạp đất, sao có thể bỏ mặc bằng hữu bị thương không quan tâm.

Vừa nằm lên trên lưng Đường Bảo Ngưu, Chu Đại Khối Nhi đã kêu một tiếng, hôn mê bất tỉnh. Giống như nếu không có ai đi tiếp viện đám người Thiên Y Cư Sĩ (hơn nữa bất kể có giúp được hay không), hẳn còn không dám mất đi tri giác.

Lúc hẳn ngất đi, phát ra một tiếng "ọc", gần giống như âm thanh lúc bụng đói.

Nếu như Chu Đại Khối Nhi còn tỉnh, nhất định lại bị Đường Bảo Ngưu dùng âm thanh khi hẳn ngất đi để cười cợt một phen.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phiến Cục (Mưu Kế)

Tượng Văn Thù bồ tát ngồi trên hoa sen và thú cười nứt ra, xuất hiện một người.

Y ngồi trong tượng phật, râu xanh như trúc, thanh tú như lá trúc.

Thậm chí mây mù trên núi lướt qua y, sau đó thổi qua mọi người cũng cảm thấy một trận gió trúc.

Y ngồi ngay ngắn ở đó, giống như trời đất và ta là một gốc, vạn vật và ta là một thể, lại giống như một đứa trẻ sơ sinh, tuy có mắt tai mũi lưỡi thân tâm, nhưng lại không thể phân biệt được cõi trần, thậm chí cũng có thể không màng đến nhân quả.

Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều kêu lên một tiếng.

Cư sĩ thật sự ở đây.

Phản ứng đầu tiên của Trương Thán là vui mừng, sau đó trong lòng lập tức trầm xuống.

Nếu như Thiên Y Cư Sĩ thật sự ở trong tượng phật, vậy thì y đã bị người ta khống chế.

Phản ứng của Thái Thủy Trạch lại là đồng thời xấu hổ và cảnh giác.

Cảnh giác xem Lão Lâm hòa thượng rốt cuộc là địch hay bạn.

Xấu hổ vì bản thân lại không phát hiện trong chùa này còn có người.

Lão Lâm hòa thượng lại chậm rãi ngâm nga:

- Đưa người đến cửa có rừng trúc, vì người lá lá nổi gió trong.

Y cách không búng tay.

Chỉ phong lướt qua đèn phật, mang theo thiền ý, như làn gió thổi giữa không trung.

Y trước tiên giải khai huyết cam của Thiên Y Cư Sĩ, sau đó nói:

- Hứa huynh, lão nạp làm như vậy, huynh có hiểu được nỗi khổ tâm không?

Thiên Y Cư Sĩ từ từ mở mắt, lại từ từ thở dài nói:

- Đại sư vì sao phải khổ như vậy? Nên chết thì sẽ chết, nên sống thì sẽ sống, đại sư cần gì phải vì chuyện của ta mà hao tổn tâm cơ như thế?

Lão Lâm chấp tay trước ngực nói:

- Cư sĩ là bạn tốt của lão nạp, lão nạp thật không muốn đứng nhìn huynh chết, cho nên mới phải ám toán khổng chế huynh.

Thiên Y Cư Sĩ lãnh đạm nói:

- Một tâm chẳng sinh ra, vạn pháp không đúng sai. Nếu như ta đã muốn vào kinh, vậy thì không tránh được nhân quả thị phi, không thể làm người vô sự. Ngay cả đại sư cũng ám toán ta, ta vốn không ngờ đến, nhưng ta vẫn tin đại sư làm vậy là vì muốn tốt cho ta. Có điều ngài làm như thế, thật ra đối với mọi người đều không tốt.

Lão Lâm nói:

- Lão nạp không ám toán huynh, làm sao có thể kiềm chế được huynh? Ngày đó ta gần như tàn phế, nếu không nhờ huynh dùng thuốc vốn nghiên cứu chữa thương cho mình để điều trị, nếu không phải huynh đưa cho ta thẻ tu hành, từ bỏ hồng trần xuất gia, ta đâu còn có mạng. Ai nói khống chế huynh không hữu dụng? Trong số bọn chúng có người xuất thân từ chùa ta, biết rằng Nguyên Thập Tam Hạng suy đoán chỉ cần một nơi xuất hiện đệ tử bằng hữu của huynh, huynh nhất định sẽ không ở nơi khác mặc cho bọn họ mạo hiểm, vì vậy chắc chắn sẽ đến nơi này. Lão nạp khống chế huynh, đặt huynh vào trong tượng phật. Huynh không ra được, Nguyên Thập Tam Hạng cho rằng mình trúng kế của huynh, quả nhiên đã bỏ đi, chắc là đi đến Hàm hồ chặn đánh. Như vậy huynh có thể bình yên vô sự, không cần đụng độ với hắc tại Hàm hồ, cũng không cần quyết chiến sinh tử với hắc tại Diêm sơn, có thể âm thầm lén vào kinh thành, giết chết Thái Kinh, thành công lui thân, thắng trận đánh này.

Thiên Y Cư Sĩ khẽ nhú mày.

Y dùng tay ôm ngực, sau đó nói:

- Đây là tính theo mặt tốt, nhưng Nguyên sư đệ không phải là một người dễ bị lừa gạt.

Lông mày của Lão Lâm rất đặc ý, râu ria cũng rất đặc ý, nếu như y có tóc, tóc tai chắc hẳn cũng rất đặc ý:

- Cho dù nói thế nào, hắc vẫn đã bị lão nạp lừa gạt.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên hỏi:

- Huynh có ngửi thấy mùi lạ hay không?

Lão Lâm hòa thượng dùng mũi ngửi ngửi:

- Có người chết, đương nhiên là có mùi hôi.

Thiên Y nói:

- Người vừa bị giết sẽ có mùi máu tươi, nhưng mùi này...

Lão Lâm nói:

- Mùi thi thể thối rữa?

Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi:

- Huynh có nghe được tiếng hít thở hay không?

Lão Lâm nói:

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...

Sáu tiếng.

Trương Thán cũng nghe được sáu tiếng hít thở, trong đó có một tiếng rất yếu ớt, vô cùng yếu ớt. Những người còn sống trong phật điện gồm có Thiên Y Cư Sĩ, Trương Thán, Thái Thủy Trạch, Vô Mộng Nữ, Lão Lâm hòa thượng, còn có một Triệu Họa Tứ hình như đã chết.

Chẳng lẽ Triệu Họa Tứ vẫn chưa chết?

Trương Thán lập tức tập trung tinh thần lắng nghe. Đúng là trên thân thể Triệu Họa Tứ còn vang lên một tiếng hô hấp rất nhỏ.

Hắn đang muốn lên tiếng, nhưng Lão Lâm hòa thượng đã nhướng đôi mày bạc, nói:

- Bảy.

Bảy?

Chẳng lẽ còn có tiếng hít thở của người thứ bảy?

Cho dù thế nào, với công lực của Trương Thán vẫn không nghe được tiếng hít thở của người thứ bảy này.

Thái Thủy Trạch cũng không nghe được.

Ngay cả Lão Lâm đại sư cũng phải cẩn thận phân biệt, để ý phân tích mới thốt ra chữ "bảy" kia.

Là ai? Còn ai có thể ẩn thân trong phật điện mà không bị đám cao thủ này phát giác?

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ thở dài một hơi, bất đắc dĩ giống như lá cây xinh đẹp lại thấy hoa nở rộ.

- Nếu như ngươi đã tới.

Y nói:

- Tại sao không ra ngoài?

Lão Lâm hòa thượng đột nhiên đổi sắc.

Thực ra sắc mặt của con người rất khó nói đổi là đổi ngay, những thứ như "sắc mặt đại biến" hay "sắc mặt tái mét" là tùy tình huống, hơn nữa cũng thường chỉ xảy ra ở những người đặc biệt.

Xúc động dễ dàng biến sắc khó.

Nhưng lúc này Lão Lâm đại sư cay như gừng lại thật sự biến sắc, hơn nữa lúc xanh lúc trắng, chột tím chột đỏ.

Y lập tức cách không búng tay.

Chỉ pháp không còn tiêu sái, lúc này đã không quan tâm đến sự ung dung, chỉ chú trọng tốc độ, cũng chính là nhanh.

Chỉ kinh giữa không trung phát ra tiếng rít như gió lớn xuyên qua khe trúc, lại bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ.

Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều kinh hãi, nhưng sau đó lập tức hiểu được, Lão Lâm thiền sư muốn nhanh chóng giải trừ huyết đạo của Thiên Y Cư Sĩ bị y cấm chế.

Nhưng nếu như kẻ địch đã đến, lúc này mới giải huyết có kịp không?

Không kịp.

Giống như có một sợi tơ nhỏ lướt qua không trung.

Chỉ kinh giống như tên rời khỏi nỏ, bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ. Bởi vì Lão Lâm vốn không muốn đả thương Thiên Y Cư Sĩ, cho nên chỉ kinh tuy nhanh nhưng vẫn nhu hòa, thậm chí còn mang theo chút nhu tình.

Chỉ vừa phát ra, Lão Lâm thiền sư mặt như giấy trắng, bốn ngón tay chuyển động như đang dệt vải, ngón cái không phát công lại liên tục rung động.

Trương Thán kiến thức rộng rãi, vừa nhìn thấy loại chỉ pháp này, cũng biết tăng nhân trước mắt là ai.

Không ngờ lại là y.

Không ngờ y cũng đến đây.

Không ngờ y lại xuất gia làm hòa thượng. Không ngờ y đã làm hòa thượng mà cũng nhúng tay vào chuyện này.

Tám luồng chỉ kinh như có tơ nhỏ nối liền, bắt đến mười sáu yếu huyết trên người Thiên Y Cư Sĩ.

Lão Lâm đã điểm mười sáu huyết đạo của Thiên Y Cư Sĩ, bởi vì muốn khống chế Thiên Y Cư Sĩ, chỉ hai ba đạo huyết đạo là không được.

Mặc dù Thiên Y Cư Sĩ bởi vì chân khí rối loạn, nội công yếu kém, nhưng y lại có biện pháp giải trừ cấm chế trên người.

Cho nên Lão Lâm đại sư một hơi phong tỏa mười sáu yếu huyết của y, giống như liên tiếp đặt mười sáu ổ khóa, từ ngón chân khóa đến da đầu, bảo đảm không thể nhúc nhích.

Loại phương pháp phong tỏa huyết đạo đặc biệt này, trong lúc điểm huyết chỉ cần trật tự hơi đảo loạn cũng sẽ khiến người mất mạng, lúc giải huyết cũng như vậy. Nhưng thứ tự phong tỏa huyết đạo lại hoàn toàn điên đảo, rối loạn và phức tạp, chẳng hạn như chỉ đầu tiên là huyết Quan Nguyên dưới bụng, chỉ thứ hai lại chuyển sang huyết Giải Khê ở mắt cá chân, đến chỉ thứ ba lại là huyết Bình Phong trên vai, chỉ thứ tư chuyển thành huyết Hòa Liêu bên tai, chỉ thứ năm lại trở về huyết Quan Nguyên.

Loại phương pháp điểm huyết này hỗn loạn khác thường, chỉ có y và người nhà của y mới nắm giữ được.

Cho nên y rất tự tin, cũng rất nóng lòng.

Y cần phải lập tức giải khai huyết đạo bị phong tỏa của Thiên Y Cư Sĩ, bởi vì đại địch đã đến.

Chỉ kinh như có sợi tơ dẫn dắt, lướt qua không trung.

Nhưng vấn đề là người cầm dây không phải Lão Lâm, mà lại nằm trong tay người khác.

Không, không phải là người, mà là thần, bồ tát.

"Sợi dây" điều khiển chỉ kinh lại ở trong tay Bồ Tát.

Có hai pho tượng bồ tát.

Trong pho tượng Văn Thù bồ tát ẩn giấu Thiên Y Cư Sĩ.

Đây là do Lão Lâm đại sư nhét y vào. Lão Lâm là chủ trì của nơi này, đương nhiên biết rõ trong tượng thần vốn trống rỗng.

Nhưng pho tượng bồ tát còn lại là Đạt Ma tiên sư cũng như vậy.

Bồ Tát này chuyển động, vừa động đã tiếp lấy mười sáu luồng chỉ kinh vào trong tay, đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Bất kể Lão Lâm hòa thượng cố gắng thu phát chỉ kinh ra sao, đến nỗi trên trán nổi lên gân xanh, chảy đầy mồ hôi, nhưng vẫn giống như Tôn Ngộ Không chẳng thể bay ra khỏi Ngũ Chi sơn.

Lúc này cũng đã có thể hoàn toàn kết luận người đến là ai.

Y giận dữ quát lên:

- Nguyên Thập Tam Hạng?

Bồ Tát thân vàng nở nụ cười màu vàng:

- Lôi Trận Vũ, người còn hung hăng cái gì? Trò lừa của người đã sớm bị ta phá rồi, mưu kế của người cũng đã sớm rơi vào trong mưu kế của ta. Lão Lâm, nơi này vốn không có chuyện của người, đèn xanh phật cổ người không tu, lại đến chen chân vào vùng nước đục này làm gì?

Bồ Tát đương nhiên sẽ không nói chuyện, ít nhất tượng bồ tát không biết nói chuyện.

Nếu có nói, cũng sẽ không nói những lời như vậy.

Điều này khiến cho Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều nghi hoặc.

Đây rốt cuộc là ảo giác hay là yêu thuật? Hay là Nguyên Thập Tam Hạng chính là bồ tát, mà bồ tát chính là Nguyên Thập Tam Hạng?

Hơn nữa bất kể là yêu thuật hay ảo giác, người tới nhất định chính là Nguyên Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ Lục Thất Bát Cửu Thập Thập Nhất Thập Nhị Thập Tam Hạng.

Điều này đã không còn nghi ngờ.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tổng Cục

Nguyên Thập Tam Hạng họ Nguyên tên Hạng.

Thập Tam là do người khác thêm vào.

Bởi vì theo lời đồn hăng có mười ba loại thần công. Cao thủ của Tự Tại môn mỗi khi dạy đệ tử một loại võ nghệ, tuyệt kỹ đó sẽ biến mất khỏi mình một cách "thần kỳ". Nguyên Thập Tam Hạng đã truyền dạy những võ công như "Cửu Cực quyền", "Hạng Cực quyền", "Thế kiếm", "Tỏa quyền", "Đan Thanh thoát pháp" cho đám môn nhân đệ tử, nhưng hăng ít nhất vẫn còn mười ba loại tuyệt học, trên trời dưới đất chỉ mình hăng biết.

Cho nên một loại tuyệt học của hăng là một đại hạn của kẻ địch, mười ba loại là mười ba hạn.

Đại hạn đã tới, nhất định sẽ chết.

Nguyên Thập Tam Hạng là đại hạn của tất cả kẻ địch.

Lúc này, hăng cũng là đại địch của Lão Lâm thiên sư.

Lão Lâm thiên sư nhìn pho tượng Đạt Ma bồ tát kia, ánh mắt sinh ra một sự sợ hãi như đối mặt với thiên uy khó lường, không làm gì được.

Y lấy ra một chiếc khăn lớn khoảng chừng sáu bàn tay, màu đỏ rực tựa như bị lửa đốt.

Chiếc khăn này giống như được cắt xuống từ một bộ cà sa bị lửa thiêu.

Y lại dùng nó lau mồ hôi.

Lúc này mỗi hành vi, mỗi động tác của Lão Lâm đại sư đều rất cẩn thận, không có bất kỳ cử chỉ dư thừa nào, cũng chú ý đến sự hòa hợp giữa các động tác. Sự sợ hãi chẳng những không ảnh hưởng đến chiến ý của y, ngược lại càng khiến cho y cẩn thận nung nấu đấu chí.

Y dường như chuẩn bị chiến đấu lâu dài.

Đã muốn chiến đấu lâu dài, trước tiên phải nghỉ ngơi lấy sức.

Y không muốn lãng phí bất kỳ sức lực nào, cho dù chỉ là một cái chớp mắt, một cái nhướn mày.

Thiên Y Cư Sĩ đã bị y làm liên lụy.

Ở nơi này, chỉ một mình y có thể giao đấu với Nguyên Thập Tam Hạng.

Y không thể bại, y không thể thua.

Y dùng tấm vải đỏ lau mặt, lại xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ.

Lau lần đầu tiên, mặt thành màu trắng.

Lau lần thứ hai, mặt thành vàng.

Lau lần thứ ba, mặt xanh.

Lau lần thứ tư, lam.

Lần thứ năm, đỏ.

Thứ sáu, tím.

Bảy, đen.

Khi y lau mặt lần thứ tám, sắc mặt biến thành trắng bệch như người chết chôn lâu trong sông băng, pho tượng "bồ tát" kia bỗng nói:

- Người không chỉ luyện thành kỳ công "Phong Dao Quả Kiếm", còn luyện thành đại pháp "Biển Sắc Phiên Kiếm", võ công của người không hề giảm đi. Nếu như hôm nay Lôi Tồn vẫn còn sống, hẳn sẽ không yên tâm về người, cũng sẽ không bỏ qua cho người. "Phích Lịch Hỏa" Lôi Trận Vũ, quả không hổ là "đại tướng quân chém đầu" đại danh鼎鼎 năm xưa, giết địch nơi sa trường, cũng không hổ là một trong hai đại tướng của tổ sư gia Lục Phân Bán đường Lôi Chấn Lôi năm đó. Lôi Tồn vẫn luôn tưởng rằng người đã tàn phế, may mà hắn đã chết sớm.

Gương mặt của Lão Lâm đại sư khá kích động, giống như từ nhỏ ngũ quan của y chỉ có thể biểu đạt sự kích động:

- Lôi Tồn có thể khiến cho lão nạp và "Mê Thiên Thất Thánh" Quan Thất giao đấu đến lưỡng bại câu thương, đó là bản lĩnh của hắn. Lão nạp cũng thật sự trở thành phế nhân trong một thời gian dài, cho nên mới tới chùa này sống cuộc đời còn lại.

"Bồ tát" cười nói:

- Cái gì lão nạp thiếu nạp, người là "đại tướng quân chém đầu" Lôi Trận Vũ của Thiết Kỵ Phong Vân, cũng là Phó đường chủ "Phích Lịch Hỏa Thần" của Lục Phân Bán đường, cần gì phải giả vờ ngớ ngẩn. Cho dù người đã xuất gia, đã cạo đầu, đã vào chùa, đã thăng thiên, đã biến quỷ, đã hóa thần, cũng vẫn là Lôi Trận Vũ của Lôi gia Phích Lịch đường. Người cũng chỉ có thể là "Phong Dao Quả Kiếm" hảo thủ Lôi gia Lôi Trận Vũ.

Lôi Trận Vũ lại nhắm hai mắt, mặc dù sắc mặt của y vẫn đang liên tục biến đổi:

- Người cũng bớt giả làm bồ tát đi, người có giả trang ra sao cũng chỉ là một ma đầu mà thôi.

"Bồ tát" kia chợt bắn ra ánh sáng vàng, uy dũng trang nghiêm làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Một lúc sau Nguyên Thập Tam Hạng mới nói:

- Nơi này vốn không có chuyện của người.

Lôi Trận Vũ nói:

- Thế gian này vốn đã không có chuyện của ta. Lôi Tôn dùng kế khiến cho ta bị trọng thương dưới tay Quan Thất, hơn nữa còn chiếm đoạt Lục Phân Bán đường lâu như vậy, nhưng ta cũng không có ý báo thù.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Người cư ngụ ở Lôi gia, vốn qua lại với Đường môn đã lâu, hỏa khí ám khí phụ trợ lẫn nhau, uy lực mười phần, nhưng những năm gần đây lại bắt đầu trở thành thù địch. Người muốn quản chuyện, không bằng trước tiên hãy quản chuyện nhà của người. Kẻ chủ sự như người tại sao lại bỏ mặc tổng cục, đi quản chuyện của phân cục như vậy?

Lôi Trận Vũ nói:

- Người có biết vì sao sau khi bị Quan Thất đánh trọng thương, ta lại không thật sự bị tàn phế hay không?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Ta chỉ biết là sau khi Quan Thất đánh một trận với người, cũng gần như trở thành ngu ngốc hoàn toàn.

Lôi Trận Vũ nói:

- Đó là nhờ vào phương thuốc do Thiên Y Cư Sĩ cực khổ nghiên cứu nhiều năm sáng chế ra, giúp ta chữa khỏi vết thương vốn đã không còn hi vọng.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên nói:

- Thương thế của ta vốn trị không hết, trị cho huynh là bởi vì có duyên.

Lôi Trận Vũ lại hỏi:

- Người có biết năm đó ta làm "đại tướng quân chém đầu", giết địch rất nhiều, bị quyền tướng đồ kị giam vào trong ngục, gần như sẽ phải biến thành "đại tướng quân bị chém đầu", vì sao bây giờ vẫn còn đầu? Còn có thể làm một trụ trì hèn mọn trong núi hoang miếu đồ này không?

Nguyên Thập Tam Hạng cười lạnh nói:

- Hứa Tiểu Nhất luôn làm những chuyện lấy lòng người khác.

Lôi Trận Vũ nói tiếp:

- Không phải, là Lạc Dương Ôn Văn bảo vệ cái đầu và gia đình của ta.

Nguyên Thập Tam Hạng lạnh như băng nói:

- Đêm nay ở nơi này không có chuyện của Ôn Văn, ít nhất hẳn còn chưa tới.

Lúc này chợt nghe Thiên Y Cư Sĩ khẽ mỉm cười, trong nụ cười lại giống như nghe được một bài ca hay, một bài từ hay.

Lôi Trận Vũ nói:

- Ta cho người biết, ngày đó là Thiên Y Cư Sĩ cứu sống ta, Ôn Văn đại nhân bảo vệ ta. Hôm nay Ôn đại nhân nhờ ta âm thầm bảo vệ Thiên Y Cư

Sĩ, ta có thể không sốc hết sức sao? Ta đã từng chết một lần, trong hồng trần này, Lục Phân Bán đường đã không còn là tổng cục của ta; trong nhân gian này, Lôi gia bảo cũng không phải là trụ sở của ta. Tổng cục của ta là ở đây, trong trận chiến này, những cái khác đều là thứ yếu, đều là chi nhánh, đều chỉ là phân cục.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Nếu như người nhất định muốn chết, ta có thể thành toàn cho người.

Lôi Trận Vũ thở dài nói:

- Ta chỉ là không hiểu, không hiểu vì sao ta lại rơi vào trong cục của người.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên nói:

- Huynh bày cục rất khá, vốn là một biến số không thể dự đoán. Ta lên Lão Lâm tự trước đám người Trương Thán, là vì muốn khuyên huynh không nên nhúng tay vào chuyện này, mau mau dẫn môn nhân rời khỏi. Không ngờ huynh lại khống chế ta, ngay cả ta cũng không đoán được huynh sẽ làm như vậy.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất thành thật nói:

- Hẳn không ngờ được, ta càng không ngờ được. Các người vốn là bạn tốt, còn người và ta mặc dù đã từng gặp mặt, nhưng cũng không có thâm giao. Ta thật không ngờ được nước cờ này.

Đến lúc này, lại khiến cho Lôi Trận Vũ càng phiền não:

- Nếu các người đều không ngờ tới, tại sao cục diện lại là ta bị rơi vào trong cục?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Cũng được, thừa dịp các người còn chưa chết, để cho các người hiểu rõ cũng tốt. Ta cũng không ngờ là người sẽ ra tay. Ta vốn nghĩ rằng dù chỉ có một huynh đệ, môn đồ, bằng hữu của Hứa sư huynh ở đây, hẳn nhất định sẽ trấn giữ nơi này. Hẳn không bỏ được, cho nên trời sinh không phải là nhân tài làm đại sự. Lưu Bang vì chạy trốn, ngay cả vợ con cũng có thể vứt bỏ. Hứa Tiểu Nhất vốn chỉ thích hợp ẩn cư tại núi rừng, nhưng lại cứ muốn xuất đầu lộ diện. Ta nắm chuẩn điểm này, sau đó nhìn khí trời, trông thấy trong cả Diêm sơn, chỉ có sát khí ở nơi này là mạnh nhất, nhất định là nơi chúng ta chém giết. Cho nên ta cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ tìm một người giả trang thành ta, ngồi phía sau màn điều động chiến dịch Diêm sơn, còn ta thì ngồi ở trong tượng phật này, nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ mới hiểu được.

Lúc y bị Lôi Trận Vũ khống chế, trong lòng cũng rất kinh ngạc, không dám tin ngay cả Lão Lâm đại sư cũng bán đứng mình.

Nhưng rất nhanh y liền biết, không phải bán đứng mà là vì sự an toàn của mình.

Nhưng khi Lôi Trận Vũ đuổi các đệ tử trong chùa đi, đặt y vào trong tượng thần, y lại cảm thấy không phù hợp.

Bởi vì y cảm giác được, trong đại điện trống không này, ngoại trừ thần ra thì còn có người.

Người nào?

Ở đâu?

Ngay cả y cũng không thể phát giác ra người đó ở đâu.

Nhìn dáng vẻ, hình như cả Lôi Trận Vũ cũng không biết.

Lôi Trận Vũ dường như sợ bị y thuyết phục, lại sợ y bản lĩnh thần thông quảng đại, cho nên đã đóng kín cả huyết cam.

Y không thể thông báo cho vị hòa thượng lỗ măng có lòng tốt này.

Đồng thời y cũng hiểu được một chuyện, vì sao ngày đó trong nội đấu của Lục Phân Bán đường, Lôi Trận Vũ vốn thể mạnh người đông, nhưng cuối cùng vẫn không đấu lại Lôi Tồn.

Lôi Tồn rất giỏi hóa địch thành bạn, còn một khi đã thành địch, hẳn lại có thể trở thành một sát thủ vô tình.

Nếu người mà Lôi Tồn đụng độ không phải là Tô Mộng Châm, một hiệp khách thư sinh nhìn thấu tình đời, có lẽ đã sớm bị tư thế cúi đầu của hắn làm cho dao động rồi.

Lôi Trận Vũ hiển nhiên không phải, cho dù hắn đang giúp người, cũng sẽ khiến cho người được giúp rất không cam tâm tình nguyện.

Lúc đó Thiên Y Cư Sĩ còn phát hiện một chuyện, nơi này có hai pho tượng bồ tát, hơn nữa đều trống rỗng.

Nói cách khác, Lôi Trận Vũ có thể đặt y vào trong pho tượng bồ tát này, dĩ nhiên cũng có thể đặt y vào trong pho tượng bồ tát kia.

Nhưng Lôi Trận Vũ lại không hề do dự chọn pho tượng này.

Tại sao không chọn pho tượng bên kia?

Nếu như Lôi Trận Vũ không biết rõ tình hình, vậy thì bản thân pho tượng bồ tát kia có một loại áp lực vô hình, khiến cho y không dám đụng vào.

Tại sao lại không dám khinh nhờn?

Ngoại trừ thật sự có thần lực, vậy thì áp lực này là đến từ người. Có thể gây ra áp lực một cách vô sắc vô tướng, không lộ dấu vết, ngay cả sát khí cũng không lộ ra, khiến cho cao thủ như Lôi Trận Vũ cũng bất giác đưa ra lựa chọn, trên thế gian quả thật không có bao nhiêu người.

Thiên Y Cư Sĩ lập tức hiểu được người tới là ai, nhưng lại khổ vì không có cách nào thông báo.

Sau đó Lôi Trận Vũ đi ra ngoài, đại khái là sắp xếp chuyện gì đó.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ biết sự sắp xếp của y chẳng có tác dụng gì, bởi vì đại địch đang ở ngay trước mắt.

Khi đó có lẽ người trong tượng thần kia đang muốn hành động, Thiên Y Cư Sĩ lại đột nhiên nghe được trong tượng thần phát ra tiếng vận khí cực kỳ hỗn loạn, tiếp đó là một tiếng động kỳ quái, giống như có ba mươi người nấp ở bên trong đồng thời gặp phải một chuyện cực kỳ kinh hãi, lại giống như một con tinh tinh cố gắng chui vào trong cơ thể một con voi. Sau đó tất cả chợt dừng lại, hoàn toàn yên ắng như lúc ban đầu.

Lúc này Thái Thủy Trạch và Trương Thán lại đi vào để bố cục.

Cho dù bọn họ bố cục ra sao, đều đã nằm trong cục của người khác.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phân Cục

Lôi Trận Vũ dường như hơi tức giận:

- Hắn đã gạt ta.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Hắn không gạt ngươi, bởi vì hắn cũng cho là ta đã thật sự rời khỏi. Bình thường ta hay mang mặt nạ, bọn chúng cũng ít khi dám đến gần ta, cho nên hắn tưởng rằng ta còn đang ở Động Phòng sơn chỉ huy đại cục. Thực ra nơi đó cũng chỉ là phân cục của ta mà thôi.

Lôi Trận Vũ hừ một tiếng, hỏi:

- Ngươi thật sự biết hắn là ai?

Nguyên Thập Tam Hạng lạnh nhạt nói:

- Dĩ nhiên là Trương Hiến Nhiên của Phủng phái. Hắn luôn luôn nịnh hót ta, mục đích là để ta không nghi ngờ hắn. Hắn vốn là đệ tử tặc gia của Thiếu Lâm, sau đó vi phạm môn quy. Lão Lâm tự từng thu nhận hắn một thời gian.

Lôi Trận Vũ nói:

- Ngay cả người cũng biết là hãn, còn không phải hãn bán đứng ta sao? Hai vạn lượng bạc mà ta kiếm được, trong đó đã đưa cho hãn một vạn hai.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Hãn không bán ai, ai cũng không bán. Ta biết là hãn, bởi vì ta hiểu thuật xem tướng, vừa nhìn đã nhận ra chính là hãn, không phải là ai khác.

Hãn từ từ quay sang Thiên Y Cư Sĩ, hỏi:

- Người cũng phải tên này nằm vùng ở chỗ ta, đúng không? Một tin tức bán cho hai bên, Trương Hiến Nhiên quả thật nên đi làm thương nhân.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người cũng phải người trà trộn vào đội ngũ của chúng ta.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Nhưng đó là một kẻ rất vô dụng, đến bây giờ cũng chẳng có tin tình báo gì chính xác, hoàn toàn phải dựa vào phán đoán của ta. Nhưng như vậy lại có thể không bị người khác chỉ điểm sai. Rốt cuộc tên đó có phải là người mà người cố ý phái đến chỗ ta, dùng kế phản gián hay không, đến bây giờ ta cũng không nhìn thấu.

Thiên Y Cư Sĩ cười một tiếng:

- Bây giờ người đã không cần nhìn thấu.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Đúng, giết được người thì không cần phải sợ gì nữa. Hơn nữa, người của ta và người đang quyết chiến tại Điền Phòng sơn và Động Phòng sơn, cái này gọi là tổng cục có long tranh hổ đấu của tổng cục, phân cục có chiến đấu sống chết của phân cục.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Chúng ta thật sự không phân sống chết thì không được sao?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Người đã đến kinh, đương nhiên là muốn giúp đỡ Gia Cát. Ta không giết người, chờ sau khi các người hội họp thì giết không được nữa. Ai bảo người đã đồng ý với ta là không xuất quan, nhưng lại chạy đến nơi này tìm cái chết.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Chắc người đã biết rõ mục đích ta tới.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Người muốn giết tướng gia sao?

- Đúng.

- Cho nên ta càng không thể để người sống.

- Ta muốn vì dân trừ hại, thanh trừ kẻ xấu bên vua.

- Người chỉ muốn Gia Cát độc chiếm quyền hành, cũng muốn cùng hưởng thành quả với hắn. Thái Kinh là ân công của ta, ai muốn giết y, ta sẽ giết kẻ đó trước.

- Dừng lại đi! Thái Kinh vốn đã khiến cho lòng dân sôi trào, người người oán trách. Tam sư đệ từ lâu đã muốn hợp sức với người, cùng dựng nghiệp lớn.

- Câm mồm! Cho dù có thất bại ta cũng quyết không dựa vào hắn. Hắn là thứ gì chứ, chẳng qua chỉ biết nịnh hót, biết a dua, cơ hội nhiều hơn ta,

vận may tốt hơn ta mà thôi. Ta còn lạ gì những thành tựu của hân.

- Đây không chỉ là vấn đề may mắn, bởi vì vận may còn phụ thuộc vào tính tình và nỗ lực. Người không thay đổi tính tình, đổ kị với vận may của người khác, vậy thì chỉ sẽ gia tăng hạnh phúc của người khác, tăng thêm bất hạnh của mình. Phá hoại hạnh phúc của người khác là hành vi hại người hại mình. Lão tử người thông minh cả đời, sao lại hồ đồ nhất thời như vậy.

- Người không cần phải khuyên ta. Ta chỉ là không đủ may mắn. Một người có thể không tiền không thế, thậm chí không tài không chí, nhưng chỉ cần có may mắn, hân vẫn có thể có tất cả, nhiều nhất chỉ là không có thành tựu lớn mà thôi. Còn một người đã có tất cả, hơn nữa rất nỗ lực cố gắng, nhưng nếu như mất đi may mắn, sẽ trở thành hai bàn tay trắng. Ta có một thân bản lĩnh tuyệt thế, nhưng lại luôn bị vận may khi dễ.

- Nhưng vận may là thứ không thể nắm giữ. Khổ cực đợi thời vận đến, không bằng tự mình sáng tạo ra may mắn. Cho dù vận may có đến hay không, ít nhất người cũng đã cố gắng hết mình. Không nên bị hạn chế bởi tư tâm cá nhân, vì dân trừ gian, ít nhất cũng làm một chuyện danh lưu vạn năm, dương danh hậu thế.

- Danh lưu muôn thuở? Nếu như đã là người thiên cổ, lưu danh vạn đời còn liên quan gì đến ta. Bây giờ ta chỉ đấu tranh cho sáng nay chiều nay. Vạn năm quá dài, hiện giờ ta chỉ muốn có được thành tựu lớn lao, nếu như không được, chết một phen thì đã sao.

- Tứ sư đệ, làm người đúng là nên có ý chí cao xa, nhưng quan trọng hơn là phải giữ vững tâm tình ôn hòa khoan dung.

- Nhị sư huynh, không có người làm nhảm, ta sẽ sống rất vui sướng. Người mau lui về Bạch Tu viên, ta có thể tha không giết người. Cuộc đời này ta đã thề, nhất định phải chiến thắng Gia Cát lão tam, nếu không thì uổng công đã đến thế gian một chuyến.

- Người giết ta cũng vô ích. Tam sư đệ vẫn quản lý triều chính, quyết không để tên Thái Kinh hại nước hại dân làm xằng làm bậy. Tứ sư đệ, người có một thân tuyệt kỹ, cho dù không báo ân tận trung, cũng không nên nổi giáo cho giặc, tiếp tay cho địch. Ai thắng ai bại cũng không quan trọng, quan trọng là thành có thể vui, bại có thể kiêu.

- Người đúng là nói nhảm. Người đời vốn chỉ luận thành bại, chỉ cần người còn sống trên đời, hơn nữa sống được vui vẻ, đó chính là thành. Sau khi chết đi, người khác đánh giá thế nào thì có gì liên quan gì đến hản? Cũng có liên quan gì đến bọn họ? Chết rồi thì người khác nói gì cũng mặc kệ. Ngay cả khi còn sống, người khác có mắng chửi cũng chẳng sao. Quan trọng là nắm quyền, được thế, thành công, thuận lợi. Người xem người đời luận Hạng Vũ, đa số đều nói y đa nghi cậy mạnh, tự chuốc lấy thật bại. Còn Lưu Bang tính cách có thể dung người thích ứng, thành công là điều tất nhiên. Nếu như Sở Hán tranh đấu, cuối cùng người bị bại là Lưu Bang, người xem những kẻ đánh giá sẽ nói thế nào? Luận về anh dũng, Lưu Bang kém hơn y. Luận về thể lực, Lưu Bang không bằng y. Luận về năng lực, Lưu Bang cũng không thể so sánh. Sở bá vương chỉ thua về vận may, thua vì suy nghĩ nhân từ của y, mấy lần đều tha cho Lưu Bang không đuổi tận giết tuyệt. Thực ra Sở bá vương vẫn là anh hùng một đời, những kẻ cười nhạo y lại chẳng bằng cả một ngón chân của y. Trong mười năm y làm mưa làm gió, danh động thiên hạ, mười tám tuổi khởi sự, ba mươi hai tự vẫn tại Ô giang, sống như hổ gầm gió nổi, có khí có lực, hét một tiếng gió mây biến sắc, chỉ ngón tay vạn người tiêu tan. Người đời sau cười y bất tài bất trí, dựa vào gì mà khen chê? Y đã sống, đã thành công, đã oanh oanh liệt liệt, những tên tiểu bối đó còn không bằng một phần vạn. Y là một anh hùng cái thế mà còn như vậy, tại sao chúng ta phải giao ý nghĩa của cuộc sống cho đám tú tài cổ hủ đời sau, chỉ biết bắt chước lời người khác kia đánh giá?

- Lão Tứ, người quá cực đoan rồi. Lão tam hơn người một điểm, đó là y có thể làm việc một cách công bằng.

- Hẳn thành công, đương nhiên có thể công bằng. Một người thất bại, ngay cả nơi đặt chân cũng không bằng phẳng, làm sao đến phiên hẳn luận cân bằng? Người yên tâm, Gia Cát có kế Trương Lương, Nguyên Hạo ta cũng có thang trèo tường. Người dụ ta xuất kinh, đây đưa với người ở đây, khiến cho phòng ngự trong kinh lỏng lẻo, Gia Cát có thể chinh đồn các bang phái đội ngũ trong kinh, thoát khỏi sự khống chế của tướng gia. Nhưng tướng gia cũng đã sớm phái người thừa dịp này phục giết Gia Cát, cho nên hẳn cũng không dễ chịu. Nếu như nói nơi đó là tổng cục, vậy thì nơi này cũng chỉ là phân cục mà thôi.

Thiên Y Cư Sĩ cả giận nói:

- Hèn hạ!

Nguyên Thập Tam Hạo nói:

- Ám sát chỉ có thành công hay không, chẳng có hèn hạ hay không. Ám sát là dùng mạng mình để mua mạng người, đương nhiên phải hèn hạ.

Thiên Y Cư Sĩ lập tức bình tĩnh lại:

- Xưa nay người muốn ám toán tam sư đệ rất nhiều, cũng chưa một ai có thể thành công, không phải tam đệ vẫn sống tốt đến giờ sao.

Nguyên Thập Tam Hạo cười.

Không, là tượng bồ tát kia cười.

Người của hẳn ở trong tượng phật, nhưng tượng phật lại là vì vậy mà sống.

Hẳn tạo ra thần, hẳn chính là thần.

Đây chẳng lẽ không giống như đặc tính của đa số người ích kỷ và tự phụ trên thế gian, bọn họ thích tạo thành thần, biến thành phật để vạn người

nằm rạp, vạn dân quỳ lạy?

Nguyên Thập Tam Hạng cười một tiếng hiểm thấy.

Thiên Y Cư Sĩ biết rõ điểm này.

Cho nên khi nói về sống chết của Gia Cát Tiểu Hoa, Nguyên Thập Tam Hạng lại chột cười, hơn nữa còn kéo theo tượng phật cùng cười, điều này khiến cho Thiên Y Cư Sĩ phát lạnh.

Chột nghe Nguyên Thập Tam Hạng cười nói:

- Trước kia không giết được, lần này nhất định sẽ thành công. Gia Cát mạnh đến mấy cũng sẽ có biện pháp giải quyết hẳn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người đừng đắc ý quá sớm, lần này chúng ta cũng có biện pháp giết được Thái Kinh.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Thực ra giết Thái Kinh thì có lợi ích gì? Giết được một tên Thái Kinh, còn có ngàn ngàn vạn vạn tên Triệu Cao, Lý Phục Quốc, Ngự Triều Ân và Thái Kinh khác. Chỉ cần thiên tử ngu xuẩn vô đạo, gần gũi nịnh thần, vậy thì giết một Thái Kinh sẽ lại có mười tên trăm tên, giết được hết sao? Ta bảo vệ Thái Kinh, ít nhất hẳn sẽ che chở cho ta. Ai đối xử tốt với ta, ta sẽ đối xử tốt hẳn. Ai trọng dụng ta, ta sẽ phục vụ cho bọn họ. Bây giờ người chỉ còn lại một cái miệng, tay chân đều không thể động đậy, cộng thêm mấy tên ô hợp khác cũng không chịu nổi một chiêu, vậy mà còn dám thốt lời ngông cuồng à?

Lôi Trận Vũ giận dữ nói:

- Nguyên Thập Tam Hạng, người bớt kiêu căng đi. Người cho rằng mình là thần, là phật rồi sao? Đệ tử của người là Triệu Họa Tứ nằm ở đây, không phải người cũng trở mắt nhìn hằm chết, bó tay không làm gì được sao.

Những lời này là do y tức giận mắng ra.

Khi một người đang tức giận mắng như tát nước, thông thường đều là nói không suy nghĩ, lúc này y cũng không nhận được, đã quên mất mình là người xuất gia.

Nhưng sau khi mắng ra những lời này, y dường như lại nghĩ đến điều gì đó quái lạ.

Ngay cả Thiên Y Cư Sĩ, trên đầu cũng giống như được những lời này đốt sáng một ngọn đèn.

Thái Thủy Trạch, Trương Thán và Vô Mộng Nữ đồng thời nhìn nhau một cái, trong ánh mắt bọn họ đều trao đổi một vấn đề.

Vấn đề đó chính là "có vấn đề".

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thời Cục

Vấn đề là cho dù Nguyên Thập Tam Hạng không quan tâm đến sống chết của Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế, nhưng đối với đệ tử Triệu Họa Tứ do chính tay hắn dạy dỗ, sẽ thấy chết mà không cứu sao?

Khi Vô Mộng Nữ, Thái Thủy Trạch và Trương Thán hợp sức tấn công Triệu Họa Tứ, Nguyên Thập Tam Hạng đang ở trong ngôi chùa này, trong phật điện này.

Hơn nữa còn ở ngay trong tượng phật Đạt Ma sư tôn này.

Tại sao khi đó Nguyên Thập Tam Hạng không ra tay?

Tại sao vào giây phút sống chết của đồ đệ mình, Nguyên Thập Tam Hạng vẫn khoanh tay đứng nhìn?

Tại sao sau khi Nguyên Thập Tam Hạng bị Thiên Y Cư Sĩ vạch trần đang ở trong chùa, đến bây giờ hắn vẫn chỉ nói chuyện chứ không ra tay? Điều này không giống như tác phong trước giờ của hắn là lắm lì ít nói.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên nói:

- Người đang bị nhốt, người bị nhốt trong tượng thần.

Nguyên Thập Tam Hạng cười khan một tiếng, trong đó mang theo chút khẩn trương:

- Người cho rằng chỉ một cái tượng thần có thể nhốt được ta sao?

Thiên Y Cư Sĩ lạnh lùng nói:

- Tượng thần không nhốt được người, nhưng nếu như tượng thần thật sự có thần, người có mạnh đến mấy cũng không thoát được.

Nguyên Thập Tam Hạng hừ một tiếng, nói:

- Không ngờ nhiều năm qua không gặp, người lại trở nên mê tín như vậy. Ta chính là thần, thần ta hợp nhất, không ta không thần, có ta có thần, là ta là thần, như hình với bóng, nước trắng giữa trời, không cần phải thoát.

Trương Thán không nhịn được châm chọc một câu:

- Người nhiều nhất chỉ là một ma đầu, lại còn đòi làm thần.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thứ làm cho người không thoát được không phải là thần, mà là Sơn Tự kinh bị linh khí của tượng thần này dẫn phát.

Những lời này vừa nói ra, trong tượng thần liền im lặng. Một lúc sau, toàn bộ tượng thần lại rung động, giống như phát lạnh run cầm cập. Không lâu sau, tượng thần màu vàng còn chảy ra mồ hôi hột.

Lúc này không phải là Lôi Trận Vũ đổ mồ hôi, mà là Nguyên Thập Tam Hạng.

- Sơn Tự kinh!

Vô Mộng Nữ chột ngắc đầu kêu lên:

- Ta muốn Sơn Tự kinh! Cho ta Sơn Tự kinh! Người đã đáp ứng sẽ truyền cho ta Sơn Tự kinh!

Lúc này đến phiên Trương Thán không hiểu:

- Sơn Tự kinh gì?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Theo như tình báo của Trương Hiến Nhiên, Nguyên Thập Tam Hạng hình như đã tạm thời điều động mấy vị cao thủ đến giúp, một người trong số đó chính là vị cô nương này. Vị tiểu cô nương này làm việc cho Nguyên Thập Tam Hạng, là bởi vì đầu cô ấy có bệnh, trên trán có thương tích, lúc phát tác đau đớn muốn chết. Cô ấy biết được trong Sơn Tự kinh có một đoạn kinh văn có thể giải đau đầu, hơn nữa còn có thể giúp cô ấy nhớ lại chuyện lúc trước, cho nên mới cố gắng lấy lòng Nguyên sư đệ, hi vọng có thể lập công trong chiến dịch này, để tứ sư đệ truyền cho cô ấy kinh văn trị nhức đầu và khôi phục ký ức.

Thái Thủy Trạch cũng hỏi:

- Sơn Tự kinh chỉ có công dụng này thôi sao?

Hắn nghe được trong lời nói Thiên Y Cư Sĩ còn có đoạn sau, bởi vì chuyện Nguyên Thập Tam Hạng bị nhốt trong tượng thần hình như có liên quan đến kinh thư này.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Sơn Tự kinh ngoại trừ là Phật điển kinh văn, còn là một loại phương pháp vận khí hoàn toàn khác biệt với võ lâm trung thổ. Nguyên lão tứ muốn luyện thành "Thương Tâm nhất tiễn", trước tiên phải học được phương pháp vận khí của Sơn Tự kinh; còn nếu muốn luyện "Thương Tâm nhất tiễn" đến đỉnh cao, phải phối hợp với "Nhãn Nhục thần công".

Lại nghe người trong tượng Phật thở dốc, giận dữ nói:

- Người làm sao biết "Thương Tâm nhất tiên" của ta vẫn chưa hoàn toàn luyện thành?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người từng nhiều lần giao đấu với Tam sư đệ.

Nguyên Thập Tam Hạng càng giận dữ:

- Quả nhiên là hăn nói cho người biết.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Khi đó Gia Cát sư đệ đã luyện thành "Kinh Diễm thương", y nói nếu như "Thương Tâm tiên" của người có thể luyện đúng phương pháp, y chắc chắn không phải là đối thủ của người; hơn nữa những vũ khí binh khí sau này, có lẽ phải nhường vị trí cho tiên pháp có thể lấy mạng người ngoài ngàn dặm, tâm động là có thể hóa thành tro bụi. Y kết luận là người còn chưa luyện thành. Nhìn vào chiêu thức, y nói với sự thông minh và chăm chỉ của người, không có lý do nào lại không luyện thành, có thể là người chưa hoàn toàn lĩnh hội kinh văn, hoặc là kinh văn lấy được vốn không đầy đủ.

Nghe được những lời này, Nguyên Thập Tam Hạng trong tượng thần rất chấn động, lúc này ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được rõ ràng.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Khi đó, chúng ta dựa vào chiêu thức của người để suy đoán, hơn phân nửa là do kinh văn có vấn đề. Lần đó lão tam và ta tại Bạch Tu viên suy nghĩ năm ngày, nhất trí cho rằng ngoại trừ người không thể lĩnh hội được toàn bộ kinh văn, hoặc là phần mở đầu kinh văn bị thiếu, việc người tu luyện không được thời cực dẫn dắt cũng là một trong những nguyên nhân khiến người không thể luyện thành.

Nguyên Thập Tam Hạng, Lôị Trần Vũ, Vô Mộng Nữ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đều không nhin được, đồng thanh hỏi:

- Thời cục?

Còn không hỏi thêm một câu: "Chuyện này có liên quan gì đến ‘thời cục’?"

- Đúng, thời cục.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Có thời thế như vậy mới có cục diện như vậy. Có thời như vậy mới có cục như vậy. Người chỉ một mực khổ luyện, giống như tháo gờ trong mớ dây thừng rối tung, sẽ không có kết quả tốt.

Nguyên Thập Tam Hạng giận dữ nói:

- Người... và Gia Cát đã sớm nhìn ra?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Chúng ta cũng muốn nói cho người biết, nhưng một là sợ người sau khi luyện được vẫn tiếp tay cho giặc, đạo giảm ma tăng, hai là lời của chúng ta e rằng người cũng nghe không lọt.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Sau các người không nói, chỉ sợ ta học thành thì các người sẽ không sống nổi, bớt giả nhân giả nghĩa đi!

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Tùy người muốn nghĩ thế nào cũng được. Vừa rồi người trốn trong phật tượng. Lão Lâm tự là một ngôi chùa cổ, cũng là chùa nổi tiếng, trăm

ngàn năm qua không biết có bao nhiêu người ở đây cầu nguyện tụng kinh, quỳ lạy dâng hương. Vào lúc này cảnh này người lại tiến vào nơi này cục này, tự nhốt mình trong thân bồ tát, lại đột nhiên sáng tỏ thông suốt kinh văn, cơ hội linh ngộ rất lớn, đúng không?

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng thản nhiên thừa nhận:

- Ta bây giờ mới biết, trước kia đã đi một con đường vòng. Không, con đường kia vốn là sai, có thể nhìn thấy nhưng không thể đến gần. Chỉ là ta vẫn kiên trì đi trên nó, đã rẽ qua rất nhiều nhánh, rốt cuộc tìm được đường, mới biết trước đó đều là những chặng đường vô ích. Bây giờ lại đi qua lần nữa, ta không ngờ ở trong núi, trong miếu, trong tượng thần lại linh hội được kinh văn, đến nỗi tạo thành sai lầm lớn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người quá ham mê danh lợi, rơi vào trong hồng trần cuồn cuộn, quá để ý đến thành bại được mất, làm sao có thể lánh đời ngộ đạo, lui trăm bước để cầu nhìn xa.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Nhưng hôm nay cuối cùng đã giúp ta biết được, kinh văn kia có vấn đề chứ không phải là ta ngu ngốc không hiểu.

Thiên Y nói:

- Chúc mừng người, ngộ đạo như vậy đúng là đáng mừng.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Phải ở trong cục như vậy mới có thể được dịp linh ngộ, người nói xem có phải anh hùng đều giống nhau, phải đợi thời đợi thế, phải có vận may mới được?

- Anh hùng thật sự lúc thời thế chưa tới đều phải biết nghỉ ngơi dưỡng sức, tăng cường chính mình, chờ đợi thời cơ. Lưu Bang phải đến năm bốn mươi tám tuổi mới nắm được thời cơ dựng cờ khởi nghĩa, thống nhất thiên hạ. Trương Lương ám sát Tần hoàng tại bãi cát Bác Lăng không thành, mai danh ẩn tích, sau khi khổ công đọc sách mười năm mới ra phò trợ Lưu Bang, mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước. Không sai, thời thế dễ tạo anh hùng, như là Trần Bình và Hàn Tín ở dưới trướng Sở bá vương độc bá thiên hạ, không thể dung người, cho nên không có cơ hội thi thố tài năng, phải nương nhờ Lưu Bang mới có thể thi triển hết sở trường. Thương An và Lý Tư gặp được minh quân, hơn nữa còn phải hiến kế sách phù hợp với tính tình quân vương mới có thể mạnh tay cải cách. Đây là thời thế, không thể đi ngược. Nhưng chỉ có đại anh hùng mới có thể sinh ra đúng thời, có thể tạo nên thời thế. Tần Thủy Hoàng, Tào Tháo, Lưu Bang, Tống Thái tổ đều là như vậy.

Nguyên Thập Tam Hạng nhất thời không nói gì, một lúc sau mới lên tiếng:

- So về miệng lưỡi ta không bằng người, nhưng trên giang hồ so mạnh đấu thắng, chỉ luận thực lực. Lúc ta có thể lĩnh hội được Sơn Tự kinh, phát ra "Thương Tâm tiền", chính là lúc các người kinh hồn táng đảm. Người không cần phải giả vờ chúc mừng ta.

Thiên Y Cư Sĩ lại nói:

- Người vừa rồi đã hiểu được Sơn Tự kinh, bởi vì quá chấn động, muốn chuyển chân khí luyện sai trở về nguyên trạng, kết quả phương pháp tu luyện nhiều năm nhất thời nghịch biến, khiến cho chân khí của người chảy ngược, nguyên khí thoát ra, rơi vào trạng thái nửa thất thần tổn thương, nửa tẩu hỏa nhập ma. Nếu không thì người đã sớm ra tay với chúng ta, lúc Triệu Họa Tứ gặp nguy người cũng đã xuất thủ cứu giúp. Ta nói có đúng không?

Nguyên Thập Tam Hạng vật vả lắm mới thốt ra một câu:

- Vừa rồi người không nhìn thấy ta tiện tay phá tan "Ai Thần chỉ" sao?

"Ai thần chỉ" là một trong "Ngũ Đại Chỉ Kinh" của Phích Lịch đường Lô gia, cho dù là cao thủ hạng nhất cũng không dễ dàng chống đỡ, đừng nói đến công phá.

Thiên Y Cư Sĩ lại thông thả nói:

- Nếu như người thật sự không sao, cũng không cần phải nói ra những lời này.

Chỉ có kẻ yếu mới huênh hoang, chỉ có kẻ thiếu tự tin mới dùng bề ngoài để tăng bốc chính mình.

Hiện giờ đáp án rất rõ ràng, thời cục cũng rất rõ ràng.

Thiên Y Cư Sĩ không thể nhúc nhích, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng cũng cũng không dễ chịu.

Thiên Y Cư Sĩ bị nhốt ở trong tượng bồ tát, đó là vì y quá tin tưởng bằng hữu, mà bằng hữu muốn giúp y lại càng giúp càng rối.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng bị nhốt ở trong tượng bồ tát, là do hắn là tự chuốc lấy.

Nhờ vào cảm ứng đặc biệt, hắn đã tháo gỡ được nghi vấn trong lòng nhiều năm qua, nhưng bởi vì thân tâm rung động quá lớn, cho nên thân thể lại rơi vào trong một khốn cục khác.

Nhưng nơi này còn có Lô Trận Vũ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch.

Còn có một Vô Mộng Nữ hình như không có ý giúp đỡ Nguyên Thập Tam Hạng.

Đây có vẻ như là một cơ hội tốt, một thời cơ cực tốt để diệt trừ một tên đồng lõa bên cạnh Thái Kinh.

Một lúc sau, chợt nghe người trong tượng thần nói với một ngữ điệu kì lạ:

- Người cho rằng ta thật sự không thoát được sao?

Thiên Y Cư Sĩ lãnh đạm nói:

- Lúc người thoát thì không ngộ được đạo, lúc ngộ đạo lại không thoát được. Thế sự há có thể được như ý người.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lạnh, tiếng cười không ngừng xao động trong tượng thần.

- Thế sự phần lớn không như ý nguyện, nhưng ta nào phải người thường.

Thiên Y Cư Sĩ thở dài nói:

- Tần hoàng quét sáu phương, Gia Cát chia ba nước, đều không phải là người thường, vẫn khó thoát khỏi vận mệnh tráng niên chết sớm.

- Không!

Nguyên Thập Tam Hạng quát lên:

- Không, ta không nhận mệnh. Không phải ta không bằng người, chỉ là không đủ may mắn. Gia Cát làm người đặc thế thì nói lời đặc thế, người lại là người vô dụng nói lời vô dụng. Nhân sinh trên đời, mấy chục năm thấm thoát đã qua. Ta không cầu bất lão bất tử, nhưng quyết không làm kẻ vô dụng bình chân như vại, ăn không ngồi rồi, dùng danh nghĩa xuất gia, thoái ẩn, nhìn thấu hồng trần để không làm không động, không nghe không hỏi. Ta đã tới nhân thế một chuyến, nếu như không thể long trời lở đất, thà rằng chết không có chỗ chôn.

Thiên Y Cư Sĩ lắc đầu than thở:

- Lão tử, người chí khí quá cao, hỏa khí quá mạnh, cho nên ác khí quá nặng, sát khí quá mức. Không có chí tiến thủ cũng không phải là không làm, mà là có chuyện không làm thì còn tốt hơn so với làm xằng làm bậy.

- Người bớt giáo huấn đi. Người cho rằng ta đã hết sức sao? Được, ta sẽ cho người xem một chút!

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng:

- Ta biến!

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Khốn Cục

Trên đời tuyệt đối có uy danh hay uy tín.

Mặc dù uy tín và uy danh cũng giống như uy phong, vốn là thứ rất hư ảo.

Nếu như không tin, có thể tùy tiện tìm một người mà người luôn sùng bái kính phục, hãy người làm chuyện gì cũng khen một tiếng "tốt".

Lại tìm một người mà từ trước đến nay người luôn xem thường, cũng nói chữ "tốt", xem thử có phải khác biệt rất lớn hay không?

Nhưng người mà người sùng kính có thể nói một cách thờ ơ, còn người mà người xem thường lại nói một cách thành ý từ tận đáy lòng, phân lượng của chữ "tốt" này trong lòng người có phải rất lạ lùng hay không?

Xem ra, điều quan trọng dường như không phải là uy tín của người nọ, mà là có thật lòng hay không.

Thế nhân chưa chắc đã không biết đạo lý này, nhưng bọn họ vẫn thích tìm hiểu khởi sự của danh nhân, hành động của danh nhân, ý kiến của danh nhân, để chứng thực mình rốt cuộc có giỏi hay không.

Vì sao khiến người tịch mịch.

Vì sao xây dựng quyền uy.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng:

- Ta biến!

Mọi người trước tiên đều biến sắc.

Trong không khí có tiếng ken két vèo vèo.

Bởi vì mọi người đều biết võ công của Nguyên Thập Tam Hạng, ai cũng sợ hãi phản kích, chỉ cần hắng còn có dư lực phản kích.

Cho nên mọi người đều đề phòng, đều tự bảo vệ mình.

Đột nhiên một tiếng "rầm" vang lên, một người bắn ra.

Người này vốn trên mặt trúnng đao, hai chân bị phỏng, trên đầu và cổ họng đều bị cắm một mũi châm, đã "chết" được một thời gian. Nhưng được mấy luồng công lực truyền vào, sắc mặt của hắn nhanh chóng từ trắng chuyển thành đỏ, hơn nữa hai mũi châm trên đầu và trong cổ họng đồng thời chậm rãi nhô ra, rơi xuống trên đất.

Châm vừa rời huyết, "người chết" này lại sống dậy vọt lên, lập tức muốn tấn công Trương Thán và Vô Mộng Nữ. Nhưng đột nhiên hắn lại dùng tay ôm lấy đỉnh đầu và cổ họng của mình, kêu lên kèn kẹt, quay sang phía tượng thần, trợn mắt nói không nên lời, dáng vẻ rất đau đớn.

Sau đó hai đầu gối của hắn khuỵu xuống.

Chợt nghe người trong tượng thần cười nói:

- Các người nhìn xem, ta vừa thi triển thần công thì hắn đã sống dậy. Giết người còn dễ hơn rất nhiều so với cứu người.

Đạo lý mà hắn nói rất có đạo lý.

Giết người thì dễ hơn so với cứu người. Giết người chỉ cần khiến cho người chết là xong. Một đao, một côn, thậm chí động một ngón tay cũng có thể giết một tính mạng.

Nhưng nếu muốn cứu mạng một người, thật sự rất khó khăn.

Huống hồ con người luôn thích làm chuyện giết người hại người, rất ít kẻ chuyên cứu người chữa người.

Nhưng lời của hã nói lại không phải là lời thật.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Vết thương chí mạng của Triệu Họa Tứ là hai mũi châm trên đầu và cổ họng. Người dùng nội kinh của Sơn Tự kinh bức chúng ra, lại dùng "Nhấn Nhục thần công" giúp hã kéo dài tính mạng, khiến hã sống dậy. Nhưng người vì muốn khoe khoang thần công, phát kinh quá nhanh, khiến cho đầu và cổ họng của hã đã tạo thành tổn thương vĩnh viễn khó lành. Tại sao người phải nóng lòng biểu diễn võ công như vậy? Thực ra công lực của người chỉ có thể thu phát một phần, đã không đủ năng lực chống địch. Lúc người phát công bức lui mũi châm, Lão Lâm đã thu hồi "Ai Thần chỉ kinh", hiển nhiên người đã mõi mệt nóng lòng, lo được bên này thì lại mất bên kia.

Thiên Y Cư Sĩ chậm rãi khẳng định:

- Người tuy mượn niệm lực linh lực của thiện nam tín nữ mà tượng thần tích trừ bao nhiêu năm để ngộ đạo, nhưng vẫn bị kim thân bồ tát trải qua bao nhiêu tạo hóa vây khốn.

Thiên Y Cư Sĩ vừa dứt lời, trong tượng bồ tát liền truyền đến tiếng vang rầm rầm, giống như một con sư tử giận dữ bị nhốt ở bên trong đang gầm thét công kích, nhưng lại không ra được. Ngay cả trong phật điện cũng tràn ngập gió lớn và chân khí, đèn phật như muốn tắt đi, phải nhờ Lão Lâm thiên sư dùng "Ai Thần chỉ" giữ lại ngọn lửa.

Thiên Y Cư Sĩ lắc đầu thở dài, nói:

- Từ bỏ đi, lão tử, tội gì phải như vậy!

Một lúc sau, tiếng rung động trong tượng thần mới lắng lại.

Lại thêm một lúc nữa, giọng nói mệt mỏi của Nguyên Thập Tam Hạng mới vang lên:

- Ta bị vây khốn, không thể xông ra.

- Thực ra với thiên tư tuyệt học của lão tử người, không lý nào lại không thoát được, chỉ là do người không từ bỏ được mà thôi.

- Ta không biết bỏ từ đâu... người có thể dạy ta làm cách nào từ bỏ hay không?

Thiên Y Cư Sĩ thở dài một tiếng, nói:

- Vấn đề là người có thật sự muốn thoát khốn hay không?

Giọng điệu của Nguyên Thập Tam Hạng trở nên rất trầm thấp:

- Không thể thoát khốn, giam ở nơi này, cửa quây không được, cho dù luyện thành tuyệt thể thần công thì có ích gì?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Tứ sư đệ, khốn cục này là do người tự mình chuốc lấy. Trước giờ ta vốn không muốn đối phó với người, tam sư đệ cũng không có ý này. Chúng ta chỉ hi vọng người không nên nổi giáo cho giặc, tiếp tay cho địch, ép hại lương dân, thân bại danh liệt.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên nói:

- Nếu như có thể thoát khỏi, ta sẽ suy nghĩ không đi theo tướng gia nữa, cũng không đối nghịch với các người nữa.

Thiên Y Cư Sĩ vui mừng nói:

- Như vậy thì tốt. Còn những bằng hữu mà ta mang đến, người có thể mở một mặt lưới không?

Nguyên Thập Tam Hạng sáng khoái nói:

- Ta có thể ra lệnh đám người Tư Không tha cho bọn họ, đám tiểu tử này không đáng quan tâm, thả không thành vấn đề.

Thiên Y Cư Sĩ hỏi:

- Người đã đồng ý?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Ta đã nói thì nhất định sẽ giữ lời.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Lão tứ, chuyện của Tiểu Kính cô nương hoàn toàn là một sự hiểu lầm bất hạnh, oan gia nên giải không nên kết, chúng ta dù sao cũng là sư huynh đệ một nhà.

Nguyên Thập Tam Hạng lạnh lùng nói:

- Chuyện đã qua, không ai quên được. Các người hợp sức, Gia Cát may mắn, ta đương nhiên không phải là đối thủ của các người. Nhưng ta đã từng cứu người một mạng, chắc người chưa quên chứ?

Thiên Y Cư Sĩ nghe được giọng điệu của hắn vẫn còn canh cánh trong lòng, cũng chỉ đành thở dài nói:

- Đúng vậy, người đã cứu ta, cho nên tối nay ta sẽ báo đáp người. Người luôn luôn nói lời giữ lời, ta tin tưởng người. Bây giờ ta sẽ nói cho người biết...

Lôi Trận Vũ đột nhiên nói:

- Ta giải huyết cho huynh trước.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Không cần, ta nói ra phương pháp phá giải trước...

Mười ngón tay Lôi Trận Vũ giơ lên, nhìn chăm chăm vào tượng thần kia, lại nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Ta thấy hay là giải huyết trước thì tốt hơn.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Yên tâm, lão tử quyết không phải người nói lời rồi lại nuốt lời.

Nguyên Thập Tam Hạng lãnh đạm nói:

- Xem ra trước tiên người nên giải huyết thì tốt hơn.

Thiên Y Cư Sĩ trả lời hần:

- Chính là như vậy. Trên người ta có thể nói là huyết đạo bị khống chế, cho nên bị khốn. Trên người người không chỗ nào bị khống chế, tại sao lại bị khốn? Nếu tâm như trăng thu, đầm xanh trong sáng, không gì ẩn dụ, bảo ta nói thế nào.

Nguyên Thập Tam Hạng kinh ngạc, giống như tỉnh ngộ:

- Nhưng ta và tượng thần này đã liền thành một thể, làm sao thoát được?

Thiên Y Cư Sĩ cười hỏi:

- Vì sao phải thoát? Vốn là không, tại sao thành có? Chỉ có quên đi thể xác và tinh thần, đầu Phật tu đạo, làm như vậy mới không cần sức, không uổng tâm tư, thoát sinh ly tử, lập địa thành Phật.

Người trong tượng thần đột nhiên im lặng.

Thiên Y Cư Sĩ tiếp tục nói:

- Vốn là một thể, sao phải phân ly? Ngón tay tách rời nhưng vẫn nối với nhau, lỗ tai cũng tách rời, nhưng có khi nào bên này nghe được bên kia không nghe được? Con mắt này thấy được con mắt kia không thấy được? Nếu là người sáng suốt, theo trời theo đất, hành động khôn khéo, nơi nào không tự hiện?

Bỗng nhiên một tiếng "âm" vang lên, tượng thần chuyển động.

"Đạt Ma" mở mắt, mắt hổ đầy khí thế.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Người đã cùng tượng thần mạch đập tương liên, máu thịt nối liền, đã thành một thể. Người ngộ đạo, đã thành thần, không ngại vứt bỏ hình tượng ngày trước, một lần nữa làm người.

Sau đó y hét lên:

- Từ bỏ đi!

Tượng thần nói:

- Nhất đao lưỡng đoạn.

Thiên Y nói:

- Chặt đứt chấp niệm.

"Đạt Ma" nói:

- Trên trời dưới đất, mình ta độc tôn.

Sau đó tay phải chỉ trời, tay trái chỉ đất, đi vòng bảy bước, nói lại lần nữa:

- Trên trời dưới đất, mình ta độc tôn.

Lần này lại khiến Thiên Y Cư Sĩ sửng sốt, niệm kinh giải thoát:

- Khắp nơi là đạo trường. Cả đời làm công đức, mắt hiền nhìn chúng sinh, trước biển phúc vô lượng, chúng ta đều cúi đầu. Một tâm không sinh ra, vạn pháp không đúng sai. Tỉnh chưa? Hãy tỉnh đi!

Tượng thần Đạt Ma lại từ từ đứng lên, nhất thời trong phật điện đèn đuốc tắt hết. Chợt nghe hản nói:

- Cao tăng gặp lạnh không tránh, gặp nóng không đi. Nhìn về tương lai, không bị người gạt.

Sau đó hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này khiến cho Triệu Hòa Tú, Trương Thán và Vô Mộng Nữ đều ngã xuống.

Thái Thủy Trạch Vốn đã bị thương lại hôn mê bất tỉnh.

Thiên Y Cư Sĩ biến sắc.

Lão Lâm hòa thượng ôm ngực quát mắng:

- Thấy chưa? Ta đã nói là giết hản trước, nếu không thì cũng phải giải huyết trước. Thiên hạ chỉ người có phật tâm mới có thể thành phật, chưa

nghe nói có ai niệm phật là thành phật. Trong thân có đao, như trong cưỡi có đao. Người nên chém thì phải chém, nên giết thì phải giết; người nên chém mà lại không chém, nên giết mà lại không giết, kết quả chỉ khiến cho người không nên chém lại bị chém chết.

Y lập tức thi triển "Ai Thần chỉ", năm ngón tay trái bung lên, bắn ra một luồng kiếm khí màu lam còn sắc bén hơn so với kiếm thật, dài đến ba trượng; đồng thời năm ngón tay phải cũng mở ra, năm luồng chỉ phong nhanh chóng bắn về phía huyết đạo bị phong tỏa của Thiên Y Cư Sĩ. Y lại quát mắng:

- Giữ gìn Đại Nguyên kiếm ba thước, giống như tia chớp chém gió xuân! 1

Y đang thi triển chiêu thức hợp nhất giữa chỉ kinh của Lô gia và chỉ công của phật môn, "Xuân Phong trảm".

Chém vào Nguyên Thập Tam Hạng, kể cả hình tượng Đạt Ma chân nhân.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cảnh Cục

Tượng thần Đạt Ma đột nhiên trừng mắt.

Cặp mắt chín phần trắng, một phần đen, lại phát ra một loại màu sắc đỏ thẫm.

Ánh sáng màu sắc kia khê chạm vào trên chỉ kiếm kinh lực của Lôi Trận Vũ, ánh kiếm lập tức thu lại, chỉ còn dư hai trượng.

Lôi Trận Vũ liên tục niệm khẩu quyết, kinh lực lại bắn tới. Tượng thần Đạt Ma xoay người một cái, hai ngón tay trái như ngắt hoa nhẹ nhàng búng ra một luồng khí xanh.

Một tiếng "đình" vang lên, chỉ kiếm màu xanh lục của Lôi Trận Vũ lại ngăn đi một trượng, còn năm luồng chỉ phong dùng để giải huyết cho Thiên Y Cư Sĩ cũng dừng lại giữa không trung.

Lôi Trận Vũ hét lớn một tiếng, cắn răng vỡ môi, máu phun lên ánh kiếm. Ánh kiếm lại dài ra, liều chết đâm về phía tượng thần Đạt Ma.

Đạt Ma cũng hét lớn một tiếng, tiếng hét này giống như lực lượng tràn ngập trong trời đất.

Kiểm khí màu xanh lập tức vỡ vụn từng tấc. Năm ngón tay trái của Lôi Trận Vũ vỡ tung, chỉ kinh trên tay phải cũng hoàn toàn tiêu tan.

Tượng thần Đạt Ma chậm rãi đi về phía Thiên Y Cư Sĩ.

Sau đó bình tĩnh lại.

Sau đó nhìn y.

Sau đó toàn thân tỏa ra một đám khói dày đặc.

Sau đó nói:

- Ta đã hiểu thấu Sơn Tự kinh, lại đưa "Nhẫn Nhục thần công" vào thân thể Đạt Ma bồ tát, ta đã là thiên hạ vô địch.

Thần sắc của Thiên Y Cư Sĩ ảm đạm, vẻ mặt là đau lòng, ánh mắt là thất vọng.

Nhưng y vẫn tươi cười, trong nụ cười mang theo vẻ trào phúng.

Phản ứng đầu tiên của y là lắc đầu.

Sau đó y nói, giống như đang đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng cho đứa con của mình vốn đã giết người, đã phạm tội, nhưng nhiều lần khuyên bảo không nghe:

- Người đã thoát khổn, đáng mừng. Võ công của người đã hợp nhất với Đạt Ma kim thân, công lực gia tăng, đáng vui. Nhưng người không phải là thiên hạ vô địch. Tâm phật một lòng, là tâm là phật. Đường lớn không cửa, đường nhỏ lại nhiều. Mây chiều thấp thoáng, núi cao che trăng. Người không niệm phật, không tâm phật, không làm phật, người trong thiên hạ đều là kẻ địch của người, làm sao có thể vô địch?

Nguyên Thập Tam Hạng cười ha hả:

- Ta hét lên như sấm, người nghe đều chết, còn không phải vô địch sao?

Thiên Y Cư Sĩ hỏi ngược lại:

- Thế nào là vô địch?

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, đèn phật đều tắt, chỉ còn lại trăng trên mái hiên, trăng trong vắt.

Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi:

- Thế nào là phật?

Nguyên Thập Tam Hạng chỉ vào trăng, trăng sáng tỏ.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Vốc nước trăng lên tay, đùa hoa hương đầy áo, đó là không chấp không mê, còn người thì lại u mê không tỉnh. Người không tu đạo, làm sao có phật ý.

Nguyên Thập Tam Hạng không cam lòng, hỏi ngược lại:

- Thế nào là đạo?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đại đạo không khó, chỉ hiềm đua tranh.

Nguyên Thập Tam Hạng hỏi tiếp:

- Phật ở nơi nào?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người là Nguyên Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức ngẩn ra.

Trăng sáng treo cao, ánh trăng như đèn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người đã vào cảnh cực, sao còn chưa cảnh tỉnh? Bỏ đồ đao xuống đi!

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên đánh một quyền vào cằm của mình.

Râu của Đạt Ma lập tức chảy máu.

Sau đó hăn nói:

- Ta không thành phật. Phật đất không qua nước, phật gỗ không qua lửa, phật sắt không qua lò. Ta bỏ phật thành người.

Thiên Y Cư Sĩ thở dài:

- Cả mười phương thế giới là ánh sáng của mình, cả mười phương thế giới trong ánh sáng của mình. Người tinh thần không mê, tội gì phải bỏ sáng đầu tối?

- Ta khinh!

Nguyên Thập Tam Hạng bỗng trợn mắt quát lên:

- Ta chặt đứt tất cả vọng niệm! Ta là ta, không theo ý trời!

Trong lòng bàn tay của hăn hiện lên một vệt sáng, chém thẳng qua.

Lôi Trận Vũ hét lớn, nhặt lấy Thiên Hỏa thần đao của Thái Thủy Trạch trên đất, vẽ lên một luồng sáng đỏ ngăn cản lại.

Đao sắc giao nhau, tia lửa bắn ra tung tóe.

Hai người đều hét lên, hét vang trời đất.

Lão Lâm thiền sư liên tục lui bảy bước, đao trong tay gãy ngang, lệ rơi đầy mặt.

Y tiếp một chiêu của Nguyên Thập Tam Hạng, đao gãy, nhưng trong tiếng hét kia lại ngộ được đạo. Chỉ cảm thấy mấy chục năm qua hoa nở biệt ly, tản mát mưa gió, liễu xanh hoa đỏ màu sắc thật, tất cả thời khắc sống chết đều là mây trắng tự do, ánh lệ trong mắt cũng là núi xanh trước mắt.

Y đã ngộ.

Nhưng người làm gãy đao của y lại không ngộ.

Đó là một tiếng hét của Nguyên Thập Tam Hạng làm gãy đao của Lão Lâm đại sư. Thiền tông đời sau gọi là "Nguyên Hạng quát, Lão Lâm đoạn".

Nguyên Thập Tam Hạng còn định truy kích.

Thiên Y Cư Sĩ ngăn cản hẳn:

- Lão tứ, người thật sự muốn nuốt lời sao?

Nguyên Thập Tam Hạng cười ha hả nói:

- Lời hứa của ta trong lúc bị uy hiếp vốn không có hiệu lực. Ta đã nhìn thấu, đã nhận rõ, làm đại hiệp đã không có phần của ta, cứ thống khoái làm ma đầu là được. Tùy cơ ứng biến, hư tình giả ý, lúc đó khác với lúc này. Đêm nay nếu như ta tha cho người, một khi người hội hợp với Gia Cát, ta còn có đường sống sao? Các người sẽ bỏ qua cho ta sao? Ta chẳng những muốn giết người, còn muốn giết cả Gia Cát. Không biết người giết Gia Cát đã ra tay hay chưa. Nếu như đã thành công thì người cũng nên chết, còn nếu như thất bại thì người càng không thể sống.

Lúc này Trương Thán tức giận nói:

- Đã đồng ý nhưng lại không giữ lời, uống cho người là nhân vật thành danh trong võ lâm.

Nguyên Thập Tam Hạng cười một tiếng. Bởi vì Đạt Ma tổ sư dung mạo khác thường, phát ra tiếng cười như vậy và hành động như vậy, càng khiến người ta cảm thấy kỳ dị.

- Ta nói rằng chuyện ta đã đồng ý thì nhất định sẽ giữ lời, bây giờ không phải đã "giữ lời" rồi sao?

Thiên Y Cư Sĩ không tức giận, ngược lại có phần tiếc nuối, nói:

- Lão tử, trước kia người không phải xấu xa, sao bây giờ lại trở nên như vậy? Có đáng hay không?

Nguyên Thập Tam Hạng cười gằn nói:

- Con người luôn sẽ thay đổi. Nhị sư ca, một người chỉ cần cho rằng có thể đổi thì hẳn sẽ đổi, hẳn sẽ có thể thay đổi tất cả, có thể tiếp tục tiến lên. Ta luôn có thể đổi, cũng thường tự nhủ "Nguyên Thập Tam Hạng, ta biến! Ta biến! Ta biến!". Ta có thể khiến trời trăng đổi mới, ánh sao chuyển dời, càn địa khôn thiên. Vừa rồi ta chỉ nói là sẽ suy nghĩ rồi khỏi tướng gia và không đối nghịch với các người, ta nói là "suy nghĩ" chứ không phải đồng ý, là chính người suy nghĩ chủ quan, gây thơ ấu trĩ, mơ tưởng hảo huyền. Bây giờ ta đã nghiêm túc suy nghĩ, ta không thể tha cho người, càng không muốn rời khỏi ngọn núi dựa lớn của ta. Y là người mà các người hận thấu xương, ta lại muốn khiến cho các người sống không được vui vẻ. Lại nói, bây giờ ta cũng không phải muốn đối nghịch với các người, mà là muốn giết người.

Thiên Y Cư Sĩ mệt mỏi nhắm mắt lại:

- Dù sao, người đã muốn nuốt lời thì nói thế nào cũng được. Không ngờ lúc người mới tu luyện "Thương Tâm tiễn" đã tổn thương tâm của người,

bây giờ luyện thành trước tiên lại tổn thương tâm của người quan tâm đến người.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất hài lòng nhắm mắt lại:

- Có thể thương tổn tâm người là một cảm giác rất vui sướng.

Sau đó hắn đột ngột mở mắt ra, nói từng chữ từng câu:

- Nhưng ta đâu chỉ thương tổn người, ta còn muốn giết người.

Lời vừa dứt, thân hình hắn đã vọt lên, lao về phía Thiên Y Cư Sĩ.

Trương Thán hét lớn một tiếng, xông ra ngăn cản.

Nhưng Triệu Họa Tứ đã sớm đề phòng, hai chân đá về phía Trương Thán. Chân của hắn vốn đã bị phỏng, thương thế không nhẹ, nhưng hắn dường như vẫn không muốn dùng tay.

Tay của hắn là dùng để vẽ tranh, chân mới là dùng để giết người.

Trương Thán nhất thời không thể xông qua.

Thái Thủy Trạch nhất thời cũng không đứng dậy nổi.

Lúc này Vô Mộng Nữ cũng không biết giúp ai cho tốt. Nàng vốn là do Nguyên Thập Tam Hạng phái tới, nhưng nàng lại phát hiện Nguyên Thập Tam Hạng chỉ xem nàng như một quân cờ thí, hơn nữa nàng còn đã thương gđ tử của Nguyên Thập Tam Hạng là Triệu Họa Tứ. Nếu như bọn họ giành được thắng lợi, khống chế đại cục, sẽ bỏ qua cho nàng sao?

Nàng do dự, cho nên không ra tay, cũng không biết nên ra tay với ai.

Còn Thiên Y Cư Sĩ vẫn không thể cử động.

Người ngăn chặn thế công của Nguyên Thập Tam Hạng chỉ có Lão Lâm thiền sư Lô Trận Vũ đã bị đứt năm ngón tay trái.

Y bước lên phía trước một bước, toàn thân căng phồng, khuôn mặt chuyển màu, là màu tím.

Y đang muốn phát ra chiêu thức có uy lực lớn nhất trong "Ai Thần chỉ kình" là "Ai Hồng Biển Dã", chợt thấy Nguyên Thập Tam Hạng vọt lên, hai ngón tay khép lại giống như kẹp một mũi châm (nhưng thực ra trong tay lại không có gì), quát lên một tiếng:

- Tiếp khí châm của ta!

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kết Cục

Hai ngón tay hắt búng ra. Một tiếng "đinh" vang lên, thật sự có một mũi châm.

Sau một tiếng "vèo", mũi châm vô hình dùng khí ngưng tụ thành lập tức bay về phía Lão Lâm đại sư.

Ám khí hữu hình dễ cản, mũi châm vô hình khó phòng.

Lôi Trận Vũ dùng Thiên Hỏa thần đao bị gãy chém vào khí châm.

Khí châm đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện sau lưng một cách xuất quỷ nhập thần.

Lôi Trận Vũ trở tay dùng sống đao đập vào châm.

Châm lại biến mất, sau đó quay vòng trở về một cách quỷ thần khó lường.

Châm bắn vào giữa chân mày Lôi Trận Vũ.

Lần này Lôi Trận Vũ lại đứng yên bất động.

Y chờ khí châm đánh vào chính giữa, cách chân mày không quá nửa thước mới vung đao chém xuống.

Không phải chém châm, mà là chém khí.

Châm bị khí dẫn động, không có khí thì châm cũng không tồn tại.

Cho nên trước tiên chém khí, sẽ không cần sợ châm nữa.

Y quyết định mạo hiểm một lần, nhưng trước tiên phải chờ mũi châm tiếp cận.

Chuyện này rất nguy hiểm, cũng rất mạo hiểm. Nhưng đối phương chỉ dùng một mũi châm vô hình đã khiến y chật vật như vậy. Nếu như không giải quyết sớm, không bằng chết tại đường trường, kết thúc một cách sáng khoái.

Một người tuy không có quyền quyết định mình sinh ra, nhưng lại có quyền quyết định mình chết đi.

Mà cuộc đời một người quan trọng nhất chính là khiến mình vui vẻ, đương nhiên nếu như có thể khiến người khác cũng vui vẻ thì càng tốt.

Lôi Trận Vũ hơn nửa đời đều không vui vẻ, bởi vì hắn có dã tâm quá lớn.

Chí lớn sợ nhất tài hèn. Người có chí khí cao xa nhưng tài năng bình thường rất khổ sở, bởi vì những thứ mà hắn mong muốn lại không thể có được.

Lôi Trận Vũ lại có bản lĩnh lớn, chí khí cũng lớn, cho nên y không cam lòng chôn mình tại Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo vốn phân biệt già trẻ, quy định nghiêm ngặt, khiến cho người mới khó xuất đầu lộ diện. Lôi môn rất coi trọng luật lệ, bảo thủ quy định, phân cấp quản lý. Tập tục của bọn họ hoàn toàn khác với Thục Trung Đường môn vốn coi trọng trẻ hóa, chỉ cần là người có tài hoa thì đều có thể nhanh chóng thăng tiến.

Do đó khi Lôi Chấn Lôi lập môn hộ khác, đồng thời cũng thay mặt thế lực của Phích Lịch đường tiến vào kinh thành, đã dẫn theo hai hảo thủ là Lôi Trận Vũ và Lôi Tồn. Không mất bao lâu, trải qua nhiều gian khổ phấn đấu, cuối cùng đã thành lập Lục Phân Bán đường.

Y cũng rất vất vả mới có cơ hội thi triển tài năng.

Đáng tiếc, lúc còn trẻ y ở trong Phích Lịch đường không được như ý, cho nên dẫn thân vào sa trường, lãnh binh tác chiến, sau đó lại bị vu oan là quân phản loạn. Đến gần trung niên mới được Lôi Chấn Lôi vượt cấp đề bạt, nhiều lần đấu tranh, cuối cùng lúc tráng niên sáng lập nên Lục Phân Bán đường. Nhưng sau đó trong nội đấu, y lại thất bại dưới tay Lôi Tồn. Vì nóng lòng cứu vãn danh vọng của mình, y đã đi khiêu chiến Quan Thất Thánh gia, kết quả gần như bị Quan Thất đánh thành tàn phế.

May mắn là có Thiên Y Cư Sĩ hết lòng chữa trị cho y, nhưng muốn chữa khỏi thương thế cũng mất mười mấy năm, đến khi khôi phục hoàn toàn thì cũng đã đến tuổi già.

Hùng tâm thì sao?

Càng lúc càng ít.

Chí khí thì sao?

Hao mòn gần hết.

Y vẫn luôn không được như ý, mỗi lần có chút thành tựu, hơi thấy thành tích thì lại bị rơi xuống.

Hiện giờ y đã nghĩ đến đèn xanh phật cổ, làm bạn cả đời.

Vỡ kịch cuộc đời đã diễn gần xong, kết cục còn lại cũng có thể đoán được tám chín phần mười, càng khó có bất ngờ xảy ra. Cho dù có bất ngờ,

cũng nhất định không phải là sự bất ngờ vui vẻ.

Hôm nay, y quyết tâm phải làm tốt một chuyện, đó là bảo vệ Thiên Y Cư Sĩ.

Không có Thiên Y Cư Sĩ thì y đã sớm chết rồi, nếu không thì cũng thành tàn phế. Làm người trong võ lâm, tàn phế thì còn không bằng chết.

Con cháu Lôi gia đều có tính khí thẳng thắn này, đây là đặc tính chung của bọn họ.

Vừa rồi cùng Nguyên Thập Tam Hạng binh khí giao kích, ánh lửa bắn ra, hét lên một tiếng, lại khiến cho y ngộ được chuyện mà những năm gần đây gõ mõ niệm kinh vẫn không ngộ được.

Đó là được sống trong chết.

Tất cả dục vọng trên đời, kết quả đều là cò trắng chết không nhiễm hồng trần. Chỉ cần có lòng từ bi, không chấp, không ngại, không tiếc tử chiến vì người còn sống, khí phách này đủ để chấn nhiếp tất cả những kẻ đam mê còn đang lưu luyến.

Người sống trên đời không sợ mạo hiểm, chỉ sợ không có chuyện đáng để người mạo hiểm; không sợ gánh vác, chỉ sợ không có chuyện đáng để người gánh vác.

Bây giờ Lôi Trận Vũ lại có.

Y quyết tâm phải đánh tốt trận này. Mặc dù y biết rõ kết cục, thất bại là điều không thể nghi ngờ.

Nguyên Thập Tam Hạng vốn quá mạnh, hưởng hồ hân vừa thấu hiểu cảnh giới tối cao của "Thương Tâm nhất tiễn", lại kết hợp làm một với Đạt Ma kim thân, con người không thể nào đánh bại được.

Muốn đối phó với loại kẻ địch như Nguyên Thập Tam Hạng, chỉ có một con đường chết.

Nếu như phải chết, hãy để ta sống thật tốt trong giây phút này!

Lôi Trận Vũ vung đao chặt đứt hậu kinh của khí châm.

Một đao này chặt rất đúng.

Kinh khí vừa đứt, khí châm cũng biến mất một cách vô hình.

Lôi Trận Vũ một chiêu thành công, lập tức lại vung đao xông đến Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng chợt bứt một sợi tóc, dùng tay vuốt qua, lập tức nổi lên một luồng sáng xanh.

Hắn quát lên:

- Nhìn thấy khí kiếm không?

Sau đó hắn vung tay lên, "kiếm" như rồng xanh bay về phía Lôi Trận Vũ.

Một mũi khí châm vô hình đã khiến cho Lôi Trận Vũ phải vất vả ứng phó, huống hồ đây là khí kiếm hữu hình (mặc dù chỉ là một sợi tóc).

Khí kiếm vừa phát ra, Nguyên Thập Tam Hạng đã lướt đến trước mặt Thiên Y Cư Sĩ, vung tay muốn đánh xuống.

Thiên Y Cư Sĩ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nguyên Thập Tam Hạng thật sự đánh xuống, một chưởng này đánh vào đỉnh đầu Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Y cư sĩ đột nhiên mở mắt ra.

Bởi vì một chương này lại hóa giải tất cả huyết đạo bị phong tỏa trên người y.

Ít nhất "kết cục" này cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đám người Lôi Trận Vũ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỢNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tiêu Cục

Nguyên Thập Tam Hạn ra tay bức lui Lão Lâm hòa thượng, hơn nữa còn dùng một chiêu giải khai huyết đạo bị cấm chế trên người Thiên Y Cư Sĩ .

Sau đó hắn nói với Lão Lâm đại sư đang vô cùng nhếch nhác, vất vả lắm mới có thể dùng một thức "Ai Hồng Biến Dã" trong "Ai Thần chỉ pháp" phá tan khí kiếm kia:

- Trong mắt của ta, chỉ pháp điểm huyết độc môn của người cũng chẳng có gì khó giải.

Hắn lại hỏi Thiên Y Cư Sĩ:

- Bây giờ công bằng rồi chứ?

Thiên Y Cư Sĩ đáp:

- Công bằng.

- Người không sao chứ?

- Không sao.

- Có muốn điều tức nghỉ ngơi một chút không?

- Không cần.

- Vậy có thể ra tay rồi chứ?

- Không thể.

Nguyên Thập Tam Hạng dường như rất bất ngờ.

- Tại sao? Bây giờ huyết đạo của người đã không còn bị khống chế, các người có nhiều người, còn ta chỉ một người, nơi này lại là đại bản doanh của băng hữu người. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không thứ gì không thuộc về người, người chẳng có lý do gì không đánh.

- Nhưng ta lại không có lý do để đánh với người.

- Lý do?

Nguyên Thập Tam Hạng bật cười:

- Đừng giả vờ nữa, người là kẻ địch của ta.

- Ta không muốn trở thành kẻ địch của người, ta chỉ không đồng ý với hành vi của người. Người xem tất cả những người không ủng hộ mình là kẻ địch, đây là rất bất trí.

- Ai bảo ta có sức mạnh để làm chuyện bất trí.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Trên đời không phải chỉ có người thông minh mới thành công, rất nhiều người thông minh sẽ thất bại, bởi vì hắn không chịu làm những chuyện ngốc nghếch mà nên làm.

- Tranh đấu giữa chúng ta là chuyện ngốc nghếch mà không nên làm.

- Người trở lại giang hồ, không phải vì muốn giúp đỡ cho kẻ địch cũ của ta là Gia Cát Tiểu Hoa sao?

- Ta ủng hộ y đối phó với đảng Thái Kinh thương thiên hại lý, chỉ cầu tư lợi, chứ không phải muốn đối phó với người.

- Nhưng Thái tướng gia lại ủng hộ ta.

- Hãy bỏ tối tìm sáng!

- Chẳng lẽ lại đi bán mạng cho hôn quân?

- Nên cải tà quy chính, vì hạnh phúc vạn dân, thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ.

- Ta ủng hộ Thái Kinh.

- Vậy cũng tùy người. Giữa chúng ta không nhất định phải tàn sát lẫn nhau.

- Người ủng hộ thế lực đối địch với ta, vậy thì không phải là bằng hữu của ta, không phải bằng hữu thì chính là kẻ địch.

- Vậy thì người sẽ không có bằng hữu, nhưng lại có rất nhiều kẻ địch.

- Hễ là người ủng hộ tướng gia thì đều là lực lượng ủng hộ ta, ai nói ta không có minh hữu?

- Đáng tiếc.

- Đáng tiếc cái gì?

- Sư đệ thân thủ rất tốt, thần công cái thế, nhưng lại nhìn không thấu thế gian danh tục lợi ác, quyền hư thế vô.

- Người bao nhiêu tuổi rồi?

Thiên Y Cư Sĩ nghe hỏi liền ngân ra. Nguyên Thập Tam Hạng nói ngay:

- Nếu như ta chỉ hai ba mươi tuổi, không thành vấn đề, không thành tựu thì ta có thể chờ. Nếu như ta còn bốn năm mươi tuổi, không quan hệ, không thành công thì ta có thể nhẫn. Nhưng bây giờ ta đã không thể, không thể uống chuyển đi này đến nhân gian, hoang phí khoảng thời gian này, khi chết không để lại thứ gì.

- Nhưng người nổi giáo cho giặc, tiếp tay cho địch, kết quả chỉ sợ là lưu lại ác danh, tiếng xấu vạn năm.

- Ta không quan tâm danh tốt hay danh xấu, cho dù để tiếng xấu muôn đời cũng còn tốt hơn so với không có tiếng tăm. Người xem ác nhân bạo chúa trong lịch sử, lật tay làm mây trời tay làm mưa, bỏ mặc dân chúng hay là tàn hại vạn dân, hẳn vẫn là người nắm giữ vận mệnh của muôn dân thiên hạ, dùng đại quyền sinh sát một người thao túng muôn người, đây mới là điều thú vị nhất trên đời. Lại nói, các người khinh bỉ hành vi và việc làm của Thái tướng gia, nhưng trong mắt ta y mới là đại trí đại tuệ. Đảng của Kinh công chỉ lo cải cách, không biết dân oán đã sâu, dân phản đã lớn, chỉ giải quyết được tiền đồ quốc gia, nhưng lại không làm no cái bụng của dân, kết quả cũng phải bồi thường bằng quốc gia xã tắc. Dư đảng Ôn công lại chỉ biết bảo thủ, cố hủ không tiến, bàn luận nhân nghĩa nho học nhưng lại thích nội đấu chinh phạt. Tại sao quốc gia lại suy nhược lâu ngày, chính là bởi vì những tên nho sinh chỉ biết nói mà không biết làm này. Giao cho võ tướng, ít nhất có thể khai đường mở đất, nam chinh bắc phạt, cho dù không thể lập tức trị được thiên hạ, nhưng cũng có thể lập tức lấy được thiên hạ. Giao cho thương nhân, ít nhất có thể xây nghiệp dựng nước, giàu có phồn vinh, cho dù chưa chắc chỉ dựa vào tài phú là có thể ổn định thiên hạ, nhưng ít ra cũng có thể dùng lợi lộc mua chuộc lòng dân. Còn giao cho những sĩ phu không kiến thức lại tầm thường hạn hẹp, người đọc sách cho dù có kiến thức, không bảo thủ cố chấp thì cũng tự phụ tham công, đó là không thiết thực. Chỉ biết khoe khoang khoác lác, mưu toan dùng học thức nhốt mình nhốt người, chẳng những hại cả đời mình mà còn làm lỡ tiền đồ của quốc gia. Ủng hộ bọn họ, không bằng ta đi ủng hộ Thái Kinh. Ít nhất tướng gia

còn biết tiến lùi, biết đi đứng. Hoàng đế không tiến bộ, hãn muốn cái gì thì cho hãn cái đó, một mặt phòng ngừa ngoại địch xâm nhập, một mặt dẫn binh bình loạn, như vậy có gì không tốt? Người nào đối xử tốt với y, y sẽ đối xử tốt với người đó, y rất biết chiều cố người nhà. Lưu truyền tiếng xấu hay là lưu danh, đây là do thời thế tạo thành, không ai có thể nói một cách chuẩn xác. Ai nói lịch sử nhất định sẽ đứng về phía các người?

- Ta là người võ lâm, ta đi con đường này cũng giống như tiêu cục. Nếu như ta đã nhận chuyển tiêu này, vậy thì ta có thể nhắc lên, cho dù có nặng đến mấy ta cũng sẽ gánh vác.

Nguyên Thập Tam Hạng rất ít khi nói nhiều như vậy, nhưng lời hãn nói lại hết sức lưu loát, giống như mỗi lời đều là một bộ phận trong thân thể hãn, đối với hãn dĩ nhiên là vô cùng quen thuộc:

- Chuyển tiêu này ta đã quyết định sẽ đi, cũng quyết định sẽ áp. Kẻ nào muốn ngăn cản ta, vậy thì sẽ là kẻ địch của ta, cũng chính là kẻ cướp tiêu của ta. Người nghĩ xem, một chủ nhân tiêu cục như ta sẽ để cho các người được như ý sao?

Sau đó hãn híp mắt nhìn Thiên Y Cư Sĩ:

- Không phải người đã đồng ý với ta là không ra giang hồ sao? Nếu như người đã hủy ước, ta giết người cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng ta còn biết giữ lời, giải khai huyết đạo của người, cho người cơ hội liễu mạng, như vậy đã đủ công bằng hay chưa?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sẽ tồn tại, không có gì là không công bằng, nhưng lòng người sẽ không thanh thản. Cho dù người biện hộ ra sao, việc nổi giáo cho giặc chỉ là vì ham muốn cá nhân, tư lợi bản thân, không thể gạt được tai mắt của người trong thiên hạ. Thái Kinh vì quyền lợi cá nhân mà cấu kết ngoại địch, tàn sát đối lập, đồ thần sinh linh, đây là chuyện ai ai

cũng biết, cũng là chuyện người thần đều giận. Hãn nói rằng dân oán dân phần là do bàn tay đen của loạn đảng đạo tặc tạo thành, thật ra thổ phỉ trộm cướp lại là do hãn một tay che trời, dối trên gạt dưới tạo thành. Gia Cát không phải muốn ủng hộ hôn quân, mà là cố gắng dùng lực lượng quan thần của triều đình để hạn chế sự phóng túng của thiên tử, khuyên ngài có thể mang lại phúc lợi cho vạn dân, chống ngoại tặc bảo vệ lãnh thổ, đây không phải là mưu lợi cá nhân. Thực ra bất kể là tay đen hay tay trắng, có thể khiến cho quốc gia thịnh vượng phát đạt thì chính là người tài. Người áp chuyển tiêu này vốn là chuyện của người, nhưng nếu như thứ mà người áp là của trộm cướp, chúng ta có thể nhắm mắt không để ý tới sao? Đúng, ta vốn không ra giang hồ, nhưng chuyện này ta ôm quyết tâm liều chết tới ngăn cản người. Tứ sư đệ, người đừng tay đi. Mỗi người chúng ta sống ở trên đời, chưa chắc đã có thể vừa lòng đẹp ý, nhưng quyết không thể vì muốn cho mình vừa ý hài lòng mà khiến cho rất nhiều người không hài lòng không như ý. Mình làm chuyện gì trước tiên phải qua được lương tri, nếu cả lương tâm cũng không qua được, vậy thì dù có nói gì cũng là giả. Oanh oanh liệt liệt trải qua một đời, không bằng khoái khoái lác lác sống qua một thế. Đại trượng phu muốn long trời lở đất, không bằng đội trời đạp đất. Đàn đút vì tri âm, ngựa phi vì minh chủ. Người vì Thái Kinh tâm như lang sói mà bán rẻ thân thủ cao minh, có đáng hay không?

Nguyên Thập Tam Hạng bực bội nói:

- Ta chỉ biết là ta muốn đánh đổ Gia Cát Tiểu Hoa.

Thiên Y Cư Sĩ vội hỏi một câu:

- Tại sao?

- Bởi vì hãn chỗ nào cũng thắng ta.

- Người ghen tị với y?

- Ta hận hãn.

- Người làm như vậy, không phải là vì muốn đối kháng với thần nên trở thành ma sao?

- Ta mặc kệ thần ma, ta chỉ cần lật đổ hắc.

- Cho dù muốn đả kích người nào, cũng không đáng vì trả thù đối phương mà bán rẻ chính mình.

- Ta cũng là sư đệ người, hắc cũng là sư đệ người, nhưng người lại bán đứng ta trước.

- Ta không phải muốn đối phó với người, nhưng ta ủng hộ y, bởi vì người làm sai.

- Nhân sinh trên đời có lúc cũng không thể chọn chuyện đúng để làm. Bao nhiêu người lúc mới bắt đầu, ai nấy đều cho rằng hắc làm sai, thực ra hắc chỉ đang làm chuyện mà người khác không dám làm mà thôi.

- Quay đầu là bờ.

- Sau người ta đã không có bờ.

- Nhưng trước người thì có.

- Thôi đi!

Nguyên Thập Tam Hạo quát lớn một tiếng:

- Ta bắt người là có thể dụ tên ngụy quân tử Gia Cát Chính Ngã ra mặt, ta giết người là có thể dập tắt sự kiêu ngạo của đám nghịch tặc các người. Người chính là bờ của ta.

Dứt lời, hắc uy vũ nói một câu:

- Ra tay đi!

Pho tượng thần Đạt Ma to lớn bắt đầu vung nắm tay như sư tử.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bưu Cục

Trông thấy Nguyên Thập Tam Hạng muốn ra tay, Thiên Y Cư Sĩ cũng quát lên:

- Ngón cái không, ngón trỏ gió, ngón giữa lửa, áp út nước, ngón út đất.

Nguyên Thập Tam Hạng ngần ra.

Đây là một số kinh văn đơn giản trong Sơn Tự kinh, có điều Nguyên Thập Tam Hạng lại tu luyện kinh văn đảo loạn. Mặc dù cuối cùng hắn vẫn hiểu được cảnh giới vô thượng của Sơn Tự kinh, nhưng bởi vì con đường sở học của hắn khác biệt, cho nên vừa nghe thấy pháp quyết năm ngón tay này lại rất kinh ngạc.

Thân pháp của Thiên Y Cư Sĩ như ma quỷ, nhanh chóng di chuyển giữa đại điện, vẫn không làm ánh nến lung lay, nhưng lại quét Lão Lâm thiên sư, Thái Thủy Trạch, Trương Thán, Vô Mộng Nữ và cả Triệu Họa Tứ ra ngoài điện.

Thiên Y Cư Sĩ lại ngâm nga:

- Thiền tuệ luân trí thức, tinh định cái lực hành, nhần niệm quang nguyện tướng, giới tiến cao phương thụ, đàn tín thắng tuệ sắc, tuệ tín thắng đàn sắc, phương tiến cao giới thụ, nguyện niệm quang nhần tướng, lực định cái tinh hành, trí tuệ luân thiên thức... 1

Đây chỉ là tên gọi khác của mười ngón tay. Sơn Tự kinh vốn là một loại pháp kinh tu vi từ ngoài vào trong, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lấy được bản sao lại là câu cú lung tung, nội dung đảo loạn, tuy hẵn vẫn ngộ ra một con đường khác, nhưng lần này khi nghe được nguyên văn cũng nhất thời ngân ra.

Lúc này, Thiên Y Cư Sĩ đã nhanh chóng di chuyển những tượng thần trong phật điện.

Trong phật điện vốn có mười tám pho tượng la hán, đã vỡ mất hai pho, cộng thêm tượng của bốn đại thiên vương, ngoài ra còn có hai pho tượng bồ tát, nhưng một pho đã vỡ thành từng mảnh khi Thiên Y Cư Sĩ xuất hiện, một pho khác lại kết hợp với Nguyên Thập Tam Hạng, trở thành "người" giữa thần và ma.

Hai mươi pho tượng thần còn lại này chỉ hơi dịch chuyển biến hóa, đèn phật lập tức âm đạm. Ngay cả cao thủ như Lão Lâm thiền sư vốn quen thuộc với địa hình ngôi chùa này, còn có hảo thủ như Triệu Họa Tứ nhãn lực rất cao, nhưng cũng không thể thấy rõ tình cảnh trong phật điện.

Chẳng qua chỉ là di chuyển mấy pho tượng thần bằng đất, cục diện lập tức xảy ra biến hóa cực lớn.

Thái Thủy Trạch bởi vì bị thương nặng, cho rằng thị giác của mình đã mơ hồ, do đó cố gắng nhìn quanh. Trương Thán sợ hẵn lo lắng, vội vàng giải thích theo những gì mình biết:

- Ta cũng không thấy nhìn rõ như vậy. Ta nghĩ, đây có thể là cư sĩ đang thi triển "Đại Mạn Đà La pháp trận". Nghe nói, trên thế gian mỗi chuyện, mỗi vật đều có vị trí của nó, cũng có thần của nó. Cho nên một số hạt giống có thể trưởng thành trên mảnh đất này, có thể khỏe mạnh trên đất của nó, nhưng lại khô chết trên mảnh đất khác, hoặc lớn lên thành thứ khác thường. Lại có những người ở một số nơi cảm thấy buồn bực khó ở, không được

như ý, ở một số nơi khác lại vầng đầu hoa mắt, nôn mửa không ngừng, nhưng ở một số nơi lại có thể tâm thần sáng khoái, thi triển hết sở trường. Dù là núi sông, cây cỏ, đất đai, dụng cụ, âm thanh, ngôn ngữ, hữu tình hay không hữu tình, chỉ cần xác định được vị trí của nó là có thể dung hợp tách rời, thi triển ra uy lực vô biên của nó. Xem ra cư sĩ chính là đang sử dụng phương pháp này.

Thái Thủy Trạch nghe vậy vội la lên:

- Người đã biết pháp, vì sao không đi giúp cư sĩ một tay?

Trương Thán cười khổ nói:

- Ta chỉ biết pháp, nhưng không có công lực phá pháp, ngay cả vào pháp cũng không được, chỉ sợ không giúp được mà còn làm hại cư sĩ.

Nói đến đây, chợt nghe được một tiếng than, dường như đến từ trên trời.

Lão Lâm hòa thượng biến sắc, nhanh chóng lướt ra khỏi cửa chùa, ngẩng đầu nhìn lên. Trời cao mái cong, chỉ có một vầng trăng sáng, nào có ai?

Bên này Lão Lâm hòa thượng chỉ nghe than thở, nhưng lại không thấy gì.

Bên kia Nguyên Thập Tam Hạng lại thấy được chính mình, không chỉ có mình, còn có Bưu Cục.

"Bưu Cục" là một địa danh, là nơi Nguyên Thập Tam Hạng sinh ra.

Nơi Nguyên Thập Tam Hạng sinh ra rất kỳ lạ, bởi vì ở nơi đó không ai ngủ.

Ở nơi đó, chẳng biết vì sao không người nào có thể ngủ được.

Tập quán đặc biệt này đã ra đời vào ba mươi chín năm trước khi Nguyên Thập Tam Hạng sinh ra. Nghe nói vào một buổi tối, người ở Bưu Cục đều mơ thấy nhận được một phong thư đã bị người khác mở ra, trên đó viết hai chữ "Vô Mộng". Sau đó chẳng những mọi người không có mộng, thậm chí ngay cả giấc ngủ cũng không có, giống như trúng phải một lời nguyền.

Khi còn nhỏ, Nguyên Thập Tam Hạng là người kiên nhẫn nhất, cũng là người khiến người ta kinh ngạc nhất.

Bởi vì hắn tìm cách ngủ.

Hắn không chấp nhận phong tục không có giấc ngủ này, vì vậy hắn tìm trăm phương ngàn kế để ngủ.

Ông trời không phụ người khổ tâm, cuối cùng hắn đã có thể ngủ được.

Nhưng không phải vào buổi tối, mà là ban ngày.

Từ đó hắn quen ngủ ban ngày, ban đêm lại tỉnh dậy. Nhiều năm qua đều là như vậy, không thay không đổi.

Người của Bưu Cục bởi vì đã quen không ngủ, cho nên xem hắn là ngoại tộc.

Trong sơn thôn hoang vắng nhưng dân số đông đúc này, mọi người thường xếp hàng trên một con đường lớn hình chữ thập, chờ mặt trời biến thành màu đỏ hoặc màu lam, trăng biến thành màu vàng hoặc màu trắng. Trắng thì mọi người sẽ làm việc, vàng thì mọi người sẽ ăn cơm, đỏ thì mọi người có thể đi lại, lam thì sẽ phải dừng lại tất cả hoạt động. Cũng không ai biết tại sao phải căn cứ vào những màu sắc này để sinh hoạt ăn uống, thậm chí cũng không hiểu vì sao mặt trăng mặt trời ở đây lại chuyển đỏ biến trắng.

Không biết vì sao, người ở nơi đó lại thích ăn thịt chó.

Người trong trấn thích nuôi mèo, nuôi heo, nuôi bò, thậm chí nuôi thằn lằn và cóc, nhưng lại không nuôi chó.

Không biết tại sao, người ở nơi đó không nuôi chó, chỉ thích ăn thịt chó.

Từ nhỏ Nguyên Thập Tam Hạn đã hoài nghi, chó là từ đâu tới?

Hắn từng tốn rất nhiều thời gian đi tìm chó.

Mỗi lần hắn xuất phát đi tìm chó, sau người đều có rất nhiều chuồn chuồn bay theo.

Hắn đi đến đâu, chuồn chuồn lại bay đến đó, ngoại trừ lúc qua cầu.

Đến buổi tối, chuồn chuồn vốn rất ít khi bay lượn, nhưng đối với hắn lại là ngoại lệ.

Hắn không ngủ được, chuồn chuồn cũng không ngủ không ngừng.

Nhưng chỉ khi đi tìm chó, chuồn chuồn mới lượn theo quanh hắn.

Có điều hắn vẫn không tìm được chó. Vì không hài lòng với thất bại của mình, hắn phạt mình chỉ ăn sáo.

Từng quyển sáo nuốt vào.

Cho đến một ngày, hắn đột nhiên tìm được một tấm gương.

Tấm gương này được kẹp trong một trang sáo, trên mục lục có ghi "Sơn Tự kinh".

Hắn ngạc nhiên.

Tấm gương rất rõ ràng, đó là một mặt gương nho nhỏ hình tròn.

Hắn dường như thấy được trong gương có một cái bóng quen thuộc, hắn phát hiện trong bóng dáng kia có chính mình.

Hắn muốn gọi đối phương, nhưng lại không gọi được.

Lúc này, mặt gương bỗng nổi lên sóng gợn như mặt nước.

Khi tắm gương một lần nữa trở nên rõ ràng đến mức trong suốt, trong gương lại xuất hiện một con chó.

Con chó thè đầu lưỡi màu tím nhỏ dài và chẻ nhánh, đang nhìn hắn cười, cái đuôi còn nở ra một đóa hoa, hoa nhỏ.

Lúc này, cảm giác của hắn lại giống như thôn dân, hắn cực kỳ giận dữ.

Hắn muốn giết nó.

"Ta muốn ăn nó!"

Khi hắn sinh ra loại cảm giác này, trong gương đã không có chó, chỉ có chính mình.

Một người tóc trắng xoá, thoạt nhìn ít nhất phải bảy mươi tám tuổi.

Thế là hắn lập tức cảnh tỉnh.

Không đúng, ta lớn lên tại trấn Bưu Cục, nhưng ta dường như không lớn lên, bởi vì đã mất đi quá trình trung gian.

Ta chỉ có giai đoạn còn trẻ và rất già, thiếu đi quá trình từ trẻ đến già.

Sau đó hắn hét lớn một tiếng, tay phải chỉ trời, tay trái chỉ đất, đi vòng bảy bước, quát lớn:

- Trên trời dưới đất, mình ta độc tôn!

Lại hét lớn một tiếng:

- Phá!

Cục diện âm âm tan vỡ.

Đó đương nhiên là ảo, nhưng cảm giác trong ảo lại là thật.

Trong mộng không có trật tự thời gian.

Mộng cũng có mấu chốt, giống như người có chỗ hiểm.

Nguyên Thập Tam Hạng tỉnh ngộ từ trong mấu chốt này của mộng, sau đó phá giải, cho nên đã phá tan "Đại Mạn Đồ La pháp trận" do Thiên Y Cư Sĩ dùng pháp lực của hai mươi pho tượng thần hợp lại thi triển.

Trận pháp này trước tiên đưa chuyện quá khứ của kẻ địch vào trong thời không hiện tại, luân chuyển chồng chất giữa thực hư ảo diệt, sau đó đưa thần trí của đối phương vào mộng trong mộng, nghi thật nghi ảo, không thể tự thoát. Trừ khi người làm phép mở trận, nếu không thì sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong trận, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vĩnh viễn rơi trong phiền não phù phiếm.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại dựa vào tuyệt thế thần công, Sơn Tự kinh tu ngược, đã thành không cần nhiễm tịnh, không kinh thiện ác, làm ngũ nghịch tội mà bỏ qua chân như, vượt qua dục vọng thông thường mà được pháp thân 2, lại dùng tu vi "Nhẫn Nhục thần công" phá tan ảo cục. Đó là một loại cảnh giới sinh không ở tương lai, sinh không ở quá khứ, sinh không ở hiện tại, sinh không ở trưởng thành, sinh là toàn cơ hiện, chết là toàn cơ hiện 3. Pháp lực do Thiên Y Cư Sĩ dùng tượng phật bày trận cũng không làm gì được hấn.

Hấn phá trận, sau đó lập tức phản công.

Thiên Y Cư Sĩ chợt cảm giác được thể công của đối phương.

Không chỉ là công kích của tay, không chỉ là công kích của chân, còn có lông mày, ánh mắt, hơi thở... ngũ quan phát kinh, thậm chí còn có nội kinh của lỗ chân lông và ngũ tạng, từng đợt nối tiếp nhau như dãi non lấp biển tràn đến.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, thân thể tóc da bất cứ nơi nào cũng là vũ khí.

Đối với Thiên Y Cư Sĩ, y không có khả năng ngăn cản, cho nên y không hề ngăn cản.

Y dùng bốn đại thiên vương và mười sáu pho tượng la hán ngăn cản cho mình.

La hán và thiên vương tạo thành một loại pháp lực chí đại chí cương, lực lượng này lại được dẫn dắt bởi sức người nhỏ bé chí âm chí nhu.

Bởi vì bản thân Thiên Y Cư Sĩ không có công lực, cho nên y chỉ có thể mượn lực lượng của người khác vật khác.

Giống như trăng không phát sáng, thứ phát sáng là mặt trời. Nhưng trăng vẫn ảnh hưởng đến bầu trời mặt đất, thủy triều lên xuống, vẫn chiếu sáng lòng trời lòng người, gió sớm liễu buông.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đương Cục (Trong Cục)

Trên đời có một loại lực lượng, có lúc người từng thấy, có lúc người từng nghe, thậm chí có lúc người cũng từng sở hữu, nhưng hơn phân nửa đều không biết đó là loại lực lượng như thế nào.

Có một loại người, y chưa từng học qua nội công, nhưng y lại có biện pháp dùng niệm lực hái xuống một quả đào trên cây đào ở cách xa trong sân.

Có lúc người cũng sở hữu loại lực lượng này. Có lẽ người đã từng trong một trường hợp và bầu không khí nào đó, cảm giác được có chuyện gì đó sẽ xảy ra, quả nhiên sau đó nó đã xảy ra.

Cho dù người không có loại lực lượng này, nhưng nhất định người cũng thường hi vọng sở hữu lực lượng như vậy. Nếu không, người cũng không cần bái thần cầu nguyện, cầu xin ông trời thần linh, có thể thay người tiêu tai giải họa, làm cho người ước gì được nấy.

Loại lực lượng này bình thường không thể nắm giữ, nhưng chúng ta lại hi vọng nó có thể tồn tại. Dường như loại lực lượng này chỉ do thần linh trong xa xăm sở hữu, nhưng có lúc lại ngẫu nhiên hiện ra trên một người phàm.

Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên không phải là thần linh, nhưng y chắc chắn có thể nắm giữ bộ phận mẫu chốt của loại lực lượng thần bí này. Giống như

người hiểu được làm cách nào thu gom sức nóng của ánh mặt trời, vậy thì có thể dùng nó để đốt vật, hoặc khiến cho hạt giống sinh trưởng. Nếu như người biết làm cách nào sinh lửa dẫn lửa, vậy thì có thể dùng lửa làm vũ khí có lực sát thương lớn, hoặc là dùng lửa để nấu thức ăn. Lửa đã trở thành một phần lực lượng của con người, mặc dù thỉnh thoảng bị mất khống chế, nó cũng phản công con người một cách mạnh mẽ.

Thiên Y Cư Sĩ nắm giữ loại lực lượng thần bí này. Y giống như sở hữu một chìa khóa để mở khóa, nhưng bản thân y không phải ổ khóa, cũng không phải là chìa khóa. Y chỉ có cơ hội để giải đáp câu đố này, giống như hiểu cách thu gom ánh mặt trời, biết cách để đốt lửa, điều này đã trở thành một loại lực lượng có thể phá hủy và xây dựng, nhưng bản thân y lại không phải là lửa và ánh mặt trời.

Thiên Y Cư Sĩ là một người nội lực rất yếu, thậm chí có thể nói y gần như hoàn toàn không có nội lực.

Với lực lượng của bản thân y, vốn không thích hợp giao đấu với bất cứ người nào.

Cho nên y phải mượn lực lượng của người khác, hoặc là thần.

Hơn nữa bất kể "thần" có tồn tại hay không, "thần" quả thật là có lực lượng.

Bởi vì một khi người tin rằng có "thần", sẽ có một loại lực lượng vô cùng lớn, chịu sự giày vò vô cùng đáng sợ, nhận lấy trọng trách vô cùng gian khổ. Khi mặt xấu phát sinh ảnh hưởng, người cũng sẽ lo âu bất an, chờ đợi lực lượng thần bí tới "báo ứng", thậm chí biết trước "kết quả bi thảm" của mình.

Thiên Y cư sĩ dùng uy lực của "thần" để khiến người khác cảm thấy sự tồn tại "thần".

Thần vốn có lực lượng, bây giờ thần đang thi triển lực lượng của mình để đối phó với kẻ địch của y.

Bình thường con người sẽ dùng vũ khí làm vũ khí, nhiều nhất sẽ dùng tay chân thậm chí là hàm răng làm binh khí.

Giống như Nguyên Thập Tam Hạng, mắt, mi, mũi, tai, miệng, mặt đều có thể gây ra lực sát thương, thậm chí có thể dùng nguyên khí của gan, dạ dày, phổi, tim, thận để công kích đối thủ. Toàn thân hắn đã biến thành vũ khí, cộng thêm hình tượng của hắn hợp thành một thể với Đạt Ma tôn giả, Thiên Y Cư Sĩ hoàn toàn không tìm được sơ hở để phản kích.

Y không thể, nhưng thần có thể, bốn đại thiên vương có thể.

Cho nên trận chiến này giống như bốn đại thiên vương và mười sáu la hán chiến đấu với Đạt Ma tôn giả, giết đến trời đất u ám, nhật nguyệt lu mờ.

Lúc này bên ngoài có một con ve, không biết vì sao lại kêu lên buồn bã.

Thật ra Nguyên Thập Tam Hạng đã rơi vào trong trận của Thiên Y Cư Sĩ.

Bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi nào, Thiên Y Cư Sĩ đều có thể dùng người và sự vật mà y có thể vận dụng để bày trận.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, đại diện rộng hai trượng kia lại giống như núi nghìn trùng, đường vạn dặm, cho dù hắn bay nhảy thế nào đều không ra được.

Đến lúc này hắn lại càng bình tĩnh, mùi hôi trên người hắn cũng càng nồng nặc hơn.

Toàn thân hắn đã ngưng tụ "Nhẫn Nhục thần công".

Hắn lại không vội xông ra ngoài.

Hắn đang đợi đối thủ tập kích.

Nhưng đối phương chỉ vậy khốn hắn, lại không công kích.

Hắn không sợ công kích, hắn chỉ sợ không ai công kích hắn.

Hắn nhẫn, hắn chờ, hắn thu lại sát lực của ngũ quan và ngũ tạng.

Hắn một lần nữa ngưng tụ lại lực lượng tỏa ra ngoài, trở thành một loại lực lượng mới và ổn định.

Đó giống như một mũi tên đang kéo căng trên nỏ, lại giống như nước đã đầy nhưng vẫn rót vào, đến mức phải tràn ra bên ngoài.

Sự tuyệt diệu của loại lực lượng này không phải là do hắn phát huy, mà là khiến cho đối phương không thể không phát.

Giống như dòng nước từ trên trút xuống, còn Nguyên Thập Tam Hạng lại trở thành đầm nước, có thể hứng lấy sự tuôn trào của đối phương.

Nếu như dùng "tên ở trên nỏ, không thể không phát" để hình dung, vậy thì hắn chính là tên, nhưng nỏ lại là của người khác.

Nói cách khác, hắn đã lợi dụng sức của người khác.

Thiên Y Cư Sĩ bày ra trận thế bất động, nhằm để đối phó với "hành động" của kẻ địch. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại bất động như núi, hơn nữa còn dẫn động trận pháp của Thiên Y Cư Sĩ, khiến cho "Tùy Cầu đại pháp" này không thể không phát.

Chỉ khi kẻ địch phát động, trận pháp của Thiên Y Cư Sĩ mới phát huy tác dụng vây địch giết địch.

Nhưng hiện giờ Nguyên Thập Tam Hạng lại không phát động, hơn nữa còn dẫn phát trận thế đang vây khốn mình.

Tại khoảnh khắc này, tất cả giáo tướng bát tâm, tam kiếp, thập địa, lục vô úy, thập dụ đều bao trùm lấy Nguyên Thập Tam Hạng.

Trong chớp nhoáng này, Nguyên Thập Tam Hạng không phải chỉ đối kháng với thực tướng và thực lực, còn phải đồng thời đối phó với những hư vật hư lực như ảo cảnh, dương diễm, mộng ảnh, càn thất bà, tường thành, tiếng vang, thủy trung nguyệt, bong bóng, hư không hoa, bánh xe lửa 1, còn có thiện vô úy, thân vô úy, vô ngã vô úy, pháp vô úy, pháp vô ngã vô úy, bình đẳng vô úy 2.

Nguyên Thập Tam Hạng đứng yên bất động.

Hắn giơ ngang cây gậy, nhìn giận dữ.

Tất cả kẻ địch không hữu hình đều tiêu tan vỡ nát.

Năm đó, hai tay Hạ Hầu Tứ Thập Nhất vùng khoải kiếm vô cùng sắc bén, từ phía trên chém xuống. Hắn muốn dùng một kiếm chém kẻ địch ra làm hai nửa.

Nguyên Thập Tam Hạng đưa gậy cản ngang.

Trên tay hắn chỉ là một cây gậy bằng gỗ.

Một kiếm kia chém xuống, là một kiếm mà Hạ Hầu Tứ Thập Nhất hoành hành giang hồ bốn mươi tám năm đánh đâu thắng đó, chẳng những "trảm lập đoạn" (lập tức chém đứt), đồng thời cũng "trảm lập quyết" (lập tức hành quyết).

Nhưng gậy lại không đứt.

Thứ đứt chính là sinh mệnh của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Sau khi Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chém ra một kiếm kia lại đột nhiên mất mạng.

Hóa ra một chém kia lại dẫn phát tất cả nội kinh của Nguyên Thập Tam Hạng truyền vào trên gậy.

Đây chính là tình cảnh năm đó Nguyên Thập Tam Hạng và Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chiến đấu sinh tử. Lúc này dường như lại hiện lên rõ ràng trước mắt Nguyên Thập Tam Hạng.

Hiện giờ lại tái diễn ngay trước mắt hắn.

Uy lực vô cùng của bốn đại thiên vương bị dẫn phát trước thời hạn, hơn nữa bởi vì kích tụ lực lượng lên vật hoàn toàn không có sinh mệnh, kinh đạo áp chế ngược, khiến cho bốn đại thiên vương bị lực lượng thần bí của mình đánh thành tro bụi.

Cho dù là người có sức lực cực lớn, đánh một chưởng vào mặt đất, kết quả nhiều nhất chỉ là chưởng đau tay thương, lại không cách nào tổn thương đến mặt đất mệnh mệnh rộng lớn.

Nguyên Thập Tam Hạng phá vỡ bốn đại thiên vương, lúc này mới vùng gậy phản công.

Chỉ công một chiêu, nhưng lại bao gồm bốn thức khởi, thừa, chuyển, hợp.

Thủ thế xuất chiêu chính là "khởi", lúc phát chiêu là "thừa", sau khi xuất chiêu là "chuyển", thu chiêu là "hợp". Khởi thừa chuyển hợp, phối hợp xảo diệu, toàn vẹn tự nhiên.

Xem ra chỉ là một chiêu, nhưng đã bao hàm công lực to lớn, mấy chục năm tu vi của hắn. Một chiêu này đủ để chống ngàn quân, địch ngàn quân, giết ngàn quân.

Nhưng một chiêu này thoạt nhìn lại bình thường không có gì lạ, chỉ là khởi, thừa, chuyển, hợp mà thôi.

Một chiêu này cũng thật sự tên là "Khởi Thừa Chuyển Hợp" .

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, chiêu thức của hắn vừa "khởi", cũng chính là lúc kẻ địch phải mất mạng bởi thừa, chuyển, hợp tiếp theo.

Đối với kẻ địch của Nguyên Thập Tam Hạng, e rằng chỉ có thể nhìn thấy "khởi" thức của hắn, vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy "hợp" thức, bởi vì "hợp" đã là kết thúc.

Giết địch trước khi thu chiêu.

Nhưng vấn đề lại nằm ở đây.

Một chiêu này là tuân theo quy củ, làm theo khuôn phép, trước tiên khởi, tiếp đó thừa, sau đó chuyển, cuối cùng hợp.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ lại đột nhiên vận dụng một loại lực lượng thần bí đến mức thần kỳ.

Y khiến cho thời gian đảo loạn.

Ví dụ như một người từ nhi đồng đến thiếu niên, thiếu niên đến thanh niên, thanh niên đến trung niên, trung niên đến tráng niên, tráng niên đến lão niên, đó là chuyện bình thường hợp lý, không có gì lạ.

Nhưng nếu như một người chợt từ thanh niên chuyển đến nhi đồng, nhi đồng đến lão niên, lúc lão niên lại trở về thiếu niên, vậy thì rất không bình thường, không hợp lý, không thể nói là không kỳ lạ.

Một chiêu này của Nguyên Thập Tam Hạng lại thành như vậy.

Vốn là trước tiên thủ thế, tiếp đó chuyển động thân hình, sau đó xuất chiêu phát lực, cuối cùng mới thu thế hồi thức. Nhưng trật tự này đã hoàn toàn rối tung, biến thành trước tiên xuất chiêu, lại thu chiêu, sau đó mới ra

tay phát lực. Chiêu thức vốn không có sơ hở, lại biến thành điên đảo rối loạn, hoàn toàn thất bại.

Thử hỏi khởi, thừa, chuyển, hợp nếu như đổi thành chuyển, thừa, hợp, khởi, vậy thì còn có kết cấu gì?

Nguyên Thập Tam Hạng cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng hãn biến chiêu cực nhanh, lập tức lại đánh ra "Âm Tình Viên Khuyết".

Hãn dùng bốn loại tâm tính bi, hoan, ly, hợp để đánh ra bốn chiêu này.

Hãn vốn định dùng bốn chiêu này để hóa giải bốn thức thất bại của mình trước đó.

Nhưng chiêu này cũng bị "rối loạn" như vậy.

Một "lực lượng kỳ lạ" không biết từ đâu đến, khiến hãn lại dùng lực của "hợp" sử dụng bí quyết của "viên", dùng lực của "ly" thì triển bí quyết của "khuyết", dùng lực của "cách" sử dụng bí quyết của "viên", dùng lực của "hợp" thì triển bí quyết của "khuyết".

Như vậy lại thành râu ông nọ cắm cằm bà kia, không thể phát kình, bởi vì lực lượng đã triệt tiêu lẫn nhau.

Sau khi lực lượng triệt tiêu lẫn nhau, lại cản trở Nguyên Thập Tam Hạng.

Trong trận chiến này, Thiên Y Cư Sĩ chỉ dùng một yếu quyết, đó là điều khiển thời gian.

Thời gian là một loại lực lượng.

Y đảo loạn thứ tự thời gian, đồng nghĩa với việc làm cho một thân tuyệt kỹ của Nguyên Thập Tam Hạng hoàn toàn trở thành vết thương chí mạng của

hắn.

Thực ra Thiên Y Cư Sĩ không phải khống chế thời gian, bởi vì thời gian là thứ con người không thể nắm giữ.

Nhưng y lại khống chế tâm thần của kẻ địch, khiến cho kẻ địch mất đi cảm giác đối với thời gian.

Một khi mất đi cảm giác về thứ tự thời gian, tất cả hành động đều sẽ rối loạn, mà kẻ địch lại không nhận ra nguyên nhân là vì tâm thần của mình đã bị đối phương khống chế.

Đây gọi là "người trong cục mơ hồ" .

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng đang "trong cục".

Người khiến cho hắn mê hoặc chính là Thiên Y Cư Sĩ.

Y tự biết võ công không bằng đối phương, nhưng y có lại có nhiều kỳ môn học thức.

Đây chính là một môn tuyệt kỹ của y, khống chế cảm giác về thời gian của kẻ địch.

Con người vốn sống trong thời gian, nếu như người khống chế tất cả thời gian của hắn, vậy thì cũng giống như hoàn toàn khống chế hắn.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chung Cục

Cục đã giảng, muốn sống thì phải phá cục.

Trận đã bày, muốn thắng thì phải xông trận.

Nguyên Thập Tam Hạn cuối cùng đã sử dụng bản lĩnh đặc biệt của hãn.

Hãn rút tên, lên nỏ.

Trong cục diện hỗn loạn mất đi thứ tự thời gian, dù sao vẫn còn một thứ để hãn làm chỗ dựa, đó chính là tiếng ve.

Ve sầu thê lương, trăng non buổi tối, gió không ngừng nghỉ.

Hãn dùng tiếng ve làm trục sinh mạng của mình, tìm tòi tất cả độ cong và độ rộng chung quanh, lấp tên ngâm nga:

- Thương Tâm chi tiễn, nhất tiễn xuyên tâm.

Một mũi tên này theo tiếng bắn ra.

Lúc này, Thiên Y Cư Sĩ biết rằng phải đối mặt với quân bài sát thủ của đại địch số một này, cho nên đã vận chuyển "Thất Không Hộ Ma đại pháp", toàn lực toàn thần, toàn diện toàn bộ, toàn tâm toàn ý khống chế thần trí của kẻ địch.

Trước tiên ý chí lực của y nhất định phải mạnh hơn ý chí lực của đối phương, như vậy mới có thể khống chế ý chí của đối phương.

Có lẽ về võ công y không phải là đối thủ của đối phương, cho nên y muốn dùng ý chí lực mạnh mẽ để chiến thắng đối phương.

Y biết đối phương đang muốn phát ra "Thương Tâm nhất tiễn", y muốn toàn diện đối kháng với loại tiên pháp này, loại tiên pháp chuyên thương tổn tâm người.

Y toàn lực vận chuyển "Thất Không Hộ Ma đại pháp". Lực lượng khống chế thần trí này không chỉ tác dụng lên người kẻ địch, mà còn tác dụng lên binh khí của kẻ địch.

Nói cách khác, y muốn khống chế thần trí của kẻ địch, cũng muốn khống chế thần trí của binh khí kẻ địch.

Binh khí cũng có thần trí sao?

Có, giống như bút lông trong tay nhà thư pháp, đao búa trong tay nhà điêu khắc, bột mì trong tay người làm mì, nếu người có thể thi triển ra thần thái của nó, vậy thì người chính là thần của nó.

Nguyên Thập Tam Hạn cuối cùng đã bắn ra tên của hãn.

Hãn tháo nỏ, rút tên, kéo dây, đặt tên, bắn ra.

Nhưng thứ tự thời gian vẫn đảo loạn như trước.

Trình tự mà hãn bắn hoàn toàn đảo loạn, lắp tên sau đó mới tháo nỏ, lúc đặt tên còn chưa có kéo nỏ, như vậy mũi tên này chẳng phải là mất hết hiệu quả hay sao? Giống như một người trước tiên phải leo thang mới có thể lên lầu, nếu như vô duyên vô cớ lên lầu, cũng không biết mình làm sao đi lên, tại sao đi lên, rốt cuộc đi lên để làm gì.

Một mũi tên như vậy đã mất đi mục đích.

Tên không có mục đích chỉ là tên loạn.

Tên loạn thì không có lực lượng, không có phương hướng.

Nhưng tên của Nguyên Thập Tam Hạn thì không phải, hẳn có phương hướng, cũng có mục đích.

Hắn bắn tên có đích, một mũi tên này của hắn bắn ra khỏi Lão Lâm tự, bắn lên mái hiên bên ngoài chùa.

Một tiếng kêu vang lên, tên đã trúng đích, một người rơi xuống.

Thiên Y Cư Sĩ sắc mặt biến đổi, thần trí rời rạc, bố cục hỗn loạn, trận pháp tự phá.

Nếu như tên bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ, cho dù y không thể chấn nhiếp tâm phách của người bắn tên, cũng có thể trấn áp anh linh của mũi tên, vẫn có thể phá vỡ một mũi tên này không khó.

Những năm gần đây, với sự thông minh tài trí của y, nếu đã quyết định trở lại giang hồ, dĩ nhiên cũng đã nghĩ đến phương pháp phá giải thần tiên của Nguyên Thập Tam Hạn.

Nhưng một mũi tên này không phải bắn về phía y, mà là bắn ra bên ngoài chùa.

Cho nên một mũi tên này đã không bị hạn chế bởi thứ tự thời gian trong trận.

Một người theo tiếng rơi xuống.

Thiên Y Cư Sĩ nghe tiếng lập tức nhận ra, đó là người mà y sáng nhớ nhiều mong, nhớ nhung da diết, không lúc nào quên, khắc cốt ghi tâm.

Chức Nữ.

Chức Nữ trúng tên rơi xuống.

Thiên Y Cư Sĩ vội lướt đến ôm lấy bà.

Ánh nến chập chờn.

Khuôn mặt già nua của Chức Nữ hiện đầy nếp nhăn như sóng biển.

Chức Nữ quay mặt sang chỗ khác, bà không muốn để cho Thiên Y Cư Sĩ nhìn thấy khuôn mặt của mình.

Trên ngực bà trúng một mũi tên, tâm đã trúng tên.

Thiên Y Cư Sĩ câu đầu tiên lại hỏi:

- Tại sao bà lại tới?

Chức Nữ không trả lời, bà rút trâm cài tóc của mình xuống, đó là trâm mà năm đó y tặng cho bà.

Trên trâm cài tóc có khắc hai hàng chữ, là năm đó do y khắc lên, sau khi khắc xong mới đem tặng.

"Trăng sáng mọc trên biển, soi chung một góc trời." 1

Giờ phút này đã không cần lời nói, Thiên Y Cư Sĩ đều hiểu tất cả.

Y yêu bà, bà cũng yêu y.

Cho nên khi y gặp nạn, bà đã tới.

Nhưng bà lại trúng tên của Nguyên Thập Tam Hạng.

Một mũi tên này đã thương Chúc Nữ, cũng thương tận tâm can Thiên Y Cư Sĩ.

Một cô gái chỉ cần yêu một người, cho dù có hận người này, nàng cũng vẫn sẽ yêu hẳn.

Chuyện Thiên Y Cư Sĩ vào kinh tiếp viện Gia Cát tiên sinh, thiên hạ đều biết.

Chuyện Nguyên Thập Tam Hạng chặn đánh Thiên Y Cư Sĩ, người người đều hay.

"Thần Châm Bà Bà" có rất nhiều môn đồ, không lý do gì lại không biết.

Cho nên Chúc Nữ đi đến trợ giúp Thiên Y Cư Sĩ.

Không ngờ bà còn chưa ra tay đã trúng một mũi tên của Nguyên Thập Tam Hạng, còn vô tình phá tan trận pháp do Thiên Y Cư Sĩ bày ra.

Thiên Y Cư Sĩ đột ngột ngất đầu, nói với Nguyên Thập Tam Hạng:

- Người thật ác độc.
- Chúng ta là kẻ địch.

Nguyên Thập Tam Hạng mượn khuôn mặt của Đạt Ma, không nhìn ra nét mặt, chỉ thấy thần thái điên cuồng:

- Nếu đã là kẻ địch thì phải dùng tất cả thủ đoạn để đả kích. Ta biết một khi người gặp nạn, đám người Chúc Nữ và Gia Cát Tiểu Hoa đều sẽ chạy tới giúp người. Ta bắn chết bất kỳ người nào trong số bọn chúng, sẽ có thể thương tổn tâm của người. Kẻ địch thương tâm sẽ không bày được trận pháp thương tổn Nguyên Thập Tam Hạng ta.

Chòm râu của Thiên Y Cư Sĩ bỗng nhiên rơi xuống lá tả.

Cũng không biết thương tâm khiến cho y như thế, hay là phần hận khiến cho y như vậy.

- Người có thể giết ta, nhưng thả bọn họ được không?

Thiên Y Cư Sĩ dường như đã hạ quyết tâm:

- Người thả Chúc Nữ, còn có bọn họ, ta sẽ mặc cho người ra tay.

- Đây đã là chung cục.

Nguyên Thập Tam Hạng lạnh lùng nói:

- Người đã giành được thắng lợi sẽ không đàm phán vào lúc chung cục. Huống hồ người đã đánh một trận với ta, những người ở đây đã thấy được ta bắn tên, ta sẽ không tha cho tên nào.

Thiên Y Cư Sĩ chợt cúi đầu, nắm chặt tay Chúc Nữ nói:

- Thật sự, ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với bà.

Chúc Nữ rơi lệ, lệ lóng lánh không phải chảy qua khuôn mặt như tơ lụa, mà là khuôn mặt đầy những nếp nhăn.

- Tôi biết.

Bà nói.

- Nhưng trước kia bà lại tránh mặt không gặp ta.

- Bởi vì tôi đã hiểu lầm ông.

- Nhưng bây giờ tại sao bà lại biết ta không làm chuyện có lỗi với bà?

- Bởi vì ông mới vừa nói.

Chức Nữ cũng cầm tay Thiên Y Cư Sĩ:

- Hơn nữa tôi vừa nhìn thấy ông đã không hoài nghi, không có hận ý, đã tin tưởng ông.

- Tên trướng ngực, còn đau không?

Thiên Y Cư Sĩ thống khổ giống như đang chịu đau thay bà, quan tâm hỏi:

- Không ngờ chung cục của chúng ta, kết quả lại là hoà thuận như lúc ban đầu. Bà phải sống tiếp, được không?

Những lời này dường như vốn không cần phải hỏi, nhưng Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi, hơn nữa còn đang chờ sự đồng ý của Chức Nữ.

Chức Nữ nắm chặt tay của y, lắc đầu.

Thiên Y Cư Sĩ đẩy về thâm tình lắc đầu.

Chức Nữ cuối cùng gật đầu.

Vừa gật đầu, nước mắt của bà cũng rơi xuống, thấm ướt eo bàn tay của y.

Y nắm chặt tay của bà, gật đầu.

Hai người bọn họ dường như đã trao đổi tin tức gì, chỉ có bọn họ mới có hiểu được

Tiếng ve lại vang, âm thanh thê lương.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên cảm thấy bức bối, thúc giục:

- Các người xong chưa?

- Đã sắp chung cục rồi.

Thiên Y Cư Sĩ bình tĩnh nói:

- Người vẫn nóng tính như vậy.

Lúc này, bên ngoài không chỉ truyền đến tiếng ve, còn có tiếng chó tru.

Là chó nhà, không phải sói.

Giống như một con chó tịch mịch, nhìn về bầu trời tịch mịch, còn có trăng sáng tịch mịch, cất tiếng tru tịch mịch của nó.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: CỤC

Vừa nghe được tiếng chó tru, lúc này đến phiên Nguyên Thập Tam Hạng biến sắc.

Chuyện này khiến hắn nhớ tới quê quán của mình.

Đó thật ra chỉ là một nơi không có giấc mộng, chứ không phải là không có giấc ngủ. Chuyện này lại khiến hắn có một loại ảo giác, cho rằng mình sinh ra ở một nơi mất đi giấc ngủ, bởi vì Thiên Y Cư Sĩ thi triển "Tùy Cầu đại pháp" ảnh hưởng thần trí của hắn. Một khi thần trí của hắn yếu đi, sẽ cảm thấy mình bởi vì thời gian dài không ngủ nên mệt mỏi, đến nỗi tâm không đầu chí. Thiên Y Cư Sĩ chính là muốn hắn không chiến mà bại. Nhưng "Nhẫn Nhục thần công" của Nguyên Thập Tam Hạng lại có thể chịu đựng đại gian, đại khó, đại cực, đại khổ, pháp lực của Thiên Y Cư Sĩ cũng không thể khiến cho hắn không chiến mà khuất phục. Có điều muốn thi triển "Tùy Cầu đại pháp" cũng phải có căn cứ, quê quán của Nguyên Thập Tam Hạng thật sự là Bưu Cục, đó là một nơi không có giấc mộng. Bất kể trong cuộc sống thực tại hay là trong giấc ngủ, người ở nơi ấy đều đặt chân trên đất, không hề mơ mộng, cũng không biết có mộng.

Chỉ có Nguyên Thập Tam Hạng là ngoại lệ.

Hắn có chí khí cao xa, giấc mộng cao vợi.

Hắn muốn trở thành người đứng đầu vô lâm.

Thực ra, hắc tử phụ mình có tài, sau khi trở thành người đứng đầu võ lâm, lại muốn trở thành người đứng đầu hàn lâm, sau đó có lẽ còn muốn trở thành người đứng đầu thiên hạ.

Có giấc mộng huy hoàng đường hoàng, mới có thu hoạch đường hoàng huy hoàng.

Nhưng giấc mộng của hắc tử quá huy hoàng, cho nên đến bây giờ hắc tử còn chưa đạt được giấc mộng của mình.

Không đạt được nguyện vọng thứ nhất, vậy thì đừng nói đến nguyện vọng thứ hai, ba, bốn.

Nguyện vọng thông thường giống như bậc thang, không bước lên bậc thứ nhất thì cũng không lên được bậc thứ hai. Nếu như nhảy bậc, một khi ngã xuống không chết thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Nói đến, thiếu sót của Nguyên Thập Tam Hạng không phải tài hoa năng lực, mà là khả năng xét lại mình. Nếu như hắc tử đặt nguyện vọng thứ nhất là trở thành cao thủ hạng nhất trong võ lâm, hắc tử đã sớm thành công, đã sớm đạt được, hơn nữa còn trở thành đỉnh cao trong đỉnh cao, cao thủ trong cao thủ, có thể vui mừng.

Tự biết thỏa mãn thì thường vui vẻ.

Không biết thỏa mãn mới cầu tiến, nhưng không nên lúc nào cũng không biết thỏa mãn, như vậy chỉ làm khổ chính mình.

Nhưng tại quê quán của Nguyên Thập Tam Hạng quả thật không có nuôi chó, nhưng lại ăn thịt chó. Nguyên Thập Tam Hạng tìm kiếm cũng không có kết quả, bởi vì khi ấy hắc tử còn còn nhỏ, không tìm được bất kỳ con chó nào.

Có mèo, có heo, có bò, cái gì cũng có, ngay cả khi có cóc đều có, nhưng lại không có một con chó còn sống nào.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, tùm chó là lần đầu thất bại của hắn khi còn nhỏ.

Sau đó hắn vẫn luôn thất bại, gặp phải thất bại.

Lúc này khi hắn có thể giết chết hai cường địch, đột nhiên truyền đến tiếng chó kêu.

Đến là người, không phải chó.

Chỉ là thân pháp phát ra một loại tiếng rít, lọt vào tai giống như tiếng chó rú trắng.

Âm thanh này chẳng những kích động hắn mãnh liệt, cũng đã kích hắn mãnh liệt.

Kẻ địch này trước khi xuất hiện đã đánh vào chỗ yếu hại của hắn.

Người đến là ai?

Người nào có thể làm như vậy?

Tiếng tru vẫn ở xa, xa đến mức mất đi khoảng cách, cho nên cũng tựa như rất gần.

Người phát ra sóng âm kỳ dị này, nhất định là muốn dùng tiếng rít này để truyền đạt điều gì đó, thông báo điều gì đó, ngăn cản điều gì đó, cho nên người chưa tới, tiếng tru đã tới trước.

Nó vừa xa vừa gần, cũng không biết xa gần.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà nhìn nhau một cái, cả hai đều vui mừng.

- Y đã đến.

- Dừng tay lại đi, tứ sự đệ!

- Hẳn đã đến thì càng tốt. Ta trước tiên giết chết bọn người, chờ hẳn đến sẽ giết luôn một thể. Đừng tưởng rằng hẳn đến là có thể thay đổi những điều này.

Sau đó Nguyên Thập Tam Hạng ra tay.

Lúc này hình dáng của hẳn rất điên cuồng, một Đạt Ma điên cuồng.

Một người điên cuồng đã đủ khiến người ta sợ hãi, huống hồ là thần điên cuồng.

Thần Châm Bà Bà sắp chết lại đột nhiên bắn lên.

Trên tay bà có một mũi châm nho nhỏ, nhưng mũi châm này lại phát ra tiếng sấm gió.

Tiếng gió, tiếng sấm, tiếng châm, tiếng tiếng chói tai.

Bà xông về phía Nguyên Thập Tam Hạng, đâm về phía Nguyên Thập Tam Hạng, giết về phía Nguyên Thập Tam Hạng. Dùng "Mật Thích Loạn Vũ tú", "Phong Khởi Vân Dũng thích", "Bát Mặc Nhất Vi chức", "Tả Ý Thô Thạch châm" của bà để chặn đánh Nguyên Thập Tam Hạng.

Bà không phải muốn giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng đã gần như là một người "giết không chết".

Bà chỉ muốn ngăn cản hẳn một lúc.

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ lại làm một chuyện, y dựa vào tường.

Y dùng tay, chân, đầu, tất cả bộ phận của thân thể để dựa vào vách tường của chùa.

Y dường như không hề dùng quá nhiều sức lực.

Nguyên Thập Tam Hạng lại dường như rất e ngại điều này, hẳn dùng toàn lực ngăn cản Thiên Y Cư Sĩ đụng vào tường.

Thần Châm Bà Bà lại ra tay ngăn cản hẳn.

Trong phút chốc này, mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng khác nhau.

Trương Thán nhìn thấy một trận chiến giữa ba người.

Thiên Y Cư Sĩ vẫn luôn né tránh, nhưng từ trước đến giờ không có kiểu né tránh như vậy, bởi vì né tránh của y chính là công kích.

Thần Châm Bà Bà lại đang phòng thủ, nhưng thoát nhìn lại giống như thể công ác liệt nhất.

Thực ra bà không hề xuất kích, mỗi chiêu thức của bà chỉ để giúp Thiên Y Cư Sĩ phòng thủ.

Còn về Nguyên Thập Tam Hạng, Trương Thán chính mắt nhìn thấy hẳn hóa thành hai người, một người là Nguyên Thập Tam Hạng thân thể ban đầu, còn một người là Nguyên Thập Tam Hạng Đạp Ma kim thân, chia nhau công kích ngăn chặn Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà.

Trương Thán nhìn thấy như vậy, nhưng Thái Thủy Trạch đang bị thương rất nặng lại nhìn thấy khác.

Hắn nhìn thấy Thiên Y Cư Sĩ bay tới bay lui, Thần Châm Bà Bà biến thành một mũi châm, còn Nguyên Thập Tam Hạng lại biến thành mười mấy người.

Thái Thủy Trạch bị thương rất nặng, đã không đủ khả năng nhìn rõ trận chiến giữa mấy đại cao thủ này.

Nhưng Vô Mộng Nữ khá tinh táo bàng quan cũng nhìn thấy khác.

Nàng nhìn thấy Nguyên Thập Tam Hạng đã chiếm hết thượng phong, nhưng Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà lại rất đồng lòng.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn có phần e ngại châm của Chức Nữ, mà thứ khiến hấn sợ hãi nhất có lẽ là trận pháp của Thiên Y Cư Sĩ.

Hành động kỳ quái của Thiên Y Cư Sĩ hiển nhiên là đang bày trận, một loại trận pháp cực kỳ quái dị. Nguyên Thập Tam Hạng nhất định phải ngăn chặn trận pháp này.

Nàng bỗng cảm giác được tình cảnh khó xử của mình, tối nay cho dù bên nào nào thắng, tình hình cũng chưa chắc có lợi với mình.

Nàng cảm thấy mình nên rời khỏi trận chiến này, mặc dù nàng cũng không muốn bỏ qua trận quyết chiến có lẽ bảy đời ba kiếp cũng không thể nhìn thấy.

Trong lúc xem cuộc chiến, Vô Mộng Nữ cũng ngầm tính toán cho mình.

Nhưng Triệu Họa Tứ bị thương nặng hơn lại nhìn thấy khác.

Thần Y Thập Nguyên Sĩ Cư Thiên Bà

Thiên Châm Cư Tam Thần Hạng Bà Y

Nguyên Y Bà Thần Hạng Châm Thiên Tam

Thập Hạng Sĩ Bà Tam Nguyên Y Thiên

Tất cả nhân vật đều rối loạn, tách rời, khuôn mặt mơ hồ và không nhận rõ, giống như gương mặt của Triệu Họa Tứ hấn.

Lão Lâm thiên sư lại nhìn thấy khác.

Thực ra tất cả chiến đấu đều là giả, Lão Lâm tự sắp sập đổ mới là thật. Thiên Y Cư Sĩ đung một cái vào đông, và một cái vào tây, mỗi lần đều đung vào góc chết của ngôi chùa này. Y không sử dụng nhiều sức lực, mà là dựa vào thủ pháp xảo diệu khiến cho chùa này sắp đổ. "Phong Lô thần châm" của Chúc Nữ lại toàn lực che giấu điểm này. Nguyên Thập Tam Hạng phát động thể công, cũng có ý muốn cứu ngôi chùa này khỏi đổ. Thiên Y Cư Sĩ làm như vậy nhất định có nguyên nhân, hơn nữa cũng nhất định là bất đắc dĩ.

Nhưng lão hòa thượng vẫn không nhả tâm lơ mắt nhìn ngôi chùa này sụp đổ trước mặt y.

Vào lúc này, Thiên Y Cư Sĩ không biết lấy đâu ra nguyên khí, quát lớn một tiếng với bọn họ:

- Đi!

Nhưng Lão Lâm đại sư, Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều không muốn đi.

Mặc dù bọn họ biết rõ, trong trận đại chiến đỉnh cao này có lẽ bọn họ cũng không giúp được gì, nhưng bọn họ vẫn muốn giúp đỡ, vẫn phải giúp đỡ.

Trên đời có một loại người, chỉ cần biết được bằng hữu có chuyện gặp nạn, cho dù không giúp được nhưng cũng tuyệt không chỉ lo an nguy của mình, bỏ mặc bằng hữu không để ý tới. Một loại người khác lại trái ngược, bằng hữu gặp họa, hấn chỉ sợ vạ lây vội vàng trốn chạy, trước khi đi còn đánh ngược lại, phui sạch tất cả trách nhiệm, đất hết tội lỗi cho đối phương, thậm chí còn đứng ra cao trướng, thay đổi nhanh chóng, từ đồng đảng sinh cộng tử trở thành chính nghĩa lâm liệt, đại nghĩa diệt thân.

Cho nên hai chữ "hiệp đạo" trên giang hồ có lúc cũng rất khó phân loại.

Hiệp là giúp người, đạo là hại người. Nhưng trên đời này, thường thường xảy ra chuyện đánh cắp, cướp giết, ăn trộm tiền bạc, của cải, danh dự, địa vị, quyền lực, tình cảm của của người khác, hơn nữa còn giả làm người bị ức hiệp hoặc thay trời hành đạo. Loại người này lại không biết nên gọi là hiệp hay đạo, ngụy quân tử hay là chân tiểu nhân.

Lôi Trận Vũ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đều không muốn đi.

Vô Mộng Nữ lại đi, bởi vì nàng không có lý do gì không đi.

Đây vốn là không phải là trận chiến của nàng, nàng không cần phải ở lại đây chịu chết.

Trước khi đi nàng còn trừng mắt nhìn Trương Thán một cái.

Đều là do tên nam tử này dây dưa.

Nàng cũng không muốn tiếp tục dây dưa ở chỗ này. Xem ra, Nguyên Thập Tam Hạng muốn chiến thắng cũng không phải là chuyện khó, nhưng muốn giết chết Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà cũng phải tốn rất nhiều sức lực; hơn nữa bên phía Thiên Y Cư Sĩ dường như có cao nhân đang đến tiếp viện, chỉ sợ khó tránh khỏi một trận long tranh hổ đấu. Nàng cần gì phải nhúng chân vào vũng nước đục này, nên đi thì tốt hơn.

Nhân sinh trên đời, kết quả của việc sống chết cùng nhau thường là chết nhiều hơn sống. Người không sợ chết, phần lớn lại có kết cục là chết không minh bất bạch.

Nàng cũng không muốn chết, nàng chỉ sống vì mình, nàng không cảm thấy có nghĩa vụ phải theo người khác chết.

Nàng mặc kệ chuyện này, bởi vì nàng là Vô Mộng Nữ .

Nàng là một nữ nhân, nữ nhân nếu như không cao hứng thì không cần phải nói đến đạo nghĩa giang hồ gì.

Nàng cho rằng như vậy.

- Hôm nay các người sẽ không ai đi được!

Toàn thân Nguyên Thập Tam Hạng phát ra một mùi hôi thối. Chiến chí của hắn càng mạnh, xuất thủ càng nhanh, mùi hôi lại càng nồng nặc:

- Ta muốn một lưới bắt hết các người, một tên cũng không tha!

Hắn còn đang chiến đấu giữa phật điện, một mình hắn chống lại Chức Nữ và Thiên Y Cư Sĩ hợp kích.

Phật điện rộng khoảng hai ba mươi trượng.

Hắn không chỉ dùng sức một người cuốn lấy hai người, ngay cả cơ hội "đụng tường" của Thiên Y Cư Sĩ cũng từ từ giảm bớt. Thậm chí hắn ở nơi đó giơ tay, nhắc chân, đánh quyền, đá cước, Lôi Trận Vũ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch xa tận bên kia đều cảm thấy thế công như dời non lấp biển, khó mà ngăn cản cuộn cuộn tràn đến.

Bọn họ phải ra sức chống đỡ.

Ngoại trừ "Ai Thần chỉ công" của Lôi Trận Vũ còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã liên tục gặp nguy hiểm. May mắn là có Thiên Y Cư Sĩ thay bọn họ hóa giải, cũng vì vậy mà khiến cho cơ hội "đụng tường" của Thiên Y Cư Sĩ càng lúc càng ít đi.

Nguyên Thập Tam Hạng giống như có tay và chân dài vô hạn, hắn từ phía xa phát chiêu, chỉ cần là kẻ địch của hắn đều bị chúng tấn công khiến cho nguy hiểm vạn phần.

Lúc này tiếng chó tru càng lớn hơn.

Đồng thời nơi xa cũng truyền đến tiếng mèo kêu, truyền từ năm nơi.

Năm loại tiếng mèo, như đang khóc, như đang kể, như gọi xuân, như tranh ăn, như gầm thét.

Không ai biết Nguyên Thập Tam Hạng có phần khởi hay không, bởi vì dung mạo của hắn đã hợp nhất với Đạt Ma tiên sư. Nhưng hai mắt hắn lại tỏa ra ngàn luồng ánh sáng vàng kỳ dị, quét lên với Triệu Họa Tứ:

- Được, cục đã bày xong, người mau gia nhập vào trận của bọn họ!

Triệu Họa Tứ thở dốc nói:

- Nhưng mà thương thế của tôi...

Nguyên Thập Tam Hạng quát một tiếng như sấm:

- Mặc kệ thương thế của người! Lục Hợp Thanh Long, phải giết Gia Cát! Thương thế của người ta có thể trị, ta còn cho người thêm năm thành công lực.

Hai tay hắn vẫy một cái, Triệu Họa Tứ đột nhiên bay lên không.

Hai tay Nguyên Thập Tam Hạng hạ xuống, Triệu Họa Tứ lại bay đến trước người hắn, sau đó đột ngột dừng lại, hai chân chính tề.

Một tay Nguyên Thập Tam Hạng vỗ vào dưới hai chân Triệu Họa Tứ, lại dùng một chưởng đánh vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu hắn.

Triệu Họa Tứ hét lớn một tiếng, lập tức giống như mãnh hổ rời chuồng. Vết thương trên người hắn vẫn là thương, vết thương của hắn còn đang chảy máu, nhưng cả người hắn lại giống như đồng thời hấp thu thần phách của một con cạp, một con báo và một con chim ưng, toàn thân phát ra một lực lượng nhiếp người, bức người và cũng đủ để giết người.

Nguyên Thập Tam Hạng làm chuyện này rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã hoàn thành, vừa làm còn vừa lẩm bẩm:

- Ta biến! Ta biến! Ta biến biến biến...

Hơn nữa hắn vẫn phát động tấn công kẻ địch của mình, thế công ác liệt toàn toàn không giảm xuống.

Thiên Y Cư Sĩ lại nóng lòng quát lên:

- Lão tử, người cường ép đẩy nội lực vào như vậy... sẽ hại chết hắn!

- Người quản được sao?

Nguyên Thập Tam Hạng cười ngông cuồng nói:

- Lo quản người đi! Ta bây giờ đã là bán tiên bán thần, người chết người sống phải xem ta cao hứng hay không.

Thế công ác liệt phối hợp với khẩu khí ác liệt của hắn:

- Các người đều đã nằm trong cục của ta, một tên cũng không sống được.

Thực ra, ở trong cục do ông trời sắp đặt, ai có thể sống đến vĩnh hằng?

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phản Kích

Lúc này pho tượng Đạt Ma lại phát ra màu vàng nhàn nhạt, còn có mùi hôi nồng nặc, mái tóc tản ra, ngay cả gương mặt cũng có biểu tình như sống dậy.

Một pho tượng thần đã hoàn toàn biến thành một người sống sờ sờ.

Lão Lâm thiên sư thở dài nói:

- Một người sống sờ sờ, lại biến thành một pho tượng thần.

Nguyên Thập Tam Hạng và Đạt Ma tiên sư hợp nhất, đột nhiên đánh một chưởng khiến cho Triệu Họa Tứ "đang sống" bay ra ngoài chùa.

Thiên Y Cư Sĩ quát lên:

- Chặn hãm lại, không được để hãm hội hợp với những người khác, tạo thành "Lục Hợp Càn Khôn, Thanh Long Bạch Hổ, Vô Hữu Đầu Vĩ đại trận"!

Trương Thán và Thái Thủy Trạch lập tức trái phải bao vây Triệu Họa Tứ.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Bụng đau!

Trương Thán chợt cảm thấy bụng đau như xoắn lại, giống như dao mỏng đâm vào trong ruột.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa hóa giải "Thần Châm Loạn Tú pháp" của Chức Nữ, vừa trợn mắt tiếp tục quát lên:

- Nhức đầu!

Thái Thủy Trạch kêu lên một tiếng, ôm đầu ngồi sụp xuống, đau đến mức lăn lộn trên đất.

Thiên Y Cư Sĩ trông thấy Nguyên Thập Tam Hạng cũng có thể dùng "nguyên lực" của tâm trí, không ra tay vẫn có thể đánh ngã kẻ địch, lập tức tay trái tạo thành đao quyết, tay phải hợp thành kiếm thế tấn công Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng trông thấy, biết rằng Thiên Y Cư Sĩ đã liều mạng, dùng "Thiên Y thần công" cưỡng ép vận nội lực, sau khi đánh sau cho dù không chết cũng sẽ mắc bệnh rất lâu.

Nhưng lúc này, Thiên Y cư sĩ giống như đã tạm thời khôi phục được nội lực, cộng thêm tuyệt kỹ "Tiểu Tương Tư đao" và "Tiểu Tiêu Hồn kiếm", đao kiếm hợp nhất, nhất thời lại dồn ép Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng trông thấy Thiên Y Cư Sĩ toàn lực phản kích, thế công dào dạt. Nếu như không phải hắn đã hiểu thấu Sơn Tự kinh, luyện thành "Nhãn Nhục thần công", cộng thêm vừa hợp nhất với kim thân của Đạt Ma tổ sư gia, chưa chắc đã ứng phó được đợt tấn công này của Thiên Y Cư Sĩ. Lúc này hắn cũng không quan tâm đến nhiều như vậy, lập tức thi triển mười ba tuyệt kỹ của mình.

Mười ba môn tuyệt kỹ của hắn danh lừng thiên hạ, cũng vì vậy mà hắn được đặt tên là Nguyên "Thập Tam" Hạng.

Mỗi "hạn" của hân đều là "đại hạn" của kẻ địch.

Có điều Tự Tại môn luôn có một quy củ, tuyệt kỹ đã truyền cho đồ đệ môn nhân thì bản thân không thể dùng nữa.

Đây là một quy định bất thành văn. Mọi người đều không hiểu vì sao năm xưa tổ sư gia của Tự Tại môn là Vi Thanh Thanh Thanh lại lập ra quy định này. Lãn Tàn đại sư nói, một khi phá giới có thể sẽ tổn thương nguyên khí. Gia Cát tiên sinh cho rằng nó sẽ gây nên một sự khắc chế bẩm sinh. Thiên Y Cư Sĩ tính toán, một khi dùng võ công đã truyền cho môn đồ sẽ bị báo ứng, ngày sau môn nhân sẽ phản lại mình, Nguyên Thập Tam Hạn mặc dù cảm thấy bịa đặt, cho rằng sư phụ chẳng qua chỉ muốn đồ đệ của mình không nhận đệ tử bừa bãi, không truyền bí kỹ cho người khác, hoặc là muốn thúc đẩy mọi người sáng tạo ra chiêu thức mới, làm rạng danh môn hộ. Mặc dù trong lòng không tin, nhưng cho tới nay hân cũng không dám tùy tiện vi phạm môn quy này.

Do đó, cho dù lúc này là chiến đấu sinh tử, Thiên Y Cư Sĩ cũng chỉ thi triển "Tiểu Tương Tư đao" và "Tiểu Tiêu Hồn kiếm", còn Vương Tiểu Thạch tu luyện lại là "Đại Cách Không Tương Tư đao" và "Đại Lăng Không Tiêu Hồn kiếm", không hề trùng lặp.

Nguyên Thập Tam Hạn lại dùng "Cửu Cực chương" và "Hạn Cực quyền", những võ công hân vốn đã truyền cho Thiên Hạ Đệ Thất.

Hân cũng sử dụng "Tỏa quyền", "Thế kiếm" và "Đan Thanh thoái".

Những tuyệt kỹ này hân đã dạy cho đám người Cổ Thiết Tam và Triệu Họa Tứ, nhưng bây giờ đều hân sử dụng.

Hân đã không còn kiêng dè, bởi vì hân đã là thần, chiến thần

Chỉ có người mới sợ bị trời trừng phạt, gặp phải báo ứng, thần thì còn sợ gì?

Cho nên hẳn toàn lực phản kích Thiên Y Cư Sĩ.

Mười ba tuyệt chiêu của Nguyên Thập Tam Hạng là:

"Khởi Thừa Chuyển Hợp" (hắn vừa dùng để đối phó với Thiên Y Cư Sĩ).

"Nhất Tuyến trượng" (Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã chết bởi chiêu pháp dùng thủ làm công này của hắn).

"Thế kiếm" và "Khí kiếm", còn gọi là "Khí Thế chi kiếm" (đệ tử yêu thích của hắn là Thiên Hạ Đệ Thất đã dùng để giết chết con trai độc nhất của Thiên Y Cư Sĩ là Thiên Y Hữu Phùng).

"Tỏa chưởng" (đó là tuyệt kỹ của Cố Thiết Tam đích).

"Đan Thanh thoái" (hắn đã truyền cho Triệu Họa Tứ).

"Nhất Hát thần công" (hắn đã dùng chiêu này đánh ngã Thái Thủy Trạch và Trương Thán).

"Cửu Cực chưởng" (đó là chiêu Thiên Hạ Đệ Thất học từ hắn).

"Hạng Cực quyền" (Thiên Hạ Đệ Thất được hắn yêu thích nhất, cho nên một người có thể học được ba chiêu tuyệt học).

"Đại Suất Bi pháp" (đại đệ tử Lỗ Thư Nhất học võ công này).

"Phi Tinh Truyền Hạng kiếm" (kiếm pháp của nhị đệ tử Yến Thi Nhị xuất xứ từ đây).

"Quân Bất Kiến kiếm quyết" (kiếm pháp của Tề Văn Lục).

"Phi Lưu Trục Hạ, Bình Địa Phong Lôi" (cũng là cờ pháp của Diệp Kỳ Ngũ).

"Hóa Ảnh Phân Thân đại pháp" (chẳng những khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng có thể biến thành Đạt Ma, đồng thời đối phó với địch, ngay cả áo quần, lông tóc, ruột gan, nguyên thần đều có thể phân biệt công kích đối phương).

Nguyên Thập Tam Hạng dùng "Tự Tại thần công" làm cơ sở, dùng "Nhẫn Nhục đại pháp" làm nguyên khí, dùng Sơn Tự kinh làm vận chuyển, sử dụng những tuyệt học tuyệt kỹ này.

Hơn nữa hắn còn có một "pháp bảo", đó là "Thương Tâm thần tiễn".

Mũi tên đầu tiên của hắn đã thương tổn tâm người.

Người trúng tên là Thần Châm Bà Bà.

Thứ bị thương là tâm của Thiên Y Cư Sĩ.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mãnh Kích (Công Kích Mãnh Liệt)

Thiên Y Cư Sĩ còn đang gian khổ chiến đấu với Nguyên Thập Tam Hạng.

Thần Châm Bà Bà lại xông đến trước người Thái Thủy Trạch và Trương Thán, giống như thêu hoa châm cứu vài yếu huyệt trên người bọn họ, đây là "Tiểu Thiêu Hoa thủ".

Lập tức đầu không nhức, bụng cũng không đau nữa.

Thần Châm Bà Bà nén đau quát lên:

- Đi mau, nếu không thì sẽ không kịp nữa!

Lão Lâm thiên sư đã điều tức vận công, khôi phục phần lớn nguyên khí, cũng đứng lên quát lớn:

- Ta không đi. Ba người chúng ta hợp sức đấu một trận với tên cuồng ma này, ta không tin là đánh không lại.

Y vận chuyển thần công, đột nhiên đầu ngón trỏ hai tay đều bốc lửa (tay trái của y tuy bị gãy bốn ngón, nhưng ngón trỏ vẫn còn lành lặn).

Một ngón lửa vàng, một ngón lửa lam.

Hai ngón tay của y vung lên, giống như hai thanh đao vàng kiếm lam, tấn công về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của hãn lúc chưa xuất gia, còn ở tại "Phong Dao Quả Kiếm" Lô gia, có tên là "Phích Lịch Hỏa".

Trương Thán cũng khẳng khái không chịu đi.

- Tại sao lại muốn ta đi?

Chức Nữ ôm ngực tức giận nói:

- Các người không đi, đều muốn chôn theo ở chỗ này có phải không?

Lúc này Lão Lâm thiền sư đang đại phát thần uy, nhất thời lại cùng với Thiên Y Cư Sĩ ngăn cản được mười ba tuyệt kỹ công kích mãnh liệt của Nguyên Thập Tam Hạng.

Bọn họ mãnh kích, dùng mãnh kích để đả kích mãnh công.

Trương Thán cũng cả giận nói:

- Ta nào phải hạng người ham sống sợ chết, tiền bối đã xem thường rồi!

Thần Châm Bà Bà đặt một châm giữa hai mắt Trương Thán, tức giận hỏi:

- Người đi hay không đi?

Trương Thán lửa giận nổi lên:

- Không đi. Ngài muốn giết thì cứ giết, không giết thì hãy để ta giết địch!

Thần Châm Bà Bà cười lạnh nói:

- Chỉ bằng người...

Chợt nơi ngực đau nhói, bàn tay run lên, liền vẽ ra một vết máu giữa chân mày Trương Thán.

Thái Thủy Trạch chợt hỏi:

- Tại sao bà bà lại muốn chúng ta đi?

Trương Thán mắng:

- Lại là tên tiểu tử tham sống sợ chết người, ta còn tưởng rằng người đã đổi tính, nhưng vẫn là chó không bỏ được ăn phân...

Thần Châm Bà Bà cắt lời:

- Các người không đi, ở lại nơi này cũng không giúp được gì. Đi mới là đường sống. Các người nên đi chặn đường Triệu Họa Tứ. Chỉ cần hãn hội hợp với sư huynh đệ đồng môn khác, sẽ có thể bay "Lục Hợp Thanh Long đại trận", một khi hoàn thành, chỉ sợ y sẽ gặp phải tai ương...

Thái Thủy Trạch ngạc nhiên hỏi:

- Y?

Chức Nữ ôm ngực gật đầu:

- Y.

Trương Thán gần như muốn nhảy lên:

- Ngài nói là y?

Chức Nữ đau đến mức khuôn mặt giống như đầy những sợi tơ:

- Chính là y.

Trương Thán la lên:

- Ngài nói dối. Nếu như thật sự là y, làm sao lại sợ sáu con trùng xanh này.

Chức Nữ cười thầm nói:

- Các người có điều không biết. Tổ sư gia của Tự Tại môn là Vi Thanh Thanh Thanh, biết rằng trong số bốn đồ đệ của mình, thiên tính, căn cơ, kỳ ngộ, tài năng của Gia Cát tiên sinh là xuất chúng nhất, chỉ sợ lỡ may có ngày sa vào ma đạo, làm hại nhân gian, sẽ không người nào có thể áp chế được. Cho nên y đã sáng tạo ra "Lục Hợp Thanh Long, Càn Khôn Bạch Hổ, Vô Trung Sinh Hữu, Đầu Hô Vĩ Ứng kỳ pháp đại trận", giao cho đệ tử đứng đầu là Diệp Ai Thiên. Sau khi Diệp Ai Thiên xuất gia lại mai danh ẩn tích, công pháp này không biết vì sao lại rơi vào trong tay Nguyên Thập Tam Hạng. Bởi vì Vi Thanh Thanh Thanh đã sớm phát giác Nguyên Thập Tam Hạng tâm tình bất chính, vì vậy đã truyền cho hắn "Độc Hoạt thần công" dùng để cứu người. Chỉ cần người bị thương vẫn còn một hơi thở, sẽ có thể dùng thần công này cứu sống đối phương. Dù sao đó cũng không phải võ công đả thương người mà là cứu người. Vừa rồi hắn đã thi triển công phu này với Triệu Họa Tứ, tiếc rằng hắn lại không dùng nó cho chính đạo. Có điều sau khi Nguyên Thập Tam Hạng luyện được "Độc Hoạt thần công", lại không thể tự mình thi triển "Lục Hợp Thanh Long" đại trận, nếu không kỳ công xung đột sẽ dẫn đến gân mạch đứt hết. Mười mấy năm qua, Nguyên Thập Tam Hạng dốc sức huấn luyện sáu đệ tử Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục, phối hợp với tuyệt kỹ của hắn, muốn dùng kỳ trận này để vây giết Gia Cát Tiểu Hoa. Chúng ta chỉ cần giết chết một người trong số đó, trận này sẽ không bày được.

Trương Thán lúc này mới tỉnh ngộ:

- Không tốt!

Thái Thủy Trạch vội nói:

- Chúng ta mau đi cứu tiên sinh!

Chợt nghe một tiếng nổ vang như tiếng sấm.

Từng tiếng sấm nối tiếp nhau công kích Nguyên Thập Tam Hạng.

- Các người đi đi!

Sau mỗi tiếng sấm, sắc mặt của Lão Lâm thiền sư lại đột ngột biến đổi. Y đang muốn dùng "Phiên Kiểm thần công" kích thích "Phích Lịch thần lôi", đánh chết Nguyên Thập Tam Hạng.

- Nơi này có ta chống đỡ!

Sấm rền lửa mạnh, nhưng lại không thể tấn công đến gần Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên cách y rất xa.

Thực ra bọn họ chỉ ở đối diện, đưa tay là có thể chạm đến, nhưng Lão Lâm thiền sư lại cảm thấy giống như xa tận chân trời.

Đó là "Nhãn Nhục thần công" của Nguyên Thập Tam Hạng.

Đây chính là "Súc Trượng Thành Thốn đại pháp", gần thành xa, xa có thể biến thành gần.

Nếu như có thể rút trượng thành tấc, cũng có thể khoách tấc thành trượng.

Khi hãn muốn "gần", sẽ có thể giơ tay giết địch; khi hãn muốn "xa", kẻ địch sẽ giết không được hãn.

Sức nổ dù có mạnh, chỉ cần người ở bên ngoài phạm vi ảnh hưởng của vụ nổ thì cũng không cần phải sợ.

Thiên Y Cư Sĩ thở dài một tiếng, y biết Lão Lâm thiền sư không ngăn cản được.

Y chỉ có cách hành động, mặc dù đó là hạ sách.

Nhưng đó là phương pháp duy nhất có thể vây được Nguyên Thập Tam Hạng.

Lúc này Thần Châm Bà Bà đã bảo Thái Thủy Trạch và Trương Thán đuổi theo ngăn chặn Triệu Họa Tứ, lại dùng châm bạc chỉ vàng gia nhập trận chiến.

Bà thi triển là "Đại Chiết Chi Thủ".

Bà sử dụng là "Tiểu Thiêu Hoa Chỉ".

Châm loạn thấu nhanh.

Dày không thể đứt châm, cũng thừa có thể phi ngựa.

Loại châm pháp này gây nên kiếm khí, lại không để cho bút mực nháy múa trên giấy, trong sát phạt tranh đấu không theo quy tắc, một mình vận chuyển, không để dấu vết, giống như cảnh giới chí cao của nghệ thuật.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng dùng gậy thi triển "Quân Bất Kiến kiếm quyết", mỗi chiêu đều mở mạnh khép mạnh, lên mạnh xuống mạnh, giống như lướt không mà đến, hư không mà đi.

Châm trên tay Thần Châm Bà Bà dường như có lực lượng ngàn cân, càng lúc càng nặng, cũng càng lúc càng lạnh.

Đó là công lực kỳ dị của Sơn Tự kinh.

Thần Châm Bà Bà lại biến đổi châm pháp.

"Lúc lên đường khâu chặt, mong con sớm trở về". 1

Châm này pháp nhiều thêm một ý, đó là yêu.

Yêu có lực lượng không?

Có, bây giờ lực lượng này đang phát động từ hai mũi châm và một sợ chỉ trên tay Thần Châm Bà Bà.

Nó may lấy thể công của Nguyên Thập Tam Hạng, nó đâm vào chỗ hiểm của Nguyên Thập Tam Hạng, nó còn quán lấy Nguyên Thập Tam Hạng.

Chiêu pháp của Nguyên Thập Tam Hạng cũng biến đổi.

Hắn cũng vận dụng lực lượng đặc biệt của hắn, đó là thù và hận.

"Cừu Cực chưởng", "Hận Cực quyền".

Cừu hận có lực lượng không?

Có, hơn nữa trong cuộc sống, ngày ngày đều có người bị hủy bởi thù và hận.

Nếu như không có "Phong đao" và "Quài kiếm" của Lão Lâm thiền sư, mang theo hai luồng "Phích Lịch Hỏa" vàng lam đánh tới, có lẽ Thần Châm Bà Bà đã bị hủy bởi "thù" và "hận" này.

Không phải "yêu" không bằng "thù", càng không phải là "yêu" thua kém "hận", mà là một chữ "yêu" khó địch lại địch "lửa thù" và "hận ý" giáp công.

Huống hồ Chức Nữ còn bị thương trước đó.

Thương tâm.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phục Kích

Mãnh kích đã không có hiệu quả.

Nguyên Thập Tam Hạng đã dùng "Nhất Tuyến trượng pháp", hoàn toàn đánh bật "Phích Lịch Lôì Đình" của Lão Lâm thiên sư.

Thiên Y Cư Sĩ chỉ đánh đi một bước kia.

Hắn đột nhiên xoay người, độn đầu vào tường.

Máu từ trán bắn ra, máu chảy đầy mặt.

Vách tường của chùa lung lay muốn ngã, xà rung ngói rơi, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ.

Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên không phải tìm chết, cũng không phải là tự sát, mà là độn ngã Lão Lâm tự để phát động trận thế.

Từ quyết đấu đổi thành phục kích.

Đây chính là "Sát Phong Cảnh đại trận".

Lão Lâm tự sụp đổ, đây là chuyện Thiên Y Cư Sĩ hoàn toàn không muốn.

Các đời đế vương hoặc người nắm quyền, mỗi khi công phá một thành luôn thích đốt thành; nếu là chiến bại cũng để vườn không nhà trống, thiêu hủy kiến trúc. Do đó xưa nay những tòa thành nổi tiếng và đình đài, lầu các, tháp chùa, miếu điện có giá trị lịch sử luôn khó bảo tồn. Thiên Y Cư Sĩ từ trước đến giờ vốn ghét cay ghét đắng chuyện này.

Nhưng bây giờ lại không có biện pháp.

Y trước tiên dùng thân thể và thủ pháp xảo diệu khiến cho những khớp nối của ngôi chùa lỏng ra, bây giờ va đập như vậy, ngôi chùa lập tức sụp xuống.

Ngói đổ, cột ngã, tường vỡ, xà tan, hoàn toàn đánh sụp xuống, lại tạo thành một trận pháp.

Đây là "Sát Phong Cảnh đại pháp".

Trước tiên phá hư "phong cảnh" ban đầu, sau đó hoàn toàn vây địch trong trận pháp sụp đổ này.

Sau khi giết phong cảnh, người trong phong cảnh sẽ biến thành bị phong cảnh đuổi giết.

Giống như con người làm ô nhiễm sông hồ quá mức, kết quả trở thành nước độc, khiến cho mùa màng thất thu, cá tôm nhiễm độc, lại hại chính mình.

Cũng giống như chặt cây phá rừng bừa bãi, đất trồng xói mòn, đến lúc thủy triều dâng cao sẽ gây nên lũ lụt, chìm ngập ruộng đồng gia súc, sinh linh đồ thán.

Càng giống như động đất, sóng thần, núi lửa bộc phát, một khi phong cảnh bị hủy, người trong phong cảnh cũng khó mà sống được.

Tự sụp đổ thành đồng hoan tàn.

Phong cảnh không còn, nó đã trở thành một nơi phục kích, phục giết Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa dùng "Nhất Tuyến trượng pháp" phòng thủ, vừa dùng "Đại Suất Bi pháp" hoàn toàn đánh bật tất cả sự vật và người chạm vào hãn hoặc đến gần.

Hãn còn dùng ngôi bể gạch vụn làm ám khí, đó là chỉ pháp "Phi Lưu Trục Hạ, Bình Địa Phong Lôi".

Có điều hãn không xông ra được trận này.

Luận về võ công, hãn quả thật gần như đã là vô địch.

Nhưng là bây giờ thứ đối phó với hãn không phải là người, mà là phong cảnh.

Võ công của hãn có cao cũng không thể giết chết phong cảnh của một trận "giết phong cảnh" này.

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng y dùng "Thiên Y thần công" vận chuyển chân khí, đã tiêu hao gần hết, lúc này lập tức ngã xuống.

Từng sợi lông mày của Lão Lâm thiền sư dựng ngược lên, y chẳng những tức giận mà còn mệt mỏi.

"Phong Dao Quải Kiếm" là tuyệt học do "Phong Dao Quải Kiếm" Phích Lịch đường Lôi gia sáng tạo nên sau khi vứt bỏ binh khí, dùng chỉ làm kiếm, dùng chưởng làm đao, vốn tiêu hao rất nhiều chân lực. Huống hồ "Phích Lịch Thần Hỏa" cũng rất hao tổn chân khí, "Ai Thần chỉ" càng thương tổn chân nguyên.

Hơn nữa tuổi tác của y cũng lớn.

Trên đời có một số chuyện tuyệt đối không thể cậy mạnh được.

Chẳng hạn như tình yêu, lúc có lòng nhưng không có sức, không phải nói mạnh là mạnh được.

Chẳng hạn như vận may, khi thời thế chưa tới, cho dù có bản lĩnh bằng trời cũng đành phải chờ thời đợi thế.

Chẳng hạn như số tuổi, mười năm trước người có thể làm được chuyện này, chưa chắc mười năm sau cũng có thể làm được như vậy. Hơn nữa khi nguyên nhân là năm tháng, vậy thì không cần bất cứ lý do nào nữa.

Lôi Trận Vũ lớn lên từ trong chiến đấu.

Đây là chuyện tốt, một đứa trẻ lớn lên từ trong chiến đấu nhất định sẽ mạnh mẽ.

Hắn cũng già đi từ trong chiến đấu.

Đây là chuyện xấu, người già đi trong chiến tranh đã trải qua quá nhiều tang thương, có thể sống được cũng đã trăm ngàn vết rách, không chỗ nào không bị thương. Những đêm mưa vết thương cũ luôn vừa khóc vừa kể lể cho khớp xương của mình nghe.

Sau khi Lão Lâm hòa thượng kịch chiến cũng phải thở dốc một hơi.

Nhưng y còn chưa kịp thở một hơi, đã phát hiện một người bên phe mình ngã xuống, đó là Thần Châm Bà Bà.

Mũi tên kia đã bắn trúng tâm của bà, rất đau.

Bà cố gắng chiến đấu, đến bây giờ cuối cùng đã không cầm cự nổi.

Tâm của bà đã bị thương, là trọng thương.

Thương tâm.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thư Kịch (Đánh Lén)

Chức Nữ từ từ ngã xuống.

Thiên Y Cư Sĩ kêu lên một tiếng, vội đỡ lấy bà.

Lúc này trận pháp lại rối loạn, hễ rối loạn thì sơ hở.

Nếu như người muốn đối phó với người nào, trước tiên hãy khiến bọn họ tự loạn. Cục diện vừa loạn, đại cục sẽ có thể do người khống chế.

Nguyên Thập Tam Hạng Tại ở trong trận, với một thân võ công độc bộ thiên hạ của hắn, nhất thời cũng không xông ra được.

Hắn liên tục thi triển năm loại thân pháp và phương pháp, cũng không có cách nào. Một lần hắn cho rằng đã ra khỏi trận (thực ra vẫn còn đang trong trận), một lần hắn hoảng sợ vội vàng ngừng xông trận, một lần cho dù có xông được thì cái giá phải trả cũng quá lớn, một lần hắn lại nhìn thấy có mười ba Nguyên Thập Tam Hạng đang đi về phía mình, còn một lần là phá trận quá dễ dàng lại khiến cho hắn không dám làm thử. Cho dù Thiên Y Cư Sĩ phân tâm, nhưng "Sát Phong Cảnh đại trận" vẫn có uy lực "giết chết người".

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng lại làm một chuyện.

Hắn đứng yên, tháo nỏ, giương cung, rút tên, lắp tên, bắn.

Một tên phá trên bay đi.

Một mũi tên này không phải bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ, không phải là bắn về phía Lão Lâm thiền sư, cũng không phải là bắn về phía Thần Châm Bà Bà.

Trước khi bắn tên, hẳn dường như còn nói cho mũi tên kia biết tên của hai người.

Hắn bắn về phía ai?

Hắn bắn ra ngoài trận.

Thiên Y Cư Sĩ hoảng sợ, lập tức hét lên với Lão Lâm thiền sư:

- Mau, đánh ta một chưởng!

Lão Lâm ngẩn ra, không rõ nguyên do.

Thiên Y Cư Sĩ lại quát một tiếng:

- Xuất chưởng, đánh vào huyết Đan Trung của ta!

Lão Lâm vội vàng đánh một chưởng.

Thiên Y Cư Sĩ trúng chưởng, nhìn về nơi xa hét lên một tiếng:

- Mau nằm xuống!

Tiếng hét này của y truyền đi thật xa.

Y dựa vào chưởng lực của Lão Lâm đại sư để phát ra tiếng.

Tại phụ cận Hữu Vị lĩnh cách Lão Lâm tự khoảng chừng ba dặm rưỡi, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đang chạy nhanh chóng đột nhiên nghe được tiếng hét này.

Sau đó bọn họ lại nghe được một loại âm thanh khác, một loại tiếng rít xé gió.

Lúc này Trương Thán đang chạy trước Thái Thủy Trạch, chủ yếu là vì Thái Thủy Trạch bị thương nặng hơn, cho nên Trương Thán đã chạy trước Thái Thủy Trạch ít nhất nửa dặm.

Phản ứng đầu tiên của Thủy Trạch đã không cần nghĩ ngợi, hăn lập tức nằm xuống.

Một tên lướt qua đỉnh đầu của hăn, khiến hăn ngã nhào trên đất

Trương Thán đang chạy nhanh phía trước.

Thái Thủy Trạch vừa nằm trên đất vừa hét lớn:

- Nhảy lên!

Là nhảy lên chứ không phải nằm xuống, bởi vì thể tên đã thay đổi.

Sau khi một mũi tên này bắn không trúng hăn, giống như có linh tính lại thay đổi đường đi.

Một tên bằng nghiêng vào sau lưng.

Trương Thán trước tiên nghe được tiếng hét của Thiên Y Cư Sĩ, tiếp đó là tiếng xé gió, còn có tiếng kêu của Thái Thủy Trạch.

Hăn biết đã gặp phải đánh lén, hăn đã không có thời gian suy nghĩ.

Hăn tin lời của Thái Thủy Trạch, lập tức nhảy lên không.

Một tên kia bắn trật cầm nghiêng trên đất, đuôi tên vẫn đang rung động, giống như một tấm bia nhỏ bé.

Trương Thán lại giống như đã đi một vòng qua quỷ môn quan.

Thật là một tên đáng sợ.

Nguyên Thập Tam Hạng còn đang ở trong trận pháp của Lão Lâm tự sụp đổ, lại có thể bắn tên vào Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã chạy đến Hữu Vị lĩnh.

Nguyên Thập Tam Hạng nhíu mày. Long tóc trên mặt vốn dựng lên, lúc lại hoàn toàn trở thành râu quai tóc rối, còn có lông mi dày.

Hắn dường như cảm giác được mũi tên kia không trúng mục tiêu.

Trong ống tên của hắn vốn có chín mũi tên, tám mũi tên màu xanh đen, chỉ có một mũi màu đỏ thẫm.

Một mũi tên nhỏ màu đỏ.

Hiện giờ chỉ còn lại bảy mũi tên.

Hắn và tên của hắn giống như đã "tâm linh tương thông", tuy không nhìn thấy tên có trúng hay không, nhưng hắn lại có thể cảm ứng được.

Hắn lại rút tên, giương cung.

Lần này hắn muốn bắn ai?

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Trọng Kích

Thiên Y Cư Sĩ toàn diện phát động trận thế, y quyết không để Nguyên Thập Tam Hạn bắn tên lần nữa.

Hắn không ngừng niệm pháp quyết, lông mày và tóc nhanh chóng chuyển thành màu trắng.

Bão táp nổi lên.

Tường đồ ngói vỡ cuốn lên, tạo thành một bức tường khí, mang heo tất cả phá vỡ hư không, nhưng bất kỳ vũ khí sắc bén nào cũng khó mà xuyên qua bức tường của "Sát Phong Cảnh" này.

Nguyên Thập Tam Hạn cười, tiếng cười xen lẫn trong tiếng những mảnh vụn va chạm nghe rất điên cuồng.

Dáng vẻ của hắn thoát nhìn giống như một người điên, một người điên như hào kiệt.

Hắn vẫn đặt tên, kéo nỏ.

Mũi tên không thể xuyên qua tường khí, hắn bắn cái gì?

Hắn đang nhìn mũi tên kia lăm lăm một cái tên.

Đầu tên của hắn lại chĩa xuống đất.

Chẳng lẽ thứ hăn muốn bắn không phải người, mà là đất?

Người điên như hào kiệt này lại muốn đối địch với mặt đất sao?

Một mũi tên bay ra, bắn thẳng vào đất, chui vào trong đất, xuyên qua mặt đất.

Sau đó một tiếng "phụp" vang lên, máu tươi từ trong ngực Thần Châm Bà Bà đang nằm trên đất bắn ra.

Chức Nữ vốn đã trọng thương, chỉ còn lại một hơi, làm sao chịu nổi một mũi tên này?

Một tên này đã giết chết Thần Châm Bà Bà, cũng thương tận tâm can Thiên Y Cư Sĩ, đối với y thì đây là trọng kích đến mức chí mạng.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lớn, cười ha hả.

Hắn cười như hào kiệt, cười rất ngông cuồng, ý cười như điên.

Hắn lại rút tên, trong ống còn có sáu mũi tên.

Lần này hăn lại hướng lên trời.

Chẳng lẽ thứ hăn muốn bắn không phải người, mà là trời?

Hào kiệt như người điên này lại dám đối địch với trời cao sao?

Thiên Y Cư Sĩ thấy tình thế không ổn, tuy đang vô cùng đau đớn, lòng đầy căm phẫn, nhưng vẫn không mất đi nhạy bén.

Y hét lên một tiếng với Lôi Trận Vũ:

- Đánh vào huyết Linh Đài của ta!

Lần này Lão Lâm hòa thượng phản ứng rất nhanh, y dùng một chiêu "Phích Lịch Lôi Đình" đánh qua.

Thiên Y Cư Sĩ lại hét lớn một tiếng:

- Nằm xuống!

Giọng nói giống như tia chớp truyền đi rất ra.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng cũng bắn tên.

"Vút!"

Tên giống như một đốm lửa chui vào trời đêm không còn thấy.

Lần này y lại không nói ra bất kỳ cái tên nào.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã giống như chim sợ cành cong, còn đang chạy vội, lúc này đã đến gần khu vực Dược Dã.

Lúc này trước mặt bỗng xuất hiện một người, một người cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ cao lớn.

Không, đó là hai người.

Là hai người cực kỳ cao lớn cộng nhau, cho nên thoạt nhìn giống như là một người khổng lồ cực kỳ cao lớn.

Dưới ánh trăng, người nọ chính là Đường Bảo Ngưu, hắn cũng một đại hán vạm vỡ khác.

Đại hán kia đương nhiên chính là Chu Đại Khối Nhi.

Sau khi Chu Đại Khối Nhi giết chết Lưu Toàn Ngã của Phong phái, dọa lui Cổ Thiết Tam, cũng không thể cầm cự nổi ngã xuống. Đường Bảo Ngưu cũng hắn chạy tới, muốn tiếp viện cho Lão Lâm tự bên này.

Lúc đầu Đường Bảo Ngưu còn cho là địch, sau đó lập tức nhận ra, nguyên lai là Thái Thủy Trạch và Trương Thán.

Xem ra bọn họ đều bị thương không nhẹ, nhất là Thái mặt đen kìa.

Tình hình chiến đấu của Lão Lâm tự chắc hẳn cũng rất kịch liệt.

Do đó hẳn mừng rỡ, mở miệng chào hỏi:

- Này, các người...

"Các người" cái gì thì không ai biết, đó hơn phân nửa là nói nhảm.

Người và người chào hỏi nhau, phần lớn đều là nói nhảm, chẳng hạn như "người có khỏe không", "hôm nay thời tiết thật không tệ", "ăn cơm chưa", "đi dạo phố không", "rảnh như vậy sao?", "Oa, đúng là càng ngày càng xinh", "khí sắc của người thật tốt"... Những điều như vậy đa số đều là nói nhảm, nói một đằng nghĩ một nẻo, có khi cũng chẳng biết mình đang nói gì.

Nhưng người và người giao tiếp, nếu như không có những lời nói nhảm này xoa dịu, có thể sẽ không được tốt đẹp.

Đường Bảo Ngưu tiếp theo muốn "nói nhảm" gì đó, nhưng không ai biết, bởi vì không ai nghe được.

Nguyên nhân là vì hắn còn chưa nói xong, một giọng nói sắc bén đã giống như tia chớp giữa trời cắt ngang giọng nói của hắn:

- Nằm xuống!

Đó là lời cảnh báo của Thiên Y Cư Sĩ.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã từng nhìn thấy mũi tên xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện, cho nên hai người bọn họ lập tức phản ứng,

nằm rạp xuống.

Nhưng Đường Bảo Ngưu lại không biết chuyện gì xảy ra.

Hắn thấy hai người chột nằm xuống đất, giống như chó đói tìm phận, còn cảm thấy rất tức cười, vô cùng buồn cười.

Nhưng vào lúc này tên đã tới.

Tên bắn vào Đường Bảo Ngưu.

Mũi tên này thành linh xuất hiện. Đường Bảo Ngưu không kịp đề phòng, cũng không biết (càng không kịp) làm thế nào để tránh.

Huống hồ trên lưng hắn còn cõng một người, hơn nữa người trên lưng hắn còn bị trọng thương.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch đang nằm trên đất đều hoảng sợ kêu to:

- Nằm xuống!

Nhưng đã không còn kịp.

"Thương Tâm thần tiễn" của Nguyên Thập Tam Hạng sẽ cho hắn thời gian để do dự hay sao?

Tên đã bắn vào Đường Bảo Ngưu, đầu tên đã bắn vào ngực hắn.

Ngoại trừ xuyên tâm qua lưng, chết ngay đương trường, đã không còn kết quả thứ hai để Đường Bảo Ngưu có thể bước ra sân khấu.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tiệt Kích (Chặn Đánh)

Đường Bảo Ngưu dường như sẽ chết dưới một tên này.

Đầu tên đã đâm vào ngực, hẳn thậm chí đã cảm giác được tư vị một tên này xuyên ngực mà ra.

Nhưng không có, một tên này không xuyên qua tâm.

Thế tên đột nhiên dừng lại.

Một tên này lại bị người khác dùng một tay bắt được.

Đó là một bàn tay nhỏ, trắng ngần, sạch sẽ, thon dài và thanh tú, nhưng lại có lực.

Chính là bàn tay trẻ trung đến ửng đỏ này đã chụp lấy mũi tên, kịp thời ngăn cản một tên này, chặn đánh một tên này.

Đây là tay của ai?

Y là ai?

Dưới ánh trăng, Đường Bảo Ngưu vừa nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện này, chợt cảm thấy mình rất thấp bé, cũng rất nhỏ bé.

Tay của người tới rất trẻ, nhưng tuổi của y lại rất già.

Chòm râu bạc của người này không gió tự phát phơ, ưu tư nói:

- Tiền pháp của Nguyên lão tứ lại tiến bộ rồi.

Dứt lời y liền bẻ gãy mũi tên, từ từ đứng lên, dường như muốn rời đi.

Hắn vốn đang ngồi trên đất, giúp Đường Bảo Ngưu tiếp lấy một tên này.

Lúc người này đứng dậy, Đường Bảo Ngưu mới phát hiện dáng vẻ của y không hề cao lớn, thậm chí còn thấp hơn mình hai cái đầu, nhiều nhất chỉ cao năm thước ba tấc.

Nhưng y lại có khí thế như vực sâu núi cao, khí phách nhiếp người.

Điều này khiến cho Đường Bảo Ngưu lần đầu tiên hiểu được, hóa ra vóc người cao lớn cũng không tính là cao lớn, chủ yếu vẫn là bản lĩnh và khí phách, loại cao lớn đó càng cao càng lớn hơn so với hình dáng, đó mới là cao lớn thật sự.

Nếu không, một người có cao đến mấy cũng không cao bằng một thân cây, không cao bằng một ngọn tháp do mình xây dựng, thậm chí còn không bằng hơn một con hươu cao cổ.

Hắn còn không biết người vừa cứu mình này là ai.

Nhưng Chu Đại Khối Nhi trên lưng hắn lại lên tiếng:

- Tiền tiền tiền tiền bối... ngài là trư trư trư trư trư... 1

Hắn nói cà lăm.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên, không hiểu vì sao tiểu tử này lại gọi ân nhân cứu mạng là "heo"?

Hắn đã quên khi Chu Đại Khối Nhi sốt ruột thì sẽ cà lăm, giận dữ thì sẽ cà lăm, ngoài ra một khi xấu hổ, sợ hãi và quá sùng kính cũng sẽ nói không lưu loát.

Hắn đang có phần xấu hổ, muốn nói với vị tiên bối vừa đưa tay ngăn cản một mũi tên lấy mạng này: "Chu Đại Khối Nhi nhất định là bị thương quá nặng, đến nỗi thần trí thất thường, nói năng lộn xộn, không biết tốt xấu".

Lại nghe Trương Thán đang nằm trên đất tiếp lời:

- Tiên bối có phải là tiên sinh?

Người nọ nhún chân, ánh mắt co lại, ngắt lời:

- Người là Trương Thán của Thiên Cơ tổ phải không? Cha người có khỏe không? Kia là Thái Thủy Trạch của Hắc Diện Thái gia à? Chu Đại Khối Nhi của Đào Hoa xã? Còn có Đường Bảo Ngưu của Thất Đại Khẩu?

Hắn chỉ liếc mắt nhìn đã nói ra lai lịch gia thế tên họ của mỗi người, hoàn toàn không sai.

Chợt nghe Thái Thủy Trạch run giọng nói:

- Không phải Lão nhân gia ngài đang bị Lục Hợp Thanh Long phục kích à? Làm sao...

Người nọ nói:

- Sáu người bọn chúng đã tới, muốn bày trận, nhưng Tứ Đại Danh Bổ cũng tới, đang quyết chiến tại Động Phòng sơn.

Tứ Đại Danh Bổ cũng tới?

Như vậy người trước mắt chẳng phải là...

Đường Bảo Ngưu trố mắt nhìn, hắn muốn nhìn cho cẩn thận một chút.

Nhưng người nọ đã đi, dưới ánh trăng đã không còn.

Người nọ đột nhiên rời đi, cũng giống như khi hắn đột nhiên xuất hiện.

Y để lại một câu:

- Ta đi tiếp viện cho Hứa sư huynh.

Sau đó đã không thấy tăm hơi.

Một lúc sau Trương Thán mới líu lười nói:

- Trước tiên chúng ta nên chạy tới Động Phòng sơn.

Gương mặt Thái Thủy Trạch lại đầy vẻ lo lắng.

Trương Thán nhìn thấy liền hỏi:

- Sao vậy?

Thái Thủy Trạch lắc đầu cười khổ nói:

- Không sao.

Trương Thán nhất thời dài mặt ra.

Thái Thủy Trạch đành phải hỏi ngược lại:

- Người làm sao vậy?

Trương Thán cũng học theo khẩu khí của hắn, nói:

- Không phải chuyện của ngươi.

Thái Thủy Trạch đành phải nói:

- Gia Cát tiên sinh đã đón lấy mũi tên kia, có điều eo bàn tay của ngài cũng bị cắt đứt, vẫn còn chảy máu.

Hắn tâm tư cẩn thận, quan sát kỹ càng, tuy bị thương nặng như vậy, nhưng chi tiết nhỏ này vẫn không thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng cười ha hả, giống như một hào kiệt phát điên, nói với tên của hắn:

- Hứa Tiểu Nhất, Lôi Trận Vũ, các người không ai có thể thoát khỏi tên nhon của ta!

Thiên Y Cư Sĩ bởi vì cái chết của Thần Châm Bà Bà nên đau thấu tâm can, trận pháp cũng rối loạn.

Trận pháp rối loạn thì làm sao vây được nhân vật tuyệt thế như Nguyên Thập Tam Hạng?

Nguyên Thập Tam Hạng lại rút tên, lần này là một nỏ hai tên.

Một bắn xuống đất, một bắn thẳng.

Hắn chỉ dùng một cung, lại có thể sử dụng hai loại phương pháp bắn tên hoàn toàn khác biệt, nhưng lực sát thương đều đáng sợ như nhau.

Mũi tên bắn xuống đất là để đối phó với Lão Lâm thiền sư, hắn muốn lấy mạng của lão hòa thượng này.

Cũng là bắn xuống đất, nhưng lại khác biệt rất lớn so với mũi tên vừa rồi.

Tên bắn vào đất, xuyên qua mặt đất, bay lên mặt đất, nhắm thẳng vào cổ họng của Lão Lâm hòa thượng!

Một mũi tên khác lại hoàn toàn không có kỹ xảo, nhắm thẳng vào trán của Thiên Y Cư Sĩ.

Không hện mà gặp, Lão Lâm thiền sư và Thiên Y Cư Sĩ đồng loạt hét lên.

Trên tay Lão Lâm thiền sư có thêm một cái tấm vải đỏ. Y vung một cái tay, tấm vải đỏ đã quấn lấy mũi tên.

Nhưng y chỉ có thể ngăn cản mũi tên một chút mà thôi.

"Xẹt!"

Tiếng vải rách vang lên, tên vẫn như cũ bắn vào cổ họng Lão Lâm đại sư.

Trông thấy đã sắp trúng tên, lúc này sắc mặt của Lão Lâm thiền sư lại đột nhiên biến đổi, lập tức biến thành toàn trắng, trắng bệch như vôi.

Đầu tên kia đã đến gần cổ họng.

Tên nhọn chưa chạm vào, nhưng da đã bị gió tên phá vỡ.

Trong giây phút sinh tử này, đuôi tên đột nhiên bốc lên một ngọn lửa, một tên phá đất bắn tới này lại thành tên lửa.

Đuôi tên vừa bốc lửa, lập tức thay đổi phương hướng.

Tên giống như bị ngọn lửa kia điều khiển, bắn ra phía sau, sau đó lượn một vòng bắn vào ngực Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi Lão Lâm đại sư thi triển "Phiên kiếm đại pháp", dùng thế công của người để phản công lại người, sắc mặt Thiên Y Cư Sĩ cũng đột nhiên đỏ lên, hoàn toàn đỏ bừng.

Chức Nữ đã chết, y cũng không muốn sống.

Y muốn báo thù cho Chức Nữ.

Con của y chết bởi tay đồ đệ của Nguyên Thập Tam Hạng, đó là đứa con trai duy nhất của y, hiện giờ thi thể cũng chết trong tay kẻ này.

Y đã không có lựa chọn nào khác.

Y muốn giết chết đối phương, giết chết khắc tinh trong số mệnh này.

Vì vậy y lại vận chuyển "Thiên Y thần công".

Một khi sử dụng loại công lực này, cho dù tối nay y có thể thoát khỏi nguy nan, chỉ sợ cũng không sống được lâu.

Nhưng trước đó y vẫn muốn giết chết sát tinh của mình, Nguyên Thập Tam Hạng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Xung Kích

Hai tay y đột nhiên vỗ một cái, kẹp lấy mũi tên kia.

Đó là chuyện không thể.

Chẳng phải chân khí của y đã đi lệch, kinh mạch tắc nghẽn, nội lực tiêu tan, trở thành người vô dụng rồi sao?

Hiện giờ công lực mà y phát ra quả thật giống như uy phong năm đó.

Không ai có thể tiếp được một mũi tên này, nhưng y vẫn tiếp lấy.

Lực tên còn chưa tiêu, y và mũi tên cùng nhau "bắn" tới, y đã trở thành tên.

Sát thương sức mạnh của "Thiên Y thần công" và "Thương Tâm nhất tiễn", một mình Nguyên Thập Tam Hạng làm sao có thể tiếp được.

Phải làm sao đây?

Không có biện pháp, đành phải liều mạng.

Nguyên Thập Tam Hạng vận "Nhẫn Nhục thần công", niệm Sơn Tự kinh, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Quân Bất Kiến... giết!

Mũi tên của hắn đang bắn vào chính hắn, là hai mũi, một mũi đến từ Thiên Y Cư Sĩ, còn một mũi đến từ Lão Lâm thiền sư.

Hắn không thể dùng sức một người đồng thời đối phó với "Thiên Y thần công" của Thiên Y Cư Sĩ, "Phiên Kiếm đại pháp" của Lão Lâm đại sư và hai mũi "Thương Tâm tiểu tiên" của hắn.

Trong nháy mắt này hắn lớn một tiếng, khiến cho Lão Lâm và Thiên Y đồng thời chấn động.

Tại khoảnh khắc này, bóng dáng của hắn in lên trên tường bỗng trở nên rõ ràng. Nguyên thần của hắn đã chuyển vào trong cái bóng, còn thân thể của hắn là tượng Đạt Ma kim thân.

Hắn phân thân xuất ảnh, ảnh bay thân tan.

Hai mũi tên của Thiên Y Cư Sĩ và Lão Lâm thiền sư đều xuyên qua người hắn.

Mũi tên của Lão Lâm thiền sư mang theo "Phích Lịch Thần Hỏa" đựng vào mũi tên do Thiên Y Cư Sĩ điều khiển bằng "Thiên Y thần công". Một tiếng "bùng vang lên", cả hai mũi tên đều gãy.

Thiên Y Cư Sĩ cũng đột nhiên ngã xuống như mũi tên.

Lão Lâm thiền sư cố gắng ổn định tâm thần, lướt tới đỡ lấy Thiên Y Cư Sĩ.

Khóe miệng Thiên Y cư sĩ trào máu.

Lão Lâm không ngừng lắc lư:

- Huynh làm sao vậy...

Thiên Y cư sĩ cười thảm, khóe mắt cũng chảy ra vết máu.

Lão Lâm ghen ghét nói:

- Ta biết, huynh sợ lỡ tay đả thương ta, cho nên cố gắng triệt tiêu thần công, dẫn đến kinh mạch tổn thương...

Chóp mũi Thiên Y cư sĩ cũng chảy máu.

Lão Lâm đã nói không nên lời.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng lại như ma quỷ xuất hiện ở phía sau Lão Lâm thiền sư, đột ngột ra tay, mười ngón tay chụp vào mười hai yếu huyệt sau lưng Lão Lâm thiền sư.

Lão Lâm thiền sư biết Thiên Y Cư Sĩ vì không muốn đả thương mình nên mới bị thương nặng, lúc này tâm thần rối loạn, dường như hoàn toàn không phát hiện Nguyên Thập Tam Hạng sau lưng đã ra tay.

Thiên Y Cư Sĩ cảm nhận được cơn đau do sức sống đang cạn dần. Giống như một chiếc lá sắp rời khỏi cành, chỉ chờ một cơn gió thổi qua. Khi đang dùng "Thiên Y thần công" lại tự mình triệt tiêu, bất cứ ai cũng không thể chịu đựng nổi, đối với y thì sức sống càng nhanh chóng trôi đi.

Sinh mệnh đang từ từ rời bỏ y, nhưng quan trọng hơn là y cũng đang từ từ rời bỏ sinh mệnh, bởi vì đã không còn gì lưu luyến.

Vui vẻ mới có thể sống tiếp, bị thương thì sống để làm gì?

Lúc đang bị thương, con người rất dễ "không muốn sống nữa".

Thực ra, chỉ cần qua được cửa này thì có thể tiếp tục sống, nhưng "một trận" này lại không dễ vượt qua. Một khi không vượt qua thì sống chết xa rời, âm dương cách biệt.

Thiên Y Cư Sĩ vốn là người đạm bạc tự nhiên. Loại người này có hai đặc điểm, một là có thể sống một cách tự tại không ham muốn, hai là thậm chí

có sống tiếp hay không cũng không quan trọng.

Lúc này ngọn lửa sinh mệnh của y đã cháy đến đầu cuối.

Y trước tiên mất đi con trai, sau đó lại mất đi thê tử. Y vốn muốn dốc chút sức lực, diệt trừ kẻ thù của mình và quốc gia là Thái Kinh, nhưng y lại không phải là đối thủ của sư đệ Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho nên y đã mất đi lý do để sống, không còn ý chí để sống.

Mà thôi, mọi người đều đã đi rồi, ta sống cũng không bằng chết, không bằng đi theo họ...

Một người thất bại chưa chắc đã thật sự thất bại, nhưng người cam chịu mới thật sự là không còn đường cứu.

Y nghe được âm thanh sinh mệnh rời xa, thấy được cái chết kéo đến, cảm giác được tử vong và mình đang hòa vào nhau.

Ngay cả mong muốn "báo thù" của y cũng biến mất.

Mà thôi, trên đời có người hại người, có người lại bị người khác hại. Ta chẳng qua là người bị người khác hại... vậy cũng chỉ là một loại người mà thôi. Trong dòng chảy của nhân quả, không ai có thể bất phần oan khuất điều gì.

Một khi y đã nhận mệnh, ngọn lửa sinh mệnh liền gặp phải cơn gió, lửa sắp tắt đi.

Một chiếc lá mọc trên cây nhân gian sắp rụng về cội.

Ngay lúc này, y bỗng nhìn thấy Lão Lâm thiền sư đang gặp nguy, cảnh tượng này lại khiến cho y mở to mắt.

Không thể chết được, bằng hữu đang gặp nguy hiểm!

Ý chí cầu sinh lại nổi lên.

Thù lớn còn chưa trả.

Cảnh tượng Lão Lâm thiền sư gặp nạn đã kích thích y. Nếu như bạn cũ chết ở trước mặt, y sẽ chết không nhắm mắt.

Mong muốn bằng hữu không chết lại trở thành ý chí sống sót của y.

Sức mạnh ý chí lớn đến đâu?

Không biết, nhưng đó là loại lực lượng lớn nhất của con người. Không có nó, từ một con đường nhỏ đến vạn lý trường thành, con người đều không đi được, không làm được, linh hồn vạn vật cũng không linh.

Từ trong ánh mắt kinh hãi của Thiên Y Cư Sĩ, Lão Lâm thiền sư nhìn thấy một chuyện, đó là không yên lòng.

Vì sao không yên lòng?

Y nhìn vào con người Thiên Y Cư Sĩ, nhờ đó phát hiện mười ngón tay của kẻ địch đang mở ra sau lưng.

Ngay lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng lại đột nhiên quát lớn một tiếng:

- Người cũng chết đi!

Hai tay của hắn đã chụp lấy Lão Lâm thiền sư.

Hắn hét lớn cũng có lý do của hắn. Cao thủ so chiêu, chiến đấu sinh tử, quyết sẽ không làm những chuyện không có ý nghĩa. Trên thực tế, mỗi hành động không cẩn thận đều sẽ khiến cho mình mất đi khả năng xoay chuyển. Cho nên ý nghĩa của cao thủ võ lâm thật sự là biết làm thế nào nắm giữ hiện tại, thậm chí là một nháy mắt, một khoảnh khắc, chứ không tin những

chuyện như luân hồi, đầu thai hay báo ứng. Muôn đời nghìn thu đều chỉ tại hôm nay, sống chết thành bại cũng chỉ ở chỗ này.

Hắn kiêu ngạo, cho nên hắn muốn nhắc nhở đối phương rằng ta đang tấn công người, ngay cả khi đó là kẻ địch hắn phải giết chết.

Hắn mưu tính sâu xa, một tiếng quát kia chính là "Nhất Hát thần công", có thể khiến cho đối phương kinh hồn táng đảm, mất đi khả năng chiến đấu và cả khả năng sống sót.

Quả nhiên một tiếng hét này khiến cho Lão Lâm thiền sư vốn đã thấy được kẻ địch từ trong con người của Thiên Y Cư Sĩ, nhưng lại không kịp phản ứng.

Nguyên Thập Tam Hạng bắt được đối phương, hắn muốn ném đối phương đi, rơi vào trong địa ngục bên ngoài sinh mệnh.

Cho dù đó là một ngọn núi, với "Đại Suất Bi pháp", hắn vẫn có thể ném vỡ đối phương giống như ném vỡ một pho tượng sứ.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Công Kích

Không có võ, thậm chí cũng không có "lên".

Hắn chụp trúng Lão Lâm thiên sư, nhưng cũng không thành công bắt được đối phương.

Cả người Lão Lâm đại sư giống như dính vào trên đất, thậm chí là cùng toàn bộ mặt đất dính chặt với nhau.

Mặt đất không thể nắm.

Cho dù Nguyên Thập Tam Hạng có thần công cái thế, sức mạnh diệt tuyệt, cũng không thể lật toàn bộ mặt đất lên.

Ngay lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng chợt có một cảm giác rất kỳ dị, quái dị và kinh dị.

Đó là một loại cảm giác nứt ra, "nổ tung" thành từng mảnh.

Đầu của hắn giống như đã tách khỏi thân thể, thân thể hắn giống như rời khỏi xương chậu. Người hắn dường như đã chia thành ba bộ phận, sinh mạng của hắn cũng bị cắt thành ba đoạn.

Đương nhiên, tất cả những điều này cần có một "điều kiện tiên quyết", đó là không phải Nguyên Thập Tam Hạng.

Tại khoảnh khắc này, Nguyên Thập Tam Hạng đã hiểu được, "Phiên Kiểm đại pháp" và "Phích Lịch Thần Hỏa" của Lão Lâm thiền sư đã luyện đến mức không cần bất kỳ hỏa khí nào, chỉ cần thân thể kẻ địch dính vào y, y sẽ có thể truyền "sức nổ" qua, khiến cho cơ thể đối phương nổ tung tan vỡ.

Đáng tiếc đối thủ của y là Nguyên Thập Tam Hạng.

Lão Lâm thiền sư truyền nội kinh vào trong cơ thể Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng khi còn chưa "nổ tung", Nguyên Thập Tam Hạng đã chuyển nó vào trong đất.

Sức nổ này vẫn bộc phát, nhưng là trong lòng đất.

Lão Lâm đại sư vốn đang dính liền với mặt đất, bây giờ lại đột nhiên mất đi chỗ dựa.

Nguyên Thập Tam Hạng nhắc Lão Lâm hòa thượng lên, muốn ném Lôi Trận Vũ về phía vách núi.

Ngay lúc này, Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên mở to mắt, từ từ đứng thẳng dậy, sau đó một quyền đánh về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Một quyền này không có gì đặc biệt, cũng không có biến hóa đặc thù.

Nhưng tinh hoa của một quyền này là ở thuần, hết sức thuần túy, thuần túy đến mức thậm chí không có kỹ xảo, cũng không cần kỹ xảo.

Đó giống như động tác của một đứa trẻ, động tác này rất thuần.

Đứa trẻ khi đưa tay lấy đồ nhất định sẽ rất chăm chú, lấy vì muốn lấy. Người lớn ngược lại thường hay phân tâm, không dùng hết sức, cho dù lấy đồ cũng không tập trung.

Tâm vừa phân, động tác sẽ không thuần túy.

Thần vừa tán, công kích sẽ không thuần túy.

Bởi vì Thiên Y Cư Sĩ sắp chết, y đã trở lại chân thật như một đứa trẻ, hơn nữa còn thuần túy.

Đây là một đòn công kích thuần túy. Đối với một võ thuật đại gia như Nguyên Thập Tam Hạng, luôn luôn phức tạp, kỳ dị, gian xảo, cổ quái, loại công kích này lại là thứ kinh hãi, nhức đầu, khó ứng phó nhất.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên cầm cung trên tay trái giơ ngang, hắc dùng cung thi triển ra "Nhất Tuyến trượng pháp".

Thủ, tử thủ, khổ thủ, hơn nữa còn từ trong đó đổi thủ làm công.

Ngay lúc này biến hóa chợt xảy ra. Trong tay áo Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên phóng ra một vật, rất cấp, rất tốc, hơn nữa còn rất nhanh, bắn thẳng vào chân mày Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng vung tay, sau đó dùng tay phải bắn tên.

Dùng tay bắn tên so với dùng cung bắn tên còn mạnh hơn, nhanh hơn, ác hơn, cũng càng chính xác hơn.

Vật kia đánh không trúng, đột nhiên tự động đổi hướng, đâm vào mắt phải của Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, cơn đau nơi mắt khiến cho hắc điên cuồng quát lên:

- Dùng anh hùng thiên hạ làm cung, dùng mỹ nữ thế gian làm tên!

Đây là tiếng hét của hắc, cũng là hoài bão bao nhiêu năm nay hắc vẫn chưa đạt được.

Một tiếng "phập" vang lên, mũi tên đâm vào ngực Thiên Y Cư Sĩ, xuyên ngực bay ra.

Thiên Y Cư Sĩ từ từ ngã xuống, còn mang theo một nụ cười giống như "chết cũng chỉ như vậy mà thôi".

Trước khi chết y còn không quên ra lệnh:

- Quai Quai, đi thôi, không cần trở lại nữa!

Quai Quai là chim, một con chim mà y yêu mến, nghe lời, dễ bảo, rất có linh tính.

Quai Quai luôn nghe lời của y. Trong Bạch Tu viên của y nuôi dưỡng vô số chim quý thú lạ, nhưng chuyến này rời khỏi nhà lại chỉ mang theo con chim này, bởi vì Quai Quai là ngoan nhất.

Nhưng bây giờ Quai Quai lại không nghe theo lời y, nó bay trở lại, nghiêng đầu nhìn vết thương của chủ nhân, ánh mắt đầy vẻ ưu thương.

Vết thương của chủ nhân đang không ngừng chảy máu.

Khi nó bay trở về, trên chiếc mỏ nhọn còn có vệt máu, đó là máu của Nguyên Thập Tam Hạng bị mổ mù một mắt.

Nó trở lại, Thiên Y Cư Sĩ lại cười không nổi, hơn nữa còn lo lắng.

Vừa rồi y cố gắng ra tay là vì lo cho hảo hữu Lôi Trận Vũ Lão Lâm thiền sư gặp nguy hiểm, hiện giờ y lại không dám chết là vì không đành lòng chết.

Y không đành lòng nhìn thấy Quai Quai chết vì mình. Nguyên Thập Tam Hạng trong cơn giận dữ nhất định sẽ giết Quai Quai để báo thù.

Y lo lắng, muốn phát tay đuổi Quai Quai đi, nhưng tay đã không nghe theo lời y.

Quai Quai không đi, nó kêu lên một tiếng lú lo và thảm thiết. Trong tiếng kêu kia dường như ẩn chứa nhiều điều muốn nói, một loại tình nghĩa thề sống chết với chủ nhân, vĩnh viễn không rời.

Tiếng hét giận dữ của Nguyên Thập Tam Hạng chợt ngừng lại.

Lão Lâm thiên sư lại xông đến.

"Thuần quyền" của Thiên Y Cư Sĩ và cú mổ của con chim nhỏ Quai Quai đã khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng không thể kịp thời giết chết Lão Lâm thiên sư. Lôi Trận Vũ lại mang theo sát ý kinh người phản công.

Y thi triển "Phích Lịch Lôi Đình", dùng một loại kinh lực không tiếc tan xương nát thịt để nổ chết kẻ địch của mình.

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức chống đỡ, hấn sử dụng "Tỏa quyền".

Công kích của Lôi Trận Vũ lập tức trở thành khắp nơi bị áp chế, hờ một chút là bị phong tỏa. Giống như con rắn đang cắn bống bị nắm vào bảy tắc, chim ưng đang bay đột nhiên gãy cánh, con cá chợt rời khỏi nước, thế công của y lại biến thành công kích chính mình.

Nguyên Thập Tam Hạng lại kêu lên một tiếng, lú lo rít rít như tiếng chim kêu, đây là biến giọng của "Nhất Hát thần công".

Con chim nhỏ vừa nghe chợt giống như bị sét đánh, đứng yên bất động.

Bàn tay của Nguyên Thập Tam Hạng đã vươn nhanh tới, muốn dùng một tay bóp chết sinh mạng của nó.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đả Kích

Ngay lúc này, một bàn tay trắng ngần thanh tú cũng vươn nhanh tới, nắm lấy bàn tay tội ác của Nguyên Thập Tam Hạng.

Sát khí lập tức hoàn toàn tiêu tan, con chim nhỏ Quai Quai bay đi, chiến đấu cũng đình chỉ.

Chỉ còn lại người, người sắp chết, người trọng thương, người giận dữ và ôn hoà.

Trông thấy người này, Nguyên Thập Tam Hạng chợt cảm thấy mình rơi vào trong cơn sóng ngàn tầng vạn trượng, bi thương, thù hận, giận dữ và căm ghét đan xen vào nhau, khiến cho hãn hít thở không thông. Cũng vì như vậy, ý chí cầu sinh lại vô cùng mãnh liệt, thậm chí không tiếc giết chết tất cả mọi người để mình được sống.

Trông thấy người này, hãn dường như nhìn thấy tất cả khuất nhục, sỉ nhục và nhẫn nhục trong quá khứ của mình.

Trông thấy người này, hãn dường như nhìn thấy tất cả chua xót, cay đắng và có tài nhưng không gặp thời trong quá khứ của mình.

Tất cả phần đấu của hãn đều vì người này. Hoặc là nói, nếu như không có người này, hãn sẽ không cần phần đấu, ít nhất cũng không cần phải phần đấu như vậy.

Nếu như người này không phải là đồng môn của hắc, không phải là người quen của hắc, có lẽ hắc cũng không canh cánh trong lòng như thế.

Con người luôn dễ sinh ra đố kỵ với người bên cạnh mình, còn những người không quen thuộc, cho dù có thành tựu lớn cũng chẳng liên quan gì đến hắc.

Người này có quan hệ cực thân cực mật với hắc, trong đương thời đương đại cũng có vai trò trọng đại. Y đương nhiên chính là Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiểu Hoa.

Trông thấy người này, Thiên Y Cư Sĩ cảm thấy mình đã có thể ra đi.

Bởi vì y nhất định sẽ báo thù cho mình.

Bởi vì y nhất định có thể ngăn cơn sóng dữ.

Bởi vì có y ở đây, những người mà mình mạng theo đều có thể được cứu.

Bởi vì y chính là niềm tin.

Y có một năng lực khiến người khác tin tưởng, cho dù cát bay đá chạy y vẫn ổn như tảng đá, cho dù sóng to gió lớn y cũng vững như núi cao.

Thiên Y Cư Sĩ nhìn thấy người này liền từ bỏ đấu tranh.

Y đã chết, chết trong lòng người này.

Y suy yếu đến mức đến thậm chí không kịp nói một câu, chào một tiếng, nhưng y lại cảm thấy dường như mình đã nói ra tất cả, hơn nữa đối phương đều nghe được.

Nhất định đối phương sẽ giúp y hoàn thành những chuyện còn đang dang dở.

Người này đương nhiên chính là sư đệ của y, tam sư đệ Gia cát Tiểu Hoa, Gia Cát tiên sinh.

Trông thấy người này, Lôi Trận Vũ mới có thể "tê liệt" đi, lập tức tứ chi hình hài của y cùng nhau nỉ non kêu khóc cho khớp xương và vết thương của mình nghe.

Y khổ đấu khổ chiến, bởi vì nhân sinh vốn không có chuyện không làm mà hưởng.

Không làm mà hưởng, thông thường sẽ biến thành không hưởng được gì.

Sau này y tham thiền, nhất định sẽ một ngày không dậy, một ngày không ăn.

Lần này y vì bằng hữu mà hai sườn cầm đao, liều chết với đại ma đầu Nguyên Thập Tam Hạng, kết quả vẫn không thể cứu vãn được bại cục.

Chức Nữ chết thảm, Thiên Y Cư Sĩ cũng đang hấp hối.

Hai người này chết đi, e rằng hảo hán các nơi có mặt ở Diêm sơn cũng không một ai có thể may mắn thoát chết.

Đến tình này cảnh này, lúc này nơi này, y cũng chỉ có thể liều cái mạng già.

Thực ra y đã trọng thương gần chết, nhưng y cố gắng không ngã, bởi vì không thể ngã, càng không thể chết.

Kết quả y lại thấy được người này.

Ngay cả với vai vế và võ công của y trên giang hồ, cũng luôn xem người này là một nhân vật truyền kỳ, đó là Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiểu Hoa.

Gia Cát tiên sinh đột nhiên xuất hiện, đối với Nguyên Thập Tam Hạng là một đả kích cực lớn.

Đả kích, có lúc không phải là thân thể bị công kích mãnh liệt. Có khi, cho dù là tuyệt vọng, thất bại, thương tâm, chán nản đều là đả kích nặng nề hơn so với thân thể phải gánh chịu.

Thương tâm vĩnh viễn càng đau thương hơn so với thương thân.

Ai cũng sợ đả kích, nhưng có người lại xem đả kích là một loại lực lượng của hãn, giống như gió thổi lửa lớn, gió giúp lửa mạnh. Nếu như vừa bị gió thổi đã tắt, vậy thì không thể vượt qua được đả kích. Kiếm tốt phải được mài ra từ trong lò lửa, một người không chịu nổi đả kích thì quyết không phải là anh hùng hảo hán.

Nguyên Thập Tam Hạng nhìn thấy Gia Cát tiên sinh, giống như trước mặt trúng phải đả kích.

Hãn biết kế hoạch và cạm bẫy do mình bố trí đã thất bại.

Gia Cát tiên sinh mặc dù kịp thời chạy tới, nhưng y vừa đến nơi cũng phải chịu một đả kích cực lớn.

Thiên Y Cư Sĩ đã chết.

Thiên Y Cư Sĩ là sư huynh của y. Trong bốn sư huynh đệ Tự Tại môn, đại sư huynh Lân Tàn đại sư giống như mây trôi hạc bay, luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi; tứ sư đệ Nguyên Thập Tam Hạng lại trở mặt với mình, cũng giao chiến nhiều năm, từ trước đến giờ vẫn là địch chứ không phải bạn; chỉ có nhị sư huynh là thân thiết với mình.

Đó là một loại duyên phận.

Lần này Thiên Y Cư Sĩ rời núi lần nữa, vào kinh gặp mặt chính là muốn trợ giúp mình, nhưng lại "xuất quân chưa thẳng thân đã chết" 1.

Thiên Y đã chết, chết ngay trước mặt mình, ngay trong lòng mình.

Chuyện này đối với Gia Cát không chỉ là một đả kích lớn nhất.

Y tận mắt nhìn thấy tứ sư đệ giết chết nhị sư huynh, nhưng lại không kịp cứu giúp, không kịp tương trợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hứa Tiếu Nhất chết.

Bởi vì hai bên đều bị đả kích, cho nên đều từ hận ý cực lớn sinh ra sát ý mãnh liệt.

Gia Cát tiên sinh cầm một cây thương, một cây thương phong tư thanh nhã, đủ để quét hết tất cả thế gian.

Nguyên Thập Tam Hạng kéo căng dây cung, cung của hắn đã lắp tên, tên chuyên thương tổn tâm người.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Giao Kích

Hai người không nói một câu.

Hai cao thủ đỉnh cấp trong võ lâm này đều có vai vế rất cao, đều nắm quyền lớn trong tay, môn nhân đệ tử cũng đều có thành tựu. Hai người còn cùng thuộc một môn phái, hiểu nhau rất sâu, thù hận cũng sâu như biển.

Trong thế gian, có một số thù hận không thể hóa giải được.

Thù oán càng ngày càng sâu, có khi hóa giải còn phải trả giá lớn hơn so với không hóa giải.

Cho nên có thù thì nên hóa giải thật nhanh, nếu như không làm thì có thể cả đời cũng không hóa giải được.

Có người nói "thời gian sẽ khiến cho tất cả lãng quên". Nhưng đồng dạng, trước nay những thứ lãng quên trong thời gian đều như nhau, ngay cả tình cảm ban đầu cũng nhạt đi như vậy.

Giống như Gia Cát tiên sinh biết rõ, trong lòng Nguyên Thập Tam Hạng chỉ còn lại tình cừu và thù hận thật sâu.

Chỉ cần người hận một người, hận đến cực điểm, có thể đã sớm quên mất vì sao lúc đầu lại căm ghét hẳn, chỉ biết tiếp tục hận. Cho dù hẳn làm gì, bất kể tốt hay xấu, người đều sẽ càng hận nhiều hơn.

Gia Cát tiên sinh dĩ nhiên hiểu được điểm này, cũng nhìn thấu điểm này.

Những chuyện như bảy lần bắt Mạnh Hoạch 1, lấy đức báo oán, chịu đòn nhận tội, cảm hóa thù địch, có lúc chỉ là thủ đoạn chính trị, mỗi người một khác. Đối với một số người, người khoan dung ưu đãi hẳn lại là hành vi thương tổn đến chính mình.

Gia Cát tiên sinh không phải là một người dối trá.

Khoan thứ không nhất định luôn là chuyện tốt, có lúc chỉ là lòng dạ đàn bà.

Nếu như Thiên Y Cư Sĩ còn chưa chết, có lẽ một ngày nào đó sẽ hóa giải được, còn lúc này Gia Cát tiên sinh đã cảm thấy không cần hóa giải.

Y chỉ muốn báo thù, cho nên lập tức ra tay.

Đối phó với đại địch như Nguyên Thập Tam Hạng, y vừa ra tay đã dùng đòn sát thủ.

Y và Nguyên Thập Tam Hạng đã giao đấu không chỉ một lần. Đại địch như vậy, không xuất ra quân bài sát thủ thì không thể chiến thắng.

Nhưng tuyệt chiêu sát thủ thông thường không chỉ giành được thắng lợi, còn phải lấy mạng kẻ địch, nếu không thì phải dâng mạng của mình.

Nhưng khi những võ công khác khó có hiệu quả, dây dưa vô ích, chiến đấu lâu bất lợi, y muốn nhanh chóng dùng tuyệt chiêu để quyết định sinh tử. Cho nên y rút thương, mở thương.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng nghĩ như vậy.

Ánh mắt của hắn rất đau, một sự đau đớn không phải cảm giác được, mà là thẳng vào tủy não, sâu tận tủy xương, lại lan đến tứ chi thân thể.

Gia Cát "kịp thời" chạy tới khiến cho hãn hiểu rõ, "nghĩ trận" mà hãn bố trí trong kinh thành đều đã bị Gia Cát tiên sinh khám phá, hơn nữa cũng nhất định đã bị công phá.

Hãn sai đám người Lê Tinh Đường của Thác phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái, Trương Bộ Lôi của Lạc Anh sơn trang và Trương Sơ Phóng của Thiên minh tập kích hai đảng Phát và Mộng, cố ý tạo dựng thanh thế giống như "thế lực của Thái Kinh trong kinh đang toàn diện đoạt quyền".

Nếu như Thái Kinh nóng lòng đoạt quyền trong võ lâm, vậy thì rất có khả năng cũng hô mưa gọi gió trong triều, thậm chí là thay đổi triều đại.

Trên thực tế, với thực lực của Thái Kinh trong triều, đã đủ "thay đổi vị trí với hoàng đế". Cho dù hãn không ngồi lên, cũng có thể tìm một hoàng đế làm con rối để điều khiển.

Thái Kinh cũng đồng ý chuyện này. Không có sự đồng ý của hãn, Nguyên Thập Tam Hạng cũng không thể trực tiếp chỉ huy đám người Trương Bộ Lôi và Lê Tinh Đường.

Thái Kinh không chỉ vì muốn ủng hộ Nguyên Thập Tam Hạng bày bố nghi trận. Loại người như hãn quyết không thể vì nhỏ mất lớn, hãn chỉ vì lợi ích lớn mà hi sinh người bên cạnh hoặc trong tay, hơn nữa cũng chẳng quan tâm đó là ai. Điểm này nói lên hãn là một nhân vật chính trị, tuyệt đối không nhận lục thân, trong lòng ngũ độc, hơn nữa trên mặt không lộ thất tình 2.

Thái Kinh làm như vậy, ngoại trừ muốn thúc đẩy Nguyên Thập Tam Hạng diệt trừ kẻ thù chính trị là Gia Cát tiên sinh, một dụng ý khác chính là muốn khiến cho trong kinh hỗn loạn, càng loạn càng tốt.

Hãn ở trong kinh sư, hơn nữa còn nằm trọng bệnh, một khi xảy ra hỗn loạn chẳng phải là lửa thiêu tổ chim? Chuyện này đối với con chim già như hãn có chỗ nào tốt?

Thái Kinh lại muốn nó loạn. Bởi vì hắn biết hoàng đế mặc dù say mê thư pháp nữ sắc, xao nhãng triều chính, nhưng bên cạnh vẫn có một số cao nhân trung thành hết lời khuyên nhủ. Vì giữ gìn ngôi vị và lợi ích của mình, mặc dù Triệu Cát không thích nghe nhưng vẫn chịu khó lắng nghe.

Phó Tông Thư đã chết, hắn lập tức lấy lại được quyền vị thừa tướng, nhưng hoàng đế đối với hắn đã bắt đầu sinh nghi thất sủng.

Nếu như vậy, cứ làm cho đối phương loạn, khiến đối phương tự mình rối loạn.

Hắn thi hành hai chuyện song song, một là âm thầm xúi giục quân Kim xâm chiếm phía nam trên quy mô lớn, khiến trong triều sợ hãi rối loạn; hai là sai khiến các nhân vật giang hồ trong kinh thành đấu đá lẫn nhau, đe dọa sự an nguy của kinh sư.

Đến lúc này, trong triều dĩ nhiên là người người đều cảm thấy lo lắng, ngay cả hoàng đế vốn chỉ biết đắm chìm trong an nhàn hưởng lạc cũng luống cuống tay chân.

Chuyện này dĩ nhiên phải nhờ đến hắn, hắn mới là trọng thần an bang định quốc, cũng chỉ có hắn mới ổn định được cục diện hỗn loạn này.

Thái Kinh có tư tâm này, cho nên hắn ủng hộ kế sách của Nguyên Thập Tam Hạng. Đến lúc kinh kỳ đại loạn, có thể cầm chân Gia Cát tiên sinh một thời gian.

Nhưng hiển nhiên Gia Cát tiên sinh cũng không bị giữ chân trong kinh thành.

Gia Cát tiên sinh cũng nhìn thấu tâm cơ của Thái Kinh.

Thái Kinh và Triệu Cát, một vua một thần gắn bó như răng với môi, dựa dẫm vào nhau, người này cần phải có người kia.

Đối một tế tướng khác, chưa chắc có thể khiến cho Triệu Cát muốn làm gì thì làm, muốn sao được vậy.

Đối một hoàng đế khác, cũng chưa chắc có thể chấp nhận một vị cửu thiên tuế quan vị cực cao, hô mưa gọi gió.

Hai người bọn họ đều dựa vào đối phương, người này không thể thiếu người kia.

Gia Cát tiên sinh cũng nhìn thấu tâm cơ của Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi Gia Cát tiên sinh biết Thiên Y Cư Sĩ tới kinh để "ám sát Thái Kinh", cũng biết Nguyên Thập Tam Hạng nhất định sẽ không để cho Hứa Tiếu Nhất vào thành, chắc chắn sẽ chặn đánh Thiên Y Cư Sĩ.

Y cũng phải chặn đánh Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng muốn lần lượt tiêu diệt từng người. Hắn cũng biết kẻ địch Gia Cát không dễ bị cầm chân, cho nên hắn đã mời Mễ công công đi cầm chân Gia Cát.

Theo như tin tức vừa nhận được, không phải Gia Cát còn đang ở trong kinh thành sao? Vậy thì bây giờ người tới là ai?

Là ai để lộ tiếng gió?

Là ai tiết lộ tin tức?

May mà hắn đã sớm có chuẩn bị. Ngoài mặt, Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị đều vì có chuyện nên không thể tham gia chiến dịch Diêm sơn, chỉ có Cổ Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục có thể tới. Nhưng trên thực tế, tất cả Lục Hợp Thanh Long đều đã đến.

Chỉ cần Gia Cát vừa xuất hiện, hắn sẽ dùng "Lục Hợp Thanh Long đại trận" của sáu tên ái tướng vây giết đối phương

Nhưng không ngờ, người tới không chỉ có Gia Cát tiên sinh, còn có cả Tứ Đại Danh Bổ.

Theo lý mà đoán, "Lục Hợp Thanh Long đại trận" không vây được Gia Cát là bởi vì Tứ Đại Danh Bổ đã tiếp một trận này.

Như vậy, trận đánh với Gia Cát đành phải do chính mình ra tay.

Nhưng trong lòng hãn vẫn hoài nghi, nếu như không nắm chắc tuyệt đối, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ làm sao không trấn giữ kinh kỳ, lại dốc toàn lực đến nơi núi hoang này giao chiến với mình?

Gia Cát tiên sinh làm sao có thể nắm chắc như vậy, trừ khi là có người mật báo.

Là ai bán đứng mình, còn cả gan bán đứng tướng gia Thái Kinh?

Cho dù như thế nào, Gia Cát tiên sinh cũng đã tới.

Nguyên Thập Tam Hạng chờ đợi trận chiến này đã lâu.

Tất cả đã không cần phải nói, nói cũng vô ích. Bây giờ bọn họ chỉ cần giao đấu, không cần giải thích.

Vì vậy Nguyên Thập Tam Hạng cũng rút tên ra.

Tên trong túi của hãn chỉ còn hai mũi.

Hãn rút tên, đặt lên trên nỏ.

Sau đó tên lại biến mất.

Hai đại cao thủ, hai kẻ thù xưa, một người lấy thương ra, một người đặt tên lên, lại sắp giao chiến một trận long trời lở đất, kinh hãi quỷ thần.

Lão Lâm thiền sư rung động, bởi vì hai người ở trước mặt y sắp quyết chiến đẫm máu với nhau.

Ánh trăng phản chiếu lên trên người bọn họ, một người như thần, một người như ma.

Bất kể là thần hay ma đều đáng sợ hơn so với quỷ.

Đó là một bầu không khí thê lương như trời đất phai mờ, nhân gian thảm thiết.

Khi chính tà quyết chiến, sát lực của nó đã không chính không tà, cũng không từ không bi.

Lão Lâm hòa thượng chỉ nhìn thấy hai hào kiết như điên, mà hai người này chỉ có một con đường để đi, đó là quyết một trận tử chiến.

Giữa bọn họ chỉ một người có thể sống.

Cho dù những năm qua là chính hay tà, trải qua bao nhiêu gian khổ, đạo giảm ma tăng hay là đạo tăng ma giảm, bọn họ vẫn còn sống, kiên cường sống sót để khiến đối phương tử vong bỏ mạng.

Tên đã lên dây, thương đã sáng ngời.

Lòng người thì sao?

Tâm yếu ớt có thể trải qua được tên xuyên hay không?

Người thì sao?

Thân thể suy nhược làm sao chịu được thương đâm vào?

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thứ Kích (Đâm Tới)

Hai người vừa gặp mặt đã ra tay.

Vừa bắt đầu ra tay, bước đầu tiên chính là lui, vội vàng lui lại thật nhanh.

Đuôi tóc trắng của Gia Cát tiên sinh chỉ hơi phất lên, người đã lui ra một trượng.

Nguyên Thập Tam Hạng chỉ chớp mắt một cái, trong chớp mắt đó cũng lui ra một trượng.

Hai người không hẹn mà trước tiên đều quyết định lui lại, giữ một khoảng cách, dùng kế sách an toàn.

Bọn họ giống như gặp phải rắn độc mãnh thú nào đó, trước tiên kéo dài khoảng cách để dễ phản kích, tính toán rồi mới hành động.

Hai người đều lui lại một trượng, cách xa hai trượng.

Trong lúc hai người lui lại, đầu gối không cong, vai không lỏng, hoàn thành thế lui. Ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh lúc di chuyển cũng hơi lắc người, nhưng bọn họ vội vàng rút lui lại giống như không hề nhúc nhích.

Đó là một tư thế dừng cảm rút lui.

Trong cuộc đời, có lúc dừng cảm rút lui còn cần dũng khí nhiều hơn so với dũng cảm tiến tới.

Hai người vừa dừng lại, một người rút tên, giương nỏ, nhắm chuẩn; một người vùng thương, cầm cán, rung tua.

Trong nháy mắt này, tên của Nguyên Thập Tam Hạng đặt trên cung đột nhiên "không thấy nữa".

Thương của Gia Cát tiên sinh lại biến thành một đóa màu đỏ, hoa làm người ta kinh ngạc vì sự xinh đẹp của nó.

Thương có hoa thương.

Trên đầu thương có một chùm tua đỏ. Khi mũi thương di chuyển, tua đỏ lại vẽ nên một đóa hoa xinh tươi như mộng ảo.

Đó là một sự xinh đẹp đến rực rỡ, làm người ta có cảm giác cho dù chết vì nó cũng đáng giá.

Trong nháy mắt đó, Gia Cát Tiểu Hoa đâm thương của mình ra.

Ngay lúc này, một tiếng "vèo" vang lên, Nguyên Thập Tam Hạng lại buông lỏng dây nỏ đã kéo căng, bắn ra một "tên".

Nhưng trên nỏ của hắn không có tên, chẳng lẽ hắn lại bắn "tên không"?

Cùng lúc đó, mũi tên còn sót lại trong ống của hắn bỗng bay ra một cách thần kỳ, giống như có người kéo căng nỏ bắn ra.

Gia Cát tiên sinh đang tập trung tinh thần chú ý đến mũi tên của Nguyên Thập Tam Hạng đặt trên dây, nhưng mũi tên đó lại đột nhiên "biến mất", đồng thời một mũi tên khác lại bắn tới với khí thế sắc không thể cản, mạnh không thể chống.

Mũi tên này bắn tới rất đột ngột, hơn nữa còn rất nhanh, nhắm thẳng vào trái tim Gia Cát tiên sinh.

Đây là "Thương Tâm tiểu tiễn", chuyên đả thương trái tim kẻ địch.

Đây là mũi tên thương tâm.

Gia Cát tiên sinh không thể tránh, không kịp tránh, cũng không cách tránh.

Tránh không được, càng không kịp chống đỡ, chống đỡ cũng không ngăn được.

Đây là mũi tên đáng sợ chuyên đả thương tâm người.

Ngay lúc này, trên thân thể Gia Cát tiên sinh đột nhiên xảy ra biến hóa, cho dù chính mắt nhìn thấy cũng nhất định sẽ cho là ảo giác.

Bởi vì tên bắn về phía trái tim Gia Cát, đầu tên còn chưa tới, lồng ngực của y bỗng xuất hiện một cái hố.

Một cái hố hoàn toàn trong suốt, nơi đó không có da thịt, cũng không có thân thể.

Giống như lồng ngực của một người chột mở ra một cái hố trong suốt, mũi tên kia vừa vọt xuyên qua "hố" bay ra ngoài.

Nó đã xuyên qua một cái "hố" trước ngực Gia Cát tiên sinh, nhưng lại không phải bắn trúng.

Cũng trong nháy mắt này, Gia Cát tiên sinh đã phản kích, thương của y đâm ra.

Thương rất dài, dài đến một trượng hai, nhưng mũi thương lại đột nhiên rời khỏi đầu thương đâm vào Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi thương bắn ra, Gia Cát tiên cũng quát lên một tiếng:

- Mở!

Y đã "mở" thương, nhanh đến mức không giống như "thương" mà giống như một viên "đạn sắt".

Một thương này "đâm" vào tay Nguyên Thập Tam Hạng, là ngón út trên tay trái.

Nếu như một thương này "mở" về bất kỳ chỗ nào khác của Nguyên Thập Tam Hạng, có lẽ Nguyên Thập Tam Hạng đã phòng thủ, đã né tránh, đã ngăn cản, đã ứng phó.

Nhưng không phải, thương chỉ bắn vào ngón út của hắn, một bộ phận không quan trọng cũng không hề được coi trọng.

Nhưng nếu Nguyên Thập Tam Hạng muốn tấn công đại địch trước mắt, nhất định phải giương cung đặt tên. Một khi kéo nỏ móc tên, một tay đương nhiên phải lộ ra trước mắt kẻ địch, nhất là năm ngón tay.

Gia Cát tiên sinh đã chọn điểm này để phát động tấn công, y đâm tới một thương.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng phát hiện ra điểm này, hắn cũng phát ra tên của hắn, một mũi tên cuối cùng. Sau đó hắn mới toàn diện chuẩn bị chống đỡ, phòng thủ, né tránh một chiêu này của Gia Cát tiên sinh.

Hắn chưa chắc có thể ngăn cản được một thương kia, nhưng hắn đã hạ quyết tâm, nhiều nhất chỉ là hi sinh một ngón tay mà thôi.

Nếu như dùng một ngón tay để đổi lấy cái mạng của Gia Cát tiên sinh, đó thật sự là rất đáng giá. Cho dù bảo hắn chặt đứt một tay để lấy mạng của Gia Cát, hắn cũng bằng lòng.

Nếu là người thì sao, người có bằng lòng không?

Thực ra một người vì đã kích kẻ địch mà không tiếc hi sinh chính mình, đó là hành vi ngu ngốc, cũng rất không công bằng đối với bản thân.

Một người nên cố gắng để tăng cường chính mình, tìm cách để mình vượt qua kẻ địch, để cho kẻ địch vì đã kích mình mà phiền não, đây mới là chuyện có lợi với mình, chứ không phải xem đã kích kẻ địch, thương tổn đến mình là "hành động trả thù".

Đáng tiếc, hành vi của một người bị hạn chế bởi tư tưởng, tư tưởng lại bị hạn chế bởi kinh nghiệm, mà kinh nghiệm lại bị hạn chế bởi hoàn cảnh hiện thực. Cho dù là anh tài nhân kiệt cũng khó vượt qua những điều kiện và hạn chế này.

Nguyên Thập Tam Hạn hận Gia Cát tiên sinh. Cho dù thương tổn đến mình, hi sinh tất cả, hãn cũng muốn diệt trừ Gia Cát Tiểu Hoa.

Vấn đề là có thể trừ được không?

"Thương" của Gia Cát tiên sinh vẫn chưa đâm tới ngón út của hãn, còn cách khoảng chừng năm thước, đột nhiên lại biến thành một đóa hoa.

Một đóa "hoa" nổ tung, xinh đẹp khiến người ta kinh ngạc.

Một chiêu "Kinh Diễm nhất thương" này hóa ra lại là một vụ nổ hủy diệt tất cả.

"Vụ nổ" này không phải do thuốc nổ tạo thành, thuốc nổ không thể có công hiệu như vậy, ít nhất vào thời này là không thể.

Gia Cát tiên sinh chỉ dùng nội lực để đạt được điều này.

Nói cách khác, uy lực của một thương này đã không cần đâm vào chỗ hiểm, thậm chí không cần đâm vào trên người kẻ địch, chỉ cần nổ tung ra đã

đủ để phá tan kẻ địch, khiến hãn bỏ mạng.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Xạ Kích (Bản Tới)

Vụ nổ đã xảy ra.

Nguyên Thập Tam Hạng không tránh được, nhưng "mũi tên cuối cùng" của hắn cũng đã bắn ra.

Đó là một mũi tên vô hình.

Hóa ra mũi tên màu đỏ hữu hình được nội lực kỳ dị của hắn truyền vào, đã hoàn toàn mất đi hình thể.

Đây là một mũi tên trong suốt, tên vẫn bắn vào trái tim Gia Cát tiên sinh.

Lúc này, một bàn tay của Gia Cát lại dựng thẳng trước buồng tim theo tư thế lễ phật.

Mũi tên kia không nhìn thấy, cho nên không cách nào né tránh.

Mũi tên kia không có tiếng, cho nên không thể nào lánh đi.

Mũi tên kia cũng không làm kinh động không khí, nhưng lại rõ ràng xé gió bay đến.

Mũi tên bắn vào buồng tim Gia Cát tiên sinh, nhưng nơi đó đã có một bàn tay của Gia Cát đang dựng thẳng, cho nên mũi tên kia đâm vào mép tay.

Trận chiến này đã kết thúc, kết thúc rất nhanh, thậm chí là rất đột ngột, chỉ để lại tàn cục.

Đạt Ma kim thân ở lại trong chùa, nhưng đã hoàn toàn vỡ vụn, vết máu loang lổ.

Khi vụ nổ vừa xảy ra, Nguyên Thập Tam Hạng đã phá tượng rời đi, bảo toàn tẩm thân tàn.

Tượng thần Đạt Ma đã thay hắc ngăn cản một kiếp, nhưng một thương "kinh diễm" này nổ tung trước người hắc, cho dù hắc sống sót được cũng quyết không dễ chịu.

Vì vậy hắc lập tức rời đi, trước khi đi còn ra tay với Lão Lâm hòa thượng đang muốn cản đường hắc, đó là "tay đấm chân đá, một chiêu hai thức".

Một chiêu bức lui Lôi Trận Vũ, hai thức ngăn cản tất cả kẻ địch muốn truy kích.

Hắc vừa nhanh chóng chạy trốn, vừa cảm hận khàn giọng gào lên:

- Gia Cát... chúng ta còn chưa xong... chưa đâu...

Gia Cát tiên sinh một tay ôm ngực, bị thương gập đầu, lảo bầm:

- Chúng ta vẫn còn chưa...

Y cũng không hoàn toàn chiếm được lợi thế.

Y "tự xuyên" một cái "hố" nơi ngực mình, cho nên lúc tên bắn xuyên qua cũng không bị tổn thương thật sự, nhưng chẳng những vẫn cảm thụ được sự đau đớn khi bị tên xuyên, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

Ngoài ra tay trái của y cũng trúng một mũi tên. Nếu như y không thi triển phật chưởng chính tông, chỉ sợ một mũi tên này đã phá vỡ xương tay và xương ngực.

Y đã phá "Thương Tâm tiểu tiên" của Nguyên Thập Tam Hạng, lại dùng "Kinh Diễm nhất thương" khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng bị thương nặng, nhưng chính y cũng không dễ chịu, cho nên y không thể truy kích.

Trong lòng y rất đau. Có thể bởi vì sự đau lòng này, ngược lại khiến cho y chợt nhớ tới một số chuyện quá khứ đã bị chôn vùi.

Y, Hứa Tiểu Nhất và Nguyên Thập Tam Hạng cùng nhau bá làm môn đệ của Vi Thanh Thanh Thanh môn hạ.

Bọn họ không phân nóng lạnh, nghiên răng khổ luyện.

Bọn họ cùng nhau xông pha giang hồ, kề vai chiến đấu.

Bọn họ cùng nhau có ân báo ân, có thù báo thù, đường dài chiến đấu.

Bọn họ còn cùng nhau uống rượu bằng chén vỡ, dùng bàn tay chủ trì chính nghĩa để vuốt ve nữ nhân.

Nhưng lại có một ngày như vậy, bọn họ đã không thể bao dung lẫn nhau, thậm chí vì đả kích đối phương mà sinh ra một loại nhiệt huyết thiêu đốt chính mình.

Từ khi có Tiểu Kính, bọn họ đã không còn là bạn thân, không còn là đồng môn, cũng không còn là huynh đệ.

Bọn họ là thù địch.

Cần gì phải vậy?

Vì sao con người luôn thích nội chiến?

Triều đình nhà Tống sở dĩ suy nhược đến nay, cũng bởi vì chỉ lo nội đấu, dùng lực lượng đối phó kẻ địch để tập trung đối phó với người mình, đây là chuyện đáng xấu hổ.

Do đó Gia Cát tiên sinh không nhin được nhìn lên bầu trời đêm, đột nhiên hô lên một câu:

- Nguyên sư đệ, nếu như người chịu cái tà quy chính, nỗ lực tiến lên, ta có thể giúp chữa trị thương thế của người, vị trí của ta cũng có thể nhường cho người...

Trong bầu trời đêm cũng truyền đến tiếng rên rỉ, giống như một con chó bị què chân.

Nguyên Thập Tam Hạng anh hùng vô địch, khi bị thương cũng chỉ giống như một con chó lang thang và xơ xác thôi sao?

- Gia Cát Tiểu Hoa, người nói thì hay lắm. Muốn rơi xuống thì quá dễ, còn muốn tiến lên lại rất khó. Nhiều năm như vậy, chuyện duy nhất người làm cho ta chính là ngăn cản con đường phía trước của ta. Hôm nay cho dù người thật sự nhường đường thì ta cũng không quen, trừ khi là ta tự mình thanh trừ người. Người đừng vờ vĩnh, giả vờ làm người tốt. Ta hận người, ta đã nhìn thấu người, trong lòng người muốn đối phó với ta, nhưng ngoài mặt lại muốn làm người tốt. Người chỉ cần đứng vững ở đó, đối với ta cũng chính là một sự khiên trách ác độc. Ta tàn nhẫn là vì muốn leo lên phía trên, còn người tàn nhẫn lại là vì muốn làm người tốt. Gia Cát Tiểu Hoa, người đừng mong ta sẽ phục người. Chỉ cần ta khôi phục lại được, đời này ta vẫn sẽ sống để đối phó với người...

Giọng nói này đột nhiên dừng ngang, cũng không biết là người nói đột nhiên rời đi, nói không được nữa, không muốn nói, hay là không còn lời để nói.

Nhìn bóng trăng, Gia Cát tiên sinh bình tĩnh lại, đột nhiên cười khò.

Lời nói của Nguyên Thập Tam Hạng vẫn còn văng vẳng bên tai, từng câu đều giống như lời nói trong lòng y.

Nhưng y vẫn là con người thống khổ kia.

Có lẽ không chuyện xưa nào có thể dạy được người, trừ khi là chính mình có thể tỉnh ngộ. Hoặc là không lời nói nào có thể thay đổi được ai, trừ khi câu nói kia vừa vặn là câu nói trong lòng hẳn. Quan trọng hơn, những lời này của Nguyên Thập Tam Hạng càng khiến cho y sâu sắc hiểu được, con người đúng là một loại động vật, một bên nói rằng mọi người cần gì phải khổ sở đánh nhau, một bên lại chiến đấu đến người chết ta sống.

Một loại động vật còn không bằng thực vật. (nhưng rốt cuộc chính y có phải cũng là loại động vật này hay không?)

Có lẽ là thật, những lời này của Nguyên Thập Tam Hạng chẳng những mắng y, cũng mắng rất đúng, mắng cho y tỉnh.

Trong đáy lòng y có phải cũng thật sự ẩn giấu ma tính như vậy hay không?

Y bùi ngùi thở dài.

Trong đấu tranh giữa người và người, tại sao luôn cho rằng mình đúng, còn người khác nhất định là sai?

Y nhìn đường chỉ tay phức tạp của mình, bóng lưng rất thê lương. Bên cạnh y có người thương nặng và thương tiếc. Tàn tích của Lão Lâm tự nằm ở đó, trên đỉnh một ngọn núi hoang. Mặt đất hoang vu, vầng trăng nơi chân trời dần dần chìm về phía tây.

Ngay cả người cơ trí như Gia Cát tiên sinh, cũng không đoán được ảnh hưởng của trận chiến này đối với võ lâm ngày sau.

Ngay cả Nguyên Thập Tam Hạng cũng không đoán được, trận chiến này không chỉ là giao chiến sinh tử giữa hắc và Gia Cát tiên sinh, cũng quyết không chỉ ảnh hưởng đến hai người bọn họ, thậm chí không chỉ có ảnh hưởng lớn đến võ lâm và triều đình hiện giờ, kể cả lịch sử sau này cũng hoàn toàn thay đổi vì nó.

Nhân vật mấu chốt không phải bọn họ, mà là Lão Lâm hòa thượng.

Y tận mắt nhìn thấy trận chiến này.

Y cũng đã giao chiến với Nguyên Thập Tam Hạng, quả thật không thể kiềm chế được "Thương Tâm nhất tiễn", nhưng "Kinh Diễm nhất thương" lại có thể.

Đó là một loại lực nổ tung, một loại lực lượng cực lớn.

Điều này khiến cho Lão Lâm hòa thượng hạ quyết tâm, khi sinh thời phải nghiên cứu ra một loại vũ khí, cho dù không luyện được công lực tuyệt thế vô song như Gia Cát tiên sinh, cũng có thể dùng uy lực máy móc và thuốc nổ để tạo thành lực sát thương đồng dạng, như vậy có thể hoàn toàn nắm chắc khiến đám tà ma lui tránh.

Do đó y muốn dùng những năm tháng còn lại để ẩn cư nghiên cứu một loại "vũ khí", có thể sánh ngang với "Kinh Diễm nhất thương".

Y có thể, bởi vì y vốn là người của Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia, hơn nữa còn là hảo thủ của Lô gia bảo.

Y là Lô Trận Vũ.

Cuối cùng y đã phát minh ra, nhưng trên đời phát minh tốt không nhất định sẽ được dùng vào việc tốt.

Cuối cùng y đã sáng tạo ra một loại vũ khí có lực sát thương cực lớn, gọi là "đạn pháo".

Lúc này Gia Cát tiên sinh vẫn đang lo lắng, Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ và Vô Tình có lẽ đã giao chiến với Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục tại Tư Phòng sơn. Tứ Đại Danh Bồ liệu có thể ứng phó được Lục Hợp Thanh Long hay không?

Mặt trời lên cao.

Vầng trăng nhỏ dần.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vi Kịch (Vây Đánh)

Núi cao trắng nhỏ, trắng xám lạnh.

Ánh trắng trải dài trên đỉnh núi hoang.

Tảng đá lớn trên đỉnh núi giống như một mặt bình phong, hay một gian phòng.

Mặt đất thâm trầm, dưới sườn dốc có dòng nước chảy xiết, sâu không thấy đáy.

Trên đỉnh núi có người, là bốn người.

Bốn người đều cúi đầu. Bọn họ không phải đang nhìn chỉ tay trong lòng bàn tay của mình giống như Gia Cát tiên sinh, mà là đang nhìn cái bóng dưới chân mình.

Bọn họ đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đến nơi núi hoang này nhìn cái bóng của mình.

Người hay nhìn cái bóng của mình đều là người tịch mịch, bởi vì bọn họ thậm chí không có người khác để nhìn.

Đây là một ngọn núi tịch mịch, giống như một căn nhà nhỏ độc lập cách ly khỏi thế gian, lơ lửng ở nơi này.

Núi này là Tư Phòng sơn tiếp giáp với Lão Lâm tự. Lúc này Lão Lâm tự cổ xưa đã sụp đổ, nhưng núi vẫn còn, người cũng ở đó.

Bọn họ không phải đến tịch mịch, muốn tham gia bữa tiệc tịch mịch, muốn tịch mịch trong hồng trần nhộn nhịp. Chỉ cần trong lòng tịch mịch, nơi nào cũng sẽ tịch mịch, lo gì sẽ không tịch mịch. Chỉ sợ tịch mịch quanh, không thể giải trừ mà thôi. Không ai cần phải đến nơi núi sâu này để tìm sự yên tĩnh.

Bọn họ tới để chấp hành nhiệm vụ.

Bọn họ đang đợi, chờ đợi một người.

Bọn họ ngàn dặm xa xôi, đêm đi ngày trốn, phong trần mệt mỏi, không thấy mặt trời, lén đến nơi đây chính là để ngăn chặn người này, cũng muốn giết chết y.

Người này cũng tuyệt đối đáng để bọn họ làm như vậy.

Chỉ cần người này chết đi, lực lượng vũ trang trong triều có thể chống lại tướng gia có lẽ sẽ chỉ còn không đến một phần.

Người này đương nhiên chính là Gia Cát tiên sinh.

Nếu như bốn người này đang đợi Gia Cát tiên sinh, vậy thì bọn họ đương nhiên chính là Lục Hợp Thanh Long.

Nhưng Thanh Long có đến sáu con, bọn họ chỉ đến bốn người thôi sao?

Đến bốn con rồng, có thể ngăn được Gia Cát sao?

Bọn họ cũng đang lo lắng chuyện này. Chỉ cần Gia Cát tới Lão Lâm tự, bọn họ nhất định có thể ngăn được, nhưng chỉ sợ sáu người còn chưa tập hợp đầy đủ thì Gia Cát đã đến rồi.

Bọn họ nhận lệnh của Nguyên Thập Tam Hạng, cố ý bày bố nghi trận. Ngoài mặt, Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị vẫn ở lại kinh thành, giả vờ như có hành động khác thường để cầm chân Gia Cát tiên sinh. Nếu như Gia Cát tiên sinh vẫn ở yên tại kinh thành, bọn họ cũng không cần hành động.

Ai cũng biết Gia Cát tiên sinh không dễ bị lừa gạt, cho nên Nguyên Thập Tam Hạng và Thái Kinh đã thương nghị kế sách.

Một, tốt nhất là "giữ chân" Gia Cát tiên sinh ở trong kinh thành. Chỉ cần tìm một số người gây rối, liên tục phát sinh chuyện thích khách vào cung hành thích, nhất định không được thương tổn đến hoàng đế (đó là "núi dựa lớn" của Thái Kinh), nhưng hoàng thân quốc thích thì không ngại giết vài tên. Chỉ cần Gia Cát tiên sinh hộ giá bất lực, truy bắt hung thủ không thành, dĩ nhiên sẽ bị hoàng đế cách chức xử lý, ít nhất cũng sẽ hoài nghi xa lánh. Luận về công lực, chuyện quấy rối trong cung nên giao cho Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị là tốt nhất. Cộng thêm người của Thái Kinh bố trí trong cung tiếp ứng, khẳng định sẽ khiến cho Gia Cát và Tứ Đại Danh Bổ bận tới mảy mòi mất. Cùng lúc đó, Nguyên Thập Tam Hạng sẽ có thể rời khỏi kinh thành, chặn đường Thiên Y Cư Sĩ, trước tiên trừ đi một mối họa lớn trong lòng.

Hai, nếu như Gia Cát tiên sinh "cả gan" không để ý tới sống chết an nguy của hoàng đế, rời kinh bảo vệ Thiên Y Cư Sĩ, Nguyên Thập Tam Hạng cũng có kế liên hoàn. Chỉ cần hấn nắm chuẩn tính tình của Thiên Y Cư Sĩ (hấn nhận định Hứa Tiểu Nhất bản tính thuần hậu, nhất định sẽ không hi sinh tính mạng thủ hạ đệ tử của mình, thay đổi mục tiêu. Cho nên chỉ cần phát hiện có một môn sinh của Thiên Y Cư Sĩ xuất hiện, liền có thể đoán được Thiên Y Cư Sĩ nhất định cũng sẽ ở gần đó), đến lúc đó, Lục Hợp Thanh Long sẽ dùng đại trận do tổ sư gia truyền lại để vây giết Gia Cát Tiểu Hoa.

Ba, hấn trước tiên để Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị ở lại kinh thành, giả vờ phái Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ đi tấn công Hàm hồ, sau đó cho Cổ Thiết Tam và Triệu Họa Tứ đi đánh Diêm sơn. Trên thực tế, sáu đại môn đồ

đều phân bố các nơi tại Tam Phòng sơn, chỉ cần ra lệnh một tiếng sẽ lập tức kết trận, giết chết Gia Cát.

Bốn, Thái Kinh và Nguyên Thập Tam Hạng đều suy đoán, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bô không thể nào đồng thời rời khỏi kinh sư. Bởi vì gần đây hoàng cung rất không yên bình, Gia Cát quyết không dám mạo hiểm đưa tất cả nhân thủ của mình rời khỏi thành, giao hết cho đám người Thư Vô Hý và Nhất Gia. Lỡ may không bảo vệ được thánh thượng, khi đó ai có thể chịu trách nhiệm? Chỉ cần Gia Cát tới một mình, bọn họ sẽ dùng "Càn khôn đại trận" của Lục Hợp Thanh Long vây giết y. Còn nếu như người tới là Tứ Đại Danh Bô, Nguyên Thập Tam Hạng có thể tự mình giải quyết, một lần chặt đứt "tứ chi" của Gia Cát Tiểu Hoa.

Do đó Thái Kinh cho rằng đã tính toán chuẩn xác, Nguyên Thập Tam Hạng cũng cho rằng lần này thắng chắc.

Lúc này, bọn họ từ trong ám hiệu biết được Gia Cát tiên sinh đã đến.

Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục là viện binh ẩn nấp, được biết trước tiên, trong lòng kinh hãi. Nhưng Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị đã nhanh chóng tụ tập, bọn họ từ trong kinh thành một nắng hai sương chạy tới đây.

Bọn họ đã sớm nhận được tin tức, Gia Cát tiên sinh quả nhiên không giữ được bình tĩnh, đích thân xuất động.

Nghĩ đến chuyện mình sắp trở thành một phần tử giết chết Gia Cát tiên sinh đại danh鼎鼎 trong võ lâm, ai nấy đều cảm thấy rất kích động.

Bọn họ thậm chí quên truy xét, Gia Cát tiên sinh luôn cẩn thận vì sao lại hành động liều lĩnh, tự ý rời khỏi cương vị phòng thủ hoàng thành, bỏ mặc sự an nguy của long thể thiên tử, đi thẳng đến Diêm sơn như vậy?

Thực ra, khi Gia Cát tiên sinh biết Thiên Y Cư Sĩ đến kinh thành để giúp mình đối phó với Thái Kinh, cũng hiểu được dụng ý của vị sư huynh này,

đó là muốn "dẫn rắn rời hang".

Dẫn đi Nguyên Thập Tam Hạng và đại tướng dưới tay hắn, nhất là Lục Hợp Thanh Long, tất cả đều xuất động, ám thị Gia Cát có thể thừa dịp này tiêu diệt Thái Kinh, trừ đi kẻ thù chính trị, giết chết tên đầu sỏ hại nước hại dân này, có lẽ đây chính là nỗi khổ tâm của Thiên Y Cư Sĩ.

Nói đơn giản, Thái Kinh muốn lợi dụng sức mạnh của các phe phái trong triều và bên ngoài, cùng với nội đấu đồng môn giữa Nguyên Thập Tam Hạng và Gia Cát tiên sinh, nhằm để củng cố thế lực của mình. Nguyên Thập Tam Hạng lại muốn thừa dịp này diệt trừ Thiên Y Cư Sĩ hoặc Gia Cát tiên sinh. Thiên Y Cư Sĩ lại muốn làm cho Nguyên Thập Tam Hạng phân tâm, thu hút sự chú ý của hắn để Gia Cát tiên sinh có cơ hội tiêu diệt kẻ thù.

Nhưng Gia Cát tiên sinh lại không muốn giết Thái Kinh, bởi vì nhiều nguyên nhân.

Một, trên đời có một số tai họa đã đến mức vô phương cứu chữa, không thể giải quyết được, một khi áp bức thanh trừ, ngược lại sẽ khiến cho toàn bộ cơ cấu tan vỡ. Triều đình nhà Tống suy nhược lâu ngày, kết họa đã sâu, một khi Thái Kinh thất thế hoặc chết đi, đám Chu Miễn, Vương Phủ, Thái Tu lên nắm quyền, chỉ sợ còn hèn hạ vô sỉ hơn so với Thái Kinh, hơn nữa còn không chừa thủ đoạn nào. Thái Kinh chết đi sẽ tạo thành cục diện hỗn loạn, không hề tốt đối với quốc gia xã tắc. Ít nhất vào lúc này cảnh này, trên dưới triều đình đều là vây cánh của họ Thái, thói quen khó sửa, ung nhọt đã sâu, nếu như một dao cắt bỏ thì sẽ khiến cho bệnh nhân không sống nổi. Thái Kinh và người Kim "mắt đi mây lại", "tư thông ân cần", dốc sức cầu hòa miễn chiến, ở trong triều rất được ủng hộ. Một khi hắn thất thế, e rằng người Kim lo ngại triều đình nhà Tống mạnh lên, nhất định sẽ tăng cường tấn công. Dưới tình hình quốc lực không mạnh, quốc khố thiếu hụt, chỉ sợ khó mà ngăn cản thế công mãnh liệt của người Kim. Cho nên Thái Kinh quyền cao chức trọng, không thể nói chết là chết được.

Hai, cho dù có thể dẹp yên Thái đảng, nhất định sẽ do cự đảng cầm quyền. Thái Kinh giờ cao cờ hiệu tân đảng, mặc sức đàn áp giết chóc cự đảng, kể cả những người của tân đảng có tài nhưng không chịu cúi đầu. Một khi cự đảng mạnh lên, nhất định sẽ phản công toàn diện, đến lúc đó sự báo thù sẽ khiến cho oán hận càng sâu. Hơn nữa đám người này chịu đủ tai họa, cực kỳ căm hận những người nắm quyền trong triều, rất dễ tạo thành mưu phản khiến cho cung đình nội loạn. Điều này giống như một người bị bệnh đã lâu, thân thể yếu ớt, làm sao chịu được thuốc mạnh liên tục. Từ trước đến giờ Gia Cát tiên sinh làm việc chỉ nhìn đúng sai chứ không nhìn người, vì vậy đã trở thành người mà hai đảng không dung. Nhiều năm chống đối với Thái đảng, ngược lại tạo thành một loại sức mạnh "phản nghịch", một khi tân đảng được thế, nhất định sẽ xem Gia Cát tiên sinh là địch, đến lúc đó bất kể tốt xấu trung gian đều đuổi tận giết tuyệt, càng không phải là phúc của xã tắc.

Ba, cho dù bên cạnh không có Nguyên Thập Tam Hạng và Lục Hợp Thanh Long, Thái Kinh vẫn rất khó đối phó. Chu Miển và Vương Phủ mỗi người đều có cao thủ bảo vệ, hình tổng tươi cười Chu Nguyệt Minh, lật mây làm mưa Phương Ứng Khán, Thiên Hạ Đệ Thất, Long Bát thái gia, tất cả đều là đại ác nhân trong ác nhân, cao thủ hạng nhất trong cao thủ. Thái Kinh không phải muốn giết là giết được.

Cho nên trước tiên Gia Cát tiên sinh muốn biết rõ, Thái Kinh có ý muốn soán ngôi như Vương Mãng 1 hay không?

Y và Tứ Đại Danh Bố đã thương nghị, kết quả là "không thể".

Tuy nhiều năm qua Thái Kinh mở rộng vây cánh, khiến cho hoàng đế không thể loại bỏ hẳn, không có hẳn thì không được, nhưng thật ra quyền lực của hẳn vẫn đến từ hoàng đế.

Hẳn và Triệu Cát nguờ tầm nguờ, mã tầm mã, giao tình rất sâu. Lỡ may Triệu Cát không còn làm hoàng đế, vị trí của Thái Kinh cũng sẽ lung lay.

Làm hoàng đế ai mà không lo ngại có người còn quyền lớn danh cao hơn mình? Nếu như do chính Thái Kinh "cướp lấy", với tiếng xấu "hại nước hại dân" của hắn, cộng thêm người Kim bên sông rình mò, cùng với trên dưới cả nước chất chứa oán hận, Thái Kinh dù có dã tâm lớn cũng biết đó là khe nước mà hắn không thể vượt qua.

Cho nên hắn sẽ không ngu ngốc đi làm cái chức hoàng đế nhọc nhằn kia.

Thái Kinh nhất định sẽ không giết Triệu Cát, ngược lại vì giữ gìn quyền thế của mình, hắn càng phải bảo vệ cái mạng và ngôi vị của Triệu Cát.

Do đó Gia Cát tiên sinh rất yên tâm.

Y quyết định ngăn chặn Nguyên Thập Tam Hạng làm hại Thiên Y Cư Sĩ, vì vậy y đã giao trọng trách phòng thủ cho Ca Thư Lân Tàn (Ca Thư Lân Tàn bởi vì ngưỡng mộ đại sư huynh của Gia Cát tiên sinh là Lân Tàn đại sư, cho nên đổi tên thành "Lân Tàn". Bởi vì y am hiểu lục nghệ 2, học rộng biết nhiều, hành xử khéo léo, còn có thể ca múa, lúc kể chuyện lại rất biểu cảm, cho nên được hoàng đế Triệu Cát yêu thích giữ ở bên cạnh). Lúc này Gia Cát tiên sinh mới dám ly khai hoàng đế, lén rời khỏi kinh đi thẳng tới Địch sơn.

Y vừa đi, lập tức kinh động đến Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị. Vì vậy Yến Thi Nhị và Lỗ Thư Nhất cũng chạy tới Địch sơn, hội họp với bốn tên sư đệ khác.

Có điều, Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị vừa hành động, Tứ Đại Danh Bồ cũng nhận được tin tức.

"Không đúng."

"Tất cả Lục Hợp Thanh Long đều xuất động."

"Nhất định là đi phục kích thế thúc."

"Chúng ta phải ngăn cản bọn chúng."

Do đó Tứ Đại Danh Bồ cũng xuất động. Bọn họ lại nhờ Thư Vô Hý trông coi đại cục.

Vì vậy cục diện đã biến đổi. Thiên Y Cư Sĩ muốn dẫn Nguyên Thập Tam Hạng rời kinh. Nguyên Thập Tam Hạng muốn thừa dịp này giết chết Thiên Y Cư Sĩ, cũng có ý dụ Gia Cát tiên sinh ra ngoài để phục giết. Tứ Đại Danh Bồ lại đột ngột đến ngăn cản Lục Hợp Thanh Long bao vây.

Có lẽ chỉ có hai chuyện hoàn toàn bất ngờ. Một, trong Lão Lâm tự xuất hiện một Lôi Trận Vũ. Hai, Nguyên Thập Tam Hạng ẩn thân trong tượng bồ tát, lại được Thiên Y Cư Sĩ điểm hóa, ngộ được yếu quyết của "Nhẫn Nhục thần công" và Sơn Tự kinh.

Hai chuyện này đã trì hoãn thời gian Nguyên Thập Tam Hạng ra tay giết chết Thiên Y Cư Sĩ, nhưng Lục Hợp Thanh Long cũng đã cầm chân Gia Cát tiên sinh tại Tư Phòng sơn.

Gia Cát tiên sinh vừa lên Tư Phòng sơn, lập tức bị Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục bao vây.

May mắn là Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ vẫn chưa đến, Lục Hợp Thanh Long sáu người thiếu hai, cho nên không bày được Càn Khôn đại trận.

Chỉ dựa vào thực lực, bốn người Lục Hợp Thanh Long hoàn toàn không thắng được Gia Cát tiên sinh, nhưng cuộc vây đánh này vẫn có thể cầm chân Gia Cát tiên sinh một chút, chỉ một chút mà thôi.

Tuy chỉ một chút, nhưng vẫn có ảnh hưởng mang tính quyết định đối với đại cục, ít nhất đã quyết định sống chết của Thiên Y Cư Sĩ và Chức Nữ.

Đây chính là nguyên nhân Gia Cát tiên sinh "tới chậm một bước", mặc dù khi đang kịch chiến y đã phát ra tiếng kêu đặc biệt.

Trong Tự Tại môn, tiếng kêu của Lân Tàn đại sư Diệp Ai Thiên, Gia Cát tiên sinh, Thiên Y Cư Sĩ và Nguyên Thập Tam Hạng đều khác nhau. Tiếng kêu của Lân Tàn đại sư là rống ngâm, Thiên Y Cư Sĩ là chim hót, Gia Cát tiên sinh là chó sủa, còn Nguyên Thập Tam Hạng là sói tru.

Cho nên khi đang chiến đấu, Gia Cát tiên sinh muốn dùng tiếng kêu để chấn nhiếp Nguyên Thập Tam Hạng, cũng cảnh cáo hắn đừng ra tay độc ác với Thiên Y Cư Sĩ, nếu không mình nhất định sẽ không bỏ qua.

Tiếng kêu kia đã nói rõ, nếu như đối phương nhẫn tâm giết chết Thiên Y Cư Sĩ, y nhất định sẽ nợ máu trả bằng máu.

Nguyên Thập Tam Hạng vốn không phải là đối thủ của Gia Cát tiên sinh. Gia Cát tiên sinh công khai sự xuất hiện của mình, cho rằng Nguyên Thập Tam Hạng trước khi ra tay cũng phải e dè.

Gia Cát tiên sinh lại không ngờ, lúc này Nguyên Thập Tam Hạng đã thông suốt, luyện thành tâm pháp dùng Sơn Tự kinh làm kinh, dùng "Nhẫn Nhục thần công" làm mạch, hơn nữa còn kết hợp làm một với Đạt Ma kim thân, cho rằng đã có thể chiến thắng Gia Cát tiên sinh.

Cho nên hắn vẫn giết Thiên Y Cư Sĩ.

Lúc này, đội hình bao vây Gia Cát tiên sinh rốt cuộc đã có tiếp viện, đó là Cố Thiết Tam từ Dược Dã bị Chu Đại Khố Nhi "dọa đi", cùng với Triệu Họa Tứ bị Nguyên Thập Tam Hạng dùng "Độc Hoạt thần công" khiến cho "sống lại".

Hai người này vừa gia nhập, Lục Hợp Thanh Long Càn Khôn đại trận lập tức phát động. Đại trận này có một lực lượng thần bí, có thể khắc chế thần công cái thể của Gia Cát tiên sinh.

May mắn lúc này lại có bốn người đến, bốn người này lại phát động một trận khác, phá tan vòng vây của Lục Hợp Thanh Long.

Gia Cát tiên sinh thoát trận, cũng không ham chiến, lập tức chạy tới Lão Lâm tự. Nhưng Thiên Y Cư Sĩ chỉ còn thoi thóp một hơi, cuối cùng kiệt sức mà chết. Điều này đã buộc y phải dùng "Kinh Diễm nhất thương" để quyết chiến "Thương Tâm chi tiễn".

Tên hết, Nguyên Thập Tam Hạng trọng thương.

Gia Cát tiên sinh cũng bị thương không nhẹ, nhưng y đã phá tan kim thân của Nguyên Thập Tam Hạng, còn làm suy yếu một phần tư công lực của đối phương.

Nguyên Thập Tam Hạng dùng tuyệt kỹ đã truyền cho môn đồ để đối phó với Thiên Y Cư Sĩ, chân khí trong cơ thể đã xảy ra biến hóa rất kỳ dị, khiến cho hắn không thể chần chừ một phút nào, lập tức chạy đi. Cộng thêm Gia Cát tiên sinh dùng tiên thiên cương khí làm nổ hắn bị thương, chỉ còn lại không đến một nửa nội lực, nhưng vẫn có thể thành công trốn khỏi.

Chỉ là thù oán của hai người lại càng sâu hơn.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hổ Kích (Giao Chiến)

Bốn người đương nhiên chính là Tứ Đại Danh Bổ.

Lúc này nhờ có Tứ Đại Danh Bổ phá trận, Gia Cát tiên sinh đã phá vây rồi đi, chạy tới Lão Lâm tự, để lại Tứ Đại Danh Bổ đối mặt với Lục Hợp Thanh Long.

Lỗ Thư Nhất nói:

- Xem ra chúng ta khó tránh khỏi một trận chiến. Bọn ta có sáu người, còn các người chỉ có bốn người, các người nhất định sẽ thua.

Yến Thi Nhị nói:

- Nếu như các người nhất định sẽ thua, không bằng hãy nhận tội, quỳ xuống xin tha thứ, nói không chừng chúng ta mềm lòng sẽ tha cho các người một con đường sống.

Vô Tình đột nhiên nói:

- Răm chó.

Yến Thi Nhị giận dữ:

- Cái gì? Chúng ta tha cho người một mạng, trước tiên nói rõ thiệt hơn, người lại không biết điều thốt lời xúc phạm như vậy?

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Sáu người đánh với bốn người, sáu người nhất định sẽ thắng sao? Nếu như nhiều người là có thể thắng, vậy thì chúng ta đã sớm đánh thắng quân Kim rồi. Người cho rằng đây là đám đồ tể đánh nhau giữa chợ sao? May mà các người còn tập võ, còn có danh hiệu trong võ lâm, lại là rầm chó không kêu như vậy.

Lỗ Thư Nhất cả giận nói:

- Thịnh Nhai Dư, chúng ta đã nhượng bộ mà người còn quá đáng, còn là anh hùng hào kiệt cái gì?

Cố Thiết Tam nói:

- Sáu người chúng ta vốn đồng tâm kết trận, là các người tới đột kích chúng ta, thua là chết, đừng nói chúng ta ý đông hiệp ít.

Triệu Họa Tứ giễu cợt nói:

- Bọn họ đều là hào kiệt, tất nhiên là không sợ dùng ít đánh nhiều. Bọn họ thấy chúng ta chỉ có vài người chắc vẫn còn chê ít.

Thiết Thủ cười nói:

- Hào kiệt thì không dám, chúng ta không phải là kẻ điên.

Triệu Họa Tứ hừ một tiếng, nói:

- Có ý gì? Ai nói hào kiệt là kẻ điên?

Thiết Thủ thở dài nói:

- Trên đời này vốn khó phân biệt kẻ điên và hào kiệt.

Cố Thiết Tam nói:

- Ngay cả "chim khôn chọn cây lành mà đậu" các người cũng không hiểu, tướng gia tốt như vậy không nường nhờ, lại đi làm chó săn cho Gia Cát Tiểu Hoa, đúng là kẻ điên.

Diệp Kỳ Ngũ hừ lạnh nói:

- Bọn chúng nói thật dễ nghe, cái gì vì nước, vì dân, vì chính nghĩa, nói trắng ra liều mạng cũng chỉ vì quyền lực và danh lợi, còn không phải là sống vì dục vọng sao.

Truy Mệnh cười nói:

- Cho dù là vì dục vọng, cũng không có nghĩa là phải hi sinh vì nó. Cho dù yêu quốc gia, dân tộc, ái tình, tự do, nhưng mạng chỉ có một cái, không có mạng thì cũng không có tự do, ái tình, dân tộc và quốc gia. Nhưng có lúc, không hi sinh thì sẽ không có những thứ này, không có mạng cũng không sao, sống tiếp cũng không còn ý nghĩa, cho nên chúng ta mới chiến đấu vì nó.

Tề Văn Lục nói:

- Nói là một chuyện còn làm là chuyện khác. Dù sao Gia Cát lão nhi đã thoát vây, nhưng nhất định không thoát khỏi nguy hiểm. Y gặp phải sư phụ là chết chắc, các người gặp phải chúng ta cũng chết chắc, ra tay đi!

Truy Mệnh thở dài nói:

- Người quá nôn nóng, dưới đó có bạn cũ đang chờ người sao?

Tề Văn Lục quát lên:

- Họ Thôi kia, nếu không phải Triệu tứ ca của chúng ta cũng tinh thông cước pháp, đã chọn người là đối thủ, ta nhất định sẽ là người thứ nhất tới lấy mạng chó của người!

Lãnh huyết lạnh lùng nói:

- Như vậy thì con chó nào tới lấy mạng của ta?

Diệp Kỳ Ngũ ôn hòa nói:

- "Phi Tinh Truyền Hận kiếm" của Yến nhị ca chúng ta vừa lúc tương xứng với người. Ngoài ra, thiết quyền của Cổ tam ca trời sinh chính là khắc tinh của đôi tay Thiết lão nhị các người. Còn về ta, từ trước đến giờ vẫn dùng quân cờ làm ám khí, đối với danh tiếng của lão đại các người vẫn luôn cho rằng không xứng...

Lãnh huyết cắt lời:

- Người muốn giao đấu với đại sư huynh của chúng ta?

Diệp Kỳ Ngũ mỉm cười như đã tính trước.

- Đáng tiếc.

Lãnh huyết chỉ nói hai chữ này.

Diệp Kỳ Ngũ lấy làm lạ hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Lãnh huyết nói:

- Đáng tiếc người chỉ xứng liếm chân cho huynh ấy.

Sắc mặt Diệp Kỳ Ngũ biến đổi, cổ tay lật lại, đưa vào trong ngực.

Vô tình chợt đi đến giữa hai người.

Chân của y không thể đi, nhưng y có xe lăn bằng gỗ.

Y thấp hơn người khác một cái đầu, nhưng không ai có thể xem nhẹ sự hiện hữu của y.

Y chặn giữa hai người, chỉ nói một câu:

- Hẳn là của ta.

Sau đó còn thêm một câu:

- Một người quá ít.

Lỗ Thư Nhất đột nhiên nói:

- Vậy thì thêm ta nữa.

Truy Mệnh vỗ tay cười nói:

- Hai người đánh một người, thật là thông minh.

Lỗ Thư Nhất lại mặt không đỏ, thở không gấp, mày không động, mắt không nháy, nói:

- Phải nói là hai người đánh một kẻ tàn phế.

Thiết Thủ thở dài nói:

- Xem ra muốn mặt dày cũng phải có bản lĩnh không biết xấu hổ.

Yến Thi Nhị nói:

- Bản lĩnh đó các người còn kém xa.

Truy Mệnh hí mắt nói:

- Đúng là kém xa. Không biết vị Tề lục huynh kia sẽ đảm nhận vai gì?

Tề Văn Lục nở một nụ cười rất thiếu tự nhiên, nói:

- Ta à? Dư ra một người là ta, vì vậy ta sẽ phụ trách ám toán.

Yến Thi Nhị cũng phụ họa:

- Hẳn à? Nơi nào cần thì hẳn sẽ có mặt, ai bảo chúng ta nhiều hơn hai người.

Tề Văn Lục cũng đường hoàng nói:

- Đúng vậy, ai bảo các người ít hơn hai người.

Thiết Thủ nói:

- Ta có hai cánh tay, sẽ dùng một cánh tay để nắm chặt người.

Cố Thiết Tam cười lạnh nói:

- Người ứng phó được ta rồi hãy nói.

Lãnh Huyết nhú mày hỏi:

- Đánh nhau dùng miệng hay là dùng nắm tay?

Cố Thiết Tam giơ nắm tay lên:

- Đương nhiên là dùng nắm tay. Bọn người không nhịn được nữa rồi à?

- Sai.

Lãnh Huyết đâm tới một kiếm.

Sau đó mới nói tiếp:

- Dùng kiếm, nắm tay không đáng quan tâm.

Kiểm của y đâm vào Yến Thi Nhị, là Yến Thi Nhị rẽ tóc cài hoa.

Yến Thi Nhị cũng đột nhiên rút kiếm, phản công Lãnh Huyết.

Cố Thiết Tam lập tức vung quyền tấn công Lãnh Huyết.

Thiết Thủ lập tức ra tay ngăn cản Cố Thiết Tam, nhưng Triệu Họa Tứ đã bay đá vào y.

Truy Mệnh kêu lớn:

- Người chọn sai đối tượng rồi.

Đôi chân của y đã quấn lấy hai chân Triệu Họa Tứ.

Chỉ có Diệp Kỳ Ngũ là không nhúc nhích, bởi vì hắn không thể động.

Vô Tình đang nhìn chăm chú vào hắn, đôi mắt kia sắc bén và bình tĩnh, còn đẹp hơn so với đôi mắt của mỹ nhân.

Lỗ Thư Nhất đã lặng lẽ di chuyển đến sau lưng Vô Tình. Hắn quyết chí muốn ném tên "tàn phế" này ra xa giống như túi rách, ít nhất cũng ném khỏi cái xe lăn nổi tiếng trên giang hồ là quỷ thần khó lường.

Chỉ có một người "rảnh rỗi an nhàn, khoan tay đứng nhìn", đương nhiên là Tề Văn Lục.

Nơi này dư ra một người là hắn, vì vậy hắn sẽ là người lược trận, nói cách khác là phụ trách ám toán.

Hắn thích nhiệm vụ này, bởi vì không tốn sức nhất, không nguy hiểm nhất, hơn nữa cũng dễ dàng lập công nhất.

Mục tiêu hiện giờ của hắn là Vô Tình. Trước tiên đánh ngã một người, hơn nữa còn là người quan trọng nhất và cũng là yếu nhất, những người

khác tự nhiên không chiến mà bại, có thể nhanh chóng nắm được cơ hội chiến thắng.

Tứ Đại Danh Bổ và Lục Hợp Thanh Long đã bắt đầu giao chiến trên Tư Phòng sơn.

Núi vốn cao, trăng vốn lạnh.

Thắng lợi bình thường đều đổi lấy bằng mồ hôi và máu.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phục Kích

Gia Cát tiên sinh mặc dù bị thương, nhưng y khôi phục rất nhanh, hơn nữa cũng cố gắng để khôi phục nhanh hơn.

Lực tên của Nguyên Thập Tam Hạng đáng sợ hơn rất nhiều so với trước kia.

Trước đây y đã từng đối kháng với "Thương Tâm chi tiễn", khi đó công lực của Nguyên Thập Tam Hạng còn không cao như vậy.

Nguyên Thập Tam Hạng từng bắn một mũi tên vào tim. Lúc đó phương thức ứng phó của Gia Cát tiên sinh không phải là tránh né, không phải là ngăn cản, cũng không phải là đón đỡ, mà y dùng một loại lực lượng gần như "thần kỳ", nhanh chóng dời vị trí ngực của mình về phía trước một trượng ba, trở thành ngênh đón mũi tên kia.

Vì vậy lực tên và lồng ngực va chạm tại phía trước tạo thành phản lực. Mũi tên kia tuy bắn trúng lồng ngực "trong ảo giác" dời về phía trước, nhưng lực lượng "trong thực tế" lại tạo thành phản kích, khiến cho mũi tên bắn ngược về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Một lần đó, thật sự khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng luống cuống tay chân.

Một lần đó, Gia Cát tiên sinh hoàn toàn thắng lợi.

Một lần đó, Nguyên Thập Tam Hạng còn chưa đột phá "Nhấn Nhục thần công", cũng chưa hiểu rõ Sơn Tự kinh.

Nhưng lần này lại khác biệt, không hề giống.

Trước khi mũi tên bắn tới, Gia Cát tiên sinh đã dời cơ quan nơi lồng ngực đi, nhưng một mũi tên này vẫn khiến y bị thương nặng.

Y phát ra "Kinh Diễm nhất thương" đánh bại Nguyên Thập Tam Hạng, sau đó lập tức vận khí điều tức.

Y có một loại nội công gọi là "Bán Đoạn Cầm", nội công này không phải dùng để đả thương người, mà là dùng để tự chữa thương. Chỗ thần kỳ của nó là bị thương càng nặng thì càng mau chữa khỏi, ít nhất cũng có thể tạm thời áp chế thương thế nặng hơn.

Trong võ lâm tranh hùng đấu thắng và trên giang hồ gió tanh mưa máu, nội công này có thể nói là hết sức "hiệu nghiệm". Bởi vì thường xuyên có chuyện bị thương chiến đấu, tẩm máu khổ chiến, nội công này có thể tạm thời nén thương tiếp tục chiến đấu, sau khi thắng lợi thì mới chữa trị.

Công hiệu của "Bán Đoạn Cầm" là có thể "bị thương càng nặng thì chữa trị càng nhanh".

Lý luận của Gia Cát luôn dùng kinh nghiệm làm mục tiêu, dĩ nhiên võ công của y cũng rất thực dụng.

Gia Cát tiên sinh từ trước đến nay luôn là một người "thiết thực". Y luôn cho rằng một số nhà lý luận và học vấn thích khoe khoang khoác lác, ba hoa chích chòe, phần nhiều chỉ biết nói mà không biết làm, hoặc là nói một đàng làm một nẻo.

Y chủ trương thực tế.

Y đang muốn vận "Bán Đoạn Cầm" đè nén thương thế. Vết thương kia tuy không thấy máu, nhưng còn nặng hơn so với chảy máu. Y cảm giác được đó là một vết thương lớn, dường như còn lớn hơn cả người mình. Y định chỉ cần khôi phục một chút nguyên khí sẽ lập tức truy kích, bởi vì y sợ Nguyên Thập Tam Hạng sẽ gặp phải Tứ Đại Danh Bồ.

Dù sao một con cạp bị thương vẫn có sức giết người, huống hồ bên kia núi còn có người của quân địch, nhất là sáu con rồng kia.

Không ngờ y lại đột nhiên nghe được một tiếng quát khê.

Toàn thân Lão Lâm hòa thượng run lên, sau lưng y đã xuất hiện một cô gái, một cô gái ngọt ngào.

Tay của cô gái kia đã từ phía sau nắm lấy cổ của Lão Lâm hòa thượng.

Gia Cát tiên sinh ổn định tâm thần, y biết cô gái này chưa chắc đã muốn giết Lão Lâm hòa thượng, nếu không thì đã sớm giết rồi. Ít đi một kẻ địch luôn tốt hơn so với nhiều thêm một kẻ địch.

Nếu như không giết, lại không chế sự sống chết của Lão Lâm hòa thượng, đương nhiên là có mưu đồ.

Đây là một loại cảm giác, cho nên y hỏi thẳng:

- Cô là ai?

Cô gái kia cũng trả lời "thành thật":

- Tôi là một cô gái không có giấc mộng.

Gia Cát tiên sinh lập tức biết nàng là ai.

- Vô Mộng Nữ, cô muốn gì?

- Tốt, sáng khoái!

Vô Mộng Nữ nói:

- Muốn tôi thả y, có hai điều kiện.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Cô nói đi, nếu có thể thì ta sẽ đồng ý, nếu không thể thì cô giết y cũng sẽ không thoát được.

Vô Mộng Nữ cũng sáng khoái, lập tức đề xuất yêu cầu:

- Một, ông thu tôi làm đồ đệ, truyền hết võ công cho tôi. Hai, ông và môn hạ của ông không được đối địch với tôi.

Sau đó nàng liếm liếm đôi môi đỏ mọng, nói:

- Chỉ hai yêu cầu này thôi.

Lão Lâm đại sư cũng không phải là người dễ đối phó, nhưng y vẫn trúng phục kích. Chủ yếu là vì y quá kinh ngạc bởi một chiêu kia của Gia Cát tiên sinh, do đó sinh ra ngờ ngẩn và trầm tư.

Ai có thể tu luyện công lực đến mức này?

Bình khí này đã không phải là "bình khí" trong lời kể nữa.

"Thương" đã là một loại quan niệm khác.

(Nếu như ta có thể biến nó thành một loại "vũ khí" mà người người đều có thể sử dụng, chẳng phải sẽ thay đổi toàn bộ quan niệm và uy lực của võ học sao?)

Trong lúc y đang chăm chú suy nghĩ, Vô Mộng Nữ vẫn chưa thật sự rút lui đã khống chế y.

Vô Mộng Nữ chỉ dùng tay không, nhưng tay của nàng rất độc, thủ pháp cầm huyết càng độc hơn.

Theo lẽ, cho dù Lão Lâm thiên sư chưa bùng tỉnh, có Gia Cát tiên sinh ở đây cũng không đến nỗi chẳng hay biết gì. Nhưng Gia Cát tiên sinh lại đang thương cảm vì cái chết của Thiên Y Cư Sĩ.

Y vừa dùng toàn lực đánh lui Nguyên Thập Tam Hạng, đang muốn ngấm vận huyền công để áp chế thương thế, Vô Mộng Nữ đã nắm lấy cơ hội trong thoáng chốc này.

Nắm giữ tiên cơ, hoàn thành phục kích.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Truy Kích

Trên Tư Phòng sơn, chiến đấu nhanh chóng diễn ra.

Cố Thiết Tam đấu với Thiết Du Hạ.

Quyền của Cố Thiết Tam rất nhanh, là khoái quyền.

Quyền pháp của hắn rất kỳ lạ, thân hình di chuyển như tia chớp, nắm tay như sấm sét, nhẹ nhàng như lông chim, lại nhanh như tên bắn, chỉ tấn công vào đầu, huyệt thái dương và bụng dưới của kẻ địch.

Chỉ tấn công vào những bộ phận này, qua lại xuất chiêu, biến đổi linh hoạt, như vậy là đủ rồi.

Có đôi khi trước tiên đánh đầu, sau đó đánh hông, lại đánh huyệt thái dương.

Có lúc là huyệt thái dương bên trái, bụng, bụng, huyệt thái dương bên phải.

Có lúc là đầu, bụng, bụng, bụng, đầu.

Có lúc là đầu, đầu, đầu, đầu, đầu... liên tục đánh vào đầu, không đánh những nơi khác.

Biến ảo không ngớt, biến hóa khó lường.

Lúc mới bắt đầu, Thiết Thủ vẫn bình tĩnh ứng phó, ung dung hóa giải, thấy chiêu phá chiêu.

Y lại nhún nhường nói:

- Cố huynh, chúng ta cần gì vừa lên đã đánh nhau sống chết...

Lời của y sai rồi, bởi vì người khác đã liều mạng, y không liều cũng không được, trừ khi là y muốn chết.

Nhưng cái sai không phải là đạo lý của câu này, mà là y không nên nói chuyện. Điều này khiến cho chiêu thức của y chậm đi, chương chậm lại.

Y vừa mở miệng thì đã trút khí.

Cao thủ chiến đấu chỉ hơn nhau trong phút chốc, một chút này cũng đủ phân định sống chết cao thấp.

Cố Thiết Tam liên tục tấn công, quyền của hắn nhanh, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự mạnh mẽ, sắc bén và chuẩn xác của mỗi quyền. Thậm chí là quyền càng nhanh thì lực càng mạnh, sức sát thương cũng càng lớn.

Lúc đầu Thiết Thủ không hề có ý liều mạng, như vậy thì không ổn, cho nên bây giờ y chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Y tuy dùng chương lực hùng hậu độ lượng bao dung, nhưng mỗi khi Cố Thiết Tam đánh một quyền thì y phải lui lại một bước, đó là một bước dài.

Cố Thiết Tam đánh tám quyền mười quyền, Thiết Thủ đã lui đến bên vách đá.

Thiết Thủ vội vã kêu lên:

- Đừng có...

Lúc này quyền của Cố Thiết Tam mới chậm lại.

Chậm mới đáng sợ, càng đáng sợ hơn.

Hóa ra quyền của Cố Thiết Tam đánh chậm còn lợi hại hơn so với đánh nhanh.

Vừa rồi mỗi quyền của hắn giống như một cái dùi sắt, tấn công vào đầu, bụng hoặc huyết thái dương. Bây giờ mỗi quyền của hắn lại tựa như một tia sét, tuy chỉ đánh vào một nơi nhưng kinh lực lại đồng thời phân tán đến đầu, bụng và trán.

Thiết Thủ không chống đỡ được, lại lui thêm một bước.

Không thể lui nữa.

Bước này đã lui ra khỏi vách đá, một chân của y đã bước giữa không trung, nội lực hùng hậu đã không còn điểm tựa.

Cố Thiết Tam lập tức truy kích, đây rõ ràng là thời cơ tốt nhất để giết chết Thiết Thủ.

Đối mặt với công kích của đối phương, Thiết Thủ đành phải đón đỡ.

Đương nhiên, đây là thời điểm không nên "đón đỡ" nhất. Cho nên đón thêm một chưởng này, hai chân Thiết Thủ đồng loạt lui ra khỏi vách đá, lơ lửng giữa không trung.

Y đương nhiên không thể đứng lâu giữa không trung.

Cố Thiết Tam không cho đối phương một cơ hội sống sót nào, hắn tuyệt đối không để Thiết Thủ lại vùng lên sườn dốc, cho nên lần này hai tay của hắn đều xuất kích.

Truy kích, truy kích, lại truy kích, cần phải giết chết kẻ địch mới thôi.

Thiết Thủ không có cách nào, phải đánh hạ kẻ địch.

Không có lựa chọn, y đành phải dùng hai tay đẩy ngang, lại đón lấy hai quyền này của Cố Thiết Tam.

Lần này quyền chưởng đụng nhau, khiến cho Cố Thiết Tam chợt hiểu được một chuyện, thừa thắng truy kích cũng chưa hẳn có thể hoàn toàn thắng lợi.

Hắn sai rồi, bởi vì hắn không nên truy kích.

Hai chân Thiết Thủ đứng giữa hư không, nhưng hai chưởng này càng mạnh hơn so với lúc chân đạp trên đất, hơn nữa còn hoàn toàn không cần mượn lực.

Nguồn gốc lực lượng của y chính là hai nắm tay của Cố Thiết Tam. Y áp chế ngược quyền kinh của Cố Thiết Tam, sau đó lại phát ra nội kinh của mình. Bởi vì y lơ lửng giữa trời, lực lượng trống rỗng mới là khắc tinh thật sự.

Cố Thiết Tam giống như bị hai tầng công kích, hắn nghe được xương cánh tay của mình đang rên rỉ. Quyền kinh của hắn có lớn, lực cánh tay có mạnh, cũng không thể trước tiên hóa giải lực đạo của mình, sau đó còn phải đối phó với chưởng công của Thiết Thủ.

Hắn hối hận vì đã truy kích.

Hắn gần như có thể nghe được tiếng xương cánh tay của mình rạn nứt.

○ ○ ○

Gia Cát tiên sinh đang trầm ngâm.

Nếu như y không bị thương, với công lực của y, muốn cứu Lão Lâm thiên sư từ trong tay cô gái này, mặc dù mạo hiểm nhưng vẫn nắm chắc.

Nhưng bây giờ thì không.

- Ông suy nghĩ thế nào?

Vô Mộng Nữ nóng nảy:

- Ông đừng vì muốn làm hào kiệt mà hi sinh người bạn già của mình.

Lão Lâm thiên sư giận dữ như muốn nói gì đó, nhưng lại nói không ra, bởi vì cổ của y đang bị móng tay dính độc nắm lấy.

- Y vừa mới ra tay cứu Thiên Y Cư Sĩ, các người là bạn cũ.

Vô Mộng Nữ nói:

- Đến cái tuổi này của các người, nhất định là không còn nhiều bạn cũ lắm, chết một người thì ít đi một người. Nếu như ông thật sự là hào kiệt, trước tiên nên bảo vệ bạn cũ.

Gia Cát vuốt râu mỉm cười.

Lúc này y vẫn còn cười được.

- Ta không phải là hào kiệt.

Y nói:

- Nhưng hào kiệt cũng không phải là kẻ điên, hào kiệt chẳng qua chỉ dám làm những chuyện mà người khác không dám nhưng lại rất muốn làm mà thôi.

Sau đó y nói:

- Đây là sai lầm thứ nhất của cô.

Vô Mộng Nữ rất ngạc nhiên:

- Thứ hai thì sao?

Nàng hỏi.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Du Kích

Trên núi hoang, quyết chiến rất ác liệt.

Triệu Họa Tứ phi thân lên.

Hắn muốn tìm ra sơ hở của Truy Mệnh, tìm được sơ hở mới có thể ra tay, không, là ra chân.

Ra chân không thể so với ra tay, tay vừa đưa ra còn có thể biến chiêu, thu chiêu, thủ chiêu, phản chiêu... chân lại không thể, chân một khi đá ra, chỉ còn lại một chân (thậm chí không có) để giữ thân thể cân bằng, bản thân sẽ lộ ra sơ hở, rất dễ bị kẻ địch thừa cơ.

Do đó đối phó với cao thủ như Truy Mệnh, Triệu Họa Tứ nhất định trước tiên phải nhìn ra sơ hở của kẻ địch.

Nếu như không thấy thì phải tìm ra.

Nếu như không tìm ra thì phải tấn công để tạo ra sơ hở.

Triệu Họa Tứ giỏi về khinh công, nhưng đó cũng là sở trường của Truy Mệnh.

Truy Mệnh cũng phi thân lên, y cũng đang tìm sơ hở của Triệu Họa Tứ.

Triệu Họa Tứ hít mạnh một hơi, một lần nữa bay lên, vẫn quanh quẩn trên đầu Truy Mệnh .

Hai cánh tay Truy Mệnh rung lên, hai vai tuy động nhưng lại không ra tay, ngược lại đột ngột bay lên giống như mọc ra một đôi cánh, lại vượt lên trên Triệu Họa Tứ.

Triệu Họa Tứ hừ lạnh một tiếng, chân trái của hắn chột đạp lên mắt cá chân phải, nhờ đó bay lên một bước, sau đó chân phải lại đạp lên mắt cá chân trái, bay thêm một bước nữa. Cứ như vậy đạp vào nhau, một hơi bay đến mười bảy mươi tám bước, lại vượt lên trên Truy Mệnh.

Truy Mệnh cười, giày phải của y chột tuột ra. Thừa dịp chiếc giày rơi xuống, mũi chân phải của y khẽ điểm lên mặt giày, mượn lực như vậy, y lại bay lên cao một trượng một. Chiếc giày rơi xuống, mũi giày cắm thẳng vào mặt đất cứng rắn hơn hai tấc, nhưng Truy Mệnh lại vượt lên trên Triệu Họa Tứ.

Hai người liên tiếp bay lên như vậy, cách mặt đất hơn năm trượng, thế vẫn còn chưa dứt.

Hai người vẫn chưa giao thủ, nhưng còn nguy hiểm hơn giao thủ. Hai người vẫn chưa xuất cước, nhưng còn kinh hiểm hơn xuất cước.

Thân hình bọn họ vừa bốc lên, vừa chao đảo, đều đang tìm sơ hở của đối phương.

Đó là một loại phương thức chiến đấu khác, du kích.

Hai người vừa độ sức nhảy cao, thân hình vừa lóe lên di động, muốn tìm ra nhược điểm của đối phương.

Triệu Họa Tứ và Truy Mệnh đều sở trường khinh công, giỏi về cước pháp, nhưng rất nhanh đã phân chia cao thấp.

Bởi vì Triệu Họa Tứ đã bị thương từ trước, khí không đủ, lực đã hết.

Truy Mệnh chột lộn nhào một cái giữa không trung, lại vượt lên phía trên Triệu Họa Tứ.

Y lập tức nhìn ra, thương thế của Triệu Họa Tứ đã không cho phép hắn tiếp tục tranh đấu, vì vậy cười nói:

- Bỏ đi, chúng ta xuống dưới lại so...

Nhưng y cũng lập tức phát hiện, đây chỉ là một bố cục. Triệu Họa Tứ muốn dụ y bay lên không, một người khác lại ở phía dưới bố trí, đó là Lỗ Thư Nhất.

Lỗ Thư Nhất cũng không đối phó với Vô Tình giống như những gì bọn họ nói, mà lại giống như một thợ săn đang quan sát cuộc du kích giữa Truy Mệnh và Triệu Họa Tứ.

Trong lúc hai người bay lên không so tài, hắn đã viết rất nhiều chữ trên mặt đất. Dựa vào ánh trăng phản chiếu yếu ớt, Truy Mệnh thấp thoáng thấy được những chữ kia, đó đều là những chữ đơn.

Công, Đả, Sát, Tử.

Đây đều là những chữ có tính công kích, lực sát thương rất lớn.

Từ phía trên nhìn xuống, những chữ này giống như muốn chuyển động, mỗi nét mỗi phẩy tựa như tay đâm chân đá, hơn nữa còn mở miệng nhe răng như muốn cắn người khác.

Ngay cả chữ "Hỗ" cũng dường như biến thành một con hổ vung đuôi giận dữ, chữ "Long" như một con rồng hung bạo cuộn mình mai phục.

Lỗ Thư Nhất lại "viết sống" những chữ này.

Thân hình của Triệu Họa Tứ đã không bay lên nữa, ngược lại nhanh chóng rơi xuống. Trên không trung chỉ còn lại Truy Mệnh.

Truy Mệnh không có chỗ nào để rơi xuống, trừ khi là hẫng đặt chân lên những "chữ" này, vậy thì chắc chắn giống như rơi vào miệng hùm mỗ ưng.

Truy Mệnh quanh quẩn phía trên, chỉ thấy những chữ trên đất đang dùng "hình" và "nghĩa" của chúng chờ đợi hẫng.

Toái, Liệt, Tuyết, Diệt.

o o o

- Thứ hai chính là...

Ánh mắt Gia Cát tiên sinh sắc bén, nói:

- Y không phải là bằng hữu của ta.

Vô Mộng Nữ ngạc nhiên.

- Ta không quen y.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Y là bạn cũ của nhị sư ca của ta, nhưng lại không liên quan gì tới ta. Ta nhờ vào võ công nhận ra, y chắc hẳn là Lôi Trận Vũ năm đó uy danh rất lớn, nhưng trước hôm nay chúng ta chưa từng gặp mặt, cũng không quen biết.

Vô Mộng Nữ chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Chẳng lẽ nàng cưỡng ép làm người? Hay là không nên uy hiếp lão nhân mà nàng không thể chống lại này?

- Nhưng ông không thể nhẫn tâm thấy chết mà không cứu, đúng không?

Vô Mộng Nữ cố gắng trấn định:

- Dù sao y cũng là bạn cũ của vị sư huynh đồng môn vừa mới chết của ông.

Gia Cát tiên sinh lạnh nhạt nhìn nàng.

Vô Mộng Nữ quả thật cảm thấy mình giống như một đĩa cải trắng, nhạt nhẽo đến mức thậm chí không thể khơi dậy khẩu vị của Gia Cát.

Nhưng nàng phải cố gắng trấn tĩnh, tiếp tục kiên cường, nếu không thì sẽ không có đường lui, hơn nữa lui cũng không có chỗ chết.

- Cô nói sao?

Gia Cát tiên sinh vẫn thản nhiên, thờ ơ hỏi ngược lại.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Xung Kích

Trên núi, quyết đấu rất khốc liệt.

Lãnh Huyết đấu với Yến Thi Nhị.

Lãnh Huyết xử dụng kiếm, Yến Thi Nhị cũng xử dụng kiếm.

Kiếm của Lãnh Huyết nhanh, kiếm của Yến Thi Nhị càng nhanh hơn.

Lãnh Huyết vừa xuất kiếm, ngay cả chính y cũng không biết tổng cộng đã đánh ra mấy kiếm, bởi vì kiếm quá nhanh.

Yến Thi Nhị lập tức đánh trả.

Kiếm của hắn vừa xuất ra, ánh vàng chói mắt, rực rỡ khó nhìn. Không ai thấy rõ hình dáng của kiếm trong tay hắn, thậm chí ngay cả dài hay ngắn, sắc hay cùn cũng khó phân biệt được.

Thực sự quá nhanh, hai người đều sử dụng khoái kiếm.

Nhưng dù sao vẫn có sự khác biệt, khác biệt nằm ở kiếm.

Kiếm của Lãnh Huyết là tiện tay nhặt được, một thanh kiếm rỉ sét. Cái gọi là "kiếm" nghĩa là sắc bén, có thể giết được người, còn kiếm của y lại chẳng hề giống như một thanh kiếm. Thậm chí ngay cả vỏ kiếm và lưỡi kiếm cũng có những khiếm khuyết này.

Kiểm của Yến Thi Nhị lại rực rỡ lóa mắt, là một thanh kiếm tốt. Vô kiếm khắc rồng sơn phượng, khảm mười ba viên minh châu. Lưỡi kiếm tinh xảo, nạm mười sáu viên bảo thạch và sáu ngôi sao. Xem ra đây chẳng những là kiếm tốt mà còn là danh kiếm.

Lãnh Huyết lại chẳng thèm nhìn. Kiếm của y so với kiếm của Yến Thi Nhị như bùn so với mây, nhưng y cầm kiếm nơi tay lại giống như đó là thần binh lợi khí, còn nổi danh và quý báu hơn so với Ngự Trường kiếm, Thượng Phương bảo kiếm, Thanh Long Yến Nguyệt đao.

Chỉ cần đối phương có một điểm sơ hở, kiếm của y liền đâm ra.

Chỉ cần đối phương có một điểm do dự, thế công của y liền thi triển.

Chỉ cần đối phương có một điểm sợ hãi, y liền đâm vào nơi đối phương sợ nhất.

Chỉ cần đối phương...

Nhưng không có.

Yến Thi Nhị rẽ tóc, cài hoa, áo dài, tay áo xừa, nhưng xuất kiếm còn tàn độc, còn sắc bén, thậm chí còn dũng mãnh hơn Lãnh Huyết.

Cho nên hai người đều xung kích kiếm pháp của đối phương, càng đấu càng anh dũng, càng chiến càng liều mạng, càng đánh càng đặc sắc.

Vì vậy vẫn phân ra cao thấp mạnh yếu.

Bởi vì tính tình của Lãnh Huyết.

Cá tính của y là áp lực càng lớn thì phản lực càng lớn, ngăn trở càng mạnh thì sức phản kháng cũng càng mạnh.

Cao thủ chân chính trên đời là phải gặp khó càng dũng, gặp mạnh càng mạnh, bởi vì trên đời luôn có nhiều ngăn trở, nhiều khó khăn, nhiều cường địch, nhiều thứ để học hỏi.

Hai người liều mạng giao đấu như vậy, rất nhanh đều đổ máu bị thương.

Lãnh Huyết càng bị thương thì càng dũng mãnh, máu chảy cũng chảy ra cả đầu chí của hắn, đầu chí đến tận trời.

Yến Thi Nhị lại không thể, bởi vì hắn quá yêu quý bản thân.

Một người quá quý trọng bản thân thì sẽ không dám quá liều mạng, nhưng nếu một người không liều mạng thì rất khó thấy được bản lĩnh thật sự.

Yến Thi Nhị không dám liều, hắn vẫn cần mạng, còn thể công của Lãnh Huyết thì thật sự không cần mạng, cho nên hắn đành phải liên tiếp tháo lui.

Vừa lui, lại tiếp tục lui, sau ba lần lui đã lộ ra dấu hiệu thất bại.

Nhưng hắn vẫn có biện pháp.

Lúc cổ tay hắn rút lại, bảy viên bảo thạch trong số mười sáu viên trên lưỡi kiếm đột ngột bắn ra, phân biệt đánh vào mười bốn yếu huyệt của Lãnh Huyết.

Bảy viên ám khí làm thế nào đánh vào mười bốn chỗ hiểm?

Bởi vì đó là ám khí không thể ngăn cản, một khi ngăn cản, kinh lực ẩn chứa trong nó sẽ tự động đổi hướng, bắn vào bảy chỗ hiểm khác của kẻ địch. Bởi vì lúc ám khí bay đến sát người mới có thể ra tay ngăn cản, vì vậy ám khí bất ngờ đổi hướng chia ra tấn công, kẻ địch sẽ không thể ứng phó kịp.

Yến Thi Nhị thường dùng một chiêu này để giành thắng lợi, cũng dùng một chiêu này lấy mạng kẻ địch. Hãn rất đặc ý với một chiêu này, đây là tuyệt chiêu của hãn.

Nhưng Lãnh Huyết vừa thấy hãn sử dụng chiêu này lại thở dài một tiếng.

Thực ra y giao đấu với cường địch như Yến Thi Nhị, trong lòng bị xung kích rất lớn, đó là xung kích của kiếm, cũng là xung kích của thơ.

Kiểm pháp của Lãnh Huyết, mỗi kiếm đều giống như một câu nói trong lòng, là trực tiếp nhất.

Y cũng dựa vào trực giác để xuất kiếm, đó là một loại bản năng bẩm sinh như dã thú, nhưng loại bản năng này càng nhanh, càng tốc, càng chuẩn xác, càng thần diệu hơn so với dựa vào lý trí phán đoán.

Kiểm pháp của Yến Thi Nhị lại bất đồng, đó là một loại "kiếm pháp của thơ", "Thi kiếm".

Thơ cũng rất trực tiếp, là ngôn ngữ tinh luyện nhất, giống như dòng máu quý giá nhất trong thân thể.

Ngôn ngữ của thơ tuy thật, tuy đẹp, tuy cảm động, nhưng dù sao cũng là thứ trải qua chỉnh sửa, mài giũa và suy nghĩ.

Có điều đó cũng là tinh hoa, tinh hoa thật sự.

Loại kiếm pháp này đã xung kích Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết hiểu chiến, bởi vì kiếm pháp tuyệt như vậy mới có thể khiến hãn thi triển ra kiếm pháp càng tuyệt thế hơn.

Nhưng Yến Thi Nhị lại không dám liều mạng.

Liều mạng cần phải có dũng khí. Không phải đem mạng đi liều chính là liều mạng, mà là cái tình sống chết có nhau, sống vì kiếm cũng chết vì kiếm.

Không có tình nghĩa sinh tử tương tri với kiếm, cùng sống cùng chết, vậy thì không thể thi triển ra kiếm pháp thần diệu.

Lúc này Lãnh Huyết đã không còn lòng dạ nào tiếp tục chiến đấu, bởi vì y biết mình thắng chắc.

Một kiếm thủ chân chính sẽ không khảm ám khí dùng để ám toán người khác lên kiếm mà mình dùng, bởi vì đó là xem thường chính mình, cũng xem thường kiếm của mình, loại người này đã không xứng được thắng.

Kiếm khách như vậy làm sao là đối thủ của y?

Cho nên y quát lên một tiếng:

- Người không xứng dùng kiếm!

Sau đó y công ra một kiếm.

Một kiếm này xuất chiêu quá mạnh, cũng quá tự tin, cho nên kiếm "rời tay" bay ra.

Là người và kiếm đều quá tự tin, cho nên "kiếm" rời tay bay đi, chứ không phải người "rời tay" phóng "kiếm".

Kiếm giống như người đều tràn đầy sức sống, còn có thể thấu hiểu chủ nhân, chủ động phát ra công kích.

Tại khoảnh khắc đó, kiếm của Yến Thi Nhị hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Kiếm của Lãnh Huyết không chỉ bay thẳng vào đối phương, còn kéo theo bảy viên bảo thạch kia phản công Yến Thi Nhị.

Nếu không phải trên đầu Yến Thi Nhị còn có đóa hoa kia, có lẽ lúc này hân đã là một người chết, hơn nữa còn là một người bị một kiếm xuyên tim mà chết.

Trong lúc kinh hãi, hân chợt ngã xuống đóa hoa trên tóc.

Bàn tay nhón hoa, mặc dù sắc mặt hân đã sớm phát xanh, cười không ra được.

Cũng không biết làm thế nào, một kiếm kia cắt xuống đóa hoa, sau đó tự động trở lại trong tay Lãnh Huyết, giống như một con chó trung thành luôn đi theo chủ nhân.

Hoa của Yến Thi Nhị đã thay hân chịu một kiếm, nhận một kiếp.

Hoa rơi, người vẫn còn.

Có lẽ bởi vì hoa rơi, cho nên người không chết.

○ ○ ○

Vô Mộng Nữ biết mình đã không có phần thắng, nàng chỉ có cách rút lui.

Nếu như không thể cầu tiến, không thể giành được, ít nhất cũng phải bảo vệ sự an nguy của mình. Khi nhìn thấy tình huống không ổn thì phải thu tay đúng lúc.

- Muốn ông truyền thụ tuyệt kỹ cho tôi, đương nhiên là không thể.

Nàng ngập ngừng nói:

- Nhưng ông có thể đồng ý với tôi, ông và môn đồ của ông sẽ không làm hại tôi chứ?

Gia Cát lạnh nhạt nói:

- Chúng ta không ra tay đối phó với cô, nhưng nếu như cô làm chuyện thương thiên hại lý, phạm pháp phạm tội, cũng sẽ có người trừng trị cô.

Vô Mộng Nữ vui mừng khôn xiết:

- Vậy là ông đã đồng ý?

Gia Cát chỉ nói:

- Vậy cũng không có nghĩa là cô sẽ an toàn.

Vô Mộng Nữ thở ra một hơi:

- Chỉ cần Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát tiên sinh không lòng bắt tôi, người khiến cho tôi sợ còn không nhiều đâu.

Gia Cát tiên sinh lắc đầu:

- Trong thiên hạ có rất nhiều người giỏi, cô đừng cao hứng quá sớm.

Vô Mộng Nữ nghiêm túc nói:

- Nếu như ông đã đáp ứng, sẽ không đổi ý chứ?

Gia Cát vuốt râu nói:

- Nếu như ta là người dễ đổi ý nuốt lời, cô cũng không cần phải đàm phán với ta.

Vô Mộng Nữ nở nụ cười ngọt ngào:

- Gia Cát tiên sinh, một lời nặng tựa ngàn vàng, đương kim thiên tử nói còn không bằng Gia Cát gật đầu một cái.

Gia Cát nói ngay:

- Lời này không thể nói được.

Vô Mộng Nữ hé miệng cười, nói:

- Đáng tiếc Gia Cát cơ trí hơn người, võ công cái thế lại thích làm chó săn cho hoàng đế.

Gia Cát tiên sinh cũng không tức giận:

- Ta không bảo vệ thiên tử này, e rằng trời cao thật sự xem vạn dân như chó cỏ 1. Cô có thả người hay không? Nếu như không thả, đó cũng không phải là do ta lật lọng.

Vô Mộng Nữ vội nói:

- Thả, thả, thả... nhưng nếu bây giờ tôi thả lão hòa thượng này, y sẽ quay lại giết tôi ngay.

Xin cát tiên sinh chờ dài một tiếng:

- Cô cứ thả y ra trước, đại sư sẽ không tính toán với cô.

Vô Mộng Nữ làm ra vẻ kinh hãi sợ sệt:

- Ông xem, ông xem, y đang phòng mang trốn mắt, thật là hung dữ. Lỡ may tôi vừa thả ra, y liền đem tôi chặt thành trăm mảnh thì sao? Ông tuy đã đáp ứng không giết tôi, nhưng y lại giống như muốn đem cô gái yếu đuối này băm thành thịt vụn, vậy làm sao để thả?

Gia Cát hăng giọng một tiếng:

- Lần này đại sư sẽ tha cô một mạng, sau này cô đừng đâm đầu vào y là được. Y bị cô nắm cổ, dĩ nhiên là phải mắt trốn lên. Cô còn không mau thả

sao? Nếu không thì ta sẽ không để ý tới nữa.

Vô Mộng Nữ vừa le cái lưỡi thơm, vừa vội vàng nói:

- Có tiên sinh chịu trách nhiệm, đương nhiên là thả ngay...

Nói xong, nàng quả thật thả Lão Lâm hòa thượng Lôi Trận Vũ ra.

Lúc này Gia Cát tiên sinh mới nói:

- Cô lại sai lầm rồi...

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chàng Kịch (Va Chạm)

Trên núi chiến đấu rất kịch liệt.

Diệp Kỳ Ngũ đối phó với Vô Tình, giống như đánh một ván cờ.

Hắn bắn một quân cờ về phía Vô Tình.

Vô Tình vẫn ngồi yên bất động trên xe, không phải là bất động như núi, y không trầm ổn như vậy, chỉ là vô cùng bình tĩnh, hơn nữa còn mang theo một chút chế nhạo lạnh lùng.

Quân cờ bắn thẳng về phía Vô Tình.

Vô Tình không tránh, chỉ nhìn vào quân cờ. Cho đến khi quân cờ còn cách người năm thước, một tiếng "bụp" vang lên, một vật thể nhanh chóng bay ra, đập vào quân cờ.

Quân cờ rơi xuống, đó là một quân Tốt.

Vật thể này bay đến rất nhanh, ngay cả Diệp Kỳ Ngũ cũng không nhìn ra được nó từ đâu ra.

Vật thể kia đánh rơi quân Tốt, sau đó bay lên giữa không trung, biến mất không còn nhìn thấy, không hề rơi xuống.

Diệp Kỳ Ngũ cảm thấy rất kích động. Hắn đang đối mặt với Thịnh Nhai Dư đứng đầu Tứ Đại Danh Bổng, ngoại hiệu là "Vô Tình", là người nổi danh nhất về ám khí trong võ lâm ngoại trừ Thục Trung Đường môn.

Một người dùng ám khí có một không hai trong võ lâm, đồng thời còn đổi ám khí thành "Minh khí", nhưng lại không có cả khả năng đi đứng.

Hắn muốn thăm dò người này, cho nên phát ra một quân Tốt.

Nhưng không có tác dụng, Tốt đã bị "ăn mất", trong khi đối phương ra tay như thế nào hắn cũng không thấy rõ.

Hắn đã từ phản kích trở nên có phần khẩn trương.

Hắn không phục, hắn quyết định phải thử thêm một lần, cho nên hắn lại phát ra hai quân cờ, một quả là Mã còn một quân là Pháo.

Vô Tình vẫn ngồi yên nhìn quân cờ bay tới.

Cho đến khi hai quân cờ bay đến trước người năm thước, Vô Tình vẫn không nhúc nhích, cũng không có bất kỳ hành động nào.

Chẳng lẽ y muốn chờ chết?

Bốn thước...

Không có động tĩnh.

Ba thước...

Vô Tình đã động, động rất nhanh.

Hai tiếng "vèo vèo" vang lên, hai vật thể nhanh chóng bay ra, đụng vào Mã và Pháo.

Lần này mặc dù Diệp Kỳ Ngũ đã hết sức chú ý, nhưng chỉ biết hai món ám khí kia đến từ trục xe và bánh xe, vẫn không thấy rõ đó là vật gì, hình dáng gì và làm thế nào phát ra?

Nhưng lần này là Mã và Pháo chứ không phải Tốt.

Khi món ám khí kia đụng vào Mã, quân Mã chột trầm xuống, sau đó đột ngột thay đổi phương hướng, nhưng vẫn dùng một phương thức hết sức kỳ dị bắn đến.

Nó vốn đang bắn vào sống mũi của Vô Tình, bây giờ bị đụng vào, thế tới đột ngột biến đổi, bắn vào dưới sườn của Vô Tình.

Đó giống như hai góc đối của chữ "Nhật" (日), cũng chính là thế đi của Mã trong cờ tướng.

Một quân cờ khác, sau khi bị đụng vào lại có phản ứng hoàn toàn khác với Mã.

Nó nhảy lên, sau đó lại bắn xuống. Nó vốn bay về phía cổ họng Vô Tình, lúc này lại đổi thành đánh vào trán.

Đó giống như thế đi của Pháo trong cờ tướng, quân cờ này chính là Pháo.

Nói cách khác, Diệp Kỳ Ngũ phát ra hai quân cờ này đã sớm tính toán lực lượng, chỉ chờ Vô Tình dùng ám khí đánh vào, lúc này mới nhìn thấy hướng đi thật sự của nó, cũng là quân bài sát thủ cuối cùng.

Hắn rất tự tin vào ám khí của mình. Cho nên ngày đó Thái Kinh bảo hắn lên phát ám khí, khiến cho Vương Tiểu Thạch tưởng lầm là do Vô Tình làm, Diệp Kỳ Ngũ cảm thấy rất ủy khuất.

Sao không dứt khoát giết chết Thịnh Nhai Dư và Vương Tiểu Thạch? Đã muốn giả mạo lại muốn theo dõi, khổ cực như vậy để làm gì?

Sau đó hắn đã đánh một trận với Vương Tiểu Thạch ở gần Hoa phủ của Phát đảng, biết được tiểu tử này có năng lực hơn người, mới xem như nuốt xuống cục tức này.

Đó là đối với Vương Tiểu Thạch, không phải Vô Tình.

Hắn vẫn luôn cảm thấy mình giỏi hơn Vô Tình.

Hắn đã từng nghiên cứu thủ pháp ám khí của Vô Tình, hiểu rõ cách Vô Tình phóng ám khí ra sao, hơn nữa còn sáng tạo ra một bộ phương pháp khắc chế.

Vô Tình trời sinh tàn tật, cho dù không phải trời sinh cũng là không khỏe mạnh, còn hắn lại đi đến tự nhiên, khinh công cũng không tồi. Cho nên không lý do gì Vô Tình lại nổi danh hơn hắn, mạnh hơn hắn, có "địa vị giang hồ" cao hơn hắn.

Hắn thề phải giết Vô Tình, bởi vì danh tiếng của Vô Tình đã che lấp hắn.

Điều mà hắn không ngờ là, hắn cho rằng mình đã vượt qua Vô Tình, nhưng đó là Vô Tình trong tưởng tượng của hắn.

Hắn vốn là một người tự cao, người tự cao ít khi đưa ra phán đoán chính xác đối với kẻ địch, chỉ biết tăng bốc thực lực của mình.

Hai món ám khí kia bị đựng vào, bắn về phía dưới sườn và bên trái Vô Tình.

Chính vì nó đột ngột thay đổi góc độ, lại cách Vô Tình quá gần, cho dù Vô Tình có ấn cơ quan trên xe cũng không kịp ngăn cản hai món ám khí chết người này.

Nhưng ám khí của Vô Tình cũng không nhất định phải từ trên xe phát ra.

Trong chớp mắt này, hai ngón trỏ của y lại bung ra hai mảnh ám khí hình móng tay, không hề sai lệch đánh vào hai quân cờ Mã và Pháo.

Lần này hai quân cờ Mã và Pháo cũng không thể kịp thời thay đổi vị trí và góc độ, phương hướng của nó lại bị đột ám khí thứ hai của Vô Tình khống chế, bắn ngược về phía Diệp Kỳ Ngũ.

Lúc này Diệp Kỳ Ngũ mới kinh hãi, bởi vì hai quân cờ này đều tầm độc, là kịch độc, ngay cả hãn cũng không dám tùy tiện đón lấy.

Hãn đành phải hét lớn một tiếng, tay trái phát ra Sĩ, tay phải phát ra Tượng, toàn lực ứng phó với Mã và Pháo.

Khi hãn đang tập trung đối phó với quân cờ do mình phát ra, một mũi tên đột nhiên từ dưới gầm xe của Vô Tình bay ra, bắn thẳng vào giữa trán Diệp Kỳ Ngũ.

Diệp Kỳ Ngũ lập tức ra Xe, hãn dùng Xe để cản tên.

Lúc này hãn đã hoàn toàn không dám kinh thường kẻ địch trước mắt nữa.

Nhưng mũi tên này của Vô Tình bay được nửa đường, đột nhiên có mũi tên thứ hai đuổi theo, đụng vào đuôi của mũi tên thứ nhất.

Mũi tên thứ nhất lập tức rung lên, lượn một vòng lớn giữa không trung, bắn vào sau gáy Diệp Kỳ Ngũ.

Mũi tên thứ hai này vốn thay mũi tên thứ nhất bắn vào giữa trán Diệp Kỳ Ngũ, nhưng đột nhiên lại xuất hiện mũi tên thứ ba.

Mũi tên thứ ba cũng đụng vào đuôi của mũi tên thứ hai, mũi tên thứ hai lập tức trầm xuống, bắn vào ngực Diệp Kỳ Ngũ.

Mũi tên thứ ba mới là bắn vào giữa trán đối phương.

Tuy chỉ có ba mũi tên, nhưng biến hóa lại rất nhanh, rất tốc, rất mạnh, rất kỳ. Trong nháy mắt Diệp Kỳ Ngũ đã bị tập kích từ ba hướng, quyết không thể ngăn cản, ứng phó và giải quyết được.

Nếu như lúc này không có ba miếng thẻ trúc, Diệp Kỳ Ngũ có lẽ đã chết.

Ba miếng thẻ trúc phân biệt đụng vào ba mũi tên nhỏ, hơn nữa còn đánh bay chúng đi.

Thẻ trúc chính là thẻ sách, bởi vì ngày xưa chữ vốn được khắc lên trúc.

Người phát ra ba miếng "sách" này đương nhiên chính là Lỗ Thư Nhất. Hẳn chẳng những lược trận cho Triệu Họa Tứ và Truy Mệnh so tài khinh công, hơn nữa còn chú ý đến tình hình quyết đấu giữa Diệp Kỳ Ngũ và Vô Tình.

Cho nên hẳn kịp thời phát ra thẻ trúc cứu Diệp Kỳ Ngũ.

Hẳn cứu Diệp Kỳ Ngũ, còn Tề Văn Lục lại tấn công Vô Tình.

Trong nháy mắt này Tề Văn Lục đã liên tục tấn công Vô Tình năm lần, thế công của hẳn rất kỳ lạ.

Vô Tình đương nhiên không phải là người dễ chọc, y cũng phản kích năm lần.

Nhưng năm lần này đều không có hiệu quả, cho nên y đã bị thua thiệt.

Tề Văn Lục xuất kích năm lần, Vô Tình cũng đánh trả năm lần, hẳn là hai bên ngang nhau mới đúng, tại sao lại là Vô Tình bị thiệt?

KINH DIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hoàn Kích (Đánh Trả)

Quả thật là bị thua thiệt.

Tề Văn Lục năm lần tấn công, trước tiên đều quát một tiếng.

- Nhân sinh là...

Vô Tình lập tức phóng ám khí, tay y vẫy một cái, một thanh phi đao như tia chớp bay ra.

Nhưng bóng người chợt lóe lên, Tề Văn Lục lại giống như chưa hề nhúc nhích, phi đao chỉ đâm vào cái bóng của hắn.

Tề Văn Lục lại trầm giọng quát một tiếng:

- Nhân sinh...

Hắn lại bay lên lần nữa.

Tay áo Vô Tình giơ lên, bắn ra một mũi tên.

Lúc mũi tên xé gió bay đến, người đã không còn thấy.

Tề Văn Lục vẫn đứng nguyên tại chỗ, giống như người vừa mới ra tay không phải là hắn, có điều quần áo trên người lại xuất hiện những vết rách.

Sau đó hắn tấn công lần thứ ba.

- Nhân...

Vô Tình vỗ vào xe, bảy con "đom đóm" lập tức bay đến Tề Văn Lục. Lần này cho dù có bảy Tề Văn Lục e rằng cũng không tránh khỏi.

Nhưng vẫn không có tác dụng.

Không biết vì sao, bảy con "đom đóm" kia đều hoàn toàn đánh vào trên thân kiếm của Tề Văn Lục vừa rút ra, giống như trên kiếm kia có nam châm.

Tề Văn Lục cũng giống như hoàn toàn không hề cử động.

Chuyện này đối với Vô Tình là từ trước đến nay chưa từng có.

Ám khí của y trăm phát trăm trúng, kẻ địch trước giờ đều sợ hãi, lo lắng, gào khóc, trốn tránh ám khí của y, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi cái chết. Nhưng hiện giờ Tề Văn Lục lại như động mà không động, đùa bỡn y trong lòng bàn tay, giống như y chỉ là một con chó nhỏ đang đuổi theo cái đuôi của mình.

Tổng cộng năm lần như vậy.

Vô Tình năm lần đánh trả đều không chiếm được lợi thế.

Đối phương năm lần tấn công đều giống như chưa từng cử động.

Như vậy lập tức phân biệt được cao thấp, nhất là ám khí trên người và xe của Vô Tình dùng một món thì ít đi một món.

Chuyện này quả thật rất đáng sợ, cũng rất tàn khốc.

Tề Văn Lục đang muốn công kích lần thứ sáu.

Lúc này Diệp Kỳ Ngũ đã định thần lại, Lỗ Thư Nhất cũng quay sang đối phó với Truy Mệnh đang muốn "đáp xuống".

Vô Tình đột nhiên giống như nhớ tới điều gì, buột miệng nói:

- Bảo Thân Toàn Sinh đại pháp trong Nội Thiên của Trang Tử?

Y vừa nghĩ đến đây, đột nhiên hai tay vỗ một cái trên đầu.

Trên tóc y giống như bốc lên một đám khói, một làn khói dưới ánh trăng.

Ánh trăng buổi đêm chiếu khắp núi hoang, ánh trăng dường như cũng đã hấp thu đám khói kia.

Vô Tình thốt lên một câu như vậy, Tề Văn Lục đang chiếm được thượng phong, ung dung bình tĩnh dường như cũng hơi biến sắc.

Lúc này hắn nhanh chóng nhảy lên, đồng thời rút kiếm ra.

Giữa không trung hắn lại quát lớn một tiếng:

- Hải lòng chém mãi nguyện!

Sau đó một kiếm chém xuống đầu Vô Tình.

Lần này Vô Tình lại bất động, không phát ra âm khí giống như năm lần trước, thậm chí cũng không đánh trả.

Y lại chỉ một cái, chỉ vào trăng.

Trăng soi đỉnh núi, ánh trăng cũng rơi vào người Tề Văn Lục.

Tề Văn Lục chợt kêu thảm một tiếng, toàn thân tỏa ra khói giống như đang bốc lửa.

Hắn đau đến mức ném cả kiếm đi, lăn lộn gào khóc.

Nếu như lúc này không có Diệp Kỳ Ngũ phóng ám khí về phía Vô Tình, lần này là quân Tướng của hắn, không biết Tề Văn Lục liệu có đau đến mức lăn xuống vách núi hay không.

Tề Văn Lục tranh thủ được một hơi, dường như không cam lòng, giận dữ hỏi:

- Người làm sao biết phá pháp?

Vô Tình vừa ứng phó với Diệp Kỳ Ngũ, vừa trả lời một cách nhàn rỗi:

- Lúc đầu ta cũng không biết người đã dùng Đường Sinh Chủ của Trang Tử. Nhân sinh là hữu hạn, tri thức là vô hạn, dùng nhân sinh hữu hạn để theo đuổi tri thức vô hạn là thất bại tất yếu. Ta bị người thao túng, giống như đuổi theo cái bóng của ma quỷ, vĩnh viễn cũng không có kết quả, chỉ có sức cùng lực kiệt mà thôi.

Tề Văn Lục cảm hận hỏi:

- Sau đó người làm sao biết được?

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Mỗi trận quyết đấu chính là một lần ngộ, ngộ được thì qua cửa, nhân sinh đại khái là như vậy. Người có học vấn, ta cũng không phải là người không ham học.

Tề Văn Lục hung hăng hỏi:

- Người làm sao phá được?

Hắn không cam lòng. Hắn biết Vô Tình dùng ám khí mượn ánh trăng "vẩy" vào trên người hắn, nhưng đây là ám khí gì? Đây là kỹ xảo gì? Hắn

chưa từng nghe nói, cũng chưa từng nhìn thấy, muốn đề phòng cũng không được, cào rách da đầu cũng không nghĩ ra.

Vô Tình nhìn giống như đã bị Tướng của Diệp Kỳ Ngũ tấn công đến mức không thể chống đỡ nổi, nhưng chỉ một lát sau giọng nói bình thản của y lại vang lên. Xem ra y còn có thể nói chuyện vui vẻ, rõ ràng là chưa xuất toàn lực, cũng không hề rơi vào thế yếu.

Đây mới là đáng sợ.

- Người còn nhớ câu cuối của Đường Sinh Chủ là gì không?

Tề Văn Lục đọc sách có khả năng thấy qua là không quên, lập tức trả lời:

- Chỉ cùng vu vi tân; hỏa truyền dã, bất tri kỳ tận dã.

Ý của nó đại khái là: dùng tay chặt củi đưa đến để giữ lửa tiếp tục cháy, luôn có lúc kiệt sức lửa tàn; còn nếu để cho lửa tự nhiên cháy lan ra, nó sẽ thiêu đốt không có điểm dừng.

Vô Tình cười một tiếng:

- Đó chính là phá pháp của hữu hạn đối với vô hạn.

Tề Văn Lục lại trở nên hung bạo.

Hắn múa kiếm, kiếm pháp tao nhã hoa lệ, tinh tế kỹ càng, bày hết sở trường, giống như một bài Hán Phú 1 câu từ trau chuốt không có khuyết điểm nào.

Hắn đã trao kiếm cho sinh mạng, cũng trao sinh mạng cho kiếm.

Hắn dùng kiếm giống như làm văn.

Diệp Kỳ Ngũ cũng giống như đã đặt cược sinh mạng.

Hai người bọn họ hợp sức tấn công Vô Tình.

Lúc này Vô Tình cũng chú ý tới, mặc dù Yến Thi Nhị và Cố Thiết Tam đều bị Lãnh Huyết và Thiết Thủ đánh cho không thể đánh trả lại, không kịp thở một hơi, nhưng tam sư đệ Truy Mệnh cũng đang gặp nguy hiểm.

Cho nên y kêu lên một tiếng:

- Nhưng xa ký giá, tứ mẫu nghiệp nghiệp. 2

Đó là một câu trong Tiểu Nhã "Thái Vi" của Kinh Thi, "nhưng xa" chính là xe binh, nghiệp nghiệp giống như thịnh vượng, đều có ý nghĩa long trọng.

Nhưng tại sao vào lúc này Vô Tình lại đọc thơ? Y đọc lên câu thơ này rốt cuộc có ý gì?

○ ○ ○

Vô Mộng Nữ rất chú ý, rất cẩn thận.

Nàng chỉ nhớ loáng thoáng về quá khứ của mình, phần lớn đã hoàn toàn quên mất. Nhưng ít nhất nàng vẫn nhớ được một chuyện, bởi vì nàng không đủ cẩn thận, quá sơ ý nên mới mất đi ký ức.

Nàng không muốn mất đi ký ức một lần nữa, cho nên nàng vẫn luôn cẩn thận.

Thừa lúc Gia Cát tiên sinh bị thương để khống chế Lão Lâm hòa thượng, nàng cảm thấy đáng để làm như thế. Bởi vì cho dù không thể nhờ vậy mà trở thành đệ tử của Gia Cát, ít nhất sau này đi lại trên giang hồ cũng không sợ rơi vào trong tay đám người Gia Cát.

Vì an toàn trọng đại này, mạo hiểm một chút cũng đáng giá.

Nhưng lúc này nàng đã sai ở đâu?

- Ông sẽ không nuốt lời chứ?

Nàng hoài nghi hỏi.

Gia Cát lắc đầu.

- Điểm này thì không.

- Ít nhất sẽ không bởi vì một tiểu nữ như ta mà phá hoại danh tiếng của Gia Cát tiên sinh.

Lúc này Vô Mộng Nữ mới cười được, lại suy đoán:

- Chẳng lẽ ông và hòa thượng này vốn là bạn cũ?

Lão Lâm hòa thượng trừng mắt nhìn Vô Mộng Nữ, bàn tay nắm chặt giống như muốn động thủ.

Gia Cát vội nói:

- Lôi huynh, xin hãy nể mặt ta một lần!

Y nhận ra Lão Lâm hòa thượng chính là Lôi Trận Vũ ngày xưa danh lừng thiên hạ.

Lão Lâm hòa thượng buồn bã thở dài:

- Gia Cát, chúng ta vừa gặp mặt thì lão nạp đã thiếu ông một cái tình.

Vô Mộng Nữ le lưỡi nói:

- Xem ra ta lại đoán sai, các người thật sự là lần đầu gặp mặt.

- Cô sai vì cho rằng ta và Lôi huynh không có giao tình, cũng sẽ không đồng ý hai yêu cầu của cô.

Lúc này Gia Cát mới nói rõ:

- Nếu như cô tiếp tục kiên trì, cho dù ta không thu cô làm đệ tử, nhưng dạy một hai võ công cũng không phải là chuyện không thể.

Vô Mộng Nữ nghe được liền dậm chân, gần như còn muốn dấm ngực.

Nàng hối tiếc, nhưng hối tiếc cũng chẳng có ích gì.

- Bây giờ ông còn chịu dạy không?

- Bây giờ?

Gia Cát cười lạnh nói:

- Cô còn không mau đi. Ta nói cho cô biết, tuy ta đã đồng ý không ra tay đối phó với cô, Lôi huynh cũng sẽ nể mặt ta tha cho cô một mạng, nhưng nếu như muốn giết chết cô mà không hủy ước, ta ít nhất còn có đến ba mươi một biện pháp. Cô có tin hay không?

Vô Mộng Nữ tin, cho nên nàng đi, lập tức chạy đi.

Lúc này Gia Cát tiên sinh mới quỳ xuống, cung kính đem thi thể của Thiên Y Cư Sĩ và Chức Nữ đặt cùng nhau, dập đầu ba cái. Sau đó y vận thần công "Bán Đoạn Cầm", đặt tay lên lưng Lão Lâm hòa thượng, trị thương cho mình cũng đồng thời giúp Lôi Trận Vũ trị thương.

Sự kỳ lạ của "Bán Đoạn Cầm" là "bị thương càng nặng, chữa trị càng nhanh", còn sự tuyệt diệu của nó là chẳng những có thể giúp người khác đồng thời chữa thương, hơn nữa đối phương (hoặc mình) bị thương càng nặng, càng có thể lợi dụng "sức đề kháng thương thể" của đối phương (hoặc mình) để chữa trị tổn thương của mình (hoặc đối phương).

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tương Kích (Giao Đấu)

"Nhưng xa ký giá, tứ mẫu nghiệp nghiệp."

Vô Tình thốt ra một câu như vậy.

Truy Mệnh, Lãnh Huyết và Thiết Thủ vừa nghe, đột nhiên từ bỏ chiến đấu, nhanh chóng tập hợp lại chỗ Vô Tình.

Bọn họ cũng đồng loạt thốt lên một câu:

- Giá bỉ tứ mẫu, tứ mẫu ky ky. 1

Đây đều là câu thơ trong "Tiểu Nhã", đến từ thơ "Thái Vi". "Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y; kim ngã lai ty, vũ tuyết phi phi" 2 chính là xuất xứ từ thiên này. Nhưng đây là lúc chiến đấu khốc liệt, phân chia sống chết, Tứ Đại Danh Bổ sao lại có tâm tình ngâm thơ như vậy?

Đây đương nhiên là ám hiệu, ám hiệu giữa bọn họ.

Khi người phát hiện có một số thời điểm, mấy người nói vài lời với nhau, mọi người đều bưng tỉnh, hoặc là đều mỉm cười, nhưng người lại không rõ nguyên nhân, đó chính là một loại "ám hiệu" của bọn họ.

Đôi khi, có người vẻ mặt tươi cười nói mấy câu, người nghe thấy không có gì khác thường, nhưng ở đó có người sắc mặt lại biến thành màu xanh lá. Đôi khi, có người nói mấy câu nghe giống như không liên quan, nhưng

người khác nghe thấy lại vui mừng, đó là giữa bọn họ có sự "hiếu ngâm" mà người không biết. Bất kể "hiếu ngâm" này là tốt hay là xấu, là tích cực hay là tiêu cực, dù sao bọn họ vẫn hiểu được chuyện mà người không hiểu.

"Ám hiệu" là một loại "ngôn ngữ cộng đồng" của một số người, "hiếu ngâm" lẫn nhau.

Giữa Tứ Đại Danh Bổ đương nhiên có sự hiếu ngâm. Bọn họ vừa nghe ám hiệu, lập tức tụ tập lại.

Bọn họ vừa tụ tập, Lục Hợp Thanh Long cũng có hành động.

Lỗ Thư Nhất quát lớn:

- Nhất phong.

Yến Thi Nhị cũng quát lên:

- Nhị phú.

Cố Thiết Tam hét lên:

- Tam tử.

Triệu Họa Tứ nói tiếp:

- Tứ hứng.

Diệp Kỳ Ngũ kêu lên:

- Ngũ nhã.

Tề Văn Lục ngâm nga:

- Lục tụng.

Đây vốn là "Chi Nghĩa" của "Thi" trong "Mao Thi Tự", tức là: phong, phú, tỉ, hứng, nhã, tụng. 3

Khi Lục Hợp Thanh Long hô lên sáu chữ kia, cũng nhanh chóng tụ tập bày trận.

Bọn họ tạo thành một con rồng ngang ngược, Lỗ Thư Nhất là đầu rồng, còn Tề Văn Lục là đuôi rồng.

Con rồng đứng lên, sau đó lại liên tục bay lượn.

Bên phía Tứ Đại Danh Bồ, Lãnh Huyết đứng sau Vô Tình, Truy Mệnh đứng sau Lãnh Huyết, còn Thiết Thủ đương nhiên là đứng sau Truy Mệnh.

Bọn họ đều đặt hai tay lên vai người đứng trước, như vậy biến thành Vô Tình đối mặt với kẻ địch, tổng cộng là sáu kẻ địch.

Thế là một cuộc chiến khác lại bắt đầu.

Lục Hợp Thanh Long phân biệt tấn công Vô Tình.

Vô Tình không có nội công, từ nhỏ chân khí của y đã tắc nghẽn.

Vô Tình không tiện đi lại, hai chân của y tê liệt, giống như tàn phế.

Vô Tình không giỏi tiếp chiêu, trên thực tế y chỉ dựa vào ám khí chống địch.

Nhưng bây giờ y lại không phát ra ám khí, vẫn ngồi ngay ngắn trên xe, dùng hai tay chống địch. Lấy một địch sáu, còn là sáu tên đại địch đã liên thủ kết trận.

Chiến đấu vừa bắt đầu, Lục Hợp Thanh Long thấy quân địch lại đẩy một tên "tàn phế" ra trận, bất giác bật cười.

Bọn chúng thật sự quá khinh địch!

Lục Hợp Thanh Long quyết định trước tiên giết chết tên đại sư huynh đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ này, cũng là kẻ có sức lực yếu nhất.

Chiến đấu không lâu, Lục Hợp Thanh Long liền phát hiện tình hình không ổn.

Vô Tình thật sự không có võ công, nhưng cũng vì như vậy, y có thể hoàn toàn tiếp nhận nội lực của ba đồng môn khác truyền vào và tác động, thi triển ra võ công của ba người Truy Mệnh, Lãnh Huyết và Thiết Thủ.

Đó giống như biển sâu chứa trăm sông, cốc trống nhận vạn vật.

Bản thân trống rỗng mới có thể dung nạp được, dung nạp thật nhiều.

Huống hồ, càng khó đề phòng là Vô Tình thình thoảng cũng xuất ra quân bài sát thủ của mình.

Như vậy, y không đủ nội lực, không quen chiêu thức, không tiện đi lại, tất cả những nhược điểm và khuyết điểm này đều biến thành ưu điểm.

Nội lực của y chẳng những không đủ, hơn nữa còn là trống rỗng, điều này khiến cho Cố Thiết Tam và Lỗ Thư Nhất nội công cao cường hoàn toàn không có đất dụng võ. Bọn họ phát lực xuất kích, kết quả chỉ giống như cái búa đập vào bông vải, không hề có lực.

Y không tiện hành động, không thể tiến lui, cho nên cũng chỉ ở một địa điểm xác định ra tay công kích, khiến cho Triệu Họa Tứ và Diệp Kỳ Ngũ khinh công cao siêu cũng chỉ có thể ở một chỗ cố định phản kích, uống phí một thân khinh công.

Y không rành chiêu thức, lại biến thành vô chiêu thắng hữu chiêu, mỗi chiêu đều là vô thường vô ý, hơn nữa còn không tung tích để tìm, khiến cho

hai cao thủ Tề Văn Lục và Yến Thi Nhị chiêu thức biến hóa đa đoan lại phải mệt mỏi ứng phó, chỉ lo hóa giải.

Bọn họ rốt cuộc đã hiểu được chỗ đáng sợ của Vô Tình, một người có thể biến nhược điểm thành ưu điểm, nhất định là một người tài giỏi.

Bọn họ cũng biết được dụng ý của Tứ Đại Danh Bồ.

Vô Tình hiện giờ giống như dung hòa sự dũng mãnh của Lãnh Huyết, sự trầm ổn của Thiết Thủ, sự linh động của Truy Mệnh, ngay cả kiếm chiêu nhanh nhạy, chiêu công hùng hậu, cước pháp biến hóa, được trí tuệ của y điều khiển, cộng thêm ám khí khó lòng phòng bị cùng nhau thi triển, giống như hội tụ sở trường của Tứ Đại Danh Bồ, hơn nữa còn như bao hàm công lực của năm "Tứ Đại Danh Bồ".

Bốn "Tứ Đại Danh Bồ" đã không giải quyết được, huống hồ là năm.

Lần này đánh nhau mới biết nông sâu.

Lục Hợp Thanh Long nhắm vào Tứ Đại Danh Bồ đã lâu, đã sớm nóng lòng muốn thử, quyết một trận thư hùng với bốn bồ đầu danh động thiên hạ này. Nhưng xem ra Tứ Đại Danh Bồ cũng đã sớm đề phòng, đã có phương pháp ứng phó với Lục Hợp Thanh Long.

Đây là buổi tối tại một ngọn núi hoang.

Trăng rơi, quạ khóc.

Lúc này lại đột nhiên truyền đến tiếng sói tru thê lương, vang khắp nửa bầu trời.

Lục Hợp Thanh Long vừa nghe thấy liền hớn hở ra mặt.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tập Kích

Tứ Đại Danh Bồ vừa nghe tiếng sói tru, lập tức biến sắc.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, một bóng người màu vàng nhạt đã mang theo mùi tanh xộc mũi, tóc tai bù xù, điên cuồng gào thét chạy lên núi.

Cặp mắt người này phát ra ánh sáng màu xanh như dã thú, giống như đó chính là một con thú có thân hình của người, chứ không phải là một con người có cặp mắt của thú.

Người này vừa xuất hiện, mùi hôi liền nồng nặc khó ngửi.

Toàn thân người này đều chảy máu, giống như vừa trải qua một trận mưa máu. Máu của hắn rất đặc, giống như tương chứ không như nước, thoát nhìn càng thô lương và đáng sợ.

Đương nhiên, hắn trúng phải một chiêu "Kinh Diễm nhất thương" của Gia Cát tiên sinh, khiến cho thân thể hắn bị đánh bay ra khỏi kim thân của Đạt Ma bồ tát. Hắn không bị chia năm xẻ bảy, tan thành mảnh vụn, đó là nhờ công lực của hắn đã cao thâm đến mức kinh hãi thế tục.

Lục Hợp Thanh Long vừa thấy sư phụ Nguyên Thập Tam Hạng bỗng nhiên xuất hiện, lập tức vui mừng khôn xiết; sau đó lại thấy Nguyên Thập Tam Hạng cả người đầm máu, liền giật mình biến sắc.

Nhưng ai cũng biết Nguyên Thập Tam Hạng và Gia Cát tiên sinh đang quyết một trận tử chiến tại Lão Lâm tự. Nếu như Nguyên Thập Tam Hạng có thể đi đến đây, cũng là nói, cho dù có bị thương, chỉ cần Gia Cát tiên sinh không xuất hiện thì hẳn chính là người thắng.

Người thắng còn toàn thân dầm máu, người thua sẽ còn mạng hay sao?

Bất kể nói thế nào, Lục Hợp Thanh Long và Tứ Đại Danh Bổng chiến đấu đã lâu mà chưa phân thắng bại, thực lực hai bên chênh lệch không nhiều. Hiện giờ lại có thêm Nguyên Thập Tam Hạng gia nhập, cho dù hẳn đã bị trọng thương, chỉ còn lại một cánh tay, Tứ Đại Danh Bổng cũng tuyệt đối không có cơ hội chiến thắng.

Do đó Lục Hợp Thanh Long vừa nhìn thấy Nguyên Thập Tam Hạng, trong lòng liền bình tĩnh lại.

Trái ngược, Tứ Đại Danh Bổng đã biết không dễ vượt qua nguy cơ trước mắt, lại càng lo lắng cho an nguy của sư tôn Gia Cát tiên sinh.

Vì vậy Lãnh Huyết vội quát lên:

- Thế thúc đâu?

Nguyên Thập Tam Hạng không trả lời, chỉ nhẹ hàm răng trắng, hét lên một tiếng.

Lãnh Huyết giờ kiếm muốn tiến lên, Vô Tình lại đột nhiên kéo y lại. Truy Mệnh nhìn Thiết Thủ gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên vết thương của Nguyên Thập Tam Hạng.

Trên người Nguyên Thập Tam Hạng có khoảng hai ba chục vết thương, ngoại trừ một mắt đã mù, những vết thương khác đều không sâu, cũng không xem là nặng.

Chủ yếu là một thương kia đã gần như khiến cho hãn hình thần đều diệt, tâm phách đều tan. Một thương kia khiến cho hãn chấn động đến thoát khiếu, biến thành hãn là hãn, Đạt Ma là Đạt Ma.

Thương cũng chỉ là thương, một chút vết thương nhỏ này hãn còn không để vào mắt, cũng không để trong lòng. Nhưng những vết thương kia...

Vết thương tuy nhẹ, nhưng dùng mắt thường có thể nhìn thấy, chúng vẫn đang tiếp tục thối rữa và khuếch tán, máu chảy không ngừng, thương thế càng nặng.

Đây là vết thương gì?

Đương nhiên không phải là "Kinh Điểm nhất thương", cũng không phải là vết thương do thương đâm trúng.

Nguyên Thập Tam Hạng tuy cố gắng mở to con mắt còn lại, ngay cả lỗ máu đã mất đi con người cũng như đang nhìn chăm chăm vào Tứ Đại Danh Bồ, nhưng thần sắc lại cực kỳ suy sụp.

Hãn đột nhiên làm một chuyện, đó là đánh một chưởng vào mình, không hề dung tình chút nào.

Nguyên Thập Tam Hạng trúng một chưởng, phun ra một ngụm máu, cả người bỗng giống như bánh trứng và chấn phẫn lên.

Sau đó hãn lại đánh một quyền vào mình. Một quyền này khiến cho máu mũi hãn chảy ra, nhưng cả người hãn lại giống như biến thành một con quái thú, một con thú đói bụng đã lâu chột ngửi thấy mùi máu tươi.

Hãn lập tức trở nên điên cuồng.

Lục Hợp Thanh Long không khỏi kinh ngạc, bởi vì sư phụ của bọn họ vừa dùng chính là "Cừu Cực chưởng" và "Hận Cực quyền", nhưng lại dùng

để đánh vào người mình.

Sau đó Nguyên Thập Tam Hạng liền hành động, hất phát động bập kích.

Hắn tập kích giống như cuồng phong bão vũ, không thể ngăn cản, nhưng lại không tấn công Tứ Đại Danh Bổ, mà là toàn lực công kích các đồ đệ của hắn là Lục Hợp Thanh Long.

Lúc này hai đệ tử đứng gần hắn nhất là Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ.

Nắm tay phải của Nguyên Thập Tam Hạng đánh vào đầu Tề Văn Lục.

Tề Văn Lục kêu lên một tiếng, xương đầu nứt ra.

Nắm tay của Nguyên Thập Tam Hạng cũng không thu về, lại chĩa ngón cái và ngón út lên, đâm thẳng vào đầu Tề Văn Lục.

Cùng lúc đó, tay trái của Nguyên Thập Tam Hạng cũng vỗ mạnh vào ngực Diệp Kỳ Ngũ.

Những tiếng răng rắc vang lên, xương sườn của Diệp Kỳ Ngũ liên tục gãy sáu cây.

Chưởng của Nguyên Thập Tam Hạng cũng không hề ngừng lại, bàn tay của hắn cắt vào trong lồng ngực Diệp Kỳ Ngũ, lại từ giữa ngực tên đệ tử này dùng sức móc ra.

Trước đó một khắc hai người bọn họ vẫn là võ lâm cao thủ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành hai người chết.

Biến hóa này xảy ra quá đột ngột.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng quả thật khiến người ta cảm thấy kinh ngạc khó hiểu, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là: chẳng lẽ hắn điên rồi?

Nhìn dáng vẻ thể lương đáng sợ của hắn, giống như một hào kiệt phát điên, hoặc có lẽ kẻ điên vốn chính là hào kiệt.

Bốn con Thanh Long còn lại đều kinh hãi.

Yến Thi Nhị kêu lớn:

- Sư phụ, người...

Sau đó hắn lại phát hiện được một chuyện. Khi máu thịt của Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ văng tung tóe, có một chuyện lạ đã xảy ra...

Vết thương trên người Nguyên Thập Tam Hạng lập tức không còn thối rữa, thậm chí có vết thương còn bắt đầu đông máu.

Đây vốn là chuyện tốt, nhưng tại sao Nguyên Thập Tam Hạng lại muốn giết chết đệ tử của mình?

Chẳng lẽ là Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục đã sớm sinh lòng phản trắc, âm mưu phản bội?

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, Nguyên Thập Tam Hạng cũng không ngừng lại. Hắn lại bắt đầu tập kích, lần này là nhắm vào Triệu Họa Tứ.

Mạng của Triệu Họa Tứ vốn là do một tay hắn cứu sống, tại sao hắn lại muốn giết Triệu Họa Tứ?

Trên người Triệu Họa Tứ vốn đã có nhiều vết thương, sau khi giao đấu với Truy Mệnh càng khiến cho một ngum chân khí cuối cùng của hắn gần như tan rã. Hắn làm sao có thể chống lại sư phụ toàn lực tập kích?

Phương thức tập kích của Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất quái lạ, hắn nhắc Tề Văn Lục lên làm cung, sau đó lại kẹp lấy Diệp Kỳ Ngũ làm tên, một "tên" bắn ra.

Mũi tên này "xuyên" qua thân thể Triệu Họa Tứ, Triệu Họa Tứ cũng lập tức biến thành một người máu thịt mơ hồ.

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức phi thân đè xuống, ôm chặt lấy Triệu Họa Tứ. Khi sinh mệnh của Triệu Họa Tứ một lần nữa hoàn toàn biến mất, tất cả vết thương trên người Nguyên Thập Tam Hạng đều không còn chảy máu, kể cả vết thương nơi mắt.

Lỗ Thư Nhất kinh hãi kêu lên:

- Sư phụ, người điên rồi!

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức quay sang hắn, còn dùng đầu lưỡi liếm liếm máu tươi bên mép.

Trong lòng Lỗ Thư Nhất đột nhiên phát lạnh, không tự chủ được lui về phía sau.

Nguyên Thập Tam Hạng điên cuồng hét lên một tiếng, chột giường cung lấp tên.

Trên tay hắn không có cung, cũng không có tên, hoàn toàn trống rỗng, nhưng hắn lại làm ra động tác giường cung bắn tên.

Hắn bắn ra tên "trống", nhưng "lực tên" lại quyết không phải trống, nó vẫn sắc bén, vẫn có kinh lực.

Một mũi tên bắn về phía Lỗ Thư Nhất.

Lỗ Thư Nhất nhìn thế tới, vừa lui vừa lấy ra một cuốn sách, chắn ở trước ngực mình.

Một tiếng "phập" vang lên, sách bị bắn thủng một lỗ lớn, giấy vụn bay tán loạn.

Hắn cũng bay ra ngoài giống như đám giấy vụn kia, nhưng ít nhất hắn đã tránh được một kích của Nguyên Thập Tam Hạng.

Hắn nhờ "sách" ngăn cản để chạy trốn. "Sách" còn có công dụng như vậy, khó trách Phương Hạng Thiếu luôn bị đám người Thẩm Hồ Thiên, Đường Bảo Ngưu, Lại Tiểu Nga gọi là "Thư Đáo Dụng Thời Phương Hạng Thiếu" (sách vở đến lúc cần dùng mới hạng vì thiếu thốn).

Nguyên Thập Tam Hạng một kích không trúng, lại quay sang Yến Thi Nhị.

Yến Thi Nhị cũng không cam lòng vườn cổ chịu giết, hắn đối thủ thành công, đâm một kiếm vào ngực Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng khẽ đưa tay trái lên, hai ngón tay búng ra, đẩy văng mũi kiếm.

Yến Thi Nhị không lùi mà tiến tới, lại đâm một kiếm vào tim Nguyên Thập Tam Hạng. Một kiếm này thoát nhìn cũng bình thường không có gì lạ, nhưng thi triển còn tuyệt diệu hơn so với kiếm thứ nhất.

Nguyên Thập Tam Hạng nghiêng người qua, tránh khỏi một kiếm này.

Yến Thi Nhị lại tiến thêm một bước, đâm thêm một kiếm. Một kiếm này càng mạnh hơn kiếm thứ hai.

Nguyên Thập Tam Hạng đẩy tay lên, dùng tay không đánh bay lưỡi kiếm sắc.

Trên trán Yến Thi Nhị đã đổ mồ hôi hột, hắn lại đâm ra một kiếm. Một kiếm này càng nhanh hơn kiếm thứ ba.

Nguyên Thập Tam Hạng nhanh chóng lui lại một bước, hung hiểm lách qua mũi kiếm.

Mồ hôi của Yến Thi Nhị đã chảy đầm đìa, lại đầm ra một kiếm. Một kiếm này càng sắc bén hơn kiếm thứ tư.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, hay tay đột nhiên khép lại, kẹp lấy thế kiếm.

Yến Thi Nhị kêu lên:

- Cứu mạng!

Hắn miệng hô cứu mạng, tay chân cũng không rảnh rồi, lập tức tự cứu lấy mình. Chợt thấy năm ngôi sao vàng từ lưỡi kiếm bắn ra, bay về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên hít sâu một hơi, năm ngôi sao đều chui hết vào trong miệng hắn, sau đó hắn phản kích.

Hắn buông lỏng tay. Yến Thi Nhị rút được kiếm lại muốn tấn công, nhưng trước đó Nguyên Thập Tam Hạng đã phát ra một chưởng một quyền.

Yến Thi Nhị vẫn luôn chăm chú đề phòng, bởi vì hắn biết được sự lợi hại của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng tấn công từ phía trước. Yến Thi Nhị lập tức dùng kiếm chém ngang, hắn muốn chém đứt kinh đạo của một chưởng một quyền này, sau đó lập tức lui lại.

Ít nhất hắn đã đánh một hiệp với Nguyên Thập Tam Hạng. Chỉ cần đánh được một hiệp, đó chính là khiêu chiến quyền uy. Một khi quyền uy bị khiêu chiến, mà lại không thể khuất phục được người khiêu chiến, địa vị sẽ bị dao động. Như vậy, những người khác (bao gồm Cố Thiết Tam và Lỗ Thư Nhất) nhất định sẽ tới giúp hắn, hợp sức với hắn đối phó Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho dù Lỗ Thư Nhất và Cố Thiết Tam không vì đạo nghĩa mà giúp hãn tập kích sư phụ, nhưng ít nhất cũng sẽ vì bảo vệ bản thân mà ra tay.

Cho nên hãn đối kháng với Nguyên Thập Tam Hạng luôn giành lấy chủ động. Hãn dường như cũng không bị thua thiệt, hơn nữa còn có thể bình an rút lui trước khi thua thiệt.

Nhưng hãn đã đoán sai, đoán sai đối thủ.

Sai lầm của một người phải trả giá rất lớn. Đoán sai thực lực của kẻ địch, thông thường cái giá phải trả rất nguy hiểm, thậm chí là tính mạng.

Hãn đã đoán sai cuộc tập kích của Nguyên Thập Tam Hạng đối với mình.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Nhất Kích

Chưởng thế quyền phong của Nguyên Thập Tam Hạng từ trước mặt Yến Thi Nhị phát ra, nhưng quyền kinh chưởng lực lại từ sau đầu đánh tới.

Nói cách khác, Nguyên Thập Tam Hạng đã tạt trước người phát ra hai hư chiêu, còn sát chiêu thật sự lại đến từ phía sau.

Cho nên Yến Thi Nhị ở phía trước, chiếc đầu đột nhiên vỡ tung, lồng ngực cũng lòi ra một khối lớn, bởi vì cơ xương sau lưng đều bị một chưởng đánh vào trong ngực, lại từ trong ngực nhô ra.

Yến Thi Nhị đã chết, vết thương của Nguyên Thập Tam Hạng lại khôi phục một cách thần kỳ.

Nguyên Thập Tam Hạng xoay người lại, lập tức tìm tới Cố Thiết Tam.

Cố Thiết Tam gầm lên một tiếng như hổ:

- Sư phụ, người đừng bức ta!

Vừa rồi khi thấy Yến Thi Nhị và Nguyên Thập Tam Hạng giao đấu, hắn đã muốn ra tay giúp Yến lão nhị. Nhưng hắn vẫn chưa xác định, tại sao sư phụ lại muốn giết chết bọn họ?

Là bởi vì đám người Diệp Kỳ Ngũ, Triệu Họa Tứ, Yến Thi Nhị và Tề Văn Lục phản bội sao?

Hay là bọn họ làm chuyện gì chọc giận đến sư phụ?

Hay là sư phụ thật sự điên rồi?

Hắn nhất thời chần chừ.

Nguyên Thập Tam Hạng ra tay giết chết ba người Triệu, Diệp, Tề, giao đấu mấy chiêu với Yến lão nhị, thực ra chỉ là chuyện trong phút chốc. Kết quả là Yến Thi Nhị chết, Nguyên Thập Tam Hạng lại tấn công Cố Thiết Tam. Bởi vì Cố Thiết Tam vốn định ra tay tương trợ hoặc ngăn cản, cho nên đứng gần hai người nhất.

Cố Thiết Tam không do dự nữa, lập tức hô lớn:

- Lão đại, sư phụ điên rồi, mau tới giúp ta...

Hắn đồng thời phát quyền.

Quyền pháp của hắn ngay cả Thiết Thủ cũng phải cảm thán, bởi vì quyền của hắn không nhất định từ trên cánh tay phát ra, có lúc quyền kinh lại phát ra từ trán, khuỷu tay, đầu gối, thậm chí là cơ lưng.

Nói cách khác, quyền pháp của hắn đã không chỉ là công phu của năm tay, mà còn có thể dùng các bộ phận khác trên thân thể phát ra quyền kinh. Điều này đã hoàn toàn đã đột phá lối mòn, khái niệm, quy luật và giới hạn của quyền pháp.

Đáng tiếc, người hắn đụng phải là sư phụ của hắn, Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng phát quyền, xuất chiêu.

Hắn vốn ở trước mặt, nhưng thỉnh thoảng quyền lại từ sau đánh tới, thỉnh thoảng lại từ dưới đánh lên, thỉnh thoảng lại từ trên đánh xuống, giống

như biến ảo thành mấy chục kẻ địch từ các góc độ khác nhau công kích đối phương.

Quyền pháp tuy là do Cố Thiết Tam nghiên cứu, nhưng dù sao cũng là Nguyên Thập Tam Hạn sáng tạo và truyền cho hắc. Hắc vẫn không đánh lại sư phụ của mình.

Một người mô phỏng hoặc sao chép lại người khác, nhất định không thể vượt trên đối phương, trừ khi là hắc được gợi ý, đổi cũ thành mới.

Nếu như lúc này không có người kịp thời tương trợ, có lẽ hắc đã chết.

Khiến hắc bất ngờ là, người kịp thời giúp hắc đối kháng với Nguyên Thập Tam Hạn không phải là đại sư huynh Lỗ Thư Nhất, mà là Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bồ, địch thủ Thiết Du Hạ.

Nếu Thiết Thủ đã xuất động, ba vị danh bồ khác đương nhiên cũng không nhàn rỗi. Lúc này lại biến thành Tứ Đại Danh Bồ và Cố Thiết Tam đồng loạt giao chiến với Nguyên Thập Tam Hạn.

Thiết Thủ giúp Cố Thiết Tam ngăn cản công kích của Nguyên Thập Tam Hạn.

Vào thời khắc sống chết, Cố Thiết Tam vẫn không quên hỏi:

- Tại sao?

Theo quan điểm của hắc, đối địch chính là phải giết chết hoặc đánh bại kẻ địch, không lý nào mắt thấy kẻ địch sắp phải ngã xuống lại giúp hắc trở mình sống dậy.

Thiết Thủ chỉ nói:

- Ăn cơm nghề này của chúng ta, có thể để người chết trận, không thể để người chết oan.

Lãnh Huyết lại vừa xuất kiếm vừa hỏi:

- Hãn làm sao lại trở nên như vậy?

Vô Tình nói:

- Ta từng nghe thế thúc nói, người của Tự Tại môn một khi dạy đồ đệ võ công, không thể tiếp tục sử dụng võ công đó nữa, nếu không một khi bị thương sẽ bị kỳ công phản kích. Xem ra hãn vì muốn đối phó với thế thúc mà sử dụng tuyệt chiêu đã truyền dạy, bây giờ hãn không thể thu hồi lại, đành phải giết chết người luyện mới có thể hóa giải nỗi đau cản trở.

Truy Mệnh tình ngộ cười nói:

- Tuyệt chiêu đã truyền dạy giống như nước đã tát ra ngoài, làm sao có thể thu hồi. Còn nếu không dạy thì không chịu nổi sự tịch mịch vì không có thuộc hạ. Bây giờ chỉ có thể giết người diệt công, kết thù kết oán.

Sắc mặt Nguyên Thập Tam Hạng biến thành màu vàng, thân thể bốc mùi.

Hãn vẫn không lên tiếng, nhưng đến lúc này, Cố Thiết Tam và Lỗ Thư Nhất đều đã hiểu vì sao sư phụ lại ra tay với bọn họ.

Ngay lúc này, tiếng chó sủa bỗng vang lên.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng. Trước tiên hãn liên tục đánh vào mình ba chưởng. Ba chưởng này đánh xuống, sắc mặt hãn từ màu vàng nhạt bỗng biến thành màu đỏ tím, cả người cũng giống bành trướng lên.

Hãn đột nhiên dùng tay phải bứt đứt một ngón tay trái, là ngón áp út. Sau đó tay phải giương cung, tay trái lấp tên.

Cắt ngón tay làm tên, một mũi tên bắn ra.

Đây là mũi tên tự cắt một ngón tay, uy lực đương nhiên không thể coi thường.

Muốn ngăn cản một mũi "tên ngón tay" này của Nguyên Thập Tam Hạng quả thật không dễ, cực kỳ khó khăn.

Cổ Thiết Tam cũng giống như sư phụ của hắn, tự đánh một cái để tăng công lực. Hắn tự đâm một quyền vào trán, khiến cho thất khiếu của hắn có ít nhất năm lỗ chảy máu, mới ngăn cản được một mũi tên này của Nguyên Thập Tam Hạng.

Cùng lúc đó, Tứ Đại Danh Bổ cũng thi triển hết bản lĩnh của mình.

Vô Tình phát ra ít nhất sáu món ám khí.

Lãnh Huyết đâm ra mười một kiếm.

Thiết Thủ đón đỡ một chiêu, lui về ba bước, nhưng đôi giày vẫn còn cắm sâu vào nơi ban đầu.

Truy Mệnh lại phóng lên cao, bay cao bảy trượng tám thước. Y không phải thi triển khinh công, mà là mượn kinh lực của mũi tên kia bay lên.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng cũng không chiếm được lợi thế, bởi vì tay trái của hắn đã bị thẻ trúc của Lỗ Thư Nhất kẹp lấy.

Sở dĩ tay của hắn bị Lỗ Thư Nhất kẹp lại là vì Lỗ Thư Nhất vẫn luôn ở bên cạnh mai phục, không hề chủ động xuất kích, khiến cho mọi người dường như không chú ý đến sự hiện hữu của hắn.

Thực ra hắn chỉ đang chờ cơ hội, chờ đợi một kích tất sát.

Dù sao hắn cũng là lão đại của Lục Hợp Thanh Long. Có lẽ võ công của hắn không phải là giỏi nhất, nhưng tính tình tuyệt đối là gian xảo nhất.

Hắn đương nhiên cũng không muốn đối địch với sư tôn, nhưng sau khi hắn biết Nguyên Thập Tam Hạng ra tay là vì muốn "thu hồi võ công đã dạy cho bọn họ", hắn biết đời này đã không thể tiếp tục đi theo sư phụ, cũng không thể nhận được gì từ sư phụ.

Thứ duy nhất nhận được có lẽ chỉ là cái chết.

Hắn cũng không muốn chết, cho nên hắn quyết định ra tay.

Nguyên Thập Tam Hạng trúng chiêu vì không lưu ý đến Lỗ Thư Nhất.

Một nguyên nhân khác khác là hắn muốn nhanh chóng đánh lui kẻ địch nên đã bứt ngón tay, khiến cho tay trái bị thương, chuyển động không linh hoạt.

Còn có một nguyên nhân khác, sự phản kích của Tứ Đại Danh Bổ và Cổ Thiết Tam cũng không tầm thường, hắn muốn ứng phó cũng cảm thấy tốn sức.

Cộng thêm hắn quá phân tâm vì Gia Cát tiên sinh đang chạy tới, cho nên bị bị đại đồ đệ do hắn tự tay huấn luyện ra nắm được thời cơ.

Thẻ trúc trên tay Lỗ Thư Nhất chính là "pháp bảo" do hắn nghiên cứu sáng tạo ra, bất cứ người nào bị kẹp trúng đều không thoát được, huống hồ trước mắt còn có Tứ Đại Danh Bổ, cộng thêm Gia Cát Tiểu Hoa đang chạy đến.

Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng không có lựa chọn nào khác, chỉ có cách phát ra một kích, một kích đáng sợ quý khóc thần sầu.

Cánh tay trái của và thân thể của hắn đột nhiên tách ra. Cánh tay trái như một mũi tên giạn dữ, thân thể lại giống như dây cung căng đầy.

Mũi tên xuyên phá thẻ trúc, cũng xuyên qua lồng ngực Lỗ Thư Nhất.

Sau một kích này, Nguyên Thập Tam Hạng nhờ vào nội lực khôi phục do đánh chết đệ tử Lỗ Thư Nhất, toàn diện, toàn lực, toàn tâm, toàn ý rút lui, nhưng cũng không phải là toàn thân.

Ít nhất trên người hắn đã ít đi một con mắt và một cánh tay.

Hắn rút lui rất nhanh, còn Lỗ Thư Nhất bị một cánh tay của hắn xuyên qua, lại bị lực cánh tay kéo theo, bắn về phía Tứ Đại Danh Bồ.

Tứ Đại Danh Bồ hợp sức bốn người, ổn định thân thể Lỗ Thư Nhất bị một cánh tay xuyên tim.

Nguyên Thập Tam Hạng đã rút lui trước khi Gia Cát tiên sinh chạy đến, hắn đã không còn thời gian giết chết Cố Thiết Tam.

Trăng chìm về phía tây, trời mới vừa tảng sáng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đối Kích

Trong lịch sử võ lâm, chiến dịch này được gọi là "trận chiến Điểm sơn".

Khái quát một cách tổng thể, phe Gia Cát tiên sinh thắng hiểm, phe Nguyên Thập Tam Hạng đại bại, còn Thiên Y Cư Sĩ chết thảm.

Thiên Y Cư Sĩ tổng cộng đã điều động Chu Đại Khối Nhi, Ôn Bảo, Trương Thán, Đường Thất Muội, Thái Thủy Trạch, Hà Tiểu Hà, Phương Hận Thiếu và Lương A Ngưu. Trong chiến dịch này, Phương Hận Thiếu gặp phải "Khai Hạp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế tại Động Phòng sơn. Phương Hận Thiếu không phải là đối thủ của Tư Không Tàn Phế, nhưng Tư Không cũng chẳng thể nắm bắt được khinh công của Phương Hận Thiếu. Hai người chiến đấu đến khi trời sáng, đại cục đã định, không thể cứu vãn, Tư Không đành phải rút đi. Còn về "Lão Tự Hiệu" Ôn Bảo, "Độc Cô Nhất Vị" Đường Thất Muội, "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà, "Dụng Thủ Tẩu Lộ" Lương A Ngưu của Thái Bình môn, đều hoàn toàn trúng kế của thủ lĩnh Phủng phái Trương Hiến Nhiên, bị hấn chỉ huy cao thủ trong hai phái Phủng và Phong quần lấy, giao chiến tại Điểm Phòng sơn. Cho đến khi trời sáng, thủ hạ của Trương Hiến Nhiên dò xét được Nguyên Thập Tam Hạng đã trọng thương bỏ chạy, vì vậy cũng nhanh chóng dẫn quân rút lui.

Trong số chín người, Thái Thủy Trạch bị thương nặng nhất, Chu Đại Khối Nhi bị thương không nhẹ, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán cũng bị thương.

Người chết duy nhất là Thiên Y Cư Sĩ lãnh đạo bọn họ, ngoài ra hồng phần tri âm của y là Chúc Nữ cũng bỏ mạng trong chiến dịch này.

Tổn thất nặng nhất là đội ngũ của Nguyên Thập Tam Hạng.

Lực lượng mà Nguyên Thập Tam Hạng mang đi có sáng có tối, trong đó cao thủ chủ yếu là mười một người, bao gồm Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ, Tề Văn Lục, "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế, "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế, Trương Hiến Nhiên của Phủng phái, Lưu Toàn Ngã của Phong phái.

Nhưng sau một trận đánh, Lưu Toàn Ngã, Tư Mã Phế và Tư Đồ Tàn đã chết, còn đám người Tề Văn Lục, Diệp Kỳ Ngũ, Triệu Họa Tứ, Yến Thi Nhị và Lỗ Thư Nhất lại bị hấn tự tay giết chết.

Bản thân Nguyên Thập Tam Hạng cũng trả giá khá lớn, hấn bị trọng thương, mù một mắt và đứt một tay.

Nếu như hấn không kịp thời giết chết năm tên đệ tử do mình dạy dỗ, e rằng kỳ công của Tự Tại môn cản trở, cộng thêm người hấn bị thương, công lực gần như bị Gia Cát tiên sinh làm hao tổn một nửa, nói không chừng đã không xuống được Tam Phòng sơn.

Nếu không phải hấn kịp thời tự chặt một tay, e rằng cũng không thể thoát khỏi vòng vây của Tứ Đại Danh Bổ và Cố Thiết Tam, đợi khi Gia Cát tiên sinh đến nơi, chưa chắc hấn đã có thể rời khỏi Điem sơn.

Hấn có thể nói là "tổn thất nặng nề", cũng "đại thương nguyên khí".

Nhân mã bên phía Gia Cát tiên sinh bao gồm Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết, bốn người đều không hao tổn gì.

Gia Cát cũng bị thương không nhẹ, càng thương tâm nhiều hơn, bởi vì Hứa Tiểu Nhất đã chết, mà y lại không có sức cứu vãn.

Ngoài ra còn hai người khác vốn không thuộc phe nào trong ba tuyệt đỉnh cao thủ Thiên Y Cư Sĩ, Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng.

Một người là Vô Mộng Nữ, nàng vốn là người do Nguyên Thập Tam Hạng mang đến, nhưng nàng lại không cống hiến cho hắn.

Nàng cũng bị thương, bị thương rất "lạ". Đối với nàng thì có thể nói là "không công rút lui".

Một người khác là Lão Lâm hòa thượng. Lôi Trận Vũ vì nghĩa trợ giúp Thiên Y Cư Sĩ, nhưng Thiên Y Cư Sĩ vẫn chết ở trước mặt y. Ngược lại vì tham gia chiến dịch này, khiến cho chí khí của y đã biến mất từ sau thất bại trong việc tranh giành quyền lực Lục Phân Bán Đường lại bùng lên. Mặt khác, y cũng nhờ trận chiến này mà ngộ đạo, cho nên đã dùng dã tâm của mình vào những việc khác.

Nếu y có thể biến thần lực "Kinh Diễm nhất thương" của Gia Cát tiên sinh thành một loại binh khí hay vũ khí, mỗi chiêu đều có uy lực như vậy, cũng đủ để tạo phúc cho võ lâm, bổ sung vào danh sách thần binh lợi khí trong thiên hạ.

Đối với y thì chiến dịch này cũng giúp y kết giao thêm một người bạn.

Bình sinh y rất ít phục người, thật ra cũng không có mấy người đáng để y bội phục, nhưng bây giờ y lại rất kính phục Gia Cát tiên sinh.

"Chiến dịch núi hoang" lần này là một lần "đối kích" trọng đại giữa phe Gia Cát tiên sinh và phe Nguyên Thập Tam Hạng.

Thiên Y Cư Sĩ dù sao cũng là tới để giúp đỡ Gia Cát tiên sinh, cho nên cũng được xem là một trong những cây cột chống bên phe Gia Cát.

Hiện giờ "cột chống" đã ngã, Thiên Y đã chết. May mà bên phía Nguyên Thập Tam Hạng cũng không chiếm được lợi thế trong lần đối kích này.

Kết quả của trận đối kích này khiến cho hai bên đều tổn thương nguyên khí nặng nề, đều phải "giảm đau chữa thương" .

Gia Cát tiên sinh sau khi bị thương rất ít khi xuất hiện trong các bữa tiệc. Trừ khi là hoàng đế Triệu Cát hạ chiếu, nếu không y cũng ít khi vào triều. Thậm chí ngoại trừ nguy cơ trước mắt, nếu không cho dù thiên tử có lệnh y cũng cáo bệnh không đến.

Nguyên Thập Tam Hạng càng bị thương nặng hơn. Nhưng hắn vừa về kinh thành, lập tức triệu tập đám cao thủ mà Thái Kinh giao cho hắn điều động, hội họp tại Nguyên Thần phủ được Thái Kinh ban tặng. Trong đó bao gồm Tổng đà chủ Thiên Minh Trương Sơ Phóng, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, lão đại Hải phái Ngôn Trung Hư, Vương Sang Khôi của Tiêu cục vương, võ trượng nguyên Trương Bộ Lôi, lãnh đạo Thác phái Lê Tinh Đường, cộng thêm những người may mắn sống sót trong chiến dịch này là lãnh tụ Phủng phái Trương Hiển Nhiên, "Khai Hạp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế trong "Đại Khai Đại Hạp Tam Tàn Phế", còn có đại ca Đỉnh phái Trí Lợi mới vừa vào kinh nường nhờ Thái Kinh, cùng với thủ lĩnh Đỉnh phái Khuất Hoàn, muốn một lần tiêu diệt những thế lực võ lâm, trong triều và bên ngoài muốn đối kháng với bọn họ.

Mệnh lệnh này gần như khiến cho trong giang hồ bộc phát võ lâm đại chiến.

Hảo hán hai phe hắc bạch trong kinh thành đều mài sắc binh khí, chiêu binh mãi mã, chuẩn bị chiến đấu.

Mọi người đều rất khẩn trương, lần lượt nường nhờ vào các cao thủ, không muốn mình trở thành đối tượng bị tiêu diệt.

Trong thời cục sợ bóng sợ gió, hết sức căng thẳng này, có một tin tức lại không được người ta lưu ý lắm. Đó là Lạc Dương Ôn Văn chọn tuyến đường Toan lĩnh, đang lặng lẽ tiến vào kinh thành, lại gặp phải một lão thái giám và một vị công tử thiếu niên, sau đó cũng không có tin tức Ôn Văn vào kinh nữa.

Nhưng khi Tứ Đại Danh Bổ và Thư Vô Hý báo cáo với Gia Cát tiên sinh vừa mới xuất quan, kể lại tình hình căng thẳng của các thế lực kinh thành đại chinh hợp và đại đối quyết, lại đề xuất các phương pháp phòng ngừa, liên hợp và tập kích, phản ứng đầu tiên của Gia Cát tiên sinh là:

- Không.

- Tại sao?

- Đây là hiện tượng giả tạo.

- Hiện tượng giả tạo?

- Chân tướng thường bị rất nhiều huyền tượng bao quanh, nếu không cẩn thận thì sẽ ngộ nhận, dẫn đến phán đoán sai lầm.

- Tại sao thế thúc cho rằng đây là hiện tượng giả tạo?

- Bởi vì thời cơ.

- Thời cơ?

- Thế lực trong kinh thành quả thật phải đối mặt với đại chinh hợp, còn thế lực trong võ lâm cũng cần có đại đối quyết, nhưng thời cơ của đại chinh hợp và đại đối quyết vẫn chưa tới.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Khế Cơ (Bước Ngoặt)

- Có vài nguyên nhân khiến cho thế lực võ lâm chỉnh hợp lần nữa. Một là thế lực mới nổi muốn đối kháng với thế lực vốn có. Thế lực vốn có đã dần dần lão hóa, lại không cho phép lực lượng mới nổi thay thế mình, vì vậy hai thế lực này nhất định phải giao chiến. Trong cuộc đối kháng này nhất định sẽ có thế lực mới vượt lên, bất kể là tập đoàn mới nổi hay là vốn có.

- Hai là thời cuộc và hoàn cảnh, nhất là biến hóa trong chính trị. Quân Kim dòm ngó Giang Nam đã lâu, nhất định sẽ tìm cách lật đổ triều đình. Ngoài ra, thế lực của ba phái chủ chiến, chủ hòa và chủ hàng vẫn luôn cân bằng, còn nội loạn phản nghịch và thế lực các bên vẫn nhiều lần đổi đầu. Không áp chế được hoàn cảnh ban đầu, nhất định sẽ sinh ra cục diện mới. Nguy cơ này cũng chính là bước ngoặt, người biết nắm giữ thời cơ tự nhiên sẽ xuất hiện dọn dẹp hiện trường.

- Ba là trong thời kỳ yên lặng này của võ lâm, người giỏi xuất hiện lớp lớp. Bọn họ dĩ nhiên không cam lòng khuất phục người khác, bởi vì cao thủ tự có phong phạm của cao thủ. Năm đó Mê Thiên Thất Thánh, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu có thể phân ba thiên hạ, gây dựng giang sơn, đó là nhờ vào quyết tâm thay đổi thời đại. Hiện giờ lại có những người muốn thay đổi thời đại khiêu chiến với bọn họ.

- Trận đại đối quyết này không thể tránh, chỉ là thời cơ chưa tới.

Gia Cát tiên sinh nói như vậy.

- Tại sao?

- Bởi vì hàng ngũ lãnh đạo của người Kim cũng có biến động, bọn họ tạm thời chỉ có thể chờ đợi thời cơ, chứ không đủ lực lượng phát động toàn diện. Trong võ lâm, mặc dù làn sóng cao thủ mới xuất hiện nhiều, nhưng phần lớn đều gia nhập vào quân đội hai bên, thi triển sở trường, ra sức vì nước; còn những người không ham muốn công danh thì đã sớm thoái ẩn hồng trần, không hỏi thế sự. Chiến cục này đã khiến cho bọn họ chiến đấu vì công trạng bản thân, vì ích lợi quốc gia, còn những người không theo thời cục thì không có chí tiến thủ. Bên phía triều đình nhà Tống, Thái tướng vẫn nắm giữ đại cục, cũng không muốn thay đổi. Đối với hãn thì bất biến mới là cục diện tốt nhất. Hiện giờ hãn còn đắc thế, cho nên quyết không để tình cảnh đại đối quyết và đại chinh hợp xuất hiện quá sớm. Thời cơ chưa tới, tất cả thay đổi sắp xảy ra chỉ là huyền tượng, nếu không kiên nhẫn thì sẽ gặp rắc rối khắp nơi, việc nhỏ không nhin thì mưu lớn sẽ loạn. Võ Tắc Thiên từ khi tiến cung với danh phận "tài nhân", phải chờ cơ hội mất mười hai năm, chờ thời cơ xưng đế mất năm mươi ba năm. Những kẻ không thể chờ thì thông thường cũng không thể thắng. Trước tiên phải bền lòng, có nghị lực, chăm chỉ và tài năng, cộng thêm vận may mới có thể thành công được.

- Nhưng đúng là khắp nơi trong kinh đang triệu tập binh mã, đàng đàng sát khí, giống như sắp diễn ra một trận chém giết lớn.

Thư Vô Hý nói.

- Vậy chắc hẳn là tin tức từ trong Nguyên thần phủ truyền tới đầu tiên?

Lãnh Huyết nói:

- Trong số nhân vật võ lâm của kinh sư, đại ca Đình phái Khuất Hoàn và lão đại Sĩ phái Trí Lợi là những người vào kinh trước tiên, dẫn tới xôn xao.

Truy Mệnh nói:

- Ngoài ra, Vương Sang Khôi của Tiêu Cự Vương cũng đang chọn thời điểm thích hợp, tuyên bố nhân mã tiêu cự dưới cờ hãn hoàn toàn thoát ly khỏi hàng ngũ Phong Vân tiêu cự, nương nhờ vào Thái tướng, khiến cho thế lực ban đầu vốn cân bằng lại trở nên hỗn loạn.

Thiết Thủ nói:

- Trước mắt, lãnh đạo của Kim Phong Tế Vũ đang lâm vào nội đấu nghiêm trọng, Lục Phân Bán đường tự mình chinh hợp lại, còn các thủ lĩnh của Mê Thiên Thất Thánh vẫn mơ hồ. Mấy trận giao chiến trong kinh sư, đều là do cao thủ trong Nguyên Thần phủ kích động và dẹp yên.

Vô Tình nói:

- Cho nên thế thúc đoán đúng, tất cả hỗn loạn đều xuất xứ từ chỗ Nguyên sư thúc.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Như vậy, Nguyên sư đệ là đang chinh hợp lực lượng của mình.

Thư Vô Hý hỏi:

- Tại sao hãn phải làm như vậy?

Gia Cát đáp:

- Bởi vì hãn muốn gây dựng thanh thế.

Thư Vô Hý liền hỏi:

- Thanh thế gì?

Gia Cát đáp:

- Thanh thế của cao thủ.

Thư Vô Hý lại hỏi:

- Không phải hãn bị thương rất nặng sao?

Gia Cát nói:

- Cũng bởi vì thương thế của hãn quả thật rất nặng, cho nên hãn mới phải gây dựng thanh thế, làm ra vẻ hãn rất mạnh mẽ. Mọi người không quên chứ? Lần trước khi hãn muốn xuất kích chặn giết Hứa sư huynh, cũng phô trương thanh thế, giống như muốn thay đổi triều đại, mục đích là để chúng ta kẹt cứng trong cung, không dám rời kinh, không thể cứu viện nhị sư huynh.

Thư Vô Hý hỏi tiếp:

- Nhưng lần này hãn làm như vậy có lợi ích gì?

Gia Cát:

- Nhai Dư, con thử nói xem!

Vô Tình nói:

- Hãn trọng thương chưa lành, chính là thời điểm yếu nhất. Hãn được Thái Kinh trọng dụng, vị trí gần như ngang với Ngự Tiền đệ nhất tổng giáo đầu, cũng gần như là võ lâm cao thủ đệ nhất thiên hạ, chỉ có thể thúc mới có thể chống lại hãn, nhưng hãn vẫn còn không thoả mãn. Thực ra thành tựu của hãn đã không biết có bao nhiêu người trong giang hồ ao ước. Hãn biết rõ một khi bị thương, cộng thêm đệ tử dưới tay thương vong nặng nề, Thái Kinh nhất định sẽ nghĩ đến chuyện cất nhắc những người khác lên thay thế hãn. Mà gần đây Thái Kinh lại rất coi trọng đám người Phương Ứng Khán và Bạch Sầu Phi, thực lực của phe phái Mễ công công cũng ngày càng lớn

mạnh. Hắn trước tiên chiêu binh mãi mã, đối thủ thành công, khiến cho Thái Kinh không đến nỗi bỏ cũ thay mới, một mặt củng cố thanh thế của mình, khiến cho những phe phái khác không dám động thủ trên đầu thái tuế hãn.

Gia Cát nói:

- Điểm này rất chính xác. Nhất là mới đây tại Toan lĩnh, Phương Ứng Khán và Mễ công công đã chặn "Lạc Dương vương" Ôn Văn dẫn theo hảo thủ của Lão Tự Hiệu vào kinh, dễ dàng giải quyết mọi việc. Còn trong cuộc chiến Diêm sơn, Nguyên sư đệ tuy giết được nhị sư huynh, nhưng cũng hao binh tổn tướng rất nhiều. Nếu như so sánh, Thái Kinh quả thật có ý để cho Phương tiểu hầu gia nắm giữ thế lực võ lâm, thay thế Nguyên Thập Tam Hạng. Chuyện này giống như năm đó Kinh Bồ đại tướng quân Lăng Lạc Thạch thất thế, y liền chuyển sự chú ý sang bốn đại hung đồ. "Tứ Đại Giai Hung" vừa đến tội, Thái Kinh lại lập tức bồi dưỡng trọng dụng Nguyên sư đệ. Dù sao Thái Kinh vẫn cần một quân gia thay hắn trông coi thế lực võ lâm. Lược Thương, theo cách nhìn của con thì sao?

Truy Mệnh nói:

- Hãn gây dựng thanh thế của cao thủ là muốn chấn nhiếp chúng ta, biểu thị hãn không hề bị thương, hoặc bị thương không nặng, khiến cho chúng ta không dám "hành động thiếu suy nghĩ".

Gia Cát nói:

- Vì vậy hành động này của hãn đã nói rõ, thương thế của hãn rất nặng cho nên mới cố che giấu. Du Hạ, ý của con thế nào?

Thiết Thủ nói:

- Nguyên Thập Tam Hạng đúng là mượn chuyện này để khuếch trương thế lực của mình. Nếu muốn Thái Kinh danh chính ngôn thuận giao quyền

cho hãn, trước tiên phải đảo loạn trật tự và cục diện của các phe phái võ lâm trong kinh thành.

Gia Cát nói:

- Tạo nên cục diện hỗn loạn mà cả Phương Ứng Khán và Bạch Sầu Phi đều không dọn dẹp được, chỉ có hãn mới có thể giải quyết, khiến cho Thái Kinh cảm thấy không thể thiếu hãn. Một khi hãn củng cố được vị trí của mình, sẽ giải quyết một lần thế lực của Bạch Sầu Phi và Phương Ứng Khán. Lãng Khí, còn con thì sao?

Lãnh Huyết nói:

- Con cho rằng Nguyên sư thúc đang tìm kiếm truyền nhân, chó săn nanh vuốt của mình, cùng với những người chịu bán mạng cho hãn. Tóm lại, hãn đang tích cực thành lập phe phái của mình.

Gia Cát nói:

- Cũng có nghĩa, Lục Hợp Thanh Long dưới tay Nguyên lão tứ đã năm chết một rồi đi. Phó Tông Thư cũng từng học được chân truyền "quyền đâm cước đá, một chiêu hai thức" của hãn, nhưng cũng chết dưới tay Vương Tiểu Thạch. Trước mắt, đại tướng do hãn đích thân dạy dỗ e rằng cũng chỉ còn lại Thiên Hạ Đệ Thất.

Thư Vô Hý hỏi:

- Rốt cuộc tại sao hãn lại tự tay giết chết Lục Hợp Thanh Long do hãn huấn luyện ra?

Gia Cát đáp:

- Bởi vì hãn đã dùng võ công từng truyền cho đệ tử.

Thư Vô Hý nói:

- Nghe nói yếu quyết võ công của Tự Tại môn là ở sáng tạo. Tự Tại môn rất xem thường sao chép và lặp lại, do đó một khi phục chế võ công do mình tự tay sáng chế, sẽ bị tâm pháp độc môn của Tự Tại môn cản trở. Trừ khi là giết được người đã học môn tuyệt kỹ này, nếu không sẽ bị công lực phản kích, khó mà khống chế.

Gia Cát nói:

- Đây có thể nói là quy củ do sư phụ định ra, muốn chúng ta tự tìm tòi và tự cố gắng, không nên tự hạn chế và tự mãn, dậm chân tại chỗ. Tất cả sáng tạo đều xuất xứ từ mô phỏng, nhưng mô phỏng dù sao cũng không giống như sao chép. Sao chép là sao chép, mô phỏng là mô phỏng. Mô phỏng có thể xem là một loại sáng tạo lại, chứ không phải là lặp lại nhiều lần. Người sáng suốt vừa nhìn đã nhận ra, lấp liếm không được, giả vờ không xong, cũng không tìm được cách nào che giấu. Sư phụ là sáng tạo, học đồ là mô phỏng, còn những kẻ vô si chỉ biết sao chép. Tệ nhất là người sao chép còn muốn một cơn giết chết người đã cho hắn linh cảm, dựa hơi sư phụ của hắn để thăng tiến, sau đó lại một cước đá sư phụ xuống, hủy "sư" diệt tích. Sư phụ vốn ghét nhất loại người này, ngài có thể chấp nhận mô phỏng, nhưng không cho phép sao chép, gạt thầy, lừa đời lấy tiếng. Cho nên trong nội công tâm pháp truyền thừa có quy luật, môn đồ học được tuyệt kỹ có thể tiếp tục sáng tạo, còn sư phụ dạy đồ đệ võ công không thể tiếp tục sử dụng, nếu không sẽ bị tâm ma cản trở, một khi bị thương sẽ không ngừng nặng hơn, cho dù không bị thương cũng sẽ trở nên điên cuồng. Sư phụ dùng việc này để phòng ngừa và khích lệ, cho nên một khi vào Tự Tại môn thì cả đời phải có sáng tạo, nếu không thà rằng không động võ, không làm văn.

Thư Vô Hý nói:

- Khó trách Nguyên Thập Tam Hạn lại phải giết chết Lục Hợp Thanh Long. Nhưng hắn luôn có sáng tạo, cậy tài khinh người, tại sao lại phải sử dụng tuyệt kỹ đã dạy cho môn đồ?

Gia Cát nói:

- Bởi vì hãn trước tiên học "Nhẫn Nhục thần công", lại luyện ngược Sơn Tự kinh, đợi đến khi lĩnh ngộ "Thương Tâm nhất tiễn", thân thể của hãn lại kết hợp làm một với kim thân của Đạt Ma đại sư. Tu vi cả đời của Đạt Ma tổ sư gia đã khắc chế tuyệt kỹ và công lực của hãn, cho nên hãn đành phải thi triển ngón cũ, dùng một số công phu trước kia. Mười ba tuyệt kỹ, bảy mươi bảy kỳ thuật, hãn lại khổ vì có nhiều mà không thể sử dụng. Khi đó hãn đang hung hăng, quyết tâm muốn giết nhị sư huynh. Hãn đã thực hiện được, nhưng cũng phải trả giá, hơn nữa còn là cái giá rất lớn.

Vô Tình nói:

- Nghe nói hãn đã sử dụng "Cừu Cực chương" và "Hận cực quyền", cũng từng truyền dạy nguyên lý của "Thương Tâm nhất tiễn" cho Thiên Hạ Đệ Thất, luyện thành "Khí kiếm", sao hãn lại không giết Thiên Hạ Đệ Thất?

Gia Cát thở dài nói:

- Lão tứ dù sao cũng có năng lực hơn người. Hãn đã dần dần có thể thích ứng với công lực cản trở. Bên cạnh hãn cũng không có đồ đệ nào để giết nữa, dĩ nhiên không muốn tự chặt tay chân, đuổi tận giết tuyệt môn hạ đệ tử. Sau khi hãn một mạch giết chết Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục, công lực đã khôi phục, thương thế cũng không còn chuyển biến xấu. Hãn vội vã trở về Nguyên Thần phủ, dùng tâm pháp trong Sơn Tự kinh vừa lĩnh ngộ, cộng thêm "Nhẫn Nhục thần công" tự học thành, miễn cưỡng có thể đè ép thương thế, nhưng cũng hết sức chật vật.

Thiết Thủ nói:

- Nhưng hãn cũng không vì vậy mà bớt cuồng vọng. Hãn đang suy yếu, ngược lại còn giống trống khua chiêng, hoành hành ngang ngược, một mặt triệu tập binh mã các nơi, một mặt phái người thiêu hủy Bạch Tu viên, đuổi

giết lão gia của Vương Tiểu Thạch, còn đối phó với Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia. Hành vi như vậy, so với ngày trước còn ngông cuồng hơn. Trên giang hồ hiện nay đều ngầm đặt cho hắn một ngoại hiệu là "Phong Hào", tức là một hào kiệt điên cuồng.

Gia Cát nói:

- Xem ra, tâm pháp của Tự Tại môn phản kích, đối với thương thế trên người hắn còn có thể che giấu được, nhưng ma lực cản trở kia đã xâm nhập vào trong đầu hắn, điều này đã khiến cho hắn gần như phát điên, khó mà khống chế.

Lãnh Huyết nói:

- Con cho rằng phải giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, không thể dung tình. Hắn đã dám giết nhị sư bá thì chúng ta cũng dám giết hắn, đây gọi là gieo nhân nào thì gặt quả nấy.

Gia Cát nói:

- Thứ nhất, ta không muốn giết hắn. Thứ hai, cho dù hắn chết, ta cũng không muốn hắn chết bởi tay ta. Thứ ba, Thái Kinh vốn đang đợi mấy sư huynh đệ chúng ta tàn sát lẫn nhau. Thứ tư, hiện giờ tuy hắn không mạnh như trước, nhưng đã hiểu thấu "Thương Tâm tiểu tiễn", cộng thêm Thái Kinh và hắn cũng biết người khác nhất định sẽ tìm cách lấy mạng hắn, nhất định sẽ cẩn thận đề phòng, bố trí mai phục chờ người tới giết.

Thư Vô Hý không đồng ý:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn hắn chiêu binh mãi mã trong kinh, coi trời bằng vung như vậy?

Gia Cát nói:

- Cũng không phải. Chúng ta đang chờ, chờ một thời cơ.

Tất cả mọi người đều hỏi:

- Thời cơ gì?

Gia Cát tiên sinh mỉm cười, nhìn sang Truy Mệnh:

- Ngày hôm trước y đã dò được một tin tức.

Truy Mệnh nói:

- Con nghe được có người đang đến kinh sư.

- Lạc Dương Ôn Văn?

- Không, y đã bị Mễ công công đuổi về rồi.

- Hồng Tụ thần ni của Tiểu Hàn sơn?

- Tiểu Hàn sơn cũng đang gặp phải vấn đề khó khăn.

- Là ai tới? Chẳng lẽ là Quan Thất?

- Không phải hửn, hửn đã mất tích lâu rồi.

- Rốt cuộc là người nào? Đừng làm ra vẻ nữa!

- Vương Tiểu Thạch.

Truy Mệnh nói:

- Y đã trở lại.

- Là y?

Vô Tình gật đầu nói:

- Năm đó y có thể giết được Phó Tông Thư, lúc này cũng có thể giết được Nguyên Thập Tam Hạng.

- Nhưng mà...

Thiết Thủ dường như bắn khoản:

- Ba năm y lại trở về, võ lâm trong kinh thành đã hoàn toàn thay đổi. Huống hồ với võ công của Nguyên Thập Tam Hạng, Phó Tông Thư không thể nào sánh được.

- Chỉ cần là người thì đều có phương pháp giết hắn.

Vô Tình lãnh đạm nói:

- Huống hồ một người cho dù võ công có cao, nhưng mà một con mắt, mất một cánh tay, còn điên nửa cái đầu, mạnh đến đâu cũng không phải là không thể chết.

Lãnh Huyết đột nhiên nói:

- Để con đi giết Nguyên sư thúc đi. Những năm gần đây Vương Tiểu Thạch bốn ba giang hồ, lưu vong thiên hạ, y cũng đủ mệt rồi.

Gia Cát nói:

- Nguyên Thập Tam Hạng giết chết nhị sư huynh, là người dưới giết người trên. Nếu như ta giết hắn, người khác sẽ cho rằng ta lo sợ tài năng của hắn. Các con giết hắn cũng là mưu giết người trên, không tốt cho chức phận và danh dự của các con. Còn Vương Tiểu Thạch giết hắn thì lại khác.

Truy Mệnh nói:

- Bởi vì hắn đã giết sư phụ của Vương Tiểu Thạch.

Lãnh Huyết nói:

- Vương Tiểu Thạch cũng không phải là nha sai.

Thiết Thủ nói:

- Vương Tiểu Thạch đã gánh tội danh giết Phó Tông Thư, cũng không quan tâm đến chuyện giết thêm một Nguyên Thập Tam Hạng.

Vô Tình nói:

- Chúng ta lại có thể ngầm ngầm trợ giúp Vương Tiểu Thạch hành động, khiến cho hắn tiến lui thuận tiện.

Gia Cát lại thở dài nói:

- Chúng ta làm như vậy hơi ích kỷ, nhưng đó là do tình thế bắt buộc. Bởi vì chúng ta không thể giống như đám giang hồ võ lâm, chỉ cần bản thân được sướng khoái. Có ân báo ân, có thù báo thù, ai không mong muốn. Nhưng chúng ta còn phải bảo tồn thực lực, không cho kẻ thù mượn cớ, còn phải giữ gìn nguyên khí của triều đình, chiến đấu đến cùng với thế lực gian ác, như vậy cần phải có một chút phương pháp và thủ đoạn.

Y ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Các con đừng cảm hi sinh để bảo vệ chính nghĩa. Nhưng cho dù là vì yêu, cũng không thể hờ một chút là nói hi sinh. Yêu nước yêu dân, yêu người yêu tình, yêu tự do yêu chính nghĩa, vậy thì nên sống vì nó. Mạng chỉ có một cái, nếu tùy tiện hi sinh, vậy thì quốc gia, dân tộc, ái tình, tự do cũng không yêu được nữa.

Lãnh Huyết im lặng.

Truy Mệnh vỗ vỗ bả vai Lãnh Huyết:

- Chúng ta cũng sẽ hành động, chúng ta có thể giúp Vương Tiểu Thạch.

Thiết Thủ nói:

- Đúng. Vụ giết Phó Tông Thư đã qua lâu, Thái Kinh cũng xem như mượn tay người khác diệt trừ kẻ thù chính trị đang dần dần lớn mạnh này. Vương Tiểu Thạch trở lại kinh thành, vừa lúc có thể phát huy sở trường, theo đuổi hoài bão, thi thố tài năng của y, chúng ta không nên khiến y phải lưu vong nữa.

Vô Tình nói tiếp:

- Hiện nay Kim Phong Tế Vũ lâu đang nội đấu kịch liệt, Vương Tiểu Thạch lại rất có ảnh hưởng trong lâu. Chỉ cần có thể giúp y ngồi lên chức vị cao nhất của Phong Vũ lâu, Thái Kinh lôi kéo y còn không kịp, chưa chắc đã muốn y không thể đặt chân tại kinh thành. Mà y cũng vừa lúc có thể kiềm chế việc Kim Phong Tế Vũ lâu đang dần dần bị Bạch Sầu Phi theo túng. Bạch Sầu Phi dã tâm quá lớn, một khi hãn đoạt được quyền hành, không ai có thể yên tâm được, Thái Kinh cũng vậy.

Gia Cát tiên sinh chấp tay nhìn trời, thở dài nói:

- Nhưng vấn đề vẫn là có...

- Ví dụ như...

Lúc này Thư Vô Hý là đã hiểu rõ toàn cục, liền nói tiếp:

- Vương Tiểu Thạch rốt cuộc có giết được Nguyên Thập Tam Hạng hay không?

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thiên Cơ

Vương Tiểu Thạch từ hướng Hàm hồ tiến vào kinh thành.

Lúc này là mùa đông, Hàm hồ đã kết thành băng, có thể đi bộ qua mặt hồ. Nhưng lớp băng vẫn còn mỏng, nếu không cẩn thận thì sẽ lật người ngã ngựa, chìm vào đáy hồ.

Đây giống như câu thành ngữ "như lý bạc băng" (như đi trên băng mỏng).

Băng mỏng, quần áo càng mỏng hơn.

Vương Tiểu Thạch không mặc áo dày, bởi vì hắn đang hưởng thụ cảm giác lạnh lẽo.

Tâm hắn nóng, cho nên càng thích lạnh, có lẽ như vậy sẽ khiến một người luôn nhiệt tâm như hắn bình tĩnh lại.

Trên đường đi tới, hắn vẫn không ngừng luyện đao tập kiếm, học ở trong lòng.

Khi thấy được tuyết rơi, trong lòng hắn lại suy nghĩ, một kiếm kia của mình liệu có thể nhẹ và mềm giống như bông tuyết hay không?

Lúc gặp gỡ gió xuân, hắn lại thầm suy nghĩ, đao của mình có thể vô hình vô tích, không thể suy đoán như gió hay không ?

Nếu như không thể, hãn sẽ không ngừng tập.

Nếu như không có, hãn càng thêm khổ luyện.

Luyện tập trong lòng.

Khi hãn mới bắt đầu học võ, thật sự là quá gian nan, nhưng lại tràn đầy hứng thú. Đó là một loại hứng thú tìm vui trong khổ cực, những hứng thú khác không thể nào so sánh được.

Sau khi hãn học võ đã có thành tựu, quả thật rất hưng phấn, đến nỗi suốt ngày trầm mê trong võ công, đã thấy qua là không quên được. Hãn có nhiều ý tưởng mới, chỗ nào không hiểu thì khổ công suy nghĩ, hoặc hỏi ý kiến của ân sư, không nghiên cứu thông suốt thì thề không ngừng lại.

Hãn học võ đại thành, vẫn tiếp tục học, nhưng không nhất định phải động tay động chân, mà trên cơ sở vững chắc không ngừng sáng tạo nên cảnh giới mới. Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Hãn căn cứ vào trật tự khí hậu bốn mùa, khi mặt trời vừa lên thì luyện Thần Quang chi kiếm, mặt trời giữa trưa thì tập Liệt Dương chi đao, mặt trời mọc ở phía đông thì luyện Xuân Dương chi kiếm, mặt trời lặn về phía tây thì tập Thu Dương chi đao; đồng dạng, trăng mọc lên ở phía đông, thậm chí trăng sắp lặn đều có đao pháp kiếm thức.

Lúc này hãn đã học ít ngộ nhiều, dùng sự trầm tư để luyện tập, có lúc thậm chí đã không cần dùng đến đao kiếm nữa.

Hãn có thể lĩnh ngộ đao pháp từ trong mầm non đầu xuân, thể ngộ kiếm chiêu từ trong chim bay vạn dặm, hiểu rõ đao ý từ khoảnh khắc trắng in trong nước, phá giải kiếm quyết khi dùng nước rửa kiếm.

Có lúc, võ công tiến thêm một bước không phải là học được từ võ công, có thể là từ một bài thơ, một hoàn cảnh, một cuộc chia ly, hoặc là một câu nói.

Nói cách khác, vạn pháp trong thiên hạ đều lĩnh ngộ được từ trong cuộc sống.

Cho nên Vương Tiểu Thạch một đường đi tới, tâm tình tuy không cảm thấy vui sướng, nhưng lại không bỏ qua tất cả hứng thú trên đường.

Chẳng hạn như nhìn một cô gái xinh đẹp hoặc không xinh đẹp, một con chim én hoặc một con lừa. Những thứ này đều là âm thanh thiên nhiên khắp nơi đều có, cũng là thiên cơ không thể bỏ qua.

Học vấn của nhân sinh là những gì học gì học được trong cuộc đời. Người khác dạy chỉ là học thức, muốn biến học thức thành học vấn và tu dưỡng của mình, vậy thì phải dựa vào chính mình lĩnh ngộ, phân tích và tiếp thu.

Vương Tiểu Thạch rất hưởng thụ đi bộ, cũng rất hưởng thụ cuộc sống, bao gồm cả cuộc sống chán nản.

Cuộc sống không hoàn toàn vui vẻ và phấn khởi, có lúc cũng khó tránh khỏi cảm thấy chán nản. Nếu như chỉ biết nhìn vào mặt tốt của cuộc sống, vậy thì có lúc sẽ bị mặt tối của cuộc sống tiêu hủy chính mình.

Giống như thất bại là mặt trái của thành công, có nếm trải thất bại mới có thể vui vẻ hưởng thụ thành công, có thể ngộ sự chua xót của thất bại mới có thể một ngày thành công hoan hỉ.

Thái độ của Vương Tiểu Thạch đối với cuộc sống là một loại "cố chấp" toàn diện, cho nên khi mở lòng, hẳn lại hiểu rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cái gì nên làm nhưng không làm, cái gì không nên làm nhưng phải làm.

Sau bốn năm, hẳn lần thứ hai đi đến kinh thành, lại hiểu biết nhiều hơn về sắc thái của cuộc sống.

Hắn lặng lẽ đi bộ, đi bộ cũng như đi xe, đi rồi lại đi, nghĩ rồi lại nghĩ.

Cho đến nơi này, Hàm hồ, bên hồ, trên băng.

Chợt có người gọi hắn:

- Công tử!

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Thời Cơ

Người ở trên xe.

Trên xe còn có rất nhiều người.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều cao thủ và danh nhân như vậy, có người thậm chí sẽ bị dọa đến phát điên, dọa khiến ngất ra, dọa cho sợ hãi.

Người tới gồm có "Thiết Thụ Khai Hoa" là "Lan Hoa thủ" Trương Liệt Tâm và "Vô Chỉ chưởng" Trương Thiết Thụ; ngoài ra còn có Bát Đại Dao Vương, bao gồm "Kinh Hồn đao" thiếu trang chủ Tập gia trang Tập Luyện Thiên, "Linh Đình đao" Thái Tiểu Đầu, truyền nhân của "Tương Kiến bảo đao" là Mạnh Không Không, "Trận Vũ Nhập Bát" Triệu Lan Dung, "Đại Khai Thiên" Tiêu Sát, "Tiểu Tích Địa" Tiêu Bạch, "Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao" Bành gia Bành Tiêm, "Bát Phương Tàng Dao Thức" Miêu Bát Phương.

Còn có mấy người vẻ ngoài khác biệt, từ phục sức có thể thấy được bọn họ là người Mông Cổ, Nữ Chân và Khiết Đan.

Ba người này tất nhiên đều là cao thủ, nhưng hiện giờ cũng chỉ là người cầm cương.

Bát Đại Dao Vương lại hộ vệ ở trước sau trái phải, trên dưới cao thấp chung quanh xe, hiển nhiên chỉ là "hộ pháp".

Còn về "Thiết Thụ Khai Hoa, Chỉ Chưởng Song Tuyệt" lại chỉ là người vén rèm, nâng đỡ, bưng trà, rót nước.

Ít nhất, đối với "người trên xe" thì thật sự là như vậy.

Cũng bởi vì những người này đều là cao thủ, cho nên nhiều người như vậy và xe ngựa đi ở trên băng, nhưng lớp băng cũng không sụp xuống vì sức nặng của họ.

Khi nhìn thấy những người này, nếu là ai khác thì đã sớm bị dọa cho sợ hãi, nhưng Vương Tiểu Thạch thì không.

Hắn thậm chí vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng đàn cá di chuyển dưới băng, cùng với tư thế bơi lội của chúng.

Hắn chỉ xem bọn họ là người bình thường, bởi vì hắn có một tâm hồn bình thường.

Trong thời đại này, "tâm hồn bình thường" đã gần như bị lạm dụng. Có vấn đề gì nảy sinh, đều bởi vì người trong cuộc mất đi "tâm hồn bình thường". Có việc gì xử lý không thoả đáng, cũng bởi vì không có "tâm hồn bình thường". Trong chính trị, sự hạn chế và cân bằng quyền lực cũng cần "tâm hồn bình thường". Trong tình cảm, sự điều hòa đối với lý trí cũng cần "tâm hồn bình thường". Cái gì cũng là "tâm hồn bình thường", đến nỗi nó trở thành chính trị, kinh tế, xã hội, lương tri, thậm chí còn là linh dược trị được tất cả chứng bệnh. Một câu "tâm hồn bình thường", có thể khiến người ta xa rời thế giới, đứng về phía chân lý, cũng có thể khiến người ra thẹn vì không thể an thân, chìm vào trong mặt tối.

Nhưng rốt cuộc tâm hồn bình thường thật sự là gì?

Không ai nói rõ được, nhưng đối với Vương Tiểu Thạch thì tâm hồn bình thường chính là đạo.

Tất cả là chính mình, chính mình là tất cả.

Hắn đối xử với người và vật đều giống như đối đãi với chính mình, không thiên vị, không công không tư. Cho nên đế vương quan lại, cao thủ người thường đều xem như nhau.

Hắn không có hạn chế, cũng không có ngăn cách.

Tâm tự nhiên, người bình thường.

Người gọi hắn "công tử" mới là một công tử thật sự, mặt như quan ngọc, dung mạo như hoa đào, trên người mặc áo tơ trắng lộ ra vẻ quý phái, giờ tay nhấc chân đều nho nhã lễ độ, hơn nữa thần sắc non nớt, thái độ chân thành, khiến người ta dễ sinh hảo cảm.

Vương Tiểu Thạch nhận ra người này.

Hóa ra là y, khó trách Bát Đại Dao Vương, Chỉ Chưởng Song Tuyệt và cao thủ ba tộc đều trở thành nô tài tội tố.

Vì vậy hắn cũng đáp lễ một tiếng:

- Công tử.

Người này tuyệt đối là một công tử, công tử thật sự.

Đó chính là được người xưng "Cười nói khoanh tay kiếm nhuộm máu, trở tay làm mây lạt tay mưa", "Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia", "Thần Thông Hầu", truyền nhân của võ lâm chí tôn Phương Cự Hiệp, Phương tiểu hầu gia Phương Ứng Khán.

Sau khi màn được vén lên, lộ ra nửa khuôn mặt bên trái của Phương Ứng Khán.

Rèm cũng chỉ vén lên một bên.

Phường Ứng Khán gây cho người ta một cảm giác lạ lùng, bất cứ ai nhìn vào y đều cảm thấy vui vẻ và hảo cảm.

Cử chỉ của y nhã nhặn, lễ độ, chân thành, còn mang theo một chút trẻ con.

Vương Tiểu Thạch biết người này, đó là một "công tử" trong kinh thành. Rất nhiều hán tử đều nguyện bán mạng vì y, rất nhiều mỹ nữ đều mong được y xem trọng, rất nhiều người quyền quý đều khao khát được y ủng hộ, còn người bình thường thì chỉ hi vọng có thể gặp y một lần, đó đã là vô cùng vinh quang.

"Công tử" đương nhiên chính là Phương công tử, cũng là vị Phương Ứng Khán lưng đeo Huyết Hà thần kiếm này.

Hắn đã từng nghe nói đến người này, giống như công tử thời chiến quốc, nổi dậy theo thời, tụ tập hào kiệt, chẳng những rất có thủ đoạn, cũng rất có tiếng tăm, càng rất có thể lực.

Ai cũng biết, ai cũng tin, ai cũng có thể đoán trước được, nghĩa tử Phương Ứng Khán của Phương Cự Hiệp nhất định sẽ có hành động oanh oanh liệt liệt.

Điều duy nhất không đoán được, có lẽ chỉ là không biết đó là "hành động" gì, nhưng tất nhiên là sẽ vang động.

Phường Ứng Khán thông minh, tài năng, hơn nữa vẫn luôn có những cuộc gặp gỡ đặc biệt, cộng thêm hắn có thực lực và bối cảnh, như vậy đã đủ tất cả điều kiện để mặc sức tung hoành.

Một người có chí lớn, có tài năng, sợ nhất là sinh không gặp thời. Còn Phường Ứng Khán có thể nói là quật khởi vừa đúng thời cơ.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thấy y liền có vẻ kinh ngạc, không phải bởi vì Phương Ứng Khán, mà là vì hắn nghĩ thấy một "mùi lạ" khác, đó là một loại "mùi vị lão nhân" đặc biệt.

Mùi vị này sao lại xuất hiện trên người một thiếu niên hào hiệp như Phương Ứng Khán?

Phương Ứng Khán vẫy tay bảo hắn lên xe.

Vương Tiểu Thạch mỉm cười lắc đầu.

- Công tử vào kinh đúng không?

Phương Ứng Khán dò hỏi.

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch thành thật đáp.

- Lên xe đi, ta chở công tử một đoạn.

- Cảm ơn, nhưng ta thích tự mình đi bộ.

Phương Ứng Khán nói:

- Thực ra, ta còn có chuyện muốn thỉnh giáo công tử.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không dám, ta đi lại một mình quen rồi, có việc gì chỉ giáo, công tử có thể nói ở đây.

Phương Ứng Khán nói:

- Công tử quá khách sáo rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải công tử, các hạ mới là công tử.

Phương Ứng Khán nói:

- Hào kiệt gặp gỡ nhờ thời, thời cơ vừa đến, thanh thế vừa đủ. Các hạ đâu chỉ là công tử, còn là anh hùng, người tài.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không muốn làm anh hùng hào kiệt, chỉ muốn làm một người bình thường vui vẻ mà thôi.

Phương Ứng Khán nói:

- Trong thời loạn thế, người có tài năng không đại thành thì sẽ đại bại. Thực ra, người nào hiểu được cách hưởng thụ thất bại, mới thật sự có tư cách giành được thành công. Xin thứ cho ta nói thẳng, công tử đã từng thất bại, còn bị bức rời khỏi kinh thành. Hiện giờ trở lại, chỉ cần công tử có thể nắm bắt thời cơ, thi triển tài năng, nhất định sẽ có thành tựu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thành công quá cực khổ, phải không được sợ thất bại. Ta sợ thất bại, cho nên không có ý thành đại công, lập đại nghiệp, chỉ muốn làm tốt bốn phận của mình.

- Vậy cũng không thể theo công tử. Chỉ có người không thất bại mới sẽ vĩnh viễn không thành công, bởi vì thành công đến từ nhiều lần thử nghiệm, chịu được đả kích và không sợ ngăn trở. Công tử có thể dũng cảm đối mặt với thất bại, hơn nữa giỏi về cầu đại thắng trong đại bại, bản thân trong loạn thế nhất định sẽ có thành tựu lớn và những cuộc gặp gỡ đặc biệt. Công tử không thể tránh được.

- Thành công tất nhiên đáng mừng, nhưng đối với ta thất bại cũng là một loại hưởng thụ cực kỳ quý giá, ta không có ý thay đổi nó. Ta thật sự là một kẻ không có chí tiến thủ.

Phương Ứng Khán cười.

- Công tử không phải vậy.

Y nói:

- Công tử chỉ là một người có chí lớn mà biết ẩn nhẫn, có tài năng mà biết khiêm tốn.

Vương Tiểu Thạch cũng cười.

- Ta chỉ cầu bảo toàn tính mạng trong loạn thế, không cầu tiếng tăm như chư hầu; "thuyền đến vòm cầu tự nhiên thẳng, người được vô cầu phẩm chất cao" mà thôi.

- Thời cơ, thời cơ rất quan trọng.

Phương Ứng Khán trân trọng nói:

- Công tử nhìn đúng thời cơ thì có thể thi triển sở trường, có người tin cậy ủng hộ thì muốn làm gì cũng được. Thời cơ giống như cây mía, phải ra sức vắt ép mới có nhiều nước ngọt. Gặp được cơ hội thì phải biết nắm lấy, bởi vì cơ hội sẽ tạo ra càng nhiều cơ hội hơn. Mất đi thời cơ cũng chỉ có thể than thời không gặp mình, cơ không tìm mình. Đây chính là mục đích hôm nay chúng ta đặc biệt đến mời.

Vương Tiểu Thạch cũng cẩn thận nói:

- Ý của công tử là...

- Đến giúp ta.

Phương Ứng Khán nhìn chăm chú vào hắn, nói từng chữ:

- Ta có thể giúp công tử dương danh lập nghiệp, quyền cao chức trọng.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thần Cơ

Vương Tiểu Thạch trầm mặc hồi lâu.

Dưới chân có băng, băng rất lạnh.

Dưới băng có cá đang phun bọt.

Cá ở trong nước dưới băng chắc hẳn cũng lạnh chứ? Bọn chúng ở trong nước đóng băng, có đầy đủ nước ấm và không khí hay sao?

Rất kỳ quái, tại bước ngoặt trọng đại, mấu chốt trọng yếu này, hẳn lại nghĩ đến băng, cá và bọt khí.

- Công tử trở lại kinh thành, thế lực không còn. Bạch Sầu Phi dòm ngó công tử như hổ rình mồi, còn Thái Kinh lại muốn đuổi tận giết tuyệt công tử.

Phương Ứng Khán nói:

- Hiện giờ công tử cần ta, ta có thể giúp công tử. Công tử gia nhập Hữu Kiêu tập đoàn của ta, ta có thể giúp công tử giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, trả mối thù giết sư phụ.

Vương Tiểu Thạch giống như đang trầm ngâm.

- Thế nào?

Phương Ứng Khán quan sát sắc mặt và suy đoán tâm ý đối phương, nói:

- Nhân tài giống như công tử, thân thủ như vậy, ta quyết sẽ không bạc đãi. Ta luôn luôn đối xử tốt với các người. Lệnh sư gặp nguy tại Diêm sơn, Nguyên lão bày bố nghi trận tại kinh sư, Gia Cát tiến thoái lưỡng nan, chính là nhờ Mễ công công gợi ý cho tiên sinh, còn ta giải vây cho Tứ Đại Danh Bổ đang cố thủ. Đáng tiếc là vẫn không thể kịp thời cứu được lệnh sư.

Vương Tiểu Thạch nhìn mặt đất.

Mặt đất kết băng, trên núi trái tuyết.

Tâm thì sao?

Sau đó Phương Ứng Khán cười một tiếng, nói:

- Không cần vội, ta có thể cho công tử thời gian suy nghĩ.

Y lại rút đầu vào trong xe, nói:

- Ba ngày sau, ta...

- Không cần.

Vương Tiểu Thạch chợt nói.

Phương Ứng Khán cẩn thận hỏi:

- Công tử đã quyết định?

Vương Tiểu Thạch áy náy nói:

- Ta không thể gia nhập Hữu Kiều tập đoàn của công tử.

- Tại sao?

- Bởi vì mục tiêu của công tử là giành được quyền hành trong triều, còn ta thì không. Ta không muốn vô cớ dính vào vòng nước xoáy mà ta vẫn luôn cố tránh. Ý tốt của công tử, ta xin lĩnh nhận.

- Không phải công tử muốn đặt chân tại kinh sư, gây dựng một phen sự nghiệp sao?

- Ta chỉ muốn chinh đồn lại thế lực giang hồ trong kinh thành, hi vọng có thể khiến cho nó hướng về chính nghĩa. Những năm gần đây, bạch đạo đã trở thành thế lực tà ác giả mạo chính phái, hắc đạo cũng chỉ nhìn tiền tranh quyền, không để ý đến đạo nghĩa. Ta muốn chinh đồn lại cái giang hồ tàn tạ này, bởi vì lực lượng chính nghĩa vốn đến từ dân gian. Ta không rảnh đấu đá với tham quan ô lại, nịnh thần quyền tướng cao cao tại thượng. Nếu chính ta không thể tự lập, chỉ có thể nhờ người khác ban cho, vậy thì ta làm thế nào thật sự "đặt chân"?

- Không phải công tử muốn giết Nguyên Thập Tam Hạng sao? Chúng ta có thể giúp công tử.

Vương Tiểu Thạch cười.

- Ta nghĩ rằng, cho dù ta không gia nhập thì công tử cũng sẽ giúp ta...

- Hà?

- Thực ra các người còn muốn diệt trừ Nguyên Thập Tam Hạng hơn ta.

Phương Ứng Khán không biến sắc, hỏi ngược lại:

- Tại sao?

- Bởi vì các người muốn thay thế thực lực võ trang của Nguyên Thập Tam Hạng trong kinh. Các người muốn có một ngày sở hữu thực lực võ lâm

đủ để chống lại Thái Kinh, vậy thì trước tiên phải trừ đi đệ nhất cao thủ bên cạnh Thái Kinh là Nguyên Thập Tam Hạng.

Phương Ứng Khán lui vào trong xe, rèm rũ xuống.

Mấy cao thủ bên ngoài xe đều nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thạch, dường như đang chờ một hiệu lệnh.

Hiệu lệnh vừa hạ, lập tức ra tay.

Trong bọn họ có người đã từng giao đấu với Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch biết bọn họ là cao thủ.

Bọn họ cũng biết rõ Vương Tiểu Thạch là kinh địch, cho nên đều giống như gặp phải đại địch.

Vương Tiểu Thạch cho dù có tài cao gan lớn, đối mặt với mười ba tên cao thủ này, còn có Phương Ứng Khán bên trong xe, cũng biết một khi giao đấu sẽ khó có đường sống.

Một lúc sau, bên trong xe bỗng vang lên một thanh âm, một giọng nói khàn khàn.

Đây đương nhiên không phải giọng nói của Phương Ứng Khán.

- Hẳn nói đúng.

Người kia nói.

Vương Tiểu Thạch không hề kinh ngạc, chỉ hỏi:

- Mẽ công công ở trong xe đúng không?

Người trong xe nói:

- Ta là Mễ Hữu Kiều. Xin thứ cho ta có bệnh trên người, không thể chịu lạnh, không cách nào ra ngoài chiêm ngưỡng phong thái của thiếu hiệp.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mễ công công nói như vậy, Tiểu Thạch thật không dám nhận. Lại nói, muốn đối phó với cao thủ tuyệt đỉnh như Nguyên Thập Tam Hạng, trong kinh chỉ hai người có thể gánh vác, một người là Gia Cát tiên sinh, còn một người khác đương nhiên chính là Mễ công công ngài.

Mễ công công cười nói:

- Đó là bởi vì Gia Cát tiên sinh gian xảo như hồ ly, còn ta cũng đa mưu túc trí. Có điều, Phương tiểu hầu gia đây mới là đệ nhất cao thủ trong cấm cung, xin chớ khinh thường.

- Phương công tử là nhân trung long phượng, ta đã sớm nghe nói.

Tiếp đó Vương Tiểu Thạch không khách khí nói:

- Ta không gia nhập với các người, nhưng ta lại muốn giết Nguyên Thập Tam Hạng, báo thù cho sư phụ.

Mễ công công nói:

- Hình như người cũng luôn muốn giết Thái Kinh, đúng không?

- Nhưng hành thích Thái Kinh quá khó khăn...

- Nhưng muốn giết Nguyên Thập Tam Hạng, trước tiên phải hành thích Thái Kinh.

Mễ công công nói như đinh đóng cột:

- Bản thân người cũng có tiền vốn, tự nhiên sẽ có người giúp người.
Chúng ta phải nhờ cậy người, nhưng muốn thành đại kế này, người cũng cần phải có chúng ta.

Vương Tiểu Thạch sững sốt một lúc, sau đó hỏi:

- Công công thần cơ diệu toán, văn bối xin nghe kỹ càng!

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Phi Cơ (Cơ Hội Bay Tới)

Cái tên "Hữu Kiều tập đoàn" là do Phương tiểu hầu gia đặt, bởi vì nguyên danh của Mễ công công là Mễ Hữu Kiều. Y dùng quý danh của đối phương để đặt tên cho tập đoàn, hi vọng Mễ công công có cảm giác tập đoàn này thuộc về mình, thậm chí bán mạng vì nó. Tuổi tác của Phương Ứng Khán chỉ khoảng hai mươi, nhưng đã hiểu được đạo lý đối nhân xử thế như vậy.

Phương Ứng Khán nuôi rất nhiều nhân sĩ và cao thủ trong Hữu Kiều tập đoàn của y. Nhân sĩ là người giúp y bày mưu hiến kế, còn cao thủ là người vì y đánh hạ giang sơn.

Trong cao thủ có một phần ba tử sĩ, tử sĩ là người bán mạng cho y.

Trong tử sĩ, loại người thường thấy nhất đương nhiên chính là thích khách.

Danh hiệu của tên thích khách này là "Tiểu Thư".

Vũ khí hãn dùng là tên, bởi vì ngưỡng mộ thích khách hạng nhất Mạnh Tinh Hồn năm đó, cho nên gọi tiền pháp của hãn là "Lưu Tinh Hồ Điệp tiền". 1

Tên của hãn cũng quả thật nhanh hơn sao băng, hơn nữa còn là một nô hai tên, uốn lượn nhẹ nhàng như bướm bay.

Phương Ứng Khán vẫn luôn nuôi hãn, đối xử tốt với hãn, hết lòng bồi dưỡng hãn, cung cấp cho hãn tất cả những thứ xa hoa, nhưng lại không có yêu cầu gì.

Cho nên Tiểu Thư vẫn đang chờ, chờ rất sốt ruột.

Hãn phải báo đáp công tử, nhưng lại khổ vì không có cơ hội báo đáp.

Cuối cùng, sau bốn năm "không được trọng dụng" nhưng lại "sống trong nhung lụa", hôm nay hãn đã chờ được nhiệm vụ.

Giết một người, cũng không biết là ai.

Phương Ứng Khán miêu tả lại dung mạo cho hãn nghe, sau đó nói:

- Giết không được cũng không sao, có điều người nhất định phải dùng tiền pháp bắn hãn. Nếu lỡ may bị bắt, cũng quyết không được tiết lộ người sai khiến là ai, ta nhất định sẽ phái người âm thầm thả người. Ta chỉ cần nói một câu "cuồng đồ to gan", người hãy lập tức thoát vây, có ta che chở cho người.

- Tôi nhất định sẽ không tiết lộ.

Tiểu Thư lớn tiếng và kiên quyết nói:

- Xin công tử yên tâm!

Trong lòng hãn cũng có lời không nói ra, đó là "người mà ta muốn giết, nhất định có thể giết được".

Trên đời này e rằng không có mấy người có thể tránh được "Lưu Tinh Hồ Điệp tiền" của hãn.

Hãn rất có lòng tin, cũng rất xác định.

Hắn cảm thấy thời cơ "báo đáp" công tử đã đến, thời cơ thành danh lập nghiệp cũng đã đến. Đây quả thực là một "cơ hội bay tới".

Khi hắn và những tử sĩ trong tập đoàn nhắc tới chuyện này, cũng gọi đùa cơ hội này là "phi cơ".

Hắn đương nhiên không biết người mà hắn phải giết là ai, nếu không hắn sẽ không dám nghĩ, thậm chí cũng không dám đi, bởi vì "cơ hội bay tới" này quả thật chính là "tai họa bay tới".

Trương Hiến Nhiên của Phủng phái gần đây rất không vui, bởi vì hắn rất thất bại.

Hắn luôn luôn là loại người "thuận lợi mọi bề", đứng dưới cờ Thái Kinh, tranh công trước mặt Nguyên Thập Tam Hạng, bán tin tình báo cho Thiên Y Cư Sĩ, lại đem cơ mật của Thiên Y Cư Sĩ lần lượt mật báo cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Làm như vậy, nếu Thiên Y Cư Sĩ và Gia Cát tiên sinh liên hợp, mình trước tiên cũng đã bán cho bọn họ một nhân tình, sau này không lo không có đường lui; còn nếu Nguyên Thập Tam Hạng giết chết Hứa Tiểu Nhất, nắm lấy quyền hành, mình cũng có công trong đó.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại biết rõ hành vi của hắn, còn đến trước mặt tướng gia tố cáo tội trạng.

Cho nên Trương Hiến Nhiên cảm thấy rất mất mặt, cũng bị đối xử lạnh nhạt.

Hắn không hề kiểm điểm bản thân, ngược lại cảm thấy rất bi phẫn.

Hắn không cảm thấy bán cho hai bên, một chân đạp hai thuyền có gì không tốt, dù sao người người đều làm như vậy, chỉ là vận may của mình không tốt mà thôi. Hơn nữa, hắn cảm thấy vận may của Nguyên Thập Tam

Hạn tốt hơn nhiều so với mình, cho nên mới một bước lên mây, khiến mình phải ngược mắt lên nhìn. Hãn cũng không biết Nguyên Thập Tam Hạn đối với Gia Cát tiên sinh cũng nghĩ như vậy, càng không hỏi xem thực lực của mình có sánh được với Nguyên lão hay không. Dù sao hãn vẫn không cam lòng, hãn đem việc không bằng người đồ thừa cho vận may, như vậy hãn sẽ có thể rũ bỏ trách nhiệm.

Ngày hôm đó, Phương tiểu hầu gia lại triệu kiến hãn.

Hãn biết đây là một cơ hội tốt. Gần đây Phương tiểu hầu gia rất được Thái Kinh coi trọng, lại có quan hệ tốt với đương kim thiên tử, ngày càng nắm quyền. Hiện giờ y lại triệu kiến mình, chính là lúc cần phải biểu hiện.

Không ngờ, Phương Ứng Khán vừa thấy hãn đã nói:

- Gần đây người bị tướng gia bài xích, lại bị Nguyên lão gièm pha, nếu như không có biểu hiện xoay chuyển càn khôn, chỉ sợ ngay cả vị trí lãnh tụ Phủng phái người cũng không giữ được.

Trương Hiến Nhiên vừa nghe, trong lòng thấp thỏm. Phương tiểu hầu gia kết giao với rất nhiều quyền quý đương triều, còn qua lại mật thiết với hoàng thượng, Gia Cát Thần Hầu, Nguyên lão và Thái tướng, hiện giờ lại nói như vậy, chẳng lẽ đã nghe được tin tức gì?

Hãn vội vàng quỳ xuống, muốn Phương Ứng Khán "cứu mạng".

Phương Ứng Khán nói:

- Có muốn vờn mình hay không?
- Ta biết có người muốn hành thích Thái tướng.
- Cái gì?

- Ta tự có biện pháp chế ngự thích khách, nhưng hãn rất hung dữ, nhất định sẽ tìm cách phá vòng vây. Ta sẽ tìm thời cơ thích hợp để người đi vào, chỉ cần nghe ta nói "cuồng đồ to gan", người hãy một đao chém chết hãn. Đến lúc đó người chỉ cần nói "là do Nguyên lão phái tôi tới", như vậy tướng gia sẽ cảm tạ người ra tay giết địch, Nguyên Thập Tam Hạng cũng sẽ cảm ơn người đã nhường công lao, nhờ đó Thái tướng và Nguyên lão đều sẽ coi trọng cất nhắc người.

Trương Hiến Nhiên thấy có chuyện tốt như vậy, lập tức cảm kích Phương Ứng Khán sát đất, không biết phải làm thế nào để báo đáp đại ân đại đức. Phương Ứng Khán chỉ lạnh nhạt nói:

- Mọi người đều ở trong giang hồ, ta chỉ cần người thiếu ta một cái tình, ngày khác gặp nhau vui vẻ mà thôi.

- Sau này tôi nhất định sẽ báo đáp hầu gia, làm trâu làm ngựa, xông pha khói lửa, liều mạng chảy máu cũng không chối từ.

Trương Hiến Nhiên lớn tiếng thề như vậy.

Phương Ứng Khán lạnh nhạt nói:

- Người hiếu được như vậy thì ta an tâm rồi.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tâm Cơ

Thế là Phương Ứng Khán tung ra tin đồn, nói rằng có một gã con cháu tên là Thái Công Quan do Thái tướng một tay bồi dưỡng nên, hiện giờ đang làm quan lớn, có ý muốn giết Thái Kinh đoạt quyền.

Tin tức "truyền tới" chỗ Nguyên Thập Tam Hạng. Nguyên Thập Tam Hạng biết Thái Kinh muốn mời gã con cháu này đến ở chung qua mùa đông, vì vậy lập tức thông báo cho Thái Kinh, bảo hắn cẩn thận đề phòng.

Thái Kinh giận tím mặt, lập tức bắt Thái Công Quan giam vào trong ngục, tịch thu gia sản, nghiêm hình tra hỏi, làm liên lụy đến rất nhiều người, nhưng lại hỏi không ra kết quả.

Không lâu sau, Mễ công công lại tung ra "tin tức", nói rằng Vương Phủ muốn mời Thái Kinh đến nhà hắn dự lễ, trong yến tiệc sẽ phái người hành thích, muốn đoạt lấy vị trí thừa tướng.

Thái Kinh nửa tin nửa ngờ. Hắn luôn có quan hệ tốt với Vương Phủ, có thể nói là "thân mật khăng khít", Vương Phủ giết chết hắn đã không có chỗ tốt, sợ rằng còn bị thất thế. Làm như vậy thì có lợi ích gì?

Mặc dù như thế, Thái Kinh cũng mang tâm lý "thà rằng tin là có, không thể tin là không". Hắn vẫn đến như ước hẹn, đồng thời âm thầm phái cao thủ cẩn thận đề phòng. Nhưng bữa tiệc lại rất vui vẻ, giữa chủ và khách cũng không có ý đồ gì bất chính.

Thái Kinh bắt đầu nghi ngờ báo cáo của Nguyên Thập Tam Hạng.

Phương Ứng Khán dùng hết tâm cơ, chính là muốn tạo nên "hiệu quả" này, vì vậy hẫng lại đi thêm một nước, lần này là "chiếu tướng".

Cho dù không "ăn" được quân "tướng" của Thái tướng, cũng phải nuốt lấy quân "tướng" của Nguyên Thập Tam Hạng.

Sau đông chí, Thái Kinh muốn giúp thiên tử giám sát việc tu sửa ngự hoa viên, lại thúc giục quân dân các nơi đưa tới hoa thơm cỏ lạ, kỳ trân bảo vật, cũng nhân cơ hội vơ vét một phen.

Công việc bóc lột mồ hôi nước mắt của nhân dân, Thái Kinh vẫn giao cho đám người Chu Miễn và Vương Phủ chấp hành. Nhưng trước khi đến tết xuân, hẫng vẫn đi dò xét một vòng, xem thử có chỗ nào cần thêm bớt sửa chữa, làm cho hoàng đế vui vẻ, cũng thuận tiện đi chơi xuân một chuyến, đục khoét một phen.

Lần này đi dạo, người phụ trách an ninh vốn là Nguyên Thập Tam Hạng. Nhưng ngày đó lại có tin Gia Cát tiên sinh muốn yết kiến thánh thượng, xin hoàng đế đối với việc chúc mừng năm mới đừng quá phô trương, tránh quấy nhiễu lòng dân, làm suy yếu quốc khố, lại yêu cầu phải thủ vệ trong cung đề phòng. Nguyên Thập Tam Hạng sợ Gia Cát tiên sinh mượn chuyện này để củng cố thế lực, làm suy yếu thực lực của mình, cho nên cũng xin diện thánh bẩm tấu.

Vì vậy chuyện bảo vệ Thái Kinh tuần tra công trình xây dựng ngự hoa viên, lại do môn sinh đặc ý của Nguyên Thập Tam Hạng là Thiên Hạ Đệ Thất chấp hành.

Với năng lực của Thiên Hạ Đệ Thất, Nguyên Thập Tam Hạng tin tưởng sẽ không có chuyện gì xảy ra, còn mình nên tập trung đối phó với mối họa Gia Cát tiên sinh, để tránh sơ ý làm mất Kinh Châu.

Hắn tính toán rất kỹ, nhưng lại có người còn xảo trá hơn hắn, hơn nữa đã sớm bày mưu.

Hôm đó là ngày mười sáu tháng mười hai, Thái Kinh dẫn theo một đám tâm phúc tuần tra ngự hoa viên, trong đó có đến miếu Thánh Hiền để dâng hương. Mọi người đều nói, sau này trong miếu Thánh Hiền nhất định sẽ có hiền nhân giống như Thái tướng, có người lại nói phải giống như thánh nhân, còn có một người (Trương Hiến Nhiên) nói rằng phải giống như thần nhân chí thánh cực hiền mới đúng.

Mọi người đều đồng ý, không ngừng phụ họa.

Trong lòng Thái Kinh cũng cao hứng, hắn đã sớm cảm thấy mình công lao như trời, hơn cả thừa tướng nước Thục (Gia Cát Lượng). Hắn không phải hiền nhân thì trên thế gian ai là hiền nhân? Hắn không phải thánh nhân thì thiên hạ nào có thánh nhân.

Khi hắn dâng hương rất thành kính, giống như đang dâng hương cho chính mình.

Hắn thắp hương lên. (có người muốn giúp hắn thắp hương, nhưng hắn không cần, hắn muốn đích thân thắp hương để bày tỏ lòng thành của mình)

Bái thần. (chuyện bái thần cầu nguyện dĩ nhiên không thể mời người làm thay, như vậy thật sự không có thành ý)

Đi cắm hương. (lại có người muốn làm thay, hắn vẫn từ chối, dù sao cũng chỉ còn lại một thủ tục này, sao không hát cho xong tuồng?)

Lư hương rất lớn, nhưng hương khói cũng không nhiều, bởi vì trước khi Thái Kinh cắm hương, không ai dám dâng hương trước.

Cho dù là chuyện bái thần, cũng phải dựa theo vai vế phân biệt trước sau, ai dám vượt quá bốn phận, vậy thần tiên cũng không cứu được hắn.

Mọi người cũng không dám dâng hương trước, nếu như khói hương quá nồng, làm tướng gia ngạt, vậy thì bồ tát cũng không bảo vệ được hần.

Cho nên Thái Kinh là người cảm nén hương đầu tiên.

Khi hần muốn đem hương cắm vào lư hương, lư hương thật lớn kia đột nhiên nứt ra, tàn hương bắn tung tóe, một người từ trong lư hương đột nhiên giương nỏ lấp tên, bắn ra một phát.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Sát Cơ

Nếu như mũi tên này thật sự bắn chết Thái Kinh, vậy thì lịch sử có thể sẽ thay đổi.

Mũi tên này quả thật đã gần như lấy mạng Thái Kinh, nếu như không có Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên xông ra, mặt hướng về Thái Kinh, lưng quay về phía mũi tên, dùng lưng ngăn cản một mũi tên này.

Không ngờ hắn lại dũng cảm quên mình vì Thái Kinh như vậy

"Vèo!"

Mũi tên bắn vào lưng Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất cũng không ngã xuống, bởi vì trên lưng hắn có đeo một cái túi vải, đó là vũ khí của hắn.

Tên chỉ bắn vào túi vải.

Nhưng có lẽ ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng không đoán được, tên vốn có hai mũi, trong đó mũi nhỏ nhất chỉ lớn bằng một chiếc móng tay.

Đây mới là quân bài sát thủ của Tiểu Thư.

Mũi tên dài thu hút sự chú ý của kẻ địch, mũi tên nhỏ mới là sát chiêu.

Mũi tên nhỏ bắn về phía Thái Kinh, vô thanh vô tức, cũng gần như vô ảnh vô hình.

Mũi tên đã gần đến.

Đột nhiên, hai già hai trẻ phía sau Thái Kinh đều hành động (từ khi mất đi Lục Hợp Thanh Long bảo vệ, Thái Kinh vẫn luôn dẫn theo một lão hán, một lão phụ, một thiếu nam, một thiếu nữ, bốn người tóc trắng đầu đen này).

Thái Kinh cũng hành động, hai ngón tay của hắn khép lại, dùng ngón cái và ngón út kịp thời kẹp lấy mũi tên.

Mọi người đang kinh ngạc, Thái Kinh chợt ném tên hô lớn:

- Tên có độc...

Hắn đã biến sắc, lão đảo muốn ngã.

Hai nam hai nữ phía sau hắn lập tức giúp hắn bôi thuốc trừ độc.

Mũi tên cũng không cắt đứt ngón tay, Thái Kinh cũng không thật sự trúng độc, nhưng hắn đã bị dọa đến biến sắc.

Người trong lư hương một kích không trúng, còn muốn truy kích, nhưng đã có ít nhất bảy tên vệ sĩ cầm kiếm chắn trước mặt Thái Kinh.

Bọn họ là đệ tử của Thất Tuyệt Thần Kiếm danh lừng giang hồ năm xưa, được xưng là Thất Tuyệt Kiếm Khách, bao gồm Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Yêu, Kiếm Quái, Kiếm Quỷ, Kiếm Ma và Kiếm. Có bọn họ ở đây, không ai có thể thương tổn đến Thái Kinh.

Phương Ứng Khán còn ra tay bắt được thích khách. Trên tay hắn, thích khách này giống như không hề có năng lực phản kháng.

Lúc này Thái Kinh mới ổn định tâm thần, quát hỏi:

- Ai phái người tới hành thích ta?

Lúc này trong hỗn loạn, có người nhường ra một con đường cho Trương Hiến Nhiên.

Thái độ của Tiểu Thư rất kiêu căng, giống như không hề để đám người Thái Kinh vào mắt.

Phương Ứng Khán quát lên một tiếng:

- Cuồng đồ to gan...

Tiểu Thư chợt cảm thấy huyết đạo và dây thừng trên người mình đều lỏng ra, lập tức tung người lên.

Hắn còn đang suy nghĩ, hay là thử một lần nữa xem có giết được lão già tóc bạc mặt hồng kia hay không, đột nhiên huyết đạo vừa được giải của hắn lại trở nên tê dại.

Cho nên hắn không tránh được một đao vào đầu.

Đao đến, đầu người rơi xuống đất.

Trương Hiến Nhiên dùng một đao chặt đứt cái đầu của Tiểu Thư, hắn cho rằng đã lập được công lao, vô cùng đắc ý.

Thái Kinh bình tĩnh lại, hỏi:

- Ai bảo người giết hắn?

Trương Hiến Nhiên lập tức khom người nói:

- Là Nguyên lão phái tôi tới. Y đã sớm biết có thích khách muốn ám toán tướng gia, đặc biệt phái kẻ hèn này đến đây cứu giá.

- Ồ?

Thái Kinh lâm bẩm nói:

- Hắn đã sớm biết có thích khách hành hung, vậy tại sao hôm nay hắn lại không tới?

Trương Hiến Nhiên dường như không biết tốt xấu, đáp:

- Chuyện này thì kẻ hèn không biết. Có lẽ bởi vì Nguyên lão đã phái Thiên Hạ Đệ Thất tới, cho nên mới yên tâm.

Thiên Hạ Đệ Thất lại nói:

- Là tự ta muốn đến bảo vệ tướng gia, cũng không phải được gia sư sai khiến. Gia sư bởi vì sợ Gia Cát lão nhi gièm pha trước mặt thánh thượng, cho nên đã vào cung rồi.

Thái Kinh cũng không có lập tức phát tác, chỉ nói phải về điện nghỉ ngơi. Hắn vừa vào trong điện, lập tức cho đòi đám người Phương Ứng Khán, Thiên Hạ Đệ Thất và Chu Nguyệt Minh đến thương nghị.

- Một đao này của Trương Hiến Nhiên rõ ràng đã chặt đứt tất cả đầu mối, các người thấy thế nào?

Phương Ứng Khán nói:

- Chỉ sợ cũng là nội ứng.

Chu Nguyệt Minh chỉ nói:

- Hung thủ đã dùng tiền pháp.

Thiên Hạ Đệ Thất thở dài nói:

- Ta chỉ hi vọng không phải.

Thái Kinh hỏi:

- Không phải cái gì?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Tuyệt học của gia sư cũng là tiên pháp.

Thái Kinh truy hỏi:

- Các người cho rằng nên làm như thế nào?

Chu Nguyệt Minh nói:

- Trước hết phải bắt Trương Hiến Nhiên lại hỏi cho rõ chân tướng.

Thực ra Thái Kinh đối với Nguyên Thập Tam Hạng đã có lòng bỏ cũ thay mới. Gần đây Nguyên Thập Tam Hạng làm mưa làm gió trong kinh thành, hẳn là lão đại cũng không vui vì thuộc hạ của mình dựa thế cầm quyền. Cộng thêm Nguyên Thập Tam Hạng mấy lần bịa đặt, nói rằng Thái Công Quan và Vương Phủ muốn ám sát mình, nhưng sau khi điều tra lại là chuyện không có thực. Khi Nguyên Thập Tam Hạng rời khỏi chức vụ thì mình lại bị ám sát, hơn nữa mình đi chuyển này cũng chỉ có vài tâm phúc bên cạnh biết trước. Nếu như không có nội ứng, thích khách làm sao có thể ẩn thân trong lư hương?

Lần này, hẳn đã động "sát cơ" đối với Nguyên Thập Tam Hạng.

Nhưng hẳn chỉ nói:

- Tốt lắm, đi bắt Trương Hiến Nhiên hỏi rõ ràng một chút đi!

Đáng thương cho Trương Hiến Nhiên còn đang tự mãn vì sắp được coi trọng sủng ái, không biết "sát cơ" trước tiên đã đến gần người hẳn.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nguy Cơ

Thái Kinh thi triển thủ đoạn tại ngự hoa viên, cho dù sau đó hấn cố làm ra vẻ, sợ tên dính độc, nhưng sự che giấu của hấn đủ khiến cho Chu Nguyệt Minh, Phương Ứng Khán và Thiên Hạ Đệ Thất vốn tâm cơ thâm trầm cũng bị dọa đến kinh ngạc.

Hôm sau Thái Kinh vào triều, quả thật thám thính được tin tức, hóa ra Gia Cát không hề đến triều kiến hoàng đế, chỉ có Nguyên Thập Tam Hạng đi một chuyến.

Thái Kinh nghĩ thầm "được lắm". Hơn nữa bất kể có phải do Nguyên Thập Tam Hạng phái người hành thích, sau đó lại giết người diệt khẩu hay không, kẻ này đều không thể không phòng, không thể không diệt.

Thực ra, những ngày gần đây Thái Kinh đã sớm đề phòng Nguyên Thập Tam Hạng, cũng có kế hoạch dần dần tước đoạt thế lực trên tay Nguyên Thập Tam Hạng. Trong đó có mấy nguyên nhân. Thứ nhất, võ công của Nguyên Thập Tam Hạng thật sự quá cao. Thứ hai, có lẽ Nguyên Thập Tam Hạng đã biết chuyện mình gợi ý cho Tam Tiên đạo nhân, cố ý đưa Sơn Tự kinh đảo loạn cho hấn luyện, khiến hấn sa vào ma đạo. Nếu như vậy, Nguyên Thập Tam Hạng nhất định sẽ không cam lòng, càng không thể không diệt trừ, nếu không sẽ thành mối họa ngầm.

Thái Kinh vốn đã có sát cơ.

Ngày đó, hắn lại nghe được chuyện Trương Hiến Nhiên vô cớ chết ở trong ngục.

Trong lòng Thái Kinh lập tức nghĩ: "Quả nhiên độc ác, ta còn chưa hạ quyết tâm, người lại tiên hạ thủ vi cường, giết chết người có thể tiết lộ cơ mật."

Nếu không phải là Nguyên Thập Tam Hạng, muốn giết người trong thiên lao nào phải chuyện dễ dàng? Huống hồ người bắt giữ Trương Hiến Nhiên còn là hai hảo thủ Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Thái Kinh đã quyết định trừ khử Nguyên Thập Tam Hạng, cho nên hắn mời Nguyên Thập Tam Hạng "uống rượu".

Đáng thương cho Nguyên Thập Tam Hạng còn không biết đại nạn trước mắt.

Khi nguy cơ tới, thông thường chưa chắc đã có dấu hiệu nguy hiểm, loại nguy cơ này mới thật sự khiến người ta ứng phó không kịp.

Huống hồ gần đây Nguyên Thập Tam Hạng cũng ít xử lý công việc, bởi vì bên cạnh hắn có thêm một vị "tiểu thư" .

Một vị tiểu thư trẻ tuổi xinh đẹp, dáng vẻ ngọt ngào, đó là Vô Mộng Nữ.

Vô Mộng Nữ đã từng tận mắt nhìn thấy trận chiến của Nguyên Thập Tam Hạng. Cuối cùng nàng cảm thấy, trừ khi là có võ nghệ tuyệt thế như Nguyên Thập Tam Hạng, hoặc là có chỗ dựa lớn như Nguyên Thập Tam Hạng, nếu không một cô gái mất đi ký ức như nàng xông pha giang hồ, chỉ sợ không có kết quả tốt gì.

Cho nên nàng vẫn đi tìm Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng nhận ra nàng, cũng nhớ được nàng.

Hắn biết cô gái này không phải là người bên phe Gia Cát Tiểu Hoa, cũng không phải là người bên phe Phương Ứng Khán và Thái Kinh, thậm chí cũng không tính là "người mình".

Nhưng hắn cho rằng đây không phải là vấn đề. Chỉ cần chiếm lấy thân thể cô gái này, có lẽ ngay cả linh hồn cũng sẽ là của hắn, huống hồ cả thân thể cũng đã chiếm hữu, còn cần linh hồn để làm gì?

Sau khi Nguyên Thập Tam Hạng trọng thương, tâm tính đã thay đổi hoàn toàn, không giống như trước kia.

Sau khi giết chết Thiên Y Cư Sĩ, nhiều lần thua bởi tay Gia Cát tiên sinh, không biết vì sao hắn lại sinh ra một cảm giác.

Thời gian không còn nhiều nữa, sao không tận tình hưởng thụ?

Vì vậy hắn bỏ qua võ công, tiếp tục phô trương thanh thế. Nguyên Thập Tam Hạng chỉ còn một cánh tay và một con mắt, lại có được Vô Mộng Nữ. Cũng bởi vì chỉ còn lại một cánh tay và một con mắt, hắn mới đặc biệt quý trọng những gì còn lại trong cuộc sống.

Vô Mộng Nữ cũng chọn hắn làm "núi dựa". Nàng biết hắn giàu sang, nàng thèm muốn địa vị võ lâm của hắn, nàng cũng muốn học võ công của hắn. Nếu không một lão già và một thiếu nữ tuổi xuân, hai bên lại hoàn toàn không có cơ sở tình cảm, còn có thể thèm muốn thứ gì?

Nguyên Thập Tam Hạng cho rằng đây là một bước ngoặt trọng đại trong đời hắn, nhưng hắn không biết đó là nguy cơ.

Hắn cũng không muốn đối phó với Thái Kinh. Mặc dù cuộc đời hắn đã thay đổi vì luyện sai Sơn Tự kinh, nhưng thế thì đã sao? Tiểu Kính đã mất, Thiên Y đã chết, Chúc Nữ đã qua đời, còn mình cũng luyện thành "Thương Tâm tiểu tiên". Cuộc đời đã đi hơn phân nửa, tay chỉ còn lại một cánh, mắt cũng không còn hoàn hảo, hắn có thể làm gì?

Bỏ thôi, quên đi!

Hắn cảm thấy suy nghĩ này có thể làm hắn thoải mái và tự tại.

KINH DIỄM NHẤT THƯỜNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chuyển Cơ (Cơ Hội Xoay Chuyển)

Nguy cơ thường thường ẩn chứa chuyển cơ, trong chuyển cơ cũng có nguy cơ nhất định.

Nhưng chuyển cơ không phải là nguy cơ, nguy cơ cũng không phải là chuyển cơ. Quyết không phải, tuyệt không phải.

Nguyên Thập Tam Hạn tuy không có ý đối phó với Thái Kinh, trả thù cho việc luyện sai Sơn Tự kinh dẫn đến "tính tình thay đổi", nhưng Thái Kinh lại phòng người bất nhân. Huống hồ Thái Kinh lại cho rằng Nguyên Thập Tam Hạn đang đối phó với mình, cho nên trước tiên phải diệt trừ kẻ này.

Một người bình thường có thể tức giận người khác mà không hạ độc thủ, kết oán với người khác mà không hạ sát thủ, nhưng một khi đã tham gia chính trị thì không còn theo ý người nữa. Người không ra tay thì người khác có thể ra tay trước, người không đủ độc thì trước tiên sẽ bị trúng độc thủ. Tại thời chiến cũng như vậy.

Cho nên chính quyền càng lớn, càng khiến người ta trở nên bề ngoài đẹp đẽ, trong lòng xấu xa.

Chiến tranh lại khiến người không còn giống người.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng tàn độc, nhưng hẳn là người luyện võ, không phải là người trong chính trị. Cho nên hẳn không đủ ác, ít nhất cũng là ác không đủ sâu.

Hôm nay, Thái Kinh phái Nhậm Lao và Nhậm Oán đi đến Nguyên Thần phủ một chuyến, cũng mời Phương tiểu hầu gia "giám sát".

Còn có một số người khác đi theo, bọn họ đến để "chúc mừng" Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng chặn giết Thiên Y Cư Sĩ có công, cho nên Thái Kinh đã vào cung bẩm báo thánh thượng. Hoàng đế muốn hạ chiếu phong Nguyên Thập Tam Hạng làm "Kinh Thiên đại tướng quân", ban kim giáp măng bào, ngân bửu khôi và ba ly rượu ngon.

Khôi giáp có thể mặc chậm một chút, nhưng rượu thì phải uống cạn ngay tại chỗ.

Nguyên Thập Tam Hạng nhìn một lượt những người tới "chúc mừng", bao gồm thủ lĩnh Hải phái Ngôn Trung Hư, lão đại Sĩ phái Trí Lợi, lãnh đạo Thác phái Lê Tĩnh Đường, lãnh tụ Đình phái Khuất Hoàn, "Tiêu Cục Vương" Vương Sang Khôi, "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế, "Huyết Hà tiểu hầu gia" Phương Ứng Khán, Võ trạng nguyên Trương Bộ Lôi, "Lạc Anh sơn trang" Diệp Bác Thức, còn có bảy tên đệ tử của "Thất Đại Kiếm Thủ" mà năm đó hẳn từng giao đấu khi ám sát Trí Cao, không khỏi thở dài một tiếng.

"Phong thưởng" như vậy thì có gì tốt?

Càng không có "phong quang".

Chỉ sợ sau lần "phong thưởng" này, càng có nhiều phiền toái hơn.

- Chúc mừng Nguyên lão, sau này nhất định ngày càng phát triển, một bước lên mây, tiếp tục nỗ lực, càng ngày càng tiến.

Vẻ mặt Phương Ứng Khán tươi cười, chúc mừng:

- Đây là cơ hội xoay chuyển tuyệt hảo, thật đáng mừng, còn không mau uống ly rượu ngon do thánh thượng ban thưởng này!

Nguyên Thập Tam Hạng đành phải uống.

Uống thì xong rồi.

Ít nhất hắn cũng tự biết, hắn đã sắp xong rồi.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Hữu Cơ (Có Cơ Hội)

Uống xong chén thứ nhất, không có chuyện gì.

Chén thứ hai, mới uống đến một nửa chợt ngừng lại.

Phượng Ứng Khán nheo mắt, bàn tay của bảy đại kiếm khách đều không tự chủ đặt lên mũi kiếm.

Nguyên Thập Tam Hạng chỉ ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng:

- Phao Phao, người đi đi!

Giọng nói truyền ra xa.

Trong số những người có mặt, không ai hiểu được ý tứ của hắn.

Bọn họ cũng không dám hỏi, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng còn chưa uống xong ly rượu thứ ba.

Người này mặc dù chỉ còn lại một cánh tay và một con mắt, nhưng vẫn là nhân vật không thể xem thường.

Không phải sao? Có người thậm chí đã gần đất xa trời, nửa tàn nửa phế, nhưng giới cầm quyền vẫn muốn tống bọn họ vào tù hoặc tăng cường cảnh giác, cẩn thận đề phòng, đủ thấy trên đời thật sự có hào kiệt phi thường không tuổi.

Nguyên Thập Tam Hạng cuối cùng đã uống xong chén rượu thứ ba.

Rượu đã phát tác.

Bọn họ không dám cho Nguyên Thập Tam Hạng uống rượu độc quá mạnh, nhưng nếu như độc tính không đủ mạnh thì không thể độc chết được hẳn. Cho nên bọn họ nhờ Nhậm Lao và Nhậm Oán nghĩ cách.

Nhậm Lao và Nhậm Oán đề nghị, chỉ cần mời được Ôn Sa Công của Tử Tự Hiệu, vậy thì nhất định sẽ có biện pháp.

Ôn Sa Công tuy là người dùng độc hạng nhất, nhưng lại rất cứng đầu, năm đó Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cũng không mời được y ra tay.

Cuối cùng phải nhờ Tiểu Kiếm hình tổng Chu Nguyệt Minh đích thân đi mời, nói rõ độc dược này là dùng để ám sát Nguyên Thập Tam Hạng. Lúc này Ôn Sa Công mới đồng ý, bởi vì y cũng căm hận Nguyên Thập Tam Hạng. Y vẫn luôn sai lầm cho rằng Ôn Đế của Đại Tự Hiệu là bị Nguyên Thập Tam Hạng hành hạ đến chết, cho nên cuối cùng y đã đồng ý dâng độc "Tam Bôi Tiên".

Một ly không say, hai ly càng tỉnh, ba ly muốn chết.

Đó là Tam Bôi Tiên, ba ly xuống bụng, không thành quỷ cũng thành tiên.

Ly thứ nhất không có độc. Rượu không độc thì ai cũng có thể uống, nhiều nhất chỉ say chứ không chết.

Ly thứ hai có độc, là kịch độc, nhưng lại không phát tác. Rượu độc không phát tác, ngay cả Nguyên Thập Tam Hạng cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Ly thứ ba cũng không có độc, nhưng lại có thể khiến cho ly rượu thứ nhất chuyển hóa thành rượu độc, cũng kích phát độc tính của ly rượu thứ hai.

Đây mới là điều đáng sợ nhất. Đợi đến khi phát hiện không ổn thì tất cả đã không thể vãn hồi, không có thuốc nào cứu được.

Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng trúng độc.

Hắn vừa phát giác trúng độc, đã biết không ổn, vừa dùng nội lực áp chế độc lực, vừa dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ.

Nhưng tất cả mọi người đều công kích hắn, bao gồm cả những thuộc hạ của hắn, còn có người mà hắn một tay bồi dưỡng, giành nhau tranh công, chỉ mong bằm thi thể của hắn ra thành trăm mảnh.

Nguyên Thập Tam Hạng sớm biết Thái Kinh sẽ không tha cho hắn, nhưng không biết giết chóc lại tới nhanh như vậy, đột ngột như vậy, khiến người ta không cam lòng như vậy.

Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng tử chiến đến cùng.

Hắn biết đã khó thoát khỏi cái chết, nhưng hắn lại không muốn bỏ mạng trong tay đám chuột nhắt này.

Hắn vừa chiến vừa lui vào trong Nguyên Thần phủ.

Điều duy nhất vui mừng là không còn thấy bóng dáng Vô Mộng Nữ, nàng đã đi rồi. Hắn cũng an tâm, bởi vì hắn đã giao phó chuyện quan trọng nhất cho nàng.

Hắn vừa chiến vừa chạy, bị thương nhiều chỗ, cuối cùng đã lui vào trong phòng.

Phường Ứng Khán chợt quát bảo mọi người ngừng lại, còn ra lệnh cho mọi người rời khỏi phòng.

Chẳng lẽ là tiểu tử này muốn đơn độc chiến đấu với mình?

Tiểu tử này lớn gan vậy sao?

Hóa ra không phải khiêu chiến, mà là trao đổi.

- Bây giờ ngươi còn một cơ hội.

Phường Ứng Khán nói ra điều kiện:

- Ngươi lập tức viết ra phương pháp tu luyện "Nhẫn Nhục thần công" và "Thương Tâm thần tiễn", ta sẽ cho ngươi một cơ hội để đột phá vòng vây.

- Thế nào?

Người trẻ tuổi môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc này thúc giục.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thừa Cơ

Không đáp ứng.

Nguyên Thập Tam Hạng quyết không đồng ý.

- Người đúng là không thức thời.
- Bởi vì ta đưa cho người cũng vô ích, người sẽ càng giết ta nhanh hơn.
- Vậy là tốt lắm rồi, ta còn không nỡ để cho người chết ngay lập tức.
- Các người mượn gió bẻ măng, thừa cơ bắt chẹt, tiểu nhân hèn hạ, ta quyết không để cho các người toại nguyện.

Chiến đấu lại bắt đầu.

Bảy đại kiếm khách và Thiên Hạ Đệ Thất đều tiến vào trong phòng.

Nguyên Thập Tam Hạng bởi vì kịch độc phát tác, đã khó chống đỡ được lâu, nhìn thấy Thiên Hạ Đệ Thất cũng hăng hái chống lại mình, liền chán nản thở dài nói:

- Mà thôi, ta có đồ đệ như người, cả đời này đều không thể vượt qua được Gia Cát Tiểu Hoa.

Thiên Hạ Đệ Thất không đồng ý:

- Võ công của ta mạnh hơn bất cứ tên chó săn nào, sao lại không bằng hãn?

Nguyên Thập Tam Hạng thở dài nói:

- Nhưng người ta dạy là môn đồ, còn ta dạy là cầm thú.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên không lên tiếng nữa, nhưng hãn lại dùng một loại "tiếng bụng" và "tiếng kiến truyền âm" đặc biệt của Tự Tại môn nói: "Nếu như người dạy yếu quyết 'Thương Tâm tiễn pháp' cho ta, ta sẽ niệm tình người truyền nghề, âm thầm bảo vệ người khỏi chết, chạy trốn khỏi nơi này."

Nguyên Thập Tam Hạng lại cười ha hả nói:

- Dạy tiễn pháp cho người, không bằng ta chết đi còn hơn. Tất cả các người đều là đồ thừa cơ phóng hỏa, nhân loạn cướp bóc.

Thiên Hạ Đệ Thất then quá hoá giận, ra tay không dung tình.

Nguyên Thập Tam Hạng mặc dù võ công cao cường, nhưng lại khổ vì chỉ còn một tay và một mắt, nội thương chưa lành, lại trúng phải kịch độc, địch nhiều ta ít, không thể chống đỡ được. Nhưng võ công của hãn cái thế, cho dù có thể giết chết hãn, e rằng Phương Ứng Khán và Hữu Kiều tập đoàn cũng phải trả giá rất lớn.

Đột nhiên một người phá ngói bay vào, hét lớn:

- Dừng tay!

Phương Ứng Khán vừa thấy liền mừng rỡ, nói:

- Vương Tiểu Thạch, người rốt cuộc đã tới rồi. Tên này đã bị chúng ta vây khốn, người còn không mau đến báo thù giết sư phụ.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa nghe, đã biết mình thật sự xong rồi.

Ngày thường tuy hắn không sợ loại hậu bối như Vương Tiểu Thạch, nhưng hôm nay hiện nay, tình này cảnh này, hắn muốn không sợ cũng không được.

Chẳng lẽ là Thiên Y Cư Sĩ trên trời có linh, chỉ thị đồ đệ của y tới lấy mạng mình báo thù?

Nhưng không ngờ (chẳng những Nguyên Thập Tam Hạng bất ngờ, ngay cả Phương Ứng Khán cũng không đoán trước được), Vương Tiểu Thạch lại quát lên:

- Hắn là một hào kiệt, tuy đã nửa điên, nhưng muốn giết hắn cũng không thể giết như vậy. Hắn do ta phụ trách, nếu như không giết được hắn, mạng của ta cũng không cần nữa.

Phương Ứng Khán tức giận nói:

- Nơi này đại cục đã định, sao có thể để cho người quấy nhiễu.

Vương Tiểu Thạch lại liên tiếp bắn ra bốn hòn đá, không phải đánh người mà đánh vào cột.

Hòn đá nhỏ đánh vào trên cột, cột xà lập tức kêu lên răng rắc đổ xuống, nhà cũng sụp theo.

Cùng lúc đó, bên ngoài chợt vang lên tiếng la giết, ánh lửa ngút trời, tên bắn như mưa.

Phương Ứng Khán sợ trúng phải mai phục, vội vàng chỉ huy mọi người bảo vệ mình. Vương Tiểu Thạch đã yểm hộ Nguyên Thập Tam Hạng xông ra bên ngoài. Với võ công tuyệt thế của hai người, tất nhiên là đánh đâu thắng đó, đã lao ra khỏi Nguyên Thần phủ trốn vào đồng hoang.

Dọc đường còn có cao thủ đặt mai phục, phát ám khí, nổi phục binh, đánh thanh la, mở đường cho bọn họ.

Trong lòng Phương Ứng Khán nghi hoặc, liền sai người đi điều tra, một hồi sau mới biết kẻ địch đã lặng lẽ rút lui.

Lúc này Mễ công công lại đến.

Phương Ứng Khán cảm hận nói:

- Chúng ta khổ tâm bố trí, không ngờ Vương Tiểu Thạch lại lâm trận phản bội, cứu Nguyên Thập Tam Hạng vốn có thù giết sư phụ hãn, làm hỏng đại sự, đúng là không ngờ được.

Mễ Hữu Kiều cẩn thận hỏi lại tình hình Vương Tiểu Thạch xuất hiện, nói những gì và rời đi ra sao, sau đó mới nhàn nhã nói:

- Ta thấy không phải như vậy. Vương Tiểu Thạch quá ngây thơ rồi, hãn cứu Nguyên Thập Tam Hạng là muốn dùng phương thức anh hùng quyết một trận tử chiến với sư thúc của mình, chứ không phải muốn liên hợp với Nguyên Thập Tam. Nếu như hãn chịu cùng Nguyên Thập Tam Hạng hóa chiến tranh thành tơ lụa, đó mới là một nhân vật đáng sợ. Còn nếu không thể thì chỉ là một anh hùng hào kiệt mà thôi. Nhược điểm của anh hùng là trọng anh hùng, khuyết điểm của anh hùng hào kiệt là quá hào tình, không đáng để sợ.

Phương Ứng Khán nửa tin nửa ngờ:

- Như vậy phục binh của hãn từ đâu mà đến?

Mễ công công nuốt một hạt đậu phộng, uống một hớp rượu, sau đó mới nói:

- Đó là người của hai đảng Phát và Mộng, cùng với thủ hạ trước đây của hãn trong Kim Phong Tế Vũ lâu, còn có một số không phải cao thủ nơi này. Xem ra Vương Tiểu Thạch trở lại kinh thành đúng là có mục đích khác, sớm có âm mưu. Dù sao hãn cũng đã có nhiều kinh nghiệm giang hồ hơn trước kia, tuy vẫn là một thiếu niên cậy mạnh cố chấp, nhưng quả thật không thể xem thường.

Lúc này Phương Ứng Khán mới khôi phục bình tĩnh.

- Ý của ngài là... Vương Tiểu Thạch vẫn sẽ báo thù giết sư phụ, chỉ là hãn không muốn ý đông hiệp ít, thừa cơ giết chết mà thôi?

- Đúng vậy.

- Hãn có thể giết được Nguyên Thập Tam Hạng không?

- Không nhất định.

- Vậy cũng không quan trọng. Dù sao Nguyên Thập Tam Hạng đã trúng độc bị thương, chỉ sợ không sống được lâu, nếu như hãn có thể giết được Vương Tiểu Thạch, cũng xem như giúp chúng ta trừ đi một chướng ngại. Còn nếu Vương Tiểu Thạch giết được hãn, vậy thì tất cả đều diễn ra theo kế hoạch. Có Bạch Sâu Phi ở đây, Vương Tiểu Thạch cũng không làm nên chuyện gì.

Mẽ công công đang muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên bị sặc, từng đợt thở dốc khiến cho hãn nhất thời nói không nên lời.

Hãn lại ngửi thấy loại mùi vị lão nhân kia, giống như một con thú Hồng Hoang thời kỳ viễn cổ đang đi về phía hãn, từng bước ép tới.

Phía trước là cặp mắt, dung nhan và khuôn mặt trẻ trung đang tỏa sáng của Phương Ứng Khán.

Ngoài phòng là tuyết, còn có bóng tối đang đường hoàng kéo đến vào lúc cuối ngày.

Hoàng hôn rồi.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Sinh Cơ

Đêm, đêm tuyết.

Dưới chân là băng, mặt đất mênh mang. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạn lại dường như nghe được tiếng cá từ trong tay áo Vương Tiểu Thạch truyền đến.

Nguyên Thập Tam Hạn thích buổi tối, bởi vì buổi tối có ít sinh cơ.

Hắn không thích quá nhiều sinh cơ, nhưng hôm nay hắn lại khát vọng sinh cơ mãnh liệt, khao khát cơ hội sinh tồn, bởi vì hắn đã có một đường sinh cơ.

Hắn chỉ không ngờ, cơ hội này lại là do Vương Tiểu Thạch mang đến cho hắn.

Hắn từng nghe nói đến Vương Tiểu Thạch, nhưng chưa từng gặp mặt.

Chính người trước mắt này đã giết chết Phó Tông Thư thân là trọng thần, tay nắm trọng quyền sao?

Chính tên tiểu tử này, vừa vào kinh sư đã cứu Tô Mộng Chấm một đời kiêu hùng, nhanh chóng trở thành một trong chủ soái của Kim Phong Tế Vũ lâu sao?

Đây chính là đồ đệ do Thiên Y Cư Sĩ dạy dỗ sao?

Tại sao môn đồ do mình dạy dỗ, không một ai có thể sánh bằng môn nhân của Gia Cát Tiểu Hoa và Thiên Y Cư Sĩ?

Điểm này hẳn chỉ có thể đổ thừa cho số mệnh.

Hắn đã bị trọng thương, độc phát, nhưng hắn lại không hề cúi đầu.

Hắn hỏi:

- Tại sao người lại cứu ta?

Tự xưng đối xử tốt, không báo thù cho sư phụ, nhất định là có mưu đồ.

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Ta cứu người là vì ta muốn giết người.

- Cái gì?

- Ta phải báo thù người đã giết sư phụ của ta.

Nguyên Thập Tam Hạng đã hiểu.

Người trẻ tuổi này dù sao cũng là người của Tự Tại môn, hẳn cũng không muốn mình bị chết như một con chó.

- Chỉ bằng một mình người, có thể giết được ta sao?

- Giết không được cũng phải giết.

- Người không sợ ta giết người à?

- Sợ.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lạnh:

- Sợ sao còn cứu ta? Người có thể cùng đám người kia giết ta một lần.

- Người sai là ở chỗ, không nên quyết chiến với sư phụ ta khi công lực của người còn chưa khôi phục, lại giết chết người. Nhưng dù sao trước khi giết người, người cũng đã làm một chuyện đúng đắn, đó là giải huyết đạo bị phong ấn của người, cho người một cơ hội chiến đấu công bằng.

Vương Tiểu Thạch nhìn hắn, ánh mắt trong vắt và sáng ngời:

- Cho nên ta cũng phải công bằng quyết chiến với người.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên cảm thấy trong lòng yếu ớt. Hắn cũng đột nhiên cảm giác được Vương Tiểu Thạch rất giống một người, giống như thiếu niên Phương Ứng Khán thâm trầm nhưng nhìn rất khả ái kia.

Hắn đã từng cho rằng, người tuổi trẻ bây giờ đời sau không bằng đời trước. Nhưng hiện giờ hắn lại cảm thấy, người trẻ tuổi hôm nay còn đáng sợ hơn đời trước.

Hắn lập tức xóa đi sự sợ hãi trong lòng.

Hắn là Nguyên Thập Tam Hạng, hắn không sợ.

Đã đến giờ phút này, hắn không thể sợ hãi được nữa.

Cho nên hắn lạnh lùng nói:

- Nghe vậy, thật giống như người cũng có mặt trong chiến dịch Lão Lâm tự kia.

- Không.

Chợt nghe một người nói:

- Là lão nạp ở trong Lão Lâm tự.

Nguyên Thập Tam Hạng không cần quay đầu lại, hắn đã biết là ai.

Hóa ra Vương Tiểu Thạch xuất quan, trở về kinh thành, lại mời con lừa già ngốc này ra mặt.

- Được lắm, người đã tới đông đủ rồi chứ?

Hắn hít sâu một hơi, cố đè nén độc lực và vết thương, nói:

- Đến đây đi, ra tay đi, ta đã không kiên nhẫn được rồi!

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Sấn Cơ (Nhân Cơ Hội)

- Không.

Vương Tiểu Thạch kiên quyết nói:

- Người đã trúng độc, chảy máu. Ta trước tiên chờ người giải độc cầm máu, sau đó sẽ quyết chiến.

Dứt lời hắt liền khoanh chân ngồi xuống.

Nguyên Thập Tam Hạng ngạc nhiên.

Vương Tiểu Thạch dùng dáng vẻ biểu thị Nguyên Thập Tam Hạng không cần e ngại.

Nguyên Thập Tam Hạng nghĩ thầm: "Bất kể người giỏi trò gì, muốn ta giải độc chữa thương, chẳng lẽ ta còn không dám sao?"

Hắt thật sự ngồi xuống, khoanh chân tĩnh tọa, bức độc chữa thương.

Vương Tiểu Thạch cũng chậm rãi nhắm mắt lại, giống như nghỉ ngơi lấy sức, thanh tâm bình khí, chuẩn bị cho trận đại chiến sắp đến.

Người giúp bọn họ lược trận hộ pháp lại là Lão Lâm thiền sư.

Nguyên Thập Tam Hạng công lực thâm hậu. Độc tuy đáng sợ, nhưng chỉ cần cho hắn thời gian khôi phục một hơi, hắn có thể tạm thời đè nén độc lực xuống. Nếu như xem độc tính là rác rưởi, thân thể là nhà, vậy thì giống như quét rác vào một góc không bị người chú ý, không chướng mắt cản trở, nhưng cũng không hoàn toàn thanh trừ.

Hắn cũng tạm thời đè nén thương thế. Nếu đồng dạng xem thân thể là nhà, thương thế là vết nứt, vậy có thể dùng sơn che vết nứt đi, nhưng cũng không hoàn toàn tu sửa lại.

Sau đó hắn đứng dậy, nói với Vương Tiểu Thạch:

- Người có thể ra tay. Người yên tâm, nếu như trong ba chiêu không thể giết được người, ta sẽ tự giải quyết mình.

Vương Tiểu Thạch chậm rãi mở mắt ra, bình tĩnh nói:

- Ba chiêu quá ít.

Đột nhiên, Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, một mũi "Khí tiễn" bay về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch lập tức rút đao, đao dán vào trên mặt.

"Khí tiễn" đánh vào trên mặt đao, mặt đao lại đụng vào gò má.

Khóe miệng Vương Tiểu Thạch lập tức chảy máu.

Mới chỉ một chiêu.

Vương Tiểu Thạch trở tay chém ra một đao, "Cách Không Tương Tư đao".

Hắn còn cách Nguyên Thập Tam Hạng hơn một trượng, nhưng một đao này vẫn giống như chém thẳng vào đầu.

Nguyên Thập Tam Hạng kêu một tiếng:

- Tốt!

Hắn dùng tay ngăn cản, thủ thế giống như đang thi triển "Nhất Tuyến trường pháp".

Đao phong qua, tay áo đứt, trên cánh tay xuất hiện một vết máu.

Giao thủ một chiêu, Vương Tiểu Thạch hộc máu, cánh tay Nguyên Thập Tam Hạng hiện lên màu đỏ, vẫn ngang ngửa với nhau.

Nguyên Thập Tam Hạng đang muốn tấn công, đột nhiên lớp băng dưới chân nứt ra, một đôi bàn tay sắt đã nắm chặt mắt cá chân của hắn. Có người ở trong nước dưới băng kêu lớn:

- Nhanh, mau ra tay giết hắn...

Wang Xiao Shi lập tức phản ứng, quát lên:

- Không được ám toán!

Hắn lập tức ra tay, nhưng không phải giết Nguyên Thập Tam Hạng.

Hắn bắn ra hai ngôi sao, đồng loạt đánh trúng đôi tay đang nắm chặt hai chân Nguyên Thập Tam Hạng.

Đôi tay kia buông lỏng, một người hoảng hốt xông ra khỏi băng.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lên giận dữ, đang muốn ra tay, Vương Tiểu Thạch lại phi thân đến trước người hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng quát lên:

- Tránh ra!

Hắn đã phát hiện người ám toán là đồ đệ của hắn, Cố Thiết Tam.

Chỉ có bàn tay sắt của Cố Thiết Tam mới có thể giữ được chân hắn.

Nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, không nhân cơ hội giết chết hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng tuy biết rõ Cố Thiết Tam từng tận mắt nhìn thấy hắn giết hại mấy tên đồng môn khác, nhất định sợ hắn đuổi tận giết tuyệt, không buông tha mình, cho nên thừa dịp hắn và Vương Tiểu Thạch tử thí, muốn ám toán hắn để cắt đứt hậu hoạn, nhưng hắn vẫn cảm hận vì môn nhân do hắn tự tay dạy dỗ lại ám toán hắn.

Bị người của mình ám toán, tư vị này cũng không dễ chịu.

(Nếu như vừa rồi Vương Tiểu Thạch nhân cơ hội toàn lực công kích, mình cũng khó có cơ hội sống sót.)

Cho nên hắn tức giận ra tay với Cố Thiết Tam. Ngón tay của hắn gập lại búng ra, một luồng kinh phong đánh thẳng vào Cố Thiết Tam, đó vì "Chỉ tiên".

Đây đều là tiên thức từ trong "Thương Tâm tiên pháp" biến hóa ra. Từ sau khi lĩnh ngộ "Thương Tâm thần tiên", cả người hắn đã giống như biến thành một mũi tên. Giơ tay nhắc chân, mỗi chiêu mỗi thức đều giống như tên.

Tên bắn thẳng, tên giận dữ.

Đến lúc này, lòng dạ hắn lại trở nên rộng rãi, thái độ cũng thẳng thắn, không còn thâm trầm nhỏ mọn giống như lúc trước.

Hắn đã thành một người ngay thẳng.

Khổ luyện Sơn Tự kinh đảo loạn, khiến cho tính tình của hãn bất thường. Nghiến răng tu luyện "Nhẫn Nhục thần công", khiến cho tính cách của hãn nghịch biến. Nhưng từ sau khi phá giải "Thương Tâm nhất tiễn", người của hãn đã là tên, chỉ đi đường thẳng, sống cho bất khuất.

Hiện giờ hãn muốn giết chết Cố Thiết Tam, nhưng Vương Tiểu Thạch lại không nhường đường.

Vương Tiểu Thạch giận dữ rút kiếm.

Hãn rút kiếm ngăn cản một mũi tên này, "Lăng Không Tiêu Hồn kiếm".

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Động Cơ

Tuyết lại bắt đầu rơi, lượn vòng bay xuống, tuyết nhỏ.

Vương Tiểu Thạch lại đón đỡ một mũi tên của Nguyên Thập Tam Hạn.

Hai người đều sụp xuống trong băng.

Lần này Vương Tiểu Thạch không còn là khoe miệng chảy máu, mà là hộc máu, máu đỏ thẫm.

Nhưng băng tuyết nơi Nguyên Thập Tam Hạn đặt chân cũng nhuộm đỏ, máu đỏ tươi.

Hai người đều bị thương. Mặc dù cả hai đều không đánh trúng đối phương, nhưng thương thế đều không thể xem là nhẹ.

Cố Thiết Tam một kích không thành, lập tức bỏ chạy. Hắn muốn đi thông báo cho đám người Phương Ứng Khán và Thiên Hạ Đệ Thất.

Lão Lâm thiên sư đuổi theo, y muốn ngăn cản Cố Thiết Tam làm như vậy.

Phía xa có cờ của quán rượu, cửa thành cổ đô trong tầm mắt.

Loáng thoáng có tiếng tiêu truyền đến, âm thanh thê lương.

Nguyên Thập Tam Hạng nổi giận quát lên:

- Tại sao người muốn cứu hân? Người có động cơ gì?

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Tại sao người muốn giết hân?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Hân là đồ đệ của ta, ta muốn giết là giết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người chỉ là sư phụ của hân, không thể muốn giết là giết. Người có thể tùy ý giết đệ tử, đệ tử cũng có thể thuận theo bản tính giết người.

Nguyên Thập Tam Hạng hỏi:

- Vậy tại sao người lại cứu ta?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Ta muốn giết người thì phải quyết chiến công bằng, đây là đạo nghĩa giang hồ, cũng là quy củ võ lâm. Thân là người giang hồ, không thể không tuân thủ; đã là người võ lâm, không thể bất nghĩa được.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lên điên cuồng. Toàn thân hân phát kinh, vận kinh lên cánh tay. Cánh tay của hân đã biến thành một mũi tên, "Kình tiễn".

Một mũi tên của hân "đánh" về phía Vương Tiểu Thạch, không phải "bắn", mà là đánh.

"Tiền pháp" của hân đã phá vỡ tất cả giới hạn, "tên" của hân cũng đột phá tất cả hạn chế.

"Tên" của hắn đã không chỗ nào không tồn tại, đâu đâu cũng có.

Hoặc là nói, "tên" của hắn đã không phải tên bình thường, mà là con người hắn, cùng với tất cả võ công, tinh thần, thể lực và kỹ xảo của hắn hợp nhất.

Người uống rượu chưa về.

Dưới mái hiên nhà ai, có người đánh ngựa đi trên con đường đá xanh đã bị tuyết bao trùm, dấu chân lập tức biến mất trong hoa tuyết không ngừng rơi xuống.

Rượu có nóng không?

Lữ khách có mệt mỏi không?

Cổng thành cổ đô trong tầm mắt, nơi ấy có nhà của người, của ta, của người giang hồ hay không?

Dao trong ngực cô gái quyến rũ kia có làm thân thể ấm áp lên không?

Tiếng tiêu thê lương, trong tuyết bay lên một con hạc đỏ.

Lúc này đao kiếm của Vương Tiểu Thạch đều xuất ra, gác vào nhau ngăn cản một mũi tên.

Tương Tư đao và Tiêu Hồn kiếm ngăn cản một mũi tên thương tâm.

Mấy nhánh cây khô mẫm xanh chưa lộ, một mảnh tuyết trắng vô cùng sạch sẽ.

Hai người lật mình ngã nhào.

Tuyết tan, băng nứt.

Hai người trôi nổi trên băng, nhất thời không thể đứng thẳng được.

Nguyên Thập Tam Hạng không cần đứng lên, bởi vì cả người hắc đã biến thành một mũi tên, một mũi "tên thương thấu tâm".

Hắc muốn toàn lực một kích, toàn thân chiến đấu.

Hắc chính là tên, tên chính là hắc.

Cổ đô, tuyết vụn, cờ rượu, tiếng tiêu.

Ngay lúc này, trong tay áo Vương Tiểu Thạch đột nhiên có một vật bay ra.

Bóng đen, điểm vàng.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng đang tập trung tinh thần thi triển sát chiêu, đột nhiên vật này mỗ vào mắt trái của hắc.

Máu tươi tung tóe.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lên một tiếng điên cuồng. Lúc này hắc vốn có thể làm một chuyện, đó là tiếp tục tấn công, một chiêu đánh chết Vương Tiểu Thạch.

Nhưng hắc cũng không làm như vậy, ngược lại dừng tay, cả người đều buông lỏng. Sau đó hắc trở tay đánh một chưởng vào đầu mình.

Khi Vương Tiểu Thạch chạy đến đỡ hắc, hắc chỉ còn thoi thóp một hơi.

Vương Tiểu Thạch truyền nội lực vào trong cơ thể hắc, Nguyên Thập Tam Hạng mới có thể nói chuyện được.

Hắc nói:

- Cuối cùng người cũng để sự phụ người báo thù.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vừa rồi ngươi có thể dùng một chiêu cuối cùng giết chết ta.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Hai mắt ta đã mù, đồng bạn xa lánh, sống tiếp thì có lợi ích gì? Từ chiến dịch Diêm sơn, ta bị Gia Cát đảm thương, lại lỡ dùng võ công đã truyền cho đệ tử, công lực thực sự chỉ còn lại một nửa. Hôm nay trước tiên bị trúng độc, sau đó lại bị thương, hai mắt bị mù, sống tiếp thì còn lại gì? Không bằng cứ chết đi. Dù sao, những ngày qua ta có Vô Mộng Nữ làm bạn, cuộc sống sung sướng như thần tiên. Vừa rồi ngươi đã hai lần cứu ta, cho ta cơ hội quyết chiến công bằng, hơn nữa còn để ta có thời gian cầm máu giải độc. Ta thà rằng chết bởi tay ngươi. Không phải ta đã nói rồi sao, ba chiêu không giết được ngươi, ta sẽ tự giải quyết mình. Hai mắt đã mù, nhưng trong lòng ta hiểu rõ.

Hắn thở dài nói:

- Đời này của ta cũng không đuổi kịp Gia Cát Tiểu Hoa, đúng là trời đã sinh Gia Cát sao còn sinh Nguyên Hạng.

Vương Tiểu Thạch nhất thời không biết nói gì, phải nói như thế nào cho tốt.

Nguyên Thập Tam Hạng lại đột nhiên nắm lấy tay Vương Tiểu Thạch, nhét một vật vào lòng bàn tay hắn, nói:

- Dù sao ta cũng đã sắp chết. Đây là phương pháp tu luyện của "Thương Tâm nhất tiễn", ta đã tốn thời gian và tinh lực cả đời mới lấy được. Ngươi nhận lấy đi, luyện cho thật tốt, sẽ có tác dụng.

Vương Tiểu Thạch vội vàng buông tay, kêu lên:

- Ta không thể...

Nguyên Thập Tam Hạng trầm giọng nói:

- Người là đệ tử của Tự Tại môn, ta vẫn là sư thúc của người. Người đã báo thù cho sư phụ, ta cũng đã dâng tặng tính mạng, người muốn kháng lại ý chỉ của ta sao? Lại nói, người luyện "Thương Tâm chi tiễn" có thể trừ gian diệt ác, hành hiệp trượng nghĩa, giết chết những tên đại nghịch bất nghĩa như Thiên Hạ Đệ Thất kia.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu xuống.

Hắn chợt cảm thấy hối hận.

Vì sao lại muốn báo thù?

Cần gì phải khổ sở báo thù như vậy?

Người trước mắt này thật sự đáng chết sao?

Vị sư thúc này thật sự đáng chết sao?

Hắn rất mê mang.

Nguyên Thập Tam Hạng cười khố nói:

- Đừng nghĩ lung tung nữa. Đây là môn võ công chính trực, cũng nên truyền xuống. Ta chỉ là sa vào ngã rẽ, bị người hãm hại, cho nên luyện sai. Ta đã truyền tâm quyết của "Nhãn Nhục thần công" cho Vô Mộng Nữ, người tìm được nàng, có thể cùng nhau luyện môn tiên pháp có một không hai này...

Vương Tiểu Thạch thấy hắn đã gần hết hơi, vội nói:

- Vâng.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng mới có vẻ vui mừng, ẩn hiện giữa khuôn mặt đầy máu càn đáng sợ.

Đột nhiên, hắn giống như nghĩ đến điều gì, vội la lên:

- Còn có Sơn Tự kinh, "Thương Tâm thần tiễn" nhất định phải... nhất định phải phối hợp với "Nhãn Nhục thần công" và... Sơn... Tự... Kinh mới có thể... thành sự... Nhưng... Sơn... Sơn... Sơn...

Khi hắn nói đến tiếng "sơn" thứ ba, đột nhiên đứt hơi.

Lúc này, con chim ngói Quai Quai từng mổ mù hai mắt Nguyên Thập Tam Hạng mới dám bay về trên vai Vương Tiểu Thạch.

Tuyết rơi càng dày đặc, tường thành cố đô nơi xa đã gần như không nhìn thấy.

Tiếng tiêu lại trở nên bi thiết.

Vương Tiểu Thạch ngưng mắt nhìn, cuối cùng nhìn thấy trong gió thổi bóng tuyết, trên cành khô xa xa có một cô gái đang ngồi.

Trong dung mạo xinh đẹp của cô gái lộ ra hận, còn có oán.

Nàng nhìn thi hài của Nguyên Thập Tam Hạng thối tiêu, giống như đang tấu khúc ca bi thương cho một anh hùng hào kiệt trong thế gian, đã từng rung chuyển trời đất, bây giờ lại lặng lẽ chết đi như vậy.

Nàng chính là Vô Mộng Nữ sao?

(một cô gái trẻ tuổi, tại sao lại không có mộng?)

(Chính mình thì sao? Giấc mộng của mình lúc trước khi vừa đặt chân đến kinh sư thì sao?)

(Giấc mộng đã từng ôn nhu đó thì sao?)

Trong thoáng chốc này, Vương Tiểu Thạch chợt cảm giống như đã qua trăm năm, đã mộng trăm năm.

Trăm năm như một mũi tên, hơn nữa còn mang theo kinh diễm.

HẾT

02
THUYẾT
ANH
HÙNG

THUYẾT
ANH
HÙNG
HỆ LIỆT

thượng tân Tiểu Tiên

vh

nhà sách nhà xuất bản văn học

Mục lục

Chương 1: Tóc Đen, Chân Trần, Môi Hồng, Tay Ngọc

Chương 2: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)

Chương 3: Huyền Cơ

Chương 4: Dạ Cơ (Cơ Hội Buổi Tối)

Chương 5: Tảo Cơ (Cơ Hội Buổi Sáng)

Chương 6: Xương Cơ (Ca Hát)

Chương 7: Mộng Cơ

Chương 8: Kiếp Cơ

Chương 9: Ứng Cơ (Ứng Kiếp)

Chương 10: Cáo Cơ (Cơ Hội Tạo Ra)

Chương 11: Đọa Cơ (Sụp Đổ)

Chương 12: Truy Cơ (Rơi Xuống)

Chương 13: Tiếp Cơ (Đón Nhận)

Chương 14: Tống Cơ (Đánh Mất)

Chương 15: Đầu Cơ

Chương 16: Bạo Cơ (Cơ Quan Phát Nổ)

Chương 17: Ban Cơ

Chương 18: Ngộ Cơ (Bỏ Lỡ Thời Cơ)

Chương 19: Tương Cơ (Nhìn Cơ Hội)

Chương 20: Chàng Cơ (Tạo Ra Cơ Hội)

Chương 21: Khiêu Cơ (Nhảy Lên Cơ Hội)

Chương 22: Vãn Cơ (Trễ Cơ Hội)

Chương 23: Lạc Cơ (Cơ Hội Rơi Mất)

Chương 24: Đãi Cơ (Chờ Thời Cơ)

Chương 25: Hàng Cơ (Trở Về)

Chương 26: Khách Cơ (Người Khách)

Chương 27: Hóa Cơ (Phân Biệt)

Chương 28: Thượng Cơ (Bước Lên Cơ Hội)

Chương 29: Cựu Cơ (Cơ Mưu Bảo Thủ)

Chương 30: Tân Cơ (Cơ Hội Mới)

Chương 31: Diệu Cơ (Sự Sống Tuyệt Diệu)

Chương 32: Ban Cơ (Nút Bấm)

Chương 33: Hậu Cơ (Chờ Cơ Hội)

Chương 34: Bao Cơ (Cơ Hội Đảm Bảo)

Chương 35: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)

Chương 36: Quân Cơ

Chương 37: Tư Cơ (Điều Khiển Cơ Hội)

Chương 38: Chiến Cơ

Chương 39: Tý Cơ (Chờ Thời Cơ)
Chương 40: Dân Cơ
Chương 41: Văn Cơ (Nghe Cơ Hội)
Chương 42: Chuyên Cơ (Cơ Hội Riêng)
Chương 43: Thiên Cơ
Chương 44: Chung Đoan Cơ (Chấm Dứt Cơ Hội)
Chương 45: Tùy Cơ Ứng Biến
Chương 46: Cơ Hội Lớn Họa Càng Lớn Hơn
Chương 47: Thiên Cơ Không Thể Tiết Lộ
Chương 48: Cơ Phong (Ẩn Ý)
Chương 49: Cơ Lý (Thời Cơ Và Cái Lý)
Chương 50: Cơ Mật
Chương 51: Cơ Động
Chương 52: Cơ Phùng (Cơ Duyên Gặp Mặt)
Chương 53: Cơ Sư (Bậc Thầy Cơ Trí)
Chương 54: Cơ Tâm
Chương 55: Cơ Biến (Biến Hóa Bất Ngờ)
Chương 56: Cơ Thể
Chương 57: Cơ Vĩ (Đuôi Cơ Mưu)
Chương 58: Cơ Đầu (Đầu Cơ Mưu)
Chương 59: Cơ Quan (Cơ Mưu)
Chương 60: Cơ Giới (Cỗ Máy)
Chương 61: Cơ Hội
Chương 62: Cơ Cảnh (Nhanh Nhạy)
Chương 63: Cơ Kiện (Linh Kiện)
Chương 64: Cơ Dực (Cánh Trong Cơ Hội)
Chương 65: Cơ Mẫn (Nhạy Bén)
Chương 66: Cơ Linh (Cơ Trí)
Chương 67: Cơ Trường
Chương 68: Cơ Thân (Thân Cơ Hội)
Chương 69: Cơ Trường (Nơi Ẩn Chứa Cơ Hội)
Chương 70: Cơ Năng
Chương 71: Cơ Nữ (Tay Cầm)
Chương 72: Cơ Xu (Mẫu Chốt)
Chương 73: Cơ Thương (Kho Cơ Hội)
Chương 74: Cơ Trí
Chương 75: Cơ Phiếu (Phiếu Cơ Hội)
Chương 76: Cơ Duyên
Chương 77: Cơ Vị (Vị Trí Cơ Hội)
Chương 78: Cơ Hoàng (Công Tác)
Chương 79: Cơ Quát (Mất Chốt)
Chương 80: Cơ Xảo (Cơ Duyên Xảo Hợp)

Chương 81: Cơ Khí
Chương 82: Cơ Ngộ (Cơ Hội Gặp Gỡ)
Chương 83: Cơ Yếu (Cơ Mật)
Chương 84: Cơ Phòng
Chương 85: Cơ Thương (Thương Gắn Cơ Quan)
Chương 86: Dịch Cơ (Hành Động Của Dịch)
Chương 87: Thân Thể Trong Trắng
Chương 88: Tắm Thân Xử Nữ
Chương 89: Ngọc Khiết Băng Thanh
Chương 90: Thân Thể Máu Thịt
Chương 91: Ta Yêu Người
Chương 92: Sự Ôn Nhu Của Tiểu Yêu
Chương 93: Sự Ôn Nhu Chết Người
Chương 94: Dao Trùng
Chương 95: Nam Nhân Trong Tháp
Chương 96: Giết Vào Trùng Vây
Chương 97: Thân Thể Xác Thịt
Chương 98: Đối Diện Với Người Tới
Chương 99: Tình Cảm Hữu Tình
Chương 100: Hắc Đạo
Chương 101: Hắc Đạo
Chương 102: Bạch Đạo
Chương 103: Chủ Nhân Trong Lâu
Chương 104: Ôn Nhu Tin Tưởng Hay Là
Chương 105: Giết Ra Trùng Vây
Chương 106: Cơ
Chương 107: Tùy Cơ
Chương 108: Truyền Chân Cơ (Máy Sao Chép)
Chương 109: Uống Phí Tâm Cơ
Chương 110: Thái Không Xuyên Toa Cơ (Cỗ Máy Bay Lượn Trên Trời)
Chương 111: Công Án Không Phải Thiên Cơ
Chương 112: Cơ Mưu Tính Hết Mất Thiên Cơ
Chương 113: Sống Chết Do Mệnh, Thành Bại Biết Cơ
Chương 114: Trừ Bỏ Cố Chấp, Tâm Cơ Bồng Nảy Sinh
Chương 115: Vạn Dặm Vẫn Một Lòng, Làm Việc Thấy Tâm Cơ
Chương 116: Chi Đại Anh Hùng Có Bản Sắc
Chương 117: Là Danh Sĩ Thật Tự Phong Lưu
Chương 118: Tiêu Sầu Uống Rượu Ngồi Trong Trướng
Chương 119: Thành Bại Hưng Vong Một Phút Giây
Chương 120: Cao Thủ Dễ Đến, Chiến Tướng Khó Cầu
Chương 121: Không Mang Chí Lớn, Chỉ Vô Tích Sự
Chương 122: Nuôi Binh Ngàn Ngày, Muốn Dùng Không Người

Chương 123: Gặp Khó Đứng Lên, Gặp Mạnh Càng Mạnh

Chương 124: Thà Chết Trong Chiến Đấu, Không Muốn Sống Qua Ngày.

Chương 125: Chỉ Cầu Chết Oanh Liệt, Không Chịu Sống Vất Vưởng

Chương 126: Sống Tạm Bợ Không Bằng Chết Sảng Khoái

Chương 127: Trống Chiều, Chuông Sớm, Cá Đỏ, Đá Xanh

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tóc Đen, Chân Trần, Môi Hồng, Tay Ngọc

Tất cả đều tin, chặt đứt gốc cây này sẽ mang đến tai họa cho mọi người.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Tại sao?

- Đó là Tô lâu chủ nói.

Dương Vô Tà kính cẩn đáp:

- Ngay cả lão Tô lâu chủ, phụ thân của Tô lâu chủ trước kia cũng nói như vậy.

Ngày hôm sau, Bạch Sầu Phi lại ra lệnh cho “Quý Lệ Bát Xích môn” Chu Như Thị và “Vô Vĩ Phi Tha” Âu Dương Ý Ý chặt cây, cắt cành, nhổ gốc, đào thân, hoàn toàn tiêu hủy.

Đây đương nhiên là chuyện xảy ra sau khi Bạch Sầu Phi nắm quyền trong Kim Phong Tế Vũ lâu. Chuyện này có quan hệ rất lớn, dẫn đến sự chú ý và suy đoán của rất nhiều người.

Phần lớn hảo hán giang hồ thuộc phe chính đạo trong kinh thành, nếu không phải là huynh đệ của “Hoa phủ” Hoa Khô Phát thì cũng là “Ôn trạch” Ôn Mộng Thành.

Phái Ôn Mộng Thành và phái Hoa Khô Phát tuy có lúc tranh chấp, mấy chục năm qua luôn gây sự với nhau, nhưng dù sao đều là lão huynh đệ, hảo chiến hữu của hai đảng Phát và Mộng, tâm ý tương liên, huyết mạch nối liền, hợp thành một khối, cùng một trận tuyến.

Từ sau lần Bạch Sầu Phi dẫn Nhậm Lao và Nhậm Oán huyết tẩy Phát đảng Hoa phủ, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành lại càng chung kẻ thù.

Lúc này, sau khi Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành nghe được tin tức từ trong miệng đệ tử “Thủy Hỏa Bất Dung” Hà Trạch Chung, nói rằng Bạch Sầu Phi đã chặt gốc cây mà Tô Mộng Chấm xem như bảo bối, hai người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Ôn Mộng Thành trước tiên cười khan ba tiếng, sau đó hỏi:

- Cô lão đầu, chuyện này người thấy sao?

Hoa Khô Phát đảo mắt:

- Thấy sao cái gì?

Ôn Mộng Thành cười một tiếng:

- Nếu như người là Tô Mộng Chấm, người sẽ làm gì?

Hoa Khô Phát ho một tiếng, phun ra một bãi đàm, mắng:

- Ta làm gì à? Tiểu tử Bạch Sầu Phi này rõ ràng là muốn cướp lấy vị trí long đầu của Kim Phong Tế Vũ lâu, muốn làm phản rồi. Không có Tô Mộng Chấm một tay nâng đỡ, tiểu tử da trắng kia làm sao lớn mạnh được như hôm nay. Nếu như ta là Tô Mộng Chấm, đêm nay hẳn đừng mơ tưởng sau khi nhắm mắt lại còn có thể mở ra, ta sẽ đưa hãn đến cầu Nại Hà một chuyến.

Sau đó y hỏi ngược lại Ôn Mộng Thành:

- Người thì sao?

Ôn Mộng Thành chỉ cười hà hà.

- Người bớt làm ra vẻ đi!

Hoa Khô Phát lại mắng:

- Đừng có trước khi nói chuyện đều cười gian ba tiếng, chỉ sợ người khác không biết người là đại gian đại ác. Ta đã nói rồi thì người cũng nói đi!

- Nếu ta là Tô Mộng Chấm, cũng sẽ không bỏ qua cho Bạch Sầu Phi.

Ôn Mộng Thành lại cười hà hà nói:

- Loại người như Bạch Sầu Phi, một khi đắc thế thì sẽ xem mình như trời, được voi đòi tiên, sau này ngay cả bàn thờ cũng không để cho người ngồi. Có điều...

- Có điều cái gì?

- Còn nhớ Vương Tiểu Thạch không?

- Đương nhiên là nhớ, hắn là đại ân nhân của hai đảng Phát và Mộng chúng ta.

- Nếu như có hắn ở đây, hắn vẫn là tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu. Tô Mộng Chấm có được trợ thủ mạnh cũng không phải sợ Bạch Sầu Phi nữa.

- Nhưng hắn vì diệt trừ gian tướng Phó Tông Thư nên đã chạy trốn hơn ba năm, không trở về kinh thành nữa.

- Ai, giết một tên gian tướng, không phải lại có một tên càng gian càng có quyền hơn sao. Làm sao giết hết được tham quan ô lại trong thiên hạ?

- Nghe nói sở dĩ Bạch Sầu Phi dám to gan phạm thượng như vậy, cũng là do quyền tướng Thái Kinh bao che giật dây. Hắn muốn khống chế thế lực võ lâm của Kim Phong Tế Vũ lâu, cho nên đã nhận Bạch Sầu Phi làm con nuôi, tìm cách đoạt quyền Tô Mộng Chấm.

- Như vậy xem ra, trong kinh khó tránh khỏi hỗn loạn.

- Nói như thế, Tô Mộng Chấm càng nên lập tức trừ khử họ Bạch. Nếu không một khi tên Bạch Vô Thường này đoạt được quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu, khó tránh khỏi sẽ chĩa mũi tên về phía chúng ta...

- Chẳng những là chúng ta, tất cả hảo hán giang hồ và người trong võ lâm đều sẽ gặp nạn.

- Nếu như ta là Tô Mộng Chấm...

- Nhưng ngươi lại không phải là Tô Mộng Chấm.

Ôn Mộng Thành nghiêm túc nói:

- Đừng quên, Tô Mộng Chấm bị bệnh rất nặng, hơn nữa y từng bị mai phục tập kích và trúng độc tại phố Khổ Thủy, cộng thêm lúc tiêu diệt thế lực của Lục Phân Bán đường do Lôi Tồn cầm đầu, y đã bị thương rất nặng, chỉ sợ đã không cầm cự nổi. Hiện giờ vây cánh của Bạch Sầu Phi đã lớn, nếu không thì hắn cũng không dám lớn lối như vậy. Tô lâu chủ có thể giải quyết được tên ác nhân do y một tay bồi dưỡng này hay không còn rất khó nói, không thể lạc quan.

Hoa Khô Phát nhất thời nghẹn giọng.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)

Kim Phong Tế Vũ lâu có bốn lầu một tháp, trong đó bốn lầu gồm bốn màu sắc xanh, đỏ, vàng và trắng.

Bạch lâu là nơi hội tụ và bảo quản tất cả tư liệu. Ngày đó Vương Tiểu Thạch không thích gò bó và Bạch Sầu Phi đã tâm lớn ánh mắt cao vừa vào nơi này, cũng bị sự phân công tinh tế và bố cục chặt chẽ của nó làm cho ngạc nhiên.

Hồng lâu là trọng địa tập kết của tất cả vũ lực, bao gồm vũ khí và nhân lực, còn có một số “thực lực” mà người khác không biết. Năm đó Dương Vô Tà đã từ nơi này lấy ra một số tư liệu tường tận về thân thể, khiến cho Vương Tiểu Thạch trời sập cũng không biến sắc và Bạch Sầu Phi gan lớn bằng trời cũng bị kinh ngạc. Đây là thực lực trọng tâm của một tổ chức.

Hoàng lâu là trung tâm giải trí, cũng là nơi mà Bạch Sầu Phi quản lý hiện giờ. Đây là nơi mà tất cả đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều đổ xô vào, phụ trách nơi này cũng đồng nghĩa với việc nắm được tâm tình của mọi người.

Thanh lâu vốn là nơi phát hiệu lệnh, nhưng gần đây sau khi nghe được bệnh tình của Tô Mộng Chấm càng lúc càng nặng, đã ít thấy lâu chủ và các nhân vật quan trọng hội họp ở đó, cũng hiếm khi có mệnh lệnh từ nơi ấy ban xuống.

Mệnh lệnh lại đến từ Hoàng lâu nhiều hơn.

Thông thường sau khi Bạch Sầu Phi bày tiệc, khách và chủ cùng vui vẻ, ban bố mệnh lệnh lại rất có hiệu quả. Rất nhiều đệ tử đều vui lòng phục tùng, bởi vì lợi ích của nó có thể thấy được rõ ràng, nhanh và thực tế.

Có điều Thanh lâu vẫn do Tô Mộng Chấm phụ trách, mặc dù nơi mà y thường ở là tòa tháp bạch ngọc nằm ở trung ương bốn tòa lầu. Có y ở đó, cho dù hiếm người thấy được bóng dáng bệnh tật của y, nhưng dù sao vẫn là một tổng đàn danh chính ngôn thuận.

Hôm nay bọn họ lại thấy được y.

Bọn họ tổng cộng có năm người, bao gồm Đào Nam Thần, Dương Vô Tà, Thụ đại phu, Lợi Tiểu Cát và Tường Ca Nhi.

Y chỉ có một mình. Y đương nhiên chính là Tô Mộng Chấm, lãnh tụ của bang phái đệ nhất kinh thành Kim Phong Tế Vũ lâu, bảy mươi một đường Phong Yên, ba mươi tám đường Tinh Sương, mười hai Liên Hoàn ố.

Đào Nam Thần cúi thấp đầu, thần sắc rất kính cẩn. Y mặc dù cúi đầu nhưng lại ngẩng mắt nhìn lên, quan sát vị chủ nhân đang không ngừng ho, lá phổi như một chiếc ống bễ già nua, toàn thân thỉnh thoảng lại co giật.

Trong lòng y cảm khái. “Ngũ Đại Thần Sát” của Kim Phong Tế Vũ lâu năm đó, hiện giờ Thượng Quan Trung Thần đã chết, Tiết Tây Thần cũng bỏ mạng vì Mạc Bắc Thần phản bội, Quách Đông Thần dù sao cũng không hợp với mình, vẫn luôn ở nơi này hầu hạ Tô công tử, chỉ còn lại một lão tướng là mình.

Y đã cảm khái một lúc lâu, bởi vì y đã đợi một hồi lâu.

Dương Vô Tà đã báo cáo xong được một lúc, y vừa mới kể lại những hành vi ngông cuồng gần đây của Bạch Sầu Phi, bao gồm cả chuyện chặt

đứt gốc cây kia.

Gốc cây kia đại biểu cho Kim Phong Tế Vũ lâu vạn đời không ngã, do phụ thân của Tô Mộng Chấm là Tô Già Mạc tự tay trồng, cũng là gốc cây mà Tô Mộng Chấm yêu thích nhất.

Sau khi nghe xong báo cáo của Dương Vô Tà, Tô Mộng Chấm chỉ uể oải ôm lấy chiếc đệm trên giường, thờ ơ hỏi:

- Các người cho rằng nên xử trí thế nào?

Y luôn thích nghe một số ý kiến của người khác trước, sau đó đến khi thật sự chấp hành và ra quyết định, y lại có ý kiến riêng của mình, hơn nữa hoàn toàn không quan tâm bọn họ tán thành hay phản đối.

Đao Nam Thần đột nhiên trở nên hăng hái:

- Giết hẳn!

- Tại sao?

Tô Mộng Chấm lại mệt mỏi hỏi.

- Nếu như không giết hẳn, hẳn sẽ giết ngài trước, đoạt lấy vị trí, phá hoại Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chấm dường như cũng không bất ngờ, y dựa vào đệm, quay sang hỏi Dương Vô Tà:

- Ý của người thì sao?

- Cướp ngôi đoạt quyền còn là thứ yếu.

Dương Vô Tà suy nghĩ cẩn thận nói:

- Chỉ cần Bạch phó lâu chủ năm giữ đại cục, dĩ nhiên lực lượng của chúng ta sẽ hoàn toàn ủng hộ Thái Kinh. Cứ như vậy, thế lực võ lâm trong kinh thành sẽ không thể kiềm chế tên quyền tướng không chuyện ác nào không làm này nữa.

Tô Mộng Chấm trầm mặc một lúc, vẫn cúi đầu nhìn chiếc đệm kê bên dưới, sau đó nói một cách yếu ớt:

- Vậy cũng không phải, thế lực võ lâm trong triều đình còn có Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ, giang hồ phổ phường cũng còn thế lực của hai đảng Phát và Mộng.

Y khoan thai nói:

- Lại nói, có Thái Kinh nâng đỡ, các anh em trong lâu chẳng phải là không cần lo lắng, hơn nữa nhất định thanh thế sẽ càng ngày càng mạnh, như vậy cố sao không làm?

Dương Vô Tà nghiêm nghị nói:

- Nhưng mà Thái tướng nắm quyền khiến dân chúng lầm than, một mực cầu hòa, không tiếc bán rẻ quốc thổ, hơn nữa còn cưỡng chế trưng thu, ức hiếp bách tính. Nếu như để hãn năm quyền thêm mười năm, lại không kiềm chế hãn hoành hành bạo ngược, e rằng quốc gia thật sự sẽ không còn nghĩa sĩ, có ngày họa vong.

Tô Mộng Chấm trầm giọng nói:

- Nhưng đó là chuyện quốc gia đại sự, còn chúng ta chỉ là người trong giang hồ...

Đao Nam Thần lớn tiếng cắt lời:

- Người trong võ lâm cũng có quy củ võ lâm, người trong giang hồ càng coi trọng quy tắc giang hồ. Chúng ta mũi thương giết địch, đầu đao liếm máu, đi là đạo, hành là hiệp, có việc nên làm cũng có việc không nên làm. Đi theo Thái Kinh chen ép lê dân bách tính, chúng ta thà rằng về quê cày ruộng còn hơn.

Tường Ca Nhi cũng nói:

- Đúng, đúng, nói rất đúng... Sống chết không hối tiếc, quyền thế không khuất phục. Sự tồn vong của cá nhân là chuyện nhỏ, sự hưng suy của quốc gia mới là chuyện lớn...

Tô Mộng Châm liếc nhìn hắn một cái, chỉ một mồm hỏi:

- Các người muốn ta làm gì?

Đao Nam Thần buông tay, cúi đầu, nói một câu:

- Tất cả chỉ chờ lâu chủ hạ lệnh...

Sau đó y lại bước lên phía trước một bước, thấp giọng nói:

- Đây là cơ hội tốt để trừ gian, nếu như bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa, hối hận không kịp.

- Loại người đó, hắn muốn bay...

Đao Nam Thần cương quyết nói:

- Chúng ta sẽ bắn hắn xuống!

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Huyền Cơ

Mọi người đang chờ Tô Mộng Chấm quyết định, chờ một mệnh lệnh của Tô công tử.

- Thông báo xuống, giờ Dậu ngày hai mươi một tháng tháng mười một, bày tiệc tại Thanh lâu để khen thưởng công lao của Bạch nhị lâu chủ gần đây.

Tô Mộng Chấm cuối cùng “ra lệnh”:

- Ta cho rằng, Bạch phó lâu chủ đã dẫn dắt mọi người theo một hướng tốt hơn, điều này chẳng những trước kia ta không làm được, ngay cả gia phụ cũng không làm được, đáng để khen ngợi tuyên dương. Tiệc do ta bày, người có thể do y mời đến.

Y lại ra một “mệnh lệnh” như vậy.

Nghe được “mệnh lệnh” của Tô Mộng Chấm, Dương Vô Tà lại cảm khái, không hề ít hơn so với hơn Dao Nam Thần.

“Ngũ Phương Sát Thần” ngày đó đi theo bên cạnh Tô lâu chủ, chỉ còn lại Quách Đông Thần thường không biết tung tích, xuất quỷ nhập thần, cùng với Dao Nam Thần trung thành ngày càng già đi. Còn trong “Tam Vô” năm đó từng bảo vệ bên cạnh Tô lâu chủ, Hoa Vô Thác đã phản bội chết đi, Sư Vô Quý cũng bị ám toán bỏ mình, chỉ còn lại một mình y.

Tô công tử, Tô lâu chủ năm đó uy phong biết bao, hiện giờ lại làm bạn với gỏi đem cả ngày.

Tâm tình của y cũng không dễ chịu, bởi vì y phụ trách “thông báo” cho Bạch Sầu Phi.

Y cầm tấm thiệp kia như nặng cả ngàn cân, cảm thấy mình thật sự đã già rồi, lỗi thời rồi, thậm chí vận may cũng không còn nữa.

Lúc Bạch Sầu Phi nhận thiệp, cô gái ngọt ngào tóc dài chân trần kia vẫn môi đỏ ướm át, ngón tay ngọc không ngừng múa lên.

Bạch Sầu Phi sai người khác mở thiệp, đó là Âu Dương Ý Ý. Hiển nhiên hẳn rất cẩn thận, có lẽ sợ trong thiệp có thuốc mê hay thuốc độc.

Khi hẳn biết được nội dung trong thiệp, cũng nhú mào, lăm bầm một tiếng:

- Có huyền cơ gì đây?

Âu Dương Ý Ý xoay chuyển ánh mắt, thấp giọng hỏi:

- Công tử có đi không? Nên đi không?

Ánh mắt Bạch Sầu Phi quay sang Tường Ca Nhi.

Tường Ca Nhi đã sớm báo cáo những gì nghe được với Bạch Sầu Phi, cho nên lúc này hẳn chỉ nói:

- Tôi thấy, Tô lâu chủ đối với công tử vẫn rất tin tưởng, không hề đề phòng, chi bằng...

Âu Dương Ý Ý lại không đồng ý.

- Đây có thể là một cái bẫy.

Hắn nói:

- Đi đến cuộc hẹn quá mạo hiểm.

Hai người đang muốn tranh luận tiếp, Bạch Sầu Phi lại chậm rãi nói:

- Muốn biết tình hình chân thật, tại sao không hỏi một người.

- Người nào?

- Thụ đại phu.

Thụ đại phu luôn chữa bệnh cho Tô Mộng Chấm, đã qua mười một năm, chỉ có y n hiểu rõ tình hình của Tô Mộng Chấm nhất, đặc biệt là bệnh trạng.

Thụ đại phu được Bạch Sầu Phi “mời” tới, ban đầu còn không hiểu chuyện gì, nhưng sau khi Bạch Sầu Phi hỏi rõ, y lập tức tắt nụ cười, giống như bị một chiếc đũa cắm vào cổ họng.

Sau đó y lại không nói gì cả.

Bạch Sầu Phi gọi hai người tới, tiếp theo hắn liền thoải thác có chuyện rồi khỏi nơi đó.

Hai người này vừa đến, mới động vài cái, Thụ đại phu đã không thể không nói.

Hai người này mới động một chút, Thụ đại phu chỉ còn lại một con mắt (một con mắt khác đã bị cưỡng bách nuốt vào trong bụng mình), bốn ngón tay (đều không bị đứt, chỉ là có ngón bị cháy rụi, có ngón bị hầm chín, có ngón bị kim thép xuyên qua xương ngón tay, có ngón bị ép thành thịt vụn, có ngón thịt vẫn còn hoàn hảo nhưng xương đã bị rút ra, có ngón thật sự không ai dám tin đó vốn là, đã là, từng là một ngón tay), nửa mảnh tai (nửa mảnh khác đã bị cắt xuống, bịt kín một lỗ tai khác, bên trong thả một bánh pháo, sau một tiếng nổ, máu thịt văng tung tóe; Thụ đại phu mặc dù đã bị

điếc một tai, nhưng vẫn còn một tai khác nghe được âm thanh trong khoang tai đầy máu)... Bọn họ cũng không làm y câm, bởi vì muốn y nghe được câu hỏi, nói được đáp án.

Đối với hai người này, như vậy cũng chưa tính là độc ác.

Chủ yếu là vì Bạch Sầu Phi nhớ tình bạn cũ. Hãn cũng từng bị thương vài lần, mắc vài cơn bệnh, khi đó Thụ đại phu đã chữa trị cho y.

Về phần hai người được hãn mời tới dùng hình, đương nhiên chính là Nhậm Lao và Nhậm Oán, lần trước đã cùng hãn đi đến Hoa phủ Phát đảng.

Đối với việc dùng hình, hai người bọn họ luôn luôn nhậm lao nhậm oán (nhẫn nhục chịu khó).

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Dạ Cơ (Cơ Hội Buổi Tối)

Thụ đại phu cuối cùng đã trả lời câu hỏi của Bạch Sầu Phi.

Lúc y trả lời đã là “không còn hình người”.

Bạch Sầu Phi đương nhiên không trực tiếp hỏi. Hắn làm việc có một nguyên tắc. Nhiều năm thất bại, ngăn trở và đả kích trùng trùng đã nói cho hắn biết, nếu như muốn đối phó với một người, không đến giờ phút cuối cùng thì hoàn toàn không cần thiết để cho đối phương biết là mình làm. Thậm chí đến giờ phút cuối cùng, tốt nhất là khiến đối phương có chết cũng không biết là do mình làm, như vậy cho dù đối phương có biến thành quỷ (nếu thật sự có quỷ) cũng sẽ không tìm mình báo thù.

Cho nên hắn bảo Nhậm Lao và Nhậm Oán đi hỏi.

- Bệnh tình của Tô Mộng Chấm thế nào?
- Y bị bệnh rất nặng. Nếu như không phải là y, cao thủ võ lâm bình thường đã sớm chết mười bảy mười tám lần rồi.
- Thương thế của y thế nào?
- Thương thế của y rất đáng sợ, từ nội thương đến ngoại thương, có lúc ngay cả tôi cũng hoài nghi y liệu có còn sống hay không.
- Độc mà y trúng thì sao?

- Rất nghiêm trọng. Một chân bị đứt đã gần như thối rữa, kinh mạch hoàn toàn lệch lạc. Có lúc tôi cũng không hiểu làm sao y vẫn có thể sống, hơn nữa dường như còn có thể sống tiếp.

Khi Nhậm Lao đi ra báo cáo với Bạch Sầu Phi đến câu này, Bạch Sầu Phi lại nói một câu:

- Dường như có thể sống tiếp không có nghĩa là thật sự có thể sống tiếp.

Sau đó hắn đi vào nơi tra tấn.

Sự xuất hiện của Bạch Sầu Phi khiến cho Thụ đại phu tìm được một đường sinh cơ.

Y kêu lên:

- Phó lâu chủ cứu tôi, tôi đã nói tất cả rồi!

Bạch Sầu Phi gật đầu, phân phó:

- Các người đối xử với Thụ đại phu như vậy, đúng là quá đáng.

Sau đó hắn đi ra ngoài. Nhậm Lao liền chạy theo hỏi một câu:

- Thật sự thả sao?

Bạch Sầu Phi giễu cợt nói:

- Sao có thể? Ta vừa vào hắn liền cầu xin ta, còn bảo rằng đã nói tất cả, hiển nhiên đã biết là do ta ra lệnh. Ta nghĩ, Nhậm Oán còn hiểu được ý ta hơn so với người.

Quả nhiên, Bạch Sầu Phi không hề nói sai.

Nhậm Oán ít nhất trẻ hơn bốn mươi tuổi so với Nhậm Lao, nhưng thủ đoạn còn ác độc hơn bốn mươi năm.

Người trẻ tuổi bây giờ có một truyền thống, đó là đời sau ác độc hơn đời trước.

Sau khi Bạch Sầu Phi xoay lưng đi, Nhậm Oán đã bắt đầu giết Thụ đại phu. Hắn cắt đứt cổ họng Thụ đại phu bằng một sợi dây, bởi vì bây giờ hắn đã không cần nghe Thụ đại phu nói nữa.

Hắn dùng đủ một canh giờ để cắt cổ, trước tiên dùng sợi dây rất dẻo từ từ cắt đứt da cổ, sau đó cắt đứt bắp thịt, lại cắt đứt huyết mạch, cuối cùng mới cắt đứt cổ họng của đối phương.

Đương nhiên, cho đến khi chết Thụ đại phu vẫn tỉnh táo.

Có điều nghe nói thần sắc của Thụ đại phu lại rất kỳ quái, không có oán hận, thậm chí cũng không có kinh sợ. Ánh mắt của y tỏa sáng, giống như nhìn thấy một đóa hoa nở rộ.

Nhưng bên ngoài chỉ có tuyết, không có hoa.

Điều này khiến cho Nhậm Oán luôn thích hành hạ người khác đến chết cảm thấy rất không hài lòng, không được mãn nguyện.

Hắn cũng không báo cáo lại chuyện này cho Bạch Sầu Phi biết. Dù sao, tướng gia hạ lệnh cho hình tổng Chu Nguyệt Minh phái hắn và Nhậm Lao đến trợ giúp Bạch Sầu Phi, mục đích là để Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Châm quyết đấu sinh tử, còn những chuyện khác đều không quan trọng.

Ngoài cửa sổ là màn đêm, tuyết đang rơi.

Hắn cũng không cho rằng trong màn đêm như vậy che giấu huyền cơ gì.

Sau khi Bạch Sầu Phi biết được tình hình thực tế của kẻ địch, liền nói với Tường Ca Nhi:

- Trả lời với Tô lâu chủ, tối mai ta sẽ tham gia bữa tiệc của y tại Thanh lâu.

Quyết định này không hề khác thường, mà là mệnh lệnh kế tiếp của Bạch Sầu Phi.

Hắn âm thầm truyền đạt một ý chỉ cho Âu Dương Ý Ý.

Bởi vì mệnh lệnh thứ hai là lén lút truyền đạt, cho nên cũng không truyền ra ngoài. Nhưng mệnh lệnh thứ nhất đã nhanh chóng truyền tới trong tai Mễ công công và Phương Ứng Khán của “Hữu Kiều tập đoàn”.

Sau khi nghe xong báo cáo của hai người “Thiết Thụ Khai Hoa”, Phương Ứng Khán lập tức khiêm tốn thỉnh giáo Mễ công công:

- Ngài thấy, hai người bọn họ có thể xung đột trong bữa tiệc hay không?

Mễ công công đang lột đậu phộng. Trước tiên bóc vỏ, bóp vỡ nó, lại nhặt hạt đậu phộng ra, giống như rất thèm thuồng.

Y lại bóc lớp màng đậu phộng, cẩn thận giống như cởi áo cho nữ nhân yêu mến. Sau đó mới dùng đầu ngón tay búng ra, hạt đậu phộng rơi vào trong miệng, giống như một nụ hôn của tình nhân.

Y bắt đầu nhai, cẩn thận nhắm nháp, hơn nữa rất có dư vị.

Y dường như không hề vội.

Phương Ứng Khán cũng không vội.

Hắn bình tĩnh như phụ nữ, điềm đạm như xử nữ.

Hắn chờ, bởi vì hắn còn trẻ nên có thể chờ.

Chỉ cần có thể lấy được thứ mà mình muốn (bất kể đó là một đáp án hay là một mơ ước), hẳn đều sẽ kiên nhẫn bố cục, sau đó chờ đợi.

Hẳn tin tưởng thu hoạch nhất định sẽ đến. Càng có thể chờ lâu, thu hoạch nhất định sẽ càng nhiều.

Hẳn cũng tin tưởng Mễ công công nhất định sẽ nói cho mình biết đáp án, đáp án mà mình cần.

Lão nhân được đương kim thiên tử ban cho danh hiệu “Hữu Kiêu” này, quả thật cho dù là đường cùng, chỉ cần có y ở đó sẽ có cầu thông qua, có đường để đi, đúng là có năng lực hơn người, trí tuệ phi phàm.

- Tối mai là một cơ hội, một cơ hội trọng đại.

Mễ công công vừa ăn đậu phộng vừa nói:

- Bất kể là Tô Mộng Chấm diệt trừ Bạch Sầu Phi, hay là Bạch Sầu Phi trừ khử Tô Mộng Chấm, tối hôm đó vẫn là cơ hội tốt.

- Như vậy...

Phương Ứng Khán tiếp tục dò hỏi:

- Theo ngài thấy, rốt cuộc là ai sẽ diệt trừ ai?

Mễ công công hí mắt lại.

Y vừa ăn được một hạt đậu phộng ngon, thơm, hơn nữa còn giòn, mặn đến mức mang đến một chút vị ngọt.

Hạt đậu phộng này nhất định là đến từ đất đai màu mỡ.

- Ai diệt trừ ai... người nào cũng phải cẩn thận.

Y đột nhiên bắt đầu ho. Cơn ho kịch liệt khiến cho y ôm ngực, hơn nữa không thể không hớp vài ngụm rượu:

- Thế lực trong kinh thành, lại sắp phải chinh hợp rồi...

Thật là, đậu phộng tuy ăn ngon, rượu tuy tinh khiết, nhưng mỗi lần sau khi ăn đậu phộng luôn mang đến cho y một chút bất hạnh. Chẳng lẽ ăn đậu phộng nhiều vận may sẽ giảm đi sao? Mể công công càng ngày càng có loại cảm giác này.

Loại cảm giác kỳ dị này nói không ra, cũng phân tích không rõ được.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tảo Cơ (Cơ Hội Buổi Sáng)

Bữa tiệc giờ Dậy, Bạch Sầu Phi, Tường Ca Nhi, Diệp Bác Thức của Lạc Anh sơn trang, Trương Sơ Phóng của Thiên minh, Võ trạng nguyên Trương Bộ Lôi, còn có một đám người võ lâm và hảo thủ có danh vọng trong kinh thành, nghênh ngang tiến vào Thanh lâu.

Bạch Sầu Phi còn tươi cười mời rượu xin lỗi mọi người:

- Lâu chủ còn chưa tới, ta trước tiên thay mặt y kính mọi người một chén...

Trương Sơ Phóng uống một hớp rượu, cười nói:

- Bạch phó lâu chủ, có phải chúng ta tới không đúng lúc, hơi sớm một chút hay không?

Bạch Sầu Phi nói:

- Sớm à? Nào có sớm? Có câu là “chim dậy sớm mới có sâu ăn”... sớm mới có cơ hội, càng sớm ra tay càng có thể nắm được cơ hội.

Trương Bộ Lôi lại nói:

- Loại người tài giỏi chí lớn như Bạch phó lâu chủ, giống như chim đại bàng buổi sáng, đương nhiên là có sâu ăn. Nhưng còn loại sâu bọ buổi sáng giống như tôi, có gì để ăn đây...

Lời còn chưa dứt, Trương Bộ Lôi đã ăn một mũi tên.

Tên không chỉ có một mũi, cũng không chỉ bắn về phía Trương Bộ Lôi. Càng có nhiều mũi tên bắn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi đột nhiên lật bàn, dùng mặt bàn để chặn tên.

Hắn trốn phía sau bàn, lăn đi, nghĩ hết biện pháp để thoát khỏi nguy cơ. Nhưng ít nhất có mười sáu tên đao thủ cầm khiên cũng đang lăn tròn chém tới.

Hắn lập tức phóng lên cao, phá lầu bay ra.

Nhưng trên nóc lầu có ít nhất mười hai cây thương đang chờ hắn, chỉ cần hắn vừa lên sẽ lập tức đâm vào chỗ hiểm.

Nhưng Bạch Sầu Phi còn chưa lên tới nóc lầu, ngón tay đã liên tục búng ra, giống như ấn lên dây đàn tỳ bà hay đàn tranh, chuyển động một cách thần kỳ.

Sau đó trong tiếng kêu thảm thiết, từng người lần lượt bị phong bế huyết đạo ngã xuống.

Lúc này Trương Bộ Lôi đã bị bắn thành bia tên.

Hắn vốn có thể tránh được mấy mũi tên, ngăn cản mười mấy mũi tên, đón đỡ mấy chục mũi tên. Nhưng trước khi trúng tên hắn đã mất đi hơn nửa sức chiến đấu, bởi vì hắn đã trúng độc, hiển nhiên trong rượu có độc.

Đó là rượu do Tô Mộng Chấm chuẩn bị chiêu đãi, tại sao lại có độc?

Lúc này Tô Mộng Chấm đang ở trong tháp ngọc, chuẩn bị đến Thanh lâu dự tiệc.

Nhưng y lại không tìm được Thụ đại phu. Ngày hôm nay y chỉ dùng thuốc do đại phu để lại.

- Thụ đại phu đi đâu?

- Không biết.

- Không biết.

- Tôi không biết.

Khi Dương Vô Tà cũng nói “không biết”, không chỉ có ánh mắt của Tô Mộng Châm trầm xuống, trong lòng cũng như vậy.

Lúc này Tường Ca Nhi lại hỗn hển chạy tới thông báo với y:

- Không hay, Thanh lâu có kẻ địch xâm phạm, gặp phải phục kích. Phó lâu chủ có thể ứng phó được, xin lâu chủ tạm thời đừng qua đó.

Bạch Sầu Phi cuối cùng đã lên nóc Thanh lâu. Hắn có cảm giác như “trên cao thấy cô đơn, nhìn ra thiên hạ nhỏ”.

Lúc này có một người lao đến tấn công hắn, không phải dùng vũ khí mà là thân thể.

Người này đương nhiên chính là Âu Dương Ý Ý.

Hắn dùng thân thể của mình làm binh khí, đúng là một món “vô vĩ phi tha” (một món binh khí gồm một khối sắt cột với sợi dây).

Ánh mắt Bạch Sầu Phi sáng lên, khuôn mặt lại trắng, còn trắng hơn so với trường bào mà hắn mặc trên người.

Hắn không lùi mà tiến tới, dùng một tay ngăn cản Âu Dương Ý Ý đang lao đến. Trước khi thân thể kẻ địch đụng trúng, hắn đã khổng chế đổi

phương, sau đó nghiêm nghị quát lên:

- Là ai phái người tới?

Lúc này, Chu Như Thị đã sớm dẫn theo thuộc hạ trong Kim Phong Tế Vũ lâu thần phục Bạch Sầu Phi, còn có đám người Lạc Anh sơn trang và Thiên minh chạy tới, ngăn cản đám sát thủ kia.

Chợt nghe Bạch Sầu Phi lại nghiêm nghị quát hỏi:

- Ai phái người đến giết bọn ta?

Hắn đứng ở nơi cao, cho nên tiếng nói truyền đi rất xa, hơn nữa còn rất rõ ràng, dĩ nhiên là ai nấy đều nghe được.

Âu Dương Ý Ý lập tức quỳ xuống, khấu đầu xin tha.

- Tôi không có cách nào. Phó lâu chủ, xin ngài tha thứ cho tôi. Tôi không phản bội, chỉ là bị buộc phải giết ngài...

Giọng nói cầu khẩn của Âu Dương Ý Ý cũng rất lớn:

- Là mệnh lệnh do lâu chủ ban ra, tôi sao dám không tuân...

Đúng, nếu như lâu chủ ra lệnh cho hắn giết phó lâu chủ, như vậy có thể xem là phản bội sao? Hắn có thể kháng lệnh sao? Hắn có thể không giết sao?

Sau khi Bạch Sầu Phi nghe xong, lập tức ôm ngực, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, lật người rơi xuống, lão đảo muốn ngã. Hiển nhiên hắn cũng bị trúng độc.

Lần này đã khiến cho quần chúng giận dữ.

Những nhân vật võ lâm trong bữa tiệc may mắn thoát nạn không khỏi cảm hận Tô Mộng Chấm đến nghiêng rằng, xoa xoa nắm tay, trong lòng giận dữ.

- Đúng là quá đáng!

- Quá tàn độc!

- Quá tuyệt tình!

- Đối với anh em kết nghĩa của mình cũng ra tay độc ác như vậy!

- Ngay cả đối với chúng ta cũng dùng loại thủ đoạn độc ác này! (câu này thật ra ai cũng muốn nói, cũng một câu nghe lọt tai nhất)

Cuối cùng cũng có người nói ra:

- Tô Mộng Chấm này tính tình thất thường, lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng nên đổi người rồi.

Sau khi nói ra câu này, người nói và người người đều quay đầu nhìn về phía Bạch Sầu Phi đang khoanh chân bức độc.

Lúc này, Gia Cát tiên sinh trong phủ Thần Hầu vẫn luôn chú ý đến tình hình Kim Phong Tế Vũ lâu, chợt nghe tin tức “Tô Mộng Chấm không thể nhịn được Bạch Sầu Phi”, đôi mày bạc liền nhíu lại, nói:

- Tình hình của Tô lâu chủ e rằng không ổn.

Thư Vô Hý ngạc nhiên hỏi:

- Là sao?

Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:

- Bạch Sầu Phi hao tâm bố trí như vậy, là muốn trước tiên đứng ở chữ “lý”. Hắn muốn lật đổ Tô Mộng Chấm, cũng không thể không quan tâm đến đạo nghĩa giang hồ. Dù sao hắn cũng là người được Tô Mộng Chấm một tay nâng đỡ.

Vô Tình nói tiếp:

- Lần này, hắn đã có thể chứng thực trước con mắt mọi người, là do Tô Mộng Chấm ra tay trước, hắn có thể làm gì tùy thích mà không cần quan tâm đến người khác.

Thiết Thủ lại nói:

- Nhưng Trương Bộ Lôi cũng chết trong bữa tiệc... hắn không phải là tâm phúc nanh vuốt của Thái Kinh sao?

Truy Mệnh lại trả lời câu hỏi này:

- Trương Bộ Lôi là người của Thái Kinh, nhưng lại thuộc phe phái bất đồng. Giống như đám người Trương Sơ Phóng và Diệp Bác Thức ủng hộ Bạch Sầu Phi, còn đám người Trương Bộ Lôi và Lê Tinh Đường lại trợ giúp Phương Ứng Khán.

Đôi mày rậm của Lãnh Huyết nhướng lên:

- Cho nên Bạch Sầu Phi mới mượn đao giết người, trước tiên trừ khử Trương Bộ Lôi?

- Trương Bộ Lôi chỉ là một vật hi sinh.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Mục đích của Bạch Sầu Phi không chỉ như vậy.

Y vốn muốn phái Tứ Đại Danh Bồ đi bảo vệ Tô Mộng Chấm, nhưng lúc này y lại phải chạy đến Diêm sơn cứu nhị sư ca Thiên Y Cư Sĩ. Như vậy đã trùng phải cạm bẫy của Nguyên Thập Tam Hạn, Lục Hợp Thanh Long cùng nhau vây đánh Diêm sơn, muốn giết chết Gia Cát tiên sinh. Nhưng chuyện này cũng kinh động đến Tứ Đại Danh Bồ, bọn họ lập tức chạy tới Tư Phòng sơn đối phó với Lục Hợp Thanh Long (tình hình cụ thể và tỉ mỉ xin đọc bộ Kinh Diễm Nhất Thương). Vì vậy, bên phía Gia Cát nhất thời cũng không có thời gian quan tâm đến nội chiến của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Thư Vô Hý vốn có thể làm gì đó, nhưng Nguyên Thập Tam Hạn còn có một đồ đệ khác là Thiên Hạ Đệ Thất, vào lúc này lại gây phiền phức cho y. Đợi đến khi bọn họ giải quyết xong mọi chuyện, Kim Phong Tế Vũ lâu đã có kết cục mới, là định cục.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Xưởng Cơ (Ca Hát)

Tin tức báo lên và truyền ra đương nhiên là: Tô Mộng Chấm ám sát Bạch Sầu Phi không thành, lại giết chết Trương Bộ Lôi.

Thế là Thái Kinh liền dùng danh nghĩa thừa tướng kiêm tổng chỉ huy thủ vệ kinh thành, ra lệnh truy bắt tội phạm Tô Mộng Chấm.

Có mệnh lệnh này, đám người Bạch Sầu Phi làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Chỉ trong hai canh giờ, hãn đã danh chính ngôn thuận đoạt được tất cả quyền hành của Tô Mộng Chấm, lại khiến cho những người vốn trung thành với Tô Mộng Chấm chuyển sang ủng hộ hãn.

Bởi vì hãn đại biểu cho chính nghĩa, bản thân chịu lệnh vua, vì đại nghĩa diệt thân, hơn nữa hiển nhiên là bất đắc dĩ.

Hãn lấy được Thanh lâu, đánh chiếm Bạch lâu, bao vây Hồng lâu (Hoàng lâu vốn là của hãn).

Hãn cô lập tháp ngọc ở giữa bốn lâu, sau đó mới cùng với vài thuộc hạ đắc lực chậm rãi vào tháp, lên tháp.

Tháp này mới thật sự đại biểu cho trung tâm quyền lực của Kim Phong Tế Vũ lâu. “Thiên Tuyền sơn hạ nhất tuyền nhân, tháp lộ nguyên thân thiên

hạ phản” * chính là chỉ Thiên Tuyền dưới tòa tháp này.

* Dưới núi Thiên Tuyền có một nguồn suối, khi thác lộ ra cũng là lúc thiên hạ làm phản.

Khi hần tiến vào tháp này, tâm tình lại rất kỳ diệu. Tuy hần đã đến rất gần trọng tâm và trung tâm quyền lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, nhưng vẫn ít có cơ hội tiến vào tòa tháp này. Trước kia mặc dù Tô Mộng Châm tín nhiệm hần, nhưng cũng rất ít khi để hần lên tháp.

Tháp này cũng không có gì đặc biệt, chỉ giống một chiếc ngà voi trải qua sương gió, cong cong vươn lên trời, màu sắc cũng gần giống như ngà voi.

Nhưng tất cả hiệu lệnh của Kim Phong Tế Vũ lâu đều xuất phát từ nơi này, đưa đến Thanh lâu, sau đó mới có thể truyền khắp trong bang và trong kinh.

Mặc dù hần rất ít khi tiến vào nơi này, nhưng đã tìm hiểu về nó rất rõ ràng

Trước khi hần làm một chuyện, nhất định phải hiểu biết tường tận.

Biết người biết ta, tuy chưa chắc đã trăm trận trăm thắng, nhưng nếu như có thể biết người mà người ta lại không biết mình, ít nhất có thể nắm được thắng lợi, ngược lại thì sẽ thất bại.

Hần nhớ lại ngày trước khi vừa gặp Tô Mộng Châm trong kinh thành, hần đã cùng nhân vật danh động tám phương này lên lầu, là lầu Tam Hợp. Khi đó còn có Vương Tiểu Thạch.

Thật là một cảm giác kỳ diệu.

Bọn họ vừa gặp mặt đã kết nghĩa, nhanh chóng tiến vào trung tâm quyền lực. Đó là thời cơ mà hãn đã khổ công chờ đợi bao năm, cuối cùng đã tới.

Khi đó là một bước ngoặt, hiện giờ lại là một bước ngoặt còn cao hơn.

Hãn từng bước từng bước lên thác, giống như từng bước từng bước đi lên đỉnh cao, cũng từng bước từng bước đến gần quyền lực cực hạn.

Hãn quý trọng ngày hôm nay, hãn quý trọng loại cảm giác này.

Có đôi khi, cảm giác mừng rỡ vì sắp lấy được thứ gì đó, còn đáng quý hơn so với lúc đã lấy được, khiến người như say như mê.

Hãn cảm thấy mình đang từng bước tiến vào thời cơ tốt nhất trong đời, mặc dù đôi khi cũng gặp phải trắc trở.

(Giống như lần đó tại Phát đảng Hoa phủ không đối phó được Vương Tiểu Thạch.)

(Nghe nói gần đây hãn lại trở về kinh sư.)

(Nhất định sẽ có một ngày giải quyết đối phương.)

Hãn cảm thấy hiện giờ là thời cơ tốt nhất của mình, cho nên hãn rất vui vẻ.

Hãn ca hát, thậm chí còn mong dùng tiếng hát để nói lên sự đắc ý trong lòng.

Thực ra, trong lòng hãn vẫn luôn chờ đợi ngày này, nghĩ tới ngày này, mong ước có một ngày như vậy, nhưng lại không dám thốt ra khỏi miệng.

Đến hôm nay, lúc này, hãn cuối cùng đã có thể hát ra:

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất, bất đắc dĩ nên phải đợi thời cơ. Rõ ràng bay chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hồi *? Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh...

* Người ở địa vị cao phải đề phòng, nếu không sẽ thất bại và hối hận.

Hắn cuối cùng đã lên đỉnh tháp.

Trước khi vào tháp, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, bao gồm cả những lời muốn nói.

“Chúng ta tại Thanh lâu đột nhiên bị ám toán, vẫn không biết người cầm đầu là ai, nhưng chắc chắn là có âm mưu rất lớn. Bọn họ đều nói là đại ca huynh, đệ không tin, bởi vì nếu huynh muốn giết đệ thì đã sớm giết rồi, cần gì phải chờ tới hôm nay, đúng không? Nhưng Thái tướng gia lại rất giận dữ vì cái chết của Trương Bộ Lôi, muốn người có trách nhiệm trong lâu chúng ta đi ra nhận tội, còn chỉ rõ chính là huynh. Đệ nghĩ, đại ca thân thể bệnh tật, không bằng do đệ đi thay thì tốt hơn. Cho nên đệ cả gan đưa hết cơ mật quan trọng của bốn lâu về dưới trướng của mình, đây chỉ là giả vờ mà thôi, để cho tướng gia không truy cứu đến cùng. Dù sao đệ cũng là con nuôi mà ông ta tin tưởng. Trước khi tự trói mình đến tướng phủ xin tội, đệ vẫn muốn được lên tháp ngọc, cáo từ thỉnh an đại ca huynh, mới có thể thỏa mãn tâm nguyện và an tâm được.”

Hôm nay là đông chí.

Vào buổi tối trước đông chí một ngày, Bạch Sầu Phi phải đối mặt với lựa chọn quan trọng như vậy. Cho dù hắn là một người khá tàn nhẫn độc ác (điểm này chính hắn cũng thừa nhận, thậm chí còn cho rằng vinh quang. Một người nếu như không thể “tàn nhẫn độc ác”, vậy thì cũng không thể xông pha giang hồ. Đương nhiên không thể “tàn nhẫn” cả đời, hơn nữa kết quả của sự độc ác thông thường là sẽ không được chết già. Nhưng sau khi

tàn nhẫn lấy được giang sơn, không ngại làm một chút việc thiện mua chuộc lòng người, củng cố địa vị, an hưởng tuổi già, như vậy mới xem là sáng suốt), nhưng muốn hăn tự tay lật đổ, đoạt quyền, phản bội, bán rẻ, sát hại nghĩa huynh của mình, trong lòng vẫn có phần áy náy.

Huống hồ, người mà hăn muốn đối phó là long đầu lão đại của bang hội đệ nhất trong kinh thành. Hăn muốn đẩy đối phương xuống, ngồi lên vị trí này, không những phải nơm nớp lo sợ mà còn phải suy tính thiệt hơn.

Dù sao đó cũng là một người rất khó đối phó, “cuốn chiếu trăm chân, chết mà không ngã” *.

* Âm chỉ người hay thế lực đã sụp đổ nhưng ảnh hưởng vẫn còn.

Người này mặc dù là một bệnh nhân, nhưng còn khó đối phó hơn so với tám ngàn người khỏe mạnh.

Cho nên, trước tiên hăn phải làm cho mình không còn áy náy.

Phải làm sao mới không áy náy?

Đầu tiên phải đứng về phía chữ “lý”.

Thứ nhất, Tô Mộng Chấm dù sao cũng là người một tay nâng đỡ hăn. Hôm nay hăn có thể đến gần trung tâm quyền lực như vậy, hoàn toàn là nhờ Tô Mộng Chấm dìu dắt và tin tưởng.

Tiếp theo, Tô Mộng Chấm nói gì cũng là lão đại kết nghĩa của hăn. Hăn muốn phản bội Tô Mộng Chấm, không khỏi có lỗi với đạo nghĩa, cũng không thể giải thích trước mặt hảo hán giang hồ.

Lại nói, cha con Tô Mộng Chấm sáng lập nên Kim Phong Tế Vũ lâu, thế lực sâu xa, cây lớn rễ dài, địa vị võ lâm cao quý, rất có danh vọng trong

giang hồ. Với thực lực của hắn, cho dù có thể lấy được quyền hành, liệu có thể thay thế được hay không?

Hơn nữa, vị trí lãnh tụ của Kim Phong Tế Vũ lâu vốn không dễ ngồi. Một khi ngồi lên, ngày sau lên không được cũng xuống không xong, làm thế nào cho phải? Không bằng giữ gìn cái đã có, làm một phó lâu chủ có quyền có thế, tiếng xấu để cho Tô Mộng Châm gánh lấy, chuyện tốt thì do mình ôm vào, chẳng phải là vui vẻ sao?

Huống hồ, nếu như hắn thật sự phát động công kích Tô Mộng Châm, liệu có thể giải quyết, đối phó, giết chết được đối phương hay không, đó vẫn là một nghi vấn. Cho dù trừ khử được Tô Mộng Châm, vây cánh của họ Tô có báo thù cho y hay không, đó cũng là một chuyện khó giải quyết.

Nhớ lại trước kia, từ khi Kim Phong Tế Vũ lâu thành lập đến nay, có bao nhiêu người đã từng đối đầu với kẻ bệnh tật, thần bí và đầy quyền lực này, kết quả là không người nào có thể thắng được. Y vẫn sừng sững không ngã, không gì có thể lay chuyển được.

Ngoại trừ bệnh tật.

Bệnh tật càng ngày càng quẩn chặt, đến mức khó phân khó chữa.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mộng Cơ

Cho đến khi trăng lên giữa trời, trên mặt sông phía tây lầu truyền đến tiếng mái chèo vạch nước, Bạch Sầu Phi trong lòng nôn nóng, đang suy nghĩ miên man mới tỉnh lại.

Bạch Sầu Phi, người nhu nhược yếu đuối, lòng dạ đàn bà như vậy, làm sao thành được đại sự?

Hắn quyết định sẽ phản bội Tô Mộng Chấm, cho nên lần lượt phản bác những lý do “không thể phản bội”.

Thứ nhất, cũng bởi vì Tô Mộng Chấm một tay nâng đỡ hắn, hắn càng phải giết chết Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm bồi dưỡng hắn ngày càng lớn mạnh trong kinh thành, vì vậy những ngăn trở, khuất nhục, thất bại và sai lầm khi hắn vùng vẫy đấu tranh, Tô Mộng Chấm đều nhìn thấy tất cả. Hôm nay hắn đã là cá chép hóa rồng, không thể để cho một người biết được quá khứ hèn mọn của hắn còn sống trên đời.

Huống hồ, các đời nhân vật đứng đầu, một khi ổn định giang sơn, đều không thể để cho đại tướng trọng thần bên cạnh có thể uy hiếp đến quyền lực của hắn. Hán Cao Tổ giết chết công thần, Tống Thái Tổ diệt trừ chính quyền, ai cũng như vậy. Nếu cứ tiếp tục, chỉ cần Tô Mộng Chấm khôi phục

lại, một lần nữa nắm giữ quyền hành, nhất định sẽ không bỏ qua cho mình. Chi bằng tiên hạ thủ vi cường.

Thứ hai, một khi mình có thể nắm quyền đắc thế, cũng không sợ người trong võ lâm khinh thường căm ghét. Giang hồ này vốn coi trọng hiện thực, nếu như có quyền có thế, tất cả sẽ đến nịnh hót người. Ai lại ăn no không có chuyện gì làm, đi báo thù cho người thất thế hoặc đã chết? Ai nắm quyền thì thiên hạ là của người đó, ai ngã xuống thì chỉ có thể trách bản thân mình.

Võ lâm hiện giờ không thể so với ngày trước. Ngay cả triều đình cũng không quan tâm đến công lý, luôn sợ chuyện cầu hòa, tất cả đều dựa vào lợi ích hiện thực, làm gì có kẻ ngốc nào nói đến đại nhân đại nghĩa? Huống hồ, hãn xuất binh có lý do chính đáng, là triều đình ra lệnh cho hãn đại nghĩa diệt thân, có tướng gia nâng đỡ, ai dám nói một chữ không?

Thứ ba, Kim Phong Tế Vũ lâu tuy là do cha con họ Tô sáng lập, nhưng vua nào thì triều thần nấy. Lại nhìn nước Tần đánh sáu nước, thống nhất thiên hạ, uy phong biết bao, nhưng chỉ mấy năm ngắn ngủi đã binh bại như núi đổ, đường đường là một nước lớn lại sụp đổ hoàn toàn, quần hùng nổi dậy lần lượt xưng bá. Năm đó họ Tào nước Ngụy cũng uy phong biết bao, nhưng không lâu sau lại bị họ Tư Mã chiếm ngôi, lập nên triều Tấn. Mặc kệ người nào sáng lập thiên hạ, ai có tài năng đều có thể học Lưu Bang nói một câu “đại trượng phu nên làm như vậy”, hoặc cùng Hạng Vũ hét một câu “nó nên được thay thế”.

Những năm gần đây hãn cũng tổn không ít tâm cơ, gây dựng nền móng vững chắc tại Kim Phong Tế Vũ lâu, muốn phế bỏ Tô Mộng Chấm lên làm lâu chủ. Đã sớm tính trước mọi việc, lại nắm binh trong tay, lúc này hãn không phản chẳng phải sẽ thành Hàn Tín sao? Lúc nên phản thì không phản, lúc không nên phản thì lại phản, kết quả không chết sớm thì cũng là chết oan.

Thứ tư, con người phải có chí khí. Chí nguyện từ nhỏ của Bạch Sầu Phi là “không kêu thì thôi, kêu phải kinh người; không bay thì thôi, bay phải tận trời”. Hắn thường mơ ước mình là một con chim, chim đại bàng, bay lên chín tầng trời, lượn vòng trên trời cao. Hiện giờ hắn đã bay, nhưng còn chưa bay đến nơi cao nhất của đời người. Hắn muốn đạt tới đỉnh cao thì không được sợ cao sợ lạnh.

Phía trên có người gánh vác tội lỗi thay mình dĩ nhiên là tốt, nhưng đúng là không có chí khí. Làm người thì phải tiêu dao tự tại, nếu không thì làm hoàng đế thiên tử (hoặc làm tướng gia Thái Kinh), làm đúng thì được vạn dân ca tụng; làm sai cũng có ngàn ngàn vạn vạn người chịu oan cho hắn, đúng là tốt thật. Hôm nay mình không thể mất đi chí khí, ngồi lên bảo tọa của Kim Phong Tế Vũ lâu chỉ xem như bắt đầu mà thôi. Ngày khác nói không chừng còn có thể nhờ vậy mà đi lên con đường công danh, biết đâu còn ngang hàng với tướng gia... Mình làm sao có thể do dự không tiến, chần chừ không quyết.

Từ trước đến nay, không độc không phải trượng phu.

Thứ năm, về chuyện có đối phó được Tô Mộng Chấm hay không, ngày thường thì khó nói, nhưng bây giờ thì sao?

Tô Mộng Chấm bị bệnh.

Anh hùng chỉ sợ bệnh hao mòn, chinh chiến càng lâu, vết thương càng nhiều.

Tô Mộng Chấm đã giết không ít người, càng đánh bại nhiều người. Những người này phần lớn đều là cao nhân phi thường, cao thủ tuyệt đỉnh. Tô Mộng Chấm vẫn giữ vững không bại, sừng sững không ngã, nhưng lại không thể tránh bị thương. Thương thế của y càng nhiều thì bệnh lại càng nặng.

Chỉ có vào lúc này, Bạch Sầu Phi mới tự tin giành được thắng lợi. Huống hồ hã đã bố trí xong tất cả, lúc này không ra tay, chẳng lẽ còn đợi đến khi kẻ địch khỏi bệnh?

Khi đó, nếu như đối phương ra tay trước, chẳng phải mình sẽ hối hận không kịp sao?

Hã cũng không muốn làm Hàn Tín hay Anh Bố.

Hã hạ quyết tâm, nhất định phải làm, phải giết Tô Mộng Chấm.

Trên giang hồ không phải có lưu truyền, “muốn giết Tô, trước hết phải giết Bạch” hay sao?

Đến tận bây giờ cũng không ai giết được Tô Mộng Chấm.

Trừ hã ra, chính hã, Bạch Sầu Phi.

Có thể giết Tô, nhất định là Bạch.

Bạch Sầu Phi muốn một bay lên cao, một tiếng kinh người, một bước lên trời, một buồm xuôi gió, vậy thì trước hết phải giết Tô Mộng Chấm đã từng nâng đỡ hã, bây giờ lại trở thành chướng ngại.

Sau khi Bạch Sầu Phi đã quyết định, hã còn muốn xem ý trời, thiên cơ.

Hã nghĩ thầm: “Ta tùy ý chọn một chữ, nếu như số nét là chẵn, chính là ý trời muốn ta giết chết Tô Mộng Chấm, còn nếu số nét là lẻ thì nên thay đổi kế hoạch này.”

Hã quả thật tùy ý nghĩ ra một chữ. Chữ này giống như đột ngột “bay” ra trong lòng hã, vốn nằm yên đã lâu, lúc này cuối cùng lại hiện lên.

Đó là một chữ “Mộng”.

Hắn dùng kinh lực viết một chữ lớn lên tường đất, sau khi viết xong lại không khỏi khần trương.

Ánh trăng màu bạc chiếu khắp mặt đất.

Mây trôi lững lờ, trăng soi đỉnh núi. Ánh trăng vô hạn, có người đang khua mái chèo nhanh chóng qua sông.

Hắn thật sự nhầm tính số nét của chữ “Mộng”.

Hắn dựa vào cửa sổ, nhìn trăng, đối diện với sông, tính toán số nét, cảnh tượng này thật sự giống như một giấc mộng. Không ai biết vị công tử nho nhã đang nhắm mắt suy nghĩ, hóa ra lại đang tính toán làm thế nào phản bội đại ca kết nghĩa của mình.

Ồ? Không đúng, bởi vì chữ “Mộng” (夢) chỉ có mười một nét.

Mười một nét, đó là số lẻ. Cho dù cộng thêm bộ Thảo trên đầu (夢), cũng là mười ba nét.

Như vậy chẳng phải ý trời muốn ta dừng kế hoạch này sao?

Hắn bất cam, hắn bất bình.

Đại trượng phu há có thể cúi đầu dưới kẻ khác lâu ngày?

Hắn còn trẻ, hắn muốn liều. Hắn muốn vượt qua thành tựu của người đi trước, không muốn làm một trợ thủ chỉ biết nghe lời người khác.

Ý trời này rốt cuộc có phải ý trời hay không?

Thiên cơ này xem như là thiên cơ gì?

Hắn không phục, cho nên đi tra sách cổ. Lần này hắn lại tra được, hóa ra chữ “Mộng” xưa là 夢 chứ không phải 夢.

Điều này cực kỳ khác biệt, ít nhất đã tăng thêm một nét. Cộng thêm một nét này chính là mười bốn nét *.

* Đoạn này thì chữ “Mộng” trong bản tiếng Trung bị biến thành ô vuông nên không xem được. Theo nguyên văn thì có ba kiểu viết là 13, 15 và 16 nét, nhưng mình tìm thì chỉ thấy ba kiểu là 11, 13 và 14 nét. Cho nên mình dịch theo hiểu biết của mình. Bạn nào thấy sai xin nhắn tin để mình sửa lại.

Số chẵn, ý trời cũng vậy, thiên cơ muốn giết Tô.

Đây là ý chỉ của trời, thiên cơ như vậy, ý trời không thể làm trái.

Gặp phật giết phật, gặp tổ giết tổ.

Hắn cao hứng đến búng ngón tay. Chỉ phong xé gió bắn vào trăng.

Chỉ phong này khiến cho người chèo thuyền trên sông cũng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Cũng không biết là gió mát thổi qua trăng sáng, hay là trăng sáng chiếu rọi gió trong.

Trong đó rốt cuộc có ý trời hay không? Nếu có thì ai cũng không biết, ai cũng không hiểu.

Nhưng ánh trăng vẫn chiếu sáng, ngàn dặm theo cơn gió. Ánh trăng chiếu lên tường, gió nhẹ thổi qua mép tóc Bạch Sầu Phi.

Chữ “Mộng” trên tường hiện lên rất rõ ràng.

Thứ mà Bạch Sầu Phi nhìn thấy lại là quyền lực.

Chỉ là thỉnh thoảng cũng có ý niệm lướt qua đầu hắn: “Ngày mai là đông chí, sắp ra tay rồi. Không biết Tô Mộng Chấm, Tô đại ca, Tô lâu chủ bây giờ đang nghĩ gì? Có nghĩ gì hay không?”

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kiếp Cơ

Tô Mộng Chấm, gối mộng không nên giấc.

Y dựa gối, nhìn trăng, đang suy nghĩ.

Y nghĩ đến Bạch Sầu Phi, còn có Vương Tiểu Thạch, có thể nói là nhớ đến Bạch Sầu Phi cho nên mới nhớ đến Vương Tiểu Thạch, ngược lại cũng như vậy.

Bạch lão nhị là một người không thể nhẫn nhịn, hẳn quá coi trọng chữ quyền.

Một người có dục vọng quá lớn, khao khát quá mạnh đối với quyền lực, nhất định không thể chia sẻ quyền lực của hắn với bất cứ ai.

Sớm muộn gì Bạch lão nhị cũng sẽ không tha cho mình.

Bệnh của mình lại càng ngày càng nặng.

Từ khi bị trúng ám khí tẩm độc tại phố Khố Thủy, lại đánh một trận với Lô Tồn, bệnh, độc và thương đã cùng nhau phát tác.

Thứ đáng sợ là bệnh chứ không phải cái chết. Bệnh hành hạ con người, làm hao mòn tất cả chí khí, kết quả chỉ còn lại một thân xác thối rữa, càng đến gần cái chết thì càng giày vò đáng sợ.

Có ai không sợ chết?

Mình cũng rất sợ chết, thật sự là tham sống sợ chết.

Có thể sống tiếp luôn là chuyện tốt. Nhân sinh vui buồn, phải sống mới có thể cảm nhận được, chết đi thì không còn gì cả. Phật gia dạy người nhìn thấu sinh tử, nhưng không phải bảo người ta lập tức đi tìm chết. Nếu như mình không sợ chết, vậy thì cũng không sợ bệnh. Bị bệnh thì cứ đi tự sát, như vậy còn sợ cái gì? Chỉ có bệnh sợ mình chết thì đúng hơn. Nói như vậy thì ngay cả bệnh cũng sợ chết.

Một khi đã chết thì không còn cảm giác, thân thể thối rữa, ma bệnh cũng không có đất dụng võ.

Gần đây hơi thở của mình lại dồn dập hơn, thở gấp, nhiều đàm, trong đàm lại có máu, ăn thứ gì cũng ói ra.

Lúc đi ngủ, đàm lên đến cổ họng, trong lồng ngực như có người đánh mạnh vào, hoàn toàn không thể ngủ được. Một khi nằm xuống, cổ họng giống như có ngàn đũa tre đang gào thét, gần như không thể hít thở.

Không thể ngủ, chỉ có thể hao mòn, nghe cổ họng và ngực của mình cùng nhau kêu gào, nhìn thân thể ngày càng gầy đi, chỉ còn da bọc xương, xương chống da, cảm nhận được ngón tay, ngón chân, tứ chi, vai cổ của mình dần dần không thể làm được nhiều động tác, thậm chí không thể cử động, cảm giác này còn đau thương hơn cái chết.

Xem ra, bữa tiệc tại Thanh lâu tối nay xảy ra chuyện, chỉ sợ có vấn đề.

Là Bạch lão nhị không nhận được muốn ra tay sao?

Chọn thời cơ thật tốt, đúng lúc mình phát bệnh.

Mình cũng đã sớm đoán được sẽ có một kiếp nạn, nhưng một kiếp này liệu có qua được hay không? Kiếp có nặng hay không? Đó đều là thiên cơ.

Đây là một kiếp nạn, cũng giống như một cơ hội tốt, có thể tính ra được nhưng không biết nó nặng hay nhẹ, lớn hay nhỏ.

Đây là chỗ thiếu sót của thuật số đoán mệnh.

Mặc dù mình tinh thông mười sáu loại thuật số, nhưng muốn thần toán tuyệt đối chính xác, vậy thì chỉ có cách hỏi ông trời.

Mình quả thật có thể tính ra được khi nào thì may mắn, khi nào thì xui xẻo.

Giống như mười năm trước, mình đang gặp vận may, nhưng cũng ẩn giấu nguy cơ.

Nguy cơ thì có gì nghiêm trọng, dù sao cũng là cầu phú quý trong nguy hiểm.

Giống như bây giờ, mình đang gặp vận rủi.

Nhưng mình lại không biết tốt đến thế nào, xấu đến thế nào.

Mình có thể tính được sẽ gặp hỏa hoạn, nhưng lại không biết hỏa hoạn sẽ tàn phá bao nhiêu. Đó có thể chỉ là một cây nến làm phỏng ngón tay, cũng có thể thiêu cháy cả tòa nhà.

Mình cũng có thể tính được sẽ gặp tiền tài bất ngờ, nhưng tiền tài đó rốt cuộc có bao nhiêu? Là thắng được mười vạn lượng bạc trên sông bạc, hay là nhặt được một chiếc nhẫn vàng trên đường, không thể tính chính xác được.

Đồng dạng, mình đã tính được năm nay có kiếp nạn, có dấu hiệu chứng tỏ sẽ gặp nạn. Nhưng kiếp nạn lớn bao nhiêu, nặng bao nhiêu, phiền phức

bao nhiêu, tổn thương như thế nào, cũng không thể nhìn thấy chính xác.

Đương nhiên, thuật số có thể phối hợp với tướng mạo và chỉ tay để xem.

Nhưng hiện giờ mình đang mắc bệnh, sắc mặt quá khó coi. Lúc này ngay cả mình cũng không muốn nhìn thấy gương mặt đó, nó giống như một gương mặt quỷ.

Trên mặt có hai đốm lửa lạnh, đó là cặp mắt của mình. Xem tướng trước tiên phải nhìn ánh mắt. Ánh mắt của mình như vậy, thật sự không cần nhìn, bởi vì nhìn vào chỉ khiến trái tim lạnh giá.

Còn về chỉ tay, cũng không cần xem. Tay của mình vẫn đang run, đừng nói là cầm đao, thậm chí cầm đũa cũng không vững.

Ngay cả cằm cũng biến thành màu lam nhạt, đây là kết quả của việc dùng thuốc lâu ngày.

Mình cũng cảm nhận được, nơi phổi có một khối u ác tính, dạ dày có một cái lỗ lớn, lục phủ ngũ tạng giống như tự dời vị trí, trên người cũng không chỗ nào hoàn chỉnh.

Có nội tạng như vậy, hơn nữa còn bị mất một chân, dĩ nhiên lòng bàn tay sẽ biến thành màu đen, chỉ tay hoàn toàn rối loạn.

Có lẽ ngay cả chân mày cũng đã bắt đầu biến thành màu đen.

Y chỉ đành cười khổ.

Một kiếp này dù lớn đến đâu cũng được, đó cũng là chuyện sang năm. Xem ra mình còn có thể chống chọi được hết năm nay.

Qua năm nay, hẳn là Vương lão tam sẽ trở lại.

Những năm gần đây, mình vẫn luôn lưu ý đến hành tung của lão tam. Hẳn đi tới nơi nào, chỉ cần trong khả năng, mình đều nhờ những anh hùng hào kiệt bản địa đặc biệt chiếu cố cho hẳn.

Mình đã dốc hết tâm lực. Như vậy cũng vừa khéo, khi quyền lực trong kinh thành thay đổi, Vương Tiểu Thạch lại có thể trở về.

Hẳn trở về, có lẽ sẽ kiểm chế được Bạch lão nhị.

Có điều, lão nhị nhất định sẽ không để cho hẳn dễ dàng trở về. Cho nên mình đã phải thân tín giữ liên lạc với lão tam.

Có lẽ, tuy có mình kiếp nạn, nhưng Tật Ách cung (1) từ sang năm lại có cơ hội xoay chuyển.

Một khi mình khôi phục lại sẽ lập tức chinh đồn hàng ngũ, bất kể là nội loạn hay ngoại địch đều có thể mạnh tay đánh một trận, quyết không chịu ngồi yên chờ chết. Cộng thêm Vương lão tam kịp thời trở về, mình cũng không sợ Bạch lão nhị đã tâm bưng bưng.

Tình thế như vậy, có nên tiên hạ thủ vi cường hay không?

Bạch lão nhị có thể ra tay sớm hơn hay không?

Không thể.

Mình thật sự bệnh nặng, Tiểu Thạch Đầu còn chưa trở về, không thể rút dây động rừng.

Hiện tại trong Kim Phong Tế Vũ lâu đã có hơn một nửa là tâm phúc của Bạch Sầu Phi, cục diện này chỉ có thể kéo dài.

Huống hồ Bạch lão nhị còn có thừa tướng đương quyền nâng đỡ.

Nếu như công khai đối đầu, cho dù mình có thể dẹp yên nội loạn, e rằng nguyên khí cũng sẽ tổn thương nặng nề. Trừ được nội gian cũng khó phòng được ngoại địch, lại bị bọn chúng thừa cơ công kích.

Lỡ may không giết được lão nhị, chỉ sợ hấn sẽ thẹn quá hoá giận, phát động quân lực triều đình. Khi đó thì hai bên đoạn tuyệt, cơ nghiệp của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng bị hủy từ đây.

Hơn nữa, con người của nhị đương gia mặc dù có lòng phản nghịch, nhưng chưa chắc sẽ phản bội mình. Nói gì thì mình cũng là người một tay nâng đỡ hấn, giúp hấn thăng tiến thật nhanh.

Con người của hấn chỉ là lòng dạ không tốt một chút, thủ đoạn kịch liệt một chút, nhưng hiện giờ hấn đã là dưới một người mà trên vạn người, thực sự không có lý do, cũng không cần thiết phản bội mình.

Nghi người thì không tin, tin người thì không nghi.

Mình muốn dùng hấn thì phải tin hấn, muốn hấn không phản bội cũng phải trọng dụng hấn, muốn hấn không sinh hai lòng thì phải đối xử chân thành với hấn. Nếu như lúc nào cũng đề phòng hấn, một khi bị hấn phát hiện, không có suy nghĩ khác mới là chuyện lạ.

Bạch Sầu Phi vốn là loại người “hô mưa gọi gió, khí thế bừng bừng”. Hấn hống hách lộng hành, không hề kiêng nể, có lúc ngay cả kẻ địch cũng phải kinh sợ.

Nhưng mình chỉ có thể nhìn, sáng sáng mặt trời mọc phía đông, tối tối mặt trăng lặn phía tây.

Thứ mình học được là một loại “dũng khí rút lui”, cũng là một sự lui bước giống như “hồi quang phản chiếu”. Có lúc mọi chuyện không theo ý người, không bằng gạt hết tạp niệm, từ bỏ trần tục, tĩnh tâm ngồi thiền, như vậy thì tốt hơn.

Thậm chí không nghĩ đến thiện, cũng không nghĩ đến ác, chỉ tưởng niệm.

Tư quân như minh nguyệt (nổi nhớ như trăng sáng). (2)

Tưởng niệm nàng, cô gái đó.

Một hạt bụi bay mặt đất thu, một đóa hoa nở thế giới mở, cũng là vì thế gian có cô gái đó.

Dạ dạ giảm thanh huy (đêm đêm giảm ánh trong). (2)

Nghĩ tới đây, Tô Mộng Châm lại hít một hơi dài.

Hơi thở này gây nên va chạm kịch liệt trong ngực y.

Đối với người khác, đó chỉ là một hơi thở. Còn đối với y, mỗi lần hít thở đều bớt đi một phần sinh mạng, hơn nữa mỗi lần đều khiến cho y khổ sở đau đớn, cho nên y càng quý trọng nó.

Y quyết định ngày mai sẽ chấp nhận yêu cầu của Bạch Sầu Phi. Ngày mai là đông chí, Bạch lão nhị muốn vào tháp ngọc ngà voi yết kiến mình.

Nếu không cho hắn vào, hắn nhất định sinh nghi, chỉ sợ sẽ lập tức tạo phản.

Nếu cho hắn vào thì phải mạo hiểm. Y tin rằng trong năm nay, thời cơ của Bạch Sầu Phi còn chưa chín, sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu như thừa dịp hắn vào, chủ động phục kích giết chết hắn, điều này mình lại không làm được.

Khi huynh đệ thủ hạ bán rẻ và ám toán y, y nhất định sẽ phản kích; nhưng bảo y ám hại và bán rẻ huynh đệ thủ hạ của mình, y lại không làm được.

Có việc nên làm, có việc không nên làm.

Không phải không thể, mà là không muốn.

Hoa mai mùa đông rất đẹp.

Y nghĩ thấy mùi hoa mai, có lẽ là từ nơi Lục Phân Bán đường bay đến.

Ánh trăng như mộng.

Mộng như đời người.

Nghĩ tới đây, y lại bắt đầu ho, toàn thân co giật, mắt cũng đỏ lên, ôm chặt chiếc gối trong lòng.

Cả đời y đều là giấc mộng đấu tranh, chỉ có một lần là ngọt ngào mỹ lệ.

Nhưng cô gái kia đã thành kẻ thù, mỗi ngày đều đang đợi tin y chết, hàng đêm mài sáng binh khí, muốn đem lưỡi kiếm lạnh như băng đâm vào trong cơ thể còn ấm áp của y.

Là ai thổi sáo trong lầu họa?

Tiếng sáo xa xăm truyền đến, giống như nói lên một giấc mộng, một giấc mộng xa xôi.

Mộng xa rồi.

Gối vẫn còn bên cạnh.

Ánh trăng chiếu lên người chưa chớp mắt.

Kiếp nạn không biết gần hay xa, đang đợi y bước vào.

Chú thích:

(1) Một trong mười hai cung, bao gồm Mệnh cung, Tài Bạch cung, Huynh Đệ cung, Điền Trạch cung, Nam Nữ cung, Nô Phó cung, Thê Thiếp cung, Tật Ách cung, Thiên Di cung, Quan Lộc cung, Phúc Đức cung, Tướng Mạo cung.

(1)

Tư quân như minh nguyệt, dạ dạ giảm thanh huy.

Đây là một câu mô phỏng lại bài thơ “Thất Tư” của Từ Quân thời Ngụy Tấn. Nguyên văn là “Tự quân chi xuất hĩ, minh kính ám bất trị. Tư quân như lưu thủy, hà hữu cùng dĩ thời”, nói đến người phụ nữ nhớ nhung trượng phu đi xa chưa về. Còn có rất nhiều câu khác được mô phỏng theo hình thức trên, chẳng hạn như:

Tư quân như thanh phong, hiếu dạ thường bồi hồi. (nhớ như gió mát, sáng tối thường bồi hồi)

Tư quân như mạn thảo, liên duyên bất khả cùng. (nhớ như cỏ dại, liên miên không điểm dừng)

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ứng Cơ (Ứng Kiếp)

Bạch Sầu Phi vào tháp, lên tháp.

Đó là “tháp ngà voi”.

Hắn nhìn thấy Tô Mộng Châm, một người bệnh sắp chết.

Hắn vừa nhìn thấy người này, trong lòng lập tức có hai loại cảm giác.

Một là khẩn trương.

Những năm gần đây, là người này một tay nâng đỡ hắn. Từ khi kính ngưỡng cho đến khi thân cận, năng lực của người này vẫn khiến hắn có cảm giác rung động và thần bí, đến bây giờ vẫn không thể thay đổi hoàn toàn.

Mà hôm nay, hắn lại muốn đối phó với người này, cho nên hắn cảm thấy khẩn trương.

Giống như bình thường, khi hắn cảm thấy khẩn trương đều hít thở thật sâu.

Một loại cảm giác khác là, đây chẳng những là một người bệnh sắp chết, hơn nữa còn là một người bệnh sắp chết nhưng lại không chết được.

Nói cách khác, đây là một người có sức sống rất mạnh.

Nếu như người này bệnh không chết, hẳn đành phải sớm chấm dứt sự đau đớn của đối phương.

Hắn quyết định phải giết người này.

Hắn không đi lên một mình, còn có năm người khác.

Bốn người trong đó dĩ nhiên là “Cát Tường Như Ý”, bao gồm Chu Như Thị, Âu Dương Ý Ý, Lợi Tiểu Cát và Tường Ca Nhi.

Một người khác lại không rõ.

“Không rõ” là vì hắn có khuôn mặt lại giống như không có, trên mặt như phủ lên một lớp sa mỏng màu da, da cười thịt không cười, thịt cười xương không cười, có lúc ngũ quan đều cười, nhưng lại không hề có một chút ý cười nào. Đương nhiên là trên mặt hắn được phủ một lớp mặt nạ da người.

Nếu như người này không cùng Bạch phó lâu chủ đi lên, có lẽ tại ngoài tháp ba mươi trượng đã bị người ta đuổi xuống rồi.

Bạch Sầu Phi dẫn năm người đi lên, cũng rất hợp lý.

Thân là phó tổng lâu chủ, bên cạnh nên có một vài thủ hạ, như vậy mới đủ uy phong, mới xứng với chức vị của mình.

Hơn nữa, nếu để cho Bạch Sầu Phi đi lên, lại không cho phép tùy tùng của hắn đi theo, không khỏi khiến người ta nghi ngờ, hắn có thể còn sống đi vào, liệu có thể còn sống đi ra hay không?

Bên cạnh Tô Mộng Chấm cũng có người, ba người, đều là họ Tô.

Ba người này đương nhiên là con cháu họ Tô, hơn nữa đều được gia tộc họ Tô tuyển chọn ra. Vào mười năm trước, Tô Mộng Chấm đã để một người học xoa bóp huyết vị, một người học châm cứu huyết đạo, còn một người học sắc thuốc hái thuốc.

Sau khi ba người này học thành, vẫn luôn ở lại bên cạnh Tô Mộng Chấm, giúp y nấu thuốc, xoa bóp và châm cứu.

Đương nhiên, xét về tổng thể y thuật của bọn họ vẫn không cao minh bằng Thụ đại phu, cho nên vẫn do Thụ đại phu khám bệnh, còn bọn họ dựa theo phân phó chăm sóc hầu hạ, hốt thuốc đúng bệnh.

Ba người này có tên, cũng có ngoại hiệu, nhưng tên và biệt hiệu đều rất dễ lẫn lộn với nhau.

Trên thực tế, ngoại hình của bọn họ cũng không khác nhau bao nhiêu, cũng dễ khiến cho người khác nhầm lẫn, không phân biệt được rốt cuộc ai là ai.

Bọn họ là “Khởi Tử Hồi Sinh” Tô Thiết Tiêu, “Khởi Hồi Sinh Tử” Tô Hùng Tiêu, “Tử Khởi Sinh Hồi” Tô Thiết Lương.

Ba cái tên như vậy, ba người như vậy, thật sự rất khó nhớ.

Nhưng bản lĩnh của bọn họ thì không ai có thể quên được.

Có ba người bọn họ, châm cứu huyết vị, xoa bóp yếu huyết, kê đơn bốc thuốc, chỉ cần người vẫn còn một hơi, cho dù muốn chết cũng không chết được.

Bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ Tô Mộng Chấm.

Hơn nữa bọn họ đều họ Tô, cho nên không phải là môn đồ, cũng không chỉ là đệ tử, mà là tâm phúc.

Tâm phúc là người có thể đối xử chân thành.

Bạch Sầu Phi tiến vào tầng tháp thứ bảy, nhìn thấy hai cái tủ lớn, một cái bàn, trên bàn có một chiếc gương đồng, còn có một chiếc giường lớn, khăn trải giường rũ xuống không thấy đáy.

Giống như thiếu đi một thứ rất quen thuộc, nhưng là thứ gì, nhất thời lại không nhớ ra.

Người đều tập trung ở trên giường và bên giường. Bên giường là “Tam Tô”, gồm Tô Thiết Lương, Tô Hùng Tiêu và Tô Thiết Tiêu. Trên giường đương nhiên chính là Tô Mộng Châm.

Sự vật trong tầng tháp này đều rất đơn giản, chỉ có những thứ thật cần thiết mới được đặt ở nơi y thường làm việc.

Điều này hoàn toàn phù hợp với cá tính của Tô Mộng Châm, cũng phù hợp với tính toán của Bạch Sầu Phi.

Hắn tính toán sẽ ra tay ở đây, giết chết họ Tô.

Bạch Sầu Phi đi lên phía trước, vốn đã chuẩn bị rất nhiều lời, nhưng lại không nói ra.

Bởi vì hai người vừa gặp mặt, Tô Mộng Châm đã liếc cặp mắt lạnh lẽo như đốm lửa, phía trên sống mũi vừa cao vừa thẳng vừa nhọn vừa khoằm, xa xăm hỏi một câu:

- Người tới để giết ta, đúng không?

Chỉ với một câu này, Bạch Sầu Phi đã biết có giả vờ cũng chẳng có tác dụng gì, cũng không cần thiết nữa.

Đối phương vừa liếc cặp mắt nhìn thấu tình đời đã hiểu rõ tất cả, thậm chí bao gồm cả sống chết vinh nhục.

Cho nên hắn hỏi ngược lại:

- Người biết những gì? Người làm thế nào biết được?

Tô Mộng Châm vẫn không đứng lên khỏi giường, chỉ nói:

- Bởi vì người hít thở.

Trong lòng Bạch Sầu Phi lạnh đi, lại nói:

- Con người dĩ nhiên phải hít thở, không hít thở mới là chuyện lạ.

Tô Mộng Chấm nói:

- Người hít thở sâu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta chỉ hít thở chứ không nói gì.

Tô Mộng Chấm nói:

- Nhưng hít thở chính là một loại ngôn ngữ khác. Hít thở nhanh là kích động, hít thở chậm là bình tĩnh. Ta hiểu rõ tính tình của người, lúc người hít thở sâu chính là muốn kiềm chế sự khẩn trương. Người rất ít khi khẩn trương, lần này lại khẩn trương như vậy, đương nhiên là vì muốn giết ta.

Bạch Sầu Phi lại cười:

- Xem ra, làm huynh đệ đã lâu, tập tính nào cũng không thoát khỏi ánh mắt của đối phương. Nói thật, giết một người giống như người, muốn không khẩn trương cũng là chuyện khó.

Tô Mộng Chấm nói:

- Có thể khiến cho người khẩn trương, quả thật cũng không dễ dàng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Biết người biết ta, mặc dù chưa chắc đã trăm trận trăm thắng, nhưng ít ra có thể đánh giá tình hình quân địch, có lợi cho phán đoán. Khi người biết trong lòng ta khẩn trương, ta cũng biết rõ trong lòng người rất khẩn trương.

Tô Mộng Chấm nói:

- Ồ? Hình như ta còn chưa xuống giường thì phải?

Bạch Sầu Phi nói:

- Không chừng đó là vì người vốn không thể xuống giường được. Người nói quá nhiều, lúc người khẩn trương sẽ không ngừng nói chuyện. Có thể khiến cho lâu chủ hiện tại của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Chấm, Tô công tử cũng khẩn trương như vậy, ta đúng là vinh hạnh.

Tô Mộng Chấm nói:

- Chúng ta đều đã quá quen thuộc lẫn nhau, cho nên vừa là bằng hữu tốt nhất, vừa là kẻ địch xấu nhất. Chúc vị lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu có lẽ rất nhanh sẽ là của người, ta chỉ không ngờ người lại không đợi được như vậy.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta không đợi được, người luôn bệnh không chết, cho nên ta mới chặt đứt cây của người.

Tô Mộng Chấm trầm ngâm một lúc:

- Quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích.

Bạch Sầu Phi hiên ngang nói:

- Ta không phải là quân tử. Trong thời đại này, làm quân tử cũng giống như tự tìm đường chết. Quân tử phần lớn đều bị tiểu nhân hãm hại. Ta thích hại người, không để người hại ta, cho nên ta quyết chí sẽ làm tiểu nhân.

Tô Mộng Chấm lại trầm mặc một lúc, ánh mắt dường như biến thành màu đỏ, nói:

- Nếu như bây giờ ta lui xuống, nhường lại vị trí cho người, người thấy thế nào?

Bạch Sầu Phi thản nhiên nói:

- Như vậy thì tốt, tiết kiệm thời gian cho ta.

Tô Mộng Chấm cười hỏi:

- Người sẽ không giết ta chứ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta có thể không giết người sao?

Tô Mộng Chấm nói:

- Người đã cháy nhà ra mặt chuột, không thấy máu, không thấy mạng người thì sẽ không dừng tay, cũng dừng tay không được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người ngoan cố chống cự cũng chết. Ta đã lên tháp ngà voi, từ nơi này rơi xuống không phải thi thể của người thì chính là hài cốt của ta.

Tô Mộng Chấm nói:

- Ta bị bệnh.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta biết.

Tô Mộng Chấm nói:

- Người thắng cũng không vinh quang.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên ta mới ra tay.

- Vốn là cùng một nhà, sao phải nóng lòng như vậy?

- Ta và ngươi không phải cùng một nhà. Ta kết nghĩa với ngươi, ngươi lợi dụng tài năng võ công của ta, còn ta lợi dụng thực lực danh tiếng của ngươi. Chúng ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Bây giờ ngươi đã không còn giá trị lợi dụng nữa.

Tô Mộng Chấm cười khố:

- Bây giờ ngươi đã có chỗ dựa khác, vì muốn bày tỏ sự trung thành với chủ mới, cho nên phải diệt trừ ta?

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Đây là quy củ giang hồ, ngươi là lão đại của bang hội, không lý nào lại không biết. Thiếu niên năm đó cũng phải già, đây là quy tắc mà chúng ta xông pha thiên hạ, đi lại giang hồ, cũng là cái giá mà chúng ta phải trả.

Tròng trắng mắt của Tô Mộng Chấm thật sự có chút đỏ, cũng có điểm đỏ, giống như những đốm lệ máu rơi xuống:

- Ngươi không thể niệm tình trước kia, tha cho ta một mạng sao?

Bạch Sầu Phi nói một cách quả quyết:

- Không thể.

Cặp mắt Tô Mộng Chấm đều đỏ lên:

- Ngươi hận ta như vậy sao?

Sắc mặt Bạch Sầu Phi trắng bệch:

- Bởi vì ta luôn phải nghe lệnh người. Ta đã nghe lệnh năm năm, bây giờ ta muốn lấy lại những gì đã bỏ ra, đó là cái mạng của người.

Tô Mộng Chấm nói:

- Bây giờ ta chỉ còn lại nửa cái mạng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nửa cái mạng của Tô Mộng Chấm còn đáng giá hơn mạng của tám trăm hảo hán.

Tô Mộng Chấm nói:

- Hóa ra người vẫn luôn không phục ta.

Bạch Sầu Phi nói:

- Không, ta phục người.

Sắc mặt Tô Mộng Chấm tái đi, cay đắng cười một tiếng:

- Đây chính là kết quả của việc người phục ta?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì ta không chỉ phục người, mà còn bội phục người, cho nên ta mới xem người như hình mẫu, trong lòng lập lời thề, một ngày nào đó ta phải thay thế người.

Tô Mộng Chấm nói:

- Vì vậy người muốn giết ta?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngày nào người còn sống, ta sẽ không thể hoàn toàn thay thế người.

Tô Mộng Châm nói:

- Đừng quên, từ trước đến nay ta đều hết lòng bồi dưỡng người.

Bạch Sầu Phi thở dài một tiếng, nói:

- Vào lúc này cảnh này, người thông minh không nên nói những lời này.

Tô Mộng Châm nói:

- Nếu như ta là người thông minh, cũng sẽ không nuôi hổ trong nhà.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người bồi dưỡng ta, một phần bởi vì ta là nhân tài, đồng thời trong tay người cũng không có người nào có thể so sánh với ta. Vương Tiểu Thạch thì lại phạm tội, chạy trốn mất rồi.

Tô Mộng Châm nói:

- Là người bức hấn đi.

Bạch Sầu Phi lại gật đầu:

- Là ta gạt hấn, nói rằng người hạ lệnh muốn giết Gia Cát tiên sinh.

Tô Mộng Châm nói:

- Kết quả hấn lại giết Phó Tông Thư.

Bạch Sầu Phi nói:

- Hấn vẫn không tin lời ta, hoặc là hấn không nghe lệnh của người.

Tô Mộng Châm hỏi:

- Tại sao người phải làm như vậy?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Bởi vì ta muốn cô lập người.

Tô Mộng Châm nói:

- Người đuổi Tiểu Thạch đi, mới có thể độc chiếm quyền hành.

Bạch Sầu Phi nói:

- Còn không có, ít nhất người vẫn chưa chết.

Tô Mộng Châm hỏi:

- Người không thể tha chết cho ta sao?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Vừa rồi người đã hỏi câu này, ta cũng đã trả lời rồi.

Tô Mộng Châm tiếp tục hỏi:

- Ta có điểm nào không xứng làm lâu chủ?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Không có. Nhưng cũng bởi vì không có, loại người giống như người nhất định được lòng người, nhất định có chí lớn, nhất định không cam chịu đứng dưới người khác, cho nên không thể không trừ.

Tô Mộng Châm lại hỏi:

- Vậy ta đã làm gì có lỗi với người?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Có, ít nhất người đã từng trách mắng ta trước mặt mọi người.

Tô Mộng Chấm nói:

- Lần đó, là vì ta tốt cho người.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhưng thế nhân chỉ nhớ được người nợ hân, không nhớ được người dạy hân. Lão đại mắng lão nhị là giúp hân thành tài, nhưng lão nhị muốn giết lão đại, cũng là vì hân từng bị xem là không thành tài.

Tô Mộng Chấm nói:

- Người nói như vậy, ta cũng không còn gì nói nữa. Ta nghĩ, ta đã ứng kiếp rồi.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Ứng kiếp gì?

Tô Mộng Chấm:

- Ta đã sớm tính ra sang năm có một kiếp, nhưng vẫn cho rằng đó là chuyện sang năm, ít nhất còn có thể sống tạm một đoạn thời gian. Không ngờ hôm nay là đông chí, đã bắt đầu đến vận năm sau. Trong thuật số có một câu “vận cực tốt và cực xấu sẽ đến trước một trăm ngày”. Không ngờ kiếp nạn đã đến trước mắt, ta phải nhận một kiếp này rồi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cảo Cơ (Cơ Hội Tạo Ra)

Bạch Sầu Phi trầm ngâm một lúc mới nói:

- Có biết vì sao ta không thể bỏ qua cho người không?

Tô Mộng Chấm bi thương nói:

- Xin lắng nghe.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi lóe sáng, còn sắc bén hơn so với lưỡi kiếm:

- Đó là do người dạy ta. Lần đó khi người ước chiến với tổng đường chủ Lô Tồn của Lục Phân Bán đường, Lô Tồn vẫn luôn nhún nhường cầu hòa, kéo dài thời gian, nhưng người lại ý chí sắt đá, từng bước bức người. Khi đó hãn đã từng xin người nương tay, nhưng người vẫn tàn nhẫn độc ác. Đó là người dạy chúng ta, loại kiêu hùng như Lô Tồn nào có chuyện mắng không nói lại, đánh không trả đòn? Nếu như hãn vẫn luôn ẩn nhẫn, nhất định là có âm mưu lớn, muốn chờ viện binh. Một khi tình thế có lợi, hãn sẽ lập tức phản công, khi đó chắc chắn sẽ ra tay vô tình, đuổi tận giết tuyệt.

Vành mắt Tô Mộng Chấm đỏ lên, hai mắt lập lòe ngọn lửa xanh, lăm lăm nói:

- Người quả thật nhớ rất rõ.

- Cơ hội là do mình tạo ra.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cơ hội tạo ra giống như nước trái cây thêm trứng, nếu như người không uống một hơi, nó sẽ biến thành chua thành hỏng, nói không chừng còn bị người khác uống mất. Ta vất vả lắm mới tạo ra cơ hội có thể lật đổ người, nếu như ta không giết người, chẳng lẽ còn đợi sau này người khôi phục lại tới giết ta? Ta cũng không muốn đánh mất cơ hội của mình.

Tô Mộng Chấm đồng ý:

- Người quả là một người rất biết nắm lấy thời cơ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho người. Chính bởi vì ta là huynh đệ của người, cho nên ta không muốn thấy người tiếp tục bị ma bệnh hành hạ, không muốn thấy Kim Phong Tế Vũ lâu suy sụp sau khi người chết. Nhân lúc phong thái của người còn chưa hết, ta giết chết người, đó là giúp người được chết một cách vinh quang. Từ trước đến nay người đều đối xử rất tốt với Vương Tiểu Thạch, còn đối xử với ta kém hơn một chút, ta cũng không tính toán với người. Để cho người chết trận là tôn trọng người, người nên cảm ơn ta đã giữ gìn nghĩa khí mới đúng.

Tô Mộng Chấm lại khôi phục vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo và cô độc của y, thậm chí còn cả thần thái không ai sánh được.

- Ta muốn người bỏ qua cho ta, chẳng qua là chưa hết hi vọng, muốn thử người một lần nữa. Nếu như đã không thể quay đầu, ta cũng tử bỏ ý định này. Lời người nói càng khiến ta khẳng định, ta tín nhiệm Tiểu Thạch Đầu là đúng, hoài nghi người cũng là đúng.

Hai ngọn lửa lạnh trong mắt Tô Mộng Chấm muốn tắt không tắt, muốn diệt không diệt, có một sự mệt mỏi không nói nên lời. Y vừa ho, vừa nói

chuyện, vừa thở hỗn hển, hơi sau không theo hơi trước, nhưng vẫn truyền đạt rõ ràng những gì muốn nói:

- Bằng hữu thật sự sẽ không phân biệt xa gần. Chẳng lẽ có người chặt ngón út của người, người sẽ cảm tạ hẳn vì không chặt đứt ngón trỏ của mình sao? Hãm hại chính là hãm hại, bằng hữu chính là bằng hữu, cuối cùng vẫn phân biệt được. Là kẻ phản bội thì sớm muộn gì cũng sẽ phản bội người, còn huynh đệ chân chính thì vĩnh viễn sẽ là huynh đệ.

Sau khi Bạch Sầu Phi nghe xong liền trầm mặc.

Sau đó hẳn suy nghĩ cẩn thận, nói:

- Xin lỗi, ta phải giết người rồi. Bởi vì ta sợ nếu không giết người, sẽ trở thành người tới giết ta, hoặc là ta sẽ không đành lòng giết người nữa.

Tô Mộng Chấm chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trong chớp mắt này, ngọn lửa lạnh duy trì sinh mạng thể lực của hẳn dường như cũng tắt đi. Nhưng đó chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, sau đó cặp mắt của y lại từ từ mở ra, hai ngọn lửa lạnh bất diệt giống như vùi sâu dưới ao đầm tối tăm, lạnh lẽo màu xanh, chung quanh đỏ sậm.

- Thời gian đã đến, trốn cũng không thoát, người ra tay đi. Cây cũng đã chặt, lâu cũng đã chiếm, chỉ thiếu một người chết nữa là người có thể đại công cáo thành.

Bạch Sầu Phi cẩn thận quan sát cả tầng tháp, sau đó càng cẩn thận nhìn Tô Mộng Chấm, vô cùng cẩn thận hỏi:

- Người còn muốn đánh một trận sao?

Tô Mộng Chấm dùng tay ôm lồng ngực co rúm lại như ống bễ, cười thảm nói:

- Người cũng biết tính tình của ta, ta không có thói quen ngồi chờ chết, càng không thích chờ chết.

Bạch Sầu Phi ngạc nhiên hỏi:

- Người còn có thể đánh sao? Hay là chỉ cố làm ra vẻ?

Hai vai Tô Mộng Chấm run lên.

Bạch Sầu Phi lại tò mò hỏi:

- Mấy ngày qua người dùng thuốc của Thụ đại phu, không có cảm giác gì sao?

Sắc mặt Tô Mộng Chấm trắng bệch, lạnh lùng nói:

- Người đã làm gì Thụ đại phu rồi?

Bạch Sầu Phi đứng thẳng người:

- Người thật sự muốn ta trả lời câu hỏi của người sao?

Tô Mộng Chấm đột nhiên trừng mắt nhìn Tô Thiết Lương, nghiêm nghị quát hỏi:

- Là người phụ trách sắc thuốc cho ta?

Tô Thiết Lương từ từ ngẩng đầu lên.

Đầu của hắn rất gồ, cằm rất nhô.

Đây là những chỗ tương đối nổi bật của hắn, còn những chỗ khác đều giống như hai vị huynh đệ ruột thịt kia.

Câu trả lời của hắn lại rất cay độc:

- Chính vì ta phụ trách sắc thuốc cho người, cho nên ta không cam lòng sắc thuốc cho người cả đời. Ta không phải là cái ấm sắc thuốc, càng không phải là đồng tử thuốc của người (đồng tử do được thảo tạo thành).

Tô Mộng Châm lại hít một hơi.

Y bắt đầu cảm giác được sự khác thường trong cơ thể.

Tô Thiết Lương có đầy đủ kinh nghiệm và khả năng khiến cho y trúng độc mà không hề hay biết.

- Người đã bỏ gì vào trong thuốc?

Tô Thiết Lương trả lời rất bình tĩnh, ánh mắt lại rất hung ác:

- Thập Tam Điểm và Hạc Đỉnh Lam.

Trong lòng Tô Mộng Châm trầm xuống, trầm đến tận đáy.

Trên bàn có gương.

Tay áo của y cuốn một cái, giống như cá voi hút nước cuốn gương đồng đến trước mặt.

Phản ứng đầu tiên của y lại là soi gương.

Chẳng lẽ vào lúc này cảnh này, Tô Mộng Châm vẫn còn thích chưng diện? Đại địch trước mặt, còn phải nhìn vào đặc ý; chết đến trước mắt, còn phải chỉnh đốn áo mũ hay sao?

Người trong gương dáng vẻ rất tiêu tụy, giống như bị ma bệnh hành hạ già yếu nhiều năm, chỉ còn một hơi thở, chết đi sống lại.

Giống như một âm hồn.

Nhưng vẫn không thay đổi được sự lạnh lùng của y, không thay đổi được sự kiêu ngạo của y, không thay đổi được khí phách không giận mà uy, lại khiến người khác không rét mà run.

Chỉ có điều, trong mắt của y ngoại trừ lửa lạnh, còn có điểm đỏ.

Một, hai, ba, bốn, năm... tổng cộng mười một điểm.

Y đã rất lâu không soi gương, bởi vì y không dám nhìn vào dáng vẻ của mình. Không ngờ lần này soi gương, lại soi thấy điểm đỏ trong mắt mình.

Dung nhan bị ngọn lửa bệnh tật thiêu hủy, thiêu đốt, thiêu cháy, đó là chuyện đương nhiên. Thứ chết người không phải cái này, mà là mắt, điểm đỏ trong mắt.

Ngoài ra y cũng phát hiện một chuyện đáng sợ... không, là kinh sợ... quả là một chuyện ghê sợ.

Y đã rất lâu không cạo râu, dưới cằm đã mọc ra không ít râu ngắn như những ngọn kích. Chân râu và da thịt bị ánh mặt trời và ánh sáng của gương chiếu vào, lại hiện lên màu lam.

Màu lam loang lổ, giống như những mũi ám khí tẩm độc.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đọa Cơ (Sụp Đổ)

Y vốn còn cơ hội đánh một trận, nhưng loại độc mà Tô Thiết Lương dùng là “Thập Tam Điểm”.

Đây là một loại kịch độc của Quỷ Lệ Bát Xích môn. Người trúng độc trong mắt sẽ xuất hiện điểm đỏ, điểm đỏ càng nhiều thì sức chiến đấu sẽ càng mất đi. Đợi sau khi mười ba điểm đỏ cùng xuất hiện, toàn thân sẽ hư thoát, mặc cho người ta chém giết.

Loại độc này gần như không thuốc nào cứu được, chỉ có người nội lực cao thâm, có thể bức độc lực ra sau một hai canh giờ.

Nhưng đối phó với đại địch như Bạch Sầu Phi, chỉ một khoảnh khắc yếu ớt cũng đã đủ chết hai vạn tám ngàn lần rồi.

Y vốn còn một đường sinh cơ, nhưng Tô Thiết Lương lại hạ một loại độc khác là “Hạc Đỉnh Lam”.

Hạc Đỉnh Hồng đã là kịch độc trong kịch độc, Hạc Đỉnh Lam càng là chí độc trong kịch độc. Người trúng loại độc này, điểm đặc biệt duy nhất là chân lông hiện ra màu lam nhạt, màu lam chết người.

Đây vốn là một loại thuốc giải, nghe nói có thể giải được bất kỳ thương độc bệnh tật nào, nhưng người dùng loại “thuốc giải” này da thịt sẽ tự động rách ra, thương tích đầy mình mà chết.

Trong danh gia dùng độc đệ nhất thiên hạ là Lão Tự Hiệu Ôn gia, Hoạt Tự Hiệu (chuyên môn xử lí giải độc) và Tiểu Tự Hiệu (chuyên môn nghiên cứu chế tạo độc dược) vì muốn không chế loại dược tính này (để biến thành linh dược giải độc hoặc kịch độc chí mạng), đã hi sinh mười hai hảo thủ. Sau này chưởng môn nhân họ Ôn đã tự mình hạ lệnh, “đừng quan tâm đến loại thuốc này nữa”.

Nhưng loại thuốc mà ngay cả Ôn gia cũng “không muốn quan tâm” lại lọt vào trong bụng Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm vốn còn cơ hội liều mạng, nhưng bây giờ...

Y nổi giận quát lên:

- Các người...

Chợt y phát hiện, hai người khác (Tô Thiết Tiêu và Tô Hùng Tiêu) đều đã là người chết.

Chỉ là chuyện xảy ra trong phút chốc, vừa rồi hai người còn sống sờ sờ.

Là do Tô Thiết Lương làm.

Tay trái của hắn dùng kim đâm vào tử huyệt của Tô Thiết Tiêu, tay phải móc vào yếu huyệt của Tô Hùng Tiêu.

Hai người đều chết trong nháy mắt. Trước khi chết nhất định đều bị trúng độc, nếu không với công lực của hai người bọn họ, cho dù Tô Thiết Lương có bất ngờ ám toán cũng không thể dễ giải quyết được.

Cho nên tiếng quát của y càng giận dữ hơn, nhưng đã đổi thành:

- Người... người lại dám giết cả huynh đệ ruột thịt của mình sao?

Y lập tức phát hiện mình đã hỏi câu này hơi nhiều.

Người cũng đã giết rồi, còn dám hay không gì nữa.

Cao thủ chân chính, lúc đối địch sẽ không nói những lời nhảm nhí, cũng không hao phí bất kỳ một phần sức lực nào, càng không hỏi những vấn đề vô vị.

Cho nên y lập tức sửa lại câu hỏi, đổi thành hai chữ:

- Lý do?

Mạng người quan hệ trọng đại. Đối với những kẻ liều mạng trên giang hồ, giết người tuy không phải là chuyện mới mẻ, nhưng dù nói thế nào cũng đều có lý do.

Bất kể một người hay nhiều người, hợp lý hay không hợp lý, đều luôn có lý do. Huống hồ là giết chết huynh đệ ruột thịt của mình.

Cho nên Tô Mộng Chấm chỉ hỏi hai chữ “lý do”.

Người đã chết rồi, không thể sống lại, nhưng y phải biết lý do.

Nếu có lý do, có lẽ y sẽ chấp nhận được; nếu không có đạo lý, y sẽ báo thù cho huynh đệ thủ hạ của mình.

Giống như lần đó, y và thuộc hạ trúng phải phục kích tại phố Khố Thủy, Ốc Phu Tử và Trà Hoa vì bảo vệ chủ nên chết thảm. Y mặc dù bị thương vẫn xông đến Phá Bản môn, chém đứt chiếc đầu của Hoa Vô Thác để tế bằng hữu đã mất, mới chịu khua chiêng thu binh, lui về Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong chiến dịch đó, Bạch Sầu Phi cũng có mặt. Cũng trong trận chiến ấy, Bạch Sầu Phi đã nhìn thấu khuyết điểm của Tô Mộng Chấm.

Khuyết điểm của y rất chết người, bởi vì từ trước đến giờ y chưa từng hoài nghi huynh đệ của mình.

Một người chưa từng hoài nghi huynh đệ của mình, rất dễ được nhiều huynh đệ thủ hạ ủng hộ, nhưng càng dễ bị huynh đệ thuộc hạ phiến chết, hoặc là hại chết.

- Lý do?

Tô Thiết Lương cảm hận nói:

- Bởi vì bọn họ rất giống ta. Ba người giống nhau như đúc, ai tốt ai xấu, ai cao ai thấp đều không thể phân biệt được. Ta không muốn tiếp tục sống một cách ngây ngô như vậy.

Hắn lại nhếch miệng cười:

- Thầy tướng cũng nói, loại người trán gồ cằm nhô, ngũ nhạc quay về giữa như ta, nếu may mắn thì có thể lên làm đế vương. Bạch Nhị gia nói, nếu như có một ngày y lên làm lâu chủ, y sẽ bổ nhiệm ta làm Tô Tây Thần trong “Ngũ Phương Thần Sát”. Ta cũng không muốn cả đời ở chỗ này làm một kẻ hầu sắc thuốc.

Tô Mộng Châm thở dài nói:

- Người theo ta nhiều năm nay, ta lại không phát hiện, người là một người vì muốn nổi bật xuất sắc và một chút quyền lực mà đánh mất lý trí như vậy.

Trong nụ cười của Tô Thiết Lương cũng lộ ra mùi thuốc:

- Đó là vì ngay cả người cũng không hoàn toàn phân biệt được ai là ai. Có lúc người cho rằng đó là chuyện xấu do Hùng Tiêu làm, có lúc cho rằng là sai lầm do Thiết Tiêu gây nên, cho nên mới bị ta lừa gạt.

Bạch Sầu Phi nói tiếp:

- Nếu như không có Tô Thiết Lương, ta cũng không dám tùy tiện phát động. Thụ đại phu nói người bị bệnh nặng đến mức không thể động thủ, ta lại càng hoài nghi, liệu có phải hãn muốn ta ra tay với người, tự tìm đường chết hay không? May mà có Tô Thiết Lương, mới có thể chứng thực được.

Tô Thiết Lương nói:

- Ta là người giúp hãn sắc thuốc, dĩ nhiên là biết rõ bệnh tình của hãn. Hãn đã bệnh đến mức vô phương cứu chữa, nhưng khi cần chiến đấu, hãn vẫn có thể vận công thi triển một kích toàn lực.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vì vậy người mới cho hãn dùng Thập Tam Điểm.

Tô Thiết Lương nói:

- Bây giờ Thập Tam Điểm đã phát tác ít nhất mười một điểm, sức lực còn lại của hãn đã ít đến đáng thương.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người còn cho hãn dùng Hạc Đỉnh Lam.

Tô Thiết Lương nói:

- Ta độc đến cả tóc hãn cũng biến thành màu lam.

Vì vậy Bạch Sầu Phi nghiêm nghị hỏi Tô Mộng Châm:

- Đến lúc này, nếu người vẫn còn sức lực phản kích, ta mới phục người.

Trong lòng Tô Mộng Châm trầm xuống, hơn nữa còn sụp đổ. Tất cả sinh cơ đều đã vỡ tan, cơ hội ban đầu cũng lần lượt trôi đi.

Đến lúc này, y vẫn (mang theo nụ cười ảm đạm) hỏi ngược lại một câu:

- Không phải người vẫn luôn rất bội phục ta sao? Chỉ vì không muốn khiến người thất vọng, ta cũng phải dốc tất cả sức lực để phản kích.

Lời vừa dứt, phản kích lập tức diễn ra.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Truy Cơ (Rơi Xuống)

Sau hai tiếng vang, hai chiếc tủ lớn đồng thời vỡ tan, hai người phi thân ra ngoài.

Một người cao lớn uy dũng, mái tóc bạc trắng, từng sợi chĩa lên như kích.

Vũ khí y dùng cũng là kích. Kích dài một trượng tám, hoàn toàn chế tạo bằng thép. Khi vung kích râu tóc của y cũng tựa như sóng dậy, vừa giống ám khí lại vừa giống binh khí sắc bén.

Một người khác lại xinh xắn linh mẫn, đẹp đến rất khí phái.

Nàng thi triển kiếm chiêu, nhưng trên tay lại không có kiếm.

Nàng chỉ tùy ý phất tay giơ ngón, kiếm khí lại xé gió bắn ra.

Hai người một trước một sau lao đến Bạch Sầu Phi.

Bắt giặc trước tiên phải bắt vua. Tên đầu sỏ phát động cuộc nổi loạn này đương nhiên là Bạch Sầu Phi.

Lão nhân uy dũng chính là Đao Nam Thần, y đã chờ cơ hội giết chết Bạch lão nhị này lâu lắm rồi.

Cô gái xinh xắn dĩ nhiên là Quách Đông Thần, nàng cũng chờ cơ hội này đã lâu rồi.

Do đó hai người vừa xuất hiện, vừa ra tay đã dùng đòn sát thủ.

Đó là hai người bên cạnh Tô Mộng Chấm, hai ái tướng, hai sát thủ muốn lấy mạng Bạch Sầu Phi.

Không, là một người.

(Đúng là hai sát thủ, nhưng chỉ có một người muốn lấy mạng Bạch Sầu Phi, một người khác lại muốn...)

Đao Nam Thần đột nhiên mất đi sinh mạng, bởi vì có người một kiếm đâm vào sau lưng y, hơn nữa còn xuyên qua tim.

Y hét lớn, ngã xuống, từ ngực đến lưng xuất hiện một lỗ hồng lớn.

Một lỗ máu lớn như vậy, khiến cho lão nhân vốn tràn đầy dũng mãnh và sinh mệnh, trong phút chốc đã mất đi dũng mãnh, cũng không còn sinh không còn mệnh, càng thiếu đi sức sống.

Tô Mộng Chấm đã từng thấy cảnh này.

Y chính mắt nhìn thấy hi vọng và cơ hội cuối cùng của mình, Đao Nam Thần và Quách Đông Thần một trước một sau lao ra (dĩ nhiên là Đao Nam Thần đi trước), sau đó Quách Đông Thần đâm một kiếm vào lưng Đao Nam Thần, giống như năm đó nàng ám sát Lôi Tồn,.

Tô Mộng Chấm không kịp ngăn cản, cũng không có khả năng ngăn cản.

Cơ hội của y lại một lần nữa rơi xuống... vỡ nát.

Hi vọng của y lại tiêu tan... sụp đổ.

Y có thể phát ra ám hiệu, hạ lệnh cho thủ hạ vây công đám người Bạch Sầu Phi, nhưng chỉ là vô ích.

Y có thể sử dụng bao nhiêu người, Bạch Sầu Phi nhất định còn có thể điều động nhiều người hơn. Đối phương đã chuẩn bị kỹ càng trước khi đến, vùng vẫy chỉ làm tăng thêm thương vong mà thôi.

Lần này không chỉ tâm của y trầm xuống, có lẽ vì độc lực đã phát tác, y cũng cảm thấy mình lung lay sắp ngã.

Y dùng hết khí lực khàn giọng hỏi:

- Tại sao người lại làm như vậy?

Đây không phải là lần đầu tiên Lôi Mị (Quách Đông Thần) trả lời câu hỏi này. Lần trước khi nàng ám sát tổng đường chủ Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường, cũng đã từng trả lời.

Lần trước nàng đã trả lời Lôi Tồn là: “Bởi vì người đã đoạt đi tất cả của cha ta, còn cướp đi tất cả của ta. Ta vốn là người thừa kế của Lục Phân Bán đường, nhưng hiện giờ chỉ có thể làm tình nhân trong tối của người. Người đối đãi với ta có tốt hơn cũng không thể đền bù được những mất mát mà ta đã chịu. Từ sau khi người lấy đi tất cả những thứ thuộc về ta, ta đã thề nhất định sẽ trả thù người. Huống hồ, ta sớm đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu.”

Lần này câu trả lời đương nhiên không giống:

- Sở dĩ cha ta bị Lôi Tồn ám toán, là vì người muốn tập trung toàn lực đối phó với người. Điều mà người tiếc nuối trước khi chết chính là không thể tiêu diệt họ Tô của Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta đã giết Lôi lão tổng, đương nhiên cũng không thể bỏ qua cho Tô công tử. Ta vốn là người thừa kế của Lục Phân Bán đường, cho nên trong Kim Phong Tế Vũ lâu ít nhất cũng nên được làm phó lâu chủ. Bạch lâu chủ đã đáp ứng ta, sau khi giết

chết người sẽ đối phó với Lục Phân Bán đường. Chỉ cần giải quyết Dịch Phi Kinh, Lục Phân Bán đường sẽ do ta tiếp quản.

Nàng nhướng mày nói:

- Mặc dù phải đi đường vòng một chút, nhưng kết quả ta vẫn là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường. Ta còn trẻ, con đường này cũng không xem là quá dài.

Nàng quả là một cô gái thích nhướng mày, vừa nói chuyện vừa nhướng mày, khuôn mặt nhỏ nhắn rất đặc ý.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tiếp Cơ (Đón Nhận)

- Người đứng là một nữ nhân đáng sợ.

Tô Mộng Chấm thở dốc nói:

- Nhưng người thật sự có lý do giết người báo thù.

- Thực ra người đối xử với ta cũng rất tốt, ta không có lý do gì giết người, nhiều nhất chỉ phản bội người mà thôi.

Giọng nói của Quách Đông Thần rất có tình cảm, thậm chí trong mắt cũng ươn ướt:

- Còn tên to xác này vẫn luôn xem thường ta, xấu hổ vì có địa vị ngang với ta, ta giết hắn là chuyện đương nhiên.

- Hay cho đương nhiên!

Tô Mộng Chấm không ngừng thở dốc, sắc mặt đã dần dần biến thành màu lam:

- Bây giờ ta chỉ hỏi người một câu.

- Người hỏi đi!

Lôi Mị sáng khoái nói:

- Ta sẽ trả lời.

- Nếu như các người có thể tiêu diệt được Lục Phân Bán đường.

Tô Mộng Châm ôm lấy vạt áo trước ngực mình, nói:

- Người thật sự cho rằng Bạch lão nhị sẽ để người làm tổng đường chủ sao?

Lôi Mị cười, nụ cười như chuông bạc.

- Nếu như ta là thê tử của y, cũng chính là phu nhân của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu, người nói xem hắn có thể để một người mà hắn tuyệt đối tin tưởng làm chủ quán Lục Phân Bán đường hay không?

Lôi Mị cười, dựa vào cánh tay phải Bạch Sầu Phi:

- Huống hồ, ta đã sớm là tiểu thê tử của hắn rồi.

Tô Mộng Châm rên rỉ một tiếng, cũng không biết là đồng ý hay phản đối, nhưng tiếng rên này đã tràn đầy sự thống khổ.

Sau đó y khó khăn nói:

- Kiếp nạn này đã tới, ta chỉ đành đón nhận thôi...

Khuôn mặt của y đã vặn vẹo vì đau đớn và khổ sở, ngũ quan co rúm lại, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo, mang theo sự ngạo mạn và kiên nghị.

Ngay cả đến lúc này, Bạch Sầu Phi xem như đã giành được thắng lợi, nắm giữ sống chết, nhưng khi thấy được ánh mắt của y cũng không khỏi giật mình.

- Hôm nay người phản bội ta, ngày khác nhất định sẽ có người phản bội người như vậy.

Tô Mộng Châm nói với hân:

- Nếu như ta còn sống, sẽ có một ngày giải quyết người; còn nếu ta chết, nhất định cũng sẽ có người đối phó với người.

Nói xong, Tô Mộng Châm lại nằm xuống giường.

Chẳng lẽ y đã biết đã không còn đường sống, cho nên nằm yên chờ chết?

Không phải.

Y vừa nằm, ván giường lập tức sụp xuống.

Ván giường vừa sụp, lẽ ra Tô Mộng Châm phải rơi xuống, nhưng vào giây phút quan trọng, cơ quan điều khiển ván giường lại bị kẹt cứng.

Ván giường đã không lật, cũng không sụp, chỉ hơi nghiêng qua một bên.

Tô Thiết Lương lại vỗ tay cười nói:

- Bạch lâu chủ đã sớm biết chiêu bỏ chạy này của người... cho nên đã bảo ta phá hỏng cơ quan trước.

Y rõ ràng cao hứng quá sớm, bởi vì Tô Mộng Châm bỗng cầm chiếc gối của mình lên.

Bạch Sầu Phi biến sắc, bởi vì hân e ngại chiếc gối này.

Những năm gần đây, thứ duy nhất mà hân không thăm dò được chính là chiếc gối vẫn luôn ở bên cạnh Tô Mộng Châm này.

Tô Mộng Châm đặt chiếc gối xuống đầu giường, nơi đó vừa vặn có một chỗ lõm hình gối. Sau khi chiếc gối và chỗ lõm khít vào nhau, y lại dùng sức xoay gối một vòng.

Một tiếng “xịch” vang lên, một cơ quan khác lập tức khởi động.

Chiếc giường đột nhiên sụp xuống, hoàn toàn sụp đổ.

Bạch Sầu Phi cũng không quan tâm được nhiều như vậy, lập tức quát lớn:

- Ngăn hẳn lại...

Nếu để cho Tô Mộng Chấm chạy thoát, tất cả công lao trước đây sẽ đổ sông đổ biển. Nhất định phải ngăn đối phương lại, cho dù sống hay là chết.

Chính hẳn là người đầu tiên lướt đến bên giường.

Nhưng người kinh ngạc nhất không phải Bạch Sầu Phi, mà là Tô Thiết Lương. Bởi vì ngay cả hẳn cũng không biết chiếc giường của Tô Mộng Chấm còn có cơ quan thứ hai, cho dù nhiều năm qua hẳn vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Tô Mộng Chấm.

Hẳn cũng lao nhanh đến.

Nếu để cho Tô Mộng Chấm sống sót, hẳn nhất định sẽ không sống được.

Hai người vừa đến bên giường, Tô Mộng Chấm đã rơi xuống bên dưới. Bạch Sầu Phi và Tô Thiết Lương đang muốn ngăn cản, ngay lúc này chiếc gối kia lại đột nhiên bắn ra trăm ngàn ám khí.

Ám khí nổ tung giống như pháo hoa, dày đặc như mưa.

Mỗi loại ám khí đều khác nhau, có lớn có nhỏ. Có lúc to lớn lại càng khó đề phòng, nhỏ bé thì sức sát thương lại càng cao.

Mỗi loại ám khí đều đáng sợ, hơn nữa còn tẩm độc, là kịch độc.

Phương thức bắn ra của các loại ám khí cũng khác nhau, có cái xoay tròn, có cái bay thẳng, có cái lượn vòng, có cái va chạm, có cái kẹp chặt, có cái nhấp nhô, thậm chí có cái trước tiên xuyên qua nóc nhà sau đó mới rơi lả tả xuống...

Giống như có trăm ngàn cao thủ đồng loạt thi triển ám khí độc môn của bọn họ, nhưng tất cả đều chỉ phát ra từ một chiếc gối vỡ tan.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không tiếp nổi.

Mà nhân cơ hội ngàn năm một thuở này, Tô Mộng Châm đã lật người rơi xuống.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tổng Cơ (Đánh Mất)

Bạch Sầu Phi bất ngờ gặp phải phản kích của Tô Mộng Chấm, cảm giác của hắn lúc này là vừa kinh vừa mừng.

Hắn đã bố trí ổn thỏa tất cả, trước khi giết chết con sư tử già này, không biết đã hao phí bao nhiêu tâm cơ, bỏ ra bao nhiêu cái giá, tốn hết bao nhiêu thời gian.

Tô Mộng Chấm là một người tâm cơ thâm trầm, y ngạo mạn nhưng lại rất cẩn thận. Những năm gần đây y bị bệnh nặng, không thể trông coi công việc, đành phải nhờ vào tài năng của Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch. Đến sau này Vương Tiểu Thạch chạy trốn khỏi kinh, chỉ còn lại Bạch Sầu Phi một mình nắm giữ đại cục, thanh thế đã càng lúc càng rõ ràng.

Loại người giống như Tô Mộng Chấm, trong lòng không hề phòng mới là chuyện lạ.

Bạch Sầu Phi dám tấn công toàn diện, hoàn toàn bởi vì một câu nói.

Tô Mộng Chấm đã tự mình nói một câu: “Từ trước đến giờ ta chưa từng nghi ngờ huynh đệ của mình.”

Với những lời này, cho dù Tô Mộng Chấm có phòng họa, cũng chưa chắc biết “họa” ở nơi nào, càng khó đề phòng triệt để.

Loại người này thường có thể thành công nhờ vào bằng hữu, nhưng bị thảm bại cũng bởi vì bằng hữu.

Bạch Sầu Phi từng tận mắt nhìn thấy Tô Mộng Chấm bị thuộc hạ ám toán, đó là lần đầu tiên hắn và Vương Tiểu Thạch gặp Tô Mộng Chấm tại phố Khổ Thủy trong mưa.

Người ám toán Tô Mộng Chấm là Cổ Đồng và Hoa Vô Thác.

Ngay cả loại người như Hoa Vô Thác và Cổ Đồng cũng thiếu chút nữa đã ám toán được Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi càng tin tưởng mình nhất định sẽ thành công.

Bởi vì Tô Mộng Chấm có nhược điểm, hắn cũng nhìn thấu nhược điểm của Tô Mộng Chấm, đó chính là quá tin vào bằng hữu.

Quá tin tưởng thường thường sẽ được đền đáp, nhưng cũng phải trả ra cái giá tương đương.

Cho nên người mà Bạch Sầu Phi tin tưởng nhất vẫn là chính mình.

Mặc dù hắn tin tưởng bản thân, nhưng cũng tuyệt đối không đánh giá thấp Tô Mộng Chấm. Dù sao một con sư tử già nua vẫn là vua của vạn thú, vẫn có móng vuốt và răng nanh.

Hắn biết, cho dù đã bố trí chặt chẽ như vậy, Tô Mộng Chấm có lẽ vẫn phản kích lại được, đó đương nhiên là phản kích lúc sắp chết.

Chỉ cần hắn tiếp được một kích, sẽ có thể nhổ răng rút móng con sư tử này, chia làm tám mảnh, mặc hắn chém giết, làm gì tùy thích.

Ánh tà dương buổi chiều, có rực rỡ cũng không thể giữ lâu.

Hồi quang phản chiếu, có tươi sáng cũng dài được trong mấy khắc?

Chỉ cần ngăn cản được một kích lúc sắp chết, không cho đối phương cơ hội “ngọc nát đá tan, cả hai đều thiệt”, vậy thì đối phương sẽ chết chắc.

Hắn không cho đối phương cơ hội, càng sẽ không đánh mất cơ hội của mình.

Đánh mất dễ dàng lấy lại khó, hắn không bao giờ bỏ qua một cơ hội tốt.

Khi Tô Mộng Châm phát ra ám khí trong chiếc gối kia, trong lòng hắn lập tức kêu lên một tiếng: “Quả nhiên đoán đúng rồi!”

Con sư tử già này dù sao vẫn không thể xem thường, không được sơ xuất.

Do đó, hắn kinh là vì phản kích của Tô Mộng Châm lại ác liệt như vậy (nếu như Tô Mộng Châm không phản kích, hắn còn cảm thấy thất vọng nhàm chán), còn mừng là vì Tô Mộng Châm quả nhiên đã phản kích (hơn nữa dưới đáy giường còn có cơ quan, “con đường cuối cùng”).

Hắn muốn đối phương đi con đường này.

Hắn cảm thấy Tô lão đại thật sự đã già rồi.

Trong võ lâm vẫn luôn có một truyền thuyết làm người ta kinh tâm động phách. Năm đó thủ lĩnh Lão Bá của một bang hội lớn bị thuộc hạ mà mình tin tưởng nhất phản bội, trọng thương nằm trên giường. Khi tên thuộc hạ kia đang đắc ý vì kế hoạch của mình đã thành công, Lão Bá lại từ trên giường lật người rơi vào thông đạo dưới lòng đất. Nơi ấy đã sớm bố trí những thủ hạ trung thành mấy chục năm, chỉ chờ Lão Bá có ngày hôm nay, bọn họ không tiếc hi sinh tính mạng để cứu y, bảo vệ y. Lão Bá thoát khỏi đại nạn, nghỉ ngơi lấy sức, sau này cuối cùng đã báo thù. *

* Xin đọc bộ “Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm” của Cổ Long để biết thêm chi tiết.

Mọi người đều biết chuyện xưa động lòng người và răn đe người này, Bạch Sầu Phi cũng từng nghe qua.

Tô Mộng Chấm đương nhiên cũng biết, nhưng y vẫn dùng tới một chiêu này.

Đây không phải là “lão hóa” thì là gì?

Một đại tông sư chân chính nhất định phải có phong cách của mình, đi con đường của mình, bắc cây cầu của mình, dùng phương thức của mình, sáng tạo ra thủ pháp và cách làm của mình.

Những người luôn bắt chước người khác, chẳng những không có bản lĩnh, hơn nữa còn bị người khác hiểu rõ ngóc ngách.

Lúc này trong lòng Bạch Sầu Phi hoàn toàn hiểu rõ, hẳn đã chờ Tô Mộng Chấm đi bước này.

Tô Mộng Chấm quả nhiên đã đi.

Hẳn đã tính toán chuẩn xác, Tô Mộng Chấm chắc chắn phải chết.

Hơn nữa bất kể Tô Mộng Chấm như thế nào, trước tiên Bạch Sầu Phi phải qua được cửa ải này.

Chiếc gối mà Tô Mộng Chấm ném ra không phải mộng, mà là tử vong. Chiếc gối này quanh năm không rời khỏi người y, lần này thật đúng là một kích trước khi chết.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thế công của ám khí, lập tức khẳng định và quyết định hai chuyện.

Khẳng định là, tất cả chỉ pháp và võ công hẳn tu luyện và sở trường, đều không thể giúp hắn bình yên tránh khỏi một chuỗi ám khí không thể tiếp được này.

Những ám khí này chắc chắn không thể tránh, cho dù tránh cũng chỉ có thể tránh được một mũi, không tránh được mũi thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Loại này ám khí cũng không thể ngăn cản, ngăn cản được một mảnh cũng không ngăn cản được mười mảnh, trăm mảnh, ngàn mảnh...

Quyết định là, hắn phải dùng đến “loại chỉ pháp kia” và hi sinh một người.

Hiện giờ vừa lúc có một người dùng để hi sinh, người này cũng vừa lúc ở bên cạnh hắn, đó là Tô Thiết Lương.

Để bố trí lần phục kích này, Bạch Sầu Phi hiển nhiên đã hao hết tâm cơ. Trong đó quan trọng nhất và tốn nhiều thời gian nhất chính là hai người, hai nhân vật mấu chốt, Quách Đông Thần và Tô Thiết Lương.

Hai người này đều là nhân vật phiên toái, nhưng bọn họ cũng là nhân vật cực kỳ hữu dụng.

Bình thường, người có tài năng khó tránh khỏi tự cao, người tự cao thông thường đều có cá tính, người có cá tính dĩ nhiên là phiên toái, cho nên người phiên toái cũng chính là người có giá trị lợi dụng.

Nói cách khác, người càng có giá trị lợi dụng thì lại càng phiên toái, người càng phiên toái thì càng khó lợi dụng.

Thế sự thông thường chính là như vậy.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đầu Cơ

Muốn thuyết phục Quách Đông Thần đúng là một việc khó.

Nàng rất thông minh, nghĩa là ngoài thông minh còn thêm cẩn cảm.

Bạch Sầu Phi từng rất cẩn thận “thăm dò ý tứ” của Quách Đông Thần.

Quách Đông Thần lại trả lời rất uyển chuyển:

- Ta đã phản bội hai lần rồi, người lại muốn ta phản bội lần thứ ba sao?

Bạch Sầu Phi chỉ biết nàng từng lâm trận phản chiến. Lôi Mị là một trong số đường chủ của Lục Phân Bán đường Lôi gia, nhưng trong trận chiến tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu, nàng lại dùng thân phận Quách Đông Thần ám sát tổng đường chủ Lôi Tồn, khiến cho Lục Phân Bán đường thất bại thảm hại trong chiến dịch này, cũng thay đổi cục diện hiện tại trong kinh thành là Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu hai núi song song, địa vị ngang nhau.

Lần phản bội đó, có thể nói là “chuyện xảy ra có nguyên nhân, xuất binh có lý do chính đáng”. Bởi vì Lôi Tồn đã hại chết phụ thân của Lôi Mị là Lôi Chấn Lôi, lại bức nàng làm thiếp, cho nên nàng phải nhẫn nhục sống tạm, chờ thời cơ báo thù.

Vì vậy lúc đó Bạch Sầu Phi đã nói:

- Người phản bội Lôi Tồn là vì muốn báo thù.

Lôi Mị nói:

- Lần đầu tiên ta phản bội là với phụ thân của mình.

Nói tới đây, nàng hơi ngừng lại một chút, giống như muốn nói lại thôi.

Khi đó Bạch Sầu Phi còn chưa tới kinh thành, dĩ nhiên rất để ý lắng nghe.

Lôi Mị cuối cùng cũng nói ra:

- Khi đó phụ thân rất tin tưởng và coi trọng Lôi Trận Vũ, muốn gả ta cho y. Nhưng ta hiềm vì y tuổi tác quá lớn, mới nghe theo lời của Lôi Tồn, xúi giục y chiến đấu với Mê Thiên Thất Thánh. Kết quả, Lôi Tồn lại cấu kết với người của Mê Thiên Thất Thánh phục kích Lôi Trận Vũ, khiến cho y trở thành phế nhân, hơn nữa còn xuất gia; đến sau này nhờ gặp được Thiên Y Cư Sĩ, công lực của y mới khôi phục được một nửa. Lôi Tồn cũng nhân trận chiến đó, gây nổ làm Quan Thất bị thương ở đầu, khiến hắn biến thành một kẻ ngu ngốc. Tiếp đó Lôi Tồn lại dùng lời ngon tiếng ngọt, lừa gạt cưới em ruột của Quan Thất là Quan Chiêu Đệ làm vợ, liên kết hãm hại phụ thân ta, sau đó lại đổ hết tội lỗi cho Quan Chiêu Đệ. Ta giúp hắn đối phó với Quan Chiêu Đệ, báo thù cho cha, kết quả khiến cho Quan Chiêu Đệ sống không bằng chết, không rõ tung tích. Lôi Tồn lại trở mặt đánh thuốc mê với ta, muốn chiếm lấy thân thể ta, từ đó ta đã trở thành tình nhân trong tối của hắn.

Nói đến đây, Lôi Mị cười lạnh một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Lôi Tồn cũng không trẻ hơn bao nhiêu so với Lôi Trận Vũ. Nếu không phải ta giả vờ bị Lôi Tồn bắt giữ, phụ thân tuy tuổi đã gần bảy mươi, nhưng nếu thi triển toàn lực, chưa chắc đã không chiến thắng được Lôi Tồn và Quan Chiêu Đệ. Nhưng chính vì an nguy của ta, cho nên người đã từ bỏ

phản kháng. Lần đầu tiên ta phản bội, đổi lấy kết quả là mất cha chịu nhục. Lần thứ hai phản bội, ta giúp Tô công tử giết chết Lôi Tồn, chẳng những khiến cho ta mất đi một trượng phu, mà trên dưới Lục Phân Bán đường cũng xem ta là kẻ thù. Muốn ta phản bội lần nữa sao? Bỏ đi, ta sợ lắm rồi, xin thứ cho kẻ bất tài này.

Cho dù Bạch Sầu Phi dùng cách gì thuyết phục, nàng vẫn không đồng ý.

Bạch Sầu Phi lại sợ rút dây động rừng, nếu không phải bạn thì chính là địch, vì vậy muốn giết nàng diệt khẩu, nhưng cũng giết không được.

Quách Đông Thần rất thông minh, thông minh đến mức giống như hoàn toàn biết Bạch Sầu Phi đang nghĩ gì, miễn cảm đến mức không bao giờ bước vào mai phục và cái bẫy do Bạch Sầu Phi bố trí.

Bạch Sầu Phi đương nhiên xem nàng là cái đinh trong mắt.

Có một lần, hãn đàn phải ước hẹn với Quách Đông Thần:

- Người không giúp ta một tay thì cũng đừng tố cáo, nếu không ta sẽ lấy mạng người trước.

Lôi Mị cũng bày tỏ thái độ:

- Tô Mộng Châm và ta không quen không biết, chỉ vì muốn giết Lôi Tồn báo thù nên ta mới vào Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta chẳng việc gì phải mật báo cho y, nhưng cũng không muốn giúp người hại y.

Những lời này tuy vẫn từ chối trợ giúp, nhưng đã khiến Bạch Sầu Phi nhìn ra được đầu mối.

Bạch Sầu Phi giải về đầu cơ, ngày thứ hai hãn liền thay đổi “chiến lược”. Hãn đối xử với Lôi Mị (Quách Đông Thần) rất tốt, hãn trọng dụng nàng.

Hắn năm lần bảy lượt đề cử công trạng của Quách Đông Thần với Tô Mộng Chấm, quả nhiên Tô Mộng Chấm đã khen thưởng Quách Đông Thần. Nhưng Bạch Sầu Phi cũng khiến cho Quách Đông Thần hiểu được, đây là do hắn tiến cử nàng.

Hắn quý trọng nàng. Những chuyện dễ lập công hắn đều giao cho nàng làm, những chuyện quá nguy hiểm thì hắn bảo vệ nàng. Hắn biết tính tình của nàng, cho nên những nhiệm vụ có tính khiêu chiến hắn đều không quên nàng; khi nàng chỉ có một thân một mình, hắn lại kề vai chiến đấu với nàng.

Hắn còn theo đuổi nàng.

Lôi Mị rất nhanh đã biết, nàng hiểu được tâm ý của Bạch Sầu Phi.

Nàng đối xử với Bạch Sầu Phi vẫn như gần như xa, không hoàn toàn đồng ý cũng không dứt khoát từ chối, cũng không tiết lộ tin tức cho Tô Mộng Chấm.

Bạch Sầu Phi làm như vậy, chính là muốn Quách Đông Thần cho dù không giúp hắn, cũng không ngăn cản hắn đối phó với Tô Mộng Chấm. Hơn nữa, hắn cũng biểu thị mình tuyệt đối trọng dụng Quách Đông Thần hơn so với Tô Mộng Chấm.

Thời cơ đã dần dần chín muồi.

Theo bệnh tình của Tô Mộng Chấm ngày càng nghiêm trọng, Quách Đông Thần cũng nhìn ra được, Bạch Sầu Phi muốn ra tay rồi.

Quách Đông Thần mặc dù còn trẻ, nhưng từ nhỏ nàng đã sinh trưởng trong thời cục Mê Thiên Thất Thánh, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu tranh đấu với nhau, dần dần hình thành một loại bản lĩnh hiểu rõ tiên cơ, nhìn thấu tình thế.

Nàng cảm thấy đã đến lúc biểu thị thái độ.

Nếu như không biểu thị thái độ, một khi Bạch Sầu Phi thành công sẽ ghi hận trong lòng, địa vị của mình cũng khó giữ được. Lại nói, với tính cách cẩn thận của Bạch Sầu Phi, không chừng còn ra tay trước với mình, giết người diệt khẩu.

Nếu như kế hoạch của Bạch Sầu Phi không thành, gừng càng già càng cay, Tô Mộng Châm dẹp yên nội loạn, trong khi mình lại không rõ lập trường, chưa chắc đã có thể bình an vô sự, không chừng còn trở thành đối tượng bị thanh trừ.

Cho nên nàng nhất định phải “nương nhờ” một bên.

Giống như đánh bạc, muốn thắng thì phải đặt cược, muốn thắng lợi thì phải mạo hiểm.

Đặt cược càng lớn, phần thắng sẽ càng cao; nguy hiểm càng lớn, phần thưởng cũng sẽ càng nhiều.

Nàng là một cô gái thông minh. Nàng cảm thấy khí số của Tô Mộng Châm mặc dù chưa hết, nhưng cũng hết sức tàn tạ.

Cho nên nàng hỏi Bạch Sầu Phi:

- Người đối xử với ta như vậy là có ý gì?

Bạch Sầu Phi thẳng thắn thừa nhận:

- Ta có ý với nàng đã lâu rồi.

- Người muốn ta đối xử tốt với người.

Lôi Mị nói ra điều kiện:

- Trước tiên ta không muốn thấy bên cạnh người có bất kỳ cô gái nào khác.

Nàng cũng không muốn quá đoạn tuyệt:

- Bởi vì ta đã từng làm tình nhân trong tối của người ta, cho nên không muốn sai thêm lần nữa.

Bạch Sầu Phi lập tức đáp ứng nàng.

Thế là “tình nhân” và “bạn gái” bên cạnh h lẫn cùng nhau “biến mất”.

Người vui lòng “biến mất” dĩ nhiên sẽ biến mất một cách tự nhiên. Người muốn Bạch Sầu Phi trả công, sau khi nhận được cái giá nhất định cũng ngoan ngoãn “biến mất”. Còn những người không chịu cũng không muốn biến mất, kết quả là vẫn “biến mất”.

“Biến mất” này đương nhiên là dùng một phương pháp khác.

Người chức cao vọng trọng, quyền lớn sức mạnh giống như Bạch Sầu Phi, dĩ nhiên có rất nhiều phương pháp khiến người ta “biến mất”. Chuyện này không hề khó, thậm chí h lẫn còn có thể làm người khác cảm thấy không hề bất thường.

Khi “bạn gái” bên cạnh Bạch Sầu Phi lần lượt “biến mất”, Lôi Mị cũng dần dần thân cận với h lẫn hơn một chút.

Thậm chí nàng còn trực tiếp hỏi Bạch Sầu Phi:

- Người đối xử tốt với ta, có phải vì muốn ta giúp người diệt trừ Tô công tử hay không?

Câu trả lời của Bạch Sầu Phi rất hùng hồn:

- Chủ yếu là vì ta thích nàng, nếu không, không cần nàng giúp ta cũng có thể đối phó được Tô Mộng Chấm. Lại nói, tại sao ta không giết nàng, không phải như vậy càng có thể ăn ngon ngủ yên sao? Hơn nữa Tô Mộng Chấm đã bệnh sắp chết, nàng giúp h lẫn chưa chắc đã có kết quả tốt.

Lôi Mị nói:

- Nếu ta giúp người thành tựu nghiệp lớn, ta sẽ được lợi gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Nghiệp lớn của ta cũng là nghiệp lớn của nàng, nào có nường tử không giúp lang quân.

Lôi Mị động dung hỏi:

- Người muốn lấy ta làm vợ sao?

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Lần đầu tiên nàng tạo phản đã thay đổi cục diện trong kinh, đó là Lục Phân Bán đường, Kim Phong Tế Vũ lâu và Mê Thiên Thất Thánh tạo thành thế chân vạc, chia ba thiên hạ. Lần thứ hai nàng tạo phản lại thay đổi thế cục trong thành, đó là Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường mỗi bên một nửa, song hùng tranh bá. Lần này, chỉ có nàng mới có thể thay đổi càn khôn, hơn nữa còn tạo nên cục diện mới cho riêng mình. Thử nghĩ xem, nếu như ta nắm giữ Kim Phong Tế Vũ lâu, kết hợp với thế lực của cha nuôi, đúng là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, sớm muộn gì cũng sẽ thống nhất giang hồ, độc bá thiên hạ. Mê Thiên Thất Thánh cái gì, Lục Phân Bán đường cái gì, trước sau cũng sẽ phải cúi đầu xưng thần với chúng ta.

Lúc này Lôi Mị không ngừng động dung, cũng đã động tâm:

- Người nói là “chúng ta”?

Bạch Sầu Phi tràn đầy tin tưởng nói:

- Nàng và ta ở cùng với nhau, đương nhiên là hai người chúng ta.

Lúc này Lôi Mị chỉ hỏi một câu:

- Nếu như người nắm giữ Kim Phong Tế Vũ lâu, lại đánh bại Lục Phân Bán đường, người có thể giao Lục Phân Bán đường cho ta quản lý hay không?

Bạch Sầu Phi sáng khoái trả lời:

- Có thể. Ta còn sợ nàng không quản lý ấy chứ.

Trong lòng hần thầm nghĩ: “Có lẽ Lôi Mị vẫn nhớ đến tình xưa, muốn lấy lại quyền hành nơi nàng xuất thân, ‘làm rạng rỡ tổ tông’.”

Bạch Sầu Phi đã đáp ứng, Lôi Mị cũng đáp ứng, nàng giúp Bạch Sầu Phi trừ khử Tô Mộng Châm.

Một khi nàng đã đồng ý, một nhân tuyển cần thiết khác sẽ dễ xử lý hơn nhiều, đó là Tô Thiết Lương.

Không có “Tô Thị Tam Hùng” trợ giúp, Bạch Sầu Phi không thể hạ độc với Tô Mộng Châm.

Hần và nàng đều nhìn trúng Tô Thiết Lương trong ba huynh đệ họ Tô, bởi vì Tô Thiết Lương có nhược điểm rõ ràng. Thứ nhất hần yêu quyền, thứ hai hần háo sắc, thứ ba hần muốn nở mày nở mặt.

Trên cơ sở ba ham muốn này, Tô Thiết Lương còn có một khuyết điểm cơ bản nhất trên tính cách, đó là không tự lượng sức.

Cho nên hần là người dễ đánh động nhất trong số ba huynh đệ, cũng dễ giải quyết hơn nhiều.

Bạch Sầu Phi bảo Lôi Mị đi thuyết phục Tô Thiết Lương.

Tô Thiết Lương vốn rất thèm muốn sắc đẹp của Lôi Mị, cho nên không có bất kỳ ai thích hợp để thuyết phục Tô Thiết Lương hơn so với Lôi Mị.

Thế là Tô Thiết Lương bắt đầu giấc mộng đẹp của hắn, cũng là mơ mộng, hắn mơ tưởng trở thành một nhân vật lớn.

Do đó, ngày hôm nay trong tháp ngọc, hắn đã giết chết hai huynh đệ ruột của mình, cũng hạ kịch độc với Tô công tử đã một tay bồi dưỡng hắn.

Cho nên, Lôi Mị cũng thừa lúc Tô Mộng Châm đang cần trợ thủ nhất, ra tay giết chết Đào Nam Thần.

Sau đó, chuyện này lại trở thành cơn ác mộng của Tô Thiết Lương.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bạo Cơ (Cơ Quan Phát Nổ)

Đối phó với ám khí độc môn “Mộng Chấm” của Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi trước tiên phải tìm một “vật hi sinh”, đó dĩ nhiên chính là Tô Thiết Lương.

Trong suy nghĩ của Bạch Sầu Phi, bất cứ người và sự vật nào, chỉ cần phục vụ cho dã tâm và dục vọng của hắn thì đều có thể hi sinh.

Hắn quanh năm nếm trải tư vị thất bại, hàng năm chịu đựng tình cảnh không như ý. Cho nên hắn sẽ không tiếc trả giá, không tiếc hi sinh để đổi lấy thành công của mình.

Huống hồ đó chỉ là một Tô Thiết Lương.

Cả người Bạch Sầu Phi đột nhiên đột nhiên “trắng” lên, hơn nữa còn tàn lụi, toàn thân run rẩy.

Tại khoảnh khắc này, hắn giống như từ một người trẻ tuổi đặc ý phi phàm biến thành một lão nhân già nua không ngừng run rẩy.

Khi sắc mặt của hắn trắng đi, toàn thân khô héo, hắn đã phát ra chỉ kình của mình. Một loại chỉ pháp cực kỳ khác thường, không phải là tuyệt kỹ “Tam Chỉ Đạn Thiên” của hắn.

Lần này trước khi xuất chỉ, hắn kẹp bốn ngón tay phải vào dưới nách trái, bốn ngón tay trái cũng kẹp vào trong nách phải.

Lúc xuất chỉ, cánh tay và ngón tay hoàn toàn giống như không có xương, rung động như một con rắn đang vùng vẫy vì bị người ta giẫm lên đuôi.

Sau khi xuất chỉ, cả người Bạch Sầu Phi lại giống như bị bệnh nặng, hơn nữa còn bị nội thương nghiêm trọng, đau sườn thoát lực.

Chỉ kinh của hắn khi chưa phát là “Ngoại Phược ấn”, khi phát ra là “Đại Kim Cương Luân ấn”, sau khi phát ra lại chuyển thành “Nội Phược ấn”.

Chỉ phong của hắn không bắn về phía ám khí (khi đó ám khí đã rợp trời kín đất, ùn ùn bay đến), chỉ pháp của hắn cũng không tấn công Tô Mộng Chấm (khi đó Tô Mộng Chấm đã lật người rơi vào trong cơ quan), mà là bắn về hai huyệt “Phách Hộ” và “Thần Đường” trên lưng Tô Thiết Lương.

Tô Thiết Lương vừa thấy Tô Mộng Chấm trốn vào dưới giường, lập tức kinh hãi. Hắn sợ thả hổ về rừng, sau này mình ngay cả ngủ cũng khó mà yên giấc.

Hắn muốn ngăn cản, nhưng không phải vì dũng cảm, mà là vì quá sợ hãi Tô Mộng Chấm nên phải ra tay ngăn cản.

Chỉ cần Tô Mộng Chấm còn sống, mình nhất định sẽ không sống được.

Loài người vốn là loại động vật như vậy, vì để sống sót, cho dù khiến đồng loại hay chủng loại khác chết đi, chết sạch, chết hết cũng không ngần ngại.

Nhưng hắn mới vừa cử động, “Mộng Chấm” đã ném ra và nổ tung, ám khí đã bắn đến.

Khi nhìn thấy những ám khí này, hấn lập tức ngậy người, ngấn người, sững người.

Tại khoảnh khắc này, hấn lại nhớ đến bốn người, đều là những nhân vật ghê gớm trong thế gia lừng lẫy.

Lĩnh Nam, Lão Tự Hiệu, cao thủ Ôn gia, cư ngụ tại Lạc Dương, sáng lập thiên hạ, hùng cứ một phương, một trong ba đại cao thủ của Hoạt Tự Hiệu, Ôn Văn.

Núi Tiểu Hàn, chùa Báo Địa Ngục, chủ trì Hồng Tự thần ni, trước khi quy y vốn họ Đường, tên là Kiến Thanh, là một nữ trung hào kiệt của Xuyên Tây Thục Trung Đường môn.

Lôi Mẫn Đường, cao thủ hạng nhất của Giang Nam Phích Lịch đường, từng đảm nhiệm chức vị chương môn nhân thay mặt của Phong Dao Quải Kiếm Lôi gia.

Diệu Thủ Ban gia, “Ban Môn Đệ Nhất Hổ” Ban Ban Biện.

Bốn người này đều là bạn thân của Tô Già Mạc, Ban Ban Biện còn từng là phó lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Năm người bọn họ từng tụ tập với nhau, vui vẻ một đoạn thời gian. Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia, Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu Ôn trạch, Tứ Xuyên Thục Trung Đường môn, ba nhà có lúc hợp lúc tan, có lúc chiến đấu đến người chết ta sống, người này không tha người kia; có lúc lại tốt như keo như sơn, người này không thể thiếu người kia. Nhưng ba người bọn họ bởi vì kết giao với Tô Già Mạc của Kim Phong Tế Vũ lâu, cho nên có thể vượt qua tất cả hạn chế và cách trở, hoàn toàn không có thành kiến, không hề e ngại tụ tập với nhau.

Cho đến sau này, đoạn ái tình giữa Đường Kiến Thanh và Lôi Chấn Lôi tan vỡ, Đường Kiến Thanh thương tâm nản lòng, cuối cùng quy y xuất gia.

Tác phong của Ôn Văn vốn ôn hòa, không hợp với Lão Tự Hiệu Ôn gia, cho nên bị đẩy đến Lạc Dương. Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường lại xung đột gay gắt. Khi đó Lục Phân Bán đường vẫn không thể một mình làm chủ, vẫn bị Phích Lịch đường thao túng. Lôi Mãn Đường không muốn bị cuốn vào trong vòng thị phi, đành phải buồn bã rời khỏi kinh sư, từ đó cũng không qua lại với Tô Già Mạc. Còn về Ban Ban Biện, bởi vì Diệu thủ Ban môn muốn trở nên lớn mạnh, cho nên gọi về để giúp đỡ Ban môn.

Đám bạn thân đều từng người tản mát, nhưng những tuần kiệt một thời này đã từng cùng nhau chế tạo một món “lễ vật”, tặng cho Tô Già Mạc làm quà lưu niệm.

Mọi người đều biết có một “lễ vật”, nhưng lại không biết “lễ vật” này rốt cuộc là gì.

Nhiều năm qua, thậm chí mọi người đã quên những người này đã từng tụ tập, đoạn tình cảm này đã từng tồn tại, “lễ vật” này còn ở trong Kim Phong Tế Vũ lâu hay không.

Tô Già Mạc giao con trai duy nhất của mình cho Hồng Tự thần ni dạy dỗ thành người, nếu không có giao tình sâu đậm sao lại làm như vậy?

Lạc Dương vương Ôn Văn để con gái Ôn Nhu mà y cứng chiều ngàn dặm xa xôi tới nương nhờ Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu, nếu không phải từng có giao tình với đời trước của Tô Mộng Chấm, làm sao yên tâm dung túng?

Với “giao tình” này, Ôn Văn, Ban Ban Biện, Lôi Mãn Đường và Đường Kiến Thanh khi còn hoà hợp gắn bó, lưu luyến không thôi, “lễ vật đưa tặng” nhất định “không thể xem thường”.

Hiện giờ, Tô Thiết Lương vừa nhìn thấy chiếc gối này, nhìn thấy cơ quan, lò xo, ám khí, hỏa dược... khiến cho hắn đột nhiên nhớ tới năm xưa, những cao thủ tinh anh kia từng có một “lễ vật” như vậy.

Chẳng lẽ chính là “lễ vật” này?

Khi hãn nghĩ đến đây, “lễ vật” kia đã “đưa” đến trước mặt hãn.

Chẳng những với thân thủ của hãn không thể tiếp nối, ngay cả nhân vật như Bạch Sầu Phi e rằng cũng không tiếp nối.

Tóm lại, tất cả những người trong tháp (toàn bộ là người bên phe Bạch Sầu Phi) đều khó thoát khỏi cái chết, chết bởi một cơ quan phát nổ.

Hãn đã đoán đúng.

Đúng vậy, đây chính là “lễ vật” năm đó Đường Kiến Thanh,, Ôn Văn, Ban Ban Biện và Lô Mẫn Đường tặng cho Tô Già Mạc.

Đúng vậy, với võ công của bọn họ, quả thật không tiếp nối “đại lễ” này.

Đúng vậy, đây là một cơ quan phát nổ, là quân bài sát thủ cuối cùng và cũng là đáng sợ nhất của Tô Mộng Chấm.

Chỉ có điều, Tô Thiết Lương vẫn đoán sai một chút.

Bởi vì mọi người đều không chết.

Người chết chính là hãn, chỉ một mình hãn.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ban Cơ

Chỉ kinh của Bạch Sầu Phi đánh vào hai yếu huyết trên lưng Tô Thiết Lương, đồng thời trong miệng niệm một đoạn khẩu quyết kỳ lạ.

Cả người Tô Thiết Lương đột nhiên biến đổi, phình to lên giống như một con ma lớn, một con ma cắn nuốt ám khí.

Trong thiên hạ có nhiều loại ma quỷ khác nhau, có loại ăn thịt người, có loại háo sắc, có loại công kích tâm lý, có loại công kích thân thể, có loại chọn người mà ăn, có loại bụng đói vợ quàng... Gần như có thể nói, trên đời có bao nhiêu người thì cũng có bấy nhiêu ma quỷ, nhưng có lẽ không có một con ma nào giống như Tô Thiết Lương hiện giờ.

Hắn chỉ “ăn” ám khí, không phải dùng miệng mà là dùng “thân thể” để “ăn”.

Thân thể con người là máu thịt, làm sao “ăn được” những ám khí đáng sợ và số lượng rất nhiều này?

Rất đơn giản, hắn dùng thân thể để ngăn cản. Chỉ cần ám khí đánh trúng, cắm vào trên người hắn, hắn xem như đã thành công “ăn được” ám khí kia.

Những ám khí này đánh trúng, có cái vết thương khi đâm vào rất nhỏ như một mũi kim, nhưng vết thương khi xuyên ra lại lớn như một nắm tay; có cái chui vào trong thân thể, lại khiến cho cả người phình lên giống như

một quả cầu đầy không khí; có cái khi bắn vào cũng không làm chảy máu, nhưng ám khí vẫn tiếp tục hoành hành trong cơ thể; có ám khí căn bản không đánh vào trong người, chỉ gây nên vết thương thì mất đi kinh lực rơi xuống, vết thương cũng không chảy máu quá nhiều, nhưng máu lại có màu xanh thẫm hoặc xanh dương; cũng có ám khí làm chảy máu đỏ tươi, rất sáng ngời, rất diễm lệ, nhưng một khi đã chảy thì không thể dừng lại, hơn nữa còn chảy rất nhiều.

Tóm lại ám khí gì cũng có, các loại các món hình thức khác nhau, chỉ có một điểm giống nhau là đều chết người.

Huống hồ bây giờ tất cả ám khí chết người đều bắn vào chỗ hiểm của Tô Thiết Lương. Loại ám khí này chỉ cần bắn trúng một mũi, Tô Thiết Lương nhất định sẽ chết.

Nhưng Tô Thiết Lương lại không chết, chỉ giống như phát điên. Không phải “điên” bình thường, mà là hoàn toàn phát cuồng, phát điên, phát rồ.

Người điên có nhiều loại phản ứng, có người tự mình lăm bằm, có người tự vẫn tự sát, có người mắng người đánh người, có người lại đập đầu vào đá.

Cách phát điên của Tô Thiết Lương lại rất đặc biệt, hắn điên lên liền liên tục đón lấy ám khí. Phương pháp đón ám khí cũng rất đặc biệt, đó là dùng thân thể để đón.

Hơn nữa hành động của hắn thoăn thoắt, nhạy bén, linh động, lợi dụng thân thể đang nhanh chóng bành trướng của mình, thành công ngăn chặn tất cả ám khí, thậm chí còn “thu gom” lại.

Hắn đã biến thành “một con nhím ám khí”.

Sau khi tất cả ám khí đều cắm vào người, hắn mới dừng lại, gào lên một tiếng, cả người đột nhiên nổ tung, hoàn toàn hóa thành một bãi nước vàng.

Ám khí lần lượt rơi xuống đất, đó là những ám khí đã hết lực.

Còn về Tô Thiết Lương, hắn đã trở thành một kẻ hi sinh, một kẻ không tồn tại, biến mất trong không khí.

Người đã chết.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới thở phào một hơi. Hắn giống như vừa đánh một trận, một trận đại chiến, cả khuôn mặt trắng bệch như giấy, sắc mặt nhợt nhạt như đao, thân thể run rẩy như không chịu nổi gió tuyết, cả người giống như một lá.

Hóa ra vừa rồi khi Tô Thiết Lương dùng thân thể để đón ám khí, mười ngón tay của Bạch Sầu Phi vẫn luôn chuyển động, búng ra, khua lên, run rẩy không ngừng. Giống như có rất nhiều sợi dây vô hình mà hắn dùng để khống chế thân thể Tô Thiết Lương đang phát điên.

Một chuỗi ám khí kinh tâm động phách này cuối cùng đã qua, ám khí đều rơi xuống trên đất.

Bạch Sầu Phi vẫn còn thở dốc, trở tay phát ra một hỏa tiễn pháo hoa, từ cửa sổ bay ra ngoài tháp đá, sau đó nổ tung trên không trung. Một luồng ánh sáng màu vàng chói lọi, xen lẫn hai đoàn khói tím xuất hiện giữa không trung.

Hiển nhiên hắn đã hạ lệnh cho bên ngoài, đưa ra một chỉ thị.

“Tiểu Văn Tử” Tường Ca Nhi líu lười nói:

- Thật là ám khí lợi hại!

“Nhất Liêm U Mộng” Lợi Tiểu Cát còn chưa hoàn hồn nói:

- Không ngờ Tô lâu chủ... không, là Tô công tử còn có chiêu này!

“Vô Vĩ Phi Tha” Âu Dương Ý Ý lại nói:

- Tô Mộng Châm chạy rồi, phải làm sao đây?

“Quý Lệ Bát Xích môn” Chu Như Thị lạnh lùng nói

- Ta thấy Bạch lâu chủ tự có tính toán.

Mọi người đều nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói:

- Tô Mộng Châm quả là sớm có phòng bị, nhưng ta cũng đã đề phòng chiêu này của hắn. Hắn có kế Trương Lương, ta cũng có thang trèo tường. Thủ đoạn này của hắn, năm đó Tôn Ngọc Bá đã từng dùng để đối phó với Luật Hương Xuyên. Ta đã sớm thăm dò mọi ngóc ngách của hắn, hắn mắc bệnh hiểm nghèo, lại trúng phải kịch độc, không thể đi được bao xa.

Lúc này đám người Tường Ca Nhi mới lộ vẻ vui mừng.

Bạch Sầu Phi hít một hơi dài, sắc mặt mới có chút huyết khí. Lại thấy Quách Đông Thần dùng mấy lớp vải bọc lấy bàn tay vốn đã đeo găng tay da hươu, cúi người nhặt mấy mũi ám khí đã phóng ra, cẩn thận quan sát và suy nghĩ, đôi mi thanh tú nhíu lại, trầm ngâm không nói.

Bạch Sầu Phi liền hỏi:

- Sao vậy?

Lôi Mị khẽ than thở một tiếng:

- Lợi hại!

Tường Ca Nhi nói:

- Ám khí kia thật bá đạo, nhưng cuối cùng vẫn bị Bạch lâu chủ bị dễ dàng phá giải. Chúc mừng Bạch lâu chủ, tất cả đã đại công cáo thành rồi!

Lôi Mị cũng không để ý tới hắc, chỉ nói:

- Những ám khí này là do Xuyên Tây Đường môn chế tạo, độc của Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu Ôn gia, còn thuốc nổ do Giang Nam Phích Lịch đường họ Lôi cung cấp.

Mọi người vừa nghe, càng cảm thấy vừa đi một vòng trước quỷ môn quan, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tan.

Tường Ca Nhi cảm thấy mình cũng nên biểu hiện xuất sắc một chút. Mặc dù Bạch Sầu Phi chưa thể giết chết Tô Mộng Chấm, nhưng cũng đã ổn định giang sơn, cũng đã đến lúc luận công ban thưởng. Mình còn không thi triển bản lĩnh lấy lòng, e rằng sau này hối hận không kịp.

Hắc muốn tỏ ra dũng cảm, cho nên cũng dùng tay nhặt “Mộng Chấm” đã vỡ tan lên, cười khan nói:

- Loại cơ quan này, ta thấy cũng không có gì đặc biệt, bị Bạch lão đại của chúng ta dễ dàng phá giải, chẳng hề tổn công...

Chữ “sức” còn chưa ra khỏi miệng, một tiếng “vèo” vang lên, trong “Mộng Chấm” đã vỡ nát lại bay ra một mũi ám khí còn nhỏ hơn móng tay, bắn thẳng vào mi tâm Tường Ca Nhi.

Tường Ca Nhi đang cầm “Mộng Chấm”, khoảng cách quá gần, ám khí kia lại bay đến quá nhanh, hắc hoàn toàn không đề phòng, lần này chắc chắn sẽ phải mất mạng.

Đúng vào lúc này, một tiếng “xoẹt” vang lên, một luồng chỉ phong bắn tới, kịp thời đánh bay mảnh “móng tay” nho nhỏ kia.

Người xuất chỉ đương nhiên chính là Bạch Sầu Phi.

Sau khi đánh ra một chỉ này, thần sắc của hắn rất kỳ lạ, giống như một người đang gánh cả ngàn cân, không thể chịu nổi, lại đột nhiên tăng thêm một trăm cân.

Tường Ca Nhi đại nạn không chết, nhưng sợ đến mức đánh rơi cả “Mộng Châm”.

Chu Như Thị nhanh tay lẹ mắt, lập tức đỡ lấy.

Hắn nhìn thoáng qua “Mộng Châm” đã vỡ nát nhưng vẫn không thể xem thường, trầm giọng nói một chữ:

- Ban.

Lôi Mị để ám khí xuống đất, sau đó lùi ra xa, giống như không dám dính vào nữa, chỉ nói:

- Quả nhiên, đó là cơ quan của Tửu Tuyền Xảo Thủ Ban gia, Ban Cơ.

- Đây chính là “lễ vật” mà năm đó đệ tử của bốn đại thế gia tặng cho cha con họ Tô.

Sau đó nàng hỏi Bạch Sầu Phi:

- Nếu Tô Mộng Châm đã lo xa nghĩ rộng, sớm có đường lui, người có biện pháp chắc chắn giết được y hay không?

Thần sắc của Bạch Sầu Phi rất lang bãi, không phải là “lang bãi” theo ý nghĩa chật vật nhếch nhác, mà là độc ác như lang, xảo quyệt như bãi *.

* Một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bãi phải đi cùng với nhau, lìa nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bãi.

Hắn hạ lệnh:

- Chúng ta lập tức đi đào gốc cây kia, đường lui của hắn chính ở nơi đó.

Lợi Tiểu Cát và Tường Ca Nhi đồng thanh nói:

- Cây?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Nếu không, ta bảo người chặt đứt “gốc cây yêu mến kia” của hắn để làm gì?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngộ Cơ (Bỏ Lỡ Thời Cơ)

Mọi người nhanh chóng chạy đến gốc cây lớn đã bị chặt đứt kia, bốn người “Cát Tường Như Ý” đi ở phía trước, Bạch Sầu Phi đi giữa, còn Lôi Mị theo sát phía sau.

Bạch Sầu Phi vừa ra khỏi tháp ngọc, liền nghe được tiếng hoan hô của những thủ hạ mà hắn đã sớm bố trí, đang đứng đối diện với những thuộc hạ thần phục Tô Mộng Chấm.

Hai hồ giao đấu, người có thể ra khỏi tháp ngọc đương nhiên chính là người thắng.

Đây là tiếng hoan hô mà Bạch Sầu Phi muốn nghe, thích nghe, khao khát được nghe đã rất lâu rồi. Hắn thật sự hi vọng tiếng hoan hô này sẽ không dừng lại.

Nhưng không biết vì sao sau khi nghe được, trong lòng hắn lại không hề vui mừng và hài lòng như trong tưởng tượng, hơn nữa còn có phần mất mát. Giống như cả người và trái tim đều trống rỗng, không nơi nương tựa.

Hơn nữa, trong lòng hắn vẫn còn một cái gai.

Tô Mộng Chấm đã thua, chắc chắn phải chết, nhưng y vẫn còn chưa chết.

Điểm này rất quan trọng. Chỉ cần đối thủ vẫn còn sống, vẫn chưa mất đi tính mạng, thắng lợi trước mắt này không thể xem là thắng lợi tuyệt đối, thắng lợi tất yếu, thắng lợi cuối cùng.

(Tô Mộng Chấm vẫn chưa chết.)

(Không được, ta nhất định phải giết chết hắn!)

Mọi người cao hứng vây quanh Bạch Sầu Phi, đi đến sân trong của Thanh lâu. Nơi ấy vốn có một gốc cây gọi là “Thương thụ”, hiện giờ chỉ còn lại một vết thương.

Cây đã không còn, nhưng rễ vẫn chưa chết. Vòng tuổi không nói lên được những năm tháng tang thương mà gốc cây này đã trải qua, lại chết đi trong một trận huynh đệ tranh đấu như vậy.

Bên mặt cây bị chặt đứt lại mọc ra không ít mầm non xanh tươi ẩm ướt.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thấy gốc cây kia, sắc mặt lại trắng lên, sau đó đột nhiên quay đầu hỏi Lôi Mị:

- Người luôn theo sát phía sau ta để làm gì?

Lôi Mị nghe được câu hỏi đột ngột này, ngay cả mắt cũng không chớp:

- Ta đang lo lắng.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Lo lắng điều gì?

Lôi Mị nói:

- Người mệt mỏi.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng.

Lôi Mị nói thêm một câu:

- Hơn nữa còn rất mệt.

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Người đang chờ ta ngã xuống?

Lôi Mị thẳng thắn thừa nhận:

- Đúng, nếu như người ngã xuống, ta sẽ có thể lập tức đỡ người. Đến hôm nay, lúc này, giờ phút này, người đã là một người không thể ngã. Nếu như người ngã, những cành lá trên cây đều sẽ chết hết.

Lúc này bọn họ đã chạy tới bên cạnh gốc cây lớn kia. Nó vốn là một gốc cây cành lá rậm rạp, vươn thẳng lên trời, nhưng lại bị chặt đi, chỉ còn lại phần rễ. Cho nên Bạch Sầu Phi nghe Lôi Mị nói như vậy, chỉ cười lạnh chứ không nói gì. Gốc cây lớn kia mặc dù đã ngã xuống, nhưng hẳn vẫn phải tập trung tinh thần đối phó với rễ cây.

Nơi ấy đã sớm có người, hơn nữa cũng đã sớm tiến hành đào cây bới rễ.

Bọn họ vừa nhìn thấy pháo lệnh, lập tức bắt đầu đào bới cây này, hơn nữa chỉ cần nhìn thấy bất cứ người nào từ phía dưới nhô lên sẽ lập tức ra tay giết chết.

- Thảo nào người nhất định phải chặt bỏ cây này.

Lôi Mị cảm thán nói:

- Hóa ra lần này đường lui của Tô Mộng Châm đã bị người cắt đứt đóng kín.

Bạch Sầu Phi là người, chỉ cần là người đều thích nghe ca ngợi. Huống hồ Bạch Sầu Phi vốn rất ham quyền, cho nên càng hi vọng được nghe ca

ngợi. Những việc làm của người ham quyền, chẳng qua là muốn được nghe những lời ca ngợi càng lớn, càng nhiều hoặc càng vĩnh cửu. Cho dù bọn họ muốn nghe phê bình, cũng chỉ là để được ca ngợi nhiều hơn. Người dám phê bình người có quyền, hơn nữa người có quyền lại chịu nghe người phê bình, chỉ riêng chuyện này đã là một sự ca ngợi rất lớn rồi.

Bạch Sầu Phi luôn rất lãnh khốc, nhưng nghe lời ca ngợi, hơn nữa còn xuất phát từ một cô gái xinh đẹp, thông minh, lanh lợi, cơ trí khó lường, cũng không khỏi cảm thấy lằng lằng:

- Ta đoán cây này nhất định là đầu mối then chốt của cơ quan do hắc bố trí. Ta phá hủy nó, hắc cũng chỉ có cách trốn dưới lòng đất, tiến lùi không được.

Hơn nữa sau khi Tô Mộng Châm rơi xuống giường, chiếc giường kia đã bị nổ tan, dĩ nhiên không còn đường lui, trong khi đường ra lại bị bịt kín.

Lúc này Lôi Mị mới hiểu được, vì sao khi Tô Mộng Châm chui xuống đáy giường chạy trốn, Bạch Sầu Phi lại không hề vội vã. Bạch Sầu Phi phát động tấn công tháp ngà voi, mục đích có thể chỉ là muốn bức Tô Mộng Châm phải dùng đến quân bài sát thủ cuối cùng, sau đó sẽ bắt rùa trong hũ. Tô Mộng Châm trúng độc mang bệnh, có muốn trốn cũng không trốn đi đâu được.

Khi Lôi Mị hiểu được vì sao Bạch Sầu Phi không hề nôn nóng, Bạch Sầu Phi lại cảm thấy nôn nóng.

Rễ cây đã bị đào lên, địa đạo đã bị khai quật, nhưng Tô Mộng Châm lại không có ở đó.

Lúc khai quật địa đạo, mọi người đều đã bày trận chờ địch.

Người đào bới thông đạo chính là Bát Đại Dao Vương.

“Trận Vũ Nhị Thập Bát” Triệu Lan Dung.

Thiếu trang chủ “Kinh Hồn đao” Tập gia trang, “Kinh Mộng đao” Tập Luyện Thiên.

“Bát Phương Tàng Đao Thức”, “Tàng Long đao” Miêu Bát Phương.

“Linh Đình đao” Thái Tiểu Đầu.

“Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao” Bành Tiêm trong Bành Môn Ngũ Hồ.

Tín Dương “Đại Khai Thiên”, “Tiểu Tích Địa” tuyệt môn đao pháp Tiêu Sát.

Tương Dương “Thất Thập Nhất Gia Thân đao pháp” Tiêu Bạch.

“Tương Kiến bảo đao” Mạnh Không Không.

Bát Đại Đao Vương này đều giống như gặp phải đại địch.

Cầm đầu nhóm người này lại là một người cao gầy, mặc áo bào xám, trên lưng có một bọc vải. Tướng mạo của hắn xấu xí, nhưng đã sớm dương danh thiên hạ, đó là Thiên Hạ Đệ Thất.

Nhưng lại đào không ra bất cứ thứ gì.

Từ địa đạo đào xuống vẫn là địa đạo, hơn nữa còn giống như mê cung, rắc rối phức tạp, đan xen vào nhau. Muốn lòng sục hết những địa đạo như hang chuột này, e rằng mặt trời và mặt trăng đã sớm thay ca với nhau ba ngàn bốn trăm hai mươi một lần rồi.

Bạch Sầu Phi trợn mắt. Bát Đại Đao Vương không khỏi nhúc nhích. Lôi Mị le lưỡi, còn khẽ nở một nụ cười khó mà phát giác. Thiên Hạ Đệ Thất nhất thời cũng ngẩn ra.

Trong địa đạo lại có địa đạo, hơn nữa trong địa đạo còn không chỉ có một địa đạo. Mỗi địa đạo đều không biết dẫn đến nơi nào, không biết có gì nguy hiểm, giống như chạy thẳng đến tận âm phủ.

- Người vẫn đánh giá thấp hai người.

Lôi Mị lại như “cười trên nỗi đau của người khác”, nói:

- Tô Mộng Châm dĩ nhiên là một người chưa từng hoài nghi huynh đệ của mình, nhưng y cũng là một người luôn chừa lại đường lui cho mình.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, hẳn muốn nghe tiếp xem một người khác là ai.

- Diêu Thủ Ban gia.

Lôi Mị nói:

- Nếu bọn họ đã nhúng tay vào, từ trước đến giờ, cơ quan trong thiên hạ có ai hơn được người của Ban gia? Gốc cây “Thương thụ” này chỉ là thủ thuật che mắt. Y không từ nơi này chạy trốn ra ngoài, vậy càng không biết chạy đến nơi nào.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên nói:

- Ngộ cơ.

Bạch Sầu Phi nhất thời không nghe rõ:

- Cái gì?

Thiên Hạ Đệ Thất âm trầm nói:

- Cơ hội giết Tô Mộng Châm, một khi bỏ lỡ nhất định sẽ hối hận, hậu họa vô cùng.

Bạch Sầu Phi dường như cũng có phần e ngại Thiên Hạ Đệ Thất, chỉ cảm phần nói:

- Ta thật không ngờ cơ quan phía dưới lại phức tạp như vậy.

Hắn giận dữ nói:

- Nhưng ta đã kiểm tra địa hình thượng tầng kỹ càng, chỗ mà hắn đi ra chỉ có nơi này. Cây này đã bị phá hủy, nếu hắn tiến vào phạm vi thể lực của Lục Phân Bán đường, chính là tìm chết, còn nếu hắn chạy trốn khỏi phạm vi thể lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, chỉ có một đường...

Ánh mắt của Lôi Mị và Thiên Hạ Đệ Thất đều sáng lên:

- Đường thủy.

Bạch Sầu Phi kiêu ngạo nói:

- Hắn đừng mơ lên ra từ cửa sông.

Thiên Hạ Đệ Thất hỏi:

- Nếu như hắn không tìm đường trốn, chỉ ẩn sâu dưới lòng đất thì sao?

Bạch Sầu Phi nói một cách quả quyết:

- Vậy thì ta sẽ cho nổ tung khu vực này.

Lôi Mị nói ngay:

- Nhưng đây là căn cơ của Thanh lâu.

Bạch Sầu Phi nổi sát tính lên:

- Ta sẽ san bằng nó.

Hắn vừa nói xong, liền xoay người hạ lệnh đem tất cả những thứ hữu dụng trong tháp ngọc và Thanh lâu ra ngoài, chuyển đến Bạch lâu và Hồng lâu; lại truyền đạt xuống, từ nay tất cả hiệu lệnh quan trọng đều sẽ được đưa ra từ Hoàng lâu, nơi mà hắn trấn giữ.

Mệnh lệnh này vừa truyền ra, nửa canh giờ sau, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, tháp ngọc và Thanh lâu hoàn toàn sụp đổ.

Trung tâm quyền lực đại biểu cho đệ nhất bang phái trong kinh thành là Kim Phong Tế Vũ lâu mấy chục năm qua, trong tiếng nổ lớn đã hóa thành một đồng phế tích như vậy.

Tiếng nổ mãnh liệt, đất rung núi chuyển, khiến cho trong hoàng cung cũng phải ra kỵ binh trinh sát, truy hỏi xem có chuyện gì. Ngay cả mấy chục nguồn suối trong thành cũng đột nhiên phun trào, nghe nói có nơi còn châu ra máu đỏ. Phía dưới ba tòa lầu còn lại của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng loáng thoáng có tiếng rùng rùng ngâm nước nổ.

Phá hủy lâu tháp, san thành đất bằng như vậy, khiến cho không ít người cảm thấy tiếc nuối. Nên biết Kim Phong Tế Vũ lâu nằm ở nơi hiểm yếu trong kinh thành, hơn nữa còn ở khu vực cao ráo, chặn giữ phong thủy long mạch, nước vây núi ôm, vượt trên thiên hạ. Ngay cả phạm vi thế lực của Lục Phân Bán đường cũng phải khuất mình phía dưới. Vào thời kỳ đấu tranh ban đầu, bởi vì mảnh “đất lành” từ trên cao nhìn xuống này, giữa đệ tử hai phái đã xảy ra mười mấy trận chiến tàn khốc, cuối cùng vẫn bị Kim Phong Tế Vũ lâu chiếm giữ. Rất nhiều người đều cho rằng, những năm gần đây Kim Phong Tế Vũ lâu có thể áp đảo Lục Phân Bán đường, hoàn toàn là nhờ trong Kim Phong Tế Vũ lâu có một “tam giác sắt”, bao gồm tháp ngà voi, Thanh lâu và Hồng lâu, chiếm cứ linh địa đứng đầu quần long, mới có thể hùng bá kinh thành như vậy. Hiện giờ lại bị nổ tan, chỉ còn lại Hồng lâu miễn cưỡng cao hàng thứ ba, nguy nga sừng sững.

Mấy ngày sau vụ nổ, các đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều cảm thấy lâng lâng, trong giấc mơ cũng đứng không vững.

Nếu như Tô Mộng Chấm còn trốn trong địa đạo dưới lòng đất, cho dù có thân thể kim cương bất hoại cũng phải bị chôn xác.

Sau một phen giày vò, mấy phen huyên náo, Bạch Sầu Phi đã dốc hết nhân lực, vật lực, tài lực và năng lực, tiến hành đào bới trong đồng đồ nát, nhưng lại hoàn toàn không tìm ra bóng dáng của Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm rốt cuộc đã đi đâu?

Chẳng lẽ y đã bị nổ đến hài cốt không còn?

Bạch Sầu Phi mặc dù giành được thắng lợi, nhưng hãn vẫn là một người tinh táo. Hãn luôn luôn bình tĩnh đến mức lãnh khốc.

Hãn không tin điều này, hãn nhất định phải tìm ra Tô Mộng Chấm.

Cho dù lật tung trời đất, xuống đến hoàng tuyền, hãn cũng phải tìm cho ra Tô Mộng Chấm sống hoặc chết, hoặc là nửa sống nửa chết, như vậy hãn mới có thể ăn ngon ngủ yên.

Cho dù Tô Mộng Chấm bị nổ chỉ còn lại một cọng lông, hãn cũng phải tìm ra nó. Nếu không, hãn giống như xương mắc trong họng, gai cắm trên lưng, đinh chọc vào mắt, kim đâm vào lòng.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tương Cơ (Nhìn Cơ Hội)

Sau trận này, trong kinh thành, trên giang hồ, trong võ lâm, hai đạo hắc bạch, ai cũng đang tìm kiếm Tô Mộng Chấm, ai cũng đoán xem y ở nơi nào.

Chẳng những Bạch Sầu Phi tìm y, người của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng đang tìm y, người của Lục Phân Bán đường đang tìm y, người của Mê Thiên Thất Thánh tìm y, người của hai đảng Phát và Mộng tìm y, Lão Tự Hiệu, Diêu Thủ Ban gia, Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, Tiểu Hàn Sơn phái, Hữu Kiều tập đoàn, Hạ Tam Lạm, Thái Bình môn, Hình bộ, phủ Thần Hầu, Tướng phủ, cao thủ đại nội đều đang tìm y.

Chỉ cần y vẫn còn một hơi thở, Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ không thể hoàn toàn xem là của Bạch Sầu Phi, thậm chí ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không dám cho rằng như vậy.

Nghe nói Tô Mộng Chấm đã bị người nhà “lật đổ”, người của Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh dĩ nhiên là vui mừng. Nhưng ngày nào Tô Mộng Chấm vẫn còn sống, bọn họ cũng không dám xem Kim Phong Tế Vũ lâu chỉ có một đại địch là Bạch Sầu Phi, mà còn có một cường địch ẩn giấu khác là Tô Mộng Chấm.

Vậy thì rốt cuộc Tô Mộng Chấm đã đi đâu?

Y có còn sống hay không?

Cho dù y có thể thoát khỏi kiếp nạn, nhưng bị trúng kịch độc và mắc bệnh hiểm nghèo, liệu có thể sống đến khi nào?

Nhậm Lao và Nhậm Oán phụ trách tuần tra trên sông. Mỗi ngày nay, bọn họ vẫn luôn để ý xem có điều gì khác thường.

Nhưng không có, tất cả dường như đều vô cùng bình tĩnh. Nước tĩnh, sông trong, chỉ có một tên chèo thuyền mặc áo tơi, đêm khuya khua chèo, ban ngày thả câu.

Bọn họ đều là cao thủ phá án (nhất là án oan), dĩ nhiên không bỏ qua bất kỳ “dấu vết” nào có thể truy bắt Tô Mộng Châm, cho nên bọn họ nhìn trúng tên chèo thuyền này.

Người có thể chèo thuyền trên khúc sông ngắn cách Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, dĩ nhiên phải có lai lịch.

Người chèo thuyền này đương nhiên có lai lịch, hơn nữa lai lịch còn không nhỏ.

Gần như ngay khi Tô Mộng Châm lật giường bỏ trốn, chiếc thuyền nhỏ này cũng lập tức lên đường, đi rất khẩn cấp, tốc độ rất nhanh.

Nhưng trước khi phát động “tạo phản”, Bạch Sầu Phi đã sớm “mượn” được hai người của Thái Kinh tới “trợ giúp”, hai người này dĩ nhiên là Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Bọn họ đã sớm bố trí tất cả. Nếu như thông đạo dưới giường Tô Mộng Châm có thể nổi thẳng ra đường thủy, vậy thì chiếc thuyền nhỏ này rất có thể chính là trợ thủ tiếp ứng cho Tô Mộng Châm.

Cho nên bọn họ phải lưu ý chiếc thuyền nhỏ này, nhìn chăm chú vào người trên thuyền.

Nhưng trước khi Bạch Sầu Phi chưa chính thức ra tay, có rất nhiều hành động không thể hành động được, thậm chí cũng không thể “động”, bởi vì bọn họ không muốn “rút dây động rừng”.

Tô Mộng Chấm là nhân vật thế nào? Bạch Sầu Phi cùng lắm chỉ có thể mua chuộc Quách Đông Thần, chỉ thị Tô Thiết Lương hạ độc, giết chết Thụ đại phu, những chuyện này đều là âm thầm tiến hành, thần không biết quỷ không hay. Chuyện mạo hiểm nhất chính là bảo Tô Thiết Lương phá hỏng cơ quan trên giường Tô Mộng Chấm. Nhưng nếu như đánh chìm con thuyền đi lại trên hồ Thiên Tuyền này, hay lén vào thông đạo dưới giường Tô Mộng Chấm dò xét nội tình, đều có thể dẫn đến rút dây động rừng. Trước khi chính thức ra tay, Bạch Sầu Phi quyết không dám động đến những “chỗ hiểm” này.

Bởi vì những thứ này là “chỗ hiểm”, cho nên trừ khi lập tức phát động tấn công, nếu không nhất định sẽ khiến cho đối thủ sinh ra cảnh giác, đề phòng toàn diện.

Bạch Sầu Phi không thể “động” đến những “chỗ hiểm” này, nhưng hẳn có thể phái người lưu ý đến chúng.

Hắn phái Bát Đại Đao Vương chặn kín lối ra của địa đạo nơi “Thương Thụ”.

Hắn mời Nhậm Lao và Nhậm Oán giám thị con thuyền trên hồ Thiên Tuyền.

Hắn sai Trí Lợi của Sĩ phái và Ngôn Trung Hư của Hải phái theo dõi Dương Vô Tà, chỉ cần đến “thời gian thích hợp” sẽ giết chết không tha.

Còn có một “chỗ hiểm” khác, đó là Vương Tiểu Thạch.

Cũng bởi vì hắn nghe nói Vương Tiểu Thạch đã trở lại kinh thành, cho nên hắn mới không thể chờ đợi, phải sớm ra tay với Tô Mộng Chấm.

Ngoại trừ mời được vây cánh của Thái Kinh tra xét, lưu ý động tĩnh của Vương Tiểu Thạch, hắn còn dặn Lê Tinh Đường của Thác phái và Khuất Hoàn của Đinh phái, chỉ cần nhìn thấy người nào giống Vương Tiểu Thạch xuất hiện trong kinh, lập tức không chừa thủ đoạn, giết không cần hỏi, quyết không để cho Vương Tiểu Thạch hội họp với Tô Mộng Chấm.

Hiển nhiên Bạch Sầu Phi đã tính toán rất kỹ càng, chỉ tiếc đường lui của Tô Mộng Chấm vẫn nằm ngoài tưởng tượng của hắn, mà cơ quan do Ban gia thiết kế cũng xảo diệu phức tạp khó mà suy đoán.

“Thương thụ” không phải là lối ra duy nhất. Sau khi san bằng tháp ngà voi và Thanh lâu, nếu như Tô Mộng Chấm không tự chui đầu vào lưới, xuất hiện trong phạm vi thế lực của Kim Phong Tế Vũ lâu phản nghịch hay Lục Phân Bán đường, vậy thì đường ra duy nhất chính là hồ thủy Thiên Tuyền này.

Bạch Sầu Phi phái Nhậm Lao và Nhậm Oán canh giữ nơi này, chủ yếu là vì hai người này thủ đoạn tàn độc, kinh nghiệm lòng bắt phong phú, hơn nữa còn rất quen thuộc thủy tính.

Hắn biết rõ Tô Mộng Chấm không rành bơi lội. Huống hồ Tô Mộng Chấm chỉ còn lại một chân, chắc chắn không thể bơi ra khỏi hồ Thiên Tuyền được.

Cho dù Tô Mộng Chấm trốn ra sao, chạy thế nào, hắn đều muốn lão đại từng một tay cắt nhắc mình này chỉ có thể trở bụng, vĩnh viễn không thể trở mình.

Thuyền vừa khởi động, đi nhanh về hướng đông, Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng nhận được tín hiệu do Bạch Sầu Phi phát ra tại tháp ngọc ngà voi. Bọn họ lập tức hành động theo như ước hẹn.

Lúc này sóng nước cuộn cuộn, hai mươi một chiếc thuyền nhanh chóng từ bốn hướng bao vây con thuyền nhỏ.

Tốc độ của thuyền nhỏ chợt gia tăng, nhanh đến mức đập gió rẽ sóng, hơn nữa còn lao thẳng về phía đám thuyền đang bao vây.

Đến lúc này, ba chiếc thuyền phụ trách bao vây phía đông đều bị dọa đến hồn bay phách lạc. Nếu va chạm như vậy, chỉ sợ tất cả đều phải tan xương nát thịt. Bọn họ không muốn chết, càng không muốn chết oan như vậy.

Cho nên, có hai chiếc lập tức tránh ra, một chiếc khác lại tránh không kịp. Mắt thấy sắp sửa đụng phải...

Không ngờ chiếc thuyền nhỏ này càng đi càng lẹ, càng gần càng nhanh. Khi hai thuyền sắp sửa đụng nhau, chiếc thuyền nhỏ lại bị một loại lực lượng kỳ dị giữ lại, mượn thế sóng hồ nổi dậy, bay lên phía trên, cao đến chín thước, vừa vọt lướt qua con thuyền kia, thoát khỏi vòng vây.

Hai tên thủ hạ của Lục Phiến môn vốn cho rằng sắp phải tan xương, lúc này đều sợ đến hoa mắt, kinh hồn táng đảm, chỉ biết trợn mắt há mồm. Còn hai chiếc thuyền khác đã tránh ra hai bên trái phải, cao thủ Hình bộ trên thuyền đều thoáng nhìn thấy, khi chiếc thuyền nhỏ kia bay lên trời, mười ngón tay của người trên thuyền đã mở ra, gân xanh nổi lên, chụp lấy mạn thuyền nhắc lên một cái, cường hành bay qua.

Người chèo thuyền này lại mượn thế sóng do đám thuyền gây ra, dùng sức của đôi tay “nhắc lên” cả chính mình, giống như đột nhiên có thêm một chiếc thang mấy chục bậc, chạy nhanh về hướng đông.

Cách đó không xa về hướng động chính là phủ Thần Hầu.

P phủ Thần Hầu, chủ nhân nơi đó chính là Gia Cát tiên sinh danh động thiên hạ, cũng là nhân vật mà Nhậm Lao và Nhậm Oán không dám chọc và

không muốn chọc nhắt, là nơi bọn họ không muốn và không thích xông vào nhắt.

Người áo toí trên thuyền kia dường như cũng cảm thấy, chỉ cần đi vào phủ Thần Hầu, cho dù là tướng gia tự mình hạ lệnh bắt người, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổng cũng có thể chống đỡ một phen.

Với thể đi của chiếc thuyền này, chắc chắn có thể đạp gió rẽ sóng, lên bờ trước Phủ Thần Hầu.

Nếu như không có lưới Lan Giang.

Lưới Lan Giang là một loại lưới cực dẻo cực nhỏ, rất dày rất sắc, đặt trên nước không dễ phát hiện. Cho dù là một chiếc thuyền lớn, chỉ cần bị lưới này quần lấy sẽ tuyệt đối không thoát được, giống như một con cá trong lưới bị kéo lên bờ.

Chiếc thuyền kia vô cùng bất hạnh, đã bị rơi vào trong lưới.

Thực ra rơi vào trong lưới là chuyện tất nhiên, bởi vì mấy ngày nay bọn họ đã lạng lẽ giăng lưới khắp nơi trên hồ. Chỉ cần vừa có lệnh, lưới sẽ lập tức được buộc chặt. Tất cả đều phối hợp với chỉ thị của Bạch Sầu Phi.

Hiện giờ lưới đã buộc chặt, người trên thuyền đã thành người trong lưới.

Trên thuyền quả nhiên không chỉ có một người, còn có một người khác đang nằm trên thuyền, không hề nhúc nhích.

Những chiếc thuyền khác bắt đầu bao vây lại, nhưng các cao thủ trên thuyền cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ đều biết mình đã lập công lớn, cũng vì lập công nhất định sẽ có khen thưởng, cho nên càng không muốn tự nhiên mất đi tính mạng.

Bởi vì người chèo thuyền này đã lộ ra bản lĩnh, công lực phi phàm.

Huống hồ trên thuyền còn có một đại nhân vật, mặc dù rơi vào tình cảnh như vậy nhưng vẫn có thể khiến người ta kinh hồn động phách, “Kim Phong Tế Vũ Hồng Tụ Dao” Tô Mộng Chấm.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chàng Cơ (Tạo Ra Cơ Hội)

Người trên thuyền vẫn không cởi áo tơi và nón lá ra.

Y giờ ngang mái chèo, ánh mắt xuyên qua khe hở của nón lá, lạnh lùng nhìn Nhậm Lao, Nhậm Oán và bốn mươi hai tên cao thủ do nha môn phái ra.

Trong số bốn mươi hai tên cao thủ này, có một nửa là từ trong thủy quân được điều động tới, tinh thông thủy tính, am hiểu thủy chiến.

Trong phút chốc, các cao thủ đường thủy và đường bộ đã hoàn toàn bao vây người chèo thuyền kia, cùng với người đang nằm trên thuyền.

Nhậm Lao và Nhậm Oán nhìn nhau một cái, một người phát ra tiếng thở dài, một người lại lắc đầu tặc lưỡi.

- Đáng tiếc, đáng tiếc, chim khôn chọn cây lành mà đậu, xem ra vị anh hùng đại ca trên thuyền này lại đang đậu vào một khối gỗ mục.

- Đến nước này, có chống cự cũng vô ích. Chúng ta tuyệt đối không đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần Tô công tử theo chúng ta trở về quy án là được. Còn vị đại hiệp này chính là nhân tài mà tướng gia, Bạch lâu chủ và Chu lão tổng đều coi trọng, sao không tìm cho mình một minh chủ để nương nhờ?

- Người của chúng ta ở nơi này đều am hiểu thủy tính, người trốn không thoát đâu.

- Người trên thuyền đang bị thương rất nặng đúng không? Hẳn chỉ còn lại một chân, người có thể phân tâm bảo vệ hẳn đến khi nào?

- Thương thế của hẳn nặng như vậy, nếu như người cứ tử thủ ở đây, ngược lại sẽ hại đến tính mạng của hẳn, cần gì phải như vậy?

- Sao lại khổ thế chứ? Để ta lên thuyền người, trị bệnh cho Tô công tử không phải tốt hơn sao?

- Nếu như người có thể bỏ mái chèo xuống, giao người ra đây, chúng ta sẽ lập tức thu lưới, thả cho người đi, thế nào?

- Đợi lát nữa Kim Phong Tế Vũ lâu và cao thủ các phái chạy tới, lúc đó bọn họ muốn bắt người trị tội, chúng ta cũng không giúp người được.

Bọn họ vừa lắc đầu tặc lưới, kẻ xướng người họa, vừa đẩy thuyền dần dần tiếp cận con thuyền nhỏ kia.

Người áo tơ nón lá chợt quát lên:

- Đứng lại!

Nhậm Lao cười nói:

- Thế nước chảy tới như vậy, ta không dừng được.

Nhậm Oán nhướng một bên lông mày lên, nói:

- Nếu người không thích chúng ta đến gần, có thể chèo thuyền ra xa.

Lúc này, chiếc thuyền nhỏ đã bị Lưới Lan Giang khóa chặt, nào có khả năng di chuyển. Câu nói của Nhậm Lao cũng chỉ là muốn nhạo báng trào

phúng, mục đích là để hù dọa người canh giữ trên thuyền này, khiến cho y hoang mang lo sợ, tay chân luống cuống mà thôi.

Người áo tơ nón lá đưa tay kéo một cái, đầu mái chèo bỗng nhô ra một đoạn kiếm sắc màu đen dài nửa thước.

Nhậm Oán vốn đang định bước lên thuyền nhỏ, thấy vậy liền lui lại một bước, khuôn mặt môi hồng răng trắng giãn ra, cười nói:

- Ồ? Lại còn như vậy, làm ta giật cả mình.

Nhậm Oán lại khoát tay khuyên nhủ:

- Cẩn thận cẩn thận, đừng làm tổn thương đến Tô công tử đang bị thương nặng!

Lúc này thuyền của bọn họ đã đến gần bên cạnh con thuyền nhỏ. Nhậm Lao đứng ở đuôi thuyền, Nhậm Oán đứng ở đầu thuyền, tùy thời sẽ xông lên thuyền nhỏ tạo thành thế giáp công.

Không ngờ, người áo tơ đột nhiên hạ mái chèo gỗ xuống, đặt ở sau lưng người nằm trên thuyền, nói:

- Ta không nhất định phải cứu y. Nếu các người lên đây, ta sẽ lập tức giết chết y.

Đến lúc này, Nhậm Lao, Nhậm Oán và một đám ưng trảo, chó săn đều hoàn toàn giật mình.

Không phải người này tới cứu Tô Mộng Chấm à? Sao lại trở thành sát thủ?

Người áo tơ nón lá kia hừ một tiếng, nói:

- Nếu các người có thể bắt sống Tô Mộng Châm, công lao sẽ lớn hơn nhiều so với tìm được một thi thể, đúng không? Dù sao ta đã không sống được, Tô công tử cũng không sống được, ta giết chết y thì các người sẽ chẳng có công lớn để nhận thưởng, thế nào?

Nhậm Lao vội nói:

- Không không không...

Nhậm Oán cũng nói:

- Đừng đừng đừng đừng...

Nhậm Lao nói:

- Anh hùng có gì từ từ hãy nói, chúng ta không bức người là được.

Nhậm Oán lại cười hì hì nói:

- Không biết sau khi giết Tô công tử, các hạ sẽ làm thế nào để trốn?

Câu hỏi này của Nhậm Oán là muốn cảnh báo người áo tơ nón lá.

Người áo tơ hắng giọng một tiếng, nói:

- Ta đã tới đây thì cũng không muốn trốn.

Giọng nói của y hiển nhiên đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn lộ ra một sự bi tráng và đau thương:

- Ta thiếu ân tình của Tô Mộng Châm, không tiếc trả bằng tính mạng của mình. Bây giờ thời gian đã đến, ta đến thế gian này một chuyến, cũng đã chán sống, hưởng thụ đủ rồi, không còn gì tiếc nuối nữa.

Nhậm Lao làm ra vẻ nghiêm trang cung kính nói:

- Đúng đúng đúng... người sống đủ rồi, nhưng chúng ta thì không, Tô công tử càng chưa sống đủ, không nên hành động theo cảm tính.

Lúc này hãn cũng đã hiểu, tuổi tác của người áo tơ này nhất định không trẻ hơn so với mình.

Chẳng những nghe được, hãn cũng đồng thời nhìn ra. Thứ duy nhất lộ ra bên ngoài áo tơ và nón lá là tay, bàn tay trái đầy nếp nhăn, chai sạn và gân xanh giống như vuốt ửng.

Người áo tơ kia buồn bã nói:

- Các người không nên bức ta, ta cũng không đến nỗi không chết không được.

Nhậm Oán lại nói:

- Ta có một việc không hiểu, nếu như người muốn báo đáp Tô công tử, cứu hãn là chuyện đương nhiên, nhưng tại sao lại muốn giết hãn?

Người nọ nói:

- Rơi vào trong tay các người cũng sống không bằng chết, không bằng để ta giết y.

Nhậm Oán lại nói:

- Tô công tử bị thương nặng, không thể động dậy được, người giết hãn như vậy chẳng phải là lấy oán báo ơn?

Người áo tơ nón lá hừ một tiếng, nói:

- Đó là chuyện của ta.

Nhậm Oán bỗng ồ lên một tiếng, giống như phát hiện chó vàng bay lên trời, ngạc nhiên nói:

- Tô công tử bị bệnh rất nặng, cũng bị nổ trọng thương đúng không? Sao lại không nói tiếng nào? Hắn làm sao lại có thêm một cái chân? Đó là giả sao?

Người áo tơ nón lá đột nhiên quát lên:

- Đứng lại, còn tiến thêm nửa bước, ta sẽ ra tay!

Nhậm Oán le le đầu lưỡi, nói:

- Kỳ quái, kỳ quái, thật là kỳ quái, người mà người muốn đối phó hình như không phải chúng ta, ngược lại là Tô Mộng Chấm.

Lúc này Nhậm Lao cũng nhìn ra đầu mối, nói:

- Người giết Tô Mộng Chấm thay chúng ta, cũng có chỗ tốt.

Người áo tơ nón lá phát hiện, chẳng những Nhậm Lao và Nhậm Oán đang tìm cách tiếp cận, ngay cả những kẻ địch khác cũng đang lặng lẽ đến gần, cho nên càng khẩn trương.

Nhậm Lao cười khanh khách mấy tiếng, phun một cục đàm xuống sông, hiện ra một khối sền sệt màu vàng xanh, nói:

- Bạch lâu chủ hạ lệnh giết chết không tha, tướng gia cũng muốn giải quyết Tô Mộng Chấm. Mặc dù người sống thì công lao lớn hơn một chút, nhưng cũng hậu hoạn vô cùng. Tô Mộng Chấm còn có bè đảng phe cánh, nói không chừng sẽ có một ngày tìm chúng ta báo thù. Nếu là do người ra tay, vậy thì sau này truyền ra trên giang hồ, chúng ta cũng không phải là hung thủ. Khen thưởng tuy ít hơn một chút, nhưng vĩnh viễn không có hậu hoạn, tính ra vẫn có lời.

- Đúng vậy.

Đôi mắt ti hí của Nhậm Oán liếc nhìn cặp mắt ẩn sâu dưới nón lá của người áo tơ:

- Chờ đợi cơ hội không bằng tạo ra cơ hội, dù sao phần lớn cơ hội tốt đều được tạo ra. Chúng ta không ngại thử một chút, xem người giết được Tô công tử trước, hay là chúng ta cứu được Tô lâu chủ trước.

Nói xong, hai người đều giống như sắp sửa nhảy lên thuyền nhỏ, một đầu một đuôi, trước sau vây đánh.

Lần này thực ra hoàn toàn là “thi gan với nhau”.

Nhậm Lao và Nhậm Oán dĩ nhiên sợ người áo tơ này ra tay giết chết Tô Mộng Chấm. Đối với Bạch Sầu Phi, bắt sống Tô Mộng Chấm và giết chết Tô Mộng Chấm đều là như nhau, khác biệt chỉ là có do hãn tự tay giết chết hay không mà thôi; nhưng đối với Thái tướng gia, luận công ban thưởng lại không giống nhau, hơn nữa còn rất khác biệt.

Đối với Bạch Sầu Phi, chỉ cần bắt được Tô Mộng Chấm, hãn quyết sẽ không lưu lại tính mạng của đối phương.

Thái Kinh lại không giống. Nếu như Tô Mộng Chấm chưa chết, chỉ bị bắt đi, hãn sẽ lập tức phái người đưa Tô Mộng Chấm tới, “nuôi dưỡng” y cho thật tốt. Tóm lại, nếu như không có mệnh lệnh của hãn, Tô Mộng Chấm chắc chắn sẽ trở thành “phế nhân”. Nếu như Tô Mộng Chấm chịu góp sức cho hãn, cúc cung tận tụy, hãn vẫn có thể sử dụng nhân vật này. Lỡ may Bạch Sầu Phi đã tâm quá lớn, không kiềm chế được, vậy chỉ cần Tô Mộng Chấm còn sống, một ngày nào đó có thể Kim Phong Tế Vũ lâu lại trở về trong tay Tô Mộng Chấm, đó cũng không phải là chuyện lạ. Điều kiện là Tô Mộng Chấm đồng ý làm con rỗi của hãn.

Vì vậy, bắt sống Tô Mộng Chấm và giết chết Tô Mộng Chấm, công lao hoàn toàn không giống nhau. Tô Mộng Chấm chết chỉ là cắt đứt hậu hoạn, Tô Mộng Chấm còn sống thì vẫn rất hữu dụng.

Huống hồ Nhậm Lao và Nhậm Oán đều nghe được một chuyện. Chu Nguyệt Minh bởi vì biết “mượn gió giương buồm”, cho nên hoàng thượng, Gia Cát tiên sinh, Mễ công công, Phương tiểu hầu gia, Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, Mê Thiên Thất Thánh, hay là hai đảng Phát và Mộng, ấn tượng đối với hắn đều không tệ, nhưng Thái Kinh lại không thích lắm.

Hắn đương nhiên chỉ thích những kẻ thần phục hắn, cho nên giống như đã loan ra tin đồn, rằng hình tổng trong kinh sắp phải đổi người rồi.

Nhậm Lao và Nhậm Oán cảm thấy đã nhẫn nhục chịu khó nhiều năm, vị trí lão tổng Hình bộ này cũng nên đến phiên bọn họ ngồi lên một chút. Vì vậy bọn họ đương nhiên hi vọng có thể lập công, hơn nữa còn là công lớn.

Trước mắt đang có một cái “công lớn”, đó là Tô Mộng Chấm, hơn nữa phải là Tô Mộng Chấm còn sống.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khiêu Cơ (Nhảy Lên Cơ Hội)

Bọn họ nhảy lên thuyền nhỏ thật ra là một việc mạo hiểm, nhưng cũng là nhảy lên một cơ hội tốt.

Giống như khi cơ hội lướt qua trên đầu, bọn họ tung người nhảy lên. Đương nhiên đó có thể là một cơ hội, cũng có thể là một nguy cơ, nhảy như vậy có thể một bước lên trời, cũng có thể ngã xuống sứt đầu mẻ trán.

Nhưng khi thời cơ tới thì phải mạo hiểm, phải nắm lấy, nếu không cơ hội sẽ như chim bay mất, chưa chắc đã gặp được lần thứ hai.

Bọn họ dám làm như vậy là vì nhìn thấu một điểm. Theo đạo lý, Nhậm Lao và Nhậm Oán hiển nhiên đang kéo dài thời gian, bởi vì thời gian càng dài thì người áo tơ này lại càng bất lợi. Thứ nhất đây là khu vực của Kim Phong Tế Vũ lâu, không ai có thể xông vào cứu người trên thuyền; thứ hai là Tô Mộng Châm bị thương trúng độc, nếu thời gian kéo dài chắc chắn sẽ chết.

Nhưng rất rõ ràng, cũng rất kỳ lạ, người áo tơ này cũng đang kéo dài thời gian.

Y đang chờ điều gì?

Nếu như y muốn giết Tô Mộng Châm, vậy thì đã sớm giết rồi. Còn nếu y có thể phá vòng vây, cũng đã sớm xông ra ngoài, còn đứng yên ở đây chờ

Bạch Sầu Phi dẫn đại đội nhân mã chạy tới hay sao?

Trong chuyện này có điểm không phù hợp, vì vậy Nhậm Lao và Nhậm Oán muốn lên thuyền nhỏ.

Người áo tơ nón lá kia cũng rất nhạy bén, cổ tay trầm xuống, mũi kiếm đầu mái chèo đã cắt đứt vạt áo sau lưng người nằm trong thuyền, lại trầm giọng quát lên:

- Nếu các người dám nhảy lên thuyền này nửa bước, kiếm của ta sẽ lập tức đâm xuống. Mặc dù người không phải do các người giết, nhưng cũng là do các người bức tử. Sau này bè đảng phe cánh, huynh đệ tay chân của Tô Mộ Dung Châm muốn báo thù cho y, đương nhiên cũng sẽ không quên công lao các người nhảy lên lần này.

Tiếng quát này đã xem thường cái chết, ít nhất cũng khiến cho Nhậm Lao và Nhậm Oán nhất thời khựng lại.

Trong thoáng chốc này, bỗng có tiếng ưng kêu liên tục vang lên từ bờ sông phía tây.

Nhậm Lao và Nhậm Oán nhìn nhau một cái, khoát khoát tay, lắc lắc đầu, trong mắt đều hiện lên vẻ thất vọng.

Bởi vì tiếng ưng kêu kia chính là ám hiệu, nói rằng “bất cứ ai cũng không được làm bừa”.

Bạch “lâu chủ” sắp đến, hẳn muốn đích thân xử lý chuyện này.

Nếu như hẳn đã sắp đến, Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng không dám tự tiện hành động.

Trước khi Bạch Sầu Phi lên làm “lâu chủ” thì đã là con nuôi của Thái Kinh, Nhậm Lao và Nhậm Oán đương nhiên không muốn chọc vào loại

người này. Bây giờ Bạch Sầu Phi đã là đại đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu, bọn họ càng không dám đắc tội với người như vậy.

Trên thế giới này, có một loại người luôn biết lúc nào nên “thêu hoa trên gấm”, khi nào phải “bỏ đá xuống giếng”, đó là chó săn.

Mà Nhậm Lao và Nhậm Oán lại là “chó săn” rất có kinh nghiệm, rất có bản lĩnh, vô cùng thông minh. Bọn họ đương nhiên hiểu được nên làm gì, làm như thế nào và không nên làm gì.

Cho nên hiện giờ bọn họ thà rằng không lập công lớn, chỉ khoanh tay đứng nhìn, còn chuyện đuổi tận giết tuyệt cứ để cho Bạch Sầu Phi đang nóng lòng kia.

Khi Bạch Sầu Phi chạy tới, thần sắc như sói như hổ, độc ác như sói, hung hăng như hổ.

Hắn muốn truy sát đại ca của mình, hắn muốn đuổi tận giết tuyệt vị lâu chủ trước đây từng cất nhắc mình, hắn muốn đối phó với vị chủ nhân trước kia đã giúp mình thành tài. Người trên thế gian đều biết hắn làm như vậy, nhưng hắn còn chưa giết chết vị lão đại từng một tay bồi dưỡng hắn lớn mạnh này, cho nên hắn càng hung hãn, càng nôn nóng, càng ác độc, để cho người ta biết hắn nhất định sẽ thắng. Hơn nữa hắn đã không tiếc hi sinh tất cả, vị nghĩa huynh từng nâng đỡ hắn trở thành dưới một người, trên vạn người này nhất định sẽ bị hắn giết chết. Áp lực như vậy, có lẽ sẽ khiến người ta quên mất đến tận bây giờ hắn vẫn chưa giết được vị long đầu lão đại cần phải nhổ cỏ nhổ tận gốc kia, mà không nghi ngờ việc hắn có đủ tư cách làm long đầu đại ca hay không.

Không nghi ngờ cũng sẽ không náo loạn. Chỉ cần tạm thời ổn định được, hắn sẽ có thể hoàn toàn điều khiển Kim Phong Tế Vũ lâu, thậm chí còn cả thế lực và thực lực của võ lâm kinh thành, khi đó có muốn loạn cũng không được.

Hắn biết đâu là “đầu sỏ” của “náo loạn”, không thể để Tô Mộng Châm còn lại một hơi.

Cho nên khi hắn vừa nghe tin đã chặn được một chiếc thuyền khả nghi trên hồ, liền vui mừng khôn xiết, thầm khen mình đã sớm phong tỏa cửa sông, lập tức dẫn theo một đám cao thủ chạy tới.

Chạy tới để giết chết đại ca kết nghĩa của hắn.

Cuối cùng hắn đã chạy tới, cũng kịp thời chạy tới.

Hắn muốn Tô lão đại chết trong tay mình, hắn muốn đích thân giết chết đối phương. Nếu như Tô đại ca chết trong tay người khác, hắn còn cảm thấy không thoả đáng, không vui vẻ, cũng không yên lòng.

Con người chính là như vậy, muốn xấu xa, chỉ cần làm một chuyện xấu xa, thông thường sẽ tiếp tục làm chuyện xấu; muốn nói nghĩa khí, chỉ cần chữ nghĩa rơi xuống, kết quả có thể vì chữ nghĩa mà không tiếc hi sinh tính mạng. Người trọng tình cảm, chỉ cần trước tiên tổn thương tình cảm, sau này sẽ trở nên vô tình tuyệt tình.

Sa ngã là như vậy, tiến thủ cũng như vậy.

Giống như Bạch Sầu Phi, hắn đã không còn đường để quay đầu, chỉ có thể tiến tới.

Phía trước có dòng nước chảy xiết. Phản ứng đầu tiên của hắn là ra lệnh cho người chèo thuyền:

- Toàn lực tiến lên!

Tân lâu chủ vừa nhậm chức, mà phương thức thăng tiến lại là “đánh đổ” lâu chủ tiền nhiệm. Những người từng ủng hộ hắn phát động dĩ nhiên phải liều mạng, nhằm được khen thưởng nhiều hơn; những người không giúp

sức cho hắn càng phải liều mạng, để biểu thị mình không có “quan hệ” gì với lâu chủ trước kia. Huống hồ tân lâu chủ độc ác như vậy, bọn họ cũng không dám không liều mạng.

Cho nên thuyền đi giống như ngựa chạy trên nước, rất nhanh hắn đã nhìn thấy con thuyền nhỏ, cùng với người trên thuyền.

Người áo tơ trên thuyền dĩ nhiên cũng nhìn thấy hắn. Sau khi nhìn thấy hắn, ánh mắt trong nón lá càng trở nên đặc biệt.

Ánh mắt kia đồng thời làm người ta nhận thấy hai loại tin tức, đó là trong lòng muốn chết và coi thường cái chết.

Mặc dù cả hai đều là muốn chết, nhưng một cái là tuyệt vọng không còn gì lưu luyến, một cái là không hề sợ hãi cái chết.

Hai loại ánh mắt này đều xuất hiện trong một đôi mắt nhìn thấu nhân tình thế sự.

Bạch Sầu Phi lại không chú ý lắm đến ánh mắt, hắn chỉ nhìn chăm chú vào tay của đối phương.

Sau đó câu đầu tiên của hắn là hỏi:

- Người muốn gì?

Người áo tơ nói:

- Ta chẳng muốn gì cả.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người không muốn, nhưng ta muốn.

Hắn chỉ chỉ vào người nằm trên thuyền:

- Ta muốn hãn.

Người áo tơ hằng giọng nói:

- Hãn là của ta.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi như tia chớp, nói:

- Tuổi tác của người có vẻ rất lớn nhỉ?

Người áo tơ gật đầu nói:

- Lớn tuổi hơn người là được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Trở về an hưởng tuổi già đi. Ta biết Tô Mộng Châm có ơn với người, nhưng cũng không đáng vì hãn mà chết ở nơi này.

Người áo tơ ngạc nhiên. Bạch Sầu Phi lại nói:

- Chỉ cần người giao người này cho ta, ta có thể thả người đi. Nếu như người chịu phục vụ cho ta, giống như ngày đó người vì hãn mà làm nội ứng trong Mê Thiên Thất Thánh, ta sẽ bổ sung người vào chỗ thiếu trong “Ngũ Phương Thần Sát” của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Người áo tơ run lên một cái, hít một hơi dài, một lúc sau mới nói:

- Người làm sao nhận ra được?

Bạch Sầu Phi hờ hững nói:

- Ta nhận ra tay của người. Ứng trảo luyện đến trình độ như người có thể nói là hiếm thấy. Chúng ta đã giao đấu trên lầu Tam Hợp, sau đó người gia nhập vào lâu, nhưng sau khi Vương Tiểu Thạch bỏ đi, người cũng mai danh ẩn tích. Ta đã sớm đề phòng người và Chu Tiểu Yêu sẽ xuất hiện.

- Nhân lực tốt!

Người nọ lại trầm mặc một lúc, mới có thể xoa dịu sự kinh ngạc, từ từ cời nón lá trên đầu, lộ ra một đôi mày rậm đen dày, da thịt non nớt và mái tóc trắng, chính là Đại Thánh chủ trong Mê Thiên Thất Thánh, “Bất Lão Động Chủ” Nhan Hạc Phát.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Văn Cơ (Trẻ Cơ Hội)

- Người có nhãn lực như vậy, lại không biết đến nghĩa khí.

Nhan Hạc Phát cười lạnh nói:

- Ta thấy tiếc cho ngươi.

- Người ta đều gọi ngươi là “Bất Lão Thần Tiên”, nhưng ngươi đã già rồi, đã hết thời rồi.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng, nói:

- Giang hồ trước kia nói đến nghĩa khí, còn bây giờ là nói đến thực lực. Võ lâm không phải từ nghĩa khí nói ra, mà là do thế lực của các môn, các phái, các nhà, các tông đối đầu mà ra. Bây giờ mà còn có người nói nghĩa khí sao? Chắc là chỉ có ngươi. Nói nghĩa khí thì có ích lợi gì? Ngươi đã không bảo vệ được chính mình, còn muốn bảo vệ Tô Mộng Châm sao? Đến lúc này ngươi còn giữ nguyên cái thứ nghĩa khí rác rưởi kia, kết quả chỉ làm liên lụy đến mình.

Nhan Hạc Phát lại không cho là đúng:

- Nếu đã nói đến nghĩa khí, cũng không sợ bị người khác liên lụy. Còn nếu coi trọng thành bại được mất, đó không phải nghĩa mà là lợi.

- Ngươi cũng học người ta nói nghĩa khí sao?

Bạch Sầu Phi chế cười:

- Vậy tại sao lúc Quan Thất trọng thương thảm bại, người lại nương nhờ Kim Phong Tế Vũ lâu?

Nhan Hạc Phát cũng không tức giận:

- Thứ nhất, là Quan Thất đánh mất bản tính, giết hết cựu thần, làm chuyện nghịch thiên, người thần đều giận. Thứ hai, thần trí của hắn mơ hồ, hoàn toàn bị ngũ, lục thánh chủ và nhân vật sau màn thao túng, chúng ta cũng không thể theo hắn làm chuyện điên rồ. Thứ ba, Tô công tử đã sớm trọng đãi ta, ta cũng đã quy thuận y, mấy năm sau đó ta chỉ nằm vùng trong Mê Thiên Thất Thánh đàn mà thôi, cũng không phải chờ đến lúc Quan Thất bị sét đánh mới phản bội hắn. Thứ tư, Tô lâu chủ luôn đối xử với ra rất tốt, ta thiếu ân tình của y.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi trầm xuống, hừ một tiếng nói:

- Người thiếu ân tình của hắn thì phải đền mạng cho hắn sao?

- Ta đã sớm có quyết tâm này.

Nhan Hạc Phát lại nói rất thản nhiên:

- Người không thấy tuổi tác của ta đã già, tuy vẫn còn phong lưu, nhưng bên cạnh chẳng có ai để liên lụy sao? Ta trên không cha mẹ, người không của cải, bên không thê thất, dưới không con cái, bốn biển là nhà, sinh ra với hai bàn tay không, lúc chết cũng hai bàn tay trắng, có gì phải ngại? Có gì không thể?

Hai mắt Bạch Sầu Phi lóe lên ánh sáng sắc bén, đang định phát tác, đột nhiên lại hít sâu một hơi, sau đó ôn hoà nói:

- Bây giờ vẫn còn kịp, gia nhập với chúng ta đi. Người trung thành với Tô lão đại như vậy, ta cũng không để ý đến. Chỉ cần người lấy công chuộc tội, giao hẳn cho ta, trong lâu ngày nào còn có Bạch mã đây, nhất định sẽ không để người chịu ủy khuất.

Nhan Hạc Phát nghe vậy cũng sửng sốt:

- Ta không biết lời người nói có thật hay không, trừ khi người có thể đưa ra đảm bảo. Có điều ta cũng bội phục người, tính phản nghịch của người quá mạnh, dã tâm quá lớn, nhưng người thật sự là một nhân tài.

Bạch Sầu Phi lại nghiêm mặt:

- Đến lúc này cảnh này mà người còn mặc cả, người nghĩ sẽ có kết quả tốt sao?

Hắn đột nhiên quay đầu nói với bốn người sau lưng:

- Bấm báo đi!

Lợi Tiểu Cát nói ngay:

- Người nằm trên thuyền đã không có hô hấp. Từ khi các người bắt đầu nói chuyện, hắn tuyệt đối chưa từng hít thở tiếng nào.

Tường Ca Nhi cũng nói:

- Người này mạch không hề đập. Tôi quan sát đã lâu, y phục ở gần mạch cổ tay và mạch sau gáy, ngoại trừ bị gió sông thổi qua thì chưa từng nhúc nhích chút nào.

Chu Như Thị lại nói:

- Tim cũng không đập, quan trọng hơn chính là chân của hắn cũng không bị đứt.

Âu Dương Ý Ý liền nói:

- Vị trí mà hắn nằm, khuôn mặt hoàn toàn bị che khuất, hiển nhiên là không muốn chúng ta nhận ra đây rốt cuộc là ai.

Bạch Sầu Phi nổi giận quát một tiếng:

- Đây rốt cuộc là ai?

Nhan Hạc Phát cười gượng nói:

- Giỏi, bên cạnh người còn có người tài, thảo nào lại dám phản nghịch như vậy.

Bạch Sầu Phi nhún người nhảy lên thuyền.

Mái chèo trên tay Nhan Hạc Phát trầm xuống, mũi kiếm đã hơi đâm vào gáy người đang nằm.

- Làm vậy cũng vô ích, người không thể uy hiếp được ta.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi lại bắt đầu trắng bệch, khớp ngón tay và gân xanh hiện lên rõ ràng, ngay cả ngón giữa cũng dài ra:

- Huống hồ, cho dù đây là Tô Mộng Châm, cũng chỉ là một Tô Mộng Châm đã chết. Con cạp chết cũng chẳng khác gì so với con chuột chết, nhiều nhất là thi thể nặng hơn một chút mà thôi.

- Được, được!

Nhan Hạc Phát đột nhiên nở nụ cười:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Bạch Sầu Phi tiến lên một bước. Hai khuỷu tay của Nhan Hạc Phát trầm xuống, đôi tay cầm mái chèo đặt trên đầu gối, chĩa mũi kiếm lên, nhắm

thăng vào cổ họng Bạch Sầu Phi, tư thế rất kỳ lạ.

Bạch Sầu Phi ngừng bước, tay áo bị gió sông thổi vào tung bay phần phật:

- Đáng tiếc cái gì?
- Người cảnh giác rất tốt.

Nhan Hạc Phát cười rất ngông cuồng:

- Đó quả thật là một người chết, đáng tiếc người vẫn phát hiện ra quá muộn.

Nói xong còn lui về sau một bước.

Y vẫn luôn đứng sừng sững ở đoạn giữa thuyền, Bạch Sầu Phi lại đi lên đầu thuyền. Y lui một mạch đến tận đuôi thuyền, chỉ để lại người kia vẫn nằm ở giữa thuyền.

Bạch Sầu Phi tiến lên trước một bước, tung ra một cước.

Một cước này của hãn vô cùng cẩn thận, bởi vì đó có thể là xác của Tô Mộng Chấm. Bất cứ thứ gì liên quan nhân vật như Tô Mộng Chấm đều không thể không đề phòng.

Cho dù Tô Mộng Chấm chỉ còn lại một hơi, y vẫn là một nhân vật tuyệt thế. Cho dù y đã chết, nhưng dư uy vẫn còn. Giống như lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, dù đã chết trăm ngàn năm, nhưng những kẻ muốn đào mộ nếu không cẩn thận chỉ sợ cũng phải chôn theo.

Cho nên một cước kia của hãn xem ra rất tùy tiện, nhưng đã bao hàm công lực bình sinh. Bất kể có cơ quan, kẻ địch giả chết, hay là Tô Mộng Chấm phản công, hãn đều đã chuẩn bị ba mươi một phương pháp ứng phó.

Đối thủ làm thế nào thì hẳn đối phó như thế đó, hơn nữa nhất định sẽ đối phó được.

Nhưng không có gì xảy ra, không có phản công, không có cạm bẫy, thì thế bị một đá lật ra.

Thi thể này nhìn rất quen mắt, cũng không phải là Tô Mộng Chấm.

Bạch Sầu Phi nhận ra người chết này, đó là chương môn nhân của Sĩ phái, Trí Lợi.

Hắn đã chết, lại chết ở đây.

Nói như vậy, tổ “hành động” theo dõi truy sát Dương Vô Tà nhất định đã xảy ra sự cố.

Trong chớp nhoáng này, Bạch Sầu Phi cảm thấy tuy mình đã bày mưu ám hại người khác, nhưng cũng đạp một chân vào cạm bẫy do người ta bố trí.

Dụ hổ rời núi, ngầm vượt Trần Thương.

Một đám người bọn họ hoàn toàn bị “người chết” này và Nhan Hạc Phát “cầm chân” ở đây, đến nỗi chuyện nên làm thì không làm, việc nên phát động thì không phát động, vấn đề phải sửa chữa đã không kịp sửa chữa.

Lúc này hẳn chỉ cảm thấy rất nhục nhã, cũng rất giận dữ.

Lại nghe Nhan Hạc Phát cười nói:

- Người vốn còn có cơ hội, đáng tiếc đã nhận ra quá muộn.

Đây là một nụ cười ngông cuồng, cũng là tuyệt vọng.

Một người rất ít khi phát ra giọng cười không chứa lại đường lui này, trừ khi hẳn đã không định chứa lại đường lui cho mình.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lạc Cơ (Cơ Hội Rơi Mất)

Khi nào thì một người hoàn toàn không chừa lại đường lui cho mình?

Đó là lúc y chuẩn bị chết, hoặc là lúc nào cũng có thể chết.

Bạch Sầu Phi hét lên giận dữ, đang muốn ra tay, Nhan Hạc Phát đã ra tay trước hẳn.

Y không phải ra tay với kẻ địch. Địch thủ trước mắt y, cho dù không tính Bạch Sầu Phi, còn lại bất kể là Nhậm Lao, Nhậm Oán, hay là Chu Như Thị, Âu Dương Ý Ý, Tường Ca Nhi, Lợi Tiểu Cát, hoặc là Lôi Mị, Thiên Hạ Đệ Thất, đều là những cao thủ khó mà thắng được.

Nhưng y lại ra tay với mình, một kiếm đâm vào lồng ngực.

Đến lúc này, Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao và Nhậm Oán đồng thời hét lớn:

- Dừng...

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ hừ lạnh một tiếng.

Nhan Hạc Phát lại thật sự ngừng tay, máu tươi từ vết thương chảy xuống nhuộm đỏ chuôi mái chèo, hai tay của y đều dính máu, máu của chính mình.

Y giống như trước khi lên đường chợt bị người ta gọi lại, lưu luyến hỏi:

- Hả? Gọi ta có chuyện gì?

Nhậm Lao kêu lớn:

- Có gì từ từ nói, cần gì phải tìm chết như vậy?

Nhậm Oán cũng nói:

- Chúng ta cũng không có ý giết người, người không cần phải hi sinh oan uổng như vậy.

Nhan Hạc Phát xoay đầu nhìn Bạch Sầu Phi, lại ung dung hỏi:

- Còn người thì sao?

Bạch Sầu Phi biết người này là đầu mối duy nhất. Muốn tìm ra tung tích của Tô Mộng Châm, Nhan Hạc Phát không thể chết được. Nhất định không thể chết, chết rồi đầu mối sẽ bị đứt.

Hắn cũng đành năn nỉ:

- Người không nên chết. Người trung thành với Tô lão đại như vậy, ta rất tán thưởng người, người không nên chết.

Nhan Hạc Phát làm ra vẻ nghi hoặc:

- Ta cũng không muốn chết... nhưng bảo ta làm sao tin tưởng người đây?

Bạch Sầu Phi vội la lên:

- Bây giờ ta là đại đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu, nói chuyện đương nhiên sẽ giữ lời, làm sao thất hứa được.

Nhan Hạc Phát vẫn đang suy nghĩ:

- Nếu như vậy, muốn ta tin người, trước tiên người hãy lập một lời thề độc trước mặt mọi người.

Thiên Hạ Đệ Thất lại hừ lạnh một tiếng.

Bạch Sầu Phi giận tím mặt. Nhan Hạc Phát khẽ cười một tiếng, bàn tay dùng sức một chút, mũi kiếm sắc bén lại đâm vào trong bụng hai phân, máu chảy như trút.

Bạch Sầu Phi vội la lên:

- Đừng làm như vậy... được, ta nói! Trời ở trên cao, Bạch Sầu Phi ta hôm nay nếu có được đại tướng như Nhan Hạc Phát, nhất định sẽ trọng dụng, vĩnh viễn không bội nghĩa, sống chết cùng nhau, tình như huynh đệ, quyết không làm hại, sẽ không lừa dối...

Nhan Hạc Phát lại nghiêng đầu nghiêng tai, giống như còn muốn nghe tiếp.

Đến nước này, Bạch Sầu Phi cũng đành phải ngựa chết xuống đi bộ, nhắm mắt nói ra:

- Nếu như sai lời, xin bị trời đánh, không được chết tử tế.

Nhan Hạc Phát thở ra một hơi, cười nói:

- Đúng rồi, nếu thật sự muốn thề thì phải độc một chút, như vậy mới có thành ý.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi tiến lên phía trước, nói:

- Bây giờ mọi người đều là người nhà rồi...

- Đúng.

Nhan Hạc Phát vừa biểu thị đồng ý, sau đó lại đâm một kiếm vào ngực mình, vừa bày tỏ sự tiếc nuối:

- Ít nhất ta cũng thay Tô công tử báo thù một chút, ép người phải nói những lời mà người không muốn nói.

Bạch Sầu Phi giận đến mắt cũng xanh lên, căm hận nói:

- Người...

Hắn vẫn không dám xông đến ngăn cản Nhan Hạc Phát tự sát. Lúc này mũi kiếm của Nhan Hạc Phát ba lần dùng sức, đã đâm vào trong ngực hơn nửa tấc. Kiếm ở trên tay y, cho dù Bạch Sầu Phi nhanh đến đâu cũng không ngăn được y tự sát. Một khi y chết đi, đầu mối tung tích của Tô Mộng Châm cũng sẽ không còn.

Cơ hội này không thể đánh mất, cho nên hắn sợ chết. Hắn sợ Nhan Hạc Phát thật sự chết, chết rồi thì sẽ không còn cơ hội.

Hắn nén giận nói:

- Ta đã đáp ứng người, sao người vẫn nhất định phải chết?

- Người đáp ứng ta, ha ha...

Nhan Hạc Phát ngẩng mặt lên trời cười lớn. Y vừa cười, cơ bụng rung lên, mũi kiếm lại cắt đứt vết thương, máu chảy như suối:

- Loại người như người, còn có Nhậm Lao và Nhậm Oán, lời nói có thể tin được sao? Nếu như các người biết giữ chữ tín, Tô lâu chủ hôm nay còn bị ám toán sao? Nếu như người biết giữ lời, Phát đảng Hoa phủ sẽ có cái ngày máu chảy thành sông đó sao?

Y mỉm cười rất sáng khoái. Dù sao y cũng đã muốn chết, phải mỉm cười một lần cho thỏa thích.

Muốn giết chết đám người Bạch Sầu Phi, nhất là vào lúc này cảnh này, y tự biết không có bản lĩnh đó. Nhưng muốn giết chết chính mình lại là chuyện dễ như trở bàn tay, dù sao tính mạng cũng nằm trong tay mình.

Nhưng y chỉ mắng tới đây, bởi vì mái chèo của y đột nhiên nổ tung.

Chỉ thấy một chùm ánh sáng đột nhiên bùng lên, sáng đến mức khiến cho Nhan Hạc Phát mắt mở khó ra, không kịp phản ứng, mái chèo và cả mũi kiếm trên tay đều bị cắt đứt, hơn nữa còn nổ tung. Mảnh vụn bay ra bốn phía, nhưng lại không có mảnh nào dính vào người y.

Lập tức, trên người y chỉ còn lại một đoạn mũi kiếm dài nửa tấc đâm vào trong cơ thể.

Y sửng sốt một chút, sau đó lập tức phát hiện, người vừa ra tay chính là người mặc áo bào xám vóc dáng cao gầy kia.

Nguyên lai hắn đã lặng lẽ mở bọc vải ra, sau đó trong bọc vải sáng lên, cũng không biết là vật gì, tiếp đó mái chèo liền vỡ nát.

Nhan Hạc Phát hận mình sơ ý, vội vàng dùng tay vỗ một cái, muốn làm cho mũi kiếm trong cơ thể đâm qua tâm tạng.

Nhưng đã không còn kịp, bởi vì Bạch Sầu Phi đã đến.

Hắn một mạch phong tỏa sáu đại huyết của Nhan Hạc Phát. Trước khi Nhan Hạc Phát ngã xuống, hắn vận chỉ như gió, lại phong tỏa mười hai huyết đạo. Sau khi Nhan Hạc Phát ngã xuống, hắn lại liên tiếp phong tỏa mười tám yếu huyết của đối phương.

Lúc này Bạch Sầu Phi đã có thể khẳng định một chuyện, Nhan Hạc Phát đã hoàn toàn bị khống chế, y tuyệt đối không có năng lực tự sát, kể cả nói chuyện, nháy mắt, nghiêng răng hay đại tiểu tiện.

Nhan Hạc Phát nhất thời sơ suất, bị “Thế Kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất tập kích, y đã đánh mất cơ hội chủ động tự sát. Chỉ cần mất đi cơ hội này, như vậy sống chết của y sẽ hoàn toàn không nằm trong tay mình nữa.

Đối phương muốn y chết như thế nào, y phải chết như thế đó.

Đối phương không muốn y chết, y làm sao cũng không chết được.

Đối phương muốn hành hạ y.

Bạch Sầu Phi biết Nhan Hạc Phát đã không tiếc mạng sống, dĩ nhiên là rất trung thành với Tô Mộng Châm. Nhưng như vậy cũng chẳng sao, hẳn biết Nhan Hạc Phát sớm muộn gì cũng phải nói ra Tô Mộng Châm đang trốn ở đâu, còn sống hay đã chết.

Bởi vì hẳn sẽ giao Nhan Hạc Phát cho hai người, bọn họ đương nhiên chính là Nhậm Lao và Nhậm Oán. Hai người này đủ để tạo ra tất cả oan ngục trên thế gian, đủ khiến cho bất cứ hảo hán nào trên đời cũng phải biến thành thứ hèn nhát không bằng heo chó.

Cho nên hẳn quay sang Thiên Hạ Đệ Thất gật đầu một cái, xem như bày tỏ cảm ơn. Mặc dù trong lòng hẳn rất không cam, bởi vì đã để cho Thiên Hạ Đệ Thất lập được công lao trước mặt mọi người như vậy.

Nếu không nhờ hẳn cố gắng thu hút sự chú ý của Nhan Hạc Phát, Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thể dễ dàng thành công như vậy. Không biết cái tên như âm hồn này sẽ khoát lác nhận công như thế nào trước mặt tướng gia.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không để ý đến hẳn, hơn nữa cũng không thèm nhìn hẳn.

Vì vậy hẳn lập tức ra lệnh cho đám tay chân vừa lên đến:

- Trói lão bất tử kia đưa lên thuyền lớn, giao cho lão Nhậm và tiểu Nhậm chăm sóc cẩn thận, khiến hăn phải nói rõ ràng không sót một chữ nào!

Đám người hét lên một tiếng, bốn tên đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu xông lên trước tiên, rút dây thừng ra, muốn trói Nhan Hạc Phát kéo lên thuyền lớn.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đãi Cơ (Chờ Thời Cơ)

Lúc này, Nhan Hạc Phát cho dù muốn chết cũng không chết được.

Bốn tên đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu kia đã trối Nhan Hạc Phát lại. Nhậm Lao xoa xoa tay, giống như không thể chờ đợi được:

- Hà hà, rượu mời không uống, chén rượu phạt này người phải uống rồi.

Nhậm Oán không nói lời nào, ánh mắt của hắn tràn đầy mong đợi.

Bạch Sầu Phi còn lấy ra một bọc thuốc cầm máu, bảo một tên đệ tử mắt híp trong số đó giúp Nhan Hạc Phát bôi lên.

Hắn không nỡ để cho lão nhân gia này “chảy máu không ngừng” như vậy.

Lúc này, Nhan Hạc Phát thấy mình đã rơi vào trong tay hai nhân vật vốn nổi tiếng thiên hạ nhờ thủ đoạn tàn khốc, trong lòng y sẽ có cảm nhận gì?

Tên đệ tử kia nhận lấy thuốc Kê Minh Chỉ Huyết, đến gần Nhan Hạc Phát, muốn giúp y bôi lên vết thương.

Nhan Hạc Phát không thể cự tuyệt, cũng không cách nào phản kháng.

Dù sao y đã muốn chết, tuy chết không oán, nhưng y vẫn muốn uy phong một phen, lẳng nhục trào phúng đám người Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao

và Nhậm Oán cho hả giận.

Nhưng y không ngờ được “Thế Kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất lại đáng sợ như vậy, đến nỗi mũi kiếm của y đâm vào thân thể gần một tấc, nhưng lại nằm im ở đó, không thể đâm thêm một phân nào.

Hơn nữa thuốc cầm máu của Bạch Sầu Phi cũng rất công hiệu (mặc dù y không biết đó là do trước khi sát hại Thụ đại phu, Bạch Sầu Phi đã ép Thụ đại phu nói ra nơi cất giấu tất cả thuốc quý), vừa rắc vào, máu liền bắt đầu chảy chậm lại, rất nhanh sẽ không chảy nữa.

Nhưng đó cũng là khi kiếp nạn của y bắt đầu.

Nhan Hạc Phát thật sự hi vọng mình lập tức chết đi, cho dù không chết thì ngất đi cũng tốt. Mặc dù toàn thân y không thể nhúc nhích, nhưng cũng không thể bất tỉnh được.

Lúc này y đã hoàn toàn tuyệt vọng, lại đột nhiên phát hiện một chuyện lạ. Tên đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu đến giúp y cầm máu kia bỗng nháy mắt một cái, là mắt phải.

Sau đó tên hán tử mắt híp kia đột nhiên rút đao ra, một đao chặt đứt cái đầu của Nhan Hạc Phát.

Một tiếng “vèo” vang lên, một chùm mưa máu kinh động lòng người vấy lên mặt sông. Sau một tiếng “ùm”, cái đầu của Nhan Hạc Phát cũng rơi xuống trong sông.

Đợi khi Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao và Nhậm Oán phát giác, đao đã vung lên, máu đã bắn ra, đầu đã rơi xuống.

Chỉ một đao, cái chết đã thành sự thật.

Bạch Sầu Phi trợn mắt, chỉ vào tên hán tử mắt híp kia, quát lên:

- Dư Thiếu Danh, người...

Hán tử Dư Thiếu Danh kia liền nói:

- Ta vẫn luôn chờ cơ hội báo đáp Tô công tử, đã chờ rất lâu rồi. Ta dùng cái này...

Y giờ đao ngang ngực, nói tiếp:

- Để nói cho người biết, Tô công tử dùng ân huệ đối xử với người khác, còn người là dùng uy thế trấn nhiếp người khác. Người trung thành với Tô công tử đâu đâu cũng có, chỉ là cơ hội chưa tới, cho nên bọn họ ẩn mình bảo tồn thực lực. Đợi khi thời cơ tới, người hãy xuống địa ngục đi!

Dứt lời, y liền giờ đao cắt ngang, nơi cổ bắn ra một chùm sương máu, chiếc đầu chỉ còn dính một lớp da lỏng lẻo mấy cái, sau đó rơi vào trong sông.

Lúc này chỉ kình của Bạch Sầu Phi mới đến nơi. Hóa ra lúc hấn chỉ vào hán tử kia, đã ngầm phát ra chỉ phong, nhưng vì sợ đối phương đề phòng, cho nên cố ý vận hành chỉ phong thật chậm, khi đến gần hán tử kia mới đột nhiên tăng tốc, phong tỏa yếu huyệt của đối phương. Nhưng hán tử kia lại không hề dè dặt, vừa dứt lời liền tự sát. Chỉ kình của Bạch Sầu Phi bắn vào huyệt đạo của y, nhưng cái đầu của y đã rơi vào trong sông rồi.

Lúc này tất cả nhân chứng sống đều đã chết hết.

Đáng sợ hơn chính là, lời nói của hán tử tên là Dư Thiếu Danh kia trước khi tự sát đã cho thấy, thế lực của Tô Mộng Chấm vẫn còn, người trung thành với y vẫn có khắp nơi. Hôm nay bọn họ vâng vâng dạ dạ với Bạch Sầu Phi, bảo gì nghe nấy, nói không chừng là đang đợi Tô Mộng Chấm đứng lên hô một tiếng, sẽ đi ra bán mạng cho y.

Như vậy, trong lâu ai mới là người trung thành với mình? Ai mới là người có thể sử dụng?

Khi cơn gió mạnh thổi qua sông, tay áo của Bạch Sầu Phi bay phấp phật, hắt chột nghĩ đến, trước kia Tô Mộng Châm quản lý toàn bộ đệ nhất đại bang trong kinh thành, có phải cũng vì vấn đề này mà nghi hoặc, phiền não, do dự hay không?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hàng Cơ (Trở Về)

Bạch Sầu Phi hạ lệnh đưa thuyền trở về, hãn phải lập tức trở lại Hoàng lâu để sắp xếp mọi việc.

Nếu như Tô Mộng Chấm chưa chết, hãn phải chuẩn bị bố trí, tùy thời đối phó với cuộc phản công Tô Mộng Chấm.

Hãn biết toàn bộ hành động truy bắt Nhan Hạc Phát là trùng phải kế “dụ hổ rời núi” của đối phương. Trong khi bọn họ huy động toàn lực đuổi theo “người chèo thuyền thần bí” kia, nếu như Tô Mộng Chấm vẫn còn sống, nhất định đã “ngầm vượt Trần Thương”.

Hãn đã đánh mất thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Tô Mộng Chấm.

Đáng sợ nhất là, hãn phát hiện thế lực và tiềm lực của Tô Mộng Chấm còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hãn (hãn chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ, bởi vì đánh giá thấp kẻ địch của mình cũng giống như đánh giá thấp chính mình, xem thường kẻ địch cũng giống như xem thường chính mình).

Lại có người tự nguyện chết vì Tô Mộng Chấm. Loại người như vậy ẩn nấp trong Kim Phong Tế Vũ lâu, rốt cuộc còn có bao nhiêu?

Tô Mộng Chấm đã chạy thoát rồi sao? Hay là y vốn còn chưa chạy đi.

Trước khi phát động tạo phản, Bạch Sầu Phi cũng đã bồi dưỡng một đoàn đệ tử, tổng cộng có một trăm lẻ tám người.

Vốn là một ngàn tám trăm người, nhưng một ngàn tám trăm đệ tử tinh anh này trải qua sàng lọc nghiêm khắc, lại trải qua hãn cẩn thận lựa chọn, những người có thể dùng được, có thể phục vụ cho hãn chỉ có một trăm lẻ tám người.

Đây là “đội ngũ hoàn toàn thuộc về hãn”, là tinh nhuệ của hãn. Nhưng trong hành động lần này, hãn lại không sử dụng bọn họ.

Hãn mượn nhân lực, vật lực và tài lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, còn có tư liệu liên lạc, mới có thể tập hợp nhiều hảo thủ như vậy. Nhưng hãn không có ý định sử dụng tất cả bọn họ trong một lần.

Lỡ may cuộc tạo phản trong Kim Phong Tế Vũ lâu sắp thành lại bại, ít nhất hãn còn có đường lui. Chỉ cần có những thế lực này ủng hộ mình, lúc nào hãn cũng có thể nổi dậy.

Lần này hãn không dùng đến bọn họ, cho nên mới bị Dư Thiếu Danh quay giáo, giết người giết mình, diệt khẩu diệt thân.

Vấn đề là, trong đội ngũ tinh nhuệ của hãn liệu có “nội ứng” của Tô Mộng Chấm hay không? Bản thân Tô Mộng Chấm, liệu có phải cũng giống như hãn, âm thầm huấn luyện một đoàn hảo thủ, chỉ là không để cho hãn biết hay không?

Cho nên hãn lập tức hạ lệnh nhanh chóng trở về. Hãn phải trấn giữ Hoang lâu, chỉ huy điều động, phòng ngừa họ Tô đột ngột phản công.

Mặc dù hãn biết rõ, hiện giờ Tô Mộng Chấm tính mạng nguy kịch, nhất định không có sức phản kích, nhưng hãn vẫn không thể khinh thường.

Hắn vốn đã rất cẩn thận, kết quả vẫn để cho tên gian xảo hơn hồ ly kia chạy trốn, cho nên hắn càng không thể sơ xuất chút nào.

Trước khi hạ lệnh trở về, hắn đã sai người cẩn thận tìm tòi chiếc thuyền Nhan Hạc Phát, nhất là đáy thuyền.

Biết đâu Tô Mộng Chấm đang trốn ở dưới mặt thuyền. Cho dù y không biết bơi, hơn nữa còn đứt một chân, nhưng chỉ cần miệng ngậm một cọng rơm, y vẫn có thể ngậm mình trong nước vài canh giờ.

Bạch Sầu Phi đương nhiên không buông tha. Hắn biết một người bệnh không chết còn đáng sợ hơn một người đánh không chết. Người đánh không chết là chiến đấu với kẻ địch bên ngoài, người bệnh không chết còn phải đối phó với kẻ địch bên trong. Một người bệnh tới bệnh lui cũng không chết, thông thường ý chí cầu sinh sẽ kiên định hơn rất nhiều so với người khác.

Thế nhưng, dưới đáy thuyền ngoại trừ nơi gần mực nước có dính vài cánh mai xinh đẹp, hoàn toàn không có gì cả.

Trong khi cấp tốc trở về, đã có mấy đám nhân mã báo cáo những gì điều tra được với Bạch Sầu Phi.

Thứ nhất, đội ngũ Sĩ phái và Hải phái đuổi giết Dương Vô Tà, phát hiện đối tượng đi vào trong hẻm Ngõa Tử, hơn nữa còn tiến vào một cửa hiệu “Hán Đường Gia Tư”.

Dương Vô Tà không phải đi hai tay không, bên cạnh còn có hai tên thủ hạ mang theo một chiếc ghế. Đó là một chiếc ghế gỗ đặc biệt, cao lớn và cổ xưa.

Nghe đến đây, Bạch Sầu Phi lập tức hỏi:

- Có phải chiếc ghế mà Tô Mộng Chấm thường ngồi hay không?

Câu trả lời của Ngôn Trung Hư là “phải”.

Từ sau khi lên thác ngà voi, Bạch Sầu Phi vẫn luôn có cảm giác “trống vắng”, giống như thiếu đi thứ gì đó.

Là thứ gì vậy nhỉ?

Hóa ra là chiếc ghế mà mà thời gian qua không hề rời khỏi Tô Mộng Châm.

Vậy thì Dương Vô Tà đem chiếc ghế kia vào cửa hàng “Hán Đường Gia Tư” để làm gì?

Câu trả lời là “không biết”, bởi vì Ngôn Trung Hư của Hải phái và Trí Lợi của Sĩ phái bám theo đi vào, lập tức gặp phải phục kích. Những người phục kích bọn họ đều là cao thủ.

Ngôn Trung Hư và Trí Lợi cho rằng đối thủ chỉ là Dương Vô Tà. Mặc dù Dương Vô Tà là trợ thủ đắc lực của Tô Mộng Châm, nhưng võ công không phải quá cao. Bọn họ mỗi người dẫn theo năm sáu tên thủ hạ, cho rằng đã dư sức giết chết Dương Vô Tà. Nhưng không ngờ đột nhiên bị phục kích, hơn nữa đối phương đều là cao thủ. Ngôn Trung Hư vất vả lắm mới giết ra khỏi trùng vây, trở lại Kim Phong Tế Vũ lâu, nhưng Trí Lợi lại bị bao vây trùng trùng... cuối cùng lại chết trên thuyền của Nhan Hạc Phát.

Cùng thời gian, Lê Tĩnh Đường của Thác phái và Khuất Hoàn của Đinh phái đã phát hiện hành tung của Vương Tiểu Thạch.

Trước lúc đó, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng nhận được tin tức, Vương Tiểu Thạch đã xuất hiện tại kinh kỳ, hẳn vừa xuất hiện liền được người đến đón.

Những người tiếp đón hẳn, Bạch Sầu Phi đã không dám chọc, cũng không muốn chọc. Bởi vì bọn họ chính là đám người Phương Ứng Khán và

Mẽ Thương Khung của tập đoàn Hữu Kiều.

Ít nhất, trước khi chưa tiêu diệt hết những đại bang đại phái khác trong kinh thành, bao gồm Lục Phân Bán đường, Mê Thiên Thất Thánh minh, hai đảng Phát và Mộng, hãn cũng không dám đi trêu chọc, đối phó với tập đoàn Hữu Kiều này.

Bạch Sầu Phi lại không lo lắng về thế lực của Thái Kinh, bởi vì dã tâm của Thái Kinh là nắm giữ binh quyền, khống chế triều chính. Đối với Thái Kinh, nắm giữ giang hồ nhỏ của hai phe hắc bạch, không hứng thú bằng nắm giữ giang sơn vạn dặm, nắm quyền sinh sát với vạn dân bách tính. Thái Kinh đối phó với phe phái võ lâm, thế lực giang hồ, chỉ là vì không muốn kẻ thù chính trị lợi dụng lực lượng không thuộc triều đình, tạo thành thế lực phản đối hãn mà thôi. Hãn muốn tìm một con rối biết cúi đầu nghe lệnh, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của hãn, hãn còn không tiếc bồi dưỡng lực lượng này.

Bạch Sầu Phi vẫn cho rằng vây cánh của Thái Kinh và hãn là một loại lực lượng của triều đình, có thể lợi dụng được.

Hãn muốn diệt trừ thế lực của những bang phái khác, để cho phe phái của mình độc bá. Nhưng thực ra hãn không lo lắng lắm đến các thế lực như Lục Phân Bán đường, hai đảng Phát và Mộng, Mê Thiên Thất Thánh minh, Lão Tự Hiệu Ôn gia, Diệu thủ Ban môn... bởi vì chí hướng của những môn phái này đều không thuộc triều đình.

Còn hãn lại khác, hãn muốn dùng thế lực của bang phái làm hậu thuẫn, mục tiêu cuối cùng vẫn là thi triển bản lĩnh trong triều chính.

Nói cách khác, Thái Kinh lợi dụng hãn để củng cố thực lực của mình trong võ lâm, còn hãn lại mượn chuyện này để tham dự triều chính, thao túng đại cục, nói không chừng một ngày nào đó còn có thể đứng ngang hàng với cha nuôi.

Thế lực mà hãn thật sự e ngại chính là tập đoàn Hữu Kiều. Khi mới thành lập, tập đoàn Hữu Kiều đã có thế lực khá lớn trong triều, kết hợp với tiềm lực trong võ lâm, so với chí hướng của Bạch Sầu Phi đúng là một chính một phản, khác đường cùng đích.

Bởi vì tập đoàn Hữu Kiều có bối cảnh triều đình, khiến cho Bạch Sầu Phi rất e ngại, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hãn chỉ có thể đề phòng móng vuốt của tập đoàn này vươn vào trong võ lâm, đồng thời cũng muốn nhanh chóng tiến vào trong trung tâm quyền lực của triều đình.

Hiện giờ đừng nói là tử địch Lục Phân Bán đường còn chưa diệt trừ, ngay cả đại cục của Kim Phong Tế Vũ lâu hãn cũng chưa hoàn toàn nắm giữ, chỉ có thể ngồi yên nhìn tập đoàn Hữu Kiều tiến bước.

Cho nên, hãn không thể vì giết Vương Tiểu Thạch mà đắc tội với tập đoàn Hữu Kiều. Giờ này phút này, lỡ may xung đột với đám người Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung, cho dù không thất bại thảm hại cũng sẽ làm suy yếu lực lượng của mình, kết thêm thù địch có thể gây trở ngại đối với tiền đồ.

Điều hãn sợ hãi là, Vương Tiểu Thạch kết hợp với lực lượng phương diện quý tộc của Phương Ứng Khán, cùng với thế lực của cha nuôi Phương Cự Hiệp của y trong võ lâm năm xưa, lại thêm Mễ Thương Khung trong cung hỗ trợ, lực lượng bốn phe hợp nhất, vậy thì cực kỳ đáng sợ.

Hãn tạm thời không dám trêu chọc Vương Tiểu Thạch, lại quyết định phản bội Tô Mộng Chấm sớm hơn. Nguyên nhân chủ yếu là, hãn không muốn sau khi Vương Tiểu Thạch kết hợp với thế lực của tập đoàn Hữu Kiều, lại thống nhất với Kim Phong Tế Vũ lâu. Nếu như vậy, thế lực của Vương Tiểu Thạch sẽ cực kỳ lớn mạnh, Tô Mộng Chấm ổn định quyền lực, chỉ sợ mình sẽ không có chỗ để đặt chân.

Hắn chỉ ngằm hạ lệnh theo dõi Vương Tiểu Thạch, điều tra tất cả hành động của đối phương. Kết quả, trước khi hắn phát động tấn công tháp ngà voi, đã nhận được một tin tức tốt và một tin tức xấu.

“Vương Tiểu Thạch hình như vì chuyện đối phó với Nguyên Thập Tam Hạng, đã trở mặt với người của tập đoàn Hữu Kiều.”

Đối với Bạch Sầu Phi, đây đương nhiên là một tin tức tốt, hắn chỉ mong sao bọn họ chiến đấu đến người chết ta sống.

Tin tức xấu tiếp theo lại là: “Vương Tiểu Thạch đã giết chết Nguyên Thập Tam Hạng.”

Bạch Sầu Phi vốn cũng không thích Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng là đại tướng dưới tay Thái Kinh. Hắn không thích người này, cũng giống như trong lòng hắn rất căm ghét Thiên Hạ Đệ Thất. Hơn nữa Nguyên Thập Tam Hạng cộng thêm đồ đệ của hắn là Thiên Hạ Đệ Thất, thực lực vô cùng đáng sợ.

Hắn cũng chỉ mong Nguyên Thập Tam Hạng chết đi, nhưng hắn lại hi vọng Nguyên Thập Tam Hạng chết trong tay mình. Có thể giết chết một cao thủ tuyệt đỉnh như Nguyên Thập Tam Hạng, chắc chắn là một vinh quang trong lịch sử võ lâm, thậm chí cũng là một mục tiêu trong lòng Bạch Sầu Phi và rất nhiều cao thủ trên giang hồ.

Giống như “giết chết Gia Cát tiên sinh” là một trong “mục tiêu quan trọng” của bọn họ, người trong chính đạo cũng dùng việc “ám sát Thái Kinh” làm tôn chỉ.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại đi trước một bước, giết chết Nguyên Thập Tam Hạng. Bất cứ người nào, chỉ cần giết chết Nguyên Thập Tam Hạng đã đủ dương danh thiên hạ, trở thành tông sư.

Bạch Sầu Phi cảm thấy mình đã chậm một bước, tiếc nuối mơ hồ, mà vào lúc này, hẳn lại không thể phân tâm đối phó với Vương Tiểu Thạch hay Nguyên Thập Tam Hạng.

Một người trong một đoạn thời gian dài, chỉ có thể tập trung tinh thần hoàn thành một chuyện lớn.

Đây là tin tức hẳn nhận được trước khi tiến vào tháp ngà voi, cho nên hẳn càng quyết tâm “giết chết Tô Mộng Châm”.

Hắn vốn đã truyền tin, cho dù Vương Tiểu Thạch có giết được Nguyên Thập Tam Hạng, nhất định cũng sẽ sức tàn lực kiệt. Hắn muốn Khuất Hoàn và Lê Tinh Đường theo dõi Vương Tiểu Thạch, nhân cơ hội ám toán đối phương, thừa cơ diệt trừ mối họa ngầm này.

Đáng tiếc, Đỉnh phái và Thác phái chưa ra tay, đã bị người khác đánh cho tơi tả.

Người đầu tiên phát hiện ra bọn họ ẩn tàng đánh lén chính là Lão Lâm thiền sư Lôị Trần Vũ, lúc đó y đang truy đuổi Cố Thiết Tam. Nhưng y cũng không ra tay, chỉ cất tiếng, “gọi” ra một đám giang hồ hảo hán cũng đang ẩn nấp tiếp viện cho Vương Tiểu Thạch.

Đó là đám cao thủ Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Phương Hạng Thiếu, Ôn Nhu, Hà Tiểu Hà, Chu Tiểu Yêu, bọn họ ngăn cản đám người Lê Tinh Đường và Khuất Hoàn, đánh cho tan tác.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Khách Cơ (Người Khách)

- Lẽ ra chúng tôi còn chặn được.

Khuất Hoàn hỗn hển báo cáo:

- Nhưng lúc này Vương Tiểu Thạch lại xuất hiện. Còn có một cô gái, dáng vẻ xinh đẹp nhưng ra tay rất tàn nhẫn, không nói lời nào, chỉ dùng một cây tiêu bắn ra ám khí xuất quỷ nhập thần, đánh ngã bảy tám huynh đệ của chúng tôi. Những người bị đánh trúng chỉ hiện lên một điểm đỏ như bị muỗi chích, nhưng không lâu sau cả người bỗng hóa thành một vũng nước, còn nổi lên vài bong bóng.

Nghe đến đây, con người Bạch Sầu Phi co lại, nói:

- Vô Mộng Nữ? Tại sao cô ta lại giúp Vương Tiểu Thạch?

- Cô ta đánh ngã mấy người bên phía chúng tôi, còn nói với Vương Tiểu Thạch giống như muốn tranh công “người thiếu ân tình của ta, nên trả lại tâm cho ta”.

Lê Tinh Đường như vẫn còn sợ, kể lại:

- Một cô gái áo đỏ khác lại kêu lên “cái gì, hắn đã trộm tâm của cô”.

Bạch Sầu Phi nhú mày:

- Đó chắc là Ôn Nhu.

- Là cô ta.

Lê Tinh Đường cũng biết Ôn Nhu có giao tình khá tốt với Bạch lâu chủ, nhưng hôm nay vị cô nương này lại giúp đỡ “người ngoài” đối phó với bọn họ, khiến cho hắn cũng cảm thấy khó hiểu:

- Cô gái dùng tiêu phát ra ám khí cười nói “không phải trộm tâm của ta, mà là thương tâm của ta”. Ôn cô nương liền trừng mắt nhìn Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch lại nói “đó không phải là tâm thật”. Ôn cô nương “ồ” một tiếng. Vương Tiểu Thạch vội vàng nói thêm “là tên, Thương Tâm tiểu tiên”.

- Tiểu tử này lại lấy được Thương Tâm tiên quyết?

Sắc mặt Bạch Sầu Phi lại trắng lên, hừ lạnh nói:

- Đúng là không ngờ.

Hắn lập tức thầm nghĩ: “Tiểu Thạch Đầu này đi mất bốn năm, trải qua giang hồ hiểm ác, nhưng đối xử với cô nương điêu ngoa kia vẫn giống như trước, vừa sợ vừa yêu, điểm này không hề thay đổi.”

Hắn cười lạnh hỏi:

- Vương Tiểu Thạch đã giết Nguyên Thập Tam Hạng rồi chứ?

Khuất Hoàn đáp:

- Đã giết.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Thương thế của hắn không nặng chứ?

Lê Tinh Đường đáp:

- Không tính là quá nặng.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Hắn đã xuất hiện, cộng thêm đám huynh đệ của hắn cũng có mặt ở đó, các người làm thế nào sống sót trở về?

Lê Tinh Đường hiên ngang nói:

- Chúng tôi vì muốn hoàn thành mệnh lệnh của lâu chủ, khổ chiến không khuất phục, mang theo khí khái đại trượng phu thà chết không chịu nhục, dùng một địch trăm, dũng cảm chống địch, giết khỏi trùng vây, mở ra đường máu...

Bạch Sầu Phi quát một tiếng:

- Ta không muốn nghe nói nhảm.

Khuất Hoàn nói ngay:

- Vương Tiểu Thạch đã cứu chúng tôi.

Bạch Sầu Phi ngạc nhiên:

- Hắn à?

Khuất Hoàn nói:

- Hắn bảo cô gái phóng ám khí kia dừng lại, nói rằng “đừng giết hại bọn họ, bọn họ cũng chỉ nhận lệnh của người ta, không dám không nghe theo mà thôi”. Hắn cũng ngăn cản mấy tên huynh đệ kia động võ với chúng tôi.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Cho nên các người liền bỏ chạy?

Lê Tinh Đường ưỡn ngực nói:

- Tôi vốn đang định nghiên rằng khổ chiến, không sợ hi sinh. Chỉ cần có thể chấp hành ý chỉ của Bạch lâu chủ, cho dù lên núi đao, xuống chảo dầu, tôi cũng không sợ...

Bạch Sầu Phi cắt lời:

- Kết quả thế nào?

Lê Tinh Đường tràn đầy khí khái, nói:

- Kết quả không quan trọng, quá trình mới đáng nói. Tôi dũng cảm không sợ, chiến đấu đến cùng, không ngại liều chết, nhưng mà tên Khuất Hoàn này, hừ, hấn lại nhát gan đánh trống rút lui...

Bạch Sầu Phi nhíu mày cắt ngang:

- Ta muốn nghe sự thật.

Khuất Hoàn lập tức đáp:

- Chúng tôi lập tức chạy trốn, giống như dưới chân có bôi dầu.

Bạch Sầu Phi ngênh đón gió sông, tay áo vang lên phần phật, giống như gió thổi mây bay. Nhưng trong lòng hấn không hề nhàn rồi, hơn nữa chí khí rất lớn, muốn tạo nên một phen sự nghiệp, thực thi hoài bão, thi triển thân thủ.

Hôm nay hấn đã thành công, cuối cùng đã trở thành tổng lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bây giờ hấn đã thắng lợi, đã đánh ngã được Tô Mộng Châm.

Nhưng hôm nay hắn cũng thất bại, bởi vì chưa lấy được cái xác của Tô Mộng Chấm. Đồng thời hắn cũng khó hài lòng, bởi vì trong ngày mà hắn đắc chí, Vương Tiểu Thạch lại giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, hơn nữa hình như còn lấy được “Thương Tâm tiền quyết”. Đó chẳng phải là như hổ thêm cánh? Không được, hắn nhất định phải giết chết Vương Tiểu Thạch, đoạt lấy “Thương Tâm tiền quyết” này.

Hắn càng hăng hái vì có thêm một cái cớ để đối phó với Vương Tiểu Thạch.

Hắn hỏi Khuất Hoàn (dường như hắn không muốn nghe Lê Tinh Đường nói chuyện nữa):

- Hắn còn nói gì nữa không?

“Hắn” ở đây đương nhiên là chỉ Vương Tiểu Thạch.

Khuất Hoàn đáp:

- Có.

Nhưng cũng không lập tức nói tiếp.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn Khuất Hoàn một cái. Ánh mắt Khuất Hoàn lại không hề nhượng bộ.

Bạch Sầu Phi lập tức hiểu ý của hắn, vì vậy liền nghiêng người về phía Khuất Hoàn, như vậy thì Khuất Hoàn có thể nói nhỏ bên tai hắn.

- Vương Tiểu Thạch nói “trở về nói với Bạch lão nhị, người đó dám làm hại Tô lão đại, ta sẽ lấy mạng của người đó”.

Bạch Sầu Phi gật đầu.

Người đã hại rồi, không còn đường để quay đầu nữa. Dù sao mình và Vương Tiểu Thạch đã chắc chắn là địch chứ không phải bạn.

Hắn cũng đã từng nghĩ, có nên lôi kéo Vương Tiểu Thạch về bên phe mình, khiến cho trong tay mình có thêm một đại tướng hay không?

Nhưng hắn lập tức cho rằng đó là chuyện không thể.

Một là bởi vì Vương Tiểu Thạch rất trung thành với Tô Mộng Châm, còn mình lại rất bất trung với Tô Mộng Châm, đây rõ ràng là thế cục đối lập.

Hai là hắn cũng không chứa chấp được Vương Tiểu Thạch. Cho dù bây giờ Vương Tiểu Thạch chịu nghe theo hắn, nhưng làm sao bảo đảm sau này Vương Tiểu Thạch sẽ không tìm cách diệt trừ hắn, giống như hắn diệt trừ Tô Mộng Châm?

Nếu Vương Tiểu Thạch đã nói như vậy, cũng đồng nghĩa với việc tuyên chiến.

Bạch Sầu Phi hiểu được dụng ý Khuất Hoàn khi nhỏ giọng kể lại những lời này, đó là chừa lại đường lui.

Nếu như lớn tiếng kể lại những lời của Vương Tiểu Thạch, lỡ may Bạch Sầu Phi không muốn đối địch với Vương Tiểu Thạch, hoặc là có ý hóa địch thành bạn, nhưng người người đều đã nghe thấy những lời này, sẽ không có cơ hội quay đầu nữa.

Hắn tin lời của Khuất Hoàn, bởi vì Khuất Hoàn là một người dám chịu trách nhiệm. Có lúc, Khuất Hoàn chỉ cần dựa vào cái lý, chẳng những dám tranh luận với hắn, thậm chí còn dám “cãi vã” với hắn.

Hắn thích loại người này. Là một nam tử hán, hắn xem thường nhất là loại nam nhân thích “bợ đỡ”. Nam nhân đại trượng phu, trước tiên phải biết

gánh vác, dám chịu trách nhiệm, người như vậy thì lời nói ra mới có sức nặng.

Nhưng hắn lại không biết, lần này hắn đã nhìn lầm Khuất Hoàn.

Những lời vừa rồi của Khuất Hoàn, mặc dù không phải nói dối, nhưng lại là bóp méo sự thực.

Hắn hi vọng nhìn thấy lúc Bạch Sầu Phi đắc chí mãn nguyện, hả lòng hả dạ, lại có thêm một chút bức mình.

Khuất Hoàn đã nhìn thấy Vương Tiểu Thạch ra tay. Mặc dù Vương Tiểu Thạch vừa mới liều mạng chiến đấu với Nguyên Thập Tam Hạng, người đã bị thương, nguyên khí cũng tổn thương nặng nề, nhưng hắn chỉ tiện tay nhặt ba viên cầu tuyết nho nhỏ trên mặt đất, một viên đánh vào huyệt Khúc Trạch của Lê Tinh Đường, một viên bắn vào huyệt Độc Tị của mình, còn một viên nắm ở trong tay, vừa ngăn cản đám người Trương Thán và Đường Bảo Ngưu truy kích, vừa quát lên:

- Trước khi cầu tuyết trên tay ta tan hết, các người còn không đi thì e rằng vĩnh viễn sẽ không đi được nữa.

Bọn họ có thể không đi sao?

Một tay của Lê Tinh Đường đã nhấc không lên, một chân của Khuất Hoàn đến bây giờ vẫn còn cảm thấy có phần khập khiễng.

Vương Tiểu Thạch lúc đó vô cùng uy phong, điều này đã phản ánh sự vô năng của mình. Cho nên Khuất Hoàn rất không thích Vương Tiểu Thạch, hắn hi vọng Bạch Sầu Phi có thể trừ khử đối phương.

Hắn cũng nhìn Bạch Sầu Phi rất không vừa mắt.

Bạch Sầu Phi có thể thành công, nhưng như vậy xem là thành công gì?

Đoạt quyền soạn vị thành công? Chỉ cần thủ đoạn đủ độc, lương tâm đủ đen, vận may đủ tốt, ai cũng có thể làm được.

Khuất Hoàn cảm thấy mình là một người phụ trách một phái, không có lý do gì phải cúi đầu xưng thần, cung kính bẩm báo với Bạch Sầu Phi trẻ hơn hẳn mười mấy tuổi. Hắn rất không cam lòng, cho nên hắn cũng hi vọng Bạch Sầu Phi bị Vương Tiểu Thạch trừ khử.

Hắn và hai người đó vốn không thù không oán, nhưng thế sự thường là như vậy. Một người hận người, ghét người, thù hằn người, chỉ cần hắn nhìn không vừa mắt, căn bản không cần lý do nào khác.

Đối với Khuất Hoàn, lý do của hắn có rất nhiều. Hắn cho rằng “trò chơi tranh đoạt quyền lực” trong võ lâm kinh thành này, hắn vẫn không có cơ hội nhúng tay làm nhà cái, cho dù có cơ hội, cũng chỉ là một loại “trợ thủ”, vĩnh viễn không phải là “chủ nhân trên lô đài”.

Nói cách khác, hắn chỉ là “người khách”.

Khuất Hoàn lại thích làm chủ nhân. Hắn muốn “làm chủ”, chứ không phải mặc cho người ta quyết định. Vì vậy hắn không thích Vương Tiểu Thạch, cũng ghét Bạch Sầu Phi.

Hắn đương nhiên sẽ không lộ ra, thứ hắn biểu đạt ra ngoài chỉ có sự chính trực trung thành. Loại người như vậy, những lời nói ra, cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng sẽ không đề phòng. Như vậy mục đích của hắn xem như đã đạt được.

Thực ra, câu nói kia của Vương Tiểu Thạch vốn là: “Trở về nói cho bạch nhị ca, trước giờ Tô lão đại vẫn luôn nâng đỡ dìu dắt chúng ta, có ơn tái tạo, hi vọng có thể niệm tình kết nghĩa, đừng làm tổn thương hòa khí. Có người nào làm tổn thương đến Tô đại ca, chúng ta nên liên hiệp đối phó với người đó thì tốt hơn.”

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hóa Cơ (Phân Biệt)

Khuất Hoàn nói như vậy, Bạch Sầu Phi dĩ nhiên tin tưởng.

Bản thân hắn vẫn luôn đề phòng Vương Tiểu Thạch, cũng không có ý định bỏ qua cho đối phương. Thậm chí vì nghe nói Vương Tiểu Thạch trở về kinh thành, cho nên hắn mới quyết định ra tay sớm với Tô Mộng Châm.

Nếu là Lê Tĩnh Đường nói, có lẽ Bạch Sầu Phi còn hoài nghi, bởi vì Lê Tĩnh Đường vốn là một kẻ thích đao to búa lớn, không dám chịu trách nhiệm, chỉ biết a dua xu nịnh và khoác lác.

Khuất Hoàn lại không giống, hắn rất thẳng thắn, có lúc thậm chí còn dám cãi vã với cấp trên.

Cho nên Bạch Sầu Phi vốn giỏi về tâm kế lại không đề phòng loại người này. Bởi vì hắn là một người thông minh, hắn biết người thông minh thật sự sẽ không lỗ mồm, nói thẳng nói thật, bẻ lại cấp trên như vậy.

Loại người này bình thường sẽ không nói dối, rất đáng tin nhiệm.

Chỉ là, trên đời có rất nhiều người thông minh vẫn bị lừa gạt, nhất là rất dễ bị người trung thực lừa gạt (ít nhất hắn cho rằng đó là người trung thực).

Sai lầm mà người thông minh dễ phạm phải nhất, đó là thông minh sẽ bị thông minh hại.

Khi thuyền của Bạch Sầu Phi còn chưa trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, trên con đường thủy ngắn ngủi này, một chiếc thuyền nhỏ đã chặn thuyền lớn lại, một người lập tức bước lên thuyền.

Nhìn thấy người này, trong lòng Bạch Sầu Phi thâm gật đầu.

Chỉ cần người này vừa xuất hiện, hẳn biết “vấn đề” vốn tồn tại đã không thành vấn đề nữa. Bởi vì đây là một người chuyên môn giải quyết vấn đề, cũng là một người do hãn tự tay bồi dưỡng ra.

Người trẻ tuổi này gọi là Lương Hà.

Bạch Sầu Phi đã ngầm huấn luyện một trăm lẻ tám đệ tử tinh anh, bọn họ có một danh hiệu, gọi là “Nhất Linh Bát Công Án”. Một trăm lẻ tám tên đệ tử này do hãn trực tiếp chỉ huy, còn khi hãn không có mặt, sẽ do hai người khác một chính một phụ dẫn dắt. Người thống lĩnh này chính là Lương Hà.

Người này vừa xuất hiện, Bạch Sầu Phi biết trợ thủ đã đến, cục diện nơi Kim Phong Tế Vũ lâu nhất định đã được Lương Hà và Nhất Linh Bát Công Án ổn định xong.

Nhưng khuôn mặt của hãn vẫn nghiêm nghị.

Đối phó với thủ hạ không thể dung túng, một khi dung túng thì sẽ không biết lớn nhỏ, cũng sẽ không hoàn toàn chấp hành mệnh lệnh. Cho nên hãn vẫn luôn nói năng thận trọng, lời nói sắc bén, hơn nữa còn thưởng phạt nghiêm minh, mệnh lệnh như núi.

Mặc dù trong lòng Bạch Sầu Phi đối với những người này rất yên tâm, cũng rất đặc ý, dù sao những người này cũng là đệ tử tâm phúc do một tay hãn dạy dỗ ra, nhưng hãn lại quyết không biểu lộ sự đặc ý và yên tâm này ra mặt.

Vui giận không hề đổi sắc, thiên uy khó dò.

Trước mặt những người này, trong lúc vui vẻ cười lớn, sướng lòng say mềm, hần lại đột nhiên chặt xuống cái đầu của người rót rượu ca múa; mà trong lúc giận dữ mắng chửi những người phạm sai lầm, hần lại đột nhiên khen ngợi đề bạt, khiến cho người khác hoàn toàn không thể nắm được, trong lòng vị lãnh tụ vui giận thất thường này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng trong một trăm lẻ tám tên đệ tử kia, người mà hần tán thưởng nhất chính là Lương Hà. Bởi vì Lương Hà không hề đoán xem hần đang nghĩ gì, chỉ làm việc mà mình nên làm. Lương Hà cũng rất thẳng thắn, có sai lầm thì thẳng thắn thừa nhận, có vấn đề thì đưa ra thảo luận, có chuyện thì lập tức giải quyết.

Chỉ có loại người này mới là nhân tài thật sự, mới có thể làm được chuyện, cho nên Bạch Sầu Phi rất coi trọng hần, càng nghiêm khắc với hần hơn.

Muốn một nhân tài thành tài, không bức hần chẳng còn đường lui, đến bước đường cùng, vậy thì chỉ là một nhân vật nhỏ còn chưa dốc hết tiềm lực để phát huy bản lĩnh của mình.

Nhân vật lớn là phải bức ra. Có lúc là thời đại lớn, có lúc là sự tình lớn mới bức ra được nhân vật lớn.

Lương Hà vừa lên thuyền liền đi thẳng về phía Bạch Sầu Phi, sau đó cung kính hành lễ. Từ đầu đến cuối, chẳng những động tác của hần hoàn mỹ không tỳ vết, thậm chí cũng không cho người ta một chút sơ hở nào.

Bạch Sầu Phi chỉ gật đầu một cái.

- Cục diện nơi Kim Phong Tế Vũ lâu đã ổn định chưa?

- Đã ổn.

- Tô Mộng Châm có thể vẫn còn ở trong phạm vi Kim Phong Tế Vũ lâu hay không?

- Tuyệt đối không thể.

- Lục Phân Bán đường có hành động khác thường nào không?

Bạch Sầu Phi vẫn luôn đề phòng khi phát động tạo phản, Lục Phân Bán đường ở gần đó sẽ thừa dịp đánh lén.

- Chúng ta đã bày bố nghi trận, bọn chúng vẫn còn đang đề phòng chúng ta tập kích.

- Người còn gì muốn báo cáo không?

- Có.

Lương Hà lại báo cáo, trong thời gian ngắn ngủi này, hắn đã biết rõ quan hệ, ân tình và ngọn nguồn giữa ba người Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu và Tô Mộng Châm.

Nhan Hạc Phát là đại thánh chủ trong Mê Thiên Thất Thánh minh, nhưng cách phân chia cấp bậc trong Mê Thiên Thất Thánh lại rất đặc biệt, khác với quy tắc võ lâm thông thường. Đại thánh chủ thật ra là người ít quyền lực nhất trong Thất Thánh. Trên thực tế, võ công của y tuy đã xem là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, nhưng trong Thất Thánh thì lại là người yếu nhất.

Ngày đó, khi thần trí của Quan Thất vẫn còn sáng suốt thì cũng đã không trọng dụng Nhan Hạc Phát. Còn Chu Tiểu Yêu vốn là cô gái bán thân trong thanh lâu, Nhan Hạc Phát thấy nàng có tư chất tốt, lại xinh đẹp, cho nên đã chuộc nàng ra, dạy nàng võ công, đề cử nàng vào Mê Thiên Thất Thánh minh.

Y không nhìn sai, Chu Tiểu Yêu đúng là nữ trung hào kiệt. Dưới sự chỉ bảo của Quan Thất, cộng thêm nhiều lần gặp kỳ ngộ, võ công và chiến công của Chu Tiểu Yêu dần dần cao hơn Nhan Hạc Phát, địa vị trong minh rất nhanh cũng vượt qua y.

Nhan Hạc Phát có lẽ đã làm sai một chuyện, đó là ngày đó hẳn thật sự muốn tranh giành quyền lợi với Chu Tiểu Yêu. Cho nên Chu Tiểu Yêu một khi được cất nhắc, leo lên trên đầu Nhan lão, cũng xem như thừa cơ trút giận, đối chọi gay gắt với Nhan Hạc Phát, không hề nhường bộ. Có điều, thực ra nàng vẫn rất cảm kích Nhan Hạc Phát từng dìu dắt nàng, vào những thời điểm quan trọng đều đứng chung trận tuyến với Nhan Hạc Phát, cùng tiến cùng lui.

Cho đến khi Quan Thất dần dần đánh mất thần trí, tin theo ngũ, lục thánh chủ xúi giục, thường xuyên kiểm cố trách phạt hai thánh chủ Nhan, Chu. Phương thức thường dùng nhất là bảo Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đi đối phó với Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, thậm chí còn hạ lệnh cho bọn họ phụ trách ám sát Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn.

Với công lực của Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát, muốn hành thích nhân vật như tổng đường chủ Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường và tổng lâu chủ Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu, dĩ nhiên là không đủ khả năng. Nhưng nếu bọn họ không đánh mà lui, trở lại trong minh nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nếu không có Tô Mộng Chấm âm thầm tương trợ, Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu có thể nói là chết chắc.

Có một lần bọn họ thất thủ, bị Tô Mộng Chấm bắt được, nhưng Tô Mộng Chấm lại bảo vệ tính mạng của bọn họ, dùng lễ đối đãi, còn ban ơn huệ, để bọn họ mang công trở về. Y còn âm thầm giúp bọn họ đối phó với Lục Phân Bán đường, có lần còn cứu thoát hai người Nhan, Chu từ trong

vòng vây của Lục Phân Bán đường, nhiều lần khiến cho ngũ, lục, thất thánh chủ mất đi lý do trừng phạt hai người.

Cho nên Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu rất cảm kích Tô Mộng Chấm. Tô Mộng Chấm không chỉ bảo vệ tính mạng của bọn họ, còn bảo vệ mặt mũi cho bọn họ.

Đối với người giang hồ, có lúc mặt mũi thậm chí còn quan trọng hơn so với tính mạng.

Vì vậy Nhan Hạc Phát đã thề phải báo đáp Tô Mộng Chấm.

Lần đó huyết chiến trên đường, Quan Thất thảm bại, về sau mai danh ẩn tích. Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu liền nhân dịp này xúi giục bang chúng, khuyên bảo mọi người gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Hai người vốn đã sớm có lòng phục vụ cho Tô Mộng Chấm.

Bởi vì Bạch Sầu Phi là thân tín của Tô Mộng Chấm, cho nên cũng biết rõ nguyên nhân chuyện này, hiểu được hai người Nhan, Chu là bạn chứ không phải địch. Do đó, Bạch Sầu Phi từng dùng danh nghĩa Tô Mộng Chấm âm thầm hạ lệnh, bảo Nhan Hạc Phát cố ý dẫn Vương Tiểu Thạch đến Đại Lý ngục cứu Trương Thán, lại lén lút dùng lời kích động Lãnh Huyết, nói rằng Trương Thán là lưu manh cường đạo, còn Vương Tiểu Thạch lại mượn quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu và Hình bộ, cứng rắn muốn nha môn giao người. Lãnh Huyết đương nhiên cảm thấy bất bình, cho dù thả người cũng muốn dạy dỗ Vương Tiểu Thạch một phen, từ đó dẫn đến hai người long tranh hổ đấu, khiến cho Vương Tiểu Thạch căm hận Tứ Đại Danh Bồ, đồng ý hành thích đầu sỏ Gia Cát tiên sinh. Hắn lại dùng danh nghĩa Tô lâu chủ gợi ý cho Chu Tiểu Yêu, cố ý dẫn Vương Tiểu Thạch đến hẻm Ngõa Tử, tận mắt nhìn thấy Lục Hợp Thanh Long giả mạo Tứ Đại Danh Bồ, cưỡng chế trưng thu, ức hiếp lương dân, để cho Vương Tiểu Thạch đối với chuyện ám sát Gia Cát tiên sinh không còn hoài nghi, quyết không mềm lòng.

Nhan Hạc Phát từ lâu đã muốn báo đáp Tô Mộng Chấm. Bạch Sầu Phi lại xem nhẹ phần tình cảm này, cho rằng Nhan Hạc Phát chỉ là loại thừa gió xoay buồm, trông thấy tình hình của Mê Thiên Thất Thánh mình nguy ngập, cho nên mới quay sang gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Theo đạo lý, một kẻ bất trung với chủ cũ thì cũng sẽ không trung thành đến cùng với chủ mới.

Vì vậy trong hành động lần này, Bạch Sầu Phi đã có phần xem thường hai người Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu.

Không ngờ đối với Nhan Hạc Phát, Tô Mộng Chấm chính là một người biết “phân biệt tốt xấu”, hơn nữa còn dùng lễ đối đãi với y, cho y “cơ hội”, cho y “mặt mũi”. Hôm nay “thời cơ” đã đến, y dĩ nhiên không tiếc lấy thân báo đáp ân huệ của Tô công tử.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thượng Cơ (Bước Lên Cơ Hội)

Thuyền của Bạch Sâu Phi vừa mới cập bờ, Lương Hà lại báo cáo “phát hiện” thứ hai.

Đó là tư liệu phân tích về đệ tử Dư Thiếu Danh của Kim Phong Tế Vũ lâu, người vừa rồi đã giết chết Nhan Hạc Phát diệt khẩu, còn có những mối quan hệ hảo hữu của y.

Những tài liệu này đương nhiên rất hữu dụng, Bạch Sâu Phi phải dựa vào nó để tìm ra những người nào trung thành với Tô Mộng Chấm. Hắn muốn lần lượt thanh trừ những kẻ địch trong lâu.

Hắn cảm thấy rất hài lòng, đương nhiên hắn cũng không biểu thị sự “hài lòng” này ra ngoài.

Một khi đã “hài lòng”, sau này người khác sẽ biết làm cách nào để nịnh hót hắn, đồng thời cũng sẽ trở nên kiêu ngạo, cảm thấy mình đã làm đủ tốt. Chỉ cần bắt đầu có ý nghĩ như vậy, rất có thể tiếp theo sẽ là muốn “thay thế” hắn.

Cho nên hắn bình tĩnh, nghiêm mặt, trừng mắt, nhíu mày nói:

- Trước tiên ngươi nên điều tra một người.
- Ban Ban Biện?

Lương Hà lập tức đáp:

- Tôi đã phái người đi điều tra rồi.

Mặc dù cơ quan mà Tô Mộng Châm dùng để chạy trốn bao gồm của Thục Trung Đường môn, Lão Tự Hiệu Ôn gia và Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng cơ quan đường hầm vẫn chủ yếu do môn đệ họ Ban xây dựng. Nếu có thể tìm ra Ban Ban Biện, dĩ nhiên cũng sẽ biết được lối ra của thông đạo và tung tích của Tô Mộng Châm.

- Sau khi Ban Ban Biện rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, quả thật từng trở lại Diệu Thủ Ban gia, giúp lão đại Ban Siêu Tân của Ban môn xây dựng lăng mộ. Sau đó hình như xảy ra bất hòa với người nắm thực quyền Ban gia là Ban Nhân Mã, nghe nói đã được người của Thần Thương hội Sơn Đông chiêu mộ. Những năm gần đây y lại mai danh ẩn tích, không biết đi đâu.

Lương Hà báo cáo tới đây lại ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Tôi sẽ phái người tra xét, xem ai là người chiêu mộ Ban Ban Biện gia nhập Thần Thương Tôn thị, cũng sẽ tra xem Ban Ban Biện rốt cuộc đang ở đâu, còn sống hay đã chết, có còn qua lại với Tô Mộng Châm hay không.

Bạch Sầu Phi vừa chấp tay bước về phía Hoàng lâu, vừa trầm ngâm hỏi:

- Ban Ban Biện có thân nhân không?

Lương Hà đáp:

- Có.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Thân nhân gì?

Lương Hà nói:

- Phụ thân của y chết sớm, chỉ còn lại mẹ già, một anh trai và một em gái.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Y không lấy vợ sao?

Lương Hà đáp:

- Y luôn luôn nói với người khác, rằng đi vào giang hồ cũng giống như xuất gia, càng ít bận tâm thì càng tốt. Trong Ban môn thì chi nhánh của y là ít nhất.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho dù ít đến đâu thì y vẫn có người nhà, có người nhà thì tốt rồi.

Lương Hà cung kính nói:

- Vâng.

Hắn vẫn luôn bội phục con người đào tạo hắn trước giờ, bởi vì từ một cử một động, một lời một câu của người này đều có thể học được rất nhiều thứ mà hắn chưa thông thạo.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy Hoàng lâu trong tầm mắt, chợt dừng bước, ngửa đầu chấp tay nhìn về mái cong trên lầu, thông thả hỏi:

- Trên giang hồ Ban Ban Biện có ngoại hiệu là gì?

Lương Hà lập tức trả lời:

- Năm xưa người trong võ lâm gọi y là “Ngũ quý vận chuyển, xuất quý nhập thần, gặp y không có biện pháp”, gần đây trên giang hồ chỉ gọi đơn giản là “Ban Sư”.

Bạch Sầu Phi gật đầu.

Nghe được báo cáo của Lương Hà, trong lòng hắn cũng bị kích động.

Sự kích động này là vì trong tay hắn có một nhân vật như Lương Hà. Nhân tài như vậy, chỉ cần cho hắn thời cơ, thời gian, thời thế, sẽ rất dễ dàng vượt qua mình, thậm chí lỡ may sơ suất, hắn muốn thay thế mình cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng phải có thuộc hạ như vậy, thế lực của mình mới có thể lớn mạnh, tổ chức mới có tiền đồ. Chuyện mà hắn chưa nghĩ tới thì thuộc hạ đã nghĩ thay hắn, chuyện mà hắn chưa làm được thì thuộc hạ đã làm giúp hắn, đây mới thực sự là thuộc hạ hữu dụng.

Chỉ tiếc nhân tài hữu dụng thông thường cũng là nhân tài nguy hiểm.

Bạch Sầu Phi thấy Lương Hà cẩn thận khôn khéo như vậy, điều tra kỹ càng về thân thế lý lịch và những thứ liên quan đến đối tượng, việc lớn việc nhỏ không bỏ sót, trong lòng hắn cảm thấy cao hứng, mừng vì có nhân tài, nhưng cũng ngầm cảnh giác phòng bị. Tuy hiện giờ có rất nhiều chuyện đang cần hắn tập trung xử lý, nhưng ý niệm này vẫn lóe lên như tia chớp, như bóng ngựa qua khe cửa, hơn nữa còn ẩn hiện nhiều lần.

Nội gian còn đáng sợ hơn ngoại địch, giặc nhà còn khó phòng hơn cường đạo.

Tổng đường chủ Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường bị giết như thế nào? Đó là bởi vì hắn tin lầm Quách Đông Thần, cho rằng đó là “nội ứng” mà hắn phái đi, giao cho trọng trách, vì vậy chẳng hề đề phòng, không ngờ lại trúng kế “phản nội ứng” của Tô Mộng Chấm, thất bại thảm hại, chết thảm đương trường. Hiện nay tuy Địch Phi Kinh và Lôi Thuần đang nắm giữ đại cục, nhưng có thể nói khí thế của Lục Phân Bán đường đã kém xa bốn năm trước.

Tể tướng Phó Tông Thư lúc trước chết như thế nào? Đó là bởi vì hãn tin tưởng Vương Tiểu Thạch sẽ giúp hãn ám sát Gia Cát tiên sinh, đến nỗi chết thảm dưới “một đòn phản chiến” của Vương Tiểu Thạch. Nói như vậy, hãn cũng xem như chết trong tay một tên “nội ứng”. Nếu như hãn không tin tưởng Vương Tiểu Thạch sẽ giúp hãn hành thích Gia Cát, cũng sẽ không lơ là với Vương Tiểu Thạch như vậy.

Mê Thiên Thất Thánh minh vì sao suy sụp? Quan Thất dần dần đánh mất thần trí cũng là một nguyên nhân, nhưng một nguyên nhân quan trọng khác là sau đó Quan Thất quá tin tưởng Ngũ, lục thánh chủ. Ngũ, lục thánh chủ này rốt cuộc là ai? Rốt cuộc có lai lịch gì? Không ai biết rõ. Nhưng từ sau khi bọn họ cầm quyền, Mê Thiên minh đã trở thành gà chó không yên, nội chiến nhiều lần, cũng là vì “người mình” mà làm hỏng đại cục đại thế.

Tô Mộng Châm hôm nay vì sao thảm bại, sống chết chưa biết? Nguyên nhân quan trọng nhất cũng là hãn quá tin tưởng “người mình”.

“Nội ứng”, đây là hai chữ đáng sợ nhất.

Không sợ bên ngoài tập kích, chỉ sợ ăn mòn từ trong, đây mới là thứ không có thuốc chữa. Vật trước tiên mục nát sau đó sinh ra sâu bọ. “Nội ứng” trước tiên mặt ngoài tán đồng, theo gương, cùng một trận tuyến với người, cho đến khi hãn hoàn toàn dung hợp với người thành phần tử trong một đoàn thể. Sau đó khi thời cơ thích hợp đến, hãn mới phân hóa, dị hóa, cải cách, thay đổi, cuối cùng còn muốn lấy mạng của người, không hề tốn sức thay thế quyền lực ban đầu.

Kẻ địch muốn đối phó với người, cho dù thắng hay bại, người đều có thể chống đỡ phản kích, bởi vì khi hãn công kích người cũng có sơ hở để người thừa cơ. Nội ứng thì không phải vậy, hãn ở trong tối còn người ở ngoài sáng, chỉ có người tin tưởng hãn. Hãn ở vị trí an toàn, đến khi người đối xử chân thành với hãn thì lại ám toán người, để cho người chết không nhắm mắt, trở tay không kịp. Cho nên kẻ địch đáng sợ nhất chính là nội ứng. Khi

người phát hiện hãn là “ngọa đế” (nội ứng), hãn đã có đủ khả năng lật đổ “đế” (cơ sở) của người. Chỉ cần có một ngày “nội ứng” bước lên “cơ hội”, hoặc là nắm được “thời cơ” tuyệt diệu, vậy thì người có thể sẽ đối mặt với nguy cơ sụp đổ thất bại, giống như Lôi Tồn, Phó Tông Thư hay Tô Mộng Châm.

Bạch Sầu Phi hơi nghiêng răng. Hãn hít thở sâu, khí vào đan điền, hóa thành một viên cầu trắng, chạy vòng nhấp nhô, ngưng tụ phân hợp, lúc này đầu óc của hãn mới cảm thấy rõ ràng.

Vào lúc trăm công ngàn việc này, hãn vẫn âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đề phòng thủ hạ của mình, lúc cần thiết có thể giết vài tên thủ hạ hữu dụng, còn tốt hơn có một ngày nuôi hổ trong nhà, khiến cho mình anh hùng không có đất dụng võ.

Hãn quyết không để kẻ “nằm vùng” có thể “nằm” lên thời thế và thời cơ do hãn khổ cực tạo ra.

Hãn cũng không phải là Tô Mộng Châm. Tô Mộng Châm yêu tài, cầu nhân tài như khát, còn hãn lại yêu quyền.

Bất cứ nhân tài nào có thể uy hiếp đến quyền lực của hãn, hãn đều coi là đồng củi mục, củi là thứ dùng để đốt.

Chính hãn mới là cây đại thụ duy nhất trên núi, cũng không ngại cây lớn phải hứng gió. Trên tay hãn chỉ cần có cỏ, không cần cây cao bóng cả.

“Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại; sơn cao thiên nhận, vô dục tắc cương” *. Bạch Sầu Phi có dã tâm cực lớn, đương nhiên là có dục vọng, hơn nữa dục vọng còn rất mạnh. Nhưng nếu như hãn muốn thành đại cục, làm đại sự, sáng tạo đại nghiệp, lại không có lòng dạ bao dung hào kiệt tinh anh trên đời, vậy thì làm sao có căn cơ?

Bạch Sầu Phi cũng mặc kệ chuyện này. Hắn cho rằng trên đời chỉ có hai loại nhân tài, một loại là nghe lời, còn một loại là không nghe lời. Hắn chỉ cần loại thứ nhất, hắn muốn thanh trừ hết loại thứ hai.

Vấn đề là, những kẻ luôn vâng vâng dạ dạ, cúi đầu phục họa, rốt cuộc có tính là nhân tài hay không? Loại người này khi gặp khó, gặp chuyện, gặp thử thách, rốt cuộc có thể tận trung cứu nguy, nghĩa không chùn bước hay không?

Bạch Sầu Phi không biết, hắn cũng không quan tâm đến những thứ này.

Phương pháp mà hắn làm việc khác với Tô Mộng Châm, phương thức cũng không giống.

Cho nên trên đời này, kết giao được hảo hữu tri âm đúng là chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Còn dùng người, đặc biệt là sử dụng nhân tài lại là chuyện khó khăn nhất.

Chú thích:

* Biển chứa trăm sông, bao dung rộng lớn; núi cao ngàn nhận, không dục vọng hiên ngang.

Đây là hai câu danh ngôn của Lâm Tắc Từ. Con người phải có tấm lòng bao dung rộng lượng như biển chứa trăm sông. Núi cao sở dĩ có thể đứng sừng sững là vì nó không có dục vọng của thế gian, con người phải biết khắc chế dục vọng, mới có thể đạt đến cảnh giới hiên ngang lâm liệt.

Một nhận bằng khoảng sáu thước bốn tấc tám phân hiện giờ.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cựt Cơ (Cơ Mưu Bảo Thủ)

- Trước hiệu là tổng kết của một người, bất kể là đúng hay sai, dù sao vẫn là một sự tổng kết.

Trong lòng Bạch Sầu Phi nghĩ rất nhiều, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Không ai biết hắn đang suy nghĩ gì, hơn nữa đã đưa ra quyết định gì:

- Người nên căn cứ vào ngoại hiệu của hắn để tra xét.

Lương Hà nhất thời không hiểu rõ:

- Ngoại hiệu?

- Nếu như một người gọi là “Kim Cương Bất Hoại”, vậy thì hắn nhất định phải trải qua khổ luyện, võ công đi theo con đường cương mãnh, không gần nữ sắc, hơn nữa phải tìm được điểm yếu của hắn mới dễ đối phó. Nếu một người gọi là “Độc Tí Thần Ni”, trước tiên người phải biết rõ bà ta bị đứt cánh tay nào, vì sao lại đứt, nếu như bị người ta chặt đứt, vậy rốt cuộc cừu nhân của bà ta là ai? Bà ta cư ngụ trong miếu nào? Vì sao lại xuất gia? Tìm được những thứ này, thông thường cũng có thể tìm được phương pháp đối phó, thậm chí còn có thể tìm ra hành tung của bà ta.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nếu Ban Ban Biện đã được gọi là “Ngũ quỷ vận chuyển, xuất quỷ nhập thần, gặp hãn không có biện pháp”, vậy thì khinh công, sự khéo léo và trận pháp của y dĩ nhiên không kém, khi đối phó cần phải cẩn thận lưu ý điểm này. Người ta gọi y là “Ban Sư”, có thể suy ra năm xưa y thích đao to búa lớn, bây giờ đã chuyển thành thích đơn giản bình phàm, hơn nữa tên như ý nghĩa, dĩ nhiên sẽ có không ít đệ tử khâm phục y. Tìm ra nguyên nhân y rời khỏi Ban gia, tìm ra những người liên kết với y đối đầu Ban Nhân Mã, tìm ra đệ tử của y, Ban Ban Biện sẽ ban (dời) không đi đâu, biện (làm) không được chuyện lớn gì.

- Vâng.

Lương Hà đã hiểu được. Hãn đi theo bên cạnh Bạch Sầu Phi, có được quyền lực chỉ là thứ yếu. Nhân tài giống như hãn, hãn tự tin đi đến đâu cũng sẽ được người khác coi trọng. Nhưng càng đáng quý là từ trên người Bạch Sầu Phi, bất kể một lời một câu, một cử một động, hãn đều học được không ít đạo lý, đây mới là thứ hãn coi trọng nhất:

- Tôi hiểu rồi.

- Còn có một đầu mối.

Bạch Sầu Phi lãnh đạm nói:

- Người đã bỏ sót.

Thần sắc Lương Hà không thay đổi, nói:

- Ngài muốn nói đến Dư Thiệu Danh?

Trong lòng Bạch Sầu Phi lạnh đi, không ngờ tên Lương Hà này cũng lưu ý đến.

Nhưng hãn chỉ cười một tiếng, hỏi:

- Hẳn nhận lệnh của ai? Đồng bọn với ai? Đây là gốc rễ của bệnh tật, cần phải tra rõ.

Lương Hà cung kính nói:

- Chuyện này tôi cũng đã bảo người tra xét.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Người nào tra xét?

Lương Hà kính cẩn đáp:

- Tôn Ngự.

Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Truyền!

Tôn Ngự lập tức chạy tới.

Tôn Ngự còn trẻ tuổi hơn Lương Hà, thần sắc càng lễ độ cung kính, mày thô mắt nhỏ, trên mặt thường mang theo ý cười, khuôn mặt có nhiều nốt đậu. Bên hông hắn đeo một thanh đoản đao, trang sức trên vỏ đao rất tinh xảo trang nhã.

Báo cáo của hắn còn ngắn gọn hơn Lương Hà, giọng điệu cũng khiêm nhường hơn.

- Bẩm báo lâu chủ, Dư Thiếu Danh vốn thuộc về đội ngũ Bát Bì Phong của Đạo Nam Thần. Chúng tôi đã tìm người theo dõi, biết được hắn thường qua lại với ba băng hữu, cũng đã phái nhân thủ giám thị người nhà của hắn. Xin lâu chủ chỉ thị, chúng ta nên làm thế nào?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ba người bạn thân kia của Dư Thiếu Danh, nếu như có thể cung cấp đầu mối, lập tức ép bọn chúng nói ra. Còn nếu không chịu nói, không phân biệt trung và gian, không có lập trường rõ ràng, hãy giết hết tất cả diệt khẩu. Giết sai cũng không phải lỗi lầm gì, giữ lại có thể khiến cho mình gặp nguy hiểm, đó mới là ngu xuẩn.

Tôn Ngư chấp tay đáp:

- Vâng.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Người sẽ xử lý chuyện này thế nào?

Tôn Ngư lập tức đáp:

- Trước tiên tôi sẽ xin chỉ thị của Lương đại ca.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta muốn người phụ trách chuyện này, trả lời ngay!

Tôn Ngư lập tức nói:

- Trước tiên tôi sẽ ép cung người nhà và bằng hữu của Dư Thiếu Danh, bất kể có chịu nói hay không đều giết hết. Tôi sẽ tạo hiện trường ba người kia tàn sát lẫn nhau, còn người của Dư gia là do ba người kia giết chết.

Bạch Sầu Phi gật đầu, không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Lương Hà một cái, lại hỏi:

- Lý do giết người thì sao?

Ánh mắt Tôn Ngư khẽ chớp:

- Tôi sẽ xin chỉ thị của Lương đà chủ.

Bạch Sầu Phi cắt lời:

- Ta muốn người nói!

Tôn Ngự lập tức nói:

- Tôi sẽ loan ra tin tức, nói rằng Dư Thiệu Danh kết bè kết đảng mưu phản Tô lâu chủ, đại nghịch bất đạo, cho nên đã bị Bạch lâu chủ trừ khử. Ba đồng đảng của hắn hoảng sợ, diệt khẩu lẫn nhau, cũng giết cả người của Dư gia. Nhưng Bạch lâu chủ vẫn niệm tình cũ, an táng trọng thể cho bọn họ... chuyện này còn phải xin lâu chủ ngài phê chuẩn.

Bạch Sầu Phi lại liếc Lương Hà một cái.

Thế đứng của Lương Hà hơi thay đổi, nhưng thần thái vẫn cung kính như trước.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới nói với Tôn Ngự:

- Rất tốt, cứ làm như vậy đi. Sau này người hãy theo ta nhiều hơn.

Lương Hà lập tức vui mừng cho Tôn Ngự, nói:

- Tiểu Tôn Tử, đây là Bạch lâu chủ muốn trọng dụng người, người tu luyện mấy kiếp mới có được đây, còn không mau cảm ơn!

Bạch Sầu Phi lại đi thẳng về hướng Hoàng lâu. Hắn đã khẳng định một điểm, sự tin tưởng giữa Lương Hà và Tôn Ngự đã bị hắn thành công ly gián.

Sau vụ nổ, gạch vỡ ngói vụn trên đất đã tạo thành không ít chướng ngại, nhất thời không dễ dọn dẹp. Lúc này hắn có rất nhiều chuyện phải làm, trăm chuyện cần xử lý, mọi sự vừa mới bắt đầu, lại vô cùng phức tạp, ngàn cân treo sợi tóc.

Hắn vốn có chí lớn, ngoại trừ muốn đoạt lấy quyền hành của Tô Mộng Chấm, hắn còn muốn cải cách.

Hắn bất mãn vì Tô Mộng Chấm lại hạn chế tổ chức trong thế cục giang hồ, không muốn đi lên.

Tô Mộng Chấm cho rằng một khi mọc nổi bang hội với đảng phái triều đình, bang hội sẽ mất đi đặc tính ban đầu, không thuần túy nữa, biến thành công cụ đấu tranh của hoạn quan triều thần. Cái gì hành hiệp trượng nghĩa, thay trời hành đạo, tất cả đều sẽ biến thành đao phủ, sát thủ và bàn tay đen của đám quyền thần.

Bạch Sầu Phi lại không đồng ý. Hắn cho rằng phải lợi dụng lực lượng của triều đình. Đi lên từ quân đội, đó là con đường chính. Nhưng hiện giờ đang nhốn nháo hoảng loạn, triều đình và ngoại địch giao chiến cầu hòa, trong ngoài không đồng nhất, nhân tài có thể chiến đấu thông thường chỉ biến thành vật hi sinh. Bạch Sầu Phi muốn mượn thế lực của bang hội để mặc cả với triều đình, dẫn thân vào quan trường, theo đuổi công danh, giữ chức đại tướng, trở một nhân vật võ lâm tung hoành cả trong triều và bên ngoài. Ít nhất cũng phải giống như Gia Cát tiên sinh, nhưng nếu so với Gia Cát Tiểu Hoa thông minh, nắm giữ thực quyền, mượn việc này hiệu lệnh thiên hạ võ lâm, ngược lại là con đường tắt.

Hắn muốn cải cách Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa còn muốn dùng thực lực của Phong Vũ lâu để gia tăng sức ảnh hưởng của hắn trong triều chính.

Hắn phải làm một nhân vật đệ nhất.

Hắn chẳng những muốn Kim Phong Tế Vũ lâu tiếp tục trở thành đệ nhất đại bang trong kinh thành, mà còn muốn trở thành đệ nhất thế lực trên giang hồ, trong võ lâm và hai đạo hắc bạch.

Hắn cho rằng ánh mắt của Tô Mộng Chấm quá hạn hẹp. Tô Mộng Chấm không muốn đụng vào ân oán giang hồ bên ngoài kinh thành, nhưng nếu

như người không đủ mạnh, một khi người khác lớn mạnh sẽ đụng đến người. Nếu như vậy, không bằng dùng ác chế ác, tiên hạ thủ vi cường.

Phòng thủ vững chắc, dũng cảm rút lui, tự bảo vệ mình, đây đều là cơ mưu lỗi thời. Cơ hội thật sự là phải tìm thấy trong nguy cơ.

Trong cuộc đấu tranh với Mê Thiên Thất Thánh minh và Lục Phân Bán đường, một khi Kim Phong Tế Vũ lâu chiếm thượng phong, Tô Mộng Chấm đều hạ lệnh không được đuổi tận giết tuyệt, chừa cho người khác một con đường sống, sau này gặp nhau vui vẻ. Bạch Sầu Phi lại cho rằng “cơ mưu” này quá “bảo thủ”.

Hắn từng khuyên như Tô Mộng Chấm, nhưng Tô Mộng Chấm lại nói: “Không nên ép hổ nhảy tường. Nếu như người nhổ cỏ tận gốc, sẽ chỉ khiến cho tất cả tàn quân liên hợp, quyết một trận tử chiến. Khi đó, có thể cả cơ nghiệp ban đầu cũng không giữ được. Hơn nữa, một khi trong kinh thống nhất dưới một bang một phái, có người sẽ nhìn không vừa mắt, nơi cao bị lạnh, trở thành đối tượng bị đả kích, mục tiêu rõ ràng, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta nhổ tận gốc.”

Nhưng Bạch Sầu Phi lại không sợ điều này.

Đầu tiên, hắn liên kết với những người có thế lực nhất trong triều, sẽ không sợ bị người ta đâm sau lưng. Còn về Mê Thiên Thất Thánh minh, hai đảng Phát và Mộng và Lục Phân Bán đường, nếu không thừa dịp bọn họ suy yếu trừ khử một lần, vĩnh viễn không siêu sinh, một khi bọn họ khôi phục nguyên khí, nhất định sẽ nổi dậy lần nữa, kéo nhau trở lại. Khi đó nếu như Kim Phong Tế Vũ lâu không chống đỡ được, chưa chắc quân địch đã tha cho một con đường sống.

Cho nên phải diệt cỏ tận gốc, giết địch vô tình.

Bạch Sầu Phi muốn biến Kim Phong Tế Vũ lâu thành đệ nhất đại bang trong kinh thành, đệ nhất đại phái trong thiên hạ. Chờ khi tiếng tăm đã lớn,

thực lực đã đủ, hấn lại trừ gian diệt ác, vì nước giết địch, lưu danh muôn thuở.

Hắn muốn từng bước tiến tới, từng bước hoàn thành, đưa Kim Phong Tế Vũ lâu đi lên.

Nhưng bước đầu tiên và cấp bách nhất của hắn chính là phải giết chết Tô Mộng Chấm. Ngày nào Tô Mộng Chấm vẫn chưa chết, vị trí tổng lâu chủ của hắn cũng khó mà giữ được.

Nhưng Tô Mộng Chấm hiện đang ở đâu? Rốt cuộc y có còn sống hay không?

Bạch Sầu Phi còn nghĩ đến một khả năng. Nếu như Tô Mộng Chấm thực sự đã chết, chỉ cần y khiến cho thi thể của mình vĩnh viễn không xuất hiện, hoặc là đứt khoát bị nổ tan xương nát thịt, như vậy ngày nào mình chưa nhìn thấy thi thể của y, ngày đó sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, làm lâu chủ không ổn, chẳng phải là cả đời lo lắng vì âm hồn không tan của y?

Nghĩ tới đây, Bạch Sầu Phi nhìn vào nụ cười của mấy ngàn tên đệ tử thân cận đang cung nghênh hắn đi đến Hoàng lâu, khổ sở giống như nuốt phải một lòng đỏ trứng có gai.

Tô Mộng Chấm, lúc còn sống người cười trên đầu ta, đến khi chết rồi vẫn muốn làm lão đại sao?

Bạch Sầu Phi vừa đi, tránh khỏi một số chướng ngại vật trên đường, vừa thản nhiên tiếp nhận nghi lễ hoan hô dành cho anh hùng của các đệ tử.

Lương Hà đi theo phía sau hắn, cách xa một bờ vai. Tôn Ngư lại đi theo phía sau Lương Hà, càng cách xa một bước.

Hai người đều rất khiêm nhường, không ai dám thơm lây, cũng không dám cướp công.

Bạch Sầu Phi vẫn lưu ý đến bọn họ, hãnh thích để ý biểu hiện của một người khi thất bại và đắc ý.

Hắn cho rằng lúc thất bại thì không được nản lòng, càng bại càng chiến, nếu không thì chẳng phải là nam tử hán. Gặp địch thủ dĩ nhiên phải gặp mạnh càng mạnh, thất bại vẫn đứng lên, nếu không thì chẳng phải là cao thủ. Nhưng một người khi đắc chí hài lòng, vẫn có thể không kiêu ngạo tự mãn, đó mới là nhân vật lợi hại đáng phục, tiền đồ không thể hạn chế.

Hắn quan sát Lương Hà và Tôn Ngự, vì vậy chợt cảm thấy cảnh tượng này có phần quen mắt.

Giống như năm đó Tô Mộng Châm vừa gặp hắn và Vương Tiểu Thạch, một đường phản công Phá Bản môn, chính diện đả kích Lục Phân Bán đường.

Hắn lại cảm thấy một thứ gì đó quen thuộc.

Đao, bên hông Tôn Ngự có đao, chuôi đao khảm bảo thạch, vỏ đao sáng ngời trang nhã.

Trước mắt hắn cũng sáng lên, bởi vì hắn đã nghĩ được biện pháp để “ép” Tô Mộng Châm ra ngoài.

Chỉ cần Tô Mộng Châm còn sống, hắn không lo sẽ không ép được đối phương.

Hắn nhớ kỹ Tô Mộng Châm đã từng nói với hắn: “Bằng hữu thật sự sẽ không phân biệt xa gần. Chẳng lẽ có người chặt ngón út của người, người sẽ cảm tạ hắn vì không chặt đứt ngón trỏ của mình sao? Hãm hại chính là hãm hại, bằng hữu chính là bằng hữu, cuối cùng vẫn phân biệt được. Là kẻ phản bội thì sớm muộn gì cũng sẽ phản bội người, còn huynh đệ chân chính thì vĩnh viễn sẽ là huynh đệ.”

Đối với điểm này, Bạch Sầu Phi cũng có một nguyên tắc. Người tốt nhất nên kết làm bằng hữu với người khác, không nên trở thành kẻ địch. Cho dù người muốn đối phó với hã, cũng không cần để cho hã biết. Nếu hã đã biết người muốn đối phó với hã, vậy thì không thể bỏ qua cho hã, nếu không một khi có cơ hội, hã sẽ đối phó với người.

Hã muốn diệt trừ Tô Mộng Chấm, Tô Mộng Chấm đã biết, mọi chuyện đã không thể vãn hồi.

Nếu muốn Tô Mộng Chấm và huynh đệ, thuộc hạ, bằng hữu của y không thể phản kích, phương pháp duy nhất là làm cho Tô Mộng Chấm không có cơ hội trở mình.

Kẻ nào ủng hộ Tô Mộng Chấm, kẻ đó chính là kẻ địch của hã, bất kể là ai.

Nghĩ tới đây, hã đang đi, chợt đá bay một hòn đá chắn trước chân.

Hòn đá bay thẳng, đụng vào trên tường.

Đá vỡ, tường lõm xuống một cái lỗ to.

Một hòn đá nho nhỏ, nhờ vào sức mạnh một cước của hã, lại gây nên một vết lõm thật sâu trên bức tường dày và kiên cố.

Bạch Sầu Phi cũng không chú ý đến dấu vết không lớn không nhỏ này, tâm trí của hã rất bay bổng. Trong tiếng hoan hô và vỗ tay, tay áo của hã phất phơ như thần tiên, giống như một bước đi lên một tầng lầu.

Mặc dù vẫn có một chút ngăn trở, mặc dù còn chưa hoàn hảo, nhưng hã đã thắng lợi, ít nhất cũng đã đứng trong thắng lợi, hơn nữa còn đang bước đến thắng lợi lớn hơn.

Cho dù hoàn cảnh khốc liệt đến đâu, bao nhiêu thử thách vô tình, hãn đều nhất định phải vượt lên, nhất định phải chuyển bại thành thắng.

Đối với Bạch Sầu Phi, ước mơ muốn bay của hãn sẽ vĩnh viễn không chết... Hi vọng vốn có cánh, cánh chim càng dài, càng lớn thì sẽ bay càng cao, càng lâu, càng tự tại.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tân Cơ (Cơ Hội Mới)

Phải làm thế nào để theo đuổi cô gái kia, chuyện này làm cho Đường Bảo Ngưu rất khổ tâm.

Đường Bảo Ngưu luôn cho rằng hãn là một anh hùng hảo hán đại trượng phu, điều kiện rất tốt. Luận về hình dáng thì hãn tướng mạo đường đường, luận về phong thái thì hãn đâu chỉ bất phàm, luận về cơ trí hãn quả là thiên hạ vô song, luận về tâm địa thì hãn chân thực nhiệt tình, luận về văn tài thì hãn cũng có thể xem là kinh luân đầy bụng, luận về võ công thì hãn càng là... mặc dù không phải là đệ nhất võ lâm, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Hãn đã không nhặt được bí kíp hiếm thấy, cũng không có cao nhân thần bí truyền dạy võ công tuyệt thế, chỉ có thể bái sư từng bước, luyện tập võ nghệ từng bậc. Hãn còn trẻ mà đã luyện võ công đến mức cao cường như vậy (hãn luôn cảm thấy mình vẫn rất trẻ, không khác gì so với mười mấy tuổi... mặc dù tuổi tác hiện giờ của hãn là mười mấy tuổi cộng thêm hơn trăm tháng), chỉ vì hãn quá khiêm tốn nên mới không kiêu ngạo, nhưng tự mãn một chút cũng là chuyện đương nhiên, có bản lĩnh thì tự có danh tiếng.

Căn cứ vào các điều kiện ở trên, lẽ ra mỹ nữ phải chủ động lao vào lòng hãn, chứ không phải hãn chủ động nghĩ cách để “theo đuổi” nữ nhân như vậy.

Đây là chuyện không hợp lý, cũng là không hợp “pháp”.

Hắn thậm chí còn cho rằng đúng là “không có thiên lý”.

Có điều trên đời này, không biết hắn số khổ ra sao, luôn luôn gặp phải những chuyện “không có thiên lý”.

Đương nhiên, trên đời này có rất nhiều chuyện vốn là “không có đạo lý”. Đường Bảo Ngưu cảm thấy hắn đi đến nhân gian chuyển này, chính là để thay người ta “đòi lại công lý”. Đương nhiên hắn không để ý đến phương thức “đòi công lý” là dùng nắm tay để “đòi”.

Có lần Thẩm Hổ Thiên hỏi hắn:

- Khi chính người cũng không biết đạo lý ở đâu, làm sao thay người đòi công lý? Lỡ may làm không tốt, người tự cho mình đúng, lẽ thẳng khí ngay, dùng võ lực ức hiếp người đang hoang, vậy thì phải nhờ hiệp sĩ khác dùng “nắm tay” để trả lại công lý cho người.

Câu trả lời của Đường Bảo Ngưu là:

- Đạo lý mà ta không hiểu, cũng sẽ không vung tay bừa bãi. Trừ khi là kẻ ác ức hiếp người, ta mới dùng ác chế ác. Người khác đạp ngón chân ta, ta sẽ chặt đuôi của hắn. Nếu người khác nói lý với ta, ta sẽ nói đến cùng với hắn, nói không lại hắn thì ta sẽ chấp nhận. Hắn ức hiếp người thì ta mới ức hiếp hắn, hắn dùng võ lực thì ta mới dùng võ lực giải quyết hắn, như vậy không đến nỗi đánh lầm người tốt, giết lầm lương dân.

Lúc đó Thẩm Hổ Thiên gật đầu nói:

- Người luyện võ chúng ta, bản thân giống như một món vũ khí, quan trọng nhất không phải chỉ là biết cách thương người giết người, mà còn phải biết làm thế nào để tự kiềm chế, không giết người thương người bừa bãi. Người có thể khống chế võ lực, mới xem là hiểu được võ công, nếu không thì chỉ là bị võ lực nô dịch, không khác gì so với răng nanh móng vuốt của cầm thú, thậm chí còn tệ hơn.

Đối với chuyện này, Đường Bảo Ngưu đương nhiên cũng không thể dùng võ lực giải quyết.

Người bảo hấn dùng hai năm đắm để khiến cho một cái cô gái thích hấn sao?

Ái tình không thể miễn cưỡng, đây là đạo lý mà ai cũng biết. Nhưng khi người thích một người mà lại không chiếm được tình yêu của người đó, nhắc đến đạo lý này e rằng cũng chỉ đồng ý một cách miễn cưỡng.

Đường Bảo Ngưu cũng giống như phần lớn người thất tình, yêu đơn phương và yêu thầm, nghĩ tới nghĩ lui, gãi rách da đầu cũng không hiểu tại sao nàng lại không để ý đến mình? Tại sao không thích mình? Tại sao không phát hiện ra là mình thích nàng?

Cuối cùng, hấn nghĩ đến một lý do. Lý do này chắc chắn có đạo lý, rất có thể sự thật chính là như vậy.

Cho nên hấn tìm một bằng hữu tri kỷ để nói chuyện.

Người bằng hữu tri kỷ này là Trương Thán.

Hấn mời Trương Thán đến tiệm ăn cơm, trước khi gọi món ăn lại uống ba mươi chén rượu, sau đó dốc bầu tâm sự.

- Ta rốt cuộc đã hiểu, vì sao nàng vẫn không hiểu được tâm ý của ta.

- Vì sao?

- Ta vẫn cho rằng nàng không thích ta, hoặc là ta biểu đạt không được rõ ràng, bây giờ nghĩ lại, hoàn toàn là sai.

- Rốt cuộc thế nào mới đúng?

Trương Thán rất nóng lòng.

Nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của Trương Thán, hần cảm thấy rất vui vẻ. Dù sao nơi này cũng có một bằng hữu thật sự quan tâm đến hần, không chỉ quan tâm đến cá nhân hần mà còn quan tâm đến chuyện tình cảm của hần.

- Ta phát hiện...

Hần nói:

- Hóa ra...

Hần tiếp tục nói:

- Chuyện là như vậy.

Hần chậm rãi nói tiếp:

- Nàng cũng thầm mến ta, chỉ là nàng xấu hổ không dám nói ra mà thôi, cho nên đành phải giả vờ như không biết tâm ý của ta.

Sau đó hần dùng một cảnh giới tối cao “lĩnh ngộ”, cảm giác vui sướng giống như “giữa đám người tìm trăm ngàn lần, bỗng quay đầu lại, người lại ở ngay trước mắt dưới ánh lửa tàn *”, cảm giác thành tựu và cảm giác tương tri hỏi Trương Thán:

- Thế nào? Người kinh ngạc lắm phải không? Đồng ý không? Có phải chỉ ước thành uyên ương chứ không ước thành tiên? Cảm thấy tiếc nuối vì chúng ta? Người cho rằng bây giờ ta nên làm gì?

Khuôn mặt đen của Trương Thán lúc này rốt cuộc đã có vẻ hồng hào, giống như “cuối cùng người cũng nói xong rồi.”

Đường Bảo Ngưu hơi áy náy:

- Thật xấu hổ, để cho người phải lo lắng suông một trận.

Trương Thán khuyên giải:

- Không sao cả, rốt cuộc cũng nói xong rồi.

Đường Bảo Ngưu khẩn thiết nói:

- Nhưng ta còn cần ý kiến của người, bây giờ ta nên bắt tay vào làm như thế nào?

Trương Thán cũng rất thành khẩn nói:

- Bây giờ à? Chỉ cần làm một chuyện là được rồi.

Đường Bảo Ngưu vội nói:

- Người nói, người nói đi!

Trương Thán có phần do dự:

- Nói ra chỉ sợ sẽ làm người mất hứng.

Đường Bảo Ngưu càng nóng ruột:

- Chúng ta là bạn cũ, cũng là bạn tốt, có việc gì phải e ngại chứ. Người cứ nói đi, không sao cả!

- Được rồi.

Trương Thán đành phải nói ra, cũng thật sự không nói thì khó chịu:

- Mau gọi thức ăn đi, ta đói bụng, đói lắm đói lắm rồi. Ta không thích uống rượu, người cứ gọi rượu làm gì? Ta càng uống thì càng đói. Ta thật sự sợ người nói hoài không hết, không biết đến năm nào tháng nào, giờ nào phút nào mới có thể ăn cơm.

Đường Bảo Ngưu cực kỳ thất vọng, sự bức bối cũng theo đó tăng lên.

- Cái thùng cơm người!

Đường Bảo Ngưu tức giận nói:

- Ngoại trừ quan tâm đến bữa cơm này, người còn quan tâm gì nữa?

- Ngoại trừ bữa cơm này, đương nhiên là quan tâm đến bữa cơm tiếp theo.

Trương Thán giống như lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của Đường Bảo Ngưu không ổn, ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Dáng vẻ của người thật giống như tám ngày không ăn cơm, lại nhìn thấy người ta đem cơm nóng hổi đổ ra cho chó ăn, không sao chứ?

Không sao là nói dối.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy mình không hề gặp được tri âm.

Khi người tìm được một tri âm nhưng lại không phải là tri âm, dốc hết nỗi lòng, kết quả lại bị bẽ mặt, người nên làm gì đây?

Phương pháp mà Đường Bảo Ngưu ứng phó rất đơn giản, hẩn lập tức tìm một người khác, đó là Phương Hận Thiếu.

Trên đời này không thiếu người, bằng hữu có được là nhờ kết giao.

Nếu như bằng hữu không cùng chung hoạn nạn với người, không nên trách cứ, trước tiên hãy hỏi xem mình có cùng hưởng phú quý với bằng hữu hay không. Nếu như hẩn thật sự có lỗi với người, vậy thì không đáng cùng sống cùng chết với hẩn, nên đi kết giao với bằng hữu khác thì tốt hơn. Bạn cũ chưa chắc đã là bạn tốt, bạn mới chưa chắc đã thua kém bạn cũ.

Chỉ có điều, rượu là rượu cũ, bằng hữu cũng giống như đôi giày thường mang, vẫn cảm thấy thân thiết.

Đường Bảo Ngưu không có của cải, nhưng lại có rất nhiều một thứ, đó chính là bằng hữu.

Đáng tiếc không phải bạc, cũng không phải nữ nhân.

Ít nhất, khi Đường Bảo Ngưu đặc chí vì có nhiều bạn tốt như vậy, trong lòng cũng có phần tiếc nuối vì thiếu đi hai thứ này.

Sau khi Phương Hận Thiếu nghe Đường Bảo Ngưu thổ lộ tâm tình, liền hớp một ngụm rượu lớn, trầm ngâm một lúc, nhúu mày vuốt cằm, ngón tay gõ lên bàn, giống như đang khổ công suy nghĩ một vấn đề nan giải.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại sốt ruột, hỏi:

- Đại Phương, người thấy chuyện này...

Phương Hận Thiếu lắc đầu một cái, muốn nói lại thôi.

Đường Bảo Ngưu biến sắc:

- Người nói xem ta còn có hi vọng hay không?

Sắc mặt Phương Hận Thiếu rất khó coi, mở quạt xếp ra, che nửa khuôn mặt.

Đường Bảo Ngưu thấy Phương Hận Thiếu ấp úng, liền lấy hết cam đảm hỏi:

- Người làm như vậy rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ người cũng... thích... Chu cô nương sao?

Lúc này Phương Hận Thiếu cuối cùng đã không nhịn được, phun hết rượu ra ngoài, phần lớn còn bắn vào trên mặt Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra.

Phương Hận Thiếu lại cười đến sắc súa, gập người trên bàn, không ngừng co rúm giống như bị đứt hơi.

Đường Bảo Ngưu nổi giận quát lên:

- Người cười cái gì?

Phương Hận Thiếu vẫn cười đến thở hổn hển.

Đường Bảo Ngưu mà nhin được chuyện này thì đúng là không chuyện gì không nhin được nữa, hắn đã tức giận, liền một cước đạp bay ghế, chỉ tay mắng:

- Họ Phương kia, uống công ta còn xem người là bằng hữu, người lại dám cười ta!

Lúc này Trương Thán đã nhanh chóng ăn cơm xong.

“Nhanh” ở đây là hắn đã ăn mười tám chén cơm, chỉ còn dư lại một hạt cơm trắng trên mũi.

Mười tám chén cơm xuống bụng, hắn đã “ung dung thoải mái” hơn nhiều.

Một người sau khi no bụng, sẽ nói nhiều hơn, cũng dễ xen vào chuyện của người khác hơn. Vì vậy hắn không biết vô tình hay cố ý nói một câu:

- Đại Phương không phải cười người, mà là bị sắc rượu. Người không biết là hắn không uống rượu được sao?

Nói xong, hắn le chiếc lưỡi dài liếm một cái, vét cả hạt cơm cuối cùng nơi chóp mũi vào trong miệng.

Đường Bảo Ngưu nghe được, lúc này mới bớt giận. Lại nghe Phương Hận Thiếu vẫn cười sắc súa, lỗ mũi nổi lên những nếp nhăn như chuồn

chuồn chạm nước, hớn hển nói:

- Ta... ta... ta là cười hăn...

Đường Bảo Ngưu dùng một tay nắm lấy Phương Hận Thiếu, mắt hồ trợn trừng, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ngươi...

Phương Hận Thiếu vẫn còn cười, hăn vừa cười vừa dùng chiếc quạt gỗ gõ vào cánh tay nổi gân xanh của đối phương, thừa lúc cười đến mềm nhũn, dư âm chưa hết, nửa cười nửa nghiêm túc nói:

- Ta là cười ngươi. Ngươi cũng đừng nóng giận. Nếu như Chu Tiểu Yêu không phải ghét ngươi, vậy thì chắc chắn là không biết ngươi thích nàng. Ngươi đúng là thích người ta một cách vô ích.

Đường Bảo Ngưu không hiểu:

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu cười đến lệch mũi, vội vàng sửa lại. Lúc này phân tâm, hăn mới ổn định tâm thần lại, nói:

- Ngươi đừng sốt ruột, hãy nghe ta nói. Ngươi có từng nói với Chu cô nương là ngươi thích nàng hay chưa?

Con người tròn xoe của Đường Bảo Ngưu xoay chuyển, thành thật đáp:

- Không có.

Phương Hận Thiếu hỏi:

- Ngươi không biểu đạt với nàng, làm sao nàng biết được là ngươi thích nàng?

Đường Bảo Ngưu liền buông lỏng bàn tay đang nắm chặt vạt áo của Phương Hận Thiếu:

- Đúng thế.

Phương Hận Thiếu sửa sang vạt áo lại một chút, lại hỏi:

- Trong những ngày qua, nàng có bày tỏ với người hay không?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Bày tỏ cái gì?

Phương Hận Thiếu “ha” một tiếng:

- Bày tỏ nàng thích người, chẳng lẽ là bày tỏ nàng có con với người hay sao?

Đường Bảo Ngưu lập tức đỏ mặt, nhất thời cổ cũng phồng lên:

- Người, người đừng sỉ nhục nàng!

- Được, được!

Phương Hận Thiếu dùng quạt giấy gõ nhẹ lên chiếc môi mỏng của mình, nói:

- Coi như ta không đúng. Như vậy, nàng có từng bày tỏ chung tình với người hay không?

- Chuyện này... đương nhiên không có.

Đường Bảo Ngưu lắp bắp nói, sau đó lập tức bổ sung:

- Trước mắt còn không có.

- Vậy là đúng rồi.

Phương Hận Thiếu làm ra vẻ giống như quân sư âm mưu, tính trước mọi việc, nắm chắc phần thắng, nói:

- Trước mắt, chuyện mà người cần làm chính là từ bỏ khuôn mẫu cũ, sáng tạo tân cơ.

Đường Bảo Ngưu không hiểu:

- Tân cơ?

- Tân cơ.

Phương Hận Thiếu làm ra vẻ từng trải nói:

- Theo đuổi một cô gái, không có tân cơ thì đúng là uổng phí tâm cơ.

Chú thích:

* Trích từ bài thơ Thanh Ngọc Án của Tân Khí Tật.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lũy,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đặng hoả lan san xứ.

Dịch thơ: (Điệp Luyện Hoa)

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tắm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Diệu Cơ (Sự Sống Tuyệt Diệu)

Thế là Phương Hận Thiếu bắt đầu “dạy dỗ”.

- Theo đuổi nữ nhân, từ xưa đến nay không ngoài mấy biện pháp.

Hắn dùng một loại giọng điệu giống như “thuận buồm xuôi gió”, gần như “rên rỉ” nói:

- Biện pháp tốt, chỉ cần hiệu nghiệm, thực ra một loại cũng đủ dùng rồi.

Nghe đến đây, Đường Bảo Ngưu càng nóng ruột:

- Tốt cũng không cần dài dòng, có gì cứ dứt khoát nói ra là được.

Phương Hận Thiếu lập tức bày tỏ sự không hài lòng:

- Người luôn luôn chen miệng vào, rốt cuộc là người dạy ta hay là ta dạy người? Con cáo nóng lòng không ăn được nho chín. Theo đuổi Chu cô nương rốt cuộc là tâm nguyện của ai? Người vô lễ với sư phụ như vậy, xem sư phụ có còn dạy người hay không?

Hắn lại không khách khí làm “sư phụ” của Đường Bảo Ngưu.

Lúc này Đường Bảo Ngưu luôn luôn kiêu ngạo lập tức “biết điều”, cung kính nói:

- Được được được, Phương phu tử dạy, ta nghe là được.
- Loại thứ nhất, chính là nước lửa dung hòa, âm dương hợp bích.

Lúc này Phương Hận Thiếu mới cảm thấy hài lòng, cho nên cũng vui lòng “dạy”:

- Đó chính là dùng cương của người để hấp dẫn nhu của nàng. Nàng có mạnh mẽ đến đâu thì vẫn là một cô gái, trong lòng vẫn cần sự bảo vệ của nam tử hán. Một khi để cho nàng biết người là một đại trượng phu đội trời đạp đất, nàng sẽ trong lòng thầm mến, thâm tình vạn trượng đều hóa thành chỉ mềm quấn quanh.

Hắn quay đầu nghiêm túc hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Vấn đề chỉ là ở người.

Đường Bảo Ngưu đang nghe đến mặt mày hớn hở, chợt thấy lỗ mũi Phương Hận Thiếu gần như đụng vào chóp mũi của hắn, nước bọt phun lên mặt hắn, ánh mắt gần như muốn xuyên vào trong mắt của hắn, nói:

- Vấn đề là ở, người có thể xem là một đại trượng phu hay không.
- Hà hà, không phải, không phải.

Đường Bảo Ngưu thở mạnh, cặp mắt lớn như mắt trâu nhìn Phương Hận Thiếu:

- Ta không phải? Như vậy trên đời này cũng không có trượng phu thật sự.

Phương Hận Thiếu nghe xong lại hít một hơi lạnh, bị khẩu khí lớn của Đường Bảo Ngưu bức lui một bước. Đường Bảo Ngưu lại “thừa thắng truy kích” hỏi:

- Thế nào? Ta phải làm sao để cho nàng biết ta là một anh hùng hảo hán hàng thật giá thật? Không thể tát nàng hai cái để an ủi nàng chứ?

- Rất đơn giản.

Phương Hận Thiếu giống như đã tính trước mọi việc, nói năm chữ:

- Anh hùng cứu mỹ nhân.

Đường Bảo Ngưu vừa nghe được năm chữ này, lập tức vui sướng mơ màng, cả nửa ngày mới nhớ ra hỏi:

- Làm sao để cứu?

- Không phải Mê Thiên Thất Thánh và Kim Phong Tế Vũ lâu đều rất căm hận Chu Tiểu Yêu sao? Bọn họ nhất định là muốn diệt trừ tên phản đồ này.

Phương Hận Thiếu chậm rãi nói:

- Còn thiếu cơ hội cho người biểu hiện sự anh dũng sao?

Đường Bảo Ngưu dùng sức vuốt cằm, hấn cảm giác như bộ râu hùng tráng bên mép mình đang tróc ra.

Phương Hận Thiếu lại cảm thấy mồ hôi trên đầu mình có màu vàng, bây giờ mỗi giọt đều ngưng kết thành kim quang.

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Đây là một nụ cười chúc mừng thành công. Có điều Đường Bảo Ngưu cười là vì mình nhất định có thể thành công làm một anh hùng cứu mỹ nhân. Còn Phương Hận Thiếu lại cười vì mình đúng là suy tính chuẩn xác, quá sức thông minh.

Ngược lại Trương Thán và Thái Thủy Trạch cách bọn họ không xa lại hai mặt nhìn nhau:

- Thế nào? Đại Phương lại là chuyên gia tình cảm à? Sao ta lại không biết.

- Ta cũng chưa từng nghe nói. Ta chỉ biết là hấn thất tình quá nhiều, thương tâm quá nhiều, chính hấn cũng quên mất đã từng thất tình và thương tâm bao nhiêu lần rồi.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ban Cơ (Nút Bấm)

Mỗi lần tới nơi này, nàng đều không mua về nhà bất kỳ một con mèo, một con chó, một con chim nhỏ nào, nhưng lại đều làm một chuyện. Nàng nhất định sẽ nhấn vào một cái nút bấm, thả một động vật nhỏ ra ngoài, bất kể đó là một con sóc, một con chim anh vũ hay là một con cá.

Đương nhiên, trước đó nàng đã thanh toán tiền. Nhưng nàng quyết không thừa nhận đó là “mua”, mà mục đích của nàng chỉ là “phóng sinh”.

- Không một ai có thể dùng tiền mua được bất kỳ sinh mệnh nào, bởi vì sinh mệnh là bình đẳng. Chiếm hữu một sinh mệnh khác, bất kể dùng cái giá và sức mạnh nào đều là không công bằng. Sinh mệnh chỉ thuộc về chính bản thân. Người có thể giết chết sinh mệnh của một người, nhưng không thể biến sinh mệnh của người đó thành của mình. Ta chỉ dùng tiền để đổi lấy tự do mà bọn chúng vốn có, cho nên ta cũng không “mua” bọn chúng. Ta mua không nổi.

Có một lần, Đường Bảo Ngưu thấy nàng thích động vật nhỏ như thế, mới hỏi nàng vì sao không “mua” hết đem về nhà nuôi, Chu Tiểu Yêu đã trả lời như vậy.

Đương nhiên, Chu Tiểu Yêu cũng không biểu đạt ý nghĩ trong lòng quá rõ ràng. Trên cơ bản, suy nghĩ thật sự trong lòng một người cũng chỉ có bản thân người đó hiểu rõ nhất. Có lúc, thậm chí ngay cả bản thân cũng chưa chắc hiểu rõ, do đó mới có câu “ngoại địch dễ trừ, tâm ma khó chống”.

Chu Tiểu Yêu xuất thân thanh lâu, được Nhan Hạc Phát nhìn trúng, mới có thể rời nước bùn biến thành hoa sen. Nàng cảm thấy rất bất bình và giận dữ vì chuyện “có thể dùng bạc để mua thân thể một nữ nhân”, cũng từng vùng vẫy trong hoàn cảnh khốc liệt tuyệt vọng, cho nên nàng càng căm ghét cuộc sống trong lồng.

Vì vậy, nàng nhìn thấy những động vật nhỏ này bị nhốt trong lồng, chuyện muốn làm nhất chính là thả bọn chúng ra.

Một mình nàng không thể thả hết tất cả động vật. Nàng chỉ có thể cố gắng hết sức, mỗi lần đến lại thả một con. Mỗi ngày thả một con, đây là chuyện nàng có thể làm được. Nàng không làm những chuyện mà nàng không thể làm, tổn công vô ích.

Bởi vì nàng đã thanh toán tiền trước, cho nên người của Tiểu Tác Vi phường cũng đã quen với hành động kỳ quái của nàng, mọi người đều cho rằng đó là chuyện bình thường.

Con người chính là như vậy, chuyện có kỳ quái đến đâu, chỉ cần ngày ngày đều diễn ra, cũng sẽ không còn kỳ lạ; đồng dạng, chuyện vốn dĩ bình thường, chỉ cần hiếm có hiếm thấy, một khi xảy ra đều sẽ khiến mọi người ngạc nhiên.

Mỗi ngày nàng đến Tiểu Tác Vi phường, chỉ cần nhấn một cái nút bấm, liền “thả ra” một động vật.

Có lúc, nàng ghé qua cửa tiệm, chọn mấy động vật, nói với chủ quán, sau đó dặn dò hằng ngày phóng sinh. Như vậy nàng sẽ có cảm giác “mỗi ngày làm một chuyện tốt”. Chủ quán trước tiên thu bạc, sau đó đem những động vật mà nàng chọn “phóng sinh” thả vào một nơi đặc biệt (để phòng ngừa bị những vị khách khác lỡ tay mua mất, như vậy Chu Tiểu Yêu sẽ rất không cao hứng. Với “địa vị giang hồ” hiện giờ của Chu Tiểu Yêu trong kinh thành, không ai muốn cũng không ai dám khiến cho nàng không cao

hứng). Chỉ cần Chu Tiểu Yêu vừa tới, dùng tay nhấn một cái, khóa chốt mở ra, động vật kia sẽ “tự do”.

Nếu là động vật quá lớn, chẳng hạn như cá sấu, mãng xà, sói; hay là những động vật nếu “phóng sinh” tùy tiện sẽ khó thoát khỏi những hiệu buôn, giống như heo, nai và rùa, Chu Tiểu Yêu cũng sẽ nhấn vào nút bấm. Cơ quan vừa mở ra, động vật trong lồng sẽ rơi xuống phía dưới, sau đó được một tên phục vụ gọi là Ngô Thành Tài phụ trách, “dựa theo đặc tính” thả vào rừng cây, ao đầm, sông hồ, trên núi hay trong bụi cỏ.

Bởi vì Chu Tiểu Yêu đã trả tiền trước, hơn nữa đưa tiền cũng không ít, cho nên người của Tiểu Tác Vi phường đều rất hoan nghênh vị khách hàng quen thuộc này, cũng rất vui lòng phục vụ nàng. Còn tên phục vụ Ngô Thành Tài vốn tinh lực dồi dào, rất hâm mộ phong tư xinh đẹp của Chu Tiểu Yêu, cho nên càng vui lòng phục vụ, tận tâm tận lực.

Vì vậy những ngày qua, động vật được “phóng sinh” cũng vượt quá bốn trăm hai mươi một con, Chu Tiểu Yêu cũng không có gì không hài lòng.

Hôm nay nàng cũng đến như thường ngày.

Nàng xem một chút chim, cá, mèo, chó. Bọn chúng nhìn nàng phun ra vài cái bong bóng, hoặc là kêu lên mấy tiếng. Nàng cũng nhìn bọn chúng chu môi thổi vài cái bong bóng bằng nước bọt, hoặc là cũng gọi mấy tiếng.

Sau đó nàng lại đi nhấn nút bấm, hôm nay nàng muốn phóng sinh một con cáo.

Người ta nói cáo là loài gian xảo, nhưng nàng lại thích cáo. Gian xảo không phải cái tội, chỉ là một trong những bản lĩnh cầu sinh mà thôi. Nếu nói về gian xảo, cáo làm sao so được với người?

Nàng nhìn con cáo kia, khẽ cười, cảm thấy cặp mắt của con cáo kia thật giống như người, nó lập lòe, đã tuyệt vọng nhưng lại ôm hi vọng, đã phòng

vệ nhưng lại muốn tiếp cận. Những tình cảm này đều là của con người, có lẽ bởi vì nghĩ như vậy nên nó mới rơi vào trong bẫy của người.

Nàng nhấn nút bấm.

Một tiếng “rầm” vang lên, con cáo đã được thả ra, nhưng chính nàng lại rơi vào trong bẫy.

Nàng vừa nhấn nút bấm, lập tức có vô số ám khí bắn về phía nàng, nhanh, dày đặc, hơn nữa còn đủ các loại, nhỏ như con đĩa, lớn như cái dùi đều có. Lúc này con cáo lại từ dưới chân nàng chạy ra ngoài.

Nàng kêu lên một tiếng, không biết là vui mừng vì con cáo kia trốn thật nhanh, hay là bản thân đã bị trúng mai phục.

Cả đời nàng đã gặp phải mai phục năm mươi lăm lần, cũng mai phục người khác ba mươi bảy lần, bị tập kích và tập kích đều trở thành chuyện thường như cơm bữa.

Có điều nàng cũng thừa nhận, lần này vô cùng nguy hiểm.

Tiếng kêu của nàng còn chưa dứt, đã ưu mỹ xoay người một vòng, cởi xuống áo bào màu xám rộng thùng thình trên người.

Áo bào phủ lên người nàng, nhưng thân hình của nàng vẫn nhanh chóng xoay tròn lay động, giống như bên dưới áo bào có chín mươi hai dòng suối phun kịch liệt.

Ám khí đánh lên phía trên đều không thể đi vào, không phải bị đánh bay thì cũng bị rơi xuống. Tất cả ám khí đều không thể thương tổn được Chu Tiểu Yêu.

Ám khí không thể, nhưng người thì có thể.

Người mai phục bao vây xông đến, hai mươi tám loại vũ khí đồng loạt đánh xuống, muốn giết chết Chu Tiểu Yêu.

- Bắt được ả ta, mười ngàn lượng bạc.

Nghe được những lời này, những người tập kích đều đỏ mắt, giống như Chu Tiểu Yêu là kẻ thù của bọn họ.

Chu Tiểu Yêu vẫn dùng áo bào xoay tròn, nhưng vừa rồi là bung ra, dùng sự lay động để đón ám khí, còn lần này là cuốn áo bào lại, vung lên như cơn, gặp người đập người, gặp địch đánh địch.

Kẻ địch đã ngã xuống năm sáu người, Chu Tiểu Yêu cũng đã bắt đầu thở dốc.

Trong cửa tiệm gà bay chó chạy, không ít chim chóc và thú vật muốn trốn nhưng không có đường, gặp phải tai ương.

Lúc Chu Tiểu Yêu ra tay, bởi vì bất ngờ không kịp đề phòng, vừa bắt đầu đã trúng chiêu bị thương, cho nên tương đối thua thiệt.

Lúc này lại một giọng nói bình tĩnh vang lên:

- Giết ả ta, mười vạn lượng hoàng kim.

Lời nói lập tức công hiệu, kẻ địch xuất hiện lại càng nhiều hơn, ngay cả những người đang thở dốc cũng xông lên, giống như Chu Tiểu Yêu là kẻ thù giết cha của bọn họ.

Bạc này nếu có thể mua tính mạng của cha mẹ bọn họ, cũng đủ cho bọn họ mua tính mạng của mình.

Chu Tiểu Yêu đánh tới lúc này, trên người đã thấy màu đỏ, đỏ tươi.

Hóa ra trong áo bào rộng của nàng lại mặc y phục sát người màu đỏ. Kỳ quái là, cách ăn mặc và tính tình của nàng luôn rất hời hợt, nhưng bên trong lại mặc y phục rực rỡ xinh đẹp như vậy, giống như sự hời hợt kia chỉ là vỏ bọc của sự nhiệt tình mà thôi.

Máu đỏ tươi chiếu rọi y phục màu đỏ, càng xinh đẹp khiến cho người ra mềm lòng. Nhưng những hán tử tập kích lại không vì vậy mà nường tay.

Chu Tiểu Yêu lại cười, mang theo sự mệt mỏi.

Nàng không định để người ta bắt sống, chỉ cầu chết trận, giống như dù có chết ở nơi này cũng rất thỏa mãn, cũng không sao cả.

Nàng không sao cả, nhưng người khác lại “có sao”.

Người này đương nhiên chính là Đường Bảo Ngưu.

Hắn biết trong thành có ít nhất hai thế lực “muốn giết Chu Tiểu Yêu”. Một là Mê Thiên Thất Thánh, bọn họ không thể nào tha thứ cho sự “phản bội” của nhị thánh chủ Chu Tiểu Yêu. Hai là Kim Phong Tế Vũ lâu, nghe nói Nhan Hạc Phát đã khiến cho Bạch Sầu Phi không thể bắt được Tô Mộng Chấm. Hiện giờ Nhan Hạc Phát đã chết, nếu Chu Tiểu Yêu là đồng đảng của y, muốn điều tra tung tích của Tô lâu chủ thì phải bắt đầu từ nàng.

Cho nên hắn chờ, chờ người đến ám toán Chu Tiểu Yêu.

Cuối cùng hắn đã chờ được, thời điểm để hắn biểu hiện cũng đã đến.

Thế là hắn hét lớn một tiếng, từ phía dưới một đồng chậu phân gà, nước tiểu ngựa, phân heo, lông vịt xông lên, gào thét:

- Ta là thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tiên bối Bảo Ngưu cự hiệp, mau dừng tay, nếu không ta...

Đáng tiếc hắn đã không nói tiếp được.

Hắn đột nhiên xuất hiện, đúng là khiến cho những người phục kích giạt mình, nhưng đó cũng chỉ là giạt mình mà thôi.

Cho đến khi người trẻ tuổi ra lệnh bắt người giết người, sắc mặt biến thành màu xanh, mũi như chim ưng kia, không hề nhú mào nháy mắt nói một câu:

- Giết luôn cả hắn, thêm mười ngàn lượng bạc.

Lập tức, trong sáu mươi mốt món binh khí có ít nhất hai mươi bốn món chuyển sang tấn công Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu cho dù có thể ứng phó được, nhưng muốn nói xong một đoạn “trường thiên tiểu thuyết” khí phái đường hoàng kia thì lại không đủ khả năng.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hậu Cơ (Chờ Cơ Hội)

Chu Tiểu Yêu đương nhiên không chiến đấu một mình, bởi vì nàng còn có Đường Bảo Ngưu.

Vào lúc quyết định thắng bại sống chết, có người ở bên cạnh làm bạn cũng cảm thấy tốt hơn.

Đường Bảo Ngưu vốn cũng không phải một mình chiến đấu.

Mặc dù hắn còn có Chu Tiểu Yêu, nhưng không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy tuy mình chiến đấu vì Chu Tiểu Yêu, nhưng Chu Tiểu Yêu lại giống như chỉ chiến đấu vì bản thân, hoàn toàn không để ý tới hắn, kể cả sống chết của hắn.

Nhưng nếu đã xông trận, hắn cũng chỉ đành đánh tiếp.

Lúc chiến đấu, Chu Tiểu Yêu hiển nhiên rất khác với hắn.

Dáng vẻ của Đường Bảo Ngưu nhìn thô lỗ, hung dữ, rất là nam tử hán, nhưng khi hắn ra tay lại kiêng kị rất nhiều thứ.

Hắn sợ làm bị thương đám gà vịt kia.

Hắn sợ kẻ địch không giết được hắn, lại quay sang làm thịt đám chó mèo kia.

Hắn sợ những kẻ này vô duyên vô cớ phá tan cửa tiệm, mặc dù hắn cũng không quen biết cửa tiệm và chủ tiệm này.

Cho nên, hắn vừa đánh vừa sợ đập thương đập chết những động vật nhỏ kia, thậm chí còn muốn đứng ra bảo vệ những sinh mệnh nhỏ này, tránh bị kẻ địch một đao chém chết, một cước đá chết.

Cứ như vậy đánh một hồi, đối phương cũng biết rõ, tên đại hán uy mãnh này lại có một trái tim quá mềm yếu, thế là có vài kẻ vung đao vung kiếm, chăm sóc đám chó nhỏ, mèo nhỏ, động vật nhỏ kia.

Như vậy đã năm được nhược điểm chết người trong võ công chiêu thức dũng mãnh của Đường Bảo Ngưu.

Chu Tiểu Yêu lại hoàn toàn khác.

Nàng đương nhiên rất yêu thích những động vật nhỏ kia, nhưng khi nàng đối phó với kẻ địch, lại hoàn toàn không để ý đến tính mạng của bất kỳ động vật nào, thậm chí là những người khác.

Nàng giết bởi vì muốn giết.

Miễn là kẻ địch, nàng chỉ cần giết chết đối phương, hoàn toàn không để ý điều này sẽ làm hại bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, bất kỳ động vật nào.

Rốt cuộc người cuối cùng cũng đã bỏ chạy.

Khi người ngã xuống lên đến con số mười chín, thanh niên mặt xanh mũi nhọn kia gật đầu, lại rất hài lòng nói:

- Đủ rồi.

Sau đó hắn phất tay một cái, tất cả kẻ địch đều giống như con chuột chột nhìn thấy ánh đèn, trong nháy mắt đã biến mất vào bóng tối.

Đường Bảo Ngưu ngẫm nghĩ một chút, nhớ được thanh niên này chẳng những không hề ra tay, hơn nữa khi người khác động thủ, hắn còn cầm một cây bút và một tờ giấy, không biết là vẽ hay ghi chép thứ gì.

Kẻ này rốt cuộc là ai?

Hắn tới để làm gì?

Hắn là một thi nhân? Họa sĩ? Hay là quan chép sử trong cung đình, chỉ ghi chép trận chiến này sau đó phui mờ bỏ đi?

Bọn họ vừa đi, chỉ trong thời gian thắp sáng một cây nến đã có mấy người xông đến Tiểu Tác Vi phòng, đó là mấy người bằng hữu.

May mắn không phải là kẻ địch, nếu không Đường Bảo Ngưu có mạnh, có khỏe, có tài giỏi đến đâu, máu tươi của hắn cũng sẽ khóc cho vết thương của hắn nghe.

Người tới là “Bạch Câu Quá Khích” Phương Hận Thiếu, “Hỏa Hải Nhi” Thái Thủy Trạch, “Thần Thân Đắc Pháp” Trương Thán, Chu Đại Khôi Nhi, “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội, “Hoạt Bảo Bảo” Ôn Bảo, “Lão Thiên Gia” Hà Tiểu Hà, “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu, còn có người của hai đảng Phát và Mộng, bao gồm “Phá Sơn Dao Khách” Ngân Thịnh Tuyết, “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, “Trượng Bát Kiếm” Lạc Ngũ Hà, “Tỏa Cốt Dương Hôi” Hà Trạch Chung, “Mục Vi Chi Mạnh” Lương Sắc, “Tiền Đồ Vô Lượng” Ngô Lượng, “Diện Diện Câu Hắc” Thái Truy Miêu. Tổng cộng mười sáu người.

Những người này đều là huynh đệ và người ủng hộ mà Vương Tiểu Thạch kết giao sau khi vào kinh lần nữa, cư ngụ tại tháp Tượng Tị.

Những trợ thủ này vừa tới, không ai có thể ám toán được Chu Tiểu Yêu, những người ám toán cũng không ai đi được.

Có điều những người ám toán đã đi trước một bước rồi, hơn nữa còn đi rất nhanh. Giống như một chậu nước hắt xuống đất khô cạn đã lâu, không ai có thể đưa nó trở về trạng thái như cũ, bỏ lại trong chậu.

Chu Tiểu Yêu lại khoác bộ áo bào rộng màu xám dính đầy ám khí kia, hơi rung người, ám khí trên áo liền kêu leng keng rơi xuống đầy đất.

Phương Hận Thiếu ra hiệu cho Đường Bảo Ngưu. Đường Bảo Ngưu lại gãi gãi đầu. Trông thấy Chu Tiểu Yêu đã sắp bỏ đi, Trương Thán lại từ phía sau đẩy Đường Bảo Ngưu một cái. Đường Bảo Ngưu lập tức nhào tới trước mặt Chu Tiểu Yêu, hai người mặt đối mặt chỉ cách nhau một tấc, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Chu Tiểu Yêu lười nhác nhìn hẩn một cái, giống như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ trưa, chứ không phải vừa mới sống lại từ một trận tử chiến.

- Có chuyện gì?

Chu Tiểu Yêu hỏi, ngay cả mí mắt cũng không nháy.

Đường Bảo Ngưu lập tức đỏ mặt:

- Ta... a... cô... ừm...

Chu Tiểu Yêu khẽ mỉm cười, mũi chân duỗi ra, đá vỡ một chiếc lồng tre. Một con rắn mối liền le chiếc lưỡi chẻ bò đi.

Chu Tiểu Yêu lại rũ rũ áo khoác, phất phất mái tóc dài.

Phương Hận Thiếu, Trương Thán đều vì Đường Bảo Ngưu mà gấp đến độ tóc tai đều phát xanh.

Đường Bảo Ngưu vẫn lắp bắp, nhìn bóng lưng thư thái của Chu Tiểu Yêu, ngơ ngẩn xuất thần.

Phương Hận Thiếu giậm chân mắng:

- Người làm gì thế? Tự nhiên bỏ mất cơ hội tốt.

Trương Thán cũng sốt ruột nói:

- Người cứu nàng, còn không cùng nàng nói chuyện thật tốt, hiểu rõ nhau hơn, còn muốn đợi tới khi nào?

Đường Bảo Ngưu hà hơi một cái, lại hà hơi cái nữa, nhìn dáng vẻ của hắn giống như nháy mũi cũng là một sự hưởng thụ rất lớn:

- Ta đã nói với nàng... nói rất nhiều lời rồi...

- Như vậy gọi là nói chuyện sao?

Trương Thán nói:

- Cái gì ta ta cô cô, ê ê a a, như vậy mà gọi là nói chuyện yêu đương à?

- Hiểu nhau không ở ngôn ngữ, mà là ở trong tim.

Đường Bảo Ngưu thở ra một hơi, giống như vừa hớp một ngụm rượu mạnh, nhắm hai mắt lại, đầy dư vị và thèm thường nói:

- Ấn tượng của nàng đối với ta nhất định đã khắc sâu. Ta đã rất hài lòng rồi.

- Tự biết đủ thì vui, tự biết đủ thì hài lòng.

Phương Hận Thiếu hừ một tiếng nói:

- Lừa mình dối người tự mình sướng, nhiều người sướng không bằng một mình sướng, tự sướng thật là tốt.

Đường Bảo Ngưu lúc này như nằm mơ mới tỉnh, hỏi:

- Ta, ta nên làm gì tiếp theo đây?

- Hà hà, người đã biểu hiện bản sắc anh hùng, uy phong hảo hán của người rồi.

Trương Thán đang đếm mụn trên mặt hăn, đã đếm tới nốt thứ mười bốn, nói:

- Người yêu đương với nàng trên tinh thần là được, cần gì phải theo khuôn sáo cũ, đi bước trên bước dưới?

- Nhưng mà...

Lúc này Đường Bảo Ngưu có phần cuống quýt:

- Nhưng mà... ta đã cứu nàng, sao nàng không có khóc lóc cảm kích, lấy thân báo đáp?

- Có lẽ, nàng cảm thấy cho dù người không đến cứu nàng, nàng cũng tự cứu được mình.

Phương Hận Thiếu thấy Đường Bảo Ngưu nghe đến mếu máo, liền đổi giọng an ủi:

- Hoặc là, nàng đã bị mị lực nam nhi của người làm rung động, đã sớm say mê đến quên cả cảm ơn.

Hăn dùng tay vỗ vỗ Đường Bảo Ngưu cao hơn hăn cả cái đầu nhưng có thể cũng yếu đuối hơn hăn quá đầu (quá mức), nói:

- Lần này nếu “anh hùng cứu mỹ nhân” không được, còn có một kế nữa.

- Một kế nữa?

Đường Bảo Ngưu lại càng nói càng tỉnh táo, càng tỉnh táo lại càng cấp bách:

- Một kế nữa là gì? Khi nào tiến hành? Tiến hành như thế nào?
- Tiến hành à? Được!

Phương Hận Thiếu mở quạt xếp ra, vừa quạt vừa nói:

- Vậy phải chờ cơ hội.
- Chờ cơ hội?

Đôi lông mày to của Đường Bảo Ngưu gần như rơi vào trong mũi:

- Còn phải chờ sao?
- Tất cả cơ hội trước khi tới thì đều phải chờ.

Trương Thán cuối cùng lại nặn ra một nốt mụn trên gò má trái của hắn:

- Phải kiên nhẫn chờ đợi mới có cơ hội tốt.
- Cơ hội tiếp theo là gì?
- Anh hùng cứu mỹ nhân không được, có thể là do tính tình của nàng quá mạnh mẽ, không thích những người mạnh hơn nàng.
- Vậy ta để cho nàng làm mỹ nhân cứu anh hùng.
- Vậy lại sẽ khiến nàng xem thường. Nam nhân một khi bị nữ nhân xem thường, xem như tất cả đều hết rồi.
- Đường Bảo Ngưu ta là đường đường chính chính uy phong lẫm liệt đội trời đạp đất thần khốc quỷ gào cúi ngẩng không thẹn không sợ nguy hiểm...

- Người rớt cuộc muốn nói gì thì nói nhanh, nói thẳng là được.

- Đường cao nhân Bảo Ngưu cự hiệp ta, há có thể để nữ nhân xem thường.

- Vậy thì tốt.

Phương Hận Thiếu bỗng nảy ra ý hay, nói:

- Lần này sẽ dùng sự chu đáo và chân tình để làm nàng rung động là được.

- Chu đáo? Chân tình?

Đường Bảo Ngưu cười đến không khép miệng được, chỉ vào cái mũi to của mình nói:

- Những điểm tốt này ta đều có.

Phương Hận Thiếu lắc đầu một cái, phe phẩy chiếc quạt xếp, gần như không nghe được hản cũng đang lắc lắc cái đuôi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bao Cơ (Cơ Hội Đảm Bảo)

- Nữ nhân là một loại động vật kỳ diệu.

Phương Hận Thiếu lại bắt đầu nói ra “cao kiến” của hần. Bên cạnh hần luôn có một đám người nghe “trung thành”, chẳng hạn như Trương Thán luôn nghe đến lỗ tai dựng thẳng, Chu Đại Khối Nhi nghe đến nửa hiểu nửa không, Lương Sắc nghe đến mơ mơ màng màng, Thái Truy Miêu vừa nghe vừa ghi chép... Có điều, “thính giả số một” nhất định là Đường Bảo Ngưu đang trong tình cảnh “nước sôi lửa bỏng”:

- Nữ nhân sở dĩ kỳ diệu, trong đó bao gồm hai đặc điểm.

Sau đó hần lại yên lặng, dương dương tự đắc.

Hần đang đợi chờ.

Hần đang chờ.

Hần chờ.

Chờ.

Chờ tới chờ lui, nhưng lại không ai đặt câu hỏi.

Hần liền tức giận, mở quạt xếp ra, khàn giọng nói:

- Đám các người đúng là đồ không biết đồng cảm, không phải tri âm, đối với yêu đương một chữ cũng không biết, đối với nữ nhân một điểm cũng không hiểu, vậy mà lại không hỏi ta.

Lương Sắc mơ mơ màng màng nói:

- Hỏi người? Ta sợ làm cắt ngang câu chuyện của người.

Chu Đại Khối Nhi lấp bắp nói:

- Hỏi ta ta ta đều đều nghe không không không hiểu, làm sao sao sao... hỏi?

Thái Truy Miêu sờ sờ cỏ xanh như tấm đệm trên đất, vẫn cười ngây ngô.

Trương Thán lại đang nặn đậu tử (mụn), cũng đậu (pha trò) nói:

- Ta cho rằng dù thế nào người cũng sẽ nói tiếp, không cần phải hỏi.

Đường Bảo Ngưu đang ngồi xếp bằng, hai bàn tay lớn xoa xoa đầu ngón chân, nghe được câu này liền vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng đúng... ta cũng nghĩ như vậy...

Phương Hận Thiếu khép quạt giấy lại, gõ lên đầu Đường Bảo Ngưu một cái.

- Người khác nói như vậy, người cũng nói theo, đúng là không có cá tính.

Phương Hận Thiếu trách mắng:

- Người đang muốn làm quân tử hảo cầu, người không hỏi thì ai hỏi? Nếu như người không hỏi, ta làm sao nói tiếp được? Sau này đầu óc sáng sủa hơn một chút đi, được chứ?

Đường Bảo Ngưu xoa xoa chỗ bị gõ đau, chịu khổ vâng vâng dạ dạ nói:

- Vâng vâng vâng...

Phương Hận Thiếu hừ một tiếng, chấp tay bước đi, mũi ngược lên trời.

Mọi người nhìn hăn, dáng vẻ rất khó xử, nhưng cũng không biết làm sao dâng hương trước thạch cảm đường *, cũng không biết thắp hương khấu đầu ở nơi nào, đều quay mặt nhìn nhau, không biết bắt đầu từ đâu.

Phương Hận Thiếu lại giơ quạt lên, Đường Bảo Ngưu vội ôm đầu, kêu oan rung trời:

- Lại đánh ta, lại đánh ta, người không đánh người khác thì không được sao? Ta lại sai ở chỗ nào?

Trương Thán là người ngoài cuộc sáng suốt, cười nhạt nói:

- Hăn giận người còn ngẩn ra đó, không chịu thỉnh giáo lão nhân gia hăn.

Đường Bảo Ngưu xoa xoa chỗ đau, rất ủy khuất nói:

- Vậy mọi người cũng không thỉnh giáo...

Trương Thán lại thành công nặn ra một nốt mụn, cười khan nói:

- Ai bảo người nóng lòng, người khác cũng không nôn nóng như người.

Đường Bảo Ngưu đành ủ rũ nói:

- Vậy ta ta... ta thỉnh giáo người.

- Nói kiểu đó đúng là không tình nguyện.

Phương Hận Thiếu nói:

- Ta không nói.

- Ta là thật lòng thành giáo.

Đường Bảo Ngưu lại kêu oan thấu trời xanh.

- Vậy người thành giáo cái gì? Một đoạn kia? Ba chương kia? Một hàng kia? Một câu kia? Hả?

Phương Hận Thiếu “không giận mà uy” nói:

- Một chút thành ý cũng không có, đầu óc sáng sủa hơn một chút đi, được chứ?

- Hắn đang ám chỉ người không chịu hỏi từ vấn đề vừa rồi của hắn.

Trương Thán nháy mắt nói:

- Người cứ hỏi hắn xem nữ nhân có đặc tính gì đi. Gãi đúng chỗ ngứa của hắn, bảo đảm hắn sẽ nói đến đầu lưỡi cũng mọc ghẻ.

- Chà, người đúng là con sâu trong phân của hắn.

Đường Bảo Ngưu cao hứng nói:

- Ta luôn thông minh hơn người sáu mươi lăm lần, nhưng hai ngày nay không được thoải mái, đến nỗi bụng dạ của Đại Phương như vậy mà cũng không nhìn thấu. Cám ơn đã chỉ điểm, lần sau ta lại cứu mạng chó của người mười bảy mươi tám lần, không nợ ân tình của người.

Phương Hận Thiếu nghe được liền nhú mày, trách mắng:

- Nói như vậy thật là khó nghe, không có văn hóa. Ủm, đúng là không có văn hoá.

Lông mày Trương Thán cũng bên cao bên thấp, nói:

- Người cứu ta à? Đợi khi người có thể cứu ta thì ta đã cứu người hai mươi ba lần rồi.

Đường Bảo Ngưu không để ý đến hắc nữ, chỉ cầu khẩn Phương Hận Thiếu:

- Người nói tiếp, nói tiếp đi!

Phương Hận Thiếu hăng giọng, nhìn thần sắc của hắc nữ giống như đang biểu diễn ca hát trên đài cao, phía dưới có năm sáu ngàn người đang chinh tề vườn cổ, chờ giọng hát của hắc nữ chấm dứt là vỗ tay:

- Nữ nhân, bất kể ngu dốt thế nào, thông minh thế nào, xấu xí thế nào, xinh đẹp thế nào đều giống nhau.

Phương Hận Thiếu nói rõ ràng mạch lạc:

- Bọn họ thường vô cớ cảm động và hài lòng, cảm thán trời cao vì sao lại cho mình xinh đẹp như vậy, hạnh phúc như vậy, may mắn như vậy; nhưng có khi lại vô cớ ăn năn hối hận, oán giận trời cao vì sao lại khiến mình gặp phải đủ thứ không thích, đủ loại bất hạnh, đủ kiểu không hài lòng.

Mọi người đều nghe đến hứng thú, chỉ thiếu không mút đầu ngón tay, chờ hắc nữ nói tiếp.

Phương Hận Thiếu cũng cảm thấy đã đến lúc mình đưa ra kết luận:

- Cho nên, nữ nhân là một loại động vật vui giận thất thường, yêu hận vô cớ.

Mọi người đều vỗ tay.

Đường Bảo Ngưu lại giơ tay.

- Xin cứ hỏi!

Phương Hận Thiếu làm ra vẻ “trẻ nhỏ dễ dạy”:

- Ta thích nhất là giảng giải cho người khác.
- Người nói nhiều như vậy.

Đường Bảo Ngưu trừng cặp mắt trâu, hỏi đến nơi đến chốn:

- Ta còn không biết rốt cuộc nên làm gì bây giờ.
- Người tư chất đần độn, ta cũng không trách người. Hiện giờ y đạo cao minh, bất kể chứng bệnh quái lạ nào, chỉ cần còn một hơi thì phần lớn đều có thể chữa được, chỉ có chứng ngu dốt là không thể trị, không có loại thuốc nào sau khi ăn vào có thể khiến cho người ta thông minh lên được.

Phương Hận Thiếu “hi sinh vì người khác” vĩ đại nói:

- Vừa rồi là ta muốn nói, lúc nữ nhân say mê thì rất cần một tri kỷ, còn lúc thương cảm thì lại cần một bạn lữ. Nếu người có thể nắm được thời cơ thích hợp, sắm vai nhân vật thích hợp, cơ hội này ta đảm bảo người sẽ thành công.

Đường Bảo Ngưu nghe được câu cuối, nhất thời tươi cười rạng rỡ, nói:

- Thật vậy sao?

Phương Hận Thiếu đầy tự tin:

- Thật vậy.

Đường Bảo Ngưu nháy cặp mắt:

- Chắc chắn?

Phương Hận Thiếu khẳng định:

- Chắc chắn.

Đường Bảo Ngưu mở cờ trong bụng:

- Ha ha!

Phương Hận Thiếu cũng đắc chí:

- Ha ha!

Hai người nhất thời đều cảm thấy nghĩ gì đúng nấy, lại muốn sao được vậy, đồng loạt vỗ tay cười lớn:

- Ha ha ha!

Sau khi Đường Bảo Ngưu cười xong ba tiếng, bỗng nhiên bình tĩnh lại, nghiêm nghị hỏi:

- Phải tiến hành ra sao, nói thật ta vẫn chẳng biết gì cả.

Phương Hận Thiếu nhất thời hít thở không thông, giận đến mặt mũi đều méo xệch.

Chú thích:

* Trong số các vật cát tường truyền thống, có một loại vật phẩm làm từ đá có tác dụng đuổi tà ám là thạch cảm đương. Nó là một tấm bia đá nhỏ, thường được đặt trước cửa nhà, hoặc đặt trước đầu ngõ, đầu phố, trên bia có khắc ba chữ “thạch cảm đương” hoặc khắc năm chữ “Thái Sơn thạch cảm đương”, dùng để trấn áp những điều không may, trừ bỏ tà khí.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)

Chu Tiểu Yêu trưởng thành sau lần đầu tiên bật khóc, không phải bởi vì người thân mất (khi đó che mẹ của nàng vẫn khỏe mạnh), cũng không phải bởi vì thất tình (nàng cũng giống như những cô gái bình thường, từng thích vài nam nhân, đương nhiên cũng có vài nam nhân thích nàng, nhưng cuối cùng những tình cảm này đều “không bệnh mà chết”), mà là vì một cảnh múa.

Có một lần, trong bữa tiệc của một nhà quyền thế, nàng nhìn thấy một đoàn Quan Môn vũ tập diễn xuất.

Nhảy hay như vậy, đẹp như vậy, mạnh mẽ như vậy, giống như một cuộc phong lưu không tan, phong nhã tuyệt thế, điệu múa uyển chuyển đẹp nhất thế gian.

Nàng rất xúc động, úp mặt vào lòng bàn tay, khẽ nấc lên.

Nàng cảm thấy mình thuộc về cảnh múa kia, sinh mệnh của nàng vốn là một cảnh múa.

Tài hoa của nàng cũng là múa, eo của nàng mảnh khảnh như vậy cũng vì khiêu vũ, tay chân của nàng linh hoạt như vậy cũng vì vũ điệu. Dáng vẻ của nàng xinh đẹp như vậy, giống như một cảnh múa từ phong tư gọn gàng múa đến quay cuồng.

Nàng là người vì múa mà sống, không múa sẽ chết.

Nàng yêu múa như vậy, nhưng từ khi sinh ra đến nay nàng hoàn toàn không có cơ hội học múa, bởi vì nhà nàng nghèo.

Quan trọng hơn là, người nhà của nàng... cha, mẹ, chú, bác, cô, dì, chị đều cho rằng con gái nhảy múa là một thứ đồ chơi không đứng đắn, đó là thứ mà những kẻ giàu có dùng để làm nhục phụ nữ. Bọn họ chẳng những không cho Chu Tiểu Yêu học, thậm chí cũng không để cho nàng xem.

Mỗi lần Chu Tiểu Yêu đề xuất yêu cầu có liên quan đến vũ đạo, bất kể là xem hay nhảy, ít nhất đều sẽ rước lấy một trận chửi mắng, nghiêm trọng hơn còn sẽ bị đánh đập tàn nhẫn.

Có điều, kết quả sau đó của cái gia đình đứng đắn này lại chẳng hề đứng đắn. Phụ thân của Chu Tiểu Yêu gia cảnh sa sút, nhưng vẫn ham chơi, đánh bạc, nhậu nhẹt, cuối cùng nợ cao như núi, một gia đình êm ấm trở nên lao đao, kết quả Chu Tiểu Yêu cũng bị bán vào thanh lâu.

Lúc này, Chu Tiểu Yêu lại có cơ hội học “múa”.

Nhưng là đó là điệu múa dâm tục. “Điệu múa” này chỉ có những động tác dâm ô của thân thể, hoàn toàn là một phương thức dùng để lấy lòng, thỏa mãn, câu dẫn thậm chí còn vui vẻ với khách nhân.

Đó đương nhiên không phải là “múa” trong suy nghĩ của Chu Tiểu Yêu.

Nhưng kiểu múa thảm hại và dâm loạn này, Chu Tiểu Yêu lại không nhảy không được, nếu không thứ chờ đợi nàng là những đòn roi. Điều này gần như đã hoàn toàn đập tan “múa” trong lý tưởng của Chu Tiểu Yêu.

Cho đến một ngày, Nhan Hạc Phát đi vào Hương Mãn lâu.

Y rất thích Chu Tiểu Yêu, y vừa nhìn đã nhận ra khí chất trời sinh của nàng, nhận ra nàng không tầm thường.

Nàng nói cho y biết nàng thích múa, thế là y liền dẫn nàng đi xem một cảnh “Ám Hương Vũ” trong Hoa Mãn lâu.

Cảnh múa kia của Bế Môn vũ xã lại múa ra hương thơm mùi vị, hơn nữa còn là hương vị bất đồng.

Khi bọn họ nhảy “Ám Hương vũ”, giơ tay nhấc chân đều trước tiên “chảy” ra sau đó mới “động”. Khi nhảy “Thiên Hương vũ”, mỗi động tác, mỗi phong thái đều biến thành “trôi” đi sau đó mới “động” như “nước chảy đá rơi”, giống như những cánh hoa bay xuống.

Nàng lại xúc động đến bật khóc, quên cả vỗ tay.

Nhan Hạc Phát là một người từng trải, y dĩ nhiên nhìn ra được tình cảm của cô gái này đối với múa, giống như sự nhiệt tình của y với luyện đan năm đó.

Y vẫn luôn dựa vào đan dược để giữ gìn dung nhan, nhưng cũng có một chuyện tiếc nuối, đó là không luyện ra được thuốc “trường sinh bất lão”.

Mặc dù ngoại hiệu của y gọi là “Bất Lão Thần Tiên”, bề ngoài không già, hoặc là già đi rất ít, lão hóa rất chậm, nhưng y vẫn có thể cảm giác được sự “già nua” trên thân thể. Ít nhất, ngón tay và bàn tay của y đã không gạt được tuổi tác, già đi rất rõ ràng.

Giống như đối với cô bé này, y thường cảm thấy mình đã “già”, lúc nào cũng có cảm giác mình đã “không làm gì được” nữa.

Cũng bởi vì như vậy, nếu như ở cùng nàng chỉ vì vui vẻ một đêm, e rằng kết quả sớm muộn gì cũng thành người dưng.

Cho nên y quyết định chuộc thân cho Chu Tiểu Yêu.

Nhưng y không để cho nàng học “múa”, chỉ dạy nàng học “võ”.

Giống như y luyện đan, kết quả vẫn phải chuyên tâm luyện võ.

Y nhiều lần thuyết phục nàng, nói rằng võ cũng là một loại múa, võ thực ra chính là múa. Giống như trước đây dâng hương khấu đầu bái thần, thực ra đều giống như một loại nghi thức rèn luyện. Múa của người xưa vốn không phân rõ, không phân chia, đồng thời cũng không có giới hạn.

Đây xem như là “cơ hội tốt” để Chu Tiểu Yêu có thể “vươn mình”, nhưng vẫn không phải là “cơ hội tốt” để nàng học múa.

“Cơ hội tốt” vốn có phân loại. Cơ hội tốt đối với Giáp, có thể lại là vận xui đối với Ất, ngược lại cũng vậy. Tương tự, đối với một chuyện có thể là cơ hội tốt, nhưng đối với một chuyện khác lại là thời cơ chưa chín muồi.

Nhan Hạc Phát cảm động vì sự chân thành của nàng đối với “múa”. Nhưng y hiểu rõ nhân tình, biết rằng để cho nàng tập múa, đối với mình không có ích lợi gì. Còn luyện võ thì lại khác, ít nhất cũng có thể giúp đỡ mình.

Y không muốn “già mà cô độc”. Nếu không muốn cả đời “một mình chiến đấu” thì phải huấn luyện trợ thủ, đệ tử, người nối nghiệp, cho nên y quyết định huấn luyện Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu cũng không làm y thất vọng. Nàng biết nếu Nhan Hạc Phát không cao hứng, nàng cũng chỉ luyện võ, không tập múa.

Võ thuật rộng lớn như trời đất.

Nàng nửa đường tham gia, dùng thân phận nữ lưu để tập võ, sau khi có thành tựu lại được các cao thủ, thánh chủ khác chỉ điểm. Nàng dùng thiên

phú và thiên tư về vũ đạo của mình để luyện võ cho thật tốt.

Từ đây nàng tự tạo thành một phái, không còn bị người khác ức hiếp.

Nhưng nàng cũng hoàn toàn từ bỏ hi vọng về vũ đạo, hơn nữa tuổi tác của nàng lớn dần, muốn học lại từ đầu cũng đã không còn kịp. Huống hồ chỉ riêng việc luyện võ đã chiếm hết thời gian của nàng. Con người mấy ai có thể cùng lúc làm được nhiều chuyện hoàn toàn khác nhau.

Dù sao, trên đời có rất nhiều chuyện chỉ có thể làm được khi còn thanh xuân. Cho nên đối với Chu Tiểu Yêu, vũ đạo chỉ là một giấc mộng đã bị lãng quên, một đoạn hồi ức thương tâm mà thôi.

Cho đến lần này.

Lần này nàng được mời đến tham gia bữa tiệc ca hát tạp kỹ của Mộng đảng Ôn trạch trong hai đảng Phát và Mộng.

Nàng vốn không muốn đi, nhưng Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà đều muốn đi, cũng muốn nàng đi theo, cho nên nàng đành phải đi.

Kết quả khi nàng đang hồ hững nhăm nháp thức ăn, chợt nghe khèn nhạc trỗi lên, trước mắt sáng ngời. Một đoàn Khai Môn vũ đoàn thể hệ mới sôi nổi nhảy múa, vẫn là “Phiêu Hương vũ khúc” mà nàng thích nghe nhất, y phục rực rỡ, áo múa tung tăng. Múa đến đoạn cuối, sư phụ vũ đạo “Điệp Y Khinh” Ônng Bát đại sư còn đi ra tự mình nói rõ, đây là vũ đạo dành riêng cho sinh nhật của nàng.

Lúc này Chu Tiểu Yêu mới nhớ, hôm nay là sinh nhật của nàng.

Nàng dò hỏi mới biết, hóa ra tất cả những chuyện này đều là do Đường Bảo Ngưu dốc lòng sắp đặt.

Sinh nhật của nàng, trong tư liệu của Mê Thiên Thất Thánh minh của Quan Thất, Kim Phong Tế Vũ lâu của Tô Mộng Chấm, Tượng Tị tháp của Vương Tiểu Thạch đều có ghi chép, không hề kỳ lạ.

Lúc tán gẫu với Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà, nàng cũng từng nói ra tâm nguyện của mình.

Hà Tiểu Hà và Phương Hận Thiếu có giao tình “đặc biệt”. Ôn Nhu và Vương Tiểu Thạch cũng có giao tình “hơn người”.

Vương Tiểu Thạch và Phương Hận Thiếu lại là bạn thân của Đường Bảo Ngưu.

Chu Tiểu Yêu là người thông minh, năm đó khi nàng vừa nhìn thấy Nhan Hạc Phát đã biết nắm lấy cơ hội, đầu óc dĩ nhiên không tệ. Nàng chỉ suy nghĩ một chút, liền biết rõ nguyên nhân Đường Bảo Ngưu sắp xếp tất cả những chuyện này cho nàng.

Uông Bát đại sư là một vũ công, một vũ công trên giang hồ thường gặp phải rất nhiều phong ba, hướng hồ vũ công này còn dẫn theo một đám vũ công khác. Nhất định y đã từng nhận ân tình của đám người Đường Bảo Ngưu hay Vương Tiểu Thạch.

Uông đại sư còn ở trên đài công khai muốn nhận Chu Tiểu Yêu làm đồ đệ, truyền thụ kỹ nghệ cả đời cho nàng.

Mọi người đều vỗ tay hoan hô vì Chu Tiểu Yêu.

Đây là chuyện mà Chu Tiểu Yêu cả đời mong ước.

Đường Bảo Ngưu cũng bị một đám huynh đệ của hắn “thúc giục”, không tình nguyện đi lên phía trước, nói với nàng:

- Chu cô nương, Uông đại sư rất ít khi nhận đồ đệ, hiện giờ lại muốn nhận cô làm truyền nhân. Cô có thiên phú và tài hoa với vũ đạo như vậy, cơ hội tốt một đi không trở lại, sao không nắm lấy lần này...

Chu Tiểu Yêu lại lười nhác lắc đầu.

- Không được.

Nàng nói:

- Ta đã qua cái tuổi tập múa rồi.

Trong sự kinh ngạc của Đường Bảo Ngưu, nàng lại nói một câu:

- Ước mơ học múa của ta cũng đã chết rồi.

Trong sự thất vọng của mọi người, cuối cùng nàng còn nói một câu:

- Không được rồi, cảm ơn!

Tóm lại nàng đã từ chối.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Quân Cơ

- Không dả động được Chu Tiểu Yêu

“Quân sư” Phương Hận Thiếu vẫn rất “quân sư” nói:

- Vậy thì làm nàng cảm động.

- Đúng đúng đúng.

Trương Thán nắm lấy thời cơ, trêu chọc hấn:

- Mua hai quả thận heo tặng cho nàng, nàng không cảm động thì ít nhất cũng sẽ kinh động.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy loại đối thoại như kinh phạt này khiến hấn rất “hoang mang”, vẻ mặt đau khổ hỏi:

- Ngay cả múa nàng cũng không chịu, phải làm sao để nàng cảm động?

- Thần toán tự có diệu kế.

Phương Hận Thiếu vẫn tự đắc nhìn quanh:

- Bốn công tử tự có tính toán.

- Con chuột tự có con mèo đùa giỡn.

Trương Thán làm ra vẻ bàng quan:

- Đường cự hiệp của chúng ta đúng là bị người chinh đến thăm rồi.

- Ta chinh hấn? Người chưa từng thấy dáng vẻ của một nam nhân đang yêu đương, đứng ngồi không yên sao?

Phương Hận Thiếu tức giận nói:

- Ta là đang giúp hấn.

Thái Thủy Trạch nhin cười hỏi:

- Người giúp hấn thế nào?

- Ta cũng biến đổi phương thành nữ nhân trong yêu đương, để cho nàng nếm thử tư vị yêu đương khiến người ta muốn sống không được, muốn chết không xong.

Phương Hận Thiếu cố làm ra vẻ dữ tợn, nói:

- Thiên cơ không thể tiết lộ, hơn nữa đây không chỉ là thiên cơ. Có câu “tình trường như chiến trường”, đây là quân cơ cấp một.

- Quân cơ.

Mọi người đều lú lờ:

- Thật là nghiêm trọng.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tư Cơ (Điều Khiển Cơ Hội)

Người chết đương nhiên phải chôn dưới đất.

Nếu như người chết bay trên trời, vậy y không phải quỷ thì cũng là một hồn ma.

Nhan Hạc Phát đương nhiên đã chết. Mặc dù y chết ở trên sông, nhưng di thể của y đã được Vương Tiểu Thạch và đám tay chân của Tượng Tị tháp đưa về an táng tại Vạn Bảo các.

Đương nhiên, nếu như Bạch Sầu Phi kiên trì không để người khác lấy được thi hài của Nhan Hạc Phát, vậy thì đám huynh đệ kết nghĩa của Vương Tiểu Thạch muốn giành lại thi thể họ Nhan, e rằng phải trả giá bằng nhiều thi thể hơn mới hi vọng thành công.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại không có quan niệm này. Dù sao người cũng đã chết, người đã chết thì không còn là người, không còn là người thì cũng không phải là kẻ địch, không phải kẻ địch mà còn không cho người khác lấy thi thể đi, hãn giữ để làm gì?

Hãn cũng không muốn vì một thi thể mà xung đột với bất cứ người nào, hãn không phải là loại người này.

Tất cả những chuyện mà hãn làm đều dựa vào “lợi ích thực tế”, còn những chuyện không có ý nghĩa, uổng phí khí lực, không có lợi ích thì hãn

đều không làm.

Nếu người khác muốn lấy thi thể này, hãn cứ cho đối phương là được.

Hãn chỉ cần biết người muốn lấy thi thể là ai, di thể an táng ở đâu, tang lễ có những người nào tham gia, những tư liệu này hãn đều sai người ghi chép lại.

Đây mới là điều quan trọng, bởi vì như vậy có thể biết rõ ai là địch, ai là bạn.

Người chết rồi thì không quan trọng nữa, bởi vì cho dù khi còn sống hãn lợi hại thế nào, đáng sợ ra sao, bây giờ cũng chẳng gây được trở ngại gì.

Người sống mới phải đề phòng, chỉ cần là người sống, cho dù có ương bướng, có ngu ngốc hay biết nghe lời thì đều phải đề phòng.

Bạch Sầu Phi đương nhiên điều tra được, Nhan Hạc Phát được an táng tại Vạn Bảo các.

Trong buổi tang lễ này, Vương Tiểu Thạch và rất nhiều cao thủ đều có mặt, là một chuyện lớn đủ để làm chấn động giang hồ. Với giao tình của đám người Vương Tiểu Thạch và Nhan Hạc Phát, những người này đương nhiên sẽ xuất hiện. Như vậy, Bạch Sầu Phi muốn thám thính xem mộ của Nhan Hạc Phát được dựng ở đâu, dĩ nhiên là một chuyện dễ dàng.

Có điều, biết được là một chuyện, ra tay lại là chuyện khác.

Lần chôn cất này, đám người Vương Tiểu Thạch dĩ nhiên lòng đầy căm phẫn, không chỉ đám huynh đệ kết nghĩa của Tượng Tị tháp đều có mặt, mà hai đảng Phát và Mộng, Lục Phân Bán đường, Mê Thiên Thất Thánh minh, Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu, Thập Lục kiếm phái, Thất bang Bát hội Cửu liên minh, Thập đại phái, Kim Tự Chiêu Bài Phương gia, Giang Nam Phích Lịch đường, Thục Trung Đường môn, Thái Bình môn, Hắc Diện Thái gia,

Hạ Tam Lạm, Hạ Ngũ môn, Sơn Đông Thần Thương hội, Nam Dương Chinh Cổ môn, Đại liên minh, phủ Thần Hầu, tập đoàn Hữu Kiều đều có người tới tham dự tang lễ. Bạch Sầu Phi có kiêu ngạo, có ngang ngược, có nông cuồng đến đâu cũng không dám ra tay khi đó.

Bọn họ không chỉ bi phần vì cái chết của Nhan Hạc Phát, Bất Lão Thần Tiên còn không có sức hút lớn như vậy. Bọn họ còn căm phẫn bất bình vì Tô Mộng Chấm bị lật đổ xuống đài, sống chết không rõ.

Thế là, tang lễ của “Bất Lão Thần Tiên” Nhan thánh chủ đã trở thành dịp để bọn họ “bày tỏ thái độ”.

Bạch Sầu Phi chỉ muốn có địa vị lãnh đạo và chủ đạo trong đương kim võ lâm, cũng không muốn đối địch với anh hùng thiên hạ. Thực ra hắn còn nguyện ý làm bằng hữu, kết giao bằng hữu với tất cả anh hùng hào kiệt trong võ lâm mà hắn coi trọng, chỉ cần đối phương cũng tôn trọng hắn, thừa nhận tài năng của hắn.

Loại tính cách này là do hắn thành danh, thành sự và thành công quá muộn. Năm xưa hắn trải qua quá nhiều thất bại, gặp phải quá nhiều sự xem thường. Mặc dù hắn có một thân bản lĩnh, chí lớn đầy lòng, nhưng lại không được ai để ý tới. Tuổi tác của hắn dần dần trôi đi, vẫn bị ném vào một góc không người thăm hỏi.

Cứ như vậy lặng lẽ vô danh, sinh lão bệnh tử trải qua một đời sao? Bạch Sầu Phi cũng từng buồn giận tự hỏi như vậy.

Không, quyết không, tuyệt đối không!

Cho nên bất kể như thế nào, hắn đều nhất định quyết chí tự cường, gắng sức tiến lên, hơn nữa còn phải đứng phía trước mọi người, cười lên đầu mọi người, lúc này mới khiến người ta phải đánh giá lại hắn, không dám để hắn ngoài mắt.

Có lẽ chỉ cần cho hãn thành danh lập nghiệp sớm năm năm, loại tâm tình này cũng không nhất định sẽ ăn sâu bén rễ.

Lúc hãn chưa thành danh, vào những năm tháng hoàng kim, có ít nhất mười hai năm là chí lớn khó với, buồn bực không vui. Những lời hãn nói, cho dù tốt thế nào, chân thật thế nào, có lý đến đâu đều không được người ta coi trọng. Ngược lại, một người khác đã thành danh trên giang hồ, chỉ cần lời của y nói ra là sẽ được người ta tán tụng, truyền khắp thiên hạ.

Những chiến dịch mà hãn trải qua đều giành được thắng lợi bằng chân tài thực học, nhưng khi đó hãn vẫn chẳng là gì cả, cho nên không ai ghi chép, cũng không ai thừa nhận thắng lợi gian khổ của hãn, thậm chí còn chuyển công lao và thành quả sang những người khác đã thành danh.

Hãn đã nhìn thấu diện mạo của những kẻ này, hãn đã trải qua những chuyện như vậy. Do đó một khi hãn thành công toại nguyện, sẽ nắm chắc lấy quyền vị không buông. Kẻ nào có thể uy hiếp đến hãn, hãn sẽ ra tay trước trừ khử kẻ đó. Cho dù là người đã nâng đỡ hãn, có ân huệ với hãn, hãn cũng không cho đối phương có cơ hội đẩy hãn xuống đài.

Hãn hiểu rõ, thay vì chờ đợi cơ hội, không bằng tự mình sáng tạo ra cơ hội.

Hãn muốn nắm giữ cơ hội, tạo ra cơ hội, hơn nữa còn phải lợi dụng cơ hội, chuyển hóa cơ hội, đây gọi là “điều khiển cơ hội”. Cơ hội phải do hãn một tay khống chế, quản lý và thao túng.

Hãn đến thế gian này một chuyện là muốn thành công lập nghiệp, muốn mọi người đều phải tôn trọng hãn, nhớ kỹ cái tên hãn, nhớ kỹ con người “không giống kẻ khác”, có một không hai này.

Hãn nhìn có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, thực ra cũng có khát vọng kết giao thật nhiều bằng hữu, hi vọng nhận được sự ủng hộ và yêu quý của những bằng hữu chân thành. Hãn thậm chí còn chiến đấu vì điều này.

Đối với hân, người đã chết thì có lợi hại đến đâu cũng không còn tác dụng, hân chỉ chú trọng đến người sống.

Chỉ cần là người sống, bất kể hân mạnh thế nào, yếu thế nào, hèn mọn thế nào, vĩ đại thế nào thì đều phải đề phòng, bởi vì nhân tính thật sự quá đáng sợ. Con người vốn là động vật đáng sợ nhất trên đời.

Chỉ có người sống mới có thể phản đối và ủng hộ hân.

Hân sẽ không tốn thời gian vì bất kỳ người chết nào, cho dù là thân nhân bạn bè của hân.

Điều này đương nhiên khác với Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu vẫn nhớ nhung Nhan Hạc Phát.

Nàng biết, Nhan Hạc Phát nhìn có vẻ như thoát ly thế sự, một mình một bóng, lưu lạc giang hồ, nhưng thật ra lại rất sợ người khác không nhớ được y, quên mất y.

- Ta không có con cái, không thân không thích.

Có một lần, Nhan Hạc Phát không biết vô tình hay cố ý nói với Chu Tiểu Yêu như vậy:

- Sau khi ta chết, e rằng ngay cả nhang đèn cũng không ăn được ngum nào.

Chu Tiểu Yêu cho rằng đây là một ám hiệu của Nhan lão, y hi vọng sau khi chết ít nhất có một người nhớ đến y, quét mộ thắp hương cho y.

Dù sao nàng cũng do y một tay dẫn dắt, mang ra bên ngoài. Nàng đã thề hứa, nàng sẽ làm những chuyện nên làm, cho dù không biết Nhan Hạc Phát dưới tuổi vàng có biết hay không, thậm chí cũng không biết rốt cuộc

có tuổi vàng hay không, có cái gọi là phân chia trên dưới tuổi vàng hay không.

Do đó nàng tới quét mộ dân hương, mà không thích có người làm thay. Chuyện tình cảm vốn không thể thay thế được.

Huống hồ, Đường Bảo Ngưu luôn luôn trở khuôn mặt tươi cười, si ngốc làm việc vì nàng.

Nàng không thích như vậy. Nếu thích mình thì nên mạnh dạn bày tỏ, cao lớn cường tráng mà lại ưỡn ưỡn ẹo ẹo như vậy, đúng là không ra thể thống gì.

Cho nên nàng luôn lạnh mặt với Đường Bảo Ngưu, còn thường không nhận được mắng hăn mấy câu.

Hắn nghe xong cũng không hề phản bác, dáng vẻ còn giống như lấy đó làm vinh hạnh.

Điều này khiến cho Chu Tiểu Yêu càng muốn mắng hăn nặng hơn một chút. Vốn chỉ là chê bai mấy câu, thốt ra vài lời cay nghiệt cũng coi như xong; nhưng càng mắng thì hắn lại càng không có động tĩnh, cũng không có phản ứng gì. Dần dần thành quen, không mắng thì trong lòng nàng còn cảm thấy không thoải mái. Nhất là nhìn dáng vẻ của hắn tự cao tự đại, tự cho mình phong lưu, lại càng tự mình say mê, Chu Tiểu Yêu càng muốn khiến hắn chịu nhiều đau khổ một chút, bị bề mặt nhiều một chút, như vậy mới hài lòng thỏa mãn.

Nhất là hôm nay, trước mộ của Nhan lão, nàng hung dữ với hắn như vậy, giống như đang bày tỏ thái độ với Nhan Hạc Phát dưới tuổi vàng.

Nhan Hạc Phát dưới tuổi vàng, đương nhiên là trong lòng đất.

Nhưng lần này lại không đúng, bởi vì Nhan Hạc Phát đang ở trên trời.

Từ không trung rơi thẳng xuống chỗ nàng.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chiến Cơ

Nhan Hạc Phát đã chết, thi thể vốn được chôn trong lòng đất lại rơi xuống chỗ nàng.

Chu Tiểu Yêu vốn đang định phát ra ám khí trên tay, nhưng đó lại là Nhan Hạc Phát. Cho dù Nhan Hạc Phát đã chết, y vẫn là Nhan Hạc Phát trong suy nghĩ của nàng.

Nhất thời nàng luống cuống tay chân, đành phải lui nhanh.

Lúc này mặt đất lại đột nhiên nứt ra, có bảy tám cánh tay đã nắm lấy chân nàng, còn có bảy tám thanh đao muốn cắt đứt cổ chân linh hoạt, muốn chặt đứt chiếc eo mảnh khảnh của nàng.

Chu Tiểu Yêu là một cô gái đã trải qua vô số tình cảnh nguy hiểm, lần đánh lén này mặc dù khí thế dào dạt, hết sức ác liệt, nhưng nàng vẫn có thể ứng phó được.

Nàng phi thân nhảy lên, chặn ngang ôm lấy Nhan Hạc Phát. Cho dù dưới tình thế nguy hiểm như vậy, nàng vẫn không muốn thi thể lão Nhan rơi xuống đất. Chiếc đầu của Nhan Hạc Phát vốn là được dán dính vào, chắc chắn không thể chịu nổi cú ngã như vậy.

Nàng dự định trước tiên đón lấy thi thể Nhan Hạc Phát, sau đó tính sổ với những kẻ đã si nhục di thể của y.

Không ngờ, hai tay của nàng vừa mới ôm lấy thi thể, Nhan Hạc Phát lại mở miệng ra, một mùi hôi phả vào mặt. Chu Tiểu Yêu lập tức bịt mũi nín thở, nhưng thịt rữa trên thi thể của Nhan Hạc Phát đã rách ra mấy chỗ, mùi ẩm khí nhanh chóng xoay tròn bay ra, trong khoảng cách gần như vậy bắn vào Chu Tiểu Yêu.

Cùng lúc đó, trên lầu chính của Vạn Bảo các lại có mấy bóng người lướt xuống. Bóng người cùng với ánh đao và ánh kiếm, mang theo sát khí và hung khí, chặn giết Chu Tiểu Yêu giữa không trung.

Nhất thời trên dưới Chu Tiểu Yêu đều có địch.

Huống hồ trên tay nàng còn ôm một thi thể.

Huống hồ thi thể kia còn phát ra độc khí và ẩm khí.

Huống hồ phía sau Chu Tiểu Yêu cũng xuất hiện kẻ địch.

Huống hồ...

Nếu như...

Nếu như không có Đường Bảo Ngưu, lần này có lẽ Chu Tiểu Yêu đã không qua khỏi.

Nếu như người có mặt ở đó không phải là Đường Bảo Ngưu, cũng chưa chắc đã có thể cứu được Chu Tiểu Yêu.

Nếu như không phải Chu Tiểu Yêu sớm hét lên có kẻ địch xâm nhập, Đường Bảo Ngưu cũng chưa chắc có thể phản ứng kịp thời.

Trong cuộc đời có “nếu như” và “huống hồ”, nhân sinh vốn là do “huống hồ” và “nếu như” xen lẫn mà thành.

Đường Bảo Ngưu vừa thấy tình thế không ổn, lập tức giống như phát điên lao đến, chặn ngang ôm lấy Chu Tiểu Yêu bay tới.

Là bay tới chứ không phải bay ngược lại.

Không thể lui bước, bởi vì phía sau cũng có kẻ địch, hơn nữa kẻ địch bao vây ở phía sau còn nhiều hơn phía trước. Có lẽ quân địch cũng suy đoán, người bình thường khi gặp phải tập kích đều sẽ rút lui, cho nên đã phái binh hùng tướng mạnh ngăn cản đường lui.

Vả lại sau lưng không có mắt.

Vả lại lui về phía sau cũng không nhanh và có lực bằng tiến lên phía trước.

Vả lại, tiến tới có thể khiến cho người ra càng tăng thêm dũng khí, còn lui về phía sau, dù thế nào thì khí thế cũng sẽ giảm đi một khúc.

Vả lại Đường Bảo Ngưu ra tay, từ trước đến nay khí thế đều là hạng nhất, thanh thế càng tuyệt đối là hạng nhất, mặc dù võ công của hắn có lẽ còn chưa đạt đến cảnh giới cao thủ hạng nhất.

Vả lại hiện giờ hắn đang cứu người.

Vả lại còn là cứu mỹ nhân.

Vả lại còn là mỹ nhân mà hắn yêu mến.

Hắn nhanh chóng lao tới, chặn ngang ôm lấy Chu Tiểu Yêu, một tay lại nắm lấy lưng Nhan Hạc Phát, phi thân nhảy lên, hai chân liên tục đá ra, hét lớn giận dữ, không đáp xuống mà lại bay lên, không lùi bước mà lại tiến tới, lướt về phía Vạn Bảo các đang có không ít kẻ địch ẩn tàng.

Mọi người đều xông xáo.

Lần này hắn cũng không biết đã trúng phải bao nhiêu ám khí và binh khí, nhưng Chu Tiểu Yêu quả thật là không hề trúng một thứ nào.

Công kích đã hoàn toàn bị hắn chặn lại, dùng thân thể uy dũng có lực, to lớn cường tráng của hắn.

Có lẽ là do hắn trời sinh thần dũng, có lẽ là do hắn bẩm sinh như vậy, có lẽ là vì Chu Tiểu Yêu, cho nên hắn mới ngăn cản được.

Có lẽ là do hắn may mắn, không bị đánh trúng chỗ hiểm. Có lẽ là do hắn quyết đoán kịp thời, khiến cho kẻ địch không đoán được đường đi của hắn. Có lẽ là do mạng của hắn chưa hết, trong những ám khí và vũ khí kia cũng không có tâm độc.

Có lẽ chẳng vì cái gì cả, đây chỉ là một loại phản ứng chính xác của hắn sau nhiều năm chiến đấu, có thể phán đoán tình hình quân địch, nắm giữ thời cơ chiến đấu. Dù sao hắn cũng đã xông lên được Vạn Bảo các.

“Có lẽ” và “vả lại”, chính là hai điều kiện cần thiết trong nhân tâm và nhân tính để có thể kéo dài hơi tàn.

Không có “vả lại”, tất cả đều quá đơn giản và trực tiếp, nhằm chán không thú vị.

Thiếu đi “có lẽ”, trong nhân sinh sẽ không có hi vọng và vui mừng.

Trong đời người luôn có rất nhiều “vả lại” và “có lẽ”. “Vả lại”, vả lại chính là một sự có lẽ; “có lẽ”, có lẽ cũng là một hình thức khác của vả lại.

Bọn họ tuy đã lướt lên Vạn Bảo các, nhưng kẻ địch từ bốn phương tám hướng vẫn đang la hét, xông lên chém giết.

Có điều lúc này Chu Tiểu Yêu đã khôi phục tinh thần lại, một khi nàng đã định thần thì sẽ gắng sức chiến đấu.

Nàng không chỉ chiến đấu vì mình, còn chiến đấu vì Nhan Hạc Phát đã chết và Đường Bảo Ngưu bị thương vì nàng.

Người sống vốn là những trận chiến không ngừng, có khi chiến đấu vì mình, có khi chiến đấu vì người khác, có khi chiến đấu vì lợi ích, có khi chiến đấu vì danh dự, có khi chiến đấu vì bình đẳng tự do.

Chỉ có điều, chiến đấu trong thế giới võ hiệp trực tiếp và đơn thuần hơn một chút mà thôi.

Ít nhất, trong võ lâm cũng không thiếu người chiến đấu vì chính tà thị phi, nhưng trên giang hồ hiện nay còn có ai dốc sức chiến đấu chỉ vì chính nghĩa?

Chu Tiểu Yêu không phải. Người nào chiến đấu vì nàng, nàng sẽ chiến đấu vì người đó.

Còn người thì sao? Ta thì sao?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tý Cơ (Chờ Thời Cơ)

Người cầm đầu cuộc ám sát lần trước là một người trẻ tuổi.

Tại chiến dịch Tiểu Tác Vi phường, hãn cũng có mặt ở hiện trường.

Hãn không ra tay, chỉ đứng quan sát. Trong khi quan sát hãn còn làm một chuyện, đó là ghi chép.

Ghi chép thứ nhất: kiếm thủ số bảy đã trúng một cước của Đường Bảo Ngưu, nhưng hãn vẫn nắm lấy chân Đường Bảo Ngưu không buông, để cho đao thủ số chín đuổi kịp xông lên chém Đường Bảo Ngưu một đao.

Phụ lục: đao thủ số chín đã chết.

Ghi chép thứ hai: sát thủ số mười một lúc trước đã bị Đường Bảo Ngưu từ trước mặt đánh một quyền bể xương mũi, nhưng hãn dừng cảm chiến đấu không lùi, không lâu sau trên mặt lại trúng một trảo của Chu Tiểu Yêu, máu tươi chảy dài, vẫn chiến đấu hăng hái, là nhân tài liệu chiến, nên lưu ý đến.

Chú ý: người này lúc liệu chiến và hành động đều không hợp với quần thể, có khuynh hướng anh hùng.

Ghi chép thứ ba: số mười bốn là tiểu tổ trưởng, từ khi phục kích đến nay đã qua nửa khắc, hãn vẫn chưa từng ra tay, chỉ huy động thủ hạ tiến lên.

Vào thời điểm quan trọng cần phải giao đấu với đối tượng bị tập kích, hãn lại tránh né không chiến.

Nghiên cứu phán đoán: người này nên đưa vào trong chiến dịch tất sát, để cho hãn xả thân oanh liệt.

Ghi chép thứ tư:

.....

Số ghi chép của hãn có cả một xấp dày, đây chỉ là một bản trong số đó.

Hãn phụ trách hành động lần này, tính được Chu Tiểu Yêu sẽ đến bãi tế trước mộ Nhan Hạc Phát, cho nên tìm kiếm cơ hội, giết không cần hỏi.

Đây là ý chỉ của Bạch Sầu Phi.

Hãn từng thử mua chuộc bằng cách hứa cho Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu làm “Thần Sát” trong Kim Phong Tế Vũ lâu. Với sự thông minh của hãn, đã nhanh chóng nhìn ra quan hệ mập mờ giữa Nhan lão đại và Chu lão nhị.

Cho nên hãn cũng đưa ra phán đoán tiếp theo, bất cứ người nào đều có thể chiêu mộ, còn Chu Tiểu Yêu thì quyết không thể được (đương nhiên Vương Tiểu Thạch cũng như vậy).

Bởi vì hãn bức đã chết Nhan Hạc Phát (còn có Tô Mộng Châm). Mặc dù Nhan đại thánh không phải do hãn tự tay giết chết, nhưng Chu Tiểu Yêu nhất định sẽ không tin, hơn nữa cho dù luận chuyện, Nhan Hạc Phát cũng chẳng khác nào chết trên tay mình.

Nếu như hãn không tạo phản, Nhan Hạc Phát cũng không cần chèo thuyền trên sông, dời ánh mắt đi, đương nhiên cũng không cần phải chết.

Chu Tiểu Yêu là “bạn thân” của y, đương nhiên sẽ báo thù cho y.

Thay vì để nàng chờ cơ hội báo thù, không bằng tìm người chờ cơ hội giết nàng.

Một nữ nhân trung thành càng khó thu phục hơn so với một nam nhân trung thành, bởi vì nữ nhân trung thành chẳng những trung thành với nghĩa, còn trung thành với tình. Giết chết nam nhân của nàng, biện pháp duy nhất là làm nam nhân mới của nàng, nếu không thì không ai có thể bồi thường một nửa mà nàng mất đi.

Chu Tiểu Yêu xinh đẹp, cũng có bản lĩnh. Bạch Sầu Phi đã không muốn cũng không dám đi “làm nam nhân của nàng”, bởi vì hắn không muốn mạo hiểm như vậy.

Quan Thất cũng bởi vì quá dựa vào em gái của hắn là Quan Chiêu Đệ, một khi Quan Chiêu Đệ tài trí được gả cho Lôi Tồn, Mê Thiên minh cũng không còn lớn mạnh như lúc trước.

Lôi Tồn cũng bởi vì quá phóng túng sắc dục, giống như đốt quá nhiều lửa gần gia viên của mình, cuối cùng nhóm lửa tự thiêu, chết bởi tay Quách Đông Thần Lôi Mị.

Tô Mộng Chấm lại bởi vì một Lôi Thuần, đối với Lục Phân Bán đường vẫn không chịu diệt cỏ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt, đến nỗi mất hết tiên cơ. Mặc dù Lôi Tồn đã chết, nhưng trải qua một thời gian giảm đau chữa thương, nghỉ ngơi lấy sức, Lục Phân Bán đường vẫn đứng vững không ngã, hơn nữa khí thế càng ngày càng lớn.

Đối với Bạch Sầu Phi, nữ nhân là dùng để vui chơi. Có quyền lực, còn sợ gì không có nữ nhân. Muốn nữ nhân xinh đẹp thế nào, biết nghe lời thế nào, tài giỏi thế nào đều có cả.

Cho nên hắn phải tự kiểm chế, hắn không muốn trêu chọc loại nữ nhân như Chu Tiểu Yêu. Chọc phải nữ nhân như Chu Tiểu Yêu, lúc vui vẻ thì

xem như có được trợ thủ mạnh, nhưng một khi mất khống chế, còn không biết sẽ chết như thế nào.

Vì vậy hắn ra lệnh “diệt trừ” cô gái này. Nếu đã không chiếm được, cũng không thể để cho người khác.

Có điều, hắn cũng không xem Chu Tiểu Yêu là một kẻ địch lợi hại gì.

Lệnh đã ban xuống, nhưng lại không hề đưa ra kỳ hạn cụ thể.

Nhưng một khi mệnh lệnh đã hạ, dĩ nhiên sẽ có người chấp hành.

Ai cũng biết, chuyện mà Bạch lâu chủ không nghe không hỏi, không phải là hắn thật sự không để ý tới; một khi hắn hỏi đến, nếu như hoàn toàn không có thành quả, hành động qua loa, như vậy kết quả của người phụ trách sẽ rất bi thảm.

Mà loại người giống như Bạch Sầu Phi, trí nhớ luôn luôn rất tốt, năng lực đương nhiên cũng rất cao. Chuyện mà người cho rằng hắn tùy tiện phân phó, nói không chừng chỉ là hắn đang dò xét mức độ tận trung với cương vị của người; lời mà người cho rằng hắn nói ra rồi quên, nói không chừng chỉ là hắn đang thử xem người có xem lời nói của hắn là thật hay không.

Hắn có thể sẽ tùy thời kiểm tra đột ngột.

Do đó Lương Hà và Tôn Ngự đều phân biệt ra tay với Chu Tiểu Yêu. Lương Hà là đợt đầu tiên.

Trong lần ra tay tại phố chợ, cuộc ám sát của Lương Hà cũng không thành công. Nhưng hắn đã nhớ kỹ Chu Tiểu Yêu ra tay thế nào, cùng với tất cả hành động mà nàng ứng phó với cuộc tập kích.

Một người vào giây phút sống chết cầu sinh liệu mạng, thông thường chính là biểu hiện chân thật và chân tình nhất.

Tôn Ngư là đợt thứ hai.

Hắn ghi lại mỗi hành động của những người đánh lén do mình phái ra.

Lần này cho dù đánh lén không thành, nhưng chỉ cần biết được đặc tính và biểu hiện của thủ hạ và người trong tay, đối với hắn đã là một thành công lớn.

Lương Hà và Tôn Ngư đều phụ trách ám sát Chu Tiểu Yêu, phương thức của hai người hiển nhiên bất đồng, nhưng lại rất tương tự.

Hai người đều chú trọng ghi chép, ghi lại tất cả tư liệu quan trọng. Bởi vì bọn họ tin, chỉ cần có đủ tư liệu ghi chép cặn kẽ về đối phương, không người nào mà bọn họ không đối phó được.

Bọn họ đều cảm thấy trên tay mình có ít nhất ba loại văn kiện không thể để cho người khác xem. Bất cứ người nào cũng không thể xem, bao gồm cả vợ, con cái và thân tín của bọn họ, trừ khi là bọn họ cho phép.

Đó là nhật ký của mình, nhật ký ghi chép những tâm sự và ý tưởng của mình, còn có rất nhiều chuyện chỉ mình mình biết, đương nhiên không thể công bố cho nhiều người.

Ngoài ra chính là thư tình. Thư tình chỉ viết cho tình nhân xem, người khác đọc chỉ cảm thấy buồn nôn. Giống như tự sướng, có thể tự mình vui sướng như tiên, nhưng quyết không thể cùng nhiều người “vui sướng”, nếu không chẳng qua là khoe khoang kệch cỡm.

Còn có “ghi chép” của bọn họ, đây tuyệt đối là “bí mật võ lâm”. Bọn họ không nhất định chỉ ghi lại võ công, tính tình, gia thế, bối cảnh, sư thừa, binh khí của một người, có lúc còn cả đối phương khi ân ái dùng góc độ và tư thế gì, một tháng sinh hoạt vợ chồng bao nhiêu lần, có sở thích gì cũng đều ghi vài biên bản.

Đó là lý lịch của người khác, cũng là hứng thú của bọn họ.

Bọn họ chính là loại người như vậy. Có điều Lương Hà nhìn có vẻ rất nghiêm túc, còn trên mặt Tôn Ngự thường mang theo nụ cười.

Lương Hà cho rằng, nghiêm túc khiến cho người ta tin tưởng mình, hơn nữa cũng tạo thành thái độ nghiêm túc của thuộc hạ.

Tôn Ngự lại cảm thấy cười mới là vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ. Anh hùng thiên hạ, hảo hán thế gian, thất bại dưới nụ cười còn nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với thất bại dưới nắm tay.

Lương Hà phụ trách hành động tập kích tại Tiểu Tác Vi phường lần trước, Tôn Ngự lại chỉ huy kế hoạch ám sát tại Vạn Bảo các lần này.

Hai người đều chú trọng ghi chép, coi trọng tư liệu, nhưng phương thức coi trọng và ghi chép cũng không giống nhau.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Dân Cơ

Chu Tiểu Yêu và Đường Bảo Ngưu xông lên Vạn Bảo các, nơi ấy đầy những hũ tro xương. Ban đầu Tôn Ngưu muốn ở đó phối hợp trên dưới giúp công, không ngờ hai người Chu Tiểu Yêu và Đường Bảo Ngưu không cướp đường chạy, ngược lại tấn công lên các. Vạn Bảo các vốn chỉ bố trí công kích, không hề chuẩn bị phòng thủ.

Nhờ vậy Chu Tiểu Yêu có thể trì hoãn một hơi. Nhưng Đường Bảo Ngưu thì đã mất đi khí thế, hẳn đã bị thương không nhẹ, máu chảy như trút.

Có điều hẳn vẫn xung phong, hăm trận, che chở, giết địch cho Chu Tiểu Yêu, còn hét lớn:

- Chu cô nương, cô đi, cô đi mau.. để một mình ta đối phó với bọn chúng là được rồi.

Chu Tiểu Yêu nhìn thấy hẳn chảy máu đã có thể chứa đầy cả một cái chén lớn, trong lòng rối loạn, thấp giọng quát lên:

- Câm miệng!

Đường Bảo Ngưu tay dấm chân đá, lại đánh bay ba kẻ địch ra ngoài cửa sổ, ngoài các và dưới lầu, vừa hét lớn:

- Chu cô nương... cô đi đi, không cần... để ý tới ta, ta sẽ nhớ cô...

Chu Tiểu Yêu không nhịn được nữa, khuôn mặt lạnh đi, vừa đánh ngã hai kẻ địch xông đến, vừa thừa dịp trở tay đánh hẳn một bạt tai.

Một tiếng “bốp” vang lên, Đường Bảo Ngưu ngơ ngác xoa xoa khuôn mặt lớn của hắn, giống như trong số các vết thương hiện giờ thì vết thương này là nặng nhất.

- Ừờn ưỡn ẹo ẹo như vậy còn ra thể thống gì?

Hai tay áo như nước của Chu Tiểu Yêu đang hóa giải bảy tám đòn công kích, hơn nữa mỗi lần đều đánh trả lại. Chỉ cần kẻ địch xông đến, cho dù chỉ có hai tay chống lại mấy chục tay, cho dù kiệt sức như thế nào, nàng đều không quên trả lại cho kẻ địch một đòn phản kích chí mạng và chết người:

- Chết thì chết, kêu to gọi nhỏ cái gì?

Đường Bảo Ngưu ngượng ngùng vuốt chỗ nóng rát trên mặt (thực ra cả khuôn mặt của hắn đều đã nóng ran), lắp bắp nói:

- Ta... ta chỉ là... bởi vì...

- Còn không đánh!

Chu Tiểu Yêu lại giúp hắn đánh ngã một kẻ địch cầm đao xông đến, tức giận quát lên:

- Muốn chết sao?

Ngay lúc này, từ bốn hướng đông nam tây bắc đồng loạt có chín kẻ địch xông tới. Chín người, chín loại vũ khí, chín loại công kích khác nhau, đồng thời ra tay tấn công Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu đã bị thương nặng, đây hiển nhiên là mắt xích yếu nhất. Một khi Đường Bảo Ngưu chết đi, Chu Tiểu Yêu sẽ bị cô lập, hơn nữa

chiến ý cũng vỡ tan. Cho nên bọn họ quyết định trước tiên tập trung toàn lực giết chết Đường Bảo Ngưu.

Chu Tiểu Yêu muốn bảo vệ hãn thì còn khó hơn so với bảo vệ mình. Trong đó điểm khó khăn nhất là cho dù Đường Bảo Ngưu đã bị thương nặng, nhưng vẫn cố gắng bảo vệ nàng, không quan tâm đến bản thân. Bảo vệ một người chỉ lo bảo vệ người khác như vậy là một chuyện rất khó.

Chín người này đồng loạt ra tay, phân biệt có kiếm pháp của Nhạn Đãng phái, đao pháp của Côn Luân phái, côn pháp của Thiếu Lâm phái, Tử Mẫu Tỏa Hầu câu pháp của Nga Mi phái, Phán Cung bút pháp của Quát Thương phái, Trầm Sa thuẫn pháp của Điểm Thương phái, Ngạc Ngưu cước pháp của Lan Thương giang, Hỏa Cốt roi pháp của Nộ giang, còn có Thủy Hỏa Lưu Tinh của Tử Kim sơn, quả thật không thể chống đỡ. Cho dù võ công có cao cũng không thể ngăn cản từng thứ, đồng thời và toàn bộ.

Ngoại trừ một hòn đá kịp thời bay tới.

Hòn đá này rất nhỏ, là một hòn đá nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ.

Chỉ một hòn đá, không biết vì sao lại đồng loạt đánh ngã chín gã cao thủ lưu phái khác nhau, binh khí khác nhau, thân pháp khác nhau, thân thủ khác nhau, chiêu thức khác nhau, tuổi tác khác nhau, địa vị khác nhau, lại từ bốn phương hướng đông, nam, tây, bắc khác nhau xông đến.

Binh khí của mỗi người đều rời tay, đều bị đánh trúng huyết đạo khác nhau, sau khi trúng chiêu đều ngã xuống, nhất thời không thể đứng dậy nổi.

Điểm giống nhau là, bọn họ chỉ mất đi cảm giác, bộ phận bị hòn đá đánh trúng nhất thời không thể vận hành, nhưng lại không chết, thậm chí cũng không bị thương.

Bọn họ đều bị hòn đá đánh trúng, cùng một hòn đá.

Phóng hòn đá đương nhiên là cùng một tay, cùng một người, người này chính là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vừa lên lầu liền vươn vai, che miệng ngáp một cái không sâu không thấp.

Hắn trẻ tuổi lại có vẻ tang thương, ánh mắt vẫn rất sáng ngời, nhưng mái tóc đã có phần thưa thớt.

Nhân sinh mưa gió mịt mù, khiến người ta tóc rơi như mưa. Thương tình khiến người ta sớm sinh tóc bạc.

Nhưng từ đầu đến chân hắn vẫn sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, thần khí sung túc, tâm tính ôn hòa. Những năm gần đây ăn gió uống sương, trên đường vất vả, bôn ba khốn khó, lưu lạc đào vong, hắn lại giống như không nhiễm bụi trần, không dính bùn dơ.

Hắn vẫn gây cho người ta cảm giác trong sáng như vậy.

Nhìn thấy hắn, dường như sẽ khiến người ta có thể tin vào những điều mà mọi người từ lâu đã không dám tin, chẳng hạn giữa người và người nên nói nghĩa khí, con người nên tin tưởng lẫn nhau, người tốt thì vận may cũng tốt, người tốt sẽ được báo đáp.

Những niềm tin này vốn là chuyện “đương nhiên”, nhưng trong thời loạn thế, lang sói nắm quyền, mỗi câu dường như lại trở thành một sự châm biếm, một sự chế giễu.

Nhân dân vốn tin tưởng vào những điều này, nhưng ngay cả triều đình thiên tử cũng xem bách tính như chó cỏ, ức hiếp dân lành, còn điều gì có thể tin được nữa? Vạn dân vốn tin rằng có những chuyện này, đáng tiếc ý trời trêu người, người làm chuyện thương thiên hại lý lại phúc thọ song toàn, người vì dân vì nước lại chết không toàn thân, kết quả bọn họ đều cho

rằng những lời này chẳng qua là những lời Phật mà bọn họ không hiểu được.

May mắn là còn có Vương Tiểu Thạch.

Mỗi lần Vương Tiểu Thạch xuất hiện đều mang đến lòng tin, khiến người ta có niềm tin lần nữa.

Bởi vì nguyên tắc của hắn từ trước đến giờ không thay đổi. Hắn không chủ động đả thương người khác, cũng không làm hại người khác, trái lại luôn cố gắng giúp đỡ mọi người.

Mỗi lần hắn xuất hiện đều giống như nói với người khác: “Giang hồ này vẫn có thể hành hiệp, thiện ác cuối cùng sẽ có hồi báo, xin hãy tin tưởng mình có sức mạnh gạt đục khơi trong, chủ trì chính nghĩa cho thế gian.

Tôn chỉ của hắn không thay đổi, bởi vì hắn là Vương Tiểu Thạch.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Văn Cơ (Nghe Cơ Hội)

Hắn vừa xuất hiện, một nửa số người trong lầu đều nhận ra hắn.

Mặc dù những năm gần đây nhân sự của Kim Phong Tế Vũ lâu biến đổi rất lớn, nhưng ít ra vẫn có hơn một nửa đệ tử năm đó từng là thuộc hạ của Vương Tiểu Thạch.

Xa cách bốn năm, rất nhiều người và chuyện đều đã thay đổi và biến hóa.

Không phải sao? Từ năm đó Vương Tiểu Thạch tình cờ gặp gỡ Bạch Sâu Phi, Ôn Nhu và Lôi Thuần tại lầu Hoàng Hạc, lưu lạc nửa năm vào kinh thành, vừa lúc gặp phải Tô Mộng Chấm bị tập kích, hiệp lực chiến đấu mấy trận với Lục Phân Bán đường, cho đến khi đánh bại Quan Thất tại Lầu Tam Hợp, Lôi Tồn bỏ mạng tại Khóa Hải Phi Thiên đường của Hồng lâu, trong vòng ba năm Kim Phong Tế Vũ lâu đã trở thành thế lực võ lâm vượt trội trong kinh thành, không ai sánh bằng. Vương Tiểu Thạch trấn giữ Phong Vũ lâu cũng rất hài lòng. Hắn có tấm lòng rộng rãi, ánh mắt hơn người, vì vậy cũng đã bồi dưỡng ra không ít nhân tài mới. Nhưng hắn dần dần phát giác ra chuyện tranh quyền đoạt lợi trong lầu, vì không muốn thành thế nước lửa với Bạch Sâu Phi, cho nên cam tâm lui về Kim Thạch phường bán tranh chữ, làm nghề y. Cứ như vậy trải qua một năm, cho đến khi Thái Kinh và Phó tướng muốn hắn ám sát Gia Cát Tiểu Hoa. Nửa năm sau, hắn mượn chuyện hành thích Gia Cát để giết chết Phó Tông Thư, chạy trốn một mạch

hơn ba năm. Lần này trở lại kinh sư, hẳn vì báo thù cho sư phụ nên đã giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, lại trải qua nửa năm. Từ lúc trước qua sông Hán Thủy, đến hiện nay lần thứ hai vào kinh, vì niệm tình ngày xưa Tô đại ca dìu dắt tại Tượng Nha ngọc tháp, cho nên tự lập nên Tượng Tị tháp. Chẳng mấy chốc đã tám năm nóng lạnh.

Tám năm, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Tám năm, đủ khiến cho một người trưởng thành, chín chắn, thậm chí thất bại hay thành công. Tám năm, có thể khiến cho một người vui vẻ mà sống biến thành một người sống vì oán hận. Tám năm, cũng đủ khiến một người muốn làm chuyện lớn oanh oanh liệt liệt hóa thành một người xu nịnh cầu sinh. Đương nhiên, tám năm cũng có thể khiến cho lý tưởng viễn vông trở thành lực lượng chắc chắn, có thể biến hi vọng phù phiếm thành nỗ lực thực tiễn. Năm tháng chỉ gây ra thay đổi, không quan tâm đến tốt hay xấu.

Hôm nay, có ánh mặt trời.

Hôm nay, hẻm Liễu Nhi trong kinh thành vẫn có mùi hoa.

Lúc này, cũng là lúc mặt trời chưa lặn, hoàng hôn chưa tàn.

Vương Tiểu Thạch đã xuất hiện.

Hắn đi lên Vạn Bảo các, trước tiên dùng một hòn đá mở đường cho mình.

Hắn dùng một loại tâm tình không chịu già nua, không chịu thỏa hiệp, không chịu xấu xa (nhưng chắc chắn là muốn trưởng thành, muốn thay đổi, muốn tốt hơn) đi lên Vạn Bảo các, đối mặt với đám sát thủ có một nửa từng là thuộc hạ của mình.

Phần lớn sát thủ, bất kể đã từng đi theo Vương Tiểu Thạch hay chưa, đã từng gặp gỡ Vương Tiểu Thạch hay là chỉ nghe qua cái tên (cho dù là thủ hạ mới gia nhập, không biết đến sự hào tình sảng khoái của Vương Tiểu Thạch

hơn bốn năm trước tại Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng nhất định đã nghe nói đến chuyện hãn dùng một hòn đá giết chết quyền tướng Phó Tông Thư), đều không muốn giao đấu với Vương Tiểu Thạch.

Thứ nhất là vì bọn họ đều biết Vương Tiểu Thạch là một cao thủ. Ai cũng cần mạng, nếu ra tay với cao thủ hạng nhất, bình thường đều không có kết quả tốt và khó bảo toàn tính mạng.

Thứ hai là vì phần lớn bọn họ bội phục Vương Tiểu Thạch.

Hảo hán vốn bội phục anh hùng.

Có câu là “thông minh tiếc thông minh, anh hùng phục anh hùng”. Là một hảo hán, bình thường chỉ có ba tiếc nuối lớn nhất, một là chỉ sợ phụ chí lớn có tài nhưng không gặp thời, hai là chỉ e không có hồng nhan tri kỷ, ba là chỉ hận thiếu đi những chiến hữu, đồng liêu, quý nhân có thể khiến mình nở mày nở mặt.

Vương Tiểu Thạch là một hảo hán, hầu hết mọi người đều đã nghe danh. Nếu không khi hãn vừa vào kinh, còn chưa quen biết lâu chủ Tô công tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng sẽ không giúp Tô Mộng Châm san bằng Phá Bản môn, quyết chiến phố Khổ Thủy, cuối cùng còn hợp sức đánh bại Lục Phân Bán đường.

Nếu Vương Tiểu Thạch không phải là một nhân vật xuất chúng, khi còn làm tam đường gia của Kim Phong Tế Vũ lâu, gánh vác trọng trách như mặt trời giữa trưa, cũng sẽ không vì Phong vũ lâu gây ra quá nhiều giết chóc tội nghiệt, không muốn tranh giành quyền lực với phó lâu chủ Bạch Sầu Phi, dứt khoát thoát ẩn nơi chợ, mở cửa tiệm chuyên trị vết thương do chiến đấu, kiêm việc bán tranh chữ, đồ cổ và các loại đá. Giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, đam bạc không tranh đấu, không phải ai cũng có thể làm được.

Huống hồ năm đó Vương Tiểu Thạch vẫn còn trẻ, phong nhã hào hoa.

Những huynh đệ này đặt tay lên ngực suy nghĩ một chút, cảm thấy mình chưa chắc có thể làm được, cho nên phần lớn bọn họ đều kính ngưỡng Vương Tiểu Thạch.

Chuyện khiến cho những hảo hán này xúc động nhất là, Vương Tiểu Thạch giả vờ muốn ám sát Gia Cát tiên sinh, ngược lại giết chết Phó Tông Thư, chạy trốn ba năm rưỡi, chiến đấu liên tục bốn ngàn dặm, vừa trở về kinh lại quyết chiến công bình, giết chết “chiến thần” Nguyên Thập Tam Hạng trong suy nghĩ của mọi người, báo thù cho sư phụ là Thiên Y Cư Sĩ.

Muốn những hảo hán này từ đáy lòng bội phục một người (không phải bởi vì quyền, thế, lợi, hại), trừ khi người đó có thể làm ra những chuyện có dũng khí hơn bọn họ.

Hảo hán bội phục hảo hán.

Hảo hán sở dĩ trở thành hảo hán là vì hãn muốn làm một hảo hán, đây là đạo lý rất đơn giản.

Giống như một người muốn phát tài thì mới có thể phát tài. Phát tài là một lý tưởng, sau khi có “mộng tưởng” này, hãn mới chăm chỉ tiết kiệm làm ăn, như vậy mới có khả năng “phát tài”. Tất cả trước tiên đều phải có “mộng tưởng”, sau đó mới có “hiện thực”. Cho nên, có người xem “mộng tưởng” là “không thực tế”, bản thân suy nghĩ này đã rất “không thực tế” rồi.

Giống như một người muốn có tri thức, có học vấn, có công danh, cho nên mới đọc sách. Nếu không có khát khao, hi vọng, ham muốn như vậy, hãn cũng sẽ không đọc sách. Cho dù bị buộc phải đọc thì cũng sẽ không có thành tích gì, càng không cần nói đến thành quả.

Hảo hán muốn trở thành hảo hán thì phải làm những chuyện “có dũng khí”. Ví dụ như uy vũ bất khuất, bàn luận nghĩa khí, giữ gìn chữ tín, vì bằng hữu hai sườn cầm đao cũng không chối từ, dám làm người mở đường, bản cùng không đổi tính, không ham phú quý, không sợ cái chết, biết không thể

làm nhưng vì nghĩa chết không hối tiếc, giàu sang không phóng túng, không thờ hai chủ, trung quân ái quốc... Có người có thể làm được một hai điều trong số đó, có người lại có thể làm được nhiều hơn một chút.

Đương nhiên, không cần mọi chuyện đều phải làm đủ mười phần, bởi vì nếu như vậy, còn chưa làm được hảo hán thì đã sớm chết một trăm hai mươi bốn lần rồi.

Cái gọi là hảo hán, thật ra là có thể làm được một số chuyện người bình thường không làm được, mà lại khiến cho người ta vỗ tay tán thưởng, đập bàn khen hay.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đã làm được.

Bọn họ đương nhiên không muốn đối địch với một người như vậy.

Nhưng cũng không phải ai cũng nghĩ như thế.

Ở nơi này có ít nhất bốn người nghĩ khác, cho nên bọn họ đồng loạt ra tay, muốn giết chết Vương Tiểu Thạch.

Bốn người bọn họ đều mang suy nghĩ khác nhau.

Người làm việc, bình thường đều có mục đích của mình, những người khác nhau cũng có mục đích khác nhau.

Ví dụ như một người muốn thành danh, một là vì thành danh sẽ có thể dùng danh tiếng để cầu lợi phát tài, hai là vì phải có danh dự mới có thể nắm giữ thực quyền, ba chỉ thuần túy là vì muốn cha mẹ nở mày nở mặt, làm rạng rỡ tổ tông, bốn là vì xem thành danh là một sự uy phong, một sự hưởng thụ.

Đều là muốn thành danh, nhưng mục đích lại không giống nhau.

Đồng dạng, bốn tên đệ tử muốn giết Vương Tiểu Thạch cũng có mục đích không giống nhau.

Trong số bốn tên đệ tử này, có một tên gọi là “Mã Khắc Bạch”.

Tên đầy đủ của hắn là “Hạt Vương Tử Mã Khắc Bạch”, đương nhiên “Hạt Vương Tử” chỉ là ngoại hiệu của hắn. Bởi vì ngoại hiệu của hắn quá nổi tiếng, cho nên rất nhiều người đều xem như tên, hơn nữa còn nổi tiếng hơn so với tên gốc, cũng thường gọi chung cả tên và ngoại hiệu.

Giống như có một số người gọi là “Đại Tiểu Nhân”, “Đại Sỏ”, “Tam Mao”, “Ngư Đầu Vân” hay “Tinh Gia”, đương nhiên không phải khi sinh ra cha mẹ đã đặt tên cho bọn họ như vậy, có điều người khác gọi nhiều thành quen, có thể đã quên mất tên gọi ban đầu của bọn họ.

Mã Khắc Bạch xem ra vẫn còn may, ít nhất người khác vẫn còn biết hắn vốn họ Mã, tên là Khắc Bạch.

Thị lực của hắn không được tốt, đã gần như nửa mù. Hắn ra tay luôn dựa vào thính giác, khứu giác, xúc giác, thậm chí còn cả linh giác.

Hắn vừa nghe Vương Tiểu Thạch xuất hiện, lập tức cảm thấy đây là một cơ hội biểu hiện và thăng tiến.

Chỉ cần giết chết Vương Tiểu Thạch, hắn lập tức có thể nở mày nở mặt trong đám người cùng thế hệ, trở thành một nhân vật lớn quyền cao chức trọng, vượt trội hơn người. Đến lúc đó, có lẽ địa vị sẽ không thấp hơn so với Tôn Ngư, biết đâu còn cao hơn Lương Hà.

Vì điều này, Mã Khắc Bạch có thể bất chấp tất cả.

Hắn nhặt lấy long tu câu (móc râu rồng), đột ngột tấn công Vương Tiểu Thạch.

Kỳ vọng của Mã Khắc Bạch đối với bản thân luôn rất cao. Ngay cả khi không thành danh như hiện giờ, hắn vẫn ăn mặc giống như một vương tử, cao quý xinh đẹp, khác với mọi người, khí phách phi phàm, thần thái bay bổng, mặc dù chính hắn cũng không nhìn thấy rõ dáng vẻ của mình.

Con người chính là như vậy, ăn mặc thông thường là một sự mô phỏng đối với người khác, cũng là một sự ca ngợi đối với mình.

Con người ăn mặc thông thường không phải để cho mình xem, mà là để cho người khác xem. Có một số người thậm chí sống cũng như vậy, vì người khác nhiều hơn là vì mình.

Thật ra, con người trong một ngày, trong một đời, có bao nhiêu chuyện hoàn toàn là làm vì bản thân?

Giống như Mã Khắc Bạch vì muốn thăng tiến mà giết Vương Tiểu Thạch, thành tựu của hắn cần phải dựa vào thi thể của Vương Tiểu Thạch để tiến lên.

Vạn Lý Vọng lại không giống.

Hắn vừa nghe Vương Tiểu Thạch xuất hiện, trong lòng lập tức vui mừng, biết đây là một cơ hội.

Nhưng hắn cũng lập tức tỉnh ngộ, với lực lượng của một mình hắn thì không thể nắm giữ cơ hội này. Vương Tiểu Thạch có thể giết chết Phó Tông Thư, có thể giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, bản thân mình làm sao có thể đối phó được.

Cho nên hắn lập tức chuyển ý niệm “giết chết Vương Tiểu Thạch” thành “giả vờ muốn giết Vương Tiểu Thạch”.

Lúc này không thể lui, nếu lui thì sẽ bị Tôn tổng giáo đầu phát hiện ra mình hèn nhát; cũng không thể hăm hờ tiến lên, nếu tiến lên thì sẽ rất dễ trở

thành kẻ hi sinh.

Lăn lộn kiếm bữa ăn trong một tập đoàn lớn quả thật không dễ dàng, nếu không cẩn thận sẽ trở thành tế phẩm, một khi sơ ý sẽ không lăn được nữa.

Cho nên hãn giả vờ tấn công, quyết không chịu kém người khác, nhưng cũng bảo tồn thực lực, quyết không xông lên trước mọi người.

Hãn nắm được điểm này rất chính xác.

Hãn không muốn làm anh hùng, bởi vì trong một trăm hảo hán, nhiều nhất chỉ một hảo hán có thể trở thành anh hùng, còn lại chín mươi chín người phần lớn chưa thành anh hùng thì đã quy thiên.

Hãn chỉ muốn làm một hảo hán. Trong một trăm nam nhân, nhiều nhất chỉ một người có thể xem là hảo hán, có thể làm một hảo hán thì hãn đã hài lòng rồi.

Hãn xoay tròn thiết liên hoa (hoa sen sắt), điểm mạnh của loại vũ khí này là hai đế chụm lại giống như đài hoa chưa nở, hai bên đài hoa đều gắn dao sắc, phần đầu cực kỳ bén nhọn, còn trang bị cơ quan lò xo, được cột bởi một vòng dây, dài một trượng hai. Chỉ cần đánh trúng bất cứ thứ gì, sau đó vặn vòng lại, lò xo mất đi không chế, đài hoa sẽ nở tung ra, khiến cho vết thương của người trúng đòn sẽ mở rộng thảm thương. Hơn nữa có thể tấn công kẻ địch cách đó một trượng, đây gọi là đánh vững năm chắc, binh hiểm chiêu hiểm. Nếu tình thế không ổn thì hãn có thể xoay người bỏ chạy, còn nếu thừa thắng truy kích thì hãn có thể giết tới đầu tiên.

Thật ra, người sống trong xã đoàn, nếu không đủ dũng cảm quyết đoán, không đủ cơ trí, chẳng những không có hi vọng thăng chức, chỉ sợ ngay cả tự bảo vệ mình cũng không dễ dàng.

Khi Vương Tiểu Thạch xuất hiện, hãn đã biết mình không thể lui, cũng không thể dừng mãi tiến lên.

Trong bang hội lớn, muốn bảo toàn tính mạng, trước tiên phải biết ngoài tiến trong lùi, như tiến thực lùi, lấy lùi làm tiến, không lùi không tiến.

Ngoại hiệu và tên của hắn đều là “Vạn Lý Vọng”, quả thật có một số chuyện hắn nhìn rất chính xác, nắm bắt rất chính xác, ngay cả ra tay nặng nhẹ cũng rất chính xác.

Cách nhìn của “Tân Nguyệt Kiếm” Trần Bì lại không giống.

Hắn nhìn thấy Vương Tiểu Thạch xuất hiện, đầu chí lập tức bùng lên.

Hắn đã từng nghe nói đến những chuyện uy phong của người này, dùng sức một người chống lại Bát Đại Dao Vương, dùng một đao một kiếm khiêu chiến Lục Hợp Thanh Long, hóa giải nguy cơ của quần hùng tại Phát đảng Hoa phủ, hợp sức với Tô Mộng Chấm và Bạch Sầu Phi đánh lui Quan Thất của Mê Thiên Thất Thánh. Hắn nghe được những chuyện xưa này, máu nóng lập tức dâng trào.

Thật tuyệt vời, nếu như đó là mình thì uy phong biết bao!

Hắn vẫn còn trẻ, nhưng chưa từng cảm thấy hứng thú.

Trẻ tuổi không phải cần có khí thế bùng bùng hay sao?

Hắn hi vọng có một ngày tinh thần phơi phới, hứng thú dạt dào.

Lúc này Vương Tiểu Thạch đã đến.

Mặc dù Vương Tiểu Thạch là thần tượng trong suy nghĩ của hắn, nhưng chỉ cần đánh bại đối phương, hắn sẽ có thể giành lấy vinh quang.

Đây là một cơ hội. Hắn thậm chí có thể “nghe” được đủ loại lợi ích, vinh quang và danh tiếng mà “cơ hội” này mang đến.

Hắn phải nắm lấy cơ hội này, quyết chiến Vương Tiểu Thạch. Thua cũng chẳng qua là chết mà thôi.

Thà kêu mà sống, không im mà chết.

Thà đấu mà chết, không khuất mà sống.

Rất nhiều người trẻ tuổi có chí khí, có bản lĩnh đều mang suy nghĩ giống nhau. Bọn họ không phục tiền bối, không bằng lòng với những thành tựu của tiền bối. Bọn họ muốn vượt qua đối phương, muốn chứng minh mình còn giỏi hơn với so với những người đi trước.

Nhưng dùng thứ gì để chứng minh?

Nói suông tự phụ, tự cho mình đúng vốn chẳng có tác dụng gì. Chỉ có người cho rằng như vậy, không được người khác thừa nhận, cho dù là thiên hạ vô địch cũng chẳng qua là “không có kẻ địch” mà thôi, đó chỉ là lừa mình dối người.

Cho nên Trần Bì muốn quyết chiến, dùng kiếm của hắn, một thanh kiếm cong cong như vầng trăng non.

Người trong giang hồ, cho dù là bắt buộc, cần thiết, cũng phải từ trong quyết chiến nghiền răng nuốt máu để chứng minh bản thân. Không có quyết đấu thì cũng không có thắng lợi.

Mặc dù một trăm nhân tài mới nổi khiêu chiến những tiền bối xuất sắc nhất trước đây, kết quả thường là chín mươi chín người thảm bại, đương nhiên có lẽ cũng có một người giành được thắng lợi, nhưng đó là thắng thảm.

Không có thắng lợi thật sự nào mà không cần trả giá.

Mao Lạp Lạp cũng nguyện ý trả giá, nhưng hãn lại hi vọng có thể trả giá ít một chút.

Hãn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch xuất hiện, thù mới hận cũ đều dâng lên trong lòng.

Vương Tiểu Thạch xử sự công chính, thủ đoạn cũng không xem là nghiêm khắc. Những đệ tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn nhớ rõ, khi Vương Tiểu Thạch còn ở đó, Phong Vũ lâu sinh khí hoạt bát, sinh cơ dồi dào hơn rất nhiều.

Mọi người cũng không nhất định phải đi giết người phóng hỏa, đánh nhau phục kích mới có thể chứng minh sự tồn tại của mình, mới xem là “làm việc”. Chỉ cần mọi người giúp dân chúng lương thiện chống lại cường bạo, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, tất cả đều là chiến công trong bang.

Có lúc, mọi người cùng nhau luận việc nước, nói chuyện nhà, bàn nữ nhân cũng được chấp thuận, hoàn toàn trở thành chuyện đứng đắn. Vương Tiểu Thạch còn tham gia vào, trêu chọc lẫn nhau, ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ, mặc cùng mặc, chơi cùng chơi, không hề có vẻ tự cao, thật là hòa thuận êm đềm, cao hứng vui vẻ biết bao.

Thậm chí có lúc chỉ đưa gạo cứu trợ thiên tai, quyên góp lương thực tặng trà, cũng xem là lập công lập đức cho Kim Phong Tế Vũ lâu. Điều này hoàn toàn khác với tác phong nhất quán trước giờ của Phong Vũ lâu, nhất là tác phong của Bạch Sầu Phi sau khi nắm quyền.

Mọi người đều rất hoài niệm khoảng thời gian tự do tự tại, không cần ánh đao mưa máu này.

Nhưng cũng có người không nghĩ như vậy, Mao Lạp Lạp chính là một trong số đó.

Ngoại hiệu của hắn là “Sát Nhân Phóng Hỏa”.

Em ruột của Thụ đại phu là Thụ Đại Phong từng coi số mạng cho hắn, nói rằng trong số mạng của hắn có cái gì thất sát gặp liên trinh, vốn là lửa luyện canh kim, nhưng lại gặp kinh dương, hỏa tinh cộng thêm không kiếp, cả đời sát nghiệt rất nặng, khó mà tránh khỏi ánh đao vạ máu.

Lúc hắn bắt đầu giết người thì còn nương tay. Nhưng hắn là do một tay Hoa Vô Thác bồi dưỡng ra, Hoa Vô Thác đã dạy hắn một đặc điểm làm hảo hán giang hồ, đó là “đủ tàn nhẫn”.

Hoa Vô Thác phản bội chết, hắn bị điều đến làm thuộc hạ của Sư Vô Quý. Sư Vô Quý là một chiến sĩ, hắn từ chỗ Sư Vô Quý học được một loại “tàn nhẫn” khác.

Sau đó hắn được thăng lên làm thuộc hạ của Tiết Tây Thần trong Ngũ Phương Thần Sát, Tiết Tây Thần lại dạy hắn một loại “tàn nhẫn” cấp bậc khác.

Sau khi Tiết Tây Thần chết, hắn trực tiếp nhận lệnh của Tôn Ngư, gián tiếp vâng lệnh Lương Hà, thực ra đều chịu sự quản lý từ xa của Bạch Sầu Phi. Ba người này lại là ba loại “tàn nhẫn” khác nhau.

Hoa Vô Thác là người tàn nhẫn, Tiết Tây Thần là thủ đoạn tàn nhẫn, Sư Vô Quý là liều mạng tàn nhẫn, Lương Hà là một loại cướp đoạt tàn nhẫn, Tôn Ngư lại là một loại tàn nhẫn âm trầm khiến người ta không thể nhận thấy, thậm chí xem đó là đương nhiên, Bạch Sầu Phi lại là lòng dạ tàn nhẫn, sự tàn nhẫn của hắn giống như một loại thủ đoạn cần thiết khi làm chuyện lớn, không phân đúng sai.

Mao Lạp Lạp đã hoàn toàn học được sự tàn nhẫn của bọn họ. Hắn luôn thích giết người, hơn nữa còn xem giết chóc là một sự hưởng thụ rất lớn.

Lúc hăn chán nản nhất có thể xem là lúc Vương Tiểu Thạch “cầm quyền”. Khi đó hăn vốn thích giết chóc, động một chút là xảy ra án mạng, máu chảy thành sông, lại luôn bị Vương Tiểu Thạch khiển trách và trừng phạt, khiến cho hăn rất bức bối, từ đó căm hận Vương Tiểu Thạch.

Hăn cảm thấy một người không đủ độc ác, dựa vào cái gì để lẫn lộn trên giang hồ? Một người không thể nhẫn tâm, dựa vào đâu để xông pha trong võ lâm?

Hăn muốn giáo huấn loại người này, hăn muốn giết chết Vương Tiểu Thạch.

Hăn cảm thấy mình mới là đúng, thậm chí còn cho rằng làm như vậy là đại biểu cho chính nghĩa của toàn bộ võ lâm.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chuyên Cơ (Cơ Hội Riêng)

Bốn người này đều là đệ tử khá xuất sắc trong Kim Phong Tế Vũ lâu, bọn họ đều tấn công Vương Tiểu Thạch, muốn lấy mạng Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại không muốn lấy mạng bọn họ.

Hắn cần mạng của bọn họ làm gì?

Hắn không thiếu bọn họ thứ gì, bọn họ cũng không thiếu hắn thứ gì. Hắn không hận cũng không ghét bốn người này, bốn người này và hắn cũng không hiềm không khích.

Những năm gần đây, Vương Tiểu Thạch vẫn luôn không nỡ sát sinh. Mỗi sinh mệnh đều phải sống, đều hưởng thụ cuộc sống, hơn nữa đều muốn sống tiếp. Bọn họ đều có thân nhân, bằng hữu, hi vọng và tình cảm của mình, tại sao phải bóp chết những điều này chỉ vì một ác niệm trong lòng? Cho dù là một thân cây cũng có quyền sinh tồn, nó rất vất vả mới có thể nảy mầm, mọc cành, tán lá, trưởng thành, khỏe mạnh, ngậm nụ, nở hoa, kết trái... nó thì thầm với cơn gió, nó bốc hơi dưới ánh mặt trời, nó kể lể với nước mưa, nó giữ lấy đất trồng... Cho dù vô cớ giết chết một thân cây, một ngọn cỏ, cũng là chuyện không nên, hơn nữa còn là chuyện tàn nhẫn.

Nhưng có một số người, nếu như người không giết chết hắn, hắn sẽ giết chết người trước

Vương Tiểu Thạch đã từng xông qua giang hồ, trải qua sương gió, băng qua nguy hiểm, bước qua đầm rồng. Hắn lập tức nhìn ra được, nếu như không lập tức thị uy, chỉ sợ sẽ có càng nhiều người giống như bốn người này xung phong liều chết, mà người bỏ mạng tất nhiên cũng sẽ nhiều hơn.

Ẩn ý của câu “giết một người để răn trăm người”, có lẽ là vì không muốn và không thể giết ngàn giết trăm, cho nên phải giải quyết dứt khoát. Trước tiên dập tắt “đốm lửa nhỏ” có thể cháy lan ra, khiến cho nó không có cả “một”, làm sao có được “trăm”.

Người sống trên đời, thông thường phải làm những chuyện mà mình không muốn làm, bao gồm cả việc giết người.

Có câu “người trong giang hồ, thân không do mình”. Khi bắt đầu lưu truyền những lời này, quả thật xuất phát từ tận đáy lòng, cũng là một nỗi khổ tâm. Nhưng đến hôm nay, câu nói này đã hoàn toàn trở thành một cái cố, bất kể hẳn có phải ở trong “giang hồ” hay không (cũng không phải tất cả mọi người đều ở trong “giang hồ”), có thể xem là một “người trong giang hồ” hay không (giang hồ phong ba hiểm ác, cũng không phải tất cả mọi người muốn vào là vào, muốn xông pha là xông pha), có phải thật sự “thân không do mình” hay không (rất nhiều người vốn là muốn làm và thích làm, sau khi làm xong lại dùng một câu “không do mình” để đẩy lên chín tầng mây, giống như sai không phải hẳn, tội không liên quan). Rốt cuộc người trong giang hồ có phải “thân không do mình” hay không, hay là người trong giang hồ ngược lại có thể “do mình” nhiều hơn những người không thuộc giang hồ (thật ra, một người xông pha giang hồ còn tự do tự tại hơn những người chôn thân ở nhà). Đây đều là những chuyện cần phải tranh luận, nếu không “người trong giang hồ, thân không do mình”, từ một câu ngạn ngữ chí lý sẽ biến thành một cái cố để đùn đẩy trách nhiệm.

Giờ phút này, vì để giảm bớt thương vong, Vương Tiểu Thạch không thể không ra tay giết chết mấy người này. Đây thật sự là “người trong giang hồ, thân không do mình”.

Không.

Không phải.

Không phải vậy.

Chỉ cần người có can đảm, có hiểu biết, có năng lực, đủ sức mạnh, đủ kiên định, vẫn có thể biến “không do mình” thành “do mình”.

Sát niệm của Vương Tiểu Thạch vừa lóe đã tan, nhanh chóng biến mất.

“Không, ta và bọn họ không thù không oán, chỉ tình cờ đứng ở phía đối địch, không thể vì vậy mà giết người, không thể giết chết bọn họ.”

Hắn rút Tương Tư đao chặn đứng Tân Nguyệt kiếm của Trần Bì, lại dùng Tiêu Hồn kiếm ngăn cản Long Tu câu của Mã Khắc Bạch. Nhưng cùng trong nháy mắt, chũm chọe của Mao Lạp Lạp và hoa sen sắt của Vạn Lý Vọng đã đánh tới.

Năm ngón tay phải của hắn chột nhúm lại, giống như nhặt thứ gì đó lên, quát một tiếng:

- Đá!

Sau đó bàn tay giơ lên, búng về phía Mã Khắc Bạch.

Đồng thời, ngón cái, ngón giữa và ngón trỏ tay trái của hắn cũng khép lại, nhanh chóng búng ra, quát lên:

- Tên!

Hai tiếng “bộp” vang lên, Vạn Lý Vọng cảm thấy hoa sen sắt giống như bị một hòn đá đánh văng ra, còn Mao Lạp Lạp cũng cảm thấy chũm chọe bị một mũi tên sắc xuyên qua.

Vương Tiểu Thạch dùng tên và đá ngăn cản ám khí và binh khí tấn công, vốn chẳng có gì kỳ lạ, điểm kỳ lạ là trên tay hắn vốn không có tên, cũng không có đá.

Tên từ đâu đến? Đá làm sao tới?

Hóa ra “tên” và “đá” này đều là một loại kinh khí vô hình, được Vương Tiểu Thạch vận khí ép lại, dùng sức bắn ra, lập tức hóa thành “khí thạch” và “kình tiễn” giống như vật thật.

Đá luôn là vũ khí của Vương Tiểu Thạch.

Môn công phu này cũng không phải do Thiên Y Cư Sĩ truyền thụ, mà là do hắn sáng tạo ra. Hắn cho rằng vũ khí không cần phải có hình thù kì lạ, không cần chiêu thức hoa mỹ, chỉ cần hợp tay thuận tiện, thường gặp thường thấy, đó mới chính là binh khí tốt nhất.

Trên giang hồ có đủ loại vũ khí đáng vẻ kì lạ, muôn hình vạn trạng, nhưng chỉ cần hiểu được tinh túy của nó, phát huy đến tận cùng, cho dù là một thanh đơn đao, một thanh thương buộc tua, một thanh kiếm sắt, cũng có thể trở thành binh khí hạng nhất trong thiên hạ.

Trên thực tế cũng vậy. Trong võ lâm có không ít cao thủ sử dụng binh khí độc môn kỳ môn, nhưng thật sự có thể bước lên hàng ngũ cao thủ hạng nhất, hầu hết vẫn là những loại binh khí thường thấy như đao, kiếm, thương, côn. Cho dù là binh khí hạng nhất, đưa vào trong tay người hạng chín thì cũng chỉ thành vũ khí hạng ba. Còn binh khí hạng chín, nếu do người hạng nhất sử dụng dĩ nhiên sẽ trở thành vũ khí hạng nhất.

Ám khí cũng như vậy. Có rất nhiều ám khí hiểm lạ kì quái, nhưng cao thủ ám khí hạng nhất, chỉ cần một cây đao nhỏ, một mũi tiêu thép, hoặc là giương cung lắp tên, đều có thể trăm phát trăm trúng, tuyệt không sai lệch, cần gì phải làm bộ làm tịch, hào nhoáng trống rỗng?

Cho nên Vương Tiểu Thạch nhặt đá làm “ám khí” của hắc.

Bởi vì hắc sử dụng “ám khí” này một cách quang minh chính đại, vì vậy nó cũng đã trở thành “bình khí” của hắc.

Hắc luôn rất thích đá.

Một hòn đá, đại khái cần ở trong vỏ trái đất mấy chục ngàn năm, thậm chí là mấy triệu năm mới có thể hình thành. Mỗi hòn đá đều có hình dáng khác nhau, hoa văn khác nhau, thậm chí là kết cấu và tính chất khác nhau.

Bảo tàng bình khí chân thực nhất, mạnh mẽ nhất và thú vị nhất lại ở ngay dưới chân, trải rộng mặt đất, đưa tay là có thể nhặt được. Hắc cho rằng đây mới thực sự là bình khí thuận tiện, hợp tay, sắc bén, hơn nữa còn dùng không hết.

Hắc có tình cảm với đá, cho nên chọn tu luyện đá.

Đá cũng giúp hắc tạo ra không ít cơ hội, ví dụ như hắc từng dùng một hòn đá giết chết Phó Tông Thư.

Hắc cầm đá cũng giống như cầm cơ hội, nắm giữ thời cơ ở trong tay. Đó là cơ hội đặc biệt của hắc, cũng là cơ hội dành riêng cho hắc.

Đương nhiên, nếu là bốn năm trước đây thì hắc chắc chắn không thể phát ra “thạch kinh vô hình”, hiển nhiên lúc này công lực của hắc đã cao hơn một bậc.

Tên thì lại khác.

Hắc vốn chưa từng tu luyện bản tên. Tiên pháp của hắc đến từ Nguyên Thập Tam Hạng, trước khi chết Nguyên Thập Tam Hạng đã truyền “Thương Tâm tiên quyết” cho hắc.

Thời gian cách nhau chưa lâu, hắc cũng không chuyên tâm tu luyện loại tiên pháp này, nhưng với sự thông minh và công lực của hắc, chỉ cần ý niệm nổi lên, một số công pháp tiên thuật tự nhiên hiện ra trong đầu, hắc cũng tiện tay thi triển.

Đây chính là “kình tiên” của Nguyên Thập Tam Hạng.

Công lực của hắc vẫn chưa đến mức chín muồi, phát ra “khí thạch” và “kình tiên” dĩ nhiên không mạnh bằng tên thật và đá thật, nhưng muốn đối phó với Vạn Lý Vọng và Mao Lạp Lạp thì đã dư sức.

Một tiếng “bộp” vang lên, hoa sen sắt vẽ nên một vòng cung lớn bắn ra.

Lại thêm một tiếng “bộp”, chùm chọc văng ra, thế công lập tức tan rã.

Nói cách khác, trong nháy mắt Vương Tiểu Thạch đã ngăn cản bốn loại công kích của bốn loại vũ khí do bốn tên sát thủ thi triển ra.

Hắc làm được điều này, hơn nữa còn không giết người, không đả thương người.

Nhưng mặt khác đó cũng là thất bại của hắc, bởi vì những người còn lại cũng đồng thời phát hiện được một chuyện. Vương Tiểu Thạch có thể ngăn cản đợt công kích này, nhưng đã có hiện tượng cố sức và lực bất tòng tâm.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không bại, thậm chí ai cũng nhìn ra được, hắc có thể dễ dàng chiến thắng. Nhưng lần “mạo hiểm chống đỡ” này đã xác nhận, Vương Tiểu Thạch cũng không phải là vô địch, hắc vẫn có chỗ thiếu sót.

Chỉ cần cùng nhau xông lên, đồng tâm hiệp lực, chưa chắc đã không thể giết chết hắc ngay tại chỗ, loạn đao phân thân.

Chỉ cần có loại ý nghĩ “khiêu chiến quyền uy” này, dĩ nhiên là có người nóng lòng muốn thử, giành nhau tranh công, cuộc giết chóc này sẽ không dễ dẹp yên.

Vương Tiểu Thạch cũng hiểu được loại tâm lý và xu hướng này, nhưng muốn đối địch mà không giết hay làm bị thương, khó tránh khỏi sẽ lộ ra công lực của mình không đủ.

Trên đời khó có chuyện vẹn cả đôi đường.

Lúc này, mọi người quả nhiên đã rút đao vung kiếm, mài quyền xoa tay, muốn thử vây giết Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đành phải ứng chiến. Hắn biết kết quả này không thể tránh khỏi, nhưng nếu có thể không giết người, hắn vẫn sẽ kiên trì với nguyên tắc của mình, cố gắng không giết người.

Ngay lúc này bỗng có người quát lên:

- Dừng tay!

Sau đó hắn lại cười hì hì hỏi:

- Lúc này gọi mọi người lại, không cho chiến đấu, có phải rất mất hứng hay không?

Sau đó hắn lại tự nói ra:

- Có điều, không phải ta không để cho mọi người thi triển thân thủ, mà là Bạch lâu chủ đã dặn dò, chỉ cần khiến cho Vương thiếu hiệp ra mặt, lập tức mời y đến thương thảo đại kế. Hiện giờ người đã ghé bước, mục đích đã đạt được, mọi người cũng không cần phải đánh trận đánh này nữa.

Người này nói chuyện rất ôn hòa, nhưng đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu lại không dám không nghe, bởi vì hắn là người chỉ huy hành động lần này,

Tôn Ngự.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thiên Cơ

Sau khi Vương Tiểu Thạch đột ngột xuất hiện, thời gian giao đấu thực ra rất ngắn ngủi, trong lòng Tôn Ngư lập tức đưa ra vài kết luận (nhưng vẫn không kịp ghi chép lại, cục diện trong nháy mắt đã biến đổi mấy lần, hẳn phải quyết đoán kịp thời, dẫn dắt thế cục theo ý mình, mới có cơ hội đứng về phía có lợi, cho nên hẳn đành phải tạm thời ghi nhớ trong đầu).

Thứ nhất, Vương Tiểu Thạch vốn có thể giết chết bốn kẻ tấn công này, nhưng hẳn lại không giết. Nếu như không phải muốn tỏ ra yếu kém, khiến người ta xem thường, vậy thì chắc chắn là cố ý ban ơn, muốn lôi kéo thuộc hạ cũ trong bang.

Thứ hai, đá của Vương Tiểu Thạch vốn đã danh chấn giang hồ, nhưng hiện giờ nhìn hẳn tiện tay thi triển, hóa ra đã luyện thành cảnh giới “đá không đá”, điều này trong võ lâm vẫn chưa ai biết. Đối phó với bốn nhân vật nhỏ không đáng kể, Vương Tiểu Thạch lại lộ ra quân bài sát thủ của mình, điều này đúng là bất trí. Xem ra, Vương Tiểu Thạch tuyệt đối không thể coi là một nhân vật kiêu hùng.

Thứ ba, Nguyên Thập Tam Hạng thật sự đã truyền “Thương Tâm tiên quyết” cho Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch phát ra “vật trống”, nhưng Tôn Ngư vẫn có thể phân biệt được rõ ràng “thạch kinh” và “tiền khí”. Hẳn tự nhận võ công của mình không phải quá cao, nhưng năng lực

làm việc lại giỏi hơn so với võ công, mà năng lực quan sát lại hơn xa thủ đoạn làm việc.

Thứ tư, Vương Tiểu Thạch dùng tay không phát ra “tên” và “đá” đã khiến người ta lóa mắt, nhưng điểm lợi hại nhất không phải ở đó. Trong nháy mắt khi nhón tay thi triển “kình tiễn” và “khí thạch”, hắn đã buông binh khí trong tay ra, nhưng đao kiếm của hắn vẫn giao đấu mấy chiêu với binh khí của Trần Bì và Mã Khắc Bạch. Người không để ý còn cho rằng đao kiếm vẫn đang ở trong tay Vương Tiểu Thạch, nhưng nếu đao kiếm vẫn còn trong tay, Vương Tiểu Thạch cũng không có biện pháp bắn ra “kình tiễn” và “khí thạch”.

Chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch đã luyện đao pháp và kiếm thuật đến cảnh giới “tâm ngự”?

Thứ năm, nếu thật sự như vậy thì có đánh tiếp cũng vô ích, chiến tiếp càng vô nghĩa, không bằng lập tức tiến hành bước thứ hai của kế hoạch. Cho nên hắn mới bảo mọi người dừng tay.

Thứ sáu, mặc dù giao chiến rất ngắn ngủi, nhưng hắn đã nhìn ra được mấy chuyện.

Mao Lạp Lạp thật sự căm hận Vương Tiểu Thạch, nhưng ra tay quá âm hiểm. Loại người này, bất kể làm thuộc hạ của ai thì đều phải đề phòng hắn cản trở.

“Tân Nguyệt Kiếm” Trần Bì thật sự dũng mãnh gan dạ, loại người này luôn cố gắng tranh công, vì tiền đồ không ngại bước qua hài cốt của những người khác. Loại người này có thể giao cho trọng trách, nhưng không thể tín nhiệm.

Vạn Lý Vọng nhìn có vẻ như dũng cảm quyết đoán, thực ra lại nhát gan sợ sệt, hắn ra tay không phải vì chấp hành công việc, mà là một loại che giấu cầu công. Người như vậy không thể tin tưởng.

Mã Khắc Bạch là chiến sĩ, một chiến sĩ chân chân chính chính. Loại người này có thể tin tưởng, cũng không cần đề phòng quá mức, bởi vì tự hấn sẽ nổi lên rất nhanh, cũng biến mất rất nhanh.

Quá trình giao chiến tuy ngắn, nhưng Tôn Ngư đã nhìn thấu tính tình của bọn họ, trong lòng cũng đã có chủ ý riêng.

Hắn thích nhìn người ta giao đấu, bởi vì như vậy có thể nhìn ra tính tình thật sự của một người, không thể che giấu được.

Có một số người, ngày thường thích ra vẻ ta đây, khoe khoang khoáng lác, nhưng một khi gặp chuyện lại sợ đầu sợ đuôi, kiếm cớ trốn tránh, giả vờ dũng mãnh nhưng thực ra lại nhát gan. Tất cả những điều này đều có thể nhìn thấy rõ ràng khi động thủ tiếp chiêu.

Hắn có thể từ đó nhìn ra tài năng thật sự của thủ hạ, mới quyết định trọng dụng hay vứt bỏ.

Cho nên hắn thích xem chiến đấu, không bao giờ bỏ qua cơ hội như vậy. Nhất là xem danh thủ, cao thủ, hảo thủ danh gia chiến đấu với nhau, lúc tiến lùi công thủ, cá tính đều lộ ra hoàn toàn, trí tuệ cũng thể hiện đầy đủ, đúng là thu được rất nhiều lợi ích.

Giống như trận đánh ngăn ngui này của Vương Tiểu Thạch, hắn đã từ trong đó thu được không ít thứ.

Sau đó hắn nở nụ cười như có thể lượm lấy được, hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Vương tam lâu chủ, ngài còn nhận ra tôi không? Tôi chính là Tôn Ngư của Thiên Cơ doanh ngày trước. Những năm gần đây, hi vọng ngài vẫn khỏe chứ?

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy người này liền mỉm cười.

- Ta đương nhiên là nhớ được người.

Hắn thân thiết nói:

- Lão Tôn Tử vì muốn đưa một viên thuốc giải rượu cho Kim lão đại, đã hao phí cả một canh giờ, Tiểu Ngư Nhi công khai thừa nhận một cái rắm không phải của mình, còn nói đỏ mặt là đỏ mặt, ngoài người ra thì còn có ai.

Tôn Ngư cười đến mặt mày nở hoa, miệng lưỡi cũng giống như nở hoa:

- Vương tam lâu chủ bây giờ đã danh động thiên hạ, rung trời chuyển đất, còn nhớ đến một nhân vật nhỏ bé như tôi, đúng là khiến tôi vô cùng kinh ngạc, cảm động không thôi.

- Ai có thể quên người chứ.

Tư thế thu đao vào vỏ của Vương Tiểu Thạch rất đẹp:

- Năm đó người đã có biểu hiện bất phàm, hôm nay quả nhiên là một nhân vật tuyệt đỉnh.

- Nhờ năm đó Vương đương gia khen ngợi.

Tôn Ngư chân thành nói:

- Tôi không dám không tiến bộ.

- Khách khí rồi.

Thủ thế thu kiếm vào vỏ của Vương Tiểu Thạch càng tiêu sái:

- Đã là chuyện cũ rồi, Tôn thống lĩnh có chỉ giáo xin cứ nói!

- Kẻ hèn thật sự có công việc trên người, xin Vương tam ca rộng lòng thông cảm, thứ tội lần này.

Tôn Ngư thật lòng nói:

- Năm đó thiếu ân tình của tam ca, đợi làm xong công việc sẽ báo đáp sau.

- Quá lời rồi.

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Người đừng ngại, cứ theo như lâu quy mà giải quyết công việc.

- Vương thiếu hiệp khoan dung rộng rãi, vậy thì dễ xử lý rồi.

Tôn Ngư thành tâm chấp tay, sau đó nói rõ công chuyện:

- Bạch lâu chủ mời ngài qua một chuyến.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ta chỉ biết có Tô lâu chủ và Bạch nhị ca, không biết có Bạch lâu chủ.

Tôn Ngư ôm quyền nói:

- Nói như vậy, nếu Bạch Sầu Phi đương gia mời Vương tam đương gia qua một chuyến thì sao?

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Từ lâu ta đã không còn là đương gia gì. Phiêu bạt nơi chân trời, nào có gia để mà đương? Có điều ta cũng muốn gặp Bạch nhị ca cách biệt đã lâu, hỏi y xem gần đây thân thể Tô đại ca có bình an không.

Tôn Ngư nói:

- Cho dù thế nào, kẻ hèn cho rằng Vương tam hiệp nên đi một chuyến thì tốt hơn.

Khóe môi Vương Tiểu Thạch khẽ nhếch lên, ánh mắt lóe sáng, nhượng mày nói:

- Ồ? Vậy nếu ta không đi thì sẽ không tốt sao?

Tôn Ngư đột nhiên nhìn chung quanh, nói:

- Hơn năm năm trước, tôi chỉ là một tên tiểu lâu la của Kim Thuộc phái, một lưu phái nhỏ trong kinh thành. Sau đó trong một lần Lưu Liên đại hội được ngài nhìn trúng, kéo tôi ra khỏi đó.

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Đó là chuyện đương nhiên. Lần đó khai mạc Lưu Liên đại hội, mọi người bàn xong việc công lại kể chuyện xưa, đến buổi tối mấy trăm người vây quanh đồng lửa chề chén. Lão đại Kim Thục Phong của Kim Thuộc phái các người ngồi ở phía trước đối diện với người, cách nhau ít nhất cũng hai trăm người. Khi đó thủ lĩnh các phái đang thay phiên lên tiếng...

- Đúng, khi đó Kim tộc đang xua quân xâm chiếm phía nam, mọi người lòng đầy căm phẫn, đều muốn hành động một phen, dốc một phần sức lực vì quốc gia.

Trong nụ cười của Tôn Ngư mang theo chút lạnh giá:

- Cho nên, từng người lần lượt phát biểu những câu từ đao to búa lớn. Nhưng kết quả là, làm được những lời đêm đó mình nói ra, trong một trăm người e rằng không được một, cho dù cố hết sức cũng chỉ làm được một phần trăm trong đó mà thôi.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Con người thường nói một đàn làm một nẻo. Nếu như yêu cầu phải làm được mới nói, ta thấy trong thành này tám chín phần đều sẽ thành

người câm. Chuyện này cũng khó trách, phát ngôn bừa bãi, nói suông phóng đại, đó là chuyện thường tình của con người. Có điều lần đó mọi người đang thao thao bất tuyệt, nói năng hùng hồn, ta lại phát hiện có một người, một đệ tử rất trẻ tuổi của Kim Thuộc phái có hành động khác thường...

Tôn Ngư cười nói:

- Người đó là đương nhiên chính là tôi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta phát giác người giống như lấy ra thứ gì đó, nhưng động tác rất chậm, sau đó dần dần di chuyển về phía trước, động tác càng chậm hơn. Quả thật cho dù là một động tác nhỏ cũng hết sức chậm chạp, vô cùng tỉ mỉ, càng muôn phần cẩn thận, chỉ sợ làm kinh động đến người khác. Người vẫn luôn di chuyển, nhưng thoạt nhìn thì hoàn toàn không khiến người ta cảm thấy là đang chuyển động. Mặc dù trước một khắc và sau một khắc, người ít nhất đã di chuyển ba bốn bước, nhưng người khác lại khó nhận ra người đã thay đổi vị trí tư thế.

Tôn Ngư bỗng nói:

- Tôi cho rằng mình đã rất cẩn thận, nhưng tất cả vẫn rơi vào trong mắt của ngài, đúng là xấu hổ.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ta có lòng quan sát người, dĩ nhiên là rõ ràng trước mắt.

Tôn Ngư xấu hổ nói:

- Nhiều người như vậy, trong khi tôi và ngài vốn không quen biết. Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, ngài lại có thể nhìn rõ toàn bộ cử động của tôi, mà

tôi lại hoàn toàn không phát giác ra...

- Người khách khí rồi.

Vương Tiểu Thạch cắt lời:

- Đêm hôm đó, người cũng đã phát giác ra là ta để ý người... Không phải sao, khi người di chuyển đến sau lưng đại biểu Công Tôn Vô Mi của Sơn Đông Thần Thương hội, còn trừng mắt nhìn ta một cái, ánh mắt đó đúng là hung dữ, ta còn nhớ rõ ràng.

Tôn Ngư càng xấu hổ:

- Rốt cuộc thì không có chuyện gì gạt được ngài. Lúc đó tôi chỉ là vô danh tiểu tốt, còn ngài đã là tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu danh chấn võ lâm. Nói thật, tôi không nhận ra ngài mới là chuyện lạ, còn ngài nhận ra tôi lại không hề hợp lý. Có lẽ tất cả mọi chuyện của tôi đều không thoát khỏi ánh mắt của ngài.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đúng vậy, ta không ngờ một nhân vật vô danh mà lại bình tĩnh, nhanh nhạy và tài ba như vậy, cho nên vẫn luôn để ý người. Nửa canh giờ sau người mới di chuyển đến bên cạnh một tên đồng liêu, nói mấy câu gì đó, lặng lẽ cầm một túi nước. Lại một canh giờ người mới di chuyển đến bên cạnh lão đại Kim Thục Phong của người, sau đó nhét thứ kia vào trong miệng lão đại của người, lại cho y uống mấy ngụm nước. Không lâu sau, vị Kim lão đại kia của người vốn đã say đến bảy tám phần bỗng tỉnh táo lại, vừa lúc đến phiên y phát biểu ý kiến, cho nên y mới có thể nói rõ ràng mạch lạc, rất có kiến giải, được toàn trường vỗ tay như sấm. Mọi người đều rất bội phục y tửu lượng cao, ăn nói lại hay.

Tôn Ngư cười nói:

- Lão đại của ta thật sự là tửu lượng, tài ăn nói và danh tiếng đều tốt cả.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng ta lại bội phục người, bởi vì lúc này ta mới biết, thứ mà người cho y ăn chính là thuốc giải rượu. Khi người bắt đầu hành động thì y chỉ vừa mới uống rượu, người đã tính chuẩn sau một canh giờ y nhất định sẽ say đến mức không cầm cự nổi, do đó người cũng bắt đầu hành động. Người có thể không làm kinh động đến bất cứ người nào, ung dung thản nhiên, còn bảo vệ mặt mũi của Kim lão đại. Khi đó ta đã biết, người tuyệt đối là một nhân vật xuất sắc chứ không phải là vật trong ao. Sau đó ta hỏi thăm, mới biết mọi người thường gọi người là “Lão Tôn Tử”.

Tôn Ngư cảm kích nói:

- Cho nên, ngài mới xin Tô... công tử tìm người đưa tôi tới đây?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta kể lại với Tô đại ca những gì mình quan sát được, ai ngờ huynh ấy chỉ nói một câu “đệ hãy tìm người đưa hãn vào trong lâu. Còn nữa, thuốc giải rượu mà hãn dùng gọi là ‘Túy Sinh Mộng Tử’, nếu như hãn có thể đưa cho chúng ta phương pháp chế biến, khi vào lâu sẽ bảo đảm cho hãn giữ chức phó thống lĩnh”. Xem ra huynh ấy còn để ý hơn ta, ngay cả người dùng thuốc gì cũng biết.

Tôn Ngư nói:

- Cho nên ngài mới nhờ Bạch... lâu chủ tìm đến tôi, muốn tôi gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bạch nhị ca vừa nghe nói có nhân tài như vậy, lập tức xung phong nhận việc, quả thật đã mời được người tới, cũng hết sức trọng dụng người. Nhân tài giống như người, tất nhiên là nên gia nhập vào nơi có thể phát huy tài năng của mình như Phong Vũ lâu.

Tôn Ngự then vuốt mồ hôi nói:

- Ân tình tam đường gia coi trọng tôi, đến bây giờ tôi vẫn không thể báo đáp, đúng là...

- Sai rồi, chuyện này thì có là gì, hưởng hồ...

Vương Tiểu Thạch khẽ quát:

- Người đã sớm báo đáp rồi.

- Báo đáp?

Tôn Ngự lại không hiểu:

- Chuyện này không có.

- Có.

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Người đã quên Thạch Sơn đại yến rồi sao?

- Thạch Sơn đại yến? Nơi ấy phong cảnh tươi đẹp, thác nước chảy xiết, một đám cao thủ tụ tập cùng thưởng thảo đại kế. Đó là lần đầu tiên tôi làm tổng chỉ huy canh phòng trong một bữa tiệc long trọng như vậy, làm sao quên được.

Tôn Ngự nói:

- Nhưng mà lần đó, tôi cũng không báo đáp ngài thứ gì...

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Người đã quên chuyện đánh rắm.

- Đánh rắm?

Tôn Ngư có phần ngơ ngác:

- Chuyện đánh rắm này...

- Đúng, đánh rắm.

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Là ta đánh rắm.

Tôn Ngư lúc này mới nhớ lại, biểu tình trên mặt có phần như cười mà không cười.

- Ta đánh một cái rắm rất thú vị, nhưng lại không kêu, quả là rắm không có một chút tiếng kêu nào.

Vương Tiểu Thạch kể lại chuyện cũ một cách rất bình tĩnh ung dung, thản nhiên tự đắc:

- Nhưng lần đó thật sự là ta đã đánh rắm trước mặt mọi người.

- Đánh rắm là chuyện bình thường của người bình thường, chẳng lẽ hoàng đế, anh hùng, thánh hiền, hào kiệt thì không đánh rắm sao? Đánh rắm cũng không có gì ghê gớm.

Tôn Ngư nói:

- Lần đó trong Thạch Sơn đại yến tranh nhau nịnh hót, tăng bốc bịa chuyện, trước mặt Thái tướng tranh sủng cầu công, chẳng phải cũng là đang đánh rắm sao? Chỉ là bọn họ đánh rắm từ miệng mà thôi.

- Có điều đánh rắm dù sao cũng là đánh rắm, vừa nghe được mùi thú vị của nó, mọi người đều biết là có người đánh rắm.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người ở bên cạnh ta lập tức đỏ mặt, cử chỉ nhả nhó, thế là mọi người đều cho rằng Tiểu Ngư Nhi phụ trách canh phòng này đánh rắm.

Tôn Ngư thoải mái nói:

- Đó chẳng qua là một cái rắm mà thôi, người nào nhận cũng như nhau.

- Nhưng người trẻ tuổi hơn ta, một người muốn xông pha giang hồ thì hình tượng rất quan trọng. Tại nơi đó cũng có rất nhiều nữ kiệt anh hùng, nữ nhân tuyệt sắc trong võ lâm. Người ở trước mặt mọi người ngầm thừa nhận như vậy, đúng là không dễ làm được, cũng không dễ vượt mình.

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Nói thật, người có thể nhận cái rắm này thay ta, còn nói đỏ mặt là lập tức đỏ mặt, không nói câu nào đã ôm chuyện về mình, tuổi còn trẻ mà có thể vượt qua hư vinh như vậy, ta thật sự bội phục người từ đáy lòng.

- Nói đùa, quá lời rồi. Một cái rắm thì có là gì chứ. Tam đương gia một khi ra mặt, chính là nhân vật lãnh tụ đại biểu cho đệ nhất bang hội trong cả kinh thành. Nhân vật nhỏ như tôi vốn chỉ như một cái rắm, nhận cái rắm này thì có sao đâu.

Tôn Ngư vội giải thích:

- Rốt cuộc lúc đó ngài vẫn đứng ra nói rõ, rằng là do ngài đánh, khiến mọi người đều che miệng cười. Tôi không giúp đỡ ngài, ngài cũng không nhận ân tình của tôi.

- Nhưng người có tấm lòng và khí phách như vậy, đã xem là hiếm thấy.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Trên giang hồ luôn cho rằng hung hăng hiếu chiến mới là hảo hán, trong võ lâm cũng cho rằng phải chiến đấu giành thắng lợi mới xem là nhân vật lớn. Thực ra, người biết co biết duỗi, có thể chịu đựng thay người khác, có thể làm chuyện lớn, gánh trách nhiệm lớn mà vẫn ung dung thản nhiên, không hề biến sắc, đây mới là nhân vật tài giỏi.

Hắn chậm rãi nhấn mạnh giọng điệu, nói:

- Cách làm của người khiến ta hiểu được rất nhiều thiên cơ đối nhân xử thế.

Nghe được những lời này và cuộc nói chuyện này, Tôn Ngư càng cảm thấy kính nể Vương Tiểu Thạch.

Chỗ tài giỏi của Vương Tiểu Thạch không chỉ là quan sát tỉ mỉ, không xem thường bất cứ người nào, mà còn có trí nhớ hơn người, cùng với khả năng tương tác của hắn.

Một nhân vật xuất sắc, chẳng những có thể học được nhiều thứ từ những người cao minh hơn mình, mà còn có thể rút ra được bài học từ những người thấp kém hơn mình.

Hiển nhiên Vương Tiểu Thạch chính là loại người này.

Từ trong cuộc nói chuyện với Vương Tiểu Thạch, Tôn Ngư cũng đã học được không ít thứ.

Nhưng hần vẫn muốn chấp hành nhiệm vụ của mình, cũng là mục đích mà hần kéo dài câu chuyện này, cho nên hần nói:

- Vương tam hiệp, năm xưa ngài đã coi trọng tôi, lại đối xử với tôi rất tốt. Tôi thiếu ân tình của ngài, cũng chưa báo đáp đại ơn của ngài. Nhưng ngài cũng từng dạy mọi người, việc công trước hết rồi mới đến việc tư, quyết không thể xem trọng việc tư hơn việc công. Nếu như ngài có thể theo tôi đi một chuyến, nói chuyện với Bạch lâu chủ, như vậy dĩ nhiên là tốt nhất. Còn nếu như ngài không đồng ý, vậy thì cũng không có ích lợi gì.

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Đúng đúng, bây giờ người đang làm việc công. Vừa rồi chúng ta nói chuyện cũ, cũng không làm trở ngại đến việc công. Ta rất vui lòng đàm đạo với người, nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng muốn ta đi gặp Bạch lão nhị, vừa rồi tâm tình của ta không tốt, cũng không có hứng thú. Người có chức trách trên người, cứ việc thi triển thủ đoạn, không nên khó xử, cũng không cần phải khách khí.

Tôn Ngư ra vẻ khó xử:

- Vương đại hiệp minh giám, không phải là tôi muốn đắc tội với ngài, nhưng mà...

- Không cần nhiều lời!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta hiểu được là người phải bàn giao với Bạch lão nhị. Nhưng ta lại không hiểu, nếu như ta không muốn đi thì người có cách gì để ép ta?

Lời này là thật, cũng là chính xác. Chỉ với Tôn Ngư và những người trong tay, vẫn không thể bức bách Vương Tiểu Thạch làm bất cứ chuyện gì mà hần không muốn làm.

Tôn Ngư thở dài một tiếng, lại thở dài tiếng nữa.

Sau đó hăn hỏi:

- Vương tam ca thật sự không muốn theo chúng tôi đi chuyến này sao?

- Không muốn.

- Được, vậy xin đặc tội...

Tôn Ngư vỗ tay một cái. Dưới bậc thang của Vạn Bảo các liễn vang lên tiếng giày, bốn tên cao thủ áp giải một người đi vào.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chung Đoan Cơ (Chấm Dứt Cơ Hội)

Người bị áp giải là một cô gái.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thấy cô gái này, lập tức cảm thấy đau đầu, gần như muốn nhảy lên mắng lớn:

- Cô làm gì vậy? Không phải bảo cô đi Tượng Tị tháp à? Tại sao lại để cho người ta bắt?

Cô gái bị áp giải vào, đương nhiên là mất đi tự do.

Cô gái mất đi tự do, dĩ nhiên là bị người ta khống chế.

Cô gái bị khống chế, không ngờ lại là “Tiểu Hàn Sơn Yến” Ôn Nhu.

Thấy Vương Tiểu Thạch tức giận như vậy, vành mắt Ôn Nhu đỏ lên, môi trề ra:

- Người! Người! Người!

Nàng lại không nói tiếp được.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy dáng vẻ của nàng ủy khuất như vậy, lại không mắng được nữa, đành giậm chân nói:

- Không đúng à? Bảo cô đừng có đi ra ngoài gây chuyện, bây giờ rơi vào trong tay người ta, hay thật đấy!

Ôn Nhu lại khóc lên, dường như quên mất đang bị kẻ địch bắt giữ.

- Người thấy ta bị người ta bắt, vui lắm phải không? Người hung dữ như vậy, vừa thấy mặt đã mắng chửi, cũng không quan tâm đến người ta!

- Ta, ta, ta...

Vương Tiểu Thạch lại tức đến xoa tay giậm chân:

- Ta làm sao không quan tâm đến cô!

- Người quan tâm ta à?

Ôn Nhu khóc như hoa lê dính hạt mưa, càng khóc càng mang theo mưa gió:

- Người quan tâm ta mà lại mắng ta?

- Ta... ta mắng cô là vì muốn tốt cho cô.

Vương Tiểu Thạch vội vã nói:

- Bây giờ cô như vậy, cô cho rằng ta vui lắm sao?

- Người không suy nghĩ biện pháp cứu người, vừa thấy mặt đã mắng chửi không ngừng.

Ôn Nhu vẫn không bỏ qua:

- Còn nói là quan tâm người ta, trước mặt mọi người mắng chửi như vậy, không cho người ta một chút mặt mũi nào!

- Ta... ta là nhất thời nóng ruột

Vương Tiểu Thạch đành nói:

- Ta thấy cô như vậy, đúng là không... không biết tự lo cho mình, cho nên mới nói mấy câu.

- Nói mấy câu cái gì, đó là mắng, mắng đến mức bốn tiểu thư tối tăm mặt mày. Cha ta cũng không dám mắng ta như vậy.

Lúc này Ôn Nhu mới nín khóc, hất hàm giậm chân nói:

- Ta không quan tâm, người phải xin lỗi trước rồi mới nói.

Vương Tiểu Thạch kêu lên mấy tiếng, gãi đầu nói:

- Không bằng đợi ta cứu cô rồi hãy nói có được không?

- Không được, không được! Ta không muốn, không muốn!

Ôn Nhu hoàn toàn không để ý mình đang rơi vào trong tay kẻ địch:

- Ta muốn người xin lỗi bốn tiểu thư ngay bây giờ.

Vương Tiểu Thạch không lay chuyển được nàng, đành phải ra vẻ cung kính chấp tay nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, tiểu sinh đã thất lễ rồi!

Ôn Nhu cười một tiếng, lúc này mới xoay gò má hồng với lúm đồng tiền như hoa hạnh, nói:

- Ta cũng không phải không nghe lời người. Ta vốn ngồi ở trong tháp căn hạt dưa, đang rảnh rồi đến phát chán, chợt nghe dưới lầu có tiếng rao hàng tơ lụa, cho nên mới bảo Chu Đại Khố Nhi coi chừng tháp, còn mình đi xuống xem náo nhiệt một chút. Ta thấy đồng vải vóc kia màu sắc thật tươi, mùi hương lại thơm, không kìm được mới nhặt lên người mấy cái.

Không ngờ đột nhiên cảm thấy hoa mắt, trong lòng biết không ổn, đang muốn lui thì đồng vãi vốc kia đã bọc lấy ta, tiếp đó thì... chính là như vậy.

Vương Tiểu Thạch vẫn không nhịn được nói một câu:

- Cô không xuống dưới xem thì không được hay sao...

Ai ngờ Ôn Nhu lại muốn khóc:

- Người ta không biết mà. Nếu như biết thì đâu có xuống, còn ở đây không có ai cứu, không ai quan tâm, bị người mắng hết lần này đến lần khác, hết đợt này đến đợt khác, hết trận này đến trận khác hay sao!

Nói xong nàng lại khóc lên.

Vương Tiểu Thạch lại gấp đến độ giậm chân, khiến cho mặt đất phát ra tiếng:

- Ta có thể nào không cứu cô, cô cô cô sao lại như như vậy!

Tôn Ngư bỗng ho khan một tiếng.

Vương Tiểu Thạch liền quay đầu trừng mắt nhìn hắn:

- Cổ họng ngươi có chuyện à?

Tôn Ngư cười cười lắc đầu.

Hai tay Vương Tiểu Thạch thu vào trong tay áo, lại hỏi:

- Phổi ngươi có chuyện à?

Tôn Ngư nói:

- Không có chuyện gì.

Cũng không biết vì sao, khi Vương Tiểu Thạch đối xử với Ôn Nhu thường khẩn trương đến mức giậm chân, còn đối xử với người khác thì lại rất ung dung:

- Như vậy nhất định là trong lòng có chuyện?

Khóe miệng Tôn Ngư nhếch lên, giống như miễn cưỡng cười một cái:

- Ngài nói cứu người là cứu người, quả thật không xem bảy mươi ba vị hảo hán có thể chiến đấu ở đây là người rồi.

Hắn vừa nói xong câu này, cho dù là người không muốn giao đấu với Vương Tiểu Thạch, lúc này cũng rất muốn xông lên.

- Ngài là một người rất có bản lĩnh.

Tôn Ngư thật lòng nói:

- Nhưng ngài chỉ có một người, còn chúng tôi có hơn bảy mươi người, huống hồ Ôn cô nương vẫn còn ở trong tay chúng tôi.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu nhìn chân mình một chút, bàn chân xoay xoay tại vị trí ban đầu, giống như đôi giày mà hắn mang một lớn một nhỏ vậy. Sau khi nhìn một lúc lâu, khiến cho mọi người cũng muốn nhìn theo ánh mắt của hắn, Vương Tiểu Thạch chợt hỏi:

- Người không làm khó dễ cô ấy chứ?

Tôn Ngư vội nói:

- Không dám, sao mà dám! Chúng tôi đối xử với cô ấy như thượng khách vậy.

- Rất tốt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu như các người dùng lễ dối đãi với Ôn cô nương, cứu người cũng không nhất định là phải động thủ.

Trên mặt Tôn Ngư lại nở nụ cười:

- Vậy thì tốt rồi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Người muốn thế nào mới chịu thả người?

Tôn Ngư khiêm nhường đáp:

- Chỉ cần ngài đi theo chúng tôi một chuyến.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Đi gặp Bạch nhị ca à?

Tôn Ngư đáp:

- Đi gặp Bạch lâu chủ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Chỉ đơn giản như vậy sao?

Tôn Ngư đáp:

- Chỉ đơn giản như vậy.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Có thể thả người trước, sau đó ta mới đi hay không?

Tôn Ngự đáp:

- Lâu chủ đã dặn dò, bảo chúng tôi mời ngài đến trước.

- Nếu là như vậy...

Vương Tiểu Thạch suy nghĩ một chút, kiên quyết nói:

- Ta sẽ không đi.

- Ồ?

Đám người Tôn Ngự đều bất ngờ với câu trả lời của Vương Tiểu Thạch.

- Câu trả lời này thật sự làm chúng tôi quá thất vọng, khiến chúng tôi quá khó xử.

Tôn Ngự chân thành nói.

- Ta vốn cũng muốn đi thăm hỏi Bạch nhị ca

Vương Tiểu Thạch giải thích:

- Nhưng bị uy hiếp như vậy, ta lại không muốn đi nữa. Nếu như y chỉ nhờ người truyền tin, nói một câu là ta sẽ đi ngay. Hiện giờ lạnh lùng xa cách như vậy, ta lại không muốn gặp mặt nữa.

- Này này này!

Ôn Nhu nóng nảy:

- Người quên ta rồi sao?

Khuôn mặt Tôn Ngự giãn ra, cười nói:

- Đúng rồi, Vương tam hiệp không thể nào quên mất vị hồng nhan yếu ớt này, còn đang chờ ngài gật đầu một cái. Trong lầu có không ít huynh đệ vẫn nhớ nhung Vương tam ca, nhưng cũng có một số kẻ lỗ mãng mới gia nhập, chưa chắc đều kính nể ngài.

- Ồ?

Vương Tiểu Thạch giống như người vừa tỉnh mộng, nói:

- Nói cũng phải, ta không thể mặc kệ tiểu muội muội này, nhưng ta cũng không muốn bị người khác uy hiếp làm việc... Người nói xem, nên làm thế nào cho phải đây?

Hắn lại xoay đầu nhìn mọi người trên lầu, dưới lầu và bên ngoài:

- Người nói xem? Các người nói xem?

- Như vậy thì tốt.

Tôn Ngự đưa ra một “phương pháp”:

- Vương tam hiệp không chịu để cho chúng tôi dễ dàng làm việc, chúng tôi cũng không dám làm càn. Nói như vậy, Ôn cô nương đánh phải tạm thời theo chúng tôi trở về, chịu ủy khuất mấy ngày, chờ Vương tam hiệp suy nghĩ kỹ càng lại tới đón cô ấy về, chẳng phải được rồi sao.

- Không được, không được!

Ôn Nhu kêu lên:

- Tiểu Thạch Đầu, người đi chết đi! Người không chịu cứu ta, người có phải là người hay không!

Sau đó nàng lại hăm dọa Tôn Ngự:

- Người dám bắt ta hả? Người dám đưa ta về à? Vậy thì tốt, ta và tên Bạch lâu chủ rau cải trắng, chó không bay của các người là bạn chí cốt, hẳn thấy các người đối xử với ta như vậy, sẽ giết cho cái đám trứng gà thối các người tối tăm mặt mày...

Sau đó nàng nghiêng răng nhếch mép đe dọa:

- Các người cười à? Hóa ra là các người không tin. Đợi một lát nữa hồi hận, cũng đừng xin bà cô này tha cho các người!

- Tin chứ, tin chứ, xin Ôn cô nương ra tay lưu tình!

Tôn Ngư lập tức giả vờ sợ hãi:

- Lỡ may Ôn cô nương có gì bất trắc, dưới tuổi vàng có linh cũng đừng trách chúng tôi. Bọn tôi chỉ phụng mệnh làm việc, hơn nữa đã cho Vương tam ca mấy cơ hội. Là do ngài ấy tự mình vứt bỏ cơ hội, ép cục diện đến mức cực đoan, khiến cho thời cơ tốt đẹp chấm dứt. Chúng tôi cũng khó mà nắm giữ, không thể gánh vác, đành phải đắc tội vượt quyền rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ôn Nhu đừng nóng, ta chỉ đùa giỡn với bọn họ mà thôi. Ta sẽ tới cứu cô.

Lúc này Ôn Nhu lại không tin:

- Người làm sao cứu được ta?

Tôn Ngư bỗng rút đao ra.

Đao màu xanh lam, xinh đẹp giống như bầu trời xanh sau cơn mưa.

Đao xinh đẹp gác trên chiếc cổ xinh đẹp, ánh đao mỹ lệ dán vào lúm đồng tiền như hoa hạnh của cô gái mỹ lệ.

Có thể tưởng tượng được thân đao còn lạnh hơn so với màn đêm, đao ý còn nóng hơn so với mặt trời chính ngọ.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tùy Cơ Ứng Biến

- Đứng lại!

Tôn Ngự quát lên:

- Nếu ngài còn tiến tới, tôi sẽ ra tay.

Vương Tiểu Thạch trầm giọng hỏi:

- Người dám giết cô ấy sao?

- Tôi là phụng mệnh làm việc.

Tôn Ngự nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu từ trước đến nay quân lệnh như núi, tôi cũng là bất đắc dĩ. Cho dù ngài ra tay nhanh lẹ, cứu được cô ấy, nhưng nếu trên mặt cô ấy bị rạch một vết thương, vậy thì thật đáng tiếc cho dung mạo xinh đẹp của cô ấy. Ngài sẽ không mạo hiểm như vậy, đúng không?

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch lại là:

- Không đúng.

Sau đó hăn bảo Tôn Ngự:

- Người quay đầu lại nhìn người của người xem.

Tôn Ngư cũng không quay đầu lại.

Hắn không nhìn, nhưng đã phát giác ám hiệu do mình ngầm phát ra hoàn toàn không có phản ứng, không được đáp lại.

Những thủ hạ kia đều chết cả rồi sao?

Đương nhiên không phải, bọn họ không hề chết, chỉ là bị khống chế.

Khi Vương Tiểu Thạch nói chuyện với hắn, đã mượn việc giậm chân để phát ra ám hiệu. Một đám người đã lặng lẽ tiến vào, hoàn toàn khống chế đám huynh đệ mà hắn bố trí ở trong và ngoài các, một người khống chế mấy người.

Người tới không nhiều lắm, nhưng đều là cao thủ, đó là những cao thủ trong Tượng Tị tháp.

Vương Tiểu Thạch lần lượt giới thiệu với hắn những nhân vật đã ngầm xoay chuyển cục diện này:

- Vị này là “Bạch Câu Quá Khích” Phương Hận Thiếu... đây là Chu Đại Khối Nhi trong Thất Đạo Toàn Phong... vị kia là “Hòa Hải Nhi” Thái Thủy Trạch... vị này là “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội... đó là “Lão Thiên Gia” Hà Tiểu Hà... vị kia là “Thần Thâu Đắc Pháp” Trương Thán... còn đó là “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu... còn đây là “Hoạt Bảo Bảo” Ôn Bảo của Hoạt Tự Hiệu... còn vị này là “Tiền Đồ Vô Lượng” Ngô Lượng... còn vị kia là “Diện Diện Thị Hắc” Thái Truy Miêu... còn vị kia là “Mục Vi Chi Mạnh” Lương Sắc... còn vị này là “Tỏa Cốt Dương Hôi” Hà Trạch Chung... còn có...

Còn chưa giới thiệu xong, Tôn Ngư đã buông Ôn Nhu ra, cười ha hả nói:

- Bạch lâu chủ trước tiên muốn thử võ công của Vương tam hiệp một chút, đoán rằng ngài đã tiến bộ rất nhiều, quả nhiên là như vậy. Bạch lâu

chủ lại nói Vương tam ca rất có thiên phú đối với chuyện hành quân bố binh, cố ý bảo ta đóng vai kẻ xấu, bao vây Vạn Bảo các, lại cả gan bắt giữ Ôn cô nương để uy hiếp, đoán rằng Vương đại hiệp sẽ thi triển thần kỹ, biến nguy thành an, chuyển bại thành thắng, hiện giờ đúng là như vậy. Bạch lâu chủ quả là thần cơ diệu toán, Vương thập chủ cũng trí dũng hơn người. Ha ha...

Vương Tiểu Thạch cũng thuận miệng cười:

- Ha ha!

Tôn Ngự từ trong vạt áo lấy ra một tấm thiệp mời, hai tay cung kính đưa cho Vương Tiểu Thạch:

- Lâu chủ nói, nếu như kế đầu không được, kế khác lại thất bại, kết quả là không kế nào làm khó được ngài, vậy thì hãy đưa tấm thiệp này cho ngài, ngày khác y sẽ tự mình lên tháp thăm viếng.

Vương Tiểu Thạch nhận lấy tấm thiệp, xem sơ qua, thấy phía trên có mấy hàng chữ viết tháu.

“Thạch đệ, bốn năm không gặp, nhớ như đứt ngón tay. Làm sao gần trong gang tấc mà lại giống như cách xa ngàn dặm. Nếu như đệ không tới, ngày khác ta sẽ lên Tượng Tị thăm hỏi. Bởi vì nghĩa cũ nên mạo muội đường đột, xin đừng tránh mặt.

Chữ của Phi.”

Chỉ mấy hàng chữ ngắn ngủi, mỗi chữ đều viết rất thẳng như hạc múa trên vách đá, giống như muốn vỗ cánh bay đi.

Tôn Ngự chấp tay nói:

- Vương tam hiệp, nếu như không có chuyện gì, tôi xin cáo từ trước!

Sắc mặt Ôn Nhu chợt lạnh đi, quát lên:

- Người muốn đi sao, hừ!

Tôn Ngư khom người nói:

- Tiểu nhân là chấp hành nhiệm vụ, thân không do mình, có chỗ nào đắc tội, tiểu nhân xin chấp nhận.

Vương Tiểu Thạch khen ngợi:

- Giỏi. Trước khi ra tay, người đã lễ độ thỉnh cầu, nói rõ là làm theo việc công. Sau đó người lại kể chuyện cũ, lúc ra tay cũng chừa lại đường lui, lời không nói hết. Một khi thất bại, người lập tức tùy cơ ứng biến, nói rõ là vâng lệnh người khác, xin chịu trách phạt, khiến cho người ta không thể phát tác, không thể đổ lỗi. Loại võ công này của người, nếu so với với động quyền động cước thì còn lợi hại hơn.

Tôn Ngư vội nói:

- Loại công phu này của tôi không thực tế, không thích hợp sử dụng, cũng không phải là hành vi của anh hùng.

- Thực ra có mấy ai là anh hùng thật sự?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Anh hùng hảo hán thật sự cũng không đấu lại một tên côn đồ lưu manh như Lưu Bang.

Tôn Ngư cúi đầu nói:

- Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ.

- Hay cho một nhân vật nhỏ!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Bạch nhị ca chờ ta ở đâu?

Ánh mắt Tôn Ngư nhấp nháy, gian xảo nói:

- Không phải Vương tam ca nói là không đi sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vừa rồi ta không cao hứng.

Tôn Ngư nói:

- Bây giờ tam ca lại cao hứng?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không bị uy hiếp, ta sẽ cao hứng.

Tôn Ngư nói:

- Tôi đã sớm nói là uy hiếp tam ca sẽ không tác dụng gì.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đó là mệnh lệnh của nhị ca phải không?

Tôn Ngư chỉ cười, không trả lời.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bỏ đi, ta sẽ nể mặt ngươi mà đi chuyến này. Y ở đâu?

Từ Ôn Nhu đến Hà Tiểu Hà, từ Đường Bảo Ngưu đến Ôn Bảo, tất cả đều nháo nhào phản đối Vương Tiểu Thạch đi gặp mặt theo ước hẹn.

Khóe miệng Tôn Ngư nhếch lên:

- Không xa. Chỉ cần nói ra địa điểm đó, tam ca nhất định sẽ đi, mọi người cũng nhất định sẽ không phản đối ngài đi.

Mọi người đều hỏi:

- Có chỗ như vậy sao?

- Có.

Tôn Ngư trả lời một cách khẳng định, giống như cá đã mắc câu, hơn nữa còn bị hẫng kéo lên bờ.

- Chỗ nào?

Mọi người đều hỏi câu này.

- Phủ thần hầu.

Tôn Ngư còn bổ sung một chút:

- Là Gia Cát tiên sinh triệu tập, hẹn hai người các vị tới bàn đại sự của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nếu như Gia Cát thần hầu tự mình chủ trì chuyện này, hơn nữa địa điểm gặp mặt lại là ở phủ thần hầu, vậy thì không có lý do gì không đi.

Vương Tiểu Thạch hỏi rất thẳng thắn:

- Tại sao người không nói sớm mà lại uy hiếp?

Tôn Ngư trả lời cũng rất dứt khoát:

- Nếu như ngài bị uy hiếp mà đến, vậy thì tôi sẽ phát ra tín hiệu, Bạch lâu chủ đương nhiên không cần cũng không đáng chờ ngài ở phủ thần hầu.

Đáp án của hần lời đã dừng mà ý chưa hết.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên hiểu được ý tứ của hần, cũng hiểu được ý tứ của Bạch Sầu Phi.

- Người nói là Gia Cát tiên sinh triệu tập.

Hà Tiểu Hà vươn tay ra nói:

- Có tín vật không?

- Có.

Tôn Ngự trả lời rất thẳng thắn, còn dứt khoát lấy tín vật ra, đó là một viên pha lê màu tím.

Pha lê là một trong thất bảo của phật môn. Viên pha lê này trong suốt sáng ngời, rực rỡ trơn bóng, vừa nhìn đã biết là vật phẩm tuyệt thế hiếm có.

Vương Tiểu Thạch chỉ liếc mắt một cái, đã biết đó là tín vật của Tự Tại môn. Toàn thân tinh thạch phản chiếu ánh sáng bảy màu, đây rõ ràng là linh vật đã được nội công cực cao của Tự Tại môn tôi luyện. Ngay cả bản thân hần cũng không có công lực như vậy.

Phía dưới tinh thạch còn khắc bốn chữ triện hùng hồn “thấy đá thấy ta”.

Vương Tiểu Thạch nhượng mắt, nói:

- Được, ta đi.

Ôn Nhu nói ngay:

- Ta cũng đi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cô không thể đi.

Đường Thất Muội nói:

- Theo ta thấy...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Yên tâm, ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Ôn Bảo nói:

- Lúc cần thiết cứ phát ra tín hiệu, cho dù là phủ thần hầu, chúng ta cũng dám tấn công vào...

- Yên tâm!

Nụ cười của Vương Tiểu Thạch luôn khiến người ta cảm thấy tất cả đều có hi vọng:

- Ta sẽ xem tình thế mà hành động.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cơ Hội Lớn Họa Càng Lớn Hơn

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, trải qua nhiều năm mỗi người một ngả, cuối cùng lại gặp nhau trước phủ thần hầu, đầu hẻm Khổ Thống.

Cuộc gặp mặt của bọn họ như sau:

Bạch Sầu Phi đã đến phủ thần hầu từ sớm. Hắn khẳng khẳng chỉ mượn khu vực phủ thần hầu để hẹn gặp Vương Tiểu Thạch, nhưng lại không muốn bước chân vào trong phủ.

Bạch Sầu Phi lúc này đã không hoàn toàn là một người giang hồ nữa, hắn đã có thế lực, có chỗ dựa. Trên quan trường, nhất cử nhất động đều là một loại bày tỏ thái độ, cần phải hết sức cẩn thận.

Lấy một ví dụ, nếu như cấp trên của ngươi là bên Giáp đối lập với bên Ất, mà ngươi không cẩn thận lại dùng cơm chung với một tên Bính thuộc bên Ất, nói không chừng còn chưa đến ngày thứ hai thì mũ ô sa trên đầu đã không giữ được. Cho dù phản ứng không mạnh như vậy, không có chuyện gì lớn xảy ra, lập trường của ngươi cũng không thay đổi, nhưng ánh mắt người khác nhìn ngươi đã không còn như trước nữa.

Bạch Sầu Phi hiện giờ đương nhiên không có ý nương nhờ Gia Cát tiên sinh. Cho dù hắn muốn như vậy, có lẽ Gia Cát Tiểu Hoa cũng sẽ không thu nhận loại người như hắn.

Nhiệm vụ của Gia Cát tiên sinh và các đồ đệ của y là tiêu diệt tất cả thế lực gian ác, Bạch Sầu Phi lại chính là thủ lĩnh của bang hội lớn nhất trong kinh thành. Chỉ có điều, thân phận của hắn đã được một thế lực không gì sánh được trong triều đình che đậy, hơn nữa cũng đã phong mấy cái quan hàm danh giá. Với chiêu bài bảo vệ kinh kỳ, nếu như không có lý do chính đáng, cho dù là Gia Cát Chính Ngã cũng không làm gì được hắn.

Chỉ cần kết hợp thực lực to lớn và bối cảnh hùng mạnh, sẽ có ưu thế này.

Cho nên Bạch Sầu Phi đương nhiên phải cẩn thận, tránh để người khác nghi ngờ hắn đang nường ngờ bên phía Gia Cát, do đó hắn không vào phủ thần hầu.

Chỉ cần không tiến vào trong phủ, người khác sẽ có thể nhìn rõ nhất cử nhất động, có thể tránh khỏi hiểm nghi.

Một người lẩn lộn trên giang hồ và trong quan trường, nếu ngay cả “tình ngay lý gian, tránh khỏi hiểm nghi” cũng không biết, vậy thì nên sớm về quê làm ruộng, về nhà bú sữa thì tốt hơn.

Bạch Sầu Phi chỉ đứng ở đầu hẻm Khố Thống. Hóa ra hẻm Khố Thống này nằm ở trung tâm đường Thống Khố, mà phủ thần hầu lại ở ngay đầu hẻm Khố Thống.

Hắn đang đợi, đợi một người, một người lẽ ra phải là huynh đệ của hắn, hiện giờ rất có thể lại là cừu địch.

Người này đương nhiên chính là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đã đến.

Bọn họ vừa gặp mặt, cảm giác đầu tiên của hai người đều giống nhau, đó là xa lạ.

Hai người từng có cùng xuất thân, cùng nhau xông pha, cùng nhau trải qua kiếp nạn sống chết, cùng nhau đau khổ vui vẻ, theo lý phải rất quen thuộc, rất thân thiết, khi gặp mặt rất nhiệt liệt mới đúng.

Nhưng không phải, hai người này vừa gặp nhau, tuy không đến nỗi đỏ mắt lên, nhưng cũng cảm thấy ánh mắt lóe lên một chút tia lửa, còn có một lực lượng vô hình ngăn cản hai người đến gần, giống như một sự miễn cảm trời sinh.

Vương Tiểu Thạch ít ra vẫn nở nụ cười, hơn nữa cũng chủ động gọi:

- Bạch nhị ca!

Hắn luôn cho rằng, nếu như không phải bắt buộc, giữa người và người thật ra không cần phải trở mặt hoàn toàn. Nếu như nhìn thấy người mà mình không thích, muốn đề phòng, sắc mặt đều giống như “không đội trời chung”, e rằng cơ hội đi lùi còn nhiều hơn so với đứng yên tại chỗ.

Nói như vậy, hắn cũng khá là tình cảm, nhưng cũng dễ khiến người ta cảm thấy giả dối.

Bạch Sầu Phi lại không phải, sắc mặt của hắn vẫn lạnh lùng.

Trừ khi là gặp cấp trên, cha nuôi và chỗ dựa của hắn, nếu không với thân phận và địa vị của hắn hôm nay, thật sự không cần giả vờ cười, gật đầu hay hỏi han với bất cứ ai.

Hắn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch đã không thích.

Ngoại trừ mái tóc ít đi một chút, lộ ra vầng trán càng chính trực phóng khoáng, Vương Tiểu Thạch có thể nói là hoàn toàn không già. Vẫn là nụ cười mỉm kia, sôi nổi hoạt bát, cười ngạo giang hồ, không hề thay đổi chút nào, không già, không xấu, vẫn khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Hắn có ác cảm với Vương Tiểu Thạch, cũng là vì Vương Tiểu Thạch thường khiến người ta nảy sinh hảo cảm, còn hắn lại không thể.

Hắn luôn khiến người ta cảm thấy lạnh như băng, hơn nữa còn hung dữ và tàn nhẫn.

Những năm gần đây hắn trở nên càng lạnh lùng, càng tàn khốc, càng nói năng thận trọng, nhưng cũng càng vui giận thất thường, những điều này đều liên quan đến thân phận và địa vị của hắn hiện giờ. Tuy phần lớn anh hùng đều xuất thân từ dân gian, nhưng khi đi lên đến một mức độ, một loại cảnh giới, không thể giữ lại quá nhiều sắc thái của dân gian.

Sự xa cách của hắn là một phương thức tự bảo vệ mình. Nhưng người hiện giờ đứng ở trước mặt hắn, lại là một người chỉ cần nhìn một cái, nói mấy câu đã dễ sinh hảo cảm, cảm thấy thân thiết.

Hắn cũng nhìn ra được, tập tính giang hồ của Vương Tiểu Thạch không thay đổi, cho nên hết sức tự nhiên, tự do, tự tại và tự đắc. Đây cũng là những thứ mà hắn thiết sót hiện giờ.

Nhìn thấy người này, chẳng khác nào đã đánh thức những sự tiếc nuối của hắn.

Vương Tiểu Thạch lại có một loại cảm giác khác.

Hắn vừa nhìn thấy Bạch Sầu Phi, đã biết mình và đối phương là người của hai thế giới.

Bạch Sầu Phi vẫn tuấn tú như trước, ngọc thụ lâm phong. Hắn đứng cùng với người khác, quả thật giống như hạc đứng giữa bầy gà. Hơn nữa càng ngày càng đẹp.

Mặc dù dáng vẻ của hắn cũng càng ngày càng gian, nhưng có một số người sở dĩ thu hút người khác, đó là vì dáng vẻ của hắn gian ác, Bạch Sầu

Phi hiển nhiên chính là loại người này. Giống như có một số người sở dĩ được nữ nhân yêu thích, là bởi vì hăn đáng vẻ của hăn xấu xa.

(Chẳng trách Ôn Nhu lại thủy chung với hăn...)

Điều này khiến cho Vương Tiểu Thạch càng cảm nhận được, một người trở nên xấu xa chưa chắc đáng vẻ sẽ xấu đi, hơn nữa đáng vẻ “xấu xa” cũng không nhất định là “khó coi”.

Hăn vừa nhìn thấy Bạch Sầu Phi, đã hiểu được vì sao cuối cùng đối phương có thể trở thành quan, còn mình lại là một kẻ chỉ biết đến bản thân trên giang hồ, chính là bởi vì đáng vẻ.

Tướng mạo do tâm sinh, số mạng theo tâm đổi. Đáng vẻ của Bạch Sầu Phi chính là của người làm quan, làm chuyện lớn, còn mình nhìn thế nào cũng chỉ giống như một kẻ lưu lạc cười ngạo giang hồ, quát tháo vô lâm.

Hăn cảm thấy không thể so sánh, cũng không nên so sánh. Huống hồ lưu lạc trên giang hồ mấy năm nay, hăn đã học được một chuyện, đó là vĩnh viễn cũng không nên nhìn vào hành vi của một người để suy đoán sẽ gặp báo ứng gì. Báo ứng rốt cuộc có hay không, có đúng hay không, có công bình hay không, đó là chuyện hoàn toàn không thể căn cứ được.

Dựa vào báo ứng, cũng giống như hỏi thư sinh chuyện chính trị. Dùng những tư liệu cũ và tri thức chết trên sách, để suy đoán cục diện chính trị của một triều đình đang vận hành với rất nhiều biến số, cũng giống như hỏi đường người mù vậy.

Dựa vào báo ứng, không bằng dựa vào chính mình. Tâm thay đổi theo tướng mạo, loại người thế nào thì có tâm tình thế đó, một người trưởng thành luôn phải có trách nhiệm với diện mạo của mình.

Nhìn thấy đáng vẻ của Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch mới nhớ tới sự vất vả trong những năm tháng lưu lạc giang hồ. Bạch Sầu Phi mới nhận ra

những năm qua mình đã bị giam cầm trên quyền vị, không tự chủ được.

Một tiếng “Bạch nhị ca” của Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi lại nghe không lọt.

Nếu thật sự xem ta là nhị ca, vậy thì chỉ cần gọi “nhị ca”. Nếu như cộng thêm cả họ, vậy chẳng qua là nói rõ nhị ca họ “Bạch”, biết đâu còn có “Lam nhị ca”, “Hoàng nhị ca” hay “Hoa nhị ca”.

Cho nên hẳn chỉ hừ lạnh một tiếng.

Hắn không chỉ tính toán chi li, hơn nữa còn muốn tiến từng bước vững chắc.

Mục đích của việc đàm phán vốn là tính toán thiệt hơn, hôm nay hẳn chính là tới để đàm phán.

- Trở lại trong kinh lâu như vậy, cũng không tới thăm người làm huynh đệ một chút, tiếng nhị ca này của người đúng là nói suông.

Bạch Sầu Phi đi thẳng vào vấn đề:

- Ta cũng biết, muốn mời người tới gặp mặt thì phải mượn uy danh của Gia Cát thần hầu. Nếu không, người vẫn đề phòng người ca ca này hãm hại người.

- Nhị ca nói đùa rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng không nói vòng vo:

- Ta đã trở lại kinh thành thì cũng không có ý định tránh né huynh. Nếu như muốn tránh huynh, giang hồ rộng lớn, núi cao rừng rậm, nơi nào không thể đi? Ta không tìm huynh, là bởi vì gặp mặt nhị ca thì lại muốn hỏi một chuyện. Bây giờ gặp huynh cũng là muốn hỏi chuyện này.

- Hôi đi!

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói:

- Ta cũng có chuyện muốn hỏi người.

- Xin nhị ca hỏi trước!

- Được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vấn đề của ta chỉ có một, lời cũng chỉ có một câu, hi vọng đáp án của người cũng chỉ có một chữ.

Vương Tiểu Thạch cười khố nói:

- Trên đời đáp án một chữ đều nặng tựa ngàn cân.

- Đáp án một chữ cũng thường đáng giá ngàn vàng.

Bạch Sầu Phi hỏi từng chữ từng câu:

- Người có còn là huynh đệ của ta hay không?

Người, có, còn, là, huynh, đệ, của, ta, hay, không?

Câu hỏi của hắn rất đơn giản, thực ra chỉ có một câu “là địch hay bạn”?

Trong khoảnh khắc Vương Tiểu Thạch cúi đầu thấp xuống.

Tóc của hắn rất dài, hắn cũng không thích cắt sửa, có thể bởi vì tóc của hắn vốn không dày lắm, cho nên hắn thích xoã tung mái tóc, lúc này hoàn toàn che phủ vầng trán.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, vuốt tóc trên trán ra.

- Muốn trả lời câu hỏi này, trước tiên huynh phải trả lời vấn đề của ta...

Hắn hỏi ngược lại, cũng là từng chữ từng câu như đao kiếm khắc ra:

- Huynh có phản bội Tô đại ca hay không?

Huynh, có, phản, bội, Tô, đại, ca, hay, không?

Câu hỏi của hắn cũng rất đơn giản, dụng ý cũng rõ ràng hơn.

Nếu như huynh phản bội Tô đại ca trước, chúng ta đương nhiên là kẻ địch.

- Trong suy nghĩ của người cũng chỉ có Tô đại ca.

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Đừng quên, chúng ta cũng là huynh đệ, hơn nữa còn quen biết trước Tô Mộng Châm.

- Đúng vậy, nhưng chúng ta đều được huynh ấy nâng đỡ, gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hôm nay huynh là đương gia trong lâu, chắc hẳn cũng đã biết quy củ trong lâu, đúng không? Phản bội, dối trên, bán rẻ, nội chiến, liệu có thể xem là huynh đệ sinh tử đồng lòng hay không? Cấu kết quyền thần, tư thông với địch bán nước, có phải là thủ túc trong Phong Vũ lâu hay không?

- Chuyện mà ta làm, ngay cả tướng gia cũng hết sức ủng hộ, người là thứ gì mà dám nói ta không đúng? Tô Mộng Châm bảo thủ không chịu thay đổi, giậm chân tại chỗ, không biết tùy cơ ứng biến, ra sức vì nước, ngồi ở phía trên chỉ làm trở ngại trắng lặn trời lên, nên sớm nhường vị trí của mình cho người hiền.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người muốn học hắc? Hay là theo ta?
- Huynh muốn có vinh hoa phú quý sao?
- Còn có tiền đồ tươi sáng, danh lưu quốc sử.
- Đại ca đâu? Đã bị huynh lật đổ rồi sao? Sống chết như thế nào?
- Sống chết chưa biết, nhưng hắc đã xong rồi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nếu như hắc đã chết, vậy thì công đức viên mãn. Còn nếu hắc vẫn kéo dài hơi tàn, cũng chỉ sống không bằng chết. Một kẻ không biết thức thời, không biết nắm bắt cơ hội giống như hắc, nên chết sớm thì tốt hơn.

Giọng nói của Vương Tiểu Thạch bỗng trở nên lạnh lẽo:

- Có một loại người, chỉ cần y vẫn còn một hơi, sẽ có thể sống dậy từ thất bại, tìm sống trong cái chết, chuyển bại thành thắng, cuối cùng giành thắng lợi.

Sau đó hắc lại nói từng chữ từng câu:

- Bạch huynh, ta biết huynh là người thông minh, nhưng ta sợ kết quả của huynh cũng sẽ giống như câu “cơ hội lớn họa càng lớn hơn”.

Nói xong những lời này, hai người đều im lặng.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thiên Cơ Không Thể Tiết Lộ

Nếu như không phải bọn họ đang ở đầu hẻm Khổ Thống, nếu như không phải giữa bọn họ còn có người khác, nói không chừng bọn họ đã sớm động thủ.

Một khi hai đại cao thủ đỉnh cấp trong kinh thành này động thủ, cho dù ai sống ai chết, ai thắng ai bại, võ lâm trong kinh nhất định sẽ chấn động một phen.

Một khi hai đại hảo thủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu này giao đấu, chỉ sợ Phong Vũ lâu sau này khó tránh khỏi mưa to gió lớn, gió táp mưa sa, lại thêm mấy phen hợp tan chìm nổi.

Nhưng đây lại là hẻm Khổ Thống.

Hẻm Khổ Thống nằm ở trung tâm đường Thống Khổ.

Đường Thống Khổ là một con đường lớn, người đi lại rất nhiều, xe cộ rất đông, mua bán cũng rất nhộn nhịp.

Trong lòng mỗi người đều có một con đường thống khổ, có đúng vậy không?

May mắn, phần lớn mọi người trong lòng cũng có một con đường vui vẻ, con đường quang minh.

Đây chính là kinh thành, đây chính là giữa đường. Bạch Sầu Phi dù
ngông cuồng đến đâu cũng không thể ra tay ở nơi này, đúng không?

Trừ khi hãn dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai giết chết kẻ địch
(đương nhiên sét đánh cũng không kịp mắt thấy), như vậy sẽ không ai nhìn
thấy hãn làm, do đó hãn cũng chẳng liên quan.

Phần lớn con người đều như vậy, mình có làm hay không, thành công có
người biết hay không, có người nhìn thấy hay không, nếu như không có,
vậy thì chỉ có trời biết mình biết, nếu mình không nói ra thì không ai biết.

Nhưng khi đối thủ là Vương Tiểu Thạch, hãn có thể làm được điều này
sao?

Huống hồ sau hẻm Khố Thống là phủ thần hầu. Nếu như hãn ra tay ở
đây, chẳng khác nào muốn tuyên chiến với phe Gia Cát thần hầu.

Thực lực của hãn đã mạnh như vậy sao? Thời cơ đã chín muồi sao? Thời
thế đã nghiêng về phía hãn rồi sao?

Không phải.

Hơn nữa, nơi ngã rẽ của hẻm Khố Thống còn có một người, một người
đang ngồi.

Người này mặc dù đang ngồi, nhưng so với ba ngàn tên giang hồ đại
hán, cao thủ võ lâm đang đứng thì còn cao lớn hơn, còn có sức nặng hơn,
càng không thể xem thường.

Y thật sự là một người thân thể yếu ớt, đôi chân còn không có sức để
đứng lên, nhưng vai vế của y trong võ lâm lại không thể xem thường, có
ảnh hưởng rất lớn.

Y vẫn là một trong Tứ Đại Danh Bồ của thiên hạ, hơn nữa còn là người đứng đầu.

Y đương nhiên chính là Vô Tình.

Cục diện rất thú vị, cũng rất quái lạ.

Hẻm Khổ Thống từ nam đến bắc, phía nam là phủ thần hầu, phía bắc nối liền với đường Thống Khổ. Bạch Sầu Phi ở phía bắc hẻm Khổ Thống. Vương Tiểu Thạch từ đường Thống Khổ đi vào gặp Bạch Sầu Phi. Hai người đang ở ngã rẽ giữa đường hẻm.

Tại ngã rẽ này lại có một người, một người ngồi gảy đàn.

Trước khi Vương Tiểu Thạch đến, người này đã gảy đàn.

Tiếng đàn của y rất yên tĩnh, ngón tay rất nhẹ, tâm tình rất ôn nhu, dường như muốn xoa dịu những lo âu và bức bối trong lòng Bạch Sầu Phi.

Lần đầu Bạch Sầu Phi nghe được cũng cảm thấy trong lòng yên tĩnh, nhưng hần lập tức cảnh giác. Tính cảnh giác của hần luôn rất mạnh.

Đối phương là kẻ địch, mọi thứ của kẻ địch đều không thể tin tưởng, ý tốt của kẻ địch nhất định phải đề phòng, cho dù đó chỉ là tiếng đàn.

Hần lập tức không nghe nữa, cũng lập tức khôi phục sự chán ghét, lãnh khốc, còn có cả sát tính lăm liết của mình.

Đàn kêu thì mặc đàn kêu, hần vô tình thì vẫn vô tình.

Sau khi Vương Tiểu Thạch đến, hai người nói chuyện, thanh niên áo trắng kia vẫn đánh đàn, tiếng đàn vẫn kêu lên xa xăm.

Vương Tiểu Thạch rất hưởng thụ loại tiếng đàn này, tiếng đàn khiến cho hần có thể tạm thời áp chế lửa giận trong lòng.

Bạch Sầu Phi lại rất cự tuyệt tiếng đàn này, nhưng điều này cũng nhắc nhở hần, dù thế nào cũng không nên ra tay vào lúc này cảnh này.

Đây là đường cái, cũng là địa bàn của phủ thần hầu.

Nơi này còn có một tên bộ khoái xếp hàng thứ nhất trên Phong Vân bảng trông coi. Chỉ cần vừa nghe gió thổi cỏ lay, nói không chừng sẽ có thêm một đám chó săn xếp thứ hai, thứ ba, thứ tư của Lục Phiến môn đồng loạt xông lên. Biết đâu còn có lão chó săn Gia Cát Tiểu Hoa của công môn, kẻ không thèm làm cả thái phó của thái tử, thậm chí cái chức hộ quốc thần hầu cũng không để vào mắt.

Hần không đáng lợi qua vũng nước đục này.

Hần nhớ được cha nuôi từng nói với hần: “Trong khoảng thời gian này, Giang Nam Giang Bắc đã có mấy nơi loạn dân tạo phản. Ta phải xin binh triều đình, thuận đường tại Dân Xương giàu có đông đúc thu gom một chút tiền bạc châu báu trở về, bổ sung vào quốc khố. Trong triều tân đảng mưu đồ, cựu đảng kết bè, trong cung họ ngoại của vua lại thông đồng, đồ kị dòm ngó quyền thế trong tay ta. Cố gắng không nên kết oán với đám người Gia Cát, Mễ Thương Khung, Phương tiểu hầu, Nhất Gia, tạm thời sống bình yên vô sự, để cho bọn chúng tự động rối loạn, đấu đá lẫn nhau là tốt nhất. Nhưng đối với những thế lực khác trong kinh thành, phải nhanh chóng thu gom cai quản, để tránh bị người khác thao túng. Nếu như lúc này người rơi vào trong tay Gia Cát lão đầu, ta cũng không thể vì tình riêng mà bảo vệ người, để cho người khác nắm được đằng chuôi.”

Ngay cả tướng gia cũng nói như vậy, hần không thể phạm phải sai lầm lớn này. Cho nên hần vẫn cố nhịn, không ra tay.

Mục đích của hần chỉ là dẫn Vương Tiểu Thạch đến đây. Hần biết rõ, nếu như hẹn gặp ở trước phủ thần hầu, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ đến.

Hắn cũng không biết Tôn Ngự muốn bắt Ôn Nhu để uy hiếp Vương Tiểu Thạch, nhưng hắn lại khẳng định Vương Tiểu Thạch sẽ đến gặp mặt.

Hắn chỉ cần biết rõ một chuyện, Vương Tiểu Thạch là địch hay bạn?

Hiện giờ, hắn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, đã hiểu được ba chuyện.

Thứ nhất, Vương Tiểu Thạch sẽ không chấp nhận chuyện hắn phản bội Tô Mộng Châm.

Thứ hai, cho dù Vương Tiểu Thạch tha thứ cho hắn, hắn cũng sẽ không tha cho Vương Tiểu Thạch. Bọn họ trời sinh cuối cùng sẽ phải đối đầu với nhau. Trước kia điểm này còn không rõ rệt, vì vậy còn có khả năng kề vai chiến đấu, nhưng trải qua năm tháng bào mòn, điểm này đã trở nên sắc sảo rõ ràng như răng chó đan nhau.

Thứ ba, Vương Tiểu Thạch mượn danh báo thù cho Tô Mộng Châm, nhưng cũng chẳng qua là muốn tranh giành quyền lực trong bang hội kinh thành và địa vị của mình trong lâu. Mình phải giết chết loại người dối trá này, mới xem là thật sự an toàn.

Nếu như không được giết đối phương thì sao?

Còn có một biện pháp, đó là kiềm chế đối phương.

Muốn hủy diệt một con cạp không nhất định phải giết chết nó, chỉ cần nhốt nó vào cũi cũng có hiệu quả tương đồng. Nói không chừng nó còn chịu cầu xin tha thứ, cúc cung tận tụy.

Cho nên sau khi im lặng một lúc, hắn mới nói:

- Người, là, kẻ, địch?

Hắn nói một chữ lại dừng một chút, tỏ ra cực kỳ cẩn thận, hơn nữa rất coi trọng vấn đề này, đến nỗi bản thân hắn cũng giống như một cái dấu ngắt.

Vương Tiểu Thạch liếc nhìn đối phương giống như một cái dấu ngắt, nói:

- Người muốn ta giết Gia Cát, quan điểm bất đồng, chính kiến khác nhau, ta có thể bỏ qua cho người. Người giả mạo ta tàn sát trắng trợn tại Hoa phủ, máu chảy thành sông, ta vẫn cố nhịn được. Nhưng Tô lâu chủ là đại ca của chúng ta, nếu như người phản bội huynh ấy, giết huynh ấy, ta nhất định phải đòi lại công đạo cho huynh ấy. Đồng dạng, nếu như Tô đại ca vô cớ sát hại người, ta cũng sẽ tìm huynh ấy hỏi cho rõ ràng. Đây là nguyên tắc của ta. Nếu như ta bị người khác vô cớ hại chết, ta cũng hi vọng bằng hữu của ta sẽ bất bình. Đây là công lý, cũng là công nghĩa.

- Cái mũ thật lớn.

Bạch Sầu Phi đột nhiên cười lên:

- Ta đội không nổi.

- Người viện đủ lý do chính nghĩa, không phải cũng chỉ muốn đoạt quyền thay thế ta hay sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Mấy năm nay người cao bay xa chạy, đã không xây dựng trong bang trong lâu, cũng hoàn toàn không có cống hiến, quyền hành trong lâu nào có thể để cho người dòm ngó.

- Ta đã trải qua cuộc sống nhàn rỗi trên giang hồ, chỉ cần có vài tri giao cùng vui, bạn thân cùng chơi, mặc kệ bang hội phe phái nào, mình chủ ta cũng không làm.

Vương Tiểu Thạch chất vấn:

- Ta chỉ muốn đòi lại công đạo cho Tô đại ca, còn quyền hành trong lâu có thể giao cho những lão công thần như Dương Vô Tà.

- Công lý cái gì? Dương Vô Tà có vai vế gì chứ? Hắn gánh vác được sao? Chỉ sợ là bị cờ lớn đè chết.

Bạch Sầu Phi cả giận nói:

- Tô Mộng Châm làm lão đại nhiều năm như vậy, vừa bệnh, vừa không chết, vừa bảo thủ, nên đến phiên ta thay thế rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng nói một chữ lại dừng một chút:

- Người đã giết huynh ấy?

Ánh mắt Bạch Sầu Phi hung dữ, nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thạch:

- Phải thì thế nào? Không phải thì thế nào?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Phải thì sẽ báo thù cho huynh ấy, không phải thì xin giao huynh ấy ra đây.

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Tại sao ta nhất định phải nói cho người biết? Thiên cơ không thể tiết lộ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thiên cơ cái gì, đó chỉ là của âm mưu của cá nhân người.

Bạch Sầu Phi lại ung dung cười nhạo:

- Thiên cơ người cũng không hiểu à? Ta cao hứng thì bán huyền cơ, đó là chuyện của ta. Thụ Đại Phong từng xem tướng cho ta, nói rằng kín tiếng sẽ thành công, mở miệng sẽ thất bại. Ta thà rằng tin là có, không ngại giữ mồm giữ miệng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên đời nói rằng thiên cơ không thể tiết lộ, đó chỉ là cái cớ. Thứ nhất, ai nói đó là thiên cơ? Đó chẳng qua là ý của con người mà thôi. Thứ hai, cho dù là thiên cơ, ai biết ý trời có muốn truyền bá nó rộng rãi hay không? Thứ ba, có thể chẳng hề có cái thứ gọi là thiên cơ. Thứ tư, thế gian vốn không có thiên cơ, con người chỉ gọi những đạo lý không thể nói ra là thiên cơ. Thứ năm, cho dù có thiên cơ, cũng đâu phải thứ mà người phàm như ta và người có thể biết được, chỉ là áp đặt gán ghép, ra vẻ thần bí mà thôi. Người có phản bội Tô đại ca hay không? Có giết đại ca hay không? Ta chỉ cần một câu trả lời, không muốn nghe thiên cơ thiên ý nhảm nhí gì.

Hai mắt Bạch Sầu Phi phun lửa, lại cười ha hả nói:

- Được, được, được, được, chửi hay lắm. Nếu như ta nói là do người khác lật đổ hắc, ta không giết hắc, còn giúp hắc thanh trừng phản đồ, người có tin không?

Vương Tiểu Thạch hỏi tiếp:

- Nếu như huynh ấy không chết, vậy huynh ấy ở đâu?

Bạch Sầu Phi bỗng cười to, sau đó nghiêm mặt nói:

- Hắc ở đâu, người tìm giúp ta đi!

Chân mày Vương Tiểu Thạch nhướng lên:

- Nói như vậy, Bạch lão nhị, người muốn nói sao cũng được rồi.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi trắng bệch, hai mắt ý lạnh thấu xương:

- Đúng vậy, một người có quyền, hễ nói gì cũng là danh ngôn chí lý. Người muốn nói chuyện có sức nặng như vậy, cứ tới mà lật đổ ta đi, ta sẽ chờ.

Hai người lại im lặng, lần thứ hai yên tĩnh.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cơ Phong (Ẩn Ý)

Kỳ quái, vào lúc này tiếng đàn lại kêu vang.

Giống như hai quân giao chiến, nhốn nháo hoảng loạn, sắt thép đan xen, sát phạt tranh phong.

Chỉ nghe tiếng đàn vang vọng khắp nơi, trầm bổng nhấp nhô, cuối cùng trở thành giằng co không nhường, dây dưa kiểm chế. Sau đó tiếng đàn chợt im bặt, hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này hai người mới bình tĩnh, bỗng thấy vạt áo ướt đầm, giống như đã đánh giết một trận, liều chết chiến đấu.

Chợt nghe Vô Tình thông thả nói:

- Bạch công tử! Vương thiếu hiệp!

Không ai muốn đắc tội với loại người như Vô Tình, cho nên Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều lui lại một bước, nhìn Vô Tình đáp một tiếng, cũng khẽ chấp tay thi lễ.

- Vừa rồi các người đã giao phong, đánh một trận, có lẽ không cần phải đánh nữa chứ?

Vô Tình nói:

- Thế thúc đồng ý cho Bạch lâu chủ thay mặt hẹn gặp Vương thiếu hiệp ở đây, dụng ý chẳng qua là cho hai bên một cơ hội nói rõ ràng, là địch hay là bạn, trong lòng đã hiểu rõ. Nếu như mượn nơi này đánh nhau, vậy thì ta sẽ không thể ăn nói trước mặt thế thúc. Hai vị chắc cũng thông cảm cho ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn, mặc cho trước phủ thần hầu nổi lên giết chóc, đúng không?

Trong lời nói của y đặc biệt nhấn mạnh, cường điệu từ “thay mặt” trong “Bạch lâu chủ thay mặt”.

Bạch Sầu Phi gật đầu:

- Nể mặt Gia Cát, ta tạm thời không tính toán với hã. Vừa rồi hã nói ta âm mưu ám sát thần hầu, quyết không có chuyện này. Ta luôn luôn kính trọng Gia Cát thần hầu. Vương Tiểu Thạch là kẻ tiểu nhân, cố ý ly gián, xin đại bố đầu đừng tin lời bịa đặt của hã.

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Bạch huynh trung ngôn, Thịnh mỗ tâm lĩnh, sẽ bẩm báo lại cho thế thúc. Ngài luôn luôn minh xét thị phi, phân biệt trung gian, người hãy yên tâm.

Vương Tiểu Thạch cũng không biện bạch. Đường Bảo Ngưu (hã và Phương Hận Thiếu cũng theo tới) lại kêu lên:

- Tâm của Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết. Người trốn tránh được chuyện mưu sát thần hầu, nhưng có thể đùn đẩy trách nhiệm việc huyết tẩy quần hùng Hoa phủ sao?

Tường Ca Nhi bên cạnh Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Nói giỡn, người ngậm máu phun người. Huyết án Hoa phủ rõ ràng là do đám người các người, bây giờ đang tụ tập trong Tượng Tị tháp gây nên.

Vương Tiểu Thạch ngăn mọi người mắng tiếp, trầm giọng nói:

- Nhị ca, ta chỉ muốn hỏi một câu, người có làm hại đại ca hay không?

Bạch Sầu Phi mỉm cười không đáp.

Âu Dương Ý Ý lập tức tiếp lời:

- Lâu chủ chúng ta quyết không làm chuyện như vậy. Những năm gần đây Tô Mộng Chấn tâm tính bất thường, mắh bệnh vào não, tàn sát bang chúng, bị những huynh đệ tâm huyết trong lâu phản bội, đến nỗi không rõ tung tích, lành ít dữ nhiều. Mà những tay chân tạo phản cũng đã bị Bạch lâu chủ xử trí. Nếu như người muốn danh sách phản đồ, ta có thể kê khai giúp người. Còn nếu người muốn nhân chứng vật chứng, chúng ta cũng có.

Phương Hận Thiếu cũng tiếp lời:

- Cám ơn, cám ơn! Loại tội chứng này các đời có rất nhiều. Làm ầu làm bừa, tiện tay là có thể gán tội cho người khác, cần gì phải khách khí? Nếu như có chứng cứ, chẳng qua là vừa khớp, nghe nhiều vô ích, không bằng xin trả.

Bạch Sầu Phi cũng giơ tay ngăn cản người bên cạnh tiếp tục mắng chửi, chỉ nhìn chăm chú vào Vương Tiểu Thạch, hỏi một câu:

- Nói như vậy, chúng ta là kẻ địch rồi?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trừ khi ta thấy đại ca còn sống, chính miệng huynh ấy nói cho ta biết chuyện này không liên quan gì đến người. Diệt khẩu, đuổi giết, cầm tù, xua đuổi những người trong cuộc, sau đó vu khống đủ loại tội lỗi người thân đều giận, thiên lý không dung, bắt hấn một mình gánh chịu tội danh phản bội. Chuyện như vậy từ xưa đã có, chẳng lạ lùng gì, ta không thể không cần

thận một chút. Hiện giờ, có lẽ tâm tình của đại ca cũng giống như tên con hẻm này. Nếu mọi người đều phản bội, trong lòng huynh ấy đau khổ; nếu mọi người không tin tưởng, huynh ấy lại càng cô độc. Ta đã là huynh đệ của huynh ấy, khi có phúc huynh ấy để ta cùng hưởng, lúc gặp nạn ta cũng quyết không để huynh ấy một mình gánh vác.

- Giỏi, đúng là anh hùng!

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Vậy có lẽ chúng ta đều là cầu hùng. Chỉ có điều, trước khi người ra tay tiêu diệt những “loạn đảng” chúng ta, ta lại muốn nói chuyện thân tình, thăm hỏi một tiếng. Lệnh tôn có khỏe không? Lệnh tử có khỏe không?

Bạch Sầu Phi hỏi thăm hai câu như vậy, sắc mặt Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên biến đổi.

Một lúc sau, hắn mới nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không ngờ...

Hắn lại tức giận đến nhất thời không nói nên lời.

Vô Tình ở bên cạnh nghe có chuyện lạ, lập tức hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Sầu Phi cười ha hả nói:

- Không có gì, không có gì, chỉ là thăm hỏi cha và chị gái của hắn mà thôi. Đâu có thăm hỏi đến mẫu thân hắn, không đáng phải kích động, cũng không cần xung động.

Vương Tiểu Thạch vô cùng đau xót nói:

- Thời gian qua ta luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao bốn năm trước khi ta vừa mới tiến hành hành động diệt gian, khi chạy về nhà cũ thì chỉ còn sót lại một đồng đá vụn. Ta vẫn luôn không hiểu, là kẻ nào hành động nhanh như vậy? Đi trước ta một bước, phá hủy gia viên của ta. Hóa ra là người... đã sử dụng tư liệu trong Bạch lâu, đương nhiên có thể lập tức chặn đường ám toán. Người rốt cuộc đã làm gì cha và chị gái của ta rồi?

- Cái gì?

Bạch Sầu Phi làm ra vẻ hoàn toàn vô tội, xoay người buông tay nói với Vô Tình:

- Hắn nói gì vậy? Ta hoàn toàn không biết. Ta mà trả lời, không nghi ngờ là tự thừa nhận tội bắt cóc rồi. Ta chẳng qua chỉ thăm hỏi người nhà của người, vậy mà lại gán tội cho ta? Mặc kệ người muốn nghi ngờ ra sao, chuyện nhà người hoàn toàn không liên quan gì đến ta cả. Chẳng phải ngay cả một câu “nhị ca” người cũng không muốn gọi nữa rồi sao?

Sau đó hắn nhìn Vô Tình cười nói:

- Chấp pháp luôn luôn nói lý, hướng hồ là đại bổ đầu ngài. Tất cả mọi chuyện của hắn không liên quan gì đến ta. Chuyện mà ta muốn nhắc nhở hắn, trong lòng hắn cũng đã hiểu rõ. Ta phải đi đây, các người không cần tiễn, dù sao sau này cũng sẽ gặp lại, tùy thời gặp nhau dưới duối vàng địa ngục cũng không phải là chuyện ta. Tạm biệt, tạm biệt! Thay ta cảm ơn thần hầu, không chừng sau này lúc tế tổ cũng tế luôn bài vị của ngài một lần. Đắc tội, đắc tội, xin từ biệt tại đây, mời mời!

Dứt lời, hắn liền cùng thuộc hạ nghênh ngang rời đi.

Lúc này ai cũng có thể nghe được ẩn ý của hắn.

Phụ thân Vương Thiên Lục và chị ruột Vương Tử Bình của Vương Tiểu Thạch e rằng đã rơi vào trong tay Bạch Sầu Phi, thậm chí là đã sớm nằm

trong tay hắn.

Bạch Sầu Phi giam giữ bọn họ, Vương Tiểu Thạch quả thật sẽ bị kiểm chế, không dám làm càn.

Hắn không dám làm càn, không có nghĩa là Bạch Sầu Phi cũng không dám làm càn, cho nên hiện giờ Vương Tiểu Thạch chỉ đành chịu thiệt.

Đây chính là mục đích lần này Bạch Sầu Phi hẹn gặp Vương Tiểu Thạch, cũng là ẩn ý trong lời nói của hắn.

Lời nói của hắn không dấu vết, Vô Tình ở đó nghe được cũng không có bất cứ hành động nào. Huống hồ chuyện này vốn liên quan rất lớn, cũng không biết hắn giam giữ hai người bọn họ ở đâu. Nếu như lục soát Phong Vũ lâu của Bạch Sầu Phi, chẳng những sẽ đắc tội với hảo hán trên giang hồ, mạo phạm tôn nghiêm của Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa cũng không thể dựa vào những lời này mà lục soát những nơi thuộc quyền tướng gia.

Không ai biết Bạch Sầu Phi giấu người ở đâu, huống hồ chuyện xảy ra đã lâu như vậy, nhất định hắn đã sớm bố trí ổn thỏa, không cho người khác có cơ hội tìm ra hai người đóng vai con tin này.

Lần gặp mặt này, lần nói chuyện này, Bạch Sầu Phi đã đạt được mục đích. Hắn đã chiếm được thượng phong, cho nên hắn rời đi một cách dương dương tự đắc, hết sức ngông cuồng.

Nhưng hắn vừa mới rời xa đường Thống Khố và hẻm Khố Thống, lập tức thu lại sự ngông cuồng, nghiêm mặt dò thân tín bên cạnh:

- Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ không dừng tay, trước tiên hãy đưa hai món “tín vật” cho hắn, để hắn ném chuột sợ vỡ bình.

Hắn dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Lập tức bắt đầu “hành động giết hại”.

- Rõ!

Thuộc hạ của hắn đều kích động khó tả, nóng lòng muốn thử.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cơ Lý (Thời Cơ Và Cái Lý)

Bạch Sầu Phi rời đi trong tiếng cười. Vương Tiểu Thạch vì nghĩ đến người nhà, trong lòng càng rối loạn, muốn từ biệt Vô Tình để tìm đối sách khác.

Vô Tình lại nói:

- Hiện nay người nhà của người đều rơi vào trong tay Bạch Sầu Phi, tất cả hành động nhất định sẽ gặp khó khăn, rất nhiều bất tiện, khó tránh khỏi bản khoản. Nếu như có việc gì cần chúng ta sốc sức, cứ nói một tiếng là được.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Đây là chuyện của bang hội, cũng là chuyện trên giang hồ. Nói một cách thẳng thắn, bang hội và nha môn vốn đối lập với nhau, mà người trong giang hồ cũng thích đối nghịch với quan lại triều đình. Vì chuyện cá nhân của ta mà liên lụy đến các người, ta cảm thấy rất áy náy.

Vô Tình nói:

- Lời của Vương hiệp huynh có lý, nhưng lại không đúng.

Vương Tiểu Thạch lấy làm lạ hỏi:

- Đã có lý, vì sao lại không đúng?

- Bởi vì có lý không nhất định là đúng. Con người làm việc thường thuận theo thời cơ, không coi trọng lý lẽ pháp tắc. Có câu là “có cơ không lý, tùy cơ ứng biến”. Luận về tình hình của quốc gia, đây là lúc quân dân đoàn kết, liên hợp kháng Kim, nhưng người cầm quyền lại hoang dâm vô đạo, đục khoét mồ hôi nước mắt nhân dân, khiến cho tiếng kêu khóc đầy đường. Luận về cục diện trên giang hồ, Bạch Sầu Phi lẽ ra phải đồng tâm hiệp lực với Tô lâu chủ, chấn hưng Phong Vũ lâu, nhưng hắn vừa đắc thế, chuyện thứ nhất muốn làm lại là lật đổ Tô Mộng Chấm. Hiển nhiên con người... cho dù là người thông minh... cũng chưa chắc làm mọi chuyện đều đúng.

Vô Tình nói:

- Người nói chúng ta là những người ăn cơm công môn, nhưng chúng ta cứu những hảo hán chính nghĩa trong bang hội còn nhiều hơn là bắt. Người bảo chúng ta là người trong triều đình, nhưng chúng ta cũng bị đám quan lại trong triều xem như nhân vật giang hồ, không thể bước vào nơi thanh nhã. Chúng ta chỉ đứng về bên phía chính nghĩa, nhưng luận về thân phận, người trong võ lâm chưa bao giờ xem chúng ta là một phần tử, đại quan triều đình càng hết sức kiêng dè chúng ta. Có lẽ chỉ khi nào gặp nguy bị oan thì mọi người mới nhớ tới chúng ta.

Vương Tiểu Thạch áy náy nói:

- Vậy cũng không có cách nào, danh tiếng của Tứ Đại Danh Bồ quá lớn, ai bảo các người là “bồ”.

- Có điều, cho dù là hiệp, cũng có thể bị người ta xem là đạo tặc, đúng không?

Vô Tình cười nói:

- Đám bảy người Thâm Hồ Thiên, từ trước đến nay luôn hành hiệp trượng nghĩa, đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, kết quả lại trở thành “Thất Đại

Khẩu”, bị đám “hiệp sĩ” trong võ lâm từ chối kết giao, bị chó săn trên giang hồ lùng bắt tranh công.

Vương Tiểu Thạch vẫn nói:

- Chuyện này liên quan đến bang hội, thân phận của các người không tiện. Ta có đã kế hoạch phản kích, tiếc là nhân thủ không đủ thực lực, nhưng lại không muốn liên lụy đến các người.

Đường Bảo Ngưu lớn tiếng nói:

- Cái gì? Người còn có chúng ta đây. Dù sao ta vốn là “khẩu” (cướp), cũng không ngại làm vài chuyện khiến người ta thấy phải khẩu đầu.

Vương Tiểu Thạch lại cười bất đắc dĩ.

Phương Hận Thiếu kéo kéo tay áo Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu không rõ nguyên nhân, lại phản đối:

- Chúng ta cũng không phải là người ngoài. Chỉ cần người mở miệng, họ Đường ta trong nước trong lửa trong gió trong sáng, dưới đao dưới kiếm dưới quyền dưới cước, không chỗ nào không thể đi, cũng sẽ không nhúu mày.

Phương Hận Thiếu thấp giọng nói:

- Bỏ đi!

Đường Bảo Ngưu uy vũ nói:

- Bỏ đi cái gì?

Phương Hận Thiếu trừng mắt nhìn hắn:

- Người thật sự muốn ta nói ra sao?

Đường Bảo Ngưu uy nghiêm nhìn hăn:

- Có chuyện gì mà không thể nói?

Phương Hận Thiếu sờ sờ lỗ mũi, đùng đưa chiếc quạt:

- Hăn là chê chúng ta còn chưa đủ tầm.

Đường Bảo Ngưu kêu lên:

- Cái gì...

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Không phải vậy, không phải vậy. Ta đã có một kế, nhưng hành động này vô cùng mạo hiểm, về mặt võ công ít nhất phải chống đỡ được Bạch Sầu Phi. Lỡ may sơ suất, vậy thì lại biến khéo thành vụng.

Đường Bảo Ngưu gãi đầu:

- Hăn nói gì vậy? Ta không hiểu.

Phương Hận Thiếu than thở nói:

- Hăn nói là, kế hoạch vô cùng nguy hiểm, phải là cao thủ mới đi được.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Cao thủ? Chúng ta không phải là cao thủ sao?

Phương Hận Thiếu cũng học theo hăn, sờ cằm ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy? Người không phải là cao thủ à? Sao ta lại nhìn không ra?

Vô Tình hoàn toàn không để ý tới hai người bọn họ đang chọc cười, chỉ nhìn Vương Tiểu Thạch, chân thành nói:

- Bốn sư huynh đệ chúng ta xem như cũng có chút giao tình với Tô lâu chủ. Trong kinh thành, y đã đồng ý kiềm chế thủ hạ, không cho phép cướp đoạt ức hiếp dân chúng, gần như đã làm được điều này. Nếu như có thuộc hạ phạm tội, để y biết được, nhất định sẽ trối đến nha môn xin tội tự thú. Bạch Sầu Phi thì lại mặc kệ chuyện này. Nhìn vào tín nghĩa của Tô lão đại, chúng ta ra sức giúp y cũng là chuyện đương nhiên.

Vương Tiểu Thạch vẫn khó xử:

- Nhưng mà, dù sao các người cũng là công sai...

Vô Tình hỏi ngược lại một câu:

- Đó là chuyện giết người sao?

Vương Tiểu Thạch đành phải đáp:

- Đương nhiên không phải.

Vô Tình lại hỏi một câu:

- Đó là chuyện hại người sao?

Vương Tiểu Thạch đành phải nói:

- Không phải.

Vô Tình nói:

- Nếu như đó là chuyện giúp người cứu người, vì sao người trong bang hội các người có thể làm, còn chúng ta ăn cơm công môn thì lại không thể?

Vương Tiểu Thạch không biết phải trả lời như thế nào.

Vô Tình nói:

- Nếu như thân phận bất tiện, chúng ta chỉ cần che mặt lại, ai biết là người nào?

- Vậy thì quá ủy khuất cho các người rồi.

Vương Tiểu Thạch cuối cùng đã động dung:

- Chuyện này hoàn toàn là vì cứu người nhà của ta, cũng đành thiếu các người một ân tình vậy.

- Cứu lương dân bị bắt vốn là chức trách của chúng ta. Chỉ có điều, nếu như chúng ta lục soát trắng trợn, e rằng không cứu được người, trái lại còn bị Thái đảng mượn chuyện này để công kích thể thức.

Trong mắt Vô Tình lóe lên một vệt sáng xảo trá:

- Đây là chuyện chúng ta nên làm vì Tô lão đại, người không thiếu ân tình gì cả. Dù sao Tô lão chủ cũng là người của bang hội, hiện giờ y sống chết khó đoán, chúng ta không tiện quang minh chính đại tìm y, để tránh người khác bảo là thiên vị. Chuyện này chỉ có thể dựa vào người thôi. Mà chỉ khi người chắc chắn người nhà an toàn không đáng ngại, mới dễ dàng hành động được. Chúng ta giúp người, cũng giống như trả lại ân tình cho Tô lão đại. Chỉ một lần này, không có lần sau.

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch cảm kích khó tả, nói:

- Chỉ một lần này, không có lần sau.

- Huống hồ, cho dù không vì chuyện này...

Vô Tình hừ một tiếng nói:

- Những lời vừa rồi của Bạch Sầu Phi, lại dám ở trước mặt ta mà uy hiếp người, trong khi ta vẫn còn ăn cơm của Lục Phiến môn. Chỉ với việc này, cũng nên để cho hắn bớt ngông cuồng một chút.

- Nói phải.

Lần này người tiếp lời là nhị bố đầu Thiết Thủ, đang từ cuối hẻm Khố Thống chấp tay đi đến:

- Về tình về lý, chúng ta đều nên cho Bạch lão nhị ngã nhào một phen.

- Nói đúng.

Lần này người nói chuyện là tứ bố đầu Lãnh Huyết, đang từ đầu đường Thống Khố đi tới:

- Ta đã sớm nhìn tên kia không thuận mắt.

Y nói chuyện cũng thẳng thắn như kiếm bên hông vậy.

Nhưng ruột của Đường Bảo Ngưu cũng rất thẳng, tâm nhân của hắn càng thẳng hơn.

- Nói như vậy.

Hắn vẫn trừng đôi mắt lớn:

- Muốn làm cho cái tên Bạch Bất Phi kia ngã nhào một phen, rốt cuộc có phần của hai người chúng ta hay không?

Chợt nghe trên tường có người uống bảy tám ngụm rượu, lời nói cũng mang theo bảy tám phần say:

- Dựa vào kết quả thảo luận của sư huynh đệ chúng ta, người đông thế mạnh thì chỉ là đi chơi đi đùa. Lần này là đi trêu chọc sư tử mãnh hổ, càng

ít người thì lại càng giảm bớt gánh nặng. Hai vị nghĩa khí tận trời, chuyện lần này xin được cảm ơn, lần sau sẽ mời. Không biết hai vị có cao kiến gì không, nếu không thì cứ quyết định như vậy; còn nếu có, chúng ta sống chết do mệnh, không cần chịu trách nhiệm.

Người nói chuyện dĩ nhiên là tam bố đầu Truy Mệnh.

Đường Bảo Ngưu vẫn nghe không hiểu:

- Hẳn nói gì vậy?

Phương Hận Thiếu cảm thấy mất mặt, nói:

- Hẳn nói là bọn họ đã thảo luận rồi.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nhưng chúng ta đâu có thảo luận.

Phương Hận Thiếu nói:

- Ý của hẳn là, bọn họ đã thảo luận rồi, chúng ta không cần thảo luận nữa.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Nhưng bọn họ lại muốn chúng ta đưa ra ý kiến?

Phương Hận Thiếu nói:

- Bọn họ đã quyết định rồi, người còn có cao kiến gì nữa? Người không nghe rõ sao? Nếu như phản đối bọn họ, bọn họ sẽ trở mặt.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy ta hiểu rồi.

Phường Hận Thiếu nói:

- Người cuối cùng đã hiểu, nhưng không biết là hiểu cái gì?
- Bọn họ là quan, còn chúng ta là dân, chỉ có lời quan nói, không có chuyện của dân.

Đường Bảo Ngưu giống như đã lĩnh ngộ được đạo lý nhân sinh:

- Cho dù là quan tốt cũng có kiểu cách nhà quan như vậy, luôn muốn người ta phải nghe hắn nói, đúng không?
- Đúng.

Lần này Phường Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu hoàn toàn hiểu ngầm, có lẽ là vì “cùng chung kẻ địch”, chỉ nói:

- Quan càng lớn thì lời nói càng vang. Cho nên trên đời này, chỉ lời nói của người có danh, có quyền, có thế mới xem là lời, cùng một câu nói, nhưng người không danh, không thế, không quyền nói ra thì lại không giống lời.

- Rất đúng.

Lúc này Đường Bảo Ngưu cũng phát hiện Phường Hận Thiếu là “tri âm” của hắn:

- Cuối cùng người cũng nói được tiếng người.
- Còn may.

Phường Hận Thiếu lẩm bẩm nói:

- Chúng ta không làm chuyện này, vẫn còn chuyện lớn khác để làm.

Đường Bảo Ngưu lại không hiểu:

- Chuyện lớn gì? Mau nói nghe thử xem!

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Đại Phương, người cũng đừng gây chuyện, tạo thêm rắc rối nữa.

Đường Bảo Ngưu vừa nghe, hứng thú càng dạt dào:

- Đại Phương, có gì chuyện quan trọng, nhất định phải chia phần cho ta đây!

Phương Hận Thiếu mở quạt xếp ra, chậm rãi quạt mấy cái, nói:

- Không có gì, không có gì. Ta đọc nhiều sách thánh hiền, đi khắp đường mưa gió, ngoại trừ chuyện tốt thì chuyện gì ta cũng không làm.

Dứt lời, hắn còn “cười gian” mấy tiếng.

Ngoại trừ Đường Bảo Ngưu, những người còn lại cũng không để ý đến hắn, giống như không ai tin hắn có thể làm được chuyện gì lớn lao.

Vì vậy Phương Hận Thiếu cảm thấy hít thở không thông, cho nên hắn quyết chí phải làm một vài chuyện lớn, để cho những kẻ không xem trọng hắn phải sáng mắt ra.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cơ Mật

Bạch Sầu Phi cũng không lập tức trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, mà lại đi đến lầu Tam Hợp một chuyến.

Lầu Tam Hợp, năm đó hắc và Vương Tiểu Thạch đã theo Tô Mộng Chấm lên lầu, cũng tiến vào thế giới phồn hoa của kinh thành, có thể xuất đầu lộ diện, tranh hùng đấu thắng trong võ lâm kinh sư.

Hiện giờ lầu vẫn như cũ, nhưng người đã hoàn toàn thay đổi.

Bạch Sầu Phi cũng cảm khái, đã rất lâu hắc chưa từng lên lầu này.

Lần đầu tiên lên lầu, hắc đã bước lên sân khấu, đảm nhận vai diễn trong võ lâm hoàng thành.

Lần thứ hai lên lầu, hắc đã trở thành thủ lĩnh của đệ nhất bang hội trong võ lâm kinh thành.

Lần thứ ba lên lầu thì sao?

Đó là lần sau.

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất, bất đắc dĩ nên phải đợi thời cơ. Rõ ràng bay lên chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hối *? Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh?

* Người ở địa vị cao phải đề phòng, nếu không sẽ thất bại và hối hận.

- Ta vốn muốn sống đặm bạc lui khỏi giang hồ, sao lại không cam lòng sống uổng cả đời; ta nghĩ nhiều đến tự do tự tại, tiếc rằng phải lập công lập nghiệp. Muốn danh muốn quyền, không ngại muốn tiền muốn mạng. Tay nắm đại quyền sinh sát, còn ai có thể thất kính.

Trên đường hắc ngâm nga ca hát, vừa ca vừa lên lầu.

Chí lớn của hắc là, lần thứ ba lên lầu, hắc phải dẹp yên tất cả chương ngại, tất cả kẻ địch trong võ lâm kinh thành, tiến vào triều đình làm quan lớn. Nhìn khắp giang hồ, hắc phải vô địch.

Đến lúc thật sự không còn địch thủ, hắc cũng không ngại đối địch với trời.

Đây là lời hứa của hắc, cũng là tham vọng của hắc.

Hắc lên lầu Tam Hợp là để gặp một người, một người rất quan trọng.

Nhưng gặp người này lại là một cơ mật. Ý nghĩa của “cơ mật”, đó là chuyện quan trọng không thể để cho người khác biết.

Có điều, hắc là một người rất nổi danh, hiện giờ trong tay lại nắm giữ quyền hành, cho nên hắc đi đến nơi nào cũng có người nhận ra được.

Mà người hắc muốn gặp cũng rất quan trọng, càng rất nổi danh. Thậm chí những năm gần đây, danh tiếng và quyền lực của người này không hề dưới hắc, mặc dù tác phong của người này luôn hết sức khiêm tốn, hơn nữa thường hay cúi đầu.

Nhưng trong võ lâm, không ai dám xem thường y bởi vì y hay cúi đầu, đây là một người cúi đầu nhưng không ủ rũ.

Người này mặc dù không có xương sống, nhưng lại có cốt khí và dũng khí.

Lần trước Bạch Sầu Phi theo Tô Mộng Chấm lên lầu Tam Hợp cũng là để gặp y.

Y đương nhiên chính là người năm đó khiến cho tổng đường chủ Lô Tồn của Lục Phân Bán đường cảm khái, thốt ra một câu “tóc bạc nhìn quanh không giao tình, thiên hạ biết ta Địch Phi Kinh”, cũng là tổng đường chủ thay mặt hiện giờ, Địch Phi Kinh.

Người trong thành đều nhìn thấy Bạch Sầu Phi tiến vào lầu Tam Hợp, hơn nữa còn lên lầu, nhưng bọn họ lại không biết Bạch Sầu Phi lên lầu để làm gì.

Người bình thường đều suy đoán, sau khi gặp Vương Tiểu Thạch, tâm tình của Bạch Sầu Phi nhất định là rất tốt, nếu không làm sao hắn có thể vui vẻ lên lầu Tam Hợp ăn uống?

Bọn họ đều không biết, sau khi Bạch Sầu Phi lên lầu lập tức đi thẳng vào phòng số ba của Lục Hợp các. Cũng không ai biết, trong Lục Hợp các đang có một đại nhân vật xương sống không thẳng, nhưng lại là một trong ba người đứng đầu võ lâm kinh sư hiện giờ, Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh đã đến đây từ sớm. Hắn đến nơi này thần không biết, quỷ không hay. Hắn cũng chỉ cho những người nên biết được biết, còn những người không nên biết thì tuyệt đối không biết, mà những người biết nhất định (có đánh chết cũng) sẽ không nói ra.

Cho nên chuyện hắn gặp mặt Bạch Sầu Phi là một cơ mật.

Khi Bạch Sầu Phi và hai tên thủ hạ tiến vào Lục Hợp các, nam tử tuấn tú có vẻ tịch mịch này vẫn không ngẩng đầu lên.

Y cúi đầu, nhìn một sợi dây chuyền trên cổ, dưới dây chuyền có một viên pha lê màu đỏ sậm.

Giống như nơi ấy có một thế giới, một khoảng trời kỳ lạ, một tiên cảnh huyền ảo vô cùng tráng lệ, đáng để y quan tâm và say mê hơn so với thế giới đấu tranh, nhân gian danh lợi này.

Bạch Sầu Phi vén rèm vào các, vừa vào đã nói:

- Địch tổng đường chủ, phiền người đã chờ lâu. Ta có chút chuyện, phải xử lý xong mới tới đây được.

Địch Phi Kinh vẫn nhìn tinh thể trên cổ hẩn. Từ thời Chu, Tần đã bắt đầu đã xem thứ này là quốc bảo, đế vương, kỳ trân, vật quý, gọi là thủy ngọc, thủy tinh, pha ly, pha lê, bạch châu hay lưu ly. Trong Pháp Hoa kinh, Vô Lượng Thọ kinh, Bàn Nhược kinh, A Di Đà kinh, Đại Trí Độ luận đều gọi nó là một trong thất bảo của phật môn, có thể trừ tà, chữa bệnh, trường thọ, phú quý, sánh ngang với vàng, bạc, lưu ly, xà cừ, mã não, hổ phách, san hô, trân châu trân. Địch Phi Kinh dường như chỉ quan tâm đến vật trên cổ hẩn, không để ý lắm đến Bạch Sầu Phi.

Y chỉ nói một câu:

- Ta không phải tổng đường chủ, ta chỉ là tổng đường chủ thay mặt.

Ngữ khí của y rất lạnh nhạt, ngay cả người gầy gò đứng bên cạnh y không chớp mắt cũng cảm thấy sốt ruột cho y.

Bạch Sầu Phi cười:

- Sớm muộn gì người cũng phải.

Địch Phi Kinh vẫn nhìn tinh thể màu đỏ của y:

- Nhưng hiện giờ ta không phải.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta nói người phải thì là phải.

Địch Phi Kinh gần như tập trung toàn bộ tinh thần vào thế giới pha lê trên cổ y, chỉ hờ hững nói:

- Người là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nhưng không phải là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cũng bởi vì ta là tổng lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, cho nên chỉ cần ta thừa nhận người là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, người sẽ là tổng đường chủ.

Nói xong, hắn đột nhiên làm một chuyện, đó là búng tay.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, một luồng chỉ phong bắn ra.

Chỉ kinh này rất nhanh, bắn đến hoàn toàn không báo trước, hơn nữa còn nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng, gần như đột ngột xuất hiện. Khi người khác phát hiện ra luồng chỉ phong này, mới biết Bạch Sầu Phi bất ngờ phát động công kích, nhưng khi đó thì chỉ kinh đã đánh trúng mục tiêu, đạt được mục đích.

Một tiếng “choang” vang lên, pha lê vỡ tan, mảnh vụn bắn ra tung tóe, có vài mảnh còn văng trúng mặt Địch Phi Kinh.

Nhưng y vẫn không ngẩng đầu, chỉ từ từ ngược mắt lên.

Y có một đôi mắt rất tuần tú, sâu muện, đen trắng rõ ràng, không giống như một lãnh tụ của bang hội mà lại giống như một nhà thơ bị tổn thương.

Hán tử gầy gò đứng bên cạnh y không chớp mắt lại rút chủy thủ ra, muốn xông đến liều mạng. Địch Phi Kinh bỗng đưa một ngón tay ra, người này lập tức dừng lại, hơn nữa còn lui về chỗ cũ. Chỉ nghe Địch Phi Kinh lạnh nhạt hỏi:

- Tại sao?

- Nếu như ta muốn giết người, với một chỉ của ta vừa rồi, thứ bị vỡ sẽ không phải là cục đá kia.

Bạch Sầu Phi nói:

- Đối với ta, đánh nát đầu người thì còn dễ hơn là đá.

Người vóc dáng cao gầy tức giận nói:

- Vậy còn phải xem là đầu của ai.

- Người là ai?

Tường Ca Nhi quát lên:

- Dám nói chuyện với lâu chủ chúng ta như vậy. Không phải vai vế hàng chữ tổng, vậy thì nên giữ mồm giữ miệng đi!

- Hẳn là đường chủ Lâm Ca Ca của chúng ta.

Địch Phi Kinh bình tĩnh nói:

- Tiểu Văn Tử, người cũng đâu phải vai vế hàng chữ tổng, chẳng phải vừa rồi cũng lên tiếng sao?

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Lúc ta nói chuyện, không thích người khác không chuyên tâm lắng nghe, cho nên tốt nhất đừng nên có lần sau.

Dụng ý của hắn rất rõ ràng, hắn còn muốn nói rõ ràng hơn một chút:

- Lôi Tồn đã chết, Lôi Động Thiên vẫn bị giam trong lâu của chúng ta, Lôi Mị đã phản bội, hiện giờ trong Lục Phân Bán đường, luận về lai lịch, vai vế và tài trí thì không ai so được với người. Người không làm chủ sự thì ai làm?

Địch Phi Kinh không hề nghĩ ngợi trả lời hai chữ:

- Lôi Thuần.

- Cô ta?

Bạch Sầu Phi chỉ cười một tiếng:

- Hạng nữ lưu như cô ta không làm được.

Địch Phi Kinh nói:

- Nhưng cô ấy là con gái của Lôi tổng đường chủ.

- Xưa nay lúc thay đổi triều đại, con cháu của hoàng đế cũng phải cuốn gói ra đi, nếu không thì cũng phải thay đổi chức vị.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lôi Thuần có tài đức gì so được với người.

Sau đó hắn bổ sung:

- Chỉ cần ta gạt đầu, vị trí này chắc chắn sẽ là của người.

Địch Phi Kinh hỏi ngược lại:

- Tại sao ta muốn ngồi lên vị trí này của Lục Phân Bán đường, lại cần phải có sự đồng ý của Kim Phong Tế Vũ lâu người?

- Nguyên nhân rất đơn giản. Võ công của người còn kém một chút, điểm này ta có thể giúp người. Sức hiệu triệu của người không bằng Lôi Tồn, sĩ khí cũng kém hơn, những thứ này ta đều có thể giúp người. Mọi người đều cho rằng chúng ta là địch chứ không phải bạn, nhưng nếu như người ngồi lên chức vị tổng đường chủ, ta sẽ là người đầu tiên chúc mừng người. Hai bang kết nghĩa thành minh hữu, không kẻ nào dám nói hai lời.

Địch Phi Kinh yên tĩnh lại. Y cúi đầu, rũ mắt, nhưng trên ngực chỉ còn lại sợi dây chuyền đứt ngang vẫn hơi đung đưa, bên dưới đã không còn viên pha lê.

- Có điều, các người với tệ đường vốn là thù địch, e rằng bang chúng sẽ không phục.

- Ai dám không phục, lập tức giết chết. Lại nói, hai bang chúng ta hợp lại sẽ là vô địch, phân chia sẽ tự tổn thương, sao không thống nhất lại cùng nhau chống địch? Như vậy dĩ nhiên chúng ta sẽ là đệ nhất đại bang trong kinh thành, hai đảng Phát và Mộng, tập đoàn Hữu Kiều, Mê Thiên Thất Thánh gì đó... tất cả đều phải cúi đầu nghe lệnh. Hơn nữa, người lập mưu giết chết Lôi Tồn là Tô Mộng Châm, ta đã trừ khử hẳn, báo thù cho các người. Người ám toán giết chết Lôi Tồn là Quách Đông Thần, lúc cần thiết ta cũng có thể giao cô ta cho các người xử trí. Ta và quý đảng cũng không có thù sâu hận lớn, có chuyện gì mà không thể làm? Sao lại sợ người khác phản đối?

- Như vậy...

- Không như vậy.

Âu Dương Ý Ý ở bên cạnh chợt cười lạnh nói:

- Chỉ sợ người cũng không qua khỏi hôm nay.

- Đừng có chen vào!

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Nơi này đâu phải chỗ để cho người nói năng lung tung!

- Chuyện này...

Địch Phi Kinh dường như vẫn băn khoăn lo lắng.

- Đừng có chuyện này chuyện kia. Hai bang chúng ta đã đánh nhau bốn mươi năm, chẳng ai có lợi ích gì, chỉ hại mình lợi cho kẻ địch. Sao không hòa hảo liên thủ, giết cho kẻ địch không kịp trở tay.

- Như vậy...

Địch Phi Kinh vẫn đang suy nghĩ:

- Nếu ta và người kết nghĩa, hai bang liên thủ, ai là huynh ai là đệ? Ai là quân ai là thần?

- Nói nhảm, chúng ta không phân quân thần, nhưng đương nhiên ta sẽ là lão đại.

Bạch Sầu Phi nói rất trực tiếp:

- Chúng ta không cần nói những lời hư tình giả ý, chỉ cùng chung lợi ích, lập trường nhất trí. Nếu như người có thành ý, trước tiên hãy thay ta làm một chuyện.

- Chuyện gì?

- Vậy là người đã đáp ứng?

- Chuyện này...

- Được, cho dù người đáp ứng hay từ chối, trước tiên đều phải xem người có làm được chuyện này hay không. Nhớ kỹ, hai bang chúng ta có

liên hợp hay không đều là do người, nhưng những chuyện ta nói đều là cơ mật. Cho dù chuyện của chúng ta có tiến hành hay không, có làm được hay không, cũng tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Nếu không, chúng ta sẽ là địch chứ không phải bạn, không có khả năng cứu vãn, người nghe rõ chứ?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cơ Động

- Khi chuyện kết minh của chúng ta còn chưa công bố ra ngoài, sẽ không ai biết là người đang giúp ta, ta đang giúp người, đúng không?

- Đúng.

- Kẻ địch lớn nhất của chúng ta hiện giờ là ai?

- Người.

- Ngoại trừ ta ra. Chúng ta đã kết minh, cho nên là bạn chứ không phải địch.

- Không phải Mê Thiên Thất Thánh. Quan Thất mất tích, lần trước thế lực của bọn chúng cũng đã bị chúng ta hợp sức đánh tan, rã không đầu thì không thể làm gì được.

- Đương nhiên.

- Không phải tập đoàn Hữu Kiều. Thế lực của bọn chúng chủ yếu tập trung ở triều đình, còn trên giang hồ thì không đủ thực lực để so sánh. Phe phái triều đình không phải là thứ người giang hồ có thể tranh giành, mà lực lượng giang hồ cũng không phải là thứ người trong triều đình có thể nắm giữ. Bạch lâu chủ tung hoành cả trong triều và ngoài triều, có lẽ là ngoại lệ duy nhất.

- Nói rất hay, không dám nhận.

- Cũng không phải là hai đảng Phát và Mộng. Đó chỉ là một đám lục lâm tụ tập lại, nhiều người nhưng hỗn tạp, không phải nhân tài làm chuyện lớn.

- Đúng.

- Trừ khi là...

- Vương Tiểu Thạch.

- Vương Tiểu Thạch không có vây cánh, Tượng Tị tháp của hắn chỉ vừa mới thành lập...

- Nếu như hắn làm năm chuyện sau đây thì sao. Thứ nhất, hắn được đám người Tượng Tị tháp ủng hộ. Mà người trong Tượng Tị tháp thân phận rất phức tạp, trong đó bao gồm thành viên của Đào Hoa xã, Thất Đại Khẩu, Mê Thiên Thất Thánh, Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, hai đảng Phát và Mộng, hào khách phố phường, còn có những thế lực không thuộc kinh sư như Thiên Cơ... Như vậy đã tạo thành một lực lượng to lớn và bao trùm, đúng không?

- Đúng.

- Thứ hai, theo ta được biết, người của tập đoàn Hữu Kiều đang muốn lôi kéo hắn. Chỉ cần liên minh này thành lập, như vậy Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán cộng thêm Vương Tiểu Thạch, trong triều và ngoài triều cũng khó có thế lực nào sánh được với tam giác sắt này, đúng không?

- Đúng.

- Thứ ba, người của hai đảng Phát và Mộng luôn ủng hộ hắn, cộng thêm hắn có quan hệ sâu xa với người của phủ thần hầu. Hơn nữa hắn từng giết chết Phó Tông Thư, làm chấn động kinh thành, rất được mọi người coi

trọng. Nếu cộng thêm giao tình của sư phụ hãn Thiên Y Cư Sĩ với “Lão Tự Hiếu” Ôn gia và “Tiểu Hàn Sơn phái” Hồng Tự thần ni, như vậy thanh thế sẽ lớn đến mức không thể cản nổi, đúng không?

- Đúng.

- Thứ tư, hãn miệng lưỡi giả tạo, giỏi mua chuộc lòng người. Trong Kim Phong Tế Vũ lâu cũng có không ít đệ tử bị hãn lừa gạt, cam tâm bán mạng cho hãn. Nếu như hãn dùng chiêu bài báo thù cho Tô Mộng Chấm, kêu gọi mọi người nổi dậy, e rằng ta cũng phải rất khó khăn mới ứng phó được. Hãn còn có thể dùng sự muội đồng môn của Tô Mộng Chấm là Ôn Nhu để hiệu triệu, khởi binh báo thù cho Tô Mộng Chấm, vu oan giá họa cho ta. Đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu khó tránh khỏi sẽ có một nửa bị hãn mê hoặc, như vậy cục diện sẽ rất bất lợi.

- Đúng.

- Thứ năm, loại người như hãn, vì muốn biểu thị trung nghĩa, nhất định sẽ báo thù cho Tô Mộng Chấm. Sở dĩ Tô Mộng Chấm có ngày hôm nay, có thể nói là do đối địch với Lục Phân Bán đường, khiến cho hai bên đều thiệt, ít nhất một chân của hãn cũng vì vậy mà bị tàn phế. Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ kêu gọi đệ tử, làm cảm động lòng người, đoàn kết lực lượng. Chỉ cần hãn có bản lĩnh cướp lấy vị trí của ta, nhất định cũng sẽ tiêu diệt Lục Phân Bán đường, báo thù cho Tô Mộng Chấm, khi đó các người sẽ hối hận không kịp.

- Cho nên ý của người là?

- Cây lớn không dễ chặt.

- Hiện giờ hãn còn chưa đủ lớn mạnh.

- Nhổ tận gốc cây non, có thể tránh được hậu họa.

- Nhưng gốc cây nhỏ này cũng mọc đầy gai.

- Cho nên thừa dịp hắc còn chưa hoàn toàn nắm được đại thế của võ lâm kinh sư, chưa hoàn toàn thao túng sự cơ động của triều đình giang hồ, chúng ta phải đi trước nắm lấy thời cơ, gọt gai của hắc, chặt nhánh của hắc, cắt cành của hắc, nhổ gốc của hắc.

- Làm sao gọt, chặt, cắt, nhổ?

- Đến bây giờ, mọi người đều cho rằng Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn là địch chứ không phải bạn, đang đối chọi chứ không phải kết minh. Chỉ cần người loan ra tin tức, nói rằng Vương Tiểu Thạch đã kết minh với người, như vậy đệ tử của Phong Vũ lâu sẽ xem thường hắc, đây là “nhổ” gốc của hắc; người trên giang hồ sẽ hoài nghi hắc, đây là “cắt” cành của hắc; ta lại xuất binh báo thù cho Tô Mộng Chấm, đối phó với những kẻ ủng hộ hắc, “chặt” hết nhánh của hắc; lại thêm dầu vào lửa, mượn gió trợ thế lửa, loan tin rằng hắc giúp Gia Cát lão nhi ám sát Thái Kinh, khiến cho người của quan phủ muốn lấy mạng của hắc, còn người của phủ thần hầu lại không dám ra mặt giúp hắc, “gọt” hết gai của hắc; cuối cùng chúng ta lại bày ra một vở kịch hay, lấy luôn cả mạng của hắc.

Địch Phi Kinh nghe xong lại im lặng.

- Thế nào?

- Người nói đúng, nếu như sự cơ động do hắc khống chế, không bằng do chúng ta nắm giữ.

- Làm xong chuyện này, ta và người sẽ có thể liên minh kết nghĩa.

- Có điều, sự thù hận của Vương Tiểu Thạch đối với người còn lớn hơn so với chúng ta.

- Thỏ chết cáo buồn, giết được hổ còn sợ không giết được sói sao.
Huống hồ, chuyện này không chỉ giúp người trừ đi một mối họa ngầm, còn có thể giúp người nâng cao danh vọng. Ta sẽ để Vương Tiểu Thạch chết bởi tay người, như vậy tiện lợi cho ta, uy phong cho người, sao lại không làm? Hơn nữa trong chuyện này, từ đầu tới cuối người chỉ cần loan truyền tin tức, cũng không cần hi sinh lực lượng, mạo hiểm khai chiến.

Địch Phi Kinh cúi thấp đầu, lại nhướng mắt, ánh mắt chớp chớp, lấp lóe như điện.

- Xem ra đây là một ý kiến hay.
- Đương nhiên là ý kiến hay, nếu không cần gì phải mời người ra.
- Hơn nữa đây cũng là một cơ hội tốt.
- Có thể bảo vệ người, bảo vệ Lục Phân Bán đường lâu dài, ta thấy cũng chỉ có cơ hội này.
- Chỉ là vẫn còn một chuyện ta cảm thấy kỳ quái.
- Chuyện gì?
- Không phải người vẫn luôn bất mãn vì Tô Mộng Chấm không chịu đũa tạn giết tuyệt, tiêu diệt chúng ta sao? Sao hôm nay lại muốn kết minh với ta?

Bạch Sầu Phi cười ha hả, tiếng cười ngông cuồng truyền ra đến tận đường phố.

- Chẳng lẽ người không biết, phần lớn chính khách, lúc chưa nắm quyền thì nhất định phải là một người cấp tiến, nếu không làm sao có thể được phe cấp tiến ủng hộ? Một khi hắn đã nắm quyền, sẽ có thể quyền biến mọi chuyện, giữ thế cân bằng. Quá cực đoan tiến tới sẽ khiến cho địa vị khó giữ,

quá đuổi tận giết tuyệt sẽ dẫn đến kẻ địch liều chết. Khi ta còn làm phó lâu chủ, đương nhiên là phải lên án quý đường. Nhưng bây giờ ta đã là tổng lâu chủ, không ngại dĩ hòa vi quý.

Sau đó hần cười, hỏi ngược lại Địch Phi Kinh:

- Lôi Tồn đã chết, người cũng không gây chiến với chúng ta, dụng ý ra sao, chắc hần trong lòng mọi người đều hiểu cả?

Lần này Địch Phi Kinh cũng cười, cười xong y lại nói:

- Nếu như người có thành ý, vậy hãy để ta suy nghĩ một chút.

Tường Ca Nhi cả giận nói:

- Đây là ý gì? Chuyện như vậy mà còn phải suy nghĩ nữa sao?

- Nếu như bây giờ ta đồng ý với người.

Địch Phi Kinh cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt nói:

- Nhưng lại hoàn toàn không có thành ý, vậy thì xem là kết mình gì?

- Suy nghĩ là phải. Có điều đây là cơ mật, người là người thông minh, chắc là đã hiểu được.

Bạch Sầu Phi cười lớn bước ra cửa, quay đầu để lại một câu:

- Ta cũng biết là người sẽ đáp ứng ta. Bởi vì, nếu bây giờ ta kêu gọi lực lượng trong lâu toàn diện tấn công Lục Phân Bán đường, về phía ta có thể mượn chuyện này để đoàn kết lòng người, còn bên phía người lại chắc chắn thất bại. Ta đi trước. Trong vòng ba ngày người hãy cho ta câu trả lời. Ta còn có một cuộc hẹn quan trọng khác.

Hần thật sự có một cuộc hẹn khác, cũng rất quan trọng.

Hắn thích làm thật nhiều chuyện một lần, hơn nữa đều là chuyện lớn, như vậy mới khiến cho hắn cảm thấy mình hết sức quan trọng.

Hắn thích loại cảm giác này.

Nhưng khi vừa ra khỏi lầu Tam Hợp, trước khi nhìn thấy một người đang tươi cười chờ đợi, hắn đã thấp giọng nói phán đoán của mình với người bên cạnh:

- Địch Phi Kinh không phải là kẻ tầm thường, không thể xem nhẹ. Vừa rồi ta phát chỉ, đá vụn và tinh thạch bắn lên mặt hắn, nhưng gương mặt đó vẫn trắng trẻo không thấy một điểm đỏ nào.

Sau đó hắn hơi lo lắng nói:

- Người đừng thấy lưng hắn bị còng, giống như cả đời không ngóc đầu lên được. Loại người này không kêu thì thôi, một khi kêu sẽ kinh người; không bay thì thôi, một khi bay sẽ lên đến tận trời.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cơ Phùng (Cơ Duyên Gặp Mặt)

Tại con đường phía dưới lầu Tam Hợp, có người đang chờ Bạch Sầu Phi.

Người này đương nhiên không phải là do Bạch Sầu Phi hẹn gặp.

Người này trắng trẻo mập mạp, nhàn nhã ung dung, ôn hoà thân thiết, tươi cười ngênh đón, thoạt nhìn không hề có vẻ khôn khéo giỏi giang, ngược lại có phần ngờ nghệch.

Hắn đương nhiên không tới một mình.

Hắn dẫn theo hai người, đều rất trẻ tuổi, tuấn tú, xinh đẹp, ánh mắt long lanh như nước. Nam nhân rất ít người có hình dáng đẹp như vậy.

Với thân phận và địa vị của hắn tại Hình bộ, hôm nay chỉ dẫn theo hai người có thể nói là rất ít.

Nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên. Bảy năm rưỡi trước, Tô Mộng Châm dẫn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lên lầu Tam Hợp đàm phán với Địch Phi Kinh (còn có Lôi Tồn trong bóng tối), hắn cũng tới nơi này thám thính tin tức như vậy.

Chuyện nhỏ thì hắn giao cho thủ hạ làm, còn chuyện lớn thì hắn phải là người đầu tiên nhận được tin.

Chỉ có điều, lúc ấy hai người đi theo phía sau hẳn là Nhậm Lao và Nhậm Oán. Hiện nay, hai người họ Nhậm này đã rất ít lao (khố), có nhiều oán, bọn họ đã trèo lên đến mức có thể nhòm ngó vị trí của hẳn.

Cho nên gần đây, người đi theo phía sau hẳn không phải là Nhậm Lao và Nhậm Oán, mà là hai người này, Tảo Tảo và Văn Văn.

Hẳn đương nhiên chính là “Tiểu Kiểm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh vừa thấy Bạch Sầu Phi, lập tức cao hứng chào hỏi:

- Bạch lâu chủ, gần đây phát tài chứ?

Bạch Sầu Phi cười một tiếng:

- Ta vốn chẳng có tài vận gì, tiền đến nhanh nhưng cũng xài nhanh lắm, không thể giữ được. Không giống như Chu tổng ngài, từ cổ chí kim chắc là hình tổng có tiền nhất trong nha môn. Nghe nói nhà cửa ở ngoại thành có bốn phần là của ngài, trong kinh chắc cũng có bảy tám con đường đứng tên ngài và người thân của ngài.

Chu Nguyệt Minh vừa nghe liền giật mình, cười đến híp mắt nói:

- Bạch lâu chủ nghe lời đồn nhảm ở đâu thế, nói như vậy đúng là hại chết ta lẫn lộn kiểm cơm rồi, thậm chí có lúc ăn khuya còn phải nợ tiền rượu. May là còn chưa tệ đến mức phải vác cái mặt dày này đến chìa tay với Bạch lâu tổng ngài.

Bạch Sầu Phi nghe được những lời này, chỉ trầm mặt trầm giọng hỏi:

- Chu tổng, chúng ta gặp mặt lần này không phải là tình cờ chứ?

- Không phải, không phải.

Chu Nguyệt Minh vội vàng nói:

- Đây xem như là cơ duyên, cũng là cơ hội khó gặp khó thấy. Bạch lão đại là người bận rộn nhất trong kinh thành, cũng là hồng nhân bên cạnh tướng gia, hôm nay lên lầu có chuyện gì quan trọng không? Muốn gặp người nào? Người trên lầu là ai? Tiếng cười của Bạch lâu chủ truyền đến tận dưới đường, nhất định là gặp được chuyện gì rất đặc ý hài lòng? Có thể nói cho tại hạ biết một chút hay không?

Bạch Sầu Phi chỉ lạnh lùng nói:

- Chuyện thì có chuyện, nhưng đó là chuyện gì, người nào, lại không thể nói cho ngài biết.

- Ai da, ta cũng đâu muốn quản. Có điều mấy ngày qua trong kinh gió thổi cỏ lay, sau khi tiền nhiệm lâu chủ của quý lâu ra đi thì lại càng sợ bóng sợ gió. Có một số chuyện, ta nghĩ nếu không biết một chút, e rằng sẽ bị mấy người Công Tôn thập nhị công công và Nhất Gia trách cứ.

Chu Nguyệt Minh lộ ra một chút tin tức, nói:

- Ngài là người thông minh. Bạch tổng, ngài đúng là nhân vật tài giỏi, tới chỗ nào cũng có chuyện lớn xảy ra. Cho dù ta không quản thì cấp trên cũng sẽ quản. Ngài hãy thông cảm đi. Tin tức do cơn gió vô định thổi tới, nói rằng phía trên còn có một nhân vật hàng chữ tổng nữa.

Bạch Sầu Phi cũng cố tỏ ra thân thiết, thấp giọng áp tai nói:

- Chu hình tổng ngài cũng là bằng hữu của ta, ngài muốn quản chuyện, sao ta có thể không cho ngài quản. Chỉ có điều, ta làm việc thường là do cha nuôi chỉ bảo, mà ý của cha nuôi phần lớn lại đến từ mật chỉ của hoàng thượng. Ngài... nếu vẫn cương quyết muốn nhúng tay, e rằng sau này sẽ không dễ rút tay. Là bạn tốt nên ta mới nói nhiều như vậy, còn sợ vì ngài đau lưỡi.

Chu Nguyệt Minh vừa nghe, biết rằng có hỏi tiếp cũng chỉ phí công. Hơn nữa người này đúng là con nuôi của Thái Kinh, mặc dù con cháu tay sai của Thái Kinh trải khắp cả triều đình, nhưng người này rõ ràng rất được tướng gia coi trọng, không thể trêu chọc được. Nói không chừng hẳn thật sự phụng chỉ làm việc, mình cũng không muốn bước một chân vào tổ ong vò vẽ.

Hắn đành phải chấp tay cười nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, đã làm trở ngại việc công của Bạch tổng, thứ tội, thứ tội! Chu mạo tự biết tiến lùi.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi quét ngang mấy lần, bỗng nhiên hỏi:

- Bọn họ là...

- Gần đây nhân thủ của Hình bộ thiếu thốn, chắc Bạch công tử cũng đã nghe nói.

Chu Nguyệt Minh vẫn tươi cười nói:

- Không có cách nào, đành phải tạm thời bổ sung. Hai nha đầu này, ta đã bảo bọn họ đừng có giả nam, làm mất thể diện. Bây giờ rơi vào trong pháp nhãn của Bạch đại hiệp, thật là xấu hổ. Tảo Tảo, Văn Văn, còn không mau bái kiến Bạch đại hiệp, hi vọng sau này trên giang hồ sẽ tìm được một cây đại thụ che chở.

Hai tên tiểu tử xinh đẹp nghe vậy, lập tức chấp tay thi lễ với Bạch Sầu Phi.

- Như vậy thì tốt. Đi theo Chu hình tổng, cho dù sau này bị mất quan cách chức, cũng học được nhiều thứ dùng cả đời sau không hết, góp được vốn liếng ăn tám đời không xong.

Bạch Sầu Phi chỉ đáp lễ qua loa:

- Chu tổng còn muốn hỏi gì không? Ta có một cuộc hẹn quan trọng, nếu trễ hẹn thì e rằng cả trên lẫn dưới đều không dễ ăn nói.

- Được, nếu Bạch gia đã bận việc công, ta là người sáng không làm chuyện tối, sẽ đi thẳng vào vấn đề.

Chu Nguyệt Minh chột tiến đến gần một bước. Bạch Sầu Phi cũng hiểu ý, lập tức tập trung lắng nghe:

- Những ngày vừa qua, trong kinh thành chúng ta “không thấy” một đại nhân vật, dĩ nhiên là sợ bóng sợ gió. Ta cũng không thể không tìm ngài hỏi thăm.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc nói:

- Là ai mất tích, sao ta không biết? Lại có chuyện gì liên quan đến ta?

Chu Nguyệt Minh tươi cười nói:

- Chuyện của người khác đương nhiên là không dám kinh động đến Bạch lâu chủ. Có điều, người này chính là nhân vật đứng đầu của quý lâu, nghe nói chuyện này cũng phát sinh ở trong lâu. Y rốt cuộc là sống hay chết? Nếu như còn sống thì người ở đâu? Nếu như đã chết thì chết thế nào?

Bạch Sầu Phi hỏi lại:

- Ngài muốn nói đến Tô Mộng Châm Tô lão đại?

Chu Nguyệt Minh lập tức gật đầu, thúc giục hẳn nói tiếp:

- Là y, đương nhiên là y. Ngài quả nhiên biết chuyện của y, có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hay không? Có người nói là ngài đã giết y, liệu có chuyện này hay không?

- Nào có chuyện này.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ta cũng đang tìm y.

- Nhưng mà có người tố cáo chuyện này với ta, cáo lên nha môn, lại tố đến Hình bộ. Cấp trên cũng có người nhờ giúp đỡ, áp lực rất lớn, ta không thể không quản, không thể không hỏi.

Chu Nguyệt Minh hí mắt nhìn Bạch Sầu Phi, giống như con chồn nhìn thấy một con gà mập:

- Hôm nay nhân cơ hội gặp mặt này, đặc biệt đến thỉnh giáo, khi trở về cũng dễ ăn nói.

Bạch Sầu Phi cười nhạt nói:

- Nếu như Chu hình tổng hoài nghi ta, vậy cứ dứt khoát bắt ta về thẩm vấn là được. Hình như không có vụ án nào mà Chu tổng ngài hỏi không ra.

Chu Nguyệt Minh vội vã cười nói:

- Bạch lâu chủ nói đùa rồi, nào có chuyện như vậy. Bạch công tử là tâm phúc bên cạnh tướng gia, thủ hạ trung thành vô số. Ta làm như vậy, chẳng phải là trong mưa to gió lớn còn đi cắn ngón chân của Lôi Công, cắn lỗ tai của Điện Mẫu sao? Bạch công tử không nhận, ta cũng không làm gì được, sao có thể nói bắt là bắt?

Lúc này Bạch Sầu Phi mới chậm rãi nói:

- Chu hình tổng ngài là người thông minh, chỉ cần hiểu được là tốt rồi. Nhậm Lao và Nhậm Oán do một tay ngài bồi dưỡng ra, lại dòm ngó vị trí của ngài đã lâu, cho nên mới loan ra tin tức, nói rằng hình tổng trong kinh sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi về quê cày ruộng nuôi heo. Ta nghe được lời

đồn này, cảm thấy rất bất bình cho ngài. Chu tổng vì sự thái bình của kinh sư, đã cống hiến không ít sức lực, chiến công đếm không hết, gặp nghĩa phụ cũng luôn bày tỏ ý kiến. Vụ án Tô Mộng Châm này, quyền hạn vốn không thuộc về ngài, không bằng để ta thay mặt điều tra, dù sao đây cũng là chuyện trong lâu chúng ta. Thực ra Chu tổng cũng chẳng có gì khó ăn nói. Thứ nhất, đây là chuyện của bang hội, trong hắc đạo đánh giết giết, người sống người chết luôn khó tránh khỏi. Quan (官) chỉ có hai cái miệng (口), còn không quản được miệng đao, miệng lửa, miệng máu phun người. Thứ hai, Tô Mộng Châm vốn là lão đại của bang hội, lỡ may xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là nội chiến trong bang, hoặc là bang hội đánh nhau, vốn không liên quan gì đến công sai. Gieo gió gặt bão, bang phái giao đấu, nếu làm hình tổng mà phải quản cả những việc này, không bằng đi làm minh chủ võ lâm cho rồi, đúng không?

- Đúng đúng đúng, ngài nói đúng.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười híp mắt:

- Thực ra ta cũng chỉ muốn biết, bên trong lâu Tam Hợp không có Tô Mộng Châm chứ? Cho dù ta có nhiều thời gian, cũng không bản sự như vậy. Muốn vào trong quý lâu lục soát, ta thật sự không có cái gan này.

Bạch Sầu Phi đã hiểu ý của hắn, vì vậy nghiêm mặt nói:

- Trong Lâu Tam Hợp không có Tô Mộng Châm. Ta tới đây cũng không phải vì chuyện này.

- Có lời nói của Bạch lâu chủ, ta sẽ dễ dàng báo cáo rồi.

Chu Nguyệt Minh vái tạ:

- Như vậy, đã quấy rầy rồi, xin mời!

Bạch Sầu Phi cũng khẽ khom người nói:

- Mời!

Hai người từ dưới lầu Tam Hợp, mỗi người đi một hướng.

Khi vừa đi xa, Bạch Sầu Phi liền hừ lạnh một tiếng.

Tường Ca Nhi nói ngay:

- Lão hồ ly Chu Nguyệt Minh này đã khó giữ được chén cơm, còn dư hơi đến quản chuyện của người khác, đúng là không biết tự lượng sức.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng nói:

- Không phải hăn muốn quản. Đường nhiên là một nhân vật có vai vế tìm được chút chứng cứ, tố cáo đến quan phủ, cho nên hăn không thể không ra vẻ một chút. Muốn bắt ta à? Hăn còn chưa có bản lĩnh này. Nghĩa phụ không gặt đầu, trong nha môn ngoại trừ họ Gia Cát và họ Công Tôn, không ai có thể trêu chọc được ta.

Âu Dương Ý Ý nói:

- Nhưng lần này Chu Nguyệt Minh cố ý để lộ tin tức, một là muốn lấy lòng ngài, hai là muốn ra oai phủ đầu.

- Hăn à? Hăn đã như trời chiều ngã về phía tây, không có uy phong gì đáng kể.

Bạch Sầu Phi suy nghĩ nói:

- Ngược lại hai tiểu tử đi theo phía sau hăn, không phải nữ mà là nam thứ thiệt.

Âu Dương Ý Ý ngạc nhiên nói:

- Lâu chủ làm sao nhìn ra được? Bọn họ thoát nhìn giống hệt như nữ cải nam trang vậy.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Chuyện này còn không gạt được ta.

Tường Ca Nhi lấy làm lạ hỏi:

- Như vậy, lúc mưa gió nguy ngập này, hắc dẫn hai kẻ tướng mạo tuấn tú theo bên cạnh để làm gì?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng không đáp, trong mắt lại thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cơ Sư (Bậc Thầy Cơ Trí)

Lúc này Bạch Sầu Phi mới xoay người rời đi. Nụ cười trên mặt Chu Nguyệt Minh còn chưa tắt hẳn, hai tên thiếu niên xinh đẹp phía sau hắn đã nhảy nhót, tặc lưỡi, chớp mắt nói:

- Thật là đẹp trai. Ta đã nghe lão đại nói đến, nhưng còn đẹp hơn so với trong tưởng tượng. Có một số nam nhân, đúng là càng có quyền thì càng xinh đẹp.

- Ánh mắt của hắn mới lợi hại, giống như hoàn toàn không nhìn, nhưng chỉ liếc ngang một chút đã nhìn ra chỗ yếu hại của người khác, đúng là nguy hiểm.

Khuôn mặt Chu Nguyệt Minh vẫn đầy vẻ tươi cười, nhưng trong giọng nói không có một chút ý cười nào.

- Hắn đã nhìn ra hai người các ngươi không phải là nữ nhi.

- Cái gì? Hắn làm sao nhìn ra được?

- Hắn lợi hại như vậy sao? Hắn cũng đâu có chạm vào chúng ta.

- Nói nhảm.

Trong mắt Chu Nguyệt Minh cũng không có ý cười:

- Các người thì có bao nhiêu bản lĩnh. Chút cơ trí này của các người, đúng là đã gặp phải “cơ sư”, bậc thầy về khéo léo và trí tuệ.

Hai tên thiếu niên xinh đẹp lại le lưỡi nhún vai, vẻ mặt khả ái. Chu Nguyệt Minh dường như cũng không làm gì được bọn họ.

- Như vậy, hẳn lên lầu Tam Hợp để làm gì?

- Tô Mộng Châm thật sự không có trong đó sao?

- Không có.

Chu Nguyệt Minh nói như đinh đóng cột:

- Nhưng bên trong đúng là có nhân vật quan trọng.

- Tại sao người nói bên trong có nhân vật quan trọng, nhưng lại khẳng định đó không phải là Tô Mộng Châm?

- Bởi vì ta biết thuật xem khí.

- Xem khí?

- Đúng, những người khác nhau thì có khí khác nhau, chỉ là có người khí vượng, có người khí suy, có người khí thịnh, có người khí nhược, cũng có người khí kết, khí tuyệt. Người thịnh vượng thì tử khí đông lai (dấu hiệu cát tường), người suy vong thì khí cấp bại phôi (chật vật nhếch nhác). Người được khí công rèn luyện, có thể nhìn thấy luồng khí sắc trên đầu của người khác.

- Nhưng người cũng đâu có nhìn thấy y.

- Nhưng khí của người nọ quá mạnh, trên nóc nhà cũng bốc lên khí thể của hắn. Ta có thể khẳng định, y vẫn đang ở trong phòng số ba lầu hai của

Lục Hợp các. Khí của người này rất quái lạ, từng đoạn từng đoạn, màu trắng biến ảo, khác với tử khí lờ mờ của Tô Mộng Châm.

- Vậy sao chúng ta không xông vào, gặp y một lần?

- Không thể.

- Tại sao?

- Sao mà nhiều “tại sao” như vậy?

- Người ta muốn biết, cho nên mới thỉnh giáo người.

- Người có khí thể cường thịnh và kỳ quái như vậy, nhất định là cao thủ hạng nhất, hơn nữa khá là âm trầm quỷ quyệt, nếu không cần thiết thì tốt nhất chúng ta không nên trêu chọc.

Nói đến đây, ý cười trên mặt hắn đã hoàn toàn biến mất.

- Ta đại khái đã biết y là ai rồi, không ngờ vào lúc này y lại lên gặp Bạch Sầu Phi.

Nói đến cũng kỳ quái, vẻ mặt tươi cười đã trở thành biểu tình duy nhất của Chu Nguyệt Minh, nhưng khi không cười lại là một gương mặt sắt rất uy nghiêm.

- Xem ra, trong kinh khó tránh khỏi lại sắp nổi lên một phen gió tanh mưa máu, long tranh hổ đấu.

Bạch Sầu Phi đi một mạch tới hẻm Ngõa Tử, nơi đó ở gần địa bàn của Tượng Tị tháp.

Tượng Tị tháp thực ra cũng không phải là một tòa tháp, chỉ là một tòa lầu gỗ tám góc cũ kỹ, càng cao càng nghiêng, càng nghiêng càng nhỏ. Nó

nằm ở trung tâm kinh thành, là một địa phương chuyên tiêu thụ các loại hàng hóa.

Ở nơi này, người có thể dùng giá cả rẻ nhất, mua được tất cả thứ người tưởng tượng được và không tưởng tượng được. Có điều, nếu như người không quen biết với những tiểu thương hàng rong này, không thể hòa mình với bọn họ, vậy người chỉ có thể dùng giá tiền cao nhất mua được những hàng hóa không đáng giá nhất.

Lúc này đã nhá nhem tối, chính là lúc lên đèn, nhưng hoàng hôn còn chưa khép lại, trời vẫn chưa tối.

Con đường này cũng rất náo nhiệt, người đi đường qua lại rất rộn ràng.

Thời gian này việc buôn bán của Tượng Tị tháp cũng rất tốt đẹp. Những tiểu thương bày bán cả một ngày, đang chuẩn bị dọn hàng về nhà. Những người làm việc ban ngày cũng đang lê bước chân mệt mỏi, bước trên con đường trở về. Đây cũng là thời gian mặc cả giữa những người muốn mua chút gì đó trở về và những người muốn bán hết hàng.

Bản tính của Vương Tiểu Thạch khá bình dị gần gũi, thường hay sinh hoạt với dân chúng, cùng nhau làm việc, cùng nhau ăn uống. Với thân phận tam đương gia Kim Phong Tế Vũ lâu ngày xưa của hắn, cùng với uy danh dùng một hòn đá giết chết chết tể tướng máu lạnh Phó Tông Thư, lại có thể sống chan hòa với bình dân bách tính như vậy, tự nhiên được quần chúng ủng hộ quý mến. Sau khi hắn trở lại kinh thành, ngoại trừ thời gian tập võ đọc sách, cho dù bận rộn thế nào, mỗi ngày đều tốn không ít thời gian dạy đám đệ tử bàn hàn đọc sách (thậm chí vì vậy mà giảm bớt thời gian đọc sách của hắn), cũng tốn không ít tâm lực chữa bệnh chữa thương cho hàng xóm láng giềng, thậm chí phong thấp trật khớp cũng do hắn lo liệu. Có lúc hắn còn giúp người khác viết thư, từ thư nhà cho đến đơn kiện, quả thật là nhờ gì được nấy. Quan địa phương thấy đơn thư do hắn viết cũng nể mặt ba

phần. Do đó qua thời gian dài, hắn đã tổn không ít tâm thần tinh huyết cho những người bơ vơ nghèo khổ này, cũng rất được mọi người kính trọng.

Cửa tiệm chữa bệnh bán chữ của hắn được mở trên lầu ba của tháp gỗ.

Bởi vì nhớ ơn Tô Mộng Chấm dịu dặt và chỉ bảo, hắn từng gọi đùa lầu gỗ kia là “Tượng Tị tháp”. “Tượng tị” (mũi voi) đương nhiên không quý giá bằng “Tượng Nha” (ngà voi). Cũng bởi vì bang phái do Tô Mộng Chấm lãnh đạo là “Kim Phong Tế Vũ lâu”, do đó hắn cũng tránh dùng chữ “lâu” để biểu thị sự tôn kính.

Có điều, nơi mà hắn đến, nơi hắn sinh hoạt tự nhiên hình thành một thể lực hiệu triệu. Rất nhiều người tụ tập lại nơi này, giúp đỡ hắn, cũng nhờ hắn giúp đỡ. Lâu ngày lầu gỗ này đã trở thành đại bản doanh của Vương Tiểu Thạch. Người ta thường gọi đùa nó là “Tượng Tị tháp”, dần dần cũng trở thành tên gọi chính thức.

Tính cách của Tô Mộng Chấm vốn cô độc, bề ngoài lãnh khốc, ra tay dứt khoát, nhưng trong lòng lại thường có ý từ bi, không muốn gây nhiều giết chóc. Y tự cho mình thanh cao, yêu thích sạch sẽ, không thích ở cùng với những người mà y xem thường. Cộng thêm y mắc bệnh đã lâu, cho nên cũng ít rời tháp xuống lầu vui vẻ với mọi người. Y tự mình cô lập, gọi đùa nơi ở là “Tượng Nha tháp”, ở trong đó cách xa trần tục. Hiện nay Tượng Tị tháp của Vương Tiểu Thạch cũng tương ứng với Tượng Nha tháp, nhưng bóng người đã như nước chảy xa. Tác phong thân cận của Vương Tiểu Thạch cũng hoàn toàn khác biệt với Tô Mộng Chấm.

Vào lúc hoàng hôn chưa tàn, mặt trời chưa lặn này, Bạch Sầu Phi lại đi tới hẻm Ngõa Tử.

Hẻm Ngõa Tử là nơi náo nhiệt nhất trong thành, trung tâm của nó chính là Tượng Tị tháp.

Hắn tới nơi này làm gì?

Chẳng lẽ hần đến tìm Vương Tiểu Thạch?

(Không phải hần vừa mới gặp Vương Tiểu Thạch sao?)

(Vương Tiểu Thạch đã trở về chưa?)

Hay là hần đến tìm các huynh đệ của Tượng Tị tháp gây phiền phức?

(Đến vào lúc này, chẳng phải là quá kinh động, quá tốn sức, mà lại không có được kết quả tốt hay sao?)

Hoặc là hần đến dò xét tình hình?

(Những người này đều xem Vương Tiểu Thạch là huynh đệ tay chân của mình, bọn họ sẽ bán rẻ “Tiểu Thạch Đầu” của mình hay sao?)

Như vậy, rốt cuộc hần đến đây để làm gì?

Hần à?

Hần tới chẳng để làm gì cả, hần chỉ tới để mua đồ.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cơ Tâm

Mua sắm không hề đặc biệt, có rất nhiều người thích mua sắm.

Mua sắm là mua thứ gì đó.

Có rất nhiều người thích mua thứ gì đó, cho dù không cần thiết, không thực dụng, không cần gấp, bọn họ cũng thích mua nó, chỉ cần chiếm giữ món đồ kia cũng đã thỏa mãn rồi.

Không ít người có sở thích mua sắm, chọn hàng là một loại niềm vui, đây là chuyện rất bình thường.

Nhưng có một số chuyện bình thường, do một số người “bình thường vừa phải” hoặc là “không bình thường” làm ra, lại trở nên rất không bình thường.

Chẳng hạn như hoàng đế đi đại tiện. Con người ai ai cũng phải đại tiện, chuyện này rất tự nhiên. Nhưng nếu như người tưởng tượng “mặt rồng thánh thể” của một hoàng đế cửu ngũ chi tôn lúc đi đại tiện, như vậy sẽ rất tuyệt. Thành thật mà nói, cho dù người tôn kính sợ hãi hoàng đế thiên tử đến đâu, chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ của y lúc đại tiện, “thiên tử” gì đó cũng trở thành “người phàm” mà thôi.

Rất tuyệt, bất kể tốt hay xấu, đều là một loại “không bình thường”.

Bạch Sầu Phi là một nhân vật lớn, cũng là một người bạn rớn.

Dĩ nhiên hắn cũng muốn mua sắm, nhưng không cần phải tự mình đi đến nơi này, chen chúc trong biển người qua lại. Đối với hắn, làm như vậy là “rất mất thân phận”, rất không tầm thường.

Giống như thiên tử đi tìm kỹ nữ, cũng phải lén lén lút lút, không thấy ánh sáng mới dám “hành sự”.

Vào thời gian này, thời điểm này, thời thế này, Bạch Sầu Phi lại tới nơi rong rã hỗn tạp này để mua sắm sao?

Mục đích của hắn là gì?

Hắn là một người rất có tâm cơ, hắn hao tổn tâm cơ dĩ nhiên đều có mục đích, đều có cái giá.

Nhưng mục tiêu là gì? Là cái giá như thế nào, mới khiến cho nhân vật như hắn đi tới loại địa phương này, làm chuyện như vậy?

Bạch Sầu Phi không giống Tô Mộng Châm. Tô Mộng Châm không thường lộ diện, nhưng y vẫn quan tâm đến nỗi khổ của dân gian, ước chế thủ hạ không cho quấy nhiễu nhân dân, giữa đường gặp chuyện bất bình cũng giúp đỡ những người khó khăn.

Nhưng bản thân y lại không thích sống chung với những người tạp vụ. Y cao cao tại thượng và cô độc.

Y làm việc bất thường, thay đổi vô thường. Lúc người ta cho rằng y nên lui, y sẽ ngông cuồng tiến bước; lúc người ta nghĩ rằng y không kiềm chế được, y lại nhẫn nhịn không phát tác. Y làm việc từ trước đến giờ luôn im tiếng.

Bạch Sầu Phi lại thích danh tiếng.

Một khi thành công, hãn muốn mọi người đều phải biết vinh quang của hãn; nếu như thất bại, hãn chỉ một mình lẩn trốn liếm vết thương của hãn.

Hãn tuyệt đối không phải là một người ăn mừng khắp nơi, nhưng vẫn có không ít người nhận ra hãn.

Thấy hãn đột nhiên xuất hiện như vậy, hơn nữa còn xuất hiện như vậy đột nhiên, hơn nữa đột nhiên như vậy xuất hiện, rất nhiều người đều kinh ngạc đến há hốc mồm, không khép lại được.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại rất hiền lành. Hãn đi vào trong đám người, mọi người cũng vây quanh hãn xem náo nhiệt. Hãn giống như hạc đứng giữa bầy gà, áo trắng không dính bụi trần, so với những người vây quanh đúng là ngọc thụ lâm phong.

Hãn đến gian hàng này mua hai món y phục, đến quầy hàng kia mua đôi tất, ở cửa hàng bên kia mua mấy cây bút, lại đến cửa hàng bên đó mua một viên ngọc thạch.

Hãn còn tới lầu lầu uống trà, tại cửa tiệm bên đường ăn tô mì, còn gọi bảy lạng rượu trắng.

Hãn còn mời những người quê mùa vây quanh ngồi xuống uống rượu với hãn.

Hãn thấy một vị phu nhân ôm một đứa trẻ, hãn cũng đi đến ôm chầm lấy nó, còn hôn một cái. Bất hạnh là khi hãn hôn, đứa trẻ kia lại tiểu vào trên áo của hãn.

Hãn cũng không lập tức đẩy đứa trẻ ra.

Vị phu nhân kia cuống quýt xin lỗi. Hãn chỉ cười nói:

- Sợ cái gì? Đồng tử tiểu vào là dấu hiệu phát tài. Mọi người phát tài!

Lúc này mọi người đều cười ồ lên, cũng không e ngại Bạch Sầu Phi nữa, trở nên thân thiết hơn nhiều.

Bạch Sầu Phi còn đi thỉnh giáo một tiểu thương cách làm mì sợi.

Lúc này, có một đứa trẻ hơi lớn, trong lỗ mũi chảy ra hai con “rồng xanh”, ném một miếng thẻ dùng để gạt phân đến. Bạch Sầu Phi đang bị một đám người vây quanh, hẳn muốn thi triển khinh công thì trước tiên phải đẩy mọi người ra, cho nên không tránh được. Hẳn cũng quyết định không tránh, thế là miếng gạt phân hôi thối liền đập vào y phục sạch sẽ trắng tinh của hắn.

Đứa trẻ kia còn vỗ tay hát mừng:

- Rau cải trắng, không bay nổi, miếng gạt phân, thật xứng đôi.

Lão bản của tiệm mì và đám người đều xấu hổ:

- Xin lỗi, đứa nhỏ này đầu óc có chút vấn đề. Trước kia cha nó là thủ hạ của ngài, phạm phải lỗi lầm nên bị ngài giết chết. Mẹ nó khóc đến chết đi sống lại, có nói mấy câu xúc phạm đến ngài, sau đó cũng bị thủ hạ của ngài cường gian rồi giết chết. Cho nên nó mới nói năng lộn xộn như vậy, ngài không cảm thấy phiền lòng chứ?

Bạch Sầu Phi nghe vậy, vành mắt cũng đỏ lên.

Hắn lấy ra một thỏi bạc, bước đến, trên mặt lại trúng phải một miếng gạt phân, lần này là còn ướt nhem, mùi hôi nồng nặc.

Hắn cũng không tránh, thậm chí còn không chớp mắt.

Hắn đưa thỏi bạc cho đứa trẻ.

Đứa trẻ lại không cầm, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn nhét bạc vào trong tay đứa trẻ.

Vành mắt đứa trẻ kia cũng đỏ lên, chợt bỏ thỏi bạc xuống, xoay người bỏ chạy.

Bạch Sầu Phi nói với mọi người:

- Ta vốn không biết chuyện này. Khi trở về ta nhất định sẽ điều tra xem ai làm, xử trí theo luật quy, nhất định không để cho những kẻ điên cuồng như vậy ung dung ngoài vòng pháp luật.

Mọi người đều có phần cảm động, sôi nổi lên tiếng.

- Chúng ta không biết Bạch phó lâu chủ là người hảo tâm như vậy.

- Gọi ta là Bạch Sầu Phi được rồi.

- Sao được... ngài bây giờ đã là lâu chủ cao quý của Kim Phong Tế Vũ lâu rồi...

- Hay cứ gọi ta là Bạch lão nhị cũng được.

Mọi người đều châu đầu ghé tai bàn luận.

- Xem ra, Bạch lão nhị này cũng không kiêu ngạo.

- Ta thấy hắn giống như làm bộ, có tâm cơ khác.

- Bỏ đi, cho dù giả vờ thì cũng tốt hơn tự cao tự đại.

Tóm lại mọi người đều xôn xao, cho đến khi Bạch Sầu Phi ăn xong tô mì, nước nở khen ngon. Dư lão bản của tiệm mì lại nói:

- Nếu lâu chủ thích thì hàng ngày cứ tới, tôi sẽ làm cho ngài ăn.

Bạch Sầu Phi thanh toán tiền, còn đặc biệt đưa thêm một thỏi hoàng kim.

Lão bản Dư Xuân (người ta thường gọi y là “lão bản ngu ngốc”) ngăn ra:

- Đây là cái gì?

Bạch Sầu Phi giơ ngón cái nói:

- Mì rất ngon, ông đã tốn công, cho nên ta đặc biệt khen thưởng.

Tường Ca Nhi ở bên cạnh thúc giục:

- Đây là tâm ý của lâu chủ, hãy nhận đi!

Sắc mặt Dư Xuân trầm xuống, cầm muống và dưa lên, tiếp tục vớt mì, không để ý đến bọn họ nữa.

Bạch Sầu Phi muốn tạo dựng hình ảnh tốt, nhưng kết quả lại bị bẽ mặt, chỉ biết lúng ta lúng túng ngồi ở đó. Tường Ca Nhi cả giận nói:

- Sao ngươi lại không biết tốt xấu như vậy!

Lão bản kia lại nói:

- Chúng ta đây nhiệt tình chiêu đãi, chỉ vì xem ngươi là bằng hữu. Người nhiều tiền muốn thưởng, có thể đến Nghênh Xuân các, không cần tới chỗ này khoe khoang.

Những người vây quanh đứng xem cũng mỉm cười tản đi.

Bạch Sầu Phi mỉm cười xin lỗi, sau đó khom người rời đi.

Hắn vẫn tiếp tục đi về hướng trung tâm đường, đó là hướng của Tượng Tị tháp.

Hắn thật sự muốn đến Tượng Tị tháp sao?

Hắn muốn tìm ai? Muốn làm gì?

Đám người đã giải tán, hoàng hôn đã khép lại, người xung quanh dần dần ít đi.

- Vừa rồi đứa trẻ đi tiểu kia, còn có mẫu thân của nó, đừng quên lão bản tiệm mì, cùng với tên khách nói rằng ta có tâm cơ, trong vòng một tháng lần lượt giết chết. Nhớ là phải làm một cách âm thầm, chết giống tự nhiên, không được để cho người ta nghi ngờ. Biết chưa?

Trong hành quán, sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo, Bạch Sầu Phi thấp giọng phân phó:

- Còn đứa trẻ ném miếng gạt phân kia, hãy bắt về giao cho Nhậm Lao và Nhậm Oán, ta muốn nó phải sống đủ một tháng.

Tường Ca Nhi lập tức cúi đầu đáp:

- Vâng.

Âu Dương Ý Ý đột nhiên hỏi Tường Ca Nhi:

- Tại sao gò má người bỗng nổi da gà? Sợ hãi phải không?

Tường Ca Nhi vội nói:

- Những kẻ này không biết điều, đương nhiên là đáng chết, chẳng có gì phải sợ.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn chăm chú, ngữ điệu mặc dù rất thấp, nhưng mỗi câu còn sắc bén hơn đinh:

- Người trung thành với ta, dĩ nhiên sẽ có tiền đồ gấm vóc. Không độc không phải trượng phu, đương nhiên chỉ là dùng để đối phó với những kẻ phản đối ta.

Tường Ca Nhi lại buông tay đáp:

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi.

Bạch Sầu Phi lại cười cười nói:

- Vương Tiểu Thạch biết mua chuộc lòng người, ta cũng không thể thua kém hẳn. Sau này những chuyện như đi dạo lôi kéo tình cảm, mặc dù không thích nhưng cũng phải bớt thì giờ để làm.

Tường Ca Nhi cung kính nói:

- Lâu chủ nhìn xa vạn dặm, biết trước mọi việc.

- Chuyện này cũng chẳng thấm vào đâu.

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Chỉ có điều, Vương Tiểu Thạch hao tổn bao nhiêu tâm cơ, chúng ta cũng có thể bỏ ra như vậy. Ta cũng không tin mọi người đều theo phe hẳn.

- Lâu chủ chỉ cần thi triển một chút thủ đoạn

Tường Ca Nhi khom người nói:

- Vương Tiểu Thạch chắc chắn thất bại.

Âu Dương Ý Ý đột nhiên cười lạnh.

Bạch Sầu Phi vừa đi ra khỏi hành quán, đi tới ngoài đường, vừa hỏi:

- Người cười cái gì?

Ánh mắt Âu Dương Ý Ý nhìn về phía xa:

- Ngài nói xem, bọn trộm cắp của Tượng Tị tháp vẫn luôn giám thị chúng ta, không biết bọn chúng đang đoán trong hồ lô của chúng ta bán thuốc gì?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cơ Biến (Biến Hóa Bất Ngờ)

Việc giám thị được tiến hành trong phố xá sầm uất, hơn nữa cũng không ít người. Bọn họ vốn là hào kiệt phố phường, xen lẫn trong đám người thì không ai nhận ra được.

Trong đó có ba người đã tụ tập với nhau một cách thần không biết, quỷ không hay.

Ba người bọn họ quay về các hướng khác nhau, nhưng thực ra lại đang đối thoại.

Một người giống như đang ngân nga câu hát (Đường Thất Muội).

Một người giống như đang nhai kẹo mạch nha (Ôn Bảo).

Một người đang mặc cả với người bán da thú (Thái Thủy Trạch).

- Người nói xem, tên này tới đây để làm gì?
- Chồn đến chúc tết gà, không có chuyện tốt gì.
- Hắn tới chỗ này mua chuộc lòng người, biểu thị quyền thế.
- Không phải hắn muốn tấn công vào Tượng Tị tháp đấy chứ?

- Bây giờ tấn công vào, hắn chẳng hề có lợi ích gì. Huống hồ hắn cũng không có thực lực này. Chỉ có điều, hắn nhất định là thuận tiện thăm dò địa hình hoàn cảnh một chút.

- Hắn lại dẫn theo không ít người.

- Đúng, hắn nhìn giống như phóng khoáng thân thiện, hoàn toàn không đề phòng, thực ra bên cạnh lại có hai mươi bảy tên cao thủ đang âm thầm bảo vệ, đúng là giả tạo.

- Là hai mươi tám người, đây còn chưa tính hai kẻ dùng làm chiêu bài bên cạnh hắn.

- Lần này hắn tới chẳng tốt lành gì, nhất định là có mưu đồ khác.

- Cũng có thể hắn chỉ tới để nhiễu loạn lòng quân, phô trương sức mạnh.

- Đáng tiếc là Tiểu Thạch Đầu còn chưa trở về.

- Vương Tiểu Thạch trở về thì sao? Hắn không đủ tàn nhẫn. Không độc không phải trượng phu, điều này hắn không thể làm được. Nếu không, thừa dịp Bạch Sầu Phi tới đây, không để cho hắn còn mạng trở về.

- Điểm này thì Vương nhị ca không tốt.

- Điểm này của Tiểu Thạch Đầu rất tốt. Nếu như hắn lòng dạ độc ác, cũng không xứng làm đại ca của chúng ta.

- Người cũng đừng khinh hắn mềm lòng, hắn có một loại lực lượng mà mọi người không có.

- Lực lượng gì?

- Hắn nhờ người khác làm việc, rất ít người sẽ từ chối. Hắn cũng không tính là có quyền có thế, nhưng lại có biện pháp nhờ những người nắm giữ

quyền hành giúp hãn, không tổn một binh một tốt, không cần giết người phóng hỏa, đây không phải là bản lĩnh bằng trời sao?

- Đúng, là bản lĩnh lớn.

- Đúng, công phu này Bạch Sầu Phi không thể học được.

- A, bọn họ là ai?

- Kẻ nào lại dám động thủ ở đây?

-Ồ, bọn họ lại nhắm vào Bạch Sầu Phi...

Muốn ra tay với Bạch Sầu Phi cũng không dễ dàng, nhân thủ của hãn rất nhiều, hoàn toàn trà trộn vào trong đám người, hơn nữa đều là hảo thủ. Trong đó có không ít đệ tử do một tay Lương Hà huấn luyện ra.

Nhưng vào lúc này, có ít nhất bảy người đã chia làm bảy hướng tấn công Bạch Sầu Phi.

Có người đã sớm mai phục ở nơi đó, cải trang thành người đi đường, vừa gặp Bạch Sầu Phi liền ra tay.

Có người phi thân lướt tới.

Có người còn đạp trên đầu mọi người lao tới.

Có sát thủ từ dưới đũng quần của người đi đường “chui” lên.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó là Bạch Sầu Phi.

Trận chiến này rất khốc liệt, cũng rất ngắn ngủi.

Người chết rất nhiều, ánh đao ánh máu, máu thịt tung tóe, rất nhiều bình dân bách tính không kịp tránh đi, bị chết thảm dưới đao của sát thủ.

Bạch Sầu Phi dường như cũng bị thương chảy máu, vết thương không nhẹ.

- Dừng tay, đừng động thủ, có gì từ từ nói!

Một tên đệ tử trong Tượng Tị tháp lớn tiếng ngăn cản, nhưng lại bị trúng một đao.

Cuối cùng, bảy tên sát thủ không thể thành công, từng người lần lượt bỏ chạy, chạy còn nhanh hơn so với lúc đến.

Chỉ có một tên bị bắt, là do Bạch Sầu Phi bắt được.

- Nói mau, là kẻ nào sai khiến?

Phi tha * của Âu Dương Ý Ý quần cổ họng người này:

- Người chỉ có một cơ hội thôi.

* Một món vũ khí thời xưa, bao gồm một cục sắt cột với một sợi dây.

Người nọ không trả lời, lập tức nghe được tiếng kêu do phi tha cắt vào cơ cổ của hắn, sắc mặt lập tức trắng bệch.

- Tôi nói, tôi nói...

Hắn hét lên:

- Là Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch bảo tôi...

Sắc mặt Bạch Sầu Phi bi thảm, có lẽ vì bị thương quá nặng nên lão đảo như muốn ngã.

Âu Dương Ý Ý giật tay phát ra một tiếng “xoẹt”, cắt đứt chiếc đầu của sát thủ kia.

Đường Thất Muội thấy tình thế không ổn, muốn ngăn cản, liền hô lớn:

- Dừng...

Nhưng đã không còn kịp.

Thân thể không đầu còn co giật mấy cái, sau đó mới ngã xuống.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn Đường Thất Muội, lúc này Đường Thất Muội đã “lộ mặt”.

Lúc này, đường cái vốn rộn ràng náo nhiệt đã biến thành người ngã xe nằm, cảnh tượng thê lương. Không ít người nằm trên đất rên rĩ, phần lớn đều là dân chúng vô tội.

- Vương Tiểu Thạch ơi là Vương Tiểu Thạch!

Bạch Sầu Phi căm hận nhìn lên trời hô lớn:

- Ta vốn định tìm người nghị hòa, không ngờ người lại quá tàn nhẫn, ra tay độc ác như vậy...

Chuyện này thật sự xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn là một biến hóa bất ngờ.

Sát thủ xuất hiện một cách mau lẹ, cũng biến mất một cách xuất quỷ nhập thần. Người sống duy nhất thì đã chết sau khi nói ra người cầm đầu, khiến người ta không cách nào truy xét được chân tướng.

- Vương Tiểu Thạch, nếu như người không phục, cứ quang minh chính đại giao đấu với ta. Hiện giờ ta đang ở địa bàn của người, người muốn lấy mạng của ta thì dễ như trở bàn tay, sao lại phải lén lút, làm chết oan nhiều người vô tội như vậy?

Bạch Sầu Phi gào lên:

- Người giả thần giả quỷ, gạt được người khác nhưng không gạt được ta. Tô lão đại cũng là bị người một tay che trời hại chết...

Chợt nghe một người cười giễu cợt nói:

- Người kêu trời kêu đất, chửi bóng chửi gió như đàn bà làm gì?

Đây cũng là một biến hóa bất ngờ.

Bạch Sầu Phi vốn đang tình cảm lên mặt, tập trung tinh thần, diễn xuất quên mình, kêu gào tha thiết, khóc lóc kể lể, như say như mê, chợt nghe câu nói này từ phía đông truyền đến.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng quét qua, lập tức nhìn thấy một hán tử đang nấp sau cột đèn thờ xem “náo nhiệt”.

Hán tử kia vội khoát tay la lên:

- Không phải tôi, không phải tôi...

Bạch Sầu Phi đang muốn ra hiệu động thủ, chợt nghe giọng nói kia lại cất lên:

- Chiêu này của người đã từng dùng trong cuộc tàn sát Hoa phủ, bây giờ dùng lại không còn hiệu nghiệm nữa đâu.

Giọng nói lại từ phía tây truyền đến.

Bạch Sầu Phi nhanh chóng xoay người, lại nhìn thấy một tên tiểu đồng bảy tám tuổi đứng ở đó.

Tiểu đồng kia vội khàn giọng la lên:

- Tôi tôi tôi... tôi không có lên tiếng mà!

Bỗng nhiên giọng nói lại từ phía bắc truyền đến, trầm trầm nói:

- Vì muốn diễn một vở kịch đại nhân đại nghĩa, người lại giết chết nhiều người vô tội như vậy, đúng là quá tàn nhẫn.

Lần này Bạch Sầu Phi không xoay người, một tiếng “xoẹt” vang lên, một chỉ đã xé gió bắn ra.

Sau một tiếng “phụp”, nơi phát ra giọng nói lại không có bóng người nào, chỉ có một tấm bảng hiệu dày nặng, đã bị chỉ công đâm thủng một lỗ.

Nhưng giọng nói đã chuyển đến phía nam.

- Bỏ đi, Bạch Sầu Phi, “Tam Chỉ Đạn Thiên” của người, ta thấy giống như đàn tỳ bà mà thôi.

Lần này Bạch Sầu Phi cũng không quay đầu, người xoay lại là Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi.

Có thể nhìn ra được, tại chỗ có ít nhất hai mươi bốn người, ánh mắt đồng loạt nhìn về nơi vừa phát ra giọng nói.

Không nói đến những chuyện khác, ít nhất người này còn chưa hiện thân, nhưng đã khiến cho phần lớn nhân thủ mà Bạch Sầu Phi bố trí bị bại lộ tung tích.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cơ Thể

Bạch Sầu Phi đầu không quay, thở không gấp, giọng nói không thay đổi:

- Hóa ra các hạ là tay sai của Vương Tiểu Thạch, giết người không được nên đành phải nói mấy câu nhảm nhí để cứu vãn mặt mũi, đúng là thủ đoạn của đám chuột nhắt.

Người nọ hừ lạnh nói:

- Là kẻ nào luôn làm những chuyện mờ ám? Bắt cóc người nhà của huynh đệ kết nghĩa để uy hiếp, như vậy mà là hảo hán sao?

Bạch Sầu Phi nhướng mày:

- Các hạ là ai? Dùng mật ngữ truyền âm, ngàn dặm truyền thanh, nội lực cao minh như vậy, sao lại không dám hiện thân nói chuyện? Các hạ luôn ngậm máu phun người, vu cáo tại hạ, rốt cuộc chúng ta có thù oán gì?

Người nọ cười hào sảng, tiếng cười giống như vang lên từ bốn phương tám hướng:

- Nói chuyện thì sợ gì? Đừng tưởng rằng người bắt người nhà của Vương Tiểu Thạch là có thể nắm chắc phần thắng, muốn làm gì thì làm. Hôm nay ta đã đi trước người một bước, cứu bọn họ ra, để cho người thấy, xem người có thể làm gì được.

Dứt lời, chợt nghe những tiếng “phụp phụp” liên tục vang lên, ráng chiều trước mắt bỗng tối sầm lại.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nhảy ra, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con điều lớn lướt qua bầu trời.

Không, không phải điều, mà là người.

Người sao?

Người từ không trung bay qua, thật sự “bay” qua.

Quả thật có loại người này, kinh công như vậy đã gần như không còn là “nhảy”, “vọt”, “lướt” nữa, mà là thật sự “phi hành”.

Càng khiến người ta kinh hãi, người này không phải một mình “bay qua”, mà còn mang theo hai người khác một trái một phải, một người nam (tuổi tác khá lớn) và một người nữ (tuổi tác tương đối trẻ).

Bạch Sầu Phi liếc nhìn, trong lòng trầm xuống. Tường Ca Nhi lại thất thanh kêu lên:

- Hắn đã cứu Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình!

Hai người này là “quân bài sát thủ” trong tay Bạch Sầu Phi, dùng để khống chế Vương Tiểu Thạch, hiện giờ lại bị “cứu đi”, như vậy thật là hồng phúc.

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Đuổi theo!

Từ con đường lớn này và mười mấy con hẻm nhỏ nối liền với nó, có ít nhất mười bảy mười tám người chạy ra, dùng thân pháp và phương thức khác nhau toàn diện ngăn cản “ba người đang phi hành” kia.

Nhưng lại không chặn được.

“Người phi hành” này mặc dù mang theo hai người khác, nhưng vẫn nhẹ nhàng như không có vật gì. Bọn họ chậm mất một bước, không chặn được y tại góc đường, cho nên chỉ có thể liều mạng đuổi theo.

Khinh công của Âu Dương Ý Ý rất tốt, hẳn luôn luôn rất tự cao. Hắn thường dùng thân thể làm vũ khí, phi thân tấn công kẻ địch. Nhưng nhìn thấy người này mang theo hai người khác mà vẫn có thể bay nhanh như vậy, cũng phải thất thanh kêu lên:

- Khinh công thật kinh người, đúng là chỉ có thân thể do máy móc tạo nên, mới có thể lướt gió mà đi, bay không tốn sức như vậy.

Tường Ca Nhi cũng bày tỏ sự lo lắng:

- Khinh công của người này giỏi như vậy, cho dù đuổi kịp e rằng cũng tổn công vô ích.

- Khinh công giỏi không có nghĩa là võ công cũng giỏi.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh:

- “Lão Tự Hiệu” Ôn gia dùng độc nổi danh thiên hạ, nhưng công phu phần lớn chẳng ra gì. Thục Trung Đường môn ám khí đệ nhất, nhưng nói về binh khí còn thua kém Diêu Thủ Bàn gia. Một người quá chuyên tâm vào một loại võ công, sẽ không thể phân tâm học võ nghệ khác. Giống như một người giỏi ca hát chưa chắc đã giỏi dệt vải, một người có thể giám định cổ vật chưa chắc đã hiểu được canh tác làm ruộng.

- Vâng vâng vâng.

Tường Ca Nhi vội vàng nói:

- Giống như lâu chủ đây, võ công tuyệt đỉnh, lại giỏi tổ chức, trong cung điện gặp quan giao tiếp tự nhiên, trên giang hồ làm việc tiêu sái lưu loát, văn võ song toàn, mọi việc suôn sẻ, đó mới là nhân kiệt hiếm có trên đời.

- Chuyện này đương nhiên.

Âu Dương Ý Ý thay hẳn kết luận:

- Cho nên trên đời chỉ có một Bạch Sầu Phi Bạch lâu chủ, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng chỉ có một ông chủ mà chúng tôi kính phục.

Trong khi bọn họ lên tiếng, bước chân không hề chậm lại chút nào, vẫn nhanh chóng đuổi theo người áo vàng đã cứu đi Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình.

Khinh công của bọn họ đều không cao hơn người thần bí kia, nhưng lại có một bản lĩnh hiếm thấy. Bọn họ có thể vừa đuổi theo kẻ địch, vừa nắm lấy cơ hội ra sức tăng tốc chủ mới. Chỉ với bản lĩnh này, người áo vàng chạy ở phía trước chưa chắc đã có thể làm được.

Biết nịnh hót, biết nắm lấy thời cơ nịnh hót, đồng thời hiểu được phải nịnh hót như thế nào mới đi vào lòng người, chỉ có lợi chứ không hại, điểm này tuyệt đối cần có công phu thật sự trải qua rèn luyện, không để lại dấu vết.

Bọn họ (tổng cộng có hai mươi một người, những người khác thì ở lại đường lớn “khắc phục hậu quả”) cùng nhau đuổi theo ngăn cản người áo vàng kia.

Người áo vàng kia mang theo hai người chạy đi. Mấy lần sắp bị người khác vòng qua ngăn cản, y lại nhảy lên nóc nhà, hoặc là lướt qua tường vây, thậm chí nhún người một cái đã bay đến ngọn cây, vượt qua đỉnh đầu những người ngăn cản. Cho dù bọn họ làm cách nào cũng không thể chặn được y.

Tuy là như vậy, nhưng người này vẫn phải chạy đông chạy tây tránh né những người truy đuổi. Do đó, Bạch Sầu Phi, Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi đã dần dần tiến đến gần y.

Bạch Sầu Phi vốn sở trường khinh công, chữ “Phi” trong tên của hắn quyết không phải là chỉ gọi suông.

Ngoại hiệu của Âu Dương Ý Ý là “Vô Vĩ Phi Tha” (phi tha không đuôi), tước hiệu của Tường Ca Nhi là “Tiểu Văn Tử” (con muỗi nhỏ), đương nhiên đều có thành tựu về thân pháp.

Bọn họ đã đuổi đến gần người áo vàng kia.

Người áo vàng kia vừa trốn tránh truy cản, vừa nhanh chóng vòng vào một con đường dài.

Đám người Bạch Sầu Phi dĩ nhiên cũng không chậm, nhanh chóng lướt đến. Chợt thấy một bóng đen từ trời rơi xuống trước mặt Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi ứng biến thật nhanh, tay trái tóm lấy người nọ, ngón giữa tay phải đã đặt lên ấn đường đối đường, ngưng tụ chỉ kinh nhưng không phát.

Lúc này Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi mới thấy rõ, hóa ra người tới là quý nhân và tâm phúc bên cạnh Bạch Sầu Phi gần đây, Lương Hà.

Lương Hà nói:

- Bái kiến lâu chủ, tôi có việc muốn bẩm báo!

Bạch Sầu Phi hừ lạnh thu chỉ lại.

- Con đường phía trước gọi là đường Bán Dạ, là một con đường cụt, không có lối ra. Bây giờ mới vừa vào đêm, trên đường vắng tanh, đợi đến nửa đêm mới có tiểu thương tụ tập, vô cùng náo nhiệt.

Hóa ra trong khi Bạch Sầu Phi liên tục truy đuổi, Lương Hà cũng không ngừng bố trí, đã dồn người áo vàng vào trong con đường không có lối ra này.

- Phái Tôn Ngư đến bên kia, xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại để cho người ta phát hiện ra con tin, còn cứu người đi, mà lại không phát ra một tín hiệu nào.

Bạch Sầu Phi đuổi theo đến mức lỗ mũi phun khói:

- Chúng ta chặn hãm lại, ta cũng không tin lúc này bọn chúng còn chạy được!

Có một số chuyện người không tin không được.

Trong một giọt nước có mười vạn tính mạng, mạch máu của một người có thể dài đến mười dặm, ánh sao mà người nhìn thấy là từ mười vạn năm trước, người có tin hay không?

Nhưng những chuyện này đều là sự thật.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cơ Vĩ (Đuôi Cơ Mưư)

Con đường Bán Dạ này quả thật chỉ có nửa con đường.

Người đuổi theo cũng giống như chỉ còn lại nửa cái mạng, cuối cùng đã dồn người áo vàng kia và hai người do hăn cứu ra vào góc chết của đường.

Góc chết của đường chính là không có đường.

Chỉ có một ngôi nhà lớn, hai cánh cửa bằng đồng khép chặt, ngoài cửa có hai pho tượng sư tử bằng đá, trừng mắt há mồm, nhe răng ưỡn ngực, nhưng nhìn lại có vẻ khả ái nhiều hơn là hung dữ.

Trước cửa còn có một câu đối.

Đường dài từ đây hết

Lời tựa nay bắt đầu

Trước cửa lớn còn treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ, bên trái viết chữ “Xá”, bên phải viết chữ “Dư”.

Người áo vàng đến nơi này bỗng ngừng lại.

Những người đuổi theo thấy vậy cũng ngừng lại, từ từ vây quanh, nhưng lại không dám tiến đến quá gần.

Dù sao chim đã vào lồng, không thể bay ra ngoài được.

Không ngờ người áo vàng lại chinh đồn áo quần, đi đến gõ cửa.

“Cộc! Cộc cộc! Cộc cộc cộc!”.

Người trong nhà cũng ra mở cửa.

Người áo vàng và hai người được hãn mang theo lập tức lướt vào.

Người của Kim Phong Tế Vũ lâu đều hai mặt nhìn nhau.

Vốn là Lương Hà dẫn người bố trí, bốn mặt bao vây, đuổi chó vào ngõ cụt, khiến cho đối phương không còn đường thoát. Nhưng bây giờ xem ra, là do người áo vàng tự nguyện chạy tới đây, vừa lúc “giúp đỡ” Kim Phong Tế Vũ lâu bày trận hoàn thành, còn hãn đã sớm có người trong nhà tiếp ứng.

Bạch Sầu Phi hung ác nhìn chăm chăm vào Lương Hà, hỏi:

- Đây là nhà của ai?

Lương Hà đáp:

- Không biết.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Hình dáng của hãn như thế nào?

Lương Hà nói:

- Người của chúng ta đuổi theo ngăn chặn, không một ai có thể đuổi qua trước mặt hãn.

Bạch Sầu Phi nhướng mày:

- Không có người nào sao? Từ trên cao nhìn xuống cũng không thấy à?

Chợt nghe một người từ xa xa nói:

- Tôi nhìn thấy.

Bạch Sầu Phi hạ lệnh:

- Tới đây!

Người nọ liền chạy tới.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Người tên gì?

Người nọ đáp:

- Tôi tên là Điền Thất.

Lương Hà bổ sung:

- Hắn là kiếm thủ số bảy, tại Tiểu Tác Vi phường ám sát Chu Tiểu Yêu không thành, nhưng lại khiến Đường Bảo Ngưu bị thương, cho nên tôi mới điều hắn tới đây.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Người nhìn thấy gì?

Điền Thất đáp:

- Lúc ấy tôi đang mai phục trên cây du phía bên phải Tượng Tị tháp, vừa lúc hắn đi qua, cho nên thoáng nhìn thấy.

- Hình dáng ra sao?

- Chuyện này... rất khó nói.

- Nói!

- Hắn mang một chiếc mặt nạ.

- Mặt nạ gì?

- Ngoài trừ đôi mắt lộ ra bên ngoài, trên mặt nạ chỉ vẽ một dấu hỏi.

- Dấu hỏi?

- Đúng vậy.

- Hừ, dấu hỏi!

Bạch Sầu Phi hậm hực nói:

- May mắn, hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không chạy được. Nếu cần thì cứ một bó đuốc đốt cháy cả miếu, xem hắn có chịu bò ra trình diện hay không.

Nói xong, Bạch Sầu Phi cũng đi gõ cửa.

Lúc hắn mắng chửi thì khá là kích động, nhưng khi hành động thì lại hết sức bình tĩnh.

Một nhân vật lãnh tụ phải có phương thức làm việc của hắn. Nếu như trong lúc giận dữ phạm sai lầm, vậy thì lúc đặc chí càng dễ xảy ra sơ suất, lúc tất thắng càng dễ sơ ý lỡ tay. Nếu không hiểu được những đạo lý này, hắn căn bản không thể trở thành kiêu hùng một phương, tông sư một phái. Những hào kiệt nhất thời, anh hùng một ngày sở dĩ thất bại, là bởi vì bọn họ vốn không quan tâm đến sinh mệnh của mình.

Lúc hăn mắng chửi người khác thì cơn giận vẫn còn sót lại, nhưng khi gõ cửa thì rất bình tĩnh hoà nhã.

“Cộc! Cộc cộc! Cộc cộc cộc!”.

Hăn cũng gõ cửa như vậy.

Cửa cũng mở ra.

Mở cửa là một người trẻ tuổi, mày đao, môi mỏng gợn sóng, ánh mắt sâu muện rất hung dữ.

Bên hông y giắt nghiêng một thanh kiếm, đó là một thanh kiếm bình thường, nhưng lại không có vỏ kiếm.

Kiếm này nhìn giống như tiện tay giắt vào, nhưng Bạch Sầu Phi chỉ liếc một cái đã nhận ra, trên đời này quyết không có cách giắt kiếm nào tốt hơn thanh kiếm này, có thể khiến cho thanh niên trước mắt càng nhanh, càng dễ, càng thuận tiện rút kiếm tấn công.

Hăn vừa nhìn thấy cách giắt kiếm này, lập tức cảm thấy kính nể, đồng thời cũng bừng lên đấu chí.

Trên đời có một loại người, gặp cản không cản, gặp mạnh càng mạnh, gặp ác chế ác, gặp địch giết địch. Bạch Sầu Phi hiển nhiên chính là loại người này.

Hăn háo thắng, hăn muốn thắng rồi lại thắng. Hăn một không sợ khổ, hai không sợ chết, ba không sợ khó. Càng khó thì càng chứng tỏ năng lực giải quyết khó khăn của hăn, càng nguy hiểm càng biểu thị công phu vượt qua nguy hiểm của hăn, mà kẻ địch càng đáng sợ thì càng có thể thấy được bản lĩnh thật sự của hăn.

Hắn nhìn thấy người trẻ tuổi lẳng lặng, thâm trầm, cho dù sôi nổi cũng dùng một phương thức lạnh lẽo để biểu thị này, trong lòng bỗng kích động một cách vô cớ.

Gần như chỉ khi gặp phải Quan Thất, Tô Mộng Châm, Vương Tiểu Thạch, hắn mới có thể sinh ra loại đấu chí bùng cháy này.

Bạch Sầu Phi vừa gặp liền hỏi:

- Người là ai?

Thanh niên kia lạnh lùng nhìn hắn:

- Người là ai?

- Có ba tên tội phạm chạy trốn vào nhà người. Nếu như người không hợp tác, ta tùy thời có thể giết người.

- Ta chỉ biết là có ba người thân thích đi tới nhà ta, lại có một đám thổ phỉ muốn đuổi giết bọn họ.

- Người dám nói chuyện như vậy, có biết ta là ai không?

- Người đứng trước mặt ta mà dám mạo nhận truy bắt tội phạm, có biết ta là ai không?

Hai người đối chọi gay gắt, không nhường nửa phần.

Lương Hà chợt hắng giọng một tiếng.

Bạch Sầu Phi lui xuống nửa bậc. Lương Hà lập tức đến gần bên cạnh hắn, nói một câu:

- Hắn là Lãnh Huyết Lãnh Lăng Khí.

Sau khi Bạch Sầu Phi lui xuống nửa bậc, cũng không bước lên lần nữa.

- Hóa ra là người. Người thân là nha dịch, lại chứa chấp tội phạm, biết luật còn phạm luật, đúng là tội nặng hơn một bậc.

- Người thân là lãnh tụ của bang hội hắc đạo, lại dám đứng trước mặt công sai mưu toan lừa gạt, đổi trắng thay đen, trắng trợn hãm hại người lương thiện. Đúng là pháp lý khó tha, thiên lý cũng khó tha.

- Người...

Bạch Sầu Phi kiểm chế cơn giận, vờn người nói:

- Người đâu, đi vào lục soát cho ta!

Lãnh Huyết không nói hai lời, đột nhiên rút kiếm ra, mũi kiếm chĩa thẳng lên trời.

Y canh giữ ở cửa, không ai dám tiến lên một bước. Nhưng mọi người đều gườm gườm sẵn sàng, căng thẳng đến mức chạm vào là nổ ngay.

Chợt nghe có người uể oải cười hỏi:

- Chuyện gì thế? Bà nội nó chứ, còn chưa đến nửa đêm, sao đường Bán Dạ này đã náo nhiệt như có đám tang vậy?

Người đi ra là một chiến sĩ có râu quai nón.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy y, cũng đành phải tiến lên phía trước chấp tay chi lễ:

- Thư đại nhân!

Y chính là người phụ trách phòng thủ hoàng thành, đại thống lĩnh binh mã Thư Vô Hý.

Bên cạnh còn có một người, một người thấp đi nửa đoạn, bởi vì y ngồi trên xe lăn bằng gỗ.

Người này cũng rất trẻ tuổi, khi cười cũng mang theo vẻ lạnh lùng, ánh mắt sáng ngời giống như nơi đó từng dung nhập ba trăm viên bảo thạch.

Người này mặc dù thấp hơn nửa đoạn so với người khác, nhưng trong thiên hạ không ai dám xem thường phân lượng của y. Cho dù y chỉ ngồi ở đó, cũng giống như cao hơn tất cả mọi người hai mươi bảy hai mươi tám cái đầu.

Y đương nhiên chính là Vô Tình, người đứng đầu Tứ Đại Danh Bố, Thịnh Nhai Dư.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thấy người này, đã biết cục diện hiện giờ không chiếm được ưu thế. Huống hồ nơi này còn có một người khác, đó là Thư Vô Hý.

Có một vị quan là tâm phúc trước mặt hoàng thượng ở đây, nếu như Bạch Sầu Phi sau này còn muốn thăng tiến, không thể nói sai lời nào, làm sai chuyện gì.

Cho nên Bạch Sầu Phi trước tiên nói với Vô Tình:

- Người cũng ở đây sao? Thật kỳ quái, sao giống như khắp nơi đều có phần của người. Làm bộ khoái mà chạy lung tung như vậy, chẳng lẽ bởi vì thiên hạ đã thái bình nên rảnh rỗi sao?

Vô Tình nói:

- Cũng không hẳn vậy. Người đừng xem thường đây là hoàng thành, giữa ban ngày ban mặt mà dám giết người ngoài đường sao? Mới vừa tối đã đuổi người chật đường, chuyện này cũng không phải là hiếm, nếu không ra ngoài xem thử thì đúng là đã phụ hoàng ân rồi.

Bạch Sầu Phi cười khan nói:

- Sợ thì chỉ sợ bình dân bách tính vốn vô sự, ngược lại kẻ ăn cơm công môn lại lấy việc công làm việc tư, làm trái pháp luật, đúng là coi trời bằng vung, đối trên gạt dưới.

Vô Tình nhướng một bên lông mày lên, nói:

- Có chuyện như vậy sao?

- Đại bổ đầu hành động bất tiện, ít ra ngoài hòa mình với dân chúng phải không? Ngay cả chuyện này mà cũng không biết sao?

- Nghe nói hôm nay Bạch lâu chủ cũng là đuổi theo đạo tặc đến đây?

- Nói hay lắm, nói hay lắm, ta cũng là người nhận lãnh hoàng ân, chỉ muốn địa phương được yên bình, dốc một phần sức lực.

- Kết quả lại đuổi đến cửa.

- Đắc tội, đắc tội, ta vốn là đuổi theo đạo tặc, không ngờ lại đuổi vào cửa quan.

- Nói vậy!

Thư Vô Hý càu nhàu quát lên, giống như còn chưa tỉnh ngủ:

- Đây là nhà của ta.

Bạch Sầu Phi cứng họng.

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Nếu Bạch lâu chủ dẫn người đuổi giết tội phạm ngoài đường, vậy xin hỏi phạm nhân tên họ là gì? Đã phạm tội gì? Chạy trốn ra sao? Từ nơi nào

chạy đi? Tạm thời xin hãy nói rõ, biết đâu tại hạ còn có thể giúp người truy bắt tội phạm, thế nào?

Bạch Sầu Phi nhất thời nói không nên lời.

Nên nói như thế nào đây?

Nếu như nói mình đuổi theo Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình, vậy thì trước tiên phải nhận tội bắt cóc. Còn nếu như đuổi theo người áo vàng kia, như vậy thì vì chuyện gì? Huống hồ cũng không biết người áo vàng kia là ai. Một khi nói ra chuyện này, e rằng người chưa tìm được thì tội đã nhận trước. Cộng thêm có Thư Vô Hý ở bên cạnh làm chứng, chỉ sợ không dễ trở mình.

Vô Tình chỉ ngồi ở đó cười xòa, giống như muốn bảo: “Nói đến miệng lưỡi nhà quan, ta đây chính là dân chuyên nghiệp, cho người cái lưỡi dài ba mươi tấc cũng không nói lại ta.”

Bạch Sầu Phi chỉ hừ lạnh nói:

- Được, coi như ta nhìn lầm, xin cáo lỗi, cũng coi như ta đã trúng phải cơ mưu.

Nói xong, hắn còn trợn mắt nhìn Lãnh Huyết một cái.

Lãnh Huyết nói:

- Nơi này không có cơ mưu. Nếu như nói đến cơ mưu, ta nhiều nhất chỉ có thể xem là một cái đuôi cơ mưu mà thôi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cơ Đầu (Đầu Cơ Mươi)

Bạch Sầu Phi cười giận dữ, nói với Vô Tình:

- Nếu như hắn chỉ có thể xem là một cái “đuôi cơ mười”, vậy người chính là “đầu cơ mười” đúng không?

- Ta à? Ta chẳng là gì cả.

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Nếu quả thật có cơ mười, vậy chỗ đặc sắc của nó dĩ nhiên là tập trung ở “thân cơ mười”.

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Thân cơ mười?

Lúc này Thư Vô Hý bỗng lên tiếng:

- Bà nội người chứ! Ta biết bang hội của người có Thái tướng gia nâng đỡ, cho nên kiêu ngạo khắp nơi cũng không ai dám chọc. Không đập lên cái đuôi của đại gia ta thì ta cũng không nói, nhưng nếu người vô cớ giam giữ hành hình người vô tội lương thiện, còn đuổi giết trên đường, chuyện như vậy bị ta biết được, cho dù tướng gia có đích thân tới, ta cũng kính mời vạn tuế gia đứng ra xét xử. Đây không phải làm xằng làm bậy sao?

Bạch Sầu Phi vội nói:

- Đúng, đúng, đúng, nào có chuyện như vậy. Trước đây một đoạn thời gian, tôi có mời mấy vị khách xa tới kinh thành, nhưng đều là bà con xa của Long Bát thái gia. Tôi chỉ phụng mệnh tiếp đãi mà thôi, xin Thư gia chớ hiểu lầm!

Thư Vô Hý hừ lớn một tiếng:

- Là hiểu lầm thì tốt. Vậy người còn muốn gì? Nơi này còn có thứ gì người cần? Có muốn đi vào ổ chó của ta, lục soát từ phòng ngủ đến hố chó ăn đại tiện hay không?

Bạch Sầu Phi khom người nói:

- Không... không có.

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Không phải Bạch lâu chủ mất người sao?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Dù sao người cũng đã mất, còn ngại mất chưa đủ sao? Thư gia bình an, tôi xin phép cáo lui!

Một đám người chật vật rút khỏi phủ đệ của Thư Vô Hý. Tường Ca Nhi không nhận được hỏi:

- Nếu như lâu chủ xông vào, có đến tám phần ba người kia vẫn còn trốn ở bên trong.

Bạch Sầu Phi căm hận nói:

- Không thể xông vào được. Tên họ Thư này là tâm phúc trước mặt hoàng thượng, hơn nữa còn giao hảo với Công Tôn thập nhị công công. Nếu như chuyện bắt người, giết người, giam giữ người bị hãn biết được, đứng trước thánh thượng vạch tội chúng ta, cộng thêm Gia Cát lão nhi và bốn đứa cháu họ xa của hãn thêm mắm thêm muối, chỉ sợ cha nuôi cũng không chống đỡ nổi bọn họ. Đây rõ ràng là một cái bẫy, hơn nữa ta thấy... dường như mục đích không phải ở đây...

Âu Dương Ý Ý cũng đồng ý:

- Xem ra, trong chuyện này quả thật còn có âm mưu...
- Hừ, bất kể hãn có âm mưu gì, trước tiên ta phải đi gặp một người.

Bạch Sầu Phi tức giận nói:

- Cho dù Vương Tiểu Thạch cứu được cha và chị gái của hãn, cũng không thể đề phòng một nước này của ta.

Bạch Sầu Phi đi vào trong thành, đến Tượng Tị tháp ở hẻm Ngõa Tử, quả nhiên là có mưu đồ khác.

Dường như hãn còn có “quân bài sát thủ” khác, có thể chính là người mà hãn muốn gặp.

Hãn rốt cuộc muốn đến gặp ai?

Bạch Sầu Phi vào trong thành một chuyến có mấy mục đích, bao gồm thăm dò tình hình của Tượng Tị tháp, sắp đặt một cuộc ám sát để phá hư hình tượng của Vương Tiểu Thạch, xây dựng lực tương tác của hãn trong bình dân bách tính, cùng với muốn gặp một người.

Còn về người mà Bạch Sầu Phi muốn gặp là ai, Tôn Ngự lại hoàn toàn không biết.

Hắn và Lương Hà cùng phụ trách an nguy của Bạch Sầu Phi tại khu vực hẻm Ngõa Tử, đồng thời an bài cuộc “ám sát giả” kia.

Trong đó phần khó khăn nhất, chính là phải lừa một tên đệ tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu vừa đáng tin vừa ngu ngốc đi chịu chết. Chỉ cần hắn vừa nói ra “là Vương Tiểu Thạch phái tới”, lập tức giết người diệt khẩu.

Tôn Ngự biết đây là một cơ hội tốt để “lập công”, nhưng hắn đối với cái “công lao” này lại có phần “từ chối thì bất kính, nhận lấy thì xấu hổ”.

Hắn cho rằng ai cũng có quyền được sống. Đương nhiên, nếu như là trong đấu tranh không sợ hi sinh, hắn thà rằng “người chết ta sống”. Nhưng nếu muốn hắn chọn một người trong đám huynh đệ tay chân quen biết, đưa ra “xử tử” một cách vô cớ, hắn một không đành lòng, hai là sợ sau này sẽ gặp hậu quả. Mạng người quan hệ trọng đại, hiện giờ mình vẫn đang nắm quyền trong tay, không sợ người khác nói này nói nọ. Nhưng con người có tam suy lục vượng *, đến một lúc nào đó chưa chắc đã có thể gánh vác được.

Nhưng ý chỉ do Bạch Sầu Phi ban xuống, hắn lại không thể không làm.

Cho nên hắn mới nảy ra một kế, đó là “xin chỉ thị” Lương Hà.

Lương Hà rất khen ngợi việc “xin chỉ thị” của Tôn Ngự. Hắn lập tức giới thiệu một người, đó là sát thủ số mười bốn, “Kim Tiên Tiên” Quy Đường.

- Kẻ này gặp chiến lui bước, cố gắng tranh công, hai mặt nịnh hót, lập trường dao động, nên sớm chết đi.

Lương Hà đưa tài liệu ra, trong đó ghi chép lại biểu hiện của Quy Đường trong cuộc ám sát tại Tiểu Tác Vi phường mà hắn giám sát:

- Phái hãn đi chết, để hãn hi sinh vì nhiệm vụ một cách vinh quang, đó là tiện nghi cho hãn rồi.

Tôn Ngự đương nhiên biết ngụ ý của “hai mặt nịnh hót” và “lập trường dao động”. Sát thủ số mười bốn Quy Đường đúng là không chỉ nịnh hót Lương Hà, cũng ra sức tâng bốc mình, đồng thời cũng nhiều lần tìm cách nịnh bợ Bạch Sầu Phi. Có điều, Bạch Sầu Phi ngay cả lúc đắc chí cũng không hề thỏa mãn sa đà, cũng không rảnh chú ý tới loại nhân vật như hãn.

Tôn Ngự đương nhiên sẽ không từ chối. Hãn muốn tránh khỏi hiểm nghi, cũng biết cách tự bảo vệ mình, cho nên hãn không thể bảo vệ Quy Đường, đành phải để đối phương đi chịu chết.

Vì vậy, “Kim Tiền Tiên” Quy Đường đã trở thành kẻ hi sinh.

Nhưng hiệu quả của việc “hi sinh” này dường như không được “rõ ràng” cho lắm, bởi vì mọi người cũng không quá tin Vương Tiểu Thạch sẽ làm như vậy, mà Bạch Sầu Phi lại từng có “tiền án”.

Chuyện càng mất hứng hơn, vào giờ phút quan trọng này, lại có người “cứu đi” hai con tin dùng để uy hiếp Vương Tiểu Thạch, hơn nữa trước đó không hề có một chút cảnh báo nào.

Bạch Sầu Phi lập tức ra lệnh cho Tôn Ngự đi xem thử.

Tôn Ngự cũng lập tức đi ngay, một đường chạy đến Bát gia trang.

Bát gia trang canh phòng nghiêm ngặt, bên trong có một đại nhân vật trong triều, trong võ lâm và hai phe hắc bạch, đó là Long Bát thái gia.

Chú thích:

* Tam suy bao gồm “thân suy”, “gia suy” và “vận suy”. Tứ cách sắp xếp tam suy, có thể thấy người Trung Quốc rất coi trọng thứ tự. Tư tưởng truyền

thống Trung Quốc luôn đề cao tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Trong đó quan trọng nhất là bản thân, sau đó là gia đình, cuối cùng mới đến quốc gia thiên hạ. Bản thân không tốt thì nào có gia đình hạnh phúc, gia đình không hạnh phúc thì đừng nói gì đến lý tưởng quốc gia, thiên hạ thái bình.

Lục vượng bao gồm “đinh vượng” (con người), “tài vượng” (tiền bạc), “súc vượng” (gia súc), “mục vượng” (chăn nuôi), “nông vượng” (nông nghiệp), “quả vượng” (cây trái). Trung quốc mấy ngàn năm là xã hội nông nghiệp, mọi người cầu “thịnh vượng” phần lớn đều có liên quan đến trồng trọt chăn nuôi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cơ Quan (Cơ Mưu)

Tôn Ngự đi đến cầu kiến Long Bát thái gia, Long Bát lập tức cho tiếp kiến.

Tôn Ngự vừa vào nhà trong, liền thấy Long Bát đang nói chuyện với một vị đầu đà, còn có hai người khách khác.

Vị đầu đà này đang cầm chén uống trà, tay trái của hắn lại thiếu mất ngón út.

Còn về hai người khách kia, Tôn Ngự cũng đã từng gặp.

Lai lịch của bọn họ đều không nhỏ, một người là trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, còn một người là tổng đà chủ Thiên minh Trương Sơ Phóng.

Hiển nhiên bọn họ đang “bí mật thương nghị chuyện quan trọng”, có điều bọn họ cũng không xem Tôn Ngự là người ngoài. Long Bát truyền Tôn Ngự vào, vừa thấy dáng vẻ phờ phạc của hắn, lập tức hỏi ngay:

- Đã xảy ra chuyện gì?
- Là chỗ Bát gia xảy ra chuyện mới đúng chứ?

Tôn Ngự hỏi ngược lại.

- Cái gì? Chỗ của ta?

Long Bát nhất thời không hiểu.

- Thật ngạc nhiên.

Đầu đà kia cười nói:

- Chỗ Bát gia đây vẫn bình an vô sự. Ai dám động thổ trên đầu thái tuế?

- Là không ai dám gây chuyện dưới uy danh của Bát gia.

Tôn Ngự thấy loại người giỏi tăng bốc nịnh hót này đúng là quá nhiều, chính hắn cũng bắt đầu từ đó mà đi lên, cho nên hắn cũng mặc kệ đầu đà gì, hỏi ngược lại một câu:

- Nhưng lại có người dám ở sau lưng Bát gia đào đất nạy tường. Nếu thật sự xảy ra chuyện, người có gánh vác được không?

Long Bát dùng tay đập mạnh vào trán, thốt ra một câu:

- Hắn gánh vác được.

Tôn Ngự ngăn ra. Long Bát cười giới thiệu:

- Vị này là một trong sáu đại cao thủ thần bí hiện nay, “đa chỉ hoành đao thất phát, tiểu khán đào sinh vân diệt”, Đa Chỉ Đầu Đà. Còn vị thiếu hiệp này là Tôn Ngự, ái tướng và là “quân bài sát thủ” của đương kim lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Bạch Sầu Phi.

Tôn Ngự giật mình, biết vị đầu đà trước mắt này chính là Đa Chỉ Đầu Đà đại danh鼎鼎 của Ngũ Đài sơn. Nghe nói người này là một viên mãnh tướng được thừa tướng Thái Kinh bố trí trên giang hồ, võ công rất cao, công lao càng lớn hơn. Vừa rồi mình nói mấy câu như vậy, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Đa Chỉ Đầu Đà lại cười quan sát Tôn Ngư:

- Tốt, tốt! Thiếu niên quả nhiên là có khí khái hào hiệp. Dám lên tiếng đối chọi với ta, điều này cần phải có dũng khí phi phàm. Dám nói sự thật mới là thủ hạ tốt, khó trách lại được Bạch lâu chủ trọng dụng.

Long Bát lại nâng cằm hỏi:

- Thần sắc của người rất xấu, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôn Ngư vội báo cáo:

- Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đã bị người ta cứu đi.

Long Bát ngạc nhiên:

- Nào có chuyện này. Không phải bọn họ vẫn đang bị nhốt trong hang động Thâm Ký sao?

Tôn Ngư nói:

- Người quả thật đã bị cướp đi rồi.

Đa Chỉ Đầu Đà hỏi:

- Vương Thiên Lục? Vương Tử Bình? Hai người này rất quan trọng sao?

Long Bát giậm chân nói:

- Bọn họ vốn là kẻ vô danh, nhưng lại là thân thích của Vương Tiểu Thạch. Chỉ cần giam giữ bọn họ, Vương Tiểu Thạch sợ ném chuột sợ vỡ bình, sẽ không dám làm loạn. Ta đã phái đám hảo thủ Chung Ngộ, Hoàng Hôn canh chừng bọn họ, làm sao có thể chạy thoát được?

Diệp Bác Thức nói tiếp:

- Cho dù chạy, nhất định cũng sẽ có cảnh báo. Tôn thống lĩnh có nhìn lầm hay không?

Tôn Ngư nói:

- Bọn họ quả thật đã xuất hiện trong phố xá sầm uất. Vừa rồi Bạch lâu chủ còn động thủ với người cứu bọn họ đi, bây giờ còn đang đuổi theo.

Trương Sơ Phóng nói:

- Vì để chứng thực, sao không tới đó xem thử một chút?

- Đúng.

Cho nên bọn họ đồng loạt chạy tới hang động Thâm Ký.

Long Bát đương nhiên dẫn mọi người cùng đi. Hắn không hề sợ hãi, bởi vì là “mọi người cùng đi”.

Trương Sơ Phóng và Diệp Bác Thức đều là nhân vật ghê gớm trên giang hồ, huống chi còn có Đa Chỉ Đầu Đà.

Đây là địa bàn của hắn, không ai dám bước chân vào.

Hắn không tin người nào có thể im hơi lặng tiếng cứu con tin ra ngoài, bởi vì nơi này trải đầy cơ quan. Hơn nữa không ai biết Bạch Sầu Phi lại giấu con tin ở chỗ hắn. Với quyền cao chức trọng của Long Bát thái gia, trừ khi là đương kim thiên tử và đám quan nhất phẩm như thừa tướng Thái Kinh, Đồng Quán vương phủ Công Tôn thập nhị công công, Ca Thư Lân Tàn tự mình ra lệnh, nếu không thì ai dám lục soát phủ đệ của hắn?

Không nói đến người khác, ngay cả Long Bát thái gia hắn cũng không phải loại tầm thường

Trên đường đi đều có đèn dầu, nhưng cơ quan lại càng nhiều hơn. Cho dù đám người được Long Bát thái gia dẫn theo cũng phải cẩn thận, tránh đụng phải cơ quan, dính vào cạm bẫy.

Tổng lĩnh “Thái Dương Cổ” Chung Ngộ phụ trách trông coi phòng thủ phủ Bát gia, cùng với thống lĩnh “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn phụ trách canh giữ giám sát hang động Thâm Ký, hai người đều tuyệt đối không thừa nhận, cũng kiên quyết không tin Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đã bị cứu đi.

Bọn họ dẫn mọi người xuống hang động xem xét.

Trong địa lao nhất không ít người. Mặc dù hang động này tên là Thâm Ký (nhớ kỹ), nhưng nhiều người đã quên mình bị nhốt ở đây bao nhiêu năm, thậm chí đã quên hết tất cả, chỉ còn lại một đồng xương trắng.

Trong tù xương trắng ngổn ngang, có người áo quần rách rưới, gào khóc rên rỉ, giãy giụa cầu sinh, vô cùng thảm.

Đám người Long Bát làm như không thấy.

Sau khi băng qua những phòng giam tù phạm muôn hình muôn vẻ, vô cùng thảm này, bọn họ đi vào một hang đá. Nơi này có người quét dọn, tương đối sạch sẽ, nhìn chung cũng có bục đá và giường nhỏ. Hoàng Hôn dẫn mọi người tới phòng giam thứ mười chín, chỉ vào cánh cửa phòng còn nguyên ổ khóa sắt lớn, nói:

- Bát gia, ngài nhìn xem, rõ ràng là không có ai mở ra. Nếu như có người không mở cửa mà có thể cứu phạm nhân một cách thần không biết, quỷ không hay, trừ khi hãn là thần tiên.

Long Bát hít một hơi dài, nhìn sang Tôn Ngự.

Tôn Ngự kiên trì nói:

- Bọn họ thật sự đã đi.

Long Bát giậm chân nói:

- Mở cửa ra xem thử!

Ổ khóa và chìa khóa phát ra tiếng kêu cực kỳ khó nghe, giống như tiếng kêu của hai con dị thú không cân đối, quấn vào với nhau, không ngừng giãy dụa, cuối cùng không thể tách ra.

Lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà bỗng nói:

- Chờ đã!

Long Bát kinh ngạc hỏi:

- Sao thế?

Đa Chỉ Đầu Đà hoài nghi nói:

- Ta sợ rằng...

Lời còn chưa dứt, đèn đuốc trong hang động đột nhiên tắt phụt.

Hoàng Hôn lập tức cảnh giác, nhưng chìa khóa đã bị người ta cướp đi, hắn cũng bị trúng một cước lăn ra bên ngoài một trượng, liên tục va chạm mấy lần trong hang động chật hẹp, đau đến mức kêu lên thảm thiết.

Một tiếng “két” vang lên, phòng giam số mười chín đã mở ra.

Trong phòng đèn đuốc u ám lập lòe.

Trong phòng có người, đó là một lão nhân hình dáng khô héo đang ho, cùng với một cô gái tiều tụy đang dấm lưng cho y.

Ánh mắt hai người đều nhìn ra cửa, nhìn những người nơi cửa, nhìn những kẻ vô cớ giam cầm bọn họ lâu như vậy, hôm nay rốt cuộc lại muốn làm gì.

Nhưng không ngờ, lần này bọn họ lại nhìn thấy người thân của mình.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cơ Giới (Cỗ Máy)

- Vương Tiểu Thạch!

- Tiểu Thạch Đầu!

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đều không nhận được đồng loạt kêu lên.

Vương Tiểu Thạch đã đến.

Tại khoảnh khắc đèn đuốc bị dập tắt, Vương Tiểu Thạch đã đoạt lấy chìa khóa, nhanh chóng mở cửa ra, cuối cùng gặp được cha già và chị gái.

Hắn xông vào, cố gắng kìm nén xung động muốn khóc lóc ôm lấy người thân cách biệt đã lâu, vốn tưởng rằng đã không còn gặp lại.

Trong phòng dù sao còn có hai ngọn đèn dầu đang cháy, chiếu rõ mọi người, mà đèn đuốc trong hang đá cũng nhanh chóng được thắp lên.

Long Bát, Đa Chỉ Đầu Đà, thậm chí cả đám người Tôn Ngư đều là những người thông minh, bọn họ rất nhanh hiểu được một chuyện, đó là đã bị trúng kế.

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình vốn chưa từng được cứu ra, bọn họ vẫn luôn bị nhốt trong hang động này. Người được cứu đi đương nhiên là giả mạo, mục đích khiến cho Bạch Sầu Phi làm ra phản ứng. Bạch Sầu

Phi quả nhiên đã phản ứng, hắc phái Tôn Ngự đi dò xét xem nơi nhốt con tin đã xảy ra chuyện gì. Long Bát cũng phản ứng, hắc xuống hang động Thâm Ký xem thử con tin còn ở đó hay không. Vì vậy, Vương Tiểu Thạch vẫn luôn âm thầm theo dõi Tôn Ngự, đã dò ra người và nơi nhốt thân nhân của hắn.

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, đương nhiên là hết sức kích động.

Vương Thiên Lục nhất thời vẫn không hiểu vì sao con trai của mình lại xuất hiện cùng với mấy “kẻ xấu” này, nhưng y tin tưởng Tiểu Thạch Đầu, bởi vì đó là con của y.

Y biết Tiểu Thạch Đầu nhất định sẽ không hại mình, cho nên y khàn giọng nói:

- Trời ơi, tên súc sinh bất hiếu này, sao bây giờ mới đến...

Vương Tử Bình mặc dù là chị gái của Vương Tiểu Thạch, nhưng trí tuệ và kinh nghiệm giang hồ của nàng so với Vương Tiểu Thạch thì đúng là xa không đếm nổi.

Nàng và Vương Tiểu Thạch vẫn luôn có một đặc điểm rất giống nhau, đó là ngây thơ.

Lúc nhỏ nàng và Vương Tiểu Thạch đều tin, mỗi thân cây, mỗi đám mây, mỗi hòn đá đều có “thần” của nó, đều có đặc tính riêng. Cho nên dù là ném một hòn đá, cắt một nhánh cây đều phải nhỏ giọng hỏi xem bọn chúng có đồng ý hay không.

Sau khi lớn lên, bọn họ đương nhiên không nghĩ như vậy nữa, nhưng Vương Tử Bình vẫn cho rằng người trung người gian trên đầu đều sẽ khắc chữ, người tốt người xấu nhìn một cái là có thể nhận ra. Thiện ác cuối cùng

sẽ có báo ứng, nếu như không có báo ứng, lòng người bất bình, đành phải tạo ra một lý do là thời gian chưa đến để lấp liếm.

Vương Tiểu Thạch hiện giờ đương nhiên biết rõ, có lúc đại gian lại giống như trung, quá tốt lại trở thành xấu, có lúc ngay cả thị phi đen trắng cũng không rõ ràng. Có điều hăn lại tin, mỗi giọt nước, mỗi chiếc lá, mỗi hòn đá đều có linh hồn của nó.

Vương Tử Bình từ lâu đã không tin chuyện “tà ma” này, nhưng nàng cho rằng nàng, cha nàng và em trai của nàng đều là “trung”, không thể nào để cho gian kế của kẻ xấu thực hiện được.

Nàng vô duyên vô cớ bị nhốt lâu như vậy, đầy bụng tức giận, đã từng phát tác, cũng đã từng chịu thiệt. Bởi vì sợ kết quả càng bi thảm hơn, lại không muốn làm liên lụy đến cha già, cho nên đành phải nén giận. Trong lòng nàng thầm nghĩ: “Một ngày nào đó, đệ đệ tài giỏi ghê gớm kia của ta nhất định sẽ tới cứu chúng ta, khi đó, hừ!”

Mà hôm nay, trước mắt sáng lên, em trai của nàng quả nhiên đã xuất hiện.

Câu đầu tiên của nàng chính là:

- Đánh! Đánh cho ta! Đánh chết bọn chúng cho ta!

Nàng vừa kêu la, toàn thân vừa run lên, còn rơi nước mắt.

Nàng cho rằng em trai của nàng là vạn năng, là vô địch, không gì không làm được.

Những ngày vừa qua nàng chịu đủ ủy khuất, chỉ mong đưa em trai này đến để an ủi, báo thù cho nàng.

Vương Thiên Lục còn chưa dứt lời, giọng nói lại khàn khàn.

Y cũng chờ đưa con trai này tới cứu y, đòi lại công đạo cho những khổ cực mà y phải chịu, hôm nay cuối cùng đã chờ được.

Tiểu Thạch Đầu đã đến, nó nhất định giống như thường ngày, trước tiên quỳ xuống khấu đầu thỉnh an ta.

Tiểu Thạch Đầu đã đến, nó nhất định sẽ giống như trước kia, ôm lấy ta ân cần hỏi han.

Bọn họ không hện mà đều mong chờ như vậy.

Nhưng không phải.

Vương Tiểu Thạch đã tới, nhưng hăn lại chẳng làm gì cả.

Biểu hiện của hăn rất bình tĩnh, bình tĩnh gần như lãnh khốc, lãnh khốc đến mức vô tình. Hăn chỉ nhìn phụ thân và tỷ tỷ gật đầu một cái, cất tiếng chào hỏi.

Sau đó hăn xoay người lại, đối mặt với đám người Long Bát thái gia.

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đều kinh ngạc nhìn nhau, cảm thấy buồn bã.

Cảm giác đầu tiên của bọn họ là, Tiểu Thạch Đầu đã thay đổi rồi.

Bọn họ vì hăn mà chịu nhiều sỉ nhục và đau khổ như vậy, chờ đợi trong lo âu và thời gian dài đằng đẳng, nhưng hăn chỉ bình tĩnh gật đầu một cái, chào hỏi một câu.

Chỉ một câu, không có kính, cũng không có hỉ.

Chỉ một câu thôi sao?

Giống như không phải là một người, mà là một cỗ máy.

Điều này cực kỳ trái với bản tính của Vương Tiểu Thạch. Kể cả Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đã nhìn hằm hằm lên, cũng gần như “không nhận ra” tên “Tiểu Thạch Đầu” này.

Người trước mắt này lạnh lùng, vững vàng, bình tĩnh, không hề giống với tính tình vui vẻ buồn rầu, ngây thơ khờ khạo của Vương Tiểu Thạch năm đó.

Vấn đề chỉ là, một người vui mừng giận dữ, liệu có phải không thể lãnh khốc bình tĩnh hay không? Một người trầm mặc bình thản, trong lòng liệu có nhiệt tình dâng trào hay không? Có phải mọi người đều hiểu rõ bản tính của mình hay không? Những gì người nhìn thấy, rốt cuộc có phải là bản tính của người này hay không?

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đương nhiên không nghĩ đến những chuyện này, bọn họ cũng không cần thiết phải nghĩ.

Bọn họ không phải là đại nhân vật trên giang hồ quyền cao chức trọng, cũng không phải là nhân sĩ nổi danh đức cao vọng trọng trong dân gian. Bọn họ chỉ muốn sống tiếp, hơn nữa còn muốn sống cho vui vẻ, cách tốt nhất chính là suy nghĩ ít đi một chút, không cần nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ.

Tin tức, tình báo, thông tin đều là thứ mà những người có hùng tâm tráng chí, tư tưởng nhậy bén dùng để tranh cường đấu thắng. Nếu là người không ham chiến, chỉ muốn an cư lạc nghiệp, quả thật một quyển sách có thể đọc đến già, chỉ với việc may mặc, vá giày, đan ghế mây cũng có thể sống qua cả đời.

Vương Tiểu Thạch đối mặt với Long Bát. Lúc này bên cạnh hắn cũng lập tức xuất hiện hai người, một trái một phải lướt vào trong nhà giam, một người đỡ Vương Thiên Lục dậy, còn một người che chở cho Vương Tử Bình.

Bọn họ là “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu và “Diện Diện Câu Hắc” Thái Truy Miêu. Hai người đều là hảo thủ khinh công trong thế hệ mới của Tượng Tị tháp, so với “Bạch Câu Quá Khích” Phương Hận Thiếu cũng không kém hơn chút nào.

Lúc đầu Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình cho rằng đó là kẻ địch, vì vậy kinh hãi. Còn chưa kịp biến sắc, Vương Tiểu Thạch đã bình tĩnh nói:

- Bọn họ là bằng hữu của ta, Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu nhị hiệp.

Wương Thiên Lục không nhận được hừ lạnh:

- Khó trách lại thay đổi, hóa ra là đi tới kinh thành, bằng hữu nhiều thêm.

Wương Tử Bình vừa thấy hai nam tử, một người mày kiếm mắt tinh, phong thái dũng cảm, một người trung thực khả ái, then thùng anh tuấn, trong lòng đã sinh hảo cảm, vội chào hỏi:

- Ai da, các người rất quen với đệ đệ của ta sao? Đệ đệ kia của ta lúc nhỏ không thích đọc sách, luôn luôn nghịch ngợm. A da, các người ai là Lương công tử? Vị nào là Thái đại hiệp? Tại sao nhiều tên như vậy không gọi, lại gọi là “A Ngưu”? Lệnh tôn đại nhân nhất định làm nghề nông đúng không? Còn vị kia Thái... nhất định rất thích đuổi mèo rồi? Vì sao có chim không đuổi, có rồng không đuổi, lại đi đuổi mèo? Người có thù oán với mèo sao? Ha ha ha, không bằng đuổi trắng, đuổi gió, người nghe xem phong nhĩ biết bao...

Nàng lại nói cả một hơi.

Thái Truy Miêu vốn hiền lành, nghe được chỉ đành miễn cưỡng gật đầu, hết sức xấu hổ.

Lương A Ngưu lại nhếch mũi nhú mày, ra vẻ phiến chán không để ý tới.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cơ Hội

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói với Long Bát:

- Chiêu đãi chị gái của ta, chắc là đã khiến cho các người cực khổ rồi.

Long Bát nghiêng đầu, trầm mặt, vuốt chòm râu dài, uy vũ quát một tiếng:

- Vương Tiểu Thạch? Người còn chưa chết?

Long Bát đứng xa xa quan sát Vương Tiểu Thạch, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, thần sắc đề phòng. Hắn đã từng gặp mặt Vương Tiểu Thạch, cũng đã từng giao thủ, lúc đó thiếu chút nữa còn chết trong tay Vương Tiểu Thạch. Cho nên hắn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, trong lòng liền có phần hốt hoảng.

Vương Tiểu Thạch vẫn mỉm cười, hai viên đá cuội ẩn giấu dưới mí mắt cũng như đang cười:

- Long Bát? Lại là người!

Long Bát quát lên:

- Lão xược! Người là thứ gì, tên của lão tử để cho người gọi sao?

- Cái rắm chó nhà người!

Vương Tiểu Thạch đột nhiên quát lại:

- Chức quan của người ta còn không để vào mắt, đừng ở trước mặt ta ra uy đàn bà. Lần trước nếu không phải vì giết một tên quan còn chó má hơn người, ta đã sớm không tha cho người rồi!

Long Bát giận đến toàn thân run lên. Dân gian vẫn luôn đồn đại, Long Bát sở dĩ được Thái Kinh trọng dụng, là bởi vì hắn cùng với quyền tướng “thích cắt tay áo” (1). Hắn rất để ý đến lời đồn này, không biết đã giết oan bao nhiêu người. Hiện giờ Vương Tiểu Thạch lại đứng trước mặt nói một câu “uy đàn bà”, hắn đương nhiên là giận đến lệch mũi.

Đa Chi Đầu Đà lại bước lên cười nói:

- Lệnh tử không dễ chiêu đãi, nhưng lệnh tôn đã ủy khuất cực khổ rồi.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, biết người tới không dễ đối phó, liền chấp tay nói:

- Còn chưa thỉnh giáo?

Lời còn chưa dứt, ánh mắt của hắn đã rơi vào trên ngón tay của đối phương.

Đa Chi Đầu Đà biết không gạt được:

- Ta và lệnh sư là bạn tốt. Ngón tay của ta ít hơn người khác, nhưng mọi người lại gọi ta là “Đa Chi Đầu Đà”.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, lập tức vái dài tới đất, cung kính nói:

- Gia sư vẫn luôn được ngài chiếu cố, văn bối vẫn khổ tâm vì không có cơ hội bái tạ ngài.

Đa Chỉ Đầu Đà vẫn luôn giúp đỡ Thiên Y Cư Sĩ về mặt tiền tài, dùng để chèo chống Bạch Tu viên, nhưng hăn và Vương Tiểu Thạch lại chưa từng gặp mặt. Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên từng đề cập đến “người rất tốt” này với Vương Tiểu Thạch. Trong lòng Đa Chỉ Đầu Đà thầm nghĩ: “Ngay cả Thiên Y Cư Sĩ cũng không biết ta là tâm phúc của Thái tướng gia, tiểu tử người càn không thể biết được. Nếu như hăn không biết, mình sẽ bặn chứ không phải địch. Chỉ cần hăn nghĩ như vậy, không đề phòng, tính mạng xem như đã nằm trong tay mình.”

Cho nên con người sợ nhất không phải kẻ địch, mà là sợ người mà mình gởi gắm không thể tin cậy.

Tri kỷ phản bội, ngấm đậm một giáo, còn hung hiểm hơn so với đao sáng thương sáng, giết vào trận địch.

Đa Chỉ Đầu Đà đưa tay khê đặt lên vai Vương Tiểu Thạch:

- Thế chất không cần đa lễ như vậy, chúng ta cũng xem như giao tình mấy đời...

Lúc này, hán tử gầy gò mặc trường bào, dưới cằm có ba chòm râu dài cười lạnh nói:

- Giao tình mấy đời là chuyện của các người. Vương Tiểu Thạch là kẻ thất lễ trước.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch xoay chuyển, nhìn người mặc trường bào một cái.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch không phải rất sắc bén, nhưng người mặc trường bào lại có cảm giác giống bị con cộp nhìn chăm chú.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Là Diệp trang chủ?

Diệp Bác Thức nói:

- Người tự ý xông vào trọng địa quan gia, viện trạch tư gia, đáng bị tội gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Long Bát tự ý giam cầm một lão nhân và một cô gái yếu đuối, nếu luận về tội, không thể so sánh.

Diệp Bác Thức ngắt ra nói:

- Bọn họ không phải do Long Bát thái gia bắt tới, cũng không liên quan đến chúng ta.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vậy sao vừa rồi người lại nói là trọng địa tư gia, viện lạc quan gia? Chuyện không liên quan đến các người, sao các người lại tới nơi này đứng chung với đám giữ cửa kia?

Diệp Bác Thức cứng họng.

- Người là do ta mời về. Bọn họ phạm pháp, huynh đệ của chúng ta trên đường nhìn thấy chướng mắt, cho nên mới mời bọn họ về chờ Vương thiếu hiệp đến bàn giao.

Người nói chuyện vừa mập vừa lùn, giống như một quả bí đao, dáng vẻ rất khả ái, cười lên rất xảo trá.

Hiện giờ hắn đang cười.

Hắn lại còn cười dâm dăng, say mê nhìn Vương Tiểu Thạch, giống như xem Vương Tiểu Thạch là một tiểu phu nhân như hoa như ngọc.

Vương Tiểu Thạch nghiêng đầu, liếc hắn một cái:

- Minh chủ Thiên minh?

Người nọ cũng nghiêng đầu, cười híp mắt nói:

- Chính là Trương mỗ.

Vương Tiểu Thạch ôm quyền nói:

- Xin thỉnh giáo!

Trương Sơ Phóng ôn hoà nói:

- Mời nói!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Nơi này là nha môn sao?

Trương Sơ Phóng đáp:

- Không phải.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Nơi này là phủ đệ của các hạ sao?

Trương Sơ Phóng đáp:

- Cũng không phải.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Thiên minh là lực lượng thuộc về quân đội sao?

Trương Sơ Phóng sửng sốt:

- Chúng ta không thuộc về binh bộ.

Vương Tiểu Thạch tiếp tục hỏi:

- Đó là trên đường đúng không?

Trương Sơ Phóng nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu của người cũng như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng ta đã không còn ở Phong Vũ lâu nữa.

Trương Sơ Phóng nói:

- Nhưng người lại thành lập Tượng Tị tháp.

- Đúng, Tượng Tị tháp và Thiên minh đều là một loại. Nếu như không làm việc cho triều đình, vậy xin hỏi, cho dù gia phụ gia tử phạm tội, các người lấy quyền gì mà nhốt bọn họ lại?

- Chuyện này... chuyện mà bọn họ phạm phải, người thần đều giận, chúng ta thay trời hành đạo...

Vương Tử Bình rít lên:

- Không có chuyện như vậy!

Nhìn dáng vẻ của nàng, nếu không phải bị Thái Truy Miêu một tay giữ lại, có lẽ đã xông tới cào cấu khuôn mặt mập kìa của Trương Sơ Phóng, để lại cho hấn mấy vết máu lưu niệm.

Thần sắc của Vương Tiểu Thạch lại không thay đổi, vẫn mỉm cười nói:

- Ồ, có chuyện như vậy sao? Đã như vậy, ta sẽ đại nghĩa diệt thân, áp giải bọn họ áp đến chỗ Tứ Đại Danh Bồ, thẩm vấn một phen.

Trương Sơ Phóng hít thở không thông:

- Ai biết người có chủ ý gì? Các người là cùng một bọn, nói không chừng vừa quay đầu thì người đã thả người ra rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đúng, Trương minh chủ có thể cùng chúng ta lên nha môn một chuyến, hoặc là đến phủ thần hầu, như vậy là tốt nhất. Đến lúc đó ngài còn có thể tố cáo tội trạng, đứng ra làm nhân chứng. Đây gọi là chứng cứ rành rành, tội trọng hình nghiêm.

Trương Sơ Phóng nói:

- Chuyện này...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không cần chuyện này chuyện kia, Trương minh chủ hãy cùng đi chuyến này!

Diệp Bác Thức nói:

- Chờ đã! Đừng có giở trò, ai biết người và Tứ Đại Danh Bồ có cấu kết hay không?

- Ta cấu kết với Tứ... Đại... Danh... Bồ?

Vương Tiểu Thạch khoa trương chỉ vào mũi của mình:

- Vậy ta làm sao biết các người có cấu kết với Vương Bát... à không, là Long Bát thái gia hay không? Làm sao biết những lời vừa rồi của các người có phải là thông đồng trước hay không? Người tin rằng một cô gái và một lão nhân bệnh tật lại làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, hay là giống như Diệp trang chủ vẻ mặt âm trầm, giống như Trương minh chủ đầy mặt giả tạo, còn có cái tên đáng vẻ như con rùa kia, cấu kết hãm hại lão nhân gia và cô gái yếu đuối này? Hà hà, được thôi, cứ đến gặp quan đi, nếu cần thì kinh động cả Gia Cát tiên sinh, hình tống Chu đại nhân đứng ra xét xử.

Diệp Bác Thức và Trương Sơ Phóng nhất thời không kịp quay đầu thương. Long Bát lửa giận bốc lên, đang muốn giậm chân phát tác, lại nghe Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Chuyện này hãy để ta phân xử.

Vương Tiểu Thạch cho rằng Đa Chỉ Đầu Đà là bạn thân của sư phụ hắn, nhất định sẽ đứng về phía hắn, vì vậy vui mừng nói:

- Đại sư là võ lâm thánh hùng *, giang hồ danh vọng, có thể nói một câu công đạo, dĩ nhiên là tốt nhất.

* Người có phẩm cách cao thượng, trí tuệ và dũng cảm vô tư nên được người khác tôn kính.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không muốn động thủ. Bởi vì một khi động thủ, quân địch nhiều người, hơn nữa phụ thân và tỷ tỷ đều ở đây, rất dễ chiếu cố không kịp, gánh chịu nguy hiểm.

Đa Chỉ Đầu Đà trầm giọng nói với Long Bát:

- Bát gia, ta với ngài quen biết đã lâu, không ngờ ngài làm việc vẫn không chừa thủ đoạn, không để ý đến hậu quả như vậy. Lần này ta không thể thiên vị giúp ngài nữa. Đạo trời lòng người, ta cũng không thể làm chuyện nghịch thiên.

(Trong lòng hẩn tính toán: “Đây là một cơ hội bay tới, nếu có thể nhân dịp này bắt giữ Vương Tiểu Thạch, vậy thì lần này vào kinh bái kiến tướng gia, trên tay sẽ có một công lao còn lớn hơn so với ngày đó mời Thiên Y Cư Sĩ vào kinh.)

Long Bát thái gia lộ vẻ thất vọng, nghiêm mặt nói:

- Đại sư, ngài nói vậy là có ý gì? Uống công chúng ta quen biết nhiều năm, ngài lại đi giúp một kẻ không biết lễ độ từ bên ngoài tới như vậy!

Đa Chi Đầu Đà cười nói:

- Không thể nói như vậy. Ta chỉ giúp người có lý chứ không giúp thân thích, huống hồ thể chất này là ái đồ của cố nhân ta. Là do các người bắt người trước, các người đuổi lý, ta đây không thể không đứng về phía hẩn.

Nói xong, hẩn thật sự nhảy qua, đứng sừng vai với Vương Tiểu Thạch.

(Trong lòng hẩn lại nghĩ: “Nên lập tức giết chết tiểu tử này, hay là bắt hẩn lại thì tốt hơn? Nếu như giết hẩn, phái hệ của Thiên Y Cư Sĩ thuộc Tự Tại môn có thể nói là chết sạch, sau này khó tránh khỏi có người tìm đến gây phiền toái. Còn nếu như bắt, bên phía tướng gia sẽ cao hứng hơn một chút. Nhưng thế sự khó lường, lỡ may Vương Tiểu Thạch lại bỗng nhiên trở thành con nuôi của tướng gia giống như Bạch Sầu Phi, chẳng phải sẽ trở thành phiền não sau này của mình? Nên giết đi thì tốt hơn.)

Ánh mắt Diệp Bác Thức xoay chuyển, lớn tiếng mắng:

- Đồ khốn, người đúng là ăn cây táo, rào cây sung!

Trương Sơ Phóng thu hết tinh quang trong mắt vào dưới mí mắt dày, quát lên:

- Hừ, người muốn tìm chết, vậy cũng là do người tự chuốc lấy!

Đa Chỉ Đầu Đà vươn ngón trỏ tay trái ra, đặt ở bên mép lắc lắc:

- Sai rồi, không phải người, mà là chúng ta.

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Nếu như ta đã đến, vậy thì cũng không sợ thứ gì.

Đa Chỉ Đầu Đà lại vươn ngón trỏ phải, dựng ở bên mép, nói với hắn:

- Người cũng sai rồi, là chúng ta chứ không phải ta.

“Thái Dương Cổ” Chung Ngộ cả giận nói:

- Người tu không được đạo, lại dám đứng núi này trông núi nọ!

Long Bát lập tức cắt lời:

- Đa Chỉ, chúng ta là bằng hữu nhiều năm. Ngày đó người vẫn luôn che chở cho Hứa Tiểu Nhất, không cho chúng ta động đến hắn, khiến chúng ta làm việc gặp nhiều bất tiện. Hôm nay người lại cứu giúp bảo vệ đồ đệ của hắn, đây không phải là công khai đối nghịch với chúng ta sao?

Đa Chỉ Đầu Đà mỉm cười nói:

- Ta và Hứa cư sĩ là sinh tử chi giao, còn với người chỉ là bằng hữu rượu thịt. Trong chuyện này tình nghĩa một sâu một cạn, không thể trách được ta.

- Con mẹ người!

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn há mồm mắng:

- Người đúng là cò đầu tường, lúc thì tướng gia lúc thì Bát gia, hiện giờ lại gió chiều nào che chiều ấy. Người che sai hướng rồi, ta sẽ chứng minh cho người thấy!

Long Bát lập tức nói tiếp:

- Đa Chỉ, Vương Tiểu Thạch có bao nhiêu cân lượng chứ? Hắn chẳng qua chỉ mang đến mấy tên lưu manh địa phương hạng chín, chống không nổi đâu. Người giúp hắn như vậy, e rằng sẽ không về được Ngũ Đài sơn.

Wương Tiểu Thạch đột nhiên nói:

- Đại sư, ta cả gan thỉnh giáo một chuyện!

Đa Chỉ Đầu Đà vốn đã đứng rất gần Vương Tiểu Thạch, đang muốn tìm cơ hội ra tay. Lúc này Vương Tiểu Thạch thình lình nói một câu như vậy, trong lòng hắn trầm xuống, sắc mặt không thay đổi, hào sảng nói:

- Người muốn hỏi thì cứ hỏi đi, nếu trả lời được thì ta sẽ nói. Sau trận chiến này, nếu chúng ta không gặp nhau ở địa ngục, nhất định phải đi uống say mềm một phen. A di đà phật!

Wương Tiểu Thạch bỗng giơ tay lên, phát ra một tiếng “vèo”. Khi mọi người tưởng rằng hắn muốn phóng ám khí, tập trung đề phòng, một con chim đã từ trong tay áo hắn bay lên giữa không trung, lập tức vượt qua tường vây, biến mất không thấy tăm hơi.

Chú thích:

(1) Ai Đế vốn rất yêu Đồng Hiền. Nghe nói có một ngày Ai Đế tỉnh dậy trước, thấy Đồng Hiền còn đang ngủ, Ai Đế muốn rút ống tay áo trở về, nhưng lại không đành lòng kinh động đến Đồng Hiền. Có điều ống tay áo bị thân thể Đồng Hiền đè lên, không thể rút ra. Nếu như ngủ tiếp, bản thân mình lại có chuyện, không thể chờ y tỉnh lại. Nhất thời nôn nóng, Ai Đế liền rút bội đao từ từ đầu giường ra, áo cắt đứt ống tay, sau đó lặng lẽ ra ngoài. Cho nên người đời sau gọi những người say mê nam sắc là “thích cắt tay áo”. Lúc ấy các cung nữ đều bắt chước cắt đứt một ống tay áo. Sau khi Đồng Hiền tỉnh lại, thấy mình đang đè lên ống tay áo của Ai Đế, cũng cảm

nhận được tình cảm của Ai Đế, từ đó càng dịu dàng hơn, không rời hoành đế. Người đời sau gọi đồng tính luyện ái là “sở thích cắt tay áo”, ban đầu chỉ nói đến hành vi đồng tính luyện ái của nam, sau này lại dùng chung cho cả nam lẫn nữ.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cơ Cảnh (Nhanh Nhạy)

Trong lúc mọi người đang nghi ngờ, lại nghe Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Lúc gia sư vào kinh thành, nếu như có ngài giúp đỡ, chưa chắc đã chết trong tay Nguyên Thập Tam Hạng. Lúc ấy ngài ở đâu?

Đa Chi Đầu Đà cười lớn, một lát sau hốc mắt mới ngấn lệ:

- Chắc người cũng biết tính tình của sư phụ người, nếu như y muốn vào kinh thành, làm chuyện mạo hiểm, y làm sao có thể để bằng hữu của mình biết được.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Nếu ngài biết thì sao?

Đa Chi Đầu Đà lập tức tiếp lời:

- Nếu như ta biết, người chết không phải Nguyên Thập Tam Hạng thì chính là Hứa Tiểu Nhất và ta đây.

Sau đó nước mắt của hắn lăn xuống, ngửa mặt lên trời cười thảm:

- Hứa Tiểu Nhất ơi Hứa Tiểu Nhất, uống công chúng ta tri giao một đời, ái đồ của người lại xem thường nhân cách của ta! Thôi, bỏ đi, hôm nay ta có

thể liều mạng vì người, nếu như ta sớm biết chuyện của sư phụ người, nhất định sẽ không để cho sư phụ người một mình xuống dưới suối vàng.

Sau đó hắn ngửa mặt lên trời (đương nhiên đó chỉ là trần động) kêu gào:

- Thiên nhật sáng ngời, thiên đạo ở đâu! Đa Chỉ Đầu Đà ta lại bị đồ đệ của cố nhân xem như không bằng heo chó. Được, hôm nay ta sẽ đánh một trận với đám chó săn vầy đuôi này để làm sáng tỏ tấm lòng.

Sau đó hắn “ra lệnh” cho Lương A Ngưu, Thái Truy Miêu và Vương Tiểu Thạch:

- Các người hãy mang theo lão nhân bệnh tật và cô gái yếu đuối này rời đi, nơi này cứ giao cho ta!

Người lên tiếng lại là Vương Tử Bình, nàng khá giật mình khi thấy Đa Chỉ Đầu Đà chỉ còn lại bốn ngón tay:

- Chỉ mình người ở lại đây... có ứng phó được không?

Đa Chỉ Đầu Đà lẩm liệt cười bi thảm:

- Ta sợ cái gì? Có tình cảnh gì mà ta chưa từng thấy qua... Hôm nay, ta chỉ cần có thể ăn nói với linh hồn bạn cũ dưới suối vàng, như vậy là đủ rồi.

Wương Tử Bình le lưỡi nói:

- Vậy cũng không cần thật sự phải xuống địa ngục, kể khổ từ đầu đến đuôi.

Lúc này Thái Truy Miêu không nhịn được, nhỏ giọng nói với Lương A Ngưu:

- Ta thấy, tỷ tỷ của Vương lão đại cũng không phải cô gái yếu đuối gì, miệng lưỡi của nàng còn sắc bén hơn chúng ta nhiều.

Lương A Ngưu cười khà khà qua mũi, lẩm bẩm nói:

- Khục, hãn phụ, hãn phụ, không chọc được, không dễ chọc.

Chỉ thấy Đa Chỉ Đầu Đà tụ khí vận kinh, nghênh đón đám người Long Bát, đang định xuất thủ thì chợt thấy một bàn tay đặt lên vai trái hãn. Đa Chỉ đưa mắt nhìn, trông thấy Vương Tiểu Thạch lệ nóng doanh tròng, cảm động nói:

- Đại sư, ta chỉ là có nỗi băn khoăn, xin ngài đừng trách móc. Hôm nay ở đây, há có chuyện đại sư một mình lên núi đao, mà Tiểu Thạch lại tránh xa chảo dầu. Sư phụ ta thiếu ân tình của ngài, Tiểu Thạch làm sao có thể lại phụ lòng ngài.

Sau đó hãn kích động nói:

- Hãy để chúng ta cùng nhau vượt qua cửa ải này, mở ra một con đường sống đi!

Như vậy thì tốt!

Đa Chỉ Đầu Đà quả thật vui mừng khôn xiết.

Tiểu tử này còn chưa đủ lão luyện, cuối cùng vẫn bị mắc lừa!

Nhưng hãn càng đắc thế thì lại càng bình tĩnh, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vai Vương Tiểu Thạch:

- Mặc dù ta không có cơ hội đồng sinh cộng tử với sư phụ ngươi, nhưng có thể kề vai chiến đấu với học trò cưng của y, ta rất vui mừng.

Hãn vừa nói, đồng thời đã lạng lẽ vận “Vô Pháp đại pháp”, ngón tay phải ngậm thi triển “Đa La Diệp chỉ”, muống trong nháy mắt liên tục điểm vào hai mươi bốn yếu huyệt của Vương Tiểu Thạch, còn tay trái đã ngậm vận “Niêm Hoa chỉ”, chỉ cần Vương Tiểu Thạch có bất kỳ phản kích nào,

lập tức phát ra, dùng nội công chí nhu thi triển chỉ kinh mãnh liệt, muốn lấy mạng Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù hắn được xếp vào hàng ngũ sáu đại cao thủ thần bí trong thiên hạ, nhưng so với thực lực của hắn thì danh tiếng này cũng không xem là lớn.

Bởi vì hầu hết mọi người đều không biết, thực ra có rất nhiều cao thủ ghê gớm, chẳng hạn như Tam Thi Công Tử của Phích Lịch động, Cư Nhiên Thần Tăng của Cửu Cửu phong, “Viên Hoàn Đại Vương” Mai Hiên, “Đại Trượng Phu” Sa Châu, Độc Nhiên Lão Nhân của Kỳ Liên sơn, cùng với Phác Không Thượng Nhân của Ngõa Khanh lĩnh, thậm chí còn có cao thủ “Tây Phong Nhật Hạ” Đường Chiết Đông của Thục Trung Đường môn, tất cả đều chết trong tay vị Đa Chỉ Đầu Đà này.

Trước khi chết, bọn họ có một điểm giống nhau, đó là đều xem Đa Chỉ Đầu Đà là bạn thân của mình. Có thể nói là bọn họ chết vì điểm này.

Đa Chỉ Đầu Đà giết chết những người vốn không ai có thể giết, đương nhiên nhận được không ít quyền lực và tiền bạc, nhưng lại không có được danh tiếng.

Bởi vì hắn không muốn quá nổi danh.

Quá nổi danh sẽ không thể giết được những người nổi danh hơn. Muốn giết chết một người không dễ giết, phương pháp tốt nhất chính là khiến cho hắn hoàn toàn không đề phòng mình.

Cho nên hôm nay hắn mới có thể dùng thủ đoạn bất ngờ ám sát Vương Tiểu Thạch.

Cho nên hắn mới có thể khiến Thiên Y Cư Sĩ mang theo tâm tình cảm kích, bị hắn lừa đi chịu chết.

Cho nên hãn mới có thể dùng tư thái của người tốt để làm chuyện ác.

Cho nên bây giờ hãn mới có thể ra tay bất ngờ giết chết Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù đám người Hoàng Hôn và Chung Ngộ không đủ nhanh trí, phản ứng chậm chạp, cho rằng hãn thật sự đã phản bội, nhưng như vậy cũng không sao, ngược lại có thể tạo ra cảm giác hãn vì Vương Tiểu Thạch mà trở mặt với Long Bát.

Một chiêu này của hãn, “Đa La Diệp chỉ công” và “Niêm Hoa chỉ kình” hoàn toàn vận tụ, nhất định thành công khổng chế và giết chết Vương Tiểu Thạch.

Công phu của phật gia đã bị hãn luyện thành ma công giết người.

Hãn sở trường ám sát, đã có kinh nghiệm phong phú đối với việc ám sát, hơn nữa cũng đã luyện thành thói quen.

Hãn có thể giải quyết được sự phụ của Vương Tiểu Thạch, nhất định cũng sẽ giải quyết được Vương Tiểu Thạch.

Hãn biết mình nhất định có thể thành công, bởi vì Vương Tiểu Thạch không thể ngờ được hãn lại ám toán, đang tập trung tinh thần đối phó với kẻ địch trước mặt, trong khi kẻ địch thật sự lại ở ngay bên cạnh.

Đối với anh hùng, kẻ địch đáng sợ nhất vĩnh viễn không phải ở trước mặt hãn.

Một người có dũng mãnh đến đâu, chỉ cần trước tiên bị trúng bảy tám đao, võ công có cao e rằng cũng không bằng một người bình thường.

Cao thủ giao đấu, chỉ hơn thua trong khoảnh khắc, kém nhau chút ít. Hảo thủ giống như Đa Chi Đầu Đà, chỉ cần hãn ra tay trước, còn đối thủ lại

không hề đề phòng, như vậy dù là cao thủ như Long Phóng Khiếu, Lăng Lạc Thạch, Lưu Độc Phong, Hoài Âm Trương Hầu sống lại, e rằng cũng bị thua thiệt.

Đa Chỉ Đầu Đà lại không chỉ muốn Vương Tiểu Thạch bị thua thiệt. Hắn muốn bắt giữ đối phương, biến thành chiến công của mình; hoặc là giết chết đối phương, làm thành hòn đá lót đường cho thành công của mình.

Hắn có nhiều năm và nhiều lần kinh nghiệm ám sát. Đến lúc này hắn có thể khẳng định, Vương Tiểu Thạch đã xong rồi.

Bởi vì hắn đã quyết định, bất kể là giết chết hay bắt sống, một khi chỉ kinh phát ra sẽ lập tức phá hủy công lực và kinh mạch của Vương Tiểu Thạch. Cho dù Thái Kinh giữ lại mạng chó của Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch cũng sẽ vĩnh viễn mất đi võ công, trở thành phế nhân, không thể báo thù được nữa.

Như vậy, hắn sẽ có thể ngủ yên không lo lắng.

Một chiêu này, hắn định ninh là sẽ thành công.

Cho nên hắn đã thất bại.

Chỉ kinh của hắn vừa phát động, khuôn mặt không giận mà uy của Long Bát tử cuối cùng đã tươi cười rạng rỡ.

Lần trước hắn bị Phó Tông Thư đưa ra làm thí nghiệm, từng chịu khổ trong tay Vương Tiểu Thạch. Ở trước mặt Phó tướng, hắn không dám phát tác, cho nên đành phải nén giận. Nhưng lần đó liên tục trúng phải ba hòn đá của Vương Tiểu Thạch, đến bây giờ trên trán vẫn còn lưu lại vết tích, hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã. Hơn nữa trong tướng số, ấn đường bị thương nhất định sẽ gây trở ngại đối với vận làm quan. Long Bát vốn say mê quyền lực như khát nước, đương nhiên trong lòng đã để lại một thù hận vĩnh viễn không phai mờ.

Hắn quả thật rất căm hận Vương Tiểu Thạch.

Năm đó, Thái Kinh có ý mua chuộc chiêu mộ thể hệ mới của Kim Phong Tế Vũ lâu, chờ thời cơ cướp lấy quyền hành trong tay Tô Mộng Chấm vốn không chịu nghe lệnh hắn. Long Bát đã thúc giục chọn Bạch Sầu Phi, bỏ qua Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Thái Kinh càng thấy Long Bát căm ghét Vương Tiểu Thạch, lại càng muốn trọng dụng Vương Tiểu Thạch, muốn dùng hắn để kiềm chế Bạch Sầu Phi vốn có dã tâm lớn, chí khí cao. Kết quả lại hao binh tổn tướng, khiến cho Phó Tông Thư chết đi. Nhưng chuyện này đối với Thái Kinh cũng không tổn hại gì, dù sao hắn cũng muốn lấy lại chức vị thừa tướng, vừa lúc lợi dụng Vương Tiểu Thạch giúp hắn thanh trừ chướng ngại.

Người thật sự hận Vương Tiểu Thạch thấu xương lại là Long Bát.

Cho nên khi Bạch Sầu Phi bắt cóc người nhà của Vương Tiểu Thạch, dùng để sau này khi cần thiết có thể uy hiếp Vương Tiểu Thạch, Long Bát liền xung phong nhận việc, đề nghị giam giữ con tin tại hang động Thâm Ký (hang động này vốn dùng để giam giữ trọng phạm tù nhân phản đối tướng gia), đó nơi là an toàn và đáng tin cậy nhất.

Bạch Sầu Phi đương nhiên cũng đồng ý. Nếu nhốt con tin ở trong lâu, luôn có gian tế của Vương Tiểu Thạch và bộ hạ cũ của Tô Mộng Chấm, không được ổn thoả cho lắm. Cũng không thể nhốt trong phạm vi thể lực của Thái Kinh. Muốn thủ vệ trong thành không dám làm càn lực soát, mà lại tránh khỏi ánh mắt của quân đội và thể lực lục lâm, đương nhiên chỉ có địa phương chuyên nhốt tử tù trong phạm năm trong Bát gia trang, phủ đệ của Long Bát thái gia.

Vì vậy Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình mới bị áp giải đến đây.

Long Bát đương nhiên vẫn chờ một ngày có thể giải quyết Vương Tiểu Thạch, rốt cuộc ngày này đã tới.

Vương Tiểu Thạch đã xuất hiện.

Vừa lúc Đa Chỉ Đầu Đà cũng có mặt ở đây.

Hắn biết rõ Đa Chỉ Đầu Đà rất nhiều cơ biến, xảo trá hơn người, cho nên hắn cũng cố ý thuận nước đẩy thuyền, mục đích trợ giúp Đa Chỉ Đầu Đà, một lần giết chết (hoặc bắt giữ) Vương Tiểu Thạch.

Hắn cuối cùng đã đợi được ngày này.

Hắn thấy Đa Chỉ Đầu Đà đã hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm Vương Tiểu Thạch, không hề nghi ngờ, dưới bàn tay xảo quyệt của lão hồ ly Đa Chỉ Đầu Đà, Vương Tiểu Thạch chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng hắn đã thất vọng.

Biến hóa đột ngột xảy ra.

Đa Chỉ Đầu Đà trước tiên nắm lấy bả vai Vương Tiểu Thạch, sau đó mới ngăm phát ra chỉ kình. Biến hóa xảy ra khi hắn đang định phát kình, kình đạo còn chưa đến chỗ hiểm của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không chống cự giây giũa, thậm chí cũng không có ý định tránh khỏi bàn tay của Đa Chỉ Đầu Đà, ngược lại nắm lấy cánh tay đang đặt lên vai mình, toàn lực xông về phía trước.

Phía trước chính là Long Bát.

Trong thiên hạ không có loại phương thức chiến đấu nào như vậy, không ra tay mà chỉ xông đến. Hơn nữa còn kéo theo một người đang động thủ với mình, xông thẳng về phía một đại địch khác.

Lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà đang tập trung tinh thần vào chỉ kình, không ngờ Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên xông đến như vậy. Phản ứng đầu tiên của hắn là cố sức nắm lấy bả vai Vương Tiểu Thạch, không để cho đối

phương thoát ra được. Cánh tay của hắn đương nhiên không thể rời khỏi người mình, do đó thân thể cũng bị đối phương kéo theo.

Võ công của hai người Diệp Bác Thức và Trương Sơ Phóng tuy cao, nhưng bọn họ đều không hiểu dụng ý của Đa Chỉ Đầu Đà, nhất thời không biết hai người này đồng loạt xông tới muốn làm gì, cho nên trong thoáng chốc này cũng không biết nên ra tay hay là không ra tay thì tốt hơn.

Ngược lại Chung Ngộ và Hoàng Hôn đã nhận định Đa Chỉ Đầu Đà là phản đồ, cho rằng hắn muốn liên thủ với Vương Tiểu Thạch đối phó Long Bát, vì vậy lập tức ra tay.

Bọn họ một người thi triển “Thái Dương Cổ”, một người dùng “Lạc Nhật Xử”, một cổ một chày đều nhắm vào trên người Đa Chỉ Đầu Đà.

Đa Chỉ vội vàng lật chân đá bay cổ và chày công kích, thân hình càng không thể ổn định được, trong nháy mắt đã xông đến gần Long Bát.

Long Bát bởi vì từng chịu khổ trong tay Vương Tiểu Thạch, vừa thấy Vương Tiểu Thạch xông đến, dĩ nhiên là sợ đến hồn phi phách tán, kinh hãi run rẩy. Vì an toàn và tính mạng của mình, lần này hắn cũng mặc kệ kẻ địch hay bằng hữu, lập tức hét lớn một tiếng, hai tay phân ra, tay trái quyền tay phải chưởng phản công lại.

Lúc này Vương Tiểu Thạch lại vận người một cái, vừa lúc đưa thân hình Đa Chỉ Đầu Đà ra trước chưởng kinh quyền phong của Long Bát.

Đa Chỉ Đầu Đà đã không còn thời gian suy nghĩ. Long Bát không phải là loại tầm thường, “Thiết Quyền Thần Chưởng” của hắn cũng không dễ đối phó.

Lúc này hắn chỉ có một biện pháp ứng phó, đó là dùng chỉ kinh vốn định đối phó với Vương Tiểu Thạch quay sang chống đỡ Long Bát.

Vì vậy Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà giao thủ một chiêu, bốn loại công lực xung đột với nhau.

Cũng vào thời khắc này, một luồng kiếm quang bùng lên, mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Ngoài ra còn có một ánh đao nghiêng nghiêng, giống như một ngôi sao băng diễm lệ nuôi tiếc một lần chói lọi.

Ánh đao, ánh kiếm, còn có ánh máu.

Vương Tiểu Thạch dùng sự nhanh nhạy của hãn, khiến cho kết quả của lần ám sát này hoàn toàn đảo ngược.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cơ Kiện (Linh Kiện)

Khi Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát bất đắc dĩ dùng sức lực bình sinh của mình giao thủ với nhau, Vương Tiểu Thạch mới phát ra “Cách Không Tương Tư đao” và “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của hắc, khiến đối phương không thể chống đỡ, không thể né tránh, không thể lui bước.

Vương Tiểu Thạch khéo léo nắm lấy thời cơ giao đấu, khiến cho hai đại cao thủ Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát trở thành linh kiện của hắc, còn bản thân hắc mới là công tắc và mấu chốt.

Nhưng cho dù trong hoàn cảnh bất lợi như vậy, trong biến hóa bất ngờ như vậy, Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát vẫn có thể giữ được tính mạng.

Chỉ có điều, Long Bát máu chảy đầy mặt, ôm mũi lui về phía sau. Đa Chỉ Đầu Đà chợt bật cười, sau một tiếng “rắc”, một ngón tay của hắc rơi xuống, trên người cũng máu phun như suối. Lúc này hắc không cười được nữa, biến thành một tiếng “khục” trong cổ họng.

Hai người Diệp Bác Thức và Trương Sơ Phóng lập tức xông lên, kịp thời ngăn chặn Vương Tiểu Thạch.

Còn hai người Hoàng Hôn và Chung Ngộ thì phản ứng quá chậm, nhất thời còn không biết bây giờ buổi trưa hay là hoàng hôn.

Vương Tiểu Thạch một chiêu đắc thủ, khiến cho Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát thái gia đều bị thương.

Đa Chỉ Đầu Đà máu chảy như trút, thân thể trúng đao vẫn đang xoay tròn, nhưng hăn bỗng nhiên làm một chuyện, một chuyện vô cùng đột ngột.

Hăn phát ra một chỉ, đâm thẳng vào lưng Tôn Ngư

Tôn Ngư đã phạm tội gì?

Tại sao sau khi bị thương, người đầu tiên mà hăn không buông tha lại là Tôn Ngư?

Tôn Ngư là một người nhanh nhạy, vô cùng cơ trí. Từ khi bước vào địa bàn của Long Bát thái gia, hăn vẫn chưa từng buông lỏng phòng bị và cảnh giác.

Vừa rồi hăn vẫn không ra tay, là vì có cao thủ như Đa Chỉ Đầu Đà ở đây, căn bản không tới phiên hăn ra tay, cho nên hăn chỉ quan sát.

Bởi vì là hăn là người đến báo tin, khiến cho Long Bát dẫn mọi người cùng nhau xuống hang động Thâm Ký xem kết quả, cho nên hăn hiểu, Đa Chỉ Đầu Đà đã biết trước chuyện Long Bát nhốt người nhà của Vương Tiểu Thạch ở đây.

Vì vậy, Đa Chỉ Đầu Đà muốn đứng chung trận tuyến với Vương Tiểu Thạch, nhất định chỉ là giả vờ. Điểm này hăn có thể khẳng định.

Hăn cho rằng Vương Tiểu Thạch sẽ phải gặp tai ương.

Không ngờ thế cục lại đột nhiên biến đổi. Vương Tiểu Thạch lợi dụng khoảnh khắc Đa Chỉ Đầu Đà tấn công hăn, lúc mọi người đều nghĩ rằng đã nắm chắc phần thắng nên lơ là phòng thủ, nắm lấy cơ hội này liên tiếp đả thương hai kẻ địch quan trọng.

Trong lòng Tôn Ngự dĩ nhiên là kinh ngạc. Tuy hắn rất thông minh, nhưng lại không ngờ được lúc này Đa Chỉ Đầu Đà lại tập kích mình.

Phản ứng của Tôn Ngự nhanh tuyệt đỉnh, hắn vừa nghe được chỉ phong, lập tức lướt về phía trước.

Đáng tiếc võ công của hắn lại không phải cao tuyệt đỉnh.

Đa Chỉ một chỉ thất bại, nhưng ngón giữa đột nhiên dài hơn một tấc, đầu ngón tay vẫn bắn trúng vào lưng đối phương.

Tôn Ngự hét lớn một tiếng, phun ra một búng máu, bước chân lão đảo, vẻ mặt căm hận, ôm ngực khàn giọng hỏi:

- Tại sao?

Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà mới ôm lấy vết thương trên người hắn.

Nói ra cũng kỳ quái, ngón tay của hắn ấn đến đâu, vết thương ở đó lập tức ngừng chảy máu, giống như là kỳ tích.

Đa Chỉ Đầu Đà vừa điểm huyết cầm máu cho mình, vừa hài lòng nói:

- Hắn là nội gian.

Diệp Bác Thức sững sờ:

- Nội gian?

Trương Sơ Phóng nhắc nhở:

- Không phải hắn là người do Bạch lâu chủ phái tới sao?

- Người nhà của Vương Tiểu Thạch vốn còn ở trong hang.

Thần sắc của Đa Chỉ Đầu Đà giống như rất hài lòng vì sự khôn khéo của mình. Mặc dù hắn không ám toán được Vương Tiểu Thạch, ngược lại còn bị đối phương chém một đao, đứt một ngón tay, nhưng hắn cũng đã đánh trọng thương một tên “phản đồ”, nhìn chung không vớt được vàng cũng vớt được một nắm cát, tốt hơn nhiều so với người khác:

- Nếu không phải hắn dẫn chúng ta ra, Vương Tiểu Thạch cũng sẽ không tìm được nơi này. Nếu không phải hắn âm thầm báo hiệu, tiểu vương bát đản nhất định không biết ta muốn đánh lén. Hắn chắc chắn là nội gian, không đả thương hắn trước, còn chờ hắn và tiểu vương bát đản liên thủ với nhau sao?

Hắn đã tuyên án, không ngờ sau khi bị thương nghiêm trọng vẫn còn khôn khéo và xảo trá như vậy.

Vương Tiểu Thạch lập tức nói:

- Hắn không phải cùng một bọn với ta.

Đa Chỉ Đầu Đà lập tức nói:

- Người biện hộ cho hắn, còn nói không phải là đồng đảng? Ai mà tin. Các người vốn có quan hệ sâu xa trong lâu, đừng tưởng rằng ta đây không biết!

Sắc mặt Tôn Ngự thâm trầm, cố sức nói với Vương Tiểu Thạch:

- Ngài không cần nói giúp cho ta... ngài biết, lúc này, càng nói, càng hỏng, càng tô, càng đen...

Vương Tiểu Thạch hiểu ý gật đầu, vờ mặt áy náy.

Đa Chỉ Đầu Đà cười gượng nói:

- Nếu không phải hãn thông báo cho người, làm sao người biết ta muốn đối phó với người? Hừ, dù gì ta cũng bạn thân của sư phụ người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người đã nhìn lầm sư phụ ta rồi. Người đã sớm biết người là do Thái Kinh phái tới, cho nên mới có thể thân nhiên chấp nhận sự tiếp tế của người.

- Cái... cái gì?

- Cũng bởi vì tiền của người vốn là của Thái Kinh, cho nên tiền tài mà người mang đến, người dùng để xây dựng Bạch Tu viên, nuôi chim quý thú lạ, cứu trợ thiên tai, không hề cảm thấy hổ thẹn. Bởi vì người là người do Thái Kinh phái đến, cho nên người mới âm thầm lưu ý, đối xử với người như bình thường, xem thử rốt cuộc người đang giở trò gì.

- Nói... nói bậy! Nếu như hãn biết, tại sao lại không vạch trần?

- Nhưng người cũng xem người là bằng hữu, không vạch trần mọi chuyện là vì nể mặt người, hi vọng có một ngày người sẽ hối cải. Đáng tiếc...

- Hãn... hãn thật sự đã biết, vậy tại sao lại nghe lời ta, vào kinh thành thành tìm Nguyên Thập Tam Hạng liều mạng, cuối cùng chết ở trên đường?

- Bởi vì mặc dù người muốn xúi giục, nhưng lời người nói lại là sự thật. Không phải sao? Cho dù người thêm mắm thêm muối, khoa trương cường điệu thế nào, nhưng chuyện Nguyên Thập Tam Hạng giết chết Thiên Y Hữu Phùng vẫn là sự thật. Sư phụ có ý đi trợ giúp Gia Cát sư thúc, có lòng diệt trừ gian tặc đương triều, đó đều là tự nguyện. Không có lời của người thì người cũng sẽ đi chuyến này. Không phải người đi vì trúng kế của người, mà là lợi dụng người để tương kế tựu kế, dẫn Nguyên Thập Tam Hạng rời

kinh. Đáng tiếc, Nguyên sư thúc cũng quá hiểu rõ tính tình của sư phụ, cuối cùng vẫn phải liều mạng đánh một trận tại chùa Lão Lâm.

- Cái... gì! Chuyện này... không thể...

Một khi biết được được âm mưu mà mình đặc ý nhất, hóa ra đều nằm trong kế hoạch của người khác, Đa Chỉ Đầu Đà quả thật không thể đối mặt với sự thật tàn khốc này.

- Nếu không phải người đã sớm nhắc nhở ta, trước khi đi đến Diêm sơn còn để lại chỉ thị ở Bạch Tu viên, không chừng hôm nay ta cũng không đề phòng người như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu vậy, hiện giờ người chảy máu bị thương, thậm chí nằm trên mặt đất, đương nhiên sẽ là ta.

Lúc này, Chung Ngộ và Hoàng Hôn đang bận che chở cho Long Bát, giúp hắn cầm máu, đồng thời phát ra tín hiệu. “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh phụ trách phòng thủ đã dẫn cao thủ trong trang chạy đến, từng đoàn bao vây đám người Vương Tiểu Thạch, giương cung lắp tên, rút đao chĩa thương, nhìn dáng vẻ giống như quyết chí giết chết Vương Tiểu Thạch.

“Thái Dương Cỗ” Chung Ngộ, “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn, “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh cùng với “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ, bốn người này chính là “tam chinh tứ kỳ, thất đại cao thủ” dưới trướng Long Bát.

“Tam chinh” là ba viên tướng dũng mãnh theo hắn đánh đông dẹp bắc, chính là ba huynh đệ Tư Mã, Tư Không và Tư Đồ; “tứ kỳ” là bốn “quân cờ” trong tay hắn có thể một mình chống chọi một mặt, chính là bốn người Ngô, Lợi, Chung, Hoàng.

Chỉ dựa vào bốn người này, e rằng còn không làm gì được Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không nắm chắc. Bản thân hắn muốn giết ra ngoài thì không phải là chuyện khó, nhưng muốn phụ thân và tỷ tỷ cũng an toàn rời khỏi trùng vây thì lại không dễ dàng.

Huống hồ mình đang bị vây trong Bát gia trang, đối phương người đông thế mạnh, một khi tên và ám khí đồng loạt phát ra, quả thật khó giữ được toàn thân.

Hắn vốn định thừa thắng bắt giữ Long Bát, giết chết Đa Chỉ Đầu Đà, nhưng võ công và phản ứng của Đa Chỉ đều cao hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Vương Tiểu Thạch tương kế tựu kế, lợi dụng lúc Đa Chỉ Đầu Đà ám toán toán mình, ngược lại tập kích Long Bát và Đa Chỉ. Nhưng võ công của Long Bát vốn khá cao, còn Đa Chỉ Đầu Đà đã quen ám toán người khác, lúc nào hắn cũng suy nghĩ, nếu có một ngày bị người ta ám toán thì nên phản ứng thế nào. Nhờ vậy hắn có thể kịp thời tránh khỏi công kích chết người của Vương Tiểu Thạch, chỉ bị thương và đứt ngón tay.

Vương Tiểu Thạch còn định truy kích, nhưng Trương Sơ Phóng và Diệp Bác Thức đã ngăn cản hắn.

Ném chuột sợ vỡ bình, tình hình hết sức căng thẳng, chỉ cần một mệnh lệnh mà thôi.

Long Bát thở hỗn hển, vừa đau vừa giận. Hai lần hắn giao đấu với Vương Tiểu Thạch đều bị bại trận, hai lần gặp phải Vương Tiểu Thạch đều bị thiệt thòi, có thể tưởng tượng được trong lòng giận dữ thế nào, vì vậy hắn giậm chân hét lớn:

- Giết! Mau giết hắn cho ta! Giết sạch bọn chúng!

Vương Tiểu Thạch lập tức phát hiện mình đã rơi vào khổ chiến.

Kẻ địch đông đảo không hề đáng sợ, kẻ địch cao cường mới đáng sợ.

Kẻ địch cao cường cũng không phải là đáng sợ nhất, mà người mình muốn bảo vệ, chuyện mình phải quan tâm quá nhiều mới là đáng sợ.

Nếu kẻ địch liều chết xông đến, hẳn có thể giết một người để dọa trăm người. Nhưng phần lớn kẻ địch đều dùng phi tiễn ám khí, hơn nữa còn cố ý nhắm vào Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình.

Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu đương nhiên cũng cố sức bảo vệ, nhưng hai người đều chỉ sở trường khinh công, không giỏi tiếp ám khí. Huống hồ mỗi người bọn họ đều cồng một người khác, khinh công cũng đã chậm đi nhiều.

Võ công của Vương Tiểu Thạch cao nhất, nhưng hẳn ngoài việc phải đốc sức bảo vệ phụ thân và tỷ tỷ, còn phải để ý chiếu cố Thái Truy Miêu và Lương A Ngưu. Ngoài ra hẳn còn phải phân tâm bảo vệ một người khác, đó là Tôn Ngư.

Bọn họ đã nhận định Tôn Ngư là kẻ địch, là nội gian, cho nên muốn giết chết Tôn Ngư. Nếu như Vương Tiểu Thạch không để ý tới Tôn Ngư, Tôn Ngư chắc chắn sẽ phải chết.

Tôn Ngư đã bị thương rất nặng. Vừa rồi một chỉ của Đa Chỉ Đầu Đà sau khi bị thương vẫn có sức sát thương rất lớn, nếu như hẳn không bị thương từ trước thì...

Lúc đầu Vương Tiểu Thạch cũng không ngờ tới, công kích không chỉ nhằm vào bọn họ mà còn nhắm vào Tôn Ngư. Thế công kích liệt như vậy, “thà giết lầm còn hơn bỏ sót”, nếu như hẳn không ra tay cứu giúp, Tôn Ngư chắc chắn sẽ chết thảm đương trường.

Nhưng nếu hãn ra tay giúp đỡ, khổn cảnh của hãn sẽ càng khổn khó hơn.

Tình thế hiểm ác đã không cho hãn thời gian suy nghĩ. Hãn chẳng những xuất thủ bảo vệ mình và thân nhân chiến hữu, còn ra tay cứu giúp cả tên thủ hạ trước kia, kẻ địch hiện tại này.

Nhưng hãn chỉ có một mình, làm sao để ý được kẻ địch và chỗ hiểm ở bốn phương tám hướng.

Tôn Ngư đã bị thương mấy chỗ.

Trên người Vương Tiểu Thạch cũng dính máu, có cả máu của mình và kẻ địch.

Hãn vẫn cố gắng kiềm chế bản thân, nếu có thể không giết người thì sẽ không giết.

Để tiện bề chiếu cố, hãn lại không ngại công Tôn Ngư chiến đấu. Hãn làm như vậy, rõ ràng là hoàn toàn giao lưng mình cho Tôn Ngư, nhưng hãn lại không hề do dự.

Ngay lúc này, một tên đại hán cầm thương bỗng lướt nhanh vào. Phàm là nơi hãn đi qua, những huynh đệ canh giữ không ai dám ngăn cản, ngược lại còn nhường ra một con đường.

Đây đương nhiên là “người nhà”, hơn nữa còn là “người nhà” có chức vị khá cao.

Quả nhiên, người này nói nhỏ mấy câu bên tai Long Bát, sắc mặt Long Bát lập tức trở nên âm trầm bất định.

Chỉ thấy hãn khó nén cơn giận, giậm chân hừ một tiếng nói:

- Được, được, được! Quả nhiên là có cấu kết với Tứ Đại Danh Bồ, hện nhau tới chỗ này làm loạn!

Sau đó hắn chọt hạ một mệnh lệnh:

- Tản ra, bảo vệ ta, để cho bọn chúng đi!

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cơ Dực (Cánh Trong Cơ Hội)

“Để cho bọn chúng đi!”

Đây là câu nói mà thủ hạ của Long Bát đang rất muốn nghe. Có mệnh lệnh này, bọn họ sẽ không cần phải liều mạng nữa.

Bọn họ đều đã từng nghe uy danh của Vương Tiểu Thạch, hưởng hồ vừa rồi, Vương Tiểu Thạch vừa ra tay đã đánh bị thương chủ nhân của bọn họ và một đại cao thủ trong tay tướng gia.

Bọn họ đương nhiên không cho rằng võ công của mình còn lợi hại hơn Đa Chỉ Đầu Đà, cho nên bọn họ dừng tay còn nhanh hơn so với lúc được lệnh tấn công.

Vương Tiểu Thạch dường như cũng không bất ngờ. Hắn ra hiệu cho Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu, bảo vệ Vương Thiên Lục, Vương Tử Bình và Tôn Ngự rời khỏi.

Lương A Ngưu rất không đồng ý việc Vương Tiểu Thạch bảo vệ cả Tôn Ngự.

Vương Tiểu Thạch dùng ánh mắt tỏ vẻ kiên trì.

Lương A Ngưu không dám cãi lại, mặc dù hắn rất ghét loại người giống như Tôn Ngự.

Đa Chỉ Đầu Đà không quên khoe khoang công lao của mình sau khi thất bại:

- Còn nói không phải do hấn dẫn tới. Các người xem Vương Tiểu Thạch che chở cho hấn như vậy, rõ ràng là nội gian. Cũng may hấn đã bị ta một chỉ đâm xuyên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hấn không giống người, hấn và chúng ta chẳng có chút quan hệ nào...

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Người lại liều mạng vì một người hoàn toàn không có quan hệ, bị trúng đao chảy máu sao? Người chỉ muốn cứu người thân của mình, vậy Tôn Ngư là kẻ địch của người sao? Ha, ha ha!

Vương Tiểu Thạch biết có giải thích cũng vô ích, chỉ nói:

- Chuyện các người nhốt người nhà của ta, ta sẽ hỏi cho rõ ràng. Nếu như bọn họ bị các người ngược đãi, chuyện này còn chưa xong đâu.

Long Bát khí thở hỗn hển nói:

- Vương Tiểu Thạch, tiểu vương bát đản, ta tha cho người một mạng, bỏ qua không giết các người, người còn dám láo xược như vậy!

Sắc mặt Vương Tiểu Thạch nghiêm nghị, lãnh khốc nói:

- Là người tha cho ta, hay bị bức phải thả người để bảo vệ mình, trong lòng người hiểu rõ. Bất kể ai lại người cầm đầu chuyện này, người hãy nói cho hấn biết, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn.

Long Bát giận đến gương mặt lúc xanh lúc tím, dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào đối phương nói:

- Người... người... người...

“Người” được mấy tiếng, Vương Tiểu Thạch đã đoạn hậu đi ra khỏi Bát gia trang.

Vương Tiểu Thạch bên này vừa mới rời khỏi, Đa Chỉ Đầu Đà bên kia liền thấp giọng hỏi Long Bát:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đương nhiên biết Long Bát sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vương Tiểu Thạch, Long Bát đưa ra quyết định như vậy, nhất định là do bị ép buộc.

- Ngô Dạ canh giữ bên ngoài, phát hiện Lãnh Huyết và Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bồ đã bao vây nơi này, cầm lệnh bài lục soát của Hình bộ trên tay, muốn vào nhà xét hỏi nhân vật giang hồ Vương Tiểu Thạch, Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu, đồng thời tìm kiếm lương dân Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình bị mất tích, nói rõ là muốn bọn họ hiện thân báo cáo. Ngô Dạ trước tiên giữ chân bọn chúng, sau đó đi vào thông báo.

Long Bát hậm hực nói:

- Nếu như chúng ta đánh tiếp, chẳng những không giải quyết được Vương Tiểu Thạch, còn có thể dẫn Tứ Đại Danh Bồ vào trong nhà. Khi đó muốn đuổi không đi, đuổi to khó vậy, nếu bọn chúng phát hiện ra những khâm phạm khác bị tướng gia nhốt ở nơi này, vậy thì đại sự không ổn. Không bằng lần này cứ để cho bọn chúng đi.

Đa Chỉ Đầu Đà hừ một tiếng nói:

- Vương Tiểu Thạch đúng là đã thông đồng với bốn tên ưng trao này.

Long Bát nghiêm mặt lại, vừa nhin đau vừa nén giận nói:

- Lần này chúng ta sợ ý làm mất con tin của Bạch lâu chủ, phải ăn nói như thế nào đây?

Đa Chi Đầu Đà vẫn nhớ mãi không quên “công lao” kia của mình:

- Đều là do hăn tin lầm người. Ai bảo hăn lại có một tên tâm phúc bán rẻ hăn, bảo chúng ta làm sao đề phòng. Là hăn sai trước, không phải lỗi của chúng ta.

Long Bát hừ một tiếng nói:

- Nói cũng phải. Trước tiên cần lại hăn một cái, nói rằng người của hăn khiến chúng ta rối loạn trận tuyến, gà chó không yên, không thể trách chúng ta làm mất phạm nhân.

- Có điều.

Hăn thở dài một hơi rồi nói:

- Chuyện này không được lộ ra bên ngoài, hơn nữa một lát nữa khách quý tới, nhất định phải an bài cẩn thận. Nếu lại xảy ra chuyện như vậy, chúng ta có hai ngàn cái đầu cũng bị chặt xuống làm cầu đá.

Chung Ngộ giúp hăn bôi thuốc Kim Sang lên vết thương. Một cơn đau tràn vào tâm tạng và lá lách, Long Bát cố nhịn không kêu thảm, bảo vệ mặt mũi của mình. Sau khi băng bó xong, hăn lại tung một quyền đánh bay Chung Ngộ vô tội ra ngoài.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đã đi ra bên ngoài Bát gia trang của Long Bát thái gia, trông thấy Thiết Thủ và Lãnh Huyết đang đợi. Mọi người hiếu ý gật đầu (trên tay Thiết Thủ còn có một con chim đang đứng, chính là Quai Quai, cũng nhìn Vương Tiểu Thạch lau cánh mài mờ, xem như là chào hỏi hăn), cùng đi đến phủ thần hầu, tại đầu đường Thống Khố lại gặp Truy Mệnh, “Lão Thiên Gia” Hà Tiểu Hà và “Mục Vi Chi Mạnh” Lương Sắc.

Lương Sắc giả trang thành Vương Thiên Lục, còn Hà Tiểu Hà giả trang thành Vương Tử Bình, được Truy Mệnh mang theo, cố ý dụ Bạch Sầu Phi truy đuổi. Quả nhiên đã khiến cho hắn không giữ được bình tĩnh, phái người đến đây điều tra xem con tin đã chạy thoát hay chưa. Vương Tiểu Thạch lại ngấm theo dõi, cuối cùng đã cứu được cha già và chị gái.

Đây là mưu kế của Vô Tình và Vương Tiểu Thạch, nhưng ít nhất phải cần năm người có khinh công cực cao.

Mặc dù bọn họ bày ra “cơ hội” này, nhưng “cơ hội” này nhất định phải có “cánh” mới tiến hành được. “Cánh” ở đây chính là phải có vài người khinh công thật tốt.

Bạch Sầu Phi cũng không phải loại tầm thường, khinh công của hắn cực cao, may là khinh công của hắn có cao đến mấy cũng không thể hơn được Truy Mệnh.

Cố ý làm ra vẻ đã cứu được con tin, dẫn dụ Bạch Sầu Phi và chủ lực đuổi theo, chuyện này do Truy Mệnh đảm đương.

Người giả mạo Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình khinh công cũng phải thật tốt, ít nhất không thể để cho Bạch Sầu Phi đuổi kịp, hơn nữa còn phải giả vờ như hoàn toàn được Truy Mệnh mang đi, nhưng lại không được làm ảnh hưởng đến thân pháp của Truy Mệnh.

May mắn Lương Sắc là người của Thái Bình môn, nửa đường mới bái làm môn hạ Hoa Khô Phát. Thái Bình môn luôn giỏi về khinh công, bất kể chạy trốn hay là lưu vong, đều là chuyện mà bọn họ chuyên trách, am hiểu.

Hà Tiểu Hà cũng sở trường khinh công. Nàng xuất thân từ thanh lâu, đã từng làm đào kép, đối với việc vừa diễn xuất vừa nhảy nhót, có thể xem là tay nghề điêu luyện.

Ngoài ra còn có hai cao thủ khinh công khác trợ giúp Vương Tiểu Thạch theo dõi Tôn Ngự.

Muốn không bị Tôn Ngự phát hiện, hơn nữa còn theo Vương Tiểu Thạch lên vào trọng địa của quân địch, khinh công không tốt thì tuyệt đối không thể đảm đương.

Ngoại hiệu của Lương A Ngự là “Dụng Thủ Tẩu Lộ”, dùng tay đi đường còn nhanh hơn so với người khác dùng chân, đương nhiên là về khinh công cũng có thành tựu khá cao.

Thái Truy Miêu trong hai đảng Phát và Mộng là một kẻ hết sức nhát gan, không có sở trường gì, nhưng từ nhỏ đã thích đuổi mèo, rượt chó, bắt chuột, cho nên thân pháp rất tốt. Khi xảy ra chuyện, đại họa trước mắt, hắn cũng chạy nhanh hơn người khác. Ban đầu tên của hắn là “Kiến Tường”, sau này mọi người chỉ gọi hắn là “Truy Miêu”, đương nhiên là tên như ý nghĩa.

Những người này đều là “cánh” trong “cơ hội” lần này, có bọn họ thì con tin mới có thể chấp cánh bay được.

Mọi người tụ tập với nhau, đều vui mừng vì hành động lần này hết sức thành công.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới rơi lệ khấu kiến Vương Thiên Lục, lại ôm Vương Tử Bình khóc nức nở, ân cần hỏi han, thỉnh an xin lỗi.

Vương Tử Bình cười đùa hắn:

- Ta còn tưởng rằng ngươi đã hoàn toàn biến dạng, gặp mặt lại lạnh lùng giống như cương thi, phát đạt rồi thì không nhận cha và chị gái nữa.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới nói ra nỗi khổ tâm của mình:

- Ta vừa nhìn thấy các người, trong lòng mừng rỡ, tâm như muốn nứt ra. Nhưng đại địch trước mắt, không thể rối loạn, phải chuyên tâm đối phó mới có thể cứu người thân ra ngoài. Ta chỉ cố gắng kiềm chế mặt không đổi, tâm không loạn, thực ra là tâm loạn nhưng tay không mềm. Ta nhìn thấy phụ thân và tỷ tỷ, giống như được tái thế làm người, nhưng đến bây giờ còn chưa khẩu đầu thỉnh an, đúng là không bằng cầm thú, xin phụ thân trách phạt!

Vương Thiên Lục nghe hiểu được một nửa, không hiểu một nửa. Dù sao y cũng không có chuyện gì, chỉ biết con trai của mình lại quen với cả Tứ Đại Danh Bổ danh động thiên hạ, trong lòng đã rất vui vẻ, chỉ nói:

- Bây giờ không sao thì tốt rồi. Ta còn tưởng rằng người đại nghịch bất đạo. Nếu như người bất hiếu bất trung, có cứu bộ xương già ta ra cũng chỉ uổng công.

Vương Tử Bình thì đã nhập bọn với đám người Hà Tiểu Hà, Thái Truy Miêu và Lương A Ngưu, tam cô lục bà *, bày bát quái khắp nơi.

* Tam cô bao gồm ni cô, đạo cô và cô đồng. Lục bà bao gồm bà buôn người, bà mai, sư bà, tú bà, bà lang và bà đỡ. Trong hán ngữ hiện đại, “tam cô lục bà” thường chỉ các loại phụ nữ phố phường trong xã hội.

Vương Tiểu Thạch tiến tới bái tạ đại ân của Truy Mệnh, Thiết Thủ và Lãnh Huyết.

Truy Mệnh dẫn dụ Bạch Sầu Phi hành động sai lầm, dĩ nhiên là có công lớn. Nhưng Thiết Thủ và Lãnh Huyết kịp thời lấy được lệnh bài lục soát, bao vây Bát gia trang, một khi được Quai Quai báo tin, lập tức giả vờ không tiếc quyết một trận tử chiến với đám Long Bát, là mẫu chốt quan trọng giúp Vương Tiểu Thạch và thân hữu của hắn có thể an toàn rời khỏi Bát gia trang.

Tam bố đều cho rằng đây là chuyện nên làm, không cần nhắc đến. Chỉ tiếc là nghe được trong hang động Thâm Ký còn nhốt một đám phạm nhân oan uổng, có thể là chí sĩ yêu nước, hi vọng một ngày nào đó có thể cứu những người đáng thương này ra ngoài.

Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy mình thiếu một nhân tình rất lớn, hi vọng ngày sau có cơ hội báo đáp.

Tam bố đều nói, đây là làm việc công bình, nói đến đáp tạ ngược lại là xem thường bọn họ.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi vì sao không thấy Vô Tình xuất hiện. Vô Tình là người sắp đặt mưu kế này, mặc dù y hành động bất tiện, không thể ra mặt, nhưng thực sự là người có công đầu.

Truy Mệnh chỉ nói:

- Đại sư huynh đi xử lý chút chuyện quan trọng đột nhiên phát sinh, cho nên không kịp tới. Nhưng huynh ấy đã biết lệnh tôn và lệnh tỷ bình an, cũng rất vui mừng.

Vương Tiểu Thạch nghe ra có điểm kỳ lạ, chân mày nhướng lên:

- Không biết đại bố đầu đi làm chuyện gì? Có chỗ nào cần tới tại hạ không?

Đôi mày kiếm của Lãnh Huyết nhướng lên:

- Chuyện của đại sư huynh, e rằng vẫn là làm giúp người.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

- Không biết đó là chuyện gì?

Thiết Thủ lạnh nhạt cướp lời:

- Không có gì ghê gớm, chỉ là xảy ra một điểm (chút) náo loạn.

“Một điểm náo loạn” mà ngay cả Vô Tình đứng đầu Tứ Đại Danh Bồ cũng bị kinh động, chỉ sợ cho dù là “một điểm” thì cái “điểm” này cũng rất lớn.

- Đó là náo loạn gì?

Vương Tiểu Thạch lập tức miễn cảm:

- Có phải liên quan đến ta hay không?

Truy Mệnh và Thiết Thủ liếc nhìn nhau, đều không nói gì.

Lãnh Huyết nói:

- Quan hệ thì có một chút.

- Chuyện gì vậy?

Vương Tiểu Thạch khẩn trương, hẳn cảm thấy bầu không khí có vẻ rất không tầm thường:

- Rốt cuộc là chuyện gì, xin hãy nói cho ta biết! Nếu như Tiểu Thạch làm sai chuyện gì, nguyện xin trách phạt!

Thiết Thủ gật đầu, nhìn sang Truy Mệnh.

Truy Mệnh vội ho một tiếng, nhìn mũi chân mình, giống như phía trên có quả sầu riêng đang đè.

Thiết Thủ hắng giọng một tiếng, nói:

- Đó không phải là lỗi của người, chỉ là... chỉ là, người có hai vị huynh đệ, nhất thời xung động, làm một chút chuyện gây phiền toái...

Vương Tiểu Thạch giống như người trong sương mù:

- Hai vị huynh đệ? Chuyện phiền toái? Đã xảy ra chuyện gì?

Lãnh Huyết nói:

- Là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đi ám sát một người...

Y dừng một chút, đang muốn nói rõ mọi chuyện, Truy Mệnh lại cắt lời:

- Tứ sư đệ, chuyện này liên quan đến đại cục, nên chờ đại sư huynh trở về rồi hãy định đoạt... nói không chừng, tất cả chỉ là có lửa mới có khói mà thôi.

Vương Tiểu Thạch nhìn ra thần sắc của bọn họ.

Tam bộ đầu khi giải quyết những vụ án lớn thì tâm tình vẫn bình hòa, khi làm chuyện lớn thì thái độ vẫn bình tĩnh, lúc này trên mặt đều có vẻ ưu tư, rất là bất an, thậm chí nóng nảy khẩn trương. Rốt cuộc hai người Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đã gây ra chuyện lớn gì?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cơ Mẫn (Nhạy Bén)

Trong khoảng thời gian này, đám người Vương Tiểu Thạch theo dõi Tôn Ngự, tiến vào hang động Thâm Ký giao đấu với Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà, bên phía Ôn Nhu cũng đã xảy ra không ít chuyện.

Lúc đầu chỉ là một chút “chuyện nhỏ”, sau đó lại thành “chuyện rất lớn”.

Căn nguyên của chuyện này rất đơn giản, Ôn Nhu đã đưa ra một quyết định, đó là đi tìm Bạch Sầu Phi.

Nàng muốn tìm Bạch Sầu Phi để tranh luận.

Hỏi Bạch Sầu Phi tại sao lại giết hại sư huynh Tô Mộng Chấm của nàng?

Hỏi Bạch Sầu Phi một chút tại sao lại không ngừng hãm hại Vương Tiểu Thạch?

Hỏi Bạch Sầu Phi một câu tại sao lại trở nên xấu xa như vậy?

Nàng muốn hỏi rõ Bạch Sầu Phi tại sao lại bảo thủ hạ bắt mình làm con tin?

Hắn rốt cuộc có biết tâm sự của nàng, tâm ý của nàng hay không?

Thực ra nếu tự hỏi lòng, một ngàn cái lý do, một trăm cái nguyên do có lẽ đều không quan trọng. Đối với Ôn Nhu, quan trọng nhất vẫn là hai vấn đề cuối cùng, hai vấn đề hợp lại thành một.

Tại sao hẳn lại đối xử với nàng như vậy?

Nói không chừng, còn có một lý do mà chính nàng cũng không phát hiện ra, nhưng lại quan trọng hơn so với tất cả lý do còn lại, đó là nàng muốn gặp Bạch Sầu Phi.

Đã rất lâu nàng không thật sự cùng hẳn tán gẫu, trò chuyện hay chơi đùa.

Sau khi Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi mỗi người một ngả, nhân mã hai bên đối chọi lẫn nhau, đến nỗi một cô gái như nàng bị bắt buộc phải có lập trường, trở thành nhân mã một phương, đồng thời biến thành kẻ địch của phương khác.

Lúc đầu nàng cảm thấy rất vui vẻ, sau đó dần dần trở nên buồn bực, đến cuối cùng thật sự cảm thấy rất khó hiểu, hơn nữa không hề vui vẻ chút nào.

Nàng cũng mặc kệ, nàng muốn gặp Bạch Sầu Phi, nàng chỉ muốn gặp hẳn.

Nhưng dù sao nàng cũng là con gái, muốn gặp Bạch Sầu Phi thì phải cần có lý do, cho nên nàng đã tạo ra rất nhiều lý do đường hoàng.

Con người là loại động vật như vật, có thể tìm ra lý do cho tất cả mọi chuyện, bao gồm cả chuyện hợp lý và không hợp lý, hơn nữa bất kể cái lý đó có thật hay không.

Huống hồ là Ôn Nhu.

Một cô gái muốn gặp một nam tử, có thể tạo ra cả trăm ngàn lý do, huống hồ là một cô gái như Ôn Nhu.

Nàng từ Vạn Bảo các trở lại Tượng Tị tháp, phát hiện Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu thường hay đi chung với nhau đã “không thấy nữa”, trong lòng oán hận nghĩ: “Hoá ra lại đi theo Vương Tiểu Thạch xông pha giang hồ, dương danh bốn phương, lại không có phần của bản cô nương.”

Nàng oán hận thầm nghĩ, kết quả lại càng nghĩ càng hận.

Nàng cảm thấy mình tình cờ theo Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch vào kinh sư, tình cờ bởi vì có sư huynh là Tô Mộng Chấm, cho nên trở thành “nữ lưu manh” trong Kim Phong Tế Vũ lâu có thân phận còn cao hơn Dương Vô Tà một chút, sau đó lại tình cờ bị cuốn trong quyết chiến giữa Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh, càng tình cờ rơi vào trong tranh đấu giữa Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch. Sau đó Vương Tiểu Thạch bị buộc phải lưu lạc phương xa, nàng ăn không ngồi rồi, chờ một mạch đến ba năm rưỡi (con gái có bao nhiêu cái ba năm rưỡi). Sau đó, Tô Mộng Chấm bởi vì không muốn nàng tiếp xúc nhiều với Bạch Sầu Phi, cho nên bảo nàng trở về Lạc Dương, nếu không thì về Tiểu Hàn sơn lại làm môn hạ của sư phụ. Còn Bạch Sầu Phi thì chỉ lo chiêu binh mãi mã, gây dựng sự nghiệp, vốn không có lòng dạ nào để ý tới nàng. Kết quả là nàng chẳng muốn đi đâu cả (nàng khó khăn lắm mới ra ngoài được, trở về chẳng phải lại bị nhốt ở lồng trong sao), lại cùng với đám người Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu chơi đùa, cùng đám người Thất Đại Khẩu của Thẩm Hồ Thiên xông pha võ lâm một phen, lại cùng đám người Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi của Đào Hoa xã quây phá, lại theo Thất Đạo Toàn Phong lưu lạc giang hồ một phen. Lần này trở về kinh sư, Tô sư ca sống chết không rõ, Bạch Sầu Phi lại bận đến tối mày tối mặt, còn Vương Tiểu Thạch cũng đã trở về.

Nhưng hòn đá kia đã không giống như trước.

“Không giống” ở chỗ nào? Thật ra nàng cũng không nói rõ được.

Trước kia, Vương Tiểu Thạch có thể cùng nàng chơi đùa quây phá. Nàng và hắn tùy thời có thể leo cây bắt khỉ, có thể bày tỏ nỗi khổ trong lòng với nhau, có thể đốt đèn lồng đi dạo vào trung thu, có thể thi tài ăn bánh chưng vào tết Đoan Ngọ, có thể cùng nhau lăn trên giường học bơi, có thể vẽ rùa lên lưng Đường Bảo Ngưu còn đang tỉnh, vẽ hoa hướng dương lên mặt Chu Đại Khối Nhi vừa ngủ vừa kêu la...

Nhưng mà, hiện giờ những chuyện này đã dần dần “không thể làm” nữa.

Có một lần, nàng bảo Vương Tiểu Thạch cùng nàng đi trộm linh phù bên người của Hà Tiểu Hà. Đường Thất Muội bên cạnh lập tức hăng giọng một tiếng (kỳ quái, sao những người này trước khi nói chuyện đều phải hăng giọng năm ba cái như vậy mới mở miệng được), nói:

- Tam ca, như vậy không tốt lắm đâu, huynh là lãnh tụ của chúng ta.

Một lần khác, nàng hẹn Vương Tiểu Thạch đến Thập Thập điện dạo chơi, nhưng Trương Thán lập tức nặn nặn nốt mụn trên mặt (thật đáng ghét, đồng mụn của hắn chắc sắp biến thành “ám khí độc môn” rồi), nhắc nhở:

- Vương lão đại, chuyện này không tốt lắm, nơi ấy là địa bàn của tập đoàn Hữu Kiều.

Còn có một lần, nàng và Vương Tiểu Thạch ở dưới sông tát nước chơi đùa, không lâu sau toàn thân hai người đều ướt đầm. Vương Tiểu Thạch chợt dừng lại không chơi nữa, chỉ trợn mắt nhìn nàng. Ôn Nhu càng không giải thích được, vội thúc giục:

- Chơi đi! Sao lại không chơi nữa?

Wương Tiểu Thạch chỉ nói:

- Không, không chơi.

Nàng không rõ tại sao:

- Sao có thể nói không chơi là không chơi. Ta muốn chơi!

Vương Tiểu Thạch chợt khom người xuống. Nàng tò mò đi tới muốn nhìn cho rõ, còn tưởng rằng hần bị rắn nước cắn vào đũng quần. Vương Tiểu Thạch lại vội vàng xoay người, mặt đỏ tới mang tai kêu lên:

- Như vậy không tốt lắm, không chơi, không chơi.

Cái này không tốt lắm, cái kia không tốt lắm, cái gì cũng không tốt lắm, làm cho nàng cũng không tốt lắm. Cái gì cũng không thể chơi, không được chơi.

Nói một cách tổng quát, nàng cảm thấy chính mình thật sự không thể hiểu được.

May mắn là tính cách của nàng vốn nhạy bén.

Núi không động, ta động.

Đường không đi, ta đi.

Vương Tiểu Thạch là lão đại, hần bận chuyện của hần. Nhưng hôm nay ai bảo tên tiểu tử Bạch Sâu Phi không biết bay kia chọc giận bản cô nương? Hần không đến gặp ta, ta lại đến tìm hần gây phiền phức.

Hà hà, nói không chừng bản tiểu thư còn có thể đòi lại công đạo cho Tiểu Thạch Đầu, biết đâu chuyện này còn có thể kéo đại sư huynh ra ngoài.

Trong tranh đấu của nam nhân, luôn xem nữ nhân bên phía mình hoặc bên phía đối lập là một loại chiến lợi phẩm, quà an ủi, kẻ hi sinh.

Nàng thì không, nàng phải có “sự nghiệp” của mình, nàng muốn lập nên công trạng thuộc về mình. Cho nên nàng muốn đi tìm Bạch Sầu Phi, muốn một mình đi đến Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kim Phong Tế Vũ lâu hôm nay, đã không còn là Kim Phong Tế Vũ lâu ngày đó khi Tô Mộng Chấm nắm quyền.

Bạch Sầu Phi hôm nay, cũng không phải là Bạch Sầu Phi năm đó.

Ôn Nhu thì sao?

Nàng có còn là Ôn Nhu trước kia hay không?

Cho dù nàng có còn là Ôn Nhu trước kia hay không, nhưng trong suy nghĩ của nàng thật sự có một niềm tin rất kiên định, đó là với sự nhạy bén của nàng, nhất định có thể giải quyết tất cả mọi chuyện khó khăn, giải quyết tất cả nhân vật phiền toái, bao gồm cả Bạch Sầu Phi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cơ Linh (Cơ Trí)

Nàng trở lại Tượng Tị tháp.

Nàng nhìn thấy một đóa hoa mọc ra trong khe đá, không biết tại sao lại rục rở như vậy, tịch mịch như vậy, đỏ tươi như vậy.

Nàng nhìn một hồi, cảm thấy rất tịch mịch, càng quyết định đi tìm Bạch Sầu Phi, đến Kim Phong Tế Vũ lâu một chuyến, cho nên nàng rời khỏi Tượng Tị tháp.

Một đóa hoa nở và Bạch Sầu Phi, vốn hoàn toàn không liên quan gì đến nhau. Nhưng tâm sự của con gái vốn là không hỏi nguyên do. Nếu như nàng cảm thấy yêu một người, có thể bởi vì vào lúc này chợt gặp được hân, hoặc bởi vì vào lúc này chợt phát hiện hân không ở bên cạnh. Nàng đột nhiên cảm thấy ghét một người, có thể bởi vì lúc này hân không cười, hoặc là bởi vì lúc này hân lại nở nụ cười.

Bởi vì một đóa hoa tịch mịch nở ra, tịch mịch rục rở và tịch mịch đỏ tươi, cho nên nàng càng quyết chí đi tìm Bạch Sầu Phi. Dù sao, bất kể hoa có nở hay không, nàng cũng sẽ đi tìm hân.

Dù sao, đám người Trương Thán và Thái Thủy Trạch cũng vì vậy bận đến tối tăm mặt mày.

Thật ra Vương Tiểu Thạch là một người rất có khả năng tổ chức, cũng rất thích chơi đùa.

Rất nhiều người cho rằng, người thích chơi đùa nhất định là không có tổ chức, thực ra đây chỉ là hiểu lầm.

Chơi đùa và tổ chức không hề trái ngược. Trên thực tế, trò chơi cũng cần phải có quy tắc, từ trong quy tắc tìm kiếm niềm vui, tìm ý tưởng mới để giành lấy thắng lợi, như vậy cần có sự ràng buộc và kỷ luật rất cao.

Vương Tiểu Thạch chơi đùa bởi vì hân vui vẻ, làm việc bởi vì hân xem công việc giống như giải trí, hân cho rằng chuyện hân làm cũng là một trò chơi.

Bây giờ hân không chỉ một mình chơi đùa, mà là cả một đám người, những người cùng chung chí hướng. Cho nên hân thành lập Tượng Tị tháp, quy tụ rất nhiều nhân tài và cao thủ cùng chung chí hướng, cùng nhau “chơi đùa”.

Tổ chức của hân tràn đầy sức sống và thú vị, nhờ vậy đã thu hút được nhiều tinh anh mới. Nhưng thực ra bên trong lại kết hợp chặt chẽ, kỷ luật nghiêm ngặt, tuân thủ quy định, mỗi người có chức vụ riêng, hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp ăn ý.

Một người chơi tốt, cần phải tổ chức nghiêm ngặt, huấn luyện nghiêm chỉnh, bất kể trò chơi kia là đánh cầu hay là đá cầu, đánh bạc hay là đấu chó, như vậy mới có thể hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Do đó, chơi đùa cho thật tốt cũng là một chuyện nghiêm chỉnh.

Nói chung, cái gọi là đại sự cũng chẳng qua là một trò chơi nghiêm túc mà thôi.

Đây không phải đang nói đến trò chơi, mà là tổ chức.

Tổ chức của Vương Tiểu Thạch nhìn giống như rời rạc, thực ra lại rất chặt chẽ.

Thông thường những người trưởng thành sẽ không chơi nữa, thực ra đó chỉ là người bình thường mà thôi. Còn đại nhân vật thật sự, hành vi và việc làm đều là đang chơi những “trò chơi” (hoặc “ước mơ”) của trẻ con, cho đến khi chết mới thôi.

Vương Tiểu Thạch không ở đây, nhưng huynh đệ của hắn ở đây, thay phiên trông chừng Tượng Tị tháp.

Những huynh đệ kia của hắn, bình thường sinh hoạt tản mạn, không nghe lệnh của người khác, thích “chơi bởi lâu lống”, nhưng lại rất nghe lời Vương Tiểu Thạch, giữ chặt cương vị, không dám lơ là.

Hôm nay, người trông coi Tượng Tị tháp là “Tỏa Cốt Dương Hôi” Hà Trạch Chung, “Thần Thân Đắc Pháp” Trương Thán, “Hỏa Hải Nhi” Thái Thủy Trạch và “Tiền Đồ Vô Lượng” Ngô Lượng, bốn người luân phiên, ngoài ra còn có mấy tên đệ tử của Mật đảng Ôn trạch, trong đó bao gồm Hạ Tầm Thạch, Thương Sinh Thạch và Tần Tống Thạch.

Hà Trạch Chung là người của Phát đảng Hoa phủ, hắn đối mặt với nhiều “oan gia” của Mật đảng Ôn trạch như vậy, càng không dám lười biếng (hai đảng Phát và Mật tuy là người một nhà, nhưng bởi vì thủ lĩnh hai đảng bất hòa, Ôn Mật Thành và Hoa Khô Phát thường xuyên tranh chấp, đối chọi không ngừng, cho nên đệ tử có người giao tình sâu đậm, có người không chịu nhường nhau, tạo thành tính cách cạnh tranh, luôn luôn tranh giành, không muốn thua người khác. Mặc dù khi gặp kẻ địch, nhân mã hai đảng sẽ vứt bỏ thành kiến, cùng chung mối thù, thân mật khăng khít, hợp sức đối phó với địch), cho nên hắn là người đầu tiên phát hiện ra Ôn Nhu ăn mặc rất xinh đẹp, đang muốn đi ra ngoài.

Hắn lập tức hỏi:

- Ôn cô nương, cô muốn đi đâu?

Ôn Nhu tức giận liếc hắt một cái:

- Ta muốn đi đâu, mắc mớ gì tới người?

Lúc này Ngô Lượng cũng bị kinh động.

Ngô Lượng tuy cũng là đệ tử của Phát đảng Hoa phủ, nhưng bởi vì nguyên nhân khác, hắt không hề có tâm lý “không thể thua” của Hà Trạch Chung. Hắt vốn đang có việc khác, nhưng bởi vì người của Bạch Sầu Phi và Kim Phong Tế Vũ lâu chợt xuất hiện ở khu vực hẻm Ngõa Tử, Vương Tiểu Thạch hiểu cách dùng người, biết hắt giỏi về tính toán ứng biến, cho nên cố ý điều hắt tới trấn thủ tổng bộ Tượng Tị tháp.

Hắt chỉ hỏi:

- Không phải Ôn cô nương mới từ bên ngoài trở lại sao? Sao lại muốn đi ra ngoài nữa?

Ôn Nhu không kiên nhẫn chống nạnh nói:

- Thế nào? Không cho ta ra ngoài sao? Bản tiểu thư cảm thấy buồn bực, cho nên muốn ra ngoài đi dạo một chút, không được sao?

- Vì sự an toàn của cô nương, không nên đi lung tung thì tốt hơn.

Hà Trạch Chung cẩn thận nói:

- Không phải Ôn nữ hiệp vừa bị người ta bắt giữ sao? Không nên lại xảy ra chuyện gì, khiến cho chúng ta phải tốn công giải cứu.

Hà Trạch Chung là một võ nhân, hơn nữa còn là một võ phu không biết nói chuyện.

Một câu nói, phải xem người có thể nói được hay không, có nhận được sự đồng ý hay không, điều này hoàn toàn khác biệt. Cho nên, không có lời nói khiến người ta không đồng ý, chỉ xem người nói thế nào, là ai đang nói, sau đó mới xét đến những lời đó là gì.

Một câu này của hãn hiển nhiên nói không được tốt, hơn nữa đã đắc tội với Ôn Nhu.

Sắc mặt Ôn Nhu đỏ lên.

- Ta mặc kệ.

Nàng khăng khăng nói:

- Ta muốn đi. Nếu bản cô nương xảy ra chuyện, có chết cũng không cần người tới cứu.

Lúc này nàng đã nổi giận đùng đùng.

Ngô Lượng lại nói một câu:

- Ôn cô nương phúc lớn mệnh lớn, không lo lắng tai kiếp tử nạn, ngược lại đám người vô tội chúng ta lại phải chịu oan ức. Xin Ôn cô nương hãy trở về đi. Nếu cô muốn mua thứ gì, ăn uống chơi đùa, cứ việc dọn dò, ta sẽ làm ngay.

Ngoại hiệu của hãn là “Tiền Đồ Vô Lượng”, đúng là danh xứng với thực, tên như ý nghĩa.

Ôn Nhu vừa nghe, khuôn mặt liền dài ra:

- Đây không phải là giam giữ sao, có gì khác so với bị tên rau cải trắng kia giam lại? Bản cô nương cho dù không ra khỏi cửa, cũng tự có chỗ để đi.

Nhưng nàng lại không đi ra ngoài nữa, chỉ trở về trong tháp, thở hổn hển.

Ngô Lượng và Hà Trạch Chung thấy Ôn Nhu không ra ngoài, trong lòng đều thở phào. Nhưng bọn họ nói chuyện với nhau, lại bị Trương Thán vừa trở lại thay phiên nghe được vài câu, liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hà Trạch Chung kể lại.

Hắn cũng không phải là người kể chuyện tốt, cho nên chuyện nên nói thì không nói, chuyện không quan trọng lại nói rất nhiều. Lúc đầu Trương Thán nghe không thấy có gì, nhưng Thái Thủy Trạch cũng theo hắn trở lại, vừa nghe liền kinh hãi hỏi:

- Câu cuối cùng cô ấy nói gì?

Bởi vì Thái Thủy Trạch và Trương Thán bất hòa, Trương Thán vẫn không chịu đi chung với hắn. Vương Tiểu Thạch biết giữa bọn họ có chút hiểu lầm, sau trận đấu với thủ hạ đại tướng của Nguyên Thập Tam Hạng tại chiến dịch Diêm sơn, tuy hai người đã hòa thuận hơn một chút, nhưng vẫn chưa hết yên lòng, vì vậy hắn cố ý sắp xếp hai người cùng nhau luân phiên canh giữ. Có điều hai người vẫn làm việc riêng, ăn cơm riêng, cũng không nói chuyện với nhau, trở về cũng một trước một sau.

Thái Thủy Trạch vừa hỏi như vậy, Hà Trạch Chung ấp úng cả buổi, gãi đầu gãi cằm nói:

- Hình như là nói, người nào giam giữ người nào...

- Cô ấy nói... ai giam giữ ai cũng như nhau...

- Không không không, cô ấy nói, có chết cũng không cần ta tới cứu.

- Đúng, ta nhớ ra rồi, cố ấy nói không ra cửa...

Ngô Lượng không nhịn được bổ sung đoạn sau:

- Ôn cô nương nói, cô ấy không ra khỏi cửa cũng tự có chỗ để đi.

- Cái gì?

Thái Thủy Trạch kêu lên.

Lúc này Trương Thán mới nghe rõ, giậm chân nói:

- E rằng cô ấy đã rời khỏi rồi!

Hai người lập tức thi triển khinh công, chạy lên tháp gỗ, chia ra tìm kiếm. Nhưng Ôn Nhu lại không có ở đó, chỉ từng đi qua mà thôi.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch chia nhau tìm năm sáu tầng tháp, đều không tìm ra.

Tháp có hình tròn, hai người từ hành lang chạy một vòng, vừa lúc gặp nhau.

Trương Thán thở hồng hộc, chớp mũi Thái Thủy Trạch cũng có mồ hôi. Hai người nhìn sắc mặt đối phương một chút, đều biết tốn công vô ích, đành lau mồ hôi.

Mấy ngày nay khí hậu hồi quang phản chiếu, đã gần cuối năm, lại không có tuyết rơi, ngược lại gây ra một cảm giác oi bức.

Trời chiều miễn phí phủ lên vạn vật một lớp đỏ vàng.

Lại liếc thấy mái hiên tháp gỗ chiếu rọi lá xanh của cây quế, lá cây đung đưa, không có bóng người.

Phía sau cây là bức tường của đường Hồng Bối, đường Hồng Bối thông đến nhà xay Tử Kỳ.

Sát vách nhà xay Tử Kỳ là xưởng nhuộm Hắc Y, có đường khác thông đến Phá Bản môn.

Phía trước xưởng nhuộm Hắc Y là đường Lam Sam, cuối đường Lam Sam là đường Bán Dạ, đường Lam Sam cũng nối thẳng đến đường lớn Hoàng Khố.

Đường lớn Hoàng Khố nối liền với lầu Tam Hợp, hẻm Ngõa Tử, đường Thống Khố, hẻm Khố Thống, cũng xuyên qua hẻm Lục Cân.

Đi thẳng về hướng hẻm Lục Cân chính là đường Bạch Mạo, đường Bạch Mạo dẫn thẳng đến Thiên Tuyền sơn.

Trên Thiên Tuyền sơn chính là Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch liếc nhìn nhau một cái, trong lòng hai người đều có suy nghĩ giống nhau, cho nên bọn họ lập tức phi thân xuống lầu.

Mục tiêu như nhau, từ đường Hồng Bối chạy thẳng một mạch tới đường Bạch Mạo, hơn nữa còn phải thật nhanh.

Ngô Lượng thấy bóng dáng hai người lóe lên, giống như quỷ thần truy đuổi, lập tức nói với Hà Trạch Chung một câu:

- Ta theo bọn họ đi xem thử một chút, người trước tiên canh giữ ở đây.

Hà Trạch Chung lại không hiểu được, lẩm bẩm nói:

- Rõ ràng là đến phiên bọn họ đổi ca, đều trốn việc cả sao? Lại để một mình ta canh giữ.

Trên đời có một số việc là do trời sinh, cần có thiên phú.

Sáng tác, diễn kịch, ca hát, thậm chí là tham gia chính sự đều cần có thiên phú. Cố gắng có lẽ sẽ đạt được thành tích, nhưng khó mà đại thành. Có thiên phú mà không cố gắng thì giống như tưới nước lên lửa, còn có thiên phú cộng thêm cố gắng thì giống như lửa cháy trên đồng.

Một người cơ trí và không cơ trí, phần lớn cũng là do trời sinh. Cho dù ngày sau rèn luyện, có thể gia tăng sự nhạy bén, nhưng lại khó có được cơ trí.

Có lẽ Hà Trạch Chung là một người tận trung với cương vị, đáng tiếc lại không đủ cơ trí.

Hoặc là như vậy cũng tốt. Người không đủ cơ trí sẽ gặp phải rất nhiều nguy cơ, mất đi rất nhiều cơ hội, nhưng lại giảm bớt rất nhiều phiền não, gạt bỏ rất nhiều tính kiêu căng.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cơ Trường

Bạch Sầu Phi vừa trở lại Bạch lâu, cũng vừa mới phát tác một cơn giận dữ, bởi vì vừa rồi hắn nhận được một tin tức bất lợi cho hắn.

Sau khi đàm phán tại hẻm Khổ Thống, ở đầu đường Thống Khổ, hắn đã hạ xuống một mệnh lệnh: “Lập tức tiến hành ‘hành động giết hạc’.”

Nếu Vương Tiểu Thạch không chịu ngừng tay, hắn trước tiên sẽ cắt lấy hai món “tín vật” trên người thân nhân giao cho Vương Tiểu Thạch, khiến Vương Tiểu Thạch lòng đau như cắt, sợ ném chuột vỡ bình.

Tôn Ngư đã sớm an bài người đi làm chuyện này, đó là Vạn Lý Vọng và Trần Bì.

Vấn đề nằm ở hai người này.

Bọn họ đã trở về, nhưng lại “tàn khuyết không hoàn hảo”.

Ý tứ của “tàn khuyết không hoàn hảo”, đó là Trần Bì gần như bị người ta lột một lớp da; da của Vạn Lý Vọng vẫn còn, nhưng khuôn mặt lại sưng lên giống như một cái đầu heo, nghiêm trọng nhất là mắt, bị thương giống như một hột đào nổ tung, đừng nói là nhìn xa vạn dặm, e rằng ngay cả ngón tay của mình cũng không nhìn thấy.

Vả mặt bọn họ như đưa đám, báo cáo với Lương Hà.

Lương Hà vừa nhìn, biết rằng không thể cứu vãn, đành dẫn bọn họ trực tiếp chạy tới chỗ Bạch Sầu Phi hồi báo.

Chuyện do mình làm hỏng thì hãy tự mình gánh vác đi! Tránh để lâu chủ trách tội xuống, còn phải gánh tội cho hai tên khốn kiếp này.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thấy dáng vẻ của hai người, lửa giận liền bốc lên ba ngàn tám trăm trượng.

Nhưng hắn vẫn cố nén giận, hắn muốn hỏi rõ rồi mới phát tác.

Sau khi Vương Tiểu Thạch trở lại kinh sư, tính tình của Bạch Sầu Phi đã tốt hơn nhiều, cũng gầy đi nhiều.

Nguyên nhân chủ yếu là, đối thủ đã tái xuất giang hồ, nếu hắn không đối xử tốt với thuộc hạ, e rằng rất nhiều đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ quay sang gia nhập Tượng Tị tháp, điểm này hắn không thể thua được.

Không muốn thua thì phải thận trọng, thu liễm, tự hạn chế và đè nén.

Hắn gầy đi cũng bởi vì bận rộn, hắn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Hắn đã cất bước thành công, hiện giờ hắn muốn bay.

Trèo càng cao thì ngã càng đau, nhưng bay xa thì càng nhanh càng cao hơn so với trèo. Nếu như hắn không luyện võ công tốt hơn một chút, quản chuyện trong lâu nghiêm ngặt hơn một chút, quan hệ với nhân vật các nơi suôn sẻ hơn một chút... như vậy một khi ngã xuống, có thể sẽ gãy cánh đứt chân.

Một người nếu quản hết mọi chuyện, hơn nữa thứ gì cũng không yên lòng, đương nhiên rất dễ gầy đi.

Hắn rất để ý chuyện này, hắn cảm thấy gần đây thân thể của mình không tốt, rất dễ nhiễm bệnh, ngay cả cảm lạnh và ho cũng khi dễ hắn.

Hắn đã gầy đến mức gần giống như Tô Mộng Châm.

Hắn cũng không muốn giống như Tô Mộng Châm.

Hắn cảm thấy mình phải mập mạp một chút, như vậy mới có phúc tướng, cục diện cũng sẽ ổn định hơn. Có điều khi gầy đi, sát khí lại lớn hơn, quyền uy cũng nặng hơn.

Hắn vẫn rất chú trọng quyền lực uy vọng.

Hắn đã tự hứa với mình, cố gắng không nổi giận với thuộc hạ, cũng không dám quá nghiêm khắc. Hắn cũng không muốn đem người của mình tặng cho Vương Tiểu Thạch một cách hoàn toàn miễn phí.

Có điều chuyện này rất khó nhìn.

Hắn thích khen thưởng những thuộc hạ hữu dụng, trợ giúp được hắn. Đối với những thủ hạ không hợp ý hắn, lại không làm được chuyện, hắn chỉ hận không thể hoàn toàn giết sạch.

Mặc dù trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng nói thế nào cũng không dám quá trắng trợn làm càn, bởi vì kẻ địch đang chờ hắn làm như vậy.

Cho nên, hắn đương nhiên cảm thấy phiền muộn. Hơn nữa, hôm nay hắn vốn còn hẹn gặp một người, nhưng bởi vì không thể gặp mặt đúng hẹn, hắn đã rất không vui. Có điều hắn vẫn giữ được bình tĩnh, nghe Trần Bì và Vạn Lý Vọng kể lại chuyện bị người khác “ấu đả”.

Vạn Lý Vọng và Trần Bì vốn nhận lệnh đi đến Bát gia trang, muốn lấy một món “tín vật” trên người Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình.

Món “tín vật” nào là thích hợp?

- Đương nhiên là muốn Vương Tiểu Thạch nhìn thấy vô cùng đau đớn, ngũ tạng như thiêu đốt, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vạn Lý Vọng hết nhìn đông lại nhìn tây, đi vào đường Lam Sam:

- Người nói xem, nên lấy thứ gì đây? Ngón tay? Phân lượng không đủ. Cánh tay? Sợ bọn họ chịu không nổi. Ngực? Hà, như vậy thì quá kích thích rồi. Giống như câu chuyện kia...

Đường Lam Sam rất yên tĩnh.

Nó vốn rất náo nhiệt, không ít hán tử đến chỗ này nói chuyện vui đùa, uống rượu tán gẫu. Nhưng thời gian này bọn họ đều có chuyện riêng, có cuộc sống riêng.

Những hán tử qua lại ở đây, không phải thợ đào thì cũng là thợ xây, nếu không thì là công nhân của nhà xây, xưởng nhuộm, phường dệt, quán rượu, cho nên phần lớn đều mặc áo vải thô màu lam. Lâu ngày, con đường này cũng tự nhiên được gọi là đường Lam Sam.

- Ta vẫn cảm thấy như vậy không tốt.

Trần Bì vốn không thích loại nhiệm vụ này. Không phải hấn đi chiến đấu với cao thủ hạng nhất, lại bảo hấn đi hành hạ người thân của cao thủ mà hấn sùng kính, đây là sứ mạng kiểu gì?

- Đánh thì đánh, chết thì chết, bắt cha già chị gái của người ta làm gì?

Lúc này, bọn họ bỗng nhìn thấy phía trước đường xuất hiện một người, một hán tử khôi ngô mặc áo lam.

Người này đứng khoanh tay, chặn ở đầu phố, không hề có ý rút lui.

Với kinh nghiệm của Vạn Lý Vọng, chỉ nhìn một cái đã biết người này là nhắm vào bọn họ.

Hắn lập tức nhìn lại, trong thấy cuối đường cũng có một người, cầm quạt giấy trắng, mặc trường bào màu trắng, ăn mặc theo kiểu nho sinh, lắc

lư búi tóc, ngâm thơ ca hát, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Quả nhiên là trước sau đều có địch.

Lúc này hắn nhìn sang Trần Bì.

Trần Bì lại rất phấn chấn.

Lại có thể quyết đấu rồi!

Chuyện này rất hợp với tính tình của hắn, cho dù bị đánh bại, cũng còn tốt hơn so với việc đi hành hạ người già phụ nữ không có sức phản kháng.

Thấy Trần Bì phản ứng như vậy, Vạn Lý Vọng liền cảm thấy nhức đầu. Hắn cảm thán vì sao cấp trên lại phái đến cho hắn một tên đồng bạn hung hăng không cần mạng như vậy.

Hắn không cần mạng, nhưng mình thì còn muốn giữ mạng.

Đối phương một người dần dần tiến đến gần, còn một người đứng sừng sững bất động.

Thư sinh hăng giọng, đang định lên tiếng, hán tử cao lớn kia chợt nói như đánh thanh la:

- Ta nhận ra được các người, trưa hôm nay các người đã ám toán Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiên sư ta.

Thư sinh áo trắng kia ở xa xa bồi thêm một câu:

- Tiên sư, thông thường là để chỉ lão sư đã chết.

“Người cao lớn” kia vội cải chính một câu:

- Không phải tiên sư, là thượng sư, cũng là đại sư, càng là chí thánh tiên sư.

Trần Bì ghen hòng nói:

- Người muốn làm gì?

Đường Bảo Ngưu đang định lên tiếng, thư sinh áo trắng kia đột nhiên đi vòng qua trước mặt bọn họ, đến bên cạnh Đường Bảo Ngưu, dùng quạt xếp gõ lên mu bàn tay hắn, quát lên:

- Không phải đã bàn là do ta thay mặt lên tiếng sao?

Đường Bảo Ngưu kêu lên một tiếng, xoa tay nói:

- Để cho người nói, nói cả buổi gà đẻ trứng cũng chưa đến chuyện chính.

- Ai bảo thế?

Phương Hận Thiếu liếc hắn một cái. Rất ít nam tử có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, còn thanh tú xinh đẹp hơn cả con gái:

- Là ta phát hiện bọn chúng vội vã đi qua, hoá ra là đang đi làm chuyện gì xấu xa. Cơ hội này là do ta khai quạt được, cho nên ta là người phụ trách cơ hội này, người chỉ có thể theo ta phát tài, không được vượt quá bốn phần, biết chưa?

Đường Bảo Ngưu cảm thấy mu bàn tay vẫn còn đau, phì một tiếng nói:

- Đây mà là cơ hội gì, chắc qua chỉ bắt hai tên hạ tiện. Để cho người làm “cơ trưởng”, cũng không thấy vinh quang giống như Võ Tắc Thiên.

Câu này của hắn vốn là muốn châm chọc Phương Hận Thiếu, kết quả lại chọc giận tới Trần Bì.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cơ Thân (Thân Cơ Hội)

Trần Bì lập tức rút kiếm ra.

Vạn Lý Vọng vội vàng ngăn cản. Hắn muốn thông qua “đàm phán” để giải quyết sự tình... khi bên mình không có nhiều phần thắng.

- Các người muốn làm gì?

- Ta muốn biết, các người vội vội vàng vàng như vậy là muốn làm chuyện gì?

- Chúng ta làm chuyện gì, liên quan cái rắm gì đến người?

- Rắm của ta đương nhiên không liên quan đến người, nhưng mà các người nói cái gì chặt tay chặt chân, ta lại nghe được mấy câu. Các người muốn làm gì? Rốt cuộc là muốn hại người nào?

- Không phải là giết người hại người, lão nương nhà người cũng không ở trong tay ta, người xen vào làm gì?

- Được, vậy chúng ta cứ thoải mái đánh một trận, chúng ta thua thì tùy ý các người, còn các người thua thì áp giải đi gặp Tứ Đại Danh Bô, thẩm vấn một phen, nếu không thì hãy nói thật cho ta!

- Chuyện này...

Vạn Lý Vọng còn định nói tiếp, nhưng lại không có cơ hội.

- Được!

Chỉ một câu như vậy, Trần Bì vốn đã cầm kiếm nơi tay, lúc này lại xuất kiếm tấn công kẻ địch. Chiến đấu vì vậy bắt đầu.

Chiến đấu cũng kết thúc ngay sau đó.

“Tân Nguyệt Kiếm” Trần Bì đấu với Đường Bảo Ngưu, hẳn đã chọn kẻ địch dễ nuốt nhất.

Nhưng mặc dù trên người Đường Bảo Ngưu còn đầy vết thương, cũng quyết không dễ nuốt.

Đường Bảo Ngưu chiến đấu với đối phương, thái độ rất khác thường, đó là chỉ thủ không công.

Hắn tránh né kiếm thứ nhất của Trần Bì, cũng tránh thoát kiếm thứ hai, lại hung hiểm tránh khỏi kiếm thứ ba, càn trong đường tơ kẻ tóc lách khỏi kiếm thứ tư, lại dưới tình thế thập tử nhất sinh né ra kiếm thứ năm.

Nhưng kiếm thứ sáu lại đâm tới, lần này Đường Bảo Ngưu không thể lui được nữa, cũng không thể tránh né.

Hắn đột nhiên quát lớn một tiếng. Tiếng quát đến từ trong miệng hắn, nhưng thanh âm lại nổ vang phía sau Trần Bì.

Trần Bì lập tức phân tâm, phân thần, hắn xoay người, xoay đầu.

Trong nháy mắt này, Đường Bảo Ngưu đã xuất quyền, không phải đánh vào Trần Bì, mà là đánh vào mũi kiếm trên tay hắn.

Mũi kiếm gãy, kiếm đứt ra từng tấc, trong phút chốc đã nứt lên phía trên, khiến cho lưỡi kiếm hoàn toàn vỡ vụn.

Nắm tay lại trực tiếp đánh vào eo bàn tay Trần Bì, khiến cho eo bàn tay vỡ tung, cổ tay trật khớp.

Cánh tay đã gãy, nắm tay lại đánh vào ngực Trần Bì.

Lúc này nắm tay đột nhiên dừng lại, không đánh xuống nữa.

Một quyền này nếu như đánh tiếp, e rằng Trần Bì sẽ biến thành một khối da người.

Trần Bì chán nản nhắm mắt lại.

Đường Bảo Ngưu chậm rãi thu quyền, lỗ mũi ngược lên thật cao.

Vào lúc này, Trần Bì đối diện với địch thủ đang ngược mặt lên trời, có đến bảy phương thức để phản công, mười một phương pháp để tránh khỏi góc chết. Nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì hắn đã thua.

Thua chính là thua, đã dám đánh thì phải có gan chấp nhận thất bại.

Hắn thua một cách quang minh chính đại. Chỉ cần bị bại tâm phục khẩu phục, hắn nhất định sẽ nhận thua. Bởi vì hắn là “Tân Nguyệt Kiếm” Trần Bì, không phải là lại bì (vô lại), cũng không phải là lưu manh.

Một người tự trọng sẽ không dùng đến thủ đoạn.

Người sợ thất bại vĩnh viễn không thể thành công. Còn người không sợ thất bại, cho dù có thất bại cũng là một loại thành công khác.

Trận chiến giữa Vạn Lý Vọng và Phương Hận Thiếu lại vừa lúc tương phản. Không phải Phương Hận Thiếu thua, mà là ngay từ đầu Vạn Lý Vọng đã bỏ chạy.

Hắn múa thiết liên hoa, muốn bức kẻ địch không dám đến gần, để cho hắn có thể chạy trốn.

Nếu trong một trăm nam nhân, nhiều nhất chỉ có một người được xem là hảo hán, vậy thì có thể làm một hảo hán hẳn đã hài lòng rồi. Nhưng khi làm một hảo hán mà phải trả cái giá quá lớn, hẳn thà làm con chuột cũng không cảm thấy hèn hạ.

Thiết liên hoa của hẳn xoay tròn dày đặc, có thể công cũng có thể thủ. Nơi nào bị thiết liên hoa đập trúng, nơi đó sẽ trở thành một đóa hoa máu lớn. Cho dù bị dây xích sắc bén cắt vào, nhất định cũng sẽ trầy da tróc vảy. Đương thời, nếu luận về múa thiết liên hoa tốt nhất, Vạn Lý Vọng ít nhất có thể xếp vào ba người đứng đầu.

Hẳn múa thiết liên hoa, giống như trong phạm vi một trượng tám sinh ra trăm đóa hoa sen bằng sắt.

Chỉ có điều, cho dù hẳn xoay múa nhanh đến đâu, mạnh đến đâu, đầy trời đều là bóng hoa, nhưng vẫn có khe hở.

Chỉ cần có một khe hở (thậm chí không cần là một sơ hở), đối với Phương Hận Thiếu đã đủ rồi, ít nhất khinh công của hẳn có thể làm được.

Thân pháp “Bạch Câu Quá Khích” là một trong những khinh công coi trọng tiểu xảo, linh động cơ biến.

Cái gì là nhất?

Đó là nhanh nhất, đúng lúc nhất, tuyệt diệu nhất, thậm chí cũng làm người ta không thể tưởng tượng nhất, bó tay chịu trói nhất.

Khi Vạn Lý Vọng đang múa thiết liên hoa đến đang hăng say, có ý chạy trốn, bóng người chợt lóe lên, khuôn mặt trắng trẻo của Phương Hận Thiếu và hẳn gần như dính vào với nhau, mặt dán mặt, mũi chạm mũi, miệng đối miệng.

Hắn bị dọa đến giật mình. Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng, giống như trong rốn hắn đột nhiên mọc ra một cái đuôi bò cạp vậy

Trong nháy mắt này, Phương Hận Thiếu có ít nhất mười bảy mười tám phương pháp có thể đánh ngã đối phương.

Nhưng Phương Hận Thiếu lại không dùng được, bởi vì hắn chưa từng học qua.

Hắn cũng không thi triển ra, bởi vì hắn không biết thi triển.

Hắn đã xông vào cửa chết của Vạn Lý Vọng, đáng tiếc là võ công của hắn lại kém xa khinh công, cho nên hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn Vạn Lý Vọng.

Vấn đề là, nếu như hắn không ra tay giải quyết Vạn Lý Vọng, dưới khoảng cách gần như vậy, kẻ địch ngược lại sẽ giải quyết hắn.

Lần này, hắn giống như chỉ muốn bắt lấy cơ hội, đã bắt được đầu và đuôi cơ hội, uy phong một chút, nhưng không ngờ cả người đụng phải thân cơ hội, cơ hội lại lớn hơn thực lực của hắn, nếu như không ăn vào, chỉ sợ cũng vứt không được.

Làm sao bây giờ?

Làm sao cho tốt?

Nhất thời Phương Hận Thiếu không biết làm gì, hắn cũng chẳng làm gì cả.

Hắn chỉ thổi một hơi vào mặt Vạn Lý Vọng, sau đó nói:

- Người xong rồi.

Nói xong câu này, hắn lại đứng chấp tay, giống như xem Vạn Lý Vọng là một kẻ vô dụng, chỉ còn lại một cái lông mao chưa chết.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cơ Trường (Nơi Ẩn Chứa Cơ Hội)

Vạn Lý Vọng hoàn toàn không thể tin.

Hắn không dám tin vừa rồi Phương Hận Thiếu chẳng làm gì cả, chỉ thổi vào mặt hắn một hơi.

Hắn cũng hoàn toàn không thể chấp nhận, bị Phương Hận Thiếu thổi một hơi là đã “xong rồi”.

Hắn dừng thiết liên hoa lại, quát lên:

- Cái gì xong rồi? Người mới xong rồi!

- Không.

Phương Hận Thiếu bình tĩnh nói:

- Là người xong rồi.

- Ta xong rồi?

Vạn Lý Vọng hét lên:

- Ta tiện tay là có thể giết người!

- Người cứ việc giết thử xem!

Phương Hận Thiếu chậm rãi nói:

- Người vận công lực xem thử một chút! Đừng nói là ta không nhắc nhở người trước, hà hà, người quên ta họ gì rồi sao?

- Ta sợ người chắc?

Vạn Lý Vọng kêu lên, giống như phải lớn tiếng kêu la mới có thể khiến cho tâm tình của hắn ổn định lại một chút:

- Người không phải họ Đường, cũng không phải họ Ôn.

Người trong võ lâm đều biết, Thục Trung Đường môn sở trường ám khí, “Lão Tự Hiệu” Ôn gia lại giỏi dùng độc. Người trước mắt này không phải họ Đường, cũng không phải họ Ôn, vậy có gì phải sợ?

- Đúng đúng đúng.

Phương Hận Thiếu cười nói:

- Ta không phải họ Đường, cũng không phải họ Ôn.

Hắn nói như vậy, Vạn Lý Vọng lại cảm thấy sợ:

- Người là Phương... người họ Phương, người... người... người...

Hắn liên tục nói “người” ba lần, mới nói tiếp được:

- Người có quan hệ thế nào với “Kim Tự Chiêu Bài” Phương gia?

- “Kim Tự Chiêu Bài” Phương thị nhất tộc, khí công và thủ pháp điểm huyết độc bá thiên hạ, có một không hai trên giang hồ.

Phương Hận Thiếu gần như không thèm nhìn hắn:

- Người cần gì biết ta là ai.

“Kim Tự Chiêu Bài” Phương thị nhất tộc, khí công xưng bá võ lâm, sáng ngang với ám khí Đường môn, độc dược Ôn gia, hỏa khí họ Lô, binh khí Thái gia, khinh công họ Lương, diệu thủ Ban gia, quái chiêu Hà gia. Hiện giờ hãn lại bị con cháu của gia tộc khí công nổi danh bốn phương thổi một ngụm “khí” vào mặt, hãn không lập tức tuyệt khí đã xem như may mắn lên đến mũi rồi.

Nói đến, lúc này chớp mũi của hãn thật sự hơi ngứa.

Lúc này Đường Bảo Ngưu cũng đã khống chế Trần Bì, nghe được đề tài này, vừa lúc có dịp để hãn phát huy:

- Người đã trúng phải khí công của hãn, đây là thủ pháp điểm huyết mới nhất, hiếm nhất, tuyệt nhất, đã âm thầm tấn công vào kỳ kinh bát mạch của người, người đã xong rồi. Từ huyết Trường Cường đến huyết Bách Hội của người đều bị hãn nhất khí công phá. Người đi lâu rồi, hoàng hạc bất phục, người thì nhà ở hồn mất, còn không biết cầu xin chúng ta tha thứ?

Vạn Lý Vọng run giọng biến sắc:

- Người... người chỉ thổi... thổi ta một hơi, ta đã... đã...

Phương Hận Thiếu giống như thở dài một tiếng vì hãn:

- Đại tượng vô hình, đại đạo đơn giản, chuyện này người cũng không hiểu sao.

Sắc mặt Vạn Lý Vọng biến thành thâm trầm. Phương Hận Thiếu lại hỏi:

- Cái mũi của người còn ngứa hay không?

Vạn Lý Vọng đỏ mặt ra nói:

- Ngứa... ngứa... rất ngứa... Chúng ta không thù không oán, chẳng qua chỉ có một chút hiểu lầm nho nhỏ, có thể... nói cho tại hạ phương pháp giải

cứu hay không?

- Giải cứu?

Phương Hận Thiếu nghiêng đầu, dáng vẻ giống như trong lòng đang suy nghĩ nên ban ơn hay là kết oán.

- Vâng vâng vâng, xin hãy giơ cao đánh khẽ!

Vạn Lý Vọng khép nép cầu khẩn:

- Tha cho tôi một mạng.

- Không phải là không có biện pháp giải cứu...

- Xin công tử cứ dặn dò... Chỉ cần có thể bảo toàn thân thể, kiếp sau tôi nguyện làm trâu làm ngựa, nhất định sẽ trả ân huệ này.

Phương Hận Thiếu nhìn cái mũi của hắn một chút, chột chau mày, “ừ” một tiếng.

Vạn Lý Vọng trong lòng rét run, vội sờ lỗ mũi, tâm thần hoảng hốt nói:

- Thế nào? Không cứu được sao?

Phương Hận Thiếu thở dài một tiếng:

- Không cứu được.

Hắn đánh ra một quyền, đồng thời lại thở dài nói:

- Đúng là gốc hết thuốc chữa.

Khi hắn nói những lời này, Vạn Lý Vọng đã ngã chổng vó bay ra bên ngoài tám bước, rơi xuống bên cạnh Trần Bì.

Trần Bì giận dữ hỏi:

- Tại sao người lại muốn trốn?

Vạn Lý Vọng xoa xoa lỗ mũi, ấp úng nói:

- Bởi vì ta không muốn bị người ta bắt giống như người.

Trần Bì nói:

- Bây giờ chẳng phải kết quả của người cũng giống vậy sao? Chạy không được lại còn rước thêm cái xú danh không dám giao chiến.

Máu mũi Vạn Lý Vọng chảy ra, nhưng vẫn nhịn đau phản bác đến cùng:

- Ta chỉ muốn mở đường máu, kêu đại đội tới cứu viện người, ai bảo là ta trốn!

Trần Bì nghe vậy hô hấp không thông.

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu lại liếc mắt nhìn nhau. Phương Hận Thiếu nói:

- Xem ra, hai tên này chết cũng nói thành sống, đen cũng nói thành trắng, tính tình thật giống như người.

Đường Bảo Ngưu hừ một tiếng, không nói lời nào, giống như mình chỉ lo chuyện của mình. Hắn đi đến góc đường Lam Sam nối liền với đường lớn Hoàng Khố, sau đó ôm lấy bàn tay đánh võ kiếm đã bị sưng một cục lớn, đau đến mức ngồi xổm xuống, nhún nhảy bảy tám lần. Sau đó hắn mới từ từ đứng lên, giống như không có chuyện gì, thông thả trở về đường Lam Sam.

Lúc này, tại đường Lam Sam đã có không ít người đứng xem, mọi người châu đầu ghé tai, thì thầm với nhau, đang thảo luận xem trận đánh vừa rồi là

ầu đả hay là báo thù.

Trong thành thị lớn, bất kỳ chỗ nào đều có thể xảy ra cơ hội, đều có thể là nơi thời cơ xuất hiện. Năm đó, trong một nơi đổ nát tại phố Khố Thủy, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sâu Phi đã gặp Tô Mộng Châm, nhờ vậy sau này mới có thể thăng quan tiến chức.

Trong đô thị lớn, mỗi nơi đều có cơ hội ẩn nấp, mỗi trường hợp đều có nhân vật ngọa hổ tàng long. Do đó một khi xảy ra chuyện, mọi người đều ra ngoài đứng xem, không chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, còn muốn biết những người nào sinh sự.

Lúc Đường Bảo Ngưu trở lại, trên đất đã không còn Vạn Lý Vọng và Trần Bì.

- Người thả bọn chúng sao?

Lần này Đường Bảo Ngưu cần phải hỏi tội.

- Nếu không thì thế nào?

Phương Hận Thiếu hỏi ngược lại:

- Người muốn nuôi bọn chúng cả đời sao?

- Biết đâu ta có chuyện muốn hỏi bọn chúng, vậy mà người lại thả đi!

- Người muốn hỏi gì?

- Liên quan cái rắm gì đến người!

- Nói nghe một chút đi, đừng thốt lời bất nhã như vậy.

- Bọn chúng lén lút như vậy, đang định đi đâu? Làm hại người nào?

- Ta đã hỏi, bọn chúng cũng không chịu nói.

- Cho nên người thả bọn chúng đi?

- Nếu không thì thế nào? Mọi người đang nhìn vào, có cả phụ nữ và trẻ con, chẳng lẽ người muốn dùng hình bức cung sao? Loại chuyện hèn hạ này, ngay cả Hà Tiểu Hà cũng không muốn làm, tên lỗ mãng người sẽ không công khai thực hành chứ? Huống hồ ta là người nho nhã đọc nhiều thi thư, hơn nữa cũng đã có thu hoạch khác.

- Hừ, ta mới vừa quay lưng, đi xem quân địch có viện thủ hay không, người lại bày đặt làm người tốt!

Phương Hận Thiếu vỗ vai Đường Bảo Ngưu còn cao hơn hẳn một cái đầu, mỉm cười thấp giọng nói:

- Rồi rồi rồi... Người cũng đừng có giả vờ, tay người đang đau đến chảy cả nước mắt, còn lưu lại khước mắt kia kìa. Mọi người hiểu nhau, đừng nên nóng nảy. Hì hì!

Đường Bảo Ngưu vội lau nước mắt.

Phương Hận Thiếu thấy hẳn luống cuống tay chân, vội an ủi:

- Hai tên này chỉ là loại tầm thường, có thể làm được chuyện gì chứ? Bọn chúng chẳng qua là tiểu lâu la do Bạch Sầu Phi phái ra mà thôi, có điều trên tay lại có hai món rất thú vị.

Giả sử, Phương Hận Thiếu có thể từ trong miệng Trần Bì và Vạn Lý Vọng đã rơi vào tay bọn họ, hỏi ra được căn nguyên chuyện này, ít nhất cũng sẽ biết người thân của Vương Tiểu Thạch bị nhốt tại Bát gia trang. Nếu như hắn và Đường Bảo Ngưu có thể đi trước một bước, tấn công vào Bát gia trang, có lẽ bọn họ đã làm được một đại sự ngay trước mặt Vương Tiểu Thạch và Tứ Đại Danh Bổ.

Con người vốn dễ dàng bỏ qua cơ hội, bởi vì khi cơ hội đến gần, rất khó phân biệt tốt hay xấu, nặng hay nhẹ, lớn hay nhỏ. Mà con người chỉ cần không thể nhìn rõ chính mình, cũng sẽ không thể phân biệt được cơ hội.

Nhưng đôi khi được và mất lại rất khó phán định. Người mất đi cơ hội này, có thể nhờ vậy mà có được cơ hội khác tốt hơn; mà có được cơ hội tốt này, thật ra đã mất đi một cơ hội tốt khác.

- Người đừng có gấp!

Phương Hận Thiếu lại nói với Đường Bảo Ngưu đang hứng thú bừa bừa:

- Hai kẻ này đã nhắc nhở ta, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

- Chuyện quan trọng hơn?

Đường Bảo Ngưu đối với lời nói của Phương Hận Thiếu luôn nửa tin nửa ngờ.

- Đúng, so với việc lật đổ tên Bạch Bất Phi kia còn quan trọng hơn gấp mười lần, gấp trăm lần.

Sau đó hần dùng ánh mắt và giọng điệu giống như thượng tướng quân đang dặn dò phó tướng chuyện quan trọng, hỏi:

- Đại sự như vậy, người gánh vác được không?

- Trời ạ, có đại sự như vậy!

Đường Bảo Ngưu hưng phấn đến chảy cả nước miếng:

- Không có Đường Bảo Ngưu ta, có thể thành công được sao?

- Đúng đúng đúng, không có Đường cự hiệp, không thể thành đại sự.

Phương Hận Thiếu lại vỗ vai “người cao lớn” này, cười ha hả nói:

- Đúng là thành sự không đủ, bại sự không thừa *.

* Dựa theo câu thành ngữ “thành sự không đủ, bại sự có thừa”, nghĩa là không làm được chuyện, trái lại còn khiến cho mọi chuyện hỏng bét.

Sau đó hấn dùng sức vỗ vai Đường Bảo Ngưu, hào sảng nói:

- Chúng ta làm đại sự đi!

Cuối cùng, đoạn đối thoại không đầu không đuôi này, lọt vào tai những người đi đường và hán tử áo lam đang đứng xem hai tên điên điên khùng khùng, lại có một người nghe hiểu được.

Người này họ Đường, tên Hoài Thạch, là một trong số cao đồ của Mộng đảng Ôn trạch. Hấn nghe ra có chuyện kỳ lạ, thấy tình hình không ổn, lập tức bảo sư đệ bên cạnh là Chu Lỗi Thạch báo cho cấp trên.

Cấp trên, chính là thủ lĩnh của hấn.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cơ Năng

Trần Bì và Vạn Lý Vọng tuy chịu thiệt trong tay Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, nhưng vết thương chủ yếu trên người bọn họ cũng không phải do Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu gây ra, mà là do người của Long Bát thái gia.

Nguyên nhân rất đơn giản. Vạn Lý Vọng và Trần Bì trải qua chuyện này, dĩ nhiên không dám chạy thẳng tới Bát gia trang, cũng không có mặt mũi trở lại Phong Vũ lâu phục mệnh, đành phải đi quanh co lòng vòng mấy nơi, sau đó chạy tới hậu viện của phủ đệ Long Bát thái gia, đi thẳng vào hang động Thâm Ký.

Bởi vì trì hoãn như vậy, đám người Vương Tiểu Thạch đã đi trước một bước, cứu người nhà ra.

Lúc này, Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà đều bị thương, trong lòng căm phẫn bất bình, giận cá chém thớt vì Tôn Ngư dẫn cường địch xâm phạm. Bọn họ vội vàng an bài chuyện tiếp đãi khách quý tối nay, liên hệ chặt chẽ với cao thủ của tướng phủ. Lúc này lại nghe có hai tên mặt mũi bầm dập tự xưng là thủ hạ Bạch Sầu Phi, không vào cửa chính mà lại xâm nhập từ cửa sau. Lợi Minh đi vào báo cáo:

- Bọn họ đúng là thủ hạ của Bạch lâu chủ, nhưng ngay cả lệnh bài cũng không mang trên người.

Dưới cơn nóng giận, Long Bát cũng không hỏi rõ đầu đuôi, lập tức hạ lệnh:

- Đánh bọn chúng cho ta!

Vì vậy Trần Bì và Vạn Lý Vọng lại gặp phải tai ương.

Người động thủ là Chung Ngo, Lợi Minh, Hoàng Hôn và Ngô Dạ, cũng không để cho bọn họ có cơ hội giải thích.

Hai người đã bị thương từ trước, lại không dám thật sự đánh trả. May mắn là người bên phía Long Bát cũng không dám ra tay hạ sát, bởi vì mọi người đều đoán đây là mệnh lệnh do Long Bát thái gia nhất thời nóng giận, cũng không có ý kết thù với Bạch Sầu Phi, vì vậy vẫn chừa lại đường lui. Nhưng bọn họ cũng đánh rất tận tình, nhằm để trút cơn giận còn sót lại sau trận chiến với Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ cho rằng, không đánh chết hai tên này tại chỗ đã là nể mặt Bạch Sầu Phi rồi, Bạch Sầu Phi phải nợ ân tình này của Long Bát thái gia mới đúng.

Bạch Sầu Phi nghe Trần Bì và Vạn Lý Vọng kể lại, vẻ mặt lạnh lùng không nói gì.

Trông thấy sắc mặt Bạch Sầu Phi như vậy, bọn họ vốn có một số chuyện muốn báo cáo xin hăn xử lý, cũng đành phải nuốt vào trong bụng.

Sau đó, Long Bát thái gia phái một người đến lầu viếng thăm.

Người tới lai lịch cũng không tầm thường, đó là trang chủ Diệp Bác Thức của Lạc Anh sơn trang.

Diệp Bác Thức và Bạch Sầu Phi vốn có giao tình khá tốt. Sáu năm trước, trong lúc Diệp Bác Thức nói chuyện với Bạch Sầu Phi, đã từng vô ý

nói một câu:

- Với chút năng lực nhỏ bé này của ta, vậy mà còn có thể làm một trang chủ. Với đại tài của huynh, lại không thể một mình hùng bá một phương, đúng là khiến người ta nắm cổ tay thở dài, tiếc nuối vô cùng.

Những lời này có ảnh hưởng khá lớn đến Bạch Sầu Phi.

Lần này Diệp Bác Thức tới, là do Long Bát sau khi đánh người trút giận, biết trong chuyện này có vấn đề. Dù sao Bạch Sầu Phi cũng là con nuôi của Thái Kinh, không nên làm cho mọi chuyện căng thẳng thêm, bèn mời Diệp Bác Thức tới nói rõ ngọn nguồn. Hẳn lại nửa bóng gió, nửa khoe khoang nói rõ, tối hôm nay Bát gia trang có nhân vật lớn đến, dĩ nhiên là không thể để cho người khác quấy nhiễu.

Bạch Sầu Phi lần lượt nghe hết, lại không bày tỏ ý kiến gì.

Khi nghe nói ngay cả nhân vật như vậy cũng đến dự tiệc tại Bát gia trang, hẳn đương nhiên không thể nói thêm câu nào.

Bạch Sầu Phi đặc biệt cảm tạ Diệp Bác Thức, cung tiễn hân xuống lầu, nhờ hân thay mặt xin lỗi Long Bát, nói rằng ngày khác sẽ đến chỗ Long Bát thái tạ tội.

Đợi sau khi Diệp Bác Thức đi về, Bạch Sầu Phi mới trở lại tầng cao nhất Bạch lâu, lên lầu, bước vào Lưu Bạch hiên của hân, đóng cửa lại.

Sau đó hân cười hết y phục, bắt đầu hét lên giận dữ, tay dẫm chân đá, gần như muốn phá hủy tất cả những thứ có thể phá hủy được. Hân chỉ trời, mắng đất, dùng hết tất cả ngôn ngữ dơ bẩn nhất, chửi mắng từ Vương Tiều Thạch, Tô Mộng Châm, cho đến Tôn Ngự, Long Bát, kể cả tổ tông mười tám đời của bọn họ.

Sắc mặt tái nhợt của hắn đỏ lên vì vì kích động, trong lòng có một ngọn lửa giận không thể phát tác.

Ngay lúc này, chuông đồng bỗng vang lên, biểu thị có người lên lầu báo cáo.

Lúc này dám đến báo cáo, nhất định là thân tín, hơn nữa còn là việc gấp không phải bình thường.

Vì vậy hắn lập tức ngừng mắng, sau đó hít thở thật sâu, mở cửa ra.

Một tên đệ tử đang quỳ trước cửa, chính là Lợi Tiểu Cát.

Bạch Sầu Phi vẫn không mặc gì.

Hắn uy mãnh, cường tráng, trắng trẻo, tràn đầy mị lực do tinh lực, khí phách, thần thái và tâm chí hợp nhất, hơn nữa không có một tắc thối dư thừa nào, cơ năng toàn thân đều đạt đến trạng thái đỉnh cao, là một sự kết hợp hoàn mỹ giữa khí và lực, thần và ý.

Lợi Tiểu Cát cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Cho dù là người không bị khí thể của Bạch Sầu Phi chấn nhiếp, cũng bị sát khí của hắn áp chế, nếu không thì cũng không dám đối diện với ánh mắt hắn lạnh lẽo như băng của hắn.

Ngoại trừ hai loại người, một là người sát khí còn mạnh hơn hắn, chẳng hạn như Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Hạ Đệ Thất; còn một loại là có thể bao dung sát khí của hắn, ví dụ như Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch.

Còn có một loại người khác cũng làm được như vậy, đó là người hoàn toàn không cảm nhận được sát khí của hắn. Loại người này rất nhiều, chẳng hạn như tiểu thương sai dịch đầy đường. Ngay cả Ôn Nhu đại cô nương,

Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiên sinh của chúng ta, đều có thể liệt vào loại người này.

- Chuyện gì?
- Có người muốn cầu kiến lâu chủ.
- Người nào?
- Ôn cô nương.
- Ôn Nhu? Cô ấy gặp ta có chuyện gì?
- Cô ấy... cô ấy không chịu nói.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chớp động.

- Cô ấy nói, nếu như ngài không tiếp kiến cô ấy, cô ấy sẽ đánh lên lầu.

Bạch Sầu Phi bật cười:

- Chỉ bằng cô ta? Một mình thôi sao?
- Cô ấy chỉ tới một mình.

Lợi Tiểu Cát hỏi:

- Chúng ta có nên đuổi cô ấy ra ngoài hay không?

Bạch Sầu Phi chỉ trầm mặc một chút, sau đó nói:

- Đuổi cô ta đi à? Không, cô ấy tới thật đúng lúc, mau mời cô ấy lên.
- Mời cô ấy lên?

Lợi Tiểu Cát ngạc nhiên hỏi:

- Tối Lưu Bạch hiên?

Bạch Sầu Phi cười cười, con người của hắn vốn rất tuấn tú, cười như vậy quả là có phần trẻ con.

- Nhanh đi!

Hắn chỉ nói như vậy, lại bổ sung một câu:

- Sau khi cô ấy lên thời gian uống cạn chung trà, người hãy bảo Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý hâm một bầu rượu đem lên. Người nói cho bọn họ biết, là “Yên Chi Lệ”, nhớ kỹ, là “Yên... Chi... Lệ...”, bọn họ tự nhiên sẽ hiểu.

Hắn trở lại trong phòng, nhìn vào gương đồng quan sát cả người một lát, dường như cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó hắn bắt đầu mặc quần áo vào. Hắn đặc biệt chọn một bộ áo bào trắng tinh khiết, nhưng bên trong lại không mặc thứ gì.

Tiếp đó hắn đi tới đầu cầu thang, đứng bên cạnh lan can nhìn xuống.

Ánh tà dương đầu mùa đông như say, chỉ còn một điểm ửng hồng.

Không lâu sau, hắn đã nhìn thấy người mà hắn chờ đi ngang qua quảng trường trong lâu. Hắn từ phía trên nhìn nàng, tại trên bãi cỏ, anh vũ đi qua giống như một hạt tiêu đỏ.

Nàng dường như cũng cảm giác được có người đang nhìn mình, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Không có ai.

Lan can trống rỗng, chỉ có ánh tà dương đỏ như máu.

Trong lòng nàng thoáng qua một chút hoang mang, như có mất mát.

Nhưng Bạch Sầu Phi đang ở Lưu Bạch hiên trên đỉnh Bạch lâu, đứng ở nơi tối tăm tại lối vào, nhìn nàng giống như một cái dấu phẩy, từng bước chứa chan tình cảm bước lên lầu.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Cơ Nữ (Tay Cầm)

Ôn Nhu lại đẹp như vậy, khiến cho Bạch Sầu Phi nhớ tới một chuyện bình sinh rất đặc ý. Nhưng chuyện đó lại có một tiếc nuối rất lớn, mà tối nay chính là thời gian để bù đắp tiếc nuối này. Hơn nữa hắn cũng không khỏi tự hỏi, ngày đó khi Ôn Nhu vẫn còn ra vào Phong Vũ lâu, chẳng lẽ hắn không phát hiện ra sự xinh đẹp của nàng hay sao?

Không phải.

Bảy tám năm trước, hắn chỉ vừa mới gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, cộng thêm Ôn Nhu là tiểu sư muội của Tô Mộng Chấm. Hơn nữa hắn cũng nhìn ra được, Vương Tiểu Thạch rất “có cảm tình” đối với Ôn Nhu.

Hắn là một người lấy “đại cục” làm trọng, “đại cục” này thực ra chính là “dã tâm” của hắn.

Huống hồ khi đó Ôn Nhu vẫn còn nhỏ. Một cô gái cho dù xinh đẹp, trước khi hoàn toàn trưởng thành thì vẫn không đủ phong tình.

Chí hướng của Bạch Sầu Phi không ở đây, hắn cảm thấy mình không nên đi kéo cái “tay cầm” này. Hắn không muốn chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, những quý nhân kia sẽ hoàn toàn biến thành kẻ địch của hắn.

Hắn tội gì phải làm như vậy.

Sau đó, Vương Tiểu Thạch dần dần lui ra khỏi hàng ngũ lãnh đạo của Kim Phong Tế Vũ lâu. Trong thời gian đó hắn cũng lo chiêu mộ lực lượng, thành lập thế lực, không có thời gian để quan tâm đến những chuyện khác.

Hắn muốn phát tiết thì có đầy nữ nhân, không cần vì một nữ nhân mà khiến cho Tô Mộng Châm đề phòng, trừ phi hắn dùng một phương pháp khác hoàn toàn không cần chịu trách nhiệm, không sợ hậu quả.

Cho đến sau khi hắn lật đổ Tô Mộng Châm, Vương Tiểu Thạch cũng trở về.

Trải qua mấy năm, Ôn Nhu thường đi chung với đám người Thất Đại Khẩu, Thất Đạo Toàn Phong. Hắn không có lòng để ý tới, cũng không có ý vướng vào món nợ phong lưu này.

Sau khi Vương Tiểu Thạch trở về, Ôn Nhu cũng thường ở lại kinh sư.

Chuyện này lại khiến cho Bạch Sâu Phi có một loại cảm giác, sao lại bỏ qua uống như vậy!

(Nếu không phải ta không thèm để ý, sẽ đến phiên cục đá không bằng cả khúc gỗ kia sao!)

(Nàng đã quan hệ với tiểu vương bát đản hay chưa?)

(Vẫn chưa sao? Nhìn dáng đi của nàng, vẫn còn là xử nữ sao?)

Hắn dùng tay chống lên cột, dựa vào lan can, áo bào trắng trong hoàng hôn âm đạm, thoát nhìn càng lộ ra đen trắng rõ ràng. Nhưng trên thực tế, màu trắng nhuộm lên một chút ánh hoàng hôn lại thành màu tro, hoàng hôn mờ mờ cũng bị màu trắng phản chiếu trở thành màu xám nhạt, cho nên cần thận nhìn, ngược lại trở thành một người không rõ ràng lắm.

Ôn Nhu chợt phát hiện ra hắn, nàng cảm thấy hơi xấu hổ.

Hôm nay lúc nàng hạ quyết tâm, muốn đến Kim Phong Tế Vũ lâu “khởi binh hỏi tội”, chợt cảm thấy mấy ngày nay thường ra ngoài đi dạo, lại bị tên con cháu loài rùa kia nhốt cả buổi trời, mặc dù hăn đối xử với mình rất lễ độ, nhưng nàng hò hét kêu gào cả nửa ngày, đương nhiên là tóc tai bù xù, giọng cũng khàn khàn.

Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu, nếu rau cải trắng đã bắt người nhà của Tiểu Thạch Đầu, tất nhiên là đã đủ uy hiếp Tiểu Thạch Đầu, vậy còn bảo người bắt mình để làm gì?

Nàng lại không nghĩ ra, Tôn Ngự bắt nàng làm con tin là vì muốn hoàn thành mệnh lệnh của Bạch Sầu Phi “bảo Vương Tiểu Thạch tới gặp ta”, mà hăn lại tự mình quyết định, bản thân Bạch Sầu Phi cũng không biết chuyện này.

Tôn Ngự vì muốn lập công, đã không dám cũng không muốn tìm Bạch Sầu Phi mượn người, mà hăn lại biết rõ tính tình của Vương Tiểu Thạch, chỉ cần bắt giữ Ôn Nhu, sẽ không có nơi nào mà Vương Tiểu Thạch không đồng ý đi.

Ôn Nhu đã không nghĩ ra, lại càng muốn nghĩ, càng nghĩ càng giận.

Nhưng nàng cũng biết tức giận dễ khiến người ta già đi.

Nàng sợ nhất tuổi già, sợ mình trở nên khó coi.

Trong Tượng Tị tháp, trước khi xuất phát, nàng không nhìn được ngời trước bàn trang điểm soi vào gương đồng.

Sau khi soi, nàng lại chỉnh sửa vạt áo.

Sau khi sửa sang vạt áo, nàng lại cảm thấy không hài lòng, vì vậy lại thay đổi một bộ y phục màu đỏ thẫm.

Sau đó nàng lại sửa sang mái tóc.

Sau khi sửa sang mái tóc, nàng vẫn không hài lòng lắm, cho nên lại đổi sang một kiểu tóc xinh đẹp khác.

Nhưng nàng không giỏi trang điểm. Trước kia ở Lạc Dương, luôn có bà vú giúp nàng chải đầu trang điểm. Nàng chải cả buổi mới khiến mái tóc tạm ổn, nhưng lại cảm thấy áo quần quá già nua, không phù hợp, vì vậy nàng lại đổi.

Đổi xong thì soi gương, không hài lòng lại đổi tiếp.

Cho đến khi đổi một bộ y phục màu ốt đỏ nạm vàng, viền hoa thêu hình con dơi màu tím, nàng mới hơi hài lòng, lại quan sát mình trong gương.

Thật là xinh đẹp!

Đáng tiếc là bộ đồ này quá chói mắt, còn chói mắt hơn so với bản thân nàng. Thế là nàng lại tô tô vẽ vẽ lên mặt, kẻ mi, trát phấn, tô son.

Sau khi trang điểm xong, đúng là xinh ra giống như một mỹ nhân.

Sau đó nàng hứng thú dạt dào, muốn ra khỏi cửa. Nhưng đột nhiên lại cảm thấy không ổn, vì vậy lại quay vào soi gương.

Không có thứ gì không ổn. Người trong gương rất đẹp, nhất là một đôi mắt như hàm xuân gợn sóng, còn có lúm đồng tiền như quả hạnh, má hồng rực rỡ. Nhưng nàng càng nhìn, lại càng cảm thấy chẳng hề giống mình chút nào.

Mình xưa nay tay lớn chân lớn, tay thô chân thô, trang điểm xinh đẹp như vậy để làm gì?

Huống hồ đã vào mùa đông giá rét, hai ngày nay tuy trở nên ấm hơn một chút, nhưng mặc áo quần mỏng manh như vậy ra ngoài, không sợ mình lạnh

cũng phải sợ lòng người lạnh.

Nghĩ tới điểm này, khuôn mặt nàng không khỏi nóng lên, giống như ánh hoàng hôn chiếu đến quá gần, vô ý thiêu đốt một chút.

Thôi, chẳng qua là đi gặp rau cải trắng thôi mà!

Có gì giỏi giang chứ!

Hắn luôn luôn đối xử lạnh nhạt với mình!

Trang điểm xinh đẹp như vậy, lỡ may hắn lại chẳng thèm nhìn, mặt mũi của mình biết vứt đi đâu.

Cho ai nhìn chứ! Cái gì rau cải trắng, Tiểu Thạch Đầu, hoàn toàn không phải là nam nhân, đều không xem mình là nữ nhân, nghĩ đến thật đáng giận!

Ôn cô nương giậm chân một cái, cắn răng trở vào bàn trang điểm. Lần này không phải nàng muốn trang điểm, mà là lần lượt lau sạch những gì đã trang điểm.

Khuôn mặt nàng bị làm cho rối tinh rối mù, sau đó nàng đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, nàng lại thay một bộ y phục bằng vải thô, mang theo gương mặt mộc đi ra khỏi cửa (trên mặt vẫn còn bọt nước chưa lau hết, từng viên như trân châu hạt sương, lông mày bị ướt dính vào với nhau, càng có vẻ dày và đen, xinh xắn giống như hai thanh đao đen nhỏ và cong vút).

Một chân vừa mới bước ra khỏi cửa, nàng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không ổn. Tốn nhiều tâm huyết như vậy, chỉnh sửa mặt, mắt, tai, lông mày cả nửa ngày, còn hận không thể nâng mũi lên cao một chút, rộng ra một chút, giống như Lôi Mị kia, như vậy mới đẹp; cũng mong sao có thể niết cầm cho nhọn lại một chút, thon gọn hơn, lúc này mới điểm lệ giống

như Lôi Thuần. Kết quả mất cả buổi trời cũng chẳng có khác so với lúc trước, đi ra khỏi cửa như vậy quả là không đáng.

Cho nên nàng lại ngồi xuống trang điểm lần nữa

Cuối cùng, nàng vẽ lông mày, tô son, trát thêm chút phấn, đổi một bộ y phục màu đỏ thắm, sau đó mới đi ra ngoài, khia đến trước cửa còn xịt thêm một chút nước hoa.

Nhưng không ngờ đám người Ngô Lượng và Hà Trạch Chung lại không để cho nàng ra ngoài.

Được, không cho bản tiểu thư ra ngoài, bản tiểu thư sẽ trốn ra ngoài.

Thế là nàng trốn ra bên ngoài, nhưng nửa đường vẫn bị bọn họ đuổi kịp, muốn nàng trở về.

Nàng kiên quyết không trở về. Dù sao đã ra ngoài rồi, hảo hán chưa đến Hoàng hà thì chưa cam lòng, bản cô nương đã ra ngoài thì chính là đã rời khỏi nhà, trừ khi đặt lên kiệu lớn tám đỉnh may ra bản cô nương mới có hứng thú trở về.

Không có cách nào, không ai có biện pháp giữ được vị cô nương này.

Nếu đã không có biện pháp, cũng chỉ đành đi cùng với nàng, là đầm rồng thì vượt đầm rồng, là hang hổ thì vào hang hổ.

Ai bảo hăn gặp phải Ôn Nhu!

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Cơ Xu (Mẫu Chốt)

Nhưng mà, nàng từng cố gắng trang điểm để gặp Bạch Sầu Phi, mặc dù đã tẩy hết phấn son, nhưng vẫn cảm thấy rất xấu hổ, giống như những phấn son đã lau sạch kia đều để lại tội chứng không thể xóa nhòa.

- A!

Bạch Sầu Phi khẽ kêu một tiếng, vừa đủ để cho nàng nghe.

- Sao thế?

- Trên mặt ta không viết sao?

Khóe miệng Bạch Sầu Phi hiện ra một đóa mây cười, hỏi ngược lại nàng.

Rất lâu trước kia, Ôn Nhu từng mê đắm nụ cười như vậy của hắn. Bây giờ nàng nhìn, trong lòng đột nhiên giật mình, hay là tim đột nhiên đập mạnh, chính nàng cũng không rõ ràng lắm.

Thậm chí nàng cũng không rõ hắn đang nói gì.

- Huynh nói gì?

- Nếu như kinh thán cũng có một cái ký hiệu.

Bạch Sầu Phi chỉ vào ấn đường mình nói:

- Trên mặt ta sẽ viết cái ký hiệu này. Đó là sự ca ngợi đối với sắc đẹp của nàng.

Hai đóa mây đỏ hiện lên trên lúm đồng tiền của Ôn Nhu.

- Ta nào có đẹp! Trước kia cũng chưa từng quan tâm đến người ta!

Lúc này nàng mang vẻ xấu hổ, nói chuyện cũng tinh tế ôn nhu, hơn nữa bởi vì cố gắng làm ra vẻ thành thực, cho nên càng hiện nét ngây thơ, tại thời điểm vừa mới vào đêm như vậy đặc biệt động lòng người.

Bạch Sầu Phi cũng cảm thấy động tâm, chợt nhớ tới lần đó trong đêm tối bắn thiêu, y phục vỡ tan không che giấu được thân thể nhỏ gầy và trắng trẻo. Hiện giờ thân thể thanh bạch này đã đầy đặn hơn rất nhiều, càng có vẻ phong tình. Bộ ngực non nớt kia còn mềm mại như bồ câu không? Cánh tay còn giống như một chiếc gối nhỏ không? Hắn muốn nói chỗ này chỗ kia của nàng đều đẹp, nhưng lại không thể trả lời như vậy.

Lúc hắn nghĩ như vậy, lại trả lời hết sức thành khẩn, hơn nữa còn mang theo một chút áy náy:

- Khi đó ta rất bận. Nàng cũng biết đấy, Tô Mộng Chấm và Vương Tiểu Thạch đều ở đó, không có cách nào.

- Nếu huynh thật sự quan tâm đến người ta, nên chơi đùa với người ta nhiều hơn một chút.

Ôn Nhu không hiểu cách nói của Bạch Sầu Phi lắm:

- Nếu không, cứ phải ta đi làm vài chuyện lớn gây nên sóng gió cũng được, nào lại không nhìn không ngó ngang gì đến người ta như vậy!

- Đó là do ta không đúng.

Bạch Sầu Phi híp mắt, cong cong, dài dài, giống như một chiếc thuyền lưu động:

- Hôm nay ta mời nàng uống rượu để xin lỗi.
- Hôm nay ta đến đây không phải là để uống rượu.

Điều này lại khiến Ôn Nhu nhớ tới mục đích trọng đại của chuyến đi lần này, trề quai hàm nói:

- Ta tới là để khởi binh hỏi tội.
- Ồ? Mời ngồi!

Ôn Nhu tùy tiện ngồi xuống, mới phát hiện mình nên ngồi nhã nhặn hơn một chút.

- Mời trà!

Bạch Sầu Phi tự mình rót một ly trà:

- Đợi lát nữa sẽ kính dâng rượu và thức ăn, nhận lỗi với nàng.
- Huynh đương nhiên phải nhận lỗi.

Ôn Nhu nghĩ đến lại cảm thấy rất ủy khuất, trề môi nói:

- Sao huynh lại kêu người bắt cóc ta?
- Bắt cóc nàng?

Bạch Sầu Phi lại ngẩn ra:

- Ai bắt cóc nàng?
- Huynh.

Ôn Nhu gần như muốn khóc, liên tục giậm chân mấy cái:

- Còn không nhận!

- Ta bắt cóc nàng làm gì?

Bạch Sầu Phi cũng không hiểu:

- Cô nương xinh đẹp như nàng là để yêu thương, sao lại phải bắt cóc!

Ôn Nhu nghe vậy, lúc này mới từ giận chuyển thành cău, dẫu môi tỏ cáo:

- Ai biết huynh có nói thật lòng hay không. Lúc thì không để ý tới người ta, lúc thì cho người tới bắt cóc. Chẳng lẽ Tôn Ngư không phải là thủ hạ của huynh? Hắn không được huynh ra lệnh mà dám ám toán bản cô nương sao? Có nói cũng không ai tin. Huynh làm việc luôn luôn không giữ lời.

- Lại là hắn!

Trong lòng Bạch Sầu Phi bức bội: “Bà mẹ nó, lại là Tôn Ngư!”

- Sao thế?

- Không có gì.

Bạch Sầu Phi đương nhiên không tiện nói ra hận ý của hắn đối với người này, cũng không thể thừa nhận hắn hoàn toàn không biết thủ hạ làm chuyện này. Có lúc mặt mũi thật sự còn quan trọng hơn so với giao tình.

- Hắn có làm gì nàng không?

- Làm gì là làm gì?

Ôn Nhu ngạc nhiên.

Bạch Sầu Phi ngưng mắt nhìn nàng, hai tay đặt lên ghế của nàng, vạt áo rất gần người nàng.

Ôn Nhu bỗng cười một tiếng.

- Cười cái gì?

- Huynh nhìn người ta như vậy, đúng là giống như thẳng ngốc.

- Bởi vì nàng xinh đẹp.

Nói xong, hắn liền dùng mu bàn tay chạm nhẹ lên gò má ngọc của Ôn Nhu.

Trong lòng Ôn Nhu lập tức rộn ràng, giống như có con nai đang đập. Dù sao nàng cũng là nữ giang hồ, mặc dù cửa tình đã mở, nhưng đối với chuyện nam nữ tán tỉnh chỉ nghe nói đến, chứ không biết chữ nào. Tình trạng hiện giờ giống như cỗ máy đã khởi động, đại tiểu thư nàng lại mù mờ và hoảng sợ, không biết mấu chốt điều khiển ở đâu, công tắc cũng không thể nắm giữ trong tay.

Gần nhau như vậy, khiến nàng có thể ngửi được khí tức của hắn. Chuyện này khiến nàng càng luống cuống tay chân, tim đập rộn ràng.

- Tên con cháu loài rùa Tôn Ngư này dám đối xử với nàng như vậy, đúng là nên phạt.

Bạch Sầu Phi chợt cười tủm tỉm nói:

- Nên phạt, phạt ta uống rượu tạ lỗi.

Sau đó hắn từ trong tay áo lấy ra một hộp thuốc viên, mở ra, trong đó có ba bốn chục viên thuốc nhỏ. Hắn ngửa đầu nuốt vào một hơi, cũng không cần dùng nước.

Ôn Nhu lấy làm lạ hỏi:

- Đây là thuốc giải rượu sao?

- Không phải.

Bạch Sầu Phi nhìn chăm chú vào vẻ đẹp ngây thơ hồn nhiên của nàng, trong lòng thần nghĩ: “Khó trách trên người nàng có thể đồng thời xuất hiện vẻ ngây thơ và quyến rũ, bởi vì hiện giờ tuổi tác của nàng cũng không nhỏ nữa, dĩ nhiên là có phong tình của nữ nhân, nhưng mà trên tư tưởng vẫn còn chưa trưởng thành, khiến cho tất cả hành động của nàng gần như không cần che giấu. Đã nắm chắc trong tay, thậm chí đưa đến tận cửa.”

- Ta bị thương.

- Bị thương gì?

- Nội thương.

- Ai đánh huynh?

- Vương Tiểu Thạch.

- Hắn à?

- Nàng có biết tại sao hắn lại đối nghịch với ta khắp nơi không?

- Bởi vì huynh hại đại sư huynh.

- Không đúng.

- Vậy vì sao? Dù sao huynh cũng thường hại hắn.

- Không phải ta hại hắn, mà là hắn đổ kị với ta.

Nếu như Bạch Sầu Phi nói “không phải ta hại hần, mà là hần hại ta...”, Ôn Nhu căn bản sẽ không tin lời hần.

- Hần đổ kị với huynh?

- Đúng vậy.

- Bởi vì huynh là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu?

- Bởi vì nàng.

- Ta?

- Bởi vì nàng tốt với ta.

- A? Hử? Hả!

- Hần đổ kị với ta, ta đành phải nhường nhịn hần, tránh né nàng.

Bạch Sầu Phi vốn không có ý kéo dài đề tài này, nhưng thấy cô gái nhỏ này nghe đến rung động như vậy, say mê như vậy, cảm thấy rất buồn cười. Nam nhân luôn có một loại bản lĩnh, chỉ cần có người sùng bái thì hần sẽ không tiếc làm tiếp, làm đến cùng, làm một cách tự nhiên.

- Đúng vậy, ta tránh né nàng là vì muốn nhường hần.

- Huynh...

Ôn Nhu là một cô gái tính tình nóng nảy, nhưng lại mềm lòng, rất mềm lòng. Nàng mềm lòng đến mức, ngay cả trước khi ngủ nhìn thấy một con kiến bò qua giường, mặc dù lúc ngủ thường hay quơ tay quơ chân, cũng cần thận không để lật người đè lên nó.

- Những ngày tránh né nàng, thật khổ sở.

Bạch Sầu Phi ghen ngào nói.

Trong lòng hẩn tính toán, liệu có cần làm cho hai hàng lệ tuôn rơi hay không. Dù sao, được một cô gái ái mộ hẩn biểu lộ tình cảm, cũng sáng khoái giống như giành được thắng lợi trong chiến phạt vậy.

Hẩn còn chưa rơi lệ, nàng đã bật khóc.

Nàng kéo ống tay áo của hẩn, nước nỡ không thôi:

- A Phi chết tiết, A Phi chết tiết... ta trách lầm huynh rồi...

Bạch Sầu Phi than thở:

- Vậy thì có là gì, vì nàng, ta có thể vứt bỏ tất cả...

- Không, không nên, Bạch Bất Phi, không, A Phi chết tiết, không, nhị ca, không nên...

Bạch Sầu Phi thầm nghĩ, lúc nàng nói “không nên”, giọng nói có giống như lúc làm chuyện đó hay không? Hẩn lại rất có hứng thú muốn biết. Khi ý niệm xấu xa này nổi lên, thân thể của hẩn đã nhanh chóng ửng máu, giống như vì câu nói kia mà được tưới rượu mạnh. Bởi vì dưới y phục của hẩn không mặc gì cả, lại ở gần Ôn Nhu như vậy, do đó tà ý càng hừng hực.

Có điều hẩn vẫn tiếp tục nói:

- Ta chỉ cần cùng nàng tiêu dao tự tại, như hình với bóng. Từ trước đến giờ, đều là Tiểu Thạch Đầu cố ý cản trở. Ai, vì hạnh phúc của nàng, có nơi nương tựa tốt hơn, ta đành phải đặt hết tinh thần vào sự nghiệp...

Thật buồn nôn.

Bạch Sầu Phi thầm mắng một câu, nói như vậy ngay cả mình cũng nổi da gà.

Nhưng tại sao phần lớn nữ nhân đều thích nghe những câu như vậy?

Các nàng thích nghe, hăn cũng chỉ đành nói tiếp:

- Nàng biết đấy, thuở nhỏ ta là một cô nhi, lưu lạc khắp nơi, trải hết tang thương, chỉ một đôi tay đánh thiên hạ. Vừa mới có chút thành tựu, lại bị người ta hàm oan vu cáo, lật đổ xuống... Ta nhiều lần đấu tranh, bị người khác xem thường, nhưng lại không có ai quan tâm và đồng tình...

Ôn Nhu nghe được, bỗng nhiên khóc lên.

Bạch Sầu Phi giọng điệu khàn khàn, âm điệu ai oán, gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, nhưng lại vuốt ve mái tóc của nàng đầy tình cảm.

Hà hà, thật không ngờ, không cần kê đơn, chẳng cần uống rượu, cô gái nhỏ này đã sụp đổ, bảo đảm hoàn toàn dang hiến.

Hăn cười thầm, giống như vốn chỉ muốn đi vào lịch sử, lại còn tình cờ đi vào thần thoại, càng lớn, càng uy phong.

- Ai!

Hăn khống chế âm điệu của mình, khiến ý cười không thể kìm nén biến thành vẻ thê lương lộ ra ngoài:

- Có điều, cô độc, tịch mịch, cũng không cần phải thổ lộ hết với người khác. Ta đã quen với thế gian khinh bỉ, mọi người quay lưng, thiên hạ hiểu lầm.

- Không, không!

Ôn Nhu mặc kệ nước mắt làm cho nàng giống như một con gấu trúc, nắm lấy tay áo Bạch Sầu Phi, dựa vào bên hông hăn khóc lóc:

- Rau cải trắng, huynh đừng thương tâm, ta ủng hộ huynh, Nhu nhi vĩnh viễn không rời khỏi huynh...

Nàng cạ vào bên hông hắn.

Thân thể Bạch Sầu Phi bỗng giống như cứng đờ.

Nàng cũng cảm giác được một loại nóng bức đặc biệt tự đầu bả vai truyền tới.

Hô hấp của Bạch Sầu Phi cũng dồn dập. Hắn nâng mặt nàng lên, hơn nữa còn thâm tình chân thật nhìn nàng chăm chú.

Nàng chỉ cảm thấy ý loạn thần mê.

Hắn từ từ đưa mặt đến gần, tiếp cận nàng.

Nàng không tự chủ được co lại phía sau.

Tay của hắn lập tức xiết chặt, khiến cằm của nàng cảm thấy hơi đau.

Kỳ quái là, lúc này trong đầu nàng bỗng lướt qua hình ảnh đêm tối, hém dơ, một cuộc cưỡng bạo tại tường đất bên kia, y phục rách nát trên người Lôi Thuần không che giấu được thân thể trắng ngần.

Tại sao lại nghĩ tới những chuyện này?

Nàng cảm thấy sợ hãi, hơn nữa còn rối loạn.

Nhưng ánh mắt Bạch Sầu Phi lại tịch mịch, trong sâu thẳm còn bốc cháy một sự kiêu ngạo hùng hực, nóng rực và lẫm liệt.

Trời ạ!

Nàng không thể kháng cự, không cách nào kháng cự, cũng không muốn kháng cự.

Chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa “cộc, cộc, cộc cộc cộc”.

- Rượu và thức ăn đã đưa tới, thưa lâu chủ.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cơ Thương (Kho Cơ Hội)

Hai bóng người vốn dính vào nhau chợt tách ra, chủ yếu là nữ đẩy nam ra.

Cả khuôn mặt Ôn Nhu đều đỏ lên hừng hực. Nàng nhìn móng tay, lập tức phát giác nước mắt nước mũi của mình dính đầy mặt, liền dùng tay áo của Bạch Sầu Phi lau đi, giống như là một tấm khăn trải bàn tiện tay nhặt tới vậy.

Bởi vì thân thiết.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại cảm thấy hít thông không thông.

Hắn đương nhiên không phải tiếc bộ áo trắng trên người, mà là vào lúc này lại có người đưa rượu lên, hơn nữa còn là do hắn đã sớm an bài.

Còn không cần dùng đến thuốc, cô gái này đã mặc cho hắn ức hiếp.

Hắn mở cửa ra, trông thấy Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý, bọn họ bừng thức ăn và rượu đến.

Rượu có hai bình, món ăn không nhiều lắm, nhưng lại đầy đủ sắc hương.

Lẽ ra, những chuyện như châm trà rót nước nói gì cũng sẽ không đến phiên Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi đi làm.

Đây đương nhiên là thức ăn đặc biệt, rượu đặc biệt, còn có một chậu nước, không biết là dùng để rửa mặt, rửa tay hay rửa thứ gì.

Hai tên tâm phúc này cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy, bọn họ xử lý giống như đã có hiểu ngầm, thuận buồm xuôi gió.

Bạch Sầu Phi bảo bọn họ bưng rượu và thức ăn vào, đặt lên bàn, sau đó nháy mắt ra hiệu:

- Tốt lắm, ra ngoài đi!

Bọn họ lại không đi, cũng nhìn hẩn nháy mắt:

- Lâu chủ, chúng tôi có chuyện muốn bẩm báo!

Bạch Sầu Phi đang hứng thú dâng trào, nhất thời không nhận được.

Lại nghe Ôn Nhu nói một câu xa xăm:

- Bọn họ... là cương quyết muốn đi cùng với ta... Không phải ta muốn để cho bọn họ tới, mà là bọn họ cứ quẩn lầy. Huynh đừng làm khó bọn họ, bọn họ cũng là vì muốn tốt cho ta...

Nàng không nói rằng Vương Tiểu Thạch phái bọn họ tới, để tránh hận ý của Bạch Sầu Phi đối với Vương Tiểu Thạch càng sâu hơn.

Nàng vẫn hi vọng bọn họ có thể bình yên, hai người có thể bình yên ở cùng với nhau, thậm chí bọn họ (cộng thêm cả nàng) cũng có thể chung sống vui vẻ.

Lúc này Bạch Sầu Phi nhất thời nghe không hiểu lời của Ôn Nhu.

Sau đó hẩn mới tỉnh táo lại một chút, nghe được dưới lầu truyền đến tiếng tranh chấp. Lúc này hẩn mới biết rõ, hóa ra có người muốn xông lên lầu, hóa ra có người tới đây cùng với Ôn Nhu.

Trong lòng hắn có phần giật mình. Bản thân mình quá say mê, lại không phát hiện ra tiếng tranh cãi kia. Xem ra cô gái nhỏ này tuy ý loạn tình mê, nhưng thính giác vẫn còn rất tốt.

Sau đó hắn lập tức nổi lên ác niệm: “Đã có người theo tới, nhất định là người của Vương Tiểu Thạch, như vậy... tối nay có thể một hòn đá hạ hai con chim, một mũi tên trúng hai con nhạn. Ta trước tiên bắn hạ đích ngắm của hắn, xem tiểu vương bát đản kia còn bắn ra được ‘Thương Tâm tiểu tiên’ của hắn hay không.”

- Đã là khách của Ôn cô nương, hãy chiêu đãi bọn họ thật tốt!

Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi đều đáp:

- Vâng!

- Không phải có chuyện muốn bẩm báo với ta sao?

Bạch Sầu Phi nhường mày nói:

- Mấy chuyện vụn vặt phiền phức này, không nên quấy rầy Ôn cô nương, chúng ta ra ngoài nói!

Hắn và hai người đi ra bên ngoài, khép cửa phòng lại, nói:

- Nàng hãy rửa mặt trước, ta đi một chút sẽ trở lại.

Ôn Nhu thản nhiên cười, trên mặt còn ngấn lệ, đó là giọt lệ hạnh phúc.

Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc là một loại vui vẻ thật sự, có lẽ chỉ là cho rằng mình rất vui vẻ.

Buổi tối mùa đông tới cũng nhanh, tối nay không có tuyết rơi, cũng không có trăng, nhưng thứ rực rỡ là bầu trời, không phải nhân gian.

Sao lạnh lập lờ, những điểm nhỏ chỉ hiện lên ở một góc bầu trời, giống như những đốm lửa giăng đầy, thanh thế hoành tráng, đủ khiến cho Bạch Sầu Phi giật mình.

Gió rất to, rất lạnh, cũng rất điên cuồng.

Điên cuồng đến mức dám thổi qua tay áo Bạch Sầu Phi, khiến vạt áo bào của hắn lượn lơ tung bay.

Bạch Sầu Phi luôn thích gió, thậm chí còn yêu cuồng phong. Bởi vì gió khiến cho hắn muốn bay, muốn lên trời xanh, xông lên trời cao.

Thật là một cảm giác tuyệt vời.

Uống mãi hát tràn qua suốt buổi, tranh hùng ai nấy, bướng cùng nông!
(1) Ta muốn cưỡi gió bay lên vút, lại sợ lâu quỳnh cửa ngọc, trên cao kia lạnh buốt. (2)

- Người tới là ai?

- Thái Thủy Trạch, Ngô Lượng và Trương Thán.

- Bọn chúng à?

Bạch Sầu Phi trầm ngâm một chút. Đứng trong cuồng phong, hắn có rất nhiều ý niệm, dồn dập kéo đến, linh cảm lóe lên, nhanh chóng lướt qua rồi biến mất:

- Bọn chúng tới thật vừa lúc.

Sau đó hắn cẩn thận dò hỏi hai người vài lời.

Hai người nghe xong, cũng cảm thấy kích động.

Tường Ca Nhi dĩ nhiên tràn đầy hứng khởi.

Âu Dương Ý Ý luôn bình tĩnh lạnh nhạt, cũng không nhịn được cả người căng thẳng.

- Đây là một cơ hội tuyệt hảo, có thể tương kế tựu kế, chúng ta cứ hành động theo kế hoạch.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi trong đêm tối chiếu rọi bó đuốc trên lầu, sáng như bảo thạch:

- Nhớ kỹ, trước tiên phải ngăn cách ba người bọn chúng.

Khi Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi lui xuống, ngay cả Bạch Sầu Phi cũng cảm giác được sự khẩn trương không thể kìm nén của bọn họ.

Đại đối quyết sắp đến rồi!

Đồng dạng, bọn họ cũng cảm giác được Bạch lâu chủ đã bị đấu chí tràn ngập. Đó không chỉ là ý chí của một người, mà còn có lực lượng giống như dã thú, thậm chí là dục vọng giống như cầm thú.

Gió thổi càng lúc càng lớn.

Bạch Sầu Phi là một người luôn xem hướng gió, hẳn thường ảo tưởng mình là một con diều lớn màu trắng, có gió là có thể bay lượn.

Hắn không sợ gió lớn, không sợ đứt dây, bởi vì đứt dây ngược lại có thể tùy ý bay lượn đến vô tận vô nhai, vô câu vô thúc.

Tâm muốn bay vĩnh viễn không chết.

Có gió thì có hi vọng bay.

Gió lớn như vậy, rót đầy vạt áo của hắn. Đối với hắn, gió giống như là thời cơ, là thời gian bay lượn..

Vạt áo rót đầy gió, giống như tràn đầy khí lực và cơ hội. Cả người hắn dạo chơi trong đó, ý niệm lóe lên như chớp. Giống như là một cái kho chứa đầy cơ hội, tiềm lực trong đó dùng hoài không hết.

Thế gió mãnh liệt như vậy, xem ra tối nay khó tránh khỏi có một cơn bão.

Hắn đứng ở nơi cao, nhìn ra phía xa, Lục Phân Bán đường nơi đó vẫn yên lặng như trước.

Chỉ có hắn đứng trên Kim Phong Tế Vũ lâu, ngửa đầu nhìn trời, kêu ngạo đón gió, lòng ôm chí lớn, bá nghiệp vương đồ.

Do đó hắn lại bắt đầu ca hát:

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ... Chí của ta rung chuyển trời đất...

- Rõng bay lên chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hối? Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh?

Hắn đang đắc ý, chợt nhìn thấy một ngọn đèn trong lầu, rất ấm cúng.

Nơi ấy có một nữ nhân đang chờ hắn.

Nàng vẫn là xử nữ chứ?

Trước khi quyết một trận tử chiến, tế kiếm cũng là chuyện tốt.

Hắn nghĩ đến làm như vậy có thể đả kích Vương Tiểu Thạch một cách nặng nề sâu sắc, cao hứng đến mức muốn cười như điên.

Hắn không tiện cười lớn, cho nên hắn thét to.

Trong tiếng thét, hắn nhìn thấy Lương Hà vội vã chạy đến.

Chính hắn đã gọi Lương Hà tới, an bài tất cả.

Mặc dù không có Tôn Ngự, nhưng hắn vẫn còn Lương Hà. Đây chính là chỗ tuyệt diệu của hắn, không dùng hết thời gian và tâm lực để bồi dưỡng chỉ một người.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ “Tặng Lý Bạch” của Đỗ Phủ:

Thu lai tương cố thượng phiêu bồng

Vị tữu đan sa quý Cát Hồng

Thống âm cuồng ca không độ nhật

Phi dương bạt hộ vị thủy hùng?

Dịch nghĩa:

Thu tới nhìn nhau còn như cỏ bồng xiêu dạt

Chưa luyện xong đan thẹn với Cát Hồng

Uống say khướt hát lung tung cho hết ngày

Đã bước lại ngông, vì ai mà làm anh hùng?

Dịch thơ: (Lê Nguyễn Lưu)

Thu sang thân vẫn tựa phiêu bồng

Chửa luyện xong đan, then Cát Hồng

Uống mãi hát tràn qua suốt buổi

Tranh hùng ai nỡ, bướng cùng nông!

(2) Trích từ bài thơ Thủy Diệu Ca Đầu - Trung Thu.

Minh nguyệt kỷ thời hữu?

Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thẳng hàn.

Khởi vũ lộ thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các,

Đê ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thử sự cố nan toàn.

Đã nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên

Dịch nghĩa:

Trăng sáng có từ bao giờ,

Cầm chén rượu hỏi trời xanh.

Không biết là cung điện trên trời,

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cười gió đi,

Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,

Nơi cao rét không chịu nổi.

Đứng lên múa, bóng trăng theo người,

Gì vui hơn ở dưới cõi đời.

Soi khắp gác tía,

Ta tà xuống cửa che màn gấm,

Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.

Trăng giận gì người,

Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.

Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,
Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,
Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.
Những mong người lâu dài,
Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.

Dịch thơ: (Nguyễn Chí Viễn)

Trăng sáng bao giờ có?
Nâng chén hỏi trời cao
Chẳng hay trên đây cung khuyết
Đêm đó nhằm năm nao?
Rắp định cười mây lên đến
Chỉ sợ lâu quỳnh điện ngọc
Cao ngất lạnh lùng sao?
Đứng múa vờn thanh ảnh
Trần thế khác chi đâu.
Xoay gác đỏ
Luồn song lụa
Rọi tìm nhau
Chẳng nên cừu hận

Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau

Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vẹn toàn đâu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Cơ Trí

Đã biết rõ là không thể đến, nhưng bởi vì không có lựa chọn, cũng không thể lựa chọn, đám người Thái Thủy Trạch, Trương Thán và Ngô Lượng cũng đành theo Ôn Nhu tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Không phải bọn họ không khuyên bảo Ôn Nhu, tuy đã kịp thời chặn nàng bên ngoài lâu, nhưng vẫn không khuyên được vị cô nương này.

- Cô ngàn vạn lần không nên đi vào!

- Tại sao?

- Vương lão tam đang đối địch với Bạch Sầu Phi, cô đi vào đây, chẳng phải đưa dê vào miệng cọp sao?

- Dê?

Ôn Nhu dừng bước. Khi mọi người cho rằng nàng đã hồi tâm chuyển ý, lại thấy nàng mắt hạnh trợn tròn, chống nạnh quát lên:

- Các người nhìn ta xem, võ công cao cường, nữ trung hào kiệt, không thua mày râu, cơ trí vô song, ta giống như dê sao?

Thái Thủy Trạch ngẩn người, nhất thời không biết phải nói thế cho tốt. Hắn vừa quýnh lên, khuôn mặt vốn đen kịt lại càng đen hơn, cộng thêm ngũ

quan trên mặt hắc méo mó, từ chiến dịch Lão Lâm tự ở Diêm sơn đến nay vẫn chưa khôi phục lại, càng có vẻ quái gở kỳ dị.

Chợt nghe Trương Thán thông thả nói:

- Không giống.

Gần đây Trương Thán không phơi nắng lâu ngày, hiện giờ đáng vẻ lại trắng trẻo mập mạp. Màu da hắc trắng cũng nhanh, đen cũng lẹ, có lúc mặt bên này còn chưa trắng hắc, mặt bên kia đã bị nắng ăn đen rồi. Thứ duy nhất không thay đổi là những nốt mụn trên mặt hắc, cùng với chòm râu càng dài càng thô, càng lúc càng dày, tại trên khuôn mặt lớn như bánh rán của hắc đối chọi với nhau, mỗi bên bày trận, không nhường một bước, tranh nhau từng tấc. Có điều cho dù mập mạp hơn một chút, mặt trắng mặt đen, đáng vẻ của hắc vẫn có thể nói là anh tuấn dễ nhìn.

Ôn Nhu vừa nghe, khuôn mặt liền giãn ra, cười nói:

- Vẫn là người hiểu rõ ta.

- Là không giống như dê.

Trương Thán bổ sung:

- Nhưng giống như thỏ, thỏ đợi làm thịt. Bạch Sầu Phi chỉ cần ôm cây đợi thỏ mà thôi.

Ôn Nhu vừa nghe, giận đến mức trên mặt hiện lên lúm đồng tiền. Nàng đang muốn phát tác, nhưng suy nghĩ lại một chút, cũng không để ý tới bọn họ nữa, chỉ bước nhanh về phía trước.

- Cũng được.

Nàng nói:

- Thỏ dù sao vẫn đẹp hơn dê.

- Có phải không vậy!

Thái Thủy Trạch gấp đến độ giậm chân:

- Người làm cô ấy tức giận đi vào Phong Vũ lâu rồi!

- Vậy cũng đành chịu.

Trương Thán hết cách nói:

- Cô ấy muốn đi, chúng ta cũng không có biện pháp. Đành vậy, cô ấy đi đâu thì chúng ta cũng theo đó. Với giao tình của Bạch Sầu Phi và cô ấy, không đến nỗi muốn lấy mạng cô ấy chứ?

- Ta thấy, cô ấy cũng không giống thỏ.

Ngô Lượng ở bên cạnh chột nhỏ giọng nói:

- Chỉ là vừa rồi khó nói mà thôi.

Trương Thán cảm thấy hứng thú, liền truy hỏi.

- Giống như heo.

“Tiền Đồ Vô Lượng” Ngô Lượng chỉ vào đầu:

- Ngốc đến mức giống như đầu heo, một con heo ngốc thật sự.

Ôn Nhu thấy ba nam nhân kia châu đầu ghé tai, thì thầm với nhau, lại không nói với nàng, liền vòng lại muốn nghe xem bọn họ nói gì, nhưng chỉ nghe được một chữ.

- Các người nói gì? Cái gì chu?

- Không có gì.

Ngô Lượng vội vàng tràn đầy tình cảm nói:

- Chúng ta nói, dưới ánh tà dương chiếu rọi, cô thật giống như một viên dạ minh châu thật sự. *

* Chữ “trư” (heo), chu (chu sa) và châu (minh châu) đều đọc giống nhau.

Nghे được những lời này, Ôn Nhu cảm thấy rất hài lòng. Thế là trong tiếng dạ minh châu, nàng tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lợi Tiểu Cát canh giữ cửa vào Phong Vũ lâu vội đi thông báo, để lại đám người Mao Lạp Lạp, Mã Khắc Bạch và Chu Như Thị bày trận chờ địch.

- Tốt nhất.

Thái Thủy Trạch tràn đầy khát khao:

- Bạch Vô Thường kia sẽ không để chúng ta đi vào.

- Đúng là đồ nhát gan.

Trương Thán dùng một tinh thần không biết sợ nói:

- Không dám xông vào đầm rồng hang hổ, cả đời cũng chỉ trốn trong hang chuột mà thôi.

- Nhỡ ra có gió thổi cỏ lay.

Ngô Lượng lại lo xa nghĩ rộng:

- Trước tiên một người trong chúng ta hãy trở về thông báo cho Tiểu Thạch Đầu.

- Đừng sợ, có ta ở đây.

Ôn Nhu ung dung nói:

- Với cơ trí của bản cô nương, lần này khởi binh hỏi tội, xem A Phi chết tiệt kia còn có thể bay vào trong đĩa rau, chén cơm và ly rượu hay không.

Cơ trí là thứ gì?

Có lẽ, cơ trí chẳng qua là đồ chơi của người thông minh, lại là nan đề của người trung thực, một nan đề lớn.

Thế là đám người Ôn Nhu, Trương Thán, Ngô Lượng và Thái Thủy Trạch tiến vào Phong Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi chỉ tiếp kiến Ôn Nhu.

Ôn Nhu cũng muốn một mình gặp Bạch Sầu Phi.

Đám người Lương Hà muốn giữ ba người Trương Thán tại tầng dưới chót Bạch lâu, đó vốn là nơi tiếp đãi khách khứa, lại mời Ôn Nhu lên tầng cao nhất Bạch lâu.

Mọi người đều bảo Ôn Nhu không nên đi.

- Hẳn có thể ăn thịt ta sao? Ta sợ hẳn à?

Ôn Nhu khẳng khẳng muốn đi, mọi người đều không lay chuyển được nàng.

Dù sao không muốn đến thì cũng đã đến, không muốn mạo hiểm thì cũng đã vào vòng nguy hiểm, không muốn gánh thì cũng đã vác lên lưng, Trương Thán đành phải nói:

- Được, sau một khắc nếu như cô không có tin tức, chúng ta sẽ đánh vào rồi đánh ra.

Chu Như Thị hừ lạnh một tiếng.

Âu Dương Ý Ý nói:

- Chỉ sợ là thắng người đi vào, lại nằm đi ra.

- Được rồi, được rồi!

Ôn Nhu ôn nhu nói:

- Ta không có chuyện gì đâu, các người hãy yên tâm!

- Vậy thì tốt.

Ngô Lượng đành phải “phó thác trọng trách”:

- Vậy tất cả đều phải dựa vào cơ trí hơn người của Ôn nữ hiệp rồi.

- Chuyện này đương nhiên.

Ôn Nhu cảm thấy câu này xuôi tai nhất:

- Bản cô nương sẽ không quên các người, nhất định sẽ chiêu cố các người.

Ba người Trương Thán, Ngô Lượng và Thái Thủy Trạch được sủng ái mà kinh sợ, cũng kinh sợ giống như được sủng ái, cảm động khó tả, cảm kích rơi lệ, cùng kêu lên:

- Đa tạ chiêu cố!

Nhưng mà không chỉ một khắc, đến cả ba khắc Ôn Nhu vẫn không có động tĩnh gì, chẳng hề đi xuống.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cơ Phiếu (Phiếu Cơ Hội)

Ba người quả thật có bình tĩnh đến mấy cũng không thể nhịn được nữa. Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm trễ được. Cứu người cũng giống như chết đuối, để chìm xuống thì có cứu lên cũng chẳng còn hơi.

Trương Thán đang muốn phát tác, Thái Thủy Trạch lại lặng lẽ kéo hẳn.

- Làm gì vậy?

Trương Thán vốn không phải là người nóng tính, nhưng không biết vì sao, hẳn vừa thấy Thái Thủy Trạch thì lại nổi giận.

Có lẽ vì năm đó khi Cửu liên minh muốn thôn tính Thích Hoa Văn đường, toàn thể Đào Hoa xã đều vì ủng hộ phe chính nghĩa mà dốc sức chiến đấu. Nhưng trong Thất Đạo Toàn Phong, Thái Thủy Trạch lại mượn cơ Thiên Hỏa thần đao chưa luyện thành, không tham gia vào chiến dịch này. Đến lúc Đào Hoa xã gặp khó khăn, Thái Thủy Trạch lại dùng môn quy nghiêm ngặt của Hắc Diện Thái gia, cự tuyệt yêu cầu của Trương Thán muốn lánh nạn một thời gian tại đại vương binh khí Thái gia. Trong khi đó Thái Thủy Trạch lại lén lút đi nương nhờ Thiên Y Cư Sĩ, một mặt chuyên tâm học nghề, một mặt dương danh trên giang hồ.

Vì vậy Trương Thán căm hận Thái Thủy Trạch hèn nhát vô năng. Hẳn nhớ lời của tiền bối “sống chết không quản, uống làm huynh đệ”, từ chối qua lại với Thái Thủy Trạch, khinh thường kết giao với đối phương.

Sau đó, Thiên Y Cư Sĩ xét thấy hai người vốn là huynh đệ tốt, lại trở nên như nước với lửa, cho nên trong lần bày trận tại Diêm sơn, cố ý để hai người bọn họ ở lại Lão Lâm tự. Vì vậy khiến cho hai người liên thủ, cộng thêm Vô Mộng Nữ, huyết chiến với Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Triệu Họa Tứ, đánh đến kinh tâm động phách, không màng sống chết. Trương Thán và Vô Mộng Nữ bị võ công kỳ dị của mỗi người quẩn lấy, Thái Thủy Trạch vì cứu hai người nên một mình đối mặt với Triệu Họa Tứ, gian khổ chiến đấu, đến nỗi mặt bị đá nát, thân bị trọng thương vẫn không lùi bước, khiến cho Trương Thán cũng thay đổi cách nhìn với hắn.

Có điều, đổi cách nhìn chỉ là cách nhìn, Trương Thán vẫn xem thường Thái Thủy Trạch như trước.

(Lúc huynh đệ chúng ta tại gặp nạn khó khăn, người đang làm gì?)

(Uống công Lại đại tỷ kết nghĩa với người. Lúc chúng ta đang sa sút trốn chạy, người chế tạo Thiên Hỏa thần đao thành công, dương oai võ lâm, đặc ý ở chỗ Thiên Y Cư Sĩ, nghiêm nhiên trở thành nhân vật đại biểu của Hắc Diện Thái gia, người nổi bật trong thế hệ mới, còn hiệu triệu bộ hạ cũ của Đào Hoa xã năm đó làm thành viên nòng cốt, đặc ý một thời. Chúng ta thì sao? Đều vẫn đang chịu khổ, ngày ngày không được để ý, người người không ai đến cứu.)

(Lúc chúng ta cần bằng hữu nhất, người lại vứt tình bằng hữu sang một bên. Lúc người cần bằng hữu nhất, chúng ta đã đưa ra bàn tay hữu nghị, cuối cùng lại bị người một đao chặt đứt.)

(Bây giờ người cùng mọi người liều mạng như vậy thì có thể bù đắp được sao? Ở nơi này có ai không liều mạng.)

(Sống chết không quản, uống làm huynh đệ.)

(“Một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ”, một vị cao nhân từng nói như vậy. Ai bảo người trước tiên không xem huynh đệ là huynh đệ.)

Trương Thán vẫn không yên tâm về Thái Thủy Trạch, không chịu tha thứ. Cũng bởi vì hắn xem Thái Thủy Trạch là huynh đệ, cho nên càng không thể tha thứ. Loại tình cảm này hoàn toàn khác biệt.

Máu đậm hơn nước, rượu thuần hơn trà. Nếu chỉ là bằng hữu với nhau, sẽ không yêu cầu như vậy, cũng sẽ không trách móc như vậy, thậm chí sẽ không trách móc một câu nào. Đó là chuyện bình thường, chỉ cảm thấy xa cách mà thôi.

Huynh đệ và bằng hữu hoàn toàn khác biệt.

Thần Châu đại hiệp đã từng nói một câu: “Người sẽ giúp bằng hữu giải quyết vấn đề, nhưng sẽ bán mạng vì huynh đệ.”

(Thái Thủy Trạch, chúng ta nguyện liều chết vì người, còn người đã từng bán mạng hay sao?)

(Lần đó tại Lão Lâm tự, người chiến đấu chỉ vì muốn giữ mạng cho mình. Lại nói, đó nhiều nhất chỉ là tìm kiếm sự đền bù trong chiến đấu mà thôi.)

Do đó, Trương Thán không muốn nghe hầu hết những gì Thái Thủy Trạch nói, có nghe cũng chưa chắc đã làm theo.

- Chúng ta đang ở trong trận doanh quân địch, đừng nên nóng nảy. Một khi làm loạn, e rằng sẽ không lợi ích gì.

- Nếu có lợi ích thì cũng không cần theo tới đây, nếu đã theo tới thì đương nhiên không cần lợi ích.

- Cũng không phải như vậy. Ôn Nhu đang ở phía trên, nếu như làm loạn, chỉ sợ cô ấy là người đầu tiên không ra được.

- Bây giờ cô ấy cũng còn chưa ra.

- Ta sợ làm lớn lên, đối phương ngược lại có cơ để bắt giữ cô ấy.

- Vậy chúng ta cứ để mặc cho bọn chúng ức hiếp à? Nói không chừng Ôn Nhu đã gặp nạn, đang chờ chúng ta tới cứu thì sao?

- Chúng ta không nghe được chuyện gì khác thường, đúng không? Cứ nhìn một lát nữa rồi hãy phát tác, được chứ?

Thái Thủy Trạch dùng một giọng điệu chu toàn đại cục, đưa ra yêu cầu.

Trương Thán chỉ hừ lạnh.

Hắn hỏi người canh giữ:

- Lão huynh, xin thông báo một tiếng, mời Ôn cô nương xuống đây, được chứ?

Người canh giữ chính là Mao Lạp Lạp, hắn tức giận trả lời:

- Là chính cô ta muốn đi lên, khi nào cô ta muốn xuống tự nhiên sẽ xuống.

Trương Thán vốn không phải là người nóng tính, nhưng nhìn thấy Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng đều giống như không muốn lên tiếng, cơn giận lại bốc lên:

- Như vậy chúng ta cũng đi lên xem thử, thế nào?

Mã Khắc Bạch ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Xin hỏi vị này!

- Mời!

- Người đã từng xem kịch hay chưa?

- Kịch? Ca hát, tạp kỹ, diễn kịch, đương nhiên đã từng xem qua.

- Có đẹp không?

Trương Thán ngẩn ra.

- Có cái đẹp, cũng có cái xấu.

- Có phải trả tiền không?

- Có cái cần, cũng có cái không thu tiền. Người hỏi chuyện này làm gì?

- Không làm gì cả.

Mã Khắc Bạch âm trầm nói:

- Chỉ có điều, nếu là kịch chính thống, phần lớn đều phải thu tiền mua phiếu. Muốn lên lầu yết kiến Bạch lâu chủ, cũng không phải là không thể được, nhưng mà phiếu chưa phát phát ra, cơ hội chỉ có chờ, còn chưa tới. Cơ hội cần phải có phiếu, bất kể là phiếu kịch hay ngân phiếu đều như nhau, người không thể cậy mạnh xông lên. Nếu như muốn cưỡng chiếm vị trí, cậy sức lên đài, người cho rằng người là ai? Hậu quả nếu xảy ra chuyện gì, cần phải tự mình gánh vác.

Hắn lạnh lùng hỏi lại:

- Người trẻ tuổi, mặt người còn đang mọc mụn, có gánh vác được không?

Trương Thán đột nhiên đứng lên, đối diện với Mã Khắc Bạch, đứng song song.

Thái Thủy Trạch giật mình, vội vàng kéo hắn ngồi xuống.

Trương Thán lại không ngồi.

Thái Thủy Trạch đành phải khép nép yêu cầu:

- Coi như là vì Ôn cô nương, nhịn một chút, được không?

Lúc này Trương Thán mới ngồi xuống, nhưng vẫn hậm hực, lại giận lây sang cả Thái Thủy Trạch.

Mã Khắc Bạch hừ một tiếng, đi sang một bên, âm thầm dùng thính giác giám thị ba người. Ánh mắt của hắn đã gần như không thể phân biệt được sự vật, ngược lại lúc nói chuyện cố ý nhắc đến một số thứ cần phải nhìn bằng mắt, để chứng minh mình không có gì khác so với người thường. Hắn và Trương Thán nói đến chuyện xem kịch mua phiếu chính là như vậy.

Hắn cũng đang chờ, bởi vì hắn không biết trên lầu đang xảy ra chuyện gì, Bạch lâu chủ đang có chủ ý gì.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cơ Duyên

Sau khi dặn dò Lương Hà nhanh chóng đi an bài mọi chuyện, Bạch Sầu Phi đang thoả thuê mãn nguyện lại cảnh giác với hai chuyện.

Mệnh lệnh do hãn ban ra, Lương Hà nhanh chóng hiểu được rõ ràng, điều này nói lên khả năng lĩnh ngộ của hãn càng ngày càng cao, mà trình độ làm việc cũng càng ngày càng đến gần mình. Hãn đã thật sự là một trợ thủ đắc lực của mình.

Cứ tiếp tục như vậy, sẽ có một hướng phát triển khác là giống như mình, từ trợ thủ đắc lực của Tô Mộng Chấm dần dần trở thành họa ngầm của y; hoặc giống như Tôn Ngự do mình một tay bồi dưỡng, nhưng hành vi và việc làm của hãn lại bán đứng mình.

(Ai, Lương Hà là một nhân tài. Nhân tài là để sử dụng, nếu không thì phải giết chết. Nếu mình giống như Tô Mộng Chấm, vậy Lương Hà sẽ là Vương Tiểu Thạch hay là Bạch Sầu Phi?)

Trong thoáng chốc này, hãn lại cảm thấy hâm mộ Tô Mộng Chấm, ít nhất Tô Mộng Chấm còn có một Vương Tiểu Thạch trung thành (hoặc là không chỉ một).

Trở lại Lưu Bạch hiên, bước về ánh đèn càng lúc càng gần, hãn lại dâng lên “cảm giác về nhà”, một loại cảm giác rất hiếm thấy đối với một kẻ lưu lạc giang hồ.

Theo ánh đèn càng lúc càng sáng, lửa dục của hắc cũng lúc càng cao.

Lúc này hắc vẫn chưa tiến vào Lưu Bạch hiên, vẫn chưa làm bất cứ chuyện gì đối với Ôn Nhu. Hắc chỉ đứng cách một cánh cửa, nhìn ngọn đèn chập chờn. Nghĩ đến cô gái Ôn Nhu này, trong lòng hắc chợt sinh ra một cảm giác ôn nhu thật sự.

Dường như hắc có phần thật lòng yêu thích cô gái này.

Nhưng hắc lại đột nhiên nghĩ đến Vương Tiểu Thạch.

Tiểu vương bát này cho dù đi đến đâu, suy sụp thế nào, vẫn có những mối quan hệ rất tốt. Đáng tiếc người mà hắc yêu thích lại thích ta, hơn nữa còn đang ở trong phòng ta.

Chỉ cần ta có được nàng, nàng chính là người của ta. Không có bất cứ chuyện nào có thể làm tổn thương Vương Tiểu Thạch hơn so với chuyện này.

Chỉ cần nghĩ đến việc có thể gây tổn thương cho Vương Tiểu Thạch, đó chính là chuyện đáng làm.

Bạch Sầu Phi bắt đầu kích động, hắc cảm thấy lúc này mình không thể chùn bước được.

Trước kia khi hắc vừa ra giang hồ, gặp được cô gái mà hắc thật sự yêu thích cũng luống cuống tay chân, không biết nên bày tỏ như thế nào, cũng không biết cách theo đuổi.

Thế là từng người bọn họ lần lượt biến mất trước mặt hắc, có người lập gia đình, có người đi xa, có người thậm chí chưa bị nam nhân chạm vào đã héo tàn, có người lại chung chạ với nam nhân còn kém xa hắc... lại không ai nhìn hắc lâu, thậm chí cũng không thèm nhìn hắc một lần. Đến khi hắc

thăng quan tiến chức, bỗng gặp lại vài người trong số đó, các nàng lại hết sức chung tình và ngưỡng mộ hẳn, cho rằng đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Sau đó, hẳn cuối cùng đã hiểu.

Thích nữ nhân, thủ đoạn xứng đáng nhất là đưa các nàng lên giường, sau đó dùng phương thức có lỗi nhất vứt bỏ các nàng, như vậy các nàng mới nhớ hẳn cả đời, vĩnh viễn cũng không quên được.

Do đó, Bạch Sầu Phi đã thay đổi.

Hẳn không nên yêu, bởi vì yêu là một loại độc dược.

Hẳn chỉ cần bước lên, lên giường của các nàng, hoặc cùng các nàng lên giường, hay là bước lên người các nàng.

Không ngại dùng những bộ mặt khác nhau, dùng tất cả biện pháp, mặc dù không có ái tình thật sự, nhưng thế thì đã sao? Nhất là sau khi người đã hưởng thụ đầy đủ.

Đại nhân vật không cần yêu người khác, chỉ cần làm cho người khác yêu mình.

Bạch Sầu Phi cảm thấy mình là một đại nhân vật.

Hẳn vốn định trực tiếp tiến vào, bởi vì đó là phòng của hẳn, nhưng cuối cùng hẳn vẫn gõ cửa trước, lại không chờ Ôn Nhu ra mở cửa thì đã đi vào.

Hẳn nhìn thấy hai hàng lông mi đen nhánh cong cong của Ôn Nhu đang run rẩy, có phần khẩn trương. Cô gái này mang theo chút hoảng hốt lại đẹp đến mức khiến người khác tim đập mạnh.

Trong phòng thật vàng, màu vàng do ánh nến nhuộm lên, ngọn lửa chập chờn.

Hắn bước tới. Ôn Nhu giống như lấy hết can đảm mới ngược mắt lên, khuôn mặt giãn ra, lúm đồng tiền hiện rõ rồi lại mờ đi, hỏi:

- Bọn họ gây chuyện dưới lầu à?

Bởi vì đứng gần, Bạch Sầu Phi có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc cổ mềm trắng xinh đẹp khi nàng ngẩng mặt lên, hắn thật sự muốn hôn lên đó.

Ánh nến trong phòng còn gợi tình hơn cả rượu.

- Không có chuyện gì, ta đã bảo bọn họ chờ một chút.

Bạch Sầu Phi chỉ vào thức ăn, dịu dàng hỏi:

- Đồ ăn nguội cả rồi, không ăn chút gì sao?

- Huynh không ăn sao?

Ôn Nhu rất ôn nhu.

- Ta à? Ta không đói bụng.

- Huynh không ăn, ta cũng sẽ không ăn.

- Được, ta sẽ ăn với muội một chút.

- Huynh ăn thì ta sẽ ăn.

Ôn Nhu xinh đẹp thẹn thùng trả lời.

Bạch Sầu Phi thấy Ôn Nhu không gấp thức ăn, liền gấp một miếng thịt dê cho nàng.

- Ta không thích ăn thịt lắm.

Ôn Nhu bỏ miếng thịt trở về:

- Huynh ăn đi!

Bạch Sầu Phi cũng không mời rượu, bởi vì có vẻ đã không cần.

Đối với cô gái này, hẳn cho rằng đã nắm chắc trong tay, không cần dùng thuốc nữa. Xem ra, cô gái nhỏ này vẫn còn là xử nữ, không dùng thuốc còn có tư vị, kích thích và thống khoái hơn.

Hắn say mê nghĩ đến những chuyện này, bất giác tự rót rồi tự uống. Bọn họ bưng lên hai bầu rượu, hẳn đương nhiên chọn bầu rượu không có Yên Chi Lệ.

Ôn Nhu chỉ khẽ cười ngọt ngào.

- Cười cái gì?

- Cười huynh.

- Cười ta?

- Cười huynh ăn thịt dê từng ngậm, giống như con cọp vậy.

- Ăn thịt bò không? Ta gấp cho muối.

- Thịt bò à? Không ăn đâu.

- Tại sao? Đầu bếp xào rất tươi non mà.

- Bò là con vật đáng thương nhất. Nó chịu đựng cả đời vì chủ nhân, không biết đã ăn bao nhiêu roi, gió thổi nắng phơi, cày hết bao nhiêu đồng ruộng, làm ra lúa gạo nuôi sống biết bao nhiêu người. Với thân hình của nó, muốn phản kháng chủ nhân cũng không phải chuyện khó, nhưng cả đời nó đều trung thành với chủ. Có điều đến lúc nó già nua vô dụng, chủ nhân lại bán nó vào lò mổ, làm thịt nó, từ da đến xương đều tan nát, ngay cả cái đuôi cũng bị đem đi nấu canh, xé thịt, rút gân, đập xương, hút tủy, không bỏ qua

một thứ nào. Huynh chưa từng nghe nói sao? Lúc con bò tiến vào lò mổ sẽ rơi lệ... mặc dù nó không phản kháng, nhưng trong lòng nhất định đang suy nghĩ, chủ nhân ơi chủ nhân, ta vì người chịu đựng cả đời, ăn cỏ trồng lúa, sao người lại nhẫn tâm như vậy, không niệm tình nhiều năm trung thành khổ cực...

Xem ra, mấy năm nay đi lại trong kinh thành, tiếp xúc với nhiều người bần cùng khổ cực, Ôn Nhu vẫn là một đại cô nương, đại tiểu thư, nhưng kiến thức đã không giống như trước.

Bạch Sầu Phi đang nhai thịt bò, bất chợt cảm thấy có phần vô vị, vội gắp một miếng thịt gà cho nàng, thúc giục:

- Vậy thì ăn gà đi!

- Gà à? Ta cũng không ăn.

- Gà cũng không ăn? Gà thì có cái gì? Nó cũng không làm ruộng cày đất, rơi lệ ăn cỏ.

- Hiện giờ gà trong kinh thành đều là nuôi để ăn. Cả đời nó bị nhốt trong lồng, chen chen chúc chúc, chưa từng được tự do tự tại. Cả đám co cụm trong một nơi chật hẹp, u ám và ẩm ướt, người chèn ép ta, ta chèn ép người để sống, chỉ chờ một ngày đủ lớn bị bắt đi làm thịt. Huynh nghĩ xem, bọn chúng tội nghiệp biết bao? Cả đời cũng chỉ ngồi chờ chết, chờ làm thức ăn cho con người. Bọn chúng giống như những tử tù, sống chỉ để chờ chết đến bù tội nghiệt, không có hi vọng gì, cũng không có bất kỳ niềm vui nào. Huynh ăn nó vào bụng như vậy, dĩ nhiên cũng ăn vào dạ dày tất cả áp bức, hoảng loạn, sợ hãi và độc chất của nó trước khi chết. Chủ nhân của bọn chúng cho bọn chúng ăn những thức ăn dơ bẩn, huynh cũng chẳng khác nào gián tiếp hấp thụ thức ăn của bọn chúng...

Bạch Sầu Phi vừa nghe, lại cảm thấy ăn không trôi, đành phải dời đến đĩa cá hấp:

- Cá thì sao? Cá không việc gì chứ? Cá mà cũng không ăn, vậy thì ăn chay cho rồi.

Ôn Nhu hỏi ngược lại:

- Con cá này được đánh bắt lên từ đâu?

- Ta làm sao biết? Ta cứ ăn.

- Nhưng mà nó được đánh bắt ở đâu lại có ảnh hưởng rất lớn.

- Chuyện đó thì có quan hệ gì? Ta thật không hiểu.

- Bây giờ có rất nhiều hồ nước và bờ biển bị ô nhiễm, mọi người đổ phân, đi tiểu, giặt quần áo, nhuộm vải, xay đậu trong nước, thậm chí còn có kho hỏa dược của Lôi gia bảo, độc dược của “Lão Tự Hiệu” Ôn gia, hoàn toàn đổ vào trong sông biển. Những độc vật này bị cá ăn vào, huynh nói xem, không phải cả người bọn chúng đều là độc sao? Cho dù không đánh bắt tại thủy vực ô nhiễm, huynh làm sao biết bọn chúng không phải từ bên khe suối của Thục Trung Đường gia bơi đến, trên người mang theo gai độc của Đường môn, huynh lại cho rằng chỉ là một cái xương cá, ăn vào trong bụng. Huống hồ cá vốn ở trong nước, bơi qua bơi lại, tự do tự tại. Bởi vì dục vọng ăn uống, bỗng nhiên bắt bọn chúng lên, cổ họng của bọn chúng bị lưỡi câu đâm thủng, giãy giụa trong lưới, rời khỏi mặt nước. Thứ huynh ăn vào là sự kinh hãi của bọn chúng trước khi chết. Huynh nghĩ xem, một người bị kinh sợ quá nhiều cũng sẽ mắc đủ loại bệnh, huống hồ là cá. Bọn chúng chưa từng chọc giận huynh, chưa từng hại huynh, cũng chưa từng gặp huynh. Bọn chúng cũng có thân nhân, cha mẹ, vợ con, nhưng bởi vì huynh muốn ăn, khiến cho bọn chúng vốn đang sống sờ sờ lại bị hại chết. Huynh thử suy nghĩ một chút xem, thứ huynh ăn vào là một thân thể cả đời chịu khổ, không thể giãy giụa, mặc cho người ta xâu xé, chịu đựng sự sợ hãi và đau khổ rất lớn. Huynh ăn vào trong bụng cả sự khuất nhục và bất bình, còn có linh hồn yếu ớt đáng thương kia của nó, chẳng lẽ chuyện này

không có chút ảnh hưởng nào đến huynh sao? Nói thật, ta không thể nào nuốt trôi được.

Bạch Sầu Phi lâu bầu:

- Có thể được ta ăn, xem như là cơ duyên may mắn của nó.
- Nếu như kiếp này huynh bất hạnh là một con bò, một con gà, một con cá, sẽ không nói như vậy.
- Đúng, bọn chúng vốn không suy nghĩ, cũng không nói chuyện. Cho nên ta có thể suy nghĩ, có thể nói chuyện, sao ta lại không ăn. Được một đại nhân vật khiến trời đất biến sắc như ta ăn vào trong bụng, không chỉ là cơ duyên của bọn chúng, còn là phúc khí của bọn chúng.

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Cái này cũng không ăn, cái kia cũng không ăn, vậy muội ăn gì?
- Ta à? Ta ăn rau, ăn trái cây, cũng không phải hoàn toàn không ăn thịt, thỉnh thoảng cũng ăn một chút.

Ôn Nhu thản nhiên nói:

- Huynh xem da của ta tuyết trắng tuyết, trơn nhẵn, chính là nhờ ăn những thứ này đó.
- Không ngờ phật tâm của muội nặng như vậy, không phải một ngày nào đó sẽ làm ni cô chứ? Có điều nếu như xuất gia không thành, xem muội cầm đũa gấp thức ăn sát như vậy.

Bạch Sầu Phi thuận miệng bắt chuyện, lại thừa dịp này chuyển đề tài:

- Tương lai nhất định sẽ gả cho một trượng phu ở gần bên cạnh.

- Ơ!

Ôn Nhu nghi hoặc hỏi:

- Làm sao biết được chuyện này?

- Chuyện này còn không đơn giản sao?

Bạch Sầu Phi vươn người giải thích:

- Đây là đầu đũa, đó là đuôi đũa, ngón cái và ngón trỏ của muội cầm gần đầu đũa hơn, lấy chồng nhất định là gần gũi, ngược lại thì sẽ là nhân duyên ở xa.

Bởi vì dựa vào gần, trong mũi người được từng làn hương thơm xử nữ, tâm tình của hắn bất giác dao động.

Lúc này chợt nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi.

- Chúng ta muốn đi vào!

- Không ai được vào bên trong!

- Chúng ta vẫn muốn vào!

- Các người dám!

- Không có gì không dám, trừ khi là các người thả người.

- Thả người cái gì? Là chính các người tự đi đến cửa.

Tiếp theo là một trận tiếng đánh nhau “bình bình bang bang”.

Ôn Nhu vừa nghe, nửa giận nửa vui, nhướn mày gọi:

- Để bọn họ đi lên!

Bạch Sầu Phi đang muốn phát lệnh ngăn cản, đột nhiên cảm thấy khó chịu ở ngực, tứ chi vô lực, chân khí đứt quãng, lời đã lên đến cổ họng lại không thể thốt ra khỏi miệng.

Hắn lập tức kinh hãi, không dám xem thường.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cơ Vị (Vị Trí Cơ Hội)

Bởi vì mệnh lệnh từ trong Lưu Bạch hiên truyền ra, cũng không thấy Bạch Sầu Phi lên tiếng phản đối, những người ngăn cản Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng đều không dám lỗ mãng, đành phải để bọn họ lên lầu.

Vừa nhìn thấy Ôn Nhu và Bạch Sầu Phi đốt nến bữa tối, Trương Thán liền tức giận, nhưng cũng cảm thấy an tâm hơn.

- Ôn cô nương, đi thôi, nơi này không nên ở lâu!
- Các người ăn cơm chưa? Ăn cơm xong rồi hãy đi!

Ôn Nhu kiên định lắc đầu, liếc nhìn Bạch Sầu Phi, như cười mà không cười.

Bạch Sầu Phi mấy lần vận khí, đều cảm thấy bụng đau như xoắn, bề ngoài không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rất kinh hãi.

Uống công hãn tung hoành một đời, lại thất bại trong tay một cô gái như vậy.

- Bà cô của tôi ời!

Trương Thán kêu lên:

- Còn ăn cơm nữa à, chắc lúc này Vương lão tam đã lo lắng đến chết rồi!

- Để hăn lo lắng cho ta cũng tốt.

Ôn Nhu cười, giống như có hai vòng xoáy nhỏ hiện lên trên lúm đồng tiền:

- Đừng tưởng rằng bản cô nương kêu là đến, gọi là đi, đâu có dễ ỨC HIẾP như vậy.

Bạch Sầu Phi nghe vậy, đúng là có tật giật mình, đành nói:

- Ta cũng không ỨC HIẾP muội.

- Huynh không ỨC HIẾP ta, cho nên không phải ta đã ở lại sao?

Ôn Nhu nói với đám người Trương Thán:

- Các người về trước đi, ăn cơm xong ta sẽ xuống lầu.

Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng nhìn nhau, đành thở dài tuyệt vọng, nói:

- Được rồi, bà cô, chúng ta chờ!

Nói xong lại muốn ngồi xuống.

- Các người chờ ở đây à?

Ôn Nhu giống như không thể tin.

- Các người ăn thì kệ các người.

- Không chờ ở đây, vậy đi đâu chờ?

- Chúng ta chờ ở đây là an toàn nhất cho cô.

- Ta làm sao có chuyện gì được.

Ôn Nhu xì một tiếng:

- Các người ở đây có chuyện hết còn chưa tới phiên ta đâu. Nhanh, nghe lời bà cô ta, xuống lầu chờ đi!

- Phải cẩn thận đấy, bà cô!

Thái Thủy Trạch vẫn tận tình khuyên bảo:

- Trong rượu và thức ăn này, hẳn có thể hạ độc.

- Hạ độc?

Ôn Nhu hỏi ngược lại:

- Tại sao hẳn muốn hạ độc với ta?

Thái Thủy Trạch cứng lưỡi, gãi gãi đầu đến khi hai vai đầy tuyết, cũng không trả lời được câu hỏi vĩ đại này.

- Cho dù không hạ độc

Trương Thán đành phải “tiếp viện” Thái Thủy Trạch, dù sao bọn họ cũng thuộc một phe:

- Cũng có thể sẽ đánh thuốc.

- Đánh thuốc?

Ôn Nhu rất cảm thấy hứng thú:

- Thuốc gì?

- Chuyện này...

Trương Thán lại nặn mụn trên mặt:

- Ví dụ như... thuốc mê.
- Hẳn đánh thuốc mê với ta làm gì?
- Làm gì à?

Trương Thán trợn mắt.

- Bà cô, không phải cả chuyện này cô cũng không tưởng tượng được chứ?

Ngô Lượng cười gian trá, nói:

- Bà cô của tôi, chuyện này mà không làm được thì không phải là nam nhân, chuyện này mà không nghĩ ra được thì không phải là nữ nhân...

“Bốp!”

Lời còn chưa dứt, trên mặt hắn đã ăn một bạt tai, là cái tát của Ôn Nhu.

- Các người nghĩ bậy!
- Bản cô nương hạ độc với hắn dễ như trở bàn tay. Còn hắn muốn dùng thuốc với bà cô ta? Không có cửa đâu!

Sau đó nàng hạ lệnh:

- Nhanh đi xuống lầu, một lát nữa ta sẽ xuống cùng!

Bọn họ đành phải không tình nguyện, không cam tâm, không vui vẻ, chầm chậm đi xuống lầu.

Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý đều cảm thấy Bạch Sầu Phi đúng là có bản lĩnh, bèn lên lút trao đổi cách nhìn.

- Bạch lâu chủ đúng là lợi hại, không chỉ có võ công cao cường, ngay cả đối với nữ nhân cũng có thủ đoạn.

- Đúng vậy, ngài chẳng cần phải nói gì, đã khiến cho cô ả kia tự đuổi người ra ngoài, như vậy mới cao minh.

- Cũng không biết ngài dùng phương pháp gì...

- Bất kể là biện pháp gì, nữ nhân mà, chỉ cần người và các nàng có một chân, các nàng sẽ quyết một lòng theo người... Dù sao cũng đừng đắc tội với nữ nhân, nói không chừng trong một đêm nàng đã thành lâu chủ phu nhân của người rồi.

- Đúng là khoác lác, năm đó không phải người và các đại tỷ của Lưu Hương viên, Không Tước lâu, Tiêu Tương các, Như Ý quán có đến ba chân bốn cẳng sao, cũng không thấy có nữ nhân nào chết nửa trái tim, sụp nửa bức tường vì người. Đúng là cùng nghề nhưng không cùng số mạng.

- Xì, đi chết...

Đương nhiên không ai tin Bạch Sầu Phi thật sự trúng độc, đáng tiếc lúc này tư vị trong lòng hẳn cũng không dễ chịu như bọn họ suy đoán.

Không ngờ, quanh năm bắn napan, hôm nay lại bị napan mỗ mù mắt.

Mình quả thật là “bị mù mắt”, lại quên mất Ôn Nhu cũng họ “Ôn”, “Ôn” trong “Lão Tự Hiệu” Ôn gia. Cha nàng Lạc Dương Ôn Văn chính là một trong số cao thủ đứng đầu Hoạt Tự Hiệu.

Có điều hẳn vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng.

Ít nhất vừa rồi ở trước mặt đám người Thái Thủy Trạch, Ôn Nhu cũng không nói rõ chuyện khống chế hẳn, như vậy xem ra, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển.

Hắn chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Hóa ra Ôn Nhu tự đi đến cửa, hắn định lợi dụng cơ hội này dùng thuốc mê hoặc cường bạo nàng, nhưng kết quả là cơ hội này lại đổi chủ, đổi vị trí, biến thành hắn nhất thời sơ ý không đề phòng, lại bị nàng hạ độc, rơi vào trong tay nàng.

Thuốc của “Lão Tự Hiệu” Ôn gia đương nhiên rất lợi hại, chỉ bằng nội lực của hắn vẫn không thể bức ra, cũng không áp chế được.

Vừa rồi thủ hạ đi lên Lưu Bạch hiên, hắn cũng không lập tức cầu cứu.

Một là hắn gần như nói không ra lời. Hai là Ôn Nhu đang ở ngay bên cạnh, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Hai là Lương Hà đang bận sắp xếp mọi chuyện, không cùng đi lên. Hắn không cho rằng Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi phản ứng đủ nhanh, mà bên cạnh hắn cũng không có những nhân vật như Tô Mộng Châm hay Vương Tiểu Thạch.

Ba là cho dù cứu được hắn thì đã sao? Thuốc giải của Lão Tự Hiệu chỉ có người Ôn gia biết được, lỡ may xảy ra xung đột, không cứu được hắn thì lại biến thành trò cười.

Hắn cũng không biết dụng ý của Ôn Nhu khi đánh thuốc hắn, hắn cảm thấy vẫn có thể “đánh cuộc một phen”.

Nói không chừng đúng như hắn suy nghĩ, Ôn Nhu không có ác ý gì với hắn, cho nên hắn mới trúng thuốc của nàng. Nếu như nàng không có địch ý, như vậy chuyện này chưa chắc không thể giải quyết. Dù sao cũng tốt hơn làm ầm lên, người trên giang hồ sẽ nhạo báng, nói rằng đường đường là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu mà ngay cả một cô gái cũng không giải quyết được, còn bị người ta khống chế.

Mặt mũi này không thể vứt đi. Người hành tẩu trong võ lâm, đâu có thể ném, máu có thể chảy, nhưng mặt mũi không thể muốn vứt là vứt.

Hắn là người đứng đầu đệ nhất bang phái hô mưa gọi gió trong kinh thành, lần này hắn không được phép thua.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cơ Hoàng (Công Tắc)

Trong ánh nến lơ mờ, Ôn Nhu cười khúc khích, giống như một con gà mái nhỏ đang đắc ý.

- Ta có uy phong không?

Nàng dương dương tự đắc hỏi Bạch Sầu Phi.

- Uy phong.

- Ta có lợi hại không?

- Lợi hại.

Bạch Sầu Phi vẫn nhẫn nhịn.

- Huynh có bất phục không?

- Không có.

Sau đó hãnh lại nói:

- Ta hoàn toàn không có ác ý với muội, vậy mà muội lại ám toán ta.

- Ta ám toán huynh?

Ôn Nhu cười một tiếng:

- Là chính các người xem thường thực lực của bản cô nương.

Bạch Sầu Phi đương nhiên thừa nhận điểm này. Hẳn càng thừa nhận, thủ đoạn giết người không thấy máu của các cô gái xinh đẹp chính là sự ôn nhu.

Sự ôn nhu của nữ nhân có thể làm cho người khác không đề phòng. Cao thủ không đề phòng cũng chẳng khác gì người thường, chỉ sợ còn dễ chết oan hơn.

Cho nên hẳn chỉ đành cười khổ.

- Huynh cũng đã quên ta là một thành viên của “Lão Tự Hiệu” Ôn gia.

Ôn Nhu cười đến mí mắt, khóe mắt và lông mày đều rạo rực:

- Ta vừa ngủi đã biết trong rượu có bỏ Yên Chi Lệ. Tất cả mọi người đều không biết, cũng đã quên bản cô nương trời sinh có bản lĩnh này, có thể thấy các người vốn xem thường người khác.

Bạch Sầu Phi kháng nghị:

- Nhưng ta cũng không rót rượu này cho muội.

- Cho nên bản cô nương mới bỏ Ly Nhân Túy vào trong rượu của huynh, dạy cho huynh một bài học.

Bạch Sầu Phi cười thâm nói:

- Bây giờ ta đã bị giáo huấn rồi. Tại sao muội lại làm như vậy?

- Ta là một cô gái, thứ ta muốn là cùng nhau sống vui vẻ yên bình, chứ không phải khổ cực đi làm những chuyện lớn oanh oanh liệt liệt. Oanh liệt là chuyện của đàn ông các người.

Ôn Nhu nói một cách xa xăm:

- Bất kể tại Kim Phong Tế Vũ lâu hay Tượng Tị tháp, ta và Chu Tiểu Yêu, Hà Tiểu Hà đều nghĩ như vậy, cũng thường nói như vậy. Chỉ có điều, các người bạn chuyện của các người, không hề để mắt đến những cân nhắc anh thư còn xuất sắc hơn cả nam nhi chúng ta.

- Các người cao hứng nghĩ như vậy, đâu có ai ngăn cản?

Bạch Sầu Phi càng cảm thấy khó hiểu:

- Vậy cũng không cần phải hạ độc ta.

- Ta hạ độc huynh, là vì muốn chứng minh bản cô nương còn giỏi hơn huynh.

- Muội giỏi, muội giỏi!

Bạch Sầu Phi nói:

- Muội giỏi rồi, giải độc cho ta đi!

- Chân khí của huynh không đủ, nói chuyện cũng khó khăn, đúng không?

- Muội nghe được rồi, không cần phải hỏi thêm câu này chứ.

- Tay của huynh không thể cử động sao?

- Có thể, nhưng lại không dùng sức được.

- Không phải ở đó có rượu sao?

- Lúc này mà còn uống rượu?

- Uống chứ, huynh uống bầu này!

- Bầu rượu này không phải có Yên Chi Lệ sao?

- Đúng vậy.

- Muội có ý gì?

- Nói cho huynh biết, không hại huynh đâu, huynh đúng là chuyên nghi thần nghi quỷ.

Ôn Nhu vui vẻ nói:

- Được lực của Yên Chi Lệ vừa lúc có thể khắc chế Ly Nhân Túy, huynh uống vào, không tới nửa khắc sau sẽ có thể khôi phục như thường.

- Thật sao?

- Lừa huynh làm gì?

Sóng mắt Ôn Nhu lưu chuyển, nhí nhảnh nói:

- Có biết tại sao bản cô nương không làm khó huynh không?

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy giống như thịt nằm trên thớt, trong lòng suy tính, ngoài miệng lại hỏi:

- Tại sao?

Ôn Nhu cười cười, nhẹ nhàng thở vài hơi bên tai Bạch Sầu Phi, nói:

- Bởi vì vừa rồi huynh cũng không đưa rượu có Yên Chi Lệ cho ta uống, nếu không...

Gò má ngọc của nàng giống như hai cái bánh bao nhỏ, hơn nữa còn nhuộm màu hồng phấn.

- Nếu huynh làm như vậy, ta sẽ không để ý tới huynh.

Sau đó nàng xoay người, nhặt bầu rượu kia lên, đưa miệng bình cho Bạch Sầu Phi hớp vài ngụm.

Nói ra cũng kỳ quái, trong gian phòng ánh nến chập chờn này, Bạch Sầu Phi lại có cảm giác ấm áp, giống như một dòng nước ấm từ trong lòng lan ra bên ngoài, chảy khắp gian phòng cô độc của con người luôn luôn cô độc này.

Lần này, Ngô Lượng, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đều chờ ở tầng dưới chót Bạch lâu. Bởi vì vừa rồi trên Lưu Bạch hiên, Bạch Sầu Phi cũng không ra hiệu, do đó Âu Dương Ý Ý, Lợi Tiểu Cát, Tường Ca Nhi và Chu Như Thị cũng không tiện đuổi bọn họ đi, nhưng vẫn nhìn chăm chăm giám thị bọn họ.

Ba người Ngô Lượng, Thái Thủy Trạch và Trương Thán cũng nhỏ giọng thăm thì, thương lượng đối sách.

- Xem ra, Ôn Nhu ở trên hình như không có gì nguy hiểm, chúng ta đã phí công chuyến này, cũng uổng công lo lắng.

Ngô Lượng khá lạc quan.

- Ta thấy nói như vậy còn quá sớm. Tên Bạch Sầu Phi này phân phúc vô thường, Ôn Nhu muốn đối phó với hắn, e rằng chưa đủ tư cách.

Trương Thán lại khá bi quan.

- Ai.

Thái Thủy Trạch lại chỉ thở dài một tiếng.

Trương Thán trợn mắt nhìn hắn.

- Sao thế?

Ngô Lượng hỏi:

- Có gì thì hãy nói đi!

- Ta thấy vấn đề không nằm ở Bạch Sầu Phi.

- Vậy ai có vấn đề?

Ngô Lượng không hiểu:

- Người à?

- Không.

Thái Thủy Trạch bất an xoa xoa đầu ngón tay, nói:

- Ôn Nhu.

Trương Thán lại hung hăng liếc hắt một cái.

Một vật trị một vật, chẳng hạn như con voi sợ con chuột, gạo nếp sợ con mối.

Bạch Sầu Phi đã trúng thuốc mê, toàn thân rã rời vô lực, giống như một cỗ máy, công tắc còn chưa khởi động thì đã vô dụng.

Nhưng lúc này Ôn Nhu lại thay hắt nhắt công tắc, đó là cho hắt uống Yên Chi Lệ. Được lực của Yên Chi Lệ vừa lúc có thể khắc chế Ly Nhân Túy. Thể lực của Bạch Sầu Phi đang khôi phục, hắt cũng cảm giác được bản thân đang phục hồi.

Ôn Nhu cười duyên nhìn hắt, giống như rất hài lòng về những chuyện do mình một tay tạo thành.

Bạch Sầu Phi yên lặng vận công, hơi thở dốc. Hiện giờ hắt lại đối mặt với vài lựa chọn.

Thứ nhất, vẫn tiến hành theo kế hoạch. Chim bồ câu tự bay đến, nếu không nường chín ăn vào trong bụng, quả thật có lỗi với mình.

Thứ hai, tha cho nàng một lần, giữ tình cảm tốt, biết đâu sau này sẽ có tác dụng. Giống như ngày đó hăn dùng lễ đối đãi với Lôi Mị, đến một ngày thực lực ngang hàng với Tô Mộng Chấm, tự nhiên chiếm được ưu thế rất lớn. Hơn nữa nàng đối xử với mình tốt như vậy, mình cũng không ngại đối xử tử tế với nàng, xem như là báo đáp.

Thứ ba, giữ nàng lại, không để cho nàng đi, nhưng có thể tạm hoãn chuyện hưởng thụ thân thể trong trăng tuyết vời vợi của nàng. Dù sao tương lai còn dài, phượng hoàng gãy cánh thì không sợ bay đi đâu mất.

Bạch Sầu Phi đang bức được lực còn sót lại trong cơ thể ra ngoài, chỉ cảm thấy lúc lạnh lúc nóng.

Ôn Nhu chợt nghiêng đầu lên bàn, tiến đến gần, dịu dàng nói:

- Phi ca...

Một tiếng gọi này rung động đến tâm can, Bạch Sầu Phi chỉ thấy Ôn Nhu dịu dàng thành khẩn, đôi môi đỏ mọng mấp máy, cặp mắt sáng như sao khép hờ, đẹp không sao tả xiết, trong lòng cũng thật sự rung động.

- Huynh có thể đáp ứng với ta một chuyện hay không...

- Chuyện gì? Muội nói đi, nếu có thể thì ta nhất định sẽ đáp ứng.

Đây là lần đầu tiên Bạch Sầu Phi nói về việc công với giọng điệu dịu dàng như vậy.

Ôn Nhu vui mừng ra mặt.

- Đừng thương tổn Tiểu Thạch Đầu có được không? Những huynh đệ kia vốn là người một nhà, huynh không nên tàn nhẫn đối phó với bọn họ

như vậy, được không? Ta biết con người của Tiểu Thạch Đầu, hẳn nhất định sẽ không vô cớ làm tổn thương người khác. Huynh cũng không cần đối phó với Tiểu Thạch Đầu, được không?

Bạch Sầu Phi trong lòng lạnh đi, vẻ mặt lạnh, ánh mắt càng lạnh hơn. Nhưng hắn lại cười, ít nhất lông mày, khuôn mặt, khóe môi đều nở một nụ cười hoàn chỉnh.

- Hôm nay muội đến đây... là vì chuyện này?

Ôn Nhu vui không tả xiết:

- Có đúng không! Ta đã nói các người vốn là huynh đệ, không có thù oán nào không hóa giải được. Chỉ cần ta nói ra, huynh nhất định sẽ đồng ý với ta.

- Phải không?

Nàng lại ghé khuôn mặt xinh đẹp tới, hơi thở như hoa lan, nói:

- Huynh có đáp ứng không? Ta muốn chính miệng huynh đồng ý một tiếng.

- Đáp ứng muội cũng không khó, nhưng trước tiên muội hãy làm giúp ta một chuyện.

- Được thôi, chuyện gì huynh cứ nói đi, không có chuyện gì mà ta giải quyết không được.

- Trước tiên muội hãy giúp ta giết mấy người.

- Giết người?

Miệng của Ôn Nhu mở thành hình chữ “O”, không khép lại được:

- Người nào?

- Tô Mộng Châm, Vương Tiểu Thạch, sư phụ của muội, còn có cha muội đã lên vào trong kinh, được chứ?

Ôn Nhu mở to mắt, sau đó bật cười.

- Huynh thật biết nói đùa, làm ta giật cả mình. Nếu như cha ta thật sự đã đến, vậy thì hỏng rồi.

Ôn Nhu vỗ vỗ ngực. Ngực của nàng nhỏ nhắn, nhưng xinh xắn, vươn rất thẳng.

Bạch Sầu Phi chợt cảm thấy trong lòng nóng bức. Dược lực của Yên Chi Lệ vốn có âm tính khá mạnh, tuy đã trung hòa với mê tính của Ly Nhân Túy, nhưng vẫn còn lưu lại không ít dược lực kích tình.

- Đúng, ta chỉ nói đùa.

Hắn thở ra một hơi, bởi vì trong đũng quần rất nóng, cực kỳ khó chịu.

Nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười.

- Ta cũng biết huynh đang nói đùa.

Hai người đều cười.

Ánh nến khẽ lung lay, tạo nên một vệt sấp chảy.

Ôn Nhu không ngừng thở gấp.

Bạch Sầu Phi từ từ đứng lên, khẽ ho.

- Sao vậy?

Ôn Nhu quan tâm hỏi.

- Không sao, gần đây thường có chút bệnh vặt.

Bạch Sầu Phi khẽ ôm ngực, tay còn lại chống lên mặt bàn.

Ôn Nhu rất lo lắng, mặt mày thất sắc, vội vàng đi qua đỡ hân, trên mặt hiện lên vẻ ân cần.

- Huynh biết không?

- Biết cái gì?

- Huynh càng ngày càng giống như.

- Giống như cái gì?

- Giống như y.

- Y?

- Sư ca của ta.

- Tô Mộng Châm?

- Huynh gầy, càng ngày càng có quyền, hơn nữa còn lãnh khốc, sao lại không giống như y? Nhưng ta biết huynh và y là cùng một dạng, bề ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng rất thiện lương.

- Phải không?

- Không phải sao?

- Đúng.

Chữ “đúng” vừa thốt ra, Bạch Sầu Phi liền vận chỉ như gió, phong tỏa năm yếu huyệt trên người Ôn Nhu.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cơ Quát (Mất Chốt)

Đầu lớn bao nhiêu?

Điều này không thể nói chính xác, bởi vì có người đầu hơi lớn, có người đầu hơi nhỏ, nhưng chênh lệch giữa lớn và nhỏ sẽ không quá khác xa chuẩn mực.

Cũng không hẳn người đầu lớn nhất định sẽ thông minh, người đầu nhỏ thì sẽ ngu ngốc, đương nhiên cũng có người đầu to không não. Có điều xét về tỷ lệ, người thường dùng đầu óc dĩ nhiên đầu sẽ lớn hơn một chút, chủ yếu là vì tứ chi thường không phát triển lắm; còn những người lao lực nhiều, tứ chi đương nhiên sẽ phát triển hơn, ngược lại đầu óc thường không được sử dụng nhiều.

Đầu lớn cũng vô dụng, quan trọng nhất vẫn là não, bởi vì não khống chế tất cả tư tưởng và hành động. Có điều đến tận bây giờ, loài người nhiều nhất chỉ sử dụng năm phần trăm chức năng của bộ não, còn lại vẫn chưa được khai phá, giống như vũ trụ mênh mông và thần bí, không thể đo lường được.

Nhưng hiện giờ, không ai có thể đau đầu bằng Vương Tiểu Thạch. Hôm nay gần như là ngày hắn đau đầu nhất trong cuộc đời, cũng là người đau đầu nhất trong kinh thành.

Từ khi tại phủ thần hầu nghe được tin tức kia, đầu của hắc giống như lớn ra gấp ba trăm lần. *

* Ở đây tác giả chơi chữ, chữ 头大 vừa có nghĩa là “đầu lớn”, vừa có nghĩa là “phiền não”.

Sở dĩ Vương Tiểu Thạch chần chừ không trở về Tượng Tị tháp, đến nỗi vẫn chưa biết chuyện Ôn Nhu đi đến Kim Phong Tế Vũ lâu, là vì hắc khăng khăng ở lại phủ thần hầu chờ tin tức.

Tin tức cuối cùng đã đến, Tam Kiếm Đồng cùng với Nhất Dao Đồng mới trở thành môn hạ của Vô Tình cuối cùng đã trở lại.

Thần sắc Vô Tình mệt mỏi, tinh thần chán nản, giống như vừa đánh một trận lớn (hơn nữa nhất định không phải là người thắng trận). Từ trước đến giờ Vương Tiểu Thạch chưa từng thấy người tàn phế này chán chường như vậy.

Nhưng Vô Tình vừa mở miệng đã an ủi Vương Tiểu Thạch.

- Người không nên lo lắng, cũng không có chuyện gì ghê gớm, chỉ là...

Trong lòng Vương Tiểu Thạch lập tức trầm xuống, bởi vì tuy hắc còn trẻ tuổi, nhưng đã trải qua nhân tình thế sự. Hắc biết rõ, một người có thể an ủi người khác, điều kiện trước tiên là tình hình của người đó phải tốt hơn người được an ủi, mới có thể an ủi “được”.

Nói cách khác, tuy Vô Tình đang gặp không ít vấn đề, nhưng vấn đề mà Vương Tiểu Thạch phải đối mặt nhất định càng lớn hơn, càng gian khổ hơn.

Cho nên hắc hỏi thẳng:

- Rốt cuộc Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đã gây ra chuyện gì?

Vô Tình biết không gạt được người sáng suốt, cũng đi thẳng vào vấn đề:

- Bọn họ xông vào Bát gia trang.

Vương Tiểu Thạch kinh hãi:

- Bọn họ ám sát Long Bát sao?

Vô Tình thở dài một tiếng:

- Nếu là Long Bát thì dễ xử lý rồi.

- Không phải Long Bát à?

- Không chỉ Long Bát, tối nay trong Bát gia trang còn có cả Đồng Quán và Vương Phủ.

- Trường diện lớn như vậy, e rằng Mễ Thương Khung cũng sẽ đến đó áp trận.

Vô Tình lại gật đầu:

- Hẳn thật sự ở đó.

- Cái gì?

Vương Tiểu Thạch giậm chân nói:

- Bọn họ lại dám ám sát Mễ Hữu Kiều?

Vô Tình lại thở dài một tiếng, lần này càng dài hơn.

- Nếu chỉ là Mễ công công, vậy thì cũng không quá khó giải quyết.

- Cái gì?

Vương Tiểu Thạch trợn mắt há mồm:

- Chẳng lẽ... bọn họ... lại...

Vô Tình gật đầu.

Lúc này, ngay cả Truy Mệnh, Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng đồng thời thở dài một tiếng.

- Chuyện này...

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc:

- Chẳng lẽ bọn họ lại dám...

Trên thế giới này vốn không có chuyện gì mà bọn họ không dám làm.

Rất nhiều người đều nói bọn họ không hối hận, không sợ hãi, không hổ thẹn, cho rằng đó là dũng cảm, là khí khái của đại trượng phu. Thực ra lại không phải, một người không sợ thứ gì, không hề hổ thẹn, làm sai cũng không biết kiểm điểm hối hận, đó chỉ là một kẻ không biết xấu hổ, không chịu trách nhiệm, không dám đối mặt với hiện thực. Loại người này vốn chẳng liên quan gì đến dũng cảm.

Rất nhiều người cho rằng tinh thần nghĩa hiệp là biết không thể làm nhưng vẫn làm, thực ra điểm này cũng chẳng có gì ghê gớm. Biết không thể làm nhưng vẫn làm, đạo tặc trộm cướp hái hoa đều làm như vậy. Dùng võ để phạm tội, có ai không biết? Chỉ có điều, nếu đã biết không thể làm nhưng vẫn làm vì nghĩa, chuyện này lại không dễ dàng.

Cũng là nói, mặc dù biết không thể làm, nhưng vì nghĩa khí đạo lý nên bắt buộc phải làm, không sợ hi sinh, như vậy mới hiếm có.

Còn nếu là chuyện bất nhân bất nghĩa, những người có thể khước từ, sau này nhất định sẽ có triển vọng. Có can đảm từ chối những chuyện hại người

lợi mình, mới có thể làm nên sự nghiệp vĩ đại. Đây mới đúng là tinh thần hiệp nghĩa.

Như vậy lần này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu làm gì?

Bọn họ đã làm chuyện gì?

Thành thật mà nói, chính bọn họ cũng không biết rõ lắm. Có lẽ nếu bọn họ thật sự biết mình đang làm gì, nhất định sẽ không dám làm.

Sau khi Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đánh ngã Vạn Lý Vọng và Trần Bì, khí thế đang hùng hực. Phương Hận Thiếu chợt hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Người có muốn làm đại sự hay không?

Đường Bảo Ngưu trả lời dứt khoát:

- Muốn. Nhưng mà chỉ muốn không cũng vô dụng.

- Muốn thì đi làm thôi, làm thì sẽ hữu dụng. Chưa nghe không bằng đã nghe, đã nghe không bằng mắt thấy, mắt thấy không bằng hiểu rõ, hiểu rõ không bằng đi làm.

- Người nói gì vậy?

- Đây là lời của Tuân Tử, người chưa từng nghe sao?

- Tuân Tử là ai? Hẳn bán trúc tuân sao? Lời nói thâm ảo như vậy, đúng là có tư chất thương nhân.

- Tuân Tử mà người cũng không biết. Y nổi danh cùng với Mạnh Tử, từng tại nước Tề ba lần đảm nhiệm tế rượu, có công lớn đối với việc chinh lý Lục Kinh...

- Lục Kinh? Chúng ta làm đại sự, người lại nói tới kinh phật làm gì?
Hay là bị thần kinh rồi?

- Ai da, bây giờ ta rốt cuộc đã hiểu.

- Hiểu cái gì?

- Ba đời không đọc sách, không bằng một lứa heo.

- Người mắng người à?

- Ta mắng những kẻ ngốc.

- Người đừng cho rằng ta không biết. Cái tên kia nói là, chỉ hiểu biết không thì vô dụng, còn phải thực hiện nó, tốt nhất là học đi đôi với hành.

- Hóa ra người cũng hiểu được... hà hà, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

- Nói một hồi quanh co lung tung, sao không nói thẳng là thực hành còn quan trọng hơn kiến thức? Gọn gàng lưu loát, không cần nói đến cái gì heo, chó, dê, gà, Lão Tử, Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử, ngón tay, ngón chân, giấy rác.

- Được, nói chuyện với đồ bị thịt như người, đành phải vứt hết sách vở, nói thẳng nói thật, nói cho trực nường tặc * nghe.

* Câu chửi của Lỗ Trí Thâm trong Thủy Hử, có nghĩa là “đồ không biết liêm sỉ, bán cả mẹ mình”.

- Được lắm, người đúng là đang mắng người.

- Đừng nổi giận! Chúng ta nên liên hợp lại, làm một vài đại sự, để cho Tứ Đại Ngu Bồ và Tiểu Thạch Đầu vốn xem thường chúng ta nhìn thấy, như vậy mới là chuyện đứng đắn.

- Làm thế nào? Bọn họ cũng không mời chúng ta đi chung.

- Bọn họ không muốn đi cùng chúng ta, vậy thì chúng ta không làm gì được sao? Con trâu lớn, không, Đường cự hiệp, vậy thì người đã quá xem thường chính mình rồi, đúng không?

- Ta sợ à? Con sò trắng biến thành núi lớn như vậy ta cũng không sợ. Mãnh hổ không nằm xin giữa lối, rồng khốn cũng có lúc lên trời. Nghĩ lại lúc trước khi Tiểu Thạch Đầu còn chưa trở về kinh thành, chẳng có ai nói tốt cho hãn, chỉ có Đường cự hiệp ta, gặp người nào mắng hãn liền đánh người đó, có chết cũng xem như kết giao được một bằng hữu tri âm. Hừ, nhưng hãn làm đại sự gì cũng chẳng thêm nhớ đến Đường đại cự hiệp ta.

- Ai mà không như vậy. Khi hãn còn là tội phạm bị truy nã, đầu đen mặt đen *, người ta chê bai hãn một câu, không phải bốn công tử mồm năm miệng mười ca ngợi hãn sao? Cho nên chúng ta là anh hùng đi mạo hiểm, phú quý tựa nhành hoa; muốn có tài hơn người, khổ cực luyện công phu; đánh chết được hổ dữ, mọi người có thịt ăn...

* Âm chỉ vai phản diện trong các vở kịch.

- Đây, người tốt cuộc muốn nói gì?

- Nói một câu, chúng ta đi làm đại sự.

- Đại sự gì?

- Chúng ta trước tiên giết chết một nhân vật quan trọng, để cho bọn họ phải giật mình.

- Giết người? Là ai có thù sâu hận lớn như vậy?

- Hà hà... Long Bát.

- Long Bát? Hẳn đúng là không làm chuyện tốt gì, chỉ biết cáo mượn oai hùm, đáng giết.

- Giết thì không hẳn, dù sao hẳn cũng là mệnh quan triều đình, giết chết rất phiền toái, cứ đánh một trận để trút cơn giận trong lòng là đủ.

- Được!

- Vậy thì đi thôi!

- Không được!

- Lại sao nữa?

- Làm sao tìm được Long Bát? Tên này có nhiều kẻ thù, gian xảo như cáo, luôn luôn trốn đông trốn tây, không dễ tìm hẳn.

- Đến nhà hẳn đi. Người có nhà lại làm quan, còn sợ khó tìm sao?

- Giết thẳng vào nhà sao? Chỉ sợ đa thương nhiều người, còn hẳn vừa nghe tiếng đã chuồn mất rồi.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại khá cẩn thận.

- Chuyện này không phiền người đánh mười tên tám tên chó săn ưng thảo, ta có biện pháp ra vào tự do, đến bên cạnh hẳn, một quyền đánh cho cái lỗ mũi hẳn chỉ còn một đoạn, thế nào?

- Ra vào tự do? Bát gia trang không làm khó được Đường đại cự hiệp ta, nhưng bên cạnh hẳn có vài tên chó săn kiếm cơm cũng xem như tạm được.

- Người không cần lo lắng. Ổ chó hang cáo kia của hẳn đương nhiên là có mai phục, nhưng mấu chốt điều khiển cơ quan lại nằm trong tay chúng ta. Có chìa khóa còn sợ không mở cửa được sao? Người đừng lo lắng nữa!

- Cơ quan?

- Nói cho người biết.

Phương Hận Thiếu dương dương đắc ý, từ trong vạt áo lấy ra hai tấm kim bài:

- Vừa rồi ta lục soát trên người hai tên chó không đẻ trứng kia, đã tìm được hai tấm lệnh bài thông hành này, có thể tự do ra vào Bát gia trang.

Chuyện này thì đúng. Mấu chốt của cơ quan đang ở trong tay bọn họ, có thể đi lại thông suốt, giống như vào chỗ không người, còn sợ gì nữa?

Chuyện này cũng là sai. Mấu chốt mặc dù nằm trong tay bọn họ, nhưng một khi cơ quan phát động, bọn họ thân ở trong đó, liệu có khống chế được hay không? Ngay cả công tắc cũng không ứng phó được, nào có thời gian quan tâm đến bánh răng hay đinh ốc.

Huống hồ, được mất trong đời có lúc rất khó nói.

Phương Hận Thiếu vừa khéo trộm được hai tấm lệnh bài này, cho nên đã làm được một đại sự, một đại sự chấn động kinh thành.

Có điều, nếu bọn họ sớm nghĩ đến hậu quả và ảnh hưởng của chuyện này, liệu bọn họ có xem hai tấm lệnh bài này như chí bảo, hay là sợ như rắn rết?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Cơ Xảo (Cơ Duyên Xảo Hợp)

Bát gia trang phòng thủ chặt chẽ, hơn nữa vào đêm đó còn phòng thủ rất nghiêm ngặt, không phải có lệnh bài thì muốn vào là vào, muốn ra là ra.

Nếu nghênh ngang đánh thẳng vào, bọn họ lại cảm thấy khó khăn, bởi vì mấy nguyên nhân.

Thứ nhất, người bọn họ muốn đánh là Long Bát thái gia, một đại tâm phúc trong tay Thái Kinh, cũng là một tên vô sĩ nổi danh trong võ lâm, triều đình và dân gian, chứ không phải đánh đám lâu la tiểu tốt của hắn.

Thứ hai, nếu như từ bên ngoài đánh vào, cho dù xông vào được, Long Bát cũng đã sớm nghe tiếng chuồn mất, rút dây động rừng, ngược lại kéo ra một đám ruồi muỗi.

Thứ ba, bọn họ tự phụ thân phận của mình, không muốn dây dưa với đám thủ hạ của Long Bát. Muốn đánh thì phải đánh đầu lĩnh, như vậy mới xem là một đại sự.

Muốn lặng lẽ tiến vào Bát gia trang, nhưng lại không thể xông qua trùng trùng phòng vệ, nên làm thế nào cho phải?

- Không thành vấn đề.

Chân mày, đuôi mắt, khóe môi, chóp mũi của Phương Hận Thiếu đều hiện lên vẻ dương dương đắc ý:

- May là người gặp được ta.

Cho nên bọn họ bắt đầu dịch dung trang điểm, cải trang thành một mục già và một tiểu cung nữ. Tiểu cung nữ đương nhiên là Phương Hận Thiếu, còn mục già là Đường Bảo Ngưu.

Tối nay Bát gia trang cũng thật kỳ quái, chẳng những có rất nhiều đại nội thị vệ, cấm quân cao thủ, võ lâm hảo thủ đi tuần tra, còn có không ít thái giám và cung nữ lui lui tới tới, nhìn dáng vẻ giống như đều có bản lĩnh.

Phương Hận Thiếu tinh mắt, tìm một mục già nấu ăn và một tiểu cung nữ hầu hạ vương hầu, điểm huyết bọn họ, sau đó tại góc khuất mô phỏng nguyên dạng, đối đầu đối mặt của mình, lại cùng Đường Bảo Ngưu hoá trang.

Sau khi hóa trang cả buổi, Phương Hận Thiếu mới nói:

- Được rồi.

Đường Bảo Ngưu vừa thấy Phương Hận Thiếu mày mang xuân ý, mắt chứa nụ cười, dáng vẻ yêu kiều, đúng là còn đẹp hơn cả nữ nhân, không khỏi lắc đầu thở dài, nói:

- Xem ra, người đi làm nữ nhân thật là tiện lợi, chẳng trách ngày thường đều ông à ông ọ.

Phương Hận Thiếu còn che đôi môi đỏ mọng, thẹn thùng cười:

- Không dám, không dám, đâu giống như người uy vũ hơn người.

Nghe được câu này, Đường Bảo Ngưu cảm thấy rất hợp ý.

Mặc dù Phương Hận Thiếu bảo hấn mặc vào một đồng y phục rườm rà, lại tô tô vẽ vẽ lên mặt hấn, nhưng hấn vẫn khá tin tưởng vào phương pháp hóa trang của Phương Hận Thiếu, chủ yếu bởi vì Phương Hận Thiếu vốn là tiểu đệ của “Kim Tự Chiêu Bài” Phương gia.

“Kim Tự Chiêu Bài” Phương gia vốn có ba đại tuyệt học, bao gồm thủ pháp điểm huyết, khí công và thuật dịch dung.

Thuật dịch dung của gia tộc họ Phương đã gần như sánh ngang với Mộ Dung thế gia vốn lập nghiệp bằng dịch dung, hơn nữa còn dần dần thay thế địa vị.

Mặc dù Phương Hận Thiếu chẳng ra gì, không cố gắng học tốt khí công, thủ pháp điểm huyết chỉ bình thường, thuật dịch dung cũng không phải nổi bật nhất trong số đệ tử Phương gia (ngược lại tu vi về khinh công của hấn thì bất kỳ cao thủ nào của Phương gia cũng khó sánh bằng. Hấn là người của Phương gia, nhưng lại am hiểu khinh công của “Thái Bình môn” họ Lương. Giống như như Lương A Ngưu là người của Thái Bình môn, nhưng lại tinh thông khí công nội lực của “Kim Tự Chiêu Bài” họ Phương), nhưng cũng đã dư sức đối phó với “tình huống nhỏ nhất” này.

Bọn họ hóa trang thành mục già và tiểu cung nữ, theo đại đội trà trộn vào.

Thực ra, Bát gia trang phòng thủ nghiêm ngặt, muốn xâm nhập thật không dễ dàng, nhưng Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đều may mắn làm được, chủ yếu vì một nguyên do, đó là cơ xảo.

Trong cuộc đời có rất nhiều chuyện, chỉ cần đúng lúc “cơ xảo”, tức là cơ duyên xảo hợp, vậy thì khó khăn bằng trời cũng có thể dễ dàng làm được; còn nếu như không, cho dù là chuyện dễ dàng cũng khó khăn bằng trời.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu có thể trà trộn vào được là nhờ rất nhiều kỳ ngộ, dịp tốt, may mắn, thời cơ. Chẳng hạn như bên trong đang bận chuẩn bị thức ăn, vì vậy bèn gọi đám mục già qua giúp đỡ, Đường Bảo

Ngươi nhờ vậy mà qua cửa; một thị vệ thống lĩnh phụ trách kiểm tra những người tiến vào trong trang, vì say mê sắc đẹp của Phương Hận Thiếu nên lúng ta lúng túng, để hăn đi qua; một thái giám đầu lĩnh khác đang canh gác, vốn định kiểm tra Đường Bảo Ngưu, nhưng vừa thấy hăn liền nôn mửa liên tục, khiến Đường Bảo Ngưu cũng không hiểu chuyện gì; còn một lần, rõ ràng có một cung nữ cao thủ hoài nghi thân phận của Phương Hận Thiếu, nhưng đúng lúc đó có người hét lên:

- Thái sư phụ muốn chơi cầu, còn không đi lo liệu!

Cung nữ này vừa nghe, cũng không kịp cẩn thận quan sát Phương Hận Thiếu, vội vàng chạy vào trong thu xếp.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu nửa may mắn, nửa trùng hợp, bảy phần ý trời, ba phần ý người, cuối cùng đã lên vào được vườn sau của Bát gia trang.

Ở đây có ba chuyện cần phải hiểu rõ.

Thứ nhất, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu cuối cùng có thể vượt qua tần tâng phòng vệ, tiến vào vườn sau của Bát gia trang, dĩ nhiên là hết sức may mắn, mỗi lần gặp chướng ngại đều có thể biến nguy thành an, nhưng trong đó quả thật khó khăn trùng trùng, từng bước kinh tâm. Trong đó cũng có không ít chuyện lý thú và hiểm cảnh, nhưng vì đây không phải là mấu chốt, cũng không phải là trọng điểm, cho nên đều lướt qua không đề cập tới.

Thứ hai, bởi vì phòng thủ nghiêm ngặt, đúng là ba bước một đồn, sáu bước một chốt, chuyện này dĩ nhiên khiến cho hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu cảm thấy khác thường, vì vậy càng muốn tiến vào hang hổ điều tra. Con người gặp hiểm trở có ba loại phản ứng, một là sợ hãi rút lui, hai là nghi ngờ do dự, ba là hăng hái xông vào, hai người Phương, Đường hiển nhiên chính là loại cuối cùng.

Thứ ba, bọn họ cuối cùng đã tiến vào vườn sau của Bát gia trang, chứ không phải sân sau. Bát gia trang rất lớn, hoa thơm cỏ lạ, chim quý linh vật đều tập trung ở vườn sau bên trái, còn nơi nhốt tù phạm chính trị lại nằm ở sân sau bên phải. Nơi nhốt người được gọi là hang động Thâm Ký, ngày hôm nay đã từng bị đám người Vương Tiểu Thạch xông vào. Vườn sau bên trái được gọi là vườn Tầm Mộng, bọn họ đã tiến vào nơi này.

Vườn Tầm Mộng là nơi như thế nào?

Đó chính là nơi để người tìm kiếm giấc mộng của mình.

Trong lòng mỗi người đều có một vườn Tầm Mộng của chính hẳn, mỗi người đều có vườn Tầm Mộng riêng của bọn họ. Chỉ có điều, vườn hoa này lớn như vậy, gần như tất cả danh hoa đều nở rộ ở đây, gần như tất cả đá quý đều trở thành những vật trang trí hoặc ngòai hoặc nằm, gần như tất cả thú vật hiếm thấy đều đi lại vui đùa, còn có bãi cỏ bao la như đệm, bên cạnh là dòng chảy róc rách, đó là nơi tìm mộng của ai?

Long Bát?

Tên phạm tục kia có nhã hứng như vậy sao?

Đồng Quán?

Vị đại tướng quân này, dục vọng cưỡng chiếm dân nữ còn hơn xa nhìn hoa, nhìn đá, nhìn nước chảy.

Vương Phủ?

Hắn đương nhiên chỉ thích nhìn vàng thật bạc trắng, phi thúy bảo ngọc.

Như vậy, trong Bát gia trang xây dựng một vườn Tầm Mộng mỹ lệ trang nhã như vậy, để cho người nào rãnh rỗi đi dạo thưởng thức?

Người nói sao?

Chẳng có gì đáng nói.

Đối với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, càng phòng thủ nghiêm ngặt, càng khó khăn trùng trùng, bọn họ càng phải đi vào điều tra.

Sau khi vào trong vườn, chợt nghe tiếng người huyên náo, ánh mặt trời buổi chiều nhá nhem chiếu vào trước mặt, khiến cho hai người cũng có phần mơ màng. Chỉ thấy trong vườn có khoảng hai ba trăm người, nữ thì ăn mặc theo kiểu cung nữ, muôn hình muôn vẻ, ngọc bội trâm vàng, đẹp không tả xiết. Nam thì có một số mặc đồ thái giám, mặt mày bóng bẩy, nhưng cử chỉ lại rất lễ độ; có một số mặc y phục cấm quân, lưng hùm vai gấu, tinh nhuệ dũng mãnh, san sát hai bên, khí thế nhiếp người.

Hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu liếc nhìn nhau, thầm nghĩ: “Đây là cảnh tượng gì?”

Hai người càng tò mò, càng không lùi bước, cùng nhau tiến lên phía trước. Thấp thoáng có thể nhìn thấy, trên bãi cỏ có bảy tám người đang đuổi theo một trái cầu mây, xem ai có thể đá nó vào trong lồng thì coi như thắng.

Đường Bảo Ngưu không nhịn được hỏi:

- Đuổi theo một trái cầu, phải điều động binh lực như vậy sao?

Phương Hận Thiếu vội “kịp thời dạy bảo”:

- Hà, người đúng là không biết, nhân sinh trên đời, có ai không phải đang đuổi theo một trái cầu ở trong sân.

Đường Bảo Ngưu vẻ mặt đau khổ nói:

- Nhưng mà... mấy trăm người, cả ngàn người nhìn mấy người đuổi theo một trái cầu, quá nhàm chán đúng không?

Khi hắn nói những lời này, đương nhiên không biết trăm ngàn năm sau, còn có mấy chục ngàn người, mấy trăm ngàn người, thậm chí mấy triệu người quên ăn quên ngủ, theo dõi mấy người đuổi theo một trái cầu.

- Có điểm không phù hợp...

Phương Hận Thiếu nghĩ lâu vẫn không hiểu, đành nói:

- Ta đến gần xem cẩn thận một chút.

Nhưng bọn họ lập tức bị người ta chặn lại.

Những người chặn bọn họ có cả nam lẫn nữ, dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, có già có trẻ, có xấu có đẹp, ăn mặc cũng khác với nội giám thị vệ bình thường, nhưng lại có một điểm chung, đó là đao.

Trên người bọn họ đều có đao.

Đao mà bọn họ mang theo, có cái được cất giấu, có cái giống như một thanh sắt vụn, rỉ sét loang lổ, có cái cầm trong tay, chỉ là một thanh đao nhỏ.

Chỉ với điểm này, bọn họ đã hoàn toàn khác biệt với những người ở đây. Bởi vì những người khác, bất kể thái giám hay thị vệ, trên người và trên tay đều không có binh khí, không mang theo một thanh binh khí nào.

Chỉ bảy tám người này là có thể mang theo binh khí. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, giống như muốn chặn Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu lại tra hỏi.

Hai người Phương, Đường nhất thời cũng không biết nên ứng phó thế nào.

Ngay lúc này lại vừa khéo có người đi tới.

Hai người này, một người râu ria đầy mặt, còn cao lớn hùng tráng hơn cả Đường Bảo Ngưu (đương nhiên không phải lúc giả trang thành nữ), một người khác cười híp mắt giống như một vị phật, lông mày giống như cái chổi, phần đuôi lại chĩa ra như bị cháy, nhưng cử chỉ nói năng lại nhã nhặn ôn hòa.

Hai người bọn họ đang từ trong bãi cỏ nô đùa đi tới, hơi thở dốc, giống như muốn nghỉ ngơi một chút. Vừa nhìn thấy hai người Phương, Đường, tên quan văn kia liền thuận miệng phân phó một câu:

- Thái sư phụ đồ mồ hôi, mau chuẩn bị thứ gì đó thông cổ mát họng cho ngài, tùy thời sử dụng.

Đường Bảo Ngưu nghe được liền chớp mắt. Phương Hận Thiếu lập tức ẻo lả đáp:

- Vâng...

Tên võ quan kia nhìn hẩn một cái, lúc đi ngang qua còn dùng tay bóp vào hông hẩn, khiến cho Phương Hận Thiếu thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chỉ nghe hai người cười hô hố.

- Con thỏ này sao nhìn lạ quá, hình như chưa từng thấy qua?

- Mỹ nhân trong cung còn nhiều hơn cả cá trong ao, làm sao biết hết được. Chỉ cần Đồng tướng quân thích, vậy thì đơn giản thôi.

- Cũng thật tươi non, còn đàn hồi nữa. Nhưng mà Vương đại nhân, nhất định đừng nên để ý đến tam cung lục viện của vạn tuế gia mới phải...

- Khỏi lo. Dù là như vậy, Thái sư phụ đang bận chơi cầu, đâu có thời giờ quan tâm đến đám thỏ con này. Cô ta còn bay được lên trời sao...

Hai người lại cười cợt gian xảo.

Phương Hận Thiếu nghe vậy liền không nhịn được, muốn quay lại đánh cho đại tướng quân kia một trận.

Hắn quả thật không ngờ, ở một nơi cao quý khí phái như vậy, nhưng lời nói ra còn dâm dăng bỉ ổi hơn so với phố phường hắc đạo.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại nắm lấy hắn.

Hóa ra, bởi vì hai người kia nói với bọn họ mấy câu, mấy người cầm đao giấu đao kia liền ngượng ngùng lui lại. Đây chính là thời cơ tốt nhất để đi vào bên sân.

Lúc này lại có một người phát hiện ra hai người bọn họ đang tiến gần đến sân. Ánh mắt người này chợt lóe lên hai vệt sáng lạnh như kim châm, nhưng cũng không làm ầm lên.

Hắn vuốt chòm râu nhọn màu trắng uốn ngược, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hai người, chợt nhớ tới hạt đậu phộng mà hắn thích nhai.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Cơ Khí

Thời cơ tốt nhất thông thường cũng là thời cơ xấu nhất.

Hoặc có thể nói, thời cơ tốt nhất của mình thông thường cũng là thời cơ xấu nhất của kẻ địch.

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu nhìn thấy cảnh tượng lớn như vậy, lại càng muốn biết người đuổi cầu, đá cầu trong sân rốt cuộc là đại nhân vật nào.

Sau khi Đồng tướng quân và Vương đại nhân cười cợt nói mấy câu với hai người bọn họ, cũng không ai dám đến tra hỏi hay giám thị bọn họ nữa.

Bọn họ đang định ngưng mắt nhìn rõ, xem thử những người nào đang chơi đùa trong sân, đột nhiên lại nghe một tiếng hét.

Mấy trăm người cùng hét lên, giống như tiếng sấm giữa trời quang, khiến cho Đường Bảo Ngưu tâm thần chấn động, lòng bàn tay Phương Hận Thiếu cũng chợt lạnh đi. Hai người đều ngơ ngẩn, một lúc sau mới tỉnh táo lại.

Trong sân có một người áo vàng đá cầu vào, giành được một điểm, mọi người lập tức hò hét trợ uy.

Đây là người nào mà phô trương như vậy?

Hai người Đường, Phương ổn định tâm thần, đưa mắt nhìn lại, nhưng lại không nhận ra người này.

Hán tử áo vàng này rất ốm yếu, bụng không tới bốn lạng thịt, dáng vẻ giống như không chịu nổi gió, vai cổ hết sức gầy gò, nhưng lại chơi rất hăng hái, đầu đầy mồ hôi, không ngừng thở dốc. Thịnh thoảng lại có một tên mặt trắng không râu tiến đến lau mồ hôi cho hắn, sau đó nhanh chóng lui xuống phục mệnh, giống như sợ chỉ cần thất thố một chút, lập tức sẽ bị diệt tộc tịch biên gia sản.

Mỗi khi hán tử áo vàng đá vào một trái, những người ở đó đều ào ào khen ngợi, thị uy trợ trận cho hắn.

Nhưng Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu chỉ cần nhìn vài lần đã nhận ra, mặc dù những người trong sân giống như đang cố gắng đuổi theo trái cầu, nhưng mỗi lần đến thời điểm mấu chốt, đều nhường cơ hội đá cầu cho người này.

Thật không công bằng!

Đường Bảo Ngưu vừa nhìn đã nổi nóng.

Phương Hận Thiếu cũng kìm nén cơn giận trong lòng.

Bình sinh bọn họ căm ghét nhất chính là những chuyện bất công. Gặp phải chuyện không công đạo, bọn họ luôn luôn nhúng tay can thiệp vào.

Gần ngay trước mắt, hiển nhiên chính là một chuyện rất không công bằng, một người rất không công đạo. Bọn họ nhìn thấy thì lại muốn giáo huấn người này một phen.

Nhưng khi một người khác xuất hiện trong tầm mắt, đã khiến cho bọn họ hoàn toàn quên mất người này và chuyện này.

“Một người khác” kia có khí chất cao quý, năm chòm râu dài, khí vũ hiên ngang, xem ra nhất định là thủ lĩnh đội cầu dưới sân. Hắn đang dẫn người đối chọi giành cầu với người áo vàng (phải là người gầy ốm vén áo chơi cầu), nhưng ai cũng thấy được, hắn đặc biệt ra sức “nhường nhịn” người áo vàng kia. Thậm chí có thể nói, hắn đang dùng trăm phương ngàn kế tạo ra cơ hội, để cho người áo vàng kia có thể giành thắng lợi.

Do đó, những người khác đều đã trở thành “cỗ máy”, chỉ có người áo vàng kia mới là “người” thật sự. Những người khác đều bị hắn điều khiển, vì hắn mà sống. Mà người giúp hắn “điều khiển” toàn cục, hiển nhiên chính là người khí chất cao quý có năm chòm râu dài.

Cả sân chỉ có hai người bọn họ là đang thật sự và thoải mái chơi đùa.

Nhưng sau khi Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu nhìn thấy người có năm chòm râu, khí chất cao quý kia, biểu hiện của bọn họ lại không cao quý nổi.

Hai người lập tức liếc nhìn nhau, sau đó trao đổi một câu.

- Đánh!

- Đánh!

Không đánh không được.

Tại sao?

Bởi vì bọn họ nhận ra người “khí chất cao nhã” này, bọn họ đã từng gặp hắn.

Bốn năm trước, ở trước Sầu Thạch trai, người này đã dẫn theo Bát Đại Dao Vương đến ép bức Vương Tiểu Thạch, muốn Vương Tiểu Thạch giúp hắn ám sát Gia Cát tiên sinh.

Bọn họ từng gặp người đó, cũng nhớ kỹ người đó, có hóa thành tro cũng không quên được, còn ước gì khiến cho hắn hóa thành tro bụi.

Người nọ đương nhiên chính là...

- Thái Kinh!

Đường Bảo Ngưu gầm lên một tiếng:

- Ta đánh chết người! Ta đánh chết người!

Hắn phát ra một tiếng hổ gầm, sau đó lao tới còn dũng mãnh hơn cả báo.

Trong chớp nhoáng này, người người đều kinh hãi, ngây dại và sửng sốt.

Không ai ngờ được, tại nơi này lại xuất hiện một người như vậy, đột ngột đánh lén Thái Kinh.

Lúc này Đường Bảo Ngưu vẫn mặc đồ nữ nhân, hắn vừa lao tới, núi rung đất chuyển, khiến cho tất cả người có mặt nhất thời bị chấn nhiếp. Có lẽ vì mặt trời lặn màu vàng nhạt quá mờ mờ, những người trong sân cũng không kịp phản ứng.

Những người phản ứng lại sợ hãi kêu lên, nổi giận hét lớn:

- Mau bảo giá!

Bảo giá?

Bảo giá cái gì? Người nào có cái giá lớn như vậy?

Trong nháy mắt này, Đường Bảo Ngưu đã nắm được Thái Kinh. Thái Kinh lập tức xoay người bỏ chạy, Đường Bảo Ngưu kéo lấy y phục của hắn, xé ra một mảng lớn.

Thái Kinh nhân cơ hội dùng ve sầu thoát xác, lại quay đầu bỏ chạy.

Đường Bảo Ngưu lập tức đuổi theo. Lúc này lại có hai ba người nhanh chóng lao tới. Hắn cũng mặc kệ, liên tục gầm lên, mặc dù bị trúng mấy đòn nặng, nhưng cũng đã đánh ngã, đập ngã, đùng ngã những người lao đến tập kích, cuối cùng chồm đến quắp lấy Thái Kinh.

Hai người đều ngã xuống đất. Đường Bảo Ngưu trong lòng hớn hở, phấn chấn vô cùng:

- Ha, cuối cùng người vẫn bị ta bắt được!

Trong lòng hắn lại nghĩ: “Đợi sau khi trở lại Tượng Tị tháp, nhất định sẽ rất uy phong!”

Không ngờ bên hông bỗng cảm thấy đau nhói, Thái Kinh đã dùng song chỉ đâm vào sườn trái của hắn. May mà hắn có luyện qua “Thiết Bố Sam”, miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng cũng cảm thấy đau thấy tâm can. Dưới cơn giận dữ, hắn cũng chẳng thèm để ý đến cái gì tể tướng, thừa tướng, trung tướng, gian tướng, xem tướng, liền đánh một quyền.

Một tiếng “bốp” vang lên, một quyền này đã đánh cho Thái Kinh chảy cả máu mũi.

Nguyên bản, với thực lực của Thái Kinh thì có rất nhiều cơ hội đánh trả. Nhưng Đường Bảo Ngưu quả thật thanh thế hơn người, lớn tiếng đe dọa, khiến cho Thái Kinh nhất thời luống cuống tay chân. Mà Đường Bảo Ngưu lại dùng khí thế “đá lớn đè chết cua”, cường hành đè hắn xuống không thả, hắn đã sợ đến xanh cả mặt mày. Ngày thường hắn luôn vênh mặt hất hàm với người khác, kể cả trăm vạn hùng binh cũng phải nghe hắn điều động, lúc này lại bị người ta đè ngã, vùng vẫy không được, trong lòng hoảng hốt, cũng quên mất thân phận của mình, vừa ra sức giãy giụa vừa kêu lên cứu mạng.

Đường Bảo Ngưu cũng mặc kệ chuyện này, tiếp tục đánh một quyền.

“Bộp”, trúng rồi.

Hắn cảm thấy vẫn chưa đủ, lại đánh thêm một quyền.

“Bộp”, trúng rồi.

Vẫn chưa đủ, hắn lại đá một cước.

Thái Kinh đau đớn nằm trên đất.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy cơn giận vẫn còn chưa tiêu, liền dứt khoát đè hắn xuống, vùi vào trong đất, cho hắn ăn bùn.

Cùng lúc đó, Phương Hận Thiếu vốn định yểm hộ Đường Bảo Ngưu. Lần này hắn và Đường Bảo Ngưu đồng tâm đồng chí, bất kể như thế nào cũng phải giáo huấn tên gian tướng hại nước hại dân này một phen.

Không ngờ, chợt thấy bóng người lóe lên, mọi người vội vàng bảo vệ người áo vàng kia nhanh chóng rút lui.

Phương Hận Thiếu vốn đã phản cảm với người áo vàng kia, hiện giờ lại thấy mọi người đều bảo vệ người này, trong lòng thầm nghĩ: “Người này lại còn quan trọng hơn cả Thái Kinh, chẳng lẽ là trưởng bối của Thái Kinh sao?”

Hắn thấy Đường Bảo Ngưu đã đánh ngã Thái Kinh, tâm niệm lại động: “Tên tiểu tử này đã đánh ngã đương kim quyền tướng Thái Kinh, khi trở lại hai đảng Phát và Mộng, không phải sẽ nổ đến tung trời sao. Nếu như mình không đánh ngã một nhân vật còn lớn hơn, sau này chẳng phải sẽ bị tên đầu bò này xem thường?”

Cho nên hắn mặc kệ tất cả, tung người nhảy lên.

Đám cao thủ kia đang bảo vệ người áo vàng rút lui.

Người áo vàng đã bị dọa đến sợ hãi, không ngừng thở gấp.

Phương Hận Thiếu khinh công hơn người, giống như bóng ngựa qua khe cửa, lập tức đột phá ba bốn vòng ngăn trở, tiếp cận người nọ, gần như mặt mũi áp sát vào nhau. Hắn dùng quạt xếp gỗ lên chiếc mũi gầy trơ xương của đối phương, nói:

- Đồ không bằng heo chó, xem bản công tử đánh cho người kêu cha gọi mẹ!

Hắn không chỉ nói mà còn thật sự làm, lập tức gạt ngã đối phương.

Người nọ thở dốc kêu lên:

- Người... người... người dám...

Phương Hận Thiếu vung quạt xếp lên, hóa giải thế công của hai người khác, sau đó tát cho người nọ một cái, phát ra tiếng kêu giòn giã.

Người nọ lại ôm mặt khóc.

Phương Hận Thiếu ngẩn ra, mắng:

- Đại trượng phu khóc cái gì!

Hắn lại đạp đối phương một cái.

Người nọ sợ đến mức ướt cả đũng quần. Phương Hận Thiếu không ngờ đối phương lại vô tích sự như vậy, không nỡ đánh tiếp, chỉ phun một ngụm nước miếng, mắng:

- Nam tử hán đồ máu chứ không đồ lệ, người đúng là không bằng cả cái rằm!

Người nọ lại run giọng khóc ròng nói:

- Trẫm... trẫm không phải đại trượng phu... nam tử hán... trẫm là...
cửu... ngũ... chi... tôn...

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Cơ Ngộ (Cơ Hội Gặp Gỡ)

Trên đời này, người khác nhau sẽ có cơ hội khác nhau.

Có người là nhặt được một thỏi bạc, có người chỉ đập trúng một đồng phân, có người tương ngộ mỹ nhân, có người gặp được thủ lĩnh đệ nhất đại bang, có người lại gặp được hoàng đế.

Người khác thì không biết, ít nhất hiện giờ Phương Hận Thiếu chính là như vậy.

Phương Hận Thiếu cả đời nằm mộng. Hắn mơ gặp được một hồng phấn tri âm (nhiều hơn một hắc cũng không ngại) xinh đẹp và hiểu rõ hắn, yêu quý và sùng bái tài học của hắn, muốn dùng thân báo đáp hắn; hắn mơ thấy mình đoạt giải trạng nguyên, áo gấm về làng (hắn còn nghĩ đến khi mình trở lại “Kim Tự Chiêu Bài” Phương gia, dương dương tự đắc nói: “Hà, có đúng không, các người đều nói ta chẳng ra tích sự gì, nửa đường bỏ ngang, hiện giờ ta lại đề danh kim bảng, nở mày nở mặt, các người đều nhìn lầm rồi.”); còn mơ thấy mình cứu mạng lão đại Thẩm Hồ Thiên mười ba lần, công đức viên mãn (chủ yếu là vì trên thực tế, lão đại Thẩm Hồ Thiên của Thất Đại Khẩu đã từng cứu mạng hắn mười hai lần); cũng từng mơ thấy mình luyện thành tuyệt thế võ công, không chỉ một bộ khinh công “Bạch Câu Quá Khích” này có thể độc bá giang hồ; còn mơ thấy mình cuối cùng đã được sư phụ Phương Thí Trang khen ngợi, cho phép hắn hầu hạ bà đến cuối đời,

không để hấn ở trong giang hồ, còn bà lại một mình nơi núi sâu, hai người lênh đênh bơ vơ không nơi nương tựa...

Tóm lại, giấc mộng gì hấn cũng có, chỉ là không mơ thấy tiền, bởi vì hấn vốn không coi trọng tiền tài.

Hấn cũng chưa bao giờ mơ thấy cung đình (hấn mơ làm trạng nguyên chứ không phải làm quan, đây là sự công nhận đối với một người “tài học đầy bụng nhưng không gặp thời” như hấn), càng không cần nói đến mơ thấy hoàng đế lão ca gì đó.

Nhưng hôm nay, hấn lại gặp được hoàng đế.

Hơn nữa, “cái tên” bị hấn cười lên người đánh lại xưng mình là vua của một nước, cửu ngũ chi tôn, thiên tử.

Thiên tử à? Ta khinh! Hấn xứng sao?

Phương Hận Thiếu nhất thời không tin, còn tặng cho đối phương một cái bạt tai.

- Cái gì cửu ngũ chi tôn... cửu ngũ chi tôn là thiên tử... người như vậy xứng làm thiên tử sao... làm con rùa con dê thì lại giống mấy phần.

Ngay lúc này, mấy trăm người kia gần như đồng loạt lao về phía hấn, tiếng người hỗn loạn, liên tục hò hét, giống như thiên kiếp tận thế ở ngay trước mắt.

- Mau cứu vạn tuế gia!

- Diêu dân to gan, lại dám hành thích hoàng thượng!

Phương Hận Thiếu trợn tròn mắt, quên lui quên tránh, chỉ kịp hỏi một câu:

- Người... thật sự là hoàng thượng sao?

Vẻ mặt người nọ như đưa đám, mếu máo ứa khuất gật đầu một cái, còn lắp bắp nói:

- Xin lỗi, tráng sĩ, trẫm biết tướng mạo của trẫm không giống... đại cái gì đó... nhưng trẫm là... là một vị hoàng đế tốt.

Mọi người xông đến, nhưng lại là không dám hành động. Bởi vì Phương Hận Thiếu đang đặt móng cười lên người được gọi là “Thái sư phụ” kia, bọn họ “sợ ném chuột vỡ bình”, không dám làm càn khiến cho người này bị thương.

Sau khi Phương Hận Thiếu nghe được, cặp mắt chớp chớp, ngơ ngác hỏi:

- Người nói... người là... vạn tuế gia?

Người gầy như cây trúc, nhẹ như bông tơ kia lại gật đầu một cái. Phương Hận Thiếu cuối cùng không nhịn được, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Vạn tuế? Vạn tuế, vạn vạn tuế... ha ha ha ha... hôm nay lại bị Phương tài tử ta...

Hắn vừa cười thì đã phân tâm.

Hắn còn chưa cười xong, một lão thái giám râu vểnh cao hơn mũi đã từ trong tay (dưới khố) hắn cứu đi người áo vàng kia, còn có tám người khác liều mạng tấn công hắn.

Lại nghe có người trầm giọng quát lên:

- Phải để lại người sống!

Những người phát động tấn công kia võ công rất cao, đao pháp cũng nhanh nhẹn, tàn nhẫn, đoạn tuyệt, đặc sắc, hiểm thấy, kỳ dị, tuyệt diệu, hiểm độc. Phương Hận Thiếu một mặt quá kinh ngạc, không có lòng tiếp chiêu, mặt khác cũng thật sự không tránh được tám thanh đao này liên thủ. Nếu không phải có người dùng tám ngón tay (người này bị đứt hai ngón tay) lần lượt hóa giải công kích, hẳn thật sự khó qua khỏi kiếp này.

Người giúp hãn hóa giải công kích cũng đồng thời khống chế chín yếu huyết trên người hãn.

Chỉ nghe tám người dùng đao kia nói:

- Đại sư, sao ngài lại che chở cho hãn?
- Kẻ này giết vua phạm thượng, đại nghịch bất đạo, đại sư, sao ngài không lập tức giết chết tên phản nghịch này?

Tên đầu đà kia lại thông thả nói:

- A di đà phật, hãn cả gan hành thích hoàng thượng, chắc chắn là có mưu đồ, nhất định có người đứng sau màn sai khiến. Phải giữ lại người sống để điều tra rõ ràng, truy cứu đến cùng, một lưới bắt hết, diệt cỏ tận gốc.

Sau đó hãn lập tức quỳ xuống đất. Mọi người thấy vậy cũng vội vàng quỳ theo. Tên đầu đà kia nhìn về hướng người áo vàng đang chặt vật nhếch nhác, dập đầu cung kính nói:

- Đám tiểu nhân cứu giá chậm trễ, khiến hoàng thượng kinh sợ, thật là tội đáng muôn chết, xin hoàng thượng giáng tội!

Lúc này huyết đạo toàn thân Phương Hận Thiếu đã bị khống chế, không thể cử động được, ánh mắt hiện lên vẻ ngơ ngác. Ánh tà dương mờ mịt chìm phía tây, nhưng Phương Hận Thiếu vẫn đang cười ngây ngô, bởi vì

hắn biết, người vừa rồi mà hắn đánh, nhổ nước bọt, cười lên người, lại chính là thiên tử.

Trời ạ!

(Ta đánh y giống như đánh thỏ vậy!)

Phía bên kia, Đường Bảo Ngưu một hơi dấm đá Thái Kinh mấy cái, đang đắc ý dương dương, quay đầu thấy Phương Hận Thiếu đang cười lên một người khác, lúc này lại muốn chế nhạo mấy câu: “Ta đánh đương kim thái sư, còn người đánh thứ vô tích sự gì thế?”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, lại thấy Phương Hận Thiếu đã bị người ta bắt được, cả đám người còn dập đầu hô vang với người áo vàng kia:

- Vạn tuế!

Vạn tuế?

Chẳng lẽ là người kia họ “Vạn” tên “Tuế”?

Lúc này bóng người chợt lóe lên, có hai người đã tiến đến trước mặt hắn.

Một người giống như cái bóng, sau lưng hắn có một bọc vải thật dài.

Hắn vừa đến gần, Đường Bảo Ngưu lập tức ngửi thấy một loại mùi vị, đó là cái chết.

Cũng không thấy người này hành động gì, chỉ đột nhiên lao đến, khí thế đã khiến cho Đường Bảo Ngưu bị dọa lui về phía sau nửa bước, thất thanh kêu lên:

- Thiên Hạ Đệ Nhất?

Nửa bước lùi này, người nọ đã đoạt lấy Thái Kinh. Đường Bảo Ngưu đang muốn ra tay, trước mắt bỗng hoa lên, một lão thái giám râu bạc, híp mắt, nụ cười như biển rộng đã chặn giữa hắn và Thiên Hạ Đệ Thất.

Đường Bảo Ngưu đánh ra một quyền.

Thái giám kia lại không né không tránh.

Đường Bảo Ngưu rõ ràng đã đánh trúng, nhưng một quyền này lại đánh vào khoảng không, giống như lão thái giám kia là một vật thể trong suốt vậy.

Lão thái giám quay đầu nói với Thái Kinh:

- Thái sư, ngài muốn xử trí thế nào?

Hắn nhìn về phía Thái Kinh, Thiên Hạ Đệ Thất lại bảo vệ trước người Thái Kinh. Vị thái giám này khoảng chừng hơn bảy mươi tuổi, tuy đang phân tâm nói chuyện, nhưng tay trái đã bắt được hai tay hai chân của Đường Bảo Ngưu.

Là bắt được, giống như bắt con nhện, con cua, con mèo nhỏ hay con sâu nhỏ. Hắn dùng một tay đồng loạt tóm lấy cổ tay trái, cổ tay phải, mắt cá trái, mắt cá phải của Đường Bảo Ngưu kéo ra sau người, giống như ngoài chợ nắm lấy cánh của gà vịt trong lồng xách lên, không hề tốn sức chút nào.

Hơn nữa còn là một Đường Bảo Ngưu lớn như vậy, mà Đường Bảo Ngưu lại không thể giãy giụa được.

Trong tình cảnh vừa chịu nhục vừa kinh hãi, nhưng Thái Kinh vẫn nhanh chóng trả lời:

- Mẽ công công, làm phiền rồi! Có điều không nên giết hắn, phải giữ lại người sống!

- Được.

Mẽ công công Mẽ Thương Khung cung kính đáp:

- Tuân lệnh, thái sư!

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu vừa đánh “Thái sư phụ” hoàng đế Triệu Cát và thái sư tể tướng Thái Kinh, lúc này đã đồng loạt sa lưới.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Cơ Yếu (Cơ Mật)

Trong sân hỗn loạn, nhưng trật tự ngăn nắp.

Hai tình huống kể trên có vẻ như mâu thuẫn, nhưng thật ra lại không phải.

Bởi vì Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu vừa xuất hiện đã đánh hoàng đế và làm nhục tế tướng, khiến cho cả sân hỗn loạn, người người sợ hãi. Nếu thiên tử nổi giận giáng tội xuống, chỉ sợ tất cả mọi người đều phải gánh tội danh “hộ giá bất lực”, nhẹ thì trừng phạt, nặng thì có thể chém đầu tịch biên gia sản, dĩ nhiên là lòng người hoảng hốt.

Nhưng hôm nay, những người phục vụ trong Bát gia trang đều là hảo thủ đại nội, cao thủ trong cung. Gặp phải tình cảnh hỗn loạn như vậy, bọn họ vẫn có thể nhanh chóng bắt lấy thích khách, ổn định tình hình, sau đó hộ tống hoàng thượng và thái sư đến biệt thự Biệt Dã, nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong Bát gia trang.

Chờ sau khi Triệu Cát ổn định tâm thần, bôi thuốc trị thương, đám người mới nhao nhao như chó nhà có tang, quỳ trước viện không ngừng xin tội. Nhưng điều khiến Triệu Cát tức giận nhất, đó là không thể gọi được Thụ đại phu đến chữa trị cho y. Nếu như có Thụ đại phu ở đây, nhiều nhất chỉ cần bắt mạch, ăn một viên thuốc, uống một thang thuốc bổ, vết thương sẽ không đau nữa, tim cũng không đập mạnh đến mức giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Vì vậy y hạ lệnh, nhất định phải tìm ra tung tích của Thụ đại phu, sống chết đều phải có bàn giao.

Y còn hạ thánh chỉ, nếu Thụ đại phu bị người ta giết chết, y muốn chém đầu xử tử kẻ đã giết Thụ đại phu.

Y làm như vậy, đương nhiên không phải vì muốn trả thù cho Thụ đại phu (nếu là vì chuyện này, y đã sớm hạ chỉ truy tìm hung thủ rồi), mà là muốn trút giận cho mình.

Trong số những người quỳ xin tha tội, người lo sợ nhất, kinh tâm động phách nhất đương nhiên chính là Long Bát và “Bát Đại Dao Vương”.

Chuyện phạm thượng hành thích vua này xảy ra ở Bát gia trang, Long Bát dĩ nhiên không thể đổ trách nhiệm cho người khác, sợ đến mức tiêu cả ra quần.

Chuyện này có thể nói là Long Bát tự “rước họa vào thân”.

Hoàng đế Triệu Cát vốn không quan tâm đến triều chính, chỉ thích nô đùa, thường vui chơi cùng với tể tướng Thái Kinh.

Triệu Cát rất tin tưởng và coi trọng Thái Kinh, đến mức không tiếc hạ thấp thân phận, chạy đến nhà Thái Kinh để chơi, lưu luyến không về. Nhưng như đã nói, một là bởi vì Thái Kinh tiền nhiều thế mạnh, trong tướng phủ có rất nhiều thứ để chơi đùa; hai là Thái Kinh cố ý dụ dỗ hoàng đế đến nhà hẳn nhiều hơn, như vậy thì hẳn càng thêm uy phong. Hoàng đế cũng tới nhà ta, vậy thì vạn dân trong thiên hạ ai dám chọc ta?

Triệu Cát và Thái Kinh đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, vì việc tư mà quên việc công. Nhưng vì muốn dẹp yên sự oán giận của dân chúng, Triệu Cát cũng từng một lần giáng chức thừa tướng của Thái Kinh, dùng người khác thay thế. Tuy rằng người khác lên nhậm chức, cũng là do Thái Kinh đứng sau màn điều khiển, nhưng Thái Kinh cũng biết tiến biết lùi, cố

ý xin từ chức quan, lại giả tạo ý dân, nói rằng hẳn phải trở lại chức vị thừa tướng, mới có thể trừ giặc biên cương bên ngoài, dẹp yên loạn tặc bên trong. Đang lúc cấp bách, Triệu Cát lại phải trọng dụng người này lần nữa.

Lúc Thái Kinh bị cách chức từng đảm nhận vị trí “thái sư”, bởi vì đây là một chức quan thanh nhã trí thức, Thái Kinh cũng thích người khác xưng hô hẳn như thế.

Triệu Cát ngoại trừ làm hoàng đế không xứng đáng với chức vụ, lại có rất nhiều thú vui, hơn nữa còn nghiện nặng. Từ cầm kỳ thư họa, thậm chí trồng hoa khắc đá, y đều rất có hứng thú, cố gắng sưu tầm. Vì chuyện này nên lại làm khổ dân chúng, bị đám quan liêu mua hoa và đá mượn cớ hành hung, cưỡng ép thu thuế, thậm chí không tả xiết.

Triệu Cát còn thích chơi đá cầu. Thư pháp của y rất đặc sắc, tài đá cầu cũng không tệ. Thái Kinh nhân cơ hội vỗ mông ngựa, hết lời ca tụng, nói rằng đương kim thiên tử văn võ đều có một không hai trong thiên hạ, lãnh tụ quần hùng... Thái Kinh nói như vậy, lại có nhiều người phụ họa, không ngừng nịnh hót. Nghe nhiều những lời như vậy, Triệu Cát đương nhiên cũng cho là đúng, tin là sự thật, dương dương tự đắc, vui vẻ sảng khoái.

Mỗi khi có thời gian Triệu Cát đều chạy đến tướng phủ. Trong nhà Thái Kinh mặc dù có rất nhiều thứ vui, chơi hoài không hết, nhưng vị hoàng đế có mới nới cũ này cũng rất nhanh chán. Long Bát thái gia vốn là thân tín của Thái Kinh, bèn nhân cơ hội này đề nghị, không bằng sắp xếp cho thiên tử đến vườn Tầm Mộng để chơi đùa.

Thái Kinh dốc sức ủng hộ Long Bát xây dựng Bát gia trang, hang động Thâm Ký và vườn Tầm Mộng. Hẳn là một con cáo già, là một chính khách rất am hiểu thuật đấu tranh, đương nhiên biết làm cách nào để phân tán cơ sở và tiền bạc tư nguyên của mình, để ngày khác khi “xảy ra chuyện” thì có thể lợi dụng được.

Hắn giúp đỡ Long Bát xây dựng Bát gia trang, muốn dùng nơi này làm căn cứ, tập hợp thế lực võ lâm, đồng thời cũng khiến cho Long Bát cảm tạ trung thành với hắn. Hắn xây dựng hang động Thâm Ký, mượn nơi này giam giữ kẻ thù chính trị, lại bỏ nhiều vốn tạo nên vườn Tầm Mộng. Lỡ một ngày nào đó tướng gia phủ mất đi quyền hành, ít nhất vẫn còn một đường lui để hắn tiếp tục “tìm mộng”. Đương nhiên, “đường lui” của hắn cũng không chỉ có nơi này.

Do đó hắn đồng ý với đề nghị của Long Bát.

Long Bát dĩ nhiên cao hứng đến mức cười híp mắt, khuôn mặt không giận mà uy biến thành một quả trứng gà đỏ không cười mà vui, vội vàng lo liệu thu xếp, bố trí an bài, muốn nhân cơ hội tốt này dốc hết bản lĩnh, làm cho hoàng thượng vui vẻ.

Ngay cả đương kim thánh thượng cũng tới nhà hắn làm khách, mặt mũi này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Tương tự, sau này hắn muốn gió thì có gió, muốn mưa thì đúng là tuyết không dám rơi.

Hắn đã sớm an bài tất cả, bao gồm tuần tra, cảnh vệ, thức ăn, mỹ nữ... đủ các loại, còn chú tâm sắp đặt một trận đá cầu, mọi người giả vờ cố gắng đá cầu giành cầu, nhưng đến bước cuối cùng nhất định phải để cho hoàng đế thắng.

Thực ra những chuyện này hắn cũng không cần phí tâm quá nhiều.

Về phương diện bảo giá, bên cạnh hoàng đế vốn đã có người. Triệu Cát biết rõ, muốn Gia Cát tiên sinh làm chính sự thì được, chứ lúc chơi đùa lại muốn vị lão tiên sinh này phái người hầu hạ, e rằng chỉ tổ mất hứng, không thích hợp. Còn Nhất Gia lại vì có chuyện nên được phái ra ngoài cung làm việc. Do đó y bèn mời Mễ công công Mễ Thương Khung, còn có Phương Ứng Khán con nuôi của Phương Cự Hiệp - ngự tiền đệ nhất cao thủ năm xưa (chỉ tiếc y vừa phong tặng chức quan này, Phương Cự Hiệp lập tức để

thư từ quan thoái ẩn, không vào kinh nữa) - đến phụ trách bảo giá. Có những cao thủ này bên cạnh, Triệu Cát càng có thể yên tâm chơi đùa.

Không đúng sao? Nếu không thì làm hoàng đế làm gì? Đã làm hoàng đế thì phải có thể chơi nhiều, vui nhiều hơn so với người khác, nếu không thì làm hoàng đế làm gì?

Y là người trời sinh đã có phúc phận này.

Thái Kinh dĩ nhiên cũng có cao thủ thuộc hạ của hãn hộ vệ.

Trong những người này, có một số cao thủ tuyệt thế như Thiên Hạ Đệ Thất, “Bát Đại Dao Vương”, còn có bốn người tóc trắng mặt đen thường ở bên cạnh bảo vệ hãn, bao gồm một lão nhân, một lão phụ, một thiếu nam và một thiếu nữ. Đội ngũ này rất hùng hậu, phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt. Hoàng đế tới Bát gia trang một chuyến, chưa tính đến chuyện ăn chơi, chỉ riêng chi phí về nhân lực cũng đã đủ cho người trong một tòa thành ăn hơn nửa năm.

Dù sao Triệu Cát cũng không quan tâm, bởi vì người chịu khổ không phải là y.

Còn về Đa Chỉ Đầu Đà, bởi vì nghe thấy thiên tử muốn đến làm khách tại Bát gia trang, cho nên đặc biệt chạy tới góp sức, hưởng hồ “ân tướng” Thái Kinh của hãn cũng tới nơi này.

Đương nhiên, ban ngày đã xảy ra chuyện Vương Tiểu Thạch tới làm loạn, hơn nữa còn đả thương Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà, khiến cho hai người rất mất hứng, nhưng cũng giả tăng cảnh giác gấp bội. Vương Tiểu Thạch cứu Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đi, bọn họ không hề truy kích, cũng chỉ hơi cảnh giác với Vạn Lý Vọng và Trần Bì, còn trọng điểm và sự chú ý hoàn toàn tập trung vào trận đá cầu diễn ra từ hoàng hôn đến gần tối, dùng để cung nghênh hoàng đế ngự giá “thân chinh”.

Có điều Long Bát ngầm tính toán, cho rằng Vương Tiểu Thạch đã cứu người nhà của hắn đi, vậy thì có thể ngủ yên không lo. Cho dù khiến Bạch Sầu Phi không vui, nhưng chỉ cần lấy lòng được thánh thượng, mặt rỗng vui vẻ, vậy thì cần gì quan tâm trong thiên hạ có kẻ rảnh rỗi nào cao hứng hay không.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Vương Tiểu Thạch bên kia vừa mới đi, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bên này lại lên vào. Luận về võ công thì hai người này kém xa Vương Tiểu Thạch, nhưng nếu luận về bản lĩnh gây họa, một tá Vương Tiểu Thạch cũng không thể so được với hai người bọn họ.

Hoàng đế lại “xảy ra chuyện” ngay trong nhà mình, còn có cả thái sư, chẳng những bị kinh hãi mà còn bị đánh, lần này thì xong rồi.

Chuyện này khiến Long Bát vô cùng lo lắng.

Còn “Bát Đại Dao Vương” thì phụ trách phòng thủ bên ngoài, nhưng hiện giờ không chỉ thái sư mà cả hoàng thượng cũng bị đánh, không bị tội chém đầu đã xem như may mắn lắm rồi.

Thế nhưng, bọn họ lại có một lý do để đùn đẩy trách nhiệm.

Bọn họ vốn đã phát hiện ra hai người “lạ mặt” này, hơn nữa còn sinh nghi, nhưng vì thấy Đồng Quán đại tướng quân và Vương Phủ đại nhân nói chuyện với hai người kia mấy câu, cho rằng là người quen, không dám tiến đến tra hỏi thân phận của hai người, do đó mới xảy ra chuyện.

Vương Phủ và Đồng Quán đều là đồng đảng tâm phúc của Thái Kinh, cũng là ái tướng và sủng thần của Triệu Cát, trong triều trên dưới ai dám trêu chọc?

Đến lúc này, ngay cả Vương Phủ và Đồng Quán cũng thấp thỏm bất an. Mặc dù ngày thường bọn họ được sủng ái nên kiêu ngạo, lúc này cũng sợ

hoàng đế trách tội xuống, đây đúng là một chuyện đau đầu. Bọn họ đương nhiên không biết hai người Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, nhưng vì háo sắc nên mới cười cợt mấy câu, không ngờ lại rước lấy tai họa này. Cho nên bọn họ cũng vội vàng quỳ gối bên ngoài biệt thự Biệt Dã, cúi đầu xin tội.

Không chỉ mấy người bọn họ lo lắng, trong Bát gia trang từ trên xuống dưới, còn có những nội giám cung nữ phụ trách trận đá cầu này, tất cả đều sợ bị liên lụy. Chỉ có Đa Chi Đầu Đà tự cảm thấy mình “hộ giá” có công, luận công ban thưởng nhất định sẽ có thu hoạch, tuy rằng có mất một ngón tay cũng chẳng oan chút nào.

Trong đó lại có một người mặt trầm mắt lạnh, cũng không biết hắc đang đắc ý hay là thất vọng.

Người này chính là “Thiên Hạ Đệ Nhất”.

Theo đạo lý, hắc đứng ra cứu Thái Kinh, đã lập được công lớn, nhưng hắc xuất thủ chậm trễ, khiến Thái Kinh chịu nhục, nếu như trách phạt e rằng hắc cũng có tội.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hắc lại không vui không buồn, lạnh lẽo vô tình, không biết hắc đang nghĩ gì, lại giống như đang dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn thấu tất cả.

Còn có một người vẫn luôn cười híp mắt, nhưng dáng vẻ lại rất nghiêm túc, có lúc còn ho giống như có một hạt đậu phộng mắc ngen trong cổ họng hắc. Lông mày, râu mép và râu cằm của hắc đều giống như một ngọn lửa màu trắng, thiêu đốt khuôn mặt đỏ như chín. Y phục của hắc hào hoa quý phái, nhưng lại có cảm giác như một người đang bị hành hình trên cột lửa.

Hắc đương nhiên chính là Mễ Thương Khung.

Phường Ứng Khán nhìn thấy liền khẽ cười, thừa dịp đông người, đột nhiên hỏi Mễ Thương Khung:

- Công công không sợ hoàng thượng giáng tội sao?

- Ta à? Ta có công mà, là do một tay ta cứu hoàng thượng về.

- Nhưng mà... theo ta thấy, công công đã sớm phát hiện ra hai người này lai lịch không rõ, nhưng trước đó lại không tra hỏi...

- Vậy sao?

- Không phải sao?

- Lúc ấy tiểu hầu gia người cũng có mặt ở hiện trường, không phải cũng đã phát hiện ra hai người này lai lịch bất chính sao? Hình như cũng đâu có cảnh báo... đúng không? Hà hà hà!

- À, ha ha!

- Ta vốn cho rằng bọn họ chỉ ra tay với thái sư, không ngờ...

- Đúng đúng đúng, ta cũng vậy. Lại nói, cứu người cũng nên chờ lúc hãn gặp nạn mới ra tay cứu giúp... như vậy chiến công mới nổi bật hơn, công lao cũng tương đối rõ ràng...

- Đúng là hiếm có, tuổi còn trẻ mà đã suy nghĩ như người từng trải rồi...

- Điều là do công công dạy bảo.

- Không dám, tiểu hầu gia đã trò giỏi hơn thầy rồi.

- Đâu có, công công thần cơ, cao thâm khó lường, ta còn khó theo kịp bóng lưng.

- Buồn cười là hôm nay Thái Kinh cũng phải chịu nhục trước mặt mọi người.

- Ta thấy...

Phương Ứng Khán như có điều khó nói.

- Thế nào?

Mễ Hữu Kiều lại không hiểu hẳn đang hoài nghi chuyện gì.

- Ta lại nghĩ...

Phương Ứng Khán cười cười như trẻ con, lộ ra hàm răng trắng như vỏ sò:

- Hẳn mới là người được lợi nhiều nhất trong chuyện này.

- Há?

Mễ công công cảm thấy kinh ngạc:

- Sao lại như thế?

Hẳn quả thật không dám tin.

- Sao lại như thế?

- Thái sư từng bị người ta tập kích trong miếu Thánh Hiền thờ phụng hẳn, khi đó hẳn đã dùng ngón cái và ngón út kẹp lấy một mũi tên. Võ công của hẳn tuyệt đối không tệ, chỉ là ít có cơ hội thi triển. Hôm nay đột nhiên lại bị Đường Bảo Ngưu khí thế hơn người tập kích, bị thua thiệt cũng là hợp lý.

Khi Phương Ứng Khán phân tích điều này, trên mặt lại có vẻ chất phác ngọt ngào, giống như một đứa trẻ lớn đang nhớ lại mùi vị của những viên

keo.

- Nhưng mà với thân thủ của Đường Bảo Ngưu, muốn đè thái sư xuống đánh như vậy, chuyện này lại không hợp lý...

- Người nói là, hãn cố ý để cho người ta đánh?

- Còn cố ý chịu nhục trước mặt mọi người.

- Cái gì! Chuyện này... đầu óc hãn có vấn đề sao? Chuyện này thì có lợi gì với hãn?

- Ngài nói đúng.

Phương Ứng Khán rất khiêm tốn, thậm chí nở một nụ cười có phần hèn mọn, giống như một đứa trẻ thông minh và biết nghe lời.

- Loại người giống như Thái Kinh, nếu không có lợi ích thật lớn, hãn tuyệt đối sẽ không phí công tốn sức... huống hồ là để bị đánh tơi tả trước mặt nhiều người như vậy.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cơ Phòng

Cha con Thái Kinh đều ở trong biệt thự Biệt Dã, con trai đang nhìn Thụ Đại Phong chữa thương cho phụ thân.

Thụ Đại Phong là em trai của Thụ đại phu.

Bạch Sầu Phi đã “mua” mạng của anh trai hắn, cũng “mua” luôn con người của em trai.

Thụ Đại Phong đã đứng về phía Bạch Sầu Phi, dĩ nhiên cũng phải phục vụ cho nghĩa phụ của Bạch Sầu Phi là Thái Kinh.

Y thuật của Thụ Đại Phong chỉ bằng một nửa anh trai hắn, nhưng như vậy cũng đã rất cao rồi. Những vết thương ngoài da trên người Thái Kinh, đối với Thụ Đại Phong quả thật chẳng thấm vào đâu.

Nhưng Thái Du lại tức giận bất bình nói:

- Đây là sao? Với công lực của phụ thân, tại sao lại bị một tên chó chết sỉ nhục như thế? Vậy là sao!

Thái Kinh lại không tức giận, chỉ cười một tiếng nói:

- Không phải long thể của thánh thượng cũng bị thương sao? Cha người cùng chịu nạn với ngài, đó là vinh quang vô thượng.

Không lâu sau, Thái Kinh lệnh cho con trai Thái Du đi vấn an thánh thượng. Mấy người con trai khác của hãn như Thái Thúc, Thái Thao đều chờ ở cửa, nóng lòng muốn biết phụ thân bọn họ có chuyện gì hay không. Thái Du chỉ nói:

- Rất tốt, lão nhân gia không sao cả.

Cho đến khi gặp Thái Tiêu, người mà Thái Du luôn xem là tâm phúc, hãn mới chịu nói:

- Ta thấy phụ thân bị thương không nặng, được còn nhiều hơn là mất.

Tư chất của Thái Tiêu hơi thấp, nghe lại không hiểu.

- Người đúng là ngốc. Lần này phụ thân là người duy nhất ở đó cùng chịu nạn với thánh thượng, đây gọi là “đồng cam cộng khổ”. Ngày sau khi thánh thượng nhớ lại chuyện này, tuy hơi mất mặt, nhưng có phụ thân cùng chịu nhục, cũng xem như là có bạn. Lại nói, phụ thân và thánh thượng trải qua chuyện này, ngày khác nếu có người vu cáo, bầm tấu phụ thân làm chuyện gì không đúng, người nghĩ xem, thánh thượng niệm tình cùng nhau chịu nạn, còn không đứng về phía phụ thân sao?

Thái Tiêu nghe được như hiểu mà không hiểu, chỗ hiểu chỗ không. Thái Du chỉ đành cười trừ.

Không lâu sau, Thái Tiêu gặp được huynh đệ Thái Vĩ. Thái Vĩ hỏi thăm tình hình của phụ thân, Thái Tiêu vì muốn chứng tỏ, liền nói với hãn những lời của Thái Du. Thái Vĩ lại đem những lời này nói cho thúc phụ Thái Biện của hãn biết.

Thái Biện rất khôn khéo, nghe xong liền nhớ kỹ trong lòng, sau đó hỏi anh trai của hãn chuyện này. Thái Kinh dĩ nhiên là giật mình, vội vàng truy xét ngọn nguồn, mới biết là do Thái Du nói. Sắc mặt của hãn lập tức trầm xuống, nói:

- Du nhi quá tâm cơ, cần phải đề phòng.

Chờ sau khi Thái Biện rời đi, Thái Kinh lại nhỏ giọng nói với phu nhân:

- Biện đệ cũng không có lòng tốt, biết rõ một khi nói ra chuyện này, ta sẽ cẩn thận đề phòng Du nhi. Hắn cũng cố ý tỏ vẻ trung thành, nhưng thật ra lại đang ly gián. Chúng ta cũng phải coi chừng hắn.

Khi đó, hắn bị Đường Bảo Ngưu đánh một trận tại Bát gia trang, nhưng lại tăng quan, tăng bổng lộc, càng được sủng ái, oai phong một thời trong triều, không ai sánh được.

Ngày đó, khi hoàng đế còn đang dưỡng thương tại biệt thự Biệt Dã. Người giám sát tạm thời Tô Hàng là Chu Miễn, con trai của đại phú hào Tô Châu Chu Trùng, bởi vì luôn thuận theo ý vua, lại giỏi tâm bocc nịnh hót, nhờ đó được Triệu Cát tán thưởng yêu thích, thường được gọi theo bên cạnh dự tiệc, từng nghe hoàng đế nhắc tới chuyện này, đã nói như sau:

- Trong nhiều người như vậy, chỉ có Thái khanh là trung thành nhất, vì cứu trăm mà cùng bị thương. Trăm tuy nhất thời sơ ý, nhưng nhân vật nhạy bén như Thái khanh cũng bị phục kích như vậy, hiển nhiên trăm bị thương cũng không oan. Ha ha, hắn còn bị thương nặng hơn trăm nhiều. Có thể thấy được lòng trung thành của hắn, đúng là đáng quý, nên khen thưởng nhiều hơn.

Chu Miễn rất biết nắm bắt thời cơ, liền kể lại chuyện này với Thái Kinh.

Trước đó, Thái Kinh đã cầu xin cho đám người Long Bát và Bát Đại Dao Vương. Triệu Cát nể mặt Thái Kinh cầu tình, vì vậy cũng đồng ý. Sau đó Thái Kinh lại xin ban thưởng cho đám người Đa Chỉ Đầu Đà và Thiên Hạ Đệ Thất, Triệu Cát cũng nhận lời tất cả.

Đến lúc này, người người đều cảm kích Thái Kinh vạn phần, nguyện vì hắn hi sinh quên mình. Thái Kinh chẳng cần bỏ ra chút bạc nào, đã có thể

khiến những nhân vật nổi danh trong triều đình và võ lâm này bán mạng cho hắn.

Hắn lại thỉnh cầu hoàng đế, giao hai tên thích khách kia cho hắn xử trí.

Triệu Cát vốn không có thời gian xử lý những “việc vặt” này, y rất bận, là bận chơi.

Y chỉ (tùy ý) hỏi một câu (chủ yếu là vì bị nhục bị đánh, cho nên mới nhớ tới chuyện này, nếu không, giống như những trung thần tướng hiền khác, sau khi giao toàn bộ cho Thái Kinh “xử trí”, y cũng không nhớ là có người như vậy, có chuyện như vậy): - Khanh muốn xử trí bọn chúng thế nào?

- Bấm cáo bệ hạ!

Thái Kinh lễ độ cung kính nói:

- Đương nhiên là bêu đầu trước mặt mọi người để răn đe. Thần đang muốn xin hoàng thượng phê chuẩn, để cho Mễ công công tự mình giám sát việc xử trảm, có thể bảo đảm đồng đảng của phạm nhân không thể đến cứu, không xảy ra sơ xuất.

Triệu Cát đương nhiên không từ chối.

Y cho rằng người sống trên đời, thích chơi là chơi, muốn vui là vui, quan tâm đến mấy chuyện lật vạt này đúng là chẳng có chút ý nghĩa nào.

Lúc này, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bị giải đến cơ phòng của Bát gia trang (nơi đó vốn gọi là thần cơ phòng, được bảo vệ nghiêm ngặt và bí mật hơn cả hang động Thâm Ký, vốn là nơi đám người Thái Kinh và Long Bát bí mật thương nghị). Canh chừng hai người bọn họ là “Thất Tuyệt Thần Kiếm”, bao gồm bảy đại cao thủ Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm

Quý, Kiếm Yêu, Kiếm Quái, Kiếm Ma và Kiếm, cho nên Thái Kinh rất yên tâm.

Thằng thăn mà nói, với hăn hiện giờ cũng chẳng có gì phải lo lắng.

“Kỳ quái” là, Thái Kinh cũng không đặc biệt sai người làm khó hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu. Hăn chỉ hạ lệnh làm cho bọn họ “không thể động dậy”, bao gồm không thể tổn thương người khác hoặc tổn thương chính mình, còn lại cứ để cho bọn họ ăn no, ngủ ngon, tất cả đều hầu hạ thật tốt.

Cứ như vậy trôi qua ba ngày.

Cái gọi là “đặc biệt”, đó là với tính cách và thông lệ của Thái Kinh, hăn lại “lễ nghĩa” với kẻ thù chính trị và cừu nhân của mình như vậy, đúng là không hợp với lẽ thường. Hăn đối xử với hai người Đường, Phương nhân từ như vậy, nói ra thật sự khiến người ta lạnh gáy.

Cùng lúc đó, hăn lại ra lệnh cho các đại tướng thủ hạ thăm dò động tĩnh của đám người Bạch Sâu Phi trong Kim Phong Tế Vũ lâu, còn có tung tích của Tô Mộng Chấm, hành tung của đám người Địch Phi Kinh và Lôi Thuần trong Lục Phân Bán đường, còn cả Vương Tiểu Thạch của Tượng Tị tháp, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát của hai đảng Phát và Mộng.

Trong khoảng thời gian này, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu ngoại trừ không được tự do tự chủ, vẫn được ăn no, mặc đẹp, ngủ ngon...

Đường Bảo Ngưu lại không cảm thấy có gì phải lạnh gáy, hơn nữa cũng chẳng có gì phải đề phòng.

Nếu đã đến thì cứ an tâm ở lại nơi này.

Dù sao đã rơi vào trong tay người khác, chẳng qua chỉ mất một cái mạng, hăn chẳng quan tâm.

Hắn lại thường tranh luận với Phương Hận Thiếu:

- Con chó mà ta đánh còn khó chơi hơn con thỏ mà người đánh. Hoàng đế cái gì? Gà cũng không bắt được một con. Con rùa Thái Kinh kia thì khác, hắn còn xảo quyệt hơn cáo, độc ác hơn sói, tàn nhẫn hơn cá sấu, chạy nhanh hơn cả chuột. Người xem, những năm gần đây, bao nhiêu chí sĩ thương dân yêu nước muốn giết hắn, nhưng đều sắp thành lại bại. Người thấy ta đề hắn xuống, binh binh bốp bốp, liên tục đánh mười bảy mười tám quyền...

Bình thường Phương Hận Thiếu vẫn luôn tranh luận. Người hắn đánh là hoàng đế, mà hoàng đế thì lớn hơn trời. Ngày đó hoàng đế cũng phải ăn nước bọt của hắn (hắn nhổ một bãi nước bọt vào Triệu Cát), Thái Kinh thì đã là gì.

Chỉ có điều, lần này hắn lại yên lặng như đang suy nghĩ gì đó.

Không ai tranh luận, Đường Bảo Ngưu lại cảm thấy không quen.

- Sao thế?

- Bọn chúng đối xử với chúng ta tốt như vậy...

Phương Hận Thiếu suy nghĩ nói:

- Người không cảm thấy có điểm không ổn sao?

- Chẳng qua là chết thôi.

Đường Bảo Ngưu hào sảng nói:

- Trừ chết ra thì chẳng có gì đáng ngại, mặc kệ hắn có âm mưu gì, ta chỉ cần đi thẳng về thẳng, bất khuất không hàng.

- Chúng ta chết, dĩ nhiên là khó tránh khỏi...

Phương Hận Thiếu lo lắng không yên nói

- Nhưng nếu làm liên lụy đến người khác, vậy thì...

Đường Bảo Ngưu chợt hiểu ý của hắn.

Hắn nhìn bờ vai gầy gò như con gái của vị huynh đệ kiêm chiến hữu này, trong lòng không khỏi đau xót, tiếp đó là sợ hãi.

Bọn họ đã làm liên lụy tới người khác... nhất là liên lụy đến các huynh đệ.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Cơ Thương (Thương Gắn Cơ Quan)

- Bọn họ lại dám đánh lên Thái Kinh!

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc. Chính hắn cũng từng có ý định giết chết Thái Kinh, sự kinh ngạc của hắn là lo lắng nhiều hơn sợ hãi.

Bởi vì hắn biết, chỉ với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, tuyệt đối không chọc nổi đám nhân vật Thái Kinh.

Hắn không hi vọng bọn họ “gặp chuyện không may”, bởi vì bọn họ là huynh đệ của hắn.

Huynh đệ là gì?

Huynh đệ chân chính vĩnh viễn sẽ đứng cùng một phía, ngày thường có thể trách mắng nhau, nhưng một khi gặp chuyện sẽ kề vai chiến đấu, cùng tiến cùng lui, sinh tử đồng lòng.

So với bằng hữu, giữa huynh đệ còn có hiểu ngầm, thậm chí còn nhiều hơn là trò chuyện.

Hắn từng cười nói với “các huynh đệ” này, so xem râu của ai nhiều hơn, tai người nào dài nhất, cũng đánh cuộc xem người nào kiếm được vợ trước tiên.

Lần đó, Đường Bảo Ngưu tự cho mình phong lưu nhất, mọi người đều đánh cuộc hẳn sẽ không chiếm được trái tim của Chu Tiểu Yêu.

Chuyện này lại khiến Đường Bảo Ngưu tức giận.

- Ta thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất kiếm khí trường giang lưỡng quảng hào kiệt giang sơn như họa anh hùng hảo hán sấm đặng giang hồ thần châu vô địch tịch mịch cao thủ thiên hạ hữu tuyết tuyết đại đan kiều đao thương bất nhập ý thiên đồ long đại hiệp truyền kỳ thập chỉ cầm tiên duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân... (quá dài, không thể chép hết được nên lược bớt) Đường tiền bối Bảo Ngưu cự hiệp.

Hắn hét lên, là một lần “hét” rất dài hơi:

- Lại không thể khiến Chu Tiểu Yêu xem trọng ta sao? Hừ, luận về mị lực thì ta có mị lực, luận về tướng mạo thì ta có tướng mạo, luận về anh hùng thì ta là anh hùng...

Lúc ấy Phương Hận Thiếu thông thả tiếp một câu:

- Người mà cũng xem là anh hùng, vậy thì mọi người đều là cẩu hùng rồi.

Câu này thiếu chút nữa khiến cho Đường Bảo Ngưu nổi khùng.

Thực ra, các huynh đệ cũng muốn làm hẳn nổi khùng. Có lẽ chỉ khi nổi khùng, hẳn mới có can đảm theo đuổi Chu Tiểu Yêu, không còn xấu hổ, không còn lùi bước, không còn vừa thấy giai nhân đã đỏ mặt, không làm anh hùng nổi.

Bọn họ còn so tài uống rượu.

Không phải so xem người nào tửu lượng cao hơn, người nào uống nhiều nhất thì người đó là anh hùng, như vậy thì chỉ làm nhục hai chữ “anh hùng”

mà thôi. Trong những người tửu lượng tốt cũng có kẻ nhất gan. Phải dựa vào mùi rượu mới thấy được dũng khí, đó chỉ là anh hùng hữu hạn; không uống rượu không thể làm hán tử, chỉ có thể xem là tửu quý, chẳng liên quan gì đến anh hùng.

Bọn họ đánh cuộc xem tửu lượng người nào kém nhất.

Quả nhiên lại là Đường Bảo Ngưu, hăn cao lớn nhất, nhưng tửu lượng lại bé như con muỗi.

So tài ăn cơm, không ai có thể hơn được Trương Thán.

So tài đọc sách, đương nhiên Phương Hận Thiếu là đệ nhất. Mặc dù hăn “trích dẫn kinh điển” thường trích sai kinh, dẫn sai điển, nhưng dù sao cũng không nhiều người nghe hiểu được, càng không nói đến chuyện chỉ giáo hăn.

Có điều hăn cũng nghèo nhất, hăn tự hình dung nghèo đến mức đã bắt đầu nhai lưỡi lót dạ, còn tự xưng là “Tiền Đáo Dụng Thời Phương Hận Thiếu” (tiền đến lúc cần dùng mới hận vì thiếu thốn).

Nếu so tài ăn cơm không hơn được Trương Thán, so ai say trước không nhanh bằng Đường Bảo Ngưu, so tài ngủ thì ngủ không qua được Chu Đại Khối Nhi, Thái Thủy Trạch lại so tài húp “cháo”.

Hăn húp cháo nhanh hơn tất cả, còn có thể trộn thêm mấy miếng dưa đồng thời nuốt vào cổ họng. Ngay cả Trương Thán ăn cơm đến mức chặt dưa cắt rau, cũng bội phục hăn từ đáy lòng, thở dài cảm thán.

Những huynh đệ này, ở cùng với bọn họ đúng là không lo tịch mịch, cũng không lo buồn tẻ.

Bọn họ tranh cãi bất cứ chuyện gì, so sánh bất cứ thứ gì, so xem móng chân ai dài, thậm chí là... lông mũi người nào dài hơn.

Nhưng một khi gặp chuyện, bọn họ lại đồng lòng đoàn kết hơn bất cứ ai. Giống như một thanh trường thương có gấn cơ quan, ngày thường chỉ thi triển thương pháp, nhưng một khi phát động cơ quan, lại là tên thương bắn ra khỏi chuôi, một kích tất sát.

Tình cảm của bọn họ tốt như vậy, đến nỗi hoàn toàn không ghen ghét, cho nên thứ gì cũng có thể đem ra so sánh.

Giữa băng hữu sẽ có rất nhiều “cấm kỵ”, chuyện gì có thể nói, chuyện gì không thể hỏi; nhưng huynh đệ thì đã sớm biết chuyện gì nên nói, chuyện gì nên hỏi, cho dù chọc giận đối phương, cũng có thể biết đối phương chỉ tức giận đến mức độ nào.

Nhưng hôm nay bọn họ lại chọc phải họa lớn bằng trời.

Bọn họ không chỉ xông vào nhà Long Bát...

(Nếu chỉ là chọc giận Long Bát, còn có thể hóa giải được.)

Bọn họ không chỉ đánh Thái Kinh...

(Chọc phải Thái Kinh, e rằng đã rất khó dẹp yên xung đột.)

Bọn họ lại còn đánh người không thể đánh nhất trên đời này, chọc người không thể chọc nhất trong thiên hạ...

Hoàng đế!

Đến nước này, Vương Tiểu Thạch cũng phải run giọng hỏi:

- Lão Đường và Đại Phương, bọn họ... thế nào rồi?

Vô Tình đáp:

- Bị bắt giữ, vẫn chưa chết.

Vương Tiểu Thạch tâm thần hoảng hốt:

- Như vậy... hoàng đế có bị kinh sợ không?

- Không chỉ kinh sợ.

Vô Tình lạnh lùng thốt:

- Vạn tuế gia còn bị hai vị Phương, Đường đè xuống đất đánh một trận.

Chợt nghe một tiếng cười ha ha, hóa ra là Vương Tử Bình nghe được liền hí hửng nói:

- Ta nghe nói hoàng đế này vốn hoang dâm vô đạo, mở một địa đạo từ trong hoàng cung dẫn đến kỹ viện, ăn chơi sa đọa, lại niêm phong tất cả kỳ trân dị bảo của dân gian, nói là của hãn. Đúng là đáng bị người ta đánh!

Vương Tiểu Thạch vội vàng ngăn lại, nhưng chợt nghĩ đến những lời tỷ tỷ hãn nói cũng không sai, nếu đã không sai cũng không thể ngăn cản được.

Lại nghe có tiếng vỗ tay hoan hô, hóa ra là Hà Tiểu Hà:

- Không ngờ đường đường là cửu ngũ chi tôn, lại bị hai vị huynh đệ của chúng ta đánh đến sắp mặt, hì hì, bọn họ đúng là uy phong thật!

Vào thời điểm này, nói những lời như vậy, đúng là không chỉ mắc tội chém đầu mà còn phải tru di cửu tộc.

Vô Tình nói:

- Bọn họ không chỉ đánh hoàng đế, còn đánh Thái Kinh một trận.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn nhau một cái. Thiết Thủ trầm giọng nói:

- Từ xưa tới nay, khi hoàng đế và tể tướng đang đắc thế cầm quyền, lại bị người trong nước đánh như vậy, có lẽ vẫn là lần đầu tiên.

Lãnh Huyết chỉ nói ba chữ:

- Hảo hán tử.

Truy Mệnh thở ra một hơi dài:

- Bọn họ thật sự làm được.

Bọn họ nói ra những lời này, đương nhiên cũng không chỉ mắc tội chém đầu, nhưng bọn họ đều nói.

Bởi vì Vương Tử Bình đã nói, Hà Tiểu Hà đã nói, Vương Tiểu Thạch lại không ngăn cản, cho nên bọn họ cũng lập tức bày tỏ thái độ, nói những lời tương tự.

Như vậy chẳng khác nào bày tỏ “đứng cùng một phía”.

Bọn họ là hảo hán trên giang hồ, bọn họ vĩnh viễn sẽ không để bằng hữu của mình khó xử.

Bọn họ không sợ chuyện, bọn họ cam tâm bất chấp dư luận, cho nên bọn họ không tiếc nói những lời không nên nói, bởi vì bọn họ xem những người này là bằng hữu.

Bằng hữu.

Ngoại trừ huynh đệ, hai chữ này có thể khiến cho giang hồ hảo hán, nhi nữ cân nhắc huyết dăng trào, không sợ sinh tử.

Kết quả của không sợ sinh tử, thông thường chính là cái chết.

Mạng chỉ có một cái, ai cũng như nhau, hết sức công bằng, chết rồi sẽ không còn nữa.

Chỗ đáng sợ nhất của chiến tranh, đó là vì ham muốn cá nhân của vài kẻ có dã tâm, mà hi sinh tính mạng của ngàn ngàn vạn vạn người khác.

Có điều đối với hiệp khách, sinh mệnh dĩ nhiên là quý giá, nhưng giống như hoa chỉ nở một lần, trăm năm như một giấc mộng, nếu tham sống sợ chết, kéo dài hơi tàn, không bằng vì chuyện đáng giá mà chết một cách oanh oanh liệt liệt, còn hơn ép dạ cầu toàn.

Những người không hiểu suy nghĩ của bọn họ, lại cho rằng bọn họ ngu ngốc.

Bọn họ ngu ngốc, nhưng nếu không có những kẻ ngu ngốc và chuyện ngu ngốc như vậy, thế giới này đã xấu xa kinh tởm đến mức khiến mọi người đâm đầu vào tường chết đi rồi.

Vương Tiểu Thạch đã biết xảy ra chuyện gì. Sau khi biết rõ, hắn lại trở nên trầm tĩnh, một lúc sau mới hỏi:

- Bọn họ... đang ở đâu?

Hàng mi dài của Vô Tình chớp vài cái:

- Trong Bát gia trang, nhưng người không thể đi.

Vương Tiểu Thạch cười một tiếng, lộ ra hàm răng cửa trắng như đá cuội bên bờ sông.

- Ta mới từ nơi đó trở về.

Vô Tình đương nhiên hiểu ý của Vương Tiểu Thạch, nhưng y lại lắc đầu, kiên định lắc đầu.

Bởi vì tướng mạo của y còn đẹp hơn những cô gái mỹ lệ, ngũ quan còn thanh tú hơn những nữ nhân xinh đẹp, lúc y kiên định, kiên quyết và kiên

ngộ lẫn đầu như vậy, lại có một loại khí khái nam tử đoạn tuyệt, cô tuyệt và trác tuyệt.

- Đó là vừa rồi.

Y nói:

- Bây giờ thì không được.

- Tại sao?

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không phải không hiểu, chỉ là hắn vẫn chưa hết hi vọng.

- Bởi vì ban ngày bọn họ không phòng bị.

Vô Tình lạnh lùng nói:

- Bây giờ bọn họ đang chờ người.

Y bổ sung:

- Người không có cơ hội.

Vương Tiểu Thạch nhíu mày.

Con người hắn tuy đã trải qua sương gió, nhưng vẫn không thay đổi vẻ ngây thơ chất phác. Dáng vẻ của hắn rất trẻ con, nhưng chân mày lại không che giấu được bản sắc anh hùng. Khi đôi mày rậm của hắn nhíu lại, lại hiện lên một loại biểu tình khổ cực kiên nghị.

Vô Tình lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy sự “bất phục” của hắn:

- Chuyện này quá khó, cho dù người có thi triển được “Kinh Diễm nhất thương”, cũng không thể xông vào “cơ phòng”, đánh không lại “Thất Tuyệt

Thần Kiếm"... huống hồ nơi ấy không chỉ có bảy tên tuyệt thế thần kiếm thủ kia.

- Đao phải mài mới sắc bén, chuyện phải khó mới vĩ đại, bằng hữu phải trải qua gian nan mới thấy tình nghĩa.

Vương Tiểu Thạch nói, mang theo vẻ cười khổ và tự giễu:

- Có lẽ đây chính là thời khắc khảo nghiệm.

Vô Tình trầm mặt nói:

- Bây giờ người đi chỉ là chịu chết.

Vương Tiểu Thạch cười, hỏi ngược lại:

- Nếu bây giờ Lão Đường và Đại Phương đổi thành Thiết Thủ và Truy Mệnh, Thịnh sư huynh vẫn nói như vậy sao?

Ánh mắt Vô Tình hiện lên ý cười lạnh lùng, giống như tảng băng nói:

- Ta tuyệt đối sẽ không đi Bát gia trang cứu bọn họ. Trưa hôm nay các người có thể xông vào, đó là vì bọn họ không đề phòng. Hai tên hoang đường kia có thể xâm nhập, đó là thừa nước đục thả câu. Bây giờ, có ít nhất bảy trăm tên cao thủ hạng nhất mai phục ở đó, người đi chỉ khiến cho nhiều huynh đệ vô tội khác vì cứu người mà chết.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc:

- Ngài thật sự thấy chết mà không cứu sao?

Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như có chặt đầu hắn cũng không tin.

- Ta chỉ là không đi, chứ không phải không cứu.

Vô Tình thông thả nói:

- Ngày kia, bọn họ sẽ áp giải Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu ra chém đầu trên đường.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Địch Cơ (Hành Động Của Địch)

Vương Tiểu Thạch đã nghe rõ, cũng đã hiểu rõ.

- Có điều, bọn họ cũng sẽ bày thiên la địa võng, chờ các người đến cướp pháp trường.

Vô Tình lãnh khốc nói:

- Giết người thì dễ cứu người khó, từ xưa đến nay đều như thế. Võ học vốn coi trọng phán đoán hành động của địch, nhưng hiện nay người đã mất hết tiên cơ, lại kích động muốn ra tay, chỉ vì hai tên dở hơi kia mà đánh đổi tính mạng của tất cả hảo hán, hi sinh mà không thu hoạch được gì, chỉ có kẻ điên mới làm như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Muốn cứu người, cũng chỉ là chuyện của một mình ta.

Vô Tình nói:

- Nhưng ai cũng biết người là lãnh tụ của Tượng Tị tháp.

Vương Tiểu Thạch:

- Hôm nay thì phải, có lẽ ngày mai lại không phải.

Lương A Ngưu nghe hiểu được một chút ý tứ trong lời nói của Vương Tiểu Thạch, liền lớn tiếng nói:

- Chuyện của Tiểu Thạch Đầu cũng là chuyện của chúng ta. Cho dù người không nhận chúng ta, chúng ta cũng đã quyết định, có họa mọi người cùng gánh, có phúc cũng không để cho người hưởng một mình.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chuyện này dù sao cũng là của cá nhân ta...

Hà Tiểu Hà trề đôi môi mỏng:

- Cũng không phải một mình người quen biết Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, người cứu được, tại sao chúng ta lại không cứu được?

Vương Tiểu Thạch chợt quay sang Thái Truy Miêu và Lương Sắc vái một cái, nói:

- Có một việc, ta muốn nhờ hai vị giúp đỡ!

Lương Sắc thấy thần sắc của Vương Tiểu Thạch nghiêm trọng, biết đây là chuyện không thể xem thường, liền nói:

- Xin phân phó!

Cặp mắt lớn của Thái Truy Miêu chớp chớp, run giọng nói:

- Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ tuân lệnh.

Hắn lại giải thích:

- Ta run giọng không phải vì sợ, chỉ là vì khẩn trương.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch khẽ đảo qua Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình, nói:

- Các người cứ trình nhanh, tối nay hãy nhanh chóng đưa cha ta và Bình tỷ rời khỏi cửa đông, đến Hồ Bắc nương nhờ vị Lệ Tiêu Hồng Lệ nhị nương làm nghề tạp kỹ trong Bài giáo, bà ấy sẽ giúp ta tìm một nơi ổn định cho bọn họ. Cho dù kiếp này có thể gặp lại hay không, Tiểu Thạch sẽ không quên đại đức của hai vị.

Cặp mắt to của Thái Truy Miêu lại chớp chớp, nghe không hiểu:

- Người...

Hắn muốn hỏi lại thôi.

Lương Sắc lại nói:

- Được, người yên tâm đi, họ Lương hay họ Thái, chỉ cần còn mạng nhất định sẽ hoàn thành chuyện này.

Vương Tiểu Thạch nhìn Thái Truy Miêu và Lương Sắc một hồi lâu, trong mắt đầy vẻ biết ơn, nhưng lại không nói ra một chữ “ạ”.

Hắn chỉ đưa ra một yêu cầu với Tứ Đại Danh Bổ:

- Đợi lát nữa, làm phiên hai trong số các vị theo ta đến đường lớn Hoàng Khố một chuyến, được không?

- Được.

Vô Tình trả lời không do dự:

- Người chọn ai?

- Thiết nhị huynh.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Còn có Thôi tam ca.

Thiết Thủ lập tức đáp:

- Được.

Truy Mệnh gật đầu.

Bọn họ đều không hỏi tại sao.

Nhưng Vương Tử Bình lại không nhìn được, trừng đôi mắt to, nghi vấn hiện lên trong mắt còn rõ hơn trong miệng thốt ra:

- Người nào phải đi?

- Tỷ và phụ thân.

Vương Tiểu Thạch đáp.

- Người không giữ chúng ta sao? Chúng ta vừa mới gặp lại mà!

- Nhưng mà ở lại trong kinh không an toàn, nên đi thì tốt hơn.

- Người không đi với chúng ta sao?

- Không.

- Tại sao?

- Ta phải ở lại đây, còn một số chuyện phải làm.

- Người muốn hai người này đưa chúng ta đi?

- Đúng.

- Bọn họ à? Có được không?

- Được, bọn họ là huynh đệ của ta.

- Chúng ta không thể không đi sao?

Vương Tiểu Thạch mệt mỏi nhưng vẫn cố sức gật đầu.

- Bởi vì nếu chúng ta không đi, Thạch Đầu nhi sẽ rơi vào mưu kế của kẻ địch. Chúng ta là sơ hở của nó, cũng là tử huyệt của nó.

Vương Thiên Lục chợt run rẩy, dùng tay trái đặt lên cánh tay Vương Tiểu Thạch, tay phải gắng sức cầm tay Vương Tử Bình, buồn bã nói:

- Chúng ta nên đi thôi.

Vương Tử Bình cũng đã hiểu, Vương Tiểu Thạch làm như vậy hoàn toàn là do tình thế bất đắc dĩ, còn bất đắc dĩ hơn so với “thân không do mình”.

Vừa gặp mặt đã phải chia ly, chưa nói thân tình đã phải đi.

Thiết Thủ, Truy Mệnh và Vương Tiểu Thạch đi đến đường lớn Hoàng Khố.

Đường lớn đang vào đêm, người đi đường nhộn nhịp, trái hàng bày bán, vô cùng náo nhiệt.

Ba người đi đến trung tâm đường, Vương Tiểu Thạch chợt ngừng lại.

Thiết Thủ và Truy Mệnh đi phía sau hăn cũng dừng bước.

Ba người cách nhau khoảng chừng bảy thước.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên xoay người lại, dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào đối phương, chống nạnh chửi như tát nước, âm thanh từ đan điền bức ra, vang vọng như sấm:

- Tứ Đại Danh Bổ Các người là thứ gì, lại không cho người khác chút mặt mũi nào, ngay cả huynh đệ của ta cũng dám lòng bắt. Người đã mừng

một, ta sẽ mười lăm, được, từ nay về sau, họ Vương ta cắt đứt quan hệ với các người, là địch chứ không phải bạn...

Trong phút chốc, những người đi đường đều dừng lại, yên tĩnh lắng nghe Vương Tiểu Thạch lớn tiếng giận dữ mắng hai vị danh bộ danh chấn thiên hạ.

- Bốn tên chó săn các người, chống lưng cho quan, nối giáo cho giặc, phục vụ cho vương đình, loại giang hồ bại hoại này đâu phải sư huynh đệ của Vương Tiểu Thạch ta, ngay cả làm bằng hữu cũng không xứng...

Nói xong, hắn vận chưởng như đao, “cắt” tay áo bên phải của mình ném xuống đất, còn ra sức giẫm đạp mấy cái trước mặt mọi người, sau đó nghênh ngang rời đi.

Mọi người đều xôn xao.

Tứ Đại Danh Bộ danh chấn giang hồ lại bị sỉ nhục trước mặt mọi người, bị người khác chửi mắng như vậy, khiến mọi người đều thấp giọng bàn tán, nghị luận sôi nổi.

Thiết Thủ và Truy Mệnh đứng trong đám người, không trả lời, cũng không mắng lại.

Vẻ mặt Thiết Thủ thần thờ, vẻ tang thương trong mắt Truy Mệnh càng đậm hơn.

Tại đường Thống Khố, Lãnh Huyết như ngọn lao đứng thẳng sau lưng Vô Tình, hỏi:

- Hắn gọi nhị ca và tam ca đi làm gì?

- Đại khái là đi nói mấy câu.

- Mấy câu? Nói gì?

- Mấy câu bày tỏ thái độ.

Vô Tình lạnh nhạt nói, trong thanh âm đã có vẻ mệt mỏi, hoá ra vừa rồi dò la tin tức đã khiến y hao tổn không ít tâm lực.

Nhưng y thủy chung vẫn không quay đầu.

- Bày tỏ thái độ? Thái độ gì?

- Biểu thị hăn là hăn, còn chúng là của chúng ta.

Âm điệu của Vô Tình không biết là ưu thương hay thông thả:

- Từ nay về sau, hăn làm gì cũng không liên quan đến chúng ta.

Lãnh Huyết chợt hiểu.

Bởi vì hiểu cũng không có nghĩa là đồng ý, cho nên hăn nói một câu, không biết là cho đại sư huynh nghe hay là cho chính hăn nghe:

- Chuyện trên đời, há có thể nói không liên quan là không liên quan...

Lời còn chưa dứt, bỗng có người hỗn hển chạy đến, nói rằng muốn tìm Vương Tiểu Thạch có chuyện khẩn cấp.

Người tới là hán tử của Tượng Tị tháp, hơn nữa dáng vẻ lúc đến đã vô cùng cấp bách.

Đáng tiếc Vương Tiểu Thạch lại mới vừa đi.

Vô Tình lập tức bảo Lãnh Huyết dẫn người này đến đường lớn Hoàng Khố tìm Vương Tiểu Thạch. Nhưng bọn họ chỉ thấy Truy Mệnh thần sắc cô đơn, còn Vương Tiểu Thạch đã đi rồi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thân Thể Trong Trắng

Ánh nền lập lòe.

Ôn Nhu nằm gục trên bàn, giống như bất chợt thiếp đi, khuôn mặt còn hồng nhiên hơn đứa trẻ, lại có một nét đẹp đặc trưng của thiếu nữ khiến người khác động tâm.

Bóng đêm ngoài cửa sổ đang gào thét.

Bạch Sầu Phi nhìn khuôn mặt xinh đẹp này một hồi lâu, trong lòng hẳn cũng đang có một cuộc chiến căng thẳng. Nàng thuần khiết như vậy, mình có nên vấy bẩn nàng hay không? Nàng và mình vốn là thanh bạch, có nên vì dục vọng nhất thời mà phá hư quan hệ hài hòa này? Nàng vốn khá thích mình, có nên vì một lúc xung động mà mất đi một người bạn, tăng thêm một kẻ địch?

Nhưng hẳn chợt nhớ tới Vương Tiểu Thạch.

Nghĩ đến Vương Tiểu Thạch, hẳn lại cười dữ tợn.

Vương Tiểu Thạch quả thật có nhiều bằng hữu, huynh đệ, quý nhân, hồng phần trợ giúp. Nhưng chỉ cần chiếm được liễu Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch chẳng khác nào ngã lộn nhào trên tay hắn.

Đó thật sự là một chuyện rất thống khoái.

Hắn lại nhớ đến Tô Mộng Châm.

Nhớ đến Tô Mộng Châm, hắn càng nở nụ cười đắc ý.

Tô Mộng Châm rốt cuộc đã chết hay chưa? Không ai biết. Hắn hoài nghi, con người bệnh tật lẽ ra phải chết sớm hai mươi hai năm này vẫn còn sống, đang ở trong bóng tối chờ cơ hội phục thù hắn. Hắn cảm thấy đó là sự thật chứ không phải chỉ đa nghi. Hắn vẫn không tin Tô Mộng Châm thật sự lại chết không còn hài cốt, không thể yên lòng được. Nhưng hắn cũng hoài nghi, Tô Mộng Châm dù có chết cũng sẽ cố ý hủy diệt thi thể, khiến hắn cả đời không thể an tâm, bởi vì hắn không tìm được bất cứ cơ hội nào để Tô Mộng Châm chạy thoát. Trong sự bồn chồn lo lắng như vậy, nếu cường chiếm tiểu sư muội duy nhất của Tô Mộng Châm, đúng là một thắng lợi cực lớn và sự trả thù vô cùng vui sướng.

Đó cũng là một chuyện rất sáng khoái.

Quan trọng hơn vẫn là, hắn muốn nàng.

Nàng đẹp như vậy, bộ ngực hơi nhô lên, lúm đồng tiền phớt màu hồng phấn, làn da mềm mại nhẵn bóng, mùi thơm xử nữ... hắn muốn có nàng.

Vì vậy hắn bắt đầu ra tay, cường chiếm một cô gái thuần khiết, một thân thể trong trắng.

Trương Thán đột nhiên tỉnh giấc.

Mơ mơ màng màng ngồi đợi một hồi, Trương Thán bất chợt thiếp đi, sau đó giống như gặp phải ác mộng (nhưng hắn lại hoàn toàn không nhớ được cơn ác mộng kia, gần như khi vừa tỉnh lại thì đã quên hết tất cả), hay là vì cảnh giác được chuyện gì đáng sợ nên tỉnh lại.

Hắn vừa tỉnh lại, trông thấy Thái Thủy Trạch đang nhìn mình, như cười mà không cười.

Hắn lập tức nổi nóng.

Hắn vốn là một người quý trọng sinh mạng, không dễ ngủ gật. Thấm Hồ Thiền Thấm lão đại từng nói với hắn, ngủ quá nhiều là một sự sa đoạ, càng ngủ thì càng sa đoạ. Thời gian ngủ của một người càng nhiều, thời gian sống sẽ càng ít đi. Giấc ngủ cần thiết mà con người dự tính vốn dài hơn nhiều so với thực tế, mà lại sai lầm cho rằng ngủ càng nhiều thì càng sống lâu, sống tốt hơn, thân thể khỏe mạnh. Thực ra điều này không hề có căn cứ. Có người một ngày ngủ hai ba giờ đã đủ, có người hai ba ngày ngủ một giấc đã quá nhiều. Những người thích ngủ thông thường đều không phải là người chăm chỉ, ngay cả lúc tỉnh táo bọn họ cũng chưa chắc đã chuyên tâm làm việc, mà thời gian duy nhất bọn họ không ngủ là dùng để chơi đùa.

Một người trong lòng không có chí lớn, lúc thất vọng khó khăn sẽ dễ béo lên. Bởi vì tâm lý muốn chiều cổ bản thân nhiều một chút, xem như là bù đắp, cho nên nhất định sẽ ăn nhiều ngủ nhiều.

Do đó béo phì cũng là một loại bệnh.

Trương Thán thích ăn cơm. Hắn đặc biệt thích cơm, giống như kiếp trước hắn từng phóng hỏa thiêu cháy ruộng lúa của tất cả mọi người trong thôn, hay là kho gạo ở nơi nào đó, kiếp này phải mò từng hạt, vét từng chén, nhai kỹ nuốt vào, nhằm để bù đắp, xem như báo ứng. Hắn ăn nhiều cơm thì lại buồn ngủ, dĩ nhiên là rất dễ béo phì.

Cho nên hắn cố gắng ngủ ít đi một chút, làm việc nhiều một chút. Hắn dùng thước dây đo vòng eo của mình, trông thấy mới hơn hai mươi tuổi đã hơn ba mươi sáu tấc, khiến cho hắn cũng không dám tự tăng bốc mình.

May mắn hắn cũng là một người thích làm việc, xem công việc giống như giải trí. Hắn tin vào sự “cố gắng” và “chịu đựng”, mà muốn thành công thì phải “cố gắng”, muốn nở mày nở mặt thì phải biết “chịu đựng”.

Trước mặt Thái Thủy Trạch, hắn càng không muốn ngủ gật, bởi vì như vậy chẳng khác nào tỏ ra yếu kém.

Hắn quả thật không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt một kẻ mà hắn cho là “hèn nhất”.

Nhưng không biết tại sao, từ sau khi hắn và Thái Thủy Trạch trải qua chiến dịch chùa Lão Lâm, trong đầu luôn hỗn loạn, trong lòng hay ngơ ngác, mệt mỏi, rất thích ngủ. Có điều khi vừa khép mắt lại, hắn sẽ nằm mơ (hay là nhìn thấy) một cô gái ngọt ngào trên mặt có vết sẹo.

Chẳng lẽ là vì trong trận chiến đó, huyết đạo của hắn bị Vô Mộng Nữ khống chế, vì phản kháng nên đã phát động “Phản Phán thần công”, khiến cho hai người dính vào với nhau, không thể phân chia. Mặc dù cuối cùng đã tách ra, nhưng rốt cuộc có phải trên người nàng (trong lòng) có chút gì đó vẫn ở lại trong cơ thể mình, mà mình cũng có chút gì đó ở lại chỗ nàng hay không?

Bản thân hắn cũng không biết rõ, nhưng hắn thường buồn ngủ, thường nhớ đến nàng, thường mơ thấy nàng... Đến nỗi chính hắn cũng không phân biệt được, rốt cuộc là vì thường ngủ nên thường gặp nàng, hay là vì muốn gặp nàng nên thường ngủ.

Nhưng hắn lại căm ghét bản thân, tại sao vào thời điểm trọng yếu và trọng đại này lại ngủ thiếp đi.

Mặc dù chỉ cần có gió thổi cỏ lay, hắn sẽ lập tức tỉnh dậy, nhưng vào giờ phút quan trọng này lại có hiện tượng thất thần, hắn cảm thấy rất nhục nhã.

Có điều lần này hắn lại gặp ác mộng, chứ không phải nằm mơ thấy nàng, vì vậy càng khiến hắn bức bối.

Vì vậy hắn hung hăng hỏi:

- Người nhìn cái gì?

Hắn ghét nhất người khác nhìn khi hắn đang mệt mỏi và ngủ.

Từ sau chiến dịch chùa Lão Lâm, Thái Thủy Trạch bị Triệu Họa Tứ đá vào trán, vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, có thể sống được đã xem như kỳ tích. Khuôn mặt hắn không biết sợi gân nào bị đá hư, đến nỗi mặt méo mó, miệng nghiêng nghiêng, thân thể vẫn thường phát ra mùi hôi, tóc cũng càng ngày càng khô vàng thưa thớt, suốt ngày vẻ mặt luôn cười cười, ngay cả lúc không nên cười cũng vậy. Trương Thán cũng hoài nghi, lúc hắn đang cười có phải là cười thật hay không, lúc nhìn đông nhìn tây có phải là đang nhìn thật hay không.

Thái Thủy Trạch dường như vẫn đang đợi Trương Thán tỉnh dậy, nhưng lại không dám quấy nhiễu đối phương... Hắn biết Trương Thán xem thường hắn, cũng căm ghét hắn, càng không chịu tha thứ cho hắn.

- Ta cảm thấy có điểm không đúng.

Thái Thủy Trạch đề giọng nói xuống rất thấp.

- Thế nào?

Trương Thán giả vờ như không hề chú tâm.

- Nơi này giống như không có chuyện gì, nhưng bên ngoài lại điều động rất nhiều người. Nếu như ta không đoán sai, bọn họ là đang bày trận.

- Bày trận? Đối phó với chúng ta mà phải dùng đến trận thế lớn như vậy sao?

- Không cần.

Sự nghi ngờ của Trương Thán là xuất phát từ “lượng sức”.

Cậu trả lời của Thái Thủy Trạch lại là “thực tế”.

Như vậy, lời nói của hai người càng có thể nhanh chóng tiếp cận chủ đề:

- Người nói là... bên ngoài trong lầu điều động nhân thủ, không phải là vì chúng ta?

Thái Thủy Trạch thần sắc ngưng trọng gật đầu, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười kì dị kia.

Trong đại sảnh, mấy ngọn đuốc lay động phần phật, khiến cho bóng mờ chiếu lên mặt hai người không ngừng lắc lư, nhìn càng giống như quỷ ma yêu dị.

Trương Thán hít sâu một hơi.

- Ý của ngươi là, muốn đối phó với chúng ta, chỉ cần Bạch Sầu Phi ra tay là được, không cần phải điều động binh lực như vậy?

- Cho dù Quỷ Kiến Sầu không ra tay, chỉ với đám thủ hạ của hắn, bất kể Lô Mị hay là Cát Tường Như Ý, muốn đối phó với chúng ta cũng dư sức rồi.

- Như vậy, bọn chúng không phải nhằm vào chúng ta, nhưng lại chờ sau khi chúng ta vào trong lầu mới điều động binh lực, chẳng lẽ là...

Nói tới đây hắn bỗng dừng lại, nhất thời không nói được nữa.

Nếu không phải vì bọn họ, vậy thì vì ai?

- Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì.

Trương Thán lập tức đưa ra phản ứng và suy luận:

- Cũng không nên kinh động Tiểu Thạch Đầu.

Lần này Thái Thủy Trạch lại lắc đầu, trên mặt vẫn mang theo nụ cười giả tạo kia.

Sắc mặt Trương Thán lại không cao hứng:

- Tại sao, chẳng lẽ muốn Vương tam ca đi tìm chết?

- Người đừng quên tại sao chúng ta lại tiến vào đây.

- Ôn cô nương?

- Đúng.

Thái Thủy Trạch cười thâm nói:

- Chúng ta có thể vì cô ấy mà tự nguyện đưa dê vào miệng cọp, nếu như cô ấy gặp nạn, Vương lão tam dĩ nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Huống hồ Ôn cô nương có phân lượng rất lớn trong lòng hắn, hơn nữa cô ấy còn là sư muội của Tô lâu chủ...

Trương Thán giật mình, chuyện này thật sự không thể xem thường.

- Nói như vậy, Ôn Nhu chẳng phải là...

Hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Trên Lưu Bạch hiên ở tầng cao nhất Bạch lâu, đèn đuốc vẫn ấm áp như trước, nhưng Ôn Nhu có phải đã lâm vào hiểm cảnh hay không?

Hắn lại xoay đầu nhìn Thái Thủy Trạch.

Nụ cười của Thái Thủy Trạch càng kì dị, trong mắt ẩn giấu sự lo lắng còn sâu, còn nặng, còn tối hơn so với bóng đêm.

Lúc này trong Lưu Bạch hiên, Bạch Sầu Phi đã quyết nhất định phải tận tình giày xéo đóa hoa tươi kiều diễm này. Nhưng hắn nhất thời vẫn chưa

quyết định, rốt cuộc nên tắt đèn thống khoái chơi đùa với nàng một phen, hay là để đèn sáng tử tế hưởng thụ nữ nhân này, sau này có thể nhớ được mỗi chi tiết lúc cưỡng chiếm một cô gái xinh đẹp thuần khiết.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tắm Thân Xử Nữ

Tại Tượng Tị tháp cách Kim Phong Tế Vũ lâu năm dặm, “Tòa Cốt Dương Hôi” Hà Trạch Chung còn đang ngây ngô coi chừng lối ra vào.

Bởi vì quá nhàm chán, hắn đành phải nhìn chỉ tay của mình, lật qua lật lại, lông mày nhíu rồi lại giãn, cau rồi lại mở, nhưng vẫn không nhìn ra nguyên cớ gì.

Lúc này, người của Tượng Tị tháp ra ngoài đã lục tục trở về. Tượng Tị tháp giống như một đại gia đình thân thiết, những đứa trẻ lang thang bên ngoài đã chán lại muốn trở về nhà.

Lần này, ba người trở về đều là phần tử tinh anh của Tượng Tị tháp. Ban ngày bọn họ phân biệt được phái ra ngoài, chấp hành công việc được Vương Tiểu Thạch giao cho. Bọn họ là “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội, Chu Tiểu Yêu và “Độc Bồ Tát” Ôn Bảo.

Bọn họ đang cười cười nói nói, tán gẫu với đám người Thương Sinh Thạch, Tần Tổng Thạch và Hạ Tâm Thạch. Lúc đi qua bên cạnh Hà Trạch Chung, thấy hắn đang nhìn đường chỉ tay của mình, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chu Tiểu Yêu cố ý lật bàn tay dày nặng của hắn lên, cười nói:

- Tới tới tới, để ta với người xem một chút...

Nàng vốn từng rơi vào lầu xanh, gặp nhiều loại khách, dĩ nhiên hiểu một chút về cách nhìn người, cũng biết sơ về thuật xem tay xem mặt. Nàng thấy Hà Trạch Chung ngốc nghếch đến khả ái, muốn tặng cho hắn mấy câu. Nhưng nàng vừa nhìn, trông thấy lòng bàn tay dày của người này chỉ có ba đường kẻ thật sâu như đao khắc, ngoài ra không còn gì nữa, cũng không có cơ hội phát huy sở trường. Nàng biết người trước mắt này là một tên ăn no không biết làm gì, nhiều nhất chỉ cố gắng ngủ, đừng nói là đại thành đại bại, ngay cả suy nghĩ vớ vẩn cũng chẳng có, đành phải xì một tiếng nói:

- Ha, thật đơn giản. Mặt trời mọc, mặt trời lặn, ăn cơm, lên giường, đắp chăn, còn nhìn chỉ tay cái gì!

Hà Trạch Chung cũng không để ý, chỉ lầu bầu:

- Cuộc đời vốn chỉ đơn giản, sinh lão bệnh tử, đứng lên, nằm xuống, đi lại, phức tạp như vậy để làm gì?

Chu Tiểu Yêu chỉ cười một tiếng, tùy ý hỏi một câu:

- Tiểu Lão Đường và Hắc Thán Đầu đâu rồi? Không phải đến phiên bọn họ đối ca sao?

Hà Trạch Chung đang muốn trả lời, Ôn Bảo lại nở nụ cười:

- Ô hay, hôm nay Chu thánh chủ lại nhớ đến Đường cự hiệp của chúng ta. Xem ra, Đường đại cự hiệp tốn công chuyển này và khổ tâm phen này quả thật không uổng phí.

Chu Tiểu Yêu liếc Ôn Bảo một cái:

- Người đứng là miệng lưỡi bôi dầu, chắc ta phải thay người đối tên lại một chút.

- Đổi tên? Căn cứ vào Hà Lạc Lý Số * sao?

Hạ Tầm Thạch nghe được cũng tới tham gia náo nhiệt:

- Là căn cứ vào Hà Lạc Lý Số đổi tên sao? Ta cũng biết một chút.

* Hà Lạc Lý Số là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành... bằng cách lập quẻ Tiên thiên với hào nguyên đường và quẻ Hậu thiên; căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

Vẻ mặt Chu Tiểu Yêu nghiêm trang, đôi mắt đẹp mang sát ý:

- Ta chỉ đổi một chữ của hần.

Ôn Bảo cười ha hả nói:

- Đương nhiên là chữ “Bảo” rồi, chẳng lẽ đổi họ của ta sao?

- Người là người của Hoạt Tự Hiệu đúng không?

Chu Tiểu Yêu chợt hỏi câu này.

- Đúng...

Ôn Bảo còn chưa trả lời xong, Chu Tiểu Yêu đã nói:

- Ta giúp người đổi “Hoạt” (sống) thành “Tử” (chết).

Ôn Bảo bị dọa đến le lưỡi:

- Đây, đây, đây, Chu thánh chủ, ta chỉ nói giỡn thôi mà, cô không cần phải thật tình như vậy chứ?

Dáng vẻ Ôn Bảo như một cục nguyên bảo, tính tình vui vẻ, quen đùa giỡn với người khác, giống như một ngày không trêu đùa người khác thì không có cá tính. Chu Tiểu Yêu cũng quen đùa giỡn với hần, biết không thể

vừa bắt đầu đã bị loại người này chiếm tiện nghi, cho nên mới hùng hổ dọa người, có lý thì không cần nhượng bộ.

Chợt nghe Đường Thất Muội thấp giọng nói:

- Ai, người xem kia!

Mọi người nhìn theo, trông thấy một con cáo giống như người, vô cùng nhanh nhạy, đang ở góc tối của con đường phía xa nhìn về phía này, đôi mắt sâu mang theo chút màu lam sâu muện.

Chu Tiểu Yêu nhận ra, đây là con cáo đỏ lần trước nàng phóng sinh trong tiệm Tiểu Tác Vi Phường.

Con cáo kia cũng đang nhìn nàng, trong ánh mắt dường như lộ ra một loại tình cảm của con người, lưu luyến không thôi.

Chu Tiểu Yêu thường không thân thiện với người khác. Cho dù nàng có một loại cảm giác quyến luyến khó tả đối với Nhan Hạc Phát, nhưng cũng chỉ dừng ở chôn sâu trong lòng. Hiện giờ nhìn thấy con cáo đỏ này, nàng lại nảy sinh một cảm giác rất thân thiết, giống như nàng là kiếp trước của nó, còn nó thì đang đến nhìn kiếp này của mình.

Người và cáo nhìn nhau một cái, người có vẻ ngơ ngẩn, cáo có phần sợ hãi rụt rè.

Sau đó con cáo đỏ này liền chui vào góc đường, biến mất không còn thấy. Cũng không biết nó làm cách nào tiến vào nơi mọi người đi lại lộn xộn này.

Nó vẫn luôn trốn ở nơi này? Hay là vừa mới tới đây?

Không biết vì sao, Chu Tiểu Yêu lại chợt nhớ tới Đường Bảo Ngưu... tâm tình này giống như một tiếng gọi khe khẽ vậy.

Tiếng gọi khe khẽ và khắc sâu.

(Có lẽ vì ngày đó khi nàng gặp phục kích tại Tiểu Tác Vi Phường, Đường Bảo Ngưu đã dốc sức cứu nàng và con cáo kia? Hẳn còn bị thương vì nàng.)

Cho nên nàng lại nhớ lại vấn đề vừa rồi còn chưa nhận được câu trả lời:

- Đại Phương, Tiểu Đường, Hắc Thán, Phong Hỏa Luân bọn họ đi đâu rồi?

Nàng hỏi lại Hà Trạch Chung.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngọc Khiết Băng Thanh

Sau khi Chu Tiểu Yêu nghe Hà Trạch Chung kể lại, biết Ôn Nhu đã rời khỏi Tượng Tị tháp, ba người Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng đều đi theo. Đám Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu thì đã theo Vương Tiểu Thạch ra ngoài từ sớm. Ngoại trừ Bạch Sâu Phi đến hẻm Ngõa Tử náo loạn một phen, xem ra cũng không có chuyện gì nguy hiểm.

Chỉ có điều, nàng vẫn cảm thấy lo lắng không yên.

Nàng chợt hỏi một câu:

- Lúc Ôn Nhu rời khỏi đây, cô ấy mặc trang phục gì?

Hà Trạch Chung lại không trả lời được câu này, bởi vì hẳn thường không để ý đến cách ăn mặc của nữ nhân.

Còn Hạ Tầm Thạch mặc dù không nghe thấy Ôn Nhu và đám người Trương Thán nói chuyện, nhưng lại để ý đến cách ăn mặc của nàng, vì vậy bèn nói rõ.

- Nói cách khác, Ôn Nhu thật sự có chú tâm trang điểm?

Chu Tiểu Yêu nhúu đôi mày thanh tú, ngẫm nghĩ, đồng thời nói:

- Cô ấy sẽ đi đâu?

Sau đó nàng xoay người nhìn về Ôn Bảo và Đường Thất Muội, phát hiện Ôn Bảo ngày thường hay đùa giỡn, lúc này thần sắc cũng trở nên nghiêm túc; Đường Thất Muội bình thường lạnh nhạt, lúc này vẻ mặt cũng rất căng thẳng.

Có phải ba người đều lo lắng giống nhau, hoặc là tương tự hay không?

Lo lắng là gì?

Đó là một sự băn khoăn đối với những chuyện chưa xảy ra và sắp đến.

Thế nhưng, phần lớn lo lắng thực chất lại không xảy ra. Nếu như làm một bảng thống kê về những chuyện người lo lắng sẽ xảy ra trước đây, có chín phần đều là lo bò trắng răng, lo lắng uổng công.

Chỉ có điều, người không lo gần nhất định sẽ lo xa, nếu không lo xa thì nhất định cũng lo gần.

Như vậy, đám người Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu “không biết tung tích”, là bọn họ đang lo xa hay lo gần?

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thân Thể Máu Thịt

Ba người Chu Tiểu Yêu, Đường Thất Muội và Ôn Bảo đều cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức phái người cưỡi ngựa liên lạc với nhân thủ ba phía, bao gồm người phụ trách giám sát nhất cử nhất động của Kim Phong Tế Vũ lâu tại Thiên Tuyền sơn là “Tảo Mi Tài Tử” Tống Triển Mi, người phụ trách giám sát hành động của Lục Phân Bán đường là “Phá Sơn Dao Khách” Ngân Thịnh Tuyết, cùng với người phụ trách bên phía triều đình, cấm quân và thế lực của Thái Kinh là “Kim Tiêu Đa Trân Trọng” Thích Luyện Hà, hỏi thăm xem có biết hành tung của đám người Ôn Nhu, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu hay không.

Lúc này dĩ nhiên Ôn Nhu đang lâm vào hiểm cảnh, “hiểm” của nàng là hiểm họa “thất thân”.

Trương Thán cũng đang gặp nguy cơ, “nguy” của hắn là rơi vào vòng vây của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu cũng đang gặp tuyệt cảnh, “tuyệt” của bọn họ không phải là sợ bằng hữu huynh đệ không đến cứu, mà là sợ huynh đệ bằng hữu vì đến cứu bọn họ nên bị liên lụy.

- Lão Đường.

- Hà?

- Đời này của chúng ta, cũng xem như sống được vui vẻ, đúng không?

- Tể tướng và hoàng đế đều phải chịu khổ dưới tay chúng ta. Hai năm tay này của chúng ta đã từng đánh kẻ ác nhất thiên hạ, cũng đã cứu người tốt nhất, chúng ta sống không uổng phí, cũng xem như sống được thoải mái.

- Đúng, thật giống như một câu nói.

- Nói gì?

- Chết cũng không hối tiếc.

- Đúng, chỉ cần sống có thể vui vẻ, chết sẽ không hối tiếc.

- Nếu như vậy.

Phương Hận Thiếu cười cười:

- Không bằng chúng ta tìm chết đi!

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, sờ sờ chiếc đầu lớn của hân, cười thảm nói:

- Chết sao?

Hân luôn luôn cho rằng, so với tên thư sinh Phương Hận Thiếu ốm yếu này, mình càng cao lớn, hùng tráng, ngoan cường, dũng cảm, coi thường cái chết hơn. Chuyện này đúng ra là bốn phận của hân, không ngờ hôm nay Phương Hận Thiếu lại là người đề xuất trước.

Hân cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng có phần “mất thể diện”.

- Người cảm thấy tình hình của chúng ta hiện giờ thế nào?

- Bị người ta bắt, giống như hai con heo đợi làm thịt... chỉ là da của người mỏng một chút, thịt của ta dày một chút.

- Có điều, nói thật ra, hai anh em ta tuy bị người ta bắt, nhưng đãi ngộ như thế nào?

- Đãi ngộ à? Hà, nói đúng lương tâm, ngoại trừ không thể động đậy thì chúng ta được hầu hạ giống như đại gia vậy. Những năm qua lưu lạc trên giang hồ, ta chưa từng được hưởng phúc phận như vậy.

- Thử nghĩ xem, người mà chúng ta đánh là ai?

- Hoàng đế lão tử và con rùa họ Thái.

- Đánh hai kẻ số một số hai trên đời này, anh em ta còn có thể sống thoải mái, trong thiên hạ có chuyện tiện nghi như vậy sao?

- Ý của người là?

- Ý của ta mà người còn không hiểu sao?

- Người ấp a ấp úng làm gì, phiền toái chết được! Có lời mau nói, có rắm mau đánh!

- Lễ nghĩa với người khác, nhất định có yêu cầu, huống hồ là lễ nghĩa với tù nhân, mà phần lễ này lại là do lão cầu Thái Kinh đưa đến. Người nghĩ xem, nếu người là thiên tử, hoặc ta là thiên tử, ta và người sẽ để mặc cho người ta đánh một trận mà không trừng trị sao?

- Người muốn nói bọn họ có mưu đồ khác? Chúng ta có thể giúp hẳn mưu đồ chuyện gì? Muốn tiền thì không có tiền, muốn quyền thì không có quyền, muốn mạng thì lại có một cái...

- Chỉ sợ người ta không chỉ muốn mạng của chúng ta.

- Chẳng lẽ...

- Chúng ta là mồi, bọn họ đối xử tử tế với chúng ta, nhất định là muốn thả dây dài, câu cá lớn.

- Như vậy, cá lớn là...

Lần này Phương Hận Thiếu không nói gì, chỉ yên lặng gật đầu.

Đường Bảo Ngưu cũng yên tĩnh lại, một lúc sau mới cười gượng gạo nói:

- Đại Phương, người nói đúng, đời này của chúng ta đã sống vui vẻ, không nên lúc cần chết thì không chết, làm liên lụy đến huynh đệ, người nói đúng không?

- Đúng.

Giọng nói của Phương Hận Thiếu nhỏ như con muỗi.

- Thế nào?

Đường Bảo Ngưu hỏi ngược lại:

- Người lại sợ chết sao?

Phương Hận Thiếu đáp:

- Nói thẳng ra, ta muốn sống.

- Người...

- Còn sống thì tốt. Còn sống thì có thể trải qua nhiều chuyện vui, có thật nhiều cảm giác, có bằng hữu tốt như người, có... Nếu chưa đến mức không thể không chết, ta nhất định sẽ không nguyện chết. Người ta coi thường cái chết, còn ta thà rằng biến thành con rùa cũng không muốn chết.

- Vậy người thà làm con rùa rút đầu sao?

- Làm rùa cũng không sao, ít nhất vẫn có thể sống, còn sống là tốt rồi. Nhưng đọc sách thánh hiền khiến ta hiểu được, giữa bằng hữu phải nói đến “nghĩa khí”. Hành tẩu giang hồ nhiều năm, ta cũng học được một câu, đó là phải trọng nghĩa khí. Nghĩa khí là gì? Ta nghĩ đó là phải làm những chuyện đúng đắn đối với bằng hữu, không được bán rẻ bằng hữu, vào lúc thích hợp phải trợ giúp bằng hữu. Nếu như hại chết hay làm liên lụy đến bằng hữu, mà hoàn toàn không có lợi ích gì đối với mình, ta thà rằng chết một cách thống khoái còn hơn.

Đường Bảo Ngưu nghe Phương Hận Thiếu nói những lời này, không khỏi cúi thấp đầu xuống, nắm chặt bàn tay.

- Không sai, ta rất muốn sống.

Phương Hận Thiếu lẩm bẩm:

- Nhưng nếu như sống mà phải tổn thương nhiều bằng hữu, vậy thì ta không muốn sống nữa, cứ chết là xong.

Đường Bảo Ngưu yên lặng.

- Người thì sao?

Phương Hận Thiếu hỏi một cách xa xăm, còn mang theo vẻ chán nản.

Nhưng không có câu trả lời.

- Người làm sao vậy?

Hắn phát hiện Đường Bảo Ngưu đang nước mắt rùng rùng.

- Người là nam tử hán đại trượng phu, không rùng ngâm hồ gấm cũng phải chó sủa sói tru, sao lại giống như mèo khóc chuột khóc vậy? Người còn là nam nhân sao?

Hắn vừa nói như vậy, Đường Bảo Ngưu lại gào khóc lên, oa oa gào lớn, hu hu khóc lớn, giống như xé nát ruột gan, đâm tim đập phổi, còn cầm tay áo sạch sẽ của Phương Hận Thiếu lau nước mắt nước mũi trên mặt hắn, khóc đến ướt đầm nước mắt.

Phương Hận Thiếu bực bội, chỉ muốn kéo hắn ra:

- Người là nam hay nữ thế? Khóc cha khóc mẹ, không dám chết thì thôi, một mình ta chết cũng được...

- Ta thật sự rất không muốn chết...

Đường Bảo Ngưu vẫn còn khóc.

- Hàng ngày lúc ta ăn cơm, vẫn thường thoáng qua ý niệm, có cơm ăn đúng là tốt. Lúc ta nhìn thấy mỹ nữ, cũng thường suy nghĩ, có mỹ nhân để ngắm thật là tốt. Lúc ta đánh nhau với người ta, đánh ngã bọn họ, đều tình nguyện, ta còn sống thật tốt biết bao. Nhưng bây giờ lại muốn ta chết... còn muốn ta giết chết chính mình... ta không muốn chết... chết rồi thì tất cả những thứ tốt đẹp này sẽ không còn nữa...

- Chuyện này cũng khó trách, con kiến còn tham sống...

Phương Hận Thiếu thốn thức không thôi:

- Nếu như người không muốn chết, vậy không cần chết là được.

- Ta không muốn chết.

Đường Bảo Ngưu bi thương nói:

- Nhưng mà ta không chết không được.

Phương Hận Thiếu nghe được liền giật mình:

- Người... chết?

Đường Bảo Ngưu nặng trĩu nói:

- Ngay cả người cũng thà chết chứ không bán rẻ bằng hữu, còn ta lại không dám chết vì bằng hữu, trong thiên hạ nào có đạo lý như vậy?

- Người...

- Thế nào? Người xem thường ta, cho rằng ta thật sự không dám chết sao? Trong thiên hạ rất nhiều người sợ chết, Đường Bảo Ngưu ta cũng là một trong số đó. Từ xưa đến nay khó khăn nhất là chết, ngay cả cái chết ta cũng bỏ sang một bên rồi, vậy thì chẳng có gì đáng sợ nữa.

- Ta...

- Người người ta ta cái gì, ta cho rằng mình đã nhu nhược lắm rồi, xem ra người còn đàn bà hơn ta nhiều.

- Ta đã khinh thường người, còn tưởng rằng người tham sống sợ chết, lâm trận lùi bước.

- Ta rất sợ chết, cũng rất muốn sống. Nhưng nếu như phụ nghĩa khí, tham sống sợ chết, Đường cự hiệp ta có sống cũng còn bằng hữu nào nữa? Không có bằng hữu huynh đệ xem trọng, ta sống tiếp thì có ý nghĩa gì? Không bằng sớm chết sớm tốt hơn, thống khoái làm một hán tử, không phụ nghĩa, không hổ thẹn, vui vẻ hơn thần tiên.

Phương Hận Thiếu nói:

- Vừa rồi ta thấy người khóc đến kêu trời kêu đời, còn tưởng rằng người...

- Ta khóc là học theo Trương Thán. Hãn nói thà rằng đổ lệ chứ không đổ máu. Hãn bị hai tên Nhậm Lao và Nhậm Oán lòng lang dạ sói kia hành hạ

đến kêu cha gọi mẹ, nhưng lại không khuất phục, vẫn là một hảo hán. Những năm gần đây ta học hần điều này, lúc có chuyện thì cứ kêu lớn một phen, lúc thương tâm thì khóc lớn một trận, trong lòng sẽ thoải mái hơn nhiều.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Biện pháp của hần thật công hiệu. Ta khóc trận này, trong lòng lại cảm thấy sáng khoái hơn.

Phương Hận Thiếu sững sốt hồi lâu, sau đó nói:

- Không biết bọn Hắc Thán Đầu và Tiểu Thạch Đầu thế nào rồi.

Đường Bảo Ngưu cũng hiểu ý, nói:

- Tiểu Thạch Đầu nhất định là có tên trên bảng, Thái Kinh có lẽ cũng muốn đối phó với Hắc Thán Đầu.

- Nếu đã như vậy, bọn họ lại là bạn tốt của chúng ta...

Ánh mắt Phương Hận Thiếu sáng lên, đó không phải là ánh sáng hi vọng, mà là một tâm tình vĩ đại coi thường cái chết:

- Chúng ta còn chờ gì nữa?

- Đúng, chúng ta còn chờ gì nữa?

Đường Bảo Ngưu dứt khoát nói.

- Thừa dịp chúng ta vẫn có thể chết, hãy chết đi!

Mặc dù bọn họ không thể nhúc nhích, cũng không thể đả thương người khác, thậm chí muốn thương tổn chính mình cũng không dễ dàng, nhưng

bọn họ còn có thể nói chuyện, còn có thể khóc, cũng tức là ít nhất bọn họ có thể cắn đứt đầu lưỡi của mình tự sát.

Bọn họ ý chí đã kiên, tử chí đã quyết.

Không ngờ, một tiếng “rầm” vang lên, tấm lưới ở cửa thông gió bị đánh bay lên, có hai người đột ngột tiến vào trong “cơ phòng”.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu còn tưởng rằng cứu binh đã tới, sau đó mới biết người đột ngột xông vào là Nhậm Lao và Nhậm Oán, hai kẻ mà bọn họ mới gọi là “thứ lòng lang dạ sói”.

Hai người này vừa tiến vào, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu có muốn chết cũng không được.

Bởi vì hai người này đã vận chỉ như gió, phong tỏa mấy huyết đạo của Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, khiến bọn họ không nói chuyện được, hơn nữa còn nhét vải mềm vào mồm bọn họ, khiến hàm răng bọn họ không thể cắn được lưỡi. Lúc này hai người mới hài lòng, cười gằn nói với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đã hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, nhúc nhích và giãy giụa:

- Các người bây giờ đã chết không được rồi, đúng không?
- Nhưng lời các người nói, chúng ta hoàn toàn nghe hết. Cửa thông gió này cũng chính là cửa truyền tin, các người nói gì chúng ta cũng nghe được.
- Các người đã đoán đúng. Chúng ta không giết các người, không trừng trị các người, đó là vì muốn các người hoàn chỉnh, để cho đám huynh đệ, bằng hữu, tay chân chuyên nói nghĩa khí với các người tới cứu giúp, còn chúng ta chỉ chờ một lưới bắt hết.
- Còn về vị Đường Tam Tạng này, lần trước trong tù đã không chinh lý người và Trương Thán. Lần này, ta muốn người tận mắt nhìn thấy Hắc Thán

Đầu, còn có những tên khác lần lượt bỏ mạng vì người, khi đó mới để cho người chết, thú vị chứ?

- Nếu các người không muốn chết, chỉ có một biện pháp.
- Một con đường.
- Ở đây có một tờ khai, các người ký tên điểm chỉ, vậy thì có thể giữ gìn mạng chó.
- Còn về nội dung viết trong đó, dù sao cũng là sự thật, nói ra cũng không việc gì. Đó là khai rõ người sai khiến các người hành thích hoàng thượng và tướng gia chính là Vương Tiểu Thạch, toàn bộ người trong Tượng Tị tháp đều là đồng đảng, chỉ như vậy mà thôi.
- Nếu các người không muốn ngày kia đầu rơi xuống đất, vậy thì phải ký tên vào tờ khai này.
- Các người không ký cũng vô dụng, dù sao khi các người bị áp giải đến pháp trường, đám người Vương Tiểu Thạch vốn dễ kích động, thiếu suy nghĩ kia nhất định sẽ tới cứu các người. Bọn chúng vừa xuất hiện, nhất định sẽ phải chết. Cho dù bọn chúng không tới cứu hai tên hề các người, vậy thì cũng không sao, chúng ta sẽ thay người ký tên đóng dấu. Sau khi cái đầu của các người rơi xuống đất, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại đám lưu vong phản nghịch trong Tượng Tị tháp kia.
- Các người có cứng đầu đến đâu, rốt cuộc vẫn là thân thể máu thịt, không chịu nổi đau đớn. Hay là nên sớm nghe lệnh, nhận lời đi. Như vậy chúng ta sẽ tiện lợi hơn, các người cũng bớt chịu khổ hơn.
- Thế nào? Các người không còn lựa chọn nào tốt hơn đâu.

Nhậm Lao, Nhậm Oán nhìn hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu đã vô phương phản kháng, giống như hai kẻ đói lâu ngày nhìn thấy

hai đĩa gà nướng, hưng phấn đến mức không che giấu được vẻ độc ác trong mắt.

- Các người không nói được à? Vậy cũng không cần vội. Các người chớp mắt một cái tức là không đồng ý, chớp mắt hai cái là đồng ý. Nhớ kỹ, người không vì mình, trời tru đất diệt, hi vọng các người đừng chớp mắt sai, cũng đừng mù mắt mê muội.

- Cần thận, các người chỉ có một đôi mắt thôi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ta Yêu Người

Rất nhanh, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiều đều có phản ứng.

Phương Hận Thiều lập tức chớp mắt, chớp một lần.

Đường Bảo Ngưu thì khác, hắt chớp hai lần.

Lúc này ngay cả Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng cảm thấy kinh ngạc. Vì vậy bọn họ nhìn chăm chú vào Đường Bảo Ngưu, muốn hắt “biểu diễn” lại một lần.

Đường Bảo Ngưu quả nhiên lại chớp mắt, một lần, dừng, lại một lần.

Tổng cộng hai lần.

Đúng, không nhìn lầm.

“Hai Nhậm” nhìn nhau một cái.

Lúc này ngay cả Phương Hận Thiều cũng cảm thấy nghi hoặc không tin, sau đó lại giận dữ.

Nhậm Lao hắng giọng một tiếng, nói:

- Người chịu ký tên à?

Đường Bảo Ngưu chớp mắt, cũng là hai lần.

Sau đó hắt lại chớp mắt, lần này là đến ba lần.

Nhậm Lao ngẩn ra:

- Có ý gì?

Đường Bảo Ngưu lại chớp mắt, lần này liên tục chớp bốn lần.

Nhậm Lao nhìn sang Nhậm Oán.

Nhậm Oán nói:

- Người muốn nói chuyện sao? Người có lời muốn nói à? Nếu đúng thì chớp mắt hai cái, nếu không thì chớp một cái.

Đường Bảo Ngưu chớp hai cái.

- Được, người có lời thì cứ nói, nhưng đừng có giở trò, nếu không ta bảo đảm sẽ móc hai mắt của người ra.

Hắt giải “huyết cam” của Đường Bảo Ngưu, lại để cho một tay (đương nhiên chỉ là ngón tay) của Đường Bảo Ngưu có thể cử động.

- Người cũng đừng tự giết mình...

Nhậm Oán nhìn chăm chăm vào miệng và năm ngón tay của Đường Bảo Ngưu, lại đưa ra cảnh cáo:

- Người vừa cắn lưỡi, ta sẽ đập rớt cả hàm răng của người. Người vừa động thủ thương tổn mình, ta sẽ chặt đứt ngón tay của người.

Đường Bảo Ngưu lại rất nghe lời.

Hắt nhìn “tờ thú tội” kia, xem xong cũng không lên tiếng, chỉ ngoan ngoãn ký tên. Sau đó hắt lại ngoan ngoãn để bút xuống, ngoan ngoãn nhìn Nhậm Lao Nhậm Oán giống như đang gặp đại địch.

Hắn ngoan ngoãn như vậy, nghe lời như vậy, ngược lại khiến cho Nhậm Lao và Nhậm Oán đều có phần ngại ngùng.

- Thế nào?

Nhậm Lao hỏi:

- Không phải người có lời muốn nói sao?

- Đúng.

Đường Bảo Ngưu bình tĩnh nói.

- Vậy người nói đi!

Nhậm Lao vẫn nhìn chăm chú vào miệng hắn, phòng ngừa hắn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

- Thật phải nói sao?

Đường Bảo Ngưu thoáng nhìn Phương Hận Thiếu.

- Nói thì nói...

Nhậm Lao liếc ngang Phương Hận Thiếu:

- Người sợ hắn làm gì người à?

- Được, ta nói...

Đường Bảo Ngưu vẫn ấp a ấp úng.

Hắn nói với giọng rất thấp, Nhậm Lao Nhậm Oán đều nghe không rõ, vì vậy bèn ghé đầu lại gần... nhưng vẫn là hết sức đề phòng, vô cùng cẩn thận.

- Ta...

- Cái gì?

- Ta... yêu... người...

- Người cứ mạnh dạn nói đi, giọng lớn lên một chút!

Đường Bảo Ngưu chợt rống lên một tiếng, giống như tiếng sấm giữa trời quang:

- Ta... yêu... người...

Hai người đều bị giật mình, Nhậm Lao lập tức biến sắc, còn Đường Bảo Ngưu lại cười ha hả không ngừng. Phương Hận Thiếu nghe được, khuôn mặt vốn cười không thành dung mạo, cũng cười đến mức lộ ra trong mắt. Nhậm Lao dùng một tay cầm “tờ thú tội” kia lên, trông thấy nơi ký tên lại được Đường Bảo Ngưu viết vài chữ vừa thô, vừa lớn, vừa loạn.

“Ta yêu tổ tông hai mươi tám đời nhà ngươi!”

Nhậm Lao đưa tay ra, lại điểm huyết cam của Đường Bảo Ngưu. Nhậm Oán cũng xuất thủ, khống chế bàn tay duy nhất còn cử động được của Đường Bảo Ngưu. Nhậm Lao đã nổi giận, muốn trừng trị Đường Bảo Ngưu một phen, nhưng lại bị Nhậm Oán ngăn cản:

- Đừng trúng kế của hắn!

- Dạy dỗ hắn một chút.

Nhậm Lao lại không đồng ý:

- Đánh rụng mấy cái răng của hắn, chặt đứt hai ba ngón tay của hắn, vậy được chứ?

- Không, tướng gia muốn hắn phải hoàn chinh, hắn càng hoàn chinh thì càng có lợi đối với chúng ta.

Nhậm Oán nói:

- Người còn nhớ không, năm đó Thê Lương Vương chọc giận chúng ta, bị chúng ta dạy dỗ một chút. Kết quả Gia Cát lão nhi mượn cơ chúng ta lạm dụng tư hình, chuyển Thê Lương Vương vào trong Hình bộ, lại thừa dịp này bảo vệ hãn, khiến cho chúng ta không tiện ra tay lần nữa, tiện nghi cho hãn. Lần này sự tình trọng đại, chúng ta không thể tiếp tục phạm sai lầm.

- Đúng, người nói đúng.

Nhậm Lao mặc dù lớn hơn Nhậm Oán ít nhất bốn mươi tuổi, nhưng lại luôn lễ độ cung kính với người trẻ tuổi này, nói gì nghe nấy:

- Oán khí này đành phải tạm thời nhẫn nhịn. Ta sẽ bảo đao phủ hạ đao lưu tình một chút, chừa lực một chút, để cho bọn chúng không được chết tử tế.

Nên biết, đao phủ khi giết người vung đao luôn coi trọng nhanh và bén, đầu đứt người chết, còn phải dính lại một lớp da, để lúc mai táng không đến nỗi hoàn toàn “đầu người hai nơi”. Tối kỵ nhất chính là “lưu tình”, “chừa lực”, làm như vậy người bị hành hình liền sẽ chịu đau đớn thê thảm, không tắt thở được, tàn nhẫn vô cùng. Nhậm Lao muốn lúc chém đầu đao phủ chừa lực lưu tình, đó là cách làm vô cùng độc ác, khiến người ta “không được chết tử tế”, “muốn chết cũng không xong”.

Nhậm Oán cười nhạt, nụ cười giống như khê thoáng qua.

Người khác lại không nhìn thấy nụ cười của hãn, bởi vì trong mắt hãn không cười, môi của hãn không hé ra, thậm chí cả khuôn mặt cũng không thấy nụ cười. Nhưng trong chớp nhoáng này, trên khuôn mặt trơn nhẵn của hãn lại thoáng hiện lên những nếp nhăn, khiến người ta phát giác vừa rồi hãn đã cười, hơn nữa còn mang vẻ nham hiểm.

- Muốn đối phó với bọn chúng, cũng không cần phải chờ đến khi đó.

Nhậm Oán nhã nhận khảy đầu ngón tay, giống như mười ngón tay không dính dương xuân thủy * của hắc, khảy một lần là khiến người ta tương tự một lần:

- Người còn nhớ không, ngày đó tại Phát đảng Hoa phủ, chúng ta đã dùng một loại công lực, khiến bọn chúng mở miệng nói ra những lời mà chúng ta muốn, đến nỗi bọn chúng nghi thần nghi quỷ, nghi ngờ lẫn nhau, suyết nữa đã xảy ra nội chiến.

* Mười ngón tay không dính dương xuân thủy, chỉ mùa xuân tháng ba khí trời rất lạnh, có thể không cần tự mình giặt y phục. Ví dụ một gia đình có điều kiện tốt, có thể không cần tự mình giặt y phục, không cần làm việc nhà, sống trong sung sướng, chủ yếu dùng để hình dung phụ nữ.

- Đó là kỳ công “Thập Ngũ Cỗ”, trong thiên hạ chỉ có Oán sư đệ là giỏi nhất.

Nhậm Lao nịnh hót:

- Lúc ấy nếu không phải Vương Tiểu Thạch may mắn, hắc cũng sẽ thất bại dưới quân bài sát thủ này của sư đệ.

- Quân bài sát thủ của ta không chỉ có một chiêu này.

Nhậm Oán hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta còn có “Thập Lục Cái”.

- Thập Lục Cái!

Ánh mắt Nhậm Lao lập tức sáng lên:

- Đó là tuyệt môn kỳ công có thể khiến lục phủ ngũ tạng của người khác bị thương nặng, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không thể cứu chữa, nhưng bề ngoài lại không nhìn ra chút gì.

- Đúng.

Nhậm Oán âm hiểm cười một tiếng.

Nhậm Lao lập tức hiểu được.

Ngày đó, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất vì muốn lấy được loại thuốc hiếm có thể phá hủy bên trong, nhưng bên ngoài lại bình thường, mới dẫn đến kết oán với Thiên Y Cư Sĩ. Không ngờ hôm nay Nhậm Oán lại luyện thành một loại kỳ công, mặc dù tính chất không giống nhưng càng hiệu quả hơn.

Gương mặt hắc đỏ bừng vì hưng phấn, khiến cho mày râu càng bạc càng trắng, giống như một vị Nam Cực tiên ông, hiền hoà khoan dung nhìn Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, ánh mắt tựa như nhìn thấy bằng hữu tốt nhất, khách nhân tốt nhất của hắn.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Sự Ôn Nhu Của Tiểu Yêu

Âu Dương Ý Ý từ Lưu Bạch hiên đi xuống, trên mặt nở một nụ cười “ít ỏi”, dáng vẻ giống như lưỡi biếng tản mạn, nhưng thực ra lại rất để ý lưu tâm, nói với “khách” của hẳn:

- Hiện giờ Ôn cô nương không muốn các người đi lên.

Thái Thủy Trạch nóng nảy, lập tức hỏi:

- Tại sao?

- Cô ấy không nói.

Âu Dương Ý Ý vuốt tay, lại chỉ chỉ lên lầu, cố làm ra vẻ thần bí nói:

- Tình đến lúc nồng, vừa rồi ta đi lên, cũng bị Ôn cô nương trách mắng vì đã quấy rầy.

Trương Thán hỏi về tình hình cầu trước đó:

- Như vậy, có cần ta đưa Thôn Ngư Tập lên không?

- Không vội, không vội.

Âu Dương Ý Ý tùy tiện nói:

- Ôn nữ hiệp nói chuyện này không vội, chờ lát nữa đến chỗ người lấy cũng được.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch nhìn nhau một cái, ánh mắt trầm xuống giống như chì sắp đông lại.

Sau đó Thái Thủy Trạch từ từ đeo găng tay lên, găng tay màu đen.

Có lẽ bởi vì găng tay cũng có màu đen, hãn vừa đeo lên, khuôn mặt lại càng trở nên đen kịt. Ngày đó hãn bị Triệu Họa Tứ đá rách mặt, vết rách bị ánh sáng chiếu vào càng khắc sâu rõ ràng. Mà lúc này, trên mặt hãn còn nở một nụ cười kì dị, khiến cho khuôn mặt đen rách nát kia càng giống như một hạt đậu tằm lên men.

Hãn vừa cười giả tạo vừa nói:

- Bên trong Thôn Ngư Tập có chép một ca khúc, không biết người có nhớ hay không?

Hãn cũng không đợi Trương Thán trả lời, đã thuận miệng lấy hơi, ngâm nga hát lên:

- Tra ba bà, gia phá bà, như ba ba, tra bà bà...

Trương Thán nghe được, chỉ trầm trọng lắc đầu, nói:

- Người vốn đang có chuyện, hãy về trước đi! Chuyện của Ôn Nhu, có ta ở đây là được rồi.

Sau đó hãn lại nói với đám người Âu Dương Ý Ý:

- Vị Thái huynh đệ này có việc trên người, không thể chờ lâu, muốn đi về trước. Xin các người hãy rộng lượng, để cho hãn đi!

Âu Dương Ý Ý ngẩn ra, nhất thời không biết mình đã lộ sơ hở gì, xảy ra vấn đề gì, cũng không biết nên ứng phó như thế nào cho tốt.

Hắn không ngờ đối phương lại có một chiêu này. Người tới không đợi đến khi Ôn Nhu ra ngoài đã muốn rời đi, hơn nữa không phải ba người đều đi mà chỉ một người.

Vậy phải làm sao? Không cho đi thì sẽ lập tức trở thành kẻ địch, còn nếu cho đi, chẳng phải sẽ thả hổ về rừng hay sao?

Thấy Âu Dương Ý Ý nhất thời không lên tiếng, cũng không phản đối, Lợi Tiểu Cát liền tiếp lời:

- Các người phải đi sao?

- Không.

Trương Thán nói:

- Không phải chúng ta, chỉ một mình hắn thôi.

- Ta không đi.

Thái Thủy Trạch đính chính:

- Là hắn đi trước.

- Người đi.

Khuôn mặt mập mạp nửa trắng nửa đen của Trương Thán hiện lên vẻ kiên quyết:

- Ta ở lại.

- Là người đi, người còn có chuyện quan trọng phải làm.

Khuôn mặt đen kịt của Thái Thủy Trạch đã căng đến đỏ bừng:

- Người còn có trọng trách trong Thất Đại Khấu, Đào Hoa xã và Thiên Cơ, ta thì không. Cho nên, ta ở lại, người đi.

- Nào có chuyện như vậy!

Trương Thán tiếp tục giảng co đến cùng:

- Người là một người có gia thất, lá gan của người lớn bao nhiêu? Ở lại, ở đến cùng, đó là chuyện của ta.

- Bây giờ không giống...

Thái Thủy Trạch phản đối:

- Tóm lại là, người đi, ta ở lại...

Trương Thán cười lạnh lùng, cười giận dữ.

Tường Ca Nhi cảnh giác hỏi:

- Gì đây! Các người đang diễn trò gì thế?

Chu Như Thị híp mắt, từ trong kẽ răng trắng tinh cất tiếng hỏi:

- Rốt cuộc là người nào đi? Người nào ở lại?

- Đã đến nơi này.

Chợt nghe một người nói:

- Người nào cũng không được đi.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Sự Ôn Nhu Chết Người

Ôn Nhu không chết, chỉ hoàn toàn mất đi tri giác.

Nhưng khi nàng mất đi tri giác vẫn có thể “giết người”.

Phương pháp giết người của nàng là dùng vẻ đẹp, nàng đẹp đến mức có thể khiến người ta nghẹt thở, có thể khiến người khác chết đi.

Nhất là khi nàng đã cởi y phục, mềm mại như vậy, quyến rũ như vậy, xinh đẹp như vậy...

Tại sao ngay cả đồ lót của nàng cũng đẹp như vậy, chẳng lẽ nàng đã chuẩn bị để người ta nhìn thấy những thứ này?

Khi Bạch Sầu Phi lần lượt cởi từng mảnh áo lót của nàng, vẻ đẹp thấp thoáng dưới ánh đèn vàng mờ mờ, càng gây nên một sự kích thích không thể kiềm chế.

Nếu Ôn Nhu có thể ăn được, hẳn thật sự không thể chờ đợi muốn nuốt chửng nàng.

Trông thấy Lương Hà, Thái Thủy Trạch và Trương Thán cũng gần như không nhịn được muốn cắn nuốt hẳn.

Lúc Bạch Sầu Phi không có ở đây, Lương Hà đã nghiễm nhiên trở thành lâu chủ thay mặt, trước sau trái phải luôn có mười mấy người, thậm chí là

mấy chục người bảo vệ hăn, người bình thường không thể tiếp cận.

Cho dù là cao thủ không tầm thường, cũng đừng mơ tưởng đến gần được hăn.

- Các người tới được, nhưng không đi được.

Lương Hà giễu cợt nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu, đâu phải là nơi để các người ra vào tự nhiên, như vậy thì khác nào trong lâu không người.

Thái Thủy Trạch kìm nén cơn giận:

- Chúng ta không phải tùy tiện xông vào, là các người mở cửa lớn nghênh đón chúng ta vào, nói thế nào cũng là khách của quý lâu.

- Các người không phải khách.

Lương Hà nói:

- Ôn nữ hiệp mới phải.

- Nhưng chúng ta theo Ôn cô nương vào đây.

Trương Thán phản đối.

- Ôn cô nương thì sao? Cô ấy cũng không muốn xuống gặp các người, có thể thấy các người chẳng những là đồ khốn, hơn nữa còn vô vị.

Lương Hà dứt khoát nói:

- Nếu các người là người thông minh thì cứ đợi ở đây, chờ lâu chủ ra lệnh tiếp theo. Còn nếu không muốn, cho rằng đây là nơi có thể tự vào tự ra, chỉ sợ khi vào đi thẳng nhưng khi ra phải nằm. Nếu biết tốt xấu thì hãy chờ ở đây, đừng nên làm càn!

Thái Thủy Trạch nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Sắc mặt Ngô Lượng lúc sáng lúc tối. Trương Thán ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên tầng cao nhất Bạch lâu, ngơ ngẩn xuất thần. Cuối cùng vẫn là Thái Thủy Trạch lên tiếng:

- Được, ta không làm càn.. được chứ?

Hắn đột nhiên xé áo ra, mọi người lập tức kinh hô, đồng loạt tránh né.

Trên người hắn lại trải đầy sâu, những con sâu màu đỏ nhúc nhích.

Hắn rút đao ra.

Đao rời vỏ, không có lưỡi đao.

Không có đao, chỉ có chuôi đao.

Chuôi đao màu xanh lá, lại có một lực hút mạnh mẽ và kì dị, ánh sáng xanh lúc sáng lúc tối, lúc mạnh lúc yếu, lúc ẩn lúc hiện.

Trong ánh sáng lúc hiện lúc tắt như vậy, những con sâu trên người Thái Thủy Trạch bỗng đồng loạt bay (bị hút) về phía đao của hắn. Giống như ong mật tạo thành tổ ong, những con sâu đỏ kia trong nháy mắt hợp thành một thanh đao (hoặc là nói, hợp thành hình dáng của một thanh đao).

Một thanh đao nhúc nhích do sâu tạo thành.

Hắn vung vẩy thanh đao này, cũng chính là vung vẩy những con sâu khiến người ta chỉ nhìn cũng cảm thấy da đầu tê dại, vừa chém về phía kẻ địch, vừa hét lớn:

- Nhanh! Nơi này để ta xử lý, các người mau đi cứu Ôn Nhu!

Mọi người không chỉ sợ hắn, còn sợ đao trên tay hắn, ào ào tránh lui.

Muốn tránh lui cũng tránh không được, bởi vì khi vung vẩy kịch liệt, những con sâu trên đao đã bay vút ra ngoài, có con dính vào trên người, trên mặt, trên tay kẻ địch. Những người bị sâu cắn một ngum hoặc mấy ngum, lập tức tất cả mạch máu ở chỗ bị cắn đều phồng lên, giống như dưới bề mặt nối tiếp với da bốc lên một ngọn lửa đỏ hình rắn.

Người trong lâu ào ào tránh lui. Thái Thủy Trạch không ngừng gào thét, muốn mở ra một con đường máu.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Dao Trùng

Thái Thủy Trạch xuất thân từ Hắc Diện Thái gia, gia tộc này xưa nay vốn được ca ngợi nhờ tài chế tạo kỳ môn binh khí, có thể nói là danh chấn thiên hạ, những nhân vật võ lâm bình thường nghe danh đã mất mật.

Thái Thủy Trạch vốn tu luyện “Thiên Hỏa thần đao”, sau đó bị hủy trong chiến dịch chùa Lão Lâm, hắn cũng bị trọng thương rách mặt. Nhưng hắn không hề chán nản, lại tu luyện đao kiếm khác, đó là “Dao Trùng”, “Tạc Kiếm” và “Bạo Đao”.

Hiện giờ hắn sử dụng chính là “Dao Trùng”, một loại “đao” do “trùng” hợp thành.

Một loại đao chuyển động, có sinh mạng, có thể đoạt đi bất kỳ tính mạng nào.

Đao và sâu của hắn đồng loạt tấn công, không gì cản nổi. Cùng lúc đó, Trương Thán bỗng giống như phát điên xông tới, vọt lên, những người tiếp cận đều bị hắn quăng ra ngoài, ném ra ngoài, đánh ra ngoài, đá ra ngoài; bất kể là đao thương kiếm kích, binh khí nào đến gần người đều bị hắn đánh gãy rơi xuống đất.

Trương Thán thi triển chính là “Mạc Giải thần công” (bắt tôm) và “Tróc Hà đại pháp” (mò cua), võ công của gia tộc ẩm thực đông bắc là Đại Khẩu Tôn gia.

Đừng xem thường loại võ công thâm của này, đó chính là cực hạn của Cầm Nã thủ. Người truyền thụ hai môn tuyệt kỹ này là Tôn Tam thúc công, một nhân vật nổi danh trong Đại Khẩu Tôn gia. Lần này Trương Thán đã thi triển toàn lực, giống như bẻ cành khô, nhanh như sao băng, một mạch giết thẳng lên lầu hai.

Thực ra Trương Thán đã thủ thế chờ phát, sớm có mưu tính.

Nguyên nhân là do Thôn Ngư Tập vốn không phải là vật của Trương Thán, cũng không phải là vật của Thái Thủy Trạch, càng không phải là vật của Ôn Nhu, thậm chí Ôn Nhu còn chưa từng chạm vào quyển sách này.

Quyển sách này vốn là của Thiết Thủ và Truy Mệnh, năm đó ở trước Sầu Thạch trai bị Trương Thán trộm đi, nội dung ghi lại một vài thuật số thần kỳ, tinh ảo huyền học, có thể nói là chẳng liên quan gì đến Ôn Nhu. Hơn nữa, quyển sách này sau đó đã bị Tứ Đại Danh Bổ đem đi, cũng không liên quan gì đến Trương Thán.

Vì vậy, Trương Thán đề nghị đưa Thôn Ngư Tập cho Ôn Nhu, chẳng qua là một cái cớ. Hắn muốn thử một lần, nếu như Ôn Nhu nghe được câu hỏi này, nhất định sẽ ngạc nhiên hỏi lại, vậy thì chứng tỏ Ôn Nhu ít nhất vẫn có thể suy nghĩ, có thể nói chuyện, không có gì đáng ngại.

Nhưng câu trả lời của Âu Dương Ý Ý lại là “lúc này không vội, để sau hãy lấy”.

Điều này chứng tỏ một chuyện, Ôn Nhu đã gặp nạn.

Thái Thủy Trạch lập tức cất lời ca, thực ra là dùng ám hiệu của Đào Hoa xã trao đổi với Trương Thán. Hắn muốn đánh lên Lưu Bạch hiên giải cứu Ôn Nhu, còn Trương Thán đi trước tìm cứu binh.

Nhưng Trương Thán lại khẳng khái không chịu.

Trong lòng Trương Thán, Thái Thủy Trạch là một kẻ hèn nhát, hẳn làm sao có thể tham sống sợ chết, để một tên hèn nhát cứu mạng.

Huống hồ hẳn quan tâm đến Ôn Nhu.

Hẳn là loại người luôn chôn giấu sự quan tâm vào tận đáy lòng. Hẳn lo lắng cho Ôn Nhu rất nhiều, giống như hẳn có tình cảm sâu đậm đối với Lại Tiểu Nga vậy. Nhưng hẳn lại chôn giấu những tình cảm này sâu trong lòng, không tùy tiện nói ra, cũng không dễ dàng lộ ra.

Cho nên hẳn phải cứu Ôn Nhu, hẳn muốn đích thân cứu Ôn Nhu.

Hai người đột nhiên làm loạn, đám người Mã Khắc Bạch, Mao Lạp Lạp, Chu Như Thị, Tường Ca Nhi, Âu Dương Ý Ý và Lợi Tiểu Cát dường như cũng chưa kịp chuẩn bị. Thái Thủy Trạch dùng “Đao Trùng” khí thế mãnh liệt bức lui mọi người, còn Trương Thán lập tức giết lên lầu hai.

Bất ngờ là Lương Hà chỉ tập trung binh lực canh phòng tầng dưới chót Bạch lâu, có lẽ hẳn nghĩ với sức của vài người cũng không thể đột phá được phòng tuyến này. Do đó một khi Trương Thán xông lên lầu hai, mà cửa thang lầu lại bị Thái Thủy Trạch một mình phong tỏa, nhất thời những cao thủ trong lầu đều không thể xông lên được.

“Tiền Đồ Vô Lượng” Ngô Lượng thấy hai người Trương, Thái bất ngờ làm loạn, hẳn cũng rút ra một thanh đao, gia nhập vào trận chiến.

Đao của hẳn cũng rất đặc biệt, đao có màu đen.

Hẳn vừa vung vẩy đao đen, bức lui kẻ địch, vừa hét lớn với Thái Thủy Trạch:

- Ta nên làm gì đây?

“Đao Trùng” của Thái Thủy Trạch đã đánh ngã không ít kẻ địch, đáng tiếc “sâu” trên đao dùng một con thì ít đi một con, “đao” của hắn đã càng lúc càng ngắn, mà kẻ địch lại càng lúc càng nhiều.

Nhưng hắn cũng càng chiến càng mạnh, đồng thời hô lớn:

- Mau giết ra ngoài, thông báo cho mọi người!

Ngô Lượng lớn tiếng đáp “rõ”, vừa dứt lời, hắn đã bị kẻ địch bao vây trùng trùng, nhất thời không thể nhìn thấy bóng dáng.

Thái Thủy Trạch canh giữ ở cửa thang lầu, đang khổ cực chống đỡ, gắng sức đến cùng. Trương Thán lại đặt cược tính mạng, giết lên lầu ba. Bọn họ tuy ít người, kẻ địch lại đông gấp nhiều lần, nhưng hai người vẫn đấu chí như cầu vồng, sĩ khí hùng hực. Có điều Trương Thán vẫn không yên tâm một chuyện.

“Hỏa Hải Nhi” không thể phòng thủ được.

Một kẻ hèn nhát, từng lâm trận lùi bước, sớm muộn gì vào thời điểm mấu chốt, giây phút quan trọng cũng sẽ bỏ của chạy lấy người.

Hắn chỉ mong có thể nhanh chóng giết lên Lưu Bạch hiền, cứu Ôn Nhu ra rồi hãy tính.

Không thể dựa vào Hỏa Hải Nhi, tên này không thể tin tưởng được.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nam Nhân Trong Tháp

Thương Sinh Thạch, Hạ Tâm Thạch và Tần Tổng Thạch cuối cùng đã tìm được Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đang cùng với Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu thăm dò địa hình của pháp trường, vừa nghe Ôn Nhu rơi vào tay Kim Phong Tế Vũ lâu, kể cả Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng cũng gặp nạn tại Thiên Tuyền sơn, sắc mặt liền biến đổi, lập tức trở về Tượng Tị tháp.

Hắn vừa về Tượng Tị tháp, đám người Chu Tiểu Yêu và Đường Thất Muội đã dẫn đại đội chuẩn bị xong xuôi, hết sức căng thẳng, chỉ chờ một hiệu lệnh của hắn.

Vương Tiểu Thạch vừa gặp liền hỏi:

- Bọn họ ở Kim Phong Tế Vũ lâu thế nào rồi?
- Hình như đã đánh nhau.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Đám Lạc Ngũ Hà nghe được bên trong có tiếng giao đấu.
- Bọn họ không người nào trở ra sao?
- Không có ai đi ra cả.

- Được.

Vương Tiểu Thạch quyết tâm, giậm chân một cái:

- Ta đi!

- Người đi?

Chu Tiểu Yêu vội trừng mắt hỏi:

- Đi đâu?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta phải cứu bọn Ôn Nhu.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Xin hãy suy nghĩ cho kỹ đã!

- Suy nghĩ cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Huynh đệ bằng hữu của ta bị vây ở bên trong, nào có đạo lý khoanh tay đứng nhìn.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Người đi như vậy, chính là điều Kim Phong Tế Vũ lâu đang mong chờ. Người là chủ nhân của tháp, nếu như xảy ra chuyện, ai sẽ chỉ trì Tượng Tị tháp?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng là nam nhân trong tháp, có anh em xảy ra chuyện, chẳng lẽ vẫn trốn ở trong tháp không ra ngoài sao? Cho dù Kim Phong Tế Vũ lâu đang chờ, ta cũng phải đi.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Bạch Sầu Phi đang chờ câu này của người.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Nhưng mà người chỉ có một mạng, có một số chuyện không thể không làm.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Nếu như tối nay người xảy ra chuyện, ai sẽ đi cứu Lão Đường, Đại Phương?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đại Phương, Lão Đường phải cứu, Trương Thán, Hỏa Hải Nhi, Tiền Đồ Vô Lượng cũng phải cứu, thấy một người thì cứu một người, cứu được người nào hay người đó. Người sống trên đời không thể bắn khoản nhiều như vậy, chỉ cần cảm thấy nên làm thì hãy làm.

Hắn nhìn Chu Tiểu Yêu, nói nhanh:

- Nếu như tối nay ta xảy ra chuyện, Lão Đường và Đại Phương sẽ do cô lãnh đạo mọi người đi cứu. Nếu như cô không được, vậy thì do Thất ca chủ trì đại cục. Cứu người như cứu hỏa, ta không có thời gian dây dưa với cô.

Dứt lời lập tức muốn lên đường.

Chu Tiểu Yêu trợn mắt nhìn Đường Thất Muội:

- Không phải người cũng phản đối hần đi sao? Tại sao lại không nói lời nào?

Dáng vẻ Đường Thất Muội lại khác với thần thái trầm tĩnh thường ngày, ánh mắt lóe sáng, khuôn mặt nóng lên, giống như cả hàm răng cũng phản chiếu ánh sáng, nói:

- Tốt, chúng ta có lãnh tụ như vậy, còn lo cái gì! Tất nhiên là đi cùng hần, trong nước thì vào nước, trong lửa thì vào lửa.

Chợt nghe Lương A Ngưu lớn tiếng ngăn cản Vương Tiểu Thạch:

- Vương thái chủ, ngài không dẫn mọi người cùng đi sao?

Wương Tiểu Thạch đã lên ngựa, chỉ để lại một câu:

- Một mình ta là được, mọi người phải bảo tồn thực lực.

Dứt lời lại lộn hai cái trên lưng ngựa, tiếp đó trồng cây chuối, giả làm mặt quỷ, chậm rãi hát:

- Thập niên ma nhất kiếm, sương nhận vị tăng thí, kim nhật bả kỳ quân, khả hữu bất bình sự... *

Trong tiếng ca đánh ngựa rời đi.

Lương A Ngưu khinh công trác tuyệt, nhún người muốn ngăn cản, lại bị Hà Tiểu Hà ra tay trước kéo xuống.

Lương A Ngưu tính tình chất phác, liền cả giận nói:

- Tại sao... người nhần tâm để một mình Tiểu Thạch Đầu đi chịu chết à?

- Bây giờ tranh cãi với làm gì. Lỡ may hần hạ lệnh không cho bất cứ người nào đi theo, chống lệnh của hần chẳng phải khiến cho mọi người khó

xử sao?

Hà Tiểu Hà ẩn sĩ tự có diệu kế, thông thả nói:

- Bây giờ chúng ta để hãn tự đi, một lát nữa tự mình dẫn đội phát binh đi theo là được. Tất cả anh em đều xông lên Kim Phong Tế Vũ lâu, xem thử hãn có thể phát tay một cái là khiến chúng ta lui về trong tháp hay không.

Lúc này Lương A Ngưu mới hiểu ý, lập tức dừng tiếng, ngập ngừng nói:

- Cô đây... đây đúng là có biện pháp.

- Không phải sao?

Hà Tiểu Hà dương dương tự đắc nói:

- Bản cô nương Hà Tiểu Hà đã từng làm gì chứ? Trong Lưu hương viên, Khổng Tước lâu, Tiêu Tương các, Như Ý quán có biệt danh là “Lão Thiên Gia”, có nhà ai không biết. Ta hiểu rõ nam nhân, tự có phương pháp đối phó.

- Huống hồ.

Sắc mặt nàng bỗng trở nên lúc sáng lúc tối, nói:

- Ta chờ ngày này đã lâu, chuyện ta cần làm cũng đã dây dưa quá nhiều. Cuối cùng ta đã chờ được đến hôm nay, có thể một lần hoàn thành nó.

Lương A Ngưu ngẩn ra. Long Thổ Châu lại nhỏ giọng nói với Chu Đại Khối Nhi:

- Ta thấy, “Lão Thiên Gia” hiện giờ đúng là học hư rồi.

Chu Đại Khối Nhi là một hán tử thẳng tính, đương nhiên không hiểu ý hãn:

- Cái gì học hư?

- Hoá ra nàng tiếp cận với Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiên sinh của chúng ta quá nhiều.

Long Thổ Châu cười nói:

- Nàng cùng giống như hăn thối bò đến tận trời.

Những người nghe được đều không thể nhin cười.

Giữ tâm tình thoải mái trước khi làm chuyện lớn, đây là phong cách của Tiểu Thạch Đầu, cũng là ảnh hưởng của Vương Tiểu Thạch đối với đám anh em Tượng Tị tháp. Lúc có thể cười, mọi người không ngại cười nhiều một chút; cho dù là lúc không thể cười, cũng cố gắng cười thêm một cái.

Chỉ có Chu Tiểu Yêu là gương mặt vẫn ôn nhu như trước, không hề có ý cười. Hiển nhiên nàng cũng nghe được những lời này.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Giết Vào Trùng Vây

Trương Thán giết vào trùng vây, giết vào kho tư liệu ở tầng lầu thứ tư.

Mọi người chỉ ngăn chặn đường tiến và đường lui của hắn, không ngờ hắn lại có một chiêu này, không sợ người khác bắt rùa trong hũ, ngược lại xông vào trong hũ, muốn phá hũ đi ra.

Hắn nhìn thấy văn kiện là phá, là hủy.

Thực ra là hắn thấy cái gì cũng đều đập phá.

Kẻ địch vội vàng ngăn cản hắn, bảo vệ văn kiện, như vậy lực lượng đã giảm đi nhiều.

Trương Thán một hơi xông đến bên cửa sổ. Lúc này hắn có thể từ cửa sổ nhảy xuống, thừa dịp đối phương chưa kịp chuẩn bị, không ngờ đến chuyện hắn từ trên cao nhảy xuống, nói không chừng có thể thừa cơ giết ra khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nhưng hắn lại không làm như vậy, bởi vì hắn còn có huynh đệ ở đây. Tuy hắn xem thường “Hỏa Hải Nhi”, nhưng Thái Thủy Trạch vẫn là huynh đệ của hắn.

Hắn cũng muốn cứu Ôn Nhu, Ôn Nhu vẫn còn ở trên lầu.

Hắn chỉ giết đến bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống, trông thấy dưới lầu bóng người đen kịt, đều là kẻ địch.

Cảm giác này thật không dễ chịu.

Hắn nhìn một cái, lại phát hiện hai chuyện bất ngờ. Một trong số đó lại là...

Thái Thủy Trạch lại xông ra ngoài tháp, cả người hắn đầy vết máu, tóc tai bù xù, xem ra đã bị thương rất nặng.

Trương Thán từ trên cao nhìn xuống. Thái Thủy Trạch đang đối phó với địch, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc đối mặt với nhau.

Hiện giờ, “Đao Trùng” trên tay Thái Thủy Trạch chỉ còn lại một đoạn không tới năm tấc, thanh thế đã giảm đi nhiều.

Nhưng ngay lúc này, hắn lại đột nhiên rút ra một thanh đao khác.

Đao vừa xuất hiện, không phát ra ánh sáng, cũng không phát ra vết sáng. Không phải là không có ánh sáng, mà là đao vừa rút ra lập tức nổ tung, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất.

Bạch Sầu Phi vừa thưởng thức thân thể sáng bóng nhẵn nhụi của Ôn Nhu, vừa đưa tay cởi bỏ y phục của mình.

Thực ra trên người hắn cũng chẳng có nhiều y phục để cởi, hắn chỉ mặc một bộ áo khoác ở bên ngoài, còn bên trong chẳng có gì cả.

Áo khoác của hắn vừa rơi xuống, liền lộ ra thân thể cường hãn như báo.

Nếu như nói hắn là báo, vậy thì lúc này hắn nhất định là một con báo giân dữ. Hắn không phải báo đen, mà là báo trắng như tuyết ngọc.

Thân thể của hắn đặc biệt nổi bật, vầng trán nhô cao, hùng cứ nhất phương, sắc mặt dữ tợn.

Lúc này, hắn đã nghe được tiếng đánh nhau dưới lầu, nhưng hắn không để ý, cũng không quan tâm. Hắn biết thủ hạ của hắn sẽ giải quyết những chuyện vặt vãnh này, còn hắn thì lại muốn giải quyết tình dục của mình.

Hắn đi đến gần Ôn Nhu, đưa tay nắm chiếc eo nhỏ nhắn.

Bộ ngực nhỏ như chim bồ câu, mềm mại như bông.

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy cổ họng vang lên tiếng nuốt nước bọt, tâm huyết dâng trào, gần như muốn phun ra máu.

Nhưng hắn biết đây không phải là lúc phun máu, mà là phun thứ khác.

Hắn không muốn huyết chiến, mà là vật lộn.

Hiện giờ hắn không nên giao thủ, chỉ muốn giao cấu.

Hắn trườn người lên, tìm kiếm ôn hương xử nữ, vùi mặt vào giữa hai ngọn đồi bé nhỏ, cảm nhận khí tức đặc biệt của cô gái kia, giống như muốn siết chết kẻ địch trong ngực mình.

Chỉ lo hưởng thụ, không cần thương tiếc.

Sự ấm áp đó khiến cho hắn không tiếc máu chảy đầu rơi, thịt nát xương tan, cũng muốn liều chết quên mình, giết vào trùng vây.

Ôn Nhu đã bị điểm hôn mê, hoàn toàn hôn mê, lúc này bỗng kêu lên một tiếng. Có lẽ là trong lúc hoàn toàn mất đi tri giác, quân vây bốn mặt, trình tiết khó bảo toàn, nàng cũng có một chút cảm giác và cảm nhận.

Đó là đau đớn? Khuất nhục? Hay là hưởng thụ?

Bạch Sầu Phi đang cảm thấy hứng thú bừa bừa, vô cùng khoái lạc, ngay lúc này...

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, đèn đuốc sáng ngời. Bắt đầu là một luồng sáng màu vàng từ trên nóc nhà xuyên ngói chiếu xuống, lập lòe trong phòng không ngừng chao đảo. Những tiếng nổ liên tục nhanh và dày đặc, hóa thành mấy chục luồng ánh sáng lửa nóng, bắn tung tóe trong hiên, khiến cho cả phòng sáng ngời như đang bốc cháy.

Quả thật sau khi nổ tung tóe, Lưu Bạch hiên cũng bốc cháy lên.

Trương Thán đối mặt với Thái Thủy Trạch đang lâm vào tuyệt cảnh dưới lầu, sắp chống đỡ không nổi, đang ở trong vòng vây trùng trùng, Thái Thủy Trạch chợt rút đao của hãn ra.

Đao của hãn đột nhiên nổ tung, lập tức những người bao vây chung quanh đều tản ra, máu thịt văng tung tóe, ôm mặt kêu gào, nhảy ngược lui nhanh, giẫm đạp lẫn nhau.

Bản thân Thái Thủy Trạch lại không có chuyện gì.

Hãn là hảo thủ của Hắc Diện Thái gia, nhà hãn là nhân tài kiệt xuất chuyên chế tạo kỳ môn binh khí trong võ lâm. Đây chính là binh khí những năm gần đây hãn khổ công chế tạo, “Bạo Đao”.

Binh khí của hãn dùng hỏa khí làm chủ, đừng quên ngoại hiệu của hãn là “Hỏa Hải Nhi”.

Hãn dùng “Bạo Đao” bức lui kẻ địch đang bao vây, sau đó lại rút ra “Tạc Kiếm”.

“Kiếm” của hãn giống như tên lửa, nơi nối liền với lưỡi kiếm chợt bắn ra ánh lửa lóa mắt, thoát khỏi chuôi kiếm, bay thẳng lên trời, bắn vào Lưu Bạch hiên ở tầng thứ bảy.

Lưu Bạch hiện lập tức nổ tung, ánh lửa ngập trời, sau đó liền bốc cháy.

Lưu Bạch hiện cháy rồi!

Kẻ địch lập tức rối loạn đội hình, Thái Thủy Trạch lại thừa cơ lao nhanh vào trong lầu.

Trương Thán cũng giết xuống tiếp ứng cho hắn, hai người gặp nhau tại thang lầu giữa tầng thứ hai và thứ ba.

Thái Thủy Trạch đã bị thương nặng, đầu chí lại hừng hực:

- Binh khí của ta đã sắp dùng hết, người đi mau, để ta giết lên Lưu Bạch hiên!

Trương Thán cả giận nói:

- Muốn lên thì chúng ta cùng lên, Trương Thán ta không có chuyện sống sót một mình!

Thái Thủy Trạch và Trương Thán nhân lúc hỗn loạn cùng nhau giết lên tầng thứ tư, trông thấy có không ít người đang hoảng sợ chen nhau chạy xuống. Thái Thủy Trạch khàn giọng nói:

- Cần gì phải cùng chết, có người sống luôn tốt hơn.

Trương Thán vừa thi triển Cầm Nã thủ, vừa ra sức phá hoại văn kiện trong các tầng lầu, khiến cho những người canh giữ kinh hoàng lúng túng, lo cái này thì mất cái kia, vừa hét lớn:

- Nói nhảm! Ôn Nhu còn đang ở phía trên, người phòng hỏa cái gì thế!

Hai người cùng nhau giết lên tầng thứ năm, bất ngờ là nơi ấy lại không có ai canh giữ.

Hai người Trương, Thái trao đổi ánh mắt, lập tức xông lên tầng thứ sáu.

Tầng lầu thứ sáu quả nhiên có người, nhưng tất cả đều hoảng hốt chạy lên Lưu Bạch hiên ở tầng thứ bảy để cứu hỏa.

Trong nháy mắt này, trên người cả hai đều nhuộm máu, chảy máu, đổ mồ hôi, văng mồ hôi, nhưng trong lòng bọn họ đồng thời hiểu được mấy chuyện.

Càng đi lên tầng cao thì người lại càng ít.

Những người ở tầng thứ năm và thứ sáu, thấy tầng cao nhất bốc cháy đều không có lòng ham chiến, có người chạy trốn xuống lầu, còn những người không trốn lại vội vàng chạy lên lầu cứu người cứu hỏa.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch thừa dịp này tấn công lên tầng thứ bảy Bạch lâu, cũng là Lưu Bạch hiên.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Thân Thể Xác Thịt

Kim quang rực rỡ, đốm lửa tung tóe.

Kim quang và đốm lửa va chạm vào nhau, biến thành ánh lửa.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, đang muốn đứng dậy đi dập tắt lửa. Nhưng trong khói lửa bốc cháy này, hắn lại đột nhiên cảm giác được một ngọn lửa đục bình sinh chưa từng thấy, giống như có một con mãnh thú hồng hoang bị nhốt trong cơ thể, dùng khí thể khai trời mở đất, diệt tuyệt thế gian xông ra bên ngoài, không thể ngăn cản. Khiến cho Bạch Sầu Phi không tiếc đốt cháy thân thể trong đó, tan xương nát thịt cũng không uổng phí.

Khi dục niệm dâng trào như cuồng phong bão tố, sóng lớn vỗ bờ, hắn đã hạ quyết tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, hắn cũng phải trước tiên hưởng thụ thân thể nhả nhụi nóng bỏng này, chiếm được rồi hãy nói.

Bạch Sầu Phi cho rằng, muốn chiếm được trái tim của một nữ nhân thì trước tiên phải chiếm được thân thể của nàng. Bất kể nàng có yêu người hay không, người đã chiếm được cả thân thể của nàng, còn quan tâm làm gì đến tình yêu trên tinh thần.

Giống như muốn đối phó với một người, giết hắn rồi thì sẽ không sợ hắn báo thù, đánh trả. Đối với một cô gái cũng vậy, chiếm hữu nàng rồi thì

không ai có thể vãn hồi, thay đổi, bù đắp được sự thật này. Cho dù sau này nàng có thể thay lòng, nhưng nàng cũng đã từng thuộc về mình.

Trong ánh lửa xâm chiếm một cô gái xinh đẹp, thuần khiết và hôn mê, cảm giác này càng khiến cho hân máu nóng dâng trào, thú tính bốc lên.

Cho dù hân phải dập lửa, cũng có thể làm sau khi đã xâm chiếm xong. Huống hồ nhìn ánh lửa kia, nhất thời còn chưa thể cháy đến bên người.

Lửa bên ngoài giường, còn thân thể đang ở trên giường.

Hân có thân thể, dùng thân thể cường tráng của hân để xâm chiếm một thân thể mềm mại xinh đẹp khác, hân cho rằng đó là một loại hưởng thụ chí cao vô thượng, cũng là một chuyện thần thánh vô cùng.

Vì chuyện này, đáng để cho hân đùa với lửa.

Hân muốn dập tắt ngọn lửa trong cơ thể trước, sau đó mới lo lắng đến ánh lửa bên ngoài.

Chết có gì đáng sợ? Sống thì phải vui vẻ.

Chỉ có điều, nếu sự vui vẻ này được xây dựng trên sự đau đớn của người khác thì sao?

Một tiếng “rầm” vang lên, cửa bị phá tan.

Bạch Sầu Phi đột nhiên đứng lên, hân vẫn đang trần truồng.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đối Diện Với Người Tới

Người tới không phải ai khác, cũng không phải kẻ địch, mà là người mình.

Những người này vốn canh giữ ở tầng thứ sáu, trông thấy Lưu Bạch hiên bốc cháy, lại không thấy lâu chủ ở bên trong có động tĩnh gì, cho rằng Bạch Sầu Phi đã xảy ra chuyện, vì vậy mới phá cửa xông vào.

Những người xông vào, tất cả đều ngẩn ra.

Bọn họ nhìn thấy Bạch Sầu Phi đang đứng thẳng, hoàn toàn trần truồng, còn có Ôn Nhu áo quần tơi tả.

Ngoại trừ kinh hãi, bọn họ cũng hiểu được mình đã lỡ mãng xông vào...

- Lâu chủ, xin lỗi...

- Bởi vì lửa cháy, chúng tôi sợ ngài...

- Chúng tôi chỉ lo lâu chủ đã xảy ra chuyện, cho nên mới...

Tổng cộng có bốn người xông vào, do Vạn Lý Vọng chỉ huy.

Nguyên danh và ngoại hiệu của hắn đều là Vạn Lý Vọng. Lúc trước hắn bị thua dưới tay Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, ngay cả lệnh bài cũng bị Phương Hận Thiếu lấy đi, mới khiến cho thái sư và “Thái sư phụ”

chịu nhục. Nhưng trong chuyện này, hắn hoàn toàn đẩy trách nhiệm lên người Tôn Ngư, vì vậy không bị phạt nặng, cũng xem như là kỳ tích.

Bởi vì hắn cảnh giác và phản ứng nhanh, cho nên trong lửa nóng không lùi mà lại tiến tới, không xuống mà lại đi lên, muốn xông vào trong Lưu Bạch hiên cứu chủ lĩnh công.

Không ngờ, lần này có vẻ như không phải công, mà là “lầm lẫn xông vào”, lầm lẫn phá hư “chuyện tốt”.

Trong số bốn người tiến vào, có ba người đồng loạt lên tiếng giải thích, chỉ một Vạn Lý Vọng không nói lời nào, lập tức quỳ xuống khấu đầu.

Trong ba người lên tiếng, không người nào có thể nói xong, bởi vì lúc này Bạch Sầu Phi đã ra tay.

Khi hắn đang thú tính dâng trào, xuân tình lai láng, hắn ghét nhất có người tùy tiện xông vào, vừa lên tiếng lại không xin lỗi, mà là viện đủ lý do để gỡ tội cho mình. Hắn rất ghét loại thuộc hạ này. Đúng chính là đúng, sai chính là sai, chứ không phải đùn đẩy trách nhiệm.

Do đó hắn dùng tất cả tinh khí và tinh lực, phát ra một chỉ.

Một tiếng “bùng” vang lên, một người trong số đó đã bị chỉ kinh đánh thành một đồng máu thịt vỡ nát.

Một người khác lại sợ hãi kêu lên:

- Lâu chủ, không, không...

Lại thêm một tiếng “bùng”, Bạch Sầu Phi phát ra một chỉ về phía hắn, khiến cho lồng ngực của hắn thủng một lỗ lớn.

Lồng ngực của hắn hiện lên một lỗ máu lớn bằng đầu người, cũng không lập tức chết đi, lại cúi đầu nhìn vào ngực mình, không ngừng gào thét.

Người thứ ba nhấc chân bỏ chạy, Bạch Sầu Phi lại bắn ra một chỉ.

Sau một tiếng “bụp”, sau ót của hắc đã có thêm một lỗ máu xuyên qua đầu. Thân hình hắc còn đang chạy thẳng về phía trước, sau đó lảo đảo xuống thang lầu.

Trong nháy mắt Bạch Sầu Phi đã liên tục giết chết ba người, lửa dục hơi dịu xuống, tinh khí cũng giảm đi. Ngay lúc này lại có hai người xông vào.

Hai người này cả người đầy vết máu.

Một người có khuôn mặt màu đen bị rách, trong tay hắc có một thanh đao rất ngắn, trên đao đầy những vết máu màu đỏ.

Một người khác khuôn mặt vừa trắng vừa đen, trên khuôn mặt anh tuấn mọc đầy mụn, đang kêu lớn:

- Ôn Nhu! Ôn Nhu!

Con người Bạch Sầu Phi co lại, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng liếc nhìn hai người.

Hai người vừa vào hiên, trông thấy tình hình như vậy lập tức giận dữ. Trương Thán muốn lao đến che chở Ôn Nhu, Thái Thủy Trạch lại kéo lấy hắc:

- Hắc là Bạch Sầu Phi, đừng hành động thiếu suy nghĩ!

- Hắc làm Ôn Nhu như vậy... ta giết hắc!

- Người kích động như vậy, chỉ sợ không giết được hắc, còn không thể cứu được Ôn Nhu.

- Người còn không mau dập tắt lửa, lỡ cháy đến chỗ Ôn Nhu thì sao!

- Không đâu. Lửa “Tạc Kiếm” của ta là lửa giả, có sáng nhưng không nóng, đốt người không chết đâu.

Lúc này Trương Thán mới hiểu được vì sao Thái Thủy Trạch có thể bình tĩnh như vậy, cũng chú ý đến nhắc nhở của Thái Thủy Trạch, liền nói:

- Ta cầm chân hắc, người đi cứu Ôn Nhu!

- Không.

Thái Thủy Trạch kiên định lắc đầu. Hắc vừa lắc đầu, máu cũng không kịp được chảy xuống:

- Hắc chỉ muốn thân thể Ôn Nhu, không giống như muốn giết cô ấy, xem ra nhất thời cũng không cần lo lắng đến tính mạng cô ấy...

- Người điên rồi!

Trương Thán thấp giọng quát:

- Chẳng lẽ ngươi bỏ mặc cô ấy không quan tâm?

- Không phải không quan tâm, mà là không cần phân tâm đi cứu Ôn cô nương.

Thái Thủy Trạch bình tĩnh nói:

- Dù sao đã không thể đánh ra ngoài được, chúng ta hãy hợp sức tấn công tên Bạch Vô Thường này, đuổi hắc ra khỏi phòng, sau đó chúng ta cố thủ ở đây, cầm cự được đến lúc nào thì hay lúc nấy...

Đây là kế sách của Thái Thủy Trạch.

Nhưng phải đuổi Bạch Sầu Phi ra khỏi Lưu Bạch hiên, làm được sao?

Có thể sao?

Lúc này, nơi thang lầu vang lên tiếng bước chân nườm nượp, không ít đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu đang xông lên Lưu Bạch hiên.

Ngoài ra, bên ngoài Kim Phong Tế Vũ lâu cũng vang lên tiếng gào thét, la giết ngập trời. Đám người Tống Triển Mi, Lạc Ngũ Hà ở ngoài lầu cao giọng chửi mắng, đòi đám người Ôn Nhu và Trương Thán, thu hút chủ lực của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong Kim Phong Tế Vũ lâu, đám người Lương Hà, Chu Như Thị, Tường Ca Nhi dĩ nhiên cũng phải ra ngoài ứng phó.

Trong Lưu Bạch hiên, Bạch Sầu Phi trần truồng đang đứng hiên ngang bên cạnh ngọc thể sáng ngời không mảnh vải của Ôn Nhu, đối diện với hai tên người máu đang suy nghĩ đối sách trước hiên, “Hỏa Hải Nhi” Thái Thủy Trạch và “Thần Thân Đặc Pháp” Trương Thán.

Trong Kim Phong Tế Vũ lâu đang cuồng phong nổi dậy, mưa gió bão bùng, giống như điềm báo trước cơn bão.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tình Cảm Hữu Tình

Đêm nay có gió, nàng đi ra Lâm Âm, khi băng qua Trường Đình, chợt nhìn thấy một góc lầu cao ngũ sắc dưới bầu trời đầy sao. Trên đỉnh lầu đèn đuốc sáng trưng, ánh lửa lập lòe, giống như dưới bầu trời đêm mây gió cuộn trào vẫn còn lại một phương trống rỗng. Ngược lên bầu trời, nhìn xuống sóng biển, một góc mái lầu này rất có khí phái độc bá thiên hạ, phong lưu khắp chốn. Nàng biết hiện giờ người nào đang ở trong đó. Nàng muốn báo thù, nàng vẫn đang chờ. Nàng chờ chủ nhân trong lầu này quật khởi, đứng lên, hưng thịnh, cũng chờ tòa lầu khí vũ phi phàm này dần dần suy sụp, thất bại, thậm chí hoàn toàn hủy diệt. Nàng chờ để thấy những chuyện này, cũng không tiếc âm thầm ra tay biến những chuyện này thành sự thật.

Sau đó nàng đi đến bên cạnh gốc cây mai già kia.

Hoa mai thơm dịu, như nhạt mà lại sâu.

Mai hồng nở rộ.

Nàng hít một hơi thật sâu, hương mai thấm vào người, sau đó ngắt một cành mai, cắm nghiêng trên mặt đất ướt đầm sau khi sương xuống.

Chẳng lẽ nàng muốn dùng cành mai làm bia, dùng hoa mai để thờ, dùng hương mai để tế?

Trong buổi tối đang lên này, nàng đang tưởng niệm người nào?

Không phải.

Sau khi nàng dùng tư thái xinh đẹp cắm nhành mai xuống, trong đất chợt vang lên tiếng lạch cạch, sau đó mặt đất nơi nàng đứng từ từ nứt ra...

Giống như một chiếc quạt đang từ từ mở ra, phía trên vẽ núi vẽ nước, viết những lời lưu niệm, đều sẽ lần lượt nhìn thấy sau khi mặt quạt hoàn toàn mở rộng.

Dung mạo của nàng gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp.

Năm đó nàng gảy đàn trên sông, hôm nay trong lòng nàng đã không có dây đàn.

Nàng chính là Lôi Thuần, đương kim tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Người có thể nghe được tiếng đàn, là bởi vì đàn có dây.

Một người có cảm tình, là bởi vì hân hữu tình.

Lôi Thuần thì sao?

Tại sao vẻ u buồn lộ ra trong đôi mắt tịch mịch của nàng, lại khiến người ta cảm thấy đó không phải là tình, mà là vô tình.

Vô tình, rốt cuộc là vì tình đến lúc nồng tình chuyển nhạt, hay là tình đến nơi sâu không oán trách?

Người nói sao?

Ai mà biết.

Nếu đạo vô tình lại hữu tình, vậy trời hữu tình thì trời cũng già. Nếu nói đến vô tình, không bằng cứ đi hỏi Vô Tình.

“Vô Tình” này đương nhiên là Vô Tình trong “Tứ Đại Danh Bổ”.

Nhưng mà ngay cả Vô Tình cũng không phải hoàn toàn vô tình, chẳng qua là tình cảm của y quá yếu ớt, sợ bản thân trên tình cảm dễ bị tổn thương, tổn thương nặng nề, cho nên dùng “vô tình” để làm lá chắn, phòng ngừa hậu hoạn. Ai có thể tuyệt đối vô tình?

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hắc Dao

Máu vốn có màu gì?

Là màu đỏ.

Hiện giờ máu của hắc chảy xuống lại là màu đen.

Bởi vì đao quá độc, khiến cho máu của hắc lập tức đổi màu? Hay là người ra tay quá hèn hạ, đến nỗi người bị ám toán không muốn chảy ra máu đỏ?

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hắc Đạo

Nếu như một đao kia của hắn chém về phía Bạch Sầu Phi, khả năng thành công gần như hoàn toàn không có.

Nhưng bây giờ hắn lại chém vào Ôn Nhu, như vậy rất có hi vọng thành công, bởi vì Bạch Sầu Phi không ngờ được.

Chẳng những Bạch Sầu Phi không ngờ được, ngay cả Trương Thán cũng cảm thấy bất ngờ, cho nên hắn kêu lớn:

- Thái Hắc Diện, người điên rồi à?

Một chỉ của Bạch Sầu Phi đâm về phía Thái Thủy Trạch, ngay vào giữa trán.

Đao có màu đen.

Thân thể trắng nõn.

Đao gác lên vòng eo của Ôn Nhu.

Làn da trên người nàng mịn màng trắng nõn, cùng với lưỡi đao phản chiếu tạo nên một sự quyến rũ mê người.

Đao chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, Ôn Nhu sẽ bị chém thành hai khúc.

Ngón tay ấn vào trên trán Thái Thủy Trạch, nhưng vẫn chưa phát lực.

Tình huống rất rõ ràng.

Ánh mắt Thái Thủy Trạch nói cho Bạch Sầu Phi biết một chuyện, chỉ cần Bạch Sầu Phi vừa phát ra chỉ kình, hắc cũng sẽ một đao cắt Ôn Nhu vô tội ra thành hai đoạn.

Ôn Nhu có lẽ còn đang hôn mê, nhưng dưới lưỡi đao màu đen, làn da trắng đến mức khiến người khác lóa mắt cũng nổi lên một trận run rẩy.

Trên người Thái Thủy Trạch vẫn đang chảy máu, tay của hắc vẫn run rẩy, người cũng thở hổn hển.

Trên lưỡi đao vẫn còn chảy máu của hắc, là máu đỏ.

Thân thể cô gái trắng như tuyết.

Giọt máu nhỏ lên làn da mềm trắng trẻo của Ôn Nhu, vô cùng nổi bật, hết sức rõ ràng.

Ngón tay của Bạch Sầu Phi vẫn ấn lên trán Thái Thủy Trạch.

- Đầu ngón tay của người vừa phát lực, ta sẽ chém xuống.

Thái Thủy Trạch phải thở hổn hển bảy tám hơi, mới có thể nói xong câu này. Mặc dù khi nói một chữ hắc đều dừng lại một lúc, ngừng lại một hồi, nhưng mỗi chữ vẫn hết sức rõ ràng.

- Người sẽ không chém xuống.

- Tại sao?

- Bởi vì người không có lý do gì giết cô ấy, người mà người muốn giết là ta.

- Người có thể thử một chút.

Bạch Sầu Phi yên tĩnh lại.

Loại yên tĩnh kia rất đầm đăm nho nhã, giống như một con hạc trắng thu cánh. Lúc hăn đối địch nhưng vẫn chưa ra tay, dáng vẻ lại rất đẹp mắt.

Có lẽ câu nói “tĩnh như xử nữ” chính là chỉ loại người như hăn.

Hăn nhìn bên trái, nhìn bên phải, cẩn thận quan sát thân thể ngọc khiết bằng thanh mà thiếu chút nữa hăn đã chiếm hữu được, nhất thời cũng không tỏ thái độ gì.

- Cho dù ta nghĩ thế nào...

Bạch Sầu Phi vẫn ung dung. Trên thực tế, thời gian quả thật hoàn toàn có lợi cho hăn. Cho nên hăn thăm dò nói:

- Người hình như không có lý do gì để giết Ôn Nhu.

- Người không nhìn ra sao? Ta đã là một người sắp chết.

- Đúng, người đã là một người sắp chết, còn hại thêm một tính mạng vô tội làm gì?

- Nhưng mạng của ta là do người hại.

- Đáng tiếc người không giết được ta.

- Nhưng mà người thích cô ấy, hơn nữa hiển nhiên người còn chưa chiếm được cô ấy.

- Cho nên người chỉ cần giết cô ấy, ít nhất cũng có thể đả kích ta, khiến ta vĩnh viễn không chiếm được?

- Đúng vậy.

- Chắc chắc chắc, đây là hành vi hiệp nghĩa của hán tử Tượng Tị tháp sao?

- Không sai, ta là đệ tử trong Tượng Tị tháp. Nhưng người cũng đừng quên, trước khi gia nhập Tượng Tị tháp thì ta là ai?

- Người họ Thái, ta vẫn chưa quên.

- Hắc Diện Thái gia chúng ta quen trở mặt không nhận người. Lại nói, binh khí đại vương Thái Hắc Diện chúng ta cũng không xem là người võ lâm chính quy, nếu tính cũng chỉ có thể xem là người trong hắc đạo. Hành vi của hắc đạo, coi trọng miệng đen, mặt đen, tay đen, lòng đen, không cần coi trọng cái đồng nguyên tắc và quy củ nhảm chán. Chỉ cần ta giết cô ấy, có thể đả kích được người, vậy thì ta nhất định sẽ làm. Cô ấy không phải thù tử của ta. Chỉ cần cô ấy chết ở đây, người sẽ trở thành thù địch với Lão Tự Hiệu, Lạc Dương Ôn gia và huynh đệ trong Tượng Tị tháp, cả đời này cũng không hóa giải được.

Con người Bạch Sầu Phi bắt đầu co lại, nhú mào hơi có vẻ đau đớn, liếc nhìn Trương Thán đang từ sau lưng lên tới, nói:

- Nhưng chuyện hôm nay, có hấn tận mắt nhìn thấy.

- Đúng vậy.

Thái Thủy Trạch nói:

- Cho nên chỉ cần ta giết chết cô ấy, người phải giữ lại tính mạng của hấn.

Nói xong lại muốn hạ lưỡi đao xuống.

- Chờ đã... có gì từ từ nói!

Lần này Bạch Sầu Phi có vẻ cấp bách:

- Người muốn thế nào?

- Ta chẳng muốn thế nào cả.

Thái Thủy Trạch nói:

- Ta chỉ cần người rút ra ngoài.

Bạch Sầu Phi lại nhíu mày một cái, sau đó cười nói:

- Ta ra ngoài, người cho rằng các người có thể trốn được sao?

- Trốn không được.

Thái Thủy Trạch nói:

- Nhưng chỉ cần các người dám xông vào, chúng ta sẽ giết Ôn Nhu trước. Chúng ta không còn mạng, người cũng mất đi thức ăn ngon đã đến miệng.

- Người biết không?

Bạch Sầu Phi chấp tay cười lạnh nói:

- Người uy hiếp rất hoang đường, dùng chính mạng sống của người bên phía các người để uy hiếp, đúng là rằm chó không kêu.

- Người biết không?

Trên khuôn mặt đầy máu của Thái Thủy Trạch lại lộ ra hàm răng trắng như tuyết:

- Bất kể có biết hay không, chỉ cần người còn do dự, ta sẽ một đao chém xuống.

Nói xong, hắn lại muốn hạ đao xuống.

- Chờ đã!

Bạch Sầu Phi cuối cùng cũng kêu lên, giậm giậm chân, thu chỉ rời đi. Trước khi đi hẳn còn oán hận, hung hăng để lại một câu:

- Cứ để cho các người ở lại Lưu Bạch hiên, xem thử có thể cầm cự đến khi nào.

Lúc rời đi, ngón tay của hắn lại phất một cái về phía Ôn Nhu ở xa. Chiêu này lại nằm ngoài dự liệu của hai người Thái, Trương. Có điều Ôn Nhu chỉ “ừm” một tiếng, cũng không có gì khác thường. Lúc này Bạch Sầu Phi đã dẫn theo Vạn Lý Vọng bước nhanh ra ngoài.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Bạch Đạo

Bạch Sầu Phi hậm hực rời khỏi Lưu Bạch hiên, bên ngoài đã có một đám đệ tử đứng chờ.

Lúc Bạch Sầu Phi đi qua bên cạnh, Vạn Lý Vọng lập tức cởi áo khoác lông xuống, khoác lên người Bạch Sầu Phi, sau đó vội vàng nói một câu:

- Lâu chủ, tôi thấy hãn chỉ muốn phô trương thanh thế mà thôi. Chúng ta phối hợp bất ngờ tấn công, nhất định có thể giết chết tên quý rách mặt chỉ còn lại nửa cái mạng này.

Bạch Sầu Phi lại lạnh lùng liếc hãn một cái:

- Ta làm sao có thể bị bọn chúng ép ra ngoài? Để cho bọn chúng cố thủ Lưu Bạch hiên, chúng ta mới có thể thả dây dài, câu cá lớn. Lại nói, với vết thương trên người của tên quý mặt đen kia, có thể cầm cự được đến khi nào? Một khi hãn ngã xuống, chỉ còn lại một cái thùng cơm, có thể làm được gì?

Vạn Lý Vọng lập tức tỏ vẻ bội phục và tỉnh ngộ.

Hãn lại không chú ý tới, khi Bạch Sầu Phi nói những lời này, lại liên tục nhíu mày mấy lần.

Có lẽ, cho dù hẩn chú ý tới, cũng sẽ giả vờ như không nhìn thấy. Một lãnh tụ sẽ không muốn để người khác biết nhược điểm của hẩn, cho dù đó là thủ hạ tâm phúc.

Nguyên nhân Bạch Sầu Phi nhúu mảy, cũng là nỗi khổ âm thầm khiến hẩn phải rời khỏi Lưu Bạch hiên.

Tuy hẩn tinh khôn như quỷ, nhưng vẫn bị “Đao Trùng” tập kích. Hẩn nhất thời có thể đè nén độc lực của “sâu trên đao”, nhưng nhất định phải tốn một ít thời gian, tìm một nơi vận công, mới có thể bức “Đao Trùng” dính vào trên yếu huyệt ra ngoài.

Hiện giờ hẩn không có thời gian quan tâm nhiều như vậy, hẩn phải nhanh chóng đi giải quyết hai chuyện.

Một là bức độc lực của “Đao Trùng” trong cơ thể ra ngoài.

Hai là hội hợp với chủ lực đã được Lương Hà bố trí, chỉ chờ đám người Vương Tiểu Thạch vào lâu, hẩn sẽ vận dụng tất cả những gì có thể, giết sạch đối phương.

Muốn làm tốt chuyện thứ hai, hẩn phải làm xong chuyện thứ nhất trước.

Đương nhiên hẩn cũng có phần tiếc nuối, trước sau vẫn không thể thỏa mãn tâm nguyện, tiêu hồn một phen với Ôn Nhu.

Lúc rời khỏi Lưu Bạch hiên, hẩn lại làm một chuyện, đó là bắn ra một chỉ. Một chỉ này đã giải khai huyệt đạo bị khống chế của Ôn Nhu.

Thứ hẩn không ăn được, cũng quyết không để cho người khác chiếm tiện nghi. Huống hồ cho dù được giải huyệt đạo, Ôn Nhu vẫn còn ở trong Lưu Bạch hiên, bay không được, trốn không xong.

(Ôn Nhu, chà, Ôn Nhu.)

Nghĩ tới thân hình trắng trẻo, mềm mại và xinh xắn của cô gái này, thân thể của hắn trong áo lông chột nóng lên.

Ngay lúc này, Lương Hà lại khẩn cấp báo tin, mang đến hai tin tức.

Thứ nhất, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng. “Thất Tuyệt Thần Kiếm” đã đến sáu người, còn có “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt, một trong sáu đại cao thủ đương thời cũng đã đến, chỉ chờ Vương Tiểu Thạch xuất hiện.

Thứ hai, Tôn Ngự đã trở lại.

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Chủ Nhân Trong Lâu

Kiệu đỏ thắm, rèm đỏ tươi.

Đỏ rực hơn cả nhụy mai nở rộ.

(Nhưng bên trong thật sự là y sao?)

(Y thật sự chưa chết sao?)

(Y thật sự ở trong đó sao?)

(Y vẫn còn bệnh nặng sao?)

Mặc dù Dịch Phi Kinh vẫn chưa nhìn thấy nhân vật truyền kỳ đã trở thành thần thoại kia, nhưng trông thấy chiếc kiệu này và màu sắc của nó, đã gợi nên tưởng tượng vô hạn, truyền kỳ vô biên, ảo mộng vô tận.

Y nhìn thấy chiếc kiệu này, ngoại trừ thở dài một tiếng, còn đột nhiên sinh ra một loại xung động khát máu hiều sát, hận không thể lập tức đánh nát chiếc kiệu này mới có thể cam lòng, lại bất chợt sinh ra một sự sùng kính chí cao, giống như muốn quỳ xuống bái lạy.

Người trong kiệu này, cả đời chưa từng biết đến cảm giác khỏe mạnh, thân thể của y giống như sinh ra để chịu khổ, ý chí cũng như vậy. Càng chịu khổ, y dường như càng kiên cường hơn, càng kiên định hơn. Lúc còn tại vị,

không ai có thể thể đánh bại y, cho dù là lúc suy sụp, vẫn không ai có thể thay thế được y.

Lôi Thuần vẫn mang theo vẻ ngạc nhiên, vừa khâm phục vừa nghi hoặc hỏi:

- Lại bị huynh đoán trúng rồi. Huynh làm sao biết được?

Địch Phi Kinh lại giống như sóng lớn không kinh, đáp:

- Ta đoán.

Lôi Thuần vừa kính phục vừa hâm mộ, hé miệng cười nói:

- Muốn đoán cũng phải có cơ sở chứ.

Địch Phi Kinh lại cúi đầu xuống, chỉ lạnh nhạt nói:

- Không sai, có hai cơ sở để suy đoán, một là lý luận, hai là trực giác.

Lôi Thuần cảm thấy hứng thú hỏi:

- Trực giác? Người chỉ dựa vào cảm giác?

Địch Phi Kinh lại nhìn viên pha lê treo trước ngực mình:

- Ta nghĩ, lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu danh chấn bốn phương, Tô Mộng Châm Tô công tử đứng đầu quần hùng, tuyệt đối sẽ không chết dễ dàng, chết một cách im hơi lặng tiếng như vậy. Ta luôn cho rằng, loại người giống như Tô Mộng Châm, trừ khi là chính y muốn chết, nếu không thì không ai có thể giết được y.

Lôi Thuần vẫn chưa muốn dừng:

- Nhưng mà đạo lý này, huynh làm sao nghĩ ra được?

Lúc này Địch Phi Kinh không nhìn viên pha lê treo trên ngực mình, mà lại nhìn mũi chân của mình, chỉ từ tốn nói một câu:

- Lôi Mãn Đường.

Đôi mi thanh tú của Lôi Thuần nhú lại:

- Lôi Mãn Đường?

- Không phải sao?

Địch Phi Kinh nhàn nhã nói:

- Người sáng lập nên Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Già Mạc, y có bốn người bạn chí cốt, đó là “Tung Dương Đại Cửu Thủ” Ôn Văn, Hồng Tụ nữ ni chủ trì chùa Báo Địa Ngục, Ban Ban Biện trong Diệu Thủ Ban môn, còn có “Phong Dao Quải Kiếm Phích Lịch đường” Lôi Mãn Đường. Bốn người bọn họ quả thật đều có sâu sắc với Tô gia, ngay cả Tô Mộng Chấm sau khi cầm quyền, cũng không vứt bỏ tình duyên của bốn nhà. Tô Mộng Chấm tự mình bán Hồng Tụ thần ni của Tiểu Hàn sơn làm sư phụ, Hồng Tụ đạo chính là do thần ni ban tặng. Ban Ban Biện giúp cha con họ Tô xây dựng Kim Phong Tế Vũ lâu bốn lầu một tháp trên Thiên Tuyền sơn. Khi thế lực của Tô công tử gặp nguy hiểm, Ôn Văn đã phái đệ tử đặc ý của y, cũng là con của Thiên Y Cư Sĩ là Thiên Y Hữu Phùng đến trợ giúp. Lôi Mãn Đường tuy ngại quan hệ đối địch giữa ngoại hệ của Lôi gia là Lôi tổng đường chủ với Tô Mộng Chấm, không thể thiên vị giúp Kim Phong Tế Vũ lâu của họ Tô, nhưng Lôi Mãn Đường từng đảm nhiệm chức chương môn nhân thay mặt của Giang Nam Phích Lịch đường, nếu như không phải y âm thầm ngăn chặn, khi thế lực của Lôi lão tổng trong kinh không thể đánh hạ Kim Phong Tế Vũ lâu, Phích Lịch đường đã sớm phái đại tướng đến cứu viện rồi. Lôi gia chậm chạp không có hành động, đến nỗi Lôi tổng một cây làm chẳng nên non, nóng lòng cầu thắng, mới bị nghịch tặc Lôi Mị ám toán, chí lớn không thành. Nói như vậy, Lôi Mãn Đường vẫn còn tình nghĩa...

Đôi mi thanh tú của Lôi Thuần nhướng lên:

- Những điều này có liên quan gì đến chuyện huynh đoán ra Tô công tử đang ẩn nấp ở chỗ ta?

- Quan hệ rất lớn. Thứ nhất, đừng quên xét về phe phái tại kinh, thế lực do Quan Thất thành lập đầu tiên là lớn nhất, tiếp đó mới là đường chúng ta. Sau khi thực lực của đường chúng ta lớn mạnh, Kim Phong Tế Vũ lâu mới xuất hiện...

Lôi Thuần đồng ý:

- Cho nên Kim Phong Tế Vũ lâu thành lập sau Lục Phân Bán đường.

- Đúng vậy. Kim Phong Tế Vũ lâu bốn lầu một tháp do Ban Ban Biện của Diệu Thủ Ban môn xây dựng, mà khi đó Lôi Mãn Đường đại biểu cho tổng đường Giang Nam trấn giữ nơi này, khó đảm bảo sẽ không có một “thông đạo đặc biệt”, từ Kim Phong Tế Vũ lâu ở Thiên Tuyền sơn nổi thẳng đến đường chúng ta.

Địch Phi Kinh phân tích cặn kẽ:

- Đúng không?

Lôi Thuần khẽ thở dài một tiếng:

- Đúng.

- Thứ hai, nếu Bạch Sầu Phi trăm phương ngàn kế muốn phản bội giết chủ, hẳn nhất định đã bố trí cẩn thận, không để cho Tô công tử có bất kỳ đường sống nào. Cho dù Tô công tử thoát được nhất thời, tránh được một trận, cũng nhất định sẽ bị hãm lòng ra. Nhưng mà, hiển nhiên hẳn lại chẳng có thu hoạch gì. Tất cả đường sống đều bị phong tỏa, nếu Tô công tử vẫn còn ở lại trong lâu, nhất định không thể đảm bảo tính mạng. Khả năng duy

nhất, chính là không có khả năng. Lục Phân Bán đường tiếp giáp với Kim Phong Tế Vũ lâu, đây vốn là một đường chết, nhưng lại là con đường để Tô công tử tìm sống trong cái chết.

Lôi Thuần khẽ thở dài nói:

- Phía sau đường chết vốn là đường sống, phía sau dốc cực nhất định có kỳ quan, hoa lúc càng lạnh thì lại càng đẹp.

- Thứ ba, cũng chỉ có con đường này là Bạch Sầu Phi không phong tỏa được, cũng là con đường duy nhất mà Tô Mộng Châm có thể ung dung xóa sạch dấu vết. Huống hồ Bạch Sầu Phi đã từng dùng thuốc nổ. Loại kiêu hùng giống như Tô Mộng Châm, vào lúc này cảnh này, cũng chỉ có con đường này để đi. Hơn nữa đây là con đường mà Bạch Sầu Phi cho là đường cùng, y chỉ có thể đi lên đường chết để tìm đường sống.

- Huynh nói không sai chút nào.

Lúc này Lôi Thuần lại nhìn ngón tay của nàng:

- Nếu như biết cách đi đường chết, sẽ có thể trở thành đường sống.

Ngón tay của nàng rất nhọn, rất xinh xắn, trên ngón cái còn đeo một chiếc nhẫn màu xanh có hình con mắt.

Địch Phi Kinh nhận ra chiếc nhẫn này, đó là chiếc nhẫn mà Lôi Tồn đeo trên tay trước khi chết, gần đây Lôi Thuần mới đeo nó lên.

- Thứ tư, ta gia nhập Lục Phân Bán đường đã hai mươi năm, nếu như có thông đạo dẫn đến Lục Phân Bán đường, ta nhất định sẽ biết.

Địch Phi Kinh nếu như đã nói, vậy thì sẽ nói hết:

- Trừ khi là thông đạo đó ở trong trong Đạp Mai Tâm Tuyệt các của tiểu thư cô.

- Đúng.

Trong mắt Lôi Thuần đây vẻ khâm phục:

- Lối ra của địa đạo quả thật ở trong rừng mai của Tầm Tuyết các.

- Nghĩ cũng phải.

Địch Phi Kinh nhớ lại, nói:

- Khi Lôi tổng đường còn tại thế, luôn phái một đám cao thủ hạng nhất đến nơi đó coi chừng. Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp đều canh giữ ở đó, khi đó cô vẫn còn chưa trở lại trong kinh.

- Ta vốn cũng không biết, nhưng trước khi cha chết thăm tại thọ yển của Tô công tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu, đã nói hai chuyện với ta.

Địch Phi Kinh cũng nhớ được, những người tham dự chiến dịch đó đều kể lại với hần chuyện này:

- Lôi tổng nói cho cô bí mật của thông đạo?

- Khi đó, cha ta đã bày thiên la địa võng tại lối ra thông đạo này, những cao thủ đánh lên đều mai phục ở đó, chỉ chờ Tô công tử lợi dụng đường hầm này tập kích Lục Phân Bán đường, sẽ có thể một lần tiêu diệt đối phương.

Lôi Thuần hé miệng cười, lúm đồng tiền hiện lên thật sâu:

- Nhưng Tô công tử vẫn không lợi dụng con đường này.

Địch Phi Kinh gật đầu nói:

- Theo ta thấy, Tô công tử nhất định đã nghĩ đến quan hệ giữa đời trước của y và Lôi Mãn Đường năm đó, nếu như y biết bí mật của đường hầm,

Lôi tổng rất có thể cũng biết được. Nếu như Lôi lão tổng đã biết, nhất định sẽ tụ tập trọng binh chờ đợi. Tô công tử là người thông minh tuyệt đỉnh, dĩ nhiên sẽ không làm chuyện tự chuốc lấy thất bại.

Lôi Thuần cười nói:

- Kết quả, nó lại thành đường sống của y ngày sau.

Nàng xinh đẹp đến phong tình, nói:

- May mắn, huynh là người bên phe ta, chứ không phải là kẻ địch của ta.

Địch Phi Kinh nghe vậy, trong lòng giật mình.

Sau đó nàng lại cười dịu dàng, liếc nhìn ngón tay của mình, còn có chiếc nhẫn xanh hình con mắt trên ngón tay:

- Cha ta trước khi chết, không chỉ nói với ta những lời này.

- Ồ?

Địch Phi Kinh không chính thức hỏi, nhưng ngữ khí của y lại là đang hỏi.

Loại giọng điệu này có thể khiến người ta không trả lời câu hỏi của y. Dù sao cũng không hỏi ra, cho dù không trả lời cũng không xem là làm mất mặt.

Địch Phi Kinh làm việc luôn chừa lại đường lui. Chừa lại đường lui cho người khác, cũng chính là chừa lại đường lui cho mình.

- Người còn nói cho ta biết phương pháp, lúc cần thiết có thể triệu tập cao thủ của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia đến cứu viện.

Lôi Thuần chớp đôi mắt như u mộng:

- Trừ điều này ra, còn có một câu.

Lần này Địch Phi Kinh hoàn toàn không hỏi, từ trước đến nay hẳn luôn không hỏi những vấn đề không nên hỏi.

Nhưng Lôi Thuần lại chủ động nói ra:

- Mặc dù có thể nói, người đã gián tiếp chết trong tay Tô Mộng Chầm, nhưng trước khi lâm chung người lại nói cho ta biết “nếu ta chết thì cũng đã chết rồi, con phải sống vì đại nghiệp mà ta gây dựng, chứ không phải vì báo thù cho ta mà chết, vậy thì tuy ta chết nhưng vẫn như sống. Báo thù thật sự không phải là dùng lực lượng của mình để giết chết kẻ địch, mà là dùng lực lượng của kẻ địch để khiến cho mình lớn mạnh.

Sau khi Địch Phi Kinh nghe xong, chỉ thở dài nói:

- Tổng đường chủ quả thật là nhân vật phi phàm, kiến thức người thường không thể sánh bằng.

Lôi Thuần cười, cười rất đơn thuần, nhưng có lẽ vì ánh mắt của nàng vẫn không thay đổi vẻ ưu ất, khiến người ta cảm thấy nàng vẫn mang chút âu sầu:

- Cho nên, vị khách trong kiệu của chúng ta tối nay mới có thể sống đến bây giờ.

Nàng chỉ vào chiếc kiệu rực rỡ kia, thân thiết nói:

- Cho nên, chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu mới có thể sống đến bây giờ. Hơn nữa...

Nàng vốn nhu nhược, lúc này lại tỏ ra rất kiên quyết:

- Chúng ta còn chờ thời cơ, để Tô công tử một lần nữa trở thành chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu, chủ nhân duy nhất trong lâu.

Sau đó nàng chợt đổi đề tài, áy náy hỏi Địch Phi Kinh:

- Nhiều chuyện quan trọng như vậy, nhưng ta lại không nói cho huynh biết trước.

Nàng ngập ngừng hỏi:

- Huynh không cảm thấy tức giận sao?

- Những gì cô làm đều đúng.

Địch Phi Kinh giống như không cần suy nghĩ, nói:

- Cô mới là tổng đường chủ, nhất là chuyện quan trọng như vậy, cô không cần phải nói trước với ta.

Lôi Thuần nhìn Địch Phi Kinh, dịu dàng cười một tiếng, dáng vẻ vô cùng cảm kích.

Lúc này, người trong chiếc kiệu rực rỡ kia đột nhiên ho lên một trận, khiến người ta kinh hãi, hơn nữa còn giống như một người bệnh nặng sắp chết, thở ra tất cả hơi còn lại trong người, sau đó mới nói một câu:

- Lời các người nói chưa chắc đã hoàn toàn đúng.

Địch Phi Kinh hơi ngạc nhiên.

Lôi Thuần chớp cặp mắt nghi vấn. Ngay cả lúc bi thiết, thê lương, ánh mắt của nàng vẫn đầy vẻ ưu sầu.

- Ít nhất các người đã nói sai một chuyện.

Người kỳ dị bên trong chiếc kiệu kỳ dị, dùng âm điệu kỳ dị nói:

- Ta là một kẻ tự chuốc lấy thất bại. Ít nhất, ta đã trọng dụng Bạch Sầu Phi, đó là bằng chứng rõ ràng của việc tự chuốc lấy thất bại.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ôn Nhu Tin Tưởng Hay Là

Ôn Nhu đã tỉnh dậy.

Trước khi Bạch Sầu Phi rời đi, bởi vì sợ hai hán tử này “chiếm tiện nghi”, cho nên đã tiện tay giải khai huyết đạo của Ôn Nhu.

Vì vậy Ôn Nhu đã nhẹ nhàng tỉnh giấc.

Chuyện thứ nhất, chính là nàng phát hiện mình đang trần truồng.

Nàng kinh hãi, đỏ mặt.

- Đây là chuyện gì?

Nàng xấu hổ kêu lên, nắm lấy khăn trải giường che đậy thân thể, sau đó nhìn thấy Trương Thán cũng có mặt ở đây, liền tức giận nói:

- Người làm gì thế?

Trương Thán lúng ta lúng túng, xoay người đi, sau đó lại xoay về, muốn giải thích với Ôn Nhu.

Đúng lúc Ôn Nhu đang nghĩ cách nhanh nhất mặc áo lót vào, vừa thấy Trương Thán quay đầu lại, liền hô lớn:

- Đừng đừng đừng quay đầu lại! Người mà dám nhìn, ta sẽ móc mắt của người đem cho chim ưng ăn! Hắc Thán Đầu đáng chết, làm gì thế, bản cô nương không giết người...

Lúc này nàng lại cảm thấy vùng ngực hơi đau, giống như từng bị người khác chạm vào, phần da nơi đó cũng đỏ lên.

Nhưng bên dưới... bên dưới hình như không có gì khác thường...

(Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?)

(Bạch Sầu Phi thì sao? Tên rau cải trắng chết tiệt kia đi đâu rồi?)

Cho nên nàng thấy Trương Thán nhanh chóng quay đầu đi giống như nhìn thấy quỷ, nàng vừa nhanh chóng mặc quần áo vào (lạnh quá, lạnh đến tay cũng đông cứng rồi. Thật xấu hổ! Gần đây bởi vì trời quá lạnh, cho nên hôm nay cũng không tắm, bị người khác nhìn thấy như vậy thật là... hiện giờ mà nàng vẫn có tâm tình nghĩ đến những chuyện này), vừa nghiêm nghị hỏi:

- Nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Lời còn chưa hỏi xong, nàng đã phát hiện trên đất có năm cỗ thi thể, trong đó nàng nhận ra được hai cỗ, một người trong số đó còn là hảo hữu của nàng.

Thái Thủy Trạch (còn có Ngô Lượng)!

- Trời ạ!

Nàng kêu lên:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trương Thán đang định giải thích, chợt nghe tiếng kêu gào la hét bên ngoài đột nhiên ngừng lại, hoàn toàn yên tĩnh. Trong lúc nhất thời chỉ nghe được tiếng bước chân người ngựa đi lại, tiến lui chình tề.

Trương Thán vội vàng từ cửa sổ nhìn xuống, trông thấy dưới lầu ánh lửa phần phật, chiếu rọi sáng người. Người trong Kim Phong Tế Vũ lâu đều đang bày trận chờ địch. Lúc này cổng lớn bỗng từ từ mở ra hai bên, một đội nhân mã chậm rãi đi vào, ngay ngắn trật tự. Cầm đầu là một người mặc áo bào lông ngỗng màu vàng, từ xa nhìn lại vẫn có thể thấy màu da trắng trẻo, khí khái rạng ngời, giống như chỉ tới để dự một bữa tiệc ăn chơi vui vẻ, hơn nữa còn muốn ăn hết tất cả món ngon.

Đây là lần thứ hai Trương Thán từ lan can Bạch lâu nhìn xuống. Trước kia khi hãn và Vương Tiểu Thạch kết làm huynh đệ, thường đi lại ở bốn lầu Hồng, Thanh, Bạch, Hoàng (tháp ngọc là “trọng địa” của Tô Mộng Châm, đừng nói là Trương Thán, ngay cả Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng ít khi lên đó), nhưng lại không có cảm giác như hiện giờ.

Ban nãy hãn từ trên cao nhìn xuống, chợt thấy “chiến hữu” Ngô Lượng của mình và kẻ địch đang châu đầu ghé tai. Dưới tình thế bốn bề thụ địch này, ngay cả hai tên “đồng liêu” ít ỏi cũng trở nên khó lường như vậy, khiến cho hãn nảy sinh một cảm giác bi thương và bơ vơ. Hiện giờ lại thấy Vương Tiểu Thạch lắc lư đi vào, giống như dự tiệc, xem chết như trò vui; phàm là nơi hãn đi qua, kẻ địch đều nhường ra một con đường, để cho hãn đi thẳng vào Bạch lâu. Trong lòng Trương Thán không nhịn được kêu lên một tiếng.

Đại trượng phu, chính là như vậy!

Biết rõ núi có hổ, vẫn đi vào núi hổ.

Sinh tử như chuyện thường, ôm kiếm đối diện ngàn quân.

Dưỡng khí bất động chân hào kiệt, cư tâm vô động chuyển quang minh.

(Đúng, chỉ bốn chữ “quang minh lỗi lạc” này mà thôi!)

Hắn chợt thấy bên tóc mai nóng lên.

Hóa ra Ôn Nhu đang từ bên trái phía sau nhích tới gần hắn, theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, trông thấy Vương Tiểu Thạch và các huynh đệ của hắn đang thân nhiên băng qua dòng người đi vào.

- Trời!

Ôn Nhu thở nhẹ. Nàng nhìn thấy Vương Tiểu Thạch ở xa đang mỉm cười vẫy tay với nàng:

- Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Vương Tiểu Thạch có thể vào thẳng Kim Phong Tế Vũ lâu...

Ôn Nhu vừa mới mặc y phục vào, kêu lên như vậy, chỉ cảm thấy mùi thơm cơ thể xử nữ vừa mới thành thực bị che giấu đi, khiến người ta muốn say.

Trương Thán không chỉ cảm thấy nóng bên tóc mai, trong mắt nhìn thấy làn tóc mây rối loạn của nàng, ánh mắt quyến rũ, trong lòng nghĩ đến thân thể ngọc nhuyễn ôn hương nóng bỏng của nàng, nhất thời cả gương mặt đều nóng lên...

(Nên làm sao nói cho nàng biết?)

(Nên nói cho nàng biết chuyện gì?)

(Nói cho nàng biết, hắn vì nàng mà bị vây tại Lưu Bạch hiên sao?)

(Hay là nói cho nàng biết, Thái Thủy Trạch là vì nàng mà chết, Ngô Lượng cũng vì nàng mà phản bội?)

(Chẳng lẽ lại nói cho nàng biết, đám người Tiểu Thạch Đầu cũng vì cứu nàng nên mới lâm vào trùng vây?)

(Hay là nói cho nàng biết, Bạch Sầu Phi là một kẻ mặt người dạ thú, muốn cưỡng chiếm nàng?)

Nàng sẽ tin tưởng, hay là?

Hắn không biết.

Hắn có lẽ không biết, có nên nói cho nàng biết là hắn yêu nàng hay không...

Hắn thậm chí không biết.

Thái Thủy Trạch có phải cũng thầm yêu Ôn Nhu, cho nên mới không tiếc tính mạng đến cứu nàng...

Tiểu Thạch Đầu có phải cũng ái mộ Ôn Nhu, vì vậy mới không để ý tất cả đến cứu nàng...

Nếu không phải vì yêu, vậy thì vì nghĩa không được hay sao? Chẳng lẽ nam nhân chỉ có nghĩa khí nam nhân, đối với nữ nhân lại không thể?

Còn mình thì sao?

(Vì sao lại đặt cược cả tính mạng như vậy, chỉ vì cứu một kẻ hồ đồ như nàng?)

Người nói sao?

Người khi đang yêu, có phải sẽ làm được bất cứ chuyện gì, hoặc là không thể làm được bất cứ chuyện gì? Có phải chuyện không thể lại đột nhiên biến thành có thể, mà chuyện có thể lại hoàn toàn biến thành không thể?

Tình yêu, rốt cuộc là đau khổ hay ngọt ngào?

Yêu, rốt cuộc có đúng hay không, có đáng hay không...

Người nói sao?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Giết Ra Trùng Vây

Nàng vẫn đơn thuần như trước, như một ánh chớp, một tia sét.

Đẹp như thế, đẹp đến mức khiến người ta có thể nhẫn nại, có thể chờ đợi, đẹp đến mức mang theo theo một chút ngây thơ, thanh thuần đến mức dường như ngay cả bản thân cái đẹp này cũng trở nên tàn khốc.

Nàng nhìn chiếc kiệu rực rỡ kia, khẽ nở nụ cười đơn thuần và gần gũi, nói:

- Bạch Sầu Phi phản bội người, đây mới thật sự là tự chuốc lấy thất bại.

Người trong kiệu ho lên, ho một lúc lâu, giống như cả tim và phổi đều ho ra ngoài, mới thở hỗn hển nói:

- Bạch Sầu Phi xem thường Lục Phân Bán đường không có Lôi Tồn, đây mới là mảnh vỡ thất bại của hắn.

Lôi Thuần cười dịu dàng nói:

- Hắn cũng không nên làm cho Vương Tiểu Thạch phản công quá sớm, đây gọi là sai một li đi một dặm.

Người trong kiệu ho một tiếng, nói:

- Nguyên nhân hẳn không nhận được, đó là sợ nếu chờ đợi tiếp, Vương Tiểu Thạch sẽ ngày càng lớn mạnh. Hẳn muốn thừa dịp này giết chết mối họa trong lòng. Đừng quên, Bạch Sầu Phi trên giang hồ đã từng dùng mười mấy tên giả, thất bại mười mấy lần, mới từng bước từng bước, từng bậc từng bậc đi lên, hẳn đã không thể thất bại nữa. Hẳn đã hơn ba mươi tuổi rồi, nếu thất bại sẽ không đứng dậy được nữa.

Y dừng một chút, giọng nói thê lương:

- Một người đã lớn tuổi, thất bại sẽ không đứng lên được. Ta chính là người như vậy.

Lôi Thuần vui vẻ, hé miệng cười nói:

- Nhưng mà người thất bại, vẫn có thể đứng lên.

Người trong kiệu khàn giọng nói:

- Đó là bởi vì cô.

Lúm đồng tiền hiện lên thật sâu trên má Lôi Thuần:

- Bởi vì người là Tô Mộng Châm.

Nàng dịu dàng và kiên định nói:

- Chỉ có Tô Mộng Châm mới là chủ nhân thật sự của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Châm trong kiệu ảm đạm nói:

- Vậy rốt cuộc là cô đứng dậy? Hay là ta đứng dậy?

Lôi Thuần nói:

- Ta chỉ biết, cha ta đã thua, nhưng người cũng thất bại, người thắng là Bạch Sầu Phi. Hắn chờ người giải quyết xong cha ta, lập mưu ép Vương Tiểu Thạch rời đi, sau đó phản bội người, còn lại thì có thể từ từ dọn dẹp chúng ta, thôn tính Lục Phân Bán đường. Nhưng hắn không ngờ được Vương Tiểu Thạch lại trở về sớm hơn sự tính, hơn nữa Tượng Tị thắp lại quật khởi nhanh như vậy. Hắn không thể chờ đợi, cho nên muốn lập tức diệt trừ thế lực của Vương Tiểu Thạch.

- Không.

Tô Mộng Chấm đỉnh chính:

- Người thắng thật sự là Thái Kinh. Trước kia hắn lung lạc thế lực của Mê Thiên Thất Thánh trong kinh, oai phong một thời. Chỉ tiếc Quan Thất thần trí mê muội, không thể gánh vác trọng trách. Sau đó hắn lôi kéo cha cô, nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện, Lôi tổng đường chủ đã có Giang Nam Phích Lịch đường đứng sau lưng ủng hộ, hơn nữa cũng không hoàn toàn bị hắn dắt mũi dẫn đi. Hiện nay hắn đã biết dã tâm của Bạch Sầu Phi không chỉ dừng ở võ lâm xưng bá, còn muốn nắm quyền trong triều. Hắn đã lợi dụng tâm lý này để thao túng Bạch Sầu Phi, chiếm đoạt Kim Phong Tế Vũ lâu, đối phó với Lục Phân Bán đường, thôn tính những thế lực khác trong kinh. Người thật sự được lợi chính là Thái Kinh.

Lôi Thuần cười một tiếng:

- Nhưng dã tâm Bạch Sầu Phi thật sự quá lớn.

Tô Mộng Chấm hơi trầm ngâm:

- Ý của cô là...

Lôi Thuần cười một tiếng đơn thuần:

- Ta không có ý gì. Ta cảm thấy hiện giờ đã đến lúc rồi. Bạch Sầu Phi đã nhịn không được, muốn điều động tất cả binh lực đánh một trận với Vương Tiểu Thạch, chúng ta vừa lúc có thể đi thu dọn tàn cục.

Tô Mộng Châm trầm mặc một lúc.

Kỳ quái là, khi y vừa trầm mặc, dường như ngay cả tiếng bó đuốc phản phật và côn trùng nỉ non cũng yên tĩnh lại.

Trong sân nhất thời vô cùng tĩnh mịch.

Trên đời này, lúc nói chuyện và lúc im lặng lại có thanh thế như vậy, chỉ có một mình họ Tô.

- Ta không hiểu.

- Con người không phải lúc nào cũng làm những chuyện mà hẩn hiểu, cũng giống như con người không phải lúc nào cũng làm những chuyện đúng đắn.

- Ta là kẻ thù giết cha của cô, đúng không?

- Có thể nói như vậy.

- Vậy tại sao cô lại muốn giúp ta đối phó với Bạch Sầu Phi, giành lại Kim Phong Tế Vũ lâu?

Lôi Thuần cười một tiếng, cười rất chân thành.

- Vậy tại sao ta lại muốn cứu người, muốn thu nhận và giúp đỡ người, còn mời em trai của Thụ đại phu là Thụ Đại Phong đến trị bệnh cho người? Còn giúp người bảo vệ tâm phúc trợ thủ?

Lôi Thuần chớp chớp cặp mắt to như mộng ảo, lộ ra hàm răng trắng tinh, khẽ cười nói:

- Có lẽ ta vốn là thê tử chưa qua cửa của người, ta vốn đã từng yêu người...

- Có lẽ là quyết tâm anh dũng, đến từ nhu tình như nước. Người mặc dù thất bại, nhưng thất bại cũng chính là bắt đầu của thành công.

Lôi Thuần thông minh và ranh mãnh nói:

- Thế gian này luôn là làm đúng thì không ai biết, làm sai thì lại không ai quên, đây là luật lệ của mọi người. Muốn hạn chế và cân bằng nó, cứ làm những chuyện thật đúng thật sai, đại thành đại bại, khiến mọi người không thể hiểu rõ ai đúng ai sai.

Nàng đơn thuần, duyên dáng cười một tiếng, lại nói:

- Phải trái không rõ, lời đồn bay khắp trời; phải trái rõ ràng, trái lại dễ chỉ hươu bảo ngựa, đen trắng không phân. Tiền lên lùi lại dễ, qua trái qua phải mới khó.

Địch Phi Kinh hắng giọng một tiếng.

Lôi Thuần khẽ liếc nhìn y:

- Huynh cũng có lời muốn sao? Cứ nói đi!

- Đối phó với Kim Phong Tế Vũ lâu là một chuyện rất nguy hiểm, cô có nắm chắc không?

Lôi Thuần duyên dáng cười một tiếng:

- Ta có quân bài sát thủ... Bạch Sầu Phi hoàn toàn không ngờ được.

Địch Phi Kinh nói:

- Nhưng ngay cả Lôi lão tổng năm đó, kết quả vẫn là kém một nước cờ.

Lôi Thuần lạnh nhạt nói:

- Khi đó Kim Phong Tế Vũ lâu còn có Tô Mộng Chấm.

Địch Phi Kinh nói:

- Nhưng Tô công tử cũng đã không còn là Tô công tử ngày xưa.

Lôi Thuần nói:

- Không sai. Cho nên ta mới phải giúp y hành sự, huynh cũng phải giúp y thành sự. Đừng quên, Tô Mộng Chấm dù sao cũng là Tô Mộng Chấm, Tô công tử vĩnh viễn là Tô công tử.

Địch Phi Kinh đồng ý:

- Có một số người, quả thật vĩnh viễn gặp khó không ngã, gặp bi không thương, hơn nữa ngã xuống thì nhất định sẽ đứng lên được, ngã ở đâu thì sẽ đứng lên ở đó, thậm chí khi ngồi còn cao lớn hơn so với người đứng.

Lôi Thuần cười:

- Huống hồ, ta còn tìm được đồng bạn tốt của y, tổng quản năm xưa của lâu bốn màu và Mạc Bắc Thần đều sẽ một lần nữa gia nhập đội ngũ của y. Còn về Giang Nam Phích Lịch đường, bọn họ đã phái bốn người trong “Bát Lôi Tử Đệ” đến đây, bao gồm Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi và Lôi Đồng. Mà chiến sĩ số một của chúng ta cũng đã khôi phục, hôm nay có thể xuất chiến.

Địch Phi Kinh lại hít một hơi lạnh, nhất thời không nói gì.

Tô Mộng Chấm trong kiệu dường như cũng khẽ giật mình.

Lôi Thuần hỏi ngược lại:

- Huynh còn có ý kiến gì không?

- Không có.

- Ta lại giúp kẻ thù giết cha đi báo thù, huynh không phản đối sao?

- Cô mới là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, ta đi theo cô, tuyệt đối phục tùng.

- Chuyện này không làm tổn thương đến nguyên tắc trung thành với Lục Phân Bán đường của huynh sao?

- Sau khi Lôi tổng chết, cô đã là người đại biểu cho Lục Phân Bán đường. Huống hồ, không có nguyên tắc mới chính là nguyên tắc của ta.

Lôi Thuần cười, nheo nheo mắt, mí mắt phồng lên, rất yêu kiều cũng rất xinh đẹp.

- Như vậy thì tốt...

Nàng duyên dáng cười:

- Không có nguyên tắc chính là nguyên tắc của huynh...

Sau đó nàng chợt vỗ tay, khẽ cất giọng gọi:

- Dương tổng quản, Dương đường chủ, người còn không ra gặp mặt cố chủ...

Chỉ thấy một người cao gầy, trên trán có nốt ruồi, cử chỉ lịch sự, nho nhã lễ độ, chậm rãi đi về phía trước, nhìn về chiếc kiệu vái thật sâu.

- Tô công tử...

Giọng nói của y khẽ run run.

Trong ánh lửa, khuôn mặt của y mới năm trước còn tuấn tú sáng ngời, hiện giờ đã đầy vẻ tang thương, trái đầy nếp nhăn, giống như chỉ trong một

năm y đã già đi hai mươi năm.

Người trong kiệu lại khẽ giật mình. Loại rung động này sinh ra vì kinh hãi, mặc dù rất nhẹ, nhưng loại người giống như Dịch Phi Kinh nhất định sẽ nghe được.

Chợt nghe người trong kiệu dài thở dài một tiếng, một lúc sau mới tràn đầy tình cảm gọi một tiếng:

- Vô Tà...

Dương Vô Tà vừa nghe giọng nói này, nhất thời lệ nóng doanh tròng, những chuyện trước kia như bay lướt qua, hàng trăm cảm xúc lẫn lộn trong lòng, đủ loại phồn hoa lần lượt hiện lên trước mắt, lập tức quỳ xuống, nghẹn ngào gọi một tiếng:

- Công tử!

oOo

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Cơ

Lúc này Vương Tiểu Thạch đang cười ngửa đi tham dự trận chiến kinh sư, khi đi qua sông Biện, chợt thấy cờ quán rượu điêu tàn, đèn lồng tối tăm. Trong cảnh tượng thê lương như vậy, hắc bổng thấp thoáng ngửi được mùi hoa mai, đột nhiên nhớ lại chuyện xưa. Đây chẳng phải là nơi ngày đó hắc đối mặt với chiếc kiệu (cho là) của Vô Tình, phân biệt dùng đá, tuyết, mai, cò, châm, tên kịch chiến một trận hay sao?

Vật vẫn như cũ, nhưng người thì sao?

Tối nay không trăng, ánh sao rực rỡ.

Gió quay cuồng mà đến, gào thét mà đi, thổi rạp lau sậy hai bên bờ sông, chao đảo lắc lư, giống như một đám hải tặc điên cuồng liêu lĩnh.

Tuyết ý dày đặc. Tuyết còn chưa rơi, nhưng cái lạnh thấu xương khiến cho tròng trắng mắt như muốn kết thành băng, con người cũng đông thành nghiên mực.

Trên dòng sông có rất nhiều cành khô nhánh gãy.

Vương Tiểu Thạch nhớ tới đêm đó hắc chống địch ở đây, hiện giờ lại đang đi chiến đấu, trong lòng có một sự cảm khái không nói nên lời, lại cất giọng gọi:

- Đừng đi theo nữa, hãy ra đi!

Lúc này các huynh đệ của hắn vẫn không đuổi theo, hắn chỉ một mình một người thúc ngựa qua sông.

Người này vẫn luôn đi theo phía sau hắn, khinh công của y thật sự có thể gọi là “thần không biết, quỷ không hay”, nhưng một khi lợi nước, Vương Tiểu Thạch liền từ hướng chảy của gợn nước biết được phía sau còn có người.

Người phía sau không lên tiếng.

Con ngựa dưới chân Vương Tiểu Thạch bất an đạp vó, có lẽ là vì nước sông chưa kết băng quá lạnh.

- Là cô.

Vương Tiểu Thạch ung dung cười nói, dáng vẻ không hề giống như đang có việc trên người:

- Ta nghe được là cô. Gió thổi qua ống tiêu cột bên hông cô, lỗ tiêu phát ra tiếng vang khẽ. Ta đã từng nghe tiếng tiêu của cô, cho nên nhận ra được.

Đối phương vẫn im lặng.

Sau đó tiếng tiêu vang lên, trong u oán mang theo kiếm khí, trong kiếm khí lại ẩn chứa sát khí.

Tiếng tiêu kia giống như khúc ca đưa tiễn tráng sĩ hồng phấn, thương cảm và hào hùng, khiến cho Vương Tiểu Thạch lại sinh ra loại cảm giác đó.

Trăm năm như một mũi tên, hơn nữa còn mang theo kinh diễm.

Giống như tiếng tiêu kia đã là thiên籁 (âm thanh thiên nhiên), cũng là thiên cơ.

Nhưng vào tối nay hiện giờ, lại gặp được người này, đây có phải thiên ý hay không? Nếu phải, vậy thiên ý này lại ẩn chứa thiên cơ gì?

Có lẽ, đời người đến cuối cùng, một nửa phải tùy cơ, một nửa phải tùy duyên.

Nghe xong tiếng tiêu của cô gái phía sau, một hồi lâu Vương Tiểu Thạch mới nói:

- Khinh công của cô tiến bộ rồi.

- Hử?

- Nội công của cô cũng tiến bộ.

- Làm sao người biết?

- Cô đi theo phía sau ta, nhưng ta nhất thời không nhận ra, cũng từ trong tiếng tiêu của cô mà biết được.

Cô gái mỉm cười:

- Ta đã luyện thành Nhẫn Nhục thần công, bây giờ chỉ chờ Sơn Tự kinh.

Vương Tiểu Thạch yên lặng một lúc, sau đó hỏi:

- Nếu như ta không đưa cho cô thì sao?

Vô Mộng Nữ cũng yên tĩnh một lúc, sau đó nói:

- Vậy ta sẽ đoạt.

Nàng nói rất kiên quyết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bây giờ ta có việc trong người, không phải lúc nói chuyện này.

Vô Mộng Nữ cười lạnh nói:

- Ta thừa dịp này đến đòi người, người chỉ có hai con đường, đưa cho ta hoặc là giết ta.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không muốn giết cô, cũng không muốn đưa Sơn Tự kinh cho cô bây giờ.

Vô Mộng Nữ chợt yên tĩnh lại.

Sau đó là sát khí.

Vương Tiểu Thạch chợt cảm nhận được sát ý đến từ phía sau.

Nước sông nhanh chóng kết băng, ngựa lạnh đến mức không kìm được hà hơi đập vó.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên xoay người lại.

Hắn vừa xoay người, khuôn mặt đón gió, nhất thời gần như không mở mắt ra được. Vô Mộng Nữ lại nhảy vọt lên, tiện tay nhặt một cành cây gãy, đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch (chỉ kịp?) nghiêng đầu.

Một tiếng “bụp” vang lên, Vương Tiểu Thạch lại không tránh kịp, nhánh cây gãy đâm vào trên vai hắn, là vai trái.

Vô Mộng Nữ chợt cảm thấy một lực phản chấn, nhánh cây gãy rời tay bay đi. Nàng quát lên một tiếng, lộn vài cái giữa không trung, rơi xuống bên ngoài dòng sông.

Khuôn mặt, gò má và tai của nàng đều đỏ bừng.

Tay của nàng lại đang run rẩy.

Dưới ánh sao và băng ý, một đoạn cổ tay của nàng lộ ra, trắng ngần như ngọc.

- Tại sao người không tránh?

Nàng nghiêm nghị hỏi, giọng không run.

Có thể nhìn ra nàng là một cô gái rất sợ lạnh.

- Tại sao người không đánh trả?

- Tại sao ta phải đánh trả?

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Ta nói rồi, ta không muốn giết cô.

- Nhưng nếu như người không đưa cho ta Sơn Tự kinh, ta nhất định phải giết người.

Cô gái cố chấp nói.

Vương Tiểu Thạch nhìn Vô Mộng Nữ mặc y phục màu đỏ, nói:

- Từ trước đến giờ, ta chưa từng nói là sẽ không đưa Sơn Tự kinh cho cô.

- Đưa đây!

Vô Mộng Nữ quật cường nói.

Vương Tiểu Thạch đưa tay vào trong vạt áo.

- Ta vẫn luôn mang theo bên cạnh.

Ánh mắt Vô Mộng Nữ lại hiện lên vẻ nghi ngờ.

- Đoán thử xem, từ khi lấy được Sơn Tự kinh đến nay, ta đã gặp phải bao nhiêu vụ cướp đoạt và chặn đánh rồi?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

Vô Mộng Nữ chỉ bữu môi.

- Ba mươi mốt lần.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Dáng vẻ của sư thúc ta trở nên như vậy, có thể nói là do nó làm hại. Ta không biết Nguyên sư thúc giao nó cho ta là có dụng ý gì, nhưng nó đúng là một vật chẳng lành.

Vô Mộng Nữ hung hăng nhìn chăm chăm vào hắc, ánh mắt nàng khi hung ác vẫn rất ngọt ngào.

Gió ở sau lưng nàng, gió khiến cho tay áo nàng nói chuyện, nhưng nàng lại không trả lời.

- Ta muốn nói cho cô biết, nếu chúng ta muốn học võ có thành tựu, vậy thì phải dựa vào thực lực của mình. Nếu như ỷ lại vào bí kíp kỳ công, chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng, lợi không bằng hại.

Hắc chân thành nói:

- Chúng ta là người trong võ lâm, luyện võ chính là công việc mà chúng ta dốc sức vào. Nếu như cô nảy sinh chán ghét đối với công việc, cũng đâu cơ trực lợi đối với nghệ thuật của cuộc sống, cô sẽ trở nên chán ghét tất cả, như vậy sẽ không được hưởng thụ những niềm vui lớn nhất trong cuộc đời.

Cho nên ta vẫn không luyện Sơn Tự kinh. Ta chỉ sợ cô chưa học thành “Thương Tâm tiểu tiên”, trước hết thương tâm của mình rồi.

- Đó là chuyện của ta.

Vô Mộng Nữ hậm hực nói:

- Người không công đạo.

- Ta không công đạo?

Vương Tiểu Thạch lấy làm lạ hỏi:

- Cả đời ta đều chiến đấu vì công đạo.

- Trên đời làm gì có chuyện tuyệt đối công đạo. Con người vừa sinh ra, giàu có và nghèo hèn, xinh đẹp và xấu xí, tài trí và ngu dốt, cũng đã không có công đạo rồi.

Vô Mộng Nữ giận dữ nói:

- Ta không thể so được với người. Người là nam, còn ta là nữ. Người vừa vào kinh đã được quý nhân khen ngợi, còn ta thì sao? Đến hôm nay ta vẫn không biết mình là ai. Người có một đồng bằng hữu huynh đệ, lại là bá chủ một phương trong Tượng Tị tháp, còn ta chẳng có gì cả. Ta đi theo Nguyên Thập Tam Hạn, cho rằng y có thể trở thành chỗ dựa của ta. Bây giờ y đã chết, ta không dựa vào Sơn Tự kinh và Nhẫn Nhục thần công, luyện thành “Thương Tâm tiểu tiên”, vậy còn dựa vào cái gì? Ta không giống như người, ta cũng không bằng người.

Vương Tiểu Thạch trầm ngâm.

- Người nói là cho ta.

Nàng đứng cách xa mười ba thước, vươn bàn tay nhỏ bé ra:

- Đưa đây!

- Đúng vậy, đây là một thế giới không công bằng, cho dù cố gắng cũng chưa chắc đã được đền đáp; cho dù làm đúng, cũng chưa chắc sẽ có người khen ngợi.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Có điều, may mắn là còn một đạo lý công bằng, đó là nếu không cố gắng thì sẽ không có thu hoạch; thu hoạch nếu không phải do cố gắng lấy được, cũng sẽ không kéo dài lâu.

Sau đó hắn nói:

- Nếu như ta đưa Sơn Tự kinh cho cô, trên người cô mang Nhẫn Nhục thần công và Sơn Tự kinh, như vậy rất nguy hiểm.

Vô Mộng Nữ nghe được hàm ý của đối phương, có phần vui mừng nói:

- Người yên tâm. Ta có bí kíp Nhẫn Nhục thần công, cũng đã gặp phải bảy tám lần cướp đoạt, nhưng đều không uy hiếp được ta. Huống hồ ta cũng có quý nhân của ta, có y bảo vệ, ta không sợ bất cứ kẻ nào. Cho dù là người cũng không chọc nổi y.

- Như vậy thì tốt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng ta luôn cho rằng, tu luyện “Thương Tâm tiểu tiên” chính là thương người thương mình, là thứ chẳng lành, không luyện thì vẫn tốt hơn.

- Người không cho, ta sẽ quấn lấy người. Nghe nói người đang vội đi cứu bằng hữu của người, ta muốn xem người có dám giết ta hay không, xem người làm sao tìm được một lý do đường hoàng để độc chiếm tiền quyết này.

Vô Mộng Nữ từ sau người rút ra một mũi tên màu xanh đen, giờ lên trời:

- Bí quyết của “Nhãn Nhục thần công” đã được khắc vào trên thân tên, người cứ việc tìm cơ giết người đoạt bảo, bớt giả vờ làm người tốt đi!

Vương Tiểu Thạch lắc đầu, siết cương, cười nói:

- Miệng lưỡi của cô nương thật lợi hại. Ta khuyên cũng chỉ là khuyên, cô không nghe thì ta cũng chẳng có cách nào. Nguyên sư thúc có thể nói là chết bởi tay ta, không có lý nào tuyệt kỹ của y lại do ta kế thừa, ta cũng thẹn không dám nhận. Những ngày trước khi y lâm chung đã có cô làm bạn. Tuy cô nói chỉ xem y như chỗ dựa, nhưng ta nhìn ra được, nếu nói hoàn toàn không có tình cảm thì là nói dối. “Thương Tâm tiểu tiên” này để cho cô luyện cũng xem như danh chính ngôn thuận, chỉ mong cô không dùng tuyệt thế kỳ công này tạo nhiều sát nghiệt, có thể từ bi, tha địch giúp người, vậy thì công đức vô lượng, vô cùng cảm kích.

Vô Mộng Nữ nghe khẩu khí của hãn, cảm thấy rất kinh ngạc:

- Người thật muốn đưa nó... cho ta? Vậy còn người thì sao? Chúng ta trao đổi... được không?

Vương Tiểu Thạch cười một tiếng:

- Nam tử hán chúng ta nếu muốn dương danh bốn phương, xông pha thiên hạ, dựng bang lập đạo, vậy thì phải dựa vào chính mình, chứ không phải dựa vào sao chép mô phỏng, chỗ dựa bảo tàng, linh dược bí kíp.

Vô Mộng Nữ nghe được ngữ khí của hãn không ổn định, cố ý kích động:

- Là người giết chết y, lại dám đưa Sơn Tự kinh cho ta, không sợ một khi ta học thành sẽ giết người đầu tiên sao?

- Nếu như cô có thể giết được ta

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Vậy thì xin mời.

Sau đó hắn lấy ra một vật, đó là một chiếc bình, trong bình có một tờ giấy.

- Ta đang có chuyện gấp, không có thời gian nói chuyện.

Vương Tiểu Thạch ném chiếc bình cho Vô Mộng Nữ:

- Tóm lại, vật trở về với chủ, tất cả phải cẩn thận, xin hãy bảo trọng!

Vô Mộng Nữ chụp lấy chiếc bình, vui mừng khôn xiết, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh đến thấm người.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tùy Cơ

Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn thật sâu về góc tối của trụ cầu bên kia (nơi bốn năm trước vào một đêm giá rét, có một hán tử thương tâm say rượu phi châm xé gió), không nói lời nào, đánh ngựa rời đi.

Sau khi tiếng vó ngựa đi xa, Vô Mộng Nữ vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Một lúc sau, nàng cảm giác được y đã đến (nhờ vào loại khí chất ôn nhu mà tôn quý kia), xuất hiện phía sau nàng.

- Ta đã lấy được rồi.

Vô Mộng Nữ vui mừng nói:

- Suy đoán của chàng không sai. Ta phải đưa cho hãn hầu quyết của Nhẫn Nhục thần công, hãn mới đưa cho ta kinh văn của Sơn Tự kinh. Hãn quả nhiên không chịu nổi chiêu này.

Sau lưng nàng quả thật nhẹ nhàng vang lên giọng nói ôn nhu và cao quý (như một đám mây tôn quý hài hòa):

- Đúng vậy, nàng đã lấy được.

Sau đó giọng nói giống như mang theo sự quan tâm và ngây thơ, hỏi nàng:

- Nếu như hẳn thật sự muốn lấy khẩu quyết Nhẫn Nhục thần công của nàng, nàng có giao cho hẳn hay không?

- Chàng còn nói sao!

Vô Mộng Nữ xí một tiếng, nói:

- Không phải ta đã sớm đưa khẩu quyết Nhẫn Nhục thần công cho chàng rồi sao? Đây đâu phải bí quyết gì.

- Đúng, nàng đã đưa cho ta...

Giọng nói kia nhàn nhã cất lên:

- Nói đến chuyện này, ta còn chưa cảm ơn nàng thật tốt.

- Cảm ơn cái gì!

Vô Mộng Nữ quở trách:

- Ta còn không phải là của chàng sao.

- Nhưng mà...

Giọng nói kia rất ôn hòa, hơn nữa còn hiểu ý người khác:

- Ta lại không phải là của người.

Vừa nói xong câu này, Vô Mộng Nữ liền nghe được tiếng kim loại phá không trong gió lạnh.

Nàng đột nhiên xoay người, lập tức trông thấy ánh kiếm.

Không, là ánh máu.

Ánh kiếm như máu.

Nàng vội vã dùng tay ngăn cản. Ánh máu hiện lên, trước mắt nàng là một cơn thủy triều màu đỏ, lại nhìn thấy một cánh tay của mình bay lên trời.

Người trước mắt nàng đã dùng một tay chụp lấy cánh tay bị đứt, vẫn còn cầm chiếc bình của nàng, từ từ thu hồi thanh kiếm màu máu, cười ngây thơ nói với nàng:

- Bây giờ, Sơn Tự kinh và Nhẫn Nhục thần công đều đã có đủ. Ô Nhật thần thương, Huyết Hà thần kiếm, cộng thêm Thương Tâm thần tiễn, đã đủ cho ta vô địch thiên hạ.

Vô Mộng Nữ bi thảm khàn giọng kêu lên:

- Người...

Người nọ ôn hoà cười một tiếng, một tay bắt lấy mũi tên mà tay phải của Vô Mộng Nữ đang nắm chặt.

Vô Mộng Nữ chết cũng không chịu buông. Công tử kia lại ôn hòa thở dài, thương tiếc nói:

- Chuyện đến nước này, người còn chưa tỉnh mộng sao...

Trong tiếng thở dài, hắn tiện tay vỗ một chưởng vào trán Vô Mộng Nữ.

Lúc đưa tay đánh vào trán Vô Mộng Nữ, người này đột nhiên lại cảm thấy một lực phản chấn kỳ lạ.

Lực phản chấn nhẹ này rất kỳ quái, nhưng hắn biết Vô Mộng Nữ (Phao Phao) chưa từng tu luyện loại kỳ công trong truyền thuyết võ lâm này, vì vậy hắn cũng không cho là đúng, không hề để ý.

Bởi vì hắn đã có đủ tất cả điều kiện để tu luyện Thương Tâm tiểu tiễn, chuyện này khiến cho hắn từ trước đến nay vốn tỉnh như xử nữ, định như

thiền tăng, cũng không nhận được vui vẻ ra mặt, không giống như trước kia cẩn thận từng li từng tí.

Lúc Vương Tiểu Thạch xoay người đánh ngựa rời đi, trong lòng dường như nghe được một âm thanh kỳ dị đang kêu gọi hắn. Giống như tất cả u hồn trong trận chiến vào đêm tuyết ở nơi này năm xưa, đang gào thét gọi tên của hắn.

Nếu không phải vội vàng đi cứu huynh đệ, hắn nhất định đã sớm dừng lại, quay đầu nhìn Vô Mộng Nữ, bởi vì mấy nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn vẫn không yên lòng giao cho một cô gái tất cả bí quyết tu luyện “Thương Tâm tiền”.

Thứ hai, không biết vì sao, trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy có điểm bất ổn, mặc dù không biết điểm bất ổn đó là gì, nằm ở đâu.

Thứ ba, hắn cảm thấy ở trụ cầu bên kia có người đang quan sát tất cả.

Hắn vốn nên tìm hiểu hiểu xem rốt cuộc là người nào. Nhưng tối nay kinh thành lại đang có chuyện, hắn phải đi Kim Phong Tế Vũ lâu nhiều gió nhiều mưa, đi cứu huynh đệ của hắn.

Huống hồ lúc này, một bộ phận huynh đệ của hắn dưới sự dẫn dắt của Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu, đã từ một đường khác đi đến đây, hội hợp với hắn, hơn nữa nói gì cũng không chịu đi, muốn cùng hắn lên Thiên Tuyền sơn. Lý do của bọn họ là:

- Huynh đệ trong Tượng Tị tháp đều biết đến nghĩa khí, làm sao có thể để đại ca một mình mạo hiểm?

- Ôn Nhu, Trương Thán, Thái Thủy Trạch, Ngô Lượng là huynh đệ tỷ muội của người, cũng là huynh đệ tỷ muội của chúng ta, nào có đạo lý một mình người cứu được, còn chúng ta thì không được cứu.

- Chỉ có huynh đệ họa phúc cùng chia, không có đương gia một mình gánh vác.

Vương Tiểu Thạch chỉ đành thở dài.

Cũng được, sống chết có số, tất cả hãy tùy duyên tùy cơ đi.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Truyền Chân Cơ (Máy Sao Chép)

Sau khi Dương Vô Tà hiện thân, tấm màn của chiếc kiệu rực rỡ kia chậm rãi vén lên.

Địch Phi Kinh cuối cùng lại nhìn thấy Tô Mộng Chấm.

Lần trước gặp mặt là ở...

Tại đường cái phía nam kinh sư, trong lầu Tam Hợp, lúc đó lâu chủ Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là “thiên hạ đệ nhất lâu”, dẫn theo hai huynh đệ mới kết nghĩa của y là Vương Tiểu Thạch và Bạch Sâu Phi, khí thế bừng bừng đi thẳng lên lầu gặp Địch Phi Kinh, muốn Địch Phi Kinh khuyên Lôi Tồn đầu hàng, muốn Địch Phi Kinh dẫn Lục Phân Bán đường quy phục Kim Phong Tế Vũ lâu...

Khi đó Tô Mộng Chấm là một bệnh nhân, hơn nữa còn là một bệnh nhân bị thương trúng độc.

Nếu là ai khác bị thương như y, trúng độc như y, mắc bệnh như y, cho dù có mười cái mạng cũng không còn dư lại cái nào. Thế nhưng, y lại muốn một hơi nuốt trọn Lục Phân Bán đường được xưng là “vô lâm đệ nhất đường”, ngay cả mắt cũng không chớp.

Lần đó cách biệt, đã gần mười năm.

Trong lần đàm phán đó, tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường đang ở trên tầng chót của lầu Tam Hợp.

Hiện giờ Lôi Tồn đã qua đời... chết trong Khóa Hải Phi Thiên đường thuộc Hồng lâu của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hôm nay Hồng lâu vẫn sừng sững ở đó, đứng ở trọng địa của Lục Phân Bán đường cũng có thể thấp thoáng nhìn thấy mái cong. Nhưng còn tháp ngọc và Thanh lâu, trong vụ nổ lớn vào nửa năm trước đã không còn sót lại chút gì.

Chủ nhân ban đầu của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng như Tượng Nha tháp mà y trấn giữ, dường như đã hóa thành tro bụi trong khói lửa cuộn cuộn.

Còn lại Hồng, Hoàng, Bạch lâu, lầu vẫn như trước, nhưng đã vật còn người mất.

Không ngờ, kẻ địch lớn nhất của Lục Phân Bán đường khi lưu lạc chạy trốn, lại xuất hiện trong Đạp Mai Tâm Tuyết các, trọng địa của đường.

Phía dưới cây “Thương thụ” yêu quý của lầu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Tô Mộng Chấm, lại có một địa đạo nối thẳng đến cứ điểm quan trọng của của tử địch Lục Phân Bán đường.

Cho nên, trong một đêm gió lớn tuyết sắp rơi, có sao không trăng, Tô Mộng Chấm lại xuất hiện trong chiếc kiệu yêu dị này...

Nghĩ tới đây, nhớ đến những chuyện này, trong lòng Địch Phi Kinh không khỏi ngẩn ngơ...

Dương Vô Tà vừa nhìn thấy cặp mắt lạnh lẽo như đốm lửa kia, trong lòng giống như cháy lên một ngọn lửa bùng bùng. Y luôn luôn vui buồn không đổi sắc (nhiều năm vui đầu trong các loại cơ mật quan trọng, y đã

sớm học được sự thờ ơ), lúc này cũng không khỏi ghen ngào, nước mắt lăn chã:

- Công tử...

- Dương tổng quản.

Người trong kiệu đưa tay ra, một bàn tay gầy trơ xương, lạnh lẽo.

Nếu không phải bàn tay này có thể cử động được, Dương Vô Tà thật sự cho rằng vừa rồi thứ chạm vào mu bàn tay mình, cầm lấy tay mình, đó là tay của một người đã chết từ lâu.

Dương Vô Tà chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Y luôn luôn cho rằng “nam nhi có lệ không dễ chảy”, cho dù đổ lệ, cũng quyết không thể chảy trước mặt người ngoài. Nhưng hôm nay gặp lại cố chủ, y lại hoàn toàn không kìm nén được. Y cắn môi đến mức rỉ máu, nhưng nước mắt lại giống như chuỗi hạt đứt dây, không kìm được rơi xuống.

Vẫn là Tô công tử lên tiếng trước:

- Nhìn thấy người còn sống, thật là tốt.

“.....”

- Sao lại bi thương chứ? Trùng phùng là chuyện tốt mà.

- Công tử còn sống, thuộc hạ không dám chết trước. Ta đã chờ nửa năm, nhịn nhục chịu đựng, dò la khắp nơi, chỉ chờ tin tức của công tử, đợi đến ngày hôm nay.

- Tốt, rất tốt.

- Đáng tiếc, có rất nhiều huynh đệ bị ép buộc và hại chết.

- Ta biết, ta biết rồi...

- Không sao cả... chỉ cần công tử còn sống là tốt rồi... công tử nhất định có thể báo thù cho bọn họ. Dương Vô Tà ta sống là vì ngày hôm nay, chỉ chờ công tử ra lệnh một tiếng...

- Người có lòng... còn nhớ bài thơ trước kia chúng ta cùng ngâm trên đỉnh Thanh lâu không?

Sắc mặt Dương Vô Tà chợt biến đổi, đỏ mắt, trắng mặt.

Sau đó ánh mắt y ngấn lệ, run giọng ngâm nga:

- Độc lập tam biên tỉnh, khinh sinh nhất kiếm tri *...

Tô Mộng Chấm gật đầu, ngọn lửa lập lòe chiếu vào trong kiệu, chiếu lên hai mắt y thành màu xanh nhạt. Tóc của y đã rụng đi nhiều, râu bên mép rối tung.

Áo bào rất lam, lam đến rất sáng, sáng đến lóa mắt, hơn nữa còn rất thơm.

Mặc trang phục màu lam sáng (lam hơn cả trời, lam hơn biển xanh, cũng lam hơn cả màu xanh), còn có mùi thơm nồng nặc như vậy, là muốn che giấu điều gì, hay là che lấp thứ gì?

Địch Phi Kinh suy đoán như vậy.

Y cũng nghĩ đến giao tình giữa mình và Lôi Tồn.

Trong Lục Phân Bán đường, y là đại đường chủ, còn Lôi Tồn là tổng đường chủ.

Dựa theo lệ thường trên giang hồ, quy luật trong võ lâm, khi lão đại dựng bang lập phái, thường sẽ có một lão nhị tốt ủng hộ trợ giúp. Một khi lão đại giành được thiên hạ, đánh hạ giang sơn, lão đại nhìn thấy thế lực của lão nhị dần dần lớn mạnh, nhất định sẽ xảy đột xung đột. Chỉ cần ghen ghét nhau, thế lực của lão đại và lão nhị khó tránh khỏi sẽ xảy một trận thôn tính, đối đầu.

Lôi Tồn là một người âm hiểm, đa nghi, hơn nữa còn khá tàn bạo. Hắn luôn luôn mưu cầu lợi ích (những chuyện có “lợi” đối với hắn, dĩ nhiên bao gồm “thế”, “quyền”, “danh” và “tiền”).

Địch Phi Kinh lại là một nhân tài. Bởi vì có y, cho nên Lục Phân Bán đường của Lôi Tồn mới có thể nhanh chóng lớn mạnh. Cho dù gặp phải cường địch như Kim Phong Tế Vũ lâu, y vẫn có thể duy trì cục diện giằng co, không suy không sụp.

Không ai biết, nếu Lục Phân Bán đường không có Địch Phi Kinh, liệu còn có thể sừng sững không ngã hay không. Nhưng Lục Phân Bán đường không có tổng đường chủ Lôi Tồn, vẫn có thể hùng bá một phương, bởi vì còn có một đại đường chủ Địch Phi Kinh.

Nhưng điều khiến kẻ địch kinh ngạc nhất (cũng khiến người ta bất ngờ nhất), chính là Lôi Tồn dường như vô cùng tín nhiệm Địch Phi Kinh, không hề áp chế hay nghi ngờ y; mà Địch Phi Kinh cũng giống như rất trung thành với Lôi Tồn, chưa từng bán rẻ hay phản bội hắn.

Điều này khiến cho Lục Phân Bán đường có thể gặp khó không ngã, gặp nạn vẫn tồn tại.

Lôi Tồn cũng đã từng nói trước mặt mọi người: “Lục Phân Bán đường có thể không có ta, nhưng không thể không có Địch Phi Kinh.”

Đừng quên, Địch Phi Kinh không phải họ “Lôi”. Trong Lục Phân Bán đường, y chẳng qua là một đệ tử khác họ mà thôi.

Lôi Tồn cũng thật sự quý trọng Địch Phi Kinh, thậm chí trong chiến dịch tổng tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu, hắn đã để Địch Phi Kinh ở lại phố Khổ Thủy trấn thủ hậu phương, không để cho y đi mạo hiểm.

Vì vậy, tuy Lôi Tồn mất mạng trong chiến dịch này, nhưng vì Địch Phi Kinh không chết, cho nên vẫn bảo vệ được nguyên khí của Lục Phân Bán đường.

Vấn đề là ở đây (điều hiểm thấy cũng ở đây).

Lôi Tồn là một kẻ đại gian đại ác, có tình cảnh nào chưa từng thấy qua? Có loại người nào chưa từng đối phó? Có gian kế nào chưa từng sử dụng? Chẳng những hắn đã từng làm, từng nghĩ, từng sắp đặt, mà Địch Phi Kinh làm việc với hắn nhiều năm, vẫn luôn được hắn trọng dụng. Có thể tưởng tượng được, hai người đã từng thương thảo và sắp đặt rất nhiều kế độc, cạm bẫy và sách lược đối phó với kẻ địch.

Nhưng Lôi Tồn vẫn đối đối xử chân thành với Địch Phi Kinh làm, đã không bài xích y, từ trước đến giờ chưa từng căm ghét y, cũng không đề phòng vì y biết được quá nhiều chuyện, ngược lại luôn bảo vệ y, không bao giờ dùng phương pháp đối phó với kẻ địch để đối phó với y.

Đồng dạng, Địch Phi Kinh cũng là một kẻ gian trá. Y và Lôi Tồn vốn không quen không biết, nhưng Lôi Tồn chẳng những trọng dụng y, rất nhiều kế sách trọng đại cũng thương lượng với y rồi mới tiến hành. Theo đạo lý, y đã biết được quá nhiều chuyện của Lôi Tồn, rất có khả năng khiến cho Lôi Tồn muốn diệt trừ mối họa ngầm này, hoặc là y tiên hạ thủ vi cường lật đổ Lôi Tồn.

Nhưng cho đến ngày Lôi Tồn chết đi, hai tình huống này đều không xảy ra. Ngược lại Địch Phi Kinh vẫn xem mình là đại đường chủ, dốc hết sức bảo vệ Lôi Thuần, để cho nàng thừa kế nghiệp cha.

Cho nên, hiện giờ trong đêm tối, trông thấy cảnh tượng Dương Vô Tà và Tô Mộng Chấm chủ tớ tương phùng, Địch Phi Kinh cũng bất giác nhớ đến cổ chủ của y...

Lại nghe Lôi Thuần ở bên cạnh nói một cách xa xăm:

- Bọn họ khiến huynh nhớ tới phụ thân, đúng không?

Địch Phi Kinh hơi kinh ngạc.

Thay vì nói là “kinh ngạc”, không bằng nói là “kinh hãi”.

Cô gái này dường như có thể nhìn thấu nội tâm người khác đang suy nghĩ gì.

- Từ sau khi Bạch Sầu Phi phản bội Tô Mộng Chấm.

Lôi Thuần nói:

- Ta nghĩ, chuyện quan trọng nhất là lôi kéo một người, đồng thời giữ lại tính mạng một người.

- Người thứ hai mà cô nói là Dương Vô Tà?

Y không hỏi người thứ nhất là ai.

- Đúng.

- Bạch Sầu Phi mặc dù chiếm lĩnh Bạch lâu.

Địch Phi Kinh rất đồng ý:

- Nhưng chỉ cần Dương Vô Tà còn sống, những tư liệu kia hoàn toàn ở trong đầu y, giống như một cỗ máy, có thể sao chép lại toàn bộ nội dung chính. Đây là một tòa Bạch lâu sống, Bạch lâu sống đương nhiên càng hữu dụng hơn Bạch lâu chết.

Lôi Thuần ngừng mắt nhìn y.

- Thế nào?

- Tô Mộng Châm không chết, Dương Vô Tà lại ở chỗ ta, những biến hóa này, huynh không cảm thấy hơi kinh ngạc sao?

- Ta đã ở trong võ lâm, cũng đã dự tính mỗi ngày đều có kinh biến. Ta đi theo Lôi tổng đường chủ, cũng đã sớm chuẩn bị, xem kinh biến là chuyện bình thường.

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói:

- Đối với ta mà nói, ngày nào cũng đều có kinh biến, kinh biến đã trở thành chuyện thường...

Y ngừng lại một chút, mới thành thật nói:

- Ngược lại nhị đường chủ Lôi Động Thiên Lôi vẫn còn sống, chuyện này mới khiến cho ta có phần kinh ngạc.

Chú thích:

* Trích từ bài thơ “Tổng Lý trung thừa quy Hán Dương biệt nghiệp” của Lưu Trường Khanh.

Lưu lạc chinh nam tướng,

Tằng khu thập vạn sư.

Bãi quy vô cữu nghiệp,

Lão khứ luyện minh thì.

Độc lập tam biên tỉnh,

Khinh sinh nhất kiểm tri.

Mang mang giang hán thượng,

Nhật mộ phục hà chi.

Dịch nghĩa:

Lận đận thay ông tướng chinh nam

Từng cai quản mười vạn quân

Bãi chức về không có cơ nghiệp

Tuổi già rồi còn mẩn đời thịnh thế

Một mình trấn giữ ba cửa ải yên tĩnh

Khinh sống có một thanh kiếm biết (lòng)

Mông mênh trên sông Giang Hán

Bóng xế chiều rồi, ông còn muốn gì?

Dịch thơ: (Bùi Khánh Đản)

Chinh nam ông tướng gian nan

Đã từng cai quản trăm ngàn binh xưa

Lui về, điền sản xác xơ

Tuổi già còn vẫn ước mơ thịnh thời

Bao năm trấn giữ ải ngoài

Một thanh thần kiếm xét soi tấm lòng

Trên dòng Giang Hán mênh mông

Trời chiều nào biết rằng ông muốn gì

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Uống Phí Tâm Cơ

- Tôn Ngự đã trở về.

Hừ, hản đã trở về.

Lại trở về vào lúc này.

Hiện giờ là thời điểm quan trọng, Bạch Sầu Phi đang có rất nhiều chuyện lớn phải làm, bỗng nhiên lại nhớ tới gần đây Tôn Ngự đã làm nhiều chuyện khiến hản bất mãn, trong đó có mấy chuyện ảnh hưởng rất lớn.

Hản phái Tôn Ngự đi ám sát Chu Tiểu Yêu, Tôn Ngự chẳng những trở về không công, hơn nữa theo báo cáo của Vạn Lý Vọng, Tôn Ngự còn nhân cơ hội ôn lại chuyện cũ với Vương Tiểu Thạch, nói cái gì “Vương tam đương gia”, “Tiểu Ngự Nhi” rất là thân thiết.

Tôn Ngự lại dẫn Vương Tiểu Thạch đến hang động Thâm Ký, cướp đi con tin quan trọng tay hản là Vương Tử Bình và Vương Thiên Lục. Đến nỗi trong trận long tranh hổ đấu giữa hản và Vương Tiểu Thạch tại kinh thành, hản đã mất đi một quân bài sát thủ, một lá bùa đòi mạng để khống chế đối phương.

Cách làm của Tôn Ngự cũng gây nên mâu thuẫn giữa hản và đám người Long Bát thái gia, hơn nữa còn thất tín với cha nuôi Thái Kinh, Trần Bì và Vạn Lý Vọng cũng vì vậy mà bị người của Bát gia trang hung hăng đánh

cho một trận. Vương Tiểu Thạch còn cứu Tôn Ngư đi trước mặt mọi người, chuyện này chẳng khác nào Tôn Ngư công khai tuyên bố, hắn và Vương Tiểu Thạch là cùng một bọn với nhau.

Những điều này đều là sai lầm không thể tha thứ, nhưng đối với Bạch Sầu Phi, tội không thể tha thứ lại không phải là hành vi của Tôn Ngư, mà là nụ cười của hắn, nụ cười cực kỳ đáng ghét kia.

Tôn Ngư không giống với Lương Hà.

Lương Hà nghiêm cẩn, nghiêm túc, nghiêm khắc. Nếu như dùng một chữ để hình dung hắn thì đó chính là “nghiêm”.

Lương Hà mặc dù uy nghiêm, nhưng dù sao cũng là thuộc hạ của mình, ở trước mặt mình, chỉ có mình nghiêm chứ không có phần của hắn.

Tôn Ngư thì lại khác.

Lương Hà hiển nhiên là nghiêm túc đối với sinh mệnh (nhất là tất cả chiến đấu trong sinh mệnh). Tôn Ngư thì lại hết sức ung dung, cho nên hắn thường hay cười, ít nhất trên mặt thường nở nụ cười, giống như một con bướm thường trú trên cánh hoa vậy.

Bạch Sầu Phi cảm thấy Tôn Ngư cười rất khó coi, hơn nữa mang theo vẻ khinh miệt.

Ít nhất cái “nghiêm” của Lương Hà không dám nhắm vào mình, nhưng nụ cười của Tôn Ngư thì khác. Nụ cười của hắn giống như không có ý tốt, tự cho là đúng, đối với bất cứ ai (bao gồm cả mình) đều xem như nhau.

Vì thế Bạch Sầu Phi đã căm hận rất lâu.

Có thể ngay cả Tôn Ngư cũng không biết chuyện này, Bạch Sầu Phi Bạch lâu chủ lại vì một lý do như vậy mà ngăm căm ghét hắn.

Bởi vì Bạch Sầu Phi nhìn không thuận mắt nụ cười không quan tâm đến bất cứ thứ gì này.

Hắn luôn không thích người khác (nhất là thuộc hạ) lúc đối mặt với mình vẫn có thể ung dung cười. Đây là ý gì? Không nghiêm túc? Không để ở trong lòng? Hay là không để vào mắt?

Hắn không thể bảo Tôn Ngự không được cười, trừ khi hắn dứt khoát giết chết người này.

Hắn không thể truyền đạt mệnh lệnh mà không có lý do, cho dù hắn có quyền làm như vậy. Nhưng mà càng có quyền thì lại càng phải hạn chế loại quyền lực này, nếu không sẽ là cái cớ để người khác phản bội, Bạch Sầu Phi hiểu rất rõ đạo lý này.

Mấy năm ở cùng với Tô Mộng Chấm, hắn đã học được không ít thứ, nhất là hiểu được nguyên do hắn nhiều lần thất bại trong quá khứ.

Nhưng hắn cũng hiểu được, Tôn Ngự là một người hữu dụng, ít nhất hắn là một thuộc hạ có thể trợ giúp được mình.

Hơn nữa, nhìn vào việc mình phản bội Tô Mộng Chấm, hắn vẫn muốn dùng Tôn Ngự để kiềm chế Lương Hà, ít nhất cũng muốn để bọn họ kiềm chế lẫn nhau, mới dễ dàng cho mình thao túng cân bằng.

Có điều nhìn vào tình thế trước mắt, Tôn Ngự có lẽ đã không nhận được, dường như hắn đã hành động.

Bởi vì Bạch Sầu Phi vừa mới nhận được thêm một tin tức, tin tức từ Lê Tĩnh Đường.

Lê Tĩnh Đường của Thác phái là một tên nanh vuốt mà Thái Kinh (triều đình), Long Bát (“người trung gian” giữa quan và dân), Bạch Sầu Phi (võ lâm) cùng sử dụng. Trên thực tế, hiện nay Thập Lục kiếm phái quật khởi

trong phạm vi ngàn dặm quanh kinh sư, đều trở thành thế lực giang hồ do “Thái hệ” một tay bồi dưỡng, âm thầm lớn mạnh.

Từ sau khi hãn và Trí Lợi của Sĩ phái theo dõi Dương Vô Tà vào cửa tiệm Hán Đường Gia Tư, lại bị bao vây bỏ chạy, hãn vẫn luôn được an bài tại khu vực phủ thần hầu, giám thị nhất cử nhất động của đám người Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ. Đừng nói là loại quyền thần đa nghi như Thái Kinh, cho dù là thế lực mới trỗi dậy như Tượng Tị tháp, cũng phải phải người lưu ý động tĩnh của tướng gia phủ, Lục Phân Bán đường, Bát gia trang, Kim Phong Tế Vũ lâu. Loại người giống như Thái Kinh, Bạch Sầu Phi, Địch Phi Kinh, nếu không sớm mở rộng tai mắt giám thị hai đảng Phát và Mộng, theo sát Tượng Tị tháp, thậm chí quan sát phủ thần hầu, đó mới là chuyện lạ.

Lần này Lê Tinh Đường tới báo cáo với Bạch Sầu Phi, hãn đã phát hiện Vương Tiểu Thạch công Tôn Ngự đến trước phủ thần hầu, Tôn Ngự hình như còn bị thương, Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bổ đã vận công giúp hãn xoa bóp một lát. Vương Tiểu Thạch hình như còn bốc cho Tôn Ngự vài thang thuốc, sau đó Tôn Ngự mới cảm tạ rồi rút rời đi.

Đương nhiên Lê Tinh Đường chỉ có thể đứng xa xa theo dõi, không thể đến gần nghe bọn họ nói gì.

Cho nên chuyện này càng làm tăng sự nghi ngờ, Tôn Ngự và Vương Tiểu Thạch, Tứ Đại Danh Bổ rốt cuộc có quan hệ gì?

Theo những gì nhìn thấy, theo lẽ thường mà phán đoán, cho dù quan hệ thật sự giữa bọn họ thế nào, nhất định cũng vô cùng mật thiết.

Bất kể thế nào, chứng cứ này đã đủ để Bạch Sầu Phi diệt trừ Tôn Ngự.

Hãn quyết không để cho một kẻ như vậy ở bên cạnh mình, cho nên hãn hỏi Lê Tinh Đường:

- Hẳn ở đâu?

- Hẳn đang ở Hồng lâu chờ ngài.

Lê Tinh Đường lại tươi cười, giống như gương mặt của hẳn đã cười thành quen. Hẳn lại cảm thấy cười quen cũng tốt, bất kể vui hay buồn đều vẫn cười, sau này có thể không cần đổi gương mặt khác:

- Hẳn có vẻ vẫn còn bị thương, hình như cũng có chuyện muốn báo cáo với ngài.

Thành thật mà nói, Bạch Sầu Phi cũng ghét nụ cười của Lê Tinh Đường. Hẳn ghét tất cả những kẻ hở một chút là cười không ngừng. Nhưng nụ cười của Lê Tinh Đường vẫn có thể chịu đựng được, bởi vì nụ cười của hẳn đầy a dua và nịnh nọt, chẳng qua là một kẻ đáng khinh mà thôi.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch vừa muốn tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu đòi người. Bạch Sầu Phi thầm nghĩ, nên nhân cơ hội này giết chết đối phương trước khi hẳn xuất động thành viên Tượng Tị tháp đến đây.

Nếu Vương Tiểu Thạch và Tứ Đại Danh Bổ cho rằng, để một tên Tôn Ngư ở bên cạnh hẳn làm nội ứng là có thể giải quyết được hẳn, đó chỉ là uống phí tâm cơ.

Có điều, hẳn vốn có ý bồi dưỡng loại người như Tôn Ngư để “thay ca”, cũng đúng là “uống phí tâm cơ”.

Bạch Sầu Phi hẳn là ai?

Hẳn vốn tên là “Bạch Cừu Phi”, nhưng vì không muốn người khác có ác cảm, cho nên mới đổi thành “Sầu”, cố ý gây cho người ta một loại cảm giác u buồn, như vậy có thể giảm bớt địch ý đối với hẳn. Hẳn đã đổi hơn mười cái tên để mưu cầu chí lớn, nhưng luôn luôn sắp thành lại bại. Hẳn chịu khổ chịu cực nhiều năm, nhịn nhục nhịn tức, cuối cùng mới có ngày hôm nay.

Tôn Ngư là thứ gì?

Hắn cho rằng tươi cười năm, sáu, bảy, tám năm, cộng thêm một thanh bảo đao là có thể biến mình thành “Tô Mộng Chấm thứ hai”, còn hắn trở thành “Bạch Sầu Phi thứ hai”, giở mảnh khoé cũ để ngồi lên địa vị cao nhất hay sao? Hừ! Đây là chuyện có năm mơ cũng đừng mơ tưởng.

Hắn quyết không để Tôn Ngư có cơ hội như thế, vì vậy hắn tỏ vẻ thờ ơ phân phó:

- Bảo hắn chờ ta!

Sau đó lại giống như tùy ý nói thêm một câu:

- Bảo Lương Hà dẫn theo “Nhất Linh Bát Công Ấn” tới đây, nói cho hắn biết, sắc bản năng hùng anh đại duy, lưu phong tự thị danh chân sĩ.

- Sắc bản năng hùng anh đại duy... lưu phong tự thị danh chân sĩ?

Lê Tinh Đường lăm bắm lặp lại một lần, thiếu chút nữa đã lên tiếng hỏi “đây là cái gì”.

Bạch Sầu Phi lại giống như nhìn (nghe) được nghi hoặc của hắn, khẽ mỉm cười, nói thêm một câu:

- Muốn biết là gì? Tới đây đọc đi!

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thái Không Xuyên Toa Cơ (Cỗ Máy Bay Lượn Trên Trời)

Ý nghĩa của những lời này đương nhiên không chỉ là “duy đại anh hùng năng bản sắc, thị chân danh sĩ tự phong lưu.” *

* “Chỉ đại anh hùng có bản sắc, là danh sĩ thật tự phong lưu”. Ấm chỉ nhân vật cao nhã thật sự, không cần dùng bất cứ trang phục điệu bộ nào, mỗi cử động cũng tự nhiên lộ ra phong thái siêu trần thoát tục.

Nó là một câu “ám hiệu”.

Chỉ cần Lương Hà nghe được câu này, đó là Bạch Sầu Phi đã ra một “mệnh lệnh”. Một trăm lẻ tám tên tử sĩ trong Nhất Linh Bát Công Án do một tay hãn đào tạo ra, lập tức sẽ được điều động, đối phó với nguy cơ.

Bạch Sầu Phi biết hiện giờ đã đến lúc ngửa bài, hãn đã ép Vương Tiểu Thạch phải ra mặt.

Ngoại trừ đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu và một trăm lẻ tám tên tử sĩ, hãn cũng tự đánh giá sơ qua những đại tướng và cao thủ trong tay. Bao gồm “Quý Lệ Bát Xích môn” Chu Như Thị, “Tiểu Văn Tử” Tường Ca Nhi, “Nhất Liêm U Mộng” Lợi Tiểu Cát, “Vô Vĩ Phi Tha” Âu Dương Ý Ý, tứ đại hộ pháp này được gọi chung là “Cát Tường Như Ý”.

Nguyên bản Lương Hà và Tôn Ngư đều là trợ thủ giỏi của hãn, còn có Mã Khắc Bạch, Vạn Lý Vọng, Trần Bì, Mao Lạp Lạp, sát thủ số bảy Điền

Thất, sát thủ số mười một Đỗ Trọng... cộng thêm Khuất Hoàn của Đinh phái, Lê Tinh Đường của Thác phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái, đám người Ba Cáp của Tầm phái, đều là thủ hạ tâm phúc trực thuộc Bạch Sâu Phi điều hành và quản lý.

Ngoại trừ những người này, trợ thủ bên ngoài của hãn cũng rất mạnh mẽ. Trong đó có “Thất Tuyệt Thần Kiếm”, bao gồm “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn, “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu, “Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cự, “Kiếm Quái” Hà Nan Quá và “Kiếm” La Thụy Giác.

Ngoài ra, “Hạc lập sương điền trúc diệt tam” Nhậm Oán và “Hổ hành tuyết địa mai hoa ngũ” Nhậm Lao, cùng với “Bát Đại Dao Vương”, “Trận Vũ Nhập Bát” Triệu Lan Dung, “Bát Phương Tàng Dao Thức” Miêu Bát Phương, “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu, Tương Dương “Đại Khai Thiên” Tiêu Bạch, Tín Dương “Tiểu Tích Địa” Tiêu Sát, “Ngũ Hổ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm, “Kinh Hồn Dao” Tập Luyện Thiên, “Tương Kiến Bảo Dao” Mạnh Không Không... Thậm chí còn có đám người Bàn tướng quân, Di ngự sử, Đồng Quán, Vương Phủ, Chu Miễn, tất cả đều là quân tiếp viện của hãn.

“Viện quân” lớn nhất của hãn là “Vân Diệt Quân” Diệt Thần Du (hoặc gọi là “Thần Du Gia Gia” Diệt Vân Diệt), một trong sáu đại cao thủ đương thời “Đa chỉ hoành đao thất phát, tiểu khán đào sinh vân diệt” cũng đã đến đây, hiện đang ở trong lâu, kịp thời tham dự trận phong vân tụ hội này.

Bên cạnh hãn cao thủ như mây, còn bên cạnh Vương Tiểu Thạch phần lớn chỉ là một đám ô hợp máu nóng, trận chiến này hãn có thừa phần thắng.

Chỉ cần đánh bại Vương Tiểu Thạch, giải quyết Tượng Tị tháp, hãn sẽ thừa dịp mượn gió bẻ măng, liên kết với binh lực của Long Bát thái gia, toàn diện phát động công kích Lục Phân Bán đường.

Hắn cũng tuyệt đối nắm chắc có thể đánh bại Lục Phân Bán đường. Ít nhất hắn đã hù dọa Địch Phi Kinh, nếu như Địch Phi Kinh dám có hành động, hắn sẽ hù dọa lần nữa; còn nếu không dọa được, hắn sẽ giết chết cái tên cúi đầu làm người này.

Còn về Lôi Thuần, một đại cô nương thì tài cán bao nhiêu? Có thể làm được gì? Huống hồ hắn còn nắm được tử huyệt của cô gái này, chỉ cần tung ra pháp bảo, có thể khiến cho cô ta mất hết hi vọng và sụp đổ, bảo đi sang đông thì không dám đến tây.

Nếu Lục Phân Bán đường muốn chống cự, bọn chúng dựa vào gì? Chỉ bằng Lâm Ca Ca? Lỗ Tam Tiền? Phản đồ của Mê Thiên mình là Đặng Thương Sinh và Nhâm Quý Thần? Hay là Mạc Bắc Thần vốn đã phản bội Kim Phong Tế Vũ lâu?

Đám vô dụng này vốn không chịu nổi một kích, Bạch Sầu Phi cũng không để bọn họ vào mắt.

Một khi giải quyết xong Tượng Tị tháp, thôn tính Lục Phân Bán đường, hắn biết mình sẽ có thể “bay”, có đầy đủ phân lượng để “mặc cả” với nghĩa phụ Thái Kinh.

Hắn biết rõ nếu muốn thật sự vượt trội, chỉ trở thành hùng bá một phương, tông chủ một phái trong võ lâm, e rằng vẫn không đủ để lưu danh muôn đời, quyền thế một thời.

Muốn thật sự lập đại công, dựng đại nghiệp, vẫn phải nắm quyền trong hoàng thành, giữ chức trong triều đình. Nhưng một người giang hồ không có bối cảnh như hắn, muốn giữ được chức cao trong triều đình, trước tiên phải đắc thế trong võ lâm, dương danh trên giang hồ, sau đó sẽ dùng những thứ này để giành lấy công danh.

Bạch Sầu Phi mặc kệ tất cả, hắn muốn thành công.

Thiên hạ chỉ có một loại thành công, đó là thật sự có được thành tựu mà mình muốn có.

Trên đời cũng chỉ có một loại phương thức thành công, đó là dùng phương thức mà người yêu thích sống qua cuộc đời này.

Bạch Sầu Phi cho rằng mục tiêu của hã rất hợp lý và khả thi. Một khi hã đã quyết định theo đuổi mục tiêu thì sẽ vùi đầu làm việc, không ngại liều lĩnh, không nghe lời bất cứ ai, không để ý tới bất cứ người nào ngăn cản, cũng không cho bất cứ người nào cản đường hã. Hã tuyệt đối là một người có thể vượt qua tất cả khó khăn để đạt thành mục tiêu của mình.

Khi trở thành phó lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, hã từng gợi ý với Thái Kinh, người lung lạc hã sau đó còn nhận hã làm con nuôi, rằng hã muốn có quan hàm chức vị. Nhưng Thái Kinh không giống với Tô Mộng Châm (năm đó Bạch Sầu Phi vừa vào Kim Phong Tế Vũ lâu, liền cậy công đòi Tô Mộng Châm chức phó lâu chủ. Tô Mộng Châm lại khen hã thẳng thắn bộc trực, vui vẻ đồng ý), chỉ hời hợt nói:

- Chờ người làm lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu rồi hãy nói.

Sau đó dường như muốn bổ sung, lại nói thêm một câu:

- Nếu như Vương Tiểu Thạch cũng gia nhập dưới trướng của ta, quan vị của ngươi sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Wương Tiểu Thạch!

(Lúc nào cũng là Vương Tiểu Thạch!)

(Hã là thứ gì?)

Hiện tại, trải qua tranh đấu trong thời gian dài, cuối cùng hã đã đuổi được Vương Tiểu Thạch đi, lật đổ Tô Mộng Châm. Nhưng khi hã lại gợi

ý với Thái Kinh muốn một “quan hàm”, Thái Kinh trầm ngâm một lúc, chỉ nói sẽ để Long Bát lo liệu chuyện này.

Không lâu sau, Long Bát thật sự cho hãn vài cái quan hàm, bảo hãn chọn một trong số đó. Hãn nghe vậy lại cảm thấy không vui, bởi vì tuy đối với người khác, loại quan hàm kia có cầu cũng không được, nhưng đối với hãn mà nói, mấy chức quan này còn chưa bằng tứ phẩm, trên đầu có trăm ngàn người chỉ chỉ điểm điểm, bên dưới lại chưa chắc có mấy người để chỉ huy, không làm còn tốt hơn.

Hãn quả thật không làm những chức quan đó.

Hãn muốn bay, không muốn bò, cũng không muốn đi, thậm chí ngay cả chạy cũng cảm thấy quá chậm.

Tuổi tác của hãn đã không còn trẻ, vừa bắt đầu thì ít nhất phải nhảy.

Đến cuối cùng, mục đích vẫn là bay.

Tâm muốn bay vĩnh viễn không chết.

Hãn là Bạch Sầu Phi.

Hiện giờ hãn muốn sống mái với Tượng Tị tháp, đánh hạ Lục Phân Bán đường, trở thành một đảng duy nhất trong kinh thành, đại bang đại phái có một không hai. Khi ấy hãn mới có đủ thế lực và thực lực, giành lấy một chức quan ở chỗ Thái Kinh, dưới vài người mà trên vạn người.

Hãn vẫn chờ đợi ngày này.

Hãn muốn chờ đợi ngày này.

Hãn đang chờ đợi ngày này.

Hãn luôn chờ đợi ngày này.

Vì ngày này, vì mục tiêu này, tất cả đều chỉ là “máy móc” của hần.

“Máy móc” là dùng để khởi động, trợ giúp làm việc.

Hần muốn “bay”, bay lên trời cao, thẳng đến mây xanh.

Vì vậy, Tô Mộng Chấm, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, Lục Phân Bán đường... tất cả đều trở thành cỗ máy để hần bay lên, tất cả đều biến thành máy móc để hần bay lượn trên trời.

Hần muốn làm anh hùng.

Anh hùng hôm nay, hô mây gọi gió, lật tay làm mưa, có thể tung hoành ngang dọc, có thể kinh thiên động địa, có thể bày mưu lập kế, có thể quyết thẳng thiên lý, không ngại độc bộ thiên hạ, độc bá vô lâm. Thẳng được cũng thua được, cầm lên được cũng bỏ xuống được. Hần làm những chuyện mà người khác muốn làm nhưng không dám làm, những chuyện người khác không làm được thì hần lại làm đến mức thiên kinh địa nghĩa, chưa từng sợ gièm pha đàm tiếu, chỉ chuyên quyền độc đoán.

Cho dù không thể làm anh hùng, hần cũng muốn làm kiêu hùng.

Kiêu hùng còn cao hơn anh hùng một bậc, có thể không cần để ý tới tất cả tình lý pháp tắc trên thế gian, đi con đường hần cho là đúng. Mặt mày tươi tắn có thể đón người, trở mặt có thể không nhận người; ôn nhu như gió xuân, nghiêm khắc sẽ giết người.

Hôm nay hần muốn đại khai sát giới, hơn nữa bắt đầu giết từ bên cạnh.

Trước tiên trừ lo lắng bên trong, sau đó diệt mối họa bên ngoài.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Công Án Không Phải Thiên Cơ

Hắn muốn giết chết Tôn Ngự trước.

Trước khi “ra đón” Vương Tiểu Thạch, hắn trước tiên tới Hồng lâu một chuyến.

Tại Hồng lâu, hắn nhìn thấy Tôn Ngự đang “cung kính chờ đợi” hắn.

Tôn Ngự vừa trông thấy Bạch Sầu Phi, cũng biết đối phương đã động sát cơ với mình.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, chuyến này mình trở về là một sai lầm, sai hoàn toàn.

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, một người luôn luôn cảnh giác như Tôn Ngự cũng từng dẫn đo suy nghĩ.

(Rốt cuộc có nên trở về Phong Vũ lâu hay không?)

(Bạch lâu chủ liệu có hiểu lầm mình hay không?)

Sau khi suy nghĩ năm lần bảy lượt, hắn vẫn quyết định phải trở về “một chuyến”.

Tốt xấu gì cũng phải đi chuyến này, bởi vì mấy nguyên nhân.

Dù sao cũng từng là “chủ tớ”. Mặc dù Tôn Ngự hiểu rõ, “gần vua như gần cọp”, nhưng hãn lại có một “nguyên tắc” muốn tuân thủ, đó là “trước sau vẹn toàn”.

Hãn từng đi theo Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi, thậm chí còn có tài năng trẻ Lương Hà năm đó, thời gian đều không ngắn. Nhờ vậy khiến cho hãn hiểu được đặc tính của những người này và một số “đạo lý” khác, chẳng hạn như cách đối nhân xử thế, sách lược tiến lui của những người hãn từng đi theo đều khai sáng cho hãn rất nhiều.

Một, Tô Mộng Chấm là một người có tài là dùng. Chỉ cần y tán thưởng, sẽ có thể tùy ý đặc cách thăng chức cho người khác, hơn nữa bất kể người đó có bối cảnh gì hay mưu mô gì. Nếu như có một ngày, y bị chính người mà mình cất nhắc phản bội hay lật đổ, y cũng không xem đó là chuyện đại nghịch. Y coi trọng “ánh mắt” của mình, cho rằng nếu nhân tài mới có thể lật đổ mình, đó cũng là đáng kiếp. Y sẽ không vì vậy mà bóp chết cơ hội của những nhân tài mới xuất hiện.

Người có lòng tin và rộng lượng như y không nhiều lắm.

Tôn Ngự tự đánh giá không làm được điểm này.

(Cho nên trên đời quả thật không có mấy Tô Mộng Chấm. Tô Mộng Chấm hiện giờ, không phải bệnh thì cũng là chết, cho dù còn sống cũng đã thất thế. Người sống trên đời, cũng không bao nhiêu người có thể gặp được loại “quý nhân” như Tô Mộng Chấm.)

Hai, Vương Tiểu Thạch là một người “tự hiểu lòng mình”. Hãn biết mình không thể cầm quyền, nhưng lại có thể làm đại sự; hãn thích kết giao bằng hữu, hòa đồng với các huynh đệ, sinh hoạt cùng nhau. Bởi vì hãn thường đứng ra giúp đỡ và bảo vệ người khác, cho nên khó tránh phải làm đại ca lão đại, nhưng lại tự biết mình không phải một nhân tài làm bang chủ, giáo chủ hay tông chủ một phái. Hãn có thể xem mình ngang hàng với

bất cứ người nào, cũng có thể học tập bất cứ ai (thậm chí là những người kém xa hẳn). Hãn không đào tạo người khác mà chỉ kích thích sở trường của đối phương. Hãn không sợ người khác vượt qua mình, bởi vì hãn không có ý muốn so bì với đối phương. Cũng bởi vì hãn không coi trọng, không tính toán, không quan tâm, cho nên quan hệ giữa hãn và người khác phần lớn là “tới lui như một, trước sau vẹn toàn”. Trên giang hồ, trong võ lâm đều đánh giá về hãn không tệ, điều này đã giúp hãn rất nhiều mỗi lần bại rồi lại thành, ngã rồi lại dậy.

Cũng bởi vì hãn không so bì, không tính toán, không xảo trá, cho nên người khác đều vui mừng khi thấy hãn thành công. Hãn đứng trên cao hô một tiếng, mọi người đều muốn giúp hãn một tay, hoặc là yên tâm để hãn giúp mình một tay.

Tôn Ngự tự biết không thể nghĩ thoáng và phóng khoáng như Vương Tiểu Thạch.

(Hãn nhớ có lần vào miếu lạy phật, gặp gỡ vị Lão Lâm thiền sư, từng khuyên hãn như sau: “Tô Mộng Châm hiện giờ, không phải bệnh thì là chết, nếu không thì cũng là sống không bằng chết. Bạch Sầu Phi bận diệt trừ tinh anh, Thái Kinh bận làm nhân tài mới sa ngã, Phương Ứng Khán bận thu mua mạng người. Người muốn làm đại sự, muốn tìm một người nhìn nhận tài năng, hay là xem thử Vương Tiểu Thạch đi!”)

Ba, Bạch Sầu Phi là một người “không đạt được mục đích thì không dừng lại”. Người nào ngăn cản hãn, hãn sẽ giết người đó. Hãn là loại người cho dù phải bước qua xác của cha anh, vợ con cũng sẽ tiến tới. Dã tâm của hãn hiện rõ quá nhanh, mũi nhọn quá lộ, rất dễ bị ghen ghét, cũng thường gây cho người ta cảm giác khoe khoang khoác lác. Tôn Ngự cũng là người hi vọng đi qua nhân thế một chuyến, có thể lập một chút công lao sự nghiệp, nhưng lại không có bối cảnh hay chỗ dựa đặc biệt, cho nên hãn hiểu rõ loại tâm thái này. Vì thiếu tự tin nên sợ hãi, muốn tiến lên nhưng trong tay lại không có vốn liếng, do đó hãn không thể thua, muốn người khác chú

ý thì chỉ có cách khoe khoang. Đây không phải là khoe khoang khoác lác, mà là sách lược “hư mà như thật, thật mà như hư”. Không có hậu phương thì không thể cố thủ, chỉ có thể làm kẻ tiên phong. Tô Mộng Chấm bởi vì bệnh tật, sợ rằng không chịu nổi lâu, cho nên cố tỏ ra hùng hổ dọa người, ép buộc Lôi Tồn quyết chiến trước thời hạn. Quả nhiên Lôi Tồn cuối cùng không nhịn được, toàn quân bị diệt tại Hồng lâu. Vì vậy Tô Mộng Chấm hiểu rõ tâm tư của Bạch Sầu Phi, lại cố gắng bồi dưỡng hắn, “buông tay để hắn mặc sức làm việc”. Đáng tiếc Bạch Sầu Phi dường như đã quen với việc một cước đạp ân nhân của mình xuống, cho nên không hề “quý trọng” công ơn nâng đỡ của “quý nhân thật tốt” này.

Loại người giống như Bạch Sầu Phi, cho dù người giúp hắn chuyện gì, thậm chí là chuyện rất lớn, hắn đều xem là chuyện đương nhiên, là do (người) trời cao thiếu hắn. Nhiều nhất hắn sẽ chỉ “cảm kích” một chút, sau đó lại tập trung chú ý vào những chuyện chuyện người có lỗi với hắn, hoặc là cản trở hắn.

Tôn Ngư cảm thấy trong tính cách của mình cũng có mặt ích kỷ này, tự đại và không chừa thủ đoạn, nhưng muốn làm đến mức hoàn toàn đoạn tuyệt như Bạch Sầu Phi thì thật không dễ.

(Thấy được đặc tính của Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Chấm, Tôn Ngư cũng biết, muốn thành đại công, lập đại nghiệp thật sự không dễ dàng. Làm theo ý mình như Tô Mộng Chấm, tùy cảnh tâm an như Vương Tiểu Thạch, không biết từ bi như Bạch Sầu Phi, tất cả đều quá khó làm. Vì vậy, muốn trở thành một nhân vật tuyệt đỉnh quả thật cũng khó khăn tuyệt đỉnh.)

Bốn, Lương Hà gây cho người ta cảm giác cao thâm khó lường. Lúc còn ở Kim Thuộc Phong, là do Lương Hà một tay kéo Tôn Ngư vào bang hội. Lương Hà là một người nghiêm túc, tuyệt đối phục tùng và nghe lệnh. Quy củ trong Kim Thuộc Phong, hắn đều nhất nhất tuân theo. Tôn Ngư vốn rất bội phục sự trung thành của Lương Hà, nhưng sau đó lại phát hiện không

phải. Bởi vì Lương Hà chỉ dốc sức bảo tồn thực lực của mình, cho nên đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Địa vị của hắn trong Kim Phong Tế Vũ lâu không hề thấp (có thể là vì lúc hắn gia nhập, trong tay có không dưới ba mươi hai tên cao thủ trẻ tuổi, kể cả Tôn Ngư trong đó), nhưng Tô Mộng Châm hiển nhiên không quá trọng dụng hắn. Tô công tử đã từng thành thật với Lương Hà “một người quá bảo thủ sẽ uổng phí cả đời, quá cẩn thận thâm trầm sẽ không được vui vẻ.” Nhưng Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều rất coi trọng người này. Lương Hà cũng hết sức trung thành với Vương Tiểu Thạch, điều này khiến cho Tôn Ngư rất sùng kính. Nhưng sau khi Vương Tiểu Thạch bị Bạch Sầu Phi gạt ra khỏi lâu, Lương Hà lập tức bày tỏ thái độ với Bạch Sầu Phi, hắn có thể giao đội ngũ trực thuộc của hắn (khi đó, đội ngũ trực thuộc của Lương Hà đã tăng lên đến năm mươi bảy người, trong đó đương nhiên bao gồm Tôn Ngư) cho phó lâu chủ điều động. Đến khi Bạch Sầu Phi phản bội (đồng thời cũng lật đổ) Tô Mộng Châm, Lương Hà và bảy mươi tám tên thuộc hạ của hắn (lúc này, Tôn Ngư đã được thăng làm thống lĩnh trong đội. Đệ tử tâm phúc của Lương Hà có không dưới một nửa là do một tay Tôn Ngư huấn luyện ra) chẳng những án binh bất động, hơn nữa từ đây chỉ trung thành với một mình Bạch Sầu Phi.

Vì vậy, địa vị của Lương Hà thăng tiến một cách vững vàng, người trong tay hắn cũng không ngừng tăng lên. Hắn là loại người gặp biến không kinh, gặp kinh giới biến, nhưng lại có thể thu được lợi ích trong mỗi lần kinh biến. Ai ai cũng cần một người trung thành như vậy, nhưng dường như hắn chỉ trung thành với chính mình.

Tôn Ngư cảm thấy không thể vững vàng được như Lương Hà, nhưng hắn cho rằng mình vui vẻ hơn Lương Hà. Nếu một người cá tính quá thâm trầm, như vậy cho dù có quyền rất lớn, thế rất cao, danh tiếng rất vang dội, hắn vẫn sống không có ý nghĩa, chỉ là sống uổng.

(So với Tô Mộng Châm, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, Lương Hà cũng không xem là quá thành công, nhưng hắn vẫn luôn giống như đốt trúc,

từng bước đi lên, tiền đồ không thể đo lường. So với sự “dững cảm tiến bước” của Tô Mộng Châm, “nôn nóng tiến bước” của Bạch Sầu Phi, “dững cảm rút lui” của Vương Tiểu Thạch, Lương Hà chỉ là “ngầm tiến”, nhưng lại khá coi trọng “tình cảm”, hoặc có thể nói đó là công phu tiến lui, thủ đoạn giả vờ.)

Tôn Ngư cũng khá coi trọng “tình cảm”.

Hắn cho rằng không tới lúc cần thiết thì không cần đoạn tuyệt với người khác. Người lưu lại một đường, phật thắp một nén nhang.

Hắn cũng hiểu rõ cá tính của Bạch Sầu Phi, chỉ sợ đối phương đã nghi ngờ mình, hơn nữa còn động sát cơ với mình, nhưng hắn vẫn cảm thấy cần phải đi chuyến này:

Không vì gì cả, mà là “trước sau vẹn toàn, không uống một phen làm chủ tớ”.

Bởi vì muốn hắn phản kháng, đánh trả, hắn làm được điều này; còn nếu muốn hắn chủ động phản nghịch, bán rẻ, hắn lại không làm được.

Mỗi người đều có tài năng và đặc tính của riêng mình, tính tình Tôn Ngư chính là như vậy.

Tính tình này khiến cho hắn đã cảm giác được nguy cơ, nhưng vẫn trở lại Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cho nên bây giờ hắn được “mời” đến Hồng lâu.

Vừa trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, hắn đã cảm giác được sự im lặng trước cơn bão.

Sau đó hắn “cuối cùng” gặp được Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi vừa thấy hắn liền hỏi:

- Tại sao người lại trở về?

Tôn Ngư vừa nghe, trong lòng trầm xuống, nhưng vẫn đáp:

- Ta không thể không về.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Tại sao?

Tôn Ngư đáp:

- Nơi này là nhà của ta.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nơi này không phải là nhà của người.

Lúc này đến phiên Tôn Ngư hỏi:

- Tại sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì không ai lại bán rẻ nhà của mình.

Trong lòng Tôn Ngư lại trầm xuống, lần này là đến tận đáy.

Tôn Ngư lại hỏi:

- Nếu như đây thật sự là nhà của ta, tại sao ta lại bán rẻ nó?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bây giờ nó đã không còn là nhà của người, mà là phần mộ của người.

Tôn Ngư thở dài:

- Ta không hi vọng nhà của mình lại biến thành phần mộ.
- Bây giờ người đi đến đâu cũng là phần mộ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì người đã là người chết.

Sau đó hần hỏi:

- Tại sao người lại phản bội ta ta?

Tôn Ngư nói:

- Ta...

Bạch Sầu Phi cắt lời:

- Vô ích thôi, người sẽ không thừa nhận. Nhưng bây giờ ta cũng không dừng tay được, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót. Câu hỏi này của ta là vô ích, câu trả lời của người cũng là vô ích.

- Nếu... ta cũng không phản bội người thì sao?
- Cách nói này của người, quả thật sỉ nhục trí tuệ của ta.

Bạch Sầu Phi không nói nữa, xoay đầu nhìn sang Lương Hà, nói:

- Đến nước này, ta đã không muốn mạo hiểm nữa, cũng không thể tiếp tục tin tưởng hần. Ta chỉ còn cách giết hần, nhưng ta lại ra tay không được. Người tới giết đi!

Lương Hà chấp tay đáp:

- Rõ!

Hắn không hề do dự.

- Còn có.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn bảo thạch gắn trên vỏ đao và lưỡi đao của Tôn Ngư, hời hợt nói:

- Ta đã điều tra, thanh đao bên cạnh người đây, trước kia vốn thuộc về Phương Ứng Khán. Về phần vì sao bảo đao của hắn lại ở trong tay người, ta cũng không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào.

Lần này, Tôn Ngư cuối cùng biến sắc.

Dứt lời, Bạch Sầu Phi liền muốn rời khỏi Hồng lâu, trước khi đi còn hỏi Lương Hà một câu:

- Nhất Linh Bát Công Án của người thế nào rồi?

- Đã triệu tập đầy đủ.

- Sau khi giết chết Tôn Ngư, hãy tùy thời chờ lệnh. Nuôi binh ngàn ngày, chỉ dùng một ngày.

- Rõ!

Giọng nói của hắn vẫn vô cùng kiên định, tuyệt đối nghe lệnh, tuyệt đối trung thành.

Lúc Bạch Sầu Phi rời khỏi Hồng lâu lại thầm nghĩ, mượn tay Lương Hà trừ khử Tôn Ngư, để bọn chúng tàn sát lẫn nhau, có thể miễn trừ hậu hoạn.

Nếu có thể không làm ác nhân, không làm tội nhân, vẫn nên không làm thì tốt hơn.

Đồng dạng, nếu có thể không động thủ, không tự ra tay giết người, nên tìm người khác làm thay là tốt nhất.

Người hãn phải đối phó là cao thủ tuyệt đỉnh. Muốn đối phó với địch thủ tuyệt đỉnh, trước hết phải bảo tồn tinh lực, thực lực và bá lực.

Một người có trạng thái tinh thần tốt, không chỉ hiểu được phải làm thế nào dụng thần, còn phải biết làm cách nào lưu thần (lưu ý).

Hãn là một người giỏi về vận dụng thời gian, tinh lực và khí lực. Cho nên hãn muốn nghỉ ngơi lấy sức, một kích tất sát.

Hãn đã sớm nuôi dưỡng nhân sĩ, là tử sĩ, Nhất Linh Bát Công Án.

“Công án” này không phải thiên cơ, mà là nhân thủ thật sự, giúp hãn hoàn thành chí lớn, đạt thành đại nghiệp, trừ khử nội gian, giết chết ngoại địch, một trăm lẻ tám tên tinh binh chỉ trung thành và phục vụ cho hãn.

Tinh binh là tinh anh thân binh, chỉ được xuất động khi chiến đấu một mất một còn.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Cơ Mưu Tính Hết Mất Thiên Cơ

Sau khi Bạch Sầu Phi rời đi, trong Hồng lâu chỉ còn lại hai người, hai người bạn cũ.

Là bạn “cũ”, không phải bạn “thân”.

Có bằng hữu giao tình rất tốt, nhưng không phải rất “xưa”; cũng có bằng hữu giao tình rất “xưa”, nhưng chưa chắc đã rất tốt.

Lương Hà và Tôn Ngự quen nhau mười ba năm, từ thiếu niên đến thanh niên, cả thời kỳ hoàng kim đều cộng sự với nhau, chắc chắn có thể xem là “bạn cũ”.

Nhưng giao tình của bọn họ liệu có tốt hay không?

Giao tình xưa hay không, có thể dùng thời gian để đánh giá. Nhưng giao tình tốt hay không, lại phải thử nghiệm thì mới biết được.

Dùng cách nào để thử nghiệm?

Có lẽ, giàu sang, nghèo khó, sống chết, thành bại, quyền lực, danh lợi, nữ nhân... tất cả đều có thể khảo nghiệm. Hữu nghị có thật vĩnh viễn bền vững hay không? Hữu tình có thể đời đời bất diệt hay không?

Tôn Ngự nói:

- Hắn ra lệnh cho người giết ta.

Lương Hà nói:

- Ta nghe rồi.

Tôn Ngự hỏi:

- Người muốn giết ta sao?

Lương Hà đáp:

- Ta có thể không giết sao?

Tôn Ngự nói:

- Chúng ta là bạn tốt.

Lương Hà nói:

- Nếu như hắn ra lệnh cho người giết ta, người sẽ vì hai chữ “bạn tốt” mà không ra tay sao?

- Ta không biết.

Tôn Ngự cười khố:

- Trên thực tế, giữa chúng ta hình như cũng không tốt đến mức này.

- Huống hồ, nếu như không giết người thì ta sẽ phải chết.

Lương Hà cũng cười khố:

- Hắn sẽ giết ta... Vì không giết người mà hi sinh bản thân, người đáng để ta làm vậy sao?

- Không đáng.

Tôn Ngự trả lời không hề do dự:

- Trên thực tế, cho dù vì người nhà, cha mẹ con cái, người cũng sẽ không hi sinh như vậy.

- Đúng, người nói đúng.

Lương Hà cũng lập tức phản ứng:

- Bởi vì người cũng là người như vậy.

Tôn Ngự thở dài:

- Chúng ta đều là người như vậy. Chó săn cuối cùng cũng sẽ chết trong núi, ta cũng khó tránh khỏi có ngày hôm nay. Nhưng mà, ta lại có một câu muốn nói với người.

Lương Hà nói:

- Người nói đi! Lời của một người khi đối mặt với cái chết, ta luôn rất chú ý, cũng rất vui lòng lắng nghe.

Tôn Ngự nói:

- Hôm nay hãn hoài nghi ta, ngày mai cũng có thể hoài nghi người.

Lương Hà nói:

- Ý của người là, hôm nay hãn hạ lệnh giết người, khó đảm bảo ngày mai sẽ không hạ lệnh giết ta?

Tôn Ngự nói:

- Người luôn luôn là một người thông minh, thông minh hơn ta nhiều.

Lương Hà nói:

- Người nói ta thông minh hơn người, chỉ với những lời này, người đã thông minh hơn ta rồi.

Tôn Ngư nói:

- Thằng thăn mà nói, chúng ta quen nhau mười mấy năm nay, người ở giang hồ, khó tránh khỏi cũng có lúc nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay... chỉ là ngày hôm nay quả thật đến hơi nhanh một chút.

Lương Hà hỏi:

- Cho nên người đã sớm có kế sách ứng phó?

Tôn Ngư nói:

- Ít nhất, ta vẫn luôn lưu ý đến tính tình của người, bởi vì từ đó có thể giúp ta phán đoán xem người có giết ta hay không, khi nào mới ra tay giết ta.

Lương Hà mỉm cười:

- Người làm sao biết, con người mà ta để người thấy là bản thân ta thật sự?

Tôn Ngư cười một tiếng:

- Nói không sai. Con người mà người để ta thấy, chỉ là một mặt mà người muốn ta biết mà thôi.

Lương Hà nói:

- Người cũng như vậy. Ta ở trước mặt người cố gắng giữ nguyên thâm trầm, nhưng thâm trầm và giữ kín mọi chuyện, đó chưa chắc đã là con

người của ta. Đồng dạng, người ở trước mặt ta vẫn luôn ra vẻ phóng khoáng, nhưng phóng khoáng đến mức không có tâm tư, chưa chắc đã là bản thân người thật sự.

Tôn Ngự nói:

- Nói đúng, nhưng trải qua nhiều năm kề vai chiến đấu như vậy, ta có thể khẳng định, nếu như trên đời này có người hiểu rõ ta, vậy thì người đó chính là người.

Lương Hà nói:

- Ta cũng đồng ý. Tô công tử cảm thấy ta là một người thâm trầm, ta vui vẻ làm người thâm trầm, bởi vì rất ít nhân vật cao minh sẽ đề phòng một người thâm trầm đến mức chó không đẻ trứng. Tiểu Thạch Đầu cảm thấy ta đáng tin, ta vui vẻ làm người đáng tin, bởi vì rất ít người thông minh sẽ bài xích một thuộc hạ hẳn cho rằng đáng tin. Bạch lâu chủ cảm thấy ta biết nghe lời, ta càng vui vẻ làm người nghe lời, bởi vì một lãnh tụ khôn khéo cần nhất chính là thủ hạ nghe theo hiệu lệnh của hẳn, không có hai lòng. Bọn họ muốn ta làm người thế nào, ta sẽ làm người thế đó, như vậy có thể bớt phiền, bớt sức, bớt đi không ít nguy cơ. Nhưng những năm gần đây, người vẫn luôn khuất mình dưới ta, cho nên có lúc ta vô ý lộ ra bản tính thật sự, rơi vào trong mắt của người.

Tôn Ngự hỏi:

- Vì vậy đối với người mà nói, ta là một nhân vật nguy hiểm?

Lương Hà gật đầu.

Tôn Ngự hỏi tiếp:

- Vì vậy người cho rằng có thể thừa dịp này diệt trừ ta, đó là thượng sách?

Lương Hà nói:

- Người nói sao? Lúc ta nghĩ như vậy, e rằng người cũng đang nghĩ như vậy.

Tôn Ngư nói:

- Thực ra có ai không nghĩ cho mình như vậy? Thời đại anh hùng đã xa rồi, bây giờ chẳng có ai muốn làm anh hùng nữa, chỉ muốn làm kiêu hùng, nếu không thì làm cầu hùng, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ bản thân. Khi người nhìn thấy người khác có quyền lực, đặc ý hò hét, người không toan tính giành lấy địa vị của hắn, đó mới là chuyện lạ. Khi người thấy Bạch Sầu Phi phản bội lật đổ Tô Mộng Châm, đứng lên làm lâu chủ, nếu người chỉ một mực trung thành với Bạch Sầu Phi, không hề nghĩ một ngày nào đó cũng bắt chước theo hắn, phản bội tự lập, đó mới là gậy người. Nói cho người biết, khi ta nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, cũng muốn cưỡng chiếm, phát tiết dục vọng, nhưng bởi vì lâu quy nghiêm ngặt, cho nên ta chỉ dám nghĩ mà không dám làm... Lúc này, quyền uy đã tiêu tan, quyền lực có thể thay thế, ai cũng muốn nắm quyền. Vấn đề là lúc này không còn ai sợ ai, cũng không biết ai có thể trừng trị được ai.

Lương Hà cũng cảm khái:

- Nói ra thật sảng khoái. Thẳng thắn mà nói, đừng xét đến quyền lực, danh vị và lợi ích thực tế, cho dù ta nhìn thấy Tô công tử muốn cưới Lôi Thuần ôn nhu xinh đẹp làm vợ, ta cũng cảm thấy ghen ghét, chỉ mong sao hắn thất bại thảm hại. Tối nay nhìn thấy Bạch lâu chủ đưa Ôn Nhu yêu kiều động lòng người vào Lưu Bạch hiên, ta cũng cảm thấy trong lòng nóng nảy, hận không thể... Nếu như ta nói tiếp nữa, hôm nay giữa người và ta nhất định phải có một người chết.

Tôn Ngư nói:

- Nhưng người rốt cuộc vẫn không nói tiếp.

Lương Hà nói:

- Đó không có nghĩa là ta sẽ lưu tình với người... cho dù người không nghe thấy gì, ta cũng có đầy đủ lý do để diệt trừ người.

Tôn Ngự nói:

- Nhưng người đã nói quá nhiều. Hóa ra tối nay Ôn Nhu đã lên Bạch lâu, chẳng trách Bạch lâu chủ nhất định phải dồn ta vào chỗ chết. Bạch Sầu Phi là một người không quan tâm đến mọi thứ, không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Hắn vì mục tiêu, vì leo lên trên, vì thỏa chí lớn, cho dù huynh đệ bị giết hắn cũng sẽ tiếp tục tiến lên, hăng hái tiến bước... huống hồ chỉ là những nhân vật thấp kém mà hắn tùy thời có thể bổ sung như ta và người. Hôm nay hắn dùng được người, chưa chắc ngày mai đã khoan dung cho người.

Lương Hà nói:

- Người không cần chia rẽ ly gián.

Tôn Ngự nói:

- Ta không chỉ chia rẽ, ta cũng đang xúi giục.

Lương Hà nói:

- Người đừng đắc ý. Người lưu ý đến ta, nhưng ta cũng luôn chú ý người. Ta có ngày sinh bát tự của người, căn cứ vào mệnh bàn (1), mệnh của người có Thiên Cơ, Thiên Lương, thông minh cơ biến, gặp nạn có thể bình an, nhưng lại kị cung Phúc Đức (2), xem người có thể tránh được kiếp này hay không.

Tôn Ngự nói:

- Người có ngày sinh bát tự của ta, ta cũng nắm giữ mệnh bàn tinh diệu của người. Mệnh của người giữ Thiên Cơ, Thái Âm, chẳng những thông

minh, thích trau dồi, hơn nữa Phúc Đức, Văn Xương gặp phải Văn Khúc, năng lực học tập ứng biến có thể còn giỏi hơn ta.

Lương Hà nói:

- Một người quá thông minh không phải là một nhân vật tuyệt đỉnh, bởi vì người thông minh dễ sinh ra lười biếng, hơn nữa quá tri nan hành dịch (3), không chịu bỏ thời gian. Người quá hiểu cách tránh né cũng sẽ khó có đại thành. Một người nếu luôn nhìn trước ngó sau, có lẽ sẽ không có sơ hở, nhưng nhất định cũng không thể toàn lực tiến lên. Tại lúc quyết chiến thật sự, một chiến sĩ chân chính đều có thể bất chấp thắng bại, không màng sống chết, phó thác thành bại tồn vong cho số trời, vạn kiếp hòa thành một kiếp. Chỉ có thoát ly sống chết vinh nhục như vậy mới là chiến thuật hạng nhất. Ta và người đều quá thông minh, quá yêu quý bản thân, nếu muốn có thành tựu như Tô, Bạch, Vương, e rằng còn phải rèn luyện thật nhiều, thay da đổi thịt mới có thể thành công được. Mệnh bàn tinh diệu của ta và người gần giống nhau như vậy, có thể nói là hữu duyên. Nhưng Xương Khúc của người cũng giống như Phúc Đức, Quan Lộc, ánh sao sáng ngời, thành tựu có lẽ còn vượt trên ta. Cộng thêm đường làm quan của ta Thiên Lương gặp lộc, khó tránh khỏi phiền não; còn người Thiên Cơ biến khoa, Thiên Lương gặp quyền, cơ hội trôi chảy thuận lợi hơn ta nhiều. Hôm nay nếu ta không giết người, e rằng sau này thành tựu của ta sẽ không bằng người. Nếu người không vào võ lâm, chúng ta có thể văn võ hợp nhất; còn nếu người là nữ nhân, chúng ta không ngại âm dương hợp bích. Đáng tiếc, sở trường của người cũng là sở trường của ta, mục đích của người cũng chính là dã tâm của ta. Người nói xem, nếu như ta để người sống sót, có phải sẽ có lỗi với bản thân mình hay không?

Tôn Ngự nói:

- Đó là cách giải thích miễn cưỡng của người đối với mệnh bàn tinh diệu tổ hợp của chúng ta, nhưng bản thân ta lại không đồng ý. Có điều cho dù

người nói thế nào... nếu những gì người nói là đúng, như vậy mệnh của người vốn không bằng ta, làm sao người có thể giết ta được?

Lương Hà nói:

- Mệnh của ta không bằng người, nhưng con đường ta đi là vận.

Tôn Ngư nói:

- Thiên lý tuần hoàn, mệnh lý báo ứng. Chúng ta cùng nhau gây dựng Nhất Linh Bát Công Ân, người cho rằng chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ nhất định sẽ giúp người giết ta sao? Nếu như bọn họ chia làm hai phe, đối lập với nhau, vậy thì người sẽ phải tự mình ra tay. Với võ công của người, đối phó với ta liệu có nắm chắc phần thắng hay không? Nếu hai ta thật sự sống mái với nhau, cho dù không chết thì nhất định cũng sẽ lưỡng bại câu thương. Như vậy trong lúc gió mây biến sắc này, người nào sẽ có lợi nhất? Người nào sẽ bất lợi nhất? Xin người hãy suy nghĩ kỹ càng!

Lương Hà trầm ngâm:

- Ta và người đều là người Thiên Cơ chiếu nhân mệnh, khó tránh dùng mưu trí sách lược làm đầu. Nhưng cơ mưu tính hết mất thiên cơ, đến cuối cùng chỉ sợ hai ta vẫn không tránh được giống như Tô Mộng Châm, Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch, kết nghĩa rồi thất nghĩa, tận trung rồi bất trung.

Tôn Ngư nói:

- Cho dù ngày sau khó tránh khỏi như vậy, cũng tốt hơn so với hiện giờ lưỡng bại câu thương. Nhân sinh cả đời chỉ cầu anh hùng có đất dụng võ, còn lại sống chết vinh nhục, thành bại được mất thì có cái gì? Chúng ta đã sở hữu trong khoảnh khắc, vậy cũng xem nắm giữ đến vĩnh hằng. Lôi Tồn kế sách vô song, kết quả vẫn thua Địch Phi Kinh mà hãn sử dụng một phần đức chính. Tô Mộng Châm tính toán chuẩn xác, cuối cùng lại một tay bồi đường nên Bạch Sầu Phi hãm hại phản bội y. Nếu như cứ đứng dưới chân

tường, khi nào có thể bay lên mây. Nếu như người muốn giết ta, vậy thì hãy rút kiếm đi. Ta đã từng thấy người sử dụng kiếm pháp “Đồ Cầu kiếm” của “Phong Dao Quải Kiếm” Lôi gia. Người cho rằng những người nhìn thấy kiếm chiêu đó đều đã chết dưới kiếm, không thể nói ra được, đúng không? Nhưng vẫn còn một khắc tinh trong số mệnh của người là ta đây.

Lương Hà giật mình, lập tức nói:

- Nhưng ta cũng là sát tinh trong sinh mệnh của người. Thanh Kim Lữ ngọc đao bên hông người, chính là do ta điều tra được, tố cáo với Bạch lâu chủ.

Tôn Ngư thở dài nói:

- Đương nhiên là người điều tra, người khác quả thật không có biện pháp này... Đáng tiếc chúng ta đều tốn quá nhiều thời gian và tinh lực đấu đá với nhau.

Lương Hà cũng thở dài:

- Có lúc ta thật sự hoài nghi, đặc tính cao minh nhất của dân tộc chúng ta chính là giỏi về nội đấu.

Tôn Ngư cười.

- Không, còn thích lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh, lãng phí nhân tài.

Hắn bổ sung:

- Chúng ta hiện giờ chính là như vậy. Người nghe xem, bên ngoài đã hô hào la hét, đánh sống đánh chết, còn chúng ta vẫn băn khoăn chưa quyết, rốt cuộc là người chết hay là ta chết? Nên đánh hay là không đánh?

Lương Hà từ từ đặt tay lên chuôi kiếm:

- Người nói sao?

Chú thích:

(1) Một môn học kết hợp giữa số học và thiên văn học thời xưa. Căn cứ vào vị trí của sao trời và hoàn cảnh địa lý tương ứng, tính toán số mạng của một người khi sinh ra. Thực ra mệnh bàn chỉ đại biểu cho điều kiện thiên văn địa lý khi một người sinh ra, không liên quan trực tiếp đến vận mệnh.

(2) Một trong mười hai cung, phân biệt là mệnh cung, tài bạch cung, huỳnh đế cung, điền trạch cung, nam nữ cung, nô phú cung, thê thiếp cung, tật ách cung, thiên di cung, quan lộc cung, phúc đức cung, tướng mạo cung.

(3) Hiểu được đạo lý của sự việc khó, còn thực hành thì lại dễ. Câu này muốn nói đến phương châm làm việc “biết rồi mới làm”. Trái nghĩa với nó là “làm rồi mới biết”, dùng thực hành để tìm hiểu tri thức.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Sống Chết Do Mệnh, Thành Bại Biết Cơ

Đối.

Đối mặt.

Mặt đối mặt.

Bạch Sầu Phi từ trong Hồng lâu đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy tất cả đều giống như một giấc mộng. Hắn lại bất giác hát lên bài ca kia:

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất, bất đắc dĩ nên phải đợi thời cơ. Ròng bay lên chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hối? Ưng bay lên chín tầng mây, không sợ nơi cao rét lạnh. Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh? Ta muốn làm thiên nga chí tại thiên hạ, chỉ sợ vừa sa chân lại thành trò cười thiên cổ; nguyện vọng của ta phun trời nuốt đất, không ngờ lại thành trời tru đất diệt...

Vừa xuống Hồng lâu, còn lại trong tâm, chỉ cảm thấy quá khứ thành bại, đủ loại vinh nhục giống như một giấc mộng.

Lúc này hắn đã lững thững đi đến Bạch lâu, đối mặt với một người.

Vương Tiểu Thạch.

Một người bình thường, một cái tên bình thường.

Cho dù Bạch Sầu Phi đánh giá ra sao, đều cảm thấy người trước mắt này rất tầm thường, rất bình thường, chắc chắn không thể so với mình bay bổng, tiêu sái, tài hoa tung hoành, khí phách hào hùng.

Thậm chí ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng vậy, hẳn cũng cho rằng mình rất tầm thường, rất bình thường.

Ít nhất, hẳn cũng giống như bất cứ người nào, đều có một trái tim bình thường và thiện lương.

Một người bình thường, có một trái tim bình thường.

Bạch Sầu Phi tài hoa nổi bật, vẻ mặt như sương, nhưng hẳn lại đối mặt với một người như vậy, một trái tim như vậy.

Đã chờ rất lâu rồi, cũng không cần nóng nảy nhất thời, do đó hẳn tiên lễ hậu binh.

Vương Tiểu Thạch ôm quyền chào hỏi trước:

- Bạch nhị ca, dạo này vẫn khỏe chứ?
- Nhờ phúc của người.

Bạch Sầu Phi cũng khách khí nói:

- Tam đệ cũng khỏe chứ?
- Không việc gì, không việc gì.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ít nhất cũng không có ai dùng Ngũ Mã Dạng với ta.

Bạch Sầu Phi biến sắc:

- Lão tam, đêm hôm tới đây, đã không ốm đau, cũng không bị kinh phong, vậy là vì chuyện gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không có chuyện thì không tới cửa. Ta muốn xin nhị ca một người và một chuyện.

- Người nào?

Bạch Sầu Phi cố ra vẻ không hiểu:

- Chuyện gì?

- Người là Ôn cô nương, còn có Trương Thán, Ngô Lượng, Thái Thủy Trạch, nghe nói lúc chiều bọn họ đã tiến vào Phong Vũ lâu

Vương Tiểu Thạch nhã nhặn bình tĩnh nói:

- Chuyện là muốn đòi lại một công đạo.

- Công đạo?

Bạch Sầu Phi vẫn giả vờ không hiểu.

- Công đạo cho Tô đại ca.

- Chuyện này không phải ban ngày người đã đề cập tới rồi sao?

- Con người ta chính là như vậy, một chuyện nếu như không làm rõ ràng, không thể đòi lại công đạo cho người thân thiết mà mình sùng kính, vậy thì sẽ không cam lòng.

Lần này Vương Tiểu Thạch vừa nói vừa cười, nụ cười của hắn luôn luôn chân thành, nhưng lúc này lại càng gian xảo hơn so với khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Bạch Sầu Phi:

- Hôm nay ta gặp may mắn, cứu được phụ thân và tỷ tỷ, lúc này mới hiểu ra. Ngày đó khi ta ám sát Thái tướng không thành, nếu không phải người nhanh chóng cung cấp tư liệu trong Bạch lâu cho đám người Long Bát, làm sao có thể bắt được cha và chị gái của ta nhanh như vậy. Một huynh đệ đang chạy trốn, chẳng còn uy hiếp được người, vậy mà người còn đối xử như thế, xem ra đã có thể đoán được số phận của đại ca.

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Người tức giận chẳng qua là vì chuyện của mình, lại mượn việc công báo thù riêng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta đã nói rồi, ta muốn đòi lại công đạo cho đại ca.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhưng ngày nào người không có chứng cứ để chứng minh ta sát hại Tô Mộng Châm, công đạo của người chẳng qua là mượn danh nghĩa để chiếm đoạt thực quyền của Kim Phong Tế Vũ lâu mà thôi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cho dù tối nay ta không thể lấy lại công đạo cho Tô đại ca, ít nhất cũng đòi lại Ôn Nhu, Ngô Lượng, Trương Thán và Thái Thủy Trạch từ chỗ người.

Bạch Sầu Phi hí mắt nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu là nơi nào? Đâu thể mặc cho người khác đi lại tự nhiên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đừng quên, ta cũng là tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn họ là huynh đệ của ta, ta muốn gặp bọn họ.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Người cũng đừng quên, năm đó trước khi ám sát Phó Tông Thư, người đã tuyên bố với bên ngoài, cắt đứt tất cả quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu. Bây giờ người chẳng qua là một tiểu lưu manh trong Tượng Tị tháp, một bang phái hạng chín ở kinh thành.

Vương Tiểu Thạch cười:

- Nhị ca, người cần gì phải làm khó dễ ta như vậy, hãy thả người đi!

Bạch Sầu Phi sầm mặt nói:

- Lúc này lại bàn đến giao tình với ta, đuổi lý cho nên chuyển sang dùng tình cảm, người đừng mơ tưởng!

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Cái gì đuổi lý? Nếu Tô đại ca đã không có ở đây, người cứ xem như ta không phải là người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bây giờ ta đại biểu cho người đứng đầu Tượng Tị tháp, đến chỗ người đòi người.

Bạch Sầu Phi trong mũi hừ một tiếng, nói:

- Bọn họ náo loạn trong phạm vi quản lý của ta, nào có chuyện nói giao người là giao người.

Vương Tiểu Thạch hiên ngang nói:

- Bọn họ là huynh đệ của ta, có người chứng minh là bọn họ lên lầu thăm viếng, đường đường chính chính tiến vào trong lâu, người làm sao có thể nói nhốt người là nhốt người? Lại nói, nếu như bọn họ phạm lỗi, vậy xin

giao bọn họ ra đây, ta sẽ dùng quy củ của Tượng Tị tháp trừng phạt nghiêm minh, không đáng để Bạch nhị lâu chủ làm thay việc người khác. Bạch phó lâu chủ cũng không phải ăn no căng bụng, rảnh rồi không có chuyện gì làm, ban ngày không tiếc điều động binh lực đến tìm Tượng Tị tháp gây phiền toái, tối nay lại bắt huynh đệ trong tháp chúng ta không chịu thả.

Mấy câu này của Vương Tiểu Thạch rất nặng, đã không nghĩ thừa lại đường lui.

Hai hàng lông mày của Bạch Sầu Phi nhướng lên:

- Người muốn bọn họ?

Vương Tiểu Thạch dứt khoát nói:

- Đúng.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Nhất định muốn?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Nhất định muốn.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Nếu như ta không chịu thì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mạng người quan hệ trọng đại, xin thứ cho ta đắc tội.

Bạch Sầu Phi tiếp tục hỏi:

- Nếu bọn họ đã chết thì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Giết người thì đền mạng.
- Giết người thì đền mạng?

Bạch Sầu Phi nổi giận:

- Đừng quên, bây giờ người đang ở Kim Phong Tế Vũ lâu, chứ không phải ta đang ở Tượng Tị tháp.
- Nếu như người thật sự giết bọn họ.

Vương Tiểu Thạch nói từng chữ từng câu:

- Cho dù hôm nay ở trước Đại Kim điện, ta cũng bắt người giết người đền mạng.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi nhấp nháy, hừ một tiếng nói:

- Tiểu Thạch, hôm nay đám người Tượng Tị tháp các người tới đây, hình như hơi ít một chút... người nói như vậy, không sợ treo lưỡi hay sao?
- Nhiều người hay ít người cũng vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đều như nhau, chúng ta chỉ cần tâm chí đồng lòng là được. Do ta làm đại biểu, đến chỗ người đòi mạng đòi nợ, ít người hay nhiều người đều như nhau, không có gì khác biệt. Sống chết do mệnh, thành bại biết cơ, nếu như ta đã tới đây, trong lòng bất bình, vậy thì phải đập tan bất bình rồi mới đi.
- Vậy là người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cho người cơ hội xuống đài lại không muốn, nếu người có ngã gãy mũi gãy răng, đó là đáng kiếp.

Bạch Sầu Phi trở nên dữ tợn:

- Nói cho người biết, nợ của người chắc chắn phải đòi, bởi vì đám người Ngô Lượng, Thái Thủy Trạch đều đã chết rồi.

Vương Tiểu Thạch động dung:

- Đã chết?

Bạch Sầu Phi nói:

- Đã chết.

Vương Tiểu Thạch biến sắc:

- Đều chết ở đây?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Không sai.

Vương Tiểu Thạch kích động:

- Những gì người nói là thật?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Thật.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người giết huynh đệ của ta?

Bạch Sầu Phi nói:

- Giết thì thế nào? Ta đã giết được lão ca của người, đương nhiên cũng giết được lão đệ của người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta hỏi người một lần nữa...

Bạch Sầu Phi nói:

- Hỏi một trăm lần cũng như nhau.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ôn Nhu vô tội, nàng luôn luôn đối xử với người rất tốt, tại sao người cũng giết nàng?

Bạch Sầu Phi im lặng, một lúc sau mới nói:

- Ta thích giết ai thì giết người đó, người quản được sao?

Đột nhiên, Vương Tiểu Thạch hét lớn một tiếng, ôm ngực bước lui, sắc mặt tái nhợt, thần sắc đáng sợ, giống như nơi ngực trúng phải một mũi tên.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Trừ Bỏ Cố Chấp, Tâm Cơ Bổng Nảy Sinh

Bạch Sầu Phi nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thạch, trong mắt hiện lên nụ cười lạnh nhạt, nhưng ánh mắt không hề buông lỏng chút nào:

- Người đã bị thương?

Vương Tiểu Thạch ôm ngực nói:

- Bị thương rất nặng.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn đối phương:

- Nhưng còn chưa chết, đúng không?

Vương Tiểu Thạch đau buồn nói:

- Ta giống như bị trúng một mũi tên, mũi tên này lại là do người phát ra. Đó là mũi tên vô hình, thương tâm của ta.

Trong mắt Bạch Sầu Phi không còn ý cười, lại đổi thành oán hận:

- Trên người của ta cũng có tên, trong lòng cũng trúng tên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là người đã thương người khác trước.

Bạch Sầu Phi nói:

- Là người đã thương ta trước.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

- Hà?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngày trước trên sông Hán Thủy, chúng ta đã hẹn nhau vào kinh thành gây dựng sự nghiệp một phen. Chúng ta quen biết trước, nhưng người vừa gặp Tô lão đại thì chỉ trung thành với hắn, quên mất tình nghĩa giữa chúng ta. Nếu như người sớm liên thủ với ta, hôm nay đã có công lớn danh lớn, ta nhất định cũng chia sẻ giang sơn Kim Phong Tế Vũ lâu với người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bạch nhị ca, người là người, còn ta là ta. Chúng ta giống nhau ở chỗ đều không muốn sống uổng đời này, cũng không muốn uổng tình nghĩa này. Nhưng người tới kinh là để đánh thiên hạ, giành giang sơn, còn ta chỉ tới kinh sư để chơi một chuyến. Trên sông Hán Thủy ta đã từng nói, ta chỉ muốn bình an, vui vẻ, sống cho thoải mái là được rồi. Còn thứ người muốn là bá nghiệp muôn đời, dương danh thiên hạ. Ta bội phục người, bởi vì người dám thực hiện điều mà người muốn, hơn nữa còn dám thừa nhận và đối mặt với nó. Không giống như một số người háo danh háo lợi, nhưng lại giả dối bịa đặt, ra vẻ thanh cao. Có điều ta và người dù sao cũng là hai loại người khác nhau. Lúc ở bờ sông Hán Thủy, cùng với lúc mới vào Kim Phong Tế Vũ lâu, người đều nói là muốn giao đấu với ta. Ta chỉ hi vọng không có ngày đó... thậm chí không tiếc tránh né một ngày như vậy. Vốn là cùng một gốc, là huynh đệ sao lại sát hại lẫn nhau.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói:

- Đâu chỉ hai lần đó. Tại Phát đảng Hoa phủ, ta cũng từng nói với người “ta muốn phân thắng bại với người, nhưng không phải là bây giờ”. Hiện tại thời điểm đã đến rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Khi đó ta cũng đã khuyên người một câu “quay đầu lại đi nhị ca, hiện giờ vẫn còn kịp”. Nhưng bây giờ đã không còn kịp rồi, bởi vì người đã giết Ôn Nhu, Trương Thán, Tô đại ca. Ta đã không thể trốn tránh nữa, cũng quyết không bỏ qua cho người.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cuối cùng đã chờ được ngày này, đúng không? Ta cũng biết, một núi không thể có hai hổ, sớm muộn gì người cũng sẽ ra tay với ta. Nhờ ta vẫn luôn cẩn thận đề phòng, mới không đến nỗi sau lưng trúng tên bắn lén của người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng bây giờ, là vì người đã thương tâm của ta. Ngay cả bọn họ mà người cũng lần lượt xuống tay, giống như một mũi tên đâm qua tim của ta vậy.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người còn dám nói sao. Người đã giết sư thúc của mình, trộm đi Sơn Tự kinh, luyện thành “Thương Tâm tiễn”. Ta nhiều nhất chỉ lật đổ một đại ca kết nghĩa vốn nên sớm xuống đài, nhường vị trí lại cho người hiền. Đâu giống như người, nói năng hùng hồn, nhưng lại giết cả sư thúc trưởng bối, chẳng khác nào giết người cướp của.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Nói bậy! Ta đối phó với y là vì muốn báo thù giết sư phụ. Ta cũng không giết y, là do y tự sát. Ta vốn không học Sơn Tự kinh, cũng chỉ đọc sơ qua Thương Tâm tiền quyết, không hề ghi nhớ, còn Sơn Tự kinh ta cũng đã đưa cho người khác...

- Người đưa cho người khác?

Bạch Sầu Phi động dung, lập tức hỏi:

- Người nào?

Vương Tiểu Thạch lập tức cảnh giác:

- Ta sẽ không nói cho người biết, cũng sẽ không cất trong tay áo để cho người cướp đoạt.

Bạch Sầu Phi cười ha hả:

- Đúng là tròng mắt nói nhảm. Vì võ công tuyệt kỹ này, người không tiếc giết cả sư thúc của mình, làm sao có thể chấp tay dâng cho người khác, ngay cả trẻ con cũng không tin.

Vương Tiểu Thạch nghe được liền tức giận. Hắn không giết Nguyên Thập Tam Hạng, hẳn đối phó với Nguyên Thập Tam Hạng chỉ vì muốn báo thù cho sư phụ, hẳn còn từng cho Nguyên Thập Tam Hạng cơ hội quyết chiến công bình. Mặc dù vì hiếu kỳ, hắn đã xem sơ qua Thương Tâm tiền quyết, nhưng vẫn luôn cảm thấy đây là tâm quyết đã giết chết sư phụ, cho nên không muốn học. Có điều nhờ bản tính thông minh, tuy chỉ đại khái xem lướt qua, nhưng cũng có tác dụng nhất định đối với việc vận kinh bản đá của hắn. Còn về Sơn Tự kinh, hắn thật sự chưa từng xem qua, hôm nay còn đưa cho nữ nhân cuối cùng mà sư thúc khi còn sống yêu thương nhất, Vô Mộng Nữ. Hắn đương nhiên sẽ không nói cho Bạch Sầu Phi biết đó là ai, bởi vì hắn không muốn Vô Mộng Nữ còn chưa luyện thành “Thương Tâm tiền quyết” thì đã trúng tên bắn lén rồi.

Bạch Sầu Phi lại ở trước mặt mọi người vu cáo Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch luôn luôn không vì quyền, danh, lợi, dục mà thương tổn người, hại người hay giết người, bởi vì hắn cảm thấy không đáng. Hắn chỉ làm chuyện mà mình thích làm, không làm những chuyện mà mình không thích, sống như vậy mà thôi. Hôm nay hắn bắt buộc phải đánh một trận với Bạch Sầu Phi, đó là vì Bạch Sầu Phi đã hại Tô đại ca, còn đang tàn hại đồng đạo võ lâm (chẳng hạn như huyết án của Phát đảng Hoa phủ), hơn nữa còn nổi giáo cho giặc (loại người chuyên hoành hành ngang ngược như Thái Kinh, có thêm Bạch Sầu Phi cũng như hổ thêm cánh, thế lực vươn rộng vào trong võ lâm. Bởi vì người võ lâm thân mang tuyệt kỹ, sức sát thương lớn, mức độ hoành hành cũng càng lớn hơn). Dã tâm của Bạch Sầu Phi cũng quá lớn (nếu đoán không sai, Bạch Sầu Phi đang tìm cách phá vỡ sự hạn chế và cân bằng giữa các bang phái trong võ lâm kinh sư, để cho hắn độc bá thiên hạ, độc chiếm võ lâm). Bạch Sầu Phi còn mượn cơ sát hại huynh đệ của Tượng Tị tháp, cùng với những bộ hạ cũ trong Kim Phong Tế Vũ lâu vốn trung thành với cố chủ.

Đáng hận nhất là Bạch Sầu Phi còn giết Ôn Nhu.

Vương Tiểu Thạch biết Ôn Nhu chưa chắc đã “có cảm tình” với mình. Lần đó trên sông Hán Thủy, Bạch Sầu Phi cố ý dùng lời nói đắc tội với Ôn Nhu, cho nên nàng giận dữ bỏ đi. Từ đó Vương Tiểu Thạch đã biết, trong suy nghĩ của Ôn Nhu, mình vẫn không quan trọng bằng Bạch Sầu Phi.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng.

Hắn chỉ cần an ủi Ôn Nhu lúc nàng thương tâm, khi nàng buồn thì giúp nàng vui vẻ, khi nàng cô độc thì khiến nàng sôi nổi, khi nàng tịch mịch thì làm bạn với nàng.

Khi nàng cần thì hắn sẽ có mặt, chỉ như vậy mà thôi.

Tóm lại, đây là trách nhiệm của hần, hần làm như vậy không cần báo đáp. Hơn nữa, ngoại trừ những năm tháng lưu vong, còn lại hần vẫn luôn đảm nhận vai diễn này, không oán không trách.

Hôm nay Bạch Sầu Phi lại giết nàng, đây là chuyện không thể tha thứ.

Hiện giờ Bạch Sầu Phi còn ở trước mặt mọi người (bao gồm kẻ địch, huynh đệ, đồng đạo và thủ hạ cũ của Vương Tiểu Thạch), vu cáo sỉ nhục tất cả những gì Vương Tiểu Thạch làm, chỉ vì muốn tranh quyền đoạt lợi. Còn chuyện gì nhục nhã oan uổng hơn so với chuyện này sao?

Vương Tiểu Thạch đang định phát tác, bỗng nhiên trong lòng rộng mở. Tại sao lại cần tất cả mọi người phải hiểu mình? Người khác muốn nghĩ thế nào, cứ để bọn họ nghĩ thế ấy. Đúng và sai, chỉ cần trong lòng mình biết là được, cần gì phải tính toán, cần gì phải tranh luận.

Một người chỉ cần trừ bỏ lòng cố chấp, tự nhiên tâm cơ sẽ nảy sinh.

Vương Tiểu Thạch cười.

Hần chú ý tới bên mép Bạch Sầu Phi đã mọc mấy nốt mụn, chắc là gần đây Bạch Sầu Phi đã gặp nhiều phiền não.

Khi hần nghĩ đến những tiểu tiết không liên quan này, ngược lại không cần biện bạch, hơn nữa còn khẽ cười, nút thắt trong lòng cũng được tháo gỡ.

- Người gạt ta.

Hần mỉm cười nói.

Bạch Sầu Phi nghe được liền kinh hãi, thật sự kinh hãi.

Hần rõ ràng đã chọc giận được Vương Tiểu Thạch, không ngờ chỉ trong phút chốc, Vương Tiểu Thạch đã khôi phục thần thái vốn có của mình, đó

tự tại, tự đắc, tự nhiên đến mức không quan tâm, không xem trọng.

Lúc này hãn mới ý thức được, người mà hãn đối mặt không còn là một tiểu huynh đệ trên sông Hán Thủy, mà là chúa tể một phương trong võ lâm kinh thành, tháp chủ của Tượng Tị tháp, Vương Tiểu Thạch.

Chỉ cần hãn sơ sẩy một chút, người trước mắt luôn cười hì hì, không để ý cũng không quan tâm này, sẽ tùy thời giành lấy, ngồi lên vị trí hiện tại của hãn, quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong giây phút này, hãn đột nhiên hiểu được một chuyện.

Hãn hiểu được vì sao mình lại không thích Tôn Ngự, vì sao mình lại muốn kiếm cơ diệt trừ Tôn Ngự.

Bởi vì Tôn Ngự có phần giống như kẻ đó.

Kẻ đó.

Vương Tiểu Thạch.

Ít nhất, nụ cười kia rất tương tự, cũng không xem trọng, không quan tâm, không để ý.

Hãn hận Vương Tiểu Thạch, bởi vì hãn sợ có ngày Vương Tiểu Thạch sẽ thay thế hãn.

Hãn chí lớn tài cao, hiện giờ cũng có thể xem là quyền cao chức trọng, nhưng hãn vẫn luôn không hài lòng, không vui vẻ, đa nghi và đầy ham muốn. Hãn không giống như Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch mặc dù lưu vong ngàn dặm, lưu lạc chân trời, nhưng vẫn luôn có nhiều quan hệ, có những cơ hội, vui vẻ tự tại, lòng dạ thẳng thắn.

Cho nên Vương Tiểu Thạch vĩnh viễn luôn nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

Còn Bạch Sầu Phi lại không cho rằng trên thế gian này có gì đáng cười, trong cuộc đời này có gì đáng để lưu luyến.

Vì vậy hắn hăm mộ Vương Tiểu Thạch, hơn nữa còn đổ kị với đối phương.

Hắn muốn phá hủy đối phương, ít nhất cũng phải hủy diệt khuôn mặt tươi cười đáng ghét kia.

Hắn đổ kị với “thành tựu” của Vương Tiểu Thạch, mặc dù thành tựu của hắn có lẽ còn lớn hơn Vương Tiểu Thạch.

Hắn muốn làm cho khuôn mặt thích cười kia không thể cười được nữa.

Hắn không làm được những gì mà Vương Tiểu Thạch làm được, hắn quyết không để cho một người như vậy có thể sống tiêu dao tự tại, không ham không muốn, nhằm để phản bác thiếu sót trong tính cách bẩm sinh của hắn, đó là tràn đầy tự tư tự lợi, tự đại tự cao.

Trên thì hắn muốn tiêu diệt Tô Mộng Chấm (nhưng dường như Tô Mộng Chấm chỉ biến mất chứ chưa chết), dưới thì hắn muốn giết chết Vương Tiểu Thạch (thừa dịp vây cánh của Vương Tiểu Thạch trong kinh thành còn chưa lớn mạnh, tối nay chính là thời điểm quyết một trận tử chiến).

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Vạn Dặm Vẫn Một Lòng, Làm Việc Thấy Tâm Cơ

Bạch Sầu Phi trong lòng quyết định, ngoài miệng lại hỏi:

- Ta lừa người à? Ta chỉ cần giết người chứ không cần lừa người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người sẽ không giết Ôn Nhu.

- Ta không giết cô ta?

Bạch Sầu Phi làm ra vẻ kinh ngạc:

- Cô ta có báu vật sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu như người muốn giết, lúc ở Phát đảng Hoa phủ đã giết rồi. Người không thể giết được. Có câu là “vạn dặm vẫn một lòng”, tính tình và cách làm việc thường ngày của người đã cho thấy tâm cơ. Người và Ôn Nhu có thù gì oán gì? Tại sao người lại muốn giết cô ấy? Ta không tin.

Bạch Sầu Phi sửng sốt. Lúc trước tại Phát đảng Hoa phủ, khi Ôn Nhu xuất đao cứu Vương Tiểu Thạch, hẳn đã có thể dùng một chỉ giết nàng. Nhưng bởi vì hắn không muốn đối địch với người của Lạc Dương Ôn môn

và “Lão Tự Hiệu” Ôn gia, hay bởi vì tâm tình và lý do nào đó chợt lóe lên, hẳn lại không thể ra tay được, cuối cùng đã bỏ qua cho Ôn Nhu.

Ngay lúc này, Vương Tiểu Thạch bỗng nghe được một tiếng gọi véo von từ xa xa:

- Tiểu Thạch Đầu, rau cải trắng, các người đang làm gì thế?

Vương Tiểu Thạch nghe được, trong lòng liền nóng lên, gần như muốn quỳ xuống cảm tạ trời xanh.

Là thật.

Là Ôn Nhu.

Ôn Nhu vẫn chưa chết.

Bạch Sầu Phi cũng không giết nàng.

Trong giây phút này, hẳn gần như đã hoàn toàn tha thứ cho Bạch Sầu Phi. Hẳn lại dang hai tay ra như muốn hoan hô ôm chầm lấy đối phương.

(Chỉ cần Bạch Sầu Phi không sát hại Tô đại ca, còn có chuyện gì không thể tha thứ?)

Con người Vương Tiểu Thạch chính là như vậy, nhưng Bạch Sầu Phi thì lại khác.

Bạch Sầu Phi nhìn ra được, trong nháy mắt này, tinh, khí, thần của Vương Tiểu Thạch đều đã buông lỏng. Đây chính là thời cơ tốt nhất để giết chết đối phương.

Bởi vì Vương Tiểu Thạch tự chui đầu vào lưới.

Đây là Vương Tiểu Thạch tự tìm đường chết, hắn tự ý xông vào Kim Phong Tế Vũ lâu. Cho dù giết chết Vương Tiểu Thạch, cũng có thể ăn ngay nói thẳng, có đầy đủ lý do để giải thích với giang hồ.

Người theo Vương Tiểu Thạch đến đây cũng không nhiều, chỉ có vài người đám Hà Tiểu Hà, lúc này nếu như không giết, nhất định đêm dài lắm mộng, hối hận không kịp.

Theo tiếng gọi của Ôn Nhu, chợt nghe một giọng nói khác cũng hô lớn:

- Tiểu Thạch Đầu! Bạch Sầu Phi đã giết chết Thái Thủy Trạch, còn muốn gây bất lợi với Ôn Nhu, người phải cẩn thận đấy!

Vương Tiểu Thạch nghe được liền giật mình, bởi vì hắn nhận ra đó là giọng nói hoảng hốt của Trương Thán.

Cái gì? Thái Thủy Trạch đã chết rồi?

Khi trong lòng Vương Tiểu Thạch đang nghi hoặc, Bạch Sầu Phi lập tức ra tay.

Hắn vừa ra tay đã dùng đến “Kinh Thần chỉ”, kinh thiên địa, quỷ thần khiếp.

Bạch Sầu Phi muốn giết chết Vương Tiểu Thạch, nhưng Vương Tiểu Thạch thì lại không muốn giết chết Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi muốn tấn công bất ngờ, nhưng tại khoảnh khắc trước khi hắn xuất kích, Vương Tiểu Thạch đã hoàn thành phòng ngự.

Là phòng ngự chứ không phải phản kích.

Hai cánh tay của Vương Tiểu Thạch vẫn mở rộng.

Bạch Sầu Phi muốn tấn công, sắc mặt của hắn trắng bệch, năm ngón tay trái không ngừng rung lên, tay phải kẹp bên dưới nách trái, động tác linh hoạt, tay trái buông thông xuống, giống như nửa người bị liệt.

Chỉ cần ngón tay phải của hắn rút khỏi sườn trái, bùng ra, đó chính là binh khí đáng sợ nhất, lợi khí không thể chống đỡ, vũ khí khó ngăn cản nhất trên đời.

Nhưng đao và kiếm của Vương Tiểu Thạch vẫn còn ở bên hông, trước người của hắn mở rộng.

Thân hình Bạch Sầu Phi giống như gióc lốc cuốn mưa, tiến nghiêng sẵn tới.

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng lui về phía sau.

Bạch Sầu Phi tiến một bước, Vương Tiểu Thạch lại lui một bước.

Một tiến một lui.

Người tiến vẫn không xuất chỉ, người lui vẫn không thay đổi tư thế.

Động tác giống nhau, lặp đi lặp lại.

Đường lui của Vương Tiểu Thạch cũng không phải thẳng tắp, mà là xoay quanh, cho nên đường lui của hắn vĩnh viễn không hết.

Bạch Sầu Phi tiếp tục bức tới.

Hắn biết rất rõ, chỉ cần tiến thêm nửa bước là có thể xuất chỉ. Một khi xuất chỉ, nhất định có thể chiến thắng. Chỉ cần chiến thắng, nhất định sẽ là chí mạng.

Nhưng hắn dùng trăm phương ngàn kế, biến đổi thân pháp, vẫn không thể thu hẹp khoảng cách nửa bước nho nhỏ kia, không tiến được là không

tiến được.

Hắn không tiến được, nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không thoát thân được.

Trước người Vương Tiểu Thạch mở rộng, ngực và bụng đều sơ hở, nhưng Bạch Sầu Phi lại không dám tùy tiện công kích.

Bạch Sầu Phi là một người có thể nắm bắt những sơ hở nhỏ nhất, chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng đối diện với sơ hở nhiều và lớn như vậy, hắn lại không biết làm sao công kích, cũng không cách nào xuất kích được.

Ngay lúc này lại xảy ra một chuyện, một chuyện hoàn toàn bất ngờ.

Mũi tên bắn tới, hoàn toàn không lý do, cũng không có dấu hiệu nào, giống như một sự kinh ngạc ngoài dự liệu.

Mũi tên kia bắn về phía lưng của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đang vội vàng lui lại, cho nên thân thể hắn giống như lao thẳng vào mũi tên này.

Như vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Mũi tên này được bắn ra ở khoảng cách gần, không thể né tránh, hơn nữa cũng không thể đề phòng người bắn tên.

Càng không ngờ là, mũi tên này bắn về phía Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi đang vui mừng khôn xiết, bỗng nhiên đuôi tên nứt ra, lập tức tách thành một mũi tên khác, bắn thẳng vào ngực Bạch Sầu Phi đang đuổi theo.

Mũi tên ban đầu xuất hiện rất đột ngột, nhưng tên trong tên lại càng kỳ hơn.

Hai người đều không đề phòng, đương nhiên cũng không tránh được.

Cho dù hai người tránh kịp, để tránh một mũi tên này, chỉ cần Bạch Sầu Phi xuất chỉ, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ chết; còn nếu Vương Tiểu Thạch phản kích, Bạch Sầu Phi cũng hoàn toàn không giữ nổi tính mạng.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, lại xảy ra một biến hóa rất lớn.

Bạch Sầu Phi vẫn luôn không xuất thủ, lúc này lại phát ra chỉ kình, tấn công Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vẫn luôn không đánh trả, đột nhiên dừng lại, đá vào một hòn đá trên mặt đất, bắn về phía Bạch Sầu Phi.

Luồng chỉ phong kia của Bạch Sầu Phi không bắn vào Vương Tiểu Thạch, mà là vượt qua người, bắn trúng mũi tên sau lưng hắn.

Mũi tên kia nghiêng qua, nhưng vẫn không dừng lại, đâm vào sườn trái của Vương Tiểu Thạch.

Hòn đá kia của Vương Tiểu Thạch cũng kịp thời ngăn chặn mũi tên bắn về phía lồng ngực Bạch Sầu Phi.

Mũi tên kia bị đá bắn trúng, lập tức lệch hướng, nhưng vẫn bắn vào trên ngực Bạch Sầu Phi.

Hai người giúp nhau ngăn cản một mũi tên chí mạng, giống như có hiểu ngầm từ trước.

Sau đó cục diện đột nhiên biến đổi.

Vương Tiểu Thạch lắc lư tiến lên phía trước vài thước, còn Bạch Sầu Phi lại lao đảo lui về phía sau mấy trượng.

Hai người đều bị thương nháy lên, thoát nhìn giống như hai con diều và nhận bị trúng tên bay đi.

Hai người nhảy ra mấy bước, ổn định thân hình, hừ một tiếng, xoay người lại, ôm ngực, sau đó nhìn về phía người bắn tên.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chỉ Đại Anh Hùng Có Bản Sắc

Hà Tiểu Hà.

Người bắn tên ám toán Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lại là “Lão Thiên Gia” Hà Tiểu Hà.

Bạch Sầu Phi là tổng đà chủ của đệ nhất bang phái kinh thành Kim Phong Tế Vũ lâu, Vương Tiểu Thạch là thủ lĩnh của Tượng Tị tháp quật khởi nhanh nhất trong kinh. Bọn họ thân mang tuyệt kỹ, trải qua nhiều trận chiến, nhạy bén hơn người, phản ứng linh hoạt, nhưng hôm nay đều không cẩn thận, bị thương dưới “Súy Thủ tiễn” của một cô gái yếu ớt là Hà Tiểu Hà.

Điều này chẳng những khiến Bạch Sầu Phi kinh ngạc, ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng sửng sờ.

Những người có mặt cũng kinh hãi. Bất kể là người bên phía Tượng Tị tháp hay là đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, đều nhìn cô gái yếu ớt xinh đẹp này với cặp mắt khác xưa.

Vương Tiểu Thạch vốn biết Hà Tiểu Hà là người của Lôi Thuần, nhưng hẳn vẫn không hề “xa cách”. Hắn luôn luôn có thể dung người, cho nên trong Tượng Tị tháp đã thu nhận đủ loại nhân vật đến từ các bang các phái, có Mê Thiên Thất Thánh minh, Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán

đường, thậm chí là tập đoàn Hữu Kiều, cũng nhờ vậy mà trở thành bang hội quật khởi và lớn mạnh nhanh nhất.

Hắn chưa từng “để ý” đến chuyện này, vẫn xem Hà Tiểu Hà là người mình, để nàng tham dự tất cả đại sự trong tháp, không hề đề phòng.

Nhưng hắn không ngờ được, hôm nay vào giây phút quan trọng như vậy, Hà Tiểu Hà lại ra tay ám toán mình.

Huống hồ, đại địch đang ở trước mặt, “Kinh Thần chỉ” của Bạch Sầu Phi một khi phát ra, hắn chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó. Hắn chỉ có đường lui, cho nên “gần như” (nếu không có một chỉ kia của Bạch Sầu Phi) không tránh được Hà Tiểu Hà tập kích.

Với võ công và sự cảnh giác của Bạch Sầu Phi, cơ hội để mũi tên kia của Hà Tiểu Hà gây tổn thương cho hắn là rất nhỏ.

Sở dĩ Bạch Sầu Phi không kịp đề phòng, thứ nhất là vì hắn không ngờ được Hà Tiểu Hà lại đột nhiên ra tay (không phải Vương Tiểu Thạch muốn một đấu một sao? Tại sao lại không quản lý thuộc hạ của mình cho tốt), thứ hai là không ngờ được Hà Tiểu Hà lại ra tay với Vương Tiểu Thạch (sao đột nhiên lại có kẻ phản bội? Trong lòng hắn đang cười trên nỗi đau của người khác), thứ ba càng không ngờ được trong tên lại có tên, bắn về phía mình. Đến khi hắn phát giác ra thì đã không kịp tránh, không kịp né, không kịp lánh, không kịp đón.

Huống chi, hắn cũng đang có đại địch trước mặt. Đừng thấy hắn tiến lên còn Vương Tiểu Thạch lùi lại, thực ra Vương Tiểu Thạch vừa lui vừa chờ đợi đối phương có sai lầm, sau đó sẽ là một đòn phản kích đời non lấp biển. Bạch Sầu Phi không thể không tiến, bởi vì Vương Tiểu Thạch lùi lại đã kéo theo thế công của hắn. Nói cách khác, thế công của hắn đã trở thành bị động.

Hắn chỉ có thể tiến, không có đường lui. Do đó hắn cũng “thiếu chút nữa” (nếu không có hòn đá kia của Vương Tiểu Thạch) mất mạng dưới tên của Hà Tiểu Hà.

Trong nháy mắt đó, hai người lại hoàn toàn hiểu ngầm với nhau.

Bạch Sầu Phi không kịp thu chiêu ngăn cản mũi tên bắn về phía mình, chỉ kịp dùng chỉ kinh đánh bay mũi tên bắn về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cũng không kịp tránh khỏi mũi tên sau lưng, chỉ kịp dùng một hòn đá đánh lệch mũi tên nhỏ đang bắn về phía Bạch Sầu Phi.

Có thể nói, Bạch Sầu Phi cứu Vương Tiểu Thạch là để cứu mình. Còn Vương Tiểu Thạch không đánh văng mũi tên bắn về phía Bạch Sầu Phi, nếu như Bạch Sầu Phi trúng tên, nhất định sẽ liều chết phát ra “Kinh Thần chỉ”, chỉ sợ hắn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trong nháy mắt này, cứu nhau đã trở thành sách lược tất yếu để sống sót. Cho nên hai người đều không chết mà chỉ bị thương.

Bọn họ bị thương là vì nguyên nhân khác.

Bạch Sầu Phi vốn không định cứu Vương Tiểu Thạch, do đó chỉ kinh của hắn chỉ đánh lệch thế tên, cũng không có ý đánh rơi nó.

Vương Tiểu Thạch dùng chân đá vào hòn đá, mức độ chuẩn xác kém xa khi hắn dùng tay ném đá.

Cho nên hai người tuy không chết nhưng đều bị thương.

Có lẽ, hai người đều không thật tâm thật ý, toàn tâm toàn ý cứu đối phương, cho dù bắt buộc phải cứu người để tự cứu mình, cũng cố ý để cho đối phương phải trả giá một chút.

Hai đại cao thủ, tông chủ hai phương, lại đều bị thương dưới tay một danh kỹ thanh lâu Hà Tiểu Hà.

Vương Tiểu Thạch bị thương nặng hơn, lập tức dùng nội lực đè nén vết thương.

Bạch Sầu Phi bị thương nhẹ hơn, nhưng hần phát giác đầu tên có tâm độc, lập tức vận chỉ như gió, liên tục phong tỏa mười một huyết đạo nơi ngực, cũng không rút mũi tên nhỏ ra tay, sắc mặt tái xanh, ngầm vận huyền công ép độc lực đến trên ngực trái.

Chỉ khi độc vẫn nằm trên đầu tên, hần mới có biện pháp dùng nội lực ép độc ra ngoài mũi tên.

Sau đó hần hừ một tiếng, ánh mắt như tia chớp nhìn về phía Hà Tiểu Hà.

Nói ra cũng kỳ quái, lúc này hần vẫn chưa ra tay, nhưng hần chỉ trợn mắt nhìn một cái như vậy, mọi người đều cảm thấy hần nhất định sẽ ra tay. Hơn nữa chỉ cần hần ra tay, Hà Tiểu Hà nhất định sẽ thua, cũng nhất định sẽ chết.

Hà Tiểu Hà không truy kích, cũng không có cơ hội truy kích. Bởi vì Ôn Bảo đi theo bên cạnh Vương Tiểu Thạch, còn có Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi bảo vệ bên cạnh Bạch Sầu Phi đã đồng loạt bao vây nàng.

Nàng không có cơ hội công kích lần nữa, cũng không có khả năng làm như vậy.

Nàng đã làm chuyện nên làm, hiện giờ nàng chỉ chờ báo ứng sau khi làm xong chuyện này.

- Giỏi lắm, không mấy người có thể thành công ám toán ta.

Bạch Sầu Phi ra vẻ anh hùng nói:

- Người có thể gây tổn thương cho ta, xem như cũng có bản lĩnh.
- Âm toán người thì có gì khó.

Hà Tiểu Hà lại không nề mặt hân:

- Chỉ có điều, kẻ địch của người hầu hết là quân tử, khinh thường làm chuyện này. Còn những người có khả năng làm như vậy, phần lớn đã bị người âm toán trước rồi.

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Ta không hiểu, sao người lại ngu ngốc như vậy.

Miệng lưỡi Hà Tiểu Hà cũng không thua kém:

- Kẻ ngu ngốc cũng âm toán được người, xem ra người cũng chẳng thông minh bao nhiêu.

Bạch Sầu Phi không đấu khẩu với nàng, chỉ nói:

- Người đã thương ta, cũng đã thương Vương Tiểu Thạch, căn bản không chừa lại đường lui cho mình. Người giúp Vương Tiểu Thạch đánh lén ta, nhưng cũng giúp ta âm toán Vương Tiểu Thạch, hiện nay người đánh lén cả hai người, vậy chỉ có một con đường chết.

Trên gương mặt nhu nhược của Hà Tiểu Hà lại xuất hiện một biểu tình kiên nghị:

- Ta thiếu người ta một nhân tình, đáp ứng người ta làm một chuyện. Ta phải dốc hết sức ám sát hai người các người một lần, hiện giờ ta đã tận lực, tình của ta đã đền, nợ của ta đã trả, sống chết ta đã không để trong lòng.

Nàng chưa xót cười một tiếng:

- Ta xuất thân từ thanh lâu, ta cũng biết võ, nhưng trên giang hồ và võ lâm, võ công của ta không thể sánh bằng Chu Tiểu Yêu. Dù sao, ta là một vai diễn có hay không cũng được. Có lẽ hôm nay các người mới phát hiện, ta cũng có sự quan trọng của mình, nhưng trước đó các người đã phải chịu thiệt thòi rồi.

Bạch Sầu Phi nheo mắt lại, trong mắt lóe lên ánh sáng độc ác:

- Là ai bảo người làm như vậy?

Hà Tiểu Hà khinh thường nói:

- Tại sao ta phải nói cho người biết? Người đã hại chết “Bát Đại Thiên Vương”, ta vốn nên giết người từ sớm rồi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Người chỉ có một cơ hội sống sót, đó là gia nhập vào phe ta. Nếu như người nói ra tên của người đó, ta sẽ nể mặt người lần này, cho người một cơ hội, thế nào?

Hà Tiểu Hà lại hừ lạnh một tiếng, không nhin được nói:

- Gia nhập làm thủ hạ của người? Không bằng chết còn tốt hơn. Ngoại hiệu của ta là “Lão Thiên Gia”, người mà ta không phục thì đừng nghĩ đến chuyện dùng ta.

Lần này Bạch Sầu Phi cũng không nhin được nữa, tức giận hét lên một tiếng:

- Được, đây là do người tự chuốc lấy, không thể trách được ta!

Hắn đang muốn ra tay, bỗng thấy một người đứng chắn trước mặt Hà Tiểu Hà.

Vương Tiểu Thạch.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc:

- Đến lúc này mà người còn che chở cho ả ta?

Vương Tiểu Thạch vẫn có thể cười hì hì, nói:

- Cô ấy là huynh đệ của Tượng Tị tháp, ta đương nhiên phải bảo vệ cô ấy.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng, nói:

- Đừng giả làm người tốt. Trong giờ phút sống chết, ả ta không giúp đỡ người, ngược lại còn hại người, như vậy mà xem như là huynh đệ của người sao?

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Đây là người không đúng. Mọi người kết nghĩa, đương nhiên là lớn phải bảo vệ nhỏ, nếu không thì làm lão đại cái gì. Cô ấy không giúp ta, cũng chỉ có lần này; nếu ta không bảo vệ cô ấy, còn xứng là người sao?

Bạch Sầu Phi hừ lạnh, nhất thời lại giận đến mức nói không nên lời.

Hà Tiểu Hà run giọng nói:

- Tiểu Thạch Đầu, người...

Vương Tiểu Thạch an ủi:

- Ta hiểu được, cô không cần để ý. Cô bề ngoài mặc dù ôn hòa, nhưng viết chữ đại khai đại hợp, ta đã sớm biết cô là người ngoài mềm trong cứng. Chuyện này do ta không để ý, là ta không đúng.

Hà Tiểu Hà nức nở nói:

- Vương tam ca, ta làm như vậy, cũng là bất đắc dĩ... ta thiếu nhân tình... ta vốn không muốn thương tổn người...

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Tục ngữ có câu “nợ nhân tình, không thiếu được”. Chỉ không biết, lần này ta trúng một mũi tên, có thể xem như trả hết hay chưa? Nếu như vẫn chưa, có thể chờ ta cứu Ôn Nhu và Trương Thán, sau đó đâm thêm ta một mũi tên nữa, vậy được không?

Hà Tiểu Hà buồn bã nói:

- Ta chỉ đáp ứng ra tay một lần... tận lực ám sát. Ta đã ra tay, hơn nữa cũng đã cố hết sức, ân huệ xem như đã trả hết. Người biết đó là ai không?

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Ta biết. Cô không cần nói, ta cũng không nhớ.

Bạch Sầu Phi trầm giọng hỏi:

- Hẳn là ai?

Hà Tiểu Hà chỉ khóc hỏi:

- Lưng của người bị thương... có đau không?

Người mà nàng hỏi đương nhiên là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu:

- Lưng bị thương không đau.

Hà Tiểu Hà nghe được trong lời nói của hẳn dường như có hàm ý khác.

- Trong lòng lại bị tổn thương.

Vương Tiểu Thạch thẳng thắn nói:

- Cho dù là ai, bị người của mình ám toán, luôn thương tâm nhiều hơn là thương thân.

Sau đó hắt lại bổ sung:

- Chỉ là, nếu ta có thể sống qua chiến dịch này, cô và ta nhất định phải quên hết chuyện này. Ít nhất, cô phải giúp ta quên đi chuyện này, được không?

Hà Tiểu Hà ngập ngừng nói:

- Ta giúp người? Ta làm sao giúp người...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu cô muốn giúp người, vậy nhất định trước tiên phải có khả năng giúp người. Cô muốn giúp ta quên đi những chuyện này, trước tiên cô không được nhớ đến nó, hiểu chứ?

Lần này Bạch Sầu Phi không nhịn được nữa, quát lên:

- Người làm người tốt đã đủ chưa? Đúng là nhu nhược. Vào lúc gió mây biến sắc, tình hình căng thẳng này, loại lòng dạ đàn bà của người chỉ là tự tìm đường chết, không xứng làm anh hùng, cũng không có tư cách làm kiêu hùng.

Vương Tiểu Thạch lại thản nhiên nói:

- Ta chỉ là một hòn đá nhỏ, làm những chuyện thích làm, không có ý muốn làm anh hùng hay kiêu hùng. Nếu như ta cho là đúng, có làm cầu hùng cũng chẳng sao. Người biết trên đời này loại người nào khổ sở nhất không? Đó là người bình thường muốn làm chuyện bất phàm, cùng với người không có bản lĩnh muốn làm người bất phàm. Làm anh hùng thì có gì

tốt? Phiền chết đi được. Ta chỉ cần làm Tiểu Thạch Đầu. Như đã từng nói, chỉ đại anh hùng có bản sắc, nếu cứ suy nghĩ thiệt hơn, có thù tất báo, vậy thì là anh hùng cái gì? Trong kinh thành đầy rẫy phân tranh này, có người nào sau lưng chưa từng bị tên bắn? Có người nào trong lòng chưa từng bị dao đâm? Bị đâm một dao, trúng một mũi tên thì cắn chặt không buông, đó chẳng qua là bản sắc hung tàn, bản năng cầm thú mà thôi, tội gì phải như vậy?

Bạch Sầu Phi giấu cột nhìn hai người Vương Tiểu Thạch và Hà Tiểu Hà:

- Người cũng học người ta nói đến bản sắc anh hùng? Ta thấy chỉ là anh hùng háo sắc mà thôi... Người muốn hộ hoa, không chịu giết ả, còn ta thì không.

Vương Tiểu Thạch cười:

- Người muốn giết cô ấy, vậy phải giết ta trước.
- Giết người thì có gì không được?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta vốn đã định giết người.

Hắn bỗng giơ một nắm tay lên trời.

Đây không chỉ là một động tác, mà còn là một mệnh lệnh. Mệnh lệnh này nhằm vào bảy cao thủ mà hắn đặc biệt mời đến.

Vây giết Vương Tiểu Thạch!

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Là Danh Sĩ Thật Tự Phong Lưu

Bạch Sầu Phi đã quyết tâm phải giết Vương Tiểu Thạch, quyết tâm này đã nảy sinh từ sớm.

Quyết định hắn vừa đưa ra là vây giết Vương Tiểu Thạch.

Đối phó với kẻ địch, quyết chiến công bình giết chết hắn, đó là hành vi của anh hùng. Nhưng kiêu hùng thì không cần quan tâm đến những thứ này, chỉ cần giết chết kẻ địch là được, bất kể dùng thủ đoạn gì, bất kể có công bình hay không.

Nơi này là Kim Phong Tế Vũ lâu, là địa bàn của hắn. Bên cạnh có người của hắn, thủ hạ của hắn, cao thủ trong tay hắn.

Hắn chỉ cần ra lệnh một tiếng, những người này sẽ hợp sức tấn công Vương Tiểu Thạch. Cho dù không giết được Vương Tiểu Thạch, cũng sẽ khiến đối phương mệt chết. Nếu vẫn không thể làm đối phương mệt chết, chỉ cần mình ung dung ra tay, cho dù có mười tám Vương Tiểu Thạch cũng không còn hài cốt.

Tóm lại, giết Vương Tiểu Thạch là mục đích duy nhất.

Hắn đã không thể chịu đựng người này được nữa, cần phải nhanh chóng trừ khử đối phương. Còn như quyết đấu theo kiểu anh hùng, hoàn toàn

không cần thiết, hắn muốn đối phương phải chết chứ không chỉ là giành thắng lợi.

Đánh bại một người chỉ là thắng lợi nhất thời, giết chết kẻ địch mới là thắng lợi vĩnh viễn.

Hắn đã không còn kiên nhẫn, nhất là vừa rồi trông thấy Vương Tiểu Thạch có thể khoan nhượng, bao dung, bảo vệ một người đã ám sát, ám toán, bản mình bị thương, hắn đã cảm thấy nhất định không thể để kẻ này sống tiếp.

Không thể để đối phương sống tiếp một phút giây nào.

Giết chết đối phương!

Sự tồn tại của người này quả thật đã phản ánh ra sự hẹp hòi, tàn nhẫn và bất nhân của hắn.

Giết chết đối phương!

Vương Tiểu Thạch còn sống, giống như là để chứng minh nhân duyên của hắn tốt hơn mình.

Giết chết đối phương!

Giết chết đối phương!

Giết chết đối phương!

Bất kể như thế nào, không thể để cho đối phương có bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Tuy hắn đã ra lệnh, nhưng trong số đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng không phải mọi người đều muốn giết Vương Tiểu Thạch, không phải người người đều muốn đối địch với Vương Tiểu Thạch.

Nhưng ít nhất cũng có mấy người lập tức bao vây.

Bảy người, bảy đệ tử không tầm thường.

Sư phụ của bảy người này liên thủ, cho dù là Nguyên Thập Tam Hạng, Gia Cát tiên sinh năm đó cũng khó đối phó được. Trên thực tế, năm xưa Gia Cát tiên sinh cũng phải dốc hết sức bình sinh, mới có thể đánh bại sáu người trong đó, còn Nguyên Thập Tam Hạng đối phó với người lợi hại nhất trong đó, cũng suýt chút nữa phải bỏ mạng.

Bọn họ có một ngoại hiệu, gọi là “Thất tuyệt Kiếm Thần”.

Đệ tử của bọn họ cũng có ngoại hiệu, gọi là “Thất Tuyệt Thần Kiếm”.

Bọn họ là Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Quỷ, Kiếm Ma, Kiếm Yêu, Kiếm Quái, còn có Kiếm.

Bọn họ đồng loạt rút kiếm ra.

Kiếm của “Kiếm Thần” Ôn Hòa Cồn rất có thần thái, cầm trên tay hẵn không chỉ là một thanh kiếm, mà là một món thần binh.

Kiếm của “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu rất có tiên ý, cầm trên tay hẵn không giống như một món vũ khí, mà là một loại ý cảnh.

Kiếm của “Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện cầm trên tay, lập tức quỷ khí dày đặc, giống như ma quỷ thấy người là nuốt.

Kiếm của “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm cầm trên tay, giống như quần ma loạn vũ, ma tính đại phát.

Kiếm của “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu rất yêu tà, kiếm trên tay hẵn giống như một yêu vật còn sống hơn là một thanh kiếm.

Kiểm trên tay “Kiếm Quái” Hà Nan Quá quả thật không giống kiếm, mà là một thứ có thể biến hình, có lúc giống như một cái nhà, một đôi giày, một cây quạt, một cái xẻng, thậm chí là một chiếc chuông.

Còn về “Kiếm” La Thụy Giác, trên tay hắn vốn không có kiếm, nhưng hắn đứng ở đó lại phát ra ánh kiếm mờ mờ. Bản thân hắn chính là một thanh kiếm, “Kiếm” chính là kiếm, hắn đã không cần dùng kiếm.

Bọn họ vốn nhận lệnh của Thái Kinh, nhưng Thái Kinh đang cố gắng bồi dưỡng Bạch Sầu Phi, trở thành quân cờ của hắn trong võ lâm kinh thành, do đó Bạch Sầu Phi gọi bọn họ đến trợ giúp, bọn họ cũng phải nghe lệnh.

Bọn họ đã bao vây Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đều rút “kiếm” của mình ra.

Nếu bọn họ đã rút kiếm ra, vậy thì cần phải lấy mạng kẻ địch.

Những người theo Vương Tiểu Thạch đến đây chỉ có Tần Tổng Thạch, Thương Sinh Thạch, Hạ Tâm Thạch, ngoài ra còn có Ôn Bảo và Hà Tiểu Hà, cùng với mười mấy tên đệ tử của Tượng Tị tháp do “Tảo Mi Tài Tử” Tổng Triển Mi lãnh đạo. Lúc này bọn họ đã bị Khuất Hoàn của Đỉnh phái, Ba Cấp của Tầm phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái, Lê Tĩnh Đường của Thác phái dẫn đệ tử trong phái bao vây và chia cắt.

Vương Tiểu Thạch có thể nói là thế cô lực kiệt.

Ngay lúc này, Quách Đông Thần (Lôi Mị) nhanh chóng lướt đến, gấp đến độ thở hổn hển.

Nàng không kịp hành lễ đã vội vã báo cáo với Bạch Sầu Phi:

- Người của Tượng Tị tháp do đám người Chu Tiểu Yêu, Đường Thất Muội, Chu Đại Khối Nhi dẫn dắt đã ngang ngược bao vây nơi này, kêu gào thả người, nếu không sẽ lập tức tấn công vào.

- Người tới có bao nhiêu?

- Chỉ sợ là dốc hết toàn lực.

- Tiếp tục thăm dò!

Bạch Sầu Phi đánh giá một chút, liệu trước khi kẻ địch giết vào, mình có thể bắt giữ hoặc giết chết Vương Tiểu Thạch hay không? Bất kể là bắt sống hay giết chết, đều nhất định có thể đánh tan đầu chí của quân địch.

Cho dù thế nào, hắn đã quyết chí phải giết Vương Tiểu Thạch ở đây, nếu không thì thà rằng mình chết trong trận đánh này.

Quyết không kéo dài, tuyệt đối không thể kéo dài.

Kéo dài nhất định sẽ khiến cho Vương Tiểu Thạch lớn mạnh, Tượng Tị tháp cường thịnh, sớm muộn gì cũng sẽ thay thế địa vị của mình.

Vì vậy hắn lại giơ tay lên, là tay trái, bốn ngón nắm lại, ngón giữa hướng lên trời.

Hắn hô lên một câu:

- Là danh sĩ thật tự phong lưu.

Đây đương nhiên là một ám hiệu, cũng là một mệnh lệnh.

Hắn muốn phát động tinh anh, tinh binh của mình, ngăn cản thế công của Tượng Tị tháp, cho dù chỉ ngăn cản được một lúc cũng tốt.

Chỉ cần một lúc, hắn sẽ có thể diệt trừ đại địch số một trong lòng hắn, Vương Tiểu Thạch.

Theo đạo lý, hắn đã hô lên câu này, lẽ ra sẽ lập tức có trả lời “chỉ đại anh hùng có bản sắc”.

Đó là một trăm lẻ tám người đồng thanh đáp lời.

Không, phải là một trăm mười người, bởi vì bao gồm cả Tôn Ngư và Lương Hà.

“Nhất Linh Bát Công Ấn” này là do hai người bọn họ lãnh đạo, huấn luyện và trông coi.

Cho dù Tôn Ngư đã chết (hắn đã hạ quyết sát lệnh), ít nhất còn có Lương Hà và một trăm lẻ tám tên thuộc hạ nghe lệnh sẽ lập tức đáp lời.

Nhưng không có, không có trả lời, một tiếng cũng không.

Tại giây phút trọng yếu, trọng đại và sống chết này, thân binh, tinh binh và tinh nhuệ của hắn đã đi đâu rồi?

Ngay lúc này, Đỗ Trọng vốn luôn trấn định vững vàng, từ Hoàng lâu trước Kim Phong Tế Vũ lâu chạy nhanh xuống, lướt nhanh đến, cấp báo với Bạch Sầu Phi:

- Báo cáo lâu chủ, bọn chúng đã tấn công vào trong lâu!

- Làm sao?

Bạch Sầu Phi không dám tin:

- Chỉ bằng vài tên tiểu tốt của Tượng Tị tháp mà có thể tấn công vào Lôi Trì nửa bước sao?

- Không!

Đỗ Trọng còn chưa hoàn hồn:

- Ngoại trừ người của Tượng Tị tháp, còn có một đám người khác, bọn họ... người đông thế mạnh.

- Hoàng lâu có trọng binh canh giữ, không lý nào trong thời gian ngắn cũng không giữ được.

Bạch Sầu Phi nổi giận quát lên:

- Người tới là ai?

- Hình như là... người của Lục Phân Bán đường.

- Lục Phân Bán đường?

Bạch Sầu Phi quát:

- Bọn chúng cũng tới thừa vũng nước đục này, đáng chết... bảo Bát Đại Dao Vương tử thủ!

- Lâu chủ, thủ... thủ không được nữa.

Đỗ Trọng thở gấp nói:

- Bởi vì bọn chúng được hai người chỉ huy... hai người đó... mọi người đều không dám giao đấu với bọn họ...

Bạch Sầu Phi đột nhiên bình tĩnh lại, chỉ hỏi một câu:

- Người nào?

- Dương Vô Tà và Mạc Bắc Thần.

Vẻ mặt Đỗ Trọng đau khổ nói:

- Bọn họ đều là lão cán bộ, lão thần tử trong lâu, rất nhiều huynh đệ không dám... không muốn động thủ với bọn họ...

- A!

Bạch Sầu Phi còn chưa kịp ứng biến, lại thấy “Tiểu Văn Tử” Tường Ca Nhi hoảng hốt chạy đến, người chưa tới đã hô lên:

- Không xong rồi!

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, toàn thân đều căng thẳng. Hắn nhượng mày, ưỡn ngực, mím môi hỏi:

- Chuyện gì?

Sắc mặt Tường Ca Nhi xanh mét giống như vừa thấy quỷ... không, phải nói là thấy được thứ còn đáng sợ hơn quỷ, mới có thể khiến cho người nhỏ gầy gan lớn này sợ hãi như vậy.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tiêu Sầu Uống Rượu Ngồi Trong Trường

- Chuyện gì?

Tường Ca Nhi còn chưa hoàn hồn, chưa kịp trả lời, một tiếng nổ lớn bỗng vang lên, đất lay lắt chuyển, đất tung bụi mù. Bạch Sầu Phi lập tức nhận ra, tiếng nổ mạnh kia phát ra từ chỗ của “Thương thụ” năm đó.

Trong lòng hẫng trầm xuống.

Hắn đã cảm giác được một số chuyện, hắn không hi vọng nó sẽ trở thành sự thật.

Nhất định không được... hắn không sợ gì cả, chỉ sợ điều này, chỉ sợ chuyện này, chỉ sợ đối mặt với sự thật này.

Nhưng cho dù sợ hay không sợ, sự thật vẫn là sự thật.

Sự thật thường tàn khốc.

Chân thực cũng thường lãnh khốc.

Nhưng chân thực thông thường cũng giống như trăng, có hai mặt sáng và tối.

Do đó, đối với một số người, sự thực này có thể là tàn khốc đả kích, nhưng đối với một số người khác, nó lại là kinh hỉ bất ngờ.

Ít nhất, đối với Vương Tiểu Thạch, chắc chắn là loại cảm giác thứ hai.

Còn đối với những đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu khác ở đây, có người là loại cảm giác thứ nhất, có người là loại cảm nhận thứ hai, điểm duy nhất giống nhau là mọi người đều cảm thấy rất phức tạp và kinh ngạc.

Một đám người bước ra từ khu vực Thanh lâu cũ tràn ngập bụi mù, bọn họ vây quanh ba chiếc kiệu, bày trận tiến tới.

Trong ba chiếc kiệu, có hai chiếc một trái một phải không treo rèm, có thể nhìn thấy một nam và một nữ bên trong, nam thì cúi đầu, còn nữ xinh đẹp và thuần khiết.

Chiếc kiệu ở giữa buồng kín rèm, người trong kiệu có thể nhìn rõ tất cả bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể thấy rõ trong kiệu là ai.

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy sợ hãi.

Hắn biết hai người này là “người tới bất thiện, người thiện không tới”.

Bởi vì hai người này không phải ai khác, chính là hai đại lãnh tụ của Lục Phân Bán đường, đối địch nhiều năm, không ngừng tranh chấp với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tổng đường chủ thay mặt (đại đường chủ), “Đê Thủ Thần Long” Địch Phi Kinh.

Tổng đường chủ thật sự, Lôi Thuần.

Với địa vị của hai người này, cùng với sức ảnh hưởng tại Lục Phân Bán đường, nếu không phải dốc toàn lực đánh một trận, cũng không hoàn toàn nắm chắc, làm sao tối nay hai “đầu sỏ” của phe đối địch này có thể liều mạng “xông vào hang hổ”, “giết vào Hoàng Long”?

Bạch Sầu Phi hiểu rõ điểm mấu chốt này, thật sâu, từ từ, chậm rãi hít một hơi.

Gió rất mạnh.

Tay áo Bạch Sầu Phi tung bay.

Hắn thật sự bay được sao?

Tuyết rơi rất thưa, giống như những con hạc trắng nhỏ đứt hơi rơi xuống đất.

Tâm muốn bay, thật sự vĩnh viễn không chết sao?

- Chào các người!

Bạch Sầu Phi lại chào hỏi:

- Các người đến thật tốt.

Cặp mắt của Lôi Thuần sáng như hai ngọn đèn, ngoại trừ mang theo vẻ ưu sầu, đó quả thật giống như cặp mắt của chó nhỏ hay mèo nhỏ, cũng tinh ranh và đáng thương.

Địch Phi Kinh vẫn cúi đầu, giống như đang suy nghĩ, lại giống như dưới chân y ba thước đang chôn một tòa bảo điện hoàng cung.

Bạch Sầu Phi đánh giá một chút, đám người này tổng cộng có ba mươi mấy người, liệu hắn có thể tập kích bất ngờ, trước khi kẻ địch tập trung binh lực tấn công vào, nhanh chóng tiêu diệt hoặc bắt sống hai người này? Chỉ cần hắn làm được điều này, sẽ có thể hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Có thể sao?

Không thể.

Chủ yếu là vì, hẳn không đánh giá được chính xác võ công và thực lực của Địch Phi Kinh, ngoài ra người dẫn đầu bọn họ lại là một kẻ đáng sợ.

Một kẻ địch mà hẳn vốn tưởng rằng đã chết theo Lôi Tồn tại Hồng lâu năm đó.

Lôi Động Thiên.

Bạch Sầu Phi đã từng thấy Lôi Động Thiên ra tay, hẳn cũng từng giao đấu với Lôi Động Thiên. Sau khi Lôi Tồn chết, tên nhị đường chủ của Lục Phân Bán đường này đã dốc hết sức ngăn cản toàn bộ Kim Phong Tế Vũ lâu, bảo vệ chủ lực tinh anh của Lục Phân Bán đường thoát khỏi trùng vây, đến nỗi trên người bị ba mươi bảy vết thương, không ngờ y vẫn chưa chết.

Hắn không cho rằng mình có thể nhanh chóng giải quyết Lôi Động Thiên.

Lôi Thuần cười thuần khiết, lúm đồng tiền của nàng rất sâu:

- Vết thương trên lưng ngươi đã lành chưa?

Nghe được một câu nói không đầu không đuôi này, Bạch Sầu Phi lại giống như bị sét đánh, trong phút chốc sắc mặt đỏ như đất son.

Một câu nói vô cớ kia, dường như còn có sức sát thương lớn hơn mũi tên của Hà Tiểu Hà bắn vào ngực hẳn.

Hóa ra là nàng!

Bạch Sầu Phi còn chưa kịp trả lời, Lôi Thuần lại nói (là nói với Địch Phi Kinh):

- Ta nghĩ, đối với sự xuất hiện của chúng ta, Bạch phó lâu chủ nhất định cảm thấy rất bất ngờ, khá là kinh ngạc.

- Ta đúng là bất ngờ.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Không ngờ các người lại tự chui đầu vào lưới, vội vàng chịu chết.

Địch Phi Kinh nhìn mũi giày, nói một cách xa xăm:

- Chúng ta có thể đến mà người khác không hề cảnh giác, cũng có thể đi mà không bị hạn chế. Ta nghĩ, Bạch nhị lâu chủ kinh ngạc nhất, chính là chúng ta không sớm không muộn, không sai không lệch, lại tới ngay vào lúc này.

Lôi Thuần nói tiếp:

- Ta thấy, Bạch lão nhị kinh ngạc hơn, chính là chúng ta lại đi lên từ thông đạo dưới lòng đất mà hãnh cho rằng đã bị phá hủy. Hãnh chỉ sợ chuyện này mà thôi.

Con người của Bạch Sầu Phi co lại, trầm giọng nói:

- Các người có ý gì?

- Thật xấu hổ!

Ánh mắt Lôi Thuần xa xăm, giọng nói cũng khoan thai:

- Lúc người cho rằng đã hoàn toàn khống chế cục diện, nắm giữ quyền hành, đang tiêu sấu uống rượu ngồi trong trướng, chúng ta đã thu nhận một người mà người nhiều lần muốn đẩy vào chỗ chết.

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang, nhịp tim dồn dập, hơi thở tán loạn, trước mắt hiện lên sao vàng, tuyết sáng thành đen:

- Người... người nói gì?

- Ta à?

Lôi Thuần thông thả nói:

- Ta chỉ mang đến cho người một vị bằng hữu.

Nàng dừng lại một chút, cười một cách xa xăm và u buồn:

- Một người bạn cũ.

Nàng nói đến đây, lại có một hán tử tuần tú (nhưng bụng dưới lại nhô lên giống như một người trung niên), sau khi xuất hiện vẫn luôn canh giữ ở trước kiệu, không ngừng dùng khăn lông ướt lau mặt, lúc này vén tấm rèm xanh của chiếc kiệu chính giữa lên.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thành Bại Hưng Vong Một Phút Giây

Màn kiệu vừa mở ra, trái tim của Vương Tiểu Thạch gần như bay ra ngoài một trượng, vui mừng kêu lên:

- Đại ca!

Màn kiệu vén lên, Tô Mộng Chấm trước tiên cũng không nhìn Bạch Sầu Phi, Lôi Thuần, Dịch Phi Kinh, hay là bất kỳ người nào khác...

Người đầu tiên y nhìn thấy, nhìn được cũng chính là Vương Tiểu Thạch.

Vừa nhìn thấy vị huynh đệ này của mình, y liền mỉm cười.

Y cũng đã quên mất bao lâu chưa từng nở nụ cười thật sự, thậm chí cho rằng mình đã quên cách cười như thế nào.

- Tiểu Thạch Đầu!

Nhưng nụ cười của y vừa hiện lên liền ngưng lại.

- Đệ làm sao vậy?

Y kinh ngạc hỏi:

- Tại sao ngũ quan đều chảy máu?

Màn kiệu vừa vén lên, Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy mình giống như bị gãy cánh, hoàn toàn rơi xuống trong hầm băng.

Một sự sợ hãi sâu sắc đánh vào lo lắng trước giờ, vương mắc lớn lao và bóng đen vô tận trong lòng hân.

Tô... Mộng... Chấm... chưa chết!

Y đã trở về!

Màn kiệu được vén lên, giống như mở cửa ra, một thế giới khác xuất hiện trước mắt.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe cũng ngờ ngàng. Hân dùng tay vuốt lên chóp mũi một cái, trông thấy bàn tay đều là máu.

Lúc này Hà Tiểu Hà lấy ra một tấm gương, đưa cho Vương Tiểu Thạch nhìn vào, mới biết từ tai, mắt, mũi, miệng của mình đều rỉ ra tơ máu.

Hân ngẩn ra, nhưng dù sao cũng là một người am hiểu y lý, lúc này mới hiểu được. Đầu tiên trên lưng mình trúng một mũi tên, lại nhìn thấy Tô Mộng Chấm còn sống, vui mừng quá độ, huyết khí dâng trào, lại quên tập trung tinh thần đè nén, đến nỗi máu chảy ngược, ngũ quan trào máu mà vẫn không hay.

Hân lập tức nói:

- Chuyện này không quan trọng. Đại ca, có thể nhìn thấy huynh, không có chuyện gì tốt hơn chuyện này.

- Đúng vậy.

Tô Mộng Chấm thở dài nói:

- Có thể gặp lại thật không dễ dàng.

Vương Tiểu Thạch vẫn đang hưng phấn:

- Nhưng chúng ta vẫn gặp nhau.

- Đúng vậy.

Giọng nói của Tô Mộng Châm cũng trở nên kích động:

- Cuối cùng chúng ta đã gặp nhau.

Sau đó hai người đều nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi còn đang hô hấp sâu, giống như vôi vàng hô hấp, vôi vôi hô hấp, tranh thủ hô hấp.

- Cuối cùng ta đã tìm được người.

Hắn nói với Tô Mộng Châm, sau đó lại nói với Vương Tiểu Thạch:

- Ta cũng thành công dẫn người vào trong lâu, cộng thêm Lôi Thuần và Dịch Phi Kinh tự chui đầu vào lưới, có thể một lưới bắt hết đám đồng đảng vây cánh các người.

Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Châm liếc nhìn nhau. Vương Tiểu Thạch nói:

- Từ bỏ đi, nhị ca!

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Từ bỏ cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Từ bỏ cố chấp.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh:

- Ta không bỏ được, cũng không muốn bỏ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không đáng vì tham vọng mà hi sinh tính mạng, lão nhị, đến nước này còn thứ gì cầm lên mà không bỏ được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Bây giờ ta có thể từ bỏ sao? Chẳng lẽ ta phải cầu xin các người bỏ qua cho ta? Huống hồ ta vốn không bại. Các người đang ở tại Kim Phong Tế Vũ lâu, đại quyền sinh sát vẫn nằm trong tay ta.

Đôi mi dài của Lôi Thuần nhướng lên, hỏi một câu xa xăm:

- Vậy sao?

Sau đó nàng hỏi tiếp:

- Người cho rằng đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều bán mạng vì người sao?

Tiếp đó nàng hỏi:

- Nếu như bọn họ đều nguyện cống hiến vì người, không phải người đã huấn luyện một đội tinh binh gọi là “Nhất Linh Bát Công Ấn” sao? Hiện giờ bọn họ đã đi đâu rồi? Hử?

Không đợi Bạch Sầu Phi trả lời, nàng lại hỏi:

- Đại tướng tâm phúc Lương Hà của người thì sao? Tôn Ngư thì sao? Đi đâu cả rồi?

Nàng lại truy hỏi:

- Loại người giống như người, chỉ biết phản bội đoạt quyền, ai tán thưởng người đều không có kết cục tốt, ai đi theo người cũng không có kết quả tốt. Người cho rằng tướng gia không biết chuyện sao? Ngày đó người gia nhập Trường Không Vạn Lý bang, mưu hại Mai Kiếm Hoa bang chủ, vì muốn cướp lấy chỉ quyết “Vạn Cổ thần chỉ” mà không tiếc hạ độc âm toán, giết hết những nguyên lão khác. Sau đó trên giang hồ mới xuất hiện Bạch Sầu Phi, cũng biến “Vạn Cổ thần chỉ” thành “Kinh Thần chỉ”, muốn che giấu tai mắt người khác. Người giết người hủy chứng, không cần đền mạng, còn nghiêm nhiên tự cho mình là hiệp đạo. Uống công Tô công tử một tay dìm dắt người, cùng người kết nghĩa kim lan, người lại giở trò cũ, giết huynh soán vị. Loại người giống như người, người cho rằng đồng minh viện quân của người còn tin tưởng người, ủng hộ người, giúp sức cho người sao?

Bạch Sầu Phi cực kỳ kinh ngạc, không nhận được há hốc mồm:

- Người... người làm sao biết... chuyện này?

- Anh hùng quen thấy cũng tầm thường, huống hồ là loại người như người.

Lôi Thuần khinh thường nói:

- Nếu muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm. Đại tướng tâm phúc Lương Hà của người vốn là đệ tử của Mai bang chủ, hẳn từng giúp người hoàn thành chuyện độc ác kia, mà ta đã sớm mua chuộc hẳn rồi.

Bạch Sầu Phi ghen hòng:

- Người... người...

Lúc này hẳn mới biết, mình đã hoàn toàn đánh giá thấp cô gái này.

- Không chỉ Lương Hà, mũi tên kia của Hà Tiểu Hà, cũng là do ta bảo cô ấy bắn.

Lôi Thuần không nhanh không chậm, có tình có lý nói:

- Cô ấy vốn là chị em kết bái của ta. Khi ta và các người quen nhau trên sông Hán Thủy, chính là lúc cha âm thầm phái ta đi Giang Nam Giang Bắc, liên lạc với các lộ anh hùng hào kiệt. Lúc ấy ở trên sông gặp phải đám người Giả lão đại, chính là sát thủ do Mê Thiên minh phái tới để ngăn cản kế hoạch của ta. Từ lâu ta đã ngầm xử lý những công việc trong đường. Hà Tiểu Hà vốn không biết võ công, là ta nhờ người dạy cô ấy. Cô ấy biết võ công, ở trong thanh lâu mới không đến nỗi mất tự chủ, bị ép suy đồi. Ta cũng từng cứu cô ấy một mạng, cho nên cô ấy thiếu ta hai nhân tình. Ta muốn cô ấy bắn hai mũi tên, giết chết hai người, hơn nữa bất kể có thành công hay không, chỉ cần cố hết sức là được.

Lần này Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Cho nên, vừa rồi cô ấy bắn ra hai mũi tên, đã trả hết ân tình?

Lôi Thuần cười:

- Người nhất định cảm thấy kỳ quái, vì sao ta bảo Hà Tiểu Hà bắn Bạch Sầu Phi, nhưng cũng không bỏ qua cho người. Thực ra chuyện này rất công bằng, người và hãn đều là kẻ thù giết cha của ta. Không có các người liên thủ, cha ta cũng không phải chết.

Bạch Sầu Phi phản bác:

- Chuyện này không có đạo lý. Người muốn bắn giết chúng ta, nhưng lại cứu kẻ thù số một của người là Tô Mộng Châm.

- Ta cứu y.

Lôi Thuần ôn nhu cười nói:

- Nếu như không cứu y, làm sao có thể đoạt lại quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu? Dựa vào chiến đấu trực diện sao? Một tướng công thành vạn cốt khô, chúng ta liệu có mấy người còn sống? Các người sẽ còn lại bao nhiêu? Nếu như tổn thương nguyên khí, tàn sát lẫn nhau, sẽ có lợi đối với ai? Tập đoàn Hữu Kiều đang dòm ngó, Mê Thiên minh cũng đang âm thầm chiêu binh mãi mã, chuẩn bị gây dựng lại. Đánh đấm là chuyện của đàn ông các người, còn mưu trí mới là bản lĩnh của ta.

- Không nắm chắc mười phần, ta sẽ không xuất kích.

Lôi Thuần nói:

- Hiện giờ các người đều là con cọp bị thương, mà người...

Nàng nhìn Bạch Sầu Phi, khinh thường nói:

- Chẳng những bị thương, ngay cả nanh vuốt cũng mất, xem người còn hung hăng đến đâu.

Lúc này ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng hít một hơi lạnh, cảm thấy gió thật mạnh, tuyết thật lạnh, không khỏi rung mình một cái.

- Cho dù thế nào, cô cũng đã cứu Tô đại ca...

Vương Tiểu Thạch chân thành nói:

- Ta vẫn rất cảm tạ cô.

- Ta cũng muốn cảm ơn sự nhắc nhở của người. Ngày đó, người bảo Hà Tiểu Hà nói với ta “ngày xưa bên sông Tần Hoài mượn say nói lời ngông cuồng, hiện giờ e rằng sẽ thành sự thật”. Ta nghĩ, chuyện này có rất nhiều điểm kỳ lạ. Thứ nhất, chúng ta chỉ gặp nhau, sống chung trên sông Hán Thủy, chứ không phải ở bên sông Tần Hoài. Thứ hai, bên sông Tần Hoài là

nơi trắng hoa, cũng là địa phương trước kia Bạch Sầu Phi thường đến tìm cơ hội. Thứ ba, bốn người chúng ta đi thuyền trên sông Hán Thủy, từng nghe các người hứng chí đề cập đến, Bạch Sầu Phi có ý nhòm ngó Trung Nguyên, hùng bá thiên hạ. Người từng khuyên hẳn không nên quá cố chấp, đi chơi một chuyến là được rồi, nếu như phải thương người hại người mới giành được thiên hạ, như vậy dù có giang sơn cũng mất đi bản tính, thật không đáng. Lúc ấy Bạch Sầu Phi cũng tỏ ý muốn phân cao thấp với người, người đã nói là không muốn có ngày đó. Ta nghĩ, người muốn ám chỉ chính là chuyện này. Trước giờ trí nhớ của người rất tốt, không thể nhớ sai địa điểm, hơn nữa còn sai hoàn toàn. Ta cảm thấy trong đó nhất định có ám hiệu.

- Ta và Bạch nhị ca dù sao cũng trường kỳ chung sống, cộng sự trong thời gian dài, ít nhiều cũng hiểu rõ những chuyện của hẳn.

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Ta cảm thấy hẳn vẫn luôn có ý nghĩ sai trái với cô, hi vọng có thể mượn chuyện này nhắc nhở cô cẩn thận một chút. Ta biết cô là một cô gái rất thông minh, ta nói kín đáo một chút như vậy, cũng không lo là cô không hiểu.

- Ta hiểu được. Từ đó trở đi, ta cũng đã để ý điều tra thân thế và lai lịch của hẳn. Sau đó có thêm Dương Vô Tà lại càng như hổ thêm cánh. Huống hồ chúng ta còn có tình báo đến từ Lương Hà.

Lôi Thuần rủ rủ nói, có phần cảm xúc:

- Có một số chuyện, làm trước một bước và làm chậm một khắc, kết quả sẽ khác nhau một trời một vực. Năm đó, nếu như cha ta đi trước một bước, thành công mua chuộc Mạc Bắc Thần, trong lần Tô công tử và hai người các người lên lầu Tam Hợp gặp Địch đại đường chủ, với thực lực của tiểu tổ “Vô Phát Vô Thiên” và đội ngũ “Bát Bì Phong”, hoàn toàn có cơ hội giải

quyết các người. Đáng tiếc là cha đã chậm một bước. Trong chiến dịch đó, người nhìn thấy được thực lực của Mạc Bắc Thần, cho nên mới toàn lực lôi kéo, nhưng đã không kịp xoay chuyển càn khôn, cuối cùng dẫn đến mất mạng. Nói thẳng ra, ta nhờ vào lời cảnh tỉnh của người, lại điều tra nguồn gốc của Bạch lão nhị, mặc dù biết được không ít bí mật, nhưng vẫn xem như đã chậm một chút, khó tránh khỏi thua thiệt. Ta học được giáo huấn từ chuyện này, cho nên vĩnh viễn nhớ kỹ đạo lý “tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương”. Người hạ độc thủ với Tô lâu chủ trước, ta cũng phát động tấn công người trước.

- Người cho rằng người là tiểu thư khuê các, danh môn thực nữ sao? Nói trắng ra chỉ là một chiếc giày rách, hàng đưa tới cửa, đừng ra vẻ cao quý bằng thanh ngọc khiết, thủ lĩnh quần hùng. Ai là loại con rơi trong kỹ viện, trong lòng người đó hiểu rõ.

Bạch Sầu Phi chột mắt như tát nước, càng giận lây sang Vương Tiểu Thạch:

- Vương Tiểu Thạch, người làm như vậy mà xem là huynh đệ sao? Ta nói chuyện riêng với người, người lại dùng những lời nói đùa của ta làm cái cớ để bán rẻ ta. Ta chỉ nói, nếu như lấy được Lôi Thuần làm vợ, cũng giống như nắm được quyền hành của Lục Phân Bán đường. Ta cũng đã nói, chỉ cần nắm được Ôn Nhu, sẽ có thể kiềm chế Lạc Dương Hoạt Tự Hiệu Ôn Văn. Đáng tiếc là ta chỉ nói chứ không làm.

Lôi Thuần cũng không tức giận, chỉ ôn hoà hỏi lại một câu:

- Người không làm? Vừa rồi không phải người đã bắt Ôn Nhu sao?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Đó là do cô ta cam tâm tình nguyện, ta cũng không bảo tám người dùng kiệu lớn đưa cô ta tới đây, cũng không bảo người trói cô ta lại.

Lôi Thuần cười một tiếng động lòng người, thản nhiên nói:

- Vậy sao người không thả cô ấy?

- Thả cô ta?

Bạch Sầu Phi lại giống như tỉnh ngộ:

- Người đâu, bắt cô ta lại, hoặc là giết chết cô ta!

Từ sau khi Vương Tiểu Thạch tiến vào Phong Vũ lâu, chiến ý của Bạch Sầu Phi hoàn toàn tập trung vào đại địch số một này. Sau khi Lôi Thuần và Địch Phi Kinh xuất hiện, hẳn càng không có thời gian quan tâm đến Ôn Nhu, Trương Thán ở bên kia. Cho đến khi Tô Mộng Châm lại xuất hiện trước mắt, trong lòng hẳn kinh hãi, không thể phân tâm, chuyện của Ôn Nhu và Lưu Bạch hiện tạm thời ném sang một bên, không đề cập đến.

Lúc này Lôi Thuần nói như vậy, ngược lại đã nhắc nhở hẳn, nếu như bắt được Ôn Nhu, vậy thì có thể kiềm chế Tô Mộng Châm, Vương Tiểu Thạch và Lôi Thuần, nếu không thì hạ lệnh giết chết nàng, ít nhất cũng có thể làm kẻ địch phân tâm.

Hắn đang ở vào tình thế xấu, muốn ứng phó thì không thể cố gắng làm mọi chuyện hoàn mỹ, những gì có thể làm thì phải lập tức tiến hành, ổn hay không ổn đã là chuyện khác.

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, hai người sau lưng là Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị lập tức đáp lời.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Người...

Hắn muốn xông đến ngăn cản.

Bạch Sầu Phi lập tức chặn đường, lại nhanh chóng dặn dò hai tên thủ hạ của hắn:

- Mau đi!

Nhưng Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát cũng không lập tức đi ngay. Lợi Tiểu Cát lại hỏi:

- Còn Trương Thán thì sao? Thái Thủy Trạch thì sao? Cần giết hay là bắt giữ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Hai tên vô dụng kia à? Giết không cần nường tay!

Đến lúc này, đến mức này, Bạch Sầu Phi mặc dù đang gặp khó khăn, mấy mặt có địch, nhưng chiến ý vẫn dồi dào, đấu chí vẫn ngoan cường.

Chu Như Thị cũng hỏi một câu:

- Có cần mời cả “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt trong Hồng lâu ra không?

Bạch Sầu Phi vẫn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Vương Tiểu Thạch, dặn dò:

- Ngay cả “Kinh Đào Tiên Sinh” Ngô Kỳ Vinh cũng đã đến, Diệp Thần Du nào có thể ngồi yên? Bảo Tường Ca Nhi đi mời nhanh!

Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát đồng thanh đáp:

- Rõ!

Sau đó bọn họ cùng nhau ra tay.

Cùng nhau tấn công Bạch Sầu Phi.

Cùng nhau đánh vào sau lưng hắn.

Thành bại hưng vong một phút giây. Chỉ trong chốc lát, Bạch Sầu Phi đã từ tư thế của kẻ thắng lợi, liên tục gặp khó khăn, nhiều lần bị đả kích, hơn nữa còn bị Tượng Tị tháp và Lục Phân Bán đường giáp công, hai mặt thụ địch, đại địch số một Vương Tiểu Thạch và thủ lĩnh của phe đối địch cùng nhau giết vào đại bản doanh của mình, cộng thêm cừu nhân mà mình e ngại nhất là Tô Mộng Chấm vẫn chưa chết, lại xuất hiện trước mắt, mà hai đại ái tướng Lương Hà và Tôn Ngư lại đồng loạt phản bội. Bạch Sầu Phi hiện giờ, chẳng những tứ bề khốn đốn mà còn là thập diện mai phục, giống như một con đường chết.

Nhưng Bạch Sầu Phi vẫn ngoan cường.

Hắn không nhận thua, hắn còn muốn chiến đấu.

Nhưng không ngờ, hắn vừa ra lệnh phản công, trong tứ đại hộ pháp “Cát Tường Như Ý” bên cạnh lại có hai người đánh lén hắn.

Bạch Sầu Phi là kẻ chuyên đánh lén người khác, hiện giờ lại năm lần bảy lượt bị người bên cạnh ám toán, trong lòng hắn có tư vị gì?

Người nói sao?

Trước tiên phải tránh được kiếp này rồi hãy nói.

Những kiếp nạn gặp phải trong đời, trước tiên phải vượt qua được, nếu như không vượt qua được, vậy thì chẳng có gì cần nói.

Nhưng hôm đó, chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Mộng Chấm, bởi vì sự phản bội của kẻ được y trọng dụng và một tay đề bạt là Bạch Sầu Phi mà chịu hết khổ cực, vẫn bình tĩnh ngồi trong kiệu sau rèm, cặp mắt nửa lam nửa lục giống như đã nhìn thấu thành bại trong khoảnh khắc, hưng vong trong nháy mắt, hiện giờ chỉ bình yên ung dung ngồi trong trướng,

chẳng để ý đến giang sơn nhỏ nhỏ trước mắt, người trước hi sinh, người sau tiếp bước.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Cao Thủ Dễ Đến, Chiến Tướng Khó Cầu

Võ công Lợi Tiểu Cát thi triển là “Tử Bình Phi Liêm”, tấm vải bảy màu của hắn giống như măng xà đăng vùn, thần long trở mình, đánh vào lưng Bạch Sầu Phi.

“Thiết Bản Thần Sách” của Chu Như Thị cũng nhanh chóng công kích vào mười ba yếu huyệt sau lưng đối phương.

Bạch Sầu Phi hét lên một tiếng, ngay khi Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát phát động công kích, sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên trắng bệch như bị trúng đòn, cả người như một chiếc lá rơi bay trên trời không nơi nương tựa, tay trái kẹp dưới nách phải, năm ngón tay phải không ngừng run rẩy, thân hình lại vọt lên.

Lợi Tiểu Cát có ngoại hiệu là “Nhất Liêm U Mộng”. Cho dù là người có công lực cao thâm, nếu trúng phải nhất liêm của hắn, e rằng cũng phải nằm trên giường dưỡng bệnh bảy tám năm, huống hồ lúc này thất liêm của hắn đều xuất hiện.

Nhưng thất liêm này đánh vào trên người Bạch Sầu Phi, lại giống như đánh trúng gỗ mục, không hề có lực.

Chẳng những như thế, ngay cả “Thiết Bản Thần Sách” của “Nhất Sách Nhi Đắc” Chu Như Thị, cũng chỉ có thể phá tan áo bào trên lưng Bạch Sầu Phi, lại không thể tổn thương đến hắn.

Bạch Sầu Phi đang ở giữa không trung, giống như tuyết bay, năm ngón tay trái chột rút ra khỏi nách giống như rút kiếm, nhanh chóng bung ra.

Nhất thời, giữa trời cao vang đầy những tiếng rít.

Võ công của Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị chắc chắn đã tiếp cận hàng ngũ cao thủ hạng nhất, huống hồ hai người còn ra tay trước, có thể nói là hoàn toàn nắm chắc thắng lợi.

Nhưng kết quả lại không có vẻ như vậy.

Thân thể Bạch Sầu Phi giống như gỗ mục, thân hình lay động như tờ giấy, phát ra chỉ phong sáng trắng giống như Quan Âm giơ cành vẩy nước. Điểm khác biệt là chỉ phong dày đặc như mưa này là dùng để giết người, chứ không phải dùng để cứu người.

Ngay lúc này, Tô Mộng Châm đang ngồi trong kiệu, ánh mắt bỗng tỏa ra một màu xanh lạnh lẽo khó miêu tả, kỳ dị đến mức kinh khủng.

Y đột nhiên quát lên:

- Túc tam lý! Thượng cự hự!

Bạch Sầu Phi ở giữa không trung giống như bị điện giật, có thể nhìn thấy hần đột nhiên run lên, thân hình khựng lại, lộn người một cái giữa không trung, chỉ phong nơi ngón út và ngón giữa tay trái đột nhiên tắt đi, nhưng chỉ kinh trên ba ngón khác vẫn không giảm.

Tô Mộng Châm lại vội vàng quát lên:

- Cừu vĩ! Liêm tuyền!

Thân thể Bạch Sầu Phi giữa không trung bỗng bắn ra, giống như một con cá tươi đột nhiên rơi vào trong chảo nóng, giãy dụa một chút. Đường

như bốn chữ kia là hai mũi tên thép, đồng loạt cắt vào ngón tay của hắn, chỉ phong nơi ngón áp út và ngón trỏ cũng đột nhiên biến mất.

Chỉ còn lại một luồng chỉ phong nơi ngón cái, một chia thành hai, như hai mũi tên phân biệt bắn vào giữa trán Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị, phần đuôi còn phát ra ánh lửa.

Ngay lúc này bỗng vang lên hai tiếng “xoẹt xoẹt”, đôi tay Vương Tiểu Thạch vung lên, mỗi tay bắn ra một hòn đá, phân biệt ngăn chặn chỉ kinh.

Sau hai tiếng “bụp bụp”, hòn đá lập tức bị chỉ kinh đánh nát.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới từ không trung rơi xuống.

Hắn liên tục búng ra năm ngón tay, trong đó bốn ngón vừa phát ra, đã bị Tô Mộng Chấm vạch trần sơ hở. Nếu như hắn vẫn kiên quyết tấn công, chỉ cần kẻ địch công kích theo huyết vị mà Tô Mộng Chấm nói, nhất định hắn sẽ chịu thiệt thòi. Cho nên hắn đành phải nhanh chóng thu hồi bốn luồng chỉ kinh, nhưng một chỉ còn lại vẫn có uy lực rất lớn, cuối cùng bị hai hòn đá của Vương Tiểu Thạch phá tan.

Bạch Sầu Phi đáp xuống bên ngoài một trượng, hung dữ nhìn chăm chăm vào Tô Mộng Chấm và Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vui vẻ nói:

- Đại ca, ta lại được hợp sức với huynh rồi.

Tô Mộng Chấm thở dài nói:

- Đúng vậy. Người sống trên đời, có thể cùng huynh đệ bằng hữu hợp sức chống địch, đó đã là một loại hạnh phúc.

Vương Tiểu Thạch vui mừng nói:

- Chỉ cần đại ca muốn, Tiểu Thạch Đầu vĩnh viễn sẽ cùng huynh hợp sức chống địch.

Tô Mộng Chấm nói:

- Tiểu Thạch, những chiến dịch trọng đại nhất trong đời, phần lớn đều phải một mình chiến đấu.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra. Lại nghe Lôi Thuần nói:

- Vừa rồi người vội vàng thi triển, đã gần như không còn là “Kinh Thần chỉ pháp”, mà rõ ràng là phương pháp vận công của “Vạn Cổ Trường Không chỉ”.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng:

- Ta lấy được “Vạn Cổ chỉ quyết”, nhưng ta không giết Mai bang chủ.

Lôi Thuần lại nói:

- Trên lưng người vẫn còn vết cào, đó là vết thương do ta gây nên. Người làm chuyện xấu hổ gì, trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ. Vừa rồi còn nói là mình không làm, đúng là trừng mắt nói nhảm.

Bạch Sầu Phi hung hăng nói:

- Ta làm thì sao? Người đã sớm là người của ta rồi, nói gì thì ta cũng là khách trong màn của người, người dám mưu sát thân phụ sao?

Sắc mặt Lôi Thuần lạnh đi:

- Người đúng là đồ không biết liêm sỉ. Chuyện người làm trong ngõ hẻm dơ bẩn kia, ta đã thề sẽ điều tra rõ ràng. Lần đó, Địch đại đường chủ vâng lệnh cha, điểm huyết ta và Ôn cô nương, sau đó tạm thời giao cho Phá Bản môn. Cha hi vọng ta không phải trực tiếp gánh chịu hậu quả do hai bang

giao tranh. Ta đã điều tra ngọn nguồn chuyện này, ngoại trừ Dịch Phi Kinh và phụ thân, người biết ta bị đưa đến Phá Bản môn chỉ có một đường chủ và hai hương chủ, đó là Lâm Ca Ca, Lâm Kỳ Kỳ và Lâm Kỳ Tâm. Lúc đó Lâm đường chủ đã theo cha xuất kích, hai Lâm hương chủ không lâu sau cũng rời khỏi Lục Phân Bán đường, đến nay vẫn chẳng biết đi đâu. Sau đó cha bị đánh lén, lúc sắp chết người đã nói với ta, nếu như muốn báo mối thù lớn này, chỉ cần chú ý đến người...

Bạch Sầu Phi ngăn người:

- Ta?

- Đúng, là ngươi.

Lôi Thuần nói:

- Khi đó ta mới biết, hóa ra cha đã sớm mua chuộc người, cho rằng khi người tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu, người sẽ ra tay giúp đỡ. Do đó người mới dám bày mưu tính kế, xông vào hang hổ, giết vào Hoàng Long. Nhưng vào giây phút quan trọng, người không hề ra tay, ngược lại còn đứng về phía Tô Mộng Chấm. Có lẽ người cảm thấy thời cơ lật đổ Tô công tử chưa chín. Có lẽ người cho rằng trước tiên phải áp chế thực lực của Lục Phân Bán đường, sau đó mới phản bội Tô Mộng Chấm, đoạt lấy quyền hành. Hoặc là người cần thời gian để bồi dưỡng thực lực của mình. Có điều, cha cũng đã nhìn ra, người nhất định đối với Tô lâu chủ có hai lòng, đoán rằng cuối cùng người sẽ đoạt quyền của Tô Mộng Chấm. Khi đó người không ra tay, không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ không phản bội, chỉ là thời cơ của người chưa chín mà thôi. Người bảo ta lưu ý người, bởi vì cơ nghiệp của Tô lâu chủ sớm muộn gì cũng sẽ mất trong tay một kẻ dã tâm như người. Khi đó ta cũng biết, thừa dịp cha muốn lung lạc, người đã lén lút lên vào Phá Bản môn, mua chuộc “Cấm Kỵ Nhị Sứ” Lâm Kỳ Tâm và Lâm Kỳ Kỳ. Nếu như cha thành công tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu, người sẽ lập một kế hoạch phản bội trong ứng ngoài hợp khác.

Bạch Sầu Phi nghe vậy chỉ cười lạnh.

- Đáng tiếc người không chờ được. Vì muốn trèo lên phía trên, người đã gây ra không ít sát nghiệt. Vì muốn lấy được “Vạn Cổ chỉ quyết”, người không tiếc đũa tạc giết tuyệt. Người cũng từng ở lại nơi trăng hoa trong một thời gian dài. Sau khi gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, bởi vì lo xây dựng vây cánh, cho nên người không còn lưu luyến nơi gió trăng, giữ mình trong sạch, nhưng tâm tính cầm thú khó mà ức chế lâu.

Lôi Thuần nói đến đây, đôi mắt to trong veo như nước, đoạt hồn phách người khác cũng tràn đầy oán độc thù hận:

- Lúc người liên hệ cấu kết với hai Lâm hương chủ, đã phát hiện ta và Ôn Nhu bị nhốt ở đó, vì vậy sinh lòng hèn hạ, cố ý làm cho mình dơ dáy bẩn thỉu, hi vọng người khác không nhận ra mình, mới bạo gan đi làm chuyện không bằng cầm thú kia...

Bạch Sầu Phi nghe đến đây, chợt cười ha hả:

- Là ta làm thì sao? Đều là do ta làm, vậy thì thế nào? Ta đã thành công hại chết Lôi Tồn, lật đổ Tô Mộng Châm, còn cường gian người... Ta đã làm vậy bản thân thể của người, ta sung sướng, còn người thất trinh, người có thể làm gì được ta?

Vương Tiểu Thạch hét lên một tiếng, còn chưa kịp thốt lời (bởi vì quá kích động giận dữ), Lôi Thuần đã bình tĩnh lạnh nhạt nói tiếp:

- Bây giờ là lúc nào? Ta là người thế nào? Người xem thường ta quá. Như vậy thì có là gì? Người cho rằng ta sẽ tìm chết? Từ đây sẽ một lòng với người? Nói cho người biết, ta chỉ xem như bị chó cắn một cái mà thôi. Ta là nữ giang hồ, không quan tâm đến những chuyện này. Ta chỉ chờ thời cơ báo thù, hôm nay ta đã xác nhận thật sự là do người làm, bây giờ sẽ đến phiên ta báo thù.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Người bớt ngông cuồng đi, hôm nay hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu. Nói không chừng ta còn phải cảm tạ người, đã đưa Tô lão đại và Lục Phân Bán đường kính dâng cho ta.

Lôi Thuần diệu dàng cười một tiếng:

- Tô Mộng Châm, Dịch Phi Kinh, Vương Tiểu Thạch đều ở đây, cơ hội thăng của người rất nhỏ.

Bạch Sầu Phi ngạo nghễ cười nói:

- Ta còn có Bát Đại Dao Vương, Nhậm Lao Nhậm Oán, tứ đại hộ pháp, tứ phái chương môn, Thất Tuyệt Thần Kiếm, lục đại sát thủ, Thần Du Gia Gia, Thiên Hạ Đệ Thất, Quách Đông Thần... các người há có thể đối phó được? Ta có cao thủ trong tay.

Hắn càng nói càng có lòng tin. Cùng lúc đó, Tường Ca Nhi đã dẫn một người trung niên tóc dài rũ xuống mặt, chân mang giày trắng, đôi môi có hình chữ “Ao (𡵓)” vội vã chạy đến. Người trẻ tuổi đứng trước kiệu luôn dùng khăn ướt lau mặt thấy vậy, đôi mắt lập tức phát sáng. Hai người vừa thấy nhau, giống như trong ánh mắt đã giao thủ mấy chiêu, đánh nhau âm ỉ.

Lôi Thuần uyển chuyển cười nói:

- Tứ đại hộ pháp của người đã phản bội một nửa. Hai đại tâm phúc đã dẫn tinh binh của người là “Nhất Linh Bát Công Án” hóa bạn thành thù. Tứ phái chương môn, há phải là đối thủ của nhị đường chủ Lôi Động Thiên Lôi, Lỗ Tam Tiễn, Lâm Ca Ca, Mạc Bắc Thần, Dương Vô Tà, Đặng Thương Sinh, Nhâm Quý Thần của Lục Phân Bán Đường? Tô lâu chủ đã xuất hiện, Vương Tiểu Thạch trở về, thuộc hạ trong Kim Phong Tế Vũ lâu chịu bán mạng cho người e rằng không đến ba phần. Thần Du Gia Gia mặc

dù đến kịp, nhưng đã có Kinh Đào Tiên Sinh chăm sóc. Đám người lục đại sát thủ kia, có thể chống lại tinh anh của Tượng Tị tháp hay không? Còn về Nhậm Lao Nhậm Oán, Thiên Hạ Đệ Thất, Bát Đại Dao Vương, Thất Tuyệt Thần Kiếm... người cho rằng bọn họ nhất định sẽ ra tay giúp người sao?

Bạch Sầu Phi cười gằn nói:

- Nếu không thì sao? Chẳng lẽ lại giúp người?

Lôi Thuần dừng dừng cười hỏi:

- Bọn họ vốn là người của người sao? Chỉ bằng danh nghĩa của người, còn không lớn đến như vậy.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Bọn họ đều là đại tướng tâm phúc của tướng gia, mà ta là con nuôi của ngài.

Lôi Thuần cười nhạt nói:

- Tướng gia ông ta có rất nhiều con nuôi. Ngoài ra, dã tâm của người quá lớn, chưa chắc ngài đã yên tâm để người ở Kim Phong Tế Vũ lâu chiêu binh mãi mã, không ngừng lớn mạnh...

Bạch Sầu Phi giận dữ cười nói:

- Người đừng ly gián ta và cha nuôi...

Đôi mi thanh thú của Lôi Thuần nhướng lên:

- Ly gián?

Nàng bỗng từ trong người lấy ra một tấm thiệp và một vật:

- Đây là chỉ thị viết tay và thủ lệnh của tướng gia, tối nay ta lãnh đạo mọi người, lật đổ Bạch Sầu Phi lộng quyền tại Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta hành sự theo lệnh của tướng gia, phạm là bằng hữu đồng đạo dưới trướng tướng gia, hãy giúp ta làm việc.

Bạch Sầu Phi vừa nghe, lập tức biến sắc.

Lúc này hắn mới hiểu rõ. Thảo nào hắn chẳng hay biết gì, hơn nữa đâu đâu cũng bị Lôi Thuần áp chế, hóa ra là chuyện mình âm thầm lớn mạnh đã bị Thái Kinh tra xét. Chuyện tối nay vốn là do cha nuôi một tay sắp đặt, bởi vì y đã không còn tin tưởng mình.

Lại nghe Lôi Thuần uyển chuyển nói:

- Thế nào? Người có muốn hỏi thử Thất Tuyệt Thần Kiếm, Nhậm Thị Song Hình, Bát Đại Đao Vương, Thiên Hạ Đệ Nhất, xem thái độ của bọn họ thế nào không?

Sau đó nàng lại dịu dàng cười nói:

- Cao thủ dễ đến, một tướng khó cầu. Hiện giờ bên cạnh người chẳng còn một chiến tướng nào, chỉ dựa vào người, còn hung hăng được bao lâu?

Sau đó nàng nói:

- Nhận thua đi, Bạch Sầu Phi! Ta đã chờ đến hôm nay, muốn kẻ làm chuyện xấu xa trong con hẻm đó phải thua bởi tay ta. Ta là một người có thù tất báo.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Không Mang Chí Lớn, Chỉ Vô Tích Sự

- Ta không chết!

Đang lâm vào cảnh bốn bề khốn đốn, thập diện mai phục, nhưng Bạch Sầu Phi vẫn quát lên:

- Thì không bại!

- Câu này nên để ta nói mới đúng.

Tô Mộng Chấm nói một cách xa xăm, giống như trong góc tối của chiếc kiệu không chỉ là một người, mà còn là một luồng ánh sáng lờ mờ màu lam:

- Có điều, cho dù người đã chết, cũng chưa chắc đã bại.

Bạch Sầu Phi nhìn về phía chiếc kiệu, giận dữ nói:

- Ta thật hối hận ngày đó đã không giết người.

Tô Mộng Chấm khoan thai nói:

- Ngày đó không phải là người không giết ta, mà là người không giết được ta.

Bạch Sầu Phi phẫn nộ nói:

- Người đừng đắc ý! Mời quý dễ dàng tiền quý khó, người mời người của Lục Phân Bán đường tới tranh giành thiên hạ, sau này phải đem hơn nửa giang sơn tặng cho người khác.

Tô Mộng Châm uy nghiêm nói:

- Chuyện này không cần người phí tâm, dù sao cũng tốt hơn là tặng cho người. Người đã giết không ít huynh đệ tốt và cán bộ trung thành của ta, thù đã không đội trời chung. Những gì người gây ra cho ta, ta có thể bỏ qua, nhưng vì ta tin tưởng người mà các huynh đệ gặp phải tai họa, món nợ này không thể không tính.

Bạch Sầu Phi cười ngông cuồng, giọng nói đầy vẻ chế nhạo:

- Người muốn báo thù riêng thì cứ nói, đừng ở trước mặt người khác khoác lác nói xằng, giả vờ như mình chẳng hề tính toán, chỉ muốn đòi lại công đạo cho huynh đệ khác!

Hắn luôn luôn mặt lạnh, mặt lạnh, ngay cả nụ cười cũng lạnh, thậm chí thường rất ít cười. Nhưng trong cái ngày quan trọng phục giết Vương Tiểu Thạch, tiêu diệt Tượng Tị tháp này, không ngờ lại thấy Lục Phân Bán đường tấn công vào Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Châm sống lại, Lương Hà và Tôn Ngư đồng loạt phản bội, đội ngũ tinh nhuệ Nhất Linh Bát Công Ấn quay lưng, trong tứ đại hộ pháp đã có hai người ám sát mình, những trợ thủ mạnh đều khoanh tay đứng nhìn vì mình mất đi ân sủng của cha nuôi Thái Kinh, thậm chí ngay cả chuyện ngày đó mình làm hại Mai bang chủ tại Phá Bản môn cũng bị Lôi Thuần biết rõ... Đối mặt với vô số cường địch, bản thân lâm vào trùng vây, nếu là người khác thì đã sớm sụp đổ, nhưng hắn lại vì vậy mà dâng tràn đấu chí, dùng một tinh thần “không chết không thôi” để đối mặt với những tử địch “không đội trời chung” này.

Tuy hắn ngoan cường, nhưng người đã thất thường.

Cho nên hắn vẫn luôn cười, bởi vì trong lòng hắn cảm thấy bi phẫn.

Hắn cảm thấy mình không đáng gặp phải những chuyện này.

(Tại sao lại không có một bằng hữu nào?)

(Huynh đệ của hắn hoàn toàn bán đứng hắn!)

(Hắn đối xử với người ta tốt như vậy, lúc này tất cả chiến hữu lại trở thành cường địch!)

(Như vậy không công đạo!)

(Điều này không công bằng!)

Hắn không ngại một mình chiến đấu, chiến đấu đến cùng.

Hắn cảm thấy mình cố gắng cả đời, chỉ vì không muốn từ bỏ chí lớn, đến cuối cùng vẫn là kẻ vô tích sự.

Hắn cho rằng mình không hề làm sai.

Lúc này thế cục đã rất rõ ràng. Trước khi Lôi Thuần đưa ra thủ dụ và lệnh bài, nhất định Thái Kinh đã ra lệnh (ít nhất cũng là “chỉ thị”) cho đám người Bát Đại Dao Vương, Thất Tuyệt Thần Kiếm, Nhậm Lao Nhậm Oán, thậm chí là chương môn tứ đại kiếm phái, vì vậy bọn họ đương nhiên sẽ không ra tay giúp Bạch Sầu Phi.

Hơn nữa, mọi người còn lập tức bày tỏ thái độ, giống như chỉ sợ người khác hiểu lầm mình đứng cùng một phe với Bạch Sầu Phi.

Nếu không, với thực lực của Thất Tuyệt Thần Kiếm, không có lý do gì lại không chặn được Vương Tiểu Thạch.

Nếu như bọn họ quyết tâm ngăn chặn Vương Tiểu Thạch, không để cho hắn hội hợp với Tô Mộng Châm, cục diện có thể đã khác hoàn toàn.

Nhưng cũng không phải mọi người đều như vậy, ít nhất cũng có ba người “lập trường rõ ràng”, ủng hộ Bạch Sầu Phi.

Ba người này đều là nhân vật quan trọng, cũng là cao thủ hạng nhất trong số những người có mặt, bao gồm “Quách Đông Thần” Lôi Mị, Thiên Hạ Đệ Thất và “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt.

Ngoại trừ ba người này, đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu có thể nói là chia làm “bốn phe”.

Phe thứ nhất vừa thấy Tô Mộng Chấm liền vui mừng khôn xiết. Bọn họ đã chờ ngày được gặp lại chủ cũ, hiện giờ bọn họ đã gặp được, chờ được, dĩ nhiên là tiếp tục ủng hộ Tô lâu chủ mà bọn họ luôn sùng kính.

Người của phe thứ hai luôn ủng hộ Vương Tiểu Thạch. Bọn họ chịu nhiều ơn huệ của Vương Tiểu Thạch, trước giờ vốn nhìn Bạch Sầu Phi không vừa mắt, hoặc có oán hận trong lòng. Bọn họ vốn không muốn đối phó với Vương Tiểu Thạch, chỉ chưa đến mức bỏ sang bên phía Tượng Tị tháp mà thôi.

Loại đệ tử thứ ba là liệu gió chống thuyền. Bọn họ thấy Bạch Sầu Phi một cây làm chẳng nên non, không thể cứu vãn, bọn họ cũng chẳng có tình nghĩa đặc biệt gì với Bạch Sầu Phi, cho nên vào lúc này chỉ khoanh tay đứng nhìn, không chịu vì hấn hi sinh tính mạng.

Loại đệ tử cuối cùng là những người trung thành với Bạch Sầu Phi, nhưng người ủng hộ Bạch Sầu Phi phần lớn cũng là tay chân của tế tướng Thái Kinh, hơn nữa hầu hết là hạng người “cỏ đầu tường”, trông thấy Bạch Sầu Phi đã khó xoay chuyển càn khôn, thế cục không hề sáng sủa, phần lớn bọn họ cũng không chịu đứng ra, đứng lên, hoặc là đứng sang bên cạnh Bạch Sầu Phi.

Như vậy, vào lúc “cường địch” bao vây, sinh tử tồn vong này, người thật sự bày tỏ thái độ ủng hộ Bạch Sầu Phi, đối kháng với kẻ địch trước mắt, có

thể nói là ít lại càng ít, còn chưa đến một phần đệ tử trong lâu.

Như vậy, đại thế đã định, gần như đã không cần giao chiến.

Một người ngày thường đối xử với người khác thế nào, vào giây phút sống chết, mọi người cũng sẽ đối xử với hắn như vậy.

Bạch Sầu Phi dĩ nhiên hiểu được điểm này, bởi vì hắn thường bán rẻ người khác.

Hắn thường làm chuyện phản bội, đương nhiên đã chuẩn bị tâm lý bị người khác phản bội. Cho nên hắn chưa từng không buông lỏng một phút giây nào.

Hắn cẩn thận đề phòng người khác. Hắn sợ người khác phản bội hắn, giống như hắn phản bội người khác vậy.

Do đó, vừa rồi Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị ám toán, hắn có thể kịp thời phản ứng, vì vậy chỉ có thể làm hắn bị thương chứ không giết được hắn.

Hắn vẫn luôn đề phòng, nhất là đối với hai người Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát. Hắn cảm thấy “Nhất Liêm U Mộng” và “Nhất Sách Nhi Đắc” đều rất trung thành với Tô Mộng Chấm, mà lại không tận trung với mình bao nhiêu.

Cho nên trong bốn tên hộ pháp, hắn vẫn trọng dụng Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi nhiều hơn, ít giao cho “Nhất Sách Nhi Đắc” Chu Như Thị và “Nhất Liêm U Mộng” Lợi Tiểu Cát những nhiệm vụ quan trọng.

Hiện nay quả đúng như vậy, hai người này quả nhiên đã tập kích hắn.

Nếu không phải Tô Mộng Chấm và Vương Tiểu Thạch cố ý cản trở, hắn đã lấy đi tính mạng của hai tên phản đồ này.

Nhưng hiện giờ điều khiến hấn tức giận nhất, ngay cả hai tên hộ pháp còn lại là “Tiểu Văn Tử” Tường Ca Nhi và “Vô Vĩ Phi Tha” Âu Dương Ý Ý, đáng vẻ cũng rất bản khoắn, dường như không biết nên đi sang bên mình, hay là dứt khoát đi vào trong trận doanh quân địch.

Không ngờ, đến nước này, thật sự là chúng bạn xa lánh.

Cũng không ngờ, đến mức này, vẫn còn có ba trợ thủ mạnh cùng tiến lui với mình.

Hắn hiểu được “nguyên nhân chính” khiến ba người này ủng hộ mình.

Lôi Mị (Quách Đông Thần) “không thể không” ủng hộ mình, bởi vì nàng trước tiên phản bội Lục Phân Bán đường, ám sát Lôi Tồn, sau đó lại phản bội Kim Phong Tế Vũ lâu, đánh lén Tô Mộng Châm. Nhân mã hai phe đều sẽ không tha cho nàng, nàng đã không còn đường để đi.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng “không thể không” ủng hộ mình, bởi vì hấn và mình là cùng một loại người, hèn hạ như nhau, vô sỉ như nhau, võ công sâu không lường được như nhau, vì đạt thành mục tiêu mà không chừa thủ đoạn như nhau. Chỉ có điều, hấn cảm thấy mình có thể chỉ huy lãnh đạo tổ chức, còn Thiên Hạ Đệ Thất lại là một người chấp hành nhiệm vụ hạng nhất, đồng thời cũng là một sát thủ tốt.

Còn về Diệp Thần Du, lại là hấn “tôn kính” mời tới. Chỉ cần Ngô Kỳ Vinh đứng ở bên nào, Diệp Thần Du nhất định sẽ đứng bên phe còn lại. Nếu nói “Thần Du Gia Gia” đang giúp mình, không bằng nói là hấn chỉ muốn đối phó với “Kinh Đào Thư Sinh” mà thôi.

Nhưng không ngờ, chỉ trong phút chốc, thế lực của hấn chỉ còn lại một chút như vậy, hơn nữa cũng chỉ là miễn cưỡng nhặt ra.

Nghĩ đến, chỉ trước đó một lúc, hấn vẫn còn đắc chí mãn nguyện, cho rằng có thể mượn dịp này giết hết người của Tượng Tị tháp, diệt trừ Vương

Tiểu Thạch, độc bá kinh sư, tiến vào triều đình, không ngờ...

Tuyết rơi đã dày.

Gió vẫn điên cuồng gào thét.

Bạch Sầu Phi lại nhớ đến bài hát kia: “Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất... nguyện vọng của ta phun trời nuốt đất, không ngờ lại thành trời tru đất diệt...”

Trong khoảnh khắc này, Bạch Sầu Phi chợt nghĩ đến, mình tội gì phải tới kinh sư chuyển này?

Nếu như mình không có dã tâm quá lớn, thấy đủ thì dừng tay, hiện giờ mình vẫn là phó lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, đệ nhất bang hội dưới chân thiên tử. Hơn nữa chỉ cần chờ Tô Mộng Châm chết đi (hiện giờ gặp lại người này, nhìn tinh thần khí sắc của y, đã biết y không còn bao nhiêu thời gian nữa, lúc trước tại sao mình lại không nhìn được như vậy?), toàn bộ quyền hành trong lâu sẽ là của mình, cần gì phải khiến cho thù sâu như biển, người người oán trách như vậy?

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Nuôi Binh Ngàn Ngày, Muốn Dùng Không Người

Nhưng sự hối hận này chỉ thoáng qua trong lòng Bạch Sầu Phi, thậm chí còn chưa kịp hiện lên trên mặt, ý nghĩ của hắn đã biến thành “giết ra”.

Kẻ địch tuy đông, nhưng Tô Mộng Chấm là con hổ bệnh rưng rưng tróc móng, Lôi Thuần không thấy biết võ công, tên gây cổ Địch Phi Kinh võ công cũng không cao đến đâu. Chỉ cần Thiên Hạ Đệ Thất có thể ngăn cản Vương Tiểu Thạch, Lôi Mị có thể khống chế Lôi Động Thiên, Thần Du Gia Gia có thể quần lấy Kinh Đào Thư Sinh, còn hắn đột ngột phát động công kích, lập tức giết chết Tô Mộng Chấm, chấn nhiếp lòng người, lại ra tay bắt giữ Lôi Thuần, uy hiếp toàn trường, vẫn có thể vẫn hồi cục diện, xoay chuyển càn khôn.

Khi đó, hắn lại từng bước trả thù, bao gồm cả việc đả kích Thái Kinh.

Trong lòng hắn đã định kế hoạch, sát tính lại nổi lên.

Lôi Thuần lại đột nhiên lên tiếng:

- Thần Du Gia Gia, Diệp tiên bối!

Bởi vì con người của nàng diễm đạm, nói chuyện nhã nhặn, cho nên dễ khiến người khác sinh ra hảo cảm.

Diệp Vân Diệt vốn cũng có hảo cảm với cô gái này, huống hồ nàng còn gọi hần một cách kính trọng. Cho nên hần “ừ” một tiếng, xem như là đáp lời.

Lôi Thuần nhã nhận bình tĩnh nói:

- Ta biết, trong sáu đại cao thủ đương thời “đa chỉ hoành đao thất phát, tiểu khán đào sinh vân diệt”, Vân Diệt Thần Gia là người chính trực nhất. Nếu như “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt cũng chịu lôi kéo phe phái, hợp đàn kết xã, kéo bè kéo cánh, loại bỏ đối lập, với thế lực và thực lực của Diệp Thần Du, cộng thêm sức hiệu triệu của ngài, có lẽ còn mạnh hơn năm đại cao thủ tề danh khác... phải vậy không?

Diệp Thần Du lại “ừ” một tiếng.

Lời nói của con bé này nghe rất xuôi tai.

Lôi Thuần hé miệng cười, dường như cảm thấy hơi lạnh, liền rút cổ vào trong áo. Kiểm tỳ phía sau lập tức khoác thêm áo lông cho nàng.

- Thần Du Gia Gia và cung phụng Kinh Đào Thư Sinh của chúng ta, trước giờ vốn có chút hiềm khích, điểm này chúng ta biết rõ. Chỉ có điều, hành động lần này của chúng ta, không chỉ là Kim Phong Tế Vũ lâu giao chiến với Lục Phân Bán đường, mà còn là quyết chiến giữa hai phe phái mới cũ trong Kim Phong Tế Vũ lâu. Nếu như ngài vì Kinh Đào Tiên Sinh mà nhúng tay vào, như vậy chẳng khác nào khai chiến với Lục Phân Bán đường, Tượng Tị tháp và những người ủng hộ Tô công tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu... Ta biết Thần Du Gia Gia luôn xem việc giúp người là niềm vui, thích lo việc bất bình, nhưng vì một kẻ chuyên bán rẻ người khác như Bạch Sâu Phi, Diệp gia lại đắc tội nhiều hảo hữu trên giang hồ như vậy, có đáng không?

Sau đó nàng lại nghiêng đầu, giống như một con mèo nhỏ tinh ranh, bổ sung một câu:

- Huống hồ, hành động của chúng ta tối nay đã được tướng gia ngầm đồng ý... Nếu Thần Du Gia Gia vì Ngô tiên sinh của chúng ta mà đắc tội với tướng gia, như vậy đáng sao?

Nàng quay sang Kinh Đào Thư Sinh chớp mắt. “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh chỉ dùng khăn ướt lau mặt, cũng không trả lời, giống như đã giao tất cả chủ quyền cho Lôi Thuần, mặc nàng xử lý.

Chợt nghe Lôi Thuần lại nói:

- Giả sử Thần Du Gia Gia ngài không muốn đối địch với tướng gia, sao không nghe tiểu nữ nói một lời?

Thực ra “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt vốn không muốn đắc tội với Thái Kinh, cũng không muốn đắc tội với bất kỳ thế lực nào trong Lục Phân Bán đường, Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn muốn giúp Bạch Sầu Phi, chẳng qua là vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là hắn thiếu một chút ân tình của Bạch Sầu Phi, thứ hai là hắn muốn mượn cơ hội này để đối phó với tử địch của hắn trong hai mươi hai năm qua là Ngô Kỳ Vinh.

Nói đến thì con người của hắn cũng khá quật cường, nhưng chưa chắc đã lớn gan, tính khí có thể nói là rất nóng nảy, nhưng cũng không phải rất dũng cảm. Hắn rất có bản lĩnh kiên trì, nhưng lại không có khả năng tùy cơ ứng biến. Hiện giờ cục diện đang nhanh chóng đi xuống, nếu rời bỏ Bạch Sầu Phi thì cảm thấy xấu hổ, nhưng lại sợ hai quyền khó địch bốn tay, càng không muốn đắc tội với đối phương đông người đông như vậy.

Hắn đang không biết làm sao cho phải, lại nghe được những lời này của Lôi Thuần, dĩ nhiên là nghe đến nhập tâm, còn muốn nghe tiếp.

Lôi Thuần lại cười cười nói:

- Với cái nhìn của ta, không bằng hai vị đứng ngoài chuyện tối nay, không để ý tới, sau đó ước hẹn thời gian và địa điểm quyết đấu. Nếu như hai vị không chê, tiểu nữ có thể thay mặt làm chuyện này, cũng có thể làm trọng tài.

Diệp Thần Du biết đây là cơ hội xuống đài, vì vậy không suy nghĩ, lập tức nói:

- Như vậy thì tốt, nể mặt của tướng gia, ta sẽ hẹn ngày khác quyết chiến với họ Ngô.

Kinh Đào Thư Sinh giống như đã đoán trước Thần Du Gia Gia sẽ nói như vậy, cũng nhún vai một cái, buông thông tay, biểu thị thái độ thờ ơ.

Lôi Thuần bên này vừa dứt lời, Dịch Phi Kinh bên kia lại đột nhiên nói:

- Ta biết vì sao người lại giúp Bạch Sầu Phi. Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, người luôn luôn là loại “tuấn kiệt” này, hiện giờ lại ở bên cạnh tên lòng lang dạ sói kia không chịu đi, nhất định là có nỗi khổ tâm.

Người mà hắn nói là Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất sầm mặt, sắc mặt còn lạnh hơn cả tuyết, đưa tay cởi bọc vải sau lưng xuống.

Động tác của hắn rất chậm, rất chậm, giống như thứ hắn mang là một vật sống dễ vỡ, được hắn yêu thích, không thể đụng mạnh vào.

Hắn không trả lời Dịch Phi Kinh.

Dịch Phi Kinh cũng không cần câu trả lời của hắn, lại tiếp tục nói:

- Bạch Sầu Phi ra tay vì muốn đoạt chỉ quyết, nhưng cái chết của Mai bang chủ lại là do một tay người gây nên. Mai bang chủ vẫn không chịu nghe lệnh triều đình, vì vậy tướng gia ra lệnh cho người lần lượt ám sát

những đại tướng trong bang. Nhưng có một lần người không cẩn thận rơi vào trong vũng lầy, Mai bang chủ lại cứu người, cũng nhờ vậy mà vô tình phát hiện được binh khí trong bọc vải của người, mới biết người chính là hung thủ, do đó người liền giết người diệt khẩu. Lúc ấy, có lẽ là Bạch Sầu Phi đã giúp người một tay, xem như là người thiếu hẳn một ân huệ.

Địch Phi Kinh nói đến đây, Thiên Hạ Đệ Thất đã có bảy lần muốn ra tay với y, nhưng đều không thành công, bởi vì Lôi Động Thiên cũng lạng lẽ đi động bảy lần, mỗi lần đều vừa vặn chặn ở góc chết mà hắn muốn ra tay:

- Có điều, tốt nhất người nên lưu ý, ít nhất người còn có điểm tốt, không giết người không còn sức đánh trả, cho nên cuối cùng đã bỏ qua Tiểu Ước Nhi. Nhưng loại người như Bạch Sầu Phi, người trả hẳn một ân tình, chưa chắc hẳn đã nói nghĩa khí với người. Hắn không có cả tín nghĩa căn bản nhất.

Cặp mắt của Thiên Hạ Đệ Thất phát ra ánh sáng lạnh sắc bén, lửa lạnh trong mắt hắn tuy tương tự với Tô Mộng Châm, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Ánh sáng lạnh trong mắt Tô Mộng Châm giống như sinh mệnh đã cháy đến đầu cuối, phát ra tia lửa lưu luyến, còn mang theo một chút thê lương.

Thiên Hạ Đệ Thất lại không giống, sự lạnh lẽo trong ánh mắt của hắn giống như một thanh đao độc, muốn đâm vào trong tim người khác mới thôi, trong đó lộ ra vẻ oán độc.

Hắn lạnh lùng nói:

- Ta chỉ muốn hỏi người một câu.

Mặc dù ánh mắt của hắn hung ác, giống như có thù hận sâu sắc với tất cả mọi người trên thế gian, nhưng những người quen thuộc với hắn, giống như Vương Tiểu Thạch từng mấy lần (không chính diện) giao phong với

hắn, lại cảm thấy Thiên Hạ Đệ Thất đã xem như rất tôn kính Địch Phi Kinh, không chỉ là rất, hơn nữa còn cực kỳ tôn trọng vị lãnh tụ của phe phái đối địch luôn cúi đầu này.

Địch Phi Kinh vẫn không ngẩng đầu (hoặc là vốn ngẩng đầu không lên, hay là không có khả năng ngẩng đầu), chỉ nói:

- Người hỏi đi! Người hỏi, ta nhất định sẽ trả lời.

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng hỏi:

- Người làm sao biết được tin tức này?

Khi hắn hỏi câu này, Bạch Sầu Phi cũng nhìn chăm chăm vào Địch Phi Kinh, dáng vẻ giống như có mười oan chín thù, chỉ hận không thể một ngụm nuốt đối phương vào trong bụng.

Vương Tiểu Thạch biết trong lòng Bạch Sầu Phi cũng đang hỏi vấn đề này.

Địch Phi Kinh lấy ra một chiếc khăn tay trắng sạch sẽ, lau khóe miệng, động tác nhã nhặn bình đạm, an tĩnh ung dung, khiến người ta có hảo cảm, lại không hề làm người khác khó chịu vì chờ đợi:

- Có thể nói là do Bạch Sầu Phi tiết lộ, dù sao chuyện này cũng chỉ có người và hắn biết...

Thiên Hạ Đệ Thất lập tức liếc ngang Bạch Sầu Phi, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh sắc bén như mũi băng.

Bạch Sầu Phi giận dữ muốn lên tiếng, Địch Phi Kinh đã tiếp lời:

- Nhưng cũng không phải là do hắn chính miệng nói cho ta biết.

Thiên Hạ Đệ Thất lập tức hỏi:

- Còn người nào biết chuyện này?

Địch Phi Kinh nói:

- Lương Hà.

Thiên Hạ Đệ Thất lấy làm lạ:

- Lương Hà?

Bạch Sầu Phi gào lên:

- Lương Hà!

Địch Phi Kinh nói:

- Chuyện này cũng khó trách hắn. Bạch lão nhị biết cùng chung bí mật với người là một chuyện nguy hiểm, nhưng người là tâm phúc bên cạnh tướng gia, hắn không thể diệt trừ người được. Hắn lại biết người đang đắc thế dưới trướng tướng gia, khó đảm bảo sẽ không giết người diệt khẩu. Cho nên, hắn trước tiên đem bí mật này nói cho tâm phúc bên cạnh, nhằm chữa lại đường lui. Lỡ may có một ngày người mượn cớ gì đó giết hắn, hắn đã dặn Lương Hà đi đến chỗ tướng gia báo cáo tội trạng của người, rằng người giết hắn là vì muốn diệt khẩu.

Thiên Hạ Đệ Thất im lặng.

Địch Phi Kinh nói:

- Người không thể trách hắn đề phòng người, bởi vì người cũng là loại người như vậy.

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Đúng vậy... cho nên vì muốn đề phòng ta, hắn đã nói với Lương Hà?

Địch Phi Kinh nói:

- Bên cạnh hãn mặc dù có nhiều người, nhưng người thật sự có thể tin tưởng cũng không nhiều.

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Xem ra, hãn đã tin lầm người rồi.

Địch Phi Kinh nói:

- Chuyện này càng không thể trách Lương Hà. Nếu là người, có một chủ nhân hở ra là giết người diệt khẩu, nghịch thượng phản bội, hôm nay lại nói cho người rất nhiều bí mật, chẳng lẽ người không suy nghĩ xem sau này sẽ có kết quả gì?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Nếu không đủ kiên cường thì đã sớm tự sát rồi.

- Nhưng Lương Hà là một người rất kiên cường.

- Cho nên hãn đành phải đi trước, phản bội chủ nhân của hãn.

- Hãn cũng là bất đắc dĩ.

- Cho nên hãn nương nhờ người, hơn nữa còn đem tất cả bí mật của Bạch Sầu Phi nói cho người biết.

Thiên Hạ Đệ Thất nhìn Địch Phi Kinh thật sâu:

- Mà tại lúc này, nơi này, người lại công khai vạch trần, dụng ý thứ nhất là muốn khiến cho bí mật này không còn là bí mật?

Thần thái Địch Phi Kinh vẫn tự nhiên:

- Võ công của người có cao, thực lực có mạnh, tối nay cũng không giết hết được nhiều người như vậy. Mai bang chủ là người chính nghĩa, không ít đệ tử giang hồ chịu ân huệ của y. Hôm nay mọi người đều biết các người đã làm chuyện như vậy, một ngày nào đó sẽ có nhân sĩ chính nghĩa đến báo thù cho Mai bang chủ.

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Đây là mục đích thứ nhất của người. Dụng ý thứ hai là muốn ly gián ta và Bạch lão nhị... Nếu hãn đã gián tiếp nói ra bí mật của ta, ta cũng không có lý do gì giúp hãn chống địch.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Đến nước này, nuôi binh ngàn ngày, muốn dùng không người, ta còn muốn người nào giúp ta chống địch nữa.

Dứt lời, hãn lớn tiếng cười thảm, giọng nói thê lương, tiếng cười buồn bã, giống như ngàn năm đêm hát trước mộ oan, khiến người ta sởn tóc gáy.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Gặp Khó Đứng Lên, Gặp Mạnh Càng Mạnh

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Người sai rồi.
- Chuyện thế gian nào phân đúng sai?

Bạch Sầu Phi kiêu ngạo hỏi lại:

- Ta thành công lật đổ Tô Mộng Chấm, lúc đắc thế cầm quyền, bao nhiêu người nói Tô lão đại bảo thủ cố chấp, cho nên mới gặp báo ứng này, còn khen ta quyết đoán kịp thời, có bản lĩnh tạo nên danh tiếng. Hôm nay các người tới bao vây, khi ta chưa thể giết địch bình loạn, dĩ nhiên mọi người đều nói ta sai. Thực ra thế gian sai hay đúng nào có ai biết? Các người nói ta sai, ta lại không chịu phục. Chẳng lẽ ta phải bó tay chờ chết, chờ Tô Mộng Chấm đến trừng trị ta, như vậy mới gọi là trung thành? Cả đời ta đã nếm đủ thất bại, nhưng chưa bao giờ buông xuôi. Ta chỉ biết, gặp khó khăn thì phải đứng lên, gặp cường địch thì phải mạnh hơn. Ta có thù sâu hận lớn với Tô Mộng Chấm, cũng có huyết hải thâm thù với các người, những kẻ góp phần đẩy ta vào tình cảnh hôm nay, không thể tháo gỡ được.

- Ta không phải nói chuyện này.

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh như băng nói:

- Ta giúp người, không phải là vì cùng chung bí mật với người. Nếu như muốn giữ bí mật, không bằng giết người diệt khẩu. Ta vốn được tướng gia phái đến giúp người một tay.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không ngờ, vào lúc này, cảnh này còn có người chịu đứng về phía hắn, hơn nữa người đó lại là Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất âm trầm nói:

- Tướng gia cảm thấy người dã tâm quá lớn, ham muốn quyền lực cũng quá nặng. Hơn nữa, cục diện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, giao cho một cô gái nắm giữ thì dễ quản lý hơn, cũng dễ thống nhất hơn. Nhưng ngài lại không muốn người chết.

Trong lòng Bạch Sầu Phi đang thất vọng, cho nên gần như không dám tin vào tai mình:

- Người là nói, cha nuôi ngài...

Lúc này giọng nói của Thiên Hạ Đệ Thất mới ôn hòa hơn một chút:

- Người chết thì có lợi gì với ngài? Ngài bồi dưỡng người cũng hao tổn không ít tâm lực, cho dù là một con chó, cũng đâu có chuyện vô cớ một gậy đánh chết nó? Ngài chỉ cần người biết tiến lui một chút, tự lượng sức một chút, đừng có ý khác.

Khóe mắt Bạch Sầu Phi không kìm được hơi ươn ướt.

Nhưng hắn lập tức phát hiện ra “ẩn ý” trong lời nói của Thiên Hạ Đệ Thất:

- Người nói là... ngay cả Kim Phong Tế Vũ lâu cũng hoàn toàn do Lôi Thuần quản lý? Tô Mộng Chấm, hắn chịu sao?

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ cười nhạt:

- Người chưa từng nghe đến bốn chữ “dẫn sói vào nhà” sao?

Bạch Sầu Phi cười ha hả, dáng vẻ rất ngông cuồng đắc ý.

Tô Mộng Châm không nói gì, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp.

Vương Tiểu Thạch nghi hoặc nhìn về phía Lôi Thuần, lại nhìn sang Tô Mộng Châm, nhưng đều không nhìn ra một chút đầu mối nào.

- Cho nên.

Bạch Sầu Phi hỏi Thiên Hạ Đệ Thất:

- Chỉ cần ta không lưu luyến quyền vị nơi này, người sẽ kề vai chiến đấu với ta?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Trước giờ chúng ta vẫn làm bộ như không quen biết, hợp tác vui vẻ. Nếu tướng gia đã phân phó, ta cũng không có lý do nào không nghe theo.

Bạch Sầu Phi cười lớn, nhìn sang Địch Phi Kinh nói:

- Như vậy xem ra, kế khích bác ly gián của người đã thất bại rồi.

Địch Phi Kinh dùng khăn tay lau bên mặt một cái:

- Xem ra là vậy.

Bạch Sầu Phi cảm hận nói:

- Có điều, những lời của người đã khiến cho Bạch mỗ ta hận chết một người.

Địch Phi Kinh dùng khoe mắt liếc qua chung quanh:

- Người người hận thật là nhiều, người hận người cũng vậy.

Bạch Sầu Phi nuốt hận nói:

- Không sai, ai cũng hận ta, ta cũng hận khắp người trong thiên hạ.

Nhưng Lương Hà là tâm phúc của ta, hắn không nên vào lúc này, cảnh này lại phản bội ta, càng không nên vào lúc ta nắm quyền đắc thế, vẫn đối xử chân thành với hắn, lại đem bí mật trọng đại của ta nói cho người ngoài biết. Ta hận chết hắn, phải tự tay giết hắn mới cam lòng.

Nghe lời nói của hắn tràn đầy thù hận sâu sắc như vậy, người người đều bất giác sợ hãi.

Chỉ có Tô Mộng Châm bỗng nói một câu:

- Nói như vậy, người đối xử với ta thì sao?

Y nói giống như chuyện này chẳng liên quan gì đến mình, chẳng hề quan tâm, chỉ ngẫu nhiên đề cập đến mà thôi:

- Như vậy chẳng phải ta nên hận chết người sao?

Bạch Sầu Phi ngừng cười:

- Người vốn không hận chết được ta.

Tô Mộng Châm chợt hỏi:

- Tại sao hai chúng ta phải như vậy?

Bạch Sầu Phi ngạc nhiên:

- Như vậy cái gì?

Tô Mộng Châm nói:

- Không phải chúng ta vốn là huynh đệ tốt cùng nhau kết nghĩa, cùng nhau sống chết sao? Sao lại biến thành kẻ thù tử địch, chỉ hận không thể giết chết đối phương, chỉ mong sao đối phương lập tức bị hủy diệt trước mắt mình?

Vương Tiểu Thạch nghe vậy cũng rất cảm khái:

- Đúng vậy, chúng ta vốn là huynh đệ...

Bạch Sầu Phi cũng hơi ngẩn ra, lẩm bẩm nói:

- Không sai, chúng ta là huynh đệ, nhưng chúng ta cũng là người. Giữa người và người tranh đấu với nhau, vốn là chuyện bình thường...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ cần bỏ đao xuống, làm sao không thành phật? Nếu như người không bức đại ca đến đường cùng, trời đất vốn bao la, mặc cho người đi.

- Ta là người, chỉ cần làm theo ý thích, không cần thành phật. Trời lớn đất lớn? Ta mới là lớn nhất.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng nói:

- Đường là do ta tự đi mà thành, không cần các người cho đi.

- Thật là chí khí.

Chợt nghe một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Cho nên ta ủng hộ người.

- Người?

Bạch Sầu Phi nhìn sang Lôi Mị, có phần bất ngờ.

Lúc này Lôi Mị đã mặc lại trang phục nữ nhi, thật đẹp, thật thuần khiết, thật quyến rũ.

- Ta cùng người đánh ra bên ngoài.

Nàng nói, khẩu khí rất kiên quyết.

- Tại sao?

Bạch Sầu Phi vẫn giữ sự nghi ngờ quen thuộc, hỏi lại nàng:

- Đi cùng với ta là con đường nguy hiểm nhất, người còn có rất nhiều con đường bằng phẳng khác.

- Bởi vì ta trước tiên đã phản bội Lục Phân Bán đường, ám sát Lôi Tồn, Lục Phân Bán đường đã không thể dung tha cho ta.

Nàng nói, mang theo nụ cười vẫn rạng rỡ trong gió tuyết:

- Mà ta lại phản bội Tô công tử, cùng với người tạo phản... Nếu như y lấy lại quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu, người nghĩ y sẽ bỏ qua cho ta sao?

- Xem ra ngoại trừ người, trong võ lâm kinh thành này đã không còn ai có thể dung thứ được ta.

Nàng quyến rũ nói với Bạch Sầu Phi.

Trong phút chốc, Bạch Sầu Phi lại giữ vững niềm tin, giữ nguyên đầu chí.

Cho dù bốn bề đều là kẻ địch, nhưng hãn vẫn còn chiến hữu, ít nhất hãn còn có Lôi Mị và Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn chấp tay nhìn trời.

Vương Tiểu Thạch còn định khuyên nhủ:

- Nhị ca, người dừng tay đi! Người hãy nhận sai với đại ca, biết đâu có một ngày, ba người chúng ta lại có thể hợp sức, dựng nên sự nghiệp...

Lời còn chưa dứt, Bạch Sầu Phi đã hít một hơi thật sâu, quát to một tiếng:

- Chí của ta là thành tựu vạn thế, nổi danh thiên hạ, thà sống kêu vang, không chết im lặng!

Lời còn chưa dứt, hắn đã phát ra công kích.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Thà Chết Trong Chiến Đấu, Không Muốn Sống Qua Ngày

Bạch Sầu Phi đột nhiên rút lui, xông thẳng về phía sau.

Sau lưng của hắn đương nhiên có người.

Lúc này, toàn bộ cục diện đều giống như đang triển khai bao vây Bạch Sầu Phi.

Canh giữ sau lưng hắn là ba tên cao thủ có lai lịch hoàn toàn khác nhau, đó là Dương Vô Tà, Mạc Bắc Thần và Lôi Động Thiên.

Lôi Động Thiên là đại tướng của Lục Phân Bán đường, mỗi lần tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu hoặc Mê Thiên minh, hắn đều là người xung phong đi đầu. Ngày đó, hắn theo tổng đường chủ Lôi Tồn xông vào Hồng lâu, kết quả Lôi Tồn mất mạng, còn hắn vẫn ở lại chiến đấu đến cùng, người bị trọng thương nhiều chỗ, phải dưỡng thương đến tận bây giờ, Lôi Thuần mới cho phép hắn mặc giáp ra trận lần nữa.

Hắn đã đợi rất lâu, bảo tồn thực lực, chỉ cầu được đánh một trận, dĩ nhiên là nỗ lực hết sức.

Dương Vô Tà là người có quyền lực ngầm lớn nhất trong Kim Phong Tế Vũ lâu, bởi vì y nắm giữ tất cả tư liệu trong lâu. Y cũng là cán bộ trung thành nhất của Tô Mộng Chấm, cả đời này chưa từng phản bội. Tuy y được

Lôi Thuần của Lục Phân Bán đường sai người cứu thoát ở cửa hàng Hán Đường Gia Tư, nhờ vậy không đến nỗi bị Bạch Sầu Phi phái người đuổi giết, nhưng y cũng chưa bao giờ cúi đầu nghe lệnh Lôi Thuần hay Địch Phi Kinh.

Cho đến khi Tô Mộng Chấm lại xuất hiện, lúc này y mới toàn lực ứng phó, kiên quyết không bỏ qua cho Bạch Sầu Phi.

Mạc Bắc Thần lại từng phản bội Tô Mộng Chấm. Hãn giúp Kim Phong Tế Vũ lâu quản lý đội ngũ Vô Phát Vô Thiên, có ảnh hưởng rất lớn. Nếu Lôi Tồn đi trước một bước mua chuộc hãn, nói không chừng tại chiến dịch lâu Tam Hợp, Tô Mộng Chấm đã toàn quân bị diệt. Hãn phản bội Tô Mộng Chấm, bởi vì không chịu được mình nhiều năm lập chiến công, nhưng địa vị lại không bằng Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch được Tô công tử nâng đỡ. Hãn cảm thấy nếu sau này phải ở dưới trướng đám người Bạch Sầu Phi, không bằng phản bội trước thì tốt hơn.

Hiện giờ, hãn vẫn cho rằng suy nghĩ này của mình không sai. Hôm nay hãn muốn đối phó với Bạch Sầu Phi, dĩ nhiên là không chừa lại đường lui.

Bạch Sầu Phi muốn mở một đường máu, trước tiên phải giết chết ba người này.

Cho dù là ai, ngay cả Lăng Lạc Thạch sống dậy, Sở Tương Ngọc trở lại, Quan Thất tái hiện trên giang hồ, muốn lập tức giết chết ba người này cũng không phải chuyện dễ.

Ba người đồng loạt xuất chiêu phản kích.

Xương cốt toàn thân Lôi Động Thiên rung lên lách cách, đánh ra “Nhất Lôi Thiên Hạ Hưởng”, “Nhị Lôi Nhất Tâm Quyền”, “Tam Lôi Phá Thế Bộ”, “Tứ Lôi Thuần Phát Công”, “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” thần công. Hãn muốn khiến cho Bạch Sầu Phi nổ tung vỡ nát.

Dương Vô Tà thi triển một loại võ công rất ôn hòa, đó là tâm pháp của “Bàn Nhược Chi Tâm” và Hoàng Kim xử của “Bàn Nhược Chi Quang”. Loại kỹ xảo và tâm pháp ôn hòa ôn nhu này, một khi gặp phải kẻ địch phản kích, sẽ có thể phát ra sát lực rất đáng sợ, rất mạnh mẽ, rất vô tình, đánh ngã Bạch Sầu Phi.

Mạc Bắc Thần sử dụng “Đại Nhãn Chi Dao”. Tay phải hãn cầm đại quan đao, tay trái cầm trăm mã đao, phát ra tiếng rít sắc bén kinh người, muốn chém chết Bạch Sầu Phi tại chỗ, còn muốn dùng đao pháp cuồng nộ băm đôi phương ra thành thịt vụn.

Đối mặt với ba đại cao thủ này, Bạch Sầu Phi làm thế nào để phá vòng vây?

Hãn à?

Hãn không phá vòng vây, hãn quay trở lại.

Hãn vọt người lên, giống như một con hạc trắng bay lên trời.

Hãn cúi người lao xuống, giống như một con chim ưng vỗ vồ.

Hãn nhảy qua oanh lôi của Lôi Động Thiên, tránh khỏi Bàn Nhược tâm pháp của Dương Vô Tà, vượt qua Bất Nhãn đại đao của Mạc Bắc Thần.

Hãn lao nhanh về phía một người, đại địch của hãn, Tô Mộng Chấm.

Hãn đã nhìn trúng Tô Mộng Chấm, hãn đã nhận trúng Tô Mộng Chấm.

Chỉ cần khống chế Tô Mộng Chấm, những người ở đây có ít nhất ba phần sẽ nghe theo hãn, có ba phần không dám ra tay lần nữa, bốn phần còn lại thì hãn có thể đối phó được.

Hãn không cam lòng, hãn không nhận thua.

Hắn thà rằng chết trong chiến đấu, cũng không muốn sống cho qua ngày.

Hắn không lùi mà tiến, không chạy mà phản công.

Hắn muốn bắt sống Tô Mộng Châm trong vòng vây của cường địch, hoặc là giết chết đối phương.

Bất kể ngọc nát đá tan, hay là chuyển bại thành thắng, còn tốt hơn khoanh tay chờ chết, bó tay chịu trôi.

Lần này, ai cũng cho rằng hắn chỉ muốn phá vòng vây chạy trốn, không ai ngờ được hắn lại phản công.

Có lẽ, người duy nhất nghĩ tới chính là Địch Phi Kinh.

Y đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như tia chớp.

Nhưng Lôi Thuần lập tức lắc đầu.

Ánh mắt Địch Phi Kinh hơi do dự, sau đó cúi thấp đầu, tay áo căng phồng do được chân khí truyền vào lại rũ xuống.

Vương Tiểu Thạch đang định ra tay, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất đã ngăn cản hắn.

Một người khác cũng muốn xuất thủ, đó là “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh, nhưng “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt cũng cản hắn lại.

Ngoài ra, Hà Tiểu Hà và Chu Tiểu Yêu đều muốn ra tay, nhưng còn có một Lôi Mị, cùng với kiếm của nàng, “kiếm không kiếm”.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Chỉ Cầu Chết Oanh Liệt, Không Chịu Sống Vất Vưởng

Xem ra trước mắt, Tô Mộng Chấm chỉ có thể dựa vào khả năng của mình để đối phó với công kích của Bạch Sầu Phi.

Nhưng y bệnh nặng như vậy, lại bị thương không nhẹ, chỉ còn một chân, liệu có thể đối phó với Bạch Sầu Phi không?

Có điều, sư tử già dù sao vẫn là vua của vạn thú, thuyền mục cũng có đinh ba phân, Tô Mộng Chấm hoàn toàn không có khả năng chống cự sao?

Trông thấy Bạch Sầu Phi đã xông đến gần kiệu, muốn dùng đến quân bài sát thủ là “Tam Chỉ Đạn Thiên”, Tô Mộng Chấm ở trong kiệu lạnh lẽo tối tăm bỗng lên tiếng:

- Người giết được ta sao?

Bạch Sầu Phi ngẩn ra, vốn định tung đòn sát thủ, không cần trả lời, nhưng với địa vị của Tô Mộng Chấm, hỏi một câu như vậy, khiến cho hãn cũng không nhịn được trả lời:

- Ta không giết được người sao?

Tô Mộng Chấm lập tức nói thêm một câu:

- Hôm nay là ta giết người, không phải người giết ta.

- Thối lắm! Hôm nay chỉ có ta giết người, không có chuyện người giết ta.

- Người lâm vào trùng vây, đã là chết chắc, còn muốn phản kháng sao?

- Ta lâm vào trùng vây, quyết không sợ chết, muốn chết thì cùng chết.

- Ta biết người chỉ cầu chết oanh liệt, không chịu sống vất vưởng, nhưng hành vi và việc làm của người, chỉ là tự tìm đường chết.

- Ta chỉ cầu chết oanh liệt, không chịu sống vất vưởng, hành vi và việc làm của ta, chính là tự tìm đường chết!

- Từ bỏ đi, người đã hết hi vọng rồi, không thể sống rời khỏi nơi này.

- Từ bỏ đi, ta đã hết hi vọng rồi, không muốn sống rời khỏi nơi này.

- Người liều mạng với ta, tuyệt đối không có cơ hội thắng.

- Ta liều mạng với người, quyết không có cơ hội thắng.

- Hôm nay chính là ngày chết của người.

- Hôm nay chính là ngày chết của ta.

- Người tự sát đi!

- Ta tự sát đi!

Nói ra thật kỳ quái, giọng nói âm trầm lạnh lùng của Tô Mộng Chấm lại có một lực lượng kỳ dị, khiến cho Bạch Sầu Phi nhất thời quên ra tay. Hơn nữa vào giây phút quan trọng này, hẳn lại từng câu lặp lại lời nói của Tô Mộng Chấm, càng nói càng mất đi bản ý của mình.

Thậm chí khi thần trí đang mê mẩn, hẳn thật sự có ý tự sát.

Ngay lúc này, chợt nghe một giọng nói yêu kiều động lòng người, ngạc nhiên kêu lên:

- Chuyện gì vậy? Rau cải trắng, sao người và mọi người náo loạn như vậy? Đại sư huynh, huynh... huynh còn chưa chết sao?

Đây là giọng nói của Ôn Nhu.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới tỉnh lại, hoàn toàn khôi phục, toàn thân thân đổ mồ hôi lạnh.

Hắn gần như đã mất mạng, hơn nữa còn là mất mạng bởi tay mình.

Không, là nghe theo lệnh Tô Mộng Chấm mà chết.

Đó là công lực gì, không cần động một ngón tay, lại có thể khiến người khác dâng mạng cho y, quyết tâm muốn chết?

Hóa ra lúc đầu và Ôn Nhu và Trương Thán bị vây khốn trên Bạch lâu, nhưng sau đó thế cục đột ngột biến đổi, Bạch Sầu Phi tự lo cho mình còn không xong. Trương Thán bèn nhân cơ hội đưa Ôn Nhu xuống dưới tháp, lén vào đám người đang vây quanh. Ôn Nhu bỗng phát hiện Bạch Sầu Phi đang trợn mắt há mồm nói chuyện với Tô Mộng Chấm, câu sau lại giống như câu trước, cảm thấy rất kinh ngạc, vì vậy liền kêu lên.

Một lời “thức tỉnh” người trong mộng.

Bạch Sầu Phi lập tức tỉnh lại, tự thoát ra.

Thật nguy hiểm!

Thiếu chút đã mất mạng dưới tay lão hồ ly họ Tô này!

Lần này hắn lại không trả lời, ba ngón tay búng ra, một thức “Kinh Trập” bắn về phía Tô Mộng Chấm.

Nhưng một chỉ này lại như trâu đất xuống biển.

Không phải Tô Mộng Châm tiếp được.

Y không hề tiếp, vẫn ngồi trong kiệu, thậm chí còn không nhúc nhích.

Người tiếp là Vương Tiểu Thạch, dùng vỏ kiếm của hắn.

Hắn đã rút kiếm, rút ra thanh kiếm Tiêu Hồn kia của hắn.

Kiếm là dùng để đối phó với kẻ địch, nhưng người trước mắt lại từng là huynh đệ của hắn.

Vương Tiểu Thạch rút kiếm ra, nhưng hắn có giết được kẻ địch hay không? Đối với người huynh đệ cũng là kẻ địch này, hắn có thể thi triển kiếm chiêu tuyệt thế của hắn hay không?

Hắn quyết không để cho bất cứ người nào làm hại Tô Mộng Châm, cho nên hắn đành phải xuất kiếm.

Bạch Sầu Phi phản ứng rất nhanh. Hắn biết Vương Tiểu Thạch đã đến, không thể giết chết Tô Mộng Châm, cho nên hắn muốn tốc chiến tốc thắng.

Hắn quyết định trước tiên giết chết Vương Tiểu Thạch.

Hắn đột nhiên xoay người, hai ngón tay khép lại, kẹp chặt kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Ngón tay của hắn giống như một chiếc kìm sắt.

Một tay khác của hắn thi triển thức thứ nhất trong “Tam Chỉ Đạn Thiên”, “Phá Sát”.

Kiếm của Vương Tiểu Thạch bị hai ngón tay của Bạch Sầu Phi kẹp lấy, đây mặc dù là sự thực, nhưng không phải là định cục.

Với thành tựu kiếm thuật của Vương Tiểu Thạch, hẳn có thể dùng kiếm sắc của mình cắt đứt hai ngón tay của Bạch Sầu Phi.

Cắt đứt được sao?

Với tu vi “Kinh Thần chỉ” của Bạch Sầu Phi (do hắn biến hóa sáng tạo từ “Vạn Cổ thần chỉ”), Vương Tiểu Thạch muốn cắt đứt hai ngón tay của hắn, đương nhiên cũng không phải chuyện dễ.

Vấn đề là, Vương Tiểu Thạch cũng không đành lòng cắt đứt ngón tay của Bạch Sầu Phi.

Trong lúc do dự, Bạch Sầu Phi đã dùng tay trái kẹp chặt kiếm của hắn, tay phải bắn ra một trong ba chiêu của “Kinh Thần chỉ” có uy lực lớn nhất, “Phá Sát”.

Dùng đến “Phá Sát”, Bạch Sầu Phi đã quyết tâm muốn đẩy Vương Tiểu Thạch vào chỗ chết.

Vương Tiểu Thạch cũng biết, Bạch Sầu Phi đã thi triển “Phá Sát”, là có ý muốn lấy mạng của mình.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Sống Tạm Bợ Không Bằng Chết Sảng Khoái

Vương Tiểu Thạch bất đắc dĩ, hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Hắn đành phải xuất đao, Tương Tư đao.

Đao vừa xuất ra, trừ đi “Phá Sát”.

Chỉ của Bạch Sầu Phi biến đổi, đang định thi triển ra “Kinh Mộng”.
Ngay lúc này, Ôn Nhu bỗng chạy tới, vừa kêu lớn vừa ngăn cản:

- Các người đánh cái gì thế!

Nàng không muốn, cũng không đành lòng nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi xung đột.

Nàng ngất đi trên Bạch lâu, cho nên cũng không biết Bạch Sầu Phi đã làm gì với nàng, mà Trương Thán cũng ngại nói rõ ràng.

Vì vậy nàng cho rằng Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đánh nhau là vì muốn “tranh giành” nàng.

Nàng cho rằng như vậy không tốt, nàng cảm thấy mình là “hồng nhan họa thủy”.

Nàng thậm chí cho rằng mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác, phải ngăn cản trận chiến này, vì vậy nàng bèn chạy đến.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần mình đến gần “chiến trường”, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi sẽ vì nàng mà ngừng chiến.

Nàng nghĩ thật hay.

Không sai, Vương Tiểu Thạch lập tức dừng tay, đao thế chợt ngừng lại.

Nhưng Bạch Sầu Phi thì không, hắn lập tức chớp lấy Ôn Nhu.

Vương Tiểu Thạch thấy vậy, trong lòng liền rối loạn.

Bạch Sầu Phi nhân cơ hội xoay ngón tay, đoạt lấy trường kiếm, lưỡi kiếm gác lên cổ Ôn Nhu, quát lên:

- Kẻ nào tới đây, ta sẽ giết ả!

Ôn Nhu vừa giận vừa sợ.

- Huynh làm gì vậy?

“Bốp!”

Bạch Sầu Phi tát nàng một cái.

Nhất thời, Ôn Nhu không biết nói gì, cũng không nói ra được nữa.

- Kẻ nào ngăn cả ta, ta sẽ giết cô ta!

Bạch Sầu Phi vừa lui vừa nói.

Hắn lui rất chậm. Thiên Hạ Đệ Thất và Lôi Mị ở hai bên che chở cho hắn.

Nhìn sắc mặt của Tô Mộng Chấm và Vương Tiểu Thạch, mọi người đành phải tản ra hai bên.

Ôn Nhu là tiểu sư muội của Tô Mộng Châm.

Quan hệ tình nghĩa giữa nàng và Vương Tiểu Thạch, mọi người đều biết.

Lôi Thuần luôn luôn ngoài mềm trong cứng, lòng đầy thủ đoạn, nhưng nếu lúc này hạ quyết sát lệnh, cũng không khỏi có điều băn khoăn lo lắng. Thứ nhất là vì Ôn Nhu cũng là hảo hữu của nàng, thứ hai là nàng không muốn Tô Mộng Châm và Vương Tiểu Thạch hận nàng cả đời, thứ ba là nàng không muốn đắc tội với Lạc Dương Ôn gia.

(Phải làm sao đây?)

Lúc này Bạch Sầu Phi đã dần dần rút đi.

(Nên làm gì bây giờ?)

Bạch Sầu Phi đã lui đến gần Hoàng lâu. Lương Hà cũng nhìn về phía Lôi Thuần, chờ nàng hạ lệnh. Hắn biết tối nay nếu như để Bạch Sầu Phi chạy thoát, sau này tình cảnh của hắn sẽ rất nguy hiểm.

(Nhưng phải làm sao để bắt hắn đây?)

Tô Mộng Châm cười lạnh nói:

- Không phải ngươi nói là sống tạm bợ không bằng chết sáng khoái sao? Cường ép một cô gái để cầu sống tạm, đâu phải là hành vi của anh hùng.

Bạch Sầu Phi không hề động dung:

- Chỉ cần tối nay ta có thể rời khỏi đây, mới xem như không sống tạm bợ. Ta cũng có thể bảo đảm, các ngươi sẽ chết một cách vô cùng khó coi.

Hắn một đường giơ kiếm, mặt mày hung tợn, vừa lui vừa rời đi.

Chợt nghe Thiên Hạ Đệ Thất trầm giọng quát lên với Lương Hà:

- Người muốn tập kích?

Lương Hà ngấn ra, bởi vì hắn không hề ra tay.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất đã xuất thủ, hắn đột nhiên mở bọc vải ra.

Không phải tấn công Lương Hà, mà là công kích Bạch Sầu Phi.

Mặt trời!

Ngàn tia kim quang giống như đều nằm trong tay hắn.

Ngàn tia sáng mặt trời này đồng loạt đâm vào Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi đã sớm đề phòng, hắn luôn luôn đề phòng. Trải qua chuyện tối nay, hắn càng đề phòng mọi chuyện, đề phòng mọi người.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa ra tay, một chỉ “Kinh Mộng” của Bạch Sầu Phi đã phát ra, vừa lúc va chạm với “ngàn tia sáng” kia, hai bên bất động.

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Chẳng lẽ đây cũng là do nghĩa phụ phân phó?

Thiên Hạ Đệ Thất trầm giọng nói:

- Một Bạch Sầu Phi đã rơi đài, chỉ biết trả thù, còn không bằng một đứa con nuôi đã chết.

Công lực hai người ngang ngửa, đột nhiên, đột ngột, thành linh, Bạch Sầu Phi chợt cảm thấy sườn phải lạnh đi, nơi sườn phải nhô ra một mũi kiếm nhỏ bé, thanh tú, lạnh lẽo, xinh xắn, chợt lóe lên rồi biến mất.

Lúc này hắn mới biết mình đã trúng một kiếm.

Một kiếm của Lôi Mị.

Kiểm đã xuyên qua thân thể, xuyên tim đâm ra.

Bạch Sầu Phi trúng kiếm ngân ngơ, sững sờ, điên cuồng hét lên một tiếng:

- A...

Quách Đông Thần đột nhiên thu kiếm, yêu kiều cười một tiếng, thân thể mềm mại như một con chim sơn ca bay lên giữa không trung, nhảy lên nóc nhà, biến mất trong mưa tuyết cuồng phong.

Trong lúc nhất thời, chẳng ai nghĩ đến chuyện ngăn cản nàng, báo thù cho Bạch Sầu Phi.

Trong khoảnh khắc này, Bạch Sầu Phi đã hiểu được một chuyện.

Ở chỗ này, tại tối nay, vào lúc này, không có ai là bằng hữu của hần, tất cả đều phản bội hần.

Lúc này, hần vốn còn cơ hội giết chết Ôn Nhu, nhưng hần không làm như vậy, ngược lại buông tha nàng, để nàng mang theo vẻ hoảng hốt tránh ra.

Vương Tiểu Thạch lập tức bảo vệ nàng.

Bạch Sầu Phi ôm lấy vết thương, máu không ngừng chảy xuống. Hần ngâm nga mấy câu:

- Ta muốn làm thiên nga chí tại thiên hạ, chỉ sợ vừa sa chân lại thành trò cười thiên cổ; nguyện vọng của ta phun trời nuốt đất, không ngờ lại thành trời tru đất diệt...

Giọng nói nhỏ đi.

Hần chợt đưa tay vỗ vào đuôi tên nơi ngực.

Một tiếng “phụp” vang lên, mũi tên xuyên qua lồng ngực, bắn thẳng vào cổ họng Lương Hà đứng phía sau.

Lương Hà hét lên một tiếng, ôm lấy cổ họng, giãy giụa một lúc, cuối cùng ngã xuống chết đi.

Bạch Sầu Phi cười thảm, giống như thương hết tâm can. Hắn chậm rãi quỳ xuống, nhìn về phía Tô Mộng Chấm, không biết là ngâm nga hay là hát:

- Ta vốn muốn...

Giọng nói chợt ngừng lại.

Ta đã sống, còn bọn họ chỉ là tồn tại!

Tô Mộng Chấm là người đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc khó chịu, hỏi:

- Hắn chết rồi sao?

Sau đó lại trào phúng cười cười:

- Hắn đã chết rồi.

Y lại lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Nếu hắn đã chết, rất nhanh sẽ đến lượt ta.

Mọi người nhất thời không hiểu ý của y. Tô Mộng Chấm hắng giọng, giống như cố gắng nói cho thật lớn, cũng muốn mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng:

- Sau khi ta chết, vị trí long đầu lão đại của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ truyền cho Vương Tiểu Thạch. Hắn có thể thống nhất Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp, tất cả đều do hắn toàn quyền quyết định.

Lôi Thuần vừa nghe, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, trắng đến mức có phần giống như Bạch Sầu Phi.

Địch Phi Kinh không kinh không hoảng, không hờn không giận, khóe miệng có một nụ cười thấp thoáng khó phát hiện ra.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc nói:

- Đại ca, huynh nói gì, huynh nói vậy là có ý gì...

Tô Mộng Chấm thông thả hỏi ngược lại:

- Tiểu Thạch, người cho rằng Lôi Thuần sẽ tốt như vậy, không báo thù cho cha, lại giúp ta khôi phục đại nghiệp sao?

Lôi Thuần biến sắc kêu lên:

- Công tử, chẳng lẽ người đã quên ước định giữa chúng ta?

Tô Mộng Chấm bình tĩnh nói:

- Chưa quên.

Y lại quay đầu nói với Vương Tiểu Thạch:

- Cô ấy đã cứu ta, nhưng cũng dùng một loại tuyệt độc gọi là “Nhất Chi Độc Tú”. Đây là một loại độc làm mất hết nhân tính, cô ấy bảo Thụ Đại Phong dùng lên người ta. Tuy ta phát hiện ra, nhưng đang ở trong tay cô ấy, cho nên cũng chẳng có cách nào. Cô ấy biết ta đã đứt chân, công lực cũng giảm đi quá nửa vì trúng độc và bệnh tật, cho nên cô ấy nhận lệnh của Thái Kinh, giúp ta khôi phục địa vị, còn cô ấy âm thầm đứng sau màn điều khiển. Chỉ cần ta nghe theo, sau này cô ấy có thể danh chính ngôn thuận đoạt lấy quyền vị của ta. Cô ấy làm như vậy, còn độc sơn so với giết ta...

Lôi Thuần bỗng nói:

- Công tử, người đã không giữ lời, ta cũng chỉ đành mời người nghe hát...

Nàng lại hát lên:

- Xa cách nhớ nhung đến mất hồn, lập tức hoàng hôn, trên lầu hoàng hôn...

Tô Mộng Châm vừa nghe, mặt cũng phát xanh, cả người không ngừng run rẩy, đột nhiên quát lên:

- Giết!

Chỉ nghe một tiếng “vù”, “Bàn Nhược Chi Quang” Hoàng Kim xử của Dương Vô Tà đã đánh vào đỉnh đầu Tô Mộng Châm. Sau một tiếng “bốp”, trên trán Tô Mộng Châm lại chảy ra máu tím, ánh sáng xanh trong mắt cũng nhanh chóng nhạt đi.

Vương Tiểu Thạch kinh hãi, ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào Dương Vô Tà. Lôi Thuần lại thất kinh kêu lên:

- Người!

Nàng không ngờ được, Tô Mộng Châm lại quyết tâm muốn chết như vậy, cũng không ngờ được người ra tay lại là Dương Vô Tà.

Tô Mộng Châm há miệng thở hổn hển, lập tức ngăn cản Vương Tiểu Thạch đang muốn báo thù cho y:

- Chuyện này không liên quan đến Vô Tà, là ta ra lệnh cho y làm. Ta đã trúng phải kịch độc của Lôi Thuần, chỉ cần cô ấy hát lên, ta sẽ không bằng heo chó. Ta đã quyết tâm muốn chết, cũng quyết định giao Kim Phong Tế Vũ lâu giao cho đệ, làm rạng rỡ...

Vương Tiểu Thạch rơi lệ nói:

- Đại ca, sao huynh phải khổ như vậy? Độc cũng có thể giải mà!

- Không giải được...

Tô Mộng Châm cười khổ nói:

- Người chế độc là Ôn Thú của Tử Tự Hiệu, đã sớm bị cô ấy giết người diệt khẩu. Ta có sống, cũng chỉ là sống không bằng chết, còn khiến các người bị kiềm chế... Ta bị bệnh, đứt chân, trúng độc, công lực sa sút... sống đến bây giờ, không bằng chết đi. Thế nhân đối với anh hùng mạt lộ luôn hà khắc tuyệt tình biết bao. Ta không cầu kéo dài hơi tàn, cho dù có chết, cũng không chịu cô ấy và Thái Kinh khống chế... chỉ cần giải quyết Bạch Sầu Phi, ta đã xem như chết không oan.

Lôi Thuần cảm phần nói:

- Dương Vô Tà... hắn làm sao biết... hắn làm sao?

Nàng vẫn luôn theo dõi Dương Vô Tà và Tô Mộng Châm, khẳng định Tô Mộng Châm quyết không có cơ hội nói rõ mọi chuyện với Dương Vô Tà... Nàng vốn định tối nay sau khi giành được giang sơn, sẽ không để hai người bọn họ có cơ hội “trao đổi” lần nữa.

Tất cả đều phải chờ sau khi giúp Tô Mộng Châm đoạt lại quyền hành, mới từ từ lộ rõ ý đồ...

Nhưng không ngờ...

Dương Vô Tà cay đắng quỳ xuống trước Tô Mộng Châm, bi thảm nói:

- Tối nay ta vừa nhìn thấy Tô công tử, đã biết được mọi chuyện. Không phải chúng ta đã ngâm một câu thơ sao? Đó là ám hiệu của chúng ta. Lâu chủ đã sớm lường trước sẽ có ngày hôm nay, cho nên đã thiết lập ám hiệu.

Khi ta nghe được câu thơ kia, sẽ lập tức ứng biến... đây là ứng biến mà ta không muốn làm nhất... nam mô a di đà phật!

Nói đến đây, y lại nhắm mắt chấp tay trước ngực, đọc kinh văn cho Tô Mộng Châm.

- Chết cũng không sao, chỉ cần chết có ý nghĩa. Ta sống không còn lưu luyến, đây là cầu chết được chết. Ta đã sống, còn phần lớn mọi người chỉ là sinh tồn. Đệ không cần bi thương vì ta.

Tô Mộng Châm nói với Vương Tiểu Thạch:

- Đệ đã là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, đệ phải gánh vác, không được làm cho ta thất vọng... Thái Kinh và Lôi Thuần vẫn đang dòm ngó, đệ phải...

Y vẫy tay gọi Vương Tiểu Thạch đến sát, nhỏ giọng nói với hắn mấy câu.

Lôi Thuần không ngăn cản, cũng không ngăn cản được.

Bởi vì nàng nhìn ra, khi Dương Vô Tà dùng một loại ngữ điệu bình tĩnh niệm kinh, tuyệt thế kiêu hùng của đời này là Tô Mộng Châm đã sắp chết rồi.

Chuyện này khiến nàng nhớ lại, ngày đó trước khi Lôi Tồn chết, cũng từng rỉ tai nói nhỏ với nàng.

Nàng quay đầu đi, đưa tay lau giọt lệ bên khóe mắt, kìm nén sự kích động, hỏi Địch Phi Kinh:

- Huynh có cảm tưởng gì?

Địch Phi Kinh vẫn cúi đầu, giống như cảm thấy hứng thú với cái bóng của mình hơn tất cả người sống:

- Đời người không phải xin người khác thông cảm và đồng tình. Thông thường người thành công sống để làm những chuyện nên làm, nhưng có một số người sống để làm chuyện nên làm nhất, hơn nữa chỉ làm chuyện nên làm mà người khác không dám, cũng không thể làm.

Sau đó y nói:

- Tô Mộng Châm chính là loại người này. Lúc y không làm được, không thể làm, y thà rằng lựa chọn cái chết...

Lôi Thuần hơi nóng nảy và bất an:

- Ta không phải hỏi chuyện này... Tối nay chúng ta có nên đối đầu với Vương Tiểu Thạch hay không?

- E rằng đối đầu không có lợi với chúng ta, bởi vì lòng người đều hướng về Vương Tiểu Thạch.

Địch Phi Kinh cũng trả lời rất trực tiếp:

- Người trong lúc nguy nan, nên đến giúp một tay; người đã đắc chí rồi, nên để cho hảnh đi. Biết tiến biết lui, có thể bình an. Vương Tiểu Thạch rất may mắn, nhưng trận chiến của hắn vẫn chưa kết thúc...

Lúc y nói, hơi thất thần, khăn tay màu trắng lập tức bị gió cuốn đi.

Gió rất lớn.

Tuyết tung bay.

Khăn tay bị thổi lên rất cao, ban đêm nhìn lại, trong từng mảng hoa tuyết đặc biệt trắng, giống như Bạch Sầu Phi đang thi triển khinh công, càng bay càng cao, càng bay càng xa...

Tâm muốn bay, có lẽ thật sự vĩnh viễn không chết, không dừng, không mục nát.

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỀN

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Trống Chiều, Chuông Sớm, Cá Đỏ, Đá Xanh

Lúc này, thừa dịp gió lớn tuyết rơi, Lôi Mị (Quách Đông Thần) nhẹ như tuyết bay, chạy đến ngôi miếu nhỏ ở cuối đường Thống Khố.

Từng trận tiếng trống, như trống chiều đánh vào sự yên lặng trong lòng...

Chuông kêu réo rắt, như chuông sớm đánh thức sự thanh tỉnh của tinh thần...

Trong miếu có hương khói mờ mịt.

Tuyết ý cũng mờ mịt.

Đá xanh cá đỏ, bồ đoàn màn phướn, trước đàn có một công tử mặt ngọc đang ngồi, mắt sao mày trắng, mặt như quan ngọc, cặp mắt khép hờ, bình yên chờ nàng tới.

- Cực khổ rồi.

Đây là câu thăm hỏi cầu tiên của hắc.

- Thành công rồi chứ?

Đây là câu hỏi thứ hai của hắc.

Lôi Mị cười cười, rất quyến rũ.

- Ta đã giết Bạch Sầu Phi. Hắn không đề phòng ta, thật sự cho rằng ta là một kẻ phản nghịch, trong thiên hạ đã không còn chỗ dung thân. Hắn không ngờ ta vẫn còn ngực của chàng để dựa vào...

Nàng khẽ vuốt khuôn mặt tinh tế của Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán dùng tay ôm nàng, dùng bàn tay vừa giết Vô Mộng Nữ của hắn.

Lôi Mị khẽ rên lên một tiếng, rung động lòng người.

- Tại sao nàng lại phản bội Bạch Sầu Phi?

Phương Ứng Khán dùng đôi môi tìm hương thơm y phục, hương thơm thân thể, hương thơm ấm áp của nàng:

- Nàng thật sự hoàn toàn là vì ta?

- Ai biết?

Lôi Mị vẫn rung động đến tâm can, làm người ta say chết, nói:

- Có lẽ trời sinh ta là một nữ nhân phản bội, ta thích phản bội, ta xem phản bội người khác là niềm vui... Chàng cũng phải cẩn thận, nói không chừng ta đối với chàng cũng...

Phương Ứng Khán cười, vùi đầu (ít nhất là miệng) vào ngực nàng, lơ đãng nói:

- Nàng dám!

Nàng dám?

Nàng không dám sao?

HẾT

TRIỆU
THIÊN
NHẬT
CÔN

daotieuvu.blogspot.com

Luyện Anh Hùng
Lệ Liệt

Triều thiên nhất côn

Tên Ebook: Triều Thiên Nhất Côn

Bộ sách: Luận Anh Hùng hệ liệt

Tác Giả: Ôn Thụy An

Thể Loại: Trinh Thám, Kinh Dị, Ma Quái

Dịch Giả: fishscreen

Nguồn: tangthuvien.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

- Chương 1: Trong lòng không yên mà lên ngựa
- Chương 2: Hồng lâu ác mộng Thanh lâu oán
- Chương 3: Mở hội
- Chương 4: Hội nghị
- Chương 5: Hội đàm
- Chương 6: Cơn say không tỉnh
- Chương 7: Giấc ngủ không tỉnh
- Chương 8: Đưa tiễn
- Chương 9: Màu xám lạnh
- Chương 10: Đao hạ lưu nhân
- Chương 11: Đao bất lưu đầu
- Chương 12: Tay máu khó che mắt thiên hạ
- Chương 13: Cường quyền khó phục lòng hào kiệt
- Chương 14: Kiếm hạ lưu đầu
- Chương 15: Vừa chạm vào lập tức phản ứng
- Chương 16: Phích Lịch Thần Bổ
- Chương 17: Buông lỏng

Chương 18: Cực yêu cực hận
Chương 19: Bất động như núi
Chương 20: Ta đã chống đỡ hết nổi
Chương 21: Mũi dao bất kham
Chương 22: Người không phải là ta
Chương 23: Ta không phải là người
Chương 24: Ta đã không phải năm đó mười bảy tuổi
Chương 25: Cười dừng cảm
Chương 26: Dừng cảm rút lui
Chương 27: Trên ngực hắt có một chữ dừng
Chương 28: Dừng cảm tiến tới
Chương 29: Chuyện lớn, chuyện gấp, chuyện quan trọng, mắc mớ gì đến người
Chương 30: Thử chiêu, luyện chiêu, âm độc chiêu, không đánh tự khai
Chương 31: Giận cười, khê cười, mỹ nhân cười, xin chớ chê cười
Chương 32: Liều mạng, bạt mạng, không cần mạng, đã định mạng này
Chương 33: Tình thân, tình bạn, tình vợ chồng, không bằng vô tình
Chương 34: Chó săn, chó dữ, chó đáng thương, đóng cửa đánh chó
Chương 35: Đa tình luôn bị vô tình thương tổn
Chương 36: Cáo đỏ
Chương 37: Ánh sáng đen
Chương 38: Bước mạnh
Chương 39: Bước giận dữ
Chương 40: Màu đỏ giận dữ
Chương 41: Đóa hoa giận dữ
Chương 42: Cười giận dữ
Chương 43: Giận dữ ngược nhìn
Chương 44: Khóc giận dữ
Chương 45: Cười khổ
Chương 46: Cười dữ tợn
Chương 47: Cười ngạo
Chương 48: Khóc không được
Chương 49: Cười không được
Chương 50: Khóc cười khó phân
Chương 51: Muốn cười lại thành khóc

Chương 52: Mím cười mưa đỏ lá tả rơi
Chương 53: Không hiểu vì sao hân cứ cười khổ không dừng
Chương 54: Từ bây giờ bắt đầu tịch mịch
Chương 55: Ôn Nhu chẳng hề ôn nhu
Chương 56: Sao không oanh oanh liệt liệt yêu một trận
Chương 57: Nam tử máu tanh
Chương 58: Trừ rằng không còn gì khác
Chương 59: Tới phân thắng bại đi
Chương 60: Chẳng lẽ cô ta là chị gái của người
Chương 61: Chiếc giày bởi vì hở ra nên bị thương
Chương 62: Có phải ta đã hơi già hay không
Chương 63: Tâm tình của ta không tốt
Chương 64: Ôn nhu cho tỷ xem
Chương 65: Gặp người nào cũng gọi là đại ca
Chương 66: Thiện ý thâm ô
Chương 67: Cô gái một biến thành ba
Chương 68: Lên hồ nhiều gặp phải núi
Chương 69: Người tuyết nước rùa
Chương 70: Công tử còn thuần còn trắng hơn hoa sen
Chương 71: Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ
Chương 72: Cô gái thờ dài
Chương 73: Thủy tinh tím
Chương 74: Hòn đá bị thương
Chương 75: Chính là người
Chương 76: Không xin tha thứ
Chương 77: Phương Thập Thanh
Chương 78: Không hiểu ôn nhu
Chương 79: Lời của người đầu đá
Chương 80: Lục Long Tam Cô
Chương 81: Phân chó, rác rưởi, thiên
Chương 82: Đại sư ích kỷ, làm thơ hay là chí công vô tư?
Chương 83: Cuồng tăng ăn hoa
Chương 84: Cao tăng gặp lạnh không tránh, gặp nóng không đi
Chương 85: Lấy nó trên đất, dùng nó trên người

Chương 86: Minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh

Chương 87: Diệt lửa trong lòng sẽ mát mẻ

Chương 88: Thiên hành kiện

Chương 89: Năm ấy, khi ấy, nơi ấy

Chương 90: Giông tố sắp đến heo đầy lâu (1)

Chương 91: Kẻ ngốc không biết kiếm tiền

Chương 92: Đào hoa (hoa chạy trốn)

Chương 93: Đào hoa (hoa đào)

Chương 94: Số đào hoa

Chương 95: Một cây hoa đào ngàn đóa đỏ

Chương 96: Đào (quả đào)

Chương 97: Đào hoa ẩn

Chương 98: Đào (trốn)

Chương 99: Đào hoa kiếp

Chương 100: Lúc này, nơi này, tình này

Chương 101: Khắc

Chương 102: Cửa này năm ngoái hôm nay

Chương 103: Hoa đào phản chiếu mặt ai ửng đào

Chương 104: Mặt người giờ ở nơi nao

Chương 105: Trăng mờ gió lớn đêm giết người

Chương 106: Một quyền vang thiên hạ

Chương 107: Ngẩng đầu quát hỏi

Chương 108: Hoa đào vẫn đó cười chào gió xuân

Chương 1: Trong lòng không yên mà lên ngựa

Vào cái đêm Tô Mộng Chấm và Bạch Sầu Phi chết tại Phong Vũ lâu, cũng là một lần đối đầu khác giữa Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, Trương Thán đã gặp được một người.

Một cố nhân.

Cố nhân có rất nhiều loại, bằng hữu quen biết là cố nhân, bạn cũ quen thân là cố nhân, bạn già trong ký ức cũng là cố nhân, ngay cả bạn bè đã chết cũng là cố nhân.

Trương Thán và vị “cố nhân” này cũng không quen thân.

Nhưng không quen thân cũng không có nghĩa là không có chân tình.

Chưa chắc người đã có cảm tình sâu đậm nhất với bằng hữu kết giao lâu nhất, đúng không?

Giao tình dù sao cũng không phải tính toán bằng năm tháng.

Huống hồ, tình cảm của Trương Thán đối với vị “cố nhân” này còn rất kỳ diệu, vô cùng phức tạp.

Nó kỳ diệu đến mức, từ sau khi Vương Tiểu Thạch lên Thiên Tuyền sơn, tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu, Trương Thán vẫn luôn thất hồn lạc phách, giống như có một giọng nói yếu ớt không ngừng kêu gọi hắn.

Đó là một giọng nói quen thuộc và xa lạ.

Đó giống như giọng nói trong lòng của hắn.

Đó là giọng nói của một cô gái.

Nếu không phải chuyện này làm Trương Thán phân tâm, hắn sẽ không tùy tiện để Ôn Nhu lao vào trận chiến giữa Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, Tô Mộng Chấm, đến nỗi Ôn Nhu bị Bạch Sầu Phi khống chế, dùng để uy hiếp Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Chấm.

Chỉ có điều, cuối cùng Bạch Sầu Phi vẫn không thể nhẫn tâm giết chết Ôn Nhu.

Con người lạnh lùng tự phụ, kiêu ngạo bất phục này, chẳng lẽ cũng có một chút chân tình với Ôn Nhu?

Kỳ quái là, Trương Thán càng ngày càng không khống chế được.

Mặc dù đại địch trước mắt, quả thật là một trận long tranh hổ đấu, nhưng tâm thần của hắn lại lơ đãng, trong lòng không yên.

Không yên ở đâu?

Lên ngựa.

Hắn chỉ muốn đánh ngựa chạy đi.

Hắn thậm chí có thể phân biệt được, giọng nói kia ở đó (cách nơi này không xa) đang vội vã kêu gọi hắn ra sao, giọng nói này quan trọng đối với hắn thế nào (mặc dù hắn không thể nói rõ nguyên do), hắn chỉ muốn lập tức cưỡi một con ngựa khỏe, tìm được người này trước khi tiếng kêu dừng lại.

Nhưng hắn không thể nói đi là đi.

Người chiến đấu đêm nay là bạn tốt, bạn thân, huynh đệ của hắn.

Huống hồ Thái Thủy Trạch đã hi sinh càng là huynh đệ, bạn thân, bạn tốt của hắn.

Hắn nên báo thù cho vị huynh đệ này.

Nói đến cũng kỳ quái, trước kia hắn rất xem thường vị huynh đệ này. Hắn cảm thấy mình ngậm đắng nuốt cay, nếm gió năm sương, đồng thời xây dựng thanh danh địa vị cho Thất Đại Khẩu và Đào Hoa xã, nhưng Thái Thủy Trạch lại chỉ biết tư lợi, ngồi không hưởng lộc.

Có điều, khi phát hiện đối phương xả thân vì nghĩa, sự tôn kính bỗng nhiên sinh ra, thậm chí sự bội phục đó còn lớn hơn nhiều so với người bình thường, khiến cho Trương Thán cũng bất giác tự hỏi lòng.

Thứ nhất, có phải hắn vẫn luôn kỳ vọng rất lớn, tin tưởng rất nhiều vào Thái Thủy Trạch hay không, cho nên hắn càng không thể tha thứ cho sự phản bội của họ Thái, dẫn đến hiểu lầm thật sâu thật lớn, cũng vì vậy nên khi họ Thái không làm cho hắn thất vọng, hắn liền hết sức vui mừng?

Thứ hai, phải chăng một người luôn có biểu hiện của “phe phản diện”, một khi xuất hiện với tư thế của “phe chính diện”, càng dễ khiến người ta cảm động và quý trọng?

Thứ ba, nói như vậy, chẳng phải những người luôn cúc cung tận tụy vì nghĩa, còn không đáng quý bằng những người luôn làm ác nhưng có một ngày bỗng nhiên hướng thiện?

Thứ tư, như vậy có công bình hay không?

Không biết.

Đối với chuyện nghĩ không ra, phương pháp ứng phó của Trương Thán là tạm thời gác sang một bên, không nghĩ nữa.

Có lẽ, qua một khoảng thời gian, khi nhớ lại chuyện này, nó đã không thành vấn đề.

Hắn không biết phương pháp này cũng chính là cách mà Vương Tiểu Thạch ứng phó với vấn đề.

Khi Vương Tiểu Thạch gặp phải vấn đề khó khăn không giải quyết được, sẽ viết nó lại, bỏ vào trong ngăn tủ, mấy ngày sau lại đem vấn đề ra xem xét, phát hiện đa số vấn đề đã được giải quyết rồi.

Được cái gì giải quyết?

Thời gian.

Năm tháng.

Cho nên mới nói, năm tháng mặc dù vô tình, nhưng lại có nghĩa.

Trương Thán vẫn phải chờ đến khi trận mưa gió trong Kim Phong Tế Vũ lâu kết thúc.

Bạch Sầu Phi mất mạng.

Tô Mộng Chấm chết đi.

Trương Thán lại không xem trọng chuyện này.

Hắn ghét Bạch Sầu Phi, chỉ mong sao đối phương chết.

Hắn kính trọng Tô Mộng Chấm, nhưng hắn và Tô Mộng Chấm cũng không có tình cảm gì.

Đối với sự sống chết của một nhân vật rất nổi tiếng mà người kính trọng, người sẽ không rung động giống như bạn thân bên cạnh chết đi; do đó, con người gần như ngày ngày đều nghe tin những nhân vật mà mình biết qua đời, nhưng lại không thương cảm bằng nghe được cái chết của người mà mình quen thuộc.

Trương Thán đối với Tô Mộng Châm chính là như vậy.

Đợi sau khi cục diện được (Vương Tiểu Thạch) khống chế, hắn lập tức nói với Đường Thất Muội và Ôn Bảo một tiếng, sau đó đánh ngựa rời đi.

Đi?

Đi đâu?

Hắn cũng không biết.

Hắn chỉ biết có một nơi (cách đó không xa), có một người (quen thuộc) đang gọi hắn.

Hắn phải đi đến đó.

Cây trơ.

Cầu vắng.

Sao rức rở.

Trong đêm lạnh gió lớn tuyết nhỏ, lòng sông thấp thoáng trái đầy tuyết, cờ quán rượu nơi xa vẫy gọi, còn có hương hoa mai mập mờ thân thiết.

Đến nơi này, tiếng gọi trong lòng càng vội vã từng cơn từng hồi.

(Ai đang gọi ta?)

(Là ai đang gọi ta?)

Khi Trương Thán phát hiện tiếng gọi kia dường như đến từ trong lòng hắn, cũng vừa lúc phát giác có một bóng người đang nằm rạp nơi trụ cầu.

Hắn không cần suy nghĩ, lập tức đi qua, giống như chỉ sợ bỏ lỡ một cuộc nhân duyên ngàn dặm, ước thề vạn năm.

Vì vậy hắn đã nhìn thấy một nhân vật rất đặc biệt từng đi qua trong cuộc đời hắn.

Một cô gái.

Một cô gái bởi vì nhân duyên đặc biệt, từng có lần “liền thành một thể” với hắc trong chùa Lão Lâm tại Diêm sơn.

Vô Mộng Nữ.

- Lạnh quá...

Sau khi Vô Mộng Nữ nhìn thấy người đỡ nàng hóa ra là Trương Thán có gương mặt tuấn tú nửa trắng nửa đen đầy râu, đôi môi anh đào lạnh đến trắng bệch thốt ra câu nói đầu tiên.

Giống như hắc đã đến, sẽ có thể cho nàng sự ấm áp.

- Hắc đã lấy đi Sơn Tự kinh của ta.

Máu trên đầu và cổ tay Vô Mộng Nữ vốn đã đông lại, nhưng chỉ cử động một chút, máu tươi lại chảy ra:

- Có điều...

Máu của nàng thật tươi, thật đỏ.

Máu rất chân thật, đối lập rõ ràng với ánh tuyết, vô vùng chói mắt.

Trương Thán nhìn thấy mà kinh hãi.

Cũng đau lòng.

Đau lòng là cảm giác như thế nào?

Đau lòng là không đành lòng nhìn thấy những thứ yêu thích luyện tiếc bị thương tổn.

Vô Mộng Nữ vẫn sợ lạnh.

Sau khi bị thương, nàng càng sợ lạnh.

Nàng cười một tiếng thê lương diễm lệ. Trương Thán không hiểu nàng đang nói gì, đã nói gì, nhưng hắc biết mấy chuyện.

Cổ tay phải của nàng đã đứt.

Trên đầu bị trúng một chưởng.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm hoa tàn ngọc vỡ.

Vết thương chết người không nằm ở tay (nhưng vết thương nơi cổ tay đủ khiến nàng chết vì chảy máu quá nhiều), mà là ở đầu.

Một chiêu kia quả thật vô cùng nguy hiểm, khiến cho mép tóc nơi đỉnh trán của Vô Mộng Nữ cũng lồm xuống một mảng.

Nhưng Vô Mộng Nữ vẫn chưa chết, ít nhất cũng không lập tức chết đi.

Đây là vì sao?

Chẳng lẽ người giết nàng đã nường tay?

Nhìn lại có vẻ không giống.

Nếu như nường tay, sẽ không đến mức dùng một chưởng đánh vào đầu nàng.

Chẳng lẽ đầu của cô gái này có khả năng đặc biệt, có thể chịu được đòn nặng?

Trương Thán không dám nghĩ nhiều như vậy, cũng không kịp suy nghĩ.

Trước tiên hẳn giúp nàng cầm máu, chữa thương.

Dù sao hẳn cũng là con nuôi của “Thiên Cơ tổ” Trương Tam Bá, dĩ nhiên biết cách băng vết thương cầm máu, giống như những người quen hành tẩu giang hồ.

(Ai đánh nàng bị thương?)

(Tại sao lại muốn đả thương nàng?)

Nghĩ tới hung thủ gây tổn thương cho một cái cô gái ngã lòng và sợ lạnh như vậy, Trương Thán không nhịn được cảm thấy phần hận nghiêng rãnh.

Lại nghe Vô Mộng Nữ nói một cách xa xăm:

- Thần Quân... sư phụ... Vô Tình... Tiểu hầu gia...

Thần Quân? Sư phụ? Vô Tình? Tiểu hầu gia?

Trương Thán liếc thấy máu đông thành một bãi lớn trên đất tuyết, bất chợt cũng cảm thấy lạnh người.

Sau khi hẳn truyền công lực của mình vào trong cơ thể Vô Mộng Nữ, trước tiên bảo vệ tâm mạch của nàng, gió lạnh vừa thổi qua, cũng bất giác cảm thấy hơi co rúm lại.

Chẳng lẽ hẳn cũng sợ lạnh rồi?

Đột nhiên, kỳ lạ, hẳn cũng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Cảm giác đó giống như hân cũng trúng phải một chương.

fishscreen

03-03-2014, 07: 38 PM

Chương 2: Hồng lâu ác mộng Thanh lâu oán

Người đã tản đi.

Vương Tiểu Thạch trở lại nắm quyền Phong Vũ lâu.

Cũng không biết vì sao, hẳn lại không có cảm giác thành tựu, thắng lợi hay phấn khởi.

Hắn chỉ cảm thấy đau thương, còn có chán nản.

Nếu không phải trước mắt còn có việc khẩn cấp, hẳn thật sự muốn buông tay từ bỏ ngay bây giờ.

Nhưng đây là cơ nghiệp của Tô đại ca, hắn phải giữ gìn nó, phát huy nó.

Phong Vũ lâu.

Đã từng phong phong vũ vũ (gió gió mưa mưa), hiện nay vẫn là Kim Phong Tế Vũ lâu sừng sững một mình giữa võ lâm kinh sư.

Đã từng dựng lâu, đã từng đổ lâu, nhưng lâu vẫn là lâu, không ai có thể phủi hết cống hiến và địa vị, quyền uy và khí phái của nó mấy chục năm qua trong giang hồ loạn lạc, không gì có thể thay thế, nổi bật trong cùng thế hệ.

Phong Vũ lâu, một tòa lâu phong phong vũ vũ.

Sự buồn rầu của Vương Tiểu Thạch không chỉ là cảm khái muôn vàn đối với Phong Vũ lâu của lịch sử, còn là hồi tưởng vô hạn đối với nhân sự đổi thay.

Thậm chí đối với Ôn Nhu vốn không biết mùi vị ưu sầu (cái chết của Bạch Sầu Phi, Ôn Nhu là người thương tâm nhất, nàng vẫn không biết Bạch Sầu Phi đã làm chuyện gì với nàng. Có lẽ không biết chính là một sự hạnh phúc rất lớn), cùng với Lô Thuần hoàn toàn không thể suy đoán được (đối với Vương Tiểu Thạch thì nàng là một ân nhân, nếu không phải nàng phối hợp dẫn theo Tô lâu chủ tấn công vào Kim Phong Tế Vũ lâu, Vương Tiểu Thạch trong trận này nhất định lành ít dữ nhiều; nhưng nếu không phải nàng muốn khống chế Tô đại ca, Tô Mộng Châm cũng sẽ không tự tìm đến cái chết,

chuyện này lại khiến cho nàng trở thành kẻ thù của Vương Tiểu Thạch), hẳn đều có một sự mê hoặc thật sâu khó giải thích.

Nhưng lúc này, hẳn phải tạm thời gạt bỏ tất cả nghi hoặc.

Bởi vì hẳn có việc gấp cần phải giải quyết, có chuyện lớn phải làm.

Bởi vì hẳn là lãnh tụ.

Thủ lĩnh của bang phái đệ nhất trong kinh thành (Kim Phong Tế Vũ lâu đã hợp nhất với Tượng Tị tháp, hiện giờ xét về thanh thế và thực lực, chắc chắn là bang hội đệ nhất trong kinh thành).

Thủ lĩnh phải làm gì?

Mỗi người đều có cách nói khác nhau, có người nói phải có sức hút, có người nói phải có tiếng tăm, có người nói phải có can đảm, có người nói phải có khí phách, có người cho rằng phải không sợ chém đầu, có người cho rằng phải có chỗ dựa, có người nói phải có võ công giỏi, có người nói phải có mưu trí cao... tất cả đều không thể kết luận, mỗi người đều có cách nói bất đồng.

Nhưng làm lãnh tụ, trước tiên phải có trách nhiệm, dám gánh vác.

Đương nhiên, cho dù nói thế nào, trong thiên hạ vẫn có rất nhiều lãnh tụ không có “trách nhiệm”, không dám gánh vác, nhưng làm một lãnh tụ giỏi thật sự, quan trọng nhất vẫn là phải có cam đảm gánh vác trách nhiệm.

Muốn làm chuyện lớn, nếu không có cả dũng khí đối mặt với trách nhiệm, đó nhất định là một “lãnh tụ” hại người hại mình, thậm chí còn không bằng đám lâu la.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đang gánh vác một chuyện.

Chuyện lớn, hơn nữa còn là chuyện lớn chết người.

Vương Tiểu Thạch đang ở Hồng lâu.

Đối với hẳn, Hồng lâu là một cơn ác mộng, còn Thanh lâu là một khúc ca ai oán.

Hiện giờ Thanh lâu đã bị hủy, chỉ còn lại Hồng lâu và giấc mộng năm đó.

Chỉ là lúc này mộng đã tỉnh hay chưa?

Chưa?

Đời người vốn là một giấc mộng, một giấc mộng không chết không ngừng. Ít nhất, một ngày không chết thì một ngày không thôi.

Vì vậy, Vương Tiểu Thạch đang mở hội .

Mục đích mở hội rất đơn giản.

“Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu vì đánh thiên tử và tế tướng, ngày mai sẽ bị áp giải đến trước hẻm Ngõa Tử chém đầu, chúng ta nên làm gì đây?”

Ý của “làm gì đây” không phải là có nên cứu bọn họ hay không (bởi vì nhất định nên), mà là có muốn hay không, có thể cứu bọn họ hay không.

Mở hội còn có một vấn đề quan trọng khác.

“Tô lâu chủ đã chết, Bạch Sầu Phi cũng đã chết, hai thế lực lớn Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu hợp nhất, theo lẽ thường, nếu như bây giờ xuất binh đi cứu hai người Đường, Phương, liệu có thể làm hư đại sự? Phá hỏng tình thế tốt đẹp? Mắc mưu của Thái Kinh? Trúng kế của Lôi Thuần?”

Đây vốn là thời kỳ hai thế lực lớn trong kinh thành chính hợp, mà hai bang phái đều nghe lệnh của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch nên nắm lấy thời cơ ngàn năm có một này, củng cố thực lực của hiệp đạo, phát triển thành một lực lượng có thể “bên ngoài kháng địch, trong trừ gian ác” mới phải.

Những người tham dự hội nghị tâm tình đều rất nặng nề.

Bởi vì cho dù quyết định thế nào, đều có thành phần phải hi sinh.

Nếu cứu Đường, Phương thì phải hi sinh không ít tính mạng của huynh đệ, còn có tiền đồ tốt đẹp của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Nếu không cứu Phương, Đường thì sẽ bị người giang hồ khinh là bất nghĩa, hơn nữa cho dù nhân sĩ võ lâm có thể thông cảm, trong lòng các huynh đệ của Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp cũng không qua được cửa ải này của chính mình.

Nếu trách thì chỉ trách Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, tại sao vào giờ phút quan trọng này lại làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Nhưng như đã nói, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu phen này đề người mà đánh, tóm người mà nắm, lại khiến cho hảo hán giang hồ sảng khoái trong lòng, người người đập bàn ca ngợi.

Trách được ai?

Oán được người nào?

Những ai không tỏ thái độ, đều có thể trở thành tội nhân của võ lâm chính đạo sau này.

Tương tự, người nào biểu thị thái độ, cũng có thể trở thành kẻ bất nghĩa ngày sau bị người trong giang hồ mắng chửi.

Nhưng luôn phải gánh vác, luôn có người gánh vác.

Hảo hán giang hồ là những người phải gánh vác nhất.

Người tham dự hội nghị tuy không nhiều, nhưng đều trải qua chọn lọc kỹ càng, hơn nữa đều rất quan trọng (bất kể là ở Tượng Tị tháp hay Phong Vũ lâu), rất được tin tưởng, rất có tính đại biểu.

Trong đó bao gồm Hà Tiểu Hà.

Vương Tiểu Thạch vẫn tín nhiệm nàng, vẫn xem nàng là người nhà, vẫn mời nàng tham dự hội nghị cơ mật rất cao, khiến nàng cực kỳ kinh ngạc, gần như không dám tin.

Vương Tiểu Thạch chỉ hỏi nàng một câu:

- Cô đã trả hết ân tình của Lôi cô nương chưa?

Hà Tiểu Hà đáp:

- Trả hết rồi.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi nàng một câu nữa:

- Cô còn nghĩ mình không phải là người của Tượng Tị tháp sao?

Lần này Hà Tiểu Hà không đáp.

Nàng (vành mắt ươn ướt) cắn môi hỏi lại:

- Không biết có còn huynh đệ tỷ muội nào xem ta là người nhà hay không?

- Nếu đã là huynh đệ tỷ muội, sao lại không phải là người nhà, nói đùa rồi.

Vương Tiểu Thạch trách móc, nắm vai Hà Tiểu Hà đẩy nàng lên thẳng Cao vân hiên của Hồng lâu, nơi chuyên mở hội nghị quan trọng:

- Mau đến dự họp, cho ta ý kiến, nếu không mới xem như là người ngoài.

Người nói xem, gặp phải Vương Tiểu Thạch như vậy, người có thể làm gì? Hẳn đối xử chân thành với người, người cũng không thể lòng lang dạ sói; hẳn cư xử thành thật với người, người có nguyện ý một lòng một dạ hay không?

Vào giây phút sống chết, bước ngoặt quan trọng, Hà Tiểu Hà lại không khách khí bắn hắt một mũi tên.

Máu ở vết thương bị trúng tên còn chưa hoàn toàn đông lại.

Hắn lại xem đối phương như tâm phúc, quên đi chuyện đã xảy ra, quên đi mũi tên đã khiến hắn bị thương, chỉ tập trung tinh lực vào việc khác.

Thứ nhất, có muốn cứu Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu hay không?

Thứ hai, làm thế nào để cứu Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu?

Thứ ba, công việc khắc phục hậu quả sau khi cứu Phương, Đường.

Thứ tư, làm thế nào để ổn định phát triển Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp sau khi thống nhất, mà lại không bị ảnh hưởng bởi chuyện của Phương, Đường.

- Ta biết, làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Hà Tiểu Hà vẫn không yên tâm hỏi:

- Nhưng mà, người thật sự không hận ta đã ám toán người? Không nhớ mối thù này sao?

- Cô từng ám toán ta sao? Cô chỉ vì muốn báo ân. Hơn nữa, ta và Bạch lão nhị mỗi người đều trúng một mũi tên, rất công bình. Một người nếu ngay cả lúc ám toán người khác cũng chú ý xem có công bình hay không, chắc là “gian xảo rất có hạn”.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Có lẽ ta cũng tức giận. Chỉ có điều, con người của ta giận rất nhanh, giận rất dễ dàng, nhưng cơn giận này cũng tiêu tan càng nhanh càng dễ hơn. Cho

dù có cừu hận gì, có cần thiết để nó khắc sâu và giày vò cô cả đời hay không? Hả?

Gặp phải con người này, nàng cũng đành chịu thua.

Ít nhất là Hà Tiểu Hà hoàn toàn không có biện pháp.

fishscreen

04-03-2014, 06: 59 PM

Bổ sung movie ở bài 1 nhé.

Chương 3: Mở hội

Ai cũng từng mở hội, dù là thời xưa hay thời nay đều có hội nghị được mở, có hội thì sẽ có người mở hội, mà mở hội thông thường chỉ có hai lý do.

Thứ nhất, để giải quyết vấn đề.

Thứ hai, để trốn tránh vấn đề.

Có một số hội nghị dùng để trì hoãn, mượn cớ để tránh né một số chuyện hoặc một số vấn đề.

Có hội nghị thảo luận vĩnh viễn mà không quyết định. Cho dù có mở hội mười lần tám lần, lại mở hội mười năm tám năm, hội thì cứ mở, bàn bạc vẫn không kết thúc, vấn đề vẫn là vấn đề.

Vì vậy có một số hội nghị, mục đích chỉ để lãng phí thời gian, vun đắp tình cảm, đấu tranh nhân sự hay biểu thị quyền uy, đó không phải hội nghị thật sự, hoặc là vốn không cần phải mở hội.

Kim Phong Tế Vũ lâu là bang phái đệ nhất trong kinh thành, công việc bọn bề, dĩ nhiên không thể giống như Thái Kinh, thường ở trong triều mời dự họp quốc sự đại hội gì đó, thực ra chỉ là ca công tụng đức, nịnh hót lẫn nhau, khoe khoang phù phiếm, ăn uống vui đùa một phen mà thôi.

Lúc Tô Mộng Chấm chủ trì hội nghị của Phong Vũ lâu, đã sớm thiết lập giới hạn về thời gian.

Thời gian vừa đến, y sẽ lập tức dừng hội nghị.

Cho dù chuyện trọng đại lớn lao đến đâu, khi đến thời hạn thì sẽ đưa ra quyết định, không thảo luận vô ích nữa.

Nếu như gặp chuyện quan trọng mà người phụ trách không kịp thời báo cáo, hậu quả sẽ tự gánh lấy. Nên biết, từ trước đến nay Tô Mộng Chấm luôn “thưởng phạt nghiêm minh”, không ai dám tùy tiện vi phạm điều này.

Cho nên mọi người bị thời hạn này thúc đẩy, dĩ nhiên sẽ có lời nói mau, có chuyện báo nhanh, có hội nghị thì nhanh chóng quyết định.

Cho dù thời gian chưa tới, chỉ cần người khác tán gẫu liên thiên, Tô Mộng Chấm cũng sẽ lập tức làm một chuyện, đó là rên rỉ.

Y luôn có nhiều bệnh, thân thể yếu ớt.

Lúc y “dồi dào” cũng “có quyền” nhất, trên người lại có hai mươi bảy loại bệnh, Thụ đại phu vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho y.

Do đó, chỉ cần y vừa rên rỉ, mọi người sẽ cảm thấy một loại “tội lỗi vì lãng phí thời gian còn sót lại của người bệnh nặng này”, vội vàng kết thúc đề tài vô vị, lập tức đưa ra kết luận, kết thúc hội nghị.

Bạch Sầu Phi thì không, hãnh lạnh lùng, hơn nữa còn kiêu ngạo.

Hắn không giống như Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm lạnh lẽo, nhưng trong nội tâm của y không hề quyết liệt, hơn nữa còn khá ôn hòa.

Bạch Sầu Phi thì lại không ai dám nói tràn giang đại hải trước mặt hắn.

Hắn coi trọng kỷ luật, thậm chí còn muốn người khác đứng để mở hội.

Ngồi khiến cho người ta buông lỏng, đứng thì lời nói sẽ ngắn gọn hơn nhiều.

Khi hắn cho rằng không cần nghe, sẽ lập tức cắt lời của người khác, thậm chí lúc cần thiết, hắn cũng không ngại dùng các loại thủ đoạn bẻ gãy đầu của đối phương.

Thời gian chính là cuộc đời của con người, hắn tuyệt đối không cho phép người khác lãng phí thời gian của hắn.

Vương Tiểu Thạch thì lại khác, hắn chẳng hề quan tâm.

Hắn cho rằng, lãng phí thời gian và không lãng phí thời gian đều là cuộc đời. Chỉ cần lãng phí một cách vui vẻ, “lãng phí” sao cho “thú vị”, vậy “lãng phí” một chút thì đã sao?

Hắn cảm thấy, người quý trọng thời gian như Lôi Tồn đã chết, Tô Mộng Chấm nằm chắc thời gian cũng đã chết, Bạch Sầu Phi tuyệt đối không chịu lãng phí thời gian cũng chết như vậy. Cho dù có quý trọng thời gian, kết quả vẫn phải chết; sau khi chết rồi, thời gian gì đó đều chỉ là giả dối, cũng không quan trọng có lãng phí hay không.

Cho nên, hắn mở hội rất coi trọng tình cảm, không khí, thậm chí vừa nói vừa cười, tràn giang đại hải. Có điều, những lời mọi người hữu tâm vô ý

nói ra trong lúc thoải mái, hăn đều ghi nhớ, xem như là ý kiến tham khảo. Đến lúc phải quyết định, hăn chỉ tìm mấy người quen thuộc đến mở hội, có lúc thậm chí không tổ chức hội nghị đã đưa ra quyết định.

Quan trọng là quyết định chứ không phải hội nghị. Hội nghị vốn được mở ra để quyết định, chỉ có điều, kết quả mở hội thường là mở nhiều thêm, có một số người đã lẫn lộn đầu đuôi, quên đi mục đích chính và ý nghĩa của việc mở hội.

Thế nhưng, vào thời điểm quan trọng này, hăn lại cần phải mở hội.

Hăn tìm vài nhân vật then chốt đến mở hội.

Ngày mai có nên cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu hay không?

- Cứu.

Lương A Ngưu nói một cách sáng khoái gọn gàng, hăn đại biểu cho ý kiến của phe chủ trương dốc sức nghĩ cách cứu viện:

- Huynh đệ thủ túc gặp nạn, thấy chết mà không cứu, chúng ta còn là người sao? Sau này đi lại trên giang hồ, không sợ người khác chê cười à?

- Không phải là không cứu, vấn đề là phải làm sao cứu?

Ôn Bảo cười hì hì, ở đây chỉ có hăn là ung dung nhất, nhưng lời nói lại thận trọng nhất:

- Hiện tại cách thời gian xử trăm chỉ có ba bốn canh giờ, chúng ta sắp xếp như thế nào? Tượng Tị tháp và Phong Vũ lâu vừa mới thống nhất, hài cốt của Tô lâu chủ và Bạch Sầu Phi còn chưa lạnh, Vương tháp chủ chưa được nghỉ ngơi, lòng quân chưa ổn. Với thực lực hiện giờ mà muốn giao đấu trực diện với cấm quân triều đình, cao thủ đại nội, có đáng hay không? Có thành hay không? Có thể hay không?

- Ta cứu, nhưng Vương Tiểu Thạch không nên đi.

Ý kiến của Chu Tiểu Yêu lại đại biểu cho một nhóm người khác:

- Hăn không đi, chúng ta có thể xem như hành động riêng lẻ, không đến nỗi liên lụy đến trong tháp, trong lâu. Lỡ may sắp thành lại bại, chỉ cần Tiểu Thạch Đầu còn ở đây, quần long có đầu, sẽ không bị tổn thương nguyên khí, giữ gìn thực lực.

- Nếu như cứu Phương, Đường mà Vương thập chủ không ra tay, e rằng khó có hi vọng;

Đường Thất Muội lại khôi phục vẻ lạnh lùng của hẳn, giọng nói âm trầm bày tỏ nỗi băn khoăn của rất nhiều người:

- Nếu như Vương Tiểu Thạch đi, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều. Thái Kinh là một con cáo già, sớm không chém người, chậm không chặt người, lại chọn ngay lúc này, chính là muốn nhân lúc chúng ta khí thế chưa mạnh, cơ nghiệp chưa vững, đánh cho chúng ta không kịp trở tay.

Vương Tiểu Thạch đang nghe, rất cẩn thận lắng nghe.

Sau đó hẳn hỏi:

- Có biện pháp vẹn cả đôi đường không?

Vấn đề rất đơn giản, nếu như cứu, Vương Tiểu Thạch phải đích thân ra tay, đến lúc đó, cứu được hay không chưa biết, nhưng chắc chắn sẽ bị triều đình mượn cớ, hoàn toàn diệt trừ thế lực mới hưng thịnh của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp. Còn nếu Vương Tiểu Thạch khoanh tay không để ý tới, thấy chết mà không cứu, sẽ bị thiên hạ chê cười, trở thành kẻ bất nghĩa, danh dự cũng bị ảnh hưởng lớn.

Mọi người đều lắc lắc đầu.

Vương Tiểu Thạch nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà.

- Ta muốn nghe ý kiến của ngài một chút.

Nếp nhăn đầy mặt Dương Vô Tà giống như bố trí từng lớp phòng tuyến, nhưng ánh mắt lại trong vắt và linh hoạt.

- Người muốn nghe nói thật, hay là nói dối?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Lúc này còn nghe nói dối sao? Còn có người nói dối sao? Ngài sẽ nói dối à?

Dương Vô Tà nói:

- Nói dối dễ khiến người ta vui vẻ. Nếu người muốn ta nói, dĩ nhiên ta sẽ nói. Lời thật chỉ có ba chữ, không nên đi.

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Tại sao?

Dương Vô Tà:

- Người là người thông minh, người hiểu nguyên nhân còn rõ hơn ta, vấn đề chỉ là người có làm được hay không.

Vương Tiểu Thạch thở dài:

- Lời của ngài rất đúng, vấn đề chỉ là ta có làm được hay không.

Dương Vô Tà nói:

- Người làm chuyện lớn phải có lòng dạ tàn nhẫn, phải có thủ đoạn cay độc. Lòng dạ của người có đủ tàn nhẫn hay không? Thủ đoạn có đủ cay độc hay không?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải người làm chuyện lớn, ta chỉ muốn làm những chuyện nên làm.

Dương Vô Tà nói:

- Hiệp giả có chuyện nên làm, trí giả có chuyện không nên làm. Mấu chốt là vào lúc này người có thể thuận theo tự nhiên hay không?

Vương Tiểu Thạch trầm tư nhiều lần, dứt khoát nói:

- Không thể.

Dương Vô Tà nghiêm nghị:

- Nếu không thể, vậy người còn hỏi ý kiến gì?

Vương Tiểu Thạch vẫn rất lễ độ:

- Ta muốn đi, cũng cần phải đi, nhưng lại không muốn làm liên lụy trong tháp trong lâu, không muốn vì việc làm của mình mà phá hỏng cục diện tốt đẹp này. Ngài có diệu kế gì không?

Lần này đến phiên Dương Vô Tà trầm ngâm năm lần bảy lượt, cuối cùng nói:

- Trừ khi...

Vương Tiểu Thạch vội vàng hỏi:

- Trừ khi cái gì?

Dương Vô Tà nói:

- Ta không tiện nói, nói ra cũng sợ người hiểu lầm ý ta.

Vương Tiểu Thạch ở trước mặt mọi người vái y thật sâu:

- Tiểu Thạch ở đây chân thành thỉnh giáo, hỏi kể Dương tiên sinh, biết rõ ý kiến tốt thì dễ tổn thương người, thuốc mạnh gây ra đau đớn. Sau khi được giác ngộ, Tiểu Thạch quyết sẽ không quy tội cho người hiền kẻ, hoặc oán trách việc định kế. Xin tiên sinh tin tưởng ta, chỉ cho ta một con đường sáng. Tiên sinh không ngại dư luận, cho ta kẻ hay, Tiểu Thạch sẽ khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không quên, không phụ ân tình.

Vương Tiểu Thạch dùng tư cách thủ lĩnh của hai bang hội lớn, tha thiết thỉnh giáo Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà vẫn trầm ngâm không nói.

Nếu như Đường Bảo Ngưu có ở đây, nhất định sẽ vỗ bàn, vỗ ghế, vỗ mông (của mình và người khác), chỉ vào mũi đối phương (hoặc là mắt, lưỡi, họng, răng vân vân) mắng lớn.

Đáng tiếc là hắn không có ở đây.

Nếu như Phương Hận Thiếu có mặt, hắn chưa chắc sẽ mắng, nhưng nhất định sẽ trích dẫn kinh văn (tuy nhiều lần trích sai), dựa theo điển cổ (cũng nhiều lần dựa sai) để chế giễu một phen.

Nhưng hắn cũng không có mặt.

Chỉ có Chu Tiểu Yêu cười lạnh nói:

- Người đừng bức y. Ta thấy y gãi hết cả đầu tóc bạc cũng không nghĩ ra được đâu.

- Đây là phép khích tướng sao?

Dương Vô Tà chỉ cười một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói với Vương Tiểu Thạch:

- Biện pháp của ta, là biện pháp khi không có biện pháp. Người dùng kế của ta, có lẽ sẽ bảo vệ Tượng Tị tháp và Phong Vũ lâu nhất thời không ngã, nhưng lại có thể khiến cho người sau này cùng đường bí lối, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vương Tiểu Thạch cười khố, sờ sờ môi trên của mình:

- Xem ra ta thật sự nên để râu.

Vào lúc này cảnh này, hẳn lại nghĩ đến chuyện để râu.

Điều này khiến cả Dương Vô Tà cũng ngẩn người:

- Để râu?

- Nhân trung * của ta quá mỏng, sợ không có hậu phúc, tiên sư từng bảo ta để râu, có thể ngăn cản kiếp nạn...

Dứt lời, Vương Tiểu Thạch lại vài Dương Vô Tà một cái thật sâu:

- Cho dù Tiểu Thạch có kết quả như thế nào, tối nay Tiểu Thạch vẫn muốn thành tâm thỉnh giáo, xin tiên sinh nói rõ đạo lý.

* Trung điểm nằm giữa mũi và môi.

Dương Vô Tà hít một hơi thật sâu, thông thả nói:

- Cũng chưa chắc đã không có kết quả tốt, chỉ là chuyện sau này phải xem nhân duyên gặp gỡ, lòng người ý trời rồi.

Sau đó y mới nói:

- Trước tiên người phải tìm được một người đức cao vọng trọng, có thể khiến mọi người tin phục...

Nói tới đây, y bỗng nhiên muốn nói lại thôi, nhìn mọi người chung quanh một lần, sau đó mới nói từng chữ, từng chữ:

- Để thay thế người.

Mọi người vừa nghe, dĩ nhiên là kinh ngạc. Chợt thấy ánh mắt sắc bén của Dương Vô Tà như một vệt sáng lạnh từ trong mí mắt sâu quét qua mọi người một lần, những người có mặt đều có cảm giác như bị lưỡi đao phốt qua.

- Chỉ là, nơi này không ai có bản lĩnh như vậy...

Dương Vô Tà hừ một tiếng, cũng không biết là cười hay thở dài, nói thêm một câu:

- Dĩ nhiên cũng bao gồm cả ta.

Lúc này, đám người Thương Sinh Thạch truyền báo, Trương Thán đã trở về.

Ôm một thiếu nữ hôn mê bất tỉnh hấp hối trở về.

fishscreen

05-03-2014, 06: 22 PM

Chương 4: Hội nghị

Một canh giờ sau, hội nghị trải qua tranh luận đã đưa ra quyết định. Vương Tiểu Thạch cùng với Ôn Bảo, Dương Vô Tà, Hà Tiểu Hà lập tức đi đến ba nơi, lại sắp xếp đám người Đường Thất Muội, Lương A Ngưu trấn thủ Kim Phong Tế Vũ lâu, đám người Chu Tiểu Yêu, Chu Đại Khối Nhi thì canh giữ ở Tượng Tị tháp, để phòng vạn nhất, tiện bề phối hợp.

Đường Thất Muội tuyệt đối là một tướng tài nói làm thận trọng, cao thâm khó lường, có hãn cố thủ Phong Vũ lâu, ít nhất có thể bảo đảm yên ổn nhất thời.

Chu Tiểu Yêu thông minh cơ trí, mặc dù đêm nay nàng luôn có vẻ mơ mơ màng màng, nhưng để nàng tạm thời thống lĩnh mọi người trấn giữ Tượng Tị tháp, có thể ứng phó với tất cả biến hóa bất ngờ. Lúc này nàng còn đi ra ngoài một chuyến, trên tay cầm theo tiền giấy và nén, khi trở về mắt lại hơi sưng, giống như đã khóc vài lần.

Lương A Ngưu và Chu Đại Khối Nhi lại là “nhân vật có sức mạnh”, bọn họ đều có thể đánh nhau.

Những người Vương Tiểu Thạch dẫn theo lại là trọng tướng của Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Ôn Bảo là một người luôn biến lời sâu nghĩa xa thành chuyện hài hước.

Dương Vô Tà luôn là cố vấn của Phong Vũ lâu.

Vào thời điểm khẩn trương này, Vương Tiểu Thạch có hành động dĩ nhiên là trọng đại lớn lao. Hãn lại tìm Hà Tiểu Hà đến, không để ý đến hiềm khích lúc trước, càng khiến Hà Tiểu Hà cảm động khó tả.

Trước tiên bọn họ đi đến một nơi, Phát đảng Hoa phủ.

Giữa đêm bọn họ mời Hoa Khô Phát ra ngoài.

Hoa Khô Phát thiếu ân tình của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch đến nhờ y giúp đỡ, y nhất định sẽ đi.

Sau đó bọn họ đi đến một nơi khác, Mộng đảng Ôn trạch.

Bọn họ cũng mời Ôn Mộng Thành.

Ôn Mộng Thành cũng thiếu nhân tình của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch đưa ra yêu cầu, y nhất định sẽ đáp ứng.

Sau bọn họ cùng đi đến một nơi, phủ thần hầu.

Cần phải đi qua đường lớn Hoàng Khố, phía bắc lầu Tam Hợp, phía nam hẻm Ngõa Tử, thông qua đường Thống Khố, cuối đường vòng vào hẻm Khố Thống.

Phủ Gia Cát thần hầu danh động thiên hạ, đứng ở đó không hề nguy nga lộng lẫy, cũng không quá xa hoa rộng rãi, chỉ có vẻ cổ, có vẻ xưa, cùng với rất có vẻ khí phái.

Hôm nay, trong phủ thần hầu lại truyền ra tiếng tranh luận.

Nguyên nhân là vì Vương Tiểu Thạch dẫn theo Dương Vô Tà, Hà Tiểu Hà, Ôn Bảo, Hoa Khô Phát, Ôn Mộng Thành cùng đến gặp Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh lập tức cùng với Ca Thư Lân Tàn, Đại Thạch Công tiếp kiến bọn họ tại Lý Hạ Qua Điền các.

Trên thực tế, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bồ cũng rất lưu ý đến tình hình của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu tối nay tại khu vực Thiên Tuyền sơn.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện, là một đêm kinh sư gió mây biến sắc.

Có điều, sau khi “náo động” vừa mới ổn định lại, Vương Tiểu Thạch lại nửa đêm tới thăm (còn dẫn theo thủ lĩnh của hai đảng Phát và Mộng), điều này khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Lần này Tứ Đại Danh Bồ không tham dự hội nghị, nhưng Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết đều tập hợp đầy đủ.

Bọn họ đều hiểu tình cảnh của Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đều biết chuyện của Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu.

Bọn họ ở Văn Manh hiên cách Lý Hạ Qua Điền các một vách tường, thương nghị làm cách nào để giúp Vương Tiểu Thạch cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Bọn họ là công sai, đương nhiên không tiện trực tiếp nhúng tay vào chuyện cướp pháp trường.

Dùng công luận công, bọn họ không bắt người cướp phạm nhân hành quyết, đã là không làm tròn bốn phận rồi.

Có điều, hai người Đường, Phương đánh hoàng đế và thừa tướng, mặc dù hơi hoang đường, nhưng chuyện hai người Phương, Đường làm khiến lòng người thiên hạ sáng khoái, cũng đánh những kẻ đáng đánh nhất trên đời.

Xét về điểm này, Phương, Đường chẳng những không nên bị trừng phạt, thậm chí nên được khen thưởng mới đúng.

Nhưng chuyện này đương nhiên là không thể.

Hiện nay, công khai áp giải hai người đến đầu phố chém đầu như vậy, rõ ràng là có mục đích khác.

Đây nhất định là do Thái Kinh đứng sau màn giật dây.

Càng như thế, tất cả hành động của nhóm người mình càng phải cẩn thận, không để trúng kế của Thái Kinh, còn làm liên lụy tới thanh danh một đời của Gia Cát thế thúc.

Bọn họ đương nhiên cũng không thể ngồi yên không đếm xỉa.

Nhưng thật đúng là bó tay chịu chết, lực bất tòng tâm.

Bọn họ chỉ muốn đứng ở lập trường của “đạo nghĩa”, giúp đỡ một cách “hợp pháp”.

Đang lúc thảo luận, bọn họ chợt nghe được vài câu đối thoại (bọn họ đều không cố ý nghe, cũng không cố gắng để nghe, nhưng thỉnh thoảng lại có vài câu đối thoại đứt quãng truyền vào đôi tai có thính giác cực cao của bọn họ, thường là không đầu không đuôi, khó hiểu tường tận).

- Cháu biết gần đây trong phủ thế thúc có một người khách như vậy... chúng cháu muốn... (đó là giọng nói của Vương Tiểu Thạch).

- Cái gì? (đây là Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành đồng loạt thốt lên)

- Các người thật sự muốn tìm y? (giọng nói của Gia Cát tiên sinh hơi kinh ngạc)

- Bất đắc dĩ. (Bốn chữ này nói rất trầm trọng, cũng rất có lực, là Dương Vô Tà nói)

.....

Sau đó một hồi lâu đều nghe không rõ, đương nhiên bọn họ cũng không cần thận lắng nghe.

Nhưng những lời đối thoại vừa rồi nghe được đã khơi dậy lòng hiếu kỳ, cho nên bốn người cũng khó kiềm chế thỉnh thoảng “lưu ý” đến nội dung cuộc nói chuyện tại Lý Hạ Qua Điền các.

Có điều không phải lúc nào cũng nghe thấy, mà là phần lớn thời gian đều chẳng nghe được gì.

- Tốt nhất vẫn không nên hành động... (Gia Cát tiên sinh)
- Cháu là bất đắc dĩ, cũng chỉ đành như vậy. (Vương Tiểu Thạch)
- Thái Kinh cũng đang chờ cháu. Cháu làm như vậy sẽ liên lụy đến các hảo hán Tượng Tị tháp, Phong Vũ lâu cùng với hai đảng Phát và Mộng. (Gia Cát)
- Cháu chỉ sợ liên lụy... cho nên xin sư thúc phối hợp... (Vương Tiểu Thạch)
- Ủ, chuyện này có lẽ được... nhưng cháu chỉ có một khoảng thời gian... nếu có gặp phải, ta sẽ cố gắng giúp cháu nghĩ vài biện pháp... (Gia Cát)
- Cảm ơn sư thúc! (Vương Tiểu Thạch)

Cảm ơn cái gì?

Lúc này, bốn vị danh bổ có thể nói là hiếu kỳ đến mức không hơn được nữa. Nhưng về sau lại nghe không rõ.

Lần thứ ba đối thoại càng ngắn, càng ít, càng vội vã.

- Cháu và y có quen biết sao? (Gia Cát)
- Khi cháu đang chạy trốn, từng may mắn quen biết y, lại được y vì nghĩa cứu giúp, tránh khỏi mai phục ở khu vực khe Hồ Vĩ... (Vương Tiểu Thạch)
- Ồ, hóa ra là cố nhân, vậy thì dễ hơn rồi...
- Cháu còn muốn mượn sư thúc một vật.
- Nói đi.
- Một cây cung, ba mũi tên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Một cây Xạ Nhật thần cung, ba mũi Truy Nhật thần tiễn.

Lúc này giọng nói đã rất rõ ràng.

Nguyên nhân là vì Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch đã chậm rãi đi ra.

Đáng chú ý là chỉ có hai người Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch, còn những người khác vẫn ở lại Lý Hạ Qua Điền các không ra ngoài.

Bọn họ đi qua Văn Manh hiên.

Tứ Đại Danh Bồ lập tức chấp tay chào.

Gia Cát khẽ vuốt cằm, mày trái nháy ba lần, môi hơi nhếch lên, tay trái khẽ chạm vào tai phải, dái tai của y vừa trơn vừa dày, đã dài lại trắng.

Vương Tiểu Thạch cũng chấp tay đáp lễ.

Bọn họ không nói gì.

Bốn vị danh bồ trông thấy hai chú cháu này đi qua Văn Manh hiên, đi về một nơi dành cho khách quý khác của phủ thần hầu, đó là Lục Nguyệt Phi Sương tiểu trúc.

Hai người bọn họ đến nơi đó làm gì?

Bốn vị danh bồ có phần đoán trúng, có phần cũng không biết đoán trúng hay không, có người đoán trúng nhưng không hiểu, có vị đã hiểu nhưng đoán không trúng.

Bọn họ đành phải tiếp tục thương nghị, làm thế nào để giúp đỡ quần hiệp “một tay”, nghĩ cách cứu hai người Đường, Phương.

Pháp quy chưa chắc đã hợp lý.

Hợp lý chưa hẳn đã là pháp luật.

Bốn danh bồ cảm thấy rất mâu thuẫn vì “pháp lý khó vẹn toàn”, thậm chí đau khổ vì “tình lý khó dung hòa”.

Trong lúc mọi người đang thảo luận, thậm chí là tranh luận, đột nhiên một cái bóng lướt nhanh qua trước hiên, chợt lóe lên rồi biến mất.

Ánh mắt của Tứ Bồ cực nhanh, đã nhận được bóng người kia.

Vương Tiểu Thạch!

Trên lưng hằn đường như còn đeo một vật.

Gần như cùng lúc, trong Lục Nguyệt Phi Sương tiểu trúc bỗng nghe có người hô lớn:

- Không hay rồi, không hay rồi, có người ám sát tiên sinh!

fishscreen

11-03-2014, 10: 09 PM

Chương 5: Hội đàm

Sáng nay có sương.

Sương nồng.

Sương nồng đến mức lúc hắt hơi cũng không thể thổi đi những hạt phấn cách chớp mũi hai tắc, lúc ngáp lại giống như hút vào một chùm bông vải ướt.

Bên trong hoàng cung cũng mờ mịt sương mù, chỉ có điều, sương mù giữa tường hoa khắc rồng vẽ phượng, sơn vàng khảm bạc, lại phản chiếu một màu xanh nhạt.

Hôm nay Thái Kinh dậy rất sớm.

Bình thường hần sẽ không dậy sớm như thế, cũng không cần dậy sớm như vậy. Nguyên nhân chủ yếu là vì chẳng có lý do gì để khiến hần dậy sớm.

Thiên tử chắc chắn còn dậy trễ hơn hần, có lúc thậm chí còn không thèm dậy, nằm trên giường rồng trần trọc lăn lộn cả buổi mới thôi.

So với hoàng đế, thừa tướng như hần xem như đã đủ siêng năng chăm chỉ, nhần nhục chịu khó rồi.

Vả lại, hôm qua hần đã tốn không ít tinh lực trên người hai cô nương còn nguyên vẹn, nhưng vẫn rời giường từ sáng sớm.

Bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt, cũng là một ngày trọng đại.

Vừa nói đến “nhậm lao nhậm oán” (nhần nhục chịu khó), Nhậm Lao và Nhậm Oán thật sự đã đến, bọn họ chờ ở bên ngoài đã lâu.

Thái Kinh tiếp kiến bọn họ.

Hần dẫn theo Đa Chỉ Đầu Đà, Thiên Hạ Đệ Thất cùng với hai đứa con trai của hần tiếp kiến Nhậm Lao, Nhậm Oán, còn có minh chủ Thiên minh Trương Sơ Phóng, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức.

Hần đang nghe bọn họ báo cáo những tin tức cả đêm không ngủ điều tra nghe ngóng được.

Nhậm Lao kể lại tường tận tình hình trận chiến tối qua giữa Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả cuối cùng dĩ nhiên là Bạch Sâu Phi

chết, Tô Mộng Châm mất mạng, Lôi Thuần rút lui, Vương Tiểu Thạch trở thành lâu chủ của Phong Vũ lâu và tháp chủ của Tượng Tị tháp.

Thái Kinh nghe rất cẩn thận.

Hắn nghe xong, trên mặt không lộ vẻ hài lòng, cũng không có bất mãn.

Hắn chỉ lạnh nhạt nói:

- Vương Tiểu Thạch à? Hắn thật là uy phong. Có điều, ta thấy hắn làm lâu chủ, tháp chủ gì đó, thoải mái được một ngày nửa buổi thì cũng đủ dâng hương lễ tạ rồi.

Sau đó hắn lại hỏi xem hôm qua người của Tượng Tị tháp, hai đảng Phát và Mộng, Kim Phong Tế Vũ lâu có hành động khác thường nào không.

Lúc này do Trương Sơ Phóng báo cáo.

Hắn đã phái không ít đệ tử của Thiên minh, suốt đêm giám thị người ba phía này, kết quả chủ yếu thu được là:

Tối hôm qua, Phong Vũ lâu triệu tập hội nghị cả đêm, nhân thủ Tượng Tị tháp có điều động lớn, hơn nữa còn nhiều lần và vội vã.

Vương Tiểu Thạch từng đến Phát đảng Hoa phủ và Mộng đảng Ôn trạch, còn mời thủ lĩnh hai đảng ra ngoài.

Thái Kinh nghe xong, khóe miệng nhếch lên từng chút, từng chút, cuối cùng nở nụ cười hài lòng, tiếp đó mới hỏi:

- Sau đó bọn họ đi đâu?

Lúc này đến phiên trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức trả lời:

- Phủ thần hầu.

Thái Kinh vuốt râu cười, gật đầu hiền hoà nói:

- Hắn đi tìm Gia Cát à? Vậy thì đúng rồi.

Diệp Bác Thức hừ một tiếng nói:

- Hoá ra Vương Tiểu Thạch định đến chỗ Gia Cát lão nhi xin cứu binh.

Thái Kinh hí mắt cười nói:

- Là Gia Cát tiên sinh, hoặc gọi là Gia Cát Chính Ngã, Gia Cát Tiểu Hoa cũng không sao.

Diệp Bác Thức kiên trì (nịnh hót):

- Tôi ghét lão bất tử Gia Cát giả tạo này, cho nên mới gọi hắn như vậy.

Thái Kinh lại cười đĩnh chính:

- Là Gia Cát tiên sinh. Không nên gọi ngoại hiệu, càng không nên đặt cho hắn một đồng danh hiệu khó nghe. Muốn đấu với một người, không cần bắt đầu từ danh hiệu, như vậy thì quá ngây thơ. Muốn đấu với hắn, phải khiến cho hắn thất kinh vô thần, bất ngờ không kịp đề phòng, tốt nhất là tịch biên gia sản diệt tộc, mới xem là thắng lợi. Chúng ta không đấu loại trò chơi nhỏ, không tổn thương được người, không làm tức chết người này.

Diệp Bác Thức ngăn người, lúc này mới khom người nói:

- Vâng. Bác Thức hiểu biết nông cạn, được chỉ bảo xin ghi nhớ trong lòng. Nhưng tên tiểu nhân Gia Cát này vốn không phải là đối thủ của tướng gia, bị chặt đầu chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lúc nói chuyện hắn vẫn có vẻ ngạo mạn.

Thái Kinh mỉm cười hỏi:

- Sau đó thì sao?

Diệp Bác Thức sững sốt:

- Sau đó?

Thái Kinh kiên nhẫn hỏi:

- Sau khi Vương Tiểu Thạch tiến vào phủ thần hầu thì sao?

Diệp Bác Thức xấu hổ nói:

- Chuyện đó tôi... tôi lại không theo tiếp. Tôi cho rằng bọn chúng... nếu Vương Tiểu Thạch đã trốn vào phủ thần hầu, giống như rùa rúc vào mai, nhất thời chắc sẽ không...

Thái Kinh cười.

Hắn vừa cười, Diệp Bác Thức chỉ cảm thấy không rét mà run, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

- Đoạn sau còn đặc sắc hơn đây.

Hắn quay sang hỏi Đa Chỉ Đầu Đà:

- Người hãy nói xem.

- Vâng.

Đa Chỉ Đầu Đà cung kính khom người nói:

- Hai canh giờ trước, trong phủ thần hầu truyền ra tin tức Vương Tiểu Thạch ám sát Gia Cát tiên sinh, nghe nói còn cướp đi Xạ Nhật thần nỏ và ba mũi thần tiễn.

Diệp Bác Thức há hốc mồm, kinh ngạc không thôi, sự tình phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thái Kinh ung dung cười, lại ung dung hỏi:

- Hình như đây không phải lần đầu tiên Gia Cát tiên sinh bị người ta ám sát.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Lần trước hắn quả quyết bị người khác ám sát, diện tấu thánh thượng, vu oan là do tướng gia sai khiến.

Thái Kinh nói một cách xa xăm:

- Hình như Vương Tiểu Thạch cũng không phải lần đầu ám sát người khác.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Lần trước cũng nghe nói là hắn ám sát Gia Cát tiên sinh, kết quả người chết lại là Phó Tông Thư.

Thái Kinh đưa tay nâng chén, hớp một ngụm trà:

- Người thông minh thật sự, sẽ không dùng một kế hai lần.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Có điều, lần này Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch hình như đang dùng lại kế cũ.

Thái Kinh buông chung trà xuống:

- Cho nên, dù là bình mới rượu cũ, trong đó nhất định cũng có ý mới.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Gia Cát vốn gian trá, chỉ có tướng gia đoán trước mọi việc.

Thái Kinh bỗng nghiêng đầu hỏi:

- Tiêu nhi.

Thái Tiêu vội vàng lên tiếng:

- Phụ thân.

Thái Kinh nói:

- Nói thử xem hôm nay Gia Cát thần hầu vốn nên ở đâu?

Thái Tiêu vội nói:

- Hôm nay Gia Cát Tiểu Hoa vốn phải hầu hạ thánh thượng đến Thái miếu lễ bái dâng hương.

Thái Kinh “ừ” một tiếng, liếc sang Diệp Bác Thức:

- Có biết vì sao bên cạnh thánh thượng cao thủ như mây, nhưng vẫn chọn Gia Cát Chính Ngã đi theo đến Thái miếu không?

Diệp Bác Thức ngờ ngàng.

Đa Chỉ Đầu Đà vội chấp tay nói:

- Thái sư thần cơ, xin nghe ý hay.

Thái Kinh lạnh nhạt nói:

- Là do ta năm lần bảy lượt băm tấu với hoàng thượng, gần đây kinh sư không yên ổn lắm, nếu thánh thượng muốn đến Thái miếu, nên gọi đệ nhất cao thủ trong kinh là Gia Cát hầu hạ bên cạnh, như vậy mới an toàn.

Thái Thiệu ở bên cạnh tiếp lời:

- Vạn tuế gia nghe vậy, còn khen phụ thân biết nhường nhịn vì nước, coi trọng hộ giá, không có tư tâm, quả là nhân tài của triều đình.

Thái Kinh liếc nhìn Thái Thiệu một cái.

Thái Thiệu lập tức không dám nói nữa.

Thái Kinh hỏi ngược lại:

- Biết tại sao ta lại làm như vậy không?

- Chuyện này...

Thái Thiệu ghen lời một lúc:

- Con không hiểu. Gia Cát Chính Ngã thực ra có tài đức gì? Hắn có thể bảo vệ được thánh thượng, không phải toàn nhờ vào phụ thân sao.

Đa Chỉ Đầu Đà lại nói:

- Thiên chất ngu dốt, không dám đoán bừa.

Thái Kinh nở nụ cười:

- Người nói như vậy, chính là trong lòng đã có suy đoán rồi, nói nghe thử xem.

Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà mới ngẩng đầu, cặp mắt hiện lên vẻ sắc bén:

- Hôm nay võ lâm kinh sư xảy ra chuyện lớn, Gia Cát càng rời xa kinh sư thì càng khó điều động.

Thái Kinh khẽ liếc hắt một cái, chỉ nói một chữ:

- Đúng.

Sau đó lại bảo:

- Nói tiếp đi.

Đa Chỉ Đầu Đà hơi do dự:

- Chuyện này...

Thái Kinh không nhịn được nói:

- Người cứ nói không sao cả.

Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà mới vâng lệnh nói:

- Nếu như Gia Cát không đi, đó là kháng chỉ, có thể bị hỏi tội chém đầu; còn nếu hắt bị ám sát, có thể mượn cớ bị thương không thể hầu hạ thánh thượng, vẫn có thể ở lại kinh sư, đứng sau màn điều khiển tất cả.

Thái Kinh cười một tiếng, đặc ý nói:

- Lão hồ ly Gia Cát Tiểu Hoa này, đúng là càng già càng tinh ranh.

Sau đó hắt nhìn về phía Nhậm Oán.

Lúc này Nhậm Oán mới nói:

- Một canh giờ trước, Gia Cát tiên sinh trên người quần băng, thông qua Nhất Gia tiến vào trong cung, chỉ đợi sau khi thánh thượng tỉnh lại sẽ lập tức đến diện thánh, bẩm báo chuyện bị ám sát.

Thái Kinh cười lớn, dáng vẻ rất đặc ý:

- Lão bất tử này càng ngày càng biết làm trò.

Hắn đoán trúng, bởi vì đối thủ là cao nhân như vậy, cũng khiến hắn cảm thấy hưng phấn, nhất thời quên mất vừa rồi hắn đã nói không nên ở sau lưng chửi mắng danh hiệu của người khác.

Diệp Bác Thức từ lúc này cho đến khi tan họp cũng không dám ngẩng đầu lên lần nữa.

Thái Kinh ngưng cười, nói với Đa Chỉ Đầu Đà:

- Chuyện hôm nay vẫn giao cho người thu xếp. Trong vòng một ngày, chúng ta phải làm tan rã đám nghịch tặc cặn bã trong võ lâm đối địch với chúng ta.

Đa Chỉ Đầu Đà tinh thần phấn chấn:

- Tuân lệnh.

Thái Kinh lại đưa mắt hỏi:

- Bên phía Tập đoàn Hữu Kiều có động tĩnh gì không?

Câu này không ai trả lời.

Cũng không ai trả lời được.

Chỉ có Nhậm Oán lên tiếng:

- Theo ty chức quan sát được, bọn họ hành tung bí hiểm, nhưng khẳng định rất chú ý đến tình hình hiện nay.

- Chuyện này đương nhiên.

Thái Kinh hừ một tiếng nói:

- Cả già lẫn trẻ, chờ đợi ngày này đã lâu rồi.

Hắn híp mắt lại, giống như có hai con rồng trong mắt:

- Dù sao, pháp trường hôm nay sẽ do hai tên già trẻ tới giám sát chém đầu.

Nhậm Oán đột nhiên nói:

- Ty chức còn có một suy nghĩ.

Thái Kinh rõ ràng rất coi trọng Nhậm Oán, lập tức hỏi:

- Cứ nói không sao.

Hắn thích tìm một số người tới, nghe thử (nhưng chưa chắc tiếp thu) ý kiến (và ca ngợi) của bọn họ, sau đó thừa dịp này quan sát người bên cạnh xem

có trung thành hay không, có thể giao phó trọng trách hay không, có cần diệt trừ tức khắc hay không...

Đối với hãn, kết quả hội đàm chưa chắc đã quan trọng (hãn thường thường đã sớm có quyết định), nhưng quá trình lại rất vui vẻ, rất kích thích, rất thú vị.

Lúc này Nhậm Oán này mới nói ra ý kiến:

- Tôi thấy, Bát Đại Dao Ngũ rất vâng lời Phương hầu gia, e rằng lòng trung thành với tướng gia ngài...

Hãn không nói tiếp.

Thái Kinh đương nhiên hiểu được.

Có một số lời không cần nói rõ, có một số chuyện cũng không phải chỉ dùng lỗ tai để nghe.

Trong số những người này, Nhậm Oán luôn rất ít nói, nhưng lời nói đều rất quan trọng. Ngoài ra, một người khác gần như hoàn toàn không nói lời nào là Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù hãn có nói hay không, hãn ở nơi nào, hãn đứng ở phía nào, đều có sức ảnh hưởng rất lớn.

- Biết rồi.

Thái Kinh nghe được cũng không biến sắc, chỉ dặn dò:

- Chúng ta về biệt thự Biệt Dã trước.

Bỗng nhiên, hãn dường như rất chú ý an ủi Diệp Bác Thức:

- Nghe nói thúc phụ của ngươi là Diệp Vân Diệt đúng không?

Thân thể Diệp Bác Thức run lên, quỳ xuống, dập đầu như già tởm:

- Tướng gia tha tội, tướng gia thứ tội! Diệp Thần Du đúng là thúc phụ của tiểu nhân, nhưng nhiều năm không lui tới, tiểu nhân nhất thời quên bầm báo với tướng gia, sơ suất lơ là, quả thật không cố ý, xin tướng gia đại nhân đại lượng...

Thái Kinh cười, bảo người đỡ Diệp Bác Thức gần như phát điên dậy, mỉm cười ôn hòa nói:

- Ngươi hoảng sợ cái gì? Ta không trách ngươi. Ta chỉ cần ngươi lập tức gọi hãn tới... Biết đâu, hiện nay kinh sư xảy ra nhiều chuyện, võ công của hãn

cao cường, nếu bàn về quyền pháp thì đương thời khó ai so sánh được, trừ khi là Lý Liễu Triệu sống lại. Hẳn có thể giúp ta một tay, nói không chừng...

Diệp Bác Thức đổ cả mồ hôi lạnh và mồ hôi nóng, lúc này mới bắt đầu thả lỏng.

- Sương mù thật dày...

Thái Kinh chớp tay nhìn cửa sổ, rất có ý thơ.

Xem ra hẳn lại muốn ngâm một bài thơ, vẽ một bức họa, hoặc là viết một chữ sảng khoái hả hê...

Có lẽ, khi trời cao đã giao cho người một tờ giấy trắng, người phải dùng chữ viết hoặc tranh vẽ mà người thích nhất, có thể đại biểu cho người nhất để lấp đầy nó, hơn nữa trừ khi người cố ý muốn để trắng, nếu không thì nên quý trọng mỗi không gian, lãng phí là gây nghiệp với chính mình.

Thái Kinh chính là như vậy, hẳn là người như vậy.

Giết người viết thơ hay, máu chảy như thư họa.

Hôm nay, sáng nay, kinh thành quả thật sương nồng, sương dày, sương lớn.

Tất cả đều nhìn không rõ.

Trong thành, có lẽ rất nhiều người vẫn còn chưa tỉnh ngủ, còn đang trong mộng?

Chỉ là bây giờ mộng đã tỉnh hay chưa?

fishscreen

19-03-2014, 08: 34 PM

Chương 6: Cơn say không tỉnh

Buổi sáng.

Có sương.

Lão Công Công vẫn đang bóc đậu phộng, nhai đậu phộng.

Một tiếng “rộp” vang lên, hẳn rất thích nghe loại âm thanh giống như cắn vào sinh mạng này, hơn nữa còn xuất phát từ trong miệng, giữa răng của hẳn.

Mặc dù hẳn biết ăn đậu phộng sẽ mang đến xui xẻo, dù không phải thì bên khóe miệng quai hàm cũng sẽ mọc mụn, nhưng hẳn vẫn thích ăn, không thể cai được.

Đến sau này, nếu đã không cai được, hẳn cũng không cai nữa.

Giống như uống rượu vậy.

Say là một loại cảm giác tốt.

“Túy hương lộ ổn nghi tần đáo, thử ngoại bất kham hành.” (1)

Thậm chí hẳn hi vọng có thể say không tỉnh.

Bởi vì không cai được đậu phộng và rượu, hẳn dứt khoát dùng khả năng quan sát vốn có của mình, “phát minh” ra một lý luận.

Rất nhiều người uống rượu, say rượu bị chết sớm, chết bất đắc kỳ tử, nhưng người không uống rượu cũng chết bất ngờ, chết trẻ giống như vậy, do đó thân thể có tốt hay không vốn chẳng liên quan gì đến chuyện uống rượu.

Cho nên, tại sao hẳn lại không uống rượu? Sáng nay có rượu sáng nay say. Hẳn là một thái giám, đã mất đi cơ hội hái hoa, chẳng lẽ ngay cả uống mấy chung rượu nhạt cũng phải hạn chế sao?

Không.

Người chỉ có một đời.

Một đời này của hẳn cũng không phải chỉ chịu khổ chịu tội.

Sáng nay hẳn mặc quan phục của cung đình, đội mũ khoác lụa, càng hiện rõ mày rậm tóc bạc, mặt hồng râu trắng, không giận mà uy, tướng mạo trang

nghiêm.

Hôm nay là một ngày quan trọng, nhưng hăn vẫn uống rượu, vẫn ăn đậu phộng.

Bởi vì trong lòng hăn có một ngọn lửa, một ngọn lửa dập không tắt.

Trên đời rất ít người có thể dập tắt ngọn lửa này trong lòng hăn.

Rất ít, nhưng không phải là không có.

Phương Ứng Khán, Phương tiểu hầu gia là một người trong số đó.

Hôm nay hăn cũng phải tới.

Hăn không thể không đi, bởi vì Thái Kinh đã cầu xin thiên tử, hạ chiếu muốn hăn và Phương tiểu hầu gia giám sát chém Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu. Hai người Đường, Phương là người trong giang hồ, còn mình và Phương hầu gia cũng xuất thân từ võ lâm, vừa vận “dùng võ lâm chế võ lâm”, “dùng giang hồ trị giang hồ”, phù hợp với thân phận pháp lý. Hừ.

(Thái Kinh muốn chúng ta làm ác nhân.)

(Hơn nữa còn là đại ác nhân đặc tội với anh hùng hào kiệt trong thiên hạ.)

(Lỡ may xảy ra chuyện gì, oan ức này còn đổ hết lên người.)

(May mắn là người gánh chịu oan ức này không chỉ có một mình hăn.)

(Còn có Phương Ứng Khán.)

Phương Ứng Khán quả nhiên đã đến.

Kỳ quái là hôm nay hăn không mặc bộ áo bào màu trắng quen thuộc, mà thay bằng một bộ áo bào màu đỏ rực rỡ chói mắt, dùng dây lưng màu đen buộc chặt.

Hôm nay hăn cũng là phó giám trạm tại pháp trường.

Mặc dù hai người bọn họ đều biết, có người khác đang nhìn chăm chăm theo dõi công việc giám trạm của bọn họ.

- Chúng ta làm trò khỉ cho người ta xem nhỉ.

Phương Ứng Khán mĩa mai:

- Đêm qua phong phong vũ vũ, trong Phong Vũ lâu không một ai dễ chịu, có điều hôm nay chúng ta cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Mễ Thương Khung cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn cảm thấy hôm nay thần sắc của Phương Ứng Khán có phần nóng nảy, rất khác với tính tình ôn hòa thường ngày.

- Thời gian này hiếm khi thấy sương dày như vậy.

Mễ công công mỉm cười vuốt râu nói:

- Hôm nay có lẽ những nhân vật có thể lực trong thành đều không nhàn rồi.

Phương Ứng Khán liếc nhìn Mễ công công, không nói gì, chỉ mời rượu.

Mễ Hữu Kiều đương nhiên uống rượu.

Cho dù không ai mời hắn, hắn cũng sẽ tìm cơ hội uống rượu.

Phương Ứng Khán cũng ngửa cổ uống hết rượu trong ly, còn dùng tay áo bào màu đỏ lau khóe miệng.

Chuyện này cũng không giống tác phong bình thường của hắn lắm.

Cho nên Mễ công công hỏi:

- Ngài... không có chuyện gì chứ?

- Không có.

Phương Ứng Khán trả lời rất nhanh.

- Chỉ là... hôm nay lại có xung động muốn giết người.

Mễ Thương Khung ngăn người. Điều này cũng không giống như tính tình thường ngày của Phương tiểu hầu gia, không phải là hắn không giết người, chỉ là luôn giết người không thấy máu, hơn nữa quen mượn đao giết người.

- Có điều.

Mễ Hữu Kiều không nhịn được vẫn khuyên một câu:

- Tình hình hôm nay, có thể bớt giết người một chút, là có thể bớt đắc tội với nhân vật võ lâm, hảo hán giang hồ.

- Chuyện này ta hiểu được, hôm nay chúng ta chỉ có thể xem như cờ hiệu mà thôi.

Thần sắc Phương Ứng Khán vẫn mang theo vẻ bức bối không kiềm nén được:

- Đôi khi, con người luôn thích giết vài kẻ đáng ghét, nhìn thấy máu chảy thành sông, nhìn thấy gian dân giết chóc... Chẳng lẽ ngài không có sao? Không có?

Có.

Mễ Thương Khung rất hiểu dự vọng như con dã thú trong lòng mình. Hắn không phải từ nhỏ đã vào cung làm thái giám, mà là tại thời kỳ từ thiếu niên đến thanh niên bị người ta bắt ép vào cung. Bởi vì tiên đế thích tướng mạo của hắn, hạ lệnh thiến, vì vậy hắn mới thành thái giám, cả đời trải qua như thế. Thế nhưng, cảnh ngộ này lại khiến hắn không giống như những thái giám bình thường, hắn từng có nữ nhân, từng có dự vọng (hiện giờ vẫn còn một phần sót lại trong lòng hắn), thậm chí vẫn tiếp tục mọc râu bên mép... nhưng hắn vẫn không phải là một người bình thường. Hắn là một nội giám “không thể tham dự triều chính”, nhiều nhất chỉ có thể làm thủ lĩnh công công, nhưng hắn lại không phải thái giám bình thường...

Các loại “bất đồng” này, khiến cho hắn “khác với người thường”, càng tịch mịch và đau khổ.

Càng khiến cho trong lòng hắn có một ngọn lửa.

Càng khiến cho trong lòng hắn thai nghén một con thú.

Lửa nóng và thú.

Hôm nay, sáng sớm, hắn chỉ đi cùng với Phương tiểu hầu gia áo đỏ, ăn đậu phộng, uống rượu mạnh, đối mặt với sương mù dày đặc.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ Ô Dạ Đề của Lý Dục.

Tạc dạ phong kiêm vũ,

Liên vi tấp tấp thu thanh.

Chúc tàn lậu đoạn tần ý chấm,

Khởi toạ bất năng bình.

Thế sự mạn tùy lưu thủy,

Toán lai mộng lý phù sinh.
Tuý hương lộ ổn nghi tần đảo,
Thử ngoại bất kham hành.
Dịch thơ: (Nguyễn Chí Viễn)
Xâm xút đêm mưa gió
Tiếng thu rèm lọt lao xao
Đuốc tàn lậu cạn luân xoay gối
Ngồi dậy luống nao nao
Thế cuộc trôi theo dòng nước
Kiếp người tựa giấc chiêm bao
Làng say lối ổn năng lui tới
Chốn khác chẳng nên vào
fishscreen
19-03-2014, 08: 59 PM

Chương 7: Giấc ngủ không tỉnh

“Xuýt... phù...”

Đường Bảo Ngưu đang vươn vai.

Hắn vươn vai phồng ngực, nắm tay gần như dắm vào lồng ngực nhỏ gầy của Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu liếc hắn một cái.

Đường Bảo Ngưu lại hắt hơi.

“Ắt xì! Ắt xì! Ắt xì!”

Hắn hắt hơi một cách không hề nể nang, có một chút nước mũi và bọt bắn vào trên vạt áo của Phương Hận Thiếu.

Trước giờ Phương Hận Thiếu vốn thích sạch sẽ, hắn chỉ cảm thấy chán ghét.

- Người không cảm thấy ngay cả lúc vươn vai, hắt hơi cũng khoa trương hơn người sao?

Phương Hận Thiếu tức giận hỏi:

- Người có biết mình giống cái gì không?

- Buổi sáng mũi của ta nhạy cảm, nhất là đối với khí trời nhiều sương, lúc lạnh lúc ấm...

Nửa câu đầu Đường Bảo Ngưu nói rất đặc ý, nửa đoạn sau lại chuyển sang tò mò:

- Ta giống như cái gì? Đại nhân vật? Con voi? Con báo? Hay là Vi Thanh Thanh Thanh, Long Phóng Khiếu, Lưu Độc Phong? Cơ Diêu Hoa? Gia Cát Tiểu Hoa?

- Ta khinh!

Phương Hận Thiếu mắng:

- Người chỉ giống...

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu vươn đầu hỏi giống như dò xét.

- Người giống như...

Phương Hận Thiếu chậm rãi kết câu:

- Gad zad. (tiếng Quảng Đông, không có từ Hán Việt tương ứng nên giữ nguyên)

- Gad zad?

Đường Bảo Ngưu nhất thời không hiểu ý.

- Ý của nó chính là con gián.

Phương Hận Thiếu chỉ sợ hắn nghe không hiểu, lập tức bổ sung, giải thích, suy diễn và chú thích:

- Ta nói người giống như con gián đáng ghét đáng khinh, vương tay vương chân.

Đường Bảo Ngưu lại không tức giận.

Hắn vuốt cằm, lăm bằm một câu.

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu hỏi.

Đường Bảo Ngưu lại lăm bằm mấy câu.

Phương Hận Thiếu càng tò mò.

Con người vốn là như vậy, càng nghe không rõ thì lại càng muốn nghe, còn vừa bắt đầu đã nghe rõ thì lại không cảm thấy hứng thú.

Phương Hận Thiếu càng là người như vậy, cho nên hắn kháng nghị:

- Người muốn nói gì thì nói rõ ra, đừng ở sau lưng lăm bằm mắng người, đó là hành vi của đàn bà vô tri.

Đường Bảo Ngưu cười ngây ngô, há miệng rộng, nói:

- Ta nói là, cảm ơn lời ca ngợi của người.

Phương Hận Thiếu không tin hỏi:

- Thật sao?

Đường Bảo Ngưu đáp:

- Thật.

Phương Hận Thiếu lại hoài nghi hỏi:

- Người thật sự nói như vậy?

Đường Bảo Ngưu thật thà nói:

- Ta thật sự nói như thế, lừa người làm gì?

Phương Hận Thiếu hơi sững sốt, miệng mếu máo, gần như muốn khóc lên:

- Tại sao người lại nói như vậy?

Đường Bảo Ngưu gãi cằm:

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu giậm chân nói:

- Ngày thường người không phải như vậy. Bình thường người không tranh cãi với ta thì không được, nhất định phải mắng sống mắng chết với ta. Tại sao người không mắng? Chẳng lẽ thấy chúng ta sắp chết rồi, người lại nhân nhượng ta? Ta không cần sự nhân nhượng của người!

Đường Bảo Ngưu thở dài nói:

- Ta hiểu. Tâm tình của người không tốt, hiện giờ người sắp chết rồi, mà lại cả đêm không ngủ, tự nhiên tính tình nóng nảy, tâm tình không ổn. Làm huynh đệ, ngày thường đánh chửi không sao, lúc này cũng không ngại nhường người một lần.

- Ta không cần người nhường!

Phương Hận Thiếu không cam lòng nói:

- Tại sao hôm nay chúng ta sẽ bị xử trảm, vậy mà đêm qua người vẫn có thể ôm đầu ngủ say, còn ngày suốt cả đêm?

- Tại sao hôm nay chúng ta sẽ phải chết, vậy mà đêm qua người vẫn không ngủ chút nào?

Đường Bảo Ngưu cũng không rõ lý do, không giải thích được:

- Nếu sắp phải chết, còn không ngủ một đêm cho say, thật sự là không đáng.

- Ta không cam lòng ngủ.

Phương Hận Thiếu nói:

- Sắp chết rồi, còn chỉ biết ngủ. Ta đã dùng một đêm này suy nghĩ rất nhiều chuyện.

- Nghĩ rất nhiều chuyện, kết quả không phải vẫn chết sao?

Đường Bảo Ngưu ngơ ngẩn nói:

- Ta không nghĩ thì cũng chết như vậy, nhưng chết với tinh thần thoải mái, thần khí đầy đủ hơn một chút.

- Người thật lãnh huyết (máu lạnh), vô tình!

Phương Hận Thiếu mĩa mai:

- Đúng là đầu to không não, đầu lớn mọc cỏ!

- Người đang ca ngợi sao?

Hôm nay chẳng biết thế nào, Đường Bảo Ngưu lại không chịu tranh cãi với Phương Hận Thiếu:

- Lãnh Huyết, Vô Tình, đều là người trong Tứ Đại Danh Bổ danh động thiên hạ.

Phương Hận Thiếu hận đến ngứa răng, hận không thể cãi nhau với Đường Bảo Ngưu bảy tám trận giống như ngày thường:

- Người nói xem, chúng ta chết như vậy, rốt cuộc là nhẹ tựa lông hồng, hay là nặng tựa Thái Sơn như người xưa nói?

- Chúng ta đã đánh tể tướng chó, hoàng đế heo.

Đường Bảo Ngưu nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Nhưng cũng vô có mất đi chiếc đầu quý báu... xem ra nhẹ hơn Thái Sơn nhiều, nhưng so với lông hồng thì... cũng nặng hơn không ít... Ta cảm thấy, tương tự như thể trọng của chúng ta vậy, không nặng cũng không nhẹ, chỉ là có phần hồ đồ.

Phương Hận Thiếu ngăm ngúa thân hình của hắn, không phục nói:

- Nói như vậy, chẳng phải là xét về trọng lượng thì người nặng hơn ta nhiều.

Đường Bảo Ngưu lại “thẳng thắn thừa nhận”:

- Chuyện này... dĩ nhiên khó tránh khỏi.

Hôm qua hai người bọn họ bị Nhậm Lao, Nhậm Oán phong tỏa hết yếu huyết, muốn chết cũng không được. Nhậm Oán đang muốn dùng độc hình “Thập Lục Cái”, nhưng lại bị Thư Vô Hý ngăn cản.

Thư Vô Hý đuổi đi “Hạc lập sương điền trúc điệp tam” Nhậm Oán và “Hổ hành tuyết địa mai hoa ngũ” Nhậm Lao, nhưng cũng không thể cứu hai người Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu.

Y chỉ có thể giải huyết đạo cho hai người, lại dùng mật ngữ truyền âm nói:

- Các người đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, nơi này trong trong ngoài ngoài đều có cao thủ canh chừng, các người không trốn thoát được đâu.

Y lại khuyên bảo hai người:

- Các người cũng không cần nghĩ đến cái chết.

Đường Bảo Ngưu trố mắt hỏi lại:

- Tại sao không thể chết? Nếu bị kẻ gian giết chết, chúng ta thà rằng tự sát, có gì không được?

Thư Vô Hý nói:

- Bởi vì ngày mai, đám huynh đệ tay chân của các người nhất định sẽ nghĩ cách cướp pháp trường cứu người.

Phương Hận Thiếu nói:

- Chúng ta không muốn làm liên lụy đến bọn họ, cho nên kết thúc ở đây trước, tránh để bọn họ hi sinh.

Thư Vô Hý kiên quyết nói:

- Sai rồi.

Đường Bảo Ngưu ngờ ngác hỏi lại:

- Sao lại sai? Chẳng lẽ phải để bọn họ mất mạng vì chúng ta mới đúng? Hơn nữa, gian tướng nhất định đã có chuẩn bị, bọn họ chưa chắc đã cứu được chúng ta, chỉ uống mạng mà thôi.

Thư Vô Hý gắt lên:

- Bà nội nó, các người chỉ biết suy nghĩ cho mình, suy nghĩ một mặt. Nếu các người chết rồi, các người cho rằng bọn họ sẽ công bố ra ngoài sao? Bọn họ vẫn sẽ áp giải thi thể các người đến pháp trường, lúc đó huynh đệ bằng hữu của các người không biết nội tình, người trước ngã thì người sau lên, không phải càng bị chết oan sao?

Lúc này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu mới tỉnh ngộ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Thư Vô Hý cười nói:

- Người sống trên đời cũng không phải muốn chết là chết, phải chết một cách có ý nghĩa, chết có lý do chính đáng. Các người chết như vậy chỉ là trốn tránh, không chịu trách nhiệm, hại người không ít.

Mồ hôi trên trán Đường Bảo Ngưu chảy xuống ròng ròng. Phương Hận Thiếu hơi suy nghĩ, sau đó nói:

- Nếu như chúng ta chết, chỉ cần truyền tin đi, sẽ có thể gạt bỏ mối họa liên lụy đến các huynh đệ tay chân.

Thư Vô Hý hỏi lại:

- Làm sao truyền đi?

Phương Hận Thiếu không đáp, chỉ nhìn y.

Thư Vô Hý cười, thản nhiên nói:

- Ta à? Sau khi ta tiến vào đây thì đã bị theo dõi, sáng mai đầu của các người còn chưa rơi xuống đất, ta cũng không thể tự mình rời đi. Nếu không, chỉ sợ ta còn đầu mình hai nơi sớm hơn các người. Nói thật, ta cũng muốn thay các người đưa tin, tiếc rằng những lời ta nói ở đây cũng bị bọn họ nghe lén rồi.

Đường Bảo Ngưu lo lắng hỏi:

- Vậy có nghiêm trọng không? Bọn họ không dùng chuyện này để làm khó dễ ngài sao?

- Không làm khó dễ mới là lạ.

Thư Vô Hý cười lớn:

- Có điều, lão tử lăn lộn trên quan trường quen rồi, không sợ chuyện này. Ta chỉ khuyên các người đừng chết, không phải là hợp ý của cấp trên sao?

Muốn thêm tội cho ta, lo gì không có. Chuyện này cũng chưa tính là gì.

Sau đó y lại thành khẩn nói với hai người:

- Ta giải huyệt đạo của các người, chỉ muốn các người ngủ say một giấc, trải qua một buổi tối bình yên. Người chưa tới đường chết, không nên chết

thì tốt hơn; cho dù là đường cùng, đừng quên tuyệt cảnh cũng có thể gặp đường sống.

Trước khi đi y còn nói một câu:

- Tự thu xếp ổn thoả đi, huynh đệ, không nên khiến cho các đồng đạo dừng cảm quan tâm đến an nguy của các người phải thất vọng.

Vì vậy, hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu được giải hết huyết đạo, trải qua buổi tối này một cách “bình yên”.

Chỉ là Đường Bảo Ngưu có thể ngủ, nhưng Phương Hận Thiếu lại không thể.

Đối với bọn họ, buổi tối hôm nay, bọn họ không muốn nhìn thấy trời sáng nhất.

Giấc ngủ lần này, bọn họ không muốn tỉnh dậy nhất.

Bởi vì sau khi tỉnh lại, sẽ phải đối mặt với một “giấc ngủ không tỉnh”.

Chém đầu.

- Cả đêm nay không ngủ, ta đã suy nghĩ rất nhiều.

Phương Hận Thiếu thở dài xa xăm nói:

- Ta nghĩ đến rất nhiều người, rất nhiều chuyện. Ta vẫn chưa dốc sức, giúp đỡ Thẩm lão đại được bao nhiêu, cũng chưa từng giúp Vương Tiểu Thạch làm chuyện gì, ta thật hối tiếc.

Sau đó giọng nói của hắn càng lúc càng trầm thấp:

- Ta cũng nghĩ tới Minh Châu, nàng...

Đường Bảo Ngưu chớp chớp cặp mắt to, giống như ngây dại.

- Ta ngủ một giấc thật say, chẳng nghĩ tới gì cả...

Hắn đau lòng nói:

- Nhưng mà, người nói như vậy, lại khiến cho ta nhớ đến Chu Tiểu Yêu...

- Tiểu Yêu nàng...

Nói đến đây, đại hán Đường Bảo Ngưu tiên sinh to xác như thế lại nghẹn ngào:

- Ta còn chưa theo đuổi được cô gái này...

Sau đó hắn lại không nhận được khóc lóc om sòm, kêu trời kêu đất, dấm ngực cào gan, khóc ướt cả chiếc khăn tay xinh đẹp trong vạt áo của hắn:

- Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, chúng ta vĩnh biệt rồi...

Tiếng khóc này lại cắt đứt ưu tư và tình cảm của Phương Hận Thiếu.

Hắn trở mắt một hồi, sau đó mới hậm hực gắt:

- Con trâu này, ngay cả khóc cũng lậm tình hơn người khác!

Lúc này, tiếng chìa khóa vang lên.

Cửa đã mở.

Giờ đã đến.

Sau khi cửa mở ra, người còn chưa xuất hiện, sương mù buổi sáng đã nhẹ nhàng bước chân vào.

fishscreen

19-03-2014, 11: 17 PM

Chương 8: Đưa tiễn

Sương không tan, sương tràn ngập.

Sáng hôm nay, những quân sĩ mặc y phục chinh tề xuất phát đều cảm thấy sương mù dày đặc, se lạnh xuyên hàn.

Bọn họ đều có cảm giác như đang ra chiến trường, mặc dù bọn họ chỉ áp giải phạm nhân đến pháp trường.

Thông thường trọng phạm đều bị chém đầu vào buổi trưa.

Chọn buổi trưa, nhất là ở ngoài đường phố, bởi vì nơi đó có nhiều người, có tác dụng cảnh cáo răn đe rất tốt.

Nhưng hôm nay lại khá đặc biệt.

Đội ngũ bọn họ vào đầu giờ Mão đã áp giải phạm nhân đến pháp trường.

Bọn họ đều biết, hôm nay là một lần “chém đầu thị chúng” đặc biệt.

Bởi vì người bị xử trảm rất đặc biệt, người áp giải phạm nhân đi xử trảm cũng rất đặc biệt.

Quân sĩ nha dịch thật sự chỉ có hai mươi hai người, những người khác hầu hết là quan lớn, cao thủ đại nội và nhân vật võ lâm.

Cảnh tượng như vậy đương nhiên là không thể xem thường.

Đám quân sĩ nha dịch trong lòng thầm kêu khổ, biết chuyến này hành hình không dễ, nói không chừng đám người mình chỉ là bị đưa lên đường, có thể đầu rơi xuống đất còn sớm hơn so với người bị xử trảm.

Bọn họ đều tò mò, cũng đều không dám tò mò. Người đứng tướng quân nhân chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, không gây chuyện, không hiếu kỳ, thực ra phương pháp hiếu kỳ của bọn họ thường là dùng đao kiếm thương tên (vũ khí) để hỏi rõ ràng (chứ không phải dùng ngôn ngữ) mà thôi.

Nguyên nhân bọn họ không dám tò mò, đó là “chủ sự” hôm nay chắc chắn không phải là bọn họ.

Kể cả giám quân Đồ Cạnh và đao phủ lão Lý, e rằng hôm nay cũng không lên tiếng được.

Chủ sự hôm nay là lão thái giám râu dài, đội mũ tím, mặc áo măng bào ngồi trên lưng ngựa. Người ta gọi hắn là Mễ công công, nghe nói trong triều và ngoài triều đều rất có danh vọng, nhiều quan lớn, quyền quý, tướng sĩ và nhân vật giang hồ đều qua lại mật thiết với hắn.

Người giám trăm đi ở phía sau đội ngũ, đó là một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, ngồi trong kiệu không lộ diện.

Nghe nói hắn chính là Phương tiểu hầu gia.

Cũng nghe nói hắn mới thật sự là “báu vật” trong tập đoàn Hữu Kiều, nếu so sánh thì Mễ Thương Khung chỉ giống như chiếc hộp cất báu vật mà thôi. Ngoài trừ một già một trẻ này, còn có rất nhiều người khác mà bọn họ hoàn toàn không biết.

Nhưng cảm giác mà những người này gây cho bọn họ đều như nhau.

Sát khí.

Sát khí bùng bùng.

Nếu chỉ là giết hai người, sát khí không thể mạnh như thế, mạnh đến mức khiến cho những binh sĩ nha dịch này đi trong sương mù buổi sáng, hai chân không kìm được khẽ run lên.

Ngoại trừ lo lắng sợ hãi, bọn họ còn có đủ chuyện không hiểu.

Lúc đầu, bọn họ vâng lệnh tập hợp lại, đội ngũ tổng cộng có bốn mươi lăm người. Hiện giờ khi xuất phát, chỉ còn lại hai mươi hai người. Hai mươi ba người khác đã đi đâu?

Thực ra nghi hoặc này hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì nhóm người này vừa rời khỏi Bát gia trang không lâu, một nhóm khác lại triển khai trận thế, từ hang động Thâm Ký chinh tề đi ra. Thủ lĩnh của nhóm người đó là Long Bát, đoạn hậu là Đa Chỉ Đầu Đà, hơn nữa rõ ràng có nhiều hảo thủ võ lâm và cao thủ đại nội hơn, trong đội cũng áp giải hai chiếc xe tù Hưởng đi của bọn họ là khu vực Phá Bản môn.

Đó là một địa điểm phần hoa khác ngoại trừ khu vực hẻm Ngõa Tử.

Đao phủ lão Lý chặt đầu người, chặt đến tay cũng già rồi, da mặt già rồi, năm tháng cũng già rồi, nhưng chưa bao giờ đặc biệt và khẩn trương như

hôm nay.

Từ trước đến giờ, chỉ có phạm nhân kinh sợ chứ không phải hăn.

Chặt đầu người vĩnh viễn không cần sợ, người sợ là những kẻ sắp bị chặt đầu kia.

Nhưng hôm nay lại không giống.

Hăn nhìn ra được tình thế không tầm thường, đội ngũ áp giải tử tù này mỗi khi đi một đoạn đường, giống như đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời sẽ máu nhuộm đường dài với đám cường địch cướp tù.

Trước khi ra khỏi Bát gia trang, hăn còn không biết sẽ được phân đến đội ngũ nào (hăn “tốt” hơn một chút so với đám quân dịch khác, trước khi xuất phát cuối cùng được biết có hai đội ngũ trước sau). Nhậm Lao lại đi tới liếc hăn một cái, đánh cuộc với hăn: - Xem thử hôm nay người chặt được thủ cấp của tù phạm, hay là hai người chúng ta phải ra tay? Hoặc là người bị người ta chặt đầu trước. Người đoán thử xem?

Đao phủ Lý cũng không dám đoán. Nhiều năm qua chặt biết bao nhiêu chiếc đầu của anh hùng hảo hán, lưu manh tạp chủng, hăn dĩ nhiên hiểu được, có một số chuyện mặc dù rất muốn biết, nhưng không biết thì còn tốt hơn.

Những năm gần đây, sau khi hăn làm đao phủ, ngay cả lúc ăn cơm cũng cảm thấy một mùi máu tươi, từ từ nuốt xuống; ngay cả lúc tắm, nước do hăn từ trong giếng múc ra đổ xuống đầu, trong một thoáng nhắm mắt lại, phảng phất cũng cảm thấy mình đang tắm trong máu tươi đỏ rực.

Đầu của hăn cũng hay bị đau, đau như nứt xương mục tủy.

Hăn thường cho rằng đây là một sự báo ứng.

Hăn biết mỗi khi đưa tiễn sinh mệnh của người khác, hăn cũng đang đưa tiễn phúc phận của mình.

Từ khi hăn và cha hăn bước vào cái “nghề” này, mặc dù không ai kính trọng hăn, nhưng cũng không ai dám không sợ hăn.

Bởi vì đao trong tay hăn, đầu ở trên người kẻ khác.

Quyền sinh sát lại nằm dưới đao của mình.

Cho dù đến kỹ viện tìm vui, đám đàn bà lẳng lơ da mịn thịt trắng cũng chưa chắc dám đòi tiền hăn; cho dù đến chợ mua nửa cân thịt heo, cái tên mặt béo kia cũng không dám bớt của hăn tám lạng, có lúc còn thêm một hai lạng xem như là “mua một giao tình”.

Năm nay, không ai biết một ngày nào đó sẽ rơi vào trên lưỡi dao của ai.

Nếu như rơi vào dưới dao của hăn, tất cả đều do số mạng của mình rồi.

Hăn vùng dao là muốn đưa tiễn sinh mệnh, nhưng đưa tiễn như thế nào lại do hăn không chế, tùy ý, xuống dao ra sao cũng do hăn quyết định.

Có lúc, một dao không chết được, đầu chưa rơi xuống, người vẫn còn đang kêu, máu vẫn còn đang chảy. Quan giám trăm chưa hạ lệnh, hăn cũng ôm dao đứng nhìn, chỉ đợi máu chảy hết người mới chết.

Có lúc, một dao (có thể cố ý) chặt sai lệch, trước tiên chặt đứt một khúc xương bả vai, hoặc gọt đứt một cái lỗ tai, đủ khiến phạm nhân đau tận tim phổi, cũng đủ để hăn chịu đựng. Vì vậy, có phạm nhân bị dọa chết, có người bị đau chết.

Cũng có người bị chém ngang lưng, hăn chém một dao chia hai, nhưng người lại không chết, nhìn nửa thân dưới bị đứt, lăm bầm gần một canh giờ, máu bị khô đến đông cứng, lúc này mới đứt hơi.

Có lần hăn cố ý dùng từng dao chém một tiểu tử mới mười bảy mười tám tuổi, khiến cho cha, mẹ, ông, bà đã nuôi lớn nó từng miếng cơm nhìn thấy mà đau lòng. Lần đó hăn chém đến mềm lòng, nhưng lại không mềm tay, ai bảo người nhà của tên tiểu tử này đã từng đắc tội với giám trăm Đồ Cạnh.

Hăn chém xuống từng dao, đầu đứt một nửa, não một mảnh phía đông, một khối phía tây, chảy ra đầy đất. Người nọ sức lớn lại không chết, nằm trên mặt đất, viết rất nhiều chữ “khô” và “thảm”, nhưng các chữ đều không có đầu. Có thể là do mất đi hơn nửa đầu, cho nên chữ viết cũng không đầy đủ?

Vì vậy rất nhiều người sợ hăn, thân nhân của tù phạm đợi chém đều lấy lòng hăn. Có người đưa bạc, cũng có người mời rượu, thậm chí còn có nữ nhân đến hiến thân, chỉ cầu hăn dao nhanh lưỡi sắc, một dao đứt đầu, còn

phải lưu lại một lớp da, để người nhà của y có thể tắm liệm “toàn thân”, cầu mong “cát lợi”.

Nếu không, Lý Nhị hăn có lần lửa giận bốc lên, một đao chém xuống, đầu mình hai nơi, chiếc đầu tròn lăn ra bên ngoài, kéo theo vết máu giống như chân mèo dính máu đi lung tung khắp nơi, nhưng tìm cả buổi cũng không tìm được chiếc đầu kia.

Đến nay, chiếc đầu kia vẫn chưa được tìm thấy, không biết đã đi đâu. Người nhà của y cũng chỉ đành chôn cất tử thi không đầu, bà quả phụ của y thì khóc cả ngày, chỉ hối hận trước đó không đồng ý cho Lý Nhị hăn vui vẻ một đêm.

Nhưng hôm nay, hăn lại uy phong không nổi.

Người trong xe tù cũng không hề có ý cầu tình, thậm chí còn không thèm để hăn vào mắt.

Mà từ ánh mắt của người khác nhìn hăn, hăn ngẫm hiểu ra được.

Chặt đi, người chặt đi, một đao này chặt xuống, sau hai đao, buổi tối người không cần ngủ nữa, ban ngày cũng không cần ra đường nữa.

Toàn bộ hảo hán trong giang hồ đều đang chờ moi trái tim của người để dâng rượu.

Tù phạm này cũng không có thân nhân đến khóc lóc đưa tiễn, nhưng hăn vẫn cứ cảm thấy, trong sương mù dày đặc có rất nhiều đầu trâu mặt ngựa, tam sơn ngũ nhạc, ai tiễn ai lên đường trước hiện giờ còn khó nói.

Đương nhiên hăn cũng không dám đắc tội với loại người như Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Hăn biết, đôi tay hăn đã chém nhiều hán tử bị oan đến mức tuyết rơi tháng sáu, trong đó có không ít người bởi vì không cẩn thận hoặc quá sơ ý, khiến cho “hai Nhậm” này không vui, đến nỗi đầu mình chia lìa, oan không đường kể.

Hiện giờ hăn đã không còn cách nào khác.

Đầu phải chặt.

Hăn đành phải thấy một bước đi một bước.

Hắn tin tình cảnh của quan giám trảm Đồ Cạnh cũng tương tự như hắn.
Từ trước đến nay, quả phụ xinh đẹp, hoàng kim bạc trắng, hắn còn đòi lấy
nhiều hơn cả mình, ai bảo chức quan của hắn cao hơn mình?
Nhưng đều như nhau, trên tâm tình, hôm nay chỉ cần qua được cửa ải này,
về sau gặp phải chuyện chặt đầu, giám trảm, thà rằng từ quan mà đi, trốn
vào đồng hoang.

fishscreen

20-03-2014, 12: 34 AM

Chương 9: Màu xám lạnh

Đội ngũ đi đến pháp trường. Sương rất dày, ngay cả bốn chữ lớn “Quốc Thái Dân An” trên miếu thờ cũng không thấy rõ.

Lúc này, đám bà chủ có lẽ đều đã thức dậy ra phố mua thức ăn, mua hàng hóa, người tốt số thì có thể bảo đầy tớ gia nhân gì đó đi thay.

Kỳ quái là hôm nay dường như rất ít người, vô cùng vắng vẻ.

Hôm nay sương buổi sáng có màu xám lạnh, tụ tán nhẹ nhàng giống như linh hồn.

Tuyết vẫn không rơi xuống, hoặc là đã rơi hết trong mấy đợt tuyết lớn hôm trước rồi, hiện giờ chỉ còn lại sương mù chết người, xuất quỷ nhập thần.

Giờ xử trảm sắp đến, nhưng vẫn không có gì xảy ra.

Mễ Thương Khung vuốt vuốt râu, nhìn hàm râu vênh bạc phơ của mình, hẳn cảm thấy mình giống như sương, Phương Ứng Khán giống như mù.

Sương là thứ lạnh.

Mù là thứ sờ không thấy.

Nghĩ tới đây, một ngụm đờm đặc bỗng dâng lên cổ họng, hẳn không nhận được ho lên kịch liệt.

Kiên nhẫn nghe hẳn ho xong một trận, Phương Ứng Khán mới khẽ nhích người qua, hỏi:

- Có muốn uống chút rượu không?

Mễ Thương Khung lau nước bọt dính trên râu:

- Lúc này có thể uống rượu sao?

Phương Ứng Khán vẫn hỏi:

- Có muốn ăn chút đậu phộng không?

Mễ Thương Khung vừa nghe đến đậu phộng, giống như nghe được tiếng rộp giòn giã vang lên giữa răng khi cắn bể đậu, vì vậy không nhận được gật đầu.

Phương Ứng Khán thật sự đưa tới một nắm đậu phộng lớn. Thế là trong pháp trường xử trảm không khí ngưng đọng, sương mù bí hiểm này, lại thấp thoáng nghe được tiếng rôm rốp vỡ vụn, đó là âm thanh phát ra từ chiếc miệng đang nhai nhóp nhép của Mễ Hữu Kiều.

Mễ công công rất hưởng thụ mùi vị hạt đậu phộng... hẳn càng hưởng thụ tiếng nhai này. Bởi vì không dừng, không dứt, không ngừng có sự vật bị vỡ tan và nghiền thành bột phấn dưới hàm răng già nua của hắn, hắn cảm thấy đó là một chuyện rất có “thành tựu”.

Phương Ứng Khán có lẽ vốn đã định hỏi, hoặc là biết lúc hắn ăn đậu phộng tâm tình rất tốt (nhưng sau khi ăn xong có thể vận may rất xấu), cho nên cố ý hỏi:

- Công công, ngài nói xem bọn chúng có tới không?
- Rất khó nói. Đám người Thẩm Hồ Thiên của Thất Đại Khẩu ở xa ngàn dặm, không kịp nghe được tin tức. Đám người Lại Tiểu Nga của Đào Hoa xã cũng chưa chắc đã kịp vào kinh. Nếu muốn cứu, cũng chỉ có bọn người Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng và Kim Phong Tế Vũ lâu. Nhưng với trí tuệ của Vương Tiểu Thạch, cộng thêm lão hồ ly Gia Cát, không lý nào lại không nhìn ra đây là một cạm bẫy.

Phương Ứng Khán phát hiện ánh mắt của lão nhân này cũng có màu xám lạnh, giống như khí trời hôm nay vậy.

- Vì vậy công công cho rằng đám người Vương Tiểu Thạch sẽ không tới?
- Vừa lúc trái ngược. Bọn chúng biết rõ là cạm bẫy, sớm biết là kế sách, nhưng vẫn có thể sẽ tới. Người thông minh thường làm chuyện hồ đồ. Bọn chúng tự xưng là “hiệp”, một người khi đã khoác lên “hiệp danh”, rất khó trở mình, không thể đứng nhìn, cũng không nhẫn tâm đứng nhìn.

Sau đó hắn hỏi lại:

- Ngài nói xem hắn có tới không?

Câu trả lời của Phương Ứng Khán chỉ có một chữ:

- Tới.

Ánh mắt của hắn lại thoáng hiện lên vẻ nóng nảy hiểm thấy.

Hắn thậm chí không kịp được đột nhiên khoa tay múa chân vài cái, có tiếng vun vút, gió thổi xoèn xoẹt.

Mễ Thương Khung liếc nhìn tất cả những chuyện này, lần đầu tiên trong mắt có vẻ lo lắng.

Sắc mặt của Nhậm Lao giống như sắc phục của Nhậm Oán, cũng giống như sắc trời này và ánh mắt của Mễ công công.

Màu xám lạnh.

Hiển nhiên hắn cảm thấy lo lắng.

Đợi một hồi, thời gian “xử tử” còn chưa tới, hắn không nhịn được hỏi Nhậm Oán một vấn đề mà Mễ Thương Khung vừa mới hỏi Phương Ứng Khán.

- Sư đệ, người nói xem đám người Vương Tiểu Thạch có tới không?

Nhậm Oán không đáp chỉ cười.

Nụ cười của hắn giống như thoáng qua, người khác rất khó cảm thấy được nụ cười này.

Trong mắt của hắn không cười. Đích xác.

Bờ môi của hắn cũng không hiện ý cười. Chính xác.

Nhưng trong nháy mắt này, những nếp nhăn trên khuôn mặt da mịn thịt trắng của hắn thật sự hơi nhúc nhích. Nếu như vậy cũng xem là cười, vậy thì nụ cười này tuyệt đối là lạnh lẽo, chẳng những nham hiểm, hơn nữa còn kỳ quái, thậm chí không có ý tốt.

Nhậm Lao rất quen thuộc với nụ cười của hắn, cho nên khẳng định vừa rồi hắn đã cười.

Hắn cười cũng chính là trả lời, hơn nữa còn hỏi lại một câu:

- Hình như ngươi rất lo lắng?

Nhậm Lao vốn định lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Bởi vì hắn không dám che giấu.

Hắn dám che trời giấu phật, lừa cha gạt mẹ, bán tổ phản tông, chống lại sư môn... nhưng lại không dám che giấu Nhậm Oán.

Bởi vì căn bản không giấu được.

- Người lo lắng điều gì?

- Cao thủ quan gia, hảo thủ đại nội, mãnh tướng cầm quân... hình như đều tới rất ít, rất ít.

- Người không nhìn lầm.

Nhậm Oán lại khen một câu.

Nhậm Lao gần như cảm động đến rơi lệ, bởi vì trước mặt vị “sư đệ” còn nhỏ hơn bốn mươi tuổi này, hắn luôn luôn vừa già, vừa ngốc lại vô năng, ngay cả làm “đồ đệ” cũng không xứng.

- Nhưng mà... tại sao?

- Ta hỏi người, tối hôm qua trong trận chiến tranh giành quyền vị của Kim Phong Tế Vũ lâu, Bạch Sầu Phi tại sao lại chết?

- Bởi vì... bởi vì hắn không biết thực lực của Vương Tiểu Thạch lại mạnh như thế.

- Thứ yếu.

- Bởi vì Tô Mộng Chấm chưa chết.

- Không phải quan trọng nhất.

- Chẳng lẽ là... hắn không nên xem thường Lôi Thuần?

- Vẫn không phải là nguyên nhân chính.

“.....”

- Nguyên nhân khiến hắn thảm bại, thậm chí bỏ mạng, đó là hắn không nên để tướng gia phát giác ra hắn đã tâm quá lớn, chí khí quá cao, không thể tin tưởng, không thể coi trọng. Vì để tránh cho hắn lớn mạnh, tướng gia mới cất nhắc một nữ nhân như Lôi Thuần, để khống chế hơn, dùng cô ta để đưa Tô Mộng Chấm trở về. Đồng thời bố trí nhiều nội gian bên cạnh hắn, vào giây phút quan trọng lại bán rẻ phản bội hắn, khiến cho hắn chỉ có một con đường chết.

- Ta hiểu rồi... cho nên, Bạch Sầu Phi chết bởi kế hoạch của tướng gia...

- Chỉ là, tướng gia cũng có lúc tính toán sai lầm. Tô Mộng Châm lại tự sát, Lôi Thuần mất đi pháp bảo uy hiếp Vương Tiểu Thạch, hơn nữa quân đau thương thể mạnh, Lôi Thuần không dám hành động tùy tiện, đành phải lui thân. Kim Phong Tế Vũ lâu mới chấp tay dâng cho Vương Tiểu Thạch.

- Ta hiểu rồi.

- Người vẫn không hiểu.

- Không hiểu? Ta...

- Người không hiểu, trận đánh đêm qua và việc điều động nhân thủ sáng nay có quan hệ rất lớn.

- Đúng vậy, đúng vậy, đầu óc ta không nhanh nhạy bằng sư đệ, luôn không theo kịp...

- Hôm nay người tới chủ yếu là người trong võ lâm, có ba nguyên nhân chính, người không ngại đoán thử xem!

- Ta... ta nhiều nhất chỉ nghĩ được một khả năng.

- Người nói xem!

- Gia Cát tiên sinh trong võ lâm và cấm quân có đức cao vọng trọng, hẳn ngầm ra hiệu cho phe phái ủng hộ đừng chen chân vào vũng nước đục này, như vậy dĩ nhiên có rất nhiều cao thủ đại nội không dám nhúng tay.

- Đây đúng là nguyên nhân thứ nhất.

- Còn lại... ta không nghĩ ra được.

- Một nguyên nhân khác là, tướng gia cũng bị hoàng thượng hạn chế. Mặc dù thánh thượng nhìn giống như rất tin tưởng coi trọng Thái đại nhân, nhưng cũng âm thầm lưu ý đến động tĩnh trong cung và trong kinh. Tướng gia muốn toàn quyền điều động cao thủ trong kinh và trong cung ra tay, e rằng sẽ kinh động rất lớn, cũng không phải một mình ngài có thể một tay che trời.

- Đúng đúng đúng. Nếu không, làm sao gần đây ngài cố sức lôi kéo chúng ta, chẳng qua là muốn đuổi Chu mập mập kia xuống mà thôi...

- Tướng gia không muốn hoàng thượng quá lưu ý đến chuyện này, cũng không muốn quá lộ thực lực của ngài trong quân đội, cho nên không dám

quá trắng trợn điều động cao thủ trong quân đội.

- Như vậy, còn một lý do nữa là gì?

- Ta thấy, lần này tướng gia cố ý gây nên một trận “các môn, các phái, các bang, các hội trong võ lâm kinh sư trừ khử lẫn nhau”.

- Các môn, các phái, các bang, các hội trong võ lâm kinh sư trừ khử lẫn nhau?

- Đúng.

- Ngài... tại sao lại muốn...

- Hừ.

- Ta vẫn không nghĩ ra.

Nhậm Oán không đáp, lại nhìn trái phải, sau đó nói với hãn:

- Hôm nay, trận chiến này rất nghiêm ngặt. Không có “thông vận kim bài lệnh” do tướng gia đích thân phát ra, không ai có thể thả cho khâm phạm và cường đạo chạy thoát, nếu không thì tội ngang với cướp tù. Như vậy, võ lâm nhân sĩ trong kinh cũng chỉ có liều chết tử chiến.

Nhậm Lao nghe được, càng có vẻ khẩn trương. Hãn đương nhiên võ công cao cường, chống địch rất nhiều, nhưng những năm gần đây, sau khi vào Hình bộ và được thăng lên chức cao, đã rất ít ra tay đánh nhau, liều mạng chiến đấu trong giang hồ. Phần lớn là ám toán thành công, hoặc ở dùng hình trong xe, phạm nhân võ công có cao cũng không thể chống lại. Nhưng hôm nay, trong trận chiến này, hãn rõ ràng không thể thuận lợi như vậy.

Trong cuộc đời, cho dù huynh đệ, bằng hữu, thủ hạ có nhiều đến đâu, đôi lúc vẫn phải tự mình ra tay, liều mạng vì sự tồn vong.

Con người luôn luôn dùng sinh mệnh hữu hạn để chiến đấu với thời không vô hạn.

Vương Tiểu Thạch như thế.

Tô Mộng Châm như thế.

Bạch Sầu Phi cũng như thế.

Dù là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu hôm nay bị xử trảm, cùng với Nhậm Lao và Nhậm Oán giám trảm, tất cả đều như thế.

Đồ Cạnh và Lý Nhị cũng đang chờ.

Chờ thời khắc đến.

Chờ đợi bất ngờ.

Chờ người đến cướp pháp trường.

- Thời... gian... đến...

Đến rồi.

Đồ Cạnh mặc dù đã gặp rất nhiều tình cảnh lớn, nhưng cũng chờ đến hết hồn hết vía.

Lý Nhị mặc dù đã chặt không ít đầu của ác nhân, cũng chờ đến lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Lúc này, thời gian cuối cùng đã đến.

Phạm nhân trong xe tù đã bị áp giải ra, ép buộc quỳ xuống.

Đồ Cạnh lớn tiếng tuyên đọc tội trạng của hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, sau đó ném lệnh chém đầu xuống.

Đầu người sẽ phải lập tức rơi xuống đất.

Lý Nhị giơ đại đao, hướng lên trời múa một đường, lưỡi đao trong sương mù buổi sáng lóe lên một ánh đao, lúc này đao phủ Lý mới tay giơ chém xuống...

Nhưng hắn cũng hết sức cảnh giác, vô cùng lưu ý.

Hắn chỉ sợ đột nhiên có một món ám khí bay tới, lấy mạng của hắn, hoặc bắn vào tay và đao trong tay hắn.

Bình thường, những kẻ cướp pháp trường đều dùng một chiêu này làm “nhạc dạo”.

Cho nên hắn đã sớm đề phòng.

Hắn đã nghĩ kỹ làm thế nào để tránh khỏi món ám khí đầu tiên này, làm sao để né khỏi công kích cướp tù nhân, cùng với làm thế nào để dời sự chú ý của hung đồ cướp pháp trường... đó là nếu như thật sự có người muốn cứu hai tên khâm phạm này.

Tất cả là giả thuyết quan trọng để bảo vệ mạng sống.

Có lẽ, từ trước đến giờ chưa có người nào chém đầu người khác lại chặt vật như vậy, đã sợ ám khí đánh tới, lại sợ có người bất ngờ tập kích, thậm chí đang đợi có người cướp tù, vừa phải chấp hành lệnh xử trảm, vừa muốn giữ cái đầu trên cổ của mình.

Một mặt, hãn không thể không chặt đầu hai phạm nhân kia. Nghe nói bọn họ đã phạm vào họa lớn tận trời, lại dám đả thương hoàng đế và tể tướng. Mặt khác hãn lại lo lắng, một đao này chặt xuống sẽ mang đến cho mình tai họa nợ máu. Hai người này dám đánh cả thiên tử và tướng gia, đồng đảng muốn báo thù cho bọn chúng còn chuyện gì không dám làm?

Không nghĩ tới, ngay cả người chuyên chặt đầu kẻ khác cũng có lúc khổ sở như vậy.

Thật ra ai cũng như nhau.

Ngay cả quan viên có quyền nhất nước hiện nay, nhân vật giàu có nhất, luôn có những khoảnh khắc sống chết, khiến cho hãn cũng phải run rẩy như người thường, sợ hãi như người phạm.

Ai cũng như nhau.

fishscreen

20-03-2014, 09: 00 PM

Chương 10: Đao hạ lưu nhân

Đao nâng lên.

Ánh đao lóe sáng.

Tiếng hét đột nhiên truyền đến:

- Đao hạ lưu nhân!

Đến rồi!

Quả nhiên đã đến!

Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung lập tức nhìn nhau.

Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng dùng tay ra hiệu với nhau.

Thứ ngăn chặn Lý Nhị xuống đao quả nhiên là ám khí.

Đao phủ Lý đã quyết tâm, chỉ cần vừa thấy có người xuất hiện, có binh khí đánh tới, có ám khí bay tới, hắn sẽ lập tức múa đao bảo vệ mình, lui ra bên ngoài rồi tính sau.

Nhưng trên thực tế, hoàn toàn không có khả năng.

Bởi vì Lý Nhị không thể tránh khỏi ám khí.

Không phải món ám khí kia, mà là những ám khí kia.

Nếu như là một món, hai món, ba món ám khí, vậy thì có thể ngăn cản và né tránh. Nhưng ở đây không chỉ là một món, hai món, cũng không phải bảy món, tám món, mà là một chùm lớn, một đồng lớn, một bó lớn ám khí bay về phía Lý Nhị.

Nói một cách chuẩn xác, tổng cộng có ba trăm mười bảy món ám khí cả lớn lẫn nhỏ.

Những ám khí này đều xuất phát từ trong tay cao thủ, có món còn do chuyên gia sử dụng ám khí phát ra.

Người bảo đao phủ Lý Nhị làm sao tránh? Làm sao né? Làm sao trốn?

Nếu không phải Phương Hận Thiếu đang bị còng quỳ trên đất lăn nhanh tránh được, nhất định hắn cũng giống như Lý Nhị, một lớn một nhỏ, một người biến thành tổ ong lớn, còn một người biến thành tổ ong nhỏ.

Đến rồi.

Trong sương mù, bóng người nhanh chóng lóe lên.

Rất nhiều đại hán dùng khăn xanh che mặt, giết vào pháp trường. Bọn họ không biết từ đâu đến, lại gần như xuất hiện cùng một lúc, giống như bọn họ vốn là âm hồn trên con đường này, nhiều năm trước phải chịu đại quân trấn áp, khói lửa đổ thành, lúc này lại đột nhiên xuất hiện, lấy lại công đạo cho nỗi oan khi bọn họ còn sống, nợ máu trước đây cần phải trả bằng máu.

Những người này tuy vây quanh pháp trường, nhưng dường như cũng không vội đi cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu. Trong ánh đao lập lòe, bọn họ bắt đầu giải quyết rất nhiều quan binh và công sai canh giữ bên ngoài, từ từ thu hẹp vòng vây lại.

Mẽ Thương Khung ung dung điềm tĩnh, trầm giọng quát lên:

- Các người muốn làm gì?

Một hán tử cầm đầu dùng khăn xanh che mặt, trên tay hoàn toàn không có binh khí, cũng trầm giọng quát lên:

- Thả hai người ra, chúng ta sẽ tha cho các người!

Một người khác cũng dùng vải xanh che mặt, dáng dấp tròn tròn lùn lùn giống như một cục nguyên bảo, trong tay cầm một thanh quý đầu đao to lớn, còn cao hơn một cái đầu so với bản thân hắn, cười hì hì nói: - Cơ hội tốt, đừng bỏ qua, coi như chúng ta làm chuyện tốt, phóng sinh!

Phương Ứng Khán hé miệng cười, hàm răng chính tề trắng tinh giống như vỏ sò:

- Ai thả ai? Hừ!

Hắn vỗ tay một cái.

Cách vỗ tay của hắn rất đặc biệt, trông giống như con gái. Hắn vươn ba ngón tay phải trừ ngón cái và ngón út, nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay trái, phát ra tiếng vỗ tay giòn giã trong sương mù dày đặc.

Sau đó, người chợt xuất hiện.

Cũng không biết có bao nhiêu, bọn họ giống như vẫn luôn ẩn thân trong sương mù dày đặc, hơn nữa đều là cao thủ.

Bọn họ lại bao vây đám nhân vật giang hồ xuất hiện trước đó.

Những người này đều là cao thủ võ lâm, trong đó bao gồm Bát Đại Dao Vương, ngoài ra còn có đám người Hà Nộ Thất của Hạch phái, Đoàn Đoạn Hồ của Đột phái.

Phương Ứng Khán nói:

- Đầu hàng đi, các người đã bị bao vây!

Người tay không kia chột ngắc đầu.

Mắt hắn lại hiện lên ánh sáng màu lam.

Hai tay hắn đột nhiên phát ra ám khí.

Không phải nhắm vào Phương Ứng Khán, cũng không phải nhắm vào Mễ Thương Khung, thậm chí không nhắm vào bất kỳ ai.

Mà là hướng lên trời.

Hắn lại phóng ám khí lên trời!

Ám khí của hắn rất kỳ lạ, một cái giống như chũm chọe, một cái lại giống như chiếc giày.

“Giày” và “chũm chọe” khi bay cao đến tám trượng, bỗng nhiên đụng vào nhau, phát ra một chuỗi tiếng vang ùng ùng, lại tỏa ra những đốm sáng màu lam.

Sau đó, từ các đường, các ngõ, các hẻm, các nơi (bao gồm đường Hồng Bối, nhà xay Tử Kỳ, xưởng nhuộm Hắc Y, đường Lam Sam, đường Bán Dạ, đường lớn Hoàng Khố, lầu Tam Hợp, hẻm Ngõa Tử, hẻm Lục Cân, đường Bạch Mạo...) đều có người xuất hiện. Kỳ quái là những người này đều không che mặt, nhưng ngay cả Nhậm Lao và Nhậm Oán quen thuộc hết các bang, các hội, các lộ nhân mã của kinh sư, cũng không nhận ra những khuôn mặt xa lạ này.

Những người này lại bao vây người của tập đoàn Hữu Kiều và cao thủ quan binh, hơn nữa tại góc đường các nơi còn vang lên tiếng trống trận, tiếng la giết.

Phương Ứng Khán hừ lạnh một tiếng, từ từ đứng lên.

Y phục đỏ tươi rực rỡ của hắn nổi bật trong sương mù dày đặc.

Bàn tay thanh tú của hắn đã đặt lên chuôi kiếm bên hông còn rực rỡ hơn y phục, gằn giọng nói:

- Ta lại quên, Thiên Cơ tổ cũng đến nhúng chân vào vũng nước đục này. Có điều cũng không lạ, Trương Thán là con nuôi của long đầu Trương Tam Bá, hắn là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, không lý nào lại không mời nổi người đến chịu chết.

Mễ Thương Khung chợt kéo kéo ống tay áo của hắn, thấp giọng nói:

- Tiểu hầu gia, hôm nay chúng ta chỉ là cờ hiệu ở đây, không nên kết thành thù sâu với người giang hồ chứ?

Nghe Mễ Thương Khung nhắc nhở như vậy, lúc này Phương Ứng Khán mới hít một hơi dài, chợt thấp giọng nói:

- Nam ma kha san mạn đật đất tiên đất mã già la xa đật sách oa đật da thiên mạn...

Sau đó hắn khôi phục giọng nói, cũng nhỏ giọng nói với Mễ Thương Khung:

- Công công nói đúng. Trách nhiệm của chúng ta hôm nay chỉ là kéo dài được đến đâu thì kéo, không đến thời khắc sống chết, không cần máu chảy thành sông.

Mễ Thương Khung biết Phương tiểu hầu gia đã đọc “Bất Động Minh Vương chú” của Mật tông để ổn định sát khí và tâm tình, nhưng hắn không hiểu, tại sao hôm nay Phương Ứng Khán vốn trẻ tuổi và bình tĩnh hơn hắn lại thường có biểu hiện nóng nảy như vậy.

Chuyện này khiến Mễ Thương Khung có phần kinh ngạc.

Mễ Thương Khung luôn cho rằng, Phương Ứng Khán tuy còn trẻ tuổi nhưng lại có bản sắc anh hùng, khí phách hào kiệt, cá tính kiêu hùng. Thịnh thoảng hắn có thể cường hãn thô tục, lúc cần thiết lại có thể khiêm tốn đa lễ; thịnh thoảng tự đại cuồng ngạo, nhưng lúc thích hợp có thể ôn tình cảm tính. Hắn đã biết cấp tiến, lại hiểu cách thỏa hiệp. Thời cơ vừa tới, lập tức không chừa thủ đoạn nắm lấy tất cả. Nhưng hắn cũng rất hiểu nhượng bộ và nhẫn nại, chờ đợi cơ hội tốt. Hắn tích cực mà không chỉ lạc quan, tự phụ mà

lại không tự mãn, có thể sầm mặt xấn tay áo đánh nhau mắng chửi, càng biết cách bình yên rút lui, tránh khỏi mũi nhọn, thậm chí là xuống đài thu xếp, không thứ gì không tinh thông. Hơn nữa còn tiến lùi tự nhiên, biết lấy lòng người khác, khiến người ta tôn trọng, làm người ta kính hãi, gây cho người mê hoặc.

Đây mới thật sự là anh hùng hào kiệt đương đại, ngoài ra còn giỏi việc kinh doanh. Tập đoàn Hữu Kiều âm thầm cấu kết với các thương nhân tỉnh huyện, thao túng việc buôn bán dầu, gạo, muối, vải, đường trong thiên hạ, cực kỳ giàu có. Lại không tiếc đứt lót mua chuộc, không khiến cho quyền quý đỏ mắt tranh giành.

Có tiền, sẽ có thể ngang hàng với thừa tướng Thái Kinh nắm giữ quyền hành và sở hữu trọng binh.

Đương nhiên, khi còn chưa đủ thực lực để đối kháng, tập đoàn Hữu Kiều vẫn cố lấy lòng phe họ Thái, đáp ứng yêu cầu của bọn họ, cung cấp tiền của, trở thành “thần tài” trong suy nghĩ của mọi người. Người có quyền, vẫn phải có tiền mới có thể hưởng hết vinh hoa phú quý. Ai lại nỡ đuổi một vị “thần tài” nhét ngân phiếu vào trong túi mình, chuyển ngân lượng vào trong nhà mình?

Vì vậy bách quan trong triều đều có hảo cảm với Phương tiểu hầu gia. Còn Mễ Hữu Kiều là một chiếc “cầu”, trên thông đến thiên tử, dưới thông đến chư hầu. Mọi người biết hẳn có quyền lớn (mặc dù không có chức vụ thực tế gì), danh vọng cao, hơn nữa nghe nói võ công cũng xuất thần nhập hóa, dĩ nhiên người người đều muốn lấy lòng hắn, không ai dám đắc tội với hắn. Mễ Hữu Kiều cảm khái cuộc đời mình đã bị Tống đình phá hủy, sớm đã bị thiến, không thể làm một “người hoàn chỉnh”. Đối với thiếu niên quyết chí làm rạng rỡ Mễ gia (khi còn bé gia cảnh của hắn bần hàn, lòng mang chí lớn, biết song thân ngậm đắng nuốt cay bồi dưỡng hắn, mong muốn công thành danh toại, có thể chấn hưng Mễ gia. Tổ phụ Mễ gia vốn là vọng tộc, sau này bởi vì cố sức can gián nên mắc tội, bị tiên đế cách chức làm bần dân, lưu đày đến biên cương, năm mươi năm sau mới có thể trở về kinh thành. Lúc cha mẹ của Mễ Hữu Kiều có chút danh vọng trong kinh, lại vì

đắc tội với quyền quý trong triều nên gặp họa sát thân. Mẹ Hữu Kiều thiếu niên anh tuấn, bị thủ lĩnh nội giám nhìn trúng, đưa vào cung trong, từ đó trở thành “phế nhân”), điều này đã phụ ước nguyện ban đầu. Hãn đem hi vọng gởi gắm vào Phương Ứng Khán, cũng vì thấy được Phương Ứng Khán là một tướng tài, là một đại nhân vật trong tương lai, hãn muốn dùng người thanh niên này để đạt được giấc mộng mà cả đời hãn không đạt được.

Cho nên hãn mới ủng hộ Phương Ứng Khán.

Có điều, hôm nay sự nóng nảy nông nổi của Phương Ứng Khán lại làm hãn bất ngờ.

Nhưng cuối cùng vẫn có thể tự kiềm chế được.

Hãn luôn cho rằng, muốn làm chuyện lớn ngoại trừ không câu nệ tiểu tiết, còn nhất định phải điềm tĩnh.

Hãn biết chuyện hôm nay không tốt, chủ lực của tập đoàn Hữu Kiều nhất định phải ra tay. Nhưng chỉ cần không tới giây phút sống chết, có thể không trực tiếp giết người, không kết thành thù sâu, vậy thì hãn cũng không định tự mình ra tay, cũng không thể khiến cho máu của kẻ địch nhuộm đỏ tay của mình.

Giết người không dính máu, đó mới thật sự là sát thủ hạng nhất.

Giống như Thái Kinh vậy.

Chương 11: Đao bất lưu đầu

Thực ra, hán tử đầu lĩnh gầy ốm tay không kia chính là “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội.

Hán tử che mặt vừa lùn, vừa mập, vừa vui vẻ kia chính là “Độc Bồ Tát” Ôn Bảo.

Với thân hình của hai người này, có che mặt cũng rất dễ dàng nhận ra được. Nhưng bọn họ vẫn cứ che mặt.

Lý do che mặt rất đơn giản, bọn họ còn muốn lộ diện đi lại trong kinh sư. Nhất là sau chiến dịch này, các huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp giữ được một người là thêm một người, đây cũng là kết quả hội nghị cả đêm của bọn họ.

Cho nên lúc hành động, bọn họ cần phải che mặt mũi đi. Với thân thế bối cảnh của bọn họ (ví dụ như Đường Thất Muội xuất thân từ Thục Trung Đường môn ở Tứ Xuyên, còn Ôn Bảo là hảo thủ của “Lão Tự Hiệu” Ôn gia), chắc chắn không dễ đựng vào. Nếu không có bằng chứng cụ thể, xác nhận ngay tại chỗ, sau này muốn dùng danh nghĩa quan nha Hình bộ lòng bắt quy án, dĩ nhiên sẽ khiến cho gia tộc của bọn họ bất phần bất cam, kết thành thù sâu. Thẳng thắn mà nói, cho dù là người đang nắm quyền đắc thế trong triều đình, cũng không muốn kết thù với người hạ một giọt độc là có thể độc chết vô lâm (“Lão Tự Hiệu” Ôn gia), một mũi kim khê chích vào trên mu bàn tay, hai mươi bốn ngày sau hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước bỗng nhiên bỗng đi đòi nhà ma (Thục Trung Đường môn), nếu như người đắc tội với hãn, cho dù một ngày chạy trốn ba ngàn dặm, trốn vào đáy biển ba mươi dặm, cũng sẽ bị hãn bắt được (“Thái Bình môn” Lương gia), đắc tội với bọn họ có thể sẽ bị con rận và con gián sống sờ sờ cắn chết (“Hạ Tam Lạm” Hà gia), chọc giận đệ tử của bọn họ thậm chí có ngày sẽ vô duyên vô cớ rơi vào trong hố xí, bị phân và nước tiểu làm ngạt chết (“Nam Dương Chinh Cổ môn” La gia), chọc giận một người trong bọn họ sẽ bị trả thù, ám sát, thậm chí ăn một miếng cơm cũng cần phải bảy cây đinh, bốn

miếng móng chân, một cục phân chuột (hệ thống Thiên cơ tổ và Phạn Vương)... có mấy ai đủ sức làm kẻ địch của loại người này.

Có mấy ai dám!

Cho nên chuyện của võ lâm vẫn xảy ra trong võ lâm, vẫn do người võ lâm giải quyết, làm việc theo quy củ của võ lâm.

Bọn họ đã bao vây ngược lại người của tập đoàn Hữu Kiều, lại bắt đầu xông về phía phạm nhân đang đợi chém.

Bọn họ cũng không giết về phía Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán, bởi vì mục tiêu của bọn họ không ở đó.

Bọn họ vừa bắt đầu xông lên, lập tức gặp phải chống trả mãnh liệt.

Các cao thủ võ lâm do tập đoàn Hữu Kiều và Thái Kinh triệu tập, lập tức trong ứng ngoài hợp chặn giết đệ tử của Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu đang xông vào phía trong.

Lúc này, cục diện biến thành như sau:

Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán đứng dưới miếu thờ “Quốc Thái Dân An” tại pháp trường, giám sát tử tù Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đang đợi xử quyết, nhưng không có bất cứ hành động gì.

Nhậm Lao, Nhậm Oán lại đứng bên cạnh tù phạm, nhìn chăm chú, phòng ngừa có bất kỳ hành động khác thường nào.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo dẫn theo một đám hảo hán (bao gồm Mộng đảng Ôn trạch, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, cùng với những nhân vật võ lâm, hảo hán giang hồ khác), xông về phía Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu để cứu người.

Lúc này, đám cao thủ hắc đạo võ lâm và một bộ phận quan binh thuộc phe Thái Kinh đang bao vây bên ngoài “phe cướp tù”, lại từ sau lưng “phe cướp tù” đánh tới.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài một tầng, các cao thủ Thiên cơ tổ và Liên Vân trại mai phục ở các đường, các ngõ nhìn thấy nguy hiểm của “phe cướp tù”, lập tức chặn giết thủ hạ của Thái Kinh phía trong.

Đây là một trận quyết đấu lớn giữa các thế lực võ lâm kinh sư.

Pháp trường bắt đầu đổ máu.

Máu nhuộm pháp trường.

Mọi người vùi thân chiến đấu trong sương mù dày đặc, tiến hành chém giết máu tanh dưới “Quốc Thái Dân An”.

Nhưng Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán vẫn không có hành động gì.

Hai người cầm đầu giết về phía Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, chính là Ôn Bảo và Đường Thất Muội.

Ôn Bảo cầm đại đao.

Một thanh quý đầu đao thật lớn hai mũi, ba đầu, tám góc, chín vòng, bảy điểm, năm lưỡi, sáu cạnh.

Hắn chém người khác một đao, bất kể có chém trúng hay không, cho dù đối phương tránh qua, hoặc dùng binh khí trên tay chống đỡ, nhưng đối phương đều giống như trúng phải đao gió, hoặc binh khí bị đánh phải thứ gì từ thanh đao kia, sau đó từ binh khí nhanh chóng truyền vào trong tay, từ lòng bàn tay thấm vào tâm tạng, cuối cùng giống như trúng một đao thật sự, khó tránh khỏi cái chết.

Giao đấu với Đường Thất Muội, càng không thể suy đoán.

Cũng không thấy hắn xuất thủ ra sao, có lúc giống như căn bản không hề xuất thủ, chỉ phất phất tay, nhướn nhướn mày, hoặc nhún nhún vai, những người xông về phía hắn, bao vây hắn hoặc tấn công hắn, tất cả đều vô duyên vô cớ ngã xuống.

Bọn họ đều trúng phải ám khí, nhưng không ai biết đó là ám khí thể nào?

Đối thủ làm sao phát ra ám khí?

Chuyện này chắc chắn còn đáng sợ hơn so với động thủ xuất chiêu.

Hai người bọn họ nhanh chóng tiến đến gần tử tù đợi chém.

Tử tù đợi chém dĩ nhiên cũng không nhắm mắt chờ chết, bọn họ cũng đang giãy giụa thoát ra, nhưng Nhậm Lao, Nhậm Oán lại khống chế hai người.

Xem tình hình của bọn hắn, nếu như cần thiết, bọn hắn sẽ lập tức hạ sát thủ.

Dù sao chỉ cần khâm phạm chết là được, cần gì biết có phải bị chặt đầu hay

không.

Ngay lúc này, tấm biển trên miếu thờ kia đột nhiên rơi xuống.

Nhậm Lao giật mình, nhưng Nhậm Oán đã bắn nhanh ra, năm ngón tay nhúm lại như mỏ chim hạc, thân như lá trúc trong gió, phần lớn thời gian đều chỉ dùng đầu ngón chân chạm đất, nhanh như rắn độc lè lưỡi, liên tiếp tấn công “tấm biển” kia mười bảy mười tám chiêu.

Lúc này Nhậm Lao này mới nhìn rõ, “tấm biển” vẫn còn nằm trên miếu thờ, thứ “rơi xuống” là một người cao lớn giống như “tấm biển”.

Trên mặt người này đương nhiên cũng che khăn xanh, vừa rơi xuống đã trúng phải mấy chiêu của Nhậm Oán, xem ra không chết cũng bị thương.

Lại nghe một tiếng hét lớn, bộ pháp của người cao lớn kia vừa nhanh vừa quái, hơn nữa mỗi lần ra chân đều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của người khác, thậm chí cũng không phù hợp với tình lý. Bởi vì với loại cước pháp này, trừ khi hai chân vốn không có gân cốt mới có thể thi triển được, nhưng cho dù hai chân có thể luyện đến mức xương hoàn toàn mềm nhũn, cũng không thể nào chịu lực một “người cao lớn” như vậy.

Nhưng nó lại xảy ra.

“Người cao lớn” này hiển nhiên đã bị thương mấy chỗ trên người, máu tươi chảy ra. Nhậm Oán ra tay vừa tàn, vừa ác, vừa độc, nhưng có vẻ đã bị khí thế của người cao lớn này chấn nhiếp, không dám tùy tiện tấn công nữa.

Người cao lớn này đột nhiên rút đao ra.

Đao như thốt gỗ, đao cứng chắc.

Lại rút kiếm bên hông ra.

Nhuyễn kiếm, kiếm mềm mại.

Đao như lá cọ, kiếm tựa ván quan.

Kiểm pháp mở nhanh khép nhanh, đao pháp lên nhanh xuống nhanh.

Mỗi đao đều không lưu đầu địch, mỗi kiếm đều dùng lực vạn cân.

Người này phối hợp với bộ pháp, thi triển như mê như say.

Nhậm Oán đã bắt đầu lui bước, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, kêu lên:

- Diên bộ! Phong thái! Đại Bài kiếm pháp! Đại tỳ đao pháp!

Sau đó lại kêu một tiếng:

- Cẩn thận...

Tiếng này là nói với Nhậm Lao.

Nhậm Lao ngẩn ra.

Nhậm Oán đột nhiên dùng phương pháp nghiêng người giảm lực, như bông rơi xuống, tránh khỏi một đao chém đầu, lại hét lên với Nhậm Lao:

- Dưới đất!

Dưới đất?

Nhậm Lao kịp thời phát hiện, có một đường đất gồ nhanh chóng chuyển động, đã đến gần dưới chân tử tù.

Hắn hét lớn một tiếng, mày râu đều dựng lên, năm ngón tay co lại, dùng cổ tay đâm xuống đất sâu ba thước, đồng thời quát lên:

- Chết đi!

Một tiếng “ầm” vang lên, một người từ trong đất xoay mình nhảy ra, trong nháy mắt bung lên như một con tôm, dùng đầu, vai, hông, khuỷu tay cộng thêm hai tay hai chân giao đấu với Nhậm Lao một trăm hai mươi ba chiêu.

Người này mỗi bộ vị đều giống như binh khí, vũ khí, lợi khí, thậm chí ngay cả lỗ tai, lỗ mũi cũng có sức sát thương cực lớn.

fishscreen

27-03-2014, 08: 41 PM

Chương 12: Tay máu khó che mắt thiên hạ

Những người này mặc dù đều che mặt, nhưng đương nhiên vẫn nhận ra được ai là người mình, người mình là ai.

Người vừa lùn vừa mập, dùng quý đầu đao độc người chứ không phải chém người, chính là “Độc Bồ Tát” Ôn Bảo.

Người vóc dáng cao gầy, không động thủ vẫn có thể dùng ám khí bắn chết kẻ địch, đương nhiên là “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo cũng lập tức nhận ra được.

Người từ trên miếu thờ “rơi” xuống là Chu Đại Khố Nhi. Còn người từ trong lòng đất đánh lên là Hà Trạch Chung, cao thủ duy nhất của Hạ Tam Lạm trong Phát đảng.

Bọn họ đều trải qua luyện tập phối hợp chặt chẽ sau đó mới hành động.

Nhưng tập đoàn Hữu Kiều cũng có sắp xếp.

Nước tới đất chặn, binh tới tướng ngăn.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo đang định tiếp cận tử tù, bỗng nhiên gặp phải tám người.

Tám người này vẫn luôn bảo vệ bên cạnh Phương Ứng Khán.

Tám người này chính là “Bát Đại Đao Vương”.

“Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao” Bành Tiêm.

“Tàng Long Đao” Miêu Bát Phương.

“Linh Đình Đao” Thái Tiểu Đầu.

“Kinh Hồn Đao” Tập Luyện Thiên.

“Đại Khai Thiên”, “Tiểu Tích Địa” Tín Dương Tiêu Sát.

“Thất Thập Nhất Gia Thân” Tương Dương Tiêu Bạch.

“Tương Kiến Bảo Đao” Mạnh Không Không.

“Trận Vũ Nhập Bát” Triệu Lan Dung.

Tám người này liên kết thành đao trận, vây chiến Đường Thất Muội và Ôn Bảo.

Tám đao này liền thành một khối, tuy từng bị Vương Tiểu Thạch chiếm lấy tiên cơ phá tan (Bạch Sầu Phi cũng từng phá đao trận này, nhưng là do Thái Kinh cố ý hạ lệnh gây dựng thanh thế cho Bạch Sầu Phi, cho nên dùng thuộc hạ của Phương Ứng Khán làm đá lót đường, tục xưng là “vật tể”, không thể tính vào), nhưng ngay cả Phương Cự Hiệp năm đó cũng ngợi khen: “Nếu tám người này đồng tâm hiệp lực, liên thủ đối phó với địch, e rằng ta cũng không thể giành thắng lợi”. Những lời này tuy có ý khích lệ và quá khen, nhưng với thanh thế và thực lực và tám thanh đao này, cho dù Đường Thất Muội và Ôn Bảo có đối phó được, ứng phó được, có lẽ cũng không còn sức để cứu tử tù.

Ngay lúc này lại có mười người “kịp thời” xuất hiện.

Bọn họ đều là cao thủ dưới trướng của “Mộng đảng Ôn trạch” Ôn Mộng Thành trong hai đảng Phát Mộng.

Bọn họ đều dùng binh khí hình dài, bao gồm thương, mâu, kích, côn, búa, xẻng, xiên, đinh ba, bồ cào, chùy.

Tên của bọn họ đều có một chữ “Thạch”, bao gồm Hạ Tâm Thạch, Thương Sinh Thạch, Chu Lỗi Thạch, Tần Tổng Thạch, Đường Hoài Thạch, Tổng Khí Thạch, Nguyên Tạc Thạch, Minh Cầu Thạch, Thanh Mưu Thạch, Hoa Tỉnh Thạch, tổng cộng mười người.

Mười người này đồng loạt ra tay, đối kháng với “Bát Đại Đao Vương”.

Đao của Đao Vương mặc dù lợi hại, nhưng “Thập Thạch” này đều dùng binh khí dài, hơn nữa còn hợp thành trận thế, trước tiên chia cắt tám người ra, khiến bọn họ không thể kết thành đao trận, đao thế nhất thời cũng không thể triển khai toàn diện.

Nếu bàn về một đấu một, “Ôn Môn Thập Thạch” không phải là đối thủ của bất cứ người nào trong “Bát Đại Đao Vương”, nhưng mười người này liên thủ đồng lòng, hơn nữa đã sớm có đối sách, tách rời Bát Đao, đánh tan Bát Đao, nhất thời cũng xem như chiếm thượng phong.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo nắm lấy thời cơ, lập tức xông đến gần Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, một người dùng đao còn một người dùng tay, tháo gỡ chém đứt xiềng xích của bọn họ.

Thời cơ này chắc chắn vô cùng quan trọng.

Người muốn thành công, quan trọng nhất là phải biết nắm bắt thời cơ.

Muốn làm tốt chuyện, cũng phải nắm bắt thời cơ.

Nhưng rất nhiều người chỉ đang chờ đợi thời cơ, lại không biết nắm bắt thời cơ.

Giống như người ngồi trong nhà chờ đợi, nhưng thời cơ lại ở ngoài cửa, hẳn không biết phải mở cửa nghênh đón nó.

Thời cơ sẽ không chờ lâu, nó sẽ đi mất.

Thời cơ qua đi không trở lại, có trở lại cũng sẽ không còn là thời cơ như trước.

Giữa được và mất thông thường chính là như vậy.

Lúc này Đường Thất Muội và Ôn Bảo đã nắm lấy thời cơ, cứu Phương, Đường.

Nhưng ở một mặt khác, một góc độ khác (ví dụ như người của phe Thái Kinh, tập đoàn Hữu Kiều), thời cơ mà bọn họ chờ đợi cũng đã xuất hiện.

Thời cơ giống như đao và kiếm, thông thường cũng là hai mũi hai lưỡi. Đối với Giáp có thể là cơ hội tốt, nhưng đối với Ất lại là cơ hội xấu; đối với người là một tiên cơ, nhưng đối với hãn lại thành thất cơ.

Vì vậy, nói rằng mình “nắm giữ thời cơ” là một chuyện rất mập mờ hoặc hoang đường, bởi vì người có thể cũng đồng thời bị thời cơ “nắm giữ”, đó là thời cơ lựa chọn người. Cũng có thể sau khi người có được thời cơ này, lại gặp phải vận rủi còn lớn hơn.

Không ai biết “thời cơ” thật sự hướng về đâu, kết quả cuối cùng sẽ thế nào.

Nếu như biết, vậy thì rất nhiều người chưa chắc sẽ cầu mong quan chức, kiếm thật nhiều tiền, xen vào chuyện khác, yêu một cô gái xinh đẹp...

Bởi vì không ai biết “kết cục” sẽ như thế nào.

Có lẽ, bao gồm cả trận “cướp pháp trường” này.

Ôn Bảo và Đường Thất Muội nắm lấy thời cơ ngàn năm một thuở, phá tan xiềng xích, thả Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu ra.

Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán lại nhìn nhau một cái. Bốn tên thái giám thiếu niên trắng trẻo sau lưng Mễ Hữu Kiều, đồng loạt nâng một cây bông dài đen sì không biết làm bằng thứ gì đưa tới, nhưng Mễ Hữu Kiều chỉ phất phất tay, bảo bọn hăn lui xuống. Đến lúc này, bọn họ (ít nhất là Mễ Hữu Kiều) dường như vẫn không muốn ra tay.

Bởi vì trong mắt bọn họ, Đường Thất Muội và Ôn Bảo đã là người chết.

Tại sao bọn họ lại nghĩ như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ cho rằng mình đã nắm giữ tiên cơ.

Xiềng xích đã mở, gông cùm đã đứt.

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu đã được tự do. Sau khi tự do, chuyện thứ nhất bọn họ làm đó là...

Bất ngờ tập kích Đường Thất Muội và Ôn Bảo.

Một người dùng mũi nhọn, giống như một chiếc xương cá nhỏ.

Một người dùng tha, phi tha không đầu không đuôi, xuất quỷ nhập thần.

Bọn họ đương nhiên không phải là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu. Bọn họ là người phục kích chờ giết chết những kẻ tới cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Bọn họ đương nhiên chính là “Cát Tường Như Ý”, tứ đại hộ pháp của Kim Phong Tế Vũ lâu ngày trước, “Vô Vĩ Phi Tha” Âu Dương Ý Ý và “Tiểu Văn Tử” Tường Ca Nhi.

Bọn họ được Thái Kinh an bài đến phục kích người cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Đối tượng (giả sử) mà bọn họ phải đánh lén là Vương Tiểu Thạch.

Cũng có thể nói là bọn họ tự nguyện ám sát Vương Tiểu Thạch, bởi vì bọn họ phải lập tức “bày tỏ thái độ”.

Lúc đầu, bọn họ “trung thành” với Bạch Sầu Phi, đứa con nuôi đặc ý một thời của Thái Kinh. Nhưng đêm qua, Bạch Sầu Phi đã bị “thanh trừ” dưới “gợi ý” của tướng gia. Mặc dù bọn họ có thể “kịp thời xoay buồm”, làm việc theo “ý chỉ” của Thái tướng, nhưng để biểu thị trước giờ chỉ “cống

hiển” cho tướng gia, bọn họ cần phải lập tức bày tỏ sự “trung thành” của mình, hơn nữa còn phải lập một công lớn.

Đó là “công lớn” gì?

Đương nhiên không có chuyện gì có thể so với giết chết Vương Tiểu Thạch (cho dù là bất kỳ ai cứu hai người Phương, Đường) càng có thể lập công, bày tỏ thái độ, khiến Thái Kinh vui vẻ.

Cho nên bọn họ đã biến thành “tù phạm đợi chém”.

Chém đầu tại pháp trường trên đường vốn là một cái bẫy.

Một cái bẫy mà Thái Kinh định một lưới bắt hết nhân vật võ lâm trong kinh sư, hơn nữa còn dùng trăm phương ngàn kế kéo cả tập đoàn Hữu Kiều vào cái bẫy này.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo đột nhiên bị tập kích, tấn công bất ngờ.

Bọn họ có thể nói là chết chắc.

Vậy thì không phải.

Thế sự thường bất ngờ.

Sai, thực ra thế sự không phải thường bất ngờ. Bất ngờ chỉ là con người thường đoán trật, tính toán sai lầm mà thôi.

Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý vừa ra tay, Đường Thất Muội đột nhiên hắt hơi một cái vào mặt Âu Dương Ý Ý, sau đó kịp thời lách mình. Nhưng “phi tha không đuôi” của Âu Dương Ý Ý bỗng gập lại, vẫn đánh trúng vai trái của hắn một cái.

Đường Thất Muội bị đau hét lớn một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Trước khi ngã xuống, hai vai hắn rung động, cũng không thấy ngón tay hắn có động tác gì, đã phát ra mười sáu món ám khí (hoàn toàn khác nhau).

Nhưng Âu Dương Ý Ý cũng là cao thủ ám khí.

Ám khí của hắn đương nhiên chính là “phi tha không đuôi” của hắn.

Hắn một chiêu đắc thủ, lập tức đổi công thành thủ, dùng phi tha đánh bay bảy món ám khí tập kích.

Nhìn thanh thế của hãn, chín món ám khí còn lại chắc chắn cũng không làm khó được.

Không sai, ám khí không làm khó được hãn.

Nhưng mà hãn lại ngã.

Thất khiếu chảy máu, hơn nữa còn là máu đen.

Hãn không chỉ ngã xuống đất, hơn nữa còn là ngã xuống đất chết.

Ánh mắt Mễ Thương Khung sắc bén, vừa nhìn đã phát hiện ra, “ám khí” thật sự của Đường Thất Muội là một cái “hắt hơi” kia, đã hoàn toàn phun vào trên mặt Âu Dương Ý Ý.

Chỉ cần Âu Dương Ý Ý có hành động, lập tức phát tác.

Âu Dương Ý Ý vừa chết, Đường Thất Muội lập tức quát lên một tiếng, chín món ám khí còn lại đều trở về trong túi của hãn, một món cũng không lãng phí.

Mễ Thương Khung nheo mắt lại.

Hẹp và dài.

Thục Trung Đường môn quả nhiên là thế tộc đáng sợ không thể xem thường.

Tường Ca Nhi giả mạo Phương Hận Thiếu, hãn cũng khá nhỏ gầy giống như Phương Hận Thiếu. Âu Dương Ý Ý tuy không tính là cường tráng, nhưng đủ cao lớn, cộng thêm gân cốt, xiềng xích và tóc tai bù xù, cũng có thể giả làm Đường Bảo Ngưu.

Lúc Âu Dương Ý Ý xuất thủ, Tường Ca Nhi cũng ra tay.

Tập kích người khác? Tường Ca Nhi luôn luôn không chịu kém ai.

Huống hồ, ngoại hiệu của hãn là “Tiểu Văn Tử”, vốn là vì hãn giỏi tập kích người khác. Hãn giống như con muỗi chích người, khó mà đề phòng.

Nhưng đó chỉ là đối với người bình thường, hơn nữa là dưới tình huống bình thường.

Ôn Bảo mặc dù giống như một hoạt bảo bảo (bé cưng), nhưng khẳng định không phải là người bình thường, mà thời cơ này cũng tương đối “không bình thường”.

Quý đầu đao của Ôn Bảo trước tiên một đao giúp hãn chém đứt gông cùm, một đao nữa giúp hãn chặt đứt xiềng xích, đao thứ ba...

Không có đao thứ ba, bởi vì không kịp đao thứ ba.

Tường Ca Nhi đã phản công.

Không, là phản đâm.

Xương cá của hãn đâm vào Ôn Bảo.

Ôn Bảo ngây ra, đó là kiểu “ngây ngô” trợn mắt há mồm.

Hãn giống như hoàn toàn không ngờ được “Phương Hận Thiếu” lại ra tay với mình.

“Dáng vẻ” của hãn cứng mồm cứng lưỡi, cho dù cách một tấm vải xanh, cũng giống hệt như một “hoạt bảo bảo” che mặt.

Có điều, “hoạt bảo” này lại là một “độc bảo bảo”, hơn nữa còn là hoạt bảo “cực độc”.

Nguyên tắc làm người của Ôn Bảo là “người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta sẽ độc người”.

Độc chết người, không chết không thôi.

Mũi nhọn của Tường Ca Nhi có độc.

Nhưng mũi nhọn có tấm chất độc lại đâm không trúng, bởi vì Tường Ca Nhi đã mất đi sự chính xác.

Hãn đột nhiên cảm thấy tay mềm đi, sau đó phát hiện áo quần (áo trắng) trên người bỗng nhuộm thành màu mực.

Hãn còn chưa định thần, lại cảm thấy chân mềm, sau đó ngay cả thân thể cũng mềm nhũn.

Mũi nhọn của hãn còn chưa kịp thu lại, chợt nghe Ôn Bảo rất hài hước hỏi hãn:

- Ai, người không sao chứ?

Nghe được câu này, cả người Tường Ca Nhi đã mềm nhũn.

Phương Ứng Khán mắt sắc, vừa nhìn đã nhận ra, Ôn Bảo đã bị hạ độc trước.

Một đao kia chém vào gông cùm vốn có độc.

Một đao kia chặt đứt xích sắt còn độc hơn.

Độc lực lại từ trên gông cùm và xiềng xích nhanh chóng truyền đi. Tường Ca Nhi đã trúng độc, nhưng giống như không hề hay biết.

“Lão Tự Hiệu” Ôn gia, quả thật là một đảng phái độc ác, không thể xem thường.

Lập tức, Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý, hai đại cao thủ ám sát người cướp tù đồng thời mất mạng.

Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán lại nhìn nhau một cái, cách nhìn đã hoàn toàn khác biệt.

Mễ Hữu Kiều vuốt râu hắng giọng nói:

- Các người đã biết trước hai người này không phải là Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu?

Ôn Bảo vừa thấy Mễ Thương Khung lên tiếng, lập tức lùi lại năm sáu bước, giữ một khoảng cách, lúc này mới trả lời:

- Đúng, các người đã sớm biết có người cướp pháp trường, sao có thể áp giải phạm nhân thật sự đến pháp trường? Lại nói, dựa vào hai tên này, còn không giả trang được Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu. Thái Kinh cho rằng đôi tay máu của hãn có thể che hết tai mắt người trong thiên hạ sao? Khó lắm!

Mễ Thương Khung lại cảm thấy hứng thú:

- Các người đã biết rõ chúng ta gài bẫy, vẫn còn đến chịu chết?

- Không.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Bọn chúng đến để kéo dài thời gian.

- Kéo dài thời gian?

- Bọn chúng giả vờ tập kích, cầm chân chiến cuộc.

Mắt của Phương Ứng Khán như băng hỏa:

- Bọn chúng muốn người ta cho rằng bọn chúng thật sự trúng kế, thực ra bọn chúng đã phái người khác đi cướp tù.

Mễ Thương Khung thở dài nói:

- Hay cho bộ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau.

Lại thấy Phương Ứng Khán ẩn vào huyết kiếm bên hông, muốn lướt vào trong trận, hấn vọt vàng dùng mật ngữ truyền âm khuyên nhủ:

- Ngài muốn đích thân ra tay?

- Đúng, bọn chúng quá đắc ý, ta muốn bọn chúng phải hao binh tổn tướng. Ta muốn giết hết bọn chuột nhắt này.

- Nhưng người mà bọn chúng giết lại không phải là thủ hạ của chúng ta. Tướng gia phái Âu Dương và Tiểu Văn Tử đến làm người phục kích, chính là muốn người của bọn hấn hoàn toàn lập công, rõ ràng là không tin tưởng chúng ta.

- Ta chỉ muốn giết mấy tên thủ lĩnh của bọn chúng, không phải muốn báo thù cho hai tên đáng chết kia.

- Nhưng mà, chỉ cần ngài vừa bước lên đài, sẽ kết thành thù sâu với bọn chúng... Vào lúc này, thêm một bằng hữu thì tốt hơn là thêm một kẻ địch. Sao hôm nay sát tính của ngài mạnh như vậy?

- Ta? Sát tính?

Phương Ứng Khán ngẩn ra, giống như lúc này mới phát giác tình ngộ, khóe mắt ngơ ngác nhìn cây côn dài hơn một trượng do bốn tên tiểu thái giám hợp sức mới nâng nổi, không nhin được lăm lăm:

- Có lẽ là bởi vì...

Hấn lại cúi đầu nhìn đôi tay xinh xắn như ngọc giữa của mình:

- Tay máu, thật không thể che giấu tai mắt người khác sao?

Lúc này trên các đường phố tiếng chiêng kêu ngựa hí, la giết không ngừng, quân tiếp viện của cấm quân và tập đoàn Hữu Kiều đã từ bốn bề tập kích.

fishscreen

27-03-2014, 09: 25 PM

Chương 13: Cường quyền khó phục lòng hào kiệt

Trong sương sớm, đội ngũ do Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán và “Nhậm Thị Song Hình” áp giải vừa xuất phát đến pháp trường, trong Bát gia trang lại xuất hiện một đội hảo thủ tinh anh, do Long Bát dẫn đầu, Đa Chi Đầu Đà áp trận, áp giải hai chiếc xe tù lạng lẽ xuất phát đến Phá Bản môn.

So với pháp trường, Phá Bản môn đương nhiên không đông người và thịnh vượng bằng, nhưng cũng có đặc sắc của nó.

Thứ nhất, nó là cửa giao tiếp của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu. Lúc thế lực của Lục Phân Bán đường bành trướng, nó dĩ nhiên là của Lục Phân Bán đường. Nhưng khi Lục Phân Bán đường suy sụp, nó tự nhiên lại thuộc về địa bàn của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trước kia, nó thậm chí từng là địa phương do Mê Thiên minh quản lý.

Thứ hai, phạm vi của Phá Bản môn rất lớn, bao gồm khu nhà ổ chuột phố Khổ Thủy và chợ Trường Đồng. Khu vực này rong rã hỗn tạp, ngoài chợ búa còn là nơi hắc đạo bạch đạo giao dịch và giao lưu.

Đội ngũ cũng không đi thẳng vào Phá Bản môn, khi còn cách quán rượu Nhất Đắc Cư khá nổi tiếng không xa, bọn họ đột nhiên dừng bước.

Sau đó bọn họ bày trận, bố cục.

Bày trận là phòng thủ nghiêm ngặt, giống như gặp phải đại địch.

Bố cục là chuẩn bị xử quyết phạm nhân.

Nơi này nằm trước một cửa tiệm đơn sơ chật hẹp, cửa tiệm này đã đóng cửa, nhưng bảng hiệu của nó vẫn còn.

Chữ viết trên bảng hiệu rất thuần thực, thuần phác và thuần khiết, đó là “Hồi Xuân đường”.

Hồi Xuân đường.

Đúng vậy, chính là ngày đó Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi mới tới kinh thành, còn chưa gặp được Tô Mộng Chấm, cảm thấy chán nản, cho nên mở hiệu thuốc chữa thương này.

Hồi Xuân đường.

Ngay trước cửa tiệm do Vương Tiểu Thạch mở khi xưa, chuyên chữa thương trị bệnh cho bình dân bách tính, bọn họ lại xử trăm hai tên huynh đệ kết nghĩa của hắn.

Trong quãng thời gian chán nản đó, Vương Tiểu Thạch không biết đã chữa khỏi cho bao nhiêu người, giúp bao nhiêu người nghèo bệnh bị thương “diệu thủ hồi xuân” (bàn tay thần diệu cứu sống người).

Hôm nay cánh cửa của Hồi Xuân đường đóng chặt.

Hiện giờ hắn ở đâu?

Hắn còn có thể “diệu thủ hồi xuân” cho hai tên huynh đệ quen biết sắp đầu rơi xuống đất hay không?

Tất cả đã bố trí xong.

Trên đường đi, đội nhân mã này đã chú ý theo dõi, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, chủ lực của bọn họ và cao thủ đại nội, hảo thủ võ lâm phe cánh họ Thái đã mai phục từ trước sẽ lập tức diệt trừ.

Nhưng trên đường cũng không có gì khác thường.

Đã không có gì khác thường, vậy thì phải chấp hành lệnh xử quyết.

Bọn họ dường như vẫn đang chờ.

Chờ cái gì?

Chẳng lẽ là chờ thời gian đến?

Không.

Người đảm nhiệm đại sự như Thái Kinh, thực ra cũng có tâm cảnh kiêu hùng, thủ đoạn hào kiệt, từ trước đến giờ không theo lệ thường, hơn nữa không ngại vượt qua quy củ.

Nếu như hắn thật sự muốn xử trăm Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, vậy thì chẳng cần chờ đợi, muốn giết thì giết sáng sủa khoái khoái, muốn sống thì sống sáng sủa khoái khoái, đó mới là tâm tính của gian hùng.

Như vậy bọn họ đang chờ cái gì?

Bọn họ rốt cuộc đang chờ đợi những gì?

Đến rồi.

Khoái mã, vó ngựa như tiếng trống, từ góc đường nhanh chóng chạy đến. Trên ngựa là một người nhanh nhẹn dũng mãnh, cả người giống như một cây chùy sắt.

Chùy sắt bị lực mạnh ném ra.

Hắn còn chưa tới, Vạn Lý Vọng đã bấm báo trước với Long Bát:

- Bát gia, Phương tiểu hầu gia cử Trương Thiết Thụ cấp báo!

Long Bát chỉ nghiêm mặt, nghiêm mặt và nghiêm giọng, nói một chữ:

- Truyền!

Ngựa chạy tuy vội, nhưng người cưỡi ngựa lại mặt không đỏ, thở không gấp.

Hắn tử như đúc bằng đồng này chấp tay vái chào Long Bát. Bàn tay của hắn dày, ngón cái to ngắn mập mạp, bốn ngón khác lại gần như hoàn toàn rút vào trong lòng bàn tay. Tay của hắn cũng rất giống một cây chùy sắt.

Chùy sắt thịt người.

Hắn là thủ hạ bên cạnh Phương Ứng Khán Phương tiểu hầu gia, “Vô Chi chương” Trương Thiết Thụ.

- Bấm báo Bát gia!

Trương Thiết Thụ tới đây chỉ muốn nói rõ một chuyện:

- Tiểu hầu gia bảo tiểu nhân cấp báo với Bát gia, đồng đảng của Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu quả thật đã ra tay cứu người tại pháp trường.

Long Bát lập tức cười ha hả:

- Tốt lắm. Chiêu diệu hổ ly sơn, giường đông kích tây này quả nhiên tuyệt diệu. Đám người Vương Tiểu Thạch kia đã không cứu được người, e rằng còn phải chết thây phơi đầu phố.

Sau đó hắn phất tay, bảo Trương Thiết Thụ lui xuống.

Hắn hỏi Đa Chi Đầu Đà:

- Bây giờ chúng ta còn chờ cái gì?

Hắn cảm thấy quyền lực của mình dường như có phần bị Đa Chỉ Đầu Đà hạn chế, hơn nữa ít nhiều còn phải nghe theo tên đầu đà thiếu hai ngón tay này, trong lòng hắn cảm thấy không thích thú lắm.

- Chờ.

Đa Chỉ Đầu Đà giống như đang đếm ngón tay càng ngày càng ít của mình:

- Vẫn phải kiên nhẫn chờ thêm một lát, chỉ chờ một lát.

Hắn gạt đầu một cái, lãnh tụ Thác phái Lê Tinh Đường phía sau lập tức cùng hai tên thủ hạ đánh ngựa rời đi.

Quả nhiên không cần chờ lâu, một con khoái mã như sấm đánh từ đường dài phi nhanh đến.

Trên ngựa là một hán tử như cây liễu, nhưng cả người lại giống như một chiếc lá cây, nhẹ như chẳng có gì.

Bởi vì nhẹ, cho nên nhanh.

Cực nhanh.

Ngựa chưa tới, người đã lướt qua tiến đến.

Long Bát lập tức cẩn thận. Ánh mắt Đa Chỉ Đầu Đà chợt lóe sáng, nói:

- Là Trương Liệt Tâm.

Người đến là một đại tướng tâm phúc khác của Phương tiểu hầu gia, “Lan Hoa Thủ” Trương Liệt Tâm.

Toàn bộ thân thể to lớn của hắn giống như cành liễu, mềm như không xương, ngón tay càng nhỏ như thẻ trúc, mềm như bông vải, nhưng nếu so với người bình thường thì ít nhất dài hơn một nửa.

Hắn dùng đôi tay này kiêm tu hai loại tuyệt kỹ “Tổ Tâm chỉ” và “Lạc Phượng trảo”.

- Bấm đại nhân!

Trương Liệt Tâm cũng kính cẩn chấp tay thi lễ:

- Tiểu hầu gia bảo tôi tới báo, hiện giờ trong đám nghịch tặc cướp tù ở chợ, tên đầu sỏ Vương Tiểu Thạch hình như vẫn chưa tới.

- Cái...

Long Bát giật mình:

- Gì?

Đa Chi Đầu Đà gật đầu một cái, khoát tay ra hiệu cho Trương Liệt Tâm lui xuống.

Sau đó hần giống như ngâm thơ đối câu phân tích:

- Nếu như Vương Tiểu Thạch không có ở pháp trường, vậy thì có hai khả năng. Thứ nhất là hần không dám tới, khả năng này rất ít. Thứ hai là hần tới đây, chuyện này rất có thể.

Hần phân tích cho Long Bát nghe.

Nhưng Long Bát lo lắng nhất chính là chuyện này.

Hần chỉ muốn chấp hành xử quyết thật tốt, chém đầu họ Phương và họ Đường kia là được, không muốn gây ra nhiều chuyện như thế, nhất là không muốn đối mặt với Vương Tiểu Thạch.

Còn có đá của Vương Tiểu Thạch.

Đa Chi Đầu Đà lại phát phát tay, một thành viên khác bên cạnh hần là chương môn Đình phái Khuất Hoàn lập tức cùng hai tên hảo thủ thúc ngựa rời đi.

Long Bát cảm thấy rất mất mặt, giống như tất cả đều phải nghe theo Đa Chi Đầu Đà sắp xếp và điều động.

Ai bảo tướng gia gần đây rất tin tưởng coi trọng tên này!

Có điều, người tướng gia tín nhiệm rất nhiều. Xem hần có thể uy phong bao lâu? Xem hần sẽ có kết quả như thế nào!

Nếu so sánh, mình đi theo tướng gia nhiều năm, nhưng vẫn nhiều lần đứng vững, hơn nữa càng lúc càng thuận lợi, chức quan cũng càng ngày càng lớn.

Tên đầu đà này, hừ, làm sao có thể so sánh được? Xem hần có thể ngông cuồng bao lâu!

Hần rất không cam lòng với Đa Chi Đầu Đà, nhưng đối với bảy người dùng Thất Tinh trận pháp canh giữ Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu kia, trong lòng hần càng kính sợ, thái độ cung kính.

Bảy người kia ôm kiếm đứng, mỗi người chiếm cứ một phương vị, không hề cử động.

Không, nên nói là sáu người đứng.

Bởi vì một người trong đó không phải đứng, mà là nằm.

Không chỉ nằm, còn giống như đã ngủ thiếp đi.

Hắn rất trẻ tuổi, màu da rất đen, hai tai lại trắng. Đôi mắt đầy dã tính, lúc này đang khép vào, mấy chùm tóc nhỏ bay đến dưới mi rất phiêu dật.

Long Bát biết người này không chọc được.

Trên thực tế, bảy người này đều không chọc được.

Bảy người này chính là “Thất Tuyệt Thần Kiếm”, “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn, “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu, “Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cự, “Kiếm Quái” Hà Nan Quá, cùng với người giống như đang “ngủ” kia là “Kiếm” La Thụy Giác.

Trên tay hắn vốn không có kiếm.

Sau khi đội ngũ bọn họ dừng lại trước Hồi Xuân đường, bảy người này vẫn chưa từng nhúc nhích. Chỉ cần bảy người này ở đây, có lẽ đúng như Thái Kinh nói: “Người có thể cứu hai tên nghịch tặc này, chắc rằng năm trăm năm nữa cũng chưa sinh ra.”

Mặc dù lời của tướng gia chưa chắc có thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng Long Bát nhìn thấy bọn họ, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Vì vậy hắn hỏi Đa Chỉ Đầu Đà (mặc dù trong lòng hắn rất ghét mọi chuyện đều phải hỏi người khác, nhưng hắn càng hiểu được một đạo lý. Phàm là tướng gia sủng ái người nào, hắn sẽ phụ họa, nhân nhượng, a dua, mặc kệ người này có thể uy phong được mấy ngày. Chờ lúc đối phương chìm xuống, hắn sẽ một cước đạp chết): - Có thể chém đầu chưa?

Đa Chỉ Đầu Đà nhìn ngón út tay trái bị đứt của hắn, như suy nghĩ gì đó, nói: - Đến lúc rồi.

Sau đó hắn lại bổ sung một câu:

- Không ngại thì trước tiên hãy giải huyết đạo trên người bọn chúng.

Long Bát nhếch mép cười nói:

- Đại sư thật là khoan dung nhân hậu, chết rồi cũng không muốn bọn chúng biến thành quỷ câm.

Đa Chỉ Đầu Đà lại nhìn nửa đoạn ngón áp út tay phải còn dư lại của hắc, hờ hững nói:

- Không để cho bọn chúng mắng chửi, ai biết bọn chúng có thật là Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu hay không?

Sau người Long Bát, một tên đại hán giống như thần giữ cửa gật đầu:

- Được rồi, chúng ta hãy “xác nhận” thử!

Đại hán kia đi đến giải huyệt đạo trên người Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu còn đang trong xe tù.

Đại hán như thần giữ cửa kia cũng không mở xe tù ra. Hắc giải huyệt đạo bị phong tỏa của Phương Hận Thiếu, sau đó xoay người đi về phía Đường Bảo Ngưu. Còn chưa kịp ra tay giải huyệt đạo cho Đường Bảo Ngưu, đã nghe Phương Hận Thiếu chửi mắng như tên bẩn: - Không phải kẻ giết người có thể thống nhất nó. Quân vương không thích giết người mới có thể thống nhất thiên hạ (1). Các người hiểu cái gì? Chỉ biết giết người diệt khẩu. Giết người là có thể dọa người sao? Cường quyền khó phục lòng hào kiệt. Quân tử không theo hắc cho nên nuôi người hại người. Các người tiếp tay cho giặc, có câu là “lang không thể không bá, hổ không tránh không nuốt” (2), chỉ là một đám nịnh bợ không bằng cầm thú. Ta không sợ chết, ta chỉ sợ sau khi ta chết để cho cái thứ không bằng heo chó các người đắc thế hài lòng.

Hắc mắng một cách liên mạch lưu loát, vốn đang hơi sức đầy đủ, còn định mắng thêm, nhưng giữa đường lại xuất hiện một tên “Trình Giáo Kim”:

- Ta mắng người đồ cầu tạp chủng bám váy mẹ, tổ tông cời quần đánh rắm, con cháu loài rùa ỉa phân không ra lại ra cả ruột. Ta cho người môi hở răng lạnh, ta cho người lông rụng da trơ, ta cho người thầy ngã khắp đồng, chó đói giành phân, liên sinh quỷ tử, diệt cỏ tận gốc... Đại gia Đường cự hiệp Bảo Ngưu công tử, các người cũng dám động thổ quạt lửa trên đầu thái tử Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, ta có thành quỷ, không, thành thần thành tiên cũng sẽ tìm các người từng tên thỏ con, gà đen, gà trắng ăn hết.

Người này “chỉ mặt gọi tên”, nói rõ mình chính là Đường Bảo Ngưu, hơn nữa huyết đạo vừa được giải đã mắng chửi, lại chiếm hết, đoạt hết cả phần của Phương Hận Thiếu.

Bọn họ đều bị phong tỏa huyết cam, ngột ngạt đã lâu không mắng chửi người, vừa mở miệng dĩ nhiên là thao thao bất tuyệt như Trường giang sông lớn, không ngừng không dứt.

Đại hán như thần giữ cửa kia nổi giận quát một tiếng, giống như tiếng sấm vang lên trong sương:

- Cam miệng!

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu quả thật cam miệng.

Nhưng chỉ một chút.

Một chút là bao lâu?

Đại khái là bằng với thời gian búng ngón tay hai lần.

Sau đó hai người đều mở miệng nói chuyện, hơn nữa lại đồng thanh nói như nhau:

- Muốn chúng ta cam miệng rất dễ, ra tay đi!

Câu này nói vừa xong, lại từng người mắng từng người.

Lời mắng của Đường Bảo Ngưu càng khó nghe, trong đó phần lớn lời thô tục là do hăn sáng tạo, phát minh ra.

Phương Hận Thiếu tuy mắng một cách văn vẻ nho nhã, nhưng thấm đến tận xương. Câu từ do hăn trích dẫn có lúc như thông mà không thông, nhưng như vậy càng khiến người nghe được càng cảm thấy như đâm thẳng vào tim.

Long Bát rút kiếm ra, kiếm vang như rống ngâm, làm dáng quát lên:

- Xem ra, nên làm bọn chúng cam miệng thật sự rồi.

Hăn cũng không định mở xiềng xích, không đưa khâm phạm từ trong xe tù quỳ xuống đất, dùng kiếm sắc chém rơi đầu hai người.

Chú thích:

(1) Mạnh Tử yết kiến Lương Tương Vương, sau khi ra ngoài, nói với người khác:

- (Lương Tương Vương) không có vẻ gì giống như một quốc vương, đến gần y cũng nhìn không ra chỗ nào khiến người khác kính sợ.

- (Sau khi gặp ta) đột nhiên hỏi: “Thiên hạ phải làm sao mới có thể an định”.

- Ta trả lời: “Thiên hạ an định khi thống nhất thiên hạ”.

- Ai có thể thống nhất thiên hạ?

- Ta nói với y: “Quốc vương không thích giết người có thể thống nhất thiên hạ”.

- Ai sẽ quy thuận y?

- Ta lại trả lời: “Thiên hạ không ai không quy thuận y. Đại vương ngài biết cách cây mạ sinh trưởng không? Giữa tháng bảy tháng tám vừa xảy ra hạn hán, cây mạ sẽ bị khô héo. Khi bầu trời mây đen giăng đầy, mưa to rơi xuống, cây mạ sẽ mọc lên tươi tốt. Nếu như vậy, ai có thể ngăn cản nó? Mà hiện giờ quốc vương trong thiên hạ, không có một ai là không hiếu sát. Nếu như có một người (quốc vương) không thích giết người, như vậy dân chúng khắp thiên hạ đều sẽ ngẩng cổ mong chờ y tới cứu. Nếu là như thế, dân chúng sẽ quy thuận y, giống như nước chảy chỗ trũng, khí thế mãnh liệt như vậy, ai có thể ngăn cản được”.

(2) Bái là một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bái phải đưa nhau đi mới được, lìa nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bái.

Ngày xưa bảo rằng hổ ăn thịt người, hèn người không biết đi đâu, lại theo con hổ, để đưa hổ về ăn thịt người khác, vì thế những kẻ giúp kẻ ác làm ác đều gọi là trành.

fishscreen

27-03-2014, 10: 55 PM

Chương 14: Kiếm hạ lưu đầu

Long Bát muốn tự mình rút kiếm chém đầu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, bởi vì hắn rất ghét hai kẻ này tự cho mình là trung nghĩa, không nói một câu khuất phục nhận tội nào.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có thể tự tay giết chết nghịch tặc đã đánh hoàng thượng và tướng gia, đó là một chuyện rất vinh hạnh. Nói không chừng, ngày sau trong sử xanh cũng ghi lại chuyện này, “hai tên cầu tặc vô cùng lớn gan dám khi quân nghịch thượng, chết dưới kiếm của Long Bát thái gia Long Thiên Lâu thần dũng uy vũ”.

Nghĩ đến, đó thật là một chuyện đầy ý nghĩa!

Cho nên Long Bát muốn giành cái công này, lập cái công này.

Chỉ cần không mở xe tù xiềng xích, hai tên cùng hung cực ác này chắc chắn chẳng làm gì được hắn, mình cũng tuyệt đối an toàn.

Chỉ khi ở vị trí tuyệt đối an toàn, hắn mới dám một kiếm đi đầu như thế.

Đa Chỉ Đầu Đà ở bên cạnh neho mắt nhìn hắn, giống như rất “tán thưởng” hành động “anh dũng” này của hắn.

Lần này, người đã biết sự hào hùng dũng cảm của Long Bát ta rồi chứ?

Khi Long Bát vung kiếm chém đầu hai người hoàn toàn không thể nhúc nhích, gió kiếm lướt qua sương sớm, hắn dương dương đắc ý nghĩ như vậy.

Một kiếm của hắn chém xuống, mắt thấy hai hảo hán trung nghĩa sắp phải đầu mình hai nơi, ngay lúc này bỗng có người hô lớn:

- Kiếm hạ lưu đầu!

Chợt nghe một trận tiếng vó ngựa vang lên, một người cười trên lưng ngựa vội vã chạy đến, cả người gần như nối liền với ngựa, trên lưng lấp lóe một thanh đại đao sáng như tuyết nhưng lại nứt vài chỗ.

Long Bát dừng kiếm, khuôn mặt nghiêm nghị có uy, hừ một tiếng nói:

- Lần này tiểu hầu gia lại phái cả một trong “Bát Đại Đao Vương” đến báo tin cho ta.

Lời còn chưa dứt, đã nghe có người kinh hô, liên tục không dứt:

- Người không phải?
- Mau dừng lại!
- Chặn hẳn lại!
- Người là ai?
- Người tới là ai...

Đợi đến lúc phát hiện ra, người nọ đã một mình một ngựa xông vào trong trận, đã đến rất gần xe tù.

Thanh đao lấp lóe trên lưng người nọ đã nằm trong tay, nơi đao vung, nơi ánh đao đi qua, ánh máu chọt hiện, những người ngăn chặn ào ào nhường một lối đi. Sau khi hẳn xuất đao động thủ với những người bao vây, mọi người mới phát hiện hẳn cũng mang một chiếc mặt nạ tinh xảo.

Bảy tên kiếm thủ kia vẫn lạnh lùng nhìn toàn trường, không hề cử động. Lúc này Long Bát mới biết không ổn, “a” một tiếng. Đa Chỉ Đầu Đà lại chậm rãi nói:

- Phải tới, cuối cùng cũng đã tới.

Đại hán như thần giữ cửa chính là “Khai Hợp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế, hẳn chỉ liếc mắt nhìn, hừ lạnh nói:

- Người tới chỉ là “Phá Sơn Đao Khách” Ngân Thịnh Tuyết.

Lúc này, Ngân Thịnh Tuyết một mình một ngựa, đã bị minh chủ Thiên Minh Trương Sơ Phóng và trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức chặn lại giao thủ, nhưng khắp nơi ở Phá Bản môn lại vang lên tiếng la giết trống trận, như sóng lớn vỗ bờ tràn đến.

Đầu tóc Đa Chỉ Đầu Đà dựng ngược lên như kích, nhưng thần sắc vẫn nhàn nhã:

- Đã đến một người, còn sợ người khác không đến sao

Long Bát thấy tình thế không ổn, kiếm vang như rồng ngâm, xé gió chém ngang, nổi giận quát:

- Mặc kệ người nào tới, ta trước tiên làm thịt hai tên cuồng đồ này, xem bọn chúng cứu cái rắm gì!

Một kiếm phá vỡ sương sớm, trước chém đầu Đường, lại gọt đầu Phương.
- Không giết được!

Một tiếng “âm” vang lên, ám khí, binh khí, mũi tên, cùng với không dưới bảy mươi ba loại vũ khí sắc bén một chiêu đoạt mạng, đồng loạt tấn công vào Long Bát.

Công kích thành linh xuất hiện.

Công kích đến từ...

Hồi Xuân đường!

Cửa tiệm Hồi Xuân đường đang đóng chặt bỗng sụp đổ, cao thủ ẩn nấp bên trong đồng loạt lao ra.

Phụ trách đội ngũ phóng ám khí là quản gia Đường Nhất Độc của Phát đảng, lãnh đạo bắn tên là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, chỉ huy đám người vung đao bắn ra bọt máu là “Trượng Bát Kiếm” Lạc Ngũ Hà.

Bọn họ vẫn luôn ẩn thân trong Hồi Xuân đường (giống như đã đoán trước đám người Long Bát nhất định sẽ xử quyết Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu ở đây), lại chờ một kiếm này đột nhiên xuất kích.

Bọn họ đều mang mặt nạ các loại các kiểu, nhưng mục đích đều như nhau, nhất trí.

Mục đích ra tay là để cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Nguyên nhân đeo mặt nạ, là vì không để cho quan phương nhận ra bọn họ. Nếu như truy cứu thêm một bước, tại sao không để cho quan phương nhận ra ai là ai?

Nguyên nhân đương nhiên là vì bọn họ vẫn còn muốn đi lại trong kinh.

Còn về tại sao bọn họ vẫn muốn đi lại trong kinh thành, vì sao không tạm thời chạy ra ngoài, tránh khỏi đầu gió rồi lại tính?

Đó là vì, bọn họ còn phải gánh vác đại cục.

Bất kể là cục diện của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, Hai đảng Phát Mộng hay là Thiên Cơ tổ, bọn họ đều phải cố gắng duy trì. Nếu như bọn họ không thể chống đỡ được, kinh hoa võ lâm lớn như thế đều chấp tay

nhường cho đám người Thái Kinh, Tập đoàn Hữu Kiều, Lục Phân Bán đường, muốn làm gì thì làm mà hoàn toàn không ai ngăn chặn, đối kháng. Tất cả bọn họ xông đến như sói như hổ. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Long Bát đầu chỉ giật mình tám cái, đừng nói là chém đầu người, sợ đến mức gần như ném cả bảo kiếm đi, vội vàng vén áo xắn quần bỏ chạy.

Hắn vừa lui, Tầm phái (chưởng môn Thái Sao), Ai phái (thủ lĩnh Dư Tái Lai), Phục phái (đầu lĩnh Mã Cao Ngôn), Hải phái (lão đại Ngôn Ai Hư) vốn đã mài đao xoèn xoẹt, thủ thế chờ đợi, lập tức dẫn dắt môn nhân đệ tử của bọn họ, cùng với cấm quân quan binh đi theo nghênh đón đám người từ trong Hồi Xuân đường lao ra.

Bọn họ thật sự muốn bảo vệ phòng tuyến, không để cho người cướp pháp trường cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Nhưng thủ được sao?

Không thủ được!

Trên thực tế, vừa nhìn thấy thanh thế và cách chém giết của đám người cướp tù đang lũ lượt lao đến, cấm quân và quan binh đã sợ đến choáng váng.

Bởi vì những người này thật sự là đang chém giết, hơn nữa còn giáp lá cà, thậm chí là không cần mạng.

Cách đánh thuần túy giống như đâm chém ngoài phố này, không quan tâm đến tư thế, không để ý tới chiêu thức, thậm chí ngay cả có thể giành thắng lợi hay không cũng không quan trọng, mục đích hàng đầu là đánh ngã đối phương, giết chết kẻ địch, hơn nữa còn trở thành mục tiêu duy nhất.

Việc này hoàn toàn khác với những gì quân đội của Thái Kinh quen được huấn luyện trong hoàng thành. Còn như đám quan binh trước giờ ngoài mạnh trong yếu, chỉ biết khi dễ dân chúng, càng chưa từng “kiến thức” qua cảnh tượng như vậy.

Trong đó hai người cầm đầu xông đến gần, nhìn mái tóc trắng xoá của bọn họ, nhất định là tuổi tác đã cao. Nhìn thân hình thì hẳn là một nam một nữ, dáng vẻ giống như hổ đói, chỉ cần đến gần bọn họ, không phải bị người

nam dùng tay không xé rách, cũng bị người nữ vung cây trượng đầu hổ thân rồng đánh ngã.

Hai người này vừa xuất trận, quan binh cấm quân liền giống như càn khôn bị bể gãy, chỉ có người của “Thập Lục Kiếm Phái” là có thể miễn cưỡng ngăn cản được một chút.

Ngoại trừ một người.

Đó là một người trẻ tuổi, mày rậm, mắt to.

Người thanh niên này vẫn luôn dùng một chiếc khăn lông ướt sạch sẽ thuần màu trắng lau mặt.

Hắn vừa lau mặt (mồ hôi trên mặt?) vừa đi về phía trước.

Trước mặt hắn chính là đám người cướp tù hung hãn mang mặt nạ đang xông ra ngoài.

Hắn giống như hoàn toàn không biết, chỉ lo lau mặt, đồng thời đi về phía trước.

Dáng vẻ giống như một người đi ngược đường “mặc ngàn vạn người ta vẫn tiến”, cứ đi thẳng cuối cùng sẽ có đường, vì nghĩa không chùn bước.

Hắn tựa như xem trước mặt chẳng có ai.

fishscreen

28-03-2014, 12: 24 AM

Chương 15: Vừa chạm vào lập tức phản ứng

Trước mặt hắn đương nhiên có người.

Nhưng không một ai có thể áp sát người này.

Bởi vì áp sát không được.

Người vừa đến gần hắn (bất kể có động thủ với hắn hay không) đều ngã xuống.

Hắn vẫn luôn dùng tay trái lau mặt, còn tay phải thì rảnh rỗi, cũng trống không.

Chỉ thấy tay (tay phải) của hắn phát ra một màu tím nhạt sắc sỡ, sau đó trong nháy mắt khi người khác áp sát, tay (nhất là bộ vị khuỷu tay) của hắn dường như hơi cử động. Loại phản ứng đó dường như không phải là phản ứng của người bình thường, cũng không phải là phản ứng của cao thủ học võ, mà là một loại cảnh giới trong truyền thuyết “nhất vũ bất năng gia, nhất đẳng bất năng lạc, nhất xúc tức hữu sở ứng” (1), hoàn toàn giống như tâm ý vừa động, khí tức trong đan điền lập tức vận chuyển, phát ra nội kình như nổ tung, đánh ngã và tiêu diệt kẻ địch xông tới.

Cho nên hắn tiếp tục đi về phía trước, không để ý tới thứ gì, cũng không để ý tới người khác làm gì hắn.

Hắn đi thẳng tới, sau mười mấy bước đã đứng giữa Hồi Xuân đường, đi về phía một chiếc ghế tre nằm ở vị trí trung ương hướng ra đường cái, sau đó tùy tiện dựa ngồi xuống.

Hắn vẫn dùng vải ướt lau mặt, cố sức lau.

Có điều, khi hắn từ trong đội hành hình bên cạnh Long Bát bước ra, đi thẳng vào trong Hồi Xuân đường và ngồi xuống, đã có ít nhất mười sáu người ngã xuống dưới chưởng “Thải Tử Quang Hoa” của hắn, áo và khăn trắng của hắn cũng nhuộm đỏ.

Lúc hắn đi vào Hồi Xuân đường, toàn bộ anh hùng hào kiệt trong đường đã lướt ra ngoài.

Bọn họ đều muốn cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Nhưng hai người Đường, Phương thấy tình hình như vậy, lập tức hô lớn:

- Phải cẩn thận!

- Đừng chọc hấn!

- Tiểu vương bát đản này chính là “Kinh Đào Công Tử” Ngô Kỳ Vinh!

Người trẻ tuổi kia dùng khăn trắng ướt từ từ lau xuống, lộ ra một đôi mày rậm, một đôi mắt tinh, còn có nụ cười.

Hàm răng nhỏ và trắng, giống như là hai thỏi ngân lượng đặt ở trong miệng.

Có điều, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu vừa kêu lên như vậy, có ít nhất bốn tên cao thủ “cướp tù” lập tức tập trung chú ý vào cao thủ trẻ tuổi không ngừng lau mặt này.

Một người là “Nhất Diệp Kinh Thu” Hoa Khô Phát, dẫn đầu quần hùng Phát đảng trong “hành động cướp tù” tại Phá Bản môn lần này.

Y biết “Kinh Đào Tiên Sinh” không dễ chọc, nhưng nhất định phải có người khống chế đối phương, ít nhất cũng phải quán lấy đối phương.

Y là một trong ba lãnh tụ của “hành động cướp tù” bên phía Phá Bản môn, y nhất định phải ra tay, không còn lựa chọn nào khác.

Hai người khác là đôi nam nữ trường giả như sói như hổ kia.

Bọn họ đương nhiên chính là “Bất Đỉnh Bất Bát”, Trần Bất Đỉnh và Phùng Bất Bát.

Từ lần trước chịu nhục tại thọ yến của Hoa Khô Phát đến nay, hai người bọn họ có thể nói là hận thấu xương đám người phe Thái Kinh, Long Bát, Hình bộ, Bạch Sầu Phi. Bọn họ vừa nghe hành động lần này là để cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu (nhất là ngày đó khi bọn họ bị khống chế, cũng thiếu nhân tình của Phương Hận Thiếu cứu giúp), lập tức bỏ qua mọi việc, kiên quyết tham gia, nhằm để rửa sạch mọi nhục ngày đó. Bọn họ chỉ hận đêm qua trong chiến dịch tiêu diệt Bạch Sầu Phi, Hoa Khô Phát sao lại không thông báo, để bọn họ có thể thừa dịp này giết chết tên cầu tặc chủng họ Bạch kia.

Vợ chồng bọn họ đương nhiên biết Ngô Kỳ Vinh là một trong “sáu đại cao thủ đương thời”, không thể chọc được.

Nhưng bọn họ thích nhất là chọc người không thể chọc.

Bọn họ nghĩ như vậy, ngoại trừ bởi vì tính tình của bọn họ kiên cường, tùy thích, hiếu chiến, quan trọng hơn là bọn họ có địa vị cao trong võ lâm, phàm có chiến đấu quan trọng thì không thể rũ bỏ trách nhiệm.

Còn có một người lại không như thế.

Hắn cũng không tính là có địa vị gì trong võ lâm.

Võ công của hắn có vẻ cũng không quá cao (mặc dù hình như chính hắn cũng không biết).

À, xin lỗi, không phải hắn, mà là “nàng”.

“Nàng” vừa xung trận, chỉ thấy một đao ôn nhu đến mức ác liệt, ác liệt mà lại ôn nhu lướt xuống. Đao còn chưa tới, nàng đã dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào “Kinh Đào Tiên Sinh” Ngô Kỳ Vinh mắng lớn: - Người là thứ gì vậy? Suốt ngày lau mặt, không có mặt mũi làm người sao? Đeo mặt nạ da người nên sợ bị lật tẩy à? Để bản tiểu thư hủy đi mặt nạ của người, xem thử khuôn mặt thật của người thế nào!

Trong số những người này, chỉ có một mình nàng là không đeo mặt nạ, cũng hoàn toàn không có vải xanh che mặt.

Bởi vì “đại tiểu thư” nàng không chịu đeo, cũng không cho rằng có gì đáng để che giấu.

Mọi người đều không có biện pháp.

Gặp phải nàng, ai cũng không có biện pháp.

Ngoại trừ bốn đại cao thủ này trở lại Hồi Xuân đường, hợp kích Ngô Kinh Đào, những cao thủ khác đều đi theo một người che mặt bằng khăn đỏ có vòng eo yếu điệu (vì vậy có thể khẳng định là một cô gái) phá trận xung phong, tiếp tục xông về phía Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Sắc mặt Long Bát tái nhợt, ánh mắt đã hiện lên vẻ lo lắng, thúc giục Đa Chỉ Đầu Đà còn đang say sưa nhìn ngón tay đứt của mình:

- Đại sư, nên ra tay rồi chứ?

Hắn không chỉ muốn nói đến Đa Chỉ Đầu Đà, cũng đang kỳ quái vì sao “Thất Tuyệt Thần Kiếm” lại giống như con rối. Vào giây phút quan trọng

tiếng la giết chóc trời này, bọn họ lại giống như không nghe không hỏi, chuyện không liên quan đến mình, mình không quan tâm.

Nếu như vậy, mời bọn họ tới làm gì? Còn không bằng cả con chó!

- Ngài đừng khẩn trương, bọn họ cũng giống như Phương Ứng Khán tiểu hầu gia và Mễ Thương Khung Mễ công công ở pháp trường bên kia, là dùng để đối phó với một người.

Đa Chỉ Đầu Đà lại đưa ngón trỏ tay trái của hắn ra, đặt bên mép đầy đặn lắc lắc:

- Ngài yên tâm, kịch hay còn ở phía sau, ta không tin tên kia sẽ nhịn được không đến chuyển này.

Lúc này sương vẫn chưa tan đi, nhưng máu đã bắt đầu nhuộm đỏ Phá Bản môn.

Chú thích:

(1) Bí quyết của Thái Cực Quyền. “Một chút sức nhỏ như lông chim cũng không thêm vào, một con ruồi cũng không rơi xuống, vừa chạm vào lập tức phản ứng”.

fishscreen

28-03-2014, 08: 44 PM

Chương 16: Phích Lịch Thần Bồ

Phá Bản môn bên này và pháp trường bên kia đều xảy ra huyết chiến, hoàn toàn vì muốn cứu hai người Phương, Đường, hơn nữa tất cả đều đang đợi một người.

Vương Tiểu Thạch ơi Vương Tiểu Thạch, người đang ở đâu?

Người rốt cuộc ở nơi nào?

Thái Kinh trấn giữ tại biệt thự Biệt Dã, trong lòng cũng đang hỏi câu này.

Đương nhiên, hắn muốn Vương Tiểu Thạch đi ra, hắn muốn bức Vương Tiểu Thạch xuất hiện, hoàn toàn không có ý tốt.

Trước đó một lúc, người phụ trách Thác phái Lê Tĩnh Đường và hai tên thủ hạ đeo kiếm phi ngựa vào biệt thự, biểu thị đám loạn tặc thổ phỉ kia thật sự cho rằng Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu bị áp giải đến pháp trường chém đầu, cho nên đã động thủ cứu người.

Thật tốt, chỉ sợ bọn chúng không đến!

Đã đến thì không đi được nữa!

Hắn đã sớm tính trước mọi việc, phân công nhân thủ, đã đến thì tuyệt đối không buông tha, nhất định phải một lưới bắt hết.

Trước giờ hắn vốn là một người nhố cở tận gốc, đánh rắn đập đầu.

Nhưng hắn vẫn còn có điểm không hài lòng, bởi vì có một người hắn xem trọng nhất còn chưa xuất hiện.

Vương Tiểu Thạch!

Chỉ cần Vương Tiểu Thạch chưa tới, vậy thì tất cả bố trí đều vô nghĩa, giống như vẽ rồng mà quên điểm mắt.

Hắn tốn nhiều công phu như vậy, hao tổn tâm thần như vậy, chính là vì muốn bắt Vương Tiểu Thạch, thời lai phong tống Đăng Vương các (1), thời thế tạo anh hùng, thân kiêm tháp chủ Tượng Tị tháp và lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu. Nếu bắt không được thì phải lập tức giết ngay, không thể để đến khi Vương Tiểu Thạch làm tổng đường chủ Lục Phân Bán đường và tổng minh chủ Mê Thiên Thất Thánh minh rồi mới diệt trừ.

Nhưng hãn còn chưa tới, hãn vẫn không xuất hiện.

Thái Kinh cảm thấy rất tiếc nuối, giống như mất đi thứ gì đó.

Cho đến khi thủ lĩnh Đỉnh phái Khuất Hoàn dẫn hai tên cung tiễn thủ tâm phúc đánh ngựa tìm đến.

Quả nhiên, đám thổ phi cường đạo kia cũng không dễ gạt, một nhóm khác đã theo dõi đến Phá Bản môn, vẫn là người trước hi sinh, người sau tiếp bước đi tìm hai người Đường, Phương.

Nhưng mà...

Có điều, Vương Tiểu Thạch vẫn không hiện thân!

Sao lại như thế?

Vậy là thế nào?

Chuyện này lại nằm ngoài dự liệu.

Mặc dù tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hãn. Hôm nay cho dù bọn cướp kia không toàn quân bị diệt, ít nhất cũng sẽ nguyên khí đại thương. Nếu hôm nay hoàng thượng phê chuẩn cho hãn tùy ý điều động cao thủ đại nội, hãn có thể bảo đảm giết đến không còn một mống. Chính là do lão vương bát Gia Cát kia đi trước khai tấu thánh thượng, không biết đã giở trò gì, lại khiến cho hoàng thượng mặt rờn vui vẻ, phê chuẩn bản tấu. Không cho hãn sai khiến nột cao thủ đại nội nào, ngay cả thân binh và ngự tiền thị vệ trong cấm quân cũng không cho hãn phái ra khỏi hoàng cung, khiến cho hãn đành phải điều động thân tín của mình trong quân và thế lực trong võ lâm kinh sư, dùng nhân vật lục lâm để đối phó với bang hội giang hồ. Bản thân hãn cũng phải trấn giữ biệt thự Biệt Dã ở gần Phá Bản môn và pháp trường, trước tiên thu thập tình hình chiến trận, tiện bề sắp đặt phân công, điều binh khiển tướng.

Hãn đã hoàn toàn nắm chắc thắng lợi.

Nhưng hãn luôn rất xảo quyệt, tuy đã nắm chắc phần thắng, nhưng cũng không vì vậy mà đắc ý vênh váo.

Hãn ngược lại cẩn thận hơn gấp bội.

Hãn đã sớm phái người giám thị Gia Cát tiên sinh.

Lão quý Gia Cát kia hình như định ở luôn trong cung, không ra ngoài.

(Cũng may trong cung còn có tâm phúc của ta, hơn nữa hoàng thượng vốn sủng ái ta, chán ghét hẳn, chắc hẳn cũng chẳng làm được trò trống gì.)

Lần này, hẳn muốn các lộ hào kiệt trong kinh thành xem thử thủ đoạn sấm sét của hẳn.

Có điều, thủ đoạn sấm sét của hẳn còn chưa thi triển, bốn con chó săn được Gia Cát Tiểu Hoa nuôi dưỡng, được những phạm phu tặc tử, thôn phu ngu phụ tôn sùng là “Phích Lịch Thần Bồ” dường như đã có hành động.

Sau khi xảy ra chuyện “Vương Tiểu Thạch ám sát Gia Cát tiên sinh”, hôm nay trước khi trời sáng bọn họ đã rời khỏi phủ thần hầu.

Thái Kinh đương nhiên sẽ không cho rằng mấy tên giỏi giả vờ này xuất động đi lòng bắt Vương Tiểu Thạch.

Nhưng hẳn cũng không nghĩ tới, bốn người này lại trắng trợn đi đến phủ cận biệt thự Biệt Dã.

Chẳng lẽ bọn chúng dám trực tiếp giao phong với mình?

Bọn chúng lại dám không màng vương pháp, ngay cả thừa tướng một nước cũng dám động thổ trên đầu thái tuế sao?

Cho dù bọn chúng đến để gây chuyện, nhưng Gia Cát Chính Ngã luôn đa mưu túc trí, sẽ để cho bốn đồ đệ đắc ý nhất một lần làm hao hết tiền vốn chính trị của hẳn sao?

Không thể.

Vậy bọn chúng đến vì chuyện gì?

Thái Kinh sớm có đề phòng, cũng đã bố cục xong.

Hẳn đã dặn dò bốn đứa con trai của mình là Thái Du, Thái Thao, Thái Tiêu, Thái Thiều, mỗi người quần lấy một tên bồ khoái, ngoài mặt là thỉnh giáo việc công, trên thực tế chỉ cần Tứ Bồ có hành động gì sẽ lập tức biết ngay. Tứ Bồ muốn chơi trò gì, cho dù hóa trang dịch dung, cũng không thoát khỏi bốn đứa con trai của hẳn. Bốn đứa con này chưa chắc đã là nhân vật đập bằng sóng gió, thay trời đổi đất, nhưng chỉ cần một người quần lấy một người, liền giống như phế đi “Tứ Đại Danh Bồ”, đó chính là đại dụng.

Hắn cho rằng bốn đứa con trai của mình sẽ không đến nỗi bị người sát hại hay cưỡng ép. Nếu bọn chúng xảy ra chuyện ngay bên cạnh Lãnh Huyết, Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, “Tứ Đại Danh Bổ” còn có thể lẫn lộn trên giang hồ sao? Tám trăm cái tội danh hắn đều đổ lên người rồi.

Chỉ là hắn vẫn không hiểu, sáng nay Tứ Đại Danh Bổ không đến nơi đó, lại chạy tới khu vực do hắn trấn giữ này.

Động cơ là...

Lý do là...

Nhất thời hắn cũng không nghĩ ra được.

Thứ mà hắn không nghĩ ra được còn có động tĩnh của Vương Tiểu Thạch.

Hắn đã an bài bên phía pháp trường, do Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán đối phó với Vương Tiểu Thạch.

Nếu Vương Tiểu Thạch xuất hiện tại pháp trường, ba người Mễ, Phương, Vương sẽ quyết một trận tử chiến.

Trận chiến này cho dù ai chết, đối với hắn đều có lợi như nhau.

Cho nên hắn chỉ bày mưu lập kế, mặc cho người khác quyết tử ngàn dặm.

Nếu như Vương Tiểu Thạch hiện thân tại Phá Bản môn, “Thất Tuyệt Thần Kiếm”, Đa Chỉ Đầu Đà và Kinh Đào Tiên Sinh đều đang chờ hắn.

Hắn bố trí khá nhiều cao thủ tại Phá Bản môn, chủ yếu là vì hắn từng gặp mặt Vương Tiểu Thạch, cũng từng giao thủ. Hắn biết Vương Tiểu Thạch mặc dù trẻ tuổi, lương thiện, thuần phác, nhưng không dễ bị gạt, tuyệt đối không dễ mắc lừa.

Hắn không tin Vương Tiểu Thạch sẽ tiêu hao thực lực của mình tại pháp trường.

Chỉ Phá Bản môn mới thật sự có phạm nhân.

Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, hai người này đã trở thành “mồi câu” trong tay hắn.

Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được có phần đắc ý hài lòng.

Xem ra, hắn chẳng những lần lượt đánh ngã từng địch thủ trong chính quyền, đến nay cả triều gần như hiếm người có thể đối địch với hắn (ngoại

trừ lão vương bát Gia Cát này), ngay cả võ lâm hào kiệt, lục lâm anh hùng, trên tay hãn cũng tùy ý đùa bỡn, khống chế tự nhiên.

Hãn đặc ý, liền há miệng, ngửa đầu ăn một quả nho.

Đương nhiên không phải mọi người đều có thể vào thời điểm này, dùng phương thức này ăn được quả nho.

Thái Kinh lại có thể.

Hơn nữa, ngoại trừ quả nho, trên bàn còn có rất nhiều sơn hào hải vị, của ngon vật lạ.

Hơn nữa, người đút cho hãn là mỹ nữ.

Còn có thị nữ của hãn.

Không phải một người, hôm nay bên cạnh hãn có đến ba người. Ngoài ra còn có mười hai người đang uyển chuyển tấu nhạc khiêu vũ, có lẽ sớm muộn cũng sẽ trở thành thị nữ hoặc tình nhân của hãn.

Ngoại trừ những người này, còn có một đứa con gái mà hãn rất yêu quý là Thái Hoàn.

Dù là trong lúc vui đùa, hãn cũng đề phòng nghiêm ngặt. Ngoại trừ trong biệt thự trái đầy cao thủ, bên cạnh hãn còn có hai “con số”. Chỉ cần người mà hai “con số” này đại biểu ở bên cạnh, cho dù là thiên quân vạn mã cũng không đáng sợ.

Một người trong đó ồm ồm cao cao, âm âm hàn hàn, giống như quỷ hồn chứ không phải người thật.

Người này mặc dù đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn chính là bọc vải của hãn. Trong bọc vải của hãn là binh khí đáng sợ nhất trên thế gian hiện nay, nhưng chưa ai từng thấy đó là binh khí gì.

Những người từng thấy hãn mở bọc vải đều không thể nói được đó là thứ gì, hơn nữa cũng đã vĩnh viễn nói không ra lời.

Hãn chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Công Tôn thập nhị công công từng cười bảo: “Sự đáng sợ của Thiên Hạ Đệ Thất, đó là hãn chịu nhận mình là ‘thiên hạ đệ thất’. Còn những kẻ cho mình là ‘thiên hạ đệ nhất’ thì lại không đáng sợ, bởi vì đó chỉ là những kẻ

Người nói sao?

Chú thích:

(1) Thời tới thì gió đưa đến Đẳng Vương, chỉ sự may mắn của kẻ gặp thời.

fishscreen

29-03-2014, 10: 02 PM

Chương 17: Buông lỏng

Quả nho.

Rượu mạnh.

Mỹ nhân.

Cao thủ.

Những thứ này đều ở trước mặt Thái Kinh, có được một cách dễ dàng.

Sau lưng của hắn là tường.

Trên tường khắc một con rồng trông rất sống động, nhẹ nhàng múa vuốt, hai mắt còn khảm hồng ngọc, tỏa ra ánh sáng màu máu.

Đối với Thái Kinh, đây là một sự tượng trưng cho quyền lực, cũng là một vinh dự đặc biệt.

Không phải người người đều có thể khắc một con rồng đại biểu cho cửu vương chi tôn lên vách tường sau ghế ngồi của mình, đó là do Triệu Cát đặc biệt ân sủng hắn, còn tự mình hạ chiếu gọi thợ thủ công đến chỗ hắn khắc lên, nhằm bày tỏ sự sủng ái của mình.

Từ điểm này, có thể suy ra Thái Kinh ở trước mặt Triệu Cát được trọng vọng thế nào.

Thái Kinh đương nhiên cực kỳ đắc ý vì được hoàng đế tin tưởng, nhưng hắn vẫn vào tự đắc lại rất cẩn thận. Hắn thường lớn tiếng dọa người, đả kích kẻ thù chính trị, khiến người khác sai lầm cho rằng hoàng đế và văn võ bá quan trong triều đều ủng hộ hắn, vì vậy dốc sức cùng hắn đẩy kẻ thù vào chỗ chết, từ đó cùng một trận tuyến, không còn đường lui nữa.

Nhưng ở bên cạnh hoàng đế, hắn lại rất nhún nhường kính cẩn vâng lời, thỉnh thoảng còn làm vài chuyện nhỏ, cố ra vẻ bộc trực, khiến cho Triệu Cát thường cười hắn “Thái khanh đúng là quá chính trực, khó trách thường bị đám tiểu nhân vu cáo”. Thủ hạ của hắn thường tại dân gian tác oai tác quái, mượn cơ xây dựng miếu Cửu Thiên Tuế do hắn làm thần để bóc lột vơ vét của cải, một khi có người cả gan (cũng trăm cay ngàn đắng) tố cáo đến hoàng đế, lại bị hắn khóc lóc và xuyên tạc thành “thần vì muốn xây từ

đường trường sinh cho thánh thượng nên bị điều dân tham quan ghen ghét”, lại được hoàng đế khen ngợi, giao người tố cáo cho hãm trị tội.

Thái Kinh viết thư pháp rất tốt, vẽ tranh hoa điều cũng có thành tựu xuất sắc. Nhưng ở trước mặt Triệu Cát, hãn thường tự hạ mình, bởi vì hãn biết hoàng đế tính tình háo thắng. Hãn cũng không phải lúc nào cũng a dua, có lúc vờ tha để bắt, lấy lùi làm tiến, khiến cho hoàng đế nhìn thấy các loại biểu diễn của hãn cũng tin là thật, càng thêm yêu quý sủng ái hãn.

Chẳng hạn như có một lần, Thái Kinh lúc ngà ngà say viết mấy chữ “Triều Thiên Thiếp”, lại khoe khoang rằng “cho dù không phải là thiên hạ đệ nhất thiếp, đương thời cũng không ai sánh bằng”. Đến lúc hãn cao hứng, mang thiếp vào cung trình Triệu Cát xin ý kiến, bỗng thấy ngự thư phòng có viết hai chữ “Thiên Triều”, hãn lại ngây người đứng tại chỗ, hơn ba canh giờ không nói lời nào. Sau đó người hầu phải bôi thuốc, xoa huyết cộng thêm chút canh gừng, hãn mới lẩm bẫm “hảo thư diệu pháp, đúng là bút trời pháp đất, ta không thể nào với tới được”. Hãn lặp lại câu này đến hơn một giờ, giống như si mê.

Triệu Cát nghe tin, không nhịn được mỉm cười, tự mình mời Thụ Đại Phong đến bốc thuốc cho hãn, khuyên hãn thư họa phải coi trọng thiên cơ hỏa hầu, không nên quá cố chấp theo đuổi cảnh giới nghệ thuật. Vị cửu ngũ chi tôn sống trong nhung lụa này đương nhiên không biết, trước đó người bên cạnh hãn đã âm thầm thông báo, hoàng thượng đã viết hai chữ “Thiên Triều”, hơn nữa có vẻ rất đặc ý, tự nói “chỉ sợ không ai nhận ra bút lực tuyệt diệu trong đó”. Sau khi Thái Kinh nghe xong, liền diễn vở kịch hay này, khiến Triệu Cát tin là thật, xem Thái Kinh như tri âm.

Hình rồng trên tường này chính là do Triệu Cát cao hứng, bảo thợ thủ công kiến tạo cho hãn.

Từ trước đến giờ, mỗi lần có tiệc rượu, Thái Kinh đều không chịu ngồi quay lưng về phía cửa. Hãn phải dựa lưng vào tường, cột hoặc vật dày nặng, đối diện với hành lang ra vào, có thể quan sát tất cả nhân sự lui tới, như vậy mới chịu ngồi.

Hiện giờ hãn chính là như vậy.

Mặc dù hần đã phái nhiều cao thủ đi đối phó với nhân vật võ lâm trong kinh sư, nhưng bên cạnh vẫn có cao thủ hạng nhất bảo vệ. Ngay cả như vậy, lúc nghe ca, xem múa, uống rượu, ôm mỹ nữ, hần vẫn ngồi dựa lưng vào tường, không thay đổi thói quen của mình.

Hần hớp một ngụm rượu, cười hỏi:

- Các người nói xem, Vương Tiểu Thạch có sa lưới không?

Nhất Gia nói:

- Nếu hần tới thì sẽ sa lưới.

Thái Kinh lại hỏi:

- Như vậy, hần có tới hay không?

Hần không biết trước đó không lâu Phương Ứng Khán cũng hỏi Mễ công công vấn đề này, nhưng hai người có thân phận bất đồng, cách hỏi cũng không giống nhau.

Thái Hoàn nói:

- Con thấy hần sẽ không dám tới.

Nhất Gia nói:

- Nếu hần không tới, huynh đệ của hần đều xuất động cứu người, đời này hần cũng không làm hảo hán được nữa.

Thái Kinh quay đầu hỏi Thiên Hạ Đệ Thất:

- Người thấy sao?

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ nói một chữ:

- Tới.

Thái Kinh ngửi ngửi mùi rượu, lại ngửi ngửi mùi thơm của nữ nhân bên cạnh, còn nhéo nhéo mũi của con gái Thái Hoàn, nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Hần nhất định sẽ đến. Vương Tiểu Thạch không thể nào bỏ qua chuyện này.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn luôn đứng bên trái Thái Kinh năm thước, giống như một cái bóng, không hề ngồi xuống.

Hần nói:

- Hắn sẽ đến, chỉ có điều, không biết hắn sẽ đến như thế nào? Đi đâu?

Thái Kinh dường như có phần cảm khái:

- Vương Tiểu Thạch nhìn có vẻ ngây thơ, thật ra lại giỏi về tâm kế; dung mạo rất thuần phác, nhưng quả thật狡 hoạt xảo trá. Hắn lại rất giống một người.

Nhất Gia hừ một tiếng nói:

- Phương tiểu hầu?

Thái Kinh không tỏ ý kiến, chỉ nói:

- Phương Ứng Khán càng có vẻ khiêm nhường, kính cẩn, vâng lời hơn so với hắn.

Lúc này, bên ngoài có người thông báo, Diệp Bác Thức đã dẫn “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt đến.

- Được rồi, hắn đã đến.

Thái Kinh tỏ ra phấn khởi:

- Mau mời!

Tuổi tác của Diệp Vân Diệt thật ra không quá lớn, tóc dài già trắng, nhưng già trắng bởi vì quá cũ nên đã có màu xám, đỉnh tóc đã hơi thấy trụi.

Môi của hắn cong thành chữ “Ao (凹)”, biểu thị cá tính kiên quyết và cô độc của hắn, lúc chú ý và lơ đãng trong mắt đều lộ ra sát khí, vừa nhìn có thể nhận ra hắn là loại người không biết thu liễm vì bất cứ thứ gì.

Hắn đi thẳng tới, đến gần, lúc nhìn Nhất Gia và Thiên Hạ Đệ Thất đều lộ vẻ kiêu ngạo.

Đối với những người khác, cho dù là những mỹ nữ vừa múa vừa hát kia, hắn cũng không nhìn thẳng; nhưng ánh mắt của hắn lại giống như liếc nghiêng quan sát mỗi người, đặc biệt là những cô gái.

Ngay cả lúc nhìn Thái Kinh, hắn cũng không đổi sắc mặt. Nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không biết là cung kính hay coi thường Thái Kinh.

Hắn đi vào quả thật giống như một chiếc cung kéo căng, nỗ kéo đầy.

Tinh thần và khí thế của hắn đều đầy đủ, hơn nữa tinh khí và sự sắc sảo còn áp bức người phía trước, mỗi bước đều giống như đánh vào Hoàng Long, mỗi lần nhìn quanh đều thể hiện uy phong và sát độ, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều giống như một đại sư tấu nhạc đánh phách vào lúc thích hợp nhất. Hắn mạnh mẽ có uy.

Hắn có khí thế.

Hắn bình tĩnh.

Khi hắn đến gần, cháu của hắn là Diệp Bác Thức đang muốn lên tiếng, Thái Kinh đã cười nói một câu:

- Người quá mất tự nhiên rồi.

Câu nói này giống như sấm sét, vừa lúc đánh vào trên đầu Diệp Thần Du. Diệp Vân Diệt có thể bước vào trong “sáu đại cao thủ đương thời”, chắc chắn không phải là hạng người chỉ có hư danh.

Năm xưa hắn từng khổ luyện nội công, nhưng cũng không có thành tựu xuất sắc, cộng thêm bẩm sinh khí yếu tức loạn, hơn nữa lại là người không biết nhẫn nại, cho dù hắn khổ công tu luyện ra sao, cũng không thể trở thành cao thủ nội công đỉnh cấp, đành phải chán nản từ bỏ.

Hắn đổi sang tu luyện đao pháp.

Đáng tiếc, thiếu sót của hắn về đao pháp chính là thiên phú, đao pháp cho dù luyện có thuần thực, so với những danh gia đao pháp hàng đầu vẫn kém hơn một đoạn, cho nên hắn lại giữa đường từ bỏ.

Lần này hắn đổi sang tập thương. Nhưng mà thể hình, cốt cách của hắn vốn không thích hợp để luyện thương. Hắn luyện thương pháp ba năm, thương gì cũng luyện hết, có một lần may mắn được tận mắt nhìn thấy Gia Cát tiên sinh sử dụng một bộ “Kinh Diễm thương”, sau khi hắn “kinh diễm (kinh ngạc vì nó)”, đổi lấy là sự chán nản hoàn toàn.

Từ đó hắn cũng không luyện thương nữa.

Lúc này, hắn cho rằng cả đời mình cũng không thể “vượt trội” về võ công, nhưng hắn lại không cam lòng chôn thân trong hàng ngũ cao thủ hạng hai

hạng ba. “Cao thủ” như vậy, nhiều thêm hay ít đi một người thì có gì quan trọng? Có hẳn hay không thì thế nào?

Hắn lại không muốn làm vô danh tiểu tốt, cho nên lần này hẳn đổi sang đọc sách.

Khổ công đọc sách.

Đáng tiếc hẳn cũng không phải là người có khiếu đọc sách, học bảy tám năm, chỉ có thể đọc chứ không thể ngộ. Hẳn rốt cuộc cũng biết, mình có đọc tiếp, đừng nói là thua kém người đọc sách thật sự, thậm chí khổ công bảy tám năm này còn thua mình luyện kiếm một năm, cho nên hẳn lại bỏ đọc sách, chân chính chuyển sang học kiếm.

Hắn thật sự luyện kiếm, hơn nữa không chỉ luyện kiếm một năm, mà là luyện liên tục ba năm.

Lúc này, thời gian thấm thoắt, năm tháng phí hoài, hẳn cũng đã đến trung niên, trên giang hồ danh hiệu hẳn không tính là vang dội, trong võ lâm cũng không có vị trí của hẳn.

Hắn hi vọng có thể dùng kiếm pháp nổi danh, nếu không thì cả đời này cũng không ngóc đầu lên được.

Thế nhưng luyện ba năm, hẳn đã có thể kết luận, cả đời này tu vi kiếm pháp của hẳn cũng không thể đại thành.

Có điều, lần này hẳn cũng không tuyệt vọng.

Bởi vì hẳn phát giác một chuyện.

Kiểm pháp của hẳn tuy học không tốt, nhưng lại vô tình phát hiện, hẳn rất có thiên phú về chương công.

Lẽ ra, hẳn có thể đạt được thành tựu cực lớn về chương pháp, nếu như hẳn không bất hạnh gặp phải “Kinh Đào Tiên Sinh” Ngô Kỳ Vinh.

Ngô Kỳ Vinh trẻ tuổi hơn hẳn.

Người trẻ tuổi có một đặc điểm, đó là hăng máu.

Chương pháp mà Ngô Kỳ Vinh luyện không giống với các nhà các phái.

Nghe nói, địa phương hẳn luyện võ là một sơn động lớn và kỳ dị, trong động trải đầy thủy tinh linh thạch màu tím.

Tinh thạch là một loại kỳ thạch, cũng là một loại linh thạch, nó đọng lại trong lòng đất, ít nhất phải trải qua hàng tỉ năm, trải qua mấy lần chấn động địa hình chính hợp mới có thể tạo thành, hơn nữa còn phải trải qua hàng trăm triệu năm vỏ trái đất biến động mới có thể thành hình. Nó có một loại lực lượng thần bí, thậm chí còn có nhiều loại công năng đặc dị, cho nên được xếp vào một trong “Phật môn thất bảo”. Ngô Kỳ Vinh đã sáng tạo và tu luyện chương pháp của hắc trong hoàn cảnh thần kỳ này.

Do đó, chương pháp của hắc không giống với chương công của môn phái bình thường, lại có thể vượt trội trong cùng thể hệ.

Chương pháp của hắc có năm loại cảnh giới.

Tầng thứ nhất, chương pháp của hắc sẽ phát ra màu sắc, trong đó màu tím lập lòe sắc sỡ là cấp bậc cao nhất.

Tầng thứ hai, chương pháp của hắc sẽ phát ra âm thanh, hơn nữa còn giống như âm điệu thánh nhạc, khiến người ta mê say, vô cùng êm tai.

Tầng thứ ba, chương pháp của hắc sẽ phát ra mùi thơm. Kẻ địch người phải nó, tâm thần dao động, rất dễ dàng bị hắc thừa cơ tấn công. Nhưng bản thân hắc lại không phát ra bất kỳ mê hương kích thích khứu giác nào. Đối thủ chỉ cảm thấy từng trận mùi thơm dịu bay tới, mùi thơm càng nồng thì bị chết càng nhanh.

Tầng thứ tư, người giao thủ với hắc, chẳng những tứ chi giao chiến, ngay cả nụ vị giác của lưỡi cũng cảm thấy mùi vị kích thích đặc biệt, ngọt chua đắng cay đều có đủ.

Một tầng cuối cùng, người bị chương pháp của hắc đánh trúng hoặc tiếp xúc, đều có một loại rung động “sung sướng muốn chết”, sau khi cảm giác “vui vẻ hơn thần tiên” qua đi sẽ “chết” thật sự.

Bởi vì chương pháp của hắc tự thành một phái, những cao thủ chương pháp chính tông trong thiên hạ, kể cả người tu luyện chương công tà phái đều coi thường thành tựu của hắc, muốn cùng hắc phân cao thấp.

Ngô Kỳ Vinh đương nhiên chấp nhận. Dù sao nếu bọn họ không đến tìm hắc, hắc cũng sẽ tìm bọn họ.

Kết cục của “phân cao thấp” thường là...

Hắn cao, bọn họ thấp.

Nếu như có người tìm Kinh Đào Tiên Sinh “quyết sinh tử”, vậy thì kết quả rõ ràng hơn.

Hắn sống, kẻ địch chết.

Tiền nhiều khí mạnh, thế lớn tiếng to, thắng lợi tích lũy nhiều cũng khó tránh khỏi làm người ta càng hăng máu.

Mặc dù trong lòng Ngô Kinh Đào hiểu được, chương công của hắn thiếu sót ở đâu, hắn phải đối mặt với vấn đề gì, sau khi bộ chương công này của hắn luyện thành sẽ có hậu quả gì, nhưng những điều quấy nhiễu và kiềm chế này, ngược lại khiến hắn càng muốn dùng bộ chương pháp mà hắn phải trả giá rất lớn này để danh chấn thiên hạ, chấn nhiếp quần hùng.

Do đó, hắn nghe nói Diệp Vân Diệt cũng luyện thành một bộ “Thất Túc chương” rất kỳ lạ, liền tìm tới Thần Du Gia Gia.

Ngô Kỳ Vinh vứt bỏ cái tên cha mẹ đặt cho hắn, “Kỳ Vinh” không cần, mà lấy tự hiệu là “Kinh đào”, rõ ràng là muốn cả đời mình có thể “sóng to gió lớn”, không cuốn lên ngàn đồng tuyết trong giang hồ thiên hạ thì không hài lòng.

Vì thế, hắn đương nhiên sẽ đi khiêu chiến Diệp Vân Diệt.

Diệp Vân Diệt lớn tuổi, nhưng hắn lại có một tính khí tương tự như Ngô Kinh Đào.

Quả thật hoàn toàn giống nhau.

Đặc điểm đó chính là hăng máu.

Ngô Kinh Đào còn trẻ bốc đồng, Diệp Vân Diệt tuy lớn tuổi hơn nhưng cũng bốc đồng như vậy.

Quả thật còn vênh váo hung hăng.

Vì vậy, hắn và Ngô Kinh Đào vừa gặp mặt, lập tức bắn ra tia lửa.

Hai người nói không tới năm ba câu, liền không dùng miệng nói chuyện nữa.

Lời của bọn họ đã đổi sang nói bằng tay.

Đó gọi là “giảng tay”.

Kết quả của lần “giảng tay” này là...

Ngô Kinh Đào thắng.

Hắn tuy còn trẻ tuổi, nhưng tu vi về chưởng pháp lại thuần thục nhiều năm hơn so với Diệp Vân Diệt.

Mặc dù “Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng” của hắn đã đánh bại “Thất Túc chưởng” của Diệp Vân Diệt, nhưng cũng gặp nguy hiểm.

Chỗ tuyệt diệu của “Thất Túc chưởng” là dùng bộ pháp đặc biệt để phối hợp thi triển, nhìn giống như trượt chân, đối phương cho rằng có cơ hội, lập tức sẽ bị tiêu diệt dưới chưởng của hắn.

Có điều, hắn giao thủ với Ngô Kinh Đào, nhiều nhất chỉ đánh tới “hoạt sắc”, còn chưa “sinh hương”, cặp mắt của Diệp Vân Diệt đã bị năm màu mê hoặc. Tuy hắn hăng máu, nhưng càng quý trọng cái mạng già của mình hơn, lập tức vừa chiến vừa chạy, vừa lui vừa đánh, cuối cùng có thể giữ được tính mạng.

Sau trận chiến này đã xảy ra hai chuyện.

Thứ nhất, hắn thề không đội trời chung với Ngô Kinh Đào. Tóm lại, Kinh Đào Thư Sinh đứng ở phía nào, hắn nhất định sẽ đứng về phía khác, đối nghịch đến cùng, hoàn toàn không hỏi nguyên do, không phân đen trắng.

Thứ hai, hắn vứt bỏ chưởng pháp, luyện quyền.

Trong thời gian này, hắn khổ công luyện tập quyền pháp, cuối cùng cũng có đại thành. Hơn nữa, hắn cũng phát hiện ra một đặc điểm của mình, hóa ra hắn còn có thiên phú về quyền pháp hơn so với chưởng pháp.

Điều này cũng rất hợp lý, quyền hay chưởng đều dùng đôi tay làm vũ khí công kích và phòng thủ, người giỏi chưởng công tập quyền pháp sẽ dễ dàng bắt đầu, cũng dễ dàng thành công.

Diệp Vân Diệt luyện thành “Thất Thủ quyền”, lại tái chiến Ngô Kinh Đào.

Lần này, Ngô Kinh Đào lại thắng không được hắn.

Nhưng mà cũng không bại.

Hai người bọn họ đều bị thương, nhưng không ai bại.

Chỉ đều bị thương chứ không lưỡng bại.

Thực ra đối với Diệp Vân Diệt, điều này cũng không khác gì thắng lợi. Bởi vì lần trước hãn giao thủ với Ngô Kinh Đào là thất bại trở về, còn lần này lại có thể đánh hoà nhau, giống như là một hình thức khác của thắng lợi vậy.

Có điều, tuy Diệp Vân Diệt đánh hòa trận chiến này, nhưng cũng không dễ chịu.

Hãn bị Ngô Kinh Đào gây thương tích.

Trọng thương.

Thương thế kia nặng đến mức khiến cho trong tám năm sau trận chiến này, mỗi ngày hãn đều phải bôi ngoài da và uống một loại thuốc, mới có thể ngăn chặn vết thương bung ra và tái phát.

Mà loại dầu thuốc này là thuốc hiếm đến từ Thiên Trúc xa xôi, bôi lên hay ăn vào đều có một loại mùi lạ giống như cá mận. Điều này khiến cho hãn vốn tự cao tự đại, coi trọng uy thế, mỗi ngày đều phải uống vào và bôi lên không ít hương liệu, mới có thể miễn cưỡng che giấu một phần mùi hôi.

Trải qua trận chiến này, Diệp Vân Diệt cuối cùng đã trở thành một trong “sáu đại cao thủ đương thời”.

Đồng dạng, trong trận chiến này Ngô Kinh Đào cũng không chiếm được tiện nghi.

Hãn bị “Thất Thủ Thần Bút” của Diệp Vân Diệt đánh trúng, cho nên toàn thân rất dễ ứa dầu toát mồ hôi, người nóng khó chịu, đến nỗi cả ngày phải thường xuyên rửa mặt lau mặt mới có thể hạ nhiệt giảm nhiệt.

Những triệu chứng này cũng khiến cho Kinh Đào Thư Sinh luôn coi trọng bề ngoài thống khổ khó tả.

Điều này cũng khiến cho hãn hận thấu Thần Du Gia Gia.

Diệp Vân Diệt mặc dù đánh một trận thành danh, nhưng mỗi ngày đều phải dùng một lượng lớn Thiên Trúc thần dầu (cho nên người giang hồ xưng là “Thần Du Gia Gia”, mặc dù bản thân hãn rất không thích cái danh hiệu này), mà những rượu thuốc này có giá cả rất đắt. Cho nên, sau khi hãn đạt

được lý tưởng trong giai đoạn đầu tiên của đời người, muốn tài văn tài (chuyện này đương nhiên đã không thể) hay võ lược, có thành tựu cực kỳ xuất sắc khiến người ta công nhận, hẳn lại có ba lý tưởng khác.

Hắn muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền (ít nhất đủ cho hắn có thể tiếp tục mua được thần dầu).

Hắn nhất định phải đánh đổ Ngô Kỳ Vinh. Hắn và Kinh Đào Tiên Sinh đã tạo thành thù oán không thể hóa giải (đồng dạng, Ngô Kinh Đào cũng lập quyết tâm nhất định phải giết chết Diệp Vân Diệt).

Hắn còn hi vọng có thể thi triển thân thủ, đại triển tham vọng, gây dựng sự nghiệp, đương nhiên là dựa vào thân thủ của mình để mưu cầu chức quan. Cho nên, hôm nay hắn mới đến yết kiến Thái Kinh.

Hơn nữa, hôm nay hắn đến yết kiến Thái Kinh, tâm tình mới khẩn trương như vậy.

Một người cho dù võ công có giỏi, tài học có rộng, địa vị có cao, một khi muốn cầu cạnh người khác, vậy thì cũng khó mà thẳng lưng ưỡn ngực.

Ai cũng như vậy.

Diệp Vân Diệt cũng như vậy.

Hắn cũng không muốn cả đời làm người võ lâm.

Hắn càng không nên chỉ làm một người giang hồ.

Hắn muốn quyền, hắn muốn địa vị, hắn muốn danh thành lợi tựu.

Cho nên hắn muốn làm quan, hơn nữa còn là quan lớn.

Một khi có ước vọng này, hắn cần phải cầu cạnh người khác, dĩ nhiên sẽ không tự nhiên được nữa.

Chẳng những không thể tự nhiên, hơn nữa trong lòng còn rất khẩn trương.

Trước khi đến biệt thự Biệt Dã, hắn đã suy nghĩ cẩn thận nhiều lần.

Cơ hội của hắn đã đến.

Thái Kinh là đại nhân vật có ảnh hưởng lớn trong triều. Chỉ cần Thái Kinh cao hứng, sẽ có thể đề bạt hắn, trở thành nhân vật có quyền thế mạnh.

Nhưng ngược lại, nếu như Thái Kinh ghét hẳn, dưới cơn nóng giận, sẽ có thể dẫn đến phiền toái, thậm chí còn rước lấy họa sát thân.

Thái Kinh chịu triệu kiến hẳn, đương nhiên là vì coi trọng hoặc chú ý đến sự tồn tại của hẳn, nhưng chưa chắc sẽ trọng dụng hẳn. Nếu hôm nay không nhân dịp này biểu hiện thật tốt, một khi bỏ lỡ cơ hội, chưa chắc sẽ có lần thứ hai, chưa chắc Thái Kinh sẽ triệu kiến hẳn một lần nữa.

Cho nên, hẳn nhất định phải nắm lấy cơ hội lần này, khiến cho Thái Kinh khắc sâu ấn tượng với hẳn.

Nhưng mà, nên nắm bắt như thế nào? Nên biểu hiện ra sao?

Chuyện này thật khó.

Thái Kinh quyền cao chức trọng, thuộc hạ nhân tài gì mà không có? Cao thủ gì chưa từng gặp? Nếu như mình nịnh hót tâng bốc, liệu có bị hẳn xem thường hay không? Nếu mình biểu thị trung thành bán mạng, liệu Thái Kinh có cảm thấy quá bình thường, sẽ không coi trọng? Còn nếu mình tranh phong khoe tài, lỡ may chọc giận tướng gia, chẳng phải là ăn không hết gói lại mang đi, sau khi vấp ngã mũi dính đầy tro lại đâm đầu trán dính đầy máu sao (1)?

Như vậy, nên làm sao cho phải?

Cho nên, Diệp Vân Diệt thật sự cảm thấy khẩn trương.

Dù sao từ khi sinh ra đến nay, Thái Kinh là vị quan lớn nhất mà hẳn từng gặp.

Không phải người người đều có thể nhìn thấy cung điện lớn như thế.

Không phải lúc nào cũng có thể gặp được quan cao như vậy.

Do đó Diệp Vân Diệt rất quý trọng, hết sức coi trọng cơ hội này.

Điều này khiến cho hẳn không thể ung dung, vẫn luôn suy nghĩ. Ta nên kiêu ngạo thì tốt, hay là khiêm nhường thì tốt hơn? Nếu như ta vênh váo, liệu có thể khiến tướng gia chán ghét hay không? Còn nếu như ta cúi mình, có thể khiến người ta xem thường hay không?

Nhất thời, hẳn cũng không biết phải làm sao đối diện với Thái Kinh.

Lại không ngờ, Thái Kinh vừa nhìn thấy hãn, giống như đã nhìn ra tất cả lo lắng nghi ngờ trong lòng hãn, câu đầu tiên đã nói:

- Người quá mất tự nhiên rồi.

Đúng vậy, hãn mất tự nhiên, hơn nữa còn quá khẩn trương.

Hãn còn chưa kịp lên tiếng, Thái Kinh lại bổ sung một câu:

- Buông lỏng đi!

Đúng vậy, hiện giờ điều hãn cần làm nhất chính là buông lỏng.

Buông lỏng.

Thế nhưng, trên đời bao nhiêu người có thể nói buông là buông?

Nếu như không thể buông, vậy thì làm sao nhẹ nhõm?

Cho dù có thể buông, cũng chắc đã có thể nhẹ nhõm. Từ cổ chí kim, bao nhiêu anh hùng hào kiệt, đế vương quan tướng, nói là buông xuống, nhưng trên thực tế vẫn cầm chắc trong tay, nhớ mãi không quên, canh cánh trong lòng.

Không phải sao?

Buông xuống không chỉ là chuyện trong tay, buông xuống thật sự là ở trong lòng.

Do đó, có người làm ra vẻ buông xuống, nhưng trong lòng có từng tiêu dao chưa? Cũng có người vốn đã nhìn thấu, cho nên mặc dù còn cầm, nhưng trong lòng đã sớm đã buông xuống, trở nên tự tại.

Có một số người luôn miệng nói là buông xuống, thật ra căn bản là cầm không lên.

Vì vậy, buông xuống hay không chẳng phải ở miệng, chẳng phải ở tay, mà là trong tâm.

Buông tay không phải yên tâm, vô tâm mới có thể yên tâm.

Nếu như vốn là vô tâm, còn có chuyện gì yên tâm hay không?

Cầm lên được mà buông xuống được, dù là hào kiệt trong thiên hạ, cũng không mấy người có thể nói buông là buông.

Cầm lên được mà không buông được, cũng không có gì mất mặt, bởi vì anh hùng trên thế gian phần lớn đều như thế.

Đáng thương nhất chính là rõ ràng cầm không lên, nhưng lại giả vờ như buông xuống được; hoặc là rõ ràng không buông được, nhưng vẫn nói là đã buông xuống, lừa mình dối người, thực ra ngoại trừ bản thân thì còn gặt được ai?

Cho nên nói, cầm lên được, buông xuống được, tình nghĩa quá quan trọng tự nhiên.

Chú thích:

(1) “Ăn không hết gói lại mang đi”, nghĩa là gây ra chuyện thì phải tự mình gánh chịu.

“Mũi dính đầy tro, trán dính đầy máu”, nghĩa là muốn có kết quả tốt nhưng cuối cùng lại bị bẽ mặt.

fishscreen

29-03-2014, 11: 10 PM

Chương 18: Cực yêu cực hận

Thái Kinh không có uy thế quá đáng sợ.

Cho dù có, đối với loại người thân kinh bách chiến như Diệp Vân Diệt, cũng chẳng có gì đáng sợ.

Thái Kinh cũng không có quan uy gì.

Uy thế nhà quan, phần nhiều là do quan viên trung cấp và hạ cấp thích khoe khoang. Một người làm quan đến mức đủ cao đủ lớn, người thay hăn khoe khoang uy thế lại là thuộc hạ. Bản thân hăn nếu như đủ sáng suốt, đa phần chỉ cố tỏ ra gần gũi thân thiết.

Thái Kinh thậm chí chẳng cần cố gắng xây dựng uy thế gì.

Bởi vì hăn đã không cần.

Với uy danh hiện giờ của hăn, có ai không biết? Có ai không kính? Có ai không sợ? Hăn đã không cần dọa người, bởi vì quyền lực và địa vị của hăn đã đủ dọa người rồi.

Cũng vì vậy, cho nên càng ẩn giấu chân tướng, càng khiến người khác không biết nội tình, càng đáng kinh đáng sợ.

Diệp Vân Diệt chính là sợ điều này.

Hăn không biết Thái Kinh là người như thế nào, thích cái gì? Không thích cái gì? Hăn vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, như vậy mới càng đáng sợ.

Thái Kinh lại rất ôn hòa.

Hăn nói:

- Người đừng khẩn trương, ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện đi!

Diệp Vân Diệt muốn tự nhiên một chút, nhưng toàn thân lại càng căng thẳng:

- Thái sư tìm tôi đến có chuyện gì?

Thái Kinh dứt khoát nói:

- Ta rất bận, cũng không nói lòng vòng nữa. Ta biết người rất có bản lĩnh, quyền pháp rất cao minh, đúng không?

Khuôn mặt Diệp Vân Diệt nóng lên, khàn giọng nói:

- Tôi... dưới trướng thái sư cao thủ như mây, tôi không coi vào đâu cả.

Thái Kinh cười:

- Nếu như người không coi vào đâu, vậy không có ai coi vào đâu nữa. Ta muốn trọng dụng người, không biết Diệp gia có cao kiến gì không?

Lần này Diệp Vân Diệt chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, nói khàn khàn:

- Tôi nguyện trung thành với tướng gia!

- Tốt!

Thái Kinh chậm rãi nói:

- Bởi vì ta đặc cách đề bạt người, chỉ sợ người khác tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng so bì. Ta nghe nói “Thất Thủ quyền” của người thiên hạ vô song, người hãy cho ta xem thử một chút, để ta dễ giao phó trước mặt mọi người, trong lòng những người khác cũng thoải mái hơn một chút, được chứ?

Diệp Thần Du chỉ mong có một ngày từ võ lâm đi vào quan trường, đối với hãn thì đây mới là chính đạo. Hiện giờ được tướng gia khen ngợi, hãn chỉ mong sao tận trung cống hiến, đền đáp vất vả, càng muốn chứng tỏ thực lực, giành được thái sư tin tưởng coi trọng.

Hắn lập tức nghiêm mặt hỏi:

- Thái sư muốn tôi xuất thủ ra sao?

Thái Kinh dường như cũng bị giọng nói kiên quyết của hắn làm giật mình, sau đó cũng không cảm thấy kỳ quái, cười nói:

- Trước tiên người không cần khẩn trương.

Tiếp đó hỏi:

- Người biết Vương Tiểu Thạch không?

Diệp Vân Diệt nói:

- Biết.

Thái Kinh nói:

- Người chưa từng gặp người này đúng không?

Diệp Vân Diệt đáp:

- Chưa từng gặp.

Thái Kinh lại hỏi:

- Ấn tượng của người đối với hãn thế nào?

Diệp Vân Diệt đáp:

- Xấu.

Thái Kinh hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì hãn đối nghịch với thái sư, như vậy là hãn không đúng.

Thái Kinh cười lên.

- Chúng ta không nói chuyện này. Nếu như ta muốn người giết Vương Tiểu Thạch, người sẽ làm gì?

- Giết.

- Giết như thế nào?

- Dùng tất cả phương pháp có thể giết để giết chết hãn.

- Người có sợ hãn không?

- Sợ hãn à?

Diệp Vân Diệt lập tức tức giận.

- Được, ta xem như người không sợ hãn.

Thái Kinh nghiêm túc nói:

- Nếu thật sự không sợ, ta muốn người giết hãn ngay bây giờ, người chuẩn bị xong chưa?

- Tôi lúc nào cũng có thể thu hồn Vương Tiểu Thạch!

- Vậy nếu hiện giờ hãn ở đây thì sao?

- Cái... gì? Hãn ở đây?

- Đúng, nếu như hãn ở đây, người có giết được hãn không?

- Hãn ở đâu? Ra đây! Ta muốn giết hãn!

- Được, nếu như người biết hãn ở đây, người phải chọn một người có thể là Vương Tiểu Thạch nhất trong số những người này, tóm hãn ra, hơn nữa thử

xem người có giết được hãn hay không!

Thái Kinh liếc nhìn tên đại hán trung niên tính tình nóng nảy này.

Diệp Thần Du lập tức toàn thân căng thẳng, hãn chỉ hận không thể lập tức thành tâm cống hiến, dốc sức phục vụ cho người khen ngợi quyền cao vọng trọng trước mắt.

- Ai là Vương Tiểu Thạch? Đi ra, ta giết người!

Chợt thấy một người bước ra, nói:

- Ta đây.

Diệp Vân Diệt chậm rãi xoay người, trông thấy một người mặc áo bào lam, mặt rất đỏ, mắt rất híp, mũi rất cao, mày bạc như lửa, tóc rất dài.

Trên tay hãn ôm một thanh đao.

Một thanh đao rất dài rất dài rất dài rất dài.

Người này còn ngáp dài.

Lúc hãn ngáp gây cho người ta một loại cảm giác rất an tĩnh, không biết lúc hãn hắt hơi có phải cũng như vậy hay không?

Diệp Vân Diệt lạnh lùng hỏi:

- Người là Vương Tiểu Thạch?

Người an tĩnh kia an an tĩnh tĩnh gật đầu một cái.

Thần Du Gia Gia hét lớn:

- Ăn một quyền của ta!

Người an tĩnh này cũng đáp lại:

- Xem đao!

Hai người mỗi người phát một chiêu, chợt phân chợt hợp.

Bọn họ giao thủ một chiêu, chỉ một chiêu.

Nhưng một chiêu này lại có rất nhiều biến hóa.

Người xem không hiểu, giống như một tên tổng quản trong biệt thự là “Sơn Cầu” Tôn Thu Bì, liền cảm thấy rất thất vọng.

Tại sao vậy? Nghe nói Nhất Gia là ngự tiền đệ nhị cao thủ, chỉ chém một đao như vậy, hơn nữa một đao kia còn yếu ớt, viễn vông, thậm chí không hề

có đao phong sát khí.

Một đao này, nhìn quả thật hoà nhã tiêu điều, phụ họa nhiều hơn là đã thương người.

Nghe nói người này chính là một trong sáu đại cao thủ đương thời, cũng là đệ nhất quyền thủ đương thế, một quyền kia dĩ nhiên kinh động lòng người. Nhưng chỉ công một quyền như vậy, lại sấm lớn mưa nhỏ, mây tan mưa hết, một quyền đó đã không biết đánh tới đâu rồi.

Chỉ thấy một đao kia của Nhất Gia chém vào trên năm tay của Thần Du Gia Gia, sau đó thu quyền, thu đao, tất cả giống như mưa rơi cát cuội, không có đoạn sau.

Hả.

Đây là quyền gì?

Đây rốt cuộc là đao gì?

Người xem hiểu được một chút, giống như thủ lĩnh Đỉnh phái Khuất Hoàn, lại nhìn thấy nửa vời.

Hắn biết rõ chỉ giao thủ một chiêu.

Nhưng hắn lơ mơ phát giác, trong đó dường như có rất nhiều thức, hơn nữa còn có nhiều loại biến hóa.

Có điều hắn lại không thấy rõ bất cứ biến hóa nào.

Thứ duy nhất mà hắn nhìn rõ hơn Tôn Thu Bì, đó là một đao kia không phải chém vào trên năm tay, mà là một quyền kia đánh thẳng vào trên sống đao.

Sau đó đao và quyền đều biến mất.

Không biết vì sao, Khuất Hoàn bỗng cảm thấy một loại tình yêu kịch liệt, lại vượt quá quy củ, đột nhiên sinh ra cảm giác ái mộ đối với Thái Hoàn trước giờ vốn gian xảo ngang ngược, quyến rũ khả ái, lúc này trên mặt đang hiện lên vẻ hốt hoảng.

Đồng thời hắn lại cảm giác được một sự thù hận mãnh liệt, không biết từ nơi nào kích thích ra, khiến cho sống lưng của hắn cảm thấy tê dại một trận, thậm chí ngay cả da cũng nổi da gà vì phát lạnh.

Tại sao lại có tình yêu đột ngột này?

Sự thù hận này từ đâu tới?

Người xem hiểu, giống như Thiên Hạ Đệ Thất, chỉ thoáng nhìn đã tương đối rung động, vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì lần giao thủ này tuy chỉ có một chiêu, nhưng đã cực hận cực yêu.

Thiên Hạ Đệ Thất từng học được “Cừu Cực chương” từ Nguyên Thập Tam Hạng. Bởi vì đây là tuyệt kỹ mà Nguyên Thập Tam Hạng chỉ truyền con cái không truyền đồ đệ, do đó năm xưa ở Phát đảng Hoa phủ, hắn vì đối kháng với “Nhân kiếm” của Vương Tiểu Thạch nên đã thi triển loại chương pháp này, cũng khiến cho Vương Tiểu Thạch cùng một môn phái ngạc nhiên nghi hoặc.

Đó là một loại chương pháp cực thù, mỗi chương thi triển giống như thù sâu hận lớn, tuyệt đối không chừa đường lui, càng không chừa người sống. Hắn còn có một loại tuyệt kỹ khác do mình ngộ ra, đó là “Sầu Cực quyền”. Đó là bước tiếp theo của “Cừu Cực chương”, mỗi quyền đánh ra sâu kình, giống như nhất giang xuân thủy (ưu sầu) tràn về bốn hướng đông nam tây bắc, dìm chết kẻ địch mới thôi.

Có điều, hiện giờ hắn lại chỉ có thể nhìn mà cảm thán.

Bởi vì trong một đao kia có bảy biến hóa, trong một quyền kia lại bao hàm mười một thức, nhưng mỗi thức mỗi biến đều là cực yêu, cũng cực hận.

Biến hóa chiêu thức không hề đặc biệt, nhưng tình yêu và thù hận ẩn chứa, tiết lộ, tỏa ra, phát ra trong một đao một quyền này, mới làm người ta rung động, không thể ngăn cản.

Yêu đến lúc điên đủ để giết người.

Hận sâu không sợ.

Mặc dù Thiên Hạ Đệ Thất tinh thông “Cừu Cực chương”, sở trường “Sầu Cực quyền”, nhưng hắn lại không phải là một người yêu ghét rõ ràng.

Thậm chí có thể nói, hắn không có yêu ghét gì đặc biệt, cũng không hề ân oán phân minh.

Hắn là một người rất có bản lĩnh.

Bản lĩnh của hắn là giết người.

Hắn muốn giết người, nhất định sẽ giết được.

Hắn cũng là một người rất có tài hoa.

Tài hoa của hắn là học võ.

Hắn có thể nhanh chóng học được một loại võ công, hơn nữa hoàn toàn có thể biến nó thành tuyệt kỹ độc môn của mình.

Điểm này không phải người người đều có thể làm được.

Rất nhiều người chỉ có thể làm người trong võ lâm, không thể nổi bật, chủ yếu là vì chỉ biết bắt chước, dừng lại ở mô phỏng (thậm chí chỉ biết sao chép), mà không thể đổi cũ thành mới, tự thành một phái, do đó nhiều nhất chỉ có thể trở thành cao thủ, tuyệt đối không thể tiến vào tông sư. Đáng tiếc có quá nhiều người và đa số người đều không tự mình biết mình, nếu không chỉ sợ chẳng mấy ai dám đi lại trong võ lâm nữa.

Thiên Hạ Đệ Nhất thì không.

Hắn chăm chỉ, biết tiếp thu, giỏi lĩnh ngộ.

Võ công, chiêu thức và phương pháp giết người của hắn, hoàn toàn có phong cách của riêng mình.

Cho nên võ công của hắn rất cao, lực sát thương của hắn rất lớn, phong cách của hắn rất mãnh liệt.

Nhưng hắn cũng không phải một người rất có cách thức.

“Rất có cách thức”, bốn chữ này bình thường là chỉ những chuyện cần thiết trong cuộc sống, trong hiện thực.

Những chuyện này rất quan trọng, nhưng đối với rất nhiều tài tử, giai nhân, nhân sĩ đầy bụng kinh luân và đại sư võ nghệ cao cường, lại là một vấn đề lớn nghĩ mãi không ra.

Thế nhưng, chỉ cần không giải quyết được những chuyện trong cuộc sống thực tế này, người có bản lĩnh và tài học bằng trời cũng không hữu dụng.

Bởi vì sẽ không có ai dùng người.

Nếu không có ai dùng người, người sẽ bị ném vào một góc tối tăm mờ mịt, nổi mốc, sinh gỉ, ăn mòn, cuối cùng sẽ trở thành phế vật.

Nhân sĩ có tài sợ nhất chính là chuyện này.

Là Bá Lạc (1) sợ không có thiên lý mã.

Nhưng thiên lý mã càng sợ không có Bá Lạc.

Bá Lạc không tìm được thiên lý mã, còn có thể tìm bách lý mã và ngựa thứ tuyển khác. Thiên lý mã không có Bá Lạc, đời này chỉ có thể kéo xe cũi, thồ xe rác, vĩnh kiếp bất phục.

Giết người không thể qua cả đời.

Cho nên hãn cần Nguyên Thập Tam Hạng.

Chỉ Nguyên Thập Tam Hạng mới có thể chỉ đạo võ công của hãn tiếp tục tiến bộ.

Nhưng hãn càng cần Thái Kinh.

Chỉ Thái Kinh mới có thể khiến hãn không lo cơm áo, được hưởng quan lộc danh vị. Chỉ cần dùng tài năng của hãn làm việc cho Thái Kinh, như vậy hãn có thể muốn gì được nấy, không cần phải ném quá nhiều tang thương trong giang hồ, trải qua phong ba hiểm ác không cần thiết trong võ lâm.

Ai không thích hưởng thụ?

Ai cũng từng có lúc hoang mang, dù là nhân sĩ tài trí tuyệt thế, cũng phải tin tưởng một số chuyện, u mê không tỉnh ngộ, hoặc tín nhiệm một số người, tận trung đến cùng.

Ngay cả nhân tài tuyệt thế như đám người Vương An Thạch, Tư Mã Quang, Gia Cát Lượng cũng vậy, bảo người phạm làm sao có thể không câu nệ thế tục? Cho dù là thế ngoại cao nhân có thể từ bỏ tất cả, cũng khó tránh khỏi tin phật báii thần, có người nào chưa từng mê hoặc hoài nghi đối với sống chết ly hợp, làm hay không làm?

Ai cũng hi vọng trong tâm linh có một nơi nương tựa.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng không ngoại lệ.

Tuy hãn học cừu chương sâu quyền, nhưng trước giờ hãn lại hờ hững, thực ra là càng lãnh khốc, vì vậy không thể xem là quá thù, quá sâu.

Nhưng Diệp Thần Du và Nhất Gia lại khác.

Bọn họ vừa xuất chiêu đã đại yêu đại hận.

Chỉ có người đại hận đại yêu mới có thể thi triển ra loại chiêu thức cực yêu cực hận này.

Mặc dù một chiêu này đã triệt tiêu lẫn nhau, nhưng đối với Thiên Hạ Đệ Thất đã tạo thành không ít rung động.

Lại không biết cách nhìn của Thái Kinh thế nào?

Rốt cuộc Thái Kinh có thể nhìn ra hay không?

Thái Kinh vuốt râu, búng đầu ngón út, đôi mắt hẹp khép rồi lại tròng, tròng rồi lại khép, chậm rãi nói:

- Ai da, các người giao thủ nhanh như vậy, làm sao ta thấy kịp được!

Hắn còn hỏi:

- Người nào thắng vậy?

Lại hỏi Diệp Vân Diệt:

- Người thắng sao?

Lại hỏi Nhất Gia:

- Người cũng không thua chứ?

Sau đó hắn an ủi Diệp Thần Du vẫn còn đang vung kiếm giương nỏ:

- Người đừng tin là thật, ta chỉ thử người một chút thôi. Hắn là ngự tiền nhất đẳng đới đao hộ vệ đại thống lĩnh Nhất Gia, không phải là Vương Tiểu Thạch. Nếu hai người các người đều không bị thương, đại khái là công lực tương đương. Vậy thì tốt, ta quyết định để bạt người ở bên cạnh ta chờ lệnh, phong làm kinh đô phụng thiên hữu hộ mệnh thiếu bảo, ý của người thế nào?

Ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất nhất thời cũng đoán không ra, tướng gia này rốt cuộc có thể nhìn thấu một chiêu kia hay không? Có thể nhìn hiểu một chiêu kia hay không? Rốt cuộc Thái Kinh muốn một chiêu nào? Có phải hắn cũng đang thi triển một chiêu vô chiêu với đám người Nhất Gia, Thần Du hay không ?

Diệp Vân Diệt kinh ngạc vui mừng, nhưng vẫn không cam lòng hỏi:

- Như vậy, ai là tả kinh đô phụng thiên hộ mệnh thiếu bảo? Hắn à?

Hắn cảm giận bất bình nhìn chăm chăm vào Nhất Gia đang mỉm cười chấp tay trở lui.

- Không phải.

Thái Kinh vội giải thích:

- Nhất Gia là đại tài chỉ có thánh thượng mới dùng được. Thiếu niên xuất anh hùng, ta muốn nói đến Văn tiên sinh, người ta gọi là “Thiên Hạ Đệ Thất”...

Nói xong, hắn bỗng cười lên:

- Hắn là Thiên Hạ Đệ Thất. Có điều sáu người phía trước không chết thì cũng thoái ẩn, vị trí thứ bảy này của hắn cũng chẳng khác gì thiên hạ đệ nhất. Có hắn ở đây, có người ở đây, cho dù lá gan của Vương Tiểu Thạch lớn bằng trời cũng không dám đến.

Diệp Vân Diệt vừa nghe, liền trợn mắt nhìn Thiên Hạ Đệ Thất.

Trên gương mặt luôn lạnh đến phát rét của Thiên Hạ Đệ Thất, lúc này cũng thoáng hiện lên vẻ không vui.

Chủ yếu là vì, hắn không ngờ Thái Kinh vào lúc này nơi này lại công bố họ gốc của hắn.

Trước giờ rất ít người biết tên họ ban đầu của hắn, hắn cũng rất ít khi để người ta biết, hơn nữa càng ít khi để cho người biết hắn là ai có thể sống sót.

Hình dáng của hắn tiêu tụy gầy còm, thoạt nhìn còn lớn hơn mười năm tám năm so với tuổi tác thực tế.

Những người ở đây biết võ công sâu không lường được và uy danh chiến thì phải giết của Thiên Hạ Đệ Thất, đều cảm thấy hơi bất ngờ.

Càng bất ngờ hơn, lại có người tiếp lời Thái Kinh, nói một câu:

- Người sai rồi, Vương Tiểu Thạch dám đến, hắn đã đến rồi.

Một câu này, quả thật khiến cho người ta giật mình.

Dọa cho những người có mặt đều phải giật mình.

Đá ở đây, mồi lửa vĩnh viễn không dập tắt.

Nói chuyện thì phải phát ra âm thanh, cho nên vừa lên tiếng sẽ tiết lộ hắn đang ở đâu.

Người nói chuyện đang ở trong phòng.

Hơn nữa còn ở ngay phía sau Lê Tinh Đường.

Đối với thủ lĩnh Thác phái Lê Tinh Đường, đâu chỉ là giết mình một cái, quả là giết mình bảy tám cái.

Làm sao thuộc hạ do mình dẫn vào, lại có người nói ra những lời này!

Nhưng trong nháy mắt đó hắn cũng nhận ra, người này không phải do hắn mang đến.

Hắn chỉ mang đến hai tên thủ hạ.

Người này là ở trước cửa biệt thự Biệt Dã dẫn hắn vào bên trong.

Do đó, đây hắn là người của phủ tướng gia, ít nhất hắn vẫn luôn cho rằng đó là người trong tướng phủ.

Nhưng mà, đã là thủ hạ của Thái Kinh, tại sao lại nói ra những lời này?

Những người khác lại không nghĩ như vậy.

Bọn họ đều rất kinh ngạc, kể cả người thật sự dẫn bọn họ vào biệt thự là tổng quản Tôn Thu Bì cũng ngạc nhiên thầm nghĩ.

Chỉ là một thủ hạ do thủ lĩnh Thác phái dẫn đến, lại dám nói ra những lời này!

Người nọ vừa dứt lời, Nhất Gia đã phi thân đến trước người.

Tay của Nhất Gia ấn lên trường đao.

Hắn sử dụng trường đao, lại lướt đến bên cạnh kẻ địch.

Thân pháp của hắn mạnh mẽ giống như hình dáng thanh đao, nhưng lại hoàn toàn khác biệt với đao ý ôn nhu chậm rãi của hắn.

Giọng nói của hắn càng sắc bén:

- Người là ai? Người có quan hệ gì với Vương Tiểu Thạch?

- Ta họ Lương, gọi là A Ngưu.

Tên hán tử gây ồm ồm nhon, cặp mắt lồi ra kia trả lời một cách không hề sợ hãi.

- Người người đều biết ta là huynh đệ của Vương Tiểu Thạch.

- Người nói Vương Tiểu Thạch đã đến? Hắn ở đâu?

Lương A Ngưu kiêu ngạo cười lên, tiếng cười vừa chua vừa the thé, rất chói tai khó nghe.

Hắn chỉ trừng khóe mắt, nói:

- Không phải sao? Đá ở đây, mỗi lửa vĩnh viễn không dập tắt. Huống hồ Vương Tiểu Thạch vẫn luôn có mặt.

“Vương Tiểu Thạch vẫn luôn có mặt”... ở đâu? Kinh thành? Pháp trường? Nơi này?

Hay là vẫn luôn ở sâu trong lòng mỗi người tin vào hai chữ “hiệp nghĩa”? Người thì sao?

Người có tin trên thế gian vẫn có con người tên là “Vương Tiểu Thạch” này không? Hoặc là “Vương Tiểu Thạch” vẫn luôn ở trong lòng người, thậm chí người chính là “Vương Tiểu Thạch”.

Lương A Ngưu dùng đôi mắt trâu của hắn đảo qua, mọi người lập tức quay đầu, nhưng đã muộn.

Thái Hoàn hét lên một tiếng.

Một bóng người thanh tú nhỏ nhắn đã đến sau lưng Thái Hoàn, một tay tóm lấy năm yếu huyệt sau lưng nàng, một tay khác cầm kiếm đặt ngang trên cổ nàng.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát hiện không ổn, lập tức vọt ra, nhưng vẫn chậm một bước. Mục tiêu của hắn là Vương Tiểu Thạch, lúc này lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, đợi đến lúc hắn ra tay thì Thái Hoàn đã bị khống chế.

Đó là hòn ngọc quý trên tay tướng gia.

Thiên Hạ Đệ Thất đương nhiên không dám làm càn.

Mọi người đều kinh hãi.

Thái Kinh sau khi giật mình, ngược lại cảm thấy yên tâm.

Hắn chỉ sợ Vương Tiểu Thạch.

Hắn chỉ sợ Vương Tiểu Thạch thật sự đã đến.

Hiện tại người tới đương nhiên không phải Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù người tới đã bắt được con gái của hắn, nhưng dù nói thế nào, bắt được con gái của hắn vẫn tốt hơn gấp trăm lần so với bắt được hắn. Huống hồ hắn không chỉ có một đứa con gái, rốt cuộc hắn có bao nhiêu đứa con gái, chính hắn cũng không biết rõ lắm, giống như gia tài của hắn vậy. Hắn là người sở hữu càng nhiều thì càng muốn được nhiều hơn.

Đối với loại người như Thái Kinh, quả thật là như vậy.

Cho nên hắn cười lạnh nói:

- Không ngờ Vương Tiểu Thạch lại là một nữ nhân.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không phải nữ nhân.

Cô gái này là một trong những vũ công vừa rồi uyển chuyển nhảy múa, hơn nữa còn là người nhảy giỏi nhất. Thái Kinh đã sớm chú ý đến nàng, vốn đang định hôm nay sau khi dụ Vương Tiểu Thạch đến pháp trường giết chết, làm tan rã Phong Vũ lâu, vừa lúc có thể thoải mái một chút, bảo nàng ở lại đùa bỡn vui vẻ với mình một phen.

May mà không có.

Cô gái mày nhỏ mắt nhỏ kia cười lên:

- Ta đương nhiên không phải là Vương Tiểu Thạch...

Lại nghe có người nói:

- Nhưng ta thì phải.

Nói như đinh đóng cột, không có đường lui.

Chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch thật sự đã đến biệt thự Biệt Dã, biệt phủ của đương kim thừa tướng Thái Kinh?

Đã đến. Không chỉ đã đến, hơn nữa còn đang ở sau người Khuất Hoàn của Đình phái, dùng một cung ba tên, nỏ kéo căng, nhắm vào một người.

Đương nhiên là đương kim tể tướng.

Thái Kinh!

Lần này, chẳng những người người đều mất tiên cơ, liên tục xuất hiện ba kẻ địch, khiến cho những người ở đây nhất thời không kịp trở tay, ngay cả Thái Kinh cáo già cũng biến sắc.

Lần này, hắn đã chính thức đối mặt với lực sát thương và tính uy hiếp của Vương Tiểu Thạch (kỳ hiệp luôn gây cho người khác cảm giác bình dị gần gũi giống như một “đứa trẻ lớn”).

Ba mũi tên, đầu tên phát ra kim quang yêu dị, nhắm vào trán, cổ họng và ngực của hắn.

Thái Kinh chỉ cảm thấy khuôn mặt rét căm, cổ họng ngứa ngáy, lồng ngực nóng lên.

Hơn nữa chớp mũi đã bắt đầu đổ mồ hôi, trong miệng đã cảm thấy khô khốc.

Mà vào lúc này, Nhất Gia đang muốn xông đến kiềm chế Lương A Ngưu, Thiên Hạ Đệ Thất đang muốn giải cứu Thái Hoàn bị rơi vào tay Hà Tiểu Hà, ngược lại khiến cho Vương Tiểu Thạch chiếm được tiên cơ, một cung ba tên nhắm chuẩn vào Thái Kinh.

Nhưng vẫn có ngoại lệ.

Ít nhất vẫn còn một người ngoại lệ.

“Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt.

Thiên Hạ Đệ Thất phải cứu Thái Hoàn, Nhất Gia muốn khống chế Lương A Ngưu, chỉ có Diệp Thần Du đã lên đến sau lưng Vương Tiểu Thạch, cách nhau chỉ khoảng một cánh tay, hít hơi, muốn đánh ra một quyền.

Vương Tiểu Thạch lập tức nói:

- Người còn cử động, tên của ta sẽ bắn ra.

Thái Kinh lập tức hô:

- Đừng động!

Động tác của Diệp Thần Du lập tức ngừng lại.

Điều này khiến cho gương mặt, nắm tay, cằm và tám đường gân xanh vừa to vừa dài trên huyệt thái dương trái phải của hắn đồng loạt xuất hiện, gồ lên và lộ ra.

Thái Kinh nhìn vào người đang kéo căng nỏ, đứng cách hắn mười một thước:

- Quả thật là Vương Tiểu Thạch?

Vương Tiểu Thạch đã dịch dung, nhưng đôi mắt đa tình, khí thế vương giả và phong thái hiệp giả lúc giở tay nhắc chân, không ai có thể mô phỏng được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là ta.

Thái Kinh quay sang hỏi Khuất Hoàn:

- Vương Tiểu Thạch sao lại trở thành thủ hạ của người?

Khuất Hoàn mồ hôi chảy ròng ròng.

Hắn cũng không biết tại sao lại như vậy. Hắn còn tưởng rằng đây là người của biệt thự Biệt Dã, được phái ra dẫn đường cho hắn.

Đồng dạng, Lê Tinh Đường cũng không hiểu. Ngay cả Thái Hoàn cũng chớp đôi mắt híp, dường như không thể lý giải vì sao trong đám vũ công do nàng một tay huấn luyện, lại có gián điệp lén vào như thế.

Cũng vì không hiểu, cho nên mới bị những người này trà trộn vào.

Cũng vì không thể lý giải, do đó mới bị Lương A Ngưu vừa xuất hiện đã làm Nhất Gia phân tâm, Hà Tiểu Hà làm Thiên Hạ Đệ Thất phân thần.

Nhưng những chuyện này đều không làm Thần Du Gia Gia thất thủ.

Hắn đã đến gần sát Vương Tiểu Thạch.

Chỉ cách một quyền.

Thủ thế đợi phát.

Chỉ chờ hiệu lệnh.

Lần này Thái Kinh ngưng mắt nhìn mũi tên lập lòe kim quang, mồ hôi trên trán dường như cũng lấp lánh kim quang.

- Thái Dương thần tiễn?

Vương Tiểu Thạch trầm tĩnh nói:

- Ta đoạt được từ chỗ Gia Cát tiên sinh, y còn bị ta gây thương tích.

Đến lúc này Thái Kinh vẫn còn cười được:

- Bị thương và không bị thương, còn thật khó nói được ngay. Lần trước ta muốn người giết hắc, hắc không chết, ta lại giả vờ bị thương, mượn chuyện này bầm tấu lên thánh thượng. Lần này người tới giết ta, lại đến phiên hắc bị thương, hơn nữa đã sớm diễn một vở kịch hay trước mặt hoàng thượng, nắm lấy cái lý, các người quả là một đôi đặc sắc.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cái này gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau, cũng như thế. Có điều Thái Dương thần tiên này lại là thứ thiệt, chắc chắn là thật.

Thái Kinh vẫn nhìn kỹ một nỗ ba tên kia, nghiêm nghị nói:

- Ta nhìn ra được. Khó trách năm đó Nguyên Thập Tam Hạng từng nói, giả sử hắc luyện thành “Thương Tâm tiểu tiên”, lại có được Xạ Nhật thần cung và Truy Nhật thần tiên, hắc đã sớm là thiên hạ vô địch rồi. Ta biết người đã lấy được Sơn Tự kinh, nhưng không biết Vô Mộng Nữ có truyền “Nhấn Nhục thần công” cho người hay không? Cũng không biết “Thương Tâm tiên pháp” của người đã luyện thành hay chưa?

Vương Tiểu Thạch nhếch môi cười:

- Người nói sao?

Thái Kinh dùng đầu lưỡi liếm liếm môi khô:

- Tiên pháp của người thành hay chưa, ta không biết được... có điều đá của người, ta đã thử qua.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Chúng ta đúng là bạn cũ.

- Đúng.

Thái Kinh nói:

- Chúng ta là bạn cũ... người làm như vậy, không phải quá mạo hiểm rồi sao? Nếu như người một phát bắn không trúng ta, “Thất Thủ quyền” của Diệp Thần Gia sẽ lập tức đánh vào sau lưng người. Lại nói, cho dù người giết chết ta, người cho rằng có thể rời khỏi biệt thự Biệt Dã sao?

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch rất đơn giản:

- Không thể.

- Nếu đã không thể.

Thái Kinh định khuyên:

- Sao không bỏ cung và tên của người xuống?

Vương Tiểu Thạch lập tức lắc đầu.

Hắn có thể cảm giác được sát khí sau lưng hắn đột nhiên tăng lên. Nếu phần lưng của hắn là do rất nhiều sinh mệnh nhỏ tạo thành xương thịt, vậy thì nơi ấy đã tử thương la liệt.

Nhưng hắn vẫn tiếp lời:

- Ta đến đây là muốn người đáp ứng một chuyện.

Thái Kinh cười khan nói:

- Người dùng phương thức này tới đàm phán với ta... chẳng phải là... rất không quang vinh sao?

- Nói sinh tử tiến lùi với loại người như người.

Bàn tay Vương Tiểu Thạch vững như tảng đá, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào đại nhân vật trong cả nước chỉ dưới một người (cũng không hẳn) mà trên vạn người (đâu chỉ) này, giọng nói cũng rất kiên quyết: - Khó tránh khỏi, phải dùng một vài thủ đoạn phi thường...

Sau lưng hắn đột nhiên vang lên một giọng nói khàn khàn nóng nảy:

- Đây là thủ đoạn hèn hạ.

- Không.

Vương Tiểu Thạch lập tức đính chính:

- Đây chỉ là thủ đoạn sấm sét. Người phi thường làm chuyện phi thường đối phó với kẻ địch phi thường dĩ nhiên phải dùng thủ đoạn phi thường.

Chú thích:

(1) Bá Lạc là người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa.

Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.

fishscreen

31-03-2014, 12: 48 AM

Chương 19: Bất động như núi

Vương Tiểu Thạch vẫn kéo căng nỏ, lắp tên, nhắm ngay vào Thái Kinh.

Đây là lần thứ hai hắn và Thái Kinh gặp mặt.

Không, là đối diện.

Cả người hắn đều bất động như núi.

Nhưng đó là núi lửa đang hoạt động, một ngọn núi tùy thời có thể nổ tung, không thể cứu vãn.

Thái Kinh nhìn qua người của Vương Tiểu Thạch, nhìn cung trên tay đối phương, nhìn chăm chú vào mũi tên trên cung, chân của hắn cảm thấy phát lạnh, da đầu cũng bắt đầu tê dại.

Hắn còn cảm thấy hô hấp rất gấp rút, ngực rất khó chịu, rất không thoải mái.

Có thể là do uống rượu? Nguyên nhân đáng sợ nhất cũng trực tiếp nhất, đó là hắn phải đối mặt với ba mũi tên ở trong phòng cũng lập lòe phát sáng, tùy thời có thể đâm vào trong ngực hắn.

Đây là thứ mà ngay cả “nguyên soái” (Nguyên Thập Tam Hạng) cũng không muốn, không dám, không nguyện ý đối mặt.

Hắn bắt đầu cảm thấy không cười nổi.

Nhưng lúc này nhất định phải cười.

Cười, mới không để cho người khác biết được hư thật của hắn.

Cho nên trên mặt hắn vẫn nặn ra nụ cười, nhưng nụ cười này lại rất thiếu tự tin.

Hắn cũng cảm thấy nụ cười của mình nhất định rất miễn cưỡng, cho nên hắn lập tức nói chuyện.

Nói chuyện, có đôi khi là sự che giấu tốt nhất. Trầm mặc và nói chuyện, bình thường đều là hai thái cực của che giấu.

- Người giương cung lắp tên như vậy, không thấy mệt sao?

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch chỉ có một chữ, nhưng càng làm hấn kinh tâm hơn so với ngàn lời vạn chữ:

- Mệt.

Bởi vì hốt hoảng, cho nên hấn lại chủ động khuyên nhủ:

- Nếu mệt mỗi, sao không bỏ xuống? Một khi bỏ xuống, người sẽ không còn là kẻ địch của ta, mà là bằng hữu của ta. Quan cao, lộc lớn, quyền lực, danh vị, tiền bạc của ta đều không thiếu người. Huống hồ nhân tài như người, ta còn cầu như khát nước. Bỏ xuống đi!

Vương Tiểu Thạch bình tĩnh nói:

- Ta mệt, nhưng ta không bỏ được.

Thái Kinh thăm dò:

- Người chỉ cần bỏ xuống, ta bảo đảm nơi này không ai tổn thương người, mặc người tự do ra vào, bình bình an an, công danh phú quý tùy người lựa chọn.

Vương Tiểu Thạch thật thà nói:

- Không.

Thái Kinh kìm nén cơn giận:

- Vậy người muốn thế nào? Muốn cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta mạo hiểm như vậy, đương nhiên không phải muốn công danh phú quý, mà là muốn bằng hữu của ta được sống bình an tự tại.

Thái Kinh nói:

- Người muốn nói...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Pháp trường, Phá Bản môn.

Thái Kinh nói:

- Người muốn bọn họ...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Dừng công kích, bảo bọn họ trở về, giữ an toàn và tự do cho Phong Vũ lâu và nhân vật võ lâm kinh sư, thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Thái Kinh nói:

- Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu là khâm phạm do hoàng thượng hạ chỉ xử trảm, tuyệt đối không thể tùy tiện thả ra.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mục đích lần này của người không phải là giết Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, mà là muốn phế bỏ tất cả thế lực bạch đạo võ lâm trong kinh thành, đồng thời hủy diệt thế lực hắc đạo đối kháng với người. Vấn đề là, tính mạng của người quan trọng, hay là hành động của người hôm nay quan trọng hơn? Người hãy tự mình suy nghĩ đi!

Thái Kinh cười lạnh:

- Người đang uy hiếp ta sao? Uống cho người là đại hiệp, còn làm thủ lĩnh đệ nhất bang hội Kim Phong Tế Vũ lâu trong kinh, lại dùng thủ đoạn đê hèn như vậy!

Vương Tiểu Thạch cười:

- Ta à? Đại hiệp, cảm ơn! Ta luôn là người dùng ác chế ác, dùng bạo thay bạo, dùng thiện đãi thiện, tương kế tựu kế. Đối phó với người, ta phải hèn hạ như người mới được.

Thái Kinh cảm khái thở dài nói:

- Vạn sơn bất hứa nhất Khê bôn, lan đặc Khê thanh nhật dạ huyền, đáo đắc tiền đầu sơn cước tận, đường tiền Khê thủy xuất tiền thôn (1). Vương Tiểu Thạch, chúng ta đề phòng người, chú ý người, kiềm chế người, nhưng rốt cuộc vẫn không cản được người.

Vương Tiểu Thạch nghe những lời này, cũng rất cảm động, buột miệng nói:

- Vào lúc này cảnh này, có cảm khái cảm ngộ này, quả không hổ đệ nhất nhân đương triều. Chỉ là đồng đạo nơi pháp trường và Phá Bản môn đang tràn ngập nguy cơ, ta cũng không thể chờ người nghĩ lâu.

Thái Kinh suy nghĩ sâu xa nói:

- Chuyện lớn như vậy, ta phải xin chỉ thị của hoàng thượng...

- Không.

Vương Tiểu Thạch cắt lời:

- Người quyết định được, cũng ngăn cản được. Nếu không, ta, mệt rồi...

Sau đó cặp mắt thâm thúy sáng ngời của hắn nhìn chăm chăm vào Thái Kinh, nói:

- Ta cũng là người, ta cũng sẽ mệt. Sau khi ta mệt, đành phải buông tay...

Thái Kinh nhìn chăm chú vào hắn, chỉ cảm thấy trái tim trầm xuống.

(Tên của Vương Tiểu Thạch, hắn tránh được không?)

(Công kích của Vương Tiểu Thạch, người trong tay hắn có thể kiềm chế được không?)

(Uy lực của Thái Dương thần tiên mạnh đến đâu? “Thương Tâm tiểu tiên” của Vương Tiểu Thạch phối hợp với Truy Nhật thần tiên và Xạ Nhật thần nô, lực sát thương lớn bao nhiêu?)

(Nghĩ đến hòn đá kia của Vương Tiểu Thạch, trái tim của hắn cũng phát lạnh.)

(Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Vương Tiểu Thạch, tim của hắn lại đông thành băng.)

(Hắn có nên hạ lệnh ngừng phục kích hay không?)

(Nếu như hắn hạ lệnh dừng tất cả kế hoạch lại, Vương Tiểu Thạch liệu có giết hắn hay không?)

(Hắn có tránh được tên của Vương Tiểu Thạch hay không?)

Cung của Vương Tiểu Thạch kéo căng, tên còn chưa phát, nhưng “tâm tiễn” đã phát ra.

Hắn đã “thương” tâm của nhất đại quyền tướng đương triều Thái Kinh.

Tín tâm (lòng tin).

(Nhưng bản thân Vương Tiểu Thạch thì sao?)

(Hắn có thật sự bình tĩnh như vậy hay không?)

(Trong vòng vây của những cường địch như Diệp Thần Du, Nhất Gia, Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù Thái Kinh lập tức hạ lệnh ngừng phục kích nhân

sĩ chính nghĩa võ lâm trong kinh, nhưng an nguy của chính hãn thì sao?)

(Hãn có thể sống sót rời khỏi đây sao?)

(Hay là, hãn vốn đã không định sống sót ra ngoài?)

Vương Tiểu Thạch vẫn giương cung lấp tên, nhắm vào Thái Kinh, tay và tên nhọn vững như tảng đá.

Người hãn bất động như núi.

Tâm của hãn thì sao? Cũng cứng như sắt đá sao?

Thái Kinh bày ra hai cái bẫy.

Hãn hạ lệnh giết Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu tại pháp trường là giả, chém đầu hai người tại Phá Bản môn lại rất chân thực.

Nhưng ý định của hãn là một lưới bắt hết thế lực võ lâm đối địch trong thành, để cho bọn họ (ít nhất cũng liên lụy đến tập đoàn Hữu Kiều) tàn sát lẫn nhau.

Có điều, dụng ý thực sự của hãn vẫn là thừa dịp này lập kế diệt trừ Vương Tiểu Thạch.

Thế nhưng, Vương Tiểu Thạch và đám cao thủ của Phong Vũ lâu, Thiên Cơ tổ, hai đảng Phát Mộng, Liên Vân trại lại tương kế tựu kế, chia thành hai nhóm nhân mã, phân biệt cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu tại Phá Bản môn và pháp trường.

Thực ra, chủ lực lớn nhất của bọn họ vẫn nằm ở Vương Tiểu Thạch.

Mọi người thu hút sự chú ý của Thái Kinh và cao thủ bên cạnh, Vương Tiểu Thạch thừa dịp này giết vào Hoàng Long, xông vào biệt thự Biệt Dã (nếu như Thái Kinh ở lại phủ tướng gia, cho dù Vương Tiểu Thạch có đại thần thông cũng không thể trà trộn vào được. Nhưng Thái Kinh muốn trực tiếp chỉ huy hành động lần này, nhất định phải trấn giữ tại biệt thự Biệt Dã ở gần pháp trường và Phá Bản môn. Cộng thêm Vương Tiểu Thạch trăm phương ngàn kế an bài, kết hợp với nội ứng do Gia Cát tiên sinh mai phục từ trước, Vương Tiểu Thạch, Lương A Ngưu, Hà Tiểu Hà đã thuận lợi len vào), trực tiếp khống chế Thái Kinh.

Còn lại, Vương Tiểu Thạch có hai con đường.

Thứ nhất là thừa cơ hội tốt này giết chết Thái Kinh.

Thứ hai là uy hiếp Thái Kinh thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, cũng miễn truy cứu định tội với quần hùng trong kinh thành.

Có điều đối với Vương Tiểu Thạch, hai con đường này đều không phải là “đường sống”.

Cho dù giết chết Thái Kinh, phải đối mặt với đám cường địch Nhất Gia, Diệp Thần Du, Thiên Hạ Đệ Thất liên thủ, Vương Tiểu Thạch quả thật không có cơ hội sống.

Cho dù Thái Kinh thả Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, nhưng có thể bỏ qua cho hắn sao?

Hắn đã cười lên lưng hổ.

Đối mặt với Thái Kinh, mà tính mạng của Thái Kinh đang nằm dưới mũi tên nhọn trong tay hắn, hắn không nhịn được toàn thân khẽ run lên vì kích động và kích thích.

Giết Thái Kinh, đây là một chuyện danh động thiên hạ.

Giết Thái tướng, đây là công đức phi thường.

Giết Thái Kinh, đây là một chuyện thay đổi lịch sử...

Có nên buông tay, bắn tên, giết chết tên quyền tướng Thái Kinh gây họa xã tắc, đảo điên thiên hạ này? Hay là nhẫn nhục chịu đựng, suy nghĩ vì đại cục, chỉ uy hiếp Thái Kinh thả Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, đồng thời miễn đi tội danh của các lộ anh hùng trong võ lâm, để kinh sư có một khoảng thời gian yên bình?

Người nói sao?

Chú thích:

Trích từ “Quế Nguyên Phô” của nhà thơ Dương Vạn Lý thời Nam Tống.

Tạm dịch: (fishscreen)

Dây núi ngăn cản khe nước chảy

Khiến cho nước suối ồn ngày đêm

Chảy về phía trước nơi chân núi

Dòng nước đường đường đến trước thôn

Trong dãy núi có một khe suối, dãy núi ngăn cản nước trong khe không cho chảy về phía trước, khiến cho dòng nước giữa núi ngày đêm không ngừng náo động; nhưng rốt cuộc vẫn không ngăn được dòng nước, đến khi nó chảy đến nơi tận cùng của chân núi, tiếng nước ồn ào đã hoàn toàn biến thành dòng nước mạnh mẽ, vui vẻ thông suốt chảy đến trước thôn.

Người thời nay dùng bài thơ này để ví von không thể ngăn được trào lưu của thời đại, tất cả hành vi trái với trào lưu chẳng những không có tác dụng, hơn nữa chỉ tạo nên hỗn loạn quấy nhiễu mà thôi.

fishscreen

31-03-2014, 04: 57 PM

Chương 20: Ta đã chống đỡ hết nổi

Phương Ứng Khán nói:

- Ngài thật sự cho rằng chúng ta không nên ra tay giải quyết đám cuồng đồ này?

Mễ Thương Khung híp mắt, dường như muốn cẩn thận suy cứu nguyên nhân vì sao người trẻ tuổi này ngày thường thâm trầm khó biết nội tình, nhưng hôm nay lại trở nên nóng nảy khó chịu, không kiềm chế được như vậy.

Do đó, hắn lại ung dung hỏi:

- Tình hình thế lực võ lâm kinh sư một hai chục năm trước, tiểu hầu gia luôn hiểu rõ như lòng bàn tay, chắc không cần ta kể lại chứ!

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Mê Thiên Thất Thánh minh? Kim Phong Tế Vũ lâu? Lục Phân Bán đường? Thế chân vạc chia ba của bọn họ đã hết thời rồi. Sau khi Quan Thất mất tích, Mê Thiên Thất Thánh chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Lục Phân Bán đường tranh hùng đấu thắng với Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả là Lôi Tồn chết, Tô Mộng Chấm cũng chết, ngay cả Bạch Sầu Phi cũng bỏ mạng. Hai bên đều đại thương nguyên khí, ngược lại người của Tập đoàn Hữu Kiều chúng ta lại bảo tồn thực lực.

Mễ Thương Khung nói:

- Nói rất hay. Vì vậy, Mê Thiên minh vốn có khuynh hướng cầu cạnh quân Kim Liêu tặc đã tan thành mây khói, một bộ phận đã chuyển sang hoạt động bí mật, không dám lộ diện; Lục Phân Bán đường thuộc phe chủ hòa, nhất thời vẫn không trở mình được, càng bận đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu thuộc phe chủ chiến. Đến lúc này, thế lực võ lâm kinh sư một lần nữa chỉnh hợp. Ngài thử suy nghĩ một chút, trước kia Thái Kinh có thể một tay khống chế thế lực của hai phe chủ hòa và cầu cạnh, hiện nay Vương Tiểu Thạch lãnh đạo Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp, cộng thêm sự ủng hộ của hai đảng Phát Mộng vốn có thực lực ngang hàng với Lục Phân

Bán đường, cục diện đối lập của Tam Quốc mới này hiển nhiên có lợi cho Kim Phong Tế Vũ lâu... Thế nhưng, Bạch Sầu Phi vừa chết, Thái Kinh đã không khống chế được Phong Vũ lâu nữa, ngài nghĩ hẳn có thể an tâm sao? Một khi thế lực võ lâm kinh sư toàn diện kết hợp lại, cỏ cây đều là binh lính, cho dù là hai mươi vạn cấm quân thủ vệ Đông Kinh chỉ sợ cũng không ngăn cản được.

Nói xong, hẳn lại ho khan.

- Có điều.

Phương Ứng Khán hơi ngạo mạn nói:

- Thế lực do Tập đoàn Hữu Kiều chúng ta thành lập, kết hợp giữa chư hầu quan tướng và thương nhân tài phiệt, cũng đã chín muồi rồi. Thái Kinh đương nhiên sẽ không xem nhẹ thực lực của chúng ta.

- Hẳn đúng là không dám xem thường thế lực của chúng ta.

Trong cơn ho kịch liệt, Mễ Thương Khung lại cảm giác được con thú giống như đến từ hồng hoang kia đến gần trước mắt, cho nên giọng nói cũng gấp gáp hơn:

- Hẳn hiểu rất rõ, hiện giờ Lục Phân Bán đường xem như đã thôn tóm thế lực võ lâm hắc đạo trong kinh, nhưng phần lớn võ lâm bạch đạo lại dựa vào Kim Phong Tế Vũ lâu, còn hào kiệt phố phường phần nhiều là nhân mã của hai đảng Phát Mộng. Một khi hai phái thống nhất, lực lượng sẽ không ai cản được. Hẳn càng hiểu rõ, lực lượng của chúng ta tuy cũng lớn mạnh, nhưng không hoàn toàn mặc cho hẳn điều động. Vì vậy, hôm nay hẳn thiết kế trận cướp pháp trường đáng nguyên rửa này, ít nhất có ba mục đích...

- Thứ nhất đương nhiên là muốn mượn dịp này tiêu diệt hết lực lượng đối kháng với hẳn trong võ lâm và trong kinh thành.

Phương Ứng Khán nói tiếp, hơn nữa còn hỏi ngược lại:

- Thứ hai là muốn thừa dịp này trừ khử Vương Tiểu Thạch. Còn thứ ba thì sao?

Mễ công công phát hiện tên công tử bột này tuy nóng nảy, nhưng đối với những lời hữu dụng và kiến thức hữu dụng, hẳn vẫn hoàn toàn tiếp thu

giống như cá voi hút nước.

- Thứ ba à?

Mễ Thương Khung thở dài nói:

- Hẳn muốn kéo chúng ta xuống nước, hoặc trở thành phe phái đối địch với quan gia, trở thành phản phái, vĩnh viễn không siêu sinh; hoặc khiến chúng ta trực tiếp kết thành huyết hải thâm cừu với quần hào cướp pháp trường, nước sôi lửa bỏng, cũng không thể đặt mình bên ngoài.

Hắn cố kìm nén sự khó chịu, co giật đau đớn nơi ngực, từ từ mở mắt, nói:

- Cho nên, chúng ta không nên nhúng tay vào, cố hết sức không ra tay, không hạ sát thủ thì tốt hơn.

Đôi mày thanh tú của Phương Ứng Khán nhíu lại, giống như suy nghĩ hồi lâu, mới thấp giọng hừ lạnh nói:

- Có điều, cho dù ra tay hạ sát thủ, cũng có thể sẽ thu được lợi ích, sẽ có biện pháp.

- Ồ?

Lần này Mễ Thương Khung lại không hiểu tâm ý của Phương tiểu hầu gia này:

- Ngài muốm ám chỉ...

Thần quang trong mắt Phương Ứng Khán chợt hiện lên, con người luôn trong vắt sáng ngời lại tỏa ra ba phần ác độc, bốn phần sát ý.

Không biết vì sao, lồng ngực của Mễ Thương Khung lại đập mạnh vì cặp mắt xinh đẹp và cuồng loạn này, huyết mạch nơi ngực giống như bị người ta ở bên trong dùng sức kéo chặt, lập tức có cảm giác muốn nôn mửa.

Lại thấy những kẻ đến cứu người trong trận đã biết người bọn họ muốn cứu không có ở đây, chỉ cầu lui nhanh, giết ra trùng vây.

Nhưng những người vây quanh lại nhiều vô cùng, hơn nữa cũng không chịu mở một mặt lưới.

Vì vậy nhân mã hai bên lại bắt đầu chém giết.

Trong đó, người của Thiên Cơ tổ bao vây ngược lại tập đoàn Hữu Kiều và nhân mã của Thái Kinh, dụng ý hết sức rõ ràng, binh pháp cũng tương đối

ngghiêm ngặt.

Các người không thả người của chúng ta đi, vậy thì chúng ta sẽ nội ứng ngoại hợp, khiến cho các người trong ngoài thụ địch, ngược lại một lưới bắt hết các người!

Ngghiêm chỉnh mà nói, người của Thiên Cơ tổ cũng không tính là thế lực võ lâm trong kinh sư. Tổ nhân mã này luôn đối nghịch với cường quyền, tham quan, cường hào, thân sĩ vô đức, năm đó cũng từng có công trạng vì nước giết địch. Bọn họ được lãnh đạo bởi Trương Tam Bá, người ta thường gọi là “Bá Đa” (tức “long đầu”), ngã rồi đứng dậy, càng bại càng chiến, thế lực đã mở rộng đến các tỉnh trên cả nước, còn vươn vào bên trong biên giới kẻ địch. Bọn họ đương nhiên cũng có thế lực mạnh mẽ trong kinh. Bởi vì long đầu của bọn họ từng chịu ân tình của danh bổ Thiết Thủ lúc thiếu niên, chuyện lần này “Tứ Đại Danh Bổ” không tiện ra tay, Trương Tam Bá biết ý liền xung phong nhận việc, tự mình dẫn dắt bộ hạ, dùng danh nghĩa chi viện cho con nuôi Trương Thán (hắn đã thành nhân vật trung kiên của Kim Phong Tế Vũ lâu) đến tham dự chiến dịch cướp pháp trường.

Người của phe Phong Vũ lâu, kết hợp với mãnh tướng của Thiên Cơ tổ là “Đại Khẩu Phi Bá” Lương Tiểu Bi, “Đăng Hỏa Kim Cương” Trần Tiểu, “Nhất Khí Thành Hà” Hà Đại Phần, “Tiểu Giải Quỷ Thủ” Thái Lão Trạch, “Tiêu Tiên” Trương Nhất Nữ, “Thần Long Kiến Thủ” La Tiểu Đậu, giống như hổ thêm cánh, cộng thêm Ôn Bảo và Đường Thất Muội vừa ra tay đã giết chết Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi, càng kích thích sĩ khí, lập tức trong ngoài giáp công, muốn biến “binh bắt giặc” thành “giặc giết binh”.

Hà Đại Phần, Trần Tiểu, Lương Tiểu Bi, La Tiểu Đậu, Thái Lão Trạch, Trương Nhất Nữ và cả Trương Thán, sau khi tả xung hữu đột, chém giết một trận, cuối cùng đã đối mặt với “Bát Đại Dao Vương” là Tập Luyện Thiên, Mạnh Không Không, Tiêu Bạch, Tiêu Sát, Miêu Bát Phương, Bành Tiêm, Triệu Lan Dung, Thái Tiểu Đầu. “Bát Đại Dao Vương” vốn đang giao chiến với “Ôn Môn Thập Thạch”, nhưng sau đó Thập Hồ Tướng lại bị Hà Nộ Thất của Hạch phái, Đoàn Đoạn Hồ của Đột phái và Nhậm Lao,

Nhậm Oán xông đến tiếp ứng, tám tên Đao Vương liền đối mặt với hảo thủ Thiên Cơ tổ.

Bọn họ lập tức “từng đôi” chém giết. Chỉ là, nói “từng đôi” cũng không hoàn toàn là “đôi” được, bởi vì “Bát Đại Đao Vương” vẫn nhiều hơn một người so với đối phương.

Lúc mới bắt đầu, Tín Dương Tiêu Sát và Tương Dương Tiêu Bạch hợp công Trương Thán.

Tay phải Trương Thán cầm mười sáu cái chén, xâu vào với nhau, có lúc bay ra một hai cái, vừa là vũ khí cũng là ám khí của hắn, còn tay trái lại thi triển “Phản Phản thần công”, ngăn cản thế công hai người.

Có điều, hai người này không chỉ am hiểu hai loại đao pháp.

Ít nhất có ba loại.

Đao pháp của Tiêu Sát là “Đại Khai Thiên” và “Tiểu Tích Địa”, Đại Khai Thiên đao pháp mỗi đao đại khai đại hợp, Tiểu Tích Địa đao pháp lại mỗi đao ổn định vững chắc. Một người sử dụng hai đao, cũng là một người thi triển hai loại đao pháp. Trương Thán chẳng khác phải chiến đấu với ba tên đao khách và ba thanh đao.

Nhưng tiếp tục chiến đấu, thứ làm cho Trương Thán cảm thấy tổn sức nhất không phải song đao của Tiêu Sát, mà là đao của em trai Tiêu Sát là Tiêu Bạch.

Đao pháp của Tiêu Bạch gọi “Thất Thập Nhất Gia Thân”.

Đao của hắn không có sát khí, ngược lại khiến người ta cảm thấy thân thiết. Nhưng đây chính là chỗ đáng sợ của hắn.

Nếu như người thân thiết với một thanh đao như vậy, chỉ có một con đường chết.

Càng đáng sợ hơn, cái gọi là “Thất Thập Nhất Gia Thân”, xuất phát từ đao pháp của hắn từng nghiên cứu qua đao pháp của thiên hạ vô lâm các môn các phái, thế giới giang hồ các thầy các pháp, sau đó mới sáng tạo ra một bộ đao pháp bao hàm tinh hoa của bảy mươi một đao phái như vậy.

Vì thế, Trương Thán giao chiến với hắn, cũng giống như gian khổ chiến đấu với bảy mươi một tên đao thủ.

Không, không chỉ như vậy.

Là bảy mươi ba đường.

Có hai đường đao pháp đến từ anh trai của hắn, đao pháp của Tiêu Sát.

Bất kể Khai Thiên hay là Tích Địa, đao pháp của Tiêu Sát đều có một đặc điểm chung, đó là mỗi đao đều rất tiêu điều.

Trương Thán cảm thấy mình sắp gặp xui xẻo.

(Ta đã chống đỡ hết nổi...)

Hắn vốn trông chờ đồng môn tới cứu, nhưng phát hiện bất kể La, Lương, Hà, Trương, Trần, Thái, dùng một đấu một, đối phó với sáu tên Đao Vương khác đều rất tổn sức.

(Không ai có thể nhảy ra cứu giúp.)

Hắn cảm thấy da đầu tê dại.

(Đại Khai Thiên đao pháp của Tiêu Sát đã gọt mất một mảng tóc lớn của hắn.)

Hắn cũng cảm thấy lòng bàn chân phát lạnh.

(Tiểu Tích Địa đao của Tiêu Sát đã cắt mất đáy giày bên trái của hắn, thiếu chút nữa cả mắt cá chân của hắn cũng bị mất tại pháp trường này.)

Hắn càng cảm giác được ánh đao rất thâm thiết.

(Khi đao của Tiêu Bạch thâm thiết với người, vậy chẳng khác nào mạng của người đã có thù với chính mình.)

Hắn cố sức ứng chiến, nhưng đã không thể ứng phó.

(Cứu mạng!)

Trương Thán chỉ cảm phần, đây đúng là một trận cướp pháp trường đáng nguyên rủa!

Ngay cả huynh đệ cũng không thấy, tính mạng của mình lại sắp bị mất ở đây!

Hắn muốn kêu to cứu mạng, nhưng chỉ có thể ở trong lòng điên cuồng gào thét.

Ai bảo hắn là hiệp sĩ, ai bảo hắn là hảo hán?

Là nhân sĩ hiệp nghĩa hảo nam nhi, không thể kêu trời kêu đất, muốn người cứu mạng, cầu người tha thứ. Không phải sao? Có lẽ lý do quan trọng hơn là, cho dù có kêu, mọi người đều đang đánh đến mức dầu sôi lửa bỏng, quên cả sống chết, ai sẽ tới cứu hắn một mạng? Hắn lại cứu được mạng người nào?

Chương 21: Mũi dao bất kham

Tuy hãn không la lên “cứu mạng”, ai ngờ vẫn khiến một người nghe được. Người này lập tức xông đến.

Người này lại hoàn toàn chui vào trong ánh đao do Tiêu Sát và Tiêu Bạch múa lên.

Nhưng bản thân y cũng không bị ánh đao xoắn nát.

Hoàn toàn không, ánh đao có mạnh đến đâu, ngay cả một mảnh quần áo của y cũng không cắt trúng.

Ngược lại sau khi y xông vào, ánh đao, đao thế và đao ý hoàn toàn dừng lại. Xảy ra chuyện như vậy, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, kẻ xông vào là người mình, Tiêu thị huynh đệ vừa thấy liền dừng tay.

Thứ hai là kẻ địch quá mạnh, vừa ra tay đã khiến cho hai người không động thủ được.

Ở nơi này, người cùng một trận tuyến với mình, lại có võ công trác tuyệt như vậy là ai?

Trương Thán không cần suy nghĩ, bởi vì tất cả đã miêu tả đầy đủ rồi.

Còn ai vào đây nữa.

Đương nhiên chỉ có cha nuôi của hãn, long đầu Trương Tam Bá của Thiên Cơ tổ.

Trương Tam Bá vừa gia nhập trận chiến, lập tức phát ra “Phong Thần chỉ” của y.

“Phong Thần chỉ pháp” rất kỳ dị, y dùng ngón cái xuyên qua kẽ ngón áp út và ngón giữa, phát ra chỉ kinh ác liệt, dù bị kiềm nén vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Tiêu Bạch vừa nhìn thế tới, lập tức vung đao chém vào tay Trương Tam Bá.

Chặt đứt tay, sẽ không sợ chỉ của hãn nữa.

Tiêu Sát càng trực tiếp hơn, hãn vừa nhìn thấy kẻ địch, lập tức vung đao chém đầu.

Chỉ cần giết chết kẻ địch, còn sợ hã có tuyệt chiêu gì.

Có điều, Trương Tam Bá cao tuổi lại phát ra một tiếng kêu lớn, một trận thét dài.

Trong tiếng thét, y bỗng quát lên với Tiêu Bạch:

- Đánh huyết Khí Hải của người!

Hã ngoài miệng nói muốn đánh, nhưng vẫn còn cách Tiêu Bạch một đoạn. Tiêu Bạch tuy bị tiếng quát này làm kinh ngạc giật mình, nhưng tự đánh giá trước khi chỉ kinh của đối thủ đến gần hã ba thước, hã vẫn có thể chặt đứt cánh tay của đối phương.

Chỉ có điều, sau khi Trương Tam Bá quát lên một tiếng, Tiêu Bạch lại cảm thấy Khí Hải như có dòng nước chảy xiết, thần tan chí mõi, chân khí rời rạc. Chỉ phong của Trương Tam Bá chưa đến thì chỉ ý đã đến, Tiêu Bạch nhất thời tay chân tê dại, giống như đưa đại huyết bên hông mình mặc cho đối phương phong tỏa.

Nói đến cũng kỳ quái, đao pháp của hã cũng trở nên đại loạn.

Mũi đao cũng bất kham, không thể khống chế.

Cùng lúc đó, Trương Tam Bá rít một tiếng, hét lên với Tiêu Sát:

- Công huyết Ế Phong của người!

Lúc đầu Tiêu Sát cũng không để ý.

Hã cho rằng trước tiên cứ chặt đứt đầu đối phương, kẻ địch còn dùng cái gì để khống chế huyết đạo của hã?

Đao pháp của hã nhanh hơn, nhưng bỗng cảm thấy trong tai nổ vang, nhất thời giống như bị điếc, lỗ tai còn rỉ máu.

Dưới chấn động này, hã kinh hãi phát giác huyết đạo trên người mình dường như cũng hưởng ứng tiếng hét của Bá Đa, mặc cho đối phương khống chế.

Hã lập tức tâm thần đại loạn, tay chân luống cuống, đao pháp cũng đầy rẫy sơ hở.

Trong nháy mắt này, Trương Tam Bá muốn giết chết đôi huynh đệ danh gia đao pháp này, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng y lại không làm như vậy.

Nhiều năm từng trải đi lại trên giang hồ, cộng thêm thành bại được mất lúc chìm lúc nổi, khiến cho y không muốn tạo nhiều sát nghiệt.

Y lại đột nhiên thu tay, cũng thu chỉ.

Chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Niệm tình các người thành danh không dễ, nhiều lần khổ luyện, đao pháp xem như là tự thành một phái, cắt đi, đừng tiếp tay cho gian tướng hay hoạn tặc nữa.

Tiêu Sát và Tiêu Bạch đều dừng tay, sắc mặt hổ thẹn.

Trương Tam Bá cũng không chỉ trích thêm, liền xoay người chuyên tâm điều động thuộc hạ, tấn công trận thế của kẻ địch.

Nhưng không ngờ... huynh đệ họ Tiêu lại ra tay.

Xuất đao.

Lại không phải nhằm vào Trương Tam Bá, mà là...

Trương Tam Bá tha cho Tiêu Thị Nhị Đao một lần, theo đạo lý, huynh đệ họ Tiêu cũng không muốn lập tức dùng oán báo ơn.

Nhưng bọn họ lại sợ một thứ.

Mắt.

Đó là ánh mắt của Phương Ứng Khán đang ở trong đám người nhìn chăm chú vào bọn họ.

Đôi mắt lạnh này tàn nhẫn và oán độc.

Bọn họ sợ nhất đương nhiên không phải cặp mắt này, mà là này chủ nhân của cặp mắt.

Trong khoảnh khắc bọn họ đã hiểu được, hơn nữa còn lĩnh ngộ.

Nếu bọn họ để cho Trương Tam Bá “tha mạng”, mà sau đó không lập được công lao gì, chỉ sợ cho dù Trương Tam Bá có tha, bọn họ cũng không thể lẫn lộn kiếm cơm trong kinh thành được nữa, trong Tập đoàn Hữu Kiều càng không góc đầu lên làm người được.

Cho nên, bọn họ phải lập tức làm một số chuyện để “lập công”, ít nhất phải khiến cho Phương tiểu hầu gia đổi giận thành vui.

Bọn họ nóng lòng lập công, vừa lúc trước mắt lại có một người.

Vì vậy “Tiểu Giải Quỷ Thủ” Thái Lão Trạch mới gặp phải tai ương.

Người mà Thái Lão Trạch giao đấu là “Bát phương Tàng Long Đao” Miêu Bát Phương.

Miêu Bát Phương mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, mà đao của hắn lại dùng thủ làm công, trong đao giấu đao, mà trong đao ẩn giấu còn có đao nhỏ.

Do đó, kẻ địch không chỉ phải ứng phó với đao pháp kỳ dị của hắn, còn phải ứng phó với đao bí hiểm, đao trong đao, đao giữa đao của hắn.

Đáng tiếc hắn lại gặp phải Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch không phải thứ gì cũng mạnh, nhưng lại có một thứ mạnh nhất, đó là hắn có thể làm tan rã, tách rời, phá hủy binh khí của đối phương.

Hắc Diện Thái gia vốn là thế gia chế tạo binh khí.

Giống như “Hỏa Hải Nhi” Thái Thủy Trạch vốn thuộc về nhánh chế tạo binh khí của Hắc Diện Thái gia, còn hắn lại thuộc về nhánh phá hủy vũ khí.

Có một số người trời sinh sáng tạo và xây dựng, có một số người lại khác.

Bọn họ có lẽ hoàn toàn không có thiên phú đối với sáng tạo, từ không thành có, nhưng lại giỏi về phá hủy, bắt chước hoặc tách rời những thứ vốn đã thiết lập.

Thái Lão Trạch hiển nhiên là người như vậy, hơn nữa còn là hảo thủ kỳ cựu trong đó. Hắn có lẽ không phải bẩm sinh như thế, nhưng lại thông thạo con đường này.

Hắn nhìn chuẩn thế công của Miêu Bát Phương.

Nhìn chuẩn rồi, tất cả sẽ dễ làm.

Hắn ba lần tay không vào dao sắc, nhưng thanh đao của Miêu Bát Phương múa đến giọt nước cũng không lọt, cả ba lần Thái Lão Trạch đều không công trở lui.

Có một lần còn trúng đao bị thương.

Thấy địch thủ đã chảy máu, Miêu Bát Phương đương nhiên không bỏ qua cơ hội thật tốt này.

Hắn đối thủ thành công, thừa thắng truy kích, chặt đầu của kẻ địch.

Một đao này của hắn thế nhất định phải giết.

Cho dù đối thủ tiếp được một đao này, cũng không ngờ được trong đao còn có đao.

Cho dù kẻ địch tiếp được đao trong đao của hắn, đao trong đao còn ẩn giấu đao giữa đao. Cho nên trước giờ hắn quen thủ ít công, một khi phát động công kích, rất ít người có thể may mắn sống sót dưới đao của hắn.

Hắn nhảy vọt lên, vung đao tấn công Thái Lão Trạch, muốn lấy tính mạng đối phương.

Đáng tiếc. Đáng tiếc chính là...

fishscreen

31-03-2014, 07: 32 PM

Chương 22: Người không phải là ta

Điều đáng tiếc, không phải là hấn gặp Thái Lão Trạch.

Mà là đao trong đao và đao trong đao trong đao của hấn đột nhiên đồng thời không thể phát huy.

Nguyên nhân?

Bởi vì trong đao đã không có đao, giữa đao làm sao còn có đao?

Miêu Bát Phương phát hiện thì đã chậm, đao thể của hấn đã xuất ra.

Nhưng đao ẩn trong đao của hấn hoàn toàn không thấy nữa. Thái Lão Trạch ba lần xoay người tấn công, hóa ra không phải muốn đoạt đao trong tay hấn, mà là phá hủy mấu chốt đao trong đao, đao giữa đao của hấn.

Hấn đã không còn đường lui.

Nhưng tuy hấn không có đường lui, vẫn còn quân bài sát thủ.

Quân bài sát thủ là tàng đao của hấn.

Lần này đao của hấn không phải giấu trong đao, trong tay áo, trong giày hoặc nơi nào khác, mà là giấu ở...

Trong nụ cười của hấn.

“Bát Phương Phong Vũ đao” của hấn, mặc dù thật sự có thể đem mưa gió tám phương múa trong một đao, có thể khiến cho anh hùng hào kiệt tám phương chết dưới một đao, càng có thể giết chết kẻ địch tám phương chỉ với một đao, nhưng đao của hấn thực ra không hề lớn.

Đao của hấn là khí thể đủ lớn.

Đao trong đao của hấn, đương nhiên so với đao ban đầu còn ngắn hơn nhỏ hơn nhiều.

Còn như đao trong đao trong đao thì lại càng ngắn càng nhỏ, chỉ là một thanh đao dài năm tấc.

Nhưng đao nhỏ nhất lại không nằm trên tay hấn.

Mà tại ở trên mặt hấn, trong miệng.

Mặt của hắn rất bộc trực, một gương mặt thuần phác giống như ba đời đều làm nghề nông.

Chỉ có điều, nhìn một người đương nhiên không nên chỉ nhìn bề ngoài. Đáng tiếc thế nhân nhìn người, thông thường chỉ nhìn bề ngoài của đối phương, bởi vì bề ngoài là dễ nhìn nhất.

Miêu Bát Phương có một khuôn mặt rất chất phác, nhưng hắn hiển nhiên không phải là một người bộc trực.

Hắn rất ít cười.

Mặt của hắn nhìn giống như trái qua tang thương, ẩn chứa vất vả và khổ cực.

Loại người này đương nhiên rất ít cười, cũng rất ít chuyện đáng để hắn cười.

Hiện giờ hắn lại cười, đột nhiên cười.

Hắn cười là để giết người.

Hắn vừa cười, một tiếng “vút” vang lên, một luồng ánh sáng trắng nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ từ giữa kẽ răng bắn ra, đánh thẳng vào Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch đã phân giải đao của Miêu Bát Phương, cũng không cách nào lập tức phân giải đao ẩn giấu trong nụ cười của Miêu Bát Phương.

Lần này bất ngờ xảy ra, ánh sáng trắng chợt lóe lên, sau một tiếng “xoẹt” đã đến trước mặt.

Thái Lão Trạch dù phản ứng nhanh, muốn tránh cũng tránh không ra, muốn né cũng né không được, muốn ngăn cản cũng không ngăn cản kịp, muốn tiếp càng không tiếp nổi.

Nhưng vào lúc này, hắn lại làm một chuyện và không làm một chuyện.

Trước tiên nói chuyện không làm.

Chuyện mà hắn không làm là...

Hắn không động, không né, không tránh, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp.

Vào lúc này sống chết trước mắt, người có thể không hoảng, không loạn, không sợ, không động, đúng là có một không hai.

Thái Lão Trạch cũng không phải là không làm gì cả.

Hắn làm một chuyện.

Hắn mở miệng, cắn lấy luồng sáng trắng kia.

Sau đó hắn đưa tay, hai thanh đao một vừa một nhỏ đoạt được từ trong đao của Miêu Bát Phương, đồng loạt đâm vào hai sườn trái phải của Miêu Bát Phương.

Hắn lại dùng gậy ông đập lưng ông.

Phương pháp mà hắn đối phó với “đao ẩn trong nụ cười” của Miêu Bát Phương lại là...

Hắn mở miệng, dùng hàm răng cắn lấy thanh phi đao nhỏ từ trong miệng Miêu Bát Phương phun ra.

Miêu Bát Phương liên tiếp trúng hai đao, hai đao của chính mình, nhất thời kinh ngạc hơn cả đau đớn, bị thảm nói:

- Người không biết ta... làm sao có thể phá được “Tàng đao” của ta...

Thái Lão Trạch trả lời.

Phương thức trả lời của hắn là...

Lại mở miệng, luồng sáng trắng lập tức bắn vào trên trán Miêu Bát Phương.

Cặp mắt Miêu Bát Phương trợn trừng, nhưng nhất thời vẫn chưa tắt thở, bỗng nghe người giết hắn nói như vậy:

- Người không phải là ta, làm sao biết ta không phá được tuyệt chiêu của người?

Nhưng còn chưa hiểu được ẩn ý phía sau câu nói kia, hắn đã liều một hơi cuối cùng, nhào tới.

- Trên đời không có tuyệt chiêu nào không phá được. Cái gọi là tuyệt chiêu, chẳng qua là kẻ địch không biết chiêu thức người sẽ dùng. Nhưng trên thế gian, chiêu thức chưa từng dùng rất ít, mà chiêu thức người đã dùng thì nhất định sẽ có người biết, không tính là tuyệt chiêu gì.

Lúc Miêu Bát Phương lâm chung, sự giận dữ trong mắt đã chuyển thành vui mừng.

Chỉ có điều, Thái Lão Trạch cũng giống như bất cứ người nào, lúc thắng lợi (nhất là trải qua gian khổ mới giành được thắng lợi) đều không nhận được có phần đặc ý, dương dương tự đắc.

Cho nên hẳn bạn nói đạo lý, quên đi nguy hiểm.

Đến khi liếc thấy ánh mắt của Miêu Bát Phương trước khi chết, hẳn mới cảm giác được có người tiếp cận.

Kẻ địch.

Đại địch.

Hơn nữa không chỉ một người, mà là hai người.

Gặp phải loại cường địch như huynh đệ họ Tiêu, một người đã đủ, một người đã khó mà ứng phó.

Thái Lão Trạch lập tức muốn xoay người đối phó với địch.

Nhưng Miêu Bát Phương đã lao tới.

Hai khuỷu tay của Thái Lão Trạch lập tức đánh nát tất cả xương sườn của đối phương.

Có điều đối với Miêu Bát Phương, điều này đã không tạo thành bất kỳ lực sát thương nào.

Bởi vì hẳn đã đứt hơi.

Tuy hẳn đã chết, nhưng vẫn nhào tới, hai tay liều mạng dùng sức ôm lấy Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch giãy dụa, nhưng nhất thời không thể thoát ra.

fishscreen

31-03-2014, 08: 02 PM

Chương 23: Ta không phải là người

Nhất thời không thoát thân được, như vậy là đủ rồi.

Cho dù chỉ trong nháy mắt không giãy thoát được, trước mắt có đại địch như Tiêu Bạch và Tiêu Sát, cũng đủ chí mạng rồi.

Huống hồ lần này Tiêu Sát và Tiêu Bạch không chỉ muốn lập công, mà còn nóng lòng lập công để chuộc lỗi.

Trương Tam Bá tha không giết bọn họ, vì vậy đã chọc giận chủ nhân của bọn họ là Phương Ứng Khán. Nếu bọn họ không lập tức có biểu hiện, e rằng sẽ không có kết quả tốt.

Chó hiếu tính chủ nhân, huống hồ là huynh đệ họ Tiêu luôn thông minh cơ trí. Bọn họ hiểu rất rõ, Phương tiểu hầu gia bề ngoài thì hòa nhã khiêm tốn, nhưng bên trong thì hoàn toàn khác.

Bọn họ không muốn trêu chọc.

Có người, cho dù là ác nhân cũng không trêu chọc nổi.

Cho nên bọn họ phải nhanh chóng lập công.

Phương thức lập công trực tiếp nhất chính là giết địch.

Thái Lão Trạch vừa lúc giết chết Miêu Bát Phương, bọn họ liền xông đến Thái Lão Trạch, đương nhiên sẽ không chờ hấn hồi khí định thần.

Chắc chắn, đối với Thái Lão Trạch quả thật là đặc ý hơi sớm một chút.

Khi hấn phát hiện song đao của Tiêu Sát chém về phía hấn, hấn đã hết đường ngăn cản.

Thậm chí ngay cả “Thần Lai chi thủ, Quỷ Phụ chi chỉ” của hấn cũng không kịp thi triển.

Thế công của song đao Tiêu Sát chẳng những tuyệt diệu, hơn nữa còn tàn nhẫn và gian xảo.

Hấn không lao thẳng tới chém vào Thái Lão Trạch, mà là chém về phía Miêu Bát Phương.

Lưỡi đao trước tiên tách thân thể Miêu Bát Phương ra, sau đó chém vào Thái Lão Trạch. Đến lúc Thái Lão Trạch phát giác ra công kích của hấn, tất

cả phản ứng đều đã quá muộn.

Hắn lại không tấn công vào yếu huyệt của Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch nhất thời còn chưa nhìn rõ thế công của đối phương, vì vậy chưởng phong tám cửa, chân xoay bát quái, kịp thời bảo vệ những chỗ hiểm quan trọng trên người.

Tiêu Sát lại chỉ chém vào tay và chân.

Tay trái, chân phải.

Chân đứt.

Tay rơi.

Máu tung toé.

Thái Lão Trạch quả thật không tầm thường, hắn bị đứt một chân một tay, nhưng một tay khác lại bắt được Khai Thiên đao của Tiêu Sát, còn dùng một cước đá bay thanh Tích Địa đao còn lại của Tiêu Sát.

Tiêu Sát nhất thời mất hết hai đao.

Đáng tiếc ngoài Tiêu Sát ra còn có Tiêu Bạch.

Tiêu Sát chỉ tổn thương người, Tiêu Bạch mới là chết người.

Đao của hắn kịp thời chém đến, “thân” vào một nơi trên người Thái Lão Trạch.

Cổ.

Vì vậy Thái Lão Trạch lập tức đầu mình hai nơi.

Nói ra cũng trùng hợp, chỉ trong một ngày, hai nhân vật quan trọng của Hắc Diện Thái gia trong kinh là Thái Thủy Trạch và Thái Lão Trạch, đều phân biệt chết tại Kim Phong Tế Vũ lâu và pháp trường trong thành.

“Bình khí phường” Thái gia liên tục mất hai đại cao thủ, khiến cho bọn họ sau này càng gia tăng quyết định đối phó với tổn thất này.

Đây là chuyện sau này không đề cập tới.

Thái Lão Trạch vừa chết, người tức giận nhất chính là Trương Tam Bá.

Hắn bởi vì một ý niệm nhân từ, bỏ qua cho Tín Dương Tiêu Sát và Tương Dương Tiêu Bạch, dĩ nhiên là có lòng yêu tài, nhưng chủ yếu vẫn là không

muốn tạo nhiều sát nghiệt, hưởng hồ Thiên Cơ tổ và huynh đệ họ Tiêu này cũng không có hiềm khích gì. Có câu là “thà kết giao với ngàn người, đừng kết thù với một người”, Trương Tam Bá cũng biết Tiêu Thị Nhị Dao vì vâng lệnh Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều (Thương Khung) nên mới trở thành kẻ địch, giữa hai bên vốn cũng không có thù oán gì lớn.

Cho nên y mới tha cho bọn họ một lần, không ngờ lại vì vậy mà hao tổn một tên đại tướng.

Do đó y là người bi phần khó tả nhất.

Y dùng một tay đánh lui sáu kẻ địch trước và sau người, bước nhanh đến, trước khi Tiêu Sát và Tiêu Bạch đặc thủ rút lui (muốn trở vào trong trận) đã cản bọn họ lại.

Đừng thấy Trương Tam Bá tuổi tác cao, y vừa bước ra mấy bước này, khí thế bức người, dờn non lấp biển, tràn ra mãnh liệt, “Khoái Bộ Phong Lôi” quả là danh bất hư truyền.

Tiêu Thị Song Hùng vừa đặc thủ giết chết Thái Lão Trạch, đã lập được công lao, đang định rút lui, nhưng Trương Tam Bá vừa bước tới đã chặn nhiếp bọn họ. Bọn họ lại tiến không được, lùi không xong, đành phải kiên trì ứng chiến.

Chính bọn họ cũng hiểu được, chỉ với bọn họ tuyệt đối không phải là địch thủ của Trương Tam Bá. Nhưng bởi vì hiểu rõ điểm này nên mới gay go.

Đã biết rõ là đánh không lại, làm sao còn đấu chí?

Có điều, Tiêu Sát và Tiêu Bạch, hai Tiêu ba đao, có thể đứng vào hàng ngũ “Bát Đại Đao Vương” đương thời, dĩ nhiên không tầm thường, cũng không phải hạng người chỉ có hư danh.

Vào lúc này, bọn họ lại làm một chuyện.

Bọn họ đột nhiên vung đao.

Bọn họ lại chém vào nhau một đao.

Ánh máu hiện lên.

Tiêu Bạch luôn ôn hòa lễ độ, hơn nữa còn thân thiện, bởi vì một đao này nên bị đau, cũng vì vậy nổi lên sát tính.

Tiêu Sát trước giờ cao ngạo ngang ngược, ra tay luôn không chừa lại đường lui, càng vì vậy dâng lên đấu chí.

Hai người không lùi mà tiến tới, không nhụt chí mà lại hung hãn, hai người ba đao chém về phía Trương Tam Bá, từng đao chết người, cũng từng đao chí mạng.

Lần này Trương Tam Bá đã giết đến đỏ mắt.

Y cảm thấy giống như ái đồ Thái Lão Trạch là do tự tay mình hại chết.

Y không tránh né, ngược lại nghênh đón ánh đao.

Trông thấy Đại Khai Thiên đao của Tiêu Sát sắp chém trúng đầu Trương Tam Bá, nhưng chiếc đầu của Trương Tam gia bỗng giống như đứt gân cổ, nghiêng qua một bên.

Một đao kia chỉ sai lệch chút ít, đã chém không trúng.

Tiêu Sát thấy chỉ thiếu chút nữa là đã thành công, làm sao có thể từ bỏ?

Huống hồ hẳn biết Tiêu Bạch sẽ ngăn cản thế công của Trương Tam Bá, dù thế nào hẳn cũng phải chém chết tên long đầu của tổ chức Thiên Cơ này.

Cho nên đao của hắn vội vươn thêm nửa thước

Hắn muốn xem thử Trương Tam Bá làm sao có thể rút lui.

Ngoài ra, Tiểu Tích Địa đao của hắn cũng đồng thời truy kích, một đao chém ngang vào Trương Tam Bá.

Thân hình Trương Tam Bá lại xoay một cái, giống như con rắn hoàn toàn không có xương sống, vẫn tránh khỏi một đao này trong gang tấc.

Cái gọi là “trong gang tấc”, là một đao này rõ ràng sắp chém vào hông Trương Tam Bá, nhưng vẫn cứ chênh lệch hơn một tấc, khiến cho hắn chém vào khoảng không.

Cao thủ đối địch, sao có thể chém vào khoảng không.

Tiêu Sát vẫn không nản chí, một không làm, hai không ngừng, ba không quay đầu, hắn lại đâm Tiểu Tích Địa đao lên trước, quyết tâm dù không thể chém Trương Tam Bá ra thành hai khúc, ít nhất cũng phải đâm vào bụng đối phương một cái lỗ máu.

Hắn muốn nhìn xem Trương Tam Bá làm sao tránh được.

Tiêu Bạch bên kia cũng suy nghĩ như vậy.

Đao của hắn chằm chuẩn lưng của Trương Tam Bá “thân” đến, mắt thấy sắp sửa thành công, Trương Tam Bá lại bỗng nhiên đá tới. Tiêu Bạch chỉ cần nghiêng người là có thể tránh khỏi cú đá này, nhưng một đao kia chỉ thiếu chút nữa là có thể đâm vào lưng Trương Tam Bá.

Chỉ thiếu “một chút” như vậy.

Thật đáng hận!

Cho nên Tiêu Bạch không cam lòng.

Toàn thân hắn vươn lên, cánh tay duỗi ra, đao ý tiến tới, muốn thừa dịp này đâm Trương Tam Bá một lỗ thủng lớn thông suốt mới cam lòng.

Do đó, Trương Tam Bá phải đồng thời đối mặt với nguy hiểm từ ba thanh đao.

Một đao nguy hiểm hơn một đao.

Một đao chết người hơn một đao.

Một đao tàn nhẫn hơn một đao.

Cho nên người bị mất mạng là...

Huynh đệ họ Tiêu.

Cũng không biết ra sao, bước chân của Trương Tam Bá bỗng đan xen, chỉ trong nháy mắt đã xoay người đi.

Do đó, ba đao của huynh đệ họ Tiêu đều không trúng mục tiêu.

Ba đao đều chém không trúng, nhưng lại không phải chém vào khoảng không.

Lần này Trương Tam Bá vừa “biến mất”, hai người vốn đã quyết chí tấn công, dùng hết sức lực, cho nên thu tay không kịp, trở thành ba đao chém vào nhau.

Vì vậy, đao của Tiêu Bạch “thân” lên Tiểu Tích Địa đao của Tiêu Sát, còn Đại Khai Thiên đao của Tiêu Sát lại chém vào đầu Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch cũng phản ứng cực nhanh, dù đang cấp bách vẫn kịp xoay đầu. Một đao này của Tiêu Sát chỉ chém vào trên vai trái của hắn, lập tức chặt

đứt xương bả vai, máu tươi tràn ra.

Nhưng Tiêu Sát cũng không dễ chịu.

Đao của hắn mặc dù sát lực mười phần, uy lực vô biên, nhưng một khi gặp phải thanh đao dùng nhu chế cương, mềm dẻo nhu nhả của Tiêu Bạch, lập tức bị xoắn nát. Một đao kia của Tiêu Bạch còn chưa hết đao thế, đâm vào bụng dưới của hắn, máu tươi lập tức chảy ra.

Trương Tam Bá dùng “Phản Phản thần công”, thi triển “Phản Phản thần bộ”, khiến cho hai Tiêu đều bị thương. Lần này y lại không nhân từ, lập tức nắm lấy thời cơ, đánh ra “Phong Thần chỉ” trái phải.

Lần này “Phong Thần chỉ” của y vẫn là ngón cái từ kẽ ngón áp út và ngón giữa bắn ra, nhưng đã không có chỉ kinh, cũng không chỉ phong.

Ngón tay của y chợt biến thành vũ khí.

Vũ khí chí cương cực rắn.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, chỉ trái của y đâm vào cổ họng Tiêu Sát.

Một tiếng “phụp” vang lên, chỉ phải của y cắm vào ngực Tiêu Bạch.

Hai ngón tay này lập tức lấy mạng Tiêu Bạch và Tiêu Sát.

Cũng lập tức khiến Phương Ứng Khán đỏ mắt.

Bát Đại Đao Vương trung thành với hắn, chỉ trong phút chốc, “Tàng Long Đao” Miêu Bát Phương đã chết, Tín Dương Tiêu Sát đã chết, Tương Dương Tiêu Bạch cũng đã chết, chỉ còn lại năm tên Đao Vương.

Có thể như vậy sao!

Vì vậy, Phương Ứng Khán dường như không thể giữ bình tĩnh.

Hắn đã không thể nhịn được nữa.

Thân hình hắn vừa động, muốn rút kiếm bước ra.

Kiếm bên hông hắn cũng bỗng nhiên đỏ lên.

Cho dù cách vỏ, vẫn thấy rõ ánh sáng đỏ rực như máu tươi lưu động.

Hắn đang muốn rút kiếm tiến lên, lại nghe Mễ Thương Khung thở dài một tiếng:

- Nếu thật sự phải ra tay... để ta ra tay đi!

Mễ Thương Khung vừa thấy liên tục mất đi ba tên Đao Vương, cũng biết lần này không thể khoanh tay được nữa.

Đó là người mình, chứ không còn là tâm phúc của phe Thái Kinh nữa.

Phương Ứng Khán ẩn kiếm liếc nhìn hăn:

- Không phải ngài nói là không động thủ sao?

Mễ Thương Khung cười khổ nói:

- Đây cũng là tình thế bất đắc dĩ, đến nước này ta có thể không ra tay sao?

Cứ tiếp tục như vậy, người ngoài lại khinh tập đoàn Hữu Kiều không có người.

Phương Ứng Khán nói:

- Được.

Mễ Thương Khung lại ngẩn ra.

- Ngài không cần ra tay.

Phương Ứng Khán hồn nhiên nói:

- Ta ra tay là được.

Mễ Thương Khung cười gượng, ngay cả tóc trắng mảy bạc dường như cũng già đi một chút.

- Ngài mới là thủ lĩnh trong tập đoàn, làm sao có thể tùy tiện ra tay? Chuyện đắc tội với người khác, giết địch, vạn bất đắc dĩ cũng tuyệt đối không nên do ngài động thủ. Nếu như trong hai người chúng ta nhất định phải có một người ra tay, vậy thì để cho ta đi.

Hăn hít một hơi dài.

- Dù sao, ta không phải là người.

Sau đó hăn quát lớn một tiếng:

- Côn tới!

Hăn vừa quát lên, côn đã tới rồi.

Lập tức đã tới.

Mễ Thương Khung cuối cùng muốn đích thân xuất thủ.

fishscreen

31-03-2014, 08: 32 PM

Chương 24: Ta đã không phải năm đó mười bảy tuổi

- Để tên của người xuống, Vương Tiểu Thạch!

Diệp Thần Du ở sau lưng hét lên:

- Có gan thì xoay người lại, quyết một trận tử chiến với ta!

Wương Tiểu Thạch cười.

Phản ứng của hắn chỉ là cười.

Hàm răng vừa tròn vừa trắng, giống như những hòn đá nhỏ được mài tròn trịa.

- Để tên xuống đi, Vương Tiểu Thạch!

Giọng nói của Nhất Gia rất khẩn thiết:

- Ta biết ngươi là một người rất chân thực, ngươi sẽ không bất ngờ tập kích ám toán tướng gia từ sau lưng, đúng không?

Wương Tiểu Thạch cười:

- Hiện giờ chúng ta đang mặt đối mặt, các người nhiều người còn chúng ta ít người, chúng ta còn bị vây trong phủ đệ đây rầy cao nhân, hảo thủ mai phục của các người, ta cũng không ám toán hẳn.

Thái Kinh cảm thấy mồ hôi của mình đã ướt hết cả áo. Hắn đã duy trì tư thế như vậy một đoạn thời gian, lại không biết Vương Tiểu Thạch đang giương cung lắp tên kia có mệt hơn hắn hay không?

Cho nên hắn lập tức có lời mau nói:

- Để xuống đi, Tiểu Thạch Đầu. Ta biết ngươi là một người rất kiêu ngạo. Nếu ngươi bỏ cung buông tên, ta sẽ đồng ý cho ngươi làm tổng minh chủ của võ lâm kinh thành. Ngươi muốn dẫn dắt võ lâm thiên hạ theo đường chính đạo, ta cũng nghe theo ngươi. Hai mươi vạn cấm quân, bảy vạn cận vệ, ba vạn cao thủ đại nội, hoàn toàn tùy ngươi điều động. Thế nào?

Lần này Vương Tiểu Thạch lại thở dài một tiếng, nói:

- Nếu như ta vừa mới ra giang hồ, ngươi nói những lời này, có lẽ ta sẽ tin tưởng ngươi. Giả sử hôm nay ta vừa mới vào kinh, nghe lời nói của ngươi, có lẽ ta sẽ động tâm. Đáng tiếc ta đã không phải năm đó mười bảy tuổi.

Hiện tại yêu cầu chỉ là, thứ nhất lập tức thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, thứ hai không truy cứu chuyện cướp pháp trường lần này. Chỉ có hai chuyện này mà thôi, nhưng ta muốn người phải lập tức hạ lệnh. Sau khi lệnh đến người thả, ta mới bỏ cung và tên của ta xuống. Hãy nhớ, ta đã không phải là một người mười bảy tuổi nữa.

Thái Kinh ngập ngừng nói:

- Ta làm sao biết một khi thả người, người có theo ước định để cung tên xuống hay không? Không bằng...

Vương Tiểu Thạch đã không muốn nhiều lời:

- Người cứ kéo dài thử xem, dù sao ta cũng rất mệt rồi, rất mệt rất mệt rất mệt rồi... làm xong mấy chuyện này, e rằng còn phải hao tổn rất nhiều thời gian, lỡ may tay ta mềm, ngón tay mỏi, như vậy mũi tên này sẽ phải bắn đi.

Thái Kinh lại dùng đầu lưỡi liếm mồ hôi hột trên chóp mũi (lưỡi của hắn lại rất dài), kiên quyết nói:

- Được, ta bảo người đi thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, lại hạ lệnh không truy cứu chuyện hôm nay. Nhưng mà, đi lại Phá Bản môn và pháp trường rất mất thời gian, ta không bảo đảm nhất định sẽ kịp. Khi đó người đừng trách tội lên đầu ta, mượn cớ nuốt lời...

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch sáng lên, cắt lời:

- Kịp. Chỉ có điều, người phải thủ hạ của người đi, ta làm sao biết mệnh lệnh của người có thật sự truyền đến hay không? Người có phải thật sự thả người hay không? Lỡ may người chỉ ở đây nói suông, lại giết chết các lộ huynh đệ, hoặc bắt sống trở lại uy hiếp ta, vậy chuyện buôn bán này không phải ta bị lỗ vốn sao?

Thái Kinh gian xảo nói:

- Vậy người muốn làm sao? Cũng không thể áp giải ta đến đó chứ? Sợ khi đến được thì nơi đó chỉ còn lại đầu người và máu.

Vương Tiểu Thạch càng gian xảo hơn hắn, cười nói:

- Ta có biện pháp.

Thái Kinh ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này người cũng có biện pháp?

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Người phải phái hai thân tín, ít nhất thủ hạ của người phải tin tưởng lời của bọn họ chính là mệnh lệnh của người, hơn nữa người còn phải tự mình hạ thủ lệnh.

Thái Kinh biết đã không còn đường mặc cả:

- Chuyện này có thể.

Hắn chờ đối phương nói tiếp.

Quả nhiên Vương Tiểu Thạch nói tiếp:

- Có điều thuộc hạ của người, ta không tin được, hai vị ở đây sẽ đi theo thuộc hạ của người để giám sát.

Người hẳn nói đến đương nhiên là “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu và “Lão Thiên Gia” Hà Tiểu Hà.

Thái Kinh ngạc nhiên nói:

- Người sai bọn họ đi... một mình người ở lại đây?

Nơi này đã sớm có đại quân bao vây trùng trùng, địch thủ như mây, lúc này Vương Tiểu Thạch lại muốn phái người bên cạnh mình đi làm việc, nếu không phải gan lớn kinh người, hoàn toàn không để thủ hạ cao nhân của tướng gia vào mắt, vậy thì đúng là đầu óc có vấn đề rồi.

Vương Tiểu Thạch chỉ cười không đáp, hỏi lại:

- Người phái người nào đi truyền lệnh?

Thái Kinh trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Ta phái Khuất Hoàn và Lê Tinh Đường...

Lời còn chưa dứt, Vương Tiểu Thạch đã cắt ngang:

- Không được, bọn họ còn chưa đủ gánh vác trọng trách này... Lỡ may thủ hạ của người tại Phá Bản môn và pháp trường không giữ lời, không chịu dừng tay, ta đã không cứu được người, người cũng không giữ được mạng, mọi người đều không có kết quả tốt. Tốt nhất người nên đổi người khác.

Lê Tinh Đường giận đến mặt mũi trắng bệch:

- Vương Tiểu Thạch, người...

Mặt Khuất Hoàn càng đỏ lên:

- Người đừng hiếp người quá đáng!

Thái Kinh ngẫm nghĩ cũng cảm thấy đúng, liền nói:

- Ta phái con trai ta là Du nhi đến đó...

Vương Tiểu Thạch lại cắt lời:

- Tốt nhất là hơn hai người, để có phân lương.

Thái Kinh biết Vương Tiểu Thạch đã sớm thăm dò trong ngoài ngoài biệt thự Biệt Dã, đành cắn răng nói:

- Được, ta sẽ phái cả Thiệu nhi và Tiêu nhi đi truyền lệnh.

Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Như vậy vẫn chưa đủ.

Thái Kinh tức giận nói:

- Như vậy còn chưa hài lòng? Chẳng lẽ người muốn nhân cơ hội điều cao thủ nơi này như Nhất Gia, Thiên Hạ Đệ Thất đi sao? Như vậy chẳng phải là đặt an nguy của ta vào tuyệt cảnh sao? Chuyện này không được, làm như ta dễ lừa dễ gạt lắm sao?

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên không phải. Cho dù người muốn điều động bọn họ, ta cũng không chịu. Ta làm sao biết không phải người phái những cao thủ hạng nhất này đi tàn sát các huynh đệ của ta?

Thái Kinh ngạc nhiên nói:

- Vậy người muốn ta phái người nào đi?

Vương Tiểu Thạch nói từng chữ từng câu:

- Tứ Đại Danh Bổ.

Thái Kinh ngẩn ra một trận, lúc này mới hiểu được, vì sao sáng nay Tứ Đại Danh Bổ vẫn luôn lảng vảng trước biệt thự của mình không chịu rời đi.

Vương Tiểu Thạch bổ sung:

- Ta chọn bọn họ, bởi vì bọn họ chính trực thanh liêm. Nếu như người tìm tâm phúc nanh vuốt của mình đi hạ lệnh dừng tay thả người, cho dù thủ hạ của người nghe lệnh, huynh đệ của ta cũng chưa chắc sẽ dừng tay, đúng không?

Sắc mặt Thái Kinh xanh mét, đến lúc này hắn mới hiểu được bố trí này chặt chẽ đến đâu, quả là lo xa nghĩ rộng, hơn nữa còn hiểu rõ kế hoạch và sắp xếp của mình như lòng bàn tay. Hiện giờ hắn chỉ không hiểu một chuyện. Sau khi tất cả được giải quyết, Vương Tiểu Thạch làm thế nào để sống sót rời khỏi biệt thự Biệt Dã.

Vương Tiểu Thạch tiếp tục nói rõ:

- Trước khi ta lên vào mới phát hiện Tứ Đại Danh Bồ đang ở bên ngoài, chắc là bọn họ muốn bảo vệ người khỏi bị thương tổn, vì vậy mới canh giữ ngoài cửa? Người đứng là có mặt mũi thật, ngay cả Tứ Đại Danh Bồ cũng làm hộ vệ cho người.

Thái Kinh cười lạnh, hỏi ngược lại:

- Tứ Đại Danh Bồ không cần cả bốn người đều đi chuyển này chứ? Nên lưu lại hai người để bảo vệ cho người.

Vương Tiểu Thạch lập tức giải thích:

- Ai, đừng nói như thế. Bọn họ là bộ khoái, còn ta có là gì đâu? Lúc này ngay cả người cũng dám đắc tội, ta bị bắt chính là tử tù, chống lại chính là khâm phạm, chạy trốn chính là đào phạm. Có điều, chuyện thông báo cho pháp trường và Phá Bản môn, chỉ Truy Mệnh và Lãnh Huyết đi là được. Truy Mệnh cước trình nhanh, Lãnh Huyết sức lực đủ. Chuyện này đã không thể chậm, mau hạ lệnh đi. Tay của ta đã bắt đầu tê dại rồi.

Thái Kinh trong lòng bất phần, nhưng một câu cuối cùng của Vương Tiểu Thạch vẫn khiến hắn động phách kinh tâm.

- Được, được, được, người giữ, ta cũng giữ. Ta sẽ lập tức ở đây viết một thủ dụ, lại truyền hai khuyển tử và hai vị Danh Bồ đi làm, như vậy... người yên tâm rồi chứ?

Sau đó hắn lại cảm phần nói:

- Ta biết rồi. Ta hiểu rồi. Ta hiểu rồi. Ta rõ rồi. Hóa ra chuyện là như vậy.
Vương Tiểu Thạch không hỏi hẵn biết, hẵn hiểu, hẵn rõ chuyện gì.
Hẳn biết nếu như Thái Kinh muốn nói thì nhất định sẽ nói, còn nếu không nói thì có hỏi cũng vô dụng.

Quả nhiên Thái Kinh lẩm bẩm nói:

- Chuyện này... chắc hẳn đã tốn nhiều tâm huyết của Gia Cát tiên sinh chứ...

fishscreen

31-03-2014, 09: 09 PM

Chương 25: Cười dừng cảm

Ôn Nhu không mang mặt nạ. Thực ra nàng làm việc cảm thấy quang minh lỗi lạc, đi thẳng về thẳng, không cần phải che giấu làm gì. Tuy là do bản tính, nhưng đối với nàng thì chuyện này vẫn chỉ thứ yếu.

Quan trọng là nàng xinh đẹp.

Nàng không mang mặt nạ, bởi vì nàng cảm thấy mặt nạ có vẻ tốt đến đâu, cũng không bằng hoa dung nguyệt mạo của nàng.

Hơn nữa còn xấu xí hơn nhiều.

Huống hồ mang mặt nạ rất ngộp, nàng vừa sợ làm hỏng dung mạo tuyệt thế của mình, lại lo không được “lộ chân tướng” trong trận cướp pháp trường hiệp nghĩa có thể lưu danh sử xanh lần này, đó mới thật sự là chuyện khiến nàng di hận ngàn năm.

Trước khi theo Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát quay về Hồi Xuân đường, cùng nhau bao vây “Kinh Đào Tiên Sinh” Ngô Kỳ Vinh, nàng đã giải cứu hai người khác... đương nhiên là do Ôn đại cô nương nàng vô ý tạo thành. Nhắc tới cũng thật trùng hợp, hai người nàng cứu cũng bị áp giải tới Phá Bản môn chém đầu thị chúng.

Nên biết, trong kinh cũng không chỉ có một bộ ngành được phép hạ lệnh chém đầu phạm nhân. Thiên tử cao hứng, có thể sai người bêu đầu ngoài ngo môn. Tướng gia không cao hứng, có thể hạ lệnh đem người nhìn không thuận mắt chém đầu tại pháp trường. Đồng dạng, Hình bộ nha môn bắt được tù phạm tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất, cũng có thể áp giải đến chỗ này chỗ kia chặt đầu hành hình.

Nhưng đối với vấn đề phân biệt “tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất”, cách nhìn của mỗi người lại khác nhau.

Một “ác nhân” do quan phán xét, trong suy nghĩ của bách tính bình thường, có thể lại là một đại thiện nhân, đại hảo nhân.

Đồng dạng, một kẻ bị người người trong dân gian xem là đại ác bá, đại bại hoại, trong mắt của quan viên lại có thể trở thành một lương dân phú

thường đáng được khen ngợi, đáng được giao trọng trách.

Chuyện như vậy, trước giờ vốn là có lý nói không rõ. Huông hồ chữ quan (官) có hai cái miệng (口), có lý cũng không tới phiên người nói.

Trùng hợp là cũng có hai thầy trò bị xử trảm tại Phá Bản môn.

Bình thường tội phạm quan trọng đều bị bêu đầu tại pháp trường. Người bị chém đầu tại Phá Bản môn, phần lớn là côn đồ lưu manh, giết người phóng hỏa, gian dân bắt cóc, không chuyện ác nào không làm. Hành hình ở nơi “không ai quản lý”, “đuổi các hạng người” như vậy, chủ yếu là mượn chuyện này giết gà dọa khỉ, răn đe cảnh cáo.

Thái Kinh chuyên tâm sắp xếp chuyện chém đầu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, trong ngoài không sót, giương đông kích tây, mưu tính sâu xa, đuổi tận giết tuyệt, nhưng hắn chỉ nhìn thấy chuyện lớn mà quên mất chuyện nhỏ. Dù sao chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng giống như hạt vừng hạt đậu, Hình bộ vừa phán quyết hai tử tù, cũng vừa vắn chém đầu vào lúc này nơi này.

Chuyện này đúng là trùng hợp.

Lúc này mắt thấy thầy trò sắp phải đầu rơi xuống đất, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện cứu binh, hơn nữa còn là một đồng, một đám, một đoàn cao thủ tới cứu giúp. Nhưng sau đó bọn họ lập tức hiểu được.

Những người này vốn không phải tới cứu bọn họ, mà là cứu một tên to con và một tên thư sinh nho nhã ở “cách vách” kia.

Đám người kia oanh oanh liệt liệt, nhiệt nhiệt náo náo, chém chém giết giết, sống sống chết chết, nhưng bọn họ bên này lại lạnh lạnh tanh tanh, an an tĩnh tĩnh, không người quản lý, cũng không ai để ý tới.

Ngay cả quan viên chủ trì hành hình và đao phủ chém đầu bọn họ, cũng không biết đã sớm chạy tới nơi nào.

May mắn là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bị xử trảm trước, lúc đó tay giơ lên đao chưa xuống, các lộ anh hùng đã ra tay hạ thủ. Đến lúc này hỗn loạn náo nhiệt, đám quan viên áp giải hai thầy trò kia nào dám ở lại để mất mạng? Tất cả đều lén chạy ra xa giống như dưới chân bom mìn.

Có điều, ngay cả khi hai thầy trò này bị xử trảm trước, chỉ với hai tên tù phạm nho nhỏ này, những quan viên áp giải chém đầu kia cũng không dám giành trước, chỉ sợ lộ diện quá sớm rước lấy phiền phức.

Hoá ra ngay cả xử trảm cũng phân chia cao thấp, cảnh ngộ bất đồng, đãi ngộ cũng không giống nhau. Có một số người ngồi tù, ngồi đến mức thiên hạ đều biết, người người kêu oan, lo lắng, giải oan, uất ức cho hãn. Nhưng có người vi phạm cùng một tội bị nhốt vào, không ai nghe hỏi, có oan không đường tố, cho dù có ngày thật sự trốn (hoặc được thả) ra, mọi người cũng chẳng quan tâm, thậm chí cho rằng hãn (nàng) giả vờ kháng cự, xem như chuột qua đường, người người kêu đánh, đáng đời đáng kiếp, có người còn đá thêm mấy đá, chỉ sợ không chết không dừng.

Do đó sống chết vinh nhục vốn không có gì nặng tựa Thái Sơn, nhẹ tựa lông hồng, vấn đề chỉ là cách nhìn của mọi người thế nào. Giống như Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, phải oanh oanh liệt liệt, xuất quân ồ ạt áp giải bọn họ hành hình, đó là vinh quang vô cùng. Còn như hai thầy trò cách đó ba bốn mươi thước, lại không có thanh thế hùng dũng như vậy. Ôn Nhu cũng quá nhiều chuyện. Nàng vốn cũng toàn tâm toàn ý muốn cứu hai người Phương, Đường (nàng và Đường, Phương vốn có giao tình rất thâm hậu, quả là “thù sâu như biển”), nhưng thấy Ôn Mộng Thành và Chu Tiểu Yêu đã sớm dẫn một đám huynh đệ và “Bất Định Bất Bất” cùng ra tay, xem ra hai bảo bối Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu nhất thời còn không chết được, vì vậy nàng bắt đầu đưa mắt nhìn khắp toàn trường, xem thử còn chuyện gì vui vẻ hơn không.

Nàng vừa tìm, liền phát hiện trước phế tích bên ngoài vách tường của Phá Bản môn đổ nát, có hai người đang bị trói quỳ gối đợi chém.

Ôn Nhu xuất chiêu, đánh văng ít nhất bảy tám tên quan binh và người ngăn cản nàng. Với bản lĩnh của Ôn đại cô nương nàng, muốn đánh ngã đám “lâu la” này cũng không tính là việc khó.

Huống hồ, chẳng có người nào để ý tới hai thầy trò kia. Vai chính và sân nhà đều nằm bên phía Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Ôn Nhu không để ý tới ba bảy hai một, bốn bảy hai tám, lập tức đánh qua, nhìn thấy hán tử trung niên và thiếu niên kia trong mắt lộ ra vẻ cầu khẩn, lại phát hiện hai người bị điểm huyết đạo, nàng cũng không hỏi ngọn nguồn, kêu lên: - Ta tới cứu các người!

Nàng dùng một cước giải huyết đạo của người thiếu niên.

Người thiếu niên lập tức quỳ xuống, trong nhốn nháo hoảng loạn lại đập đầu ba cái vang dội với nàng, lớn tiếng nói:

- Xen hỏi cao tính đại danh của nữ hiệp? Nữ hiệp xinh đẹp như tiên, lại khoan dung nhân hậu, đúng là thiên tiên hạ phàm, cứu được tiểu tử, tất nhiên là trời ban lương duyên, xin cho biết phương danh, để tiểu tử đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không quên.

Ôn Nhu nghe được rất cao hứng, thấy hán ngữ nghịch, lại nịnh nọt mình, lập tức cười phì một tiếng, trêu chọc:

- Ta tên là Ôn Nhu. Cứu người dễ như trở bàn tay, không cần phải cảm ơn, chỉ cần hàng năm đến ngày hôm nay đều nhớ đến đại ân đại đức của Ôn Nhu nữ hiệp ta là được.

Tiểu tử kia thoát khỏi hiểm cảnh, dường như còn chưa tỉnh hồn, nhưng nghe được phương danh lại cảm thấy tâm ý đầu hợp, liền thoảng nói:

- Ôn Nhu? A, đúng là khí chất trời sinh, lương duyên trời định, trời đất tạo nên, có một không hai. Ôn Nhu, Ôn Nhu, Ôn Nhu, a, đúng là không có cái tên nào khác thích hợp hơn để hình dung nữ hiệp tiên tử đây!

Trước giờ Ôn Nhu vốn không câu nệ tiểu tiết, nàng cũng được người ta nịnh nọt quen rồi, cho nên tiểu tử này nói buồn nôn như vậy, nàng cũng không cảm thấy đường đột, chỉ tùy tiện hỏi một câu:

- Tiểu tử ngốc, người tên là gì?

Tiểu tử kia vừa nghe liền vui mừng hơn hờ, trong lòng thầm nói: “Nàng gọi ta là tiểu tử ngốc, nàng gọi ta là tiểu tử ngốc, tiểu tử ngốc... thật thân mật!”

Hắn đang muốn trả lời, bỗng nghe người trung niên kia giận dữ kêu lớn:

- Người... tên nghịch đồ này, chỉ lo dụ dỗ nữ nhân, không để ý tới sự phụ nữ?

Ôn Nhu ngạc nhiên hỏi:

- Y là sư phụ của người à? Sao người không đi cứu sư phụ của người?

Thiếu niên này gãi đầu gãi cằm, bắt hán tử trung niên vắn vẹo cả buổi, chỉ nói:

- Đều tại ông! Cứ luôn giấu giếm, không dạy ta ta phương pháp giải huyết.

Hắn lại quay đầu xấu hổ nói với Ôn Nhu:

- Y đúng là sư phụ của ta. Ta họ La, tự là Bạc, bạc trong thiên nhai phiêu bạc (phiêu bạt chân trời), rất có ý thơ đúng không? Hiệu là Tổng Thang, tổng trong tổng quân thiên lý (đưa quân ngàn dặm), thang của cốc nhược kim thang (phòng thủ kiên cố), rất văn nhã đúng không? Người khác gọi ta...

Lời còn chưa dứt, sư phụ hắn đã hét lớn:

- La Bạch Ái, người còn không cứu ta?

La Bạch Ái không có biện pháp, đành phải buông tay xoay đầu nhờ Ôn Nhu giúp đỡ:

- Làm phiền nữ hiệp rộng lòng giúp đỡ, giải huyết đạo cho sư phụ lão nhân gia... Y lớn tuổi, phong thấp xương đau, ta sợ lỡ may có gì bất trắc, người làm đồ đệ như ta cũng mất thể diện, ta thấy...

Ôn Nhu nghe được cảm thấy buồn cười, trong lòng thầm nghĩ: “Sao ở đây lại lòi ra hai tên này, còn nhảm chán vô vị hơn cả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.”

Lập tức, nàng phát hiện quần hiệp dường như nhất thời không thể cứu được Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu từ tay Ngôn Trung Hư của Hải phái, Dư Tái Lai của Ai phái, Mã Cao Ngôn của Phục phái, Thái Sao của Tầm phái, trong lòng cũng nóng nảy, lập tức một cước giải huyết đạo của vị sư phụ kia, sau đó vội dặn dò: - Được rồi, các người hãy tự cầu sinh đi. Giang hồ hiểm ác, các người không gây chuyện được, nên làm người khôn giữ mình thì tốt hơn.

Mấy câu nói này, Ôn Nhu cảm thấy nói một cách đường đường chính chính, trưởng thành sâu sắc, cũng cảm thấy trước sau không như một, rất là đặc ý.

Nàng nói xong liền bỏ đi, bên tai lại nghe sư phụ vừa được giải huyết đạo lập tức mắng lớn:

- Yêu nữ gì đó, lại dám dùng chân đá ta? Xem “trời lớn đất lớn ta lớn nhất” Ban Sư ta đây là thứ gì? Hừ! Khục...

- Sư phụ, ngài đừng như vậy, người ta là có ý tốt cứu ngài!

Chỉ nghe tiểu tử gốc La Bạch Ái kia “khó cả hai bề” kêu lên:

- Nữ hiệp nữ hiệp, ngài cũng đừng trách cứ. Sư phụ ta gọi là “Thiên Đại Địa Đại” Ban lão sư, tên đầy đủ là Ban Sư Chi, nhưng người trong giang hồ thường gọi y là Ban Sư... Y không thích chữ “lão” ở giữa... Tính tình của y hơi nóng nảy, hành vi cũng mất mặt, nhưng con người lại rất tốt, rất đàng hoàng, rất lão bất tử...

Một tiếng “cốp” vang lên, hiển nhiên đầu của hắn đã bị sư phụ hắn gõ một cái.

- Đồ đệ chết tiệt! Nghịch đồ! Người dám chế giễu sư phụ của mình trước công chúng như vậy? Người xem người kia, vừa thấy nữ nhân xinh đẹp là cứ cười ngây ngô, giống như cái gì?

Đồ đệ của y lại hỏi:

- Đại hiệp?

Sư phụ đáp lại:

- Không.

Đồ đệ lại hỏi:

- Heo?

Sư phụ cũng đáp lại:

- Không.

Đồ đệ hỏi ngược lại:

- Vậy giống như cái gì?

Sư phụ trả lời:

- Quỷ háo sắc.

- Sư phụ ngài sai rồi.

Đồ đệ lại nghiêm nghị, hơn nữa lời lẽ đanh thép nói:

- Nụ cười này của con gọi là “cười dũng cảm”, tức là cười rất cam đảm, rất có dũng khí, cũng không phải là nụ cười phổ thông, nụ cười bình thường. Nên biết, trong thiên quân vạn mã này, chỉ có một mình ái đồ của ngài là La Bạch Ái ta, mới có thể vào lúc này giờ này, không quan tâm đến sống chết cười được.

Lời còn chưa dứt, lại nghe một trận cười lớn vang khắp trời đất, đình tại nhức óc, từ hình trường đối diện với Hồi Xuân đường oanh oanh liệt liệt truyền đến.

fishscreen

31-03-2014, 09: 34 PM

Chương 26: Dừng cảm rút lui

Người phát ra tiếng cười như vậy chính là Đường Bảo Ngưu.

Nguyên lai ở bên kia, đám người Ôn Mộng Thành, Chu Tiểu Yêu, Ngân Thịnh Tuyết, Đường Khăng che mặt, dẫn theo một đám huynh đệ hai đảng Phát Mộng, Kim Phong Tế Vũ lâu, Liên Vân trại, Tượng Tị tháp, cố gắng tấn công cứu hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Thuộc hạ đệ tử của mình chủ Thiên minh Trương Sơ Phóng, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, lão đại Tầm phái Thái Sao, lão đại Hải phái Ngôn Trung Hư, lão đại Phục phái Mã Cao Ngôn, lão đại Ai phái Dư Tái Lai, còn có một đám quan binh của Long Bát đều ra sức chống cự chém giết, đánh ngang sức ngang tài.

Long Bát vừa thấy thế cục vẫn còn ổn định, lập tức thở phào bảy tám cái, nói với Đa Chỉ Đầu Đà:

- Đám hê này chẳng tính là gì, nhớ năm đó ta lãnh binh...

Lời còn chưa dứt, chợt nghe khu vực tây nam vang lên tiếng còi, tiếng la giết ngập trời. Trương Thiết Thụ lập tức đi điều tra, một lát sau trán đầy mồ hôi chạy về báo tin:

- Phía tây nam lại có một đám người giết đến, đều là nữ nhân dùng khăn đỏ che mặt, khá là hung hãn. Huynh đệ Phong phái canh giữ ở đó đã hoàn toàn sụp đổ.

Long Bát nghe được liền giật mình.

- Cũng khó trách, Lưu Toàn Ngã của Phong phái đã chết, không còn nhân tài gánh vác trọng trách.

Đa Chỉ Đầu Đà hơi trầm ngâm hỏi:

- Người tới đều là nữ sao?

Trương Thiết Thụ nói:

- Đều là nữ nhân, hơn nữa tuổi tác hẳn là rất trẻ.

Đa Chỉ Đầu Đà lại hỏi:

- Cũng đều dùng đao?

Trong mắt Trương Thiết Thụ đã có vẻ bội phục:

- Là dùng đao, còn có một tay ám khí tàn nhẫn.

Đa Chỉ chấp tay ngửa mặt lên trời thờ dài nói:

- Là bọn họ. Không ngờ trải qua nhiều gian khó, vẫn cố chấp như vậy.

Long Bát tò mò hỏi:

- Ai? Là người nào? Người quen của đại sư sao?

Sắc mặt Đa Chỉ nghiêm túc, chậm rãi nói ba chữ:

- Toái Vân uyên.

- Toái... Vân... uyên?

Long Bát suy nghĩ cả buổi, vẫn không thể nhớ đó là thứ gì, chỉ thuận miệng nói ba chữ khác:

- Hủy... Nặc... thành?

Sau khi nói xong, chính hắn cũng giật mình. Nhìn thấy Đa Chỉ Đầu Đà và Trương Thiết Thụ đều nghiêm túc gật đầu một cái, lúc này mới biết đó là sự thật:

- Thật sự là Hủy Nặc thành chuyên ám sát đại quan đương triều sao? Trước kia đám người Văn Trương, Hoàng Kim Lân đã mất mạng dưới tay bọn họ. Bọn họ... cũng tới sao?

Đa Chỉ Đầu Đà lại xoa ngón tay bị thương của hắn, giống như vết thương đang kể cho hắn biết những chuyện xưa đau xót.

- Là Hủy Nặc thành do mấy người Tức đại nương, Đường Văn Từ lãnh đạo, đám nữ dạ xoa này cũng không phải dễ trêu...

Là thật sự không dễ chọc.

Một góc tây nam đã bị người của “Toái Vân uyên, Hủy Nặc thành” cường công phá vỡ, chẳng những đệ tử Phong phái hoàn toàn bị hủy, ngay cả người của Phủng phái cũng hoàn toàn bị đánh tan. Mã Cao Ngôn của Phục phái lập tức điều đi toàn lực đối phó với địch.

Càng sợ bóng sợ gió chính là, tình hình chiến đấu hướng đông bắc chột trầm trọng hơn, hơn nữa binh bại như núi đổ, đệ tử Sĩ phái vốn phòng thủ

nơi đó toàn quân bị diệt. Dư Tái Lai của Ai phái lập tức dẫn thủ hạ ngăn chặn lỗ hồng, cũng thấy chống đỡ hết nổi.

Trương Liệt Tâm thở hổn hển, vội vàng báo cáo:

- Hướng đông bắc xuất hiện một đám hán tử dùng vải xanh che mặt, người không nhiều lắm, đều sử dụng kỳ môn binh khí, đã liều chết xông vào.

Long Bát nghe được có vẻ băn khoăn.

- Trí Lợi và Trương Hiến Nhiên đã chết, Phủng phái và Sĩ phái dĩ nhiên không thủ được.

Đa Chỉ Đầu Đà chậm chậm nói:

- Người tới có phải đều không dùng đao kiếm, hơn nữa người người đều chuyên dùng hỏa khí?

Trương Liệt Tâm đáp:

- Đúng.

Trên mặt đã có vẻ sùng kính.

Đa Chỉ Đầu Đà lại thở dài một hơi:

- Là bọn họ.

Long Bát không nhịn được lại hỏi:

- Ai?

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Phong Dao Quả Kiếm.

Long Bát giật mình ba bốn chục cái:

- Phích Lịch đường Lô gia bảo?

Đa Chỉ Đầu Đà lắc đầu:

- Không phải toàn bộ Lô môn, nhưng lại là thủ hạ của người lãnh đạo Tiểu Lô môn là Lô Quyển.

Lúc này Long Bát mới yên tâm mười bảy mười tám lần:

- Còn may, không phải toàn bộ người của Phích Lịch đường.

Đa Chỉ Đầu Đà lại không thư thái:

- Vậy cũng đủ rồi. May mắn là thủ lĩnh Liên Vân trại đã thay đổi hoàn toàn, lâu rồi không ra giang hồ, nếu không... càng khó giải quyết.

Long Bát nhìn Thất Tuyệt Thần Kiếm ôm kiếm giữ vững, kết thành kiếm trận, thầm nói:

- Bọn họ làm gì vậy? Tới đây cố làm ra vẻ, chỉ khoanh tay xem náo nhiệt sao?

Đa Chỉ Đầu Đà liếc hắt một cái, trong lời nói có vẻ khinh thường:

- Tốt nhất ngài đừng chọc giận bọn họ.

Long Bát không gây chuyện.

Bởi vì cho dù hắt không phục, cũng không dám sinh sự nữa.

Quần hùng tới cướp tù cộng thêm sự giúp sức của Tiểu Lôi môn và Hủy Nặc thành đã thu hẹp vòng vây, nếu còn không thấy cứu binh, đám người Long Bát đã nguy cơ trước mắt.

Long Bát vừa thấy tình hình không ổn, giọng nói cũng mềm ra, khẩn cầu Đa Chỉ Đầu Đà:

- Đại sư, đại sư, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, ngài hãy nghĩ cách đi?

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Mượn kiếm dùng một chút!

Hắn rút kiếm bên hông Long Bát ra, một kiếm đặt lên cổ Đường Bảo Ngưu, nói:

- Các người tới cứu hai người này phải không? Nếu không dừng tay, lui về phía sau, ta sẽ lập tức giết hắn!

Hắn nói một cách từ tốn, nhưng giọng nói lại cuồn cuộn âm âm truyền ra.

Những người đang chém giết tại đây đều giật mình, từng người lữ lượt dừng tay, nhìn về phía Đa Chỉ Đầu Đà bên này.

Nhất thời yên lặng như tờ.

Chỉ có một tiếng “a”, giống như giật mình tỉnh giấc, người lên tiếng lại là “Kiếm” trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

La Thụy Giác.

Hoá ra hẳn không phải đang giả vờ ngủ, mà là thật sự vẫn luôn ngủ say, lúc này nghe được tiếng gọi hàng của Đa Chỉ Đầu Đà, mới giống như trong mộng tỉnh dậy.

Nhưng hẳn mở mắt ra, nhìn sang trái, nhìn sang phải, giống như phát hiện chỉ là đánh đánh giết giết, máu thịt tung tóe, máu chảy thành sông, cũng không có chuyện gì ghê gớm, lại khép mí mắt, vùi đầu ngủ say.

Long Bát nhìn thấy chỉ thối râu, trợn mắt.

Đây coi như là trợ thủ gì?

Đây gọi là thần kiếm gì?

Đa Chỉ Đầu Đà kêu lên như vậy, khiến mọi người đều dừng tay. Đa Chỉ Đầu Đà lại dùng kiếm ấn một cái vào cổ Đường Bảo Ngưu, cất giọng nói:

- Kiếm của ta đang gác trên đầu họ Đường này, các người dám tiến tới, ta sẽ hạ thủ trước, khiến hẳn đầu mình hai nơi!

Bởi vì sương mù dày đặc không tan, mọi người đang chiến đấu, cũng không phải tất cả đều nhìn rõ trung tâm (mặc dù nơi ấy địa thế hơi cao), nhưng Đa Chỉ Đầu Đà lại nói rõ ràng trước, quần hiệp cũng hiểu được mọi chuyện.

Cho nên bọn họ đều ngừng tay.

Đa Chỉ Đầu Đà quát lên:

- Trước tiên lui qua một bên cho ta!

Các lộ quần hào không dám làm càn, sau khi đám người Ôn Mộng Thành, Đường Khăng ra hiệu, bọn họ đều lui sang một bên, vai sánh vai đứng đối diện với quan binh.

Lần này lui lại, không phải tháo chạy, mà là dừng cảm rút lui.

Không phải khoe cái dũng của bản thân, mà là vì đại cục, vì đại nghĩa, vì quý trọng tính mạng của bằng hữu mà tạm lui, đó là dừng cảm rút lui.

Do đó bọn họ lui một cách ngay ngắn trật tự, không hề hốt hoảng.

Đa Chỉ Đầu Đà nhìn thấy, trong lòng cũng thâm than.

Long Bát thấy kế uy hiếp của Đa Chỉ Đầu Đà khả thi, liền vớ lấy một thanh Trảm mã đao từ trong tay phó tướng Ngạ Hổ của hắn, cũng gác lên cổ Phương Hận Thiếu, hô lên:

- Để binh khí của các người xuống, nhanh chóng chịu trói, nếu không ta sẽ giết một tên thị chúng trước!

Lời vừa dứt, chợt nghe một trận tiếng cười vang khắp trời đất, long trời lở đất vang lên.

Người cười lớn không ngừng chính là Đường Bảo Ngưu mạng đang treo dưới kiếm.

fishscreen

31-03-2014, 10: 10 PM

Chương 27: Trên ngực hắc có một chữ dũng

Đường Bảo Ngưu cười lớn không ngừng.

Hắc cười đến toàn thân rung động, những người có mặt cũng cảm thấy đình tai nhức óc, trợn mắt há mồm. Người ở khu vực hiện trường Phá Bản môn, ngoại trừ sáu đại cao thủ đang ở trong Hồi Xuân đường huyết chiến hung hiểm, những người khác đều ngừng tay nhìn về bên này.

Hắc cười giống như người nằm dưới lưỡi đao không phải hắc, mà là một mình hắc có thể nắm giữ sống chết thành bại của những người có mặt.

Đa Chỉ Đầu Đà cũng cảm thấy nếu để hắc tiếp tục cười như vậy, khí thế sẽ bị đoạt hết, cho nên dùng mũi kiếm đề xuống một cái, quát lên:

- Câm miệng! Không được cười! Còn cười nữa ta đây sẽ cho ngươi đầu rơi xuống đất, xem ngươi còn cười được hay không!

Đường Bảo Ngưu vừa nghe, tiếng cười thu lại. Đa Chỉ Đầu Đà mới an tâm một chút, lại nghe Đường Bảo Ngưu đột ngột quát lên với hắc:

- Đa Chỉ, con lừa trọc ngươi! Không chỉ nhiều ngón mà còn nhiều miệng! Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiền bối ta nếu sợ ngươi giết, ta còn cười được sao? Tốt, ngươi giết đi, ngươi cứ việc giết đi! Ngươi có gan thì chém xuống một kiếm, ta chờ! Ai không dám giết chính là tổ tông nhà hắc không có giống mượn giống sinh ra đồ con hoang, bán cả mẹ lẫn em gái!

Những lời này âm âm vang vang, khua chiêng gõ trống mắng chửi, còn lớn hơn so với tiếng cười ha hả, chẳng những khiến cho chung quanh nhất thời yên lặng như tờ, người người nín thở lắng nghe, hơn nữa còn đổ mồ hôi vì lo cho sống chết an nguy của Đường Bảo Ngưu.

- Chết thì chết, sợ cái gì!

Đường Bảo Ngưu giống như trời sinh trên ngực có khắc một chữ dũng, không màng sống chết nói:

- Ngươi muốn giết thì cứ giết, Đường đại tông sư Bảo Ngưu thiếu hiệp ta nhú mày một cái thì không phải là hảo hán!

Đến lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà thật sự không dám một kiếm giết người, bởi vì cao thủ cướp tù đang từ bốn phương tám hướng nhìn chăm chăm vào hắn. Chỉ cần một kiếm chém xuống, hắn biết những người này sẽ không bỏ qua hắn, chỉ sợ cả đời này hắn phải ứng phó với bọn họ và hành động báo thù của bọn họ.

Cho dù là người không có giao tình sâu đậm với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, hôm nay chỉ đến tham gia phụ họa, nhưng nếu mình vung tay hạ kiếm, chém đầu phạm nhân, e rằng những người này chỉ vì mặt mũi nghĩa khí cũng sẽ quần lấy hắn cả đời.

Như vậy cả đời này hắn sẽ phải đề phòng.

Không thể không đề phòng.

Hơn nữa không chỉ đề phòng một người.

Một đám như vậy, các môn các phái, tam sơn ngũ nhạc, hai phe hắc bạch, quan dân hai phía, văn võ đều có.

Như vậy, cả đời này e rằng hắn không dễ đi lại trên giang hồ.

Bản lĩnh lớn nhất của Đa Chỉ Đầu Đà không phải là chỉ pháp (bao gồm thành tựu của hắn trên âm nhạc và võ công), mà là “thân phận bí hiểm” của hắn. Bởi vì hắn không chính không tà, vừa chính vừa tà, cho nên trên giang hồ phần lớn mọi người không biết hắn là trung hay gian, nhưng đều nể mặt hắn. Mà hắn lợi dụng điểm này để làm “nội ứng”, bán rẻ người khác đến chết, giết cho bằng hữu không kịp trở tay, phản bội người mình mà không để lại dấu vết, do đó dù là người có võ công địa vị cao cũng bị hủy trong tay hắn.

Lần này vâng lệnh Thái Kinh áp giải phạm nhân hành hình, nếu không phải vì muốn tranh giành sủng ái với Long Bát trước mặt Thái Kinh, vì muốn sau này có đủ thực lực trong kinh để tranh quyền với Mễ Thương Khung, hắn thật không muốn “xuất đầu lộ diện” đi ra “biểu diễn” như vậy.

Cho nên, một kiếm này quả thật không dễ chém.

Nhưng không chém lại không được.

Tên đã lên nỏ, lửa đã đốt lên thuyền.

Đường Bảo Ngưu mắng chửi như vậy, nếu như hãn không lập tức giết, những người đến cứu dĩ nhiên sẽ lớn gan hơn, nhất định sẽ liều chết công vào, sĩ khí tăng mạnh.

Ngược lại, người bên mình sẽ lòng quân chán nản, đối mặt với thế công dờn non lấp biển của đám cường đồ cướp tù, chỉ sợ không dễ ứng phó.

Lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà có thể nói là “giết không được, không giết cũng không được”.

Phải làm sao cho tốt?

Lúc này, hãn chợt nhớ tới còn có một Long Bát.

Vừa may!

Long Bát đang dùng đao để trên cổ Phương Hận Thiếu.

Đa Chỉ Đầu Đà linh cơ vừa động, nói ngay:

- Bát gia, trước hết giết một tên đi!

Long Bát uy vũ nghiêm mặt lại, mày xám dựng lên, trừng mắt nghiêm nghị quát:

- Nói đúng!

Đa Chỉ “đánh rần theo côn lên” (nhìn chuẩn cơ hội, thuận thế mà làm), lập tức thêm một câu:

- Trước hết ngài hãy giết họ Phương lập uy rồi hãy tính!

Long Bát hừ một tiếng, cơ mặt hơi co quắp, ngay cả gân cánh tay lộ ra dưới tay áo cũng hơi co rúm, cuối cùng đao không chém xuống, giọng nói lại trầm xuống:

- Xin mời ngài trước!

Đa Chỉ nói:

- Mời ngài!

Long Bát nói:

- Ngài trước.

Đa Chỉ nói:

- Quan vị của ngài lớn hơn ta, mời ngài trước!

Long Bát nói:

- Địa vị giang hồ của ngài cao hơn ta, mời ngài!

- Mời!

- Mời mời!

- Mời mời mời!

- Mời...

Hai người nhường nhịn lẫn nhau.

Đường Bảo Ngưu bỗng dừng lại phát ra một trận cười long trời lở đất, thúc giục:

- Thế nào? Không dám giết phải không? Không dám động thủ thì thả đại gia ta và Phương công tử ra, sau khi tiêu dao vui vẻ sẽ cho một bữa lửa nướng chín cả nhà ngươi!

Xem ra, Đường Bảo Ngưu chẳng những trên ngực có khắc chữ dũng, mà toàn thân hẵn đều là do một chữ “dũng” viết thành.

Hắn giống như không kiên nhẫn được, lại thúc giục hai người động thủ.

Đa Chỉ Đầu Đà biết, Long Bát bề ngoài hào sảng nhưng tâm tư cẩn thận, lá gan lại càng nhỏ bé. Hoá ra hẵn và mình là “hợp tình hợp lý, cách nghĩ giống nhau”, cũng không dám một đao hoặc một kiếm chém xuống, trở thành kẻ thù không đội trời chung với anh hùng hào kiệt trong thiên hạ. Chỉ có điều, hẵn không chém, Long Bát cũng không chặt, cứ kéo dài như vậy, Đường Bảo Ngưu lại càng hùng hổ dọa người. Trông thấy lòng quân đầu chí sắp sửa dao động, phải làm như thế nào cho tốt?

Chợt hẵn linh cơ vừa động, tay phải vẫn cầm chặt trường kiếm, chỉ xéo vào gáy Đường Bảo Ngưu, tay trái lại từ trong vạt áo lấy ra một cây tiêu, đưa lên bên mép, nhúm môi thổi mấy cái.

Tiếng tiêu phá không, nhanh, trầm bổng và sắc bén.

Lại giống như tiếng chim âm ỉ, trong gấp gấp vẫn mang theo nhàn nhã, trong lưu loát vẫn có phần êm tai.

Thực ra Đường Bảo Ngưu thích thể diện yêu mạng sống, nổi danh xa gần.

Hiện giờ hần không cần mạng, giống như trên trán khắc một chữ “dùng”, chủ yếu là vì...

Hần không quan tâm đến nữa.

Hần không muốn khiến mọi người vì hần mà hi sinh tính mạng, nằm lại ở đây.

Hần thấy các lộ hảo hán người trước hi sinh, người sau tiếp bước xông tới cứu hần, lại bị từng nhóm giết lui, đường dài đẫm máu, thân ngã khắp nơi. Mặc dù hần yêu quý tính mạng của mình, cũng không muốn chết, nhưng hần lại càng không đành lòng nhìn thấy mọi người vì bọn hần mà không cần mạng, hi sinh uổng phí như vậy.

Cho nên hần đã tỉnh ngộ, đã nghĩ thông.

Vì vậy hần cố ý chọc giận Đa Chỉ Đầu Đà.

Chỉ cần Đa Chỉ Đầu Đà tức giận giết chết hần, như vậy sẽ không ai phải bỏ mạng vì cứu hần, cũng không ai bị uy hiếp vì hần nữa.

Đường Bảo Ngưu không thể xem là một người vĩ đại, hần chỉ là một người lúc cần thiết có thể hi sinh tất cả vì bằng hữu, huynh đệ, ái tình, chính nghĩa, nhưng hần lại không thể để bằng hữu, huynh đệ, người yêu, chính nghĩa hi sinh vì mình.

Bình thường hần hay “tâng bốc” mình lên cao đến trượng tám, trong cổ kim vĩ nhân, ngàn năm trên dưới, năm trăm năm trước, năm trăm năm sau, e rằng cũng không có nhân tài phi thường như hần, có điều thực ra hần là ai, có bao nhiêu phân lượng, có lẽ trong lòng hần hiểu rõ nhất.

Bởi vì bình thường, cho nên mới không tầm thường.

Cũng bởi vì nằm ở góc tối, cho nên hần mới phải “vượt quyền”.

“Vượt quyền” thật ra là phải đặt mình vào nơi có ánh sáng, ít nhất là nơi có người thấy được.

Nếu như người ở trong bóng tối, hành vi và việc làm của người, bất kể có bản lĩnh bao nhiêu, biểu hiện tốt đến đâu, đều sẽ không ai nhìn thấy, khó tránh khỏi bị người khác xem thường.

Hiện giờ hãn không phải muốn “vượt quyền”, mà là không muốn quá nhiều người hi sinh vì hãn.

Cho nên hãn phải hi sinh trước.

Chuyện này xem ra dễ dàng, nhưng làm được lại rất khó.

Người không thấy trên đời có rất nhiều vĩ nhân, mặc kệ người trong thiên hạ hi sinh vì hãn, hãn đạp lên con đường máu một tướng công thành vạn cốt khô, một bước lên trời hay sao?

So với những “vĩ nhân” này, đừng trách Đường Bảo Ngưu không hề “vĩ đại”.

Phương Hận Thiếu thì sao?

Hãn cũng nghĩ như vậy.

Chỉ có điều, phương pháp biểu đạt của hãn lại hoàn toàn khác với Đường Bảo Ngưu.

Hãn biết, càng ép đối phương giết bọn hãn, đối phương có thể càng không ra tay, nhưng đồng đảng huynh đệ lại có thể vì vậy mà càng nóng lòng sơ xuất, cho nên hãn thà chết chứ không lên tiếng, không phát tác.

Hãn cũng không muốn mọi người bị thương vì hãn, chết vì hãn. Mặc dù hãn chỉ là một kẻ độc sách nghèo khổ, nhưng mà hãn có ngạo khí, có ngạo cốt, hãn không muốn mọi người đều nhìn hãn bất lực như vậy, quỳ trên mặt đất, không thể giãy giụa, không thể phản kháng.

Hãn có lẽ đã quên mất một điểm, ngày đó tại Phát đảng Hoa phủ, lúc đám người Nhậm Lao, Nhậm Oán, Bạch Sầu Phi dùng “Ngũ Mã Dạng”, khống chế quần hùng, mặc cho xâu xé, lại là một mình hãn và Ôn Nhu chống đỡ đại cục, cầm chân nguy cục, quần hào mới không đến nỗi toàn quân bị diệt. Do đó, lần này đám giang hồ hảo hán tới cướp tù nhìn thấy thư sinh yếu đuối này cúi đầu không nói, nhẫn nhục chịu đựng, lại càng xúc động phần nộ, quyết chí phải cứu hãn để báo ơn.

Hán tử trên giang hồ, chỉ nói hai chữ.

Nghĩa khí!

Vừa khéo là, lúc này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu một người nóng nảy còn một người trầm tĩnh, chẳng qua đều hi vọng kẻ địch động thủ giết mình nhanh một chút, khiến huynh đệ hữu hảo không cần vì bọn họ mà bị uy hiếp, hi sinh; cùng lúc đó, Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát thái gia đều thỉnh cầu và hi vọng đối phương ra tay trước, thứ nhất có thể lập uy, thứ hai không cần kết thành thù sâu với đám nhân vật giang hồ này.

Nhân mã hai phái, ý nghĩ khác nhau.

Đại đạo như trời, mỗi người một phía.

Là phân đen trắng, tự định chính tà.

fishscreen

31-03-2014, 10: 54 PM

Chương 28: Dừng cảm tiến tới

Kịch chiến tại Phá Bản môn mặc dù phải tạm dừng vì tính mạng của hai người Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bị uy hiếp, nhưng lại có một nơi không phải.

Đó là trận chiến trong Hồi Xuân đường.

Hoa Khô Phát vốn canh giữ trong Hồi Xuân đường, hắn ở nơi này phát hiệu lệnh, Ôn Mộng Thành lại điều động chủ lực phía bên ngoài, hai người trong ứng ngoài hợp, hỗ trợ lẫn nhau.

Như vậy, Hồi Xuân đường đã trở thành “trung tâm chỉ huy” của hai đảng Phát Mộng.

Hiện giờ Ngô Kinh Đào không đi chỗ khác, lại chọn ngay chỗ này đi đến, hơn nữa còn đi vào.

Cũng không phải là không ai ngăn cản hắn, mà là người ngăn cản hắn (thậm chí chỉ có ý định ngăn cản hắn) đều bị đánh ngã, đánh tan, đánh chết.

Hắn vừa đi vừa lau mặt, vừa đi vừa hát, vừa hát vừa lau.

Tay trái của hắn lau mặt mình, lau chùi râu ngắn, lau môi hình lăng, lau tóc mai bên tai, lau vạt áo cổ hòng, chủ yếu vẫn là lau xem nơi nào có mồ hôi, hắn phải dùng vải cẩn thận hút hết nó.

Nhưng hắn vẫn đả thương người, giết người, đánh ngã kẻ địch.

Chỉ dùng một tay.

Tay phải.

Hắn vừa đi vừa tay vung mắt nhìn, lần lượt giết chết những người chặn đường hắn, sau đó đi vào Hồi Xuân đường.

Đi vào Hồi Xuân đường, cũng giống như nắm giữ trung tâm tác chiến.

Có thể như vậy sao?

Đây là một loại “dừng cảm tiến tới”, trong vòng vây của cường địch giống như đi vào chỗ không người.

Cho nên Hoa Khô Phát lập tức nghênh đón hắn.

Y biết người tới là ai.

“Kinh Đào Công Tử” Ngô Kỳ Vinh nhìn có vẻ trẻ tuổi, hoàn toàn khác hẳn với công lực cao cường của hắn.

Ngoài ra mặt mũi lương thiện và thủ đoạn tàn nhẫn của hắn cũng tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Vừa lúc, Hoa Khô Phát đứng nghênh đón trước mặt hắn cũng tạo thành một sự so sánh khác.

Một mập, một gầy.

Người hình dáng tiêu tụy đương nhiên là Hoa Khô Phát.

Con người của y vốn rất nóng tính, gặp chuyện không vừa ý là nổi trận lôi đình, hò hét chửi bới.

Nhất là ngày đó Nhậm Lao và Nhậm Oán giết con trai độc nhất của y là Hoa Tình Châu, con người của y lại càng gầy còm mảnh khảnh.

Cho dù có mở nhiều yến tiệc, thế lực Phát đảng càng mạnh càng thịnh, Hoa Khô Phát ăn uống thả cửa, nhưng y giống như từ lúc này không thể mập thêm, cũng từ chối tăng thêm bất kỳ một miếng thịt, một chút mỡ nào.

Mọi người đều biết y rất nhớ con mình.

Mọi người đều hiểu được Hoa thủ lĩnh vẫn luôn nhớ mãi không quên muốn báo thù.

Thù là phải báo, đó thật sự là huyết hải thâm cừ.

Y chỉ có một đứa con trai.

Y căm hận Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Cho nên quần hiệp cũng cố ý sắp xếp y đến Phá Bản môn này, chứ không phải “pháp trường”.

Bởi vì người phụ trách áp giải phạm nhân giám sát chém đầu tại pháp trường chính là Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Nếu như Hoa Khô Phát nhìn thấy “Lưỡng Nhậm Song Hình”, rất có thể sẽ không nhịn được, báo thù cho con.

Nhưng đây không phải là lúc báo thù riêng. Vào thời khắc quan trọng này, tư oán tích oán rất có thể làm lỡ chuyện lớn.

Đây là hành động cứu người.

Do đó, Hoa Khô Phát phụ trách bên phía Phá Bản môn. Y cũng hiểu được thâm ý của đám người Vương Tiểu Thạch, hơn nữa cũng phục tùng.

Thù là phải báo, nhưng không phải là bây giờ.

Y vẫn nóng nảy, giận dữ và gầy ốm.

Ngô Kỳ Vinh lại vừa lúc tương phản.

Hắn luôn ôn hoà, mỉm cười, còn mập mạp.

Dáng vẻ của hắn nhìn nhiều nhất chỉ khoảng hai mươi tuổi (nhưng không ai biết tuổi tác thật sự của hắn).

Nhưng hắn lại rất “phúng phính”.

Nếu như nói hắn chỉ hai mươi bốn tuổi, vậy thì eo của hắn ít nhất phải bốn mươi hai tấc.

Hắn từng cười nói: “Mỗi miếng thịt, mỗi hạt cơm mà ta ăn vào, đều ‘phát huy đầy đủ’, ngay cả mỗi ly nước uống vào trong bụng đều dùng để sinh thịt, mập thêm.”

Hắn giống như một người béo phì.

Thông thường người béo phì đều rất ôn hoà.

Hòa khí phát tài.

Có điều, Kinh Đào Thư Sinh lại có một tiếc nuối lớn.

Hắn mập mạp, nhưng lại không kiếm được bao nhiêu tiền.

Không có tiền cũng không có địa vị, hắn dù có một thân bản lĩnh cũng phải thắt lưng buộc bụng, sống một cách buồn bực chán nản. Muốn hắn vào nhà cướp của, giết người cướp tiền, hắn lại khinh thường không làm. Lại nói, không phải cứ có võ công là có thể làm xằng làm bậy, dù sao trên đời còn có đám người Bồ Vương Lý Huyền Y, Bồ Thần Lưu Độc Phong, Tứ Đại Danh Bồ, Đan Nhĩ Thần Tăng, Uyên Ương Thần Bồ, Hoắc Mộc Lăng Đẳng, Gia Cát tiên sinh, bồ khoái lớn gan Lý Đại, công sai cần thận Đào Khương, Quỷ Bồ Gia, giữ gìn pháp luật, trừng trị kẻ ngang ngược.

Hắn bởi vì ái mộ Lôi Thuần, cho nên bị chiêu mộ vào Lục Phân Bán đường. Lôi Thuần vì muốn giành được sự tín nhiệm của Thái Kinh, mới có thể tranh hùng đấu thắng tại kinh sư, cho nên trước mặt Thái Kinh cũng cố ý khoe khoang trong tay mình có nhân tài như Kinh Đào Công Tử.

Thái Kinh là hạng người thế nào. Hắn một mặt khen ngợi Ngô Kỳ Vinh, mời Ngô Kinh Đào dốc lực trong chuyện xử trăm hai khâm phạm Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, nhưng lại ngầm chiêu mộ kẻ thù không đội trời chung của Ngô Kỳ Vinh là Diệp Thần Du cố gắng hiến cho hắn.

Thái Kinh từng thăm dò và lôi kéo Ngô Kỳ Vinh phục vụ cho hắn, nhưng hắn lại không thể đánh động người trẻ tuổi này.

Thực ra Ngô Kỳ Vinh không phải không động tâm, mà là hắn có mấy điểm băn khoăn và lo lắng.

Thứ nhất, hắn biết Thái Kinh là một kẻ cáo già, hơn nữa quyền cao chức trọng. Đi theo loại người này, làm người khó, làm việc cũng không dễ, chỉ có hắn nuốt trọn mình, không có chuyện mình có thể ăn hết của hắn.

Thứ hai, thủ hạ Thái Kinh cao thủ như mây, nhân tài rất nhiều. Mặc dù mình cũng là nhân vật phi thường, nhưng dù có thể được hắn trọng dụng, cũng phải đấu tranh rất nhiều. Hắn thích hưởng lạc, chỉ hứng thú với chuyện có hứng thú, nhưng không muốn hao phí thời gian và tâm lực vào mình tranh ám đấu.

Thứ ba, hắn không thích phương pháp mà Thái Kinh lôi kéo hắn, giống như chỉ cần đi theo Thái Kinh là sẽ có vinh hoa phú quý, một bước lên mây, hắn cảm thấy không có ý nghĩa.

Huống hồ, hắn muốn đi theo Lôi Thuần.

Hắn thích Lôi Thuần.

Bởi vì làm việc với Lôi Thuần, có thể khiến cho hắn thỏa mãn, kiêu ngạo, thậm chí càng giống như một nam tử hán, đại trượng phu.

Đây chỉ là lý do thứ nhất.

Nguyên nhân không chỉ như vậy.

Lôi Thuần còn có thể “hốt thuốc đúng bệnh”.

Nhờ được Đa Chỉ Đầu Đà giới thiệu, Lôi Thuần vừa thấy người trẻ tuổi này liền thăm dò tính tình của hắn, nàng lập tức giao ba “chuyện quan trọng nhất” trong Lục Phân Bán đường cho Ngô Kỳ Vinh đi làm, hơn nữa còn nói với hắn như sau: - Huynh là nhân tài, Lục Phân Bán đường chúng ta mặc dù cũng là bang phái có thực lực số một số hai trong kinh thành, nhưng vẫn không mời nổi huynh. Nếu huynh có thể làm việc cho chúng ta, thứ duy nhất chúng ta có thể báo đáp chính là giao cho huynh làm chuyện lớn và chuyện quan trọng.

Chỉ với câu này, Kinh Đào Thư Sinh đã phục đến sát đất.

Hắn vốn có hảo cảm với Lôi Thuần, hơn nữa càng không tiếc bán mạng cho nàng.

Bởi vì hắn chỉ cần một “người biết xem hàng”.

Lôi Thuần khen ngợi hắn.

Hơn nữa, thực ra Lôi Thuần ngoài miệng nói “không mời nổi hắn”, nhưng sau khi hắn gia nhập Lục Phân Bán đường, chỉ cần hắn muốn thì bạc xài không hết. Cũng chỉ cần làm tốt “chuyện lớn”, địa vị của hắn sẽ sừng sững không ngã, mà không cần phải ứng phó với những chuyện trong quan trường.

Chuyên gia dĩ nhiên quan trọng, nhưng nhân tài đều phải dùng ngân lượng bồi dưỡng ra.

Lôi Thuần phái hắn “hầu hạ” Tô Mộng Châm, thực ra là “giám thị” Tô lâu chủ. Lúc đầu Ngô Kỳ Vinh không thích nhiệm vụ này, nhưng Lôi Thuần lại hỏi mọi người:

- Ta có một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, người chấp hành phải là nhân vật phi thường, không chỉ thân mang tuyệt kỹ, còn phải thông minh tuyệt đỉnh, có thể tùy cơ ứng biến, hơn nữa phải có thể chịu khổ mới chấp hành được.

Nàng đã sớm bảo Địch Phi Kinh ngầm ra hiệu với mọi người, không cần ai đứng ra nhận mình là nhân vật như vậy.

Sau đó nàng lại nói đầy ẩn ý:

- Người có thể cong cũng có thể duỗi, võ công trí tuệ đều cao, quá ít...

Trong suy nghĩ của ta đã có một người, nhưng mời y làm chuyện này, quả thực là quá lãng phí nhân tài như y, quá ủy khuất cho y.

Lúc nói, khóe mắt lại liếc về phía Ngô Kỳ Vinh.

Ngô Kinh Đào liền bước ra, bày tỏ nguyện ý cống hiến. Lôi Thuần cũng ra vẻ vui mừng, lập tức bổ sung ý nghĩa trọng đại của nhiệm vụ này:

- Ngoài mặt là huynh đi cùng với một bệnh nhân, nhưng tên bệnh tật này lại là nhân vật đáng sợ có thể lực nhất trong kinh thành hiện nay, hễ tùy thời có thể nổi dậy, tạo phản, đối kháng với chúng ta. Một mình hễ có thể thắng được cả một đội quân, nhưng cũng chỉ có huynh là có thể một người không chế cả một đội quân.

Từ đó, Ngô Kinh Đào giám sát Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm dưới tình thế trời buộc, bệnh hết phương cứu chữa, lại bị Thụ Đại Phong dùng độc khống chế, cộng thêm nhân vật như Kinh Đào Thư Sinh ngày đêm không mỏi giám sát, y mới không có sức xoay chuyển trời đất, không thể trở mình, cuối cùng đành phải chết để tạ thiên hạ.

Nhưng trước khi buông tay rời khỏi cõi trần, y vẫn tiêu diệt huynh đệ kết nghĩa Bạch Sầu Phi do mình một tay bồi dưỡng nên, nhưng cũng một tay hủy diệt y.

Như vậy, Lôi Thuần càng hiểu rõ tính khí của Ngô Kinh Đào. Nàng biết Kinh Đào Thư Sinh thích ca múa cổ nhạc, khi khen thưởng hễ đều ban thêm cho hễ một số vũ công nhạc kỹ tinh thông vũ đạo.

Vì muốn biểu thị mình không có hai lòng với Thái Kinh, mà lại thật sự có thực lực, nàng đành phải xuất lực “thị uy” trong sự kiện “giám trăm” lần này. Nhưng nàng lại không muốn đệ tử Lục Phân Bán đường đối địch hoàn toàn với hào kiệt võ lâm kinh thành, do đó nàng phái Kinh Đào Thư Sinh ra trận. Nàng biết Ngô Kinh Đào sẽ không phản bội nàng.

Trước giờ Ngô Kỳ Vinh chỉ nhớ ân oán, không phân thị phi.

Hễ cảm thấy đây là chuyện lớn.

Lôi Thuần phái hễ đi làm “chuyện lớn”, hễ cảm thấy rất vinh hạnh.

Hắn đương nhiên cố hết sức.

Thái Kinh thấy Lôi Thuần tiến cử Kinh Đào Thư Sinh tới, trong lòng biết không lôi kéo được người này. Hắn một mặt hoan nghênh tiếp nhận, âm thầm mời Diệp Thần Du tương trợ, một mặt lại bày tỏ chuyện “phục kích” lần này là do đám người Đa Chi Đầu Đà, Long Bát phụ trách, không liên quan đến hắn, cho nên Ngô Kỳ Vinh nên làm việc theo lệnh của người do hắn phái ra.

Hắn không muốn nhận ân tình này của Lôi Thuần.

Khó khăn nhất là chịu ân huệ của mỹ nhân, một kẻ xảo quyệt tựa hồ ly tinh giống như Thái Nguyên Trường, đương nhiên biết cái gì phải “cột”, cái gì phải “tháo”, cái gì nên “trao”, cái gì cần “đẩy”, cái gì nhất định phải “tiêu” hay là “hóa” mới được.

Ngô Kinh Đào đương nhiên không phục mấy người Long Bát, Nhậm Lao, Nhậm Oán, hắn chỉ miễn cưỡng có hảo cảm với Đa Chi Đầu Đà.

Do đó hắn nguyện ý chấp nhận sự điều động của Đa Chi Đầu Đà.

Phương pháp Đa Chi Đầu Đà liên hệ với hắn là dùng nhạc cụ.

Tiêu.

Hắn và Đa Chi Đầu Đà ban đầu chính là dùng âm nhạc kết giao. Hắn thích âm nhạc, thấy Đa Chi Đầu Đà dùng chín ngón đánh đàn, lại có thể tấu thành thiên cổ kỳ âm, trong lòng thầm nghĩ: “Người có thể đánh ra khúc nhạc tuyệt vời như vậy, con người có xấu thì chắc cũng không xấu bao nhiêu?”

Bằng hữu này có thể kết giao chứ?

Không ngờ ý nghĩ này của hắn cũng giống như ngày đó Vương Tiểu Thạch cảm thấy “Thái Kinh có thể viết ra chữ phiêu dật đậm bạc như vậy, nhân phẩm nhất định có điểm đáng học hỏi”. Thực ra chữ là chữ, âm nhạc là âm nhạc, nghệ thuật là nghệ thuật, chẳng liên quan gì nhiều đến nhân phẩm. Người nhiều nhất chỉ có thể từ trong tác phẩm của họa sĩ nhìn ra tình cảm mãnh liệt của hắn, nhưng chắc chắn không nhìn ra hắn đã từng cưỡng gian hay không. Thực ra Vương Tiểu Thạch cũng không hẳn tin vào chữ của

Thái Kinh, chủ yếu là vì hắn muốn khiến Bạch Sầu Phi tin rằng hắn sẽ đi giết chết Gia Cát.

Hắn khâm phục Lôi Thuần, cũng là một loại tâm tình ái mộ, nhưng đạo lý này cũng giống như tiền lệ.

Một cô gái dáng vẻ có xinh đẹp hay không, hoàn toàn không liên quan gì đến việc nàng có thuần khiết, thiện lương hay không.

Nhưng Ngô Kỳ Vinh hoàn toàn dùng tấm lòng son để tưởng nhớ Lôi Thuần, thậm chí còn nghĩ hết biện pháp để khiến mình “ôm” đi một chút, “dễ nhìn” hơn một chút.

Con người Kinh Đào Thư Sinh rất kỳ quái, một khi tâm tình của hắn không tốt, hoặc là cảm thấy có tài nhưng không gặp thời, hắn sẽ không ngừng ăn và đi nhà xí, hơn nữa mặc cho mình mập lên.

Đây là một loại tự mình vứt bỏ.

Chỉ cần tâm tình xấu đi, hắn cũng sẽ không yêu quý bản thân.

Một khi hắn gặp trắc trở cũng sẽ như vậy.

Cho đến khi hắn gặp được Lôi Thuần.

Lôi Thuần quan tâm hắn.

Đối với hắn, chuyện này còn cao hơn, tốt hơn so với bất cứ thù lao nào trên đời này.

Đó là cảm giác khiến hắn coi trọng bản thân.

Cho nên hắn sẽ vì nàng làm việc.

Vì nàng mà khiến mình không “mập” như vậy.

Vì nàng bán mạng.

Có lúc chỉ cần một câu nói dịu dàng của Lôi Thuần, đã lớn hơn tất cả khen thưởng.

Lôi Thuần vốn biết đặc tính này của Kinh Đào Thư Sinh, cho nên nàng yên tâm để Kinh Đào Thư Sinh tham dự âm mưu kế hoạch của Thái Kinh, bởi vì nàng biết sẽ không mất hắn.

Hắn chỉ sẽ đi làm “chuyện lớn” cho nàng.

fishscreen

31-03-2014, 11: 38 PM

Chương 29: Chuyện lớn, chuyện gấp, chuyện quan trọng, mắc mớ gì đến người

Chuyện lớn không nhất định là chuyện quan trọng.

Có một số chuyện, đối với một số người là “chuyện lớn” trọng đại, nhưng đối với những người khác căn bản chẳng phải chuyện quan trọng gì.

Chẳng hạn như người khẩn trương vì dự thi, cảm thấy đây là “chuyện lớn” ghê gớm, nhưng đối với quan chủ khảo thì đây chẳng qua là “chuyện bình thường” mà thôi.

Cho dù là “chuyện lớn” quốc gia cũng như vậy.

Đích xác, có “chuyện lớn” cũng là “chuyện quan trọng”. Trong lịch sử rất nhiều chiến dịch trọng đại, cải cách trọng đại đều là như vậy.

Nhưng đa phần “chuyện lớn” lại không quan trọng. Trong dòng sông lịch sử, một số nhân vật đương thời làm rung chuyển trời đất, một số biến cục làm kinh hãi thiên hạ, thậm chí một số đấu tranh máu thịt tung tóe, chẳng qua là một chút phong ba trong giếng, không tính là chuyện ghê gớm gì.

Lôi Thuần giao cho Ngô Kỳ Vinh làm “chuyện lớn”.

“Chuyện lớn” khiến Kinh Đào Thư Sinh cảm thấy mình rất quan trọng.

Nhưng những chuyện lớn này thực ra cũng không quan trọng. Giống như hoàng đế bổ nhiệm đám người Đồng Quán, Chu Miễn đi Giang Nam vận chuyển “hoa thạch cương”, bọn họ cảm thấy đó là “chuyện lớn” vinh quang biết bao, nhưng trong lịch sử đánh giá, đó chẳng qua là “tai tiếng” mà thôi.

Thực ra, cho dù không làm được những “chuyện lớn” này, đối với Lục Phân Bán đường và Lôi Thuần cũng chẳng hao tổn gì.

Làm được dĩ nhiên là tốt nhất.

Nếu là chuyện quan trọng có ảnh hưởng lớn, phân định thành bại, Lôi Thuần đương nhiên sai phái tự có chừng mực.

Hơn nữa trước tiên nàng sẽ hỏi ý kiến của Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh chỉ dùng thời gian rất ngắn đã hiểu rõ sách lược của Lôi Thuần, cũng như phương thức chấp hành kế sách. Y lại dùng rất ít thời gian

để thích ứng với phương thức và phong cách của Lôi Thuần. Y cũng chỉ dùng thời gian hữu hạn để hiểu rõ cá tính của Ngô Kỳ Vinh và biện pháp Lôi Thuần bổ nhiệm hần.

Y đương nhiên cũng không rũ bỏ trách nhiệm, luôn phối hợp với Lôi Thuần, giống như khi y phối hợp với Lôi Tồn vậy.

Vì thế, Ngô Kỳ Vinh ở trong Lục Phân Bán đường tiếp tục đi làm “chuyện lớn” của hần, đương nhiên có lúc cũng làm “chuyện gấp”.

Trong cuộc đời, làm nhiều nhất chính là “chuyện gấp”, nhưng “chuyện gấp” chưa chắc đã là “chuyện lớn”, càng không nhất định là “chuyện quan trọng”.

Giống như phải đi nhà xí, ăn cơm, uống thuốc, (trẻ con) bú sữa, giặt quần áo, trồng trọt, lao động, mua đồ (vật dụng hàng ngày), xã giao vân vân, chính là “chuyện gấp”, nhưng hoàn toàn không thể xem là “chuyện lớn” gì. Thành tựu của một người, hơn tám phần nằm trong những “chuyện quan trọng”, mà người đặc biệt thành công lại phải làm “chuyện lớn”. Đáng tiếc, phần lớn thời gian của người bình thường đều lãng phí trong những “chuyện gấp” nhỏ mọn. “Chuyện gấp”, “chuyện vặt” càng nhiều, thời gian và tâm lực để hoàn thành “chuyện quan trọng”, chuyên tâm vào “chuyện lớn” lại càng ít đi, đương nhiên thành tựu cũng càng thấp.

Đây là chuyện rất đáng tiếc.

Kinh Đào Thư Sinh từ khi trong động tinh thạch luyện thành “Hoạt Sắc Sinh Hương chương công” và “Dục Tiên Dục Tử chương pháp”, đã quyết chí phải làm nên một phen sự nghiệp long trời lở đất, sóng to gió lớn.

Nhưng vào giang hồ không lâu, hần đã biết chỉ bằng võ công thì thật sự không thể toại chí như nguyện. Vì vậy hần ngày càng thu liễm dã tâm “làm chuyện lớn”, ngay cả “chuyện quan trọng” (ví dụ chăm chỉ tập võ như trước, để có ngày đại triển thân thủ, thi triển tài năng) cũng ít làm. Ngày thường, đến lúc hưởng lạc thì hưởng lạc, nghe ca xem múa yêu mỹ nữ, đã làm “chuyện gấp” nhiều, làm “chuyện tốt” ngày càng ít đi.

Thành tựu của một người, chủ yếu là ở hần làm bao nhiêu “chuyện quan trọng”, chứ không phải là làm “chuyện cần gấp”.

Lâu ngày, Ngô Kỳ Vinh càng lúc càng không tiến bộ, hơn nữa cũng càng lúc càng cam chịu không tiến bộ.

Hoa Khô Phát thì lại khác.

Y đã không có ý định làm chuyện lớn, cũng mặc kệ chính sự, nhưng lại giống như Ôn Mộng Thành, đều là lãnh tụ do dân gian bách tính các ngành các nghề đề cử ra, bọn họ cũng đều thích “quản chuyện bất bình”.

Bọn họ chỉ cần có một chút tâm “bất bình”, sẽ khó tránh khỏi đối lập với người đảng Thái Kinh. Trên thực tế, chỉ cần là người có một chút cảm giác chính nghĩa, nhất định sẽ không đồng ý với hành vi và việc làm của đám người Thái Kinh, Chu Miển, Đồng Quán, Vương Phủ, Lý Ngạn, Lương Sư Thành.

Bởi vì Thái Kinh đương chính đương quyền cũng đã mười mấy năm, tuy hai lần bị bãi tướng, nhưng vẫn nắm quyền. Hắn đầu cơ luôn cúi, bóc lột nhân dân, đã đến mức cực kỳ vô sỉ. Nhờ được hoàng đế Triệu Cát tin tưởng, hắn lại giỏi giả vờ diễn kịch, cho nên một khi làm xằng làm bậy, trước tiên liền dùng danh nghĩa “đây là pháp tắc của tiên đế”, “đây là pháp tắc ba đời”, thậm chí còn nói đó là “ý chỉ để lại” của thời kỳ Thần Tông Hi Ninh, Nguyên Phong. Hơn nữa còn không cần thông báo với hoàng đế, tự phát chiếu thư, gọi là “ngự bút thủ chiếu”, làm bừa công bố thánh chỉ, nhằm để giết hết trung thần lương tướng, mở rộng phe cánh. Vì vậy, việc lớn việc nhỏ, quốc gia đại sự, vạn dân sinh nhai, hoàn toàn rơi vào trong tay Thái Kinh một người một đảng.

Hễ có đại thần nghi ngờ, hắn lại hạ chiếu giết chết diệt tộc. Hễ có ban bố, sợ người khác nghi ngờ hắn có mưu riêng, liền nói “ý trên cũng như vậy”. Hơn nữa mệnh lệnh ban bố ra, tốt thì xưng mình, xấu thì bảo vua, càng khiến dân ý sôi sục, oán giận của thiên hạ đều đổ hết lên người Triệu Cát.

Nhưng nói đến cũng kỳ quái, Triệu Cát vẫn tin hắn không nghi ngờ, thậm chí Thái Kinh mấy lần giả vờ từ quan, Triệu Cát còn khóc lóc cầu khẩn giữ hắn lại, còn khen hắn: “Khanh dù không thích công danh phú quý, cũng phải suy nghĩ cho xã tắc!”

Thái Kinh đã có được sự tín nhiệm của hoàng đế, càng mặc sức làm bậy. Chẳng hạn như “phương điền quân thuế” của hãn, bắt địa chủ đất đai trong thiên hạ phải “thu hẹp”, vốn nhiều chột biến thành ít, vốn lớn đột nhiên nhỏ đi, vốn hơn ba trăm mẫu đất hiện tại đã thu hẹp thành ba mươi mẫu. Nhưng thuế của nông dân thì lại “tăng vọt”, vốn ba mươi văn tiền thuế, hiện nay lại phải trả gần hai ngàn văn. Điều này khiến cho nông dân trong thiên hạ kêu khổ ngất trời.

Hãn lại thực hành “miễn dịch pháp”, khiến cho gia đình trung và thượng đẳng được miễn dịch không cần nộp thuế, hoàn toàn bắt gia đình hạ đẳng nộp thay. Thuế vụ nặng nề, so với lúc Thần Tông cải cách còn nhiều hơn tám mươi lần. Quan liêu địa chủ nườm nượp không ngừng hiến tặng Thái Kinh, gánh nặng được giảm nhẹ, nhưng bần dân bách tính lại cực kỳ khổ sở.

Như vậy vẫn chưa đủ, Thái Kinh còn thực hành “diêm sao pháp” ... Hãn lũng đoạn chuyên doanh muối, muốn người buôn bán muối giao tiền cho hãn, lợi ích hoàn toàn do hãn khống chế. Phiếu muối thường thay đổi, phiếu cũ chưa dùng hết đã phát phiếu mới, phải dùng số tiền cao gấp ba đến năm lần mới đổi được cùng một số lượng. Không có tiền đổi phiếu muối mới, phiếu cũ hoàn toàn bỏ đi, khiến không ít người khuynh gia bại sản. Lần này, ngay cả phú thương cũng chỉ đành ôm đồng tài sản trị giá mấy chục vạn văn tiền, trở thành ăn mày, cuối cùng nhảy cầu tự sát. Lúc ấy, bách tính ăn không có muối, ăn không có gạo, sắc mặt xanh xao, người chết đói khắp nơi. Khách chết tha hương, cô nhi quả phụ, tiếng kêu khóc vang khắp trời đất, kẻ nhịn nhục cầu sinh không biết có đến bao nhiêu. Người nghe vì nó thương tâm, người thấy vì nó đổ lệ. Thái Kinh lại nhân cơ hội nâng cao giá muối, vốn một vạn quan có thể mua ba trăm cân muối, hãn gặt đầu một cái đã tăng thành bốn vạn quan, hơn nữa còn trộn cát trong gạo, trộn bùn trong muối.

Tất cả sưu cao thuế nặng, tùy ý bắt chẹt, tùy ý đục khoét này, chẳng qua là để Thái Kinh hưởng dụng xa hoa, cùng với quan lại thuộc Thái đảng tiêu

xài thoải mái, còn cung cấp cho hoàng đế Triệu Cát phung phí vô độ mà thôi.

Đây chỉ là một vài ví dụ bóc lột vơ vét tài sản của bách tính lê dân trong thiên hạ. Còn những biện pháp khác để Thái Kinh bòn rút máu và mồ hôi của nhân dân, giống như “hoa thạch cương” nổi tiếng hại người tàn dân, vẫn chưa được đề cập đến. Về phần hãn kết bè kết đảng, trừ khử quần hiền, vốn không trực tiếp xung đột với hai đảng Phát Mộng, cũng không trực tiếp đối phó với Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành, nhưng trong đó có rất nhiều trung thần liệt sĩ mà hai người Ôn, Hoa kính ngưỡng hoặc từng quen biết, đối với chuyện này cũng rất căm phẫn.

Huống hồ, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát từng tại thọ yến bị Nhậm Lao và Nhậm Oán ám toán, trúng phải “Ngũ Mã Dạng”, đến nỗi bị người khác khống chế, liên lụy đến môn nhân, bạn bè chịu nhục thương vong. Trong lòng biết “Nhị Nhậm Song Hình” đương nhiên là do Thái Kinh phái đến giết hại nhân vật võ lâm chính phái trong kinh, vốn đã hết sức căm hận. Sau đó Bạch Sầu Phi gây sóng gió một phen, hơn nữa trong tay Nhậm Oán còn giữ “Bình Loạn Quyết” (“Bình Loạn Quyết” này vốn là tín vật được ngự ban cho Tứ Đại Danh Bồ, dùng khi dẹp loạn giết giặc, cảnh ác trừ gian, có thể tiền trạm hậu tẩu, có đại quyền sinh sát, không cần thỉnh cầu phê chuẩn sau đó mới hành hình), chín phần là do Thái Kinh trước giờ hay “giả mạo thánh chỉ”, “lừa tạo ngự chiếu” làm ra, đối với đám người Thái đảng càng hận đến nghiến răng.

Lại nói, Hoa Khô Phát còn từng chính mắt thấy con ruột bị đao phủ do Thái Kinh phái tới lột da mà chết, từ đó đã gây nên huyết hải thâm cừu.

Cho nên, y càng thù hận người của Thái đảng.

Bọn họ rất được lê dân bách tính tầng lớp thấp tin tưởng, vì vậy thường nghe dân khóc lóc kể lể, nhiều lần nghe người trong giang hồ nói tới, hiện nay gian tướng nắm quyền, dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, thân ngã khắp nơi, người của hai đảng Phát Mộng đều rất bi phẫn, hận không thể nuốt tủy Thái Kinh, nhai thịt Thái đảng, hơn nữa còn khiến cho gia tộc họ Thái cầm quyền hóa thành tro bụi mới cam lòng.

Vì vậy, bọn họ nghe nói hảo hán Kim Phong Tế Vũ lâu (đồng thời cũng là thành viên chủ yếu trong Thất Đại Khẩu) Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, trong vườn Tầm Mộng đã đánh kẻ trong suy nghĩ của bọn họ là “thiên hạ đệ nhất heo” hoàng đế Triệu Cát, cùng với “thiên hạ đệ nhất gian ác” thừa tướng Thái Kinh, hơn nữa còn đánh cho xanh mặt sưng mũi, người người lập tức vỗ tay sảng khoái, hoan hô không ngừng, chỉ hận hai người Đường, Phương, không thật sự tàn nhẫn, đánh chết luôn hoàng đế không có phẩm chất và thừa tướng không có lương tâm này.

Sau đó lại nghe Thái Kinh muốn xử trảm hai người Phương, Đường ngoài phố để thị chúng, người của hai đảng Phát Mộng đã quyết định cướp pháp trường.

Vì vậy, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành dẫn theo nhân mã trong đảng, đệ tử trong phái, trong ứng ngoài hợp, nghĩ cách cứu viện hai hán tử trong suy nghĩ của bọn họ.

Sự tình trở nên như vậy

Ngô Kỳ Vinh vì muốn giúp Lôi Thuần “làm chuyện lớn”, cho nên trở thành kẻ địch của hai người Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát vốn đối nghịch với Thái Kinh, quyết một trận tử chiến.

Có lẽ, theo như cách nói của phật gia, hai người vốn hoàn toàn không liên quan, bởi vì một vài nhân tố ngẫu nhiên mà tụ tập với nhau, bất kể là địch là bạn đều là duyên phận.

Chỉ có điều, bọn họ không phải bạn mà là địch.

Cho nên đây là ác duyên.

Đồng thời cũng là ác chiến.

Kinh Đào Thư Sinh Ngô Kỳ Vinh vừa lau mồ hôi, vừa giết vào Hồi Xuân đường.

Bởi vì Hồi Xuân đường là trọng địa chỉ huy “hành động cướp tù” lần này. Hoa Khô Phát chỉ huy hành động, đương nhiên không thể để cho Ngô Kinh Đào chiếm được trọng địa này.

Vì vậy y bước dài đi tới, làm tư thế ngăn cản, quát lên:

- Lui lại!

Ngô Kinh Đào cười.

Miệng rất nhỏ.

Răng rất trắng.

Nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng.

- Người là Hoa thủ lĩnh?

Hoa Khô Phát hừ một tiếng nói:

- Ta biết người, ta nhận ra người. Kinh Đào Công Tử, chúng ta vốn không thù không oán, tại sao người vì gian tướng mà giết người đảng ta?

Ngô Kinh Đào lại lau mồ hôi, chỉ hỏi chứ không đáp:

- Ta không muốn giết người, cũng không có ý kết oán. Người tránh ra, ta đi vào, ai đi đường nấy, ta sẽ không giết người, mọi người đều tốt.

Hoa Khô Phát giận dữ:

- Thái Kinh làm xằng làm bậy, mắc mớ gì đến người! Người muốn tiếp tay cho giặc sao! Cút về, nếu không ta sẽ cho người máu tươi năm bước!

Ngô Kinh Đào lắc đầu một cái, vẫn đi về phía trước một bước, nói:

- Chuyện Thái Kinh làm, liên quan gì đến ta? Có điều...

Nói xong lại bước một bước, liếc nhìn Hoa Khô Phát:

- Nếu ta đã đến, hơn nữa còn đồng ý khống chế trung tâm của các người, ta nhất định phải làm được...

Lại đi thêm một bước:

- Dù sao, trên tay ta đã nhuộm máu đảng đồ các người, đã rửa không sạch. Người muốn chết sớm, vậy ta sẽ thành toàn cho người...

Lúc nói lại đi một bước, sau đó dừng lại, đưa mắt nhìn Hoa Khô Phát, nói:

- Ta đã đi bốn bước, người thật sự muốn ta đi bước thứ năm mới bằng lòng nằm trong vũng máu của mình sao?

Hoa Khô Phát hét lên giận dữ.

Ra tay.

fishscreen

01-04-2014, 06: 51 PM

Chương 30: Thử chiêu, luyện chiêu, âm độc chiêu, không đánh tự khai

Lần đầu tiên Hoa Khô Phát ra tay với Ngô Kỳ Vinh, mục đích chỉ là thử chiêu.

Y nhỏ gầy, sắc bén, mỗi lạng thịt trên người dường như đều ép không ra mỡ, nhưng lại có thể mài ra nước sắt.

Y dễ tức giận.

Y thường xuyên nổi trận lôi đình, đánh người mắng người, thậm chí là giết người. Đừng nói là kẻ địch của y, ngay cả thân hữu và môn đồ cũng rất sợ y.

Nhưng thực ra, một khi đối địch, sự cuồng bạo của y lại hoàn toàn biến thành bình tĩnh, nhạy bén, tuyệt đối không bị tâm tình cá nhân ảnh hưởng.

Dĩ nhiên, nếu không như vậy, y cũng không thể trở thành thủ lĩnh một đảng.

Có thể trở thành thủ lĩnh của hào kiệt phố phường trong kinh thành, hiển nhiên không đơn giản.

Hoa Khô Phát nhìn có vẻ mất bình tĩnh, nhưng tâm tư lại rất cẩn thận. Sau khi y tiếp quản từ Đông Quỳnh Nhai (cha của Đông Kinh Thu) ngành muối, dầu, vải, củi, gạo, tương, ngựa, lạc đà và la, không tới ba năm đã có thể ứng phó với thuế má rườm rà, lại đoàn kết các lộ hảo hán, dốc sức vì hai đảng Phát Mộng, có thể thấy được tài năng.

Lần đầu tiên Hoa Khô Phát ra tay với Kinh Đào Thư Sinh, cũng không dùng binh khí.

Y chỉ ra tay với đối phương.

Thật sự ra tay.

Tay của y chính là vũ khí.

Năm ngón tay của y duỗi ra như một chiếc lá, đâm thẳng vào Ngô Kỳ Vinh.

Ngô Kỳ Vinh cũng không ngẩng đầu lên, lập tức phản kích.

Hắn cũng dùng tay.

Chưởng.

Hai người chạm nhau một chưởng như vậy.

Một chưởng này đánh xong, giống như chẳng có chuyện gì.

Ngô Kỳ Vinh chớp chớp mắt.

Hoa Khô Phát nhướng nhướng mày.

Hai người đều có vẻ không sao.

Nhưng một lúc sau, sau người Hoa Khô Phát hơn mười một thước, một chiếc bàn dựa vào vách tường chính diện, trên bàn có một chiếc bình lớn, chiếc bình chợt kêu lên một tiếng, nứt và vỡ tan, thuốc viên trong bình lăn xuống đất.

Cộc cộc cộc cộc cộc...

Lúc này Phùng Bất Bát và Trần Bất Đình mới chạy tới, nhìn thấy mảnh vụn bình sứ vỡ tung, lại nhìn thuốc viên đang lăn lóc, quay đầu mới phát hiện hóa ra Hoa Khô Phát đã lùi ba bước.

Lúc này Ngô Kinh Đào lại cất bước đi về phía trước.

Cùng lúc, Hoa Khô Phát cũng “rút” vũ khí của y ra.

Lá.

Lá cây.

Vũ khí của y là một chiếc lá cây.

Không phải lá cây nhỏ, mà là một chiếc lá cây rất lớn.

Lá cây dừa.

Y múa lá dừa đến mức phát ra tiếng rít xé gió, giống như một thanh đao hai bên đầy răng cưa, bổ vào đầu Ngô Kỳ Vinh.

Lá cây này lại giống như là hoàn toàn chế tạo bằng sắt.

Ai nấy đều thấy được, một kích này Hoa Khô Phát đã tức giận thật sự.

Kinh Đào Thư Sinh ngẩng đầu nhìn một cái.

Chỉ liếc mắt nhìn.

Hắn xuất thủ, xuất thủ một chưởng, một chưởng vỗ vào trên “lá dừa”.

Một tiếng “bộp” vang lên, Kinh Đào Thư Sinh lắc lư, còn Hoa Khô Phát kêu lên một tiếng, xem ra cũng giống như lúc trước, không ai có chuyện gì

khác thường.

Thế nhưng, sau lưng Hoa Khô Phát, trên tường vốn treo một bức tranh chữ “nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh” do Vương Tiểu Thạch tự viết, lúc này bức tranh chợt vỡ thành mảnh vụn, từng mảnh bay lả tả xuống.

Bức tranh này chỉ là một tờ giấy mềm, nhưng lại bị nội kinh đánh thành mảnh vụn, còn khó hơn ba mươi lần so với đánh nát bình hoa.

Điều này khiến cho Trần Bất Định và Phùng Bất Bát lập tức cảm giác được. Hình như Hoa lão đầu đã bị thua thiệt.

Cho nên bọn họ càng cảm thấy, lần này trở lại Hồi Xuân đường là một quyết định chính xác.

Bọn họ lập tức thi triển âm chiêu, “Long Thân Hồ Đầu trượng” của Phùng Bất Bát quét qua một đường, đánh bay bảy tám tên quan binh; “Ngũ Quỷ Âm Phong trảo” của Trần Bất Định, một trảo một người, đã vụn gãy cổ bốn tên quan binh, vụn gãy cánh tay ba tên quan binh, vụn gãy chân của hai tên quan binh khác.

Bọn họ muốn chi viện cho Hoa Khô Phát.

Nhưng Hoa Khô Phát cũng không nản lòng.

Một người hiếu chiến không dễ từ bỏ, huống hồ y là Hoa Khô Phát luôn kiến công lập nghiệp từ trong thất bại.

Y lập tức trả đòn.

Lần này y lại “rút” ra một món “vũ khí” khác.

Vẫn là lá cây.

Một chiếc lá cây thật lớn.

Lá chuối tây.

Y dùng một lá đập vào Ngô Kỳ Vinh, giống như cầm một thanh đại quan đao, hô phong hoán vũ chém về phía thư sinh nho nhã nhưng lại là đại địch số một này.

Ngô Kỳ Vinh chỉ ồ một tiếng, xuất thủ.

Vẫn là một chương.

Chưởng đánh vào trên lá chuối tây.

Một tiếng vang trầm thấp, giống như một người bị nhốt trong túi vải khăn giòng kêu lên.

Sau đó, hai người Ngô, Hoa đồng thời lui về phía sau một bước, cũng không có sự cố gì.

Xem ra, hai người bọn họ giống như đang luyện chiêu với nhau, không có ác ý, thậm chí cũng không có địch ý gì.

Một lúc sau, một tiếng “ầm” vang lên, cả bức tường sau lưng Hoa Khô Phát chợt sụp đổ.

Hoàn toàn sụp xuống.

Hoàn toàn triệt triệt để để đổ xuống.

Hoa Khô Phát vẫn cười.

Y lại xông lên, lần này y dùng cả lá chuối tây và lá dừa cùng một lúc, song long xuất hải đồng thời công tới.

Ngô Kỳ Vinh vẫn bình tĩnh ứng chiến.

Phùng Bất Bát và Trần Bất Đình vừa nhìn đã nhận ra, Hoa Khô Phát đã bị thua thiệt, vội vàng hét lên liên tục, quả trượng vượt sắt đồng loạt tấn công Kinh Đào Thư Sinh.

“Hai chiếc lá” của Hoa Khô Phát cùng tấn công, nhưng lại không hề ung dung, giống như chưa đánh đã khai mình đang có dấu hiệu thất bại.

Hoa Khô Phát trải qua đau đớn mất con, còn có “Bất Đình Bất Bát” bị nhục nhã tại thọ yến, đối phó với kẻ địch đã không dung tình.

Chương 31: Giận cười, khẽ cười, mỹ nhân cười, xin chớ chê cười

Trượng pháp của Phùng Bất Bát chỉ có một yếu quyết, đó là đập.

Bà vừa đánh, thân thể vừa liên tục xoay tròn. Hễ nơi trượng phong của bà quét qua, tất cả đều tan tác giống như bẻ gãy cành khô.

Bà vừa múa trượng như gió, tóc tai bù xù, vừa không ngừng rút lên. Người không biết còn tưởng rằng bà đã phát điên, thực ra đây cũng là phương pháp mà bà dùng để hạn chế và chấn nhiếp kẻ địch, khiến kẻ địch tâm thần rối loạn, bà có thể chiếm được lợi thế.

Thậm chí đuổi tận giết tuyệt giành thắng lợi.

Loại chiến thuật này vốn chỉ thuộc về những đại hán trời sinh cao lớn, mới có thể dùng thế bức người, nhưng Phùng Bất Bát lại tài cao gan lớn, chẳng những dám dùng, hơn nữa còn có thể dùng thân hình nhỏ gầy của bà phát huy một cách mãnh liệt nhất.

Bà dùng tính tình vận dụng trượng thế, chứ không phải dùng thân hình.

Trần Bất Đình thì lại khác.

Phu nhân Phùng Bất Bát của y sử dụng trượng pháp chí cương chí mãnh, còn trào pháp của y lại chí âm chí nhu, càng hết sức ác độc.

Y cũng giống như phu nhân của mình, cũng có binh khí thành danh.

Binh khí của y là một cây vuốt gà bằng thép tinh co (chỉ một thước bốn tấc) đuổi (dài tám thước) tự nhiên.

Vuốt của y chuyên đánh vào chỗ hiểm và tử huyệt của người khác.

Y liên tục vận gãy cổ và đầu người, cũng vận đứt tứ chi của kẻ địch, ngay cả lỗ tai, háng, mười ngón tay, mười ngón chân, không thứ gì nó chạm vào mà không bị xoắn nát.

Y dùng tay phải cầm vuốt, còn tay trái trống không.

Nhưng tay trái trống không lại sử dụng ra ững trào, hổ trào, báo trào, kê trào, thưu trào, lực sát thương còn lớn hơn tay cầm vũ khí.

Y và Phùng Bất Bát hợp sức tấn công Ngô Kỳ Vinh, cộng thêm “Song Diệp” của Hoa Khô Phát.

Nhưng Ngô Kỳ Vinh vẫn tiến lên phía trước.

Mặc dù hấn tiến tới đã chậm hơn trước, nhưng vẫn đang tiếp tục đi.

Hai tay của hấn cũng phát ra một loại màu sắc sắc sỡ, dần dần biến thành màu tím.

Mỗi lần gặp phải âm chiêu, tuyệt chiêu, tay của hấn cũng chỉ cử động từng điểm, từng chút, từng tí, lập tức hóa giải và làm tan rã thế công đáng sợ của đối phương, hơn nữa còn giải quyết trong vô hình.

Hấn giống như chỉ cần tâm ý vừa động, lập tức có thể phản ứng. Kinh khí của hấn hoàn toàn đến từ đan điền, nhưng lại giống như bao hàm trong trời đất, chỉ cần nghĩ đến là lập tức phát ra, tựa như đã đạt đến cảnh giới của cao nhân tuyệt thế, “một chút sức nhỏ như lông chim cũng không thêm vào, một con ruồi cũng không rơi xuống, vừa chạm vào lập tức phản ứng”.

Hấn vẫn từ từ đi vào trong Hồi Xuân đường, giống như một khi đã cất bước thì tuyệt không quay đầu, quyết không dừng bước. Lại giống như có người ra lệnh cho hấn “tấn công vào Hồi Xuân đường, nếu không thì chết ngay đương trường”, hấn đã không còn đường quay đầu lại, chỉ có một đường đi về phía trước.

Cho nên hấn vẫn tiến tới.

Nói cách khác, ba đại cao thủ hợp sức chiến đấu với hấn là Trần Bất Đình, Phùng Bất Bát và Hoa Khô Phát lại liên tiếp lui về sau.

Có điều, bởi vì lúc bốn người giao thủ, gió mạnh, gió lạnh, hoa lá nổi lên, lại phát ra ánh sáng màu tím cực kỳ diễm lệ, nên đã thu hút sự chú ý của Ôn Nhu vừa cứu hai thầy trò Ban, La.

Nàng vừa nhìn liền cảm thấy rất đẹp mắt, cho nên nàng quyết định phải gia nhập trận chiến này.

Người nói xem, Ôn Nhu đại tiểu thư nàng quyết chí muốn tham gia trận chiến, có người nào ngăn cản được sao?

Trong lòng Ôn cô nương của chúng ta cũng hiểu được, không biết vì sao, có rất nhiều người vô duyên vô cớ yêu thích nàng, mà nàng cũng thường may mắn gặp gỡ rất nhiều quý nhân, nhưng cũng có không ít người chẳng biết nguyên nhân lại đổ kỵ nàng, căm ghét nàng, chỉ mong sao nàng biến mất nhanh một chút, hi vọng nàng chết sớm một chút. Nhưng Ôn nữ hiệp nàng lại không chết không lùi, nàng vẫn muốn đi lại trong giang hồ nhiều gió nhiều mưa nhiều hiểm ác này, hơn nữa còn làm một số đại sự đại công đại đức khiến người ta hâm mộ, không còn căm ghét.

Nàng cũng biết, những năm gần đây nàng đã gây ra không ít họa, chọc phải không ít chuyện, nhưng chỉ cần bản ý của Ôn đại cô nương nàng là lương thiện, tôn chỉ là giúp người cứu người, mặc kệ người khác ghét nàng hận nàng đổ kỵ nàng, nàng vẫn ta làm theo ta, tự do tự tại, người thấy người thích, khốn khó khốn cùng, đi tới đi lui xông pha giang hồ, lẫn vào hồng trần, vui vui vẻ vẻ sống qua ngày, khoái khoái hoạt hoạt trải năm tháng. Mặc kệ ngư tiều canh độc (ngư dân, tiều phu, nông dân, học trò), đế vương quan tướng, bà cô nàng vẫn đối xử tốt với những người tốt với nàng, đối xử tệ với những người tệ với nàng, giúp người lương thiện hành thiện, đấu ác với kẻ ác. Ngoại trừ cái chết của Tô Mộng Chấm khiến nàng buồn rầu, cái chết của Bạch Sầu Phi khiến nàng phiền muộn, nàng vẫn đá gà đánh cá, đuổi chó bắt mèo, tiêu dao tự tại.

Nàng luôn luôn rất tùy hứng.

Cho dù nàng biết rõ mình tùy hứng, nhưng vẫn làm theo bản tính, cho dù sau này khốn khổ vì nó, nhưng ít nhất nàng cũng đã tận hứng tận tình, thuận theo bản tính đi một chuyến qua nhân gian.

Nàng mặc kệ, cũng không hối hận.

Nàng chạy qua là muốn trừng trị người cả gan xông vào Hồi Xuân đường.

Nàng cũng không hiểu rõ lắm lý do thật sự muốn tham gia trận chiến này, rốt cuộc là vì không để cho bất cứ người nào xông vào cơ sở năm đó Vương Tiểu Thạch giúp người chữa bệnh liệu thương, hay là vì tiếng thảo, tiếng trượng, tiếng lá cùng với khí tím rực rỡ đẹp mắt?

Cũng không ai biết.

Dù sao, nàng muốn qua thì sẽ qua.

Nàng lướt qua, dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào Ngô Kỳ Vinh mắg lớn, hơn nữa còn chém xuống một đao.

Ánh đao mỹ lệ, mỹ lệ ánh đao.

Đao pháp dịu dàng, dịu dàng đao pháp.

Ngô Kỳ Vinh cũng không có chiến lược đặc biệt gì.

Trước khi nhận được “mệnh lệnh đặc biệt”, suy nghĩ của hắn chỉ là chiếm lĩnh Hồi Xuân đường.

Chỉ cần chiếm cứ trung tâm chỉ huy của kẻ địch, bất kể chiến dịch tổng thể có thất bại hay không, tù phạm có bị cướp hay không, đều không quan trọng. Quan trọng là hắn đã chiếm lĩnh được địa điểm quan trọng của kẻ địch, giúp Lôi Thuần nở mày nở mặt.

Phương thức đối địch của hắn cũng rất đơn giản, gần như không có gì khác biệt với người bình thường.

Người cản ta chết, người nghịch ta vong.

Cho nên đối với hắn, nhiều thêm một kẻ địch và ít đi một kẻ địch cũng không khác biệt bao nhiêu, có lẽ khác biệt chỉ là hắn lại giết thêm một người mà thôi.

Hắn đánh ra một chương.

Một chương này nghênh đón Ôn Nhu, còn mang theo âm thanh cực kỳ dễ nghe, khiến người ta giống như nghe tiên nhạc.

Ôn Nhu không hề nghĩ ngợi, một đao chém tới.

Nàng không sợ.

Nàng vốn chẳng sợ thứ gì.

Trên giang hồ, rất nhiều người ghét điểm này của nàng, bởi vì nàng chẳng sợ gì cả, hơn nữa căn bản cũng không biết cái gì gọi là sợ.

Nhưng thế gian luôn có những nhân vật như vậy, nàng (hắn) có lẽ không có bản lĩnh đặc biệt gì, nhưng chỉ bằng vận may, quý nhân và xinh đẹp, có thể như ý cát tường, tự tại khoái hoạt xông pha thiên hạ, mà lại không xảy ra chuyện gì bất ngờ, cho dù có bất ngờ cũng có thể biến nguy thành an.

Trong võ lâm có rất nhiều người đố kị với bọn hắc (nàng), nhưng càng có nhiều người hâm mộ, bọn họ đặc biệt muốn biết tin tức của bọn nàng (hắc). Ánh đao này của Ôn Nhu trong vắt như ánh sao, nhưng có thể chống được cảnh giới tầng thứ hai của “Hoạt Sắc Sinh Hương chương” hay không thì rất khó nói, thậm chí mọi người không cần nhìn kết quả cũng có thể đoán được một chút.

Nhưng càng hoang đường, Ôn Nhu bỗng thu lại một đao mình vừa chém ra. Bởi vì nàng cảm thấy âm nhạc kia rất êm tai, đồng thời cũng không muốn phá hư cảnh đẹp, cho nên nàng quên mất tiếp tục chém đao xuống.

Ngay cả một đao kia nàng cũng thu về, làm sao ngăn cản được bản lĩnh đặc biệt của Ngô Kỳ Vinh được xếp vào sáu đại cao thủ đương thời?

Ôn Nhu dứt khoát không vung đao, còn nhìn về phía một chương kia, cười lên một tiếng.

Nụ cười này thật êm tai, hơn nữa còn đẹp vô cùng.

Có lẽ đối với bất kỳ người nào khác, nụ cười này sẽ chẳng có tác dụng gì, nhưng đối với Ngô Kỳ Vinh thì lại hiệu nghiệm.

Ngô Kinh Đào ngẩn ngơ, sững sốt.

Hắn là một nam nhân rất thích nữ nhân.

Lúc này, Hoa Khô Phát, Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát muốn xông lên cứu viện cũng không được.

Bọn họ không thể xông qua một cánh tay khác của Ngô Kỳ Vinh, Kinh Đào Thư Sinh dùng một tay thi triển “Dục Tiên Dục Tử” thần công.

Bóng chương như núi.

Bọn họ không thể xông qua, không thể đột phá.

Ba người muốn cứu cũng không kịp, Ngô Kỳ Vinh lại vì nụ cười kia mà thờ dài một tiếng, cũng đột nhiên thu chương, hơn nữa còn có phần hồn bay phách lạc.

Ôn Nhu thấy dáng vẻ của hắn, không nhịn được lại cười.

Cười khế.

Nguyên nhân Ngô Kỳ Vinh thu tay rất đơn giản, hẳn thích nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Hắn cũng không phải quá háo sắc, ít nhất chưa bao giờ vì tính dục và cạy vào một thân võ nghệ của mình khi dễ bất kỳ cô gái nào, chiếm tiện nghi của bất cứ nữ nhân nào.

Hắn luôn cảm thấy nữ nhân xinh đẹp là thuần khiết nhất, giống như kỳ thạch trong hang động năm đó hẳn tu luyện tuyệt thế chưởng pháp, lấp lánh xinh đẹp và thánh khiết nhất.

Từ khi xuất đạo đến nay, hắn luôn không đành lòng giết nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Cũng không biết vì sao, đối với nữ nhân, hắn luôn có một loại cảm giác ôn nhu, hơn nữa còn có một sự thân thiết và thân thiện rất lớn.

Hắn thậm chí hận mình vì sao không phải sinh ra làm nữ nhân, lại bất hạnh làm một tên nam tử xấu xí.

Cho nên, hắn chợt thấy nụ cười của cô gái xinh đẹp này, vẻ mặt kiêu diễm mang theo hờn trách, còn nhắm mắt dẫu đôi môi đỏ mọng chịu một chưởng của mình, một chưởng này của hắn lại không đánh xuống được.

Ôn Nhu thấy một chưởng kia của đối phương không đánh tiếp, hơn nữa tiếng nhạc đã biến mất, nhưng mùi thơm vẫn còn, nàng thất vọng nói:

- Chưởng pháp gì vậy? Âm thanh thật êm tai, hơn nữa còn thơm quá.

Ngô Kỳ Vinh lại có phần xấu hổ nói:

- Là Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng, xin cô nương chớ chê cười.

Ôn Nhu đang định trả lời, chợt nghe hai tiếng “két” vang lên, trước mắt chợt tối sầm lại.

Hóa ra lại có một người lướt vào.

Người này mặc áo bào đỏ, tóc trắng sáng ngời, nói chuyện như sấm vang, chính là thủ lĩnh Mộng đảng Ôn Mộng Thành:

- Tên này rất khó đối phó, chúng ta đóng cửa bắt đầu đánh chó, trước tiên đánh bại hắn rồi hãy nói!

Nguyên lai Ôn Mộng Thành biết Kinh Đào Thư Sinh khó giải quyết, chỉ sợ tri giao Hoa Khô Phát, lão hữu Bất Đình Bất Bát và con gái của cố nhân Ôn Nhu bị thua thiệt, cho nên mới xông vào, trước tiên đóng cửa hợp sức giết chết đại địch số một này.

Lần này, cửa đã đóng chặt, Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát, Trần Bất Đình, Phùng Bất Bát cộng thêm Ôn Nhu, năm người đối phó với một “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh.

Chương 32: Liều mạng, bạt mạng, không cần mạng, đã định mạng này

Ngô Kinh Đào một thân một mình chống lại năm người Hoa Khô Phát, Phùng Bất Bất, Ôn Nhu, Trần Bất Đình và Ôn Mộng Thành. Bởi vì cửa Hồi Xuân đường đóng chặt, cho nên người bên ngoài cũng không biết tình hình trận chiến thế nào.

Cho đến khi Đa Chỉ Đầu Đà thổi lên tiếng tiêu.

Tiếng tiêu gấp rút.

Tình thế cũng cấp bách.

Tiếng tiêu vừa vang lên, cửa lớn của Hồi Xuân đường bỗng kêu ầm một tiếng như bị sét đánh, bắt đầu đổ sụp giống như một con gấu bị rút gân.

Nhưng tại khoảnh khắc trước khi sụp đổ, cửa lớn bị đụng văng, một người hét lớn lướt ra bên ngoài.

Người nọ bay vút đến vô cùng mạnh mẽ, đến nỗi cánh cửa dày kia còn chưa kịp bật ra, người đã như mũi tên bắn ra bên ngoài, khiến cho chính giữa cửa gỗ xuất hiện một lỗ hổng hình người giống như dùng dao cắt ra.

Người bay vút ra chính là Ngô Kinh Đào.

Không, hẳn là bay ngược ra.

Hắn nhanh chóng lướt (lui) về hướng Đa Chỉ Đầu Đà.

Hắn nghe tiếng tiêu nên chạy đến.

Nhưng hắn vừa phá thành một lỗ hổng hình người, lướt ngược ra bên ngoài, năm người khác đã đồng thời đụng văng cửa gỗ đuổi theo.

Thân hình bọn họ cũng cực nhanh.

Bởi vì bọn họ không thể thua.

Năm người (nếu không tính Ôn Nhu, ít nhất cũng có bốn đại cao thủ) còn không ngăn được một tên hậu bối, sau này đi lại trong giang hồ chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao?

Hơn nữa cũng thua không được.

Nếu để Ngô Kinh Đào trở lại chi viện, chẳng phải sẽ khiến cho đám đồng đạo cướp tù càng gặp nguy hiểm?

Bọn họ nhanh chóng đuổi đến, năm người đồng loạt đung vào cửa gỗ, khiến cho hai cánh cửa vỡ nát. Bọn họ xông qua gỗ vụn và mảnh vỡ nhanh chóng đuổi theo Ngô Kinh Đào.

Sau khi bọn họ rời khỏi, cửa lớn của Hồi Xuân đường mới hoàn toàn sụp đổ.

Người chưa tới, công kích sở trường đã tới.

“Song Diệp” của Hoa Khô Phát, y dùng phiến lá làm ám khí bắn theo Ngô Kinh Đào.

Ôn Mộng Thành sử dụng “Bách Nhẫn Bất Như Nhất Nộ thần công”, y ra tay trong cơn giận dữ, phát ra thế công dờn non lấp biển, mỗi đòn công kích đều giống như muốn giết chết Kinh Đào Thư Sinh.

“Ngũ Quỷ Âm Phong trảo” của Trần Bất Đình, “Hổ Đầu Long Vĩ Cuồng Phong Lạc Diệp trượng” của Phùng Bất Bất cũng đuổi theo tấn công Ngô Kỳ Vinh. Ngay cả Ôn Nhu cũng lướt ra, vung đao chém về phía Kinh Đào Thư Sinh.

Bởi vì bọn họ hiểu được, “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh đang đánh nhau kịch liệt chột nghe được tiếng tiêu, nói đi là đi, lập tức có thể bỏ qua năm người đối địch với hắn, chi viện cho chiến trường. Nói cách khác, sức chiến đấu của người này đã vượt xa tưởng tượng, nếu không thể khống chế hắn, muốn cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đang đợi chém có thể nói là khó khăn vô cùng.

Lần này ngay cả Ôn Nhu cũng hiểu được.

Cho nên bọn họ đều dốc toàn lực truy kích.

Lúc này, quần hào dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Yêu, đang liên tục tấn công vào nơi Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà áp giải phạm nhân.

Ngô Kinh Đào lướt ngược về phía sau, mỗi bước đều giẫm lên người quan nhân, binh lính và quần hào, chuẩn xác không sai lệch. Chỉ cần mũi chân khẽ điểm vào cổ, vai, lưng thậm chí là trên đầu bọn họ, thân hình của hắn

lập tức bắn lên, như chim lớn bay về hướng trung tâm chiến đấu. Mặt khác hắn cũng đồng thời nghênh đón năm tên cao thủ truy kích, lần lượt đánh trả. Tay trái của hắn phát ra màu sắc rực rỡ, công về phía Trần Bất Đĩnh mười bốn chương.

“Ngũ Quỷ Lục Nhâm Bạch Cốt Âm Phong trảo” của Trần Bất Đĩnh hoàn toàn không thể thi triển được.

Tay phải của hắn phát ra tiếng gió rất êm tai, đánh ra ba chương về phía Phùng Bất Bát.

Phùng Bất Bát gần như chống đỡ không được, ngay cả “Hổ Đầu Long Vĩ Cuồng Phong Tảo Lạc Diệp” tấn thiết quả trượng cũng gần như rời khỏi tay.

Tay trái của hắn pha lẫn mùi thơm, uyển chuyển đánh một chương về phía Hoa Khô Phát.

“Song Diệp” công kích của Hoa Khô Phát đã bị chương thể nhìn như vô lực này của hắn hóa giải, ngay cả quân bài sát thủ “Nhất Diệp Kinh Thu” cũng bị một chương của hắn làm tan rã.

Tay phải của hắn rung động một cách kỳ lạ, công về phía Ôn Mộng Thành mười bảy lần.

Ôn Mộng Thành lập tức bị một loại rung động “sung sướng muốn chết” khiến cho thể công hoàn toàn biến mất vô hình, chính hắn cũng gần như “sung sướng muốn chết”.

Chỉ Ôn Nhu có thể đuổi kịp hắn.

Khinh công của Ôn Nhu chắc chắn không dưới Ôn, Phùng, Trần, Hoa.

Ngoại hiệu của nàng là “Tiểu Hàn Sơn Yến”, thân pháp của nàng là “Thuần Tức Thiên Lý”, đó là thân pháp độc môn của Hồng Tụ thần ni.

Cho nên nàng đi sau mà tới trước, lại đuổi kịp Kinh Đào Thư Sinh.

Nhưng khi nàng đuổi kịp Ngô Kinh Đào, bốn đại cao thủ Trần Bất Đĩnh, Hoa Khô Phát, Ôn Mộng Thành, Phùng Bất Bát đều bị bức rơi xuống. Ngô Kinh Đào thấy nàng có thể đuổi kịp, dường như cũng cảm thấy bất ngờ, khẽ thở dài một tiếng nói: - Cô thật sự muốn bức ta giết cô sao?

Hắn dùng một chưởng bức lui nàng, sau đó ra tay giết người.

Người hắn muốn giết không phải Ôn Nhu.

Mà là Chu Tiểu Yêu.

Không chỉ có hắn tấn công Chu Tiểu Yêu, một người khác cũng lướt về phía Phương Hận Thiểu, hơn nữa còn xuất “kiếm”.

Người nào?

Kiểm.

Hắn là người duy nhất trên đời dùng một chữ “Kiếm” làm tên.

La Thụy Giác.

La Thụy Giác dường như đã thụ giác (ngủ say), hơn nữa còn ngủ rất ngon, rất sâu, cũng rất nhập mộng, cho dù có động thủ cũng không phải là hắn, mà là sáu vị kiếm thủ khác bên cạnh hắn, hắn chỉ đặc biệt tới đây để ngủ một giấc mà thôi.

Vậy thì không phải.

Hắn đột nhiên tỉnh giấc, trợn mắt, rút kiếm, động thủ.

Nên biết, tỉnh giấc, trợn mắt, rút kiếm, động thủ, bốn động tác này diễn ra và hoàn thành chỉ trong nháy mắt.

Hơn nữa phương thức rút kiếm của hắn rất kỳ lạ, cực kỳ đặc biệt.

Trong thiên hạ tuyệt đối không có người nào rút kiếm như vậy, trong võ lâm lại càng không có thanh “kiếm” thứ hai nào như vậy.

Phương thức “rút kiếm” của hắn là cởi giày.

Hắn mang giày ống.

Hắn vừa cởi giày ra, cũng hoàn thành động tác “rút kiếm”.

Bởi vì chân của hắn chính là “kiếm” của hắn, “Cước Kiếm”, đây cũng là nguyên nhân thực sự hắn được mệnh danh là “Kiếm”.

Hắn đã sớm nhận kiếm hợp nhất, chân chính là kiếm của hắn.

Thậm chí còn phát ra ánh kiếm lạnh lẽo.

Thức tỉnh, trợn mắt, rút kiếm, động thủ, bốn động tác liền mạch lưu loát.

Chủ yếu là vì hắn nghe được một mệnh lệnh.

Lần này hần tới đây chỉ đồng ý một chuyện, vừa nghe tiếng tiêu lập tức chi viện, vừa nghe ám hiệu lập tức giết chết người mà mệnh lệnh muốn giết.

Thực ra mệnh lệnh mà hần nhận được cũng gần giống như Ngô Kỳ Vinh, một khi nghe được tiếng tiêu, lập tức ra tay giết người theo mệnh lệnh.

Hiện giờ tiếng tiêu đã vang, mệnh lệnh đã hạ, lúc giết người đã đến.

Ngay lúc này, một bóng người bỗng vượt qua đám người, xông lên phía trước, năm ngón tay trái cắm thẳng vào mặt Đường Bảo Ngưu đang ở dưới kiếm của Đa Chỉ Đầu Đà.

Lần này có thể nói là hết sức bất ngờ.

Mọi người đều bất ngờ.

Người này vóc dáng yếu điệu, mặc quần áo màu hồng, tóc búi cao, tay áo dài, mặt quần khăn đỏ, không phải là một người trong số đến cướp tù sao?

Huống hồ, cô gái này rõ ràng còn là nhân vật lãnh đạo của đám ác khách cướp khâm phạm. Nàng từng chỉ huy nhân mã mấy lần tấn công, nhưng đều bị đám người Mã Cao Ngôn của Phục phái, Dư Tái Lai của Ai phái, Thái Sao của Tầm phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái miễn cưỡng ngăn lại.

Nhưng lần này, mọi người vốn đã dừng tay, nàng lại đột nhiên xông lên.

Xông lên cũng không quan trọng, bởi vì Đa Chỉ Đầu Đà còn có thể ứng phó được.

Nhưng Đa Chỉ Đầu Đà có thông minh cẩn thận đến mấy cũng không ngờ, cô gái kia xông lên lại không phải ra tay với mình, mà là Đường Bảo Ngưu.

Chẳng những Đa Chỉ Đầu Đà không ngờ được được này, mọi người cũng không ngờ tới.

Nếu một người chợt xông lên muốn cướp đi thứ quan trọng trên tay người, theo bản năng phản ứng của người sẽ thế nào?

Phản ứng của Đa Chỉ Đầu Đà là lập tức tóm lấy Đường Bảo Ngưu, kéo về phía sau.

Đường Bảo Ngưu là khâm phạm, người này vừa ra trận đã giết hần, nói sao cũng không thỏa đáng lắm.

Hơn nữa, người này giết chết Đường Bảo Ngưu đang trong tay hãn, cũng chẳng khác nào chính tay hãn giết chết Đường Bảo Ngưu. Người tới chọn ngay lúc này giết chết Đường Bảo Ngưu, nhất định là có âm mưu, hãn không thể để đối phương thực hiện được.

Cho nên hãn xốc Đường Bảo Ngưu lên kéo về phía sau.

Đường Bảo Ngưu cao lớn cường tráng, cũng không phải là người nhẹ cân, Đa Chỉ Đầu Đà kịp thời kéo hãn ra, nhưng ngón tay cũng bị đau đớn.

Lần này lại đau đến mức khiến cho hãn nhe răng trợn mắt.

Nhưng thế công của cô gái kia lại hết sức tàn nhẫn ác độc.

Hai ngón tay của nàng chĩa thẳng, lại đâm vào huyết Ấn Đường của Đường Bảo Ngưu.

Đa Chỉ Đầu Đà cũng không kịp suy nghĩ, lại kéo Đường Bảo Ngưu về phía sau một cái, dứt khoát giấu ở sau lưng mình.

Nhưng lần này, cô gái xuất chiêu ác độc kia mới phát động thế công thật sự.

Năm ngón tay phải của nàng duỗi thẳng, nhanh chóng đâm vào cổ họng Đa Chỉ Đầu Đà. Đồng thời hai ngón tay trái tạo thành thế “nhị long tranh châu”, móc vào hai mắt của hãn.

Từ khi nàng vừa hiện thân dẫn quần hùng tấn công pháp trường đến nay, ra tay luôn kiên quyết, tàn nhẫn, ác độc, hiện giờ mỗi chiêu càng âm hiểm độc ác hơn.

Đa Chỉ Đầu Đà trông thấy lúc này nàng lại ra tay với mình, không dám chậm trễ, tám ngón tay rung động như con thoi, tay trái như then cửa sắt, tay phải như lưới Lan Giang, phong tỏa thế công của cô gái kia.

Nhưng vẫn khó đề phòng.

Phòng không được là chân của nàng.

Hơn nữa không phải đá vào chân của hãn.

Quân bài sát thủ của cô gái kia là khi đôi tay tấn công Đa Chỉ Đầu Đà, hai chân cũng im hơi lặng tiếng đá ra.

Khó đề phòng nhất vẫn là đôi chân này không phải đá vào Đa Chỉ Đầu Đà, mà là đá vào Đường Bảo Ngưu.

Đa Chỉ Đầu Đà thất kinh, hăn chống đỡ được hai chiêu này, nhưng đã không kịp kéo Đường Bảo Ngưu ra nữa.

Đường Bảo Ngưu lập tức trúng hai cước.

Lần này Đa Chỉ Đầu Đà trước mặt mọi người bị một cô gái dồn ép, liên tục bị thua thiệt, nào còn có mặt mũi? Hăn lập tức nổi giận quát lên một tiếng, tám ngón tay giống như rắn điên nhảy múa, quắp vào nữ sát thủ kia.

Cô gái kia eo thon nhỏ nhắn, theo gió lay động, đến lúc sau lại nhảy múa theo sát khí từ trên người và kinh khí từ trên ngón tay của Đa Chỉ Đầu Đà phát ra, đoan trang như thiên nữ, không nơi nương tựa giống như một bộ áo múa phiêu bạt trên không trung.

Thật là đẹp.

Nhưng không thể chạm vào, không thể tiếp xúc.

Đa Chỉ Đầu Đà tấn công chín chiêu, chợt nghe bên người có tiếng vang lạ, trong lòng hô lớn: “Mắc lừa rồi!”

Nhưng hăn đã phản ứng chậm một bước, toàn thân đã bị người khác ôm chặt. Chợt nghe người sau lưng cười ha hả nói:

- Tiểu Yêu, vẫn là cô đã cứu ta!

Người nói chuyện chính là Đường Bảo Ngưu.

Người xông lên dùng thủ đoạn độc ác đối phó với Đa Chỉ Đầu Đà đương nhiên là Chu Tiểu Yêu.

Nàng đoán được tâm lý của Đa Chỉ Đầu Đà, cho nên nàng vừa xông lên không phải cứu Đường Bảo Ngưu, mà là muốn “giết” Đường Bảo Ngưu.

Đến lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà chỉ có cách giúp Đường Bảo Ngưu ngăn cản thế công.

Sau đó nàng mới chuyển sang tấn công Đa Chỉ Đầu Đà.

Đa Chỉ Đầu Đà đành phải phòng thủ. Nàng lại thừa dịp hăn chưa chuẩn bị, đá vào Đường Bảo Ngưu.

Vừa ra trận tâm lý biến đổi, cho dù Đa Chỉ Đầu Đà phát hiện nàng ra chân, cũng chỉ cho rằng nàng đá vào Đường Bảo Ngưu, đương nhiên là trước tiên

phòng ngự thế công của nàng, bảo vệ chính mình, lại để ý tới an nguy của Đường Bảo Ngưu. Chu Tiểu Yêu chính là muốn hấn nghĩ như vậy.

Thực ra, một chân của Chu Tiểu Yêu đã đá vào huyết đạo bị phong tỏa trên người Đường Bảo Ngưu, chân còn lại từ mũi giày bắn ra một lưỡi đao, cắt đứt dây thừng trói Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu được cởi trói, dĩ nhiên là có thể tự do “hoạt động”.

Hắn trông thấy Chu Tiểu Yêu tới cứu mình, hơn nữa còn liều mạng, bạt mạng, không cần mạng như vậy, hiển nhiên là đối với hắn có tình có nghĩa, duyên phận giữa hắn và nàng xem ra đã định sẵn trong số mệnh, mà chính hắn cũng đã định sẵn phải nhặt về tính mạng này. Hắn rất cao hứng, cười lên một tiếng, không khách khí ôm chặt lấy Đa Chỉ Đầu Đà đang đối địch nên lơ là phòng bị, giống như ôm lấy tình nhân bảo bối của hắn.

Chương 33: Tình thân, tình bạn, tình vợ chồng, không bằng vô tình

Với võ công của Đa Chỉ Đầu Đà, đương nhiên không sợ Chu Tiểu Yêu.

Nhưng như đã nói trước, điểm lợi hại nhất của Đa Chỉ Đầu Đà không phải là võ công, mà là mưu trí của hắn.

Có điều sở dĩ Đa Chỉ Đầu Đà đánh đâu cũng thắng, không phải vì mưu trí của hắn, mà là hắn khiến cho người ta tin tưởng, khiến người ta coi trọng, vì vậy mỗi lần hắn ra tay đều có thể thành công.

Nhưng lần này hắn đối phó với Chu Tiểu Yêu, nhất thời thất sách, liên tục bị thất bại.

Đến khi hắn muốn dốc sức chiến đấu vẫn hồi cục diện, lại bị Đường Bảo Ngưu từ sau lưng ôm chặt lấy. Cái ôm này khiến cho hắn đánh rớt cả tiêu. Lúc này, cục diện của hắn đã nguy ngập, thậm chí có thể nói là hắn đã gặp nguy hiểm.

Đường Bảo Ngưu ôm lấy Đa Chỉ Đầu Đà, chợt quay đầu lại, trợn đôi mắt to như chuông đồng, thối tung chòm râu lò xo, mở chiếc miệng lớn như chậu máu, hét lên với Long Bát:

- Thả... hắn... ra!

Hắn?

“Hắn” dĩ nhiên là Phương Hận Thiếu.

Cục diện nhanh chóng biến đổi.

Đa Chỉ Đầu Đà chẳng những không khống chế được Đường Bảo Ngưu dưới kiếm, ngược lại còn bị hắn ôm chặt. Long Bát vốn đã kinh hãi, Đường Bảo Ngưu lại hét lên một tiếng với hắn, càng khiến hắn mất hồn mất vía, hồn bay phách lạc.

Long Bát trong lòng hoảng hốt, tay cũng rối loạn. Hắn vốn đứng gần Đa Chỉ Đầu Đà, trong tình thế này, hắn là người duy nhất có thể kịp thời giải nguy cho Đa Chỉ, giúp một tay thay đổi cục diện, nhưng hiện giờ hắn đã sợ

hải, gan đã sinh khiếp. Lúc này lại có hai người lao tới, một cây gậy đuôi rồng đầu hổ, một cây Ngũ Quỷ Âm Phong trảo đã đánh tới trước mặt hắn. Long Bát tuy là võ tướng, nhưng từ trước đến giờ chưa từng thật sự mang binh đánh giặc, hoàn toàn dựa vào xu nịnh Vương Phủ, Đồng Quán để được đề bạt lên, hiện nay lại được Thái Kinh khen ngợi, trở thành người phát ngôn của tướng gia tại kinh sư và võ lâm. Lúc này cục diện đột nhiên thay đổi, hắn lại thiếu đi sự nhanh trí và can đảm để ứng phó.

Phản ứng đầu tiên của hắn là bảo toàn tính mạng.

Kẻ địch đang xông đến như dùi non lấp biển, hơn nữa thế công còn dồn dập.

Hắn biết những người này không phải tới vì hắn, mà là vì muốn cứu tù phạm trên tay hắn.

Hắn thậm chí hiểu được, đám người hung hãn này cũng không phải chỉ vì Phương Hận Thiếu, mà là muốn “bày tỏ thái độ”, ủng hộ hai tên tử tù không biết trời cao đất rộng dám đánh thiên tử và tể tướng.

Long Bát là người thông minh.

Một người có thể làm tâm phúc dưới trướng Thái Kinh xảo trá tham lam, chuyên quyền thâm độc, hơn nữa còn làm lâu như vậy, đương nhiên là một người cực kỳ thông minh.

Cho nên hắn không phải không hiểu đạo lý.

Có điều vì lợi ích và an nguy của mình, hắn không chọn những chuyện đúng đắn để làm, mà chỉ làm những chuyện có lợi với hắn.

Đây cũng là phân biệt giữa trung thần và gian thần.

Cũng vì Long Bát biết những điều này, cho nên hắn lập tức hạ một quyết định “bảo toàn tính mạng”, đó là rời khỏi.

Hắn lập tức lui lại, cách xa tù phạm Phương Hận Thiếu.

Như vậy, người tới chỉ muốn cứu tù nhân, cũng sẽ không truy kích hắn.

Huống hồ, cho dù mất tù phạm, hắn cũng không phải là người chịu trách nhiệm lớn nhất.

Bởi vì còn có Đa Chỉ Đầu Đà.

Tướng gia đã giao hiệu lệnh và quyền điều động Thất Tuyệt Thần Kiếm, Kinh Đào Thư Sinh cho đầu đà kia, chuyện này dĩ nhiên Đa Chỉ Đầu Đà phải chịu trách nhiệm lớn nhất.

Còn hửn thì sao?

Vẫn là bảo toàn tính mạng quan trọng hơn.

Có chuyện gì quan trọng hơn so với sống sót?

Long Bát quả thật tiêu sái, đối với chức trách trên người thì “có ngu mới để ý đến”, lập tức lui ra, xoay người rời đi.

Chỉ để lại Đa Chỉ Đầu Đà đang gặp nguy hiểm.

Nếu Long Bát có thể kịp thời chi viện cho hửn, hoặc cưỡng ép Phương Hận Thiếu để kiểm chế Đường Bảo Ngưu, nhất định có thể trì hoãn tình thế bất lợi của Đa Chỉ Đầu Đà. Nhưng Long Bát lại bỏ chạy, chuyện này đối với Đa Chỉ không khác nào thêm sương trên tuyết, ném đá xuống giếng, khiến cho hửn một thân một mình càng khó xoay chuyển cục diện.

Cho nên vì “bảo toàn tính mạng” và “vãn hồi thắng lợi”, hửn đành phải làm một chuyện.

- Giết! Đại quyền, băng đầu, đại ba la!

Đa Chỉ Đầu Đà chột hô lớn. Hửn bị Đường Bảo Ngưu ôm quanh ngực, lại bận ứng phó với thế công ác độc của Chu Tiểu Yêu, vì vậy thở dốc dồn dập, vất vả lắm mới khàn giọng kêu lên mấy tiếng này:

- Giết kẻ cứu tù phạm!

Đây là mệnh lệnh.

Đại quyền, băng đầu, đại ba la đều là “ám ngữ”.

“Đại quyền” là hiệu lệnh để La Thụy Giác tham gia hành động lần này.

“Băng đầu” là “mật ngữ” mà Ngô Kỳ Vinh đáp ứng với Lôi Thuần giúp Thái Kinh giám sát xử trảm.

“Đại ba la” lại là “quyết sát lệnh” chung.

Ngoại trừ tiếng tiêu, chỉ cần có người nói ra ba từ này, bọn họ sẽ nghe lệnh làm việc.

Ít nhất là làm chuyện này.

Thực ra đây cũng là lý do quan trọng mà Đa Chỉ Đầu Đà tham gia và chủ sự việc mai phục giám sát xử trăm lần này.

Bởi vì hãn được Thái Kinh tín nhiệm.

Thái Kinh nói cho hãn biết “ám hiệu”, để hãn có thể ra lệnh cho La Thụy Giác và Ngô Kỳ Vinh.

Có trợ thủ mạnh như Kiếm và Kinh Đào Thư Sinh, chẳng lẽ hãn còn sợ không làm được chuyện này?

Một khi kế hoạch thành công, thân phận địa vị của hãn nhất định sẽ vượt xa đám người Long Bát, Chu Nguyệt Minh, Thiên Hạ Đệ Thất.

Hãn biết bên cạnh tướng gia có rất nhiều người, hơn nữa bất kể những người đó có phải nhân tài hay không, nhưng luôn luôn có người giỏi; hãn muốn nổi bật, nhất định phải “vượt ra khỏi hàng ngũ”, cũng là đặc biệt “vượt quyền”.

“Vượt quyền” chính là vị trí nổi bật hơn người khác, xuất sắc hơn người khác.

Muốn nổi bật thì phải mượn cơ hội, làm một hai chuyện lớn để lập công. Cho nên lần này hãn mới bằng lòng từ “tối” đi ra ngoài “sáng”, muốn lập công lập uy trong chiến dịch.

Nhưng lần này hãn lại gặp nguy hiểm.

Cho nên hãn lập tức hạ “quyết sát lệnh”.

Lệnh vừa ban, La Thụy Giác và Ngô Kỳ Vinh lập tức lao về phía Chu Tiểu Yêu vừa cứu Đường Bảo Ngưu, cùng với Trần Bất Đĩnh và Phùng Bất Bát đang muốn cứu Phương Hận Thiếu.

Thân pháp của Kinh Đào Thư Sinh không phải lướt, cũng không phải nhảy, mà là trôi.

Vừa “trôi” đã “trôi” đến sau lưng Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu là một cô gái rất cảnh giác.

Nàng nóng lòng muốn cứu Đường Bảo Ngưu.

Nàng cũng nghe được Đa Chỉ Đầu Đà kêu lên mệnh lệnh mà nàng không hiểu rõ lắm.

Nàng là một cô gái nhạy cảm, nàng cảm giác được đó là một hiệu lệnh giết người.

Nàng nóng lòng vì Đường Bảo Ngưu, nàng muốn cứu hắn, nàng muốn hắn rời đi.

Nàng không muốn hắn trợ giúp, nàng chỉ cần hắn sống, còn những người khác, những chuyện còn lại cứ để nàng lo.

Lần này nàng tới chỉ vì muốn cứu Đường Bảo Ngưu, chủ yếu là vì cứu Đường Bảo Ngưu.

Bởi vì nàng phải trả hắn một cái tình, ân tình.

Loại nữ nhân như Chu Tiểu Yêu không thể thiếu tình, thiếu tình không được.

Cả đời nàng không muốn thiếu tình của người khác. Từ nhỏ nàng đã thích khiêu vũ, vũ đạo, nếu nàng thật sự khổ cực cầu xin, van nài, người nhà của nàng mặc dù phản đối, nhưng chưa chắc đã không để cho nàng học múa.

Nhưng nàng không chịu, cũng không muốn.

Cho nên nàng vẫn không có cơ hội tập múa, ngược lại bởi vì cơ duyên xảo hợp luyện thành võ nghệ.

Đây là tiếc nuối rất lớn trong đời nàng.

Cho dù nàng đã gia nhập Mê Thiên Thất Thánh minh, làm tới Nhị Thánh, nhưng nàng ở trong minh vẫn làm một chuyện xem như một chuyện, giết một người xem như một người, nàng chỉ làm việc, hoàn thành trách nhiệm, không ai thiếu tình của ai.

Ít nhất, nàng kiên quyết không thiếu tình của người khác.

Nàng cũng không cần người khác thiếu tình của nàng.

Vì vậy nàng phóng sinh rất nhiều động vật nhỏ như chó nhỏ, mèo nhỏ, thỏ nhỏ, rùa nhỏ... nàng thả bọn chúng, bọn chúng không biết, nàng cũng quên đi, không ai nợ ai là tốt nhất.

Nhưng ít nhất nàng vẫn thiếu tình của một người.

Nhan Hạc Phát.

Chí ít, Nhan Hạc Phát đã chuộc nàng từ thanh lâu ra, hơn nữa còn dạy nàng võ công.

Nàng rất cảm tạ hãn.

Bởi vì nàng không có thân nhân khác, cho nên nàng đối xử với hãn giống như thân nhân của mình.

Nhưng đó chỉ là thân tình, không phải ái tình.

Nàng không thể yêu hãn.

Nàng chỉ yêu múa.

Loại vũ điệu nhẹ nhàng như mây hạc vòng quanh, tuyết lượn hoa bay, eo cong như gãy, lưu chuyển tự nhiên, giống như gió thổi qua cánh hoa khiến giọt sương run rẩy, nhưng lại lắc lư mà không rơi xuống, lúc cúi lúc ngẩng, lúc đến lúc đi, miên miên tình ý, quyến rũ mắt nhìn.

Nhưng đó đã là quá khứ .

Đó chỉ là một tình yêu thầm kín, cũng là một lần thất tình.

Tuổi tác của nàng đã lớn, không còn kịp luyện múa nữa.

Hơn nữa nàng đã luyện múa thành võ nghệ, thiên phú của nàng đã đổi thay.

Đối với nàng, múa giống như một thư sinh vĩnh viễn cũng không đến kịp Trường An thi cử.

Mất mát như vậy, nuối tiếc như vậy.

Nàng nhớ Nhan Hạc Phát, nàng cũng tưởng niệm hãn.

Đó là vì thân tình.

Trong cuộc sống, ba loại tình cảm quan trọng nhất là tình thân, tình bạn và tình yêu.

Nàng đối với Nhan Hạc Phát là thân tình, nhưng lại cự tuyệt ái tình.

Nàng cũng biết Đường Bảo Ngưu đối với nàng luôn thâm tình, nhưng nàng vẫn không thể tiếp nhận tình cảm của hãn.

Nàng biết ý tốt của hãn, còn có điểm khả ái của đại nam nhân này, cùng với sự si tình của hán tử này.

Nàng không phải không động tâm, cũng không phải hoàn toàn không động ý.

Nàng cũng thầm thích sự “ngốc nghếch”, tự đại, tự ti, tự biên tự diễn và tự cho là đúng của hần.

Còn có sự hài lòng với bản thân của hần.

Nàng thậm chí cũng ngẫm hi vọng, nếu như hần có lòng, nếu thật sự có ý, lại chủ động tìm thời cơ, biểu lộ rõ ràng một chút, bày tỏ sự kiên trinh, nói không chừng nàng thật sự sẽ ưng thuận, ngẫm đồng ý, tiếp nhận, cũng đối xử với hần giống như hần đối xử với nàng.

Nhưng tất cả vẫn thiếu một bước.

Chỉ thiếu một chút như vậy.

Chu Tiểu Yêu không phải vô tình, nàng chỉ mong mình vô tình.

Nhan Hạc Phát vừa mới chết không lâu, nàng còn chưa thích ứng được.

Nàng chỉ kịp xem hần là bằng hữu, chuyển sang đối xử với hần giống như huynh đệ, sau đó trong lòng đã xem hần là bạn thân...

Tâm tình của nàng vẫn chỉ kịp tiếp nhận tình bạn của hần, đó là “tình bạn” dạt dào, cảm động và khiến người ta động lòng.

Tất cả chỉ kém trong gang tấc.

Có lẽ nếu Đường Bảo Ngưu có một cơ hội như vậy nữa, ân cần thêm một lần, nàng sẽ để hần thỏa mãn tâm nguyện... nhưng mà, quay đầu lại đã là chân trời.

Đường Bảo Ngưu đã gây họa, xảy ra chuyện.

Hần và Phương Hận Thiếu đã đánh hoàng đế, đó là tội lớn tạt trời.

Nàng quyết định đi cứu hần, cho dù phải xả thân, liều mình cũng không tiếc.

Nàng phải báo đáp ân tình của hần đối với nàng trong những ngày qua.

Nàng không thể vô tình.

Lần này an bài chuyện “cướp pháp trường”, nàng lại không nói thêm điều gì, chỉ yên lặng làm việc. Nàng đã chờ giây phút này, nàng không sợ nguy

hiếm muốn cứu tên hán tử to xác này ra khỏi cánh cửa tử vong, ngoài ra không còn gì khác.

Đây một loại tình nghĩa, có lẽ còn chính trực hơn so với vợ chồng tình thâm?

Nhưng một người có lợi hại đến đâu, chỉ cần có tình thì sẽ luôn khổ vì tình, mệt vì tình. Đối với một cô gái yêu vũ đạo như Chu Tiểu Yêu, không bằng cứ vô tình, càng khiến nàng tiêu sái, uyển chuyển và rục rờ hơn?

“Gập eo phất tay áo, giậm chân xoay hai khăn”, đối với một vũ công, múa đến cực hạn, không chỉ là “chảy” ra, hơn nữa còn là “nở” ra, áo thừa theo gió, tay áo giao nhau, thần thái phiêu dật, dung nhan xinh đẹp, múa đến cuối cùng, ai không thả hồn theo gió, thiên thượng nhân gian? Nhưng lại sợ cung vàng điện ngọc, đứng ở nơi cao không chịu được lạnh. Một vũ công giống như Chu Tiểu Yêu, từ điệu múa gió về lá rụng, lưu loát thành văn, sa chân trở thành võ nghệ, nàng đã không còn phiêu dật thanh tú, uyển chuyển trầm tĩnh, ngược lại trở nên rong ruổi phóng túng, anh khí bức người. Đối với nàng, múa chỉ là một lần tan nát cõi lòng, một trận tuyết buổi sớm mai mà thôi.

Nghiêng người chứa ý xa, giậm chân có ý lạ, loại tư thái ưu mỹ cong khuỷu chân, khoan tay áo, nâng tóc mai này, đối với Chu Tiểu Yêu đã trở thành tuyệt chiêu giết người.

Một chiêu giết chết Kinh Đào Thư Sinh.

Giết Ngô Kinh Đào là vì muốn cứu Đường Bảo Ngưu.

Nàng đã không có lựa chọn nào khác.

Ai bảo Ngô Kỳ Vinh lướt đến đây, tiếp cận hẳn. Hơn nữa bất kể đối phương muốn đối phó với Đường Bảo Ngưu hay nàng, nàng đều phải giết chết đối phương.

Chương 34: Chó săn, chó dữ, chó đáng thương, đóng cửa đánh chó

Ngô Kỳ Vinh tham gia chiến dịch lần này, chủ yếu là được Lôi Thuần nhờ cậy.

Hắn dự định lập một công lao rồi đi.

Muốn lập công, đương nhiên phải là công lớn, công nhỏ hắn còn không để vào mắt.

Cho nên hắn dự định giết chết người đang cứu Đường Bảo Ngưu, hoặc là giết chết Đường Bảo Ngưu cũng được.

Vì vậy hắn đánh ra một chưởng.

Sau đó hắn mới phát hiện đó là một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái cực kỳ uyển chuyển, ưu oán, động lòng người.

Cô gái kia cũng phát giác công kích của hắn, hơn nữa còn lập tức đánh trả. Nàng đánh trả rất đẹp, cũng vô cùng ác độc.

Đẹp ở dáng người và phong thái.

Đó quả là điệu múa khiến thư sinh sẵn sàng dâng tặng cả tòa Trường An, giống như múa ra thật nhiều Giang Nam.

Giang Nam nhiều hoa, nhiều nước, nhiều liễu, nhiều bờ, nhiều quyến rũ.

Nàng nghiêng người phất tay áo như lướt trên mây, có lúc giống như giao long xoay người giật mình nhìn lại, có lúc giống như tiên tử có cánh thuận gió bay về, có lúc lại giống như một đóa hoa tuyết trong gió, cô độc và lênh đênh xoay tròn.

Thái Chân trước cầm một nhành mai, dưới hoa mềm mại múa mê say.

Thướt tha bước dưới trăng, tay áo theo gió nhẹ. Bay như hoa lan, lượn như rồng dạo. Đó đều là cực đẹp.

Nhưng trong tuyệt mỹ lại là cực độc.

Ngón tay, đầu ngón tay, móng tay của của vũ công, thậm chí là chân, mũi giày, dao trên đầu giày, trong điệu múa duyên dáng động lòng người, phát

ra công kích chết người nhất.

Ngô Kỳ Vinh cảm thấy rất đẹp.

Bản thân hắn là một thư sinh rất thích xem nữ nhân nhảy múa.

Lôi Thuần cũng vì nhìn thấu điểm này của hắn, cho nên khi khen thưởng thường tặng cho hắn mấy nữ vũ công đặc biệt xuất sắc, khiến hắn toại nguyện.

Huống hồ khả năng múa của Chu Tiểu Yêu là thiên phú, con người của nàng cũng không phải là loại tô son điểm phấn trải qua dạy dỗ mà thành.

Nàng tự thành một trường phái riêng.

Giơ tay, nhắc chân, lúc tiến lúc lùi, đảo mắt ngoái nhìn, hoàn toàn hoàn hảo, tự thành một phái.

Cho nên Kinh Đào Thư Sinh nhìn thấy liền hoa mắt, khen ngợi, mê mẩn.

Hắn nhất thời gần như quên đánh trả, cũng gần như quên né tránh.

Vì vậy, khi Ngô Kinh Đào phát giác bản thân đang ở trong tình thế nguy hiểm, công kích của Chu Tiểu Yêu đã cách hắn rất gần, rất gần rất gần, rất gần rất gần rất gần.

Ngô Kinh Đào biết không ổn.

Con người của hắn tuy luôn tự do cô độc, nhưng tuyệt đối trung thành với bản thân.

Cái gì cũng có thể hi sinh, chỉ có bản thân là không thể hi sinh.

Lúc này hắn cũng giống như Chu Tiểu Yêu, ngoại trừ giết chết kẻ địch thì không còn lựa chọn nào khác.

Trong lúc nguy cấp, đôi tay của hắn chợt tỏa ra bảy thứ màu sắc bất đồng hoà vào nhau, sau đó phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Màu sắc hòa vào nhau rất chói mắt, rất sáng ngời mỹ lệ.

Đó là một kích dung hợp “Hoạt Sắc Sinh Hương chương” và “Dục Tiên Dục Tử thần công” của hắn.

Hắn vốn là một nam nhân yêu thích nữ nhân.

Hắn luôn luôn rất yêu quý, cũng rất trân trọng nữ nhân.

Nhưng hiện giờ hắn phải bảo vệ mình, đã không còn đường lui.

Hai tay hắn đồng loạt đánh ra.

Hai tiếng “bụp bụp” vang lên, giống như một đóa hoa từ trên đầu cành gãy xuống, lại giống như ngón tay nhẹ nhàng búng vào trên gò má.

Chu Tiểu Yêu đau đớn bay ra ngoài.

Nơi nàng lướt qua, máu tươi như hoa ào ào rơi xuống, giống như một bộ áo múa không nơi nương tựa.

Đến khi Đường Bảo Ngưu đột nhiên thả Đa Chỉ Đầu Đà ra, đón lấy nàng, y phục màu hồng nhạt của nàng đã hoàn toàn nhuộm từng vệt máu, nhìn thấy mà kinh hãi, giống như những đóa hoa máu nở ra trên người nàng.

Đường Bảo Ngưu vừa đón lấy nàng, liền phát hiện mấy chuyện.

Một, sống lưng của nàng đã gãy.

Hai, ngũ tạng lục phủ của nàng đã dời vị trí.

Ba, nàng chỉ còn thoi thóp một hơi.

Phản ứng đầu tiên (cũng là cảm giác đầu tiên) của Đường Bảo Ngưu là muốn khóc.

Nhưng hắn há miệng ra, lại khóc không nên lời.

Một tiếng cũng không khóc nổi.

Lúc này, mặt nạ màu đỏ của nàng rơi xuống một nửa, lộ ra nửa bên mặt màu đỏ.

Đôi môi tái nhợt của nàng dính máu. Cặp mắt như sao khép hờ, dường như còn mang theo một chút ai oán bất đắc dĩ (chế giễu nhiều hơn là bi thương), vẫn là dung nhan tuyệt mỹ mang theo vẻ lười biếng.

Ngô Kỳ Vinh một chiêu đắc thủ, bản thân cũng ngây ra.

Hắn nhìn đôi tay mình, màu sắc dần dần rút đi.

Vẻ mặt của hắn rất kỳ lạ, cũng không biết là đang đắc ý, hay là có phần hối tiếc, thậm chí là vô cùng hối hận?

Song chương của hắn vừa đánh trúng Chu Tiểu Yêu, chợt nghe có người hét lớn:

- Chó săn!

Người mắng chửi là Hoa Khô Phát.

Y xoay tròn Song Diệp, bay chém tới.

Nhưng Ôn Mộng Thành còn mắng lớn hơn, ác liệt hơn, giận dữ hơn.

- Con chó dữ người! Ta chỉ hận vừa rồi lúc đóng cửa không lập tức giết chết tên cầm thú người, lại để người tiếp tục hại người!

Hai người Ôn, Hoa đã hận Ngô Kỳ Vinh thấu xương, vừa quát mắng vừa phát ra công kích cực kỳ mãnh liệt về phía Kinh Đào Thư Sinh. Lúc này Ôn Nhu cũng cầm đao chém tới, nàng vừa bị đánh lui, lúc thu đao lấy hơi lại thấy Chu Tiểu Yêu bị thư sinh xấu xí này đả thương, vì vậy càng thêm tức giận, đao đao tấn công, chiêu chiêu không dung tình.

Hai người Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát đương nhiên là thật sự căm phẫn, nhưng trên thực tế, “Nhất Diệp Kinh Thu” và “Bách Nhẫn Bất Như Nhất Nộ thần công” của bọn họ lại là càng giận dữ thì công lực càng có thể phát huy đến tận cùng. “Nhất Diệp Kinh Thu” là dùng kinh lực mãnh liệt khiến cho vật mềm đạt đến cảnh giới không gì không phá được, còn “Bách Nhẫn Bất Như Nhất Nộ thần công” lại dùng tư thế, khí thế trước tiên chấn nhiếp kẻ địch, sau đó giành thắng lợi. Bọn họ vừa mắng vừa đánh để nâng cao thanh thế, chính là vì lý do này.

Nhưng lần này Kinh Đào Thư Sinh lại không yên lòng, thậm chí còn quên lau mặt như bình thường.

Hắn chỉ nhìn đôi tay như tuyết ngọc của mình. Đôi tay này được bảo dưỡng rất tốt, rất sạch sẽ, chỉnh tề, trắng nõn, thậm chí nếu không phải móng tay quá vuông vắn, lại giống như tay của nữ nhân nhiều hơn là nam nhân. Hắn nhìn giống như đó là một bàn tay tội lỗi, còn một bên khác khác là tay máu. Biểu tình trên mặt hắn rất kỳ lạ, thậm chí còn đang lẩm bẩm.

Hắn giống như thất vọng, cũng giống như vui sướng, nhưng rõ ràng nhất là có phần như mê như say.

- Hay cho một điệu múa...

Người công kích hắn thấp thoáng nghe hắn thấp giọng như nỉ non:

- Hay cho một cái cô gái...

Ngô Kỳ Vinh tuy không tập trung, nhưng vẫn có thể lần lượt né tránh công kích của ba người một Hoa hai Ôn.

Mặc dù cũng có phần nguy hiểm, nhưng dường như hãn cũng không để ý nhiều lắm.

Hãn là một nam nhân yêu thích nữ nhân, nhưng vừa rồi hãn lại ra tay giết chết một cô gái xinh đẹp múa rất dịu dàng.

Tâm tình của hãn cũng không dễ chịu.

Nhưng điều này lại khiến hai đại thủ lĩnh thâm kinh hãi.

Thậm chí, vừa rồi năm người vây công Ngô Kỳ Vinh trong Hồi Xuân đường, tấn công lâu mà không có hiệu quả, tiếp tục giằng co, thư sinh này chợt nghe tiếng tiêu, lập tức có thể lui ra khỏi Hồi Xuân đường, điều này dường như đã xác nhận một điểm.

Chỉ với năm người bọn họ, còn không thể khống chế được tên một sách nhìn có vẻ si si ngốc ngốc này.

Đây đương nhiên không phải là chuyện tốt.

Càng gay go là bọn họ phát hiện, Đa Chỉ Đầu Đà đã tranh thủ được một hơi, lập tức vòng qua muốn đánh lén phía sau Đường Bảo Ngưu.

Nhưng Đường Bảo Ngưu lại đang bị thương rất lớn.

Hãn ôm lấy Chu Tiểu Yêu, đầu gối quỳ xuống giống như bị gãy.

Hãn há hốc mồm, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Hãn nhìn trời.

Trời nếu có tình trời cũng già.

Dưới tình thế cấp bách, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát cũng không ham chiến với Ngô Kinh Đào nữa. Bọn họ lập tức kéo Ôn Nhu đi, đổi sang lướt về phía Đường Bảo Ngưu, đồng thời kêu lớn:

- Không nên lơ là! Sau lưng có địch!

- Đường cự hiệp, ngẩng cao sống lưng của người, mau cứu Chu cô nương đi, không nên làm chó đáng thương!

Bọn họ kêu lớn, người còn chưa tới, lá bay và kinh khí đã phân biệt đánh vào Đa Chỉ Đầu Đà.

Chương 35: Đa tình luôn bị vô tình thương tổn

Đường Bảo Ngưu bên này còn chưa xem là thê thảm, thê thảm hơn là trận chiến bên phía Phương Hận Thiếu.

Vừa rồi Long Bát bị Đường Bảo Ngưu hù dọa buông tay bỏ chạy, để lại Phương Hận Thiếu đang chờ chém ở nguyên chỗ cũ.

Phương Hận Thiếu khổ sở vì huyết đạo bị khống chế, trên người lại có nhiều thứ trói buộc, không thể nhúc nhích được.

Lại nói Kinh Đào Thư Sinh từ Hồi Xuân đường lui ra bên ngoài, trong số những người đuổi theo, ngoại trừ Ôn Nhu, Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát thì còn có hai người khác.

Hai người này tuổi tác tuy lớn, nhưng tính khí cũng lớn, lá gan càng lớn, đó là Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát.

Phùng Bất Bát và Trần Bất Đình vốn theo sát Kinh Đào Thư Sinh không rời, sau đó chuyển sang dọa lui Long Bát, muốn giải huyết đạo bị khống chế và dây thừng trói trên người Phương Hận Thiếu. Cùng lúc đó, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành cũng chạy tới, trước tiên tấn công Ngô Kinh Đào, sau đó chuyển sang tập kích Đa Chỉ Đầu Đà để giải nguy cho Đường Bảo Ngưu.

Trong nháy mắt này, cục diện đã trở thành đại đối quyết.

Nhưng đám người Long Bát, Đa Chỉ đúng là quá nhiều cao thủ, chỉ riêng “Khai Hợp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế, cùng với đám người chương môn kiếm phái Dư Tái Lai, Ngôn Ai Hư, Trương Sơ Phóng, Thái Sao, Diệp Bác Thức, Mã Cao Ngôn tử thủ, giống như tường đồng vách sắt. Giang Nam Phích Lịch đường, Toái Vân Uyên Hủy Nặc thành, thậm chí người của Hảo Hán trang do Đông Kinh Thu dẫn dắt hợp sức tấn công vẫn bất phân thắng bại, khó phân cao thấp.

Lúc này, có một người toàn thân mặc áo trắng, mặt che khăn trắng, thân pháp tự nhiên, kiếm pháp ác liệt, tay áo tung bay, trong nháy mắt đã sát thương mười bảy mươi tám quan binh, sắp giết đến chỗ Long Bát, Đa Chỉ

Đầu Đà, Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu. Nhưng y đánh đầu thắng đó, thế như chẻ tre, cuối cùng đã chọc giận sáu người khác.

Sáu người này lập tức ra tay với y.

Sáu đại cao thủ.

Sáu đại tuyệt đỉnh cao thủ sử dụng kiếm.

Bọn họ là “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn, “Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu, “Kiếm Quái” Hà Nan Quá, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm, “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu.

Sáu người cuối cùng đã ra tay.

Thất Tuyệt Thần Kiếm này đã không phải là Thất Tuyệt Thần Kiếm năm đó theo man binh Nùng Trí Cao chiến đấu với Địch Thanh. Bảy tên kiếm khách kia đã được Thái Kinh chiêu mộ, tuổi tác đã cao, lâu không ra giang hồ, nhiều người đã đổi xưng bọn họ thành “Thất Kiếm Thần”, còn bọn họ đã truyền một thân kiếm pháp tuyệt học cho các đồ đệ. Trải qua mấy chục năm chuyên tâm bồi dưỡng, Thất Tuyệt Thần Kiếm mới, thành tựu về kiếm pháp có lẽ còn cao hơn mạnh hơn so với Thất Tuyệt Thần Kiếm đời trước từng chiến đấu với Gia Cát Tiểu Hoa và Nguyên Thập Tam Hạng.

Bọn họ vẫn không ra tay, dường như là vì chưa đợi được người có thể ép bọn họ phải ra tay.

Hiện giờ bọn họ đã chờ được.

Bọn họ cuối cùng đồng loạt ra tay, tấn công kiếm thủ áo trắng kia.

Kiếm khách áo trắng kia dùng một địch sáu, một kiếm chiến sáu thanh kiếm thần, tiên, yêu, ma, quỷ, quái, không hề sợ hãi, càng đánh càng hăng.

Nhất thời đánh đến kiếm khí tung hoành, quên đi sinh tử.

Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát đang muốn nhân cơ hội này giết chết Long Bát, cứu Phương Hận Thiếu, nhưng bọn họ bỗng có một cảm giác không lành.

Hai người Phùng Bất Bát, Trần Bất Đình mặc dù thường cãi nhau âm ỉ, nhưng thực ra vợ chồng tình thâm, tâm ý tương thông. Có câu “đánh cũng

là yêu, mắng là quan tâm”, vợ chồng bọn họ tình cảm sâu nặng, đánh đánh mắng mắng lại trở thành niềm vui trong sinh hoạt hàng ngày.

Nhưng trong chớp nhoáng này, bọn họ cùng hiện lên một cảm giác.

Một, có địch tấn công.

Hai, bọn họ nhìn nhau một cái thật sâu.

Ba, sau đó mới đồng loạt xoay người đối phó với kẻ địch.

“Có địch tấn công” là một loại cảnh giác, xoay người đối phó với kẻ địch là phản ứng.

Cảm giác thật sự là hai bên sâu sắc nhìn nhau một cái, dường như lần này nhìn nhau, phải nhớ kỹ đối phương đến kiếp sau, giống như cái nhìn đó là cuối cùng của kiếp này.

Kẻ địch đã đến.

Kẻ địch chỉ có một người.

Kẻ địch duy nhất này không hề cao lớn.

Hắn phi thân đến, một chùm tóc dài còn rũ xuống trên trán, đầu tóc cong cong lay động trên chóp mũi.

Ánh mắt của hắn đen nhánh lấp lánh, còn mang theo một điểm ngây thơ, một chút đáng thương.

Hắn gật đầu với Phùng Bất Bát, Trần Bất Đình một cái, xem như là chào hỏi, sau đó mới ra tay.

Lúc hắn gật đầu với hai người, còn cách nhau hơn mười hai thước, nhưng lúc hắn ra tay, đột nhiên, bỗng nhiên, đột ngột, thành linh, thoáng chốc, bất ngờ, bất chợt, phút chốc... tóm lại là nhanh đến mức khiến người ta không thể tưởng tượng, hắn đã đứng giữa hai người Phùng, Trần, sau đó xuất kiếm.

Kiểm công phá bóng trảo của Trần Bất Đình.

Kiểm đâm vào bóng trượng của Phùng Bất Bát.

Nhưng trên tay hắn không có kiếm.

Kiểm của hắn ở đâu?

Chân.

Hắn là La Thụy Giác.

Đối với hắn, chân của hắn chính là kiếm, hơn nữa còn là hai thanh kiếm.

Đối với kẻ địch của hắn, đôi chân của hắn không chỉ là kiếm, đồng thời cũng là tử vong.

Khi trào thức rợp trời kín đất của Trần Bất Đình còn chưa thật sự thi triển toàn diện toàn lực, trượng pháp dời non lấp biển của Phùng Bất Bát vừa kết thúc còn chưa sinh ra lực mới, hắn không bỏ lỡ một giây phút nào, chân phải đá lên, bàn chân như lưỡi kiếm cắt vào cổ họng Trần Bất Đình, đồng thời chân trái cũng đá ra, mũi chân như mũi kiếm đâm vào lồng ngực Phùng Bất Bát.

Hai người kêu lên một tiếng. La Thụy Giác “thu kiếm”, hai chân rút về, máu văng tung tóe, chung quanh gần như trở thành một chùm sương máu.

Hắn đã xong việc, hoàn thành một công việc ưu mỹ.

Công việc giết người.

Hắn rất hài lòng với chuyện mình làm.

Hắn làm rất chuyên nghiệp, hơn nữa quả thật là “chuyên gia”.

Nếu như hắn không phải là một “chuyên gia” tuyệt đối và hạng nhất, biệt hiệu của hắn cũng sẽ không chỉ có một chữ “Kiếm”.

Bởi vì kiếm chính là hắn, hắn chính là kiếm.

Hắn đã đại biểu cho kiếm, kiếm chính là tất cả của hắn.

Trần Bất Đình đã trải qua mấy trăm trận chiến, Phùng Bất Bát còn hiểu chiến hơn so với chồng của bà, hai người bọn họ một khi liên thủ, càng là vợ chồng đồng lòng, võ công hợp lại tuyệt đối gấp ba lần một người trong đó.

Đương nhiên, hai người bọn họ cũng không phải là vô địch, nhưng muốn tìm được người thắng được đôi trào thép tinh và trượng đầu hổ này, có lẽ là rất hiếm.

Nhưng La Thụy Giác chỉ dùng một chiêu hai thức, không chỉ thắng bọn họ, mà còn giết chết bọn họ.

Sạch gọn lưu loát, giống như hăn sinh ra là để giết bọn họ, còn hai người bọn họ sinh ra là để cho hăn giết.

Như thế như vậy.

Như thế mà thôi.

Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát đã chết.

Mọi người đều xôn xao.

“Bất Đình Bất Bát” đã chết, Chu Tiểu Yêu cũng bị thương nặng, dấu chí của quần hùng đã bị giảm sút rất nhiều.

“Kiếm” giết chết hai người, chân của hăn “lập tức” lại “biến” thành một đôi chân giống như người bình thường, chậm rãi lui về trong kiếm trận của sáu người khác.

Hăn có vẻ rất ung dung, hơn nữa còn có phần thờ ơ.

Tóc của hăn vẫn rũ xuống trên gò má như ngọc, nhìn rất khả ái, nhiều nhất chỉ có một chút thần bí, không hề giống như một sát thủ đáng sợ vừa ra tay giết người.

Huống hồ người mà hăn giết còn là cao thủ.

Hăn giống như một kẻ bàng quan, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng có hai chuyện chỉ trong lòng hăn biết.

Thứ nhất, hăn đau dạ dày.

Dạ dày giống như có một con mèo rừng đang thị uy, điên cuồng cào xé, khiến cho hăn đau đớn không chịu nổi.

Thứ hai, hăn đau tim.

Tim của hăn đang co quắp, giống như đang bị người ta dùng sức vặn xoay, đè ép, khiến cho hăn đau đến mức không muốn sống.

Mỗi lần hăn giết người đều sẽ như vậy, không phải đau đớn giống như cánh tay rời khỏi người, cũng là hô hấp bế tắc thở khò khè, tóm lại nhất định sẽ cảm thấy thân thể bị hành hạ.

Cho nên mỗi lần hăn giết người đều giống như đang hành hạ mình, giống như bị người khác nguyên rủa.

Nhưng hắn lại không thể không giết người, cho nên hắn đành phải chịu đựng sự đau đớn này.

Hơn nữa, hắn không thể để cho người khác biết.

Khuyết điểm của một sát thủ tuyệt đối không thể để cho người khác biết.

Người chiến đấu để cho đối phương biết khuyết điểm, cũng giống như đưa điểm yếu của mình ra cho kẻ địch.

Tương tự, một sát thủ giỏi nếu để người biết được nhược điểm của hắn, vậy người sẽ phần chấn tinh thần. Đó rất có thể là giả, thậm chí có thể đó mới là điểm mạnh thật sự của hắn.

Đường Bảo Ngưu luôn không chịu thua kém.

Hắn cho rằng mình là một kẻ đội trời đạp đất, hắn luôn muốn làm những chuyện long trời lở đất.

Nhưng hiện giờ toàn thân hắn đều là nhược điểm, hắn hoàn toàn trở nên yếu đuối, mỏng manh.

Bởi vì tim của hắn đã vỡ.

Hắn không rơi lệ.

Hắn ôm lấy Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu càng mệt, càng mỏi, càng lười nhác hơn so với ngày thường.

Nhìn dáng vẻ của nàng, giống như đã trải qua rất nhiều sương gió, nàng muốn từ bỏ, muốn nghỉ ngơi, muốn buông tay, không để ý nhiều như vậy nữa.

- Tiểu Yêu...

Đường Bảo Ngưu thấp giọng kêu:

- Tiểu Yêu.

Nói đến cũng kỳ quái, lúc này sắc mặt của Chu Tiểu Yêu lại không hề tái nhợt, gò má ngọc rất đỏ, rất hồng, còn rất xinh đẹp.

Ánh mắt của nàng cũng không tàn nhẫn, không ác độc nữa.

Nàng vẫn đẹp như thế, nhất là sau khi bị thương, được Đường Bảo Ngưu ôm lấy, lại tỏ ra càng nhu nhược, eo càng nhỏ nhắn.

- Tiểu Yêu.

Đường Bảo Ngưu nghen ngào:

- Tiểu Yêu...

Chu Tiểu Yêu khép hờ cặp mắt sáng, đôi môi đỏ mấp máy giống như muốn nói chuyện. Đường Bảo Ngưu vội vén chiếc khăn đỏ đã rơi xuống một nửa trên mặt nàng, câu đầu tiên nghe được Chu Tiểu Yêu nói giống như mang theo men say: - Thật mệt...

Sau đó cặp mắt xinh đẹp nhìn chăm chú vào khuôn mặt Đường Bảo Ngưu, giống như muốn dùng sóng mắt để vuốt ve khuôn mặt thô ráp của hã, một lúc sau mới nói:

- Lần đầu tiên người nhìn thấy ta, nón cỏ của ta đã bị chém đứt, còn nhớ không?

- Nhớ được, nhớ được.

Đường Bảo Ngưu rất khó khăn mới từ trong nước nở thốt nên lời:

- Ta còn trêu chọc cô, ta khi đó... còn... còn không biết... không biết cô... cô là một nữ...

Chu Tiểu Yêu mệt mỏi vô lực cười một tiếng, cổ muốn nghiêng sang bên cạnh.

Trái tim Đường Bảo Ngưu gần như cũng muốn gãy ngang. Chợt nghe Chu Tiểu Yêu lại nói một cách xa xăm:

- Khi đó, người còn nói...

Đường Bảo Ngưu cố sức dùng một loại thanh âm ngay cả chính hã cũng chưa từng nghe qua, nhưng cũng là tất cả sự chân thành của hã, nói ra ba chữ. Hã liên tục lặp lại ba chữ này ba lần:

- Ta yêu cô.

- Ta... yêu... cô.

- Ta... yêu... cô...

Đúng vậy, năm đó trên lầu Tam Hợp, hã và Chu Tiểu Yêu gặp nhau. Vì muốn chọc giận nàng, muốn chọc tức nàng, hã đã công khai nói với nàng

ba chữ “ta yêu người”; nhưng lúc đó hắn không biết nàng chính là Chu Tiểu Yêu, cũng không biết nàng là nữ nhân.

- Người, ngốc lắm.

Chu Tiểu Yêu cười mệt mỏi, yếu ớt, giống như nhìn một đứa trẻ nói chuyện với một đứa trẻ khác mà nó yêu mến:

- Đa tình luôn bị vô tình thương tổn. Ta phải đi rồi, Nhan lão đang đợi ta. Người một mình ở lại trên đời này. Phải nhớ kỹ, đa tình luôn khổ vì vô tình...

Bất chợt, nàng không nói gì thêm.

Cặp mắt trong vắt của nàng hơi ánh đỏ.

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, một lúc sau mới phản ứng lại, nhìn theo ánh mắt của nàng.

Chương 36: Cáo đỏ

Đó là một con cáo.

Cáo đỏ.

Chẳng biết từ lúc nào, nó đã như kỳ tích lên vào trong chiến trường giết chóc này, đi vào trong trận địa máu thịt của loài người, hơi nghiêng đầu, chớp mũi đen phập phồng, đôi mắt đỏ giống như hai ngọn lửa lập lòe, ánh mắt giống như người có tình cảm, đau thương, hơn nữa còn phát ra tiếng kêu khóc trầm thấp.

Nó đang nhìn nàng.

Nó đang kêu gọi nàng sao?

Con cáo này, chính là con cáo trước kia nàng phóng sinh khi gặp mai phục tại Tiểu Tác Vi phường.

Nó làm sao tới?

Nó tới làm gì?

Nhớ đến lâu Tam Hợp, Vạn Bảo các, Tiểu Tác Vi phường đủ loại chiến đấu, Sầu Thạch trai, Hẻm Ngõa Tử, bờ sông Biện, cầu Tuyết Dạ sống chết cùng nhau, rõ ràng trước mắt, Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy xé nát ruột gan, hăn muốn gào khóc thật lớn.

Nhưng hăn khóc không nên lời, không khóc ra.

Khi quay đầu lại, Chu Tiểu Yêu đã đột ngột chết đi.

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy qua gò má ngọc màu hồng phấn của nàng, ngay cả nước mắt cũng mang theo vẻ kiêu ngạo như vậy, một mối như vậy.

Câu nói cuối cùng của nàng, thấp thoáng là:

- Đợi kiếp sau hãy nhảy điệu múa này...

Ngữ ý như tuyết, không ngừng rơi xuống trong lòng Đường Bảo Ngưu.

Dù sao, nàng là vì hăn mà chết.

Hiện giờ, nàng thật sự là vì hăn mà chết.

Nàng đã trả ân tình của hãn, nàng vì hãn dâng tặng tính mạng.

Nàng là một cô gái có ơn phải trả.

Nhưng còn hãn thì sao?

Lúc hãn ngược mắt nhìn lên, con cáo đỏ kia đã biến mất.

Cũng như lúc nó tới, hoàn toàn giống như chưa từng xuất hiện, không ai biết nó làm sao tới? Làm sao đi? Khi nào xuất hiện? Vì sao biến mất?

Người đã chết, cáo đã đi.

Chỉ còn lại Đường Bảo Ngưu và nỗi thương tâm muốn chết.

Hãn vẫn không rơi lệ, hãn khóc không ra.

Hãn luôn luôn giàu tình cảm, nhưng lúc này ngay cả một giọt nước mắt cũng không có, một tiếng cũng không khóc nổi.

Mặc dù hãn khóc không ra, không có nước mắt, nhưng hãn vẫn có sinh mệnh, hơn nữa còn là trọng phạm, tử tù đang chờ chém đầu.

Không ít cao thủ vẫn xông lên phía trước, muốn cứu hãn.

Càng có nhiều cao thủ lao đến đây, muốn giết chết hãn.

Phương Hận Thiếu ở cách đó không xa, tình hình cũng (nguy hiểm) như vậy.

Ngay lúc này, chợt nghe tiếng ngựa phi như tiếng sấm, có người lớn giọng hô:

- Tướng gia có lệnh, tất cả dừng tay!

Mọi người quả thật dừng tay.

Lẽ ra, cho dù tướng gia có lệnh, người dừng tay cũng chỉ là quan binh nghe theo mệnh lệnh của hãn, còn anh hùng hảo hán tới cướp tù không cần nề mặt hãn làm gì.

Nhưng bọn họ dừng tay đình chiến là vì người kêu gọi.

Lão tam trong Tứ Đại Danh Bô, “Truy Mệnh” Thôi Lược Thương.

Chương 37: Ánh sáng đen

Có lẽ Truy Mệnh và Lãnh Huyết sư huynh đã chạy đến pháp trường và Phá Bản môn rồi?

Không biết thương vong của các huynh đệ có nặng không?

Không biết có thể kịp thời ngăn chặn cuộc hành hình Đại Phương và Đường cự hiệp hay không?

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn đứng đối diện với Thái Kinh.

Thái Kinh hiện giờ đang rất lo lắng.

Hắn ít khi thật sự quan tâm đến người nào, bởi vì hắn đã dồn hết tâm trí vào việc tranh đấu quyền lợi, cũng bất chấp thủ đoạn, vì vậy gần như không nhận lực thân. Ngay cả người nhà, thân bằng, chỉ cần có hại bất lợi đối với hắn, hắn cũng diệt trừ toàn bộ, chẳng hề dung tình.

Chỉ như vậy, địa vị của hắn mới có thể mấy chục năm sừng sững không ngã, không một ai đủ sức lay chuyển hắn.

Hắn thậm chí cho rằng đây mới là sở trường của mình.

Nhưng hiện giờ hắn lại rất lo lắng cho tinh thần và sức khỏe của một người.

Hơn nữa người mà hắn lo lắng bản khoản lại là Vương Tiểu Thạch.

Đây là chuyện không có biện pháp.

Từ khi Vương Tiểu Thạch xông vào biệt thự Biệt Dã, dùng một cung ba tên nhắm vào hắn, vận mạng của hắn đã gắn liền với thể chất của Vương Tiểu Thạch. Tay của Vương Tiểu Thạch run một chút thì tim của hắn cũng đập mạnh một chút, mắt của Vương Tiểu Thạch chớp một lần thì hô hấp của hắn cũng tắc nghẽn một lần, không có cách nào.

Vận mạng của bọn họ đã gắn liền với nhau ở nơi này.

Phương thức mà Thái Kinh dùng để ứng phó với khẩn trương là cười.

Con người vào lúc vui vẻ lúc mới có thể cười, cho nên chỉ cần người giữ nụ cười, người khác sẽ cho rằng người rất vui vẻ.

Tại sao phải vui vẻ?

Đương nhiên là vì thắng lợi.

Do đó, Thái Kinh cố gắng giữ nguyên nụ cười, mặc dù hiện tại hắn đang lo lắng và khẩn trương đến mức hoàn toàn cười không nổi.

Bởi vì hắn đã liếc thấy ngón tay của Vương Tiểu Thạch khẽ run lên, bắp thịt nơi cẳng tay cũng hơi nhúc nhích.

Đây không phải là nỏ dễ kéo.

Đây cũng không phải là tên dễ đặt.

Huống hồ, người đang bị nhắm vào càng không phải là người dễ đối phó.

Thái Kinh đương nhiên khó đối phó, hơn nữa còn rất thâm trầm đáng sợ.

Chỉ riêng người này, đến bây giờ Vương Tiểu Thạch vẫn không rõ rốt cuộc hắn có võ công hay không?

Nếu như có, võ công của hắn nhất định rất cao.

Chỉ có người võ công rất cao mới ẩn giấu thực lực của mình, còn những kẻ chỉ có vài công phu mèo ba chân thì lại sợ thiên hạ không biết.

Nếu như không có, vậy hắn nhất định là một người có thể nhìn thấu tâm tư của cao thủ võ lâm nhất.

Chỉ có người nhìn thấu tất cả tâm tính của người võ lâm, mới có thể làm cho bọn họ nghi thần nghi quỷ, giữ kín như bưng.

Huống hồ Vương Tiểu Thạch không chỉ đối mặt với Thái Kinh, mà còn có những cao thủ đã bao vây trùng trùng, chỉ riêng ba đại cao thủ Thiên Hạ Đệ Nhất, Thần Du Gia Gia, Nhất Gia đã rất khó đối phó.

Hơn nữa hiện giờ lại có tiếp viện đến, đó là đại tướng Đồng Quán.

Đại tướng quân này thực ra chẳng có chiến công, cũng không chiến tích, chỉ nhờ được hoàng đế tín nhiệm, đi lên như điều gặp gió, vì vậy chẳng hề đáng sợ.

Đặc điểm của Đồng Quán khi mang binh đánh giặc là chỉ dám bình nội loạn, không dám đấu giặc ngoài. Binh mã tại tiền tuyến chiến đấu kẻ sống người chết, thân ngã khắp nơi, còn hắn lại ở hậu phương đam mê tửu sắc, trắng trợn vợ vét. Hắn lãnh binh tác chiến không lần nào không bại, nhưng

hể thua trận là hấn lại tìm thuộc hạ đến gánh tội, khi báo lên triều đình lại lừa gạt là thắng trận.

Thế sự chẳng thiếu chuyện lạ. Đồng Quán “lãnh binh dẫn quân” như vậy, nhưng lại có thể liên tục thăng tiến, quyền cao chức trọng. Thực ra bản lĩnh của hấn chẳng có gì, chỉ biết thiết lập quan hệ với quyền tướng Thái Kinh, lại biết làm thế nào để khiến hoàng đế vui vẻ, nhờ vậy chiến công vô số, khen thưởng không dứt.

Người này tuy không phải là cao thủ, nhưng lại nắm giữ quyền hành. Người có quyền tự nhiên trong tay sẽ có rất nhiều cao thủ.

Bên cạnh Đồng Quán có năm người.

Loại người này hiểu rất rõ, phải đưa “binh già yếu ớt” đi đánh giặc, còn quân đội tinh nhuệ thì giữ lại bên người.

Năm người này ở trong triều có danh xưng là “Ngũ Đại Tướng”, bao gồm “Bính Tướng”, “Ngoan Tướng”, “Thiếu Tướng”, “Thiên Tướng”, “Mãnh Tướng” .

Ngũ Tướng này tuy mạnh mẽ, nhưng Vương Tiểu Thạch còn không để trong lòng. Chủ yếu là vì cái chữ “Tướng” kia là do một đám người tự mình tâng bốc, mọi người phong tước hiệu cho nhau mà thôi. Nếu để Vương Tiểu Thạch đặt tên cho bọn họ, hấn cho rằng chỉ có “Xuy Tướng” (khoác lác), “Phủng Tướng” (thối phồng) là thích hợp với bọn họ nhất.

Những kẻ này không đánh trận, chuyên nói khoác, thích nhận công, chỉ biết kéo bè kết đảng, dựa vào cái gì để xưng là “đại tướng”?

Hừ!

Vương Tiểu Thạch lại e ngại một người khác.

Người này đứng ở sau lưng Thái Kinh, trước mặt của hấn, nhưng hấn lại không nhìn thấy khuôn mặt và ngũ quan của đối phương, chỉ cảm thấy một đoàn “ánh sáng”, dường như là màu đen.

“Ánh sáng đen”.

Vương Tiểu Thạch lên vào biệt thự Biệt Dã uy hiếp Thái Kinh, hấn lo lắng nhất mấy chuyện, bao gồm có thể khống chế được Thái Kinh hay không, có

đối phó được với đám Thiên Hạ Đệ Thất hay không, nhưng chuyện đầu tiên trong hạng mục lo lắng của hắn chính là “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã.

Thời kỳ này đạo giáo thịnh hành, hoàng đế đại thần luôn tin vào một số truyền thuyết, chẳng hạn như tế trời bá thần sẽ có thể trường sinh bất lão, bạch nhật phi tiên. Chiêm Biệt Dã này vốn là cao thủ của phái Võ Đang gần năm trăm năm khó gặp, nhưng khi hắn thành danh lại tự thành một trường phái riêng, hơn nữa còn thông hiểu thuật luyện đan dưỡng sinh. Theo lời đồn, hắn chẳng những võ công cao cường, hơn nữa còn có pháp lực, có thể liên thông với quỷ thần, khiến hoàng đế phong hắn làm “quốc sư”. Thái Kinh cũng đặc biệt xây lại biệt uyển họ Thái ban đầu thành biệt thự Biệt Dã, nhằm để cung dưỡng lấy lòng hắn.

Tuy nhiên, có lẽ những năm trước hắn làm quá nhiều chuyện ngang ngược, dùng đạo thuật hiển uy gây ra không ít nghiệt, đã kinh động đến Lãn Tàn đại sư vốn ẩn cư nhiều năm, hành tung vô định. Lãn Tàn đại sư tự mình ra tay giáo huấn Chiêm Biệt Dã một trận. Đến sau này, Chiêm quốc sư đã bớt kiêu ngạo, cũng ít gây chuyện lộ liễu, đồ thần sinh linh. Nghe nói lần đó hắn bị thương không nhẹ, nguyên khí hao tổn nhiều, không dám quá vô pháp vô thiên nữa.

Những năm gần đây, Chiêm tiên sư gần như đã mai danh ẩn tích, thậm chí nhiều người nói rằng hắn đã cải tà quy chính, đến núi Nga Mi tĩnh tu rồi. Mấy năm gần đây, rất ít người nghe được chuyện xấu của hắn, cũng rất ít người nhìn thấy được hắn.

Nhưng dù nói thế nào, nơi này vẫn là biệt thự lấy tên của hắn.

Thái Kinh dám vào lúc này tới đây trấn giữ, chỉ huy đại quân tiêu diệt các lộ hảo hán hào kiệt trong võ lâm, nhất định là có lý do vững chắc của hắn. Vương Tiểu Thạch lo lắng, “lý do” này chính là Chiêm Biệt Dã vẫn còn ở đây, hơn nữa vẫn phục vụ cho Thái Kinh.

Hiện giờ, hắn liếc thấy sau người Thái Kinh có nhân vật giống như “một đoàn ánh sáng đen”, hắn cảm thấy lo lắng của mình rất có thể sẽ thành sự thật.

Cho nên hẳn nhìn chăm chăm vào Thái Kinh, lỡ như có chuyện gì khác thường, trước tiên sẽ chú ý đến đối phương.

Thái Kinh cũng nhìn ra, Vương Tiểu Thạch dường như hơi hoảng loạn, ít nhất cũng không trấn định như lúc ban đầu, cho nên hẳn càng cười một cách tự nhiên.

- Cho dù người cứu được bọn họ, người làm thế nào rút lui?

Vương Tiểu Thạch không lên tiếng.

- Không bằng trước tiên người hãy để tên xuống. Người cứ để bọn họ thả đi, còn người gia nhập vào dưới trướng của ta, ta sẽ trọng dụng người.

Dùng một mình người, đừng nói là đối hai người, cho dù là hảo hán toàn kinh cũng đáng giá.

Vương Tiểu Thạch không trả lời.

- Người đừng sợ, mặc dù hôm nay người dùng tên chĩa vào ta, nhưng ta cũng không phải là một người nhớ thù lâu. Ta biết cách dùng người, lấy đức báo oán, hơn nữa còn biết anh hùng, trọng anh hùng, ta sẽ không trả thù đối với hành vi và việc làm của người hôm nay.

Vương Tiểu Thạch cười.

- Người không tin sao? Bên cạnh, sau lưng ta, toàn bộ người ở đây đều có thể làm chứng cho ta.

Nhất thời, người trong phòng đều mồm năm miệng mười làm chứng cho Thái Kinh, có người chỉ trời thề, tướng gia làm người quả thật quang minh lỗi lạc; có người nói vô cùng xác thực, liệt kê đức hạnh của Thái Kinh không bỏ sót, kể đủ loại sự tích tình nghĩa như trời. Vương Tiểu Thạch nghe được chỉ cười. Lúc này, những vũ công khác đều đã tránh đi, đám Thái Tuyền cũng lui vào trong phòng.

- Người còn trẻ bốc đồng, không phân biệt trung gian, không tin vào sự thật, uống cho một tài năng, không chịu cải tà quy chính, quả thật khiến lão phu thương tiếc.

Thái Kinh thở dài nói.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Người muốn ta tin tưởng người? Người dựa vào cái gì để ta tin tưởng người? Dựa vào người ở đây sao? Người ở đây hôm nay nói đỡ cho người khi người đang đắc thế, ngày khác nếu như người thất thế thì sao? Liệu còn lên tiếng giúp người không?

Hắn nói mấy câu nói đó, người trong phòng đều im bật, một lúc sau lại a dua nịnh hót, mắng chửi không ngừng.

Thái Kinh vung tay lên, mọi người mới thật sự im lặng.

- Hôm nay ở đây, những người này đương nhiên sẽ nói giúp người. Nếu như người thật sự muốn hỏi, cứ ra bên ngoài mà hỏi, xem thử dân chúng có ai tin tưởng người? Ai bảo vệ người? Ai sẽ nói lời tốt giúp người?

Vương Tiểu Thạch lại cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh như trân châu:

- Hiện giờ người kết bè kết đảng, trái khắp triều đình, uy thế trong tay, thủ đoạn hơn người, hoàn toàn thôn tóm binh quyền, hoàng tộc, quốc phỉ, thương khách, muối ăn, thuế má, chăn nuôi các loại, giao cho thân tín độc quyền. Người đang nắm quyền trong tay, bọn họ đương nhiên sẽ nói giúp người. Sẽ có một ngày người thất quyền thất thế, những người này nhất định sẽ dùng phương pháp mà người đối phó với người khác để đối phó với người.

- Ta đối phó với người khác?

Thái Kinh mỉm cười nói:

- Ta hỏi lòng không thẹn, làm việc không hối.

- Không thẹn là do người không có liêm sỉ, không hối là do người không biết hối lỗi. Không thẹn không hối có gì giỏi? Nhưng kẻ vô sỉ lừa gạt đều nói mình không hối không thẹn.

Vương Tiểu Thạch mắng chửi:

- Người không đối phó với người khác? Hừ! Phương Chấn luôn có khí phách, không chịu phục vụ cho người, còn chỉ trích sai lầm của người trước mặt hoàng thượng, tố cáo người kiêu ngạo cần quấy, điên đảo kỷ cương.

Người liền cách chức y lưu đầy đến Lĩnh Nam, lại phái người ám sát y ở đó. Đây gọi là... lấy đức báo oán sao?

Thái Kinh hừ lạnh một tiếng:

- Ta vốn muốn trọng dụng Phương Chấn, đó là do hắn quá không biết điều.
- Được, ta xem như y và người là ân oán cá nhân. Nhưng Lưu Quỳnh thì sao? Y chẳng qua chỉ không muốn cùng người thông đồng làm bậy, người lại hãm hại y, mượn vụ án Tô Châu đục trộm tiền, vu tội cho Lưu Quỳnh và thân thích của y là Chương Nghiêm, phái phủ doãn Khai Phong Lý Hiếu Thọ tra hỏi, bức y liên lụy đến hơn ngàn người, trong đó người bị dùng hình đến chết còn gấp ba lần con số này. Người còn hiềm xử lý quá nhẹ, đặc phái ngự sử Tiêu Phục, Thẩm Cơ đi thay Lý Hiếu Thọ.

Vương Tiểu Thạch phần nộ nói:

- Hai vị ngự sử Tiêu, Thẩm lại rất có lương tri, từng cảm thán nói “ngay trước mắt thiên tử, sao có thể gán ghép cho quyền quý, dùng giết người để cầu giàu sang”. Ngày đó bọn họ đã phóng thích hơn bảy trăm người bị oan.

Thái Kinh hừ một tiếng nói:

- Như vậy không tốt sao? Ta đối người chính là muốn phóng thích những kẻ bị oan.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người nói thật dễ nghe. Sau vụ thả người này, ngự sử Tiêu Phục lại bị người điều đi cai quản Xử Châu, ngự sử Thẩm Cơ thì bị cách chức điều đến Tín Châu, đều có đi mà không có về. Chương Nghiêm thì bị lưu đầy đến hải đảo, hải cốt không còn. Còn có Chương Tái?

- Chương Tái?

Thái Kinh nhất thời lại không nhớ nổi là ai:

- Chương Tái nào?

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Người hại quá nhiều người, đã sớm quên mất tên họ khổ chủ bị người hại đến nhà tan cửa nát rồi. Người tự mình sửa đổi “luật phiếu muối”, cao hứng muốn dẹp phiếu là đẹp, thích phát hành phiếu mới là phát, tổn hại cực lớn.

Chương Tái là quan coi ngục, thấy vậy liền dâng tấu trần tình. Người trong cơn tức giận, chẳng những tước chức quan của y, còn bắt y khắc chữ lên mặt, cả nhà làm nô, đầy đi biên cương.

Thái Kinh ra vẻ ngờ ngàng:

- Có chuyện như vậy sao? Sao ta lại không nhớ. Trí nhớ của người thật tốt, nhớ hết giúp ta, khổ cho người rồi.

- Người bớt giả bộ hồ đồ đi! Chuyện của Chương Tái người không nhớ được. Người Trường Khê Dao bởi vì không chịu nổi thuế má hà khắc của người, khởi sự gây chuyện. Người liền hạ lệnh bắt toàn bộ người Dao chém đầu. Quận thủ Kinh Nam Mã Thành Mã đại nhân chỉ nói cho người biết, người Dao chia thành nhiều tộc, chỉ có một tộc sinh sự, không nên lạm sát người vô tội, khiến dân chúng phẫn nộ. Người chẳng những hạ lệnh giết chết không tha, còn hứa ban lụa thưởng bạc, theo cấp lên chức, khiến cho quan binh dùng giết người làm thú vui, kết thù với Dao tộc. Chuyện này người nhớ được chứ?

Vương Tiểu Thạch khinh miệt nói:

- Mã Thành đại nhân chẳng qua chỉ nói mấy câu chính nghĩa, người lại bãi chức của y, còn hại cả nhà y, con cái của y hoàn toàn biến thành gia nô, thị nữ của người. Người đúng là tiếc anh hùng, trọng anh hùng nhỉ!

Thái Kinh nói:

- Những chuyện này đều là đại sự triều chính của chúng ta, những bình dân quê mùa như các người làm sao hiểu được. Nếu ta không được đại thần trong cung ủng hộ, nếu ta không đối xử với đồng liêu trong triều ân sâu đức lớn, vị trí này của ta làm sao có thể mười năm như một, mưa to gió lớn cũng không hề dao động?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sừng sững bất động, cây lớn rễ sâu, đó đúng là bản lĩnh của người. Không phải bọn họ không phản người, chỉ là không phản được. Những quần thần có một chút lương tri, không phải bị người chém đầu thì cũng là giáng chức, không phải trục xuất thì cũng là lưu đầy, tướng hiền trung thần của

triều đình mới dần dần biến mất. Người còn biến tất cả những người phản đối cải cách thành gian đảng để xử lý, khắc đá lập bia, lập nên “Gian Đảng bia”, lại xây hàng ngàn “Trường sinh từ” cho mình. Tạo nghiệt như vậy, thiên lý ở đâu. Người có thể khoan dung cho người sao? Cải cách của người chẳng qua hoàn toàn vì bản thân. Người còn muốn đuổi tận giết tuyệt, ra lệnh ngăn cấm hoàng tộc và con cháu của gian đảng thành hôn, đến nỗi gây nên bao nhiêu bi kịch. Cô gái vừa rồi ra tay làm các người phân tâm, sợ dĩ cô ấy bị người ta bán vào thanh lâu, cha mẹ của cô ấy bị chia cắt lưu lạc, chính là do “đức chính” của người một tay tạo thành. Đây chính là báo ứng trước mắt của người, chỉ cần là chuyện đối phó với người, cô ấy sẽ luôn luôn dốc hết sức.

Thái Kinh gượng cười nói:

- Được được được, người nói cái gì thì cái đó đúng... quan trọng nhất là kính xin người cầm chắc cung của người, giữ chắc tên của người... đừng lỡ tay một cái, mọi người đều...

- Không phải mọi người, chỉ có người.

Vương Tiểu Thạch cười lạnh nói:

- Ta tới đây thì đã sớm bắt chấp tất cả rồi. Chúng ta sinh ra, chính là dùng sinh mệnh hữu hạn giao đấu với thời không vô tận, mà ta đã chọn người.

Thái Kinh sợ Vương Tiểu Thạch hủy ước lật lọng, vội nói:

- Vương đại hiệp đã nói trước, chỉ cần người của ta bố trí tại pháp trường và Phá Bản môn đừng tay, thả phạm nhân ra, người sẽ không... giết ta. Vương đại hiệp là một đại hiệp, đã nói thì sẽ giữ lời chứ?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Người đừng dùng lời ép buộc ta. Người xảo trá, ta cũng có thể lừa gạt, người đừng để ta có cơ là được. Cho dù ta không giết người, cũng không bảo đảm sẽ không khiến người bị thương.

Thái Kinh sợ hãi:

- Người người người... người nói như vậy là có ý gì? Người dám đả thương ta?

Vương Tiểu Thạch cười ha hả nói:

- Có gì không dám? Bốn năm trước ta đã muốn giết người, kết quả chỉ giết đồng đảng vây cánh của người là Phó Tông Thư. Ta chỉ cần đả thương người, khiến người bị thương nặng chết đi, cũng không tính là tự tay giết người, cũng không xem là trái ước, đúng không?

- Người người người như vậy... nhưng mà...

Thái Kinh biến sắc, không thể trấn định ung dung được nữa:

- Người làm như vậy là gian xảo...

- Ta vốn là vô lại, cũng bất đắc dĩ mới gian xảo với người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bây giờ trở lại chuyện chính, người muốn ta không làm người bị thương, trừ khi người đáp ứng với ta một chuyện.

Thái Kinh vội nói:

- Đừng nói là một chuyện, cho dù mười chuyện trăm chuyện ta cũng đồng ý.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng không cần người đồng ý ngàn chuyện trăm chuyện, chỉ cần người nhận lời ta, hôm nay tuyệt đối không truy cứu điều tra những người cướp pháp trường.

Thái Kinh vội vàng nói:

- Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề...

Nhưng hăn lập tức cảnh giác. Hăn vốn định trả lời qua loa trước, đồng ý rồi tính sau. Chỉ cần thoát thân được, vậy thì lại là chuyện khác. Nhưng hăn lại suy nghĩ, nếu như đồng ý quá dễ dàng, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ không tin. Vì vậy hăn cố ý ra vẻ khó xử nói: - Có điều, chuyện này náo loạn như vậy, e rằng thương vong không ít người, hoàn toàn không... chuyện đó... bên phía hoàng thượng không dễ giao phó, Hình bộ bên kia... cũng mất thể diện.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người có thể truy cứu, nhưng chỉ truy cứu người cầm đầu.

Hắn hiên ngang nói:

- Ta chính là người cầm đầu.

Thái Kinh đương nhiên hiểu được dụng tâm và dụng ý của Vương Tiểu Thạch:

Vương Tiểu Thạch nhất định là một người tự cho mình là anh hùng, chuyện gì cũng muốn ôm vào người.

Như vậy vừa khéo, chỉ cần có thể lừa hắn rời khỏi đây, xem Gia Cát lão nhi còn có thể bảo vệ được hắn hay không.

Lại nói, lúc này hắn không ngại đồng ý, chỉ cần Vương Tiểu Thạch để cung tên xuống, hắn sẽ lập tức hạ lệnh truy bắt Vương Tiểu Thạch. Nếu là tội do chính Vương Tiểu Thạch thừa nhận, mọi người đều nghe rõ, hắn muốn diệt trừ Vương Tiểu Thạch càng danh chính ngôn thuận.

Dù chưa chắc có thể xử tử Vương Tiểu Thạch, ít nhất cũng có thể bức Vương Tiểu Thạch rời khỏi kinh thành. Vương Tiểu Thạch một khi rời kinh, giống như rồng vào nước cạn, cá nhảy đất khô, đám đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu sớm muộn gì cũng sẽ biến thành hùng binh, con kiến trong tay mình. Như đã nói qua, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thực lực của hắn có lớn đến đâu cũng không muốn chính diện đối địch với các lộ nhân mã trong võ lâm. Có thể sử dụng là tốt nhất, nếu không thì cũng không nên đắc tội toàn bộ. Cho dù lần này bày kế tiêu diệt những thế lực phản đối trong lục lâm, hắn cũng phải mượn chuyện xử trảm hai tên khâm phạm Đường, Phương mới có thể đường đường chính chính làm việc. Hơn nữa chủ yếu vẫn là nhờ chủ lực của tập đoàn Hữu Kiều, cùng với thế lực võ lâm quy thuận hắn ra tay, đây gọi là “dùng ngoại tộc chống ngoại tộc”. Lục lâm hắc đạo có rất nhiều kẻ ngốc bán mạng, liều mạng, không cần mạng, hắn cũng không muốn toàn diện gây thù chuốc oán với bọn họ.

Có điều, Vương Tiểu Thạch hôm nay đến đây tuyệt đối không thoát được. Chẳng lẽ hắn có thể một mình chiến thắng bốn đại cao thủ Hắc Quang quốc sư, Thiên Hạ Đệ Thất, Thần Du Gia Gia, Nhất Gia sao?

Không thể.

Nếu Vương Tiểu Thạch sẽ phải chết, vậy không ngại đáp ứng hẳn bất cứ điều gì. Nhưng đồng ý quá nhanh lại khiến người ta không tin tưởng, huống hồ Vương Tiểu Thạch thông minh tuyệt đỉnh, giỏi về ứng biến.

Cho nên Thái Kinh cố ý trầm ngâm nói:

- Như vậy cũng tốt, có điều, chỉ một mình người vẫn không thể nào giao phó nổi, trừ khi... những người gây chuyện ở đây hoặc cướp pháp trường, phạm là lộ mặt thì phải xử chung; còn những người không lộ mặt, chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Vương Tiểu Thạch hừ lạnh nói:

- Chuyện này cũng khó tránh khỏi, chỉ mong người nói thì sẽ giữ lời.

Thái Kinh ưỡn ngực nói:

- Mỗi câu ta nói đều sẽ giữ lời.

Vương Tiểu Thạch uy nghiêm nói:

- Vậy cũng không tới phiên người thất hứa. Người hạ chiếu chỉ giả sát hại trung lương, ngụy xưng cải cách, thậm chí đục khoét công quỹ, kiểm soát mưu lợi đủ loại chuyện, chúng ta thu thập tư liệu đã lâu. Người dùng chiếu chỉ giả tru diệt đồng liêu cựu đảng Nguyên Hữu (niên hiệu thời Tống Triết Tông), còn không buông tha cho con cháu bọn họ, nhốt vào ngục, bịa đặt tội danh. Người luôn vô si phản bội, diệt trừ trung thần, người nào không nghe theo lại vu oan giá họa. Gian thần làm ác từ xưa đã có, nhưng giang sơn Đại Tống lại mất trong tay một mình người. Người làm ác không hối cải, đã đến mức độ không hơn được nữa. Người đừng tưởng rằng âm thầm tạo nghiệt, thiên hạ không biết. Có ít nhất bảy tờ chiếu chỉ giả của người đang ở trong tay ta.

Thái Kinh lần này thật sự kinh hãi, sự kinh hãi này có lẽ còn lớn hơn cả nhà của hắn.

- Người... các người... dám nghịch tặc các người...

- Ai mới là nghịch? Ai mới là tặc?

Vương Tiểu Thạch lạnh lùng chế nhạo:

- Chiếu thư thánh chỉ của hoàng đế, người cũng cả gan làm giả. Chỉ cần người không giữ chữ tín, ta sẽ nhờ người trình đến chỗ thánh thượng. Cho dù người có bản lĩnh thông thiên, xem lần này hoàng thượng còn tin người như bình thường nữa không.

Thái Kinh hơn nửa đời người đều làm những chuyện vô sỉ vô đạo, cậy quyền cướp đoạt. Lúc hắn còn làm Hộ bộ thượng thư, giám sát ngự sử Thường An Dân đã tố cáo hắn: “Thái Kinh gian xảo đủ để mê hoặc mọi người, biện luận đủ để che lấp sai trái, giả dối đủ để lừa gạt tai mắt người khác, lực lượng đủ để điên đảo thị phi trong thiên hạ. Trong cấu kết quan lại, ngoài liên kết triều sĩ (quan ngoài triều và hình ngục), lại vu cáo những người không nghe theo là kết bè kết đảng. Khi Nguyên Hữu còn chưa mất để pháp, cần phải loại trừ hắn. Hiện nay quan lại trong triều hơn phân nửa là thuộc Kinh đảng, bệ hạ phải sớm giác ngộ trục xuất hắn, nếu để ngày sau cánh chim lớn mạnh, hối hận sẽ không kịp.”

Nhưng lúc ấy Triết Tông rất tín nhiệm Chương Đôn, mà Chương Đôn lại trọng dụng Thái Kinh, kết quả tố cáo lại là Thường An Dân bị cách chức đến Trừ Châu.

Vì vậy quyền hành của Thái Kinh đã vững chắc.

Đến khi Triệu Cát lên ngôi, thế lực của Thái Kinh đã không ai có thể lay chuyển được, hắn muốn làm gì thì làm, vô pháp vô thiên. Vì loại bỏ kẻ thù chính trị (thực ra chỉ là người hơi có dị nghị), bất kể chết hay sống, tại triều hay bên ngoài, hắn đều tuyệt đối không tha. Ngay cả ân nhân, đồng僚, cấp trên của hắn, hắn cũng một cơn đánh ngã và giết chết.

Hắn còn gọi những thành viên cựu đảng năm xưa từng nâng đỡ hắn là “Nguyên Hữu gian đảng”, như Tư Mã Quang, Văn Ngạn Bác, Lữ Công Trứ, Lữ Đại Phòng, Lưu Chí, Phạm Thuần Nhân, Hàn Trung Ngạn, Hàn Duy, Lý Thanh Thần, Tô Triệt, Tô Thức, Phạm Tố Yêu, Lưu An Thế, Tăng Triệu, Thiên Trí, Phong Tắc, Trình Di, Hoảng Bồ Chi, Hoàng Đình Kiên, Thường An Dân, Trịnh Hiệp, Tần Quan, Cung Phu, tổng cộng một trăm hai mươi người, lập “Đảng Nhân bia” tại Đoan Lễ môn. Hơn nữa còn liệt những người chỉ hơi bất mãn với tân đảng như Vương Khuê, Trương Thương Anh

vào “gian đảng”, kể cả Chương Đôn một tay cất nhắc trọng dụng hẳn cũng không ngoại lệ. Hai đảng cũ mới đã trở thành món hổ lốn, đồ thập cẩm, chỉ có một phương hướng chung, đó là phàm người hẳn không thích thì chính là “gian đảng”, phàm là người không phù hợp với hẳn thì lập tức hãm hại. Thế là danh sách “gian đảng” đã mở rộng đến ba trăm chín mươi người, do Thái Kinh tự mình viết tên, không chỉ lập bia tại kinh sư, còn ban lệnh cho các châu quận huyện, mệnh giám ti, trưởng lại, phân biệt khắc đá truyền cho đời sau, lại huỷ bức họa của mười người đám Tư Mã Quang, Lữ Đại Phòng, Phạm Thuần Nhân, Lữ Công Trứ, Lưu Chí ở Cảnh Lộ cung, còn tiêu huỷ “Đường Giám” do Phạm Tổ Yêu viết, cùng với thơ văn tập của đám người Tô Tuần, Hoàng Đình Kiên, Tô Thức, Tần Quan, Tô Triệt, không cho lưu truyền.

Đối tượng bị hẳn đả kích không phân cũ mới, bất kể thân sơ. Chỉ có chó săn nô tài trung thành với một mình hẳn, cùng với đám ác bá có quan hệ với hẳn, bọn họ mới nguừ tầm nguừ, mã tầm mã, cấu kết với nhau, cùng làm những chuyện tàn ác vô đạo, thương thiên hại lý, hại nước hại dân.

Do đó đến hiện nay, nhân sĩ trung trực trong triều đã gần như không còn. Chỉ có võ lâm giang hồ vẫn chưa hoàn toàn bị hẳn khống chế, vẫn còn một số người bệnh vực kẻ yếu không chịu khuất phục. Bởi vì triều đình vẫn cần những cao thủ kiệt xuất chịu phục vụ để giữ gìn đại vị, cho nên mới không đến nỗi đuổi tận giết tuyệt. Do đó cũng có một số nhân sĩ có bản lĩnh, chịu đứng ra chủ trì chính nghĩa, miễn cưỡng đấu tranh cầu tồn dưới tình cảnh gió mưa lật thuyền này.

Đám người Tô Mộng Chấm, Vương Tiểu Thạch là thuộc về nhóm trước.

Đám người Gia Cát Chính Ngã, Thư Vô Hý là thuộc về nhóm sau.

Bởi vì Thái Kinh luôn hung tàn tuyệt độc với những người chỉ hơi không phục hẳn, mà pháp chế do hẳn thi hành không một thứ nào không có lợi cho hẳn, vì vậy ngoại trừ ra sức nịnh hót lấy lòng hoàng đế, củng cố quyền thế của mình, trên phương diện quân sự hẳn còn nắm chắc không buông, chuyển tinh anh quân lực cho “trung tâm” điều động, khiến nó trở thành vệ đội tư nhân của hẳn. Hẳn còn thường xuyên bắt chấp thủ đoạn, mượn danh

nghĩa ý trên, giả tạo thánh chỉ, tàn hại tất cả những người mà hăn không thích. Nhiều năm như vậy, cho dù làm sạch gọn đến đâu cũng sẽ lưu lại một vài tội chứng. Thái Kinh vốn cậy mình quan to thế lớn, cộng thêm hoàng đế rất nghe lời hăn, chắc hăn không ai có thể lay chuyển được, cho nên không hề sợ hãi. Nhưng hiện giờ nghe Vương Tiểu Thạch nói như vậy, xem ra thật sự đã nắm được chứng cứ ngụy tạo chiếu chỉ của hăn, nếu hoàng đế chính mắt nhìn thấy, dù có tín nhiệm e rằng cũng sẽ mặt rùng giận dữ, đây cũng không phải là chuyện đùa.

Tại khoảnh khắc này, Thái Kinh trợn mắt há mồm, trong lòng biết, Vương Tiểu Thạch lần này người đến không thiện, người thiện không đến, cho dù có thể giết chết hăn ngay đương trường, e rằng đối phương cũng đã sớm an bài, vẫn là một mối họa ngầm nghiêm trọng, nhất thời cũng không có cách ứng phó.

- Một người không làm được anh hùng.

Lần này dường như đến phiên Vương Tiểu Thạch nhìn ra Thái Kinh đang tâm loạn thần mê, liền lạnh lùng nói:

- Hôm nay một mình ta dùng một cây cung ba mũi tên nhắm vào ngươi, nhưng sau lưng ta lại có ngàn ngàn vạn vạn nhân sĩ chính nghĩa đang ủng hộ ta.

Giọng nói của hăn khẳng định, giống như châm ngôn do thiên thần khắc vào trên thiết bản:

- Hôm nay ngươi đắc thế, có thể ngông cuồng nhất thời, nhưng kết quả, ngươi cũng chỉ là rác rưởi giấy vụn bị vạn người khinh bỉ, người thần cùng căm phẫn, sẽ không có kết quả tốt đâu.

Thái Kinh vốn hung ác, bị mấy câu nói này khiến cho lửa giận bốc lên, nhe răng trợn mắt quát:

- Kết quả? Ta mặc kệ kết quả gì!

Vừa nói xong, hăn chợt cảm thấy đầu óc quay cuồng, giống như có thứ gì lướt qua, bay qua, trước mắt giống như có một luồng ánh sáng, lúc nhìn lại thì không phải sáng, ngược lại còn ảm đạm tối đen.

Hắn gần như muốn hôn mê bất tỉnh.

Chương 38: Bước mạnh

Mễ Thương Khung một côn nơi tay, một quyền giơ lên trời, quát lớn một tiếng:

- Không muốn chết thì dừng tay!

Lúc hăn bắt đầu hét lớn nguyên khí rất dồi dào, nhưng đến mấy chữ sau cùng lại trở thành tiếng the thé chói tai.

Quần hào đang chiến đấu không ai ngừng tay vì tiếng quát của hăn.

Thứ nhất, tập đoàn Hữu Kiều và thủ hạ của Thái Kinh không phải không muốn dừng tay, mà là đối phương không chịu dừng tay.

Thứ hai, đám hảo hán cướp tù nếu đã tới, vậy thì đã bất chấp tất cả, cũng mặc kệ ai ra tay, ai không ra tay.

Thứ ba, trên giang hồ có khá nhiều tin đồn về võ công của Mễ công công. Có người nói hăn có tuyệt thế kỳ công, có người nói hăn có ma pháp dị thuật, có người nói hăn am hiểu một loại côn pháp đệ nhất thiên hạ, mà loại côn pháp này nghe nói còn do Đạt Ma đại sư sáng tạo trước khi sang phương đông, Thiếu Lâm nhất mạch chỉ học được ba chiêu của nó đã trở thành một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm hiện nay là “Phong Ma trượng pháp” (còn Mễ Thương Khung lại giống như thông hiểu cả chín chín tám mươi một chiêu), nhưng lại có người nói hăn căn bản không biết võ công, chỉ ngồi không ăn bám, thật giả lẫn lộn dọa người mà thôi. Do đó, quần hùng cướp tù có người hiểu kỳ, có người vốn không tin, đều muốn xem thử nhân vật trong truyền thuyết này rốt cuộc có thể thi triển tuyệt kỹ kỳ công gì.

Thứ tư, lúc này mọi người giống như đã giết đến điện Kim Loan, không thể nói thu tay là thu tay, vì vậy chỉ tiến không lùi, liều chết rồi tính sau.

Thứ năm, tiếng quát kia của Mễ Thương Khung hiển nhiên sức lực không đủ, mọi người cũng không để ở trong lòng.

Nhưng động tác kế tiếp của Mễ Thương Khung lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Hắn hướng lên trời múa chín đường côn, côn phát ra tiếng rít, lập tức sương mù khắp thành đều giống như bị cuốn vào trong gió côn của hắn.

Côn của hắn rất dài, càng đến gần đầu côn thì càng nhỏ, giống như một vật sống không thể điều khiển. Côn trong tay hắn phát ra các loại tiếng vang, giống như sư tử hống, giống như hổ gầm, giống như sói gào, giống như ưng kêu. Côn cũng đồng thời giãy dụa, lắc lư, rung động không ngừng, giống như một con rồng, mà con rồng này lại xoay tròn trong tay Mễ công công; giống như một con rắn, mà con rắn này lại bị khống chế trong lòng bàn tay của hắn.

Mễ Thương Khung vừa múa côn, lập tức giống như một người khổng lồ cao trượng tám, khiến cho mọi người đều biến sắc thất kinh.

Hắn liên tục bước mạnh vài cái, y phục của mọi người đều bị nó thổi lên, ánh mắt hoàn toàn bị nó thu hút.

Có người nhìn thấy, lúc này râu ria trắng xóa của hắn lại trở nên vàn vọt giống như râu bấp.

Có người nhìn thấy, con người của hắn lại có màu lam, giống như hoa văn Cảnh Thái Lam trên chén sứ khảm vào trong mắt hắn.

Tâm thần mọi người đều bị nó đoạt mất.

Hắn nhảy lên không, côn giơ cao khỏi đỉnh đầu mọi người, tựa như muốn đập xuống.

Hắn muốn đánh ai?

Ai có thể chịu được một kích của hắn?

Tại khoảnh khắc này, quần hào và quan binh đều có một cảm giác đặc biệt chưa bao giờ từng có.

Đó là cảm giác “hung”.

“Hung” giống như “tử vong” không thể chống lại, không thể đối địch, không thể kháng cự, không gì so sánh.

Nói như vậy, đây cũng là cảm giác “chết” sao?

Thế nhưng, một lão nhân tóc trắng xóa như vậy, trong tay múa côn như vậy, còn chưa quyết định đập xuống đầu ai, làm sao có thể khiến cho mấy trăm

ngàn người có mặt đều sinh ra cảm giác “chết”?

Lúc này, mọi người đều thất thần vì “hung khí” tỏa ra từ một cơn hương lên trời của Mễ Thương Khung.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Hắn thừa dịp này liếc nhìn Phương Ứng Khán, trông thấy trên gương mặt như tuyết ngọc của Phương Ứng Khán lại nổi lên hai mảng đỏ bừng, vừa giống như say rượu, lại giống như sắc mặt bệnh nhân lúc nóng sốt, nhưng thái dương lại có màu vàng tối, ngay cả trong mắt, đường mắt, nếp nhăn cũng như thấp thoáng có dịch thể màu vàng nhạt đang cuộn trào lưu chuyển trong da thịt.

Phương Ứng Khán nhìn đến say mê.

Hắn nhìn một cơn đỏ, nhìn như ngây người, nhưng cũng cực kỳ hưng phấn. Hưng phấn đến nỗi bàn tay ngọc như cánh hoa của hắn đặt lên chuôi kiếm cũng hơi rung động, giống như người thiếu niên lần đầu tiên vuốt ve cô gái mà mình yêu mến nhất.

Người quan sát chỉ liếc nhìn như vậy, đã cảm thấy rất hài lòng.

Hắn đã có thể giao phó với tướng gia.

Người nhìn lên là một người trẻ tuổi, nho nhã, thanh nhã, văn nhã, tao nhã, nhã nhặn giống như Phương Ứng Khán.

Nhậm Oán.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn, sau đó lập tức dời ánh mắt đi.

Nhưng Nhậm Oán cũng không biết, khi hắn nhanh chóng dời ánh mắt một cách thần không biết, quỷ không hay, Phương Ứng Khán lại giống như đột nhiên cảm giác được điều gì, nhìn về hướng ánh mắt vừa quan sát hắn.

Lúc này sắc mặt của hắn có màu xanh sậm, ánh mắt cũng như vậy.

Nhưng Nhậm Oán lại không chú ý.

Đáng tiếc Nhậm Oán lại không phát hiện ra.

Mễ Thương Khung còn đang ở giữa không trung, hai tay hắn cầm côn.

Côn phát ra tiếng gió sắc bén, mũi côn chỉ lên trời, giống như muốn hút hết tất cả linh khí sát lực trên bầu trời, hãn mới chịu đập xuống một côn này.

Một côn này của hãn muốn đánh ai?

Một côn này đánh ai cũng như nhau, chỉ cần có được hiệu quả “giết gà dọa khỉ”.

Mễ Thương Khung ra tay là vì muốn ngăn chặn quân địch thắng lợi kiêu ngạo, một côn này của hãn dĩ nhiên phải đánh vào đầu của quần long.

Lần này trong số những người cướp pháp trường có rất nhiều cao thủ, hảo thủ, nhưng nếu phải chọn ra thủ lĩnh của mấy bang hội này (đã giết vào pháp trường), hiển nhiên chỉ có ba người.

Người dẫn dắt đệ tử bang chúng của Kim Phong Tế Vũ lâu đánh vào đây, “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội và “Độc Bồ Tát” Ôn Bảo.

Ngoài ra còn có thủ lĩnh chỉ huy nhân thủ của các bang hội khác hợp công, long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá.

Được!

Hãn trước tiên đập xuống “long đầu”, xem thử không có đầu rồng, rồng con rồng cháu còn có thể làm rồng được nữa không.

Chương 39: Bước giận dữ

Một cơn của hấn đánh về phía Trương Tam Bá.

Trương Tam Bá vừa giết chết Tiêu Bạch và Tiêu Sát, khí thế của y đang mạnh, nhưng cũng đang thương tâm.

Y nhìn sư đệ Thái Lão Trạch của mình, rơi lệ. Y đang suy nghĩ, mỗi người đều có thân nhân bằng hữu của mình, mỗi người chết đi đều sẽ có người đau buồn thương tâm. Lão Thái trước khi chết ít nhất cũng đã giết Miêu Bát Phương, mình lại vì cái chết của hấn mà giết huynh đệ họ Tiêu. Càng có nhiều người chết thì lại càng có nhiều người đau khổ, tại sao nhân gian vẫn giết chóc không ngừng, máu tanh không thôi. Y chỉ nghĩ tới đây...

Mề công công đã tới.

Hấn tới cùng với cơn của hấn.

Triều thiên nhất cơn.

Một cơn này chĩa lên trời, sau đó mới đập xuống.

Trương Tam Bá là long đầu của Thiên Cơ tổ. Thiên Cơ khắp nơi bênh vực kẻ yếu, ra mặt giúp dân chúng có nỗi khổ không biết nói với ai, lại thường ám sát tham quan ô lại, cường hào vô đức, nhờ vậy mà uy chấn thiên hạ.

Trương Tam Bá lãnh đạo tổ chức này mấy chục năm, dĩ nhiên kinh nghiệm giang hồ cực kỳ phong phú.

Y từng thành công, cũng từng thất bại. Lúc thành công y uy phong tám mặt, làm mưa làm gió, lúc thất bại thì lưu lạc giang hồ, lui không chỗ chết.

Y là loại người thật sự trải qua sóng to gió lớn, chứ không phải những kẻ chỉ nói ngoài miệng “sóng to gió lớn nào mà ta chưa từng thấy qua”, nhưng thực ra chỉ giống như sóng gió trong một vòng tròn nhỏ hẹp của chén trà, chỉ làm xao động vài lá trà mà thôi.

Tuổi tác của y tuy lớn, ốm đau cũng nhiều (dù võ công có cao, ốm đau cũng càng ngày càng tăng theo tuổi tác, đây là chuyện không thể tránh khỏi), nhưng thân thủ lại không vì vậy mà giảm sút.

Chỉ có điều, phản ứng vẫn chậm một chút.

Chỉ một chút mà thôi, đó là một loại “chậm chạp” đi cùng với tuổi già. Nhưng gờng vẫn càng già càng cay, mặc dù về mặt thể năng phản ứng đã “chậm” một chút, “chạp” một chút, nhưng về kinh nghiệm giang hồ và tùy cơ ứng biến, y lại càng chuẩn xác và tinh luyện.

Cho nên y đã giết người, hai tên Đao Vương là Tiêu Sát và Tiêu Bạch vừa chết trong tay y.

Nhưng y vốn không thích giết người.

Mình không thích bị giết, người khác cũng không muốn chết như vậy. Giết người thật ra là một chuyện mà mình và người khác đều không muốn xảy ra, chỉ có cảm thú và những kẻ trẻ tuổi ngây thơ chưa từng giết người, mới có sự thích thú đối với việc giết người.

Y chỉ thích cứu người, bởi vì cảm giác cứu người rất thoải mái.

Cảm giác giết người giống như dã thú, còn cứu người mới giống như đang làm một con người. Một người nếu có thể thường xuyên cứu người, cảm giác đó không chỉ giống như còn người, mà quả thật giống như thần.

Nhưng trong hiện thực lại là giết người dễ dàng cứu người khó, hơn nữa muốn cứu người thì thông thường lại phải giết người.

Huống hồ, người không giết người, người sẽ tới giết người.

Trước mắt chính là một ví dụ thực tế.

Một côn của Mễ Thương Khung đang đập xuống, không phải người chết chính là ta vong.

Đương nhiên người chết, không thể ta vong.

Thân hình Trương Tam Bá chợt “không thấy nữa”, y giống như bị người ta đá một cước, đẩy một cái, thành linh ngã ra ngoài, giống như bị côn gió mãnh liệt kia cuốn đi.

Cùng lúc đó, “Phong Thần chỉ” của y cũng phản công, vẫn dùng ngón cái xuyên qua kẽ tay thứ ba của ngón giữa và ngón áp út.

Y vẫn luôn lưu ý xem lão thái giám kia có ra tay hay không, sẽ ra tay hay không, ra tay với người nào?

Hiện giờ, con người trong truyền thuyết cung đình, võ công sâu không lường được nhất cuối cùng đã ra tay, hơn nữa còn là ra tay với y.

Trương Tam Bá đã sớm phòng bị.

Người muốn lấy mạng ta, ta sẽ lấy mạng của người trước!

Nhưng Trương Tam Bá đã trải qua hàng trăm trận chiến, gặp mạnh càng mạnh, giờ này phút này lại sinh ra một cảm giác trước đó chưa từng có.

Đó không phải là “hung”, mà là “không”.

Tất cả đều “không”, không có gì cả.

Không có chiến chí, không có kháng cự, không có con đường (bao gồm không có đường cùng, cũng không có đường ra), không có sức lực, không có côn, không có chỉ, không có địch ta, thậm chí không có cả sự không có. Đó chính là “không”, cũng chính là “vô”.

Cho nên cũng không có thắng, không có thua, không có sống, không có chết.

Trương Tam Bá không ngờ rằng một cơn này của đối phương đánh tới, lại có thể sinh ra hiệu quả và sức mạnh như vậy.

Đó không phải là sức mạnh của sự tồn tại, nó không phải là “hữu”.

Đó là sức mạnh không chỗ nào không tồn tại, nhưng lại là “vô”, cũng chính là “không”.

Chẳng những là “không”, mà còn là tứ đại giai không (thế gian tất cả đều là hư vô). Hơn nữa trong “không” còn có “hung”, tứ đại giai hung.

Trương Tam Bá lập tức tập trung tinh thần.

Y biết Mễ Thương Khung không phải dễ trêu, y muốn tập trung toàn bộ tinh ứng phó với một cơn này.

Một người học tập nhiều năm, rèn luyện nhiều ngày, mục đích có lẽ không phải chỉ biểu hiện một lần, một hồi hay một trận.

Nhưng đối với Trương Tam Bá, thời gian nghỉ ngơi lấy sức để thi triển bản lĩnh càng ngắn, càng gấp, càng tinh luyện.

Bởi vì cao thủ cấp bậc như bọn họ, cho dù quyết một trận tử chiến cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Đúng là thành bại hừng vong trong nháy mắt.

Bước đầu tiên của Trương Tam Bá là “Nộ bộ”.

Y trước tiên giận dữ, bởi vì giận dữ có thể tỏa ra sát khí, hơn nữa còn là sát khí ác liệt.

Y dùng một loại giận dữ hùng hực thiêu đốt tất cả tiềm lực và năng lượng trong cơ thể.

Bộ pháp của y trước tiên là “giận”, sau đó là “kỳ”, chẳng những “kỳ” mà còn đột ngột.

Y giống như bị cơn gió quét trúng, bỗng “thối” ra ngoài. Kẻ địch giao đấu với Trương Tam Bá luôn có một “nút thắt” không gỡ được, cũng là một cơn “ác mộng”, đó là căn bản không thể “chạm” được vào y.

Chỉ cần đối thủ vừa giơ binh khí, vừa xuất quyền, cho dù chỉ động một đầu ngón tay, Trương Tam Bá đều sẽ “đột nhiên biến mất”, hoặc là cả người bị “thối”, “hất”, “bay”, “chấn” đi.

Sau đó đến phiên Trương Tam Bá phản kích.

Đây chính là “Nộ bộ”.

Người khác chỉ cần vừa nhắc chân là y có thể mượn lực “bay” lên, hướng hồ là một cơn giống như sấm sét lôi đình, hô mưa gọi gió của Mễ Thương Khung.

Thân hình Trương Tam Bá lập tức “lướt” lên, sau đó phản kích Mễ Thương Khung. Bộ pháp của y giống như khắc tinh của côn pháp Mễ Thương Khung vậy.

Mặc dù khi côn pháp kia vung lên, trong lòng y lại cảm thấy trống rỗng.

Thậm chí còn mất đi đầu chí.

Thậm chí còn nảy sinh ý chết.

Thậm chí còn hiện lên một mong muốn tự sát mãnh liệt.

Trương Tam Bá đột nhiên biến mất, lại dùng “Phong Thần chỉ” phản công, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của người khác.

Nhưng càng khiến người ta bất ngờ là Mẹ Thương Khung, cùng với một côn triều thiên của hân.

Chương 40: Màu đỏ giận dữ

Ngay khi thân hình Trương Tam Bá đột nhiên biến mất, thân hình Mễ Thương Khung cũng đột ngột biến hóa một cách hoàn toàn, tuyệt đối, không thể tưởng tượng.

Hắn hoàn toàn đổi hướng.

Hắn thay đổi rất bất ngờ, ngay cả một chút dấu hiệu báo trước cũng không có.

Hắn bỗng nhiên chuyển hướng sang Ôn Bảo.

Thân hình hắn biến đổi, nhưng côn pháp lại không hề thay đổi, một côn đập xuống đầu “Độc Bồ Tát” Ôn Bảo.

Ôn Bảo vừa giết chết Tường Ca Nhi. Mễ Thương Khung vốn định dùng hắn để khai đao, nhằm áp chế quần hùng cướp tù đang hăng máu.

Ôn Bảo mặc dù luôn cười hì hì giống như một gã hề không tranh với đời, nhưng thực ra là một cao thủ trẻ tuổi trong Lão Tự Hiệu, rất khôn khéo, nổi bật, đầy cơ biến, thủ đoạn tàn nhẫn.

Hắn cũng luôn lưu ý đến hành động của Mễ Thương Khung.

Đến lúc Mễ Thương Khung nhảy lên không, cầm côn tấn công Trương Tam Bá, hắn lo lắng Bá Đa không ứng phó được, đang định chạy đến trợ giúp.

Không ngờ Mễ Thương Khung lại đột nhiên, bỗng nhiên, đột ngột, thành linh, bất ngờ, bất chợt, chuyển sang tấn công hắn.

Biến hóa này xảy ra trong nháy mắt, hắn đã không kịp né tránh.

Một côn đó đã tới.

Hắn đành phải đón đỡ, dùng quỹ đầu đao trong tay đón đỡ.

Đường Thất Muội gần như luôn kề vai chiến đấu bên cạnh Ôn Bảo, cũng lập tức chạy tới cứu viện.

Ai cũng thấy được, một côn này của Mễ Thương Khung không dễ tiếp.

Một côn này chẳng những không dễ tiếp, mà dường như còn ngưng tụ tất cả vô tình, bất công, sát tính và khí tức tàn bạo của trời cao, đến nỗi Ôn Bảo

vừa giơ đao lên chống đỡ, chợt thấy cả người không có đầu chí, lại sinh ra một xung động chỉ cầu chết nhanh.

Đây là côn gì?

Đây là côn pháp gì?

Đây là côn pháp do người nào truyền lại?

Trong nháy mắt này, Ôn Bảo phải đồng thời ngăn cản hai kẻ địch giáp công, một là cây côn giống như đến từ thiên đình lúc sấm sét quay cuồng đánh xuống, một là dục vọng muốn chết mãnh liệt kia.

Mà hai loại công kích này đều đến từ một người, Mễ Thương Khung.

Ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết!

Ta không thể chết!

Ta không nên chết...

Vì vậy Ôn Bảo ngẩng đầu lên, giơ ngang đao.

Hắn muốn chống đỡ một côn đó, một côn chết người.

Hắn ít nhất phải ngăn cản được một côn đó. Trờ thủ gần nhất cũng chỉ có thể chạy tới sau khi hắn ngăn cản được một chiêu này.

Người sống trên đời, chiêu thức hung hiểm nhất phải một mình chống đỡ, giống như sung sướng của ái tình nhất định phải tự mình cảm nhận hưởng thụ, hành hạ của ốm đau cũng hoàn toàn do mình chịu đựng.

Vì muốn đón đỡ một côn này, Ôn Bảo lập tức quát lớn một tiếng.

Hắn muốn nâng cao đầu chí của mình, hắn phải thức tỉnh đầu ý của mình.

Hắn vừa quát lên, mới phát hiện một chuyện kinh người.

Hắn lại không nghe được giọng nói của mình.

Chẳng lẽ hắn lại mất đi âm thanh?

Hắn không bị câm, mà là tiếng côn và tiếng rít của Mễ Thương Khung, thoát nghe chỉ chói tai chứ không xem là quá lớn, lại có thể hoàn toàn che lấp tiếng quát của hắn.

Gió cơn và tiếng rít của Mễ Thương Khung còn đến trước cơn và chiêu thức của hãn, đánh vào màng nhĩ và thính giác của kẻ địch, khiến chiến lược của đối phương hoàn toàn bị hãn khống chế.

Đấu chí bị nó kiềm chế, tâm thần cũng bị nó đoạt mất.

Một cơn của Mễ Thương Khung đánh xuống, Ôn Bảo lập tức giơ đao chặn ngang.

Hãn cản được một cơn này, nhưng lại không giữ được tính mạng của mình. Chiêu thức mà hãn dùng để chống đỡ một đao kia có một cái tên, gọi là “Vấn Thiên”.

“Vấn Thiên nhất đao” của hãn vừa ngăn cản cơn thế của đối phương, lại mượn thế phản kích, chém ra một đao “Tiểu Thiên”.

Nhưng một đao kia vừa chém ra, hãn lại phát hiện một cơn mà mình vừa tiếp, sức mạnh của “thực” tuy đã phát hết, nhưng sức mạnh của “không” vẫn còn chưa phát ra.

Nhưng một đao đó là “không” lớn hơn “thực”. Nói cách khác, thứ hãn ngăn cản chỉ là hư lực, đến khi “thực lực” bị “không lực” thay thế, sức mạnh của một cơn đó mới ào ào cuộn cuộn, dào dạt mênh mông tràn đến.

Hãn đành phải chuyển thế công của “Tiểu Thiên nhất đao” thành thế thủ, biến thành “Vấn Thiên”.

“Vấn Thiên nhất đao” này vốn là thế thủ.

Nhưng trong nháy mắt này lại có một chuyện xảy ra.

Không ai phát giác ra.

Không ai phát hiện được.

Ôn Bảo chợt cảm thấy huyết Hoàn Khiêu nơi đùi phải tê rần, giống như có thứ gì bắn vào huyết đạo kia, khiến cho hãn vốn đang vừa lui, vừa tránh, vừa vung đao “Vấn Thiên”, bởi vì trượt chân nên không lùi mà lại tiến tới.

Nếu như tiến tới, “Vấn Thiên” lại không thi triển được thế thủ của nó, cho nên hãn đành phải phản công.

Lúc này biến hóa đột ngột phát sinh, hãn đã không kịp suy nghĩ, lại chém ra một đao “Khiếu Thiên”.

Đối phương phản công khiến Mễ Thương Khung không có lựa chọn.

Hắn vốn chỉ định dùng một chiêu bức lui Ôn Bảo, lại dùng một côn đánh Đường Thất Muội bị thương, khiến bọn họ biết khó mà lui.

Hắn cũng không muốn vừa ra tay đã kết thù với quần hùng.

Hắn chỉ muốn dọa lui bọn họ, hoặc chấn nhiếp bọn họ, khiến bọn họ không đến nỗi quá hung hăng càn quấy, từng bước lấn tới.

Nhưng lúc này hắn đã không thể lựa chọn, bởi vì Ôn Bảo không lùi mà tiến tới, hơn nữa còn chém ra một đao.

Hắn biết độc lực của Ôn Bảo, cũng biết rõ độc tính của “Lão Tự Hiệu” Ôn gia, càng biết trên tay Ôn Bảo chính là đao độc.

Nếu như hắn không lập tức giết chết người này, một khi để đối phương đến gần, chẳng những không dọa được những người trước mắt, e rằng mình còn chọc phải một đám kiến độc.

Cho nên hắn đành phải đập xuống một côn, dùng toàn lực, một loại lực lượng hoàn toàn là “không”, lực chân không.

Máu.

Đỏ tươi.

Máu của chiến sĩ rất đỏ.

Có lẽ là máu của đệ tử “Lão Tự Hiệu” Ôn gia càng nóng, càng đỏ.

Đó là một loại máu giận dữ, nộ huyết.

Nộ huyết căm phẫn chảy ra, Ôn Bảo ngã xuống đất, giống như một thỏi nguyên bảo vỡ nát.

Đường Thất Muội muốn đỡ hắn, nhưng lại không đỡ được.

Ai có thể đỡ được một cái ly, cái đĩa hay cái chén bị vỡ nát?

Máu tươi đã chọc giận trái tim nóng rực của Đường Thất Muội.

Hắn cũng không có lựa chọn khác.

Hắn ra tay trong cơn tức giận, ám khí của hắn bắn về phía Mễ Thương Khung.

Những ám khí này hình thể khả ái thú vị, có cái giống như bọ cánh cứng, có cái giống như chuồn chuồn, có cái còn giống như quai hàm, gò má, mắt thậm chí là chóp mũi tròn trịa của trẻ con.

Nhưng hiệu quả của những ám khí này đều rất đáng sợ, bởi vì nó sẽ nổ tung.

Nổ tung cường liệt, đồng thời cũng là cường lực.

Chương 41: Đóa hoa giận dữ

Ám khí nổ tung bắn về phía Mễ Thương Khung, giữa bầu trời đầy sương mù, trông giống như những đóa hoa giận dữ.

Mễ Thương Khung phát hiện từ khi hắc vừa ra tay, vừa múa côn, tất cả đều không thể lựa chọn.

Tất cả đều mất đi quyền lựa chọn.

Hắc rút lên, xuất côn.

Côn là cứng, nhọn, nhưng côn thế lại là không, vô.

Đường Thất Muội chợt phát giác ám khí do mình phát ra lại không nổ tung. Chuẩn xác mà nói, không phải không nổ tung, chỉ là không có tiếng nổ vang.

Hắc thấy được nó nổ nó tung, nhưng lại yên tĩnh không tiếng động.

Hắc biết rõ, nếu màng nhĩ của mình không phải bị đối phương đánh vỡ, vậy thì tiếng nổ mạnh đã bị che lấp bởi tiếng rít của địch thủ thoát nghe không hề vang dội.

Hắc đột nhiên cảm giác được “không”, ngũ tạng lục phủ giống như đồng thời bị đục rỗng.

Trước mắt cũng thành không, chỉ thấy sương mù đầy đất giữa ban ngày.

Ngay lúc này, một côn của Mễ Hữu Kiều đã đánh xuống đầu.

Cũng vào lúc này, toàn thân Đường Thất Muội phát ra một loại mùi vị, đó là mùi hôi.

Chỉ cần đối phương ngửi được mùi hôi này, hắc sẽ có bản lĩnh độc chết đối phương, bởi vì “mùi vị” cũng chính là ám khí của hắc.

Toàn trường có nhiều người như vậy, nhưng “mùi vị” này hắc chỉ phát ra với Mễ Thương Khung, người khác sẽ không ngửi được.

Bởi vì hắc là Đường Thất Muội, “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội.

Đường Thất Muội của Tứ Xuyên Thục Trung, Đường môn Đường gia bảo.

Là hãn hạ độc được đối phương trước? Hay là đối phương một cơn đánh chết hãn trước?

Không biết.

Bởi vì trong đó đã xảy ra một chút biến hóa, biến cố.

Biến động này không lớn lắm.

Chẳng qua là giữa bọn họ chợt có thêm một người, Trương Tam Bá, long đầu Thiên Cơ Bá Đa.

Trương Tam Bá có thể nói là rất mất mặt. Y cho rằng Mễ Thương Khung đang tấn công mình, vì vậy toàn lực phản kích. Kết quả, không phải y khiến cho Mễ Hữu Kiều đánh vào khoảng không, mà là chính y bị mắc lừa.

Mễ công công vốn không nhắm vào y.

Do đó, Ôn Bảo chết thảm, Trương Tam Bá cảm thấy giống như một tay mình gây nên. Vì vậy y tuyệt đối không thể để cho Đường Thất Muội cũng bỏ mạng ở đây.

Y ngênh đón Mễ Thương Khung, còn có một cơn triều thiên của đối phương.

Càng tiếp cận một cơn đó, y càng có một loại cảm giác mãnh liệt.

Tất cả đều là không, không tồn tại.

Mộng ảo không hoa.

Bọn họ giống như là một đôi tử địch đã được an bài từ xa xưa, hôm nay ngộ hợp tương phùng, quyết một trận sinh tử, không ai có đường lui.

Trương Tam Bá không dùng binh khí, binh khí gì cũng không dùng. Mặc dù trong mười tám loại binh khí, binh khí gì y cũng có thể dùng, có thể thi triển.

Y chẳng những không lùi mà còn phản công, dùng ngón tay của y, thiên hạ độc nhất Phong Thần chỉ.

Trương Tam Bá dùng ngón tay (hơn nữa chỉ dùng ngón cái và ngón út) để đối kháng với cơn dài như vậy, to như vậy, nhọn như vậy hơn nữa còn ác liệt như vậy.

Triều thiên nhất cơn.

Mễ Thương Khung dùng trường côn tấn công Trương Tam Bá.

Bình khí của hắn khí thế ác liệt, nhưng càng đến gần Trương Tam Bá, hắn càng có một loại cảm nhận.

Tất cả những thứ này đều là nhìn vào tính mạng, thậm chí là bức ra tính tình.

Một câu bốn chữ, “tính mạng du quan (vô cùng nguy ngập)”.

Côn của Mễ Hữu Kiều dài một trượng hai, hơn nữa dường như còn biết co duỗi, có thể co có thể duỗi. Duỗi dài, duỗi thẳng, lại dài đến một trượng tám.

Đó là một loại binh khí tuyệt dài.

Ngón tay Trương Tam Bá có dài đến mấy cũng không quá ba bốn tấc, nhưng y lại chống được trường côn này.

Côn uy vũ kêu vang, nện xuống đầu.

Trương Tam Bá dùng ngón tay (hơn nữa còn là đầu ngón tay) đón đỡ.

Ngón tay máu thịt làm sao chịu được côn điên cuồng, điên cuồng, điên dại này?

Nhưng mỗi lần mắt thấy côn sắp sửa đánh trúng người, dưới tình huống vô cùng khẩn cấp, Trương Tam Bá vẫn có thể kịp thời ung dung dùng đầu ngón tay búng một cái, đẩy một cái, đụng một cái vào một vị trí trên thân côn, lực lượng vô tận của côn lại hoàn toàn bị triệt tiêu, biến mất, chuyển hóa.

Nếu như dùng binh khí khác, chắc chắn không thể khéo léo xảo diệu như vậy, quả thật vô cùng tuyệt diệu.

Trương Tam Bá lại làm được.

Mỗi khi Mễ Thương Khung tấn công một côn, Trương Tam Bá lại không lùi mà tiến tới. Đánh đến côn thứ mười một (Trương Tam Bá cũng đón đỡ côn thứ mười một), Trương Tam Bá chỉ còn cách Mễ Thương Khung ba thước.

Đến lúc này, hai người đã gần như giáp lá cà, cực kỳ hung hiểm, chiêu chiêu chuyên đánh vào điểm yếu, thức thức chỉ công vào tử huyệt.

Côn dài nhất đối đầu với ngón tay ngắn nhất.

Thực ra Trương Tam Bá không phải không cảm nhận được áp lực đáng sợ, dục vọng muốn chết để sợ, cùng với “không” kinh sợ kia. Nhưng y đã bị thế công ác liệt này bức đến mức không thể lui được nữa, y chỉ có thể phản kích, phản kích lại phản kích.

Mễ Thương Khung cũng không có biện pháp. Trương Tam Bá càng tiếp cận hắn, tình hình của hắn lại càng hung hiểm. Côn của hắn chỉ thích hợp đánh xa, không thích hợp thủ gần, nhưng Trương Tam Bá lại bức đến gần trong gang tấc.

Lúc bắt đầu công kích hắn dùng mũi côn, đến côn thứ bảy đã đổi thành dùng thân côn, tới côn thứ mười một hiện giờ thì chỉ có thể dùng cán côn. Nhưng lúc này, ngón tay của Trương Tam Bá (bất kể ngón cái hay là ngón út) đã có thể tùy thời đâm vào chỗ hiểm và tử huyệt của hắn.

Hai người giao đấu đã tuyệt đối không có đường lui, cũng mất đi khả năng vẫn hồi.

Càng tiếp cận Mễ Thương Khung, Trương Tam Bá biết phần thắng của mình càng lớn.

Y đã thi triển hết bản lĩnh toàn thân. Xuất đạo hơn năm mươi năm qua, trước giờ y chưa từng dùng sức lực tâm thần lớn như vậy để đối phó với một kẻ địch.

Y càng cảm thấy thái giám này là kẻ địch kiếp trước của mình, là trời cao cố ý để cho hai người gặp nhau hôm nay, thanh toán hận cũ ân cừu của đời trước.

Trong giây phút chết người này, một tiếng “vù” vang lên, cây côn trong tay Mễ Thương Khung chợt giống như thần long rời tay bay lên trời.

Ánh mặt trời lập tức giống như bị cắt thành nhiều mảnh, sương cũng bị đánh tan thành nhiều khối.

Côn gào thét xoay tròn giữa không trung, múa ra những đường côn, giống như những đóa hoa giận dữ đang nở rộ.

Trương Tam Bá không nhin được ngẩng đầu lên, nhìn côn bay trên trời. Khi nào nó mới rơi xuống?

Khi nó rơi xuống sẽ gây nên thương tổn gì?

Mễ Hữu Kiều cố ý để nó rời tay bay đi, hay là vừa rồi bị song chỉ của mình thi triển một chiêu “Quý Thần Chi Nộ” khiến cho cầm không được côn?

Trong nháy mắt này, Trương Tam Bá có hai lựa chọn.

Một là lui nhanh.

Mễ Thương Khung côn đã rời tay, Trương Tam Bá đã chiếm thượng phong, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nên lui ra trước rồi tính sau.

Khó đảm bảo Mễ Hữu Kiều sau khi vứt bỏ côn có sát chiêu khác, trước tiên lui lại xem tình hình cũng là thượng sách.

(Huống hồ y và Mễ công công cũng không có thù oán riêng.)

Hai là tiến tới.

Thừa dịp đối phương mất đi binh khí, giết chết hẳn.

Thả hổ về rừng, đối với loại người như Mễ Thương Khung, thời cơ giết hẳn sẽ nhanh chóng biến mất, tuyệt đối không thể bỏ qua.

(Huống hồ hắn đã giết chết Ôn Bảo.)

Lần này Trương Tam Bá phải lập tức quyết định, công hay là thủ, tiến hay là lùi, thậm chí chết hay là sống.

Người nói sao?

Chương 42: Cười giận dữ

Ngay lúc này, có một chuyện nhìn như ngẫu nhiên xảy ra, nhưng lại thay đổi quyết định của Trương Tam Bá.

Cũng quyết định vận mệnh của hai người.

Đó là bỗng có một vật bay tới, bắn vào huyết Phục Thổ trên chân phải Trương Tam Bá.

Nhưng bên cạnh Trương Tam Bá có một cao thủ đang giúp y “lược trận”, người này chính là Đường Thất Muội.

Đường Thất Muội rất nhạy bén, hưởng hồ hãn còn là hảo thủ Đường môn, đối với bất kỳ ám khí nào cũng rõ như lòng bàn tay.

Hắn quát lớn một tiếng:

- Hèn hạ!

Đôi tay đã kẹp lấy món “ám khí” kia.

Lúc hãn vỗ vào ám khí đã đeo một đôi găng tay màu đen, có thể bảo vệ vạn độc bất xâm. Đồng thời hãn vừa nhìn thấy thế tới “ám khí”, lập tức không dám khinh địch, một trảo này đã dùng hết toàn lực. Có điều tuy hãn chụp được vật kia, thân thể vẫn bị kéo theo một bước rưỡi.

Chỉ một bước rưỡi, nhưng không thể xem thường. Hảo thủ của Đường môn, đại tổ tông về ám khí, lại dùng toàn lực toàn thần tiếp lấy ám khí, nhưng vẫn lâm vào thế hạ phong.

Nhưng càng khiến Đường Thất Muội kinh hãi là ngay cả hãn cũng chưa từng thấy qua “ám khí” kia, cũng hoàn toàn không sử dụng được.

Bởi vì đó chẳng qua là một sợi tua, loại tua thường cột trên chuôi kiếm.

Một sợi tua màu đỏ.

Một sợi tua kiếm, lại có thể cách không đánh người, hơn nữa còn đẩy Đường Thất Muội đi một bước rưỡi, mà Đường Thất Muội lại không tìm được người bắn tua.

Đó là người nào?

Đây là công lực kinh người đến mức nào?

Đây là thủ pháp ám khí gì?

Ám khí không đánh trúng Trương Tam Bá, Đường Thất Muội đã thay Trương Tam Bá dùng hai tay kẹp lấy ám khí, cho dù đó chỉ là một sợi tua kiếm.

Nhưng tua kiếm này vẫn thay đổi vận mệnh của Trương Tam Bá.

Nguyên nhân là Trương Tam Bá cũng cảm giác được có ám khí bắn tới thân dưới sau lưng.

Khi đó y đang phải quyết định tiến lui.

Tiến hay là lui?

Phòng thủ hay là tấn công?

Nhưng vào giây phút quan trọng này, phía sau lại có ám khí bắn tới, cho nên y không thể lựa chọn lui về phía sau, đành phải tiếp cận.

Chỉ có tấn công, Đường Thất Muội đang hộ pháp mới có thể kịp thời giải nguy cho y.

Y tin tưởng hảo thủ ám khí Đường môn Đường Thất Muội nhất định có thể giải quyết ám khí này.

Quả nhiên, Đường Thất Muội không phụ lòng tin của y.

Nhưng chính y lại lâm vào nguy cảnh, tuyệt cảnh.

Y không lùi mà tiến tới, vốn đã tiến đến rất gần Mễ Thương Khung, hiện giờ lại càng áp sát lão thái giám này.

Côn vẫn còn lơ lửng vòng bay múa phía trên, nhưng Mễ Thương Khung lại ra tay, dùng ngón tay.

Ngón giữa tay phải của hắn như côn, một chỉ bổ xuống.

“Chỉ côn”.

Hóa ra côn pháp chết người thật sự của hắn là côn ở ngón tay.

Dưới tình thế cấp bách, Trương Tam Bá cố sức tránh né, nhưng ngón trỏ tay trái của Mễ Thương Khung đã vận chỉ như gió, phát ra tiếng rít, nhanh chóng quét qua giữa ngực và bụng của y một chút.

Chỉ quét một chút, nhẹ đến mức giống như vuốt qua.

Sau đó Mễ Thương Khung lui lại, lập tức toàn diện, toàn tốc lui lại.

Lúc hắn lui lại, bốn tên tiểu thái giám phía sau giúp hắn “lược trận” đã đón lấy cơn vừa rơi xuống.

Mễ Thương Khung lui lại, đứng nghiêm, mái tóc xanh xám, mắt màu lam, tay trái chỉ trời, tay phải chỉ đất, toàn thân tỏa ra sương mù màu trắng. Mùi vị lão nhân kia lập tức khiến những người có mặt đều nghe được, người được, cảm giác được hết sức rõ ràng.

Giống như đó không phải là người, mà là thú, nếu không thì chính là ma, hoặc là thứ gì giống như ma núi quỷ đêm.

Nhưng không phải, tuyệt đối không phải.

Người.

Trương Tam Bá dường như ngẩn người, thậm chí kinh ngạc một hồi lâu.

Hai tay y ôm lấy ngực và bụng, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Mọi người đều tĩnh lặng, ngưng mắt nhìn y, toàn trường giống như có thể nghe rõ âm thanh mũi kim rơi xuống đất. Mọi người đều nín thở, không khí giống như đông lại thành băng.

Con người khó tránh khỏi sẽ có lúc giận dữ, phương thức biểu đạt sự giận dữ của mỗi người cũng khác nhau.

Nhưng Trương Tam Bá lại chọn phương thức này.

Y cười.

Đương nhiên, nụ cười của y tràn đầy bi phẫn, cho nên là một loại “cười giận dữ”.

- Côn pháp hay!

Nói xong câu này, Trương Tam Bá lại lão đảo muốn ngã.

Đồ đệ và con gái của y là Hà Đại Phẫn, Lương Tiểu Bi, Trương Nhất Nữ đều chạy tới đỡ y. Có điều nơi ngực và bụng của y, máu lại chảy ra ồ ạt. Chỉ nghe y yếu ớt nói một câu:

- Ta quyết đấu mà chết, không cần báo thù cho ta... không nên kết thù với kẻ địch này...

Máu chảy như suối.

Trương Nhất Nữ muốn dùng tay che lại, lập tức cả bàn tay đều nhuộm đầy máu đỏ, ngón tay cũng dính lại với nhau, nhưng máu vẫn không dừng, ngược lại còn chảy nhiều hơn.

Máu kia chảy đến vui sướng giống như khe suối nhỏ.

Hà Đại Phần lập tức rắc thuốc kim sang lên vết thương, nhưng không có tác dụng, thuốc kim sang lập tức bị máu thấm ướt và trôi đi.

Lương Tiểu Bi lập tức phong tỏa mấy huyết đạo trên người Trương Tam Bá, nhưng cũng không có hiệu quả.

Máu vẫn chảy, hơn nữa còn phát ra tiếng kêu vui sướng, thao thao bất tuyệt, giống như rất nhiều tinh linh hài đồng đang tụ tập ở đó vui vẻ tắm gội.

Giống như cần phải máu chảy thành sông, không hết không ngừng.

Đường Thất Muội vừa nhìn đã biết, hết rồi, không cứu sống nổi.

Hắn càng kinh ngạc hơn, làm sao một lão nhân gia có thể chảy ra máu tươi như vậy, mãnh liệt như vậy, nhiều đến mức hắn chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe đến.

Máu kia thấm ướt y phục Trương Tam Bá, nhuộm đỏ tay ngọc của Trương Nhất Nữ, lại chảy qua phiến đá, giống như đang reo mừng. Lúc chảy qua thi thể của Ôn Bảo, dường như còn có linh tính, lượn một vòng, lại chảy về hướng Mễ Thương Khung đang đứng yên bất động, một tay chỉ trời, một ngón chỉ đất, mắt lam tóc xám, dường như muốn nợ máu phải trả bằng máu, chảy qua dưới chân của hắn, hơn nữa còn mang theo màu sắc tươi sáng và quỹ tích rõ ràng.

Máu kia vùng vẫy giãy dụa, không giống như cái giá của cái chết, ngược lại giống như đang ăn mừng vào ngày lễ tế thần tạ ơn.

Có lẽ, Trương Tam Bá đời này giúp người rất nhiều, cứu mạng rất nhiều, hành thiện rất nhiều, cho nên máu của y mới có thể nhiều như vậy, đỏ như vậy, có sức sống như vậy?

Đường Thất Muội đành phải tự mình an ủi, giải thích cho cảnh tượng không thể tin được trước mắt.

Nhưng lúc này, Trương Tam Bá đã đột ngột chết đi.

Trên mặt y dường như còn có nụ cười, ít nhất đó thật sự là một nụ cười kỳ dị.

Sinh mạng của y phảng phất không phải biến mất, mà là trôi đi, theo máu kia một đường chảy tới.

Chương 43: Giận dữ ngược nhìn

Mễ Thương Khung chậm rãi thu hồi một ngón chỉ trời, một ngón chỉ đất.

Hắn đứng sừng sững, màu tóc xanh xám, mắt không còn màu lam, nhưng thân thể lại hơi run lẩy bẩy.

Hắn nhận lấy côn do bốn tên tiểu thái giám kia đưa tới.

Hắn hoành côn đứng đó, không giống như một dã thú khát máu vừa giết chết đại địch, mà giống như một lão nhân đang đối mặt với mãnh thú hồng hoang tiến đến gần.

Một lão nhân đã không có, mất đi đường lui.

Hắn đã giết chết Trương Tam Bá, giống như đồng thời gây nên mấy tai họa.

Thứ nhất, đắc tội với tất cả nhân vật võ lâm bạch đạo.

Thứ hai, kết thù với tổ chức Thiên Cơ.

Thứ ba, tạo thành hận thù không thể tháo gỡ với Phong Vũ lâu và Vương Tiểu Thạch.

Hắn không muốn như vậy.

Hắn cũng không nên như vậy.

Hắn càng không thích đối mặt với cục diện này.

Hắn luôn luôn “cáo già xảo quyệt”, thậm chí xem bốn chữ này là sự ca ngợi cao nhất đối với loại người từng trải, thâm niên trong triều như hắn.

Nhưng hắn đã phạm thượng.

Không phải hắn muốn giết.

Hắn biết “thứ” gì đã khiến cho hắn rơi vào cục diện này, “tua kiếm” kia muốn lừa gạt mọi người ở đây thì không khó, nhưng lại không lừa được hắn.

Hắn biết là ai phát ra “ám khí”, hắn biết là ai đã bức hắn vào con đường hiện nay, cho nên hắn tức giận, giận dữ.

Hắn phát ra tiếng rít, hét lên giận dữ.

Hắn không phục.

Nhưng đệ tử Thiên Cơ càng không phục, càng căm phẫn, bởi vì thái giám kia đã giết chết long đầu của bọn họ.

Lão tặc này đã giết chết sư phụ, ân nhân của bọn họ.

Bọn họ giận dữ hét lớn, kêu gào, gầm thét, hơn nữa còn đồng loạt xông đến.

Bọn họ thề phải đem lão tặc này loạn đao, kiếm, thương, côn, ám khí... phân thân, mới có thể trút được nỗi hận trong lòng.

Con người của Mễ Thương Khung một lần nữa hiện lên màu xanh.

Hắn vung vẩy côn, phát ra một tiếng vang lớn giống như tiếng chuông nơi núi cao chùa cổ.

Hắn đã không còn đường lui, hắn phải giết người.

Hắn giết chết hai người kia, giống như đã kết thù với Kim Phong Tế Vũ lâu, Lão Tự Hiệu Ôn gia, Thiên Cơ tổ và tất cả giang hồ hào kiệt, chẳng có cách nào, đành phải dùng giết để ngừng giết, dùng bạo để bình bạo.

Lúc nên rơi lệ thì không ngại than thở khóc lóc, không tiếc lệ già đầy mặt, chỉ cần có thể đánh động được người khác. Nhưng đến lúc phải chảy máu, vậy thì cứ để cho hắn máu chảy thành sông.

Cặp mắt màu lam của Mễ Thương Khung trước hết lưu ý đến Phương Ứng Khán.

Phương tiểu hầu gia, bàn tay đặt lên tiểu kiếm màu đỏ thẫm bên hông hắn, lại đang cười, khẽ mỉm cười.

Giống như hắn vừa mới ăn một miếng đậu hủ ngon nhất thế gian, do tiểu quả phụ xinh đẹp nhất bán cho, hơn nữa còn nuốt cả miếng vào trong bụng, mà lại không ai hay biết.

Nhưng vẫn có người biết, ít nhất Mễ Thương Khung hiện giờ đã biết, hắn đã là tên đã đặt lên nỏ, bất kể có nguyện ý hay không hắn đều phải bắn ra. Chỉ là hắn không hiểu, không hiểu tại sao đối phương lại bắt hắn phải đặt lên nỏ?

Côn của hắn đã không hướng lên trời, mà là hướng người, đám người đang xông đến.

Hắn chợt ngửi thấy một loại mùi, đó là mùi vị lão nhân mục nát, giống như thủy triều tràn về phía hắn, nhanh chóng che phủ hắn, ngay cả chính hắn cũng sắp biến thành một xác chết chỉ tỏa ra mùi hôi.

Ngay lúc này chợt có tiếng vó ngựa vang lên, có người hét lớn:

- Dừng tay!

Hai bên nhất thời đành phải dừng tay.

Bởi vì người ra lệnh dừng tay, ngoại trừ con trai của Thái Kinh là Thái Thao, còn có một người khác mà hai đạo hắc bạch đều rất tôn kính.

Lãnh Huyết trong Tứ Đại Danh Bổ, Lãnh Lăng Khí.

Trên tay bọn họ không chỉ có thủ lệnh của Thái Kinh, còn có “Bình Loạn khối” được ngự ban cho.

Người của quan binh và tập đoàn Hữu Kiều lập tức không đánh tiếp nữa, nhưng quần hùng trong Thiên Cơ và Lão Tự Hiệu đang nóng lòng báo thù lại không chịu dừng tay.

Chỉ cần bọn họ không chịu dừng tay, quần hùng cướp tù cũng chỉ đành liều mạng bởi quân tử.

Đối với võ lâm bạch đạo, “không giang nghĩa khí”, “lâm nguy phản bội” là tội ác tày trời, bọn họ không muốn vi phạm, cũng không dám vi phạm.

Đây có lẽ là điểm khác biệt lớn nhất giữa hai phe hắc bạch. Cho dù đều là nhân vật võ lâm, thậm chí cũng là tổ chức phi pháp, nhưng người trong bạch đạo (chẳng hạn như người của Kim Phong Tế Vũ lâu, bang chúng Liên Vân trại, người của Hủy Nặc thành, đệ tử của Tiểu Lôi môn, sát thủ Thiên cơ...) một không vì tư lợi mà động võ, hai không làm chuyện bất nghĩa bất công. Bởi vì hai luật lệ này, trên giang hồ mới chia làm hai phe hắc bạch.

Ai nói giữa chính tà không hề phân chia?

Có, chỉ là không phải do người khác (bình thường là nhân sĩ nắm giữ quyền lực) phân chia, không phải tự phong tự ban, mà là công đạo ở trong lòng người.

Lãnh Huyết biết tâm tình “thù sâu như biển”, cũng biết cảm phần “nợ máu phải trả bằng máu”. Y biết mình không nên ngăn cản những người này, nhưng y lại không có lựa chọn.

Hi sinh đã quá đủ rồi, không nên tiếp tục hi sinh nữa.

Y là một bổ khoái, chức trách của y vốn là giúp đỡ người khác, trừng trị kẻ xấu, trừ bạo an dân.

Nhưng bây giờ lại không phải là lúc diệt trừ cường bạo, quan trọng hơn là phải ngăn chặn giết chóc càng lớn, ngăn cản máu chảy càng nhiều, chấm dứt hi sinh càng khủng khiếp.

Vừa thấy đám người đang đỏ mắt, đao lóe sáng, điên cuồng hét lớn, chỉ dừng một chút sau đó lại liều chết xông lên, Thái Thao đã sớm bị dọa đến mức đánh ngựa lui lại trợn bầy trợn tám.

Chỉ có Lãnh Huyết không thể lui.

Hắn vừa lui, quần hào sẽ phải đối mặt với Mễ Thương Khung.

Trong kinh thành, lão thái giám này là người có võ công cao thâm khó lường nhất. Cho dù quần hào có thể giết chết hắn, nhất định cũng phải trả một cái giá kinh khủng.

Cái giá này quá lớn.

Cái giá này không nên trả.

Tiếp tục chém giết như vậy, chỉ lãng phí khổ tâm của Vương Tiểu Thạch khống chế Thái Kinh tại biệt thự Biệt Dã.

Cho nên Lãnh Huyết chẳng những không lùi, hơn nữa còn đứng ra ngăn cản phía trước, hét lớn:

- Đừng tới đây! Ngừng lại! Không nên tiếp tục giết...

Nhưng quần hào đang vô cùng giận dữ. Trong mắt bọn họ lúc này, chỉ cần nhìn thấy người nào cản trở không cho bọn họ tự mình giết chết kẻ thù, vậy thì đều là cừu nhân. Trong tai bọn họ lúc này, chỉ cần nghe được người nào kêu gọi mọi người không nên báo thù, vậy thì đều là cừu gia. Máu của Trương Tam Bá trên mặt đất giống như đang reo mừng, không ngừng lan ra, quanh co khúc khuỷu. Máu của bọn họ càng vì vậy mà sôi trào, giống như

thiếu niên vừa được lên làm tướng quân, cuối cùng cũng chờ được hiệu lệnh đầu tiên của hãn.

Bọn họ sẽ vì vậy mà dừng tay sao?

Chương 44: Khóc giận dữ

Không biết.

Lãnh Huyết chỉ có thể “liều một phen”.

Năm đó khi Gia Cát tiên sinh huấn luyện y cùng với một đám cao thủ, thị vệ đại nội, từng có một hạng mục là dùng chân không qua lửa, tục xưng là “đường lửa”.

Đó là một con “đường”, nhưng lại trải đầy than đỏ nóng rực, mọi người đều phải dùng chân không đi bộ qua.

Đó là kinh nghiệm đáng sợ, hơn nữa hết sức kinh người.

Không cho phép dùng khinh công bay qua hoặc vận nội công chống lại, chỉ có thể đi bộ qua thật nhanh.

Phần lớn mọi người đều không dám đi qua, có người chân mềm, có người tâm lạnh, có người lại lui xuống.

Lãnh Huyết thì không, y đi qua.

Không vì sao cả, chỉ vì y tin tưởng Gia Cát tiên sinh.

Y tin chắc “thế thúc” sẽ không để bọn họ vô duyên vô cớ bị thương tổn, cho nên y dùng chân không đi qua.

Rất nhiều người bội phục y lớn gan, nhưng càng nhiều người cho rằng y giống như những thần nhân nhảy múa lên đồng hay bái tế điển lễ, được thần linh bảo hộ.

Thực ra không phải.

- Ta không hề giở trò gì với đồng lửa, cũng không có thần linh bảo hộ. Lãng Khí qua được, hoàn toàn là dựa vào sự can đảm và lòng tin của hãn.

Gia Cát thần hầu từng giải thích với mọi người:

- Chỉ cần thần nhiên đối mặt, ung dung bước qua, trong nháy mắt bàn chân chúng ta tiếp xúc với than lửa sẽ có mồ hôi chảy ra, hình thành một tầng ngăn cách bảo vệ thể chất. Khi màng mồ hôi kia còn chưa bốc hơi, chỉ cần nhấc chân lên đi bước thứ hai, mồ hôi sẽ hấp thu nhiệt lượng lúc trước, biến thành hơi, vì vậy bàn chân không đến nỗi bị bỏng.

Sau đó y tổng kết:

- Bất kỳ hạn chế nào đều là do người lập ra cho mình. Trước tiên thuyết phục được nội tâm của mình, mới có hạn chế. Một người giang hồ thật sự, ai cũng nên đi con đường này, ai cũng nên đi loại đường này một lần.

Lãnh Huyết là người hiểu được lời nói của Gia Cát nhất.

Trong sinh mệnh của mỗi cá nhân đều có hạn chế, đều có chuyện sợ không làm được, đó thật ra là một loại “tự mình hạn chế”, “tự xây tường rào”.

Lãnh Huyết không phải, y muốn đổi mặt.

Sinh mệnh chỉ có một lần, người không đổi mặt với nó thì có lỗi với tính mạng này, cũng không xem là “sống” thật sự.

Y quyết định đổi mặt, cho nên kiếm pháp của y rất tàn nhẫn, bởi vì y đối địch luôn chỉ có tiến mà không có lùi.

Nhưng hôm nay lại không phải đối “địch”, mà là một đám hảo hán, thậm chí là “người mình”.

Nếu như đám người đỏ mắt bất chấp tính mạng kia vẫn không chịu dừng tay, y sẽ phải đổi mặt như thế nào? Ngăn cản như thế nào? Giải quyết như thế nào? Đối phó như thế nào?

Y biết rõ không ngăn được đám người giống như điên cuồng này, nhưng y vẫn phải ngăn cản, cho dù chỉ ngăn cản được một chút cũng tốt.

Lúc này, trong số hán tử xung phong liều chết kia có rất nhiều người hét lớn:

- Tứ Đại Danh Bổ cũng là chó săn của triều đình! Lãnh Huyết là thứ gì, những kẻ ăn cơm quan gia đều không phải loại tốt! Chúng ta trước tiên giải quyết hẳn, lại giết chết cầu tặc kia!

Trên đời này, người dũng cảm nhất chắc chắn là người cô độc nhất, nhưng người cô độc nhất lại chưa chắc là người dũng cảm nhất.

May mắn, Lãnh Huyết hiện giờ còn không phải là người “dũng cảm nhất”, mà chỉ là “dũng cảm”.

Bởi vì còn có người dũng cảm như y, cho nên y vẫn không xem là người cô độc nhất.

Một người khác cùng y đứng sóng vai, trong tiếng hét vang ngăn chặn quần hùng đang xông tới, chính là Đường Thất Muội.

Hắn lập tức xé khăn xanh trên mặt mình xuống.

Lúc này hắn phải đứng ra, hơn nữa còn phải thể hiện thái độ, nếu không quần hào bị máu nóng che mờ đầu óc nhất định sẽ hoài nghi mục đích của hắn, hơn nữa sẽ không tiếp nhận sự khuyên can của hắn:

- Dừng tay! Không tới giây phút sống chết, nhất định đừng tùy tiện hi sinh... đây còn chưa phải là lúc! Là anh hùng thì nên suy nghĩ vì đại cục, lập tức dừng tay!

Người hắn rất gầy, ngày thường nói chuyện vừa nhẹ vừa thấp, nhưng hiện giờ vừa hét lên lại giống như dùi nhọn đâm vào tai người khác.

Vấn đề là, lời nói của hắn có thể thu phục được lòng người hay không?

Từ xưa đến nay, muốn người khác nghe thấy thì dễ, khiến người khác nghe theo thì khó.

Hắn đứng ra cũng là không muốn đổ trách nhiệm cho người khác. Bởi vì hắn đã giao thủ với Mễ Thương Khung, hắn biết rõ thực lực của đối phương. Cho dù quần hùng có thể giết được người này, e rằng cũng không sống được một nửa.

Huống hồ, cho dù hi sinh một nửa số người, cũng chưa chắc có thể giết được lão thái giám này.

Đáng sợ hơn là nơi này còn có “cao thủ” khác âm thầm lợc trận.

“Tua kiếm” kia.

Người có thể phát ra “tua kiếm” kia, võ công và nội lực cao đến phi thường.

Chỉ cần người này liên thủ với Mễ Hữu Kiêu, e rằng người ở đây dù hoàn toàn không cần tính mạng cũng chưa chắc có thể lấy mạng đối phương.

Hắn là người của Thục Trung Đường môn, từ nhỏ hắn đã được dạy rằng “anh hùng là từ tiếng vỗ tay mà ra”.

Dưới tiếng vỗ tay xuất anh hùng.

Người cho một người tiếng vỗ tay, hắn sẽ dễ dàng trở thành anh hùng, cho dù hi sinh tính mạng cũng không tiếc.

Nếu người chỉ cho hãn tiếng huyết sao, hãn sẽ ủ ê đến mức không bằng cả cầu hùng.

Cho nên hãn phải lập tức đứng ra, không phải để cô vũ đám người đang nóng lòng muốn báo thù cho Trương Tam Bá và Ôn Bảo này, mà là phải dội nước lạnh, phải thức tỉnh bọn họ.

Lúc này đừng làm anh hùng, muốn người ta làm anh hùng đổ máu là một loại hành vi vô đạo đức.

Rất nhiều người dừng lại.

Bọn họ nghe lệnh Đường Thất Muội, mặc dù chưa chắc đã tâm phục khẩu phục. Cho dù không nghe Đường Thất Muội, cũng tin tưởng vào Lương A Ngưu đang thở hổn hển chạy tới báo tin.

Nhưng vẫn có người bất chấp tất cả, xung phong liều chết, còn có người hét lớn:

- Hãn giết long đầu, hãn giết long đầu của chúng ta... không báo thù này, còn xem là đệ tử Thiên Cơ sao?

May mắn là lúc này lại có một người đứng ra, sóng vai cùng Lãnh Huyết và Đường Thất Muội, hét lớn:

- Đệ tử Thiên Cơ nghe, không được ra tay! Lưu lại núi xanh, lo gì không có củi đốt! Ta có “Long Đầu lệnh”, tất cả hãy dừng tay!

Người lên tiếng là Lương Tiểu Bi.

“Đại Khẩu Phi Bá” Lương Tiểu Bi chỉ có thể xem như “nửa đồ đệ” của Trương Tam Bá, hãn là “đới nghệ đầu sư (đã từng học thầy khác trước đó)”, đồng thời cũng là tứ đương gia của Thiên Cơ.

Hãn giỏi về hành quân bày trận, vốn là tham mưu kinh lược sứ của quân Tống. Bởi vì hãn đắc tội với đảng Thái Kinh, Vương Phủ, nhiều lần bị cách chức, cả nhà bị đày đi sung quân. Người nhà trên đường chịu đủ hành hạ, tất cả đều chết. Khi hãn được Trương Tam Bá dẫn người của Thiên Cơ cứu ra, hãn lập tức nổi giận, giết sạch những kẻ áp giải, sau đó trở thành tổ viên của Thiên Cơ, muốn giết hết tham quan ô lại trong triều.

Hãn có một đặc tính, chính là chột “thoát ly” ra ngoài, xem tình xét thế.

Loại “đặc điểm” này của hăn là do bẩm sinh.

Lúc nhỏ tại hội làng, hăn và mọi người cùng nhau xem kịch tạ ơn thần linh, chiêm trống vang trời, người người đều xem đến như say như mê, bồng bồng khí thế. Hăn xem được một nửa, chợt “đặt mình bên ngoài”, cảm thấy kịch là kịch, ta là ta, vì vậy hăn lại nhìn dáng vẻ của những người đang xem kịch, lại có niềm vui mà người khác không có.

Lúc thanh niên, hăn mắng chửi với người khác, mắng đến lúc dầu sôi lửa bỏng, mặt đỏ tới mang tai, hăn lại đột nhiên tỉnh ngộ. Chúng ta tranh cãi cái gì? Thế sự khôn lường, Tu Di hạt cải, vũ trụ mệnh mông, đời người ngắn ngủi, chúng ta tranh cãi một chuyện nhỏ như hạt đậu để làm gì?

Cho nên hăn không tiếp tục mắng chửi người khác, lại để người khác mắng chửi hăn.

Người khác thấy hăn không phản bác, cũng không mắng được nữa.

Vì vậy khi hăn và người nhà bị đày đi sung quân, chịu hết kiếp nạn, hăn da thịt chịu khổ, thân bị xiềng xích, nhưng vẫn có thể “tự mình an ủi” bằng cách “thân thể ta đang bị giam cầm, nhưng tâm tư lại vô cùng tự tại”.

Thậm chí khi người nhà của hăn cuối cùng không chịu nổi hành hạ khổ sở, lần lượt chết đi, nghe được tiếng gào khóc phẫn nộ của những người khác, hăn cũng đột nhiên tỉnh ngộ.

Thương tâm cũng là chuyện vô ích.

Người sống trên đời, ai cũng phải chết, ai cũng sẽ chết, chỉ xem ai chết sớm hơn một chút, trễ hơn một chút mà thôi.

Cho nên hăn lại không thương tâm, cũng không khóc, nhờ vậy giữ được sức sống.

Tình hình hiện giờ cũng gần như vậy, Trương Tam Bá đã bị sát hại, nội người muốn chém giết báo thù cho y, Nhưng Lương Tiểu Bi lại đột nhiên hiểu được một chuyện.

Báo thù, cần phải báo được thù mới xem như là báo thù, nếu không thì chỉ là chịu chết mà thôi.

Hắn nhìn ra được, đây không phải là lúc báo thù. Cho nên hắn lập tức đứng ra, dùng danh nghĩa tứ đương gia của Thiên Cơ ra lệnh cho đệ tử đang xông lên ngừng lại.

Chỉ có điều, bởi vì trong tổ chức Lương Tiểu Bi thường đứng sau màn bày mưu tính kế, ít khi thật sự làm tiên phong gánh vác trách nhiệm, cho nên đám đệ tử trung can nghĩa đảm lại đang bị thống phần nộ này có một nửa cũng không chịu nghe theo hắn.

May mắn còn có một người khác, vào lúc này lập tức bày tỏ thái độ, ủng hộ ý kiến của hắn:

- Không nên tới, lui xuống đi!

Người nói chuyện là Trương Nhất Nữ, nàng là con gái một của Trương Tam Bá.

Lúc nàng đang đau đớn vì mất cha, lên tiếng cũng giống như là ra lệnh.

Đệ tử Thiên cơ không dám không nghe.

Lúc này Trương Nhất Nữ có thể nén bi phần trong lòng, chống lưng cho Lương Tiểu Bi, muốn mọi người rút lui, chủ yếu là vì trước khi lâm chung phụ thân của nàng đã nói một câu bên tai nàng:

- A Nữ, nếu người của Thiên Cơ muốn báo thù cho ta bây giờ, nhất định sẽ toàn quân bị diệt trong tay kẻ địch... con phải ngăn cản bọn họ.

Vì câu nói này, Trương Nhất Nữ mới từ trong bi thương đứng dậy, không cho huynh đệ Thiên Cơ lập tức báo mối thù này.

Do đó, năm người Lãnh Huyết, Đường Thất Muội, Lương Tiểu Bi, Trương Nhất Nữ, Lương A Ngưu đồng thời cũng đồng loạt ngăn cản quân chúng cướp tù xông đến chỗ Mễ Thương Khung.

Lúc này Mễ Thương Khung mới thở được một hơi.

Bốn tên tiểu thái giám phía sau hắn vốn đã đưa tay vào trong trong vạt áo, hiện giờ mới buông lỏng.

Bốn thái giám này đều đang chờ, chờ một tiếng hiệu lệnh của Mễ công công.

Hiệu lệnh vừa ban ra, bọn họ sẽ lập tức phóng pháo hoa bốn màu lên trời. Khi đó, một đội cấm quân hai ngàn ba trăm người và chín mươi bảy cao thủ tinh nhuệ trong tập đoàn Hữu Kiều đã mai phục sẵn đều sẽ cùng xuất động, tiêu diệt đám võ lâm thổ phỉ liều mạng này.

Dù sao thế lực của binh vệ trong cung cũng không thể xem thường. Tập đoàn Hữu Kiều là sự kết hợp của các thế lực vương tôn hầu tước, thực lực càng không thể coi nhẹ. Những phe phái cung đình và hoàng thân quốc thích này, vì muốn bảo vệ mình không bị đảng Thái Kinh ngày càng lớn mạnh, hung hăng càn quấy thôn tính, cho nên lũ lượt đem tiền của và nhân tài ném vào tập đoàn Hữu Kiều. Cơ sở của bọn họ đã kiên cố, vững không thể nhổ, đã có thể ngang hàng với đảng Thái Kinh.

Vì vậy Mễ Thương Khung càng không muốn trước tiên kết thù với nhân vật hiệp đạo giang hồ, không để cho Thái Kinh thực hiện được kế ly gián, hơn nữa còn ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Chương 45: Cười khổ

Mỗi người trong Tứ Đại Danh Bồ đều có phương pháp liên hệ của bọn họ.

Truy Mệnh tham gia ngăn chặn chiến đấu tại Phá Bản môn.

Lãnh Huyết kịp thời khuyên can huyết chiến trước Hồi Xuân đường.

Chiến đấu một khi đã bắt đầu thì không dễ dừng, nhưng may mà vẫn có thể tạm thời đình chiến. Cho dù chỉ là hòa bình tạm thời, cũng tốt hơn là chỉ có chiến đấu, không có hòa bình.

Thôi Lược Thương và Lãnh Lăng Khí lập tức dùng phương pháp đặc biệt của bọn họ để truyền tin.

Thiết Thủ gần như lập tức nhận được hai tin tức này.

Y vừa thu được tin tức, lập tức tiến vào biệt thự Biệt Dã.

Không người nào dám chặn đường y, bởi vì mạng của Thái Kinh “dường như” còn đang ở trong tay Vương Tiểu Thạch.

Dùng hai chữ “dường như”, bởi vì ba mũi tên kia của Vương Tiểu Thạch một khi phát ra, có thể lấy mạng Thái Kinh, hay là chính hãn sẽ lập tức máu chảy biệt thự Biệt Dã, điểm này mọi người đều rất hoài nghi.

Thiết Du Hạ bước nhanh vào.

Mọi người đều nhìn y, trong đó có không ít đại nhân vật danh động thiên hạ trong triều, ngoài triều, trong võ lâm, trong giang hồ, bao gồm Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch, Thiên Hạ Đệ Thất, Nhất Gia, Thần Du Gia Gia, Chiêm Biệt Dã, Đồng Quán, Vương Phủ (hãn vừa mới cùng hai tên thân tín cao thủ khác tìm đến), Thái Du...

Bọn họ đang chờ một câu nói của y, câu này giống như chỉ liên quan đến tính mạng của hai tên khâm phạm, nhưng cũng đồng thời liên quan đến sống chết của đường đường thừa tướng đương triều.

Thiết Thủ vừa bước vào đại sảnh liền trầm mặt, cặp mắt như điện liếc qua toàn trường, sau đó hít một hơi dài, nói:

- Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu chưa chết, hơn nữa đã được thả. Người cướp tù đang rút lui, quan binh cũng không truy kích.

Thiết Thủ nói chuyện luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nặng tựa ngàn cân, dù là bằng hữu hay kẻ địch của y đều sẽ tin lời y.

Khi một người bình sinh luôn trọng lời hứa, giữ chữ tín, lời nói đi đôi với việc làm, người khác tự nhiên sẽ tôn trọng lời nói của hã, thậm chí còn hữu hiệu hơn so với pháp quy điều khoản ràng buộc.

Thiết Du Hạ hiển nhiên chính là loại người này.

Thái Kinh ngậm thở phào một hơi, nhưng trái tim lại đập mạnh.

Vương Tiểu Thạch cũng như vậy.

Thậm chí tất cả cao thủ trong biệt thự Biệt Dã đang nhìn như hổ đói, đều hợp tình hợp lý, cách nghĩ giống nhau.

Thái Kinh cười ha hả, cổ ra vẻ tiêu sái nói:

- Giải quyết rồi. May là người mà người muốn cũng chưa chết, không tạo thành kết quả bi thảm. Lần này chúng ta có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, trở thành bằng hữu rồi chứ?

Vương Tiểu Thạch cười, nụ cười có phần cay đắng.

- Mặc dù đã ngừng tay, người cũng đã cứu ra, nhưng chỉ sợ hi sinh rất lớn.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Thái Nguyên Trường, nghiệt do người gây ra còn chưa đủ sâu nặng sao? Người thân là tể tướng, trong thiên hạ dưới một người mà trên vạn người, làm thiện thì danh lưu thiên cổ, vạn dân cảm kích, làm ác thì tiếng xấu lan xa, dân phản khó yên. Người muốn làm thiện hay làm ác, hãy tự mình suy nghĩ đi!

Nói xong, mười ngón tay trái phải chợt móc lại. Nỏ vốn đã kéo căng, lúc này lại bị kéo đến chín phần trắng tròn nửa đêm mười bốn, hơn nữa còn rất căng, giống như sắp đứt dây bắn ra.

Thái Kinh và một đám cao thủ trong phủ đều cả kinh thất sắc.

Thái Kinh vội la ãm lên:

- Chờ đã, Vương Tiểu Thạch, người người người người không thể không giữ lời. Ta đã đồng ý mọi chuyện, cũng đã làm được hết... người người không không không không thể không giữ chữ tín...

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng, cười khỗ, cặp mắt vừa nhắm lập tức mở ra, mắt tỏa thần quang, trong vắt động lòng người.

- Người sẽ giữ lời?

- Ta đương nhiên giữ giữ giữ lời...

Thái Kinh nói:

- Không giữ lời sẽ không được chết tử tế...

- Được!

Vương Tiểu Thạch quát lớn một tiếng:

- Ta thả người...

Lời còn chưa dứt, hắn đã bắn tên ra.

Một nỏ ba tên, Thái Dương thần tiễn.

Ba mũi tên này chọt bắn về phía Thái Kinh, khiến cho mọi người đều thất sắc. Không ngờ khi bắn tới nửa đường, ba mũi tên phân biệt chiết xạ, lại chia làm ba hướng bắn ra ngoài.

Một mũi bắn vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Một mũi bắn vào Hắc Quang Thượng Nhân.

Một mũi bắn vào Nhất Gia.

Biến hóa xảy ra rất đột ngột.

Trên tay Thiên Hạ Đệ Thất là một cái bọc vải sắp tháo chưa tháo, sắp mở chưa mở.

Đột nhiên trên tay hắn tỏa ra ánh sáng vạn trượng, giống như ngàn mặt trời ở trong tay.

Mũi tên kia giống như tên vàng bắn ra từ mặt trời giữa trưa trên không, nhưng khi bắn vào ánh sáng trong tay Thiên Hạ Đệ Thất lại biến mất không thấy, giống như đã đồng hóa, cũng giống như đã hòa tan.

“Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã lại phảng phất cả người đều biến thành một đoàn khí đen.

Yêu khí.

Toàn thân hắn giống như một cơn gió lốc xoay chuyển, thần tiên ánh sáng vạn trượng vừa bắn vào “khu vực màu đen” này, lập tức mất đi ánh sáng ban đầu, mất đi uy phong lúc trước, cũng mất đi sức mạnh.

Nhất Gia thì lại khác, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời hắt hơi một cái.

Mũi tên kia trong nháy mắt bắn tới, hắn đột ngột rút đao ra, đao dài, một thanh đao thoát nhìn ôn nhu nhiều hơn là sắc bén, phạm tục nhiều hơn là sát khí, một đao chặt đứt mũi tên.

Tên vừa đứt, giống như một con cọp đang lao nhanh đột nhiên mất đầu, cũng mất đi sinh mạng, mất đi sức lực.

Tên rơi xuống đất, đã mất đi lực sát thương.

Vương Tiểu Thạch bắn ra ba tên, đều nhắm vào cao thủ trong phòng.

Nhưng ba mũi tên đều rơi vào khoảng không, không gây thương tổn được người, càng không giết được người.

Nhưng mục đích của Vương Tiểu Thạch không phải giết người thương người, mà là ngăn cản người, ngăn cản kẻ địch chặn giết hắn.

Chương 46: Cười dữ tợn

Vương Tiểu Thạch bắn ra ba mũi tên, đột nhiên ngược lên trời cười dữ tợn.

Nụ cười của hắn không còn khổ, mà là hồ.

Hồ gầm gió nổi, hồ gào rồng ngâm.

Hắn dùng một quyền đánh bay tổng quản biệt thự Tôn Thu Bì, một cước đá văng lãnh tụ Thác phái Lê Tĩnh Đường đang muốn tấn công chiếm ưu thế, tiếng cười dữ tợn của hắn đẩy lão đại Đình phái Khuất Hoàn đang chặn đường lui lại bảy tám bước, sau đó ý còn chưa hết lại lui thêm bảy tám bước nữa, những người khác xông đến vây công đều bị Thái Dương thần nổ trên tay hắn bức lui.

Lúc này, Đồng Quán, Vương Phủ (cùng với hai tên thủ hạ của hắn) lập tức bảo vệ Thái Kinh còn chưa tỉnh hồn.

Vương Tiểu Thạch lập tức rời đi.

Hắc Quang Thượng Nhân, Thiên Hạ Đệ Thất, Nhất Gia đang phân biệt ứng phó với ba mũi tên chết người vừa đối hướng kia.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên đi nhanh.

Nếu như hắn muốn phá vòng vây rời đi, cho dù hắn lợi hại đến đâu, khinh công cao đến thế nào, trong thời gian này cũng sẽ bị ít nhất ba ngàn thị vệ và đại nội cao thủ được điều tới ngăn cản bao vây.

Hắn tuyệt đối không đi được.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không phải xông ra ngoài, mà là xông vào phía trong.

Đây là biệt thự Biệt Dã, cũng là hành cung của Thái Kinh. Hắn xông vào phía trong, cũng chỉ có một con đường chết.

Bởi vì nơi ấy không có đường, là đường cùng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn cứ xông vào, giống như không muốn sống. Vào lúc này hắn lại không lùi mà tiến tới, hơn nữa còn tấn công vào trung tâm và hạch tâm đại bản doanh của Thái Kinh.

Lần này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu Thái Kinh và đồng đảng, nhất thời không ngăn cản được.

Chỉ có một người ngoại lệ, “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt.

Hắn hận chết Vương Tiểu Thạch.

Hắn vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Vương Tiểu Thạch, thậm chí còn không chớp mắt.

Hắn cho rằng Vương Tiểu Thạch là hòn đá chướng ngại trên tiền đồ của hắn. Nếu không phải vì Vương Tiểu Thạch, Thái Kinh nhất định đã bổ nhiệm hắn làm cao quan chức trọng rồi.

Nhưng hắn cho rằng thời cơ vẫn chưa mất.

Hắn nhìn chuẩn Vương Tiểu Thạch, chỉ cần bắt được Vương Tiểu Thạch, hoặc là giết Vương Tiểu Thạch, chiến công bằng trời này sẽ là của hắn, bất cứ ai cũng không thể sánh bằng.

Cho nên, Vương Tiểu Thạch càng hao phí thời gian tâm lực, càng khiến cho Thái Kinh hao tổn tâm thần, hắn biết chiến công của mình sẽ càng lớn, sau này địa vị càng không thể xem thường, do đó hắn càng tập trung tinh thần, chỉ đợi toàn lực một kích tất sát.

Cuối cùng hắn đã chờ được.

Vương Tiểu Thạch dùng tên bắn vào ba đại cao thủ Nhất Gia, Chiêm Biệt Dã, Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng lại bỏ quên mấy hắn.

Vì vậy hắn lập tức ra tay, xuất thủ một quyền, đánh vào lưng Vương Tiểu Thạch.

Tình huống rất rõ ràng, nếu như hắn có thể một quyền đánh ngã, đánh chết Vương Tiểu Thạch, hắn sẽ lập nên chiến công phi thường trước mặt Thái tướng; còn nếu như không thể, chỉ cần hắn cầm chân Vương Tiểu Thạch một chút, một thoáng, một trận, như vậy Vương Tiểu Thạch bị đông đảo cường địch liên thủ bao vây nhất định không chạy thoát được, công lao này cũng không thiếu hắn.

Do đó hắn đánh tới một quyền. Một quyền này thủ thế đã lâu, lại chỉ giống như vừa sẩy tay, sẩy chân tự nhiên đánh ra.

Một quyền này giống như chẳng có gì.

Thực ra, tất cả sự vật trên đời đều chỉ giống như “chẳng có gì”. Người tùy tiện nhặt một hòn đá trên đất lên, nó cũng chẳng có gì. Nhưng nếu như người cẩn thận nghiên cứu, phân tích, thực ra một hòn đá chẳng có gì như vậy, bình thường đều phải trải qua vạn năm vỏ trái đất phát triển biến hoá, gió sương ăn mòn, núi lửa dung nham hun đúc, trải qua bao nhiêu thời đại diễn biến, nhìn hết bao nhiêu thế thái nhân tình, mộng ảo không hoa, hôm nay mới có thể trở thành một hòn đá nhỏ xem ra “chẳng có gì” trên tay người dễ dàng nhặt lên.

Từ khi Diệp Vân Diệt luyện thành “Thất Thủ quyền”, bản thân hẳn chính là một thanh thần binh, không cần dựa vào vũ khí khác.

Hắn vẫn luôn chờ đánh một quyền này, hiện giờ hẳn đã đánh ra một quyền này.

Diệp Thần Du luôn cho rằng, mỗi lần cố gắng nỗ lực, thông thường đều sẽ có đền bù gấp bội.

Cho nên hẳn chịu chờ, chờ đợi thời cơ thi triển sở trường.

Cho nên hẳn muốn thử, thử các loại phương thức và chiêu thức khác nhau, một lần không được thì hai lần, đến khi nào hoàn toàn đạt được thắng lợi mới thôi.

Hắn cũng giống như người bình thường, nếm đủ khảo nghiệm và rèn luyện của thất bại. Phần lớn thời gian, mọi người đều giễu cợt và cười nhạo thất bại và khó khăn của hắn, chứ không phải khích lệ và đồng tình. Hắn cũng giống như phần lớn mọi người, khi phải một thân một mình đối mặt với những khảo nghiệm gay gắt liên tục, hẳn cảm thấy trời cao đang bạc đãi mình.

Mỗi lần gặp phải những khiêu chiến trọng đại, bước ngoặt trọng yếu này, hắn đều muốn từ bỏ, nhưng cuối cùng lại không từ bỏ.

Bởi vì tại thời điểm đó, hắn luôn nghĩ đến một số chuyện.

Long đầu lão đại Thiên Cơ Trường Tam Bá vào lúc tráng niên từng bị người ta đánh cho thất bại thảm hại, sợ hãi như chó nhà có tang, thiên hạ tuy lớn

nhưng gần như không chỗ dung thân. Y mang theo vài đồ đệ lưu lạc khắp nơi, cuối cùng vẫn có thể đứng lên từ trong tuyệt cảnh, hơn nữa còn khiến cho tổ chức Thiên Cơ càng lớn mạnh cường thịnh hơn.

Trương Tam Bá là dùng “phấn đấu” để chống lại thất bại.

Tổng lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Tô Mộng Châm, thân thể có cả bảy mươi hai loại bệnh, bệnh đến nửa chết nửa sống, hơn nữa còn bị đứt một chân, lại phân tâm vì phải đối kháng với cường địch Lục Phân Bán đường, bị thủ hạ thân tín Bạch Sầu Phi thừa cơ hội. Trước tiên y bị trúng độc, sau đó còn trúng mai phục, đến nỗi quyền hành hoàn toàn mất hết. Nhưng y lại có thể ẩn nhẫn che giấu, giữ được tính mạng, cho đến một ngày có thể tận mắt nhìn thấy kẻ thù Bạch Sầu Phi thất bại và diệt vong, y mới tự sát chết đi.

Tô Mộng Châm là dùng “bất khuất” để cầu thắng trong bại.

Diệp Thần Du cảm thấy trong cuộc đời, tại khoảnh khắc đối mặt với khảo nghiệm, ăn năn hối hận, lùi bước sợ hãi là chẳng có chút ý nghĩa nào. Có người có thể vượt qua những thử thách này, có người thì lại không. Có người có thể vượt qua các loại khốn cảnh, hơn nữa còn dùng khốn cảnh để rèn luyện ngọn lửa kiên cường bất khuất của mình, nhưng có người chỉ có thể cả ngày bàng hoàng, tuyệt vọng, chán nản, hận đời.

Hắn mặc kệ.

Hắn bất chấp tất cả, đấu tranh đến cùng, không chết không khuất, phấn đấu không dừng.

Hắn tin chắc, chỉ cần có thể kiên trì, hơn nữa kiên trì tới cùng, thông thường đều có thể được toại nguyện.

Hắn tình nguyện tin vào điều này, cho nên hắn có thể nhẫn nại, chờ đợi, dùng sự bền lòng và nghị lực. Một loại võ công luyện không tốt, hắn đổi sang một loại khác; một dạng tuyệt chiêu luyện không được, hắn đổi thành luyện một dạng khác.

Hắn biết phải trải qua cố gắng và khó khăn, mới có thể đợi được kết quả tốt nhất.

Cho nên hăn nhin, hăn chờ.

Hăn nhin và chờ để đánh một quyền này.

Một quyền này của hăn mục đích là đánh hạ Vương Tiểu Thạch.

Hăn muốn đánh ngã Vương Tiểu Thạch.

Nếu không phải còn có một người và bàn tay của y, đột nhiên, bỗng nhiên, đột ngột, thành linh, thoáng chốc, bất ngờ, bất chợt, phút chốc, vội vàng chen vào giữa Diệp Vân Diệt và Vương Tiểu Thạch, nói không chừng Thần Du Gia Gia... cũng không ai biết kết quả cuối cùng... thật sự có thể một quyền đánh ngã Vương Tiểu Thạch.

Chương 47: Cười ngạo

Người chặn giữa bọn họ là danh bổ Thiết Thủ, Thiết Du Hạ.

Lúc này Thiết Du Hạ giống như cũng muốn giành công, hơn nữa còn tập kích Vương Tiểu Thạch.

Y còn hét lớn một tiếng:

- Ha! Vương Tiểu Thạch, người chạy không thoát đâu!

Sau đó đi một bước uy vũ, vượt lên phía trước, đánh ra một chưởng.

Một chưởng kia của y đánh vào lưng Vương Tiểu Thạch.

Nhìn khí thế của một chưởng này, đủ để làm núi rung đất chuyển. Ít nhất chưởng của y vừa phát ra, chưởng phong đã lan khắp toàn bộ đại sảnh, chưởng kinh cũng tràn ngập trong biệt thự Biệt Dã, du đăng lượn quanh, rung động không ngừng.

Với tính tình thâm trầm khiêm tốn của Thiết Du Hạ trước giờ, y rất ít khi phát động nội công và chưởng công có thanh thế minh mông, khí thế vang dội như vậy.

Có thể là vì hôm nay y cực kỳ căm hận Vương Tiểu Thạch, cho nên tính tình mới nóng nảy như vậy, phát ra công lực to lớn như vậy.

Có điều, Vương Tiểu Thạch cũng không vì tiếng hét của đối phương mà thật sự không đi, ngược lại còn “chuồn” nhanh hơn một chút.

Thời gian “trốn” của Vương Tiểu Thạch nhanh hơn một chút so với “đuổi”, giống như một hòn đá bị người ta dùng sức ném ra, mạnh, gấp, hơn nữa còn cực nhanh.

Một chưởng của Thiết Thủ đánh không trúng, chẳng biết vì sao lại ngênh đón một quyền kia của Diệp Thần Du.

Không, nhìn giống như là một quyền kia của Thần Du Gia Gia vừa lúc đánh vào chưởng của y, cố ý muốn giúp Vương Tiểu Thạch ngăn cản một kích này.

Một tiếng “âm” vang lên, một chưởng một quyền va chạm vào nhau.

Một người thân thể nhoáng lên, người kia thì lui lại một bước, đều không có chuyện gì.

Buổi tối hôm đó, Diệp Vân Diệt ăn uống đều phun ra hết, cái gì cũng ăn không vô, uống không trôi vào trong dạ dày.

Có một lần nôn mửa, hắn còn phát hiện trong đó có một cái răng.

Như vậy ba lần, hắn tổng cộng rớt ba cái răng.

Bởi vì một chương kia.

Trong lòng hắn hiểu được, hắn không muốn có địch nhân như Thiết Thủ, hắn nhất định phải giết chết kẻ địch giống như Thiết Thủ.

Thiết Thủ cũng giống như chẳng có chuyện gì, nhưng từ buổi tối hôm đó trở đi, trong một ngày tóc của y ít nhất rụng xuống một trăm sợi, kéo dài đến ba tháng.

Trong khoảng thời gian này, y gần như trở thành nửa hói đầu.

Hơn nữa bắt đầu từ đêm hôm đó, chỉ cần y nhắm mắt lại đều gặp ác mộng, mộng thấy mình rơi vào trong cát.

Cát rất mềm, y giãy giụa không được, dần dần chìm xuống...

Liên tiếp bảy đêm đều gặp ác mộng này.

Cho nên trong lòng y cũng hiểu rõ, y không muốn có kẻ địch giống như Diệp Vân Diệt, y nhất định phải vượt qua địch nhân giống như Diệp Thần Du và quyền kinh của đối phương.

Lúc Thiết Du Hạ và Diệp Vân Diệt đấu một quyền một chương, Vương Tiểu Thạch đã nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, xông vào nội đường, chạy vào gian phòng thứ nhất bên trong.

Đây là một căn phòng lớn.

Hắn đá văng cửa xông vào.

Lúc này, truy binh của hắn là đám người Thiên Hạ Đệ Thất, Nhất Gia, Hắc Quang Thượng Nhân cũng đã đuổi tới, nhưng không ai lập tức xông vào.

Bởi vì cửa chỉ có một, Vương Tiểu Thạch lại đang ở bên trong. Cho dù ba người này võ công cao tuyệt thiên hạ, nhưng nếu phải làm người đầu tiên

đơn độc đối phó với Vương Tiểu Thạch trong địa thế hiểm yếu, mọi người đều không muốn đứng mũi chịu sào.

Cho nên mọi người đều nhìn về phía Thái Kinh, chờ hăn hạ lệnh.

Thái Kinh còn chưa tỉnh hồn.

Thái Kinh chỉ hơi định hồn.

Thiết Thủ đã quay sang Diệp Vân Diệt quát mắng:

- Ha! Sao ngươi lại ngăn cản một kích của ta đánh Vương Tiểu Thạch!

Diệp Thần Du đang muốn quát lại, nhưng mở miệng ra chợt cảm thấy ngọt, chân lực xao động, nguyên khí đại thương, nhất thời nói không ra lời.

Đồng Quán đỡ lấy Thái Kinh. Hăn vốn xuất thân từ võ quan, hoàng đế Triệu Cát trước tiên sủng ái hăn, sau đó được hăn giới thiệu nên mới tin tưởng Thái Kinh. Vì vậy hăn càng cậy thế hành hung, không coi ai ra gì, lập tức quay sang Thiết Thủ quát lên: - Sau ngươi lại để tên đó chạy trốn! Tên nha sai nhỏ nhỏ ngươi không muốn sống nữa à?

Thiết Thủ chỉ khoanh tay, hờ hững nói:

- Các ngươi cũng nhìn thấy, là ta ra tay đối phó với Vương Tiểu Thạch. Không có một quyền kia của hăn, Vương Tiểu Thạch đã sớm ngã xuống rồi.

Đồng Quán cũng nhìn thấy “thật tình” như thế, cho nên càng nóng giận:

- Hừ, bổ khoái chó săn của Gia Cát lão nhi mà cũng truy bắt Vương Tiểu Thạch sao? Đúng là cười chết ta!

Thiết Thủ thản nhiên nói:

- Đồng tướng quân đừng cười, càng nhất định đừng cười chết, nếu không Đồng tướng quân sẽ vu cáo tại hạ thêm một tội trạng, đó là tướng quân là bị tại hạ điểm huyết cười mà chết.

Đồng Quán giận dữ, mắt mở trừng trừng như chuông đồng, đang muốn phát tác. Vương Phủ lại sợ bị Thiết Thủ giương đông kích tây, xảo trá lừa gạt, vội an ủi:

- Đồng tướng quân đừng giận! Vương Tiểu Thạch đi vào biệt thự Biệt Dã, có chấp cánh cũng không thể bay được. Hiện giờ hăn lại tự chui đầu vào lưới, bị vây trong phòng, như vậy thì càng tốt. Nơi này tường đồng vách sắt,

chúng ta sẽ bắt rùa trong hũ, hắn chết chắc rồi, không đáng phải tranh cãi với mấy tên nha sai tạp dịch.

Thái Kinh lúc này mới định hồn, chột kêu lên:

- Không được!

Mọi người đều không hiểu.

Thái Kinh lúc này đã định hồn, quát lên:

- Không thể để hắn ở trong phòng!

“Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã là người đầu tiên tỉnh ngộ, kêu lên:

- Đúng! Trong phòng này có...

Lời còn chưa dứt, trên người hắn đã tỏa ra ánh sáng đen, như một đám mây đen che mờ trăng sao.

Cùng lúc đó, trên tay Thiên Hạ Đệ Thất phát ra một chùm ánh sáng cực kỳ rực rỡ, chói mắt, sáng mặt, loạn thần.

Đồng thời Nhất Gia cũng xuất đao.

Trường đao vung lên.

Gian phòng kia lập tức sụp xuống.

Cửa phòng không còn, gương đồng cũng bị đánh vỡ.

Gian phòng không có cửa phòng, tất cả đồ vật che lấp đều bị chấn vỡ, đánh văng, lúc này chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch còn có thể không hiện hình, hiện thân sao?

Chương 48: Khóc không được

Nhưng Vương Tiểu Thạch lẽ ra không chỗ nào lẫn trốn, lại hoàn toàn không thấy.

Lần này, ngay cả Thái Kinh luôn giỏi về khống chế biểu tình cũng khóc cười khó phân.

Cười không nổi, là bởi vì Vương Tiểu Thạch lại lên vào chỗ ở của hắn, uy hiếp hắn, còn buộc hắn hạ lệnh phóng thích khâm phạm, không truy cứu những người cướp tù, sau đó bị đông đảo cao thủ bên cạnh mình chặn đánh, lại ngang nhiên trốn khỏi biệt thự Biệt Dã.

Với tác phong cẩn thận thường thấy của hắn, bên cạnh cao thủ như mây, cộng thêm nơi sinh hoạt luôn thủ vệ nghiêm ngặt, hiện giờ quyền uy và hình tượng này đều bị Vương Tiểu Thạch một tay lật đổ, một cước đá tan, như vậy thì còn gì nữa.

Quyền uy chính là như vậy, chỉ cần bị người ta phá ra một lỗ hổng, đánh ngã một lần, lập tức sẽ giảm sút uy tín. Nó nhất định phải không ngừng nâng cao, có quyền mới có uy, có uy mới có quyền. Một khi bắt đầu suy giảm, như vậy sẽ tan thành mây khói, binh bại như núi đổ, chỉ sợ ngay cả một chút quyền lực và uy tín cuối cùng cũng không còn.

Cho nên, người có quyền uy nhất định phải một tắc non sông một tắc máu, nửa bước không nhường, lui một bước sẽ không có chỗ chết. Chỉ có thể bảo vệ quyền uy của hắn, hơn nữa còn phải củng cố quyền và uy, không để cho nó có bất kỳ lỗ hổng nào, bởi vì một khi có sơ hở sẽ rất dễ tan vỡ tan rã hoàn toàn. Cho nên quyền uy là một trò chơi chỉ có tiến không có lùi, không có đường lui, đi không đường về, nhưng lại là trò chơi mà mọi người thích chơi nhất.

Có lẽ cho đến khi quyền uy tan mất mới thôi.

Đồng thời Thái Kinh cũng khóc không được.

Mặc dù vừa rồi có lẽ hắn đã sợ đến mức gần như chảy cả nước mắt, lúc hoảng để mặt rồng giận dữ cũng từng khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng trước

mặt một đám thủ hạ và người ủng hộ, hẳn lại không thể khóc được.

Vừa khóc, sẽ bị người ta nhìn ra hư thật.

Trên quyền vị, ngay cả cười và khóc cũng chỉ là một vở kịch, một lần diễn xuất. Ngoại trừ tranh thủ tiền vốn chính trị, không nên có bất cứ chuyện buồn chuyện vui gì.

Đối với một “đại lão (người có bối phận cao)” từng trải việc đời như Thái Kinh, vui giận không hề đổi sắc, đó là phong tuyến đầu tiên không thể đánh mất của người làm quan tham gia chính sự.

Cho dù vừa rồi Vương Tiểu Thạch đã uy hiếp hẳn, còn tự do ra vào, tiến lui không người, hơn nữa bất kể người ở đây kinh ngạc, kinh nghi thế nào, bản thân hẳn cũng chấn động, rung động như vậy, nhưng nhất định không thể để lộ biểu tình.

Bởi vì đây là nguy cơ, hẳn nhất định phải vượt qua được.

Nhiều năm như vậy, trong chính trị sớm nắng chiều mưa, trong triều đình người lừa ta gạt, khiến cho hẳn biết lúc gặp phải khó khăn, bước thứ nhất chính là phải làm lạnh nó.

Khốn cảnh vốn có sức nóng, “sức nóng” kia khiến người ta khó chịu, hơn nữa có một loại nổ tung bức người, làm người ta mắt mờ đầu váng. Muốn đối phó với nó thì trước tiên phải làm nó lạnh xuống.

Một khi lạnh đi, nó sẽ trở lại “diện mục thật sự”. Cho dù vấn đề, khó khăn có lớn đến đâu, chỉ cần hiện ra hình tích ban đầu, sẽ không khó để đối phó, ứng phó.

Muốn làm lạnh vấn đề, trước tiên mình phải bình tĩnh lại. Muốn mình bình tĩnh, vậy thì nhất định không thể có bất kỳ kinh hoảng nào, tâm phải an tĩnh thì người mới có thể bình tĩnh.

Muốn giải quyết khốn cảnh, quan trọng nhất là tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không thể kinh hoảng.

Bởi vì kinh hoảng chẳng có ích gì, mà nguy cơ thường thừa dịp kinh sợ và hoảng loạn để tiến vào. Hơn nữa, một người khẩn trương bất an dễ bị sụp đổ vì loại tâm lý này, không thể thi triển hết sở trường. Chỉ bình tĩnh mới có

thể nhìn rõ chỗ khó khăn, nắm được mấu chốt của vấn đề, thậm chí lập tức giải quyết vấn đề.

Hiện giờ Thái Kinh chính là như vậy.

Thứ nhất, hắn trước tiên sợ hãi, kinh nghi và tức giận.

Mạng của hắn từng nằm trong tay Vương Tiểu Thạch, không thể không tham sống sợ chết.

Trong gian phòng lớn của hắn thật sự có bí đạo, đó là dùng để phòng ngừa có ngày bị thủ hạ thân tín phản bội, cũng có đường rút lui bỏ chạy. Hiện giờ Vương Tiểu Thạch lại đi trước một bước, lợi dụng đường hầm này bỏ trốn, khiến cho hắn cực kỳ kinh nghi.

Rốt cuộc Vương Tiểu Thạch làm sao biết thông đạo bí mật này? Kẻ nào bán đứng mình? Kẻ nào nói cho hắn biết? Những chuyện này đều khiến Thái Kinh giận dữ khó kiềm nén.

Thứ hai, sau khi hắn phát hiện Vương Tiểu Thạch đã lợi dụng địa đạo chạy trốn, hắn lập tức tỏ ra ung dung bình tĩnh, giống như đã biết trước Vương Tiểu Thạch nhất định có thể thoát ra ngoài, chỉ khẽ mỉm cười nói: - Quả nhiên để hắn nhanh hơn một bước.

Hắn thông thả phân phó:

- Văn thể chất, Nhất Gia, các người hãy dẫn người đến Vạn Tuế sơn chặn đường hắn, xem còn chặn được hay không!

Thiên Hạ Đệ Thất và Nhất Gia lĩnh mệnh liền đi.

Thứ ba, hắn lập tức suy nghĩ hai vấn đề.

Vương Tiểu Thạch đã biết gian phòng thứ nhất trong nội đường là Tâm Chấn hiên có bí đạo, như vậy trong biệt thự Biệt Dã nhất định có nội ứng, bên cạnh mình cũng nhất định có nội gián.

Hắn lập tức liên tưởng đến ngày đó Vương Tiểu Thạch giả vờ vâng lệnh mình giết chết Gia Cát tiên sinh, nhưng thực ra là muốn mượn cơ hội ám sát mình; cùng với chuyện hôm qua mới rõ ràng chân tướng, nhưng đã sớm nằm trong kế hoạch của hắn, đó là Tô Mộng Châm vốn không chết, lại được

kẻ địch bao che bảo vệ, quay lại một kích bức tử Bạch Sầu Phi đã bán rẻ và phản bội mình.

Hai chuyện cộng lại, trong đầu Thái Kinh lập tức nảy sinh một nghi vấn.

Có khi nào Vương Tiểu Thạch vẫn chưa đi không?

Liệu Vương Tiểu Thạch có còn ở lại trong địa đạo, chờ mình sai hết nhân thủ đi đuổi giết, lúc đó mới xông ra tấn công?

Thế là hắn lập tức thay đổi nhân thủ, hắn muốn Thần Du Gia Gia đi thay thế Thiên Hạ Đệ Thất.

Bên cạnh hắn nhất định phải lưu lại thân tín trung thành, tuyệt đối không hai lòng, hơn nữa võ công còn phải trác tuyệt cao cường.

Hắn tin được Thiên Hạ Đệ Thất và Hắc Quang Thượng Nhân.

Bởi vì quan hệ đối ngoại của Thiên Hạ Đệ Thất không được tốt. Phụ thân của hắn từng là mệnh quan triều đình, nhưng quá giỏi về tâm kế, từng hại không ít người, cuối cùng bị cao thủ của phe đối địch trong Lục Phiến môn giết chết. Thiên Hạ Đệ Thất luôn bất hòa với phụ thân, cho nên từ lâu đã không liên quan, nhưng người từng bị phụ thân hấn hãm hại chỉ cần biết bọn họ có quan hệ cha con, rất nhiều người không có hảo cảm với hắn, ghét cay ghét đắng.

Thế sự vốn là như vậy, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan truyền ngàn dặm.

Huống hồ, võ công của Thiên Hạ Đệ Thất rất cao, nhưng bản lĩnh đối nhân xử thế lại không đủ. Khi hắn làm thủ hạ của Thái Kinh đã gây ra không ít chuyện ác, nếu như mất đi chỗ dựa này, hắn sẽ chẳng còn lại gì, nhất định sẽ bị người trong giang hồ đuổi giết, tuy rằng muốn giết chết hắn cũng không dễ dàng.

Hắc Quang Thượng Nhân lại càng tin được, bởi vì địa vị “quốc sư” hiện giờ của Chiêm Biệt Dã là do Thái Kinh một tay nâng đỡ.

Hai người bọn họ răng môi gắn bó, máu thịt tương liên. Thái Kinh có vị quốc sư này tạo dựng thanh thế, càng như hổ thêm cánh, có thể muốn làm gì thì làm; mà Hắc Quang Thượng Nhân nếu mất đi sự ủng hộ của Thái

Kinh, chỉ sợ đủ loại ảo thuật sẽ nhanh chóng bị vạch trần, tất cả phép màu đều mất linh.

Loại hoàng đế thích chơi đùa, hoang dã giống như Triệu Cát, hôm nay sẽ tin tưởng vị pháp sư thần thông quảng đại này, ngày mai lại có thể đi thờ phụng một vị phật sống pháp lực cao thâm khác. Nếu không có Thái Kinh làm hậu đài ổn định vững chắc, Chiêm thượng nhân chưa chắc đã có thể siêu nhiên lâu như vậy, quyền uy dài như vậy.

Huống hồ, biệt thự này vốn được tặng cho Chiêm Biệt Dã, thậm chí dùng hắc làm tên. Hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, người mất mặt nhất có thể nói là vị Hắc Quang Thượng Nhân này.

Cho nên hắc trước tiên lưu lại Chiêm Biệt Dã và Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắc phái Diệp Vân Diệt và Nhất Gia đuổi bắt, trước khi đi còn nắm tay Diệp Thần Du, khích lệ và quan tâm nói:

- Mặc dù người mới theo ta, hôm nay cũng không thành công chặn giết Vương Tiểu Thạch, nhưng ta vẫn tín nhiệm người.

Hắc tha thiết giống như mỗi câu đều xuất phát từ đáy lòng:

- Chân trời góc biển, người hãy bắt hắc về cho ta, nếu không thì giết chết cũng được.

Diệp Vân Diệt gật đầu, dùng sức, rất dùng sức.

Hắc phải làm được chuyện này.

Hắc nhất định phải làm được chuyện này để báo đáp “ơn tri ngộ” của Thái tướng đối với hắc.

Chương 49: Cười không được

Nhất Gia và Thần Du Gia Gia vừa rời đi, Thái Kinh lập tức sai Thiên Hạ Đệ Thất dẫn người cạy lối vào địa đạo sau gương đồng làm bằng đại hoàng bên cạnh tủ, lại sai thân binh Ngũ Hồ Tướng của Đồng Quán đi xuống dò xét một phen, chỉ sợ Vương Tiểu Thạch ẩn nấp bên trong.

Lúc này, hắc và đám người Đồng Quán, Vương Phủ, Chiêm Biệt Dã, Thái Du nhanh chóng thương nghị manh mối:

- Vương Tiểu Thạch biết từ nơi này chạy trốn, nhất định là có nội ứng.

Vì vậy, bọn họ phải lập tức tìm ra “nội gián” kia.

Nên biết, loại người này chưa chắc đã giỏi về ngoại tranh, nhưng nhất định giỏi về nội đấu. Bọn họ sợ nhất là kẻ địch bên cạnh, chứ không phải là ngoại địch xa tận chân trời. Thực ra điều này có quan hệ mật thiết với hành vi và việc làm của bọn họ, giống như bản tính của đạo tặc, khó tránh khỏi đặc biệt e ngại.

Bọn họ tìm kiếm dấu vết, suy nghĩ nguyên do, điểm danh nhân số, loại trừ khả năng. Sau khi mấy kẻ gọi là “Ngũ Hồ Tướng” báo cáo địa đạo không có tung tích kẻ địch, mà dấu vết lưu lại chạy thẳng đến Vạn Tuế sơn của hoàng cung, bọn họ đã đại khái đưa ra một kết luận, có một đối tượng cực kì đáng nghi.

Thái Tuyền.

Trước khi tìm ra “đầu mối” này, Thái Kinh vẫn luôn thận trọng để Thiên Hạ Đệ Thất và Hắc Quang Thượng Nhân bảo vệ bên cạnh hắc. Nếu như sai một người đi, người còn lại nhất định phải trông chừng xung quanh hắc.

Chẳng hạn như lúc Thiên Hạ Đệ Thất dẫn người tiến vào địa đạo tìm kiếm Vương Tiểu Thạch, Hắc Quang Thượng Nhân ở lại bên cạnh Thái Kinh; khi Hắc Quang Thượng Nhân đi khắp nơi lục soát tung tích Thái Tuyền, Thiên Hạ Đệ Thất lại bảo vệ Thái Kinh.

“Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã là người đầu tiên hoài nghi Thái Tuyền chính là nội ứng của Vương Tiểu Thạch, nhưng hắc cũng không

lập tức vạch trần.

Hắn hầu hạ những người giống như hoàng đế Triệu Cát, tể tướng Thái Kinh đã nhiều năm, hiểu rõ loại người này thích nghe cái gì, không thích nghe cái gì, cũng sớm nắm bắt rõ ràng tính tình của mọi người. Hắn cũng có không ít bè đảng phe cánh, hắn muốn thu phục những kẻ như núi cao này, dĩ nhiên phải có thủ đoạn phi phàm, hơn nữa còn phải hốt thuốc đúng bệnh, đối với tâm tình vui buồn của mọi người cũng rõ như lòng bàn tay.

Hắn đã nhìn thấu những kẻ gọi là hầu tước cung đình, quan to quý nhân này, bề ngoài sắc mặt uy nghiêm, hiên ngang lắm liệt, nhưng sau lưng thì chuyện tốt nào cũng làm, thông dâm, loạn luân, hiếp yếu, khi bần, từ cầu kết tư doanh đến cưỡng chiếm phụ nữ, thu dưỡng nam kỹ, không từ một chuyện nào.

Cho nên, khi hoàng đế chợt tâm huyết dâng trào, lương tâm nổi dậy, muốn đi tế thần, lại chất vấn hắn vì sao không lập tức mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình? Công khanh đại thần, hoạn quan thượng tướng ai cũng ước ao như thế. Hắn đành phải tìm vài lời dễ nghe trả lời qua loa, nhưng trên thực tế, trong lòng hắn muốn nói: “Các người làm đủ chuyện mất hết tính người, không lập tức có quả báo, ông trời đã rất không công bằng rồi.”

Đương nhiên hắn sẽ không nói như vậy.

Người trong cung đều xem hắn là thần tiên sống, đại thần trong triều đối với hắn vừa kính vừa sợ, Thái Kinh hi vọng hắn làm một tên tiên nhân sống thật tốt, bách tính hi vọng hắn là một thần tiên tốt. Hắn không biết mình có thể làm được hết hay không, nhưng hắn lại khẳng định mình là một người từng trải, thông hiểu nhân tình thế thái.

Vì vậy, hắn nhìn ra Thái Kinh và Thái Tuyên có chuyện ám muội. Đương nhiên cũng không chỉ có Thái Tuyên, Thái Kinh cùng với mấy đứa con gái và thân quyến của hắn đều có quan hệ không minh bạch.

Nhưng hắn chỉ lưu ý, không nói toạc ra.

Hắn vẫn luôn lưu ý đến cô gái Thái Tuyên này, bởi vì nàng rất đặc biệt.

Nàng đương nhiên khá xinh đẹp, nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân Chiêm Biệt Dã đặc biệt lưu ý đến nàng, mặc dù Hắc Quang Thượng Nhân cũng khá háo sắc. Sắc tức là không, không tức là sắc, nếu không và sắc không phân chia, hắc háo sắc cũng chẳng qua là háo không mà thôi, không phạm giới, cũng không phá luật.

Hắn lưu ý Thái Tuyền là bởi vì trong đám nữ quyến của Thái Kinh, nàng là một người rất biết che giấu.

Hắc Quang Thượng Nhân lưu ý đến dáng múa của Thái Tuyền, nhất định phải là cao thủ có khinh công rất tốt mới có thể múa được như vậy. Sức lực của nàng cũng rất lớn, có lần trong phủ có một tỳ nữ không cẩn thận rơi xuống giếng, một mình nàng dùng một cái thùng kéo đối phương lên. Nàng ứng biến cũng rất nhanh, Hắc Quang Thượng Nhân từng phái người thử qua.

Có thể nói, Thái Tuyền ngoại trừ hoàn toàn không che giấu việc mình yêu ca hát, hơn nữa còn ca hát khá hay, còn lại tiềm chất của nàng đều ẩn giấu không phát, không để lộ ra một chút nào, không phản ánh ra bên ngoài, ngược lại chỉ để lộ sự cáu kỉnh, bất bẻ, nóng tính của tiểu thư quan gia.

Vì vậy Hắc Quang Thượng Nhân cảm thấy rất hứng thú.

Tại sao Thái Tuyền phải che giấu những điều này?

Đây không giống như một cô gái hai mươi tuổi ngây thơ hồn nhiên.

Chiêm Biệt Dã lại chỉ hoài nghi trong lòng, không nói ra ngoài miệng.

Ai biết Thái Tuyền làm như vậy có phải là do Thái Kinh ngầm gợi ý hay không?

Nếu như hắn vạch trần, lỡ may Thái Kinh then quá hóa giận, cho rằng mình nhiều chuyện vướng chân, chẳng phải không đòi được công, ngược lại còn khiến người bức tức, khiến người chán ghét?

Cho nên hắn không nói, chỉ quan sát, để ý, cũng lưu ý.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch dưới vòng vây trùng trùng của biệt thự lại chạy trốn ra ngoài, Chiêm Biệt Dã biết nhất định là có nội ứng, hắn nhanh chóng nghĩ đến Thái Tuyền. Sau khi nàng bị Hà Tiểu Hà khống chế liền đi vào nội

đường, Chiêm thượng nhân có lưu ý, thấy nàng đi vào chính gian phòng mà Vương Tiểu Thạch bỏ chạy.

Hắn lập tức đi tìm Thái Tuyền.

Thái Tuyền đã không thấy, không một ai gặp lại nàng.

Nàng đã đi rồi, đi cùng lúc với Vương Tiểu Thạch.

Hắc Quang Thượng Nhân biết không thể im lặng được nữa, nếu còn không lên tiếng thì sẽ phải chịu tiếng oan, cho nên hắn lập tức báo cho Thái Kinh.

Sau khi Thái Kinh nhận được tin tức này, nhất thời quả là cười không được.

Hắn và Thái Tuyền thật sự có quan hệ mập mờ. Hắn rất yêu thương nữ nhi này, nhưng bởi vì hắn làm việc hết sức cẩn thận, cho nên hắn và nàng cũng không có quá nhiều cơ hội ở riêng.

Hắn cũng cố ý để Hắc Quang đại sư biết một chút chuyện của bọn họ. Hắn rất tin tưởng vào sự thông minh và hiểu ý người khác của Chiêm Biệt Dã.

Hắn biết Hắc Quang Thượng Nhân sẽ không hỏi, cũng sẽ không nói cho người khác nghe. Cho dù có nói thì hắn cũng không sợ, hắn đã một tay che trời, hắt hơi một cái là có thể lật mây làm mưa, hắn còn sợ cái gì.

Chỉ có điều, vừa nghe nói là Thái Tuyền, hắn thầm nghĩ đúng là nguy hiểm, cũng có phần không thích thú.

Hắn lập tức đi tra cứu tất cả tư liệu của Thái Tuyền.

Đồng thời vào lúc này, Tôn tổng quản phát hiện có hai tên thân binh bị điểm huyết đạo, nằm yên sau màn. Y phục bên ngoài của bọn họ bị lột sạch, lúc đầu Tôn tổng quản còn tưởng là kẻ địch.

Thái Kinh lập tức sai người giải huyết đạo cho bọn họ, mới biết bọn họ vốn canh giữ ở Tâm Chấn hiên, nhưng trước khi Vương Tiểu Thạch xông vào cửa phòng thì đã bị điểm huyết.

Thái Kinh nhìn thấy bọn họ, giậm chân nói:

- Đám người Nhất Gia đi một chuyến đến Vạn Tuế sơn phí công rồi.

Đồng Quán không hiểu:

- Sao lại như vậy? Chưa chắc bọn họ đã không đuổi kịp.

Thái Kinh nói:

- Vương Tiểu Thạch và A Tuyền vừa rồi thật sự không đi, còn ở lại trong phòng, giường đông kích tây, cố ý bày bố nghi trận, khiến chúng ta cho rằng hã đã từ địa đạo bỏ chạy, hại chúng ta phân tán nhân thủ, đuổi theo vô ích.

Đồng Quán thất kinh. Vương Phủ vội đặt tay lên chuôi đao, nhìn chung quanh nói:

- Hã... hã ở đây? Hã hã ở chỗ nào?

Thái Kinh nói:

- Không. Vừa rồi hã ở đây, nhưng bây giờ đã đi thật rồi.

Vương Phủ hoài nghi hỏi:

- Làm sao ngài biết hã đã đi?

Thái Kinh nói:

- Hã sẽ không ở lại chỗ này chờ ta phát hiện. Hã thấy bên cạnh ta vẫn luôn có cao thủ bảo vệ, không nắm chắc giết được ta, nhất định sẽ bỏ đi, tuyệt đối sẽ không chờ ở đây để chúng ta phát hiện.

Đồng Quán trừng cặp mắt lớn như chuông đồng, nhìn quanh hét lên:

- Hã ở đâu? Bảo hã rút ra đây! Bản tướng quân muốn hã chết một cách thê thảm.

Đuôi mắt Thái Kinh híp lại, mỉm cười hạ lệnh lục sát toàn bộ các nơi.

Vương Phủ vẫn không chịu tin:

- Hã đi rồi sao? Hã đi như thế nào? Làm sao hã có thể ung dung đi qua trước mắt chúng ta? Không thể nào? Hã biết phép ẩn thân sao?

Thái Kinh nói:

- Hã đúng là đường hoàng đi ra. Vừa rồi trong số binh lính Nhất Gia dẫn theo, có hai người là do bọn họ cải trang. Mọi người đều vội vã đuổi theo hã, lại không biết người này chính là hã.

Lúc này Vương Phủ mới yên lòng, cả giận nói:

- Gan chó của hã thật to!

Thái Kinh còn chưa nói, lại nghe Chiêm Biệt Dã trình báo phát hiện của hãn. Dưới ghế thái sư vừa rồi Thái Kinh ngồi để tiếp kiến Diệp Vân Diệt có một tờ giấy, trên giấy kia viết mấy chữ.

Đầu chó tạm thời gởi lại

Tín ước không giữ tất vong

Thái Kinh nhìn thấy tức giận hừ một tiếng, vỗ lá thư ném một cái, một tiếng “phụp” vang lên, mép giấy lại cắm thẳng vào trong mặt bàn.

Mọi người đều giật mình, biết Thái Kinh công lực cao thâm.

Thái Kinh quay sang Hắc Quang pháp sư khẽ gật đầu, biểu thị khen ngợi. Vừa rồi hãn bị Vương Tiểu Thạch cầm tên uy hiếp một lúc lâu, mặt mũi hoàn toàn mất hết, hiện giờ ít nhất cũng lấy lại được một chút danh dự.

Có điều hãn cũng thật sự sợ hãi rùng mình.

Vừa rồi Vương Tiểu Thạch đúng là ở đây, hơn nữa còn ở phía sau cách mình không xa, muốn lấy tính mạng của mình quả thật không khó. May là mình vẫn luôn giữ cao thủ ở bên cạnh, nếu không phái toàn bộ trọng tướng đi truy bắt, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đáng sợ hơn chính là Thái Tuyền, một người thường ở bên cạnh mình.

Hãn nghĩ đến “nguy cơ” từ hai người Vương Tiểu Thạch và Thái Tuyền, lập tức cảnh tỉnh. Sau này nhất định phải càng cẩn thận, càng thận trọng, càng phải đề phòng chu đáo, không thể có một chút sơ xuất nào.

Một lần sa chân để hận ngàn đời.

Huống hồ “sa chân” như vậy, cũng là một lần sa chân trở thành trò cười ngàn năm.

Chương 50: Khóc cười khó phân

Tư liệu của Thái Tuyền nhanh chóng được đưa tới.

Những ghi chép “ngọn nguồn” này, ở đây có tổng quản họ Tôn sắp xếp chỉnh lý cho hẳn. Trong biệt thự Biệt Dã, thân phận của Tôn Thu Bì cũng giống như Dương Vô Tà ở bên cạnh Tô Mộng Chấm vậy.

Thái Kinh vừa nhìn, lại nhất thời khóc cười khó phân.

Hóa ra Thái Tuyền lại không phải là con gái ruột của hẳn.

Chuyện này đương nhiên rất hoang đường, một người làm sao ngay cả con gái của mình có phải là ruột thịt hay không cũng không nhớ được? Huống hồ với sự khôn khéo xảo trá của Thái Kinh, càng không đến mức hồ đồ như vậy.

Một kẻ đại gian đại ác, bình thường còn thông minh hơn so với người trung thành chính trực.

Nói cách khác, gian thần thông thường con xảo trá hơn so với trung thần.

Nhưng thế sự vẫn luôn có chuyện không thể tưởng tượng như vậy. Lúc ấy mặc dù nam nữ hạn chế nghiêm ngặt, cũng hết sức chú trọng luân thường cương kỷ, nhưng bởi vì bản thân hoàng đế hoang dâm lãng phí, thậm chí trên làm dưới theo, mọi người nói một đằng làm một nẻo. Kết quả là dân gian bách tính giữ nghiêm cương thường, còn những người có quyền đặc thế trong triều, chỉ cần đột nhiên hứng thú là dâm loạn với nhau, luân thường hạn chế gì đó đã sớm ném ra ngoài chín tầng mây rồi. Rất nhiều hào môn thế gia căn bản là cùng một giuộc, làm bừa làm ẩu.

Thái Kinh khi ấy có thể nói là nhân vật đặc thế. Ngoại trừ hoàng đế ra, ai có thể hạn chế quyền lực của hẳn? Cho dù là thiên tử cũng chưa chắc đã không nghe lời hẳn, bởi vì mất đi người này, làm hoàng đế sẽ không được thoải mái như vậy. Do đó Thái Kinh muốn làm gì thì làm, không hề e ngại, thế thiếp thành đoàn, tôi tớ như mây.

Thê thiếp đã nhiều, con cái càng nhiều không thể đếm.

Nhiều đến mức thậm chí ngay cả bản thân Thái Kinh cũng không biết rõ lắm.

Hắn không rõ, nhưng hắn không hề lơ mơ. Giống như trong cung đình có thái giám chuyên ghi chép những chuyện lớn nhỏ xảy ra, ở đây cũng có người ghi chép cẩn thận cuộc sống thường ngày, chi tiết gia đình của hắn. Người giám sát và ghi chép những chuyện này là tổng quản Tôn Thu Bì. Thái Tuyền chính là một “trường hợp” đặc biệt như vậy.

Nàng vốn là hậu duệ của quan coi ngục Chương Tái. Chương Tái bởi vì dâng thư trần tình với hoàng đế, nói rằng Thái Kinh tự ý đổi “luật phiếu muối”, in phiếu hủy phiếu, ra sức mưu lợi, nguy hại thiên hạ, cầm phải ngăn chặn kiểm chế hắn. Triệu Cát không chịu nghe theo, lại giao cho Thái Kinh xử lý. Thái Kinh giận dữ, tước chức quan của y, còn khắc chữ lên mặt y, đày đi sung quân, giữa đường lại độc chết. Vừa rồi khi Vương Tiểu Thạch tức giận mắng Thái Kinh diệt trừ phe đối lập, đã đề cập đến người này.

Còn về cả nhà thanh quan Chương Tái này thì đều bị cách chức làm nô lệ. Trong đó có Chương Tuyền Nhi và em ruột Chương Hương Cô, bởi vì đáng dấp tuyết ngọc khả ái, vừa may được người thiếp thứ năm của Thái Kinh là Trần Thị nhìn trúng. Trần thị cũng không có con, cho nên thu nhận làm con gái nuôi.

Lúc ấy, Chương Tuyền Nhi và Chương Hương Cô tuổi tác còn nhỏ, một người tám tuổi, còn một người bảy tuổi. Mọi người cho rằng bọn họ còn chưa hiểu chuyện, cũng không để ý đến. Trên thực tế, gia tộc Thái Kinh đã bành trướng vô hạn, tiền nhiều thế lớn, nhân số thịnh vượng. Hắn cũng không biết con trai, con gái nào là khô hay là ướt, ruột thịt hay là nhận nuôi. Thực ra, Chương Tuyền Nhi và Chương Hương Cô đã hiểu chuyện. Bọn họ tận mắt nhìn thấy phụ thân cả nhà bị hãm hại, hiện giờ lại bán thân vào Thái gia, chịu đủ khổ cực. Vì muốn sinh tồn, bọn họ đành phải nhịn nhục khóc thầm.

Trần Thị bảo hai chị em này đổi sang họ Thái, bỏ đi một chữ cuối cùng trong tên, vì vậy thành Thái Tuyền, Thái Hương. Thế là Thái Kinh lại có thêm một đôi “con gái”.

Lâu ngày, Thái Kinh cũng quên mất đôi bảo bối này có phải thật sự do mình sinh ra hay không. Huống hồ, hễ vì tranh quyền không tiếc gặt em giết con, vì dâm dục cũng không sợ loạn luân thông gian. Thái Tuyền và Thái Hương rốt cuộc có phải “con gái” hay không đã không quan trọng nữa. Vấn đề là, có phải là con gái của cừu gia hay không lại vô cùng quan trọng. Còn hết sức quan trọng.

Bởi vì đây là chuyện chết người.

Hiện giờ đã tra được “kết quả”, Thái Tuyền lại là con gái của Chương Tái. Chẳng trách vào giờ phút quan trọng này lại dâm mình một giáo. Thái Kinh thầm nghĩ đúng là nguy hiểm. Hẳn là một người luôn cẩn thận. Một người trong tay nắm giữ quyền hành, lại có đầy đủ thông minh, hẳn sẽ dùng nó để suy nghĩ tính toán làm thế nào để củng cố quyền lực và tài phú của mình, một việc khác mà hẳn chú trọng là làm thế nào bảo toàn tính mạng, kéo dài tuổi thọ.

Hẳn nghĩ đến sau này mình phải đề phòng nhiều hơn. Vương Tiểu Thạch có thể xâm nhập vào trong biệt thự, Thái Tuyền lại là nội ứng quanh năm ở bên cạnh... nếu như mình còn sơ ý, e rằng mạng già khó mà giữ được.

Đã không có mạng, còn có phú quý gì nữa? Còn nói gì đến chuyện hưởng thụ?

Cho nên, sau này hẳn càng coi trọng an toàn của bản thân, càng tốn nhiều công phu, khiến cho những hiệp khách chí sĩ mưu sát hẳn đều không thể thuận lợi thành công.

Đây giống như là mặt trái của việc Vương Tiểu Thạch dùng tên ép bức Thái Kinh, muốn hẳn hạ lệnh thả tù nhân.

Thái Kinh cũng lập tức hạ lệnh cho Tôn Thu Bì truy xét tung tích của một tên “gian tế” khác, đó là Thái Hương.

Tôn Thu Bì lập tức lĩnh mệnh.

Cho tới nay, bởi vì hẳn phát giác Thái Kinh và Thái Tuyền có chuyện âm mưu, cũng không tiện cẩn thận tra xét lại lịch của Thái Tuyền. Hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, hẳn biết Thái Kinh khó tránh khỏi sẽ giận lây sang hẳn.

Vì bảo vệ bản thân và gia đình, hãn cố sức điều tra, ngay cả gia thế lai lịch của ngũ thiếp Trần Thị cũng bị tra xét.

Có điều vào bảy năm trước, Thái Hương đã “mất tích một cách thần bí” rồi.

Thái Tuyền và Vương Tiểu Thạch chạy trốn, còn Thái Hương thì mất tích.

Tung tích hậu nhân của Chương Tái đến đây thì bị cắt đứt.

Thái Kinh biết ở trước mặt những người này, không thể tỏ ra thất bại, cho nên hãn phải cười.

Cười luôn đại biểu cho thành công và thắng lợi.

Nhưng nụ cười của hãn lại có phần khóc cười khó phân.

Cho dù là ai, đột nhiên phát hiện con gái của mình lại phản bội mình đều không dễ chịu. Huống hồ người mà hãn nuôi dưỡng nhiều năm này lại không phải là “con gái” của mình.

Còn may, tổng quản lão Tôn là một người rất thông minh, nhạy bén, hơn nữa còn hiểu ý người khác.

Hãn trình báo những tư liệu bất lợi kia đều là lén lút.

Khi Thái Kinh tra xét những tư liệu kia, Tôn Thu Bì lại liều mạng nói chuyện với mọi người. Nói chuyện không phải là đánh nhau, có lẽ không cần liều mạng, nhưng Tôn Thu Bì đúng là nói đến mức “bán mạng” .

Hãn muốn thu hút sự chú ý của mọi người, để cho Thái Kinh có thể hồi phục, che giấu.

Cũng chính vì đặc điểm này của Tôn Thu Bì, Thái Kinh mới không tiếc dùng lễ lớn mời mọc, đưa hãn khi đó đang là tổng quản của Sơn Đông Đại Khẩu Thần Thương Tôn gia đến làm đại tổng quản của phủ đệ mình.

Một trợ lý tốt đương nhiên biết lúc nào phải đứng ra thay chủ nhân làm “ác nhân” .

Mọi người đều muốn âm thầm quan sát sắc mặt của Thái Kinh lúc xem “báo cáo”, nhưng lại bị Tôn Thu Bì đông hỏi một câu, tây cười hai tiếng, nhiễu loạn tâm thần.

Một vị chủ quản tốt, vào giây phút quan trọng dĩ nhiên phải biết giúp lão bản của mình tranh thủ cơ hội “nghỉ một hơi”.

Tại thời điểm mấu chốt này, Tôn Thu Bì thà rằng mình không được thở một hơi, cũng phải nhường chủ tử thở bảy tám hơi trước rồi lại nói.

Hắn đã thành công.

Thái Kinh đã đổi sắc mặt.

Thực ra Tôn Thu Bì cũng không cần quá cực khổ, quá cố sức. Bởi vì hắn có một chủ công luôn cao thâm khó lường, vui giận không hề đổi sắc, lỡ may thất thổ cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Thái Kinh một tay ném “tư liệu” và “báo cáo” xuống đất (đương nhiên Tôn Thu Bì sẽ lập tức thu dọn), giống như không quan tâm cười ha hả nói:

- Ta có lòng tốt giúp tham quan Chương Tái nuôi lớn con gái, hôm nay nó lại lấy oán báo ơn, cấu kết với nghịch đảng Vương Tiểu Thạch, đúng là biết người biết mặt khó biết lòng. Ta đã sớm biết nó có âm mưu, nhưng luôn cho nó cơ hội hối cải. Nó ba lần giết ta không thành, không ngờ lại cấu kết với Vương Tiểu Thạch, hôm nay trở giáo đâm ngược.

Đồng Quán hậm hực nói:

- Quá đáng hận. Tướng gia đúng là khoan dung nhân hậu, lấy đức báo oán. Bọn chúng là thứ gì chứ, dám động thổ trên đầu thái tuế. Chúng ta nên đối phó với đám nghịch tặc này như thế nào?

- Ta sẽ xin hoàng thượng bố cáo thiên hạ, xin các lộ anh hùng hảo hán, nha sai nha dịch cần phải truy bắt Vương Tiểu Thạch. Ta, Vương huynh, Đồng tướng quân và cao thủ các phái sẽ ngàn dặm truy sát Vương Tiểu Thạch và đồng đảng của hắn đang lẩn trốn.

Lúc nói đến chuyện giết người, những nếp nhăn trên mặt Thái Kinh xem ra lại có vẻ hiền lành:

- Ta sẽ truyền lệnh cho kinh kỳ, không cho phép Vương Tiểu Thạch lại bước vào kinh thành nửa bước.

Vương Phủ chợt hỏi:

- Vương Tiểu Thạch đương nhiên tội không thể tha, nhưng lần này quan binh ở hai nơi pháp trường và Phá Bản môn đều bị loạn đảng cướp tù tẩn

công, đám bạo dân ác tặc này một ngày không giết, kinh thành há có ngày bình an?

Thái Kinh cười hà hà, muốn nói lại thôi.

Hắn đương nhiên cũng muốn một lần diệt trừ tất cả những kẻ phản đối hắn, không chừa một mống, nhưng hắn cũng nhớ lại lời của Vương Tiểu Thạch. Người muốn truy cứu, chỉ có thể truy cứu chủ mưu.

Ta chính là kẻ chủ mưu.

Người ít nhất có bảy đạo chiếu chỉ giả mạo rơi vào trong tay ta.

Chỉ cần người không giữ lời, ta sẽ nhờ người trình đến chỗ thánh thượng. Cho dù người có bản lĩnh thông thiên, xem lần này hoàng thượng còn tin người nữa không.

Do đó Thái Kinh rũ mắt xuống, giống như nhìn thấy góc râu của mình có một con nhện nhỏ đang giăng lưới, chỉ cười hà hà. Tôn Thu Bì lập tức nói tiếp:

- Chuyện này đương nhiên, nhưng bắt giặc phải bắt vua trước. Trước tiên bắt lấy thủ lĩnh của loạn tặc, những kẻ khác còn sợ không chém đầu từng tên sao.

Đồng Quán, Vương Phủ là nhân vật nào, đã lẫn lộn trên quan trường đến mức thành tinh, làm người đến mức nhập yêu, vừa nghe đã hiểu được ba bốn phần, nhìn lại càng hiểu rõ thêm năm sáu phần, đều nói:

- Đúng, trước tiên giết chết tên đầu sỏ Vương Tiểu Thạch này rồi hãy bàn.

- Đúng vậy, Vương Tiểu Thạch chưa diệt trừ, còn lại tiểu binh tiểu tốt có giết một ngàn một vạn tên cũng không có ý nghĩa.

Lúc này Thái Kinh mới cười, cùng mọi người rời khỏi biệt thự Biệt Dã, thương nghị làm thế nào đồng loạt dâng tấu thiên tử, xin hoàng đế tự mình hạ lệnh giết chết Vương Tiểu Thạch, lại tiện thể tố cáo Gia Cát Tiểu Hoa, nói hắn cấu kết loạn đảng mưu phản, tàn hại đại thần trong triều, Thái Dương thần tiên để lại trong biệt thự Biệt Dã chính là tội chứng tốt nhất.

Nếu nói Thái Kinh hận Vương Tiểu Thạch, không bằng nói hắn “sợ” Vương Tiểu Thạch.

Một người thần uy khó lường giống như hắc, từ trước đến nay cao cao tại thượng, nhưng Vương Tiểu Thạch mỗi lần đều có thể tiến đến gần hắc, uy hiếp hắc, khiến hắc mất hết mặt mũi.

Mặc dù với địa vị “tướng gia” đường đường của hắc, lại sợ một bình dân chợ búa như Vương Tiểu Thạch, đúng là một chuyện không thể nói nổi.

Nhưng người mà hắc hận hơn lại là Gia Cát Chính Ngã.

Hắc “sợ” Vương Tiểu Thạch, chỉ cần tìm cách đẩy Vương Tiểu Thạch ra xa ngàn dặm, sẽ không lo Vương Tiểu Thạch đối phó với hắc.

Nhưng người thật sự có thể uy hiếp hắc lại là Gia Cát Tiểu Hoa, diệt trừ Gia Cát lão nhi mới là việc khẩn cấp trước mắt.

Điểm này hắc hiểu rất rõ, vô cùng minh bạch.

Sau khi bọn họ rời khỏi biệt thự Biệt Dã, Tôn Thu Bì bắt đầu sai người thu dọn “tàn cục”, sửa chữa “tình cảnh” .

Thực ra tất cả “tình cảnh lớn”, bất kể là trước hay là sau, nhất định phải có loại người như hắc tới xử lý thu xếp, mới có thể “thượng trường (vào sân)”, “hoàn trường (toàn vẹn)” .

Hắc đặc biệt cẩn thận lần lượt thu hồi những tư liệu có liên quan đến chị em họ Thái (Chương). Hắc biết Thái Kinh nhất định sẽ còn tra xét những “tư liệu” này, nhưng lại không cho bất kỳ người nào ngoại trừ hắc có thể nhìn thấy.

Điểm này rất quan trọng. Người không hiểu điểm này, căn bản không giúp được bất kỳ “đại nhân vật” nào, cũng sẽ không cho phép hắc đến gần bên cạnh, trở thành thân tín.

Tôn Thu Bì còn tự mình đi thu hồi tờ giấy Vương Tiểu Thạch để lại, do Hắc Quang Thượng Nhân phát hiện ra.

Lúc hắc bắt được tờ giấy, còn đặc biệt dùng tay ước lượng, để ý xem thử. Tờ giấy hơi nặng một chút.

Quả nhiên trên viền giấy có khảm một vòng lưỡi dao.

Một khi lưỡi dao khảm vào mép giấy, dĩ nhiên là có sức nặng. Cho dù tờ giấy này tùy tiện rơi xuống đất, chỉ cần không phải là đá, nhất định sẽ giống

như một mũi phi tiêu cắm vào trong đất.

Thái Kinh đương nhiên sẽ không viết một tờ giấy sỉ nhục mình như thế. Kẻ địch ở trong phủ đệ của hãn tự nhiên ra vào, hoành hành phóng túng, dù sao cũng là một chuyện rất không vinh quang.

Nhưng tờ giấy lại là do Hắc Quang Thượng Nhân phát hiện ra trước, là hãn đưa cho Thái Kinh.

Sau khi Thái Kinh đọc xong, liền ném xuống trên bàn gỗ đàn rộng lớn, sau một tiếng “phụp”, tờ giấy lập tức cắm vào trong mặt bàn.

Thái Kinh đã lộ thủ đoạn, mọi người đều nhìn thấy.

Xem vậy là đủ rồi, mọi người đều rất bội phục Thái Kinh thâm tàng bất lộ, nội lực thâm hậu. Tất cả đều cho rằng, dù Vương Tiểu Thạch có thật sự bắn tên vào hãn, cũng chưa chắc đã thương được thừa tướng đại nhân.

Tôn Thu Bì thấy được tờ giấy này, lại bội phục một người khác.

Hắc Quang Thượng Nhân.

Chẳng trách hãn có thể lên làm quốc sư, còn mình chẳng qua là tổng quản của tướng phủ mà thôi.

Chương 51: Muốn cười lại thành khóc

Sau khi Vương Tiểu Thạch dùng ba mũi bắn vào ba đại cao thủ đang bảo vệ Thái Kinh, đến khi Thiết Thủ kịp thời hóa giải một kích của Diệp Vân Diệt, hắn không lao ra ngoài mà lại xông vào nội đường.

Vừa vào nội đường, hắn lập tức nhìn thấy Thái Tuyền đang vẫy tay với hắn. Hắn chạy vào Tâm Chấn hiên, lại thấy Thái Tuyền đã điểm huyết hai tên thủ vệ, phi thân lên giường, ra hiệu cho hắn tới.

Vương Tiểu Thạch không hề do dự.

Thái Tuyền mở bí đạo trên giường ra, sau đó nhảy xuống, cũng gọi hắn nhảy xuống theo.

Vương Tiểu Thạch cũng không chậm trễ.

Bí đạo rất hẹp, hai người nghe được âm thanh của nhau, da thịt dán sát vào nhau.

Vương Tiểu Thạch cũng không ngại ngùng.

Thái Tuyền không đi vào trong bí đạo, nàng chỉ dừng ở đó, neho mắt nhìn một cách quyến rũ.

- Ta bảo người xuống thì người xuống?

- Đúng.

- Ta không đi thì người cũng không đi?

- Đúng vậy.

- Người tin tưởng ta sao?

- Đúng.

- Người dựa vào gì mà tin ta?

- Ta tin tưởng Gia Cát sư thúc. Ngài bảo ta tin tưởng cô, ta sẽ tin tưởng cô. Huống hồ, vừa rồi cô hát rất hay, người xấu không thể nào hát hay như vậy được.

Thái Tuyền nghe được nửa đoạn sau của Vương Tiểu Thạch, rõ ràng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng vẫn không nhin được hỏi:

- Ta múa không được tốt sao?

- Cũng tốt, nhưng còn có người tốt hơn.

Vào lúc này hần vẫn còn lòng dạ nói chuyện này:

- Ta có quen một cái cô gái, cô ấy nhảy tốt hơn cô.

Người mà hần nói đương nhiên là Chu Tiểu Yêu.

Hần đương nhiên không biết, trước đó không lâu Chu Tiểu Yêu sau một trận múa đã mất đi tính mạng.

Thái Tuyền nghe vậy, cảm thấy mất hứng, nhưng lập tức nhìn hán tử không biết nói lời giả tạo này với một con mắt khác. Nàng cũng là một cô gái tuyệt diệu, vào lúc này vẫn nhàn rỗi bàn luận ca múa, còn xa xăm nói một câu: - Hi vọng có cơ hội gặp cô ấy một lần.

Nàng cho rằng đó là tình nhân của Vương Tiểu Thạch.

Sau đó nàng ra lệnh:

- Chúng ta đã lưu lại khí tức trong bí đạo, bây giờ có thể ra ngoài rồi.

Bởi vì bí đạo quá tối, kẻ địch quá mạnh, đến nỗi Vương Tiểu Thạch không chú ý, gò má ngọc luôn nở nụ cười của nàng lại thoáng hiện lên vẻ bất lực, bất lực, lại bất lực muốn khóc.

Vương Tiểu Thạch không hỏi tại sao, hần cũng chạy ra khỏi bí đạo.

Hai người mai phục trên xà nhà, nằm rạp bò tới, trở lại phía trên phòng, không phát ra một tiếng động nào.

Vương Tiểu Thạch còn lấy ra một tờ giấy đã viết sẵn, búng tay khiến nó bay xuống dưới ghế thái sư vừa rồi Thái Kinh đã ngồi. Lúc này Thái Kinh đang cùng với một đám cao thủ tấn công vào Tâm Chấn hiên.

Vương Tiểu Thạch và Thái Tuyền vẫn mai phục trên xà nhà, không thừa dịp hỗn loạn này chạy đi.

Bọn họ thấp giọng gần như tiếng bụng nói khẽ mấy câu.

Thái Tuyền nói:

- Người đi trước đi!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Còn cô thì sao?

Thái Tuyền đáp:

- Ta xem thử còn cơ hội hay không.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng vậy.

- Chỉ cần hãn phái hết cao thủ bên cạnh đuổi theo chúng ta, ta sẽ có cơ hội ra tay.

- Ta thấy hãn sẽ không sơ xuất như vậy.

Thái Tuyền nghe được, liếc nhìn Vương Tiểu Thạch một cái.

Ánh mắt kia rất đẹp.

Trong lúc khẩn trương như vậy, ánh mắt vẫn lười nhác, giống như có vẻ khinh thường, chán nản đối với tình đời.

Càng đặc biệt hơn là cảm giác bất đắc dĩ.

Thái Kinh vốn đã sai cao thủ bên cạnh đuổi giết Vương Tiểu Thạch, nhưng chợt thay đổi chủ ý, lưu lại Thiên Hạ Đệ Thất và Hắc Quang Thượng Nhân.

Lần này Thái Tuyền không nói gì, chỉ dùng ánh mắt, dùng sóng mắt biểu đạt.

Mắt của nàng rất nhỏ, hẹp và dài, nhưng rất biết nói chuyện.

Nàng hình như đang nói: “Người đúng rồi, hãn quả thật không sơ suất.”

Sau đó sóng mắt của nàng lại ra hiệu: “Nên đi thôi, nếu còn chần chừ thì sẽ không đi được nữa.”

Vương Tiểu Thạch hiểu được lời nói trong mắt, dường như cũng nghe được giọng nói trong lòng nàng.

Hành động của bọn họ phối hợp đến mức áo trời không vết vá.

Bọn họ trà trộn vào trong đội ngũ do Nhất Gia chỉ huy truy kích hai người bọn họ, cùng nhau đường hoàng bước ra bên ngoài.

Đương nhiên, chuyện đó cần phải trải qua dịch dung, còn phải điểm huyết hai tên thân binh của tướng phủ.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới phát hiện, Thái Tuyền có thể nói “cao thủ dịch dung”.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, dưới tình huống cực kỳ bất tiện nhưng hiển nhiên có chuẩn bị trước, nàng vội vàng dịch dung cho cả hai người, lại không bị người khác phát hiện ra.

Diệp Vân Diệt không nhìn ra, đó là chuyện đương nhiên. Bởi vì Thần Du Gia Gia vốn không quen thuộc quân đội nhân mã, người nào phải, người nào không phải binh tốt trong tay tướng gia.

Nhưng Nhất Gia hình như cũng hoàn toàn không phát hiện.

Vị ngự tiền đối đao thị vệ này đại khái chỉ quen “đeo đao”, chứ không phải “đeo mắt”. Nên biết cao thủ tinh thông thuật dịch dung tuyệt đối có biện pháp thay hình đổi dạng, khiến người quen gặp gỡ cũng khó phân biệt.

Nhưng dưới tình huống vội vàng cấp bách như vậy, muốn hóa trang thành một tên quân sĩ, tránh khỏi ánh mắt đông đảo cao thủ và thị vệ tại biệt thự Biệt Dã, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhất là Thái Tuyền là một cô gái nhỏ nhắn, muốn giả trang thành quân nhân hùng dũng oai vệ, càng không lừa gạt tai mắt người khác. Có điều, xem ra “thuật dịch dung” của Thái Tuyền thật sự cao minh, cộng thêm có một phần cấm quân do Nhất Gia thống lĩnh, được hãn dẫn vào trong biệt thự để bảo vệ Thái Kinh, hãn đã không phát hiện, mọi người cũng không thể chỉ ra điểm đáng ngờ.

Huống hồ trong cung cấm, những người nắm giữ quyền hành như thái giám Lương Sư Thành, đại tướng quân Đồng Quán, hoạn quan Vương Phủ, trong đám thủ hạ cũng có không ít thị vệ và người hầu tướng mạo tuấn tú được tuyển chọn, mọi người cũng không cho là lạ.

Nếu Nhất Gia đã không phát hiện, mọi người càng không phát hiện được.

Cho dù Thái Kinh túc trí đa mưu, trù tính chuẩn xác, nhưng dù sao hãn cũng quan cao lộc hậu, sống trong sung sướng quen rồi, không phải xuất thân từ người trong giang hồ, không biết người giang hồ có lá gan bằng trời, huyết khí sôi sục. Đây không phải là chuyện mà loại gian thần nhát như thỏ đế, chỉ biết tham tiền một nước như hãn có thể suy đoán được.

Hoặc có lẽ, Nhất Gia là một người thông minh. Hắn có thể trở thành một trong ba đại tâm phúc, cao thủ trên tay kiếm giáo thái úy Lương Sư Thành vốn rất thông minh xảo trá, giỏi về thâm tóm quyền hành, đảo loạn triều chính, hô mưa gọi gió, dùng quyền mưu lợi, lại chỉ phái hắn đi theo bảo vệ hoàng đế, địa vị dĩ nhiên không tầm thường. Nếu hắn không phải cũng cực kỳ thông minh cơ trí, ngồi ở vị trí như vậy nhất định sống không thọ, chịu không lâu.

Một người thông minh đương nhiên sẽ chỉ nhìn thấy chuyện mà hắn nên thấy, lại “không nhìn thấy” tất cả những thứ mà hắn không nên thấy.

Không phải sao?

Trong năm tháng này, ngay cả Bao Chửng thanh liêm sáng suốt cũng bị độc chết mấy chục năm rồi.

Ước mong của trung thần tướng hiền là để lại tiếng thơm, ngàn đời lưu danh, nhưng những kẻ ham muốn lợi ích, ham công háo danh, chỉ hiềm trăm năm quá dài, chỉ tranh sớm chiều.

Thực ra đối với người trong võ lâm, một chiêu nửa thức quyết định sống chết thành bại, sớm chiều cũng quá chậm, chỉ tranh đoạt trong nháy mắt.

Có điều hoàng đế Huy Tông tặng cho Thái Kinh một tòa Tây Uyển này (biệt thự Biệt Dã chỉ là “nhà xưng” mà Thái Kinh dùng để lấy lòng, chiêu nạp Chiêm Biệt Dã tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy cho hắn), lại lớn đến mức không thể tin.

Tòa tây hoa viên này của hắn vốn gần như ngang với Đông Uyển của hoàng đế, nhưng hắn còn muốn xây dựng mở rộng, dỡ bỏ mấy trăm nhà dân chung quanh, còn thay hoàng đế hạ chiếu, muốn bảy con đường trong thành ở gần biệt thự hoàn toàn quy về tài sản của hắn, tùy hắn xử trí. Nhất thời, tất cả cư dân trong phạm vi mấy trăm thước này đều phải sống lang thang, không nhà để về, trở thành ăn mày dân đói, cầu xin bố thí, khắp nơi oán hận.

Do đó, Tây Uyển lại càng lớn hơn, chim quý thú lạ, kỳ hoa dị thảo đều thu hết vào vườn. Vương Tiểu Thạch và Chương Tuyền trà trộn vào trong quân đội đi ra ngoài, muốn làm một cách âm thầm, đương nhiên cũng phải tốn kha khá thời gian.

Vương Tiểu Thạch lo lắng cho an nguy của các huynh đệ tại pháp trường và Phá Bản môn, nhưng lo lắng thì lo lắng, hắn lại không thể nóng lòng được. Nếu hắn chỉ có một mình, có thể nói đi là đi, thoát vây mà ra, nhưng bên cạnh có Chương Tuyên (cô gái này còn có ơn với hắn, giúp hắn giải vây, còn đồng thời gặp nạn), hắn cũng không muốn hành động thiếu suy nghĩ. Hắn là một người không muốn hi sinh bất kỳ thân bằng thích hữu nào bên cạnh mình.

Hắn là một người võ lâm, lúc cần thiết có thể trăm ác trừ gian, dùng bạo dẹp bạo. Đến thời điểm quan trọng, phải trái rõ ràng, hắn đã thương người, giết địch có thể không cần nương tay.

Nhưng hắn lại quyết không vì lợi ích bản thân, suy nghĩ cá nhân mà tổn thương bất cứ người nào, cho dù là bằng hữu, kẻ địch, thậm chí người không quen biết cũng đều xem như nhau.

Hắn tự nhận những điều này là chỗ hại và nhược điểm trong tính cách của hắn, cho nên hắn không làm được đại sự.

Hắn cảm thấy mình cũng không phải là nhân tài làm đại nghiệp. Chỉ có điều, hắn đi đến nhân sinh chuyển này, chỉ cầu làm tròn bổn phận của một con người, có thể giúp được bao nhiêu người thì giúp bấy nhiêu người, có thể làm bao nhiêu chuyện tốt thì làm bấy nhiêu chuyện tốt. Hắn lại không muốn thành đại sự, lập đại nghiệp.

Nếu như phải tổn thương nhiều người vô tội mới có thể thành công lập nghiệp, hắn làm sao có thể yên lòng? Hắn chỉ muốn vui vẻ tự tại sống qua cả đời, không yên lòng làm sao có thể thoải mái?

Đối với hắn, loại công lao sự nghiệp này không làm cũng được.

Cho nên hắn vào Khai Phong, đến kinh thành, chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của một người xuất thân từ địa phương nhỏ, đến địa phương lớn rồng rắn hỗn tạp xông pha một lần. Sau đó hắn gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, là vì muốn báo đáp ơn tri ngộ của lâu chủ Tô Mộng Châm. Mà hắn cũng cho rằng gia nhập Phong Vũ lâu, sẽ có thể hoặc nhiều hoặc ít kiềm chế gian thần nịnh quan cấu kết với nhân vật hắc đạo hoành hành ngang ngược,

ức hiếp bách tính, không hề e dè. Sau đó hãn rời khỏi Phong Vũ lâu, là vì không muốn tranh quyền đoạt lợi với huynh đệ của mình. Hãn chạy trốn giang hồ là vì muốn giết chết Thái Kinh tham lam tàn nhẫn, chỉ biết mưu cao thủ nặng. Hãn lưu vong thiên hạ cũng bất giác ngã lòng. Hãn trở lại kinh sư, chuyện thứ nhất là muốn dò xét tung tích của huynh trưởng kết nghĩa, sau đó báo thù cho y, lấy lại danh dự cho Phong Vũ lâu. Hiện nay hãn xông thẳng đến Tây Uyển, uy hiếp Thái Kinh, là vì muốn cứu hai vị huynh đệ, hảo hữu kết bái. Dù sao, hãn là một kẻ không quen nhìn thấy có người hi sinh vì mình, cũng không nhìn được khi có người hi sinh trước mặt hãn. Những năm gần đây, trải qua sáng bang, lập đạo, chạy trốn, lưu lạc, hãn không thay đổi dự tính ban đầu, cũng không thay đổi chí hướng của mình. Đừng thấy hãn là một nhân vật phi thường võ công cái thế, máu vấy giang hồ, sóng to gió lớn, bao nhiêu giang sơn bao nhiêu đao kiếm, ngay cả mèo chó gà cá hãn cũng thương tiếc, dù chưa ăn chay trường (nhưng thích ăn rau quả), thỉnh thoảng cũng ăn thịt, nhưng lại khước từ tất cả động vật (bất kể lợn dê bò nai) bị hãn sát sinh.

Nếu không cần thiết, hãn cũng tuyệt đối không sát sinh.

Cần gì chứ? Mọi người còn sống, tội gì phải sát thương đối phương để cho mình sáng khoái nhất thời? Nếu không phải bắt buộc làm như vậy mới sống được, tội gì không để cho người khác (thậm chí súc vật) sống tiếp vui vẻ?

Chuyện như vậy, hãn không làm.

Tuy hãn nóng lòng muốn biết đám huynh đệ có thoát hiểm hay chưa, nhưng hãn có gấp cũng không muốn liên lụy Chương Tuyền phải mạo hiểm.

Huống hồ vừa rồi nàng đã vì cứu hãn nên bại lộ thân phận, cũng không thể làm nội ứng ở chỗ Thái Kinh được nữa.

Cho nên hãn nhìn, hãn chờ.

Cuối cùng đã chờ được Nhất Gia dẫn đội ngũ ra khỏi Tây Uyển, hãn mới ra hiệu cho Chương Tuyền, thừa dịp này thoát khỏi đội, nhưng Chương Tuyền đã sớm một bước lẫn vào trong đám người ngoài đường.

Vương Tiểu Thạch chỉ sợ Chương Tuyền gặp chuyện không may, cho nên theo sát phía sau, lại vì không dám quá lộ liễu, đành phải lẩn mình, bước chậm trong đám người chật chội, không dám thi triển khinh công.

Đường cái bên ngoài Tây Uyển cửa hàng san sát, người đi lại như thoi đưa. Đại trạch ở nơi này dĩ nhiên là phủ đệ của Thái Kinh, khu vực tiếp cận trụ sở của hắn hoàn toàn bị hắn không khách khí một mình độc chiếm. Nhưng tại những cửa tiệm nằm ngoài phạm vi biệt thự, bách tính vốn có tâm lý phòng ngừa nhân vật quyền khuynh thiên hạ này, chỉ sợ tránh hắn không kịp, nhưng bọn họ lại không tránh được, ngay cả chạy trốn cũng không thể. Đó là vì Thái Kinh muốn chỗ ở của hắn thịnh vượng náo nhiệt, phồn hoa uy phong, để khoe khoang phú quý bản sắc, liền hạ lệnh không cho bất cứ thương nhân bách tính nào di chuyển, còn đưa một vài thương nhân buôn bán ở nơi khác đến chỗ này khai trương, bất kể lỗ vốn hao tổn, hết thảy đều thu thuế nặng nề, nếu không sẽ tịch thu tài sản (vào trong kho phủ Thái Kinh), nặng thì chém đầu phá nhà.

Do đó, cho dù biết rõ lỗ vốn, thương gia bình thường cũng chỉ đành tới mở tiệm, không dám dời đi nơi khác. Thái Kinh ra lệnh, chỉ có khu vực này mới mua được các loại hàng hoá mà hiệu buôn khác không mua được, chẳng hạn như lụa, lúa, muối, trà, gạo, đẩy giá đến cực cao, mọi người đành phải vay mượn chịu nợ, lợi nhuận đều rơi vào trong túi Thái Kinh.

Vì vậy, khu vực này tuy thịnh vượng, nhưng lại chỉ thịnh vượng cho Thái Kinh. Muốn xem một nơi có khí tượng phồn hoa, thái bình thịnh thế hay không, chỉ cần quan sát các cửa hàng buôn bán và du khách có hoà nhã, vui vẻ hay không, nếu không thì có tốt đẹp phồn hoa cũng chỉ là giả tạo mà thôi.

Chương 52: Mỉm cười mưa đỏ lá tả rơi

Người đi đường ở khu vực này không vui vẻ, nhưng bọn họ vẫn tò mò. Nhất là khi bọn họ biết, nhân vật mà bọn họ cho rằng thần cầm quỹ ghét, quyền khuynh thiên hạ, ở nơi này cùng với đám gian tặc tiểu nhân tát ao bắt cá, đốt rừng để săn, tiến hành vơ vét đối với nhân dân cả nước, bọn họ càng muốn cao bay xa chạy. Nhưng không phải mọi người đều đi được, tránh được, bất bình chưa chắc có thể đứng và kêu, bất phục chưa chắc có thể phản và kháng, bọn họ chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, ủy khuất cầu tồn. Có điều, tuy bọn họ đã mất đi kỳ vọng, nhưng vẫn có hi vọng.

Mặc dù mọi người không biết làm sao, nhưng vẫn có lòng hiếu kỳ. Hiếu kỳ nhất là nhìn xem những kẻ gian tà vô pháp, hại nước hại dân này cuối cùng sẽ có kết quả gì.

Hôm nay bọn họ vừa biết được Tây Uyển xảy ra chuyện, lại có tin tức truyền đến, nói rằng thừa tướng còn bị người khác uy hiếp, mọi người đều nín thở chờ đợi, vờn cổ ngóng trông.

Khi bọn họ biết người dùng một cung ba tên một mình uy hiếp quyền tướng Thái Kinh, lại là Vương Tiểu Thạch mà bọn họ luôn luôn ngưỡng mộ; mà Vương Tiểu Thạch một mình xông vào, nghĩa không chối từ, là để cứu hai tên hảo hán lúc trước đã đánh hoàng đế và tướng gia, càng khiến bọn họ khâm phục tôn kính, vui vẻ trong lòng.

Bọn họ cũng nghe nói tại pháp trường và Phá Bản môn đều có người cướp tù, tấn công người của Thái đảng, Yên đảng (đảng hoạn quan), chẳng lẽ là hảo hán trong thiên hạ cùng nhau tạo phản? Như vậy thì quá tốt rồi.

Đáng tiếc, kết quả hình như không phải.

Người cướp tù ở hai mặt đông, nam đã rút lui, nghe nói còn tử thương la liệt.

Thái Kinh hình như cũng chưa chết.

Wang Xiao Shi thì sao?

Hắn ở nơi nào?

Vì sao hãn không giết Thái Kinh, trừ một mối hại lớn cho quốc gia xã tắc? Nhưng phần lớn mọi người cũng không oán trách, bọn họ chỉ hi vọng Vương Tiểu Thạch có thể bình an vô sự là tốt rồi. Dù sao núi xanh vẫn còn, lo gì không có củi đốt. Bọn họ đều rất lo lắng cho an nguy của hãn.

Bọn họ lại không biết, Vương Tiểu Thạch đã lên ra khỏi Tây Uyển.

Biệt thự Biệt Dã được xưng là cực kỳ xa xỉ, tường đồng vách sắt, lại không giữ được Tiểu Thạch Đầu, một “tiểu nhân vật” đến từ một địa phương nhỏ bé ở phương xa.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đang ở ngay trước mắt bọn họ, nhưng bọn họ đều không ra nhận.

Như vậy cũng tốt. Trên đời có một số đại nhân vật, người nghe được những sự tích, chiến công, việc làm, hành vi bình sinh của bọn họ, có thể kính ngưỡng, hâm mộ, tưởng nhớ suốt đời, nhưng không nhất định cần phải gặp được mới thỏa tâm nguyện bình sinh.

Phần lớn nhân vật tài ba, nếu như dùng diện mục chân thật, bản tính vốn có gặp nhau, tương giao, chưa chắc đã ghê gớm như danh tiếng của hãn hay trong tưởng tượng của người.

Huống hồ, Vương Tiểu Thạch cũng không cho rằng mình là “đại nhân vật” gì.

Hãn luôn thích làm “tiểu nhân vật”, bởi vì chỉ có tiểu nhân vật mới có thể tự do tự tại, không cần gò bó, không cần bận tâm, như vậy thật tốt biết bao.

Làm “đại nhân vật” quá cực khổ.

Có điều, bất kể lớn hay nhỏ, hãn vẫn có chí, quyết chí và kiên chí làm một “nhân vật” .

Làm người không thể không làm “nhân vật”, một nhân vật chân chính mới có thể dùng cảm gánh vác.

Không có đôi vai sắt gánh vác chính nghĩa, không tính là một “nhân vật”.

Do đó trong suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch, đại nhân vật hay tiểu nhân vật đều không quan trọng, hãn chỉ cầu mình “là một nhân vật”, hơn nữa, hãn

kết giao bất kể danh vị hay phú quý, chỉ hi vọng đôi phương tốt nhất cũng là một “nhân vật”.

Lúc này, dân chúng đều không nhận ra “nhân vật” Vương Tiểu Thạch, khiến cho hắn dần dần có thể đuổi kịp Chương Tuyền.

Bóng lưng của Chương Tuyền rất đẹp, nhỏ gầy xinh xinh.

Nàng giả trang thành nam, lại có một cảm giác tươi mát khác biệt, khiến Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên nhớ đến một người.

“Quách Đông Thần” Lôi Mị.

Đó là một cô gái Vương Tiểu Thạch vĩnh viễn cũng không hiểu được, đã đoán không ra cũng sờ không rõ.

Hắn không hiểu vì sao nàng lại phản bội giết chết Lôi Tồn, cũng không biết vì sao nàng lại phản bội Tô Mộng Châm.

Hắn thậm chí cũng không rõ vì sao cuối cùng nàng lại trở mặt giết chết Bạch Sầu Phi?

Vì sao?

Hình như nàng là một cô gái trời sinh phản nghịch, chỉ thích ám sát.

Nghĩ đến cô gái như vậy, Vương Tiểu Thạch bất giác không rét mà run, nhưng vẫn cứ nhớ đến nàng.

Chương Tuyền đi rất nhanh, nhưng cũng không xem là quá nhanh. Đường như nàng đang cố ý đợi hắn, chờ hắn đuổi theo.

Lúc hắn đuổi theo, nàng cũng không để ý đến hắn, hơn nữa dân chúng chen chúc đến xem “náo nhiệt” và “hỗn loạn” vẫn còn nhiều, bọn họ cũng không tiện nói chuyện với nhau.

Chờ khi Chương Tuyền vòng qua một góc tường cũ kỹ, đi đến bên cạnh một gốc cây đang rơi xuống những đóa hoa đỏ tươi, lúc này nàng mới dừng lại, che nửa khuôn mặt, cười khúc khích, lúm đồng tiền trên gương mặt ửng hồng tạo thành hai mảng mây hồng.

Vương Tiểu Thạch nhìn một lúc, ngây ra một hồi, vội nhìn sang chung quanh.

Chương Tuyền không vui hỏi:

- Nhìn cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sợ người khác nhìn thấy.

Chương Tuyền nói:

- Sợ cái gì? Bọn họ không phát hiện ra đâu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không phải sợ kẻ địch, quân đội, mà là sợ dân chúng.

Chương Tuyền ngạc nhiên nói:

- Dân chúng cũng đáng sợ sao?

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Sợ, đương nhiên sợ. Dân chúng là nước, hồ lớn sông lớn biển lớn. Còn bọn hoàng đế Triệu Cát, gian tướng Thái Kinh chẳng qua là thuyền, là đò, lớn đến mấy cũng chỉ có thể nhất thời đạp gió rẽ sóng. Một ngày nào đó nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Hắn dừng một chút, sau đó lại cười nói:

- Thứ ta sợ không liên quan đến những chuyện này... mà là cô cười lên xinh như vậy, đẹp như vậy, người khác nhìn vào, cho rằng dưới trướng Thái Kinh và Nhất Gia có nhân vật xuất sắc đến thế, chắc đều đi nương nhờ bọn họ rồi, chẳng phải là hại người sao?

Chương Tuyền hí mắt cười.

Nàng vén chiếc mũ của mình xuống, một sự thuần khiết và xinh đẹp của cái tuổi đôi mươi, cùng với nụ cười không sợ ánh mặt trời chiếu rọi đều hiện ra trước mắt.

- Không ngờ.

Nàng nói.

- Không ngờ cái gì?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Không ngờ người đường đường là đại hiệp, lại biết trêu chọc một tiểu nữ như ta.

Nàng như cười mà không cười, nhưng chỉ cần nheo mắt lại, gò má ngọc như hai cái bánh bao hấp lập tức hiện lên lúm đồng tiền thấp thoáng:

- Ta không cứu lầm người, không nhìn ra người còn có chút lương tâm, biết cách làm ta vui vẻ.

Những năm gần đây Vương Tiểu Thạch lưu vong nhiều nơi, hòa mình với bình dân áo vải, cười đùa thành quen, nhìn cô gái này lúc cười hai gò má phúng phính, một mảnh tuyết ý, lại giống như bánh bao hấp chín, liền trêu ghẹo một câu: - Cần thận cứu lầm đấy, có lúc lương tâm của ta nhỏ đến mức ngay cả mình cũng suýt nữa không tìm được.

Chương Tuyền đang cười, lúm đồng tiền chột sâu chột cạn. Đột nhiên hai gò má ngọc lạnh đi, nụ cười đã không thấy nữa, lúm đồng tiền cũng lập tức bằng phẳng, biến mất. Chỉ nghe nàng nghiêm nghị nói:

- Người đừng gạt ta. Ta vì người đã mất đi một cơ hội tốt để báo huyết hải thâm cừu cho cha mẹ người nhà.

Vương Tiểu Thạch nghe được liền ngẩn ra, trong lòng lạnh đi. Lúc hăn ngẩng đầu lên, trông thấy Chương Tuyền vốn thường hay cười, lúc này lại chảy ra hai hàng lệ xanh, còn đang lăn tăn rơi.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch càng rung động:

Nữ nhân (này) sao dễ khóc như vậy, mới cười bây giờ lại trở thành khóc thảm.

Hắn vội nói:

- Cô, cô đừng giận, ta chỉ nói đùa thôi. Hôm nay cô trượng nghĩa cứu giúp, ta, ta rất...

Chương Tuyền hừ lạnh một tiếng, sương lạnh trên mặt càng dày hơn, cắt lời:

- Ta không thích nghe nói dối.

- Không phải nói dối.

Vương Tiểu Thạch vừa nói vừa lưu ý xem bình dân bách tính ở khu vực này có nhìn sang đây hay không:

- Mặc dù cô đã cứu ta, nhưng cũng phải nói lý chứ!

Hắn thấp giọng kháng nghị. Đám người rộn ràng kia lui lui tới tới, vừa lúc che chắn cho bọn họ.

Hắn vốn định cảm tạ ơn cứu giúp của Chương Tuyền. Vừa rồi sau khi Thái Kinh hạ lệnh thả Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu và quần hào cướp tù, nếu không phải vì an nguy của Chương Tuyền, hắn thật muốn mạnh tay đánh một trận, xem thử có thể giết chết tên gian hùng hại nước hại dân Thái Kinh này hay không. Nếu được thì có thể trừ một mối hại lớn cho dân, nếu không được thì nhiều nhất bỏ mạng đường trường.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không thể, hắn không thể để bằng hữu theo hắn hoặc vì hắn mà hi sinh.

Hắn không thể hi sinh Chương Tuyền, cho nên hắn đành phải cố nhịn, thậm chí không thể sáng khoái giết ra khỏi phủ đệ Thái Kinh đã hao phí biết bao nhiều mồ hôi nước mắt của nhân dân.

Hắn định cảm tạ Chương Tuyền thật tốt, nhưng hắn nhìn thấy cô gái này chột cười chột khóc, động một tí là oán người, động một chút là không vui, hắn lại nuốt lời cảm ơn vào trong bụng, muốn nói vài lời cứng rắn.

Vì vậy lại chộc cho Chương Tuyền giậm chân, cau mày (nhưng mắt vẫn híp, dù là lúc tức giận cũng không mở lớn lắm), chống nạnh (đối với nữ nhân thì động tác chống nạnh giống như là một vị tiểu thư khuê các bỗng nhiên trở thành bà tám, nhưng cô gái này chống nạnh lại có một phong tư giống như vũ đạo vắn eo), mắng: - Hóa ra câu mà người muốn cảm kích ta là câu này!

Nàng lại bi thống dâng trào, nước mắt doanh tròn:

- Người bảo ta không nói lý?

Nàng lại muốn khóc.

Chợt một cơn gió thổi qua, gốc cây phía sau nàng rơi xuống một chùm mưa hoa, mỉm cười thành tuyết đỏ, ào ào rơi xuống trên sườn dốc, trên ngói, trên tường, trên đất, trên sườn núi.

Trên áo, trên tóc, trên vai của Vương Tiểu Thạch và nàng.

Giống như trong lòng cũng rơi mất một chút.

Hoa rơi như mưa.

Hoa rơi đầy đất.

Hai người vốn đang định cãi nhau, lại vì một trận gió và hoa này, trong lòng đều có sự yên tĩnh của tuyết và trong vắt của trăng.

Một lúc sau Vương Tiểu Thạch mới nói:

- Ta không phải có ý đó.

Chương Tuyền cười nói:

- Vậy thì có ý gì, chẳng lẽ ta đã nói lý sao? Người nói cũng không sai, chỉ là, sao cứ nói chuyện lúng ta lúng túng, nhìn đi nơi khác?

Nàng có phần khinh miệt (dường như với mình nhiều hơn đối phương) nói:

- Có lẽ, ta là một cô gái không đáng để người chuyên tâm nhất trí.

Chương 53: Không hiểu vì sao hắn cứ cười khổ không dừng

Câu này có thể nói khá nặng. Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Ta không phải là không chuyên tâm...

Chương Tuyền khẽ cười một tiếng:

- Người cần gì phải an ủi ta? Ta với người vốn không quen biết, người không cần phải chuyên tâm với ta.

Vương Tiểu Thạch lại nóng ruột:

- Ta là sợ những bách tính này.

Chương Tuyền lại có phần kỳ quái:

- Sợ bọn họ? Có cao thủ trà trộn trong đó sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chuyện này lại không phải. Ta chỉ sợ bách tính tò mò, lỡ may vừa nhìn thấy chúng ta rời khỏi quân đội, hơn nữa cô vốn là một cô gái, nhất định sẽ tới đây xem thử, một khi vây xem thì sẽ không hay.

Đôi mắt híp quẹo rũ dưới lông mi dài của Chương Tuyền đảo một vòng, lại nói:

- Ta biết rồi. Người có danh tiếng lớn, lại từng làm nhiều chuyện, không ít dân chúng đã từng gặp người. Người sợ bọn họ nhận ra người, lại ở cùng với một tiểu nữ như ta...

Lần này Vương Tiểu Thạch đúng là phải giậm chân thở dài nói:

- Cô thật thông minh, nhưng trực giác lại quá... phần trước đều nói đúng, nhưng phần sau lại sai.

Chương Tuyền mím môi cười.

Nàng thích nhìn nam nhân sốt ruột, nhất là một nam tử thuần khiết, trong sáng như Vương Tiểu Thạch, lúc nôn nóng lại rất dễ nhìn.

(Hắn vốn chẳng hề sâu muộn, lúc nôn nóng lại có vẻ sâu muộn.)

- Người nói thử xem!

Nàng ung dung nói.

- Dân chúng một khi tò mò, sẽ kinh động đến Nhất Gia và Diệp Thần Du. Một khi bọn họ phát hiện được, sẽ chém giết ở nơi này. Ta từ lâu đã không quan tâm đến sống chết cá nhân, nhưng dân chúng còn có cha mẹ vợ con, không nên khiến bọn họ bị thương vì ta. Ta lo lắng chuyện này.

Vương Tiểu Thạch nói rất gấp gáp, cũng rất thẳng thắn, bởi vì đó thật sự là lời nói từ đáy lòng của hắn.

Hắn bẩm sinh thích náo nhiệt, nhưng là loại vui vẻ rộn ràng của bình dân, chứ không phải là loại chơi đùa thác loạn xa hoa dâm mỹ. Hắn còn thích đi mua thức ăn, đi dạo thị trường, tìm những niềm vui mới mẻ thú vị, vừa ăn trái lê vừa kéo đôi giày rách, chuyện này đối với hắn thật là vô cùng thoải mái và tự tại.

Hắn còn thích mặc cả với người khác, giống như chị gái Vương Tử Bình của hắn, trả giá là việc hắn thành thạo nhất. Hắn đã từng thử trả giá với một gian thương hét giá cao cả hai canh giờ, không chịu bỏ đi, kết quả là hắn thành công, chỉ dùng nửa xâu tiền để mua một thứ giá ba mươi xâu tiền. Mà trong lòng hắn cũng biết gian thương vẫn còn có lời, thứ đáng lời thì hắn sẽ để cho cho đối phương lời.

Sau đó hắn danh chấn kinh sư, những người từng gặp hắn đều nhận ra hắn. Hắn đến quán rượu không cần trả tiền, hắn mua thịt nướng không cần đưa tiền, trái cây, rượu ngon, sơn hào, hải vị, tơ lụa, bảo đao toàn bộ đưa đến bên cạnh hắn, hắn đều từ chối.

Không nên, không được.

Nếu lấy thì chẳng còn ý nghĩa nữa.

Hắn cũng là một người tò mò. Trước kia hắn chỉ cần nhìn thấy hai ba người tụ tập, âm thanh nói chuyện hơi cao một chút, hoặc đều nhìn xuống (lên), hắn sẽ chạy tới, nhìn lên thì ngửa cổ, nhìn xuống thì cúi đầu. Nếu như có người bắt đạo tặc, hắn nhất định sẽ mắt sắc tâm nóng. Nếu là đạo tặc nghèo thì hắn chỉ đoạt lại vật bị mất rồi đuổi đi, còn ác tặc thì bắt giữ đưa đến nha môn. Nếu có người xảy ra chuyện, hắn nhất định sẽ là người đầu tiên công đến hiệu thuốc, nếu không thì đặt người nằm xuống tự hắn chữa trị.

Hơn nữa khi làm những chuyện này, hắn đều không lưu danh.

Có gì tốt để lưu? Cho dù lưu lại lòng son chiếu sử xanh, không phải mọi sự cũng chỉ như mây khói chợt qua hay sao. Không bằng mặc cho gió táp mưa sa, còn hơn đi trong sân vắng.

Có lúc, hắn thấy những đứa trẻ chơi ném đá bên cạnh bờ nước bắn, dùng dao chẻ củi, dao phay, chấu vỡ phản chiếu lại ánh mặt trời, cũng trải qua một ngày.

Chỉ cảm thấy vui vẻ.

Có lúc, tại nông thôn chợt nghe thấy một con chim riu rít đầu cành, một con trâu kêu lên ngoài đồng, cũng rất thỏa mãn trải qua một buổi chiều lười nhác.

Có lúc hắn nhìn mấy người tụm lại cãi nhau, người mắng hắn một câu, hắn mắng người một câu, người đẩy hắn một chút, hắn đẩy người một chút.

Chợt dừng lại, không còn hứng thú, từng người tản đi. Hắn còn cảm thấy chưa thỏa nguyện, không ý nghĩa, chỉ hận không thể ôm mọi người lại mắng nhau thêm một trận cho sáng khoái.

Đây chính là Vương Tiểu Thạch.

Hắn tự nhận mình không phải là nhân tài làm đại sự, làm đại nhân vật.

(Nhưng người thật sự làm đại nhân vật, làm đại sự rốt cuộc là những ai?

Không phải danh nhân đều bắt đầu từ vô danh sao? Đại nhân vật trước khi “đại” cũng là tiểu nhân vật, đại sự thực ra cũng từ tiểu sự chõng chất lên.)

Hắn hiểu rõ bản tính thích náo nhiệt này của mọi người, cho nên hắn sợ mọi người phát hiện ra hắn và Chương Tuyền.

Triển khai chém giết ở nơi này, khó tránh khỏi liên lụy đến người vô tội.

Chương Tuyền lại không ngờ, chuyện mà hán tử này băn khoăn, lo nghĩ hoàn toàn không phải là an nguy của mình, mà là những chuyện này.

Đây không phải là chuyện của trung thần liệt sĩ, đại nhân vật, đại anh hùng sao? Nhưng những danh nhân cao sĩ kia, nhiều năm cũng chỉ nói ngoài miệng, trước giờ không hề cũng không dám đi làm.

Chương Tuyền quanh năm ở trong phủ Thái Kinh, đã thấy được loại người này và loại chuyện này quá nhiều.

Không ngờ bây giờ vẫn còn người như vậy.

Trước mắt lại có một người.

Nhìn dáng vẻ sững sờ của hắn, lại sững sờ một cách tiêu sái, sững sờ thật là tuần tú.

Do đó, Chương Tuyền chỉ đứng thẳng người, khước miệng nhếch lên, lạnh nhạt nói:

- Vậy sao? Vậy thì thế nào? Dù sao không tạo thành thương vong là được. Nàng dường như đã bắt đầu quên đi, ít nhất cũng không tính toán chuyện này nữa.

Xem ra nàng là một cô gái chóng giận cũng chóng vui.

- Cô có thể không để ý, vậy cũng tốt.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới buông lỏng một nửa, một nửa kia vẫn không dám sơ suất:

- Ta cũng có chuyện không hiểu.

- Hả?

Chương Tuyền đang nhìn hoa rơi.

Mỗi đóa hoa rơi là một lần sa chân.

Nàng nhìn thấy dưới sườn dốc có một rãnh nước cạn trong vạt, hoa lại rơi xa như thế, khiến nàng nhớ tới một ca khúc, không tìm được trong lòng ngâm nga.

Tưởng đương nhật sao đầu độc chiếm nhất chi xuân

Nộn lục yên hồng hà đẳng mị nhân

Bất hạnh phân chiết thảm tao vô tình thủ

Vì thù lưu thủy chuyển đọa phong trần

Mạc hoài bạc hạnh nhạ thương tâm

Lạc hoa vô chủ nhiệm phiêu linh

Khả liên hồng ngư vọng đoạn vô tung ảnh

Hướng thù khứ ô yết tố bất bình
Sạ từ chi đầu biệt hận tân
Hòa phong hòa lệ vũ doanh doanh
Kham thán thế nhân vị giải nông tâm khổ
Phiên tiểu hồng vũ lạc phân phân
Nguyện trực hồng lưu táng thử thân
Thiên nhai hà xử thị quy trình
Thả nhượng ngọc tiêu hương thệ vô tung ảnh
Dã bất cầu thế gian dư đồng tình (1)

Nàng tùy ý ngâm nga ca khúc này, cho nên Vương Tiểu Thạch hỏi gì, nói gì, nàng cũng không chuyên tâm chú ý.

Vương Tiểu Thạch đang hỏi:

- Cô trà trộn bên cạnh Thái Kinh đã lâu, cho dù hôm nay không giết được hẳn, nhưng con người luôn có lúc sơ xuất, cô sẽ có cơ hội để giết hẳn... Cô vì cứu ta mà hi sinh cơ hội báo thù tốt này, có phải là... cô có hối hận hay không?

Chương Tuyền không nghe rõ, nàng chỉ “hả” một tiếng.

Sau đó, nàng loáng thoáng nghe được hai chữ “hối hận”, liền tùy ý nói:

- Hối hận à? Không đâu.

Sau đó lại thêm một câu:

- Hoa rơi cũng mất đi tằm tích, thế sự còn gì đáng hối hận?

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không đồng ý với câu trả lời hời hợt của nàng, chỉ đành cười khổ.

Hắn thử hỏi:

- Vậy cô không còn giận ta chứ?

Chương Tuyền thờ ơ hỏi lại:

- Giận người? Giận gì?

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra:

- Giận ta không chuyên tâm nghe cô.

Chương Tuyền cau mày:

- Chuyên tâm? Tại sao phải chuyên tâm?

Nàng lại thật sự không nghĩ ra.

Vương Tiểu Thạch lại đành phải cười khổ. Xem ra cô gái này không chỉ là chóng giận chóng tiêu, công phu quên lãng còn giỏi hơn là ghi nhớ, nói thì chậm làm thì nhanh, trời trong nhiều mây bỗng đổ mưa, có lẽ còn thất thường hơn so với Ôn Nhu.

Hắn thử thăm dò:

- Nếu cô không giận, chúng ta có nên đi không?

- Đi?

Chương Tuyền nhìn quanh, chỉ thấy trước tường và hai bên đều là người xa lạ lui tới luân phiên, có lẽ sau tường người đi lại cũng không ít, nhưng không một ai mà nàng quen biết. Qua nhiều năm như vậy, nàng vui mình tại Bất Kiến Thiên Nhật (thực ra mặt trời vẫn có thể thấy, hơn nữa nơi ấy còn có rất nhiều đèn lồng nển màu, chim quý thú lạ, kỳ hoa dị thạch, quan lớn quý nhân, nhưng đối với Chương Tuyền thì chẳng khác nào giá áo túi cơm, trước giờ nàng giống như nhìn mà không thấy, chỉ cẩn thận chào hỏi) trong Tây Uyển giống như thâm cung hậu viện, hướng về thế giới bên ngoài, người bên ngoài, lại rất ít cơ hội có thể nhìn thấy, gia nhập. Hiện nay đã tự do, tự tại, khôi phục bản thân, nàng nhìn thấy những người không quen biết này, chỉ cảm thấy thân thiết hơn là đề phòng.

- Đi đâu?

Nàng không kìm được ngờ ngàng hỏi lại.

- Ta không thể ở lại đây nữa.

Vương Tiểu Thạch thật sự có phần nôn nóng:

- Ta muốn hội họp với các các huynh đệ vừa lộ chân tướng và bỏ trốn, trước tiên rời khỏi kinh thành thị phi này rồi hãy tính.

Chương Tuyền nghe được liền nói:

- Ta nghe rõ rồi, người muốn chạy trốn. Có điều, tốt nhất người nên hiểu được một chuyện.

Vương Tiểu Thạch chớp chớp mắt:

- Cô cứ nói.

Chương Tuyền híp mắt cười. Vương Tiểu Thạch nhìn nụ cười của nàng, cảm thấy nụ cười này thật sự rất quay cuồng, nếu đổi lại là một tên háo sắc thì đã choáng váng rồi.

- Người phải nhớ kỹ, ta vì cứu người nên bại lộ thân phận, mất đi cơ hội giết chết Thái tặc, ta muốn người thiếu ta một ân tình.

Nàng nói vô cùng dứt khoát:

- Ta muốn người nhớ báo đáp ta.

Vương Tiểu Thạch vốn định nói “cứu người cần gì mong báo đáp? Giúp người cũng không cần cảm tạ”. Giống như lần này hãn toàn diện xách động cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, cũng không mong ai đó sẽ cảm kích, cảm tạ hãn. Có điều hãn hồi tâm suy nghĩ, cảm thấy người khác chưa chắc đã có ý nghĩ như hãn. Huống hồ một cô gái yếu đuối thân phận long đong, hơn nữa quanh năm còn nằm trong lòng địch như Chương Tuyền thì sao? Hãn cần gì phải áp đặt suy nghĩ cho đối phương? Do đó, hãn nhận được không nói ra, chỉ nói: - Ta đã nghe rõ, cũng nhớ rõ ràng.

Chương Tuyền nhoẻn miệng cười:

- Người hiểu được là tốt nhất. Nói cho người biết, ta là một cô gái bơ vơ không nơi nương tựa, ta chỉ có thể dùng sức lực hữu hạn của mình để làm chuyện gần như không biết lượng sức. Người đừng trách ta ích kỷ, ta không yêu quý mình thì có người nào yêu quý ta? Nữ nhân vốn là ích kỷ. Ta cảm thấy trời cao thiếu ta rất nhiều, rất rất nhiều nhiều.

Vương Tiểu Thạch cười khố nói:

- Thực ra không ai thiếu ai, cũng không ai nợ ai. Trời cho con người vạn vật, người không cho trời thứ gì, là người thiếu trời hay là trời thiếu người? Nếu nói thiếu, chỉ là người thiếu người mà thôi.

Đôi môi mỏng của Chương Tuyền nhếch lên, không phục nói:

- Người nói thật dễ nghe. Người còn không phải đang tranh hùng đấu thắng sao? Người nào tranh giành khoe khoang trong dòng nước thế tục này,

người đó sẽ khó tránh khỏi quy luật nhân gian được làm vua thua làm giặc. Người muốn cứu mình hữu, giết chết Thái Kinh, giúp Gia Cát tiên sinh, vẫn chưa thoát ra khỏi thế tục.

Vương Tiểu Thạch nghĩ cho dù thế nào, trước khi chia tay cũng phải khuyen nàng mấy câu, cho nên nói:

- Nói cũng đúng. Một người đương nhiên không nên đi đến thế gian một chuyến uống phí. Người dùng hết tài năng, vật dùng hết tác dụng, thi triển được sở trường, không phụ ước nguyện ban đầu. Nếu chỉ tu hành cả đời, không làm được gì, chẳng phải giống như gỗ đá? Gỗ đá còn hữu dụng, người lại ăn cơm trắng, ngủ hương gạo, chẳng lẽ không phải ngay cả gỗ đá cũng không bằng? Cho nên phật chân chính là đồng thể đại bi, vô duyên đại từ, không phải chỉ trốn trong phật miếu chùa chiền, niệm kinh bái thần gõ mõ là có thể thành phật.

Chương Tuyên híp mắt nhìn người trước mặt, lúc đầu nàng híp mắt chỉ là muốn câu dẫn người thanh niên này, giống như khi ở trong biệt thự Thái phủ, chỉ cần là người nàng muốn câu dẫn thì nhất định có thể thành công. Nhưng khi nàng câu dẫn, bỗng nghe được mấy đạo lý này, lại cảm thấy mình đang bị một lực lượng trước đó chưa từng có thu hút.

Nàng không kìm được khẽ giật mình, gần như cho rằng người đang đứng trước mặt mình nói chuyện không phải là một “người”, vì vậy nàng không nhìn được hỏi:

- Cái gì là đồng thể đại từ? Cái gì là vô duyên đại bi? Nếu trời cao không có từ bi, thế gian không có từ bi, tại sao ta phải đại từ đại bi?

Vương Tiểu Thạch quyết định phải nói xong hết rồi mới đi. Hắn thường nghe người ta hiểu lầm ý nghĩa của “từ bi”, hiện giờ cũng sáng khoái nói chuyện.

- Vô duyên đại từ là một tình yêu chân chính, không có quan hệ lợi hại. Ta yêu hắn, hắn có yêu ta hay không cũng không quan trọng, ta vẫn yêu hắn. Ta và hắn vô duyên vô cớ, ta yêu hắn hoàn toàn không cầu hồi báo. Đây chính là đại từ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trăm họ chúng nhân và chúng ta không quen không biết, nhưng ta xem nỗi đau của họ như nỗi đau của mình, nhìn nỗi khổ của họ như nỗi khổ của mình; hân thương ta đau, người khổ ta ưu. Đây chính là đại bi.

Chương Tuyên muốn nói lại thôi.

Vương Tiểu Thạch biết mình cần phải nói tiếp:

- Cô đừng xem cách suy nghĩ này là ngu ngốc. Thực ra, có loại tình yêu đại từ đại bi này, trên cảm tình ngược lại sẽ không có được mất, đã không có ý niệm thu hồi, cũng không có tâm phiền não. Khi không có chuyện gì xảy ra, đối xử tốt với người khác, đó chỉ là chuyện nên làm; nhưng khi người ta đối không tốt với người, người vẫn đối xử với người ta như bình thường, đây mới là bản lĩnh.

Chương Tuyên “ha” một tiếng:

- Người chỉ muốn ta không cầu người báo đáp mà thôi, lại nói nhiều đến như vậy.

Nàng vốn định nói tiếp, lại thấy đôi mắt to trong suốt như nước của Vương Tiểu Thạch đang nhìn chăm chú vào nàng, thân thiện, chân thành, thành thật như vậy, không có một chút địch ý và tức giận nào; nàng mới nói được phân nửa đã cảm thấy đuối lý, lại nói không được nữa.

- Sinh mệnh rất ngắn, cho nên rất đẹp. Cô nên gia tăng bước chân, nhanh chóng tiến tới, dọc đường không quên thưởng thức phong cảnh, tự tìm niềm vui. Nhớ kỹ, “chân trước đi, chân sau đặt”, nếu như chân trước đã bước đi, chân sau cũng không nên dây dưa, nuối tiếc không tiến. Tình cảnh hiện nay của cô chính là như vậy, nếu đã rời khỏi ma chướng của Thái Kinh, cô xem như đã được tự do rồi. Chuyện ngày hôm qua hãy để nó trôi qua, biến mất, hơn nữa đem tâm thần sức lực đặt vào chuyện hôm nay.

Chương Tuyên do dự hỏi:

- Ta... ta nên làm gì?

Nàng tuy thông minh hơn người, trong tương phủ cũng đã nhìn thấy đủ loại người, xem hết đủ loại sách, đã sớm thông hiểu làm thế nào để phòng người khác, chinh đốn người khác, thậm chí làm thế nào hại người, giết người,

nhưng những lời này của Vương Tiểu Thạch, nàng lại chưa từng nghe nói qua.

- Cô không nên xem thường lực lượng của mình. Trên đời này không phải không có chuyện khó, có một số chuyện thật sự là rất khó làm được, nhưng rất khó làm được cũng không có nghĩa là không thể làm được. Một người nếu không làm được, rất nhiều “một người” sẽ có thể nước chảy thành sông. Chỉ có người không chịu làm mới sẽ không làm được. Nếu chúng ta là một giọt nước, nhỏ vào trong vại thì sẽ là một vại nước, bởi vì đã không phân biệt được giọt nào là người, giọt nào là ta. Đồng dạng, nhỏ vào trong kênh rạch và biển rộng mênh mông, kết quả đều giống nhau. “Lực lượng của chính người”, vốn có thể lớn như vậy không có hạn chế.

Vương Tiểu Thạch ôn hoà nói:

- Chúng ta không nên vì tâm huyết và cực khổ mình đã bỏ ra mà tự mình hạn chế, say đắm thành tựu của quá khứ. Ban ơn cho người, đừng cầu báo đáp, đừng mong lễ vật. Thứ thuộc về quá khứ thì đã là quá khứ, thứ thuộc về tương lai dù sao cũng là tương lai. Năm lấy hiện tại, tức thì trước mắt, đáng trân đáng quý, tự trọng tự yêu.

Chương Tuyên trầm mặc một lúc, hỏi một câu xa xăm:

- Những thứ mà người nói, bản thân người có thể làm được không?

Vương Tiểu Thạch cười ha hả:

- Ta à? Còn kém xa. Đạo hạnh của ta nào có cao đến như vậy. Nếu ta làm được, đâu cần phải bận tới bận lui, nhưng vẫn là công dã tràng.

Hắn thần nhiên nói:

- Ta vẫn còn tranh với đời.

Hắn thần thờ cười một tiếng như vậy, khiến Chương Tuyên cũng thoải mái, nhẹ nhõm, vui vẻ:

- Được, người nói nhiều như vậy, khiến ta đã quyết định một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ta quyết định...

- Ủ?

- Đi cùng với các người.
- Cái... cái gì?
- Người không hoan nghênh sao?
- Ta?

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy đầu lớn gấp bảy lần.

- Người thấy bây giờ nếu không chạy trốn với các người, ta còn nơi để đi sao? Thiên hạ tuy lớn nhưng không chỗ dung thân, người có thể không để ý đến sự sống chết của ta sao?

- Nói cũng đúng, nhưng ta là chạy trốn...

- Có người ở đây, có thể bảo vệ ta. Huống hồ người nói chuyện lọt tai như vậy, ta muốn nghe tiếp.

Ai da, ai bảo mình nhất thời ngửa miệng giảng Kim Cương kinh nhiều như vậy, lâu như vậy, dài như vậy.

- Người làm sao rồi? Lại nuốt lời đúng không! Cái gì “vô duyên đại từ, đồng thể đại bi”, tất cả đều là gạt người! Người nhẫn tâm để ta chịu chết sao?

- Đương nhiên không, nhưng mà...

- Đừng có nhưng mà, mau đi hội họp với bằng hữu của người đi!

- Có điều...

- Có điều cái gì! Người nói chuyện dễ nghe, ta ca hát dễ nghe, trên đường chúng ta có thể không lo tịch mịch rồi.

- Nhưng...

- Nhưng cái đầu người, đi thôi!

Chương Tuyên lại không đếm xỉa tới, kéo Vương Tiểu Thạch đi.

Vương Tiểu Thạch phản ứng theo bản năng, giãy dụa một chút, không cẩn thận lại khiến cho chiếc mũ trên đầu Chương Tuyên rơi xuống, lộ ra mái tóc dài như mây đen, Vương Tiểu Thạch cũng kéo xuống một chút những thứ dùng để dịch dung trên mặt.

Bọn họ đang đề phòng có người phát hiện, lại phát hiện mọi người đang kéo qua bên này. Một người đi đường lúc đến gần thấp giọng nói:

- Vương lâu chủ, ngài đi đi, chúng tôi sẽ yểm trợ ngài.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra, dưới sự che giấu của mọi người, cùng với Chương Tuyên diu nhau đi. Chỉ mấy bước, có một lão thái bà khom người lão đảo đi qua trước mặt bọn họ, khàn giọng nói:

- Tiểu Thạch đừng đi hướng đó, nơi ấy có nhiều chó săn.

Vương Tiểu Thạch vội đổi hướng, lại đi một hồi, trông thấy nhiều người đan xen trước mặt. Một đại hán mài dao phay giúp người khác, vừa cố ý dùng sức mài dao, vừa trầm giọng nói:

- Tiểu Thạch Đầu, đi mau đi, chúng ta ủng hộ người!

Vương Tiểu Thạch và Chương Tuyên nhìn nhau bối rối. Lúc đi ra khỏi cửa tây, tên lĩnh đội canh cửa kia cũng không lục soát bọn họ, chỉ nhỏ giọng nói nhanh:

- Vương thiếu hiệp, bảo trọng, tạm biệt! Đi cùng với đội ngũ vận củi kia sẽ dễ che giấu tai mắt người khác.

Hai người Vương Tiểu Thạch đến gần đội vận củi đang đi trên đường đá vụn. Một lão đầu vác một bó củi, hơn nữa cũng gầy như que củi, nhe hàm răng vàng đen không chỉnh tề nhìn hẩn cười một tiếng.

Lần này Vương Tiểu Thạch không đợi lão cất tiếng đã hỏi:

- Làm sao các người biết ta là Vương Tiểu Thạch?

Lão nhân kia cười một tiếng, nhổ ra một ngụm đàm đặc:

- Có ai không biết người? Thiên hạ có người nào không biết vua? Một cặp mắt như đá, sắc mặt như đá, còn có lá gan như tảng đá lớn, người không phải Vương Tiểu Thạch thì ai là Vương Tiểu Thạch.

Lão chỉ vào những hòn đá trên đất bị bọn họ đạp rằng rặc:

- Đường mà người trải, chúng ta dễ đi; hôm nay người muốn đi, chúng ta không cần mạng cũng phải nhường người đi thật tốt.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông lên cổ họng, cảm thấy những gì mình làm đều không uổng phí, mình sống cũng không sống

uống. Trời cao đối với hắn rất từ bi, cho hắn nhiều thứ mà hắn đáng được nhận.

Chương Tuyền lại cười nói:

- Người lại đa sầu đa cảm rồi à? Là trách thuật dịch dung của ta không tinh sao?

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới tỉnh lại, thầm nghĩ mình không đúng, muốn lên tiếng, Chương Tuyền lại lui một bước, rụt rè nói:

- Người người người... người không phải lại muốn giăng Kim Cương kinh dài lê thê đấy chứ?

Vương Tiểu Thạch đành phải cười khổ.

- Người xem.

Chương Tuyền bỗng kêu lên.

Vương Tiểu Thạch nhìn theo đầu ngón tay của nàng, trông thấy ven đường lại có một cây một cây nở ra hoa đỏ, lúc gió thổi qua, từng cánh hoa xoay tròn rơi xuống, ưu thương, xinh đẹp, có một loại rạng rỡ chết người.

Vương Tiểu Thạch cười khổ, hắn cảm thấy mình giống như đang du ngoạn hơn là chạy trốn.

- Ta vẫn không hiểu một chuyện.

Chương Tuyền bỗng quỵn rũ và hoài nghi, hơn nữa còn mang theo một chút ngơ ngẩn liếc xéo hắn, híp mắt cười:

- Tại sao người cứ luôn cười khổ không dừng?

Ấy?

- Hà?

Chương Tuyền nghiêng nghiêng đầu, dùng giọng mũi hỏi.

Ánh mặt trời xuyên qua mây đen, chiếu xuống chóp mũi và cổ của nàng, rất trắng.

Giống như một con cáo, cáo trắng.

Chú thích:

(1) Ca khúc “Phiêu Linh Địch Lạc Hoa” của Thái Cầm.

http://www.youtube.com/watch?v=JlJVk4Oh_MA

Chương 54: Từ bây giờ bắt đầu tịch mịch

Người này giống như chẳng có gì, chỉ còn lại bi phần đau thương.

Dọc theo đường đi nàng luôn quan sát Đường Bảo Ngưu. Hiển nhiên, người này và Đường Bảo Ngưu trước kia (người cùng nàng mỗi ngày chơi, mỗi ngày đùa, mỗi ngày náo loạn, cả ngày không gây chuyện thị phi thì toàn thân ngứa ngáy) là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Ôn Nhu lại biết, hắc và “hắc” thực ra là cùng một người.

Nàng cũng biết rõ, “hắc” chính là Đường Bảo Ngưu trước mắt.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy, hắc không phải là Đường Bảo Ngưu trước kia.

Hắc không phải, bởi vì hắc đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn.

Đường Bảo Ngưu Trước kia, chỉ riêng ngoại hiệu đã dài đến sáu mươi tám chữ, vênh váo tự đắc, sĩ diện lớn đến mức giống như vẽ một cái mũi trên trời chính là khuôn mặt của hắc. Trời sập xuống nhiều nhất hắc chỉ gọi Phương Hận Thiếu làm mền. Từ trước đến giờ hắc không chờ đợi, hắc cho rằng người chờ đợi giống như tự sỉ nhục mình, cho dù là phải chờ đợi thời cơ, không bằng tự mình đi sáng tạo thời cơ. Từ trước đến giờ hắc không sợ, hắc tự cho mình là không sợ trời, không sợ đất, đội trời đạp đất, tốt nhất là trời sợ hắc, đất sợ hắc. Hắc không nhịn, hắc cảm thấy nhịn nhịn là chuyện ngu ngốc nhất, phục thì phục, không phục thì không phục, có gì mà nhịn? Lại nói, người nhịn người khác, chưa chắc người khác đã biết là người nhường nhịn hắc, ngược lại có thể được voi đòi tiên, còn cười người là con rùa rút đầu. Cho nên từ trước đến giờ hắc không nhịn, không sợ, không chờ. Bởi vì hắc là Đường Bảo Ngưu, một hảo hán tự xưng là “cự hiệp”, đại hiệp không đủ để hình dung sự vĩ đại của hắc.

Trừ khi gặp phải người mà hắc cực kỳ bội phục, hắc mới nhịn, mới chờ, mới sợ.

Trước giờ hắc chỉ sợ đối phương có lý, nhìn thấy người tốt mới nhịn, gặp được cô gái mà hắc cảm thấy xinh đẹp mới chịu chờ.

Đây mới là Đường Bảo Ngưu, ít nhất là Đường Bảo Ngưu trước kia mà Ôn Nhu quen biết.

Nhưng người trước mắt lại hoàn toàn biến dạng, hoàn toàn thay đổi.

Hắn vẫn cao lớn, uy phong, hùng tráng, nhưng chỉ còn lại hình, mất đi thần.

Hắn giống như một người chỉ còn lại thân xác, đã không có linh hồn.

Hắn chẳng những mặt ủ mày chau, hơn nữa hình dáng còn tàn tạ.

Hắn không còn gây chuyện thị phi. Một đường chạy trốn, một trăm dặm như thế, hai trăm dặm như thế, ba trăm dặm cũng như thế. Hắn nhịn, hắn nhường, thậm chí hắn chịu kiên nhẫn chờ đợi. Hắn không còn âm ỉ gây chuyện, chỉ ủ rũ cúi đầu, thậm chí không nói một lời, không ăn không ngủ.

Nàng từng liên kết với đám người Phương Hận Thiếu, Lương A Ngưu, Hà Tiểu Hà, dùng trăm phương ngàn kế, nghĩ hết biện pháp, muốn làm cho Đường Bảo Ngưu khôi phục lại giống như trước kia, vừa nói vừa cười, hi ha cười lớn.

Nhưng không có tác dụng.

Đường Bảo Ngưu không cười, hắn cười không nổi.

Có một lần, Ôn Nhu trực tiếp hỏi hắn:

- Người có biết đã bao lâu người không cười rồi không?

Lúc ấy, trên mặt Đường Bảo Ngưu xuất hiện một loại biểu tình rất ngỡ ngàng, giống như hắn chẳng những đã quên cười như thế nào, thậm chí đã không biết cười là thứ gì.

Chạy trốn đã một tháng, thương thế ban đầu trên người bọn họ đã tốt hơn bảy tám phần. Nhưng chỉ có Đường Bảo Ngưu, hắn vốn giống như đúc bằng sắt, đối với hắn từ trước đến giờ không có vết thương nào không thể khép lại, nhưng lần này lại không phải.

Thương thế của hắn thật ra không nặng lắm, là do sau khi đánh hoàng đế và tể tướng trong Bát gia trượng, bị đánh đập tàn nhẫn và Nhậm Thị Song Hình dùng hình. Đối với một kẻ bình sinh bị thương rất nhiều, máu chảy thành sông giống như hắn, những vết thương này vốn cũng không tính là gì.

Nhưng hắn lại không tốt.

Thương vẫn là thương, vết thương còn đang chảy máu, mưng mủ, hơn nữa không ngừng mở rộng, có chỗ thấy gân, có chỗ lộ xương, còn phát ra mùi hôi thối.

Chẳng những không phục hồi, còn đột nhiên nặng thêm; sau ngoại thương, nội thương cũng trầm trọng hơn.

Dọc theo đường đi tám trăm dặm đường, mặc dù bọn họ bị truy kích và phục kích, mỗi người đều có thương vong (chủ yếu là lực lượng chính nghĩa bảo vệ đám người Vương Tiểu Thạch xung đột với quan binh, sát thủ và hắc đạo đuổi giết nhóm người Vương Tiểu Thạch), nhưng bọn họ đều dốc hết sức che chở cho Đường Bảo Ngưu, không để hấn ra tay, cũng không để hấn có bất cứ thương tổn gì.

Theo đạo lý, hán tử cường tráng như thiên thần này được bảo vệ cẩn thận như vậy, không lý nào ngay cả một chút thương thế cũng không tốt lên.

Ngay cả Phương Hận Thiếu thân thể yếu ớt nhiều bệnh, tự xưng là “yếu không ra gió”, nhưng lại lợi dụng đặc điểm “yếu không ra gió” này để luyện thành thân pháp “Bạch Câu Quá Khích”, vết thương trên người hấn cũng đã sớm phục hồi như trước.

Nhưng Đường Bảo Ngưu chẳng những bị thương không lành, hơn nữa còn bị thương càng lúc càng nặng.

Có một ngày, bọn họ phát hiện ngay cả xương ngực của hấn cũng bị gãy hai cây.

Lại một lần, bọn họ phát giác hấn bị gãy hai xương ngón tay, mà chính hấn lại hoàn toàn không hay biết, giống như đó không phải là ngón tay của hấn, hoặc là hấn không biết đau đớn là gì.

Hấn dường như cũng không thương tiếc bản thân.

Nhưng đám người Ôn Nhu nhìn thấy lại đau lòng.

Một vị hán tử thần uy lẫm liệt, ngọc thụ lâm phong như vậy, hiện nay cũng chỉ có tám chữ để hình dung, “hình dáng mảnh khảnh, âm đạm mất hồn”.

Nàng nhìn cũng cảm thấy không đành lòng.

Cho đến một ngày, vào nửa đêm khi đang ngủ ngoài núi hoang, Ôn Nhu trước tiên nghe được tiếng sói gào, sau là tiếng côn trùng nức nở, vì vậy thấp thỏm bất an. Sau đó nàng lại thức tỉnh vì những tiếng động kỳ quái, mới phát giác Vương Tiểu Thạch và Đường Bảo Ngưu đang ẩu đả với nhau. Mọi người đều tỉnh dậy, giúp đỡ Đường Bảo Ngưu xuống, phát hiện hắn lại bị gãy hai cây xương sườn. Xương gãy dưới ánh trăng nơi núi hoang hiện lên màu xanh bi thảm, đang đâm rách vết thương gân thịt nơi ngực, giống như trong một chiếc miệng máu lộ ra hai chiếc lưỡi xanh.

Mọi người đều kinh ngạc, không hiểu vì sao Vương Tiểu Thạch lại ra tay nặng như vậy. Một lúc sau mới biết vết thương của Đường Bảo Ngưu là do chính hắn gây nên.

Hắn lại đưa tay chọc vào vết thương, giữ lấy xương sườn của mình, hơn nữa dùng sức bẻ gãy nó. Tiếng xương gãy cuối cùng đã kinh động đến Vương Tiểu Thạch vốn rất cảnh giác.

Vương Tiểu Thạch đã nổi giận, hắn nghiêm nghị chất vấn Đường Bảo Ngưu:

- Tại sao ngươi lại đối xử với mình như vậy?

Đường Bảo Ngưu hỏi lại:

- Tại sao ngươi không để cho ta chết?

Vương Tiểu Thạch giận dữ nói:

- Ngươi cho rằng ngươi làm như vậy không có lỗi với các huynh đệ đã chết vì cứu các ngươi sao?

Đường Bảo Ngưu cười thắm (đó là cười sao? Nụ “cười” đó quả thật khiến Ôn Nhu không rét mà run), chỉ nói:

- Ta vốn không nên sống tiếp.

- Vậy ta thì sao?

Phương Hận Thiếu không nhịn được chen miệng vào. Hắn giận đến mức trong núi hoang trắng lạnh đêm rét, áo trắng trên người lại tỏa ra một loại cảm giác bốc hơi:

- Bọn họ cũng đã cứu ta, cũng vì ta mà hi sinh không ít tính mạng, chảy không ít máu nóng. Nếu như ta và người không sống tiếp, không sống cho thật tốt, bọn họ xem như chết vô ích rồi.

Đường Bảo Ngưu cúi thấp đầu xuống.

- Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Vương Tiểu Thạch hùng hổ bức hỏi:

- Người hối hận vì cái chết của Chu Tiểu Yêu sao? Người cho rằng hành hạ mình như vậy Chu cô nương sẽ chết được nhắm mắt sao?

Toàn thân Đường Bảo Ngưu run rẩy kịch liệt.

Vương Tiểu Thạch lại tát hắt một cái.

Một cái bạt tai giòn giã.

- Để cho ta chết đi!

Đường Bảo Ngưu gào lên.

- Người chết đi!

Vương Tiểu Thạch nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Sau khi người chết, xem ai sẽ báo thù cho Chu cô nương! Chu Tiểu Yêu vì cứu người mà chết, nhưng lại cứu phải một phế vật, nàng đã chết một cách vô ích! Người chết đi, ai sẽ giết Ngô Kinh Đào? Ai sẽ giết Thái Kinh? Ai sẽ vì nàng báo thù!

- Ta!

Lần đầu tiên Đường Bảo Ngưu khôi phục giọng nói như sấm đánh của hắc:

- Ta phải báo thù cho nàng!

- Người à?

Vương Tiểu Thạch đầu tiên là xem thường, sau đó mới nói như đinh đóng cột:

- Vậy trước tiên người phải sống rồi hãy nói!

Đường Bảo Ngưu run rẩy, giống như đến tối hôm đó, hắc mới lần đầu tiên nghe được chữ “sống” và từ “sống tiếp” này, khiến cho hắc vô cùng kinh

hãi, thậm chí là khóc, bật khóc lên.

Một đại nam nhân ở trong núi hoang khóc lên như vậy, rõ ràng là một chuyện rất xấu hổ.

Nhưng không hề.

Mọi người lại cảm thấy rất vui mừng, bởi vì đã lâu mọi người chưa từng nghe thấy hãn khóc, cũng hình như đã lâu chưa từng nhìn thấy hãn cười.

Từ lúc này trở đi, Ôn Nhu chỉ cảm thấy rất tịch mịch.

Một hán tử dũng mãnh không biết sợ hãi, hóa ra vì chữ “tình” lại có thể thương tổn tâm thần như vậy, yếu ớt như vậy.

Hiển nhiên hãn là vì cái chết của Chu Tiểu Yêu nên mất đi ý chí sống tiếp.

Chữ tình trên người, thật sự như vậy?

Ôn Nhu nhìn thấy nam tử hán này vốn sống sờ sờ, kiên cường cương nghị, trong lòng lại sinh ra ôn nhu vô hạn.

Nàng vì vậy nghĩ đến bản thân.

Tuổi tác của nàng không còn nhỏ nữa, cũng đã từng thích người khác.

Nàng từng ở bên cạnh cha nàng quyến luyến không rời, nhưng sau đó cuối cùng phát giác thế giới của nàng và phụ thân khác biệt quá lớn. Sau khi nàng xông pha giang hồ, lại mê luyện bên ngoài sóng cả cuộn trào, kinh hiểm trùng trùng, quên trở về nhà.

Nàng từng say mê mị lực của Thẩm Hổ Thiên Thẩm lão đại, thủ lĩnh của Thất Đại Khẩu. Đây mới là anh hùng, đây mới là hảo hán, đây mới là nam tử có thể khiến người ta ngưỡng mộ. Đáng tiếc, nàng cuối cùng đã tỉnh mộng, cũng cuối cùng tan mộng.

Nàng cũng từng âm thầm tưởng nhớ đại sư huynh có tài năng cái thế, trở thành anh hùng bất thế, lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Châm sư ca thâm trầm bí ẩn, không thể suy đoán. Nhưng đó cũng chỉ là mê tình như mây trôi lướt qua giữa hồ mà thôi. Lúc nàng gặp lại “Kim Phong Tế Vũ Hồng Tụ Dao” Tô sư huynh, y đã già nua, bệnh nặng, không còn chuyên tâm. Nàng chỉ có thể ngưỡng mộ y, nhưng không đến mức có thể thật sự nhiệt tình với một khối băng, khẳng khí với nhau.

Sau đó là Bạch Sầu Phi. Người này nàng vừa hận vừa yêu, bất kham giả dối, cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì. Đến bây giờ nàng vẫn không rõ cảm tình của mình đối với hắn là gì, rốt cuộc là yêu hay hận? Thậm chí nàng cũng không rõ, vào buổi tối Bạch Sầu Phi bình bại người vong, tại sao hắn lại đối xử với nàng như vậy? Tại sao hắn lại làm chuyện như vậy với nàng?

Dù thế nào, nàng xinh đẹp lại luôn bị người khác xem như “tiểu huynh đệ”, nhưng trong lòng nàng vẫn có một mảnh ôn nhu, vạn loại nhu tình, biết kể với ai?

Nàng cảm thấy tuy mình từng mê tình, cũng từng động tình, nhưng lại chưa từng thật sự thâm tình, gặp gỡ chân tình.

Hay là đã gặp qua, nhưng nàng không biết mà thôi.

Do đó, nhìn thấy Đường Bảo Ngưu đối với Chu Tiểu Yêu tha thiết cuồng nhiệt, như chết như sống, thà rằng cùng chết cũng không muốn sống một mình, Ôn Nhu cảm thấy núi hoang thật lạnh, trăng thật lạnh, trong lòng cũng thật lạnh.

Ngay cả lúc sói tru thức tỉnh, bên cạnh chỉ có âm thanh do chiếc vòng ngọc thạch trên cổ tay va chạm phát ra làm bạn, điều này khiến Ôn Nhu hết sức tịch mịch, thê lương.

Để ta yêu đương có được không?

Đầu tiên, loại cảm giác đó chỉ là từng điểm, từng chút, giống như một đoạn nhịp điệu, một câu ca từ bỗng nhiên thoáng qua trong lòng, trong miệng bất giác ngâm nga mấy câu, nhưng đó chỉ là một đoạn, không thành bài văn, hát rồi lại quên.

Nhưng không lâu sau, nhịp điệu quen thuộc kia lại hiện lên, hơn nữa dần dần tổ hợp lại, hình thành một ca khúc, một bài ca ở trong lòng quanh quẩn không thôi, vòng vo không đi, quấy nhiễu không ngừng.

Giống như tiết xuân phân năm nay, xuân ý rất nồng.

Nó ở trên đầu cành. Giờ phút này Ôn Nhu thấy được trên cây đào ngâm nụ muốn nở, những mầm xanh trên cành, tươi mát đến mức khiến người ra

muốn một ngụm ăn nó.

Nàng bởi vì một trận gió xuân mà đảo mắt qua, nhìn thấy bờ công anh giống như từng đóa lông vũ biết bay, lượn qua thảo nguyên xanh biếc, đi tìm chỗ dựa, nương tựa và gắn bó để đặt mình. Chỉ chớp mắt này, lại phát hiện cây đào lúc đầu nụ đã nở ra từng đóa, phun ra búp hoa đỏ tươi, đẹp đến mức khiến nàng than một tiếng.

Khi hoa đào bỗng chốc nở rộ trong một đêm, ngày thứ hai dưới ánh mặt trời chiếu rọi, giống như ngàn chiếc lưỡi phun ra màu đỏ, đóa đóa yêu kiều, ngàn tay vạn tay đang vẫy vẫy run run.

Vì sao bật nở cú đầu?

Bởi vì gió.

Vì sao nở rộ tranh hương?

Bởi vì xuân.

Mùa xuân đã đến, không chỉ ở đầu cành, còn ở dòng chảy đã bắt đầu tan băng, chim nhỏ tìm lại ca hát, mặt đất khôi phục sinh cơ, còn ở thôn bên này, núi bên kia, trong cả rừng cây.

Hơn nữa còn ở trong lòng.

Trong lòng của Ôn Nhu.

Ôn Nhu gần đây trong lòng rất ôn nhu.

Nàng vốn không thích nhìn hoa, ca hát, dùng khăn tay, hiện nay nàng lại thích hoa, thích ca hát, thích dùng khăn tay lau lau mặt, chùi chùi mắt, ắn ắn bên mép cũng được.

Nhưng có lúc trong lòng nàng cũng rất bức bối.

Nhất là khi nàng nhìn thấy chuồn chuồn song phi, bướm yêu hoa, uyên ương nghịch nước, nàng lại có một cảm giác lo âu khó tả.

Sinh mệnh của nàng giống như vẫn luôn có một sự mong đợi.

Không, nguyên lai trong cuộc đời nàng vẫn luôn thiếu đi một vài thứ.

Tại sao nàng lại giờ tính nết đại tiểu thư? Dường như bởi vì thiếu đi thứ này. Tại sao nàng lại thích cùng mọi người xông pha giang hồ? Dường như là vì đi tìm thứ này. Tại sao khi người khác xem nàng là “tiểu huỳnh đệ”,

nàng rất quen nhưng lại không vui? Có lẽ nàng giống như đã mất đi thân phận thật sự của mình, nhất thời không biết mình rốt cuộc là ai, điều này khiến nàng nóng nảy.

Nhưng sự nóng nảy này cũng là nóng nảy ôn nhu, chỉ là có lúc đột nhiên phát tác một cách bất ngờ, vô duyên vô cớ. Mọi người đều có phần giật mình, nhưng cũng đã quen nhường nàng, nhịn nàng, để mặc nàng.

Mọi người luôn xem nàng là “tiểu huynh đệ”, “tiểu muội muội”, che chở cho nàng, khiến nàng cảm thấy mình là một người không hoàn chỉnh, ít nhất không phải là một cô gái thật sự.

Nàng thậm chí cảm thấy có lỗi với hộp phấn son quý giá của mình, bởi vì nàng không có gì cơ hội dùng đến chúng. Màu sắc say lòng người như vậy, ở lại trong hộp, giống như tiêu hồn ngưng kết đêm qua; bôi lên trên mặt, mới có thể trở thành màu sắc sống động hôm nay.

Nhưng ngoại trừ lần đó lên Kim Phong Tế Vũ lâu tìm Bạch Sầu Phi, nàng vẫn không có cơ hội dùng qua. Một lần đó, đêm hôm đó, trận chiến đó, kết quả có người vì mình mà chết, mình cũng thiếu chút nữa thất thân, ngay cả “rau cải trắng” cũng mất mạng.

Có phải mình vốn là yêu tinh đã tu bảy kiếp, không thể bị gọi phá nguyên thân?

Một khi hét phá, thì phải có người bồi thường tính mạng?

Người đừng thấy nàng luôn luôn có vẻ không buồn không lo, không ưu không oán.

Nàng có.

Nàng thậm chí hoài nghi mình là yêu là tinh, cho nên dứt khoát giả thành nam trang, làm thật tốt “tiểu huynh đệ” của người ta. Một khi khôi phục thân nữ nhi thì phải trải qua những cảnh tượng lo âu đáng sợ, giống như cường gian trong hẻm tối, mê gian trong Lưu Bạch hiên.

Nàng vốn định tạm thời gác lại tư tình nữ nhi, trước tiên chạy khỏi lần này rồi hãy nói.

Nàng vốn muốn ở lại kinh sư, không muốn đi. Nhưng nàng nhất định phải đi, bởi vì nàng đã lộ tướng.

Thái Kinh hạ lệnh, chỉ truy cứu những người cướp tù đã lộ mặt.

Trong hành động đó, nàng căn bản không muốn che mặt, cho nên đã trưng bày cờ hiệu, ai cũng biết Ôn Nhu và đao của nàng, trong lần cướp tù này đã hiện thân, ra tay.

Nếu như nàng không rời khỏi kinh, Thái Kinh sẽ sai người bắt nàng.

Bắt nàng cũng không sao, nhưng sẽ liên lụy đến Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đến lúc đó nàng mới trốn? Không phải là không thể, nhưng chạy được ni cô cũng không chạy được am. Thái Kinh sẽ có cơ đến chỗ cha nàng ở Lạc Dương đòi người.

Nàng cũng không muốn cha mình khó xử, nàng đã đủ khiến cho y khổ sở rồi.

Cho nên nàng trốn.

Huống hồ, nàng muốn trải qua tư vị chạy trốn một phen, nàng cũng muốn theo Vương Tiểu Thạch ra ngoài một lần.

Dù sao nàng ở kinh thành đã rất buồn bực.

Huống chi, ba người thú vị nhất là Vương Tiểu Thạch, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đều phải trốn, để nàng ở lại kinh một mình chẳng phải rất buồn bực sao?

Quả là buồn bực muốn chết.

Vì vậy nàng lựa chọn chạy trốn.

Lý do nàng chạy trốn hiển nhiên không giống như bọn Vương Tiểu Thạch.

Đối với một nam tử hán chân chính, “chạy trốn” thông thường là dưới ba tình huống “tử vong” và “mất đi tự do”, đành phải đưa ra lựa chọn bất đắc dĩ nhất.

Nhưng đối với Ôn Nhu, chạy trốn có lẽ chỉ là một lần lữ hành hơi khẩn trương, một chuyến du lịch tương đối nguy hiểm mà thôi.

Có điều nàng lại không ngờ, Lão Ngưu và Đại Phương vốn hễ có bọn họ thì huyền não đến mức long trời lở đất, phong vân biến sắc, lúc này lại hoàn

toàn thay đổi.

Một người trở thành mất cảm giác, như một cái xác không hồn. Người còn lại mặc dù tốt hơn một chút, nhưng cũng than thở, ủ rũ cúi đầu, có thể nhìn ra được Phương Hận Thiếu cũng chỉ miễn cưỡng cười vui mà thôi.

Do đó, nàng vốn đã đem ôn nhu trong lòng tạm thời hóa thành lưỡi dao, có lúc, thường xuyên, luôn luôn, thường thường lại có một loại cảm giác hoa nở trên đá.

Giống như vài câu kia, dần dần hát thành một khúc ca; giống như vài từ kia, dần dần nói thành một câu từ. Khi nó thật sự biến thành một câu, một ca khúc, nàng còn cảm thấy không tự nhiên, không quen thuộc.

Cuối cùng, dần dần, trong lòng nàng chỉ có bài hát này, trong miệng chỉ có câu nói này.

Nhưng nàng hát không ra, nói không ra.

Tâm của nàng càng dần ôn nhu, càng dần mất mát.

Bởi vì hoa nở.

Mùa xuân đã đến.

Bởi vì nàng nhìn thấy một tên Đường Bảo Ngưu lớn như thế lại vì cái chết của một cô gái mà như sống như chết, không còn hình người.

Bởi vì, có lẽ...

Nàng vẫn luôn thiếu đi thứ gì đó.

Nàng vẫn luôn đi tìm thứ gì đó.

Nàng muốn tìm một người để thổ lộ hết.

Nhưng trong thời gian này, ngay cả Vương Tiếu Thạch luôn tích cực lạc quan cũng chán nản hơn so với trước kia.

Hắn dường như vừa phải vội vàng cùng đám người Đường Thất Muội thương nghị tuyến đường chạy trốn, vừa phải ứng phó với đuổi giết và phục kích dọc đường, vừa phải để ý đến nhất cử nhất động của Đường Bảo Ngưu, vừa phải lưu ý lễ nghĩa và cấm kỵ khi đi qua khu vực, địa bàn của người khác, hơn nữa thỉnh thoảng phải lưu ý tin tức võ lâm và triều đình

đấu tranh quyền lực, quyền vị chuyển dời, quyền thế thay đổi, từ kinh sư truyền đến một đợt tiếp một đợt, một lần lại một lần.

Những chuyện này giống như từng khối đá lớn đè nặng lên vai Vương Tiểu Thạch, cho dù là một đôi vai sắt có thể gánh vác chính nghĩa, cũng sẽ vỡ tan, cũng phải sụp đổ.

Người muốn một người không còn vui vẻ, tự tại, như ý, rất đơn giản, chỉ cần người có quyền, người cứ cho hắt một vương vị hoặc quan vị, một khi hắt đội mũ ô sa lên, mang tử mãng bào vào, hắt sẽ biến thành một người lo lắng nôn nao, mi sầu khó giãn.

Có lúc, cho người khác danh và lợi cũng có thể đạt được hiệu quả này.

Ôn Nhu không biết những điều này, nàng cũng không để ý tới những điều này.

Nàng mặc kệ.

Nàng chỉ muốn tìm kiếm thứ nàng không có (luôn luôn đều không) hoặc mất đi (vốn có), để cho mình không uống một trận hoa nở này, một năm mùa xuân này, một cái tâm nguyện này.

Không phải sao?

Lúc mọi người nghỉ ngơi tại thôn lê, nàng phát hiện những quả lê đều chưa chín, đều xanh chát, còn nhỏ hơn so với quả táo, có quả vẫn chỉ là những đóa hoa mang chút xanh nhạt. Nàng cảm thấy rất oán hận, vừa ăn miếng bánh, nghe tiếng kêu giòn giã phát ra từ giữa hàm răng, vừa muốn tìm kiếm quả lê có thể ăn được.

Dọc theo con đường này, phong trần mệt mỏi so với hồng trần cuộn cuộn càng dễ khiến cho một cô nương trẻ tuổi, hoạt bát, xinh đẹp, kiêu diễm trở nên lao đao. Nàng, Ôn Nhu, hòn ngọc quý trong tay Lạc Dương Vương Ôn Văn, hiện giờ ngay cả quả táo, quả mận, quả lê đều không được ăn.

Một ngụm cũng không được cắn rắc rắc.

Nàng nghĩ đến liền cảm thấy lỗ mũi ngứa ngáy, ê răng, tâm cũng chua.

Nhưng nàng đi giữa lá lê, vẫn không tìm được một quả nào có thể ăn, chỉ tìm được một con bọ cánh cứng xinh đẹp giữa một đóa hoa lê màu xanh lục

nhật.

Bọ cánh cứng là loài côn trùng xinh đẹp nhất. Nó có cánh giống như chim, biết bay. Nó có hoa văn giống như vỏ ốc, thiết kế đồ án. Nó có chân, biết đi, hơn nữa còn không cần người, đốt người, thiện lương đến mức giống như một con rùa nhỏ có tu dưỡng.

Đừng thấy nó e lệ rụt rè, nhưng không sẽ co đầu vào trong.

Thật thú vị.

Nàng cười một tiếng, cảm thấy vui vẻ, má lúm đồng tiền thật sâu.

Thực ra con người muốn vui vẻ chỉ cần cười, cười lên lòng sẽ mở ra.

Tướng do tâm sinh, nhưng ngược lại cũng thế. Một người vô lương tâm chỉ cần thường xuyên cưỡng bức mình đi làm việc thiện, tự nhiên sẽ trở thành một người lương thiện.

Ôn Nhu sau khi cười, nhìn thấy con bọ cánh cứng nhỏ kia giương cánh muốn bay, định bay, sắp bay, nàng liền nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay ngăn cản nó, đặt ở trong lòng bàn tay, khẽ nói:

- Ngay cả người cũng không để ý tới ta, hử?

Nàng khẽ thổi vào con bọ cánh cứng nhỏ thổi một hơi, nói:

- Người là thứ không định tính, không có tâm. Người ta nói chuyện với người, đuổi theo người cả buổi, người muốn bay là bay, muốn đi là đi, cũng không để người ta ở trong lòng?

Cuối cùng nàng xa xăm nói ra câu giống như một ca khúc trong lòng nàng:

- Người nói đi, con rùa đen nhỏ, để ta yêu đương, yêu đương thỏa thích một trận, có được không?

Bất ngờ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng là lại có người thật sự “hả” một tiếng.

Người nọ giống như nghe được mặt đất chấn động, phát ra một tiếng kêu quái lạ như nhìn thấy quỷ.

Chương 55: Ôn Nhu chẳng hề ôn nhu

Trả lời nàng đương nhiên không phải con bọ cánh cứng nhỏ kia, mà là kia một con “bọ cánh cứng nhỏ”.

Một con “bọ cánh cứng nhỏ” không phải là bọ cánh cứng nhỏ thật sự, nhưng so với bọ cánh cứng nhỏ còn giống bọ cánh cứng nhỏ hơn.

- La Bạch Ái!

Ôn Nhu thét lên:

- Người ở trong lùm cỏ làm gì?

Chỉ thấy trong lùm cỏ, bụi cây đột nhiên lộ ra một cái đầu, cặp mắt tròn tròn, tròn trắng trắng trắng, dài tai tròn tròn, con người đen đen, lỗ mũi tròn tròn, gương mặt bầu bầu, còn có một hàm răng hơi lệch, cùng nàng nhìn nhau há hốc mồm.

- Ân công!

Thiếu niên kia nháy cặp mắt to, ngữ điệu cực kỳ tình cảm:

- Xin lỗi, làm ngài sợ hãi, ta tội đáng muôn chết, ta sống nên ăn bần. Ta xin lỗi, ngài ăn lê đi!

Nói xong lại đưa một quả lê tới.

Lê đã hơi chín.

Ôn Nhu vừa nhìn thấy lê, lập tức hết giận một nửa. Nàng đang khát nước, liền không thể chờ đợi chụp lấy, cắn một cái, rắc rắc mấy tiếng, cơn giận lại tiêu đi một nửa, rắc rắc quát hỏi:

- Người núp trong bụi cây nghe lén ta nói chuyện sao? Muốn chết à!

- Không phải.

Thiếu niên La Bạch Ái vội biện hộ:

- Ta vốn là tới đây để tìm đồ cho ân công.

- Ân công?

Ôn Nhu cau mày, quả lê vẫn chát, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là không có lê để ăn:

- Thật khó nghe.

- Ngài thật sự đã cứu ta. Không có ân công cứu giúp, La Bạch Ái ta... ngoại hiệu La Tống Thang, sau này sẽ không thể ở trên giang hồ, trong võ lâm trở thành đại nhân vật đời trời đạp đất, xuất sắc hàng đầu, có một không hai trong thiên hạ. Ta không gọi ngài là ân công, chẳng phải sẽ trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa?

- Người vong ân phụ nghĩa cũng được. Ta không phải là công, người đừng gọi ta là ân công, ta không thích.

- Như vậy... nên gọi là gì đây? Không phải công...

La Bạch Ái linh cơ vừa động:

- A, vậy gọi là ân bà thì sao...

- Phì!

Ôn Nhu phun một cái:

- Đừng gọi đừng gọi, muốn gọi thì cứ gọi ta là bà cô.

- Bà cô.

La Bạch Ái cũng không ngang ngược, vừa mở miệng liền gọi.

Ôn Nhu ngẩn người, đành phải tùy hã. Trông thấy quả lê đã ăn hết chỉ còn lại một hạt nhân, không để lại cho đối phương chút gì, không khỏi có phần ngượng ngùng, liền tùy ý hỏi:

- Người vừa nói tìm thứ gì ấy nhỉ?

- Tìm lê.

La Bạch Ái sáng khoái nói:

- Tìm một trái lê chín.

Ôn Nhu cười nói:

- Làm sao người tìm được, ta lại không tìm được? Cần phải người đưa cho ta ăn.

- Cũng chỉ có trái này chín.

La Bạch Ái thành thành khẩn khẩn nói:

- Ta vốn muốn tìm cho ân công... không, bà cô ngài ăn. Ta biết bà cô môi khô, muốn giải khát.

Ôn Nhu nghe được có phần cảm động, nhưng dù sao nàng cũng thông minh phi phàm, cảm thấy có vẻ kỳ lạ:

- Xem như người có tấm lòng của bà cô. Nhưng người tìm lê hăn là phải leo lên cây, sao lại ngồi trong lùm cỏ?

Lần này La Bạch Ái có phần lúng túng, nói cà lăm.

- Nói mau!

Ôn Nhu vừa thấy như vậy, càng muốn truy hỏi đến cùng:

- Làm chuyện gì? Mau thành thật nói ra đi!

La Bạch Ái lắp bắp nói:

- Ta vốn đang tìm quả lê, vừa tìm được một quả, thì...

Ôn Nhu mắt hạnh trừng trừng, truy xét đến cùng:

- Thì thế nào, nói!

La Bạch Ái cười khổ nói:

- Thật sự muốn ta nói sao?

Ôn Nhu vừa nghe, càng không tiếc ép cung, âm âm, trầm trầm, hà hà, hừ hừ nói:

- Người... dám... không... nói? Nói!

- Không dám.

La Bạch Ái đáng thương nói ra:

- Ta... ta là... gấp.

- Gấp cái gì?

- Con người có ba việc gấp... chuyện gấp đó.

- Vậy cũng bình thường.

Ôn Nhu có vẻ hài lòng, suy luận tiếp:

- Vậy người ngồi trong lùm cỏ, khục, hừ, ọe, bắn chết đi được.

La Bạch Ái đỏ mặt nói:

- Thất lễ, thất lễ.

Ôn Nhu tức giận hỏi:

- Đại hay là tiểu?

La Bạch Ái rũ mắt xuống:

- Đại.

Ôn Nhu giống như một vị sư phụ nghiêm khắc, lỗ mũi “ừ” một tiếng, chột tỉnh ngộ một chuyện, lập tức hỏi:

- Người đại tiện?

- Đúng vậy.

La Bạch Ái dường như có phần bất ngờ vì sự kinh ngạc của Ôn Nhu.

- Tay... của người?

Sắc mặt Ôn Nhu biến đổi:

- Tay của người... cầm quả lê...

La Bạch Ái cười hì hì nói:

- Ta ta... còn không kịp rửa sạch, bà cô đã... giành, không, đã cầm quả lê.
Hì hì.

- Người!

Ôn Nhu gần như phun ra hết những thứ đã ăn vào:

- Phì! Đồ quỷ dơ bẩn!

Nàng chột nhớ tới một chuyện, chuyện này có lẽ còn nghiêm trọng hơn so với quả lê bẩn.

- Vừa rồi người rốt cuộc có nghe lén được lời ta nói hay không?

La Bạch Ái thấy đáng vẻ Ôn Nhu đăm đăm sát khí như muốn giết người diệt khẩu, liền le lưỡi một cái, nói:

- Những lời mà cô nói với con bọ cánh cứng nhỏ kia?

Ôn Nhu vừa nghe, trong lòng lạnh đi phân nửa. Những lời đó không thể để cho con rùa nhỏ này truyền ra, nếu không mặt mũi của nữ hiệp Ôn Nhu mình để đâu?

Nàng vừa tức vừa vội, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương quát hỏi:

- Người nghe được những gì?

- Ta?

La Bạch Ái chỉ vào lỗ mũi tròn của mình, nói:

- Ta nghe được bà cô nói một câu...

- Một câu gì?

- Ngài nói...

La Bạch Ái nắn hạch cổ, bắt chước âm điệu lạnh lạnh của Ôn Nhu, lại có sáu phần tương tự:

- Con rùa đen nhỏ...

Lại dừng ở đó, không nói tiếp.

Ôn Nhu nóng nảy, mặt đỏ lên, giậm chân, giống như một con ngựa giận dữ bị cột đã lâu, không thể chờ đợi muốn cất vó đá người:

- Tiếp theo thì sao?

- Thật sự phải nói?

- Nói!

Ôn Nhu ngay cả tay cũng đặt lên trên chuôi đao bên hông.

Lần này đúng là hiệu nghiệm, La Bạch Ái lập tức nói ra:

- Ngài nói, con rùa đen nhỏ, nhường Hạ viên ngoại, giặt sạch áo khoác trên giường, được không?

Ôn Nhu ngẩn ra.

La Bạch Ái lại chất phác thật thà hỏi lại:

- Xin hỏi bà cô, ai là Hạ viên ngoại? Y và cô rất quen sao? Sao cô vừa nhìn thấy bọ cánh cứng lại nhớ tới áo khoác của y? Áo khoác của y rất quý báu sao? Làm sao bà cô biết trên giường y có áo khoác? Là tơ hay lụa? Gấm vóc hay là trong suốt?

Ôn Nhu nhất thời không biết trả lời thế nào.

Trả lời từ đâu cho tốt?

- Hả?

La Bạch Ái nhướn cặp lông mi dài, mắt sáng răng trắng truy hỏi:

- Bà cô?

Bàn tay Ôn Nhu đang đặt lên chuôi dao cũng dờn đi, chỉ lăm bắm:

- Hạ viên ngoại, hừ? Ta làm sao biết! Chết tiệt, quả lê hẳn cũng dám cho bà cô ăn, xem ta chặt người đem cho heo ăn!

La Bạch Ái vội le lưỡi:

- Không dám, lần sau không dám.

Ôn Nhu chống nạnh:

- Còn có lần sau?

La Bạch Ái giật mình, vội vàng nói:

- Không có, không có lần sau nữa. Lần sau ta tìm được quả lê, sủi cải, hạt dẻ, bồ đề, Lão Tử, Khổng Tử, Mạnh Tử, Trang Tử, nhi tử của ta, tất cả đều tự mình ăn, không dám cho bà cô ngài.

Ôn Nhu thấy người này ngốc nghếch, bất giác cười một tiếng, nói:

- Người bị điên rồi, mất cả hồn vía.

La Bạch Ái thấy nàng cười, lại giống như ngây dại, ngập ngừng thờ dài nói:

- Ai, lúm đồng tiền này, sâu một chút, cạn một chút, cô nương trong thiên hạ làm sao cười đẹp như vậy. Vườn này nếu sớm mời bà cô ngài tới cười thêm mấy lần, có lẽ lê cả vườn đã sớm chín rồi, hơn nữa càng thơm càng ngọt, càng nhiều càng lớn.

Nghe được lời ca ngợi này, Ôn Nhu rất vui vẻ, cười khúc khích một tiếng, chỉ nói:

- Tiểu tử hẳn, mắt lại sáng.

La Bạch Ái cười hi hi, làm mặt quỷ nói:

- Bà cô muốn mắt ta sáng một chút, ta nhất định sẽ sáng; muốn ta không nhìn thấy, ta sẽ không thấy gì cả, mở mắt ra cũng chỉ là người mù vén mí mắt lên mà thôi.

Ôn Nhu liếc hần một cái, trên mặt như cười mà không cười:

- Thằng khỉ con, chỉ biết ba hoa.

Bỗng thờ dài một tiếng, xa xăm nói:

- Nếu như Quỷ Kiến Sầu chết tiệt kia, còn có tên đầu đá ngọc nhất thiên hạ kia, có một nửa bản lĩnh lấy lòng ta như người, vậy thì tốt rồi.

La Bạch Ái chớp chớp cặp mắt to, lông mi thật dài ẩn chứa rất nhiều mùa xuân:

- Bà cô, ngài nói gì?

- Hà?

Chợt nghe phía xa có người gọi:

- Ôn Nhu, Ôn Nhu, cô đang ở đâu?

Người gọi tên nàng, giọng nói nhỏ và dịu dàng, giống như sông nhỏ róc rách nước chảy ôn nhu.

Ôn Nhu biết đó là Hà Tiểu Hà.

Trong đội ngũ chạy trốn này, chỉ có Hà Tiểu Hà và nàng là nữ nhân, đương nhiên thường xuyên có cơ hội ở cùng với nhau.

Nàng nhanh chóng hiểu rõ, ít nhất Hà Tiểu Hà có một đặc tính gần như hoàn toàn giống với nàng.

Hà Tiểu Hà tên là Tiểu Hà (sông nhỏ), dáng vẻ tiểu hà, âm điệu tiểu hà, nhưng thái độ làm người lại chẳng hề “tiểu hà”.

Hơn nữa còn rất “Trường Giang đại hà”.

Ngoại hiệu của nàng cũng khá giống như con người của nàng, “Lão Thiên Gia (ông trời)”.

Có lần, Ôn Nhu thấy nàng cãi nhau với La Bạch Ái vốn khô hài, mới biết vị “Lão Thiên Gia” này có bao nhiêu ông trời.

Lại có một lần, Lương A Ngưu bị Hà Tiểu Hà mắng thẳng mặt đến mức tan tác tới bờ, máu chó đổ đầu, nàng mới biết Hà Tiểu Hà vốn chẳng hề tiểu hà.

Lại có một lần, thậm chí ngay cả Vương Tiểu Thạch, Phương Hận Thiểu, thầy trò La Bạch Ái, cộng thêm một tên “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu, vẫn cãi không nổi một Hà Tiểu Hà, lúc ấy khiến cho Ôn Nhu trong lòng phải thở dài một tiếng “Lão Thiên Gia”.

Đường Bảo Ngưu thần trí chưa khôi phục, trạng thái còn chưa tốt, do đó một khi cãi nhau, Hà Tiểu Hà có thể nói là vô địch.

Điểm này, dù sao Hà Tiểu Hà cùng gần giống như nàng, bởi vì nàng đồng dạng cũng chẳng hề ôn nhu.

Cho nên đôi quý bảo bối La Bạch Ái và Lương A Ngưu thường sáng tác một ca khúc để châm chọc bọn họ.

Sông nhỏ cong cong lại như đao

Sông nhỏ dìm người không còn mạng

Ôn nhu một điểm chẳng ôn nhu

Ôn nhu giết người không đền mạng

Hừ!

Khó nghe muốn chết!

Người hát kệ người, ta dữ kệ ta!

Sợ các người hát, chúng ta còn xem là hung dữ sao?

Phì!

Nữ nhân nhất định phải ôn nhu sao? Ca thật khó nghe, nhưng bà cô ta chẳng khó chịu chút nào!

Ôn Nhu đáp lại một tiếng, đi tới.

La Bạch Ái nhìn theo bóng lưng Ôn Nhu, ngơ ngơ ngẩn ngẩn một lúc, mới lẩm bẩm:

- Những lời như vậy mà ta cũng kịp thời nghĩ ra được, hà... Hạ viên ngoại? Giật áo khoác? Xì!

Hắn từ trong lỗ mũi bật cười:

- Ta quả thật bội phục mình...

Sau đó hắn lại lẩm bẩm:

- Để ta yêu đương, yêu đương một trận thỏa thích, có được không?

Giọng nói rất ôn nhu, cũng rất giống như Ôn Nhu, còn tự nói tự cười.

Đột nhiên đầu của hắn bị người ta gõ một cái, hắn đau đến mức kêu lên một tiếng, quay đầu lại nhìn, trông thấy sự phụ của mình là “Thiên Đại Địa Đại”

Ban Sư Chi.

Chương 56: Sao không oanh oanh liệt liệt yêu một trận

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau.

Lúc La Bạch Ái hữu ý vô ý nghe được tâm tư của Ôn Nhu, cũng chìm trong tâm tư của Ôn Nhu, không ngờ lại có người ở sau lưng nghe hắt lăm lăm bầm lâu bầu.

May mắn không phải là kẻ địch, mà là vị sư phụ còn “phiền phức” hơn kẻ địch.

Chỉ thấy Ban Sư như cười mà không cười nhìn hắt, trên trán vừa lúc có một con bọ cánh cứng già, hắt cũng không xem là ngỗ ngược, chỉ ngạc nhiên hỏi đồ đệ của hắt:

- Người có bệnh à?
- Không có.
- Người lăm bầm cái gì?
- Không có gì.

Ban Sư Chi càng hoài nghi:

- Sao người lại học cách nói chuyện giống như nữ nhân nhà người ta thế?
- Nào có?

Ban Sư dùng tay sờ sờ trán của đồ đệ hắt:

- Người phát sốt à?
- Ai nói!
- Thần kinh của người có vấn đề?
- Ông mới có vấn đề.
- Vậy sao người lại một mình làm dáng bên cạnh đồng phân của người không xa? Người bị mùi thúi của mình làm cho đầu óc mê muội rồi sao?
- Chuyện này...

Tâm tư La Bạch Ái đang chìm trong một loại ưu tư, bị sư phụ của hắt quấy rầy hỏi nguyên một tràng, liền tức giận hỏi ngược lại:

- Sư phụ, ngài cảm thấy có phải bà cô kia cũng bắt đầu thích làm dáng hay không?

- Cái gì?

Ban Sư kêu lên.

La Bạch Ái cảm thấy lỗ tai của bị chấn đau, nhúu mày một cái, nói lại một lần.

Ban Sư lại phản ứng kịch liệt, một lần nữa quát to:

- Người nói gì?

La Bạch Ái cả giận:

- Ông điếc à? Nói như vậy mà cũng không nghe được sao!

Ban Sư nghiêm mặt lại:

- Người thấy sắc thì nổi lòng dâm, còn dám nói chuyện với sư phụ như vậy? Môn quy ở đâu!

La Bạch Ái cười lạnh một tiếng:

- Môn quy? Hừ!

Ban Sư giận đến giọng nói cũng run rẩy:

- Người người người, tên nghịch đồ người, lại dám coi thường quy phạm của tổ tông?

La Bạch Ái nghiêm nghị nói:

- Không dám.

Ban Sư Chi cười gằn nói:

- Nghĩ chắc người cũng không dám. Môn quy chúng ta nghiêm ngặt, lớn nhỏ có thứ tự. Sư phụ ta... sư công của người Đại Thủ Thần Long từng nói, không phục tùng huấn lệnh của sư trưởng, bất kính với trưởng thượng tiền bối, thân là môn nhân, mắt không tôn trưởng, tội nên phạt nặng, phạt giam cầm bốn tháng bảy ngày, nếu không thì đánh ba mươi hai trượng, trừ khi giao nộp hai trăm tám mươi lượng bạc mới có thể thay thế hình phạt.

La Bạch Ái cúi đầu nói:

- Vâng, vâng. Có điều, trong “Thần thủ bảo giám” của sư công Đại Thủ Thần Long cũng có ghi chép lời nói của lão nhân gia ông ta, nếu như sư không ra sư, trưởng không ra trưởng, tự mình xúc phạm môn quy, người tự coi khinh mình thì người khác cũng sẽ coi khinh hăn, nếu như trong môn không ai dám trừng trị trưởng bối không có đức hạnh này, nên do môn đồ chính trực lương thiện trong môn chấp hành gia pháp đối với hăn.

Ban Sư thất kinh:

- Ta xúc phạm tới môn quy khi nào? Người đừng nói lung tung!

Giọng nói cũng run rẩy.

- Không có à?

La Bạch Ái ghé mặt đến gần.

- Không.

Ban Sư Chi ưỡn ngực, giọng nói đã yếu đi hơn phân nửa.

- Ông mượn tiền của tôi không trả.

- Ta mượn tiền của người, là thay người đi cứu tế tai dân ở Hoa Đông, đó là hành thiện.

- Vậy tôi không có tiền ăn cơm, ai tới cứu tế tôi?

- Mượn tiền của người, là thay người tích đức hành thiện, ta, ta trước sau sẽ trả.

- Được, vậy ông mượn tiền mồ hôi nước mắt của nhị sư đệ, tam sư muội, tứ sư đệ, ngũ sư muội, lục sư đệ, thất sư muội, bát sư đệ, cửu sư muội, thập sư đệ, thập nhất sư muội, thập nhất sư đệ, thập nhị sư muội, thập tam sư đệ, không, sư muội, thập tứ sư đệ, thập ngũ sư muội, thập lục sư đệ, thập thất sư muội, thập bát sư đệ và thập cửu sư... ồ, người này lại quên mất là sư muội hay sư đệ, đã quên đến nơi nào rồi?

- Ta...

- Nói!

- Ta làm ăn.

- Làm ăn?

- Đúng, là đầu tư.

- Vậy tiền kiếm được đâu?

Ban Sư ra sức lắc đầu, mồ hôi trên trán đã chảy ròng ròng:

- Làm ăn đương nhiên có lời có lỗ...

La Bạch Ái không khách khí cắt lời:

- Vậy tiền vốn thì sao?

- Vốn...

Ban Sư ho một tiếng:

- Cái này, cái đó...

- Ông đừng cái này cái kia. Ông cầm tiền đi theo Trần lão bản nương, người ta nhìn không vừa mắt, ông lại lấy tiền đi đến sông bạc Cát Tường, thua sạch hết. Vốn hả? Hết rồi... ông!

La Bạch Ái chỉ vào lỗ mũi sư phụ hần:

- Ông không có lỗi với tôi sao?

Ban Sư Chi lui lại một bước, lấy khăn tay lau mồ hôi:

- Ta...

- Ông!

La Bạch Ái lại ấn vào chóp mũi sư phụ hần một cái:

- Ông không có lỗi với nhiều sư huynh đệ như vậy trong môn sao?

Ban Sư lúng túng cố nở nụ cười:

- Thực ra ta cũng vì muốn tốt cho các người, ta đúng là từng cầm tiền đi làm ăn...

- Làm... ăn... cái... gì!

La Bạch Ái thừa cơ sẵn tới nói:

- Có! Ông có làm ăn. Ông cầm một khoản tiền đi tiệm gạo mua ba gian nhà lầu, không ngờ Thái Kinh ra lệnh một tiếng, cha con Chu Miển phải vận chuyển hoa thạch cương, liền san bằng luôn chỗ đó. Ông đã mất cả vốn gốc, ông lấy gì trả cho bọn tôi? Ông đừng cho rằng tôi không biết. Tôi biết, chỉ là tôi vẫn không nói toạc ra mà thôi.

Ban Sư lại lau mồ hôi, cười xòa nói:

- Phải phải phải, đúng đúng đúng, tiền của ta đều mất sạch rồi, không phải sao? Lấy gì để trả? Đành phải qua một trận, qua một thời gian rồi hãy tính, có được không? Có được hay không?

- Không... được!

La Bạch Ái lời lẽ đanh thép nói:

- Các sư huynh đệ còn ngày ngày mong chờ sư phụ ông đầu tư kiếm nhiều tiền, ông lại cầm đi mua phòng mua đất, thua lỗ sạch sẽ! Ô oa...

La Bạch Ái mở to miệng, dáng vẻ giống như không lời hỏi ông trời.

Ban Sư lại nơm nớp lo sợ, hỏi:

- Lại thế nào rồi?

La Bạch Ái khóc không ra nước mắt:

- Tiền cưới vợ của tôi, đều bị ông vợ vét sạch rồi.

Ban Sư luôn mồm an ủi:

- Chuyện làm ăn này, không phải có lời có lỗ sao? Vì sư hôm nay đúng là thua lỗ, nhưng biết đâu ngày mai có thể lời lớn. Người xem, viết thơ, làm tài tử, kể cả làm quan, tất cả đều đi xuống biển. Thậm chí phu tử dạy sách thánh nhân trong miếu kia, hôm nay không phải cũng đi bán bánh cho lão bà sao? Lại kiếm được nhiều tiền. Lương cô nương ở trấn gạo kia còn tới Diêu Nhai múa lăng lơ... cũng kiếm được không ít, qua năm qua tết, trong nhà trong thôn, trên tay đều là lễ vật của nàng. Sư phụ người thân thể cường tráng, nhanh tay lẹ mắt, sao có thể chịu thua người khác, thất lễ với người chứ? Người nói có đúng không, đồ đệ tốt!

Hắn thân mật vỗ vỗ bả vai nhỏ gầy đồ đệ hắn .

Đồ đệ hắn lại sáng mắt lên:

- Lương cô nương mà ông nói, là Lương cô nương xinh xắn ở nhà đầu tiên bên trái chỗ lão Vương sao?

- Đúng, là cô gái rất xinh xắn, xinh đẹp, diễm đạm nho nhã kia.

- Ông vừa mới nói... hiện giờ nàng đã đến Diêu Nhai nhảy... múa cái gì ấy?

- Đúng đúng, loại múa rất đẹp rất lãng lơ đó.

- Nàng?

La Bạch Ái nuốt một ngụm nước miếng:

- Nàng ở Diệu Nhai sao?

- Đúng đúng đúng, Diệu Nhai, à...

Sư phụ hẳn lại có hỏi là đáp:

- Diệu Nhai Di Hồng viện.

La Bạch Ái cười “ha ha ha”.

Hắn cười giống như mèo, híp mắt liếc nhìn sư phụ hẳn:

- Nghe nói, các cô nương trong Di Hồng viện đều rất tốt đúng không?

Ban Sư Chi cũng “khục khục khục” cười khan nói:

- Đương nhiên, cô nương Di Hồng viện không đẹp không thu, có tài có sắc, lừng danh xa gần, già trẻ đều thích, không đúng sao...

La Bạch Ái chột nghiêm mặt:

- Ông nói gì?

Ban Sư Chi sững sốt:

- Cái gì?

La Bạch Ái nghiêm nghị nói:

- Ông đã bắt tài lại làm chuyện mất mặt, dạy hư con cháu, không phải thượng bất chính thì hạ tắc loạn sao?

Ban Sư ngạc nhiên.

La Bạch Ái từng bước áp bức:

- Ông xem ông kia, đi qua Di Hồng viện, đi theo Trần lão bản, vì vậy mới dùng hết tiền bạc. Ông lừa tiền của sư huynh đệ chúng tôi, còn dám nói tôi thấy sắc có ý đồ bất chính? Còn muốn tôi coi ông như là sư phụ, đối đãi như cha?

Ban Sư Chi gần như sụp đổ:

- Đồ đệ, đồ nhi tốt, người đừng như vậy. Vừa rồi chẳng qua ta chỉ nói đùa với người mà thôi, không thật sự trách phạt người đâu, người đừng tưởng

thật như vậy được chứ? Ta mượn tiền của mấy người các người, mặc dù có đi đánh bạc, nhưng quả thật cũng có đi làm ăn nhỏ. Ta chẳng qua là muốn kiếm phái nho nhỏ không bối cảnh, không chỗ dựa của chúng ta có một ngày phát dương quang đại, uy trù thiên hạ, nở mày nở mặt, có quyền có thế, người cần gì phải làm khó dễ sự phụ ta như vậy? Tấm lòng của vi sư, đúng là đáng hơn cả hoàng liên.

La Bạch Ái vẫn hùng hổ dọa người:

- Vậy ông cũng không phải là chính nhân quân tử, sao lại bắt tôi làm thánh nhân? Một ngày còn bắt tôi không hợp lễ giáo thì không nên nhìn, không hợp lễ giáo thì không nên nói, không hợp lễ giáo thì không nên làm. Hừ! Nếu thật sự gặp phải chuyện không hợp lễ giáo, tôi còn muốn kêu thật lớn.

Ban Sư thật sự muốn cầu xin tha thứ:

- Người kêu, người cứ việc kêu, đồ đệ tốt, mọi người đã là thầy trò, lại đang trong hoàn nạn chạy trốn, cần gì phải canh cánh trong lòng, nhớ thù trong tâm vì mấy chuyện nho nhỏ?

La Bạch Ái bỗng nhiên cười, hắc cười rất chất phác, giống như một con trâu nhỏ biết cười.

- Sự phụ, ông cũng đừng quá tin là thật, tôi cũng chỉ nói đùa với ông mà thôi. Đại Thủ sư công mặc dù từng nói, thấy sắc không loạn chân quân tử, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhân sinh tự cổ ai không chết, giành được thiên cổ tiếng bạc tình, con người phải chính phái, chính nghĩa, chính kinh, không thể trầm mê trong nữ sắc, tửu sắc tài vận, tứ đại giai không; nhất là sắc, hồng phấn vốn khô lâu, khô lâu là hồng phấn... sự phụ, tôi đọc có đúng không? Có nhớ rõ không?

- Rõ, rõ.

Ban Sư Chi hòa theo nói:

- Hết sức rõ ràng, bà nội người, trí nhớ của người thật tốt.

- Có điều.

La Bạch Ái cười xảo quyệt nói:

- Lời quả thật nói như thế, nhưng Đại Thủ Thần Long sư công lão nhân gia ông ta, chẳng phải cũng có ba lão bà, bốn thị nữ...

- Ủ... phải là năm thị nữ...

Ban Sư Chi nhỏ giọng nói:

- Tình nhân còn chưa tính.

- Chuyện này không nhất định, sư công thật thông minh.

Sau đó La Bạch Ái hạ kết luận:

- Tôn chỉ thật sự của sư công là nói một đằng, làm một nẻo. Nhân tính thiên tính, có thể nhân nhượng, không thể quanh co. Người cứ việc làm, nhưng không nên nói lung tung, như vậy cũng hợp với tôn chỉ và ý nghĩa thật sự của sư công lão nhân gia ông ta, càng sâu hơn một tầng, càng cao hơn một tầng. Chúng ta vĩnh viễn đi theo phương hướng chỉ thị cao nhất của lão nhân gia ông ta là được.

Ban Sư rất đồng tình với cao kiến của đồ đệ hần, còn bổ sung:

- Huống hồ, sư tổ người...

La Bạch Ái ngắt ra:

- Sư tổ?

- Chính là sư phụ của sư phụ của sư công Đại Thủ Thần Long của người, khai sơn tổ sư gia của bản môn, tác giả của “Phong nguyệt thần kinh”, Phùng Tam Thi, người giang hồ xưng là “Tam Thi Thượng Nhân”.

Trong ánh mắt của Ban Sư Chi tràn đầy sùng kính ngưỡng mộ:

- Bề trên từng nói, “tâm pháp của bản môn không truyền cho tà ma ngoại đạo, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt quy luật, nghiêm khắc tự kiềm chế”, nhưng ngài lại có phụ lục điều thứ mười ba viết, “tính tình là gốc, tâm thần là mạch máu; dòng chảy tâm tính mênh mông cuồn cuộn, thuận nó thì thịnh, nghịch nó tất vong”. Đại khái chính là ý nghĩa mà hai thầy trò ta ngộ được hôm nay.

La Bạch Ái đương nhiên tự cho là đúng:

- Cho nên hôm nay chúng ta đều không sai?

Ban Sư đột nhiên nói:

- Đúng.

La Bạch Ái lại tiến thêm một bước, mặt mày hớn hờ nói:

- Hôm nay chúng ta chỉ là nâng cao một bước trên tư tưởng cảnh giới mà thôi.

Ban Sư vui vẻ nói:

- Rất đúng.

Hai thầy trò hết sức phấn chấn, quả thật là muốn vỗ tay.

La Bạch Ái chợt khó hiểu hỏi:

- Nếu như chúng ta đều không sai, vì sao lại không có tiền?

Ban Sư nghe được liền chán nản.

Lần này đến phiên La Bạch Ái vỗ bả vai sư phụ hân, biểu thị thân mật và đồng tình:

- Sư phụ.

- Hả?

- Có một việc, không biết đồ đệ có nên nói hay không?

- Người nói đi!

Ban Sư Chi chợt thông minh:

- Ha ha, đừng nói là người muốn nhờ ta đi cầu hôn Ôn cô nương đấy nhé!

- Nào có như vậy, sư phụ, ông đừng nghĩ bậy!

La Bạch Ái bực bội nói:

- Sư phụ, tôi đang suy nghĩ đến chung thân đại sự của ông.

- Ta?

Ban Sư Chi ngẩn ngơ.

- Đúng. Sư phụ, ông có biết mùa xuân đã đến rồi không?

- Biết, mùa xuân đã đến.

La Bạch Ái chỉ chỉ về chân trời:

- Gió xuân thổi.

Ban Sư nhìn lên bầu trời mây trắng:

- Gió xuân thổi thật tốt.

La Bạch Ái nói:

- Hoa nở rồi.

Ban Sứ Chi nói:

- Hoa nở thật tốt.

La Bạch Ái nói:

- Băng tan rồi.

Ban Sứ Chi nói:

- Tan thật tốt.

La Bạch Ái:

- Chim đang gọi.

Ban Sứ Chi nói:

- Gọi thật tốt.

La Bạch Ái:

- Lòng đang động.

Ban Sứ Chi:

- Động thật tốt.

- Ông thì sao?

- Người thì sao?

- Tôi đang hỏi ông đấy, sứ phụ!

- Ta à?

Ban Sứ Chi bị hỏi đến ngỡ ngác.

- Đúng, ông.

La Bạch Ái nói:

- Có câu là “bất hiếu có ba chuyện, không con cái là lớn nhất”. Nếu bàn về cưới xin, trường giả đi trước. Sứ phụ, năm nay ông đã bốn mươi hai rồi đúng không? Gió xuân thổi, hoa xuân nở, mùa xuân đến, xuân tâm của ông chưa từng động sao? Tuổi tác của ông đã gần đến mùa thu, không, đã đến

thu đông rồi. Ông nếu gả không ai lấy, không, là cưới không được vợ, vậy đồ đệ tôi làm sao đây?

Ban Sư Chi nhất thời hốt hoảng, còn chưa khôi phục tinh thần lại, chỉ chậm rãi đáp một câu:

- Người làm sao?

La Bạch Ái thở dài một tiếng, lại ôm bả vai sư phụ hần:

- Sư phụ, tôi thì không sao. Tôi còn trẻ, tiêu sái, tuấn tú, có tài, có thế, thông minh, trí tuệ, phong lưu, hào phóng... tôi thật xấu hổ vì khen mình nhiều như vậy, mà đồ đệ tôi lại là một người quá khiêm tốn... nhưng ông thì khác. Sư phụ, tôi tôn kính ông, ông tạo phận nhiều hơn tôi ăn cơm, ngã lòng nhiều hơn tôi đi ngủ, ông có kinh nghiệm nhân sinh phong phú, mặc dù đầu óc vẫn ngây thơ, nhưng dù sao đã là hoa tàn ít bướm. Tôi thấy ông phải khẩn trương một chút, tìm một nhà, không, tìm một cô nương tốt gả vào. À, nếu như ông có bản lĩnh lớn như đồ đệ tôi, cưới vào cửa cũng được. Đừng để già bất tôi phải lo lắng ông, được không? Sư phụ, yêu cuối mùa thu còn tốt hơn là lạnh vào tàn đông. Gần đất xa trời ngủ một mình cũng không dễ chịu đâu, sư phụ!

Ban Sư Chi nghe đến rơi nước mắt, không ngừng gật đầu.

Sau đó đồ đệ của hần lại chìm vào suy nghĩ, vẫn lẩm bẩm không thôi:

- Thanh xuân chỉ có một lần. Thanh xuân là thứ không bền vững. Thà chết vì tình nghĩa, không muốn sống thờ ơ. Bà cô ơi bà cô, cô ưu tư không dứt, cần gì như vậy? Sao không thành thành thật thật, oanh oanh liệt liệt yêu một trận.

Ban Sư Chi nhìn đồ đệ hần cả buổi, giống như đang đánh giá hần có phải là một quái nhân hay không, thậm chí có phải là một người hay không, một lúc sau mới tỉnh ngộ nói:

- Chẳng trách gió xuân lại thổi.

- Hả?

- Chẳng trách hoa xuân lại nở.

- Hử?

- Mùa xuân đã sớm đến rồi.

- Có ý gì?

- Đồ đệ ơi, mùa xuân đã sớm ở trong lòng người rồi.

Ban Sư dùng tay vỗ vỗ vào ngực đồ nhi hấn, cười đùa nói:

- Người đã sớm động lòng xuân rồi. Sư tổ dạy là “tứ đại giai không” đao kiếm tên thương pháp, ta thấy người chỉ hiểu “tứ đại bất không”. Không phải sao? Người còn muốn chối cãi à. Người vốn đã động tâm, có ý với Ôn Nhu cô nương, đúng không?

La Bạch Ái dùng khước mắt nhìn ngăm sư phụ hấn.

Nhìn ngăm.

Nhìn ngăm.

Ánh mắt rất gắng sức, mang theo vẻ kiên quyết.

Một lúc sau hấn mới cười lên ha hả:

- Sư phụ thật là lợi hại, gừng càng già càng cay, vẫn là lời người sắp chết nói đúng. Tới tới tới, sư phụ tốt, nói cho tôi biết có diệu kế gì, tôi đúng là rất nhớ nhung tưởng niệm bà cô đó.

Lúc này Ban Sư Chi mới giống như trút được gánh nặng, cười ha ha nói:

- Ta sợ dạy xong, đồ đệ có bà cô rồi sẽ quên mất sư phụ sư môn.

- Đồ đệ tốt La Bạch Ái của ông là loại người này sao? Sư phụ nói quá lời rồi.

La Bạch Ái cười ha hả, thầm nghĩ: “Chẳng trách ông giữ lại thủ đoạn, không dạy ta thủ pháp điểm huyết.”

Sau đó lại cười ha hả nói:

- Sư phụ nói đùa rồi.

Ban Sư Chi làm cho sắc mặt nghiêm túc lại:

- Ta cũng không phải nói đùa. Chỉ sợ người... khó có phần thắng.

La Bạch Ái giật mình một cái, vội hỏi:

- Ông nói thật?

Ban Sư nghiêm trang nói:

- Thật.

La Bạch Ái nửa tin nửa ngờ:

- Làm sao ông biết lời ông nói nhất định đúng?

Ban Sư nghiêm nghị nói:

- Bởi vì ta họ Ban.

Hắn nhất thời trở nên hùng dũng như núi:

- Là Ban trong Lỗ Ban sư phụ, là Ban của Ban Chiêu, Ban Siêu, cũng là Ban của Diêu Thủ Lộng Phủ Ban môn, lời nói của ta nhất định có đạo lý.

La Bạch Ái lại hít một hơi lạnh:

- Ông nói đi!

Ban Sư nhìn chăm chú vào hắn, giống như đang trao tặng độc môn nội công bí quyết tâm pháp gì:

- Người có tình địch.

- Ai?

- Vương Tiểu Thạch.

Sau đó hắn kết luận:

- Cảnh giới của người mới đến tứ đại bất không, bản thân hắn đã sớm là một cái không rồi.

Ban Sư quyền uy nói:

- Người, không phải là đối thủ của hắn.

La Bạch Ái nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi:

- Trên võ công ta không bằng hắn, nhưng trên tình trường ta cũng không bằng hắn sao?

Vấn đề này lại khiến cho sư phụ hắn nhất thời không trả lời được.

- Mặc kệ.

Đồ đệ hắn nói:

- Chỉ cần có cơ hội, ta vẫn muốn thử một lần. Ta là người, hắn cũng là người, có gì hắn làm được mà ta không làm được, hắn có thể mà ta lại

không thể. Huống hồ, ta thích nàng là được, nàng có thích ta hay không cũng không ảnh hưởng đến việc ta thích nàng.

- Có chí khí.

Ban Sư cảm khái nói:

- Đáng tiếc chưa từng thấy người dùng nó vào chính đạo.

La Bạch Ái cười, răng trắng, mắt sáng, người cũng sáng sủa.

- Đây cũng chính là niềm vui làm người của ta.

Hắn nói, rất biết tự mình tìm vui.

Chương 57: Nam tử máu tanh

Từ lúc hãn vừa mới chào đời, nghe nói bà mẹ phải đánh vào cái mông tro trọi của hãn, hãn mới chịu khóc ra tiếng. Bà đỡ đẻ đã nhận định về hãn như sau: “Đứa nhỏ này mùi máu tanh rất nặng.”

Hôm nay mọi người thấy được dáng vẻ nóng nảy của hãn, cũng đã nghe nói hãn thân kinh bách chiến (hãn không thể xem như một người hễ chiến là thắng, cho nên từng tầng đi lên, từng loại công phu luyện có thành tựu, càng gian khổ khó khăn, thực lực phi phạm), đương nhiên đều đồng ý với câu này.

Ngay cả người trong võ lâm cũng cho rằng hãn là một nam tử mùi máu tanh quá nặng.

Thực ra không phải, ít nhất hãn cũng không tán đồng.

Hãn thường xuyên chiến đấu với người khác. Hãn chỉ có thể từ trong chiến đấu cầu tiến bộ, tinh tiến. Hãn đương nhiên cũng từng giết người, nhưng trên thực tế hãn giết người cũng không xem là nhiều.

So với người võ lâm bình thường xem giết người là thú vui, khát máu là anh hùng, hãn giết người đã xem như rất ít.

Tướng mạo của hãn mặc dù hung hãn, nhưng rất ít khi hận người khác đến mức muốn giết chết. Đối với kẻ địch bình thường, hãn chỉ cần đánh ngã, đánh bại đối phương, đã xem như trút giận rồi.

Tính khí của hãn mặc dù nóng nảy, nhưng rất ít khi nóng nảy đến mức phải đoạt đi tính mạng của một người sống sờ sờ. Bình thường gặp phải người mà hãn không thích, căm ghét, hãn chỉ dạy dỗ đối phương một trận, chịu một chút đau khổ, chỉ cần đối phương biết sợ, hoặc nhận thua với hãn, hãn sẽ bỏ qua.

Hãn không xem là quá máu tanh.

Hãn hiếu chiến, hiếu thắng, hiếu đấu, nhưng không xem là khát máu.

Chung quy một câu, hãn là thích khoe tài.

Thế nhưng, có thể người người đều cho rằng trên người hãn “mùi máu tanh rất nặng”, mà hãn cũng tự hào vì toàn thân có thể tỏa ra một luồng “sát khí bức người”, cho nên cũng cảm thấy mình là một “hán tử máu tanh” .

Nghĩ như vậy, có thể khiến cho hãn cảm thấy tự trọng, ít nhất cũng rất uy phong.

Hãn thích uy phong.

Mục đích làm người của hãn không ngoài hi vọng có một ngày mình có thể uy uy phong phong.

Uy phong tám hướng, chính là mục tiêu và phương hướng trong cuộc đời của hãn.

Thực ra những năm gần đây, nhất là sau khi đánh một trận với Kinh Đào Thư Sinh, mùi vị của Thiên Trúc thần dầu trên người hãn còn nồng hơn mùi máu tanh.

Do đó, hãn được người ta gọi là “Thần Du Gia Gia”, chứ không phải là “Huyết Tinh Hán Tử”.

Nhưng hãn vẫn hi vọng mình là một “hán tử máu tanh”. Giống như một nam nhân hai tay nhuộm đầy máu tanh, mới có thể xem như là một hán tử chân chính.

Một hán tử chân chính, mình phải chảy mồ hôi, kẻ địch phải chảy máu.

Đúng vậy, kẻ địch phải chảy máu, nhất định phải chảy máu.

Hãn muốn giết chết (bọn) đối phương.

Hãn đã không có lựa chọn khác.

Hãn nhất định phải giết chết đối phương.

Hãn nhất định phải làm cho đối phương chảy máu.

Hãn lặn lội đường xa, phong trần mệt mỏi, vất vả lắm mới dựa vào tình báo do Đại Tứ Hỉ cung cấp mà đuổi kịp đám người này, lần này hãn quyết không buông tha.

Tuổi tác của hãn đã lớn, hãn không thể sắp thành lại bại.

Hãn không thể để cho người cản trở tiền đồ tươi sáng của hãn còn sống.

Hãn nhất định phải diệt trừ chướng ngại này, giành được sự tin tưởng coi

trọng của tướng gia.

Đây là đại địch số một của hãn.

Mặc dù hãn và đối phương cũng không có thù riêng, nhưng hãn không giết đối phương thì không được, giống như hai người trời sinh đã không thể cùng tồn tại.

Bằng không, chính là bản bè sinh tử.

Bằng không, chính là tử địch, người chết ta vong.

Kẻ địch trong suy nghĩ của Diệp Vân Diệt đương nhiên là Vương Tiểu Thạch.

Nhưng mà, hãn phải làm thế nào để giết chết Vương Tiểu Thạch?

Hãn tận mắt nhìn thấy Vương Tiểu Thạch uy hiếp Thái Kinh trong Biệt thự Biệt Dã, cho đến khi xông ra khỏi Tây Uyển. Mặc dù hãn không thật sự giao thủ với người này, nhưng có thể từ đó suy đoán ra thực lực của đối phương.

Nhưng hãn không vì vậy mà sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn.

Mỗi lần gặp phải đại sự, cao thủ và quyết chiến trọng đại, hãn đều cảm thấy hưng phấn khó tả.

Vào thời điểm này, bình thường hãn đều rất cần nữ nhân.

Nhưng mỗi khi gặp phải thời khắc quan trọng này, hãn đều cố tự kiềm chế, có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, hãn không đại thành, cũng không đại năng. Đối với một nam nhân, “thành” và “năng” là chuyện rất quan trọng. Mặc dù võ công của hãn cao cường, hơn nữa còn vô cùng máu tanh, nhưng làm loại chuyện đó, hãn rất miễn cưỡng, có lúc bất thành, thậm chí phần lớn thời gian đều bất năng.

Thứ hai, hãn tin chắc, tinh khí vừa tiết, nguyên khí của hãn sẽ bị giảm sút, hơn nữa sát khí còn biến mất, công lực cũng không đủ tinh thuần. Vào thời khắc quan trọng này, gặp phải cao thủ, tinh thần và nguyên khí của hãn không thể lạm dụng.

Thứ ba, hãn không miễn cưỡng nữ nhân làm chuyện đó với hãn, bởi vì miễn cưỡng cũng vô dụng, hãn nóng nảy thì càng không dùng được. Nữ nhân

cũng không nguyên ý chủ động làm chuyện đó với hần, do đó phải gọi kỹ nữ, vậy thì càng lực bất tòng tâm. Kỹ nữ hiềm hần không tốt đẹp, cũng không xem là nhiều tiền, hơn nữa trên người còn có vị dầu thuốc, gay mũi sặc hòng. Hần cũng hiềm kỹ nữ bẩn, sau chuyện hần cũng cảm thấy ác tâm, huống hồ quả thật cũng bất lực.

Do đó, hần hưng phấn thì hưng phấn, phần nhiều chỉ ở trong lòng lén lút giải quyết.

Vì vậy, hần kìm nén trong lòng, càng thêm bức bối.

Hần bức bối thì lại đau răng.

Cho nên, ác tính tuần hoàn, đáng vẻ của hết sức dữ tợn, tưởng do tâm sinh, lại là như nhau.

Cũng không ai biết một nam tử máu tanh, sát thủ giang hồ như vậy lại ít khi giết người, ít chơi đùa với nữ nhân, thậm chí ngay cả đối với kỹ viện cũng sợ như rắn rết, tránh xa để bình an.

Có lúc chính hần cũng cảm thán, hán tử máu tanh sao lại như thế.

Hần là người như vậy, nhưng ngoài mặt lại muốn khoe khoang khoáng lác, nói rằng ngày đó hần tại Hạ Lan các uy phong như thế nào, không đâu chống nổi, hôm qua lại tại Xuân Ngưu tiểu trúc độc chiếm hoa khôi ra sao, tối nay còn dự định tại lầu Thu Cúc bao trọn bốn vị hồng bài cô nương, uy phong đến mức lập tức đột quy cũng không tiếc.

Hần là người như vậy, nhưng bốn đồng bạn của hần thì lại khác.

Bốn người này là Thái Cảm Động, Hách Âm Công, Bạch Cao Hứng, Ngô Khai Tâm, bọn họ đều là thủ hạ tâm phúc của Đồng Quán, ngoại hiệu là “Đại Tứ Hỉ”.

Chương 58: Trừ rằng không còn gì khác

Vì muốn giúp Thái Kinh trút nỗi hận trong lòng, đám quyền thần hoạn quan Vương Phủ, Đồng Quán, Lương Sư Thành, Chu Miễn ở trong triều đồng lứa đồng mưu, cấu kết với nhau, đồng thời điều động tay chân, sát thủ do mình nuôi dưỡng, muốn lấy tính mạng của Vương Tiểu Thạch để khiến Thái Nguyên Trường vui vẻ.

Bọn họ đều phái ra các đạo nhân mã, có người đã ra tay, có người đã quay về, có người căn bản không gặp được Vương Tiểu Thạch, có người... giống như bốn người này, đã nhìn chăm chăm vào đoàn người Vương Tiểu Thạch. Cho dù đám người Vương Tiểu Thạch đều đã cải trang, nhưng bốn người này vẫn kết luận mình không nhìn sai, đây chính là mục tiêu.

Bởi vì bốn người này đều xuất thân từ bố khoái, khá là khôn khéo, giỏi về trình sát truy tung.

Bọn họ vốn thuộc Hình bộ, lúc đầu là tinh anh do Chu Nguyệt Minh một tay bồi dưỡng, sau đó được Đồng Quán nhìn trúng, thu nạp thành thuộc hạ bên cạnh hắn.

Giống như những người khác, có thể thúc đẩy bọn họ tham gia nhiệm vụ gian khổ đuổi giết Vương Tiểu Thạch và đồng bọn này, dĩ nhiên phải có phần thưởng khiến những tinh anh (hoặc bại hoại) võ lâm này động tâm động ý.

Phần thưởng đánh động được bọn họ có lẽ không giống nhau, nhưng cũng có điểm tương tự.

Giống như Diệp Vân Diệt, Thái Kinh hứa hẹn với hắn là: “Nếu người giết được Vương Tiểu Thạch, địa vị của Nguyên Thập Tam Hạng trước kia sẽ thuộc về người. Người ngồi vị trí này thật tốt, ngay cả Gia Cát Chính Ngã cũng phải nhường người bảy phần.”

Như vậy là đủ rồi.

Đó giống như là người đứng đầu võ lâm thiên hạ, hơn nữa còn là do hoàng thượng công nhận, phê chuẩn, sắc phong.

Còn như Đại Tứ Hi này, Đồng Quán hứa hẹn là: “Các người giết chết Vương Tiểu Thạch, các người chính là Tứ Đại Danh Bồ. Tướng gia nhất định sẽ thành toàn, ta cũng nhất định sẽ tiến cử.”

Vậy là đủ rồi.

Đối với bốn người Ngô Khai Tâm, Bạch Cao Hứng, Hắc Âm Công, Thái Cảm Động, đây là chuyện mà bọn họ cả đời mong ước.

Tứ Đại Danh Bồ danh chấn thiên hạ, hai đạo hắc bạch ai cũng ca tụng.

Có thể làm Tứ Đại Danh Bồ thật tốt biết bao.

Đáng tiếc bọn họ muốn làm Tứ Đại Danh Bồ, lại không học theo Tứ Đại Danh Bồ vốn không nịnh trên nạt dưới, không tham ô cướp đoạt, chỉ mưu lợi cho dân, giúp thiện trừ ác, kiềm chế cường hào, trừng phạt gian tham, mà lại đi theo con đường nịnh hót quyền quý, làm sát thủ, tay chân, đao phủ.

Sau khi bọn họ cẩn thận nghiên cứu tuyến đường Vương Tiểu Thạch có thể chạy trốn, lại cẩn thận truy tìm, cuối cùng đã tìm được đầu mối. Bọn họ nhiều lần nghiên cứu và thảo luận, cũng hiểu rất rõ, xét theo lý trí, chỉ với thực lực của bọn họ thì chưa chắc có thể giải quyết được Vương Tiểu Thạch và bọn đồng đảng của hắn, do đó bọn họ cần tìm kiếm trợ thủ.

Bọn họ cần trợ thủ mạnh, nhưng không cần quá nhiều, bởi vì quá nhiều người thì công lao sẽ ít đi.

Cho nên bọn họ chỉ tìm một người, một người mạnh thật sự.

Bọn họ đã chọn được, đó là Diệp Vân Diệt.

Sau khi bốn người Hách, Bạch, Ngô, Thái nhìn thấy mục tiêu, đều rất nhẫn nại.

Bọn họ không tìm nữ nhân, không tranh cãi, không uống rượu, không có hành động khác thường, đúng là bốn tên thợ săn tiêu chuẩn.

Thợ săn giỏi cần phải bình tĩnh.

Điều này khiến cho cả Thần Du Gia Gia cũng có điểm bội phục bọn họ.

Bốn người này dù sao vẫn còn trẻ, lại có thể bình tĩnh tự kiềm chế, không vội không nóng nảy như vậy.

Bản thân hẳn ít nhất cũng rất hưng phấn, hơn nữa còn bức bối.

Cho nên răng rất đau, đau đến mức khiến cho hẳn hận không thể nhổ sạch cả hàm răng trong miệng.

Có lúc đau răng, đầu cũng đau theo, đúng là lòng không chí lớn, nản lòng thoái chí, trừ răng thì không còn gì khác.

Hẳn lại không biết, bốn người trước mắt trước khi làm chuyện này, đã chà đạp, giày vò, cưỡng gian, làm nhục không ít nữ nhân, hơn nữa còn là Đồng Quán cố ý để cho bọn hẳn làm bừa, mà nữ nhân phần lớn là do Chu Miển dâng lên, đưa tới cho bọn hẳn.

Có loại nhân vật uy phong thiên hạ, quyền cao chức trọng này chống lưng, để nâng cao tinh thần trước khi đi, bọn hẳn đương nhiên không từ việc xấu nào, không chuyện ác nào không làm.

Trên thực tế, ngay cả dọc theo đường đi, bọn hẳn cũng đã làm không ít chuyện như vậy.

Bạch Cao Hứng thích xử nữ, hẳn cưỡng gian bọn họ.

Ngô Khai Tâm thích đàn bà, hẳn uy hiếp bằng cách dọa giết trượng phu của bọn họ, ai cũng phải nghe theo.

Thái Cảm Động không quá thích nữ nhân, thư đồng lại thành miếng thịt cấm của hẳn.

Hác Âm Công lại thích tất cả nữ nhân, hẳn thích hành hạ bọn họ.

Rất ít người (nữ) có thể giữ được tính mạng sau khi bọn chúng chơi đùa, ngay cả thân quyến gia nhân cũng thế.

Có điều, một khi bọn hẳn muốn làm việc (chính sự), sẽ có thể tạm thời kiềm chế, gạt bỏ tất cả những thói quen này.

Bọn hẳn muốn chuyên tâm làm cho thật tốt, làm xong rồi hãy nói.

Chỉ cần làm cho tốt, lo gì không có nữ nhân? Muốn hoang đường, buông thả, tuyên dâm như thế nào cũng thoải mái.

Cho nên bọn hẳn kiềm chế không phải là vì muốn kiềm chế, mà là để sau này có thể tận tình phóng túng hơn.

Điều này khiến Diệp Vân Diệt ngộ nhận rằng mấy người trẻ tuổi này rất bình tĩnh, không rượu, không nói, không sắc, chỉ làm việc.

Thực ra hợp tác làm việc với người khác, quan trọng nhất là phải hiểu rõ người mà mình hợp tác.

Không hiểu rõ thì sẽ không tín nhiệm, không tín nhiệm thì sẽ không làm nên chuyện.

Thế nhưng, khi một nhóm người cùng nhau hợp tác làm việc, phân đoạn khó khăn nhất chính là vấn đề nhân sự.

Nhân sự, vĩnh viễn còn khó khăn hơn làm việc.

Làm thế nào để giết chết Vương Tiểu Thạch?

Năm người có năm ý kiến khác nhau.

- Dụ hấn ra, một đối một.

Diệp Vân Diệt cảm thấy mình có vai vế khá cao, võ công cũng tuyệt đối cao mình hơn so với bốn tên mới ra đời kia, cho nên lúc hấn phát ngôn cũng chọn tư thế cao:

- Một mình ta cũng có thể giải quyết hấn.

Hách Âm Công không đồng ý.

- Người muốn giết một người, mục đích chỉ là muốn hấn chết; người muốn một người chết, quyết đấu một chọi một là phương pháp tệ nhất.

Hấn nói đến bên miệng, đã đổi chữ “ngốc” đổi thành chữ “tệ”, nhưng vẫn khiến Diệp Thần Du khẽ hừ một tiếng, mùi dầu thuốc lại càng sặc mũi.

Đại Tứ Hỉ dù sao cũng là người giang hồ, bọn hấn đều từng bị thương, chột ngữi được mùi rượu thuốc kia, khiến cho xương cốt bọn hấn đã từng bị thương đều không kìm được rên rỉ một chút.

Ít nhất, trong lòng bọn hấn đã nghe, hết sức rõ ràng.

Thái Cảm Động cũng bày tỏ ý kiến.

- Diệp tiên bối anh hùng phong độ, đám văn bối không thể sánh bằng. Chỉ có điều, đối phó với loại tiểu nhân hèn hạ như Vương Tiểu Thạch, nếu một đấu một quang minh chính đại, ngược lại dễ bị hấn thừa cơ hội. Chúng ta ở trong tối còn hấn ở ngoài sáng, nếu không lợi dụng ưu thế này, ngộ nhỡ làm

lỡ mệnh lệnh của tướng gia và tướng quân, vậy thì đúng là thiên lý bất dung.

Diệp Vân Diệt trầm mặc, cũng trầm mặt xuống.

Lời này nghe khá lọt tai, hơn nữa phần sau có quan hệ quá lớn, hẳn không muốn gánh lấy trách nhiệm này.

Ngô Khai Tâm đúng lúc nói:

- Đi cùng với Vương Tiểu Thạch đều là những kẻ làm xằng làm bậy, hơn nữa vô cùng hung ác, rất khó đối phó. Chúng ta dùng độc bỏ vào trong thức ăn và nước uống của bọn chúng, độc chết toàn bộ là tốt nhất.

Đôi mày rậm của Diệp Vân Diệt khẽ rung lên.

Bạch Cao Hứng lại cho rằng:

- Nên dùng thuốc mê. Thừa dịp bọn chúng ngủ say, ta dùng thuốc mê hôn thối vào, bọn chúng từng tên mềm nhũn gục xuống, vậy thì chúng ta sẽ thoải mái giải quyết.

Hác Âm Công vừa rồi chỉ phê bình chủ trương của Diệp Vân Diệt, còn chưa đề xuất phương pháp, hiện giờ lại bổ sung:

- Nổ chết bọn chúng.

Hắn nhếch mép nói:

- Chôn thuốc nổ trên đường bọn chúng nhất định phải đi qua. Ta có biện pháp lấy được thuốc nổ.

Thái Cảm Động lại có diệu kế khác:

- Trong bảy tám ngày tới, ít nhất bọn chúng sẽ phải qua sông ba lần. Ta quen thuộc thủy tính, đục thùng đáy thuyền của bọn chúng, xem bọn chúng có chết hay không.

Biện pháp đã có.

Một, thuốc độc.

Hai, thuốc mê.

Ba, thuốc nổ.

Bốn, chìm thuyền.

Bốn phương pháp này đều tốt, cũng là phương pháp ác độc nhất.

Bọn họ đều nhìn về phía Diệp Vân Diệt. Dù sao hẳn là tiền bối, bọn họ hi vọng hẳn có thể chọn một trong đó, hoặc là chọn cả bốn, tốt nhất giao lại quyền lựa chọn cho bốn người bọn họ.

- Dùng độc, dùng thuốc mê, nổ người tan xương nát thịt, đục thuyền chết chìm, không dùng gì cả.

Trước mặt bốn người này, Diệp Thần Du chợt có một loại cảm giác chưa từng từng có, đó là một loại vinh quang thần thánh, khiến cho hẳn cảm giác được hóa ra mình là một “nhân vật”, là một hảo hán, bất giác có phần vui vẻ: - Ta cũng biết Vương Tiểu Thạch không phải thứ tốt gì, nhưng ta muốn giết hẳn thì sẽ giết hẳn, tuyệt đối không làm chuyện lén lén lút lút. Loại chuyện đó, thích hợp để các người đi làm hơn. Ta chỉ thích hợp quyết chiến mà thôi.

Đại Tứ Hỉ đưa mắt nhìn nhau.

Bạch Cao Hứng thăm dò:

- Tiền bối cần gì phải cố chấp như vậy? Giết Vương Tiểu Thạch là được rồi.

Diệp Thần Du nói:

- Không phải cố chấp. Muốn giết người thì phải có sát khí, lén lén lút lút thì chỉ có thể trộm gà trộm chó, dựa vào cái gì để giết người?

Ngô Khai Tâm thuyết phục:

- Diệp gia, dù sao hoàn thành nhiệm vụ là được, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì.

Diệp Vân Diệt hỏi ngược lại:

- Nếu như người vì muốn có bạc, bảo mẹ người đi làm kỹ nữ, có được không?

Thái Cẩm Động cười chuyển đề tài:

- Bọn chúng đông người... chúng ta dùng ít đánh nhiều, dĩ nhiên phải dùng một chút thủ đoạn.

Thần Du Gia Gia vẫn nói:

- Một người dùng thủ đoạn nhiều, khó thành đại sư, làm việc luôn dựa vào thủ đoạn, khó thành người tài.

Hách Âm Công cười lạnh nói:

- Vương Tiểu Thạch cũng không phải người dễ chọc. Ngài cứ xem thử, Nguyên Thập Tam Hạng, Lục Hợp Thanh Long, Phó Tông Thư... đều bị bại trong tay hắn, ngay cả tướng gia cũng từng bị hắn uy hiếp, ngài thật sự muốn quyết đấu với bọn chúng sao?

- Quyết đấu à? Đến đây đi!

“Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt hào khí ba vạn trượng, nói:

- Ta chỉ sợ không có đối thủ tốt.

Bốn người Hách, Thái, Ngô, Bạch lại nhìn nhau một cái.

Bọn hắn tiếp tục theo dõi nhóm người Vương Tiểu Thạch, hơn nữa cảm giác được dường như không chỉ có bọn hắn chú ý đến đám người Vương Tiểu Thạch.

Có một nhóm nhân mã, bọn hắn rất nhanh đã thăm dò được, biết rõ lai lịch.

Có một đám người (hoặc một người) khác, bọn hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí không biết là địch hay bạn.

Bọn hắn quyết định phải ra tay trước, để tránh bị người ta chiếm công, đoạt mất tiền đồ tốt đẹp.

Đối với việc Diệp Vân Diệt muốn “anh hùng tử thí”, bọn hắn đương nhiên cũng đã có kế hoạch.

- Lão bất tử kia cho rằng mình là anh hùng. Hắn à? Ta khinh! Ngay cả thứ trong quần ta cũng không xứng, hắn chỉ là cẩu con bà nó hùng mà thôi.

Ở trước mặt Diệp Thần Du thì Thái Cảm Động là người ôn hòa nhất, nhưng sau lưng lại chỉ trích kịch liệt nhất.

- Chó ngoan không cản đường. Hắn muốn chết thì cứ đi tìm chết, lại ngăn cản tài lộ và tiền đồ của chúng ta.

Hách Âm Công cũng rất bức tức đối với Diệp Vân Diệt.

- Hắn chỉ là không có biện pháp, không biết tự lượng sức. Chúng ta không cần ngăn cản, cứ để hắn đi quyết đấu tìm chết. Chúng ta vẫn làm theo kế

hoạch, lấy mạng của Vương Tiểu Thạch.

Ngô Khai Tâm nói xấu sau lưng:

- Chúng ta cứ làm chuyện của chúng ta, ai giết chết Vương Tiểu Thạch trước thì là công của người đó.

Bạch Cao Hứng bỗng hỏi lại một câu:

- Nếu như hãn đặc thủ trước thì sao?

Ba người đều ngẩn ra. Hác Âm Công âm hiểm nói:

- Hãn à? Già sắp chết chỉ còn lại một hơi, hãn có khả năng này sao?

Bạch Cao Hứng hỏi:

- Nếu như hãn thật sự có thì sao?

Thái Cảm Động mỉm cười:

- Bốn người chúng ta liên thủ còn sợ không bằng lão rùa đó sao?

Bạch Cao Hứng vẫn hỏi:

- Nếu như hãn thật sự tiên hạ thủ vi cường trước chúng ta thì sao? Có phải công đầu để cho hãn độc chiếm hay không?

Ba người yên lặng một lúc.

Vẫn là Ngô Khai Tâm lên tiến:

- Nếu như hãn có thể, chúng ta sẽ giải quyết hãn, công lao vẫn là của chúng ta.

Lúc này Bạch Cao Hứng mới gật đầu:

- Ta chỉ chờ câu này.

Hãn đã chờ câu này.

Cuộc nghị luận của bọn họ bắt đầu từ câu này phát triển tiếp.

- Nếu lão bất tử muốn tự mình ra tay, không bằng chúng ta cứ để hãn ra tay trước.

- Đúng, nếu như hãn thất thủ, đó là chuyện của hãn; còn nếu như hãn đặc thủ, chính là công lao của chúng ta.

- Giết Vương Tiểu Thạch khó, còn giết lão rùa lại dễ.

- Cho nên, sao không để bọn chúng quyết một trận tử chiến trước, chúng ta lại tới dọn dẹp tàn cục?

Bọn hắn quyết định để Diệp Vân Diệt làm tiên phong, không ngờ ngày thứ hai Thần Du Gia Gia lại tới hỏi bọn hắn:

- Các người đã quyết định xong chưa?

- Quyết định cái gì?

- Dùng phương pháp nào để đối phó với đám nghịch Vương Tiểu Thạch? Không phải các người đã thương thảo cả đêm rồi sao?

- Chúng ta?

Bốn người lại nhìn nhau một cái, vẫn do Bạch Cao Hứng lên tiếng:

- Chúng ta quyết định làm theo ý của Diệp gia, để hai vị anh hùng công công bình bình quyết đấu một trận. Diệp gia thần dũng cái thế, tất thắng không bại, lỡ may thất bại cũng có bốn người hậu bối chúng ta gánh vác.

- Cám ơn, ý tốt của bốn vị, ta xin tâm lĩnh.

Diệp Vân Diệt nghiêm túc nói:

- Hôm qua ta đề nghị một mình chiến đấu với Vương Tiểu Thạch, chỉ là muốn thử xem liệu các người cũng có dũng khí như vậy, công khai quyết một trận tử chiến với Vương Tiểu Thạch hay không. Không ngờ các người trẻ trung khoẻ mạnh, còn không dám chính diện giao phong, vậy ta còn tranh cái gì? Như vậy đi, ta sẽ theo ý của các người, dùng độc thì dùng độc, dùng thuốc thì dùng thuốc, nếu không đánh ngã được hắn, ta sẽ chống đỡ cho các người, lấy xương sườn cho các người làm xương, quang minh chính đại cho Vương Tiểu Thạch nhìn thấy, các người hiểu rồi chứ?

Bốn người nhìn ta, ta nhìn người, cùng kêu lên:

- Đã hiểu.

- Đã hiểu, đúng là đã hiểu.

Bốn người lén lút giậm chân mừng.

- Lần này đúng là đã hiểu thật!

- Gìung vẫn càng già càng cay!

- Không. Lão già này đã thích tranh giành, lại thích mặt mũi, trở về suy nghĩ một đêm lại còn sợ chết, đã muốn dùng kế của chúng ta, lại y vào thân phận của mình, giả vờ như thánh nhân, còn tệ hơn so với chúng ta, đúng là đồ không biết xấu hổ!

- Giả dối!

- Hèn hạ!

Lúc mọi người cảm phần bất bình mắng Diệp Thần Du, lại quên mất tất cả kế độc, âm mưu, thực ra đều từ trong đầu bọn hắn nghĩ ra, từ trong miệng nói ra.

Chương 59: Tới phân thắng bại đi

Thực ra, trong lòng Diệp Vân Diệt cũng có một kế hoạch.

Phương pháp tốt nhất để đối phó với Vương Tiểu Thạch, có lẽ không phải quyết đấu và ám sát.

Hắn cảm thấy sợ hãi lớn nhất của Vương Tiểu Thạch chính là bằng hữu. Càng nguy hiểm hơn, Vương Tiểu Thạch là một kẻ yêu quý bằng hữu, hơn nữa còn rất thích kết giao bằng hữu.

Diệp Thần Du luôn cho rằng, một cao thủ thật sự không nên có tình yêu quá nhiều, tình cảm quá phong phú, bởi vì nó chỉ sẽ hại mình, không thể chuyên tâm.

Cao thủ đỉnh cấp thật sự cần phải chuyên tâm vào võ công của mình, nếu như hắn tốn nhiều tâm lực vào chuyện khác, đối với những chuyện cần làm nhất định sẽ làm không được tốt.

Cho nên Vương Tiểu Thạch có khuyết điểm.

Diệp Vân Diệt thân kinh bách chiến, mặc dù tự phụ tự đại, nhưng quyết không phải là một người không hiểu bản thân. Hắn tự đánh giá mình có thể đánh bại Vương Tiểu Thạch, nhưng không thể nắm chắc đầy đủ, vì vậy hắn càng muốn làm cho mình tin chắc, nhất định có thể đánh bại Vương Tiểu Thạch.

Có điều, thủ hạ và thuộc hạ bên cạnh Vương Tiểu Thạch lại là vàng thau lẫn lộn, thậm chí có thể khẳng định, trong số những người này không có bất kỳ ai là đối thủ của hắn.

Nếu như là hắn, bất kể đang chạy trốn hay xông pha, hắn đều không muốn dẫn theo một đám người liên lụy đến mình như vậy.

Cho nên hắn cảm thấy Vương Tiểu Thạch là một người “cầm lên được, không bỏ được”, nhiều nhất chỉ là một nhân vật, không thể xem là cao thủ đỉnh cấp.

Một cao thủ đỉnh cấp, vì mục tiêu có thể vứt bỏ, hi sinh bất cứ thứ gì.

Giống như hắn mới phải.

Lúc hắn còn trẻ, rất sợ câu “có tài nhưng thành đạt muộn”, nhưng từ khi ba mươi lăm tuổi cho đến bây giờ, câu này lại giống như ân nhân cứu mạng. Hắn cảm thấy mình sau này sẽ có thành tựu lớn, hơn nữa sẽ tiếp tục thành tựu, thành công.

Nhất là sau khi giết chết Vương Tiểu Thạch, đặc biệt bắt đầu từ lúc giết chết Vương Tiểu Thạch, đây mới là những năm tháng danh thành lợi tựu, quyền cao chức trọng của hắn.

Muốn lấy mạng của Vương Tiểu Thạch, trước tiên chỉ cần lấy mạng bằng hữu bên cạnh hắn, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ mệt mỏi suy sụp, đối với hắn đây mới thật sự là nguy hiểm.

Dọc theo con đường này, hắn từng cẩn thận nghiên cứu tư liệu bình sinh của Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù hắn tự phụ kiêu ngạo, nhưng đối phó với nhân vật như Vương Tiểu Thạch, hắn tuyệt đối sẽ không vì đối phương còn trẻ tuổi mà khinh thường.

Huống hồ, mặc dù hắn và Vương Tiểu Thạch chưa từng giao thủ một chiêu, nhưng hắn đã chính mắt nhìn thấy khí thế của Vương Tiểu Thạch khi dùng một cung ba tên uy hiếp Thái Kinh, dưới đông đảo cao thủ bao vây dùng một người chống lại ngàn quân, hắn hâm mộ đến mức cảm hận.

Lúc Vương Tiểu Thạch vừa mới xuất hiện, hắn đã quyết định phải tử chiến với đối phương.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không nhìn hắn, không để ý tới hắn.

Diệp Vân Diệt luôn cho rằng mình là một người đặc biệt nhất trên đời, trong trời đất, trên đại địa. Nhưng trong mắt của Vương Tiểu Thạch, cho dù không phải hoàn toàn không có hắn, ít nhất cũng xem hắn chẳng khác gì đám cao thủ có mặt ở đó.

Vương Tiểu Thạch không đặc biệt lưu ý hắn.

Mà hắn là một người đặc biệt nhất, xuất sắc nhất trên đời, mỗi bước đi của hắn đều có khí thế như rồng hổ, ngay cả lúc cười khóe môi của hắn cũng chỉ nhếch lên một chút sau đó lại khôi phục, cho dù nâng cằm cũng uy

nghiêm và có sát khí hơn so với người khác... nhưng Vương Tiểu Thạch lại không đặc biệt chú ý đến hắn.

Ngày đó trong biệt thự Biệt Dã, lúc Vương Tiểu Thạch vừa xuất hiện thì hắn đã chuẩn bị ra tay. Mặc dù ngay cả một chiêu hắn cũng không có cơ hội thật sự chào hỏi Vương Tiểu Thạch (hắn đánh ra một quyền cũng bị Thiết Du Hạ chặn lại, đến bây giờ khẩu vị của Diệp Vân Diệt vẫn không tốt, thường gặp ác mộng, hơn nữa hàm răng còn có hiện tượng muốn rụng xuống), nhưng trong lòng hắn đã sớm cùng người này đánh bảy tám chục trận, bảy tám trăm hiệp rồi.

Đáng tiếc chỉ là đối mặt với bóng lưng của đối phương, thậm chí ngay cả cơ hội giao phong chính diện cũng không có.

Hắn cảm thấy đây là một sự sỉ nhục, sỉ nhục thật lớn.

Hắn sẽ không khinh địch, càng sẽ không khinh thường tuổi tác của Vương Tiểu Thạch. Trên thực tế, hắn cũng không thể khinh miệt đối thủ về tuổi tác, bởi vì trước kia hắn từng thất bại dưới tay Kinh Đào Thư Sinh còn trẻ hơn hắn nhiều.

Hắn muốn đối phó với kẻ nào, dĩ nhiên sẽ nghiên cứu tài liệu của kẻ đó.

Người khác cho rằng “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt chỉ biết hung hăng cuồng vọng, không coi ai ra gì, nhưng thực ra trong tối hắn lại âm thầm khổ công, chịu không ít khổ cực.

Có lúc, tự đại là sự lừa gạt cần thiết đối với mình, tự phụ cũng như vậy. Bởi vì có một số người, nếu như không có cả điều này thì sẽ không có gì cả.

Tự ti đến đáng thương.

Tự ti bản thân chính là một chuyện rất đáng thương.

Đối với Diệp Vân Diệt, hắn chỉ cả ngày cho rằng mình đã thủ thắng đánh thắng, suốt ngày cho rằng mình đã thành công đánh bại tiêu diệt đối phương, hắn mới có lòng tin và vui vẻ sống tiếp, nếu không e rằng ngay cả dũng khí làm người cũng không còn lại chút gì.

Có một loại người chính là như vậy, hắn nhất định phải tưởng tượng mình đã giành được thắng lợi, đạt được thành công, thậm chí còn phải cả ngày lộ

ra bên miệng hay dưới ngòai bút, nếu không sẽ hoàn toàn mất đi chiến chí và đấu chí. Hẳn nhất định phải tưởng tượng mình có thể một quyền đánh rụng hết hàm răng của đối phương lại nuốt vào trong bụng, mặc dù kết quả có thể là hẳn bị người ta một quyền đánh gãy cả hàm răng nuốt vào trong bụng mình. Nhưng nếu ngay cả ảo tưởng này cũng không có, kết quả của hẳn nhất định sẽ giống như vế thứ hai.

Quả thật, tưởng tượng mình đã đạt được thành công, chính là một con đường tắt dẫn đến thành công; ảo tưởng mình sẽ giành được thắng lợi, chính là con đường cuối cùng giành được thắng lợi.

Mặc dù hẳn vẫn luôn không ngừng tự nói với mình, ta nhất định sẽ thắng, ta nhất định sẽ thắng, ta nhất định có thể đánh bại Vương Tiểu Thạch, nhưng hẳn cũng rất thiết thực nghiên cứu tất cả tính tình và sự tích của Vương Tiểu Thạch.

Nếu đã hạ lệnh cho hẳn đuổi giết Vương Tiểu Thạch, Thái Kinh đương nhiên sẽ sai người (bao gồm quân sự Tôn Thu Bì) cung cấp không ít tư liệu của Vương Tiểu Thạch. Huống hồ, Thái Cẩm Động, Hách Âm Công, Bạch Cao Hứng, Ngô Khai Tâm một đường hóa thân cải trang, theo dõi đám người Vương Tiểu Thạch, dĩ nhiên có không ít tin tức mới nhất, tư liệu thực tế nhất của hẳn.

Chẳng hạn như, Vương Tiểu Thạch luôn rất thích ăn, hẳn rất coi trọng thức ăn ngon. Nhưng cái gọi là thức ăn ngon của hẳn không phải là của ngon vật lạ, sơn hào hải vị. Hẳn chỉ ăn thứ mà hẳn thích ăn. Chỉ cần nấu thức ăn thật chín, hẳn sẽ vui vẻ ăn ngay. Món mà hẳn thích ăn có thể chỉ là củ sen, đậu giá, dưa muối, rau hẹ, trứng muối, ruột gà, thận vịt vân vân.

Mà hẳn không bao giờ nguyện ăn bất kỳ động vật nào bị hẳn sát sinh. Rõ ràng, Vương Tiểu Thạch cái gì cũng dám ăn, hơn nữa không bao giờ kén chọn. Phàm là bay, bò, đi, nhảy, có đuôi, không đuôi, có vỏ, không vỏ, cử động, bất động, chỉ cần ăn được là hẳn đều có thể nuốt xuống bụng, hơn nữa còn có thể ăn những thứ khó ăn một cách ngon lành. Hẳn còn giỏi thêm vào một số gia vị như nước tương, củ gừng các loại, có thể biến thực phẩm vốn nhạt, hôi, vô vị trở thành thơm ngon, biến những thứ khó ăn thành đầy

tư vị. Càng đặc biệt hơn, cho dù lúc đắc chí hay chán nản, hăn đều không lãng phí bất kỳ thực phẩm nào (hơn nữa bất kể quý giá hay rẻ mạt).

Hăn thích ăn, thèm ăn, những năm gần đây thân hình còn phát tướng hơn một chút, nhưng càng tươi trẻ tuần tú, khả ái thân thiết.

Hăn không lãng phí thức ăn, không bao giờ lãng phí.

Hăn thậm chí cho rằng lãng phí là một tội lỗi. Những ai đang xa xỉ, lãng phí, thực ra đều có tội.

Cho nên hăn xem thường đám người cực kỳ xa xỉ, lãng phí quốc lực giống như Thái Kinh, Vương Phủ, Đồng Quán.

Cho dù đối phương là cửu ngũ chi tôn, tể tướng hoàng đế, cách nhìn của hăn cũng như vậy. Có lẽ vì nguyên nhân này, Thái Kinh sai hăn giết chết Gia Cát tiên sinh, sẽ trọng dụng cất nhắc hăn, nhưng cuối cùng hăn lại giết chết Phó Tông Thư vốn tiếp tay cho Thái Kinh.

Nghe nói Vương Tiểu Thạch không ăn bất kỳ động vật bị hăn giết sống, là vì hăn không muốn tạo nên nghiệp này. Tuy hăn thích ăn chay, nhưng cũng không phải là người quanh năm ăn chay. Hăn cũng ăn thịt, hơn nữa còn ăn một cách chẳng hề e dè. Có điều, chỉ vì mình thèm ăn, dùng tay chỉ một cái, động vật đang sống thật khỏe, cá đang bơi thật tốt, con rùa không tranh với đời, cây hương xinh xắn khả ái, lập tức đều bị lột da giết sống, máu tươi đầm đìa. Trong khi có rất nhiều thứ con người có thể ăn, nhưng chưa chắc đã chia cho bọn chúng một chút. Mà bọn chúng cũng chưa bao giờ làm tổn thương người, hơn nữa những thứ bọn chúng có thể ăn chắc chắn không nhiều như con người. Ai có quyền muốn bất kỳ sinh mạng nào chết là chết, sống là sống?

Vương Tiểu Thạch cảm thấy con người mới là động vật tàn nhẫn nhất, hơn nữa nắm giữ đại quyền sinh sát vượt xa bốn phạm mà bọn họ nên có được.

Diệp Vân Diệt nghiên cứu những chuyện này, hơn nữa căn cứ vào suy lý của mình liên tưởng đến.

Cách nghĩ của hăn đương nhiên có rất nhiều điểm không giống với bốn người Hách, Ngô, Bạch, Thái.

Bốn người bọn họ thu thập sở thích của Vương Tiểu Thạch đối với thức ăn, nguyên nhân là để tiện bề hạ độc.

Ban đầu Diệp Vân Diệt chỉ muốn đánh bại người này, nhưng nghiên cứu một chút, hẳn đã nảy sinh hứng thú với người trẻ tuổi này.

Một người thiện tâm lòng dạ đàn bà như vậy, làm sao có thể sống sót trong giang hồ sóng mây quỷ quyệt này? Có thể thành công sao? Có thể bình yên vô sự sao?

Đương nhiên, nguồn gốc tư liệu rất rộng, Thái Kinh sớm đã sai người thu thập đủ loại sự tích của Vương Tiểu Thạch. Nhất là trong giai đoạn Vương Tiểu Thạch nắm quyền tại Kim Phong Tế Vũ lâu, “tình báo” cũng đặc biệt dễ tìm, dễ đến.

Hắn sai người chép lại một phần tư liệu đưa cho Diệp Vân Diệt, lại nói:

- Đây là tư liệu cực quý giá, có được những tư liệu này, giết Vương Tiểu Thạch cũng giống như tìm con dấu của mình trong ngăn kéo nhà mình. Bởi vì ta tín nhiệm người, cho nên mới cung cấp những tư liệu này, người hãy tự thu xếp ổn thoả. Người sao chép là Tôn tổng quản, hẳn viết chữ rất tốt, đã hao phí không ít thời gian. Ài, xem ra thật sự nên bảo người bỏ chút thời gian, xem thử có thể nghiên cứu ra thứ tình xảo gì, không cần sao chép cũng có thể tự phục chế lại một phần hay không.

Nói như vậy, giống như có ý: “Nếu như thế mà còn giết không được Vương Tiểu Thạch, vậy thì đáng chết”.

Lúc ấy trong lòng Diệp Vân Diệt lăm lăm, tìm con dấu không khó, nhưng nếu muốn tìm trong ngăn kéo vài cây kim cái cúc thì sao, có lúc thật sự không dễ, có thể đã quên mình để ở chỗ nào, có khi còn không cẩn thận bị nó đâm một cái. Tìm người nghiên cứu phát minh? Những người này không phải đều bị các người trưng dụng, làm một số đồ chơi mới mẻ khiến hoàng đế vui vẻ rồi sao, nào có sức lực làm chuyện khác.

Dựa vào tình tiết thói quen ăn uống của Vương Tiểu Thạch, khá thuận lợi cho Đại Tứ Hi hạ độc dùng thuốc. Nhưng cũng có những thứ thú vị khác có thể tham khảo, ví dụ như Vương Tiểu Thạch thích thu thập đá.

Điều này có thể liên quan đến tên của hắc? Nghe nói người tên là Tạ Báo Hoa, Lâm Đầu Hoa đều đặc biệt yêu hoa, gọi là Trương Đại Hộ, Vương Bách Vạn đều đặc biệt có tiền, đạo lý cũng như nhau.

Có điều, Diệp Vân Diệt trải qua rèn luyện gian khổ trên võ thuật mới tìm ra cho mình một con đường, rất nhanh lại nghĩ ra điểm khác biệt trong đó.

Vương Tiểu Thạch thích đá, nhưng trước giờ chưa từng đặc biệt thu thập đá quý, hơn nữa cũng không bao giờ đoạt thứ mà người khác thích, chưa từng làm những chuyện giống như Triệu Cát, Thái Kinh, Vương Phủ, “chỗ nào có mỹ ngọc kỳ thạch thì không tiếc cái giá, bất chấp tất cả chiếm làm của riêng”.

Hắc thích đá, chỉ cần là đá hiếm thấy, ít có thì hắc đều thu thập. Nhưng đó không nhất định là đá nổi tiếng, cũng chưa chắc là đá có giá cao.

Cho dù là một viên đá nhỏ nhỏ bình thường, chỉ cần hắc cho rằng màu sắc, hình dáng, tính chất của nó có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, hắc đều sẽ thu thập. Ngược lại đối với những mỹ ngọc kỳ thạch giá trị liên thành, hắc lại chẳng thêm quan tâm, cũng không bao giờ hao người tốn của đi cướp đoạt đá lạ quý hiếm gì.

Đặc tính này, cho dù là lúc hắc một mình quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu cũng vậy, không xâm không chiếm. Chỉ dùng “đá lạ” mà hắc tự mình thu thập để rải đường Phong Vũ lâu, mà đá hơi quý hiếm trong đó, hắc đều dùng để xây dựng Bạch lâu, vốn có bảy tầng lại xây thêm hai tầng.

Hắc dùng những hòn đá thu thập quanh năm này để rải tháp, rất nhiều người cho rằng không đáng, nhưng Vương Tiểu Thạch lại công khai tuyên bố:

- Đáng giá. Trên đời ngoại trừ tình nghĩa trân quý nhất, còn lại tài sản quan trọng nhất chính là tư liệu và sách.

Hắc nói:

- Không có tư liệu, kinh nghiệm của tiền nhân đều mất hết, như vậy đáng tiếc biết bao. Nhân sinh là một con đường từ sai đến đúng, vừa bắt đầu cái gì cũng sai, con người dùng tất cả cố gắng trong đời để biến nó thành đúng.

Một người đi đúng vài con đường nhỏ, hôm nay mọi người mới có đường lớn thênh thang như vậy để đi. Còn về sách, càng là kết tinh của trí tuệ con người. Ta dùng những hòn đá yêu quý để xây thêm hai tầng cho những thứ quý báu nhất này, vô cùng đáng giá.

Nghe nói, những người có mặt ngoại trừ Dương Vô Tà, không ai hiểu được rõ ràng lời nói của Vương Tiểu Thạch.

Sau đó, lời này truyền đến tai Thái Kinh. Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, đưa ra ý kiến về chuyện này:

- Vương Tiểu Thạch đang mua chuộc lòng người.

Tổng quản sự Tôn Thu Bì không hiểu ý của Thái Kinh lắm. Không biết vì nịnh hót Thái Kinh hay là thật sự ham học hỏi, dừng cảm suy xét, hắn cũng ghi chép những gì hắn thỉnh giáo Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch làm thế nào dùng đá mua chuộc lòng người? Đá làm sao có thể mua chuộc lòng người?

- Hắn cũng không phải là mua chuộc lòng người bình thường.

Câu trả lời của Thái Kinh là:

- Hắn biết các đời sử gia đều sùng bái tôn trọng người đọc sách và chỉnh lý kinh thư, mà lại xem thường những kẻ đốt sách chôn nho, sát hại người đọc sách. Cho nên người đọc sách là hẹp hòi nhất, thiếu lòng khoan dung nhất, khoe khoang khoa trương nhất, nhưng không thành được đại sự lại không cho người khác phê bình. Người xem, Vương Kinh công tiền triều có học vấn đúng không? Chẳng phải cũng không tiếp nhận được những lời dị nghị. Sùng thần Tư Mã Ôn công càng có học vấn rộng lớn, nhưng cũng không chịu nghe những ý kiến mới mẻ. Vương Tiểu Thạch thông minh, hắn dùng đá mình thu thập được để xây thư phòng kho sách, không mất bao nhiêu tiền lại lấy được lòng người, mua chuộc được những kẻ thư sinh.

Có điều theo ghi chép, Vương Tiểu Thạch đã bắt đầu thu thập đá từ nhỏ, hắn thích đọc sách cũng là thói quen từ nhỏ.

Xuất thân của hắn không được tốt lắm, cha mẹ không hề khuyến khích hắn đọc sách, nhưng hắn trời sinh thích luyện võ, đọc sách, kết giao bằng hữu,

thu thập đá. Hãn thậm chí còn thích khuyến khích bằng hữu bên cạnh đọc sách nhiều, dụ dỗ khuyên nhủ bọn họ “mượn sách” của hãn.

“Mượn sách” phải có cái giá, đó là một viên đá lạ.

Một viên đá như vậy, nhặt ở đâu cũng được. Vương Tiểu Thạch dường như chỉ không ở “đá”, mà là hãn muốn bằng hữu quê nhà dùng “đá” để đổi “sách”, trong quá trình đó sẽ biết quý trọng “sách”, lại hiểu ra “đây là thứ phải trả giá mới có thể đổi lấy”.

Đến hiện nay trên đường chạy trốn, Vương Tiểu Thạch nhìn thấy hòn đá nào xinh đẹp, đặc biệt, hãn vẫn sẽ dừng chân vì nó.

Giống như hãn đang cảm thán, một viên đá lạ do trời đất tạo hóa sinh ra như vậy, sao lại lưu lạc ở chỗ này? Sao lại không ai để ý tới? Trải qua thiên cơ gì mới có thể khiến hãn gặp được viên đá này?

Vương Tiểu Thạch cũng thích ở nhà trọ.

Hãn lại nhớ nhung nhà trọ.

Giống như một người thường xuyên lưu lạc, hãn rất thích nhà trọ. Bất kể lớn, nhỏ, hào hoa, đơn sơ, hãn đều không ngại, không sinh chán nản.

Hãn thích ở trọ, hơn nữa còn thích cảm giác khi ở trọ.

Có lẽ, hãn trời sinh là một người lưu lạc, trời sinh cũng không có nhà, cho nên nhà trọ đã trở thành nhà của một lãng tử như hãn.

Hãn cũng từng nói với huynh đệ của mình:

- Mỗi nhà trọ là một câu chuyện xưa, mỗi gian phòng đều có một đoạn tình tiết, trong đó có vui buồn li hợp, hỉ nộ ái ố. Người xem, nhà trọ lớn mỗi ngày vào buổi tối đốt sáng bao nhiêu chiếc đèn, trong đó có bao nhiêu chuyện xưa? Khách sạn nhỏ mỗi ngày sáng ra chiều vào, có bao nhiêu tình tiết? Vào đó ở, chỉ cần là một gian phòng, giống như hòa hợp với người trước kia, tình tiết sau này. Đừng nói là hòa hợp, hiểu thấu, dù chỉ suy nghĩ một chút cũng khiến người ta hồi tưởng, say mê.

Đó là suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch.

Đối với Diệp Vân Diệt, đó là chuyện rất hoang đường.

Ở trọ là ở trọ, có cái gì để tưởng tượng.

Kỳ quái là, Vương Tiểu Thạch mặc dù thích ở trọ, nhưng lại rất ít khi cắm trại.

Trong đời hắn, có rất ít ghi chép về cắm trại.

Lãng tử chưa chắc vào lúc mặt trời lặn có thể tìm được nơi nghỉ chân.

Lãng nhân không nhất định có “nhà” để ở.

Vì sao Vương Tiểu Thạch không ăn gió uống sương? Như vậy không phải càng có ý thơ, càng tự tại hơn sao?

Chẳng lẽ trước kia lúc hắn cắm trại, từng bị một con ong mật bay vào trong lều, chích một phát vào lỗ mũi của hắn; hay là màn dính lửa trại, bốc cháy, đốt cho hắn cháy cả mông, vì vậy hắn mới không thích cắm trại, dựng lều?

Diệp Vân Diệt xem tư liệu bình sinh của Vương Tiểu Thạch, cũng bất giác bị đủ loại sự tích kỳ thú, vui vẻ của người này lây nhiễm. Lúc tâm tư ngơ ngẩn, lại bất giác nghĩ đến hai khả năng hoang đường này.

Đương nhiên, đối với Diệp Thần Du cả đời rất bảo thủ, nóng nảy này, chuyện này đã xem như là “tưởng tượng nhập ma” rồi.

Tâm tư của hắn vừa đại khái thoát khỏi quỹ đạo một chút, lập tức khuyên bảo mình: “Sao tâm tư của ta lại ngơ ngẩn? Hừ! Đừng trúng độc của tên tiểu tử điên điên khùng khùng kia!”

Rốt cuộc là trúng độc, hay là ảnh hưởng hắn sinh ra một loại ý nghĩ càng mới càng thú vị, chắc hắn là mỗi người một ý.

Vương Tiểu Thạch còn có một đặc tính, đó là bá khí.

Điều này thoát nghe rất mâu thuẫn, đối lập, bởi vì ai cũng biết Vương Tiểu Thạch là một người thân thiết.

Bá khí và thân thiết, giống như hai loại đặc tính trái ngược vậy.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại có cả hai loại đặc tính này.

Hắn rất “bá”, một loại “bá” của trẻ con.

Một loại “bá” không thương tổn người, mang theo chút giận dữ, rất thông minh quật cường.

“Bá” của hắn không giống như Tô Mộng Châm, Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi cũng bá, nhưng thứ mà hắn biểu lộ rõ nhất là “ngạo khí”.
Hắn rất tự phụ, bá khí của hắn đến từ tự phụ, một loại tâm tính ngạo mạn “người khác đều không bằng ta”, “không cho người trong thiên hạ phụ ta”.
Bá khí của hắn ác liệt như kiếm, một cắt làm hai, nhất kiếm đoạt mệnh.
“Bá” của Bạch Sầu Phi chính là điểm này, mang theo một chút lạnh lùng, vô cùng ngạo mạn. Đó là bá không để cho người có cơ hội phản công, thậm chí ngay cả cơ hội thương lượng cũng không có.
Hắn bá, bởi vì người không bằng hắn.
Hắn ưu tú hơn người, cho nên hắn bá.
Chỉ như thế mà thôi.
Tô Mộng Chấm cũng “Bá”.
Bá của y không lộ ra bên ngoài, nhưng thấm vào người, cũng xâm nhập vào bên trong.
Y không chỉ lạnh, quả thật là hàn.
Âm hàn.
Lời y nói chính là mệnh lệnh, chẳng những không có cơ hội thương lượng, ngay cả cơ hội xen vào cũng không có.
Mặc dù thái độ nói chuyện của y giống như đang thương nghị thảo luận với người, nhưng thực ra lời y nói đã là quyết định, đã là tổng kết, còn là mệnh lệnh.
“Bá” của Tô Mộng Chấm cũng không phải là lực bạt sơn hê khí cái thế, y chỉ là lửa, đốm lửa.
Một loại lửa lạnh, âm hàn.
Ánh sáng của y không thiêu đốt người, nhưng một khi đốt thì sẽ không ngừng, đến khi đốt chết người mới tắt.
Cho nên lúc y thương nghị với người khác, trong lòng đã sớm có tính toán, sớm có kế hoạch.
Khó ai có thể ảnh hưởng đến quyết định của y, trừ khi đó là ý kiến tốt hơn y.

Đúng vậy, y giỏi dùng người, giỏi dùng nhân tài. Cho nên y có thể mưu đồ đại sự, lập nên Kim Phong Tế Vũ lâu đỉnh cao sự nghiệp.

Bạch Sầu Phi quá kiêu ngạo.

Hắn quá cậy tài, cho nên khó ai có thể cộng sự thương nghị với hắn. Nhưng hắn cũng thật sự có năng lực hơn người, giống như chỉ cần hắn đứng ở đó, không ai có thể cùng hắn so sánh, không ai có thể cùng hắn bàn luận, ai cũng chỉ thành vai phụ tới đây để làm nền cho hắn, giúp đỡ hắn, ủng hộ hắn.

Hắn không chỉ duy ngã độc tôn, mà còn duy ngã độc ngạo.

“Bá” của hắn là mặt trời giữa trưa, bên cạnh không có thứ gì khác.

Hắn ít khi nghị sự với người khác, bởi vì hắn biết, nghị luận với phàm phu tục tử chỉ lãng phí thời gian, tâm lực của mình, không đáng giá, không bằng một mình nghị sự.

Hắn chỉ ra lệnh chứ không thương nghị.

Hắn cảm thấy không có chuyện nào mà hắn không giải quyết được, cũng không có người nào hắn không bằng, cho nên mưu chuyện với người khác, không bằng một mình hắn giải quyết, càng gọn gàng hơn.

Bá khí của Vương Tiểu Thạch là vui vẻ.

Chuyện lớn hắn không bá, chuyện nhỏ lại bá.

Hắn sẽ vì cô gái đi qua trước mắt, rốt cuộc có xinh đẹp hay không? Nên mặc áo dài thì tốt? Hay là mặc áo trắng thì tốt? Sẽ cùng thuộc hạ tranh luận không ngừng, cãi nhau đến mức mặt đỏ tới mang tai cũng không ngại.

Có thể tranh luận, chính là xem ý kiến đối phương là ý kiến.

Không nghe ý kiến, căn bản không cho phép tranh luận.

Hễ cử hành đại sự, trước hết hắn đều nghe ý kiến của mọi người, nhưng một khi có quyết định trọng đại, hắn lại rất kiên trì với quan niệm của mình.

Hơn nữa trước tiên còn có định kiến.

Nếu Vương Tiểu Thạch cho rằng mình sai lầm, sẽ thẳng thắn thừa nhận sai lầm; nhưng nếu như hắn cảm thấy mình đúng, nhất định sẽ tranh luận đến cùng.

Hắn không phải nước chảy bèo trôi, nhưng lại chịu tùy duyên thân thiết. Hắn tuyệt đối không phải bảo sao hay vậy, nhưng lại nhất định lắng nghe ý kiến.

Trong Kim Phong Tế Vũ lâu, ba người Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi, Tô Mộng Châm đều “bá”, nhưng “bá khí” đều có phân biệt, không hề nhất trí, cũng không giống nhau.

Diệp Vân Diệt Dem đọc tư liệu tới đây, lỗ mũi hừ mạnh một tiếng.

Bá à?

Nếu bàn đến bá, đám trẻ ranh này có tính là gì?

Hắn mới thật sự là bá.

Hắn biết rõ một mình giao chiến với Vương Tiểu Thạch là bất trí, hơn nữa rất dễ bị bốn tên xấu xa Đại Tứ Hỉ kia thừa cơ hội. Hắn cũng hiểu được, chỉ cần mình nhắm vào bằng hữu của Vương Tiểu Thạch (nhất là Ôn Nhu), chính là đã nắm chết cổ họng Vương Tiểu Thạch. Nhưng hắn vẫn muốn đánh một trận với Vương Tiểu Thạch.

Hắn lớn tuổi, trải qua rất nhiều thất bại, nhưng vẫn có một loại dũng cảm hào hùng “tới phân thắng bại đi”, “tới định sinh tử đi”.

Hắn cảm thấy mình mới đúng là bá.

Hắn là “Thần Du Gia Gia”, một trong sáu đại cao thủ đương thời, hắn không muốn làm những chuyện hèn hạ kia.

Cho nên hắn quyết định phải tìm Vương Tiểu Thạch, quyết một trận tử chiến.

Chương 60: Chẳng lẽ cô ta là chị gái của người

Thực ra Đại Tứ Hỉ cũng đã nhìn thấy “điểm yếu” của Vương Tiểu Thạch, đó là Vương Tiểu Thạch rất coi trọng bằng hữu của hắn, cực kỳ yêu quý bằng hữu của hắn.

Ai kết giao bằng hữu với Vương Tiểu Thạch đều giống như đã tích phúc tám đời, bởi vì hắn sẽ chiếu cố người cả đời, lúc người gặp nạn hắn giúp người, lúc người cần ôn tình hắn sưởi ấm người, lúc người bị người khác lạnh nhạt hắn ủng hộ người, lúc người bị người ta hiểu lầm hắn thấu hiểu người. Hắn rất có địa vị, người có thể xem đó là vinh, nhưng hắn lại hoàn toàn không y vào thân phận của mình, kết giao một cách vô tư. Ai có bằng hữu giống như hắn, có thể vĩnh viễn không cần lo lắng mình sẽ thế cô lực đơn, một mình tác chiến.

Nhưng đối với Thái Cảm Động, Ngô Khai Tâm, Hách Âm Công và Bạch Cao Hứng, cách nhìn và cách nói lại hoàn toàn khác.

Bạch Cao Hứng cho rằng:

- Đây là khuyết điểm của Vương Tiểu Thạch. Nếu như không có nhược điểm này, hiện giờ hắn vẫn ngồi vững trên vị trí lãnh tụ Kim Phong Tế Vũ lâu, không ai có thể lay chuyển được hắn, nào phải cực khổ chạy trốn, lưu vong chân trời như hôm nay. Hắn bảo vệ hai tên vô dụng, chính hắn lại trở thành kẻ lưu lạc.

Ngô Khai Tâm hoàn toàn đồng ý với cách nhìn này, cho nên bổ sung:

- Vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể để cho Diệp Thần Du biết được đặc điểm này của Vương Tiểu Thạch, nếu không hắn sẽ có thể khống chế Vương Tiểu Thạch..

Hách Âm Công lại có cách nhìn khác:

- Đây mặc dù là khuyết điểm của Vương Tiểu Thạch, nhưng cũng chính là ưu điểm lớn nhất của hắn. Người không nhìn thấy bao nhiêu hán tử giang hồ cam tâm bán mạng cho Vương Tiểu Thạch sao.

Thái Cảm Động cũng có quan điểm mới:

- Đừng tưởng rằng đối phó được bằng hữu của Vương Tiểu Thạch là có thể đối phó được hẳn. Lương A Ngưu là hảo thủ Thái Bình môn, kinh công và cước pháp của hắn đều không dễ đối phó. Hà Tiểu Hà đừng thấy là hạng nữ lưu, cô ta thông suốt, thông hiểu những chuyện trên giang hồ, là một người từng trải, thủ đoạn âm hiểm, có lẽ không hề xếp sau chúng ta. Phương Hận Thiếu giống như kẻ ngốc, nhưng thân pháp, võ công đều hết sức lạnh lẽo, không dễ ứng phó. Đường Bảo Ngưu đã trở thành nửa ngu ngốc, nhưng tên này một khi phát tác thì sức lớn như trâu, liều không cần mạng, cũng không dễ chọc. Âm khí của Đường Thất Muội đã luyện đến mức có thể xuất thủ bằng khứu giác, thính giác, xúc giác, không chọc được. Còn như đôi thầy trò kia, hai tên đều điên điên khùng khùng, nhưng tên lớn thật sự có vài bản lĩnh đặc biệt, tên nhỏ thì rất cơ trí giao hoạt, huống hồ bọn chúng và Vương Tiểu Thạch giao tình không sâu, dù khống chế cũng chưa chắc có thể uy hiếp được Vương Tiểu Thạch. Chỉ có...

Bốn người nhìn nhau một cái, không hện mà cùng nói:

- Ôn Nhu!

Bạch Cao Hứng nói:

- Trong số những người này, Ôn Nhu là người yếu nhất.

Hách Âm Công nói:

- Nhưng Ôn Nhu lại là người mà Vương Tiểu Thạch quan tâm nhất.

Ngô Khai Tâm nói:

- Cho nên chúng ta vừa lúc có thể nhắm vào Ôn Nhu để hạ thủ.

Thái Cảm Động nói:

- Mà Ôn Nhu cũng thật sự là một người dễ hạ thủ nhất.

Có điều giọng nói của hắn chợt thay đổi:

- Nhưng ta cảm thấy có đối tượng tốt hơn để ra tay.

Ba người đều hỏi:

- Ai?

Đáp án là:

- Đôi thầy trò kia.

- Tại sao?

- Bọn họ và đám người Vương Tiểu Thạch không có giao tình sâu đậm, chỉ là cùng đường chạy trốn, giúp đỡ lẫn nhau. Nếu chúng ta có thể đánh động, mua chuộc được hai người này, cho dù là hạ độc hay dùng thuốc, đám người Vương Tiểu Thạch sẽ giống như có con rắn độc trong vạt áo, cần không trúng cũng làm cho hấn luống cuống tay chân.

Ngô Khai Tâm không đồng ý lắm:

- Thầy trò Ban Sư và đám người Vương Tiểu Thạch đã không có giao tình gì, Vương Tiểu Thạch có thể vẫn luôn đề phòng bọn họ. Cho dù chúng ta mua chuộc được đôi thầy trò kỳ quái kia, e rằng cũng không thu được hiệu quả.

Bạch Cao Hứng lại cho rằng rất có triển vọng:

- Bất kể thế nào, để cho bọn chúng phản bội trước, chúng ta lại tới trong ứng ngoài hợp, cho dù không phải chuyện tốt cũng có kịch hay để xem.

Hách Âm Công vẫn cảm thấy đôi thầy trò này sẽ gây ra tai họa:

- Ta thấy nếu mua chuộc hai người này, chỉ sợ sẽ rút dây động rừng, không bằng cứ giết sạch sẽ. Ngược lại Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà, một khi xong chuyện thì giữ lại, hưởng thụ thật tốt một chút.

Cơ mặt Thái Cảm Động giật giật:

- Nữ nhân là mầm tai họa, Hà Tiểu Hà là kỹ nữ, còn Ôn Nhu từng hại mấy người của Kim Phong Tế Vũ lâu mất mạng vì cô ta, càng không dây vào được.

- Ai nói không dây được? Ai nói muốn lấy mạng của bọn họ?

Lần này Ngô Khai Tâm lại không khai tâm (vui vẻ):

- Trước tiên chúng ta cứ vui vẻ với bọn họ một phen, đưa về làm phu nhân áp trại của chúng ta, chẳng phải rất thoải mái sao. Bọn họ chính là phần thưởng thêm trong hành động lần này của chúng ta, sao có thể bỏ qua uổng phí? Chẳng lẽ cô ta là chị gái của người sao?

Thái Cảm Động kích động, chân răng giật giật như muốn phát tác. Bạch Cao Hứng khuyên can:

- Mọi người đừng cãi nhau nữa. Chỉ cần giết chết Vương Tiểu Thạch, hai cô gái này trước tiên cứ giữ lại, chơi đùa thoải mái rồi giết chết, như vậy không tốt sao?

Thái Cẩm Động vẫn cau mặt nói:

- Các người quá háo sắc, một ngày nào đó giao tình của chúng ta sẽ bị hủy trong tay của nữ nhân.

Hách Âm Công cười lạnh một tiếng:

- Ta biết người không thích nữ nhân, chúng ta thì khác. Ta thích chơi đùa với nữ nhân, cũng không có sở thích quái lạ như người.

Thái Cẩm Động gầm nhẹ trong cổ họng, đang định tranh luận, Ngô Khai Tâm chợt “hư” một tiếng, thấp giọng nói nhanh:

- Các người nhìn kia!

Nhìn cái gì?

Không chỉ nhìn mà còn nghe.

Một tiếng “bộp” vang lên, có người vừa ăn một cái tát, tại một nơi khá xa.

Người bị tát là Vương Tiểu Thạch.

Người đánh hắt lại là một cô gái, Ôn Nhu.

Mọi người đều giật mình, cảm thấy bất ngờ.

Ôn Nhu lại đánh người.

Nàng lại là một nữ nhân đánh nam nhân, hơn nữa người nàng đánh còn là Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đang ở trong một tòa tháp cổ thoát nhìn bề ngoài chỉ có chín tầng, nhưng bên trong thực ra có mười bảy tầng nhìn xuống, cách đó không xa có một ngôi chùa rộng rãi cổ kính.

Ôn Nhu và Vương Tiểu Thạch đang ở trong sân chùa, trước tượng thần Vi Đà, dưới một cây bồ đề, cũng không biết là đang thì thầm chuyện gì, hay là tranh luận điều gì.

Sau đó, Ôn Nhu bỗng nhiên ra tay, tát Vương Tiểu Thạch một cái.

Cái tát này quả thật rất vang.

Mọi người đều không biết vì sao Ôn Nhu lại tát Vương Tiểu Thạch, cũng không hiểu Vương Tiểu Thạch rốt cuộc đã làm chuyện gì, nói điều gì khiến cho Ôn Nhu muốn tát hắn, càng không rõ vì sao Vương Tiểu Thạch lại không tránh được cái tát của Ôn Nhu.

Có lẽ, thứ mà Vương Tiểu Thạch không tránh được, cũng chỉ có cái tát của Ôn Nhu.

Có lẽ, Ôn Nhu không thể đánh trúng ai, cũng chỉ có Vương Tiểu Thạch là nàng có thể tùy tiện cho hắn một cái tát.

Điều này khiến cho Đại Tứ Hỉ đang ở chỗ tối trong tháp, quan sát nhất cử nhất động của quần hiệp trong chùa Minh Hiếu, không khỏi có rất nhiều suy đoán, rất nhiều tưởng tượng:

Ôn Nhu lại là một nữ nhân đánh nam nhân.

Vương Tiểu Thạch lại là một lãnh tụ ăn tát của nữ nhân.

Tại sao nàng đánh hắn?

Tại sao hắn lại để cho nàng đánh?

Chương 61: Chiếc giày bởi vì hở ra nên bị thương

Người đánh Vương Tiểu Thạch là Ôn Nhu.

Nàng cố ý.

Cố ý làm tổn thương người khác là phạm tội, bất kể ở thời đại nào, chỉ cần là nơi có luật pháp thì đều như nhau.

Nhưng nữ nhân lại không nhất định, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Có lúc nữ nhân giận là một loại vui vẻ khác, có lúc nàng oán hận là bày tỏ sự thân thiết, có lúc nàng mắng người có thể là vì quan tâm người, nàng tát người nói không chừng cũng chỉ vì nàng thích người.

Nữ nhân cáu giận vui buồn đều không thể nói chuẩn xác, lúc nàng không cao hứng có thể tỏ ra rất sầu muộn, lúc nàng bị thương lại cười rức rở hơn cả một đóa hoa.

Đó là chuyện chẳng có cách nào. Nam nhân gặp phải chuyện không vui có thể say rượu, đánh bạc, tìm nữ nhân, gặp phải người không thích có thể đâm đá, mắng chửi nhau, sau đó lại có thể cười một tiếng xóa tan ân cừ. Nữ nhân thì sao? Chẳng lẽ bảo nàng đi đánh nam nhân của nàng?

Giả vờ vốn là vũ khí của nữ nhân, cũng là một loại hành vi cần thiết.

Một nữ nhân hở chút là biểu hiện tất cả mừng giận buồn vui ra ngoài mặt, một là vô cùng hồn nhiên, ngây thơ, hai là ấu trĩ, ngu ngốc, ba là một nữ nhân không đủ tư cách.

Vui giận của nữ nhân là nói một đằng, làm một nẻo. Cho nên khi Vương đại nương của nhà bên cạnh nói với Trần lão bản của tiệm cơm Đôn Hoàng: “con bé nhà ông thông minh, khả ái hơn thằng bé nhà tôi rất nhiều”, Trần lão bản nhất định đừng tưởng rằng Vương đại nương thật sự muốn đổi thằng bé của bà ta lấy con bé của ông ta.

Nữ nhân là như vậy, nữ nhân xinh đẹp càng như vậy.

Nữ nhân xinh đẹp cũng là người, làm tổn thương người, giết người cũng phạm pháp như vậy, nhưng nữ nhân xinh đẹp thông thường lại có biện pháp.

Có biện pháp làm cho người ta chết vì nàng, chịu khổ vì nàng cũng không hề có một câu oán hận.

Ôn Nhu xinh đẹp, hơn nữa còn rất hồn nhiên.

Nàng đã hồn nhiên lại ngây thơ, nhưng dù sao nàng cũng từng xông pha giang hồ một thời gian. Nếu nói một cách không kiêng nể, cố ý chế giễu thì sẽ là “ngây thơ đến mức gần như ấu trĩ”, hoặc là “không phải ngây thơ mà là ấu trĩ”.

Đây cũng là chuyện chẳng có cách nào.

Năm nay, mọi người đều thích bày tỏ sự lãnh khốc, sắc bén, quan niệm đặc biệt của mình, lại thích dùng những từ khó nghe để gọi những thứ mà mình không thể sở hữu, cố ý bài xích.

Chẳng hạn như gọi giọng nói trong trẻo như chuông bạc là “tiếng gà con”, gọi những người trẻ tuổi có lý tưởng, có chí khí là “hậu sinh không biết sống chết, không biết trời cao đất dày”, gọi những nhà thơ là “người không ốm mà rên”, gọi người hành hiệp trượng nghĩa là “kẻ hiếu chiến, suốt ngày chỉ biết đánh đánh giết giết”, gọi nữ nhân xinh đẹp và thành công là “có lão bản đứng phía sau bảo bọc nàng”, gọi những người nhiệt tình hành thiện là “ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa”, gọi những người dũng cảm thay đổi trật tự quá khứ, cơ cấu truyền thống là “đồ vô sỉ làm trái giáo điều, khi sư diệt tổ”...

Tóm lại, tất cả đều bị bọn họ xem là không có đạo đức, thấy người khác có, bọn họ đều sẽ xuyên tạc, bôi nhọ, giày xéo, chà đạp, mỉa mai, xem thường.

Cho nên trong mắt bọn họ, Ôn Nhu là “ấu trĩ” chứ không phải ngây thơ.

Nhưng Ôn Nhu mặc kệ.

Trời sinh nàng đã mặc kệ những thứ này.

Nàng cũng không phải sống vì bọn họ.

Như vậy nàng sống vì ai?

Nàng cũng không biết.

Ít nhất đối với nàng, trước mắt còn thiếu đi một mục tiêu “sống vì cái gì”.

Không thể sống vì một đại sự gì đáng giá, trong lòng sẽ không có chỗ dựa.

Nàng rất muốn có, ít nhất nàng muốn có một loại, đó là yêu.

Cảm giác yêu người rất tuyệt, cảm giác được yêu lại càng tuyệt hơn.

Nàng còn chưa có loại cảm giác này, hoặc là nàng đã sớm có, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Nhân sinh vốn là như vậy, thứ người đã có chưa chắc đã biết, cũng không quý trọng, đến khi mất đi mới phát giác nó không còn nữa, hối hận không kịp.

Mặt trời ngày ngày chiếu khắp nơi, người sẽ không cảm tạ nó, đến khi mưa dầm kéo dài, người mới phát giác không có nó đúng là không được. Cho dù nuôi một con lừa, ngày ngày giúp người kéo xe chở hàng, người chỉ hiềm nó phiền, hiềm nó bẩn, đến khi nó bị bệnh chết, mới phát hiện không có nó mới đúng là cực phiền cực bẩn.

Nàng đi tìm loại cảm giác này.

Thanh xuân là thứ không bền vững.

Yêu lại là thứ không dễ tìm, thông thường nó không gọi tự đến, lúc muốn tìm nó lại không tới, thậm chí còn trốn đi.

Cảm tình thì sao? Nó có vượt qua được khảo nghiệm của năm tháng hay không?

Không tìm thì thôi, một khi tìm thì Ôn Nhu lại bức bối.

Tại sao nàng không gặp được?

Ai giấu tình yêu đi mất?

Một cô gái tốt như nàng, ưu tú như nàng, xinh đẹp như nàng, lại không có tình yêu?

Cô gái không có ái tình thâm ước, còn duyên dáng hay không? Còn xinh đẹp nữa hay không?

Nàng không thể không vội, một khi vội thì tính khí lại càng không tốt.

Thời gian này, không biết vì sao tính khí của nàng rất nóng nảy, hờ một chút là mắng chửi người khác. Với Lương A Ngưu, nàng cũng chỉ vào lỗ mũi, chọc vào thái dương mắng ba lần. Vốn nàng không muốn làm thương tổn Phương Hận Thiếu tâm tình còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng

không nhin được xung đột với hăn hai lần. Còn như La Bạch Ái, ngày thường nàng vốn chẳng xem ra gì, càng bị nàng chế giễu, trách móc đến không còn hình người, nhìn thấy nàng gần như bị dọa đến nằm rạp xuống. Ngay cả Đường Thất Muội gây cho người khác cảm giác âm trầm bất định, nàng luôn luôn không dám trêu chọc, thời gian này cũng cãi vã mấy lần. Trước kia nàng ở nhà, lúc tâm tình không tốt, nhiều nhất chỉ đi rút lông con chim anh vũ trong nhà nàng, dọa con chó đang ngủ say tỉnh dậy, đem chai lọ chén đĩa trong phòng làm ám khí ném chim, ném cá, ném gia đình, còn đem mực Thọ Sơn mà cha nàng cất kỹ đổ vào giếng trong sân, khiến nó hoàn toàn biến thành nước đen. Dù là đoạn thời gian ở Kim Phong Tế Vũ lâu, đại tiểu thư nàng không cao hứng thì sẽ đuổi theo Phương Hận Thiếu tháo khăn vuông trên đầu hăn xuống (bởi vì nàng cảm thấy “hủ lậu”), đuổi theo Đường Bảo Ngưu muốn cắn đứt lỗ tai của hăn (bởi vì nàng không thích nó quá “dày”), thậm chí còn đuổi theo Vương Tiểu Thạch ném đá vào hăn (ai bảo hăn gọi là “Tiểu Thạch Đầu”). Nhưng lần này nàng lại không làm.

Trước kia, nàng nhìn một cây hoa chỉ có nụ, còn chưa mở hoa, nàng sẽ nghĩ lúc hoa nở nhất định rất đẹp.

Lúc hoa nở, nàng nhìn lại nghĩ hoa nở thật đẹp. Nó nở đẹp như vậy, cái gì cũng đáng giá.

Lúc hoa tàn, nàng nhìn cũng vui vẻ như vậy. Hoa tàn rồi, thời gian đã đến, mau mau héo tàn để ngày khác lại nở ra càng đẹp hơn.

Lúc hoa rơi, nàng lại cười tủm tỉm chờ một lần hoa nở khác.

Cho nên nàng không thích người khác tặng hoa. Hoa rời khỏi cành không thể sống lâu, không bằng cứ trồng ở đó, mặc cho hoa nở hoa tàn, như vậy mới đẹp.

Cho dù là một cây hoa không nở hoa, chỉ có lá, nàng cũng cao hứng như thế, bởi vì chỉ riêng lá đã đẹp như vậy, cần gì phải nở hoa.

Lúc nàng nhìn thấy trên cây chỉ có trái, không nhìn thấy hoa, chẳng những không cảm thán mà còn suy nghĩ, bởi vì có trái nên có hạt giống, không lâu nữa khắp núi khắp nơi đều sẽ nở hoa.

Nàng chính là cô gái như vậy, chuyện lớn bằng trời nàng cũng sẽ nghĩ theo hướng tốt.

Nghĩ như vậy sẽ khiến người ta vui vẻ, cũng có thể tự mình cảm thấy vui.

Nàng nhìn thấy trời mưa liền nghĩ đến sự khoan khoái khi dầm mưa, gặp tuyết rơi sẽ dùng cầu tuyết xoa mặt, cho dù đầu ngón tay bị đứt nàng cũng thường thức máu do mình nặn ra thật tươi, thật đẹp, thật rực rỡ, giày rách nàng cũng cảm thấy đầu ngón chân lộ ra thật trắng, thật tròn, thật đáng yêu. Đó là chuyện trước kia, hiện nay thì lại không.

Tại sao không?

Hiện nay, nàng nhìn thấy hoa nở lại nghĩ đến hoa tàn, nhìn thấy lá rậm rạp lại nghĩ đến sự tịch mịch khi hoa không nở, nàng cũng không bướng bỉnh rút lông gà, lông vịt, lông chó, cũng không hoạt bát ném người, gạt người, chọc ghẹo người, nàng chỉ bức bối, không ngừng tranh luận với người khác. Tâm tình của nàng thật sự không tốt.

Hiện giờ, gặp phải trời mưa nàng lại nghĩ được mùi mốc, nhìn thấy tuyết rơi nàng lại lạnh từ lòng bàn chân đến lòng bàn tay, buổi tối có lúc mơ thấy bên chân mình chảy máu tươi, còn chảy không ngừng, phảng phất còn có tiếng khóc của trẻ con; cho dù nhìn thấy mũi giày của mình hở ra vì đi ngàn dặm đường, nàng cũng sinh ra cảm khái đối với mũi chân của mình bị thương vì lộ ra bên ngoài.

Tóm lại, nàng không vui.

Ngoại trừ nàng vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một trận yêu đương, trong lòng nàng còn có một nút thắt, một cái bóng mờ.

Kinh nguyệt của nàng đã quá kỳ nửa tháng không tới.

Chương 62: Có phải ta đã hơi già hay không

Kinh nguyệt không tới, vốn cũng không phải chuyện gì đáng lo
Không phải kinh nguyệt của mỗi nữ nhân đều đúng giờ, chuẩn xác như vậy
.

Dù sao kinh nguyệt đến tháng cũng không phải gà gáy buổi sáng, cho dù là
gà gáy cũng có lúc không chính xác.

Đối với Ôn Nhu, đây cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng hiện giờ nàng
lại rất lo lắng.

Vì chuyện này, nàng hết sức bức bối, vô cùng lo lắng, bởi vì nàng không
biết mình có bị người khác làm gì hay không.

“Người” là chỉ Bạch Sầu Phi.

“Làm gì” là chỉ...

Ôi!

Chuyện này bảo nàng phải nói như thế nào đây!

Nàng thậm chí chỉ suy nghĩ cũng cảm thấy nóng mặt, tim đập nhanh.

Rốt cuộc đã “làm gì”?

Đều là buổi tối đó.

Đều là buổi tối hại người đó.

Đêm máu tanh tràn đầy sát phạt và tình dục đó.

Sau buổi hoàng hôn nàng đặc biệt trang điểm đó...

Bạch Sầu Phi rốt cuộc có “làm gì” nàng hay không?

Nàng không biết, cũng không rõ.

Đêm đó, nàng bị khống chế huyết đạo, đã hôn mê. Sau khi tỉnh lại, nàng
thấy mình trần truồng, còn Thái Thủy Trạch đắm máu bỏ mình. Đến khi
nàng biết đó là chuyện tốt do Bạch Sầu Phi làm, Bạch Sầu Phi cũng đã chết.

Trương Thán luôn ấp úng, vẫn không nói rõ với nàng.

Nàng cũng không tiện hỏi thẳng, nàng là con gái, bảo nàng làm sao hỏi ra
khỏi miệng.

Nhưng nàng vẫn luôn băn khoăn lo lắng, cái tên rau cải trắng chết tiệt, “Quý Kiến Sầu” xấu xa kia rốt cuộc có làm gì nàng hay không?

Nàng từ nhỏ đã không có mẹ, mặc dù phụ thân Ôn Văn rất yêu thương nàng, nhưng cũng không giải quyết được rất nhiều chuyện cá nhân.

Ví dụ lần đầu tiên kinh nguyệt đến tháng, nàng sờ vào thấy cả tay đầy máu, ban đầu cho là mình ăn phải thứ gì không tốt, sau đó lại cho rằng sẽ chảy máu không dứt, vì vậy khóc mãi không thôi.

Nàng thật sự sợ hãi, thậm chí còn đi hỏi phụ thân xem mình có thể chết hay không.

Phụ thân nàng cũng không biết giải thích với nàng thế nào, làm sao an ủi nàng, chỉ đành ôm chặt nàng nói:

- Nhu nhi không chết, Nhu nhi sẽ không chết. Cho dù cha chết, Nhu nhi cũng sẽ không chết. Cho dù lỡ may có chuyện, cha nguyện chết thay Nhu nhi.

May mắn cha nàng có một thân tín gọi là “Trần Tam Cô” (người khác ở sau lưng gọi bà là “nữ quản gia”), luôn luôn thay Ôn Nhu “thu dọn tàn cục”.

Sau lần đó, Ôn Nhu mới ý thức được, hóa ra mình là một nữ nhân, mà nữ nhân và nam nhân dù sao cũng không giống nhau.

Tam Cô cũng lần lượt dạy nàng rất nhiều chuyện, những chuyện của con gái.

Nhưng nàng không thích biết, càng không thích học.

Nàng căn bản không muốn chấp nhận sự thật mình là một cô gái, nàng không hiểu người vì sao phải phân nam nữ.

Nàng hi vọng mình là một nam tử.

Là một nam nhân thật tốt biết bao.

Có thể đi nơi này, đến nơi kia.

Có thể không sợ bị nam tử chiếm tiện nghi.

Có thể giống như phụ thân, cho dù không có phu nhân, cũng có một trăm mấy chục hồng nhan tri kỷ.

Có thể không cần học may vá, nấu ăn, tam tông tứ đức, nữ công gia chánh gì đó.

Có thể không cần sinh con.

Có thể miễn đi nỗi khổ mang thai.

Đúng rồi, mang thai.

Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc ấy Tam Cô muốn nói tí mĩ với nàng, nhưng nàng vừa nghe liền kháng cự.

Nàng vừa nghe liền nói:

- Ghét chết đi được!

Sau đó nàng lại dùng tay bịt tai lại, liên tục nói:

- Hạ lưu! Hạ lưu! Ta không nghe, ta không nghe...

“Nữ quân gia” Tam Cô rất hảo tâm, khéo léo nói cho nàng biết chi tiết, nàng lại chớp mắt, hai tay nhéo hai gò má của Tam Cô, nghiêm túc hỏi:

- Bà nói xem, có phải bà và phụ thân của ta có chuyện này chuyện nọ hay không, cho nên mới quen thuộc như vậy...

Tam Cô nghe được liền giận đến biến sắc, xoay người rời đi. Về sau Tam Cô cũng không nói chuyện này với nàng nữa.

Một lần đó, nàng nhớ tới còn mặt mày hớn hở, dương dương đắc ý.

Cuối cùng nàng cũng dọa được Trần Tam Cô rồi.

Khi đó nàng vẫn còn nhỏ, đến lúc nàng trưởng thành, muốn hiểu thì lại không biết tìm ai để hỏi.

Nàng không có mẹ, nàng biết hỏi ai?

Nếu hỏi người khác, da mặt nàng mỏng, sợ người khác cười.

Cho nên, chuyện đắc ý kia, nàng càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Không ngờ chuyện đắc ý trong cuộc đời, kết quả mang đến lại là phiền muộn nhiều hơn vui sướng.

Vì vậy đến bây giờ nàng vẫn không biết, một nam một nữ làm gì sẽ mang thai, sẽ trở thành vợ chồng, sẽ sinh con.

Là miệng đối miệng? Mũi đối mũi? Nơi đó đối với nơi này? Nơi này đối với nơi đó?... Trẻ con lại là từ đâu tới?

Vì vậy nàng cũng không biết, Bạch Sầu Phi có làm gì nàng hay không? Nàng có thể mang thai hay không?

Nghe giọng điệu của Trương Thán, hình như A Phi chết tiết kia còn không vấy bẩn sự trong sạch của nàng, nhưng nếu nàng không thất thân, vì sao kinh nguyệt lại dừng?

Kinh nguyệt của nàng không tới, tuy không phải là lần đầu, có lúc cũng từng xảy ra, nhưng tại sao lại đến vào lúc chết người này? Giờ phút quan trọng này? Hơn nữa lần này còn chậm như vậy. Nếu thật sự có con với Bạch Vô Thường chết tiết kia, vậy nên làm sao đây?

Nàng còn muốn lưu lạc giang hồ, muốn đánh thiên hạ, muốn làm nữ hiệp. Đáng tiếc, Hắc Thán Đầu chết tiết kia lại không có ở đây, nàng không tìm được người nào có mặt ở hiện trường để hỏi cho rõ ràng.

Nàng chỉ muốn tìm một người để hỏi, cho dù không phải là người có mặt ở hiện trường cũng không sao.

Nàng bức bội, khó chịu.

May mắn, trong đội ngũ chạy trốn lần này còn có một cô gái khác, đó là Hà Tiểu Hà.

Hà Tiểu Hà vẫn luôn lưu ý đến tâm tình của Ôn Nhu trong quá trình chạy trốn, từ vui vẻ, hiếu kỳ đến bức bội, giận hờn.

Dù sao nàng cũng là “người từng trải”, cũng từng là danh kỹ được xưng là “Lão Thiên Gia” trong lầu Khổng Tước.

Nàng phát hiện hai bên quai hàm Ôn Nhu phồng lên, hở một tí là nổi giận, vành mắt vừa đen lại lớn, hơn nữa thường có hiện tượng muốn nôn, nàng liền lưu ý.

Có lẽ bởi vì nàng quan tâm Ôn Nhu, hoặc là bởi vì mọi người đang cùng ở trên một con thuyền chạy trốn, cũng đều là thân con gái, nàng thật sự không muốn Ôn Nhu tự gây khó dễ cho mình, hành hạ bản thân, cho nên nàng tìm cách nghe ngóng xem chuyện gì xảy ra, sau đó sẽ đi khuyên giải.

Trước tiên phải biết được nguyên do, mới có thể khuyên giải.

Muốn hiểu một người là chuyện không dễ dàng. Bởi vì con người cho dù cần người khác hiểu, nhất định vẫn sẽ bảo vệ mình, không để cho người khác biết.

Có lúc không tháo được, còn khiến nút thắt ban đầu biến thành nút chết.

Một khi đã thành nút chết sẽ không dễ tháo ra.

Người thì sao?

Trong lòng người có nút thắt hay không? Có để người khác tháo gỡ hay không? Có thể để người ta hiểu rõ hay không?

Trong lòng ai không có nút thắt?

Ai không hi vọng có người hiểu rõ?

Rốt cuộc khi nào mới có thể chấm dứt?

Ngoại trừ Hà Tiểu Hà, trong đám đồng hành ít nhất còn một người khác, rất muốn tháo gỡ nút thắt trong lòng Ôn Nhu.

Nhưng hẳn lại không tiện, bởi vì hẳn là nam tử.

Một nam tử, nếu như kiên quyết đi tháo gỡ nút thắt trong lòng cô gái, có lúc còn khó hơn tháo nút thắt trên y phục của nàng.

Hẳn bất đắc dĩ, chỉ có thể quan tâm, cũng chỉ đành trêu đùa cho Ôn Nhu vui vẻ.

Nhưng gần đây Ôn Nhu lại không vui.

Hẳn đương nhiên chính là La Bạch Ái của Uyên Ương Hồ Điệp phái.

Hỏi một người thì dùng miệng.

Nhìn một người thì dùng mắt.

Yêu một người thì dùng tâm.

La Bạch Ái đối với Ôn Nhu dùng cả tai, mắt, mũi, lưỡi, thân, ý, tâm, ngay cả xúc giác, linh cảm, nguyên thần cũng không rảnh rỗi.

Nhưng cho dù hẳn dụng tâm ra sao, cũng không thể thuận tiện như Hà Tiểu Hà.

Cả hai đều là thân con gái, muốn nói là nói, muốn hỏi là hỏi.

Hà Tiểu Hà biết (ít nhất cảm giác được) Ôn Nhu rất mất bình tĩnh, cho nên phương thức nàng nói chuyện với Ôn Nhu cũng rất đặc biệt, khía cạnh tiến vào kỳ lạ, nhìn giống như đứt khoát, nhưng lời nói lại kỳ quái.

Câu thứ nhất nàng hỏi:

- Có phải ta đã hơi già hay không?

Nếu là câu khác, Ôn Nhu có thể sẽ không đáp, nhưng câu này thì khác.

Lập tức, Hà Tiểu Hà đã biến thành một người cần nàng an ủi, ít nhất tình cảnh còn tệ hơn cả nàng.

Cho nên, khí khái hào hiệp của Ôn Nhu khiến nàng tự nhiên sinh ra ý định an ủi vị tỷ muội cùng hội cùng thuyền này.

Vì vậy nàng nói:

- Tỷ già? Vậy nơi này không có người trẻ nữa rồi.

Theo đó, hai người bắt đầu mở rộng đề tài.

Con người, một khi đối thoại thì sẽ hiểu rõ lẫn nhau, nút thắt trong lòng cũng có cơ hội tháo gỡ.

Chương 63: Tâm tình của ta không tốt

- Ta nói là tâm, tâm già, không phải là người.

Hà Tiểu Hà cười nói tiếp:

- Ta thật hâm mộ muội.

- Hâm mộ ta cái gì?

Ôn Nhu cảm thấy lạ.

- Hâm mộ muội vĩnh viễn ngây thơ, hoạt bát, vui vẻ

Hà Tiểu Hà thiện ý nói:

- Người như vậy, tình hoài vĩnh viễn không già.

Cặp mắt Ôn Nhu sáng lên, giống như hai ngọn đèn, nhưng không lâu sau lại âm đạm đi.

- Tâm tình của ta cũng không tốt...

Lông mi dài của Ôn Nhu rũ xuống, lay động rất nhiều vết tích mộng mơ.

- Tại sao không tốt?

- Ta...

Ôn Nhu muốn nói lại thôi:

- Cũng không có gì.

Khóe mắt Hà Tiểu Hà liếc thấy Ôn Nhu đang cầm vạt áo của chính mình kéo rồi lại vò, vò rồi lại kéo, trong lòng ngầm hiểu được mấy chuyện.

Thứ nhất, tiểu cô nương vốn sung sướng không biết thời gian này, trên thân thể và tâm lý e rằng thật sự đã xảy ra chút chuyện.

Thứ hai, không biết những chuyện này có quan trọng đối với người khác hay không, nhưng đối với Ôn Nhu thì nhất định hết sức nghiêm trọng.

Thứ ba, nếu như chuyện rất nghiêm trọng với Ôn Nhu, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của đại cô nương này. Một khi vị đại tiểu thư này tính khí không tốt, những người đồng hành nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Thứ tư, vì vậy nàng phải biết rõ Ôn Nhu “rốt cuộc có tâm sự gì”.

Thứ năm, nếu như muốn làm rõ Ôn Nhu rốt cuộc có tâm sự gì, có lẽ phải tốn sức một chút.

Cho nên nàng không hỏi, chỉ nói:

- Tâm tình không tốt cũng chẳng có gì đáng ngại. Ai cũng sẽ có lúc tâm tình không tốt. Ta cũng thường xuyên ưu tư, tâm tình xấu đi. Nhưng Vương Tiểu Thạch đã dạy ba phương pháp, lại rất hiệu nghiệm, ta đã thử, thật sự có thể giải ưu phiền nhất thời.

- Hòn đá nhỏ kia luôn lý luận lời thôi.

Ôn Nhu xì một tiếng nói:

- Hẳn có biện pháp gì tốt?

Hà Tiểu Hà nói:

- Thứ nhất, hẳn cho rằng vui vẻ và bi thương chỉ là suy nghĩ của mình, mà suy nghĩ có thể do mình khống chế. Nếu hiện tại người rất bi thương, chỉ cần người không nghĩ đến chuyện bi thương đó, mà lại nghĩ đến chuyện người cảm thấy rất vui sướng, tự nhiên người sẽ vui vẻ, sẽ không bi thương nữa. Cho nên hẳn nói, con người phải tự tìm niềm vui, không tìm phiền não. Làm người phải nghĩ đến nhiều chuyện vui vẻ, đừng để ưu thương hành hạ bản thân.

Nàng lại nhỏ giọng nói với Ôn Nhu:

- Nếu nhà người chết một con mèo, người rất hoài niệm nó, vậy không bằng hãy yêu quý một con chó khác trong nhà hơn.

Ôn Nhu còn đang phiền não:

- Nhưng mà, nếu như ta nhìn thấy con chó kia, nhất định sẽ càng hoài niệm con mèo của ta.

Hà Tiểu Hà mỉm cười nói:

- Có điều, nếu như người không quên được, hẳn còn có một phương pháp khác. Người hãy đem khó khăn, phiền toái, ngăn trở, thậm chí sinh lý tử biệt, hoàn toàn nghĩ theo hướng tốt, vậy thì có thể tự khuyên giải mình.

- Cái gì?

Ôn Nhu vừa nghe liền không phục:

- Nào có chuyện suy nghĩ chủ quan như vậy. Khó khăn chính là khó khăn, ngăn trở chính là ngăn trở, phiền toái chết được, còn xem là chuyện tốt.

- Hẳn đã nói như vậy, không trải qua khó khăn gian khổ, làm sao có thể thành được đại sự? Hãy xem ngăn trở, khó khăn là con đường phải đi để dẫn đến thành công, như thế mới có thể rèn luyện tâm chí kiên quyết của một người. Ngăn trở càng lớn, sau này cơ hội thành công sẽ càng lớn; lực cản càng mạnh, sau này thành tựu sẽ càng cao. Ý của hẳn là, nếu như không có ngăn trở, cũng sẽ không có thành công; càng nhiều ngăn trở, chỉ cần người bất khuất, sẽ càng có cơ hội thành công. Khi người nhìn một chuyện với thái độ và tâm cảnh khác, tự nhiên sẽ có cách nhìn bất đồng.

Ôn Nhu cầu nhàu:

- Ta cũng không muốn cái gì thành công hay không. Cho dù hẳn nói đúng, như vậy ngay cả chuyện bị thảm trên nhân gian như sinh li tử biệt, cũng có thể nói quên là quên, muốn bỏ là bỏ sao?

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Ý của Vương Tiểu Thạch là, sinh li sinh ra tư niệm, ngược lại khiến cho sau này gặp nhau càng vui mừng hơn; còn như tử biệt, nếu như xem nó là một loại “không cần ở lại trong cuộc đời chịu khổ, chịu khó, chịu hành hạ”, cũng xem như là chuyện tốt. Vương Tiểu Thạch cũng tự nói, hẳn chỉ là nghĩ đến, chưa chắc đã có thể làm được.

Ôn Nhu nghe được cảm thấy hứng thú, hỏi ngược lại:

- Còn một phương pháp nữa thì sao?

Hà Tiểu Hà thuận nước đẩy thuyền, nói ra:

- Hẳn nói, người sở dĩ trầm luân là bởi vì hẳn muốn trầm luân, người sở dĩ sa ngã là chính hẳn muốn sa ngã...

Ôn Nhu vừa nghe liền không lọt tai:

- Nói bậy, nào có người muốn mình trầm luân sa ngã.

Hà Tiểu Hà giải thích:

- Lúc đầu ta cũng rất không đồng ý, nhưng cách nhìn của Vương Tiểu Thạch là, ngoại trừ thiên tai nhân họa, nhân tố vận mệnh hoàn toàn không

thể đấu tranh phản kháng, phần lớn người thất bại, thối nát, đều là mình tự tìm lấy. Có lẽ hấn sa vào hưởng lạc, có lẽ hấn đã tâm bưng bưng, cũng có lẽ bởi vì đã làm sai chuyện, không thể chuộc tội, cho nên sai lại càng sai, dứt khoát trầm luân trở thành kẻ đại gian đại ác. Mà hành vi của con người bị ảnh hưởng bởi tâm tư và tập tính. Nói cách khác, nếu như người thường xuyên tự nói với mình “ta rất vui vẻ, ta rất vui vẻ, ta là một người thiện lương”, sau đó ngày ngày cười vui, mỗi ngày hành thiện, lúc nào cũng giúp người, như vậy hành vi và việc làm của người dĩ nhiên sẽ biến người thành một người tốt thật sự vui vẻ và lương thiện.

Ôn Nhu trở mặt nói:

- Hấn muốn nói, chỉ cần mình cho rằng mình vui vẻ hạnh phúc, sẽ có thể vui vẻ hạnh phúc?

Hà Tiểu Hà thở phào một hơi, nói:

- Đúng, điều này cũng hoàn toàn giống như đạo lý trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu.

Ôn Nhu líu lười nói:

- Tiểu Thạch Đầu đúng là... đúng là quá ngây thơ rồi. Nói như vậy, trên đời có ai không hi vọng mình vui vẻ? Vậy thế gian không còn người khổ mệnh nữa.

Hà Tiểu Hà nói:

- Lời không phải nói như vậy. Trên đời thật sự có không ít người tự tìm phiền não, buồn lo vô cớ. Cho dù chuyện thất bại chỉ chiếm một phần nhỏ trong cuộc đời, nhưng bọn họ có thể vì một phần nhỏ này mà ưu thương suốt cuộc đời còn lại.

Ôn Nhu không nhịn được nói:

- Với chuyện bình thường, chỉ cần thay đổi, điều chỉnh tâm cảnh một chút là vượt qua được. Nhưng nếu như thân thể bị thương, người không nghĩ đến nó mà nghĩ đến chuyện khác, nó sẽ không đau sao? Nếu như người bị người ta chặt đứt một chân, người có thể há miệng cười cười là có thể bước đi như

bay sao? Tiểu Thạch Đầu đúng là đầu đá, suy nghĩ hão huyền, kết quả là muốn nứt cả đầu.

Hà Tiểu Hà cười phì một tiếng, nói:

- Vương thất chủ thông minh một đời, ai gặp hãn cũng bội phục hãn tuy còn trẻ tuổi nhưng liệu sự như thần, suy nghĩ và ánh mắt sâu xa hơn người, nhưng nghe muội nói ra, hình như hãn đã biến thành một quả dưa ngốc.

Nàng trong miệng nói, trong tai nghe được những lời kia của Ôn Nhu, trong mắt nhìn thấy Ôn Nhu nôn nóng thở gấp, trong lòng đã có suy nghĩ, hóa ra tám phần vấn đề nằm trên thân thể của cô gái nhỏ này.

Cuộc nói chuyện xem như đã bắt đầu vào đề, nhưng vẫn không thể gấp được.

Hà Tiểu Hà đã ở từng sống thanh lâu, biết chuyện gì là gấp nhất nhưng lại không thể gấp được. Nàng cũng không phải là một cô gái rất kiên nhẫn, nhưng lại là một cô gái rất biết lúc nào cần phải kiên nhẫn.

Ôn Nhu còn đang càu nhàu:

- Vốn là vậy mà, thiên hạ ngốc nhất Tiểu Thạch Đầu, ta đã nói từ trước rồi.

- Đúng.

Hà Tiểu Hà thuận nước đẩy thuyền một câu:

- Nếu không, hãn làm sao lại không biết tâm sự của muội.

Ôn Nhu a một tiếng, dùng đôi mắt phượng nhìn chăm chú vào Hà Tiểu Hà:

- Hãn biết chuyện gì của ta?

Hà Tiểu Hà dứt khoát ném một hòn đá dò đường, đi thẳng vào vấn đề:

- Chuyện trên thân thể muội.

Ôn Nhu thất kinh:

- Làm sao tỷ biết?

Hà Tiểu Hà biết đã đoán đúng, nói ngay:

- Sao ta lại không biết.

Không ngờ Ôn Nhu lại mếu máo, mắt híp lại, khóc òa lên.

- Ngay cả tỷ cũng nhìn ra được! Ngay cả tỷ cũng nói như vậy! Đó là thật rồi! Đó là thật rồi!

Hà Tiểu Hà không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy, Ôn Nhu vừa khóc, nằng lại luống cuống tay chân, vội ôm lấy Ôn Nhu khuyên nhủ:

- Muội đừng khóc, muội đừng khóc, có chuyện gì từ từ thương lượng, thương lượng...

Ôn Nhu vừa phun cả nước miếng, nước mũi lên áo Hà Tiểu Hà, vừa nức nở nói:

- Chuyện như vậy, xấu hổ như vậy, còn gì để thương lượng, có thể thương lượng! Lần này ta chết chắc rồi!

Hà Tiểu Hà hoài nghi hỏi:

- Muội chẳng lẽ là... là Vương Tiểu Thạch ăn hiếp muội?

Ôn Nhu bật dậy, đẩy Hà Tiểu Hà ra, lau sạch nước mắt, hơi giận dùm hai ngón tay chỉ vào đối phương nói:

- À... hóa ra tỷ cũng không rõ.

Chương 64: Ôn nhu cho tử xem

Rõ cái gì?

Lần này Hà Tiểu Hà thật sự mơ hồ.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Muội muội.

Hà Tiểu Hà đành phải uyển chuyển hỏi:

- Đừng ngại nói cho ta biết, để người làm tử tử này quyết định với muội.

- Không có gì...

Ôn Nhu hơi xấu hổ nói:

- Ta cũng không rõ, rốt cuộc có hay không...

Nàng muốn nói lại thôi.

Chắc!

Vẫn không thể gặp được, vừa rồi mình nôn nóng nên đã lộ tẩy, chuyện lại trở nên lòng vòng.

- Được, được.

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Muội không nói cũng không sao, chúng ta chỉ hàn huyên một chút...

Trong lòng nàng cũng có tính toán, sự tình nhất định có liên quan đến tình trạng thân thể của Ôn Nhu, nhưng lại xấu hổ không muốn nói với người khác, ừm, chẳng lẽ...

Nàng lập tức đổi đề tài, bắt đầu nói sang chuyện khác:

- Tử tử ta là người từng trải, nam nhân đều là kẻ xấu, muội muội nhất định không được để kẻ xấu ức hiếp.

Lông mi vừa dài vừa đen vừa cong của Ôn Nhu khẽ run rẩy, trong lòng Hà Tiểu Hà cũng rung một cái.

- Hà tử, ta... ta muốn hỏi tử...

- Muội hỏi đi, ta biết thì sẽ trả lời.

Hà Tiểu Hà nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay của nàng:

- Tỷ tỷ ta thân thể lênh đênh, những thứ khác không nói đến, nhưng nam nhân hùng hù hỏ hỏ, ta còn hiểu rõ hơn so với sóng sóng gió gió trên giang hồ.

Người hỏi đi!

Lúc này mà hỏi ra, đương nhiên là điểm mấu chốt.

Chỉ cần người đưa cổ tay cho ta bắt mạch, đại phu sẽ biết bệnh của người ở đâu.

Chỉ cần người hỏi, ta cũng biết vấn đề của người xảy ra ở chỗ nào.

Ôn Nhu quả nhiên đã hỏi.

Xem ra, nàng đã lấy hết dũng khí để hỏi.

- Hà tỷ, nam nhân có phải...

- Có phải cái gì?

- Có phải...

Giọng nói còn nhỏ hơn cả muỗi, có vẻ như dũng khí của Ôn Nhu thật sự là đầu voi đuôi chuột.

- Vậy thì được rồi.

Cặp mắt trong và sáng của Hà Tiểu Hà đảo một cái, dùng hai tay nắm lấy tay Ôn Nhu cười nói:

- Tỷ tỷ nói cho muội biết một số chuyện của nam nhân xấu trong lâu, muội cứ xem như chuyện cười vậy, được không?

Ôn Nhu nghi hoặc nói:

- Trong lâu... nam nhân xấu?

Hà Tiểu Hà cười đùa nói:

- Đương nhiên không phải là trong Kim Phong Tế Vũ lâu của chúng ta, mà là những nơi trước kia ta từng sa chân vào như Lưu Hương viên, Tiêu Tương các, Như Ý quán, Khổng Tước lâu.

Lúc này Ôn Nhu lại sinh ra hứng thú:

- Đúng rồi, ta vẫn luôn muốn hỏi tỷ, địa phương hạ lưu như vậy, tỷ còn ở đó làm gì?

Sắc mặt Hà Tiểu Hà trầm xuống.

Lúc này Ôn Nhu mới tỉnh ngộ, vội nói:

- Xin lỗi, ta không phải cố ý, ta cũng không có ý xem thường... ta... ta chỉ là... chỉ là không hiểu, cho nên, mới tò mò hỏi một câu... mà thôi...

Sắc mặt Hà Tiểu Hà mới hơi giãn ra, đổi thành một giọng điệu bình thản, bất đắc dĩ nói:

- Đều là vì cuộc sống thôi, muội muội.

- Cuộc sống?

Ôn Nhu lại nghe không hiểu.

Vì cuộc sống, tại sao phải nường thân vào chốn thanh lâu khói hoa?

Hà Tiểu Hà thấy dáng vẻ của nàng, biết nàng không hiểu, liền nói:

- Muội và ta không giống nhau, chúng ta vốn ở trong hai thế giới khác biệt. Muội không cần lo lắng thứ gì, còn ta phải lo lắng tất cả. Chẳng hạn như, muội không bao giờ phải lo lắng củi, gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà, còn ta phải lo lắng toàn bộ, tay làm hàm nhai. Một ngày không làm, một ngày không có ăn. Muội thì khác, lúc đói có cơm, lúc khát có nước, muốn gì được nấy, ăn không ngời rồi. Muội trời sinh không cần lo lắng những thứ này, tỷ tỷ ta thì không có phúc khí như vậy.

Ôn Nhu trề môi ủy khuất nói:

- Nhưng mà, ta thà rằng giống như các người... những thứ các người có, ta đều không có.

Hà Tiểu Hà lập tức dùng tay khẽ che môi của nàng, cắt lời:

- Đừng nói như vậy, cẩn thận làm mất phúc của mình. Muội trời sinh giống như ngậm chìa khóa vàng xuất thế, không buồn không lo. Muội cái gì cũng có, ngược lại không quý trọng loại hạnh phúc này, cho nên mới rời nhà ra đi, mới có thể không thích cái này, không vừa lòng cái kia.

Ôn Nhu vẫn không hài lòng, không vui vẻ nói:

- Nhưng mà ta tình nguyện giống như các người.

- Giống như chúng ta có gì tốt?

- Ít nhất, có thể...

Ôn Nhu cúi đầu, cuối cùng tìm được từ mẫu chốt:

- Tương đối giống như đang làm một người.

Hà Tiểu Hà thở ra một hơi dài, vỗ nhẹ vào cánh tay mềm của Ôn Nhu:

- Điều này cũng đúng. Chúng ta không phải cành vàng lá ngọc như muội, do đó có thể lăn lộn trong trần thế cuộn cuộn, thất tình lục dục, buồn vui khổ sướng, không một thứ nào không nếm trải, không một thứ gì không hay biết, cũng xem như là không đến uổng chuyến này, không sống uổng đời này.

Ôn Nhu trề môi nói:

- Đúng... ta cảm thấy các người sống thật có hình có sắc, có máu có lệ, cho nên ta mới...

- Cho nên muội mới chạy ra, đi theo những kẻ côn đồ lưu manh như chúng ta, đúng không?

Nói xong, Hà Tiểu Hà cười lên.

Ôn Nhu cũng cười lên.

Nàng vừa cười, lúm đồng tiền hiện lên thật sâu, hai quai hàm phúng phính hồng hào, lập tức giống như cả chùa chiền đều thay đổi vì nụ cười rục rờ của nàng, đến bồ đề cũng biến thành phiến não, phiến não cũng biến thành bồ đề.

Hà Tiểu Hà không nhịn được dùng ngón tay nhéo nhéo quai hàm phúng phính của Ôn Nhu, cười trêu nói:

- Thật đáng yêu quá, muội muội! Đừng để người ta ăn mất hai chiếc bánh bao mềm mại này của muội, lòng ta đau.

Ôn Nhu vừa nghe chột đỏ mặt.

Hà Tiểu Hà nhìn thấy cũng có cảm giác thương tiếc. Nàng nhớ tới những năm tháng mà mình đỏ mặt, đã không biết thất lạc ở đâu rồi, không nhịn được có phần cảm khái.

Ôn Nhu lại giống như nhớ tới điều gì, ngượng ngịu nói:

- Hà tỷ, vậy tỷ ở nơi đó lâu như vậy, đối với nam nhân, chẳng phải là... rất cái đó?

Hà Tiểu Hà nhướn mày:

- Rất cái gì?

Ôn Nhu cúi đầu nói:

- Cái đó đó.

Hà Tiểu Hà vẫn không rõ:

- Cái đó? Cái đó là cái gì? Là cái nào?

Ôn Nhu nhỏ giọng như muỗi kêu:

- Cái đó...

Cuối cùng nàng cố lấy can đảm nói:

- Tỷ đối với nam nhân, nhất định là rất thông hiểu đúng không?

- Hả... thông hiểu?

Hà Tiểu Hà bật cười. Cô gái nhỏ này, hóa ra là muốn biết một chút chuyện của người khác phái, nhưng da mặt lại mỏng, không tiện hỏi:

- Tại nơi rộng rãi hỗn tạp như vậy, tỷ tỷ ta dĩ nhiên ít nhiều phải hiểu được một chút. Muội có muốn nghe hay không?

- Muốn chứ.

Ôn Nhu vẫn nhỏ giọng như muỗi đáp.

Nàng thật sự hiếm khi ôn nhu như thế.

- Muội không sợ nghe bắn lỗ tai sao?

Ôn Nhu rất đáng yêu bịt hai lỗ tai lại, ngẩng đầu hiện lên lúm đồng tiền, cười đến lỗ mũi nhăn lại, nói:

- Ta không sợ. Thứ không dễ nghe, ta sẽ rửa tai.

Hà Tiểu Hà cũng không kìm được khẽ vuốt tóc mai rồi bởi bên tai Ôn Nhu, thương tiếc nói:

- Thật là ta thấy ôn nhu đến đáng thương.

- Cái gì ôn nhu, đó là ôn nhu cho tỷ tỷ xem thôi.

Ôn Nhu không đồng ý nói:

- Đối với người khác, nhất là nam nhân xấu, ta lại rất hung dữ.

- Chuyện này tỷ tỷ lại ngưỡng mộ.

Sắc mặt Hà Tiểu Hà cũng giãn ra, cười nói:

- Tỷ tỷ lại cảm tạ muội đặc biệt ôn nhu cho ta xem, người khác chưa chắc đã có phúc khí này, đây gọi là rất khó tiêu thụ ân huệ của mỹ nhân.

Ôn Nhu liếc nhìn Hà Tiểu Hà, thấy nàng mắt ngọc mày ngài, lúc cười khoe miệng cong cong vểnh lên, chột liên tưởng đến củ ấu ăn vào trung thu, không khỏi ngơ ngác nói:

- Hà tỷ, tỷ cười cũng thật xinh đẹp.

Hà Tiểu Hà ngẩn ra, dường như không nghĩ Ôn Nhu lại khen nàng xinh đẹp, sau đó thở dài xa xăm:

- Muội đừng chọc tỷ tỷ vui vẻ. Tỷ tỷ không học được cái khác, nhưng nụ cười này lại rất coi trọng cách thức. Đừng quên, tỷ tỷ ta vốn là người bán nụ cười.

Ôn Nhu lại cảm thấy buồn cười:

- Cười cũng coi trọng? Không phải muốn cười là cười sao. Cười cũng có thể bán sao? Bao nhiêu tiền một cân?

- Một người có thể muốn cười là cười, muốn khóc là khóc, đã là một loại hạnh phúc. Muội cho rằng người bình thường có thể thoải mái, sáng khoái như vậy sao. Có một số nơi, người muốn không cười cũng không được, có lúc ngay cả một giọt lệ cũng không thể chảy. Chúng ta là những cô gái cười cho người khác xem, cũng khóc cho người khác nhìn, nào giống như muội.

Ôn Nhu chỉ chớp chớp mắt, nghe đến nhập thần, giống như rất mong đợi.

Nàng luôn luôn thích cười là cười, muốn khóc là khóc, nhưng lại mong đợi tình cảnh dở khóc dở cười.

Hà Tiểu Hà thấy dáng vẻ của nàng ngây thơ như thế, vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải vừa cười vừa thở dài một tiếng, vuốt vốt mái tóc trên trán nàng, xem như là kể chuyện xưa cho trẻ con nghe:

- Chúng ta cười, là cười cho nam nhân xem, mục đích là để cho bọn họ mất hồn, mà nụ cười của nữ nhân là phước câu hồn bọn họ. Làm sao để câu hồn

bọn họ? Điều này phải nói đến cách thể hiện.

Ôn Nhu thúc giục:

- Đúng vậy, đúng vậy, làm sao cười, cười thế nào mới có thể câu hồn nam nhân?

Nàng nắm ống tay áo của Hà Tiểu Hà lắc lư một trận.

Hà Tiểu Hà cười đẩy nàng ra, nói:

- Muội xem, nóng lòng như vậy, vội vàng đi câu nam nhân sao?

Lại thấy Ôn Nhu ngượng ngùng trề môi, nàng vội nói tiếp:

- Muốn câu hồn người khác có rất nhiều phương pháp. Nam nhân nhìn nữ nhân, không giống như cách nhìn của chúng ta. Cái bọn họ muốn là mi mắt đưa tình, muội phải cười một cách tiêu hồn bọn họ.

- Làm sao để tiêu hồn?

Ôn Nhu mở to hai mắt:

- Cười không phải chỉ là cười sao?

- Không. Muội phải cười thật diễm lệ, để cho bọn họ suy nghĩ vẩn vơ, nhưng không thể trở nên tùy tiện. Một khi đã tùy tiện, vậy thì sẽ trở thành hèn hạ, không đáng giá nữa. Nam nhân chính là đề tiện như vậy. Muội phải lạnh như băng, có người tính khí nổi lên, sẽ tìm đủ mọi cách bắt muội phải cười với hắn. Đó là bọn họ không có tự trọng. Người tự trọng có khi cũng đề tiện. Bọn họ thích muội cười, mặc kệ là cười thật hay cười giả, cũng mặc kệ muội cười có phải chỉ vì tiền của bọn họ hay không. Muội phải cười làm sao khiến bọn họ cho rằng muội hồ đồ, si mê, bọn họ sẽ hồ đồ, si mê cam tâm vì muội móc sạch túi tiền túi bạc. Muội có thể cười như gần như xa, như ẩn như hiện, thậm chí có thể cười như không cười, diễm lệ như đào mận, nhưng nhất định không nên cười quá lạnh lùng quá kiêu ngạo.

Nói đến đây, Hà Tiểu Hà chợt ngừng lại một chút, liếc nhìn chiếc giường lò giữa viện phía sau, được thêm than lửa sưởi ấm vào mùa đông.

Ôn Nhu đang nghe rất thú vị, nhưng cũng nghe không hiểu:

- Tại sao không thể cười kiêu ngạo?

- Bởi vì kiêu ngạo sẽ khiến nam nhân sợ. Nếu bọn họ đã tự ti, vậy thì hết thuốc cứu rồi. Nam nhân càng tự ti, sẽ càng tự đại đến mức đáng ghét khó ưa. Một khi bọn họ cảm thấy không xứng đôi với muội, thà rằng tìm những người có thể khiến bọn họ thi triển uy phong, chứ không tìm những người khiến bọn họ cảm thấy mình hèn hạ. Vậy muội chỉ có thể ngồi trên ghế lạnh mà thôi. Nam nhân chính là thứ tồi tệ như vậy.

Hà Tiểu Hà hậm hực mắng:

- Muội nên biết, nam nhân lên chỗ chúng ta đều không có gì tốt, ngũ hoa bát môn, hai phe hắc bạch, chim bay cá nhảy, không thiếu thứ gì.

Ôn Nhu không nhin được lại hỏi:

- Ngũ hoa bát môn? Thật ra là hoa gì? Môn gì?

Hà Tiểu Hà ngẩn ra:

- Muội không hiểu à?

Ôn Nhu dùng hàm răng trắng như tuyết khê cắn môi dưới.

Hà Tiểu Hà thấy nàng đáng thương, liền cười nói:

- Ai da, chuyên này cũng không có gì. Thật ra những lời người người đều nói, phần lớn mọi người lại không hiểu. Cái gọi là ngũ hoa bát môn, là Ngũ Hoa trận và Bát Môn trận trong binh pháp cổ đại, cũng là một loại ẩn dụ các ngành các nghề. Ngũ hoa bao gồm hoa cúc vàng, ví von cô gái bán trà; bông vải, ẩn dụ thầy lang ra đường chữa bệnh cho người khác; hoa thủy tiên, nói đến ca nữ trên lầu; hoa gai lửa, tức là người biểu diễn tạp kỹ; hoa trạch lan, ám chỉ những người khuân vác, khiêng kiệu. Bát môn bao gồm nhất môn trung, người đoán mệnh xem bói; nhị môn bì, người bán thảo dược; tam môn thái, người diễn ảo thuật; tứ môn quái, người giang hồ mãi võ; ngũ môn đoàn, người bình thoại đàn tử; lục môn thủ, người hát rong đầu đường; thất môn điều, người mắc cở buộc giấy; bát môn liêu, người ca diễn trên đài cao. Đây gọi là ngũ hoa bát môn.

Ôn Nhu lẩm bẩm lặp lại một lần, nghe rất tập trung:

- Tới hôm nay ta mới biết cái gì là ngũ hoa bát môn. Nói như vậy, tỷ có thể nhìn thấy nhiều người kỳ lạ cổ quái như thế, chẳng phải là rất thú vị sao?

Hà Tiểu Hà vừa nghe, cảm thấy hô hấp khó khăn:

- Muội cho rằng ta trầm luân làm kỹ nữ ở thanh lâu là chuyện thú vị?

Nói đến đây, nàng suy nghĩ lại, cũng cảm thấy đúng. Nếu đổi cách nhìn khác, không để ý đến chuyện thanh cao thuần khiết, vậy làm kỹ nữ thanh lâu cũng có mặt vui vẻ của nó. Đó không phải là nơi để người ta vui đùa, giải trí hay sao? Kỹ nữ chính là nhân vật chủ chốt bị người ta trêu đùa, chỉ xem mình có cam tâm cùng người vui đùa hay không? Đã cùng người buông thả, có thể nhìn thoáng ra một chút, cũng xem như là trêu đùa khách nhân mà thôi.

Có lẽ đối với những người thân ở phong trần không thể tự thoát ra, cách nghĩ như vậy cũng có thể xem như một phương pháp giải thoát.

Chợt nghe Ôn Nhu nói một cách xa xăm:

- Ta biết bọn họ khổ. Nhưng phần lớn mọi người chỉ khinh bọn họ hèn hạ, lại không hiểu được vì sao bọn họ phải hèn hạ, vì sao phải khổ? Chỉ có điều, con gái thanh lâu đúng là biết nhiều chuyện hơn ta...

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Những chuyện đó, muội không biết cũng được.

Ôn Nhu lại nói:

- Nhưng có một số chuyện, ta lại không thể không biết.

Hà Tiểu Hà ngạc nhiên hỏi:

- Ví dụ?

Ôn Nhu lại nói như muỗi kêu:

- Chuyện nam nữ... ta đều không rõ...

Hà Tiểu Hà cười một tiếng:

- Chuyện này dễ nói. Trên đời này nam nhân gì cũng có, ngoài mạnh trong yếu có, ngoài tốt trong xấu có, lén lút trốn ở đó nghe trộm nữ nhân nói chuyện cũng có.

Nàng nhướn mày, bàn tay đã đưa vào trong vạt áo, quát lên:

- Nếu không rút ra, ta sẽ cho người chết ở đó!

Chương 65: Gặp người nào cũng gọi là đại ca

Lại nghe trong giường lò có người vội vàng hô:

- Đừng động thủ, là La anh hùng ta, có gì từ từ nói!

Tiếp đó một người ló đầu ra, cặp mắt linh hoạt, dáng vẻ thông minh lanh lợi nhưng lại cười đùa cợt nhả.

Ôn Nhu vừa thấy liền kêu lên:

- La Bạch Ái, lại là ngươi. Ngươi không phải ngồi trong lùm cỏ thì lại trốn ở trong giường, luôn luôn nghe trộm người ta nói chuyện.

Hà Tiểu Hà hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta chẳng có gì để nói với loại trộm chó này.

La Bạch Ái nói:

- Ta không phải nghe lén, chỉ là không bịt tai lại mà thôi. Trên đời này nhìn, nghe đều không phải do mình, cho người cái gì thì nhìn cái đó, nghe cái đó. Chẳng lẽ có thể trộm cái lạnh của mùa đông, gió của mùa xuân sao? Không có biện pháp. Là mùa đông thì phải qua đông, là mùa xuân thì có gió xuân.

- Cái gì mùa đông mùa xuân.

Hà Tiểu Hà khinh thường trách mắng:

- Nếu ngươi không phải nghe lén, trốn ở trong giường lò làm gì. Nghe lén lại không chịu nhận, còn là nam tử hán sao.

La Bạch Ái biện bạch:

- Ta ở trong giường lò, đương nhiên là để sưởi ấm. Than lửa kia vừa mới bị lấy đi, hơi ấm còn lại, ta ở nơi đó thật ấm người.

- Ấm người?

Hà Tiểu Hà giễu cợt nói:

- Ta thấy người bệnh cũng không nhẹ, mùa đông này cũng chưa từng chịu lạnh.

- Cô không lạnh, ta lại lạnh. Ta sợ lạnh nhất.

La Bạch Ái nói một cách dương dương đắc ý:

- Ba chuyện nên làm nhất vào mùa đông, một là ăn cơm, hai là ngủ, ba là ôm...

Hắn chợt giống như nuốt phải một quả trứng gà còn vỏ, không nói được nữa.

Ôn Nhu hỏi:

- Ôm cái gì?

La Bạch Ái ngậy ra, một lúc sau mới nói:

- Không có gì.

Càng không nghe được, Ôn Nhu lại càng muốn biết:

- Cái gì chứ? Sao lại không nói tiếp, người đứng là làm người ta chán ghét.

La Bạch Ái vẫn ngẩn ra, tài khoa môi múa mép của hắn không biết đã đi đâu mất rồi.

Hà Tiểu Hà khuyên Ôn Nhu:

- Đó là lời hạ lưu, không cần nghe, nghe phải rửa tai.

Ôn Nhu u oán nói với Hà Tiểu Hà:

- Ta đã nói rồi, tỷ hiểu biết nhiều hơn ta. Nam nhân không nói tỷ cũng nghe được, sao chỉ có ta là không nghe thấy.

La Bạch Ái không nhịn được nói:

- Cô là người tốt, cho nên nghe không hiểu.

Hà Tiểu Hà tức giận nói:

- Thằng nhóc con, muốn bóng gió mắng lão tỷ tỷ đây phải không!

La Bạch Ái le lưỡi:

- Ta nào dám. Huống hồ, tỷ tỷ đây cũng không già, xem ra còn trẻ hơn La anh hùng ta.

Hà Tiểu Hà hừ một tiếng nói:

- La thiếu hiệp người năm nay bao nhiêu tuổi?

La Bạch Ái ưỡn bộ ngực nhỏ gầy nói:

- Không nhiều không ít, tuổi tác đôi mươi, phong nhã hào hoa.

Hà Tiểu Hà “xì” một tiếng:

- Người có vai vế gì? Ở trước mặt ta nhận nhỏ nhận to? Ăn đậu hủ gì của lão nương. Người nên về nhà ôm em bé sưởi ấm đi. Mùa đông tới rồi, mùa xuân còn xa lắm.

La Bạch Ái nghe được lại rất nghiêm túc nói:

- Ta lại không nghĩ như vậy. Mùa đông tới rồi, mùa xuân còn xa sao? Đây mới là suy nghĩ của ta.

Hà Tiểu Hà nói chuyện với hắc cũng không có mấy câu dễ nghe:

- Ta thấy người nên sửa lại một chút, đối với người thì phải là mùa đông tới rồi, mùa đông tiếp theo còn xa sao? Như vậy mới đúng.

La Bạch Ái thở dài nói:

- Cô nghĩ như vậy, sẽ không vui vẻ nữa.

Ôn Nhu lại nói:

- Ta thấy đều không đúng.

La Bạch Ái và Hà Tiểu Hà đồng loạt nhìn về phía Ôn Nhu.

Ôn Nhu thẳng thắn vô tư nói:

- Ta không biết là mùa đông đã tới, không phải vẫn luôn là mùa xuân sao?

Hai người nhất thời ngẹn họng.

Hà Tiểu Hà nói:

- Mùa đông mùa xuân, đó là chuyện của trời, nhưng nếu có ai nghe lén chúng ta nói chuyện, lần tới ta mà thấy sẽ làm thịt hắc.

La Bạch Ái cười nói:

- Ta không phải cố ý nghe lén, ta chỉ là vừa lúc...

Hà Tiểu Hà lãnh đạm nói:

- Cố ý hay không, kết quả đều như nhau, nhân phẩm đều hèn hạ như nhau.

La Bạch Ái cười xòa nói:

- Bà cô, nói nặng lời quá rồi. Nếu như ta không nghe, xem như nhìn sai nên làm mất bảo bối rồi. Những lời mà bà cô nói, có thể khiến cho ta được lợi không ít. Ta thật là may mắn cung kính lắng nghe.

Hà Tiểu Hà lạnh lùng nói:

- Bớt tăng bốc người khác ra vẻ thông minh đi, bản cô nương cũng không thích nam nhân cười đùa hớn hở.

La Bạch Ái nhìn chung quanh nói:

- Cười đùa hớn hở? Ai? Ta à? Cô đừng lầm thấy ta tươi cười, thực ra ta là người mặt cười nhưng lòng khổ.

Hà Tiểu Hà lạnh lùng nói:

- Người còn khổ mệnh à. Có điều đây là chuyện của nhà người, đừng nghe trộm nữ nhân chúng ta nói chuyện.

La Bạch Ái ủy khuất nói:

- Nhưng lời của các người rất lọt tai.

Hà Tiểu Hà tức giận quát lên:

- Lọt tai cũng không có phần của người. Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, còn có các đại sư của chùa Lục Long này, tất cả đều đang bận rộn, người lại đi nghe lén, còn lằng nhằng gì nữa!

Lần này La Bạch Ái cũng phản bác:

- Bọn họ bận, còn các người không phải cũng ở chỗ này hàn huyên cả buổi sao.

Lần này đến phiên Ôn Nhu tức giận lên tiếng:

- La Bạch (củ cải), người là nữ nhân à?

Ôn Nhu vừa lên tiếng, La Bạch Ái liền ngoan ngoãn trả lời:

- Không phải.

Ôn nhu lại nói:

- Đã biết không phải, vậy có biết nữ nhân có rất nhiều chuyện để làm, nhưng nam nhân lại không làm được?

La Bạch Ái ngoan ngoãn đáp:

- Biết.

Nhưng hăn lại bổ sung một câu:

- Có rất nhiều chuyện, nam có thể làm nhưng nữ lại không làm được.

Lần này Ôn Nhu rất phân rõ phải trái:

- Người biết là tốt rồi. Nói chuyện trời đất, nhà đông dài nhà tây ngắn, hai nhà nam bắc không dài không ngắn, đề tài này là chính sự của chúng ta, chẳng liên quan gì đến người. Biết không?

La Bạch Ái lễ độ cung kính đáp:

- Biết.

Ôn Nhu gật gật đầu, dặn dò lại giống như hăm dọa:

- Biết là tốt rồi. Chỗ Đại Phương đang cần người giúp hẩn tìm lá bưởi. Người rảnh rỗi không có chuyện gì làm, bớt tới nghe chúng ta nói chuyện, đi giúp bọn họ đi!

La Bạch Ái cung cung kính kính đáp:

- Vâng. Phương đại ca là người tốt lại có học vấn, có việc cần đến ta, ta nhất định sẽ tận lực.

Ôn Nhu ngẩn ra, lẩm bẩm nói:

- Phương Hận Thiếu có học vấn? Chuyện này đúng là lần đầu tiên nghe được.

Hà Tiểu Hà cũng thúc giục:

- Đi nhanh đi. Đường Thất Muội nóng tính, không dễ chọc, người lười biếng để hẩn biết, cẩn thận bắt người ngồi lên chông sắt.

La Bạch Ái nhún vai nói:

- Không đâu. Đường đại ca đối với ta là biết anh hùng trọng anh hùng, tình tình tương tích (yêu quý lẫn nhau).

- Tình tình tương tích? Tình tình mới lưỡng tích. Hai người đúng là hai con đại tình tình.

Ôn Nhu cười khúc khích, sau đó có vẻ lo âu nói:

- Chỗ Đường Bảo Ngư, phải quan sát nhiều một chút... hẩn mấy ngày nay, thần trí ngơ ngẩn, không thoải mái lắm.

La Bạch Ái vỗ ngực một cái:

- Chỗ Đường cự hiệp đại ca cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ bảo vệ y.

- Người bảo vệ hẩn?

Hà Tiểu Hà chế nhạo:

- Chẳng trách Lương A Ngưu nói, nếu Đường Bảo Ngưu không gặp nạn đến hồn bay phách lạc như hôm nay, đi với người đúng là lớn nhỏ một đôi.

- Một đôi? Lương đại ca thật dí dỏm.

Cặp mắt La Bạch Ái linh hoạt đảo một vòng, nhìn sang Ôn Nhu:

- Ta không có hứng thú thành đôi với nam nhân.

- Đây cũng đại ca, đó cũng đại ca.

Hà Tiểu Hà lại xỉ vả hăn:

- Người đúng là gặp người nào cũng gọi là đại ca.

Sắc mặt La Bạch Ái không hề có vẻ xấu hổ:

- Vậy cũng chẳng có cách nào, vì cuộc sống mà. Phái của ta nhân số ít ỏi, sau lưng không chỗ dựa, đương nhiên phải ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bản bè, có tiền có mặt, dĩ nhiên đi được khắp thiên hạ.

Hà Tiểu Hà hừ một tiếng nói:

- Đi được khắp thiên hạ? Lần này nếu không phải người đi theo Vương tháp chủ, chỉ sợ đã sớm ngã không biết đường rồi.

- Vương Tiểu Thạch? Ta theo hăn? Không có cửa đâu.

La Bạch Ái chột kháng nghị, giọng nói khăng khải:

- Hôm nay ta có thể đội trời đạp đất mà sống, hoàn toàn may mắn nhờ bà cô Ôn cô nương nữ hiệp kịp thời cứu giúp tại pháp trường, liên quan gì đến Tiểu Thạch Đầu.

Lúc này Hà Tiểu Hà lại cảm thấy kỳ quái:

- Ha! Người gặp ai cũng gọi là đại ca, nhưng người đáng gọi nhất thì người lại không gọi, người cũng thật buồn cười.

- Ta không phục hăn.

La Bạch Ái phồng mang trợn mắt:

- Cho nên không gọi.

Hà Tiểu Hà nghiêng đầu “nghiên cứu”, “nhìn kỹ” hăn:

- Phục mới gọi? Hăn không đáng để người phục sao?

La Bạch Ái kiên quyết lắc đầu:

- Không phục.

Hà Tiểu Hà thăm dò:

- Một tiếng cũng không gọi?

La Bạch Ái kiên quyết nói:

- Không gọi.

Hà Tiểu Hà nói:

- Thật sự không gọi?

La Bạch Ái nói:

- Không.

Hà Tiểu Hà bỗng cười:

- Gọi đi, nếu không gọi, có tin ta bạt tai người, cho người một cái tát vào mồm hay không?

La Bạch Ái lui lại một bước, trong mắt đã có vẻ sợ hãi, nhưng vẫn nói:

- Không gọi.

Nhưng chợt trơ mặt ra nói:

- Như vậy đi, nếu như cô nhất định muốn ta gọi, cũng không phải là không thương lượng được, chỉ là có một điều kiện...

Hà Tiểu Hà vốn không có ý ép La Bạch Ái phải gọi Vương Tiểu Thạch là “đại ca”. Dù sao có gọi “đại ca” hay không cũng chẳng liên quan gì đến nàng, cũng không thấy Vương Tiểu Thạch sẽ quan tâm. Nàng chỉ cảm thấy tò mò vì La Bạch Ái khẳng khẳng không chịu gọi Vương Tiểu Thạch là “đại ca” mà thôi.

Cho nên nàng hỏi:

- Cái gì? Điều kiện? Điều kiện gì?

La Bạch Ái cười hì hì nói:

- Nếu như, cô chịu cho ta hai mươi vạn tiền, ta gọi mười lần tám lần đều không sao cả...

Hà Tiểu Hà cười mắng:

- Đi chết đi! Người gọi hay không có liên quan gì đến ta, sao ta phải cho người bạc?

La Bạch Ái thấy một kế không thành, lại nghĩ ra một kế khác, tiếp đó nói:

- Được, được, không cần cô trả tiền cũng được, chỉ cần...

Hà Tiểu Hà tiến tới hỏi:

- Chỉ cần cái gì?

La Bạch Ái lại hít một hơi lạnh, muốn nói lại thôi.

Hà Tiểu Hà lại càng cảm thấy hứng thú:

- Tại sao không nói?

La Bạch Ái ấp a ấp úng:

- Ta sợ khó mà nói.

Lần này ngay cả Ôn Nhu cũng chen vào:

- Có gì khó nói?

La Bạch Ái vẫn do dự:

- Ta nói ra, chỉ sợ các người trách mắng.

- À, không.

Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà đều đồng thanh bảo đảm:

- Chúng ta tuyệt đối sẽ không trách mắng.

- Các người sẽ không đánh ta?

- Đánh người? Đương nhiên là không. Chúng ta đều là những cô gái ôn nhu, sẽ không đánh người.

- Tuyệt đối không đánh. Chỉ cần người thẳng thẳng thắn thắn ngoan ngoãn nói ra, ta bảo đảm chúng ta sẽ không đánh người.

- Được, ta nói...

La Bạch Ái liếm liếm môi khô:

- Ta gọi Vương Tiểu Thạch là Vương là đại ca cũng được, chỉ cần gọi một tiếng, Ôn nữ hiệp cô nương sẽ để ta hôn một cái...

Lời còn chưa dứt, hắn đã không nói được nữa.

Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà đồng loạt ra tay, đánh người.

La Bạch Ái quay đầu bỏ chạy.

Hai vị nữ hiệp vừa đánh vừa mắng:

- Đồ vô lại! Bị điên rồi hả!

- Chuyện như vậy cũng nói ra được, ta giết!

La Bạch Ái vừa chạy bán sống bán chết, vắt giò lên cổ, vừa hét lớn:

- Oa, ta đã sớm biết, nữ nhân là thứ không giữ chữ tín, các người đã nói không đánh nhưng lại đánh...

- A, các người là hai nữ nhân đánh nam nhân.

Tiếng hét chói tai không hề làm trở ngại tốc độ chạy trốn của hắn.

- Trốn à?

Ôn Nhu còn chưa hài lòng, căm hận nói:

- Trốn chậm một chút, để người biết nữ nhân giết nam nhân lợi hại ra sao.

Lại nghe La Bạch Ái chạy đến rớt cả giày, vẫn vừa chạy vừa hát:

- Sông nhỏ cong cong lại như đao, sông nhỏ dìm người không còn mạng, ôn nhu một điểm chẳng ôn nhu, ôn nhu giết người không đền mạng.

Chương 66: Thiện ý dâm ô

- Tên vô lại này!

Hà Tiểu Hà nhìn La Bạch Ái, hậm hực nói:

- Hắn mà chạy chậm một bước, xem ta có đánh chết hắn hay không. Đồ xỏ lá!

- Nam nhân thật phiền phức.

Ôn Nhu cũng buồn bực nói:

- Người này, người kia, mỗi người đều không giống nhau.

Lúc nàng bực bội như vậy, lại không nghĩ đến nữ nhân chẳng phải cũng như thế, nào có chuyện người này và người kia giống nhau như đúc; tướng mạo giống nhau hoàn toàn đã là có một không hai, huống hồ là tính tình, tâm tình?

Hà Tiểu Hà lại cười:

- Người này, người kia? Rốt cuộc là người nào?

Ôn Nhu phiền muộn nói:

- Giống như Tiểu Thạch Đầu cũng rất khác biệt. Có lần Lương Tẩu Lộ và tên ban môn lộng phủ (múa riu qua mắt thợ) kia ở cách vách thấp giọng nói chuyện, ta cảm thấy kỳ quái, hai tên nói hươu nói vượn này từ khi nào lại trở nên thân thiết như thế? Vì vậy muốn đi đến nghe thử. Ai ngờ tên đầu đá muôn đời không đổi kia lại nói “đừng nghe lén, như vậy không tốt”. Ta không phục, liền nói “nghe một chút thì đã sao, nói không chừng có thể nghe được bí mật gì”. Ty biết hắn nói thế nào không? Hắn lại sầm mặt xuống, nói với ta “muốn nghe thì quang minh chính đại đi qua nghe cho rõ, nghe lén không tốt. Lỡ may thật sự có bí mật, cô nghe rồi thì sẽ có lỗi với bằng hữu; còn nếu như không có, cần gì phải nghe lén”. Hừ! Lý do thật đầy đủ, không ngờ hắn ngày thường chất phác thật thà, vừa sầm mặt thì còn tối hơn cả khuôn mặt của cha ta.

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Nam nhân giống như Tiểu Thạch Đầu đã xem là quân tử. Có loại nam nhân rất khó coi.

Ôn Nhu lại có dị nghị:

- Quân tử? Hòn đá kia lại thường nói với ta “ta không muốn làm quân tử, ta không thích quân tử. Nhiều nhất làm một hán tử là đủ rồi, nếu không thì xem như hòn đá cũng được”. Thực ra, quân tử, hán tử, nam tử, hao tử (con chuột), ta đều không rõ khác biệt ở đâu.

Hà Tiểu Hà nhin cười nói:

- Quân tử, hán tử đều là nam nhân có trách nhiệm, dám gánh vác, có phong độ, có khí khái, nhưng quân tử âm trầm hơn một chút, hán tử vui vẻ hơn một chút.

Ôn Nhu ngơ ngác hỏi:

- Như vậy, những nam nhân khó coi mà tử nói? Bọn họ như thế nào?

Hà Tiểu Hà thản nhiên cười:

- Cũng khó nói. Nói ra sợ làm bẩn tai của muội.

Ôn Nhu cảm thấy hứng thú:

- Nói nghe một chút đi, tử tử. Sợ cái gì, công phu bát quái của họ La kia cũng bị đuổi chạy rồi.

Hà Tiểu Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Được rồi, muội có biết vì sao tử tử ta lại trầm luân đến mức phải tiếp khách trong thanh lâu hồng trần kia không?

Ôn Nhu thành thật đáp:

- Không phải vì cuộc sống sao?

Hà Tiểu Hà thở dài nói:

- Tử tử vốn cũng là hậu duệ của danh môn, vốn là con gái nhà lành, nhưng bị lục tặc (sáu loại người ác làm hại thiên hạ) trong triều do Thái Kinh cầm đầu hãm hại, nhà tan cửa nát, bị bán vào kỹ viện, trải qua những năm tháng sống không bằng chết.

Ôn Nhu không nhin được nói chen vào:

- Nhưng mà...

Hà Tiểu Hà thấy nàng muốn nói lại thôi, liền hỏi:

- Nhưng mà cái gì?

Ôn Nhu hỏi:

- Tỷ tỷ có võ công giỏi như vậy, có thể làm rất nhiều chuyện, cần gì phải ở đó chịu khổ?

Hà Tiểu Hà nói:

- Ta vốn là một cô gái yếu đuối không biết võ công, cho nên mới bị ức hiếp. Ta ở trong lầu Khổng Tước ba năm, bởi vì Lôi Thuần của Lục Phân Bán đường muốn khoách triển thể lực của nàng trên giang hồ, cùng với âm thầm sắp xếp nhân thủ nằm vùng trong võ lâm, thấy ta lanh lợi, hơn nữa sống ở nơi thanh lâu khói hoa, càng thuận tiện thăm dò bí mật, cho nên mới mua ta, sai người dạy ta võ công. Ta liền nắm lấy cơ hội ngàn năm có một, nhanh chóng biến mất này, học công phu của ta thật tốt, cũng làm công việc của mình thật tốt. Thế là tại nơi bẩn thỉu xấu xa như lầu Khổng Tước, danh hiệu “Lão Thiên Gia” đã được sinh ra.

Ôn Nhu hâm mộ nói:

- Tỷ tỷ thật lợi hại.

Hà Tiểu Hà mỉm cười:

- Vậy cũng xem là lợi hại sao? Đây chỉ xem như ta mệnh khổ.

Ôn Nhu nói:

- Nam nhân đến loại địa phương như lầu Khổng Tước, đủ các hạng người, đều không phải là thứ tốt lành gì, tỷ tỷ đều lần lượt ứng phó được, còn không lợi hại sao.

Hà Tiểu Hà nói:

- Như vậy mà gọi là lợi hại? Đây là bi ai. Muội có biết nam nhân lên lầu vì cái gì không?

Ôn Nhu suy nghĩ một lát:

- Không phải bởi vì chuyện đó?

Hà Tiểu Hà nói:

- Chính là chuyện đó. Nhưng mỗi nam nhân đều không giống nhau, có tốt, có xấu, có giống như cầm thú, có không bằng cầm thú, thứ gì nên có đều có, thứ không nên có cũng có.

Ôn Nhu nói:

- Sau khi tỷ tỷ biết võ nghệ, có lần lượt giết sạch bọn họ để trả thù không?

Hà Tiểu Hà nói:

- Không đến mức như vậy. Thực ra, bọn họ tới đưa bạc, người để bọn họ hưởng thụ thân thể, mỗi người lấy thứ mình cần, không ai nợ ai. Có cô nương nào trời sinh muốn bị coi thường, làm chuyện kiếm tiền này? Nếu đã dính vào ăn mặn, cũng không nên truy cứu, chỉ cần không phải hung hăng ức hiếp người khác, vậy cũng không cần giết người thương người, trả thù báo thù.

Ôn Nhu nói:

- Những nam nhân xấu xa, tồi tệ, đáng ghét, chết tiệt kia, nhìn thấy nữ nhân lại có thể... như vậy sao? Đúng là không biết xấu hổ.

Hà Tiểu Hà nói:

- Chuyện này cũng không nên trách bọn họ. Nam nhân và nữ nhân vốn sinh ra đã không giống nhau. Bọn họ chỉ cần thú tính nổi lên, đến với ai cũng được. Nữ nhân chúng ta lại khác, không thích thì sẽ không hứng thú. Có điều, muội đừng thấy bọn họ giống như uy phong tám mặt, bụng đói vơ quàng, có những kẻ kỳ dị hiếm thấy, đầy chuyện khôi hài, không biết xấu hổ, đáng cười đáng thương.

Ôn Nhu hứng thú dạt dào hỏi Hà Tiểu Hà.

Hà Tiểu Hà cũng theo ý nàng:

- Có một loại nam nhân, nhìn giống như là nam nhân, thực ra lại không phải.

Ôn Nhu không hiểu, ánh mắt đầy vẻ nghi vấn.

Hà Tiểu Hà nói:

- Bọn họ căn bản không làm được nam nhân.

Ôn Nhu lấy làm kỳ quái:

- Bọn họ là nữ giả nam?

Hà Tiểu Hà cười lên:

- Nào có ý nghĩ ngu ngốc như vậy. Nam nhân vẫn là nam nhân, chỉ có điều không phải là nam nhân chân chính.

Ôn Nhu mê mang nói:

- Sao lại nam nhân không phải là nam nhân? Đó là nam nhân như thế nào?

Hà Tiểu Hà đành phải nói rõ:

- Đó là nam nhân không thể làm chuyện đó.

Ôn Nhu càng ngơ ngác.

Hà Tiểu Hà đành phải nói rõ thêm một bước:

- Chính là loại nam nhân lúc làm chuyện đó, không thể sung sức, hoặc là mới sung sức chưa kịp làm gì thì lại mềm thành một đồng.

Ôn Nhu liền đỏ mặt, một lúc sau mới ngáp ngừng nói:

- Vậy tại sao bọn họ lại muốn đi lên?

Hà Tiểu Hà nói:

- Sao lại không lên? Nam nhân càng như vậy thì càng phải đi lên, càng phải đi lên nhiều lần. Chỉ có như vậy, mới có thể chứng thực bọn họ vẫn có khả năng. Hẳn muốn những nam nhân khác biết hẳn làm được, cho nên đành phải ở trước mặt nữ nhân cố gắng một lần lại một lần. Có lúc thấy bọn họ mặt đỏ tới mang tai, thở hổn hển, vẫn muốn cố gắng không ngừng, nhưng lại không có kết quả, nhìn cũng cảm thấy khó chịu cho bọn họ.

Ôn Nhu nghe được trợn mắt há mồm.

Hà Tiểu Hà nói:

- Đó cũng là chuyện chẳng có cách nào. Đối với loại người này, tuyệt đối đừng chế nhạo bọn họ, bọn họ vốn cũng là những kẻ đáng thương. Tốt nhất nên khuyên giải bọn họ, nói mấy câu như “ai, nhất định là người uống rượu quá nhiều, cho nên mới như vậy”, “đại gia vừa rồi nhất định đã quá cố gắng trên tỷ muội khác, cũng không chừa lại cho ta, ta không chịu đâu, “quan

nhân bận rộn vì chuyện của bách tính, hóa ra mấy ngày không ngủ ngon, lần sau không cho nô gia vui vẻ, nô gia sẽ giận đấy"... Bọn họ nhất định nghe thấy thoải mái, cho dù không phải thật, nhưng bạc vẫn đưa, còn đưa nhiều hơn. Cho dù ở trước mặt người mất uy, nhưng lần sau vẫn sẽ đến, loại người này rất dễ kiếm bạc. Nhưng nhất định không được nói với bọn họ những câu như "ơ, sao người lại không được", "thật là, làm sao mới sung sức đã mềm như con rắn bị rút gân, lột da rồi", "ta thấy người đã hao hết rồi, hay là dừng cổ nữa, thừa nhận đi"... Những lời như vậy chỉ chọc giận kết oán, tổn thương người tổn thương mình, tuyệt đối không được nói.

Ôn Nhu nghe đến há hốc mồm.

Thực ra Hà Tiểu Hà cố ý nói những chuyện này, cũng chỉ là một loại tâm ô thiện ý.

Nàng hi vọng Ôn Nhu có thể hiểu rõ hơn một số chuyện. Con người không thể vĩnh viễn không trưởng thành, lúc chưa trưởng thành vô tri là ngây thơ, lúc nên trưởng thành vô tri lại là ấu trĩ.

Nàng trong miệng không nói, nhưng trong mắt có thể nhìn ra được, Vương Tiểu Thạch, Phương Hận Thiếu, La Bạch Ái... còn có một người không xác định, đối với Ôn Nhu đều có một chút cảm tình "đặc biệt".

Nhưng vị đại cô nương này giống như hiểu được, lại giống như chẳng hiểu gì, chuyện này đúng là hao tâm tổn trí.

Gần đây lại không biết nàng đang phiền não chuyện gì?

Chuyện này không thể được.

Vì vậy người làm tỷ tỷ như Hà Tiểu Hà đành phải nói với Ôn Nhu chuyện của nam nhân, hơn nữa bất kể là chuyện tốt, chuyện xấu, hay là chuyện có phần tâm ô, dù sao đều là những chuyện mà nữ nhân phải biết.

Nàng cũng không phải xen vào chuyện của người khác, mà là làm một chút chuyện tốt.

Chương 67: Cô gái một biến thành ba

Ôn Nhu nghe đến há hốc mồm, đành phải thật thà nói:

- Thật là đáng sợ.

Hà Tiểu Hà không rõ nàng muốn nói gì:

- Cái gì đáng sợ?

Ôn Nhu le lưỡi:

- Hóa ra lại có nam nhân như vậy.

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Không hề đáng sợ chút nào, có nhiều kẻ còn đáng sợ hơn. Có nam nhân, trả tiền rồi thì cho mình là hoàng đế, không thu hồi đủ vốn trên người nữ nhân thì không dừng tay. Bọn họ ép người khác uống rượu, bạt tai nữ nhân, lúc làm chuyện đó thì giống như cầm thú. Hẳn sẽ không để cho người thoải mái, không hành hạ người đến chết đi sống lại thì không hài lòng...

Nàng cười khổ nói:

- Rất kinh khủng, tỷ tỷ ta không thể nói rõ cho mọi người nghe được. Ta thật không hiểu, làm bừa như vậy, hẳn cũng là người, cũng biết đau chứ? Vậy thì có gì sung sướng? Nếu như vậy cũng là thú vui, sớm muộn gì cũng sẽ vô cảm đến mức chỉ có cơn đau khi giết chính mình mới giải quyết được vấn đề của hẳn.

Ôn Nhu bị dọa đến cả người ngây ra.

Nàng sững sờ nhìn Hà Tiểu Hà, ngay cả mắt cũng không chớp, con người cũng không đảo.

Hà Tiểu Hà vốn cảm thấy nên để tiểu cô nương này hiểu một số chuyện, cho nên mới cố ý nói vài chuyện “thê lương” vừa phải cho nàng nghe, biết một chút việc đời, thêm một chút kiến thức, không ngờ lại khiến nàng trở nên như vậy, chẳng lẽ là sợ đến choáng váng rồi? Hà Tiểu Hà vội vàng dùng tay khua mấy cái trước mắt nàng, nhưng Ôn Nhu vẫn giữ nguyên dáng vẻ trợn mắt há mồm.

Hà Tiểu Hà vội dùng tay lắc lắc nàng:

- Muội làm sao vậy? Này, muội sao rồi?

Lúc này Ôn Nhu mới từ trong trạng thái ngơ ngác khôi phục tinh thần lại, thở ra một hơi, không kìm được đỏ mặt, vội vàng thốt lên một câu:

- Thật thú vị.

- Thú vị? Vừa rồi không phải là đáng sợ sao?

Hà Tiểu Hà cũng không hiểu, sau đó hồi tâm suy nghĩ, có lẽ cô gái nhỏ này bất đắc dĩ nên đành phải tỏ ra mạnh mẽ? Vì vậy quyết định nói một chuyện nhẹ nhàng hơn để cho nàng có cơ hội xuống đài:

- Cũng có thú vị. Có thanh niên trẻ tuổi bị người ta đẩy lên, nói năng lắp bắp, ngượng nghịu lúng túng, có người còn đỏ mặt, không chịu nổi quần.

Ôn Nhu vẫn tròn mắt há mồm cười:

- Ha ha.

Hà Tiểu Hà cười đến ngọt ngào:

- Những người như bọn họ, phần lớn chưa từng nếm qua vị ngọt, nóng lòng muốn thử, lại giả vờ là chính nhân quân tử. Bọn họ cuối cùng vẫn giữ quần, thật cho rằng mặc vào cũng có thể làm được. Có người còn ra vẻ thành thực, kết quả chưa làm được gì thì đã cuống cả lên.

Lần này Hà Tiểu Hà nói đến say mê.

Ôn Nhu cũng nghe đến say mê, không nhịn được hỏi:

- Ta nghe nói... lần đầu chuyện đó, lên lầu hoa chuyển đầu, các người... phải mở mang cho hân.

Hà Tiểu Hà cười khúc khích, giống như con gà mẹ nhỏ:

- Đúng vậy. Cái này gọi là ngàn năm một thuở. Nhưng thông thường người chưa từng trải sẽ không nhận ra là lần đầu. Có người quần còn chưa cởi đã lạng lẽ bước ra, chưa trải qua cảnh đời, chẳng có cách nào. Có người còn hơn ba mươi sắp bốn mươi, nhìn có vẻ lắm tiền nhiều bạc, hình dáng cũng tốt, nào ngờ được cũng là lần đầu, mọi người đối diện, hân tay chân run rẩy, lại không biết bắt đầu từ đâu? Chỉ còn thiếu xách đèn vào chiếu khắp nơi. Lần đó đúng là khiến cho tỷ tỷ ta cười đau cả bụng.

Hà Tiểu Hà nói đến vẫn cảm thấy buồn cười, cười khanh khách không ngừng.

Ôn Nhu nghe được lú lười:

- Oa, không làm được cũng có, cầm thú cũng có, ngay cả không biết đường cũng có... Tỷ tỷ thật là bản lĩnh, chẳng phải là một cô gái biến thành ba người ứng phó sao?

Hà Tiểu Hà không ngờ Ôn Nhu lại biết khen người như vậy, lời khen này thật thân thiết, lập tức ngả ngớn cười không che miệng:

- Đâu chỉ ba người? Có lúc thật là ngàn tay ngàn chân ngàn cái kia... mới được.

Chợt nghĩ đến phải bột phóng túng, lúc này mới nghiêm nghị nói:

- Muội muội đây trắng như tờ giấy, thuần như bông hoa, còn tỷ tỷ đây là người phóng đảng, nói chuyện không kiêng dè, có sao nói vậy. Trước khi ta học được võ nghệ, khách muốn ta làm cái gì ta làm cái đó. Sau khi có võ công, nếu ta thích thì sẽ không từ chối, nếu không thích thì chỉ miễn cưỡng xã giao, còn ghê tởm thì sẽ làm cho bọn chúng mất mặt. Bởi vì tỷ tỷ ta còn được hoan nghênh, biết cách hầu hạ nam nhân, đến cầu ta còn phải xem sắc mặt của ta, cho nên mới có ngoại hiệu “Lão Thiên Gia” này. Tỷ tỷ không thể so với muội, xuất thân của mọi người không giống nhau. Bàn luận những chuyện này là thú vui của bọn tỷ muội trong lầu, muội không chê bai, ngại phiền thì tốt.

Ôn Nhu cười híp mắt, nhìn ngón tay của mình, thấp giọng nói:

- Cũng phải có người nói cho ta biết những chuyện này, nếu không thì ta chẳng những không giống như một nữ nhân, còn không giống như một con người lắm.

Hà Tiểu Hà lập tức thừa cơ hội tới gần một chút, nói:

- Cho nên, muội muội có tâm sự, ta liếc mắt một cái đã nhìn ra. Tỷ tỷ có chuyện gì cũng nói với muội muội một cách thân thiết, nhưng muội muội có chuyện lại không muốn nói với tỷ tỷ một cách tri âm. Tỷ muội tỷ muội, người tình ta nguyện, nào có chuyện chỉ nghĩ cho mình như vậy.

Ôn Nhu vội nói:

- Không phải, Hà tỷ không nên nói như vậy. Ta vẫn muốn hỏi...

Hà Tiểu Hà đến gần hơn:

- Hỏi cái gì?

Ôn Nhu cúi thấp đầu xuống, gần như rút vào trong áo:

- Ta hỏi tỷ...

Hà Tiểu Hà dùng tay ôm vai Ôn Nhu:

- Hỏi đi, đừng ngại.

Ngón tay Ôn Nhu vẫn luôn vò vạt áo, cuối cùng nói với giọng chỉ có muỗi mới nghe được:

- Ta lo lắng...

Hà Tiểu Hà nói:

- Hả...

Ôn nhu nói:

- ...

Hà Tiểu Hà:

- Như vậy à...

Ôn nhu nói:

- ...

Hà Tiểu Hà:

- Như vậy sao...

Ôn Nhu nói:

- ...

Hà Tiểu Hà:

- Vậy muội rốt cuộc có hay không...

Ôn Nhu nói:

- Ta...

Giọng nói của bọn họ rất thấp, cho dù đến gần bên cạnh e rằng cũng không nghe được rõ ràng nội dung câu chuyện. Chỉ biết trước tiên Hà Tiểu Hà lắng nghe, Ôn Nhu thổ lộ; sau đó Hà Tiểu Hà chỉ bảo, đến phiên Ôn Nhu chú ý lắng nghe.

Đó là lời của nữ nhân, cũng là chuyện của nữ nhân.

Hơn cả buổi, một hồi lâu, Ôn Nhu mới không còn xấu hổ, khẩn trương, cả người giống như nhẹ nhõm đi.

Nói đến khúc sau, hai người đều rất tri âm tri tình, thân thiết tri kỷ, Hà Tiểu Hà lại cười an ủi nàng:

- Muội đã sau đó không có... vậy cũng không cần lo lắng nữa. Nếu đã tới, cần phải nói với tỷ tỷ ta, khỏi phải sợ hãi.

Ôn Nhu dường như cũng được an ủi, cảm thấy lạc quan hơn:

- Nghe tỷ nói như vậy, ta bớt buồn phiền hơn nhiều.

Hà Tiểu Hà hí mắt nói:

- Nếu muội lo lắng, hay là lo lắng cho Vương Tiểu Thạch đi.

- Hửn à?

Ôn Nhu dường như từ trước đến giờ không cảm thấy người này có gì phải lo lắng:

- Hửn có gì để lo?

Hà Tiểu Hà nhếch miệng cười nói:

- Muội không sợ hửn bị người khác đoạt mất sao? Hửn đối với muội tốt lắm mà.

Ôn Nhu cười khẽ nói:

- Hửn thì có gì tốt? Bảy tám tên ngốc cộng lại cũng không ngốc bằng hửn.

Tỷ thích hửn thì cứ thích, ta mặc kệ. Hửn cứ quẩn lầy thật phiền phức, ta còn sợ đuổi con ruồi cũng không đuổi được hửn. Các người xem hửn là đại ca, còn ta chỉ xem hửn là hòn đá nhỏ.

Sau đó đôi tay của nàng vuốt lên đuôi tóc, ưỡn ngực, hít một hơi thật sâu, tư thế kia rất mê người, chẳng những làm người ta mơ tưởng hão huyền, cũng đủ làm người ta nghĩ bậy nghĩ bạ:

- À, ta rất vui vẻ. Ta cảm thấy mình còn có thể vui vẻ thêm mười năm tám năm. Cho dù sau này ời vào cửa Phật cũng đáng, bởi vì ta vẫn sung sướng hơn người khác gấp mười lần tám lần.

Hà Tiểu Hà thấy nàng say mê, nghĩ đến những chua xót đắng cay của mình khi ở cái tuổi này, bất giác lười cảm thấy chua. Nàng vốn định khuyên Ôn Nhu đối xử với Vương Tiểu Thạch cho tốt, chợt nghĩ đến, có lẽ chính vì Vương Tiểu Thạch đối xử với Ôn Nhu quá tốt, quá chu đáo, quá từng li từng tí, cũng quá chú trọng ân cần, cho nên Ôn Nhu mới không thèm để ý, không thèm quan tâm đến hắn như vậy.

Như thế cũng được, nếu như mình lại nói tốt cho Vương Tiểu Thạch, đại cô nương này ngược lại càng không để Vương Tiểu Thạch vào mắt.

Cho nên nàng hỏi:

- Muội đã hạnh phúc như vậy, cần gì phải lưu lạc giang hồ chịu khổ với mọi người? Cho dù quan phủ truy nã, muội chỉ cần trở về Lạc Dương, lệnh tôn có quan lớn đối đầu với Thái Kinh làm chỗ dựa, quá nửa không thể làm gì được muội. Ra khỏi nhà mới là tứ đại giai không, ở nhà vẫn là tứ đại bất không. Ngọt đắng chua cay đều phải nếm đủ, hoa trong gương, trăng trong nước mới là sự thật.

Ôn Nhu lại không nhận ra ý nhạo báng trong ngữ điệu của Hà Tiểu Hà, chỉ đắc ý vui vẻ nói:

- Ta không về đâu. Ta và các người chạy ngược chạy xuôi, tiêu dao tự tại biết bao, như vậy càng có thể hạnh phúc hơn gấp mười gấp trăm lần.

Nếu cô hạnh phúc như vậy, ta cũng không tiện xen vào.

Trong lòng Hà Tiểu Hà chỉ đành thở dài.

Ôn Nhu lại đột nhiên hỏi:

- Làm sao mới có thể thử được một nam nhân có thật lòng với người hay không?

Hà Tiểu Hà nghe được câu hỏi đột ngột này, cũng không biết phải trả lời thế nào, nhưng lại không thể không trả lời, cho nên đành hỏi ngược lại:

- Là nam nhân như thế nào?

Ôn Nhu nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Loại nam nhân luôn cho mình là đại nam nhân, đại anh hùng.

Lúc này Hà Tiểu Hà còn đang thương cảm thân thể (nhưng Ôn Nhu vẫn không nhìn ra), chỉ thờ ơ nói:

- Biện pháp có rất nhiều loại, nếu muội muốn thử xem hãn đối với muội...

Ôn Nhu hăng hái nói:

- Ta muốn loại nào tùy tiện, thuận tiện nhất, ta muốn thử xem hãn đối với ta có phải phục phục từng từng, ngoan ngoãn nghe lời hay không.

Hà Tiểu Hà thầm nghĩ, ngoan ngoãn nghe lời? Phục phục từng từng? Thiên hạ nào có chuyện hãn vì người không sợ hi sinh, còn người chẳng hề để ý tới sống chết của hãn. Lại không phải lên lầu lên quán, tùy tiện chọn một món ăn, chọn một món hàng. Có điều Ôn Nhu đã hỏi, nàng cũng tùy ý đưa ra một đáp án: - Đánh hãn một cái bạt tai, không phải được rồi sao.

- Đánh hãn bạt tai?

Ôn Nhu chớp đôi mắt sáng xinh đẹp mang theo một chút ướm át:

- Tại sao?

- Không tại sao cả, không có nguyên nhân, không có lí lẽ.

Hà Tiểu Hà nói chuyện giống như thuyết minh:

- Muội cứ đánh hãn một cái như vậy, nếu như hãn không đánh trả, không tức giận, không né tránh, đó là thật sự yêu thích muội, nhường nhịn muội.

Nàng chỉ tùy tiện nói, bởi vì nàng đã có phần không kiên nhẫn.

Một mặt nàng đã giải quyết vấn đề của Ôn Nhu, mặt khác nàng lại có vấn đề của mình, cho nên nàng tùy tiện nói cho qua chuyện.

Nàng không biết Ôn Nhu lại làm thật.

Ôn Nhu thật sự đánh người khác một cái bạt tai.

Người nàng đánh là Vương Tiểu Thạch.

Hà Tiểu Hà kết thúc cuộc nói chuyện, muốn tìm Lương A Ngưu sắp xếp làm thế nào đối phó với những kẻ truy tung, đuổi giết. Sau đó Vương Tiểu Thạch lại đến tìm Ôn Nhu, hỏi nàng về đặc tính của mấy loại dược thảo giải

độc đặc biệt như “kê cốt thảo”, “hỏa phục linh” và “ngân cầu tích”, sau đó lại hỏi nàng lạnh không? Sợ nàng ở trong miếu cảm thấy buồn bức, liền lén đưa cho liễu nàng mấy phong pháo, ngoài ra còn đưa một chút đồ ngọt mút kẹo mà Ôn Nhu thích.

Nhưng không ngờ, Ôn Nhu cắn cắn môi, lại trở tay tát hăn một cái.

Hăn không ngờ tới, cũng không tránh né.

Một tiếng “bốp” vang lên, đánh vào giữa mặt.

Vương Tiểu Thạch vuốt gò má nóng rực, hăn lại trở thành một nam nhân bị nữ nhân đánh.

Mà Ôn Nhu lại là một nữ nhân đánh nam nhân.

Chương 68: Lên hồ nhiều gặp phải núi

Vương Tiểu Thạch cười khổ, xoa mặt, không rõ nguyên nhân.

Ôn Nhu đã đánh người, còn hứng thú dạt dào, vui vẻ cao hứng liếc nhìn Vương Tiểu Thạch, giống như đang mong đợi, lúm đồng tiền tựa như một đóa hoa ngậm nụ sắp nở.

Vương Tiểu Thạch cho rằng tiếp theo sẽ còn cái bạt tai thứ hai, nhưng đợi một lát lại chẳng có gì.

Cho nên hăn hỏi:

- Không có nữa à?

Vừa hỏi như vậy, lại khiến Ôn Nhu ngẩn ra.

- Không có cái gì?

- Chỉ đánh một cái thôi sao?

- Người không hỏi ta tại sao lại đánh người?

Ôn Nhu rất kinh ngạc:

- Lại chỉ hỏi ta còn muốn đánh thêm mấy cái hay không?

Vương Tiểu Thạch nghĩ thầm, hỏi nàng tại sao lại đánh mình à? Vậy thì có gì để hỏi. Ôn cô nương nổi giận, cũng mặc kệ phải trái đúng sai, thị phi phức tạp. Đánh thì cũng đánh rồi, cho nàng trút hết cơn giận là được, có hỏi kết quả cũng như không.

Cho nên hăn chỉ cười cười, nói:

- Hóa ra chỉ đánh một cái, vậy thì tốt rồi.

Con người Ôn Nhu đảo một vòng, cười hì hì nói:

- Ta biết rồi, người đừng gạt ta.

Lúc này lại đến phiên Vương Tiểu Thạch cảm thấy khó hiểu:

- Gạt cô cái gì?

Ôn Nhu thông minh lanh lợi nói:

- Ta biết rồi, người nhất định đã làm những chuyện có lỗi với ta, không dám thấy mặt trời, vì vậy mới không dám đánh trả, không dám bắt bẻ ta.

Vương Tiểu Thạch nghe vậy đành cười:

- Nào có chuyện như vậy.

Ôn Nhu ghé mặt đến, đe dọa nhìn hăn:

- Không có à?

Nàng giống như đang thăm vấn Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch chỉ ngửi được một làn hơi như hoa lan, như xạ hương, trong lòng rung động, lập tức hết sức khẩn thiết đáp:

- Không có.

Ôn Nhu vẫn không tin:

- Thật không có?

Vương Tiểu Thạch không giận không hờn nói:

- Thật không có.

Lúc này Ôn Nhu nhìn thấy trên mặt Vương Tiểu Thạch dần dần hiện lên năm vết ngón tay do mình tát, trong lòng khó chịu, khàn giọng nói:

- Tiểu Thạch Đầu, bây giờ ta mới biết, hóa ra người là...

Mặc dù Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu đã nhiều năm chung sống, nhưng đối với nàng cái giận buồn vui, vừa khóc vừa la, vẫn luôn có phần trở tay không kịp.

Ôn Nhu hốc mắt ướt át, giọng nói nghẹn ngào:

- Bây giờ ta mới biết, người đối với ta là...

Vương Tiểu Thạch giật mình nhìn Ôn Nhu, hăn lo lắng nàng bị thứ gì kích động.

Thật vất vả Ôn Nhu mới nói tiếp:

- Bây giờ ta mới biết, người quả thật là “thiên hạ gốc nhất Tiểu Thạch Đầu”. Người ta tự dưng vô cớ đánh người, người lại không đánh trả, còn chờ người ta đánh cái thứ hai, cái thứ ba. Người nói xem, con người của người không phải trong đầu hư mất đường gân nào đó, vậy chính là tâm lý phát bệnh, ngay cả phản ứng cũng chậm chạp hơn người. Loại người như người, làm sao có thể xông pha trên giang hồ? Còn sống đúng là kỳ tích.

Nàng cảm thấy thương tiếc cho Vương Tiểu Thạch.

Hết sức thương tiếc, giống như nhìn thấy một tuấn nam mỹ nữ lại là một kẻ ngu ngốc.

Nàng đương nhiên không biết, với võ công, địa vị, tài trí, cơ biến, năng lực của Vương Tiểu Thạch hôm nay, nếu như hắc đề phòng, đương thời thiên hạ, người có thể một chiêu tạt vào mặt hắc chắc chắn không hơn năm người... không, e rằng một người cũng không có.

Cho nên, Ôn Nhu có thể một chiêu đánh hắc một cái bạt tai giòn giã, đó mới tuyệt đối là một kỳ tích.

- Người khác đánh người, người phải đánh trả, cho dù không đánh trả, cũng nhất định phải né tránh.

Ôn Nhu ân cần dạy bảo Vương Tiểu Thạch:

- Nếu không, người khác dồn hết chân lực, người ăn cái tát này, chẳng phải đã chết rồi sao?

Vương Tiểu Thạch đành trả lời:

- Đúng. Ta sẽ tự cẩn thận.

Lúc này Ôn Nhu mới hài lòng một chút, đặc biệt dặn dò:

- Người phải nhớ kỹ lời của ta. Ta cũng là vì muốn tốt cho người. Lần sau có người ám toán người như vậy, để cho người kịp thời né tránh giữ mạng, người phải nhớ kỹ đại ân đại đức của bản tiểu thư.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Chuyện này đương nhiên. Ân đức Ôn nữ hiệp như nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt, cứu vạn dân trong nước sôi lửa bỏng... huống hồ chỉ là Vương Tiểu Thạch ta.

Khuôn mặt Ôn Nhu giãn ra, cười nói:

- Người nhớ được là tốt rồi. Bản tiểu thư cũng không phải là người thích nhận công, nhận lao, nhận danh tiếng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cô đương nhiên không phải.

Lúc này Ôn Nhu mới hài lòng, nói:

- Được rồi, đến phiên ngươi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Được cái gì? Đến phiên ta cái gì?

Vương Tiểu Thạch ăn một cái bạt tai Ôn Nhu, rốt cuộc là vì sao, cũng không hỏi một câu, hiện giờ mới xem là chân chính hỏi Ôn Nhu.

Ôn Nhu ngạc nhiên nói:

- Đến phiên ngươi nói chuyện. Ngươi từ xa chạy tới đây, không phải là muốn thỉnh giáo ta sao? Vậy thì nói đi!

Vương Tiểu Thạch ngơ ngác, lẩm bẩm nói:

- Ta vốn là đến đây để thỉnh giáo cô tính chất của mấy loại dược liệu, có điều...

Ôn Nhu không nhịn được thúc giục:

- Có điều cái gì, muốn nói thì nói mau!

Vương Tiểu Thạch cúi thấp đầu xuống, lông mi của hắn và Ôn Nhu đều giống nhau dài và cong. Hai người này một nam một nữ, nhưng lại có hai hàng lông mi như nhau.

Vương Tiểu Thạch xấu hổ cả buổi, cuối cùng mới lấy can đảm nói:

- Ôn cô nương!

Ôn Nhu nhú mày:

- Hả? Gọi ta là Ôn Nhu được rồi, gọi như vậy ta không quen, cũng không được tự nhiên. Ngươi muốn nói gì thì nói nhanh đi, muốn mượn tiền ta, cầu ta dạy võ, cầu ta chỉ điểm đường sáng, đều dễ nói chuyện, không cần phải rề sáu bảy nhánh, vòng năm bốn góc như vậy.

Vương Tiểu Thạch ngậm thở ra một hơi, khẽ cắn răng, cuối cùng nói:

- Ôn Nhu, chúng ta cũng đã quen biết một thời gian dài, đúng không?

Ôn Nhu dường như cũng như có suy nghĩ, gật đầu.

Vương Tiểu Thạch liếm liếm môi khô, nói tiếp:

- Chúng ta vẫn luôn chung sống rất tốt, đúng không?

Ôn Nhu trên mặt chợt giận chợt vui, giống như có mong đợi, vừa giống như có nỗi khổ khó nói.

Vương Tiểu Thạch thấy nàng không nói gì, đành phải kiên trì nói tiếp:

- Như vậy, cô có dự định gì?

Ôn Nhu chỉ vô ý nói:

- Dự định? Cái gì dự định?

Vương Tiểu Thạch đành phải tiến thêm một bước nói thẳng:

- Ấn tượng của cô đối với ta như thế nào?

Ôn Nhu sáng mắt lưu chuyển, không trực tiếp trả lời, chỉ nói:

- Con người của người... rất tốt, không như thế nào cả. Rốt cuộc là sao?

Vương Tiểu Thạch nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy trong chùa có một cái ao trong vất, trong ao có mấy khóm hoa sen, không phải tím thì là trắng, mỗi cây đều có sắc thái của riêng mình. Trong ao còn có ba bốn con rùa đen, có con đang bò, có con vươn đầu, có con nằm sắp leo lên lưng nhau, có con đang gặm rong rêu.

Bên cạnh còn có hai con hạc mỏ đỏ móng lam chân vàng, tiên ý đầy người, đứng yên một chân, trầm ngâm nhàn hạ.

Đối diện với ao còn có hai người tuyết, một người cao cao gầy gầy, một người lùn lùn mập mập, có lẽ bởi vì đắp đã lâu, tuyết dần tan rã, cũng tróc từng mảng rải rác thừa thớt, có một loại mùi vị điêu tàn. Gốc cây cao lớn kia, đến đầu xuân vẫn lá khô nhiều hơn mầm mới, càng tăng thêm loại khí tức này.

Mặc dù đã sớm vào xuân, nhưng ý lạnh vẫn rất dày đặc, có thể bởi vì đây là trên núi cao.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy, vừa lúc dùng ẩn dụ nói ra những lời mà hẳn muốn nói:

- Hoa sen kia thật đẹp, giống như...

- Hả?

- Giống như cô.

- Giống ta?

Ôn Nhu dường như ngần ra:

- Tại sao lại giống ta?

- Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Vương Tiểu Thạch chỉ vào đóa hoa sen vừa lớn vừa trắng giữa ao, nói:

- Cô ở cùng với chúng ta, nhưng cô vẫn là cô, không giống như chúng ta, luôn luôn không phạm tục.

Ôn Nhu chợt tức giận:

- Ta không phải. Ta không chịu. Ta muốn giống như các người, ta muốn làm người trong giang hồ, người trong hiệp nghĩa. Ta không muốn khác biệt. Ta không muốn người dùng hoa để hình dung ta, thật là tầm thường.

Vương Tiểu Thạch đành phải đỏ mặt nói:

- Nhưng mà, cô vẫn giống như... hoa, có sự thơm mát.

Lần này Ôn Nhu nghe thấy lại dễ chịu:

- Vậy sao? Vậy sao? Ta lại không biết.

Nói xong nàng dùng mũi người người cánh tay của mình, cười nói:

- Hôm qua ta không tắm. Ngoài núi trên đường, tắm rửa thật không tiện.

Làm người giang hồ chỉ có điểm này không tốt, ăn, uống, tắm, nằm luôn luôn không thoải mái.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch gần như bật cười. Cô muốn làm người giang hồ, lại ngại giang hồ nhiều sương gió, điểm này điểm kia không tốt, vậy như thế nào làm người giang hồ. Làm người giang hồ rất vất vả đấy.

- Có điều.

Ôn Nhu vẫn ngược cầm nói:

- Ta không thích giống như hoa. Ta không phải là một cô gái bình thường, ta là nữ hiệp, ta không muốn giống như một đóa hoa yếu ớt.

Vương Tiểu Thạch lại không cho rằng hoa có gì yếu ớt, trái lại hẳn còn cho rằng hoa rất kiên cường, cho dù hoàn cảnh khốc liệt đến đâu, bất kỳ một đóa hoa nào cũng sẽ nở đẹp như vậy, rực rỡ như vậy.

Nhưng hần không muốn tranh luận với Ôn Nhu, cho nên nhượng bộ nói:

- Vậy cô giống như hạc, ưu tú và nhàn hạ như thế, cô xem, rùa bên cạnh đều không thể sánh bằng, đúng là hạc đứng giữa bầy rùa, phong thái chói mắt. Trong nước rùa của ao này, cô là nhân vật xuất sắc nhất. Mọi người chúng ta đều nhìn cô như vậy.

Lần này Ôn Nhu chuyên tâm nhìn một lát, lại không đồng ý:

- Cái gì nước rùa người hạc, ta không giống hạc, vừa cao vừa không trang trọng lại mở dãi, ta cũng không muốn giống như hạc. Nơi này lại có thứ giống ta, không biết người có nhìn ra hay không?

Vương Tiểu Thạch lần này vỗ mông ngựa Ôn Nhu lại toàn vỗ vào đuôi ngựa, những lời muốn nói không thể nói ra, vừa nói thì lại bị nghẹn trở vào, trong lòng cũng không vui vẻ. Nghe Ôn Nhu hỏi như vậy, hần lại giống như tìm được đường lui, ánh mắt do dự một lúc, tựa như phát hiện trâu leo cây, kêu lên: - À, ta biết rồi, giống như...

- Giống như cái gì?

Ôn Nhu cũng hứng thú dạt dào, hi vọng chờ mong.

- Người tuyết.

- Người tuyết?

Ôn Nhu lại ngần ra.

- Người nói ta giống như người tuyết?

Ôn Nhu chỉ vào cái mũi của mình, nói từng chữ từng câu:

- Người tuyết xấu như vậy, ta làm sao giống nó.

Vương Tiểu Thạch cũng ngần ra. Người tuyết xấu xí? Chuyện này hần lại không suy nghĩ kỹ càng.

- Hai tên người tuyết này, một tên mập, một tên gầy, lại bẩn như vậy, đơn điệu như vậy, không phải trắng thì là xám, có điểm nào giống ta?

Ôn Nhu hỏi lớn:

- Người tuyết cứng nhắc, đơn thuần như vậy, chỗ nào giống ta?

Ôn Nhu luôn rất ngay thẳng, bình sinh không thích nhất là nghe có người khen nàng “đơn thuần”. Nàng hi vọng mình cũng có thể giống như mọi người, đều là người “phức tạp”. Nhưng khi gặp phải vấn đề nàng không thể hiểu rõ và xử lý, nàng lại lời ngay lẽ thẳng nói: - Rõ ràng là chuyện đơn giản, các người cần gì phải làm cho nó phức tạp như thế.

Vương Tiểu Thạch đành phải ngượng ngùng biện bạch:

- Thực ra hai người tuyết này hình dáng rất linh động, cô xem, ánh mắt của bọn chúng cũng rất linh hoạt...

Ôn Nhu xì một tiếng nói:

- Cái gì linh hoạt. Linh hơn người sống sao. Nơi này thứ giống ta nhất, đương nhiên không phải hạc chân dài, hoa sen khổ tâm, người tuyết phai màu gì đó, mà là...

Vương Tiểu Thạch cũng muốn cẩn thận nghe xem rốt cuộc là thứ gì?

- Rùa.

Ôn Nhu nói.

Nàng vừa nói vừa cười híp mắt, tự mình thấy vui.

- Con rùa giống ta, biết co biết duỗi, gánh vác được, lòng dạ tốt, thích ăn rau, công phu đủ cứng... giống như lớp mai cứng rắn của nó. Ta thật sự thích rùa. Ta cảm thấy bọn chúng ưu mỹ động lòng người, khả ái sống lâu. Nếu như so sánh, phải so sánh ta với con rùa, như vậy mới đúng.

Chẳng có cách nào.

Gặp phải cô nương này, Vương Tiểu Thạch cũng không có biện pháp.

Ai cũng không có biện pháp.

Vương Tiểu Thạch sau khi bị bẽ mặt, trong lòng có phần nhụt chí. Lúc này Ôn Nhu lại hỏi hần:

- Vừa rồi rốt cuộc người muốn nói gì với ta?

Vương Tiểu Thạch lấy lại bình tĩnh, gượng cười nói:

- Không có gì, không có gì.

Ôn Nhu tức giận nói:

- Là cái gì thì nói cái đó, nào có chuyện không có gì.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy lúc này khó nói, hơn nữa hứng thú đã sớm bị ba năm luồng gió lạnh, bảy tám cây đao lạnh quét về trong bụng rồi, cũng không có gì để nói.

Nhưng Ôn Nhu vẫn thúc giục hẳn nói.

- Nói đi, tại sao người lại trước tiên ví ta như hoa, hạc, người tuyết... nhất định là có ý đồ.

Vương Tiểu Thạch sờ sờ một nốt mụn vừa mọc ra dưới cằm, cười khổ nói:

- Cũng không có gì nữa. Trong quốc độ của rùa, những thứ như người tuyết, hạc, hoa... đều là ngoại tộc đúng không?

Nhưng Ôn Nhu vẫn không hài lòng.

- Ta cũng biết người thật ra có lời muốn nói. Nhanh nói ra đi, nói mau!

- Ta...

Chợt nghe một trận tiếng gió, một người lướt nhanh đến, người chưa tới đã làm rớt xuống mấy chiếc lá khô.

Người này mặc dù lỗ mãng, nhưng khinh công rất cao, mũi chân nhẹ nhàng điểm lên cánh hoa sen, đã vượt qua ao nước.

Chỉ là hoa sen kia vốn trắng thuần như tuyết, bị chân hắn đạp lên như vậy, lưu lại một vết giày.

Người nọ vừa lướt tới vừa kêu lớn:

- Nguy rồi, nguy rồi, lần này là lên hồ nhiều gặp phải núi rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng không ngược mắt lên, chỉ thở dài một tiếng, nói:

- Đại Phương, lại gây ra chuyện gì nữa? Là lên núi nhiều gặp phải hồ, không phải lên hồ nhiều gặp phải núi.

- Đều như nhau, như nhau.

Phương Hận Thiếu đã đáp xuống giữa Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu, cười hì hì nói:

- Dù sao đều giống nhau là hồ, là núi.

Ôn Nhu cố ý nghiêm mặt nói:

- Như vậy, ta gọi người là Phương Ca Ngâm, có phải cũng giống vậy hay không?

Phương Hận Thiếu gượng cười nói:

- Như nhau, như nhau, đều là họ Phương, ta không ngại hấn hưởng phước của ta.

Ôn Nhu hừ một tiếng chào hỏi:

- Vậy thì được. A ha, Phương Bảo Ngưu, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Phương Hận Thiếu lập tức nghệt mặt.

- Cô có thể gọi bất cứ tên gì.

Hắn gần như muốn khóc lên:

- Nhưng không nên gọi ta là “Bảo Ngưu” được không? Phong thái của ta cũng không thấp kém như vậy.

Lần này Ôn Nhu lại vui vẻ:

- Ai quan tâm phong thái của người? Không phải người nói đều như nhau sao.

Phương Hận Thiếu trả đũa:

- Vậy thì được, ta cũng gọi là cô là Ôn Đệ Thất, được chứ?

Ôn Nhu không hiểu:

- Ôn Đệ Thất?

Phương Hận Thiếu nhắc nhở:

- Đệ Thất, Thiên Hạ Đệ Thất.

Ôn Nhu lập tức biến sắc:

- Người dám đánh đồng bản cô nương ngọc khiết băng thanh ta với tên hèn hạ đó. Ta lâu!

Ta lâu.

“Ta lâu” là có ý gì?

Đương nhiên không phải là “thê tử của ta”.

Đó là tiếng đánh người.

Đó là tiếng xé gió một chưởng của Ôn Nhu tát vào Phương Hận Thiếu.

Có điều Phương Hận Thiếu không phải là Vương Tiểu Thạch.

Võ công của hắn không cao như Vương Tiểu Thạch, phản ứng có lẽ cũng không nhanh bằng Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Ôn Nhu lại đánh không trúng hắn.

Hắn cúi người một cái, lập tức lách qua.

Sau đó, hắn trả lại một tát.

Một tiếng “bốp” vang lên.

Người ăn bạt tai lại không phải Phương Hận Thiếu, mà là Ôn Nhu.

Cuối cùng cũng đến phiên Ôn Nhu, đến phiên Ôn Nhu ăn bạt tai.

Phương Hận Thiếu trở tay đánh Ôn Nhu một cái bạt tai, dường như còn giạt mình hơn bảy tám chục cái so với Ôn Nhu.

Hắn vội vàng giải thích:

- Không phải, không phải, không phải, ta không phải muốn đánh cô, chỉ là cô đánh tới một tát, ta hoảng hốt, tránh khỏi liền thuận tay đánh trả... ta không phải cố ý muốn đánh cô. Lần này nguy rồi, đúng là lên hồ nhiều... không, lên núi nhiều gặp phải hồ.

Ôn Nhu bị đánh một cái tát, bất cứ ai cũng ngạc nhiên.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên, nhưng trong ngạc nhiên cũng có suy nghĩ.

Được rồi, cả ngày lẫn đêm cao hứng muốn đánh người là đánh người, thích mắng người là mắng người, hiện giờ báo ứng tuần hoàn, bị người ta đánh.

Ôn Nhu cũng ngạc nhiên, nàng luôn luôn chỉ đánh người khác, rất ít khi bị người khác bạt tai. Nàng thậm chí ngạc nhiên đến mức quên cả né tránh.

Lập tức, nước mắt của nàng đã từ trong hốc mắt tràn ra.

Phương Hận Thiếu càng ngạc nhiên. Hắn phản ứng theo bản năng, vừa né tránh liền đánh trả lại, không ngờ thật sự đánh trúng, hơn nữa còn đánh cho má trái Ôn Nhu hiện lên năm vết ngón tay ửng đỏ.

Hắn thấy Ôn Nhu sắp lệ rơi tại chỗ, trong lòng càng không biết làm gì, chỉ nói:

- Cô đừng khóc, cô đừng khóc có được không? Ta không phải cố ý, ta chỉ là...

Ôn Nhu nén bi phần ghen ngào nói:

- Người đánh ta một chưởng, còn nói không phải cố ý. Như vậy chẳng phải là nói, người không cố ý cũng đánh trúng ta, nếu như cố ý thì ta đâu còn mạng?

Phương Hận Thiếu bị dọa, lại muốn biện bạch, chợt thấy Ôn Nhu mỉm cười, nàng lại có thể vào lúc này nín khóc mỉm cười, nói:

- Lần này đúng là lên hồ nhiều gặp phải núi rồi, bình thường đánh nhiều người, bây giờ bị người ta đánh, cũng là báo ứng.

Phương Hận Thiếu đính chính:

- Là lên núi nhiều gặp phải hồ, đừng noi gương xấu theo ta.

Sau đó hần cần thận hỏi:

- Ta đã đánh cô... cô... cô không tức giận sao?

Ôn Nhu tiêu sái nói:

- Ta đánh người, người đánh ta, giang hồ nhi nữ, chỉ là đùa giỡn, một cái tát cũng không đánh chết người, ta không phát cáu, không tức giận, không trở mặt, chỉ có điều...

Nàng oán hận nhìn Phương Hận Thiếu:

- Ta tức giận nhất là người khác uốn nắn ta. Bản cô nương thích nói lên hồ nhiều gặp phải núi là lên hồ nhiều gặp phải núi, chúng ta không thích nói lên núi nhiều gặp phải hồ. Thế nào, không được sao?

- Được! Được! Được!

Phương Hận Thiếu chỉ cần Ôn Nhu không khóc không ồn ào thì như được đại xá, cái gì cũng dễ bàn:

- Cô nói cái gì thì là cái đó. Cô nói dưa vàng ta không nói xanh, cô nói khổ qua ta không nói lạnh, cô gọi tặc cha ta không nhận cường đạo mẹ nó.

Ôn Nhu hết giận mỉm cười, xì một tiếng nói:

- Tên giặc dưa người, lúc này còn muốn bị đánh sao?

Phương Hận Thiếu dường như lúc này mới nhớ đến nhiệm vụ lần này hần tới đây, vội ghé đến bên tai Vương Tiểu Thạch, lẩm bẩm nói một hồi.

Chương 69: Người tuyết nước rùa

Ôn Nhu vừa thấy người khác nói chuyện mà nàng lại không có phần, lập tức nóng nảy, hùng hổ nói:

- Thế nào? Đến vì chuyện không dám gặp người sao?

Chỉ thấy Vương Tiểu Thạch nghe được liền năm lần bảy lượt gật đầu, nói:

- Ta đã sớm phát hiện, cảm ơn đã thông báo.

Lúc này Phương Hận Thiếu mới cười hì hì trả lời nàng:

- Không có gì, không có gì, không có đại sự gì đáng kinh động đến Ôn nữ hiệp đây. Chỉ có điều, nghe các người nói đến nước rùa người hạc, người tuyết gì gì đó, cũng đến nghe thử mà thôi.

- Ta tin.

Ôn Nhu cảm thấy hai người xem nàng như người ngoài:

- Người rãnh rồi không có chuyện gì làm.

- Cô nói đúng, ta rãnh rồi chết đi được.

Phương Hận Thiếu cũng không bực mình, chỉ nói:

- Chỉ có điều lúc này lại không nghĩ ra chuyện gì để làm.

Ôn Nhu vốn định truy hỏi tiếp, chợt thấy mấy con rùa trong ao người nằm lưng ta, ta cười mai người, nó bò lưng ta, người lật người nó, hoàn toàn dính vào nhau, có mấy con còn ở bên cạnh ao lật người, nhất thời lại không lật được, liền cau đôi mày thanh tú nói: - Người rãnh rồi thì đi với ta lật mấy con rùa lại.

Phương Hận Thiếu nghe giống như được hoàng ân đại xá, hãnh thà rằng đi giúp Ôn Nhu lật mai rùa, cũng không muốn thấy nàng gào khóc. Có điều, hãnh không quên nhỏ giọng nói với Vương Tiểu Thạch một câu:

- Xem ra, Ôn đại cô nương đúng là rãnh rồi, nên tìm cho nàng vài việc để làm... Nói không chừng, giống như vừa rồi Lão Thiên Gia nói, nên tìm một nơi nhà chồng cho nàng.

Vương Tiểu Thạch cười, ánh mắt tỏa sáng khác thường, nhìn về phía Ôn Nhu, chỉ nói:

- Nàng đúng là rãnh rỗi, có điều, người khác e rằng không rãnh rỗi được...

Lời còn chưa dứt, trong sân đột nhiên xảy ra biến hóa rất lớn.

Hơn nữa còn là loại biến hóa đột ngột sấm sét đầy trời, mây đen che trắng, thiên cầu nuốt mặt trời (nhật thực), chứ không phải là loại biến hóa tự nhiên trời lặn trăng lên, xuân về tuyết tan.

Tuyết thật sự tan ra.

Chỉ có điều, không phải tan từng điểm từng giọt, mà là cực nhanh, cực tốc, cực không thể tưởng tượng. Hai người tuyết đều đồng loạt tuyết rơi băng tróc.

Hai người tuyết còn đồng loạt nhảy lên.

Dù sao, người tuyết là người tuyết, không phải là người.

Tuyết làm sao có thể tự hành động?

Chỉ có người mới hành động.

Chẳng lẽ hai người tuyết này đã thành tinh, hấp thụ phách của tuyết, hồn của người, thật sự không chỉ có đủ hình người mà còn hóa thành chân nhân sao?

Hóa ra, hai “người tuyết nước rùa” này thật sự là người.

Không chỉ là người, hơn nữa còn là nhân vật vô cùng lợi hại.

Hai người này đột nhiên xuất hiện, Phương Hận Thiếu lại đang qua cú người giúp Ôn Nhu lật mai rùa.

Chỉ cần không đề phòng, không một ai có thể tránh được công kích của hai người này. Cho dù có đề phòng, chỉ sợ muốn chạy trốn khỏi tay hai người cũng cực kỳ khó khăn.

Có câu là “người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không”, dùng với hai người này không được chính xác lắm. Bởi vì bọn họ vừa ra tay, đáp án chỉ có một.

Không có.

Đối tượng mà bọn họ muốn công kích nhất định “không có” mạng nữa.

“Không có” người sống.

Bởi vì bọn họ đã thi triển bản lĩnh đặc biệt, cũng là quân bài sát thủ.

Bọn họ chỉ có hai người, nhưng lại có ba quân bài sát thủ, đó là “Lạc Phượng thảo”, “Vô Chỉ chương” và “Tổ Tâm chỉ”.

Ba loại tuyệt học võ nghệ này lại có năm đặc điểm chung, đó là hung ác, tàn nhẫn, đoạn tuyệt, ác độc, hơn nữa đều là chỉ pháp.

Trong đó, “Lạc Phượng thảo” là võ công ác độc chỉ phái nữ mới có thể tu luyện, người luyện công pháp này một khi tu luyện sai đường, sẽ biến thành không nam không nữ.

“Vô Chỉ chương” càng tàn nhẫn hơn, chẳng những tàn nhẫn với kẻ địch, còn tàn nhẫn với chính mình. Loại chương lực này khi luyện đến mức cao sâu nhất, ngay cả ngón tay cũng lần lượt gãy rụng xuống, ngón tay càng ít thì công lực lại càng tinh thâm.

Ngoài ra, “Tổ Tâm chỉ” là võ công thâm độc chuyên để phái nam học. Loại chỉ pháp này một khi tu luyện không đúng phương pháp, sẽ âm dương nghịch hình, giống như tự cung.

Nên biết, bất cứ người nào cho dù bẩm sinh thông minh, chăm chỉ hơn người, nhưng luyện võ cũng giống như học y, học nghệ thuật, học kỹ thuật, luôn có lúc rẽ nhánh sai đường. Ba môn võ nghệ này, trong đó một loại học giống như tự tàn, hai loại khác càng không thể cùng tu luyện, nếu không thì âm dương biến hóa, hết sức nguy hiểm. Nhưng vẫn cứ có người muốn học, khổ công tu luyện.

Nếu bọn họ chỉ có hai người, lại thi triển ra ba loại tuyệt học chỉ chương công pháp, hiển nhiên có người đã tu luyện hai môn.

Hai người này, một người đấp tuyết thành béo béo phì phì, một người lại thành cao cao gầy gầy, người thật của bọn họ cũng giống như vậy.

Người cao gầy kia đồng thời thi triển ra “Lạc Phượng thảo” và “Tổ Tâm chỉ”.

Người lùn mập kia đánh ra “Vô Chỉ chương”.

Tay trái và tay phải của hắn chỉ còn lại một ngón tay. Thậm chí ngay cả ngón tay kia nhìn cũng không giống như ngón tay, căn bản không thể phân

biệt được là ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út hay là ngón út. Có điều, cho dù không có ngón tay, đó vẫn là chỉ pháp, hơn nữa còn là chỉ pháp cực kỳ ác độc.

Vương Tiểu Thạch nhận ra được hai “người tuyết” này, đó là Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ.

“Thiết Thụ Khai Hoa”.

Hai người này vừa hiện ra chân thân, lập tức hạ thủ.

Đều hạ thủ với Ôn Nhu.

Chỉ hạ thủ với Ôn Nhu.

Mà Ôn Nhu lại đang chuyên tâm giúp những con rùa kia lật người lại.

Ôn Nhu không có thù oán gì với người khác.

Ôn Nhu cũng không phải khâm phạm số một gì. Trên thực tế, trong hải bộ công văn truy nã đào phạm treo khắp nơi trên thành, giải thưởng của nàng vẫn là thấp nhất, chẳng những thấp hơn nhiều so với Vương Tiểu Thạch, cũng kém xa đám người Đường Thất Muội, Thái Tuyền, ngay cả đám người Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu cũng không bằng, thậm chí có lúc còn không thềm vẽ nàng lên.

Vì thế Ôn Nhu từng bức mình với mọi người, nàng cảm thấy mình bị khinh thường, không được coi trọng một cách xứng đáng.

Thế nhưng, vì sao kẻ địch trước tiên lại muốn tìm đến cô gái vốn không thù oán với đời này, lại hạ sát thủ với nàng?

Theo đạo lý, ám toán đột nhiên xuất hiện, Ôn Nhu lại hoàn toàn không đề phòng, tuyệt đối không thể tránh né được.

Hơn nữa, “phương thức” hạ thủ của hai tên “người tuyết” này rất đặc biệt.

Bọn họ đều dùng chỉ pháp, nhưng là chỉ ngắn kinh dài, ngón tay chưa tới, trên tay đã bắn ra ba luồng chỉ kinh một lam, một xanh, một đen, đánh về phía Ôn Nhu.

Chỉ kinh dài khoảng mười một đến mười ba thước. Ôn Nhu đang cúi người lật mai rùa, khoảng cách vốn khá gần, lúc này ba luồng chỉ kinh kia nói đến là đến, gần như không cho Ôn Nhu cơ hội né tránh.

Trong nháy mắt này, thư sinh áo trắng Phương Hận Thiếu lại giống như đã sớm đoán trước có người mai phục, chột năm lấy bả vai Ôn Nhu, tại khoảnh khắc trước khi người tuyết động thủ đã quát lớn:

- Lên!

Hắn lắt người nhảy lên, kéo theo cả Ôn Nhu.

Cả người hắn giống như bị chỉ kình sẽ lập tức bắn tới kia “đánh bay” lên.

Sẽ lập tức bắn tới, có nghĩa là còn chưa thật sự bắn tới.

Thân hình Phương Hận Thiếu vừa nhảy lên, thân pháp “Bạch Câu Quá Khích” của hắn cũng kích thích khinh công “Thuấn Tức Thiên Lý” của Ôn Nhu, tự nhiên phản ứng, đồng thời lướt lên.

Lướt lên trước chỉ kình bắn tới.

Bởi vì quá nhanh, Ôn Nhu đang lật một con rùa đen được một nửa, còn chưa hoàn thành đã bị kéo đi, cảm giác đầu tiên của nàng lại không phải kinh hoàng, mà là tiếc nuối.

Khinh công “Bạch Câu Quá Khích” rất quái lạ, người không động hắn, hắn sẽ dừng lại; người vừa đánh hắn, còn chưa đánh trúng, hắn giống như đã bị người “đánh” lên, người lại không thật sự đánh trúng hắn.

“Thuấn Tức Thiên Lý” thì chỉ có nhanh, nhanh đến mức chỉ cần khinh công của nàng vừa thi triển, người sẽ không kịp ra tay, có ra tay cũng không kịp đánh trúng nàng.

Hai loại khinh công này đồng thời thi triển, ba luồng chỉ kình đều đánh vào khoảng không.

Ngay lúc này, hai tiếng “rầm rầm” vang lên, hai cánh cửa tròn ở phía đông và tây của chùa đều bị đẩy ra, hai bóng người đồng thời lướt ra ngoài.

Người đến từ phía tây là Lương A Ngưu, đệ tử của Thái Bình môn đương nhiên rất giỏi khinh công.

Người đến từ mặt đông là Hà Tiểu Hà, “Lão Thiên Gia” xưa nay vốn sở trường khinh công.

Bọn họ đồng loạt lướt đến, tấn công, đánh về phía hai “người tuyết” vừa xuất thủ cũng đồng thời thất thủ.

Hai người tuyết kia đương nhiên chính là “Thiết Thụ Khai Hoa”, Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm.

Xem ra, hai người này vẫn luôn giả làm người tuyết ở đây, chỉ vì muốn thi hành ám toán.

Có điều, tại sao bọn họ trước tiên lại muốn tìm tới Ôn Nhu?

Chẳng lẽ Ôn Nhu rất quan trọng?

Chẳng lẽ Ôn Nhu rất dễ ra tay?

Chẳng lẽ bọn họ rất căm hận Ôn Nhu?

Chương 70: Công tử còn thuần còn trắng hơn hoa sen

Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm ám toán thất bại, lập tức muốn rời đi.

Ít nhất, dáng vẻ của bọn họ là muốn đi, phải đi.

Nhưng Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu lập tức ngăn cản.

Bọn họ đã sớm chờ đợi người mai phục ám toán.

Nhưng bọn họ làm sao biết có người ám toán?

Nguyên nhân rất đơn giản, người phát hiện ra chuyện này là Hà Tiểu Hà.

Lúc nàng quát mắng La Bạch Ái đang ẩn nấp nghe lén, đã phát giác hai người tuyết kia lầm tưởng hành tung của mình đã bị nhìn thấu, khẽ run lên một chút.

Cái run này đã làm rơi mấy miếng tuyết đọng.

Như vậy là đủ rồi.

Hà Tiểu Hà lại không biến sắc.

Nàng trước tiên phát ra ám hiệu. Trên giang hồ có các loại ám ngữ khác nhau, Hà Tiểu Hà mấy năm ở trong lầu Khổng Tước cũng không uổng phí.

Ám ngữ của nàng lại không phải từ trong miệng phát ra. Nàng một mặt tán gẫu tâm sự với Ôn Nhu, một mặt dùng than viết mấy chữ.

Nàng cầm tờ giấy trong tay, thừa dịp cho chim ăn ngũ cốc, giao cho Quai Quai ngậm bay đi.

Quai Quai chính là con chim yêu quý của Vương Tiểu Thạch, nó dĩ nhiên bay đến chỗ Vương Tiểu Thạch. Cho nên Vương Tiểu Thạch lập tức chạy tới biệt viện trong chùa này.

Hà Tiểu Hà mượn cơ rời khỏi, lại báo cho Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu hội hợp với Vương Tiểu Thạch, nhiệm vụ của hắn không phải bảo vệ Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch cũng không cần thư sinh đọc sách quên chữ này bảo vệ, nhưng có hắn ở đây, Ôn Nhu sẽ an toàn hơn một chút.

Ngoài ra Hà Tiểu Hà còn đi gọi Lương A Ngưu đến.

Bọn họ muốn bày thiên la địa võng để bắt người.

Bắt hai “người tuyết”.

Cho nên, “Thiết Thụ Khai Hoa” vừa mới ra tay, Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu lập tức xuất hiện.

Bọn họ muốn tập kích người tập kích bọn họ.

Bọn họ quyết chí muốn giết chết sát thủ tới giết bọn họ

Nhất là từ sau chiến dịch pháp trường và Phá Bản môn, bọn họ đã không có đường lui.

Bọn họ đã đi lên con đường không có lối về.

Bọn họ đang chạy trốn chân trời.

Bọn họ muốn nợ máu phải trả bằng máu.

Bọn họ muốn báo thù cho những huynh đệ đã chết đi.

Thù đã sâu kết.

Thù đã kết sâu.

Có một số cừu hận không thể hóa giải được, muốn hóa giải thì phải dùng máu để rửa sạch.

Một khi đã thấy máu, liên quan đến mạng người, ngoại trừ năm tháng e rằng khó mà tiêu tan được.

Yêu cũng như vậy, một khi đã trở mặt, thương thấu tâm can, rất dễ biến thành thù hận.

Hận vốn bắt nguồn từ cực yêu.

Nếu như trên đời này yêu không biến thành hận, hận không bắt hòa thành thù, vậy thì thật tốt.

Như vậy thế giới này đã không phải là nhân gian nữa rồi, bởi vì nhân gian luôn có yêu hận, hơn nữa tình yêu dễ đổi, biến hận khó dời.

Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm ba chiêu thất thủ, lập tức muốn rời đi, nhưng Lương A Ngưu và Hà Tiểu Hà đã tới.

Bình khí của Lương A Ngưu là một đôi sừng trâu, đó là đôi sừng của con trâu già yêu quý do chính hăn nuôi, sau khi chết được cắt xuống.

Hăn múa một đôi sừng kia, từng chiêu gặp hiểm công hiểm, hơn nữa từng chiêu áp sát, từng chiêu dùng hết.

Vốn chiêu thức sợ nhất là dùng hết, phát lực rất sợ dùng tận, xuất thủ phải tránh dùng chết. Một khi đã dùng hết, dùng tận, dùng chết, đánh không trúng kẻ địch, ngược lại sẽ áp chế bản thân, không kịp ứng biến, chỉ có ba con đường hết, tận, chết.

Bất kể con đường nào đều không phải là đường tốt, cũng không phải là đường sống.

Nhưng Lương A Ngưu lại không sợ, hăn từng chiêu dùng hết, dùng tận, dùng chết.

Hăn dũng, kẻ dũng không biết sợ.

Hăn hung, quyền mù đánh chết lão sư phụ (mèo mù vớ được cá rán).

Hăn hăn, bởi vì hăn có chiến chí kinh người.

Hăn mỗi chiêu đều trải qua thời gian dài rèn luyện, mỗi thức đều tốn rất nhiều công sức, cho nên hăn dám liều, có thể liều, dũng cảm liều mạng.

Lúc đối địch, chỉ có liều mới có thể bảo toàn tính mạng, liều mạng mới có thể lấy mạng kẻ địch.

Trương Liệt Tâm sử dụng chỉ pháp của nữ nhân, đủ nhu, đủ âm, cũng đủ độc.

Nhưng không đủ dũng, không đủ hung, cũng không đủ hăn.

Cho nên, hăn hai chiêu thất bại, đã bị Lương A Ngưu áp sát người, nhất thời chật vật vô cùng, chỉ có đường chống đỡ.

Hà Tiểu Hà lại vừa lúc trái ngược.

Hà Tiểu Hà có ngoại hiệu là “Lão Thiên Gia”, đối nhân xử thế, nhiệt tình rộng rãi, nhưng chiêu thức của nàng lại không hề rộng rãi phóng khoáng, ngược lại hết sức “nhỏ mọn”.

Nàng sử dụng “Lưu Vân tụ”, “Quần Hạ cước”, “Khâm Lý đao”, “Hạp Bối nỏ”, “Oản Đế tên”, không có loại nào không âm, không hiểm, không độc,

không làm người ta khó đề phòng.

Trương Thiết Thụ tu luyện “Vô Chỉ chương”.

“Vô Chỉ chương” là chỉ pháp ác độc, người luyện thông thường cũng khá đần độn. Người luyện đến mức ngón tay của mình lần lượt rơi xuống cũng không tiếc, đương nhiên thần trí khá đần độn, khá kiên cường, khá vững vàng.

Hắn thực sự không ứng phó được thế công của Hà Tiểu Hà.

Tay áo vung lên, ám khí bắn đến thẳng mặt.

Chiếc váy vén lên, một cước đá vào giữa ngực.

Vạt áo rũ xuống, lộ ra không phải bộ ngực mà là một thanh đao lạnh.

Tóc đen phất qua, mới tránh khỏi, nỏ trên lưng đã gắn tên, bắn thẳng vào đầu.

Lúc này chống đỡ một chương của nàng, cánh tay cảm thấy đau, đã trúng phải mũi nhọn dưới cổ tay của nàng.

Lập tức, Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm đều giống nhau, trên trán đã nở hoa.

Hoa mờ hôi.

Bốn người vừa giao thủ, lập tức có thể thấy được cao thấp, cục diện nguy hiểm không ngừng sinh ra.

Nếu không phải còn có một biến hóa tiếp theo, “Thiết Thụ Khai Hoa” rất có thể sẽ thua bởi tay A Ngưu Tiểu Hà.

Biến hóa đó là hoa.

Hoa sen.

Đóa hoa sen vừa lớn vừa thuần khiết giữa ao, đột nhiên rời khỏi mặt nước bay lên trời, trở thành hoa bay.

Trong ao sen chợt có một người nhảy ra.

Một vị công tử bột.

Áo của hắn tuy đã ướt đầm, nhưng lúc hắn nhảy ra khỏi ao nước đục này, vẫn là ngọc thụ lâm phong, mặt như quan ngọc, đôi môi đỏ thắm, mắt như

mắt phượng, thần khí an nhàn, tâm tình bình hòa. Lúc hắc phi thân lên, động như thỏ chạy, khuôn mặt vẫn tĩnh như xử nữ, thậm chí còn trắng, còn thuần, còn đẹp, còn tiêu sái hơn so với đóa hoa sen trắng kia.

Hắc vừa xuất hiện liền ra tay, từ sau lưng ba người Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Phương Hận Thiếu ra tay.

Hắc vừa ra tay thì một người khác cũng lập tức ra tay.

Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vẫn luôn không ra tay.

Hắc không ra tay là vì hắc phải đợi người này ra tay.

Hiện giờ hắc cuối cùng đã chờ được, cho nên hắc cũng ra tay.

Chương 71: Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ

Nhìn thấy con bướm sẽ biết bên cạnh có mùi hoa, nhìn thấy con ruồi sẽ biết ở gần có dơ bẩn, người ở trên biển rộng nhìn thấy chim bay sẽ biết lục địa không xa, trong sa mạc gặp được cỏ xanh sẽ biết dưới đồng cát có nước. Chính là như vậy.

Cho nên Vương Tiểu Thạch nhìn thấy Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ, lập tức cảnh giác được một chuyện.

Công tử thiếu hầu gia tôn quý kia chỉ sợ cũng có ở đây.

Hắn chẳng những cảnh giác được chuyện này, hơn nữa còn cảm giác được. Hắn cảm giác được, nơi này có đại địch.

Nhưng “Thiết Thụ Khai Hoa” vẫn không thể xem là đại địch của hắn.

Đó là một loại cảm giác đã từng quen biết, giống như hắn từng bị nhốt trong lồng với một con dã thú tịch mịch và hung bạo, sau này được thả ra, cho dù nó đi đến phía sau mình, mình cũng có thể cảm giác được mùi vị của nó.

Mùi vị dã thú, loại mùi vị nguy hiểm.

Cảm giác của máu, mùi vị của thịt.

Hắn đang ở đây!

Hắn nhất định đang ở đây!

Hắn quả nhiên ở đây!

Đại Tứ Hỉ và Diệp Thần Du đang ở một nơi phía xa, được thiên nhiên che giấu không để người khác phát hiện, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của đám người Vương Tiểu Thạch ở chùa Minh Hiếu, tháp Lục Long (cũng có người gọi là chùa Lục Long, tháp Minh Hiếu), vừa thấy trong ao sen xuất hiện một công tử xinh đẹp siêu thoát thế tục, tất cả đều chấn động, có người còn thất kinh, thất thanh kêu lên: - Phương Ứng Khán!

- Lật tay làm mây trở tay mưa, sao hắn cũng tới đây!

- Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia, hắn tới đây làm gì?

Đúng vậy, nhân vật phi thường trong kinh thành, rồng phượng trong loài người, trèo đèo lội suối đến nơi khi ho cò gáy này để làm gì? Có mưu đồ gì?

Hoa sen bị nhổ tận gốc, phá bùn bay lên, xoay tròn giữa không trung.

Phượng Ứng Khán nhảy ra khỏi ao.

Hắn vừa xuất hiện liền ra tay.

Phượng pháp xuất thủ của hắn rất kỳ lạ.

Lúc này áo của hắn vẫn trắng thuần, da thịt nơi mu bàn tay cũng trắng thuần, cảm giác gây cho người khác cũng trắng thuần, nhưng tại khoảnh khắc khi hắn ra tay, khuôn mặt của hắn chợt biến thành màu vàng, ánh mắt cũng đột nhiên biến thành màu xanh lá.

Giống như trong đầu của hắn có người đốt một ngọn lửa màu vàng, trong con ngươi có người nhóm lên hai ngọn đèn màu xanh lá.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn bỗng cảm thấy quen mắt.

Sự quen thuộc này lại khiến hắn có một cảm giác sợ hãi bờ ngõ, mặc dù nhất thời hắn cũng không nhớ nổi cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến.

Phượng Ứng Khán ra tay, lại không phải trực tiếp tấn công Vương Tiểu Thạch, mà là tấn công ba người Phượng, Hà, Lương.

Hắn cũng không phải trực tiếp tấn công ba người.

Hắn phi thân lên, tay phải nắm chặt tay trái, tay trái ba ngón giữa, trỏ, áp út đồng thời duỗi ra, giống như làm phép thi thuật, trong miệng liên tục niệm khẩu quyết. Lúc này tay trái của hắn hoàn toàn biến thành màu đỏ, “xoẹt” một tiếng, một luồng ánh sáng đỏ từ ngón tay bắn ra, giữa đường lại phân làm ba, ba luồng tơ máu phân biệt bắn về phía Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm.

Tại sao hắn lại muốn tấn công thủ hạ đặc lực của mình?

Nếu như chỉ kinh của hắn tập kích Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch đã sớm có phòng bị.

Nhưng không phải.

Chuyện này cũng khiến Vương Tiểu Thạch rất bất ngờ, nhưng hắn vẫn lập tức cảm ứng được, ba người Lương, Hà, Phương đang gặp nguy hiểm.

Đó là trực giác. Trực giác của hắn còn nhanh hơn so với phản ứng.

Hắn lập tức hét lên một tiếng, phát ra một chưởng “Cách Không Tương Tư Dao”, muốn cắt đứt ba luồng chỉ phong thần bí kỳ dị này.

Hắn chặn được sao?

Con rùa nhỏ còn đang vươn người đuổi chân, muốn lật lại thân thể đã được Ôn Nhu lật qua một nửa.

Hắn sẽ chặn được, nếu không phải vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, có người lại đột nhiên ra tay ngăn cản.

Người ngăn cản là người đi theo sau Hà Tiểu Hà cùng nhau lướt vào.

Một người nhỏ gầy, linh hoạt, yếu điệu, thướt tha.

Thân thể của nàng nhẹ nhàng như vậy, linh hoạt như vậy, khéo léo như vậy, đến nỗi Hà Tiểu Hà căn bản không biết lúc mình lướt vào, phía sau lại có một người như thế theo sát.

Ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng không phát giác được, hắn còn tưởng rằng đó là người mình, ít nhất cũng cho đó là người do Hà Tiểu Hà dẫn vào.

Vậy thì không phải.

Lúc này, người đến là “người mình” hay là “kẻ địch”, đủ để thay đổi toàn bộ chiến cuộc.

Huống hồ đây không phải là một kẻ địch bình thường.

Đây là cao thủ hạng nhất, cũng là kẻ địch hạng nhất.

Người này không phải bang chủ một bang, thủ lĩnh một đường, cũng không phải là tâm phúc bên cạnh đám người Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Miễn.

Đó chỉ là một cô gái.

Một cô gái xinh đẹp thanh tú, ẩn giấu quyền rũ.

Một thiếu nữ còn anh hùng hơn so với thiếu niên nam tử.

Thế nhưng, nàng lại từng khiến cho như Lục Phân Bán đường chia năm xẻ bảy, Kim Phong Tế Vũ lâu gió thảm mưa sầu, kể cả thế lực giang hồ của đệ nhất tâm phúc trên tay tướng gia là Bạch Sầu Phi cũng tan rã trong một đêm.

Trên tay nàng không có kiếm, nhưng nàng lại là kiếm thủ hạng nhất.

Tên của nàng là Lôi Mị.

Trên tay Lôi Mị vẫn không có kiếm, nhưng nàng vừa đưa tay ra, kiếm khí đã tới.

Giống như trong tay nàng đang cầm kiếm, hơn nữa còn là thần binh tung hoành, long trời lở đất, sắc bén vô cùng.

Một kiếm của nàng “đâm” đến trước mặt Vương Tiểu Thạch.

Nàng không có kiếm, nhưng nàng lại là kiếm thủ.

Thần Kiếm Thủ, Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ.

Lôi Mị là một cô gái rất kỳ lạ, nàng ở trên giang hồ không phải rất nổi danh, ở trong võ lâm cũng không xem là rất có địa vị, nhưng rất nhiều cao thủ có danh tiếng, có địa vị, có quyền lực hơn nàng, lại lần lượt chết trong tay nàng.

Hơn nữa, từ khi nàng xuất thủ đến nay, hình như chưa từng có chuyện thất bại. Từ lúc đâm chết Lôi Hận, đến khi giết chết Lôi Tồn, ám toán Tô Mộng Châm, ám sát Bạch Sầu Phi, đối tượng của nàng người sau mạnh hơn người trước, người sau nham hiểm hơn người trước, nhưng nàng lại thực hiện lần sau thành công hơn lần trước.

Hơn nữa nàng không chỉ kỳ lạ, cũng rất kỳ quái.

Bởi vì nàng đi tới đâu, phục vụ cho ai, cuối cùng sẽ phản bội người đó, đối phó với chủ nhân của nàng.

Mà nàng chỉ có một thân một mình.

Thậm chí trên tay nàng không có cả kiếm, một “Thần Kiếm Thủ” không có kiếm.

Một kiếm của nàng đâm về phía Vương Tiểu Thạch.

Một kiếm này của nàng đâm đến giống như là chuyện đương nhiên.

Đâm đến không kịp đề phòng.

Đâm đến bất ngờ đột ngột, cũng lời ngay lẽ thẳng.

Kiểm của nàng không có kiếm, chỉ có khí.

Kiểm khí.

Kiểm khí giống như Trường Giang.

Là nàng!

Ba ngàn dòng nước chảy, bốn trăm dòng thác nước, năm mươi tia sét tụ lại một đường nhanh chóng bắn ra.

Kiểm khí!

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thấy người nọ, trong lòng liền phát lạnh.

Là nàng!

“Cách Không Tương Tư Dao” của hắn đã bị chặt đứt, nhưng hắn lập tức rút dao ra.

Dao của hắn nằm trên chuôi kiếm. Chuôi kiếm của hắn rất dài, dao chính là phần lưỡi cong cong kia.

Dao rất ngắn, rất đẹp. Đẹp đến mức khiến người ta kinh diễm. Nhanh đến mức giống như sao băng lướt qua bầu trời.

Dao trên tay phải hắn kịp thời ngăn cản kiếm.

Kiểm không có kiếm.

Kiểm khí.

Kiểm khí trống không, còn sắc bén đáng sợ hơn kiếm thật.

Dao kiếm giao nhau.

Dao là thật sự, nó đẹp, nó sắc bén, nó nhanh đến mức đuổi gió chặn sét.

Kiểm là vô hình.

Tại khoảnh khắc dao kiếm giao nhau, trong lòng Vương Tiểu Thạch lại phát run.

Kiểm khí vô hình đâm vào trên thân dao, lại muốn xuyên thấu thân dao, bắn vào ngực của hắn.

Dao của hắn lại không ngăn được kiếm của nàng.

Lần đầu tiên, Tương Tư đao của hắn lại không ngăn được binh khí của kẻ địch.

Hơn nữa kẻ địch chỉ là một cô gái, trên tay chỉ có một thanh kiếm vô hình. Đóa hoa sen bị đánh văng lên giữa không trung đã bao cay hơn một chút, dừng lại một thoáng, sau đó lại mang theo bùn lầy và bọt nước rơi xuống, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, màu sắc rực rỡ, trông rất đẹp mắt.

Trông thấy kiếm khí sắp xuyên qua thân đao, Vương Tiểu Thạch đã không kịp né tránh, cũng không kịp thi triển bất kỳ sự biến hóa nào. Lúc Lôi Mị đang tràn đầy vui vẻ, muốn hưởng thụ khoái cảm lại thêm một cao thủ tuyệt đỉnh chết dưới kiếm của nàng, trên người Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên xảy ra một loại biến hóa.

Biến hóa này là dự tính, chứ không phải tại giây phút quan trọng này mới ứng biến, bởi vì như thế sẽ không kịp.

Kiếm khí của nàng đâm vào trên Tương Tư đao, chợt “không thấy nữa”.

Cái gì là không thấy nữa?

Chính là biến mất.

Tại sao lại “biến mất”?

Đáp án là không biết.

Kiếm khí kia giống như bảy ngàn tia sáng chói lọi hội tụ tại một điểm, đang muốn nung chảy, xuyên thủng một cái lỗ nhỏ trên thân đao của Vương Tiểu Thạch. Chỉ cần một cái lỗ nhỏ là có thể giết chết đối phương, nhưng lực lượng kia đột nhiên bị “dời đi”.

Dời đến nơi nào.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên quát lên một tiếng, tay trái khép lại như kiếm, đánh ra một chưởng.

Một tiếng “âm” vang lên, trên bức tường của chùa cách đó mười hai thước, một viên gạch bị đánh bay, không biết bay đi xa vạn dặm đến nơi nào rồi.

Lúc này Lôi Mị mới biết, kiếm khí của nàng đã bị dẫn đi.

Lúc này Lôi Mị mới tỉnh ngộ, nàng đã thất thủ, ít nhất cũng chưa từng đắc thủ.

Mà nàng gần như đã sinh ra khoái cảm giết chết đại địch, cao thủ.

Nhưng nàng sắp thành lại bại, thất bại trong gang tấc.

Lúc này Lôi Mị mới nhớ lại, Vương Tiểu Thạch biết sử dụng “Di Hoa Tiếp Mộc thần công”.

Năm đó, Vương Tiểu Thạch phụ trách giữ chân Lôi Hận, để cho nàng ám sát thành công, hẳn đã sử dụng “Di Hoa Tiếp Mộc thần công” để hóa giải chưởng lực “Chấn Sơn Lôi” của Lôi Hận.

Nàng một kiếm không thành, Vương Tiểu Thạch đã rút kiếm ra.

Tiêu Hồn kiếm.

Một thanh kiếm không có chuôi, lại mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Đó là một loại kiếm pháp rực rỡ, tiêu sái, thương cảm đến mức không gì sánh được.

Còn có kiếm.

Vương Tiểu Thạch trả lại nàng một kiếm.

Gió kiếm vừa nổi, ánh kiếm vừa sáng, Lôi Mị trước mắt nhìn thấy ánh kiếm, sau lưng gió kiếm đã tới.

Đó là kiếm gì!

Đây là kiếm pháp gì?

Thương cảm, rực rỡ, tiêu sái, mà lại không gì sánh được như vậy?

Lôi Mị yêu kiếm tiếc kiếm, vừa nhìn thấy kiếm pháp như vậy, còn chưa nghĩ làm thế nào chống đỡ, đã không nhận được thở dài một tiếng.

Hay cho một kiếm!

Hay cho một thanh kiếm!

Hay cho một vị kiếm thủ!

Nguy hiểm thật!

Đây là một tiếng kinh hô thoáng qua trong lòng Vương Tiểu Thạch.

“Di Hoa Tiếp Mộc thần công” của hắc chỉ cần thi triển chậm một chút, bản thân sẽ có thể đầu mình hai nơi, hoặc là ngực bị xuyên thủng.

Bởi vì “kiếm khí” của cô gái này đã nung chảy một vết lõm trên thân đao của hắc. Chỉ cần thêm một chút nữa, kiếm khí sẽ xuyên đao bắn ra.

May mắn hắc kịp thời dời “kiếm khí” đi.

Sau đó rút kiếm, dùng kiếm tiêu hồn trả lại cho nàng một kiếm chiêu chết người.

Con rùa trong ao kia sắp lật được người lại.

Ngay lúc này, trên tay Lôi Mị đột nhiên có thêm một thanh kiếm.

Đó là một thanh kiếm tinh tế, thanh tú, lạnh lẽo, xinh đẹp, giống như băng tuyết khắc nên.

Hóa ra nàng còn có kiếm.

Vương Tiểu Thạch từng nhìn thấy thanh kiếm này.

Lúc Lôi Hận, Bạch Sầu Phi chết đi, hắc đều nhìn thấy thanh kiếm nhỏ hẹp, thanh tú, trắng sáng, lạnh lẽo này, lóe lên một cái, sáng lên một cái trước mắt hắc.

Sau đó người sẽ chết.

Người chết đều là cao thủ, tuyệt đỉnh cao thủ chết đi đủ để khiến toàn bộ võ lâm mất cân bằng.

Lôi Mị một kiếm nơi tay, liền ngăn cản một kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Một tiếng “đỉnh” vang lên, vô cùng trong trẻo, động lòng người, hơn nữa còn êm tai.

Chương 72: Cô gái thở dài

Cô gái ngăn cản một kiếm của Vương Tiểu Thạch, thân thể xoay chuyển, mềm mại khéo léo như một con chim sơn ca, bay cao nhoáng lên, uyển chuyển như ý, đã lui ra xa mười một thước, hơi thở dốc, buộc tóc trên đầu bị rơi xuống. Hiên nhiên nàng tiếp được một kiếm của Vương Tiểu Thạch cũng rất nguy hiểm. Tóc mây vừa rơi xuống, chỉ thấy cô gái kia thanh tú đến mức không nhiễm bụi trần, diễn lệ hơn cả trăng trong nước, đẹp đến bảy phần anh hùng, lại có ba phần hiệp tình, hiện giờ tóc đen vừa tản ra, mang theo tiếng thở dốc khe khẽ, càng khiến người ngọt ngào thương tiếc. Nàng lại có thể kịp thời ngăn cản một kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù hai bên đều gặp nguy hiểm.

Vương Tiểu Thạch và Lôi Mị giao thủ một chiêu, mỗi người xuất ra một kiếm.

Mọi người đều gặp nguy hiểm, cũng đã thoát hiểm.

Đóa hoa sen kia đang cùng với bùn lầy và bọt nước đồng thời rơi xuống hồ nước.

Tương giao một kiếm.

Con người tương giao dùng ngôn ngữ.

Tri kỷ tương giao dùng tâm hồn.

Kiếm thủ tương giao dùng thanh kiếm.

Sau khi giao thủ một kiếm, Lôi Mị khiếp sợ, hơn nữa còn mang theo tiếng thở dốc và thở dài.

Vương Tiểu Thạch lại không ngừng một phút giây nào.

Hắn không ngừng, là vì không thể ngừng.

Chiến hữu của hắn đang gặp nạn.

Cực kỳ nguy hiểm.

Nguy hiểm cực kỳ.

“Huyết Hà thần chỉ” do Phương Ứng Khán diễn hóa ra từ Huyết Hà thần kiếm, tấn công ba người Hà Tiểu Hà, Phương Hận Thiếu, Lương A Ngưu, nhưng chỉ kinh lại trước tiên đổi hướng, bắn về phía bàn tay của Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ.

Công kích này của Phương Ứng Khán quái, quỷ, kỳ, dị, làm người ta tuyệt đối không thể nắm bắt được.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đang muốn ra tay ngăn cản Phương Ứng Khán, nhưng Lôi Mị lại ra tay ngăn cản hẳn.

Cháy nhà lòì mặt chuột.

Nước rạt lòì mặt cỏ.

“Huyết Hà thần chỉ” của Phương Ứng Khán đã bắn ra, dĩ nhiên là có mục đích của nó.

Nhà đã cháy.

Chuột tự hiện.

Luồng chỉ kinh thứ nhất của Phương Ứng Khán trước tiên bắn vào “Tổ Tâm chỉ” trên tay trái của Trương Liệt Tâm, lại chiết xạ về phía Phương Hận Thiếu.

Luồng chỉ phong thứ hai của hắn trước tiên bắn vào “Lạc Phượng trảo” trên tay phải Trương Liệt Tâm, lại phản xạ về phía Lương A Ngưu.

Luồng chỉ lực thứ ba của hắn trước tiên bắn vào “Vô Chỉ chương” của Trương Thiết Thụ, lại đổi hướng bắn về phía Hà Tiểu Hà.

Ba luồng chỉ kinh đỏ như máu kia của Phương Ứng Khán lập tức biến đổi.

Biến sắc.

Biến thành một xanh, một lam, một đen, ba loại kinh khí vắn vẹo giống như một con rắn dài, cắn nuốt ba người Lương, Hà, Phương.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đang xuất đao bức lui Lôi Mị.

Lương A Ngưu phát hiện ra liền muốn tránh né, nhưng lúc phát hiện thì đã trúng chỉ.

Hắn đã trúng một chỉ, một chiêu “Huyết Hà thần chỉ” của Phương Ứng Khán kết hợp với “Lạc Phượng trảo” của Trương Liệt Tâm.

Lương A Ngưu trúng một chỉ của Phương Ứng Khán, hình như cũng không có gì bất ổn.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đã phát hiện Phương, Lương, Hà gặp nạn.

Hắn muốn phi người, vọt người, lướt người... không... tất cả đều không kịp nữa.

Hắn đột nhiên làm một chuyện.

Tay của hắn kéo một cái, đao kiếm hợp lại, hai tay đã nhanh chóng đánh ra hai vật.

Hai vật bay về phía Phương Ứng Khán.

Công Ngụy cứu Triệu, chó cùng rút giậu.

Hắn vốn không muốn đối địch với vị công tử xuất chúng, siêu thoát hồng trần, như hoa như ngọc, như ma như thần này, nhưng lúc này đã không quản được nhiều như vậy, không lý được nhiều như vậy, không chú ý được nhiều như vậy.

Hắn phải chặn đánh, ngăn cản công kích của Phương Ứng Khán rồi hãy nói.

Lôi Mị vừa nhìn thấy, lại phát ra một tiếng thở dài.

Nàng dường như là một cô gái hay thở dài.

Hà Tiểu Hà muốn tránh.

Lúc nàng muốn tránh (nhưng giống như không tránh), đã trúng phải một chỉ.

Nàng đã trúng một chỉ của Phương Ứng Khán, một chiêu “Huyết Hà thần chỉ” kết hợp với “Vô Chỉ chưởng” của Trương Thiết Thụ.

Hà Tiểu Hà trúng phải một chỉ, hình như cũng không có gì khác thường.

Con rùa kia cuối cùng đã lật người lại.

Vương Tiểu Thạch ném ra hai vật, gấp, mạnh, nhanh, khẩn, bay, bắn, ném, đẩy về phía Phương Ứng Khán.

Đó là đá, hai viên đá.

Hắn là Vương Tiểu Thạch.

Đá, luôn được người trên giang hồ nhận định là vũ khí lợi hại nhất của hắc, cũng là ám khí và minh khí của hắc.

Còn lại một chỉ kia, chạm vào “Tổ Tâm chỉ kình” của Trương Liệt Tâm, lại bắn về phía Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu gần như đồng thời phát hiện với Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu, cũng đồng thời muốn tránh.

Chỗ khác biệt là, lúc hắc vừa nghĩ tới né tránh thì thân hình đã động.

“Bạch Câu Quá Khích”.

Lập tức biến mất.

Hắc chợt nhoáng lên, đã tránh khỏi một chỉ.

Chỉ nhanh, kình đi trước chỉ.

Hắc càng nhanh, thân pháp còn đi trước ý niệm.

Cho nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã tránh khỏi một chỉ kia.

Đóa hoa sen kia, ngay cả cánh hoa, nước bùn, cùng nhau rơi xuống ao nước.

Phương Hận Thiếu mặc dù thân pháp nhanh, hơn nữa còn kỳ quái, nhưng chỉ kình kia lại tự động rẽ ngoặt.

Một chỉ màu đen kia đánh không trúng, lại xé gió phát ra tiếng nổ trầm, quay trở lại tấn công lần nữa.

Lần này là tấn công vào cổ họng của Phương Hận Thiếu.

Tử huyết.

Một chỉ này thế tới ác liệt, giống như muốn một chiêu kết thúc Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu tránh được một chỉ, nhưng không tránh được chỉ thứ hai.

Huống hồ, thân pháp của hắc còn nhanh hơn ý chí, cho nên hắc chỉ ý thức được tránh khỏi chỉ thứ nhất, lúc chỉ thứ hai đánh tới hắc còn không kịp phản ứng.

Không kịp phản ứng thì phải trúng chỉ.

Trúng một chỉ này thì phải chết.

Thứ mà cao thủ võ lâm, người trong giang hồ coi trọng là phản ứng.

Phản ứng phải đủ nhanh, chuẩn, dứt khoát, tốt nhất còn có thể nằm ngoài dự tính của người khác.

Làm được điểm này sẽ có thể chuyển bại thành thắng, không làm được sớm muộn gì cũng sẽ bại chết.

Thực ra trong hàn lâm, sĩ lâm, thương trường, quan trường đều như vậy.

Chương 73: Thủy tinh tím

Hắn không chết.

Bởi vì Ôn Nhu.

Hắn không phản ứng kịp, nhưng Ôn Nhu lại phản ứng kịp.

Trước khi chỉ thứ nhất tấn công Phương Hận Thiếu, Ôn Nhu còn chưa tỉnh hồn vì Trương Liệt Tâm, Thiết Thụ tập kích, nhưng đến chỉ thứ hai thì nàng đã sinh ra cảnh giác.

Phương Hận Thiếu không kịp tránh.

Nàng kéo một cái, Phương Hận Thiếu liền bay, lật, chuyển, dời, vọt, lăn, lướt, ườn, bắn, vọt, xoay, vẩy, lách mình, mười ba thế đồng thời thi triển. Dù sao nàng cũng là “Tiểu Hàn Sơn Yến”, nàng dùng khinh công “Thuần Tức Thiên Lý” để xưng bá giang hồ.

Nàng kéo Phương Hận Thiếu đi, lại tránh khỏi chỉ thứ hai của Phương Ứng Khán.

Lần này ngay cả Phương Hận Thiếu và Phương Ứng Khán đều không ngờ được.

Chỉ thứ hai của Phương Ứng Khán cũng bắn trật.

Phương Ứng Khán hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cực vàng, giữa trời thi kình, lại muốn chuyển hóa dư kình của chỉ thứ hai thành chỉ thứ ba, nhất định phải dồn Phương Hận Thiếu vào chỗ chết mới thôi.

Nhanh như điện.

Nhanh như chớp.

Lúc này, con rùa nhỏ mới lật thẳng người, mà hoa sen cũng vừa mới trở về ao nước.

Nhưng hòn đá do Vương Tiểu Thạch ném ra đã bay đến.

Hai hòn đá, một trước một sau, nhanh chóng đánh vào Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán rút kiếm ra.

Kiểm màu máu.

Kiểm vừa rút ra, cả ao nước đều phản chiếu ánh máu, ngôi chùa cũng nhuộm một màu đỏ tươi.

Phương Ứng Khán lần đầu tiên giao thủ với Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đương nhiên không phải lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên giao thủ.

Giữa bọn họ vẫn chưa từng phân thắng bại, cũng không biết cao thấp.

Không ai biết hai bên vừa động thủ sẽ ra sao.

Ai chết?

Ai sống?

Không chết.

Không sống.

Lúc Phương Ứng Khán vừa rút kiếm của hắn ra, ánh mắt, sắc mặt, màu da hoàn toàn đỏ bừng, kiếm đỏ tươi ướt át, kiếm khí như máu bay, cả người hắn đều giống như vượt qua sinh, vượt qua tử, chỉ có hắn và kiếm của hắn định sinh quyết tử.

Nhân kiếm của hắn đã hợp nhất, nhưng không bay lên, không lướt lên, cũng không phấn chấn.

Hắn đứng yên bất động, chỉ kiếm về phía trước.

Mũi kiếm phát ra kinh khí lèo xèo, từ đỏ tươi chuyển thành đỏ thẫm, từ đỏ thẫm biến thành màu tím.

Mũi kiếm chỉ vào Vương Tiểu Thạch.

Hòn đá thứ nhất của Vương Tiểu Thạch bay đến.

Một tiếng “bộp” vang lên, đá chia năm xẻ bảy.

Sau đó những tiếng “lộp bộp” liên tục vang lên, hoàn toàn rơi vào trong ao, giống như một cơn mưa lớn.

Huyết kiếm vẫn từ xa chỉ vào Vương Tiểu Thạch.

Kiểm kinh rung lên một trượng một, dần dần lan về phía Vương Tiểu Thạch đối diện với hắn.

Ngay lúc này, hòn đá thứ hai của Vương Tiểu Thạch đánh tới.

Sau một tiếng “bộp”, đá vỡ nát, trở thành bột phấn.

Kiểm khí càng gia tăng, huyết khí càng hùng hực, hơn nữa còn mãnh liệt.

Ánh máu đã bao trùm cả người Vương Tiểu Thạch, chỉ cần Phương Ứng Khán nhân kiếm hợp nhất đậm tới, Vương Tiểu Thạch lên trời xuống đất đều không thể trốn thoát.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch muốn rút kiếm.

Kiểm rút không ra.

Chẳng lẽ huyết khí kia đã làm cho Tiêu Hồn kiếm của hãn mất hồn?

Hãn muốn rút đao.

Đao rút không ra.

Chẳng lẽ huyết kinh kia đã đem đao khâu vào trên lưỡi kiếm?

Mái tóc của Vương Tiểu Thạch bỗng rũ xuống trước trán, che kín một con mắt của hãn.

Tại khoảnh khắc này, hãn đã phản công.

Hãn nhắm vào đại địch bình sinh chưa gặp từ khi xuất đạo đến nay, phát ra hòn đá thứ ba của hãn.

Hòn đá thứ nhất thất bại.

Hòn đá thứ hai không công.

Hòn đá thứ ba có thể thay đổi tất cả, xoay chuyển càn khôn sao?

Không thể.

Có thể.

Tất cả có thể đều đến từ không thể, giống như tất cả chuyện đúng đều rút ra từ chuyện sai.

Vương Tiểu Thạch bắn tới một hòn đá.

Lúc kiếm trong tay Phương Ứng Khán đang huyết khí đại thịnh, dâng trào không ngớt, hòn đá kia bay tới, lập tức bị kiếm khí sắc nhất, bén nhất, không gì sánh được nhất hút lấy, trông thấy sắp sửa bị đánh nứt, chấn vỡ, hóa thành bụi phấn...

Đá cũng thật sự bị đánh nứt, chấn vỡ.

Nhưng trước khi vỡ vụn, trời đất bỗng hóa thành màu tím.

Hóa ra đó là một viên tinh thạch màu tím.

Nó đánh trúng mũi kiếm.

Đá vỡ tan.

Nhưng kiếm khí màu máu giống như chiếc thùng đầy nước đột nhiên bị người ta bỏ vào một tảng đá lớn, phần lớn huyết khí đều tràn ra như tháo nước.

Lập tức hỗn loạn, trút ra, chảy ra, chỉ còn lại lác đác.

Kiếm khí đã yếu.

Kiếm quang đã giảm.

Kiếm kinh đã dịu.

Phương Ứng Khán lập tức thu kiếm.

Mũi ngọc trên đầu hắc rơi xuống, thậm chí quên cả nhặt lên, huyết kiếm vào vỏ, vẫn ở trong vỏ run rẩy, kêu gào, rên rỉ.

Giống như một người điên bị bệnh, cuối cùng nằm lại trên giường bệnh của hắc.

Phương Ứng Khán rõ ràng có phần chật vật, ánh mắt của hắc cũng rất dữ tợn, nói:

- Cuối cùng ta cũng có thể bức ra quân bài sát thủ của ngươi.

Lúc nói xong câu này, hắc đã có thể cười được.

Hắc vừa cười, vẫn có thể siêu thoát thế nhân đối hồng trần, hồ điệp bay, uyên ương đứng, mộng như nhân sinh mộng như mộng...

- Kỹ xảo đặc biệt của ngươi không phải đá, mà là thủy tinh, thủy tinh tím.

Hắc cười, nụ cười mơ hồ như thiếu nữ đang nằm mộng:

- Ngươi sử dụng đã không phải Thiên Y thần công, mà là Thương Tâm tiên pháp của Nguyên Thập Tam Hạng.

Lúc này, Phương Hạng Thiếu vừa may mắn tránh được hai chỉ bỗng nhiên chú ý đến một chuyện.

Đóa hoa sen kia đã trở về trong ao, trên nước.

Hắn vẫn là hắn, hoa vẫn là hoa.

Nhưng hoa đã không còn trắng, mà đã biến thành màu tím.

Hoa sen màu tím.

Hoa sen màu trắng trong nháy mắt lại biến thành hoa sen tím.

Vương Tiểu Thạch đã sử dụng vũ khí gì?

Hắn đã thi triển pháp lực gì?

Đó là đá gì?

Chương 74: Hòn đá bị thương

Vương Tiểu Thạch cũng không thừa thắng truy kích, chỉ lặng lẽ cúi người, nhặt những mảnh đá vỡ.

Thần sắc của hắn quý trọng như vậy, bị thương như vậy, trong mắt tràn đầy tình cảm và yêu thương, giống như đó không phải đá mà là con của hắn.

Ngay cả Ôn Nhu luôn thích trêu đùa, nhìn thứ gì cũng không vừa mắt, lúc này thấy vậy cũng không khỏi có phần cảm động.

- Đá cũng có sinh mệnh.

Trong giọng nói của Vương Tiểu Thạch tràn đầy áy náy và thương tiếc:

- Nó có tình cảm.

Phương Ứng Khán lại rất thành khẩn nói:

- Xin lỗi, nó quá mạnh, ta thu thế không được, đã đánh vỡ nó.

Hắn thực ra không phải thành khẩn, mà là kính trọng.

Hắn kính trọng Vương Tiểu Thạch kính trọng hòn đá của mình, bởi vì đá chính là thần binh lợi khí của Vương Tiểu Thạch.

Một kiếm thủ giỏi nên xem kiếm của mình như tính mạng.

Vương Tiểu Thạch đối với đá của hắn cũng có loại tình cảm này.

Điểm này Phương Ứng Khán hiểu rõ, cho nên hắn tôn kính.

- Vì cứu người.

Giọng nói của Vương Tiểu Thạch vẫn rất bi thương:

- Ta đành phải hi sinh nó. Mỗi hòn đá đều khác nhau, tinh thạch là hiếm thấy nhất trên thế gian, bể một khối thì ít đi một khối.

Sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Phương Ứng Khán:

- Kiếm của người cũng là kiếm tốt, nó đã bị thương, người nên giữ gìn nó cho tốt.

- Đúng vậy.

Phương Ứng Khán nghiêm nghị nói:

- Cảm ơn.

- Tại sao người lại tới đây?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Vì muốn bức người ra tay.

Phương Ứng Khán đáp.

Vương Tiểu Thạch cười khố:

- Vì muốn bức ra quân bài sát thủ của ta, các người không ngại đường xá xa xôi chạy đến đây?

Phương Ứng Khán nhướng mày:

- Cũng để xem thử có thể giết được người hay không. Nếu ta có thể giết người, vậy tên của ta cũng có thể đổi rồi.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy hứng thú:

- Đổi tên? Đổi tên gì? Phương Ứng Khán, không phải mọi người đều nên nhìn người cho kỹ sao?

Phương Ứng Khán cười:

- Chỉ cần mọi người đều nhìn vào ta, ta càng nên đổi tên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cái tên này không dễ đổi.

Phương Ứng Khán nói:

- Đã đổi xong rồi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Có thể cho biết hay không?

Phương Ứng Khán gật đầu.

Hắn chỉ nói hai chữ:

- Thập Thanh.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, cả người chấn động, sắc mặt lại trầm xuống.

Trong nháy mắt này, Lương A Ngưu, Phương Hận Thiếu, Hà Tiểu Hà đều cảm giác được, từ khi bọn họ quen biết Vương Tiểu Thạch tới nay, chưa từng thấy hắn kinh ngạc như vậy.

Vì sao?

Cái tên “Thập Thanh” này có chỗ nào đặc biệt?

Chợt nghe Vương Tiểu Thạch cười lạnh nói:

- Thật có chí khí.

Phương Ứng Khán vui vẻ nói:

- Đại trượng phu nên như thế.

- Ta lại không hiểu.

Lần này người cất tiếng là đại tiểu thư danh nữ hiệp tiểu cô nương Ôn Nhu của chúng ta:

- Thập Thanh, Thập Thanh, như vậy có gì ghê gớm? Có chí khí gì?

Nàng lẩm bẩm (nhưng vừa lớn tiếng vừa hung dữ):

- Phương Thập Thanh? Vậy thì có gì. Không bằng gọi là Thập Kim (nhặt vàng), Thập Ngân (nhặt bạc), Thập Bí Cấp (nhặt bí kíp), Thập Nhân Nha Tuệ (học mót)... vậy còn thú vị hơn. Các người nghe thử, Phương Thập Bảo, Phương Thập Thu, Phương Thập Thập... thật vang dội biết bao.

Phương Thập Thanh, đúng là quá...

Vương Tiểu Thạch biến sắc, chợt quát lên:

- Im miệng!

Lần này Ôn Nhu thật sự im tiếng.

Nàng thật sự nghe lời.

Nàng đương nhiên không phải nghe lời, mà là từ trước đến giờ nàng chưa từng thấy Vương Tiểu Thạch nổi giận, chưa từng thấy Vương Tiểu Thạch đối xử với nàng như thế, không ngờ được Vương Tiểu Thạch lại hung dữ như vậy.

Cho nên nàng nghe lời không lên tiếng, mặc dù trong vành mắt đều là lệ, trong lòng đều là ủy khuất.

Nhưng nàng cũng nhìn Vương Tiểu Thạch với cặp mắt khác xưa.

Người này, hóa ra đối xử với đá cũng ôn hòa hữu tình, một khi nổi giận lại hung dữ như vậy, lạnh lùng như vậy, tàn khốc như vậy.

Ôn Nhu có thể nhịn được không khóc ra thành tiếng, đã là chuyện xưa nay hiếm có, đã rất nể mặt Vương Tiểu Thạch rồi.

Mặc dù nàng vẫn không hiểu, gọi là “Phương Thập Thanh” có gì ghê gớm. Phương Ứng Khán dường như rất cảm tạ vì Vương Tiểu Thạch quát mắng Ôn Nhu, hần nói:

- Đá thủy tinh của người cộng thêm Sơn Tự kinh của Thương Tâm thần tiễn, quả thật không gì sánh được.

Vương Tiểu Thạch khiêm tốn nói:

- Huyết kiếm của người đã xuất, thần thương lại không phát, cảm ơn đã nhường.

Phương Ứng Khán lại không nhận cái lễ này của hần:

- Người là người thông minh, đương nhiên biết vì sao ta không đánh tiếp, ta đánh không nổi nữa.

Vương Tiểu Thạch cũng nói thẳng không e dè:

- Đánh tiếp chưa chắc người đã không giết được ta, nhưng bên cạnh lại có bắn khoăn.

Phương Ứng Khán thở dài một hơi, nói:

- Ta có vướng mắc.

Lập tức lại ung dung nói:

- Nhưng lần này ta tới lại không phải để giết người.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Người chỉ tới để thử công lực của ta?

Phương Ứng Khán nói:

- Ta tới để kết giao bằng hữu với người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Kết giao bằng hữu? Vậy bằng hữu của ta trước tiên ăn hai chỉ của người làm lễ sao?

Phương Ứng Khán cười ha hả. Hai người nói chuyện như vậy, tựa như hảo hữu, không giống như vừa rồi còn quyết đấu quên mình, cũng không giống

như vừa có một trận quyết chiến sinh tử.

Mọi người đều ngơ ngác, không hiểu trong hồ lô của hai người bán thuốc gì.

Kỳ lạ nhất, Lương A Ngưu và Hà Tiểu Hà mỗi người bị trúng một chỉ của Phương Ứng Khán, ngoại trừ cảm thấy mi tâm và quỹ cốt một lạnh một nóng, cũng không có cảm giác khác thường nào.

Chẳng lẽ hai chỉ kia của Phương Ứng Khán đánh uổng công?

Phương Ứng Khán thấy trong lòng bàn tay của Vương Tiểu Thạch vẫn cầm tinh phiến nho nhỏ đã vỡ vụn, đáng vẻ hết sức yêu quý, vạn phần quý trọng, liền trêu đùa một câu:

- Người giống như đang thu nhặt tàn chi của người.

- Không.

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Là tàn chi và tay chân của chính ta.

Nụ cười trên mặt Phương Ứng Khán dần dần mất đi.

Sau đó hẩn hỏi một vấn đề thành khẩn:

- Trước khi người rời khỏi kinh, ta cảm thấy ba người võ công cao thâm khó lường nhất đều có một đặc điểm chung, người có biết là gì không?

Vương Tiểu Thạch đang đợi Phương Ứng Khán nói tiếp.

Hẩn biết nếu Phương Ứng Khán đã hỏi, nhất định sẽ nói tiếp.

Phương Ứng Khán quả nhiên tiếp lời:

- Đó là người, Địch Phi Kinh của Lục Phân Bán đường và Kinh Đào Thư Sinh Ngô Kỳ Vinh mới vào kinh.

Đoạn sau của hắn càng bí ẩn:

- Ba người các người đều có liên quan đến lực lượng của thủy tinh.

Vương Tiểu Thạch dường như cũng cảm thấy ngạc nhiên:

- Hà?

- Ta vẫn luôn hoài nghi hòn đá mạnh nhất của người là đá thủy tinh.

Phương Ứng Khán vui vẻ mỉm cười:

- Điểm này ta không đoán sai.

- Người không đoán sai.

Vương Tiểu Thạch thẳng thắn thừa nhận:

- Nghe nói Dục Tiên Dục Tử chương của Ngô Kinh Đào là luyện thành trong động đá thủy tinh, linh lực của thủy tinh đã tăng cường chương công của hắn.

- Trên cổ Địch Phi Kinh vẫn luôn đeo tinh thạch, mà hắn vẫn luôn không để lộ tài năng, cũng không ai biết thực lực của hắn.

Phương Ứng Khán thở dài nói:

- Ngày đó Bạch Sầu Phi lên lầu Tam Hợp, nếu không phải đã đánh giá thấp Địch Phi Kinh, hắn cũng sẽ không dùng Kinh Thần chỉ bắn bể pha lê tinh thạch trên cổ Đê Thủ Thần Long. Chỉ cần hắn không chọc giận nhân vật thần bí khó lường này, nói không chừng khi Tô Mộng Châm và Lôi Thuần phản chiến, bao vây Kim Phong Tế Vũ lâu, Địch Phi Kinh giúp hắn một tay, chưa chắc đã bỏ mạng đương trường.

Vương Tiểu Thạch liếc Lôi Mị một cái, nói:

- Bạch nhị ca vốn cũng không đáng chết.

Phương Ứng Khán nói:

- Kiếm pháp của Lôi Mị rất tốt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nàng ám toán người khác cũng chọn thời cơ rất chuẩn.

Phương Ứng Khán:

- Cho nên, hôm nay nếu hai chúng ta liên thủ đấu với người, người có bao nhiêu cơ hội sống sót?

Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Nếu như biết, vừa rồi người cũng không cần dừng tay.

Hắn lập tức bổ sung một câu:

- Vừa rồi người căn bản sẽ không thu kiếm, nếu như hai người có thể tận tâm tận lực liên thủ.

Nghe được câu này, công tử hầu gia như khắc từ phấn ngọc, trên gò má như tuyết ngọc đột nhiên hiện lên hai đóa mây đỏ.

Ngay cả mắt của hắn cũng biến thành màu vàng.

Tay đã đặt lên chuôi kiếm.

Vỏ kiếm lại loáng thoáng nhìn thấy tơ máu, giống như trong vỏ không phải kiếm, mà là một thanh, cây, nhánh máu có sinh mệnh đang vui mừng nhảy nhót.

Đó là máu bên ngoài cơ thể Phương Ứng Khán.

Kiểm màu máu.

Máu hình kiếm.

Chương 75: Chính là người

Một lúc sau Phương Ứng Khán mới buông tay.

Ánh sáng đỏ bên hông hắt lại ảm đạm đi, tiến kêu của máu huyết sôi trào cũng thấp xuống.

Phương Ứng Khán cười ha hả nói:

- Nói thật hay. Năm đó ba đại đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu vừa lên đài, Mễ công công nói Tô Mộng Chấm từng trải lão luyện, đa mưu túc trí, Bạch Sầu Phi lòng lang dạ sói, ngang ngược ngông cuồng, còn người lại trốn tránh đầu gió, chí khí không cao. Hẳn cho rằng trường kỳ đấu tranh, kẻ mạnh sẽ tồn tại, cá lớn nuốt cá bé, người chắc chắn sẽ thất bại. Ta lại phản đối ý kiến của hẳn.

Hẳn dường như rất cao hứng vì Vương Tiểu Thạch:

- Kết quả, là ta đã đúng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là ta may mắn.

Phương Ứng Khán nói:

- Thực ra người mới là loại nhân kiệt “bởi vì người không tranh, cho nên trong thiên hạ không ai có thể tranh với người được”.

Vương Tiểu Thạch:

- Người lại là loại kiêu hùng “tướng giỏi không dùng vũ lực, chiến sĩ giỏi không giận dữ, khéo thắng địch là không tranh với địch, khéo dùng người là hạ mình giúp người. Đó là cái đức của sự không tranh, đó là cái thuật của sự dùng người”.

Phương Ứng Khán không giận lại cười:

- Không tranh có đức, dùng sức của người, đó không chỉ là kiêu hùng, mà là gian hùng.

Vương Tiểu Thạch nghiêm nghị nói:

- Xin cứ trách móc.

Phương Ứng Khán nói:

- Thông thường phần lớn mọi người đều xin người khác đừng trách móc, còn người lại xin người khác trách móc.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu đã làm chuyện đáng trách, còn xin người khác đừng trách móc, đó là giả dối. Không bằng trực tiếp xin người ta trách móc, không xin tha thứ.

Phương Ứng Khán nói:

- Hay cho cậu chỉ xin trách móc, không xin tha thứ. Chúng ta đúng là người biết anh hùng trọng anh hùng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Anh hùng? Ta không phải. Chúng ta phần lớn chỉ là may mắn gặp dịp, gặp được nhân duyên, trong ván cờ loạn thế này thi triển năng lực mà thôi. Vốn không có người vĩ đại, chỉ có chuyện vĩ đại.

Phương Ứng Khán nghe được cười ha hả nói:

- Vương huynh, lời này lại nói sai rồi. Không có người vĩ đại thì nào có chuyện vĩ đại? Thành công hoàn toàn do con người nỗ lực, không có chuyện gì không thể, chỉ có người nói không thể. Vương lâu chủ năm đó một mình tru diệt gian thần trong triều, Vương thái chủ gần đây một mình vào hang hổ uy hiếp người có thế lực nhất đương triều, huynh đệ của Vương tam ca ngay cả hoàng đế lão tử cũng đè xuống đất, nào có hai chữ “không thể” này.

Vương Tiểu Thạch cũng khẽ cười nói:

- Các hạ không phải càng không kiêng kị sao? Từ đại nội cao thủ, cấm cung thị vệ, cho đến giang hồ hảo hán, võ lâm hào kiệt, tất cả đều thu về dưới trướng của người, vào hết trong lòng của người. Phương công tử chí khí thật lớn, tiểu hầu gia tầm mắt thật cao, Tiểu Thạch xấu hổ không bằng, còn kém xa.

Phương Ứng Khán cười, mắt như hai hồ nước xuân, xao động ra:

- Đâu có, đâu có! Cũng vậy, cũng vậy! Chúng ta khách khí làm gì!

Chợt nụ cười vụt tắt, thái dương, hốc mắt, nếp nhăn đồng thời hơi ánh vàng, chấp tay nói:

- Anh hùng thất bại vì tình nghĩa, Thạch huynh hãy cẩn thận. Từ biệt tại đây, sau này gặp lại.

Lương A Ngưu hét lớn một tiếng:

- Chờ đã! Muốn đi sao?

Phương Ứng Khán cũng không thềm nhìn hắn, cất bước muốn đi. “Thiết Thụ Khai Hoa” lập tức lách mình đến hai bên hắn.

Hà Tiểu Hà vội quát lên:

- Một chỉ kia của người... coi là gì?

Phương Ứng Khán cười nói:

- Đó không coi là gì cả... chỉ có thể xem như là một... lễ vật.

Lương A Ngưu sừng sốt nói:

- Lễ vật?

- Đúng, lễ vật.

Nụ cười của Phương Ứng Khán đã đơn thuần như đứa bé, lại thuần khiết như hoa sen:

- Lễ vật đưa cho Vương Tiểu Thạch.

Hắn vừa trang trọng vừa hài hước nói thêm một câu:

- Ngày khác đợi lễ vật hắn trả lại cho ta.

Lương A Ngưu như Kim Cang cao trọng tám sờ cái đầu của La Hán cao ba trượng tám:

- Bà nội nó... chuyện này ta không hiểu.

- Người không hiểu cũng không sao.

Phương Ứng Khán ung dung nói:

- Vương Tiểu Thạch hiểu là được rồi.

Vương Tiểu Thạch chỉ nghe, như có suy nghĩ, không nói gì.

Trông thấy Phương Ứng Khán sắp rời đi, hắn cũng không ngăn, không cản, không tiễn, không để ý tới.

Chợt nghe có người quát lên:

- Lại... là... người!

Từng chữ từng câu, giống như chẻ băng cắt ngọc.

Người lên tiếng là Ôn Nhu.

Nàng oán hận và hung dữ quát lên với một cô gái.

Cô gái kia đương nhiên chính là Lôi Mị, Quách Đông Thần.

Lôi Mị đã từng là Quách Đông Thần.

- Chính là người!

Ôn Nhu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người từng phản bội Tô sư huynh, lại giết chết rau cải trắng!

Lôi Mị cười, rất xinh đẹp.

Nàng đưa tay ra, ngón tay vươn về phía khuôn mặt của Ôn Nhu, tốc độ lại rất chậm.

Ôn Nhu bị dọa lùi lại một bước.

- Là cô! Đừng sợ, ta chỉ muốn nhéo gương mặt cô mà thôi.

Lôi Mị bắt chước giọng điệu của nàng:

- Ta cũng nhận ra cô, cô là tiểu nữ hiệp Ôn Nhu, đúng không? Cô chính là cô gái mà Bạch Sầu Phi ngông cuồng tự cao trước khi bỏ mạng còn không tiếc trả giá muốn chiếm giữ, cũng là hiệp nữ Ôn Nhu được đại trượng phu đội trời đạp đất nhất trong thế gian ái mộ nhưng vẫn không biết.

Nàng nói xong liền liếc Vương Tiểu Thạch một cái, lại quan sát trên dưới trái phải Ôn Nhu:

- Quả nhiên là xinh đẹp.

Nàng lại bổ sung một câu:

- Giang hồ nữ hiệp, rất ít có người đáng yêu như vậy, hài hước như vậy, nhưng lại hồ đồ như vậy.

Ôn Nhu lại ngạc nhiên:

- Làm sao người biết ta hồ đồ? Người nói ai là đại trượng phu đội trời đạp đất? Hắn ở đâu? Người cũng rất đẹp mà.

Nhưng nàng cũng nói thêm một câu:

- Nhưng tâm địa lại quá độc ác.

Lôi Mị cũng không tức giận, tùy ý nói:

- Ôn muội muội, một cô gái ở trên giang hồ, không độc ác không tàn nhẫn thì không thể xuất sắc, nổi bật được.

Ôn Nhu dùng tay chỉ vào chóp mũi nhăn bóng của mình:

- Ta không độc ác, không tàn nhẫn, cũng có thể nổi danh trên giang hồ vậy.

Lôi Mị cười cười:

- Đó là bởi vì may mắn. Cô có một phụ thân Ôn Văn tại võ lâm Lạc Dương chống được cả trời. Cô có một thế gia tốt, Lão Tự Hiệu Ôn gia từ Lĩnh Nam đến Mạc Bắc, tự Quan Đông đến Việt Tây, có ai không biết? Có ai không sợ? Cô có một sư phụ Hồng Tự thần ni, có lẽ là một trong năm đại ca thủ võ công cao nhất võ lâm hiện giờ. Cô còn có một sư huynh tốt, là bang chủ Tô Mộng Châm của đệ nhất bang hội danh chấn kinh sư. Như vậy vẫn chưa hết, cô còn có một vị đại ca kết nghĩa là Thẩm Hổ Thiên trong Thất Đại Khẩu, hai phe hắc bạch, có ai không nể mặt hấn ba phần, sợ uy hấn bảy phần? Cô còn có tỷ tỷ tốt Lôi Thuần, nàng giỏi về tâm kế, nắm giữ quyền hành, lại luôn luôn che chở cô. Cô còn có rất nhiều huynh đệ kết nghĩa như Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, Trương Thán, Trương Than... đều liều mạng vì cô, hi sinh quên mình. Đó đều là vì cô xinh đẹp. Như vậy còn chưa đủ, ngay cả Bạch Sâu Phi, Vương Tiểu Thạch đối với cô cũng...

Vương Tiểu Thạch đột nhiên nói:

- Lôi cô nương, cô phản bội Tô đại ca, ám sát Bạch nhị ca, món nợ đó vẫn phải tính.

Lôi Mị cười một tiếng. Lúc nàng cười, hàm răng rất chỉnh tề, còn lộ ra một chút nướu răng màu hồng ở hàm trên, không hề chướng mắt, ngược lại khiến cho người ta cũng có một chút suy nghĩ màu hồng.

Nàng nghiêng đầu liếc nhìn Vương Tiểu Thạch:

- Hiện giờ người nói như vậy, không phải rất bất lợi với người sao?

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Ta hiểu được, nhưng ta không muốn thiếu cái tình này của cô.

Lôi Mị thở dài một tiếng:

- Người đừng bức ta ngay bây giờ phải liên thủ với Phương công tử giết chết người mới đúng.

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Ít nhất hiện giờ ta sẽ không ra tay với cô.

Lôi Mị nghiêng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch, bỗng đoan trang nhìn chăm chú vào hắn, nghiêm mặt nói:

- Con người thật thà chính nghĩa như người, ta thấy nhiều rồi, cũng hiểu rõ rồi.

Sau đó lại nhìn Ôn Nhu, chân thành khen ngợi:

- Cô đúng là càng nhìn càng khả ái.

Ôn Nhu nghe được khuôn mặt nóng lên, chỉ nói:

- Vậy sao?

Lôi Mị chân tình nói:

- Cô thuần khiết như vậy, nhìn lâu ta cũng giống như thuần khiết hơn một chút.

Nàng cảm thán nói:

- Hai người các người đúng là hấp dẫn.

Phương Hận Thiếu chen vào:

- Tại sao cô không nhìn ta, ta cũng hấp dẫn lắm.

Lôi Mị không để ý đến hắn, chỉ thân thiết nói với Ôn Nhu:

- Nữ nhân hạnh phúc giống như cô, khó tránh khỏi sẽ hành hạ người yêu cô.

Lại nói với Vương Tiểu Thạch:

- Nam nhân tốt giống như người, khó tránh khỏi sẽ khổ sở vì cô gái mà người yêu.

Ôn Nhu không nhịn được nói:

- Người cũng rất đẹp... ta đẹp bằng nửa người cũng tốt rồi.

Ôn Nhu luôn luôn tự tin tự phụ, trước giờ chưa từng khiêm tốn như thế, càng sẽ không hạ thấp mình như thế, hiện giờ nói như vậy, ngay cả hốc mắt cũng uớt át, vô duyên vô cớ nức nở nói:

- Nếu như người không giết Bạch nhị ca thì tốt... thật không nhìn ra người là một cô gái ác độc như vậy.

Lôi Mị thương tiếc nhìn Ôn Nhu, lại vươn tay chạm vào nàng.

Lần này Ôn Nhu không tránh.

Vương Tiểu Thạch muốn động, nhưng cuối cùng vẫn nhịn.

Phương Hận Thiếu cũng muốn động, nhưng hắn thấy Vương Tiểu Thạch không động, cho nên hắn cũng không động.

Hà Tiểu Hà lại lướt đến bên cạnh Ôn Nhu.

Lần này ngón tay của Lôi Mị đã chạm vào mặt Ôn Nhu.

Nàng chỉ nhẹ nhàng phất qua, giống như vuốt ve ngọc thạch, sau đó thu tay lại, cặp mắt xinh đẹp trong vắt nhìn Ôn Nhu, ôn hòa nói:

- Có lẽ cô sẽ nghĩ như vậy, ta tàn nhẫn, ta hung ác, ta dùng thủ đoạn ác độc giết chết nhân vật anh hùng trong kinh sử. Nhưng cô cũng có thể nhìn theo hướng khác, xem thử những người ta giết là ai? Các người có thể thấy được. Lôi Hận? Đó là một tên sát nhân điên cuồng, hắn chết đi thì rất nhiều người sẽ sống. Lôi Tồn? Đó là một ma vương, có hắn tồn tại, hắc đạo trong kinh đều có chỗ dựa lớn, hung hăng càn quấy, về công hay tư ta đều phải giết hắn. Bạch Sầu Phi? Hắn một khi đắc thế, sẽ mềm lòng hơn Lôi Tồn sao? Sẽ tốt hơn Thái Kinh sao? Ta giết bọn họ, chẳng phải cũng giống như thay người trừ hại? Từ trước đến giờ ta chưa từng giết người không biết võ công, không liên quan đến giết chóc.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Mị nhi, hôm nay muội nói hơi nhiều rồi.

Lôi Mị duyên dáng cười một tiếng, híp mắt nhìn Phương Ứng Khán một cái, ngoan ngoãn nói:

- Đúng vậy, hôm nay ta đã nói hơi nhiều rồi.

Sau đó lại híp mắt nhìn Ôn Nhu, nói nhỏ:

- Muội muội ngoan, ngày khác chúng ta lại nói chuyện vui vẻ nhé.

Cũng không biết vì sao, Ôn Nhu lập tức đối với Lôi Mị sinh ra một loại cảm giác không nữ, cũng lưu luyến không thôi.

Chương 76: Không xin tha thứ

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới hỏi lần thứ hai:

- Người không ngại đường xá xa xôi đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Phương Ứng Khán nói:

- Đương nhiên là vì người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vì ta?

Phương Ứng Khán nói:

- Thái Kinh quyết tâm muốn đuổi giết người, hẳn treo thưởng vạn lượng hoàng kim, cộng thêm không ít lợi ích. Hiện nay thiên hạ các phái, hai phe hắc bạch, hảo hán hào kiệt muốn lấy thủ cấp của người đã nhiều không kể xiết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người vì điểm này mà động tâm muốn lấy đầu của ta, có vô số kẻ, nhưng nếu khiến cho tiểu hầu gia trèo đèo lội suối, không ngại đường xa động thân, động thủ, nhất định có nội tình khác.

Phương Ứng Khán nói:

- Có lẽ, ta cũng muốn giết người. Có lẽ, ta muốn tới đây giúp người, kết giao bằng hữu với người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Có lẽ, Thái Kinh muốn tiểu hầu gia đích thân xuất thủ, muốn người của tập đoàn Hữu Kiều tỏ rõ thái độ với ta...

Phương Ứng Khán bật cười nói:

- Vậy cần phải dùng tới ta sao? Mẽ công công cũng có thể đi chuyến này giúp ta.

Vương Tiểu Thạch cười khố nói:

- Đúng là cao thâm khó lường.

Ánh mắt Phương Ứng Khán đột nhiên biến đổi:

- Vương Tiểu Thạch không cần quá khiêm tốn, ta thấy lúc người nói không hiểu, trong lòng đã sớm hiểu rõ hơn bất cứ ai trên đời này. Có điều mọi người đều là người thông minh, thứ nên hiểu thì sẽ có một ngày hiểu được...

Sau đó hần nhìn Vương Tiểu Thạch xá dài:

- Từ biệt tại đây, chỉ xin trách móc, không xin tha thứ.

Dứt lời liền cười ha hả, nắm tay Lôi Mị rời đi.

Lôi Mị uyển chuyển đi theo, lúc sắp rời đi còn ngoái đầu nhìn lại, không biết là nhìn Ôn Nhu hay Vương Tiểu Thạch, duyên dáng cười một tiếng.

Lúc này nàng đã cột lại mái tóc dài, mái tóc được buộc lên làm lộ ra chiếc cổ trắng như ngọc, eo nhỏ vừa tay, phong tư ngay ngắn động lòng người, đi cùng với Phương Ứng Khán thanh nhã giống như một đôi người ngọc.

Phương Ứng Khán đã đi.

“Thiệt Thụ Khai Hoa” cũng đã đi.

Bởi vì hoạt động nên tuyết đọng tàn băng trên người bọn họ rơi xuống trên đất, rất nhanh tan ra thành nước, thấm vào trong đất, chảy vào trong ao.

Hoa sen trong ao kia lại chuyển thành trắng, so với ban đầu còn trắng hơn.

Chẳng những trắng, còn mang một chút sắc thái hài hòa, mang theo một chút sáng ngời.

Đó không chỉ là trắng, còn ẩn chứa ánh sáng.

Hóa ra màu trắng kia không chỉ là màu sắc vốn có, mà còn có ánh mặt trời.

Hóa ra ánh mặt trời đã hiện, ánh nắng chiếu lên cánh hoa sen.

Ánh mặt trời rất đẹp.

Hoa sen cũng rất đẹp.

Người vừa từ nơi này rời đi cũng rất đẹp.

- Ta khinh! Đi cái bà nội nó chứ!

Lương A Ngưu đột nhiên phun nước bọt:

- Ra vẻ càn vâng lá ngọc, bụng dạ chẳng tốt lành gì.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên hỏi:

- A Ngưu, người cảm thấy có gì bất ổn không?

Lương A Ngưu thấy sắc mặt Vương Tiểu Thạch nghiêm túc, liền yên tĩnh lại, một lúc sau mới trả lời:

- Không có gì khác thường, cũng chỉ chỗ quỹ cốt có cảm giác hơi tê hơi đau.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người ở trong Thái Bình môn tu luyện Du Ly thần công đúng không?

Trên mặt Lương A Ngưu lập tức hiện ra vẻ bối phục:

- Đúng. Mẹ người chứ... sao chuyện này người cũng biết!

Vương Tiểu Thạch nói tiếp:

- Người thử vận Du Ly thần công, trước tiên ý đến mãn nguyệt, lại chuyển ý về triều dương, cầm hạt giống chân nguyên, dùng đan điền phát ra một tiếng “hải”, lại từ trong miệng thốt ra một tiếng “ha”, sau đó lại từ trong mũi hừ mạnh một tiếng.

Lương A Ngưu thấy Vương Tiểu Thạch nói rất nghiêm túc, khẩn cấp, cũng không nhiều lời nữa, ngầm vận công pháp căn bản của Thái Bình môn, phân biệt từ đan điền, miệng, mũi phát ra ba tiếng “hải”, “ha”, “hừ”.

Vốn vẫn luôn vô sự, đến tiếng thứ ba, Lương A Ngưu chợt kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, lão đảo muốn ngã xuống.

Hắn vốn không xem là quá cao lớn, nhưng cũng rất hùng tráng, bắp thịt rắn chắc, từng khối như gạch, ngực càng giống như một tảng đá lớn bốn mặt, tóc ngắn như kích, không lông mày môi dày, gây cho người ta một cảm giác còn mạnh mẽ hơn trâu.

Trong thoáng chốc này, hắn lại mềm yếu giống bị hủy xương, rút gân. Nếu không phải Phương Hận Thiếu lập tức đỡ lấy, hắn gần như đã ngã vào trong ao.

Vương Tiểu Thạch cũng không ngạc nhiên, chỉ hỏi:

- Bên trong đã xảy ra chuyện?

Lương A Ngưu cắn răng, trên trán lập tức xuất hiện một lớp hạt châu lớn chừng hạt đậu, một lúc sau mới nói nên lời:

- Nhâm Mạch... Thần Khuyết, Hoa Cái, Tuyền Ki đều không khép lại được, khí vừa tụ liền tan, vừa tan liền đau như kim đâm, cơn đau khuếch tán đến cả người, toàn thân giống như muốn rạn nứt, huyết vị dời vị trí, huyết mạch chảy ngược, rất khổ sở...

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Vậy là đúng rồi. Tiểu Hà cô thì sao?

Hà Tiểu Hà thấy tình trạng của Lương A Ngưu, biết mình chỉ sợ cũng không may mắn, tâm lý đã có chuẩn bị, chỉ hỏi:

- Ta nên thử cách nào?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Công phu căn bản của Hạ Tam Lạm các người là Đâu Tâm Nhuyễn phải không, không biết...

Hà Tiểu Hà lại nói:

- Ta tuy họ Hà, nhưng lại không phải là dòng chính của Hạ Tam Lạm. Lôi Thuần tìm hai trưởng lão của Hạ Tam Lạm là Hà Đức, Hà Năng truyền thụ võ nghệ cho ta, cho nên công pháp căn bản mà ta học lại là Đảo Tâm Ngạnh.

Vương Tiểu Thạch “à” một tiếng, nói:

- Vậy cô thử vận Đảo Tâm Ngạnh công pháp, dùng hạc bộ dịch chuyển, đông tây đạo quanh điều tức thử xem.

Hà Tiểu Hà theo lời trầm ngâm chấp tay trước ngực, nội tức ngoại cảm, ý hợp tâm đầu, vận công điều khí, một lúc sau mới từ từ mở mắt, nói:

- Dường như không có gì khác thường...

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới có ý cười:

- Như vậy thì tốt, có lẽ Phương Ứng Khán không thăm dò công pháp của cô, lúc này mới không cắt được đường lối vận công...

Hà Tiểu Hà chợt kêu lên một tiếng, hay tay ôm lấy tai, mặt mũi lập tức trắng bệch, tái nhợt, đau đến chảy cả nước mắt.

Vương Tiểu Thạch chờ nàng bớt đau mới hỏi:

- Tai đau sao?

Hà Tiểu Hà vẫn ôm tai, đau đến mức ngồi bệt xuống.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Mau dừng vận công.

Một lúc sau Hà Tiểu Hà mới có thể đứng lên, trên trán có thêm một lớp mồ hôi mỏng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là mấy chỗ Thần Môn, Giao Cảm, Suất Cốc đau nhói sao?

Lúc này Hà Tiểu Hà mới thở dốc:

- Không, ngay cả Đầu Duy, Bản Thần, Dương Bạch cũng có cảm giác đau nhói.

Vương Tiểu Thạch trầm ngâm một lúc mới nói:

- Huyết Hà chỉ pháp của Phương Ứng Khán đã dung hợp với Nhãn Nhục thần công, hiện giờ lại kết hợp với chỉ kinh Vô Chỉ chương và Lạc Phương thảo, đúng là âm độc khó phòng, không dễ tiêu tan.

- Chết thì chết, chẳng có gì ghê gớm.

Hà Tiểu Hà hoài nghi cười lạnh nói:

- Nhưng hãn tử ngàn dặm xa xôi tới đây, chỉ vì muốn khiến cho chúng ta không đề phòng trúng hai chỉ của hãn sao?

Chợt nghe một người nói:

- Hãn tới đây, tập đoàn Hữu Kiều phải giao cho Mễ công công một mình nắm giữ, nếu không có lợi ích to lớn, hãn yên tâm được sao? Đáng để hãn đi chuyến này sao?

Người lên tiếng là Đường Thất Muội, giọng nói rất lạnh lẽo.

Đám người Lương A Ngưu, Phương Hận Thiều không thấy hãn thì thôi, vừa thấy thì lập tức lửa giận bốc lên tám trượng, nếu không phải ngày thường có phần sợ hãi, bọn họ đã sớm nhào qua đánh hãn một trận rồi.

Lương A Ngưu lâu bầu nói:

- Lúc cần đến thì người không đến, hỏi cái con mẹ người, kẻ địch chạy sạch rồi mới đến?

Phương Hận Thiếu cũng lẩm bẩm nói:

- Vừa rồi nếu người có ở đây, cho hẵn một mũi tiêu độc, nói không chừng hẵn sẽ đại tiện không nổi, tiểu tiện không ra, mọi người yên ổn.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Là ta bảo Thất ca chăm sóc Đường cự hiệp, không tới lúc cần thiết thì đừng hiện thân.

Đường Thất Muội không để ý tới hai người Phương, Lương, chỉ nói ra suy nghĩ:

- Có điều, hiện giờ anh hùng hảo hán trong kinh sư đều hận Mễ Thương Khung thấu xương, bởi vì hẵn đã giết Ôn Bảo, cũng giết chết Trương Tam Bá.

Vương Tiểu Thạch đã hiểu những lời này của Đường Thất Muội có ý gì.

Cũng vì như vậy, cho nên Phương Ứng Khán mới có thể không e ngại rời khỏi kinh sư, muốn làm gì thì làm.

Bởi vì Mễ Thương Khung đã trở thành mục tiêu công kích, không thể làm một nhân vật lãnh đạo cao thủ tinh anh trong triều đình, quân đội, lục lâm, võ lâm, giang hồ, phố xá.

Chương 77: Phương Thập Thanh

Vương Tiểu Thạch trong lòng đang suy nghĩ mục đích Phương Ứng Khán đến đây, lại nghe một giọng treo treo hỏi:

- Người nói xem, hôm nay có phải ta rất xui xẻo hay không?

Vương Tiểu Thạch nghe được trong lòng bình tĩnh, lúc này mới ngược mắt lên, chợt thấy một khuôn mặt như cười mà không cười, như giận mà không giận, thoát nhìn như một người ngọc xinh đẹp, lại giống như trong tranh vẽ bước ra, không chân thực lắm.

Vương Tiểu Thạch luôn nhạy bén hơn người, xưa nay tâm tình bình hòa, sấm đánh không động, sét đánh không kinh, gặp biến không sợ, nhưng vì đang suy nghĩ ý đồ của Phương Ứng Khán và Lôi Mị, trong lúc lơ đãng lại bị Ôn cô nương làm giật mình, trong ngày xuân vừa hiện này lại lạnh cóng cả tay lẫn chân.

- Sao vậy?

Vương Tiểu Thạch nhất thời còn chưa khôi phục ý thức lại.

- Cô xui xẻo?

Lương A Ngưu lại tiếp lời, bức bối nói:

- Vậy chúng ta hôm nay xem là gì? Ăn một chỉ của tên nam không ra nam, nữ không ra nữ kia, còn không biết lúc nào nằm lúc nào đứng, lúc nào sống nhảy nhót lúc nào chết thẳng cẳng. Cô mà xui xẻo, vậy ta đây coi là cái bà nội gì?

Ôn Nhu nhìn Lương A Ngưu, mở to mắt, nhất thời nói không nên lời.

Nàng từ trước đến nay không sợ trời, không sợ đất, nhưng lại hơi sợ cái tên vuông vuông vức vức, nhanh nhanh nhẹn nhẹn, dũng dũng mãnh mãnh, lỗ lỗ măng măng, lại thâm thâm trầm trầm, thành thành thực thực này, cười lên nghe hàm răng vàng, giận lên toàn thân phát run, vừa mở miệng là thốt ra những lời thô tục.

Cho nên nàng nhất thời ngẩn ra.

- Ôn cô nương hôm nay đương nhiên là xui xẻo.

May mắn lúc này Phương Hận Thiếu lại đứng ra bảo vệ nàng:

- Cô ấy còn bị ta tát một cái.

- Đúng vậy.

Ôn Nhu lại có tiền vốn để trở mình, cong môi nói:

- Ta còn bị người quát mắng.

Vừa rồi Vương Tiểu Thạch quả thật đã nghiêm mặt bảo nàng im miệng.

Vương Tiểu Thạch không dám chọc nàng, chỉ nói:

- Vừa rồi là do tình hình bất đắc dĩ...

Ôn Nhu trề môi nói:

- Ta cũng không cần người xin lỗi.

Sau đó nàng lại áp sát bên má của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch không tự chủ được rút lại phía sau, chỉ cảm thấy một mùi thơm như hương như xạ bay vào mũi, hết sức dễ chịu.

Ôn Nhu lại ghé đến bên tai hắn nói một câu:

- Người là lão đại của mọi người, ở trước mặt người khác ta đành phải nhường người, người quát người mắng, có lý ta chịu, không lý ta nhịn, nhưng khi không có ai ta sẽ lần lượt tính nợ với người, chỉ có người nhường ta, không có ta nhường người.

Vương Tiểu Thạch không ngờ lúc này Ôn Nhu lại “tính toán” với hắn, vạch rõ giới hạn, lại không biết trả lời như thế nào. Kỳ quái là, hắn đối mặt với đại địch cừu nhân, cao thủ cao nhân, đa phần vẫn thoải mái như thường, cười nói tự nhiên, tan như tro bụi, trầm tĩnh ung dung, chưa bao giờ có chuyện lâm trận sợ hãi, không lời đối đáp, nhưng gặp phải Ôn Nhu lại trở nên hiền như khúc gỗ.

Hắn chỉ cảm thấy bên tai bị sợi tóc của Ôn Nhu phất qua, ngứa ngáy rất dễ chịu, thật sự có xung động muốn cầm lấy người người lộn tóc của nàng.

- Người quát mắng ta, ta cũng không tính toán.

Ôn Nhu nói lớn:

- Có điều tại sao người lại mắng ta, bảo ta im miệng?

Vương Tiểu Thạch ngượng ngùng:

- Ta là vì muốn tốt cho cô.

Ôn Nhu không hiểu:

- Vì muốn tốt cho ta?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta sợ bọn họ ra tay với cô.

Người không hiểu vẫn là Ôn Nhu:

- Ta không sợ bọn họ ra tay. Có người ở đây, không phải người đã đuổi bọn họ đi rồi sao?

Câu này lại nói lên nghi vấn trong lòng mọi người.

Lương A Ngưu thuận theo câu nói này hỏi tiếp:

- Tam ca, vì sao không lập tức giết chết hai mầm họa này, phòng ngừa hậu hoạn?

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng.

Câu trả lời của hắn cũng rất trực tiếp:

- Một người, đã rất khó giải quyết; hai người, ta không phải đối thủ.

Hà Tiểu Hà lại hỏi:

- Nếu vậy, tại sao bọn họ không liên thủ giết chết người?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Vấn đề là bọn họ có thể thật sự toàn tâm toàn ý liên thủ hay không.

Hà Tiểu Hà đã hiểu được sáu phần:

- Người nói là, Phương Ứng Khán không tin tưởng Lôi Mị?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Lôi Mị cũng chưa chắc đã hoàn toàn tin tưởng Phương Ứng Khán. Tiểu hầu gia từng thấy quá nhiều lần Lôi Mị giết chủ, hắn nhay bén đa nghi, không nắm chắc đầy đủ thì sẽ không để nàng có cơ hội.

Hà Tiểu Hà im lặng. Đường Thất Muội lại nói:

- Lôi Mị trước sau giết chết Lôi Tồn, lật đổ Tô Mộng Châm, đánh lén Bạch Sầu Phi, là vì cái gì? Làm những chuyện này, rõ ràng là hết sức nguy hiểm,

lại dường như không có lợi ích gì lớn đối với nàng.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Nói thật, rất khó đoán được thân phận và mục đích thật sự của Lôi Mị. Người ta chỉ biết nàng thần bí kỳ dị, cao thâm khó lường, thật sự rất giống với môn phái của Đường huynh.

Đường Thất Muội xuất thân từ Đường môn. Tứ Xuyên Thục Trung Đường môn có thể nói là bang phái thần bí nhất trong võ lâm, thế lực to lớn, tiềm lực sâu xa, tổ chức chặt chẽ, thủ đoạn tàn độc, ám khí tuyệt kỹ càng xưng bá thiên hạ. Trên giang hồ có không ít cao thủ, phe phái, bang hội của hai phe hắc bạch bị bọn họ khống chế, nhưng rất ít người có thể nhìn thấu Thục Trung Đường môn, Xuyên Tây Đường gia rốt cuộc có ý đồ gì, mục tiêu gì. Đường Thất Muội gật đầu, lại không lên tiếng.

Ôn Nhu vẫn muốn hỏi:

- Nhưng mà, lời của ta đâu có sai. Phương Thập Thanh, cái tên này có gì ghê gớm? Không bằng gọi là Phương Chính, Phương Viên, Phương Thập Hồng dễ nghe hơn nhiều. Muốn uy phong, không bằng gọi là Phương Thập Lam, Phương Thập Mệnh. Gọi là Phương Thập Thanh, chẳng hề xuất sắc chút nào. Ta đã không nói sai, vì sao lại không cho ta nói?

Thực ra trong lòng mọi người đều muốn hỏi câu này.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới nghiêm mặt nói:

- Nhu nhi, cô lại xem thường rồi. Ba chữ “Phương Thập Thanh” này đã tâm lớn, tầm mắt cao, không thể trêu đùa được.

Ôn Nhu không hiểu.

Không hiểu Ôn Nhu.

Vương Tiểu Thạch đành phải hỏi ngược lại:

- Cô có nhớ danh hiệu của sư phụ ta là gì không?

Lần này Ôn Nhu trả lời rất lưu loát:

- Thiên Y Cư Sĩ.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Sự phụ của sự phụ ta thì sao?

Ôn Nhu không hề nghĩ ngợi, đáp ngay:

- Vi Thanh Thanh Thanh.

Những người này vốn là cao nhân trong võ lâm. Ôn Nhu ra đời không lâu, nhưng cũng là một người xông pha giang hồ, những chuyện này tất nhiên là nghe nhiều thành quen, tùy ý trả lời.

Nàng vừa trả lời, rất nhiều người đều sáng mắt lên.

Sáng lên như hiểu, có hiểu mới có sáng.

Đã hiểu.

Lúc này Hà Tiểu Hà mới thở ra một hơi:

- Vi Thanh Thanh Thanh, Phương Thập Thanh, chuyện đại hiệp Vi Thanh Thanh Thanh không làm được, hẳn còn phải chỉnh lý từ đầu, đúng là hậu sinh khả úy.

Phương Hận Thiếu nuốt một ngụm nước bọt:

- Vậy là hẳn khoe khoang, sẽ lập nên công lao sự nghiệp còn lớn hơn Vi đại hiệp?

Đường Thất Muội hừ lạnh một tiếng nói:

- Khẩu khí thật lớn, tham vọng thật to, chẳng trách...

Phía sau hai chữ “chẳng trách” của hẳn có rất nhiều ý nghĩa.

Chẳng trách người lại kinh ngạc.

Chẳng trách vừa rồi sau khi người nghe được cái tên này, lập tức trở nên nghiêm túc.

Chẳng trách người nhìn thấy Phương Ứng Khán đột nhiên xuất hiện, lại tỏ ra mặt ủ mày chau như vậy. Người có dã tâm như thế, trèo đèo lội suối đến nơi này, tất nhiên là có âm mưu rất lớn.

Chẳng trách người lại quát mắng Ôn Nhu không được nói xằng nói bậy.

Lúc ấy Ôn Nhu nói không được khéo, nhưng thực ra quan trọng hơn vẫn là sức phán đoán.

Không có khả năng phán đoán chính xác, mắt thấy tâm không thấy, thấy được thì có lợi ích gì?

Thế gian này chẳng phải có rất nhiều người mù mở mắt.

Tâm sáng còn rõ ràng hơn mắt sáng.

Chương 78: Không hiểu ôn nhu

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Ôn Nhu liền cười khẽ một tiếng, nói:

- Ta còn tưởng là cái gì. Phương Thập Thanh hóa ra là thu nhật bá nghiệp vương quốc của Vi Thanh Thanh Thanh, vậy thì có gì? Ta thấy hẳn chỉ nhật mót những kiến giải của Vi Thanh Thanh Thanh mà thôi.

Mọi người cảm thấy hô hấp không thông.

Lại nghe Lương A Ngưu lâu bầu một tiếng:

- Ta nhật con mẹ nó chứ! Ôn Nhu nói thật có lý!

Lần này Lương A Ngưu lại ủng hộ Ôn Nhu.

Chợt Lương A Ngưu “ồ” một tiếng.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Lương A Ngưu sờ sờ đông, ấn ấn tây, chính hắn cũng hoài nghi nói:

- Biến mất rồi.

- Kỳ lạ.

Phương Hận Thiếu cười hắn:

- Người từ đầu đến chân cho đến móng chân cũng còn, không món nào là không thấy.

- Không phải vậy, bà nội người chứ!

Hắn xem như đã rất tôn trọng Phương Hận Thiếu, cho nên mới không nói thô tục hơn:

- Quĩ cốt của ta không còn cảm giác lúc trước nữa.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Vương Tiểu Thạch là người đầu tiên phản ứng:

- Luồng chỉ kình kia biến mất rồi sao?

Lương A Ngưu gãi gãi mái tóc ngắn như kích, nói:

- Không còn nữa. Ban đầu luôn hơi tê dại đau nhói, hiện giờ hoàn toàn không có nữa.

Thần sắc Vương Tiểu Thạch lại ngưng trọng, nói:

- Người lại vận Du Ly thần công thử xem.

Lương A Ngưu ngậm vận nội công, vẫn phát ra ba tiếng “hải”, “ha”, “hừ”, tiếng vang hơi đầy. Sau ba tiếng hắt mới từ từ mở mắt ra, không dám tin nói:

- Hoàn toàn không sao.

Vương Tiểu Thạch nhú mày:

- Không có một chút cảm giác nào sao?

Lương A Ngưu vui vẻ nói:

- Không.

Vương Tiểu Thạch quay sang hỏi Tiểu Hà:

- Cô thì sao?

Hà Tiểu Hà cũng dùng nội tức của “Đảo Tâm Ngạnh” đi qua đại huyết toàn thân, sờ sờ hai tai của mình, cũng vui mừng nói:

- Chỉ kinh kia không đợi được, ta giống như chưa từng trúng phải, tai của ta thông suốt rồi.

Vương Tiểu Thạch nghe vậy, trên mặt lại không có vẻ vui mừng, ngược lại hai hàng lông mày nhíu chặt.

Mọi người thấy thế, biết không nên cao hứng quá sớm. Vẫn là Đường Thất Muội hỏi trước:

- Thế nào? Không ổn sao?

Vương Tiểu Thạch gượng cười nói:

- Vốn chỉ kinh biến mất, đó đương nhiên là chuyện tốt, ta chỉ là lo lắng...

Đáng tiếc là ta tinh thông y lý, nhưng lại không hiểu về chỉ pháp. Nếu như Bạch nhị ca có ở đây thì tốt, hẳn nhất định sẽ biết chỉ kinh kia rốt cuộc là trượt ra bên ngoài cơ thể, trở về đường ngay, hay là tiềm ẩn ở nơi nào.

Lúc này hẳn rất nhớ Bạch Sầu Phi.

Lúc hẳn nghĩ tới Bạch Sầu Phi, liền hít một hơi dài.

Hắn hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy Bạch Sầu Phi đã chết đi, nếu như là anh linh còn ở đây, cũng sẽ giống như hắn hít một hơi thật sâu này. Nói cách khác, hắn bởi vì hít thở sâu nên đã vượt qua sinh tử, cùng tồn tại với Bạch Sầu Phi.

Chính là như vậy, vừa rồi khi hắn một mình chiến đấu với Lôi Mị và Phương Ứng Khán, mặc dù bề ngoài ung dung nhàn hạ, bình tĩnh như thường, nhưng thực ra trong lòng lại có phần khẩn trương.

Bởi vì một cửa ải kia hắn không thể bại.

Thất bại, không chỉ hắn chết, ngay cả đám người Ôn Nhu, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, chỉ sợ một người cũng không đảm bảo.

Áp lực quá lớn, con người có bình tĩnh đến mấy cũng khó tránh khỏi khẩn trương. Vương Tiểu Thạch là người, đương nhiên cũng sẽ khẩn trương.

Nhưng trong lòng khẩn trương, lại tuyệt đối không thể để cho kẻ địch biết, vì vậy lúc tạm thời dừng tay, hắn liền bắt đầu nói chuyện.

Nói chuyện với Phương Ứng Khán và Lôi Mị.

Chỉ cần vừa mở miệng nói chuyện, giống như vừa ra tay giao chiến, sẽ theo lời sinh lời, theo chiêu phát chiêu, mà quên mất hoặc dần dần giảm bớt khẩn trương.

Đây thật ra là phương pháp Tô Mộng Chấm thường dùng lúc khẩn trương, Tô Mộng Chấm đã nói phương pháp này cho hắn biết.

Cho nên vừa rồi khi Vương Tiểu Thạch nói chuyện, không còn khẩn trương như vậy nữa. Hắn càng nói chuyện thì thư thái, càng thư thái thì càng trấn định, càng trấn định thì kẻ địch lại càng không nhìn ra hư thật của hắn, ngược lại hắn vừa lúc có thể quan sát sơ hở và hư thật của kẻ địch.

Vì vậy lúc hắn nói chuyện với đám người Phương Ứng Khán, hắn cảm thấy Tô Mộng Chấm giống như đang ở bên cạnh hắn.

Giống như hiện giờ.

Hắn phát hiện chuyện lạ nên trong lòng khẩn trương, nhưng không muốn để mọi người biết (như vậy ngược lại càng khiến cho mọi người lo lắng, không

có ích gì). Bởi vì gặp phải chỉ pháp không thể phá giải nên nhắc đến Bạch Sầu Phi, lại hít sâu một hơi, đây chính là phương pháp mà Bạch Sầu Phi dùng để xoa dịu khẩn trương.

Do đó, hắn lại cùng sống với Bạch Sầu Phi.

Thực ra hắn luôn luôn nhớ đến tình cảnh tám năm trước lúc mới vào kinh, cùng Bạch Sầu Phi sóng vai trong mưa, đi theo Tô Mộng Chấm chiến đấu. Những ngày tháng cùng với Tô đại ca, Bạch nhị ca nắm tay nhau liên thủ công kích Lục Phân Bán đường, đó mới là thời gian mà hắn hứng thú dâng trào, chí khí sôi sục.

Hiện giờ Tô Mộng Chấm đã chết, Bạch Sầu Phi đã qua đời, tình cảnh này chỉ có thể xuất hiện trong mơ.

Thỉnh thoảng cũng có tình cảnh như vậy, lúc hắn nói chuyện, hít sâu một hơi, Tô lão đại và Bạch lão nhị đều giống như sống lại trong khoảnh khắc, lại cùng hắn sóng vai chiến đấu.

Có lẽ, chỉ cần người khắc sâu một người vào trong hoài niệm và ký ức, y sẽ tồn tại bất diệt cùng người?

Đọc lên câu này, Vương Tiểu Thạch trong lúc lo lắng vẫn có phần cảm khái.

Có lẽ, hắn rời kinh không chỉ vì chạy trốn, cũng không chỉ vì sợ liên lụy đến đám huynh đệ, mà càng sợ đối mặt với tình cảnh không một người tri kỷ, huynh đệ người sống người chết?

- Bái tam đảo tứ quy ngũ tặc lục điền thất khâu bát con mẹ nó cừu hùng!

Lương A Ngưu lại kích động:

- Không sao là tốt rồi, còn lo ngại cái gì?

Ôn Nhu thấy Vương Tiểu Thạch vẫn lo lắng không yên, không nhin được nói:

- Người nghĩ gì thế?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không có gì.

Ôn Nhu hỏi:

- Người có biết ta bực mình nhất là gì không?

Vương Tiểu Thạch sửng sốt:

- Không biết.

Hắn chỉ biết là Ôn đại cô nương thường xuyên tức giận, thường xuyên bắt lỗi, khoản khoản bất đồng, dạng dạng đối mới.

Ôn nhu nói:

- Ta bực mình nhất là rõ ràng có chuyện, nhưng ngoài miệng lại nói không có gì. Có chuyện thì cứ nói có chuyện đi, lại nói không có.

Vương Tiểu Thạch không tức giận, chỉ nói:

- Có thể là do ta quá lo lắng, không sao đâu.

Ôn Nhu còn nói:

- Người có biết ta ghét nhất người ở điểm nào không?

Vương Tiểu Thạch lại ngẩn ra:

- Ghét ta?

Ôn nhu nói:

- Chính là rõ ràng trong lòng có chuyện, ngoài miệng lại nói không sao, trên mặt viết rõ có chuyện, nhưng lại không để cho người khác chia sẻ, giống như trời sập xuống cũng chỉ là chuyện của một mình hắn. Người nói xem loại người này có đáng ghét không?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ghét.

Hà Tiểu Hà thở dài một tiếng, kéo tay Ôn Nhu hỏi:

- Cô nương tốt của tôi, bà cô, cô có từng nghe bốn chữ “không hiểu ôn nhu” hay không?

Ôn Nhu trừng đôi mắt sáng, kỳ quái hỏi:

- Có ý gì? Đánh trúng chiêu bài Ôn Nhu của ta, không phải khen ta chẳng lẽ là chê ta?

Hà Tiểu Hà mỉm cười nói:

- Bà cô nhỏ, mẹ của tôi, Vương đại hiệp người ta không muốn bọn tiểu bối chúng ta lo lắng vô cớ, càng không muốn khiến cho đại nữ hiệp cô thấp thỏm bất an, cho nên mới giấu chuyện không nói. Cô lại đi trách người ta, đây không phải không hiểu ôn nhu thì là gì?

Ôn Nhu lại chỉ vào chóp mũi tròn tròn của mình, cười nhạo nói:

- Ôn Nhu lại không hiểu ôn nhu?

Lương A Ngưu lại kêu lên:

- Các người mẹ nó bớt luyên thuyên không ngừng đi, chúng ta ở đây là đi, là ở hay là ăn cơm đi nhà xí, phải quyết định đi chứ!

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Muội xem, đây mới là một quả cầu thật sự không hiểu ôn nhu.

Ôn Nhu hơi sợ hãi khuôn mặt dữ tợn của Lương A Ngưu, nhất thời không dám trả lời.

Lương A Ngưu đối với Hà Tiểu Hà lại giống như hơi xấu hổ, không dám vô lễ đối đáp.

Đường Thất Muội liền thừa dịp này hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Bây giờ chúng ta nên tiến lùi như thế nào?

Ngoại trừ Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch đối với bất cứ người nào đều rất có chủ kiến.

- Rồi khỏi nơi này.

Đường Thất Muội hỏi:

- Tại sao?

Vương Tiểu Thạch liếc mắt nhìn quanh:

- Nơi này không chỉ có chừng đó kẻ địch.

Đường Thất Muội gật đầu lại hỏi:

- Đi đâu?

Vương Tiểu Thạch lập tức đáp:

- Đông nam.

Đường Thất Muội lại hỏi:

- Có cần thông báo cho Tam Khô đại sư hay không?

Tam Khô đại sư là hoà thượng nổi danh tá túc tại chùa Lục Long này, là bạn tốt từng chịu ân huệ của Thiên Y Cư Sĩ, cũng có ngọn nguồn sâu xa với “Bá Đa” Trương Tam Bá. Y là người dẫn dắt đám người Vương Tiểu Thạch tránh vào chùa Lục Long, lại là người tiếp ứng phụ trách bọn họ tại Hoài Nam mười sáu châu bốn quân hai giám (tên gọi của quan phủ thời xưa).

Wang Xiao Shi gật đầu.

Lòng bàn tay hắc vân vân thủy tinh vỡ vụn, giống như muốn đem những tinh thể màu tím đã biến thành mảnh vụn này gắn thành một biên đá hoàn chỉnh lần nữa.

Thế nhưng, chẳng những gương vỡ khó lành, muốn sáng lại cũng khó khăn.

Thủy tinh vỡ thì sao? Có thể sao?

Con rùa đen nhỏ kia đã hoàn toàn lật lại, ghé đầu nhìn ra thế giới, cặp mắt đen láy, nằm ở đó rất có khí chất quý tộc, cũng rất hài lòng vì sự yên tĩnh lúc này.

Nếu không phải Ôn Nhu vào giây phút quan trọng giúp nó lật lên một chút, có thể nó sẽ không lật lại được.

Muốn lật được, có thể phải mất bốn năm canh giờ, có lẽ phải mất bốn năm ngày. Nói không chừng nó sẽ chết khát, chết đói, chết mệt, vĩnh viễn bốn chân hướng lên trời, không lật lại được.

Người có từng nhìn thấy con rùa chết vì không thể lật người?

Có lẽ có.

Có lẽ không.

Nhưng trên đời quả thật có con rùa chết vì không thể trở mình.

Có lẽ là vì bọn chúng chỉ giỏi bò, không giỏi lật người.

Có lẽ chiếc mai mà bọn chúng mang trên lưng quá nặng.

Hoa sen kia vẫn còn trong ao, lại từ màu tím trở về thuần trắng.

Có điều nó đã mất đi gốc.

Gốc đã đứt.

Nó đang lơ lửng trên nước.

Lúc này nó vẫn tươi đẹp duyên dáng, nhưng không lâu sau nó sẽ điêu tàn, héo rũ đi.

Hoa và cây không có gốc, đều không thể sống lâu.

Người thì sao?

Đám người Vương Tiểu Thạch, Ôn Nhu, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Hà Tiểu Hà, Đường Thất Muội, Lương A Ngưu, La Bạch Ái, Ban Sư vẫn đang chạy trốn.

Chạy trốn là vì muốn sống.

Chỉ cần có thể sống tiếp, sẽ có một ngày trở mình.

Có điều, lúc này ai sẽ đến giúp đỡ bọn họ? Ai có thể dùng sức một ngón tay, giúp bọn họ lật người một cái?

Chạy trốn không có gốc.

Chương 79: Lời của người đầu đá

Bên ngoài bức tường của chùa Lục Long hơn mười trượng, có một tòa tháp bề ngoài chín tầng nhưng thực ra bên trong lại có mười bảy tầng.

Bốn người Thái Cảm Động, Hách Âm Công, Ngô Khai Tâm, Bạch Cao Hứng, còn có Diệp Thần Du đang ở tầng thứ bảy bên trong tháp, từ trên cao nhìn xuống, quan sát nhất cử nhất động của đám người Vương Tiểu Thạch trong chùa.

Bọn họ trước tiên nhìn thấy Ôn Nhu “thưởng” Vương Tiểu Thạch một cái bạt tai.

Bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ đoán không ra lý do.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy, lại không nghe được đối phương nói gì, ngoại trừ cái bạt tai kia.

Một cái tát vang dội và giòn giã.

Lý do mà bọn họ giật mình là Ôn Nhu lại có thể đánh trúng Vương Tiểu Thạch?

Nói như thế, chẳng lẽ võ công của Ôn Nhu còn cao hơn Vương Tiểu Thạch?

Như vậy, đề án trước tiên đối phó với Ôn Nhu nhất định phải hủy bỏ.

Nhưng bọn họ trong kinh cũng có vui, bởi vì nếu không phải võ công của Ôn Nhu quá cao, xuất thủ quá nhanh, vậy thì nguyên nhân còn lại chỉ có một.

Vương Tiểu Thạch rất coi trọng Ôn Nhu, đến nỗi để mặc cho nàng tát.

Như vậy, trước tiên bắt giữ Ôn Nhu chính là lựa chọn sáng suốt nhất.

Vì vậy bọn họ đều tập trung quan sát động tĩnh trong chùa.

Tiếp đó, biến hóa đột nhiên xuất hiện.

“Người tuyết” tập kích Ôn Nhu.

Phương Hận Thiếu kéo Ôn Nhu đi.

Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu chột hiện thân tấn công hai “người tuyết”.

Công tử áo trắng trong ao sen đột nhiên xuất hiện tập kích Lương, Hà.

Vương Tiểu Thạch chặn đánh công tử như hoa sen trắng.

Trong viện chột có một bóng người nhỏ nhắn nhưng lại dùng kiếm khí ác liệt tấn công Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đón đỡ một luồng “khí kiếm” kia...

Bị cắt ngang.

Bởi vì đột nhiên có một vật bay đến, từ trong chùa phá tan tường vây, bay lên bảy tầng tháp, đánh vào trước mặt Ngô Khai Tâm.

Lần này chuyện xảy ra bất ngờ.

Phản ứng của Ngô Khai Tâm cũng xem là nhanh, kêu lên một tiếng, ngửa đầu ngã người. Một tiếng “vèo” vang lên, vật kia hung hiểm lướt qua mặt hắn, sát thương chớp mũi của hắn, lại bắn về phía Hách Âm Công sau lưng hắn.

Trong lúc vội vàng, Hách Âm Công đánh ra một chưởng, va chạm cùng với vật kia. Sau một tiếng “bùng”, vật kia vỡ vụn thành mấy chục mảnh, nhanh chóng bắn về phía Thái Cảm Động và Bạch Cao Hứng, còn có Diệp Thần Du.

Hách Âm Công mặc dù dùng một chưởng ngăn cản vật kia, nhưng lại cảm thấy tay phải đau đớn giống như bị chém một kiếm.

Đau đến mức hắn vội vàng nhìn xem tay của mình còn đó hay không, hắn cho rằng đã bị người ta một kiếm chặt xuống.

Hắn không dễ chịu, đồng đảng của hắn cũng không dễ chịu.

Mảnh vụn rất nhiều, có lớn cũng có nhỏ.

Mảnh lớn bắn về phía Bạch Cao Hứng.

Bạch Cao Hứng cũng khá may mắn, hắn vừa thấy Ngô Khai Tâm né tránh đã có cảnh giác, lại thấy Hách Âm Công gặp nạn càng thêm đề phòng.

Cho nên hai tay Bạch Cao Hứng kịp thời vỗ một cái, kẹp lấy mấy mảnh vụn lớn, một mảnh cũng không bỏ sót.

Đó là gạch.

Hắn lập tức cảm giác được.

Không ai có thể cảm giác được rõ ràng hơn so với hắn, bởi vì hắn chẳng những kẹp lấy miếng gạch, hơn nữa mấy miếng gạch vụn này còn hoàn toàn cắm vào trong lòng bàn tay của hắn.

Tình hình của Thái Cẩm Động cũng tuyệt đối không tốt hơn.

Phần lớn mảnh gạch vụn bay về phía hắn.

Bởi vì nhìn thấy Hách Âm Công và Ngô Khai Tâm trước sau thất bại, cho nên hắn đã sớm một bước rút ra binh khí của mình.

Vũ khí của hắn là đao, một thanh đao mềm, hình dáng giống như lá trúc. Đao của hắn có một cái tên, ở trong võ lâm cũng rất có tiếng, đó là Trúc Nhu đao.

Đao của hắn mềm, hơn nữa còn mỏng, cho nên đặc biệt nhanh.

Trong nháy mắt hắn đã xuất ra mười ba đao.

Mười ba đao, đao đao đều không trật, đao đao đều trúng mục tiêu.

Mỗi đao đều chặt xuống một mảnh gạch vụn.

Nhưng gạch vụn không chỉ mười ba mảnh, tổng cộng có đến mười lăm mảnh.

Có hai mảnh hắn vẫn không kịp chặt xuống.

Hai mảnh vụn không bị chặt xuống kia đang ở đâu?

Cắm vào trên người hắn, trên cánh tay trái và đùi phải.

Gạch cắm vào trong thịt, còn đau đớn hơn so với trúng tên.

Trong cuộc đời của hắn cũng từng ước đoán cơn đau khi bị trúng đao, trúng tên, trúng một kiếm... nhưng chưa từng nghĩ đến có ngày lại phải chịu khổ vì trúng gạch.

Một hòn gạch nho nhỏ, trong nháy mắt đã quét rách chóp mũi của Ngô Khai Tâm, chấn đau cổ tay phải của Hách Âm Công, cắm vào hai tay của Bạch Cao Hứng, cắt vào trong bắp thịt của Thái Cẩm Động.

Một hòn gạch rất bình thường, thoáng chốc lại trở nên thân thiết với sinh mệnh của bọn họ như thế, giống như giữa sinh tử ly hợp cất một tiếng gọi

thân thiết đau vào tâm tạng, để cho bốn người cả đời đều không quên được hòn gạch thân thiết với bọn họ như da thịt này.

Đó là hòn gạch gì?

Bọn họ gần như không hện mà cùng nhớ lại một chuyện, một người.

Mảnh gạch vụn kia không chỉ đánh về phía bốn người bọn họ, còn có một người khác, đó là Diệp Thần Du.

Cho nên bọn họ cũng không hện mà cùng nhìn về phía Diệp Vân Diệt.

Diệp Thần Du chấp tay đứng đó, khí thế rất mạnh, dáng vẻ cũng rất nóng nảy.

Nhưng lại rất trấn định, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra trên người hắn.

Gạch bắn tung toé về phía hắn, có lớn có nhỏ, ít nhất chừng mười mảnh, đi đâu cả rồi? Sao lại giống như đá chìm xuống biển?

Diệp Thần Du nói với giọng khàn khàn:

- Chỉ bằng các người, muốn đối phó với Vương Tiểu Thạch, còn kém xa lắm.

Hai tay hắn rũ xuống, những tiếng lạch cạch vang lên liên tục, gạch vụn đều từ trong tay áo của hắn hoàn toàn rơi xuống.

Chẳng biết từ lúc nào, những mảnh gạch vụn kia đã hoàn toàn bị hắn thu vào trong hai tay áo, không bỏ sót mảnh nào.

- Hắn biết chúng ta ở đây.

Diệp Thần Du nhìn ra ngoài cửa sổ, lộ ra mười phần sát khí hai phần bất cam nói:

- Hắn dùng đá của hắn để nói chuyện, cũng đưa ra cảnh cáo với chúng ta.

Lúc này tại chùa Lục Long, chiến đấu cũng vừa chấm dứt, Vương Tiểu Thạch đang nói chuyện với Phương Ứng Khán.

Thế nhưng, Vương Tiểu Thạch chắc chắn cũng đã nói chuyện với bọn họ, lời của hắn là dùng một hòn gạch để nói.

Hắn mượn một luồng “kiếm khí” của Lôi Mị, dùng “Di Hoa Tiếp Mộc thần công” chuyển sang đánh vào trên tường gạch, bay thẳng tới, dùng một hòn gạch liên tục đánh vào năm người.

Cũng chỉ có Diệp Thần Du không việc gì, còn lại đều bị thương.

Lúc ấy Vương Tiểu Thạch đang đối địch, hơn nữa còn là đại địch trước mặt, kẻ thù bao vây.

Hắn vẫn nói ra lời của hắn, đưa ra cảnh cáo đối với đối với những “kẻ thăm dò” ở tháp Minh Hiếu phía xa. Lúc mọi người đều cho là hắn đang nguy hiểm nhất, hắn lại còn rảnh rỗi tấn công kẻ địch xa hơn.

Lúc này Hách Âm Công, Bạch Cao Hứng, Ngô Khai Tâm, Thái Cảm Động mới hiểu được, trong lòng nặng nề.

Lúc này bọn họ mới hiểu được Vương Tiểu Thạch là một kẻ địch đáng sợ đến dường nào.

Cho nên bọn họ đành phải chịu đựng, chịu đựng Diệp Thần Du cười lạnh.

Cười lạnh thông thường không phải cười thật, mà là châm chọc, khinh miệt hoặc xem thường.

Cho dù có cười, cũng chỉ là cười nhạo.

Diệp Thần Du đương nhiên có quyền cười nhạo bọn họ.

Thế nhưng, bốn người bọn họ lại không ai chú ý tới, y phục bên hông phải của Diệp Thần Du đã bị rách một chỗ, đó là một vết thương dài một tấc, bộ phận lộ ra còn có chút máu.

Máu dính một chút.

Diệp Thần Du vẫn chấp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay xiết chặt đến mức kêu lên lách cách.

Hắn vẫn quan sát nhất cử nhất động trong chùa.

Hắn đang nhìn đau? Hay là đang nhẫn nại? Có lo lắng âm thầm? Hay là che giấu điều gì?

Chương 80: Lục Long Tam Cô

Khi đám người trong chùa đang ở bên cạnh tượng Vi Đà Kim Cang, bên cạnh hồ sen đối phó với kẻ tập kích, hai “thầy trò” La Bạch Ái rốt cuộc đang ở đâu?

Hóa ra La Bạch Ái đang cùng với cao tăng Tam Khô trong chùa Lục Long nói thiền luận kinh.

Tam Khô là thiền tăng nổi tiếng ở bản địa, đạo hạnh cao thâm, trí năng ngút trời, được khen là danh tăng “cầm trắng tay vốc nước, chơi hoa áo đầy hương” (1).

Nghe nói y vốn không có danh hiệu, lúc y mới vào tá túc ở chùa Lục Long, người khác hỏi y từ đâu đến, y không trả lời ngay, chỉ nhìn hoa cỏ trước viện, nói:

- Hoa cỏ sẽ phải khô.

Lúc ấy chủ trì Lục Dung đại sư nghe được, đặc biệt ra nghênh tiếp y, cùng y đàm phát luận kinh, sau một buổi lại hết sức sùng bái khâm phục, còn thỉnh giáo danh hiệu của y. Y chỉ nói:

- Biển khô đá mòn, cần gì danh hiệu.

Lúc đó còn có một vị danh nhân khác được tiếp đón, chính là Lạc Dương Ôn Văn. Ôn Văn lập tức hỏi tiếp một câu phát kệ:

- Sinh tử chuyện lớn, thời gian như tên, vô thường cấp tốc, thời không đợi người, nếu đã như vậy, qua cửa công đức, ngày sáng đêm tối, có trật tự riêng, cha con vợ chồng, nên có thứ tự, bốn phương tám hướng, đều có vị trí, vạn vật hữu tình, đều có tên gọi, hoa chim sâu cá, chim trời cá nước, không gì ngoại lệ, sao chỉ mình ngài?

Đại sư lại khép mắt chấp tay, chỉ nói:

- Người đuổi thời gian, ta không đuổi. Lòng ta ung dung, dầu hết đèn khô. Ôn Văn lập tức giác ngộ.

Rất nhiều người tại cửa thiền tham thiền mấy chục năm, vẫn không đạt được một chút tin tức, không đổi được một cái ngộ. Nhưng thời cơ vừa đến,

có câu “hút mỡ đồng thời”, tức là con gà con đang từ trong trứng nở ra, gà mẹ vừa lúc mỡ phá vỏ trứng, sẽ hoàn toàn không tốn công sức. Đây chính là chỗ hiểm có phật môn tâm pháp tương truyền.

Bởi vì y vừa vào Lục Long đã nói ba lần “khô”, người khác liền gọi y là “Tam Khô” đại sư.

Tam Khô rất giỏi điểm hóa người khác, giúp người khác giác ngộ.

Y rất nổi danh ở khu vực.

Y cũng từng rời khỏi chùa Lục Long tự, dạo chơi tứ hải, sau khi trở lại càng nổi danh hơn.

Có lẽ, trước khi đến chùa Lục Long, y đã rất nổi danh?

Chỉ có điều, y đối với chuyện quá khứ, một chữ cũng không đề cập tới, cũng không ai biết lai lịch của y.

La Bạch Ái vốn cũng không biết vị Tam Khô đại sư này là người rất trầm mặc, ít nói, hiền lành.

Hắn luôn cho rằng “đại sư” trên đời, bình thường phải niệm rất nhiều kinh, thường xuyên lao thao bất tuyệt với người khác, khi răn dạy người có cả một kho sách nói hoài không hết.

Nhưng sự thật lại không phải.

Tam Khô thường thường không lên tiếng, luôn luôn không nói một lời.

Y giống như căn bản không thích dạy người, không thích trò chuyện.

Khi nào y cao hứng nói chuyện thì mới lên tiếng.

Lúc y bắt buộc phải nói chuyện, đôi khi chỉ thở dài một tiếng, hoặc trừng mắt nhìn người khác một cái, nhướng mày chớp mắt, ho lên một tiếng, xem như đã nói chuyện rồi.

Mặc dù, phần lớn mọi người đều không biết y đã nói gì? Nói những lời gì?

La Bạch Ái đương nhiên cũng không hiểu, nhưng cảm thấy rất vui vẻ.

Bản thân hắn chính là một người rất vui vẻ, hắn đối với những chuyện không hiểu cảm thấy rất vui vẻ.

Cho nên khi quần hiệp đang ở dưới cây bồ đề, bên cạnh ao sen chống địch, hắt lại đi trêu chọc đại sư này nói chuyện.

Hắn rất thích tìm đại sư nói chuyện, nhưng chưa chắc đại sư cũng thích nói chuyện với hắn.

Có một lần, hắn thấy trong miếu có rất nhiều khách hành hương, rộn ràng tới bái phật dâng hương, tăng chúng trong chùa đều bận rộn thu xếp, lại thấy đại sư đang thần thờ ngồi dưới cây bồ đề, hoàn toàn không có phản ứng, ngay cả một đứa bé té ngã bên cạnh y, oa oa khóc lớn, đại sư cũng không có động tĩnh.

La Bạch Ái liền tiến tới đỡ đứa trẻ dậy, dỗ dành nó, cho đến khi mẫu thân đến đưa nó đi, đại sư vẫn ngồi xếp bằng bất động.

La Bạch Ái liền hỏi:

- Đại sư bị bệnh à?

Đại sư đáp:

- Không có.

La Bạch Ái hỏi:

- Đại sư ngủ à?

Đại sư đáp:

- Tỉnh tóa.

La Bạch Ái hỏi:

- Đại sư không nhìn thấy có người ngã sao?

Đại sư đáp:

- Người sống trên đời, ai không từng té ngã? Té ngã thì sẽ tự bò dậy.

La Bạch Ái hỏi:

- Đại sư không thấy hôm nay khách hành hương rất nhiều sao?

Tam Khô đáp:

- Không.

La Bạch Ái hỏi:

- Vậy đại sư thấy gì?

Tam Khô đáp:

- Lão nạp chỉ thấy có hai người tới.

La Bạch Ái hỏi:

- Hai người nào?

Tam Khô đáp:

- Một tên danh, một tên lợi. Bọn họ thắp hương bái phật, chẳng qua là vì cái này.

La Bạch Ái suy nghĩ một chút, rất hoài nghi:

- Sao nghe quen vậy, hình như vị tiền nhân nào đã từng nói rồi?

Tam Khô:

- ...

La Bạch Ái nói:

- Tôi cảm thấy ông nói ít đi, cũng nhìn ít đi.

Tam Khô hỏi:

- Ít đi cái gì?

La Bạch Ái đáp:

- Tôi thấy được bốn người, một người danh, một người lợi, còn có một người quyền, một người thế.

- ...

La Bạch Ái nói:

- Không, còn có... còn có một người, là lộc, à, lại thêm một người nữa, gọi là gì nhỉ? À, là dục...

La Bạch Ái lại giáo huấn Tam Khô đại sư:

- Ông nói chuyện ít đi, cũng nói quá đơn giản.

Tam Khô cảm thấy phiền muộn, không để ý tới La Bạch Ái nữa.

Nhưng La Bạch Ái trước khi rời đi, còn “điểm hóa” Tam Khô một câu:

- Có người ngã trước mặt ông, ông không đi đỡ, lỡ may té chết người thì sao? Ngay cả người cũng không cứu được, bản thân lại giống như khúc gỗ, vậy coi là phật gì? Tham thiền có tác dụng gì?

Chưa hết, hắn còn tươi cười hỏi đại sư:

- Tôi nói có đúng không? Đại sư?

Lúc bắt đầu, Tam Khô đại sư không để ý đến người thiếu niên nửa điên nửa khùng này.

Nhưng đại sư không để ý tới hắn, hắn lại để ý tới đại sư.

Người khác hỏi hắn vì sao lại thích tìm đại sư quấy rầy, hắn cười hì hì nói:

- Không có gì, ta là thật tâm lĩnh giáo đại sư.

Khi sư phụ Ban Sư của hắn cũng hỏi như thế, hắn mới nghiêm túc trả lời:

- Tôi cảm thấy có duyên với đại sư.

- Có duyên như vậy.

Ban Sư nghe được lại rất không vui, nói:

- Người lại không bái y làm thầy sao?

Không ngờ La Bạch Ái lập tức lắc đầu như trống bỏi:

- Vậy thì khác. Ông và y không giống nhau.

- Cái gì không giống nhau?

- Duyên pháp giữa tôi và đại sư, đó là tôi quả thật học được không ít đạo lý từ y.

La Bạch Ái lắc đầu nói:

- Nhưng y cũng học được không ít sự lý từ tôi. Hai chúng tôi là trao đổi, giúp đỡ lẫn nhau, cùng có lợi...

Ban Sư nghe được liền cao hứng:

- Vẫn là ta dạy cho người khá nhiều. Ta vốn học thức uyên bác, võ công cao cường mà.

- Cũng không phải.

Đồ đệ nghiêm túc nói:

- Ông khá may mắn.

- Ta may mắn?

Ban Sư không hiểu:

- Nếu ta may mắn còn thu nhận loại đồ đệ như người sao?

- Ông đương nhiên may mắn, ông chỉ là thân ở trong phúc lại không biết phúc mà thôi.

La Bạch Ái nói:

- Tôi dạy cho ông, còn nhiều hơn ông dạy cho tôi.

Ban Sư giận đến méo miệng, mắt cũng bắt đầu trợn trắng.

Đồ đệ của hắn còn rất cảm khái nói thêm một câu:

- Thật ra là nhiều hơn rất nhiều... không được, tôi còn phải dạy ông làm thế nào theo đuổi người yêu, dạy ông làm sao nói chuyện yêu đương.

- Người... người!

Lần này Ban Sư giận đến cả mũi cũng méo:

- Người dạy ta... nói chuyện yêu đương?

- Đúng.

La Bạch Ái đến gần bên cạnh Ban Sư, nói một cách mờ ám:

- Ông đừng nói với tôi ông chưa bao giờ động xuân tâm, chưa từng có ý định tìm cho tôi một sư mẫu.

Ban Sư muốn đánh hắn.

La Bạch Ái chột vờn người nhìn thẳng vào sư phụ hắn, nói:

- Ông nhìn tôi đây!

Ban Sư đánh được một nửa, đành phải thu chiêu.

- Tại sao ta phải nhìn người?

La Bạch Ái hiên ngang lẫm liệt, quang minh lỗi lạc nói:

- Ông nhìn vào mắt tôi. Nếu như ông thật sự từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến chuyện này và chuyện đó, ông hãy nhìn vào mắt tôi.

Ban Sư không nhìn hắn, nhưng cũng không đánh hắn, chỉ tức giận phất tay áo bỏ đi.

La Bạch Ái le lưỡi một cái, lẫm bẫm:

- Ô kê bạch phượng hoàn (2). Đại khái lần này nói đúng rồi... xem ra, ta nên suy nghĩ cẩn thận cho chung thân đại sự của sư phụ.

Tam Khô đại sư không để ý tới hắn, lý do tuyệt đối đầy đủ.

Có lần hẵn lại đổi tên cho danh tăng Tam Khô này.

Đó là một lần chúng tăng tụ tập, mọi người muốn đổi một cái tên cho tháp Minh Hiếu, chùa Lục Long, bởi vì những tháp gọi là “Minh Hiếu”, “Lục Long” quả thật rất nhiều, không được đặc biệt. Ít nhất, cũng nên phân rõ là Lục Long “tháp” hay là “chùa”, Minh Hiếu “chùa” hay là “tháp”.

Tam Khô đại sư lại ra sức phản bác, cho rằng không cần đổi tên.

Mọi người đều hỏi y tại sao.

Y nói:

- Phật pháp chân chính, là bách tính thường dùng nhưng không biết, lúc phát tâm liền thành chánh giác (3). Cần gì chính danh? Khác hẵn độc thoát, không trói buộc bởi sự vật.

Mọi người đều cho là đúng, nhao nhao nói Tam Khô Phật pháp cao thâm.

Nhưng La Bạch Ái ngồi nghe bên cạnh bỗng lên tiếng:

- Lục Long, Minh Hiếu tháp chùa không cần đặt tên, tôi rất tán thành, nhưng đại sư lại nên đổi tên.

Mọi người hiểu kì, đều hỏi muốn thay Tam Khô đổi danh hiệu gì?

- Tam Cô.

La Bạch Ái dương dương đắc ý nói:

- Đổi tên thành Tam Cô, như thế vừa khớp.

Chúng tăng nhao nhao quát mắng hẵn, lần này La Bạch Ái đúng là xúc phạm chúng tăng.

Nhưng hẵn đắc ý như cũ.

Hẵn còn nói ra lý do đường hoàng:

- Đại sư gọi là Tam Khô, bản ý là biển khô đá mòn, dầu hết đèn khô, người đi tâm khô. Tôi gọi y là Tam Cô, càng phù hợp hơn, bởi vì y thấy người ngã mà không đỡ, thấy kẻ ác nắm quyền mà không trừ, thấy người chưa tỉnh ngộ mà không điểm hóa, không phải cô niệm, cô tức, cô vọng thì là gì? Huống hồ, đại sư ô kê bạch phượng hoàn hình dáng đẹp, rất tuần tú, giống như cô nhiều hơn giống như lão.

Mọi người đều mắng tiểu tử hồ đồ này không biết phật lý, chưa vào phật môn sao dám nói năng bừa bãi, ngay cả Tam Khô trên mặt cũng lộ ra vẻ khó chịu.

La Bạch Ái trố mắt, chỉ vào đại sư hỏi vặn lại:

- Không phải y dạy người đừng quá coi trọng hư danh sao? Không phải y luôn nói danh như y phục trang sức, cởi xuống là hết sao? Sao vừa nói đến đã nhăn mặt rồi?

Lần này ngay cả Lục Dung đại sư cũng muốn hạ lệnh đuổi hẳn đi.

Lại là Tam Khô đại sư lên tiếng:

- Cũng được. Dù sao cũng là danh tướng (4), gọi cái gì thì là cái đó, gọi cái gì cũng không phải là cái đó.

Lục Dung không hiểu, chấp tay hỏi:

- Ý của đại sư là...

Trên mặt Tam Khô lại hiện lên một chút ý cười, y dùng tay chỉ vào một con chó đang phơi bụng dưới ánh nắng xuân, nói:

- Người gọi nó là mèo, nó vẫn không phải mèo. Người không gọi nó là chó, nó vẫn là chó. Nhưng nó và đồng loại có thể không gọi là chó, mà gọi là người, còn gọi chúng ta mới là chó. Chúng ta bị người khác gọi là chó, nếu như là người thì vẫn là người.

Bất kể nghe hiểu được hay không, chúng tăng đều chấp tay niệm:

- A Di Đà Phật.

Phật là niệm, nhưng sau này Tam Khô đại sư trong chùa Lục Long thật sự bị người ta gọi là “Tam Cô đại sư”.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ Xuân Sơn Nguyệt Dạ của Vu Lương Sử.

Xuân sơn đa thắng sự,

Thường ngoạn dạ vong quy.

Cúc thủy nguyệt tại thủ,

Lộng hoa hương mãn y.

Hứng lai vô viễn cận,
Dục khứ tích phương phi.
Nam vọng minh chung xứ,
Lâu đài thâm thuý vi.

Dịch nghĩa:

Núi xuân lắm thắng cảnh
Thưởng ngoạn đêm rồi mà quên về nhà
Múc trăng trong nước vào bàn tay
Đùa nghịch với những đoá hoa hương thấm đầy vào áo
Hứng đến thì không nghĩ đến xa gần
Muốn về lại tiếc hoa thơm cỏ lạ
Nhìn về phía nam có tiếng chuông ngân
Lâu đài sâu trong đồi núi xanh rờn

Dịch thơ: (Hải Đà)

Đêm Trăng Trên Núi Xuân
Núi xuân nhiều cảnh đẹp
Xem mãi tối quên đường
Cầm trăng tay vốc nước
Chơi hoa áo đầy hương
Mặc gần xa vẫn thích
Bỏ đi cảnh tiếc thương
Phương nam hồi chuông vọng
Cây xanh ẩn cung tường.

(2) Tên một loại thuốc, xem thông tin ở đây:

<http://yuerent.com/11025-o-ke-bach-phuong-hoan.html>

(3) Phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác tức là phát tâm thành Phật. Hiện tiền chúng sanh có giác tri, nhưng là vọng giác vọng tri. Nếu giác ngộ được muôn Pháp đều không, trọn không có gì, chẳng đắm nơi có gọi là Chánh giác.

(4) Lời của phật giáo. Tai có thể nghe người gọi tên, mắt có thể thấy người gọi tướng.

Chương 81: Phân chó, rác rưởi, thiền

“Tam Cô” không thích để ý tới La Bạch Ái, nhưng La Bạch Ái lại thích tìm đến “Tam Cô”.

Khi đoàn người đang ở trước tượng Vi Đà, bên ao dưới cây chống địch, Đường Thất Muội đang ở trong thiền phòng chăm sóc Đường Bảo Ngưu, La Bạch Ái cảm thấy nhàm chán, lại đi trêu chọc Tam Cô đại sư nói thiền nói phật.

Tam Cô đại sư tùy ý ngồi trên thềm đá, dùng một cành khô vẽ vài nét trên mặt đất.

La Bạch Ái tiến đến, gần như dán tai sát đất từ dưới nhìn lên, lúc này mới thấy mặt Tam Cô đại sư.

Nhưng Tam Cô vẫn không để ý đến hắn, không quan tâm đến hắn, cũng không nhìn hắn.

La Bạch Ái trêu chọc cả buổi, y đều không phản ứng, trong lòng cảm thấy mất hứng, liền nói:

- Ông còn mài gỗ mặt đá như vậy thì lại phải đổi tên.

Tam Cô đại sư chỉ nhướng mắt, lại không nói tiếng nào.

Sư phụ hắn lại không nhịn được hỏi:

- Lại muốn đổi sao? Lần này gọi là gì?

La Bạch Ái nói:

- Tam Khố đại sư.

Hắn cười ha hả nói:

- Ai bảo ông ta cả ngày lẫn đêm, vẽ mặt luôn giống như đưa đám.

Tam Cô không để ý tới, chỉ vẽ mấy hàng dọc, mấy hàng ngang trên mặt đất.

La Bạch Ái lại thuận nước đẩy thuyền đổi đề tài:

- Tôi cũng biết đoán chữ, tôi giúp ông xem thử...

Hắn nghiêng đầu, nhìn một hồi lâu, giống như ngộ đạo kêu lên:

- A, đúng rồi, mấy đường ngang, mấy đường dọc này, ý tứ chính là hoành thụ (ngang dọc). Hoành thụ, cũng có nghĩa là “cho dù”. Suy nghĩ trong lòng ông là, cho dù tôi đặt tên cho ông như thế nào cũng không ngại... đúng không?

Tam Cô đại sư đương nhiên không để ý đến hắc.

Sư phụ Ban Sư của hắc lại nói:

- Ta thấy không giống.

La Bạch Ái nói:

- Không giống cái gì?

Ban Sư nói:

- Không giống hoành thụ? Mà là giống như một chữ.

La Bạch Ái hỏi:

- Chữ gì?

Ban Sư nói:

- Giống như một chữ “tĩnh” (井).

La Bạch Ái ngạc nhiên:

- Tĩnh?

Ban Sư nói:

- Ta thấy y là đang ám chỉ “tọa tĩnh quan thiên (ếch ngồi đáy giếng)”.

La Bạch Ái nói:

- Tôi thấy ông ta càng tiến một bước, nhìn thấy chúng ta liền tự ti, cho rằng mình là “ếch ngồi đáy giếng”.

Có lẽ bị đôi thầy trò này chọc giận, nóng nảy, phiền phức, Tam Cô chợt dùng ngón tay trái chỉ vào một đồng rác trước viện không xa, tay phải chỉ vào một đồng phân chó trước thềm đá, nhìn La Bạch Ái và Ban Sư, gật đầu một cái.

Sau đó đứng dậy, trở vào trong miếu.

Lần này, đôi thầy trò dở hơi kia đều ngẩn ra.

Ban Sư trở mặt hỏi:

- Vậy là có ý gì?

La Bạch Ái gái đầu nói:

- Trong đó nhất định có dụ ý, có thiên cơ.

Ban Sư lâu bầu nói:

- Không chừng y chỉ nói chúng ta giống như một đồng rác rưởi, một bãi phân chó.

- Vậy tôi nhất định là rác rưởi rồi.

La Bạch Ái vội bổ sung:

- Không, không phải. Tôi thấy y nhất định có thâm ý khác, chỉ là chúng ta nhất thời nhìn không thấu mà thôi. Nhớ lại trong Thiên Lâm công án có người hỏi Ba Lăng thiền sư “cái gì gọi là kiếm thời lông”, Ba Lăng thiền sư chỉ nói một câu “cành cành san hô chỏi đến trăng” (1), người hỏi từ đó ngộ đạo, có trí kiếm chặt đứt tất cả vọng tưởng cố chấp. Tôi thấy, Tam Cô này hai tay chỉ một cái, vô thanh thẳng hữu thanh, quả là vô thanh trong ngàn ngôn vạn ngữ, ngàn hô vạn hoán, chỉ xem chúng ta có thể ngộ được hay không, có hiểu được hay không.

Ban Sư lẩm bẩm nói:

- Người coi trọng lời của y như vậy, tại sao trước giờ luôn tranh cãi với y?

La Bạch Ái nghiêm mặt nói:

- Đó không giống nhau. Nên biết tu thiền niệm phật, quan trọng nhất là tự mình cảm ngộ, đây gọi là lạnh ấm tự biết, hút mồi đồng thời, Mạc Da (bảo kiếm thời xưa) nắm chắc, bảo kiếm nơi tay, khách chủ rõ ràng, ngôn ngữ đạo đoạn (2). Nếu thiền cảnh là trời đất cùng ta đồng căn, vạn vật cùng ta một thể, lúc y dạy ta ngộ, ta cũng nên dạy y ngộ, như vậy y là thầy của ta, ta cũng cũng là thầy của y. Giống như cái gọi là đạo đắc cũng ba mươi gậy, đạo không đắc cũng ba mươi gậy. Lúc y làm bộ làm tịch, tôi cũng làm bộ làm tịch tranh cãi với y, nhưng lúc y chỉ thẳng tâm người, tôi nên nghe tiếng ngộ đạo.

Sau đó hần lại suy nghĩ lẩm bẩm:

- Cho nên, y một tay chỉ phân chó, một tay chỉ rác rưởi, nhất định có thâm ý, nhất định có gợi ý.

Không lâu sau, Tam Khô đại sư biết được đám người Vương Tiểu Thạch muốn rút khỏi chùa Lục Long, y lập tức thu thập một cái bọc vải, một cái túi đeo, tay cầm thiền trượng, đi ra bên ngoài.

Chủ trì Lục Dung trong miếu gọi theo y:

- Tam Khô, ngài còn trở lại không?

Tam Khô hơi dừng bước, cán thiền trượng gõ một cái lên phiến đá xanh trước chùa, cuối cùng không nói thêm câu nào, lại đi về phía trước.

Lúc này, La Bạch Ái còn đang ngồi trên bậc thềm khổ công suy nghĩ, vừa thấy động tác này của Tam Khô, lập tức kêu lên:

- Tôi hiểu thấu rồi, đắc đạo rồi!

Lần này sư phụ hẳn cũng đã thu dọn hành lý, muốn theo đám người Vương Tiểu Thạch đi về phía nam.

Vương Tiểu Thạch vốn để bọn họ tự lựa chọn, theo hay không theo tùy ý.

Ban Sư không có lựa chọn. Đến nước này, đi cùng với mọi người, cho dù nguy hiểm, lỡ may có chết cũng là chết chung, còn dễ chịu hơn rời khỏi đội chết ngay, chết lập tức, chết quạnh hiu, chết cô độc.

Hắn đang muốn thúc giục đồ đệ đi cùng, lại nghe La Bạch Ái kêu lên ngộ đạo, liền chín phần không tin một phần nghe chơi hỏi:

- Đức tính đầu cháo loãng như người, lại ngộ đạo gì?

La Bạch Ái lại rất nghiêm túc, cũng rất hưng phấn, thậm chí còn nhảy nhót.

Hắn đỏ mặt lên, chỉ về túi đeo trên lưng Tam Cô đại sư phía xa, nói:

- Phân chó, rác rưởi, chính là do y vác đi. Đó chính là trách nhiệm và đạo nghĩa của y. Người phàm nhìn thấy, chẳng qua là rác rưởi, phân chó, nhưng y lại không vứt được, không bỏ được.

Ban Sư cố ý xoa dịu hẳn, giọng nói có phần chế nhạo:

- Không phải người đã nói, ai nói không bỏ được, ai đến cuối cùng không phải vẫn bỏ xuống sao? Phân chó, rác rưởi này, vác không bỏ là có ý gì?

La Bạch Ái lại không hề đuối lý:

- Thiền đến cuối cùng, còn không phải là vì thành phật sao? Phật đến cuối cùng, còn không phải là người sao? Mắt bị che lấp, giống như nhìn thấy hoa trên không trung. Ai là Phật tổ? Lập tức là ta. Chẳng lẽ thành phật rồi là có thể muốn làm gì thì làm, tùy ý làm bậy sao? Đó chẳng phải giống như Thành Vương xưng bá. Phật cũng phải ăn phải mặc, phải cày phải làm, phải vác hành lý cứu nhân cứu thế. Người người đều nói phải để xuống, chẳng qua là không muốn gánh vác trách nhiệm mà thôi, vậy cũng giống như cởi quần đánh rắm, không ý nghĩa, không được việc.

Ban Sư vẫn không đồng ý, cố ý bắt bẻ hẵn một câu:

- Không phải người cũng đã nói, cái gì đem chuyện rất phức tạp giản hóa thành truy “danh” trục “lợi”, không phải quá hạn hẹp sao? Hiện giờ lại đem hai cái túi đeo nói thành “trách nhiệm” và “đạo nghĩa”, chẳng phải cũng như vậy sao?

Lần này La Bạch Ái lại nhún nhún vai, le le lưỡi, vẫy vẫy tay, nói:

- Đạo chính là như thế, nói không tăng, không nói không giảm, nói hết không diệt, không nói cũng được.

Ban Sư thấy đồ đệ không chống nổi nữa, cũng không tiếp tục, chỉ lẩm bẩm nói:

- Ta vẫn cảm thấy phân chó chính là phân chó, rác rưởi cũng không ngoài rác rưởi, túi đeo cũng chẳng qua là túi đeo, nào có đạo lý lớn phức tạp gì.

Đồ đệ nghe vậy, cũng không tranh luận, lại nói:

- Ông có thể nghĩ như vậy, thực ra cũng đã hiểu được đạo lý lớn.

Thân thể nhỏ gầy của “Tam Cô” lại cầm thiền trượng nặng nề, vì nghĩa không chùn bước tiến về phía trước, hội họp với Vương Tiểu Thạch, hộ tống bọn họ xuống đông nam.

Y có lẽ không ngờ được túi đeo trên lưng mình lại biến thành đại đạo như trời, vì nó mà thầy trò hai người tranh luận không thôi.

Chú thích:

(1) Một trong một trăm công án, xem thêm ở đây:

<http://www.thuongchieu.net/index.php...ngkiemthoilong>

(2) Ngôn ngữ đạo đoạn: nghĩa là khi ở trong vòng giới hạn của nhân sinh đối diện với sự vô hạn của thế giới, thì thứ gì có thể nói được, viết được đều không thể diễn đạt cảnh giới vô hạn. Dù cho người có tâm hướng Đạo, chân chính muốn thuyết pháp, muốn truyền Đạo, nếu dựa vào ngôn ngữ thì Đạo sẽ đoạn mất. Chân Đạo thì chẳng thể nhờ vào văn tự ngôn ngữ mà truyền thọ đặt.

Chương 82: Đại sư ích kỷ, làm thơ hay là chí công vô tư?

Dọc theo đường đi tám trăm dặm, Tam Khô đại sư phật pháp cao thâm hay Tam Cô đại sư bị La Bạch Ái làm khổ đến xoay mòng, vẫn vác hai cái túi đeo đi ở phía trước.

Phía trước có sơn tặc, lại nghe y chỉ huy. Phía trước có giặc cướp, cũng trước tiên bị y đuổi chạy.

Phía trước nếu có nhân vật đồng đạo, tự sẽ mở đường cho y. Phía trước nếu có quan binh, gặp được vị đại sư nho nhã cầm thiền trượng nặng nề này, có thể nói là xui xẻo tám đời.

Vị “đại sư” này giống như quen biết không ít lục lâm hảo hán. Mà dọc theo đường đi, bất kể hắc, bạch, quan, dân, đối với đại sư không phải nghe tiếng đã lâu sẵn sàng phục vụ, thì cũng là nghe tiếng mất vía quay đầu bỏ chạy.

Cho nên, có y ở đây, lịch trình chạy trốn của quần hiệp có không ít thuận lợi, bớt chịu nhiều đau khổ.

Đại sư này lại chịu hết khổ cực.

Mặt trời nắng chiếu, y để đầu trần, ngay cả nón cũng không đội một cái.

Mưa to gió lớn, y cũng từ chối che dù. Ngay cả Phương Hận Thiếu hảo tâm che cho y, y cũng phất tay áo đẩy dù ra, tùy ý đi trong mưa.

Lần này Phương Hận Thiếu không nhịn được, đành oán hận nói:

- Được lắm, đi ở trong mưa, rất có ý thơ. Đại sư còn giống một vị thi nhân hơn là một hòa thượng.

Tóm lại, đại sư chịu hết khổ nhọc. Hoặc là nói, y ăn chính là “cỏ”, vất chính là “sữa”, cày chính là “ruộng”, chịu chính là “roi”, giống như một con bò.

Đại sư chưa từng có lời oán thán.

Người khác ngủ y gác đêm.

Người khác ăn cơm y trễ nhất.

Y không hề để ý.

Y nhậm lao nhậm oán (nhân nhục chịu khó), đây đương nhiên không phải là hai tên côn đồ vốn đi theo Chu Nguyệt Minh ở Hình bộ, sau đó đổi sang gia nhập vào dưới trường Thái Kinh, đây tuyệt đối là một lời ca ngợi đối với y. Hơn nữa, đại sư còn rất nghe theo ý kiến của Vương Tiểu Thạch.

Nói tóm lại, y đối với Vương Tiểu Thạch hết sức bảo vệ, nói gì nghe nấy.

Mọi người thậm chí có điểm hoài nghi, Tam Cô đại sư và Vương Tiểu Thạch rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Có lần thừa dịp Vương Tiểu Thạch đi khuyên giải Đường Bảo Ngưu vẫn sầu não không vui, La Bạch Ái thật sự hỏi mọi người vấn đề này.

Thế là mọi người nghị luận sôi nổi.

Mọi người mời Đường Thất Muội tương đối lão luyện thành thực đánh giá trước.

Đường Thất Muội nói:

- Là người mà Thiên Y Cư Sĩ khi còn sống đã an bài, giúp đỡ đồ đệ yêu của y?

Mọi người lại muốn Lương A Ngưu tính tình tương đối bảo thủ suy đoán.

Lương A Ngưu nói:

- Đồng môn?

Sau đó đến phiên mọi người phỏng đoán, lại không theo lẽ thường.

- Thầy trò?

Đây là suy đoán của Ban Sư.

Rốt cuộc ai là thầy ai là trò? Huống hồ tuổi tác của hai người cũng cách nhau không xa.

- Huynh đệ.

Lần này là quan điểm của Phương Hận Thiếu.

Vậy rốt cuộc ai là huynh ai là đệ?

- Thuộc hạ cũ.

Hà Tiểu Hà nhận định.

Lý do rất đơn giản, nhân tài giống như Vương Tiểu Thạch, không thể chỉ sau khi đến kinh sư mới nổi danh. Trước khi hấn vào kinh, nhất định cũng là một nhân vật rất xuất sắc. Vì vậy, Hà Tiểu Hà cho rằng Vương Tiểu Thạch ở trên giang hồ nhất định có rất nhiều bằng hữu, ở trong võ lâm cũng nhất định có rất nhiều thuộc hạ cũ.

Nói không chừng, “Tam Cô” chính là một trong số đó.

Lần này đến phiên La Bạch Ái nói.

Suy luận của hấn còn hoang đường hơn bất cứ ai, quả là không thể tưởng tượng.

- Bạn gái.

Cái gì?

Mọi người đại khái cũng không hiểu ý của hấn.

Bạn gái?

- Y là bạn gái của Vương Tiểu Thạch.

La Bạch Ái tuyệt đối có suy nghĩ kỳ lạ:

- Hoặc là, bọn họ vốn là một đôi vợ chồng.

Hà Tiểu Hà vừa bực mình vừa buồn cười:

- Người muốn nói, Tam Cô đại sư là nữ nhân?

- Vậy thì có gì không thể?

La Bạch Ái vẫn nói năng hùng hồn, cũng liên tục lẩm bẩm:

- Nếu ngay cả Quách Đông Thần cũng có thể là phái nữ, Tam Cô đại sư sao không thể là nữ nhân? Huống hồ dáng vẻ của y tuần tú như vậy.

Điều này cũng đúng.

Thực ra, tuổi tác và tướng mạo của Tam Cô “đại sư”, chẳng hề giống “đại sư” chút nào.

Y chẳng những không già mà còn rất anh tuấn, trên mặt thường lộ ra một loại tình sầu mệt mỏi, một gương mặt tròn như nước trong ẩn chứa ánh trắng, để trở đầu lại cảm thấy tuần tú có sắc thái, đẹp đến sáng ngời.

Đó là một loại thần thái cao quý, còn mang theo hương vị phật ý, mỹ nữ bình thường không thể sở hữu, tuấn nam bình thường không thể có được. Cho nên La Bạch Ái vừa nói như vậy, mọi người liền cảm thấy nghi ngờ, lại có điểm hoài nghi Tam Cô đại sư có thật là nữ giả nam trang hay không.

Hà Tiểu Hà cười trách mắng:

- Nói năng lung tung... chẳng trách người sửa lại một pháp hiệu đồng âm của y là “Tam Cô”... Ta lại không nhìn ra. Y ban đầu chính là đại sư, ta cũng không nghĩ đến gì khác.

Lương A Ngưu không hiểu cũng không đồng ý:

- Y là đại sư, đại sư làm sao là nữ nhân?

La Bạch Ái lập tức hỏi vặn lại:

- Là ai quy định đại sư trên thế gian không thể là nữ nhân?

Lương A Ngưu không biết làm sao trả lời.

Phương Hận Thiếu cười nói:

- Đáng tiếc y đã cạo trọc đầu.

- Đáng tiếc cái gì?

La Bạch Ái trách ngược:

- Nam nữ xinh đẹp trên thế gian, nếu thật sự xinh đẹp, cho dù có cạo trọc đầu, núi hoang trở trọi, vẫn như cũ đẹp đến chết người.

Phương Hận Thiếu lập tức đồng ý:

- Đúng, giống như ta, cho dù tháo khăn đội đầu xuống, cũng đẹp không thể phân biệt. Có người nói ta đổi sang mặc đồ nữ, còn hơn cả đám mỹ nữ.

- Ồc!

Đó là tiếng giả bộ ối của Hà Tiểu Hà.

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu giả vờ không hiểu, hỏi:

- Hà cô nương có tin vui à?

Ôn Nhu giậm chân một cái, sắc mặt biến đổi.

Ban Sư lại trách mắng đồ đệ của hắn:

- Tiểu đệ đình, người đừng làm ầu làm càn, Tam Khô người ta là cao tăng đắc đạo, người không phải có... ý kia chứ? Người cũng đừng quấy rầy người ta tu hành nữa!

La Bạch Ái không nói chuyện này, càng không muốn nghe sư phụ hăn chuyện này. Hăn thấy Ôn Nhu không vui, cho rằng là do không có ai hỏi “cao kiến” của nàng, liền cười hì hì tìm tới Ôn Nhu:

- Cô thì sao? Ân bà đối với Tam Cô có cao kiến gì?

Ôn Nhu đã cứu hăn, hăn lại không thể gọi “ân công”, cho nên có lúc gọi nàng là “ân bà”. Ôn Nhu trước giờ cũng không cảm thấy bức mình, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ mới lạ.

Nhưng lúc này Ôn Nhu lại nghiêm mặt, dẫu môi nói:

- Cái gì tam cô lục bà, đại sư tiểu đồ, có gì tài giỏi!

Nói xong, nàng lại giậm chân một cái, xoay người rời đi.

La Bạch Ái không ngờ Ôn Nhu lần này nói trở mặt là trở mặt, thành linh ngậy ra, gãi gãi da đầu, cười nói với mọi người:

- Bà cô của ta lại lên cơn rồi.

Trong lòng lại thích lúc Ôn Nhu tức giận, hai bên má giống như bánh bao nhỏ vừa nấu chín, hơn nữa còn lung linh động lòng người, giống như một ngum cắn xuống, hương vị ngọt ngào vào đến tim phổi.

Ôn Nhu đã xoay người rời đi.

Mọi người còn đang thấp giọng nói chuyện. Thừa dịp Vương Tiểu Thạch đang khuyên giải Đường Bảo Ngưu, Tam Cô đại sư lên núi tìm một đám người cười ngựa làm xiếc, nhờ bọn họ giúp đỡ đám người Vương Tiểu Thạch đi qua, cho nên đám nam nữ lưu vong này mới có thể đàm luận đủ loại thị phi của người trước kẻ sau, đều nhất trí cho rằng Tam Cô đáng vẻ kỳ quái lạ lùng, cũng đáng kính khâm phục.

Chẳng hạn như, hai cái túi đeo trên lưng Tam Cô, cái bên trái một khi cởi ra, bên trong có những thứ khiến người ta không tưởng tượng được, các chủng các loại, hiếm lạ kỳ quái.

Cái bên phải kia, trước giờ y chưa từng mở ra, cũng trước giờ không chịu để xuống.

Nói Tam Cô đại sư ăn chính là cỏ, vắt chính là sữa, cày chính là ruộng, ngũ chính là lều, ba loại sau đều đúng. Tam Cô thật sự là chịu khổ chịu cực, không chê không bỏ. Y ngoại trừ cả ngày ít nhất phải tắm ba lần (cho dù ở nơi hoang vắng, y vẫn có thể tìm được nguồn nước để tắm), những chuyện khác đều giống như một khổ hành tăng, nhưng y vẫn trắng trẻo lanh lợi, mùi hương tự phát.

Nhưng y ăn cũng không phải cỏ, mà là hoa.

Y cũng không phải ăn hoa, mà là dọc theo đường đi chỉ cần nhìn thấy hoa, liền ghé mặt đến, tại nhụy hoa kia hít một cái thật sâu, “xuýt” một tiếng, giống như rất thoả mãn.

No rồi.

Sau đó cả ngày không ăn bất kỳ thức ăn nào nữa.

Mỗi lần La Bạch Ái đều rất tò mò, cũng tiến tới xem đại sư làm thế nào “hít hoa là no”.

Tam Cô đương nhiên không thích có người đứng ngoài quan sát, cho nên thông thường có La Bạch Ái ở bên cạnh, y không hít hoa nữa, đi ra chỗ khác.

Nhưng La Bạch Ái vẫn cứ quẩn lấy không rời.

Hắn còn hỏi ra:

- Đại sư, hít hoa chứ?

Đại sư chỉ chấp tay nói:

- A Di Đà Phật.

La Bạch Ái lại dứt khoát hỏi:

- Đại sư, ngài hít mùi hoa là no rồi sao?

Tam Cô chỉ niệm:

- Thiện tai, thiện tai.

La Bạch Ái than thở:

- Đại sư quá ý thơ rồi. Lúc đại sư ở nhà chắc cũng làm thơ chứ?

Tam Cô lạnh nhạt nói:

- Hoa đẹp hơn thơ. Một đóa hoa chính là một bài thơ. Thơ có giả tạo, hoa thì không. Một người tốt, bản thân chính là một bài thơ, người tốt là thơ hay.

La Bạch Ái cái hiểu cái không, chợt có điểm lĩnh ngộ nói:

- Như vậy, đại sư quá ích kỷ.

Tam Cô đại sư lại không ngờ La Bạch Ái chợt nói như vậy.

- Ăn hoa ngửi hoa, có lợi ích lớn như vậy, sao đại sư không giới thiệu cho mọi người cùng ăn một chút? Xem ra đại sư là hút nhiều tinh hoa của hoa nên mới có thể xinh đẹp như vậy, vừa trắng vừa mềm?

La Bạch Ái lễ thẳng khí lớn (thực ra cho dù hăn đuối lý cũng nhất định khí lớn. Kinh nghiệm của hăn là, bất kể lý cong hay lý thẳng, tóm lại nhất định phải khí lớn rồi mới nói. Khí lớn, lý cong cũng có thể thẳng; khí yếu, lý thẳng cũng chỉ có thể cong): - Nói như vậy, đại sư luôn được người ta khen là chí công vô tư, chẳng phải là quá ích kỷ sao?

Tam Cô đại sư mỉm cười, lắc đầu:

- Không phải ta không dạy, mà là các người nhất định không theo.

La Bạch Ái không hiểu.

Chương 83: Cuồng tăng ăn hoa

- Ta hít không phải hoa, mà là vị của hoa, là mùi hoa.

Tam Cô đại sư nói:

- Ta ăn không phải hoa, mà là phần của hoa.

La Bạch Ái ngạc nhiên nói:

- Mùi hoa có thể ngửi, chuyện này tôi biết, nhưng phần hoa lại có thể ăn sao? Làm sao ăn được?

Tam Cô nói:

- Đây là sự vật thuần khiết nhất trên thế gian. Phần hoa là bột của nhụy hoa, là hồn của hoa, phách của hương, nguồn gốc của sự sống. Người nghĩ, ong mật, con kiến lấy phần này để nuôi ong chúa, kiến chúa, tuổi thọ rất dài, thể tráng tinh cường, hơn nữa có thể một mình sinh ra ngàn vạn con cháu ong kiến, hiển nhiên nó có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, bồi bổ thân thể, làm đẹp trị bệnh. Hơn ngàn năm trước “Thần Nông Bản Thảo Cương” đã ghi chép, phần hoa là thức ăn thượng phẩm, dùng lâu có thể khiến thân thể nhẹ nhàng, bổ khí kéo dài tuổi thọ. Người khác thấy ta ít ăn, cho rằng ta khổ, không biết ta đang hưởng thụ, không biết đây mới là thánh dược nhân gian.

La Bạch Ái tấm tắc khen:

- Nguyên lai phần hoa tốt như vậy, sau này tôi cũng ăn.

Tam Cô đại sư cười nói:

- Thứ này không dễ ăn. Người công lực không đủ, không phân ra tạp chất, hít cũng không thu được. Huống hồ thể nhân quá tham ăn, ăn tạp, đến nỗi ăn thứ gì tốt vào bụng đều bị pha tạp, không hấp thu được, giống như ăn phí.

La Bạch Ái vẫn nhiệt tình:

- Tôi cũng có thể hạn chế ăn uống. Ông nói cho tôi biết thứ gì không thể ăn được?

Tam Cô đại sư nói:

- Người à? Không được.

La Bạch Ái càng nôn nóng:

- Tôi tại sao không được? Tôi thông minh, dụng tâm là được.

Tam Cô nói:

- Người thông minh, ngộ tính cũng cao, nếu không ta cũng không cần tốn thời gian với người. Nhưng người thông minh lại tham lam nhiều thứ, khó thành người tài. Trước tiên phải chuyên tâm mới có thể dụng tâm, con người hoa tâm đã trước tiên tán tâm, tâm lực cũng không gắng sức.

La Bạch Ái ngạc nhiên hỏi:

- Vậy còn phải gắng sức ra sao?

Tam Cô hỏi:

- Muốn người ăn chay, người làm được không?

La Bạch Ái gãi đầu nói:

- Ăn chay? Đó là không ăn thịt. Vậy thật khổ sở, toàn ăn rau, trong miệng sớm muộn gì cũng nhạt thếch.

Tam Cô cười nói:

- Chính là như vậy. Người đầu kia ăn thịt, đầu này ăn hoa, vậy còn không phải ăn tạp sao. Giống như cùng tu đạo phật nho, Mao sơn, Mật tông, luyện đan đều tu luyện, kết quả chẳng những vô tích sự, không vững vàng mà còn phát điên.

La Bạch Ái nghe vẫn không phục:

- Đại sư, chuyện này tôi lại không hiểu. Ông cũng là người có khả năng ngộ lớn về thiền học, mặc áo hoa và mặc áo vá vốn không có gì phân biệt, nhà lớn và lều tranh đều là nơi cư trú, ăn thịt và ăn chay còn không phải giống nhau sao, đại sư cần gì phải tự khổ? Cần gì phải trừ tướng (cố chấp với những thứ bên ngoài mà xa rời bản chất)? Nếu thật sự trong lòng có phật, cần gì phải so đo xem ăn cái gì? Ăn của ngon vật lạ chưa chắc đã giàu, ăn rau cỏ cơm trắng chưa chắc liền nghèo.

Tam Cô nói:

- Đây không phải là tướng, mà là tâm. Tướng do tâm sinh, tâm mới là căn bản, duy tâm sinh ý, niệm niệm vô tận. Điều này khác biệt rất lớn. Thiền là

tự nhiên, hòa thành một thể, nhưng thứ cần phân biệt vẫn phải phân biệt, cần làm vẫn phải làm. Nếu không con người có khác gì với gỗ mục? Làm thế nào thành phật độ chúng? Hữu ích chúng sinh chính là phật, từ bi là thành phật, phật há phải là phế nhân không động tĩnh? Ta và người đều là người có máu có thịt, người có muốn bị người ta cắt thành từng miếng từng miếng, chảy máu rơi lệ ăn vào trong bụng hay không? Nếu như không muốn, vì sao lại ăn thứ khác có máu có thịt? Người ăn bọn chúng, chính là đang tạo nên sát nghiệp. Bọn chúng sẽ đau, sẽ sợ, sẽ cầu xin, cầu sinh, một khi muốn giữ tính mạng sẽ sinh ra sợ hãi. Dê bò heo chó bị người tàn sát, đều chết không cam tâm. Thân thể bọn chúng đều còn sống, nhưng người vì muốn ăn thịt nên giết chết nó, thịt của nó há cam tâm để người ăn? Rắn hổ mang vừa khấn trương liền tiết ra nọc độc, cá chình vừa gặp địch lập tức dùng điện giật, phần lớn động vật trước khi chết đều tiết ra độc tố khắp toàn thân, chỉ là người chưa từng phát hiện mà thôi. Tự nhiên rượu thịt, thân thể đương nhiên sẽ hỏng, nguyên khí cũng không dồi dào. Cầm thú cũng biết phản công, báo thù, đó gọi là báo ứng tuần hoàn, nhân quả không lầm. Người cũng không muốn chết, không muốn người khác vì tài vật, danh quyền hoặc da lông máu thịt của người mà vô cớ cướp giết người, vô cớ làm hại người, vậy tại sao người lại vì ham muốn ăn uống mà cướp đi cơ hội sống của sinh mệnh khác? Huống hồ, rau xanh quả đỏ thật sự có tư vị hơn so với thịt cá, chỉ là người ăn không ra vị mặn, cũng ăn không ra vị chay.

La Bạch Ái vẫn không tán đồng:

- Chúng ta là người luyện võ, sao có thể chỉ ăn rau? Không ăn thịt, sức ở đâu ra? Không sát sinh, làm sao có thịt ăn? Huống hồ, không ăn là uống phí, người không ăn thì người khác sẽ ăn, người ăn ít sẽ để người khác chiếm tiện nghi. Lại nói, những chim thú khác cũng sát sinh như vậy. Cá lớn nuốt cá bé, con cọp ăn nai, chim ưng bắt thỏ, mãng xà nuốt gà, kẻ mạnh hiếp kẻ yếu, từ xưa đều đúng, cũng là luật pháp tự nhiên. Tại sao ta lại cố ý trái với pháp tắc, gây khó dễ cho cái bụng của mình?

Tam Cô lại liếc La Bạch Ái một cái, hỏi ngược một câu:

- Vậy người cho rằng kẻ mạnh có thể ăn kẻ yếu, kẻ lớn có thể ăn kẻ nhỏ. Như vậy, những kẻ như Thái Kinh, Vương Phủ, Lương Sư Thành có thể tùy ý bóc lột lê dân bách tính, đám người Thiên Hạ Đệ Thất, Kinh Đào Thư Sinh, Thần Du Gia Gia có thể cắn nuốt người sao?

La Bạch Ái lẩm bẩm nói:

- Chuyện này... cũng không thể nói như vậy...

Tuy hăn nhảy bén giỏi tranh luận, nhưng nhất thời lại không biết trả lời ra sao.

Tam Cô lại liếc hăn, như cười mà không cười hỏi:

- Thế nào? Đám người Thái Kinh tướng gia quyền thế không lớn sao? Đám người Phương tiểu hầu gia không phải võ công cao hơn người sao?

Chóp mũi La Bạch Ái đã đỏ mồ hôi hột:

- Bọn họ... ta là người, ta sẽ phản kháng, sao có thể mặc cho người khác ức hiếp.

Tam Cô cười. Da tay của y vừa trắng vừa mềm, trắng đến giống như tốp hành lột vỏ, không chỉ cao quý thanh tú, thậm chí còn mang theo một chút tạo hóa chỉ thần tiên mới có.

Lúc y cười, đột nhiên trên mặt có rất nhiều nếp nhăn, nhăn đến rất đẹp.

Trong thiên hạ không có nếp nhăn nào đẹp mắt như vậy.

Có lẽ, đây chính là lợi ích của việc niệm kinh tu phật hàng năm?

Trong lòng La Bạch Ái thầm nghĩ, Tam Cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi, làm sao nhìn trái, nhìn phải đều không ra?

- Người sẽ phản kháng, còn động vật, cầm thú, chim cá khác sẽ không phản kháng sao? Vạn vật đều có sinh mệnh. Người ăn nó một ngụm, trong mỗi ngụm đều có sinh mệnh của bọn chúng. Người cắt một miếng thịt của mình xuống xem, nơi ấy đều là sinh mệnh. Người phải sống bao lâu, tổ tiên, cha mẹ, thê thất, còn có chính người phí bao nhiêu tâm sức mới có được một miếng thịt này, người còn không tiếc ăn vào trong bụng sao? Như vậy sẽ đau.

Tam Cô nói rõ ràng:

- Người không ăn của mình, lại ăn của người khác, chẳng phải là ích kỷ, nhẩn tâm sao?

La Bạch Ái ngập ngừng nói:

- Vậy... vậy phải làm thế nào? Muốn tôi không ăn thịt, vậy... vậy quá...

Tam Cô thiện ý nói:

- Cũng không bắt người làm được trong một ngày. Người trần duyên chưa hết, phật tính không vững. Hôm nay cai, ngày mai lại phạm. Ngày mai phạm, càng ngày một tệ hơn, cho nên không bằng chậm rãi. Một ngày cai một chút, ăn ít một chút, bớt gây nghiệt một chút, mỗi ngày có công, cộng lại sẽ công đức viên mãn. Giới luật không phải hạn chế, mà là tự phát, như vậy mới có thể từ trong “giới” nhập “định”, trong “định” sinh “tuệ”, cưỡng cầu là không có tác dụng.

- Đúng đúng đúng.

La Bạch Ái chợt nhớ tới một ví dụ có ích cho hẳn, vội vàng nói:

- Sư phụ tôi cũng vậy. Y cũng từng thử ăn chay, nhưng ăn một trận, tính tình càng nóng nảy. Y cũng từng thử niệm kinh tiêm tu, nhưng ngay cả Ba Bàn kinh còn chưa đọc xong bảy bảy bốn mươi chín lần, y đã bức bối bất an, tâm thần bất định, hơn nữa đụng đầu hồng đó, cho nên dứt khoát không niệm không cai nữa.

Tam Cô hỏi ngược lại:

- Vậy người niệm kinh, ăn chay, hóa ra là vì muốn được may mắn, có mục đích khác?

La Bạch Ái lắp bắp nói:

- Chuyện này... chuyện này cũng không phải nói như vậy... có điều, nếu ngay cả lợi ích căn bản cũng không có, khổ cực này... chịu để làm gì?

-Ồ, là chịu khổ sao? Bảo người ăn chay, để cho người thần khí sáng khoái, có lợi tuổi thọ, trừ bỏ bệnh tật, đây là khổ sao? Dạy người niệm kinh, để cho người tịnh hóa tâm linh, cứu người độ mình, đó là khổ sao?

Tam Cô như cười mà không cười, y lúc này là đẹp nhất:

- Thế nhân đã phần lớn không hiểu khổ vui, hiện giờ ngay cả chịu khổ hay là được ân huệ cũng không biết. Mọi người đều tranh danh trục lợi, ham muốn cá nhân, kết quả là văn minh mất hết, chỉ kiếm được vô minh (phiền não).

La Bạch Ái ngẩn ra một hồi, lẩm bẩm:

- Đại sư, ông khiến tôi nhớ tới một người, một đoạn văn.

Lần này Tam Cô lại thành khẩn hỏi:

- Người nào? Nói cái gì?

La Bạch Ái mở to mắt nhìn Tam Cô, nói:

- Vương Tiểu Thạch.

Tam Cô đại sư chột đỏ mặt, quay đầu đi, nhìn sang nơi khác, sự bình tĩnh nhàn hạ ban đầu của y cũng lập tức biến mất vô hình.

La Bạch Ái vẫn mở to mắt nhìn Tam Cô, nói:

- Chỉ có điều hẩn không dùng hai chữ “vô minh”, mà chỉ dùng một chữ.

Tam Cô nhìn xuống dưới, chậm rãi hỏi:

- Chữ gì?

La Bạch Ái nói:

- Đó là một chữ cuối trong tên của Đường thất ca.

Tam Cô chột nói:

- Muội.

La Bạch Ái nói:

- Chính là chữ này.

Tam Cô đại sư cảm thấy hứng thú hỏi:

- Tại sao hẩn lại đưa ra chữ “muội” này?

La Bạch Ái nói:

- Đại khái cũng giống như ông. Tôi đã làm một số chuyện, hỏi nhiều mấy câu, hẩn đã nói chuyện này.

Tam Cô cười cười nói:

- Người lại phạm phải chuyện gì, mới để cho hẩn nói người?

La Bạch Ái nói:

- Tôi giết kiến.

Tam Cô ngạc nhiên nói:

- Giết kiến?

La Bạch Ái nói:

- Đúng. Khi chúng ta chạy trốn tới khu vực Miêu Lâm, không tìm được chỗ tá túc, đành phải ngủ trên đất. Nhưng ở nơi đó ruồi nhiều, muỗi nhiều, ngay cả kiến cũng tới tham gia náo nhiệt. Tôi bị đốt vài cái, nhất thời giận lên, liền giết chết mấy con...

Tam Cô nói:

- A Di Đà Phật, sâu bọ kiến ruồi đều có sinh mệnh, bọn chúng lại không cắn chết người, sao người lại giết chết bọn chúng?

La Bạch Ái:

- Hãn cũng nói như vậy, nhưng tôi lại không đồng ý. Đó là thứ vô dụng, có hại, giết thì đã giết rồi, cũng không phải giết thứ tốt hữu dụng.

Tam Cô hỏi:

- Hãn nói thế nào?

Bạch Ái:

- Hãn nói, trên đời này không có thứ vô dụng. Phân có thể trở thành phân bón, khiến rau quả tươi tốt nhiều nước, ăn vào người mập mạp cường tráng. Gỗ mục cỏ khô, nhỏ có thể lấp hố, vừa có thể nuôi gia súc, lớn có thể đắp nhà, không một thứ nào vô dụng. Cho dù là con ruồi, con muỗi, con kiến, tất cả đều có công dụng của chúng. Không có bọn chúng, chim, ếch, rắn lấy gì để ăn? Hơn nữa, lông chim có thể may áo cho cho chúng ta, có loại ếch và rắn, từ nước miếng, mỡ cho đến da, mật đều là dược liệu cấp cao, có thể điều trị bệnh hiểm nghèo. Thế gian không có thứ nào không hữu dụng. Như vậy, chẳng lẽ một người tàn phế thì nên giết đi sao? Hãn tự có tác dụng của hãn. Sau đó Vương Tiểu Thạch lại thở dài một tiếng, nói “con người chỉ cho rằng mình hữu dụng, thật ra là bị u mê, mất đi trí tuệ thật sự”.

Tam Cô đại sư mỉm cười nói:

- Chẳng trách.

La Bạch Ái hỏi ngược lại:

- Chẳng trách cái gì?

Tam Cô đại sư nói:

- Chẳng trách Vương Tiểu Thạch không chịu làm quan, hẳn là không thể làm. Chẳng trách Vương Tiểu Thạch không thể lâu dài làm lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, hẳn cuối cùng vẫn không làm được. Hẳn chính là phật tính lớn.

Chương 84: Cao tăng gặp lạnh không tránh, gặp nóng không đi

La Bạch Ái lại không chú ý đến những lời này của Tam Cô lắm, vẫn đặc ý thuật lại cuộc tranh luận giữa hăn và Vương Tiểu Thạch:

- Tôi lại không đồng ý với hăn, hỏi ngược lại “người thứ này không thể giết, thứ kia cũng không thể giết, vậy người sẽ chờ người khác tới giết người sao”.

Tam Cô hỏi:

- Hăn trả lời ra sao?

La Bạch Ái nói:

- Hăn nói “vậy thì không, người khác giết ta, ta cũng sẽ đánh trả. Nếu giết một người có thể cứu muôn dân, chết một người có thể sống thiên hạ, ta làm kẻ giết người cũng không sao”. Tôi thấy chuyện này không làm khó được hăn, liền nghĩ ra vấn đề khác để bắt bí hăn.

Tam Cô nghe được lại cảm thấy hứng thú:

- Người làm sao bắt bí hăn?

La Bạch Ái cười ha hả nói:

- Tôi nói với hăn, nếu như hăn thật sự có đủ phật tâm, đại từ đại bi, vì sao vẫn thường ăn thịt? Không dứt khoát xuất gia làm hòa thượng đi?

Tam Cô lại hỏi:

- Hăn làm sao...

La Bạch Ái cũng không đợi y hỏi xong, đã nói:

- Hăn nói với tôi như sau, Tiểu La, chúng ta lúc này nên bớt đi vài hòa thượng xuất thế, nhiều thêm vài hiệp sĩ nhập thế, như vậy có thể giúp thêm mấy người, cứu thêm vài cái mạng. Ta không phải phật tâm cao, mà là hiệp tâm bất diệt, người đừng hiểu lầm. Ta ăn thịt, nhưng không sát sinh. Thứ đã bị giết bị chém, ta ăn cũng không kiêng kị. Nhưng thứ bị ta giết sống, hết thảy ta đều không ăn. Ta là người tập võ quyết chiến, phải có sức lực, không

thể hoàn toàn cai xương thịt. Đại sư, những lời này lại có vẻ, có vẻ không giống như ông.

Tam Cô giống như nghiền ngẫm trầm tư, một lúc sau mới nói:

- Ta cũng nhầm rồi, xem ra hăn quả thật chỉ là hiệp tâm cao, chứ không phải phật tính lớn. Có điều nói như vậy, hiệp tâm phật tâm đều là thứ rất gần. Hăn nói hăn là người luyện võ sát sinh, không ăn máu thịt không được, đó lại là chuyện hoang đường. Con voi đủ khỏe đủ lớn, nhưng chỉ ăn cỏ khô, trái cây. Con trâu sức lực hơn xa người phàm, nhưng cũng chỉ ăn cỏ. Con khỉ có đủ linh hoạt không? Nó cũng chỉ là ăn quả hạt mà thôi.

La Bạch Ái chớp đôi mắt to trong vắt, vẫn hỏi:

- Nhưng mà ăn chay thì thế nào? Trên đời này vốn không có báo ứng. Người ta nói, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo. Nhưng tôi thường thấy nhất là kẻ ác đắc thế, cho dù có chết cũng là sống thọ và chết tại nhà, hết sức long trọng. Ngược lại người lương thiện, người tốt thì không có kết quả tốt, hơn nữa phần lớn đều chết trong tay kẻ ác. Lại có người nói cái gì, nếu không thấy báo ứng, đó là thời gian chưa tới. Nhưng bọn họ vẫn luôn đắc thế cầm quyền, hưởng hết vinh hoa phú quý, đến khi chết vẫn chưa thấy báo ứng, tôi làm sao biết trên đời có báo ứng hay không? Cho dù bọn họ xuống địa ngục, bị hành hạ, tôi lại không nhìn thấy, làm sao biết được. Đây đúng là “giết người phóng hỏa mang đại báu, sửa cầu lót đường không thi hài”. Nếu như không có báo ứng, hành thiện để làm gì? Hành thiện và hành ác có gì khác biệt? Nếu như có, đó là người hành thiện tự mình chuốc lấy cực khổ, kẻ làm ác sáng khoái cả đời.

Tam Cô nghe được những lời này của hăn, nhúu đôi mày thanh tú, tỏ ra có phần nặng nề và cảm khái:

- Những lời này của người, có từng hỏi Vương Tiểu Thạch hay không?

- Có.

La Bạch Ái thản nhiên nói:

- Cho nên hăn lại lần thứ hai nói với tôi chữ kia.

Tam Cô ngẩn ra, sau đó lập tức nhớ tới:

- Muội?

- Đúng, chính là chữ này.

La Bạch Ái hăng hái nói:

- Hẳn nói tám chữ “báo ứng không sai, nhân quả không lầm”.

Tam Cô thật thà nói:

- Hay cho báo ứng không sai, nhân quả không lầm. Vương Tiểu Thạch có giải thích với người ý nghĩa thật sự của hai câu này không?

La Bạch Ái mơ hồ nói:

- Không có. Hẳn chỉ thờ dài một tiếng, nói rằng trên đời cho dù chưa chắc đã có báo ứng, nhưng thế sự luôn có nhân quả, không thể xem thường.

Tam Cô hỏi:

- Vậy người hiểu được ý của hẳn không?

La Bạch Ái nói:

- Có phần hiểu được, cũng có phần không hiểu.

Tam Cô nói:

- Người hiểu được điểm nào? Không hiểu được điểm nào? Hãy nói nghe xem thử!

La Bạch Ái nói:

- Ý của hẳn đại khái là muốn nói, chưa chắc người phạm chúng ta có thể nhìn thấy báo ứng, nhưng không thể vì vậy mà không làm chuyện tốt, làm nhiều chuyện ác.

Tam Cô nói:

- Như thế còn chưa đủ. Đã có nhân quả, chính là có báo ứng. Có người suốt ngày sửa cầu lót đường, bố thí hành thiện, nhưng bất hạnh chết sớm, gặp phải bất trắc, đó chỉ là một mặt mà người phạm chúng ta có thể nhìn thấy. Chúng ta không biết kiếp trước hẳn đã gây ra nghiệt gì, đời sau tu thành công đức gì. Cho dù không tin luân hồi, chúng ta cũng không biết có phải hẳn đầu này giúp người, đầu kia chém gà giết vịt, cố ý hay vô ý, gián tiếp hay trực tiếp đồ thán sinh linh. Giống như sư phụ người, hẳn thử tu phật,

vừa gặp kiếp nạn liền sinh sợ hãi, lập tức không tu nữa, như vậy đúng là hỏng chuyện. Thực ra, một người phật duyên sâu, ma chướng cũng đặc biệt nhiều. Phật và ma vốn chỉ cách nhau một đường mà thôi. Loại người này một khi tu phật đạo, tâm ma cản trở, vùng vẫy u mê, cho nên ứng nghiệm nghiệt kiếp của tương lai trước thời hạn. Thông thường chân phật độ nhân, tự mình cũng phải thay mặt ứng kiếp, không tiếc thân vào địa ngục, khắp người đầy máu, chịu đủ ma xâm, trải qua họa kiếp, huống hồ là người phạm? Cho nên sư phụ người vừa tu liền gặp họa, đó là ứng nghiệm kiếp vận, có thể ứng mới có thể độ, đó là chuyện tốt, tu đúng đắn sẽ bình an, có thể thành phật, hơn nữa có thể nhìn ra hắc là phật tính chưa tan. Đáng tiếc, hắc vừa gặp tai kiếp đã sợ, vứt bỏ, như vậy công lao đổ biển, về sau e rằng vẫn phải gặp nạn. Giống như người bị bệnh, thầy thuốc cho hắc thuốc, hắc uống vào vừa ới vừa tiêu chảy, đó chính là dấu hiệu trị đúng bệnh. Đáng tiếc bệnh nhân lại sợ, vì không muốn ới không muốn tiêu chảy, cho nên không dùng thuốc, như vậy bệnh này làm sao tốt lên? Làm sao điều trị?

Tam Cô thở dài một tiếng, lại nói:

- Cách nhìn của con người đối với báo ứng, hết sức thiên cận. Cho rằng mắt thấy nên báo lại không báo, nên ứng lại không ứng, vì vậy không chịu tu công đức này. Ai ngờ người người mặc dù chưa lập tức nhìn thấy báo ứng, nhưng nhân quả tuần hoàn, luôn luôn kịp thời. Cho nên nói, người vốn là phật, chỉ là bản thân người muốn thoát ly phật tính; ma không làm hỏng được người, chỉ có người làm hỏng chính mình.

La Bạch Ái nghe Tam Cô nói rõ lý lẽ, cảm thấy rất khoan khoái, nhưng sau khi khoan khoái lại mệt mỏi buồn ngủ. Hắc nhìn khuôn mặt búng thối là rách của Tam Cô, nói:

- Tôi lại không minh bạch một chuyện.

Tam Cô cười cười nói:

- Trên đời không có chuyện minh minh bạch bạch, chỉ có tâm minh minh bạch bạch. Không minh bạch, dùng tâm hỏi, cho dù vẫn không minh bạch, cũng sẽ rõ ràng hơn một chút.

Lần này La Bạch Ái thành khẩn nói:

- Tôi không đọc nhiều thi thư giống như Phương Hận Thiếu, cũng không danh chấn giang hồ giống như Vương Tiểu Thạch, càng không bằng Đường Thất Muội có gia thế thực lực... tại sao ông lại thường vô tình hay cố tình chỉ điểm tôi?

Tam Cô cười ha hả nói:

- Ta chỉ điểm người? Không phải người cũng thường chỉ điểm ta sao?

Lần này La Bạch Ái xấu hổ nói:

- Nào có chuyện đó... đại sư nói đùa rồi.

Tam Cô nghiêm mặt nói:

- Bởi vì người là người bình thường, cho nên ta mới cùng người nói nhiều mấy câu.

La Bạch Ái mê hoặc nói:

- Người bình thường?

- Không phải tâm bình thường chính là đạo, chính là phật sao?

Tam Cô nói:

- Đương nhiên, người là một người bình thường có ngộ tính rất cao.

La Bạch Ái lặp lại một câu:

- Tâm bình thường?

Tam Cô thấy hắc mớ hồ, liền nhắc nhở một câu:

- Thực ra, tự nhiên chính là chân, chân chính là phật. Chân là phật, mỹ là phật, thiện cũng là phật. Tám vạn bốn ngàn pháp môn, không thứ nào không phải phật. Chỉ cần có thể ngộ đạo, chính là pháp môn. Người có thể từ trong kiếm ngộ đạo, trong sách ngộ đạo, trong tâm bình thường ngộ đạo. Lần đó ở chùa Lục Long, người nói ta chỉ rác rưởi, phân chó đều có dụng ý, sau đó lại thành túi đeo trên lưng ta, đó cũng xem là một loại đại trí tuệ, cũng là một cách nói chỉ thẳng tâm người.

-Ồ?

La Bạch Ái được khích lệ, lại nhảy nhót, thư thái nói:

- Vậy tôi đã ngộ đạo, chẳng phải cũng có thể xem như cao tăng đắc đạo sao?

- Hừ.

Tam Cô đại sư lại không vui.

- Sao vậy?

La Bạch Ái lại gãi da đầu:

- Tôi lại nói sai rồi sao?

Tam Cô lạnh lùng nói:

- Minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành phật, đó vẫn là phải tu hành, không phải vài câu sắc bén, mấy câu dí dỏm là có thể thành phật lên trời.

Lần này La Bạch Ái cẩn thận hỏi:

- Vậy tôi phải làm sao tu pháp, mới có thể đức cao vọng trọng giống như ông?

Tam Cô vừa nghe, liền biết người thiếu niên này lại phạm phải tật xấu nóng lòng gấp gáp. Giống như bình thường chúng sinh niệm kinh tu phật, chính là vì công đức, đổi vận, thiện báo, thậm chí là vì phú quý, công danh, quyền thế. Nếu như chỉ vì những thứ này, không bằng đừng tốn thời gian bái phật tụng kinh, đi làm nhiều chuyện hành thiện là được. Cho nên y bùi ngùi nói:

- Ta không có đức vọng, chỉ có hai cái túi đeo.

La Bạch Ái ngẩn ra, lắc lư nói:

- Vác hai cái túi đeo, có thể thành phật ngộ đạo sao?

- Không phải.

Tam Cô đáp:

- Có hai cái túi đeo, chỉ là hai cái túi đeo.

La Bạch Ái đưa tay nói:

- Vậy ông cho tôi một cái!

Tam Cô phất tay nói:

- Chính người cũng có, sao ta có thể cho người.

Tiếp đó y lại nói:

- Mỗi người bản thân đều có. Vào đến đao lợi thiên, ai không vác bọc vải.

La Bạch Ái không hiểu cái gì là “đao lợi thiên”?

Tam Cô nói:

- Đó chính là tam thập tam thiên, một trong dục giới chư thiên, hoặc còn gọi là đầu suất thiên (1).

La Bạch Ái dường như khuất phục một thoáng, sau đó lại khăng khăng hỏi:

- Nhưng ông vẫn không chỉ điểm tôi, tôi làm sao mới có thể trở thành ông?

Tam Cô nói:

- Người không phải ta, ta không phải người, tại sao người có thể trở thành ta?

La Bạch Ái nói:

- Nếu ông độ tôi, không phải ông chính là tôi sao?

- Muốn người khác độ không phải độ, tự độ mới là độ.

Tam Cô đã có vẻ mất hứng, chỉ niệm một câu:

- Hàn thời hàn sát đồ lê, nhiệt thời nhiệt sát đồ lê. (cao tăng gặp lạnh không tránh, gặp nóng không đi)

La Bạch Ái ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì đồ lê?

- Đồ lê là gọi tắt của a đồ lê, chính là chỉ tăng lữ.

Tam Cô mệt mỏi nói:

- Đối mặt đi, nó ở đối diện người, chính giữa không có đường tắt.

Nói xong câu này, y liền rũ mắt chấp tay, biểu thị không nói thêm nữa.

La Bạch Ái chưa nắm được mấu chốt, càng không cam lòng, không lâu sau lại mượn cớ tới gần Tam Cô đại sư bắt chuyện, có điều Tam Cô phần lớn đều không trả lời, có trả lời cũng chỉ nói một câu mấy chữ.

Chẳng hạn như La Bạch Ái xin y:

- Ông chỉ dẫn cho tôi đường sáng đi!

Tam Cô không lên tiếng.

La Bạch Ái hỏi gấp, y lại dùng tay chỉ một cái.

Chỉ con đường dưới chân hắc.

La Bạch Ái trầm tư một lúc, lại hỏi:

- Bây giờ tôi nên đi con đường nào?

Tam Cô chỉ chỉ miệng.

La Bạch Ái đương nhiên không hiểu, lại hỏi, Tam Cô mới nói:

- Tham nhiều sẽ không tốt.

La Bạch Ái không lay động được Tam Cô, liền kiếm đề tài mới trêu chọc:

- Ông nguyên hiệu là Tam Khô, tôi gọi ông là Tam Cô, ông có giận không?

Nếu giận, tôi đổi lại gọi ông là Tam Khô đại sư, thế nào?

Hắc cho rằng đại sư nhất định sẽ gấp, sẽ thích, sẽ trả lời.

Đại sư chỉ nói một câu:

- Đều như nhau.

- Đều như nhau?

- Đều như nhau.

Đại sư nói:

- Nếu phân chó, rác rưởi đều là thiền, Tam Cô và Tam Khô đều là đại sư như nhau.

Đây là một câu dài nhất gần đây Tam Cô đại sư nói với La Bạch Ái.

Có lẽ y cảm thấy La Bạch Ái quá nóng lòng cầu tiến, tham lam nhiều thứ, y lại nói năng thận trọng, không dạy nữa.

Cho dù La Bạch Ái khổ cực chờ đợi bên cạnh Tam Khô đại sư ba canh giờ, Tam Cô lúc đi đường thì đi đường, lúc tĩnh tọa thì tĩnh tọa, lúc ăn hoa chỉ ăn hoa, lại không để ý tới hắc.

La Bạch Ái không có cách nào.

Ngay cả lần này, lúc này, chợt nghe Ôn Nhu nhảy ra ngoài, hô to gọi nhỏ:

- Hà tử, hà tử, ta tới rồi, ta tới rồi này...

La Bạch Ái không hiểu ra sao cả.

Ôn Nhu còn đang reo hò:

- Hà tử, tử đang ở đâu... ta đã tới rồi, ta cái đó tới rồi!

La Bạch Ái thẳng hòng la lên một câu:

- Ân bà, cô tới rồi thì tới rồi, gọi Lão Thiên Gia làm gì?

Ôn Nhu liếc hăn một cái, xì một tiếng nói:

- Đồ ranh con, liên quan cái rắm gì đến người!

La Bạch Ái ngẩn ra, le lưỡi nói:

- Chà, thật là thô tục!

Chỉ thấy Hà Tiểu Hà lướt tới, nắm hai tay Ôn Nhu, vui mừng hỏi:

- Là thật?

- Thật.

- Tới rồi?

- Tới rồi.

Hai người đều gật đầu một cái, vô cùng vui mừng, đáng vẻ thoải mái.

La Bạch Ái đứng ngoài quan sát, lại càng không hiểu.

Hăn đành phải đi hỏi đại sư:

- Tới rồi thì tới rồi, hai bà điên bọn họ đang cao hứng gì thế? Đây không phải cũng là thiên chứ?

Tam Cô không đáp.

La Bạch Ái lại hỏi, cũng không đáp.

Hỏi cũng chỉ vô ích.

Chỉ có điều, trên gương mặt nhẵn bóng tinh tế của Tam Cô lại hiện ra một nếp nhăn khó mà phát giác.

Đó là ý cười nhiều hơn nụ cười.

Nụ cười chỉ là biểu tình.

Ý cười là ở trong lòng.

Chú thích:

(1) Trời Dao-lợi (S.Trayastrimsa, P.Tavatimsa, Hán. Dao-lợi thiên, Tam thập tam thiên), là tầng trời thứ 2 trong 6 tầng trời ở cõi Dục.

Theo vũ trụ quan Phật giáo, trời Dao-lợi nằm trên đỉnh núi Tu-di, bốn phía đỉnh núi, mỗi phía đều có 8 thiên thành, thành Thiện kiến hay Hỷ kiến

(Sudassana) ở giữa là cung điện của vua trời Đế-thích (Sakka), tất cả gồm 33 nơi nên gọi Tam thập tam thiên.

Chương 85: Lấy nó trên đất, dùng nó trên người

Nói đến cũng kỳ quái, La Bạch Ái vốn linh hoạt hiếu động, hiện nay lại có phần ngây ngô quần lấy Tam Cô đại sư học phật tu thiền, ngược lại ít đi quấy rầy Ôn Nhu.

Ôn Nhu gần đây từng nói “tới rồi”, lại thoải mái hơn nhiều. La Bạch Ái ít đi quấy rầy nàng, nàng lại đối với Vương Tiểu Thạch sinh ra hứng thú cực lớn. Nàng bắt đầu hiếu kỳ về Vương Tiểu Thạch, bởi vì con người Vương Tiểu Thạch này rất kỳ quái.

Lúc hắn đối địch trấn định ung dung, lúc bày trận hành quân càng cẩn thận tỉ mỉ. Dọc theo con đường quanh co này tiến về hướng đông nam, hắn soi đường để ý, khiến người truy tung và người chặn giết không thể nắm bắt được. Bản thân hắn lại suy nghĩ chu toàn, qua cửa chém tướng, tay vung mắt nhìn, thần khí an nhàn. Nhưng có một số việc, Vương Tiểu Thạch lại giống như đứa trẻ. Chẳng hạn như Lương A Ngưu vì đói bụng, muốn giết chết chim chóc, hắn lại nhảy đến cãi nhau với cao thủ Thái Bình môn này một trận, mặt đỏ tới mang tai.

Hắn một đường nhặt đá, hễ là đá kỳ thú, đặc biệt (ở đây lại không phân đẹp xấu), hắn đều nhặt lên, nhỏ thì bỏ vào bọc hành lý, trong vạt áo, lớn và nặng thì hắn dời nó đi, cẩn thận bố trí, giống như sợ bị người ta chà đạp, phá hư. Hắn không chỉ đối với đá, mà đối với bất kỳ động vật, sinh vật nào đều hết sức yêu mến. Có một lần, hắn còn vì băng bó vết thương cho một con thằn lằn bị thương mà dừng lại một chút, còn gần như gặp phải phục kích.

Ngay cả đối với thực vật, hắn cũng như vậy.

Hắn ngăn chặn, ít nhất là không thích đoàn người chặt đốn cây rừng, cỏ dại lung tung. Nếu muốn nổi lửa, hắn cũng chỉ nhặt một chút cỏ khô cành mục. Người khác không hiểu chế giễu hắn, hắn vẫn nói một câu kia: - Trên đời không có thứ gì là vô dụng. Bất cứ ai cũng không nên vì lý do không cần thiết mà đoạt đi sinh cơ của những sự vật khác.

Có một đêm, mọi người vây quanh đồng lửa tán gẫu. Không biết thế nào, mọi người đều phạt Vương Tiểu Thạch phải trả lời bọn họ ít nhất một câu hỏi. Đường Thất Muội và Phương Hận Thiếu thấy hẳn không chịu sẵn giết chim thú để ăn uống, liền mỗi người đưa ra một nan đề cho hẳn.

Phương Hận Thiếu nói:

- Người không giết động vật, nhưng có lúc vẫn ăn thịt không bỏ, đó chẳng phải là mượn tay người khác giết nó, còn người chỉ ngồi không hưởng lộc?

Wương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải hòa thượng, ta vẫn ăn thịt. Trên đời cũng có đại sư không kiêng kị gì, tửu sắc tài khí, không một thứ nào không dính vào. Mặc dù hẳn có thể tinh thông Phật pháp, tiến vào hóa cảnh, nhưng ta vẫn xem thường. Đã là cao tăng Phật môn thì nên tu hành, tu hành chính là lấy mình làm gương, chứ không phải chỉ dùng miệng lưỡi gạt người, chỉ biết nói suông. Ta không phải tu Phật, ta chỉ muốn ít gây nghiệp, có thể ít giết một sinh mệnh thì ta sẽ làm; có thể ít vì ham muốn cá nhân mà hại người thì ta sẽ theo; ít ăn một miếng thịt, sống thêm một cái mạng, có sao không làm? Muốn ta giết rồi ăn, ta không làm. Nhưng thứ đã giết rồi, nấu rồi, hầm rồi, ta không thể khiến nó chết rồi sống lại, không bằng dùng thân xác hữu dụng của nó lấp đầy bụng ta, để ta dùng thân thể hữu dụng làm chuyện hữu dụng, ta ăn cũng không cảm thấy bất an.

Đường Thất Muội lại hỏi:

- Nhưng người cũng không phải không giết người. Phó Tông Thư cũng chết bởi tay người. Người không sát sinh nhưng lại giết người, chẳng phải là không hợp lý sao?

Wương Tiểu Thạch nói:

- Vậy phải xem là giết người nào? Nguyên tắc không đổi của ta là, giết một người để cứu sống người trong thiên hạ, ta vui vẻ làm điều đó. Nếu là đám người Thái Kinh, Lương Sư Thành, Đồng Quán, Chu Miển, ta có thể giết nhất định sẽ giết, hạ thủ quyết không dung tình. Ta không chủ động sát sinh, bởi vì ta không muốn làm người khởi đầu quả báo tuần hoàn này. Mọi việc đều có nhân quả, người bình thường chỉ thấy được quả hiện tại, không biết

còn có nguyên nhân sâu xa. Hơn nữa, quả của hôm nay cũng có thể là nhân của ngày mai. Có báo ứng hay không, ta không dám chắc, nhưng nhân quả thật sự tuần hoàn. Hôm nay người giết người, ngày mai người giết người, hoặc vì vậy mà giết chết người khác, người khác lại giết người khác, người khác có một ngày lại không biết vì sao giết người. Thật ra là có nguyên nhân, là chính người bắt đầu tuần hoàn của quả báo. Cho nên ta quyết không muốn bắt đầu ác báo ác nhân này, nhưng nếu như người khác làm đủ chuyện ác, hại người khắp nơi, vậy hễ đã gây nhân, ta sẽ vì nghĩa không chùn bước đi cho hễ nếm đủ ác quả. Giết người nói như vậy, thế sự cũng nhìn như vậy. Ai thương thiên hại lý trước, một ngày nào đó sẽ bị trời đả thương, lý làm hại.

Hà Tiểu Hà yêu kiều cười nói:

- Đây gọi là thay trời hành đạo sao?

Vương Tiểu Thạch cười đáp:

- Đây là thiên đạo, cũng là lòng người. Thiên đạo chính là lòng người.

Lương A Ngưu lại hỏi rất trực tiếp:

- Ta hỏi một câu nhằm nhá, tại sao nhiều binh khí tốt như vậy người không dùng, lại cứ thích dùng đá đầy trên đất?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Binh khí có tốt cũng cần người chế tạo, lợi khí có tốt cũng không qua được tự nhiên thần diệu tạo nên. Ta lấy nó trên đất, dùng nó trên người, đấu với thiên nhiên, tự thành một phái.

Lần này đến phiên Ban Sư hỏi:

- Trên đoạn đường này, ta chú ý tới hai tập tính của người. Ta cũng muốn giống như người, nhưng không biết phải thế nào mới có thể làm được?

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Tập tính xấu của ta rất nhiều, lão sư nói học là khách khí rồi, lại không biết muốn nói đến chuyện nào?

Ban Sư nói:

- Trên đoạn đường này, cho dù hoàn cảnh ác liệt đến đâu, gian khổ bao nhiêu, chỉ cần có thời gian thì người liền đọc sách, có thời gian là tập võ, ta học không được.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Con người đối với chuyện mà mình hứng thú, lại không bỏ thời gian làm sao?

Ban Sư nói:

- Nhưng võ công của người đã cao như vậy, tài trí lại giỏi, còn phải hao tâm tổn sức như vậy sao?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Nếu ta không có tài trí, còn không chịu bỏ thời gian, không phải là sống uổng sao? Nếu ta có tài trí, lại không bỏ thời gian, vậy thì ngay cả một chút tài trí này cũng không còn.

Ban Sư chợt nói:

- Hóa ra công phu của người là từ đây mà tới.

Vương Tiểu Thạch:

- Con người trong cả đời chỉ có thể chuyên tâm làm tốt mấy chuyện, thậm chí chỉ một chuyện. Ta thích luyện võ, bởi vì ngoại trừ cường thân kiện thể, còn có thể tế thế cứu người, hơn nữa còn thú vị. Đọc sách cũng như vậy, khác biệt chỉ ở cường chính là tâm, kiện chính là não. Người khác tưởng rằng hãn một bút hạ xuống chính là tranh, một đao hạ xuống liền thấy thần, trong thoáng chốc đã có nước tuyết, vừa ngưng thần liền có câu hay, thực ra đó đều là công phu hằng ngày, tài hoa lớn đều được tạo nên từ những công phu nhỏ.

Vốn tới phiên Đường Bảo Ngưu hỏi, nhưng Đường Bảo Ngưu lại không hỏi, chỉ uống rượu.

Hắn bình thường mặc dù phóng khoáng, nhưng không thích rượu, hiện nay vừa có cơ hội thì lại say rượu.

Cho nên Vương Tiểu Thạch lại hỏi hắn:

- Người uống đủ chưa?

Đường Bảo Ngưu đáp:

- Chưa.

Lại nắc một tiếng lớn.

Vương Tiểu Thạch dẫn lòng nói:

- Người có thể dừng uống nữa được không?

Đường Bảo Ngưu nhìn thẳng lăm bầm nói:

- Hảo hán tử đều uống rượu.

- Trước kia người không nghĩ như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Có thể uống rượu không xem là hảo hán, mà chỉ là tửu quý. Uống say, đối với mình và đối với người khác, đều không tính là hảo hán.

Đường Bảo Ngưu nghiêng người lắc đầu nói:

- Say tốt, say có thể tiêu sâu.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Nhất túy đúng là có thể giải thiên sầu (say rượu có thể giải phiền não), nhưng thiên túy lại chỉ có thù oán với mình.

Đến phiên Ôn Nhu hỏi Vương Tiểu Thạch.

Điểm mà Ôn Nhu tán đồng (cũng có đồng cảm) nhất, đó là nàng cũng không thích ăn thịt.

Nàng thích ăn rau xanh trái cây.

Nguyên nhân mà nàng không thích ăn thịt lại khác với Tam Khô đại sư và Vương Tiểu Thạch.

Tam Khô là kiêng sát sinh.

Vương Tiểu Thạch là không ăn những thứ bị hãm giết sống.

Nàng là không ăn động vật mà mình thích, chẳng hạn như trâu, dê, mèo, chó, thỏ.

Nàng cũng không ăn cầm thú khiến nàng cảm thấy xấu xí ghê tởm, chẳng hạn như chuột, rắn, sâu, ếch, cá sấu.

Nàng ăn hay không ăn, chủ yếu là vì thích hay không thích, không liên quan gì đến phật.

Chỉ có điều, kiến tánh là chỉ thẳng tâm người, kiến tánh chẳng lẽ không phải thành phật?

Người không biết phật, chưa chắc đã không phải phật.

Ôn Nhu chỉ nghiêng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch một hồi, hỏi:

- Người có phải là người hay không?

Wương Tiểu Thạch cười, cười rất vui vẻ:

- Cô nói sao?

- Người là người.

Ôn Nhu nói:

- Tại sao lại không mệt?

Wương Tiểu Thạch nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Ôn Nhu còn nói:

- Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy người ngáp, cũng chưa từng thấy người mệt.

- Thể lực của ta tốt.

Wương Tiểu Thạch chỉ chỉ vào ngực mình:

- Nhưng chỗ này có lúc vẫn mệt.

Ôn Nhu lại nhìn thẳng vào Vương Tiểu Thạch, giống như chuẩn bị “nghiên cứu” người này thật kỹ:

- Người có biết khi người lần lượt trả lời vấn đề của người khác như vậy, giống ai không?

Wương Tiểu Thạch lại sững sốt:

- Giống ai?

Ôn Nhu dẫu môi nói:

- Giống như Tam Cô.

Wương Tiểu Thạch ngẩn ra, nói:

- Đại sư?

Tính tình nghịch của Ôn Nhu lại nổi lên, liền nói:

- Vậy người cũng nên có một danh hiệu.

Vương Tiểu Thạch biết nàng muốn hăn hỏi, liền hỏi:

- Danh hiệu gì?

- Lục Bà.

Ôn Nhu đáp.

Sau khi nói xong, nàng buồn cười đến mức lúm đồng tiền trên mặt một cạn một sâu, trông rất đẹp mắt.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy giống như ngây dại.

La Bạch Ái vẫn không hỏi Vương Tiểu Thạch, lúc này lập tức vỗ tay khen hay:

- Lục Bà đại hiệp, Tam Cô đại sư, ha ha, ô kê bạch phượng hoàn, trời sinh một đôi, trời đất tạo nên.

Loại chuyện bị người ta đặt tên lung lung, vui hết sầu ca, La Bạch Ái là người am hiểu nhất.

Ôn Nhu nghe vậy lại nghiêm mặt, quát một tiếng:

- La Bạch Cao (tên một món điểm tâm), người kêu la cái gì! Không đánh cho người một trận thì không được à!

La Bạch Ái lập tức im tiếng, còn không biết mình đã đạp phải cái đuôi nào của Ôn cô nương.

Đến phiên Tam Cô đại sư hỏi.

Tam Cô lại khác, y chỉ chỉ đá trên đất, lại chỉ chỉ vào tim mình.

Vương Tiểu Thạch sáng mắt lên, gật đầu.

Hăn cũng chỉ chỉ đá trên đất, lại dùng tay chỉ chỉ đầu mình.

Bọn họ một chỉ một điểm, dường như đã hỏi rất nhiều vấn đề, trả lời rất nhiều câu hỏi, nói ra rất nhiều lời.

- Không phải người học phật tham thiền sao?

Lần này Ban Sư lén hỏi đồ đệ của hăn:

- Bọn họ đang làm gì? Bọn họ đang nói gì?

- Bà nội nó!

La Bạch Ái hậm hực nói:

- Bọn họ đại khái là nói, đầu của người, đầu của ta đều là đầu đá, đầu người chết!

Chương 86: Minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh

Đêm hôm đó, trước khi đi tới “rừng đen”, Tam Cô đại sư nói với mọi người:

- Mọi người cẩn thận, nơi này rất tối, lão nạp mở đường cho chư vị, nhưng vẫn xin lưu ý trước mặt.

Lương A Ngưu nghe vậy liền lầu bầu:

- Cái gì lưu ý trước mặt, chúng ta cả tám trăm dặm đều lo lắng đề phòng, một cái rừng đen có là gì.

Ôn Nhu cũng theo ánh trăng chỉ về phía xa, cười hỏi:

- Rừng đen, là một mảng rừng rậm lớn phía trước sườn núi kia sao? Có vẻ hơi dày đặc, thoạt nhìn cũng không có gì. Chúng ta núi đao biển lửa cũng đã xông qua, cũng không cảm thấy đao quá sắc, lửa quá nóng, cánh rừng đen này cũng không thể nhuộm người sáng láng thành bồ đề đen chứ.

Nói xong liền cười lên yêu kiều.

Tam Cô đại sư biết bọn họ cũng không thêm để ý, liền nói:

- Lão nạp vẫn khuyên chư vị cẩn thận là hơn.

Tuổi tác của y không lớn lắm, còn chưa biết là nam hay nữ, lại thường thích tự xưng là “lão nạp”. Mọi người đều rất không đồng ý cái danh hiệu này của y.

Vương Tiểu Thạch thấy thế liền cười nói:

- Tại khu vực này “rừng đen” cũng có chút tiếng tăm, ở trên giang hồ cũng có thành tựu.

Phương Hận Thiếu cũng nghe được một số tin đồn, vì vậy phối hợp với đề tài của Vương Tiểu Thạch, nói:

- Đúng, từng có không ít nhân vật nổi tiếng trong võ lâm ngã xuống ở đây.

Ôn Nhu vẫn không lưu tâm, chỉ ngạc nhiên hỏi:

- Rắn sâu chuột kiến, độc vật mãnh thú trong rừng này lợi hại như vậy sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nơi này địa hình kỳ quái, nơi ao đầm chướng khí rất nặng, không cẩn thận rất dễ sa chân, không thể không đề phòng. Hơn nữa trong rừng này mỗi cây mỗi lá, mỗi cọng cỏ, mỗi hòn đá đều có màu đen, bùn cũng màu đen, cây dày và đặc, rắc rối phức tạp, đường xá khó phân. Buổi tối vào rừng, lần mò trong đêm, có thể nói là đưa tay không thấy năm ngón, phải cẩn thận bị người khác thừa cơ hội.

Lương A Ngưu vẫn không để trong lòng:

- Hoàn cảnh hiểm ác, ai chưa từng qua? Một cánh rừng, bà nội nó nhiều nhất chỉ có thể biến ra một đám ma quỷ. Họ Lương ta còn muốn bắt quỷ đây.

Nói đến chuyện ma quỷ, Ôn Nhu lại có vẻ biến sắc.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, nhưng sợ nhất là chuyện về ma quỷ và cái tử quỷ này.

Vì vậy nàng lại bắt đầu oán trách:

- Nếu nơi này có nguy hiểm, sao phải buổi tối mới vào rừng? Trời sáng ban ngày, không phải bình an hơn sao. Đây không phải là rãnh rỗi không chuyện gì, tự mình tìm khổ sao.

Vương Tiểu Thạch khéo léo nói:

- Cô có điều không biết. Nơi này nếu đi qua vào ban ngày, mặt trời vừa chiếu, khí trời chuyển nóng, chướng khí sẽ mạnh, độc khí mờ mịt. Có lẽ ngoại trừ ma núi, cương thi không hô hấp, không ai có thể qua được cánh rừng lớn như thế này. Cho nên không chờ đến ban đêm thì thật sự không qua nổi khu rừng này.

Vương Tiểu Thạch vừa nhắc tới ma núi, cương thi, Ôn Nhu vừa nhú mày vừa nhăn mặt, giậm chân cắn môi nói:

- Bảo người đừng nhắc tới cái đó... cái đó, người còn nói!

Vương Tiểu Thạch cười bời nói:

- Tam Khô đại sư muốn vào rừng buổi tối, cũng là do bất đắc dĩ, muốn tốt cho mọi người, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Ta thấy mấy ngày qua y lúc đi lúc dừng, lúc chậm lúc nhanh, có lúc ngày đêm đi gấp, có

lúc ngày nghỉ đêm đi, chính là muốn chọn thời cơ tốt nhất vượt qua mấy cửa khẩu quan trọng này.

Tam Khô nghe vậy liền nhìn Vương Tiểu Thạch một cái, trong mắt có lòng biết ơn vô hạn.

Y biết y không uống công, bởi vì dù sao cũng có người hiểu rõ nỗi khổ tâm của y.

Vương Tiểu Thạch cũng sâu sắc nhìn Tam Khô một cái, trong mắt cũng có ý cảm tạ không nói hết.

Hắn hiểu rõ tất cả mọi thứ đối phương làm cho bọn họ, thậm chí biết không thể dùng lời cảm ơn để biểu đạt.

Hai người khẽ gật đầu, giống như vái chào.

Ôn Nhu lại nhìn không vừa mắt.

Nàng hậm hực nói:

- Quý thì quý, âm thì âm, cái gì rừng đen hay không rừng đen, Ôn Nhu ta tay chân cứng tay cứng xông qua cửa ải của nó, không cần liếc ngang liếc dọc.

Tam Khô vội nói:

- Trên đường chúng ta dừng dừng đi đi, quả thật là phải chọn đúng thời cơ, đi qua bốn cửa ải lớn phía trước. “Rừng đen” chính là cửa thứ nhất. Ta chọn tối nay có ánh trăng chiếu sáng, thừa dịp này vượt qua, có thể đề phòng trong tối có biến. Đáng tiếc trời có gió mây bất trắc, tối nay gió lớn, mây dày nổi lên, chỉ sợ mây trôi che trăng, đây là chuyện không ai có thể dự đoán được. Lúc có ánh trăng dễ đi một chút, lúc không có ánh trăng chỉ có xông xáo. Tốt nhất mọi người nên nối đuôi nhau mà đi, đầu đuôi phối hợp, để Đường cự hiệp đi chính giữa.

Mọi người thấy y nói rất nghiêm túc, cũng không dám xem thường.

Bọn họ do Tam Khô đại sư mở đường, Vương Tiểu Thạch đoạn hậu, Đường Thất Muội và Lương A Ngưu một trước một sau kèm Đường Bảo Ngưu ở giữa.

Đường Bảo Ngưu cũng lặng lẽ đi ở chính giữa đoàn người này.

Nếu đổi lại là ngày thường, hẳn nhất định sẽ cho rằng để hẳn đi ở giữa là được người khác bảo vệ, là sĩ nhục lớn lao, là khinh thường năng lực của hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Hắn hiện nay lại không kêu một tiếng, không nói lời nào, chỉ đi theo mọi người.

Hắn là nhẫn nhục chịu đựng?

Hay là không tranh khí thế?

Hay là căn bản không có cảm giác, đã mất đi cảm giác?

Một đại hán dũng mãnh như thiên thần, hiện nay lại thường lặng lẽ rơi lệ, tâm thần chán nản, rốt cuộc là mất đi đầu chí, hay là không còn tình cảm?

Trăng chiếu xuống đầu.

Rừng đen dưới ánh trăng đặc biệt sáng.

Nhưng nếu một người trong lòng uất ức, âm u, trăng có sáng, trời có sáng, cũng chiếu không vào đầm sâu không đáy trong lòng hẳn.

Không phải sao?

- Không phải sao?

Ôn Nhu phát hiện, trong rừng mặc dù từng cọng cây ngọn cỏ đều có màu đen, nhưng bởi vì luôn có ánh trăng từ giữa lá giữa cây chiếu vào, đi lại trong lòng cũng bình yên hơn nhiều, liền nói:

- Nơi này cũng chẳng có gì mà.

Phương Hận Thiếu cố ý hỏi nàng:

- Không có cái gì?

Ôn Nhu liền dứt khoát nói ra hết:

- Không hề đáng sợ chút nào, ta còn tưởng là địa phủ mình cung gì chứ, hóa ra chỉ là một cánh rừng hơi tối một chút.

Nàng nói đến đây, chợt nghe cú đêm hay là thứ gì kêu lên mấy tiếng, còn có thứ gì dùng sức vỗ cánh hay ngực, hơn nữa còn lướt qua giữa mấy gốc cây phía sau nàng, phát ra một tiếng “vèo”. Trong một lùm cỏ dày trước người không xa còn vang lên mấy tiếng rên rỉ giống như người sắp chết kêu gào.

Ôn Nhu nghe được mặt mày thất sắc, cũng không nói chuyện nữa. Chỉ nghe Tam Khô đại sư ở phía trước vẫn đang nói:

- Lưu ý dưới chân, chú ý trước mặt.

Ôn Nhu bị dọa đến trong lòng rộn ràng như nai đập, chỉ mong sao không để ý đến thứ gì thì tốt hơn. Lúc đầu nàng cảm thấy mình càng đi càng nhanh, nhưng đến chỗ cánh rừng hơi có khoảng trống, vừa nhìn mới biết, hóa ra không phải mình đi nhanh, mà là trăng đi nhanh; lại đi thêm một đoạn, lúc này lại giác ngộ cũng không phải trăng đi nhanh, mà là đám mây theo gió lang thang cuồn cuộn bay nhanh.

Lần này mới hiểu rõ dụng ý của Tam Khô đại sư khi chọn buổi tối có có ánh trăng chiếu khắp để đi qua khi rừng rậm này, nếu là mừng một đến mừng năm, hoàn cảnh hiểm ác, muốn vượt qua cánh rừng này e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Có điều hiện giờ đã đi hơn một nửa cánh rừng, trông thấy không hung không hiểm, nhưng cái đám bằng hữu ham ăn biếng làm đáng ghét nhất thế gian bên cạnh mình, ngày thường luôn nói mình nhát gan, lần này phải uy phong một chút cho bọn hăn xem thử, mới coi như không uổng cái danh hiệu “Ôn nữ hiệp” này.

Làm sao để uy phong?

Phải tìm một người dọa cho hăn hết hồn mới được!

Ôn Nhu nghĩ tới đây, người đầu tiên nghĩ đến dĩ nhiên không ai khác ngoài La Bạch Ái.

Hà hà hà hà hà, La Bạch Cao, xem bản cô nương lần này không dọa chết người cũng phải dọa cho người đá ra quần mới được!

Do đó nàng khẽ nhón chân, lặng lẽ rời đội đi về phía trước, nhẹ nhàng bước đến phía sau La Bạch Ái, dùng sức vỗ vào cánh tay hăn, hét lên một tiếng:

- A ha!

Sau đó nàng vui mừng phấn khởi, suy nghĩ chủ quan, tưởng tượng đến cảnh La Bạch Ái bị nàng dọa đến ba hồn không thấy bảy phách, phân chó trở thành rác rưởi.

Có câu là “hi vọng càng cao, thất vọng càng lớn”, tình hình chính là như vậy.

La Bạch Ái cũng không phải không bị dọa, mà là hấn bị Ôn Nhu dùng sức vỗ một cái, lại lớn tiếng gọi, hấn lập tức xoay người, lộ ra biểu tình kinh sợ trong bảy loại biểu tình, hơn nữa còn nói rõ ràng:

- Ai, da! Ta, dọa, chết, ta, rồi, dọa, chết, ta, rồi, thật, bị, cô, dọa, chết, rồi!

Mọi người nghe vậy cũng không nhin được ầm lên, sự khẩn trương suốt đêm đi trong rừng rậm cũng giảm đi không ít.

Tên ranh con này làm sao lại sớm đề phòng ta sẽ tới dọa hấn?

Thật là quá đáng.

Lần này dọa hấn không chết, lần tới phải dọa cho hấn mất hồn mất vía nửa điên nửa khùng mới tiêu tan mối hận trong lòng này!

Ôn Nhu trăm điều không thể lý giải, nàng lại quên mất trên đời có một thứ gọi là cái bóng.

Có ánh trăng thì sẽ có bóng.

Ánh trăng tuy dịu, nhưng cũng là ánh sáng.

Dưới ánh trăng đương nhiên cũng có bóng, cái bóng này còn có một tên gọi rất đẹp, đó là “bóng trăng”.

Lúc Ôn Nhu đến gần dọa người, La Bạch Ái luôn luôn nhạy bén linh hoạt, phản ứng còn cao hơn võ công thực lực, đương nhiên đã sớm phát hiện ra.

Ôn Nhu muốn dọa hấn.

Làm sao đây?

Lại không thể tránh.

Bởi vì cô gái nhỏ này rất biến thái, một khi dọa không được, sau này cho dù có tắt thở, chỉ sợ nàng cũng phải lòi tử thi ra khỏi hòm dọa cho không chết không thôi mới cam tâm.

Cũng chỉ đành để cho nàng dọa.

Do đó La Bạch Ái liền giả vờ lộ ra biểu tình kia.

Chẳng ngờ Ôn Nhu vẫn không hài lòng, còn hết sức không hài lòng.

Nàng cho rằng La Bạch Ái cố ý nhạo báng nàng, cho nên càng bất phần bất bình.

Lúc này, Tam Khô ở phía trước lại tận tình khuyên bảo dặn dò:

- Cần thận dưới chân, đừng rời hàng ngũ, lưu ý trước mặt, đừng khinh thường lơ.

Vương Tiểu Thạch ở phía sau cũng nhắc nhở:

- Lúc này cũng đừng chơi đùa nữa, vẫn nên đề phòng...

Ôn Nhu nghe vậy, trong lòng càng không vui.

Lải nhải như vậy, chẳng vui vẻ chút nào!

Nghiêm túc đi như vậy, giống như cái gì? Coi là cái gì? Chẳng khác nào đội ngũ cản thi (điều khiển thi thố) của Tương Tây.

Nghĩ đến “cản thi”, trong đầu Ôn Nhu hiện lên một hình ảnh, liền cảm thấy sợ hãi. Đi được mấy bước, dưới chân nàng bỗng mềm nhũn, trước mắt tối sầm, mọi thứ đều giống như bị một túi vải lớn màu đen che lại, không nhìn thấy thứ gì, tất cả đều biến mất, tối đen.

Ôn Nhu muốn giãy dụa, nhưng trước mắt đều là màu đen, nàng lại lệch khỏi đội ngũ, lại khổ vì hét không ra tiếng, chỉ cảm thấy trong một chùm nước đen u ám giống như có ma quỷ yêu phách, đang quẩn lấy tay chân của mình, kéo vào trong lòng đất.

Nàng giãy không ra, cũng vùng không thoát.

Nàng gọi không ra, cũng hét không được.

Giống như một cơn ác mộng, một ác mộng màu đen trong đêm tối.

Nàng hoảng sợ, trong lòng vẫn luôn kêu la: “Chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi, lần này gặp quỷ rồi, lần này chết chắc rồi...”

Cho đến khi trong tai nghe được một tiếng kêu:

- Minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh! Bốn phương tám hướng đến toàn phong đánh, hư không đến liên giá đánh, đánh đánh đánh đánh đánh! (1)

Tiếng kêu đánh liên tục này giống như một tiếng sét đánh vào nàng, khiến nàng tỉnh lại.

Lúc này nàng mới nhìn thấy một chút ánh sáng.

Ánh trăng.

Còn có một chút ánh sáng khác.

Một thanh phương tiện sạn (vũ khí giống như của Sa Tăng) làm bằng thép tinh bay múa dưới ánh trăng, miệng sạn phản chiếu ánh trăng tỏa ra ánh sáng lạnh.

Lúc này Ôn Nhu mới xem như là “tĩnh” lại, cũng đứng lên.

Tiếp đó, nàng phát hiện không phải mình “đứng” lên, mà là được người ta “đỡ” lên.

Người đỡ nàng là Vương Tiểu Thạch.

Trước mắt lại có người đang liên tục hét lên, giao thủ, chiến đấu.

Người ra tay là Tam Khô đại sư, y (hay là nàng?) trước người, sau người, trái người, phải người đều có mấy điểm đen bóng đen, giống như yêu mị trong đêm tối nhìn chăm chăm vào đại sư vung vẩy phương tiện sạn này.

Ôn Nhu chỉ liếc mắt nhìn, liền phát hiện mấy cái bóng đen đáng sợ kia chính là “sự vật” vừa rồi dính lấy mình, mặc dù nàng còn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, hiện giờ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chú thích:

(1) Ý của câu này muốn nói, khi ý niệm của thanh minh xuất hiện, ta sẽ đoạt quán chiếu của thanh minh, không lưu vết tích. Nếu phát giác được vô niệm, ta cũng đoạt giác tri của vô niệm này. Liên giá là một công cụ dùng để tuốt lúa thời xưa, ý là hễ có phát hiện tác ý vết tích nhỏ bé của tâm niệm, đều khiến nó rơi ra, cho đến vô tướng.

Quán chiếu (Contemplation) không khác mấy đối với sự tập trung, mặc dù nó là sự tập trung, nhưng ở đây sự chú tâm của hành giả thật kiên cố và chặt chẽ. Do đó, quán chiếu là giai đoạn phát triển toàn diện của sự tập trung. Quán chiếu mở lối cho trí tuệ trực giác và nhiều năng lực siêu nhiên khác mà người ta thường gọi là những năng lực huyền bí, và chúng ta có thể đạt đến những năng lực này ngay cả trước khi đạt đến trạng thái Niết Bàn.

Giác tri là một loại thể nghiệm, hoàn toàn tập trung sự chú ý vào những kích thích bên trong và bên ngoài cá thể vào giây phút này.

Tác ý (manasikara) là chủ động ý chí khi tiếp chạm đối tượng. Ví dụ khi thấy sự ác, mình chủ động ý chí loại trừ nó ra khỏi tâm trí. Vì việc diệt niệm ác khởi lên trong tâm thuận theo giáo lý của Đức Phật, thuận theo sự tiến hóa tâm linh đưa đến giải thoát nên gọi là “như lý tác ý” hay “theo lý tác ý” cũng được. Ngược lại chấp nhận niệm ác để nó tồn tại và giúp nó phát triển thì gọi là “phi như lý tác ý”.

Chương 87: Diệt lửa trong lòng sẽ mát mẻ

Hóa ra Ôn Nhu thật sự đạp một chân vào trong cạm bẫy.

Cạm bẫy này đương nhiên là do đám người Bạch Cao Hứng, Thái Cảm Động, Ngô Khai Tâm, Hách Âm Công bố trí.

Mục tiêu thiết yếu của bọn họ đương nhiên là Vương Tiểu Thạch.

Lỡ may không trúng Vương Tiểu Thạch, bắt được Ôn Nhu cũng như vậy.

Cho nên bọn họ hành động trong bóng tối.

Bọn họ đương nhiên mai phục không trúng Vương Tiểu Thạch, cho nên đành phải mai phục Ôn Nhu.

Lúc Ôn Nhu trúng phục kích, vừa lúc có mây đen che mờ ánh trăng, trời đất ảm đạm.

Trong khu rừng rậm này không chỉ tối đi, mà là hoàn toàn tối tăm.

Bọn họ lập tức cuốn lấy Ôn Nhu, bắt lấy nàng còn đang kinh hoảng, muốn nhanh chóng mượn địa hình bỏ chạy.

Nhưng lại không đi được.

Đáng tiếc không đi được.

Bởi vì một người đã ngăn cản bọn họ.

Đó là một gã đại sư.

Đại sư vác hai cái bọc hành lý, cầm thiền trượng trong tay, trên thiền trượng có chín vòng tròn, vừa chuyển động liền phát ra tiếng leng keng.

Chiêu thứ nhất của đại sư lại không phải dùng thiền trượng, mà là dùng tay.

Dùng tay tóm một cái.

Cái tóm này đã đoạt lấy Ôn Nhu từ trong tay Đại Tứ Hi, bốn người còn định đuổi theo đoạt lại, liền gặp phải thiền trượng của đại sư.

Bốn người đều dùng chiêu thức và thế công thâm độc nhất vây lấy đại sư, nhưng lại không hữu dụng.

Lúc này mây đã tan, trăng đã hiện.

Trăng chiếu mặt đất.

Ôn Nhu đã thoát hiểm.

Vương Tiểu Thạch đã đứng bên cạnh nàng.

Hách Âm Công tấn công đầu của Tam Khô, Tam Khô nhẹ nhàng vung trượng, ngăn cản thế công, lại phản kích vào đầu Hách Âm Công. Bạch Cao Hứng tấn công lưng của Tam Khô, Tam Khô nhẹ nhàng hóa giải, tránh khỏi thế tới, lại đánh vào lưng Bạch Cao Hứng. Ngô Khai Tâm tấn công thân dưới của Tam Khô, Tam Khô lần lượt nhảy tránh, đạp chân bay đá Ngô Khai Tâm. Thái Cảm Động muốn phong tỏa thiềm trượng của Tam Khô, Tam Khô tay vung mắt nhìn, bóng trượng như núi, phong tỏa Thái Cảm Động trong trượng pháp của y.

Bốn người tuy như quỷ như mị, nhưng đại sư chỉ cất giọng quát lên:

- Minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh, bốn phương tám hướng đến toàn phong đánh, hư không đến liên giá đánh, người đến người đánh, yêu đến yêu đánh, thần đến thần đánh, quỷ đến quỷ đánh, không đến không đánh, đến rồi thì đánh, ta thề! Đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh!

Chỉ thấy Hách Âm Công động thủ, Hách Âm Công bị đánh. Thái Cảm Động xuất chiêu, Thái Cảm Động bị đánh. Bạch Cao Hứng tấn công, Bạch Cao Hứng bị đánh. Ngô Khai Tâm muốn công, Ngô Khai Tâm bị đánh.

Bốn người đều bị đánh, nhưng cũng không ai chết, càng không bị thương, cũng không chảy máu.

Hiển nhiên là Tam Khô đại sư đã tha mạng, nường tay.

Bốn người Đại Tứ Hi biết không ổn, đánh tiếp cũng chỉ có phần bị đánh. Nếu đối phương muốn giết bọn hăn, bọn hăn đã sớm chết đến rừng đen, rừng trắng, rừng đen trắng rồi, Vì vậy đưa mắt ra hiệu với nhau, đều biết tình thế không ổn, hô lên một tiếng, từng người lăn, trốn, lui, tản, hoàn toàn chạy trốn không thấy bóng dáng, đi không tung tích.

Tam Khô cũng không truy kích, chỉ chống trượng mỉm cười.

Dưới ánh trăng, quần áo của y trắng như tuyết, giống như nhân vật trong tranh.

Nhưng Lương A Ngưu lại đang giống như thể lửa đầu gió, sát ý chưa tiêu, cầm một đôi sừng trâu muốn đuổi theo giết chết bốn người kia.

Vương Tiểu Thạch khuyên nhủ:

- Giặc cùng đường đừng nên đuổi.

Lương A Ngưu vẫn tức giận:

- Mấy tên chó má này đã theo dõi chúng ta một thời gian dài, mấy lần ám toán không được, hôm nay thiếu chút nữa còn bị hại trong tay bọn chúng, lại để cho bọn chúng muốn đi là đi sao?

Tam Khô đại sư đưa tay ngăn cản Lương A Ngưu, nói:

- Khuyên người phải có lòng khoan dung, bọn họ rút cuộc cũng không đắc thủ, chúng ta cần gì phải giết người?

Lương A Ngưu vẫn không cam lòng:

- Chẳng lẽ phải chờ đến khi bọn chúng đắc thủ giết người của chúng ta rồi mới đánh trả? Ông là người xuất gia, kiêng sát sinh, còn họ Lương ta từ trước đến nay một ngày giết bảy người tám người không nháy mắt, giết bảy mươi tám mươi người không đỏ mắt, giết bảy tám trăm người cũng không nường tay.

Tam Khô chỉ khuyên nhủ:

- Nếu như bọn họ không sợ, không thay đổi, không biết hối cải, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại tập kích, khi đó lại giết cũng không muộn, không cần vội vã nhất thời. Cứu người cần nhanh, không nhanh thì không cứu được người; giết người cần chậm, chậm có thể tha thêm một mạng.

Lương A Ngưu khí như chưa tiêu, lửa còn đang cháy:

- Tha cho loại tạp chủng rác rưởi này? Lại để bọn chúng đi hại người sao!

Tam Khô không nhịn được nhíu mày một cái, chỉ nói:

- A Di Đà Phật, chúng ta cũng không thể vì vậy mà danh chính ngôn thuận hại mạng người trước.

Đôi sừng trâu trên tay Lương A Ngưu ma sát một cái, lại phát ra tia lửa.

Hóa ra hấn lại khảm lưỡi dao vào bên cạnh sừng trâu, có lẽ là ngại sừng trâu không đủ sắc đủ bén, chỉ sợ đâm xuống người không chết được?

Vương Tiểu Thạch cố ý chuyển đề tài của hẳn:

- Binh khí này của người thật đặc biệt, trên giang hồ trừ người ra không ai có thể dùng xứng tay, chẳng những là kỳ môn binh khí, còn là vũ khí ít được chú ý.

Lương A Ngưu nhìn sừng trâu trên tay mình một chút, miệng rộng khép mở mấy cái, nhất thời lại nói không nên lời.

Hà Tiểu Hà hừ một tiếng nói:

- Đó là bảo bối của hẳn. Nhà hẳn có một con trâu, nuôi mấy chục năm, có cảm tình sâu đậm. Lúc nó chết đi, hẳn còn thương tâm hơn so với lão bà chết, từ đó cũng không ăn thịt trâu nữa, còn cắt sừng trâu xuống làm binh khí để dùng, dùng nó giết người, lỡ may không đánh lại, vì tình cảm cũng sẽ dùng nó để tự sát.

Lương A Ngưu có phần cảm kích nhìn Hà Tiểu Hà, nói:

- Nó là con trâu già nhà ta nuôi, ta gọi nó là “A Trung”. Lương gia ta ba đời đều nhìn nó lớn lên, già nua, cuối cùng chết đi. Nó cúc cung tận tụy, đã thông tính người. Nó còn trung hơn cả nô bộc trung thành. Nó chết rồi, ta giữ lại một đôi sừng trâu của nó, đời này đều theo ta sống chết. Có cảm tình mấy chục năm, đó là cắt không đứt, bỏ không được. Con người liệu có mấy lần mấy chục năm? Ngoài ra còn có một chiếc sừng khác, đó là kỷ niệm lần gặp phải một con tê ngưu (tê giác) bệnh chết. Không tới giây phút sống chết, ta sẽ không dùng đến nó. Kỳ quái, ta gọi là A Ngưu, ta thuộc trâu, làm bạn với ta là con trâu, lúc nhỏ cũng ở cũng ở tại Ngưu Giác Đầu, gặp phải một con tê giác có linh tính, binh khí là sừng trâu, tính khí cũng rất trâu.

Hắn lại nói sang chuyện khác, trở về chủ đề cảm phần bất bình:

- Sừng trâu của ta đã rút ra nơi tay, không dính máu thì không trở về. Nó đã rất lâu không uống máu của kẻ địch rồi.

- Vậy thì dễ.

Tam Khô nhân lúc có ánh trăng dẫn đường cho mọi người, vừa đi vừa trò chuyện đã ung dung ra khỏi khu rừng rậm, cũng không gặp ám toán phục kích nữa:

- Để ta cho nó uống chút máu đi!

Nói xong lại vén cao tay áo trái của mình, ngón tay phải nhỏ vun lên, vạch ra một đường tơ máu. Tam Khô dùng ngón tay ấn vào vết thương, khiến cho máu bắn vào trên sừng trâu nhon. Chợt nghe một tiếng “xèo”, còn bốc lên một làn khói xanh biếc, sừng trâu kia thật sự giống như hút máu. Tam Khô ôn hòa nói: - Như vậy, nó đã uống máu, người cũng sẽ không canh cánh trong lòng nữa chứ?

Lương A Ngưu không ngờ Tam Khô đại sư lại dùng máu của mình để cho binh khí uống máu, nhất thời ngẩn ra, chỉ nói:

- Chuyện này... nó có khát cũng không uống máu của người mình. Đại sư sao lại khổ như thế chứ!

Tam Khô ngược mắt lên, hòa nhã hỏi ngược lại:

- Máu của người mình và máu của kẻ địch, không phải đều là người, đều là máu sao?

Lương A Ngưu chỉ nói:

- Ta chỉ là trong lòng bốc lửa, muốn giết người để trút giận.

Tam Khô ngưng mắt ôn hòa nói:

- Vậy bây giờ lửa trong lòng người đã dập tắt hay chưa?

Hà Tiểu Hà lại miệt thị:

- Chỉ là trong lòng tức giận, lại thối cái gì da trâu (nói mạnh miệng, nói khoác), nói cái gì sừng trâu vừa rút ra, không dính máu thì không trở về. Ngày đó bên ao sen của chùa Lục Long, không phải người cũng rút sừng trâu ra, còn chưa dính giọt máu nào đã thu về sao.

Bởi vì Tam Khô nhỏ máu, Lương A Ngưu vốn đã hết giận bảy tám phần, nghe Hà Tiểu Hà trách móc như vậy, trên mặt lại lúc xanh lúc trắng, tức giận nói không nên lời.

Lúc này Phương Hận Thiếu lại đánh chính:

- Cô đây là không nghiên cứu sâu rồi. Tục ngữ có nói “văn nhân nói đại thoại, vũ phu thối đại khí”, có lúc vì tự lên tinh thần, tự trọng bản thân, nói ra mấy câu hào sảng phóng khoáng, chẳng hạn như “ta đây không giết hạng

người vô danh”, “đao vừa ra tay, bách phát bách trúng”, “lão phu tung hoành giang hồ bốn mươi năm, chưa gặp được địch thủ”, “ta sẽ khiến cho người hối hận vì sao mẹ người lại sinh người ra”, khó tránh khỏi xuất khẩu thành chương, nói cũng bất giác khoa trương, không nói thì thật sự giống như thiếu đi thứ gì đó.

Hà Tiểu Hà hung dữ nhìn chăm chăm vào Phương Hận Thiếu:

- Ta không nói người, người lại tới xen vào!

Phương Hận Thiếu le lưỡi một cái, đột nhiên mở quạt xếp che mặt, nói:

- Đúng đúng đúng, ta nhiều lời rồi, nói nhiều rồi, nhiều chuyện rồi, ngày mai lúc cắt tóc cắt luôn cả lưỡi. Đại sư, ông còn đang chảy máu, sao không dùng thuốc kim sang cầm máu.

Hà Tiểu Hà vẫn nhìn chăm chăm vào Phương Hận Thiếu:

- Người thì tốt đến đâu? Văn nhân luôn thích ngâm thơ đối đáp, xuyên tạc chơi chữ, có tác dụng quái gì? Vì giết địch, viết mấy chữ là có thể khiến ngựa của người Hồ không qua được núi Âm (1) sao? Vì dân trừ hại, cầm một cây bút là có thể giáo huấn cường đạo ngang ngược sao? Doanh lợi còn có thể nâng cao dân sinh, lao động cũng có thể xúc tiến lợi nhuận, loại văn nhân như người ngoại trừ xỏ nhạo, cười lạnh, kể này mưu nọ, lại không dám đao sáng, thương sáng, quang minh chính đại đi tranh danh đoạt lợi, xem là nhân vật gì? Lại tới phê bình ta, đập gót chân của ta à!

Lần này Phương Hận Thiếu đã đụng phải miệng núi lửa, chỉ le lưỡi nói:

- Không dám, không dám.

Hắn lại kêu ầm ỹ:

- Đại sư, đại sư, mau băng bó vết thương đi! Ba trăm bữa cơm mới tích trữ được bốn giọt máu, nhất định đừng để hao tổn, chảy uổng phí!

Hà Tiểu Hà vẫn thờ hớn hển nói:

- Đồ nhát gan! Thử sinh chết tiệt! Đã tìm tới Lão Thiên Gia ta, lại không dám nói tiếp, coi là thứ gì!

Phương Hận Thiếu đột nhiên lộn một cái, lại nhịn xuống, chỉ lầu bầu nói với Ban Sư:

- Chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi! Chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi!

Ban Sư thấy trường diện này nói năng bộp chát, nào dám lên tiếng, còn lui lại gần nửa bước.

Nhưng lời nói của Phương Hận Thiếu vẫn bị Hà Tiểu Hà nghe được, lại quay sang hằn trách mắng:

- Cái gì tiểu nhân và nữ nhân khó nuôi, nuôi cái đầu người! Nam nhân các người thì dễ nuôi rồi, lo ăn, còn phải lo uống, ăn uống no say lại muốn nằm. Nam nhân các người và trâu chó có gì khác nhau, chẳng lẽ dễ nuôi? Cho cỏ không ăn, buổi tối còn không biết sữa!

Lương A Ngưu chột quát lên:

- Đừng mắng trâu! Cô mắng cái khác ta không quan tâm, nhưng đừng mắng trâu!

Hà Tiểu Hà đáp lại một câu:

- Ta cũng biết trâu là cấm kị của người, nhưng ta không kiêng kị cái này. Người không cho nói, ta cứ nói, người làm gì được ta thì làm, không làm gì được thì ta vẫn là Hà Tiểu Hà!

Nàng là một cô gái, liên tục đốt lửa hai nơi, nhưng vẫn thế gió không giảm, thấy trận mưa trận, khắp nơi thêm dầu.

Phương Hận Thiếu chỉ mong sao tìm được nguồn nước khác để dập tắt lửa, hằn quen xưởng họa cùng Đường Bảo Ngưu, nhìn thấy liền nói:

- Chúng ta không quản A Ngưu, chỉ hỏi Bảo Ngưu người một câu. Vừa rồi Ôn Nhu ở bên cạnh người trúng bẫy, sao người không ra tay cứu giúp. Người khoanh tay không để ý tới, vậy không đáng làm hiệp sĩ, cũng không đáng làm người.

Thần sắc Đường Bảo Ngưu vẫn thờ ơ, nhưng rất nhanh lại có phản ứng, trả lời:

- Ta cứu người? Ngay cả bản thân ta cũng không cứu được, chỉ sẽ hại người. Ta không muốn hại cả Ôn Nhu. Ta cứu người nào thì sẽ hại người đó.

Hắn dù đang trả lời, thần sắc vẫn thẫn thờ như trước. Nếu nói có biểu tình, cũng chỉ là trong thẫn thờ mang theo một chút chế nhạo, nhìn vào càng khiến người ta lạnh đi.

Phương Hận Thiếu chỉ là nhiều năm qua náo loạn với Đường Bảo Ngưu đã quen, lúc đối phó với địch cũng bất giác muốn cãi nhau với hắn. Nhưng những ngày qua Đường Bảo Ngưu đều không nhìn không để ý, mòi hỏi chín không đáp, đã thành chuyện thường. Lần này Phương Hận Thiếu thấy Hà Tiểu Hà bốc lửa, chọc không được, liền tùy ý hỏi Đường Bảo Ngưu như vậy, không ngờ Đường Bảo Ngưu thật sự trả lời.

Còn trả lời vô tình như vậy:

Đây chẳng phải là thấy chết mà không cứu sao?

Đây còn xem là Đường Bảo Ngưu sao?

Lần này Phương Hận Thiếu lại ngây ra.

Hà Tiểu Hà cùng Lương A Ngưu nghe vậy, cũng không mắng nổi nữa. Con người đã trở nên như vậy, còn có gì để mắng.

Lại nghe Tam Khô đại sư nói:

- Vào nơi tối lại thấy ánh sáng, lảng tử quay đầu quý hơn vàng, vàng thật không sợ thử lửa, hôm nay mọi người đều khó tránh khỏi nóng nảy một chút, cũng đừng thật sự tổn thương hòa khí. Diệt lửa trong lòng sẽ mát mẻ, đường còn dài lắm.

Hắn từ trong túi đeo màu lam đậm móc ra một chiếc lò.

Lò nhỏ bằng đất đỏ.

Lò nhỏ kia mới vừa thấy gió, lập tức tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, lại có phần giống như lúc trâu phun ra nhai lại.

La Bạch Ái nhìn thấy, không nhịn được hỏi:

- Trong túi đeo của ông đúng là cái gì cũng có đủ. Dao có, kiếm có, thuốc có, không phải quan tài cũng có một cái chứ?

Tam Khô cười cười nhìn nhìn trời, nhìn nhìn đất:

- Quan tài đã sớm chuẩn bị, không cần vác trên người.

Nói xong y lại vén tay áo lên, đưa cánh tay ngọc trắng như tuyết, đều như ngó sen đến sát lò nhỏ, sau đó dùng lửa nhóm lò, mùi thuốc kia lập tức càng nồng nặc, thơm đến mức giống như người người đều uống vào một bụng canh nấm hương.

Chỉ thấy vừa đến gần khói trên miệng lò nhỏ bằng đất đỏ, vết máu chưa khô trên cánh tay của y lập tức ngưng tụ thành hạt đỏ tươi, trượt xuống, nhỏ vào trong miệng lò, lại phát ra một tiếng “đình” trong trẻo, hết sức êm tai.

Rất nhanh, trên cánh tay Tam Khô chỉ còn lại một vết ngón, ngay cả miệng vết thương cũng không thấy nữa.

Mọi người hết sức kinh ngạc, kinh nghi hỏi:

- Đây là bảo bối gì? Gặp máu thành châu hay là thấy máu phong hầu. Làm sao thuốc chưa tới đã khỏi bệnh, không cần diệu thủ đã hồi xuân rồi.

Lại thấy châu máu nhỏ xuống miệng lò, lập tức chuyển thành màu trắng, giống hệt như trân châu thật sự. La Bạch Ái không nhịn được lại hỏi:

- Máu kia nhỏ xuống trên lò nhỏ, sao lại biến thành trân châu rồi?

Tam Khô cười một tiếng, nhặt hạt châu trắng kia, bóp thành bụi phấn, bỏ vào trong hố tro dưới lò, chỉ nói:

- Đó có máu gì? Điều hóa thành tuyết rồi. Ai lưu được tuyết? Nước luôn luôn sẽ chảy, sẽ khô.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ Xuất Tái của Vương Xương Linh.

Tần thời minh nguyệt Hán thời quan

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn

Đản sử Long Thành phi tướng tại

Bất giao Hồ mã độ Âm san.

Dịch nghĩa:

Vầng trăng sáng của đời Tần và quan ải của đời Hán, mà người chinh chiến nơi nghìn dặm vẫn chưa trở về. Nếu như có vị phi tướng* ở tại Long Thành thì sẽ không cho ngựa Hồ vượt qua núi Âm.

*Phi tướng: Viên tướng bay. Ngày xưa người Hung nô gọi Lý Quảng là phi tướng.

Dịch thơ: (Đào Hùng)

Ải Hán, trắng Tần ngời tỏa sáng
Chinh nhân nghìn dặm mãi xa xăm
Long Thành ví giả còn phi tướng
Chẳng để ngựa Hồ vượt núi Âm

Chương 88: Thiên hành kiện

Mọi người đã ra khỏi “rừng đen”, đều cho rằng nơi ấy một khi trời đất tối tăm, hung hiểm khó phòng, nhưng xem ra kẻ địch cũng không tính điều động chủ lực ra tay.

Đường Thất Muội chỉ cười lạnh nói:

- Đây chẳng qua là một cửa ải trong đó mà thôi. Quyết sinh định tử, còn xa lắm.

Lần này đến phiên Ôn Nhu không nhịn được hỏi:

- Người nói còn có hai ba cửa khẩu giống như “rừng đen”, là thật sao?

Tam Cô ôn hoà nói:

- Đương nhiên không giả, muốn đến nơi Tiểu Thạch Đầu chỉ định, ít nhất còn phải đi qua mấy cứ điểm quan trọng như Mãnh Hồ Áp, Đoạt Mệnh Tà, Bãi Mệnh Trực.

Ôn Nhu là “gặp qua quỷ sợ tối”, đã lĩnh giáo sự tối tăm của “rừng đen”, nàng đã sợ sệt bảy tám phần, cho nên cũng không quan tâm người khác chê cười, sợ hãi hỏi:

- Đó là địa phương nào? So với nơi này còn tối hơn sao?

Tam Khô mỉm cười nói:

- Không tối, không tối.

Lúc này Vương Tiểu Thạch chợt đến gần Tam Khô, gần như đến sát bên lỗ tai trắng như tuyết của y nói mấy câu.

Sắc mặt Tam Khô hơi đổi, cũng ở bên tai bên cổ Vương Tiểu Thạch khẽ nói mấy chữ.

Sau đó một người gật đầu, một người lắc đầu, giống như đã hiểu ngầm.

Bọn họ nói gì, Ôn Nhu lại không nghe được.

Có muốn nghe cũng không được.

Ôn Nhu không nghe được, cũng chẳng biết vì sao, trong lòng chợt khó chịu, thầm nghĩ: “May mắn cả hai đều là nam nhân, nếu không nói chuyện thân

mật, thần thần bí bí như vậy, sợ người ta nghe thấy, chẳng phải...”

Lại hồi tâm suy nghĩ: “Tam Cô chết tiết này âm dương quái khí, ai biết nàng (y) là nam hay nữ?”

Vừa suy nghĩ như vậy thì càng nóng nảy, dù trước mắt có thêm mấy cửa ải rừng đen, rừng trắng, rừng đỏ, nàng cũng không cần người bên cạnh, một mình xông qua.

Lúc Ôn Nhu đang nóng nảy, Vương Tiểu Thạch và Tam Khô đang thì thầm nói chuyện, có hai người khác cũng đang tại châu đầu ghé tai, trao đổi một chút cảm tưởng ý kiến.

La Bạch Ái thấp giọng nói trước:

- Sư phụ, ông có phát hiện không, vị Tam Cô này lại biết đủ trò ảo thuật.

Ban Sư lại trầm giọng nói:

- Ảo thuật? Đừng khinh thường.

La Bạch Ái biết rõ, vị sư phụ này của hắn có lẽ võ công không quá cao, nhưng sự từng trải và ánh mắt lại không thể coi thường, lập tức hỏi:

- Sư phụ có phát hiện gì sao?

Ban Sư Chi nói:

- Trọng pháp của y.

La Bạch Ái khiêm tốn hỏi:

- Trọng pháp gì? Đó là trọng pháp thiên hạ vô địch, thế gian hiếm có sao?

Ban Sư Chi nói:

- Không phải.

La Bạch Ái càng khiêm tốn:

- Xin sư phụ chỉ giáo!

Ban Sư nói:

- Y căn bản không dùng trọng pháp.

La Bạch Ái nói:

- Không phải vừa rồi y đã thi triển trượng pháp đánh lui bốn tên phục kích sao?

Ban Sư nói:

- Đó là trượng tiện tay xuất thủ, không phải trượng pháp.

La Bạch Ái nói:

- Ông muốn nói, y cố gắng che giấu thực lực của mình sao? Y không thi triển trượng pháp cũng dễ dàng đánh bại Đại Tứ Hỉ sao?

Ban Sư nói:

- Ít nhất, y đã che giấu trượng pháp của mình.

La Bạch Ái hỏi:

- Tại sao?

Sư phụ đáp:

- Thứ nhất, y không muốn để lộ thân phận thật sự của mình. Thứ hai, y không muốn tiết lộ trượng pháp của mình.

Đồ đệ hỏi:

- Y có gì để che giấu? Chúng ta không phải là người một đường sao?

Sư phụ nói:

- Y nhất định có lý do của mình, hơn nữa, ta thấy y tùy ý xuất thủ mấy trượng mấy thức, liền khiến cho ta nghĩ đến...

Đồ đệ hỏi:

- Nghĩ đến cái gì?

Ban Sư đáp:

- Thiên hành kiện.

La Bạch Ái nói:

- Thiên hành kiện?

Ban Sư Chi đáp:

- Đúng, thiên hành kiện.

La Bạch Ái lại hỏi:

- Thiên hành kiện là thứ gì?

Ban Sư Chi thở dài nói:

- Thiên hành kiện cũng không phải là thứ gì, chỉ là từ xưa đã có câu “thiên hành kiện, quân tử phải không ngừng cố gắng” mà thôi.

La Bạch Ái vẫn không rõ nguyên nhân:

- Chẳng lẽ sư phụ cho rằng Tam Cô không phải là quân tử?

- Có lẽ ta nghĩ lầm rồi, có lẽ là ta quá lo lắng;

Ban Sư Chi chợt cười một tiếng nói:

- Dù sao, Tam Khô là một vị đại sư xuất gia đắc đạo mà thôi.

La Bạch Ái trăm điều không thể lý giải, chỉ thầm nói:

- Y đương nhiên không phải là quân tử. Ta thấy y là một nữ nhân, nữ nhân làm sao là quân tử?

Ban Sư Chi biết, lần này đồ đệ thông minh hơn người của hắn bởi vì bị hạn chế học thức, từng trải, cho nên không hiểu lời của hắn.

Đại khái một người có thông minh, nhạy bén, tài hoa có cao, chỉ cần kiến thức, học lực, kinh nghiệm có hạn, dù là thiên tài cũng không cách nào đột phá giới hạn bản thân, siêu thoát thăng hoa đi quan sát phán đoán sự lý thị phi, đây là chuyện rất đáng tiếc.

Ngay cả La Bạch Ái cũng không ngoại lệ.

Có điều, không biết cũng có cái tốt của không biết.

Trên đời có một số chuyện, biết được quá nhiều, quá sâu, quá rõ ràng, ngược lại sẽ không vui vẻ, không thoải mái, không hạnh phúc.

Một cặp nhân vật khác nói chuyện lại rất ngắn gọn.

Phương Hận Thiếu nói:

- Túi đeo màu lam của Tam Khô đại sư, muốn cái gì thì có cái đó, nhưng không biết trong túi đeo màu đỏ của y là gì? Dọc theo đường đi, cũng chưa từng thấy y mở ra, sử dụng.

Đường Thất Muội nói:

- Có người từng dùng một tòa thành trì để đổi một “Tung Kiếm Ma Tinh” Tôn Thanh Hà, có người từng dùng ba mươi vạn lượng đổi một hòn đá trên

tay Vương Tiểu Thạch. Còn như túi đeo trên lưng Tam Khô đại sư, chúng ta vẫn là không nên biết thì tốt hơn.

Phương Hận Thiếu nghi hoặc hỏi:

- Tại sao?

Đường Thất Muội nói một cách sâu xa:

- Bởi vì chúng ta đối không được.

Sau đó hẳn lại có ý khác hỏi:

- Người có phát hiện không, đoạn đường này chúng ta đi rồi lại đi, kết quả sẽ đi đến nơi nào?

Phương Hận Thiếu ngăn người, nói:

- Không phải muốn rời xa kinh sư, trốn khỏi truy bắt sao?

Đường Thất Muội chấp tay nhìn trời, xa xăm nói:

- Vốn là thế. Có điều, còn đi tiếp như vậy, e rằng không lâu nữa sẽ trở lại địa phương ban đầu. Người còn không phát giác sao?

Còn về Vương Tiểu Thạch và Tam Khô đại sư lại ở trước mặt Ôn Nhu trao đổi một câu gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngài nhìn ra rồi chứ, gần đây Tiểu Hà và A Ngưu nóng tính hơn nhiều?

Tam Khô nói:

- Có. Chẳng lẽ là...

Vương Tiểu Thạch trầm trọng gật đầu một cái.

Tam Khô thê lương lắc đầu một cái.

Chương 89: Năm ấy, khi ấy, nơi ấy

Tam Khô đại sư nói chuyện với Ôn Nhu, đề cập tới mấy địa phương như Đoạt Mệnh Tà, Mãnh Hồ Áp, Bãi Mệnh Trực, lại không nói tới Nhận Chân Sạn.

Thực là vấn đề chính là ở đó, Nhận Chân Sạn.

Nhận Chân Sạn là một khách sạn, một khách sạn “nhận chân (nghiêm túc)”. Nói nó nghiêm túc là bởi vì mỗi sự mỗi vật, từ giường đệm gối chăn đến ăn uống thường ngày, thậm chí là thời gian pha trà, đặt ống bơ, mắc màn, cửa sổ giấy bị hư lập tức dán lại, gạch ngói bị vỡ lập tức sửa chữa, tất cả từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều hết sức cẩn thận chú trọng.

Tại một nơi phong nhã, nghiêm túc, chú trọng, cẩn thận tỉ mỉ như vậy, Ôn Nhu lại trải qua một tình cảnh còn đen hơn rừng đen, còn ngọt hơn mộng đẹp, còn kinh hiểm hơn trúng phục kích, ở chỗ này, lúc này, cảnh này.

Đương nhiên, sau này cố sự của bọn họ trở thành truyền kỳ, hậu nhân sẽ bàn luận.

Năm ấy, khi ấy, nơi ấy.

Trong Nhận Chân Sạn, Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu, còn có Ôn Lục Trì. Lão bản của Nhận Chân Sạn họ Ôn, tự là Mễ Thang, danh hiệu là Lục Trì tiên sinh, lâu ngày người trên giang hồ đều gọi là Ôn Lục Trì.

“Lục Trì” trong tên của y vốn có nguyên nhân, y cho rằng trong nửa đời của mình có sáu loại trẻ hơn so với người khác.

Một là y kết hôn trẻ. Mặc dù y đã có bạn gái thân mật từ rất sớm, nhưng trước giờ việc tốt thường hay trắc trở, biến tình nhiều sóng, mỗi lần sắp nên duyên đều gặp tai họa, không phải nam có kiếp nạn trên người, lẫn trốn đi, không muốn làm liên lụy người khác, thì cũng là nữ thay lòng đổi dạ, hoặc gặp chuyện bất ngờ, luôn không thể thành thân thành sự.

Hai là y tuổi tác đã hơn bốn mươi mà vẫn chưa lập gia đình, song thân, người nhà của y phần lớn đã qua đời hoặc xa cách, cho nên y cũng thành

gia thất trẻ.

Ba là nếu y lập gia đình trẻ, đương nhiên sinh con dưỡng cái cũng trẻ theo. Đến tận bây giờ y vẫn là một người cô đơn, may mắn là y quen biết rộng rãi, huynh đệ bằng hữu, anh em thân tín lại có không ít.

Bốn là tuy y xông giang hồ từ sớm, nhưng thành danh lại rất trẻ. Với tài năng thực lực của y, người khác chưa được ba phần của y đã sớm nổi danh đến nửa tầng trời rồi, nhưng y vẫn dờ dờ ương ương. Trên giang hồ người nghe được tên của y cũng xem như không ít, nhưng người biết sự lợi hại của y lại hiếm có. Trong võ lâm, dựa theo đạo lý, chiếu theo vai vế, y tuyệt đối nên có một chỗ trên chiếu ngồi. Nhưng y không thích tiệc tùng với người khác, không thích lui tới với người khác, dư luận, tuyên truyền tất cả y đều không tham dự, cho nên uy danh cũng chỉ có thể vang dội trong phạm vi mấy trăm dặm quanh Nhận Chân Sơn mà thôi. Hơn bốn mươi tuổi chỉ có được một chút danh tiếng như vậy, bất kể là hư hay thực thì vẫn luôn là quá trẻ.

Năm là y chẳng những thành danh trẻ, ngay cả lập nghiệp cũng trẻ hơn so với người khác. Y đã từng làm không ít chuyện oanh oanh liệt liệt, cộng lại có lẽ một trăm danh hiệp có tiếng tăm trên giang hồ cũng không bằng được, không làm được. Y dùng sức một người để làm, nhưng người khác lại không biết là do y làm, có biết cũng giả vờ như không biết, ngay cả chính y cũng vậy, thậm chí cũng quên là do một tay mình làm. Cho đến mười năm trước, y mới bắt đầu kiếm được ít tiền, mở cửa hiệu này. Tại cửa hiệu này, dạo chơi nhiều, giúp người cũng nhiều, nhưng cũng không phải là công lao sự nghiệp cái thế gì, càng không phải công danh địa vị, cho dù Nhận Chân Sơn dần có thành tựu đã là chuyện mười năm nay. Đối với Ôn Mễ Thang, đây lại là một sự trẻ khác.

Người muốn nổi danh phải nhân lúc còn trẻ, càng sớm càng tốt. Càng sớm thành danh, thành công, thành sự thì càng được hưởng thụ, được hưởng phúc. Già rồi cho dù công thành danh toại, nhưng đã không có phúc hưởng thụ, trong tai chỉ nghe tiếng xương cốt của mình kêu rộn ràng.

Vẫn còn sự trẻ thứ sáu.

Sự trẻ này là tập tính cá nhân của y, thức dậy trẻ.

Y không có thói quen dậy sớm.

Dậy sớm rất vất vả, không có tinh thần. Huống hồ mũi của y nhạy cảm, mỗi buổi sáng đều hắt hơi không ngừng, một lần hắt hơi là hai ba trăm cái, đó là chuyện bình thường.

Mặc dù y tự than số mệnh không tốt, mọi thứ đều trẻ hơn người khác, nhưng y có một thúc phụ cùng họ, lại nói với y khi gặp sự tình nghĩ không thông, hãy nhìn theo hướng ngược lại. Nếu như vẫn nghĩ không ra, còn có thể người ngoài cuộc xem xét, người trong cuộc suy nghĩ. Nếu vẫn không nhìn thấu, không giải quyết được, đừng ngại đem “vấn đề” chất thành một đống, xem nó có đổ hay không? Đá một cái, xem nó có phản ứng hay không? Còn có thể đánh nó một quyền, thúc nó một cùi chỏ, cắn nó một cái, dội nó ướm cả người, đốt nó thành khói, xem nó có thể biến hình bỏ trốn, tự động tan biến hay không?

Theo cách nói của vị thúc phụ kia, lục trì thật ra là lục đa (sáu thứ nhiều). Kết hôn trẻ, đó là tự do tự tại, khoái hoạt nhiều. Không có con cái, không cần khổ cực vì nuôi con dưỡng cái, đỡ lo nhiều. Thành gia thất quá trẻ, có thể nói không hề gò bó, tiêu dao nhiều. Thành danh trẻ? Như vậy có thể bớt mệt mỏi vì nổi danh, thuận tiện nhiều. Lập nghiệp quá trẻ, thật sự là chuyện tốt, có tài nhưng thành đạt muộn vẫn tốt hơn so với trung niên rách nát, ổn định thiết thực nhiều. Rời giường quá trẻ, càng là chuyện tốt, đây gọi là có giấc ngủ ngon, cầu xin mình còn hạnh phúc hơn cầu xin người khác.

Lục Trì tiên sinh nghe vị thúc phụ cùng họ này khuyên như vậy, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý. Y lại có một bằng hữu kết giao họ Thích, tình như huynh đệ, cách nói gần giống nhưng càng kỳ quái hơn: “Cho dù là ba chuyện bi thương trong đời người, cũng có thể xem như chuyện vui. Không phải sao? Thiếu niên mất cha, nắm hết quyền hành. Trung niên mất vợ, tiền cũ đón mới. Tuổi già mất con, để tuyệt hậu hoạn. Lúc này người mới lục trì, có là gì?”

Ôn Lục Trì thấy người bạn thân này từng gặp kiếp nạn cụt tay, khổ vì thất tình, mà đại nghiệp do mình một tay sáng lập lại bị thân tín tri giao hủy hoại

trong một đêm, lời nói khó tránh khỏi có phần cực đoan, cho nên không đành lòng trách cứ. Nhưng vị hiệp khách gặp nạn từng hô mưa gọi gió, hiệu lệnh hiệp đạo lục lâm đại bang này lại phất tay áo không có cánh tay của mình, nói: “Người đừng đồng cảm với ta, nhìn ta cụt tay tàn phế. Ta thiếu một cánh tay, vừa lúc có thể luyện ‘Độc Tý kiếm pháp’. Bên cạnh ta không có vợ đẹp, hồng nhan, vừa lúc có thể tận tình phóng túng, hàng đêm hoan lạc. Ta bị chúng bạn xa lánh, nhà tan cửa nát, vừa lúc có thể một thân một mình, tiêu dao khoái hoạt, làm những chuyện mà ta muốn làm, nên làm, thích làm.”

Ôn Lục Trì là một người ôn hòa, y đương nhiên không có tâm tình cực đoan, khí thế sôi nổi, còn có giọng điệu kích động của vị bằng hữu này. Chí hướng của y rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ hi vọng có thể mở một khách sạn, y đã cảm thấy không uống cuộc sống này, không uống cuộc đời này. Đối với những võ lâm đồng đạo khác tranh giành những thứ như kỳ thư, bảo vật, còn có thiên hạ võ lâm đệ nhất, cái gì nhất thống giang hồ, thiên hạ vô địch, trong lòng y vốn xem thường, trong miệng cũng không nhin được cười nhạo: “Tranh giành cái này làm gì? Tần Thủy Hoàng cũng tranh thuốc bất tử, kết quả có chết hay không? Ngay cả mạng cũng không giữ được, còn có thứ gì là bảo vật? Học bí kíp thì thế nào? Còn không phải cũng chết. Lỡ may bị người ta ngang ngược cướp đoạt, ngay cả mạng cũng sớm tặng đi. Võ lâm đệ nhất? Có để làm gì. Thiên hạ vô địch? Liên quan gì đến ta. Lúc này còn tranh giành những thứ đó, không bằng kiếm ít bạc để cho mình và mọi người sống khá hơn một chút, như vậy mới có lợi nhất.”

Câu này là y nói cho thân tín một tay bồi dưỡng, huynh đệ, tay chân, bạn thân nghe, gồm có Tôn Hoàng Đậu, Dư Biển Đậu, Hà Tầm Đậu, Lương Lục Đậu, Chiêm Hắc Đậu, Dư Lục Đậu, Trần Đại Đậu, La Tiểu Đậu, Đàm Hồng Đậu.

Những người này đương nhiên không phải từ trong bụng mẹ sinh ra đã gọi là XX họ XX đậu, họ đương nhiên là họ gốc, còn “X đậu” kia chỉ là biệt danh.

Biệt danh là một loại xưng hô thân thiết, giống như người gọi người quen thuộc thân cận bên cạnh là “Lão Trần”, “Tiểu Phương”, “Lão hầu tử”, “Tiểu Thiên”, “A Miêu”, “Trư tiểu đệ”.

Bởi vì quen biết, thân cận, mới có biệt danh, mới có nhũ danh. Người không quen không biết không liên quan, người dám ở trước mặt gọi hần là đầu to, rùa nhỏ, mông vịt sao.

Cũng bởi vì quen thuộc, cho nên đám huynh đệ này đều rất nguyện ý nghe “Ôn lão bản” nói chuyện.

Nguyên nhân không gì khác, cũng có sáu loại.

Một là lời của y rất có đạo lý, nghe chẳng những có lợi, còn có thể hữu ích.

Hai là lời của y là bàn luận kinh nghiệm, đại khái là lời của người từng trải, nghe có thể tham khảo, ít nhất cũng có thể giảm bớt sai lầm.

Ba là Ôn Lục Trì ăn nói không tệ, luôn luôn nói những chuyện nhằm chán một cách rất bùi tai, rất thú vị, không hề nhằm chán chút nào. Bọn họ đều thích nghe.

Bốn là Ôn Lục Trì vốn là lão bản của bọn họ, có lúc vỗ bàn mắng to, bọn họ không muốn nghe cũng không được.

Năm là Ôn Lục Trì và bọn họ kết giao rất chân thật, bọn họ rất vui lòng lắng nghe lời nói của một bằng hữu chân thật, tri kỷ trường bối như vậy.

Sáu là trong lòng bọn họ đồng cảm với sự cô đơn của Ôn Lục Trì, để y ăn nói lung tung phát tiết một chút cũng tốt. Hơn nữa đối với lời nói của Ôn Lục Trì, bọn họ ngoại trừ đồng cảm thì phần lớn đều rất đồng ý.

Ôn Lục Trì sau bốn mươi tuổi cũng không có chí lớn, tụ tập những người này, mở cái khách sạn này.

Mở khách sạn này cũng có thể nói là tâm nguyện đã lâu của y.

Nguyên nhân chủ yếu là Ôn Lục Trì năm xưa phiêu lãng giang hồ, xông pha năm tháng, đi qua không ít địa phương, ở qua không ít khách sạn, từ kinh hoa danh lâu đến đầu đường xó chợ, bất kể nghỉ ngơi trên ngựa hay uống gió ăn sương, y đều thử qua.

Y phát hiện lũ khách muốn tìm nơi dừng chân nghỉ ngơi thật sự không dễ dàng, cho dù là khách sạn trong thành lớn, cho dù bên ngoài trang trí công phu, nhưng bên trong lại chưa chắc có thể khiến lũ khách nghỉ ngơi an giấc, ngược lại thường là thứ nên có không có, thứ không nên có lại có đủ.

Có cái gì? Có khi trong khách sạn lại có con gián, con rận, con rết, con chuột, thậm chí vài con rùa và một con mãng xà lớn.

Không nói những thứ khác, cần xà bông thơm thì không có xà bông thơm, chỉ có một cục mủ cao su dính dính quánh quánh còn bốc lên bọt ướt, nghe nói chính là xà bông. Người bảo người ta làm sao dám cầm một thứ không biết là nước mũi năm trước hay là tinh dịch quá kỳ thoa lên người?

Đi nhà xí, không tự mình lấy gạch kê ở bên dưới, người sẽ giống như đặt mông ngồi trên nước phân. Chuyện này còn không quan trọng, còn có ruồi nhặng bay lung tung nơi hầm phân, cái gì đầu xanh, đầu đỏ, đầu lam, đầu vàng đều đến đông đủ, ngay cả giống ruồi mới nhất đầu hoa màu sắc sặc sỡ cũng không hề khách khí, mỗi con mang theo mùi vị và “thức ăn” (của bọn chúng) đậu vào trên mặt, trên môi thậm chí trên mắt của người, ăn ngay tại chỗ.

Như vậy còn chưa hết, điều chết người là cần giấy vệ sinh không có giấy vệ sinh. Trong thời gian cấp bách đó, vào lúc đó, ở nơi đó, tình hình đó, người chỉ có ba lựa chọn.

Một là tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ, dùng quần, y phục hay là vớ gì đó.

Hai vẫn là tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ, dùng tay giải quyết.

Ba vẫn là tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ, chính là dùng “giấy” mà người khác đã dùng.

Tuy nhiên còn có một phương pháp khác, lại không cần “tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ”, thậm chí là hoàn toàn “không cần tìm”.

Đó chính là coi như xong.

Không sạch sẽ chỉ là bẩn, một thời ba khắc chỉ là hôi, sẽ không chết người.

Ở loại khách sạn này, có thể tưởng tượng được thảm cảnh của nó.

Ôn Lục Trì lại ném đủ từng thứ.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 90: Giông tố sắp đến heo đầy lâu (1)

Chương 90: Giông tố sắp đến heo đầy lâu (1)

Đương nhiên, cũng có một số nhà trọ, trạm dịch, khách sạn có quản lý, tốt hơn một chút.

Nhưng tốt hơn một chút không có nghĩa là hài lòng. Ôn Lục Trì từng ở một số nhà trọ, nhìn chung cũng có giấy vệ sinh, xà phòng, nhưng uống một ngụm trà đưa lên, mới phát hiện cả miệng đều chua. Mở nắp bình ra nhìn, còn chưa thấy bã trà, đã thấy xác sâu nhỏ nổi đầy một lớp dày.

Cho dù lá trà mới, nước cũng không đủ sôi. Có nơi lá trà tốt, nước cũng đủ sôi, nhưng trong chén trà sứ trắng lại dính từng vòng vết bẩn, dùng móng tay cạo cũng không đi.

Có nơi nước trà tốt hơn một chút, cũng biết khách sợ muỗi đốt, cho nên treo màn. Đến buổi đêm, cho rằng có thể ngủ say một giấc, ai ngờ vừa nhảy lên giường, ván giường bỗng sụp xuống, lão công cùng với con gái và hài tử đều ngã một cái sống dở chết dở. Lúc này mới vén màn lên, ai ngờ giống như thiên la địa võng, bụi bặm cả ba trăm mười hai năm trước đồng loạt rơi vào trên người cả gia đình, khi đó mới biết cái gì gọi là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt.

Nói đến khó lọt, Ôn Lục Trì còn từng thấy màn che có tướng mạo đường đường, đỏ rực giống như màn tân hôn, vừa mới vừa vững chắc, nhưng vừa buông xuống lại thấy thùng một lỗ lớn bằng cả eo hông. Đến thời cơ thích hợp (ví dụ như người trong màn đã ngủ), muỗi lại từ nơi đó đại quân giết đến, người lật người ngồi dậy, chặn lỗ huyết chiến, tranh nhau từng tấc, một bước không nhường. Chiếc màn kia trải qua nhân thế tang thương hai ba chục năm qua, màu đỏ rực cuối cùng đã biến thành màu xám, nhưng lỗ thùng này lại không vá, khiến cho mỗi đêm, mỗi giường, mỗi đời khách tiếp tục người muỗi đại chiến.

Lỗ thùng này còn không phải chỗ hiểm, chỗ hiểm chính là mái ngói dột nước. Gặp phải đêm mưa (càng không cần phải nói là mưa suốt đêm), khách ngủ há mồm uống một ngụm nước từ trời xuống, khách không há mồm lại gần như bị chìm chết. Hóa ra không gì đặc biệt lại có mưa, trong phòng nước dâng giường cao, bị ngập rồi.

Chuyện này còn không quan trọng. Đồng dạng là “mái dột”, cùng là khách ngủ há mồm, ngày hôm say thức dậy, còn dính một miệng nước tiểu. Đường nhiên không phải của hăn, hăn tự biết tầm bắn không đến mức mạnh như thế, mà là khách thuê phòng trên lầu có trẻ con đá dầm, hay là ống bô bị thùng, hăn là một người kế thừa sự nghiệp, trời hạn gặp mưa mà thôi.

Cho dù là khác sạn hào hoa nơi kinh thành, cũng chưa chắc hoàn toàn tốt đẹp.

Những khách ngủ trẻ dậy trẻ giống như Ôn Lục Trì, lúc y ngủ đã bắt đầu nghe dưới lầu rao hàng âm ỉ, một giấc ngủ, một giấc mộng đều là những lời thô tục trong chợ búa. Ngay cả thăm thăm kia mua khối vải ba quan, Tam lão bản nói ba quan sáu, A thăm nói ba quan bốn quá nhiều, ba quan bốn thì không mua, lão bản nói ba quan năm, ba quan năm có thể bán... tất cả đều vào mộng, vào não, cũng vào tâm thần, người bảo hăn ngày hôm sau làm sao có thể làm việc, tính toán sổ sách, đầu óc tỉnh táo?

Lúc ngủ, thậm chí cả mùi hôi trên lầu, mùi khói dưới lầu và mùi người trên đường đều ngửi được rất rõ ràng. Thậm chí chủ tiệm chẳng cần biết có lý hay không, sáng sớm đã gọi người đến đập cửa, ở cách vách thợ thủ công sửa ngói sửa cửa rầm rầm, bảo hăn làm sao ngủ yên giấc được? Vừa cảm thấy buồn ngủ thì đúng là thiên quân vạn mã, máu thịt tung tóe, cả thế giới như một giấc mộng lớn, tỉnh lại cũng không biết nhân sinh mấy độ thu lạnh, hết sức thê lương.

Ôn Lục Trì còn có một hồng phần tri giao gọi là Trần Trương bát muội, từng ở trọ chung với y. Bởi vì quá thích sạch sẽ, khi đi ngủ bỗng phát hiện trên gối có vết máu (không biết là máu răng hay là khạc máu), phần dưới khăn trải giường cũng có vết nâu (không biết là kinh huyết hay là xử nữ huyết), chỗ ngồi dính đầy từng khối, từng viên vừa giống như ráy tai lại

giống như lão nê (thứ từ lớp da trên thân người tróc ra), lúc lau chùi mới phát hiện lại nhúc nhích cử động.

Vì vậy nàng không ngủ được, đành phải đêm khuya thức dậy quét dọn lau chùi, nhất định phải sạch sẽ mới ngủ. Kết quả nàng dọn giường chiếu xong thì lau bàn, lau bàn xong thì chùi cửa sổ, chùi cửa sổ xong lại đi giặt khăn trải giường, sau khi giặt xong giường đệm thì trời đã sáng rồi.

Nàng không ngủ được, chỉ khổ công một đêm làm việc cho khách sạn kia. Ngày thứ hai nàng đã rút kinh nghiệm, cũng nghe Ôn Lục Trì khuyên giải, đây là nhà của người ta, nàng dọn dẹp làm gì? Hôm nay quét dọn sạch sẽ, ngày mai lại sẽ bẩn thôi.

Nàng quyết định lần này ngay cả màn che bị rách cũng mặc kệ, nằm xuống thì không động tay động chân nữa, nhưng trên mắt cá chân lại bị một con bọ đốt.

Bị bọ cắn cũng không thể khoanh tay phớt lờ chứ? Huống hồ thứ bị hút là máu quý giá hàng thật giá thật của nàng. Hóa ra đó là một con vật mập mập trắng trắng giống như con giòi, hút vào giống như căng máu.

Cho nên nàng có buồn ngủ cũng chỉ đành ổn định tinh thần, khêu đèn đánh đêm, vén chăn gõ phách, quả nhiên phát hiện con bọ này có đội ngũ. Đuổi theo đến bên tường, lại phát hiện ngoại trừ hàng bọ còn có một hàng kiến, từ tường bên này một đường thông đến phòng cách vách. Thế là Trần Trương bát muội lại đành phải “thu dọn” khắp nơi (nửa đêm muốn tìm được những bột, nước, thuốc giết sâu bọ này thật không dễ dàng), lật tường cạy gạch, thật vất vả mới cắt đứt đường đến của rắn sâu chuột kiến (nàng đã tiến bộ, lần này mặc kệ đường đi của bọn chúng), kéo màn xuống, nhìn chung cũng không rách không hư. Nàng cho rằng có thể ngủ say đến sau khi gà gáy khoảng chừng một canh giờ, đột nhiên liếc nhìn qua màn lưới, trông thấy sau rèm cửa sổ bị rách có một đôi mắt đang rình xem.

Nàng lập tức thét lên.

Cho dù chủ nhân của cặp mắt kia rốt cuộc là người hay gì khác, tại khoảnh khắc tiếng thét chói tai vang lên, cuối cùng đã biến mất, không còn thấy

nữa, không thể nào truy cứu. Nhưng từ đó về sau, Trần Trương bát muội lại sợ hai chữ khách sạn này.

Ôn Lục Trì thì không.

Y là một lữ khách, lãng tử.

Mặc dù y là một lãng tử “quá tuổi” hay “cao tuổi”, nhưng lãng tử dù sao cũng là lãng tử, y vẫn thích khách sạn, dịch trạm, quán rượu (có một số “quán rượu” chưa chắc đã bán rượu, nhưng có thể cho người ở trọ). Cho dù tên gọi có khác nhau, nhưng đều chung một ý nghĩa, đó là để lữ khách có một chỗ dừng chân.

Ôn Lục Trì cho rằng trong này có ý cảnh, hơn nữa ý cảnh rất đẹp.

Đáng tiếc bầu không khí của những khách sạn lữ quán này lại chẳng tốt đẹp bao nhiêu, dù có chỗ đẹp cũng bị người không giỏi kinh doanh một tay phá hỏng hoàn toàn.

Lữ quán nhỏ thì không cần nghi ngờ, đó là một nơi dùng để khảo nghiệm xem con người có thể trở về cuộc sống thời kỳ dã thú, hồng hoang hay không.

Khách sạn tương đối trung bình, ưu tú cũng không nên hi vọng, chỉ cần có thể xem khách là người thì đã là từ bi trắc ẩn rồi. Muốn được xem là khách, trừ khi là có một lượng lớn ngân phiếu. Dĩ nhiên còn phải cẩn thận, sau khi vào đêm một tên đạo tặc che mặt sẽ cho người uống thuốc mê, thối hương mê, một đao chém cho người đầu mình rơi xuống đất.

Cho dù là khách sạn lừng danh xa gần, trang hoàng lộng lẫy, khí phái phi phàm, cũng không cần chú quan cho rằng khách như mây kéo đến sẽ được tiếp đãi nhiệt tình. Có khách sạn trứ danh lại ở chỗ xa xôi, nói cách khác, sở dĩ nó nổi danh xa gần là vì ở nơi đó chỉ có nó tốt nhất (hoặc chỉ có một mình nó).

Ôn Lục Trì từng ở một “khách sạn nổi tiếng” trên thảo nguyên, có lần mưa gió sắp đến, gió chưa tới thì đã tới một nhà bướm. Ôn Lục Trì gần như không thể hít thở, thiếu chút nữa đã bị bướm làm sặc chết. Một lần khác là tại trên bãi cát gặp bão, giông tố kéo tới, lần này thứ gần như làm y sặc chết

không phải bướm, cũng không phải muỗi, mà là những hạt cát lớn như đậu tằm.

Y cũng có lần ở trọ ban đêm tại một khách sạn nổi danh đã lâu trên đồng bằng, lại gặp phải gió táp mưa sa. Lần này không có rận, bướm hay cát, mà là cả tiệm chất đầy heo. Hóa ra khách sạn nổi tiếng này cũng đồng thời nuôi không ít heo ở phụ cận, sợ heo không chịu nổi mưa rơi gió thổi, trước khi giông tố kéo đến tạm thời lùa tất cả heo lớn heo nhỏ vào trong tiệm, tránh gió tránh mưa.

Lần này heo thì tốt rồi, còn người thì sao?

Cho dù là khách sạn nổi tiếng ở địa phương lớn thì đã sao? Khí phách của nó chỉ khí phách cho khí phách của chính nó xem, nói cách khác, hình dáng và quy mô của nó đúng là hù người, dọa người, nhưng thứ bị hù là khách, thứ bị dọa là túi tiền của khách.

Nó cũng không phải phục vụ cho khách.

Nó có quy mô lớn, không có nghĩa là phục vụ tốt, ngược lại là điều kiện để xem thường khách.

Ở khách sạn nhỏ ngoài sơn dã, kẻ xem thường người chỉ là người phục vụ.

Khách sạn bình thường tốt hơn, kẻ xem thường người lại là chủ tiệm.

Nhưng trong loại khách sạn lớn hào hoa cao quý này, kẻ coi thường người, xem thường người lại là chủ tiệm, người phục vụ, thậm chí là những người khách khác cùng ở trọ.

Không có cách nào. Một con chó và một con mèo ở cùng với nhau, con mèo phải nhường con chó kia. Một con chó và một con chó khác đi cùng nhau, nhiều nhất chỉ nhìn không vừa mắt. Nhưng một con chó rơi vào trong một bầy chó cao quý, giống tốt, con chó này còn không bằng một mảng lông rụng trên người những con chó tốt kia. Nhưng bất kể nói thế nào, Ôn Lục Trì vẫn thích khách sạn.

Y cho rằng khách sạn là nơi dành cho kẻ lãng tử dừng chân, để lãng khách có một chốn đi về tạm thời. Mỗi khách sạn đều là một đại gia đình ngày ngày biến hóa, đặc sắc, thú vị, mỗi đêm trong mỗi gian phòng đều có cố sự, nhân vật chính và những cuộc gặp gỡ của nó.

Y thích khách sạn, cho nên y mở khách sạn.

Khách sạn của y có đặc sắc, thu phí không mắc, đắt rẻ do người, từ sáng đến tối, từ đêm đến ngày, hoàn toàn cung cấp thực phẩm, nấu nướng, nước trà, hầu hạ. Hơn nữa trong mỗi gian phòng còn có nghiên mực, ấn chương, phong thư, giấy viết. Khách sạn còn có bưu dịch, bảo tiêu, tuần thành, thậm chí giúp bảo vệ vật phẩm quý giá. Còn có những thứ cần thiết do Ôn Lục Trì nhiều năm lang bạt cảm ngộ ra, chẳng hạn như nước lạnh, ấm, nóng cung cấp cả ngày, lúc cần thiết còn có thể từ trong Hồng Triều Tân Trúc bên cạnh cũng do Ôn Lục Trì kinh doanh, chọn một người như hoa như ngọc làm ấm chăn, ấm gối, ấm người.

Y cảm thấy chuyện này không có gì không tốt.

Bản thân y không hứng thú chuyện này, nhưng lại không cho rằng những người khách khác (hơn nữa hơn tám phần là nam tử, mà trong số những người này hơn sáu phần là hán tử độc thân) cũng không hứng thú.

Ngay cả pha trà mỗi ngày y đều coi trọng.

Thậm chí ngay cả gia quyến của khách, y cũng đặc biệt mời người chăm sóc. Cho nên trong thành nổi tiếng đông nam này, không kẻ trộm nào có thể vào Nhận Chân Sạn này cướp bóc trộm cắp, thậm chí ngay cả trẻ con cũng sẽ không bị người khác bắt cóc, lạc đường.

Do đó uy tín rất tốt.

Y một người như thế, ở nơi này mở một khách sạn, dường như là một chuyện không đáng ghi chép lại.

Thế nhưng, không khéo chưa chắc đã không thành sách (sự tình chưa chắc đã vừa khéo). Bởi vì chữ tín viết lên, cuộc sống chính là những cuốn sách đặc sắc. Nhưng không có Ôn Lục Trì này và khách sạn này, tương lai thật sự là không thành sách.

Bởi vì mặc dù y khổ cực hơn nửa đời để kiếm chút bạc, nhưng không giàu có đến mức có thể một mình kinh doanh một khách sạn lớn như thế.

Nhận Chân Sạn này là có người hùn vốn.

Người cùng y hợp tác kinh doanh hoặc giao tiền đầu tư, đương nhiên đều là bằng hữu của y.

Hảo hữu.

Phần trước đã đề cập tới hai vị hảo hữu của y, đó là thúc phụ họ Ôn và bạn thân họ Thích, dĩ nhiên đều có trong đó.

Mà vào ngày này, một nhóm mười người Vương Tiểu Thạch vừa lúc đến ở trọ.

Ở trọ tại khách sạn này.

Chú thích:

(1) Cải biên từ câu “giông tố sắp đến gió đầy lâu”, nghĩa bóng là dấu hiệu trước khi xảy ra một sự kiện nào đó.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 91: Kẻ ngốc không biết kiếm tiền

Đoàn người Vương Tiểu Thạch đến Nhận Chân Sạn này, đó là chuyện ba ngày sau khi bị tập kích tại rừng đen.

Mấy ngày nay bọn họ trèo đèo lội suối, rất mệt mỏi.

Bọn họ nhóm lửa ngủ ngoài trời, nghỉ trên cây và trong hang động, cả tháng gần như ăn không ngon, ngủ không yên, không được nghỉ ngơi.

Cuối cùng bọn họ đã tới nơi này, Nhận Chân Sạn.

Tam Cô đại sư và Ôn Lục Trì vốn quen biết.

Vương Tiểu Thạch và Nhận Chân Sạn dường như cũng có ngọn nguồn.

Cho nên bọn họ đi tới nơi này, giống như trở về nhà, trở về quê hương.

Trên thực tế, nơi này cũng cách quê nhà của Vương Tiểu Thạch không xa.

Ai cũng biết đi qua huyện Kim Bảo là trấn Mỹ La, đến Mỹ La rồi, Bạch Tu viên trước kia Thiên Y Cư Sĩ từng dạy Vương Tiểu Thạch học nghệ còn xa hay sao?

Chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch chọn tuyến đường chùa Lục Long, rừng đen, Nhận Chân Sạn... là vì muốn trở lại nơi hân sinh ra và xuất thân, ở nơi đó ôn lại chuyện cũ?

Người ở trên đời, luôn có một nơi để hân nường thân, để hân nghỉ ngơi.

Chỉ là nơi dừng chân này ở đâu? Cho dù chỉ là một tắc vuông, chỉ cần có, vậy thì trên đường đời mưa gió thê lương, núi non cách trở, có thể để xuống gánh nặng, bỏ xuống hành lý, nghỉ ngơi dưỡng sức, suy xét thả lỏng bản thân, ổn định tinh thần, một lần nữa đi đối diện với khiêu chiến đả kích.

Nếu như người đã có một tắc vuông này, cho dù là trong nhà, trong lòng hay trong đầu, đó đều là chuyện tốt, chúc mừng người. Nhưng nếu như người không có, hãy mau mau bồi dưỡng, tìm kiếm, tổ chức một nơi như vậy, nếu không dưới áp lực và đả kích quá độ, tâm lực của người sớm muộn gì cũng khó tránh khỏi suy kiệt.

Con người quý giá nhất là sức khỏe.

Con người quan trọng nhất là vui vẻ.

Con người phải nhẹ nhõm mới có thể vui vẻ.

Con người vui sướng nhất là lúc ban phát.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch rất vui vẻ, bởi vì hắn luôn có thể duy trì sự nhẹ nhõm, hơn nữa lúc này hắn đang ban phát.

Phương pháp ban phát có rất nhiều loại, dùng tiền bạc xóa đói giảm nghèo là một loại, dùng võ lực bảo vệ kẻ yếu là một loại, dùng trí tuệ học thức giải quyết ưu sầu cho người khác cũng là một loại.

Chuyện như vậy, Vương Tiểu Thạch thường làm, hơn nữa còn làm rất triệt để.

Lúc này việc hắn làm chỉ là dùng lời nói khuyên bảo, bởi vì La Bạch Ái sau khi suy nghĩ mấy hôm, cuối cùng không nhịn được tới đây hỏi hắn:

- Ta có một chuyện, giấu ở trong lòng đã lâu, người có thể giải đáp giúp ta hay không?

Nói xong, cặp mắt to đen trắng rõ ràng của hắn chớp chớp, lại chớp chớp, đáng vẻ rất chân thành khả ái.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy liền cười:

- Người nói xem, ta giải xem, người hỏi ta xem, ta thử xem.

La Bạch Ái liền nói:

- Ngày đó Đại Tứ Hỉ đột kích chúng ta, Tam Cô vừa đối phó với địch, vừa lớn tiếng hô cái gì “minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh”, rốt cuộc là có ý gì? Là chú ngữ sao? Hay là khí công? Sư tử hồng? Lúc đó hô lên để làm gì? Cái gì nơi này tới nơi kia đánh, nơi kia tới nơi này đánh, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người cứ xem như y nói linh tinh, nói vu vơ, không biết nói cái gì.

Lần này La Bạch Ái lại ngạc nhiên hỏi:

- Trong này không phải có học vấn lớn sao? Sao lại có thể xem là nói nhảm.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Không phải đã nói rồi sao? Tâm bình thường chính là đạo, đạo lý lớn thông thường chính là nói nhảm. Không phải sao? Sư phụ người nhất định đã từng ân cần khuyên bảo người, luyện công cho thật giỏi, ngày sau cơ sở mới có thể sâu và dày, đúng không?

La Bạch Ái gật đầu:

- Nhưng ta chưa chắc đã nghe lọt.

Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Như vậy phụ tử dạy người biết chữ nhất định cũng từng khuyên bảo người, đọc sách cho thật tốt, ngày sau mới có được thành tựu, đúng không?

La Bạch Ái đành trả lời:

- Có, nhưng ta chưa chắc đã tin rất nhiều người làm đại sự, phát đại tài, luyện thành tuyệt thế võ công đều nhất định đọc nhiều sách.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chính là như vậy. Lời của sư phụ và lão sư dạy người, người chưa chắc đã tin, thế nhưng trong đó lại có đạo lý lớn. Đạo lý lớn nhưng không thể khiến người khác tin tưởng và nghe theo, chẳng phải không khác gì nói nhảm? Nói như vậy, Lục Long Tam Cô vừa đánh vừa nói, cũng có thể chỉ là những lời chẳng có ý nghĩa mà thôi.

Hai điểm sáng trong mắt La Bạch Ái lại nhấp nháy, nói:

- Ta hiểu rồi. Ý của người là nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là mình nghe được cái gì, người khác làm cái gì, giữa hai bên có thể ngộ được cái gì mới là điểm quan trọng.

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Người có thể nói là quan trọng, nhưng thực ra quan trọng hay không cũng chẳng sao. Nếu nói đến quan trọng, chỗ nào cũng là điểm quan trọng. Người nói chỉ chặt một ngón tay của ta, đó không phải chỗ quan trọng, đúng không? Nhưng đối với tay của ta, đó lại là điểm quan trọng chết người. Thiếu đi một ngón tay, ngay cả bàn tay nắm lại cũng không được, còn cầm kiếm cái gì? Viết chữ cái gì? Người tùy tiện đứng ở đây, không phải là Sơn Hải quan, cũng không phải là nơi binh gia tranh đấu,

đương nhiên không phải là chỗ quan trọng. Nhưng đối với một con kiến, đó chính là nơi cực kỳ quan trọng, bởi vì người có thể đang giẫm lên người nó. Đồng dạng, nói là quan trọng cũng không thể biểu đạt hết toàn bộ. Người một đao đâm vào ngực ta, đương nhiên là bộ phận quan trọng của ta, nhưng cho dù ta chết đi, thế gian này không ít đi những chuyện mà ta không làm, trời mọc trăng lặn, vật đổi sao dời, Hoàng Hà vẫn cuộn cuộn dâng trào, Thái Sơn vẫn một cột chống trời, có gì thay đổi? Đó xem như là quan trọng gì? Cho nên, không có cái gì quan trọng, cũng không có cái gì không quan trọng.

La Bạch Ái nghe cái hiểu cái không, lại nghe một người khác hỏi:

- Nói đến quan trọng, người có thấy được chỗ quan trọng chết người của ta không?

Người nói chuyện là Ôn Lục Trì.

Y đột nhiên hỏi Vương Tiểu Thạch một câu như vậy.

Lúc La Bạch Ái bắt đầu tiến vào Nhận Chân Sạn, đối với khách sạn này và chủ khách sạn này đều rất xem thường.

Hắn cho rằng đây chẳng qua là một khách sạn tùy tùy tiện tiện mà thôi.

Hắn cũng cho rằng đây chỉ là một chủ khách sạn bình bình thường thường mà thôi.

Cho đến khi vào ở, hắn mới phát hiện có điểm không giống.

Chủ khách sạn bình thường chỉ cung kính nịnh hót đối với những đại gia ở trọ tiêu tiền trả tiền, còn đối với tùy tùng, gia đình thì lại không để vào mắt.

Nếu như nói đám người Vương Tiểu Thạch, Tam Cô, Ôn Nhu... là “chủ”, vậy thì hai thầy trò mình chỉ là “người đi theo”, tuyệt đối không làm “chủ” được.

Điểm này trong lòng La Bạch Ái biết rõ, hết sức rõ ràng.

Nhưng người trong khách sạn này lại không giống.

Người trong khách sạn từ trên xuống dưới đều không phân “tôn ti”, “già trẻ”, “lớn nhỏ”, “giàu nghèo”, chỉ cần vào ở trong khách sạn, bọn họ đều xem như khách quý, đối xử tốt như nhau.

Hơn nữa còn ân cần lễ độ.

Điểm này có thể nói là hiếm có.

Ở trên giang hồ coi trọng nhất danh vị, cách làm này xem như là có một không hai.

Tiếp tục ở, La Bạch Ái phát hiện nơi này có càng nhiều điểm khác biệt.

Ví dụ chủ khách sạn bởi vì bản khoản khách ở trong phòng đi lại thư giãn bất tiện, cho nên chuẩn bị giày vải thuận tiện cho việc đi lại. Trong phòng tắm ẩm ướt còn đặt guốc gỗ, khiến cho khách không bị ướt hoặc dơ chân và giày. Điểm này khiến thầy trò La Bạch Ái được mở mang tầm mắt.

Những chuyện nhỏ nhặt cũng chiếu cố chu đáo, khiến cho Ban Sư Chi và La Bạch Ái nhìn mà cảm thán.

Chẳng hạn như khi đi nhà xí, giấy vệ sinh bình thường sử dụng đều rất thô ráp, gần như có thể nói, dùng mấy lần thì muốn lau ra máu. Nhưng khách sạn này lại chiếu cố cả chuyện này, cung cấp giấy có phẩm chất rất mềm, quả thật có thể sánh ngang với giấy Tuyên Thành có thể viết chữ lên trên và găm vóc có thể thêu thùa lên trên.

Hai thầy trò Ban Sư Chi hưởng thụ đủ loại tiện nghi của khách sạn này, khoan khoái vô cùng, lại phát hiện thu phí ở trọ không tính là quá đắt, không nhịn được cười nhạo người mở khách sạn này:

- Người của khách sạn này đều là kẻ ngốc. Mở khách sạn như vậy, tại sao không hầu hạ nhà mình đi. Khiến cho khách ngạo mạn thành quen, xem hẵn có phải còn miễn phí cung ăn cung ở, còn dựng tượng lập bia để kỷ niệm hay không.

- Như vậy thì tốt, khách cho rằng có tiện nghi để chiếm, xem nơi này là nhà không chịu đi, đúng là đồ ngốc.

Bọn họ lẩm bẩm, Vương Tiểu Thạch nghe được một lần, liền cười hỏi một câu:

- Các người xem, nơi này có thịnh vượng không?

Ban Sư đương nhiên không cần nhìn liền trả lời:

- Người thật nhiều, quả là chật như nêm cối.

Vương Tiểu Thạch gợi ý:

- Chủ khách sạn chỉ chu đáo một chút, chiều cổ khách tốt hơn một chút, đã thu hút được nhiều khách như vậy. Hơn nữa còn gián tiếp tương truyền, bìa miệng càng nhiều, lời đồn càng tốt, nhờ vậy kiếm được không ít tiền, lại dùng số tiền này để mở rộng kinh doanh, tăng cường phúc lợi. Kết quả là khách được lợi, chủ quán lời, không phải là hai nhà tiện nghi, mọi người cao hứng sao?

La Bạch Ái nghe vậy, vẫn muốn “biết sai nhưng không sửa” hỏi:

- Khách sạn này và chủ khách sạn ngốc này... có thể kiếm lời sao?

Vương Tiểu Thạch cười nói một câu như vậy:

- Có thể kiếm lời. Đương nhiên là có thể lời. Hàng năm còn lời không ít, hơn nữa càng lúc càng nhiều. Nên nhớ, trên đời này không có kẻ ngốc biết kiếm tiền.

Trên đời không có kẻ ngốc biết kiếm tiền, giống như trên đời không có kẻ cho không người giang sơn, không có vĩ nhân trước giờ chưa từng vượt qua khó khăn, không có bữa trưa ăn không trả tiền...

Nhưng vẫn có ngoại lệ.

Trên đời dù sao cũng có người mù trường mắt, có dối trá dù sự thật đặt ở trước mắt vẫn có thể xuyên tạc, người câm có miệng lại không thể nói (thật).

Là có.

Thậm chí thỉnh thoảng cũng có cơm trưa ăn không trả tiền.

Còn có người tự nhiên đưa cho người giang sơn.

Giống như ngôi vị hoàng đế đời trước truyền đời sau. Đương nhiên, cũng có rất nhiều hoàng đế và lãnh tụ, dường như chỉ mong sao phá hủy cơ nghiệp mà mình đã củng cố mới cam tâm, hành vi của bọn họ cũng giống như đem giang sơn dâng tặng cho người khác.

Không phải sao?

Chương 92: Đào hoa (hoa chạy trốn)

- Không phải sao? Cây đào kia nở thịnh biết bao, vượng biết bao, đẹp biết bao, thơm biết bao, rực rỡ biết bao, mê người biết bao.

Lão bản Ôn Lục Trì của nơi này cảm thán nói:

- Ta vốn là vì nó mà đến, nhưng hôm nay lại vì nó mà đi. Nó chính thứ quan trọng trong khách sạn của ta.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không hiểu ý của y, nhưng lại có thể lĩnh hội được sự thương cảm của y.

Ôn Lục Trì và Tam Cô đại sư cùng nhau đi tới. Lúc Tam Cô đại sư nhìn cây hoa đào kia, gương mặt cũng rất hoa đào.

Y dường như nhìn đến ngây dại, say mê.

La Bạch Ái ngẩng đầu nhìn y (y cao hơn La Bạch Ái một cái đầu), cũng nhìn đến như mê như say.

Mặc dù Vương Tiểu Thạch không biết vì sao Ôn Lục Trì lại cảm khái, nhưng hẳn hiểu rõ, nếu như một người có cảm xúc, người tốt nhất nên để y bày tỏ cảm xúc một phen.

Như vậy, y sẽ dễ chịu hơn một chút, người sẽ hiểu hơn một chút, y cũng sẽ cảm kích người hơn một chút.

Chuyện mà mọi người đều tốt, đừng ngại làm, hơn nữa còn nên làm nhiều.

Nguyên tắc hiện giờ của Vương Tiểu Thạch là nên làm thì làm, nên nói thì nói. Ngày trước khi hắn còn trẻ, rất nhiều chuyện không rõ, không hiểu, nguyên tắc của hắn là nên học thì học, nên tiến thì tiến. Sau này khi hắn chuẩn bị vào tráng niên, nguyên tắc lại trở thành nên bỏ thì bỏ, nên chơi thì chơi. Đến lúc già, nguyên tắc có lẽ là nên lùi thì lùi, nên nhàn thì nhàn.

Tại mỗi thời kỳ, con người nên làm chuyện của thời kỳ đó. Thời gian đến mà không làm thì sẽ hối hận, thời cơ chưa tới nhưng vẫn muốn làm thì cũng vô vị.

Mỗi thời kỳ đều có tình hoài và mục đích khác nhau, giống như phong cảnh và biến thiên bốn mùa không ngừng thay đổi.

Mỗi thời gian đều có thời cơ bất đồng, hơn nữa mỗi người đều khác biệt, mỗi lần đều không giống nhau.

Vừa rồi là lúc nên trả lời, cho nên Vương Tiểu Thạch trả lời thắc mắc của La Bạch Ái.

Bây giờ là thời gian nên hỏi, vì vậy Vương Tiểu Thạch liền hỏi:

- Tại sao? Hoa ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Ôn Lục Trì thông thả hỏi ngược lại:

- Người cảm thấy hoa đào này có chỗ nào đặc biệt?

Vương Tiểu Thạch hít một hơi thật sâu, dùng sức chớp chớp mắt, giống như không chỉ hít mùi hương của cây hoa đào này vào trong phổi, còn thu vẻ đẹp của nó vào trong mắt, như thế sẽ có thể vĩnh viễn không quên, khắc sâu ghi nhớ.

Sau đó, hần dùng giọng điệu vừa rồi của Ôn Lục Trì nói:

- Cây hoa này nở rất thịnh, rất vượng, rất đẹp, rất thơm, rất rực rỡ, cũng rất mê người...

Hần dùng ngữ điệu của Ôn Lục Trì để hình dung, bởi vì hần biết, chỉ như vậy mới có thể nhanh chóng khơi dậy cảm nhận sâu sắc của Ôn Lục Trì, khiến sinh ra đồng cảm, khiến đối phương có thể nói ra lời từ đáy lòng mà mình muốn nói.

Quả nhiên, Ôn Lục Trì nói:

- Hoa này rất xuất sắc, ngoại trừ hoa nở rất nhiều, rất vượng, thịnh, thơm, rực rỡ, nó còn có một chuyện lạ...

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Chuyện lạ gì?

- Nó nở ra hoa đào.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đương nhiên rồi, nó là cây hoa đào, nở ra đương nhiên là hoa đào, không thể nở thành hoa quế chứ?

Ôn Lục Trì nói:

- Nhưng nó mọc lại là quả mận.

Vương Tiểu Thạch kêu lên:

- Cái gì?

Ôn Lục Trì lặp lại:

- Nó nở hoa đào, kết quả mận.

Vương Tiểu Thạch nhất thời khó tin:

- Có chuyện như vậy sao?

Ôn Lục Trì nói:

- Đúng vậy. Ta vốn nhìn trúng cây hoa đào này nở rộ rồi như vậy, lại kết quả lạ thường, cho nên mới mở khách sạn ở đây.

Vương Tiểu Thạch rất đồng ý:

- Xem ra đây thật là phong thủy bảo địa, mới có kỳ hoa dị quả.

Ôn Lục Trì đính chính:

- Kỳ hoa khố quả.

Vương Tiểu Thạch không hiểu:

- Là đào hoa lý quả (hoa đào quả mận). Đây hẳn là đào lý xuân phong (học trò được thầy ân cần dạy dỗ), đào lý mãn môn (học trò đầy nhà) mới hợp lý. Nơi này của người khách tới như mây, phòng khách thường đầy, càng ngày càng vượng, là cát hoa tường quả mới đúng.

Ôn Lục Trì thở dài nói:

- Nam nhi không thể quá chí khí, như vậy sẽ dễ gặp ngăn trở. Nữ nhân không thể quá xinh đẹp, như vậy sẽ dễ rơi vào phong trần. Ngay cả cây hoa cũng không thể quá hiếm lạ, như vậy sẽ dễ gặp nạn.

Vương Tiểu Thạch không hiểu:

- Gặp nạn?

Ôn Lục Trì nói:

- Người có từng nghe hoa thạch cương ở nơi này hay chưa?

Vương Tiểu Thạch hừ lạnh nói:

- Lại là triều đình ở nơi này lập cục Ứng Phụng, cướp đoạt vật lạ quý hiếm của trời đất tự nhiên, thiên hạ bách tính, nói là dâng cho thiên tử, đúng không?

Ôn Lục Trì cũng hừ lạnh nói:

- Đều nói là dâng cho phủ Khai Phong, nhưng trung gian rốt cuộc bị người nào đục khoét, có ai biết được? Nơi nào biết được? Nhưng quan viên ác bá ở nơi này lại nhân cơ hội vơ vét, mượn danh nghĩa cung phụng thiên tử, thấy vật gì quý là chiếm, thấy vật gì tốt là giành, thấy trân thấy bảo càng mặc sức cướp đoạt, chỉ khổ cho lê dân bách tính trong thiên hạ.

Vương Tiểu Thạch lập tức hiểu được một nửa, hỏi:

- Cây hoa đào này đã bị nhìn trúng sao?

Ôn Lục Trì nói:

- Đúng vậy. Người xem, thân cây đã dán sắc hịch niêm phong, không ai có thể đến gần, không ai có thể đụng đến.

Vương Tiểu Thạch hừ một tiếng nói:

- Cây này dâng cho hoàng đế à? Làm sao vận chuyển? Đào cả gốc lên, hay là chặt làm mấy đoạn? Như vậy hoa còn có thể nở sao? Quả còn có thể kết sao? Cây còn có thể sống sao? Đây là chuyện do người làm sao?

Ôn Lục Trì nói:

- Bọn họ vẫn mặc kệ. Bọn họ vốn chỉ muốn hoa, muốn quả, còn muốn khách sạn. Bọn họ đã niêm phong cả khách sạn này, nói là trong vòng mười ngày phải kết thúc rời đi, còn nói rằng khách sạn này nhờ phúc của hoàng thượng nên mới có thể thịnh vượng, bây giờ phải quy về quốc hữu, triều đình sẽ phái người đến tiếp quản.

Vương Tiểu Thạch không nhịn được giận tím mặt:

- Bọn hăn coi đây là dâng vật quý cho thiên tử sao? Ta thấy bọn hăn là thừa nước đục thả câu, thấy khách sạn này có thể kiếm lời, muốn nhân cơ hội chiếm đoạt mới là sự thật.

Ôn Lục Trì chỉ cười lạnh không nói.

La Bạch Ái nghiêng đầu, mắt nhìn lên phía trên, nhìn cây nhìn hoa, không nhìn được nói:

- Cây đào kết quả muộn, vậy thì có gì hiếm lạ? Rồng sinh chín con, sinh đến con thứ mười lại thành rắn. Trấn Vũ Bảo quê ta còn có con chó mẹ sinh ra con mèo nhỏ, có con mèo sinh ra con chuột nhỏ. Hóa ra là nó ngày thường gần mèo nhiều, hoặc là con mèo kia tham ăn nuốt quá nhiều chuột. Cây này khiến cho nơi này bị niêm phong, rốt cuộc là vật lành, cây quý hay là thứ gây tai họa?

Ôn Lục Trì nói:

- Ta đây còn xem là tốt, ít nhất cũng báo trước binh sau. Trong thôn Lạp Loan có ao của Cáp gia mọc mấy cây sen vua, trên mặt lá có thể cho vài đứa trẻ ngồi. Tiểu nhân ở đó biết được, báo cáo lên trên, cục Ứng Phụng lập tức phái người tới niêm phong nhà, trục xuất một nhà lớn nhỏ của Cáp Đại Mã. Một gia đình vốn hoà thuận vui vẻ, hiện nay hoàn toàn trở thành kẻ lưu lạc, đến nỗi bán con bán cái, vợ chồng ly tán, khổ không thể tả. Cổ Đả Tiểu Truân còn có một Tôn gia, bình thường sản xuất khung dệt. Khung dệt do y tạo ra khi hoạt động, ngay cả tiếng kêu cũng giống như tiếng nhạc, nghe động lòng người, người ta gọi y là “Tôn Khiếu Cơ”. Cũng bởi vì trong khuê phòng nữ nhi của y có trồng một chậu lan diêu, nhưng mọc lên trên không, hoàn toàn không dính bùn đất, chỉ dựa vào thân rễ buông xuống, hút nước trong không khí để tồn tại. Cha con Chu Miễn của cục Ứng Phụng vừa biết được, lập tức phái người tới niêm phong cây lan kia, thấy nữ nhi của Tôn gia xinh đẹp cũng bắt đi luôn, nói là dâng cho hoàng thượng. Tôn Khiếu Cơ nhìn không được, nói mấy câu dọa dẫm, liền bị giết chết ngay tại chỗ. Một gia đình cũng từ đó tan nát. Cho nên, những vật lạ này nói đến chỉ là biến đổi của sự vật ban đầu, là vật lành hay là vật chẳng lành, cũng khó nói được ngay.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên đường chúng ta đến đây, cũng nghe thấy, nhìn thấy không ít chuyện bí hiểm. Những nhà mà người nói ít nhất thật sự có bảo vật dị vật, nhưng rất

nhiều nhà ở khu vực này, có thể chỉ vì kết oán với tiểu nhân, có thể chỉ vì có người muốn cậy quyền cướp của, liền bị người ta dùng danh nghĩa dâng tặng thiên tử, tiến hành cướp đoạt hãm hại, quả thật không đếm xuể.

La Bạch Ái vẫn tò mò hỏi:

- Ôn lão bản, cây hoa này “được ơn” rồi, khách sạn của ông cũng đóng cửa, ông phải làm sao đây?

Ôn Lục Trì cười:

- Trời lớn đất lớn, nơi nào không đi được? Chỉ là trong lòng không nở. Ta đã nhờ người nói tốt, nếu chuyện thật sự không thể cứu vãn, vậy thì đi thôi, lưu luyến cũng chẳng có ích gì.

Lúc dứt câu, chợt nghe tiếng rì rào liên tục vang lên, trong sân dường như có thứ gì lướt qua, giống như đến từ bầu trời, lại giống như từ dưới lòng đất truyền đến.

Mọi người nghe không cẩn thận, lại cảm thấy dư hương vẫn còn.

Ba người trong lòng nghi hoặc. Ôn Lục Trì nhìn vào trong sân, chợt “ồ” một tiếng, trong mắt tràn đầy cảm khái và cảm tình.

Vương Tiểu Thạch và La Bạch Ái nhìn theo, chỉ thấy sân vắng hương hoa, ngoại trừ một nơi hoa rơi đỏ tươi, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Lập tức dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Ôn Lục Trì.

Ôn Lục Trì khẽ cười, nụ cười rất thương cảm cay đắng:

- Cây hoa kia.

Hai người lại nhìn cây hoa kia, cũng không cảm thấy có gì khác thường.

- Cây hoa kia đã đi vài bước.

Ôn Lục Trì dùng tay chỉ vào vị trí ban đầu của cây kia:

- Vốn ở nơi đó, hiện giờ nó lại ở chỗ này. Nó đã bắt đầu chạy trốn rồi.

Y cười một chút lại nói:

- Có lẽ nó dù sao cũng là linh vật, không muốn rơi vào trong tay kẻ giết người đoạt bảo, làm xương làm bột.

Ba người nhìn hoa đào trong sân, có người rung động, có người kinh ngạc,
có người buồn bã không vui.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 93: Đào hoa (hoa đào)

Lúc chập tối, nắng chiều trong gió đêm tựa như trút hơi, hơn nữa còn trút trong mây khói, cũng không rực rỡ, còn mang theo một chút yếu ớt, cho nên càng diễm lệ rạng ngời, hơn nữa còn có thể nhìn thấy điểm động lòng người của nó.

Rất đẹp mắt.

Hoa đào vốn nên xem vào lúc nắng xuân, nhìn từng đóa vẫy cưỡi gió xuân là đẹp nhất.

Vương Tiểu Thạch chưa bao giờ thử nhìn hoa đào trong nắng chiều. Hôm nay bởi vì tâm tình uất ức, ngọt nhạt khó giải, liền đi dạo trong sân, nhìn thấy hoa đào, mới nhớ tới lúc trưa Ôn Lục Trì đã kể với hắn chuyện của hoa đào, bất giác khẽ ngáy ra.

Hắn một đường chạy trốn tới đây, dẫn theo chín, mười người, gặp cửa vượt cửa, gặp địch trừ địch, cũng không gặp phải nguy hiểm lớn nào, xem ra cuộc chạy trốn này của hắn còn tiêu dao hơn so với lưu lạc.

Thực ra lại không phải.

Trong lòng hắn vẫn luôn có áp lực nặng nề, còn có kế hoạch trọng đại đang đợi tiến hành. Hơn nữa dẫn theo mấy vị huynh đệ tỷ muội như vậy, càng không thể sơ xuất. Làm lãnh tụ, thật sự là một chuyện mệt người.

Thật muốn từ nay không làm thủ lĩnh, đi làm một dân chúng nhỏ nhoi không ai biết đến.

Người khác thấy hắn ung dung tự tại, thực ra hắn chỉ là biết biến nặng thành nhẹ, biến nguy thành an mà thôi.

Người khác thấy hắn vẫn vui cười, giống như không có chuyện gì xảy ra, cho rằng hắn buông lỏng được, không lo lắng. Thực ra hắn chỉ là dùng cười thay khóc, hát lớn làm khóc, một ngày cười một trận lớn, trăm năm cần cười ba vạn sáu ngàn trận mà thôi, nếu không thì sao? Mà đối với khảo nghiệm, ngăn trở, khó khăn, hắn chỉ biết mười sáu chữ đối nhân xử thế.

Phát huy hoài bão, ổn định tinh thần, ý chí phấn đấu, điền đạm tâm tình.

Lúc này hẳn đang suy nghĩ một số tình huống, do dự băn khoăn, rốt cuộc có nên làm hay không, làm hay không làm? Vì vậy chẳng tay tản bộ, không ngờ lại đi đến chỗ cây hoa đào trong sân.

Đi đến nơi ấy, nhìn thấy ánh tà dương nhuộm đào hồng, bất giác ngẩn ngơ.

Đúng lúc một cơn gió chậm rãi thổi tới, hoa đào đỏ tươi rơi xuống ào ào.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy há hốc mồm, ngây ra một lúc, nhất thời quên hết phiền não, cũng quên bồ đề, quên đi lo lắng, trước mắt chỉ có hoa đào ngàn đóa rực rỡ, ngàn loại thê lương, ngàn kiểu xinh đẹp.

Lúc này, Ôn Nhu cũng vừa lúc đi dạo đến trong sân.

Đây là một hoàng hôn tuyệt đẹp, một buổi chiều lười nhác.

Ôn Nhu bị ánh nắng chiều mệt mỏi kia thu hút, cho nên đi ra khỏi viện.

Nàng cảm thấy ánh tà dương không có sức níu kéo, không có sức ở lại kia rất giống một bóng người quen thuộc, đang kêu gọi nàng.

Đó là ai?

Nàng liền bước đi theo ánh nắng chiều, vì muốn xem thử một lần trời chiều sắp từ biệt sông thu này.

Trời chiều này mang theo một chút ánh nắng ấm áp từ biệt sông núi nhân gian, có lẽ bởi vì tối nay có sao không trăng, sương mù dày đặc, thậm chí còn có một cơn gió muộn, một trận mưa rơi, nó tự biết ngày này đã đến một vệt tà dương cuối cùng, vì vậy càng không sợ sự mệt mỏi của mình.

Cho nên rất đẹp.

Đẹp đến ốm đau, hơn nữa rất yếu ớt.

Ôn Nhu cuối cùng đã nhớ tới.

Nàng nhớ tới chiều tà đỏ thắm này giống như ai.

Chu Tiểu Yêu!

Đương nhiên là Chu Tiểu Yêu, nàng lười biếng như vậy, chán chường như vậy, mệt mỏi như vậy, bệnh hoạn như vậy mà lại mạnh mẽ như vậy, rực rỡ như vậy.

Ôn Nhu cảm thấy Chu Tiểu Yêu đang kêu gọi nàng.

Nàng đi ra ngoài để nhìn Chu Tiểu Yêu.

Dù sao cũng không ngại, nàng đang rảnh rỗi không có chuyện gì, chỉ đang suy nghĩ, hoàng hôn hôm đó, nàng thay y phục xong, chải chuốt xong, bôi son rức rờ, đi đến Kim Phong Tế Vũ lâu gặp Bạch Sầu Phi... Nghĩ tới đây, nàng lại không muốn nghĩ tiếp nữa.

Bởi vì oan có đầu, nợ có chủ, vậy còn dễ xử lý. Nhưng hiện giờ lại không biết cái gì oan, cái gì thù.

Bạch Sầu Phi có làm vậy bẩn sự trong sạch của nàng hay không, nàng cũng không hoàn toàn xác định.

Bạch Sầu Phi hãm hại Tô Mộng Châm, nàng cũng không thay đại sư huynh báo mối thù này.

Vương Tiểu Thạch cứu mình, nhưng cũng dẫn đến cái chết của Rau Cải Trắng Quỷ Kiến Sầu kia, nàng cũng không cách nào tính toán.

Món nợ này nên tính thế nào? Nàng không biết.

Nàng oán hận ai nhất? Nàng không rõ.

Nàng tưởng nhớ ai nhất? Mơ hồ cảm thấy, đã lâu không về nhà, cha có mạnh khỏe không?

Nàng muốn làm gì nhất? Nàng muốn nhìn hoa đào, bởi vì ánh chiều tà chiếu vào trên cây hoa, giống như có rất nhiều rất nhiều Chu Tiểu Yêu, đôi tay nhỏ bé vẫy gọi nàng, lắc vòng eo, có lúc còn trượt chân một cái.

Chu Tiểu Yêu có một Đường Bảo Ngưu si tâm đến mức hồn bay phách lạc vì nàng.

Ta thì sao?

(Ta có phải xấu hơn người khác hay không?)

Không phải.

Ôn Nhu lập tức vì bản thân phủ nhận.

(Ta có phải bất hạnh hơn người khác hay không?)

Không tính.

Ôn Nhu còn cảm thấy mình rất may mắn, đáng tiếc may mắn không đồng nghĩa với hạnh phúc.

(Ta có phải không ôn nhu như những cô gái khác hay không?)

Chuyện này...

(Có khả năng.)

(Nhưng ta luôn luôn rất ôn nhu, ta vốn rất ôn nhu, chẳng qua là người khác không hiểu sự ôn nhu của ta, không biết được ta ôn nhu mà thôi.)

Ôn Nhu mặc dù tìm ra một khuyết điểm, mấu chốt đã tìm được, bí quyết cũng đang nắm, nhưng nàng lập tức đẩy trách nhiệm lên người những kẻ không hiểu ôn nhu kia.

Do đó nàng mới có thể ung dung đi ra ngoài, muốn nhìn trời chiều, hoa đào, Chu Tiểu Yêu một lát.

Một cơn gió lướt qua, rất nhiều hoa nhỏ gãy cuống rơi xuống.

Trong hoa đào thấp thoáng, nàng chợt nhìn thấy một người.

Lập tức, nàng cảm thấy người này rất quen, nhưng cũng rất xa lạ.

Tại khoảnh khắc này, nàng lại gọi không ra tên của hắn.

Nhưng người này giống như đã đời đời kiếp kiếp, lâu như trời đất, vô cùng thân mật, biến cạm đá mòn, tựa sát nắm tay, thân cận tự nhiên, không phân đây đó.

Giống như hắn chính là nàng, nàng chính là hắn.

Hắn là của nàng, của nàng là hắn

Ôn Nhu mê mẩn một lúc.

Hoa như mưa rơi.

Nàng lập tức không phân rõ thiên thượng nhân gian.

Cho đến khi hắn cười, gọi nàng.

Nụ cười của hắn rất khả ái, răng cửa giống như hai miếng đá cuội.

Lúc này nàng mới tỉnh ngộ.

Hắn không phải Chu Tiểu Yêu.

Hắn gọi là Vương Tiểu Thạch.

Hắn là Tiểu Thạch Đầu.

Trong một cơn gió chiều chậm chậm tới kia, ánh tà dương lại sáng lên rồi ảm đạm, cây hoa lắc lư. Trong hoa bay như mưa, hắn nhìn thấy gương mặt đó giống như một đóa đào tiên hoa yêu, chột kinh chột hỉ, vừa xinh vừa đẹp.

A Ôn Nhu.

Từ giờ phút này, hắn cũng không thể kiềm chế, rơi vào ôn nhu như mộ hoa, như chìm vào trong cạm bẫy của tình yêu.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 94: Số đào hoa

Đào hoa có phải là một loại số phận hay không?

Có lẽ nó chỉ là một loại kiếp nạn?

Tại sao vận ngọt, điềm ngộ luôn liên quan đến hoa đào? Mà không phải hoa nguyệt quế, hoa cúc, hoa tường vi, hoa lan, hoa nguyệt quới, hoa mắc cở, cúc vạn thọ, thậm chí là bồ công anh, rong thuốc?

Có lẽ bởi vì hình và sắc của nó.

Hoa đào nở vô cùng ái tình, chẳng những thịnh, hơn nữa còn dày đặc, càng thêm kiều diễm, hết sức nhiệt tình. Tình cảm chân chính là nở rộ như vậy.

Nếu như hiểu được nhìn khí, từng học Mật tông, sẽ biết khi một người đang yêu, thể khí dâng lên trên người có màu ửng đỏ, màu sắc thật sự rất giống với màu đào.

Khi tình cảm như keo như sơn, sung sướng muốn chết cũng như vậy, nhưng càng đỏ thắm diễm lệ hơn một chút mà thôi.

Đồng dạng, trong tướng học có phương pháp nhìn khí. Khi bên ngoài thân thể, trên đầu người ba tấc tới nửa thước bao phủ một loại hoàng khí, đó là tài vận đã tới. Khi trên đầu người bốc lên khói tím, nếu không phải có cảnh giới cao về tình cảm tôn giáo, tu vi linh lực, vậy chính là nhân vật phi thường nắm giữ thực quyền. Nếu là khí trắng xám xanh che trên đầu, lại nhiều bệnh trên người, không dám khen ngợi. Từ đó mà suy ra.

Ngũ sắc làm người ta say mê. Màu sắc sẽ thay đổi vận may, số phận có màu sắc hiện rõ. Do đó tín đồ Mật tông cầu tài, bái Hoàng Tài thần; tín đồ Tịnh Thổ tông cầu Hồng Loan tinh, bái Đào Hoa tiên.

Có thể khiến cho người khác động tình, cảm mến, khiến mình yêu người và được yêu, dường như là một chuyện khiến người ta cao hứng. Cho nên khi có người biết được mình có số đào hoa, hoặc đang đi trên số đào hoa, dù ngoài mặt không biến sắc, nhưng trong lòng luôn luôn vui sướng, dáng vẻ giống như có phúc khí cực lớn từ trên trời rơi xuống; có người thậm chí không tìm được mặt mày hơn hở, sắc thái hiện ra, có thể thấy được.

Điều này khiến cho rất nhiều thuật sĩ, thầy tướng giang hồ có thể nắm được mấu chốt, mượn gió bẻ măng, dùng lời ngon tiếng ngọt để đổi lấy thù lao phong phú.

Có điều, rất ít người đang đi trên số đào hoa suy nghĩ một chút, đào hoa này rốt cuộc là số hay là kiếp? Là phúc hay là họa? Là tốt hay là xấu? Là sắc hương tâm động hay là ý loạn tình mê? Là một đời một kiếp hay là muốn tiền muốn mạng?

Lại nói, khi thật sự gặp phải một cuộc yêu đương, còn quan tâm nhiều như vậy làm gì? Có lý trí mạnh như vậy, phân tích xem xét nhiều như vậy, đó không còn là yêu nữa.

Yêu là kích động, mù quáng, từ trong vô tư sinh ra, mãnh liệt, xinh đẹp.

Giống như hoa đào, còn có màu sắc của nó.

Hoa đào rơi lá tả.

Lúc này Vương Tiểu Thạch liếc thấy Ôn Nhu.

Lúc này Ôn Nhu trông thấy Vương Tiểu Thạch.

Ôn Nhu “ai” một tiếng, dùng đầu ngón tay chỉ vào Vương Tiểu Thạch kêu lên:

- Người cũng ở chỗ này hả?

Vương Tiểu Thạch cũng đồng thời nói một câu:

- Cô cũng ở chỗ này à?

“Người/cô cũng ở chỗ này hả/à”, tổng cộng sáu chữ, ngoại trừ phần cuối có âm không đồng nhất, còn lại đều hoàn toàn giống nhau như đúc. Chỉ có điều Ôn Nhu nói nhanh hơn một chút (vốn luận về võ công, phản ứng của Vương Tiểu Thạch nhanh hơn Ôn Nhu nhiều, nhưng vừa nhìn thấy Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch lại khôi phục tinh thần chậm hơn nửa bước so với Ôn Nhu, có lẽ là thiên tính của nữ nhân về mặt này ưu tú hơn nam nhân). Hai người cùng nói một câu, một trước một sau, một nam một nữ, một kinh một nghi, một sớm một trễ, giống như hòa ca hợp phách, đến lúc giọng nói chưa dứt, còn “hả”, “à” khác nhau, giống như đoạn kết của một bài ca hợp tấu, rất êm tai dễ nghe.

Hai người đều cười, trên mặt cũng ánh lên một chút màu đào.

Vương Tiểu Thạch chấp tay.

Ôn Nhu đang khều khều hoa rơi trên đất.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cô tới đây...

Ôn nhu nói:

- Xem hoa.

Vương Tiểu Thạch nói:

- À...

Ôn Nhu nhướn một bên lông mày, nhú mắt hỏi:

- Người thì tới để làm gì?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Xem... cây.

Ôn Nhu:

- Hà?

Vương Tiểu Thạch ngượng ngùng:

- Hôm nay hoa đào nở thật đẹp.

Ôn Nhu ngẩng đầu:

- Trời chiều này cũng đẹp.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu nhìn hoa rơi đầy đất:

- Cho nên chiều lên hoa càng đẹp.

Ôn nhu nói:

- Đúng là đẹp.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Rất đẹp.

Vương Tiểu Thạch lại chấp tay nhìn chỗ này chỗ kia.

Ôn Nhu lại dùng mũi chân của nàng khều hoa rơi trên đất.

Một hồi lâu không nói gì.

Là không nói, hay là không cần lời nói?

Lông mi dài của Ôn Nhu chợt run rẩy:

- Xin lỗi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Ôn Nhu lấy dũng khí nói:

- Chuyện ngày đó, xin lỗi.

Bởi vì Ôn Nhu là một cô gái gần như không bao giờ biết xin lỗi, chỉ biết ngang ngược, cho nên Vương Tiểu Thạch vẫn nghi hoặc.

Ôn Nhu thấp giọng nói:

- Ngày đó trong chùa Lục Long, bỗng dưng vô cớ tát người một cái, xin lỗi.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới hiểu được. Ôn Nhu bỗng yêu kiều cười một tiếng, trong hốc mắt lại có vẻ ướt át:

- Đánh người một cái bạt tai như vậy, người vẫn không tránh, không né, không đánh trả... người... người đối với ta thật tốt.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Là cô ra tay quá nhanh, ta muốn tránh cũng thật không tránh được.

Ôn Nhu phì cười:

- Con người của người, muốn nói dối cũng không cần lấp liếm. Nếu như ta đánh trúng được người, ta đã là cha ta rồi. Cha ta cũng chưa chắc đánh trúng được người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Lệnh tôn là một trong những cao thủ lợi hại nhất của Lão Tự Hiệu. Độc của người khác nhiều nhất chỉ xem “không sắc không vị” là tu vi chí cao, nhưng độc của lệnh tôn lại trở về đại cảnh giới “có sắc có vị”. Nói cách khác, mùi hoa, mùi cơm, mùi nhựa, vị mốc, vị chua, vị đắng mà ta ngửi thấy, tất cả đều có thể là độc của y, cũng chính là cảnh giới không vị, không nơi, không vật gì không phải độc. Nếu như y hạ độc với ta, chỉ sợ ta còn không có khả năng đánh trả.

Ôn Nhu hé miệng cười nói:

- Người ở trước mặt ta nói đến bản lĩnh của ba ba ta, làm gì có người nào hiểu rõ hơn ta. Rõ ràng là Ôn môn lộng phủ *.

* Cải biên từ câu “Ban môn lộng phủ”, nghĩa là múa rìu qua mắt thợ.

Vương Tiểu Thạch tự giễu nói:

- Ta từng đặt ra cho mình vài nguyên tắc làm người làm việc, chẳng hạn như cần phải có can đảm múa rìu qua mắt thợ, dũng cảm bêu xấu, càng cần phải có quyết tâm đập nổi chìm thuyền, dám nhận trách nhiệm, mới có thể gánh vác đại sự, đổi mới. Ta dựa vào điều này, mới dám mặt dày ở trước mặt cô nói đến bản lĩnh thông thiên của cha cô.

Ôn Nhu liếc hắt một cái:

- Người bớt khoe tài đi, ở trước mặt ta tâng bốc cho cha, nhất định có mưu đồ gì. Nói thật ra, bản lĩnh dùng độc của cha ta quá lớn. Mượn cây đào này để nói, nếu như người hạ độc, hoa đào, quả đào, lá đào, cây đào, cành đào, kể cả rễ đào cũng hoàn toàn trở thành ám khí, binh khí, vũ khí và độc khí của người, chẳng những khiến người dính vào liền bị hạ độc, ngay cả nhìn một cái cũng phải trúng độc.

Vương Tiểu Thạch líu lười nói:

- Lợi hại, lợi hại.

Ôn Nhu đang nói đến chỗ tự đắc, bỗng mặt mày buồn bã, “ai” một tiếng.

Vương Tiểu Thạch vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ôn Nhu lắc lắc đầu, lại dùng mũi chân khều hoa trên đất.

Vương Tiểu Thạch truy hỏi:

- Có phải nhớ tới ba ba của cô không?

Vành mắt Ôn Nhu đỏ lên, nói:

- Ta đã rất không không gặp người rồi. Nghe nói người đã từng tới kinh thành, nhưng lại không tới tìm ta. Người nhất định đang giận ta.

Vương Tiểu Thạch lập tức nói:

- Hóa ra cô còn không biết tính hình lần đó khi lệnh tôn vào kinh. Y tới kinh là để tìm cô, nhưng trước khi vào cổng lại bị Phương tiểu hầu gia ngăn cản. Ôn Nhu cả kinh nói:

- Hắn... hắn đã làm gì cha?

Vương Tiểu Thạch lập tức kiên quyết nói:

- Hắn không dám động đến cha cô. Đó là do Thái Kinh phái hắn đi, Mễ công công cũng đi theo. Bọn họ khuyên Ôn lão tiên bối trở về Lạc Dương, bọn họ sẽ nước sông không phạm nước giếng, hai bên yên ổn vô sự. Tập đoàn Hữu Kiều sợ Ôn tiên bối vừa đến, thế lực võ lâm kinh hoa sẽ lập tức biến động. Đám người Thái Kinh không muốn cha cô vào kinh, trở thành thủ lĩnh quần long. Có thể thấy được lão nhân gia ông ta có ảnh hưởng lớn như thế nào.

Ôn Nhu trề môi, ủy khuất nói:

- Người khác bảo người không vào kinh, người liền không vào kinh sao? Người cũng không tới xem ta một chút.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Y vào kinh còn không phải vì cô sao. Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều, một người xảo trá còn một người tàn nhẫn, nói rõ rằng cục diện trong kinh không cho phép người ngoài quấy nhiễu, cũng dùng cả biện pháp cứng lẫn mềm. Bọn họ bảo đảm chỉ cần cha cô không vào kinh, sẽ tuyệt đối không động đến một sợi lông của cô. Cha cô lo lắng cho sự an toàn của cô, đồng thời suy nghĩ cho đại cục, hơn nữa y cũng muốn giữ gìn thế cục ổn định phía Lạc Dương, không muốn chọc giận Thái Kinh quá sớm, cộng thêm hai người Mễ, Phương ngăn chặn, không dễ xông vào, y mới từ bỏ ý định vào kinh, trở về Lạc Dương. Ta thấy y vẫn ngày ngày nghĩ đến cô, nếu không thì lần đó y cũng không từ nơi xa xôi chạy tới kinh thành.

Lúc này Ôn Nhu mới thở phào nhẹ nhõm, lại oán giận nói:

- Chuyện này sao không ai nói với ta? Người làm sao biết được?

Vương Tiểu Thạch gãi đầu nói:

- Bây giờ ta mới biết là cô không biết chuyện này. Không phải lệnh tôn có một vị hảo hữu gọi là Đường Nhất Đa sao?

Ôn Nhu tự hào nói:

- Thục Trung Đường môn có không ít người giao hảo với cha ta. Đường Nhất Đa, Đường Nhất Thiếu là “Đường Môn Song Tuyệt” nổi danh, còn được xưng “Xuyên Trung Nhị Hùng”, trong võ lâm lại được xưng là “Thiên Hạ Lưỡng Độc”, đều là hảo hữu của cha ta.

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Đúng vậy. Độc trên ám khí của Thục Trung Đường môn cần lệnh tôn cung cấp. Độc của Lão Tự Hiệu Ôn gia phải phối hợp ám khí của Thục Trung Đường môn mới dễ phát ra. Một người mua một người bán, hợp tác với nhau, phối hợp chặt chẽ cũng là chuyện đương nhiên. Lần đó lệnh tôn không tiện vào kinh, đành phải chuyển sang mời Đường Nhất Đa tới kinh, đúng lúc cô ồn ào muốn cùng với Hà Tiểu Hà đi dạo kỹ viện để mở mang kiến thức, không tìm được cô, cho nên mới nhờ Đường Bảo Ngưu chuyển lời cho cô.

Ôn Nhu mở to cặp mắt hạnh, ngơ ngác nói:

- Hả? Hả lại chẳng nói gì với ta cả.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Chuyện này cũng khó trách hẳn. Không lâu sau hẳn và Tiểu Phương gặp nạn, sau đó lại xảy ra chuyện Chu Tiểu Yêu qua đời. Hẳn vốn là một kẻ nói qua liền quên, nghe rồi như xong, đoạn thời gian đó nếu như hẳn còn nhớ được chuyện này mới là lạ.

Ôn Nhu lại không cam lòng nói:

- Nhưng hẳn vẫn nói với người, lại không chuyển lời cho ta.

Vương Tiểu Thạch vội giải thích:

- Đường Bảo Ngưu đối xử với mọi người như nhau, ngay cả ta cũng không nói. Ta vẫn cho rằng hẳn đã nói với cô, không muốn khơi dậy nỗi nhớ cha của cô, cho nên không nhắc lại. Đường Nhất Đa sau khi nói với Đường Bảo

Ngươi, may mắn lại báo cho đồng môn của y là Đường Thất Muội, ta biết được chuyện này từ trong miệng Thất ca.

Lúc này Ôn Nhu mới hiểu được đạo lý trong đó, ngơ ngác nhìn hoa đào, cây hoa, hoa lá. Bỗng nhiên một trận gió thổi tới, hoa ào ào bay xuống đầy trời, giống như từng đôi môi đỏ tươi mở ra, muốn kêu nhưng lại không thành tiếng, trải ra đầy đất. Trên vai Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu cũng dính rất nhiều.

Hoa rơi trên vạt áo, không biết vì sao, trong lòng Ôn Nhu lại cảm thấy ôn nhu.

Ôn Nhu lại xa xăm hỏi một câu như vậy:

- Tiểu Thạch Đầu, người ta nói đến số đào hoa, người nói xem, hoa đào nếu thật sự có số, nó có đồng ý với số phận cuối cùng sẽ rơi xuống trên đất hay không?

Lần này nàng ôn nhu hỏi, hờn trách động lòng người.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch rung động, thậm chí có phần mềm yếu.

Đó là một loại ôn nhu.

Đó là ôn nhu của Ôn Nhu.

Ôn nhu của Ôn Nhu còn ôn nhu hơn so với tất cả ôn nhu.

Đó là sự ôn nhu chết người.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 95: Một cây hoa đào ngàn đóa đỏ

Vương Tiểu Thạch bất giác khẽ ngáy ra.

Chợt nghe Ôn Nhu lại nói:

- Ta cảm thấy người rất giống ba ba của ta.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, lập tức giật mình, đây là giống ai không giống, giống như ba ba của nàng chưa chắc đã là chuyện tốt, vội nói:

- Giống như cha cô?

Giọng điệu đầy vẻ không dám tin.

- Không phải sao?

Ôn Nhu thành thật nói:

- Cha ta bình thường đối với ta cũng hết sức chiều chuộng, ta muốn gì người cũng cho ta, ta nói gì người cũng theo ta. Nhưng vào thời điểm quan trọng, nguyên tắc, người lại nghiêm mặt, sầm mặt, nói gì cũng không nhường một bước, khi đó lại đến phiên ta nhường người theo người. Ngày đó tại chùa Lục Long, ta cố ý chế giễu tên tiểu nhân gian xảo họ Phương kia, lại bị người quát mắng, khiến ta bị dọa thiếu chút nữa đã khóc lên. Ngay phút đó, ta còn tưởng rằng cha đã tới, hung như vậy, dữ như vậy.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới hiểu, không nhịn được cười ngáy ngô, ngượng ngùng nói:

- Cha cô hung dữ là vì muốn tốt cho cô. Ta đúng là... là ta không tốt, đã hù dọa cô.

Ôn Nhu xa xăm hỏi:

- Ngày đó vì sao người lại hung dữ với ta như vậy?

Vương Tiểu Thạch bởi vì vội vàng, ngay cả mồm miệng trước giờ vốn rõ ràng cũng trở nên lộn xộn:

- Đó là vì Phương tiểu hầu gia kia... con người của hắn lòng dạ rất sâu, không xúc phạm được. Ta không muốn cô đắc tội với hắn. Hắn tự xưng là “Phương Thập Thanh”, vốn là một loại kiêu hãnh cực cao. Đối với mục tiêu

cả đời của hắn, không cho phép người khác cười nhạo khinh nhờn. Ta sợ cô chế giễu hắn như vậy, sẽ rước họa vào thân... Không, đều do ta không tốt, không nên quát mắng cô, ta...

Ôn Nhu thông thả thấp giọng nói:

- Ta cũng biết người tốt với ta.

Chợt ngược mắt.

Sóng mắt như ánh sao ôn nhu.

Ánh sao ôn nhu, lóng lánh tịch tịch.

Ngẩng mặt.

Gương mặt thanh tú kia phản chiếu màu hoa, còn đào hoa hơn hoa đào.

Hoa tàn mỹ lệ, tự thành ánh chiếu.

Nàng chợt kêu một tiếng:

- Ba ba!

Vương Tiểu Thạch gần như nhảy dựng lên:

- Cái gì?

Hắn kêu to:

- Cô gọi ta là ba ba?

Ôn Nhu cười, cười khúc khích, cười rất quyến rũ, rất say mê, cũng rất ôn nhu.

- Người ta gọi phụ thân là cha, ta lại thích gọi là ba ba. Không biết vì sao, có lẽ vì từ nhỏ ta đã không có mẹ, đối với những người ta thích, có thể dựa dẫm, trong lòng đều rất muốn gọi một tiếng ba ba.

Ôn Nhu dùng nhu tình mê người và ôn tình say lòng người nói:

- Hiện giờ ta đã gọi rồi.

Vương Tiểu Thạch đã hiểu.

Lúc này hắn mới hiểu được.

Cho nên hắn vui vẻ, vĩ đại, rộng lượng, thẳng thắn vô tư nói:

- Cô gọi đi, cô gọi thế nào ta cũng chấp nhận được. Nhưng ta không thể gọi lại cô, bởi vì gọi như vậy sẽ có lỗi với cha cô.

Ôn Nhu nghe vậy cười hì một tiếng, không nhin được nói:

- Tiểu Thạch Đầu, người thật tốt.

Nàng không kìm được dang tay nhào tới, ngã vào lồng ngực Vương Tiểu Thạch, vùi mặt vào trong ngực hắn, còn ngẩng đầu, ánh mắt nhấp nháy những giọt lệ nhỏ, đáng thương hỏi:

- Tại sao người lại đối xử tốt với ta như vậy?

Lần này Vương Tiểu Thạch ôm vào ôn hương tràn đầy, nhất thời diễm phúc từ trên trời rơi xuống, đúng là tay chân luống cuống. Trong trời chiều, chỉ thấy một đoạn chiếc cầm thanh tú của Ôn Nhu, một đoạn cổ ngọc từ cằm đến tóc mai, còn có đôi môi đỏ xinh đẹp khiến người khác run rẩy, giống như tập hợp tất cả nhật nguyệt tinh hoa của đào thần hoa tiên, trở thành một ngọn lửa nóng trên dưới bốc cháy.

Vương Tiểu Thạch liếc mắt nhìn, liền hít sâu một hơi.

Ôn Nhu giống như một con chim nhỏ nép vào trong ngực hắn, còn hơi run rẩy, đây là chân thực.

Gió đêm này, hoa đào này, buổi tối này, khách sạn này, tình cảnh này, cũng đều là chân thực.

Ngay cả một cây hoa đào ngàn đóa đỏ, vạt diễm xanh này, cũng là chân thực.

Mặc dù bởi vì chiều hôm càng lúc càng sâu, tất cả đều dần dần đậm đặc, không phân rõ ranh giới bờ bến, đến sau này, tất cả đường nét và hình dạng cũng trở nên nhạt đến mức không nhìn ra, nhưng giờ phút này chân tình chân nghĩa là tồn tại, là chân thực, là chân thực tồn tại, đã tồn tại.

Vương Tiểu Thạch cảm giác được hạnh phúc của mình một cách rõ ràng sâu sắc.

Hạnh phúc đến mức khiến hắn không nhin được hít một hơi thật sâu, lại thở dài một tiếng.

Điều này khiến Ôn Nhu cũng cảm giác được.

Nàng rúc vào trong ngực hắn, cảm thụ khí tức nam tử của hắn, giống như hơi say hỏi một câu:

- Hử? Người không vui sao?

Vương Tiểu Thạch khẽ vuốt vai của nàng:

- Không, ta rất vui.

- Vui mà lại thờ dài?

- Vui mới than thở.

- Người đúng là một quái nhân.

- Hả?

- Lúc ta mới bắt đầu quen biết người, cho rằng người là loại người ba năm tay cũng đánh không ra một ngọn lửa phật. Nhưng sau này nhìn người, lúc cần giết thì giết, lúc cần tàn nhẫn thì tàn nhẫn, lúc không nể mặt thì ngay cả đường lui cũng không chừa lại cho mình, mới biết Tiểu Thạch Đầu thật sự không sợ nắm tay nào. Ban đầu còn thật xem thường người.

Vương Tiểu Thạch trêu chọc:

- Cho nên bây giờ cô mới nhìn ta với cặp mắt khác xưa? Đã muộn rồi.

Ôn Nhu cười, lại vùi mặt vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng cọ sát:

- Ba ba chết tiết, chỉ biết ba hoa.

Nàng bỗng nhiên lại thốt ra một câu:

- Người có biết cảm nhận của ta đối với Rau Cải Trắng là thế nào không?

Trong lòng Vương Tiểu Thạch trầm xuống, chỉ hỏi:

- Cảm nhận gì?

- Hận.

Ôn Nhu ở trong ngực Vương Tiểu Thạch nói chuyện, bởi vì âm thanh trước tiên chui vào trong vạt áo, sau đó lại truyền ra, cho nên giọng nói có phần âm u, kỳ dị:

- Hận hắn là một kẻ kiêu ngạo.

Vương Tiểu Thạch nghe vậy liền ngẫm nghĩ, cũng cười lên.

Hắn nói:

- Cô có biết ta vẫn luôn có cảm giác gì với cô không?

Ôn Nhu ngẩng đầu lên, cặp mắt xinh đẹp đáng thương nhìn hăn, đợi hăn lên tiếng.

Vương Tiểu Thạch dùng tay nhéo nhéo gò má ngọc của nàng, không đành lòng trêu chọc nàng, liền trước tiên nói một chữ:

- Yêu.

Sau đó hăn lại nói tiếp:

- Yêu cô là một loại thất bại.

Ôn Nhu cười lên, lại dùng đầu cọ sát vào ngực Vương Tiểu Thạch, giống như con mèo làm nũng. Nàng ngo nguậy một lúc mới yên tĩnh lại, giống như hạ quyết tâm nói:

- Nguyên nhân hận hăn là vì ta kiêu ngạo

Nàng còn xa xăm nói một câu:

- Chỉ có người mới thật lòng yêu quý sự kiêu ngạo của ta, để cho ta tiếp tục kiêu ngạo.

Vương Tiểu Thạch bị nàng ôm đến ý loạn tình mê, tâm tình còn đang bay bổng, khẽ vuốt ve mái tóc nơi cổ nàng, nói rõ ràng:

- Nguyên nhân thất bại của ta là thích cô, nhưng nếu như có thể tiếp tục thích cô, sao ta lại phải sợ thất bại?

Ôn Nhu một lần nữa yên tĩnh lại, ngẩng đầu lên.

Lần này, ngay cả tóc mây, tóc mai đều rối loạn, quăn vào nhau trên vầng trán thanh tú và gò má ngọc. Nàng chớp chớp đôi mắt hạnh, khả ái kêu lên một câu:

- Ba ba...

Còn đặc biệt kéo dài giọng nói.

Sau đó nàng bổ sung một câu:

- Yêu ta thì phải quen thương tâm, biết không?

Vương Tiểu Thạch lại ôm chặt nàng một chút.

Nàng cũng ôm chặt Vương Tiểu Thạch, giống như muốn ôm một đời một kiếp, ba đời ba kiếp, bảy đời bảy kiếp.

Lại một cơn gió thổi tới.

Ngàn hoa không tiếng sa chân rơi xuống.

Cơn gió này thật sự quét dọn sạch sẽ bầu trời, đang chờ màn đêm tới bao trùm thu dọn những gì còn sót, chỉ để lại hoa đỏ đầy đất dưới cây.

Hoa rơi vô thanh.

Hoa rơi đầy đất.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 96: Đào (quả đào)

Hoa rơi đầy đất mà vô thanh.

Hoàng hôn thật gần.

Trên bầu trời phía xa có một ngôi sao sáng lên, rất lớn, rất sáng.

- Thật lớn, thật sáng, ngôi sao kia.

Ôn Nhu ngẩng đôi má hạnh, chớp cặp mắt sáng, hỏi:

- Đó là sao gì?

Những chùm hoa đào trong chiều sâu làm tôn lên từng khoảng đỏ tươi.

Nàng biết Vương Tiểu Thạch học rộng, nhất định sẽ hiểu.

Nàng cũng muốn thông hiểu thật nhiều đạo lý, biết thật nhiều chuyện, thế nhưng chuyện đó phải tốn rất nhiều công sức.

Nàng lười.

Nàng hưởng thụ việc lười.

Nàng muốn trải qua một cách lười nhác, nhưng lại muốn sống một cách kích thích.

Vì vậy nàng tự có phương pháp tuyệt diệu để làm kẻ lười, lúc cần nàng sẽ tìm người giúp đỡ, cầu cứu người khác, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tới trợ nàng, giúp nàng, khiến nàng chẳng cần tốn công cũng có thể giải quyết rất nhiều nan đề khó thông khó thấu.

Nàng không cần phí tâm, trước giờ cũng không cần lo lắng.

Cho nên, nàng nhìn thấy sao liền hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Đó là sao gì?

Nàng biết Vương Tiểu Thạch sẽ hiểu, bởi vì Vương Tiểu Thạch chuyên cần, hơn nữa còn hăng hái.

Chuyên cần chỉ là cố gắng, hăng hái còn là phấn khích.

Sự chuyên cần của Vương Tiểu Thạch là quá rõ ràng. Lúc hăn còn chưa thành đạt, trên thuyền hoa Hán Thủy, Lôi Thuần đánh đàn, Bạch Sầu Phi hát vang, Vương Tiểu Thạch vui vẻ nhưng vẫn không quên ở trên thuyền đọc

sách, còn viết mấy vần thơ. Ôn Nhu còn nhớ hẳn từng viết “biển bất đặc dĩ thành cánh chim, biển rộng trời cao mặc ta bay”. Cho dù hẳn đã làm tam lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, thậm chí là khi hẳn không muốn tranh quyền với Bạch Sầu Phi, lui về Sầu Thạch trai và Hồi Xuân đường giúp dân chúng chữa bệnh, mỗi ngày hẳn vẫn khổ công đọc sách, không bao giờ lười biếng.

Đây chỉ là chuyên cần.

Ôn Nhu còn đặc biệt lưu ý, dù là trên đoạn đường chạy trốn này, mỗi ngày hẳn vẫn luôn tìm thời gian vui đầu đọc sách, ngâm nga tự đắc.

Lúc có ánh trăng, hẳn mượn ánh trăng.

Lúc không có ánh trăng, hẳn mượn ánh sao.

Lúc không trăng không sao, hẳn cũng dùng hai mắt xuyên qua chương ngại tầng tầng của bóng tối, cố gắng đọc sách.

Hỏi hẳn, hẳn trả lời:

- Không có ánh sáng càng tốt, một công đôi việc, có thể nhân dịp này luyện tập thị lực nhìn vật trong bóng tối.

Hẳn thậm chí còn mượn ánh đao xem sách.

Không chỉ đọc sách, đối với tập võ Vương Tiểu Thạch cũng như vậy.

Có khổ, hẳn cũng đọc.

Có bận, hẳn cũng luyện.

Không kể ngày đêm, không nề gian khổ.

Người khác có hỏi, hẳn nói:

- Con người làm chuyện mà mình có hứng thú, sao lại cảm thấy khổ? Mỗi ngày đói bụng thì phải ăn cơm, mỗi ngày khát nước thì phải uống nước, ai cảm thấy khổ? Đầu óc ta đã trống đương nhiên phải đọc sách, khí lực nghỉ đủ rồi dĩ nhiên phải vận động, nào có chuyện khổ này? Hưởng thụ mới là thật.

Đây chính là hăng hái. Hăng hái và chuyên cần dù sao cũng không giống nhau, hăng hái là không có bất kỳ áp lực gì vẫn chuyên cần như trước.

Một người hăng hái như vậy, sao lại không giống như Bạch Sầu Phi hùng tâm bừng bừng, nóng lòng muốn thử?

Đây rốt cuộc là người như thế nào?

Ôn Nhu không rõ, cũng không biết.

Nàng cảm thấy chuyện không rõ thật đẹp.

Ví dụ như ánh trăng, mờ lung thấp thoáng, làm cho người ta mơ mộng nhất.

Tựa như Bạch Sầu Phi.

Buổi tối trước khi hấn chết, rốt cuộc có ý đồ xấu xa với mình hay không?

Rốt cuộc có chân ý hay không? Rốt cuộc là trung hay gian?

Những chuyện này đều không rõ ràng lắm, nhưng nhớ đến lại có dư vị.

Mập mờ và mờ lung tuy là một loại đẹp, nhưng không phải ánh sao.

Bởi vì ánh sao quá nhỏ, quá nhạt, một khi không rõ thì không thấy được.

Ánh sao yếu ớt như vậy, cho dù rõ ràng chiếu về hướng mình, cũng giống như một lời kêu gọi yếu ớt cách một trăm vạn năm sau.

(Nhưng bây giờ thứ đang kêu gọi nàng, dường như còn càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn, đó là ngôi sao gì?)

Dù sao cũng nên có một cái tên chứ?

Cho nên nàng hỏi Vương Tiểu Thạch.

Wương Tiểu Thạch lại ôm ngực nói:

- Đó à? Đó là tâm của ta.

- Hả?

Ôn Nhu không nghe rõ.

Lần này Vương Tiểu Thạch cầm tay nàng đặt lên ngực mình:

- Tâm của ta.

- Không nghiêm túc!

Ôn Nhu cười, còn mắng hấn một câu:

- Tâm của người không phải còn ở đây à? Sao lại bay lên trời rồi?

Wương Tiểu Thạch cười nói:

- Cũng bởi vì tâm ở đây, tương ứng với xa xa phía trên, cho nên mới sáng như vậy.

Ôn Nhu cười hì hì:

- Ta biết rồi, tâm của người trở nên không ngay ngắn...

Chợt kinh hô một tiếng.

Hóa ra trên bầu trời có sao băng bay qua, nghiêng nghiêng rơi xuống.

Sao băng rực rỡ chiếu khuôn mặt hai người sáng lên, dường như còn nóng lên.

- Rơi đi đâu rồi?

Ôn Nhu không chịu:

- Tâm của người.

Vương Tiểu Thạch ngây ngốc nói:

- Ta cũng không biết.

Còn theo bản năng ấn lên ngực mình.

Ôn Nhu thấy đáng vẻ ngốc nghếch của hắn, liền cười nói:

- Con người của người.

Lại dùng ngón tay ấn lên trán hắn một cái:

- Không còn tâm rồi.

Vương Tiểu Thạch đành phải ngượng ngùng cười nói:

- Có ý là tốt rồi, dù sao tâm cũng đã cho cô...

Chợt nghe một tiếng soạt, Ôn Nhu vội lưu ý nghiêng tai lắng nghe. Giống như có thứ gì theo hoa từ trên cây rơi xuống, còn phát ra một chút hương thơm dường như không thuộc về hoa đào.

Nghe được tiếng rơi, Ôn Nhu liền đi qua nhặt, giống như một con chồn nhỏ đáng yêu, lúc thềm ăn bất kỳ thanh sắc hương vị gì đều kích thích nó đi tìm thức ăn.

Lúc này Ôn Nhu rời khỏi ngực Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch ngơ ngẩn như mất mát.

A, dư hương như vẫn còn...

(May mắn, tình duyên này vẫn có thể tiếp tục.)

Nhưng vừa rồi sao mình không...

(Sao không cái gì?)

Sao không hôn nàng?

(Cơ hội này đúng là ngàn năm một thuở, muôn đời khó gặp.)

Nhất là một nữ nhân hoạt bát như Ôn Nhu, hiếm khi điềm đạm ôn nhu như nước vậy.

(Có điều, hôn một nữ nhân, nên làm sao hôn? Cách hôn như thế nào?)

Tưởng tượng qua nhiều lần, nhưng thật đến lúc này, lại không biết “hạ thủ” từ đâu?

(Nghĩ đến điểm này, Vương Tiểu Thạch bởi vì khẩn trương, ngại ngùng, bất giác khẽ run lên.)

(“Hạ thủ”? Nói như thế thật khó nghe. Nhưng không nói “hạ thủ” thì nên dùng chữ gì? “Hạ miệng”? Vậy khó nghe hơn, hơn nữa cũng rất khó nhìn. Có người nói, con người đối phó với người khác, dùng hai chữ “xuất thủ” là quá nặng, giống như cầm thú. Có người nói, chim ưng đối phó với con mồi “xuất trác (mổ)”, báo giết chết thức ăn là “xuất trảo”, người đối phó với người dùng “xuất thủ”, có khác gì so với chim thú? Nhưng như đã nói, không dùng “xuất thủ” thì nên dùng chữ gì? Đánh nhau gọi là “giao thủ”, đánh người gọi là “động thủ”, đối phó với người khác gọi là “xuất thủ”, nếu không thì gọi bằng từ gì? “Động não” sao? “Giao hợp” sao? “Xuất lưỡi”?)
(Có lẽ chuyện hôn Ôn Nhu này dùng “trứ thủ (bắt tay vào làm)” tốt hơn là “hạ thủ”?)

Vương Tiểu Thạch cố ý muốn lạc đề, vừa nghĩ lạc đi, hăn mới không khẩn trương như vậy, thân thể tự nhiên cũng sẽ không run nữa.

Xem ra, làm “tặc” chột dạ, lời này quả không sai.

Vương Tiểu Thạch cố gắng khiến cho mình nghĩ đến đường chính, lại thấy Ôn Nhu vui vẻ nhặt một vật trở lại, còn mở rộng bàn tay nhỏ cho hăn nhìn.

Chóp mũi Vương Tiểu Thạch gần như đụng phải lòng bàn tay Ôn Nhu:

- Gì vậy?

Ôn Nhu cười hì hì nói:

- Tâm của người.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới nhìn rõ, ngẩng đầu cao hứng hỏi:

- Đào?

Ôn Nhu cười duyên:

- Tâm của người lại biến hình rồi. Hiện giờ lại biến thành tâm của hoa đào.

- Còn may chỉ là đào tâm.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không phải hoa tâm.

Nói xong, cũng đi đến dưới cây, lượm một quả trong mộ hoa.

Lại thấy Ôn Nhu cắn một miếng đào, quai hàm phồng lên nhóp nhép mấy cái, mới nhúu đôi mày thanh tú kêu lên:

- Đắng quá! Tâm của người.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Còn chát, đào rơi sớm rồi.

Hắn cũng cầm quả đào trên tay cắn một miếng, nhai mấy cái, ngạc nhiên nói:

- Quả này của ta lại ngọt.

- Thật sao?

- Còn thơm nữa.

- Vậy ta ăn một miếng.

- Cô thật sự muốn ăn sao?

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc hỏi:

- Quả này là tâm của cô đấy.

- Tiểu Thạch Đầu!

Ôn Nhu chột đỏ mặt trừng mắt nói:

- Chỉ ba hoa, biết chọc người!

Vương Tiểu Thạch nghe được câu này, chột cảm thấy có phần quen tai, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, lại giả vờ nôn mửa:

- Ọc ọc ọc, ta nói sai rồi, ta thừa nhận, tâm này chẳng, chất, hôi...

Ôn Nhu giậm chân quát lên:

- Thạch Đầu xấu xa! Người nói lại xem!

Vương Tiểu Thạch le lưỡi nói:

- Lời thật không thể nói, nói dối lại không được, vậy nên nói gì đây? Cô nói xem!

Đột nhiên, Ôn Nhu “ai da” một tiếng, dáng vẻ giống như liên tục trúng phải mấy chục mũi tên.

Vương Tiểu Thạch cũng bị dọa giống như trúng một hòn đá vào đầu.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 97: Đào hoa ẩn

Ôn Nhu vừa kêu lên, Vương Tiểu Thạch giống như trúng một viên sao băng vào đầu, vội hỏi:

- Sao vậy?

Ôn Nhu hốt hển nói:

- Không hay rồi.

Vương Tiểu Thạch càng vội vàng:

- Cái gì không hay?

Ôn Nhu nói:

- Vừa rồi ngôi sao băng kia lướt qua, người có cầu nguyện không? Nghe nói nhìn thấy sao băng, cầu nguyện trước khi ánh sáng của nó biến mất sẽ rất linh. Người có cầu nguyện không?

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới yên lòng:

- Cầu nguyện à? Không.

Ôn Nhu lại hỏi:

- Tại sao không cầu nguyện?

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Ta không biết chuyện này...

Ôn Nhu bĩu môi, bỗng tràn đầy hi vọng, hai tay khép lại trước ngực, ngẩng đầu nói:

- Một ngôi cầu không kịp, không sao cả, đợi ngôi kế tiếp sẽ kịp cầu nguyện.

Vương Tiểu Thạch tỏ vẻ hoài nghi. Ôn Nhu phồng má khẳng khẳng nói:

- Ta biết sẽ có một ngôi sao băng kế tiếp.

Vương Tiểu Thạch vốn không để trong lòng, thấy Ôn Nhu thành kính như thế, ngay cả chiếc cổ ngọc và chiếc cầm thanh tú của nàng đều hiện lên một loại ánh sáng lờ mờ cực nhu, cực đẹp, cực hài hòa, trong lòng cũng cảm thấy ôn nhu thành kính, cũng chấp hai tay lại, ngẩng đầu nhìn trời nói: - Đúng vậy, sẽ còn một ngôi sao băng kế tiếp...

Bỗng nhiên, lần này hai người đều “ai da” một tiếng, trợn mắt há mồm, sững sờ nhìn bầu trời mênh mông tối đen, ngẩn ra ở đó.

Hóa ra ngôi sao vừa lớn vừa sáng ban nãy lại không thấy nữa.

Một lúc sau, Ôn Nhu mới lắp bắp nói:

- Ngôi sao kia... tâm của người không thấy nữa rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng đang dỗi mắt tìm ngôi sao kia, gãi đầu nói:

- Đúng vậy, ta thấy hay là nó trốn rồi?

Ôn Nhu hoài nghi nói:

- Có thể ngôi sao băng vừa rồi chính là nó không?

Vương Tiểu Thạch nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Sẽ không chứ? Một ngôi sao lớn như vậy, sáng như vậy, cũng sẽ lập tức như vậy... cái đó sao?

Nói đến đây, đại khái có phần nhìn sao thương mình, lại bắt đầu thương cảm.

Ôn Nhu lại đầy cao hứng nói:

- Không sao cả. Cho dù là nó cũng không sao. Cha ta nói, một thứ ở nơi đó cả vạn năm không nhúc nhích, vậy thì chẳng có chút ý nghĩa nào. Sao kia ở trên trời mười vạn năm, trăm vạn năm, có sáng cũng là tịch mịch, chỉ có bộc phát, bốc cháy thì mới có hoa lửa, có ánh sáng, có lực lượng, có ý nghĩa. Ta nghĩ, sao băng chính là ngôi sao bay đi lúc bộc phát? Đó mới thể lương, như thế mới đẹp. Nếu như người là nó, mới coi là không sống uổng. Đá lăn thì sẽ không mọc rêu.

Vương Tiểu Thạch còn đang nghĩ cách tìm ngôi sao kia, nghe Ôn Nhu nói như vậy, nhin cười nói:

- Từ khi nào cô lại học được đạo lý lớn này để an ủi ta? Ta thấy nó chỉ là nhất thời bị mây dày che khuất. Lúc này sắc trời không ổn định, e rằng sẽ có mưa giông. Ban đêm nhìn không rõ lắm, bên trên nhất định là mây đen che kín.

Ôn Nhu thấy hần nhìn trái ngó phải, nhón chân đuổi cổ giống như con khỉ, liền cười đánh hần một cái, nói:

- Tìm cái gì? Không bằng cứ chờ đi!

- Chờ?

- Chờ sao bằng.

- Còn có sao bằng sao?

- Chắc là có?

Ôn Nhu suy nghĩ một chút, khẳng định nói:

- Bầu trời lớn như vậy, chắc phải chứa được mấy ngôi sao bằng chứ? Có lần ta ở nhà, vẫn luôn chờ đến trời sáng, ta biết sao bằng còn sẽ xuất hiện, quả nhiên trong một đêm chờ được đến bốn ngôi sao bằng.

Vương Tiểu Thạch vốn muốn cười nàng “trước kia cô thật rãnh rỗi”, chợt nghĩ đến hiện giờ cô nàng này cũng rãnh rỗi như vậy, đồng thời cũng cảm động vì sự chân thành của nàng, cuối cùng không trêu chọc nữa.

Sau đó, hai người ngồi dưới gốc cây hoa, nhìn hoa bay, chờ sao bằng.

Sao bằng ơi sao bằng, sao người lại không đến?

Sao bằng không đến, gió xuân không thổi, tơ liễu tháng ba không bay, hoa đào tháng tư rơi hết, khi đó dù có ngàn ngàn tình hoa mưa bay lướt qua bầu trời, còn có thể chiếu sáng một đốm nhỏ yêu đương trong mắt đôi tình nhân này hay không?

Nguyên tiêu lại thổi gió ngược về

Bồng bình đom đóm đầy trong trướng

Sao bằng không tới, đom đóm lại tới.

Hơn nữa mỗi con còn cầm từng ngọn, từng điểm, từng đốm, từng chiếc đèn lồng nhỏ, không chỗ nào không có.

Ánh sao điểm điểm.

Ở nhân gian, trong lòng.

Nhất là trong lòng của tình nhân.

Trong mắt bọn họ đều là sao, từng điểm sáng rung động, thoáng động, chợt cao, chợt thấp, có lên, có xuống, mê người nhưng không lóa người, mê ly cũng mê hoặc, điểm xuyết cả viện, cả bầu trời.

- Cầu nguyện đi!

Vương Tiểu Thạch dùng khuỷu tay huých cánh tay Ôn Nhu.

Ôn Nhu phì cười:

- Đây là đom đóm, không phải sao băng.

- Đều như nhau.

Vương Tiểu Thạch thông thả nói:

- Chỉ cần có thể phát ra ánh sáng và hơi nóng thuộc về mình là được rồi.

- Thật đẹp.

Ôn Nhu than thở không thôi:

- Đang đốt đèn kia.

Cảm hoài của nàng dường như càng sâu sắc, cảm thán cũng rất rõ ràng:

- Ta giống như bọn chúng thì tốt... tự do tự tại biết bao.

Vương Tiểu Thạch trầm nghĩ, cô còn tự do tự tại hơn bọn chúng mới đúng.

Hắn không nói ra suy nghĩ này, lại nghe trên cây hoa đào có con ve đang kêu “ve, ve” không ngừng.

Hắn vừa nghe liền cười nói:

- Cô không giống bọn chúng.

Ôn Nhu liếc hắn một cái:

- Vậy ta giống cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Giống như ve.

Ôn Nhu ngạc nhiên:

- Cái gì?

Vương Tiểu Thạch chỉ vào cây đào nói:

- Con ve trên cây kia.

Sóng mắt Ôn Nhu lập tức ảm đạm:

- Ta còn tưởng rằng người sẽ nói ta giống như hoa đào chứ.

Vương Tiểu Thạch hơi kinh ngạc:

- Không phải cô đã nói là không thích giống như hoa sao?

Giọng nói của Ôn Nhu lại không giống với trước kia, còn hơi mang theo một chút thất vọng và bất đắc dĩ:

- Trước kia là trước kia, tối nay là tối nay. Tối nay ta muốn như hoa như ngọc. Ta muốn giống như hoa đào, ta rất muốn qua đào hoa ấy một lần. Vương Tiểu Thạch ngẩn ra một lúc, giống như hiểu, lại giống như không hiểu.

Lúc này Ôn Nhu tựa như nhớ đến điều gì, hỏi ngược lại:

- Tại sao người lại nói ta giống như ve?

Vương Tiểu Thạch muốn giảm bớt sự thương cảm của nàng, cố ý cười ha hả:

- Bởi vì cô từ sáng đến tối đều nói “ta biết rồi, ta biết rồi”, biết rồi biết rồi *, giống như ve vậy.

* Từ 知了 vừa có nghĩa là “biết rồi”, vừa có nghĩa là “ve”.

Ôn Nhu cười, uyển chuyển nói:

- Người đang bóng gió mắng ta à?

Vương Tiểu Thạch sửng sốt:

- Là chuyện gì? Ta lại không hiểu.

Trong mắt Ôn Nhu lóe lên hai đốm sáng tinh mịch rõ ràng:

- Không phải người đang chê ta phiền phức, mà mai ta không biết lại giả vờ như biết sao?

Vương Tiểu Thạch kêu oan ngút trời:

- Ta là... thật sự không có ý này! Trong lòng ta không có ý này!

Ôn Nhu kéo kéo hăn, thân thiết nói:

- Tin người rồi, tin người rồi, con người không tâm.

Sau đó gương mặt ngọt ngào để hăn nhìn thấy lúm đồng tiền sâu lúc khẽ cười:

- Vậy nguyên ý của người là gì, phải nói thật đấy.

Vương Tiểu Thạch đành phải thẳng thắn thẳng thắn “cung khai”:

- Trường thọ.

- Trường thọ?

Lần này Ôn Nhu làm sao cũng không hiểu rõ.

- Đom đóm sinh mệnh tương đối sáng, cũng tương đối ngắn, phàm là sinh mệnh bốc cháy chiếu sáng đều tương đối ngắn ngủi.

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Ve sẽ lột xác, kêu đến vang khắp cả trời, lại sẽ ẩn màu, tuổi thọ tương đối dài.

Sau đó hần nhìn thẳng vào Ôn Nhu:

- Ta hi vọng cô sống lâu trăm tuổi, hạnh phúc vui vẻ.

Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy rất xúc động, gần như rơi nước mắt, ghen ngào nói:

- Tiểu Thạch Đầu...

Vương Tiểu Thạch trong lòng rối loạn, không biết nên làm thế nào vỗ về người bên cạnh nước mắt đầm đìa, ôn hương ngọc nhuyễn, hơi thở như lan, chột giận chột xinh. Lại cảm thấy việc quan trọng là không thể khiến cho nàng thương tình, buồn bã, do đó cố ý nói sang chuyện khác: - Nói thật xem, nếu vừa rồi cô nhìn thấy sao băng, có thể kịp thời cầu nguyện, cô sẽ cầu cái gì?

Hỏi như vậy, Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy mình quá mạo muội, đường đột.

Tâm sự của tiểu nữ hài người ta, dựa vào cái gì phải nói cho người biết.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 98: Đào (trốn)

Ôn Nhu lại từ từ nhắm mắt, hai tay chắp trước ngực.

Mí mắt của nàng rất hạnh, lông mi rất cong.

Nàng khép hai tay lại, vai ngọc hơi nhô lên, bộ ngực bị kẹp giữa vai và nách cũng hiện lên một đường cong ưu mỹ, đường nét từ vai đến cổ càng nhỏ dài đều đặn. Dưới cây hoa đào, trong ánh sáng thấp thoáng của đom đóm, lại đem vẻ đẹp và quyến rũ thuần khiết và mê hoặc nhất hợp lại làm một.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy có một loại cảm giác rung động lòng người, nhìn ra được vóc người và tướng mạo của nàng đều rất đẹp. Hắn lại có phần hoài nghi, mình liệu có loại phúc phận cực lớn này, được sở hữu cô gái xinh đẹp như hoa tươi ngào ngạt, đáng yêu đáng quý này hay không.

Chợt nghe Ôn Nhu dịu dàng nói:

- Ta cầu nguyện cho ba ba, hi vọng lão nhân gia ông ta thân thể khỏe mạnh. Nữ nhi của người chỉ là đom đóm trong gió đêm, bay lung tung khắp nơi, cho đến khi ánh sáng hao hết mới dừng. Người không nên nhớ đến con đom đóm vô tâm không về nhà này...

Đom đóm tràn ngập trời đêm.

Ôn Nhu nói như vậy.

Vương Tiểu Thạch cố nén xúc động trong lòng, lại muốn xoa dịu thương cảm trong lòng Ôn Nhu.

Cho nên hắn cười:

- Ha ha!

Ôn Nhu tức giận trừng mắt nhìn hắn, giống như trách hắn phá hư phong cảnh:

- Người cười cái gì? Buồn cười lắm sao!

Vương Tiểu Thạch cố ý nói:

- Vừa rồi cô nói đến “ba ba”, rốt cuộc là phụ thân của cô trong thành Lạc Dương hay là ta?

Ôn Nhu đấm hấn mấy cái, lại giậm chân:

- Thạch Đầu chết tiệt, cứ thích đùa giỡn! Đùa gì thế? Người ta nói nghiêm túc mà!

Nàng đột nhiên hỏi lại Vương Tiểu Thạch:

- Người thì sao? Nếu như vừa rồi người cầu nguyện với sao băng, người sẽ cầu gì?

Vương Tiểu Thạch thấy Ôn Nhu quả nhiên đã phấn chấn hơn, hấn cũng vui vẻ, trong lòng nghĩ sao nói vậy:

- Ta à? Ta chỉ mong quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình, người khỏe sức lớn.

Ôn Nhu nghe vậy lại cau mày:

- Làm sao nhỏ bé như vậy? Không phải quá bình thường à?

Vương Tiểu Thạch không phục:

- Bình thường? Đây chính là chuyện nhà, chuyện nước, chuyện thiên hạ, mọi chuyện đều có đủ.

Ôn Nhu lại lắc đầu:

- Chính là mọi thứ đều đủ nên không có ý nghĩa. Những tên tham quan ô lại kia khi tế tự, diễn chương, dâng hương cầu nguyện, tế trời bái đất gì đó, còn không phải nói mấy câu như vậy sao? Sao người lại giống như bọn họ vậy?

Vương Tiểu Thạch phản bác:

- Không giống.

Ôn Nhu truy hỏi:

- Cái gì không giống?

Vương Tiểu Thạch ngấn người, gấp đến độ có phần cà lăm:

- Ta... ta... ta là chân thành. Bởi vì mấy chuyện đó ta không thể một mình làm được, ta, ta, ta đành phải cầu trời xanh phù hộ.

Ôn Nhu phì cười.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Cô cười cái gì?

Ôn Nhu cười híp mắt nói:

- Ta cười người.

Vương Tiểu Thạch không hiểu:

- Cô cười ta cái gì?

Ôn Nhu cười híp mắt nói:

- Ta cười người ngốc.

Vương Tiểu Thạch chỉ vào mũi mình, tròn tròn cặp mắt lớn như trâu, miệng mở thành chữ “O”:

- Ta... ngốc?

Lần này Ôn Nhu lại nói:

- Tiểu Thạch Đầu à, người có cảm thấy mình hơi.. hơi cái đó...

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Cái gì?

Ôn Nhu tiếc nuối nói:

- Nghĩ đến người có một thân bản lĩnh, nhưng lại rất không có dã tâm, rất không có chí khí. Người ngay cả đương kim tể tướng cũng từng giết, ghế đầu của của đệ nhất bang phái trong kinh thành cũng từng ngồi, ngay cả Thái Nguyên Trường đệ nhất đại gian đại ác có quyền trên đời, cũng bị người năm lần bảy lượt chọc giận, uy hiếp, lại không làm gì được người. Thế nhưng, người lại cứ thích sống buông thả, không muốn tiến bộ, vì hai bằng hữu hồ đồ gây chuyện, ngay cả chức lão đại Kim Phong Tế Vũ lâu phân ba thiên hạ trong kinh thành cũng không làm, lại chạy đi uy hiếp Thái Kinh thả người. Tốt rồi, bây giờ lại trở thành kẻ lưu lạc. Nhìn xem, cho dù chúng ta chạy trốn lần này, lại hòa thượng, lại ni cô, lại có một kẻ hồn bay phách lạc, còn có một kẻ tham gia náo nhiệt là ta. Nhưng ngay cả chạy trốn cũng chạy không ra thăng lớn trầm lớn, kinh lớn hiểm lớn, chỉ ở nhà trọ này ăn ngon mặc đẹp, xem hoa đào nở hoa đào rơi, còn không biết phải đợi ai tới. Tiểu Thạch Đầu, người nói xem, có phải người thiếu một chút chí khí hay không.

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc lắng nghe, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ảm đạm.

Nghe xong liền nói:

- Cảm ơn.

Ôn Nhu ngạc nhiên nói:

- Cảm ơn?

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Cảm ơn ý kiến của cô.

Ôn Nhu lại tròn tròn mắt hạnh:

- Ta chỉ trích người như vậy, người cũng không giải thích sao?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Đây nào xem là chỉ trích, lời nói cũng đều là thực tình. Chỉ có điều, mỗi người có chí riêng, không thể gượng ép. Ta cũng có chí lớn, chí lớn của ta là muốn những người mà ta yêu quý sống tốt hơn một chút, chỉ thế mà thôi. Đương nhiên, trong số những người này cũng bao gồm cả ta. Từ nhỏ ta đã muốn làm du hiệp, bất kể hiện nay có làm được hay không, ta luôn tự hào vì điều này. Là du hiệp chứ không phải lãng tử. Lãng tử và du hiệp đều không vương bận, nhưng lãng tử không chịu trách nhiệm, còn du hiệp lại gánh vác đến cùng. Ta là một người quen làm du hiệp lười làm quan. Nếu phải hi sinh nhiều người như vậy, nhiều niềm vui như vậy, nhiều tự do như vậy, mới đổi được một chút quyền thế, một chút danh tiếng, một chút lợi lộc, ta quyết không làm. Nếu như chính ta làm những việc hi sinh, có thể đổi lại hạnh phúc và vui vẻ của đa số người, ta lại rất nguyện ý dốc một phần tâm, tận một phần lực, cũng không sợ lấy thùng úp voi, châu chấu đá xe.

Ôn Nhu khẽ thở dài nói:

- Nhưng người làm như vậy, kết quả đổi được những gì? Ta cũng là người như người, cho nên rất hiểu cách suy nghĩ này. Ta ngày ngày vui đùa, rảnh rỗi xen vào những chuyện đầu đầu. Nhưng ta là nữ nhân, ta có thể không có chí khí. Còn người thì không thể, bởi vì người là nam nhân. Tiểu Thạch Đầu, ta cũng vì muốn tốt cho người nên mới khuyên người.

Vương Tiểu Thạch chán nản nói:

- Cho nên ta mới thật sự cảm ơn cô.

Ôn Nhu hòa nhã nói:

- Ta biết người có tài, con người lại tốt, mới thấy tiếc cho người. Luận về tài, Tô sư huynh, Quỷ Kiến Sầu đều không bằng người, nhưng thành tựu của bọn họ lại lớn hơn người. Người luôn thích đá, nhưng thiên hạ này có mấy khối đá tốt để người tranh? Nếu ngay cả đá người cũng không giữ được, làm thế nào để an bang định quốc, khẩn cầu thiên hạ thái bình?

Vương Tiểu Thạch cúi đầu, chỉ thấp giọng nói:

- Chuyện này ta có cách nhìn của ta.

Hắn thấy Ôn Nhu không hiểu mình, trong lòng cảm thấy khó chịu, giọng nói cũng không kiềm chế được thấp xuống.

Ôn Nhu dù sao cũng là nữ nhi, cũng nhìn ra, cảm thấy mình có thể đã nói nặng lời, liền thúc giục:

- Muốn nói gì thì người nói đi!

- Không có.

- Có lời thì người nói đi!

- Nói rồi.

- Nếu như người không nói, vậy không xem ta là bằng hữu?

- Cô muốn nghe sao?

Vương Tiểu Thạch ngẩng đầu, ánh mắt trong và sáng.

Ôn Nhu lại ghen lời một chút, hỏi lại:

- Có dài lắm hay không? Ta sợ nhất là nghe văn khuyển đời tràng giang đại hải.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Không dài, không dài. Ta chỉ nói ngắn gọn thôi. Ta sẽ nói, cô quá xem trọng ta rồi. Nói anh hùng, luận anh hùng, ta thua kém tài trí mưu lược, tư tưởng cao thâm của Tô sư huynh; ta cũng thua kém chí lớn tài cao, hăng hái tung hoành của Bạch nhị ca. Người làm đại sự nhất định phải có quyết tâm

không chừa thủ đoạn, không tiếc hi sinh cũng phải đạt được mục đích, trời sinh ta lại không có chí hướng này. Ta chỉ là Vương Tiểu Thạch. Chí nguyện to lớn của ta chỉ là muốn làm một dân chúng nhỏ bé, một bình dân vui vẻ. Giúp được người ta mới ra tay, nếu không ta thà rằng nhường một chút, nhịn một chút. Ta thích đá, nhưng không phải thích những hòn đá rất quý hiếm, thậm chí cũng không nhất định phải đặc biệt. Chỉ cần là một hoa, một cỏ, một cây, một đá, một người, ta đều thích nó, thích sự đặc sắc của nó. Ta thích đá, thích nó ở tại vị trí ban đầu, ta không hề muốn đào nó ra, dời về nhà, sau đó tự mình chiếm giữ nó. Vì vậy ta rất xem thường đương kim thánh thượng Triệu Cát và bề lữ Thái Kinh, vì một tảng đá dưới đáy Thái hồ, vì một cây tùng trên đỉnh Thái Sơn, không tiếc dời sông lấp biển, trèo đèo lội suối, đào khối đá kia, cây tùng kia lên, ngàn dặm vận chuyển, trên đường chết rất nhiều người mới vận chuyển đến hoàng cung, để cho mấy người bọn họ thưởng thức. Chuyện như vậy, ta nghe được cũng cảm thấy ghê tởm, chỉ cảm thấy bọn họ là những kẻ bất chấp người, bất chấp vật, căn bản không xứng nhìn hoa, thưởng đá, yêu mỹ nhân, ôm giang sơn. Giống như cây hoa đào này, xinh đẹp biết bao, lại muốn cưỡng thế đào gốc, chặt cành, nhổ trồng trong cung để cho bọn họ một người thưởng thức, ba năm người xem. Ta không thể khoan dung cho loại người ích kỷ bất nhân này.

Ôn Nhu cười nhìn hắn, rất tươi cười.

Nhìn rất tán thưởng, cười rất gió xuân.

Cười và nhìn đều rất đào hoa.

Vương Tiểu Thạch không kìm được bị nàng nhìn đến có phần mất tự nhiên, giọng nói hơi rối loạn:

- Cho nên, ngay cả chạy trốn, ta cũng có phương thức của ta, cách nhìn của ta.

Ôn Nhu vươn người tới, đôi tay khẽ đặt lên chân hắn, xa xăm hỏi:

- Người nói xem, phương thức khác biệt như thế nào? Ta nghe.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch rung động, nói:

- Ta ở trên giang hồ từng có một hảo hữu, người ta gọi là “Cửu Hiên Thần Long”. Y tính tình hiệp nghĩa, nhưng lại bị thân tín làm hại, chạy trốn vạn dặm, hết sức khổ sở. Trải qua huyết chiến, cuối cùng cũng có thể trở mình. Y xem chạy trốn là rèn luyện trong cuộc đời. Ta thì không, ta xem chạy trốn là một trò chơi. Không lùi nào có tiến? Không đi làm sao tới? Trong đời chuyện không như ý thường tám chín phần mười, chơi thua trò chơi, nên đổi vận may một lần, đừng ngại lánh mặt một chút, lát sau lại đến. Ai cũng muốn thắng, tiếp tục thắng, thắng rồi lại thắng, thế nhưng thế sự há được như ý người? Khốn khốn khổ khổ chạy trốn cũng là trốn, cao cao hứng hứng chạy trốn cũng là trốn. Chạy trốn chỉ là một loại chiến đấu liên tục ở nhiều nơi, thất bại đứng lên mới là anh hùng. Ai nói chạy trốn nhất định phải vắt giò lên cổ, đâm quàng đâm xuyên? Ta xem chạy trốn là trò chơi người truy ta đuổi, ta vừa đi vừa chơi, vừa trốn vừa dạo. Biến bất đắc dĩ thành cánh chim, trời cao biển rộng mặc ta bay. Chạy trốn không cần đánh la gõ trống, gào thét xướng ca, nhưng cũng không cần ủ rũ cúi đầu, khẩn trương bất an. Trốn chỉ là một loại phương thức sinh tồn, mặt sau của tiến cũng là biến tấu của công. Ta xem đào (trốn) là đào (quả đào), là hoa nở thành thực mới rơi xuống đất. Không có quả đào hạt đào, nào có cây hoa đào lớn như hôm nay?

Sau đó hần hỏi Ôn Nhu:

- Cô nói có phải không?

Ôn Nhu phát ra tiếng ngáy, lớn tiếng.

Là cố ý.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 99: Đào hoa kiếp

Vương Tiểu Thạch thọc lét để “thức tỉnh” Ôn Nhu.

Ôn Nhu sợ nhột, vừa cười vừa tránh vừa kêu lên:

- Dọa chết người rồi, dọa chết người rồi. Hôi như vậy, dài như vậy, ta nghe đến mức ói ra cả bánh chưng và lá trúc vào lúc ngũ long ngẩng đầu tháng năm năm trước rồi.

Vương Tiểu Thạch giả vờ tức giận, uy vũ nói:

- Cô muốn người ta nói, nhưng lại không nghe người ta nói, cô, không, giữ, lời!

Ôn Nhu nháy mắt giả làm mặt quỷ với hắn, còn che mặt thẹn thùng:

- Là người không giữ lời trước. Nói là sẽ không tràng giang đại hải, kết quả ta nghe đến bốn canh giờ mà người mới nói đến lời tựa. Ai da ông trời của ta, có lý đều bị người nói hết, không lý cũng sớm nghe đến tắt thở, ai bảo người rằng nhon? Luận anh hùng, người là hòn đá; nếu bàn về lưỡi, người đúng là dài quá từng bách trường thanh *.

* Thọ như từng bách, tóc đen không già. Hình dung lâu dài, thường dùng trong chúc thọ.

Vương Tiểu Thạch giơ nắm tay dứ dứ trước mặt Ôn Nhu:

- Cô đúng là giỏi khoa trương. Cho cô cái miệng ly, cô nói lớn như cái ao. Ta mới nói vài câu, cô đã nói dài bảy cuộn vải. Cô nói khoác không cần chờ sao băng, sao hỏa, sao thiên lang, dù sao cô nói cũng không ai nói.

Hắn dùng lỗ mũi phát ra hai tiếng “hừ hừ” nặng nề, biểu thị phần hận.

Hắn còn xoay mặt qua, không nhìn nàng, chỉ nhìn sao.

Ôn Nhu cười lên khanh khách, rất vui vẻ, vỗ tay cười nói:

- Được rồi, được rồi, Tiểu Thạch Đầu cuối cùng đã bị Ôn nữ hiệp ta chọc giận đến lật vỏ, lộ ra cái đuôi rùa rồi.

Vương Tiểu Thạch còn phụng phịu.

Lúc này Ôn Nhu mới thu liễm một chút, tiến tới hỏi:

- Thế nào? Tức giận rồi à? Đồ quý hạp hời! Hử?

Nàng đi qua lắc lắc hân, giống như lắc một cái cây rụng tiền:

- Này, này, người thật sự tức giận rồi à?

Trong lòng Vương Tiểu Thạch lại nhin cười đến chín khó mười khổ, vui vẻ đến mức gần như núi lửa muốn phun ra dung nham.

Hân không tức giận.

Hân gần như không bao giờ tức giận với Ôn Nhu.

Vì vậy, Ôn Nhu mới chú trọng, phát giác mình quả thật đã lỡ lời.

Thực ra hân vốn không tức giận.

Hân không quan tâm người khác có nghe lời của hân hay không. Hân luôn cho rằng, trên đời vốn không có lời nào đủ để thuyết phục người khác, trừ khi lời người nói là đạo lý và sự tình trong lòng mình suy nghĩ ngộ ra.

Vì vậy hân sẽ không tức giận Ôn Nhu.

Hân chỉ trêu chọc nàng, để cho nàng khẩn trương một chút cũng tốt.

Nàng khẩn trương.

Nàng thật sự khẩn trương.

Nàng đáng thương nói:

- Tiểu Thạch Đầu, coi như ta nói sai được không? Người đừng tức giận được không...

Nói xong, nàng lại chu môi hôn lên gò má Vương Tiểu Thạch một cái.

- Oa ha...

Vương Tiểu Thạch cười lớn ra tiếng.

Mới cười một tiếng, hân lập tức dừng lại, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Một mặt hân vui sướng, chỉ biết một chuyện, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta rồi, nàng lại hôn ta, trời ạ, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta một cái, ôi, ông trời, nàng lại chủ động hôn ta, nàng chủ động hôn ta, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta rồi...

(Thế nhưng, ta nên đáp lại thế nào đây?)

Hắn đã thất tình mười mấy lần, đối với chuyện nam nữ vui vẻ này vẫn trẻ người non dạ, tay chân luống cuống.

Tại lúc khoan khoái, vui sướng, hắn lại đang giả vờ tức giận khổ sở nhin cười, lúc này vừa trút hơi (lúc Ôn Nhu đáng thương nhận sai, nàng vừa hôn thì hắn liền “sụp đổ”), cười một tiếng hoàn toàn “bộc phát” ra.

Lần này nguy rồi!

Ôn Nhu nhất định cho rằng ta đang cười nàng!

Nàng tốt như vậy, còn hôn ta, ta lại cười nàng, ta còn là người sao?

Vương Tiểu Thạch không nhịn được cắn giận chính mình.

Hắn đang muốn giải thích, lại thấy Ôn Nhu trong nháy mắt biến sắc, dùng hai ngón tay chỉ vào hắn nói:

- Người... người... người....

Nàng giận đến mặt trắng bệch, lại nói không nên lời.

Vương Tiểu Thạch vội đến mức bảy miệng ngậm tám lưỡi, tất cả mồm miệng đều rơi vào trong sông Lan Thương rồi.

- Ta ta ta... Ôn Nhu Ôn Nhu... ta không phải có ý đó, ta ta ta ta chỉ là... ý này, ý của cô... ý tứ ta hiểu được... nhưng ý của ta không phải là ý đó... ta không có ý... ta là vô ý, không không không, ta muốn nói, ta vô ý nhưng có tâm, chính là đối với cô có tâm tâm tâm kia...

Nói thật, lúc này hắn cũng không hiểu mình đang nói gì.

Ôn Nhu ôm mặt, khóc thút thít.

Vương Tiểu Thạch càng luống cuống tay chân.

Chết rồi chết rồi, lần này mạo phạm giai nhân rồi!

Hắn gấp đến độ gần như muốn khom chân quỳ xuống, khấu đầu nhận sai, nhưng chỉ biết tay chân luống cuống đứng đó, một mực nói, liên tục nói:

- Nhu nhi, Nhu nhi, cô đừng tức giận, đừng tức giận được không?

Chỉ nghe Ôn Nhu rất thương tâm nói:

- Người, người không có thành ý...

- Ta có, ta có, ta thật sự có...

- Người không có tâm.

Ôn Nhu lại thút tha thút thít nước nỡ nói.

Vương Tiểu Thạch vốn cũng định nói “ta có, ta có tâm...”, nhưng lại nghĩ đến tâm của hắn vừa rồi đã biến thành đào, hơn nữa còn bị Ôn Nhu ăn hết, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho tốt. Hắn cảm thấy mình thật sự là ức hiếp nàng, đúng là không có tâm, bị thống dăng trào, chỉ cảm thấy mình không biết quý trọng Ôn Nhu, lại chế giễu làm nàng thương tâm, trăm cảm xúc lẫn lộn, cũng chảy xuống hai hàng nước mắt.

Đừng nói anh hùng không đổ lệ, chỉ vì chưa đến lúc thương tâm. Vừa khóc như vậy, Vương Tiểu Thạch không kiềm chế được, liền khóc không ngừng, chỉ cảm thấy hôm nay rõ ràng đang đi trên số đào hoa, hiện giờ lại bỗng dưng rơi vào đào hoa kiếp.

Nghĩ đến chỗ đau lòng, càng cảm thấy có lỗi, khóc lên.

Chuyện này lại khiến Ôn Nhu ngây ra.

Nàng vội buông tay xuống, ngăn người nhìn Vương Tiểu Thạch khóc.

Lại thấy trên mặt nàng chẳng có chút nước mắt nào.

Vương Tiểu Thạch khóc đến say sưa, chợt thấy Ôn Nhu đang vô cùng kinh ngạc nhìn mình, giống như thấy thần gặp quỷ. Hắn khóc được nửa chừng cũng không khóc nổi nữa, hỏi:

- Cô... cô không khóc sao?

Ôn Nhu đáp:

- Không.

Vương Tiểu Thạch nước mắt còn trên mặt:

- Vừa rồi không phải cô bị ta chọc giận đến khóc sao?

Khóe mắt Ôn Nhu bắt đầu có ý cười:

- Ta trêu chọc người.

Vương Tiểu Thạch trợn to mắt hổ (chú ý, là mắt lớn “nước mắt đầm đìa”), chỉ vào mũi Ôn Nhu, lại chỉ vào mũi của mình:

- Cô, trêu chọc, ta?

Khóe miệng Ôn Nhu cũng có nét cười:

- Đúng vậy, người giả vờ tức giận, ta giả vờ khóc, có qua có lại mới toại lòng nhau, vậy thì có gì không thể?

Vương Tiểu Thạch giận trừng mắt hổ (lần này là mắt lớn “nước mắt lưng tròng”), giận đến nhất thời méo cả lỗ tai, chỉ nói:

- Cô... cô... cô!

Ôn Nhu ngay cả lỗ mũi cũng bắt đầu nhú lại:

- Người lại giả vờ tức giận à?

Vương Tiểu Thạch hô hấp không thông, nhưng cũng yên lòng, cảm thấy rất thoải mái, lúc này mới bình tĩnh lại, dùng ống tay áo lau nước mắt loang lổ trên mặt.

Trên mặt Ôn Nhu ngay cả lúm đồng tiền cũng hiện rõ, quan tâm hỏi:

- Vừa rồi người thật sự khóc?

Vương Tiểu Thạch gật đầu một cái, có vẻ hốn hển (tức là mắt trâu “trời quang sau mưa”) trợn mắt nhìn Ôn Nhu:

- Ừ.

Ôn Nhu ngay cả lông mày cũng nở hoa:

- Tại sao người khóc?

Vương Tiểu Thạch kêu lên một tiếng, rất không tình nguyện trả lời:

- Bởi vì cảm thấy có lỗi với cô, đối với cô có lỗi.

Ôn Nhu nghe vậy, dáng vẻ rất cảm động, nhưng cuối cùng “khực” một tiếng lại bật cười.

Nàng thật sự không nhịn nổi.

Nàng cười khanh khách, giống như một con gà mẹ một hơi sinh mười một quả trứng, sau đó đi khắp nơi tuyên dương quảng cáo.

Nàng cuối cùng cười vui vẻ.

Cười đến thở hốn hển, lúc trung khí vừa khôi phục, lại thấy Vương Tiểu Thạch mở to một đôi mắt trâu uy vũ (cũng cay đắng) nhìn (chờ) nàng:

- Cô cười xong chưa?

Ôn Nhu cố nén ý cười, ôm bụng kêu đau không thôi, chỉ nói:

- Cười chết ta rồi, cười chết ta rồi...

Đợi nàng thở được một hơi, lại ôn nhu hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Người có biết tại sao ta rất thích ở cùng người không?

Vương Tiểu Thạch trầm giọng, thẳng thắn đáp:

- Bởi vì ta chân thành, khả ái.

Ôn Nhu chợt nghiêm nghị, dịu dàng nói:

- Ngoại trừ chân thành, khả ái, còn có không ngày nào không kinh hi. Ở cùng với người, ngày ngày đều có cái mới, chuyện mới xem không hết.

Người xem, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy, một đại nam nhân lại vì chút chuyện nhỏ này mà khóc đến giống như một tiểu bà nương vậy...

Nói xong, lại không nhịn được cười khanh khách, cười không ngừng, cười đến gập eo kêu đau.

Vương Tiểu Thạch gãi gãi đầu, mặt mũi đơ ra, chỉ thấp giọng lẩm bẩm:

- Cô có biết tại sao ta thích ở cùng cô không?

Sau đó hần giống như niệm kinh niệm chú lẩm bẩm đáp:

- Bởi vì cô suốt ngày đều dọa ta gần chết...

Ôn Nhu vừa mới cười xong, thỉnh thoảng nghe hần lẩm bẩm, không biết đang nói gì. Nàng vuốt mái tóc phía sau (nàng buồn cười đến trước lật sau lộ, trước ngã sau đổ, ngay cả mái tóc đẹp cũng rối loạn, nhìn càng có một loại quyến rũ hoang dã), cười nói: - Người nói gì? Đang mắng ta à?

Vương Tiểu Thạch hừ hừ hai tiếng, chỉ nói:

- Hiện giờ nếu lại có sao băng bay qua, nguyện vọng của ta cần phải thêm vài điều.

Ôn Nhu lại cười, cười đến trách móc Vương Tiểu Thạch khiến nàng cười đau cả bụng, vừa nói:

- Người chắc là thêm một điều, không cho ta cười người đúng không? Chỉ mong người cầu nguyện đủ nhanh, sao băng biến mất nhanh lắm đấy.

Vương Tiểu Thạch cười “hà hà” biểu thị trong lòng hần tự có suy nghĩ.

Thực ra, ý nghĩ của hắn ngược lại.

Đêm tốt như thế, đình viện như thế, ánh sao (đom đóm) như thế, hoa đào như thế... hạnh phúc biết bao.

Nhân sinh đường đời nhiều gian hiểm, tự cổ giang hồ lắm khó khăn, nếu có thể ôm lấy một người yêu kiều thích cười như vậy, trải qua đời này, ôn nhu cùng ngủ, đó đã là chuyện vui sướng nhất trong đời, cũng là khẩn cầu lớn nhất của hắn trên nhân thế.

Không bằng trở lại, ôn nhu cùng ngủ.

Vương Tiểu Thạch ngẫm nghĩ như vậy.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 100: Lúc này, nơi này, tình này

- Nghĩ gì vậy?

- Không, không nghĩ gì.

- Không nói cũng được, cũng không lạ gì.

Ôn Nhu trề trề, dẫu dẫu chiếc miệng nhỏ, quay đầu lại tìm đom đóm, đom đóm không thấy, lại đổi mục tiêu nhìn lên trời:

- Ta tìm sao băng.

Vương Tiểu Thạch cũng ngồi xuống, chờ sao băng.

Hai người ngồi trên bãi cỏ, kề sát nhau.

Gió thật lạnh, mây thật gấp.

Tiếng tim đập của đối phương, tiếng hoa đào rơi, tiếng quả đào rơi, tiếng lá đào rơi, tiếng ve kêu ve ve trên cây đào... những thứ này đều có thể cảm giác được.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy giờ phút này thật tuyệt.

Trăng mờ gió lớn đêm hoa đào, hắc tử mong như vậy ngồi đến trời sáng, cho dù ngồi một đời một kiếp cũng không sao.

Ôn Nhu cũng rất ôn nhu.

Bình thường nàng là một nữ nhân hoạt bát, hiếm khi dịu dàng ôn hòa như vậy.

Hiện giờ nàng rất ngoan ngoãn, còn khẽ ngậm nga, có thể thấy nàng đang vui vẻ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Sao lại không hát ra?

Ôn Nhu đáp:

- Bởi vì ngũ quan của ta xinh đẹp, nhưng ngũ âm lại không hoàn hảo.

Vương Tiểu Thạch cười.

Ôn Nhu cũng cười.

Vương Tiểu Thạch thấy nàng yêu kiều động lòng người, không nhịn được nói:

- Cô thật là một nữ nhân ôn nhu.

Ôn Nhu cũng lần đầu tiên nghe người khác nói nàng như vậy, trên mặt nóng lên:

- Bởi vì ta là Ôn Nhu của người.

Vương Tiểu Thạch nghe được trong lòng rung động, không nhịn được vươn cánh tay kéo nàng lại gần mình.

Trước kia hắn thất tình nhiều lần, mỗi lần đều chịu thiệt vì biểu thị thái độ quá sớm, dùng sai chân thành, thua mất bản thân, không có cảm giác thần bí, hoàn toàn không được hồi báo, không đổi lại được chân tình.

Nhưng hắn lại không có ý muốn đổi.

Điểm này Bạch Sầu Phi cũng từng cười hắn.

Vương Tiểu Thạch chỉ nói: “Nhị ca, yêu đương mà còn phải làm ra vẻ ngạo mạn nhản nhỏ, ta không chịu nổi. Hay là người cứ làm theo cách của người, còn ta, nếu phải tự làm khổ như vậy, thà rằng đời này sống độc thân cho rồi.”

Ngay cả Tô Mộng Chấm cũng từng khuyên hắn.

Hắn chỉ buông tay lắc đầu nói: “Đại ca, không được, nói chuyện yêu đương mà còn phải đấu trí, đấu lực, đấu công phu, ta không làm được. Chỉ cần nàng thích ta, ta thích nàng là được rồi. Chỉ là ta vẫn luôn gặp phải chuyện ta thích nàng, nhưng nàng không thích ta. Mọi người đùa giỡn thì được, còn nếu là đấu mưu kế, vậy ở cùng nhau có ích lợi gì? Cùng ngủ với địch, không bằng khỏi ngủ.”

Có điều, bởi vì thất bại, thất ý, thất tình nhiều lần, hắn cũng bớt đi một phần hăng hái.

Vào lúc này, hắn không biết có nên ôm Ôn Nhu hay không, có nên ôm nàng một cái hay không?

Có lẽ nàng nguyện ý?

Hoặc là nàng không muốn?

Nàng đang chờ đợi mình?
Lỡ may trở mặt thì sao đây?
Có nên ôm nàng không?
Hay là chậm một bước, Tiểu Thạch, người quá gấp rồi.
Nên ôm nàng sao?
Người nghĩ lệch lạc rồi.
Không, là vì gió lớn, sợ nàng lạnh.
Không phải nàng đang cảm thấy lạnh sao?
Tiểu Thạch Đầu, người sợ cái gì? Người còn là nam tử hán sao?
Vừa rồi nàng còn hôn mình, mình lại không dám đụng chạm một chút.
Không bằng cứ hôn lại nàng.
Làm như vậy có tốt không?
Nên sao?
Hôn?
Không hôn?
Hôn hay là không hôn?
- Ông trời của tôi ơi!
Vương Tiểu Thạch thấp giọng kêu lên một tiếng.
- Hử?
Mí mắt Ôn Nhu khẽ nhấc, liếc nhìn hắn, lông mi dài khẽ run lên nhiều giấc mộng chưa cắt chưa đứt, còn tiếp còn nữa.
- Ta...
Vương Tiểu Thạch muốn nói lại thôi.
- Cái gì?
- Ta muốn...
Vương Tiểu Thạch hắng giọng, đã thủ thế chờ phát, trong lòng vẫn luôn khích lệ mình: “Tiểu Thạch Đầu, Tiểu Thạch Đầu, người đã trải qua mười bảy mười tám lần thất tình, lần này nhất định không nên chùn bước nữa!”

Hắn đang cố gắng quạt gió thổi lửa đến mức lớn gan có thể làm bất cứ chuyện gì, chợt nghe Ôn Nhu kêu lên một tiếng “ha”:

- Ta lại có một đề nghị tốt.

- Đề nghị gì?

Vương Tiểu Thạch đành hỏi.

- Lưu giữ kỷ niệm.

Ôn Nhu hứng thú dạt dào nói.

- Kỷ niệm?

Ôn Nhu đứng lên, hăng hái giống như con gà con vừa mổ được con giun đầu tiên trong đời:

- Lúc này, nơi này, tình này, sao có thể không lưu giữ kỷ niệm? Mỗi người chúng ta khắc chữ tại hai nơi trên cây đào, người viết của người, ta viết của ta, đều là bốn chữ, được không?

Được không?

Đương nhiên là được.

Vương Tiểu Thạch tuy có phần chán nản như mất mát, nhưng vẫn rất vui lòng đi khắc mấy chữ vốn nên khắc ở trong lòng hắn.

Có điều, cho dù hắn không đồng ý, Ôn Nhu cũng sớm không để ý tới.

Nàng đã hứng thú bưng bưng móc ra đao nhỏ.

Mượn ánh đèn hơi lộ ra từ trong khách sạn ến, có thể thấy đó là hai thanh đao nhỏ màu đỏ tinh xảo.

Đao nhỏ giống như trên tay Ôn Nhu mọc thêm hai ngón tay.

Ôn Nhu đưa một thanh cho Vương Tiểu Thạch, mình cầm một thanh, còn cao hứng múa may mấy cái.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Thật tinh xảo, hóa ra cô còn có thanh đao ôn nhu như vậy.

Ôn Nhu cười, ngược chiếc cầm thanh tú, trên mặt có vẻ đắc ý:

- Nếu không người ta còn cho rằng Ôn Nhu ta chỉ biết múa đại đao? Là người ta mới tiết lộ, đao này là sư huynh và ta dùng để vót trúc, cắt giấy,

gọt vỏ trái cây, cạo móng tay, không biết hữu dụng đến bao nhiêu.

Sau đó nàng nhìn cây đào, nhắm mắt chắp tay trước ngực, thành kính thấp giọng nói mấy câu, sau đó nói:

- Chúng ta mỗi người một hướng, khắc những lời muốn nói đi!

Chợt nàng lại hỏi một câu:

- Không biết mũi dao khắc lên, cây đào có đau không?

Vương Tiểu Thạch cười, ngắm nghía thanh đao, nói:

- Vậy chữ của chúng ta hãy khắc nhỏ một chút. Chữ còn nhỏ hơn hoa đào, cây này chắc sẽ không để ý.

Ôn Nhu lại nghĩ trước nghĩ sau, suy nghĩ cảm thấy không ổn:

- Chữ quá nhỏ, lại khắc quá nhẹ, còn có thể kỷ niệm sao?

- Sao lại không?

Vương Tiểu Thạch đứng dưới cây hoa đào, giơ thanh đao nho nhỏ, cao giọng nói.

- Chữ của chúng ta tuy nhỏ, nhưng chỉ cần sâu sắc chân thành, mỗi chữ đều lực thẳng vạn cân, vĩnh viễn không quên.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 101: Khắc

Với công lực của Vương Tiểu Thạch, đương nhiên cho dù không dùng đao, hắc cũng có thể dùng nội lực khắc ra chữ.

Nhưng hắc vẫn ngoan ngoãn, rất nguyện ý cũng rất thành ý dùng thanh đao xinh xắn trên tay để khắc.

Khắc chữ hắc muốn viết.

Khắc lời trong lòng hắc.

Bởi vì đó là đao của Ôn Nhu.

Đồng thời hắc cũng không muốn làm trái ý Ôn Nhu, không muốn khiến nàng khó chịu dù chỉ một chút.

Cho nên hắc nhẹ nhàng dùng mũi đao gọt vỏ cây, giống như sợ làm đau thân cây. Hai người khắc làm cho thân cây vang lên tiếng loạt xoạt, hoa lá rơi xuống không ít, ngay cả ve sầu cũng ngừng tiếng hát, nhưng bọn họ giống như không cảm giác được. Cho đến khi Ôn Nhu khắc xong, lùi ra, hắc cũng biểu thị khắc xong, lùi lại mấy bước, mỉm cười thưởng thức công phu trên mũi đao của mình.

Sau đó bọn họ hiểu ngầm cười, mang theo tâm tình chột kinh chột hỉ, một người chấp tay sau lưng, một người nhón mũi chân đi xem chữ đối phương khắc cho mình.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt trong khách sạn, từng người bọn họ nhìn thấy bốn chữ giống như ước định từ kiếp trước.

Ôn Nhu nhỏ giọng khẽ đọc:

- Không xa không quên.

Sau đó nàng “xì” một tiếng, bật cười, chỉ cảm thấy đầu ngón tay của mình phát lạnh.

Vương Tiểu Thạch đợi nàng đọc xong, mới tụng:

- Không phân không rời.

Hai người bất giác cùng nhau ngâm nga:

- Không phân không rời, không xa không quên.

Ôn Nhu dường như cao hứng chuyện gì, chỉ nói:

- Ha! Ý tứ mà chúng ta viết đều giống nhau, đúng là không hẹn mà gặp. Coi như người khắc có ý nghĩa, sẽ cho người một thanh đao.

- Ngàn tạ vạn tạ!

Vương Tiểu Thạch cũng hứng chí nói:

- May mà đến lúc chuẩn bị gọt vỏ cây, ta vẫn quyết định dùng bốn chữ này.

Ôn Nhu nghe có mùi vị:

- Thế nào? Người vốn định khắc chữ khác sao?

Vương Tiểu Thạch nói thẳng:

- Ta vốn định khắc bốn chữ “một đời một kiếp”.

Ôn Nhu suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy cũng rất có ý nghĩa, vì sao lại không khắc?

Vương Tiểu Thạch thẳng thắn nói:

- Sau đó hồi tâm suy nghĩ. Một đời một kiếp? Chỉ là một đời một kiếp? Đời sau kiếp sau thì sao? Chúng ta có duyên như vậy, nói không chừng đời trước kiếp trước chúng ta cũng ở cùng với nhau.

- Đừng ở dưới cây đào mạn nói có duyên, sẽ nói bay mất đấy!

Ôn Nhu xuyt một tiếng ngăn cản hẳn, lại nói:

- Vậy tại sao người không khắc ba đời ba kiếp?

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Khắc bảy đời bảy kiếp cũng được. Thế nhưng, cô có bằng lòng đời sau cũng ở với ta không? Có thể đời này đã sợ ta rồi không? Khắc rồi cũng không thể đổi. Nếu đổi cây sẽ đau, có lẽ còn tức giận.

Ôn Nhu then thùng đấm hấn mấy cái:

- Tiểu Thạch Đầu, tên quỷ gốc này, ngay cả khắc chữ cũng làm ma làm quỷ, cẩn thận ta không để ý tới người nữa... người đúng là không thật lòng.

Chợt nghe một giọng nói từ trên trời vang lên rõ ràng:

- Hẳn không phải không thật lòng, cũng không phải thích làm ma làm quỷ. Thạch Đầu đại hiệp hẳn chỉ thích trêu chọc nữ nhân cười vui, giống như hẳn đối với ta vậy.

Chợt nghe câu này, còn tưởng rằng Nữ Oa thiên thần trong bầu trời tối om nói chuyện, sau đó còn sai lầm cho là tiên hoa, hoặc là thần cây.

Thực ra không phải, đó là người.

Nàng là người.

Nàng đương nhiên là người, hơn nữa còn là người quen.

“Người quen” của Vương Tiểu Thạch.

Thái Tuyền.

Váy áo của nàng còn dính một chút lá hoa cánh hoa, thần sắc của nàng mang một chút lười nhác, lười đến mức gần như hờ hững, lười cũng chỉ có hờ hững, không có sức để mà căm ghét.

Ngay cả lúc nàng gạt đi hoa lá trên áo quần, cũng là hờ hững.

Tư thái của nàng rất đẹp, một thoáng nhìn thấy, Ôn Nhu còn tưởng rằng nàng là Chu Tiểu Yêu.

Nhưng nàng không phải Tiểu Yêu, nàng là Thái Tuyền.

- Không phải người vẫn luôn ở đây chờ ta sao?

Thái Tuyền nói:

- Đây là nơi ta và người hội họp. Hiện giờ ta đã tới, thần sắc của người sao lại buồn cười như vậy?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cô đã đến rồi.

Trong lòng hẳn lại sinh cảnh giác. Mình đang tình ý thân mật với Ôn Nhu, lại tin tưởng vào cơ quan mà Ôn Lục Trì bố trí ở đây, đến nỗi nhất thời không phát hiện giữa cây hoa kia mấy lần rung động, phát ra âm thanh khác thường, mà ve cũng đột nhiên không lên tiếng nữa. Nếu như Thái Tuyền là địch, vậy thì rất không ổn.

Giọng nói của Thái Tuyền lại có một loại cảm giác “thối bùng là rách”:

- Ta đến rồi.
- Cô đến sớm.
- Ta chỉ là để người chờ ít hơn mấy ngày thôi.

Ôn Nhu nhìn sang trái, nhìn sang phải, cuối cùng không nhận được hỏi:

- Cô ta là ai?

Vương Tiểu Thạch nhất thời không biết nên nói thế nào cho tốt. Thái Tuyền lại hé miệng cười nói:

- Ta gọi là Thái Tuyền.

Ôn Nhu hoài nghi nói:

- Cô là...

Thái Tuyền thần khí an nhàn nói:

- Ta biết cô là Ôn Nhu.

Ôn Nhu không nói chuyện với nàng, chỉ sắc giọng hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Người dẫn mọi người chúng ta lòng vòng vòng vòng đến đây, ở lại mấy ngày, là vì muốn chờ cô ta?

Vương Tiểu Thạch hồ đồ trả lời không được:

- Ta...

Ôn Nhu tức giận hỏi:

- Ta chỉ muốn biết, có phải vậy không?

Vương Tiểu Thạch nhất thời không trả lời được. Thái Tuyền lại “rút dao tương trợ”, trả lời thay hắn:

- Ta là một nữ nhân mà hắn không dám quên, hắn đương nhiên không thể không đợi ta.

Ôn Nhu giận đến nước mắt lưng tròng, quay đầu oán hận từng chữ từng chữ hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Có, chuyện, này, hay, không?

Vương Tiểu Thạch đành phải đáp:

- Có... nhưng mà...

Ôn Nhu giận đến mức cười lên:

- Được, được, được! Ta và người nói chuyện, khắc chữ, người lại khổ tâm bố trí tìm người đến nghe, để người khác xem! Uống công ta đối với người...

Nàng giơ tay muốn tát Vương Tiểu Thạch một cái.

Vương Tiểu Thạch không tránh.

Hắn thà rằng trước tiên bị Ôn Nhu tát một cái, để cho nàng bớt giận.

Bởi vì hắn từng nhiều lần thất bại trên cảm tình, thậm chí là thảm bại tổn hại rất lớn, khiến cho hắn nhớ kỹ không quên, ám ảnh trong lòng. Cho nên một khi gặp phải nữ nhân tức giận với hắn, hắn liền mất đi sự nhạy bén linh hoạt, biết nghe lời phải thường ngày, mà chỉ biết ngơ ngơ ngẩn ngẩn, mặc cho tình cảnh trở nên xấu đi. Hắn chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, khẩn cầu đối phương tha thứ và bớt giận.

Đương nhiên, có lúc không có ngôn ngữ chính là ngôn ngữ tốt nhất, cho nên im lặng tốt hơn là lên tiếng; nhưng có lúc không có phản ứng chính là phản ứng kém nhất, giờ phút này chính là như vậy.

Ôn Nhu vốn định tát Vương Tiểu Thạch một cái để trút giận, nhưng thấy hắn lại nhắm mắt không né tránh, chợt nhớ tới lời Hà Tiểu Hà dạy nàng, ngược lại không đánh nữa, hoài nghi hỏi một câu:

- Trước kia người từng bị nữ nhân tát sao?

Vương Tiểu Thạch thành thật cũng thật thà gật đầu.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận bốc thẳng lên trời, bỗng nhiên giậm chân, nhìn sang Thái Tuyền như cười mà không cười giống như đang xem một vở kịch, chợt cười một tiếng.

Nụ cười này của nàng lại không hiện lên lúm đồng tiền, một chút lúm đồng tiền cũng không thấy.

Vương Tiểu Thạch thấy vậy, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Chợt nghe Ôn Nhu hung hãn liếc hắn một cái, hung hãn cười nói:

- Được! Vương anh hùng của chúng ta đã quen ăn tát của nữ nhân, tiểu nữ Ôn Nhu tuy mắt bị mù, cũng không muốn thêm vào một cái dấu tay này, đành phải hôn người một cái, để cho người giữ làm kỷ niệm.

Nói xong, lại ở trước mặt Thái Tuyên, hôn lên gò má Vương Tiểu Thạch một cái.

Lần này, không biết người hôn có tâm tình gì, nhưng người được hôn lại sợ hết hồn hết vía, cảm xúc lẫn lộn, so với nụ hôn kiều diễm phong quang vừa rồi hoàn toàn khác hẳn, một trời một vực.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 102: Cửa này năm ngoái hôm nay

Thực ra, lúc này Ôn Nhu cũng mong đợi Vương Tiểu Thạch nói gì đó.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại không nói.

Trong nhất thời hắn không nói được gì, chỉ ở trong lòng hét lớn: “Nguy rồi nguy rồi, lại một lần nữa, cô gái mà mình yêu mến muốn chia tay với mình, làm sao đây? Làm sao bây giờ! Tại sao mỗi lần đều như vậy, mỗi lần đều như thế này!”

Trong lòng hắn hét lớn, nhưng trong miệng lại không thốt nên lời.

Ôn Nhu cười lạnh một tiếng nói:

- Người cho rằng im lặng là vàng.

Thái Tuyền vỗ tay cười nói:

- Các người thật là đắm chìm thân mật.

Ôn Nhu xoay người, hừ lạnh:

- Hắn chờ cô?

Thái Tuyền mơ màng cười nói:

- Nếu không hắn ở đây chờ ăn đào sao?

Giọng nói Ôn Nhu lạnh như băng:

- Cô tới là để tìm hắn?

Thái Tuyền lại nói:

- Khi đó ta còn không biết cô ở đây, cho nên ngàn dặm xa xôi tới ước hẹn, không ngờ gặp phải cô.

Ôn Nhu chợt giậm chân một cái, quay đầu rời đi, chỉ để lại một câu:

- Được, ta không cản trở các người.

Nàng chạy nhanh về hướng cửa tròn dẫn đến phòng khách.

Vương Tiểu Thạch biết lúc này không thể do dự được nữa, đang muốn lên tiếng ngăn cản, lúc này trong cửa tròn lại vừa lúc có hai người bước ra. Ôn Nhu cúi đầu chạy nhanh, gần như đụng phải bọn họ.

Hai người đồng thời lắc mình, nhường qua.

Một người thân hình nhẹ nhàng, một người thân pháp kỳ dị.

Chỉ nghe một người chào hỏi:

- Ôn cô nương, xảy ra chuyện gì?

Một người khác lại niệm kinh:

- A Di Đà Phật, Ôn cô nương có thể nói rõ rồi hãy đi được không?

Ôn Nhu oán hận nhìn chăm chăm hai người, sau đó quay đầu hung hăng đảo mắt qua hai người Vương Tiểu Thạch và Thái Tuyền, lại hung hăng nói:

- Các người... toàn bộ... quái gở! Ta hận chết... các... người!

Sau đó liền bỏ đi.

Bóng dáng của nàng biến mất bên ngoài cửa tròn.

Trước lúc này, cửa tròn không có bóng dáng của nàng.

Sau lúc này, bóng dáng của nàng đã biến mất ở đó.

Vào giờ phút này, bóng dáng của nàng lướt qua cửa, ngừng lại một chút, dừng lại một chút, để lại ánh mắt u oán, để lại câu nói hung hăng oán hận kia, sau đó rời đi.

Thế nhưng tất cả những thứ này đều lưu lại trong lòng, trong đầu Vương Tiểu Thạch.

Làm sao quên được?

Không suy nghĩ, tự khó quên.

Suy nghĩ kỹ, càng khó quên.

Con người luôn khó mà vong tình.

Không phải sao?

Hai người kia lại không hiểu chuyện gì.

Hai người xuất hiện tại cửa tròn, một người là Tam Cô đại sư, còn một người là chủ khách sạn Ôn Lục Trì.

Lần này y lại thêm một “trễ”.

Y đến trễ.

- Ta đến trễ rồi.

Lần này ngay cả y vừa lên tiếng cũng nói như vậy:

- Ta thấy cô ấy đến, liền nói cho cô ấy biết người đang ở trong sân, không ngờ lại hại người...

Vương Tiểu Thạch thần thờ nói:

- Là ta bảo người khi nào thấy cô ấy thì mời cô ấy tới đây.

Thái Tuyền nhìn một hồi, quan sát một hồi, lại suy nghĩ một hồi, lúc này mới nói:

- Người hối hận vì hẹn ta tới đây?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta còn cảm ơn cô đã trải qua gian khổ tới đây.

Thái Tuyền hí mắt, hiện lên lúm đồng tiền ngọc ngà, giọng nói ôn nhu, ý tứ sắc bén:

- Còn không đến mức trải qua gian khổ, đừng quên ta giới về dịch dung. Nhưng ta thật sự là toàn tâm toàn ý đến đây. Chắc hẳn trong lòng người đang kiểm chế không mắng ta? Nếu không phải ta đã cứu người, có lẽ người đã sớm đuổi ta đi rồi.

Vương Tiểu Thạch chỉ nói:

- Ta thiếu ân tình của cô.

Ánh mắt Thái Tuyền mơ màng nói:

- Ân tình của ta là không thiếu được.

Vương Tiểu Thạch mặt ủ mày chau nói:

- Thế nhưng ta đã thiếu.

Gọng nói Thái Tuyền lại mơ màng:

- Hiển nhiên ân tình của nữ nhân đều không thiếu được.

Ánh mắt của nàng liếc về phía bóng dáng Ôn Nhu biến mất, nói:

- Nữ nhân cũng không thể nuông chiều được.

Vương Tiểu Thạch cười khổ.

- Ta chỉ sợ không có phúc khí nuông chiều cô ấy.

- Nữ nhân một khi được nuông chiều, giống như xe ngựa chạy đến bên vách đá, không siết cương thì sẽ bay. Nhưng chỉ có thể bay một lần như vậy, cả đời đều xong hết.

Thái Tuyền rất không đồng ý:

- Chẳng lẽ người muốn nữ nhân đối xử với người như vậy? Chẳng lẽ người nhẫn tâm để cho cô gái mà người nuông chiều bay xuống như vậy?

Vương Tiểu Thạch không nói gì.

Ôn Lục Trì đột nhiên nói:

- Thái cô nương, cô không ngại ngàn dặm đến đây, lặn lội đường xa, chắc cũng mệt rồi. Có muốn ta tìm cho cô một gian phòng hảo hạng, nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy nói?

Thái Tuyền chỉ cười hiện lên lúm đồng tiền, nhìn chăm chú vào Vương Tiểu Thạch nói:

- Nữ nhân không thể nuông chiều được, thậm chí cũng không được khen. Nuông chiều đến hư hỏng, là do nam nhân không tốt. Vốn không có nữ nhân không tốt, chỉ xem nam nhân hư hỏng đến đâu. Người thích cô ấy, chỉ có thể thích ở trong lòng; người nuông chiều cô ấy, sẽ khiến cho cô ấy hư hỏng thành quen. Khi đó người có yêu mến cô ấy, cô ấy không cảm thấy chán ghét thì cũng cảm thấy đó là chuyện đương nhiên. Một khi người đối xử với cô ấy không đủ tốt, cô ấy sẽ oán người không chân tình. Nữ nhân là không nuông chiều được.

Nàng ngừng lại một chút, đột nhiên nói một câu:

- Người là một nam nhân tốt, nhưng trước giờ lại không gặp được một nữ nhân tốt.

Ôn Lục Trì lại nói:

- Tuyền cô, cô mệt rồi, cô không mệt thì Vương thiếu hiệp cũng mệt. Cô lên phòng nghỉ ngơi một giấc, mọi chuyện để ngày mai hãy nói, thế nào?

Thái Tuyền lần này cười một tiếng, ngược cầm lên, giống như một con phượng hoàng kiêu ngạo nhưng thanh tú, chỉ nói:

- Ta sẽ đi nghỉ ngơi. Ôn lão bản không cần bận tâm, vị Trần Trương bát muội kia của ông đã sớm thu xếp một gian phòng thanh nhã cho ta, Tuyền cô ta tự có chỗ ngủ. Lại nói, ta gọi là Chương Tuyền, không phải Thái Tuyền. Ta vốn họ Chương, không phải họ Thái. Chuyện mà Chương Tuyền ta gây nên, tự ra sẽ xử lý thỏa đáng. Ta cũng không quen thiếu ân tình người khác, càng không thích nhìn người khác mặt như đưa đám.

Nói xong, để lại một cơn gió hoa đào.

Hoa rơi, người dậy.

Nàng cũng đi rồi, bay đi.

Cũng từ cánh cửa tròn kia.

Vương Tiểu Thạch vẫn chấp tay không nói gì.

Ôn Lục Trì nhìn bóng dáng Vương Tiểu Thạch dưới cây hoa đào, chỉ cảm thấy người này còn cô độc hơn mình, hơn nữa cô độc hơn nhiều lắm. Y thật sự không thể tưởng tượng, một Tiểu Thạch Đầu thường ngày thích náo nhiệt, tham gia náo nhiệt, thậm chí có hấn thì có náo nhiệt, sao bóng lưng bỗng nhiên lại thê lương như thế?

Cho nên y có phần lo lắng:

- Người xem hấn sẽ không có chuyện gì chứ?

Người mà y hỏi đương nhiên là Tam Khô đại sư.

Tam Khô đáp:

- Đây không phải lần đầu tiên hấn thất ý.

Ôn Lục Trì nói:

- Thế nhưng hấn là một người rất trọng tình cảm.

Tam Khô lại đáp:

- Đây cũng không phải lần đầu tiên hấn thất tình.

Ôn Lục Trì nói:

- Nhưng lần này hấn chìm đắm rất sâu, đặc biệt sâu.

Tam Khô nhất thời không nói gì.

Ôn Lục Trì lại nói:

- Theo ta được biết, sở dĩ hấn chần chừ không rời khỏi kinh sư, không phải vì công, không phải vì danh, càng không phải vì quyền, chỉ vì người trong hương ôn nhu, không yên tâm về cô gái Ôn Nhu này mà thôi.

Tam Khô đột nhiên khẽ cười, không thành tiếng.

Ôn Lục Trì không nhịn được nói:

- Sao người không qua đó khuyên hấn một chút?

Tam Khô hỏi ngược lại:

- Ta khuyên? Có hữu dụng không?

Ôn Lục Trì nhiệt thành nói:

- Hấn rất nghe lời người. Điểm này nói đến lại có phần kỳ quái.

Tam Khô thở dài không tiếng:

- Nghe ai, còn không phải đều như nhau sao? Thương tâm là chuyện trong lòng, ai biết được? Ai khuyên được?

Ôn Lục Trì kiên nhẫn:

- Thế nhưng, chúng ta là bằng hữu của hấn.

Tam Khô lạnh nhạt nói:

- Vậy dù sao cũng chỉ là bằng hữu mà thôi. Tô Mộng Chấm cũng đã nói, thời khắc gian nan nhất trên đời, luôn phải một mình vượt qua.

Ôn Lục Trì vẫn đầy quan tâm nói:

- Người xem, chuyện lần này, hấn có thể chịu đựng được không?

Tam Khô xa xăm nói:

- Năm ngoái, hấn bởi vì muốn về thăm viếng người nhà, cũng vội vã tới nơi này một lần.

Ôn Lục Trì ngăn người, suy nghĩ một chút, nói:

- Đúng vậy, khi đó mấy người chúng ta tụ tập ở đây, mọi người còn khuyên hấn một là tuyên bố giương cờ, lãnh binh kháng Liêu; nếu không thì dứt khoát tạo phản, thay đổi triều đình mục nát này. Tránh để không đen không trắng, nửa giang nửa hồ như vậy, lãng phí thân thủ thật tốt. Nhưng hấn lại không có chí lớn này.

Tam Khô nói:

- Hẳn có dụng ý của hẳn. Một người phải tự hiểu lòng mình. Không thích uống rượu, xách vò trút hết, chẳng lẽ phải say đến trên đầu nở hoa sao? Năm ngoái, hôm nay, nơi này chỉ có chúng ta, Ôn Nhu còn chưa tới, Chương Tuyên cũng không xuất hiện.

Ôn Lục Trì mới hơi ngẫm hiểu, dừng một chút rồi nói tiếp:

- Đúng vậy.

Tam Khô nói:

- Năm nay, hôm nay, bọn họ đã tới, thế nhưng lại đi rồi.

Ôn Lục Trì tỉnh ngộ nói:

- Đều từ cửa tròn này rời đi.

Tam Khô nói:

- Vẫn còn lại Vương Tiểu Thạch.

Ôn Lục Trì tiếp lời:

- Còn có chúng ta.

Tam Khô nói:

- Còn có cây này hoa này.

Ôn Lục Trì nói:

- Vẫn hoa nở hoa tàn như trước.

Tam Khô nói:

- Tất cả đều giống như không thay đổi. Ong bướm biến mất vào mùa đông năm ngoái, năm nay lại trở về.

Ôn Lục Trì nói:

- Thứ mất mát có lẽ chỉ là tâm tình.

Tam Khô nói:

- Chỉ cần người còn ở, tâm tình mất mát sớm muộn gì cũng có thể vượt qua, một lần nữa khôi phục. Chỉ cần tâm vẫn còn, nào sợ không có tình?

Ôn Lục Trì nói:

- Người nói đúng.

Tam Khô nói:

- Năm ngoái hôm nay trong cửa này, vốn không có cảnh tượng này. Năm sau hôm nay, có lẽ sẽ vật đổi sao dời, một lần nữa bắt đầu.

Ôn Lục Trì nói:

- Ta hiểu rồi.

Sau đó y đi về phía Vương Tiểu Thạch, vừa cảm kích nói với Tam Khô đại sư:

- Chỉ thị của người rất hiệu nghiệm, ta vẫn trước tiên khuyên hẩn nghỉ ngơi một chút. Chỉ cần chịu đựng qua nhất thời, sau này sẽ cảm thấy dễ chịu. Lúc thương tâm chỉ cần không nghĩ đến chuyện thương tâm kia, cũng sẽ không đau lòng muốn chết, tâm vẫn là tâm đó. Chỉ cần một lòng không động, sẽ không sợ biến tình hay thay đổi.

Y lĩnh ngộ đi về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch dưới cây hoa.

Vì ai sân vắng tối chấp tay?

Vì ai trong gió đứng giữa đêm?

Vương Tiểu Thạch âm đạm, thương tình, tiêu hồn.

Ôn Lục Trì đương nhiên không nghe thấy Tam Cô đại sư cũng thở dài một tiếng nhẹ hơn cả gió:

- Ai thiếu tình của ai? Ai chịu nghĩa của ai? Mới thấy hẩn hoa đào nở, lại thấy hẩn hoa đào rơi. Ngọt ngào khổ sở như vậy, khổ sở ngọt ngào như vậy, hẩn là không cam đạm bạc, ta là tự nguyện tịch mịch.

Giọng nói của y còn nhẹ hơn hoa rơi.

Lúc này, chợt có một ngôi sao băng từ trời cao rơi xuống.

Bắt đầu rất lộng lẫy, còn kéo theo một chiếc đuôi rực rỡ khắp thiên hạ.

Đáng tiếc, lúc này không ai phát giác, không ai chú ý, không ai phát hiện ra được nó.

Chương 103: Hoa đào phản chiếu mặt ai ứng đào

Nhưng bọn họ không ai đợi được ngôi sao băng kế tiếp xuất hiện thì đã chia tay.

Người không vui đương nhiên không chỉ có Vương Tiểu Thạch, còn có Ôn Nhu.

Ôn Nhu đương nhiên không vui, nhưng nàng nhịn được không khóc ra.

Lúc thương tâm thật sự, nước mắt chảy vào trong lòng, không phải khóc lên cho cả thế giới đều biết.

Cho nên đau khổ là chuyện của một người, vui vẻ náo nhiệt lại là mọi người cùng hưởng.

Ai cũng như nhau.

Ôn Nhu nàng cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều, đoạn thời gian ấm áp ở dưới cây hoa nhìn hoa rơi, chờ sao băng, ngắm đom đóm, khắc tiếng lòng, lại ngắn biết bao, nhanh biết bao, giữ không được, níu không xong biết bao.

Vương Tiểu Thạch chết tiệt!

(Còn vô lương tâm hơn Bạch Sầu Phi!)

Uống công Ôn Nhu ta đối xử với hắn tốt như vậy!

(Ôn Nhu ta vốn không nên đối xử tốt với người khác!)

Hắn đúng là uống phí tâm ý của ta!

(Cô gái kia là ai? Sao ta lại chưa từng nghe nói đến?)

Nghĩ đến sự thật “Vương Tiểu Thạch không nói với nàng nữ nhân kia là ai”, nước mắt của nàng lại đến.

Vừa chảy ra thì không thể thu về, không thể vãn hồi.

May mắn nàng đã trở lại trong phòng.

Nàng ở tại Thu Nguyệt Các.

Thu Nguyệt các năm ở lâu hai.

Mục đích Ôn Lục Trì mở khách sạn là “cho kẻ lãng tử một ngôi nhà để nhớ nhung”, cho nên y đều đặt cho mỗi gian phòng một cái tên thanh nhã, còn bố trí gian phòng tương tự như cái tên của nó.

Trở lại trong phòng, chỉ còn một mình nàng.

Nàng khóc, khóc lớn, nhưng không ra tiếng.

Vì muốn khóc không ra tiếng, nàng cắn vào gối kiềm chế âm thanh của mình, nàng trùm chần dầy để ngăn lại tiếng khóc của mình.

Tuyệt đối không để cho cô gái kia nghe được!

Nàng nhất định không để Vương Tiểu Thạch nghe.

(Ta khóc ta biết.)

(Ta khóc, ta điên, ta đau, ta khổ là chuyện của ta.)

(Ta khóc cho mình nghe.)

(Ta chỉ khóc cho trái tim bị thương của mình.)

Nghĩ tới lúc này chỉ có một mình nàng tịch mịch khóc, nàng lại rất nhớ cha mình, lại càng khóc càng thương tâm.

Khóc thật lâu.

Khóc xong rồi.

Sau khi khóc xong, mí mắt cũng sưng đến giống như hạch đào, nàng đã hạ quyết tâm.

Nàng là Ôn Nhu.

Ôn Nhu nàng không thuộc về bất cứ người nào.

Nàng là Ôn Nhu của chính mình.

Vì không để cho mình khóc thành tiếng, nàng cắn cổ tay của mình mà ngủ.

Nước mắt của nàng còn vương trên mặt, chưa khô.

Trước khi nàng sắp mê mông lung đi vào giấc ngủ, còn nuốt hận suy nghĩ.

Ta đối xử với hắn tốt như vậy, chủ động như vậy, hắn lại cùng một nữ nhân khác ức hiếp ta.

Lần đầu tiên ta đối xử với hăn ôn nhu, nhưng lại được hồi báo như thế, cứ tiếp tục như vậy làm sao được?

Nàng càng nghĩ càng ủy khuất, càng khó chịu.

Sau đó nàng không biết thật sự nhìn thấy hay là mộng thấy hoa đào.

Không chỉ một cây, mà là rất nhiều rất nhiều cây hoa đào.

Một dòng suối từ chính giữa chảy qua, hai bờ sông đều là cây đào, chiếu đỏ dòng suối.

Hoa rơi nổi đầy trên khe suối.

Hoa rơi lênh đênh, lênh đênh hoa rơi.

Sông đỏ ửng, trên sông phản chiếu mặt người, xinh đẹp như hoa đào.

Là mặt của chính nàng.

Sau đó một đóa hoa rơi xuống, làm rối loạn mặt nước, nổi lên một trận sóng gợn.

Sau khi sóng dừng gợn tắt, trên mặt nước lại có thêm một mặt người.

Gương mặt thật quen thuộc.

Ánh mắt sáng nhưng không gần người như vậy.

Hai hàng lông mày khoan dung và cố chấp như vậy.

Đôi môi ôn hòa nhưng kiên định kia.

Đó là hăn, Tiểu Thạch Đầu.

Không biết hăn đang cười, hay là đang mắng, hoặc là đang xin mình tha thứ, chỉ biết ảnh ngược của hăn đang chuyên chú ngưng thần từ mặt nước nhìn mình.

A, hăn nhìn mặt người, hay là hoa đào?

Nàng chỉ cảm thấy một trận lại một trận đau lòng.

Bên ngoài giống như truyền đến một trận lại một trận âm thanh nhốn nháo hoảng loạn, chiến họa liên miên, thậm chí còn có tiếng loạn thế trời long đất lở, đá rơi sét đánh.

Nàng muốn đứng lên, nhưng lại không có sức.

Nàng muốn xoa người, nhưng cũng không cách nào.

Nàng phát hiện chỉ có ánh mắt kia của Vương Tiểu Thạch là an định, bất biến.

Cho dù văn nước đã bắt đầu biến hóa, rối loạn.

Sóng gợn lại nổi lên.

Tất cả dần dần hỗn loạn, tiêu tán, tịch diệt.

Nhưng nàng gần như ngay cả mí mắt cũng không mở ra được.

Không phải nàng vừa ngủ sao?

Hay là nàng vẫn luôn tỉnh?

Những thứ vừa nhìn thấy, đều là chân thực sao? Những thứ nghe thấy, đều là thật sao?

Rốt cuộc nàng ở trong mộng, hay đó là nàng trong mộng của người khác?

Trong mộng của ai?

Nàng chợt nhớ tới Vương Tiểu Thạch.

Trong lòng nàng hỗn loạn, trước mắt còn loạn hơn so với sóng gợn trên nước.

Nàng nghĩ tới đây, liền hoàn toàn mất đi tri giác, rơi vào trong một thế giới khác.

Thế giới kia lưu động, trôi nổi, giống như ở trên mặt nước.

Nhưng không có hoa rơi, không có mặt người.

Chỉ có một khoảng không, một khoảng trắng.

Một khoảng trống không vô tận.

Nàng đương nhiên không biết, khi đó nàng không phải nổi lên, mà là bị người ta ôm lấy.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 104: Mặt người giờ ở nơi nao

Vương Tiểu Thạch tỉnh táo hơn Ôn Nhu, cho nên hắn càng đau khổ.

Vì vậy hắn ít nhất còn phân biệt được, âm thanh giống như đại quân áp sát cuồn cuộn tràn đến kia chính là tiếng sét.

Tiếng sét kia trong nháy mắt chiếu rọi trời đất, nơi ánh chớp rõ ràng đi qua, tất cả mọi thứ lại trở nên không rõ ràng.

Sau đó mưa rút xuống, giống như thác nước đổ lên mái ngói.

Giông tố mưa bão lớn như vậy, không biết cây hoa đào ra sao rồi?

Ngày mai hoa có rơi hết không?

Lại không biết Ôn Nhu thế nào rồi?

Nàng có thể giống như trước đây, giận nhanh nhưng hết giận cũng nhanh hay không?

Hắn suy đi nghĩ lại, trần trọc không yên, rất muốn đi tìm Ôn Nhu giải thích tất cả những chuyện này.

Nhưng lại sợ nàng còn đang tức giận, sợ nàng đã ngủ, sợ quấy rầy nàng.

Tất cả, chờ ngày mai (ít nhất cũng sau khi trời sáng) rồi hãy nói?

Hắn đương nhiên đang hối hận, khi đó sao mình không nắm lấy thời cơ giải thích cho rõ ràng. Nhưng mặt khác hắn cũng cảm thấy, hiểu lầm không giải thích có thể chỉ khiến đối phương tức giận bỏ đi, còn nếu như giải thích, đối phương vẫn không để ý tới hắn, vậy chỉ sợ lại một lần nữa người ta vứt bỏ mình.

Hắn sợ đối diện với điều này.

Hắn cũng chuyện sợ hãi.

Có.

Ai cũng có.

Giống như lúc này, hắn chỉ sợ gió quá mạnh, mưa quá lớn, sẽ tẩy rửa, xóa đi những chữ viết trên cây kia.

Hắn hi vọng “không phân không rời” khắc trên thân cây sẽ không trở thành “không gặp không để ý”, hoặc trở thành “không chết không tan” trên thực tế.

Hắn quan tâm Ôn Nhu.

Ôn Nhu là tuổi trẻ, sức sống và ôn nhu của của hắn, cũng là thiện lương của hắn.

Ôn Nhu là ánh mặt trời của hắn.

Thế nhưng tối nay lại có mưa, hơn nữa còn là mưa to gió lớn.

Hắn còn lo lắng cho cây kia.

Những hoa kia và những quả đào kia, có thể trải qua bao nhiêu mưa gió?

Con người cả đời có thể trải qua mấy trận gió? Mấy trận mưa?

Mấy chữ kia thì sao?

Cũng có thể qua sương càng đẹp? Gặp tuyết càng trong?

Hắn bỗng nhiên nhớ tới Chu Tiểu Yêu rơi như hoa rơi.

Đọc tên Lô Thuần trong bóng tối cai quản Lục Phân Bán đường.

Còn có Lô Mị mỗi lần xuất hiện đều có một trận ám sát thê lương rục rở.

Còn có hoa...

Cùng với mưa...

Rơi hoa như mưa. Mưa như hoa rơi. Hoa rơi như mưa. Như mưa hoa rơi.

Như rơi hoa mưa. Như hoa mưa rơi. Rơi mưa như hoa. Rơi như mưa hoa.

Rơi. Mưa. Hoa...

Từng khuôn mặt người, dung nhan xinh đẹp.

Từng đóa hoa đào, phong tư rục rở.

Cuối cùng hoa và mưa đều rơi xuống trên nước, nổi lên sóng gợn một đợt lại một đợt, một vòng lại một vòng.

Xao động không ngừng, tụ rồi tại tan, tiêu rồi lại hợp, vòng đi vòng lại.

Cuối cùng đều biến thành một khuôn mặt trong hơn nước, đẹp hơn hoa.

Mặt của Ôn Nhu.

Vào giờ phút này, Vương Tiểu Thạch thật sự không phân biệt rõ, rốt cuộc đây là mộng hay là thật.

Hắn thật sự thấy được gương mặt của Ôn Nhu, thậm chí thấy được Ôn Nhu đang nghĩ gì.

Ôn Nhu đang mê hoặc, nàng không biết mình đang nằm mộng, hay là trong mộng của người khác? Nàng ở trong mộng của mình nhìn thấy mình, hay là ở trong mộng của Vương Tiểu Thạch gặp được mình? Nàng ở trong mộng của mình nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, hay là ở trong mộng của hắn nằm mộng thấy Vương Tiểu Thạch mộng thấy mình?

Ôn Nhu không phân biệt được.

Vương Tiểu Thạch nhất thời cũng không hiểu được.

Đây là mộng của mình, hay là mộng của Ôn Nhu? Ôn Nhu đang mộng thấy giấc mộng của mình, hay là mình đang mộng thấy giấc mộng của Ôn Nhu? Hoặc là bọn họ chỉ ở trong mộng của người khác nằm mộng với nhau, thậm chí đó vốn không phải là mộng, không ai nằm mộng, hai bên đã sớm tỉnh giấc rồi?

Có lẽ bởi vì hoa lẫn vào mưa, còn phát ra một trận lại một trận mùi thơm ngào ngạt...

Mùi ngọt.

Đó là mùi vị của hoa rơi sao?

Mang theo một chút hương đào, làm người ta say mê.

Chỉ hơi quá nồng nặc, hơi hiềm quá thơm.

Quá thơm, mang theo một chút ướt át, cả người đều chìm trong mùi hương, giống như đã biến thành hương bay ra ngoài.

(Sao lại thơm như vậy?)

Hương thơm dường như đã biến thành một loại thực thể, một loại chất lỏng, mênh mông thấm ướt hần, nhanh chóng hòa vào trong xương tủy tinh thần.

(Ồ, hình như là quá thơm?)

Hắn chợt cảnh giác.

Mùi hương này?

Hắn muốn ngồi dậy, nhưng lại cảm thấy mệt mỏi.

Hắn vốn ở tại Xuân Hoa Hiên, đối diện với Thu Nguyệt Các của Ôn Nhu.

Hắn đã nằm trên giường, tưởng nhớ Ôn Nhu. Nhưng tại khoảnh khắc này, hắn đã đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Lúc này một tiếng “âm” vang lên, lại một ánh chớp xẹt qua.

Bên ngoài mưa to gió lớn, mưa gió quay cuồng.

Trong khách sạn tối tăm, chỉ chìm trong mộng hương như mềm như say.

Hắn vừa phát hiện không bình thường, muốn ngồi dậy, nhưng đầu gối mềm nhũn, chân buông thông, lại ngã xuống trên giường.

Nhất thời, từng khuôn mặt Ôn Nhu trong lòng trong đầu, hoàn toàn vỡ tan trong buổi đêm sấm sét giao hòa.

Mặt người không biết đã đi đâu.

Nhưng mùi hương vẫn còn, vẫn thơm đến thấu xương, giống như một chủ đề, vừa giống như một cơn ác mộng, càng giống như một chiếc chăn lớn bao phủ trời đất.

Hắn thật sự muốn ngủ ngay bây giờ, ngủ thật say, cho dù chết cũng không sao.

Mà chết chính là say mê của giấc mộng, hạch tâm của giấc mộng, lâm li nhất của giấc ngủ. Giấc mộng sâu nhất của một người là cái chết, giấc mộng lớn nhất của thiên hạ là tịch diệt.

Ngay lúc này, chợt nghe trong Hạ Liên cư có một cô gái hét lên:

- Nhân Diện Đào Hoa của Hạ Tam Lạm! Mọi người cẩn thận!

Trong mơ hồ ngơ ngẩn, Vương Tiểu Thạch chợt nhớ lại, Hà Tiểu Hà chính là người ở trong Hạ Liên Cư này.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 105: Trăng mờ gió lớn đêm giết người

Hạ Tam Lạm có ba loại mê hương độc môn, xưng tuyệt võ lâm, đó là Ôn Nhu Hương, Tứ Bất Tượng, Nhân Diện Đào Hoa

Hà Tiểu Hà chính là nữ tướng của Hạ Tam Lạm.

Lúc nàng kêu lớn, là bởi vì người được thuốc mê độc môn của gia tộc mình, Nhân Diện Đào Hoa.

Nhân Diện Đào Hoa, mặt của người, hương hoa đào.

Hai thứ kết hợp làm một, đó là mê hương không thể kháng cự.

Nó không độc, cho nên tính chất không mạnh.

Tính chất không mạnh thì không nổi bật, xen lẫn trong hương hoa đào, khiến cho cao thủ hạng nhất cũng không thể phân biệt, không thể phòng bị.

Vì vậy đây là mê hương chuyên dùng để đối phó với cao thủ hạng nhất.

Nó chỉ làm người mê.

Mê, chính là mất đi năng lực chiến đấu.

Đối với cao thủ võ lâm chân chính, mất đi năng lực chiến đấu, chắc chắn còn khổ sở hơn so với trúng độc, bị thương, bị mai phục.

Cũng càng đáng sợ hơn.

Môn phái Hạ Tam Lạm sở dĩ có thể dùng một tiểu tộc chấn nhiếp võ lâm, có liên quan rất lớn đến tác phong, thủ đoạn và tuyệt kỹ độc môn của bọn họ.

Nhân Diện Đào Hoa là một trong số đó.

Tối nay Hà Tiểu Hà ngủ rất sớm, trước cả khi mưa gió.

Nàng cũng không đi vào trong sân, trải qua một trận mưa to gió lớn trên cảm tình của Vương Tiểu Thạch.

Cho nên nàng ngủ rất an tường.

Không, quả là ngủ say như chết.

Trước giờ nàng ngủ đều có tiếng ngáy, nàng không muốn người khác biết được chuyện này.

Nàng thậm chí chống lại sự thật này. Có lần người khác chỉ ra, nàng vẫn kiên quyết không thừa nhận chuyện này.

Nhưng cuối cùng nàng cũng biết đây là sự thật.

Không chỉ trước kia lúc nàng sống ở thanh lâu, khách từng trêu đùa giễu cợt nàng, nàng cũng vì vậy mà trở mặt. Cho đến có một lần, nàng nửa đêm tỉnh mộng, người đã tỉnh lại, mắt đã mở ra, nhưng cả thân thể lại giữ nguyên tư thế cũ không thay đổi, khi đó nàng lại nghe được rõ ràng một loại âm thanh. Đó là tiếng ngáy, tiếng ngáy từ trong cơ thể nàng phát ra.

Từ lúc đó trở đi, nàng biết mình phải đối diện với sự thật này.

Có điều, tối nay nàng cũng đột nhiên thức tỉnh, nhưng không phải do tiếng ngáy của mình đánh thức, mà là do một loại cảm giác kỳ dị khác.

Không phải âm thanh, mà là mùi vị.

Hương, hương vị.

Nàng bị một loại cảm giác quen thuộc đánh thức.

Nàng vén chăn ngồi dậy, lại ngửi thấy một loại mùi vị “quê nhà”.

Mùi vị “quê nhà” là gì?

Có.

Chỉ cần người cẩn thận lưu ý một chút, “quê nhà” vốn có mùi vị.

Đó có thể là mùi lá cây nổi mốc, có thể là mùi vị ngọt đắng khi hạnh chín, có thể là mùi cháy khi mặt trời chiếu vào trên đá, cũng có thể là nhà nào ăn nhiều ớt dầu mè, đại tiện, tiểu tiện, trung tiện mang theo một loại mùi nồng cay cay...

Không chỉ “quê nhà” có mùi vị, ngay cả “nhà” cũng có mùi vị.

Đó có thể là mùi giày của người, mùi nước tiểu của trẻ con, mùi bánh mật năm ngoái còn vương vấn trên thần đài trong nhà, mùi thê tử bôi dầu hoa thơm, thậm chí là mùi hơi lưu lại khi người đi qua lâu bất ngờ hắt hơi vài cái...

Hà Tiểu Hà đột nhiên tỉnh táo, bởi vì nàng ngửi thấy mùi vị kia.

Đó là mùi hoa đào.

Nàng giống như ngửi thấy nguy cơ.

Mùi hoa đào này gần như không có gì khác so với mùi của cây hoa đào bên ngoài, cho dù có, cũng chỉ là nồng nặc hơn một chút mà thôi. Trong đêm mưa như thế, không ai có thể phân biệt được.

Nhưng Hà Tiểu Hà phân biệt được.

Đối với nàng, mùi hoa đào kia thiếu một phần dẫn người dụ người, nhiều một phần chết người giết người.

Những mùi khác đều không sợ, chỉ sợ mùi hoa đào này.

Nàng vừa ngửi được, liền kêu lên một tiếng, lập tức mở bọc vải, lôi ra một chiếc hộp, mở chiếc khóa nhỏ màu bạc, bên trong có ba viên thuốc nhỏ màu bạc. Nàng lập tức cho một viên vào miệng, ngậm lại, người đã xông ra ngoài.

Nàng vừa ra khỏi cửa phòng, vừa lúc có một tia chớp, nàng thấy được bốn người.

Cho dù trong khách sạn rất tối tăm, nàng vẫn gặp phải bốn người này.

Nàng lập tức biết phán đoán của mình đã đúng.

Bốn người này trên mặt đều mang mặt nạ.

Mặt nạ vô cùng sơ sài, chỉ vẽ lên một khuôn mặt có ngũ quan. Miệng của mặt nạ này lại rất đặc biệt, cũng rất nổi bật, trên môi không ngừng phun một loại sương màu đỏ.

Đúng rồi!

Đây chính là Nhân Diện Đào Hoa!

Nhân Diện Đào Hoa là một loại chất khí có mùi như hoa đào, sau khi trúng làm cho người ta cả người vô lực, mê hương này được đặt trong “mặt nạ” do Hạ Tam Lạm đặc biệt chế tạo.

Người có được “mặt nạ” này, có thể đeo nó lên, một mặt thổi ra mê hương, một mặt hành động bình thường.

Thuốc giải mà Hà Tiểu Hà đã dùng trước đó gọi là Tiểu Xuân Phong.

Nhưng ăn thuốc giải không có nghĩa là có thể không “hô hấp”.

Chỉ cần hô hấp, sẽ không thể không sợ uy lực của Nhân Diện Đào Hoa.

Chỉ khi đeo mặt nạ đặc chế kia lên, mới không để cho mê hương xâm nhập.

Thế nhưng Hà Tiểu Hà đã không thể lựa chọn, bởi vì mọi người dường như đều trúng phải mê hương, bốn người này giống như đi vào chỗ không người.

Hơn nữa bọn chúng còn đang xông về hướng Thu Nguyệt Các và Xuân Hoa Hiên, xem ra bọn chúng muốn hạ thủ với Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu.

Hà Tiểu Hà đã không thể lui, cũng không thể đi.

Nàng càng không thể tránh né, bởi vì thứ đối phương sử dụng chính là mê hương của môn phái nàng.

Nàng chỉ có một người, đối phương lại có bốn người.

Mà đây chính là một đêm trăng mờ gió lớn để giết người.

Nàng phải đối diện.

Nàng quát lên một tiếng:

- Các ngươi là ai?

Bốn người kia ngẩn ra, hiển nhiên bọn họ không ngờ lại có người trúng phải Nhân Diện Đào Hoa mà không ngã.

Bọn họ cũng chỉ ngẩn ra một chút, sau đó liền ra dấu một cái.

Hai người trong đó, một cầm đao, một cầm kiếm, chia làm hai hướng tấn công nàng.

Hai người khác, một cầm thương, một chấp côn, đã đá văng hai cửa phòng Thu Nguyệt, Xuân Hoa, muốn tấn công vào.

Bọn họ phối hợp thuần thục và khăng khít, kiên quyết và lưu loát.

Một tiếng “đùng” vang lên, ánh chớp xé trời lộ ra vuốt sắc của nó, chợt lóe lên rồi biến mất.

Đây chính là trăng mờ gió lớn đêm giết người.

Hà Tiểu Hà chỉ có một người.

Đêm tối lại dùng tư thế uy phong vô địch chiếm lĩnh toàn bộ cục diện, thình thoảng ra lệnh cho sấm chớp ra uy, hung tợn.

Kẻ địch không biết có bao nhiêu?

Cho dù nàng ngăn cản được, lại làm sao phân thân đi cứu người?

Nàng chỉ cảm thấy cô lập, một mình, nhưng vẫn muốn chiến đấu đến cùng.

Trong lòng nàng không nhịn được thấp giọng kêu một tiếng: “Ông trời ơi!”

Ngay lúc này, một tiếng “âm” vang lên, lại một tia chớp nhắm đầu nhắm mặt đánh xuống.

Chỉ nhìn thấy, nghe thấy, người thấy có mấy cửa phòng đồng thời bị đá, đánh, đụng ra, có người hô lớn:

- Tiểu Hà đừng sợ, A Ngưu ta tới giúp cô!

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 106: Một quyền vang thiên hạ

Hà Tiểu Hà không phải một mình tác chiến.

Người thứ nhất nhảy ra giúp nàng là Lương A Ngưu.

Lương A Ngưu cũng trúng phải mê hương, nhưng ý chí chiến đấu của hắn rất kiên cường, hơn nữa hắn vừa nghe tiếng hô của Hà Tiểu Hà đã tỉnh lại một nửa.

Mặc dù vẫn còn choáng váng, nhưng hắn tuyệt đối không để cho Hà Tiểu Hà độc chiến giang hồ.

Cho nên hắn bẻ gãy một ngón tay của mình, đau đớn kịch liệt khiến cho hắn tỉnh táo lại một chút.

Hắn lập tức vung sừng trâu nhọn gia nhập vào trận chiến, cùng Hà Tiểu Hà đóng vai chiến đấu tại cửa thang.

Hắn muốn Hà Tiểu Hà biết, nàng còn có hắn, nàng không cô độc.

Thế nhưng, phản ứng đầu tiên của Hà Tiểu Hà mà hắn nhận được lại là mắng.

- Người tới đây làm gì? Ta còn cần người giúp sao! Còn không đi cứu Tiểu Thạch Ôn Nhu!

Nàng vừa mắng, vừa búng cho hắn một viên thuốc giải.

Lương A Ngưu bị mắng đến xám mặt.

Nhưng hắn lại không biết, Hà Tiểu Hà ở trong bóng tối đã chảy nước mắt, nước mắt cảm động.

Thực ra, Lương A Ngưu đã hít phải khí độc hoa đào, sức lực toàn thân đã yếu đi một nửa, tê dại một nửa, võ công có thể phát huy cũng rất có hạn.

Hà Tiểu Hà tuy miệng ngậm thuốc giải, nhưng vẫn cố hết sức giảm hô hấp, năng lực tác chiến cũng vì vậy bị yếu đi nhiều.

Một đao một kiếm công tới, đối với bọn họ đã không dễ ứng phó.

Bọn họ nào có năng lực đi giải nguy cho Ôn Nhu Tiểu Thạch?

Có.

Còn có một người.

Ít nhất còn có một người.

Đường Thất Muội.

“Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội là người của Thục Trung Đường môn, hãn vốn giỏi về dùng độc.

Người chuyên dùng độc cũng giỏi về giải độc.

Mặc dù hãn chưa đến mức bách độc bất xâm, nhưng ít ra một khi trúng độc liền sinh cảnh giác, lập tức dùng được vật giải độc của Đường môn để khắc chế độc tính, trước tiên ứng phó với nguy cơ trước mắt rồi hãy nói.

Thuốc mà hãn ăn vào cũng chỉ có thể khắc chế một phần nhỏ cảm giác mê ảo. Nếu đối phương hạ độc, hãn ngược lại có thể phát hiện sớm, nếu như hãn trúng độc, ngược lại có thể hốt thuốc đúng bệnh.

Nhưng mê hương thì không được.

Đó là thứ của Hạ Tam Lạm.

Hãn chỉ có thể triệt tiêu một phần cảm giác choáng váng, cố gắng ứng chiến.

Hãn ngăn cản trước cửa phòng Ôn Nhu.

Người cầm trường thương kia nhất thời cũng không xông qua được.

Đường Thất Muội cho dù chỉ còn lại có tam muội rưỡi, ám khí “dựa vào cảm giác xuất thủ” của hãn dù sao cũng không dễ đối phó.

Đáng tiếc cho dù hãn khó đối phó, cũng chỉ có một người.

Hãn ngăn cản kẻ cầm trường thương, lại không ngăn được thích khách cầm trường côn tấn công vào căn phòng của Vương Tiểu Thạch.

Một tiếng “rầm” vang lên, đại hán kia một côn đập văng cửa phòng Vương Tiểu Thạch.

Hà Tiểu Hà cấp bách.

Lương A Ngưu cấp bách.

Đường Thất Muội cấp bách.

Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội đều cấp bách, nhưng bọn họ lại không thể phân thân.

Sau khi bọn họ trúng phải mê hương, ứng phó với ba tên hán tử gian xảo này, đã lực bất tòng tâm, được chỗ này hỏng chỗ kia.

Trông thấy Xuân Hoa Hiên đã bị tấn công vào, sao bọn họ không nóng lòng như lửa đốt.

Hóa ra những người khác đều trúng phải mê hương, bất tỉnh nhân sự.

Ai tới cứu Vương Tiểu Thạch?

Hán tử cầm côn đập cửa chọt lui ra, còn khom lưng khẩn trương nghênh địch.

Chỉ thấy một đại hán như thiên thần từ trong phòng Vương Tiểu Thạch nhảy ra.

Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội vừa thấy, đều vừa mừng vừa sợ:

- Đường Bảo Ngưu!

Chỉ nghe người nọ hét lớn một tiếng như sấm mùa xuân:

- Còn có Đường Bảo Ngưu ta, ai dám thương tổn một sợi lông của Vương Tiểu Thạch?

Hắn đã tới!

Hắn cuối cùng đã đứng lên!

Đường Bảo Ngưu cuối cùng đã tỉnh dậy!

Đường Bảo Ngưu trúng phải Nhân Diện Đào Hoa lại tương đối nhẹ, tương đối ít, bởi vì hắn không ngủ được.

Hắn nhớ tới Chu Tiểu Yêu, nhớ mãi không quên, cho nên mất ngủ.

Mất ngủ khiến cho hắn tỉnh táo, khiến cho hắn cảnh giác được hương hoa đào không bình thường. Đừng quên hắn cũng là họ Đường, là đệ tử ngoại hệ của Thục Trung Đường môn.

Hắn vẫn không chết, hắn chỉ thương tâm.

Thương tâm tuy còn lớn hơn so với thương thân, nhưng tâm bị thương một ngày nào đó sẽ khép lại.

Đây là giây phút sống chết của người bạn sinh tử của hân.

Hiện giờ chính là lúc hân phải đứng lên.

Đáng tiếc Phương Hận Thiếu có lẽ đã trúng phải mê hương, đang chìm vào giấc mộng ngọt ngào của hân, nếu không nhìn thấy Đường Bảo Ngưu đứng dậy tử chiến bảo vệ bằng hữu, nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Đường Bảo Ngưu gia nhập trận chiến, giữ vững cửa phòng của Vương Tiểu Thạch, do đó lại trở thành bốn tên đại hán đánh lén đối phó với bốn người Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội và Đường Bảo Ngưu.

Bốn người kia nhất thời không công vào được.

Thời gian càng lâu, đối với bốn người này càng bất lợi. Dù sao nơi này cũng là khách sạn của Ôn Lục Trì, y và thủ hạ của y sớm muộn gì cũng sẽ đến chi viện sau khi thuốc qua hương lụi.

Bọn họ biết lần này có lẽ đã thất bại.

Hiện giờ bọn họ chỉ còn lại một hi vọng, hi vọng nằm ở một người.

Bọn họ hi vọng người đó có thể kịp thời/nguyện ý/chịu xuất hiện.

Đó là một trợ thủ mạnh.

Chợt nghe bên ngoài vang lên một tiếng “đùng”, lại một tia sét xuất hiện.

“Bùng” một tiếng, cửa lớn khách sạn bị một quyền đánh vỡ.

Người nọ đường hoàng, râu tóc tung bay bước nhanh vào.

Người nọ tại cửa ngừng lại một chút, trên trời cao lại có một tia chớp lướt qua, giọng nói khô khốc khàn khàn thét hỏi:

- Gọi Vương Tiểu Thạch ra chịu chết!

Tiếng đì đùng liên tục vang lên, lại một tia sét xuất hiện, trong viện núi rung đất chuyển, giống như có vật gì va chạm, lại giống như tường đổ.

Bốn người mừng rỡ.

Bốn tên đánh lén dùng mê hương tấn công này chính là Đại Tứ Hi.

Người mà bọn họ chờ đã đến, rốt cuộc đã đến.

Vương Tiểu Thạch xong rồi.

“Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt.

Diệp Thần Du đã đến.

Hắn đang dùng uy thế không thể cản, một bước, một bước, lại một bước đi lên lầu.

Lương A Ngưu cố gắng phân thân ngăn cản hắn.

Hắn vung một quyền.

Thân thể Lương A Ngưu liền kêu lên “rắc rắc”, dè gậy lan can thang lầu rớt xuống.

Đường Thất Muội hừ một tiếng, cũng đi ngăn hắn.

Hắn lại vung một quyền.

Đường Thất Muội bay sang một bên, ôm ngực cố gắng đứng vững.

Mỗi lần hắn đánh ra một quyền, giống như thiên hạ vạn vật đều chấn động.

Đường Bảo Ngưu đang đứng ở cửa phòng Vương Tiểu Thạch.

Diệp Thần Du đảo mắt:

- Cút ra!

Đường Bảo Ngưu trừng cặp mắt trâu:

- Ta không cút!

Khớp xương toàn thân Diệp Thần Du kêu lên lách cách:

- Người cản được ta sao?

Đường Bảo Ngưu cũng nắm chặt đôi tay kêu lên răng rắc:

- Không cản được cũng phải cản.

Diệp Thần Du giận dữ quát:

- Vậy ngươi đi chết đi!

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Tiểu Đường tránh ra! Để cho ta!

Người theo tiếng đến, một bóng áo vải đã chắn trước người Đường Bảo Ngưu, đối diện với Diệp Thần Du.

Chính là Vương Tiểu Thạch, Tiểu Thạch Đầu.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 107: Ngãng đầu quát hỏi

Tiểu Thạch Đầu đã đến.

(Tiểu Thạch Đầu không ngã.)

Đường Bảo Ngưu, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, Hà Tiểu Hà, những người vẫn luôn ủng hộ yêu quý Vương Tiểu Thạch, đều không kìm được phát ra tiếng hoan hô.

Diệp Thần Du vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, thật sự giật mình một cái. Giật mình một cách không thể xem thường.

Hắn vốn từng suy đi nghĩ lại, không nên tới chiếm cái tiện nghi này.

Thế nhưng hắn lại biết, đoạn đường này theo dõi, nếu muốn dùng chân tài thực lực đánh chết Vương Tiểu Thạch, chỉ sợ khả năng không lớn. Nếu không thừa dịp Đại Tứ Hỉ cuối cùng đã mời được cao thủ Hạ Tam Lạm dùng mê hương phát tác, ra tay chiếm tiện nghi, e rằng mình khó mà về kinh giao phó với ân tướng.

Hắn cũng là nhân vật thành danh, còn rất tự cao, tự phụ.

Muốn hắn làm những chuyện như vậy, quả thật có phần không chịu nổi.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn theo sau bốn tên bại hoại Đại Tứ Hỉ kia, lên vào khách sạn.

Lý do tốt đẹp của hắn là “không đành lòng để bốn người này mất mạng”.

Dường như có lý do này, hắn sẽ có thể yên tâm mạnh tay làm gì tùy thích.

Đây gọi là “lừa mình dối người”.

Cho dù không dối được người, ít nhất cũng có thể lừa gạt mình để chịu hơn một chút.

Hắn vốn có tâm tư này, cho nên vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, lập tức vô cùng chấn động.

Bởi vì quá kinh ngạc, ngược lại khiến hắn hỏi ra miệng:

- Người, người còn chưa mê?

Sau khi hỏi, hắn mới phát giác câu hỏi này là dư thừa.

Hiện tại hắn đã không có đường lui, chỉ có tiến, chỉ có công.

Hắn đã cười lên lưng cọp.

Cho nên hắn hét lớn một tiếng:

- Đánh!

Đánh ra một quyền.

Một quyền này thế như sấm sét lôi đình, không chỉ đánh ra tinh lực của hắn, còn đánh ra tất cả khí khái năng lượng của hắn.

Vương Tiểu Thạch cười buồn bã.

Hắn xuất chưởng.

Chưởng của hắn nhẹ nhàng, lại đón lấy một kích thế như sét đánh này.

Một kích này, Vương Tiểu Thạch không ngã, ngược lại thân hình Diệp Thần Du lắc lư một cái.

Ánh mắt Thần Du Gia Gia lại sáng lên.

Hắn tiếp tục tiến lên, hét lớn một tiếng, lại phát ra một kích.

Vương Tiểu Thạch không quan tâm (không quan tâm sống, không quan tâm chết, không quan tâm thắng, không quan tâm thua) nhận một quyền của hắn.

Dùng quyền đón đỡ.

Cứng đối cứng, ác đấu ác.

Trong bóng tối này, liệu cũng có kinh đụng kinh, tối ăn tối?

Một tiếng “cách” vang lên, không kinh thiên động địa, thậm chí cũng không kinh người.

Vương Tiểu Thạch không nhúc nhích.

Diệp Thần Du lại lui một bước.

Thần Du Gia Gia lại kinh hỉ, cười gằn nói:

- Vương Tiểu Thạch, người không tốt, người xong rồi.

Vương Tiểu Thạch bi thương nói:

- Người nói đúng.

Mọi người đang không hiểu, Diệp Thần Du lại phát ra quyền thứ ba. Một quyền này không chỉ kích thích khí và lực của hắc, cũng tỏa ra thanh và thể của hắc, tất cả hung hãn tàn bạo trong sinh mạng hắc.

Vương Tiểu Thạch lại không lên tiếng, không chống đỡ, cũng không né tránh.

Bởi vì hắc biết mình đã không tránh được, không tiếp được.

Hắc đã bị thương, bị trọng thương.

Mà vết thương nặng nhất của hắc lại bị trước khi động thủ với Diệp Vân Diệt.

Lẽ ra với sự nhạy bén của Vương Tiểu Thạch, thậm chí là kinh nghiệm của Ôn Nhu tại “Lão Tự Hiệu” Ôn gia, Đào Hoa Hương có lẽ còn không mê được bọn họ.

Thế nhưng, lúc bốn người Hách Âm Công, Ngô Khai Tâm, Bạch Cao Hưởng, Thái Cẩm Động tung ra mê hương Nhân Diện Đào Hoa, lại chính là lúc Tiểu Thạch, Ôn Nhu thương tâm chán nản.

Vương Tiểu Thạch không phòng bị.

Hắc cũng không giống như Đường Bảo Ngưu, mất ngủ đã trở thành tập tính ban đêm.

Cho nên hắc hít vào toàn bộ mê hương.

Hắc có thể đứng dậy là vì công lực của hắc dù sao cũng cao thâm, cuối cùng nghe được tiếng đánh nhau giao chiến. Hắc không đành lòng để chiến hữu khổ chiến không viện trợ, cho nên gắng gượng đi ngăn cản Diệp Thần Du thế như nỏ mạnh tên nhanh.

Lúc này công lực của hắc giảm sút nhiều, còn lại không tới một phần ba, mà hắc lại đang đau lòng như chết, tâm không đầu chí.

Hắc đón lấy kích thứ nhất của Diệp Thần Du đã bị thương.

Đón thêm kích thứ hai đã bị nội thương nghiêm trọng.

Hắc cũng tiếp không được kích thứ ba.

Lúc này Diệp Thần Du đã tràn đầy lòng tin, lòng tin tràn đầy đánh ra quyền thứ ba của hắc.

Một tiếng “rầm” vang lên, một quyền này đánh vào xà trên cửa phòng. Chỉ một quyền, căn phòng liền sụp, toàn bộ sụp xuống, kể cả giường ghế bàn tủ trong phòng đều sụp đổ.

Chỉ một quyền như vậy, đã phá hủy một căn phòng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn chưa chết.

Một quyền kia của Diệp Thần Du không đánh vào hãn.

Diệp Thần Du tạm thời thay đổi phương hướng của một quyền kia.

Không tại sao, có lẽ chỉ vì sau này lương tâm tốt hơn một chút.

Bởi vì sau khi hãn và Vương Tiểu Thạch giao đấu quyền thứ nhất, đã vừa mừng vừa sợ biết một chân tướng.

Vương Tiểu Thạch đã trúng thuốc mê, hãn còn chưa phục hồi, hơn nữa công lực giảm nhiều.

Lúc này giết đối phương, chính là cơ hội tốt.

Cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Thế nhưng, nếu bây giờ lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, dường như có lỗi với lương tri của mình.

Cho nên, quyền thứ ba của Diệp Thần Du cố ý đánh nghiêng qua một chút.

Một cái đánh trật này, giống như đối với lương tâm của mình dễ chịu hơn một chút.

Thế nhưng người vẫn phải giết, thời cơ vẫn không thể bỏ qua.

Ai bảo ngày đó tại Thái phủ, tên này không để mình vào mắt!

Hãn nhường một quyền, sau đó hung hãn nói:

- Quyền kế tiếp, ta nhất định sẽ không đánh trật.

Vương Tiểu Thạch mặt nở nụ cười, giống như đang坦然 nhận lấy cái chết, lạnh nhạt nói:

- Quyền của ngươi, là quyền tốt.

Diệp Thần Du nghe được trong lòng rung động, đau xót.

Nếu là lúc mình còn trẻ, chỉ dựa vào câu này, cũng nên tha cho người trẻ tuổi trước mắt này.

Thế nhưng không được.

Tuổi tác của hắn đã cao, hắn không nhường được.

Nhưng hắn cũng thay đổi chủ ý.

Hắn vẫn đánh ra quyền thứ tư, nhưng không phải nhắm vào đầu Vương Tiểu Thạch, mà là vai trái của đối phương.

Một mặt hắn quát lên:

- Được, ta chỉ phế một đôi tay của ngươi, cũng dễ giao phó với tướng gia.

Hắn chỉ cần đánh nát tất cả xương cánh tay của Vương Tiểu Thạch, vậy cho dù giữ lại một cái mạng của Vương Tiểu Thạch, cũng không quan trọng lắm.

Có lẽ, tướng gia cũng sẽ không để ý đến Vương Tiểu Thạch đã bị phế hai tay, vẫn giữ lại một cái mạng để sống chịu tội chứ?

Diệp Thần Du cảm thấy mình đã rất nhân từ.

Ngay lúc này, vào lúc này, trong mưa to gió lớn bên ngoài, bỗng có một người bước nhanh vào.

Người này áo trắng, bào trắng, đầu trọc, trên tay cầm một cây thiền trượng bằng thép ròng.

Người này vừa vào khách sạn, sau lưng vừa lúc có một tiếng sấm, một tia chớp sáng lên.

Y chẳng những mang vào mưa gió sấm sét, cũng đưa vào một loại hương thơm xông mũi tinh thần, khiến người ta thần trí tỉnh lại, thay thế cho hương đào quá sắc quá nồng.

Người nọ vừa vào khách sạn, chột ngẩng đầu, nhìn lên trên quát hỏi một câu:

- Diệp Hảo?

Diệp Thần Du toàn thân chấn động, quyền thế đột nhiên dừng lại giữa chừng.

Ai biết nguyên danh của ta?

Hắn từ lâu hai nhìn xuống, chỉ thấy một tăng nhân áo trắng thanh tú đứng giữa sân khách sạn. Hắn hét lại một câu:

- Người là ai?

Người nọ bằng bằng lướt người lên, giống như một tờ giấy, tựa như một đóa mây.

Hách Âm Công cầm côn gỗ thấy thế, vội vàng dùng trường côn đập mạnh xuống đầu.

Đại sư kia ở giữa không trung chỉ cầm thiền trượng quét ngang.

Một tiếng “bốp” vang lên, côn đánh vào y lại liên tiếp vỡ vụn, rít gào cắm vào chung quanh khách sạn.

Người nọ đã đáp xuống trước người Diệp Thần Du.

Thần Du Gia Gia giật mình. Lại một tia chớp chiếu sáng người áo trắng tay áo ướt đầm trước mắt. Hắn hỏi với giọng khàn khàn:

- Tam Khô đại sư?

Tăng nhân áo trắng chấp tay trước ngực:

- A Di Đà Phật, ta đã tới chậm.

Y đúng là Tam Khô (Cô) đại sư.

Y đã tới chậm, bởi vì tuy y dùng phật hương của mình có thể trừ mê hương tà độc, nhưng sau khi cảnh giác y lại cầm trượng đi ra ngoài khách sạn, liên tục đánh lui ba đợt kẻ địch đang chờ thời cơ chiếm tiện nghi, sau đó vừa thấy gian phòng của Vương Tiểu Thạch sụp đổ, liền vội vàng trở về khách sạn chi viện, do đó quần áo của y đã ướt đầm.

Bên ngoài quả thật mưa to gió lớn, mưa gió nào nề.

Diệp Thần Du quát lớn:

- Người muốn chết?

Tam Cô đại sư bình tĩnh như thường nói:

- Từ bỏ đi!

Diệp Thần Du ngấn người, quát lên:

- Từ bỏ cái rắm gì?

Tam Cô chỉ phất tay nói:

- Trở về đi thôi!

Diệp Thần Du hét lên giận dữ, một tiếng hét vang thiên hạ.

Xuất quyền.

Quyền nuốt vụn dậm như hổ.

Tam Cô thở dài, ra tay.

Vừa ra tay, con người của y hoàn toàn khác biệt.

Y đã không phải đại sư, mà là đại ma đại thần, y cầm thiền trượng đâm ra.

“Đùng” một tiếng, không phải tiếng sấm, không có tia chớp.

Nhưng lại có tiếng sấm ánh chớp, đó là trượng của Tam Khô.

Nóc nhà bị đánh vỡ một lỗ thủng lớn, mưa gió từ lỗ thủng này trút vào.

Đó là khí thế một trượng của y, cùng với kết quả va chạm giữa một trượng này và một quyền của Thần Du Gia Gia.

Một tiếng kêu vang lên, sau một chiêu, Diệp Thần Du đã phi thân bắn ra lỗ thủng lớn trên nóc nhà, lại ngược đầu khàn giọng quát hỏi:

- Người... người là... của Mễ Thương Khung...

Giọng nói của Tam Khô cũng sắc bén giống như tia chớp phá âm phân dương:

- Chính ta.

Diệp Thần Du lập tức trừng mắt như muốn nứt, tóc tai bù xù, từ trên nóc nhà, trong mưa gió, phát ra tiếng kêu gào thê lương như sói như ma, sau đó bóng dáng biến mất trong mưa gió phiêu diêu bất định.

Tam Cô thấp giọng thở ra một hơi.

Ngón tay trắng như tuyết của y bởi vì nắm quá chặt, đã rỉ ra máu tươi.

Y nhìn về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch nhìn y khẽ mỉm cười.

Lúc này, lại có một người chạy vào trong khách sạn, đầu tiên là ngạc nhiên kêu lên:

- Ai da, tại sao vậy, biến khách sạn của ta thành thế này...

Lập tức, y cũng thấy rõ tình huống, áy náy nói:

- Xem ra, ta lại đến trễ rồi...

Y đương nhiên chính là chủ nhân của khách sạn này, Ôn Lục Trì.

Xem ra, y nên thêm vào một “trễ” nữa.

<http://daotieuvu.blogspot.com>

eBook by Đào Tiểu Vũ

Chương 108: Hoa đào vẫn đó cười chào gió xuân

Mưa gió tiêu điều cả đêm.

Ngày hôm sau lại là trời trong gió mát.

Nhưng tâm tình của Vương Tiểu Thạch lại không tốt.

Hắn tuy bị thương nặng, nhưng thứ bị thương nặng hơn vẫn là tâm của hắn.

Bởi vì trong Thu Nguyệt Các, đã không thấy bóng dáng của Ôn Nhu, chỉ có vết máu như những đóa hoa đào kiều diễm in ở trên giường.

Ôn Nhu không thấy.

Không thấy Ôn Nhu.

Bọn họ lật tung cả nhà trọ lên tìm kiếm, cũng đồng thời sửa chữa, thu dọn mớ lộn xộn thiệt hại trong khách sạn đêm hôm qua, thế nhưng thiệt hại của nhà trọ có thể tu bổ, người không thấy thì sao?

Người không thấy đã không thấy.

Ngay cả Chương Tuyên trong Thu Cúc Trúc, cũng hoàn toàn không thấy tăm hơi như vậy.

Đây là chuyện gì?

Bọn họ là từng người gặp chuyện bất ngờ? Hay là cùng nhau gặp chuyện không may?

Hỏi ai, ai cũng không biết.

Vương Tiểu Thạch hạ quyết tâm, nhất định phải tìm được bọn họ. Hắn phải tìm được Ôn Nhu, giải thích với nàng hiểu lầm tối hôm qua.

Hắn muốn tìm Chương Tuyên, báo đáp ân nghĩa của nàng.

Nhưng bọn họ đang ở nơi đâu?

Chân trời góc biển, người ở phương nào?

Gió xuân chậm chậm thổi tới. Vương Tiểu Thạch không thấy Ôn Nhu, lại muốn nhìn thấy chữ mà bọn họ khắc tối hôm qua.

Nhưng càng kinh người là cây hoa đào kia cũng không còn nữa.

Nó đã trốn rồi, hay là bị người ta nhổ tận gốc? Trong gió mưa đêm qua, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ còn lại một khoảng hoa rơi, giống như trải qua một đêm mưa gió, hoàn hồn, càng xinh, càng đẹp, càng tiêu hồn, trên mặt đất nhẹ nhàng thổi lên, cùng gió xuân cười anh linh chưa chết của nó.

Chưa diệt, hoa còn.

Nhưng người thì sao?

Trái tim Vương Tiểu Thạch lại co quắp.

Hoa đào không còn, Ôn Nhu đã đi, còn lại chỉ là thanh đao nho nhỏ của Ôn Nhu trong tay hắn.

Lúc này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu lại lặng lẽ tới nói cho hắn biết, trải qua trận ác chiến đêm qua và mê hương của Nhân Diện Đào Hoa kích thích, âm chiêu của Phương tiểu hầu gia mà Lương A Ngưu và Hà Tiểu Hà trúng phải tại chùa Lục Long dường như lại phát tác.

Hết sức đau đớn.

Vương Tiểu Thạch khẽ giật mình. Phương Hận Thiếu liền nói:

- Tiểu Thạch Đầu, người phải phấn chấn lên. Người không những phải chủ trì đại cục trong lần chạy trốn này, nghe nói Trương Thán và Vô Mộng Nữ trong kinh thành đã xảy ra chuyện, còn cần người trở về cứu viện.

Vương Tiểu Thạch bất đắc dĩ cũng vô lực cười nói:

- Ta có thể sao? Đại Phương, ngay cả Ôn Nhu mà ta cũng không bảo vệ được, Ôn Nhu của ta không thấy nữa, người yêu và ân nhân cũng không thấy nữa.

Chợt nghe một giọng nói kiên định vang lên:

- Vương tam ca, không nên như vậy. Người là lão đại của chúng ta, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ người. Cô ấy là Ôn Nhu của người, trước kia là vậy, sau này cũng vậy, vĩnh viễn đều như vậy. Một người không thể làm được đại sự gì, nhưng người còn có chúng ta. Người là anh hùng của chúng ta. Người nhất định sẽ tìm được Ôn Nhu của người.

Người nói chuyện chính là Đường Bảo Ngưu, trước đêm hôm qua vẫn còn tâm như tro lạnh.

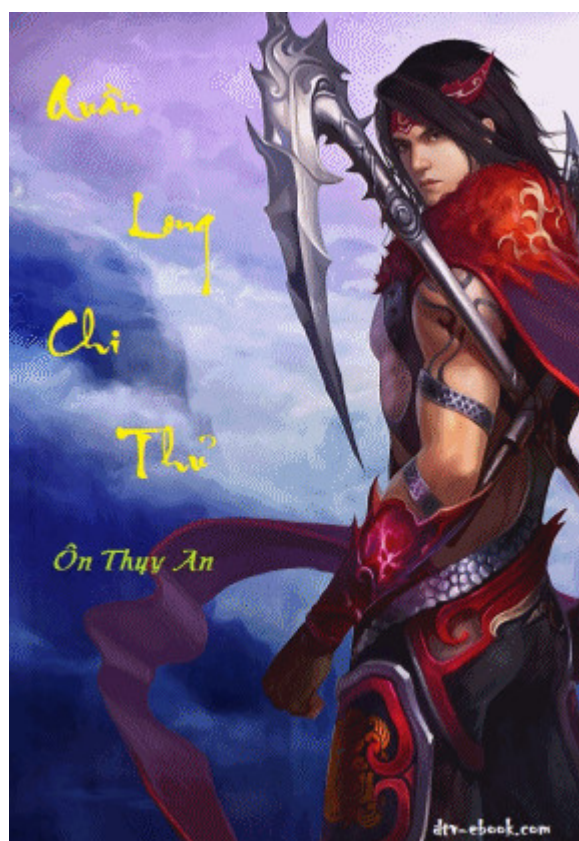
<http://daotieuvu.blogspot.com>

END.

Mời vào blog daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều truyện hơn!

Tên ebook: **Quần Long Chi Thủ (full prc, pdf, epub)**

Bộ sách: **Luận Anh Hùng hệ liệt (tập 6)**

Tác giả: **Ôn Thụy An**

Thể loại: **Võ hiệp, Kiểm hiệp, Văn học phương Đông**

Dịch giả: **fishscreen**

Nguồn: **tangthuvien.vn**

Ebook: **<http://www.dtv-ebook.com>**

Giới thiệu:

Truyện **Quần Long Chi Thủ** là một câu chuyện với nhiều tình tiết thú vị và bất ngờ. Không chỉ đơn thuần xoay quanh những màn tỉ thí võ nghệ, những màn tranh đấu mà còn có cả những bài học sâu sắc về cuộc sống. Đọc truyện bạn sẽ thấy được những chiêu thức võ công, những hành trình trên trồn giang hồ, những tham vọng, những gì gọi là chốn hiểm ác phong lưu.

Hắn là một hoàng đế, nhưng chắc chắn không phải là một hoàng đế tốt. Hắn sủng ái kẻ xấu, ngu ngốc hủ bại, khiến cho nịnh thần nắm quyền, tiểu nhân đắc chí, trung lương gặp nạn, họa nước hại dân, bóc lột tận cùng. Rất nhiều người căm hận muốn giết chết hắn, nhưng hắn vẫn như trước ngênh ngang không biết, để một đám tiểu nhân nịnh thần vây quanh, ngày ngày phong hoa tuyết nguyệt, tìm vui hưởng lạc.

Không biết có bao nhiêu người muốn giết chết hôn quân này để cứu vạn dân. Bốn người Tôn Vưu Liệt, Lương Tiệp Nhi, Hà Thái Tuyết, Dư Canh Mạnh đã chờ rất lâu, đợi rất nhiều lần, cuối cùng đã chờ được thời cơ tuyệt hảo này. Thiên tử phong lưu này có tam cung lục viện vẫn không đủ, còn muốn ngồi kiệu vi hành, đến Đông Kinh phồn thịnh để tìm kỹ nữ.

Liệu mọi thứ vẫn ổn thỏa hay không thể, hẳn là ai và rồi sẽ để câu chuyện tiếp tục đi về đâu?

Luận Anh Hùng hệ liệt gồm có:

1. Ôn Nhu Nhất Dao ([tải eBook](#))
2. Nhất nộ bạt kiếm
3. Kinh Diễm Nhất Thương ([tải eBook](#))
4. Thương Tâm Tiểu Tiên ([tải eBook](#))
5. Triều Thiên Nhất Côn ([tải eBook](#))
6. Quân Long Chi Thủ ([tải eBook](#))
7. Thiên Hạ Hữu Địch,
8. Thiên Hạ Vô Địch,
9. Thiên Hạ Đệ Nhất,
10. Thiên Địch

Mời các bạn đón đọc tập tiếp theo trong hệ liệt [Luận Anh Hùng: Quân](#)

Long Chi Thủ của tác giả Ôn Thụy An.

Xem thêm các tác phẩm khác của Ôn Thụy

An: http://www.dtv-ebook.com/search/label/Ôn_Thụy_An

Chương 1 – Người mà lão tử người muốn giết là thiên tử

Chương 2 – Người nuốt ám khí

Chương 3 – Thiên Hạ Đệ Thất

Chương 4 – Độc thủ, độc thủ và độc thủ (một tay, tay độc và một mình trông coi)

Chương 5 – Một người còn lại

Chương 6 – Trừ cái chết thì không còn gì khác

Chương 7 – Lam tuyến, Hồng tuyến có chiến sự

Chương 8 – Đông tuyến, Tây tuyến không chiến tranh

Chương 9 – Nữ nhân không tiếng khóc

Chương 10 – Ngây thơ có răng

Chương 11 – Thơ của Sư Sư

Chương 12 – Phản bội

Chương 13 – Theo kế hành động

Chương 14 – Máu nóng bão tố

Chương 15 – Sắt kim cương

Chương 16 – Biên bức hiệp

Chương 17 – Thái Sơn

Chương 18 – Siêu nhân

Chương 19 – Phi Phủ đội

Chương 20 – Kiếm pháp chống lại vận mệnh

Chương 21 – Người hô mưa gọi gió

Chương 22 – Chuyện phong hoa tuyết nguyệt

Chương 23 – Anh hùng bại trong tay nhi nữ

Chương 24 – Anh hùng bại trong tay tình nghĩa

[Chương 25 – Anh hùng đều bại trong tay người](#)
[Chương 26 – Trận đại kiếp này](#)
[Chương 27 – Liều mạng chém giết](#)
[Chương 28 – Kim cương kinh](#)
[Chương 29 – Tấu sắc tài hí \(đi, sắc, tiền, kịch\)](#)
[Chương 30 – Sớm nắng chiều mưa](#)
[Chương 31 – Giang sơn nhiều biến động như vậy](#)
[Chương 32 – Hữu tình không cần thành quyến thuộc](#)
[Chương 33 – Tính dục có thể tạm ái ân](#)
[Chương 34 – Lòng dạ sắt đá mềm vì hoa](#)
[Chương 35 – Ung dung tiến lui từ xưa khó](#)
[Chương 36 – Nàng là một nữ nhân chạm đến thì dừng](#)
[Chương 37 – Chuyện tình yêu](#)
[Chương 38 – Y là một quân tử thấy đủ thì thu](#)
[Chương 39 – Nàng là một nữ nhân nhìn xa càng đẹp](#)
[Chương 40 – Nàng là một nữ nhân ngủ cùng với địch](#)
[Chương 41 – Nếu nàng vô tâm ta sẽ dừng](#)
[Chương 42 – Khoảnh khắc tìm vui](#)
[Chương 43 – Nhập ma nháy mắt tại võ lâm, sinh tử chỉ một đường](#)
[Chương 44 – Đa tình luôn bị vô tình thương tổn](#)
[Chương 45 – Không yêu cũng có thể giao hoan](#)
[Chương 46 – Tiếc rằng ta không đành bỏ nàng](#)
[Chương 47 – Thâm tình không bằng vô tình thật](#)
[Chương 48 – Mùa hạ đang lúc áo xuân mỏng](#)
[Chương 49 – Nháy mắt chết, chớp mắt vong, trong một hơi thở](#)
[Chương 50 – Hồng nhan chưa già ân đã đoạn](#)
[Chương 51 – Nối tiếp nhau, thương yêu nhau, hoài nghi nhau](#)
[Chương 52 – Quê nhà non nước trong mơ](#)
[Chương 53 – Mắt nhìn sóng cuộn mây tan](#)
[Chương 54 – Chung quanh áo mũ trắng tinh](#)
[Chương 55 – Đạp đổ núi Hạ Lan](#)
[Chương 56 – Xưa nay mấy người từng biết](#)

[Chương 57 – Một thời bao nhiêu hào kiệt](#)
[Chương 58 – Tự hiểu bản thân, tùy duyên ngẫu hứng](#)
[Chương 59 – Tự cầu vui vẻ, không tìm phiền não](#)
[Chương 60 – Đường xa mộng sâu khó cản](#)
[Chương 61 – Mệnh người do trời không do người](#)
[Chương 62 – Mệnh ta do người không do ta](#)
[Chương 63 – Mệnh ta do trời không do ta](#)
[Chương 64 – Mệnh người do trời không do ta](#)
[Chương 65 – Mệnh ta do trời không do người](#)
[Chương 66 – Mệnh ta do ta không do người](#)
[Chương 67 – Mệnh ta do ta không do trời](#)
[Chương 68 – Mệnh người do ta không do trời](#)
[Chương 69 – Mệnh trời do ta không do trời](#)
[Chương 70 – Mệnh ta do ta hay không do ta?](#)
[Chương 71 – Mệnh người do người hay không do người?](#)
[Chương 72 – Chiến trời đấu đất](#)
[Chương 73 – Trời sinh không sợ](#)
[Chương 74 – Tẩu hỏa nhập ma](#)
[Chương 75 – Tẩu ma nhập hỏa](#)
[Chương 76 – Tẩu thủy nhập ma](#)
[Chương 77 – Ma tẩu hỏa nhập](#)
[Chương 78 – Ma hỏa tẩu nhập](#)
[Chương 79 – Ma nhập hỏa tẩu](#)
[Chương 80 – Quan ma nổi điên](#)
[Chương 81 – Mê muội](#)
[Chương 82 – Nổi điên](#)
[Chương 83 – Chiến cuồng trời sinh](#)
[Chương 84 – Đấu thần từ trời](#)
[Chương 85 – Sát thần](#)
[Chương 86 – Thần sát](#)
[Chương 87 – Thiên khả liên kiến \(trời thấy đáng thương\)](#)
[Chương 88 – Phó thác cho trời](#)

[Chương 89 – Thiên khả kiến liên](#)

[Chương 90 – Không phó thác cho trời](#)

[Chương 91 – Thiên kiến khả liên](#)

[Chương 92 – Ôn Tiểu Bạch](#)

[Chương 93 – Ma lửa](#)

[Chương 94 – Lửa ma](#)

[Chương 95 – Lửa](#)

[Chương 96 – Ma](#)

[Chương 97 – Côn nặng như núi](#)

[Chương 98 – Thiên mã hành hung](#)

[Chương 99 – Không mã hành thiên](#)

[Chương 100 – Trời lớn đất lớn](#)

[Chương 101 – Mưa lớn gió lớn](#)

[Chương 102 – Người lớn hay là ta lớn?](#)

[Chương 103 – Quyền lớn hay là danh lớn?](#)

[Chương 104 – Đạo trời không công bằng](#)

[Chương 105 – Trời đất công bằng](#)

[Chương 106 – Biết người biết ta](#)

[Chương 107 – Nàng giống như một đóa hoa ác độc](#)

[Chương 108 – Nghi thật nghi giả](#)

[Chương 109 – Như mê như say](#)

[Chương 110 – Chân thật trong mộng](#)

[Chương 111 – Thiên hành kiện *, quân tử phải không ngừng cố gắng](#)

[_DTV_EBOOK_](#)

Chương 1 – Người mà lão tử người muốn giết là thiên tử

Luận Anh Hùng hệ liệt:

1. Ôn Nhu Nhất Dao
2. Nhất Nộ Bạt Kiếm
3. Kinh Diễm Nhất Thương
4. Thương Tâm Tiểu Tiễn

5. Triều Thiên Nhất Côn

6. Quần Long Chi Thủ

Chương 1 – Người mà lão tử người muốn giết là thiên tử

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Sãy tay.

Thất bại.

Bọn họ lập tức rút lui.

Hành động lần này của bốn người bọn họ có thể nói là “gan lớn bằng trời”.

Cũng vì kế hoạch này quả thật lớn gan điên cuồng, đủ khiến cả thiên hạ đều kinh hãi, cho nên bọn họ mới chịu ra tay, mới nguyện hành động.

Hành động lần này của bọn họ là ám sát một người.

Người này họ Triệu.

Họ Triệu cũng không có gì đặc biệt. Triệu là họ lớn, quan to đức cao vọng trọng trọng triều thì có đám người Triệu Chiêm, Triệu Quân Tích, tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm cũng có đám hảo thủ như “Long Huynh Hồ Đệ” Triệu Đại Tặc *, Triệu Đại Đạo, cùng với “Sát Nhân Vương” Triệu Nhất.

* Tên của hai người đều đọc là Triệu Đại Đạo, nhưng cách viết và nghĩa khác nhau. Do vậy sẽ đổi tên một người thành Triệu Đại Tặc để dễ phân biệt.

Những người này mặc dù có danh, nhưng giết bọn họ (hơn nữa bất kể có giết được hay không) còn chưa đủ để long trời lở đất.

Nhưng giết họ Triệu này quả thật có thể khiến thiên hạ đại loạn, thay trời đổi đất.

Bởi vì người họ Triệu mà bọn họ muốn giết tên có một chữ Cát. Người này không rành võ nghệ, thậm chí trói gà không chặt, nhưng người này tuyệt đối là người đứng đầu thiên hạ được công nhận.

Lý do rất đơn giản, bởi vì hắn là hoàng đế.

Hắn là một hoàng đế, nhưng chắc chắn không phải là một hoàng đế tốt.

Hắn sủng ái kẻ xấu, ngu ngốc hủ bại, khiến cho nịnh thần nắm quyền, tiểu nhân đắc chí, trung lương gặp nạn, họa nước hại dân, bóc lột tận cùng. Rất nhiều người căm hận muốn giết chết hắn, nhưng hắn vẫn như trước nghênh ngang không biết, để một đám tiểu nhân nịnh thần vây quanh, ngày ngày phong hoa tuyết nguyệt, tìm vui hưởng lạc.

Không biết có bao nhiêu người muốn giết chết hôn quân này để cứu vạn dân.

Bốn người Tôn Vưu Liệt, Lương Tiệp Nhi, Hà Thái Tuyệt, Dư Canh Mãnh đã chờ rất lâu, đợi rất nhiều lần, cuối cùng đã chờ được thời cơ tuyệt hảo này.

Thiên tử phong lưu này có tam cung lục viện vẫn không đủ, còn muốn ngồi kiệu vi hành, đến Đông Kinh phồn thịnh để tìm kỹ nữ.

Đây không phải là ngẫu nhiên nổi hứng, mà là làm không biết chán, có thể thấy được hắn lười biếng chính sự, chìm đắm tử sắc như thế nào.

Như vậy vừa khéo.

Hảo thủ bốn phái Thái Bình môn (Lương), Phi Phủ đội (Dư), Hạ Tam Lạm (Hà), Quái Vật phường (Tôn) đã chờ đợi ngày này.

Đêm nay, Triệu Cát lại ngồi xe kéo, từ cửa Tuyên Đức vòng qua đường Khúc Viên, đi vào hẻm Tiểu Diềm Thủy, tìm danh kỹ Bạch Mẫu Đơn.

Tin tức này tuyệt đối chính xác, đến từ một vị đệ tử ngoại hệ của “Sơn Đông Quái Vật phường” Đại Khẩu Tôn gia, không cần phải nghi ngờ.

Vì vậy, “Danh Môn Ngũ Tú” gồm bốn người Tôn Vưu Liệt, Dư Canh Mãnh, Lương Tiện Nhi, Hà Thái Tuyệt kết nghĩa kim lan, lập tức từ ba phương bốn hướng tụ tập tại kinh sư, sắp đặt, chuẩn bị, mai phục, muốn thực thi “hành động giết trời” này.

Bọn họ đều không dự định còn sống trở về, chỉ cầu có thể giết chết tên hôn quân này.

Tại kinh đô bọn họ chia nhau ra, phân biệt tá túc tại những thế lực võ lâm chính đạo trong kinh như Phát đảng Hoa phủ, Mộng đảng Ôn trạch và Tượng Tị tháp.

Trong đó có một tên cao thủ thế hệ mới của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là đệ tử của Sơn Đông Đại Khẩu Tôn gia, tên là Tôn Thanh Nha, vốn có quan hệ sâu xa với Tôn Vưu Liệt trong số bốn thích khách. Hắn biết vị tam thúc này trước giờ tính tình nóng nảy, hiện nay lại thần thần bí bí, sắc mặt cảm khái, chỉ uống rượu sầu, trong mắt hiện lên vẻ hung dữ, chắc hẳn là có trọng trách trên người, vì vậy mới hỏi.

Tôn Vưu Liệt lại trả lời:

- Ta muốn làm một đại sự long trời lở đất.

Tôn Thanh Nha giễu cợt nói:

- Người người đều nói mình làm đại sự, long trời lở đất thì chưa chắc, không làm được đến mức vang động đất trời thì chẳng có ý nghĩa gì.

Tôn Vưu Liệt bức tức:

- Chuyện ta làm thật sự có thể đổi trời. Chúng ta muốn giết một người.

Trước giờ Tôn Thanh Nha vốn thân thiết với vị “tam thúc” này của hã, cũng thích tranh luận với người khác, chỉ cười nói:

- Giết một người là có thể đổi trời? Vậy đúng là khó trách trời có gió mây bất trắc.

Tôn Vưu Liệt nổi giận, mặt khác hã cũng tin mình biết rõ tính tình của Tôn Thanh Nha, do đó gầm lên một tiếng, nói ra câu này:

- Bà nội người! Người mà lão tử ngươi muốn giết là đương kim thiên tử, ngươi nói trời long rồi đất còn không lở sao? Hà hà!

Lúc ấy trời có biến sắc hay không cũng không ai biết.

Tôn Thanh Nha nghe vậy, sắc mặt lúc ấy đột nhiên biến đổi.

Có điều, hã đương nhiên không tiết lộ cơ mật ra ngoài.

Sơn Đông Đại Khẩu Tôn gia, người người đều có một chiếc miệng lớn, nhưng hầu hết chỉ háu ăn háo sắc, lại không lắm mồm nhiều chuyện.

Huống hồ, những lời này không thể truyền ra.

Hơn nữa, Tôn Thanh Nha cũng giống như những huynh đệ trong lâu của hã, rất căm hận hoàng đế ngu ngốc hiếu chiến, tàn hại trung lương này.

Hã nghe vậy liền kinh hãi, nhưng cũng có chờ mong.

Chờ mong tam thúc của hã có thể thành công.

Hã đã đáp ứng với tam thúc của hã, chuyện chưa thành quyết không nói cho bất cứ người nào.

Tôn Thanh Nha cũng từng đề nghị thúc phụ của hã, sao không mời các hảo hán của Kim phong tế vũ lâu, Tượng Tị tháp và Hai đảng Phát Mộng đến “đồng tâm hiệp lực”, nhưng Tôn Vưu Liệt đều từ chối.

Hắn muốn cùng với ba tên hảo hữu “một mình” hoàn thành nhiệm vụ này.

Hắn muốn tạo nên “danh tiếng tuyệt thế”, lập nên “công lao vạn thế” này.

Hắn cho rằng nhiều người ngược lại dễ làm hỏng việc. Phong Vũ lâu tuy là bang hội hiệp đạo, không cùng một giuộc với bè đảng nịnh thần, nhưng cũng khó đảm bảo không có gian tế.

Tôn Vưu Liệt cự tuyệt đề nghị của cháu trai hắn.

Thực ra, trong lòng hắn còn có mấy lời không nói ra, đó là hắn cũng không nắm chắc.

Không thành công thì thành nhân.

Hắn đã một lòng quyết tử, không muốn liên lụy đến bất cứ người nào.

Huống hồ, mấy lực lượng liên hợp Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, là thế lực duy nhất trên giang hồ hiện nay có thể đối đầu với quyền tướng Thái Kinh họa nước hại dân, sưu cao thuế nặng. Hắn không muốn bởi vì một lần hành thích chưa biết kết quả, mà làm liên lụy tiêu vong lực lượng chính nghĩa này.

Tôn Thanh Nha lại rất giữ lời, không báo cáo với lâu chủ “bí mật động trời” này.

Nếu như hắn sớm nói ra, tình hình có lẽ sẽ khác.

Với sự cơ trí khôn khéo của tân nhiệm lâu chủ thay mặt của Phong Vũ lâu, một khi biết người cung cấp tin tức ám sát là “người kia”, nhất định sẽ dốc hết sức ngăn cản hành động ám sát chẳng khác nào chịu chết này.

Như vậy, trong thời gian ngắn cục diện giang hồ của kinh thành có lẽ sẽ không xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Bọn họ được xưng là “Danh Môn Ngũ Tú”, còn có một “Tú”, chính là đệ tử Thái Tâm Không của Hắc Diện Thái gia, nơi nổi danh về chế tạo binh khí.

Hắn đương nhiên biết kế hoạch và hành động của bốn người Dư, Lương, Tôn, Hà.

Hắn cũng biết vì sao bốn vị nghĩa huynh này của hắn muốn làm chuyện như vậy, mạo hiểm như vậy. Nhưng trước khi bọn họ lên đường, cùng nhau uống rượu vui vẻ, khảng khái hùng hồn, hắn lại muốn bọn họ từng người nói ra nguyên nhân chính vì sao không sợ nguy hiểm đi giết thiên tử.

Chỉ có thể nói một nguyên nhân.

Còn như lý do mà không nói mọi người cũng biết, chẳng hạn Triệu Cát ngu ngốc hoang dâm, phung phí vô đạo, vậy thì không cần phải nói.

Muốn nói thì phải là câu nói trong lòng mình.

Dù sao đã không để ý đến sống chết, cũng không còn gì không thể nói ra.

Vì vậy Tôn Vưu Liệt trước tiên cảm giận nói:

- Ta rất yêu Bạch Mẫu Đơn. Hắn là hoàng đế, có quyền thấy người nào thì đùa bốn người đó, cao hứng thì ôm vào trong lòng, không cao hứng thì chặt làm thịt muối. Ta muốn hắn sống phải chịu khổ, dưới kéo của ta đầu mình hai nơi. Ta trị không được, hắn cũng đừng mơ tưởng chiếm được Lý Sư Sư của ta.

Lý Sư Sư chính là Bạch Mẫu Đơn, một ca kỹ được yêu thích tại hẻm Tiểu Diêm Thủy, tề danh với bốn người Từ Bà Tích, Phong Nghi Nô, Tôn Tam Tú, Trương Tiểu Xương, cũng là một ca kỹ phong lưu tài hoa nổi tiếng kinh thành.

Hà Thái Tuyệt lại oán hận nói:

- Hà gia chúng ta, bàng môn tả đạo, học thức hỗn tạp, không gì không thông, không gì không tinh, hạ thủ xuất thủ đúng là hơi quý quái. Nhưng trên giang hồ, nhân vật hạ lưu không ít, thủ đoạn hèn hạ càng nhiều, sao chỉ có gia tộc ta bị người khác gọi là “Hạ Tam Lạm” (hạ tiện)? Người nhà ta chẳng qua là nhìn không vừa mắt Triệu Cát, Thái Kinh cấu kết với nhau làm việc xấu, hạ chiếu hủy hết tranh chữ bia thơ của đám đại thần danh sĩ tiên triều như Đông Pha cư sĩ, Hoàng Đình Kiên, cho nên cố gắng bảo vệ, lại bị phê chuẩn là “Hạ Tam Lạm”, vĩnh viễn không thể thoát khỏi hộ tịch, hơn nữa còn giết chết mấy vị đương gia của chúng ta. Đây là thù hận nhục nhà diệt môn, khiến đệ tử nhà ta vĩnh viễn không có ngày trở mình. Không giết Triệu Cát thì không thể hả giận.

Sau khi Hà Thái Tuyệt nói ra nguyên nhân muốn giết chết Triệu Cát, cũng nói ra nguyên nhân vì sao đệ tử Hà gia nổi danh về tinh xảo tạp kỹ trong võ lâm lại bị xem là “Hạ Tam Lạm”.

Lương Tiệp Nhi lại hậm hực nói:

- Người ta nói người của Thái Bình môn hầu hết giỏi về khinh công, chỉ biết trốn chứ không dám chiến. Hôm nay ta phải giết một kẻ danh động thiên hạ, để cho võ lâm đồng đạo xem thử thủ đoạn và can đảm của Thái Bình môn ta. Lại nói, ta gọi là “Tiệp Nhi”, trong võ lâm không có địa vị gì, nhiều người ở sau lưng gọi ta là “tiệp nhân”. Nếu khiến cho đương kim thiên tử chết dưới tay một kẻ hạ tiện như ta, cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Có lẽ hẳn tham dự lần hành thích này là vì muốn chứng minh môn phái của hẳn không hèn nhát, bản thân không phải là phàm phu.

Câu trả lời của Dư Canh Mạnh rất đơn giản, thẳng thắn lưu loát:

- Ta muốn nổi danh.

Hắn bổ sung một câu:

- Giết hoàng đế là con đường vang danh tốt nhất.

Hắn rõ ràng là vì muốn “nổi bật” mà giết hoàng đế.

Lúc này, ngay cả Thái Tâm Không cũng nói ra nguyên nhân hắn muốn giết tên hôn quân này:

- Thái Kinh làm tướng, khiến cho trời giận dân oán, bách tính khuynh gia bại sản, mười nhà có chín nhà trắng tay, kêu gào vì đói rét. Hắn họ Thái, đúng là làm mất hết mặt mũi của Thái gia. Ta cũng họ Thái, chỉ cần giết chết hoàng đế ủng hộ hắn, không sợ hắn không xuống đài. Lấy lại thể diện cho Thái gia chúng ta, không để hảo hán giang hồ khinh thường.

Hắn là vì đã kích Thái Kinh nên trước tiên muốn trừ đi chỗ dựa của đối phương là Triệu Cát.

Thế là Lương, Hà, Tôn, Dư đều không để hắn mạo hiểm, từng người nói ra lý do.

- Thứ nhất, người đáng chết là Thái Kinh, không phải Triệu Cát.

- Thứ hai, năm người kết nghĩa chúng ta không thể đồng loạt xuất trận. Lỡ may toàn quân bị diệt, thử hỏi ai sẽ báo thù cho chúng ta?

- Thứ ba, ngộ nhỡ chúng ta không giết được hoàng đế, vậy lưu người lại để diệt trừ gian tướng.

- Thứ tư, nếu như chúng ta thất bại, người phụ trách kể lại câu chuyện của chúng ta cho người trong môn phái chúng ta, bảo bọn họ không nên nản chí nản lòng. Chuyện mà một người không làm được, một trăm người có thể thành công; chuyện mà một trăm người không làm được, một ngàn người, một vạn người, một trăm vạn người một ngày nào đó có thể hoàn thành.

Thái Tâm Không đã nghe.

Hắn không tham dự hành động ám sát lần này, nhưng hắn cũng tới kinh sư.

Hắn gặp được hảo hữu của em trai Thái Thủy Trạch khi còn sống, đó là Trương Thán hảo thủ tinh nhuệ của Tượng Tị tháp.

Hắn ở trong Tượng Tị tháp chờ tin tức.

Trương Thán biết vị bạn cũ này đang đợi một số tin tức, nhưng hắn cũng không hỏi rõ.

Bởi vì hắn cũng là người trong giang hồ, hơn nữa còn rất quen thuộc quy củ võ lâm. Đối phương đã không nói thẳng, hắn cũng không tiện thăm dò.

Ngoài ra, hắn cũng đang đắm chìm trong tình yêu như sơn như keo, đang yêu đến như mê như say, cũng như lửa như dầu.

Đối tượng của hắn là Vô Mộng Nữ, người được hắn cứu về trong trời băng đất tuyết khi chỉ còn thoi thóp một hơi.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2 – Người nuốt ám khí

Chương 2 – Người nuốt ám khí

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Mặc dù cả gan hành thích hoàng đế là vì nguyên nhân lớn lao thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, nhưng phía sau mỗi nguyên nhân lớn luôn có một chút tư tâm nhỏ thúc đẩy, xúi giục, mà những “nỗi khổ tâm nhỏ” này sinh sôi kết hợp, mới tạo thành lý do lớn quang minh chính đại để bề nói với bên ngoài.

Bất kể vì nguyên nhân lớn hay là tư tâm nhỏ, bốn người Tôn, Dư, Hà, Lương đã làm việc nghĩa thì không được chùn bước, không thể chối từ, kiên quyết thực thi hành động ám sát của bọn họ.

Lúc bắt đầu hành động ám sát này rất thành công, không có gì bất ngờ.

Từng người bọn họ chạy tới hẻm Tiểu Điem Thủy, từng người đến vị trí mai phục bí mật nhất, không ai bị phát hiện.

Tất cả diễn ra như thường, hoàng đế quả nhiên vi hành bằng xe kéo, xuất hiện tại đầu hẻm, chỉ có mười mấy người hầu bên cạnh, còn có ba bốn tên sủng thần đi theo.

Nếu tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, bọn họ muốn lập tức động thủ lấy đi chiếc đầu người này.

Chiếc đầu của một người đứng trên mọi người.

Vì vậy Tôn Vưu Liệt phát ra ám hiệu:

- Xa hô!

“Xa hô” là ám ngữ trên giang hồ, ý nghĩa là “rút lui”.

Nhưng hôm nay lại tương phản, ý nghĩa của nó là “ra tay”.

Đối tượng mà bọn họ muốn giết là thiên tử, đó chính là tạo phản, đã là tạo phản thì ngay cả ám hiệu bọn họ cũng “làm ngược lại”.

Nhưng bắt đầu từ khoảnh khắc này, cục diện lại hoàn toàn nghịch chuyển.

Hành động ám sát lần này gặp phải thử thách vô cùng tàn khốc, hơn nữa còn hoàn toàn thảm bại.

Hà Thái Tuyệt ra tay tuyệt nhất, cũng là nhanh nhất.

Hắn là người đầu tiên lướt xuống.

Người đầu tiên một cước đá lật xe.

Người đầu tiên một tay vén rèm lên, trông thấy trong xe có một nam tử mặc áo bào đen tiên phong đạo cốt đang ngồi thẳng người.

Nam tử kia đội mũ cao mặc y phục cổ xưa, không hề kinh hoảng, lại hỏi:

- Người muốn làm gì?

Hà Thái Tuyết quát lên:

- Ta muốn giết ngươi!

Nam tử kia cười hỏi:

- Tại sao ngươi muốn giết ta?

Hà Thái Tuyết nổi giận quát:

- Bởi vì ngươi không xứng làm hoàng đế!

Nam tử giống như thần tiên kia thở dài một tiếng, nói:

- Đáng tiếc ta không phải là hoàng đế.

Dứt lời liền ra tay.

Một luồng ánh sáng đen đánh vào đầu Hà Thái Tuyết.

Một tiếng “bùng” vang lên, chỉ thấy một chùm ánh máu từ trên đầu Hà Thái Tuyết nổ ra.

Thân thể Hà Thái Tuyết giật giật mấy cái, tay còn múa may, chân đá lung tung, cuối cùng kiệt sức ngã nhào vào trong xe.

Nam tử mũ cao áo dài kia đã sớm từ trong xe “bơi” ra. Mười mấy tên thị vệ bên cạnh xe đều không ra tay, không dám giúp đỡ, cũng không dám nhìn qua bên này.

Bởi vì bọn họ biết, lúc “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã thi triển pháp thuật thu yêu, không cần bọn họ giúp đỡ, thậm chí cũng không thích bất cứ người nào ở bên cạnh quan sát.

Mọi hành động của hắn đều là “thiên cơ”, thiên cơ thì không thể tiết lộ.

Hắn là hồng nhân bên cạnh thiên tử, không ai dám chọc giận hắn dù chỉ một chút.

Trong lần hành động ám sát này, Hà Thái Tuyệt là người đầu tiên bỏ mình, nhưng không phải là người duy nhất hi sinh.

Dư Canh Mãnh là người thứ hai.

Thân hình hắn nhỏ gầy, nhưng võ công chiêu thức lại rất mãnh liệt.

Có lẽ bởi vì thân hình hắn rất nhỏ gầy, cho nên chiêu thức sử dụng lại càng mãnh liệt.

Thông thường mà nói, những kẻ đáng dấp cao lớn hơn hắn gấp đôi, võ công giỏi hơn hắn gấp mười, khi giao thủ phần lớn cũng bị chiêu thức tàn nhẫn mãnh liệt của hắn chấn nhiếp, dẫn đến chiến bại.

Nhiệm vụ chủ yếu của hắn là lược trận giúp Hà Thái Tuyệt. Không có hắn lược trận, Hà Thái Tuyệt căn bản không đến gần được xe kéo.

Dư Canh Mãnh vừa xuống liền đánh ngã hai người, vừa lên lại giết chết ba người.

Nhưng ám khí lại đến.

Ám khí đầy trời đầy đất, từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Hiển nhiên, trong trong ngoài ngoài con hẻm phồn hoa người đi tập nập này, không biết đã sớm bố trí bao nhiêu cao thủ đang phục kích bọn họ.

Dư Canh Mạnh biết tình hình không ổn, nhưng hắn không sợ, ngược lại còn kích thích đầu chí của hắn.

Hắn ra tay càng mãnh, càng liệt.

Càng không để đường lui, càng không chừa dư lực.

Hắn không lùi mà tiến tới.

Ám khí như ruồi bu thi thể, như bóng dính lên người.

Hắn lui vào trong đám người.

Người đi lại trong hẻm chợt gặp biến cố, kêu gào hò hét, tránh đi không kịp, lũ lượt kêu thảm, bị chết rất nhiều.

Dư Canh Mạnh xông về hướng ám khí phóng ra dày đặc nhất.

Nhưng hắn vừa đặt chân xuống, chợt thấy một thiếu niên yếu ớt mặt như quan ngọc, đang diu dờ một ông già sợ đến mức mềm nhũn sụp xuống đất, sắp bị ba mũi tên và hai mũi tiêu thép bắn chết ngay tại chỗ.

Dư Canh Mạnh hét lớn một tiếng.

Không thấy thì thôi, nhưng đã thấy rồi thì không thể thấy chết mà không cứu.

Bình khí của hắn là “Truy Mệnh Ly Hồn đao”.

Đao có hai thanh, một Truy Mệnh, một Ly Hồn.

Hắn dùng một đao đánh rơi mũi tên, một đao gạt văng tiêu thép.

Song đao trên tay vừa mở ra lập tức hợp lại, đỡ một già một trẻ đẩy vào trong hẻm nhỏ.

Chỉ có như vậy, mới sẽ không lỡ tay làm bị thương hai người vô tội này.

Thế nhưng lúc này hắn lại có một cảm giác rất kỳ dị, giống như chính mình mới là người vô tội đó.

Hắn quả thật vô tội.

Nhất là khi lưng và bụng của hắn đồng thời cảm thấy đau đớn, hắn liền cảm giác được một cách rất rõ ràng kịch liệt.

Lưng của hắn đã trúng một đao, bụng cũng trúng một đao.

Đến từ hai người kia, một già một trẻ.

Người già đang cười, nói:
- Ta là Nhậm Lao.

Người trẻ cũng cười, nói:
- Ta là Nhậm Oán.

Đao của hai người rất ngắn, lại cắm vào lưng và bụng của Dư Canh Mạnh, mũi đao gặp nhau trong lục phủ ngũ tạng, còn phát ra mấy tiếng leng keng trong cơ thể.

Không biết trong thân thể máu thịt lẫn lộn của hắn cũng có đốm lửa giao nhau, ánh sáng bắn ra hay không?

Không biết Dư Canh Mạnh trước khi chết, nghe được trong cơ thể mình vang lên tiếng binh khí sắt thép chạm nhau sẽ có cảm tưởng gì?

Tôn Vưu Liệt không dám nghĩ gì cả, hắn chỉ dám liều.

Hắn mới từ nóc nhà đứng lên, còn chưa lao xuống, đã có ba thanh đao, bốn cây thương đâm về phía hắn.

Hắn lập tức đánh gãy hai cây thương, đá xuống ba kẻ địch.

Sau đó, không biết từ đâu mà đến nhưng bốn phương tám hướng đều là ám khí, khiến cho hắn vừa kinh vừa giận, nhưng vẫn lâm nguy không loạn.

Nơi này gần như khắp nơi đều có kẻ địch mai phục.

Ám khí bay tới, cho dù là đệ tử của Thục Trung Đường môn ở đây e rằng cũng chỉ có thể cảm thán.

Đủ kiểu đủ loại ám khí đều có.

Đủ cách đủ thức thủ pháp đều tới.

Có cái trước tiên bay lên trời, sau đó mới rơi xuống dưới, có cái trước tiên xuyên qua mái ngói, lại từ nơi hắn đặt chân bắn lên, có cái sắc, có cái cùn, có cái không quy tắc, có cái chỉ là một hạt lớn bằng móng tay, lại có một trăm lẻ ba mũi gai nhỏ, nặng đủ ba cân bảy lượng.

Ám khí khác nhau, thủ pháp cũng khác nhau, nhưng mục đích chắc chắn chỉ có một.

Lấy mạng của hắn!

Nhưng mạng của hắn cũng không dễ lấy.

Hắn không cần mạng, cũng không sợ ám khí.

Hắn phát hiện Hà Thái Tuyệt chết đi, lập tức đỏ mắt; lại thấy Dư Canh Mãnh bỏ mạng, cũng đã quên mình.

Hắn mở miệng ra, chiếc miệng to như chậu máu.

Miệng của hắn thật sự lớn như một cái chậu rửa mặt vậy.

Hắn vừa há miệng, miệng lại nứt đến tận dưới tai, phát ra một lực hút kỳ dị. Trong phút chốc, tất cả ám khí bất kể sắc hay nhọn, nặng hay nhẹ, lớn hay nhỏ, ba cạnh hay bốn cạnh, dẹp hay tròn, hay là nổ tung, toàn bộ đều bị hút vào trong miệng hắn.

Hắn còn lớn miệng, lớn tiếng, lớn sức nhai vào.

Hắn lại là một người nuốt ám khí.

Trên thực tế, Sơn Đông Đại Khẩu Thực Sắc Tôn thị thế gia vẫn luôn được Thực Trung Đường môn xem như một trong ba thế lực đối địch, giống như Hắc Diện Thái gia chuyên chế tạo binh khí, Giang Nam Phích Lịch đường Lô môn chuyên môn chế tạo thuốc nổ. Thủ pháp đặc biệt dùng miệng tiếp ám khí của Đại Khẩu Tôn gia đã trở thành khắc tinh của ám khí Tứ Xuyên Đường gia bảo.

Tôn Vưu Liệt đột ngột nuốt vài ngậm ám khí, hễ là kẻ địch xông lên muốn bắt hắn đều bị hắn đánh xuống nóc nhà.

Từ khi hắn xuất hiện tới bây giờ, đã có mười hai tên địch thủ bị hắn đánh chết rơi xuống.

Phục binh ban đầu được bố trí tại phố lớn ngõ nhỏ, nhìn thấy Tôn Vưu Liệt khí thế như vậy, cũng không dám tùy tiện đến gần.

Ngay lúc này, trên nóc nhà, dưới trăng sáng, trên mái rồng bổng xuất hiện một người vóc dáng cao gầy, mặc y phục màu xanh, trên lưng có một cái bọc vải đang đi tới.

Sắc mặt của người này rất đáng sợ, giống như một người chết.

Ánh mắt của người này càng đáng sợ, giống như một người chết đi rồi sống lại.

Nhưng người này lại khiến người ta cảm thấy có điểm buồn cười.

Buồn cười vốn không thể xuất hiện ở một người như hắc, nhưng hắc ngoại trừ khiến người ta nhìn không thoải mái, cũng sinh ra cảm giác buồn cười.

Lý do này vốn là vì khuôn mặt của hắc, bởi vì mũi của hắc lại thiếu đi một góc.

Lỗ mũi thiếu mất một góc, khiến cho tướng mạo vốn âm trầm lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run của hắc lại sinh ra một cảm giác khôi hài rất không hài hòa, vì vậy có điểm buồn cười.

Tôn Vưu Liệt lại không cười nổi.

Người này đã ngừng lại, đang tháo bọc vải trên lưng hắc xuống.

Từ từ, cẩn thận, tỉ mỉ, hắc đang cởi nút thắt, tháo bọc vải của hắc ra.

Tôn Vưu Liệt chú ý tới tay trái của hắc chỉ có ba ngón, ngón út và ngón áp út đã đứt.

Nhìn thấy ngón tay đứt, ánh mắt Tôn Vưu Liệt liền biến thành màu xanh lá, râu quai nón cũng đỏ lên.

Hắc khàn giọng nói:

- Ngươi là... Thất?

Người áo xám vóc dáng cao gầy kia gật đầu, dần dần mở bọc vải ra hoàn toàn:

- Ta là Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn là một trong số cao thủ thần bí khó lường nhất trong võ lâm, cũng là một trong số sát thủ võ công cao nhất trong kinh thành, dưới tay quyền tướng Thái Kinh.

Người đứng thứ bảy trong thiên hạ.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 3 – Thiên Hạ Đệ Nhất

Chương 3 – Thiên Hạ Đệ Nhất

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Có lẽ, thiên hạ đệ nhất cũng không đáng sợ như vậy.

Bởi vì người người đều muốn tranh giành thiên hạ đệ nhất. Đúng vậy, “thiên hạ đệ nhất” phần lớn là hữu danh vô thực, nếu không thì cũng không lâu dài. Huống hồ, tự cho mình là “thiên hạ đệ nhất”, chưa chắc người khác cũng coi người là “đệ nhất”. Người tự cho là “thiên hạ đệ nhất”, cũng chỉ có thể là một con khỉ vương nho nhỏ trong “thiên hạ” mà thôi.

Hơn nữa, người tự nhận mình là “thiên hạ đệ nhất” thì đã không có đường lui, rất khó tiến bộ.

Do vậy, khi nghe người nào đó cảm khái như “vô địch là tịch mịch nhất, thiên hạ ai có thể địch”, hẳn không phải đang khoác lác thì cũng là đang nói láo, thậm chí là một kẻ điên đang nằm mộng giữa ban ngày mà thôi.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Nhất lại rất đáng sợ.

Hắn từng tính toán cẩn thận tỉ mỉ, trong chúng sinh đông đảo, quần hùng đông đúc, hắn đứng hàng thứ bảy.

Đừng nói là xếp thứ bảy, cho dù có thể xếp thứ bảy trăm bảy mươi hai trong quần hào thiên hạ, cũng đã là cao thủ rất đáng sợ rồi.

Hắn chỉ xếp thứ bảy, phía trước còn có sáu người. Hắn không hề khiêm tốn, nhưng cũng không kiêu căng quá mức.

Hắn vẫn tự mình biết mình, cũng rất tự tin, tự phụ, tự trọng.

Loại địch thủ này chắc chắn là rất đáng sợ.

Càng đáng sợ là mọi người đều không biết tên họ của hắn rốt cuộc là gì. Tuy có người biết hắn từng kế thừa Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng võ công tuyệt diệu và binh khí thật sự, trên đời gần như không ai biết rõ nội tình.

Người giao thủ với hắn đều đã chết, người không chết cũng vẫn không biết.

Ít nhất có hai người từng giao thủ với hắn mà vẫn còn sống.

Một người là Phương Hận Thiếu.

Thế nhưng lần đó Phương Hận Thiếu chỉ lo cố sức giữ mạng, cũng may mắn được Thiên Y Hữu Phùng liêu mình cứu giúp, mới có thể may mắn trốn thoát.

Phương Hận Thiếu nhìn thấy Thiên Hạ Đệ Thất liền muốn nôn, muốn ói, cảm thấy sợ hãi.

Một người khác là Vương Tiểu Thạch.

Ngay cả nhân vật bất kham, cam đảm, phi thường, không lo nghĩ như Vương Tiểu Thạch, vừa nghe đến tên Thiên Hạ Đệ Thất cũng phải nhú

mày, đầu lớn hơn gấp bảy.

Thế nhưng, vào lúc này cảnh này, đêm này nơi này, Tôn Vưu Liệt ở trên nóc nhà lại gặp phải Thiên Hạ Đệ Thất.

Tôn Vưu Liệt chỉ cảm thấy da đầu muốn nổ.

Nhưng đầu chí của hắn cũng nổ tung.

Trước khi hoàn toàn mở rộng bọc vải, Thiên Hạ Đệ Thất lại lạnh lùng, u ám, thâm trầm hỏi một câu:

- Người của Đại Khẩu Tôn gia các người luôn giỏi về nuốt chửng ám khí đúng không? Dạ dày của các người hóa ra là làm bằng thép tinh, chế từ nam châm sao?

Tôn Vưu Liệt quát lên:

- Bớt nhiều lời đi! Có gan thì phóng ngựa qua đây, lão tử sẽ ăn người!

Thiên Hạ Đệ Thất chậm rãi, từ từ, vững vàng nói:

- Ta không có ngựa, ta chỉ có cái này, người ăn đi!

Dứt lời, bọc vải mở ra.

Tối nay có trăng không sao.

Trăng đang ở sau lưng Thiên Hạ Đệ Thất.

Đột nhiên, trăng không thấy nữa, lại xuất hiện mặt trời.

Mặt trời đang nở rộ trong tay Thiên Hạ Đệ Thất.

Không chỉ một mà là ngàn mặt trời.

Ngàn mặt trời trong tay Thiên Hạ Đệ Thất cùng nhau nổ tung.

Tôn Vưu Liệt đứng trên nóc nhà, lưng quay về đầu đường.

Dưới lòng đường có ít nhất vài trăm thị vệ, cao thủ, nha dịch, ngự lâm quân mai phục muốn bắt giữ hoặc giết chết hắn.

Bọn họ chợt nhìn thấy mặt trời, ngay trong buổi tối.

Mọi người lóa mắt vì nó, thậm chí nhất thời nhìn không thấy gì khác.

Nơi ánh sáng cực mạnh chuyển thành tối tăm, một mảng lờ mờ, thậm chí ánh mắt cũng bị nó che lấp.

Sau bọn họ nhìn thấy Tôn Vưu Liệt cao lớn không ai sánh bằng, cường tráng như sư tử, ở trên nhà ngói lắc lư một cái, lại lắc lư, lắc lư lần thứ ba, sau đó lui lại một bước, hai bước, ba bước...

Cuối cùng sẩy chân, rơi thẳng xuống lòng đường phát ra một tiếng “bình”.

Nơi thân thể cao lớn rơi xuống, nền đá xanh trên đường cũng lồm xồm.

Thân thể Tôn Vưu Liệt giống như một con rối bị tháo rời, hoàn toàn tan vỡ, rời rạc khắp nơi.

Trên người hắn không một chỗ nào còn hoàn chỉnh, ngoại trừ cặp mắt.

Hắn trừng mắt mà tắt hơi.

Trước khi rơi xuống hắn đã đứt hơi rồi.

Sau đó người khám nghiệm và bổ khoái đi xem xét thương thế của hắn, tổng cộng có một trăm ba mươi một vết thương.

Có rất nhiều vết kiếm, có rất nhiều vết đao, có rất nhiều vết châm, có rất nhiều vết gai, thậm chí còn có vết nổ...

Chỉ có một vết thương rõ ràng nhất, đó là cổ họng.

Một cái lỗ máu lớn.

Đó là binh khí (hay ám khí) gì, lại trong khoảnh khắc khiến một hảo hán tuyệt đỉnh như sư tử trúng phải một trăm ba mươi một đòn công kích, lập tức lấy đi tính mạng của hắn, không có cả cơ hội đánh trả?

Khám nghiệm kinh hãì, bổ khoái kinh nghi, nhưng không ai dám tra hỏi.

Bọn họ không phải là “thiên hạ đệ nhất”, ai dám tra hỏi chuyện của “thiên hạ đệ thất”?

Huống hồ, bọn họ cũng không phải Tứ Đại Danh Bồ. Nếu như là bốn người Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, bọn họ sẽ dám truy xét đến cùng.

Nhưng trong cạm bẫy đã sớm tính toán này, người thiết kế tuyệt đối sẽ không để cho Tứ Đại Danh Bồ nhúng tay vào.

Bọn họ sẽ không tự chuốc khổ.

Lương Tiệp Nhi quyết không phải là người tự chuốc khổ.

Hắn là người nhạy bén nhất, vừa bắt đầu hắn đã phát hiện tình hình “không phù hợp”.

Bọn họ vốn là người mai phục, nhưng kết quả lại trúng mai phục.

Hắn vừa phát hiện không phù hợp liền rời đi.

Đi cũng chính là trốn.

Mặc dù chuyến này hắn tới đây, là vì muốn rửa sạch sỉ nhục của Thái Bình môn “luyện giới khinh công chỉ để chạy trốn”, nhưng cho dù hắn thấy chết mà không cứu, cũng không thể thấy chết mà không trốn.

Khi nhìn thấy Hà Thái Tuyệt bỏ mạng, hấn trốn càng nhanh hơn.

Hấn không phải thấy chết không cứu, mà là không cứu được, cho nên hấn chỉ có thể trốn.

Khi hấn phát hiện Dư Canh Mãnh cũng trúng mai phục, lại càng khẳng định mình làm đúng.

Chạy trốn là đúng rồi, dù thế nào trước tiên phải giữ được tính mạng rồi hãy nói.

Hấn vốn cho rằng mình đủ dũng, đủ mãnh, đủ nhanh, đủ nhẹn, vì vậy mới đến tham gia lần hành thích này. Nhưng chuyện xảy ra trước mắt lại khiến hấn tâm thần kinh hãi, ý niệm đầu tiên chính là trốn.

Trốn trốn trốn trốn trốn.

Chạy trốn thực mạng.

Dù sao hấn cũng là hảo thủ của Thái Bình môn Lương gia, dùng khinh công xưng bá giang hồ, chỉ cần bắt đầu trốn, không ai áp sát được hấn, không ai chặn đứng được hấn, không ai ngăn cản được hấn.

Hấn gấp như sao bay, nhanh như chớp giật.

Hấn lướt nhanh lên, đáp xuống mấy trượng, co chân liền chạy, liều mạng chạy trốn.

Ba thanh trảm mã đao đột nhiên từ trong bóng tối vọt ra, muốn chém ngang hấn thành hai khúc.

Không, là bốn khúc.

Nhưng chém không trúng hấn.

Hắn đã vọt lên nóc nhà.

Hắn giống như tên rời khỏi nỏ, chạy như bay phía trên đám nhà ngói.

Bốn phía kẻ địch nhoáng lên, ào ào rút ra đao, kiếm, thương, côn.

Nhưng cản hắn không được, đâm hắn không trúng.

Khi kẻ địch nhìn thấy hắn tới, hắn đã đi mất rồi. Hắn đã vượt qua, trong khi kẻ địch còn chưa kịp ra tay.

Ám khí bắn đến, mũi tên đuổi theo cũng vô dụng. Bởi vì mũi tên và ám khí đều không nhanh bằng hắn.

Huống hồ, cho dù nỏ có mạnh, tay có sức, kinh đạo của mũi tên và ám khí phát ra đều sẽ có lúc yếu bớt biến mất.

Lương Tiện Nhi càng chạy càng nhanh.

Đừng nói là Thái Bình môn chỉ biết chạy, nếu ai nhìn thấy khí thế của hắn chạy trong trăm ngàn quân địch như vào chỗ không người, sẽ biết một ngày nào đó hắn cũng có thể dựa vào điều này lấy thủ cấp kẻ địch trong thiên quân vạn mã, cũng không phải là chuyện lạ.

Tuy hắn lâm trận chạy trốn, nhưng trong lòng cũng có tính toán. Chỉ cần thoát được, sẽ có một ngày hắn trở lại thay các huynh đệ báo thù.

Khi hắn liếc thấy cảnh tượng thê thảm của Tôn Vưu Liệt chết trận trên một nóc nhà khác, hắn càng chạy như điên, trốn như cuồng.

Hắn nhảy cao cúi thấp trên đám nhà ngói, đã sắp lướt ra khỏi vòng vây cạm bẫy này.

Ngay cả đám cao thủ bao vây bên dưới, thấy hắn có thể một hơi chạy nhanh như vậy, liên tục vượt qua bảy tám cửa ải, chín mươi kiếp nạn, trong lòng

đều không nhận được khen hay một tiếng.

Ngay lúc này, dưới trăng sáng, lại có một người xuất hiện.

Một bóng người rất nhỏ bé thanh tú, lại có phần yếu điệu.

Hết sức nhẹ nhàng, nhanh nhẹn dũng mãnh.

Hắn đột nhiên nhảy ra, cả người bắn lên giữa không trung.

Lưng hắn là một vầng trăng lớn.

Hắn tạo thành hình chữ “đại” (大), nghênh đón Lương Tiệp Nhi đang chạy nhanh đến.

Động tác của hắn rất ưu mỹ, cũng rất ưu nhã, nhưng trong ưu mỹ ưu nhã lại có cảm giác hoang dã và dũng mãnh.

Đây vốn là hai chuyện không thể đứng chung với nhau, nhưng tay chân người này mở ra thành hình chữ “đại”, lại triển hiện một đồ án kỳ dị, làm cho người ta sinh ra loại cảm giác kỳ lạ này.

Hắn vừa xuất hiện liền nhanh chóng “bắn” về phía Lương Tiệp Nhi, xông về phía Lương Tiệp Nhi, cũng nghênh đón đối phương.

Chuyện này xảy ra rất nhanh.

Lương Tiệp Nhi đang lướt nhanh đến, hắn đã không kịp lùi, không thể thay đổi phương hướng, cũng không cách nào đột ngột dừng lại.

Hắn chỉ đành kiên quyết xông vào.

Hắn đã chuẩn bị liều mạng, dù thế nào cũng phải liều mạng rồi hãy nói.

Tuyệt kỹ của Thái Bình môn là khinh công, nhưng tuyệt chiêu của Lương gia không chỉ là chạy trốn.

Hắn còn có thể liều, có thể giết.

Lương Tiện Nhi gầm lên một tiếng, lao về phía người tới.

Trên nóc nhà, dưới vầng trăng.

Người dưới lòng đường chỉ nhìn thấy hai bóng người tốc độ cực nhanh.

Một người như tên bay, xông về phía đối phương.

Một người khác mở tay dang chân, như hải âu nghênh đón Lương Tiện Nhi.

Một tiếng rít vang lên, người ở xa trên đường màng nhĩ cũng bị tiếng rít này đâm rách.

Bóng người tinh xảo kia đã phát ra kiếm của hắn.

Chỉ một kiếm.

Hắn lại không dùng tay phát ra kiếm của hắn, mà là dùng chân.

Sau đó, một chiếc đầu người bay lên cao...

Thân thể Lương Tiện Nhi tiếp tục xông về phía trước.

Khinh công của hắn rất nhanh, thế tới rất mạnh, do đó khi hắn mất đi chiếc đầu, thế tới vẫn không ngừng, tiếp tục xông tới mười thước, một trượng, hai trượng, ba trượng... cho đến khi xông tới ven rìa nóc nhà, đập vào khoảng không, lúc này mới rơi xuống.

Không có tiếng kêu thảm, bởi vì hắn đã mất đi chiếc đầu, không còn đầu nữa.

Chỉ một kiếm đã lấy mạng của Lương Tiện Nhi.

Mới một kiếm, hơn nữa một kiếm này còn là dùng chân phát chiêu.

Chân của hắn chính là kiếm.

Người này một chiêu (kiếm) thành công giết chết Lương Tiễn Nhi, sau đó bỗng bênh hạ xuống trên nóc nhà.

Một lọn tóc che lấp khuôn mặt của hắn.

Hắn lắc lắc mái tóc.

Dưới ánh trăng, ánh mắt của hắn rất sáng, cũng rất hoang dã.

Nhưng hắn lại ôm ngực, giống như rất đau đớn.

Trong kinh thành, mọi người đều từng nghe nói đến một người như vậy.

Đó là bảy kiếm thủ kiếm pháp cao tuyệt, võ công khó lường, không rõ lai lịch, gọi là Thất Tuyệt Thần Kiếm, bọn họ có một lãnh tụ gọi là La Thụy Giác.

Mọi người đều từng nghe nói đến người này, hôm nay mới thật sự nhìn thấy người này dưới ánh trăng.

Cùng với kiếm như yêu quái, thân thủ như yêu quái, ánh mắt như yêu quái của hắn.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 4 – Độc thủ, độc thủ và độc thủ (một tay, tay độc và một mình trông coi)

Chương 4 – Độc thủ, độc thủ và độc thủ (một tay, tay độc và một mình trông coi)

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chiếc đầu của Lương Tiệp Nhi rời khỏi thân thể, bởi vì thể tới rất mạnh, thể kiếm cực nhanh, cho nên vẫn đang bay, còn đang bay, bay qua mái ngói lưu li phát ra lân quang khi ánh trăng chiếu rọi, bay qua đường dài ngõ hẹp trái đá xanh bị bóng đêm che lấp, bay qua trên điện Kim Loan, bay qua dòng sông hộ thành lẳng lẳng xa xăm, bay qua cây nguyệt quế trong hậu viện phủ Lương Tư Công, bay qua bầu trời, bay qua phố xá, bay qua miếu thờ, bay qua cây đào mùa xuân nở rộ, sau một tiếng “cộp” rơi xuống trong viện này.

Bởi vì một kiếm kia quá nhanh, Lương Tiệp Nhi còn chưa kịp nhắm mắt lại.

Bởi vì hãn chưa nhắm mắt, cho nên có thể thuận gió thực hiện một chuyến lữ trình cuối cùng trong cuộc đời này của hãn.

Dùng đầu của hãn.

Không biết cuộc hành trình không mang theo thân thể, có phải càng tự do tự tại, vui vẻ thoải mái hơn thân thể cùng đi hay không?

Không biết chiếc đầu đang bay có cảm thấy cơn đau rời cổ hay không?

Không biết có phải bởi vì bay quá nhanh, ngược (hay là đón) gió mà đi, khiến cho cặp mắt đang mở lớn không được thoải mái lắm hay không?

Không biết.

Bởi vì chúng ta không phải là Lương Tiệp Nhi.

Chúng ta không thực hiện cuộc lữ trình này.

Chúng ta cũng không dứt đầu.

“Bộp”, chiếc đầu kia rơi xuống con đường trong viện này, hơn nữa tiếp tục lăn, lăn, lăn, lăn, lăn, lăn qua.

Nhìn thanh thế và khí thế của chiếc đầu này, còn không biết sẽ lăn bao xa, bao lâu, bao dài, nhưng nó lại đụng phải một đôi chân.

Đôi chân này đang đi trên đường gạch trong viện lớn.

Chân đột nhiên dừng bước.

Trên mắt cá chân là vạt áo bào rũ xuống, áo bào bằng vải thô sáng như trắng, lại dùng vải lụa màu bạc nhạt khảm ven rìa.

Chân có một ngón giữa lớn.

Bước chân dừng lại, người nọ lập tức khom người, vơ một cái cầm chiếc đầu (đang lăn) kia trong tay.

Người này một tay nâng đầu, mượn ánh trăng quan sát. Trông thấy chiếc đầu kia cũng đang trợn mắt nhìn y, giống như có rất nhiều lời muốn nói, đang nói...

Đáng tiếc đầu đã đứt, người đã mất, có lời cũng nói không ra.

Lương Tiện Nhi đã nói không nên lời.

Nhưng người nhặt được chiếc đầu của hắn lại muốn nghe.

Bởi vì đầu trên cổ người này vẫn còn.

Đầu, chưa đứt.

Người chưa từng đứt hơi, nếu như không muốn đứt đầu tắt thở quá nhanh, tốt nhất nên nghe một chút những lời đã nói, những chuyện đã làm trên đời

này của người đã đứt hơi đứt đầu.

Người càng thông minh càng nên như thế.

Lãnh tụ càng khôn khéo càng nên như vậy.

Người tối hôm đó nhặt chiếc đầu này lên, tuyệt đối là một lãnh tụ anh minh.

Một kỳ tài hiếm thấy trên giang hồ, trong võ lâm, cũng là một nhân vật tuyệt thế từng vạn kiếp bất phục, bại rồi đứng lên, đặt mình vào chỗ chỗ chết để tìm đường sống.

Y là “lâu chủ thay mặt” của Kim Phong Tế Vũ lâu, một trong ba thế lực lớn tại kinh thành hiện nay, cũng là “tháp chủ thay quyền” của Tượng Tị tháp, nòng cốt của thế lực bạch đạo.

Y họ Thích, tên là Thiếu Thương.

Y từng có ngoại hiệu là “Cửu Hiện Thần Long”, nhưng gần đây người ta lại gọi là “Độc Tý Thần Bồ”.

Y thật sự là độc tý, bởi vì y chỉ còn lại một tay.

Y từng hô mưa gọi gió, thiếu niên đặc chí, dùng một thân tuyệt kỹ kinh người, nổi bật xuất chúng, trở thành nhân vật đỉnh cao trong thế hệ mới của võ lâm.

Y trước tiên giúp đỡ Lôi Quyển, một nhân vật kiệt xuất trong Giang Nam Phích Lịch đường, tính tình ngang ngược, tự thành một phái, cùng với Thẩm Biên Nhi, trong vòng ba năm ngắn ngủi sáng lập nên Tiểu Lôi môn, sau đó thành công lui thân. Lại cùng với đám hồng phấn tri âm Tứ Hồn Lệ, Đường Văn Từ, Tần Văn Tình, trong vòng ba năm xây dựng Toái Vân uyên, Hủy Nặc thành lớn mạnh, trở thành một chủ lực mạnh mẽ trong bạch đạo.

Nhưng y bản tính phong lưu, tình tính bất kham, cuối cùng không thể ở lại nơi nào. Cộng thêm triều đình hủ bại, ngoại địch đến gần. Y không tiếc xông pha mạo hiểm, trước tiên giả vờ đoạn tuyệt, vạch rõ giới hạn với Toái Vân Uyên của Tức đại nương, Đường nhị nương, Tần tam nương. Lại một mình chiến đấu với Liên Vân trại, nơi giặc cỏ hào kiệt tụ tập lúc đó, một kiếm đánh bại chín đại trại chủ, khiến mọi người ủng hộ y lên làm tổng trại chủ. Y liền lợi dụng đội quân mạnh mẽ này, vì dân trừ hại, thay trời hành đạo, ngoài kháng quân Liêu Tây Hạ, trong trừ tham quan nịnh thần. Lục lâm vô lâm, hai phe hắc bạch gần như đều xem y là người đứng đầu.

Lúc y nắm giữ Liên Vân trại không chịu triều đình mua chuộc, trước tiên trở mặt tuyệt tình, giả vờ thành thù với Tiểu Lôi môn, Hủy Nặc thành, là vì không muốn liên lụy đến bằng hữu, ân nhân và người yêu của mình. Đồng thời trong khi quân Tống và giặc ngoại giao chiến với nhau, y vẫn có thể thúc đẩy Liên Vân trại binh hùng tướng mạnh, trở thành nghĩa quân trên giang hồ kỷ luật nghiêm minh, riêng một ngọn cờ, “chỉ làm việc vì bách tính, không nhìn sắc mặt của cấp quan”, vừa lúc tương đồng với danh vọng và ý chí của Tô Mộng Chấm vừa mới nắm giữ Kim Phong Tế Vũ lâu trong kinh thành, cũng phối hợp từ xa.

Lúc ấy, thanh niên Tô Mộng Chấm đã là thủ lĩnh một phương trong kinh thành, cùng với thiếu hiệp Thích Thiếu Thương độc bá một phương trên giang hồ, hai người chưa từng gặp mặt, không có duyên diện kiến, nhưng hai bên đều là hào kiệt tông chủ, anh hùng trọng anh hùng.

Cũng vì sự trân trọng chí hướng tương đồng này, Thích Thiếu Thương đã phá cách đề bạt một nhân vật kiệt xuất khác là Cố Tích Triều, để hẳn cùng làm chủ Liên Vân trại, đối xử chân thành, mưu đồ đại nghiệp.

Nhưng Cố Tích Triều lại bị triều tướng Thái Kinh âm thầm xúi giục, thừa dịp ám toán, trước tiên chặt đứt một tay của Thích Thiếu Thương, gần như giết sạch huynh đệ, đệ tử của Thích Thiếu Thương trong Liên Vân trại, lại đuổi giết ngàn dặm, khiến cho Cửu Hiện Thần Long hiểm tử hoàn sinh, trải

hết gian khổ, còn khiến cho Tiểu Lô môn, Hủy Nặc thành, “Bổ Thần” Lưu Độc Phong, Vi Áp Mao, Cao Kê Huyết, Hách Liên Tiểu Yêu, Thanh Thiên trại, Bí Nham động, Thần Uy tiêu cục, nha sai của Tư Ân trấn, cao thủ trong Đào Đào trấn vân vân, thậm chí Tứ Đại Danh Bổ cũng bị cuốn vào trong vòng nước xoáy đuổi giết truy bắt này, tử thương la liệt, liên lụy rất nhiều.

Thảm chiến nhiều năm, trăm trở mấy bận, Thích Thiệu Thương được danh bổ Thiết Thủ và Vô Tình giúp đỡ, cuối cùng có thể sửa lại án sai, chẳng những trở mình mà còn báo được đại thù.

Nhưng trận tai kiếp trốn chạy dài đằng đằng kia chẳng những khiến Thích Thiệu Thương trải hết gian khổ, cũng khiến cho sự nghiệp, nhân thủ mà Thích Thiệu Thương vất vả xây dựng hoàn toàn mất hết. Càng đau thương là sau khi y trải qua trận huyết kiếp này, chưa kịp thờ phào, mọi sự chỉ mới bắt đầu chinh đồn, Tức đại nương vốn cùng y một đường chiến đấu khắp nơi, sinh tử gắn bó lại có hoài bão khác, đã rời khỏi y.

Thương tâm còn thương nặng hơn so với thương thân, tuyệt vọng còn vô vọng hơn so với thất vọng.

Đến lúc này, Thích Thiệu Thương rõ ràng chỉ còn lại một mình, không có gì cả, giống như đã nản lòng thất chí, chỉ muốn sống những ngày còn lại.

Ngay cả Thiết Thủ từng vì nghĩa trợ giúp Thích Thiệu Thương, trong chuỗi chiến dịch này cũng trải hết tang thương, nhìn thấu tình đời, thậm chí đối với chức trách do mình quản lý cũng sinh ra chất vấn, cảm thấy mâu thuẫn.

Rốt cuộc y làm “danh bổ” có tận trung với chức phận trừ bạo an dân hay không?

Rốt cuộc có vương pháp, công lý hay không? Trên đời có thiên lý, công đạo hay không? Thiên hạ có báo ứng, pháp lý hay không? Rốt cuộc pháp lớn hơn hay là tình lớn hơn?

Đạo cao hay là ma lớn? Hành vi của y rốt cuộc là nổi giáo cho giặc, hay là trừ bạo giúp yếu? Y thân là danh bổ, trước đây điều tra án kiện là vì tiếp tay cho giặc hay là hả hê lòng người?

Những nghi vấn này quanh quẩn trong lòng Thiết Du Hạ, thậm chí có một thời gian y mai danh ẩn tích, lưu lạc giang hồ, ngay cả “bổ khoái” cũng không làm nữa.

Gia Cát tiên sinh là ân sư thụ nghiệp của Tứ Đại Danh Bổ, có thể hiểu được tâm tình của Thiết Thủ. Y cũng cho phép đệ tử Thiết Thủ vốn thành thật chất phác nghỉ một thời gian để chấn chỉnh tâm tư.

Thích Thiếu Thương lại khác.

Y không ngã xuống.

Y một tay, một thân, một mình thương tình, ngược lại càng vững vàng, càng dũng mãnh, càng kiêu ngạo.

Trải qua nhiều đả kích như vậy, chỉ cần người chưa chết, chí chưa tiêu, chỉ cần có thể sống tiếp, y sẽ sống một cách oanh oanh liệt liệt, khoái khoái hoạt hoạt.

Y kiên định không dao động.

Y càng không có nỗi lo về sau.

“Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”, câu này cần phải nghi ngờ chất vấn, bởi vì trên đời thật sự có một số chuyện, cho dù là người rất hữu tâm, cực hữu tâm, vạn phần hữu tâm cũng không làm được.

Bất kể người có lòng đến đâu, cũng không thể gọi người chết sống lại là sống lại, muốn mặt trời không xuống núi là mặt trời sẽ không xuống núi; nếu như người yêu nàng, nàng sẽ tình sâu thắm thiết với người sao?

Có điều, trên đời cũng thật sự không có việc khó, chỉ cần là người có lòng đồng thời có tài, tốt nhất là còn có vận may.

Không ai có thể phủ nhận, Thích Thiều Thương rất có tài năng, hơn nữa còn tài tình.

Trải qua trận hạo kiếp kia, y đã trở nên sắt đá, cũng quyết tâm phải tiếp tục sống.

Mặc dù bởi vì y quá tín nhiệm huynh đệ của mình, quá tin tưởng người khác mà trúng phải độc thủ, đến nỗi mình cụt một tay, đoạn tình lẻ loi trên đời. Trong quá trình chạy trốn, y còn liên lụy đến không ít người, nhiều người (thậm chí mới quen hoặc cũng không có giao tình sâu nặng) cũng mạo hiểm che chở, cùng y sống chết, rất nhiều nhân vật tài giỏi đều chết trong chiến dịch này, trong một kiếp này. Nếu đã có nhiều người muốn y chết như vậy, nhiều người chết vì y như vậy, y phải sống tiếp vì những người đã hi sinh này, làm những chuyện mà bọn họ chưa kịp làm, làm những chuyện mà mình muốn làm nhưng còn chưa làm, không dám làm, như vậy mới không phụ sự hi sinh của bọn họ, hơn nữa cũng tìm được ý nghĩa sống sót của mình.

Con người luôn thích chúc người khác “thuận gió thuận nước”, nhưng người sống trên đời cũng nên làm một số chuyện ngược gió, ngược nước. Không theo gió, không thuận nước, trước ngàn vạn người ta vẫn tiến, đây là sự kiên cường của Thích Thiều Thương gặp nạn không chết.

Huống hồ y đã mất đi Tức đại nương.

Chuyện bi ai nhất không gì hơn tâm chết.

Con người của y chưa chết, cho nên y cũng chỉ có thể gởi gắm tinh thần ý chí vào chuyện mà y muốn làm.

Gia Cát tiên sinh nhìn trúng điểm này, cũng nhìn chuẩn điểm này.

Cho nên y mời Thích Thiều Thương vào kinh. Trong lúc Thiết Thủ đang hoang mang, suy nghĩ, một lần nữa tìm kiếm hướng đi cho mình, Gia Cát tiên sinh đã xin Thích Thiều Thương tạm thay vị trí của Thiết Thủ.

Vì vậy trong thời gian này, “Độc Thủ” Thích Thiều Thương đã thay thế “Thiết Thủ” Thiết Du Hạ trong Tứ Đại Danh Bồ.

Bởi vì Thích Thiều Thương thông minh cơ trí, sẵn sàng đánh giết liều mạng để giải quyết án kiện, cộng thêm giao tình quen biết trên giang hồ, cho nên công tích phá án, điều tra, vì dân trừ hại tuyệt đối không dưới Thiết Thủ, cũng quyết không thua kém so với Vô Tình, Lãnh Huyết, Truy Mệnh.

Cho đến khi Thiết Thủ gặp phải một vài biến cố, khiến y có thể sớm ngày đột phá, trải qua quá trình “thấy núi không phải núi”, tiến vào cảnh giới “thấy núi vẫn là núi”, một lần nữa trở lại hàng ngũ bồ khoái, trở về dưới trướng của Gia Cát tiên sinh.

Lúc này Thích Thiều Thương muốn lặng lẽ rút lui.

Gia Cát tiên sinh cũng đồng ý chuyện này. Mặc dù Thích Thiều Thương rất có tài năng, nhưng tâm tính kiêu hùng vẫn lớn hơn pháp lý quy luật, tác phong dân gian vẫn nhiều hơn công sai quy tắc.

Muốn Thích Thiều Thương cả đời làm chức vị bồ đầu, tuy có thừa khả năng, nhưng vẫn có điểm không đủ, lãng phí có hại.

Nhưng Gia Cát tiên sinh cũng không muốn thấy một nhân tài kiệt xuất như Thích Thiều Thương lưu vong dân dã, trở thành giặc cỏ, không thể hữu dụng cho đời, tâm tình khó giải.

Y muốn an bài một đường ra cho Thích Thiều Thương.

Triều đình không thích hợp với Thích Thiều Thương. Thích Thiều Thương không thích làm quan. y vốn chán ghét khinh bỉ quyền quý nịnh thần đương thời.

Gia Cát tiên sinh cũng không muốn Thích Thiều Thương lập tức trở về giang hồ. Ròng vào biển rộng, một khi ở trong hoàn cảnh đó, biết đâu Thích Thiều Thương sẽ dùng tài năng và thực lực của y chính diện đối kháng với triều đình, quân Tống.

Đây cũng là chuyện Gia Cát tiên sinh không muốn thấy.

Tống đình không thể bổ nhiệm tướng hiền, không thể lưu giữ người hiền, đến nỗi nhân tài đều bị bức phản, trở thành lực lượng chính nghĩa đối kháng với triều đình.

Một khi lòng dân quay lưng, đại thế sẽ không thể níu giữ.

Loại nhân tài giống như Thích Thiều Thương là người mà binh gia phải tranh giành.

Gia Cát tiên sinh vì nước yêu tài, thật không muốn “thả” Thích Thiều Thương đi.

Đúng lúc này, trong kinh thành lại xảy ra biến cố trọng đại.

Ban đầu ba thế lực võ lâm lớn trong thành là Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên minh. Sau đó lâu chủ Tô Mộng Châm của Phong Vũ lâu và đường chủ Lô Tồn của Lục Phân Bán đường liên thủ hiệp lực, đánh trọng thương minh chủ Quan Thất của Mê Thiên minh. Sau một phen huyết chiến, Quan Thất giống như điên cuồng, lại giống như ngu ngốc, tuyệt tích giang hồ. Trong kinh chỉ còn lại Phong Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đứng sừng sững đôi.

Kim Phong Tế Vũ lâu do Tô Mộng Chấm thống lĩnh là một lực lượng chính nghĩa duy nhất trong kinh thành không chịu thừa tướng Thái Kinh thao túng. Y giỏi về dùng người, tiếc tài như mạng, nhanh chóng đề bạt Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, cuối cùng bày cục giết chết Lôi Tồn, đánh cho Lục Phân Bán đường và thế lực Thái Kinh không thể phản kháng.

Nhưng đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Đồng Quán ở trong triều đã lâu, cáo già xảo quyệt, đã âm thầm mua chuộc Bạch Sầu Phi, đánh Tô Mộng Chấm bị thương, đoạt được quyền hiệu lệnh Kim Phong Tế Vũ lâu, khống chế nhân vật võ lâm hai phe hắc bạch trong kinh thành.

Có điều sâu có trăm chân, chết mà vẫn cứng. Tô Mộng Chấm lại mượn lực lượng của phe phái đối địch là Lục Phân Bán đường, cộng thêm Vương Tiểu Thạch trí dũng song toàn, liều chết dốc sức, cuối cùng đã giết chết Bạch Sầu Phi. Nhưng Tô Mộng Chấm vì không chịu Thái Kinh, Lôi Thuần và Lục Phân Bán đường khống chế, đã bỏ mình tại trận.

Vì vậy Vương Tiểu Thạch đã trở thành thủ lĩnh quần long trong kinh.

Nhưng Thái Kinh há có thể cho phép trong thành có một nhân vật như Vương Tiểu Thạch? Hắn mượn thiên tử hạ lệnh xử trảm bằng hữu của Vương Tiểu Thạch là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, lại mai phục cao thủ trọng binh, muốn một lần tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu và nhân vật võ lâm bạch đạo ủng hộ Vương Tiểu Thạch. Nhưng không ngờ, trong lúc quần hiệp đang liều mình cứu Đường, Phương, Vương Tiểu Thạch lại phản kích giết vào Hoàng Long, đánh lén Thái Kinh, uy hiếp hắn, chẳng những muốn hắn lập tức thả hai người Phương, Đường, còn không cho truy cứu quần hiệp cướp pháp trường.

Thái Kinh bởi vì bị Vương Tiểu Thạch nắm thóp, đành phải giả vờ đồng ý. Vương Tiểu Thạch biết Thái Kinh không tha cho hắn, càng không muốn liên lụy đến huynh đệ trong lâu, cho nên dẫn theo các huynh đệ “đã lộ mặt” trong hành động lần đó rút khỏi kinh sư. Trên đường phải giao chiến, chạy

trốn khỏi đám sát thủ, cao thủ do đám người nịnh hót Thái Kinh phái ra, một mặt còn phải ứng phó với một thế lực quý tộc khác mới nổi lên trong kinh thành là tập đoàn Hữu Kiều, từ trong kinh đuổi đến.

Vương Tiểu Thạch dẫn người chạy trốn theo tuyến đường quanh co ngoằn ngoèo, cũng có mục đích của hẳn. Nhưng trước khi hành động, hẳn từng thông báo với sư thúc Gia Cát Tiểu Hoa, lại xin sau khi hẳn trốn khỏi kinh sư, có thể ra sức chiêu cố cho đám hảo hán của Kim Phong Tế Vũ lâu, hẳn mới có thể yên tâm đi được.

Gia Cát Tiểu Hoa làm theo ý nguyện, lập tức giới thiệu một người, đó là Thích Thiếu Thương đang sắp rời đi.

Lại càng không ngờ, Vương Tiểu Thạch và Thích Thiếu Thương vốn là chỗ quen biết cũ.

Vương Tiểu Thạch vốn xem trọng Thích Thiếu Thương.

Năm đó khi Thích Thiếu Thương gặp nạn, Vương Tiểu Thạch từng chạy đến tương trợ. Chỉ tiếc lúc đó Liên Vân trại đã vật còn người mất, Thích Thiếu Thương bị thương chạy trốn, hành tung bí hiểm, bày bố nghi trận, hành động bí mật, Vương Tiểu Thạch vẫn không thể gặp được Thích Thiếu Thương, không thể kịp thời giúp đỡ y.

Nếu như lúc đó Thích Thiếu Thương có thể gặp được Vương Tiểu Thạch sớm hơn một chút, cục diện có lẽ sẽ không như vậy. Có lẽ Thích Thiếu Thương sẽ báo thù rửa hận, lấy lại uy danh sớm hơn, mà Vương Tiểu Thạch cũng sẽ không vào kinh thành chuyển đó.

“Vào kinh thành” khiến Vương Tiểu Thạch cuối cùng trở thành thủ lĩnh quần long, nhưng cũng trở thành đích ngắm của mọi người.

Thích Thiếu Thương cũng coi trọng Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch (còn có Gia Cát tiên sinh) hi vọng Thích Thiếu Thương có thể tạm thời gánh vác trách nhiệm lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Muốn ngồi lên vị trí này, cần phải có mười điều kiện tiên quyết.

Một, võ công phải giỏi (võ công không giỏi, ai có thể hàng phục quần long quần hùng).

Hai, danh vọng phải cao (Thích Thiếu Thương vốn là long đầu của lục lâm, sau khi chạy trốn, có thể sửa án, trực tiếp hoặc gián tiếp giết chết đám bại hoại quan trường như Hoàng Kim Lân, Văn Trương, càng thanh danh lừng lẫy, không ai sánh bằng).

Ba, phải có thể chịu khổ (người nào có “lai lịch” hơn so với Thích Thiếu Thương vốn cương quyết ngang ngược, nhưng lại thành chim sợ cành cong, bị hàm oan trong thời gian dài, chúng bạn xa lánh, nhưng vẫn có thể trở mình được).

Bốn, phải đủ trẻ tuổi (Thích Thiếu Thương vốn không lớn hơn Vương Tiểu Thạch bao nhiêu. Muốn ngồi lên vị trí đệ nhất của võ lâm bạch đạo trong kinh thành, không đủ trẻ tuổi, không có tinh thần, nhuệ khí không đủ, thiếu chí tiến thủ, vậy thì tuyệt đối không được).

Năm, phải biết khôn khéo (nói cách khác là mưu trí phải cao. Phải có thể giao thủ, độ sức với kinh sư đệ nhất quyền thần là huynh đệ Thái Kinh và Thái Biện, cùng với nhân vật ẩn giấu chân tướng trong Lục Phân Bán đường là Lô Thuần và Địch Phi Kinh, còn có cao thủ đang rình rập trong tập đoàn Hữu Kiều là Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung. Uy vũ có lực nhưng trí mưu không đủ, đó giống như là thiêu thân đập lửa vậy).

Sáu, tốt nhất còn phải có thế lực riêng (điểm này là phụ thêm, nhưng cũng là cần thiết. Những thế lực mới trong kinh thành, mỗi người đều có chỗ dựa, nắm giữ binh quyền, hoặc hợp tung, hoặc liên hoành (1). Nói tóm lại, ai có thế lực lớn nhất, binh mã nhiều nhất, cao thủ mạnh nhất, người đó

chính là lão đại. Đấu tranh là luận thế không luận nghĩa, đấu sức không đấu khí. Sau khi Tô Mộng Chấm chết, Bạch Sầu Phi mất mạng, Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn có thể đứng vững không ngã, đó là nhờ Vương Tiểu Thạch nhanh chóng kết hợp các thế lực khác như hai đảng Phát Mộng, Tượng Tị tháp. May mắn, điểm này cũng không làm khó được Thích Thiếu Thương, bởi vì y vốn có danh vọng hiệu triệu đồng đạo lục lâm, cộng thêm trong thời gian chạy trốn, y đã kết nạp không ít kỳ nhân dị sĩ, trực tiếp hoặc gián tiếp xây dựng không ít quan hệ hữu nghị. Hôm nay những người này đều thành tư nguyên ủng hộ y. Càng đáng quý là y còn có giao tình sâu sắc với Hủy Nặc thành, Tiểu Cư môn, Toái Vân uyên, Liên Vân trại, Thanh Thiên trại, Bí Nham động, cho dù y làm gì, xảy ra chuyện gì, bọn họ nhất định sẽ vì y ra sức, tận lực, quên mình).

(1) Kế sách liên minh giữa các nước chư hầu thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc, xem thêm ở đây:

http://vi.wikipedia.org/wiki/Tung_Ho%C3%A0nh_gia

Bảy, phải được Vương Tiểu Thạch tín nhiệm (điểm này đã sớm không thành vấn đề, nếu không thì Vương Tiểu Thạch cũng không chịu, không dám, không yên lòng giao Kim Phong Tế Vũ lâu cho y).

Tám, chính y cũng phải có ý nguyện này (không phải người người đều dám đứng ra gánh lấy “oan uổng” này, nhận lấy “vấn đề khó giải quyết” này).

Chín, phải được các huynh đệ đương gia của Phong Vũ lâu, Tượng Tị tháp tín nhiệm và khâm phục (Thích Thiếu Thương vốn có loại mị lực này, đó là do trời sinh. Mị lực và năng lực khác nhau. Năng lực là tài năng, tài năng thì có thể bồi dưỡng; còn mị lực lại là thiên tư do trời sinh, không phải là người người nói có, muốn có là có được).

Mười, phải dám đối kháng với Thái Kinh (Thái Kinh rất được thiên tử sủng ái, lại cấu kết với đám người Lương Sư Thành, Vương Phủ, Đồng Quán, Chu Lệ, Lý Ngạn, vây cánh trải rộng triều đình và bên ngoài, tay chân trong

võ lâm vô số. Trong thiên hạ người có thể đối địch với hãn đã hiếm thấy, có thể đối địch với hãn hơn nữa dám đối địch đúng là có một không hai. Vừa lúc, Thích Thiếu Thương và Thái Kinh đã là cừu địch nhiều năm, có thù không đợi trời chung, huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu hoàn toàn không cần lo lắng người của đảng Thái Kinh có thể mua chuộc được Thích Thiếu Thương. Loại người như Thích Thiếu Thương, giống như sống là để khiến cho đám “lục tặc” Thái Kinh “ăn ngủ không yên” vậy).

Những điều kiện này Thích Thiếu Thương đều có đủ.

Y vừa nghe Gia Cát thuật lại thỉnh cầu của Vương Tiểu Thạch, hơn nữa tùy thời phải lưu vong chạy trốn, có lẽ khiến cho y nhớ tới cuộc sống lưu vong của mình năm đó, sau khi hơi do dự, cuối cùng kiên quyết đồng ý.

Y nguyện ý đảm nhiệm chức vụ lâu chủ thay mặt của Kim Phong Tế Vũ lâu trong lúc Vương Tiểu Thạch lưu vong.

Vinh nhục không tính, sinh tử không màng.

Trên thực tế, chỉ cần y (bất kể là ai) vào giờ phút này ngồi lên vị trí này, e rằng cũng phải đặt sinh tử vinh nhục sang một bên.

Y chỉ có một “điều kiện”.

- Bảo Tiểu Thạch Đầu trở lại sớm một chút. Ta chỉ là thay mặt, giữ được nhất thời là nhất thời, giữ đến một hơi cuối cùng mà thôi. Nhưng các huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng đều đang chờ hãn. Bảo hãn khi nào xong chuyện, sóng gió đi qua, có thể về nhanh thế nào thì về nhanh thế nấy. Gánh nặng này của ta có thể gỡ bỏ, trở về với đại giang đại hồ của ta, trải qua sóng to gió lớn của nó. Xin ngài hãy bảo hãn trở lại sớm một chút, ta chẳng những để trống chỗ chờ đợi, còn sẽ tận lực vì hãn làm một số chuyện, để khí hậu ở nơi này sớm mưa tạnh trời trong.

- Chúng ta chờ hãn sớm ngày trở lại.

- Ta chờ hần trở lại.

Thích Thiếu Thương cũng không có cơ hội gặp mặt Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch đã vội vã dẫn theo đám người Ôn Nhu, Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, Lương A Ngưu, Hà Tiểu Hà rời khỏi kinh sư.

Trước khi đi, Vương Tiểu Thạch biết Thích Thiếu Thương không ngại dư luận, vào lúc này cảnh này gánh lấy trọng trách này, hần mới yên tâm rời đi, cho nên rất cao hứng. Vương Tiểu Thạch cũng biết Thích Thiếu Thương đã sai tâm phúc Đường Khăng cho biết một số người có thể giúp đỡ bọn họ trên đường chạy trốn, dù sao Thích Thiếu Thương cũng là “chuyên gia” về chạy trốn.

Hần muốn Trương Thán chuyển lời với Thích Thiếu Thương.

- Y muốn làm chuyện gì, dùng danh nghĩa gì, xin cứ mạnh tay mà làm, không cần quan tâm đến ta. Có điều phải cẩn thận Thái Kinh dùng thủ đoạn hiểm độc, còn có Lục Phân Bán đường và tập đoàn Hữu Kiều liên thủ.

- Y mới thật sự là long đầu của Kim Phong Tế Vũ lâu, có khả năng tổ chức, có tầm nhìn xa, có quyết đoán, cũng có tài trí và mưu lược kiệt xuất, ta không có.

- Y không cần chờ ta. Cho dù ta có thể trở về, cũng chỉ là tới thăm y, thăm huynh đệ của ta. Y mới là lâu chủ duy nhất.

Trương Thán chuyển lời cho Thích Thiếu Thương.

Lúc Thích Thiếu Thương nghe được những lời này, y đang dùng bữa với Ngô Song Chúc, đương gia của Bí Nham động sau khi trải qua sàng lọc.

Sau khi y nghe được, lại không ăn uống, chỉ bẻ gãy một chiếc đũa.

Sau đó y uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, cười khố nói với Ngô Song Chúc:

- Ngài xem, ta chỉ có một tay, ngay cả bẻ đôi đĩa này cũng chỉ gãy một chiếc.

Ngô Song Chúc lớn tuổi, kinh nghiệm đầy mình, biết trong lòng Thích Thiều Thương khó chịu, không nói gì, chỉ lặng lẽ cùng Thích Thiều Thương uống rượu.

Thích Thiều Thương hỏi Trương Thán:

- Người lại giúp ta chuyển cho Vương Tiểu Thạch một câu được không?

Trương Thán lại nói:

- Tiểu Thạch Đầu đã đi rồi.

Thích Thiều Thương thở dài một hơi, chỉ lẩm bẫm nói:

- Vậy sau này nếu người gặp hắn, hãy nói với hắn, ta là người giang hồ, cuối cùng phải trở về giang hồ. Hắn là người thuộc về kinh thành, ta không phải. Ta chờ hắn trở lại.

Trương Thán nói:

- Nếu như ta không gặp Vương tam ca thì sao?

Thích Thiều Thương ngậy người một lúc, phất tay áo nói:

- Vậy hãy nói với mọi người, chúng ta giữ tốt Kim Phong Tế Vũ lâu, chờ hắn trở về.

Chuyện Vương Tiểu Thạch giao chức vị lâu chủ cho Thích Thiều Thương, mặc dù không kịp tuyên bố trước mặt mọi người, nhưng những huynh đệ quan trọng như Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi, Thái Tâm Không, Tống Triển Mi, Ngân Thịnh Tuyết, Thích Luyện Hà đều được biết. Quan trọng hơn là quân sư Dương Vô Tà của Kim Phong Tế Vũ lâu, cùng với lãnh tụ của hai đảng Phát Mộng là lão đại Phát đảng Hoa Khô Phát và thủ lĩnh Mộng đảng Ôn Mộng Thành, đều hiểu ý tứ của Vương Tiểu Thạch. Hơn

nữa bọn họ còn biết quyết định này là do Gia Cát tiên sinh sắp đặt và truyền thụ.

Chỉ cần những người này đều hiểu được dụng ý của Vương Tiểu Thạch, như vậy bọn họ nhất định sẽ ủng hộ quyết định của hắn, cũng chính là ủng hộ Thích Thiệu Thương.

Cho nên, trong lúc Vương Tiểu Thạch lưu vong, Thích Thiệu Thương một mình trông coi Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mặc dù y chỉ có một tay, hơn nữa còn phải ứng phó với nhiều đôi tay độc đang ở trong bóng tối rình rập.

Cho nên, tối nay y dạo bước trong viện dưới Hồng lâu của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đột nhiên, trong đêm tối có một chiếc đầu người bay tới.

Y nâng chiếc đầu này lên.

Đây là chiếc đầu của một người chết không nhắm mắt, bị người ta một kiếm chặt xuống.

Một kiếm thật tốt!

Một chiếc đầu thật tốt!

Y nhận ra được chiếc đầu này, nhận thức được người này.

Vì vậy y lập tức lựa chọn hành động.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 5 – Một người còn lại

Chương 5 – Một người còn lại

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Y nhận ra chiếc đầu này.

Chiếc đầu này mang đến một tin tức.

Là tin dữ.

Lúc y nhặt chiếc đầu này lên, bên cạnh còn có một người.

Người này cao nhưng không gầy, mặt dài và đỏ, khóe môi có một nốt ruồi đen đến phát sáng, cổ họng có một nốt ruồi đỏ đến bốc lửa.

Người này tên là Hà Trạch Chung, ngoại hiệu “Tỏa Cốt Dương Hôi”, là cao thủ nổi bật của Hạ Tam Lạm Hà gia, nhưng vai vế lại thấp hơn Hà Tiểu Hà một chút.

Hắn vốn chỉ là một tên đệ tử dưới trướng thủ lĩnh Hoa Khô Phát của Phát đảng Hoa phủ, nhờ được Vương Tiểu Thạch khen ngợi, nhanh chóng đề bạt, cho nên có thể tiến vào trung tâm của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Sau khi Vương Tiểu Thạch rời đi, Thích Thiếu Thương không vì hắn là tâm phúc của “phe phái Vương Tiểu Thạch” mà lạnh nhạt với hắn, ngược lại coi trọng tài năng của hắn, để hắn trở thành thân tín của mình, giống như năm đó Bạch Sầu Phi trọng dụng Lương Hà vậy.

Bên cạnh người quan trọng đều có nhân thủ đặc lực.

Bên cạnh người bận rộn cũng có kẻ làm việc cho hắn.

Hà Trạch Chung chính là “loại người này” bên cạnh Thích Thiếu Thương.

Y vừa nhặt chiếc đầu kia lên, liền phân phó Hà Trạch Chung.

- Tối nay quân sư ở đâu?

Hà Trạch Chung đáp:

- Bạch lâu.

Bạch lâu là nơi cất chứa tư liệu của Phong Vũ lâu.

Tô Mộng Chấm coi trọng tất cả “tư liệu”, kể cả Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch, thậm chí là Thích Thiếu Thương sau này cũng vậy.

Thích Thiếu Thương hạ lệnh:

- Mời y tới!

Hà Trạch Chung lập tức rời đi.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh đi “mời” Dương Vô Tà.

Bởi vì từ trong giọng nói của Thích Thiếu Thương, hắn đã cảm giác được chuyện này rất khẩn cấp.

Hà Trạch Chung bên này mới đi, trong viện lập tức xuất hiện hai người.

Một người là Trương Thán, còn một người là Tôn Ngự.

Trương Thán ngoại hiệu là “Phạm Vương”, còn gọi là “Thần Thâu Đắc Pháp”, là một thành viên của Thất Đại Khẩu, con nuôi của long đầu Trương Tam Bá trong tổ chức Thiên Cơ, cũng là một trong số huynh đệ kết nghĩa của Vương Tiểu Thạch, đồng thời còn là một cơn gió trong Thất Đạo Toàn Phong. Hiện nay trong kinh, hắn là một trong số hộ pháp của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là đà chủ của Tượng Tị tháp, hơn nữa hắn còn có quan hệ nữ

nhân có quyền thế nhất trong Lục Phân Bán đường là Lôi Thuần. Bởi vì hãn xuất thân từ tổ chức Thiên Cơ, cho nên đã sớm thông suốt thành thạo “Bát Đại Giang Hồ thuật”.

Trong số hán tử giang hồ của hai phe hắc bạch trong kinh, có thể xem hãn là người có quan hệ rộng nhất, bối cảnh phức tạp nhất, kết nghĩa nhiều nhất, gia nhập tổ chức xã đoàn cũng nhiều nhất.

Người hãn đen, mặt âm dương. Thường ngày thích nhất là ăn cơm, gần như là không gạo không uống, không cơm không no. Con người hãn ranh mãnh hài hước, lại rất trọng nghĩa. Nhiều người gọi đùa hãn là “Phạm Vương”, mà người thân thiết lại gọi đùa hãn là “Hắc Thán Đầu”, hãn cũng không cho rằng xúc phạm.

Từ khi cướp pháp trường cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiểu, long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá oanh liệt chết trận, Trương Thán đã ước định với Vương Tiểu Thạch. Vương chạy trốn, dẫn theo một đám huynh đệ mà triều đình hận thấu xương, còn Trương Thán lại theo Thích Thiểu Thương trông coi kinh sư. Bởi vì trong kinh không thể không có lực lượng chính nghĩa áp chế chống lại Thái Kinh, mà muốn đối kháng với Thái Kinh, tập đoàn Hữu Kiêu và Lục Phân Bán đường, Phong Vũ lâu không thể không có nhân vật mẫu chốt quen thuộc nội bộ tổ chức, quan hệ nhân sự như Trương Thán.

Vì vậy Trương Thán canh giữ Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mưa gió mịt mù, hãn cũng gió mưa không đổi.

Gió cuồng mưa bạo, hãn càng không sợ mưa gió.

Thích Thiểu Thương tán thưởng người này, còn để hãn lên làm hộ pháp, tả hộ pháp.

Tôn Ngư vốn là đại tướng xuất sắc nhất dưới tay Lương Hà.

Lương Hà là thân tín của Bạch Sầu Phi.

Hai người bọn họ thay Bạch Sầu Phi huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ, gọi là “nhất linh bát công án”. Đó là quân đoàn tinh nhuệ trong Kim Phong Tế Vũ lâu, chỉ trung thành với một mình Bạch Sầu Phi.

Sau đó, đáng tiếc...

Kết quả Bạch Sầu Phi hoài nghi Tôn Ngự bất trung với hãn, hạ lệnh Lương Hà giết chết Tôn Ngự.

Nhưng Lương Hà không giết Tôn Ngự. Bởi vì hãn tình ngộ, giết Tôn Ngự rồi, có lẽ không lâu sau hãn cũng không sống được.

Gần vua như gần hổ.

Thực ra gần hổ dễ, gần vua khó.

Khó hơn nhiều.

Hổ là thú, chỉ cần thuần phục thú tính của nó, nó sẽ vô hại với người, thậm chí còn sợ người hại nó.

Vua thì không như vậy.

Xưa nay có mấy vị quân chủ có nhân tính?

Lương Hà không giết Tôn Ngự là vì hãn đã sớm nương nhờ Thái Kinh, lại gia nhập vào Lục Phân Bán đường, trở thành nội ứng trong Phong Vũ lâu.

Cuối cùng, Lương Hà bị Bạch Sầu Phi lúc sắp chết phản công giết chết.

Tôn Ngự lại còn sống, cho nên hãn có thể nói là một “người còn lại”.

Nhưng trong tay hắn có “nhất linh bát công án”, đó là một trăm lẻ tám tinh binh, cũng là tâm huyết mà Bạch Sầu Phi, Tô Mộng Chấm, Lương Hà để lại.

Bạch Sầu Phi đã chết, Lương Hà cũng bỏ mạng, Vương Tiểu Thạch rất tán thưởng hắn cũng đã đi, Tôn Ngư lại không rời khỏi Phong Vũ lâu.

Tôn Ngư không rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, do đó đã được Thích Thiếu Thương coi trọng.

Thích Thiếu Thương trọng dụng người này, đề bạt hắn làm hộ pháp, hữu hộ pháp.

Vì vậy, hai người Trương Thán và Tôn Ngư đã trở thành tùy tùng của tân nhiệm tổng lâu chủ kiêm tháp chủ, bọn họ thường không rời khỏi bên cạnh Thích Thiếu Thương.

Trương Thán đặt chủ lực ở Tượng Tị tháp, còn Tôn Ngư tập trung chủ lực ở Phong Vũ lâu. Chỉ cần trong tháp, trong lâu có chuyện, bọn họ lập tức sẽ chạy tới.

Chỉ cần Thích Thiếu Thương yêu cầu, bọn họ sẽ lập tức xuất hiện.

Giống như hiện giờ, giây phút này.

Nghe nói khu vực hẻm Ngõa Tử, hẻm Tiểu Diêm Thủy xảy ra hỗn loạn, người canh giữ phát hiện có “vật lạ” bay vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

“Vật lạ” kia bay thẳng đến Hoàng lâu. Tin tức do người canh giữ dò được là đến đây là chấm dứt.

Trương Thán và Tôn Ngư lập tức “đánh giá” về chuyện này.

Thích lâu chủ đang ở trong viện Hoàng lâu!

Chuyện này có vẻ kỳ lạ!

Lập tức chạy tới xem thử!

Vì vậy trong thời gian Thích Thiều Thương vợ lấy chiếc đầu, chưa kịp uống một chén trà ấm, hai người đã chạy tới.

Tới thật nhanh.

Nhưng Thích Thiều Thương không có biểu hiện gì, không khen bọn họ nhanh, cũng không nói bọn họ chậm.

Thậm chí không lộ vẻ gì.

Biểu tình không có biểu tình này lại giống như đang biểu thị, y tính chuẩn bọn họ sẽ đến, sẽ chạy tới vào lúc này, cho nên không hề bất ngờ.

Y đang nhìn chiếc đầu trên tay.

Chiếc đầu tròng mắt mà chết kia.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 6 – Trừ cái chết thì không còn gì khác

Chương 6 – Trừ cái chết thì không còn gì khác

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trương Thán và Tôn Ngự cũng nhìn về chiếc đầu này.

Hai người đều kinh hãi.

Không, là một người kinh, một người hải.

Trong giang hồ sóng to gió lớn, trong võ lâm chém giết liên miên, trong kinh thành thay đổi không ngừng, trong bang phái người sống người chết, bọn họ vốn đã nhìn quen.

Lẽ ra không còn gì có thể khiến cho bọn họ “kinh”.

Thích Thiếu Thương không quay đầu lại. Y không nhìn bọn họ, giống như đã biết biểu tình trên mặt bọn họ, thậm chí cũng hiểu trong lòng bọn họ nghĩ gì.

Cho nên y hỏi:

- Các người nhận ra hãn?

Tôn Ngự đáp:

- Nhận ra.

Phản ứng của hãn nhanh hơn Trương Thán, đối đáp cũng có kỷ luật.

Đó là do hãn đã trải qua huấn luyện kỷ luật nghiêm khắc. Từ trước đến nay, loại người này vốn tinh hơn, chuẩn hơn, gò bó hơn so với người thường.

Bởi vì bọn họ không xem kỷ luật là ràng buộc, mà là thói quen.

Giống như sát thủ xem giết người là một loại công việc, chứ không phải mạo hiểm.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Hãn là ai?

Tôn Ngự đáp:

- Lương Tiệp Nhi.

Thích Thiếu Thương đang đợi.

Đợi hăn nói tiếp.

Tôn Ngự lập tức nói tiếp:

- Hăn là người của Thái Bình môn Lương gia, là đệ tử cùng phái với Lương A Ngưu trong lâu chúng ta. Hăn cũng là nhân mã bên ngoài của Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta tại khu vực nam Việt, chức vụ đà chủ phân đà, từng tiếp kiến lâu chủ một lần.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Đó là chuyện khi nào?

Tôn Ngự lập tức đáp:

- Là chuyện khoảng hơn ba tháng trước.

Thích Thiếu Thương nói:

- Không đúng, đó là chuyện của mồng tám tháng hai, cách hôm nay tổng cộng ba tháng một ngày.

Tôn Ngự nói:

- Đúng vậy, tôi nhớ lắm.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thời điểm này, chuyện như vậy, không thể sai. Lúc đó hăn cùng với ai gặp ta, hay là chỉ một mình hăn?

Câu này của y là hỏi Trương Thán.

Trương Thán ngẩn người.

Nhưng hăn rất nhanh nắm được “đầu mối”:

- mấy ngày này lâu chủ rất bận, nếu không phải chuyện quá đặc biệt, rất quan trọng, lâu chủ quyết sẽ không một mình gặp khách. Lương Tiệp Nhi

đến tiếp kiến lâu chủ, chỉ là phân đà theo lệ mỗi quý trở về tổng lâu báo cáo công tác, đương nhiên không thể là chuyện quá đặc biệt. Hắc đã trở lại báo cáo công việc, vậy mấy phân đà chủ khác, nhất là Tôn Vưu Liệt, Hà Thái Tuyệt có giao tình không cạn với hắc, chắc hắc cũng cùng tới...

- Ít nhất còn một người nữa.

Thích Thiếu Thương nhắc nhở hắc:

- Dư Canh Mãnh.

- Vâng vâng vâng!

Lúc này Trương Thán mới tỉnh ngộ, nói:

- Tôi nhớ ra rồi. Bọn họ là Danh Môn Ngũ Tú kết nghĩa kim lan, bao gồm Tôn Vưu Liệt, Lương Tiện Nhi, Hà Thái Tuyệt, còn có Dư Canh Mãnh... cùng với... Thái Tâm Không.

Thực ra trí nhớ của Trương Thán rất tốt, nhưng hần lại không được huấn luyện đặc biệt. Chỗ dựa của hần là sức liên tưởng phong phú.

Điều này khác với Tôn Ngư.

Trong ruột Tôn Ngư giống như có trăm ngàn sợi dây đàn, ấn đến chỗ nào, khều đến dây nào thì sẽ phát ra loại thanh âm đó. Cũng giống như ông chủ trong tiệm thuốc, cần dược liệu gì, y sẽ biết phải đi mở ngăn nào.

Đó là phản ứng tất nhiên.

Trương Thán lại là thích ứng.

Hai chuyện này không giống nhau.

Cũng bởi vì không giống nhau, cho nên Thích Thiều Thương mới đặc biệt giữ bọn họ ở bên cạnh.

Bởi vì không giống nhau mới hữu dụng.

Năng lực của “chỗ đặc biệt” trong cá tính chính là “tài”, tài của tài năng.

Nếu như giống với mọi người (bất kể có phải giống cao thủ hay không), đó lại không phải là đặc sắc.

Không có đặc sắc, giống như cũng không có chính mình, không có gì khác so với người thường.

Đáng tiếc đa số người đều không hiểu đạo lý này, cho nên mới hâm mộ người này lợi hại người kia giỏi, người này giàu có người kia mạnh, dẫn đến bắt chước, mô phỏng, thậm chí là sao chép, kết quả không đâu vào đâu, cuối cùng chỉ mất đi chính mình, không có đặc sắc.

Trương Thán cũng từng muốn bắt chước Tôn Ngư và Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà là cố vấn, cũng là quân sư của Kim Phong Tế Vũ lâu. Năm đó khi Tô Mộng Chấm quyết sách định kế, gặp chuyện trọng đại, không có ý kiến của Dương Vô Tà thì không dễ dàng quyết định.

Dương Vô Tà cũng là người trông coi Bạch lâu trong Phong Vũ lâu. Bạch lâu là kho tư liệu. Cha con Tô Già Mạc, Tô Mộng Chấm vốn cực kỳ coi trọng thu thập và cất chứa tư liệu. Ngay cả Bạch Sầu Phi cuồng vọng tự đại cũng rất chú trọng tư liệu tin tức, nguồn gốc kiến thức. Do đó lúc diệt trừ lão đại Tô Mộng Chấm, tuy hấn giở mọi thủ đoạn, từng điên cuồng phá hủy tháp ngọc, Thanh lâu, nhưng đối với kho tư liệu Bạch lâu vẫn giữ gìn rất tốt, chỉ có tăng thêm chứ không huỷ hoại. Bởi vì Dương Vô Tà luôn quản lý công việc của Bạch lâu, cho nên từ trong đó học được càng nhiều kiến thức. Nếu như nói Bạch lâu là một trung tâm tài liệu của võ lâm đương thời, vậy Dương Vô Tà giống như một bộ “thông thư sống” vậy.

Trí nhớ của Dương Vô Tà cũng kinh người. Người tùy tiện nói một người, một chuyện, một tên, một nơi, y sẽ có thể lập tức/tức khắc/trong nháy mắt nói ra tất cả hoàn cảnh liên quan, thậm chí tuổi tác, đặc sắc, nguồn gốc, y đều thuộc như lòng bàn tay. Hơn nữa y không chỉ là kẻ tư liệu mà thôi, đối với bất cứ chuyện gì, y đều sẽ thêm vào phân tích của mình.

Phân tích của y sâu sắc và độc đáo, bất kỳ lãnh tụ anh minh cũng vui lòng lắng nghe.

Trương Thán rất hâm mộ tổng quản Dương Vô Tà có thể làm được như vậy.

Giống như hần cũng ngưỡng mộ Tôn Ngự có thể lập tức đưa ra câu trả lời chính xác, thậm chí ngay cả năm, tháng, ngày, giờ đều không bỏ sót. Hần rất muốn học, nhưng học không được, hơn nữa một khi vận dụng phương pháp của bọn họ, ngược lại cảm thấy rối loạn.

Sau khi Dương Vô Tà biết được suy nghĩ của hần, lại khuyên hần như sau:

- Người không cần hãm mộ người khác. Trong sông hiện ra có người cầm quả quýt trong tay, người cũng không cần nhảy xuống sông tranh giành, quýt kia ở trong tay người, chỉ một mình người ăn được.

Trương Thán không hiểu.

Dương Vô Tà nói cho hẳn biết:

- Suy nghĩ hiếm có nhất trên đời có thể xem là sức liên tưởng, kiến thức là chết, tưởng tượng khiến cho nó sống. Hoa Đà là đại phu cao minh, Doanh Chính là bạo chúa tài giỏi, Hạng Vũ là anh hùng cái thế, Lưu Bang là kiêu hùng gian trá, Ban Siêu là anh kiệt tuyệt thế, Quan Vũ là đại tướng võ dũng, Khổng Minh là trí giả trời ban, Lỗ Ban là thợ nghề khéo léo... Bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó là có thể sử dụng tri thức một cách sống động, chính là có thể tưởng tượng, cũng là người có mộng tưởng lớn. Bởi vì có liên tưởng nên mới có mộng tưởng, có mộng thì mới có thật, có mộng tưởng vĩ đại mới có sự nghiệp vĩ đại. Cho nên giấc mộng vĩ đại là một chuyện vĩ đại. Sức tưởng tượng là sự tiến bộ của tri thức. Tôn Ngư có trí nhớ tốt, còn ta chỉ miễn cưỡng xem là học rộng. Nếu như người có thể vận dụng sở trường tưởng tượng của người, chúng ta còn kém người xa, tội gì người phải học chúng ta.

Trương Thán nghe vậy, lúc này mới từ bỏ ý định, cũng hiểu được giá trị của mình.

Hắn càng ngày càng hiểu được giá trị của mình, không giống như trước kia chỉ “ăn cơm” có một không hai thiên hạ, nhất là sau khi hẳn ở cùng với Vô Mộng Nữ.

Bọn họ cùng nhau học tập võ công, cùng nhau cân nhắc, đối đáp, chơi đùa, yêu đương, thậm chí cùng dùng “đầu” dùng “tâm” suy nghĩ một chuyện.

Đó không chỉ là “giá trị” của một mình hẳn, còn là giá trị của hai người “hợp nhất”.

Hắn quý trọng “giá trị” này.

Thích Thiều Thương hiển nhiên cũng coi trọng “giá trị” này, vì vậy mới để Trương Thán và Tôn Ngự trở thành tay trái tay phải của y.

Cho dù lúc này tình thế rất khẩn trương, Thích Thiều Thương vẫn “dần rần rời hang” để Trương Thán nói ra đáp án “Thái Tâm Không”, có thể thấy sự nhẫn nại và ôn hoà đối với ái tướng bên cạnh y.

Đáp án đã có.

Thích Thiều Thương liền nói:

- Lương Tiện Nhi vốn không ở trong kinh, hiện giờ hẳn lại bị hại trong thành, e rằng người bị hại không chỉ có một mình hắn.

Trương Thán nắm được “tin tức” này.

- Tôi sẽ lập tức đi tra xét Dư Canh Mãnh, Hà Thái Tuyệt, Tôn Vưu Liệt, Thái Tâm Không xem bọn họ ở đâu, hỏi bọn họ xem có biết đã xảy ra chuyện gì hay không.

Thích Thiều Thương nói:

- Chủ yếu là Thái Tâm Không. Hắn là huynh đệ nòng cốt trong lâu trong kinh, sẽ dễ phối hợp hơn.

Trương Thán cúi đầu đáp:

- Rõ!

Trong lòng hắn bội phục, xoay người rời đi.

Thích Thiều Thương nhìn theo bóng lưng dày nặng của hắn, cảm khái nói:

- Nhìn ra không?

Tôn Ngự lập tức đáp:

- Khinh công của hắn đã cao hơn nhiều.

Thích Thiều Thương đính chính:

- Là nội lực của hắc cao, cũng thuần thực, càng hỗn tạp, mới ảnh hưởng đến khinh công. Kỳ quái, nội công tu vi rất ít khi đồng thời tinh thuần và hỗn tạp.

Tôn Ngự cung kính nói:

- Sở học bản thân Thán ca rất phong phú, lại chịu bỏ thời gian, ta nhìn không thấu võ công của hắc.

Thích Thiều Thương cười nói:

- Hắc cũng nhìn không thấu võ công của người, ngay cả ta cũng nắm không chuẩn.

Sắc mặt Tôn Ngự hơi khựng lại.

Thích Thiều Thương lại nói:

- Chiếc đầu này từ ngoài đường bay tới, nếu không thì máu không đến mức chảy khô. Nhưng chiếc đầu này là vừa đứt, máu nơi cổ còn chưa đông lại.

Tôn Ngự cũng quan sát chiếc đầu, lại cảm thấy đau mắt vì Lương Tiệp Nhi trước khi chết hai mắt vẫn mở trừng trừng, không dám nhìn lâu nữa.

Thích Thiều Thương nói tiếp:

- Nếu vậy, ngoài đường nhất định đã xảy ra chuyện lớn. Một chiếc đầu bay lên cả buổi, không phải là chiêu thức bình thường. Người hãy ra đường dò xét một phen, nhất định sẽ tìm được một chút tin tức trở về.

Tôn Ngự lập tức trả lời:

- Rõ!

Trong mắt đã đầy vẻ kính phục.

Thích Thiều Thương bổ sung:

- Có điều người trở lại phải nhanh, bởi vì ta và Dương tổng quản quyết định sự tình luôn luôn không chậm.

Chẳng những không chậm, còn tuyệt đối rất nhanh.

Bởi vì lúc Tôn Ngự nhận lệnh xoay người rời đi, Dương Vô Tà đã chạy tới.

Hà Trạch Chung thông báo cho y quả nhiên đủ nhanh.

Y tới lại càng nhanh.

Trong võ lâm, “tốc độ” là một chuyện rất quan trọng, bất kể xuất chiêu, phản ứng hay là ra quyết định đều phải đủ nhanh.

Ngoài đủ nhanh, còn phải đủ chuẩn, đủ độc, đủ lực.

Thực ra không chỉ trên giang hồ, cho dù là hàn lâm, thương trường, văn tranh, võ đấu, hoặc là đấu trí, đấu lực, mấy “yếu quyết” này đều là điều kiện cần thiết.

Ai nói “võ lâm” chỉ là một thế giới hư ảo?

Ai nói hiện thực thế gian không phải là “giang hồ”?

Dương Vô Tà mặt trắng không râu, người rất tuấn tú, nhưng có phần tái nhợt mất máu, thần sắc khá lạnh lùng.

Y vừa đến liền nhìn chiếc đầu.

Vừa nhìn thấy chiếc đầu liền sờ soạng, sờ xong lập tức hỏi:

- Phái người đi tìm Thái Tâm Không chưa?

Thích Thiếu Thương đáp:

- Phái rồi.

Dương Vô Tà lại hỏi:

- Phái ai đi tìm?

Thích Thiều Thương đáp:

- Trương Thán.

Dương Vô Tà nói:

- Được, hẩn làm việc đủ thận trọng.

Thích Thiều Thương nói:

- Ta còn sai hẩn đồng thời đi tìm đám người Tôn Vưu Liệt, Hà Thái Tuyệt, Dư Canh Mãnh.

Dương Vô Tà cắt lời:

- Có lẽ không cần.

Thích Thiều Thương hơi ngạc nhiên:

- Tại sao?

Dương Vô Tà nói:

- Tôn, Lương, Hà, Dư luôn luôn cùng hành động, Lương Tiện Nhi bị chết thê thảm như vậy, xem ra Dư Canh Mãnh, Hà Thái Tuyệt, Tôn Vưu Liệt cũng khó có kết quả tốt. Ta đã nghe báo bốn người bọn họ cùng vào kinh sư, Thái Tâm Không còn từng gặp bọn họ. Ta nghĩ bọn họ chưa được truyền đã tự động vào kinh, nhất định là có mưu đồ, còn chưa kịp sai người triệu kiến, bây giờ lại thấy chiếc đầu của Lương đà chủ. Thái Tâm Không đại khái không tham dự hành động, hai canh giờ trước ta còn nhìn thấy hẩn, hẩn nhất định biết được đầu mối.

Thích Thiều Thương nói:

- Chỉ mong hẩn không sao. Hẩn là người của tổng đà trong lâu, không xin lệnh trước thì không thể tự tiện hành động.

Dương Vô Tà nói:

- Hãn cũng luôn là người giữ quy củ. Chiếc đầu này sao lại nằm trong tay lâu chủ?

Thích Thiều Thương đáp:

- Nó bay tới.

Dương Vô Tà giật mình hỏi:

- Cứ tự nhiên bay tới như vậy?

Thích Thiều Thương nói:

- Có lẽ cũng một đường lẫn tới.

Dương Vô Tà nói:

- Vừa rồi tại hẻm Tiểu Điền Thủy, hẻm Ngõa Tử, hẻm Yên Hoa thuộc khu vực Lam, Hồng tuyến náo loạn một phen, ta biết nhất định đã xảy ra chuyện, có thể chính là chuyện này. Hãn ở xa như vậy vẫn bay đầu tới, hiển nhiên chết không nhắm mắt, muốn dùng cái chết thông báo một chút nội tình cho lâu chủ.

Thích Thiều Thương nhìn chiếc đầu, trong lòng nuối tiếc:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu như tại đường Bán Dạ thuộc khu vực Lam, Hồng tuyến xảy ra chuyện, e rằng có liên quan đến hoàng thân quốc thích. Đó là nơi những kẻ phú quý uống rượu ăn chơi, chuyện này chỉ sợ không có gì tốt.

Dứt lời không nhận được thở dài nói:

- Người ta nói gia tộc họ Lương Thái Bình môn khinh công giỏi, người trung thành, cho dù người chết cũng không quên chức phận của mình. Hôm nay người chết đầu tới, có thể thấy tính tình, ý chí kiên quyết như thế nào.

Dương Vô Tà lạnh lùng nói:

- Chiếc đầu này là bị kiếm chặt xuống.

Thích Thiều Thương nói:

- Kiếm thật nhanh.

Dương Vô Tà nói:

- Trong kinh có rất ít kiếm của kiếm thủ nhanh hơn khinh công của Thái Bình môn.

Thích Thiếu Thương nói:

- Nhiều nhất chỉ có năm sáu người.

Dương Vô Tà nhìn kỹ vết đứt của chiếc đầu trên tay, nói:

- Đây không phải kiếm pháp mà người bình thường sử dụng, kinh đạo, lực đạo và góc độ đều rất đặc biệt, dường như không chính đạo.

Thích Thiếu Thương nói ngay:

- Như vậy, trong kinh cũng chỉ còn lại ba bốn người có thành tựu về kiếm pháp như vậy.

Dương Vô Tà nói:

- Trong ba bốn người này, Phương tiểu hầu gia là một.

Thích Thiếu Thương nói:

- Nhưng Phương Ứng Khán đã đi đông nam truy kích Vương Tiểu Thạch.

Dương Vô Tà nói:

- Kiếm pháp của các hạ cũng có tu vi này.

Thích Thiếu Thương nói:

- Ngoài ra có một vị hảo thủ kiếm thuật khác, y tuyệt đối sẽ không rút kiếm với Lương Tiệp Nhi.

Dương Vô Tà thông thả nói:

- Như vậy, có kiếm pháp bậc này, trong kinh hiện nay cũng chỉ còn sót lại một người...

Thích Thiều Thương vội thêm một câu:

- Lương Tiễn Nhi trừng mắt mà chết, hiển nhiên hắc chết không phục, hơn nữa có lẽ là bất ngờ bị ám toán. Người có tu vi kiếm thuật như thế, nhưng lại không công bình xuất kiếm quyết đấu, quả thật không nhiều lắm.

Hai người liếc nhau một cái, đưa ra ba ngón giữa, áp út và út, sau đó lần lượt cụp vào lòng bàn tay, đến ngón cuối cùng mới đồng thanh nói:

- La Thụy Giác.

La Thụy Giác.

Người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm.

“Kiếm” đại biểu cho hắc.

Đại biểu cho một người, cũng đại biểu cho kiếm pháp có một không hai, độc bộ thiên hạ người này phát ra.

Trong thiên hạ người lấy kiếm làm tên không nhiều lắm, người chỉ dùng chữ “Kiếm” làm hiệu cũng chỉ có một mình hắc.

Bởi vì kiếm chính là hắc, hắc chính là kiếm.

Cả hai không thể phân chia, cũng không phân biệt.

Dương Vô Tà nói:

- Chẳng trách ta nghe Tổng Triển Mi của Ứng tổ nói, chập tối hôm nay đã phát hiện La Thụy Giác và sáu Kiếm khác đi vào đường lớn Hoàng Khố, sau đó hắc một mình đi đến hẻm Tiểu Điem Thủy thuộc khu vực Hồng tuyến, còn sáu Kiếm khác ở tại đường Bán Dạ thuộc khu vực Lam Tuyến. Hóa ra là bọn họ muốn phục giết Lương Tiễn Nhi.

Sắc mặt Thích Thiều Thương có vẻ ưu tư:

- Nếu như là hắc, chẳng trách một kiếm này chém một cách quỷ, dị, kỳ, quái như vậy. Lương Tiệp Nhi gặp phải yêu quái này, có thể nói là trừ cái chết thì không còn gì khác. Chỉ có điều...

Dương Vô Tà tiếp lời Thích Thiếu Thương còn chưa nói xong:

- Nếu chỉ vì Lương Tiệp Nhi, có cần phải xuất động thanh “Kiếm” đệ nhất trong tay Thái Kinh này hay không?

Trên mặt hai người đều không khỏi hiện lên vẻ lo lắng.

Lúc này, mây đen cũng vừa vãn che khuất ánh trăng.

Ánh trăng chợt mất.

Mặt đất hoài nghi.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 7 – Lam tuyến, Hồng tuyến có chiến sự

Chương 7 – Lam tuyến, Hồng tuyến có chiến sự

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trương Thán đã trở về.

Hắn dẫn theo Thái Tâm Không.

Hắn trở lại thật nhanh.

Vừa nhìn thấy chiếc đầu của Lương Tiệp Nhi, Thái Tâm Không liền kêu một tiếng bi thảm, gần như muốn ngất xỉu.

Không phải hấn sợ, mà là kích động, quá kích động.

Kích động đến mức ngay cả Dương Vô Tà và Thích Thiếu Thương nhất thời cũng không dám cắt đứt sự bi thương của hấn.

Nhưng bởi vì chuyện gấp, Dương Vô Tà vẫn hỏi:

- Người có biết, hấn một mình hành động, hay là cùng với người khác?

Thái Tâm Không ghen ngào nói:

- Hấn cùng đi với Hà nhị ca, Tôn tam ca, Dư tứ ca.

Hấn đột nhiên tỉnh ngộ, ngộ nguậy muốn đi:

- Tôi đi giúp bọn họ...

Dương Vô Tà ngăn hấn lại:

- Đi bây giờ? Đã quá muộn rồi. Người muốn báo thù cho bọn họ thì không thể làm bừa. Trước tiên phải nói cho lâu chủ, các người đã làm gì?

Lúc này Thái Tâm Không mới sợ hãi đáp:

- Hành động giết trời.

Dương Vô Tà chau mày:

- Giết trời?

Thái Tâm Không ngập ngừng nói:

- Là mai phục giết chết hoàng đế tại hẻm Tiểu Điem Thủy... Tôi cũng không ngờ bọn họ làm thật...

Dương Vô Tà biến sắc.

Thích Thiếu Thương giậm chân.

Dương Vô Tà than thở:

- Hành động lớn như vậy, sao các người không thông báo cho Thích lâu chủ? Hai vị huynh đệ Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu náo loạn đánh thiên tử một trận, kết quả khiến cho Thái Kinh có cơ diệt hết lực lượng giang hồ chủ trì chính nghĩa trong kinh, làm hại đám huynh đệ Vương Tiểu Thạch, Đường Thất Muội phải lưu vong tha phương, tránh họa trốn chạy vì huynh đệ trong lâu, như vậy còn chưa đủ sao? Hôm nay lại đến hành thích hoàng đế?

Thái Tâm Không hoảng sợ thấp giọng nói:

- Mọi người vốn sợ liên lụy đến lâu chủ huynh đệ, cho nên mới không dám báo cho lâu chủ. Tôi cũng không nghĩ bọn họ làm thật. Bọn họ nói, dù sao bọn họ cũng không phải là người trong kinh thành, lỡ may xảy ra chuyện, thất bại, lâu chủ cứ giả vờ không biết, sẽ có thể thoát chuyện.

Dương Vô Tà trách mắng:

- Hoang đường! Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu đại náo Bát gia trang, còn đánh Thái Kinh một trận, chúng ta có thoát được liên quan không?

Thái Tâm Không cứng họng:

- Tôi...

Hắn còn “tôi” chưa ra kết quả, Tôn Ngư đã mang “kết quả” trở về:

- Dư Canh Mãnh, Tôn Vưu Liệt, Lương Tiện Nhi, Hà Thái Tuyệt vốn định hành thích hoàng đế tại khu vực Hồng Tuyền, nhưng bị mai phục giết chết, không một ai may mắn thoát khỏi...

Tin tức của Tôn Ngư thật nhanh.

Truyền tin trong kinh thành luôn rất nhanh, mọi người châu đầu ghé tai, nghe lời truyền miệng, một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, hơn nữa chuyên tìm những tin tức chấn động, đáng sợ, kỳ lạ, làm người ta không dám tin nhưng lại không thể không tin để truyền và nghe.

Nhưng Thái Tâm Không chột nghe tin tức này, lại gần như sụp đổ, ít nhất là thương tâm muốn chết.

Nhưng đây tuyệt đối không phải là lúc thương tâm.

Dương Vô Tà rất nhanh sắp xếp lại biến cố bất ngờ này:

- Tình hình có vẻ là, Lương Tiện Nhi, Dư Canh Mãnh, Hà Thái Tuyệt, còn có Tôn Vưu Liệt, bốn người vào kinh là để hành thích thánh thượng tối nay, nhưng lại trúng mai phục bị giết. Lương Tiện Nhi đầu mình hai nơi, vẫn bay đầu vào lâu, giống như muốn đích thân báo cáo một “oan tình” với lâu chủ.

Mày kiếm của Thích Thiếu Thương nhường lên:

- Oan tình? Giải thích thế nào?

Dương Vô Tà nói:

- Bọn họ trúng phải mai phục, nếu không thì cũng không đến mức toàn quân bị diệt, càng không đến mức phải xuất động những cao thủ tuyệt đỉnh như Nhậm Lao, Nhậm Oán, Hắc Quang Thượng Nhân, Thiên Hạ Đệ Thất, La Thụy Giác phục kích bọn họ. Thử hỏi với chiến lực của bọn họ, làm sao chống lại được mấy tên hảo thủ hạng nhất này. Cho nên bọn họ bị chết rất oan.

Thích Thiếu Thương suy luận từ trong lời nói của y:

- Nếu là trúng phải mai phục, như vậy nhất định có người tiết lộ “hành động giết trời”.

Dương Vô Tà nói:

- Tìm ra người tiết lộ này, chính là tra ra nội ứng, đồng thời cũng là báo thù cho bốn người bọn họ.

Thích Thiếu Thương nói:

- Nhưng cũng có một khả năng khác.

Dương Vô Tà nói:

- Ngài muốn nói, tin tức thiên tử sẽ đến hẻm Tiểu Điem Thủy tối nay vốn là một cái bẫy? Mục đích là để dụ người ra tay hành thích?

Thích Thiều Thương nói:

- Nếu như đây là một cái bẫy được thiết kế từ trước, bốn người bọn họ rõ ràng là đi chịu chết.

Dương Vô Tà nói:

- Thế nhưng, bọn họ bày ra ván cờ như vậy, kinh động lớn như vậy, xuất động nhiều cao thủ như vậy, không lẽ chỉ vì muốn lấy mạng bốn người bọn họ?

Thích Thiều Thương lo lắng:

- Vậy rốt cuộc là có mưu đồ gì?

Dương Vô Tà nói:

- Hôm nay Lam tuyến, Hồng Tuyến trong kinh đều có chiến sự và biến động. Có thể kinh động tình cảnh lớn như vậy, cùng với những cao thủ tuyệt thế như La Thụy Giác, Hắc Quang Thượng Nhân, Thiên Hạ Đệ Thất, nguyên nhân tất lớn, mưu đồ tất lớn.

Thích Thiều Thương trầm ngâm nói:

- Chỉ sợ là do Thái Kinh sắp đặt. Thiên tử không đến mức gọi người tới ám sát chính hãn chứ.

Cái gọi là “Lam tuyến”, “Hồng tuyến”, đều là ám hiệu do Kim Phong Tế Vũ lâu phân chia các khu vực trong kinh. Hai tuyến Hồng, Lam này là khu vực phồn hoa , náo nhiệt, thịnh vượng nhất trong kinh thành.

Dương Vô Tà nói tiếp:

- Nếu là Thái Kinh, hãn tốn nhiều tâm lực như vậy, tuyệt đối không chỉ vì muốn giết bốn người Lương Tiện Nhi, Tôn Vưu Liệt, Hà Thái Tuyệt, Dư Canh Mãnh mà thôi.

Thích Thiều Thương nói:

- Đúng.

Dương Vô Tà nói thêm một bước:

- Đối tượng mà hãn muốn tiêu diệt, rất có thể chính là...

Thích Thiều Thương nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu.

Dương Vô Tà nói:

- Đúng vậy. Ít nhất, bốn người Lương, Hà, Dư, Tôn đều là người của Phong Vũ lâu. Mặc dù bọn họ là đệ tử ngoài thành, nhưng cũng là người của chúng ta.

Thích Thiều Thương nói:

- Chỉ sợ như vậy. Lục Phân Bán đường trong kinh đã bị hãn thao túng. Mê Thiên minh đã không còn, quân binh tan rã. Tập đoàn Hữu Kiều và hãn lúc địch lúc bạn, hơn nữa trong triều có quyền quý ủng hộ, hãn không tiện ra tay. Chỉ có chúng ta, gần đây liên kết với lực lượng Thiên Cơ tổ, hai đảng Phát Mộng, Tượng Tị tháp, Hủy Nặc thành, Tiểu Lôi môn, Bí Nham động, Thần Uy tiêu cục, Liên Vân trại, Toái Vân Uyên, Đào Hoa xã vân vân, hơn nữa vẫn đang lớn mạnh, hãn đã sớm nhìn không vừa mắt, không diệt trừ thì không cam lòng.

Dương Vô Tà lại chất vấn:

- Thế nhưng bọn họ bày cục lớn như vậy, chỉ giết bốn người đệ tử bên ngoài của chúng ta, làm thế nào tổn thương nguyên khí của chúng ta được?

Cậu trả lời của Thích Thiều Thương rất thận trọng, cũng rất trầm trọng, giọng điệu của y cũng rất ngưng trọng:

- Mặc dù là đệ tử bên ngoài, đệ tử phân đà, nhưng rốt cuộc cũng là người trong lâu. Nếu như Thái Kinh sắp đặt để bọn họ hành thích hoàng thượng, như vậy hãn hộ giá có công, có thể dùng chuyện phạm thượng phản nghịch

này để chất vấn, mượn chủ đề này để nêu ý kiến của mình, trước mặt thiên tử đòi công, lại có thể xin thánh thượng phê chuẩn điều động quân đội cao thủ, một lần tiêu diệt Phong Vũ lâu. Bọn họ muốn thừa dịp Vương Tiểu Thạch không có ở đây để bình định chúng ta, một lưới bắt hết. Bình thường Gia Cát tiên sinh nhất định sẽ tìm cách bảo vệ. Hiện giờ chuyện này không thể xem thường, ngay cả thiên tử cũng dám hành thích, hành động này có thể khiến cho Gia Cát tiên sinh can gián không hiệu quả. Thái Kinh sẽ không cần lo lắng nhất thời, lo âu về sau, có thể mặc sức phát động tiêu diệt chúng ta.

Thái Tâm Không nghe vậy tâm cũng trống không.

Tôn Ngư nghe được mồ hôi chảy ròng ròng.

Trương Thán nghe được cũng mặt như màu than.

Chuyện này ảnh hưởng thật không thể xem thường.

Ai nói chỉ là chuyện sống chết của mấy người?

Cho dù là chuyện sống chết của mấy người, nhưng sống chết của một người cũng là chuyện lớn. Huống hồ cái chết này đủ để liên lụy hàng vạn tính mạng trong thành, thậm chí liên quan đến đi ở tồn vong của toàn bộ tinh anh thuộc triều đình và bên ngoài.

Hành động theo cảm tính, kết quả chẳng những không thành đại sự, mà còn làm hỏng đại sự.

Sau khi Thích Thiểu Thương nói xong những lời này, lại trầm giọng hỏi Dương Vô Tà:

- Quân sư, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Dương Vô Tà chợt tháo miếng ngọc thạch đeo trên đầu y xuống.

Y tháo xuống xong, lại đeo lên lần nữa.

Tháo rất nhanh, đeo cũng lưu loát.

Ánh mắt Thích Thiệu Thương sáng lên:

- Tháo chuông phải do người buộc chuông?

Dương Vô Tà nói:

- Có lúc manh mối loạn thành một đống, không dễ thu dọn, cũng không có đầu mối, nhưng nếu tìm ra đầu dây, tất cả sẽ dễ dàng xử lý.

- Thế nhưng, chuông ở nơi nào?

Thích Thiệu Thương truy hỏi:

- Quân sư cho rằng đầu dây ở đâu?

Tô Mộng Châm, Vương Tiểu Thạch thường gọi Dương Vô Tà là “tổng quản”, nhưng Thích Thiệu Thương lại gọi y là “quân sư”, có thể thấy được sự coi trọng và tôn kính.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 8 – Đông tuyến, Tây tuyến không chiến tranh

Chương 8 – Đông tuyến, Tây tuyến không chiến tranh

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

- Hoàng đế ở nơi nào.

Dương Vô Tà đáp:

- Đầu dây sẽ ở nơi đó.

Thích Thiều Thương như có suy nghĩ.

- Có điều.

Trên mặt Dương Vô Tà hiện lên vẻ trầm trọng hiếm thấy:

- Bất luận muốn tháo chuông hay là cắt dây, chúng ta đều cần một người phối hợp và trợ giúp.

- Ai?

- Gia Cát Tiểu Hoa.

Gia Cát Tiểu Hoa chính là Gia Cát tiên sinh, cũng là sư phụ của Tứ Đại Danh Bổ, lão sư của hoàng đế, tổ sư gia của ngự tiền thị vệ.

Thế nhưng, tại sao phải kinh động đến y?

Kinh động y vì cái gì?

Thích Thiều Thương lập tức phái người đi truy xét một chuyện.

Hoàng đế hiện đang ở đâu?

Hoàng đế đương nhiên là ở trong hoàng cung.

Thế nhưng không phải.

Đây không phải là một vị hoàng đế thường ở trong cung.

Hắn cũng không phải vi phục xuất tuần, mà là sa vào hưởng thụ ăn chơi. Cung đình phi tần có đến ba ngàn, nhưng hắn còn chưa thỏa mãn, còn muốn hưởng hết diễm sắc dân gian.

- Muốn tìm hoàng đế không khó.

Dương Vô Tà nhắc nhở:

- Ít nhất vào tối nay không khó lắm.

Ánh mắt Thích Thiếu Thương sáng lên:

- Hẳn đại khái sẽ ở khu vực đường Bán Dạ, hẻm Tiểu Điền Thủy, hẻm Ngõa Tử?

- Đúng vậy.

Dương Vô Tà khen ngợi:

- Mấy người Lương Tiện Nhi, Dư Canh Mãnh, Hà Thái Tuyệt, Tôn Vưu Liệt cũng không phải đội dựa hấu làm đầu. Trước khi động thủ, cho dù có người báo tin, nói hoàng đế đang ở nơi trăng hoa tìm kỹ nữ, bọn họ trước tiên vẫn sẽ đi xem xét một phen, nhằm để chứng thực. Cho nên, ta thấy hoàng đế tối nay thật sự đến đó. Huống hồ, gần đây hẳn si mê Lý Sư Sư, cứ cách ba đêm lại ở nơi đó vui chơi một phen. Chỉ là bọn họ cố ý bày nghi trận, khiến cho Danh Môn Tứ Tú tự chui đầu vào lưới.

Thích Thiếu Thương nắm được “trọng điểm” trong lời nói của Dương Vô Tà, lại suy đoán tiếp.

- Nếu Triệu Cát không phải ở Lam Tuyền thì chính là Hồng tuyền. Nói như vậy, bốn người xảy ra chuyện ở Hồng tuyền, hoàng đế hẳn là ở khu vực Lam tuyền.

Dương Vô Tà từ đáy lòng bội phục vị lãnh tụ này.

Người có thể khiến cho y bội phục thật ra cũng không nhiều, nguyên nhân là vì những người bên cạnh y đều rất ưu tú, nhưng có ưu tú cũng vẫn còn thua kém y.

Những chủ nhân mà y từng phục vụ đều rất tài giỏi.

Tô Già Mạc tiến bộ từ trong ổn định, gây dựng sự nghiệp từ trong vững vàng. Đương thời quần hùng nổi dậy, Quyền Lực bang vừa mất, Chu đại thiên vương thanh thế vừa tan, Huyết Hà phái lúc lên lúc xuống, Tam Chính Tứ Kỳ lại đang tranh phong đấu đá, tranh cường đấu thắng. Y vẫn có thể

giữ vững cục diện một phương, gây dựng nên sự nghiệp, quả thật không dễ dàng.

Tô Mộng Chấm lại là một người thân thể yếu ớt, nhưng hùng tâm vạn trượng. Y chẳng những phục hưng Kim Phong Tế Vũ lâu, lại nhờ thủ đoạn sấm sét “có tài thì dùng, chấp hành nhanh chóng”, Phong Vũ lâu mới có thể thoát khỏi vòng vây của bang phái trong kinh thành, bình định kẻ địch, đánh bại Lục Phân Bán đường, đánh cho Mê Thiên minh tan thành mây khói, mai danh ẩn tích. Nhưng y lại là một kỳ nhân trên người có hai mươi sáu loại bệnh, lúc nào cũng có thể tắt thở qua đời, chỉ là ngọn lửa sinh mệnh không chịu tắt mới kiên cường sống tiếp, tiếp tục hùng bá bá nghiệp, xưng vương vương đồ của y.

Dương Vô Tà chưa từng phục vụ Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi phản bội Tô Mộng Chấm, Dương Vô Tà cũng theo Tô Mộng Chấm ẩn giấu tung tích.

Cũng không ai biết y đã đi đâu, cho đến khi Lôi Thuần của Lục Phân Bán đường sắp xếp cho y gặp lại Tô Mộng Chấm.

Sau khi y và Tô Mộng Chấm gặp nhau, lại liên thủ với Vương Tiểu Thạch lật đổ Bạch Sầu Phi.

Sau đó, người trong võ lâm ai cũng thương tiếc cho tình nghĩa giữa bọn họ.

Bạch Sầu Phi đã muốn phản bội Tô Mộng Chấm, trước hết phải giết chết Vương Tiểu Thạch, trước tiên phải tiêu diệt Dương Vô Tà.

Thế nhưng hẳn không làm được.

Không phải không làm, mà là không làm được.

Hắn từng giá họa cho Vương Tiểu Thạch, khiến võ lâm đồng đạo đều căm hận Vương Tiểu Thạch, nhưng đáng tiếc sắp thành lại bại, mọi người đều hiểu rõ chân tướng, ngược lại hận hắn thấu xương.

Hắn lại từng nhiều lần giả tạo, hi vọng có thể ban ơn cho dân, thành lập uy tín, đáng tiếc cũng bị Tứ Đại Danh Bổ vạch trần.

Vì vậy khiến cho người khác càng nhìn thấu khuôn mặt giả dối của hắn.

Bạch Sầu Phi cuối cùng chết trận.

Chí chưa thành, thân đã chết.

Cái chết của hắn là do Tô Mộng Chấm liên thủ với Dương Vô Tà và Vương Tiểu Thạch phản công, cũng vì chỗ dựa sau lưng hắn là nghĩa phụ Thái Kinh cảm thấy dã tâm của hắn quá lớn, không còn trọng dụng hắn. Suy cho cùng, những nhân sĩ có kiến thức như Thái Kinh, Gia Cát tiên sinh, Địch Phi Kinh đều có suy nghĩ giống nhau.

Bạch Sầu Phi chỉ bức Vương Tiểu Thạch rời khỏi kinh thành, thậm chí không thể kịp thời đẩy Dương Vô Tà vào chỗ chết, đã tùy tiện phát động nổi loạn, lại không lập tức giết chết Tô Mộng Chấm, vậy nhất định sẽ gánh lấy hậu quả.

Sau đó quả nhiên như vậy.

Có điều, Lôi Thuần lợi dụng chuyện này để khống chế Tô Mộng Chấm và Kim Phong Tế Vũ lâu, lại không ngờ Tô Mộng Chấm quả thật đã tiêu diệt Bạch Sầu Phi, lấy lại quyền hành, nhưng lập tức bảo Dương Vô Tà giết chết y ngay tại chỗ, để tránh cho Kim Phong Tế Vũ lâu bị người của Lục Phân Bán đường khống chế.

Do đó khiến cho Lôi Thuần mộng đẹp thành không, kế hoạch thất bại.

Thế nhưng, Vương Tiểu Thạch vì cứu đám huynh đệ Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, cũng không có cơ hội chinh đồn Kim Phong Tế Vũ lâu thật tốt, đã ra mặt uy hiếp cưỡng ép Thái Kinh thả Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, sau đó dẫn theo mấy huynh đệ, đệ tử không còn dất dung thân ở kinh sư, lưu vong giang hồ, lại xin Thích Thiếu Thương giữ gìn đại cục của Phong Vũ lâu.

Cho dù cha con họ Tô và Vương Tiểu Thạch đều là hào kiệt tài ba, nhưng trong mắt Dương Vô Tà vẫn còn có nhược điểm.

Tô Già Mạc có thể trọng dụng nhân tài, tiết kiệm cần cù, thậm chí là hạn chế chính mình, nhưng nếu luận về tài năng, quyết đoán, thậm chí là hùng tâm (một lãnh tụ vĩ đại phải có tham vọng vĩ đại), lại không bằng con của y.

Tô Mộng Chấm mưu lược kiệt xuất, chí lớn tài cao. Y vừa ra trận đã vạch rõ giới hạn với thế lực Thái Kinh, rất nhanh trở thành thế lực đại biểu của bạch đạo trong kinh. Y cũng giống như phụ thân, phát huy hoài bão, có tài là dùng. Cũng vì điểm này, y có thể chiêu mộ được nhân tài xuất sắc mà lại em thường quyền lợi như Vương Tiểu Thạch, nhưng cũng dẫn tới kẻ phản nghịch lòng lang dạ sói như Bạch Sầu Phi, phân biệt tạo nên thành công và thất bại của y.

Hơn nữa, thân thể Tô Mộng Chấm luôn không tốt. Trước giờ y vốn cao cao tại thượng, mặc dù rất quan tâm đến thuộc hạ, nhưng quyết không phải, cũng không bao giờ là loại nhân vật lãnh tụ không giữ tác phong, cùng vui chơi với mọi người.

Vương Tiểu Thạch lại khác.

Hắn vui vẻ, cũng vui vẻ.

“Vui vẻ” thứ nhất là chỉ bản thân hắn rất “vui vẻ”, “vui vẻ” thứ hai là chỉ người khác cảm thấy con người hắn “thú vị hơn nữa còn khiến người ta yêu mến”.

Hắn luôn cho rằng một mình vui vẻ không bằng mọi người cùng vui vẻ.

Hắn đối với cảnh khổ cũng xem là cảnh ngọt, xem ưu làm vui, cho nên hắn rất vui vẻ.

Tất cả đau khổ đều không làm khó được hắn, bởi vì hắn luôn có thể tìm thấy niềm vui trong đó.

Có điều Vương Tiểu Thạch cũng có khuyết điểm của hắn.

Trong mắt Dương Vô Tà, Vương Tiểu Thạch quá ngây thơ, quá không có dã tâm, quá thích vui đùa, quá trọng tình cảm, cùng với quá không lo nghĩ tiến bộ.

Hắn là người tốt, cũng là đại ca tốt, nhưng chưa chắc là một nhân vật lãnh tụ tốt.

Thích Thiếu Thương lại không giống.

Y đủ tàn nhẫn, đủ nghiêm khắc, đủ đoạn tuyệt, cũng đủ bình tĩnh.

Y chẳng những có thể thủ vững, cũng có thể phản công.

Y có thể phát huy hoài bão, cũng có thể chịu hết ủy khuất.

Y có chí lớn, nhưng may mắn dã tâm dường như không quá lớn.

Y thủ đoạn cũng đủ lợi hại, nhưng lại rất trọng đạo nghĩa.

Y không thẳng thắn như Vương Tiểu Thạch.

Y cũng không lạnh lùng như Tô Mộng Chấm.

Y càng không phải là người không chừa thủ đoạn để đạt được mục đích như Bạch Sầu Phi.

Y hiển nhiên không thiện lương như Vương Tiểu Thạch, nhưng y cũng hướng thiện cố chấp như Vương Tiểu Thạch.

Y cũng giỏi về tâm kế như Bạch Sầu Phi, nhưng may mắn y không có tính cách vong ân phụ nghĩa như Bạch Sầu Phi.

Y thanh thoả cũng u sầu như Tô Mộng Châm, nhưng thân thể của y cường tráng hơn Tô Mộng Châm.

Cho dù y thật sự chỉ còn lại một tay, hơn nữa trải qua năm tháng chạy trốn, nếm trải gió sương của giang hồ, tóc của y đã nửa trắng, tóc mai đã tinh sương.

Có lẽ, theo Dương Vô Tà thấy, điểm yếu lớn nhất của Thích Thiếu Thương (nếu như nhất định nói có) chính là y chỉ có một tay, cùng với đến bây giờ vẫn còn độc thân.

Nam nhân gần bốn mươi tuổi, hơn nữa còn là một nam nhân bình thường anh tuấn, tiêu sái, đa tình, danh cao vọng trọng, bên cạnh y lại không có nữ nhân, cũng không lập gia đình, chuyện này không khỏi có điểm bất thường, có điểm không giải thích nổi.

Cho dù trước kia y chịu tổn thương, hiện giờ cũng nên quên đi, nên lấy vợ sinh con.

Y không giống như Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch trẻ tuổi hơn y, hơn nữa thường thường lưu lạc chân trời, không lập gia đình còn có thể hiểu được.

Y không phải là Bạch Sầu Phi. Cho đến trước khi chết, Bạch Sầu Phi vẫn phóng túng bất kham, phong lưu thành tính, loại người này không thích hợp có gia đình.

Y càng không phải là Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm bất hạnh, có bệnh.

Thích Thiếu Thương lại không, y không có bệnh, nhưng lại cụt tay.

Cũng không thể nói cụt tay thì nên độc thân chứ?

Đôi khi Dương Vô Tà khó tránh khỏi suy nghĩ, có lẽ Thích Thiếu Thương không chỉ bị đứt cánh tay, ngay cả tình cảm trong lòng y cũng vung kiếm chặt đứt.

Có điều, Dương Vô Tà vẫn từ đáy lòng bội phục nhân vật lãnh tụ cùng y chung sống không lâu này.

Trước kia y từng nghe nói đến Thích Thiếu Thương, biết người này là một hiệp khách phi thường kiêu ngạo bất kham, tài hoa xuất chúng. Y luôn luôn thích nhân vật như vậy, nhưng lại không kính trọng.

Bởi vì y biết, người có tài năng, có chí khí, không nhất định có thể thành đại sự, nhiều nhất chỉ uống rượu ca hát, ngang ngược ngông cuồng, dương dương tự đắc, lập dị riêng biệt sống qua một đời.

Y hiểu được người có tài năng chưa chắc có thể đặc chí, Lý Bạch như vậy, Lý Lăng như vậy, ngay cả Đông Pha cư sĩ cũng như vậy.

Cho nên, khi Vương Tiểu Thạch vì cứu hai tên huynh đệ kết nghĩa mà không tiếc mạo hiểm khó khăn, ép buộc Thái Kinh, trong lòng y cũng thở dài thương xót.

Thằng nhóc này quá trọng tình nghĩa, không đủ để thành đại sự!

Dù thế nào cũng không nên vì hai bằng hữu mà hi sinh thể lực bạch đạo cả kinh sư.

Lúc đó, Vương Tiểu Thạch dường như cũng nhìn thấu tâm tư của y, từng vô tình hay cố ý nói với y như vậy:

- Thực ra ta không thích hợp làm lãnh tụ của bang hội, bởi vì có ngài chỉ đạo, cùng với một đám huynh đệ trợ giúp, ta mới có thể miễn cưỡng duy trì. Nếu như sau chiến dịch này ta còn có thể giữ được tính mạng, cũng nên thừa dịp này thông dong rời đi, tránh làm hại mọi người, làm cho Phong Vũ lâu mưa mưa gió gió, lên đài rồi thì không xuống đài được.

Có điều, dưới tình hình vội vàng gấp gáp, Vương Tiểu Thạch đã nhờ Dương Vô Tà giúp đỡ Thích Thiếu Thương làm tổng lâu chủ. Lúc đó trong lòng Dương Vô Tà cũng rất phản đối, không thấy khả quan.

Thích Thiếu Thương là một kiếm khách giỏi, nhưng không phải là một lãnh tụ giỏi. Nếu không, sao y lại dẫn sói vào nhà, mời đến một Cố Tích Triều, khiến cho y đánh mất giang sơn Liên Vân trại.

Thích Thiếu Thương nhiều nhất chỉ có thể xem là một thi nhân có tình có nghĩa, nhưng không phải là một chính khách biết tiến biết lùi.

Tranh hùng đấu thắng trong kinh hoa đô thành, người cần thiết không phải một thi nhân tài hoa xuất chúng, mà là một chính trị gia thâm trầm lão luyện.

Lúc đó y hết sức phản đối, nhưng Vương Tiểu Thạch lại kiên trì, ngay cả Gia Cát tiên sinh luôn luôn đa mưu túc trí cũng ra mặt ủng hộ Thích Thiếu Thương.

Lúc này Dương Vô Tà mới không nói nữa, bởi vì đã không tới phiên y nói, cho dù có nói cũng không thấy có người nào nghe.

Cho đến khi chung sống và cộng sự với Thích Thiếu Thương một thời gian khá dài, y mới phát hiện có lẽ mình đã đoán sai.

Thích Thiều Thương trước khi cụt tay có lẽ chỉ là một kiếm khách tiêu sái bất kham, nhưng hiện nay đã thâm trầm lão luyện, khôn ngoan tài cán. Cửu Hiện Thần Long trước khi thảm bại có lẽ chỉ xem như là một thi nhân đa tình nhạy cảm, hiện nay lại là một nhà mưu lược không nóng không giận, tiến lùi có mức, chia rẽ lôi kéo, ân huệ và vinh diệu cùng thi hành.

Thích Thiều Thương đã thay đổi.

Thi nhân đâu thể vừa tận tình tận tâm trong thất tình lục dục, khói lửa nhân gian, mà lại có thể dùng thủ đoạn sấm sét, lạnh khốc vô tình để đạt được mục đích?

Thế nhưng Thích Thiều Thương hiện nay lại có thể bao đồng.

Có lúc Dương Vô Tà cũng nhìn không thấu tâm ý của Thích Thiều Thương.

Chỉ khi “ứng chiến”, ý tứ của bọn họ tuyệt đối là “tương thông”, có lúc còn giống như “hợp âm”, người gảy lên giai điệu này, y liền tấu lên giai điệu kia, mọi người kết hợp với nhau, trở thành âm nhạc hài hòa động lòng người. Có lúc còn có thể kích thích lẫn nhau, mọi người thể hiện ra tiềm lực lớn nhất, tán thưởng lẫn nhau, cũng là một loại so tài thi đua.

Có chủ nhân khôn khéo như vậy, Dương Vô Tà càng không lười biếng được, tần suất tham dự của y càng nhiều hơn.

Ngoại trừ nguyên nhân “hợp phách”, “hợp ý” với Thích Thiều Thương, các cán bộ trọng tâm, đại tướng trung thành trong Phong Vũ lâu ngày đó phần lớn đã điêu linh, bị chết, phản bội, rơi rớt. Trong “Ngũ Phương Thần Sát”, Thượng Quan Trung Thần chết bởi tay Lôi Động Thiên, Tiết Tây Thần chết vì Mạc Bắc Thần ám toán, Quách Đông Thần cũng lúc phản lúc trung, Đào Nam Thần tuy vẫn giữ vững đội hình, kiên trinh không đổi, nhưng cuối cùng cũng chết trong chiến dịch Bạch Sầu Phi phản bội, Mạc Bắc Thần đã nương nhờ Lục Phân Bán đường. Trong “Phong Vũ Tam Vô”, Hoa Vô Thác đã phản bội, cùng với Cổ Đồng chết dưới đao của Tô Mộng Châm, Sư Vô

Quý, Ốc Phu Tử, Trà Hoa đều chết trận trong chiến dịch Phá Bản môn. Trong số những người này cũng chỉ còn lại Dương Vô Tà.

Y không khỏi cảm khái, cũng khó tránh khỏi thâm tâm sợ hãi.

Giang hồ đệ tử giang hồ chết, nhân vật võ lâm võ lâm chôn, xưa nay sa trường che xương trắng, trước giờ chinh chiến mấy người về? Trong lòng Dương Vô Tà hiểu được, y có thể giữ được tính mạng là vì Tô Mộng Châm vẫn luôn bảo vệ y, không để y hi sinh, Vương Tiểu Thạch cũng luôn che chở y, không để y đi mạo hiểm.

Cho nên y vẫn sống, vẫn có thể dốc một phần sức lực vì Phong Vũ lâu.

Hiện nay y nghe Thích Thiếu Thương nói như vậy, trong lòng y hiểu được đây chính là lúc để y tận lực.

Cho dù không phải “vũ lực”, cũng nên cống hiến tâm huyết và trí lực của y.

Vì vậy y nói tiếp:

- Chắc là như thế. Nếu Thái Kinh muốn mượn chuyện này để đạt được mục đích của mình, muốn đuổi tận giết tuyệt, nhất định trước tiên phải khiến hoàng đế kinh giận. Chỉ khi khiến cho Triệu Cát trước tiên kinh sau đó giận, mới có thể đồng ý cho hãn muốn làm gì thì làm, một lưới bắt hết nhân sĩ võ lâm chính đạo trong kinh. Muốn làm được điều này, nhất định phải khiến hoàng đế cảm thấy “nguy hiểm”. Phải khiến hoàn đế nguy hiểm, Thái Kinh mới xem như là hộ giá “lập công”. Đương nhiên, Thái Kinh cũng không ngốc đến mức thật sự giết chết chỗ dựa hoàng đế của hãn. Cho nên, muốn thu được hiệu quả như vậy, rất có thể hãn sẽ tiến hành ám sát tại khu vực Hồng tuyến, còn hoàng đế lại đang ở khu vực Lam tuyến hưởng lạc.

Y gần như hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Thích Thiếu Thương, sau đó lại nói rõ kế sách của mình:

- Muốn tiến hành phản kích, trước tiên phải biết hoàng đế hiện đang ở đâu.

Ám sát thất bại, chiếc đầu của Lương Tiễn Nhi bay vào trong tay Thích Thiếu Thương, từ lúc đó đến bây giờ đại khái không đến nửa canh giờ. Chỉ cần hành động đủ nhanh, như vậy tất cả vẫn còn kịp.

Thế nhưng đây là “hành động lớn”, cần nhiều mặt phối hợp chặt chẽ. Trong thời gian cấp bách này, Phong Vũ lâu có thể ứng phó được, nghênh tiếp được sao?

Đây là một nguy cơ, cũng là một khảo nghiệm.

Có thể giải quyết nguy cơ chính là chuyển cơ (bước ngoặt).

Có thể trải qua khảo nghiệm chính là tiến bộ.

Vấn đề là có thể sao?

- Trước khi hành động, có mấy chuyện cần phải nhanh chóng tra cứu, phối hợp.

Thích Thiếu Thương nhanh mà không loạn hỏi Thái Tâm Không:

- Theo người biết, là ai tiết lộ tin tức cho Danh Môn Tứ Tú, hoàng đế tối nay sẽ vi hành khu vực Hồng tuyến, Lam tuyến?

Thái Tâm Không ngớ ngàng nói:

- Tôi không biết.

Thích Thiếu Thương nhìn hẩn, hỏi:

- Tại sao?

Thái Tâm Không ngơ ngác nói:

- Tôi không hỏi.

Thích Thiếu Thương nhíu đôi mày kiếm:

- Chuyện quan trọng như vậy, người lại không hỏi cho kỹ.

Thái Tâm Không ngáp ngừng nói:

- Tôi lại cho rằng chuyện quan trọng như vậy, nên biết ít một chút thì tốt hơn.

Thích Thiều Thương thở ra một hơi dài, chậm rãi nói:

- Tình ngay lý gian, chuyện tránh hiềm nghi. Chuyện nên tránh đương nhiên là tránh đi thì hơn, nhưng chuyện không nên tránh thì nên thám thính rõ ràng. Người lại không nghe không hỏi, đó không chỉ là cách làm ngu ngốc, còn là hại người lỡ mình.

Thái Tâm Không lòng dạ rồi bời, đáp:

- Vâng!

Lúc này ánh mắt Thích Thiều Thương mới hòa hoãn, nói:

- Người có biết, lúc bốn vị sư huynh kia của người hành động, còn để người nào biết được không?

Lần này Thái Tâm Không lại có đáp án:

- Tôn Thanh Nha.

Lần này Thích Thiều Thương chỉ nói một chữ:

- Truyền!

Y ra lệnh cho Hà Trạch Chung.

Hà Trạch Chung lập tức rời đi, giống như một cơn gió.

Không, là nhanh đến mức giống như một cơn gió chợt nổi chợt tan.

Hắn nhanh, nhưng Dương Vô Tà còn nhanh hơn hắn một bước, đã ra dấu tay.

Y vừa ra dấu tay, quân canh giữ trên trạm gác tại Hồng lâu và Hoàng lâu lập tức đốt hai ngọn đèn lồng.

Một đỏ, một xanh lục.

Đó là ám hiệu, dụng ý vô cùng đơn giản.

Trước khi hành động, y nhất định phải biết rõ hai chuyện.

Nhóm người tập đoàn Hữu Kiều có hành động khác thường nào không? Đó là “Đông tuyến” trong ám ngữ của Phong Vũ lâu.

Thế lực Lục Phân Bán đường có thay đổi gì không? Đây là “Tây tuyến” trong suy nghĩ của nhân mã Tượng Nha Bồi.

Nếu như tùy tiện hành động, hai lực lượng này đang rình rập, lỡ may bọc đánh giáp công, vậy thì giống như tự chui đầu vào lưới.

Tin tức rất nhanh truyền về, đối phương cũng dùng đèn hiệu.

Người truyền tin đầu tiên là “Phá Sơn Dao Khách” Ngân Thịnh Tuyết phụ trách giám thị Lục Phân Bán đường, đáp án là “không có hành động khác thường”.

Tiếp đó là “Tảo Mi Tài Tử” Tống Triển Mi phụ trách giám sát Tập đoàn Hữu Kiều, cũng đưa tin là “không có vấn đề”.

Không có chiến sự, hai thế lực lớn này đều không có hành động gì khác thường.

Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn luôn âm thầm mai phục, giám sát hành động của các thế lực trong kinh thành, hiện nay lập tức có tác dụng.

Một người khác cũng “có tác dụng”, hơn nữa còn là “tác dụng lớn”.

Người này đương nhiên chính là Dương Vô Tà.

- Dương quân sư!

Thích Thiều Thương thành khẩn nói:

- Muốn biết hoàng đế hoang đàng vui vẻ ở đâu, chỗ Lý Sư Sư và Tôn Tam Tứ, không có quân sư tự mình ra tay thì không được.

- Được, ta đi một chuyến.

Dương Vô Tà cười khổ nói:

- Mặc dù thiếu tình nghĩa của nữ tử thanh lâu thật không dễ chịu, nhưng lần này ta phải chịu rồi.

- Ai bảo bọn họ tin tưởng ngài, muốn báo đáp ngài.

Thích Thiều Thương cười nói:

- Ngoại hiệu của ngài là “Trọng Tẩu Vô Khi”, ngay cả nữ nhân trắng hoa cũng cảm kích ân tình ngài từng giúp đỡ bọn họ.

Dương Vô Tà chỉ nói:

- Bọn họ bề ngoài là giúp ta, nói nghĩa khí với ta, nhưng trong lòng là muốn ngài thiếu ân tình của bọn họ.

Nói xong liền chấp tay rời đi.

Thích Thiều Thương lập tức sai Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị hộ tống Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà là một nhân tài, một quân cờ của y trong Kim Phong Tế Vũ lâu, không thể đánh mất, không thể sơ xuất được.

Trong tứ đại hộ pháp “Cát Tường Như Ý”, Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị vốn bất mãn với Bạch Sầu Phi, đã sớm cải tà quy chính, còn lại Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý thấy Bạch Sầu Phi đã chết, đành phải dốc sức biểu thị trung thành với Thái Kinh, cuối cùng cũng bỏ mạng trong “chiến dịch pháp trường”.

Dương Vô Tà vừa rời đi, Thích Thiều Thương cũng không nhàn rỗi.

Y lập tức hạ “lệnh triệu tập”.

Y triệu tập một nhóm cao thủ, đều là tâm phúc thủ hạ của y, cũng là một nhóm tử sĩ.

Người y cần không nhiều lắm, nhưng tất cả đều là tinh nhuệ.

Quân đoàn tinh nhuệ, chỉ có sáu người.

Bọn họ là Chu Đại Khố Nhi, Trương Thán, Tôn Ngự, Đường Khăng, Long Thổ Châu, Lạc Ngũ Hà.

Y trước tiên triệu tập những người này, lại mời mấy người “Kim Tiêu Đa Trân Trọng” Thích Luyện Hà và Thái Truy Miêu, âm thầm báo cho lão đại Lôi Quyền của Tiểu Lôi môn và thủ lĩnh Tức đại nương của Toái Vân uyên một chút tình tiết quan trọng.

Người đều đã tới, chỉ chờ mệnh lệnh.

Bọn họ cũng không biết chuyện gì, nhưng đều biết là nhiệm vụ cực kỳ quan trọng.

Bọn họ cũng không hỏi, chỉ phục tùng.

Trong đó, chỉ có Tôn Ngự và Trương Thán biết được “ngọn nguồn”, nhưng cũng chỉ biết một chút khái quát mà thôi. Còn như trong lòng Thích Thiệu Thương có tính toán gì, đến bây giờ bọn họ vẫn sờ không rõ, nhìn không thấu, đoán không ra...

Bọn họ chỉ chờ xuất phát, xuất kích.

Gối giáo chờ sáng vốn đã lâu, mười năm mài một kiếm, chỉ vì một lần lộ mũi nhọn, một lần thử lưỡi dao mà thôi.

Phát huy hoài bão sở trường, vốn là chí nguyện xưa nay của các anh hùng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 9 – Nữ nhân không tiếng khóc

Chương 9 – Nữ nhân không tiếng khóc

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Hà Trạch Chung dẫn Tôn Thanh Nha trở lại.

Tôn Thanh Nha cũng mang đến một thứ, đó là một cây kéo lớn màu vàng giống như miệng hổ, lại khảm răng cưa, “cụp” một tiếng là có thể kẹp đứt một cái đầu người.

Thích Thiều Thương nhìn cây kéo vàng óng kia, trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ.

Tôn Thanh Nha thấy đám người Thích Thiều Thương đều đã mặc đồ đen, trang phục gọn gàng, tùy thời có thể kéo mũ che mặt, toàn quân đợi phát, cũng nhả răng ra, trên mặt hiện ra thần thái kỳ dị.

Thích Thiều Thương hỏi:

- Đây là binh khí Thị Phi tiền mà Tôn Vưu Liệt dùng để thành danh?

Tôn Thanh Nha đáp:

- Vâng.

Thích Thiều Thương lại hỏi:

- Tại sao nó lại ở trong tay người?

Tôn Thanh Nha nói:

- Y không mang theo hành động.

Thích Thiếu Thương hơi ngạc nhiên:

- Hẳn giao nó cho người?

Tôn Thanh Nha cắn môi gật đầu.

Chợt nghe sau lưng có một giọng nói vang lên:

- Tôn Vưu Liệt đã không mang theo binh khí độc môn, chắc đã không dự định còn sống trở về. Như vậy, hẳn nhất định đã nhả nhủ vài lời quan trọng với người.

Người lên tiếng là Dương Vô Tà.

Y đã trở lại, hơi thở dốc.

Thích Thiếu Thương thậm chí không quay đầu lại.

Y sớm biết Dương Vô Tà đã trở về.

Trở lại thật nhanh!

Thích Thiếu Thương không nhin được trong lòng cao hứng, y biết Dương Vô Tà nhất định đã có thu hoạch.

Nếu như không có thu hoạch, người này quyết không dễ dàng trở về tay không.

Y cũng không phải nghe thấy giọng nói mới phân biệt được là Dương Vô Tà.

Từ sau khi quen biết đại tỷ Lại Tiểu Nga của Đào Hoa xã, cộng thêm “Phạm Vương” Trương Thán trong Phong Vũ lâu “làm mẫu biểu diễn”, y đã biết không thể dựa vào giọng nói để phân biệt người khác. Bởi vì bọn họ có thể mô phỏng âm thanh của người khác, thậm chí là các loại động vật, quả thật giống nhau như đúc.

Y khẳng định Dương Vô Tà đã trở về, chủ yếu là vì nếu không phải Dương Vô Tà, căn bản không thể có người đến gần bên cạnh y mà thủ vệ không phát ra thông báo và cảnh báo.

Ai cũng như vậy, chỉ có một ngoại lệ, đó là Dương Vô Tà.

Bởi vì Thích Thiếu Thương tín nhiệm Dương Vô Tà. Hơn nữa y biết, nếu muốn trọng dụng loại người giống như Dương Vô Tà, không thể cũng không được phép đấu trí, chỉ có thể tín nhiệm đối phương.

Tuyệt đối tin tưởng, hơn nữa còn phải để đối phương biết mình tin tưởng y tuyệt đối.

Thế nhưng người trong giang tố, tuyệt đối tin tưởng một người khác là một chuyện rất nguy hiểm.

Y từng sai lầm một lần.

Vì muốn làm Liên Vân trại lớn mạnh, y đã mời đến nhân tài Cố Tích Triều có thể đối kháng với mình, giao trọng trách cho đối phương, hơn nữa còn tuyệt đối tín nhiệm.

Chỉ có như vậy, thực lực của y mới có thể lớn mạnh gấp bội.

Dùng kế lâu dài, nhân tài còn quan trọng hơn so với tiền tài và bối cảnh.

Đáng tiếc, cũng vì vậy mà y đã bị Cố Tích Triều bán đứng, gần như vạn kiếp bất phục.

Thích Thiếu Thương trải qua đại nạn này, đã gặp quỷ còn có thể không sợ tối sao?

Trên đời có một loại người, biết rõ trên núi có cộp những vẫn đi lên núi.

Bởi vì không vào hang cộp, làm sao bắt được cộp con?

Dương Vô Tà không phải cộp, y là gan cộp.

Mặc dù y là một người giang hồ xuất thân từ văn nhân, nhưng văn nhân không có nghĩa là nhát gan hơn võ nhân.

Thích Thiều Thương từng khen ngợi y:

- Ngài là gan sắt trong lâu, có ngài định kế sách, chúng ta mới có gan mạnh tay hành động. Cho dù ngài không định kế, chỉ cần ngài đồng ý hành động, chúng ta cũng có lòng tin sẽ không thất bại.

Nhưng cũng từng trêu đùa y:

- Đáng tiếc ngài lại không có sắc đảm, nếu không cho ngài phong lưu ba đời, cũng trả không hết món nợ đào hoa này.

Thích Thiều Thương nói như vậy là có nguyên nhân.

Dương Vô Tà đã từng giúp đỡ những nữ tử trắng hoa này.

Y không bao giờ ức hiếp bọn họ, cũng không cho huynh đệ trong bang chiếm tiện nghi của bọn họ. Còn như các huynh đệ trong lâu muốn tìm vui hưởng lạc tiêu bạc, chỉ cần đi thẳng về thẳng, y cũng chưa từng can thiệp.

Năm đó khi Mê Thiên minh cường thịnh, muốn đưa nơi chốn trắng hoa, nữ tử thanh lâu tại hẻm Tiểu Điềm Thủy, đường Bán Dạ, hẻm Ngõa Tử, khu vực hai tuyến Lam, Hồng hoàn toàn do bọn họ quản lý. Bất kỳ mua bán thân xác nào, bọn họ đều muốn “chiết khấu” một nửa.

Chuyện này vốn không liên quan đến Kim Phong Tế Vũ lâu, Phong Vũ lâu do cha con họ Tô nắm quyền cũng chưa bao giờ thu “tiền mờ hôi xác thịt” của ngành nghề bán nhan sắc này, nhưng sau khi Dương Vô Tà đề nghị và tranh luận, Tô Già Mạc mới đem binh tranh giành phạm vi thế lực Hồng, Lam tuyến với Mê Thiên minh.

Nhiều lần huyết chiến, cuối cùng đã đánh lui người của Mê Thiên minh. Ngoài trừ Phong Vũ lâu thế lớn lực mạnh, hai khu vực Lam, Hồng cũng “trong ứng ngoài hợp”, cùng nhau đồng tâm đối kháng với Mê Thiên minh, cũng là một nhân tố quan trọng để giành được thắng lợi.

Sau khi trục xuất thế lực của Mê Thiên minh ra khỏi khu vực này, Phong Vũ lâu chỉ nghiêm cấm “bức người lương thiện làm kỹ nữ”, không cho bất cứ người nào dùng phương thức và kinh doanh lừa dối, cường bạo, uy hiếp để đối xử với đám nữ tử thanh lâu và khách. Ngoài ra, bọn họ đã không lấy “chiết khấu”, cũng không nhúng tay vào. Còn như sau khi mấy con đường này thịnh vượng phát tài, lão đại các nơi thông qua hai đảng Phát Mộng “hiển tặng” cho Phong Vũ lâu, trong lâu cũng vui vẻ thu nhận. Nếu không thì tiền của bọn họ từ đâu tới.

Sau khi Mê Thiên minh suy thoái, Lục Phân Bán đường lại mưu đồ tranh giành nơi chốn phồn hoa này.

Bọn họ “chia binh hai đường”, vừa mềm vừa cứng, cũng phân công nhau.

Đầu tiên là Thái Kinh sai người hạ lệnh, mấy con đường này thuộc về “quan lại quản lý”, tất cả thu nhập đều phải do “nhà nước” nghiệm thu.

Đó chẳng khác nào hoàn toàn chui vào túi tiền riêng của bọn họ.

Nếu như có người không nghe lệnh, “mềm” không tiện công khai ra mặt, “cứng” sẽ do Lục Phân Bán đường ra tay, đánh giết trục xuất những kẻ “không nghe lời”.

Những người kiếm cơm tại nơi chốn phồn hoa này đúng là thảm rồi. Để quan lại quản lý, bọn họ đúng là làm không công, giúp không công, cũng nói không công. Nếu không nghe theo, e rằng cho dù không đến mức chết không có chỗ chôn, ít nhất trong kinh cũng không còn chỗ cho bọn họ đặt chân.

Bọn họ đành phải cầu Phong Vũ lâu giúp đỡ.

Tô Mộng Châm vốn không thích những nơi múa hát sắc đẹp này, càng không thích đám người sống bằng thân xác này, y không muốn quản, cũng không có ý muốn nhúng tay.

Nhưng kỳ quái là Dương Vô Tà lại rất chiều cổ đám nữ tử trắng hoa nơi gió trăng này.

Y lên tiếng vì những người này.

Nếu ngành nghề này cũng bị Thái Kinh một tay thu tóm, như vậy nhất định sẽ càng hèn hạ xấu xa, dơ bẩn vô cùng. Ngay cả kỹ nữ và quý nô * đều bị Thái Kinh khống chế, vậy chuyện gì sẽ phát sinh sau đó? Đây có thể xem là nơi lăng tử giang tổ nghe ca tìm sắc, cũng là nơi phú thương tao nhân uống rượu lưu luyến, nếu như bị Lục Phân Bán đường tranh giành, nhất định sẽ chuyển thành cục diện hắc đạo chiếm cứ, côn đồ lẫn lộn.

* Những nam nhân có nhiệm vụ đưa kỹ nữ đến các nơi.

Do đó, thế lực Thái Kinh vươn đến nơi gió trăng, e rằng sẽ có càng nhiều nữ nhân bị chà đạp giày xéo mà không biết kêu ai. Nếu như thế lực Lục Phân Bán đường xâm chiếm hai tuyến Lam, Hoàng, địa bàn của Phong Vũ lâu sẽ bị giảm mạnh.

Một khi hai khu vực này xảy ra hỗn loạn, Kim Phong Tế Vũ lâu nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu như nơi trăng hoa này bị thế lực hắc đạo làm loạn, thế lực quan lại phá huỷ, sẽ không còn phồn hoa nữa. Nếu như không còn phồn hoa, không chỉ có Phong Vũ lâu bị ảnh hưởng, ngay cả cục diện thịnh vượng của kinh thành cũng nhất định khó mà khôi phục.

Tô Mộng Châm đã bị thuyết phục.

Y đồng ý đem binh giữ gìn hai tuyến Hồng Lam.

Y dùng thế lực của Phong Vũ lâu ngăn cản Lục Phân Bán đường xâm chiếm, còn Dương Vô Tà lại đi gặp Gia Cát tiên sinh, nói rõ kế sách của mình.

Gia Cát tiên sinh nghe vậy liền cười khổ hỏi:

- Nếu chúng ta bảo toàn ngành nghề này, chẳng phải giống như bao che cho ngành kỹ nữ sao?

Dương Vô Tà chỉ nghiêm nghị nói:

- Không đúng.

Gia Cát tiên sinh cũng nghiêm nghị hỏi:

- Mời nói!

Dương Vô Tà nói:

- Bởi vì nếu tiên sinh không ra tay, ngành nghề này cũng không biến mất, chỉ rơi vào trong tay người của Thái Kinh, khiến nó di họa càng sâu càng rộng mà thôi.

Gia Cát Tiểu Hoa mỉm cười hỏi:

- Liệu đây có phải chỉ là tranh đấu giữa thế lực Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường? Bọn ta nhúng tay vào trong đó, chẳng lẽ không phải giống như câu kết với hắc đạo tranh hùng đấu thắng?

Dương Vô Tà kiên quyết nói:

- Sai rồi.

Gia Cát tiên sinh nghiêm mặt nói:

- Xin thỉnh giáo!

Dương Vô Tà nói:

- Nếu rơi vào trong tay người của Lục Phân Bán đường, bọn họ sẽ tụ tập kỹ nữ bài bạc, dung túng côn đồ phạm pháp, hành hung làm ác. Nếu như ở trong phạm vi thế lực của Phong Vũ lâu, chúng ta sẽ vẫn như trước đây, nghiêm cấm nó hoạt động phạm pháp. Nếu có chuyện bức người lương thiện làm kỹ nữ, cưỡng bạo uy hiếp, gạt bán phụ nữ, chúng ta hết thấy nghiêm trị không tha. Chỉ cần bọn họ theo khuôn phép cũ, không đến mức bại hoại dân phong, huênh hoang sinh sự, chúng ta sẽ không quản những giao dịch mua vui chuốc cười, người tình ta nguyện kia.

Gia Cát tiên sinh trầm ngâm nói:

- Người nói có lý. Nhưng kinh doanh nhà thổ, mặc cho sắc dục lan tràn vẫn là chuyện phạm pháp. Người Trong Lục Phiến môn há có thể ngồi yên không để ý đến?

Dương Vô Tà cười lớn.

Gia Cát hỏi:

- Sao Dương tiên sinh lại cười?

Dương Vô Tà đáp:

- Cười ngài.

Gia Cát ngạc nhiên nói:

- Cười ta?

Dương Vô Tà thu lại nụ cười:

- Ta cười tiên sinh cơ trí hơn người, kế sách vô song, đáng tiếc vẫn bảo thủ cố hủ. Thử hỏi trên đời có thành đô nào không mua nhan sắc bán nụ cười? Càng phồn hoa thịnh vượng, càng thấy nhiều nơi gió trăng. Dục vọng của người, không thể xoá bỏ. Ăn uống sắc dục, từ xưa đã vậy. Nếu hạ lệnh cấm tuyệt chỉ khiến nó chuyển vào trong tối, bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa, càng khó kiểm soát. Thử nhìn tiền triều Lạc Dương, Trường An, Tương Dương, Tô Hàng, chẳng phải là nơi phong hoa kim phấn, ca hát tửu

sắc hội tụ, có khi nào cấm tuyệt được? Chỉ sợ càng cấm càng nhiều. Nếu như kiên quyết muốn cấm, e rằng thiếu nơi phát tiết, di họa càng lớn. Nếu ngành nghề múa hát sắc đẹp này cấu kết với cung đình nha môn, hoặc móc nối với ác bá thân sĩ, vậy thì càng bại hoại dân phong, không thể cứu vãn. Tiên sinh không màng khống chế nó trong tay, lại để nó đông ló tây nổi, giao cho những kẻ sai trái, lỡ may xảy ra đại họa, ngay cả kinh hoa phồn thịnh ổn định cũng sẽ bị ảnh hưởng liên lụy, đó mới là phiền diện di họa. Huống hồ tiên sinh không nhận hối lộ, không thu tiền, chỉ không để cho hắc đạo chiếm đoạt nơi gió trăng, càng không cho quan lại tư doanh nhà thổ, như vậy cần gì phải cố chấp theo cách nhìn thông thường. Một mực lấp kín dòng chảy, không bằng khai thông cho nó, dùng vào việc tốt, tưới ướm ruộng đồng.

Sau khi Gia Cát nghe xong liền cười lớn, chỉ nói:

- Được, nói rất hay, ngay cả học thuyết trị thủy cũng mang ra, không hổ là “văn đảm” (văn nhân can đảm) của Phong Vũ lâu. Ta sẽ cùng người khai tấu trần tình với hoàng thượng.

Sau khi Dương Vô Tà rời đi, lúc đó Truy Mệnh ở bên cạnh Gia Cát tiên sinh liền hỏi:

- Tại sao Dương Vô Tà luôn nói giúp cho nữ tử thanh lâu?

Gia Cát Tiểu Hoa vuốt râu cười nói:

- Ta đã sớm phái người điều tra, mẫu thân của y vốn là nữ tử thanh lâu, y cũng xuất thân từ kỹ viện. Y có thể ở nơi đó khổ học thành danh, quả là một người tài giỏi.

Truy Mệnh chột nói:

- Y đã xuất thân từ nơi gió trăng, vậy cũng khó trách có tình cảm đặc biệt với nơi này.

Gia Cát cười hỏi:

- Thế nào, người không cho rằng ý kiến của Dương Vô Tà là kẻ sách sáng suốt sao?

Truy Mệnh vội nói:

- Không không, y đã nói ra lời trong lòng cháu. Nếu thỉnh thoảng đi ăn chơi uống rượu một phen cũng bị cấm tuyệt, nhân sinh còn có gì vui? Nhưng theo cháu biết, thế thúc đã sớm bám tấu với thánh thượng, nếu những nơi múa hát sắc đẹp này cũng bị quan lại khống chế, vậy nhất định sẽ rất kém sắc, chẳng có gì khác với mỹ nhân trong cung. Thế thúc đã sớm thỉnh cầu phê chuẩn, hoàng thượng cũng tỏ vẻ đồng ý, tại sao thế thúc không nói rõ với Dương Vô Tà?

Gia Cát chỉ vuốt râu mỉm cười, một lúc sau mới nói:

- Trên đại cục thì nên làm như vậy. Nhưng loại chuyện này, lúc tuyên bố với bên ngoài, luôn cần một người giang hồ hoặc bang phái võ lâm đề xuất, mới dễ nói chuyện hơn.

Y thông thả nói:

- Muốn làm đại sự, nhất định không nên so đo xem người khác nhìn người thế nào, nói người thế nào. Người làm xong chuyện thì sẽ tự có công luận, không cần để ý thị phi trước mắt.

Dương Vô Tà không nghe thấy đoạn đối thoại này giữa Gia Cát Tiểu Hoa và đồ nhi Truy Mệnh.

Nhưng y trở lại Phong Vũ lâu không lâu, liền nghe nói hoàng thượng đã lên tiếng, Thái Kinh cũng không dám nhúng tay vào ngành nghề khói hoa trắng gió. Mà với thực lực của Phong Vũ lâu, Lục Phân Bán đường cũng không dám tùy tiện xâm chiếm.

Mọi người đều biết Dương Vô Tà đã giúp ngành nghề cổ xưa này rất nhiều, lũ lượt đến cảm ơn.

Thừa dịp này, Dương Vô Tà dùng danh nghĩa Tô Mộng Châm, thủ lĩnh Mộng đảng Ôn Mộng Thành... đưa ra ba điều quy ước, không cho phép bất kỳ chuyện gian trá cướp đoạt, uy hiếp hối lộ phát sinh, bất kể an toàn của khách hay nữ tử thanh lâu đều được bảo đảm, nhưng cũng không để cho bọn họ lớn mạnh, hung hăng càn quấy.

Nhờ Dương Vô Tà mà đám người Ôn Mộng Thành tránh khỏi bị thế lực Thái Kinh, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên minh khống chế, ai nấy đều ca tụng.

Đối với những lời cảm ơn ca tụng này, Dương Vô Tà chỉ cười mà không nói, cũng quy hết công lao về danh nghĩa Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm khá hài lòng với chuyện này, bởi vì hành động này của Dương Vô Tà chẳng những khiến cho nơi khói hoa oanh yến gió trăng khâm phục và ngưỡng mộ, quan trọng hơn là đã gia tăng thanh thế của Phong Vũ lâu, còn có một đám người của thanh lâu kỹ viện hiệu lực nghe lệnh.

Y cũng cười hỏi Dương Vô Tà.

- Sao người lại đặc biệt chiều cố những nữ tử thanh lâu gió trăng này?

Dương Vô Tà chỉ lạnh mặt đáp:

- Bọn họ cũng là những kẻ đáng thương. Thân thể vốn là của mình, nhưng lại bị ngàn người, vạn người giày xéo, đã đủ đáng thương rồi. Ta không muốn khiến cho bọn họ không còn chỗ dựa.

Tô Mộng Châm cười nói:

- Thế nhưng, có rất nhiều nữ nhân trắng hoa đều tự nguyện sa đọa, tìm vui trong đó, vui vẻ không biết thời gian qua.

Câu trả lời của Dương Vô Tà là:

- Nữ nhân không tiếng khóc, không có nghĩa là trong lòng cũng không có vị đắng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 10 – Ngây thơ có răng

Chương 10 – Ngây thơ có răng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Dương Vô Tà chưa từng “đi theo” Bạch Sầu Phi.

Sau khi kế hoạch chín muồi, lúc phản bội Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi cũng muốn giết chết Dương Vô Tà. Nhưng Dương Vô Tà cảnh giác rất nhanh, hai tên cao thủ mà Bạch Sầu Phi phái đi truy sát Dương Vô Tà là Ngôn Trung Hư và Trí Lợi, lại bị cao thủ của hai đảng Phát Mộng âm thầm ủng hộ Dương Vô Tà giết chết, còn Dương Vô Tà cũng mất tích tại cửa hàng Hán Đường Gia Tư, từ đó không thấy nữa.

Cho đến khi Tô Mộng Chấm tái xuất giang hồ, y mới trở lại.

Trong thời gian ba thủ lĩnh Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch đoàn kết hiệp lực, cùng nắm quyền Kim Phong Tế Vũ lâu, Bạch Sầu Phi cũng cảm thấy rất hứng thú đối với người này, chủ yếu là muốn “lôi kéo” đối phương.

Đến “thời kỳ cuối” Tô Mộng Chấm cầm quyền Phong Vũ lâu, ai cũng biết muốn tiêu diệt Tô Mộng Chấm, trước tiên nhất định phải giải quyết Vương Tiểu Thạch, Dương Vô Tà và Bạch Sầu Phi.

Đối với Bạch Sầu Phi, sự tình dễ giải quyết hơn nhiều, ít nhất có thể giảm bớt một người.

Hắn từng thăm dò Dương Vô Tà, dùng nốt ruồi của Dương Vô Tà làm “ngòi nổ”.

Bạch Sầu Phi nói:

- Trên trán ngài có chí (nốt ruồi), lẽ ra phải là thiếu niên đặc chí.

Dương Vô Tà nói:

- Ta là thiếu niên đặc chí, chí trong chí sang (nốt ruồi).

Bạch Sầu Phi nói:

- Với tài trí của huynh, thành tựu hiện nay còn chưa tương xứng.

Dương Vô Tà nói:

- Ta chỉ cần sở học của mình có chỗ dùng, không có chí lớn.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Tại sao không thi lấy công danh?

Dương Vô Tà nói:

- Đã thi rồi, thi không đậu.

Bạch Sầu Phi ngạc nhiên:

- Huynh cũng thi không đậu? Quá không công bằng rồi.

Dương Vô Tà hờ hững nói:

- Cũng không có gì, thi không đậu cũng tốt.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc:

- Tại sao? Có công danh thì luôn tốt hơn chứ.

Dương Vô Tà nói:

- Hiện nay quan hàm đều có giá, thậm chí có thể dự chi danh hàm, trước tiên đến địa phương làm quan, sau khi đục khoét tiền mồ hôi nước mắt của bách tính, lại nộp lên số nợ mua quan. Loại quan này có gì quý hiếm?

Bạch Sầu Phi nói:

- Thế nhưng dùng chân tài thực học thi lấy công danh, mười năm gian khổ học tập mới không uổng phí.

Dương Vô Tà nói:

- Thi cái gì? Chẳng qua là đề mục do cấp trên định xuống. Bọn họ kém cỏi, học không sáng tạo, tại sao ta phải tìm cách phù hợp với giá trị do bọn họ định ra?

Bạch Sầu Phi nói:

- Thế nhưng...

Dương Vô Tà nói:

- Khuất nguyên viết “Ly Lao”, Tư Mã Thiên viết “Sử Ký”, đều là tác phẩm vĩ đại chấn động cổ kim, bọn họ có ai từng thi đậu công danh? Ngược lại sầu não bất đắc chí, không được ân sủng trải qua cả đời. Thay vì muốn vua quan ngu ngốc phía trên thừa nhận mình, sao ta không tiêu dao qua ngày? Ngay cả Vương An Thạch, Tư Mã Quang của tiền triều cũng lúc bị giáng chức, lúc bị phế bỏ. Ta đây đọc sách, chí hướng không bằng bọn họ, còn tranh cái gì, khoe cái gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Cũng không hẳn vậy. Giống như thi nhân Cao Thích, được Đường vương trọng dụng, quan cao vọng trọng. Còn có...

Dương Vô Tà cắt lời:

- Cao Thích? Hẳn trước giờ vốn xem thường văn nhân. “Tắc Hạ Khúc” của hắn viết cái gì? “Cười lớn hỏi văn sĩ, kinh thư sao đủ dùng. Cổ nhân không hiểu đạo, thường thường thành lão ông” *. Lại từng ngâm “mười năm giữ

văn chương, vạn sự chỉ uổng công”. Hãn chỉ bội phục ca tụng những danh tướng, anh hùng như Địch Nhân Kiệt, Ngụy Chính, Quách Nguyên Chấn. Trong “Cựu Đường Thư” không phải nói hãn “thích bàn về Vương Bá lỗi lạc... lúc gặp mặt bao khó khăn, dùng an nguy làm nhiệm vụ của mình” sao?

* Ý nghĩa của câu này là cười nhạo văn sĩ chỉ biết đọc kinh thư, không thể thật sự giết địch báo quốc, đáng tiếc những văn nhân không hiểu được đạo lý này, cuối cùng chỉ sẽ uổng phí già nua, không thể lưu danh sử sách.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chuyện này, đây chỉ là một ngoại lệ...

Dương Vô Tà nói:

- Không có ngoại lệ. Xưa nay trạng nguyên, thám hoa, bảng nhãn thi đậu công danh phú quý, mấy người có thể viết được tác phẩm thơ ca văn chương trác việt truyền đời? Chẳng qua chỉ biết viết mấy bài lấy lòng thiên tử, quyền quý ưa thích mà thôi. Xương một khi đã mềm, khí phách tự nhiên cũng không có, còn nói gì đến tài hoa. Người tương đối có khí chất thư sinh như Lý Bạch, Tráng Phủ, Nguyên Chấn, có người nào đặc chí? Ngay cả công danh cũng không một người. Từ xưa văn nhân lấy lòng hoàng đế, quan lại, lúc cao hứng thì ban thưởng, một khi không thích, không cao hứng, giống như Lương Vũ Đế, giận lên liền bức tử Thẩm Ước, còn như Võ Tắc Thiên lại hành hạ chết Trần Tử Ngang. Hố tro chưa lạnh Sơn Đông loạn. Lưu Hạng vốn không đọc sách, thành tích tốt, phần lớn là tiếp thu từ đời sống. Triều đình, hoàng đế chỉ cần người biết nghe lời, có điều nhân sĩ chân chính thân mang tuyết nghệ, há lại cam chịu nghe lệnh người khác.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều, trong lịch sử thật sự có chuyện “sáng là áo vải, chiều là khanh tướng”. Trương Nghi, Tô Tần không tiếc “đầu treo xà, đùi đâm chân”, bằng tài trí chia rẽ lôi kéo, cuối cùng một khi thành danh thiên hạ nghe thấy...

Dương Vô Tà lại cắt lời:

- Nghe? Nghe cái gì? Tần hoàng thống nhất sáu nước, uy nghiêm hùng dũng, sau này văn nhân hiệp sĩ đều bị giết chết. Đến Hán Vũ, lại thu nạp người đọc sách biết nghe lời làm nô tài. Chúng ta hôm nay xem như là trọng văn khinh võ, nhưng cũng chỉ lấy văn nhân biết cúi đầu nghe lệnh, không có dị nghị, kính cần nghe lời. Thái tổ quả thật mở ra tiền lệ quan văn làm trọng, nhưng giang sơn của y là do các võ tướng binh lính “khoác hoàng bào” trong “Trần Kiều binh biến” giành được, dường như cũng sợ lịch sử tái diễn, cố dùng văn phòng võ để bảo vệ giang sơn. Nếu như y có thể coi trọng văn nhân, cũng không đến mức dùng lý do “bên cạnh giường, sao cho phép người khác ngáy” để sát hại Lý Dục, một kẻ chỉ biết làm thơ, soạn nhạc, tìm nữ nhân, thỉnh thoảng chỉ cầu nhậu. Nếu như Lý Hậu Chủ có thể giống như đại thần hôm nay, ca công tụng đức, nịnh hót lấy lòng, vấy đuôi mừng chủ, a dua xu nịnh, nói không chừng cũng không cần uống thuốc độc tự tử. Ngay cả Đông Pha cư sĩ tài học ngộ tính cực cao, cũng không được chấp nhận tại tiền triều, cuối cùng còn phải lưu vong giang hồ, trống vắng đến cuối đời. Ngay cả đại tài như y cũng có kết quả như vậy, huống hồ là tiểu nhân vật bọn ta. Nếu như phải khuất nhục bản thân mới có thể mưu cầu quan hàm chức vị trong triều đình, loại quan chức này có được cũng ích lợi gì. Con người có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm, đây là chuyện mà chúng ta khinh thường làm. Người thi cử không thành cũng đừng chán nản, xem thử những người có chân tài thực học trong thiên hạ, có mấy ai xuất thân từ khoa cử? Cho dù có, cũng là âm thầm cố gắng, lén lút nỗ lực, khổ học mà thành. Người làm phó soái trong lâu, không phải cũng từ đệ tử giang hồ một đường, từng bậc, từng bước đánh lên sao? Đây mới là tay trắng xây nhà, tay không dựng nghiệp.

Bạch Sầu Phi vốn định khuyên nhủ Dương Vô Tà, không ngờ lại được y an ủi một phen.

Trong lòng hẳn cảm thấy không vui, đành phải đổi đề tài, vòng quanh thăm dò:

- Thế nhưng, với năng lực của Dương quân sư, chỉ làm tổng quản Bạch lâu ở đây vẫn không xứng với tài năng.

Dương Vô Tà nghiêng mắt nhìn Bạch Sầu Phi:

- Vậy người cho rằng ta nên làm chức gì mới xứng với tài năng?

Trong lòng Bạch Sầu Phi giật mình, nhưng vẫn nói ra hết lời:

- Với thành tích chiến công của huynh, ít nhất cũng phải làm phó bang chủ mới coi là xứng đáng.

Dương Vô Tà cười lớn.

Bạch Sầu Phi vội hỏi:

- Cười cái gì?

Dương Vô Tà chỉ cười không nói.

Bạch Sầu Phi tức giận hỏi:

- Có gì buồn cười? Ta chỉ là muốn tốt cho huynh.

Dương Vô Tà cười nói:

- Ta sẽ không làm phó lâu chủ, lâu chủ cũng không làm. Nếu nắm giữ chức vị quan trọng như thế, làm sao ta có thể đọc nhiều sách, thu thập nhiều tư liệu như vậy. Hơn nữa, thu thập sắp xếp những tư liệu tin tức rất hữu dụng này mới là hứng thú của ta. Nếu như làm lâu chủ, phải tốn nhiều tinh lực thời gian vào việc lớn mạnh Phong Vũ lâu, cải thiện binh mã, ngay cả hẻm Tiểu Đầm Thủy cũng không thể đặt chân. Hiện nay, ta bận có bận vui, dùng có chỗ dùng, rảnh có lúc rảnh, có sao không làm? Ta thích được người ta trọng dụng, nhưng không muốn một mình gánh vác trách nhiệm lớn, không có thời gian tiêu khiển. Một khi như thế sẽ không vui vẻ nữa. Đúng không?

Bạch Sầu Phi không thu được kết quả, không nhận được chế nhạo một câu.

- Xem ra, Dương quân sư thật sự lòng không chí lớn.

Dương Vô Tà vẫn nở nụ cười như lượm lấy được, chỉ vào trán mình nói:

- Trong lòng ta quả thật không có chí (nốt ruồi), nhưng trên đầu lại có một nốt.

Vóc người y vốn rất cao, mặt mày rạng rỡ, mặc dù tuổi tác thực tế lớn hơn Bạch Sầu Phi nhiều, nhưng thoát nhìn hai người dường như cách nhau không xa. Bạch Sầu Phi ngọc thụ lâm phong, ngang ngược hống hách, nhưng Dương Vô Tà cũng có một khí phái dưới mắt không người, nhìn thẳng vương hầu, lúc cười ngay cả hàm răng cũng trắng đến tỏa sáng hơn người.

Bạch Sầu Phi cảm thấy tâm tình phiền muộn, từ đó cũng không lôi kéo Dương Vô Tà nữa, lại hạ quyết tâm đối phó với y.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại không biết, hãn thảm dò phen này cũng khiến cho Dương Vô Tà sinh ra cảnh giác, vẫn luôn đề phòng hãn.

Đáng tiếc lúc đó Tô Mộng Chấm bệnh nặng trên người, tuy nghe Dương Vô Tà khuyến cáo, nhưng đã không kịp trừ bỏ mối họa ngầm này.

Nhưng Dương Vô Tà vẫn nhờ vậy mà tránh được Bạch Sầu Phi đuổi giết.

Cùng thời gian đó, Vương Tiểu Thạch cũng có quan hệ rất mật thiết với Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà rất thích Vương Tiểu Thạch thường ngày “ngây thơ vô tội”, nhưng thực ra là đại trí giả ngu.

Thực ra cái gì hãn cũng hiểu, nhưng vẫn không xảo trá, chỉ có chút hồ đồ.

Wương Tiểu Thạch cũng rất thích Dương Vô Tà nhìn như “cơ biến đầy rẫy”, nhưng vẫn bảo trì ung dung tự tại.

Mặc dù cái gì y cũng biết, nhưng vẫn giữ nguyên một tấm lòng rộng rãi chân thành.

Đây là điểm mà bọn họ tán thưởng lẫn nhau.

Vương Tiểu Thạch cũng đã hỏi Dương Vô Tà một vài vấn đề, nhưng cách hỏi hiển nhiên rất khác với Bạch Sầu Phi.

Ít nhất là dụng ý bất đồng, mục đích cũng không giống.

Vương Tiểu Thạch đã từng quan sát Dương Vô Tà rất lâu, mới nói một câu:

- Ngài không thích hợp.

Dương Vô Tà đương nhiên không rõ nguyên nhân, cũng không hiểu hẳn muốn ám chỉ điều gì:

- Ta không thích hợp chỗ nào?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngài là người dùng mưu kế. Theo ta được biết, người chuyên dùng kế đều tóc trắng đầy đầu, nếp nhăn đầy mặt, râu rậm đầy hàm, mặt ủ mày chau, hơn nửa phần lớn giống như bảy ngày không tắm, luôn nghĩ kế mưu hại người khác. Nhưng dáng vẻ của ngài lại vui vẻ khoáng hoạt, không giống như một quân sư túc trí đa mưu chút nào.

Dương Vô Tà cười lớn nói:

- Ai nói làm cố vấn thì dáng vẻ phải quỷ quái như vậy. Nếu thật như thế, trừ khi là trời sinh, nếu không thì chỉ chứng minh mưu lược của hẳn cũng chỉ vậy mà thôi.

Vương Tiểu Thạch mở to mắt:

- Chuyện này giải thích thế nào? Ta lại không hiểu.

Dương Vô Tà nói:

- Nhà mưu lược chân chính trước tiên phải giữ gìn mình, sau đó mới mưu đồ tấn công. Giống như Gia Cát Lượng vậy, trước tiên y tìm Từ Thúc, đề cử y với Lưu Bị, cộng thêm Thủy Kính tiên sinh, Thạch Quảng Nguyên, Mạnh Công Uy tăng bốc, khiến Lưu Bị khát khao có được nhân tài như Khổng Minh. Sau đó y mới “đề cao giá trị”, năm lần bảy lượt tránh gặp, cho đến khi Lưu Bị bày tỏ cõi lòng, nhiều lần lễ hiên, kính xin cầu khẩn, y mới ăn vận chỉnh tề, hiện thân biểu diễn, người mặc áo hạc, đầu đội khăn cuốn, mặt như quan ngọc, tiêu sái như tiên, thuận miệng phân tích tình hình, rõ ràng mạch lạc, khiến cho mọi người đều khâm phục. Có thể thấy mưu sĩ chân chính vốn rất chú trọng hình dáng. Hàn Phi Tử lại không, y là thủy tổ của pháp gia, nhưng kết quả vẫn khiến Lý Tư ghen ghét tài năng, khiến Tần hoàng dùng pháp luật giết hại y. Trương Lương còn tốt, ít nhất cũng biết tiến lùi. Dương Tu tại tự cho mình thông minh, vạch trần tâm tư của Tào Tháo, cho nên bị trừ khử. Kẻ mưu trí không thể tự bảo vệ, chỉ cố tỏ ra khôn vặt, không thể xem như là trí giả. Tôn Tẫn tinh thông binh pháp, cũng bị đồng môn Bàng Quyên ám toán dẫn đến cụt chân, nhưng cuối cùng vẫn có thể chuyển bại thành thắng. Hơn nữa nhìn Văn Chủng, Phạm Lãi đều từng giúp Việt Vương Câu Tiễn rửa nhục phục quốc, nhưng Phạm Lãi thành công lui thân, lên làm phú hộ Đào Chu công, còn Văn Chủng lại bị Câu Tiễn xử tử. Trí giả chân chính không nên lại bị thông minh hại mới đúng. Nói đến kẻ sách mưu lược của ta, đều không thể so với những cổ nhân kể trên, nhưng ta chỉ cần vui vẻ khoái hoạt hơn bọn họ, chính là thông minh hơn bọn họ. Người có kết cục chết thảm không tính, người có thể được chết già, Gia Cát Lượng cũng phải cúc cung tận tụy, phấn đấu đến chết, chí chưa thành mà mạng đã hết. Tôn tử đứt chân, Phạm Lãi lưu vong, Trương Lương đến già mới có thể cáo lão về quê. Bọn họ đều là nhân sĩ thông minh, nhưng sai lầm tận lực vì nước, cống hiến vì vua, đây có thể nói là muốn ngừng mà không được, cầu cũng không xong, người giỏi phải làm việc nhiều, phải trả giá bằng tinh lực cả đời mới có một chút thành tựu. Ta ngay từ đầu đã không định phục vụ cho đế vương, quốc gia đại sự chỉ tùy duyên tận tình, quyết không miễn cưỡng. Ta chỉ cầu tận hết sức mình, quan trọng hơn là muốn cả đời này sống thật vui vẻ. Cho nên ta có chí khí nhưng không có dã

tâm, không vẽ đường cho hươu, nổi giáo cho giặc, cũng không mai danh ẩn tích, chán nản giang hồ. Ta tìm được cha con họ Tô làm minh chủ, cống hiến cho bọn họ, tự có hậu đãi thù lao, lại không cần mạo hiểm, không đến mức làm bạn với vua như bạn với hổ. Hơn nữa ra sức cho Phong Vũ lâu cũng giống như cống hiến cho chính nghĩa. Trên giang hồ có đạo nghĩa của giang hồ, ta có thể thi triển sở trường, hơn nữa có thể giúp người mà ta muốn giúp, làm chuyện mà ta muốn làm. Đồng thời lại có cây cao che chở, cung cấp cho ta rất nhiều điều kiện thu thập và chinh lý sách vở, tư liệu, ta có thể vui đầu vào đó, vui mà quên sầu. Con người quan trọng nhất là khoái hoạt hoạt sống qua cả đời, người thông minh quan trọng nhất là không tìm phiền não, cầu xin mình còn hạnh phúc hơn cầu xin người khác mới đúng.

Vương Tiểu Thạch nguyện nghe, Dương Vô Tà cũng rất chịu nói.

Nghe được những lời này, Vương Tiểu Thạch dường như tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Có chí khí nhưng không có dã tâm...

Dương Vô Tà nói:

- Như vậy mới có thể vui vẻ hơn một chút. Người có tài năng thì phải gánh vác, càng có tài thì gánh vác càng nặng. Một người vác được một người khác, nhưng có vác nổi một con trâu hay không? Khi người vác được một con trâu, có vác nổi một căn nhà hay không? Cho dù vác được một căn nhà, như vậy lại tới một ngọn núi, còn vác nổi không? Trước sau gì người cũng sẽ bị đè sụp. Quyền là như thế, tiền cũng như thế, cho dù võ công cao cường, cũng sẽ có lúc người không chống đỡ được, người có lợi hại cũng vô dụng. Người lợi hại, cho người làm quan. Không đủ? Làm quan lớn. Còn có thể? Làm tể tướng. Tiếp nữa thì làm hoàng đế. Làm hoàng đế thì thế nào? Kết quả là bị người người oán trách, lo được đầu không lo được đuôi, đành phải làm theo ý mình, rốt cuộc vẫn là hủ bại. Càng lợi hại thì càng nắm chặt không buông, lại càng hủ bại. Giống như thông minh tài trí không

biết cách sử dụng, lại khiến nó hại mình. Bảo đao như thế, đồ vật như thế, học thức cũng như thế. Nếu như ta muốn làm lâu chủ, có lẽ đã sớm bị Mê Thiên minh tiêu diệt, Lục Phân Bán đường giết chết rồi. Cho dù bọn họ không giết ta, Tô công tử cũng sẽ diệt trừ ta. Nhưng ta bây giờ vẫn có thể đọc sách mà ta thích đọc, thu thập tư liệu hữu dụng, còn có thể ngày ngày nuôi cá của ta.

Vương Tiểu Thạch ngăn ra:

- Nuôi cá?

Dương Vô Tà cười, hàm răng vừa trắng vừa sáng vừa chinh tề:

- Đúng vậy, ta thích nuôi cá, lúc rảnh rồi còn thích đi hẻm Ngõa Tử, hẻm Tiểu Đầm Thủy cùng hồng phấn tri âm ca hát tán gẫu.

Y hỏi ngược lại:

- Người thì sao?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ta thích chữa bệnh, lại thích thư họa, càng thích xem tướng cho người khác, thu thập đá.

Hắn suy nghĩ một chút lại bổ sung:

- Ta thích nhất vẫn là chơi đùa.

Dương Vô Tà cười, miễn cưỡng nói:

- Vậy thì cứ chơi đi. Đời người ngắn ngủi, sao không tận tình chơi đùa.

Vương Tiểu Thạch cười hỏi:

- Từ sáng đến tối chỉ biết chơi, không sợ chơi hết sao?

Dương Vô Tà nói:

- Chơi mà có đạo, có thứ nên chơi có thứ không nên chơi, sao có thể chơi hết được? Đời người là một trò chơi, vẫn đang chơi, chỉ là có trò chơi nhẹ nhõm, có trò chơi nghiêm túc, có trò vui vẻ để chơi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chẳng trách tuy ngài dùng mưu trí, nhưng lại không già.

Dương Vô Tà ngạc nhiên hỏi:

- Là sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bởi vì ngài vẫn giữ nguyên tâm hồn ngây thơ.

Hắn cười cười lại nói:

- Còn có hai hàm răng vừa trắng vừa đẹp mắt.

- Ta gọi là Dương Vô Tà mà.

Dương Vô Tà cũng dùng ngón tay gõ gõ răng cửa của mình, phát ra âm thanh trong trẻo, giễu cợt nói:

- Ta là ngây thơ có răng.

Lần đối thoại này, đối với Vương Tiểu Thạch cũng có tác dụng nhất định.

Bởi vì không lâu sau, Vương Tiểu Thạch lại tạm thời từ chức tam đương gia, rời khỏi Phong Vũ lâu, đến Hồi Xuân đường làm thầy thuốc, mở Sầu Thạch trai bán tranh chữ.

Cho đến khi hắn bị Thái Kinh bức rời kinh sư, sau đó lại quay về, một mình xây dựng Tượng Tị tháp, đối kháng với Phong Vũ lâu do Bạch Sầu Phi nắm giữ sau khi phản bội Tô Mộng Chấm.

Đây cũng là chuyện sau mấy phen mưa gió.

Từ sau khi Tô Mộng Chấm suy sụp, Dương Vô Tà cũng thay đổi.

Y tái xuất giang hồ, giúp Tô Mộng Chấm diệt trừ Bạch Sầu Phi, lại nghe theo lệnh Tô công tử, giết liễu lâu chủ của mình.

Lúc y lại xuất hiện, người đã già.

Ít nhất, y đã hói đầu, tóc trắng, nếp nhăn đầy mặt, giống như đã già đi hai mươi năm.

Con người cũng thay đổi, ít nói hơn, cũng không nuôi cá.

Y chỉ giúp Vương Tiểu Thạch giữ gìn đại cục của Phong Vũ lâu, lặng lẽ.

Vương Tiểu Thạch đi rồi, y lại theo dặn dò của Vương Tiểu Thạch, giúp đỡ Thích Thiếu Thương chống đỡ đại cục, vẫn lặng lẽ.

Mang theo tâm tình thâm lương, cùng với sắc mặt tang thương, còn có ký ức già nua.

Chỉ có hàm răng của y vẫn chỉnh tề, chỉ là hơi vàng hơn so với trước kia.

Y đã rất ít cười, nhưng cười lên vẫn vô tà (ngây thơ).

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 11 – Thơ của Sư Sư

Chương 11 – Thơ của Sư Sư

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Cho dù Thích Thiếu Thương mới cầm quyền trong thời gian ngắn ngủi, y cũng cảm thấy Dương Vô Tà dường như có phần thiên vị kỹ nữ làng chơi, cho nên từng hỏi:

- Kim Phong Tế Vũ lâu vốn không tham dự vào các ngành kỹ nữ, đánh bạc, trộm cướp, lừa gạt. Tiền của chúng ta đến từ bảo vệ làm ăn và mua bán

chính đáng, cùng với tự kinh doanh các ngành nghề nguy hiểm khá cao nhưng bằng thực lực có thể đảm nhận được, ví dụ như bảo tiêu và áp tải, mua sắm hoặc dạy võ vân vân. Hiện nay tiên sinh thiên vị nơi lầu xanh trắng hoa, chẳng phải là dung túng cho ngành nghề này kiêu ngạo, làm cho người ta hiểu lầm quy tắc trong lâu?

Dương Vô Tà không thừa nhận điểm này.

Y trả lời hùng hồn:

- Ta không thiên vị ngành nghề dùng sắc mưu sinh, cũng không thu tiền dứt lốt của bọn họ. Ngành nghề sắc tình xưa nay đều có, dục vọng của con người không cấm tuyệt được, áp đặt cấm chế trái lại sẽ làm loạn sự ổn định, làm suy yếu phồn vinh, hơn nữa dễ bị bang phái hắc đạo khác lợi dụng. Bọn họ bán nhan sắc là bất đắc dĩ, nếu như không có chỗ dựa, chuyện gạt bán phụ nữ, làm nhục giày xéo nhất định sẽ tăng nhiều, bị kẻ xấu thao túng. Không bằng tập trung nó lại một nơi, tăng cường cảnh giác bảo vệ, không để nó làm bại hoại thuần phong mỹ tục, ngầm cho phép nam nữ vui vẻ, sắc dục vui thích, có thể giảm bớt rất nhiều phiền nhiễu. Người bán thân xác mình là đã đến bước cuối cùng không thể bán được nữa, cũng giống như sát thủ bán tính mạng của mình. Trước kia thời Xuân Thu chiến quốc, Quản Trọng tướng Tề cũng có hành động “lập xóm nữ bảy trăm, thu tiền của nó để làm giàu cho nước”, dùng ngành nghề kỹ nữ để tăng quốc khố thu nhập. Chúng ta đứng ở đạo nghĩa giang hồ, suy nghĩ vì sự phồn hoa của bản địa, chỉ cần nghiêm khắc khống chế, không để nghề nghiệp này lan tràn ồn ào là được. Nếu như bức bọn họ vào đường cùng, đó là chuyện trí giả không làm, nhân giả không cho phép.

Thích Thiếu Thương thấy Dương Vô Tà nói rất thành khẩn, cũng không có dị nghị. Huống hồ ngày đó lúc y gặp nạn, những hồng phần tri kỷ ra sức ủng hộ y như Đường Văn Từ, Tần Văn Tình... có không ít người cũng xuất thân từ thanh lâu. Tri ân báo đức, y cũng không muốn bức người quá đáng.

Dương Vô Tà cũng bổ sung:

- Huống hồ trong lâu, trong tháp của chúng ta cũng có không ít nhân vật tài giỏi xuất thân từ Thanh lâu kỹ viện. “Lão Thiên Gia” Hà Tiểu Hà là một trong số đó. Ôn Mộng Thành Ôn lão gia tử của Hoa đảng cũng có ngọn nguồn sâu xa với ngành nghề này, hơn nữa luôn luôn quản thúc nghiêm ngặt, không cho phép có chuyện thương thiên hại lý phát sinh. Theo ý ta, chỉ cần không gây ra hỗn loạn, chúng ta cũng không nên phá hủy tình cảnh thanh bình này, để tránh giao nơi tốt đẹp này cho đám người Thái Kinh tham lam vô đáy.

Thích Thiều Thương nghe xong liền cười nói:

- Ta đương nhiên không có ý bức người đến đường cùng, huống hồ ta cũng không phải là thánh nhân, thỉnh thoảng cũng lúc rượu chè be bét một phen. Lưu lại một nơi, có chỗ để đi cũng là chuyện tốt, chỉ cần không đến nỗi lan tràn quá mức là được. Bất cứ chuyện gì, một khi vượt quá giới hạn thì như nước vỡ đê, sẽ thành tai họa. Ta thấy những chuyện này, lão ca huynh cứ xử lý theo lệ là được.

Chỉ một câu như vậy, Dương Vô Tà lại tiếp tục xử lý chuyện của hai tuyến Hồng Lam.

Y vẫn luôn ngầm “bảo vệ” bọn họ, không để cho ngành nghề sắc tình lan tràn, không để cho nó bị hắc đạo khống chế, không cho phép có chuyện thương thiên hại lý phát sinh, cũng không cho nó làm bại hoại phong tục đạo đức.

Đương nhiên, những chuyện này không thể làm được một cách tuyệt đối, chỉ có thể làm hết sức.

Có điều nó lại thu được hiệu quả.

Trong đó có một “hiệu quả bất ngờ”, đó là nữ tử thanh lâu đều rất kính trọng Phong Vũ lâu.

“Lãnh tụ” Bạch Mẫu Đơn của bọn họ còn nói đùa:

- Bọn họ là lâu, chúng ta cũng là lâu, chúng ta đều là một nhà.

Mặc dù Thích Thiếu Thương chưa chắc đã thích nghe câu này, nhưng Dương Vô Tà nghe thấy cũng không xem là xúc phạm.

Hiện nay, “hiệu quả” này lại hữu dụng, đã có tác dụng.

Y đi đến hẻm Tiểu Diêm Thủy và hẻm Ngõa Tử, lập tức mang hai tin tức trở về. Đó là hai tin tức trọng đại, vô cùng quan trọng.

Y trước tiên đi hỏi một trong tứ đại danh kỹ của kinh thành là Tôn Tam Tứ.

- Tối nay lão gia tử có đến chỗ này tìm vui hay không?

“Lão gia tử” đương nhiên là ám chỉ đương kim thiên tử Triệu Cát.

Y biết Tôn Tam Tứ sẽ nói, nguyên nhân không có gì khác.

Thứ nhất, Tôn Tam Tứ từ lâu đã muốn báo đáp.

Thứ hai, Tôn Tam Tứ cũng là nữ đệ tử ngoại hệ của Sơn Đông Đại Khẩu Tôn gia, bởi vì gặp nạn, gặp người không quen nên mới sa vào hồng trần này, nhưng vẫn có liên hệ với Thần Thương Tôn gia.

Một “lão đại trong đại ca” (gọi tắt là “đại ca đại”) của Tôn gia là Tôn Vưu Liệt bị người bán rẻ, bỏ mạng tại kinh hoa, Tôn Tam Tứ không thể nào không muốn báo thù.

Cho nên y trước tiên nói với Tôn Tam Tứ rằng Tôn Vưu Liệt đã chết thảm.

Nhưng Tôn Tam Tứ đã biết trước một bước.

Nàng hiểu được lúc này nên làm gì, vì vậy nàng trả lời rất kiên quyết.

- Có.

Dương Vô Tà lại hỏi:

- Hiện giờ hắc còn ở đây không?

Tôn Tam Tứ đáp:

- Còn.

Dương Vô Tà hỏi tiếp:

- Hắc có ở chỗ cô hay không?

Tôn Tam Tứ đáp:

- Không có.

Nàng cười lạnh nói:

- Hắc chỉ ghé qua một lần, rất ít khi lưu luyến chỗ tôi.

Dương Vô Tà liền hỏi:

- Như vậy, hiện giờ hắn ở đâu?

Tôn Tam Tứ nói:

- Tôi không biết.

Dương Vô Tà hơi thất vọng.

Tôn Tam Tứ lại nói:

- Nhưng mà, nếu như ngài hỏi, tuy tôi không biết, nhưng có một người hắn sẽ biết.

- Ai?

- Bạch Mẫu Đơn.

Bạch Mẫu Đơn là người đứng đầu “tứ đại danh kỹ kinh sư”, chẳng những xinh đẹp vô cùng, hơn nữa thơ rượu ca múa đều tuyệt diệu, nhân phẩm hoa dung đều tuyệt vời.

Bạch Mẫu Đơn chính là Lý Sư Sư.

Như vậy là đủ rồi.

Dương Vô Tà lập tức đi tìm Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư đang tiếp đãi “khách quý quan trọng”, vốn không thể tiếp kiến bất cứ người nào. Nhưng bởi vì Dương Vô Tà tới, cho nên Lý Sư Sư lập tức nhận được “thông báo”, hơn nữa dù bận vẫn gặp Dương Vô Tà trong “mật thất”.

- Vô Khi tiên sinh, có gì chỉ giáo?

Người nơi này đều gọi Dương Vô Tà là “Dương Vô Khi”, bởi vì ngoại hiệu của y là “Đồng Tấu Vô Khi”, hơn nữa nữ tử thanh lâu đều tín nhiệm y.

“Vô khi” là miêu tả chính xác nhất về y, thông minh linh hoạt, nhưng lại không bao giờ khi dễ kẻ yếu ngu ngốc.

Bạch Mẫu Đơn biết rõ cá tính của y, bởi vì vội vàng, cũng biết y đến vào lúc này nhất định có chính sự, cũng không tán gẫu nhiều.

- Không có chuyện thì không tới cửa.

Dương Vô Tà cũng nói thẳng:

- Cô có biết lão gia tử hiện ở đâu không?

- Trong phòng tôi.

Lý Sư Sư cũng đi thẳng vào vấn đề.

Nàng cũng nghe được chuyện người ám sát chết thảm tại hẻm Tiểu Điền Thủy.

Dương Vô Tà lại hỏi:

- Lão gia tử mang đến cao thủ thế nào?

Lý Sư Sư đáp:

- Không nhiều lắm, khoảng năm sáu người, khó giải quyết.

Những gì nên trả lời nàng đều trả lời.

Dương Vô Tà hỏi một câu nữa:

- Cô có biết khi nào thì hăn đi không?

Bạch Mẫu Đơn đáp:

- Quan gia hăn tối nay nghỉ lại.

Như thế vừa khéo.

Dương Vô Tà đang muốn tạ từ, Bạch Mẫu Đơn lại thấp giọng dặn dò:

- Trách nhiệm trọng đại, ngài phải cẩn thận. Xin truyền đạt với Thích lâu chủ, gió rét sương dày, xin hãy bảo trọng.

Dương Vô Tà gật đầu nói:

- Biết rồi. Thật không biết phải cảm ơn cô thế nào.

Y đang muốn đi, chợt hứng khởi ngâm lên:

- “Niên thời kim dạ kiến Sư Sư, song giáp tửu hồng tư”, câu này của Tần Quán viết về sắc đẹp của Sư Sư. “Tưởng ứng điệu vũ tình ca bãi, hữu hoàn đối thu sắc ta tư. Duy hữu họa lâu, đương thời minh nguyệt, lưỡng xử chiếu tương tư” (1), đoạn này Thiệu Du viết về nỗi ưu sầu của Sư Sư. Nhưng thủy chung không viết về khí khái hào hiệp của Sư Sư, đáng tiếc đáng tiếc.

Lý Sư Sư cười.

Cười thật dễ thương, cười lên quyến rũ.

Nụ cười mang theo một chút mệt mỏi, mang theo một chút mùi hương yên tĩnh.

Có thể cười ra tĩnh hương, đó là âm thanh và hình dung tuyệt sắc.

Núi xa mi dài, eo nhỏ mềm mại.

Dương Vô Tà nhìn một hồi lâu, dừng chân nói:

- Câu “xem hết hoa Dĩnh Xuyên, không đẹp bằng Sư Sư” của Thiệu Du... lại nói đúng.

Lý Sư Sư cười duyên dáng.

Một nụ cười hơn cả ngàn vàng.

Nàng cười khúc khích, cánh tay phải khẽ giơ lên, vuốt mái tóc rối bời sau gáy, tay áo xanh nhạt vừa trượt xuống, lộ ra nửa cánh tay ngọc, mong mọi người nói:

- Những lời này tầm thường, tiên sinh cũng ngẫu hứng ngâm mấy câu đi!

Dương Vô Tà suy nghĩ một chút, nói:

- Ta ngâm không phải thơ, cũng không phải từ, e rằng càng tầm thường. Một tên như gió, tìm vui như mộng; thanh xuân một buổi, hư danh tan biến. Nhìn thấy giai nhân đẹp hơn tiên, tiếc nuôi giang sơn loạn, đường cùng dám dâng thiên.

Lý Sư Sư nghe liền vỗ tay cười:

- Tiên sinh ngâm thật hay. Còn lo không có gì cảm ơn tôi. Đây không phải là cảm ơn rồi sao? Còn là đặc biệt cảm ơn nữa.

Dứt lời giọng nói lại thay đổi:

- Thích lâu chủ nếu muốn cảm ơn tôi, lúc rảnh rồi cũng nên dời bước tặng cho thiếp thân mấy câu chê cười.

Dương Vô Tà cười ha hả.

Lý Sư Sư thấy y cất bước muốn đi, liền hỏi:

- Tiên sinh cười cái gì?

Dương Vô Tà vui vẻ nói:

- Cô rất cuộc vẫn hi vọng y đích thân tới, nghe chính y ngâm thơ.

Lý Sư Sư mặt ngọc đỏ lên.

Dương Vô Tà cười nói:

- Nào nào nào, đây đúng là khớp với câu “song giáp tửu hồng tử”, đúng là quá giống.

Lý Sư Sư then thùng nói:

- Tiên sinh chỉ biết cười người, mùi giấm thật nhiều.

Dương Vô Tà cười nói:

- Giấm à? Có lẽ tình cảnh này là lão gia tử đang ăn chua nhỉ.

Dứt lời liền vái chào Lý Sư Sư, nghiêm mặt nói:

- Chuyện hôm nay, cảm kích vạn phần. Lời cô nói, sẽ chuyển lời cho lâu chủ, xin cứ yên tâm.

Lý Sư Sư cũng thi lễ nói:

- Ân của tiên sinh, đức của lâu chủ, người nơi này có ai không muốn báo đáp. Nếu có thể cống hiến, xin đừng quên thiếp thân.

Lúc này Dương Vô Tà mới được tú bà dẫn đường, cùng với Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát rời đi.

Y đã có kết quả.

Những chuyện khác chỉ là đối đáp.

Đối đáp xuất phát từ chân thành. Nếu đối đáp không phải từ đáy lòng, đó chỉ là giả vờ khách sáo.

Nhưng không có những lời “đối đáp” này thì không được, giống như một cỗ sự không có kết cục vậy.

Chỉ để lại Lý Sư Sư, trong ánh đèn giống như một đóa mẫu đơn trắng tuyết nở vào ban đêm.

Yên tĩnh không lời.

Âm thanh vắng lặng.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ “Nhất Tùng Hoa” của Tần Quán (Tần Thiếu Du).

Niên thời kim dạ kiến Sư Sư, song giáp tửu hồng tư.

Sơ liêm bán quyển vi đẳng ngoại, lộ hoa thượng, yên niếu lương ti.

Trâm kế loạn phao, ôi nhân bất khởi, đạn lệ xướng tân từ.

Giai kỳ.

Thùy liệu cửu tham soa.

Sầu tự ám oanh ti.

Tưởng ứng diệu vũ thanh ca bãi, hữu hoàn đối, thu sắc ta tư.

Duy hữu họa lâu, đương thời minh nguyệt, lưỡng xử chiếu tương tư.

Dịch nghĩa:

Giờ này năm ngoái, lần đầu tiên ta nhìn thấy Sư Sư.

Nàng uống một chút rượu, hai má liền đỏ lên.

Lúc đêm khuya chúng ta buông rèm xuống, tắt đèn đi.

Bên ngoài sương đã rơi, gió đêm đang lạnh.

Trang sức của nàng tùy ý ném xuống đất, dựa vào ta không chịu dậy, vừa hát cho ta nghe ca khúc mới của nàng, vừa âm thầm rơi lệ.

Vốn đã ước hẹn sẽ gặp lại, ai biết lại kéo dài lâu như vậy.

Khiến chúng ta càng chờ càng sầu muộn.

Lúc này nếu như nàng lại ca hát nhảy múa.

Hẳn là cũng sẽ than thở vì đợi đến mùa thu vẫn không thể gặp nhau.

Xem ra chỉ có ánh trăng khi đó chiếu vào trên lầu nhỏ, bây giờ có thể đồng thời thấy được dáng vẻ của hai người chúng ta đang mong nhớ nhau.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 12 – Phản bội

Chương 12 – Phản bội

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đây là tin tức thứ nhất.

Lão gia tử ở hẻm Tiểu Điền Thủy, hơn nữa còn là trong “khuê các” của Lý Sư Sư.

Không chỉ một tin tức, còn có tin thứ hai.

Dương Vô Tà tiếp tục báo cáo với Thích Thiệu Thương:

- Ngoại trừ biết được hành tung của lão gia tử, ta còn có một tin khác.

Lúc này “tin tức” từ trong miệng Dương Vô Tà nói ra, đương nhiên là chuyện quan trọng ảnh hưởng đến đại cục.

Cho nên Thích Thiệu Thương có bận cũng ngưng thần lắng nghe, có gấp cũng không dám xem thường.

- Ta đã hỏi Tôn Tam Tứ. Danh Môn Tứ Tú vào kinh, nhất định là có tình báo rất đáng tin cậy, cho nên mới có hành động này. Rốt cuộc là ai đã báo tin?

Dương Vô Tà nói thêm một câu:

- Tôn Tam Tứ cũng là người của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia, là đồng môn với lão đại Tôn Vưu Liệt trong “Ngũ Tú”. Hai người Dư, Lương đều có lòng ngưỡng mộ nàng, bọn họ tới kinh, trước khi thực hiện hành động quan trọng gạt sống chết sang một bên này, không có lý do gì lại không đến tìm nàng.

Thích Thiệu Thương tập trung tinh thần lắng nghe.

Y biết đây là “đuôi dây”. Nếu như nói Triệu Cát là “đầu dây”, vậy chỉ cần tìm được “đuôi dây” thoát nhìn không liên quan, buộc lại với nhau, cho dù là một chùm dây lộn xộn phức tạp cũng có thể nối thành một vòng tròn.

Đây chính là “đầu mối”.

Dương Vô Tà nói:

- Theo cách nói của Tôn Tam Tứ, là Tôn Vưu Liệt phụ trách liên lạc ngầm, mà hẳn lại có giao tình với Tôn Ưc Cựu.

- Tôn Ưc Cựu?

Thích Thiếu Thương trầm ngâm nói:

- Tôn Ưc Cựu trong Thất Tuyệt Thần Kiếm?

Dương Vô Tà nói:

- Không sai.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Tôn Thanh Nha.

Tôn Thanh Nha nghiêng răng nghiêng lợi, lớn tiếng nói:

- Tôn Ưc Cựu cũng là người của Đại Khẩu Tôn gia chúng ta, tuy hẳn gia nhập với nhóm người Thái Kinh, nhưng cũng không cắt đứt quan hệ với Thần Thương hội chúng ta.

Thái Tâm Không cũng nói:

- Ta biết. Tôn Ưc Cựu chính là “nội ứng” mà năm người chúng ta an bài trong đảng họ Thái. Ta đã biết, hẳn... hẳn không phải là người tốt. Trong chiến dịch Phá Bản môn, hẳn còn giết không ít huynh đệ của chúng ta, loại người này sao có thể tin tưởng được.

Hắn biết.

Hắn đương nhiên biết.

Hỏi vì hẳn cũng là một trong Danh Môn Ngũ Tú, tuy không cùng tham dự hành động, nhưng vẫn biết nhiều hơn người ngoài một chút.

- Ta cũng biết.

Chợt nghe một người kêu lên:

- Tin tức nhất định là do Tôn Ưc Cựu cung cấp. Ta đã thấy Tôn Vưu Liệt và Tôn Ưc Cựu lén lút gặp nhau. Huống hồ...

Người lên tiếng là Tôn Ngự.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, hẳn cũng họ “Tôn”.

Nghĩ tới điểm này, dĩ nhiên là sẽ nghĩ tới chẳng trách hẳn cũng biết nhiều hơn người khác, bởi vì Tôn Vưu Liệt chắc hẳn cũng từng muốn lôi kéo Tôn Ngự vào Sơn Đông Thần Thương hội.

Đương thời, ngoại trừ các đại phái nắm giữ võ lâm (thực ra phần lớn chỉ là hư danh, chỉ có vỏ rỗng, giậm chân tại chỗ, không màng tiến thủ, đánh mất sáng tạo, không hề phát triển), các gia tộc môn hộ cũng tự chiếm một núi, tự thành các phái, hơn nữa thế lực dần dần lớn mạnh.

Lợi ích của việc dùng họ tộc lập tông dựng phái, một là có thể tránh khỏi triều đình, quân đội chú ý và áp chế, hai là có thể mượn nhân khẩu tài lực của người cùng tông cùng họ để làm lớn mạnh môn hộ, giống như người cùng quê cùng huyện ở bên ngoài rất thân thiết với nhau.

Do đó nói là cùng họ cùng môn, chưa chắc ban đầu đã là họ Tôn, Lương, Dư, Hà, Ôn, Phương, Đường, Lôi, Ban, Thái, Mộ Dung... mà chỉ cần chí thú hợp nhau, bọn họ sẽ có thể kết minh, đổi tên đổi họ (chỉ cần không phải họ “Triệu”, bởi vì đương kim hoàng đế tên là Triệu Cát, họ này không đổi được). Hoặc cùng đổi sang họ của người đang nắm quyền, đồng tâm hiệp lực, làm rạng rỡ cửa nhà, cũng là tranh thủ quyền lợi của mình.

Cho nên, bọn họ có thể vì võ công có điểm tương tự mà kết hợp với nhau, giống như Phích Lịch đảng Lôi gia sở trường hỏa dược, hỏa khí và chỉ pháp; Đường gia bảo Đường môn giỏi dùng ám khí, ám toán. Cũng có thể bởi vì bối cảnh kinh tế tư nguyên, giống như Diệu Thủ Ban môn, bởi vì phần lớn là thợ thủ công, nhờ giúp người khác xây dựng, làm nhà, tạo cơ

quan mà nổi tiếng khắp thiên hạ, liên liên kết với nhau. Còn Lão Tự Hiệu Ôn gia cũng vì tài nguyên chủ yếu đến từ độc, bất kể dùng độc hại người hay là chữa người, cho nên cũng kết làm một khối, trở thành một môn tộc thế lực to lớn.

Loại kết hợp này có thể nói là muôn màu muôn vẻ, đủ loại kỳ quái. Cho nên không cần họ Phương, chỉ cần giỏi về binh pháp cũng có thể là người của Kim Tự Chiêu Bài Phương gia; không cần họ La, cũng có thể là tộc nhân của Nam Dương Chính Cổ môn; không phải họ Dư, cũng có thể là đệ tử của Hạ Ngũ môn; cho dù là trong Cô Nương miếu, cũng không hoàn toàn là hoàng hoa khuê nữ.

Giống như Thái Kinh, một khi đắc thế, cầm quyền đương triều, lập tức bẻ đảng phe cánh khắp thiên hạ, người họ “Thái” nhất thời xuất hiện khắp nơi, “họ Thái” cũng nhân số thịnh vượng, Hắc Diện Thái gia cũng nhờ bóng mát này mà lớn mạnh hơn. Đương nhiên, gia tộc họ Thái cũng có không ít nhân sĩ có khí phách cải tà quy chính, làm theo lương tri, chẳng hạn như Thái Thủy Trạch, Thái Lão Trạch, chỉ tiếc đều trước sau hi sinh.

Khi đó cũng có không ít bang phái liên minh quật khởi, tự lập tông phái, thu nạp môn chúng, Toái Vân uyên, Liên Vân trại là như vậy. Chỉ riêng trong kinh thành cũng có Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, Mê Thiên minh làm ví dụ. Hai đảng Phát Mộng thì cầm rảnh trong tầng lớp nhân dân thấp hèn cực khổ, ảnh hưởng rộng lớn. Tập đoàn Hữu Kiều lại kết hợp những quyền quý trong triều và bên ngoài không hoàn toàn chấp nhận đảng họ Thái lạm dụng uy quyền, ngay cả Thái Kinh cũng phải dè chừng.

Do đó, người giỏi về khinh công, trốn chạy là trở thành một thành viên của Thái Bình môn Lương gia; người giỏi dùng quỷ pháp, dị thuật để tự bảo vệ là trở thành người của Hạ Tam Lạm Hà thị. Cũng có khi bởi vì địa phương xuất thân của hai bên gần gũi tương đồng mà kết thành một tộc, Sơn Đông Đại Khẩu Tôn gia, Giang Nam Phích Lịch đường, Thục Trung Đường môn đều như thế.

Cũng có người hành động riêng biệt, tự lập môn phái. Nhóm nhỏ thành đoàn, hoặc là mấy người thường đi cùng với nhau, tác phong tương tự, mọi người cũng lập thành đảng phái tập đoàn. Đào Hoa xã, Thất Đại Khẩu, Thất Tuyệt Thần Kiếm, Lục Hợp Thanh Long, Ngũ Đại Thần Sát, Ngũ Nhân Bang, Tứ Đại Danh Bổng, Đại Tứ Hỉ, Thập Lục Kiếm Phái, Tứ Đại Hung Đồ... đều là ví dụ.

Vì vậy, cho dù những môn phái này ở dưới một họ hoặc một tông tộc, nhưng thực ra là xã đoàn kết hợp lực lượng, nguyện vọng, phương hướng, lợi ích, bối cảnh, tư tưởng, giai cấp, cảm tình của cộng đồng, cùng đối diện với vô lâm gió mây quỷ quyệt, giang hồ sóng to gió lớn, thực hiện mưu cầu của bọn họ.

Có môn hộ nhờ vậy mà thu hoạch dần nhiều, trở nên lớn mạnh.

Có gia tộc hoàn toàn ngược lại.

Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia chính là một tộc đang lớn mạnh.

Tôn Ngự cũng họ “Tôn”, hơn nữa dần dần đắc thế tại Phong Vũ lâu đương thời, Thần Thương hội ra sức lôi kéo cũng chuyện đương nhiên.

Với “lâu quy” hiện giờ của Kim Phong Tế Vũ lâu, chỉ cần trên nguyên tắc phong cách hành sự không mâu thuẫn với lâu quy, vậy thì huynh đệ, đệ tử trong lâu gia nhập môn hộ phe phái khác cùng họ cùng tông, trên cơ bản trong lâu sẽ không dị nghị.

Thực ra, đây cũng là phương pháp tốt nhất để khiến đảng phái của mình nhân mã cường tráng, dung nạp thì sẽ lớn mạnh.

Đệ tử môn hộ khác gia nhập càng nhiều thì càng cường thịnh, lỡ may gặp chuyện, những môn phái này bởi vì có đệ tử tham gia, nhất định sẽ thông

báo cho nhau, sóng vai ngăn địch, như vậy thanh thế trong lâu sẽ tăng lên gấp bội.

Chỉ cần không đến mức khiến cho đệ tử một môn hộ càng lúc càng nhiều, sức ảnh hưởng càng lớn, ngược lại thôn tính phe phái ban đầu, vậy thì không sao.

Cách làm “mở rộng môn hộ” này của Phong Vũ lâu khiến nó lớn mạnh rất nhanh, đến mức sau này có không ít môn phái võ lâm, bang hội giang hồ tranh nhau noi theo. Mà các nhà các môn cũng muốn phát triển sức ảnh hưởng của bản môn bản hộ, không ngại gia nhập với bang hội phe phái không mâu thuẫn với môn quy của mình, nhằm để phối hợp chiêu cố, đề cao địa vị trong võ lâm. Thế là đệ tử môn hộ và đồ chúng bang phái kết minh với nhau, không khí thịnh vượng hơn nhiều.

Tôn Ngự có gia nhập Đại Khẩu Tôn gia hay không, Thích Thiều Thương không chú ý, cũng không nhận được báo cáo.

Y chỉ có vẻ kinh ngạc.

- Hóa ra là Tôn Ưc Cựu.

Y bổ sung một câu:

- Ta còn tưởng rằng là Tôn Thu Bì.

Tôn Thu Bì, tước hiệu là “Sơn Cầu”, hiện đang làm tổng quản cao quý trong biệt thự Biệt Dã của Thái Kinh, là tâm phúc thủ hạ của Thái tướng, địa vị có thể sánh ngang với Dương Vô Tà trong Phong Vũ lâu.

Hắn đương nhiên cũng họ “Tôn”.

Có điều theo đủ loại dấu vết mà suy đoán, người bán rở Danh Môn Tứ Tú không phải Tôn Thu Bì mà là Tôn Ưc Cựu.

- Điều này cũng hợp lý.

Thích Thiếu Thương nhanh chóng chỉnh lý lại suy nghĩ:

- Nếu là tư liệu do Tôn Thu Bì cung cấp, Tôn Vưu Liệt chưa chắc sẽ tin. Bởi vì hắn dù sao cũng là tâm phúc bên cạnh Thái Kinh, không có lý do gì lại vì Thần Thương hội mà phản bội chủ nhân của mình.

“Sơn Cầu” Tôn Thu Bì quả thật không cần phải “phản bội” Thái Kinh.

Nhưng Tôn Ưc Cự lại có khả năng.

Bởi vì Tôn Ưc Cự mặc dù thân mang tuyệt kỹ, cầm kiếm trên tay thi triển giống như một con yêu còn sống, nhưng thân phận và địa vị của hắn nhiều nhất chỉ là một thành viên trong “Lục Tuyệt Thần Kiếm”, tuyệt đối thua kém lão đại nổi tiếng là “Kiếm” La Thụy Giác.

Thái Kinh cũng đặc biệt coi trọng La Thụy Giác. Hắn đối xử rất lễ nghĩa với La Thụy Giác, cũng đặc biệt xây dựng một tòa Hương Mộng uyển, tặng cho La Thụy Giác một mình phong lưu khoái hoạt ở đó.

Nguyên nhân không có gì khác.

- Người nào hữu dụng, ta sẽ cất nhắc người đó.

Cách nói của Thái Kinh như sau:

- Chỉ cần hữu dụng, hắn muốn gì ta cũng sẽ làm hắn hài lòng. Kẻ vô dụng, chết cũng chẳng liên quan gì đến ta. Ta không rảnh. Quan tâm đến người và chuyện vô dụng, đó là lãng phí sinh mệnh hữu dụng và hữu hạn của mình.

Là một người trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, Tôn Ưc Cự dĩ nhiên có khả năng không phục, không cam lòng.

Vì vậy hắn “phản bội” lại càng hợp tình hợp lý.

Tôn Ngư tiếp lời y vừa nói xong:

- Hơn nữa, gần đây Thái Kinh đang xây dựng một tòa Tích Cự hiên cho Tôn Kiếm Yêu. Nếu như Tôn Ưc Cự chưa lập được công lao đặc biệt, vì

sao lại có khen thưởng này?

Đúng.

Tình hình hiện giờ quá rõ ràng.

Ngoại trừ La Thụy Giác có thể một mình đảm đương một phía, độc chiến bát phương, vì sao Thái Kinh lại sủng ái Tôn Ưc Cựu? Cũng không sợ “Ngũ Kiếm” khác không thích không vui sao?

Nguyên nhân rất đơn giản, Tôn Ưc Cựu nhất định đã lập công lớn.

Công lớn gì?

Chẳng lẽ hãn làm cho người ta tin rằng hãn đã vì gia tộc của mình lén lút phản bội Thái Kinh, nhưng trên thực tế hãn là chân chân chính chính phản bội Tôn gia, còn có huynh đệ bằng hữu tín nhiệm hãn, cùng với những đồng đạo trong võ lâm giang hồ.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 13 – Theo kế hành động

Chương 13 – Theo kế hành động

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

- Đã như vậy.

Thích Thiếu Thương nói:

- Chúng ta hành động đi!

Thái Tâm Không đứng ra nói:

- Để tôi đi!

Tôn Thanh Nha cũng nói:

- Tôi cũng đi!

Bọn họ đều lòng đầy căm phẫn, muốn báo thù rửa hận cho huynh đệ, đồng môn.

Thích Thiều Thương lại nói:

- Lần này chúng ta chỉ dùng kế, không phải cậy sức báo thù. Các người đi theo ngược lại làm hỏng chuyện.

Trên mặt Tôn Thanh Nha và Thái Tâm Không đều hiện lên vẻ thất vọng.

Dương Vô Tà lại nói một câu:

- Lâu chủ, binh đao thương có thể dùng.

Thích Thiều Thương ngừng một chút, hai hàng lông mày nhíu lại.

Thời gian y cau mày đại khái chỉ dài hơn một chút so với nháy mắt, nhưng đã tiếp nhận ý kiến của Dương Vô Tà, thay đổi cách nhìn của mình, trước tiên chất vấn hai người một câu:

- Các người không sợ chết?

Tôn Thanh Nha lớn tiếng nói:

- Không sợ.

Thái Tâm Không lại nói:

- Sợ. Nhưng nếu có thể báo thù cho bốn vị ca ca, có chết cũng đáng.

Thích Thiều Thương kiên quyết vung tay lên, nói:

- Được, các người cũng đi, nhưng phải hành động theo kế của ta, không được lỗ mãng.

Hai người đều lớn tiếng đáp lời:

- Rõ!

Thích Thiều Thương nói nhanh:

- Hành động lần này của chúng ta, nếu thành thì đó là đại sự đủ để lưu danh sử sách, nếu không thành thì cũng đủ để chấn động kinh sư. Bất kể thành hay không thành, đều có thể khiến cho độc kế của đám nịnh thần khó thực hiện được, xoay chuyển càn khôn. Người sống trên đời khó tránh khỏi phải chết, nếu có thể chết một cách oanh oanh liệt liệt, vạn người ngưỡng mộ, tiếng thơm ngàn đời, lưu danh thiên cổ, vậy thì phải xem hôm nay, xem thủ đoạn của chư vị như thế nào.

Trên mặt mọi người đều hiện vẻ kiêu ngạo, xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Thích Thiều Thương thấy lòng quân đã phấn chấn, lòng người có thể dùng, liền nói:

- Lần xuất động này gọi “hành động cát rời”. Trương Thán, Tôn Ngự, Chu Như Thị, Lợi Tiểu Cát đi cùng với ta, hội hợp cứu giúp, đi trước tập kích. Còn lại bốn người Đường Khảng, Long Thổ Châu, Lạc Ngũ Hà, Chu Đại Khối Nhi đi theo quân sư, trước tiên mai phục tại Lam tuyến, tiếp ứng bọn ta...

Mọi người đều trả lời “rõ”, dù chưa hiểu ý đồ thật sự, nhưng đều vui lòng tuân theo sự điều động của Thích Thiều Thương.

Chỉ có Chu Đại Khối Nhi không nhận được muốn hỏi:

- Tại sao... tôi có thể đặt câu hỏi không...

Thích Thiều Thương không kiên nhẫn nói:

- Có lời thì mau hỏi, thời gian của chúng ta rất gấp.

Y luôn luôn coi trọng thời gian, bởi vì thời gian chính là sinh mệnh.

Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh, cho nên lười biếng chính là tiến hành mưu sát chính mình.

Y là người một khi đã quyết định mục tiêu, sẽ không để ý tất cả, vùi đầu vào làm, toàn lực xông lên, toàn tốc tiến tới.

Y thích người khác đặt câu hỏi, bởi vì hỏi đáp có thể khiến mọi người hiểu rõ nhau hơn.

Nhưng y không thích kéo dài, bởi vì trì hoãn sẽ khiến người ta đầu chí tiêu tan.

Chu Đại Khối Nhi bị y trách mắng, ngược lại cà lăm:

- Tôi tôi tôi... không không không... hiểu hiểu hiểu được được được... tại sao gọi... phải gọi... gọi gọi gọi... gọi là... hành hành hành hành hành ...

Cuống lên như vậy, cứ liên tục “hành”. Sắc mặt Thích Thiệu Thương trầm xuống, giậm chân một cái. Trương Thán vội nói:

- Ta thấy là hẩn không hiểu vì sao lại gọi là “hành động cát rời”?

Lúc này sắc mặt Thích Thiệu Thương mới hơi giãn ra, nói:

- Đây là ghi nhớ, cũng là cảnh giác. Ghi nhớ bốn người Tôn, Dư, Hà, Lương tự tiện hành động, giống như “cát rời”; đồng thời cũng nhắc nhở chúng ta lần này hành động không được chia rẽ, nếu không e rằng kết quả cũng giống như Danh Môn Tứ Tú.

Sau đó y thấp giọng nói với Dương Vô Tà:

- Quân sư ngài dẫn đội ngũ lên vào Lam tuyến, nhưng nhất định đừng tự mình động thủ. Chỗ Gia Cát tiên sinh, Thư Vô Hý, Đại Thạch Công còn phải nhờ ngài...

Dương Vô Tà lập tức “nghe đàn ca biết nhã ý” nói:

- Ngài đừng lo lắng. Tất cả ta sẽ tự bố trí, về phía đám người Gia Cát, chờ hành động vừa bắt đầu ta sẽ đi chuyển này. Có sợ thì chỉ sợ... Thất Tuyệt

Thần Kiếm khó đối phó.

Trên mặt Thích Thiều Thương thoáng hiện lên vẻ ưu tư, nói:

- Ta đã từng giao thủ với bảy người bọn họ, hiện giờ chỉ xem thiên thời địa lợi nhân hòa...

Ngay lúc này, hai bóng người nhanh chóng lướt vào trong viện.

Dương Vô Tà vừa nhìn, trông thấy đó là “Kim Tiêu Đa Trân Trọng” Thích Luyện Hà và “Mục Vi Chi Mạnh” Lương Sắc, vội hỏi:

- Tình hình thế nào?

Thích Luyện Hà bấm báo trước:

- Y đã tới, đang ở Sầu Thạch trai.

Lương Sắc cũng đáp:

- Bảy người bọn họ không ở cùng nhau. “Kiếm” đang chạy đến tướng phủ tranh công. Kiếm Thần, Kiếm Quái, Kiếm Ma đã đi lâu Tam Hợp uống rượu, dường như có lời oán giận với Kiếm Yêu. Chỉ có Kiếm Quý, Kiếm Tiên và Kiếm Yêu ở cùng với nhau.

Hắn nói thêm một câu:

- Tôn đang ở trong Tích Cựu hiên mới xây.

Thích Thiều Thương và Dương Vô Tà nghe thấy câu này, không nhịn được nhìn nhau một cái, vui mừng ra mặt, đều nói một câu:

- Trời cũng giúp ta.

Đây là một đêm trăng.

Ánh trăng sáng đẹp.

Đêm tối ôn nhu.

Đây là thời khắc thích hợp để thi nhân ngâm vịnh, tao nhân uống rượu, mỹ nhân ca hát, tình nhân động lòng.

Gió nhẹ như nước, hoa sắp đi ngủ sẽ rất đẹp, cảnh liễu nhẹ lay sẽ rất lẻ loi, người không yêu sẽ cảm thấy đêm nay rất tịch mịch.

Mỗi căn lầu đều có cửa sổ, trong cửa sổ lộ ra ánh đèn, dưới ánh đèn thoáng qua hình bóng đẹp.

Trong một khung cửa sổ, bên cạnh ngọn đèn, một bóng dáng nhỏ bé đang tưởng niệm. Trên sông dưới cửa sổ, dưới ánh trăng trong thuyền, kẻ lãng tử có bất chợt cảm thấy thê lương?

Một buổi tối ưu mỹ như vậy, bọn họ lại không làm thơ, không uống rượu, không ngắm trăng.

Bọn họ chỉ tụ tập với nhau, cùng nhau thực hiện một hành động.

“Hành động cát rời”.

Một hành động giết người đối trời.

Có lẽ, một kế hoạch giết người hoàn mỹ cũng giống như viết một bài thơ hay.

Những cổ sự hay đều mang theo một chút tàn nhẫn.

Thơ hay rất tàn nhẫn.

Có lẽ, giết một người rất nên rất nên giết, cũng tương tự như viết một bài thơ rất hay rất hay? Cảm giác vui sướng của nó là tương đồng?

Giết người viết thơ hay, nhưng viết thơ luôn tốt hơn giết người.

Bởi vì thơ đẹp.

Thơ là một loại sáng tạo.

Giết người lại là hủy diệt.

Nhưng thống khoái, nhất là đại thống đại khoái khi vì nước giết địch, vì dân trừ hại.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 14 – Máu nóng bão tố

Chương 14 – Máu nóng bão tố

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Hành động.

Tất cả đều phải dựa vào hành động, nói suông chỉ vô dụng.

Nhất là trong võ lâm càng coi trọng hành động.

Hành động ở đây phải dựa vào thực lực và võ công.

Quan sát một người, không nên chỉ nghe hắn nói gì, mà còn phải xem hắn làm gì.

Hành động.

Thích Thiều Thương vốn là một người theo “chủ nghĩa hành động”. Y thích đại khí đại khái quyết thắng ngàn dặm, có ân báo ân, có thù báo thù, thành thì hào hứng phấn chấn, trở thành thủ lĩnh quần long cao quý, bại thì không ngại khua chiêng thu binh, thậm chí lưu vong giang hồ. Lúc cần thiết, muốn

giết thì giết máu chảy thành sông, không chừa manh giáp, nếu muốn ăn thì toàn thân trở lui, nhả nài là vàng.

Y thích những ngày tháng sáng khoái trường cung, áo đẹp ngựa nhanh, cho nên năm đó mới tự mình mời Cổ Tích Triều lên núi vào trại, giúp y bày mưu lập kế, còn y lại đi quyết thắng ngàn dặm. Kết quả là dẫn sói vào nhà, dẫn đến thất bại thảm hại.

Y thích xông pha với các huynh đệ, cùng nhau mạo hiểm, cùng nhau giết vào Hoàng Long, cùng nhau thành công và thất bại.

Bởi vì như vậy mới có ý nghĩa, mới có tâm huyết, mới có thể thỏa nguyện.

Hành động.

Ngồi mà nói không bằng dậy mà làm.

Suy mà nghĩ không bằng vận mà động.

Trước khi xuất động, y lại nói với Dương Vô Tà một chuyện. Lúc nói đôi mày kiếm của y hơi nhíu lại, một lúc lâu không dẫn ra:

- Hành động lần này, là tin tức do Tôn Tam Tứ cung cấp, ngọn nguồn do Lý Sư Sư tiết lộ. Ta rất cảm ơn bọn họ, có cơ hội xin thay ta hỏi thăm.

Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.

- Thế nhưng, chúng ta hiện nay chẳng phải là đã thiếu ân tình của những nữ tử trắng hoa này?

Đây là một vấn đề đương nhiên.

Đối với Dương Vô Tà, quan trọng hơn là tại sao Thích Thiếu Thương lại nói chuyện này.

Quả nhiên còn có đoạn sau.

- Ta nghĩ, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp và hai đảng Phát Mộng thống nhất, trong đó tiêu hao lớn nhất là tiền bạc. Trong thời kỳ ngang gió ngược mưa này, nếu chúng ta không cam lòng ẩn nấp, muốn vượt qua khốn cảnh, nhân thủ chúng ta có, nhưng tiền lại không đủ. Lúc quân sư gặp hai thủ lĩnh Ôn, Hoa, không ngại suy nghĩ thương lượng, định ra phương hướng giải quyết.

Dương Vô Tà đã hiểu đây mới là vấn đề thật sự.

Lần này lại đến phiên y mặt ủ mày chau:

- Nếu như liều lĩnh vào lúc này, vậy khẳng định là không giữ nước (tiết kiệm) được.

Thích Thiều Thương chỉ chờ câu này của y:

- Vậy chỉ có một đường khơi nguồn...

Sau đó y hỏi lại:

- Nếu chúng ta thiếu ân tình của khu vực hai tuyến Hồng Lam, sẽ không thể thu nhiều tiền của bọn họ, đúng không?

Dương Vô Tà cảm thấy trong lòng hơi phát lạnh:

- Đúng.

Thích Thiều Thương nhàn nhã nói thêm một câu:

- Như vậy có cơ hội, tình mà chúng ta thiếu, sớm trả lại cho người ta một chút nghĩa đi.

Ngay cả lòng bàn tay Dương Vô Tà cũng đổ mồ hôi, chỉ nói:

- Vâng, vâng.

Sau đó Thích Thiều Thương vung tay lên, hạ lệnh:

- Xuất phát!

Chia binh hai đường.

Lợi Tiểu Cát, Chu Như Thị, Tôn Ngự, Trương Thán cùng Thích Thiều Thương cùng nhất đường, lập tức xuất phát.

Còn lại Long Thổ Châu, Lạc Ngũ Hà, Chu Đại Khối Nhi, Đường Khăng vẫn ở trước Bạch lâu, chờ lệnh của Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà cũng đang chờ.

Chờ người đến.

Người mà y chờ cuối cùng đã đến.

Đó là thủ lĩnh Phát đảng Hoa Khô Phát, cùng với thủ lĩnh Mộng đảng Ôn Mộng Thành.

Lãnh tụ hai đảng này vừa đến, cũng không giống trước kia ồn ào vô cùng, cãi nhau không ngớt, mà lập tức dò hỏi Dương Vô Tà về quân tình.

Bởi vì bọn họ đều biết tình hình khẩn cấp.

Cho dù hai người Ôn, Hoa mắng mắng chửi chửi mấy chục năm, nhưng một khi gặp phải đại địch trước mắt, nhất định sẽ liên kết với nhau, cùng một trận tuyến.

Giao tình không phải có mắng chửi hay không, mà là có thể đồng cam cộng khổ, vượt qua an nguy hay không.

Sau khi đã hiểu “tình hình”, Ôn Mộng Thành tựu lập tức bày tỏ thái độ:

- Ta đã liên hệ với người của Tiểu Lôi môn, Lôi lão tổng đang ở Sầu Thạch trai chờ Thích lâu chủ.

Hoa Khô Phát cũng bàn giao:

- Người của Hảo Hán xã cũng đã mai phục tại khu vực Lam tuyến, chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh.

Dương Vô Tà nghe vậy, trong lòng nhẹ đi một nửa.

Trong phần lớn hành động, phối hợp tiến lui là vô cùng quan trọng.

Hành động lần này của Thích Thiếu Thương là “ngược gió mà đi”, hết sức mạo hiểm, lỡ may thất bại, chỉ sợ tai họa ập đến, không ai tránh được. Cho nên trong “hành động cát rời”, ngoại trừ tám tên tâm phúc được chọn lựa kỹ càng, là người của y, y không hi vọng những những không “quen mặt” trong lâu trong tháp đến tham dự. Lỡ may thất bại bị bắt, cũng có thể giảm bớt liên lụy. Cho nên y lựa chọn dùng “ngoại viện”.

Do đó y chọn “thế công” chủ động, lại mời bạn cũ ở Tiểu Lôi môn tới tương trợ.

Trước khi làm trại chủ Liên Vân trại, Thích Thiếu Thương cũng đã giúp Tiểu Lôi môn xây dựng môn phái. Khi đó môn chủ Lôi Quyển rất trọng dụng y, đến nỗi sau này y rời khỏi Tiểu Lôi môn, làm trại chủ Liên Vân trại, cũng vì chịu tác động ảnh hưởng của Lôi Quyển, vì muốn thu hút nhân tài như Cố Tích Triều, cho nên không tiếc nhượng hiền thoái vị, đưa Cố Tích Triều lên làm “đại trại chủ”.

Đáng tiếc Cố Tích Triều lại khiến y thất vọng, đã phản bội y.

Nhưng Lôi Quyển vẫn là huynh trưởng, hảo hữu của y. Lúc Thích Thiếu Thương gặp nạn, Lôi Quyển cũng từng dốc sức bảo vệ.

Giao tình này vẫn luôn kéo dài đến tận bây giờ.

Còn về phần “đường lui”, lại do người của Hảo Hán xã sắp xếp.

Bởi vì xã trưởng của Hảo Hán xã là Đông Quỳnh Nhai, người này có ngọn nguồn khá sâu với hai đảng Phát Mộng, mà con rể của y là “Bát Đại Vô Vương” Cao Đại Danh lại chết thảm dưới tay Lục Hợp Thanh Long (xin đọc “Nhất Nộ Bạt Kiếm”), do đó cừu hận giữa Hảo Hán xã và đảng Thái Kinh không thể xóa nhòa, tuyệt đối có thể tin được.

Bọn họ đều là hào kiệt phố phường, rất quen thuộc địa hình hoàn cảnh của kinh kỳ, là nhân tuyển thích hợp nhất để yểm hộ rút lui.

Sau khi Vương Tiểu Thạch rời kinh, hai đảng Phát Mộng chẳng những không vì vậy mà tách khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, ngược lại càng kết hợp chặt chẽ với Phong Vũ lâu hơn trước.

Lúc Tô Già Mạc nắm quyền, hai đảng Phát Mộng và Kim Phong Tế Vũ lâu đều thuộc “Hữu minh”, nhưng mỗi người làm việc riêng, không lui tới nhiều lắm. Mặc dù tác phong làm việc của hai tổ chức lớn này rất tương tự, đều là cứu giúp mọi người, bảo vệ lương dân, ngăn chặn tham quan vô lại chèn ép bách tính.

Chuyện này có thể liên quan đến khí chất thư sinh của Tô Già Mạc. Lão Tô mặc dù đồng tình với bình dân bách tính lương thiện, nhưng một người đọc nhiều thi thư như y, “khí chất khăn đầu” rất nặng, không thể hòa mình, ở cùng với tiểu thương sai dịch.

Tiểu Tô lại tốt hơn.

Y biết nhất định phải liên hệ với những người này, mới có thể phát triển củng cố cơ sở thế lực của Phong Vũ lâu.

Y và hai đảng Phát Mộng kết làm “đồng minh”.

Có điều, với cá tính cô độc và lạnh lùng Tô Mộng Châm, cũng ít khi đi cùng mọi người, hợp tác chặt chẽ, vẫn luôn là như gần như xa.

Cho đến khi Vương Tiểu Thạch cầm quyền.

Hắn từng có ơn với hai đảng Phát Mộng và một đám hào kiệt giang hồ. Bọn họ một là vì báo ơn, hai là vì Vương Tiểu Thạch không hề lên mặt, thích vui vẻ cùng với mọi người, hòa thành một khối, ba là vì sau khi gia nhập Phong Vũ lâu hoặc Tượng Tị tháp, những binh lính không có chỉ huy mạnh ai nấy làm này có thể nhận được lợi ích cố định từ chính thức, chính quy và chính đạo, hơn nữa thực lực càng tăng cường nhờ đoàn kết. Do đó ba thế lực chính đạo trong kinh kỳ này càng gắn bó chặt chẽ với nhau hơn.

Đến khi Thích Thiếu Thương làm chủ Phong Vũ lâu, Vương Tiểu Thạch cũng không hề bảo lưu, hợp nhất Tượng Tị tháp do hắn sáng lập thành một khối.

Phương pháp mà Thích Thiếu Thương áp dụng lại rất đơn giản.

Y khuyên nhủ hai đảng Phát Mộng gia nhập liên minh Phong Vũ lâu.

Điều kiện mà y đưa ra cũng rất văn tắt.

Một khi gia nhập liên minh, ít nhất thủ lĩnh Phát đảng Hoa Khô Phát, thủ lĩnh Mộng đảng Ôn Mộng Thành dĩ nhiên đều trở thành cung phụng của Kim Phong Tế Vũ lâu và trưởng lão của Tượng Tị tháp, đồng thời tất cả tài vụ đều do Ôn Mộng Thành vốn am hiểu quản lý tài sản lo liệu, còn phương diện vận tải lại giao cho Hoa Khô Phát đồ đệ đông đảo chỉ huy.

Lập tức thực lực của hai người đều bành trướng, một biến thành ba, mà hai người vẫn là “thủ lĩnh” đương quyền, địa vị chỉ có tăng chứ không giảm.

Hai người dĩ nhiên là vui vẻ đồng ý, hơn nữa một khi gia nhập đệ nhất bang hội trong kinh kỳ, dường như cũng đã thành “quân chính quy”, giá trị con người tự nhiên cũng khác hẳn.

Còn như Phong Vũ lâu, bởi vì có nhân lực của hai đảng, thế lực tăng lên nhiều, một lần nữa vượt trên Lục Phân Bán đường vốn được Lôi Thuần và Dịch Phi Kinh dùng trăm phương ngàn kế làm cho ngày một phát triển.

Do đó đệ tử hai đảng Phát Mộng đều nguyện bán mạng cho Phong Vũ lâu.

Bọn họ vốn là một nhà.

Cho nên Thích Thiệu Thương vừa xin Dương Vô Tà phát lệnh, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành lập tức chạy tới.

Bởi vì Dương Vô Tà cũng phải dẫn đội ngũ đi an bài tiếp ứng, nhất định phải có nhân vật “có thể đưa ra chủ ý” như Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát trấn thủ đại bản doanh, Dương Vô Tà và Thích Thiệu Thương mới có thể yên tâm dốc hết toàn lực.

Bởi vì đây là một trận biến động lớn, một trận chém giết lớn, một trận máu nóng bão tố trong kinh thành.

Cũng bởi vì sự quan trọng và nghiêm trọng của nó, cho nên Ôn Mộng Thành luôn luôn pha trò cũng không nhin được hỏi Dương Vô Tà.

- Ngài thấy... Thích lâu chủ có thể thành công không?

Dương Vô Tà gãi gãi mái tóc trắng.

- Ta không biết. Chuyện như vậy luôn phải dựa vào một chút may mắn, mới có thể nước chảy thành sông.

Hoa Khô Phát cũng không nhin được thỉnh giáo:

- Tiên sinh rất am hiểu thuật bói toán, sao không... bói một quẻ cho “hành động cát rời” này?

Dương Vô Tà xoa xoa chiếc đầu hói của y, suy nghĩ cẩn thận nói:

- Ta thấy, lúc gần đại sự, xem bói có thể bỏ thì bỏ, có thể miễn thì miễn, không hỏi trời xanh hỏi quỷ thần, gây loạn lòng người mà thôi. Chỉ cần có đường mà đi, cũng không có gì đáng sợ. Chỉ có điều, nếu dùng khí thế của người chủ sự mà luận, chiến dịch này lại...

Ôn, Hoa đồng loạt truy hỏi:

- Thế nào?

Bọn họ mặc kệ có mê tín hay không, có loạn lòng người hay không, bọn họ chỉ nóng lòng muốn biết chuyện này.

- Trước khi ra cửa, Thích lâu chủ còn nói mấy câu...

- Nói gì?

- Là chuyện gì?

- Cũng không phải chuyện quan trọng ảnh hưởng đến đại cục.

Dương Vô Tà cười nói:

- Y chỉ muốn gia tăng thu nhập trong lâu, ám thị đừng thiếu nhân tình các nơi quá nhiều, để tránh sau này vướng tay vướng chân, không dễ làm việc.

Ôn Mộng Thành luôn nhạy cảm với tiền tài trường mục, nghe vậy liền nói:

- Chuyện này có đạo lý.

- Là có đạo lý.

Dương Vô Tà nói:

- Nhưng trước hành động này, trước khi rời lâu một khắc y mới nói với ta, có thể thấy chiến chí rất thịnh, đấu chí cũng vượng.

Hoa Khô Phát cười lên:

- Đấu chí thịnh, chiến chí vượng, dĩ nhiên đã tính toán trước.

Dương Vô Tà rất hợp ý:

- Đúng, cho nên phần thắng cũng cao.

Sau khi hai người nghe xong, lúc này mới coi là yên tâm một nửa. Bọn họ và Thích Thiếu Thương mới quen đã thân, nhận được lễ trọng, cũng hợp tác vui vẻ, buôn bán càng ngày càng tăng, do đó không muốn sau khi mất đi một Vương Tiểu Thạch, lại mất thêm một Thích Thiếu Thương.

Dương Vô Tà thấy có hai người trấn giữ, liền dẫn bốn cao thủ xuất phát chi viện, nhưng trong lòng y vẫn có băn khoăn tầng tầng, nghi vấn lớp lớp.

Trước khi ra cửa, Thích Thiếu Thương lại nhắc đến, ám thị có thể sẽ thu tiền của các nữ tử thanh lâu và nơi trồng hoa, đây không phải là chuyện mà Thích Thiếu Thương luôn phản đối sao?

Trước khi quyết chiến, Thích Thiếu Thương còn có thái độ khác thường, là giả vờ trấn định, hay tặc xưng là “đổi tính”?

Suy nghĩ này khiến Dương Vô Tà không khỏi lo lắng.

Người không lo xa, nhất định có lo gần.

Một vấn đề là, đây là lo xa, hay là lo gần? Hoặc là cả hai?

Hơn nữa bất kể thế nào, trận chiến nên đánh vẫn phải đánh.

Chu Đại Khố Nhi, Đường Khảng, Lạc Ngũ Hà, Long Thổ Châu và Dương Vô Tà cùng nhau xuất phát.

Bọn họ là đội hình sắt thép, bền vững mạnh mẽ như kim cương.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 15 – Sắt kim cương

Chương 15 – Sắt kim cương

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Tôn Ngự, Trương Thán, Lợi Tiểu Cát, Chu Như Thị đã che mặt, cùng Thích Thiếu Thương chạy về hướng Sầu Thạch trai.

Bọn họ khí thế như cầu vồng, đấu chí hừng gực.

Bọn họ là đội hình sắt thép, mạnh mẽ bền vững như kim cương.

Đời người luôn có một số trận chiến không đánh không được, cho dù biết rõ sẽ thua cũng phải đánh.

Kỳ quái là những trận chiến biết rõ sẽ thua, vẫn khổ chiến đến cùng, kết quả thường thường lại là thắng, ít nhất cũng không đến mức thua quá thảm.

Loại chiến dịch này, người người đều đang đánh, nơi nơi đều đang diễn ra.

Đừng nói với ta rằng người không có.

Ai nấy đều biết sống đến cuối đời vẫn khó tránh khỏi cái chết, nhưng không phải ngày ngày vẫn chiến đấu hăng hái vì cuộc sống tốt đẹp của mình sao?

Nếu không, biết rõ là sẽ chết, không bằng lập tức buông xuôi.

Chết dễ dàng, sống có tôn nghiêm lại khó.

Tại thời đại này, những hào kiệt giang hồ, nhân vật võ lâm có tâm huyết đều sống một cách bùng bùng sinh lực, đầy bản sắc anh hùng.

Cho nên đây không phải là võ hiệp, không phải truyền kỳ, mà là nhân sinh.

Nhân sinh có máu có thịt, có cười có khóc, có ánh đao có bóng kiếm.

Ánh trăng chiếu rọi xa xưa cũng chiếu rọi tương lai, hiện nay đang quanh quần bồi hồi phía trên Sầu Thạch trai.

Sầu Thạch trai đã là vật còn người mất, trong thời gian ngắn ngủi trải hết tang thương, cửa tiệm bằng gỗ này cũng từ bán kim thạch tranh chữ trở thành cửa hàng đồ chay.

Bạch Sầu Phi không thể bay được nữa, người đã chết rồi.

Vương Tiểu Thạch như đá lăn đi, người xa giang hồ.

Nhưng trong đêm khuya này, vẫn có người quanh quần bồi hồi trước Sầu Thạch trai.

Bọn họ là ai?

Nửa đêm đến trước Sầu Thạch trai, là kính viếng? Tưởng nhớ? Hay là đang chờ đợi?

Bất kể bọn họ đang đêm tụ tập ở đó là vì mục đích gì, nhưng khẳng định không phải là đến dùng cơm chay.

Không phải vì đêm khuya cửa hàng không mở cửa.

Là vì sát khí trên người bọn họ, bùng bùng, nồng đậm, hơn nữa còn mãnh liệt.

Tầng mây kia chợt giống như nứt ra, trăng vừa sáng vừa tròn, sáng lên trước mắt.

Sáng lên như vậy, hóa ra không phải trăng, mà là có người còn sáng hơn.

Thoạt nhìn chỉ thấy áo trắng của người này rất sáng, lại phát giác áo của người này tuy trắng, nhưng người càng sáng hơn, giống như biết phát sáng, sau khi định thần mới biết thứ sáng lên không phải người, cũng không phải y phục, mà là khí chất của người này.

Một loại khí chất kỳ lạ.

Một loại khí khái như xuất kiếm, xuất vô, mũi nhọn tuy lộ, nhưng lại như ngọc như nước, ẩn tàng ấm áp và mát mẻ.

Người này vừa đến, liền khom người hành lễ với người đang chờ.

Thủ thế hành lễ rất kỳ lạ, ngón cái và ngón trỏ tay phải cong vào, hai đầu ngón tay đụng vào nhau tạo thành hình chữ “O”, ngón giữa, áp út va út lại hướng lên trời.

Đây là ám hiệu thủ thế của một đại môn phái trong giang hồ, Giang Nam Phích Lịch đường, “Phong Dao Quả Kiếm” Lôi gia.

Người áo trắng làm thủ thế này, chẳng lẽ người bồi hồi dạo bước trước Sầu Thạch trai chính là Lôi môn, dựa vào hỏa khí, chỉ pháp và búa bay được xưng là tam tuyệt võ lâm?

Sau khi vừa làm thủ thế, người áo trắng liền thấp giọng kêu lên:

- Quyển ca!

Trong giọng nói có sự kích động không kìm nén được.

Tôn Ngự và Trương Thán rất ít thấy Thích Thiệu Thương kích động như thế.

Bọn họ đã ở cùng Thích lâu chủ một thời gian, chỉ biết y rất lạnh lùng, rất kiêu ngạo, cũng rất lợi hại, thậm chí rất ưu sầu, nhưng rất ít khi kích động.

Hiện giờ Thích Thiều Thương lại kích động, không chỉ giọng nói, ngay cả tay áo cũng giống như phất lên cảm xúc mãnh liệt.

Bọn họ cảm thấy rất hiếm thấy.

Vì vậy bọn họ càng muốn nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết kia, Quyển ca.

Lôi Quyển.

(Y là người thế nào? “Tiểu Hàn Thần” Lôi Quyển danh động giang hồ này rốt cuộc tướng mạo ra sao?)

Cao lớn.

Uy mãnh.

Hùng tráng.

Cường hãn.

Bốn người này đều rất khôi ngô, giống như thiên thần kim cang uy vũ mạnh mẽ, cùng nhau đứng ở đó lại giống như một tấm lưới, thiên la địa võng.

Bốn người đều đội nón lá, diện mạo không rõ.

Rốt cuộc ai mới là Lôi Quyển?

Không, không phải bọn họ.

Ai cũng không phải là Lôi Quyển.

Lôi Quyển đang đứng giữa bọn họ, trung ương của bốn người, ngay cả bồi hồi dạo bước y vẫn đứng trong đó.

Giống như y là một người không ngăn được gió, không thể hít thở không khí trong lành, không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

(Y chính là Lôi Quyển?)

Đúng vậy.

Thế nhưng đứng trước người này, Trương Thán chợt nhìn, chỉ cảm thấy giống như một sự vật ban đêm (bóng ma hay là gì đó), nhưng rốt cuộc là gì nhất thời lại nghĩ không ra.

Tôn Ngự thoát nhìn lại cảm thấy quen thuộc, giống như một người.

Giống ai?

Lúc này Thích Thiều Thương đi nhanh tới trước, hay tay nắm lấy Lôi Quyển nhỏ gầy, ốm yếu, xương gò má cao, hai mắt lõm sâu nhưng lại bốc cháy hai đốm lửa lạnh:

- Quyển ca, thân thể của huynh...

Lôi Quyển nói:

- Không tốt.

A!

Tôn Ngự lại nhớ ra, người trước mắt có mấy phần giống như tổng lâu chủ Tô Mộng Châm của Kim Phong Tế Vũ lâu, ngày xưa quát tháo thiên hạ, độc bộ vô lâm.

Đều là bệnh đến mức nửa sống nửa chết.

Đều là lạnh lẽo âm trầm như vậy.

Đều là hai đốm lửa lạnh trong mắt giống nhau.

Chỗ khác biệt, có lẽ là Tô Mộng Châm trên người có hai mươi sáu loại bệnh hiểm nghèo, vẫn sống được giống như một ngọn nến bốc cháy hai đầu, bất kể là ai đứng bên cạnh người bệnh hẳn, đều tuyệt đối thua kém ba mươi lăm phân.

Bệnh nhân hết phương cứu chữa, nhưng vẫn tiêu sái.

Lôi Quyển lại không.

Bệnh của y là một vũng bùn lầy, mà y lại đang chôn ở dưới đáy bùn.

Cho dù đây là đêm xuân, toàn thân y vẫn được bọc trong áo lông thật dày, giống như được mai táng, lại giống như chỉ có hai đốm lửa lạnh trong mắt y mới là sống, sinh tồn, có tính mạng.

Một khi tắt đi, sẽ không còn gì nữa.

Thậm chí không cần mai táng, bởi vì y đã dùng áo lông và tịch mịch để mai táng chính mình rồi.

Hai người đều là bệnh nhân thâm trầm vô vọng, cả hai đều là lãnh tụ mưu tính sâu xa, thoát nhìn như nhau, nhưng nhìn kỹ lại khác biệt như vậy.

Chỉ nghe Thích Thiều Thương xấu hổ nói:

- Quyển ca, đệ không nên vào lúc này kinh động đến huynh...

Lôi Quyển nói:

- Nói nhảm, đệ không tìm ta thì tìm ai!

Thích Thiều Thương nói:

- Chuyển này nguy hiểm, bọn họ...

Lôi Quyển nói:

- Cùng sống chết, chung tiến lùi.

Thích Thiếu Thương gật đầu, ôm quyền chào bốn người:

- Là Lôi đệ tử...

Chỉ thấy bốn đại hán cao lớn kia cũng dùng thủ thế vừa rồi đáp lễ Thích Thiếu Thương (có điều là dùng cả hai tay), trầm giọng nói:

- Lôi Thực.

- Lôi Thuộc.

- Lôi Xảo.

- Lôi Hợp.

Lôi Quyển nói:

- Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng đã bị Lôi Thuần mua chuộc. Giang Nam Phích Lịch đường phái ra tám người tương trợ, ta vẫn chiếm được một nửa, xem như không thua thiệt.

Thích Thiếu Thương khàn giọng nói:

- Quyển ca, đa tạ...

Còn chưa nói xong, Lôi Quyển đã cắt lời:

- Tiến hành nhiệm vụ đi!

A!

Trương Thán nhìn thấy Thích Thiếu Thương mặc áo bào trắng, còn có nhân vật như âm hồn này, không nhịn được sinh ra một loại cảm giác.

Thích Thiếu Thương giống như kiếm, còn Lôi Quyển giống như vỏ.

Kiếm sắc hơn vỏ, vỏ lại có thể cất giấu kiếm.

Hai người này đi cùng với nhau, chẳng những phối hợp khăng khít, mà còn thúc đẩy lẫn nhau, áo trời không vết chỉ khâu.

Thích Thiều Thương lại không lập tức hành động.

Lôi Quyển liền cảm giác được:

- Thế nào?

Thích Thiều Thương hơi khó khăn nói:

- Phải che mặt.

Che mặt không phải là gì việc khó, nhưng hiện giờ Thích Thiều Thương nói ra, giống như phải lấy hết can đảm.

Lôi Quyển cười một tiếng:

- Đệ sợ sau này ta không thể lẫn lộn ở kinh thành, vô lâm được nữa?

Thích Thiều Thương muốn nói, Lôi Quyển đã kiên quyết nói:

- Đệ biết đệ tử Lôi gia không bao giờ che mặt, không bao giờ làm chuyện mờ ám.

Thích Thiều Thương liếm liếm môi khô, nói:

- Vâng, thế nhưng...

Lôi Quyển cắt lời:

- Được, bốn người bọn họ kéo nón xuống, sẽ không ai nhìn thấy khuôn mặt bọn họ.

Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp lập tức kéo nón trúc xuống, giấu khuôn mặt sâu bên trong nón.

Thích Thiều Thương nói:

- Thế nhưng, chủ yếu vẫn là Quyển ca huynh...

Lôi Quyển vẫn nói:

- Ta sẽ không che mặt...

Sau đó vươn hai ngón tay ra, phất qua đầu một cái. Chỉ thấy một chùm tóc rối trên đầu y lập tức rũ xuống, gần như hoàn toàn che kín mặt mũi.

Y nói:

- Như vậy được rồi chứ?

Lúc này Thích Thiệu Thương mới yên tâm nói:

- Được rồi. Chỉ là ủy khuất Quyển ca.

Thế nhưng chùm tóc trên đầu Lôi Quyển vừa rũ xuống, lại khiến Trương Thán và Tôn Ngự đồng thời sinh ra một loại cảm giác.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 16 – Biên bức hiệp

Chương 16 – Biên bức hiệp

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đến lúc chân chính hành động, thân hình Lôi Quyển lướt đi, cảm giác này lại càng mãnh liệt.

Bởi vì đây là ban đêm.

Dưới trăng sáng, mái tóc của y tung bay, thân hình nhỏ gầy lướt đi, cùng với thân pháp đơn bạc linh hoạt như ma quỷ, thật sự rất giống một con dơi.

Nếu như nói Lôi Quyển giống một con dơi, vậy thì Thích Thiếu Thương lại giống như một con hạc.

Một con hạc bỗng bình như tiên.

Bởi vì y chỉ có một tay, lúc lướt đi một tay áo trống rỗng khác không ngừng phát phơ, càng khiến cho y giống như một con hạc tiêu sái kỳ ảo.

Y và Lôi Quyển tạo thành đối lập rất rõ ràng.

Nhưng hai người ngoại hình hoàn toàn khác nhau, lại muốn đi làm một chuyện mạo hiểm giống nhau, ngay tại tối nay.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì hai chữ hiệp nghĩa.

Hành hiệp và trượng nghĩa.

Hai chữ này trong lòng người có bao nhiêu giá trị?

Người cũng sẽ vì hai chữ này mà hành động như bọn họ chứ?

(Bọn họ muốn làm gì?)

Bọn họ đã đi tới một con đường.

Đường Hoài Cự.

(Bọn họ muốn làm chuyện gì?)

Đường Hoài Cự ở tại mặt sau phía bắc khu vực Lam tuyến, cuối đường có một tòa nhà lớn hùng vĩ tráng lệ, gọi là “Tích Cự cư”.

Đến lúc này, Trương Thán và Tôn Ngư cũng đã hiểu.

Hoài Cự, Tích Cự, hiện giờ chỉ thiếu một thứ.

Tôn Ưc Cựu.

Tại Ưc Cựu hiên bên trong Ưc Cựu cư.

Trong hiên có Kiếm Yêu, Kiếm Quỷ, Kiếm Tiên.

Ba người đều mặt ủ mày chau, thở vắn than dài.

“Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu nói:

- Nhờ tướng gia ưu ái, ban cho ta Ưc Cựu hiên, nhưng ta luôn cảm thấy....

“Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện nói:

- Luôn cảm thấy cái gì? Bà nội người, ta lại cảm thấy này tòa nhà vừa hoàn thành, mọi người đều biến sắc.

Tôn Ưc Cựu tràn đầy đồng cảm:

- Tòa nhà này cái gì cũng có, đầy tớ tám mươi hai, chim quý thú hiếm ba trăm bốn mươi mốt, hoa thơm cỏ lạ không đếm xuể, ngày mai đều sẽ lục tục kéo đến. Thế nhưng, huynh đệ bằng hữu không phải trở mặt thì cũng lạnh nhạt, nếu không thì mọi người nghi ngờ lừa gạt, dây dưa không dứt, sét đánh cũng không ra.

“Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu vội bày tỏ thái độ:

- Đừng nói như thế. Những lời người vừa nói, giống như đang trách móc tướng gia không đúng vậy. Tòa nhà này cho tặng người là thể diện bằng trời. Lại nói, chúng ta đứng về phía người là niệm tình nghĩa chứ không phải thêm muốn cái gì. Ta không giống như Hỏa Cồn, Thương Tâm, Nan Địa, bọn họ đúng là hẹp hòi đố kỵ.

“Hỏa Cồn” chính là “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn, “Thương Tâm” là chỉ “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm, còn “Nan Quá” đương nhiên chính là “Kiếm Quái” Hà Nan Quá.

Tôn Ưc Cựu nghe vậy vội nói:

- Ta nào dám oán trách, tướng gia ân trọng như núi, cảm kích còn không kịp đấy chứ. Chỉ có điều ngài vô duyên vô cớ tặng ta một tòa biệt thự, ta nào nhận nổi. Lần này thì hay rồi, lão Ôn, a Lương, tiểu Hà hoàn toàn không nề mặt, ngay cả La lão yêu cũng lạnh nhạt nhếch môi cười. Ta phúc phận không đủ, rơi xuống cho ta vạn lượng hoàng kim ta muốn cũng tiếp không được, lần này tiếp lấy chắc phải bị đập chết rồi.

Dư Yểm Quyện nghe vậy liền nói:

- Mặc kệ hẳn. Người có nhà lớn, cứ hưởng thụ rồi tính sau, đừng quan tâm người ta nghĩ ra sao. Nhớ năm đó chúng ta ở trên những ngọn núi khác nhau luyện kiếm, khổ luyện mười năm, không phải là vì công danh phú quý này hay sao. Những năm tháng trên núi, đúng là muốn gì cũng không có. Bây giờ chúng ta muốn gì có nấy, người quan tâm đến những kẻ trong mắt không vào nổi một hạt cát kia làm quái gì. Có phúc không hưởng, chờ báo ứng sao? Người xem những người như chúng ta giúp tướng gia làm hết chuyện tốt, hóa ra còn có người lo ma chay cũng tính toán đại công đại đức chôn muối cứu kiến ngày xưa.

Tôn Ưc Cựu chỉ đau đầu, lại cạn một ly rượu.

Dư Yểm Quyện khuyên Tôn Ưc Cựu uống ít một chút, lại thấy Ngô Phấn Đấu cầm bầu rượu trút vào cổ họng mình, không nhịn được cũng có phần cảm khái:

- Thất Tuyệt Thần Kiếm chúng ta bái biệt sư phụ, muốn tới kinh hoa lập công lập nghiệp, xem ra công chưa xong, chí chưa thành, trước tiên lại rơi vào cảnh chia binh ba đường.

Ngô Phấn Đấu nhất thời nghe không hiểu:

- Ba đường?

- Đúng, ba đường.

Dư Yểm Quyện vô cùng chán nản nói:

- La lão yêu kiếm pháp giỏi nhất, võ công cao nhất, lập tức trở thành tâm phúc bên cạnh tướng gia, mọi người tự nhiên có địch ý với hắn. Hắn nói rằng cùng chung một đường, nhưng lại chưa từng quan tâm gì đến chúng ta. Hiện nay tướng gia tự nhiên đưa tớ một tòa nhà cho Tôn tử, ba người Ôn, Lương, Hà không vui thì khỏi nói, ngay cả hai người chúng ta cũng cảm thấy bất công bất phục, mọi người làm theo ý mình, đây không gọi là chia binh ba đường thì gọi là gì?

Tôn Ưc Cựu càng ưu sầu, lẩm bẫm nói:

- Vì tiền mà thất nghĩa, vì một tòa nhà mà khiến cho mọi người không tin tưởng, không thân thiết, không bằng trả lại nó cho tướng gia là xong...

Ngô Phấn Đấu vừa nghe liền kêu lên:

- Người nói bậy bạ gì thế! Người không cần, ta cần, người muốn trả, không bằng giao cho ta, ta không sợ những kẻ xấu xa trắng mắt (khinh bỉ), đỏ mắt, thẳng mắt, liếc mắt, nghiêng mắt mà nhìn kia.

Dư Yểm Quyện cười lạnh nói:

- Xem người tham lam kìa. May mà tướng gia không đưa một tòa sơn trang, nhà lớn cho người, nếu không trong mắt người còn có Dư mỗ ta và Tôn tử hắn sao!

Ngô Phấn Đấu cười hà hà nói:

- Muốn khảo nghiệm nhân cách của ta sao? Được rồi, vậy thì đưa cho ta một căn...

Chợt nghe một người quát lên:

- Được, sẽ đưa cho người!

Một tiếng “ầm” vang lên, nóc nhà đột nhiên xuất hiện một cái lỗ lớn.

Từ miệng lỗ rơi xuống một chiếc lưới, trùm lên người Tôn Ưc Cựu.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 17 – Thái Sơn

Chương 17 – Thái Sơn

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Phản ứng của Tôn Kiếm Yêu không thể nói là không nhanh.

Hơn nữa còn cực nhanh.

Hắn lập tức vơ lấy kiếm, lại rút kiếm ra, nhưng tấm lưới lớn màu đỏ thẫm kia đã bao trùm lấy hắn.

Có thể nói như sau, khi hắn phát hiện không ổn thì đã nhìn thấy tấm lưới kia, lúc nhìn thấy tấm lưới kia thì lưới đã trùm lên người hắn, một chút khoảng không né tránh cũng mất đi, một chút thời gian né tránh cũng không còn.

Vì vậy Tôn Ưc Cự người đã trong lưới.

Người ở trong lưới, kiếm ở trong tay.

Cho nên Tôn Ưc Cự vẫn xuất kiếm.

Tấm lưới kia là do Diệu Thủ Ban gia mượn “thiên lý ân oán nhất tuyến khiên” của Nhất Tuyến Vương để dệt nên, kiếm trong tay Tôn Ưc Cự là kiếm tốt, nhưng kiếm tốt vẫn không phá được lưới.

Đây là “Thiên La Địa Võng” của Phong Dao Quả Kiếm Lô gia.

Tôn Ưc Cự chém không rách lưới, vẫn có thể xuất kiếm, xuất chiêu.

Bởi vì kiếm của hắn nhỏ, thân kiếm cực hẹp. Mà mắt lưới lại lớn, lỗ lớn ít nhất to bằng năm tay, lỗ nhỏ cũng không nhỏ hơn một móng tay.

Cho dù kích cỡ bằng năm tay hay là móng tay, kiếm của Tôn Ưc Cựu đều như yêu, như khói, như ma quỷ công ra ngoài, đâm ra ngoài, đưa ra ngoài.

Tấn công người cầm lưới.

Người cầm lưới đang muốn thu lưới.

Bọn họ không chỉ một người, mà là bốn người.

Bọn họ đương nhiên chính là Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Hợp, Lôi Xảo trong “Bát Lôi Tử Đệ” của Tiểu Lôi môn, đặc biệt đến đối phó với Tôn Ưc Cựu.

Lưới của bọn họ cũng chuyên dùng để thu thập Tôn Kiếm Yêu.

Kiểm pháp của Tôn Ưc Cựu rất yêu dị, rất tà.

Hắn gần như không một kiếm nào là công thẳng, mỗi lần xuất kiếm đều nghiêng.

Hắn cũng không một kiếm nào là có kiếm chiêu, cũng không một chiêu nào là có quy tắc.

Hắn thi triển dường như không phải kiếm pháp, mà là yêu pháp.

Hắn trong tay dường như không phải kiếm, mà là yêu.

Nhưng kiếm pháp như yêu của hắn lại là khổ luyện mười năm trên đỉnh Thái Sơn mà thành.

Sư phụ của bảy sư huynh đệ bọn họ chính là Thất tuyệt Kiếm Thần, năm đó từng trợ giúp Trí Cao tại Quảng Nam tạo phản.

Thất tuyệt Kiếm Thần mặc dù cuối cùng bị ba người Gia Cát Tiểu Hoa, Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ liên thủ đánh bại, bị thương khó lành, từ đó thoái ẩn, nhưng vẫn huấn luyện ra bảy tên đệ tử, chính là Thất Tuyệt Thần Kiếm này.

Năm đó Thất tuyệt Kiếm Thần là Ôn Hương Thượng, Lương Vãng Hạ, Hà Trung Gian, La Tả Hữu, Tôn Khán Tiên, Dư Cố Hậu, Trần Thượng Hạ, mỗi người bọn họ chỉ thu nhận một đệ tử. Vốn đều là cô nhi, theo họ của bọn họ, xem bọn họ là cha.

Trong đó chỉ có Trần Thượng Hạ không để ý đệ tử của hắn là Ngô Phấn Đấu vẫn họ “Ngô”, bởi vì đệ tử mà hắn thu nhận là cháu ngoại của hắn.

Theo lý luận của Thất tuyệt Kiếm Thần, muốn vào cửa của bọn họ thì phải chuyên tâm.

Muốn chuyên tâm thì phải lên núi.

Bởi vì hồng trần thế tục có rất nhiều người và chuyện khiến người ta phân tâm không chuyên chú, đây cũng là nguyên nhân vì sao người muốn luyện giỏi võ công đều đi “lên núi”.

Lên núi, ngăn cách với trần thế, mới có thể chuyên tâm luyện võ. Giống như muốn học giỏi thi thư thì nên vào học đường, tư thực, thư viện, dốc lòng khổ học, mới hi vọng có thành tựu.

Lên núi là vì muốn xuống núi.

Cho nên “xuống núi” là đại sự, giống như đọc sách thành tài tham gia thi cử vậy.

Vì vậy bảy đệ tử của Thất tuyệt Kiếm Thần mỗi người lên một núi.

Tôn Khán Tiên muốn Tôn Ưc Cự lên núi Thái Sơn.

Bởi vì Thái Sơn cao, Thái Sơn to lớn.

Lên núi Thái Sơn thiên hạ nhỏ.

Lên chóp đỉnh mà trông, lè tè muôn núi dưới. *

Hắn hi vọng đồ nhi của mình có thể nổi bật xuất chúng, lãnh tụ quần hùng, khiến hăn nở mày nở mặt.

Kiểm pháp của hăn luôn đi theo hướng tà, nghiêng, gian xảo, tàn độc.

Hắn hi vọng truyền nhân y bát của hăn có thể bổ sung thiếu sót của hăn, có thể thấy được sự hào hùng khí phái của Thái Sơn, lại dung hợp vào trong kiếm pháp, trở thành kiếm pháp tuyệt đỉnh.

Cách nhìn của bọn họ là đến từ “gần mực thì đen , gần đèn thì sáng”.

Một người chìm đắm lâu dài trong hoàn cảnh đó, sẽ thu được khí chất của nó mà thành bản tính, giống như “ở lâu trong cửa hàng cá muối sẽ không ngửi thấy mùi thối của nó”, nếu xuất thân từ phú quý giàu sang đương nhiên cũng thành cảnh vàng lá ngọc.

Bọn họ thúc đẩy đệ tử lên núi học nghệ, chẳng qua là muốn truyền nhân của mình được trời đất nuôi dưỡng, lại hóa thành kiếm pháp võ công, để hoàn thành chí nguyện năm đó bọn họ còn chưa hoàn thành.

Độc bộ thiên hạ, siêu việt quần hùng.

Thế nhưng, dường như kết quả lại trái với ý muốn ban đầu.

Bởi vì Tôn Ưc Cựu (cùng với những Kiếm khác) luyện thành kiếm pháp trên núi, cho đến khi xuống núi, lại không nhất định giống như mong muốn ban đầu của bọn họ. Ví dụ như luyện kiếm tại Thái Sơn, sẽ có được khí thế đỉnh cao của kiếm pháp; luyện kiếm tại Hoa Sơn, sẽ thu được sự kỳ diệu

của kiếm pháp; luyện kiếm tại Hoàng Sơn, sẽ đạt được vẻ đẹp của kiếm pháp... có lúc lại hoàn toàn trái ngược.

Kiếm pháp của Tôn Ưc Cựu ngược lại càng thêm kỳ, quý, yêu, dị.

Đối với tình hình như vậy, người đứng đầu Thất tuyệt Kiếm Thần là La Tả Hữu lại cho rằng đương nhiên, không xem là kỳ quái:

- Hoàn cảnh không quan trọng, tất cả vẫn phụ thuộc vào bản tính. Khí chất xu hướng của bản thân mới quyết định tất cả. Người hiếu sát, cho dù ngày ngày không ăn thịt, vẫn sẽ có lúc giết người. Người có tuệ căn, cho dù xuất thân từ đồ tể, cuối cùng vẫn sẽ quy y phật môn. Có điều, chúng ta để bọn nó lên núi cũng không uống phí, cho dù không thể đưa sự hùng vĩ của Thái Sơn vào trong kiếm pháp hùng hồn, nhưng lại có thể bức ra kiếm ý càng linh động, yêu dị, như bóng tối của trăng, mặt sau của ánh sáng, có thể thấy được hiệu quả và lợi ích của nó. Khí chất bất đồng, tương sinh tương khắc, nhật nguyệt cùng động, ngược lại thu hoạch bất ngờ, đó là chuyện tốt đáng mừng.

Cách nói này cuối cùng có thể khiến cho sáu Kiếm Thần khác không còn chán nản mất mát như trước nữa.

Do đó, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu tuy luyện kiếm tại Thái Sơn, nhưng kiếm pháp của hắn lại không phải là kiếm của Thái Sơn, mà là “yêu kiếm”.

Chủ nhân của kiếm cũng có ngoại hiệu là “Kiếm Yêu”.

Hiện nay, “Thái Sơn” sụp phía trước, “Lôi vông” trùn xuống dưới, hắn muốn dùng yêu của kiếm, kiếm của yêu để đối kháng với trận tập kích, đánh lén này.

Chú thích:

* Trích từ bài thơ “Vọng Nhạc” của Đỗ Phủ.

Đại Tông phù như hà?
Tề Lỗ thanh vị liễu.
Tạo hoá chung thần tú,
Âm dương cát hôn hiếu.
Đãng hưng sinh tăng vân,
Quyết tỷ nhập quy điều.
Hội đương lãng tuyết đỉnh,
Nhất lâm chúng sơn tiếu.

Dịch nghĩa:

Núi Đại Tông như thế nào?
Đất Tề, đất Lỗ màu xanh không ngớt.
Tạo hoá hun đúc nét đẹp khí thiêng ở đó,
Sườn núi bắc (âm), nam (dương) phân chia chiều sớm.
Lòng (ngực) núi dao động phát sinh lớp lớp khói mây
Giương mắt đắm vào bầu chim về tổ.
Được dịp lên tận đỉnh cao chót vót,
Ngắm nhìn mới thấy núi non chung quanh đều nhỏ bé

Dịch thơ: (Hoàng Trung Thông)

Thái Sơn trông thế nào?
Tề, Lỗ xanh liền giải.
Trời đất đồn xinh tươi,
Âm dương chia sớm tối.
Lòng ùn với lớp mây,
Mắt hút theo chim núi.
Lên chớp đỉnh mà trông,
Lè tè muôn núi dưới.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

Chương 18 – Siêu nhân

Chương 18 – Siêu nhân

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Mệnh lệnh của Thích Thiều Thương là “bắt sống Kiếm Yêu, còn lại giết chết”.

Mệnh lệnh chỉ là mệnh lệnh.

Mệnh lệnh nếu như không có ai đi thực hiện, cũng giống như hoàng đế không có quân đội.

Hoàng đế không có quân đội thế lực, rõ ràng là tự mình thất bại, tự rước lấy nhục.

Cho dù là “đi tấn công Tần quốc” cũng chỉ là một mệnh lệnh, nhưng muốn chấp hành mệnh lệnh này, sẽ có thể dẫn đến vô số người máu chảy lệ rơi, vợ con ly tán, xác chết đầy đường, nhà tan cửa nát, hơn nữa tai nạn này còn có thể kéo dài nhiều năm, họa vong không dứt.

Cho nên ra lệnh dễ, chấp hành khó.

Giết Kiếm Yêu khó, bắt sống Kiếm Yêu càng khó hơn.

Thế nhưng, khó cũng không phải là không thể làm được.

Càng khó thì càng phải hoàn thành. Nếu như có thể vượt qua, vậy thì sẽ tạo nên một loại năng lực vượt qua người phàm, vượt mức bình thường, một loại lực lượng gần như siêu nhân.

Như vậy mới có thành tựu.

Như vậy mới coi là thành công.

Kiểm của Kiếm Yêu rất yêu.

Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp tay trái cầm lưới, đang xiết chặt lại.

Quăng lưới rồi thì phải thu lưới, không thu lưới làm sao có thu hoạch?

Nhưng thu lưới thì phải đối diện với cá lớn trong lưới, bất kể nó còn sống, vùng vẫy, hay là lộ ra răng nhọn muốn cắn trả.

Tay phải bọn họ có búa, một mặt dùng búa chống đỡ kiếm pháp như yêu thú này, một mặt chém ngược lại.

Chém mà không giết.

Mục đích của bọn họ là muốn chém bị thương người trong lưới, chứ không phải muốn giết chết hẳn.

Bởi vì mệnh lệnh của Thích Thiệu Thương là “bắt sống”.

Mà Lôi Quyển cũng từng dặn dò.

- Lúc hành động, mệnh lệnh của Thích Thiệu Thương chính là mệnh lệnh của ta. Nếu như có người không nghe, kết quả cũng giống như không nghe lệnh ta.

Bọn họ đương nhiên nghe lệnh.

Nhưng con mồi trong lưới lại không tòng mệnh, càng không nhận mệnh.

Hắn kịch liệt vùng vẫy, phản kích.

Hiện giờ, bốn tên đệ tử Lô gia là Thực, Thuộc, Xảo, Hợp này quả thật giống như ngư dân trong biển rộng, thu lưới bắt được một con cá mập lớn, nhưng ngay cả thuyền cũng bị kéo vào trong biển sâu, không thoát thân được, cũng không đắc thủ được.

Kiểm Yêu là con mồi đáng sợ, giống như một con yêu quái.

Nếu như không có Tôn Ngư, Trương Thán, Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị, có thể Thực, Thuộc, Xảo, Hợp lại biến thành con mồi, bị cuốn vào trong nước xoáy tan xương nát thịt.

Bốn người này đều dũng mãnh gan dạ, có thể chiến đấu.

Trong đó Chu Như Thị, Lợi Tiểu Cát là cao thủ do Tô Mộng Châm đưa vào trong thời gian cầm quyền, lại là tâm phúc được Bạch Sầu Phi tin tưởng sủng ái, Vương Tiểu Thạch cũng rất lễ trọng bọn họ. Nói cách khác, trước khi Thích Thiếu Thương nắm quyền, bọn họ đã sớm thân kinh bách chiến, vì Kim Phong Tế Vũ lâu đánh thắng không ít trận lớn danh chấn giang hồ định giang sơn.

Còn như Trương Thán, gần đây võ công tiến nhanh, lại đi theo một đường kỳ dị, càng là khắc tinh của yêu kiếm của Kiếm Yêu.

Sự đáng sợ của Tôn Ngư lại không nằm ở sức chiến đấu của hắn, mà là khả năng nắm bắt thời cơ. Gặp phải loại người này, Tôn Ưc Cựu rơi vào trong lưới cũng chỉ có thể nằm trong lưới.

Kỳ quái là hắn đột nhiên bị ám toán, rơi vào trong lưới, vừa tác chiến lại vừa nhớ tới những chuyện vốn chẳng liên quan gì đến sự tình trước mắt.

Hắn luôn luôn háo sắc.

Đến tận bây giờ, hắn tổng cộng đã quan hệ với ba trăm bảy mươi chín nữ nhân, có người tự động lao vào lòng, có người là kỹ nữ trắng hoa, cũng có phụ nữ nhà lành không hề tự nguyện.

Hắn ghi chép lại mỗi đoạn tình, mỗi nữ nhân, mỗi tình cảnh khi quan hệ vào trong một quyển sách gọi là “Ức Cựu Hoài Tân Mộng Hoa Lục”.

Nếu như tối nay hắn chết ở đây, quyển này sách liệu có bị người ta đốt đi không? Hay là sẽ công khai?

Mọi người xem rồi, mới biết hắn từng có nhiều nữ nhân như vậy, từng có những cô gái này, bọn họ sẽ cười? Hâm mộ? Hay là khinh ghét?

Hắn rất muốn biết.

Hắn thật muốn biết.

Chuyện này thực ra chẳng liên quan gì đến việc hắn chiến đấu hăng hái hiện giờ, nhưng hắn vẫn không nhịn được nghĩ tới những thứ này.

Tư tưởng vốn không thể kìm nén được.

Muốn cấm “ý nghĩ” một người, đó là một chuyện rất hoang đường và phí sức, hơn nữa tuyệt đối không thu được kết quả tốt.

Dư Yểm Quyện lại không có loại ý nghĩ này.

Bởi vì hắn không kịp nghĩ.

Kẻ địch của hắn không ám toán hắn, cũng không dùng xuất kích để chào hỏi hắn, mà là dùng ánh mắt.

Một loại ánh mắt rét lạnh giống như đang nhìn một thi thể.

Nhưng người nhìn hắn, bản thân cũng giống như một người chết.

Hoàn toàn không có ý sống, chỉ có chí chết.

Ngoài ra hai gò má của y còn hơi đỏ giống như bệnh nhân bị sốt.

Lúc kẻ địch xuất hiện, Tôn Ưc Cự đã bị một tấm lưới lớn bao trùm.

Dư Yểm Quyện đang muốn đi tương trợ, chợt nghe trên bàn vang lên một tiếng “cộp”, giống như có “thứ” gì từ trên đỉnh ngói rơi xuống.

Giống như một “sự vật” nhiều hơn là giống người.

Nhưng đó lại là người.

Một kẻ địch “rơi xuống” trên bàn phía trước.

Một đại địch giống như một con dơi màu đen.

Lúc Dư Yểm Quyện nhìn thấy người này, chỉ cảm thấy khí lạnh bức người, trong lòng hẩn lạnh đi, da đầu phát lạnh, trái tim cũng lạnh.

Kiểm trong tay hẩn càng lạnh.

Ánh lạnh bùng lên, kiếm khí thúc người.

Người của hẩn quý khí âm u, kiếm pháp của hẩn càng quý dị.

Kiểm thứ nhất của hẩn không phải đâm người, mà là đâm đèn.

Đèn trên bàn.

Kiểm thứ nhất của hẩn, thứ đâm tới không phải mũi kiếm, mà là gió kiếm.

Gió kiếm đâm tắt đèn trên bục.

Sau đó hẩn mới thật sự xuất kiếm.

Kiểm của hẩn màu đen, hòa làm một thể với đêm tối.

Người của hẩn rất đen, lông tóc rất dày, toàn thân mặc áo bào đen.

Cộng thêm thanh kiếm màu đen trong tay hắn, giao thủ với hắn, giống như giao thủ trăm luân với tất cả ma quỷ trong đêm tối.

Thế nhưng hắn lại gặp phải một đối thủ như ma đêm.

Y vừa cúi người liền vọt tới, trong nháy mắt lấy ra một cây búa.

Y chém tới một búa.

Người của Lôi gia từ khi rút được kinh nghiệm xương máu, cho rằng luyện đao tập kiếm tuyệt đối không thể xưng bá thiên hạ, đã khổ công nghiên cứu thuốc nổ hỏa khí, ngoài ra còn sáng tạo nên “Ai Thần chỉ pháp”, lại dùng búa nhỏ làm binh khí, tự thành tam tuyệt, danh chấn giang hồ.

Người xuất búa đương nhiên là môn chủ Lôi Quyền của Tiểu Lôi môn.

Búa và kiếm chạm nhau bảy tám lần, bắn ra tia lửa, cũng là màu đen.

Sau mười lăm chiêu, búa tiến, kiếm lùi.

Áo bào đen xoay tròn.

Cả người Lôi Quyền giống như gió lốc cuốn ngược lên, sau đó hét lớn một tiếng, một búa rời tay bay tới.

Lần này, búa phá tan lưới kiếm bay vào, chém thẳng vào ngực, lại đóng đinh hắn vào trên tường đá.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết giống như cháy sém, “sự vật” trúng búa kia vẫn giãy giụa mấy cái, ma sát vào tường phát ra âm thanh bén nhọn khiến người ta ê răng. Nhưng đó chỉ là một bộ áo bào.

Áo bào đen.

Người thì sao?

Người ở phía sau, sau lưng Lôi Quyển.

Dư Yểm Quyện khổ học “Quỷ kiếm” trên Côn Luân, vốn đã xem chớp nhoáng phiêu hốt, quỷ thần khó lường là tinh túy của kiếm pháp.

“Kiếm Quỷ” thật sự là quỷ trong kiếm.

Nhưng hẳn lại gặp phải một bệnh quỷ.

Một chiến sĩ bị ma bệnh bám lấy đến mức chỉ còn lại một thân thể gầy yếu với dấu chí siêu nhân.

Lôi Quyển.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 19 – Phi Phủ đội

Chương 19 – Phi Phủ đội

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

“Kiếm Quỷ” Dư Yểm Quyện gặp phải Lôi Quyển giống như một con quỷ.

Chỉ xem ai là người đi gặp quỷ trước.

Kiếm Quỷ đã lướt đến sau người Lôi Quyển.

Kiếm của hắn còn tới trước cả hình bóng, một kiếm đâm vào nách trái Lôi Quyển.

Hắn sử dụng là kiếm của quý, cho nên mỗi kiếm đều đâm vào “địa phương quý quái”.

Lại không ngờ, một tiếng “keng” vang lên, kiếm đâm trúng mục tiêu, không phải xương, không phải thịt, không chảy máu, không tiếng hô, chỉ có tiếng kim thiết chạm nhau, đốm lửa tung tóe.

Bởi vì thứ mà mũi kiếm của hắn đâm trúng là búa.

Trong áo lông thật dày ấm áp kia, không biết ẩn giấu bao nhiêu cây búa.

Ít nhất dưới nách có một cây.

Kiếm của hắn đâm vào trên búa.

Lôi Quyển rút cổ tay, búa đã rơi tay.

Mặt búa phát ra ánh sáng lạnh, đó là ánh sáng từ trong mắt y phản xạ đến.

Nến đã tắt, cho dù có nhẵn cũng không sáng.

Nhưng hai mắt Lôi Quyển vẫn phát sáng trong bóng tối.

Đốm lửa màu lục, ánh sáng màu xanh.

Đây là lửa gì? Ánh sáng gì? Đến từ lực lượng gì?

Một loại lực lượng khiến người ta đi tìm chết, đến từ cái chết.

Đó là tử chí, không phải đấu chí.

Đấu chí là lực lượng và ý chí sống sót cầu thăng, tử chí chỉ là hủy diệt, không có ý nghĩa khác.

Thậm chí mình còn sống tiếp hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là hắn muốn người chết, người không chết không được.

Trừ cái chết ta thì không còn gì khác.

Lại một búa ném ra, bay tới.

Dư Yểm Quyện kêu lên một tiếng quỷ quái, dùng kiếm chém ra.

Kiếm như quỷ bổ vào trên búa như quỷ giống như đang chém quỷ.

Cảnh tượng khiến Dư Yểm Quyện kinh hãi lại xảy ra.

Lôi Quyển khô, hơn nữa còn gầy, giống như một con quỷ bệnh lao, yếu đuối mong manh.

Tay của y cũng gầy như củi khô, cổ tay còn không lớn bằng một cái ly bái thần, gân xanh đều lộ.

Y dùng một tay như vậy phát ra một búa, búa nhỏ.

Dư Yểm Quyện dùng mười thành công lực trút vào thân kiếm, nơi mũi kiếm đi qua lập tức gió quỷ vù vù, bóng quỷ lay động. Một kiếm này của hắn gọi là “Quỷ Trảm Chung Quỷ”, tập hợp ba mươi năm công lực tinh hoa bình sinh, một kiếm chém vào trên búa.

Kết quả lại là búa bay, kiếm vỡ.

Một kiếm kia lại không chống nổi một búa, vỡ thành ngàn mũi châm.

Là vỡ thành ngàn mũi châm, chứ không phải ngàn mảnh.

Từng mũi châm màu đen nhỏ và dài, vẫn bắn về phía Lôi Quyển.

Thẳng thì thừa thẳng truy kích, như bóng theo người; bại lại cầu thẳng trong bại, như ruồi bu thi thể.

Đây chính là “Kiếm Quỷ” Dư Yểm Quyên, cùng với kiếm pháp như quỷ của hắn.

Ngàn mũi châm bắn về phía Lôi Quyển.

Mỗi mũi châm đều xuyên tâm.

Mỗi mũi châm đều chết người.

Trong nháy mắt này, Lôi Quyển lại đột nhiên làm liễu một chuyện, đó là quyển (cuốn).

Cả người y đột nhiên vặn vẹo, xoắn chặt, giống như một cơn gió lốc “cuốn” lên.

Y vừa cuốn lên, cả tấm áo lông cũng cuốn theo, mang theo một luồng gió mạnh.

Đồng thời ánh sáng chợt lóe, y lại phát ra một chiếc búa bay.

Áo lông dày, kim đâm không vào.

Gió lốc cũng hoàn toàn quét rơi tất cả công kích kiếm châm, châm kiếm.

Nhưng Dư Yểm Quyên có thể tránh được phản kích của Lôi Quyển sao?

Dư Yểm Quyên đã không còn kiếm.

Hắn kêu lên một tiếng quỷ quái, dùng tay không tiếp một búa.

Tiếp thì tiếp, nhưng tình hình thế nào lại không ai biết, chỉ biết búa đột nhiên rơi xuống, rơi trên mặt đất phát ra một tiếng “cộp”, sau đó Kiếm Quỷ lại quay người rời đi.

Đi một cách hoảng hốt, không còn ham chiến, liều mạng chạy trốn.

Hắn lướt ra ngoài, phá vỡ cửa lớn, nhảy qua hành lang, vòng qua thủy tạ, lách qua núi giả, sau đó nhảy xuống bên ngoài tường vây, đang thở gấp một hơi, không ngờ...

Vào lúc này Lôi Quyển lại trở tay phát ra một búa, một búa này cũng phá vỡ cửa lớn, bay qua hành lang, xuyên qua thủy tạ, bổ tan núi giả, đập phá tường vây, “phập” một tiếng cắm vào trên người Dư Yếm Quyện sau tường.

Trúng mục tiêu.

Trong nháy mắt này, Kiếm Quỷ vẫn muốn tránh, vẫn muốn né.

Hắn vừa nghe được tiếng rắc vang lên, lập tức lách mình, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này vẫn né tránh chỗ hiểm, búa chỉ chém vào trên cánh tay trái của hắn.

Trong chớp nhoáng này, Dư Yếm Quyện không cảm thấy đau, cũng không sợ.

Hắn không kịp nghĩ gì, chỉ lướt qua một ý niệm.

Đời người rốt cuộc có luân hồi hay không?

Trước kia, hắn thân là “Kiếm Quỷ” không tin có chuyện “luân hồi”, dù sao chết rồi thì không còn biết gì nữa, có hay không cũng như nhau.

Vì vậy hắn không cho rằng có luân hồi.

Hắn còn cười người khác là hi vọng có báo ứng, mong đợi có nhân quả, mới tin rằng có luân hồi.

Nhưng trong nháy mắt này, hắn lại hi vọng thật sự có luân hồi.

Nếu không, hắn thật sự sẽ chết, không biết gì nữa, không còn gì nữa.

Ít nhất, không có luân hồi cũng phải có quỷ.

Bởi vì có quỷ sẽ có thần, có thần có quỷ, còn sợ không có tiếng người sao?

Còn có thể thành người, chính là có luân hồi.

Quả thật, người không muốn chết, còn muốn sống tiếp, mới hi vọng có luân hồi.

Cảm giác của hắc chỉ tới đây.

Cảm giác của hắc không sai, hắc đã chết rồi.

Một búa kia tuy chỉ chém vào cánh tay, nhưng chấn động lực theo sau mà phát, gân mạch cơ xương toàn thân hắc đều bị nó chấn vỡ, giống như đánh vỡ một khối băng, giống như một hòn đá ném vào trên bình sứ.

Hắc chết bởi búa bay.

Thế nhưng trong Tích Cựu hiên không chỉ một mình Lôi Quyển có búa bay, mà là “một đội người”.

Ít nhất còn có bốn đệ tử họ Lôi là Thực, Thuộc, Xảo, Hợp, đều phát ra búa của bọn họ.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 20 – Kiểm pháp chống lại vận mệnh

Chương 20 – Kiểm pháp chống lại vận mệnh

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thật khổ!

Đây là một câu trong lòng “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu không dám thốt ra.

Hắn vẫn không cam lòng bị bắt, không chịu vào khuôn phép.

Hắn giống như một con thú bị vây, dựa sông chiến đấu.

Kiếm của hắn lại không phải thủ mà là công, hơn nữa còn càng công càng nhanh, càng đánh càng gấp.

Hắn không thể không nhanh, bởi vì “Thiết Bản thần sách” của “Nhất Sách Nhi Đắc” Chu Như Thị và “Thiên Niên phi liên” của “Nhất Liên U Mộng” Lợi Tiểu Cát đã đồng loạt quần lấy hắn, giống như có trăm tay ngàn ngón đồng thời tấn công vào chỗ hiểm tử huyệt của hắn.

Mà hắn còn đang trong lưới, vướng tay vướng chân.

May mắn, lúc này viện quân của Tích Cựu hiên đã đến.

Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát lập tức quay người đi kháng địch, không để cho người đến cứu viện dễ dàng tiến vào Tích Cựu cư nửa bước.

Tôn Ưc Cựu lập tức cảm thấy áp lực nhẹ đi.

Nhưng hắn lập tức phát giác, đó không phải may mắn, mà là bất hạnh.

Vô cùng bất hạnh.

Hai người dùng phi sách và phi liên kia vừa lui, lập tức lại có hai người khác tiến lên công kích hắn, càng khó đối phó hơn.

Một người cầm thương, vẫn luôn chỉ nhắm chuẩn thời cơ, không ra tay lần nào.

Một người khác dùng tay không đấu với hắn. Người này có khuôn mặt âm dương, bên đen bên trắng, chưởng công kỳ lạ, thân pháp kỳ dị.

Hai người này bất kể là đã xuất thủ hay chưa xuất thủ, e rằng còn khó ứng phó hơn so với hai người lúc trước.

Ngay lúc này, bốn Lôi đệ tử bỗng đồng loạt quát lên một tiếng, phát ra búa của bọn họ.

Búa bay.

Bốn cây búa nhỏ nhanh chóng bay đi, phân biệt chém vào tứ chi của hắn.

Kiểm Yêu hét lên một tiếng, toàn thân (ngay cả mặt, mắt, tóc, môi, mi) đều trắng.

Trắng bệch.

Hắn hét lên một tiếng, giống như một luồng khói, “vọt”/“chui”/“lách” ra khỏi tấm “Thiên La Địa Võng” kia.

Đó là chuyện không có khả năng.

Hoàn toàn không có khả năng.

Không có ai có thể từ trong lưới kia chạy ra ngoài, trừ khi đó là yêu quái.

Tôn Ưc Cựu chính là yêu, hắn là “Kiếm Yêu”.

Hắn đã dùng bản lĩnh đặc biệt, độc môn tuyệt chiêu “Bạch Hổ Trùng Sát” lao ra khỏi lưới, nhưng chân lực đã hao tổn, công lực giảm nhiều, nguyên khí đã hết.

Ngay lúc này Trương Thán ra tay, dùng cả hai tay.

Đôi tay kẹp lấy thanh kiếm như yêu không thể suy đoán của Tôn Ưc Cựu.

Tôn Ưc Cựu chỉ cảm thấy hai luồng lực khác thường một chính một phản đánh tới, hắn đành phải dùng kinh áp chế lại.

Nhưng không áp chế còn đỡ, một khi phản kích, công lực cổ quái kia lại hấp thu/dung hợp/hội hợp kinh đạo của mình, áp chế ngược lại như dùi non lấp biển, thế không thể cản.

Tôn Ưc Cựu đành phải rút kiếm.

Không rút kiếm, cũng chỉ có đường rút bỏ sinh mạng.

Mạng không thể rút bỏ, bỏ thì không còn nữa.

Nhưng kiếm có thể rút bỏ, bỏ một kiếm còn có thể dùng kiếm khác, hoặc chờ thời cơ lần nữa đoạt lại.

Thế nhưng hắn vừa quăng kiếm, binh khí rời đi, lực mới chưa sinh, đấu chí chưa mạnh, nguyên khí chưa khôi phục, một tiếng “vút” vang lên, một thương đã đến trước mặt.

Hắn đã không kịp tránh, không kịp phản ứng.

Trúng thương, ngã xuống.

Đối phương không phải dùng đầu ngón tay, mà là đầu thương. Một thương này đánh vào huyết đạo của hắn.

Do đó Tôn Ưc Cựu mềm nhũn ngã xuống đất. Hắn lao ra lưới, kết quả ngược lại là càng chết nhanh hơn.

Người xuất thương là Tôn Ngự.

Sơn Đông, Thần Thương hội, Đại Khẩu Tôn gia, ngoại hệ đệ tử Tôn Ngự.

Tôn Ưc Cựu ngã xuống.

Ngô Phấn Đấu thì sao?

Ngô Phấn Đấu lại không phấn đấu.

Chiến đấu bắt đầu, hắn vừa thấy Tôn Ưc Cự người nằm trong lưới, Dư Yểm Quyện rơi xuống hạ phong, hắn không nói một lời, lập tức rời đi.

Không phải đi, mà là trốn.

Là loại liều mạng chạy trốn “chạy nhanh bao nhiêu thì trốn nhanh bấy nhiêu”.

Người không như tên của hắn.

Ngói nhà tan vỡ, lưới chụp đến, kẻ địch rơi xuống. Hắn lại nhắm chuẩn lỗ thủng lớn kia, bay vút lên cao, đến trên đỉnh ngói. Đang muốn tiếp tục trốn, đột nhiên trông thấy trên mái hiên có một người mặc áo bào trắng, một tay cầm một thanh kiếm như bạch ngọc, dưới ánh trăng như chiếu sáng thiên hạ, mũi kiếm chỉ xéo xuống đất, đang chờ đợi hắn.

Giống như đã chờ rất lâu rất lâu, đợi rất nhiều rất nhiều năm, đến nỗi một ống tay áo của y đã trống rỗng phát phơ.

Ngô Phấn Đấu vừa nhìn thấy người này, mặc dù vẫn đặt chân trên nóc nhà, nhưng tim của hắn đã rơi xuống dưới đường.

Hắn biết người này, cũng từng nghe nói đến người này.

Hắn thực sự không muốn gặp phải người này, nhất là vào lúc này.

Hắn quả thật muốn nhảy vào trong nhà, đánh với tên ma quỷ giống như con dơi kia, đánh với bốn tên cầm thiên la địa võng kia, đánh với người mặt âm dương, người cầm thương, cầm phi liên phi sách kia, cũng không muốn giao thủ với người cụt một tay trên nóc nhà này.

Thế nhưng hiện giờ hắn muốn nhảy vào trong nhà cũng không được.

Bởi vì hắn biết, giờ phút này chỉ cần có một chút sơ suất, nửa điểm sai lầm, mình nhất định sẽ bỏ mạng đương trường.

Nguyên nhân là người này đã rút kiếm ra với người, vậy thì tối nay chỉ có một kết cục, hai kết quả.

Kết quả là dùng kiếm của người giết chết y, hoặc dùng kiếm của y giết chết người.

Kết cục đều như nhau, đó là chết.

Chỉ xem là người chết hay là ta mất mạng.

Người áo trắng đứng dưới ánh trăng, giống như gần trong gang tấc, cũng xa tận chân trời.

Y thủy chung không ngẩng đầu, từ bên mặt của y có thể thấy được chân mày chỉ xéo tóc mai. Chợt nghe y nói:

- Phấn Đấu?

Ngô Phấn Đấu đành phải phấn đấu.

Thực ra bây giờ hắn không phải đang “phấn đấu”, mà là đang “vùng vẫy”.

Sư phụ của hắn là Trần Thượng Hạ hi vọng hắn có thể “phấn đấu tiến thủ”, vì vậy đặt tên cho hắn. Nhưng phấn đấu là một chuyện rất gian khổ. Ngô Phấn Đấu luôn luôn khá lười, kiếm pháp của hắn cũng đi theo đường hướng hơi phiêu dật, lấy ý cảnh làm đầu, khổ công không nhiều. Cho nên đồng môn cười hắn hữu danh vô thực, hắn lại mỉm cười phản bác:

- Ai nói danh không xứng thực? Đừng quên ta họ Ngô!

Hắn là người Quảng Đông, người Việt dùng “Ngô (吳)” và “Ngô (唔)” như nhau, mà “Ngô (唔)” có nghĩa là “Vô” hoặc “Bất”, thêm vào tên của hắn, tức là “không phẩn đấu”. Hắn còn lấy đó làm đùa, không cho rằng chây lười là xấu.

Hiện giờ hắn đã không còn đường lui, chỉ có phẩn đấu, vũng vầy.

Phẩn đấu là nét đẹp.

Người nhìn một người đang cố gắng tiến thủ, phẩn đấu tiến tới, quá trình chiến đấu hăng hái này còn khiến người ta động lòng hơn so với thành công thành tựu.

Vũng vầy lại không phải.

Vũng vầy là khiến người ta kinh tâm.

Sự vũng vầy và phẩn đấu của Ngô Phẩn Đấu lại giống như thiên thượng mà không phải nhân gian.

Hắn rút kiếm của mình ra.

Kiếm xé gió, phát ra tuyệt hưởng trong trẻo.

Hắn dùng một chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, từ xa chỉ vào người áo trắng.

Gió rất lớn, nóc nhà rất cao.

Kiếm ở trong gió, người ở trong gió, tay áo tung bay trong gió. Dưới ánh trăng, Ngô Phẩn Đấu giống như một vị tiên nhân phiêu dật xuất trần.

Người áo trắng vẫn không động, thậm chí không ngẩng đầu, không ngược mắt.

Kiếm trong tay vẫn chỉ xéo xuống đất, đứng thẳng bất động.

Giằng co một lúc, Ngô Phấn Đấu quát lên:

- Thế nào? Họ Thích kia, người có gan ở chỗ này đánh lén ta, lại không có gan ra tay với ta sao!

Thích Thiếu Thương vẫn nhìn tay của mình.

Cổ tay của y rất trắng, rất thanh tú.

Thành thật mà nói, đó không giống như tay của một võ nhân.

Tay của y cầm kiếm.

Nhưng nói thật, đó cũng không giống như một thanh kiếm giết người.

Y sừng sững bất động.

Nếu như bảo y có động, vậy thì chính là mũi kiếm của y vốn cách nóc nhà khoảng chừng nửa thước, hiện giờ đại khái chỉ còn năm tấc.

Mũi kiếm của y tựa như đang trầm xuống.

Nhưng trầm xuống rất chậm, hơn nữa còn là từng phần từng phần, từng chút từng chút, không cần thận quan sát còn thật không nhìn ra.

Là tay của y mỏi rồi? Hay là kiếm của y quá nặng?

Ngô Phấn Đấu đột nhiên cảm thấy mình không thể đợi thêm nữa, cũng không nên đợi thêm nữa.

Hắn quát lên một tiếng.

- Thích Thiếu Thương, ra tay đi!

Hắn nhanh chóng tiến lên ba bước, nhấc chân khéo lén, giơ một chân lên, tạo thành thức “Thụy Hạc Hiến Thọ”, mũi kiếm chĩa thẳng vào Thích Thiếu

Thương, chỉ quyết lại phục sát cơ, dưới chân ẩn giấu tuyệt kỹ, một chiêu ba thức.

Dưới trăng trong gió, ban đêm trên nhà, chiêu thức này của Ngô Phấn Đấu giống như tiên nhân hạ phàm, tiên hạc gần trời.

Giống như chỉ cần một cơn gió, hắn sẽ có thể xuất chiêu xuất kiếm đâm kẻ địch thành trăm ngàn lỗ hồng.

Nhưng Thích Thiệu Thương vẫn bất động, hờ hững bất động.

Nhiều nhất chỉ có mũi kiếm tiếp tục trầm xuống, càng trầm xuống.

Ngô Phấn Đấu muốn công không đường, liền quát lên:

- Đồ nhát gan! Người còn chờ cái gì!

Nhưng một chiêu “Thụy Hạc Hiến Thọ” này, cũng bởi vì đối thủ không động mà không thể ứng phó, cũng không thể phát động. Hắn căn rằng một cái, chân đạp thất tinh, kiếm như rồng dạo, toàn thân bay lượn, lại chuyển thành một thức “Tiên Ban Liệt Trận”.

Một chiêu này bảy phần thủ ba phần công, vừa để lại đường lui vừa tiến tới. Khi còn cách Thích Thiệu Thương ba bước, thấy đối phương vẫn sừng sững bất động, hắn lại lần thứ tư biến chiêu thành “Thiên Nữ Tán Hoa”.

Bóng kiếm hóa thành trăm vạch kiếm, nhanh chóng đâm vào chỗ hiểm toàn thân Thích Thiệu Thương.

Chỉ cần bị hắn đâm trúng một kiếm, kẻ địch sẽ lập tức bị hủy. Nếu như có một kiếm bị đánh trả, một trăm mấy chục kiếm khác sẽ lập tức chi viện, công dồn áp chế, cho đến khi đánh ngã kẻ địch.

Một chiêu này trở nên đẹp, trở nên tuyệt diệu, trở nên trong tình lý, cũng trở nên ngoài dự liệu, quan trọng hơn là bất kể xuất chiêu biến chiêu công hoặc

thủ, hãn tri triển ra đều có “tiên vị”.

Kiểm của hãn đã thi triển ra ý cảnh của “tiên”.

Đáng tiếc hãn cũng không phải là thần tiên, cho nên hãn đành phải làm “quỷ”.

Lúc hãn lướt tới phát động công kích, tư thế mỹ diệu, đồng thời bảy phần công ba phần thủ, một khi đắc thủ thì đuổi giết đối phương dưới kiếm, một khi thấy tình thế không ổn cũng có thể kịp thời biến chiêu lui giữ, đứng vào thế bất bại.

Kiểm thế của hãn uyển chuyển, giống như tiên bay dưới trăng.

Người của hãn càng khoái lạc như tiên hơn so với thế kiếm, thậm chí lúc hãn xuất kiếm, biểu tình thần sắc cũng đủ bảy loại tình cảm, giống như đang ngây ngất, đang hưởng thụ, đang như mê như say.

Hãn si, kiếm cũng si.

Kiểm có tiên ý, người có tiên vị, chiêu có tiên cốt.

Ngay cả tiến lui đều có đạo cốt tiên phong.

Nhưng Thích Thiều Thương không si.

Dưới ánh trăng, y cũng đẹp đến mức giống như một ngọn nến chiếu sáng trong đêm tối. Người chỉ cần nhìn thấy thần sắc y cầm kiếm (cho dù một kiếm kia vẫn rũ xuống), liền biết được người này thà rằng cùng chết cũng sẽ không làm nèn cho bất cứ người nào.

Hiện tại y đã phản kích.

Phản công lại công kích của đối phương, đó là “Phản kích”.

Thế nhưng, nếu như dùng giải thích này để miêu tả “phản kích” của Thích Thiều Thương, vậy có thể nói là cực kỳ “khó hiểu”.

Bởi vì Thích Thiều Thương không phải phản kích nhằm vào kẻ địch của y, mà là nhằm vào nơi mũi kiếm của y chỉ vào, đó là ngôi nhà.

Ngôi nhà là vật chết.

Thứ công kích y là người, “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu.

Nhưng y lại không ứng phó với công kích của Ngô Phấn Đấu, ngược lại trước tiên phá hủy ngôi nhà nơi y đặt chân, tại sao?

Rốt cuộc vì cái gì?

Không tại sao cả.

Nếu như có nguyên nhân, cũng là vì phản kích, giết địch.

Mặc dù y công kích ngôi nhà, nhưng đạo lý của nó cũng giống như làm người.

Một người đọc sách, đi thi, học tập, vận động, kết hôn, thậm chí sinh con dưỡng cái, xem ra chẳng liên quan gì đến sống sót. Nhưng trên thực tế, không có những thứ này, lại không thể sống thật tốt, sống được vui vẻ, hơn nữa tiếp tục kéo dài sinh mệnh.

Kiểm pháp hiện thời của Thích Thiều Thương cũng là như vậy, ít nhất cũng là nguyên lý hợp nhất, nguyên tắc như nhau.

Mũi kiếm Thích Thiều Thương nhanh chóng bắn ra một vệt sáng.

Một tiếng “cách” vang lên, ánh kiếm đánh vào trên ngôi nhà.

“Ầm”, nóc nhà lập tức sụp xuống, một lần là một khối lớn, một mảng lớn ngôi vỡ mảnh vụn rơi xuống. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, khi đó

Ngô Phấn Đấu vừa mới xông đến trước người Thích Thiểu Thương.

Nếu như Thích Thiểu Thương xuất chiêu với hãn, hãn đã sớm có phòng bị.

Nếu như Thích Thiểu Thương thế công quá mạnh, hãn chống đỡ không được, cũng có thể lui tránh.

Nếu như Thích Thiểu Thương tiếp chiến, hãn cũng đã chuẩn bị xong kế sách, có thể thắng lợi thì đuổi giết, không địch lại thì lập tức chạy trốn.

Đáng tiếc không phải.

Quả thật không phải.

Thích Thiểu Thương không xuất kiếm với hãn, mà là xuất kiếm với nóc nhà.

Kiểm khí.

Ngói vỡ.

Nóc nhà sụp xuống.

Tòa nhà xinh đẹp của hãn.

Hãn vừa sảy chân, quay cuồng rơi xuống cùng với gạch ngói vụn.

Lần này, mảnh vụn bụi bặm hoàn toàn dính lên áo bào trắng tinh của hãn, làm xáo trộn tầm nhìn của hãn.

Hãn hét lên một tiếng, dáng vẻ vừa rồi hoàn toàn biến mất, tay chân đánh lung tung, múa kiếm hộ thân, muốm tìm một nơi đặt chân, giãy dụa cầu tồn.

Nóc nhà đã sụp, ngói đã nứt.

Người rơi xuống không chỉ một mình hãn, còn có Thích Thiểu Thương.

Khác biệt chỉ là Kiếm Tiên sẩy chân rơi xuống, còn Thích Thiều Thương lại rơi xuống từ từ, có chuẩn bị mà rơi.

Một loại rơi xuống cố ý.

Một loại rơi xuống bình tĩnh đến mức tàn khốc...

Cùng với kiếm, sát khí và sát cơ của y.

Gần như lập tức, tức khắc, người áo trắng Thích Thiều Thương lại từ từ bay lên trên nhà, một chân đặt xuống mái hiên, một tay cầm kiếm, thần sắc tịch mịch.

Chỉ là trên áo trắng có thêm vài vết máu sặc sỡ như hoa mai.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 21 – Người hô mưa gọi gió

Chương 21 – Người hô mưa gọi gió

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Giải quyết xong.

Một, giết chết Dư Yểm Quyên.

Dùng “Thất Thần chỉ” Lôi Quyên như ma quỷ làm chủ lực, bóp nghẹt Kiếm Quỷ giống như quỷ.

Hai, bắt giữ Tôn Ưc Cựu.

Dùng “Thiên La Địa Võng” của Bát Lô Tử Đệ, cộng thêm “Khuất Thần thương” của Tôn Ngư và “Phản Phán thần công” của Trương Thán, cuối cùng liên thủ bắt được Kiếm Yêu giống như yêu.

Ba, tru diệt Ngô Phấn Đấu.

Dùng Thích Thiểu Thương tiêu sái phóng khoáng năm xưa không giảm, nhưng ngày đó vì tìm lý tưởng, tìm tình nghĩa mà trở thành hôm nay “không một kiếm nào không đâm vào hiện thực”, giết chết Ngô Phấn Đấu có đầy đủ vị tiên.

Thành công.

Lập tức rời đi.

Do Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị đoạn hậu.

Kiếm Yêu, Kiếm Tiên, Kiếm Quỷ vừa bại, Kiếm Thần, Kiếm Ma, Kiếm Quái không đến, trong Tích Cựu hiên còn có ai có thể kiềm chế được bốn đại hộ pháp của Tô Mộng Chấm năm xưa, sau đó lại là bốn thủ hạ đặc lực của Bạch Sầu Phi, “Nhất Sách Nhi Đắc” và “Nhất Liêm U Mộng”?

Đáp án là không có.

Cho nên bọn họ nhanh chóng rút lui đến đường Hoài Cựu.

Lúc bọn họ đến, tổng cộng có chín người Thích Thiểu Thương, Lô Quyển, Tôn Ngư, Trương Thán, Chu Như Thị, Lợi Tiểu Cát, Lô Thực, Lô Thuộc, Lô Xảo, Lô Hợp.

Lúc đi lại là mười người.

Có một người bị bắt, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu.

Bọn họ bắt hãn làm gì?

Ngay cả Dư Yểm Quyển, Ngô Phấn Đấu cũng giết, chỉ có Tôn Ưc Cựu vẫn còn sống, là vì sao?

Không biết vì sao.

Ngay cả Kiếm Yêu huyết đạo bị phong tỏa cũng hoàn toàn không rõ nguyên do.

Hiện tại hãn chỉ hi vọng có thể may mắn thoát chết.

Chết tốt đẹp không bằng sống tồi tệ.

Hiện giờ hãn mới có thể thật sự hiểu được ý nghĩa của câu này, chết rồi thì không có gì nữa, hơn nữa cũng vĩnh viễn sẽ không có, cho nên phải sống tiếp.

Nhất định phải sống tiếp.

Hãn xuất đạo tuy lâu, nhưng vào lúc này mạng treo chỉ mảnh, nguy hiểm trước mắt, mạng nằm trên thớt, hãn mới lĩnh ngộ được.

Làm người võ lâm, mặc dù uy phong, làm người giang hồ, mặc dù tự tại, nhưng một khi thất bại, làm quan còn có thể chỉ mất quyền thoái ẩn, dự thi chỉ là đánh mất công danh, làm ăn nhiều nhất là rách nát chán nản, nhưng làm hảo hán, cái giá phải trả lại thường là cái chết.

Hoàn toàn không luận bao nhiêu uy phong, bao nhiêu đắc ý, bao nhiêu thoả nguyện, nếu phải trả cái giá của sinh mệnh, vậy thật là quá lớn, quá không đáng.

Hãn vào lúc này mới tỉnh ngộ ra.

Hãn hối hận vì sao không sớm lĩnh ngộ điều này.

Hắn lại không biết, con người không đi tới giai đoạn đó, tâm tình đó sẽ không đến được.

Tình ngộ cũng như vậy.

Cơ duyên phù hợp, lúc nên ngộ sẽ tự ngộ. Bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó. *

Đây là chuyện không gặp được, không chờ được.

Chỉ xem cơ duyên, tùy duyên ngẫu hứng.

Hoặc xem gặp gỡ, chân lý của nhân sinh phần lớn là nhìn rõ, nhìn thấu, nhìn thấy từ trong đại khổ đại bi.

Ngộ được.

Một nhóm mười người Thích Thiểu Thương, trước tiên không tới hẻm Tiểu Diêm Thủy, mà là tới Hồi Xuân đường.

Hồi Xuân đường là nơi năm đó Vương Tiểu Thạch xem bệnh hốt thuốc trị thương cho người khác. Trước đây không lâu, máu của anh hùng còn chảy đầy nơi ấy, đám người Chu Tiểu Yêu, Trần Bất Đình, Phùng Bất Bất đều bỏ mạng trên quảng trường này.

Bọn họ bị triều đình xem là “côn đồ cường đạo cướp pháp trường”, chính sử dĩ nhiên sẽ không ghi lại sự tích bọn họ vì trượng nghĩa mà chiến đấu đến chết.

Nhưng mọi người sẽ ghi nhớ bọn họ, ở trong lòng.

Đến Hồi Xuân đường, ban đêm yên tĩnh, ca múa mừng cảnh thái bình tại khu vực hẻm Ngõa Tử, đường Bán Dạ, đường lớn Hoàng Khố.

Trước Hồi Xuân đường chỉ có một làn dư hương của thuốc, một chút ý xuân cũng thiếu đi.

Nếu như nói có, vậy trước đường còn có một chậu đỗ quyên đỏ tươi đã nở, mặc dù bị ánh trăng chiếu rọi thành màu xám, nhưng vẫn không thay đổi sự hưng thịnh của nó, không thay đổi vẻ đẹp của nó, đón gió vẫy chào.

Bên cạnh hoa đỗ quyên có người.

Một người trẻ tuổi thanh tú, ánh mắt sáng ngời.

Hắn ở nơi đó, giống như đã chờ rất lâu, rất lâu rất lâu, rất lâu rất lâu rất lâu, cho nên ngay cả khuôn mặt cũng bị bóng đêm mờ mịt che phủ, trong mắt cũng còn sót lại bóng hoa đỏ thắm.

Hắn nhìn thấy Thích Thiếu Thương liền chấp tay.

Thủ thế của hắn không đặc biệt tôn kính, cũng không có ý bất kính, nhưng trong mắt hắn khẳng định chỉ có Thích Thiếu Thương, không có người khác.

Hắn đang chờ Thích Thiếu Thương.

Hắn chỉ đợi Thích Thiếu Thương.

Trong thời điểm khẩn cấp gấp như sao băng này, vì sao hắn phải ở nơi này chờ Thích Thiếu Thương?

Tại thời khắc sống chết nháy mắt vạn biến này, vì sao Thích Thiếu Thương thà đi đường vòng cũng nhất định phải gặp hắn?

Người mắt sáng này ngẩng đầu lên, trong mắt dường như có ánh lệ, nhưng thần sắc lại rất bình tĩnh, rất vui vẻ.

Kỳ quái là sự bình tĩnh này lại có một loại cảm giác khiến người ta cảm thấy “tâm chết”, mà sự vui vẻ của hắc đường như cũng không đến từ “vui vẻ”.

Người trẻ tuổi ánh mắt rất sáng, nhưng tựa như “không có tâm” này nói:

- Người tốt cuộc đã tới.

Với tác phong làm việc nhanh như chim bay, coi trọng hiệu suất của Thích Thiếu Thương, lại bình tĩnh chậm rãi ôn hòa nói:

- Xin lỗi, đã để người đợi lâu!

Người trẻ tuổi mắt sáng nói:

- Là tối nay sao?

Thích Thiếu Thương đáp:

- Là tối nay.

Người trẻ tuổi mắt sáng thở ra một hơi, lúc này mới đưa mắt nhìn lướt qua mọi người, nói:

- Sau này, qua một đoạn thời gian, chỉ cần người giúp ta nói rõ chân tướng, công bố khắp thiên hạ, ta cũng coi là giống như các người, là một người hô mưa gọi gió chứ?

Thích Thiếu Thương nhìn hắc, trong mắt tràn đầy cảm kích và khuyến khích.

- Người vốn luôn là vậy. Có một ngày ta nhất định sẽ làm sáng tỏ giúp người.

Thanh niên mắt sáng cười nói:

- Như vậy, ta sẽ chờ tối nay... các người còn chờ cái gì?

Thích Thiếu Thương gật đầu, một tay đỡ hắc. Lúc này mọi người mới phát hiện, người này ngay cả khinh công cũng không thi triển được. Hắc căn bản

không biết làm nhẹ người lao đi, làm thế nào thi triển?

Thanh niên này chợt “ồ” một tiếng, giống như nhớ ra gì đó, còn có lời muốn nói.

Thích Thiều Thương lập tức ngừng lại.

Đối với người này, dường như y rất nhẫn nại, sự nhẫn nại vượt mức bình thường.

Hơn nữa còn quan tâm, một loại quan tâm rất không tầm thường.

Thanh niên kia quả nhiên nói ra.

Hắn hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

- Người... còn nhớ họ tên của ta không?

- Nhớ.

Thích Thiều Thương lập tức đáp.

Thanh niên kia lại nói:

- Người nói lại một lần xem!

Thích Thiều Thương cũng không khó chịu, lập tức nói:

- Trần Niệm Châu.

Thanh niên kia cười.

Cười đến rục rờ, rục rờ gần như ngay cả ánh lệ trong hốc mắt cũng sáng lên giống như ánh trăng, giống như một viên niêm châu (tràng hạt) thánh khiết.

Hắn lại cười hỏi.

- Mọi người đều nhớ rồi?

Lại truy hỏi Thích Thiều Thương một câu:

- Có nhớ ta là người nơi nào không?

Thích Thiều Thương không do dự đáp:

- Quảng Đông, người Phật sơn.

Thanh niên kia hít một hơi dài (vấn đề này dường như hẳn phải lấy hết dũng khí mới hỏi ra được):

- Gia phụ là...

Thích Thiều Thương gần như lập tức đáp:

- Trần Lễ.

Trần Lễ.

Đây là một cái tên rất bình thường, không hề mê người, đình tai, chói mắt.

Ngay cả cái tên “Trần Niệm Châu” này đến nay cũng “không ai biết đến”, trong võ lâm, trên giang hồ cũng dường như không có nhân vật này .

Lại không biết vì sao, vào giây phút quan trọng này, thanh niên này lại rãnh rỗi nói những chuyện này, mà Thích Thiều Thương cũng trả lời giống như thuộc nằm lòng, hết sức cẩn thận, vô cùng nghiêm túc.

Mọi người đều không rõ nguyên do, nếu không phải luôn phục tùng Thích Thiều Thương, có lẽ đã sớm không nhận được trở mặt.

Cho đến khi Thích Thiều Thương nói ra tục danh phụ thân của thanh niên mắt ngấn lệ này, Trương Thán liền biến sắc, ánh mắt Tôn Ngự chợt lóe lên.

Lôi Quyển lại hừ một tiếng, trầm thấp.

Lúc này, Thích Thiều Thương lại hỏi Trương Thán một câu giống như không liên quan gì đến thời cuộc này:

- Người có nhớ hẳn cách nói chuyện của hẳn không?

“Hắn” ở đây là chỉ Tôn Ưc Cự không thể nhúc nhích.

Trương Thán lập tức đáp:

- Nhớ.

Để biểu thị đáp án của mình là khẳng định, hắn gật đầu rất mạnh.

Thích Thiều Thương lại “ừ” một tiếng, giống như lúc này mới hài lòng về tất cả, sau đó hạ lệnh:

- Đây là một đêm thật tốt giết hoàng đế, chúng ta lên đường đi!

Chú thích:

* Trích từ bài thơ “Thanh Ngọc Án” của Tân Khí Tật.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ.

Dịch nghĩa:

Gió đông thổi làm nở ngàn cây hoa,

Cuối cùng rơi rụng, như mưa sao.

Ngựa quý, xe chạm trở (đi qua), hương bay khắp đường.

Tiếng tiêu phượng uyển chuyển,
Ánh trăng sáng lay động,
Suốt đêm cá, rồng vui múa.

(Đầu đội) mũ hình con ngài, tơ liễu vàng rủ,
Cười nói vui đùa đi qua, hương bay thoảng.
Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần,
Bỗng nhiên quay đầu lại,
Người ở ngay đó,
Ở nơi lửa đèn tàn.

Dịch thơ: (Điệp luyện hoa)
Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,
Rụng như mưa, sao rực rỡ.
Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.
Phụng tiêu uyển chuyển,
Ánh trăng lay động,
Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tắm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,
Phảng phất hương bay, cười nói rõ.
Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,
Bỗng quay đầu lại,
Người ngay trước mắt,
Dưới lửa tàn đứng đó.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 22 – Chuyện phong hoa tuyết nguyệt

Chương 22 – Chuyện phong hoa tuyết nguyệt

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Tống Huy Tông Triệu Cát rất bận.

Hắn bận không phải chuyện nước, thậm chí cũng không phải chuyện nhà, càng không phải là chuyện thiên hạ.

Hiện giờ hắn bận nhất là chuyện phong hoa tuyết nguyệt, tìm vui hưởng lạc ở nơi trăng gió.

Lúc vừa mới cầm quyền, Triệu Cát cũng từng mong muốn giang sơn Tống thất đầy cảnh tiêu điều khôi phục thái bình thịnh thế. Do đó vừa kế thừa ngôi vua, hăm từng một đạo khiêm tốn nghe khuyên, cải cách chính trị, suy nghĩ cho nước, ổn định thiên hạ, tái bổ nhiệm những nhân sĩ nổi tiếng trung trực dám nói, trọng dụng người hiền, gọi là “tiểu nguyên hữu”.

Có điều những ngày tháng đó rất ngắn ngủi.

Đẹp bỏ tệ nạn, bãi bỏ thói xấu, nói thì dễ dàng làm lại khó, huống hồ cải cách không phải là chuyện một ngày một đêm là có thể hoàn thành. Lúc Triệu Cát còn làm tiết độ sứ, quận vương, còn có thể giữ mình trong sạch, khác với những phiên vương huynh đệ chỉ biết tìm vui hưởng lạc, thậm chí tiếng tăm lan xa, còn dùng thư họa xưng bá một thời, vượt trội thiên hạ. Người trong lúc khó khăn gian khổ, tất nhiên khó mà giữ vững chí khí, nhưng người trong lúc hưởng thụ phú quý, càng khó phấn đấu tiến lên. Huy Tông cũng không qua được một cửa phú quý quyền vị này.

Hắn vừa lên ngôi, có chí cải cách chính trị, có rất nhiều tham vọng, phấn chấn một trận, rửa sạch oan ngục, trọng dụng hiền lương, đến mức triều đình và dân gian đều ca tụng.

Thế nhưng lâu ngày, hắn trở nên lười biếng, cũng sa vào an nhàn hưởng lạc.

Hắn vốn là hoàng đế, có quyền lực vô tận, muốn gì có nấy, khổ cực cải cách như vậy để làm gì? Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến ích lợi của hắn. Cả ngày vất vả, dốc sức xây bỏ, xét duyệt lời trung, thẩm lý quốc sự, loại trừ tệ nạn, kết quả là bản thân mệt mỏi, lại thường nghe cái gọi là lời khuyên trung thành, rất nhiều oán trách, chỉ làm tốn thời gian quý báu của hắn. Sao không tận hưởng lạc thú, tận tình phung phí, phong lưu khoái hoạt?

Bản tính của hắn vốn thích việc lớn hám công to, thích vẽ vời tửu sắc, cho nên hằng hái viết lách, truy tìm hoa đá, giải trí tiêu khiển, ham thú chơi bời, lạm dụng vũ lực, đuổi hiền trọng nịnh, hãm hại đảng phái, không chuyên chính sự. Cộng thêm quyền thần hai bên, xu nịnh vây quanh, khiến cho hắn càng mặc sức chơi bời, thay đổi tác phong, người nào khuyên bảo thì hắn liền phế người đó, người nào khiến hắn vui thì hắn trọng dụng người đó. Đây cũng là nguyên nhân mà đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Lương Sư Thành, Chu Miễn, Vương Phủ đặc thế.

Triệu Cát đã trở thành một hoàng đế hoang dâm, nói mà không làm, xa hoa lãng phí.

Cho nên hắn rất bận.

Bận chơi.

Cái gì hắn cũng chơi, từ thơ ca hội họa, hoa lạ đá quý, cho đến nữ nhân nam kỹ hắn đều thích trêu đùa.

Bận vui.

Từ yến tiệc cung đình đến thờ cúng đạo chơi, thậm chí cùng với nịnh thần phi tần diễn trò đuổi bắt làm thú vui.

Đương nhiên cũng bận sa vào vào tửu sắc, cải trang tìm kỹ nữ.

Hoàng đế này dường như còn cảm thấy ở trong hoàng cung chơi đùa với ba ngàn nữ nhân không đủ thoả nguyện, cho nên không tiếc đi tìm kỹ nữ, chơi bởi phóng túng, càng cảm thấy vui.

Hắn không làm như vậy, nịnh thần bên cạnh nhìn thấu nhu cầu trong lòng hắn, cũng sẽ sắp xếp cho hắn, dạy hắn làm như vậy.

Hắn làm như vậy, cũng không ai dám khuyên nhủ hắn, có khuyên cũng không được. Bởi vì người hiền lương trung trực đều đã bị bài xích không còn, người nào dám khuyên thì người đó gặp phải tai ương trước.

Trong triều chỉ còn lại mấy người Gia Cát tiên sinh có thể xem như nhân vật chính khí, dùng phương thức vẹn toàn để duy trì đại cục.

Thời cục đó đã sớm tràn ngập nguy cơ.

Triệu Cát hiển nhiên không phải quân vương phục hưng, mà là quân chủ họa nước.

Ngày đó vừa lên ngôi vị, ý chí trong sạch, phấn chấn tận trời, tươi cười khả quan là hắn; hiện nay mê muội hoang dâm, tiêu xài phung phí, ham thú chơi bởi, buông thả dục vọng, bại hoại pháp luật cũng là hắn. Thực ra nguyên nhân không gì khác, con người luôn có thời điểm phấn chấn, trầm luân, mỗi người đều có bản tính thiện ác, cho dù quân vương cũng là người phạm. Nhưng người phạm một khi trở thành hoàng đế, bất kể là thiện hay ác, không ai có thể hạn chế quyền lực của hắn nữa.

Thử nghĩ, hành thiện tức là làm việc thiện cho thiên hạ, nhưng dưới chế độ và tông pháp của cung đình, triều đình, nào biết dân sinh khó khăn? Người một lòng nhân từ hướng thiện, há có thể trị vì lâu dài? Chỉ cần làm ác là thiên hạ vạn dân oán trách, nguy ngập như mưa gió đầy lâu, lại có ai thương?

Tối nay Triệu Cát cũng mặc kệ bần dân bách tính có đáng thương hay không, hắn chỉ say sưa nâng khuôn mặt mỹ nhân của Lý Sư Sư, trong lòng cảm thán nhìn thấy mà thương.

Lúc này, trong mắt hắn chỉ thấy mỹ nhân trâm tóc rơi xuống, thanh ca uyển chuyển, trong suy nghĩ đều là chuyện phong hoa tuyết nguyệt, quốc gia hưng vong thì mặc kệ.

Cũng chính lúc này, Lý Sư Sư uyển chuyển động lòng người chợt ngừng ca thôi múa. Đạo quân *không nhịn được ngẩn ra, liền hỏi:

- Mỹ nhân múa đang say, ca đang vui, trẫm nghe được đang cao hứng, sao lại không hát tiếp?

* Đạo quân thời xưa được xưng là thánh quân, nhân quân, hình dung hoàng đế biết nghe lời can gián, trị nước bằng nhân đạo, thúc đẩy quốc gia hưng thịnh phồn vinh.

Lý Sư Sư lại cất tỳ bà, chỉnh y phục, nghiêm nghị hỏi:

- Quan gia, lần này ngài giá lâm, mang mấy người tới?

Triệu Cát ngẩn ra, nói:

- Chỉ mang mười mấy thân tín đi theo.

Lý Sư Sư vẫn nghiêm trang nói:

- Trong đó có hảo thủ không?

Lúc này Triệu Cát mới hiểu được, cho rằng mỹ nhân quá lo lắng, liền cười nói:

- Nàng đừng quá lo. Trẫm tới nơi này, Thái khanh đã giúp trẫm thu xếp ổn thỏa, không có gì phải lo lắng.

Lý Sư Sư vẫn mặt như ngọc lạnh, nói:

- Vạn tuế gia, có biết lúc vừa tối tại hẻm Tiểu Đầm Thủy đã xảy ra một chút chuyện phiền phức không?

Triệu Cát nhẹ nhõm nói:

- Không phải đã được Thái khanh, Đồng tướng quân bọn họ an bài thoả đáng rồi sao.

Lý Sư Sư ngược mắt nhìn lên trên, dùng ngón tay đặt lên tai, nhẹ giọng nói:

- Quan gia có nghe trên nhà có tiếng binh khí giao nhau hay không?

Lần này Triệu Cát ngưng thần lắng nghe, quả thật có, chỉ là rất khó phân biệt, liền sợ đến vàng mặt, ba chòm râu cũng giật giật:

- Đám cẩu tặc to gan này... nên làm thế nào đây!

Lý Sư Sư chỉ hỏi:

- Cao thủ lần này vạn tuế mang đến có bao nhiêu người?

Triệu Cát nhất thời hoang mang lo sợ, chỉ mơ hồ nhớ được nhân số, nói:

- Có A Nhất, Đa Chỉ Đầu Đà, Đồng tướng quân, Chu hình tổng, còn có Long Bát và mấy tên cao thủ võ lâm của hãn... như vậy... còn ứng phó được chứ?

Triệu Cát đã cảm thấy cuống cuống.

Lý Sư Sư thở dài một tiếng, ước đoán đại khái, liền hỏi:

- Thư Vô Hý không tới?

Triệu Cát cũng gấp đến mức trong lòng luống cuống:

- Người này luôn khuyên trăm ít tới Tần quán Sở, trăm... lần này không cho phép hãn tới.

Lý Sư Sư liếc Triệu Cát một cái, lại từ trong y phục rút ra một thanh đao mỏng sắc bén.

Triệu Cát giật mình, run giọng hỏi:

- Nàng, nàng muốn làm gì?

Lý Sư Sư chỉ hơi hột nói:

- Kẻ địch đã đến gần chỗ tiện thiếp, người của ngài chỉ sợ không ngăn cản được... Xin quan gia hãy vào trong phòng thần thiếp tạm lánh, thiếp thân liều mình ứng phó một phen. Gia Cát tiên sinh trong kinh thành phòng chật chội, vừa có gió thổi cỏ lay, nhất định sẽ phái người tới bảo vệ thánh giá. Thánh thượng đừng sợ, ủy khuất một lúc, để thần thiếp cống hiến bảo vệ cho vạn tuế.

Triệu Cát cũng biết Lý Sư Sư có năng lực hơn người, nghe nàng hộ giá cho mình, cảm “động”, kích “động” đến nước mắt cũng muốn chảy ra. Chợt nghe tiếng giao phong quát mắng trên nhà càng vang gần hơn, liền ôm đầu vén rèm chui vào trong phòng Sư Sư, chỉ để lại một câu:

- Mỹ nhân cẩn thận, tối nay trẫm được bình an, sẽ không quên lợi ích của nàng.

Lý Sư Sư cầm đao lạnh nhạt cười một tiếng.

Hai điểm đỏ hiện lên gò má ngọc của nàng.

Vừa rồi lúc nàng hầu hạ có uống một chút rượu, cho nên trên mặt có một chút men say.

Mà trong lòng nàng lại vừa lúc có một chút sát khí.

Vì vậy càng đẹp hơn.

Nàng tiện tay dùng đao khều một quả cam trong khay trên bàn ra.

Màu cam rất đẹp, giống như đèn.

Nàng không dùng đao khoét, lại dùng ngón tay ngọc thon thon trắng như tuyết xé vỏ cam, lộ ra ruột cam tươi non sáng vàng, nhiều nước ướt át.

Nàng dẫu môi, nếm một hộp nước cam, vừa nhai thành tiếng, vừa giống như đang chờ đợi.

Một tiếng “vèo” vang lên, mặt ngói không nứt ra, lại bị nhấc lên mấy khối, một thứ rơi xuống.

Nhìn bóng dáng, có lẽ là một con hạc trắng hoặc là một con uyên ương trắng; nghe âm thanh, hẳn là một quyển sách hay là một xấp giấy... rơi xuống.

Nhưng không phải, đó là một người.

Một người áo trắng, cùng với kiếm của y.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 23 – Anh hùng bại trong tay nhi nữ

Chương 23 – Anh hùng bại trong tay nhi nữ

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Kiếm như trăng sáng.

Người còn lạnh hơn so với ánh trăng.

Người lạnh lùng lại lạnh lùng hỏi một câu lạnh lùng:

- Hẳn ở đâu?

Giọng nói rất thấp, cũng trầm.

Lý Sư Sư vẫn đang ăn cam.

Thong thả ung dung, nhã nhặn bình tĩnh, có một loại khí chất xinh đẹp quyến rũ.

Trong tay nàng vẫn cầm đao, ung dung nói:

- Ai?

Người áo trắng kia trầm giọng nói:

- Cầu hoàng đế.

Lý Sư Sư ngừng nhai, cứ ngậm như vậy, trong miệng vẫn có mảnh cam chưa nuốt, gương mặt và ánh mắt của nàng lại tỏa ra một luồng sát khí, một chút oán hận.

Một lúc sau, chợt nghe nàng cất giọng nói:

- Cam này ăn ngon.

Lúc này Tống Huy Tông đã trốn vào trong phòng Lý Sư Sư, trong lúc hoảng hốt không biết trốn vào đâu, chợt nhìn thấy màn giường rũ xuống một nửa, nơi ấy từng là hương ôn nhu mà mình phiên vân phúc vũ, chỉ có một cảm giác quen thuộc an ổn, cũng không để ý nhiều như vậy nữa, lập tức chui vào. Hắn chỉ mong thị vệ nhanh tới cứu giá một chút, lại hối hận vì sao không để cho Gia Cát tiên sinh phái người đi theo.

Cho dù có người của Gia Cát Tiểu Hoa ở đây, nhất định sẽ lên mặt cụt non, khuyên nhủ can gián, nơi này không thể đi, chuyện kia không thể làm, nhưng vẫn tốt hơn ở chỗ này gặp phải tai ương.

Triệu Cát cuộn tròn tiến vào chăn giường, trong y phục còn có dư hương của Sư Sư, nhưng lúc này hắn đã không rảnh để nghĩ kỹ càng, không có lòng thương thức, chỉ run rẩy vì an nguy tính mạng của mình. Hắn đang muốn ổn định tâm thần, chợt nghe ngoài phòng tiếp khách có tiếng động khác thường.

Quả nhiên có.

Đầu tiên là tiếng ngói nhà bị xốc lên.

Nguy rồi, tới rồi, tới rồi... đám loạn đảng thổ phỉ này đúng là mất hết nhân tính...

Nên làm sao cho tốt đây!

Sau đó hẳn nghe được mấy câu đối thoại loáng thoáng, còn có câu nói của Lý Sư Sư:

- Cam này ăn ngon.

Cam này ăn ngon?

Câu này lại nói vào lúc này!

Câu này làm sao có thể nói vào lúc này!

Triệu Cát vừa nghi vừa sợ, trong lòng không ngừng lo lắng. Anh hùng bại trong tay nhi nữ, không ngờ mình đường đường là đạo quân hoàng đế lại kết thúc tại đây, hối hận không nên thích tìm cái mới mà ra ngoài cung tìm người đẹp, một buổi ham vui gặp tai kiếp, vì một chút tư tình nhi nữ mà như vậy, đáng giá sao.

Cam này ăn ngon? Đạo quân hoàng đế Triệu Cát không nhận được cười khỗ, trong lòng thâm hô hồng hét. Chẳng lẽ đám ác tặc này xông vào là để ăn cam? Sư Sư thật không biết nói chuyện, ít nhất cũng nói không đúng lúc.

Lúc này, hẳn cuối cùng nghe được âm thanh hẳn nên nghe được nhưng lại sợ nghe được nhất, đó là tiếng giao thủ.

Leng leng keng keng, vang lên dày đặc, đánh đến sáng rực.

Triệu Cát trong lòng kêu một tiếng, hết rồi!

Sư Sư làm sao là đối thủ của tặc nhân!

Một khi Sư Sư thất bại, chỉ sợ mình cũng khó thoát...

Lý Sư Sư nói xong câu “cam này ăn ngon”, tay trái đưa cam đã bóc lên, giống như mời Thích Thiều Thương cùng ăn.

Trên mặt Thích Thiều Thương thoáng hiện lên thần sắc ngạc nhiên nhưng xảo trá.

Y lắc đầu một cái.

Lý Sư Sư lại đột nhiên làm một chuyện.

Nàng vung tay vẩy cam rơi xuống.

Múi cam dưới sắc đèn tỏa ra một mảng mưa cam vàng ánh.

Một cánh tay mềm mại khác đã lấy dao của nàng ra.

Dao giống như tay ngọc của nàng, trắng như nhau.

Dao rất ngắn, lưỡi rất sắc bén.

Dao tấn công Thích Thiều Thương.

Không phải Thích Thiều Thương, mà là kiếm của Thích Thiều Thương.

Điểm này cũng khá kỳ lạ.

Dao ngắn của Lý Sư Sư vốn nên chọn thế thủ chứ không phải thế công, cho dù muốn tấn công, cũng nên chọn lúc Thích Thiều Thương không kịp đề phòng nhắm vào chỗ hiểm của y, thế nhưng nàng lại không như vậy.

Nàng lại dùng một thanh đao ngắn như vậy, giao đấu với thanh kiếm màu xanh nhạt của Thích Thiếu Thương.

Càng kỳ lạ chính là Thích Thiếu Thương cũng lập tức đánh trả.

Thế nhưng lúc y phản kích càng kỳ lạ hơn.

Y chỉ dùng kiếm không ngừng đánh vào đoản đao của Lý Sư Sư, mà Lý Sư Sư cũng giống như có hiệu ngầm với y, thanh đao không ngừng giao kích với mũi kiếm.

Thế là leng keng không ngừng, hai người một đao một kiếm, một dài một ngắn, đã giao kích mấy chục chiêu. Trên vai, trên tóc, trên áo của Thích Thiếu Thương vẫn dính cam mà Lý Sư Sư nhai một nửa vấy rơi một nửa.

Nhưng lại chưa từng tấn công thân thể đối phương bất kỳ một đao một kiếm, một chiêu một thức nào.

Bọn họ đang làm gì.

Làm như vậy có dụng ý gì?

Bọn họ cận thân “giao thủ”, lại dùng một loại ngữ điệu rất thấp, rất nhẹ, rất nhanh chóng trao đổi mấy câu.

- Ngài thật sự muốn giết hãn?

- Hãn đáng chết.

- Ta và các người có giao ước, các người có thể dọa hãn, có thể bức hãn, có thể uy hiếp hãn làm chuyện tạo phúc thiên hạ, nhưng không thể làm tổn thương hãn, hại hãn, giết hãn.

- Hãn có thể tàn hại bách tính trong thiên hạ, chúng ta lại không thể giết tên hoàng đế hoang dân này?

- Trong các đời đế hoàng, hãn thật sự cũng không xem là quá tệ, lúc hãn vừa lên ngôi cũng có ý định cách tân, có năng lực trị nước, chỉ là sau đó bị kẻ xấu chi phối, lại thích an nhàn hưởng lạc mà thôi.

- Phải đợi hãn tốt, không biết còn có bao nhiêu người chết, bao nhiêu người bị hại. Ta một kiếm giết chết hãn, đầu xuôi đuôi lọt.

- Ngài giết hãn rồi, có thể lập tức tìm ra một hoàng đế tốt hơn để giành lấy địa vị hay không? Hãn mặc dù hoang đàng, nhưng ít ra hiếm khi hạ lệnh tru diệt hiền thần, nhiều nhất chỉ trục xuất cách chức. Nếu lại có một hoàn đế càng tàn bạo hơn, chẳng lẽ ngài lại chờ thiên hạ chịu hết đau khổ mới đi giết hãn? Trước mắt Triệu gia thiên hạ có người tài không? Lỡ may ngài làm cho mọi chuyện càng xấu đi thì phải làm sao? Triệu Tín vừa chết, đám quyền thần Thái Kinh, Lương Sư Thành chẳng phải càng hung hăng ngang ngược, không bị người quản chế? Thiên hạ không có vua, làm sao có thể. Ngài giết hãn rồi, không phải chuyện tốt, chỉ hồng đại sự.

Nói đến đây, hai người lại quát lên một tiếng, đao kiếm giao công, đinh đinh đang đang giao nhau vô số chiêu.

Đạo quân hoàng đế trong phòng chỉ nghe đao kiếm va chạm, rất là dễ nghe, giống như đang gõ tiết tấu vậy. Trước giờ hãn tinh thông âm luật, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc.

(Sao tiếng đao kiếm giao kích lại nhanh chậm thứ tự như thế, giống như đang hợp tấu theo âm luật vậy?)

Nhưng trong lòng hãn cũng cảm thấy an tâm hơn.

(Ít nhất Sư Sư vẫn ngăn cản được tặc nhân, sủng ái nàng quả là chuyện đúng đắn.)

Có điều, Triệu Cát vừa nghĩ đến chuyện mình lâm vào hiểm cảnh cũng là vì sủng ái Sư Sư, trong lòng không khỏi hối hận.

Nhưng hắn nghe tiếng binh khí va chạm, quát mắng không ngừng, tiếng la giết ngoài phòng càng dữ dội hơn, biết tình thế càng lúc càng nguy cấp, chỉ cảm thấy đũng quần nóng lên, trong quần tích tụ một luồng hơi nóng, biết là mình đã sợ quá tiểu ra quần, còn nhanh chóng lan ra chần mền, ẩm ướt mùi khai. Hắn vừa vội vừa sợ, biết rằng trốn trong giường không được, liền cuộn vào trong chăn chui xuống gầm giường.

Gầm giường hẹp, dưới giường tối đen.

Nhưng Tống Huy Tông lại cảm thấy an toàn hơn nhiều. Lần này thì tốt rồi, ít nhất tặc nhân không nhìn thấy hắn, hắn cũng không nhìn thấy kẻ địch, như vậy an lòng hơn nhiều.

Thế nhưng hắn đã không nhìn thấy kẻ địch, làm sao biết kẻ địch cũng không nhìn thấy hắn?

Lần này đạo quân hoàng đế lại không quan tâm, cũng không quản được.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 24 – Anh hùng bại trong tay tình nghĩa

Chương 24 – Anh hùng bại trong tay tình nghĩa

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thích Thiệu Thương và Lý Sư Sư chợt tới chợt lui, giao thủ mấy chiêu, cố ý phát ra tiếng vang quát mắng, đá văng bàn ghế, sau đó lại đao kiếm giao

kích gần nhau, Thích Thiếu Thương trầm giọng nói nhanh.

- Cô động chân tình với với cầu hoàng đế này rồi à? Hãn phong lưu thành tính, chuyện này không có kết quả tốt đâu.

Lý Sư Sư hơi giận, lật đổ ngọn nến đỏ đốt cháy khăn trải bàn, ánh lửa sáng lên, càn soi hồng đôi má.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy trong lòng rung động.

(Sao lại giống như vậy...)

A, Hồng Lệ!

Trong lúc nhất thời, thế kiếm chậm đi, tay áo trống lại bị mũi đao cắt một đường.

- Thất thần rồi!

Lý Sư Sư cười nói một câu như vậy, sau đó trong tiếng đao kiếm nhỏ giọng nói nhanh:

- Hoàng đế này đối với ta có tình có nghĩa.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Đừng quên, anh hùng bại dưới tay tình nghĩa, huống hồ cô là nữ nhân.

Lý Sư Sư cũng cười lạnh nói:

- Anh hùng bại dưới tay tình nghĩa là ngài, đừng quên năm đó người phản bội ngài là huynh đệ kết nghĩa Cố Tích Triều, còn người giúp ngài là hồng nhan tri kỷ Tức Hồng Lệ.

Câu này lại khiến Thích Thiếu Thương nhất thời ghen hòng, không nói được nữa.

- Thế nào?

Đao pháp của Lý Sư Sư cấp bách.

- Nếu như ta vẫn muốn giết hăn, cô nhất định sẽ bảo vệ hăn?

- Đúng.

Câu này Lý Sư Sư cũng nói một cách không chừa đường lui.

- Được, ta không giết hăn.

Thích Thiếu Thương cũng thi triển kiếm thế, khẽ nói:

- Lần này ta tới đây, vốn không có ý giết tên cầu hoàng đế này.

- Được.

Lý Sư Sư thu lại đao ý:

- Ta tin ngài.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe ngoài phòng ánh lửa lay động, binh khí chói mắt, tiếng người lộn xộn, có người hô lớn:

- Vạn tuế, vạn tuế gia, ngài không sao chứ!

Lại nghe có người quát lên:

- Còn kêu cái gì, xông vào hộ giá quan trọng hơn!

Kiểm pháp của Thích Thiếu Thương đột nhiên biến đổi, áp sát, hơn nữa còn nghiêm ngặt, tấn công Lý Sư Sư,

Lý Sư Sư giống như không ngờ được, trong lòng kinh hãi. Một tiếng “xoẹt” vang lên, y phục màu đỏ trên tay trái của nàng đã bị một kiếm cắt xuống.

Thích Thiếu Thương cười khà khà, thân hình xoay chuyển, đã quấn lên che mặt, bỏ lại một câu:

- Mượn tay áo đỏ của Biện Kinh đệ nhất mỹ nhân dùng một chút, để ta tru diệt quần gian ác tặc, tăng thêm dư hương.

Vừa dứt lời, một tiếng “âm” vang lên, cửa phòng đã bị đá ngã, bảy tám tên thị vệ hô lớn xông vào.

Người này hẳn là có rất nhiều chuyện thương tâm?

Một người có nhiều chuyện cũ thương tâm, cho dù là lúc vui vẻ cũng ngọt ngào khó giãn.

Kiểm của người thương tâm này tuyệt đối là một thanh kiếm thương nhân.

Lập tức, bảy tám tên thị vệ xông vào, chỉ thấy ánh máu lả tả, mưa máu tung bay, còn không kịp trở tay đã ngã xuống ba bốn người.

Còn lại bốn năm người, không chịu nổi kiếm khí như rồng kia, chỉ có thể vừa chiến vừa lùi, một mặt hô lớn:

- Người đâu, cứu giá! Người đâu, có thích khách!

Tiếng kêu chưa dứt, bỗng có năm bóng người xông vào.

Năm người này đều che mặt.

Một người cao lớn uy mãnh, tay dài chân dài, nhưng cũng gây cho người ta cảm giác vụng về.

Một người vóc dáng không cao, nhưng lộ ra một đôi mắt sáng ngời.

Một người khác rất thâm trầm cẩn trọng, nhưng vầng trán không che lại dùng mực than tô đen. Chẳng lẽ trán của hắn rất dễ nhận ra, cho nên trước khi che mặt còn phải bôi đen?

Còn có một người nhỏ gầy sắc bén, trong tay cầm một cây thương có cột tua đỏ trên đầu.

Người cuối cùng rất quái.

Ý nghĩa của “quái” là trong tay người này cầm kiếm, kiếm rất yêu dị; hông của hắn rất nhỏ, cũng rất yêu dị; ánh mắt của hắn rất kỳ lạ, giống như có một chút mê muội, có một chút kinh hoàng, lại càng yêu dị.

Nhưng những đặc điểm này cũng chỉ là “yêu”, không phải “quái”.

Quái chính là thân pháp của hắn, kiếm pháp thậm chí còn lúc tiến lúc lùi.

[Thiếu một đoạn]

Nếu như am hiểu cảnh giới võ thuật cao thấp, hắn lại có thể vừa nhìn liền thấu triệt. Nghe khúc nhạc, chỉ cần vừa vào tai, liền biết âm luật mạnh yếu. Do đó hắn thích người khác gọi cũng tự xưng là “Phong Lưu Giáo Chủ”.

Chỉ có đối với võ nghệ, hắn không được.

Huống hồ, hắn cũng không ở sảnh, mà là trong phòng.

Hơn nữa còn là dưới đáy giường.

Dưới giường.

Bốn tên vệ sĩ còn sót lại kia cũng không nhìn ra nguyên do.

Cho dù nhìn ra cũng vô dụng, bởi vì bốn người lại công vào, chỉ người vóc dáng cao lớn kia dùng một tay đã đánh văng hai người, còn lại hai người cũng trúng phải hai món “ám khí”, ngã xuống đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Mà hai món “ám khí” kia lại là hai “chén cơm”.

Đó là chén đựng điểm tâm trên bàn mà Triệu Cát và Lý Sư Sư dùng bữa tối.

Triệu Cát quyến luyến Lý Sư Sư, từng tặng nàng những thứ quý báu như áo Tị Hàn Kim, vòng Ánh Nguyệt Châu, gương Vũ Uyên Thanh, đỉnh Chủ

Cầu Hương, cũng thưởng cho nàng Đoan nghiên, Phượng nghiên, mực Lý Đình Khuê, bút Ngọc Quán Tuyên Hào, giấy Diễm Khê Lăng Văn. Hai chiếc chén này gọi là “chén Long Phong Cúc Hoan”, đương nhiên cũng là thứ mà Triệu Cát vợ vét từ dân gian tiện tay tặng cho giai nhân.

Mấy tên thị vệ kia vừa ngã, “người trán đen” và người vóc dáng cao lớn liền phân biệt gật đầu với Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương lập tức mở đường, vén rèm, tấn công vào khuê phòng của Lý Sư Sư, đồng thời hét lớn:

- Cầu hoàng đế, lăn ra đây, hôm nay phụng mệnh không tha cho người!

Tiếng hét đột ngột này không chỉ khiến Lý Sư Sư giật mình, ngay cả đạo quân hoàng đế nấp ở dưới giường đang cầu xin mình có thể qua được kiếp này cũng thất kinh.

Đâu chỉ thất kinh, quả là thất tâm, mất hồn, tiêu hồn, vỡ phách.

Hắn giật mình một cái, đỉnh đầu liền đụng vào ván giường phát ra một tiếng “cộp”.

Lần này hắn lại sợ hãi.

Đám người Thích Thiếu Thương cũng đã nghe thấy.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 25 – Anh hùng đều bại trong tay người

Chương 25 – Anh hùng đều bại trong tay người

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Hán tử bôi đen trán dĩ nhiên là Trương Thán.

Mặt của hần nửa trắng nửa đen, quá dễ nhận ra, không bằng bôi đen toàn bộ.

Thính giác của hần rất nhạy bén, phản ứng cũng nhanh, vừa nghe lập tức cùng hán tử cầm trường thương gật đầu một cái.

Lúc này Thích Thiếu Thương cũng gật gật, cố ý “ừ” một tiếng, nói:

- Chỗ giường kia có tiếng động lạ, là người hay là chuột, ai qua đó nhìn thử xem!

Chỉ nghe đại hán cầm thương kia quát lên:

- Ta đi!

Hần lắc mình tiến lên, mũi thương khều một cái, vén màn giường lên. Chỉ thấy chăn giường lộn xộn, có một góc chăn bị ướt, thấm vào đáy giường. Trong lòng mọi người đã hiểu bảy tám phần. Tôn Ngư Cầm thương cố ý lớn tiếng nói:

- Trên giường không ai, chỉ một bãi nước tiểu.

Trương Thán trầm giọng nói:

- Trên giường không có ai, dưới giường thì sao?

Thích Thiếu Thương cười khà khà nói:

- Đường đường là cửu ngũ chi tôn, sao lại chui xuống dưới gầm giường, đó chẳng phải giống như rắn chuột sao. Có điều người đã nói vậy, ta phải xem thử một chút.

Chợt nghe một tiếng quát, Lý Sư Sư lại lướt nhanh tới, rút đao tập kích, đồng thời quát lên.

- Thổ phỉ to gan, dám dả thương quan gia, ta liều mạng với người!

Thích Thiều Thương hiểu ý phất tay, Tôn Ngư lập tức cầm thương giao chiến với Lý Sư Sư, leng leng keng keng rất náo nhiệt.

Thương gió mạnh.

Đao ý sắc.

Bình khí của hai người tuy một dài một ngắn, nhưng cố ý phối hợp, cũng đánh đến mức ngang tài ngang sức.

Do đó Thích Thiều Thương cố ý để Tôn Ngư “ứng phó” với Lý Sư Sư.

Bạch Mẫu Đơn không yên tâm bọn họ liệu có sát hại Triệu Cát hay không, vì vậy lướt người vào trong phòng “áp trận” .

Lại nói, Triệu Cát bị khốn chịu nhục, nếu Lý Sư Sư hoàn toàn không có biểu hiện, chuyện này truy cứu tới chỉ sợ nàng là người đầu tiên gặp phải tai ương.

Thích Thiều Thương để Tôn Ngư ra tay, mà y rất hiểu làm thế nào phân phối tình hình trước mắt.

Trên người Trương Thán có trọng trách khác.

Chu Đại Khối Nhi chỉ thiện chiến, không thích hợp giả mạo.

Trần Niệm Châu thì chỉ dùng vào lúc thích hợp.

“Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cự bị khống chế kia lại không thể dùng, chỉ có thể đưa ra hi sinh, bởi vì đó là kẻ “có thể hi sinh”.

Mà bản thân Thích Thiều Thương lại phải chủ trì đại cục.

Nếu không, vừa rồi đánh một trận với Lý Sư Sư, hiện nay y còn dùng tay áo đỏ của nàng che mặt, mùi thơm vẫn còn. Hồng nhan xinh đẹp như vậy, y có đánh với nàng với nàng bảy ngày bảy đêm cũng không thấy mệt mỏi.

Có điều đại sự quan trọng.

Y nhiều nhất chỉ là một nam tử thích nữ nhân xinh đẹp mà dẫn đến sắc hương tâm động, ái niệm của y luôn bùng lên không lâu rồi lại mất đi. Còn giống như tình ý với Tức đại nương, tình sâu mãi mãi, không tan không mất, suy cho cùng cũng là hiếm có và duy nhất.

Y yêu sắc háo sắc, nhưng thấy sắc quên nghĩa, trọng sắc khinh bạn dù sao cũng không phải tác phong của y, cũng không phải là hành vi của loại người như y.

Đây là giây phút quan trọng.

Mặc dù y trải qua rất nhiều trận chiến, luôn luôn xem nặng như nhẹ, nhưng chuyện tối nay không thể xem thường, y cũng giống như đi trên băng mỏng, phải cẩn thận hành sự.

Y hiểu được dụng ý của Lý Sư Sư.

Nhưng y bố trí tất cả cũng ý đồ riêng.

Cho nên y ngầm ra hiệu cho Tôn Ngư và Lý Sư Sư “giao chiến” trước, còn y lại chủ trì đại cục, chủ trì hành động.

Trước tiên y dùng kiếm quơ quơ dưới gầm giường, sau đó gọi Chu Đại Khố Nhi:

- Tay người dài, thử mò vào trong xem có thứ gì không, lôi nó ra đây!

Thực ra, lúc y dùng kiếm quơ vào trong, đã đụng phải một thân thể mềm nhũn.

Y thật sự muốn một kiếm đâm xuống.

Một nhát đâm như vậy, liền giết chết một hoàng đế, cũng trừ đi một tên hôn quân.

Y thật sự có xung động này.

Tên hoàng đế này đã từng hại y lưu vong ngàn dặm, thân bằng mất hết, tay đứt tình diệt.

Nhưng y vẫn cố kìm nén.

Đáng chết, nhưng vẫn không giết được, bởi vì giết rồi càng tệ hơn.

Trên đời vẫn luôn có người như vậy, chuyện như vậy, nhất là người càng quyền cao chức trọng càng như vậy.

Loại người này có lẽ đã làm không ít chuyện tốt, chiến công, nhưng cũng gây ra không ít nghiệt, giết không ít người vô tội. Dựa theo đạo lý, hành vi và việc làm của hắn sớm nên bị nghiệt báo, nhưng hắn vẫn cứ không chết, hơn nữa hắn chết thật ra đối với mọi người cũng chẳng có ích gì, giống như công đức bình sinh của hắn đã đủ đền bù tất cả. Hắn vẫn cứ không chết, tay nắm quyền thiên hạ. Cho dù một người, một vạn người không đáng chết bị người ta ám sát mất mạng, hắn vẫn đứng ở đó sừng sững không ngã, thậm chí trường sinh bất lão.

Thích Thiếu Thương thật sự muốn giết chết tên thiên tử hoang dâm này, nhưng y không giết được.

Một kiếm này không đâm xuống, bỗng một tiếng “rầm” vang lên, cả căn phòng gần như nứt làm hai nửa.

Là bị người ta dùng một đao gần như chém thành hai dãy.

Có thể dùng một đao bổ một căn phòng lớn như thế ra làm hai nửa, trong thiên hạ không có mấy người.

Hắn nhất định là một người trong số đó.

Người đầu tiên.

Hắn là ngự tiền đệ nhất đối đao tổng thị vệ, Nhất Gia.

Đao của hắn rất dài.

Một thanh đao dài đến mười sáu thước bảy tấc bảy phân bảy, nhìn quynh rũ nhiều hơn là khắc khổ, thói tục nhiều hơn tổn thương người.

Nhưng một đao này rút ra, chém xuống, khí thế đủ để khai trời mở đất, cắt núi chém đá, lại hoàn hảo, tuyệt diệu đến đỉnh cao. Bởi vì một đao này chỉ phá tan một lỗ hồng trong gian phòng này, đánh tan trận thức do đám người Thích Thiếu Thương bày ra, nhưng lại không thương tổn bất cứ người nào.

Nói cách khác, nếu hoàng đế ở trong “đường đao” này, cũng quyết không đến mức ngộ thương.

Một đao này nhìn như lỗ mãng phá hoại, nhưng thực ra lại cực tinh cực tế, ôn nhu giống như đối đãi với tình nhân khắc cốt ghi tâm.

Đao tới, người đến.

Một người ngoài thân mặc áo bào lam, mặt rất đỏ, mắt rất híp, mũi rất cong, mày rất nóng, tóc rất dài, vóc dáng lại rất lùn sải bước đi vào.

Hắn theo sau đao thế, ngăn cách nhân mã của Thích Thiếu Thương như con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán.

Hắn chính là Nhất Gia.

Con người Thích Thiếu Thương co lại.

Bởi vì hắn không chỉ nhìn thấy Nhất Gia, còn có một người bên cạnh Nhất Gia.

Người này vừa mập vừa tròn, xem ra còn rườm rà, còn có vẻ óc đầy bụng phệ. Nhưng hắn lại lặng lẽ cùng với Nhất Gia “trượt” vào đây, những người có mặt (bao gồm cả Thích Thiếu Thương) khi nhìn thấy hắn, đều không biết hắn vào lúc nào, làm cách nào “trượt” vào.

Người như vậy mới đáng sợ.

Nhưng người đáng sợ như vậy, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười.

Người này mập mạp trắng trẻo, trên mặt nở nụ cười như lượm lấy được.

Hắn giống như một người buôn bán.

Người làm ăn coi trọng nhất là hòa khí, không có hòa khí làm sao sinh ra tiền tài?

Đáng tiếc ai cũng biết hắn không phải là người buôn bán.

Nếu như nhất định phải liên quan đến “sinh ý (buôn bán)”, vậy thì hắn nhiều nhất chỉ có thể xem là một “tử ý nhân”.

Hắn “mua bán” chính là “mạng người”.

Hắn “mua bán” còn hết sức hợp pháp, công khai, nhưng không hề “công chính”, “công bình”.

Bởi vì chức vị của hắn là kinh kỳ hình bộ tổng bổ đầu, Chu Nguyệt Minh.

Có người là bình dân nhìn thấy hắc sẽ sợ, có người là người giang hồ nhìn thấy hắc sẽ sợ, có người là ác nhân gặp hắc sẽ sợ, có người là người tốt gặp hắc sẽ sợ, có người là đạo phi nhìn thấy liền sợ, có người là quan lại nhìn thấy cũng sợ. “Tiểu Kiếm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh trước mắt này, người người thấy hắc đều phải sợ.

Hắc thường nói mình không có điểm nào đặc biệt.

Nhưng ngay cả nhân vật như “Nhậm Lao Nhậm Oán” cũng phải cung kính phục tùng, vâng vâng dạ dạ đối với hắc, cũng là do hắc một tay bồi dưỡng nên.

Có điều đáng vẻ của hắc vẫn thân thiết ôn hoà, tươi cười đầy mặt.

Không giống như Hình bộ, mà giống như một thương nhân.

Ngay khi hai người này xông vào, Chu Đại Khối Nhi dùng bàn tay lớn vơ một cái, đã “lôi” người gầm giường ra.

Đó thật sự là một hoàng đế.

Đó là một hoàng đế cuộn tròn trong chăn đang run rẩy.

Chỉ có điều, hoàng đế nhát như chuột cũng là hoàng đế.

Thích Thiếu Thương, Chu Nguyệt Minh, Nhất Gia vừa nhìn thấy, ánh mắt ba người đều sáng lên.

Ba người đồng thời xông lên, xuất thủ.

Thích Thiếu Thương kiếm nhanh, phản ứng cũng nhanh.

Y vừa nhìn thấy hoàng đế lập tức phản ứng, phản ứng vừa sinh, kiếm đã đâm vào cổ họng Triệu Cát.

Y vừa nhìn thấy Chu Nguyệt Minh và Nhất Gia công vào, cũng có thể suy đoán huynh đệ phía ngoài đã không ngăn được lực lượng bảo vệ Triệu Cát tấn công, cho nên y muốn giành trước không chế Triệu Cát.

Chỉ cần mạng của hoàng đế trong tay y, bọn họ cũng không dám lộn xộn.

Y vốn có thể ra lệnh cho Chu Đại Khối Nhi làm như vậy, Chu Đại Khối Nhi cũng có thể làm như vậy, cưỡng ép hoàng đế, uy hiếp kẻ địch.

Đáng tiếc Chu Đại Khối Nhi là một người hiền lành, cũng là một người đàn độn.

Hắn chỉ biết nắm lấy hoàng đế, lại không biết có thể dùng để uy hiếp kẻ địch.

Thích Thiều Thương đã không kịp lên tiếng hạ lệnh.

Bởi vì kiếm của y còn nhanh hơn tiếng.

Cho nên y lập tức xuất kiếm.

Tức thời kiếm tới!

Kiếm nhanh.

Thế nhưng đao càng nhanh, hơn nữa càng dài.

Thanh đao gần mười tám thước của Nhất Gia đã như gió lốc ngăn cản kiếm của y.

Đao kiếm giao nhau chỉ một chiêu, Thích Thiều Thương đã nhận định một chuyện.

Không dễ giành thắng lợi!

Lúc này, Trương Thán đã “kéo” người bịt mắt tư thái yêu dị kia đến gần bên cạnh hắn, xem ra là muốn ba người liên thủ chiến đấu với ngự tiền hồng đình tử y lam bào thị vệ Nhất Gia.

Nhưng lúc này Thích Thiếu Thương lại ghé đến bên tai Trương Thán thấp giọng nói một câu:

- Phản Phản thần công của người có đất dụng võ rồi. Anh hùng đều bại trong tay người, phải báo thù cho lệnh sư, cùng tiêu diệt gian thần hôn quân trong trận này.

Trương Thán nghe vậy, khuôn mặt đen trầm ồm giống như không cử động, nhưng đôi mắt lại hiện đầy tơ đỏ:

- Tận lực mà làm, cố sức đến chết!

Nhất Gia ngưng thần, tụ lực.

Đao của hắn đặt ngang trước ngực, hay tay nắm lấy chuôi đao.

Hắn giống như đã người đao hợp nhất, lại không lập tức phát động thế công.

Hắn dường như để mặc cho Thích Thiếu Thương bố trí, hạ lệnh.

Hắn không vội, không quan tâm.

Có lẽ, nhiệm vụ của hắn là thu hút kẻ địch sang bên này, hoàng đế sẽ càng an toàn, hắn cũng càng tận trung với cương vị.

Thế nhưng, sau khi nghe Thích Thiếu Thương hạ lệnh, Trương Thán lại không cùng với lâu chủ của hắn hợp công Nhất Gia, mà là kéo tên kiếm thủ yêu dị kia sang chỗ Chu Đại Khố Nhi.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 26 – Trận đại kiếp này

Chương 26 – Trận đại kiếp này

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Nếu Chu Đại Khối Nhi biết uy hiếp hoàng đế để ngăn cản kẻ địch tấn công, như vậy chiến cuộc ở nơi này nhất định sẽ hoàn toàn đổi khác.

Nhưng Chu Đại Khối Nhi sẽ không làm như vậy, hắn cũng không phải loại người như vậy.

Cho nên Chu Nguyệt Minh cứu giá tử ra hết sức kịp thời và hữu hiệu.

Công kích của Chu Nguyệt Minh rất kỳ lạ.

Người của hắn tròn vo, hắn cũng thật sự cả người tròn trịa “lăn” qua, lại giống như cả người bị người nào hoặc là “lực lượng” gì “đá” lên, đột nhiên xông đến gần, đột nhiên công kích, lại đột nhiên ngừng tất cả công kích, đột nhiên bảo vệ Triệu Cát dưới cương khí tròn vo của hắn.

Hắn xuất thủ, xuất chiêu đều cực kỳ “đột ngột”, lập tức “đoạt” lấy hoàng đế.

Chiêu số của hắn không ai có thể đoán được.

Đáng tiếc hắn lại gặp phải Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi bởi vì không giỏi ăn nói, cũng không giỏi biểu hiện, cho nên địa vị trong Kim Phong Tế Vũ lâu không xem là quá cao. Nhưng những người từng tham dự “chiến dịch Diêm sơn”, kịch chiến với Lục Hợp Thanh Long đều biết, nếu bàn về chiến lược, Chu Đại Khối Nhi có lẽ là đệ tử thế hệ

mới có thực lực mạnh nhất, công lực cao nhất trong lâu và trong Tượng Tị tháp.

Chu Nguyệt Minh luôn luôn ẩn giấu tài năng. Trong kinh thành, võ công thực lực bí ẩn nhất có thể xem là nhóm người hắc, Phương Ứng Khán, Đại Thạch Công, Hắc Quang Thượng Nhân, Mễ Thương Khung, Lâm Linh Tố. Mễ công công dù sao cũng đã lộ diện trong trận đánh Phá Bản môn, nhưng Chu Nguyệt Minh năm đó từng ra tay khi tổng đường chủ Lô Tồn của Lục Phân Bán đường và tổng lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu quyết chiến, ngay cả những người có mặt cũng vẫn sờ không rõ, đoán không ra nội tình của hắc.

Giống như hắc xuất chiêu, trở mặt, không ai có thể đoán được ý đồ của hắc.

Chu Đại Khôi Nhi càng không cần phải nói, hắc bản tính đần độn, không hiểu thời vụ hơn bất cứ ai, huống hồ là lòng người gian trá.

Hắc căn bản đoán không ra võ công của Chu Nguyệt Minh.

Hắc căn bản cũng không đoán.

Hắc chỉ một tay đao, một tay kiếm, đao như thớt gỗ lớn, kiếm như sợi mì mềm. Hắc một đao một kiếm, một mềm một cứng, kiếm pháp phóng khoáng rộng rãi, đao pháp biến hóa nhanh chóng, đao đao không lưu đầu địch, kiếm kiếm không quản thân mình, bộ pháp đan xen, cước pháp đạp xuống, mỗi chiêu đều đánh tan, công phá chiêu thức phiêu hốt và đột ngột của Chu Nguyệt Minh.

Ngay cả Chu Nguyệt Minh cũng không nhận được kêu lên một tiếng:

- Hay!

Hắc biết đây là võ công thất truyền đã lâu trong võ lâm.

Phong thoái!

Điên bộ!

Đại Bài kiếm pháp!

Đại Tỳ đao pháp!

“Phong, Điên, Bài, Tỳ” này một khi kết hợp thi triển, lại thành một loại quái chiêu tuyệt thế khó phá giải, huống hồ do “người khổng lồ” dũng mãnh gan dạ trước mắt thi triển ra, càng hoàn chỉnh tự nhiên, tâm chuyên chí vững, càng khó chống đỡ ứng phó.

Huống hồ, Chu Nguyệt Minh cũng sợ dưới công kích mãnh liệt như vậy, lỡ may thất thủ, ngộ thương long thể của thánh thượng, vậy thì đúng là ăn không hết (chịu không nổi) bực đi cũng không xong.

Do đó hắn rất kiêng dè, ném chuột sợ vỡ bình.

Chu Đại Khố Nhi thì không, cho nên hắn phát huy tận cùng, chưa từng có từ trước đến nay.

Điều này khiến cho Chu Nguyệt Minh vì phải tập trung tinh thần ứng phó với thế công mãnh liệt của người khổng lồ này, bất đắc dĩ phải để hoàng đế trước tiên lui ra phía sau hắn.

Thế nhưng, Thích Thiếu Thương không chỉ mang theo một mình Chu Đại Khố Nhi.

Triệu Cát vừa thấy Nhất Gia và Chu Nguyệt Minh kịp thời cứu viện, đúng là cảm kích rơi lệ, thế nhưng lệ đã rơi, còn cảm kích lại chuyển thành kinh hãi.

Bởi vì một hán tử mắt đỏ, ngay cả trán cũng hoàn toàn bôi đen đã xông tới.

Trong lòng hắn cả kinh, cảm thấy trận đại kiếp này khó mà thoát được...

Nhưng hán tử trán đen kia lại không ra tay. Nói hăn không “ra tay” dường như cũng không hăn, bởi vì hai vai hăn rung động, hai tay cũng giống như đang giật giật.

Chân chính ra tay lại là một người khác cầm trường kiếm như yêu di, nhưng động tác lại căng cứng.

Người này dựng thẳng kiếm, múa may như chiêu lại không phải chiêu, có kiếm quyết lại không có kiếm ý.

Lúc này, hán tử trán đen Trương Thán lại nói một câu vào bên tai hán tử dùng kiếm Tôn Ưc Cựu hoàn toàn “thân không do mình” này:

- Oan uổng này người phải nhận rồi, ai bảo người bán đứng bọn đồng môn Tôn Vưu Liệt.

Tôn Ưc Cựu nghe vậy liền chấn động.

Nhưng huyết đạo của hăn bị phong tỏa, không thể lên tiếng, cũng không thể nói chuyện, nói cũng ngữ không thành âm.

Nhưng lại có người thay hăn, giúp hăn, cùng hăn “nói chuyện”:

- Tặc hoàng đế, người chịu chết đi!

Dứt lời, một kiếm đâm tới Triệu Cát.

Triệu Cát đã bị dọa đến ba hồn đi mất bảy phách, mũi rơi tóc bay, chặt vật vô cùng. Nhưng kiếm thế của hán tử kia lại không ổn định, kiếm ý chớp nhoáng, giống như muốn đâm lại không đâm, muốn giết lại không giết, muốn thu chiêu lại không thu chiêu.

Sau người Triệu Cát lại có bảy tám tên thị vệ cận thân chạy đến, đều không tiếc hi sinh nhào tới trước cứu giá. Có điều lúc này từ trên ngói nhà lại có

bốn người rơi xuống, trên tay mỗi người cầm một cây búa, gần như đồng thời chém vào cao thủ hộ giá.

Âm thanh búa chém vào người khiến Triệu Cát nhất thời chân mềm nhũn, đầu gối tê rần, cả người quỵ sụp xuống.

Lại nhờ vậy vừa lúc tránh khỏi một kiếm đâm vào ngực hắn.

Có điều một kiếm không trúng, một kiếm khác lại tới.

Hắn biết mình tránh được một kiếm, nhưng không tránh được kiếm thứ hai... trận đại kiếp này chỉ sợ là không thoát được.

Trong lòng hắn kinh hãi gấp gáp. Trong lúc nguy cấp này, hắn lại nhớ tới lời nói của đạo trưởng Lâm Linh Tổ mà hắn vẫn luôn tin tưởng sùng bái như tiên nhân: “Trời có cửu tiêu (chín tầng), liễu tiêu là chí cao, thượng đế hiệu lệnh trưởng, thần tiêu Ngọc Thanh Vương, chủ trì phương nam, được xưng trường sinh đại đế quân, thần này chính là bệ hạ”. Hắn vừa nghĩ đến đây, chỉ mong để phụ cứu giúp, trong lòng vội đọc “thần tiêu Ngọc Thanh trường sinh đại đế quân cấp cấp như luật lệnh” không ngừng.

Có điều kiếm thủ kia mặc kệ hắn đọc lời chú gì, lại một kiếm đâm tới. Đầu hắn nghiêng qua, trên vai bị vạch một đường, đau nhói đến mức sợ hãi kêu lên, hắn còn cho rằng mình sẽ lập tức chết đi.

Chợt nghe Lý Sư Sư nổi giận quát lên:

- Cuồng đồ to gan!

Lại nghe tên sát thủ mặc áo bào trắng kia cũng quát một tiếng:

- Không vậy không được!

Ngay lúc này, kiếm thủ kia hơi khựng lại, kiếm thế hơi dừng. Triệu Cát như vừa tỉnh mộng, biết mình chưa chết, cho rằng đọc “trường sinh đế quân chú” kia hữu hiệu, lại lăm băm đọc không ngừng. Không ngờ hán tử trán

đen sau lưng kiếm thủ kia lại trở tay tung ra một chưởng, đánh cho hắc đầu óc quay cuồng, cũng mặc kệ hắc độc chú gì, trước tiên cứ cho hắc ăn đòn.

Lúc này, Nhất Gia thấy hoàng đế gặp nạn, lập tức vung đao cứu viện. Nhưng Thích Thiệu Thương một kiếm thâm nhập tấn công, khiến hắc phải tự bảo vệ, không thể cứu giá.

Chu Nguyệt Minh cũng bị Chu Đại Khối Nhi quấn lấy.

Chỉ chưởng của hắc đã trước sau đánh trúng Chu Đại Khối Nhi năm lần. Theo đạo lý, cho dù tên cao lớn này là một khối đá cứng, bên trong nhất định cũng đã “chia năm xẻ bảy”.

Thế nhưng Chu Đại Khối Nhi lại càng đánh càng hăng.

Càng bị thương càng đã ghiền, ít nhất là chiến chí càng mạnh.

Hắc không dứt ra được “người khổng lồ” này, dĩ nhiên cũng không cứu giá được.

Có lẽ, với võ công quái dị của Chu Nguyệt Minh, cho dù gặp phải một người trình độ võ thuật vượt xa hắc, chỉ cần hắc muốn trốn muốn đi, không ai có thể ngăn cản được khinh công và thân pháp cổ quái của hắc, tròn xoe lại đột nhiên bắn lên nhảy ra ngoài.

Đồng dạng, cho dù là hảo thủ võ công hơn xa hắc, cũng không nhất định có thể chống đỡ được kỳ môn tuyệt chiêu của hắc, trong nháy mắt một quyền đánh tới dưới nách, lại đột nhiên phát hiện một cước của hắc đã đá vào háng người.

Thế nhưng gặp phải tên cao lớn này hắc lại không có biện pháp.

Thật sự không có biện pháp.

Tên cao lớn này chỉ công không thủ, chỉ tiến không lùi.

Cho dù gặp phải nguy hiểm, tuyệt cảnh, hắc vẫn quyết chí tiến lên như vậy.

Hắc cao lớn, hùng tráng, nhưng chân của hắc lại đang rung.

Bộ pháp rung lên kịch liệt như vậy, khiến Chu Nguyệt Minh cùng giẫm lên sàn nhà với hắc cũng cảm thấy chấn động, ngay cả gân chân dây chằng cũng bị nó kích động rung lên theo một quy luật đồng nhất.

Người cao lớn này hai chân rung mạnh, giống như một con trâu điên bị đau, một con tuấn mã kinh hoàng không thể dừng lại, hoặc như một kẻ điên đang phát bệnh ung nhọt nhưng lại không phải vì sợ mà run.

Mà là một loại bộ pháp cực kỳ đáng sợ, sát thương cực lớn.

(Điên bộ!)

Tiếp đó, thân pháp của người cao lớn này càng kỳ lạ.

Người này thể tích to lớn, thoát nhìn vốn công kênh đàn độn, nhưng không biết vì sao, hắc chỉ cần xoay một cái, vặn một cái, lách một cái, liền tránh khỏi tuyệt chiêu đột ngột đến mức tuyệt đối không thể xuất thủ, cũng giống như căn bản không xuất thủ của Chu Nguyệt Minh. Chu Nguyệt Minh lực hết chiêu hụt, đang muốn thu thế, người cao lớn này lại chỉ lách một cái, xoay một cái, vặn một cái đã trở về nơi ban đầu, phát động công kích với hắc.

Hơn nữa còn không phải là công kích bình thường.

Hắc phát chiêu, lẽ ra phải dùng tay mới có hiệu quả, nhưng hắc lại dùng chân phát ra chiêu này.

Nói cách khác, người cao lớn thoát nhìn ngu dốt công kênh này, một mặt thi triển bộ pháp kỳ nhất, diệu nhất, tinh xảo nhất lại hung bạo nhất, một mặt từ

trong bộ pháp phức tạp đa dạng hơn nữa còn di chuyển bất định như vậy dùng chân tấn công, dùng chân thay tay.

(Phong thoái!)

Càng đáng sợ hơn là tay của hắn không hề rãnh rỗi.

Hắn từ sau tấm lưng dày rộng lấy ra một thanh đao.

Đao dày như thớt gỗ.

Đao cứng.

Lại từ bên hông to béo lấy ra một thanh kiếm.

Kiếm như ván quan tài.

Kiếm mềm.

Đao giống như một chiếc quạt lá cọ, kiếm lại giống như một cây củi mục.

Có điều một đao một kiếm này thì triển ra, lúc mềm thì như bột mì, lúc cứng thì như tảng đá, mà lúc sắc bén lại giống như mũi châm.

Kiểm pháp của hắn phóng khoáng rộng rãi.

Đao pháp lại càng biến hóa nhanh chóng.

(Đại Tỳ kiếm pháp, Đại Bài đao pháp!)

Thứ khó đối phó nhất còn không phải là đao này, kiếm này, cước pháp này, bộ pháp này, mà là đấu chí của “con vật” cao lớn này.

Hắn quả thật cả người đều là “vũ khí”.

Hắn dùng thân thể để ngăn cản Chu Nguyệt Minh.

Hắn không tiếc thân.

Hắn thậm chí dùng thân thể của mình để “ôm”, “kéo”, “chặn”, “ném”, “đẩy”, “quét”, “đập”, “đụng”, “đề” lấy Chu Nguyệt Minh. Mục đích chỉ có một, đó là không cho Chu Nguyệt Minh đến cứu hoàng đế.

Thực tế mà nói, với võ công chỉ mới lộ ra một góc núi băng của Chu Nguyệt Minh, chưa chắc không thể đột kích kỳ chiêu sát thương tên cao lớn này, thoát khỏi vòng vây.

Thế nhưng làm như vậy nhất định phải có hi sinh, phải trả giá.

“Cái giá” có thể là bị thương, thậm chí là đứt một tay, thiếu một chân, mù một mắt.

Ví dụ như thế...

Thế nhưng Chu Nguyệt Minh hoàn toàn không chịu, tuyệt đối không muốn.

Hắn nỗ lực cứu hoàng đế vốn là để lập công, nhưng nếu trước tiên phải hi sinh lớn như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, hơn nữa còn không biết có cứu được hoàng đế hay không (xem ra, tối nay phản tặc cao thủ như mây), chuyện như vậy hắn sẽ không làm.

Mạng là của mình, không phải của hoàng đế,

Mình không tiếc mạng, ai tiếc?

Mình không thương thân, ai thương?

Cho dù là vì hoàng đế, khiến cho hắn thiếu đi một ngón út, hắn cũng quyết không tình nguyện.

Có lẽ, chỉ đứt một sợi tóc thì là chuyện khác.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 27 – Liều mạng chém giết

Chương 27 – Liều mạng chém giết

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Triệu Cát trúng một chưởng, bị đánh cho nước mắt chảy ròng ròng, trông thấy phản tặc xuất kiếm kỳ quái kia lại đâm tới một kiếm, còn hấn đã lui đến góc tường, không đường nào để trốn, viện quân không phải bị giết chết thì cũng bị quấn lấy. Hấn luôn luôn sống trong nhung lụa, có khi nào chột vật nhếch nhác như vậy, mặc dù nhất thời tay chân luống cuống, thậm chí sợ chết khiếp, nhưng cũng khơi dậy một chút hào khí, chỉ tay quát lên.

- Điều dân to gan, vì sao lại dám phạm thượng hành thích, làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế!

Chỉ thấy hán tử dùng kiếm kia dường như hơi ngần ra, lại dừng tay, mắng với giọng the thé:

- Vì sao ta giết người à? Nói cho người biết, có đến năm trăm bảy mươi tám lý do để giết người, đếm tới trời sáng hư cổ cụt ngón tay cũng không hết. Người đuổi hiền dùng nịnh, bức hại trung lương, dùng hết quốc khố, hà hiếp bách tính, hoang dân vô đạo, phung phí đục khoét, xa xỉ cực độ, tìm vui hưởng lạc, không bằng cầm thú, đủ loại tội trạng tự người biết lấy, không cần ta phải đếm. Nếu không, ta nói một trăm câu, người nghe một trăm lần thì có ích lợi gì. Người xem bách tính là chó cỏ, ta lại xem người như chó để làm thịt!

Dứt lời lại muốn đâm xuống một kiếm.

Triệu Cát nghe vậy vội nói:

- Tráng sĩ dừng tay, có gì từ từ nói!

Lúc này hãn đích thân trải qua hiểm cảnh, biết tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, có thể kéo dài được lúc nào hay lúc nấy, có thể nói được mấy câu nịnh hót thì cứ nói.

- Những gì người nói trăm sẵn sàng tiếp thu, những gì người mắng cũng có lý. Trăm chỉ không biết, biết rồi thì có thể thay đổi. Người không cho trăm thay đổi, trăm làm sao lấy công chuộc tội được? Người giết trăm rồi, tối nay cũng quyết không chạy thoát được. Sao không quăng kiếm gia nhập với trăm, trăm đảm bảo sẽ không truy cứu, còn phong người làm đại phu can gián, cùng trăm trừ bỏ thói xấu, chẳng phải càng có ý nghĩa...

Kiếm thủ kia nghe đến đây, toàn thân run lên, giống như đang chịu đựng thống khổ rất lớn, thậm chí kêu lên một tiếng, giống như thân không do mình đâm tới một kiếm, lại giống như tự mình muốn đâm một kiếm.

Mặc dù Triệu Cát đoán không ra lai lịch người này, nhưng lại cảm thấy có phần quen thuộc. Có điều nếu đối phương không thích nghe chuyện này, hãn liền đổi sang chuyện khác:

- Nhưng tráng sĩ mắng trăm xem bách tính là chó cỏ, cho nên cũng xem trăm như chó để giết, vậy thì không đúng rồi. Chó cỏ không phải chó, mà chỉ là một loại tế phẩm, không phải là chó thật...

Lời còn chưa dứt, chợt nghe kiếm thủ (dường như cũng từ sau lưng hãn) kêu lên một tiếng trầm thấp:

- Ta mặc kệ người có thay đổi hay không, ngàn lần sai vạn lần sai, hôm nay ta phụng lệnh người khác tới giết người, quyết không thể trở về tay không!

Triệu Cát kinh hãi, không nhin được hỏi:

- Người vâng lệnh người nào, có biết khi quân phạm thượng là tội lớn tày trời!

Chỉ thấy kiếm thủ kia toàn thân chuyển động giống như co giật, nghiêng chặt rã, khó khăn nói:

- Dù sao người cũng sắp chết rồi, nói cho người biết cũng không sao. Chính là người được tin tưởng nhất, có quyền nhất bên cạnh người hạ lệnh giết người. Y giết người rồi sẽ có thể lập thiên tử khác, quyền hành đều do y khống chế trong tay. Đến lúc đó, ta chẳng những không bị trị tội, còn là một đại công thần...

Triệu Cát nghe vậy hoảng sợ vô cùng, một ngọn lửa giận dâng lên trong lòng, buột miệng hỏi:

- Người người nói là ai?

Ngay lúc này, chợt có một bóng người nhỏ gầy nhanh chóng xông đến gần.

Người này chặn giữa Triệu Cát và kiếm thủ kia, quát lên một câu:

- Ta không cho người bán rẻ ân công, cũng không cho người làm hại hoàng thượng!

Người này dùng một đao đâm vào giữa bụng kiếm thủ kia. Kiếm thủ kia kêu lên một tiếng, ngữ âm khốn khổ vô cùng. Bóng người nhỏ gầy kia rút đao lui lại. Chỉ thấy kiếm thủ kia hai tay ôm bụng, yêu kiếm trong tay rơi xuống đất, máu loãng ào ào từ giữa kẽ tay tràn ra, ngay cả ruột và nội tạng cũng chảy xuống, bắn lên người Triệu Cát. Hắn kêu lên the thé, ánh mắt vô cùng thống khổ, kêu lên một câu:

- Không phải ta! Ta không hại...

Lời đến đây thì dứt.

Hắn đã ngã xuống đất, chết đi.

Lúc chết cặp mắt của hắn còn trợn trừng.

Biến hóa đột ngột xảy ra, Triệu Cát có thể nói là vui mừng bất ngờ.

Đại nạn không chết, tuy bị vết máu bắn lên người, nhưng hăn thoát khỏi hiểm cảnh, thật sự vui mừng khôn xiết.

Kiểm thủ kia vừa ngã xuống, sau người hăn vẫn luôn có một tên hán tử trán đen như “hộ pháp”, luôn bám theo như ruồi bu thi thể, hiện giờ lại biến thành trực tiếp đối diện với Triệu Cát.

Triệu Cát vội vàng cầu cứu hán tử nhỏ gầy kia:

- Hiệp sĩ, đại hiệp, người mau cứu trẫm, chỉ cần phản chiến giết giặc, trẫm hứa người muốn gì có nấy, phú quý công danh, chức quan bao lớn đều tùy người chọn!

Hăn tuy hoang dâm, nhưng cũng có sự tinh minh của mình, phát hiện hán tử nhỏ gầy nhưng mắt sáng này tới cùng đám phản tặc, hiện nay lại vì cứu mình mà một đao giết chết tên kiểm thủ kia, vậy hiển nhiên chính là “trở giáo”, “phản bội”. Hăn nắm chuẩn điểm này, chỉ cầu người này có thể cứu người cứu đến cùng, hóa giải nguy nan của mình rồi tính sau.

Ngay lúc này, thị vệ hộ giá lại liên tục chen vào, kể cả thu hạ của Long Bát thái gia là “Thái Dương Toàn” Chung Ngộ, “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn, “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh, “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ cùng với “Khai Hợp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế cũng xông đến, thanh thế của đội ngũ “cứu giá” lập tức tăng lên nhiều.

Hán tử trán đen kia đột nhiên tiến lên một bước, nhìn hán tử cầm đao ánh mắt phát sáng đầy tình cảm kia, quát lên:

- Trần Niệm Châu, người đang làm gì vậy! Người chịu ân trọng của tướng gia, lại dám ăn cây táo rào cây sung!

Triệu Cát chợt nghe câu này, trong đầu nổ vang một tiếng, lại cảm thấy ngữ âm này có phần quen thuộc, nhưng nghe kỹ lại cảm thấy lẫn lộn. Lúc này bên ngoài tiếng la giết liên miên, thị vệ chạy tới cứu giá đều không tiếc liều mạng chém giết, muốn bảo vệ an nguy của thiên tử.

Hán tử trán đen kia đang muốn động thủ, nhưng “Trần Niệm Châu” kia lại hoành đao chặn ở trước người Triệu Cát, hét lớn:

- Tướng gia đối với ta ân trọng như núi, nhưng vạn tuế gia như trời như đất, trời không thể khinh, đất không thể bỏ, khinh trời sẽ bị trời phạt, bỏ đất thì đất không dung, y muốn ta chết, làm trâu làm ngựa đều được, nhưng giết thiên tử thì hoàn toàn không được, tuyệt đối không làm!

Hán tử trán đen giậm chân nói:

- Người đây là phản bội... tướng gia!

Lại nghe một tiếng huýt sáo, người mặc áo bào trắng kia liên tục công nhanh mười sáu chiêu, đánh nhanh mười chín chiêu, bức lui Nhất Gia và thanh trường đao khoảng mười tám thước của hắn, đồng thời quát lên:

- Không được rồi, sói đã tới, chiếc đầu của cầu hoàng đế tạm thời gọi lại, chúng ta rút lui!

Y vừa nói “rút lui”, người to cao dùng đao lớn kiếm nhỏ chém giết liên đột nhiên dừng tay. Chu Nguyệt Minh cũng không phản kích, việc đầu tiên chính là lướt đến chỗ hoàng đế, bảo vệ thiên tử quan trọng hơn.

Công danh phú quý nửa đời sau của hắn đều dựa vào lần “bảo hộ” này.

Hán tử trán đen kia biết đã không giết được hoàng đế, giậm chân một cái, nhìn hán tử che mặt ánh mắt đầy cảm tình kia nói một câu:

- Trần Niệm Châu, người sẽ không được chết tử tế đâu! Tướng gia sẽ không bỏ qua cho người, người cứ chờ xem đi!

Dứt lời, hán tử trán đen, người mặc áo bào trắng, người khổng lồ cùng nhau cướp đường giết ra trùng vây, vừa lúc gặp phải Đồng Quán dẫn theo Ngũ Hồ Tướng, bao gồm Bính Tướng, Ngoan Tướng, Thiên Tướng, Mãnh Tướng, Thiếu Tướng liền chết xông vào.

Nhưng lại không hữu dụng.

Ngũ tướng này mặc dù đối với dân chúng luôn như hổ như sói, nhưng gặp phải kiếm của người áo trắng, đao và kiếm của người to lớn, cùng với chưởng pháp quái dị của hán tử trán đen, hoàn toàn giống như trở thành “Phế Tướng” (tướng vô dụng), “Đảo Tướng” (thất bại), “Xuy Tướng” (tướng khoác lác), “Đào Tướng” (tướng chạy trốn), “Khí tướng” (tướng vút bỏ), không thành trận thức, bị ba người này xông ra trùng vây dễ như bẻ cành khô.

Còn về bốn tên sát thủ dùng búa khác, tuy giao thủ với tứ đại bộ tướng của Long Bát, nhưng nhất thời không ai chiếm được ưu thế. Bốn sát thủ vừa thấy người mặc áo bào trắng rút lui, bọn họ cũng không ham chiến. Bốn tên thuộc hạ dưới trướng Long Bát đang định truy kích, lại nghe Nhất Gia hô lớn.

- Hộ giá quan trọng!

Đám người Chung Ngộ, Hoàng Hôn, Lợi Minh, Ngô Dạ cũng lập tức thu thế, nhanh chóng trở lại trong phòng, tầng tầng lớp lớp bảo vệ hoàng đế.

Còn về người cảm thương giao chiến với Lý Sư Sư, đã sớm một bước lướt ra ngoài cửa sổ, liều mạng bỏ chạy.

Đám người Thích Thiếu Thương, Tôn Ngự, Chu Đại Khố Nhi, Trương Thán hoàn thành nhiệm vụ, một hơi giết ra khuê các của Lý Sư Sư, lại gặp phải Lôi Quyển đang chiến đấu với Đa Chỉ Đầu Đà trên nóc nhà tại góc hẻm Tiểu Diềm Thủy.

Còn về đám người Lợi Tiểu Cát, Chu Như Thị, Long Thổ Châu, Lạc Ngũ Hà, Đường Khăng, lại cố sức giao chiến với Long Bát và thị vệ chạy đến hộ giá, không tiếc liều mạng chém giết, không sợ bỏ mình, cũng không để viện quân tấn công vào quán nhỏ của Lý Sư Sư một bước.

Thích Thiếu Thương ở trên cao nhìn xuống, nơi ánh mắt liếc đến, trông thấy phía đông nam có mấy cái bóng đang nhanh chóng lướt tới, không biết là địch hay bạn. Tôn Ngư mắt sắc, chỉ nhìn một cái liền nói:

- Không tốt, đây là ba người Kiếm Thần, Kiếm Ma, Kiếm Quái, bọn họ từ hướng tây bắc chạy tới, xem ra đã biết chuyện phát sinh ở Tích Cự hiên.

Thích Thiếu Thương biết nếu lúc này không đi, chỉ sợ đi không được nữa, lập tức gia nhập trận chiến, liền thủ với Lôi Quyển bức lui Đa Chỉ Đầu Đà. Nhưng bên phía bảo vệ thánh giá lại có Ngũ Đại Dao Vương chạy tới.

Trong số Bát Đại Dao Vương, “Bát Phương Tàng Dao Thức” Miêu Bát Phương đã chết, Tín Dương Tiêu Sát, Tương Dương Tiêu Bạch cũng đã chết, nhưng “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu, “Kinh Hồn Dao” Tập Luyện Thiên, “Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm, “Trận Vũ Nhị Thập Bát” Triệu Lan Dung, “Tương Kiến Bảo Dao” Mạnh Không Không vẫn còn sống, vẫn dốc sức cống hiến cho hoàng đế và Thái Kinh.

Lúc này tình hình chiến đấu khẩn cấp, chỉ cần trong đám hiệp khách có một người bị quấn lấy, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Nhưng vào lúc này, tại hẻm Tiểu Diêm Thủy có vài nơi đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa lập lòe, khói dày bốc lên, chỉ thấy mờ mờ ảo ảo, cũng không biết có bao nhiêu kẻ địch.

Đa Chỉ Đầu Đà là người từng trải, thấy vậy liền kêu lên:

- Mau tấn công vào lầu Túy Hạnh, bảo vệ thánh giá quan trọng hơn, đừng để bị tặc nhân điệu hổ ly sơn!

Hắn vừa kêu lên như vậy, chợt nghe Đồng Quán trong nhà cũng liên tục hò hét:

- Mau tới hộ giá, bà nội nó, có bao nhiêu người thì đến bấy nhiêu người, bà nội người, đám nghịch tặc kia hung ác đến mức không giống người!

Vì vậy trọng binh thiện chiến toàn bộ tập trung về khuê các của Lý Sư Sư, những người khác lại vội vàng xách nước cứu người, tránh lan đến thiên tử. Đám người Thích Thiếu Thương, Lôi Quyển mới có thể thừa dịp chia nhau giết ra trùng vây, một đường vừa chạy vừa giết, cũng không dám đi thẳng về Kim Phong Tế Vũ lâu, trước tiên tập hợp tại Phá Bản môn.

Tụ tập, điểm danh nhân số, ngoại trừ hai người Trần Niệm Châu và Tôn Ưc Cự, những người khác tuy có bị thương nhưng không hao tổn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Lôi Quyển hừ lạnh một tiếng, câu đầu tiên lại hỏi:
- Lửa này có phải do Dương Vô Tà đốt hay không?

Thích Thiếu Thương biết Lôi Quyển và Dương Vô Tà có hiềm khích, đành phải gạt đầu, nói:

- Là đệ bảo y phối hợp như vậy.

- Hừ, hản quá cũng nhiều chuyện!

Lôi Quyển hậm hực nói:

- Có điều, không có mấy nhóm lửa này của hản, tối nay chúng ta có thể tụ tập ở đây e rằng chưa tới một nửa.

Lúc này mọi người mới biết y không để bụng, đều cười lên. Chỉ có Trương Thán lo lắng không yên, nhìn trắng trầm tư, nói một câu:

- Không biết Trần Niệm Châu ở đó có thành công không?

Mọi người không nhìn được nhìn về Thích Thiếu Thương, lại thấy thần sắc của Thích Thiếu Thương dưới ánh trăng như buồn mà không buồn, như cười mà không cười, trong tay còn có một góc tay áo thơm, không biết đang nghĩ gì.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

Chương 28 – Kim cương kinh

Chương 28 – Kim cương kinh

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đám thích khách Thích Thiệu Thương vừa mới rời đi, mọi người lập tức bao vây Trần Niệm Châu.

Bọn họ cũng không vội bắt Trần Niệm Châu lại.

Bởi vì ai cũng nhìn thấy biến hóa sau đó, thích khách này trở giáo phản bội, giết chết thích khách ám sát thánh thượng, do đó họ giá có công, rất có thể từ đây sẽ được vạn tuế gia tin tưởng. Vì vậy không có mệnh lệnh của thánh thượng, bọn họ cũng không muốn là người đầu tiên xung đột với tên quý nhân không rõ lai lịch này.

Mặc dù không ra tay, nhưng cao thủ đại nội vẫn bao vây Trần Niệm Châu, ít nhất không để cho hắn lại có cơ hội ám sát hoàng thượng.

Đây là phương pháp không “mạo hiểm” nhất.

Đạo làm quan là không nên làm người đi đầu, cũng không nên làm kẻ đi sau, luôn phải biết đi trước một bước, đoán trước tiên cơ, nhưng cũng không nên đi quá “nhanh”, quá “trước”, nếu không lỡ may tranh phong thất bại, trở thành chốt thí, lợi không bằng hại; cũng không thể đi quá “chậm”, quá “lạc hậu”, nếu không người khác chờ phong quan tiến chức, còn người chỉ chờ ăn cám.

Đây là “đạo làm quan” đương thời.

Những “tâm phúc bên cạnh hoàng thượng” này dĩ nhiên đều hiểu được “pháp tắc không đổi” trong quan trường.

Nhưng pháp tắc trên đời không chỉ có điều này.

Pháp tắc làm người cũng không chỉ có một loại.

Giống như pháp tắc khế ước sinh tử tình nghĩa giữa Trần Niệm Châu và Thích Thiếu Thương, những người này lại không hiểu được.

Cho nên bọn họ chỉ có thể làm “quan”, không thể làm hiệp khách.

Làm hiệp khách thì có gì tốt?

Trần Niệm Châu chưa từng nghĩ đến, hắn chỉ đang làm.

Trong lúc “làm”, hắn chỉ nghĩ đến một tình cảnh trong quá khứ, đó là lúc Thích Thiếu Thương còn đang chạy trốn.

Lần đó Thích Thiếu Thương chạy trốn tới trấn Đường Lang, bị người của Thái Kinh, Vương Phủ, Phó Tông Thư phái đến truy sát. Thích Thiếu Thương đang muốn kiên cường nghênh chiến, nhưng Trần Niệm Châu lại khéo léo dùng kế, ngầm vượt Trần Thương, khiến những kẻ đuổi giết Thích Thiếu Thương chạy sai phương hướng.

Trần Niệm Châu sở dĩ có thể dễ dàng làm được chuyện này, bởi vì hắn là người của Thái Kinh, lúc đó đang được phái đến trấn Đường Lang tìm kiếm ôn lương ngọc. Ôn lương ngọc, còn có tên là ngọc khuê, nghe nói là kỳ trân hiếm thấy thời kỳ đầu Đông Hán lưu lại. Thái Kinh nghe được liền muốn có nó, bèn phái đám người Trần Niệm Châu đến địa phương cường ép chiếm đoạt, do đó lại phân mỏng lực lượng truy kích Thích Thiếu Thương.

Lúc đó Thích Thiếu Thương rất kinh ngạc, không hiểu vì sao Trần Niệm Châu lại ngầm giúp mình.

Trước khi xảy ra chuyện huynh đệ Cố Tích Triều mà y tín nhiệm nhất phản bội, y luôn luôn tin người thì không nghi ngờ; thế nhưng, một khi vì tin người mà khiến cho trại hủy người mất, lưu vong chân trời, y khó tránh khỏi hoài nghi người khác.

Có điều, sau đó y biết được “thân thế” của Trần Niệm Châu, mới hiểu rõ ngọn nguồn.

Trần Niệm Châu vốn là người Quảng Đông Phật Sơn, cha của hắn là Trần Lễ từng được hoàng hậu Vương thị của Tống Huy Tông tin tưởng coi trọng, giao cho trọng trách, lúc trước đã từng can gián hoàng đế.

Triệu Cát mặc dù đa tài đa nghệ, nhưng bản tính gần gũi tiểu nhân, thích người nịnh hót, lại hoang tưởng tự đại, cho nên đám nịnh thần như Thái Kinh, Chu Miễn, Đồng Quán, Lương Sư Thành mới có thể thân cận, lại liệt đám đám nhân sĩ trung hiền như Tô Thức, Tư Mã Quang, Văn Ngạn Bác một trăm lẻ chín người vào bia gian đảng. Hoàng hậu Vương thị vốn thực hành tiết kiệm, thấy Triệu Cát xa xỉ cực độ, lại không phân trung nịnh, liền năm lần bảy lượt khuyên nhủ. Triệu Cát chẳng những không nghe, dưới cơn nóng giận còn không thềm gặp mặt hoàng hậu.

Trần Lễ mặc dù là quan nhỏ, nhưng hoàng hậu có ơn tri ngộ với y. Y xét thấy quốc sự trể nãi, trung lương đi hết, vì vậy cũng liều chết can gián chủ. Chuyện này lại chọc giận Thái Kinh.

Thái Kinh liền bày mưu cho Đồng Quán, mưu hại Trần Lễ “ngầm thông Hạ Liêu, nhiễu loạn lòng quân”, đày đến Úc Lâm. Chưa đi được nửa đường, Trần Lễ không chịu nổi hành hạ, chết thảm trên đường.

Một nhà Trần Lễ cũng vì vậy lụn bại và diệt vong, con gái bị chia cho các gia đình lớn làm nô tỳ. Nam nhân chỉ có một mình Trần Niệm Tổ, ôm lòng báo thù, muốn khôi phục danh dự của Trần gia, cho nên lấy tên giả là Niệm Châu, gia nhập làm môn hạ Thái Kinh.

Thái Kinh cũng là người cẩn thận, môn hạ gia nhập đều trải qua sàng lọc tuyển chọn kỹ càng. Nhưng không biết vì sao, có thể là do Trần Niệm Châu dùng trầm hương sư tử tổ truyền của Trần gia hồi lộ, tổng quản “Sơn Cầu” Tôn Thu Bì luôn khôn khéo thận trọng lại dường như không phát giác lai lịch của Trần Niệm Châu, để hắn trở thành môn hạ của họ Thái. Bởi vì Trần Niệm Châu nhạy bén khéo léo, cho nên cũng dần dần được trọng dụng.

Nhưng được trọng dụng cũng vô dụng, hắn vẫn không đến gần được Thái Kinh.

Cho dù đến gần được cũng vô dụng, bởi vì Thái Kinh luôn luôn cẩn thận, bên cạnh lúc nào cũng có cao thủ.

Hắn không giết được Thái Kinh, không báo thù được cho cha, không làm rạng rỡ được cửa nhà, không rửa được mối nhục.

Hắn từ nhỏ đã được giáo huấn, biết rằng vinh dự còn quan trọng hơn so với sinh mạng. Không báo được thù, không rửa được hận, cả đời hắn chỉ có thể làm nô tài người ở của Thái Kinh.

Cho nên hắn căm hận, rất hận.

Cho đến khi hắn nhìn thấy Thích Thiệu Thương, kỳ quái là lại sinh ra suy nghĩ “người này có thể hoàn thành tâm nguyện của ta”.

Hắn thậm chí hi vọng được cống hiến cho Thích Thiệu Thương, không tiếc quên mình phục vụ.

Hắn cố ý khiến cho bộ hạ của Thái Kinh đuổi sai phương hướng, cũng nói cho Thích Thiệu Thương biết thân thế của mình. Thích Thiệu Thương tuy chỉ là một gã giang hồ lãng hiệp, chủ nhân một trại, nhưng trước giờ cố gắng chuyên cần, cũng biết rất rõ chuyện của triều đình, dĩ nhiên cũng có nghe nói đến Trần Lễ là một vị quan tốt ấm ức mà chết. Khi đó y thấy Trần Niệm Châu buồn bã chán nản, liền an ủi:

- Người yên tâm, sẽ có một ngày, người chẳng những có thể báo đại thù, còn có thể làm vinh dự tổ tông, làm rạng rỡ cửa nhà.

Trần Niệm Châu nghe vậy rất phấn chấn, nắm chặt tay Thích Thiều Thương nói:

- Người có thể giúp ta chuyện này không?

Thích Thiều Thương chỉ nói:

- Nếu như giúp được người, ta nhất định sẽ giúp.

Khi đó Trần Niệm Châu lẩm bẩm nói:

- Ta vẫn luôn ở trong Thái phủ làm trâu làm ngựa, làm người cũng không có ý nghĩa nữa. Ta chỉ chờ một ngày báo thù rửa nhục cho cha. Nếu như người có thể thành toàn cho ta, chỉ cần có chỗ hữu dụng thì cứ gọi ta, ta sẽ lập tức đi chết.

Lúc ấy hắn còn lấy ra một bộ kinh thư, hai tay đưa cho Thích Thiều Thương, cung kính nói.

- Đây là yên huyết kim cương bát nhã ba tuế mật kinh do Long Thụ Bồ Tát chép lại, ta đưa cho người. Người hãy dâng tặng cho đương kim hoàng thượng, hẳn ham thích vật quý như mạng, nói không chừng có thể đặc xá cho người.

Thích Thiều Thương cầm kinh lật ra, biết là kim cương bàn nhược kinh, trong lòng kinh ngạc. Phật độ chúng sinh, có rất nhiều phương tiện pháp môn, ít nhất có đại thừa bát tông và tiểu thừa nhị phái, nhưng đại thừa Phật pháp mới là Phật môn cuối cùng của Phật pháp. Đại thừa pháp cuối cùng, tuy cửa Phật mênh mêng, nhưng trước sau vẫn dùng lợi mình lợi người làm gốc. Trong các phương tiện pháp môn, vẫn luôn dùng lục ba la mật làm gốc; trong lục ba la mật, lại dùng bàn nhược ba la mật làm căn bản. Do đó bàn nhược chính là trung tâm của đại thừa Phật pháp. Thích Thiều Thương biết Trần Niệm Châu đã đưa cho mình bảo vật hiếm thấy. Trong kinh điển Phật môn, kim cương kinh có địa vị đặc biệt. Trong đại bàn nhược kinh,

Phật đã từng nói tất cả các pháp đều thu vào trong bàn nhược kinh, do đó bàn nhược là quan trọng nhất trong các kinh. Mà kim cương kinh lại là kinh quan trọng nhất trong bàn nhược, thu hết tinh hoa đề cương lĩnh ngộ, cho nên đọc hiểu kim cương kinh cũng giống như đọc hết đại đàn nhược kinh. Thậm chí có thể nói, nếu lĩnh ngộ được kim cương kinh, cũng giống như lĩnh ngộ mười hai bộ giáo điển của Tam Tạng.

Do đó từ thời Tống, mọi người đều đọc và tin vào kim cương kinh, nguyên nhân là như vậy.

Kim cương kinh có nhiều người tu luyện, không hề hiếm thấy, nhưng quyển sách này là của Long Thụ Bồ Tát, đây chính là kỳ trân dị bảo.

Thích Thiều Thương không nhịn được hỏi:

- Kinh văn này hiếm thấy, không biết người từ đâu có được?

Trần Niệm Châu nói:

- Ta phụng chỉ đến khu vực này vơ vét kỳ trân dị bảo, lục khắp chùa cổ Phật tự, không tìm được ôn lương ngọc, lại tìm thấy quyển sách Long Thụ yên huyết kim cương bàn nhược kinh này. Ta thấy dâng tặng cho cầu hoàng đế, tặc thừa tướng kia thật không đáng giá. Ta tặng nó người, xem như báo đáp ngày sau người giúp ta làm rạng rỡ tổ tiên cửa nhà, hi vọng người nhận lấy.

Thích Thiều Thương nghe vậy, dĩ nhiên là thầm than hoàng đế và một đám đồng đảng vây cánh kia, chỉ vì một khối thanh khuê (tức ôn lương ngọc) mà khiến cho dân gian chao đảo. Trần Niệm Châu đã có thể lục ra bản “yên huyết kim cương bàn nhược kinh”, những kỳ bảo dị trân khác bị hủy trong tay người càng không biết có bao nhiêu.

Trong lòng hẩn tức giận, không nhịn được nói:

- Đây là thứ mà người tìm được, người hãy mang theo mà dùng đi.

Trần Niệm Châu nói:

- Ta từng xem qua, nhưng lại thiếu một chút ngộ tính, đọc không hiểu, cũng đoán không ra. Thích đại hiệp sức lĩnh ngộ cao hơn ta nhiều, hay là cứ nhận lấy đi.

Thích Thiều Thương vẫn kiên quyết từ chối:

- Là vật của người, ta không thể lấy. Huống hồ trong lòng ta lúc này không có phật tính, chỉ có sát tính, người cho ta cũng vô dụng.

Trần Niệm Châu nghe vậy cũng rất đồng cảm:

- Ta cũng thế. Trong lòng ta lúc này chỉ muốn báo thù, rửa hận, còn có danh dự của Trần gia ta. Kim cương kinh gì đó, đừng nói là kinh văn, ngay cả tên kinh ta cũng không hiểu được, còn đọc kinh gì.

Thích Thiều Thương cười nói:

- Chuyện này lại không phải. Người là bị lửa hận thiêu đốt, nhất thời che lấp mắt sáng tâm nhãn. Nhiệm vụ của kinh phật tới thế gian, chính là để mở mang cho chúng sinh giác ngộ tri thức và kiến giải của phật. Dùng thân thành phật, tức là chúng sinh đều thành phật. Thành phật có rất nhiều con đường, rất nhiều phương tiện pháp môn, kinh phật là thứ ghi chép những trí tuệ và kiến giải này. Có điều, chỉ riêng phần được dịch thành văn tự tiếng Trung đã có đến bảy trăm bốn mươi sáu quyển, có thể thấy mệnh môn rộng lớn như thế nào. Mà trong đó đại bản nhược kinh do Đường Huyền Trang dịch lại có sáu trăm quyển, chia làm tứ xử thập lục hội, hai trăm sáu mươi lăm phẩm. Cái gọi là tứ xử, là phân ra bốn địa phương và quan niệm khác nhau để giảng giải. Cái gọi là thập lục hội, là phân ra mười sáu bậc giải thích, mà bộ kim cương kinh này chính là hội thứ chín trong đó, hơn nữa còn là một hội rất quan trọng.

Trần Niệm Châu nghe cái hiểu cái không, chỉ hỏi:

- Vậy tại sao lại gọi là kim cương kinh?

Thích Thiều Thương thấy mình đã mở đầu đề tài, vì vậy cũng nói tiếp:

- Phật đà mỗi khi viết một đoạn kinh văn, còn chưa xong thì đều có đệ tử hỏi y tên kinh. Như pháp hoa kinh, hoa sản kinh, bàn nhược kinh, a hàm kinh đều như thế. Cái gọi là kim cương kinh, là do Tu bồ đề hỏi Phật đà: “thế tôn, kinh này đặt tên là gì, chúng ta theo đuổi cái gì”. Phật đà trả lời: “kinh tên là kim cương bàn nhược ba la mật, dùng cái tên này để theo đuổi”. Đây chính là nguồn gốc cái tên kim cương kinh.

Trần Niệm Châu cười khổ nói:

- Kim cương kia là gì? Ta vẫn không hiểu.

Thích Thiều Thương học thức uyên bác, tuy không đặc biệt nghiên cứu Phật lý, nhưng y đọc nhiều sách vở, ham học không chán, hơn nữa có thể xem qua là nhớ, lập tức nói:

- Theo kinh Phật nói, Đế Thích Thiên cắt đứt bầu trời, có một loại bảo vật gọi kim cương, cầm nó chiến đấu với A Tu La, không trận nào không thắng. Kim Luân Vương trong truyền thuyết Thiên Trúc, thất bảo trong tay y có một bảo tên là kim cương luân bảo, hướng về mặt nào đều có thể khiến cho quốc độ khác thành tâm thành ý quy thuận y. Ý nghĩa của kim cương chính là kiên cố sắc bén. Phật thường dùng “kim cương” để giảng pháp giảng người, giống như thường nói kim cương tam muội, kim cương lực sĩ, kim cương chàng chính là như vậy.

Trần Niệm Châu như hiểu mà không hiểu:

- Kim cương... kinh kia, lại giải thích ra sao?

Thích Thiều Thương thao thao bất tuyệt nói:

- Kim cương không chỉ có đặc tính kiên cố sắc bén, suy ra nghĩa rộng còn là trong suốt, giống như bảo thạch rực rỡ, tinh khiết vô cùng, dù ở nơi dơ bẩn cũng không bị ô uế. Trong Phật giáo, độ cứng của kim cương được ví như “thực tướng bàn nhược”, bởi vì các pháp thực tướng là tùy duyên bất biến, ràng buộc không ngừng. Sự sắc bén của kim cương được ví như “quan chiếu bàn nhược”, bởi vì quan chiếu chặt chẽ, do đó không gì không phá được. Độ sáng của kim cương được ví như “văn tự bàn nhược”, bởi vì văn

tự ngôn từ có thể mở mang trí tuệ, từ không biết ý thức trở nên được khai sáng. Kim cương có thể cắt đứt chấp niệm hư vọng cứng nhất, sắc nhất, mạnh nhất, nhỏ nhất, hơn nữa có thể cắt đứt hoàn toàn. Kim cương kinh có đại nghĩa sâu xa như vậy.

Lần này Trần Niệm Châu cười nói:

- Đại nghĩa như thế, chẳng trách kẻ đần độn như ta không hiểu được. Hay là người nhận lấy kinh này đi!

Thích Thiều Thương vẫn kiên quyết từ chối:

- Đừng nói mình đần độn. Một khi khai sáng thì sẽ thông suốt tinh ngộ, cho dù là một cành cây ngọn cỏ cũng có thể thành phật. Một khi bỏ đồ đao xuống, chính là thành phật.

Trần Niệm Châu nói:

- Đây chẳng phải là nói, người người thành phật, phật và chúng sinh không có phân biệt sao?

Thích Thiều Thương nói:

- Bồ tát và chúng sinh vốn cũng không khác biệt. Ngộ rồi, chúng sinh chính là bồ tát; kẻ mê, bồ tát chính là chúng sinh. Cho nên bồ tát chúng sinh vốn là một thể, không có khác biệt, người nói đúng rồi.

Trần Niệm Châu cười khổ nói:

- Ta nói đúng rồi? Vậy ta cũng có ngộ tính rồi. Thế nhưng ta lại không thể bỏ đồ đao xuống, ta phải dựa vào đồ đao này để báo thù. Nếu như ngộ phật rồi ngay cả thù cũng không muốn báo nữa, vậy ta thà chết còn tốt hơn, còn ngộ phật cái gì?

Thích Thiều Thương mỉm cười, thở dài nói:

- Người thật sự là bị lửa thù khói hận che lấp, nhưng ta cũng như vậy. Người muốn khôi phục danh dự gia đình, còn ta muốn lấy lại uy danh. Hiện giờ người đưa ta kim cương kinh, không bằng đưa ta kim cương bảo kiếm.

Kim cương kinh có thể giải quyết sống chết đại sự, bài trừ tự tính vọng kiến (1). Nhưng chấp niệm của ta chính là báo thù rửa hận, ta không muốn phá, cũng không muốn trừ, ta sống chỉ là để báo thù. Chân chính ngộ phật, thành phật thì phải đoạn tuyệt tất cả tửu sắc tài khí, vứt bỏ danh lợi quyền dục của thế gian. Đó vốn là những thứ của ta, ta chưa từng hưởng thụ nó, vì sao phải vứt bỏ tất cả những sự vật vốn thuộc về nhân gian này?

Nói đến đây, y cảm thấy hơi kích động:

- Nếu như mượn danh nghĩa tu phật, lại không từ việc xấu, vọng niệm không trừ, cũng không giữ giới, tửu, sắc, tài, quyền, danh, lợi các loại đều có, mọi chuyện đều dính, còn tự xưng là cao tăng tiên đạo, chuyện này ta không làm. Không tu tâm hành thiện, lại không phải phật. Ta đã thành, đã bại, hôm nay vẫn suy sụp. Ta còn muốn thành đại công, lập đại nghiệp, ta không từ bỏ, cũng không hết hi vọng. Bảo ta đọc kim cương kinh, trừ bỏ tất cả? Không bằng cho ta một thanh kim cương kiếm, ta muốn chém hết đầu kẻ thù, thủ cấp kẻ địch.

Lần này Trần Niệm Châu nghe đến ngẩn người, một lúc sau mới nói:

- Xem ra, kinh này ta đọc không thông, người cũng tạm thời không dùng được, không bằng...

Khi đó Thích Thiều Thương trấn tĩnh lại, chỉ nói:

- Hay là người trước tiên cứ giữ xem đi!

Sau này Thích Thiều Thương lưu vong bất định, chạy trốn đến không ít địa phương. Cho đến khi y nhờ năm giữ bí mật thân thế của hoàng đế, uy hiếp ngược lại Triệu Cát, khiến thiên tử này khai ân đặc xá, để y xây dựng lại Liên Vân trại, báo được đại thù. Trong đủ loại tình tiết này, Thích Thiều Thương vẫn giữ liên lạc mật thiết với Trần Niệm Châu, cùng với bốn, năm bằng hữu sinh tử mà y quen biết trong quá trình chạy trốn.

Có lẽ, có một ngày, sẽ dùng được...

Có lẽ, có một ngày, mọi người sẽ cùng tác chiến...

Quả nhiên.

Ít nhất, Trần Niệm Châu chính là dùng vào chuyện này, trong hành động lần này.

Trần Niệm Châu chờ ngày này đã lâu.

Hắn vẫn ở trong Thái môn, nhưng lại không thể tiếp cận Thái Kinh, không thể giết được kẻ thù này.

Cho nên hắn cũng không thể lấy lại thanh danh gia đình, làm rạng rỡ cửa nhà.

Hắn vẫn chờ đợi ngày này.

Hắn cuối cùng đã chờ được Thích Thiếu Thương tái xuất giang hồ, làm chủ võ lâm kinh sư.

Lúc này hắn liền đứng ra, tự đề cử mình.

Hắn đưa kim cương kinh cho Dương Vô Tà, chỉ cần Dương Vô Tà truyền đạt một câu, một vấn đề của hắn cho Thích Thiếu Thương.

- Thời gian đã tới chưa?

Hắn vẫn luôn chờ đợi câu này.

- Tới rồi.

Hắn cuối cùng đã chờ được.

Ngay vào tối nay.

Chú thích:

(1) Tự tính chỉ cái tính nằm sau mọi hiện tượng, cái ngã. Theo quan điểm đại thừa, tất cả mọi sự đều không có tự tính, vô ngã, tức là không có một cái gì chắc thật, riêng biệt đứng đẳng sau các trình hiện. Điều đó không có nghĩa sự vật không có thật, chúng hiện diện nhưng chúng chỉ là dạng xuất hiện của tính Không, tự tính là tính Không. Đây là quan điểm trung tâm của tư tưởng Bát-nhã ba-la-mật-đa và Trung quán.

Vọng kiến là tất cả đều không thực hữu, khẳng định tồn tại đều là vọng kiến, trái ngược với “chân như” (chân tướng bất biến của mọi hiện tượng).

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 29 – Tẩu sắc tài hí (đi, sắc, tiền, kịch)

Chương 29 – Tẩu sắc tài hí (đi, sắc, tiền, kịch)

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trần Niệm Châu cười.

Hắn biết cuộc đời này đã sắp đến nơi kết thúc rồi.

Nhiều nhất chỉ còn mấy câu nói, hắn sẽ đi đến kết cục, xuống đài.

Cho nên hắn càng muốn diễn tốt vở kịch này.

Thậm chí còn muốn thêm vài đồng tiền thưởng, nhiều hơn mấy phần đặc sắc.

Dù sao đây cũng là vở kịch cuối cùng trong đời hắn.

Hắn cười.

Vóc dáng của hắn tuy không xem là cao lớn, nhưng dáng vẻ hoành đao rất anh tuấn uy vũ.

Hơn nữa hắn còn làm.

Hắn chậm rãi tháo tấm vải che mặt xuống. Hắn dùng khuôn mặt thật để gặp người, có chết cũng phải chết quang minh chính đại.

Hoàng đế Triệu Cát trải qua đủ loại kinh sợ, nhưng cuối cùng cũng thoát khỏi hiểm cảnh. Hắn nhìn thấy rõ ràng, trong lòng hiểu được, người cứu hắn chính là thiếu niên thích khách mắt to này. Hiện giờ bên trái hắn có Nhất Gia che chở, bên phải có Chu Nguyệt Minh trông chừng, cũng không còn nguy hiểm nữa, liền sinh lòng quý trọng, sợ thị vệ giết lầm ân nhân cứu mạng, vì vậy hô lên:

- Tráng sĩ, mau để đao xuống, người đã cứu trăm, trăm nhất định sẽ tạ ơn người hậu hĩnh!

Trần Niệm Châu lại cầm đao nhìn chung quanh, cất giọng hỏi:

- Không biết Đồng đại tướng quân ở đâu? Tiểu nhân có quân tình cơ mật, chỉ bẩm báo với ngài.

Đồng Quán thừa dịp người đông thế mạnh, lúc này liền ra vẻ anh dũng liều thân hộ giá, tay trái hoành đao, tay phải cầm kiếm bảo vệ trước người Triệu Cát. Hắn nghe Trần Niệm Châu nói như vậy, không biết hư thật, nhất thời không dám trả lời.

Triệu Cát thấy người trẻ tuổi này đã cứu mình, khẳng định không có ác ý, cũng muốn điều tra xem là ai gan lớn tày trời như vậy, sai khiến những người này tới hành thích mình, bèn thúc giục Đồng Quán:

- Tướng quân, người còn không đi lên xử lý chuyện này? Hắn là ân nhân đã cứu trăm một mạng.

Đồng Quán ngày thường quen ở trước mặt hoàng đế xưng hùng khoe khoang, nhiều lần tự báo chiến công, thổi phồng chiến tích, mỗi lần hăn đều hùng dũng mang binh xâm nhập biên giới nước láng giềng, thực ra lại thừa dịp xuất quân để đục khoét, vơ vét cho mình. Hăn giữ binh mã tinh nhuệ ở bên cạnh, chỉ đưa danh tướng và những kẻ muốn lập công ra sa trường, có một chút chiến công liền báo giả công lao của mình; một khi tráng sĩ máu rơi sa trường, gãy cánh bại vong, hăn liền đùn đẩy trách nhiệm, xử tử chiến tướng, do đó chiến sĩ thiện chiến của triều đình gần như không còn. Mà hành vi của Đồng Quán lại chọc giận binh Liêu người Hạ, càng nhiều lần khởi binh xâm phạm biên cảnh, chiến hoả liên miên. Hoàng đế lại ở trong cung hưởng lạc, luôn cho rằng đánh thắng trận, thường bày tiệc mừng công để biểu thị uy chấn thiên hạ, không gì không hàng phục.

Bởi vì Đồng Quán vóc người uy mãnh, giỏi cấu kết bè đảng, qua lại với đám người Thái Kinh, Lương Sư Thành, lên tiếng ủng hộ lẫn nhau, cho nên Triệu Cát cũng tin là thật, cho rằng Đồng Quán là dũng tướng công thần ngàn năm khó gặp, lại không biết hăn hại nước hại dân, đã sớm cùng với đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Chu Miễn viết nên phần mở đầu cho quốc gia suy bại sau này.

Lúc này hoàng đế đã lên tiếng, Đồng Quán không thể không kiên quyết bước lên. Thừa dịp có đông đảo thủ hạ bên cạnh, kể cả Ngũ Hồ Tướng là Ngoan Tướng, Mạnh Tướng, Thiệu Tướng, Bính Tướng, Thiên Tướng đều ở chung quanh, hăn tiến lên trước hai bước, uy vũ quát hỏi:

- Còn không mau để đao của người xuống! Người hộ giá có công, còn không khai ra kẻ sai khiến, lấy công chuộc tội, nghe ban nhận thưởng!

Trần Niệm Châu nhìn thấy người này, liền cung cung kính kính hỏi:

- Các hạ oai hùng uy mãnh, có phải là Đồng Quán thượng tướng quân thần dũng vô địch không?

Đồng Quán cười ha hả nói:

- Tiểu tử còn xem như tinh mắt. Người có lời gì, cứ nói rõ ràng trước mặt vạn tuế gia anh minh thần võ là được.

Trần Niệm Châu nhìn hót Đồng Quán ngay trước mặt hoàng đế như vậy, Đồng thượng tướng quân trong lòng vui vẻ, nhưng lại không dám hí hửng. Xem ra tên tiểu tử này liên lụy rất lớn, mình đến phải cẩn thận ứng phó, chú ý giải quyết, nếu không lỡ may hoàng thượng hay là thừa tướng đại nhân có gì hoài nghi mình, vậy thì rất không tốt.

Cho nên hăn công khai nói rõ, bảo Trần Niệm Châu nói ra trước mặt mọi người.

Trần Niệm Châu lại đột nhiên ném đao sắc đi, tiến tới trước hai bước, nửa quỳ xuống đất, chỉ vào ủng nói:

- Đồng thượng tướng quân, cơ mật của tiểu nhân đều để ở đây.

Đồng Quán lấy làm kỳ lạ, thấy Trần Niệm Châu trước tiên đã cứu hoàng đế, lại vừa gặp mình liền vứt đao quỳ bái, có thể nói là vô cùng lễ nghĩa, lập tức không còn đắn đo, đi lên trước cúi người nhìn xem, chỉ thấy trên ủng không có khác thường, liền nói:

- Thứ gì, mau đưa ra, đừng có úp mở...

Vừa dứt lời, Trần Niệm Châu đã nhảy lên, một cước đá vào mặt Đồng Quán.

Một cước này đá cực nhanh, bộ tướng hai bên Đồng Quán một là vì thân hình to lớn của Đồng Quán ngăn cản, hai là vì không đề phòng, cho nên đều không kịp ứng biến. Ngược lại Đồng Quán cẩn thận thành quen, vừa thấy chân tới liền kịp thời ngửa người, nhưng ngực vẫn trúng một đá, không đứng vững được, rầm một tiếng ngã chổng vó như cột đổ xà rơi.

Lần này mọi người đều nổi giận quát mắng, một mặt che chở Đồng Quán đang nằm trên mặt đất, một mặt muốn lập tức giết chết Trần Niệm Châu.

Trần Niệm Châu một cước đá Đồng Quán ngã lăn, lại một tay đoạt lấy thanh kiếm thép kia của hắn, cười khanh khách nói:

- Một cước này là thay ân công đá người. Người báo giả công trận, khoe khoang tự đại, ánh sáng của đom đóm mà lại muốn so sánh với tướng gia...

Hắn múa kiếm một vòng, lập tức bức lui những người tới bắt hắn, cười lên khanh khách.

- Đừng quên, ta là người Quảng Đông Phật Sơn, nguyên danh Trần Niệm Tổ, hiện giờ tên hiệu là Niệm Châu...

Hắn trừng mắt cầm kiếm, chỉ vào Đồng Quán, nhìn hoàng đế Triệu Cát giận dữ quát lên:

- Một cước này của ta là đá thay bách tính vạn dân trong thiên hạ!

Lời đến đây thì dứt.

Hắn lại trở tay cầm kiếm cắt ngang cổ.

Máu bắn, người mất.

Trần Niệm Châu đột nhiên chết đi, chết không hối tiếc.

Nhưng cái chết của hắn lại dẫn tới một trận triều đình chấn động, quyền lực dịch chuyển.

Nếu như có người hành thích Triệu Cát, thích khách bị giết ngay tại chỗ, nhưng theo điều tra là do Thái Kinh sai người hạ thủ, tin tức này truyền đến tai Triệu Cát, có lẽ kết quả sẽ là không tin.

Bởi vì Triệu Cát quá tin nhiệm Thái Kinh.

Huống hồ Triệu Cát mặc dù hoang dã, nhưng không hề ngốc (hắn chỉ là hồ đồ), cũng hiểu được Thái Kinh và hắn rằng mỗi gần bó. Thái Kinh

không có hãn giống như mất đi chỗ dựa lớn, còn hãn không có Thái Kinh, có lẽ từ sắc tài khí sẽ không thể làm gì tùy thích, mặc sức tùy ý giống như hiện giờ.

Hãn chết đi Thái Kinh sẽ không có lợi ích, vậy nếu có người bảo Thái Kinh sai thích khách đến hành thích, nhất định là do người căm ghét mình và Thái Kinh quan hệ mật thiết bịa đặt ra, cho nên Triệu Cát quyết không tin.

Nếu có người hành thích Triệu Cát mà bị bắt, bảo rằng do Thái Kinh sai khiến, vậy kết quả cũng chắc chắn là không xử phạt Thái Kinh.

Chủ yếu là vì Triệu Cát sẽ giao chuyện thẩm vấn cho những quan viên khác, mà những quan lại khác hầu hết đều cấu kết với Thái Kinh, cho nên kết quả thẩm tra nhất định là phản cung.

Kết quả là thích khách (hơn nữa cho dù còn mạng hay không) nhất định sẽ thay đổi khẩu cung, nói rõ lúc trước sở dĩ hãn vu oan cho Thái Kinh là do người khác sai khiến (dĩ nhiên là người đối đầu với Thái Kinh, Thái Kinh cũng sẽ nắm lấy thời cơ này thanh trừ đối lập).

Cho nên muốn tố cáo Thái Kinh trước mặt hoàng đế, gần như là chuyện không thể.

Bởi vì Triệu Cát yêu mến Thái Kinh, cũng tín nhiệm hãn.

Thế nhưng lần này lại khác.

Vụ án gần như không cần tra xét, Triệu Cát hoàn toàn chính mắt nhìn thấy, cũng đích thân trải qua sự nguy hiểm của nó.

Cũng vì “đích thân trải qua nguy hiểm”, cho nên hãn vẫn còn khiếp sợ, chấn động khó quên.

Do đó đối với vụ án này hẳn không tiếc tốn nhiều thời gian, truy cứu tới cùng.

Hắn nghiêm túc để ý chuyện này.

Bởi vì hoàng đế đốc thúc, quan viên làm việc tự nhiên cũng không dám xem thường.

Chuyện này vừa truy xét, dĩ nhiên phát hiện Trần Niệm Châu thật sự là thực khách của Thái Kinh.

Ý nghĩa của “thực khách” có thể là gia đình, khách mời, nô bộc, nhân viên phục vụ, thậm chí là bảo tiêu, tay chân, thích khách, sát thủ.

Triệu Cát biết Thái Kinh luôn cẩn thận dùng người, cũng luôn nghi thì không dùng. Nếu như Trần Niệm Châu “lai lịch không rõ”, Thái Kinh làm sao lại dùng hắn? Đây không giống như hành vi của Thái Kinh luôn cẩn thận không sơ suất?

Huống hồ, một sát thủ khác từng dùng kiếm đâm Triệu Cát nhiều lần, thật sự là thủ hạ tâm phúc của Thái Kinh, đó là Tôn Ưc Cự trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Triệu Cát thậm chí từng gặp kẻ này.

Kẻ này thật sự là một trong số cao thủ bên cạnh Thái Kinh. Thậm chí lúc hắn và Thái Kinh tìm vui hưởng lạc, kẻ này và sáu sư huynh đệ khác cũng ở bên cạnh hộ giá.

Nghĩ tới điểm này, Triệu Cát khó tránh khỏi kinh hãi.

May mắn khi đó chưa từng ra tay với mình, nếu không...

Chẳng trách lúc hắn bị ám sát hoảng loạn, vẫn cảm thấy kẻ này rất quen mắt, hóa ra hắn đã từng gặp kẻ này tại phủ Thái Kinh.

Cho dù theo như điều tra, đêm đó dường như Tích Cựu hiên của Tôn Ưc Cựu đã xảy ra chuyện, ngay cả “Kiếm Quý” Dư Yếm Quyện và “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu cũng bị người ta giết chết tại chỗ, nhưng ai biết bọn họ giờ trò gì? “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cựu muốn tạo phản hành thích, đồng môn của hắn không chịu làm như vậy, hắn bèn nhẫn tâm gọi người giết chết đồng môn sư huynh đệ, cũng là chuyện rất có khả năng.

Lại nói, Tôn Ưc Cựu vung kiếm hành thích, Triệu Cát đích thân trải qua nguy hiểm, gần như bị hắn hại chết. Khi đó tại hiện trường, Chu Nguyệt Minh, Nhất Gia thậm chí là thị vệ bị thương chưa chết đều nghe được Tôn Ưc Cựu nói chuyện. Khẩu khí, giọng nói đó (cho dù ngữ điệu có vẻ hơi quái dị) thật sự là của Tôn Ưc Cựu, điểm này tuyệt đối không nghi ngờ.

Lúc đó, Tôn Ưc Cựu đại khái cũng cho rằng Triệu Cát chắc chắn phải chết dưới kiếm của hắn, vì vậy đã tiết lộ bị người sai khiến, mà đó còn là người rất được Triệu Cát tin tưởng sủng ái, rất có quyền hành.

Như vậy còn có ai?

Đó đúng là lời do Tôn Ưc Cựu nói ra. Kiếm Yêu nói chuyện luôn thích nêu ra con số, câu kia “có đến năm trăm bảy mươi tám lý do để giết người” và “ta nói một trăm câu, người nghe một trăm lần thì có ích lợi gì”, rõ ràng là phong cách và phương thức nói chuyện của Tôn Ưc Cựu.

Trần Niệm Châu chắc hẳn là người trung nghĩa. Thái Kinh đã thu nhận hắn, coi như có ơn với hắn, nhưng hắn lại không chịu hành thích hoàng đế, trở thành kẻ bất trung, cho nên kịp thời phản bội giết chết Tôn Ưc Cựu, nhưng lại cảm thấy có lỗi với “ân công” (đó không phải Thái Kinh thì là ai), thà rằng tự sát tại chỗ cũng không muốn được ban thưởng.

Trong thiên hạ, người có mị lực và quyền thế ngậy ngất như vậy, khiến người khác không tiếc hi sinh vì hắn, ngoại trừ Thái Kinh thì còn có ai.

Trần Niệm Châu nhất định sợ bị bắt tại trận, không chịu nổi tra khảo, không muốn nói ra tên của người bày mưu, cho nên thà rằng chết đi.

Vừa nghĩ đến đây, Triệu Cát không nhịn được giận dữ, hối hận uống công mình tín nhiệm Thái khanh như vậy, hăn lại...

Hăn lập tức hạ lệnh cho Chu Nguyệt Minh, Đồng Quán, Gia Cát tiên sinh điều tra kỹ càng thân thế của Trần Niệm Châu.

Bởi vì hoàng đế tự mình hạ lệnh, ba người làm việc dĩ nhiên cũng không dám chậm trễ.

Ba người này đại biểu cho hình bộ, quân đội và thế lực bạch đạo giang hồ, bọn họ muốn người có người, muốn mặt mũi có mặt mũi, muốn tin tức có tin tức.

Rất nhanh, tin tức được đưa tới.

Trần Niệm Châu là hậu duệ của quan ngự sử Trần Lễ năm xưa.

Vừa tra rõ chuyện này, Triệu Cát càng giận dữ hơn.

(Giỏi lắm, năm đó trăm nghe người gièm pha nên mới bức tử Trần Lễ, người lại cố ý ban ơn huệ, thu nhận hậu nhân của hăn, đổ hết sai lầm hại người lên đầu trăm. May mắn Trần Niệm Châu này là hậu duệ của trung lương, trung thành bất diệt, không chịu ra tay, thà rằng tự sát, nhờ vậy trăm mới thoát khỏi hiểm cảnh. Thái khanh, chiêu này của người thật ác độc!)

Ngày thường người giả truyền thánh chỉ, làm đủ điều ác trong thiên hạ, đều mượn danh nghĩa của trăm. Trăm chỉ là không muốn quản nhiều chuyện như vậy, cho nên cố ý mắt nhắm mắt mở, người thật cho rằng trăm mê muội sao?

Triệu Cát càng nghĩ càng giận.

Lần này lửa giận của hắn càng lúc càng lớn, nhưng bên cạnh lại không có ai nói tốt cho Thái Kinh giống như bình thường. Bởi vì ai cũng nhìn ra đầu gió thế lửa, ngay cả hoàng thượng cũng dám hành thích, đây cũng không phải chuyện đùa.

Đồng Quán bình thường cầu kết với Thái Kinh, đồng loã đồng mưu, vốn có thể nói mấy câu trước mặt hoàng đế, nhưng lần này cũng câm như hến.

Bởi vì một cước kia của Trần Niệm Châu.

Một cước đó, hiển nhiên là vì chủ nhân của hắn mà đá.

(Thái Kinh luôn xem thường mình, cho nên môn nhân của hắn mới có loại ý nghĩ này.)

(Năm đó rõ ràng là người bày mưu cho ta vu cáo Trần Lễ, khiến hắn kháng quân chết oan. Hôm nay người lại sai hậu nhân của hắn khinh miệt ta trước mặt mọi người, còn muốn ta nói tốt cho người, ừ!)

Chuyện này khiến cho hắn bị sỉ nhục rất lớn ngay trước mặt hoàng thượng.

Do đó Đồng Quán cũng thầm căm hận Thái Kinh, quyết không bảo vệ đối phương. Còn về Chu Nguyệt Minh, hắn và Nhất Gia lần này hộ giá có công, vốn cũng có thể “nói mấy câu”, nhưng hắn lại không nói.

Hắn biết Thái Kinh đã không còn tín nhiệm hắn như trước, thậm chí đã bắt đầu dùng Nhậm Lao và Nhậm Oán thay thế địa vị của hắn tại hình bộ.

Cho nên trong trận chiến hộ giá, hắn không cầu có công lớn, chỉ cầu bảo vệ hoàng đế.

Bảo vệ hoàng đế, hắn sẽ có thể bảo vệ chức vị và quyền lực của hắn.

Vì hoàng đế mà chết, chuyện này nói thế nào cũng không thoả đáng.

Cho nên trận chiến ấy hần không dùng toàn lực.

Huống hồ trong trận chiến đó, hần đã sớm nhìn ra sự kỳ lạ.

Thế nhưng hần không có ý định nói ra, bởi vì trước mắt mũi tên đều nhắm vào Thái Kinh.

Vậy cũng tốt, đây là kẻ thù số một hiện nay của mình. Hần có nói thêm mấy câu, nói ít đi mấy câu, cũng chỉ diệt trừ được một số kẻ không liên quan mà thôi. Hần có thể ngồi lên vị trí quan trọng ở hình bộ, hơn nữa còn ngồi lâu như vậy, vững như vậy, dĩ nhiên phải biết cái gì nên nói, nên làm, không nên nói, không nên làm, thậm chí là nên làm không nên nói, nên nói không nên làm.

Vì vậy hần cũng câm như hến, cho dù đã nhìn ra đầu mối, hần chỉ hiểu ở trong lòng là được rồi.

Còn có Nhất Gia, hần cũng không nói gì, chỉ nói một câu:

- Đêm đó tại hẻm Ngõa Tử cũng có thích khách phục kích, nhưng đều bị tướng gia phái người giải quyết rồi. Tướng gia còn bày tiệc mừng công. Mà nói đến, nếu không phải thị vệ, cao thủ đều đi ăn mừng, đề phòng lỏng lẻo, đám phản tặc sẽ không thể tới gần thánh thượng được.

Triệu Cát nghe vậy chỉ cười lạnh.

Hay cho Thái Kinh, vỡ kịch của người diễn đủ rồi!

Người muốn giết trẫm, nhận công với nhà Liêu!

Lúc trẫm gặp chuyện, người đang ở đâu? Lại kéo hết đám hảo thủ có thể hộ giá đi, đặt trẫm vào nơi nguy hiểm!

Trẫm tuy thích mỹ nhân, háo sắc, nhưng may mắn có tuyệt thế mỹ nữ Sư Sư ra sức bảo vệ một trận, nhờ vậy mới người tốt được trời giúp, kinh tâm

động phách nhưng không gặp nguy hiểm. Bình thường người ép nộp tiền tài, hết sạch quốc khố, thật cho rằng trẫm không biết sao? Trẫm không xử người, là vì dù sao tài phú trong thiên hạ cũng dùng không hết, người sống trên đời nghiêm túc làm gì như vậy? Không bằng tìm vui hưởng lạc, phong lưu khoái hoạt. Đã niệm tình người lo nghĩ, bôn ba vì sở thích của trẫm, cho nên mới không bắt người nghiêm trị. Hôm nay người lại dám phản bội cả trẫm, còn muốn trẫm tha cho người, cũng quá khinh trẫm vô năng rồi!

Thái Kinh, lão hồ ly người, vở kịch này tốt hay xấu đều do người hát xong, người xuống đài được rồi!

Triệu Cát mặc dù tức giận, nhưng muốn trị tội một kẻ quyền khuynh thiên hạ, vây cánh trải rộng như Thái Kinh, thật sự không thể sơ xuất được, phải cẩn thận giải quyết, bình tĩnh ứng phó.

Vì vậy hẳn đặc biệt cho mời Gia Cát tiên sinh.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 30 – Sớm nắng chiều mưa

Chương 30 – Sớm nắng chiều mưa

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Gia Cát tiên sinh đang chờ hoàng đế tới hỏi ý.

Triệu Cát quả nhiên đã triệu kiến ý.

Gia Cát tiên sinh cáo bệnh không dậy, chỉ uế oải hỏi sứ giả (đó là “Phiên Vân Phúc Vũ Thiểm Điện Thủ” Chu Diêm Bình, một trong năm “hồng bào

thị vệ” bên cạnh hoàng thượng, cũng là con trai của “Tiểu Kiếm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh):

- Không biết thánh thượng triệu kiến lão thần vì chuyện gì?

Chu Diêm Bình biết người trước mắt này đức cao vọng trọng, cũng lão luyện thành thục, càng đa mưu túc trí, thậm chí cáo già xảo quyệt, đành phải lần lượt bẩm báo những gì hẳn biết, những gì không tiện nói thì không nói.

Gia Cát tiên sinh nghe xong liền liếc một cái, nói giống như chỉ còn thoi thóp một hơi:

- Rốt cuộc, hoàng thượng là muốn hỏi lão thần làm thế nào giải quyết Thái Kinh Thái đại nhân?

Chu Diêm Bình cũng không dám suy đoán ý trên, không dám nói “phải”, cũng không dám nói “không phải”, đành nói:

- Có lẽ là vậy.

Gia Cát tiên sinh uể oải phất tay nói:

- Với giao tình của hoàng thượng và tướng gia, một chút hiếu lằm nhò thì có là gì? Mà thôi mà thôi, quay đầu đã là quá khứ, sao để người ngoài như ta xen vào được.

Y liền nằm xuống ngủ.

Lúc này Vô Tình liền thay y “mời khách”.

Tức là “mời” khách đi, cũng chính là “đuổi khách” một cách lễ độ.

Chu Diêm Bình không có cách nào, đành phải về cung bẩm báo đúng sự thật với Triệu Cát.

Triệu Cát nghe xong sắc mặt không cao hứng:

- Lão già Gia Cát Tiểu Hoa này, hôm qua rõ ràng còn vui vẻ nhảy nhót, hôm nay lại cáo bệnh giả chết, không muốn đắc tội với Thái Kinh, rõ ràng là quan lại bao che cho nhau, gây họa vô cùng. Không được, trăm vẫn muốn triệu hần tới.

Lần này hẳn đã sai người cầm đầu của “ngũ đại hồng bào cận thân thị vệ”, trên giang hồ được gọi là “Sát Nhân Phóng Hỏa Kim Yêu Đái” Chu U Phù (cũng là anh ruột của Chu Nguyệt Minh), đi đến phủ thần hầu, ngoài mặt là “thăm bệnh”, nhưng thực ra là để thúc giục Gia Cát Tiểu Hoa vào cung thượng triều.

Hắn đi đến lại phí công.

Nghe đại sư huynh Thịnh Nhai Dư của Tứ Đại Danh Bố nói:

- Sáng nay thế thúc đã lên núi ngắm mặt trời rồi.

Chu U Phù chứng hững, đành phải thất vọng quay về, bẩm báo với Triệu Cát.

Triệu Cát tức giận:

- Lão thất phu Gia Cát Tiểu Hoa này, hôm qua còn bệnh nằm trên giường, hôm nay lại lên núi xem mặt trời mọc. Đại Thạch Công, người mang theo thánh chỉ của trăm triệu hần lập tức vào cung. Trăm muốn xem hần và Thái khanh cấu kết bảo vệ nhau đến khi nào, có dám kháng chỉ không tuân lệnh hay không!

Đại Thạch Công lĩnh chỉ đến phủ thần hầu, trông thấy Gia Cát Tiểu Hoa đã sớm ăn mặc chỉnh tề chờ hần tới.

Đại Thạch Công và Gia Cát tiên sinh giao tình không bình thường, tất cả kế hoạch đã sớm nội ứng ngoại hợp, vừa nhìn qua, lại cẩn thận quan sát, phát hiện trong phủ thần hầu hình như chỉ có Vô Tình trấn thủ, liền hỏi:

- Ba vị cao đồ khác đã đi đâu rồi? Đây là thời điểm quan trọng mà!

Gia Cát tiên sinh vuốt râu, trên mặt thoáng hiện lên vẻ lo lắng:

- Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết đã sớm bị tướng gia mượn cớ điều khỏi kinh sư. Cho nên vào thời điểm quan trọng này, nếu chúng ta không “phát động”, tiên hạ thủ vi cường, chỉ sợ hãn đã sớm giữ thế chờ đợi, chạm vào là nổ. Chúng ta cuối cùng đã giành được tiên thủ (tiên cơ), cũng tìm đúng trợ thủ.

Sau khi vào cung, Triệu Cát có hỏi nên xử trí chuyện Thái Kinh nghịch phản thế nào, Gia Cát tiên sinh lại giả vờ không biết. Triệu Cát trong lòng giận dữ, thầm nói: “Bình thường các người rõ ràng đấu đá với nhau, hóa ra chỉ là giả vờ, thực sự là cùng một bọn. Trẫm muốn xem thử người còn giả bộ đến khi nào!”

Vì vậy liền bảo nội giám Mễ Thương Khung kể lại mọi chuyện rõ ràng với Gia Cát, sau đó lập tức hỏi:

- Trẫm muốn biết tiên sinh sẽ xử trí chuyện này thế nào?

Gia Cát tiên sinh sắc mặt sợ hãi, chỉ nói:

- Không dám nói.

Triệu Cát giận dữ:

- Người cứ việc nói! Người sợ Thái Khanh báo thù phải không? Mọi chuyện đã có trẫm, hãn hung dữ đến mức dám cản người sao!

Sau khi được mời mọc thúc giục nhiều lần, Gia Cát tiên sinh mới giống như bất đắc dĩ, khéo léo quanh co nói ra Thái Kinh đã làm loạn dân gian đến mức trời giận dân oán, đồng thời cũng khiến nhân sĩ trung hiền trong triều đình gần như không còn, hơn nữa tất cả chính sách ngặt nghèo đều mượn danh nghĩa của thiên tử để làm, ban bố thiên hạ, khiến dân chúng đều oán hận thiên tử, hãn lại đứng giữa kiếm lời, đục khoét khắp nơi, đục tủy trường sinh, tự phong là thần... đủ loại hành vi như vậy, đã sớm tội ác tày trời. Huống hồ trước khi xảy ra chuyện hành thích tại hẻm Tiểu Diêm Thủy,

Thái Kinh đã mượn có điều ba đại danh bổ ra khỏi kinh sử, có thể nói là mưu mô khó lường.

Triệu Cát nghe vậy càng giận, trách mắng:

- Có chuyện như thế, chớ khinh người vì sao không sớm báo cho trẫm biết?

Thực ra cho dù có người nói, nhưng đương thời lời của người nào có thể lọt vào tai Triệu Cát? Huống hồ những người khổ công can gián, không lâu sau đều bị Thái Kinh hạ độc thủ, nào còn có người dám lên tiếng?

Triệu Cát truy hỏi:

- Làm thế nào xử trí gian tặc này?

Gia Cát vẫn trầm ngâm không nói.

Thư Vô Hý không nhịn được nói một câu:

- Đem giết.

Mọi người đều phụ họa, nhưng Triệu Cát vẫn muốn hỏi Gia Cát.

Gia Cát biết không thể tránh, liền nói:

- Cách chức là được.

Triệu Cát cảm thấy kinh ngạc:

- Xưa nay Thái Khanh thường đối đầu với tiên sinh, không thể đứng chung, sao hiện giờ người lại rộng lượng với hắn như thế?

Gia Cát tiên sinh chỉ cúi đầu nói:

- Cho dù nói thế nào, Thái tướng cũng là quan lớn trong triều, dựng công lập nghiệp, cống hiến rất nhiều. Nếu vì một chuyện còn đang suy đoán mà giết chết thừa tướng đương triều, chỉ sợ vô pháp vô căn cứ, vô lý không phù hợp.

Triệu Cát nghe vậy liền trầm ngâm không nói, không lâu sau lại hỏi Mễ Thương Khung nên xử trí Thái Kinh thế nào. Mễ Thương Khung chỉ nhún nhường trả lời:

- Hoạn quan làm sao dám bàn quốc sự. Chỉ là Thái tướng ngông cuồng, trong cung chỉ biết có tướng gia, không biết có người khác, cũng không ai dám trái ý.

Hôm sau, Triệu Cát cho đòi Thái Kinh vào cung, trách mắng hăn.

Thái Kinh đã sớm nghe được các loại lời đồn bắt lợi cho hăn, trong lòng hiểu rõ, chỉ quỳ xuống cầu hoàng thượng khai ân, khấu đầu xin Triệu Cát bớt giận. Đối với chuyện hành thích, hăn ra sức biện hộ bị người ta vu oan, nhất định là dị đảng đồ kị hăn được hoàng thượng tin tưởng coi trọng, cho nên cố ý hãm hại. Còn đối với những hành vi và việc làm khác, hăn đều không biện bạch, chỉ cầu hoàng thượng niệm tình hăn trung thành, xử lý nhẹ tay.

Thái Kinh vừa lên đã thừa nhận các loại hành vi không đúng, còn tự thú khai ra một số “điểm sai trái” mà Triệu Cát không biết, một mực xin khai ân giáng tội, hơn nữa cảm động và nhớ nhung những ân điển của hoàng thượng đối với hăn, khiến Triệu Cát thiên uy rực rỡ, tất nhiên là mặt rồng vui vẻ, lửa giận cũng giảm đi một nửa.

Rốt cuộc, người làm tể tướng, không có trăm nâng đỡ thì vẫn không xong! Hãy mở to mắt, xem cuối cùng ai mới là người uy phong nhất!

Còn đối với Thái Kinh thề thốt giải thích, khẳng định không có chuyện sai người hành thích, Triệu Cát cũng nghe được vào tai. Hăn chỉ cần biết Thái Kinh không có ý giết hăn, không có lòng thay thế hăn, tất cả đều dễ xử lý. Hăn cũng suy nghĩ, nếu như Thái Kinh thật sự giết chết hăn thì cũng không có lợi ích gì. Huống hồ, nếu như Thái Kinh thật sự muốn động thủ, có rất nhiều cơ hội, không cần phải chọn ra tay ở lầu Túy Hạnh lâu.

Triệu Cát cũng là người thông minh, chỉ là hắn thường không dùng sự thông minh của mình vào việc làm một vị hoàng đế tốt. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, quyết định không tùy tiện định tội Thái Kinh. Một khi giết Thái Kinh rồi, rất nhiều chuyện có lợi, vui vẻ, hưởng lạc của hắn đều sẽ tiêu tan, chuyện này hắn lại không muốn.

Hắn làm hoàng đế phải vui vẻ, phải hứng thú.

Giống như đang có một giấc mộng ngọt ngào, giấc mộng này hắn không muốn tỉnh.

Hắn hạ mật chỉ tạm thời “giam lỏng” Thái Kinh.

Chuyện này chỉ có vài đại thần cùng với tâm phúc bên cạnh hoàng đế mới biết được.

Đương thời mọi người hỏi Gia Cát tiên sinh, thánh thượng sẽ “xử trí” Thái Kinh như thế nào, Gia Cát chỉ cười khổ lắc đầu.

- Ta thấy Thái Kinh có thể thoát khỏi kiếp này.

Mọi người đều nửa tin nửa ngờ, thấp thỏm trong lòng.

Thư Vô Hý và Đại Thạch Công lại lén lút chất vấn Gia Cát.

- Chúng ta vất vả lắm mới chờ được cơ hội tốt như thế, diệt trừ ác tặc Thái Kinh, sao tiên sinh lại ra sức phản bác, muốn thánh thượng xử lý khoan dung, để cho ác tặc kia có cơ hội trở mình?

Gia Cát tiên sinh thở dài nói:

- Nếu các đại nhân ở đó đều nhất trí bảo vệ tính mạng Thái Kinh, thánh thượng thấy Thái Kinh thế lực lớn mạnh, ngược lại sẽ có ý niệm loại trừ. Nhưng mọi người đều nói người này đáng giết, thánh thượng một khi bình tĩnh lại, sẽ càng muốn bảo vệ người này. Mọi người đều nói là đáng giết,

ngài lại bảo vệ tính mạng Thái Kinh, sau này Thái Kinh sẽ càng trung thành phục vụ ngài.

Đại Thạch Công nghe vậy liền hỏi:

- Tiên sinh cho rằng cuối cùng thánh thượng sẽ phán quyết Thái Kinh thế nào?

Gia Cát trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Mọi người đều nói nên giết hần, có lẽ thánh thượng sẽ không giết hần. Khi đó ta nói chỉ cách chức là được, thánh thượng cũng chưa chắc sẽ xử lý nhẹ tay như thế, để Thái Kinh sau này cảm kích đề nghị của ta. Theo ta thấy, thánh thượng xem xét xử trí nhất định sẽ nằm giữa hai mức này.

Mọi người đều ủ rũ chán nản. Quả nhiên, Triệu Cát năm lần bảy lượt trì hoãn, niệm tình xưa, thật lâu không phân xử Thái Kinh, lửa giận trong lòng cũng đã sớm tiêu mất sáu tám phần. Cộng thêm đám người thuật sĩ Lâm Linh Tổ, phương sĩ Vương Tử Tích, đông nam vương Chu Mị, ngự sử trung thừa Vương Phủ, bởi vì mỗi người đều có quan hệ thiết hơn, cố ý kết giao với Thái Kinh, đều lần lượt ra mặt nói tốt cho Thái Kinh.

Triệu Cát vốn xét thấy, từ sau khi Thái Kinh bị giam lỏng, rất nhiều niềm vui xa xỉ đều bị giảm bớt, nếu thật sự vì vậy mà giết lầm hiền thần, chỉ sợ sau này hối hận không kịp. Cộng thêm Thái Kinh vừa đi, công việc phiền phức, can gián không ngớt, nghe đến rồi bởi, hần đặc biệt cảm giác được lợi ích khi Thái Kinh còn tại vị, giúp hần “từ chối khéo” tấu chương can gián.

Vì vậy hần lại triệu Gia Cát tiên sinh vào, trước tiên biểu đạt thái độ của hần:

- Trẫm vốn có ý trừ gian diệt ác, nhưng dân gian trong triều lại có nhiều lời ca tụng Thái khanh, hơn nữa hần vì nước tận lực, công lao to lớn, không thể xóa hết. Như khanh nói, nếu giết Thái Kinh chỉ sợ thiên hạ không phục. Tả gián nghị đại phu Vương Tương Minh năm lần bảy lượt cầu tình cho Thái khanh, nói hần bị người ta hãm hại vu oan, nhưng vẫn trung nghĩa một

lòng, trung thành không đổi, lại rất hối hận về những hành vi sai trái trong quá khứ. Trẫm cũng tiếc hẫng trung can nghĩa đảm, tài trí hơn người, hơn nữa có nhiều vị đại thần ra sức khuyên can. Theo ý khanh thì trẫm nên làm thế nào?

Gia Cát tiên sinh vừa nghe, liền biết “đại thế đã mất”, hoảng đẽ ngoài mặt hỏi y, nhưng thực ra đã sớm có định kiến, liền nói:

- Theo ngu kiến của thần, vụ án hành thích vua, có lẽ Thái Kinh cũng không to gan đến mức như thế. Có điều án này chấn động thiên hạ, Thái tướng cũng bị dân chúng oán trách, nếu như lập tức dùng lại, e rằng có nghịch tặc noi theo, cho rằng thiên tử nhân hậu, có thể xúc phạm mặt rồng.

Triệu Cát vui mừng ra mặt, vỗ tay nói:

- Ý của khanh là có thể giữ tính mạng Thái Kinh, nhưng nên tạm thời cách chức hẫng, sau này lại trọng dụng?

Gia Cát vừa thấy mặt rồng vui vẻ như thế, biết chuyện đã không thể tranh luận nữa, không bằng dùng chuyện cách chức Thái Kinh để đi trước một bước, khi quyền thế của Thái Kinh giảm xuống lại tiến cử hiền thần anh minh, thay đổi triều chính hủ bại, vì vậy cố ý mặt ủ mày chau, trầm ngâm không nói.

Triệu Cát cảm thấy cái gọi là “nhân sĩ trung hiền” đương triều, mỗi lần có lời can gián đều rườm rà vô cùng, nghe không lọt tai. Chỉ có Gia Cát Tiểu Hoa mỗi khi có ý kiến còn xem như thú vị. Hiện giờ nghe Gia Cát nói cũng đồng ý không giết Thái Kinh, chỉ tạm cách chức thừa tướng, hẫng cảm thấy hài lòng, liền hỏi:

- Khanh còn có cao kiến gì?

Gia Cát tiên sinh than thở nói:

- Thần không dám nói.

Trong lòng Triệu Cát thầm mắng, lão già này lại cố làm ra vẻ huyền bí, vì vậy nói:

- Người cứ nói không sao!

Gia Cát tiên sinh nói:

- Thần lo lắng cho an nguy của hoàng thượng.

Triệu Cát vừa nghe lại lưu tâm để ý:

- Câu này giải thích thế nào? Tiên sinh có lời muốn nói, không cần e ngại!

Gia Cát tiên sinh nghiêm mặt nói:

- Chuyện này không chỉ liên quan đến vấn đề điều động quân binh thủ vệ, mà còn liên quan đến sự cân bằng của lực lượng bang hội giang hồ. Lão thần trong lòng lo lắng, lại sợ nhiều lời bị người khác hiểu lầm, cho rằng lão thần đã cố hủ, nhưng vẫn cấu kết với thế lực võ lâm, tạo thành tội danh thông đồng với đạo phi. Chuyện này... lão thần gánh vác không nổi.

Triệu Cát cười nói:

- Người cứ việc nói. Trẫm đã sớm biết người rất có danh vọng trong võ lâm. Trẫm là hoàng đế, trẫm nói không trách người, ai dám kể tội của người.

Gia Cát Tiểu Hoa phấn chấn tinh thần, liền nói:

- Lúc trước trong kinh có thể an hưởng thái bình, rất ít có những chuyện như hành thích. Hiện nay thịnh thoả lại có kẻ liều chết phạm thượng, thánh thượng có biết vì sao không?

Triệu Cát cười lạnh nói:

- Có mấy tên quan can gián bảo thủ nói cái gì triều chính không thỏa, bãi miễn bất công, không cho dân nói, hao quân phí tiền, không biết kiểm điểm, quân thần xa xỉ... Hừ, nào có nhiều tội danh như thế? Chẳng phải là muốn nói trẫm dùng người không thoả đáng, hủy pháp phóng túng? Hiện giờ thiên hạ thái bình, quốc uy thịnh vượng, nào có chuyện dân kêu trên đường gì đó? Trẫm lần lượt trục xuất bọn họ, không giết bọn họ đã là khoan hồng

độ lượng rồi. Lại không biết ý kiến của tiên sinh có giống với bọn họ hay không?

Gia Cát nghe vậy, biết Triệu Cát chỉ muốn nghe những gì thích nghe, đã nói rõ thái độ, lập tức mỉm cười bẩm:

- Cho dù có dân chúng phản nộ, hiện giờ cách chức Thái Kinh cũng đã dẹp yên oán hận. Ngược lại năm xưa, lúc ba thế lực bang hội võ lâm kinh sư là Mê Thiên minh, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu cùng tồn tại đối kháng, kinh kỳ rất ít có chuyện phản nghịch phạm thượng, hảo hán giang hồ phần lớn cũng sống yên ổn vô sự, an bình hơn nhiều so với gần đây.

Triệu Cát cũng bị khơi dậy hứng thú:

- Hiện tại ba thế lực lớn này thế nào rồi? Sao gần đây lại có chuyện phản nghịch phát sinh?

Gia Cát tiên sinh nói:

- Mê Thiên minh thế lực đã yếu kém. Thái Kinh vốn tay nắm binh quyền, hô mưa gọi gió, gần đây còn xui khiến nhị đương gia Bạch Sầu Phi dã tâm bùng bùng của Kim Phong Tế Vũ lâu, lật đổ đại đương gia Tô Mộng Chấm vốn hành xử lấy đại cục làm trọng, khống chế thế lực võ lâm Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa còn mua chuộc chiêu mộ nhóm nhân mã Lục Phân Bán đường...

Triệu Cát ngạc nhiên nói:

- Ta cũng từng loáng thoáng nghe đến cái tên Tô Mộng Chấm này... hử và Tô Thức có liên quan không? Nghe nói thế lực của hử rất lớn. Nói như vậy, chẳng phải thế lực giang hồ trong kinh đều bị Thái Kinh khống chế? Không bằng diệt trừ tất cả, một lần khỏe cả đời, thế nào?

Gia Cát vừa nghe vội nói:

- Tô Mộng Chấm thật sự đã chết. Lửa rừng cháy không hết, gió xuân thổi lại sinh. Thế lực võ lâm xuất xứ từ giang hồ, mà nhân vật giang hồ đến từ

dân gian phổ phưởng, mối quan hệ chặt chẽ tầng tầng lớp lớp này trừ không hết, cấm không dứt, nhổ không đi. Nếu như nghiêm lệnh trừ sạch, có thể khiến cho những nhân sĩ cảm tử vô công cao cường này tạo phản kết oán. Tuy hoàng thượng anh minh thần võ, có thể giữ vững đại cục, nhưng như vậy quả thật không tốt, không bằng...

Triệu Cát nghe những lời này lại thấy rất lộn tai, vội hỏi:

- Cao kiến của tiên sinh thế nào? Có thể chiêu an để trấn sử dụng hay không?

Gia Cát tiên sinh chỉ chờ câu này của hãn:

- Có thể kết nạp điều khiển, kiểm chế lẫn nhau, thao túng đại cục, thu về mình dùng, khiến những thế lực này không đến mức lớn mạnh tạo phản. Còn nếu chiêu an vào biên chế trong quân, ngược lại làm loạn lòng quân, e rằng không thích hợp.

Triệu Cát nghe vậy liền cảm thấy phấn khởi, hãn cũng muốn xóa bỏ sự uy hiếp của người trong võ lâm đối với sinh mạng quyền vị của hãn, liền nói:

- Làm thế nào chiêu nạp trấn an?

Lúc này Gia Cát Tiểu Hoa mới rủ rủ nói:

- Ban đầu trong Kim Phong Tế Vũ lâu cũng có người không chịu Thái Kinh khống chế, cùng với một đám hảo hán giang hồ lật đổ thế lực của Bạch Sầu Phi bị Thái Kinh thao túng, tên của hãn là...

Triệu Cát bực tức nói:

- Mặc kệ hãn tên gì! Vậy cứ bảo hãn làm tiếp cho tốt, chỉ cần khiến thế lực võ lâm giang hồ, bang hội lục lâm gì đó đều nghe theo trẫm, hãn sẽ muốn gì có nấy! Trẫm sẽ... phá lệ phong hãn làm quan!

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

Chương 31 – Giang sơn nhiều biến động như vậy

Chương 31 – Giang sơn nhiều biến động như vậy

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Gia Cát nghe vậy đành cười khổ nói:

- Những hảo hán giang hồ, cao thủ võ lâm, bọn họ dùng hiệp tâm làm gốc, nghĩa khí làm đầu, đối với thăng quan phát tài e rằng không đặt trong mắt. Hiện giờ người này đã bị Thái tướng ép rời khỏi kinh sư, vì vậy mới khiến cho quần long trong kinh không đầu, nhiều lần sinh ra tai họa.

Triệu Cát vui vẻ nói:

- Chuyện này dễ xử lý, bảo hãn trở lại đi!

Gia Cát tiên sinh thận trọng nói:

- Thế nhưng, hãn thật sự đã phạm tội... hãn đã từng cướp pháp trường.

Triệu Cát hừ một tiếng:

- Cướp pháp trường thì thế nào! Trẫm nói triệu hãn về thì cứ về, chỉ cần hãn có thể bảo vệ trẫm, ai có thể bắt hãn đi! Thái Kinh chẳng qua là muốn làm lớn mạnh củng cố thế lực của hãn mà thôi, sao người cũng cố hủ như thế!

Gia Cát cười khổ nói:

- Thánh thượng anh minh, lão thần ngu muội. Chỉ là tướng gia từng dùng ý chỉ của hoàng thượng hạ chiếu trục xuất người này và đám đồng bạn của hãn, vĩnh viễn không được vào kinh, trừ khi thánh thượng lại giáng chỉ miễn tội cho hãn, nếu không e rằng không người nào dám vi phạm ý chỉ.

Triệu Cát nói:

- Chuyện này thì dễ, hạ chỉ thì hạ chỉ. Hạ chỉ, hạ chỉ! Miễn tội, miễn tội!

Gia Cát Tiểu Hoa vội thừa gió bẻ măng nói:

- Tên của hãn là Vương Tiểu Thạch... Ngoài ra còn một vị hảo hán giang hồ khác đang chủ trì đại cục của Kim Phong Tế Vũ lâu, là một nhân tài, tên là Thích Thiếu Thương.

Triệu Cát nghe vậy liền không kiên nhẫn, phất tay áo nói:

- Vậy người thay trăm soạn chỉ, trăm sẽ ban xuống. Người kia gọi là Vương Tiểu... Nhị gì đó, còn có Thương Thiếu Thích, hoàn toàn miễn tội, chỉ cần hộ giá cho trăm thật tốt, sẽ có vinh hoa phú quý, hưởng dụng không hết!

Gia Cát trong lòng thầm than một tiếng, cúi đầu nói:

- Vâng...

Triệu Cát chợt nhú mày, vuốt râu trầm ngâm nói:

- Người này... người này Thương Thiếu Thích gì đó, nghe tên lại rất quen...

Thực ra trước kia hãn bị Phó Tông Thư xúi giục, từng hạ chỉ vây quét tiêu diệt nhóm nhân mã Liên Vân trại của Thích Thiếu Thương. Sau đó bởi vì Thích Thiếu Thương nắm giữ văn kiện quan trọng về bí mật thân thể của thiên tử hồ đồ này, lại được Gia Cát tiên sinh nói đỡ, xem như “trao đổi”, đạo quân hoàng đế này mới đình chỉ lệnh truy sát, khiến Thích Thiếu Thương được sửa lại án sai, cũng khiến Thích Thiếu Thương có thể báo thù tiêu diệt người truy sát hãm hại mình. Cuộc đấu tranh trốn chạy, sinh ly tử biệt này tử thương rất lớn, liên lụy rất rộng, diễn ra rất lâu. Đối với hoàng đế, đó chẳng qua là một cái gật đầu, một lần lắc đầu, cho nên hãn vẫn có ấn tượng, nhưng lại không nhớ rõ, xem như trí nhớ đã tốt lắm rồi. Hãn cũng có đề tâm đến chuyện này (bởi vì liên quan đến địa vị thân thể của hãn), nếu đổi lại là người khác (thậm chí là trung thần tướng hiền), chuyện khác (thậm chí là xuất binh khai chiến, trấn áp tàn sát), hãn sẽ không để ở trong lòng, còn thua xa một ca khúc, một bài thơ, dáng múa của một cô gái xinh đẹp, càng khiến hãn mê mẩn tâm thần.

Gia Cát khẽ hắng giọng một tiếng, tiến tới nửa bước, cúi đầu thấp giọng nói:

- Là Thích Thiều Thương... trên giang hồ đặt cho hãn một ngoại hiệu là “Cửu Hiện Thần... Hạc”.

Y vốn định nói thẳng ra Thích Thiều Thương được người khác gọi là “Cửu Hiện Thần Long”, nhưng chợt nhớ tới chữ “long” có thể dẫn tới kị huý của thiên tử, vì vậy cố ý đổi chữ cuối cùng thành “hạc”. Triệu Cát nghe xong cũng không để ý, chỉ phân phó:

- Người hãy bảo Thích Thiều Thương cái gì hạc kia vẫn quản lý Đại Phong Bạo Vũ lâu như trước... còn có Vương Tiểu Nhị kia cũng bảo hãn trở lại. Chỉ cần trẫm được bình an, trẫm sẽ không giết những tên lưu manh này.

Trong lòng Gia Cát tiên sinh thầm thở dài, nhưng cuối cùng đã có ý chỉ của hoàng đế, hoàn thành một chuyện. Bỗng nhiên y nhú chặt hai hàng lông mày, khẽ thở dài nửa tiếng, lập tức im bật.

Triệu Cát quả nhiên phát hiện y muốn nói lại thôi, ngạc nhiên nói:

- Tiên sinh còn có chuyện gì không hài lòng, cứ nói không sao cả!

Hôm nay triệu kiến Gia Cát tiên sinh vào nói chuyện, Triệu Cát cảm thấy rất hợp ý, cũng không để ý đến việc nói thêm mấy câu. Dù sao, nói về ăn chơi vui vẻ thì Gia Cát này thua xa Thái khanh, nhưng nếu luận về triều chính quốc sự thì lão già này cũng có kiến giải riêng, nghe rất lọt tai. Triệu Cát nghĩ như vậy.

Gia Cát lại đang chờ câu này của hoàng đế.

- Còn có một chuyện...

Gia Cát muốn nói lại thôi:

- Vốn có thể không để ý, lại ẩn chứa hiểm họa đối với thánh thượng. Nhưng nếu lão thần nói ra, lại sợ sau này Thái tướng và Đồng tướng quân hiềm lão

thần nhiều chuyện, sẽ trách cứ, xuyên tạc nỗi khổ tâm trung thành của lão thần đối với hoàng thượng...

Triệu Cát nói:

- Gia Cát người cũng quá lo nghĩ! Chuyện có lợi đối với trẫm, sao để cho đám nhãi ranh Kinh, Quán xếp đặt! Người chỉ cần nói ra, tự trẫm sẽ xử lý.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Con của gián ngôn đại phu Trần Lễ là Trần Niệm Châu xả thân hộ giá, bình định phản loạn, nhưng dường như giải quyết hậu quả không tốt.

Triệu Cát ngần ra, hỏi:

- Chuyện này còn có phần sau sao?

- Có.

Gia Cát lập tức đáp:

- Trần Niệm Châu được chiêm ngưỡng mặt rồng thần thái của thánh thượng, lập tức cải tà quy chính, vì thánh thượng chiến đấu trừ gian, lập công phi thường. Có điều, hắn bởi vì phụ thân bị đày đi sung quân nên có hiềm khích với Đồng tướng quân, khiến Đồng tướng quân khó chịu một chút. Mà hắn lại không muốn bán rẻ ân chủ của mình, cuối cùng tự vẫn tại chỗ. Mọi người đều không muốn đắc tội với Đồng tướng quân, cho nên đều không phát tang cho vị Trần tráng sĩ liều thân hộ giá này, thi thể của hắn vẫn phơi sương tại hình bộ. Hắn từng ra sức bảo vệ thánh thượng, sau khi chết lại rơi vào kết cục như thế, e rằng những hảo hán trong thiên hạ thật lòng trung thành với thánh thượng đều âm thầm sợ hãi, thay lòng đổi dạ.

Triệu Cát vừa nghe liền giận tím mặt:

- Tráng sĩ kia cứu trẫm có công, mặc dù hồ đồ cố chấp, vì che giấu tội ác cho chủ nhân mà tự sát, nhưng vẫn có ơn cứu mạng với trẫm, há có thể không mai táng thật tốt cho hắn!

Gia Cát Tiểu Hoa lập tức lộ ra vẻ chần chừ:

- Thế nhưng... chỗ Đồng tướng quân... e rằng trên mặt...

Triệu Cát hừ một tiếng nói:

- Trên mặt hắt nở hoa sao? Thi thể của tráng sĩ, toàn quốc điệu tang, lại ban cho danh hiệu anh liệt thần dũng đại hữu tướng quân, đây là ý chỉ của trẫm!

Trong lòng Gia Cát tiên sinh mừng thầm, nhưng vẫn có phần ngập ngừng:

- Có điều... hắt từng là môn khách của tướng gia, còn từng phản bội chủ tử, lão thần sợ phong tước như vậy, Thái tướng...

Lần này Triệu Cát cũng không nhịn được nữa, mắng lớn:

- Gia Cát Tiểu Hoa, lão hồ đồ nguời! Đây là nguời nổi giáo cho giặc, gia tăng vây cánh, ra sức bảo vệ Thái Kinh. Mọi ngày hắt ở trước mặt trẫm thường nói nguời không đúng, nguời còn tận trung với hắt như thế. Nếu không phải niệm tình nguời trung thực cần trọng, trẫm cũng cách chức cả nguời luôn một thể!

Trong lòng Gia Cát tiên sinh cười thầm, vội trách cứ bản thân, cầu xin tha thứ, cung xưng thánh minh. Lúc này Triệu Cát mới bớt giận một chút, nghe Gia Cát khéo léo nói rõ, thường ngày quen nghe tướng gia xúi giục, mà Thái tướng lại được thánh thượng ủng hộ, cho nên không dám làm trái ý Thái tướng vân vân.

Triệu Cát nghe vậy, chỉ mắng Gia Cát cố hủ, nhưng trong lòng cũng cảnh giác. Xem ra bình thường quá sủng ái Thái Kinh, đến nỗi thiên hạ chỉ biết có Thái tướng, không biết có thiên tử... như vậy còn được sao!

Lúc này Gia Cát tiên sinh lại nói:

- Thực ra có rất nhiều chuyện, vốn là cấp trên quyết định anh minh, nhưng quan chấp hành lại bằng mặt không bằng lòng, dùng quyền mưu lợi, mới khiến cho thiên hạ oán giận, không phân trắng đen. Giống như Trần Niệm Châu bản tính oanh liệt, trung thành với thánh thượng như thế, nhưng cha hắt Trần Lễ lại vì Thái tướng và Đồng tướng quân đấu đá mà khiến cho

thân bại danh liệt, bỏ mạng trên đường. Chuyện này vốn không liên quan gì đến việc thánh thượng nghe lời can gián, nhưng người trong thiên hạ đều cho rằng thánh thượng không chịu nghe lời phải, quả thật là... ai... vì chuyện này lão thần cũng uất ức không thôi.

Triệu Cát cả giận nói:

- Trẫm luôn luôn tiếp thu lời hay, khiêm tốn nghe can gián, nào có chuyện oan uổng như vậy! Người hãy truy phong cho cả nhà cha con Trần Lễ, đừng để trong thiên hạ có một người hiểu lầm sự rộng rãi độ lượng của trẫm!

Gia Cát tiên sinh cung kính nói:

- Vâng!

Triệu Cát dường như còn giận, chợt nghĩ tới một chuyện:

- Theo ý kiến của tiên sinh, tài năng của Đồng Quán thế nào?

Gia Cát chợt nghe câu hỏi này, không khỏi ngẩn ra, còn đang suy nghĩ, Triệu Cát đã nói:

- Lần đó Trần liệt sĩ đã hấn một cước, mắng hấn mấy câu, làm cho trẫm tỉnh ngộ. Hấn kết oán dân gian, trước giờ đều nghe đánh mắng không ngừng. Nhưng mỗi lần trẫm phái hấn xuất chinh đều giành được quân công, công thành lược trận, ít bị hao tổn, vì vậy ban thưởng cho hấn rất nhiều. Có điều nếu hấn dùng mãnh thiện chiến, sao lần đó tại lầu Túy Hạnh lại bị Trần liệt sĩ đá một cước lộn nhào, bất lực như thế? Ý kiến của khanh gia thế nào?

Gia Cát vừa nghe liền vui mừng khôn xiết. Đương thời đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Vương Phủ bảo vệ quyền vị, làm giàu túi riêng, kiêu căng xa xỉ, tham lam vô độ, còn mượn cớ xuất binh, xâm lược láng giềng, đến nỗi giặc cỏ khắp nơi, dân chết đầy đồng, sinh linh đồ thán, chiến họa liên miên. Đồng Quán báo giả chiến công, mượn chuyện này điều võ dương oai, đục khoét vơ vét, bách tính giống như bị bóc lột đến tận xương tủy, kêu than ngập trời, triều đình và dân gian rối loạn, cực kỳ hiếu chiến, quốc khố dần hết, hơn nữa còn khiến cho nước láng giềng sinh lòng dòm ngó Tổng

triều. Gia Cát nhiều lần khố công can gián đều bị bác bỏ. Hiện nay không ngờ vì một cước của Trần Niệm Châu đá ra trước khi chết, Triệu Cát mới tỉnh ngộ được. Trong lòng Gia Cát vui mừng, liền nhân cơ hội vạch trần Đồng Quán dẫn binh xâm lược, báo giả đòi công, gây ra chiến tranh, đủ loại tác hại. Lần này Triệu Cát nghe rất lọt tai. Gia Cát tiên sinh chỉ sợ Triệu Cát tính tình hay thay đổi, không tin tưởng hết, một khi sinh nghi thì ngược lại sẽ hoài nghi tất cả lời nói của mình, làm hỏng đại sự, vì vậy bầm cầu.

- Nếu như thánh thượng cần minh chứng, có thể phái trọng thần liêm chính đi chiến địa điều tra rõ chân tướng, sau đó mới quyết định thưởng phạt.

Triệu Cát liền hỏi:

- Khanh cho rằng nên phái người nào đi thì tốt?

Gia Cát tiên sinh lập tức tiến cử mấy vị đại thần công chính liêm minh. Triệu Cát nghe xong liền nói:

- Được, đã như vậy, chuyện thu phục Yên Vân vốn đã giao cho Đồng tướng quân điều binh xuất chinh, hiện giờ xem ra đáng nghi. Trẫm cũng không muốn người người oán trách, cho nên tạm thời đình chỉ chuyện tấn công nước Liêu rồi tính sau!

Gia Cát vừa nghe, quả thật trong lòng nóng lên, không nhịn được nước mắt lưng tròng. Y một lòng yêu nước, chỉ thấy quốc sự chậm trễ, hiền thần đi mất, trung lương chết hết, nịnh thần nắm quyền, lục tặc họa nước, diệt vong đến gần. Y trong lòng gấp, trong lòng đau, đã sớm muốn từ quan thoái ẩn, nhưng khi nguyên khí quốc gia còn chưa mất hết, y muốn vì nước vì dân ở thêm một ngày, cứu thêm một người, làm thêm một chuyện, cho nên không đành vứt bỏ rời đi, chỉ cầu cút cung tận tụy. Y cùng với Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà sắp đặt chuyện giả vờ hành thích vua tại hẻm Tiểu Diêm Thủy, vốn chỉ muốn sửa lại án sai của Trần Lễ trung thành can gián, đồng thời giúp cho thủ lĩnh quần long Vương Tiểu Thạch có thể trở lại kinh sư, hội hợp với nhân tài đại tướng Thích Thiếu Thương, cùng nhau kiểm chế Thái Kinh. Nếu có thể khiến Thái Kinh thất sủng trước mặt hoàng đế,

đó đã là thu hoạch bất ngờ. Hiện nay thấy Triệu Cát có ý cách chức Thái tướng, càng là một chuyện vui mừng. Không ngờ Triệu Cát còn vì vậy đánh giá lại tư cách của Đồng Quán, tạm dừng can qua, đó là đại công đại đức khắp chốn mừng vui. Điều này khiến Gia Cát tiên sinh cảm động không thôi, chỉ cảm thấy hoàng đế này bản tính vẫn lương thiện, không uổng nỗi khổ tâm của mình mấy chục năm qua, liền quỳ xuống dập đầu tạ ơn Triệu Cát:

- Hoàng thượng thánh minh! Đây là quyết định tạo phúc vạn dân, lợi cho thiên hạ! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!

Thần tử giám thị ở đó cũng theo Gia Cát tiên sinh đức cao vọng trọng quỳ xuống dập đầu, không ngừng hô vạn tuế. Triệu Cát nghe vậy liền vuốt râu mỉm cười, nghe được tiếng ca tụng quả thật có phần vui vẻ, còn cho rằng mình anh minh thần võ giống như Thái tổ hoàng đế, Đại tông Thần tông...

Có điều hăn say sưa thì say sưa, nhưng vẫn có điểm không hiểu. Không phải các đời hoàng đế đều xem việc mở mang bờ cõi, tiêu diệt quân địch là chiến công phi thường sao?

Sao hiện giờ hăn chỉ nói tạm ngừng khai chiến, ngược lại được ca tụng thánh minh?

Cho nên, trong sự vui vẻ hăn đưa ra một kết luận.

Nhân chủ xem bốn biển là nhà, thái bình là vui. Năm tháng có bao nhiêu? Sao phải tự mình chuốc khổ? Mặc kệ dân chúng lầm than, trăm khoái hoạt là được rồi!

Gia Cát Tiểu Hoa nước mắt đầm đìa khấu biệt hoàng đế, trở lại phủ thần hầu. Thích Thiếu Thương đã âm thầm hội hợp, chờ đợi đã lâu, đang nói chuyện với Vô Tình rất hợp ý, thấy Gia Cát tiên sinh liền đứng dậy vái chào:

- Giang sơn nhiều biến động như vậy, khiến tiên sinh cực khổ rồi.

Năm xưa y từng chịu ân tình của Gia Cát tiên sinh, nếu không e rằng còn đang lo sợ chạy trốn, nào có thể đường hoàng vào kinh chủ sự? Cho nên Gia Cát tiên sinh nói gì nghe nấy, đó là sự tôn kính xuất phát từ đáy lòng.

Gia Cát tiên sinh biết Vô Tình và Thích Thiều Thương đều nóng lòng muốn biết triều đình biến hóa thế nào, bèn lần lượt kể lại cuộc nói chuyện giữa y và Triệu Cát hôm nay. Hai người nghe được hết sức mừng rỡ, vui mừng khôn tả. Gia Cát chỉ nói:

- Quốc sự điêu linh như vậy, lão hủ chỉ cầu làm hết sức, thành bại không đoán trước được.

Thích Thiều Thương cao hứng một trận, chợt nghiêm túc nói:

- Thái Kinh bị đả kích như vậy, nhất định sẽ tìm cách báo oán. Hiện nay bốn vị cao đồ đã rời đi ba người, may mắn Thịnh huynh mưu trí hơn người, ám khí vô song. Hi vọng thế thúc hãy cẩn thận!

Gia Cát tiên sinh cũng nghiêm mặt nói:

- Thái Kinh đã mất quyền vị, lại thấy Phong Vũ lâu lớn mạnh, nhất định sẽ xui khiến đồng đảng gây bất lợi với quý lâu, đối phó với hiền chất. Thích lâu chủ hiện nay đã là thủ lĩnh quần long của võ lâm kinh sư, nên bảo trọng nhiều hơn!

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 32 – Hữu tình không cần thành quyến thuộc

Chương 32 – Hữu tình không cần thành quyến thuộc

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thích Thiếu Thương nghe vậy lại nói:

- Kinh sư nhân tài đông đúc, thủ lĩnh quần long, ta còn làm không nổi.

Gia Cát tiên sinh không đồng ý:

- Hiền chất không cần quá khiêm tốn. Hiện nay Vương Tiểu Thạch chưa trở lại, Tô Mộng Chấn mất, Bạch Sầu Phi chết, Lôi Tồn đã sớm bỏ mạng, Quan Thất mất tích đã lâu, Lôi Thuần tuy có tâm kế nhưng thuộc giới nữ lưu, e rằng võ công không cao, Địch Phi Kinh là nhân tài phi thường, nhưng thân thể tàn tật, Mễ Thương Khung công lực thâm hậu, nhưng lại có điều e ngại, Phương Ứng Khán còn có nghĩa phụ Phương Ca Ngâm của hãn kiểm chế, Lôi Động Thiên bị thương chưa khôi phục, Chu Nguyệt Minh chỉ ở trong triều, không ở bên ngoài, Thiên Hạ Đệ Thất chỉ là chó săn trong tay Thái Kinh, Kinh Đào Thư Sinh chỉ nghe lệnh của Lôi gia tiểu thư, Đa Chỉ Đầu Đà chỉ là một tên tiểu nhân giỏi ám toán, Thần Du Gia Gia nghe nói trên đường truy kích Vương Tiểu Thạch đã phát sinh kịch chiến với Vương tổng lâu chủ, sống chết không biết, Nguyên Thập Tam Hạng bỏ mình, Thiên Y Cư Sĩ qua đời, nhìn khắp võ lâm kinh sư, quần long không thể không đầu, chuyện này trừ các hạ ra ai cũng không được, đây là thế, mệnh, thời, vận.

Thích Thiếu Thương cẩn thận lắng nghe, bên môi khẽ phác họa một nụ cười lạnh nhạt, lạnh lùng, lạnh khốc, chỉ nói:

- Vương Tiểu Thạch cũng sắp trở lại rồi chứ?

- Nếu lập tức thông báo cho các hán tử đồng đạo, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ rất nhanh nhận được tin tức.

Ngữ điệu của Gia Cát tiên sinh cũng đột nhiên trở nên bình tĩnh, dùng một cặp mắt tuổi già nhưng tinh thần không già quan sát kỹ lưỡng Thích Thiếu Thương.

- Vấn đề chỉ là Thích lâu chủ có bảo người đi thông báo cho Vương tổng lâu chủ hay không? Có muốn thông báo cho hãn hay không? Lúc nào thông báo cho hãn? Có cần phải thông báo hay không?

Thích Thiều Thương hoàn toàn nghe ra hàm ý trong lời nói của Gia Cát tiên sinh, vì vậy hỏi lại:

- Tiên sinh cho rằng ta không sẽ thông báo chuyện này cho Vương Tiểu Thạch sao?

Gia Cát tiên sinh nói:

- Ta không biết. Người có hay không?

Thích Thiều Thương vẫn hỏi lại:

- Theo tiên sinh thấy thì sao?

Gia Cát khẽ mỉm cười, thầm nghĩ Dương Vô Tà từng nói Thích Thiều Thương xưa không bằng nay, quả nhiên như vậy.

- Nếu các hạ mời Vương Tiểu Thạch trở lại kinh sư, dĩ nhiên là như hổ thêm cánh. Nếu người và Vương Tiểu Thạch liên thủ, Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp nhất định sẽ nhanh chóng lớn mạnh, nhất thời không ai sánh bằng, thiên hạ vô địch. Chỉ có điều...

Thích Thiều Thương cười một tiếng nói tiếp:

- Chỉ có điều, rốt cuộc ai là hổ? Ai là cánh? Tiên sinh cảm thấy lo lắng đúng không?

Gia Cát lập tức nói:

- Nếu hai vị trở mặt thành địch, vậy thì ngao cò tranh nhau, hai hổ đánh nhau, tương lai khó đoán.

Thích Thiều Thương nói:

- Phong Vũ lâu này vốn là của Vương Tiểu Thạch. Hắn gặp chuyện, ta tạm thay vị trí của hắn, mọi người đều biết chuyện này. Ta dựa vào gì để tranh với hắn?

Gia Cát tiên sinh nhìn thẳng vào Thích Thiều Thương, nói:

- Thế nhưng hiện nay người đã thi hành diệu kế, khiến cho Thái Kinh bị cách chức thừa tướng, vô tình lại thúc đẩy thiên tử trì hoãn việc xuất chinh binh họa, danh vọng tăng mạnh, các huynh đệ của Phong Vũ lâu, Tượng Tị tháp và hai đảng Phát Mộng đều khâm phục người.

Thích Thiều Thương nói:

- Tiên sinh cảm thấy một tác công lao của ta có thể so với sự khoan hậu đại độ của Vương Tiểu Thạch sao?

Gia Cát Tiểu Hoa nói:

- Vương Tiểu Thạch nhân hậu, còn người sắc bén.

Thích Thiều Thương truy hỏi:

- Thế nào là nhân hậu? Thế nào là sắc bén?

Gia Cát tiên sinh nói:

- Vương Tiểu Thạch là một bằng hữu tốt thích bằng hữu, bằng hữu cũng thích hắn, người người đều thích hắn. Người lại là một địch thủ đáng sợ, kẻ địch sợ người, ngay cả ta cũng có phần kính sợ người.

Thích Thiều Thương nghe được trong lòng giật mình, biết lão nhân gia trước mắt tiến lùi tự nhiên, đã đạt đến cảnh giới tự tại không ràng buộc, lập tức khom người nói:

- Tiên sinh quá lời rồi. Ta và tiên sinh là bạn chứ không phải địch.

Gia Cát cảm khái nói:

- Trên đời địch bạn vốn không phân rõ, có lúc bạn ngày xưa lại là kẻ địch ngày nay, có lúc địch cũng là bạn.

Thích Thiều Thương lại dứt khoát nói:

- Vừa rồi tiên sinh nói, có cần thông báo cho Vương Tiểu Thạch hay không, là cho rằng ta luyện tiếu vị trí hiện giờ?

Gia Cát nói:

- Nếu như người liên thủ với hắc, càng có thể quyền cao vọng trọng, chỉ là không thể một mình độc tôn. Một núi không thể chứa hai hổ, huống hồ là anh hùng.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Lúc nào thông báo cho hắc... chuyện này có khác biệt sao?

Gia Cát cười ha hả nói:

- Đương nhiên là có phân biệt. Nếu ba năm sau người mới nói cho hắc biết, khi đó hắc cũng không biết ở đâu, Phong Vũ lâu cũng sớm là của người rồi.

Thích Thiếu Thương lại hỏi câu thứ ba:

- Cho nên chuyện lớn như vậy, ta há có thể không lập tức thông báo cho Vương lâu chủ? Thế nhưng, cho dù nhận được thông báo, hắc lại sẽ trở lại sao?

Lần này Gia Cát còn chưa trả lời, Vô Tình đã cắt ngang:

- Hắc sẽ trở lại.

Thích Thiếu Thương lập tức hỏi:

- Tại sao?

Vô Tình nói:

- Bởi vì Vương Tiểu Thạch chẳng những đã quyết chiến với Diệp Thần Du tại Mãnh Hồ Áp, còn đánh mất Ôn Nhu tại Nhận Chân Sạn. Ôn Nhu đang trên đường bị bắt về kinh.

Thích Thiếu Thương động dung:

- Là ai bắt Ôn Nhu?

Vô Tình cười lạnh không nói.

Thích Thiếu Thương đổi sang hỏi:

- Nguồn gốc của tin tức này có chính xác không?

Vô Tình nói:

- Lúc trước Truy Mệnh bị Thái Kinh dùng danh nghĩa hình bộ phái đi đông nam xử án, tin tức của hắn tất nhiên là chính xác.

Thích Thiếu Thương trầm ngâm không nói.

Gia Cát lại không biết hữu ý hay vô ý nói:

- Hợp thì cả hai đều lợi, phân thì cả hai đều thương.

Thích Thiếu Thương chợt hỏi:

- Vừa rồi tiên sinh cũng có hỏi, phái người nào thông báo cho Vương Tiểu Thạch... chẳng lẽ chuyện này cũng có liên quan?

Gia Cát cười mà không đáp.

Vô Tình đáp thay.

- Nếu người phái Chu Đại Khối Nhi cứng đầu cứng cổ đi, sang năm bảo đảm còn chưa gặp được Vương Tiểu Thạch, vậy chẳng khác nào không phái người đi. Giả sử người bảo Đa Chỉ Đầu Đà đi thông báo cho Vương Tiểu Thạch, đó lại không phải là thông báo cho hắn, mà là tìm người đi truy sát hắn.

Y lại lạnh lùng nói:

- Những chuyện này, có lẽ người còn hiểu hơn ta.

Thích Thiếu Thương lại cười:

- Vừa rồi chúng ta nói chuyện rất vui vẻ, sao lại trở nên đầy địch ý như vậy.

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Vừa rồi là chúng ta thương nghị làm thế nào đối phó với Thái Kinh, còn bây giờ là nói đến bằng hữu Vương Tiểu Thạch của ta.

Thích Thiếu Thương nói:

- Nhưng ta cũng là bằng hữu của người.

Vô Tình nói như đinh đóng cột:

- Nhưng ta giúp Vương Tiểu Thạch.

Sắc mặt Thích Thiếu Thương khẽ biến đổi. Lúc này Vô Tình mới nói thêm một câu:

- Giống như Trần Niệm Tổ đứng về phía người vậy.

Gia Cát tiên sinh lúc này lại (thuận thế) đổi đề tài:

- Trần Niệm Châu thật là một hảo hán tử. Đừng thấy hần thân thể gầy yếu, võ công không cao, địa vị võ lâm không bằng ai, cũng không trải qua chiến dịch gì, nhưng vào giây phút sống chết đó, một mình đối diện với nhiều kẻ địch mạnh mẽ như vậy, hần vẫn có hành động đội trời đạp đất, kinh thiên động địa, đúng là cảm động bội phục.

Thích Thiếu Thương cũng cảm khái nói:

- Hần bị khuất nhục lâu như vậy, cho nên liều mình không lo nghĩ, chỉ cần một lần rục rở như vậy cũng xem như không uống đời này. Không nghĩ tới vào giây phút sống chết, Trần Niệm Châu lại có thể biểu hiện xuất sắc, tiêu sái như vậy, chẳng những hoàn thành nhiệm vụ giá họa, còn xuất kỳ chiêu kéo Đồng Quán vào chung, đá hần một cước, đá cho hần lộn nhào trong

quan trường, còn ca tụng Thái Kinh một câu giống như hại hấn một đời, đúng là tài giỏi.

Y nhìn trăng thở dài nói.

- Tại mấu chốt này, ta không bằng hấn.

Gia Cát tiên sinh nghiêm trang nói:

- Người và hấn không giống nhau. Người là người có thể hô mưa gọi gió, do đó có thể nhẫn nhục chờ đợi; còn hấn là người thà chết quang vinh, cho nên có thể liều chết hoàn thành chí nguyện.

Thích Thiều Thương nói:

- Ta từng chạy trốn trong thời gian dài, nhẫn nhục sống tạm bợ... cho nên biết rõ sự đáng kính đáng quý của việc xả thân liều chết hoàn thành nhiệm vụ.

Gia Cát cũng rất đồng cảm:

- Trần Niệm Châu vui vẻ hi sinh, vì triều đình trừ nịnh diệt ác, ung dung đại độ, rất nhiều nhân sĩ thề tận trung báo quốc đều không bằng được.

Vô Tình nói:

- Hấn chết có ý nghĩa, chết không hối tiếc... cũng đồng thời hoàn thành bá nghiệp của người.

Thích Thiều Thương nói:

- Cái chết của hấn cũng đổi lấy cục diện triều đình thanh trừ kẻ xấu, Thịnh huynh cần gì câu nào cũng nhắm vào ta?

Vô Tình nói:

- Ta chỉ sợ người lên núi dễ dàng xuống núi khó, trên núi bị lạnh mà thôi.

Thích Thiều Thương nói:

- Chuyện này đại bổ đầu không cần lo lắng, Thích mẫu ta không chỉ xuống núi, mà còn từng rơi xuống sườn núi rồi.

Tên của Vô Tình là Thịnh Nhai Dư (sườn núi nhô ra), câu này Thích Thiếu Thương không chỉ phòng thủ, mà còn ẩn chứa phản kích.

Gia Cát tiên sinh nghe hai người đối thoại hơi căng thẳng, liền đổi đề tài:

- Lại không biết hồng phấn tri âm của Thích đại hiệp là Tức đại nương hiện nay thế nào rồi? Gần đây có còn liên hệ với Thích lâu chủ không? Ngày đó Dịch Thủy chạy trốn, Tức đại nương và Thích trại chủ sinh tử đồng lòng, không xa không rời, vĩnh truyền giai thoại, khiến người ta kính ngưỡng hâm mộ.

Vô Tình nói:

- Bên cạnh Thích trại chủ không chỉ có nghĩa sĩ quên mình vì hãn, cũng có hồng phấn tri âm cống hiến cho hãn.

Gia Cát vội nói:

- Đây là chỗ hơn người của Thích lâu chủ, đã cảm hóa một đám người trọng nghĩa coi thường mạng sống.

Vô Tình lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc mạng người chỉ có một, đưa cho lão đại của bọn họ rồi thì sẽ không giữ được cho mình. Mà lão đại của bọn họ cũng chỉ có một cái mạng, chỉ giữ cho mình, không chia được cho người khác.

Trong lòng Gia Cát Tiểu Hoa biết đồ đệ yêu quý, đồ đệ đứng đầu của mình tính tình cố chấp kiêu ngạo, một khi phát tác chỉ sợ không ai khống chế được, cũng không sợ ai. Vô Tình bởi vì thân thể tàn tật, cô độc thành tính, đi lại một mình quen rồi, sự nhẫn nại tịch mịch của y đã chuyển hóa thành hưởng thụ cô tịch. Nếu không, với thân phận thủ lĩnh của “Thiên hạ Tứ Đại Danh Bổ”, lên cao hô một tiếng, có ai không nghe y hiệu triệu. Nhưng y chỉ thích vì dân trừ hại, giải oan cho bách tính, thỉnh thoảng cũng xung đột với

đám tham quan ô lại, quyền hoạn nịnh thần. Những chuyện như giữ ấn đoạt quyền trao trở lật lọng, y đều không dính vào. Đối với những nhân vật lãnh tụ cao cao tại thượng thống lĩnh quần hùng, y đã thấy quen, cũng nhìn không vừa mắt quen rồi. Bất kể là ai, hễ gặp phải bất bình hoặc tự cho mình siêu phàm, y đều luôn trào phúng chế nhạo mấy câu, cãi vã một phen.

Trong mắt Vô Tình, mọi người đều chỉ có một cái mạng, bất kể vì cái gì đều không nên chết vì người khác, không người nào có thể bắt người khác đi tìm chết. Y làm bồ đầu, chính là nghiêm khắc chấp hành quy luật “giết người đền mạng, chủ trì chính nghĩa”.

Cho nên y mới tranh cãi với Thích Thiếu Thương.

Gia Cát đành nói:

- Mỗi người đều chỉ có một cái mạng, nhưng có lúc vì bảo vệ tính mạng của rất nhiều người, cùng với bảo vệ tính mạng của người mình yêu quý, không thể không hi sinh mạng sống của mình. Đó là tình cảm sâu đậm vĩ đại đáng quý, hơn nữa cũng dùng một mạng đổi trăm mạng, ngàn mạng, thậm chí là vạn mạng, đây mới là nhân kiệt phi thường tập hợp tính mạng của mọi người. Con người nếu chỉ yêu quý tính mạng của mình, không quan tâm đến mạng của người khác, như vậy dưới ỗ lật nào có trứng lành? Một mực tham sống, kết quả chỉ là sống tạm bợ; một khi dám chết, ngược lại có thể không chết. Đây cũng là điểm quan trọng của đối nhân xử thế.

Y dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Trần Niệm Châu chính là như vậy. Sự hi sinh của hãn lệ ra phải được thiên thu ca tụng. Tức đại nương vì giúp người thoát khổ mà rơi vào nguy hiểm, vì nghĩa không chùn bước, cũng khiến cho hậu sinh giang hồ xem là gương sáng.

Vô Tình cũng có tham gia chiến dịch này, từng ra sức giúp đỡ đám người Thích Thiếu Thương kháng địch, lập tức gật đầu kêu phải, nói:

- Tức đại nương thế nào rồi? Chúng ta đều rất tưởng niệm cô ấy.

Thích Thiều Thương nói:

- Nàng à? Rất tốt. Lần trước trong trận chiến cướp pháp trường, nàng cũng âm thầm...

Gia Cát chợt cắt lời:

- Người đừng nói với ta. Ta không nghe thấy, cũng không tiện nghe. Dù sao ta cũng có cái chức hảo trông coi an bình của kinh kỳ, Nhai Dư cũng là một bổ đầu, người không nên nói rõ những chuyện này với ta.

Thích Thiều Thương lập tức im lặng, cười một tiếng:

- Ta đã lỡ lời rồi.

Y lại đổi đề tài, nói:

- Đại nương đã gả cho Hách Liên Xuân Thủy rồi, cuộc sống của cô ấy rất tốt, ta cũng mừng cho nàng.

Lúc y nói vẫn đang cười.

Không biết vì sao, y lại cảm thấy nụ cười của mình có phần chua chát.

Như vậy thì hỏng rồi.

Một khi cảm thấy mình cười không được tự nhiên, vậy thì sẽ mất tự nhiên. Nhất là dưới ánh mắt sắc bén, cơ trí của một già một trẻ này, càng có cảm giác “không chỗ ẩn trốn”.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Hách Liên Xuân Thủy là một thanh niên tốt có chí khí, có phẩm đức, phụ thân hắn cũng là một tướng quân tốt coi trọng chính nghĩa.

Thích Thiều Thương nói:

- Đúng vậy. Cho nên nàng gả vào phủ Hách Liên tướng quân, dù sao vẫn tốt hơn là theo ta.

Y buồn bã nói thêm một câu:

- Hơn nữa còn tốt hơn nhiều.

Vô Tình đột nhiên nói:

- Cô ấy giả cho Hách Liên Tiểu Yêu, chẳng lẽ người không đau lòng?

Thích Thiều Thương nói:

- Nàng nên giả cho hắn. Ta là một người không ổn định, nàng theo ta chỉ sẽ hại nàng.

Lời nói của Vô Tình như kim như mũi nhọn:

- Thế nhưng người yêu cô ấy. Nếu như người thật sự yêu cô ấy, người chắc chắn sẽ vui lòng vì cô ấy mà ổn định lại, không phải sao? Chỉ có điều, cô ấy tuy giúp người, nhưng lại giả cho người khác.

Thích Thiều Thương nói:

- Ta và nàng chỉ có duyên không phận, nhưng vẫn luôn là bạn tốt tri giao, điểm này càng không thay đổi, càng đáng quý hơn so với tình yêu nam nữ.

Vô Tình lạnh lùng nói:

- Không đúng. Tình cảm đẹp đẽ nhất trên đời vẫn là ái tình, tình bạn trọng nghĩa nhưng không thể làm say lòng người như tình yêu nam nữ. Cô ấy vốn là tình nhân của người chứ không phải huynh muội. Hôm nay người nhượng bộ, chỉ vì tình thế bất đắc dĩ, cũng thân không do mình, không có lý nào lại không thương tình.

Thích Thiều Thương cười lên ha hả, nắm bàn tay nói:

- Thịnh đại bố đầu, ta thương tình thì thế nào? Không thương tình lại thế nào? Chẳng lẽ phải ngửa mặt lên trời cười lớn, hay là che mặt đau khổ? Người muốn biết chuyện này làm gì? Hay là quá buồn chán nên quan tâm tới đời sống tình cảm của Thích mẫu?

Thần sắc Vô Tình không thay đổi, lạnh nhạt nói:

- Bình sinh ta ghét nhất là những chuyện giả dối. Rõ ràng là yêu một người, lại giả vờ như căm hận; rõ ràng là quan tâm, lại giả vờ như không để ý; rõ ràng là ghen tị, oán hận, lại giả vờ như rộng rãi cởi mở, như vậy thật là khổ. Bao nhiêu ngăn cách hiểu lầm trên đời đều xuất phát từ đây, đứng là đáng buồn. Cho dù Hách Liên Xuân Thủy là một nam nhi tốt, nhưng không lý nào Thích Thiều Thương người không sánh bằng hẳn, có điều Tức đại nương lại gả cho hẳn chứ không phải cho người. Rõ ràng là ân ái vợ chồng, lại miễn cưỡng chuyển thành huynh muội tri giao, người không lý nào không đau lòng, lại nói thành không quan tâm đến, mừng cho người khác, thật sự quá giả vờ kiềm nén, không thống không khoái.

Thích Thiều Thương vừa nghe liền tức giận:

- Ta chính là không thống không khoái, vậy thì liên quan gì đến người! Muốn thống khoái thì cứ tới đánh nhau một trận!

Vô Tình không hề nổi nóng, chỉ lạnh lùng nói:

- Vậy thì đúng rồi. Có cơn giận, không bằng phát tiết ra, đối với người là chuyện tốt, đối với mọi người cũng tốt hơn. Nếu không, người thân là tổng lâu chủ thay mặt của ba đại bang hội liên minh Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp và hai đảng Phát Mộng, thời gian dài áp chế tình cảm mãnh liệt trong lòng mình như thế, một khi bộc phát ra, bất kể là đối ngoại đấu tranh hay là đối nội đấu đá, nhất định sẽ thương tổn nặng nề, ảnh hưởng rất lớn. Thích trại chủ, hiện giờ người là thủ lĩnh quần long trong kinh hoa, nếu trong lòng có nhiều buồn bực mà không thể thổ lộ, vậy đối với những người trong hình bộ chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.

Lúc này Thích Thiều Thương mới biết rõ hàm ý của Vô Tình, cũng hiểu rõ ý tứ của y.

Không có ác ý, lại có băn khoăn.

Thích Thiều Thương cũng thừa nhận những gì Vô Tình nói là thật tình.

Hắn cũng cảm giác được nguy cơ này, hơn nữa cũng sắp kiểm chế không nổi nữa.

Gia Cát cười ha hả giảng hòa:

- Hiện nay hoàng thượng đã đặc biệt phê chuẩn người làm lãnh tụ võ lâm kinh kỳ, cũng đặc xá Vương Tiểu Thạch trở lại kinh thành, người có thể buông lỏng một chút rồi. Người đã ba mươi mấy tuổi rồi phải không? Cũng nên tìm một người để kết hôn, sớm ổn định một chút!

Thích Thiếu Thương cười khổ nói:

- Từng qua biển lớn không gì nước (1). Hồng Lệ đi rồi, Thiếu Thương cũng chỉ đành tùy duyên tùy ngộ. Nói một câu buồn cười, ta thích nữ nhân, nhưng lại không phải là không thể sống thiếu nữ nhân. Dù sao, người tốt hơn ta thì không thích ta, người thua kém ta thì ta lại không thích, tất cả đành xem duyên phận thôi.

Vô Tình nói:

- Tất cả tùy duyên, rốt cuộc vô duyên. May mắn và hạnh phúc đều là thứ hẹp hòi, tới gõ cửa người hai ba lần, không thấy phản ứng, nói không chừng sẽ giận dỗi bỏ đi, vĩnh viễn không trở lại. Thích lâu chủ, nút thắt trong lòng luôn phải tháo ra mới thoải mái. Người trong thiên hạ đều cho rằng lúc người nguy nan, Túc đại nương đã xả thân bảo vệ, cứu giúp người, khiến cho người lấy lại uy danh, nhưng không biết người cũng từng vì cô ấy mà không sợ hi sinh, mệt mỏi khó nhọc. Ta sợ đủ loại tình sự này đều dồn nén chất chứa trong lòng người, kết quả là trong lòng không dễ chịu, cuối cùng khiến cho muôn dân cũng không dễ chịu, vậy thì tạo nghiệp rồi.

Thích Thiếu Thương chán nản cười một tiếng, nói:

- Vậy thì không. Người khác chỉ biết đại nương đã làm nhiều chuyện vì ta, lại không biết ta cũng từng làm nhiều chuyện vì đại nương, dĩ nhiên là có nhiều lời đồn. Nhưng lời đồn thì có liên quan gì đến ta? Trước giờ ta vốn không sợ lời đồn. Chỉ cần Hồng Lệ vẫn là tri giao của ta, vẫn giao hảo với ta, yêu ai yêu cả đường đi, không ai có thể ở trước mặt ta làm tổn thương

nàng, cũng không thể làm tổn thương đến nhà Hách Liên. Chỉ có điều, chưa đến Vu Sơn chẳng biết mây (1), Tức đại nương rất xuất sắc, trong lòng ta không người nào có thể so sánh được...

Lần này Gia Cát lên tiếng:

- Trong lòng người nghĩ như vậy, sự tình mới sẽ không phát sinh. Chân trời nơi nào không hoa cỏ, Thích lâu chủ cần gì phải tự khốn tự khổ.

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta cũng không phải thánh nhân quân tử, những năm gần đây cũng có ngao du tuế nguyệt, mộng mị tìm vui. Chỉ có điều, luôn không có loại tình ý không màng sống chết, thiếu đi sự nhiệt tình mãnh liệt cuồng dại. Đại nương và ta duyên đã hết, e rằng tình duyên đời này của ta cũng theo đó chấm dứt...

Gia Cát Tiểu Hoa ngắt lời:

- Đây đúng là nói xằng nói bậy. Thực ra người và Tức đại nương cắt đứt như thế, ngược lại là chuyện tốt. Hữu tình không cần thành quyến thuộc. Nếu thật sự thành quyến thuộc, vợ chồng, người nào có thể yêu đến bạc đầu, ân ái đến già? Xưa nay truyền kỳ cổ sự của tài tử giai nhân, Kim Đồng Ngọc Nữ, đều không kể lại sau khi bọn họ cưới nhau sẽ thế nào? Sau khi có con cái sẽ thế nào? Đến già thì thế nào? Có ngoại tình hay không? Vì những chuyện nhỏ nhặt ngày thường mà cảm ràm, tranh chấp, cộng thêm năm tháng thương người cũng thương tình, quyết không có chuyện cả đời ân ái đến bạc đầu, cho nên không nghe còn tốt, biết rồi thì lại vỡ mộng. Người và Tức đại nương tình thâm kết thúc, ngược lại cả đời tưởng niệm, đó là chuyện tốt, cũng là chuyện đẹp.

Gia Cát nói như vậy, lại khiến Thích Thiếu Thương ngẩn ngơ, nhất thời nói không nên lời.

Gia Cát vỗ vỗ vai y, cười nói:

- Không thành quyền thuộc thì có sao? Có thể quyền luyện lẫn nhau thì không hối tiếc rồi.

Y lại khéo léo đổi đề tài, nói với Vô Tình:

- Chỉ mong thánh thượng anh minh, đừng lại can qua, đừng xâm phạm láng giềng, đừng gây nên chiến tranh, cách chức đám lục tặc Đồng Quán, Thái Kinh, đó chính là chuyện tốt tạo phúc cho muôn dân thiên hạ.

Thích Thiếu Thương nói:

- Trần Niệm Châu kia cũng chết oanh liệt, chết có ý nghĩa, chết không hối tiếc.

Vô Tình nói:

- Ít nhất, Vương Tiểu Thạch có thể trở lại, cũng hẳn là đã trở về.

Bọn họ đều có chờ mong như vậy.

Đáng tiếc, Triệu Cát phái người đi dò xét hành vi của đám người Đồng Quán, Thái Kinh, nhưng những người được phái đi phần lớn là hoạn quan bên cạnh, không nghe theo Gia Cát tiến cử. Cho nên tin tức thu được đều là sự tích hai người trung thành thế nào, anh dũng ra sao. Bởi vì những người được hãn tín nhiệm phái ra trinh sát, đều bị đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Vương Phủ mua chuộc, tất nhiên là vì “chủ tử” của bọn họ khua môi múa mép nói đủ lời hay.

Lời hay nghe được nhiều, đại sự sẽ hỏng bét.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ “Ly Tứ Kỳ Tứ” của Nguyên Chấn:

Tặng kinh thương hải nan vi thủy,
Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa từng lần hồi cố,
Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Dịch nghĩa:

Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước,
Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây.
Dần dà khóm hoa cũng lười ngó ngang tới,
Một nửa duyên kiếp của ta cho tu đạo, một nửa là cho nàng.

Dịch thơ: (Điệp luyện hoa)

Từng qua biển lớn, không gì nước,
Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.
Lần lữa khóm hoa lười để ý,
Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 33 – Tính dục có thể tạm ái ân

Chương 33 – Tính dục có thể tạm ái ân

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Nhân sinh thật là tịch mịch.

Một người vẫn luôn không có bạn lữ yêu dấu đồng hành trên con đường nhân sinh dài đằng đằng này, đó là một chuyện rất bi ai.

Người không có ái tình là người bi thảm, nhân sinh không có ái tình là nhân sinh bi thảm.

Nhất là người ưu tú, có tình hoài.

Luyến ái dễ khiến người ta thương tổn, nhưng cũng không thể vì sợ thương tổn mà không dám đi ái luyến.

Con người không sợ chấp mê, chỉ sợ không có thứ gì để chấp mê; con người cũng không sợ hi sinh, chỉ sợ không có thứ gì đáng để mình hi sinh.

Theo đuổi cũng như vậy.

Ai cũng nói mình không hối hận, nhưng rốt cuộc bao nhiêu người có thể không hối hận? Ai có thể thật sự không quan tâm đến cuộc đời này của mình?

Tịch mịch khó chịu.

Nhất là đối với người có tài hoa và tài năng, tịch mịch là sát thủ âm thầm mất hồn, thường vào lúc người thương tình đến cho một kích trí mạng.

Người có tài năng nhưng không thể thi triển hoài bão, mặc cho năm tháng nhuốm trắng tóc xanh, tự nhiên sẽ sinh ra cảm khái tịch mịch đất.

Người nói rằng không có chuyện tài năng nhưng không gặp thời, đó là kinh nghiệm nhân sinh không đủ, nếu không cũng là chưa từng xem qua kết cục không trọn vẹn của những anh kiệt kỳ sĩ, nhân vật bất phàm trong sử sách.

Người có tài hoa càng không chịu nổi tịch mịch.

Người nhìn thấy một đóa hoa liền cảm thấy nó mềm nó đẹp, gặp một bức tường đổ nát liền suy đoán lịch sử trước kia của nó, gặp một cô gái xinh đẹp liền sinh ra một loại cảm giác êm ái ôn nhu, vì một ca khúc, vì một bài từ, vì sông lớn chảy về đông, vì gió sớm trắng tàn mà nghĩ đến sự dang dặc của trời đất, so với người bình thường càng không dễ chịu đựng sự tịch mịch mãnh liệt đến mức có thể nhấn chìm bản thân.

Người cầm bút, cầm kiếm, thậm chí tay không chỉ dùng đầu và tâm đều như vậy. Mấy chục năm gian khổ đấu tranh, có lẽ cũng chỉ muốn đoạt lại một chút gì từ trên tay thời gian, trong tay cái chết.

Mỹ nhân sợ già, tráng sĩ sợ bệnh.

Ai cũng sợ tịch mịch.

Đặc biệt là y.

Y sợ tịch mịch.

Thích Thiều Thương không ngã trong chiến đấu, không chết bởi địch thủ, nhưng giống như rất nhiều người hô mưa gọi gió, cuối cùng vẫn thất bại trong tay huynh đệ bán rẻ mình.

Nhưng y vẫn không chết, không bị đánh ngã.

Kẻ địch chỉ khiến y chạy trốn, không thể khiến y khuất phục.

Năm tháng chỉ khiến y trở nên càng tình cảm, không thể khiến y thoái chí nản lòng.

Y không già, nhưng năm tháng lại ăn mòn y.

Y sợ nhìn trăng, bởi vì nỗi nhớ như trăng sáng, đêm đêm giãi ánh soi (1).

Y sợ gió, bởi vì đêm qua gió tây cây biếc rụng, lần bước lên lầu, nẻo chân trời xa ngóng (2).

Y cũng sợ uống rượu, bởi vì trăng sáng chớ một mình tựa gác, rượu ngấm ruột sâu, nỗi nhớ đầm nước mắt (3).

Y càng sợ nghe tiếng đàn, bởi vì cầm sắt vì sao ngũ thập huyền, mỗi dây mỗi trụ nhớ hoa niên... kết quả vẫn là tình này sớm tạo niềm nhung nhớ

(4).

Vì sợ tịch mịch kéo đến, cho nên y khiến cho mình rất bận, khiến cho mình rất sạch sẽ, cũng khiến cho mình rất khẩn trương.

Một người rất bận sẽ không có thời gian để tịch mịch.

Thế nhưng không phải.

Cho dù bận rộn thế nào, một khi vừa nghỉ ngơi, y sẽ phát hiện bận rộn cũng là một loại tịch mịch, ít nhất cũng là trốn tránh tịch mịch, cho nên bận rộn chỉ là ánh chiếu của tịch mịch, bóng dáng của tịch mịch, hóa thân của tịch mịch.

Sạch sẽ cũng vậy.

Có một ngày, y phát hiện trên quần áo sạch sẽ của mình phát ra từng trận mùi hương (y có biện pháp khiến cho một bộ y phục mặc rất nhiều ngày mà có thể không bẩn không nhăn, nhưng lại không thể khiến áo quần không tịch mịch), đó lại là một loại mùi vị tịch liêu mê người và thương người.

Y sợ loại mùi vị này.

Theo lý, một người khẩn trương cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch, bởi vì không kịp tịch mịch.

Thế nhưng điều này cũng trái với ý nguyện.

Cho dù lúc y đang luyện võ, cũng sẽ vì một chiêu “Chỉ Tiện Uyên Ương” mà ngây người hồi lâu, cũng sẽ vì tay phải dùng kiếm, tay trái không còn mà ngẩn ra cả buổi, thậm chí vì một đôi giày hai dấu chân của mình mà sưng sốt một trận.

Cho dù động tác đang kịch liệt, cấp tốc, tịch mịch vẫn đè nén trong lòng không thể giải trừ, quấy rầy không dứt.

Y cuối cùng đã nhận rõ điểm này, hiểu được điểm này.

Y biết đây không phải là kẻ địch bình thường, nhưng y lại không thể trốn tránh.

Ngay cả đám người Thái Kinh, Phó Tông Thư, Lương Sư Thành truy kích vẫn có thể trốn, có thể tránh, nhưng tịch mịch lại càng trốn càng cô tịch, càng tránh càng thờ ơ.

Y luôn luôn chỉ cô độc, nhưng không thờ ơ.

Cho nên y quyết định phải đối diện với nó.

Bởi vì y phải đối diện với nàng.

Nàng chính là Bạch Mẫu Đơn, Lý Sư Sư của Túy Hạnh lâu, hẻm Tiểu Điềm Thủy.

Trong thời gian này, y đến tìm Lý Sư Sư không chỉ một lần, mà là rất nhiều lần.

Có lúc y dịch dung đi đến, tương đối dễ dàng, đã thuận tiện cho mình, cũng thuận tiện cho Lý Sư Sư.

Có lúc y giả trang làm lái buôn, tiểu thương, thậm chí là công tử vương hầu, trực tiếp đi lên Túy Hạnh lâu.

Có lúc y dùng diện mạo vốn có đến tìm Lý Sư Sư, càng nhiều lúc y dùng khinh công cao diệu đêm khuya viếng thăm hương khuê của nàng.

Có điều, cho dù y dùng loại thân phận nào đến thăm, trước tiên nhất định phải được Lý Sư Sư cho phép, mới có thể tiến vào trong khuê các của nàng.

Y và Lý Sư Sư đàm thơ.

Sư Sư hỏi y giang hồ.

Y và Lý Sư Sư bàn việc nước.

Sư Sư và y luận mệnh và vận.

Y và Lý Sư Sư nhìn hoa ngậm trăng, thậm chí là nhìn cơn gió vốn không nhìn thấy.

Sư Sư và y đùa mèò đùa chó, thậm chí đùa thềm cao gương soi một ngày nào đó sẽ chiếu rọi sớm như tờ xanh chiều như sương (5).

Sư Sư rất thích y tới, cũng chờ y tới.

Trước hoa dưới trăng, hai người đàm luận vui vẻ, cười nói tâm tình, vẫn luôn dùng lễ đối đãi, không đến mức loạn.

Không đến mức loạn có phải là chuyện tốt hay không?

Vì sao không thể loạn?

Không loạn chính là bình tĩnh.

Bình an là phúc.

Bình tĩnh và ổn định là song sinh, thế nhưng sinh mệnh của anh hùng phải ở trong bầu trời hỗn loạn bất an, mới có thể phát ra ánh sáng rực rỡ.

Kiêu hùng càng như vậy.

Thích Thiều Thương rốt cuộc là anh hùng hay kiêu hùng?

Có điều, ít nhất y tuyệt đối không phải là một người bình thường.

Người bất phàm, cho dù muốn bình phàm trải qua cả đời, cũng nhất định giống như chiếc kim trong túi, sớm muộn gì cũng sẽ đâm rách túi, lộ ra tài

hoa, chỉ cần hẩn đủ may mắn.

Thế nhưng, có thể vượt trội xuất sắc, thể hiện tài hoa, rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh?

Loạn.

Thích Thiếu Thương thích loạn.

Bởi vì loạn mới có thể bức ra tài năng ứng biến, thủ đoạn khắc phục nguy cơ của y.

Y không phải là Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát Tiểu Hoa chỉ cầu ổn định.

Bởi vì thời cuộc trước tiên phải ổn định mới có thể cải cách tiến bộ hữu hiệu, nếu như tám phương mưa gió, bốn bề khốn đốn, dân tâm không yên ổn, lòng người không an định, làm thế nào khiến người ta an cư lạc nghiệp, phồn vinh ổn định?

Y là một người lấy đại cục làm trọng.

Vương Tiểu Thạch càng không phải.

Hẩn gặp sao hay vậy, tự mình thấy vui.

Hẩn là nước chảy bèo trôi, nhưng tuyệt đối không chìm đắm trong trụy lạc. Hẩn tự mình thấy vui, nhưng biết cách khiến mọi người cùng nhau vui vẻ.

Lúc hẩn đắc thế thì làm việc mưu lợi cho mọi người, lúc thất ý cũng làm việc vì lý tưởng của mình. Đối với hẩn, lên núi là vui, bởi vì có thể lên cao nhìn xa; xuống núi cũng là vui, bởi vì có thể dựa cây xem mây.

Hẩn không quan tâm, không cố chấp.

Cuộc đời của hân không ngừng phát ra ánh sáng và hơi nóng.

Hân tiến là vui, lùi cũng là vui.

Tiến và lùi đều là đi qua trong sinh mệnh.

Phát xong rồi, thả hết rồi, liền đi.

Thích Thiều Thương lại không phải.

Hôm nay của y là sống vì ngày mai.

Quá khứ của y rất huy hoàng.

Y có mong đợi với tương lai.

Thanh danh của y như mặt trời ban trưa, nhưng thời gian còn lại chẳng có bao nhiêu.

Cho nên hôm nay của y rất quan trọng. Hôm nay chảy một giọt mồ hôi, chính là một đóa hoa nở vào ngày mai.

Vì vậy mỗi ngày y đều phấn đấu bền bỉ.

Càng quan trọng hơn là mỗi ngày phải sống được vui vẻ hợp ý.

Làm thế nào mới sống được vui vẻ?

Đáp án chỉ có hai chữ, đó là vui đùa.

Nghiêm túc làm việc, tận tình vui đùa.

Như vậy mới không uổng đời này, cũng là quy tắc sống của Thích Thiều Thương.

Vì vậy y không sợ loạn, bởi vì loạn mới có thể bức ra tài hoa, tài năng và tài tình của y.

Lúc này trong lòng y có điểm loạn.

Trên thực tế, trong khoảng thời gian này, trong lòng y đều rất loạn.

Bởi vì y phát hiện, nữ nhân xuất sắc Lý Sư Sư hình dáng rất mê người, kiến thức rất uyên bác, tài hoa rất ưu mỹ này, trên sinh hoạt cá nhân lại có một chút dâm loạn.

Nàng rất có thể là loại như nữ nhân đó, tính dục có thể tạm ái ân.

Sự phát hiện này khiến Thích Thiều Thương thật sự phiền muộn.

Y không tức giận, cũng không cuồng nộ, mà là phiền muộn.

Loại phiền và muộn mang theo một chút thương tiếc, có phần đau lòng, nhưng cực kỳ bức bối.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Nguyên văn “tư quân như minh nguyệt, dạ dạ giảm thanh huy”.

Đây là một câu mô phỏng lại bài thơ “Thất Tư” của Từ Quân thời Ngụy Tấn. Nguyên văn là “Tự quân chi xuất hĩ, minh kính ám bất trị. Tư quân như lưu thủy, hà hữu cùng dĩ thời”, nói đến người phụ nữ nhớ nhung trượng phu đi xa chưa về. Còn có rất nhiều câu khác được mô phỏng theo hình thức trên, chẳng hạn như:

Tư quân như thanh phong, hiếu dạ thường bồi hồi. (nổi nhớ như gió mát, sáng tối thường bồi hồi)

Tư quân như mạn thảo, liên duyên bất khả cùng. (nỗi nhớ như cỏ dại, liên miên không điểm dừng)

(2) Trích từ bài thơ “Điệp Luyện Hoa” của Ân Thù.

Hạm cúc sâu yên lan khắp lộ,
La mạc khinh hàn,
Yến tử song phi khứ.
Minh nguyệt bất am ly hận khổ,
Tà quang đảo hiếu xuyên chu hộ.

Tạc dạ thu phong điêu bích thụ,
Độc thương cao lâu,
Vọng tận thiên nhai lộ.
Dục ký thái tiên kiêm xích tố,
Sơn trường thuỷ khoát tri hà xứ ?

Dịch nghĩa:

Cúc trong bụi, sương phủ, vẻ như buồn, cây lan mọc đọng ở lá, như khóc
Trong màn là hơi lạnh
Cặp chim én bay đi mất
Trăng sáng không hiểu nỗi khổ chia ly
Thâu đêm ánh sáng chiếu xiên vào cửa son

Đêm qua gió tây thổi làm rụng cây biếc
Một mình bước lên lầu
Nhìn đến khuất mắt con đường xa tít chân trời
Muốn gửi tờ thư, giấy lụa đi
Nhưng núi dài biển rộng, nào biết nơi đâu?

Dịch thơ: (Nguyễn Xuân Tảo)

Lan khóc sương, cúc buồn khói đọng,
Lạnh thấm màn là,

Cặp én bay đi thẳng.
Dì nguyệt hiểu gì người chiếc bóng,
Thâu canh ánh sáng xiên song trống.

Đêm qua gió tây, cây biếc rụng,
Lần bước lên lầu,
Nẻo chân trời xa ngóng.
Tắc lựa, tờ hoa mong đến chóng,
Nào biết nơi đâu, núi sông rộng.

(3) Trích từ bài thơ “Tô Mặc Già” của Phạm Trọng Yên.

Bích vân thiên,
Hoàng diệp địa.
Thu sắc liên ba,
Ba thượng hàn yên thúy.
Sơn ám tà dương thiên tiếp thúy.
Phương thảo vô tình,
Cánh tại tà dương ngoại.

Âm hương hồn,
Truy lữ tứ,
Dạ dạ trừ phi hảo mộng lưu nhân thúy.
Minh nguyệt lâu cao hữu độc ý.
Tửu nhập sâu trường,
Hoá tác tương tư lệ.

Dịch nghĩa:
Trời đầy mây biếc,
Đất phủ lá vàng.
Cảnh sắc mùa thu lẫn với nước hồ,
Trên sóng là khói lạnh màu biếc.

Trời chiều phủ bóng núi non, trời xanh nối tiếp với mặt nước.
Cỏ thơm không hiểu nỗi lòng người,
Lại mọc tới tận nơi cuối chân trời.

Nỗi nhớ nhà rầu rĩ,
Tìm theo nỗi lòng đất khách,
Hằng đêm chỉ khi mộng đẹp (về quê) mới có thể ngủ được.
Trăng sáng, lầu cao, người vẫn lẻ bóng tựa trông.
Rượu vào trong dạ sâu,
Hoá thành giọt lệ nhớ nhung.

Dịch thơ: (Nguyễn Xuân Tảo)
Biếc mây trời,
Vàng lá đất.
Sóng lẫn sắc thu,
Khói sóng xanh lặng ngắt.
Nước liền trời núi chiều nắng hắt,
Đám cỏ treu người,
Mơ mẩn trong nắng nhạt.

Não hồn quê,
Buồn đất khách.
Vị được hằng đêm,
Mộng đẹp ru ngon giấc.
Trăng sáng chói một mình tựa gác,
Rượu ngấm ruột sâu,
Nỗi nhớ đầm nước mắt.

(4) Trích từ bài thơ “Cầm Sắt” của Lý Thương Ẩn.

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền,
Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.

Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp,
Vọng đế xuân tâm thác đổ quyên.
Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ,
Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên.
Thử tình khả đãi thành truy ước,
Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên.

Dịch nghĩa:

Đàn gấm chẳng vì cố chi mà có năm mươi dây
Mỗi dây mỗi trụ đều gợi nhớ đến thời tuổi trẻ
Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm
Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chim Đỗ Quyên
Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ
Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói
Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng
Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương.

Dịch thơ: (Huỳnh Minh Đức)

Cấm sắt vì sao ngũ thập huyền
Mỗi dây mỗi trụ, nhớ hoa niên
Trang Chu tỉnh mộng, mơ hồ điệp
Vọng đế lòng xuân, gọi Đỗ quyên
Trăng sáng biển xanh, châu đổ lệ
Khói vương nắng ấm, ngọc Lam điền
Tình này sớm tạo niềm nhung nhớ
Là buổi đầu tiên, chút nỗi niềm

(5) Trích từ bài thơ “Tương Tiến Tửu” của Lý Bạch.

Quân bất kiến:

Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,
Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hữu bất kiến:

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triêu như thanh ty mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

Phanh dương tế ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử,

Đan Khâu sinh.

Tương tiến tửu,

Bôi mạc đình!

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính:

"Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đã nguyện trường tuý bất nguyện tỉnh!

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần vương tích thời yển Bình Lạc,

Đấu tử thập thiên tứ hoan hước".

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chước.

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừ,

Hồ nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Dịch nghĩa:

Anh không thấy:

Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống

Chảy ra đến biển không quay trở lại nữa

Anh không thấy:

Ở tấm gương sáng treo trên nhà cao, bi thương soi tóc bạc
Sáng còn xanh mượt chiều tối đã thành trắng như tuyết
Đời con người khi nào đặc ý nên tận tình vui sướng
Đừng để chén rượu vàng cạn queo nhìn vầng trăng
Trời sinh ra ta có tài thì ắt sẽ được dùng
Ngàn vàng tiêu sạch hết rồi sẽ trở lại
Mổ dê giết trâu cứ vui cái đã
Uống một lần ba trăm ly rồi hãy tính
Này ông bạn họ Sầm
Này ông bạn Đan Khâu
Sắp rót thêm rượu rồi đây
Các bạn chớ có ngừng
Tôi xin ca một khúc cho các anh
Xin các anh vì tôi lắng tai nghe
Chuông trống cổ bản không đáng quý trọng
Chỉ xin được say hoài không muốn tỉnh
Xưa nay các bậc thánh hiền đều im lặng
Chỉ có kẻ uống rượu mới để lại tiếng tăm
Trần vương hồi xưa mở yến hội ở Bình Lạc
Mười ngàn đấu rượu tha hồ mà hoan lạc vui cười
Tại sao chủ nhân lại nói ít tiền
Hãy mau mau mua rượu mời các anh uống
Này ngựa hoa năm sắc
Này áo cừu giá ngàn vàng
Kêu đứa nhỏ ra đem đổi lấy rượu
Cùng bạn tiêu mỗi sâu vạn cổ

Dịch thơ: (Hoàng Tạo, Tương Như)

Há chẳng thấy:

Nước sông Hoàng từ trời tuôn xuống
Chảy nhanh ra biển, chẳng quay về,

Lại chẳng thấy:

Thềm cao gương soi rầu tóc bạc

Sớm như tơ xanh, chiều tựa tuyết ?

Đời người đặc ý hãy vui tràn,

Chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!

Trời sinh thân ta, hân có dùng,

Nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Mồ dề, giết trâu, cứ vui đi,

Uống liền một mạch ba trăm chén!

Bác Sầm ơi,

Bác Đan ơi!

Sắp mời rượu,

Chớ có thôi!

Vì nhau tôi xin hát,

Hãy vì tôi hai bác nghe cùng:

"Này cổ ngọc, nhạc rung, chẳng chuộng,

Muốn say hoài, chẳng muốn tỉnh chi!

Thánh hiền tên tuổi bật đi,

Chỉ phùng thánh rượu tiếng ghi muôn đời!

Xưa Trần Vương yến nơi Bình Lạc,

Rượu tiên muôn đũa cột tha hồ"

Chủ nhân kêu thiếu tiền ru ?

Để cùng dốc chén, ta mua đi nào!

Đây ngựa gấm,

Đây áo cừu,

Này con, đổi rượu hết,

Cùng nhau ta giết cái sầu nghìn thu!

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 34 – Lòng dạ sắt đá mềm vì hoa

Chương 34 – Lòng dạ sắt đá mềm vì hoa

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thích Thiều Thương phát hiện Lý Sư Sư không chỉ có một vị “bạn thân trong khuê phòng”.

Không chỉ có đương kim phong lưu thiên tử Triệu Cát, ngay cả thi sĩ nổi tiếng Cổ Dịch, thủ khoa âm nhạc Chu Bang Ngạn, danh sĩ phú hào Tô Châu Tôn Công Diệt, đều là khách trong màn của Lý Sư Sư.

Bởi vì những danh sĩ phong lưu này đều có lai lịch, hơn nữa hành tung bí hiểm, vì muốn tránh mặt Triệu Cát, cho nên nhờ người sắp xếp, tốn nhiều khổ tâm, giống như chim sợ cành cong, ngấm vượt Trần Thương. Cho dù hoàng đế bị sắc làm mê mẩn, không biết nội tình, nhưng lại không giấu được Thích Thiều Thương giỏi khinh công, thường xuyên đến thăm vào đêm khuya.

Y nhìn thấy mọi chuyện.

Y đối với những tao nhân mặc khách này luôn không để trong lòng, cảm thấy trong thời cuộc rối ren, quốc gia gian khó, dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, những kẻ này chỉ biết ngâm gió ngội trăng, học đòi văn vẻ, chỉ biết há mồm, ngoài sáng tâng bốc lẫn nhau, trong tối khinh thường hãm hại, hoàn toàn vô dụng. Hơn nữa bọn họ tính tình tự cao, ít người biết được dân sinh khó khăn, hiếm người có thể vì dân an bang định quốc. Bản thân y từ thời trẻ đã đọc nhiều sách vở, học rộng nhớ lâu, chuyên cần cố gắng, viết nhạc điền từ, cầm kỳ thi họa, không gì không tinh, ít thứ không thông. Nhưng y lại không coi trọng những nhân tài hủ nho này, chỉ xem dưới tay

nổi sấm gió lật mây làm mưa, dưới kiếm độ vong hồn trừ gian diệt ác mới là khí phách của đại trượng phu, bản sắc của anh hùng.

Phong hoa tuyết nguyệt, khoe khoang khoác lác cũng quá dễ dàng.

Tiến có thể thành đại công, lập đại nghiệp, lui có thể bảo toàn thân, được tự tại, như vậy mới xem là một nhân vật tài giỏi.

Thơ chỉ là chữ viết trên giấy, từ càng là dư vị của thơ, ca chỉ xem như âm thanh chấn động không khí, khúc chỉ có thể khiến tâm tình vui vẻ vào lúc rảnh rỗi.

Vẽ cũng chỉ là chân thật trong mộng. Đọc sách nhiều một khi không hiểu rõ, càng khiến người ta hồ đồ. Đại anh hùng chân chính là phải lập ngôn, lập công, lập đức, lúc thấp hèn phải lo co thân giữ mình, phải khiến cho mình sống được vui vẻ, tinh tiến nhất; lúc vinh hiển lại phải trở thành người đứng đầu đỉnh cao hô mưa gọi gió, không kinh thiên động địa, long trời lở đất thì không tính là hảo hán. Cho dù muốn viết thơ, làm từ, vẽ tranh, cũng phải có tài năng thiên thu truyền tụng, vạn năm lưu danh, mới xem là nhân vật hạng nhất.

Một người chỉ quản quản văn học, nhìn nhìn sơn thủy, trêu trêu tình cảm, đùa đùa con cháu, như vậy quá đơn giản. Đối với Thích Thiếu Thương, một người quản một người thì quá tầm thường, anh hùng chân chính là phải một người quản mười người, trăm người, ngàn người, thậm chí là vạn người, mười vạn người, như vậy mới xem như là đại nhân vật, đại trượng phu.

Muốn quản nhiều người như vậy, trước tiên đại trượng phu phải có chí khí lỗi lạc, đại nhân vật phải có thủ đoạn sấm sét. Nhưng như đã nói, một chữ “quản” này không nhất định là điều khiển khống chế, ngược lại có thể chỉ là cảm hóa trên tinh thần, dạy dỗ trên ý cảnh, khích lệ trên chí khí, ảnh hưởng trên nhân cách.

Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, đây mới là công lao sự nghiệp phi thường.

Thích Thiếu Thương vốn không thích kinh thành.

Hắn đọc sử cảm giác được sâu sắc, đại anh hùng, chân hảo hán một khi vào kinh vào thành, rất dễ bị ngợp trong vàng son làm hao mòn chí khí.

Hủ bại là một loại tự sát thoả nguyện.

Sa đọa là một loại bệnh tật thống khoái.

Nhưng bệnh tật và tự sát đều là con đường dẫn đến tử vong.

Lúc y chạy trốn không mệt.

Lúc y bị truy sát không sợ.

Thế nhưng y sợ đô thành hồng phấn khắp nơi, kim phấn thanh bình, phồn hoa phức tạp này. Mỗi buổi tối, y đều cùng với tịch mạch và mỗi một vô phương trải qua đêm kinh hoa này

Giống như mỗi lần tỉnh ngủ đều phải lau đi giọt lệ chưa khô bên khóe mắt.

Nhưng y lại biết, là anh hùng thật sự thì không thể không vào kinh.

Không vào kinh thì sẽ không thể gặp gỡ quần hùng, không thể thành đại sự, thỏa chí lớn.

Muốn làm một thủ lĩnh bày rồng chân chính, phải lần lượt độ sức với bày rắn, bày muỗi, đánh thành rồng bay chín tầng trời.

Do đó tuy y sợ kinh thành, nhưng vẫn vào kinh.

Rất ít người biết, mỗi đêm y lén lút lướt trong gió mạnh đêm tối, nếu không phải đi thăm Lý Sư Sư thì chính là cách xa kinh hoa, đi đến trên tường

thành cổ đồ nát, ngồi xuống, nhìn vầng trăng mùa xuân tròn rồi lại khuyết, khuyết rồi lại tròn, cô độc như thế, cô đơn như vậy.

Hoa xuân trăng thu biết khi nào?

Một nhân vật tài giỏi thật sự sẽ không quá lưu luyến với chuyện cũ của mình. Một người luôn luôn nhắc với người khác năm đó hẳn anh dừng thế nào, thường thường hẳn đã không thể lấy lại sự anh dũng năm xưa nữa.

Đại nhân vật chỉ coi trọng hôm nay.

Làm tốt hôm nay, ngày mai chính là chuyện cũ huy hoàng của hẳn.

Chỉ có điều, một người nếu không có trước kia, làm sao có thể trở thành hẳn hôm nay?

Hoặc là nàng?

Giống như tối nay.

Thích Thiếu Thương trên đường tới thăm Lý Sư Sư, đi qua hẻm Tiểu Đầm Thủy, nhìn thấy một cô bé, trong tay cầm một thùng hoa được nước nuôi dưỡng. Cô bé nhìn thấy y, liền đưa cho y một đóa hoa.

Hoa màu hồng nhạt.

Mùi hoa rất u, một loại âm u trầm tĩnh.

Trong mùi hương còn rất ưu, một loại ưu mỹ nhu hoà.

Mùi hương lại ẩn chứa ưu, một loại ưu sâu nhàn nhạt nhưng lại đè nén trong lòng không thể giải trừ.

Thích Thiếu Thương nhận ra loại hoa này, nó gọi là hoa tường vi.

Hoa tường vi màu hồng nhạt lại khiến hẳn nhớ đến một người.

Nàng, Túc đại nương, Túc Hồng Lệ.

Năm đó y đang áo đẹp ngựa nhanh, hào hứng phóng khoáng, nàng cũng cười đến mê người, hoa nhường nguyệt thẹn. Cuộc sống của y đang lúc niên thiếu như ngọn lửa, vì một trận gió xuân trên giang hồ mà quen biết, vì mấy lần chiến đấu trong võ lâm mà báo đáp, vì một lần hiểu lầm mà tha thứ, vì một câu nhận lời mà qua sông.

Nộ Giang.

Khi đó, không chỉ có nàng, còn có huynh đệ của hã, tỷ muội của nàng. Khi đó, gió mát, trời trong, nước ấm, bọn họ vừa đi vừa hát “Nộ Sơn Nộ Giang Tình Ca Truyền”. Khi đó, trời xanh, nước lam, nhật nguyệt nhàn nhàn, bầu trời mặc chim bay, khe sâu tùy cá lội.

Trước khi qua sông, bên cạnh dốc núi đá loạn có một chùm hoa.

Nàng đã nhìn thấy.

Y cũng biết là nàng đã nhìn thấy.

Y nhìn thấy mắt của nàng sáng lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ vì một đóa hoa.

Vì vậy y dùng một loại dáng vẻ hành hiệp, rơi xuống sườn núi như kinh diễm. Khi mọi người đang nghi hoặc, chẳng lẽ lão đại của bọn họ đã phát điên, lại nhảy xuống sườn núi tự sát, còn chưa kịp phát ra một tiếng kinh hô, y đã dùng môi ngậm hoa, lật người lên sườn dốc.

Y tặng hoa cho nàng.

Dùng sự thương tiếc thâm tình vô hạn, trên trán rũ xuống một chùm tóc.

Nàng cười một tiếng ngọt ngào, cúi thấp đầu, mái tóc dài như thác nước đen rũ xuống, muốn y giúp nàng cài hoa lên.

Một đóa hoa tường vi màu hồng nhạt.

Hoa cài lên tóc của nàng, mặt của nàng ửng đỏ.

Hoa bị hoa dung (dung mạo) đoạt đi hương sắc.

Mọi người vui vẻ, đám huynh đệ chỉ sợ thiên hạ không loạn đều cười, kêu gào, huýt sáo, hoan hô, vỗ tay.

Y nhân cơ hội liếc nàng, lướt qua chiếc cổ ngọc cong cong trắng nõn và ửng hồng, vải nhung giống như dệt từ lông thiên nga, y lại không nhìn được muốn vuốt ve một chút, có chết cũng cam lòng.

Lại nghe nàng “ai” một tiếng.

Trong lòng y hoảng hốt, giống như lại rơi xuống vách núi.

Chỉ thấy nàng sờ đầu, u oán nói:

- Hoa này có gai... đâm vào muội đau quá!

Mọi người đều cười, ào ào chiêm chọc.

Y cũng cười, cười sự u oán của nàng là do y ban tặng.

Núi giận dữ như vậy, sông giận dữ như vậy, lại có một đám người vui vẻ như vậy, tâm tình tốt như vậy, còn có nữ nhân xinh như vậy, hoa đẹp như vậy... y lại vì cô gái kia mà lật người rơi xuống dốc núi để hái đóa hoa này, tặng cho nàng.

Y vẫn không nói ra mình vẫn chưa tỉnh hồn.

Lúc y lật người rơi xuống vách núi hái hoa, thiếu chút nữa đã không tìm được nơi đặt chân mượn lực, gần như không thể vọt người, không thể nhảy lên.

Nếu thật sự như vậy, y bởi vì một đóa hoa... không, một nữ nhân... mà hủy cả đời.

Có lúc y lại nghĩ như vậy (nhất là trong năm tháng lưu vong bị người ta truy sát khắp nơi), nếu như y thật sự vì hái một đóa hoa tặng cho Tức Hồng Lệ mà mất mạng dưới vách núi, trong Nộ Giang, có phải càng thích đáng hay không? Ít nhất, các huynh đệ Liên Vân trại cũng không phải chết thảm? Mình cũng không cần nhẫn nhục sống tạm bợ, lo ngay ngáy như chó nhà có tang? Tức đại nương cũng sẽ cả đời hoài niệm y? Hoặc là vẫn luôn không quên sự ngốc nghếch của y?

Y không biết, chỉ biết lần đó y không chết được.

Y đã hái hoa, đã tặng cho nàng.

Sau đó nàng đã rời khỏi y.

Sau này y cũng có rất nhiều nữ nhân... nhưng vẫn không quên được nàng.

Y cũng rất ít rất ít tặng hoa cho nữ nhân khác.

Rất lâu rất lâu sau này, y lại gặp được nàng, đó là trong phủ đệ Hách Liên tướng quân. Y thuận đường đến thăm nàng một chút, nàng cũng thay chồng tiếp đãi y. Hai người đã uống trà, đã bàn chính sự, cũng đi dạo trong viện một lát, cho dù phía sau có vài người hầu đi theo. Không biết bởi vì gió xuân quanh quẩn thổi qua, hay là chim vàng anh riu rít bay lượn, y chợt phát hiện hoa.

Một viện hoa tường vi, màu hồng nhạt.

Y không kiềm chế được xung động hái hoa, đang muốn cài lên cho nàng, nhưng nàng lại nói:

- Muội đã không còn cái tuổi rẽ tóc cài hoa nữa.

Nàng không cài hoa của y lên.

Y cầm đóa hoa vừa hái từ cành, đầu ngón tay chợt đau nhói, mới biết ngón tay đã bị đâm rách.

Đầu ngón tay đã ứa máu.

Thật đẹp, thật đỏ.

Lúc này y mới biết máu của mình lại đỏ như vậy, đau đến kịch liệt như vậy, giống như muốn đỏ cho người nào đó xem, giống như muốn chứng thực điều gì cho người ta biết.

Y lặng lẽ mút sạch máu trên đầu ngón tay, không để cho ai nhìn thấy y từng chảy máu, cho dù chỉ là một giọt.

Nhưng y lại thấy được một chuyện, vẫn giống như Nộ Sơn Nộ Giang năm đó.

Tại khoảnh khắc y muốn giúp nàng cài hoa lên, nàng vẫn đỏ mặt, hồng đôi má như trước.

Mộng xưa như mờ, hoa dung như cũ, thẹn thùng như trước, xinh đẹp như xưa...

Cho dù nàng từ chối hoa của y.

Y đã không quên được năm đó nhảy xuống sườn núi hái hoa để đổi lấy nụ cười tỏa sáng của nàng, dĩ nhiên cũng không quên được tình cảnh nàng từ chối hoa bị thương ngón tay.

Hiện giờ, trước mắt, cô bé này đưa hoa cho y, khuôn mặt đầy vẻ tuần tú, trong mắt lấp lánh chờ mong:

- Công tử, mua hoa?

Thích Thiếu Thương có lẽ vì chìm đắm trong hồi ức, cho nên ngẩn ngơ, ngón tay đã chạm đến cánh hoa êm ái, nhưng nhất thời không biết nên nhận hoa hay từ chối thì tốt hơn?

Nơi này nhiều người rộn ràng như vậy, vì sao cô bé này lại cứ chọn trúng mình mời mua hoa của cô ấy? Đây là nơi trăng hoa, tuy đã vào đêm, nhưng du khách say sưa vẫn còn nhiều, người ở bên đường bày bán chào hàng tất nhiên không ít, lại có một cô gái vẫn cứ chọn y để mời mua hoa.

Trong thùng đựng nước mà cô bé cầm có rất nhiều hoa, thoát nhìn ít nhất có đến bảy tám loại hoa khác nhau, nhưng cô chỉ đưa ra một đóa hoa tường vi này, hơn nữa còn là một đóa hoa màu hồng nhạt.

Cô ấy chọn trúng mình? Hay là chọn trúng hoa? Là mình gặp gỡ cô ấy? Hay là gặp gỡ đóa hoa này?

Tại sao phải mua hoa?

Mua rồi tặng ai?

Tại sao không mua hoa?

Không mua hoa này, hoa rơi nhà nào?

Nhớ tới trong truyền thuyết võ lâm, tại thành Trường An, đồ đệ yêu của đại hiệp Tiêu Thu Thủy là Bạch Y Phương Chấn Mi suýt chút nữa đã bị một cô gái bán hoa hạ độc, Thích Thiếu Thương không nhịn được bật cười vì mình nghi thần nghi quỷ.

(Cô bé này là cao thủ?)

(Cô ấy có mục đích khác?)

(Cô ấy muốn ám toán ta?)

Nghĩ đến chuyện khác, y lại khôi phục bản tính tiêu sái, cuối cùng nhận lấy hoa, đặc biệt dùng mũi ngửi một cái, ngửi được loại hương vị ưu ưu, u u, sâu sâu, nhớ tới người do hương vị kia tạo thành, bất giác trong lòng đau nhói.

- Tại sao phải mua hoa?

Y đột nhiên hỏi câu này.

Lần này đến phiên cô gái nhỏ kia ngẩn ngơ.

Dường như trước giờ cô chưa từng nghĩ sẽ có người hỏi một câu như vậy, mua hoa còn cần lý do sao?

Có điều cô là một cô gái thông minh, cho nên cô nói:

- Bởi vì công tử cần một đóa hoa.

Thích Thiếu Thương cười, rất ôn hòa.

- Tại sao ta lại cần hoa?

Cô gái cũng cười, cười rất tuần tú.

Có lẽ bởi vì cô cắt tóc ngắn, cho nên càng giống như một nam hài xinh đẹp.

Một cô gái khi cười lên lại giống như một nam tử xinh đẹp, vẻ đẹp này đã vượt qua giới tính, đặc biệt khiến người ta động lòng thương yêu.

- Bởi vì chỉ có hoa mới làm nổi bật con người của công tử.

Cô gái nhỏ trả lời như vậy.

Sau đó cười, nụ cười chất phác thật thà.

Tóc của cô sợi ngắn, cười lên rất réo rắt.

Thích Thiếu Thương vốn lòng dạ sắt đá cũng trở nên nhu hòa, y cảm thấy cô bé trước mắt này cũng giống như thiếu nữ mà y quen biết trước kia.

Đáng tiếc y đã không còn trẻ tuổi, ít nhất tâm cảnh đã già.

- Vì sao nên chọn đóa hoa này?

- Bởi vì chỉ có đóa hoa này mới phù hợp với vẻ tiêu sái của công tử.

Cô gái đối đáp trôi chảy. Dòng nước vô tâm, lại tự có thiên cơ.

Vì vậy Thích Thiếu Thương đã mua đóa hoa này.

Y hỏi giá.

Cô bé giơ một ngón tay lên, ý là muốn một văn tiền.

Đương nhiên, đó là một cái giá rất đắt, quả thật ép giá tận cùng.

Cô dám ra giá như vậy, là vì nhìn ra Thích Thiếu Thương là một người tiếc hoa.

Có điều cô nói giá rồi, lại hối hận mình đã ra giá quá cao.

Không nên chọc giận, dọa cho khách chạy mới phải!

Cho nên, khi Thích Thiếu Thương tiện tay nhét cho cô một thỏi bạc, sau đó cầm hoa đi mất, cô cầm bạc, vẫn cầm nó từ lạnh đến ấm đến nóng, thật lâu không nói nên lời, không chớp mắt, không thở một hơi, lúm đồng tiền xinh đẹp tinh ranh, giống như hoa trong thùng và trong đêm tối, đan dệt ra nghi hoặc mỹ lệ, mỹ lệ nghi hoặc.

Thích Thiếu Thương lại cầm hoa bước đi.

Y không thể vì nàng mà cả đời không mua hoa, không hái hoa, không thích hoa.

Y quyết định phải tìm người để tặng đóa hoa này .

Y quyết tâm phải tặng hoa cho người mình yêu thích.

Y đã tìm được người này.

Y đã không thể chờ đợi.

Nhìn thấy hoa, càng cảm giác được mùa xuân đã đến gần.

Mặc dù là mùa xuân đến trễ, nhưng vẫn là mùa xuân như trước.

Y quyết tâm phải thử một lần.

Tặng hoa.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 35 – Ung dung tiến lui từ xưa khó

Chương 35 – Ung dung tiến lui từ xưa khó

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Một đóa tường vi một thanh kiếm.

Y, áo trắng như tuyết, một mình, vượt qua mái ngói, một đường thăm hoa
gỗ trắng đến tìm nàng.

Ánh trắng trong vắt, nhưng lạnh.

Ánh đèn nhẹ nhàng, lại ấm áp.

Đạp lên ánh trăng, Thích Thiều Thương cầm hoa, cuối cùng nhìn thấy ánh đèn treo ở Huân hương các, tầng thứ ba của Túy Hạnh lâu, hẻm Tiểu Điền Thủy.

Đó là nơi cư ngụ của Lý Sư Sư.

Lầu nhỏ lưu luyến, đèn lập lòe, người thương tiếc.

Một ngọn đèn như hạt đậu, nhưng lại sưởi ấm một trái tim lạnh tử, hoang liêu đã lâu của Thích Thiều Thương, khiến y sinh ra cảm giác về nhà.

Nếu thật sự là nhà, vậy thật tốt!

Trong suy nghĩ của lãng nhân hiệp khách, dường như chỉ có lưu lạc và quyết chiến.

Thực ra lãng hiệp cũng biết mệt mỏi, khi đó kẻ lãng tử dù có bất kham cũng sẽ sinh ra ý niệm lập gia đình.

Trong suy nghĩ của phần lớn mọi người, nhà còn quan trọng hơn là nước.

Quốc gia là việc công, việc chính, không có nước ổn định, nào có nhà ổn định?

Có điều, quốc gia đại sự, sức của thất phu, dũng của trượng phu, thường thường không thể nhúng tay, khó có cơ hội xoay chuyển.

Nhà lại bất đồng, đó là chuyện riêng, chuyện bên mình, chuyện sinh hoạt hàng ngày, lại là gần gũi, đặc biệt cảm nhận, thể nghiệm được.

Nếu không phải vì giữ gìn gia đình ấm áp, cần gì phải quên mình đi bảo nước vệ dân?

Do đó việc nhà quả thật xếp trước việc nước, việc thiên hạ. Có điều một khi thiên hạ đại biến, quốc gia khó khăn, vậy thì nhà cũng hết sức nguy ngập.

Đối với Thích Thiều Thương, giang hồ là cơn sóng xung phong một trận rồi lắng lại, nhưng bình tĩnh chỉ là thủ thế cho lần xung phong kế tiếp. Y đã từng một tay tập hợp thế lực giang hồ gần như lớn nhất trong nơi hoang dã vắng vẻ, hiện nay lại một tay xây dựng bang hội tổ chức gần như lớn nhất trong kinh thành phồn hoa. Nhưng y lại chưa lập gia đình, người người đều có nhà, từ trước đến giờ y lại chưa từng có. Do đó đối với y, một đốm lửa nhỏ này cũng giống như ngôi nhà lâu ngày không thấy.

Nó đã thành mong đợi, đã thành hi vọng.

Nếu như lâu các đốt đèn này chính là ngôi nhà do y xây dựng, nữ nhân đốt đèn chỉ chờ một mình y trở về, vậy thì tốt rồi.

Đó là nhà của y, ngôi nhà thuộc về y.

Y đã từng lập nên thành tựu, nhưng cũng bị người ta đánh cho không trở mình được.

Y đã từng đánh ra thiên hạ, nhưng cũng lưu vong chân trời.

Y đã từng sáng lập thế lực phi phạm, nhưng cũng thất bại thảm hại.

Thế nhưng y chưa bao giờ có, từ trước đến giờ không có... một ngôi nhà.

Cho nên y quý trọng ánh đèn này.

Một đốm sáng như ngọn lửa, một ngọn đèn như hạt đậu.

Một chút ánh sáng này.

Bởi vì đây là nhà trong suy nghĩ của y.

Lãng tử mệt rồi phải về nhà, quạ bay mệt rồi phải về tổ.

Thích Thiếu Thương tung hoành thiên hạ, lúc lên lúc xuống, hiện nay vẫn độc bước thiên hạ, kiêu ngạo quần hùng. Có điều ung dung tiến lui từ xưa khó, y cũng giống như những người bình thường, cần một ngôi nhà.

Nhà là cái gì?

Có lẽ chỉ là có mùi cơm, có bận lòng, có một cái giường cũ chờ y về ngủ, có nữ nhân phí hoài ngày tháng vì y mà không oán trách, có hài tử chờ y trở về gọi một tiếng “cha”.

Nhà là một loại dừng chân.

Chim bay đã lâu, cuối cùng cũng cần một nơi đậu lại.

Ban ngày sáng lâu rồi, cũng phải nhường chỗ cho buổi tối ôn nhu.

Thanh kiếm giết người, chung quy cũng phải về vỏ.

Lãng tử mệt rồi, phải có một ngôi nhà.

Vấn đề là, đây có thể xem là nhà của y hay không?

Trong Huân Hương các cửa Lý Sư Sư, đèn đóm như nhung mềm màu vàng, ấm áp như một giấc mộng đẹp. Cô gái Lý Sư Sư này cũng ôn nhu như đêm, đẹp đến giống như một giấc mộng ngọt. Nếu như đây là nhà, chờ đợi y tới đương nhiên chính là mỹ nhân như ngọc kiếm như cầu vồng.

Thế nhưng đây thật sự là ngôi nhà chỉ chờ một nam nhân là y trở về sao?

Nếu như y không thể xem nơi này là nhà, vậy thì cứ đón Lý Sư Sư về Kim Phong Tế Vũ lâu. Phong Vũ lâu có nữ nhân ngọt ngào, xinh đẹp như Bạch Mẫu Đơn, có nhiều anh hùng, nhiều hảo hán, nhiều hào kiệt, nhiều nghĩa sĩ

như vậy, nhất định có thể chứa được, cũng sở hữu được một giấc mộng xuân trong lâu hồng.

Có điều, Lý Sư Sư có phải là nữ nhân của y hay không? Nàng có phải chỉ có một nam nhân là y hay không?

Dưới ánh trăng như đao tối nay, Thích Thiều Thương đã có một quyết định.

Y quyết tâm phải hỏi cho rõ ràng.

Trong khoảng thời gian không tính là dài, cũng không tính là quá ngắn này, bọn họ chung sống rất tốt, rất hợp ý, rất kích tình.

Kích tình và thâm tình dù sao cũng có điểm không giống, thâm tình sâu sắc hơn so với kích tình, mà kích tình lại thường có kinh hỉ, vô cùng kích thích.

Trong khoảng thời gian này, những khi có thể gặp được Lý Sư Sư, Thích Thiều Thương luôn tìm trăm phương ngàn kế để gặp nàng, cùng nhau nói thơ, nói tranh, nói sử, đương nhiên tuyệt đối không thể thiếu nói tình.

Trong quá khứ từng trải của Thích Thiều Thương cũng từng gặp không ít nữ nhân xinh đẹp. Có rất nhiều nữ nhân, chỉ cần biết y là Thích Thiều Thương liền nguyện ý giao cho y tất cả. Cũng có nữ nhân không biết y là ai, lại bởi vì vừa ý mà thích y. Đương nhiên cũng có nữ nhân mà y thích, nhưng lại không có duyên phận, không thể có được. Có điều, suy cho cùng nói chuyện tình cảm với Lý Sư Sư vẫn là một chuyện rất kích thích và kích tình.

Nói chuyện tình yêu, có lúc cũng không phải là chỉ nói tình, chỉ nói yêu. Có lúc tình là dùng cớ để “nói”.

Tài đánh cờ của Lý Sư Sư rất cao. Ban đầu Thích Thiều Thương không biết, cho rằng phải nhường nàng, đừng khiến nàng hờn dỗi thì không vui. Nữ

nhân đều là người không thể thua, cho nên y rất ít khi tỷ võ hơn thua với nữ nhân, đánh cờ cũng như vậy.

Lại không ngờ, khi thật sự đánh cờ, mới biết Lý Sư Sư rất giỏi. Thích Thiếu Thương giỏi về tấn công, kỳ nghệ của y có kiếm khí, “công thành vượt hào, giống như lấy đồ trong túi”, đây là lời tâng bốc của Lý Sư Sư đối với y.

Thế nhưng kỳ nghệ của Lý Sư Sư cũng không tầm thường, mỗi lần lui giữ đều bao hàm cơ hội phản kích, thủ ổn khiến đối phương tấn công kiệt sức, nàng mới dùng một chiêu bao vây ngược lại, thường thường tiêu diệt kẻ địch trong nháy mắt.

Thích Thiếu Thương và nàng đánh tới đánh lui, một công một thủ, vừa lúc giống như phối hợp, trời đất tạo nên, khiến cho người ngoài, danh sĩ nhìn thấy mà hâm mộ; nếu bọn họ đánh cờ với Lý Sư Sư, chưa được bao lâu đã bị vây trong ôn nhu, không thể động đậy. Mẹ nuôi Lý mỗ của Sư Sư cũng nói:

- Sư Sư giỏi thủ, công tử giỏi công, nhìn nhau mà đánh, chỉ ước duyên ương.

Lúc đầu, Lý Sư Sư thật sự không sự có cách nào ngăn cản sư đoàn tinh nhuệ, thế công không gì không phá được của Thích Thiếu Thương, cố gắng phòng thủ kéo dài một lúc, cũng khó tránh khỏi bại trận.

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Kỳ nghệ của cô có thiên phú, đáng tiếc là quá đằm đạm, thủ tám phần, công hai phần, công chưa đến đã cầu thủ, đến nỗi tiến không quân khí, lui như nữ nhi. Sư phụ của cô là ai?

Lý Sư Sư cũng không giận, mỉm cười nói:

- Trương Tiên dạy tôi đánh cờ.

Thích Thiếu Thương “à” một tiếng:

- Trương Tiên là lãnh tụ giới thơ từ, hẳn từng nói nụ cười của cô là “thiên hạ không hai, cái thế vô song”, còn làm một bài “Giảm Tự Mộc Lan Hoa” để

khen ngợi cô.

Sau đó Y ngâm lên:

- Tóc xoắn rũ trán, bước nhanh thảm đỏ theo điệu nhạc. Chỉ sợ nhẹ bay, muốn nhờ tơ nhện giữ lại nàng. Giày thêu uyên ương, đi như cơn gió không nhiễm bụi. Múa hết (điệu) Lương Châu, hoa cài trên đầu còn run rẩy.

Lý Sư Sư không ngờ Thích Thiều Thương có thể thuận miệng đọc lên bài từ mà người khác ca ngợi miêu tả nàng, trong lòng mừng rỡ, liền nói:

- Từ mà Trương Tiên viết thật hay, con người cũng tốt, nếu các người gặp nhau, nhất định có thể trở thành bạn tốt.

Thích Thiều Thương cười một tiếng, dứt khoát nói:

- Ta không muốn quen biết hần.

Lý Sư Sư ngẩn ra.

Thích Thiều Thương nói:

- Hần rất có địa vị trong giới thơ từ, nhưng trong mắt ta, từ của hần phần hồng quá nặng. Cho dù “đi như cơn gió không nhiễm bụi, hoa cài trên đầu còn run rẩy” đều là câu hay, nhưng quốc gia gian khó, mưa gió hưng vong, hần chỉ dùng một câu “múa hết Lương Châu”, như vậy xong chuyện. Ta phải thêm cho hần một câu “văn nhân ngông cuồng, chỉ biết hoang đường chưa tỉnh mộng”.

Lý Sư Sư đã hiểu ngầm được tâm ý của Thích Thiều Thương, sau đó cho dù đề cập đến đám văn nhân, danh sĩ Cổ Dịch, Tần Thiều Du với y, cũng chỉ chạm đến thì dừng.

Thế nhưng, có lẽ vì đã đánh cờ nhiều lần với Thích Thiều Thương, kỳ nghệ của nàng cũng tinh tiến rất nhiều, hơn nữa dần dần công thủ thích hợp, trong thế công ẩn chứa khí thế sát phạt, còn kiên quyết bức người.

Có lúc ngay cả Thích Thiều Thương cũng bị kiếm khí trong sát chiêu của nàng áp bức, cũng từng bị mũi nhọn nàng làm thiệt hại.

Đây giống như khí thế binh gia, bình tĩnh bố trí của Thích Thiều Thương, nhưng trong đó lại có thay đổi, cao ngạo xuất trần, thành một hướng khác, ngay cả Thích Thiều Thương cũng phải cảm thán, rất là bội phục.

Có thể từ trong đường cờ của ta biến hóa như vậy, tạo thành một hướng cao ngạo thanh tịnh, tài năng bộc lộ, đáng mừng đáng khen.

Lý Sư Sư chỉ cười duyên không nói.

Có điều, đến thời điểm quan trọng, nàng luôn luôn thua y một quân nửa nước, cuối cùng bại trận.

Thua mấy bàn, Thích Thiều Thương ném cờ cảm thán:

- Cô từ trong kỳ nghệ của ta tạo thành một cục diện khác, tự thành một phái, chuyện này cũng không khó, cái khó chính là có thể tự nguyện chịu thua. Ung dung tiến lui từ xưa khó, cô có thể nhận thua cầu bại, so với người chỉ biết thủ thắng tranh hùng thực sự mạnh hơn rất nhiều, rất nhiều.

Lý Sư Sư vẫn mỉm cười không nói.

Hoa mẫu đơn nở rộ trong đình viện, dưới ánh trăng yên tĩnh đẹp như đèn.

Đánh cờ như đối địch trên võ công, từ trong giao thủ, giải thích “bức” ra tính tình thật.

Bọn họ nhìn như đánh cờ, thực ra cũng là đang giao thủ, giao tâm, thậm chí cũng đang nói yêu, nói tình.

Chẳng những chung tình, mà còn tận tình.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 36 – Nàng là một nữ nhân chạm đến thì dừng

Chương 36 – Nàng là một nữ nhân chạm đến thì dừng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Tình là chuyện tốt.

Dục rất thoả nguyện.

Tình không phải dục.

Dục có thể vô tình.

Thế nhưng, tình có dục có thể kích thích tình, dục có tình có thể thăng hoa dục, do đó hữu tình hữu dục chẳng những là chuyện tốt thoả nguyện, còn là chuyện tuyệt diệu nhân gian.

Cảm giác của Thích Thiếu Thương đối với Lý Sư Sư, ngoại trừ cảm thấy một cái nhú mày, một nụ cười của nàng rất thiếu nữ, cũng cảm thấy nàng rất tuyệt diệu.

Nàng thật sự là một nữ nhân tuyệt diệu.

Nói chuyện yêu đương với nàng, vĩnh viễn có vui mừng bất ngờ, nhưng cũng có nhần nại khó tả.

Nhần cái gì?

Động tâm nhần tính.

Đã động tâm thì phải nhịn được tính chộn rộn.

Đến cái tuổi này của Thích Thiếu Thương, nếu nói chuyện yêu đương, đó không chỉ là yêu, mà còn có dục.

Yêu dục vốn khó phân biệt. Muốn phân biệt thì phải xem sau khi thỏa mãn dục vọng còn yêu nàng hay không, nếu như vẫn yêu thì đó chính là tình yêu thật sự. Một hán tử cường tráng như Thích Thiếu Thương, y có tình cảm và tình hoài dâng trào, còn có tinh lực và tinh thần vô tận. Nếu như y thật sự yêu một nữ nhân, dĩ nhiên sẽ muốn yêu tất cả mọi thứ của nàng, chứ không chỉ là gót chân của nàng, lông mày của nàng, hồn phách của nàng, tâm của nàng...

Khi y nhìn thấy Sư Sư quyến rũ phong tình, đảo đôi mắt đẹp, y liền muốn cùng nàng tiêu hồn một trận.

Thế nhưng nàng không muốn, nàng khéo léo từ chối.

Ban đầu Thích Thiếu Thương không để ý.

Y chỉ là muốn, cũng không phải bắt buộc.

Sau đó y lại phiền muộn.

Sao rất nhiều người có thể trở thành khách trong màn của nàng, chỉ đối với ta cự tuyệt ngàn dặm.

Đây là ý gì!

Y rất không thích, gần như muốn trở mặt.

Đã xem thường ta, vậy cũng không cần làm bạn nữa.

Ta đối xử với nàng thật lòng thật ý, nhiều nữ nhân như vậy ta không chọn mà lại chọn nàng, còn nàng lại đùa bỡn ta như thế.

Y muốn từ bỏ nàng.

Vì lựa chọn này, đôi mày kiếm của y nhíu lại thật sâu.

Lại không bỏ được.

Hai hàng lông mày của y vừa giãn ra, đã hạ quyết định, trong lòng lại có nút thắt.

Nàng là một nữ nhân tốt có tài có tình, nếu từ bỏ nàng, có thể nào lại giống như Tức Hồng Lệ, tạo thành nỗi buồn “có hoa để hái không chịu hái, lại đợi hoa rơi uống gậy cành”?

Y từ không được, bỏ không được.

Đó chính là một loại chân tình chân ái, không xa không rời.

Y từng hỏi nàng.

Hỏi rất cấp bách, nàng lại đáp:

- Tôi và ngài dù sao cũng là quen biết trong thanh lâu...

Một câu thật hay.

Thích Thiếu Thương cũng không quá đáng, nhưng khi trần trọc khó ngủ, nhớ đến câu nói này lại cảm thấy bức bối.

Ta chưa bao giờ chê nàng là ca kỹ thanh lâu, nàng lại chê ta là lãnh khách gió trăng sao? Cho dù ta là lãnh tử, nhưng một nam nhân từng trải lại có chân tình, không phải càng đáng quý hơn so với một nam tử chưa biết sự đời, nhất thời xung động, hoặc là một kẻ phóng đãng không bao giờ động chân tâm, chỉ cầu sắc dục.

Cô gái này lại không biết quý trọng.

Sau đó Thích Thiếu Thương phát hiện, ngoại trừ hoàng đế, nàng còn qua lại với rất nhiều danh sĩ nổi tiếng, đám người Tần Thiếu Du, Cổ Dịch, Tôn Công Diệt, Trương Tiên, Chu Bang Ngạn đều có trong đó.

Nàng và y từng cùng nhau giao thủ, đối địch, diễn một tuồng kịch (một trận đó, khiến cho Thích Thiếu Thương có thể giúp Gia Cát tiên sinh bức lui quyền tướng đương triều Thái Nguyên Trường, hơn nữa khiến Lý Sư Sư càng được Triệu Cát tin tưởng sủng ái), mọi người từng có hiểu ngầm vui vẻ, nhưng nàng lại đối xử với y như gần như xa, chạm đến thì dừng.

Nếu nàng là một nữ nhân chạm đến thì dừng, vậy vì sao đối với mình lại miễn cưỡng hầu hạ? Nếu như nàng khẳng khẳng làm một nữ tử giữ mình trong sạch, y cũng có thể làm một quân tử thấy đủ thì thu. Chỉ là, có nhiều lãnh tử vô đức hạnh như vậy, còn không bằng mình, lại có thể cùng nàng thân mật đến hoang đường, nhưng chỉ duy trì khoảng cách với mình?

Y không nên động tâm với nàng.

Một khi động tâm, làm thế nào nhẫn tính?

Y phiền muộn, sốt ruột.

Y đành phải đi hỏi lại nàng.

Nàng giống như bị y ép bức, lúc này mới nói:

- Tôi sợ cho ngài rồi, ngài sẽ xem thường tôi...

Nói xong liền khóc.

Nàng vừa khóc, y liền hối hận mình đã lỗ mãng, ngược lại xấu hổ bần khoản.

Y đành phải nhân nhượng nàng.

Phương pháp nhân nhượng nàng là cảm động nàng, để cho nàng biết y đối xử với nàng chân thành, chứ không phải vì dục vọng bản thân, sẵn khoái nhất thời.

Đến lúc nàng hiểu được, nàng sẽ vĩnh viễn, hoàn toàn thuộc về y. Y phỏng đoán như vậy, cho nên những lúc sắp ngủ, y cũng sẽ vì suy nghĩ mong ước này mà khẽ cười như một đứa trẻ.

Sau đó y rất nhanh vào mộng .

Mộng càng tốt hơn thật.

Cho dù càng tệ hơn cũng không sao, bởi vì đó cũng chỉ là một giấc mộng.

Nếu như nói nàng vô tình vô ý với y, đó tuyệt đối không phải, nếu không y cũng sẽ kiên quyết tuyệt giao với nàng.

Nàng còn thường thường bày tỏ hảo cảm với y, hơn nữa còn nhiều lần mượn cớ giữ y lại.

Phương pháp mà nàng dùng rất khéo léo.

Nàng thỉnh giáo y rất nhiều rất nhiều chuyện, bao gồm lễ nghi triều đình, nghi án sử xanh, cùng với đủ loại chuyện vui của nhân tình thế sự.

Nàng thích nghe y nói chuyện, chống cằm ngồi dưới đèn trong phòng nhìn đến say sưa mê mẩn.

Sự say mê của nàng khiến Thích Thiều Thương càng thao thao bất tuyệt, mặt mày rạng rỡ kể lại những đại sự giang hồ, lòng mang chí lớn.

Thường thường vì muốn y ở lại lâu hơn một chút, nàng không tiếc vuốt tay áo, đánh đàn, thậm chí tự mình nấu canh, hầm đồ ngọt để y thưởng thức, hưởng dụng.

Nàng vì y mà ăn mặc rất đẹp, nàng vì y mà thay đổi phục sức, mặc vào rồi lại mong đợi hỏi y “tôi có đẹp không”?

Chỉ là khen ngợi nàng, đối với Thích Thiếu Thương cũng có thể xem là đáng giá.

Một cô gái đẹp như vậy.

Một nữ nhân xuất sắc như vậy.

Nàng ném cho y một ánh mắt quyến rũ như thế, giống như thấp thoáng nghe được trong đám người ít nhất có năm ba tiếng tan nát cõi lòng; nàng hờn giận oán y nửa câu như vậy, cũng giống như có thể nghe được rất nhiều người đồng loạt vì nàng say mê.

Đây là một loại hạnh phúc.

Y không đành từ bỏ.

Đây là một loại tình hoài rất bất đắc dĩ. Trong lòng y biết mình đối xử tốt với Lý Sư Sư, đó không giống với bất kỳ người nào khác. Y không chỉ vì dung nhan của nàng, vì nàng nổi danh, vì nàng tài tình, bởi vì những thứ này chính y đều có, cũng có, hơn nữa còn có. Y thật sự quan tâm nàng, yêu nàng, y không đành từ bỏ nàng, thậm chí cảm thấy một khi từ bỏ cô gái này, nàng sẽ như hoa rụng, rơi xuống...

Y không muốn thấy, y không đành thấy.

Y là quý nhân của nàng.

Y là một nam nhân tốt, y phải giúp nàng.

Không nhớ hiềm khích lúc trước.

Không tiếc cái giá.

Không sợ nhân nhục.

Không màng hồi báo.

Nếu không phải vì loại chân tình này, khi đang bận rộn vì sự nghiệp vừa mới phát triển, y cũng sẽ không bớt thời gian đến gặp nàng, thậm chí không muốn khiến nàng không thể phân thân, khó xử, nhân nhượng để nàng tiếp kiến đạo quân hoàng đế Triệu Cát, thần bí phú hào Tôn Công Diệt, phong lưu tài tử Chu Bang Ngạn... khi nào đám người này không đến, y mới đập trống hái sao, vượt ngói xuyên mái đi thăm thanh lâu nữ tử, hồng phấn giai nhân của y.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 37 – Chuyện tình yêu

Chương 37 – Chuyện tình yêu

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Phương bắc có giai nhân.

Thế nhưng đối với Lý Sư Sư, lại chắc chắn không phải tuyệt thế đứng một mình.

Nàng sớm rơi vào phong trần, sớm trải tình đời, sớm hiểu được thông suốt trong hồng trần cuộn cuộn.

Vui buồn li hợp luôn là mộng, đoàn tụ sum vầy rốt cuộc không. Cho nên tuy thơ, từ, đàn, cờ, viết, rượu, vẽ, không một thứ nào nàng không tinh thông

hơn người, nhưng lại rất thấu triệt nhân tình thế sự, hơn nữa còn biết suy nghĩ điểm lợi hại then chốt.

Nàng dĩ nhiên hiểu được, xưa nay nữ tử thanh lâu, mỹ nhân trăng gió, cho dù có thể tươi đẹp một thời, danh lừng thiên hạ, nhưng cuối cùng cũng không thấy có kết cục tốt như người thường.

Các nàng si mê vì tình, kết quả là đa số bị kẻ phụ lòng vứt bỏ. Các nàng giống như si mê vì nghĩa, cuối cùng phần lớn bị kẻ bất nghĩa lừa gạt. Các nàng cầu cả đời an ổn, tiền bạc châu báu, rốt cuộc phần lớn mất cả chì lẫn chài, kết cục đau khổ. Mưu cầu không được tất nhiên là bi ai, nhưng được rồi lại mất càng bi thương chua xót. Cuối cùng người già sắc suy, hồng nhan bạc mệnh, bơ vơ cuối đời. Đây là chuyện mà Lý Sư Sư sợ gặp phải nhất, cũng là chuyện mà nàng cố gắng tránh khỏi.

Cho nên, nàng thừa dịp mình còn “danh tiếng vang xa, lấn áp quần hồng”, một mặt tăng cường tài trí của mình, học được tuyệt kỹ sở trường của những vị khách tán thưởng yêu thích nàng, ví dụ như làm từ, phổ khúc, kiếm pháp, vũ đạo... một mặt mượn dịp này kết giao với rất nhiều người “hữu dụng”, bao gồm thương nhân, quan cao, võ tướng, danh sĩ, trí giả, kiếm khách, phú hào, thậm chí là thái giám, hoàng đế.

Nàng giỏi về tiệc tùng, lại dùng các thủ đoạn khác nhau để ứng phó với những giai cấp bất đồng, học thức khác biệt này.

Nàng qua lại với rất nhiều người, có một số người là nàng thích, có một số lại không, nhưng nàng vẫn sẽ xã giao với bọn họ.

Nàng là nữ nhân, nàng tuyệt đối trung với mình.

Bởi vì nàng là nữ nhân, cho nên nàng không thể giống như nam nhân, có thể thấy một người liền thích một người, có thể yêu nữ nhân này nhưng lại nghĩ đến nữ nhân khác, hơn nữa tùy thời có thể triền miên ái luyến với bất kỳ nữ nhân nào.

Nàng không có “tiền vốn” này.

Thương tổn trên tình cảm, thường thường là một vết thương khó lành.

Nàng không thương nổi, cũng không trả nổi.

Cái giá quá lớn, hậu quả nghiêm trọng, nàng không thể thua.

Ở cùng với một nam nhân, nếu như nam nhân đối một nữ nhân khác, người ta đều nói nam nhân này thật có bản lĩnh; nếu như vứt bỏ một nữ nhân nổi danh hoặc vô cùng xinh đẹp, mọi người đều hâm mộ nam nhân này điểm phúc không cạn. Có nữ nhân thậm chí bởi vì hắn từng có một nữ nhân khác xuất chúng xuất sắc như vậy, cho nên chủ động tiếp cận hắn, yêu thích hắn.

Thế nhưng nữ nhân kia thì sao?

Người khác đều nói nàng ti tiện.

Nàng bởi vì thân thể gặp ghen, vốn xuất thân từ nơi trắng hoa, cho nên đã đủ “thua thiệt” rồi.

Hơn nữa bất kể nam nhân tìm vui hưởng lạc thế nào, không tiếc hàng đêm sinh ca, lại vì ham muốn mỹ sắc tài nghệ của nàng, đêm đêm tới tìm hoa gổ trắng, không tiếc chờ lâu khổ cực, đợi nàng xem trọng động lòng, thế nhưng một khi nói đến cưới xin, có thể khẳng định không một nam nhân nào hoàn toàn không để ý đến xuất thân của các nàng.

Hơn nữa sau này nhất định vì vậy mà mâu thuẫn, thậm chí hối hận.

Lý Sư Sư hiểu được điểm này.

Cho nên trong lòng nàng quyết chí thề, thừa dịp nàng còn “đỏ”, nhất định phải nắm lấy tất cả thời cơ.

Nàng phải giỏi hơn, càng tốt hơn.

Nàng không cho mình sa ngã, không cho mình trầm luân.

Vì vậy, nàng cũng giống như phần lớn nữ nhân xinh đẹp, tự cho mình cao, cũng chỉ có một số nam nhân yêu thích, nhưng người có thể yêu lại còn ít hơn, mà thật sự có thể suy nghĩ kết hôn, e rằng còn lại không đến mấy người.

Nàng phải nắm giữ.

Thích Thiếu Thương hiển nhiên không phải là một nam nhân dễ nắm giữ.

Y tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy, lúc giận dữ như Bất Động Minh Vương, lúc ôn hòa lại như Bạch Y Đại Sĩ.

Y cũng là một người từng trải sự đời, hơn nữa rất có thể sau khi nhìn thấu mục đích của Lý Sư Sư, vẫn có thể coi trọng sự gian trá xấu xa nhỏ bé của danh kỹ thanh lâu này.

Nếu như nàng không đủ “tốt”, lần đó y cũng không thể bắt tay với nàng “chỉnh” hoàng đế hồ đồ một trận.

Nếu như nàng không đủ “xấu”, trong kinh hoa quần hồng tranh sắc này, Bạch Mẫu Đơn làm thế nào vượt trội xuất sắc, nghiêng nước nghiêng thành?

Thích Thiếu Thương luôn cho rằng, đại mỹ nhân chốn chính phải có một chút sát khí.

Khí tức bình khí can qua, ngược lại càng tăng thêm sự quyến rũ của tuyệt sắc giai nhân.

Y không sợ nàng mạnh, chỉ cần nàng ôn nhu với y.

Y không sợ nàng đẹp, bởi vì y cũng nổi bật xuất chúng.

Y thậm chí không để ý đến “xuất thân” của nàng, trượng nghĩa đa số người thất học, chân tình có tìm hẻm trắng hoa.

Chính “xuất thân” của y cũng rất “đặc biệt”, có thể nói là một nhân sĩ thi thư tự mình khổ học, nhưng cũng “lập nghiệp” từ lục lâm đạo phi. Cho nên tầm mắt của y rất rộng, tự cho mình rất cao. Y hoàn toàn không vì “gia thế” của bất cứ người nào mà ảnh hưởng đến sự coi trọng, tín nhiệm đối với người này.

Đối với nữ nhân cũng vậy

Chỉ cần xinh đẹp, có tài, nhân phẩm tốt, y sẽ thích.

Thế nhưng y không thích đối phương như gần như xa, càng không thích đối phương ngoại trừ y ra còn có nam nhân khác (thậm chí không chỉ một), hơn nữa còn lui tới sau khi thân thiết với y.

Y là một nhân vật xuất sắc, đương nhiên không muốn chia sẻ nữ nhân với bất kỳ nam tử thế tục nào.

Nữ nhân mà y thích, đương nhiên cũng chỉ có thể thuộc về y.

Y cũng là một người bận rộn.

Y đã bỏ ra rất nhiều thời gian và tâm lực vì Bạch Mẫu Đơn, nhưng không thể vẫn luôn chờ đợi, uống phí tâm cơ.

Y đã ba mươi mấy tuổi, không còn thời gian nữa, cho dù có thời gian cũng rất ít, vì vậy càng không muốn lãng phí.

Y lãng phí không nổi.

Y vẫn có chí lớn, chí lớn vẫn chưa thành, còn phải làm đại sự.

Mặc dù lúc tịch mịch, y cảm thấy hôn nhân cũng là một đại sự chung thân, có nữ nhân đúng là một chuyện tốt, nhưng không có nữ nhân cũng không chết.

Vì vậy, trong lúc phong hoa tuyết nguyệt với Lý Sư Sư, y từng bày tỏ suy nghĩ này.

Y là một nam nhân yêu thích nàng, tán thưởng nàng, tôn trọng nàng, hơn nữa không để ý đến quá khứ của nàng, nhưng lại thiếu sự kiên nhẫn, không thể chờ lâu.

Nếu nàng vô tâm ta sẽ dừng.

Chuyện tình yêu, có lúc như keo như sơn, như sống như chết, có lúc lại chạm đến thì dừng, thấy đủ thì thu.

Thích Thiếu Thương hiểu rất rõ điểm này, cũng rất tỉnh táo, mặc dù nhiệt tình của y đối với Bạch Mẫu Đơn đã lớn đến mức giống như giận dữ nhiều hơn mỉm cười.

Y tới theo đuổi nàng, không phải tới đùa bỡn nàng, càng không phải tới “vui vẻ” với nàng. Loại cảm tình “ta cho nàng tiền, nàng đưa ta biên lai”, không phải là cảm giác của y đối với nàng.

Lúc mới vào kinh thành y từng thề trong lòng, sẽ có một ngày y khiến cho người trong thành này không một ai không nhớ đến tên y. Nhưng hiện nay y lại cảm thấy, nếu có thể tìm được một nữ nhân như vậy làm thê tử của mình, đời này cũng xem như không uổng phí.

Có lúc, y lo lắng tính tình do dự không quyết của mình là nguyên nhân gây nên thái độ do dự không quyết của nàng. Y không muốn hai người cứ tiếp tục người suy ta đoán, người theo ta theo, càng không muốn chuyện tình này cuối cùng biến thành chia tay chấm dứt, cho nên y rất thẳng thắn biểu đạt tâm ý với nàng.

Y thích nàng.

Y không thể không có nàng (đương nhiên y cũng biết, thế gian cũng không có chuyện người này nhất định phải có người kia, người này sẽ không sống nổi nếu thiếu người kia. Thế nhưng y cũng biết, nếu như không có nàng, ít nhất y sẽ có một khoảng thời gian đau khổ, vô cùng trống rỗng).

Nàng nghe xong chỉ cười, cười lạ lùng, nhìn xinh đẹp.

Nàng cố ý trả lời y một cách lấp lửng, nửa từ chối nửa cự tuyệt.

Lần này y không phát tác được, cũng không gấp gáp được.

Có lúc, y muốn (ít nhất cũng có ý nghĩ) từ bỏ nàng, thế nhưng lại nhớ tới phương tình khi tiếc hoa bước dưới trăng, nhàn tình khi dựa lan can dạo bước, u tình khi ngồi bên song cửa sổ, nhu tình khi làm nũng thỏ thẻ, nhất thời ngơ ngẩn. Lại nhớ đến lúc nàng pha trà, thắp hương, bái Phật, tưới hoa, mài mực, ca hát, ngâm nga, mở sách, đàm luận, xem ảnh, thêu tranh, cầm nghiên, kẻ mi, không thứ nào không đẹp, không thứ nào không khắc vào lòng người, thất vọng một trận, không khỏi thở dài. Nếu không thể cưới nữ nhân như vậy làm vợ, cũng giống như không có nhà để về.

Nếu như vậy mà vẫn không có kết quả, tự mình phí thời gian, chẳng lẽ không đáng giận?

Nếu như nàng là một nữ nhân tốt, nào lại chần chừ không biểu lộ tâm ý, chẳng phải là khi dễ ta?

Nàng là một nữ nhân xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể vô duyên vô cớ từ bỏ nàng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 38 – Y là một quân tử thấy đủ thì thu

Chương 38 – Y là một quân tử thấy đủ thì thu

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thích Thiều Thương không thể kiên quyết từ bỏ, ngoại trừ rất nhiều vương mắc, còn có kinh hỉ.

Bởi vì y biết Sư Sư không phải một nữ nhân tùy tiện, cho nên đòi hỏi của y thường chỉ chạm đến thì dừng.

Trên cảm tình, y luôn luôn là một quân tử thấy đủ thì thu.

Do đó, trong năm tháng sinh nhai trước kia của y, rất ít khi xảy ra một số chuyện. Chẳng hạn như y sẽ không cười người già, chê người xấu, mắng người ngu xuẩn.

Bởi vì y trẻ tuổi. Cho dù hiện tại tuổi tác của y đã gần bốn mươi, nhưng trải nhiều sương gió, qua nhiều thăng trầm, không hề khiến cho y già đi, ngược lại trong vẻ tuấn tú còn có một sự thành thực. Khuôn mặt và nước da thoỉ búng là rách, giống như thiếu nữ của y lại không có một nếp nhăn nào, mặc dù nội tâm của y đã như một tờ giấy bị người ta vó lại ném đi.

Nhưng bởi vì như vậy, y càng không cười người già.

Bởi vì mọi người đều sẽ già.

Già không phải lỗi lầm.

Y nhìn thấy người “già” sẽ giúp đối phương, chỉ muốn giúp đối phương.

Y kính người già, y nhường người già.

Chính y cũng sợ già.

Anh hùng đều sợ già, mỹ nhân càng sợ già.

Cho nên y sẽ không vì mình còn trẻ tuổi sung sức mà ghét bỏ khi dễ người già.

Y cũng xinh đẹp.

Y đi đến nơi nào, nơi đó giống như sẽ thăng hoa. Cho dù y đến nơi dơ bẩn, chỉ cần đứng ở đó, bố cục của nó sẽ giống như cao nhã hơn rất nhiều.

Y có một loại xinh đẹp xuất trần, do đó cho dù y đi đến kỹ viện, dường như cũng đi ra bảy loại ý thơ, tám loại tiên khí.

Nhưng y cũng là một người của hiện thực, rất thực tế.

Trong những năm tháng này, y càng tăng thêm sự tuần tú của “nam tử xuất sắc” trong hồng trần thế tục.

Nếu như người nhìn thấy vòng eo của danh kỹ thanh lâu Tôn Tam Tứ, đương nhiên sẽ khó quên vòng eo nhỏ nhắn của nàng làm cho người khác lo lắng “chỉ sợ cánh tay của nam nhân vừa siết chặt sẽ làm gãy nó”. Thế nhưng, nếu như người nghĩ đến đây, khó tránh khỏi cũng sẽ nghĩ đến cánh tay (ôm lấy vòng eo thon thon của Tôn Tam Tứ) kia, đương nhiên phải là cánh tay của Thích Thiếu Thương.

Tại sao lại từ eo thon của Tôn Tam Tứ tuyệt đại phong hoa mà liên tưởng đến tay của Thích Thiếu Thương, không có nguyên nhân rõ ràng, nhưng mọi người đều nghĩ như vậy, sẽ nghĩ như vậy.

Trong “kinh thành tứ đại danh kỹ” còn có một vị Phong Nghi Nô, sóng mắt của nàng nhu hoà, ngữ âm nhu hoà, ngay cả thân thể cũng rất nhu hoà. Nếu như nàng coi trọng người, thích người, chỉ cần nói mấy câu, giống như sóng

mắt, ngữ âm, thân thể của nàng đều luôn nằm trên người người, hơn nữa đã nằm mấy chục năm, ôn nhu như vậy, mềm mại như vậy, xinh đẹp động lòng người như vậy.

Đồng dạng, nếu như người nghĩ đến thân thể mềm mại nóng bỏng nàng nằm trên một nam nhân, nhất định cũng sẽ liên tưởng đến nam nhân kia chính là Thích Thiếu Thương.

Về phần tại sao lại liên tưởng đến y, nguyên nhân cũng không rõ ràng.

Có lẽ là anh hùng mỹ nhân luôn đi đôi với nhau? Quần anh tụ hội, trời đất tạo nên, đại khái chính là ý tứ này.

Đương nhiên, nếu không nghĩ đến Thích Thiếu Thương, cũng có người lo sợ những nữ nhân xinh đẹp ưu tú giống như Từ Bà Tích, Phong Nghi Nô, Tôn Tam Tú, Lý Sư Sư, thậm chí là Lôi Thuần, sẽ bị “Tung Kiếm Dâm Ma” Tôn Nhất Trục làm hại, đó không chỉ là bất hạnh, còn là cực kỳ đáng thương.

Cũng vì Thích Thiếu Thương có một loại khí chất hơn người, đặc thù, sạch sẽ, đến nỗi áo quần y mặc đã lâu vẫn sạch sẽ thơm tho giống như mới thay, hơn nữa dù là quần áo y mặc nhiều năm cũng vẫn bảo trì như mới.

Cho nên y càng không chê người khác xấu, bởi vì đẹp xấu là do trời sinh.

Về ngoài xấu xí chính là một loại “tàn phế”, đó là chuyện bất đắc dĩ. Có ai muốn diện mạo của mình xấu xí? Một người xấu xí đã đủ thương tâm buồn bã, hơn nữa cũng đã chịu “thiệt thòi lớn”. Có rất nhiều người trước tiên kính quần áo, đầu tiên xem vẻ ngoài; có rất nhiều chuyện, đáng vẻ đường đường đương nhiên sẽ chiếm ưu thế. Nếu như châm biếm người xấu, vậy thì cũng vô tri giống như cười nhạo người khiếm khuyết.

Có ai muốn mình khiếm khuyết.

Y không thích nhất người khác cười nữ nhân xấu, bởi vì đẹp xấu càng quan trọng đối với nữ nhân.

Nam nhân còn có thể dựa vào tài năng.

Nữ nhân đẹp xấu phần lớn cũng là do bẩm sinh, cười người khác xấu cũng giống như cười nhạo sự bất hạnh của người khác. Huống hồ người cười chưa chắc đã rất đẹp, nhưng cười người khác xấu thì nội tâm đã rất xấu xí rồi.

Cho nên y không cười người khác xấu.

Y cũng không mắng người khác ngu ngốc.

Bởi vì y thông minh.

Một người thông minh thật sự, trước tiên sẽ không cười người khác ngu ngốc. Kẻ cười người khác ngu ngốc, thực ra căn bản không thể xem như một người thông minh.

Một người có thông minh hay không, hơn phân nửa cũng là do trời sinh. Đương nhiên những cố gắng sau này, có vận dụng đầu óc và học thức để bổ sung cho mình hay không, cũng là mấu chốt rất quan trọng. Một người ngu ngốc có thể nhờ đọc sách nhiều, suy nghĩ nhiều mà có thành tựu lớn hơn so với một kẻ lười thông minh. Còn một người thông minh nếu chịu khổ công học hành suy nghĩ, có thể sẽ thăng hoa thành một người có trí tuệ thật sự.

Thông minh lại bị thông minh hại, một người tự cho là thông minh, thực ra mới là một quả dưa ngốc đáng thương. Một người thông minh thật sự, trước tiên không nên để người ta biết hãn thông minh.

Một người thông minh tuyệt đỉnh sẽ hâm mộ kẻ ngốc, bởi vì chỉ có kẻ tư chất đần độn mới biết cẩn thận, mới chịu chuyên tâm, mới có thể khổ công nghiên cứu, mới có thể đại thành.

Đần độn thật ra là chuyện tốt.

Thông minh lại dễ thất bại vì tùy tiện.

Thích Thiều Thương là một người thông minh. Y kiểm điểm rõ ràng, mấy lần thất bại của y đều là do thông minh, chứ không phải vì ngu xuẩn.

Người thông minh biết cách đi đường tắt, nhưng đường tắt thường thường là đường hiểm.

Người không thông minh lại dũng cảm đối diện với nguy cơ, mà nguy cơ thường thường là chuyển cơ (bước ngoặt).

Do đó y rút ra bài học, thường chịu trọng dụng người đần độn.

Bởi vì người đần độn mới có kiên nhẫn và nghị lực, hoàn thành những chuyện mà một mình hăn không thể hoàn thành.

Cho nên y cũng không bao giờ mắng người ngu, xuẩn, đần, độn.

Mặc dù y sớm thành danh, uy chấn thiên hạ, nhưng đối nhân xử thế vẫn có một phong phạm và đặc biệt khiến người ta tâm phục. Cho nên dù đi đến nơi nào y cũng sẽ nổi bật, là một nhân vật lãnh tụ trời sinh.

Đối với người mà mình yêu thích, đương nhiên y càng hiền hậu.

Y đích xác là một nhân tài tự cho mình giỏi, tự cao ngạo ngạn. Đối với rất nhiều người, rất nhiều chuyện, y quả thật nhìn không thuận mắt, nhìn không vào mắt, nhưng y lại không khi thiện hiệp yếu, ngược lại bản tính thích giúp nghèo cứu yếu. Y biết đánh giá bản thân, cũng biết thấy đủ thì thu.

Y đối xử với Sư Sư cũng như vậy.

Nàng ngoại trừ không chịu giao cả thân thể cho y, những thứ khác chỉ cần có thể, nàng đều sẽ khéo léo chủ động.

Hơn nữa thường thường còn có kinh hỉ.

Có lúc y chỉ muốn hôn nàng một cái, trên vầng trán thanh tú xinh đẹp kia.

Chỉ nhẹ nhàng chạm một chút giống như chim gõ kiến, y đã rất thỏa mãn rồi.

Nàng xấu hổ dựa vào.

Lại không ngờ, nàng còn khẽ mở cặp môi đỏ, hơi lộ ra chiếc lưỡi thơm tho, hôn y một cái thật sâu.

Đầu lưỡi còn ở trong miệng y nhẹ nhàng, tiêu hồn, cũng vô cùng chết người dạo chơi, lướt mạnh, đảo một vòng.

Thích Thiếu Thương giống như vô cơ phát tài, ngẩn người ra.

Còn Sư Sư lại then thùng dùng tay áo đỏ che mặt, mỉm cười bước đi.

Vì thế, Thích Thiếu Thương đã có một buổi tối hương diễm.

Cả buổi tối.

Còn gần như bị trận hương diễm này làm hại buổi tối cả tháng cuối xuân.

Có lần y nhìn thấy Sư Sư soi gương, liền muốn ôm lấy vòng eo của nàng, nhưng lại sợ nàng không cho.

Thích Thiếu Thương rất sợ bị từ chối, cho dù là khéo léo từ chối, y cũng không thích.

Cho nên y rất ít khi nhờ vả người khác.

Y là một người rất ít thình cầ người khác.

Y không thích người khác từ chối, cũng không cho người khác cơ hội từ chối.

Thế nhưng, lần này khi y còn đang do dự chần chừ, Sư Sư chợt lui lại một bước, giống như vấp phải thứ gì đó, kêu lên một tiếng, thân thể mềm mại ngã về phía y, hoàn toàn dựa vào ngực y. Lưng của nàng và thân thể y dính sát vào nhau, trong mũi người được mùi hương của nàng, trên gò má phát phơ sợi tóc của nàng, trong tay ôm lấy bờ vai mềm của nàng, thân thể dán vào thân hình ấm áp đang khẽ run của nàng...

Y thật muốn...

Nhưng nàng cười duyên né tránh, khiến y xấu hổ.

Nói là khiến y xấu hổ, mình lại trước tiên đỏ mặt.

Cứ như vậy, nàng đối xử với y giống như gần trong gang tấc, lại giống như xa tận chân trời.

Người tuy ở trong phạm vi có thể chạm được một cách dễ dàng, nhưng lại giống như xa không thể chạm đến.

Nhưng vĩnh viễn có kinh hỉ, hơn nữa còn ngoài dự liệu, trong tình lý.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 39 – Nàng là một nữ nhân nhìn xa càng đẹp

Chương 39 – Nàng là một nữ nhân nhìn xa càng đẹp

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ngoài dự liệu, trong tình ý.

Bởi vì như gần như xa, khi được khi mất, chợt lạnh chợt nóng, lúc tốt lúc xấu, vừa yêu vừa oán như vậy, cho nên Thích Thiều Thương càng say mê Bạch Mẫu Đơn Lý Sư Sư.

Có khi nàng đang trang điểm.

Thích Thiều Thương vừa lúc băng qua trời đêm, vượt qua mái ngói đến thăm nàng, đang treo ngược thân hình, muốn phi thân vào các, bỗng liếc thấy Sư Sư đang thay quần áo, y cho rằng bất tiện, lập tức dừng lại.

Sư Sư phát giác, cười một tiếng, gọi y lại.

- Chải đầu giúp tôi!

Nàng bảo y.

Thế là y trở lại trong phòng, cầm lược lên, giúp nàng chải mái tóc đen như thác. Đêm hôm đó rung động tâm can như ca khúc, ôn như triền miên như giấc mộng.

Có lúc Sư Sư lại nói:

- Đầu tôi đau, ngài giúp tôi với!

Thế là y dùng đầu ngón tay tìm kiếm vị trí huyết đạo trên chiếc cổ cong cong ưu mỹ của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Ngón tay của y giống như ấn lên một khúc dây đàn khó quên, không đành kết thúc.

Ngón tay của y rất nhanh, rất linh hoạt.

Trong lòng y rất vui sướng.

Có lần nàng chợt vén tay áo lên, lộ ra một đoạn cánh tay, nhú đôi mày thanh tú, ưu oán nói với y:

- Chỗ này của tôi đau.

Sau đó lại hờn giận liếc y một cái:

- Ngài đâm bóp cho tôi, được không? Hả?

Nhìn thấy một đoạn cánh tay như ngó sen, thơm dịu khiến người ta mơ tưởng xa xôi, giống như một phần thưởng ngoài định mức mong chờ đã lâu, y có thể không dùng đầu ngón tay vừa nhanh vừa linh hoạt, vừa khoái vừa hoạt của mình đặt lên đó sao?

Nhưng có lúc y cũng khiến người ta bất ngờ, phản ứng hợp tình hợp lý:

- Không, ta không chạm vào cô.

- Tại sao?

Đối phương quả thật bất ngờ.

- Ta sợ chạm vào là bộc phát.

Đối lấy là một thoáng không hiểu.

- Ta có tình hoài không kiềm chế được, lại không muốn mạo phạm giai nhân.

- Ngài... ngài không thích tôi nữa sao?

Nàng hỏi rất nghiêm túc.

- Cô hỏi vấn đề này, rất nguy hiểm... bởi vì cô rất dễ không từ chối được, hơn nữa cũng khiến ta không có đường lui.

Y lại trả lời không nghiêm túc.

- Ngài xấu.

Nàng lại nũng nịu.

- Ta vốn là không đủ xấu, không một ngum ăn hết cánh tay như ngó sen của cô.

- Mỗi lần tôi nói ngài...

- Cô là một nữ nhân nhìn xa càng đẹp.

Thích Thiều Thương nửa nghiêm túc nửa trêu đùa nói:

- Khiến ta thật sự có phần không dám tiếp cận cô. Tiếp cận rồi sẽ sinh ra dục vọng, sẽ biểu hiện xấu xa.

Lý Sư Sư cảm thấy đối phương cố ý bóp méo lời nói, rõ ràng là đang lui, nhưng rốt cuộc cũng không biết là tiến hay lui, cho nên nàng vẫn hờn dỗi, giậm chân trề môi nói:

- Tôi không chịu! Ngài nói tôi nhìn xa xinh đẹp, vậy nhìn gần thì không đẹp nữa... tôi không chịu!

Có lúc Thích Thiều Thương cảm thấy bất đắc dĩ.

Nếu như Lý Sư Sư cự tuyệt y từ ngàn dặm, y có thể từ đây cách xa nàng vạn dặm, hơn nữa quên nhau trong giang hồ.

Nếu như Lý Sư Sư quá lạnh lùng với y, y cũng có thể dứt khoát, dùng lưỡi đao cắt băng chém tuyết, còn lạnh hơn gió đao để chém đứt tất cả dư tình, thà rằng thường thường tương niệm, cũng không muốn đêm đêm triền miên.

Thế nhưng không phải.

Sư Sư đối xử với y không lạnh lùng. Lúc y gặp nàng, thường được nàng cho dùng canh hạt sen hầm bằng lửa nhỏ, từng miếng từng miếng từ đầu lưỡi ấm đến trong lòng.

Sư Sư đối xử với y cũng không xa cách. Lúc y gặp nàng, luôn sinh ra một cảm giác thân cận. Có lúc vào buổi tối đầu hạ có trăng, nàng mặc áo trong sát người, cầm chiếc quạt nhỏ, chợt dùng tay che miệng cười một thoáng, còn ư oán nói với y:

- Ngài cảm thấy tôi có đẹp không? Có phải lớn hay nhỏ một chút không?

Lúc nàng hỏi, cười một thoáng thật đẹp, lộ ra sáu phần răng trên, ba phần răng dưới trắng tinh, cho nên mới dùng tay đặt bên môi che đi một chút. Bất kể có phải cố ý hay không, khi khuỷu tay của nàng duỗi về phía trước một cái, bộ ngực lộ ra một nửa khiến người ta xao xuyến khê động dậy, hình thành hai đường cong ư mỹ một trên một dưới.

Ngay cả nhân vật đã trải qua chiến trận như Thích Thiều Thương, nhất thời cũng không kìm được ngậy ra một lúc.

Chết người!

(Nàng nói với ta như thế!)

Nếu không phải xem ta là người thân thiết, thân cận nhất, sao nàng lại chẳng hề e ngại nói với ta những lời như vậy!

Vì thế, trong lòng Thích Thiều Thương lại vui mừng không thôi.

Chỉ có điều, mỗi khi y tiến một bước muốn nàng “bày tỏ thái độ”, nàng lại dùng điệu múa mê hồn như yêu xà khéo léo tránh né, vẫn luôn suy đoán không được, nắm bắt không xong.

Y mời nàng đến Kim Phong Tế Vũ lâu một chuyến.

Nàng luôn từ chối:

- Gần đây không có thời gian.

Thích Thiếu Thương năm lần bảy lượt thúc giục mời mọc, nàng vẫn kiêu cố từ chối.

Y hỏi một cách sốt ruột, nàng liền nói:

- Trong kinh thành vừa mới cách chức Thái Kinh, đại nghiệp của ngài vừa hưng thịnh, cơ nghiệp vừa vững chắc, vụ án hành thích lần trước vẫn chưa kết thúc, lúc này nếu tôi ra vào Phong Vũ lâu, e rằng đối với ngài cũng... không được tốt...

Nàng dựa sát vào lồng ngực của y, hạ giọng nói nhỏ:

- Tôi chỉ vì muốn tốt cho ngài, ngài phải hiểu được tâm ý của người ta...

Thích Thiếu Thương thương tiếc khẽ vuốt mái tóc mềm của nàng, chợt sinh ra suy nghĩ, có lẽ chúng ta thật sự là một đôi do trời đất tạo nên. Nàng thích dựa sát vào lồng ngực rộng rãi của ta, ta lại say mê dùng tay khẽ vuốt mái tóc đen như thác của nàng.

Nếu Kim Phong Tế Vũ lâu không tiện, y liền đổi chỗ:

- Đến Tượng Tị tháp cũng tốt, nơi ấy có đồ tốt để mua, có rất nhiều thứ để ăn. Địa phương do Vương Tiểu Thạch thành lập luôn rất náo nhiệt, dân chúng già trẻ cũng có thể cùng nhau vui vẻ. Cô đi đến đó sẽ không ai có thể nói gì.

Lý Sư Sư hé miệng cười:

- Được.

Sau đó nói thêm một câu xa xăm:

- Ngài bảo tôi đi tôi sẽ đi.

Ngữ điệu khi nói câu này mang theo một chút vị đắng.

Lời này nghe vào tâm lại ngọt.

Ngọt mà lại đắng.

Thế nhưng, thật lâu sau Lý Sư Sư vẫn không đi Tượng Tị tháp với Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương năm lần bảy lượt hỏi đến, Lý Sư Sư lại nói:

- Đã đi rồi.

Thích Thiếu Thương trong lòng không vui, hỏi:

- Đi khi nào? Sao ta lại không biết.

- Không phải ngài bảo tôi đi xem một chút sao?

Lý Sư Sư thản nhiên nói.

- Ngày đó ở chợ tôi đã đi một chuyến.

Trong lòng Thích Thiếu Thương cười lạnh, trăm cay ngàn đắng mời nàng đi, nàng lại không chịu đi cùng ta. Y chỉ nói:

- Đi rồi à? Đi rồi thì tốt, nơi ấy thật náo nhiệt đúng không.

Lý Sư Sư giống như đã nhìn ra, liền thúc thúc tay áo của Thích Thiếu Thương, nói:

- Ngài đừng tức giận mà, hôm đó tôi đi theo theo mờ mờ. Bà ấy nóng lòng muốn mua tơ lụa từ Tây Vực, cho nên kéo tôi đi cùng... Tôi vốn định đợi ngài.

Thích Thiếu Thương thấy hai hàng lông mi rũ xuống của nàng có mấy phần sầu não, liền không đành lòng, vỗ vỗ bờ vai mềm của nàng, ngược lại khuyên giải:

- Không sao cả, đi rồi thì đi rồi. May mắn là không hẹn ta cùng đi, mấy ngày đó ta bận bàn đại sự kết minh với đám người huynh đệ họ Trần của Lục Phân Bán đường... Lần sau lại cùng đi thăm Phát đảng Hoa gia và

Mộng đảng Ôn trạch cũng được, nơi đó có hai lão bất tử kia, càng náo nhiệt vui vẻ.

Điểm này chính xác.

Thủ lĩnh Phát đảng Hoa Khô Phát, thủ lĩnh Mộng đảng Ôn Mộng Thành, hai người tổ hợp hai đảng Phát Mộng, phong cách hành sự tự thành một phái. Đây là tổ chức tầng lớp thấp nhất của lực lượng chính nghĩa võ lâm kinh thành, phối hợp chặt chẽ với lực lượng do Gia Cát tiên sinh cao cao tại thượng trong triều đình tổ hợp.

Mà hai thế lực lớn này lại đối lập nhau. Ngày đó người dẫn dắt bọn họ liên kết lại chính là Vương Tiểu Thạch, nhân vật số ba của Kim Phong Tế Vũ lâu đương thời.

Hắn rất có lòng làm những chuyện này.

Vì thế lực lượng của hai đảng Phát Mộng có thể tăng cao, trong đó có không ít huynh đệ xuất thân hàn vi, nghèo hèn đã được đề bạt thành nhân vật quan trọng triều đình.

Vì vậy thế lực của Gia Cát tiên sinh cũng càng ăn sâu vào nhân dân, bọn họ lấp lánh trên bầu trời, lại cắm rễ trong lòng người.

Lý Sư Sư dĩ nhiên từng nghe nói đến cặp đôi già hài hước kia. Hai đại “thủ lĩnh” Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát, ngày thường đấu đá người chết ta sống, nhưng một khi gặp chuyện, lập tức vì đối phương giành chết quên sống, cùng một trận tuyến.

Vì vậy nàng cười ngọt ngào nói:

- Từ lâu tôi đã muốn gặp bọn họ. Một đôi lão nhân gia khả ái như vậy, thế gian này thật hiếm thấy.

Thích Thiều Thương rất tán thưởng cách nói của Lý Sư Sư.

Y thích cô gái này khen ngợi một số nhân vật đáng khen ngợi (ví dụ như vẫn giữ tính tình thật, chí tình chí tính, có tình có nghĩa).

Như vậy mới làm được “áp trại phu nhân” của y.

Trong lòng y vui vẻ như vậy.

Đáng tiếc...

Thế nhưng, Lý Sư Sư vẫn không đi, không đi cùng nhau.

Hỏi nhiều rồi, Thích Thiếu Thương cũng hiểu được.

Nàng không muốn đi cùng với ta!

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 40 – Nàng là một nữ nhân ngủ cùng với địch

Chương 40 – Nàng là một nữ nhân ngủ cùng với địch

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Y mất hứng.

Y giận.

Nàng không đi cũng không cần miễn cưỡng như vậy!

Y lại không hỏi nàng.

Nhưng Lý Sư Sư lại phát hiện y không cao hứng, hơn nữa còn phát hiện rất nhanh.

Có lần, nàng kéo tay áo của y, linh hoạt và khéo léo giống như một con mèo nghiêng đầu nhìn bộ ngựa giơ cẳng đi qua:

- Nay, hay là chúng ta đi đến phạm vi thế lực của hai đảng Phát Mộng một chuyến?

- Không đi.

- Tại sao?

- Có gì hay mà đi.

Lý Sư Sư cười, nghiêng mặt từ một góc độ xinh đẹp bên dưới quan sát y:

- Ngài giận à?

Ngoại trừ y, Lý Sư Sư còn có Trương Tiên, Cổ Dịch, Tần Thiếu Du, Chu Bang Ngạn, Tôn Công Diệt, thậm chí là hoàng đế Triệu Cát...

Tuyệt đối không thể nhịn được.

Mình có vai vế gì?

Y càng không thể chấp nhận có lúc Lý Sư Sư lại vô tình nói ra những lời này:

- Lúc tôi mới quen Thiếu Du, y đã danh lừng thiên hạ, là tài tử phong lưu nổi danh. Nếu y khen ngợi tôi như vậy, nói gì trước tiên cũng phải lấy lòng y, nắm lấy rồi tính sau.

Đó là lúc Lý Sư Sư và Thích Thiếu Thương nói đến chuyện tình cảm trước kia, nhất thời buột miệng nói ra.

Lúc nghe được những lời này, Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy giống như trong dòng sông chợt có cát đá, lại cẩn thận nghiền ngẫm, nhất thời cực kỳ

phản cảm đối với câu này.

Hóa ra nàng là vì hư danh của Tần Thiếu Du mà dịu dàng hầu hạ!

(Tần Thiếu Du là thứ gì!)

Nói như thế, chẳng phải Sư Sư cũng không khác gì so với những nữ nhân bình thường thêm muốn hư vinh?

Thích Thiếu Thương tức giận không vui.

Lý Sư Sư cũng đã nhìn ra, sau này cũng ít khi nói với y về cảm giác của nàng đối với nam nhân khác.

Thật ra nàng cũng hiểu được, nam nhân vốn không thích nghe chuyện cũ ôn nhu của nữ nhân mà mình yêu thích với nam nhân khác. Chỉ có điều, đôi khi nàng vô tình xem Thích Thiếu Thương là đại ca nhiều hơn là tình nhân, xem y là tri kỷ nhiều hơn là trượng phu, cho nên nhất thời lại nói ra những điều không nên nói một cách tự nhiên.

Cho dù chuyện Lý Sư Sư quen biết Tần Quán xảy ra trước khi quen biết y, Thích Thiếu Thương vẫn cảm thấy bức bối. Y không thể chịu được việc nàng với triền miên tất cả nam tử khác, nhất là khuynh tình ấu trĩ như vậy lại phát sinh trong lòng nữ nhân mà hiện giờ y đang trút hết cảm tình. Điều này khiến cho y càng cảm thấy khó chịu giống như đang bị đùa cợt.

Nàng lại ham muốn hư vinh giống như những nữ nhân thế tục, ai bảo người vẫn thích nàng?

(Đúng là tự mình chuốc khổ!)

Bởi vì nàng vẫn bảo trì qua lại với những nam nhân khác, có lúc Thích Thiếu Thương khó tránh khỏi muốn hỏi cho ra lẽ.

Tại sao còn phải hư tình giả ý đối với những người đó, loại người như vậy?

(Rốt cuộc nàng thích ta nhiều hơn? Hay là thích (bọn) hẵn nhiều hơn? Câu này y cảm thấy quá thương tình, quá thương người, cũng quá thương tâm, cho nên cũng không thật sự nói ra.)

Lý Sư Sư không trả lời trực tiếp.

- Còn phải sống nữa.

Nàng chỉ nói như vậy.

Thích Thiếu Thương đương nhiên không hài lòng với câu trả lời này.

- Con phải sống nữa, vậy nhất định phải qua lại với những người đó sao?

Thích Thiếu Thương cười lạnh:

- Không qua lại thì không sống nổi, đúng là đồ khốn!

Lý Sư Sư thấy Thích Thiếu Thương lại nổi giận, liền nói:

- Tôi cũng không có biện pháp, cũng không thể nào không gặp cả hoàng đế.

Thích Thiếu Thương hừ một tiếng nói:

- Hoàng đế thì có gì tài giỏi!

Lý Sư Sư nhún nhún vai:

- Ít nhất, trong thiên hạ có nhiều người muốn gặp hoàng đế như vậy, nhưng vẫn không gặp được.

Thích Thiếu Thương liền nói:

- Cô gặp rồi, là cô may mắn.

Lý Sư Sư lại thuận thế nói:

- Vì vậy tôi nên nắm bắt thật tốt may mắn này, không thể nào ngay cả hoàng đế cũng không gặp. Y đúng là không sợ chết, từ trong hoàng cung lén lút đến gặp tôi.

Thích Thiều Thương nghe được trong lòng bốc lửa, nói:

- Hẳn đúng là không sợ chết!

Y không nhin được lại chế nhạo nàng một câu:

- Xem ra, chỉ cần hấn nhận cô vào cung, có lẽ cô giày cũng không kịp mang đã vội vàng lên kiệu hoa rồi!

- Cũng không thể nói như vậy...

Lý Sư Sư tuy có suy nghĩ khác, nhưng lại giống như không để ý đến sự chế nhạo trong lời nói của Thích Thiều Thương:

- Tôi tự có dự định.

Thích Thiều Thương nghe xong câu này, giống như bị đánh một quyền vào mặt, đột nhiên nhớ tới hồng phần tri âm Túc đại nương của y năm xưa.

A, đại nương.

(Đại nương.)

Đến một buổi tối đầu hè ẩm ướt như nước, Thích Thiều Thương cuối cùng đã mua hoa, chạy nhanh dưới ánh trăng, vượt qua mái ngói đến tìm nàng.

Tặng hoa cho nàng, hỏi nàng một chút, một nữ nhân có thể không chừa thủ đoạn, lúc cần thiết không tiếc ngủ cùng với địch giống như nàng, có nguyện ý cân nhắc gả cho y hay không?

Bởi vì y là người thích hợp nhất với nàng, mà y lại yêu nàng nhất.

Ít nhất, trong buổi tối này, y là chân thật.

Vào giờ khắc này, y là sâu sắc.

Thật lòng yêu mến nàng.

Vì vậy y muốn tặng hoa cho nàng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 41 – Nếu nàng vô tâm ta sẽ dừng

Chương 41 – Nếu nàng vô tâm ta sẽ dừng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Y muốn tặng hoa.

Tối nay y chợt có nhiệt tình như vậy, muốn dùng đóa hoa nhận lấy từ trên tay cô bé kia, tặng cho nữ nhân mà y yêu thích.

Tối nay y muốn tặng đóa hoa này.

Tặng hoa là một loại tình cảm, một loại xung động, một loại xung động muốn tặng tình cảm ra ngoài.

Nữ nhân có thể tiếp nhận đóa hoa này của y, cho dù không thể tiếp nhận tình yêu của y, y cũng sẽ nhớ nàng.

Nhớ nàng một đời một kiếp.

Bởi vì tối nay y tịch mịch.

Bởi vì tối nay y chỉ cần một nữ nhân có thể vui vẻ tiếp nhận đóa hoa này của mình.

Tiếp nhận người khác tặng hoa là một loại cảm giác, cũng là tiếp nhận một loại cảm giác.

Tối nay y cô đơn.

Tối nay y muốn tặng đóa hoa này.

Ngay vào tối nay.

Tối nay.

Đêm lạnh như nước, vàng trắng sáng tỏ.

Vào ban ngày, y đã hát ca, đã chiến đấu, đã đi qua con đường bấp bênh.
Vào buổi tối, y phải tặng đóa hoa trên tay, cùng với sự tịch mịch của y.

Trong đêm yên tĩnh của kinh hoa này, luôn có rất nhiều người tịch mịch, rất nhiều trái tim tịch mịch, đúng không?

Điểm này chính xác.

Loại nam nhân giống như Thích Thiếu Thương, lúc chiến đấu hăng hái không thấy cô đơn, lúc đánh nhau sống chết không sợ lạnh lẽo, nhưng khi vô tình nhìn thấy một đóa hoa xinh tươi, bỗng nhiên nhìn thấy một ngọn đèn sáng lên trong một gian phòng, tịch mịch không lý do liền ùn ùn kéo đến, cắn nuốt y, cho đến khi trống rỗng, không lưu lại một chút gì.

Chẳng trách trên đời có đạo tặc hái hoa. Bọn họ mạo hiểm có lẽ không chỉ vì muốn thưởng thức thân thể ấm áp của một nữ nhân xinh đẹp, đồng thời cũng vì chia sẻ sự ấm áp lúc một ngọn đèn sáng lên, sự thần bí lúc nó tắt đi, đúng không?

Thích Thiếu Thương đương nhiên không phải đạo tặc hái hoa, hẳn thậm chí ghét kẻ hái hoa. Đóa hoa xinh tươi sống động, bởi vì một người hơi động tâm động ý mà hái xuống, bị hủy trong tay người thích nó, đó là giết chết phong cảnh.

Thế nhưng trên tay y có hoa, một đóa hoa tươi.

Y đang muốn tìm người để tặng hoa.

Thế nhưng chính y có biết, trong kinh thành, trong cố đô, trên giang hồ, giữa võ lâm, có bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp và nhiệt thành đang hâm mộ con người Thích Thiếu Thương và sự tích của y, phần lớn bọn họ đều tịch mịch.

Bọn họ đều từng nghe đến cổ sự của Thích Thiếu Thương.

Nhất là gần đây, Thích Thiếu Thương thừa dịp Thái Kinh xuống đài, một hơi tiêu diệt sáu đại phái luôn ủng hộ phe phái Thái Kinh, Vương Phủ, Lương Sư Thành, bao gồm Trưởng phái, Viên phái, Phương phái, Khuất phái, Cao phái, Ải phái, càng khiến cho danh tiếng của y tăng vọt, như mặt trời giữa trưa.

Y trực xuất chương môn Trưởng phái là “Đao Kiếm Thư Sinh” Lâm Đại Sử ra khỏi kinh thành.

Y giết chết thủ lĩnh Viên phái là “Miêu Ma” Lỗ Tuyết Phu ngay tại chỗ.

Y cũng thu nhận người phụ trách Phương phái là “Đảo Thần” Mạc Bá Thương.

Y cũng phế bỏ võ công của chương môn nhân Khuất phái là “Đảo Gia” Mạc Trát Đức.

Y còn chặt đứt một cánh tay của thống lĩnh Cao phái là “Ngọc Toái Tẩu” Bàng Đức.

Y thậm chí giết chết lão đại Ải phái là “Hổ Tồn Lão Nhân” Ngã Lược Đức ngay tại chỗ.

Y dựa theo hành vi và việc làm của những người này để trừng phạt.

Hơn nữa tròng phật vô cùng thích hợp, hết sức thỏa đáng, đến nỗi người trong kinh đều vỗ tay vui mừng, hát vang ca ngợi.

Không ít thiếu nữ càng mê mẩn nam tử áo trắng trong truyền thuyết này. Nghe nói y trải qua nhiều thăng trầm, từng làm đại học sĩ, đã làm tiểu trại chủ, lưu vong trong giang hồ, bị triều đình truy nã, hiện nay y lại lặn mình biến hoá, trở thành thủ lĩnh quần long của đại bang phái đứng đầu trong kinh thành. Thế nhưng y vẫn cô độc một mình.

Rốt cuộc y vẫn nhớ đến hồng nhan tri kỷ mà y ngưỡng mộ trong lòng nhiều năm qua? Hay là y không để nữ nhân trong thiên hạ vào mắt? Hoặc là y vốn vô tâm, vô ý, cho nên dây tơ hồng của Nguyệt lão không thể cột vào người y?

Thế nhưng y đã thành truyền thuyết, thần thoại trong truyền thuyết.

Y cũng đã thành thần thoại, truyền thuyết trong thần thoại.

Nhân vật trong thần thoại truyền thuyết.

Y đã thành đối tượng để không ít thiếu nữ tưởng nhớ lưu luyến trong mộng. Mọi người chỉ biết y thường cô đơn một mình, đi qua đường dài, đi qua trời chiều, đi qua tịch mịch và mộng mị.

Sự lãnh khốc của y trong lời đồn giống như đã trở thành một loại bệnh truyền nhiễm.

Là hồi ức quá vui vẻ đã trở thành tập tính không thể quên lãng, khiến cho y thích độc thân, thích cô đơn?

Hỏi ai, ai cũng không biết.

Lại khiến cho vô số nữ nhân ưu tư.

(Y có khỏe không?)

(Y cô đơn sao?)

(Y tìm được nàng chưa?)

Chưa. Y cầm trong tay một đoá hoa tường vi, áo trắng phất phơ, đang lướt đi dưới ánh trăng.

Y đang đến thăm nàng, giao lại hồn phách của đoá hoa trong tay cho nàng.

Chỉ không biết nàng có tiếp nhận không? Có vui mừng không?

“Lúc tỉnh cùng nhau vui, say rồi đều phân tán” (1) , đây là ca và từ mà nàng thích hát lúc đánh đàn.

Nhìn thấy trong Huân Hương các của Túy Hạnh lâu còn có đèn, y chợt nhớ đến bài hát này.

Dưới trăng lạnh, khi lướt đi, y ngâm nga bài ca mà Lý Sư Sư thường hát, chợt nhớ đến một người.

Tức đại nương.

A, Hồng Lệ!

Y giống như bị gió đêm đột ngột đánh một quyền vào mặt.

Thanh xuân là thứ không bền vững.

Người phải hồi tưởng là vì không còn sở hữu.

Nhưng người, thanh xuân và ký ức đều là thứ vui vẻ, bởi vì ba thứ đó đều không bị khống chế, không thể điều khiển.

Có lúc chia buồn, con người sẽ bất chợt nghĩ đến chuyện kết hôn. Có lúc xuất cung, lại nghĩ đến chuyện bái thần. Có lúc đang dùng cơm, lại nghĩ đến

chuyện nôn mửa sau khi say tối qua. Có lúc đang vui vẻ với nữ nhân này, giống như không sợ nguy hiểm giao đấu với một con mãng xà nặng bảy mươi cân, trong lòng lại nghĩ đến một nữ nhân còn nhẹ hơn chim vàng anh, còn linh hoạt hơn linh dương, còn kiều diễm hơn hoa, nằm trong lòng quyến luyến không thôi.

Thích Thiếu Thương đột nhiên nhớ đến Tức Hồng Lệ, hơn nữa là từ trong ca khúc của Lý Sư Sư nhớ đến.

Y không phải phụ tình, y chỉ hoa tâm.

Y chưa bao giờ phụ tình đối với nữ nhân mà mình yêu thích.

Bởi vì nghĩ đến Tức Hồng Lệ hiện nay có nhà, có trượng phu, có hài tử... cho nên y càng mong muốn đi gặp Lý Sư Sư.

Y muốn tặng hoa của mình cho nàng.

Y muốn hỏi nàng một câu, gả cho ta được không?

Hình như đã đến lúc nên lập gia đình.

(Nếu nàng vô tâm ta sẽ dừng.)

(Dừng lại, hoa vàng ngày mai bướm cũng sầu.)

Y đã thấy đèn và người trong khuê phòng của Sư Sư, trong lòng liền cảm thấy ấm áp.

Y cũng muốn chậm lại một chút.

Vì vậy, y nghiêng nghiêng hạ xuống trên mái hiên một tòa nhà cổ kính đồ sộ, ngồi sụp xuống, chỉ cảm thấy giống như hơi choáng váng.

Y muốn “định thần một chút”.

Y cũng muốn “suy nghĩ một chút”.

Gả cho ta được không?

(Câu này thật sự nên nói sao?)

(Nên hỏi sao?)

(Không sợ bị từ chối sao?)

(Vì sợ bị từ chối nên không dám hỏi sao?)

Nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ động lòng của Sư Sư, còn có sự thanh tú uyển chuyển, đa sắc, đa dạng, đa tài, đa nghệ, đa tình của nàng, y cũng không do dự nữa.

Đang muốn lướt đến Huân Hương các của Sư Sư, y chợt ngẩng đầu, trông thấy dưới trăng sáng nửa đêm, có một người trên nóc nhà đang tiêu sái đi đến gần y, một người khác trên mái ngói phía sau cũng đang chấp tay đi về phía y.

Y không nhận được thất kinh.

Bởi vì người đang đi tới trước mặt y, ánh trăng như tắm, nhìn thấy rõ ràng.

Đó chính là y!

Một người khác đi đến sau lưng y, ánh trăng như nước, chiếu sáng muôn nơi.

Cũng chính là một y khác!

Nói cách khác, Thích Thiểu Thương nhìn thấy một Thích Thiểu Thương phía trước, một Thích Thiểu Thương phía sau, đang đến gần chính mình.

Lúc này Thích Thiều Thương đang ở trên dãy mái nhà cổ đô, dưới trăng sáng gió lạnh, không tìm được kinh ngạc.

Người phía trước là ai?

Người phía sau là ai?

Người phía trước là Thích Thiều Thương sao?

Thích Thiều Thương phía sau là ai?

Nếu như trước người sau người đều là Thích Thiều Thương, như vậy ta là ai?

Mình là ai?

Ai là mình?

Bọn họ là ai?

Bọn họ có phải là mình hay không?

Rốt cuộc là ai?

Ai là ta?

Ta là ai?

Ai?

Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy ngơ ngẩn một trận, mê hoặc mấy phần, lại chợt nghe vài âm thanh rất kỳ dị (ít nhất bình sinh y chưa từng nghe thấy) từ đường phố bên dưới truyền đến. Y cúi đầu nhìn, lại thấy được một cảnh lạ cả đời chưa từng thấy.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ “Nguyệt Hạ Độc Chúc kỳ 1” của Lý Bạch.

Hoa gian nhất hồ tửu,
Độc chúc vô tương thân.
Cử bôi yêu minh nguyệt,
Đối ảnh thành tam nhân.
Nguyệt ký bất giải ẩm,
Ảnh đồ tùy ngã thân.
Tạm bạn nguyệt tương ảnh,
Hành lạc tu cập xuân.
Ngã ca nguyệt bồi hồi,
Ngã vũ ảnh linh loạn.
Tĩnh thì đồng giao hoan,
Tuý hậu các phân tán.
Vĩnh kết vô tình du,
Tương kỳ mạc Vân Hán.

Dịch nghĩa:

Trong đám hoa với một bình rượu
Uống một mình không có ai làm bạn
Nâng ly mời với trăng sáng
Cùng với bóng nữa là thành ba người
Trăng đã không biết uống rượu
Bóng chỉ biết đi theo mình
Tạm làm bạn với trăng và bóng
Hưởng niềm vui cho kịp với ngày xuân
Ta hát trăng có vẻ bồi hồi không muốn đi
Ta múa bóng có vẻ quay cuồng mê loạn
Lúc tỉnh cùng nhau vui đùa

Sau khi say thì phân tán mỗi một nơi
Vĩnh viễn kết chặt mỗi giao du vô tình này
Cùng nhau ước hẹn lên trên Thiên hà gặp lại

Dịch thơ: (Trần Trọng San)

Trong hoa một bầu rượu
Riêng mình chẳng có ai
Nâng chén mời trăng sáng
Với bóng thành ba người
Trăng không biết thú rượu
Bóng theo hoài bên thân
Tạm cùng trăng với bóng
Vui chơi cho kịp xuân
Ta ca trăng bồi hồi
Ta múa bóng linh loạn
Lúc tỉnh cùng nhau vui
Say rồi đều phân tán
Vô tình kết bạn chơi
Hẹn nhau nơi Vân Hán

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 42 – Khoảnh khắc tìm vui

Chương 42 – Khoảnh khắc tìm vui

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Phía dưới rất ồn ào, mờ mờ ảo ảo, giống như nấu sôi một nồi nước, lại đổ một nồi cháo sôi trào.

Cho dù không cúi đầu nhìn, chỉ cần nghe, nhất định cũng phát giác loại thanh âm này rất không phù hợp với nửa đêm trong kinh thành, kinh thành trong nửa đêm.

Không lý nào bên dưới lại náo nhiệt như vậy.

Không lý nào lúc này lại ồn ào như vậy.

Đó là chuyện không thể tưởng tượng.

Cho dù đường cái kinh đô trước giờ ngựa xe như nước, người đi lại như cá diếc, rộn ràng tấp nập, nhưng tuyệt đối sẽ không có âm thanh (đáng sợ, kinh khủng, kỳ lạ, quái dị, bí hiểm, méo mó) như vậy, giống như những con thú to lớn thời kỳ hồng hoang nổi đuôi chạy như bay, khủng long hay côn trùng gì đấy, từng con tới, từng con đi, mang theo tiếng vang to lớn, tốc độ kinh người, còn phun ra khói đen khó ngửi.

Bọn chúng có bốn chân... không, bốn bánh xe, không ngừng, nhanh chóng, giống như có hàng hà sa số ba mươi triệu con cấp tốc chuyển động, có lúc phát ra tiếng thú chối tai, giống như một con khủng long bay trúng phải Thái Dương thần tiễn, còn phát ra mùi khét và dáng vẻ điên cuồng.

Càng kỳ dị hơn là Thích Thiếu Thương vừa nhìn xuống như vậy, ngay cả công trình kiến trúc cũng hoàn toàn khác biệt, bất đồng.

Trông giống như những chiếc hộp hình vuông màu xám đã mất đi mái hiên, mất đi ngói che, không có đặc tính. Đó còn xem như là nhà sao? Đó là phòng sao?

Hay là chẳng phải gì cả, mà là chính y đang rơi vào trong một trận thế!

Y đột nhiên cảm thấy choáng váng, mắt hơi đau.

Y dùng tay lau qua, lại thấy cả tay đều ướt.

Ánh trăng chiếu vào, đó lại là một vết máu.

Thế nhưng y không bị thương, làm thế nào có máu?

Chẳng lẽ máu kia từ trên trời rơi xuống?

Y ngẩng đầu nhìn trời.

Trời im lặng, trăng sáng, sao thưa, chim khách bay về hướng đông nam.

Y chợt nhớ tới Tức đại nương.

Cho nên y muốn gặp Lý Sư Sư, khao khát muốn gặp nàng, gặp nàng để tặng hoa.

Vì vậy y dùng tay đỡ trán, ngồi xuống trên mái cao, chậm rãi nhắm hai mắt lại, quyết định không nhìn ảo cảnh, mộng mị này.

Trên mái cao nhà cổ nửa đêm, y chợt sinh ra một loại tỉnh ngộ.

Bất kể nhữn gì nhìn thấy trước mắt là thật hay ảo, là phật giới hay ma cảnh, có lẽ không biết vẫn tốt hơn, không tiếp cận vẫn tốt hơn, không để ý vẫn tốt hơn.

Nếu như đó là thật, chẳng phải mình đã thành giả? Nếu trước mắt chính là quá khứ, vậy hiện tại mình là ai? Nếu trước mắt mới là tương lai, vậy quá khứ của mình có tồn tại hay không? Cũng không biết thật giả, không phân biệt thị phi, không quan tâm đúng sai, không để ý ta người, không phân chia phật ma. Trong nháy mắt này, Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy trời lớn đất lớn, tứ đại giai không. Y dứt khoát đóng lại tất cả mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý, tâm là vũ trụ, ý mất tính không, không có ý thức, biến thành vô tâm động lòng, vô tâm lay nhiễm, ma không thể khinh, tà không thể vào.

Tại khoảnh khắc đó, y nhắm mắt lại, trong lòng chỉ tưởng niệm một người.

Ngàn dặm cầm lấy một đóa hoa.

Dưới ánh trăng, y còn đồ lệ.

Lên trời xuống đất, trong nháy mắt này, bất kể những gì Thích Thiều Thương nhìn thấy là không, là ảo, là thật, là thực, là hư, là thiên đường hay địa ngục, thực ra y đã trải qua một kiếp.

Trong lúc tâm tính xao động, nhất thời mê hoặc, phật tới ma tới, gần như sắp tẩu hỏa nhập ma, thậm chí tẩu ma nhập hỏa.

May mắn y kịp thời giác ngộ, tu tâm dưỡng tính, một lòng không loạn, phật tới không vui, ma tới không buồn, vạn cõi đều diệt.

Chỉ còn lại y và chính mình.

Đều là phòng.

Một trường không.

Nhất triều phong nguyệt, vạn cổ trường không. (1)

Thích Thiều Thương ở trên nóc nhà cao tại trung tâm kinh thành, tắm trong ánh trăng, tĩnh tọa một lát, mới từ từ mở mắt, khẽ thở phào một hơi.

Y cười cười.

Động tâm nhãn tính, tự hiểu lòng mình.

Y vẫn muốn đi tìm Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư chính là một điểm chân thật mà hiện giờ y muốn đi tìm.

Cho dù, có lẽ đó cũng chỉ là một giấc mộng.

Một giấc mộng thì đã sao? Nếu nhân sinh như mộng, trong mộng tìm mộng, giống như trong không tìm không, trong gió đuổi gió. Trong mộng nằm mộng, lại giống như trong tranh chân thật, cũng không thể vì không thật mà không vẽ, mà sau khi vẽ ngược lại vượt qua thật, trở về chí thật.

Chỉ là khoảnh khắc tìm vui cũng dễ sụp đổ trong nháy mắt.

Chỉ có điều, giấc ngủ đến lại nằm mộng.

Đối với Thích Thiều Thương, trong lòng y thật sự cần một nơi nương tựa, bất kể nàng là Lý Sư Sư, Trương Tường Tường, Trần Giai Giai, Vương Hảo Hảo, Hoàng Diệu Diệu, hay là Hà Tiểu Tiểu, Lương Khốc Khốc, Lôi Xảo Xảo... đều như nhau.

Y đang truy tìm một giấc mộng, một điểm chân tình trong giấc mộng đó.

Ngàn nhà đèn tắt, vạn hộ yên tĩnh, buổi tối kinh hoa này, ai cho Thích Thiều Thương một phần chân tình, một điểm ánh sáng.

Vạn tiếng vô thanh, bóng mái hiên lay động, cánh cửa sổ kia của Lý Sư Sư vẫn thấp sáng một ngọn đèn.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Trăng gió thay đổi mỗi ngày, còn hư không thì còn mãi đến muôn đời, ắt chỉ Phật pháp lâu dài, còn thiên ngộ là việc của mỗi người, cần phải mở to pháp nhãn, lĩnh ngộ tại trước mắt.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 43 – Nhập ma nháy mắt tại võ lâm, sinh tử chỉ một đường

Chương 43 – Nhập ma nháy mắt tại võ lâm, sinh tử chỉ một đường

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trên nhân thế, phật ma tại một ý niệm.

Vừa rồi Thích Thiếu Thương ngơ ngẩn trong nháy mắt, lại nhìn thấy một vài cảnh tượng vốn không nên nhìn thấy vào lúc (đời) này.

Thế nhưng y đã nhìn thấy.

Y dĩ nhiên là chấn động, tâm thần đều kinh hãi.

Nhưng trong nháy mắt đó, cuối cùng y đã khôi phục bản tính, trở lại không.

Xưa nay không một vật, chỗ nào dính bụi nhơ (1)? Phật tới ma cũng tới, thế sự một trường không. Quá khứ là mộng, tương lai là không, người chỉ sống ở hiện thế trước mắt. Khôi phục tự tính chính là tìm về tự chủ. Trong lúc ngơ ngẩn y đã trải qua một kiếp.

Mộng ảo không hoa.

Trên tay y thật sự có một đóa hoa.

Trăng khắp lầu cao.

Trong lòng y có còn mộng hay không?

Có.

Người sống nên có mộng.

Nhân sinh như mộng.

Lâu như trời đất, mộng không phải mộng.

Nhìn thấy ánh trăng chiếu trên không, Thích Thiếu Thương lại nghĩ đến Tức Hồng Lệ.

Nụ cười của nàng, còn có nước mắt của nàng.

Nhìn thấy ngọn đèn như hạt đậu trong Huân Hương các, Thích Thiếu Thương lại nhớ tới Lý Sư Sư.

Nụ cười từ chối của nàng, còn có vẻ thẹn thùng nghênh đón của nàng.

Cho nên khi y lướt trên mái cong, vừa đến gần Túy Hạnh lâu, đã ngửi được mùi hương như lan như xạ kia, cảm thấy ánh đèn bên trong giống như sự ấm áp trong chăn, không nhịn được muốn vọt người tiến vào trong Huân Hương các.

Nhẫn nại.

Y vẫn kịp thời nhịn được.

May mắn là kịp thời nhẫn nại, bởi vì y bỗng nghe được một người nói:

- Vỡ kịch lý tưởng nhất, đó là phải tự mình trình diễn.

Người nọ đang ở trong phòng, hơn nữa còn nói tiếp:

- Mọi người đều biết Sư Sư cô sắc tốt, tiếng tốt, ca tốt, múa tốt, thơ từ cò đàn không một thứ gì không tốt, nhưng ta lại biết cô cũng diễn kịch rất tốt. Cô nói, đây có thể xem như là tri kỷ tri âm hay không?

Thích Thiếu Thương vừa nghe liền ngưng thần, nín thở, nuốt khí, lại xoay người treo ngược dưới mái hiên, mắt lạnh, lòng kiên quyết, quan sát động tĩnh trong các.

Tiếng cười.

Đó là tiếng cười của Lý Sư Sư, ngoại trừ khiến người ta vui vẻ, còn khiến người ta thương xót.

- Thực ra chẳng có gì tốt cả.

Sư Sư uyển chuyển nói:

- Thiên lý mã phải có Bá Lạc, mua tranh cũng phải có người thưởng thức tranh. Nếu không có người như Tôn công tử đến thưởng thức, những trò vui kia của tôi nào có ý nghĩa gì.

- Cô trả lời như vậy mới đúng là ý nghĩa.

Tôn công tử cười kính nàng một ly rượu:

- Tri âm của Sư Sư, trên có Phong Vũ lâu chủ Thích Thiều Thương, phong lưu tài tử Chu Bang Ngạn, dưới có hoàng đế Triệu Cát, tể tướng trời đánh Thái Kinh, tất cả đều là tri âm tri kỷ của cô. Tuyệt thế giai nhân trong kinh hoa, một cái nhú mày, một nụ cười, một bài ca, một điệu múa, một câu thơ, còn sợ không có người thưởng thức sao.

Câu nói này nửa ngọt nửa chua, nửa trào nửa phúng, nửa điên nửa tỉnh, có xương có thịt, có ý có tứ. Càng khiến Thích Thiều Thương cảm thấy thú vị là người này lại đặt những nhân vật cấp thấp ở “phía trên”, ngược lại đặt “người bề trên” như hoàng đế thừa tướng xuống “phía dưới”. Có thể thấy lời nói và việc làm của người này rất ngông cuồng phóng túng.

Lý Sư Sư vẫn cười.

Đèn đuốc khẽ lắc lư.

Hoa nguyệt quế trước lan can cũng đang khẽ run rẩy.

Giờ lành cảnh đẹp như thế, hóa ra Lý Sư Sư lại ở cùng với người này.

Người này vóc dáng rất cao, bóng lưng rất dài, nhưng lại ngồi quay lưng về phía Thích Thiếu Thương

Thế nhưng vẫn có thể từ phía sau thấy được đoạn cuối hai hàng lông mày của hắn, giống như hai lưỡi đao màu đen. Mỗi câu nói, mỗi một chữ, hai cây đao đen kia lại giống như nhảy lên một cái, biến hóa một chiêu.

Sau khi nói xong câu nửa mĩa mai nửa trào phúng kia, người này lại kính Lý Sư Sư một ly rượu.

Phương thức hắn mời rượu cũng rất kỳ lạ.

Hắn uống một hớp sạch rượu, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, giống như còn muốn căn bể ly rượu thành một lỗ hổng mới chịu ngừng.

Hắn mời rượu, nhưng hoàn toàn không miễn cưỡng người khác uống rượu.

Hắn chỉ uống rượu của hắn.

Sư Sư cũng không uống rượu, nàng nhìn hắn uống.

Những năm gần đây, nàng ở nơi lầu xanh trắng hoa, đã nhìn thấy vô số người, do đó dĩ nhiên hiểu được lúc nào nên uống rượu, lúc nào không nên uống; lúc nào nên nói chuyện, lúc nào không nên nói; thậm chí lúc nào chỉ nên nghe người khác nói chuyện, lúc nào đối phương nói một câu nàng cần phải bẻ lại một câu.

Đối diện với người này, nàng không uống, chỉ nhìn hắn uống.

Người này không hề miễn cưỡng người khác uống rượu.

Người này uống rượu giống như nuốt đao, từng thanh đao nhọn nóng bỏng nuốt vào trong bụng.

Hơn nữa còn nuốt mà mặt không thay đổi, chỉ càng lúc càng trắng bệch.

Hắn uống rượu giống như đang báo thù, kẻ thù không nhiều lắm, nhưng hành động lại rất kịch liệt.

Rượu có thể không uống, nhưng lời của đối phương thì nàng nhất định phải trả lời:

- Nữ nhân làm đẹp vì người thích mình. Cho dù có một vạn, một ngàn, một trăm, một chục, một nam nhân khen ngợi tôi thì có ích lợi gì? Tôi chỉ cần người mà tôi thích khen ngợi tôi, yêu thích tôi. Nữ nhân làm đẹp vì người mình thích.

Câu thứ nhất của nàng là “nữ nhân làm đẹp vì người thích mình”, câu thứ hai là “nữ nhân làm đẹp vì người mình thích”, chữ đều như nhau, nhưng sắp xếp đảo lộn, ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau. Cho nên nàng nói hai lần, mỗi lần đều rung động tâm can.

Thế nhưng không biết vì sao, dưới cái nhìn của một người quen thuộc Lý Sư Sư, hơn nữa tâm tư cẩn thận như Thích Thiều Thương, thần sắc của nàng lại tỏ ra hơi hốt hoảng.

Tại sao nàng lại hốt hoảng?

Mặc dù nàng che giấu rất tốt, nhưng Thích Thiều Thương vẫn có thể nhìn ra được. Khi Lý Sư Sư liên tục tìm cơ mượn cơ không ra ngoài dạo chơi với y, y đã tập thành thói quen, nhìn một cái là nhận ra tuyệt thế giai nhân danh động kinh thành này lúc nào là thật, lúc nào nửa thật nửa giả, lúc nào tuyệt đối không phải thật.

Nam tử đối diện với Lý Sư Sư (lại quay lưng về phía Thích Thiều Thương) kia nghe xong, lại có phần lạnh lùng hỏi:

- Cổ Dịch thì sao? Từ của Cổ Dịch, thiên hạ đều biết, con người cũng phong lưu hào phóng. Hắn không phải là bạn thân trong khuê phòng của cô sao? Hắn viết cho cô một bài “Nam Hương Tử”, đúng là một tác phẩm tài hoa.

Nói đến đây, hần lại chậm rãi ngâm nga:

- Đạo bước trước lâu nhỏ, thấy một giai nhân dung mạo như tiên. Nghĩ thầm thánh tình như giấc mộng, khoảnh khắc tìm vui, cùng say giấc nồng. Một đêm nói thề thốt, đầy vốc trầm đàn phun khói lành. Báo tin tảo triều về cung muện, lưu lại lựa giao (2) để thay tiền.

Ngâm xong, hần liền một hớp uống cạn rượu trong ly.

Vóc người của hần rất cao.

Một đoạn cổ lộ ra rất trắng, cũng rất dài.

Trắng đến mức khiến Thích Thiều Thương nghĩ đến tình cảnh khi chém xuống một kiếm, máu bắn đầu rơi.

Lại nghe Lý Sư Sư than thở:

- Cổ Dịch? Y vừa nghe thánh thượng muốn xây đường ngầm ở hoàng cung, lập tức sợ đến mức không dám bước chân tới nơi này nữa. Ngay cả sắc đảm cũng không có, nào so được với khí chất anh hùng của ngài?

Hán tử kia nói:

- Khí chất anh hùng? Tần Thiều Du tài hoa kinh người có một bài “Sinh Tra Tử”, cũng miêu tả vẻ đẹp của cô rất sinh động. “Mây dài như núi xa, vòng eo nhỏ mềm mại. Trang điểm đứng gió xuân, nụ cười hơn ngàn vàng. Lúc trở về Phượng Thành, nói đến cùng lâu xanh. Nhìn khắp hoa Dĩnh Xuyên, không đẹp bằng Sư Sư”. Hần bày tỏ thái độ chân thành ca tụng cô, hần cũng không phải là tri âm của cô sao?

Lý Sư Sư vì thở dài nói:

- Y? Nhiều khí chất hồng phấn, thiếu đi chí trượng phu.

- Chí trượng phu? Vị anh hùng?

Hán tử kia lại một hơi cạn sạch một ly rượu.

Lưng của hắn rất thẳng, ngay cả lúc uống rượu cũng vậy.

Lúc này Thích Thiếu Thương mới chú ý, trên bàn (gần trước người hán tử này) có đặt một chiếc đàn.

Tiêu vĩ cầm (một trong bốn loại đàn nổi tiếng thời xưa) vân răn mắt hổ màu đỏ.

Thích Thiếu Thương chưa từng thấy Lý Sư Sư có chiếc đàn này.

Hiển nhiên, chiếc đàn kia không phải là vật của Lý Sư Sư.

Chỉ không biết chiếc đàn này là của hán tử kia, hay là hắn mang tới tặng cho Lý Sư Sư.

Thích Thiếu Thương từ xa xa nhìn chiếc đàn này, không phải nhìn ra thanh ý trong dây đàn, mà là nhìn ra sát khí và sát cơ trong đàn.

- Nói như vậy, Thích Thiếu Thương Thích đại trại chủ, hắn là người có khí anh hùng, vị trượng phu nhất, đúng không?

Hán tử kia nói:

- Hắn cũng không phải là tri kỷ tình nhân của cô sao?

Hắn vừa hỏi vấn đề này, Thích Thiếu Thương liền tập trung tinh thần.

Y nín thở lắng nghe.

Y cũng muốn biết đáp án, đang muốn biết, thật muốn biết.

Đáp án là một tiếng thở dài, xa xôi, dằng dặc.

Đó là tiếng thở dài của Lý Sư Sư.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Trích từ bài kệ của Lục Tổ:

Bồ-đề bốn vô thọ,
Minh cảnh diệt phi đài.
Bản lai vô nhất vật,
Hà xứ nhạ trần ai?

Dịch nghĩa:

Bồ-đề vốn không phải là cây, gương sáng cũng chẳng do nơi đài, đó là phá hết hai bên.

Xưa nay không một vật, chỗ ấy xưa nay không có một vật, tại sao phải lau bụi bặm?

Dịch thơ:

Bồ-đề vốn không cây,
Gương sáng cũng chẳng đài.
Xưa nay không một vật,
Chỗ nào dính bụi nhơ?

(2) Trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, bên ngoài Nam Hải có một loại người cá, gọi là “giao nhân”. Giao nhân giỏi dệt một loại tơ lụa mỏng, được gọi là “lụa giao”.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 44 – Đa tình luôn bị vô tình thương tổn

Chương 44 – Đa tình luôn bị vô tình thương tổn

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đối với câu trả lời của Lý Sư Sư, Thích Thiều Thương giống như bị đánh một quyền vào mặt.

Đau lại ở trong lòng.

Mặc dù Sư Sư không nói gì cả, nàng chỉ thở dài một tiếng.

Như vậy là đủ rồi.

Thích Thiều Thương hiện tại đã trải qua thâm tình và tịch mịch lâu ngày, mà con người y lúc này đã từng trải gió sương, nhưng vẫn tình hoài không già, tình càng nồng cháy. Y vốn đầy chân tình muốn đi tặng một đóa hoa này, cũng không tiếc dùng toàn bộ tiền đồ của y để theo đuổi một nữ nhân. Chỉ cần vào lúc này xuất hiện một nữ nhân đáng để y bỏ ra chân tình.

Lý Sư Sư được không?

Y không để ý đến quá khứ của nàng.

Y không để ý nàng xuất thân thanh lâu.

Y thậm chí không tính toán Lý Sư Sư có yêu y sâu đậm giống như y yêu nàng hay không.

Có lẽ không ai xem là quá sâu sắc, ít nhất còn không phát triển đến mức quá sâu sắc.

Ngay lúc này, y lại nghe được một câu hỏi như vậy.

Cho dù Lý Sư Sư không trả lời, nàng chỉ để lại một tiếng thở dài.

Thích Thiều Thương đột nhiên cảm giác được một tiếng “bụp”, trong thân thể giống như có thứ gì vỡ tan, mà y cùng với sự tự tôn tự tin của y cũng

giống như chỉ đáng giá ba tiền rượu, giống như cái ly không đang đặt trước mặt hán tử ngồi quay lưng về phía y kia.

Mặc dù y chưa thâm tình, nhưng luôn là một người đa tình.

Đa tình luôn bị vô tình thương tổn, rất thương.

Thương tình còn thương nặng hơn so với thương thân.

Theo sau tiếng thở dài, nam tử thân hình cao lớn kia lại cười.

Vừa cười vừa một hơi cạn sạch rượu trong ly của y, sau đó vẫn dùng một loại ngữ điệu sắc bén nói:

- Chẳng lẽ cô cũng cảm thấy người này không được sao?

Thích Thiếu Thương ở ngoài mái hiên lén quan sát người này, tâm tình phức tạp nhấp nhô, chỉ cảm thấy người này đồng tình, đáng ghét, nhưng cũng có điểm thân thiết thú vị.

Lai lịch của người này, nói năng sinh động, cộng thêm quan hệ giữa hần và Lý Sư Sư, cùng với nội dung cuộc nói chuyện, mỗi thứ đều khơi dậy hứng thú của Thích Thiếu Thương.

Điều đáng ghét là người này nói chuyện sắc bén, tự cho là đúng, giống như không ăn nói như vậy thì không thể biểu hiện tư thái ngông cuồng, tuyệt thế đứng một mình của hần.

Ngay cả ngữ điệu cao vút của hần cũng nghe không lọt tai.

Thích Thiếu Thương vốn không thích loại người giả vờ ngông cuồng này, nhưng không biết vì sao, lại cảm thấy người này và mình dường như có nhiều điểm tương tự, giống như đã từng quen biết, hơn nữa còn có phần thân thiết.

Nhưng điều khiến y ghét nhất là đối phương lại hỏi Sư Sư vấn đề này, hơn nữa còn nghe được tiếng thở dài kia của Lý Sư Sư.

Y hận không thể giết đối phương diệt khẩu.

Y rất hi vọng Lý Sư Sư có thể nói chuyện.

Nói điều gì cũng tốt, chỉ cần nói một vài lời, vẫn tốt hơn một tiếng than nhẹ giống một phiến lá rơi như vậy.

Y có cảm giác bị nhục.

Hán tử kia cười, sau đó nắm tay lại, là tay phải, giờ lên nóc nhà.

Hắn đang làm gì?

Hắn giờ quyền với ai?

Chẳng lẽ hắn giờ quyền với mình?

Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra tung tích của mình?

Nhưng lại không giống.

Hán tử kia giờ quyền, là hướng lên nóc nhà nơi hắn ngồi, không phải hướng về Thích Thiếu Thương bên ngoài cửa sổ.

Ngay cả Lý Sư Sư cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nàng mang theo một chút hờn giận hỏi:

- Ngài giờ quyền với ai?

Hán tử kia lạnh nhạt đáp một chữ:

- Trời.

Lý Sư Sư ngạc nhiên:

- Trời?

Hán tử kia nói:

- Ta giơ quyền luôn luôn không hướng về phía người khác, chỉ hướng lên trời.

Lý Sư Sư dường như cảm thấy rất hứng thú với động tác này của hân:

- Tại sao lại hướng lên trời?

Hán tử kia đáp:

- Ta dùng quyền hướng lên trời là muốn hỏi trời. Nếu như hướng về phía người khác, đó sẽ là một quyền đánh tới, quyết không vô ích. Hoặc là người đánh ta, hoặc là ta đánh người, không phải giơ cho vui.

Lý Sư Sư phì cười nói:

- Trời có gì để hỏi?

Hán tử kia lại cười sắc bén:

- Trời à? Có rất nhiều thứ để hỏi. Ta muốn hỏi, vì sao nhiều chuyện bất bình như vậy? Vì sao người tốt không có quyền, kẻ ác lại nắm quyền? Vì sao người thiện bị khi dễ, kẻ ác lại hiếp người? Vì sao người lại phân chia đẹp xấu, người có đắt rẻ? Vì sao... vì sao cô không trả lời quan điểm của mình về Thích Thiểu Thương?

Hán tử kia đột nhiên kết thúc, giống như phần kết của một chiêu đao tuyệt đẹp, đã nhanh chóng khéo léo trở về chỗ cũ, đồng dạng hỏi Lý Sư Sư vấn đề còn chưa được trả lời kia.

Lần này Lý Sư Sư nói:

- Tôi có thể không trả lời được không?

Hán tử gật đầu, lại uống một hớp sạch rượu.

Chợt nghe một tiếng “đinh”, dường như hân còn căn bệ một góc miệng ly.

Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy thất vọng, bởi vì đối phương không hỏi được nguyên do.

Nhưng y lại mong đợi.

Y mong đợi đáp án của nàng.

Y cho rằng nàng có suy nghĩ, nàng có giấc mộng.

Y cho rằng tặng ra hoa tươi, nhưng gặp phải lại là bụi gai.

Y chờ đợi chính là minh ước, nhưng thu được lại là tàn tro.

Đáp án mà y có được là một câu trả lời không có đáp án.

Y phát hiện hoa trên tay mình dường như cũng sắp héo tàn.

Hoa tàn, hoa nở.

Hoa nở rồi tàn.

Hoa nở rồi tàn là chuyện phù hợp, thứ không phù hợp có lẽ là tâm của y.

Tâm của y chỉ bị thương, không chết.

Y không phải một người dễ tuyệt vọng.

Thế nhưng một người quá cố chấp cũng dễ hại chết chính mình, trừ khi hắn dễ thay lòng.

Ngay lúc này, y lại nghe hán tử kia hỏi tới một người khác.

- Chu Bang Ngạn thì sao?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 45 – Không yêu cũng có thể giao hoan

Chương 45 – Không yêu cũng có thể giao hoan

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thích Thiếu Thương chuyên tâm lắng nghe.

Bởi vì y chuyên tâm như vậy, đến nỗi không tự giác vận nội lực, do đó chung quanh ngay cả tiếng mèo gọi xuân, muỗi giao hợp, gián rời hang, ngủ ngáy nằm mộng, mèo bắt chuột, trong Túy Hạnh lâu còn có một phòng nửa đêm tỉnh mộng, hay là không chịu ngủ, đang triền miên giao hoan phát ra tiếng thở dốc và rên rỉ, hoàn toàn nghe lọt vào tai, cũng hoàn toàn dẹt ở trong lòng.

Chu Bang Ngạn.

Y cũng biết danh thủ thơ từ, sát thủ tình trường này, gần đây quả thật thường ở chung với Lý Sư Sư. Y cũng muốn biết Lý Sư Sư có ý kiến gì, có đánh giá gì đối với người này.

Đó là một tiếng cười lạnh, hay là thần sắc đau khổ không liên quan?

Hay lại là một tiếng thở dài?

Không có.

Lý Sư Sư không lộ vẻ gì, nàng chỉ cúi đầu thấp xuống.

Nàng thậm chí không có biểu hiện, cũng không trả lời.

Thích Thiếu Thương rất thất vọng.

Tối nay, y giống như cười ánh trăng theo cơn gió, đi đến tặng một đóa hoa cho người con gái còn ngọt hơn so với một bài thơ tình viết thật hay, trái tim vốn cô đơn, trong tâm tình tìm hoa gõ trống mở ra một cuộc hẹn hò lãng mạn. Thế nhưng đến tình cảnh này, y chỉ có những suy nghĩ chông chéo.

May mắn ta không cần ái tình.

(May mắn ta không cần yêu.)

May mắn ta không cần ái tình.

Nàng có thể đối xử với Chu Bang Ngạn giống như đối với Triệu Cát, Cổ Dịch...

Nàng cũng có thể nói “hắn” (một chữ là được rồi, vậy là đủ rồi).

Nàng thậm chí có thể thẳng thắn thừa nhận là thích hắn.

Thế nhưng nàng không nói gì cả, né tránh không trả lời.

Hơn nữa cố ý đối đề tài:

- Tối nay ngài đột nhiên tới chỗ tôi, là để hỏi mấy câu mất hứng mà còn mất vui này sao? Hử? Như vậy tôi sẽ rất thương tâm đấy.

Nàng cười rất duyên dáng, cười quyến rũ.

Hàm răng rất trắng, ngay cả ánh nến kêu lách tách khi đốt cháy thiêu thân hay bọ, cũng không chiếu được một điểm màu vàng.

Lúc nàng cười lên như vậy, còn rất thuần khiết, rất chân thật, giống như một cô gái nhỏ.

Nếu nói Lý Sư Sư là một nữ tử thanh lâu rất xuất sắc, vậy nguyên nhân mà nàng xuất sắc chính là nàng không giống như một nữ tử thanh lâu, mà giống như một cô bé nhà bên rất xinh đẹp.

Nàng nói năng nũng nịu như vậy, ánh mắt quyến rũ như tơ, thông thường ai cũng sẽ không hỏi tiếp, cũng không hỏi được.

Ngay cả giận cũng không giận được.

Thế nhưng “Tôn công tử” ngạo mạn này giống như chẳng hề quan tâm, chỉ nói:

- Thực ra, những lời này, có người đã hỏi cô rồi.

Thích Thiếu Thương chỉ nghe trong lòng lạnh đi.

Hắn đang “treo ngược mái hiên”, còn gần như vì vậy mà sẩy chân.

Hắn vội nín thở ngưng thần, định khí chuyên tâm, ổn định thân thể, lại lắng nghe trong phòng nói chuyện.

Lý Sư Sư nghe vậy, dường như cũng rất kinh ngạc.

- Y... nói cho ngài biết?

- Hắn làm sao nói cho ta biết chuyện này? Cô biết đấy, Thích trại chủ vốn là loại người có chết cũng không nhận thua.

Tôn công tử chế nhạo:

- Buổi tối ba ngày trước, ta ở ngoài cửa sổ nghe lén các người nói chuyện.

Lý Sư Sư ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Tôi còn tưởng rằng Tôn Công Địch Tôn công tử là một người quang minh lỗi lạc.

Hán tử kia cười lạnh nói:

- Quang minh lỗi lạc? Loại âm ma tiếng xấu vang khắp thiên hạ giống như ta, còn liên hệ được với bốn chữ này sao.

Lý Sư Sư u oán liếc hẳn một cái:

- Mọi người đều hiểu lầm Tôn công tử ngài, Sư Sư cũng không...

Tôn Công Diệt chỉ nói:

- Thực ra ta vốn không có ý nghe lén, ta chỉ là đêm khuya tới thăm giai nhân, nhưng tình cờ nghe được Thích trại chủ ép hỏi cô, cũng muốn nghe cho hết.

Lý Sư Sư vẫn cười ngọt ngào nói:

- Các người lại thích hỏi chuyện này.

Tôn Công Diệt nói:

- Bởi vì những người thích cô đều muốn biết cô thích ai?

Lý Sư Sư khẽ cười nói:

- Nam nhân các người đều thích hỏi chuyện này.

Tôn Công Diệt không hề lơ lửng:

- Bọn họ cũng muốn biết cô có phải là một nữ nhân không yêu cũng có thể giao hoan hay không?

Lý Sư Sư biến sắc, nhưng vẫn che miệng cười nói:

- Sao lại coi thường tôi như vậy? Không yêu cũng có thể giao hoan, đây không phải là sở trường của nam nhân các người sao?

Tôn Công Diệt lạnh lùng nói:

- Tình có thể khiến mạng cải tử hoàn sinh, vì vậy tình cũng có thể là vũ khí chí mạng, chỉ xem người sử dụng ra sao, chuyện này vốn không phân nam nữ.

Sắc mặt Lý Sư Sư khẽ biến đổi:

- Lại không biết Tôn công tử ngài thấy tôi thế nào?

Tôn Công Diệt đứng lên, dùng tay phất qua tiêu vĩ cầm màu đỏ, phát ra một tiếng “tinh”.

Một tiếng “tinh”, đó không giống như tiếng đàn, ngược lại có phần giống như một luồng gió kiếm, tiếng rút kiếm.

Trăm năm trước đã có anh hùng từng đánh ngựa rút kiếm tỷ thí tại kinh hoa, trăm năm sau cũng nhất định có hảo hán cưỡi ngựa rút kiếm quyết chiến tại kinh sư?

Dường như chính là loại gió kiếm hào hùng mãnh liệt này, đột nhiên từ nửa đêm, trong căn phòng ôn nhu này truyền đến.

Thích Thiếu Thương nghĩ như vậy, hơn nữa nhanh chóng chìm vào suy nghĩ.

Y vì thân thể của hán tử kia mà có phần ngơ ngẩn, có điểm mơ màng.

Chợt nghe hán tử kia tiếp tục cười nói một cách sắc bén:

- Ta nhớ cô trả lời Thích Thiếu Thương cũng gần giống hôm nay, chỉ có điều Thích trại chủ không hỏi cô chuyện của Chu Bang Ngạn... Như ta đã nói, hẳn là một người không thể thua, một cửa ải của chữ tình hẳn không qua được, từ trước đến giờ hẳn đều không qua được... ha ha ha...

Thích Thiếu Thương nghe được trong đầu nổ vang.

Y chỉ muốn giết chết tên hán tử ngông cuồng đang quay lưng về phía mình kia, nhưng cũng có một cảm giác rất đặc biệt.

Y cảm thấy hán tử kia mới là một bản thân mình triệt triệt để để.

Y vẫn luôn muốn làm một bản thân mình triệt để.

Lời nói của hán tử kia mặc dù chói tai, nhưng chắc chắn có thể biểu đạt bản thân mình một cách triệt để, cũng nói ra những lời ẩn chứa trong lòng y.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 46 – Tiếc rằng ta không đành bỏ nàng

Chương 46 – Tiếc rằng ta không đành bỏ nàng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của Lý Sư Sư hơi ngưng trọng, lúc này nàng lại không biện bạch, mà dưới ánh đèn, nàng dùng tay nâng cằm, máy thơm má phấn, quyến rũ nhìn hán tử kia, để cho hán tử hoa khoác lác, mượn đề tài nói chuyện của mình.

Thế nhưng như vậy nhìn lại, sự dịu dàng và quyến rũ, nhu hòa và mỹ lệ này đủ khiến người ta rung động tâm can, thần hồn điên đảo.

Nàng giống như cố ý chọc giận, thận trọng câu dẫn hán tử, lại không để ý đến kết quả đùa với lửa.

Hán tử kia vẫn không lưu tâm, cười nói:

- Ta nhớ cô đã từng nhận xét về Chu Bang Ngạn, cô nói hán tử là tài hoa hạng nhất, văn chương hạng hai, nhân vật hạng ba... thế nhưng, hiện giờ lại không dám bình luận một chữ...

Thích Thiều Thương nghe vậy, không kìm được gương mặt dẫn ra.

Suy nghĩ thư thái, cũng thoải mái hơn.

Hóa ra Sư Sư đã từng đánh giá Chu Bang Ngạn như vậy.

Thiếu chút nữa mình đã hiểu lầm ý của Sư Sư, cho rằng nàng một lòng một dạ với Chu Bang Ngạn.

(Thì ra đánh giá của nàng về Chu Bang Ngạn chẳng qua là thế, không ngoài như thế.)

Chỉ nghe hán tử kia lại cười nói:

- Ta lại biết nguyên nhân vì sao hôm nay cô không bình luận về Chu Bang Ngạn... ha ha ha... bà nội hân chứ!

Hân vỗ bàn một cái.

Hiển nhiên, câu cuối cùng của hân là một câu mắng người.

- Hân gần đây ở bên cạnh hoàng đế tấu hồng (được hoan nghênh), lại ở dưới trướng Thái Kinh làm quan trong Lam Trung quân, hân không chỉ là hồng nhân (tâm phúc), mà còn là lam nhân!

Đột nhiên giọng nói của hân mang theo sự chế nhạo, sắc bén:

- Cũng không biết rùa rút đầu có thể xem là hán tử hay không!

Lý Sư Sư dường như bị kích động, hơi tức giận:

- Nếu như ngài bất mãn, cần gì phải nói hết, nói tuyệt. Nếu công tử xem thường Sư Sư, không đến gặp nữ nhân khổ mệnh Sư Sư này là được, cần gì phải mắng chửi người khác!

Hán tử kia lại uống một hớp sạch rượu trong ly, sau đó ném ly nói:

- Nói thật, tiếc rằng ta lại không đành bỏ cô. Sắc đẹp của Sư Sư, là đẹp đến mức làm người ta không thể từ bỏ, không đành rời xa. Điều này giống như chỉ có cô vứt người bỏ người. Đây đúng là nam nhân chúng ta không có tự

trọng. Nhưng đừng cho rằng ta không nghe thấy, lần đó Thích Thiều Thương đã hỏi cô, cách nhìn của cô đối với ta thế nào.

Lý Sư Sư bất đắc dĩ nhìn hắn, má ngọc sinh xuân, mi đào khê giận.

Hán tử kia tự ý nói tiếp:

- Cô cũng thở dài một tiếng như vậy... giống như tối nay ta hỏi cô về Thích Thiều Thương.

Lần này Lý Sư Sư uống rượu.

Tư thái khi nàng vén tay áo nhỏ lên uống rượu rất đẹp. Dường như nàng cũng biết mỗi động tác của mình là một loại phong tư, mỗi bước đều khiến cho nam nhân hâm mộ, mà hán tử kia (còn có Thích Thiều Thương dưới mái hiên) cũng thật sự dùng ánh mắt phong lưu khen ngợi hâm mộ mỗi bước của nàng. Phong tình này chẳng những làm người khác mê say, cũng đồng thời mê hoặc chính nàng.

Nàng cũng uống sạch một hơi.

Sau đó nàng còn thay hán tử kia nói tiếp:

- Sau khi tôi thở dài, vẫn bình luận về ngài, ngài quên rồi sao?

- Lời giai nhân tặng nào dám quên? Không quên.

Hán tử kia cười nói:

- Cô nói ta là “giang sơn đại hữu tài nhân xuất, các lĩnh phong tao tam ngũ niên” (trên đất nước đời nào cũng có nhân tài xuất hiện, mỗi người đều lừng lẫy năm ba năm) (1). Chỉ năm ba năm, đúng là ít, cô cũng thật sự không xem trọng ta.

Lý Sư Sư lưu loát mỹ lệ dịu dàng cười nói:

- Đó là tôi bị y ép buộc, chỉ nói đùa thôi.

Hán tử kia nói:

- Hiện giờ là ta tới ép cô, đánh giá của cô đối với ta có thay đổi không?

Lý Sư Sư cười khúc khích nói:

- Có.

Hán tử kia hứng thú dạt dào:

- Nói nghe thử xem?

Lý Sư Sư cười đến hoa dung run rẩy:

- Giang sơn đại hữu ác nhân xuất, các phiên phong vân tam ngũ thiên. (trên đất nước đời nào cũng có ác nhân xuất hiện, mỗi người đều lường lấy năm ba ngày) (1)

Ngâm xong lại cười duyên không ngừng, cười duyên không nói.

Hán tử lẩm bẩm:

- Như vậy thì hay rồi, còn lại năm ba ngày, lại càng ít hơn. Còn đổi một chữ “tài nhân” thành “ác nhân”.

Sư Sư cười duyên nói:

- Tiểu nữ nói đùa thôi, Tôn gia đừng xem là thật.

Hán tử kia nói:

- Thật thì sao chứ? Ta vốn tiếng xấu vang lừng. Hoàng đế sao? Nghe nói hoàng đế lão tử muốn đón cô vào cung, lần này hãn có thể làm thật, liệu cô có làm thật hay không?

Người này nói chuyện và hỏi đều rất “ngông cuồng tự đại”, hãn hỏi đến hoàng đế, nhưng giống như đó chỉ là một nhân vật nhỏ chẳng liên quan. Hãn đâu chỉ dám hỏi, mà còn giống như dám mắng, dám đánh, thậm chí là dám giết.

Thái độ của hãn căn bản không ai bì nổi.

Lần này Lý Sư Sư lại lạnh mặt đi.

Mỹ nhân cười một tiếng có thể nghiêng nước nghiêng thành, cũng có thể đốt lửa đùa chư hầu.

Mỹ nhân giận thì sao?

Lý Sư Sư đẹp nhất là khi nàng vui cười, nụ cười của nàng hé mở như đóa hoa vừa nở, hương thơm quyến rũ đều vào lúc này.

Đẹp đến mức khiến người ta động lòng.

Thế nhưng càng hiếm thấy là ngay cả lúc cáu giận nàng cũng rất đẹp.

Một vẻ đẹp khiến người ta kinh ngạc.

Nàng đột nhiên từ cười đến không cười như vậy, trong nháy mắt biến sắc, trở thành khế cáu giận, càng có sát khí sương lạnh, ngay cả những trang sức như Hoàn Tấn Kim Châu, Thế Hoa Thúy Nhị, thậm chí Tích Hàn Bối trên tóc, Minh Đương Cẩm Đương Uyên Ương Đới trên người, đều tạo nên một trận gió thu sát ý.

Lại khiến cho hán tử kia đáng vẻ vốn ngông cuồng, lúc này cũng nghiêm túc đối diện.

- Ngài nghe được tin tức này ở đâu?

Lý Sư Sư cầm một ly rượu nhỏ, nhắc một chân lên, mũi chân khều chiếc giày thêu, hơi lộ ra chiếc vớ thưa che kín bàn chân, ngẩng đôi má phấn, hơi giận hỏi:

- Đều nghe đồn như vậy.

Hán tử kia cười nói:

- Truyền thuyết còn truyền kỳ hơn là truyền chân. Đối với lời đồn ta luôn luôn nửa tin nửa ngờ.

- Nếu chỉ nghe lời đồn.

Ánh mắt Lý Sư Sư lại ẩn chứa nụ cười, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa kim nhọn:

- Ngài vẫn là một đại sắc ma trong võ lâm, trên giang hồ nhỉ.

Hán tử kia cũng không giận, giống như từ lâu đã nghe quen rồi, chỉ nói:

- Cho nên ta mới đến hỏi cô.

- Đừng nói vạn tuế gia sẽ không thật sự có tình ý với ta... y sẽ thật sao?

Lý Sư Sư lại thông thả thở dài một tiếng xa xăm, sau đó nói:

- Cho dù y thật sự muốn đón tôi vào cung, tôi đây cũng không đi.

- Tại sao?

- Không đi được.

- Không phải cô đã nói sao? Đó là vinh sủng hiếm thấy, cơ hội khó gặp, người ta ngàn cầu vạn khẩn cũng không gặp được. Đã cho cô hi vọng, sao lại không nắm bắt, dễ dàng bỏ qua.

- Chuyện đó tôi phải tự lượng sức, tự đánh giá, có định lực.

- Định lực?

- Tại sao hoàng thượng còn lưu luyến với tôi?

- Hẳn là một hoàng đế hoang dã, cô là một nữ nhân xinh đẹp, hắc hắc sắc sắc, dĩ nhiên là thích cô.

- Y đã có tam cung lục viện, bảy ngàn phụ nữ, nhưng vẫn thường xuyên đến tìm tôi, còn lên xây đường ngầm từ hoàng cung, đó là vì sao?

Hán tử kia trêu đùa:

- Bởi vì cô say rượu dựa vai, hương thơm tằm gội, bên gối cười duyên, đưa mắt ngằm truyền, nhặt đá ném oanh, ẩn chứa ghen tuông, đủ loại màu sắc, không gì không đẹp.

- Ngài mới ẩn chứa ghen tuông ấy!

Lý Sư Sư cười mắng hằn:

- Luôn không nghiêm chỉnh. Y thích đến cung chiều tôi, là bởi vì tôi đặc biệt.

- Đặc biệt?

- Không giống như người khác.

- Người khác? Cô muốn nói đến phi tử, phi tần của hần?

- Bọn họ là nghe truyền thì đến, ngày ngày khổ cực chờ đợi y. Tôi thì đóng cửa ngồi trong các, để y đến tìm tôi. Bọn họ ở trong cung, còn tôi ở bên ngoài. Nếu so về lễ nghi giáo dưỡng, nào còn chứa chấp được Lý Sư Sư tôi? Luận về sắc đẹp, người đẹp hơn Sư Sư tôi nhất định là có. Tôi vào cung so đo với bọn họ, lập tức sẽ rớt xuống ngay. Còn nếu tôi trấn giữ nơi này, Lý Sư Sư vẫn chiếm một vị trí trên hồng nhan hoa khôi bảng của thanh lâu kinh hoa, không lay chuyển...

- Đâu chỉ như thế, Sư Sư quả thật là hồng phấn đệ nhất trong kinh thành. Cô cũng không cần tự coi nhẹ mình, đừng quên, một khi vào cung, nói không chừng có một ngày cô sẽ trở thành chính cung nương nương, khi đó... hà hà, chỉ sợ cô còn không nhớ có một tên dân thường rãnh rỗi là Tôn mỗ.

- Ngài bớt làm người ta chán ghét đi, lời chưa ra miệng đã thành chua. Tôi tự lượng sức mình rất rõ, chỉ với xuất thân của tôi, có thể vào hàng ngũ phi tử đã là vọng tưởng rồi, nhiều nhất chỉ có thể vào làm cung nữ, còn mưu cầu tiền đồ gì? Không bằng ở lại nơi này, Sư Sư tôi vẫn là một danh kỹ được yêu thích. Hoàng đế vạn tuế gia muốn triệu tôi vào cung, tôi nhát gan, thật không dám đi.

- Ha ha... không ngờ Bạch Mẫu Đơn đẹp khắp kinh đô, gan sắc song toàn, vẫn sợ phân đoạn vào cung này. Sư Sư là người xuất thân từ phố phường thanh lâu, còn sợ những cung hoàn điện tần chưa từng trải sự đời sao!

- Tôn công tử, không thể nói như vậy được. Người ở trong triều hô mưa gọi gió, một khi lưu lạc đến thôn quê, chưa chắc đã đến phiên bọn họ hò hét. Thế nhưng người ở quê nhà lật mây làm mưa, một khi vào triều đình, cũng không tới phiên bọn họ nói chuyện. Có thể nói mỗi nơi đều có phong tục luật lệ riêng. Với xuất thân của tôi, nếu tranh giành với các phi tần có chỗ dựa sau lưng, e rằng cũng rơi vào kết cục tăm tối như vậy.

Nói đến đây, Sư Sư lại buồn bã thở dài, sóng mắt ẩn chứa ánh lệ:

- Nói gì thì tôi cũng chỉ là một nữ nhân khổ mệnh, không thể ra trận, không thể lên điện, chỉ hầu hạ người khác trên đũa cười cợt, trong lòng khổ không thể nói, chỉ nhìn thấu thời cơ, mình với áo đỏ, rượu không qua ngày, nển tàn qua năm.

Nói đến đây, nàng lại lả chã rơi lệ, xuất khẩu thành lời vừa ngâm vừa hát:

- Lệ ướt đầm khăn mộng chẳng thành, điện ngoài ca hát rộn âm thanh, hồng nhan chưa tắt ân tình dứt, ngòi tựa lò hương đến sáng tình (2).

Hán tử kia nghe vậy, giống như cũng đứng ngồi không yên, cuối cùng dạo bước, đột nhiên ngừng đầu, sắc mặt rất trắng, ánh mắt nghiêm túc, thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt như điện, gần như tiếp xúc với ánh mắt của Thích Thiều Thương, bắn ra tia lửa.

Chỉ thấy hán tử kia mặt nhọn sắc trắng, lông mày như kiếm, môi mỏng như giấy, thần sắc ngạo mạn, chí khí bức người, hiên ngang đặc sắc, tự có một khí khái hơn người.

Ngay lúc này, chợt nghe cửa phòng trong các kêu lên dồn dập, có lão ma ma vội vã thấp giọng gọi:

- Sư Sư, Sư Sư, vạn tuế gia tới rồi, đạo quân hoàng đế tới thăm cô.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Hai câu này cải biên từ “Luận Thi kỳ 2” của Triệu Dực.

Lý Đỗ thi thiên vạn khẩu truyền,
Chí kim dĩ giác bất tân tiên.
Giang sơn đại hữu tài nhân xuất,
Các lĩnh phong tao số bách niên.

Dịch nghĩa:

Thơ Lý Đỗ muôn người truyền tụng,
Đến nay đã cảm thấy không mới mẻ nữa.
Trên đất nước đời nào cũng có nhân tài xuất hiện,
Mỗi thời đều có văn chương lừng lẫy mấy trăm năm.

Dịch thơ: (Hoành Tạo)

Tập thơ Lý, Đỗ miệng muôn người
Xem lại ngày nay đã cũ rồi
Sông núi sinh tài đời vẫn có
Lấy lòng ai cũng một thời thôi

(2) Trích từ bài “Hậu Cung Từ” của Bạch Cư Dị.

Lệ tạn la cân mộng bất thành,
Dạ thâm tiền điện án ca thanh.
Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn,
Tà ý huân lung toạ đảo minh.

Dịch nghĩa:

Nước mắt thấm ướt tấm khăn là, mộng không thành nữa rồi

Đêm về khuya trước cung điện nghe có tiếng ca
Hồng nhan chưa già mà ân vua đã tuyệt
Dựa vào lò hương ngồi chờ đến sáng

Dịch thơ:

Lệ ướt đầm khăn, mộng chẳng thành,
Điện ngoài ca hát rộn âm thanh.
Hồng nhan chưa tắt ân tình dứt,
Ngồi tựa lò hương đến sáng tinh.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 47 – Thâm tình không bằng vô tình thật

Chương 47 – Thâm tình không bằng vô tình thật

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Lần này Lý Sư Sư cũng lập tức biến sắc, khẩn trương nói:

- Y... y đến rồi... sao hôm nay cũng đến... bây giờ là lúc nào, y lại nói đến là đến.

Nàng vừa gấp vừa nhìn Tôn Công Diệt, trong mắt lộ ra vẻ thúc giục, khiến người ta xót thương, cũng khiến người ta yêu thương.

Thần sắc Tôn Công Diệt lạnh lùng, nói:

- Cô muốn ta rời đi trước, đúng không?

Lý Sư Sư nghiêm túc động lòng người gật đầu một cái.

Tôn Công Diệt cười một tiếng, nhặt bầu rượu trên bàn lên, cũng không rót rượu, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, sau đó cắn vào miệng bình phát ra một tiếng “băng”, để lại một câu:

- Được, cô muốn ta đi thì ta đi, ta cũng không cản trở chuyện của cô. Dù sao, ở chỗ này vụng trộm cũng không phải chỉ có mình ta.

Dứt lời hần liền vợ lấy tiêu vĩ cầm, chợt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thích Thiếu Thương nhay bén giật mình một cái.

Lúc này, hần và người nọ lần đầu tiên chính thức nhìn nhau.

Thích Thiếu Thương cho rằng đối phương nhất định sẽ từ cửa sổ lướt ra, đang muốn tìm nơi tránh né, chợt nghe Tôn Công Diệt hừ lạnh một tiếng, một tay ôm đàn, một tay mở cửa, bước nhanh ra ngoài. Lý mỗ vốn đang chờ sau cửa, bởi vì cửa đột ngột mở ra, suýt chút nữa đã ngã vào bên trong.

Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy hai người nhìn nhau một cái, giống như Đại Nhật Như Lai gặp phải Bất Động Minh Vương, giao phong một lần tia lửa tung tóe; nhưng lại giống như cùng một nhà, cùng một môn, cùng một huyết mạch, môi hở răng lạnh, đầu đuôi phối hợp.

Y rất ghét người này, dường như người này có thể làm được những chuyện mà y không thể làm.

Y cũng cảm thấy người này rất thân cận, giữa hai người tựa như không có gì khác nhau.

Cảm giác này rất phức tạp, nhất thời y cũng thể nói rõ nguyên do.

Thế nhưng hành động của Tôn Công Diệt vẫn nằm ngoài dự liệu của y.

Hần nghe nói hoàng đế đã đến, lại không từ cửa sổ lướt đi, mà nghênh ngang chọn tuyến đường cửa lớn.

Chẳng lẽ hãn không sợ gặp phải hoàng đế?

Hãn rời đi, bước ra cửa lớn, khiến Lý mỗ gần như ngã vào bên trong, đồng thời màn lụa trong Huân Hương các cũng không ngừng lay động.

Lý mỗ vội vàng nói:

- Chuông ở long đầu điện kêu vang rồi... vạn tuế gia sẽ lập tức...

Lời còn chưa dứt, bỗng có người cười lên ha hả, đột nhiên vén màn lụa nhiều tầng ra. Trước tiên là hai tên lực sĩ, tiếp đó là bốn tên thị vệ, cộng thêm ba tên thái giám, sau đó là sáu vị cung nữ, hầu hạ một người mặc hoàng bào gấm vóc, râu tóc thưa thớt đi ra.

Lúc này Thích Thiều Thương mới chợt hiểu.

Thì ra trong các này có cơ quan.

Hóa ra hoàng đế lên xây đường ngầm trong hoàng cung, là nối thẳng đến Huân Hương các của Lý Sư Sư.

Sau khi bị ám sát lần trước, Triệu Cát quả nhiên đã cẩn thận hơn nhiều.

Nhưng hãn vẫn gan sắc bao trời, không phải tuyệt đối không đến, mà là ngầm lệnh dân công đào một hành lang cho hãn, thần không biết, quỷ không hay dẫn thẳng đến hương khuê của Lý Sư Sư.

Đối với Triệu Cát, như vậy càng thuận tiện.

Nhưng muốn đào thông đạo này, không biết phải tốn bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân, tổn thương bao nhiêu nhân tâm nhân lực.

Thích Thiều Thương vừa nghĩ đến chuyện này, trong lòng tức giận. Lại nghe Triệu Cát cười nói:

- Ái khanh, có muốn giết trẫm không? Ngày mai trẫm không lên triều, hôm nay sẽ cùng khanh điên đảo, cho khanh kinh hỉ một phen.

Lúc này Sư Sư đã khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng vén áo cúi lạy:

- Tiểu nữ xin thỉnh vạn tuế gia phúc an!

Triệu Cát đuổi người hầu rời đi, sau đó cười ha hả đỡ Sư Sư dậy, nói:

- Khanh còn nói với trăm mấy lời này sao.

Nói xong liền muốn thân thiết với Sư Sư.

Sư Sư nửa từ chối nửa ngênh đón, uyển chuyển ứng phó, sau đó chợt nói:

- Hôm nay thiệp thân vừa lúc đến tháng, tinh thần mệt mỏi. Bệ hạ đến không đúng lúc, tối nay e rằng không thể hầu hạ giấc ngủ được. Bệ hạ tới đột ngột như vậy, đúng là khiến nô gia giật mình.

Thần sắc Triệu Cát biến đổi, hăn vốn đang hứng thú như khát như đói, lúc này lại rất mất hứng, chỉ nói:

- Chuyện này có khó khăn gì, trăm sẽ lập tức lệnh cho đại y viện chuẩn bị phương thuốc, đình chỉ kinh kỳ, không được sao? Không phải là khanh sợ trăm tới đột ngột chứ?

Lý Sư Sư cười duyên khéo léo từ chối:

- Như vậy làm sao được. Chỉ sợ đình chỉ như vậy, sẽ khiến thiệp nhanh chóng người già sắc suy, bệ hạ sẽ không muốn thiệp thân hầu hạ nữa.

Nàng cũng tránh đề cập đến việc hoàng đế nói đến là đến.

Triệu Cát cười nheo nàng một cái:

- Nào có chuyện như vậy... khanh tối nay không tiện, nhưng trăm đang hứng thú, không bằng khanh và trăm...

Sư Sư chỉ cười duyên không chịu.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy trong mắt bốc lửa, trong lòng nổi giận. Ý đang muốn rời đi, đột nhiên cuộc nói chuyện trong phòng lại có biến hóa.

Có lẽ vì Lý Sư Sư năm lần bảy lượt khước từ, khiến cho Triệu Cát không vui, cho nên hần hờ lạnh một tiếng nói:

- Sư Sư, khanh cũng đừng thừa gió đắc ý bay cao. Trẫm vốn thương khanh tiếc khanh, hành vi của khanh, tưởng rằng trẫm không biết sao?

Sư Sư chỉnh lại vạt áo, kính cẩn hỏi:

- Bệ hạ mặt rồng nóng nảy, không biết muốn nói đến chuyện gì?

Triệu Cát nói thẳng:

- Lúc trước trẫm triệu khanh vào cung, sắc phong phi tần, sao khanh lại nhiều lần từ chối lĩnh chỉ, không sợ phạm tội khi quân sao!

Lý Sư Sư u oán thở dài.

Triệu Cát quả nhiên hỏi:

- Có lời thì cứ nói!

Sư Sư không dám ngẩng đầu lên:

- Thiếp sợ bệ hạ giận dữ chặt đầu thiếp.

Triệu Cát cười nói:

- Nào có chuyện như vậy. Khanh cứ nói không sao, trẫm nào phải hẹp hòi như đàn bà.

Sư Sư vẫn không dám ngước mắt lên:

- Thiếp không muốn làm bệ hạ tức giận.

Triệu Cát hừ một tiếng nói:

- Nếu trẫm giận khanh thì đã sớm giận rồi. Ngày đó trẫm bị ám sát, tạm lui xuống dưới giường, mới biết đó là một nơi ẩn nấp giấu người rất tốt.

Trong lòng Sư Sư chấn động, cố gắng trấn định nói:

- Ý của bệ hạ là...

Triệu Cát nói:

- Không có ý gì. Lần đó trẫm trốn ở dưới giường, rất cảm động vì khanh đã giao thủ với thích khách bảo vệ trẫm, nhưng lại khiến trẫm liên tưởng đến một bài từ...

Sư Sư liền hỏi:

- Bài từ gì?

Triệu Cát đọc:

- Dao Tình sắc nước, muối Ngô lẫn tuyết, tay ngọn bóc cam sành. Gấm ấp hơn chiêm, mùi hương thú quyện, đối mặt người gõ sênh. Thấp giọng hỏi, canh ba điểm trống thành, cùng ai vầy cuộc? Ngựa trượt sương đầm, chi bằng dừng đến, thật lũ trẻ lạnh chanh (1).

Lúc này sắc mặt Sư Sư hơi tái, gượng cười nói:

- Đó không phải là “Thiếu Niên Du” do thiếp làm sao? Khi đó bệ hạ nghe được, còn cho thiếp thân vài câu cổ vũ, khích lệ muôn phần, bây giờ chưa quên, đội ơn không hết. Bài từ này lại có vấn đề gì?

Triệu Cát cười lạnh nói:

- Bài từ này chính là viết quá tốt, khanh tùy ý hát, khúc văn lại ghi nhớ trong lòng trẫm. Sau khi về cung suy nghĩ lại, đó lại không giống như bút tích của khanh, tức cảnh trữ tình, trong lành lưu loát, giống như đến từ khí chất nam nhi, rõ ràng khác biệt với bút tích của nữ nhi. Thế nhưng đêm đó, trẫm đưa cam ngọt Triều Châu tới cho ái khanh, khanh dùng tay ngọc bóc ra, tự tay đút vào miệng trẫm, chi tiết này cũng được thuật lại trong bài từ. Chẳng lẽ ái khanh lại nói cho người khác nghe tất cả tình tiết ân ái với trẫm? Hay là đặc tính của từ biến hóa, diện mạo của từ khác lạ, viết ra một phong cách khác? Hay là bên dưới giường vừa lúc có người, lúc trẫm và khanh triền miên ân ái, bị người ta nghe được?

Lý Sư Sư nghe vậy vội rót rượu mời rượu. Triệu Cát không uống, lại đập bàn một cái. Dù sao cũng là mặt rồng giận dữ, thiên uy khó lường, Sư Sư bị

dọa đến ngay cả rượu cũng tràn ra, thấm ướt tay áo xanh.

Chỉ nghe Triệu Cát sầm mặt nói:

- Lần đó khanh cũng thoái thác, nói rằng nường nường đang lúc kết hoa, khuyên trăm nên ân ái vợ chồng một phen... Trăm còn khen khanh biết đạo lý, hừ!

Lý Sư Sư chỉ u oán nói:

- Vạn tuế gia, ngài không tin thiếp nữa. Nếu ngài không tin thiếp, thiếp thân đập đầu chết cho xong!

Triệu Cát thấy vành mắt Sư Sư đỏ lên, đáng vẻ thê lương, khẩu khí liền mềm đi, sắc mặt cũng hoà hoãn, nhưng vẫn nói tiếp:

- Khanh muốn trăm tin khanh? Đêm đó sau khi khanh ngâm khúc hát kia, không đến mấy ngày sau, trên phố đã hát bài “Thiếu Niên Du” này, nói là do Khai Phong phủ giám phủ Chu Bang Ngạn dạy cho. Chẳng lẽ khanh tín nhiệm hần, dạy cho hần, hay là không cẩn thận để hần học lén? Đây là câu chữ giống nhau như đúc, ngay cả khúc điệu cũng như nhau. Trùng hợp có trùng hợp như thế sao? Tuyệt diệu có tuyệt diệu như vậy sao? Hả? Hừ!

Lý Sư Sư ưu thương rơi lệ, bi thương thì thào nói:

- Tiện thiếp tội đáng chết vạn lần...vạn tuế gia nhìn rõ mọi việc, đèn trời soi sáng, bất cứ chi tiết nào cũng không gạt được thánh thượng...

Sau đó hai tay xoa xoa cánh tay Triệu Cát, ôn nhu nói:

- Có điều, tiện thiếp cũng hát bài này cho đám tử muội trong lầu nghe, không biết là để ai học được, dạy người khác hát, chuyện này...

Nàng trước tiên khen ngợi Triệu Cát, tặng bốc một phen, sau đó mới nói lời bào chữa.

Triệu Cát nghe vậy, ngữ điệu cũng hòa hoãn lại, xem ra phương pháp của Lý Sư Sư vẫn là hữu hiệu.

- Trăm không tính toán với mỹ nhân, là trăm có ý tốt ba lần bảy lượt giục khanh vào cung, nhưng khanh vẫn luôn từ chối, chuyện này giải thích thế nào?

Sư Sư nước mắt chưa khô, lại duyên dáng đẩy đẩy hoàng đế, liếc hắt một cái, yêu kiều nói:

- Thiếp nói này, vạn tuế gia, ngài gấp cái gì, chẳng phải cái gì cũng bị ngài chiếm rồi sao. Nếu quả thật được ngài đưa vào cung, ngài lại đi tìm hoa hồng liễu, khi đó chỉ khiến thiếp thân ngồi trong phòng trống, mới biết thâm tình không bằng vô tình thật.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Trích từ bài “Thiếu Niên Du” của Chu Bang Ngạn.

Tinh đao như thủy,
Ngô diêm trắng tuyết,
Tiêm chỉ phá tân tranh.
Cầm ác sơ ôn,
Thú hương bất đoạn,
Tương đối toạ điệu sinh.

Đê thanh vấn: hương thủy hành túc?
Thành thượng dĩ tam canh.
Mã hoạt sương nùng,
Bất như hữu khứ,
Trực thị thiếu nhân hành!

Dịch nghĩa:

Dao Tình sắc như nước,

Muối xứ Ngô trắng hơn tuyết,
Ngón tay nào đã bóc trái cam tươi.
Màn gấm vừa ấm,
Và lư hương hình thú tỏa ra ngát mùi hương,
Cùng ngồi đối diện gò sen hát ca.

Kề tai hỏi nhá: kẻ hành lạc đêm khuya là ai vậy?
Mà trống điểm canh ba.
Sương khuya càng ngày càng đậm, đường trơn trượt ngựa khó đi.
Đừng có đi thì mới phải chứ.
Đúng là bọn thiếu niên lạnh chanh.

Dịch thơ: (Yến Lan)
Dao Tinh sắc nước,
Muối Ngô lẫn tuyết,
Tay ngọn bóc cam sành.
Gấm ấp hơn chiêm,
Mùi hương thú quyện,
Đối mặt người gõ sen.

Thấp giọng hỏi: cùng ai vậy cuộc?
Canh ba điểm trống thành.
Ngựa trượt sương dầm,
Chi bằng đừng đến,
Thật lũ trẻ lạnh chanh.
QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 48 – Mùa hạ đang lúc áo xuân mỏng

Chương 48 – Mùa hạ đang lúc áo xuân mỏng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Triệu Cát bị Lý Sư Sư nũng nịu, giọng nói cũng mềm ra, dùng tay chạm vào nơi mềm mại của nàng, thở dài nói:

- Khanh cũng thật biết đùa bốn trăm... được, trăm sẽ không miễn cưỡng khanh. Dù sao trăm chỉ cần đến gặp khanh, đã có đường ngầm để đi, cũng rất thuận tiện, tùy thời có thể say gối mỹ nhân, vậy thì không ngại nữa... Tối nay cứ tha cho khanh một lần đi!

Sư Sư vừa nghe, vội yêu kiều kêu lên:

- Vạn tuế gia phúc an! Vạn tuế gia vạn vạn tuế!

Thích Thiếu Thương ở bên ngoài nghe được lại cười lạnh.

Tuy nói hoàng đế Triệu Cát này lại từ trong một ca khúc, suy đoán ra Lý Sư Sư có khả năng mập mờ với Chu Bang Ngạn, nhưng đường đường là vua của một nước, nên xem vạn dân nước sôi lửa bỏng là việc chính, còn hăn lại sa vào trong những tiểu tiết này, cùng với tình sự nam nữ, đâu còn tâm trí quan tâm đến quốc gia đại sự. Đây rốt cuộc là họa hay phúc, là không có chí khí chứ không phải xem xét từng li.

Thích Thiếu Thương cũng không nghĩ tới, ý nghĩ này của y rất giống với Vương Tiểu Thạch mấy năm trước. Sau khi Vương Tiểu Thạch giao đấu một trận với thủ hạ của Thái Kinh tại Sầu Thạch trai, vội vã lưu lại một bài từ, khiến Thái Kinh suy đoán ra con người Vương Tiểu Thạch này chí khí phi phàm.

Thế nhưng, đồng dạng, đồng lý, đường đường là thừa tướng một nước, lại phí tâm vì đấu tranh nhỏ nhặt trên nhân sự, khác biệt nhỏ nhặt trên chữ viết, nào có thể đặt tâm lực vào việc cải thiện đời sống của nhân dân?

Một tể tướng đã như thế, hiện giờ hoàng đế cũng như vậy, thử hỏi quốc gia này làm sao có thể bất bại? Làm sao có thể bất vong?

Quốc gia sắp vong, yêu nghiệt xuất hiện, mà người chịu khổ nhất định là bình dân bá tánh.

Điểm này nghìn đời không thay, kiếp này không đổi.

Thứ thay đổi là Thích Thiều Thương.

Nhìn thấy cảnh này trong phòng, trong lòng y giống như có sóng cả vạn trượng đánh vào.

Y thật sự không nhìn nổi.

Y quay đầu bước đi.

Thế nhưng y vừa quay đầu, lại không đi được.

Bởi vì y nhìn thấy một người, đang chờ y dưới ánh trăng.

Người này không phải bản thân y, mà là hán tử kia, Tôn Công Diệt.

Không biết từ khi nào, hăn đã đứng dưới ánh trăng, trên nóc nhà, sau lưng Thích Thiều Thương.

Nếu không phải trên tay hăn ôm một chiếc tiêu vĩ cầm cổ xưa như sắt không phải sắt, Thích Thiều Thương vừa thấy còn tưởng rằng lại gặp chính mình.

Nhưng lần này thật sự không phải chính y, mà là hán tử ngang ngược lông mày như kiếm, chỉ xéo tóc mai, môi mỏng như kiếm, mày giương như kiếm, mắt sáng như kiếm, nếp nhăn như kiếm, cao gầy như kiếm, áo trắng như kiếm.

Hán tử kia đã đến sau lưng y tám thước, cả người giống như một thanh kiếm rời khỏi vỏ.

Kiểm lạnh.

Nụ cười của hắn cũng lạnh.

Nhưng đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo kia lại có phần ấm áp.

Cũng không biết vì sao, Thích Thiếu Thương nhìn thấy người này, chợt sinh ra một loại cảm giác “nháy mắt chết, chớp mắt vong, trong một hơi thở”.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy người này, đến tình cảnh này, đã biết rõ đó không phải là mình, nhưng vẫn cảm thấy đối phương gần như chính là mình, ít nhất là rất giống “mình”.

Y gần như nhìn thấy một “mình” hoàn toàn không phải “chính mình”.

Y đã nhìn thấy, có phần ngờ ngẩn, nhưng không kinh ngạc, giống như đó là một chuyện nên xảy ra từ sớm, chỉ có điều trước đó một khắc y còn không biết khi nào nó sẽ xảy ra. Câu đầu tiên của y là:

- Người đàm luận với Sư Sư, là nói cho ta nghe.

Hán tử kia nói:

- Ta đã sớm biết người ở bên ngoài.

Thích Thiếu Thương nói:

- Ba ngày trước, ta cũng biết người ở bên ngoài nghe lén.

Tôn Công Diệt nói:

- Cho nên, tối nay ta hỏi lại lần nữa, để cho người cũng nghe được, xem thử Sư Sư ở sau lưng nói người thế nào.

Giọng nói của hai người đều rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có hai người bọn họ ở trên chỗ cao, dưới trăng thanh gió mát này mới nghe được.

Bọn họ cũng không dám kinh động, một khi kinh động bên dưới, người hộ giá có thể sẽ lũ lượt kéo ra. Khi đó cho dù có thể toàn thân rút lui, cũng nhất

định gặp phải phiền toái.

Cho nên bọn họ tiếp tục thấp giọng nói nhanh.

Chỉ nói cho đối phương nghe.

Chỉ có đối phương mới nghe thấy, nghe hiểu, nghe rõ. Trên dãy mái nhà cổ đô cổ xưa, bọn họ đối thoại, đối diện, cũng đối kháng với nhau như vậy.

Ánh mắt của Tôn Công Diệt chuyển sang nhìn vào đóa hoa trong tay Thích Thiếu Thương

- Người muốn tặng cho nàng?

Thích Thiếu Thương nhìn đóa hoa trong tay một chút, trắng sáng như gương, mộng ảo không hoa.

Tại khoảnh khắc y cúi đầu nhìn hoa, Tôn Công Diệt đột nhiên cảm giác được có phần tâm lạnh, cũng có phần tâm động, càng có phần tâm đau.

Bất diệt như mộng.

Trắng sáng gió trong.

Hắn chỉ cảm thấy người trước mắt trắng như trăng, sáng như trăng, lạnh như trăng, dáng vẻ như trăng, cũng ôn hòa như trăng, lại thể lương và bi thương như trăng.

Vậy thì giống như một “hắn” khác, trên nóc nhà nửa đêm thần bí này, để hắn gặp phải, gặp được, gặp gỡ nhau.

Khiến hắn nhất thời không phân biệt rõ.

Là địch hay bạn?

Là đúng hay sai?

Là ta hay hắn?

Là quá khứ hay tương lai?

Là mộng? Là thật?

Là có? Là không?

Mùa hạ đang lúc áo xuân mỏng.

Dưới trăng tròn khi xuân hạ giao nhau này, hai người vừa lúc gặp nhau trên mái cao cổ đô.

Diêm mái hiên vạn nhà đều ngủ.

Hoàng đế đương triều và hồng phấn thanh lâu nổi danh đang chạ trong phòng, đã thối tắt đèn.

Đèn tắt, trăng sáng.

Hoa giữa ngón tay y.

Đàn ở dưới nách hắn.

Đây là một đêm trăng, có bi thương, không giấc mộng.

Thích Thiếu Thương đột nhiên nói:

- Hoa này, không tặng nữa. Nếu tặng, vậy tặng cho người đi!

Tôn Công Diệt cười:

- Người tặng hoa cho ta?

Thích Thiếu Thương nói:

- Tặng hoa cho người là thăm hỏi người, dù sao người cũng là đạo tặc hái hoa mà.

Dưới đêm trăng, Tôn Công Diệt dường như hơi chần động.

Hắn bắt đầu tháo tấm vải nhung bọc chiếc đàn của mình ra.

Thích Thiều Thương vẫn nói:

- Người đừng tưởng ta không biết người là ai.

Sát khí trong mắt Tôn Công Diệt bùng lên, sắc như vàng kiếm:

- Vậy ta là ai?

Thích Thiều Thương nói:

- Gần đây trên giang hồ xuất hiện một tên sát thủ nổi tiếng, cũng là dân ma tiếng xấu vang lừng. Người của quan phủ, triều đình, lục lâm, võ lâm, hai đạo hắc bạch đều đang tìm hắn tính sổ. Nghe người ta đồn hắn dân không đức hạnh, nhưng người mà hắn giết dường như đều là những kẻ tội ác tày trời.

Tôn Công Diệt cười, nụ cười rất cô, cũng rất độc, hơn nữa còn ngạo ngạn.

Thích Thiều Thương nhìn chăm chú vào hắn, nói:

- Nghe nói dân ma kia vẫn đang hoạt động khắp nơi, gần đây còn nhiều lần xuất hiện trong kinh, từng lấy tên giả là Tôn Tiểu Huệ, Tôn Lê Tử, Tôn Gia Linh, Tôn Hoa Thiển.

Sau đó y nói từng chữ từng câu:

- Hiện tại hắn đang dùng tên giả là Tôn Công Diệt.

Nếu như nói Tôn Công Diệt nguyên bản giống như một thanh kiếm, vậy thì hiện giờ kiếm của hắn đã hoàn toàn rút ra khỏi vỏ.

Kiếm sắc bén.

Đó là một thanh kiếm kiêu ngạo, một khi rời vỏ quyết không trở về vô ích.

Hắn hỏi:

- Như vậy, ta là ai?

Thích Thiều Thương cười, nụ cười của y rất thoải mái, cũng rất tịch mịch.

Rất tịch mịch, nhưng không lạnh nhạt.

Y nói, chỉ ba chữ:

- Tôn Thanh Hà.

Sau đó y không nói thêm nữa, nhưng thần thái của y giống như trăng sáng đầy trời.

Ngón tay của y vẫn nhón hoa.

Tay của y rất nhỏ, rất thanh tú, giống như tay của nữ nhân.

Trăng đang chiếu vào trên cánh hoa giữa ngón tay y.

Hoa đã tàn một nửa, cũng giống như nở một nửa.

Đêm đã quá nửa.

Người thì sao?

Vì ai gió sương đứng trong đêm?

Vượt qua biên tái nhìn trăng sáng?

Sông nước năm nào trăng vừa rọi?

Trăng ấy soi người từ thuở nao?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 49 – Nháy mắt chết, chớp mắt vong, trong một hơi thở

Chương 49 – Nháy mắt chết, chớp mắt vong, trong một hơi thở

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Vóc người Tôn Thanh Hà mặc dù rất cao lớn, nhưng tay của hắn cũng rất sạch sẽ, hơn nữa còn rất thanh tú.

Bàn tay thanh tú của hắn đang rút ra một thanh kiếm kiêu ngạo hơn người, kiếm của hắn chỉ thẳng vào trời, trên trời có trăng.

Kiếm vốn ở trong đàn.

Lúc rút kiếm, kiếm ý quét qua dây đàn, phát ra âm thanh cực kỳ êm tai.

Kiếm rất quanh quẽ, đây là một thanh kiếm không có bằng hữu.

Ánh trăng rơi trên mũi kiếm chỉ phản chiếu hai chữ “cô độc”.

Sắc mặt của hắn bắt đầu phát xanh, nhưng ấn đường lại hiện lên màu đỏ:

- Người đã biết ta là âm ma Tôn Thanh Hà, vậy thì thế nào?

Thích Thiếu Thương khẽ nói:

- Vậy thì ta muốn thay trời hành đạo...

Y chỉ nói tám chữ.

Lúc nói chữ thứ nhất, y đã bắt đầu rút kiếm.

Đến chữ thứ tám, y đã rút kiếm xong.

Tốc độ rút kiếm của y không hề nhanh, nhưng rất cẩn thận, hơn nữa còn thương tiếc.

Y đối với kiếm của mình có một loại thương hương tiếc ngọc giống như đối với nữ nhân yêu thích.

Y rút kiếm của mình ra, kiếm kêu vang động lòng người.

Kiếm từ bên hông rút ra, sau đó đặt ngang ngực, chỉ vào tim kẻ địch cách đó khoảng mười thước, đứng yên bất động.

Mắt của y rất đẹp, trắng nhiều hơn đen, nhưng màu trắng tươi sáng lại làm nổi bật màu đen lưu động, dường như có phần u oán, hết sức tịch mịch.

Ánh trắng rơi lên mũi kiếm trong tay y cũng lướt qua hai chữ “tịch mịch” lạnh lùng.

Đó là một thanh kiếm tịch mịch.

Lúc này hai người đều đã rút kiếm của mình ra.

Một kiếm chỉ thẳng lên trời, ngông cuồng bất kham.

Một kiếm chỉ ngang vào tim kẻ địch, tịch mịch vô biên.

Chợt nghe Tôn Thanh Hà ở xa cười nói:

- Nghe nói người cũng là giặc cỏ cường đạo, hơn nữa còn là đầu sỏ thủ lĩnh, còn từng to gan hành thích hoàn đế. Người chẳng có gì tốt hơn ta, còn dám bắt ta sao?

Thích Thiếu Thương lạnh nhạt nói:

- Nếu như người thật sự là một dân tộc, ta tuyệt đối không để cho người đụng đến Lý Sư Sư.

Tôn Thanh Hà lạnh lùng nhìn kiếm của y:

- Lý Sư Sư cũng không phải là của người.

Thích Thiếu Thương chỉ nói:

- Cho dù không phải của ta, người cũng không thể đụng đến.

Tôn Thanh Hà bật cười nói:

- Tại sao? Người muốn giữ gìn sự trong sạch của danh kỹ thanh lâu này cho hoàng đế phong lưu kia sao? Người nàng thật sự thích là người sao? Người làm như vậy có thể cảm động được nàng sao?

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta thích một nữ nhân, cho dù không thể có được nàng, ta cũng hi vọng nàng sống tốt.

Tôn Thanh Hà im lặng một lúc, sau đó thất vọng nói:

- Xem ra, lời cảnh cáo vừa rồi của ta đối với người, hoàn toàn không có hiệu lực.

Thích Thiếu Thương lại chỉ nhìn kiếm của hắn:

- Kẻ địch của người ở trước mặt, kiếm lại chỉ lên trời, người muốn đối địch với trời sao?

Tôn Thanh Hà thản nhiên nói:

- Ta xem trời là địch.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Thiên địch? Cuồng vọng.

Tôn Thanh Hà hỏi ngược lại:

- Mũi kiếm của người chỉ vào ta, chẳng phải là cũng xem ta là thiên địch?

Thích Thiếu Thương lắc đầu nói:

- Không. Kiếm của ta chỉ vào tim của người, nhưng tâm của kẻ địch chính là tâm của ta.

Ánh mắt Tôn Thanh Hà co lại, con người cũng bắt đầu thu hẹp:

- Người dùng tâm của mình để đoán ý người khác?

Thích Thiều Thương nói:

- Ta chỉ là dùng tâm phát kiếm.

Tôn Thanh Hà trầm tĩnh nói:

- Tốt, ta đã sớm muốn thử “Tâm kiếm” của người một lần.

Vừa nói xong, hắn lại kẹp chiếc đàn cổ kia vào dưới nách.

Thích Thiều Thương cũng nói:

- Ta cũng muốn lĩnh giáo “Thiên kiếm” nổi danh thiên hạ.

Vừa dứt lời, hai người lập tức ra tay.

Chưa động thủ, trước tiên động cước.

Vừa động thủ, người liền động.

Không tiến mà lui.

Tôn Thanh Hà lui trước, lui rất nhanh, nhưng không tiếng động.

Hắn lui lại, so với tiến tới dường như càng tiêu sái, càng bất kham, cũng càng ngạo mạn hơn.

Ngay cả lui nhanh, hắn cũng có thể làm một cách tự nhiên lưu loát, ngạo mạn cô độc.

Cũng không thấy hắn thi triển bộ pháp gì, hắn chỉ bước nhanh về phía sau.

Sải bước rộng, nhanh và lớn.

Thích Thiều Thương lại sẵn lên phía trước.

Tay phải y cầm ngang kiếm, ngón cái và ngón trỏ tay trái vẫn nhón đóa hoa.

Giống như Tôn Thanh Hà tay phải cầm kiếm chỉ trời, tay trái vẫn kẹp chiếc đàn cổ kia. Chỉ có điều một người thì sẵn tới, một người thì lui nhanh mà thôi.

Thích Thiều Thương bám theo rất gấp, rất nhẹ nhàng.

Bước chân tựa như “dòng chảy”, đồng thời cũng ở dưới ánh trăng “chảy” ra một loại tịch tịch.

Y đang truy kích.

Rất ít người khi đang đuổi giết vẫn có thể bảo trì một loại tịch tịch và tiêu sái như vậy.

Một lui, một tiến.

Trong vô thanh vô tức, đã giẫm lên ánh trăng, từ nơi gặp nhau ban đầu dời ra xa năm sáu mươi trượng. Nói cách khác, hai người vẫn cách nhau khoảng tám đến mười thước, nhưng cách nơi ban đầu đã đến mấy chục trượng.

Nơi bọn họ dừng chân đối diện, vừa khéo chính là nơi vừa rồi Thích Thiều Thương trong nháy mắt ly thần, gần như tẩu hỏa nhập ma.

Có điều, hiện giờ y cũng không “nhập ma”.

Đặt chân lên phiến ngói cũ đá xưa này, đối diện với y chính là “thiên ma” của y.

Tôn Thanh Hà cũng lòng không tạp niệm, trong mắt hắn chỉ có một người, kẻ địch, đó là “thiên địch” của hắn.

Cho dù hai người đã quyết tâm phải đánh một trận, nhưng trước khi giao thủ vẫn không muốn làm kinh động những cao thủ hộ giá.

Bọn họ không ai muốn thông qua lực lượng của quan lại để đối phó với đại địch trong suy nghĩ của mình.

Kẻ địch chân chính phải nhận được sự tôn trọng lớn nhất, bởi vì sự tồn tại của bọn họ sẽ khiến cho người nỗ lực tiến tới, không ngừng cố gắng.

Miệt thị kẻ địch, cũng giống như xem thường phân lượng của mình.

Bọn họ không ai có thể chấp nhận, những cầm quân cao thủ chỉ biết quỳ gối nịnh bợ hoàng thân quốc thích, không biết xấu hổ, lại chạm một ngón tay lên người “kẻ địch” trong suy nghĩ của mình.

Quyết không.

Người giang hồ có nguyên tắc của người giang hồ.

Người võ lâm có quy tắc của người võ lâm.

Cao thủ tự có phong phạm của cao thủ.

Cao thủ tuyệt đỉnh càng có khí phách của hãn.

Cùng với phong cách hành xử kiên quyết của bọn họ.

Chỉ giết địch, không làm nhục địch, cũng là một loại quy tắc chung của bọn họ.

Cho nên bọn họ trước tiên lui ra, sau đó mới quyết chiến.

Nháy mắt chết, chớp mắt vong.

Đối với cao thủ, đó chẳng qua là chuyện trong một hơi thở.

Không ai có thể phân rõ, rốt cuộc là Thích Thiều Thương xuất kiếm trước, hay là Tôn Thanh Hà xuất kiếm trước? Là Tôn Thanh Hà xuất thủ trước, hay là Thích Thiều Thương xuất thủ trước?

Nhưng hai người đều đồng loạt xuất thủ, xuất kiếm.

Không ai rõ vì sao hai người bọn họ nhất định phải động thủ. Có lúc, giữa bọn họ có rất nhiều điểm chung và tương tự, lẽ ra phải liên thủ kết minh, chứ không phải đối lập thù địch mới đúng.

Thế nhưng tại hoàng thành tối nay, bọn họ vẫn quyết chiến, quyết đấu, quyết phân thắng bại.

Mọi người thậm chí cũng chưa chắc có thể phân biệt được, rốt cuộc là Thích Thiều Thương đại biểu cho chính nghĩa, hay là Tôn Thanh Hà ngang hàng với bóng tối? Rốt cuộc là Tôn Thanh Hà quá háo sắc, hay là Thích Thiều Thương quá háo quyền?

Có lẽ không phải là gì cả.

Bọn họ chỉ là một đôi, hai người.

Hai người sinh ra đã định sẵn sẽ có một cuộc gặp mặt.

Đã gặp mặt thì phải quyết chiến.

Có một số người sinh ra đã định sẵn sẽ rằng môi gấn bó, cũng môi hở răng lạnh. Chẳng hạn Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi là như vậy, Bá Lặc và thiên lý mã, Chung Tử Kỳ và Bá Nha cũng như thế.

Cũng có một số người trời sinh là đối thủ một mất một còn, quyết không đội trời chung. Sống ở trên đời, không liều một lần mạnh thắng yếu thua, cũng thà rằng ngọc nát đá tan, để tránh người này xuống người kia lên.

Chẳng hạn như Lưu Bang và Hạng Vũ, hoặc như Gia Cát Lượng và Chu Du, hay như Vương An Thạch và Tư Mã Quang.

Cũng có những người vốn là kẻ địch, sau đó lại thành cùng một trận tuyến, sinh tử gắn bó. Hoặc vốn là chiến hữu cùng tiến cùng lui, nhưng cuối cùng lại trở thành cừu địch thề không đội trời chung. Trong đó đương nhiên đã trải qua biến chuyển khéo léo, biến đổi của nhân thế, cùng với rèn luyện và diễn biến khi có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Giống như Hán Cao Tổ và đại tướng Hàn Tín, quân sư Trương Lương, lại giống như Việt vương Câu Tiễn và Ngô vương Phù Sai, cũng như Tống đại tổ sau khi khoác hoàng bào đối xử với các bộ tướng ngày xưa.

Có những người hóa bạn thành địch.

Có những người hóa địch thành bạn.

Thế nhưng, Thích Thiều Thương và Tôn Thanh Hà thì sao?

Bọn họ, trên mái cao, dưới trăng sáng, đã rút kiếm, xuất chiêu, quyết chiến.

Quyết chiến chỉ là chuyện của hai người bọn họ, bọn họ không muốn bất cứ người nào biết được, không muốn những người khác biết.

Bọn họ chỉ cần chứng thực.

Giữa bọn họ ai cao ai thấp?

Ai cao minh hơn ai?

Hay là một người cao, một người minh?

Có lẽ, Thích Thiều Thương chỉ là một Tôn Thanh Hà xem nghĩa khí nặng một chút, nắm quyền lực chặt một chút; còn Tôn Thanh Hà chính là một Thích Thiều Thương xem sắc đẹp lớn một chút, đối với tình dục phóng túng hơn một chút.

Có lẽ, điều mà Thích Thiều Thương khó chịu ở Tôn Thanh Hà, đó là hân khinh danh quyền mà lại tận tình hoan lạc.

Đồng dạng, điều mà Tôn Thanh Hà coi thường Thích Thiều Thương, đó là y trọng quyền danh mà lại quá si tình.

Nếu như, hai người bọn họ đều thật sự có khuyết điểm như trên.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 50 – Hồng nhan chưa già ân đã đoạn

Chương 50 – Hồng nhan chưa già ân đã đoạn

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thích Thiều Thương và Tôn Thanh Hà đã lui ra phía xa giao thủ, đêm khuya trên mái cong của lầu cao nhà cổ cố đô, bọn họ tận lực/tận tình/tận ý/tận tâm quyết chiến.

Bọn họ không muốn có người khác quấy rầy.

Bọn họ cho rằng không ai nhìn thấy cuộc quyết đấu này.

Nhưng vẫn có người nhìn thấy.

Đã nhìn thấy.

Người thứ nhất nhìn thấy, có thể ngay cả Thích Thiều Thương và Tôn Thanh Hà cũng sẽ cảm thấy bất ngờ.

Đó là hoàng đế Triệu Cát.

Nguyên lai, Triệu Cát tuy đang tình nồng ý ngọt, tận tình phóng túng với Lý Sư Sư, nhưng không biết vì sao, hẳn cảm giác được có điểm bất an, bất ổn.

Có thể là vì hắn từng gặp nguy hiểm tại Huân Hương các, cho nên hắn đặc biệt cảnh giác.

Hơn nữa, bởi vì tinh thông vận luật, hắn cũng có một đôi tai nhạy bén hơn so với người thường, thính giác của hắn rất tốt.

Hắn vốn đang say mê trong ôn hương nhuyễn ngọc, đang muốn cùng giường chung gối, đi đến Vu Sơn với Lý Sư Sư, nhưng không biết vì sao, sau khi nến hết đèn tắt, trong bóng tối, hắn chợt loáng thoáng sinh ra chột rợn bất an.

Điều này rất kỳ quái.

Khi đại não cuồng loạn kích động, tiểu não lại đặc biệt hưởng thụ vui sướng; khi đại não tỉnh táo khôn khéo, tiểu não chưa chắc cũng có thể sáng khoái tràn trề.

Con người chính là như vậy, giống như khôi phục thú tính, sẽ mặc sức khoan khoái hơn một chút; nhưng nếu buông thả dục vọng giống như cầm thú, kết quả thông thường đều là phúc không bền lâu, gieo gió gặt bão.

(Mình là cửu ngũ chi tôn cao quý, cũng không có ngoại lệ sao?)

Kỳ quái là tối nay, hoàng đế Triệu Cát ôm một thân thể nhuyễn ngọc ôn hương như vậy, trong nháy mắt này lại tỉnh dậy một cách (đối với hắn mà nói) không thể tưởng tượng, nhất thời tình dục dâng trào cũng giảm hơn phân nửa.

Có lẽ là trong bóng tối, Triệu Cát ôm lấy giai nhân tuyệt sắc, trong lòng lại nhớ tới nỗi nhục lúc trước bị hành thích trốn xuống đáy giường. Trong lúc nhất thời, tư thái đế vương, khí khái anh hùng cũng giảm sút. Mà trước mắt hẳn lại chợt xuất hiện một cảnh tượng.

Tường thành cổ.

Trời băng đất tuyết.

Đất đai xơ xác tiêu điều.

Nơi cuối bức tường, vòng qua khúc quanh, lập tức nhìn thấy một ngôi chùa cổ.

Trước chùa cây khô, sư tử đá tang thương.

Bên cửa chùa, nơi lan can, có một bức tường khác quanh co kéo dài, sau tường dường như có hai người, một trước một sau, thần tình buồn bã, sắc mặt ưu sầu bi phẫn, giống như đã ở đó rất lâu, rất lâu rất lâu, rất lâu rất lâu rất lâu rồi...

Bọn họ giống như đang nhớ về quê hương, chờ đợi về nhà, chỉ là đường về xa xăm mộng khó thành.

Đất đai thê lương như vậy.

Người bi thương như vậy.

Người nọ, sao lại quen thuộc như thế?

Lại nhìn kỹ, phía sau người nọ chẳng phải một vị vương tử mà hẳn rất sủng ái sao? Nó... nó sao lại trở nên buồn rầu già nua như thế? Hẳn cả kinh, không dám xem thường, khi nhìn lại thì càng sợ hãi hơn.

Hóa ra một người khác đang đưa mắt nhìn trời, mái tóc bạc phơ, vẻ mặt đau buồn, cả người phát ra một trạng thái già nua không nơi nương tựa, bơ vơ bệnh sầu, lại là...

Mình?

(Đã xảy ra chuyện gì?)

(Sao lại xuất hiện tình cảnh như vậy?)

Hắn lập tức ngồi lên, mồ hôi chảy khắp người. Lý Sư Sư vội xoa xoa lưng hắn, ân cần thăm hỏi.

- Thánh thượng bị kinh hãi, là năm mơ sao? Ác mộng báo trước chuyện tốt sắp đến. Thánh thượng kinh sợ, đều là do tiện thiếp không tốt, hầu hạ không chu đáo, mới khiến thánh thượng bị giật mình.

Trong lòng Lý Sư Sư cũng hoài nghi, sao lần này đạo quân hoàng đế hứng thú dạt dào đến đây, hiện giờ lại giống như chim sợ cành cong, hơn nữa còn mệt mỏi ỉu rũ. Xem ra lựa chọn không vào cung là đúng, nếu không một khi ân sủng không còn, lãnh cung ngồi đợi, sống chết khó làm chủ, biết dựa vào ai? Hồng nhan chưa già ân đã đoạn, muốn mỹ mỹ lệ lệ sống qua một đời, phải hiểu được trước tiên khiến người khác đa tình, nhưng mình phải vô tình, tuyệt tình, không động tình.

Thế nhưng, mình có thể sao?

Nghĩ tới đây, không nhận được tâm tình bi thương nguội lạnh.

Ngay cả việc từ bỏ hoàng đế này nàng cũng không làm được, chẳng những thân không do mình, cũng tâm không do mình.

Nàng biết hắn đối xử tốt với nàng, dù vậy tuyệt đối không thể tồn tại muôn thuở, biến cạm đá mòn.

Nhưng như vậy đã đủ.

Một nữ nhân, có được một nam nhân tôn quý từng đối xử tốt với nàng như vậy. Hơn nữa nam nhân đối xử tốt với nàng cũng không chỉ một mình hân.

Nữ nhân còn có thể đòi hỏi điều gì? Yêu cầu thứ gì cao xa hơn nữa?

Nàng đối với mỗi người đều cảm ơn, đều có tình.

Tình có thể nói đoạn là đoạn sao?

Nếu như không đủ nhần tâm đoạn tình, vậy thì phải thương thương tâm tâm sống qua một đời.

Thế nhưng, người thương tâm hân là mình. Vạn tuế gia hoàng đế này luôn luôn chỉ biết tận tình phóng túng, tự tìm khoái lạc, không biết sầu lo, sao hiện giờ thần sắc lại sầu não bi thương như vậy?

Nàng không biết, cũng không hiểu.

Hoa không biết nói càng quyến rũ.

Huống hồ là nàng lúc này nhuần ngọc ôn hương, tóc mây hơi loạn, áo chần nửa lộ?

Triệu Cát trước giờ không phải là không biết phong lưu.

Chỉ đại anh hùng có bản sắc, là danh sĩ thật tự phong lưu.

Huống hồ hân là hoàng đế.

Thế nhưng, tối nay, hân lại đột nhiên nhìn thấy hai người quen thuộc như vậy (một người giống như là mình, còn một người giống như con trai của mình), dường như đang bị giam cầm trong trời đông giá rét tại bắc quốc vắng lặng. Đây là mộng? Hay là ảo? Là thật? Hay là không?

Ai, có phải nên nghe dân oán, trừng phạt cách chức đám đại thần quanh năm ở bên cạnh mình a dua nịnh hót hay không?

Triệu Cát vốn thông minh, thực ra hẳn chỉ thích an nhàn hưởng lạc chứ không hề hồ đồ. Đám quyền thần bên cạnh làm xằng làm bậy, hẳn cũng không phải hoàn toàn không biết. Chỉ có điều, những chuyện mà bọn họ làm chính là hẳn muốn làm, thích làm, mơ làm, nhưng không tiện làm. Bọn họ đều làm vì hẳn, hẳn đương nhiên trong lòng cao hứng, khó tránh khỏi trọng dụng, phong thưởng cho những người này.

Thế nhưng, lỡ may quá tin tưởng những người này sẽ gây bất lợi cho mình, vậy thì lại là chuyện khác.

Có lẽ, khi đến thời điểm, cũng nên sớm buông tay một chút, không hỏi quốc sự, an bài thoái ẩn làm một đạo quân hoàng đế, bình thản vô vi, cả ngày du sơn ngoạn thủy, hưởng thụ nhân gian an lạc.

(Ồ, vừa rồi trong mộng không phải mộng nhìn thấy Vương nhi, mình cũng luôn sủng ái nó, có phải là thần linh chỉ điểm, lập nó thừa kế đại vị hay không? Ngôi chùa kia một mảnh tiêu điều, chỉ có nó vẫn làm bạn với mình, có thể cảm giác được huyết mạch thân tình nương tựa lẫn nhau. Thế nhưng, vì sao ánh mắt của Vương nhi nhìn bóng lưng của mình, lại thù hận căm phẫn như vậy?)

Rốt cuộc đó là chuyện gì? Kiếp trước? Hay là kiếp sau? Tống Huy Tông đạo quân hoàng đế Triệu Cát ngồi trong bóng tối, giữa gian phòng đầy hương thơm của tuyệt đại mỹ nhân Lý Sư Sư, nhất thời cũng nghĩ không thông.

Do đó hẳn khẽ đẩy Lý Sư Sư ra, giống như đẩy ra một nỗi ưu sầu trong lòng, vô ý nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lúc này vừa lúc nhìn thấy Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà ở phía xa đang quyết đấu dưới ánh trăng.

Lúc này, hai đại cao thủ đã đứng nghiêm người, đã động kiếm, ra tay.

Ra tay không lưu tình.

Bởi vì sau khi đứng lại trên mái cổ, Tôn Thanh Hà còn cười nói một câu với Thích Thiếu Thương.

Một câu đã chọc giận Thích Thiếu Thương.

- Tốt nhất “Tâm kiếm” của người có thể thắng được “Thiên kiếm” của ta, nếu không đại sắc ma ta trước hết sẽ cường gian Lý Sư Sư.

Câu này tuyệt đối đã chọc giận Thích Thiếu Thương.

Cùng với kiếm của y.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 51 – Nối tiếp nhau, thương yêu nhau, hoài nghi nhau

Chương 51 – Nối tiếp nhau, thương yêu nhau, hoài nghi nhau

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Kiếm trên tay y có một cái tên, đó là “Si”.

Chỉ một chữ.

Y rút thanh kiếm giết người của mình ra, đồng thời cũng nói một câu tổn thương người.

- Một người thật sự thích nữ nhân sẽ không cưỡng gian nữ nhân. Người to gan làm vậy, vô độ tùy hứng, ta có thể mặc kệ. Nhưng gần hai tháng qua ở kinh thành, người ít nhất đã gây ra mười một vụ cưỡng gian giết người. Ta giết người để tế trời, để tế hồng nhan, để trút công phần. Nếu người đã làm chuyện như vậy thì không xứng làm người võ lâm, cũng không xứng làm hảo hán, càng không xứng làm người!

Sắc mặt của y trắng như tuyết, áo trắng như tuyết, kiếm trắng hơn tuyết.

Trắng cũng trắng như tuyết.

“Tuyết” ý đột nhiên bùng lên.

Kiểm ý bùng cháy mạnh mẽ.

Kiểm tấn công Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà vẫn nhìn chăm chú vào tay của Thích Thiếu Thương.

Không phải nhìn kiếm của y, cũng không phải nhìn cánh tay cầm kiếm của y, mà là nhìn ngón tay đang kẹp đóa hoa đã tàn một nửa.

Hắn còn nói một câu rất liều lĩnh:

- Người nói ta làm thì ta làm, vậy thì thế nào! Ta cưỡng gian hết mỹ nữ trong thiên hạ, hưởng hết vui vẻ của nhân thế, khoái hoạt hết cả đời, người sẽ làm gì?

Hắn cũng trả lại một kiếm, giống như trả lại một ân tình.

Kiểm của hắn cũng có tên gọi, đó là “Thác” (sai).

Kiểm của hắn tên là “Thác”.

Ai, trên đời này, si si thác thác, lại có ai biết? Ai phân rõ được?

Bọn họ đã rời đi xa, Triệu Cát chỉ trông thấy hai bóng người quyết chiến trên nóc nhà dưới ánh trăng, đương nhiên không nghe được bọn họ nói gì.

Hắn chỉ phát hiện bóng dáng của một người có điểm quen thuộc.

Hắn vừa nhìn chỉ cảm thấy trong lòng lạnh đi.

Đây chẳng phải là sát thủ lần trước đã đánh lén hắn tại Huân Hương các sao?

(Sao tối nay lại xuất hiện?)

(Sao mỗi lần đến đây gặp Lý Sư Sư, đều gặp phải sát tinh như vậy.)

(Chẳng lẽ tối nay những kẻ liều mạng này lại nhắm vào trẫm?)

Như vậy, sao bọn chúng lại động thủ?

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, hai người này đã xuất kiếm, đã động thủ, đã qua một chiêu.

Sắc mặt Tôn Thanh Hà phát xanh.

Nơi hắn đứng, ngói xanh như than vẽ.

Y phục của hắn màu xanh nhạt, kiếm cũng biến xanh.

Dường như ngay cả vầng trăng trên đầu cũng là màu xanh.

“Thanh” khí chợt tăng nhiều.

Vầng kiếm mãnh liệt.

Kiếm tấn công Thích Thiếu Thương.

Triệu Cát ngồi ở nơi tối tăm trong cửa sổ, chỉ thấy dưới ánh trăng bên kia, phía trên kia, trên tay hai người là một vệt sáng bạc màu trắng như nước, một vệt sáng lục màu xanh như nước, biến ảo thành hai con rồng nước giao kích với nhau. Trong nháy mắt, hai con rồng xanh rồng trắng đan vào nhau nhanh như điện xẹt, sau đó lập tức trở về trên tay hai người.

Trong nháy mắt đó, hoàng đế Triệu Cát quanh năm chìm trong tửu sắc cũng không nói rõ được, rốt cuộc ai là rồng xanh? Ai là rồng trắng? Là rồng trắng trở lại trong tay người áo trắng, rồng xanh trở lại trong tay người áo xanh? Hay là rồng trắng rơi vào trong tay người áo xanh, rồng xanh rơi vào trong tay người áo trắng? Dù sao, rồng xanh và rồng trắng vẫn đang đứng đối diện trên nóc nhà nơi ấy.

Triệu Cát nhìn không kỹ, cũng nhìn không hiểu.

Đó không phải là thơ, cũng không phải là tranh, càng không phải là vận luật.

Những thứ này chẳng những hẩn hiểu, hơn nữa còn tinh thông.

Đây đều là những thứ lịch sự cao nhã, không thấp kém giống như những kẻ lỗ mãng cầm đao cầm kiếm đánh đánh giết giết trên nóc nhà kia.

Thế nhưng, vấn đề là Triệu Cát cũng hiểu, nếu như không có những kẻ cầm kiếm rút đao này, giang sơn của hẩn cũng khó mà giữ được; hơn nữa, nếu những kẻ cầm thương lấp tên này đều chuyển sang nhắm vào hẩn, ngay cả đầu rồng của hẩn cũng không đảm bảo.

Hẩn càng nghĩ trong lòng càng lạnh.

Một khi tâm kinh, gan sẽ nhảy, gan sắc cũng nhỏ đi.

Hẩn không tìm được nhớ tới, tại nơi này của Lý Sư Sư, hẩn năm lần bảy lượt bị kinh hãi, năm lần bảy lượt bị nhục nhã. Hơn nữa cô gái này tuy xinh

đẹp, nhưng cũng biết động đao động thương, hiển nhiên cũng có quan hệ mật thiết với đủ hạng người trên giang hồ. Điều này khiến cho hãn không thể không giật mình đề phòng.

Hãn luôn luôn rất yêu thích cô gái trong lòng này, bởi vì nàng hiểu ý người khác.

Hãn luôn luôn rất thương tiếc nàng.

Thế nhưng hiện giờ hãn cũng khó tránh khỏi sinh ra hoài nghi với nàng.

Tối nay hãn cũng không muốn trêu chọc người lạ quyết chiến trên nóc nhà kia, để mặc cho bọn họ đánh tiếp. Đối với những kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ này, tốt nhất vẫn không nên dây vào.

Chủ yếu là bọn họ không phải nhắm vào mình, hãn cũng không muốn/không cần/không dám truy cứu tiếp.

Cho nên hãn cũng không đợi tiếp.

Hãn nhắc chiếc chuông nhỏ trên giường lên, người hầu lập tức đi tới/tiến tới/vào tới.

Hãn vội vã rời đi, thậm chí không an ủi Lý Sư Sư.

Mọi người đều không biết vì sao lần này hoàng thượng tới một cách hào hứng, sau đó lại vội vàng rời đi. Lý Sư Sư lại hiểu được một chút, bởi vì nàng nhìn theo ánh mắt của Triệu Cát, cũng phát hiện hai bóng dáng đang quyết chiến trên mái cong cao nhất trong thành

Bọn họ đã đổi mặt!

(Vì sao bọn họ lại chiến đấu?)

Vì thánh thượng? Vì chính nghĩa? Hay là vì ta?

Lý Sư Sư liếc thấy ánh mắt của hoàng đế tỏa sáng trong bóng tối.

Nàng không nghĩ tới, hoàng đế này quanh năm chìm trong tử sắc múa ca, lại có ánh mắt cơ trí và trong vắt như vậy.

Nhất là trong bóng tối âm này này, càng đặc biệt trong vắt.

Nàng chưa từng phát hiện hãn còn có đặc điểm này.

Nàng đột nhiên cảm thấy hơi xúc động. Vua của một nước thường ngày hoang dã vô độ, trong đêm trắng có người quyết chiến, ánh mắt lại tỏa sáng ở trong phòng làm bạn với nàng.

Vì sự xúc động này, nàng thật sự không tiếc hi sinh vì hãn.

Chỉ cần lúc này hãn lại gọi nàng vào cung, cho dù là vừa vào cửa cung sâu như biển, nàng cũng quyết chí tiến lên, vì nghĩa không chùn bước.

Đáng tiếc hãn không gọi, cũng không triệu tập.

Hãn đi rồi.

Chỉ còn lại nàng ở trong phòng.

Còn có một bộ y phục trong màu vàng mà hãn để lại trước khi đi, bày ở trên giường.

Trên y phục loáng thoáng thấy một con rồng.

Rồng nhẹ nhàng múa vuốt, nằm ở trên giường rất an tĩnh.

Đó là một con rồng vàng.

Nàng liền cầm món y phục trong kia lên, ngồi ở mép giường, nhìn một hồi, đặt dưới mũi người một cái, lại đưa đến bên miệng, nhìn đầu rồng, cắn một

cái.

Ở bên ngoài, Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà giao thủ mỗi người một chiêu.

Là chiêu thứ hai.

Chiêu thứ nhất, không động kiếm, chỉ di chuyển thân hình, thay đổi vị trí, dịch chuyển tới vị trí có lợi mới ra tay, hơn nữa trong quá trình dịch chuyển không ai để cho kẻ địch có cơ hội tập kích, đây cũng là một loại so chiêu, giao thủ.

Hiện giờ là chiêu thứ hai.

Hai con rồng kiếm, rồng nước lướt qua bầu trời, lại lần lượt trở lại trong tay, trong lòng hai người.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 52 – Quê nhà non nước trong mơ

Chương 52 – Quê nhà non nước trong mơ

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Hoàng đế đã trở về.

Hắn không kìm được mất hết hứng thú, chẳng những hoảng hốt bất an, cũng mang theo một chút thương cảm.

(Hai người ở bắc quốc mùa đông lạnh lẽo, buồn bực không vui, râu ria đầy mặt, sầu não ưu tư kia, sao lại quen thuộc như thế?)

(Một người giống như trẫm.)

(Một người giống như Hoàn nhi.)

(Đây là chuyện gì?)

(Đường xa muốn về gian khó, quê nhà non nước trong mơ. Giang sơn xinh đẹp như vậy, sao bỗng chốc lại xuất hiện tình cảnh điêu hiu vắng vẻ, khiến người ta thương cảm.)

(Ai, chỉ mong là mộng là ảo.)

(Ai, đó không phải là thật.)

Tống Huy Tông thấp thỏm bất an, vì vậy mất hứng, bãi giá về cung.

Hắn lại không biết, trong một đêm này, dưới ánh trăng cổ xưa, trên nóc nhà già cỗi, trong một thời khắc thần kỳ thăm thẳm, đã xảy ra rất nhiều chuyện khác thường.

Thích Thiếu Thương nhìn bầu trời kinh thành, trong lúc ưu tư rồi ren, lại nhìn thấy tiền thân hậu thế của mình, cùng với tương lai và mai sau của thành đô này.

Sau đó y quyết đấu với Tôn Thanh Hà, giống như tử chiến với chính mình.

Vì đôi mắt tỏa sáng của hoàng đế từ trong bóng tối nhìn ra ngoài cửa sổ, Lý Sư Sư không tiếc chết vì hắn. Nhưng vì hắn vội vã rời đi, chỉ để lại một bộ áo rồng màu vàng trong bóng tối trên giường, nàng lại quyết định không vào cung làm phi tần.

Hoàng đế thì sao?

Triệu Cát lại nhìn thấy sự bất hạnh của hần, cùng với sự hi sinh của thái tử Triệu Hoàn mà hần càng chiều, còn có kết cục của hai cha con bọn họ.

Đêm tối kinh hoa.

Ánh trăng cổ đô.

Có lẽ, trong cuộc đời luôn có thời khắc ra vào thời không, chu du trời đất, trên dưới thông suốt, tiến lùi tự nhiên.

Nhưng trận kịch chiến giữa Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà vẫn không dừng lại.

Bọn họ xuất thủ một chiêu, vẫn chưa phân thắng bại.

Cho nên bọn họ công ra chiêu thứ hai, kiếm thứ hai.

Tôn Thanh Hà đứng lên, như một con hạc trắng ngược chiếc mào đỏ trên đầu, giống như lá trúc trở lại trên cành.

Hắn chém xuống một kiếm.

Chém thẳng.

Chỉ chém vào Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương cúi thấp người xuống, rồng có thể bay cao, cũng có thể ẩn mình.

Y là một người giỏi ẩn mình, càng giỏi bay cao. Y cong là để duỗi, lùi là để tiến, cúi thấp là để có ngày cao cao tại thượng.

Kiếm của y nghiêng nghiêng phất lên, ngăn cản kiếm của Tôn Thanh Hà.

Một kiếm từ dưới lên, một kiếm từ trên xuống.

Một vầng trăng, thiên hạ sáng.

Áo trắng như trăng, người trắng như áo.

Kiếm trắng như tuyết, đường như còn hơn cả tuyết.

Nhưng máu thì sao?

Nếu như trong đêm trăng này bắn ra máu anh hùng, có phải còn huyết hơn cả huyết, tuyết hơn cả tuyết, đỏ hơn cả máu?

Thế nhưng, không chỉ một mình Triệu Cát nhìn thấy hai người bọn họ quyết chiến.

Triệu Cát là một người trong đó.

Tại buổi tối kinh hoa này, có ba người đồng thời thấy được trận quyết đấu này.

Đạo quân hoàng đế là người thứ nhất, hẳn cũng từ trong đó giác ngộ. Nhưng hẳn không phải là người duy nhất, cũng chắc chắn không chỉ có hẳn giác ngộ.

Còn có hai người khác phát hiện ra trận kịch chiến này.

Nhưng không phải Lý Sư Sư.

Nàng không có lòng xem trận chiến.

Nàng là nữ nhân, nàng cũng tập võ, nhưng không thích võ.

Nữ nhân trọng tình.

Nàng chỉ quan tâm làm sao đi yêu, nhưng yêu một người thật sự rất vất vả; các nàng chỉ đành đi hận, có điều hận một người cũng quá khó khăn.

Tình là thứ thương người thương mình nhất.

Thứ mà nam nhân trung thành là nghĩa khí, không phải yêu. Nghĩa chính là tình hoài của hẳn.

Nữ nhân là loại người sống trong khí sắc, cho nên nữ nhân chung tình với yêu thương.

Anh hùng là một loại khí sắc của truyền thuyết, làm người ta ảo giác mình mới là mỹ nhân khiến hào kiệt chung tình.

Cho nên nữ nhân thích anh hùng.

Thực ra các nàng không thích bọn họ quyết đấu, máu thịt tung tóe, như vậy rất khó coi. Các nàng chỉ thích cảm giác khi bọn họ quyết đấu vì mình.

Các nàng hi vọng người quyết chiến vì mình, mà mình lại ái mộ, có thể bình an vô sự và chiến thắng trở về.

Trở lại trong lòng các nàng, sau đó nghe theo răm rắp những gì các nàng nói, giống như đứa trẻ do các nàng một tay sinh ra và nuôi dưỡng thành người vậy.

Đây mới là nam tử trong suy nghĩ của các nàng.

Tình nhân vĩnh viễn chịu chết vì các nàng nhưng không phải thật sự mất mạng, vẫn luôn yêu quý nhưng lại chịu tha thứ cho các nàng, hiểu được suy nghĩ trong lòng các nàng.

Cho nên nữ nhân bình thường gả cho trượng phu.

Trượng phu không có loại tố chất này.

Mà những người tốt hơn, các nàng luôn cho rằng nếu không phải chết sạch thì cũng không để cho mình gặp được.

Đúng vậy, Lý Sư Sư mặc dù nhìn thấy một trận đại quyết chiến, nàng cũng quan tâm đến hai người này, hai vị bằng hữu, nhưng lại không có lòng thương thức hay hòa giải.

Nếu người vô tâm ta sẽ dừng.

Nếu ta hữu ý thì thế nào?

Hoa vàng ngày mai bướm cũng sầu.

Trong lòng Lý Sư Sư có một loại cảm giác thê lương cô tịch.

Nàng chỉ hi vọng Triệu Cát, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà đều không phải chết.

Nếu không thì đều chết hết cho rồi.

Nếu nhất định không chiếm được, nàng cũng chẳng cần thứ gì, dứt khoát hủy hết cho xong.

Trận quyết chiến này không phá hủy dấu chí của Lý Sư Sư. Thông thường thứ mà nữ nhân có không phải là dấu chí, mà là cổ chấp.

Nhưng nó gần như đã phá hủy dấu chí và lòng tin của một người.

Hắn đương nhiên chính là người được xưng là quốc sư chân tiên trong cung đình, Hắc Quang Thượng Nhân.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 53 – Mắt nhìn sóng cuộn mây tan

Chương 53 – Mắt nhìn sóng cuộn mây tan

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Lúc đó đạo quân hoàng đế Triệu Cát hết lòng tin theo đạo giáo, rất trọng dụng đạo thổ phương sĩ, đến nỗi đạo quán mọc lên như rừng, đạo giáo thịnh vượng, đạo học lưu hành, lại có thuật sĩ tham gia chính sự, yêu đạo thịnh hành, trở thành một trào lưu thời thế, thần tiên tà thuyết thịnh hành, đã sớm thấy dấu hiệu họa vong.

Triệu Cát vốn tín ngưỡng phật giáo, chỉ hiềm tin phật lại gây khó khăn cho các loại sở thích của hãn, cộng thêm muốn vĩnh viễn hưởng phú quý quyền thế, lại muốn cầu trường sinh bất lão, cho nên bỏ phật nhập đạo, dùng dưỡng sinh, thái bổ, luyện đan, linh dị để thỏa mãn ý nghĩ tự cho là tiên nhân, lừa mình dối người. Hơn nữa hãn còn có suy nghĩ viễn vông, trong những năm tháng sinh thời ngắn ngủi và cấp bách muốn được thăng tiên trường thọ, điều này khiến cho không ít phương sĩ như Lâm Linh Tố, Vương Tử Tích dùng những phương pháp lừa gạt khéo léo lấy được sự tin tưởng của hãn. Trong thời gian này Triệu Cát lại kiêm chế Phật giáo, khiến cho thế lực đạo giáo đạt đến đỉnh cao, gốc rễ càng sâu.

Chiêm Biệt Dã vốn là một tên tiểu sa di của phật môn, trải qua tu hành, cuối cùng được thăng làm phó tọa của chùa. Nhưng lúc đó đạo giáo thịnh vượng, phật giáo sa sút, hãn nghiến răng tự phong là đạo giáo chân nhân, sáng lập Hắc Quang pháp môn, tự xưng có năng lực hô mưa gọi gió, biết tâm sự người. Thái Kinh cũng có qua lại với hãn, lợi dụng lời nói quỷ quyệt của hãn, mượn danh ý trời, cầu xin Triệu Cát những thứ cần thiết, còn cố ý tiến cử hãn với Triệu Cát. Triệu Cát thấy hãn biểu diễn pháp thuật, có thể trong khoảnh khắc đốt một chén nước đá thành cầu lửa, có thể khiến một chén nước sôi trong nháy mắt kết băng, còn có thể biến giấy trắng thành đen, buổi tối đến sớm một canh giờ, lại không biết những chuyện này chỉ cần có nội công hơn người, có tri thức đối với nghịch nhiều thứ tự thời gian, cùng với một chút tiểu xảo gạt người là có thể làm được. Cho nên Triệu Cát hoàn toàn tin tưởng Chiêm Biệt Dã, thấy hãn thích bóng tối lại háo sắc, liền tôn sùng là “Hắc Quang Thượng Nhân”, ban tặng mỹ nữ hầu hạ hãn.

Trong đêm tối kinh thành này, vừa rồi người còn chưa ngủ say, còn đang vui vẻ với nữ nhân chính “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã này.

Hắn được Triệu Cát tin tưởng coi trọng, Triệu Cát đã tới Hạnh hoa lâu gặp Lý Sư Sư, hẳn dĩ nhiên cũng tới đây hộ giá. Có điều Triệu Cát đã điên long đảo phượng với Bạch Mẫu Đơn, hẳn cũng không chịu thua kém, ôm một mỹ nữ như hoa đi tìm mộng đẹp.

Nhưng dù sao hắn cũng có năng lực hơn người.

Hắn vui thì vui, nhưng lại nghe được tiếng động khác thường.

Hắn lập tức cảnh giác, lật người ngồi dậy.

Nữ nhân bên dưới còn chưa thỏa mãn, không biết vì sao hắn lại đột ngột khua chiêng thu binh, muốn kéo hắn ngã vào trong lòng nàng.

Hắc Quang Thượng Nhân háo sắc, nhưng hắn rất khôn khéo.

Người khôn khéo luôn phân biệt được rõ ràng, lúc nào thì nên hồ đồ.

Đây chắc chắn là lúc không thể hồ đồ.

Hoàng đế đang ở trong Huân Hương các, cách đây ba gian nhà, nhưng lại có cao nhân giao thủ quyết chiến cách đó không xa, lỡ may xảy ra chuyện, hắn chịu trách nhiệm được sao?

Trong lòng hắn hiểu rõ, hắn được ăn ngon mặc đẹp, tột tở như mây, mỹ nhân ái thiếp, địa vị cao quý, đều là nhờ được đạo quân hoàng đế sủng ái.

Cho nên an nguy của bị hoàng đế là thứ mà hắn coi trọng nhất, đó là thành bại vinh nhục, cũng là áo cơm cha mẹ của hắn.

Vì vậy lúc này hắn lại cũng không màng vui vẻ nhất thời.

Hắn vươn ngón tay ra, phong tỏa huyết đạo của nữ nhân trắng nõn nằm trên giường giống như một con rắn lớn đang vặn vẹo kia.

Nói thật, hắn cũng vừa lúc hơi mệt mỏi giảm đi hứng thú.

Muốn phóng túng thì còn nhiều thời gian và đối tượng, nhưng hoàng đế lão bản lỡ may có chuyện, vinh hoa phú quý của mình cũng thành công đã tràng.

Không thể xem thường.

Hắn vọt người một cái đã đến trước cửa sổ, lộ ra đôi mắt nhìn vào trận quyết chiến kia.

Lúc này, Thích Thiếu Thương/Tôn Thanh Hà vừa lúc xuất kiếm lần thứ hai.

Ánh kiếm trong khoảnh khắc, tiếng sấm vang ngàn đời.

Hắn thấy được một kiếm của Thích Thiếu Thương phát lên trên.

Sau đó lại không phải là ánh kiếm nữa, mà là ánh lửa.

Một ngọn lửa, ngọn lửa sinh mệnh.

Kiếm khách này lại trút toàn bộ ánh sáng của sinh mệnh mình vào trong một kiếm này.

Võ công của hắn vốn cũng rất cao, “Hắc Quang thần công” của hắn vốn đã tụ hợp tất cả lực lượng hắc ám vô biên trong trời đất.

Hắc ám vốn là vô tận, nội công của hắn cũng là vô hạn.

Một khi hắn xuất thủ (nhất là trong đêm tối), cũng giống như hòa làm một thể với hắc ám.

Quang minh ngăn ngủi, hắc ám triền miên.

Cho nên hắc mới là người thắng, có thể cười cuối cùng.

Người khác đều tu luyện võ công quang minh, có người dùng chưởng, quyền, nội công để tu luyện, có người lại dùng kiếm, đao, thương để tu luyện.

Đó là lực lượng quang minh, mãnh liệt, không ai dám tranh phong.

Đáng tiếc, tu luyện loại công phu dựa vào lực lượng quang minh này càng cao, công lực lại càng yếu kém.

Ánh nến luôn có lúc cháy hết, mặt trời cũng phải xuống núi.

Hắc ám mới là cao nhân chân chính, chỉ có hắc là tu luyện “lực lượng hắc ám”.

Cho nên hắc ẩn tàng, hơn nữa còn mạnh mẽ vô biên, giống như đêm tối không thể chống lại.

Thế nhưng hiện giờ hắc lại nhìn thấy một kiếm kia.

Đó không phải là kiếm, mà là sinh mệnh.

Ánh sáng thiêu đốt sinh mệnh thành một ngọn lửa.

Hắc kinh ngạc, hắc sợ hãi.

Nếu như một kiếm kia tấn công hắc, hắc cũng không biết mình có thể triệt tiêu được không.

(Có thể tiếp được một kiếm này không?)

Quang minh tới rồi, hắc ám dĩ nhiên sẽ tiêu tan, hơn nữa không chỗ nào ẩn trốn.

(Chẳng lẽ đây chính là tà không thể thắng chính? Đen không bằng trắng? Hắc ám cuối cùng sẽ bị quang minh đuổi đi?)

Lúc hắc đang hoài nghi, lại thấy một ánh kiếm khác.

Kiếm chém thẳng xuống Thích Thiếu Thương.

Ánh kiếm thành đã thành lửa, một ngọn lửa kích tình.

Kiếm thủ này lại dùng toàn bộ tình hoài của hắc hóa thành một kiếm này, hơn nữa còn chém xuống.

Trước đêm nay, Hắc Quang Thượng Nhân vẫn cho rằng quang minh khó duy trì lâu, hắc ám nhất định sẽ cắn nuốt tất cả. Nhưng bây giờ hắc nhìn thấy một kiếm này như lửa, một kiếm kia như ánh sáng, ý nghĩ của hắc bị đảo kích cực lớn.

Hóa ra quang minh thật sự có thể chiến thắng hắc ám.

Thế nhưng lực lượng của hắc lại đến từ hắc ám.

Như vậy, chẳng phải hắc là một kẻ thất bại trời sinh?

Hiện giờ lại chuyển sang quang minh, còn kịp không?

Hay là mình kiên trì, tiếp tục theo hắc ám?

Nếu như tu luyện hắc ám đến đỉnh cao nhất, liệu có thể tiêu diệt quang minh không?

Nhưng hắc lại trời sinh thích tối, thích trốn trong bóng tối, hắc hận ánh sáng.

Từ nhỏ hắc đã không thích ánh sáng, bảo hắc làm sao đứng về phía quang minh?

Nếu hắc không thể làm bạn với quang minh, hắc cũng chỉ đánh đối lập với quang minh.

Chỉ là có thể thắng được không?

Có thể.

Đây là câu trả lời trước kia của hắc.

Đáng tiếc, hiện giờ hắc lại nhìn thấy hai kiếm như lửa như ánh sáng này.

Hắc đã thay đổi suy nghĩ.

Nếu quang minh là một loại ánh sáng, như vậy hắc ám cũng là một loại ánh sáng, chỉ có điều màu sắc của ánh sáng không giống nhau mà thôi.

Ánh sáng đen.

Nếu như tà cuối cùng không thể thắng chính, quang minh cuối cùng có thể đánh bại hắc ám, vậy chỉ cần “ánh sáng đen” cũng là một loại “ánh sáng”, đó là dùng một loại “ánh sáng màu đen” khác để thay thế “ánh sáng màu trắng”, không thể xem như trắng và đen đối lập.

Biết đâu như vậy sẽ có thể chuyển bại thành thắng không chừng.

Tối hôm nay, Chiêm Biệt Dã nhìn thấy trận chiến giữa Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà, trong lòng hắc kinh hãi vô cùng, thậm chí còn làm dao động sự chung tình và kiên trì của hắc đối với hắc ám từ trước đến nay.

Hắc thậm chí phát sinh thay đổi hoàn toàn.

Từ vẻ đẹp của quang minh phát ra giữa hai kiếm đan xen kia, hắc đã giác ngộ hắc ám quyết không thể thắng được quang minh, trừ khi...

Hắc ám cũng là một vẻ đẹp, một loại ánh sáng.

Giống như trăng, bị che lấp cũng là một loại ánh sáng.

Hắn đã thay đổi, vốn là đen, bây giờ là trắng, hai kiếm kia va chạm đã khiến cho hắn từ trong hắc ám bước về hướng cánh cửa quang minh.

Hắn lúc này thấy “tối” không phải “tối”.

Thứ mà hắn nhìn thấy giống như núi sông đại địa, nhật nguyệt sơn hà, hắn chỉ nhìn sóng cuộn mây tan, nhưng sóng không phải sóng, mây không phải mây, hắn đã không phân biệt mây mưa sóng cả.

Chỉ bắn đến ướt người, đối lấy một trận kinh hãi.

Cải tà quy chính.

Nhưng người nhìn thấy trận chiến này lại không chỉ có hắn và hoàng đế Triệu Cát.

Còn có một người khác, tận mắt nhìn thấy trận quyết chiến của hai đại cao thủ nửa đêm dưới ánh trăng trên mái cổ này.

Người này lại không kinh, chỉ ngộ.

Giác ngộ.

Kinh nghiệm không hiếm có, một chuyện làm đã lâu, dĩ nhiên là có kinh nghiệm.

Tâm đắc cũng không hiếm thấy, có quan điểm của mình đối với một chuyện quen thuộc, đó chính là tâm đắc.

Nhưng ngộ là khó khăn nhất.

Ngộ là một loại phá giải, đối với chuyện quen thuộc hay xa lạ đều có một loại lý giải triệt để. Điều này phải xem cơ hội, cơ duyên phù hợp. Hơn nữa

còn chỉ thẳng tâm người, đến từ nhân tính, như nước lạnh dội lưng, nước sôi đổ tuyết.

Cho nên giác ngộ là quý giá nhất.

Hiểu được dễ.

Hiểu rõ không khó.

Lý giải hoàn toàn là hiếm có nhất.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 54 – Chung quanh áo mũ trắng tinh

Chương 54 – Chung quanh áo mũ trắng tinh

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà mỗi người công một kiếm, sau đó không tiếp tục tấn công, lại thu hồi kiếm của bọn họ.

Tôn Thanh Hà đột nhiên làm một chuyện. Hắn làm chuyện đó vào lúc này, chắc chắn là rất kỳ lạ, cũng rất không phù hợp.

Hắn lại trái vận eo, phải vận eo, trầm vai trái đè chân phải, trầm vai phải đè chân trái, sau đó lại đứng thẳng người, trái vận cổ, phải vận cổ, vai phải tay phải vỗ nhẹ, vai trái tay phải phất lưng phải, dùng vai trái tay phải vỗ nhẹ, vai phải tay phải phất sau lưng, dang chân đứng ngay ngắn, trái vận cổ tay, phải vận cổ tay, lại thẳng vai trái, cổ tay phải giơ ngang dán vào mắt cá, từ vai phải cổ tay trái dán vào mắt cá phải, lặp lại mấy lần như vậy.

Ai cũng nhìn thấy, hãn đang làm “Ngũ Cầm Hí”.

Động tác “Ngũ Cầm Hí” là bước đầu của tiên thiết nội công, một loại phương pháp cơ bản giúp động tác và nội tức điều hòa, chẳng có gì lạ, không phải là tuyệt học hiếm thấy.

Kỳ lạ là Tôn Thanh Hà lại làm nó vào lúc này.

Chẳng lẽ hãn quên lúc này đang quyết chiến với Thích Thiều Thương, hơn nữa đang đánh đến quyết liệt, chưa phân thắng bại.

Chẳng lẽ trong mắt hãn “không có” đại địch Thích Thiều Thương này?

Chẳng lẽ hãn đã tính trước mọi việc?

Chẳng lẽ năm chắc phần thắng?

Hay là sau khi xuất ra hai kiếm kia, hãn lập tức phát giác việc khẩn cấp trước mắt chính là thả lỏng mình?

Vào giờ phút này, thả lỏng mình lại trở nên quan trọng như thế, chẳng lẽ một khắc sau (hoặc trong lần xuất kiếm sau) là một trận quyết chiến không thể thả lỏng được, phải tập trung lực lượng sinh tử bình sinh của hãn mới có thể ứng phó?

Hãn đột nhiên không tấn công, lại ở dưới trăng, trên mái nhà, thực hiện rất nhiều động tác thả lỏng mình, giãn gân cốt, có vẻ rất không phù hợp với trận chiến không màng sống chết, long trời lở đất này.

Nhưng người càng không phù hợp là Thích Thiều Thương.

Bọn họ giao thủ đã hai chiêu, động kiếm hai lần.

Xem tình hình, bọn họ nhất định sẽ có lần xuất kiếm thứ ba.

Thế nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Thích Thiều Thương lại chậm rãi nhắm hai mắt, hít một hơi thật sâu.

Y chậm rãi hít vào, giống như hưởng thụ không khí xâm nhập vào mỗi bộ phận, tan ra trong lá phổi, hơn nữa còn đặc biệt cảm nhận mỗi phần được khí làm giãn nở, dạt dào. Sau đó y mới từ từ thở ra ngậm khí đã dùng, có thể bỏ đi. Y hít sâu như vậy, thở ra chậm như vậy, giống như đang hưởng dụng những gì còn lại của ngậm khí kia và tất cả giá trị của nó, lưu luyến không thôi.

Y đang hưởng thụ.

Nhìn thấy y hít thở như vậy, có thể cảm nhận được hít thở là một chuyện vui vẻ biết bao, quả là sắc thái của trời đất.

Đột nhiên y lại vận khí điều tức, hơn nữa còn nhắm hai mắt lại.

Còn làm vào lúc này.

Đây là lúc mà y đang quyết một trận sinh tử với đại địch cũng là kình địch Tôn Thanh Hà, y lại dám nhắm mắt lại.

Lúc này nhắm mắt lại, chẳng những giống như giao tính mạng của mình cho kẻ địch, càng là sự khinh miệt và xem thường lớn nhất đối với kẻ địch.

Y lại nhắm mắt, dưỡng thần, vận khí, điều tức, dường như còn đang suy nghĩ, mình tưởng điều gì.

Hơn nữa giống như chợt nhớ đến chuyện gì, lông mày nhướng lên, bên môi khẽ nở một nụ cười lạnh lùng, lãnh khốc, hơn nữa còn kiêu ngạo.

Y đang suy nghĩ gì?

Tại sao phải nhắm mắt?

Y không nhìn Tôn Thanh Hà, dĩ nhiên không biết Tôn Thanh Hà đang nhìn y.

Tôn Thanh Hà đang thực hiện một số động tác mềm dẻo, cũng không phải là nhìn thẳng vào Thích Thiều Thương.

Hắn nhìn tay của Thích Thiều Thương, bàn tay đang kẹp đóa hoa kia.

Dưới mái cong, có một hán tử gánh hai thùng “dạ hương” vừa lúc đi qua.

Hán tử thô tục đêm khuya gánh phân này đột nhiên giống như cảm giác được điều gì, liền ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trên nóc nhà, giữa mái cổ, có hai người bào trắng, áo tuyết đang quyết chiến.

Trên nóc nhà chạm khắc mấy hàng thần thú tiên cầm nghiêng nghiêng theo thế ngói, ánh trăng chiếu rọi, nằm ở nơi ấy quả thật là chung quanh áo mũ trắng tinh.

Xuân sắp hết.

Đầu hè lạnh.

Hán tử gánh phân lại cảm thấy rùng mình.

Giống như tuyết sẽ không rơi xuống, nhưng chỉ sợ rất nhanh sẽ thấy máu.

Dưới ánh trăng, trên nóc nhà, nơi ấy có một trận quyết chiến sinh tử.

Ngay lúc này, Thích Thiều Thương đột nhiên mở mắt ra.

Tôn Thanh Hà lại đột nhiên làm một chuyện, hắn ném kiếm về phía Thích Thiều Thương.

Một kiếm này biến ảo thành ngàn kiếm, giống như trăm cái bóng xanh ném về phía Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương đứng yên bất động.

Nhìn chuẩn, xem chuẩn, nhắm chuẩn, người kiếm hợp nhất phát ra “Nhất Tiểu Thị Hảo” trong “Nhất Tự kiếm pháp”.

Người không cười, người lạnh như băng.

Kiếm lại cười, kiếm phát ra tiếng rít như cười.

Một kiếm này vừa vụn nát vào giữa một kiếm đang bay tới kia.

Không nghiêng không lệch, vừa khéo vừa lúc.

Mũi kiếm của y chỉ khẽ chạm, một luồng sáng bạc va chạm với một luồng sáng xanh biến ảo thành ngàn tia sáng gào thét xoay tròn bay đến, sau một tiếng “vù”, không biết đã hất văng đến nơi nào.

Lần này chẳng phải Tôn Thanh Hà đã thành tay không?

Nhưng trong tay Tôn Thanh Hà vẫn có kiếm.

Lần này chẳng phải thắng bại đã định?

Đã?

Tôn Thanh Hà vẫn đang phát động công kích của hãn.

Lần này chủ lực của hãn không phải kiếm, mà là đàn.

Trong khoảnh khắc Thích Thiếu Thương tiếp kiếm, Tôn Thanh Hà đã mở đàn của hãn ra.

Không chỉ là vải nhung bọc đàn, mà là mở cả chiếc đàn ra, sau đó lại nhanh chóng thành thạo ghép lại.

Hơn nữa còn lập tức ghép thành một vật rất đặc biệt.

Vật này có hình dài, uốn lượn, có ống dẫn, có móc khóa, băng hộp có màu vàng như hạt đậu phộng.

Hắn đưa ống dẫn trống không nhắm vào Thích Thiếu Thương, sau đó liền phát ra một loại âm thanh rất kỳ lạ.

Bằng bằng bằng...

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 55 – Đạp đổ núi Hạ Lan

Chương 55 – Đạp đổ núi Hạ Lan

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ánh trăng đêm nay rất đẹp.

Chiếu vào trong lòng hán tử gánh phân trên đường cái rất rõ ràng, hơn nữa còn sáng.

Bởi vì con người của hắn không chỉ tỏa sáng vì ánh trăng, còn vì một trận quyết đấu rực rỡ xưa nay trên mái cong cổ xưa kia, cùng với ánh kiếm quyết đấu như tuyết và thần quang của tuyệt thế binh khí.

Thắp sáng dấu chí của hắn, đốt lên hi vọng vốn đã lụi tàn của hắn.

Hắn là ai?

Hắn chỉ là một tên hán tử gánh phân.

Nhưng là một người võ lâm đã từng hò hét, uy phong, sau đó lại bị thương, thảm bại, ngày nay thất ý chán nản lén lui khỏi giang hồ, hiện giờ chỉ gánh phân trong đường dài đêm vắng.

Người này có lẽ còn nhớ được, có lẽ mọi người còn nhận biết.

Hắn họ Lôi, tên Cồn.

Lôi Cồn.

Ngày trước Lôi Cồn ngồi vững ở vị trí thứ sáu của Lục Phân Bán đường, canh giữ Phá Bản môn, sáu lần đánh lui đại địch muốn xâm phạm, được tổng đường chủ Lôi Tồn trọng dụng, thanh thế nhất thời vang dội.

Năm đó Lôi Cồn có một đôi mắt to uy vũ, lúc nhìn người như lôi động cồn qua (sấm dậy quét qua), giọng nói cũng như lôi thanh cồn cồn (tiếng sấm cuồn cuộn), mỗi cử động đều uy phong mạnh mẽ. Cộng thêm hắn sử dụng “Phong Vũ Song Cồn Tinh”, tay trái cầm chín mươi ba cân, tay phải múa chín mươi chín cân, là kỳ môn binh khí đứng đầu, được xưng là “Phong Vũ Song Sát” uy chấn kinh hoa.

Thế nhưng trong chiến dịch Phá Bản môn, lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu còn đang bị thương, vẫn dùng ánh đao thê lương rực rỡ dễ dàng đánh bại hắn, chẳng những phá hủy Song Cồn Tinh chùy của hắn, còn thoải mái chém giết huynh đệ của hắn ngay trước mặt, càng phá hủy lòng tin của hắn.

Như vậy còn chưa đủ.

Lòng tin của Lôi Cồn bị suy giảm, nhớ lại càng đau, chấn động sợ hãi, cho nên bị Tô Mộng Chấm mua chuộc. Tại thời khắc quan trọng, hắn đã phản

bội Lục Phân Bán đường, dùng khói mê hồn ám toán Dịch Phi Kinh. (xin đọc Ôn Nhu Nhất Đạo)

Kết quả là sai lại càng sai, không thể cứu vãn, thất bại thảm hại. Dịch Phi Kinh luôn bị xem là trói gà không chặt, lại dùng một con dao găm đâm xuyên qua lồng ngực hắn.

Nhưng kỳ lạ là hắn vẫn không chết, hắn còn sống.

Dao găm chỉ đâm qua ruột, cũng không xuyên qua tim hắn.

Hắn có sức sống hơn người, hắn lại chưa chết.

Chí khí thường ngày như xưa, nay đã lụi tàn muốn chết.

Hắn đã không còn mặt mũi nương nhờ Lục Phân Bán đường, càng không thể dung thân tại Kim Phong Tế Vũ lâu, võ lâm kinh thành đã không có chỗ đặt chân cho hắn.

Hắn tuy nản lòng thoái chí, nhưng chẳng biết vì sao, vẫn không chịu rời khỏi nơi kinh hoa nhiều thi phi, nhiều biến đổi, nhiều rối ren, nhiều mộng ảo, nhiều nịnh bợ, nhiều tranh chấp này.

Hắn vẫn ở lại, trở thành một hán tử gánh phen chán nản.

Ngày trước mưa gió lưu mây, ngày nay nửa đêm lưu hương.

Hắn đã không để ý.

Lòng tin của hắn đã mất, niềm tin đã vỡ nát.

Cho đến hôm nay...

Trong đêm trăng này.

Hắn nhìn thấy trận quyết chiến trên mái cong, cùng với chiêu thức và vũ khí của bọn họ.

Hắn nhìn thấy hai người quyết chiến.

Đây mới là chiến đấu thật sự, chỉ có phương pháp này mới có thể đối phó với Địch Phi Kinh.

Ra tay chớp nhoáng khó lường.

Ánh mắt hắn phát sáng, không chỉ vì chiêu pháp và kiếm pháp của hai người, mà là vì “vũ khí bí mật” của Tôn Thanh Hà.

Hắn từng nghĩ đến loại vũ khí này.

Dùng hỏa dược do Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia tự nghiên cứu, cộng thêm đệ tử Lô gia nhân tài đông đúc, trên thực tế đã quản lý Lục Phân Bán đường, bọn họ tuyệt đối có thể chế tạo ra loại vũ khí giết người cách đó một trăm mấy chục trượng giống như chiếc đàn của người áo trắng dưới ánh trăng kia.

Mặc dù không biết “vũ khí” này tên gọi là gì, nhưng hắn chỉ liếc mắt nhìn, đã cả đời khó quên.

Hắn vĩnh viễn ghi nhớ.

Hắn quyết chí thề, trong lúc sinh thời phải chế tạo ra loại binh khí này, hơn nữa còn phải chế tạo thật nhiều.

Nếu có một ngày như vậy, hắn nhất định sẽ cảm thấy sảng khoái.

Đó chính là lúc hắn báo thù rửa hận, làm rạn vỡ Lô môn.

Hắn nhìn thấy vũ khí kia, lại cháy lên lòng tin, một lần nữa có hi vọng.

Mặc dù lúc này trên vai hắn đang gánh phen, nhưng lại giống như dùng một đôi vai sắt gánh lấy mạch máu của cả giang hồ, kinh lạc của cả võ lâm.

Hắn đã nhìn thấy trận quyết đấu này, nhìn thấy món vũ khí này.

Quyết đấu trong mắt hắn không còn là một trận quyết đấu, mà vũ khí trong lòng hắn vẫn là một món vũ khí.

Đó chính là một món vũ khí có thể thống trị, cũng đủ để thống trị võ lâm ngày sau...

Hắn muốn mô phỏng, hắn muốn chế tạo.

Mặc dù hắn vẫn không biết “vũ khí” này tên gọi là gì, nên gọi là gì, hắn chỉ biết binh khí này một khi thi triển, sẽ có một loại khí thế “đạp đổ núi Hạ Lan”, kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Nó giống như sấm dày đặc cuốn qua.

Hắn thích loại khí thế này, hắn yêu loại thanh âm này.

Hắn cảm thấy âm thanh sát thế này rất giống với hắn năm đó.

Nó có phần giống như bá chủ trong binh khí là thương, còn có pháo.

Ngay cả hai người Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà đang quyết chiến trên ngói nhà, cũng không biết dưới đường có một hán tử gánh phen lại có chấn động lớn như vậy, suy nghĩ sâu sắc như vậy.

Ngay cả Tôn Thanh Hà cũng không biết, vũ khí này vừa xuất hiện, để hán tử gánh phen kia nhìn thấy, sau này sẽ có ảnh hưởng lớn như vậy đối với võ lâm, giang hồ, thậm chí là giang sơn thiên hạ Đại Tống.

Lớn đến mức đủ để mất nước, giết người trong thiên hạ, hủy diệt tất cả trên thế gian.

Bọn họ quyết chiến là ngẫu nhiên, hấn ra tay cũng là vô tâm.

Nhưng đại sự trên đời thông thường là xảy ra trong ngẫu nhiên, mà chuyện quan trọng nhất trong sinh mệnh cũng thường là do vô tâm tạo thành.

Không phải sao?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 56 – Xưa nay mấy người từng biết

Chương 56 – Xưa nay mấy người từng biết

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trên đời có một loại người, không kêu thì thôi, một khi kêu sẽ kinh người; không bay thì thôi, một khi bay sẽ đến tận trời.

Hắn ngày thường không ra tay, một khi ra tay sẽ phi phạm, sẽ chết người, long trời lở đất.

Xưa nay Tôn Thanh Hà sát tính rất lớn, lúc cần thiết hắn giết người quyết không chùn tay.

Nhưng bình thường hắn rất ít khi sử dụng một chiêu này, dùng loại vũ khí đủ kinh thiên động địa này.

Thế gian cũng có một loại người, từ trong những chiến dịch lớn lớn nhỏ nhỏ đánh lên, đứng lên, hơn nữa còn đứng yên không ngã.

Hắn gặp phải cao thủ thì dùng thủ đoạn cao minh, đối địch với người kém thì dùng thủ pháp bình thường, tóm lại là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, nhưng cũng gặp ma trừ ma, gặp tà tránh tà.

Người thường gặp y cũng cảm thấy rất hợp khẩu vị, cao nhân gặp y liền biết là cao thủ tuyệt đỉnh, đó là điểm đặc biệt của Vương Tiểu Thạch nô đùa nhân gian.

Thích Thiều Thương lại là loại người cẩn rắng, nhúu mảy, mím môi, không có may mắn thì tự mình tạo ra một con đường thời vận tốt, có chí ắt làm nên, không làm nên thì ít nhất cũng có thu hoạch.

Y không cầu rục rở, nhưng cuối cùng y vẫn là người giỏi nhất; y cầu mong may mắn, nhưng cuối cùng y vẫn phải sáng tạo vận mệnh cho mình.

Hôm nay y ra tay, cũng không giống như bình thường.

Kiểm pháp của y điên cuồng hơn.

Kiểm pháp của y không phải là “không cần mạng, chỉ cần liều” giống như Tôn Thanh Hà, Lãnh Lăng Khí, nhưng lại là một phương pháp chống lại vận mệnh.

Một loại kiểm chiêu đi ngược lại vận mệnh của mình.

Do đó, y vừa hát văng “Thác” kiểm của Tôn Thanh Hà, lại thấy kẻ địch đã “rút” ra một món “vũ khí” khác.

Hơn nữa “vũ khí” kia còn phát sáng, còn “khai hỏa”.

Phản ứng của y là không lùi mà tiến tới.

Tiến dần gần, xuất kích.

Y dường như đã dự đoán Tôn Thanh Hà sẽ lấy ra loại vũ khí càng đáng ghét này, cho nên y cũng đã sớm chuẩn bị phương pháp ứng phó.

Thế nhưng phương thức ứng phó của y lại rất “nguyên thủy”.

Y lại dùng tay trái phất lên, tay phải cầm kiếm đâm vào Tôn Thanh Hà.

Y lại không né/không tránh/không lánh/không lùi/không chậm/không ngừng/không nhường “vũ khí đáng ghét” kia, y thà hi sinh một tay để lấy tính mạng của đối phương.

Bàn tay đang kẹp đóa hoa của y.

Bằng bằng bằng...

Ánh lửa bắn ra, đốm lửa tung tóe.

Lập tức, cánh tay của Thích Thiếu Thương gần như bị phá tan, nhưng kiếm của y đã đâm thẳng đến trước mặt, khi còn cách một khoảng nhỏ hơn cả thể tích của một con muỗi thì đột nhiên dừng lại, nếu không “Si” kiếm này sẽ xuyên qua ấn đường của Tôn Thanh Hà.

Ánh kiếm chiếu vào giữa chân mày Tôn Thanh Hà, không đâm tới.

Trắng sáng trên đầu.

Mũ lọng đầy kinh hoa.

Người có tiền tụy không? (1)

Không.

Thần sắc của Tôn Thanh Hà vẫn ngang ngược ngông cuồng như trước, ánh mắt dường như đang nói: “Giết ta đi! Thế nào? Người không dám giết sao? Người thôi ta không phồng, người cản ta không vào, người gặm ta không

xuống, người mắng ta không sợ, xem người có dám một kiếm giết ta hay không!”

(Giết ta rồi, không hả hê lòng người cũng là hả hê lòng ta/người!)

Sống chết có mệnh không?

Nếu như có, hiện giờ tính mạng của hãn đang nằm dưới kiếm trong tay Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương lẽ ra nên giết hãn, cho dù bọn họ vốn không có thù sâu hận lớn, nhưng ít nhất Tôn Thanh Hà cũng đã phá hủy một cánh tay của Thích Thiếu Thương.

Hãn dùng “vũ khí” kỳ lạ trên tay, trong tiếng vang “bằng bằng”, làm nổ tung một cánh tay của Thích Thiếu Thương.

Không ai muốn một mình sống quăng đời còn lại trong giang hồ, hưởng hồ là một tay.

Một tay của y đã trúng phải độc thủ của Tôn Thanh Hà.

Thế nhưng kỳ quái là, nhìn dáng vẻ của Thích Thiếu Thương cũng không có hận, dường như cũng không đau lắm.

Một cánh tay đã vỡ, há có thể không đau?

Mười ngón tay còn đau đớn vô cùng, hưởng hồ là một cánh tay.

Nhưng thần thái của Thích Thiếu Thương dường như vẫn xa xăm quyền luyện, ung dung nhàn rỗi.

Hai người đứng ở nơi đó, đứng yên bất động, đứng yên đối diện.

Mũi kiếm của Thích Thiếu Thương chỉ vào ấn đường Tôn Thanh Hà, “vũ khí” trên tay Tôn Thanh Hà nhắm vào thân thể Thích Thiếu Thương.

Trăng rơi, quạ khóc, sương đầy trời.

Kiếm hoa, giết chóc, đêm kinh đô.

Chuyện vui buồn li hợp.

Mộng đời người tròn khuyết.

Mệnh không toàn mỹ.

Lui chưa chắc tốt.

Uyên ương không phải hồ điệp, sư tử ngăn chặn thần điêu. Một người chiến trời đấu đất, liêu lĩnh thiên hạ; một người dựng bang lập đạo, vượt bậc võ lâm.

Bọn họ lại quyết một trận tử chiến trong đêm trăng kinh hoa này.

Ai thắng?

Ai bại?

Ba mươi tuổi cát bụi công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt. (2)

Đài Phượng Hoàng cao, phượng đến chơi,

Phượng đi, đài vắng, dải sông trôi! (3)

Xưa nay người phàm từng biết?

Thiên hạ không ai biết được.

Trận chiến này quả thật không mấy người từng biết, không mấy người có thể may mắn gặp dịp.

Nhưng “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã chắc chắn là một trong số đó.

Có điều hiện giờ hãn lại kinh hãi, cũng giật mình.

Bởi vì hãn chỉ nhìn thấy kiếm thứ hai của Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà.

Lần thứ hai giao thủ, thấu triệt nhân tình và giải thoát, đang muốn định thần để ý quan sát kiếm thứ ba và kiếm thứ tư của bọn họ, bất ngờ đã xảy ra.

Một tiếng “vù” vang lên, một con rồng xanh bay tới.

Sau một tiếng “phập”, cắm vào trên song cửa sổ chỗ hãn.

Kiếm cắm thẳng vào gỗ, chuôi kiếm vẫn không ngừng rung động.

Kiếm chỉ cách mặt hãn ba tấc, gần sát chóp mũi của hãn.

Ba tấc lưỡi.

Hãn sửng sốt, nhất thời không dám có bất kỳ động tác nào, ngay cả mắt cũng không chớp.

Kiếm ở trước mắt hãn, quyết chiến ở phía xa.

Rốt cuộc đây là cố ý? Hay là trùng hợp?

(Bọn họ đã phát hiện ta đang nhìn lén, cố ý cảnh cáo? Hay là thị uy?)

(Muốn nói rút kiếm liêu mạng? Hay là đả kích?)

Chiến? Hay là chạy?

Tham dự? Nghênh chiến? Hay là rời khỏi? Chạy trốn?

Nhìn một đoạn mũi nhọn màu xanh trong bóng tối vẫn còn phát sáng, Chiêm Biệt Dã không nhìn được dâng lên một bầu nhiệt huyết, lại chìm trong một sự kinh ngạc. Không biết vì sao, trong lòng hắn chợt hiện lên vần thơ do một trăm nhà danh họa viết từng đọc khi còn bé.

Ô rách một đèn hai chân bùn,
Ra đường bán bùa mua đồ đạc
Đường xa vẫn cứ về nhà muộn
Thấp thỏm lo âu sợ quỷ mê

Bất hạnh là, hiện giờ tâm tình của hắn chính là như vậy.

Hắn là quốc sư một nước.

Buồn cười là giờ phút này hắn lại có suy nghĩ như vậy.

Hắn còn là cao thủ võ lâm.

Hắn thật sự không muốn đi đối diện với cao thủ áo rộng tuyết bào, dùng ánh sáng như mặt trời quyết chiến trong đêm trăng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Trích từ bài “Mộng Lý Bạch kỳ 2” của Đỗ Phủ.

Phù vân chung nhật hành,
Du tử cửu bất chí.
Tam dạ tần mộng quân,
Tình thân kiến quân ý.

Cáo quy thường cục xúc,
Khổ đạo lai bất dị.
Giang hồ đa phong ba,
Chu tiếp khùng thất truy.
Xuất môn tao bạch thủ,
Nhược phụ bình sinh chí.
Quan cái mãn kinh hoa,
Tư nhân độc tiều tuy.
Thục vân vông khôi khôi,
Tương lão thân phản luy.
Thiên thu vạn tuế danh,
Tịch mịch thân hậu sự.

Dịch nghĩa:

Mây trôi bênh bồng cả ngày nay
Người khách ham chơi lâu ngày không thấy tới
Ba hôm nay nằm mộng thấy bạn
Thâm tình của bạn lộ rõ ta thấy
Lúc cáo từ bạn có vẻ bồn chồn không an
Nói rằng đường xá khó khăn không dễ lại thăm
Sông hồ nhiều sóng gió
Chèo lái sợ sẩy tay chìm thuyền
Ra cửa còn xoa xoa đầu tóc bạc
Có vẻ như nghịch ý mình sao đó
Nào mũ, nào lọng đầy kinh đô
Chỉ có mình người này là tiều tuy
Ai bảo lưới trời lồng lộng
Về già rồi hoá ra thân lại bị luy
Ngàn năm vạn năm sau danh tiếng
Nhưng chết đi rồi thì im lìm chẳng còn gì để nói

Dịch thơ: (Trần Trọng San)

Mây nổi suốt ngày trôi
Người đi mãi biên biệt
Ba đêm hằng mộng anh
Thấy anh tình thắm thiết
Chào về thường bịn rịn
Ôi đến nhau khó thật
Sông hồ sóng gió nhiều
Thuyền bè e đắm mất
Dường trái chí bình sinh
Bước ra gãi đầu bạc
Mũ lọng đầy kinh hoa
Một người này xơ xác
Lồng lộng lưới trời giăng
Gần già lụy chẳng thoát
Ngàn thu tiếng để đời
Ích gì sau lúc thác

(2) Trích từ bài “Mãn Giang Hồng” của Nhạc Phi.

Nộ phát xung quan,
Băng lan xứ,
Tiêu tiêu vũ yết.
Đài vọng nhân,
Ngưỡng thiên trường khiếu,
Tráng hoài khích liệt.
Tam thập công danh trần dữ thổ,
Bát thiên lý lộ vân hoà nguyệt.
Mạc đẳng nhân, bạch liễu thiếu niên đầu,
Không bị thiết.

Tĩnh Khang sĩ,
Do vị tuyết.

Thần tử hận,
Hà thời diệt!
Giá trường xa,
Đạp phá Hạ Lan sơn khuyết.
Tráng chí cơ xan Hồ lỗ nhục,
Tiểu đàm khát ẩm Hung Nô huyết.
Đãi tòng đầu, thu thập cựu sơn hà,
Triều thiên khuyết.

Dịch thơ: (Nam Trân)

Tóc dựng mái đầu,
Lan can đứng tựa,
Trận mưa vừa dứt.
Ngóng trời xa,
Uất hận kêu dài.
Hùng tâm khích liệt,
Ba mươi tuổi cát bụi công danh,
Tám ngàn dặm đầm sương dải nguyệt.
Chớ lỏng lời hứa kéo bạc đầu,
Ích gì rên xiết.

Mối nhục Tĩnh Khang,
Chưa gột hết.
Hận thù này,
Bao giờ mới diệt.
Cười cổ binh xa,
Đẫm Hạ Lan nát bét.
Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ,
Khát, cười chém Hung Nô uống huyết.
Rồi đây dành lại cả giang san,
Về châu cửa khuyết.

(3) Trích từ bài “Đăng Kim Lăng Phụng Hoàng Đài” của Lý Bạch.

Phụng Hoàng đài thượng phụng hoàng du,
Phụng khứ đài không giang tự lưu.
Ngô cung hoa thảo mai u kính,
Tấn đại y quan thành cổ khâu.
Tam Sơn bán lạc thanh thiên ngoại,
Nhị thủy trung phân Bạch Lộ châu.
Tổng vị phù vân năng tế nhật,
Trường An bất kiến sử nhân sâu.

Dịch nghĩa:

Trên đài Phụng Hoàng đã từng có phụng hoàng qua lại
Từ khi phụng bay mất chỉ còn trơ lại đài, và nước sông tự mình chảy
Bên mé Ngô cung, hoa thảo mọc che lối đi âm u
Quan lại quý hiển thời Đông Tấn giờ chỉ là gò hoang
Ba ngọn núi nhô lên nối liền với trời xanh xa tít
Đảo Bạch Lộ chia đôi hai nhánh sông Tần Hoài
Chỉ bởi tại mây trôi làm che mất đi mặt trời
Không nhìn thấy Trường An làm người ta cảm thấy u sầu

Dịch thơ: (Khương Hữu Dụng)

Đài Phụng Hoàng cao, phụng đến chơi,
Phụng đi, đài vắng, dải sông trôi !
Cung Ngô hoa cỏ che đường lối,
Đồi Tấn cân đai hoá núi đồi.
Ba ngọn thanh sơn, trời khuất nửa,
Một vùng Bạch Lộ nước chia đôi.
Chỉ vì mây nổi che vầng nhật,
Chẳng thấy Trường An nào dạ người.
QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 57 – Một thời bao nhiêu hào kiệt

Chương 57 – Một thời bao nhiêu hào kiệt

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Năm tháng ngừng chảy.

Thời gian dừng lại.

Dường như ngay cả ánh trăng cũng đông lại thành sông băng.

Sông băng màu sữa.

Năm tháng sông dài, đời người tịch mịch.

Một thời bao nhiêu hào kiệt, nhân sinh như mộng, đứng ở nơi cao không chịu được lạnh.

Khí lạnh trên mũi kiếm khiến cổ họng Tôn Thanh Hà như muốn nổ tung.

(Thật lạnh.)

(Hóa ra lúc tiếp cận tử vong lại buốt giá lạnh đến thấu xương như vậy.)

Thế nhưng Tôn Thanh Hà ngay cả mắt cũng không chớp.

Mũi kiếm vẫn chỉ vào ấn đường của hắn, gió kiếm lại xâm nhập vào tim của hắn.

Nhưng hắn vẫn đứng yên đón gió, nhìn mũi kiếm này, cũng nhìn chăm chú vào người cầm kiếm. Thích Thiều Thương liều mạng bị hủy một tay, cũng phải nắm chắc sơ hở trong khoảnh khắc này.

Hắn nhìn kiếm tùy thời có thể lấy tính mạng của mình, còn có người lấy tính mạng của mình.

Ở một bên khác, Hắc Quang Thượng Nhân cũng nhìn chăm chú vào thanh kiếm vẫn còn lay động, nhưng không có ý lấy tính mạng đối phương.

Tâm niệm của hắn thay chóng thay đổi.

Nên trốn? Hay là nên đứng ra? Hoặc là rút thanh kiếm này ra?

Rút thanh kiếm này ra, liệu có phải đối diện với ân oán và tình thù hay không?

Không để ý tới thanh kiếm này, liệu có tránh khỏi một trận chém giết tai ương hay ánh máu không?

Hắn lại không biết, trước đây không lâu từng có một trận quyết chiến kinh tâm động phách. Trương Thiết Thụ, Trương Liệt Tâm, còn có Phương Ứng Khán và với Lôi Mị, đồng loạt ra tay tập kích Tiểu Thạch. Mà Vương Tiểu Thạch lại dùng một miếng gạch, giả vờ đánh trật, bắn về phía tháp đá cách bức tường của chùa Lục Long hơn mười trượng, đồng thời sát thương bốn người Bạch Cao Hứng, Ngô Khai Tâm, Hách Âm Công, Thái Cảm Động đang ở trong tháp lên xem cuộc chiến, muốn chiếm tiện nghi, còn khiến cao thủ hạng nhất Diệp Thần Du có mặt ở đó phải kinh hãi.

Một miếng gạch do Vương Tiểu Thạch tiện tay phát ra, tác dụng của nó lại rất giống tình cảnh tối nay, gió mát trắng sáng, trên mái cong cổ đô, Thích Thiều Thương hát bay “Thác kiếm” của Tôn Thanh Hà, bắn vào trước mặt Hắc Quang Thượng Nhân.

Anh hùng quan niệm giống nhau.

Hào kiệt ý chí tương đồng.

Đây vốn là suy nghĩ tương tự, không phải trùng hợp.

Thích Thiếu Thương nhìn cánh tay trái của mình bị nổ tan tành, chỉ còn lại vài chùm vải rách đón gió phất phơ, lay động dưới trăng.

Y nhìn cánh tay cụt của mình một chút, kỳ quái là trên mặt lại nở nụ cười.

Nụ cười xuất hiện lúc này lại tàn nhẫn, thậm chí là tàn ác.

Giọng nói của y kỳ quái mang theo sự lạnh lùng:

- Đáng tiếc.

Đáng tiếc?

Đáng tiếc cái gì?

Hay là vì tiếc cho Tôn Thanh Hà, cuối cùng vẫn bị hủy dưới kiếm của y?

Câu này của y nói rất lạnh đậm, cũng rất lạnh khốc.

Y nói rất hàm hồ, người nghe cũng không hiểu rõ lắm.

Tôn Thanh Hà lại nghe hiểu, cho nên hắn nói (cũng là trả lời).

- Quả thật đáng tiếc.

Hắn hoàn toàn đồng ý với lời nói của Thích Thiếu Thương, nhưng lại là từ đáy lòng, chứ không phải vì nằm dưới ánh kiếm của đối phương mà kinh hãi, khuất phục, phụ họa, xin tha.

Lời của hắn còn chưa nói hết:

- Ta thật sự không nên dùng vũ khí tuyệt mật của mình đánh vào cánh tay kia của người...

Hắn nói tiếp:

- Cánh tay kia của người vốn là trống rỗng.

Thích Thiều Thương đột nhiên khẽ cười, trong nụ cười không có vui sướng, chỉ có cô tịch.

- Ta vốn chỉ còn lại một tay.

Y nói:

- Cũng chỉ còn lại một người.

Tôn Thanh Hà lại có vẻ hiếu kỳ hỏi:

- Cánh tay kia của người hoàn mỹ như vậy, tinh tế như vậy, còn có thể nhón hoa, có lẽ là do thủ lĩnh Tứ Đại Danh Bồ Vô Tình chế tạo đúng không?

Thích Thiều Thương lại ngạc nhiên nói:

- Tại sao người cho rằng do y chế tạo?

Tôn Thanh Hà thản nhiên nói:

- Chỉ có người tinh tế duy mỹ như y, mới có thể tạo ra tay giả tinh mỹ đến mức có thể nhón hoa, nhón thành nghệ thuật như vậy.

Thích Thiều Thương thở dài:

- Người đã nói đúng, cũng đã đoán đúng, nó đúng là do tay y chế tạo. Con người của y có phong cách, ngay cả ám khí phát ra, thủ pháp phá án cũng có phong cách rõ ràng. Không ngờ ngay cả thứ mà y chế tạo ra cũng không gạt được ánh mắt người khác.

Tôn Thanh Hà lại nói như an ủi:

- Nếu không thật sự gạt được, sao ta lại hao hết toàn bộ đòn sát thủ vào cánh tay giả kia.

Thích Thiều Thương cảm khái nói:

- Nhưng rồi cuộc vẫn phá hủy một cánh tay mà y chuyên tâm chế tạo, e rằng y không có thời gian làm thêm một cánh tay cho ta nữa.

Tôn Thanh Hà nói:

- Nhưng bị hủy một cánh tay giả, vẫn tốt hơn so với bị phế bỏ một cánh tay thật.

Thích Thiều Thương đồng ý:

- Đó quả thật tốt hơn nhiều. Đòn sát thủ của người có sức mạnh hủy diệt tất cả, nếu không phải có cánh tay giả này ngăn cản, ta quyết không truy đuổi được người.

Tôn Thanh Hà hiểu được:

- Xem ra người đã sớm chuẩn bị tiếp một chiêu nguy hiểm này của ta.

Thích Thiều Thương u oán nói:

- Thực ra ta không biết người có vũ khí bí mật gì, nhưng ta lại biết người có tuyệt chiêu, hơn nữa cũng nhận định người có thể công cực kỳ đáng ghét, giữ lại chờ đợi một kích này thì triển.

Tôn Thanh Hà ngạc nhiên nói:

- Chúng ta vốn không quen biết, người lại hiểu ta như vậy?

Thích Thiều Thương cười nói:

- Thực ra chúng ta đã sớm giao thủ rồi.

Tôn Thanh Hà ngạc nhiên:

- Khi nào?

Thích Thiều Thương nói:

- Đánh cờ.

Tôn Thanh Hà lại nói:

- Ta không đánh cờ với người.

Thích Thiều Thương mỉm cười nói:

- Đã đánh cờ rồi, còn thường đánh nữa.

Tôn Thanh Hà ngấn người, sau đó tỉnh ngộ, chợt nói:

- Người muốn nói đến... Sư Sư?

- Đúng.

Thích Thiều Thương nói:

- Ta dạy Sư Sư đánh cờ, lúc đầu nàng kém xa ta, cũng không có lẽ lối, nhưng sau đó sát chiêu ác liệt, hơn nữa còn phóng khoáng rộng rãi, khí thế mạnh mẽ, ta biết nhất định là có cao nhân chỉ điểm. Sau đó ngầm nghĩ lĩnh hội kỳ nghệ bày trận của nàng, nhờ vậy hiểu được tâm cảnh và thủ đoạn của người.

Lúc này Tôn Thanh Hà mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Thì ra là như vậy, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, người đã sớm nhìn thấu thủ pháp của ta... xem ra ta thua không oan.

Thích Thiều Thương đính chính:

- Người không thua, mà do ta lừa gạt. Theo đạo lý, trước tiên người phá hủy một cánh tay của ta, ta bị đau, không thể nào thừa dịp tiếp cận người, không chế người.

Tôn Thanh Hà cười, rất kiêu ngạo.

Cười kiêu ngạo.

Hắn nói:

- Ngày nay thiên hạ đều dùng thành bại để luận anh hùng. Tối nay, cho dù ta thua, người cũng không cần nói lời dễ nghe với ta, không cần an ủi ta.

Thích Thiều Thương vẫn kiên trì:

- Người là bị lừa gạt, không phải thua chiêu.

Tôn Thanh Hà lại thản nhiên nói:

- Nếu người chỉ dùng một kiếm chỉ vào ta, như vậy còn miễn cưỡng nói được. Thế nhưng, hiện giờ người dùng một kiếm khống chế ta, mạng của ta

đã nằm dưới mũi kiếm của người, tùy thời có thể lấy đi. Ngay cả kẻ lên quan sát... hiện giờ có lẽ hần đã thay đổi tên họ, được xưng là Hắc Quang Thượng Nhân đúng không? Người cũng mượn chiêu dùng sức, mượn thế phi kiếm để chấn nhiếp hần.

Hần mặt mũi cười một tiếng, hỏi ngược lại:

- Như vậy cũng chưa tính là thắng, nào có lý đó?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 58 – Tự hiểu bản thân, tùy duyên ngẫu hứng

Chương 58 – Tự hiểu bản thân, tùy duyên ngẫu hứng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Bọn họ ở trên mái cao, dưới trăng sáng, nói chuyện cũng không quá lớn, luôn bình bình đạm đạm, yên yên tĩnh tĩnh. Nếu như đám thị vệ không đi hộ giá, với công lực và thính giác hơn người của bọn họ, chắc hẳn có thể nghe được hai người nói chuyện.

Nguyên nhân là sau khi hai người này trải qua một trận quyết chiến kinh tâm động phách, người thắng vẫn luôn bày tỏ hần không giành thắng lợi, ít nhất cũng muốn nói rõ hần thắng không vinh quang; người thua vẫn luôn cường điệu hần là kẻ chiến bại, tuyệt đối là thất bại khâm phục. Hình như một người cảm thấy giành thắng lợi là một loại sỉ nhục, còn một người cho rằng thất bại là chuyện rất vinh quang.

Có thể nói, quyết chiến kinh tâm, kết quả thú vị.

Càng thú vị là Thích Thiều Thương vẫn không cho rằng mình đã giành được thắng lợi, ít nhất cũng giành được không hề quang minh chính đại.

- Từ trong nước cờ của Sư Sư, ta biết người xuất trận đối chiêu nhất định sắc bén, nhưng một khi gặp phải kinh địch, trước tiên sẽ ẩn giấu, sau đó tùy cơ ứng biến, một lần bay đến chín tầng trời. Ta thấy người trong lúc chiến đấu chợt dừng thế công, đổi thành vung tay, biết rằng người cúi mình để bay, lấy lùi làm tiến, sau đó nhất định sẽ là công kích đáng sợ. Do đó ta mới nghỉ ngơi lấy sức, dùng cánh tay đứt ngăn cản một kích của người, lại thừa cơ tiến tới, thừa dịp tập kích. Chiến lược của người bị lộ trước, vì vậy mới rơi vào thế yếu, ta không thể xem là thắng người bằng thực lực.

Tôn Thanh Hà lập tức lắc đầu giống như trống lắc, cười ha hả nói:

- Ai nói trận pháp thao lược không đáng khen? Ai nói giết địch đoạt thành không thể dùng tâm lý chiến? Nếu như thế không xem là thắng đẹp, vậy thì các loại sự tích uy vũ của Tôn Tử, Tôn Tẫn, Gia Cát Khổng Minh đều thành trò cười rồi.

Sau đó hần nghiêm nghị nói:

- Mấy động tác của ta gọi là “vung tay” quả thật sai lầm. Bởi vì động tác này không chỉ bao hàm hình thức vung tay của những người mới nhập môn, đồng thời còn là tim, gan, lá lách, phổi, dạ dày, kể cả chân, đầu, cổ, vai, eo đồng loạt vung lên. Hấp thu tinh khí của không khí chung quanh đồng loạt phát ra. Nói đến vẫn là nên xưng là động tác nhập môn, chiêu thức sơ sài trong Ngũ Cầm Hí do Hoa Đà sáng tạo, như vậy thỏa đáng hơn. Nhưng nhìn thấy mấy động tác thô sơ giãn thân, an thần, định khí, hóa tinh của ta, người lại dùng niệm lực khí công của phật gia. Đã đến mức tất cả đều là hư vọng, mọi người vô hình, đại đạo đơn giản, tùy ý hít thở đều thành đại pháp, đã bao hàm tinh hoa cảnh giới của hai nhà phật đạo. Không cần ý niệm tập trung đan điền, không cần tu luyện chu thiên lớn nhỏ, đây không phải chuyện người người đều có thể làm được. Loại người suy nghĩ vẫn vơ như ta càng không tu được, cho nên chỉ có thể nói hai chữ bội phục.

Mặc dù các cao thủ bảo vệ hoàng đế đã rời đi, nhưng vẫn có một người đang nghe.

Người nghe lén tuyệt đối là cao thủ.

Hắn đã sớm nghe đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Mồ hôi lạnh.

Ngay cả mồ hôi của hắn cũng là màu đen.

Một khi hắn chảy mồ hôi, ai cũng có thể nhìn ra được hắn từng chảy mồ hôi.

Bởi vì mồ hôi sẽ tạo ra những lỗ đen trên người hắn.

Không chỉ chảy mồ hôi, nước mắt cũng như vậy.

Không biết máu thì như thế nào? Chẳng lẽ hắn cũng chảy “máu đen” sao?

Nhưng chảy mồ hôi vẫn tốt hơn so với chảy nước mắt, chảy nước mắt vẫn tốt hơn so với chảy máu.

Không phải sao?

Chỉ nghe Tôn Thanh Hà ngạo nghễ nói:

- Ta nói như vậy không phải bởi vì muốn người không giết ta. Ta rất ít khi nói hai chữ “bội phục” với người khác. Lần trước là nói với Bát Vô tiên sinh.

Trong mắt Thích Thiệu Thương đã thoáng có ý cười:

- Ôn Bát Vô?

Tôn Thanh Hà nghe được cái tên này, trong mắt cũng hiện lên lên vẻ ấm áp:

- Không phải y thì còn ai.

Thích Thiếu Thương đột nhiên thu kiếm.

Vừa thu kiếm, kiếm đã trở về trong vỏ.

Không phải giống như chưa từng xuất kiếm, mà là sau khi y thu kiếm, kiếm dường như vẫn còn ở dưới trăng, trên mái nhà, trước ấn đường của Tôn Thanh Hà, xanh trong vắt, lục u sâu, sáng óng ánh, nằm ngang ở đó, giống như xem thường một đời (đời này không ai có thể so sánh được) cho đến xem thường bảy đời, muốn tồn tại, muốn vĩnh viễn, muốn bất hủ.

Kiếm đã thu, kiếm ý vẫn còn.

Hay cho một thanh kiếm.

Hay cho một kiếm thủ.

Tôn Thanh Hà cười.

Vừa cười, hần lại không kiêu ngạo nữa.

Hơn nữa, có lẽ vì đứng dưới ánh trăng kỳ dị và trên mái cao cổ xưa như vậy, điểm tương tự giữa hần và Thích Thiếu Thương dường như càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng giống.

Nhất là khi gương mặt lãnh khốc của Tôn Thanh Hà bắt đầu có một chút ý cười.

Đồng dạng, khi ánh mắt tịch mịch của Thích Thiếu Thương hiện lên sự ấm áp như đốm lửa nhỏ, cảm giác này lại càng mãnh liệt, dày đặc.

- Người biết y?

- Bát Vô tiên sinh?

Về ấm áp trong mắt Thích Thiếu Thương lại càng nồng:

- Ta đương nhiên biết y, y là người tốt.

- Y cũng là người giỏi.

Nụ cười trên mặt Tôn Thanh Hà cũng càng đậm.

- Y càng là người tốt tài giỏi.

Thích Thiếu Thương bổ sung:

- Một người lăn lộn trên giang hồ hiểm ác, nếu như chỉ tốt mà không đủ giỏi, đó là chuyện xấu.

- Ít nhất, đối với mình thì không phải là chuyện tốt.

Tôn Thanh Hà cũng đồng ý:

- Không thể làm một người tốt giỏi giang, ít nhất cũng phải làm một kẻ xấu trung thành.

- Đều như nhau.

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta cảm thấy người chính là một kẻ xấu trung thành.

Tôn Thanh Hà nói:

- Mà người chính là một cái người tốt tài giỏi.

Thích Thiếu Thương nói:

- Nếu như người không đủ trung, cũng sẽ không vì một bàn tay nhón hoa của ta mà tin đó là tay thật.

Tôn Thanh Hà nói:

- Nếu như người đủ giỏi, cũng sẽ không thu hồi một kiếm này của người. Người vốn không định giết ta sao?

Thích Thiếu Thương nói:

- Tại sao ta phải giết người? Ta đã nghiên cứu tất cả án kiện liên quan đến chuyện người cường gian giết chết nữ nhân, có lẽ chưa chắc đã do người

gây nên. Nhưng tất cả vụ án người ám sát tham quan ô lại, cường hào ác bá, bọn chúng quả thật đều tội ác tày trời. Tại sao ta phải giết người?

Tôn Thanh Hà tấm tắc nói:

- Vậy người vẫn là quá trung, chưa đủ giỏi. Chẳng trách lúc người cô tuyệt nhất, chính là lúc muốn xuất kiếm giết người, dáng vẻ cũng giống như nhón hoa mỉm cười.

Thích Thiếu Thương cao giọng cười nói:

- Ta nhón hoa mỉm cười? Tôn tiên sinh đúng là ghẹo cỏ cũng mỉm cười. Các vụ án hiếu sát chưa chắc liên quan đến các hạ, nhưng chuyện phong lưu khoái hoạt của các hạ cũng không ít, đúng là cho dù trêu hoa ghẹo cỏ cũng mỉm cười. Với võ nghệ siêu quần, kiên cường uy vũ của các hạ, cần gì phải chen vào tranh chấp thế tục sống qua ngày, hao mòn chí khí?

Tôn Thanh Hà cười nói:

- Đâu có đâu có. Thứ nhất ta không phải là anh hùng. Ta không muốn hi sinh tiểu ngã (cái tôi), ta là đại ngã (tập thể), trời lớn đất lớn ta lớn nhất. Bởi vì nếu như không có ta, trời và đất gì cũng không có. Cho nên có ta không gì khác, trừ ta không ai khác. Thứ hai ta không muốn làm anh hùng. Làm anh hùng quá cực khổ, con người ta cao ngạo, háo sắc, không thể có nhiều bạn, càng lười kết bè kết đảng, lại không có nhân duyên, cho nên không muốn cũng không thể làm anh hùng. Thứ ba ta không tin anh hùng. Luận anh hùng, ai là anh hùng? Gia Cát Lượng quá văn, Trương Dực Đức quá võ, Tào A Man quá gian, Sở bá chủ quá lỗ mãng, Hàn Tín quá ồn ào, Lưu Bang quá lưu manh, Lý Thế Dân quá hi vọng, Triệu Khuông Dẫn quá may mắn. Ta có là gì? Người nào cũng không phải là anh hùng, ta cũng không phải. Hơn nữa, nơi tạo ra anh hùng chính là loạn thế. Ta chỉ cần hợp thế đứng một mình, chỉ thích nữ sắc. Thừa lúc tinh lực của mình quá thừa, vui đùa với nữ nhân xinh đẹp trên thế gian, thật tốt biết bao, có ý nghĩa biết bao. Cũng không thương người, lại khiến mình vui, có sao không làm.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Tôn huynh phong lưu sớm đã nổi tiếng. Có câu chỉ đại anh hùng có bản sắc, là danh sĩ thật tự phong lưu. Có điều phong lưu thì phong lưu, Tôn huynh thân thủ thật tốt, tiền đồ thật tốt, tham vọng thật tốt, chỉ vì mê muội nữ nhân trên thế gian mà mặc cho nước chảy, chẳng phải đáng tiếc sao.

Tôn Thanh Hà cười nói:

- Người không giết ta, đại khái là muốn khuyên ta những lời này sao? Ý tốt của người, ta xin tâm lĩnh. Tham vọng bình sinh của ta, chính là ôm một nữ nhân mà ta yêu mến, thân cận với nữ nhân mà ta cảm thấy xinh đẹp, như vậy đã đủ rồi. Người đừng cười ta không có chí khí, ta với người không giống nhau. Thích huynh, ta cho rằng chuyện nhà chuyện nước chuyện thiên hạ, người hoàn toàn gánh vác trên vai; tiếng gió tiếng mưa tiếng đọc sách, người hoàn toàn gánh vác trên người, đó cũng chỉ là khổ mình. Người sống trên đời, trăm năm thấm thoát, phút chốc đã qua, nháy mắt liền mất, cần gì phải mưu mưu cầu cầu, khốn khốn khổ khổ như vậy? Gió đông thổi tỉnh anh hùng mộng, không phải Hàm Dương là Lạc Dương (1), cần gì tự chuốc khổ như vậy. Không bằng chinh đồn tâm tình, hưởng thụ nhân sinh cho tốt, vui vẻ qua một đời, tự tại qua một kiếp.

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Người là thành bại lên xuống không quan tâm, vui buồn li hợp tâm tình tốt. Ta hâm mộ người. Nhưng ta cho rằng người đã đi chuyến này, dù sao cũng có một số trách nhiệm phải gánh vác, có một số việc phải giao phó, có một số cống hiến phải lưu lại. Ta dám làm người đi trước, không sợ lưu danh sau.

Tôn Thanh Hà cũng cười:

- Được, người vất vả tùy người, ta an nhàn tùy ta. Ta cũng bội phục người. Đây là lần thứ hai trong tối nay ta nói bội phục. Quan điểm của ta là tùy duyên ngẫu hứng. Còn người thì sao? Cũng hi vọng tôn giá có thể tự hiểu bản thân thì tốt.

Thích Thiếu Thương cười ha hả nói:

- Thời cuộc rối ren, mới lộ bản sắc anh hùng.

Tôn Thanh Hà cũng cười lớn nói:

- Kiểm thử thiên hạ, sợ gì thành bại bấp bênh.

Hai người vỗ tay cười. Trong tiếng cười, dường như nụ cười và ánh mắt kia đều lộ ra một tin tức càng lúc càng rõ ràng, mãnh liệt.

Đó là gì?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ của Chu Nguyên Chương khi dẫn binh chinh phạt Trần Hữu Lượng đến Tiêu Tương.

Mã độ giang đầu mục túc hương
Phiến vân phiến vũ độ Tiêu Tương
Đông phong xuy tỉnh anh hùng mộng
Bất thị Hàm Dương thị Lạc Dương

Dịch nghĩa:

Gió đông thổi tan giấc mộng đẹp của anh hùng, mới biết đây là Lạc Dương chứ không phải Hàm Dương.

Dịch thơ: (fishscreen)

Ngựa qua đầu sông cỏ lã hương
Phiến mây phiến mưa vượt Tiêu Tương
Gió đông thổi tỉnh anh hùng mộng
Không phải Hàm Dương là Lạc Dương
QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

Chương 59 – Tự cầu vui vẻ, không tìm phiền não

Chương 59 – Tự cầu vui vẻ, không tìm phiền não

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Hai người bèn nhìn nhau cười. Thích Thiều Thương chợt ngừng cười, trang trọng nói:

- Ta không giết người, là vì ta cảm thấy tối nay người cũng không có ý giết ta.

Tôn Thanh Hà nói:

- Nếu như ta không muốn giết người, cần gì phải sử dụng vũ khí nặng như vậy?

Thích Thiều Thương nói:

- Ta có một nhận định, nếu người không tiện thì có thể không cần trả lời.

Tôn Thanh Hà chỉ cười nói:

- Người cứ nói, ta nghe.

Thích Thiều Thương nói:

- Người bị Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia trục xuất khỏi Sơn Đông, thậm chí bị truy sát, là do người không chịu theo phe phái chủ lưu của Tôn gia, lợi dụng vũ khí bí mật để độc bá thiên hạ, quản lý võ lâm. Thế nhưng, người vốn là nhân vật rất quan trọng trong Thần Thương hội, cũng khá kiệt xuất, cho nên người nhất định cũng nắm giữ cơ mật tương đối quan trọng. Do đó bọn họ mới phái người truy sát người trong giang hồ, hơn nữa còn lan truyền bịa đặt khắp nơi, hủy hoại danh dự của người.

Tôn Thanh Hà có phần cười không nổi.

Thích Thiếu Thương nói tiếp:

- Với tính tình của người, sẽ không làm bất cứ chuyện gì bán rẻ Thần Thương hội. Nhưng lại không đành nhìn võ lâm đồng đạo không hề đề phòng, bị người của Đại Khẩu Tôn gia đánh cho không thể ngóc đầu lên, không thể thở một hơi, không thể đánh trả lại. Cho nên, tối nay người lợi dụng trận quyết chiến với ta, thừa dịp công bố loại vũ khí bí mật này, để ta truyền ra cho người đời biết mà phòng ngừa tai họa.

Tôn Thanh Hà quả thật cười không nổi.

Thích Thiếu Thương dùng tay chỉ chỉ vào nửa đoạn tay áo bị nổ gần vai, đó là một vết kiếm nghiêng nghiêng cắt đứt áo vải, nói:

- Lúc động thủ chiêu thứ ba, người đã dùng Phi Tung kiếm khí lạng lẹ cắt đứt tay áo của ta, từ đó nhất định đã phát hiện cánh tay này của ta là giả. Nhưng người vẫn dùng vũ khí nặng công kích, hiển nhiên là cố ý. Biết rõ không thể gây thương tổn cho ta, vẫn cứ phát động tấn công, nhất định là có mưu đồ. Cho nên, tối nay người không phải muốn giết ta, mà là muốn ta dùng chức vị lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nhanh chóng lan truyền cơ mật của Thần Thương hội ra bên ngoài.

Tôn Thanh Hà hoàn toàn cười không nổi.

Thích Thiếu Thương nói:

- Có điều, người cũng không cần quá lo lắng. Theo ta được biết, Gia Cát tiên sinh của Tự Tại môn đã nghiên cứu sáng tạo ra một loại binh khí tuyệt học, cho dù nhân lực không mạnh như vậy, nhưng sử dụng lại càng nhanh nhẹn thuận tiện. Một khi có thể thúc đẩy rộng rãi, sử dụng thoải mái, nói không chừng có thể khắc chế vũ khí chết người, có lực sát thương cực lớn của Tôn gia.

Tôn Thanh Hà không cười.

Thích Thiếu Thương thành thật nói:

- Cho dù thế nào, ta vẫn cảm ơn người đã nói cho ta biết những điều này, để ta biết những chuyện này, đồng thời còn giúp ta thể nghiệm uy lực của vũ khí này. Người không phải tới giết ta, cho nên ta cũng không muốn lấy mạng người.

Tôn Thanh Hà nói:

- Bây giờ ta cũng đã hiểu được.

Thích Thiều Thương hỏi:

- Hiểu được cái gì?

Tôn Thanh Hà nói:

- Người cũng không phải tới giáo huấn và lòng bắt ta, người tới là để khuyên ta đừng vì nữ sắc mà làm lỡ một đời.

Thích Thiều Thương nói:

- Có điều, hiện giờ ta mới cảm thấy hiểu rõ người. Hóa ra người cũng không háo sắc giống như lời đồn, mà là quá coi trọng tình nhi nữ, tình lực lại quá dồi dào, tự phụ lại quá cao, cho nên mới bị những chuyện nhỏ của thế tục cuốn lấy, trở thành kỳ hiệp đoạn tuyệt trong giang hồ thị phi.

Tôn Thanh Hà lại kinh ngạc:

- Người làm sao hiểu rõ những chuyện này của ta? Nói đến cùng, ta quả thật là háo nữ sắc, ta thật sự là một sắc ma.

Thích Thiều Thương nói:

- Người chỉ háo nữ sắc tuyệt đối không thể thi triển ra kiếm pháp xuất trần như thế.

Tôn Thanh Hà im lặng.

Một lúc sau, hần mới nói:

- Hiện giờ ta cũng đã dần dần hiểu được người.

Thích Thiều Thương nói:

- Hử?

Tôn Thanh Hà nói:

- Ban đầu ta cho rằng người ham quyền trọng hư vinh, hiện giờ mới hiểu được, người chỉ trọng danh dự, có cảm giác trách nhiệm, cho nên mới từ trong tro bụi dựng lại cơ ngơi, từ trong thất bại xây lại niềm tin.

Thích Thiều Thương cười nói:

- Người từ đâu mà biết? Quan hệ của chúng ta cũng quá sơ sài.

Tôn Thanh Hà cũng dùng giọng điệu vừa rồi của Thích Thiều Thương, nói:

- Bởi vì người trọng quyền tuyệt đối không thể thi triển ra kiếm pháp cao ngạo như thế.

Thích Thiều Thương cũng trầm mặc.

Tôn Thanh Hà híp mắt hỏi:

- Người rất nổi danh, cũng được yêu thích, biết rõ có rất nhiều người quan tâm đến người, tại sao không để người khác chia sẻ sự cô độc và tịch mịch của người?

Thích Thiều Thương tinh ranh hỏi ngược lại:

- Người thì sao?

Tôn Thanh Hà phóng khoáng cười cười:

- Bởi vì người thật sự cô độc và tịch mịch, sợ bị người khác làm cho náo nhiệt, sau một phen náo nhiệt lại quên mất bọn họ.

- Đúng.

Thích Thiều Thương nói:

- Rốt cuộc, lưu lại chỉ là cô độc và tịch mịch. Mà sau khi náo nhiệt qua đi, cô độc và tịch mịch lại càng sâu sắc hơn.

Tôn Thanh Hà cười ha hả:

- Cho nên ta háo sắc. Đời người cứ việc chơi vui vẻ, nhất thời khoái hoạt là thần tiên.

Thích Thiếu Thương cũng cười ha hả nói:

- Vì vậy ta trọng quyền. Năm quyền trong tay, rất có tiền đồ. Nếu không có tiền đồ, muốn thả thì thả nào có sao.

Tôn Thanh Hà cười hì hì nói:

- Muốn thả là thả? Đó chẳng phải giống như đánh rắm?

Thích Thiếu Thương nói:

- Quyền là hư, danh là ảo, ta là thực, vốn chẳng có gì khác so với đánh rắm.

Tôn Thanh Hà vỗ tay cười lớn:

- Chỉ có điều, cho dù là đánh rắm, nói thả là thả, cũng không dễ làm được.

Thích Thiếu Thương nói:

- Tự tìm vui vẻ, không tìm phiền não. Tự hợp rồi tan, tự do tự tại.

Tôn Thanh Hà phối hợp nói:

- Biết sai có đổi, vẫn là người tốt. Biết sai không đổi, chính là kẻ ác.

Thích Thiếu Thương vỗ tay nói:

- Thà rằng không hiểu, đừng làm kẻ ngốc; thà rằng xem thường, không làm ngu trung.

Câu này rất đúng với ý của Tôn Thanh Hà, thế là hần cũng ngâm nga:

- Thà thử lưỡi đao, không đáng theo gió; thà rằng giả điên, không làm bất công.

Bọn họ đối đáp như vậy dưới trăng sáng.

Bọn họ ngâm nga như thế trên mái cong.

Còn quyết chiến trong bóng kiếm ánh đao, không màng sống chết.

Lúc này thì sao?

Bình thường là đạo, thuận buồm xuôi gió; bình an là phúc, xin thoải mái mình.

Thế nhưng, có một người chắc chắn không thoải mái.

Nhưng hắn vẫn đi lên?

Đi trên mái cong cổ xưa, hắn tỏ ra thành thành thật thật, cũng thận thận trọng trọng.

Trăng chiếu vào đầu, lại chiếu không ra bóng của hắn.

Bởi vì hắn còn tối hơn cái bóng của mình.

Phảng phất, hắn chính là một yêu mị “giao đấu với cái bóng”, “nhạt hơn cả bóng đêm”, chứ không phải là một người hoàn chỉnh.

Hắn từng bước từng bước đi tới, không loạng choạng, không tốn sức, nhưng cũng không bước đi như bay, thân nhẹ như én.

Hắn hoàn toàn không thi triển khinh công, nhưng đi trên mái ngói cổ xưa tàn tạ này, cũng giống như đạp trên đất bằng.

Hắn đi rất thận trọng.

Hắn không hề có khí thế mạnh mẽ, cũng không phải một bước kinh tâm, hắn là ẩn giấu không lộ, không khoe không bày.

Hai tay hắn nâng một vật.

Ám thanh (xanh sẫm).

Ám thanh là màu sắc do ánh trăng đã dần ngả về phía tây tối nay chiếu rọi, chứ không phải là “ám thanh tử”.

Trong võ lâm, “ám thanh tử” lại có nghĩa là “ám khí”.

Thứ mà hắn lễ độ cung kính nâng trên hai tay, đương nhiên không phải “ám thanh tử”, mà là một thanh kiếm màu xanh sẫm.

Đó vốn là kiếm của Tôn Thanh Hà, bởi vì bị một kiếm của Thích Thiếu Thương đánh bay, cắm thẳng vào song cửa sổ bằng gỗ trước mặt hắn, ánh sáng xanh chiếu vào lông mày hắn, thấm vào tâm mạch của hắn.

Một thanh kiếm bị bạch đạo chế giễu là “Dâm Ma kiếm”, hắc đạo lại hài hước gọi là “Dâm Tình kiếm”, chủ nhân lại gọi nó là “Triều Thiên kiếm”, nhưng thực ra tên của nó chỉ có một chữ “Thác”.

Kiếm vốn đã rời tay, hiện nay lại có người nhặt nó, hơn nữa còn đưa lên.

Người cầm kiếm đi lên, đương nhiên chính là Hắc Quang Thượng Nhân Chiêm Biệt Dã đang xem trận chiến này.

Không phải hắn từng bị một kiếm này làm kinh hãi sao?

Hắn còn đi lên mái cong cổ xưa này để làm gì?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 60 – Đường xa mộng sâu khó cản

Chương 60 – Đường xa mộng sâu khó cản

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

- Ta đi lên để trả lại kiếm.

Chiêm Biệt Dã đi đến trước mặt hai người, nhìn Thích Thiếu Thương một chút (cùng với thanh kiếm sáng như tuyết ngọc trên tay y), sau đó đưa kiếm lên cho Tôn Thanh Hà.

Kiếm vừa gặp được chủ nhân của nó, giống như bị kích phát linh lực, phát ra tiếng vang khẽ “keng keng”, còn hơi rung động tỏa ra vầng sáng sát khí màu xanh sẫm, lại giống như một con dã thú còn sống thở phì phò trong tay hắn.

- Hắc Quang Thượng Nhân, ngưỡng mộ đã lâu!

Thích Thiếu Thương ôm quyền cười nói:

- May là người đi lên trả lại thanh kiếm này, nếu không vị bằng hữu này của ta sẽ trách móc rồi. Ta không đền nổi kiếm của hắn.

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Lời này khiêm tốn rồi. Người đã đánh bay một kiếm này đến chỗ ta, một là không sợ ta đoạt được rồi đi, hai là không sợ kiếm không thu về được.

Tôn Thanh Hà nhận lấy kiếm, hơn nữa còn trân trọng nhìn kỹ kiếm của mình, ánh mắt lóe sáng.

Thanh kiếm kia cũng hiện lên ánh sáng xanh, giống như đáp lại chủ nhân của nó. Ít nhất nó cũng biết chủ nhân của nó đang nhìn nó, yêu quý nó.

Nó và chủ nhân của nó đều kiêu ngạo như nhau, bộc lộ tài năng như nhau.

Nhọn và sắc.

Hắc Quang Thượng Nhân nhìn kiếm trên tay Tôn Thanh Hà. Hắn đương nhiên cũng nhìn ra, ánh sáng của kiếm này trên tay hắn và trong tay Tôn Thanh Hà lại không giống nhau.

Cho nên hắn có phần hâm mộ nói:

- Đây là một thanh kiếm tốt.

Tôn Thanh Hà lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắc, nói:

- Đã là kiếm tốt, vì sao không dứt khoát lấy nó?

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Cũng vì là kiếm tốt, cho nên ta không xứng sở hữu nó.

Tôn Thanh Hà nhìn kiếm của mình, thở dài nói:

- Thanh kiếm này, nguyên danh là “Thác”.

Đột nhiên, cổ tay phất một cái, ánh sáng chợt lóe lên, mũi kiếm đã cách cổ họng của Hắc Quang Thượng Nhân không tới một thước, lạnh lùng nói:

- Người không nên để ta cầm lại thanh kiếm này... Từ ngày cầm thanh kiếm này lên, ta đã chuẩn bị thác (sai) đến cùng.

Hắc Quang Thượng Nhân lại không né, không tránh, không lánh, hơn nữa ngay cả mắt cũng không chớp, chỉ nhìn đầu kiếm, mũi kiếm và kiếm của kẻ địch, gần từng chữ một:

- Người muốn giết ta?

Hắc nói chuyện giống như là đang kêu, đang gầm, đang gào thét. Cho dù ngữ điệu của hắc vốn không có địch ý, thậm chí là rất lễ độ, nhưng vẫn giống như đang khàn giọng gào thét.

Ánh mắt Tôn Thanh Hà giống như một cây đinh lạnh, muốn tập trung theo ánh kiếm đâm vào trong cổ họng Hắc Quang Thượng Nhân:

- Người nói sao? Thanh kiếm của ta này đã sai rất nhiều lần, ta cũng từng làm sai rất nhiều chuyện, ta không quan tâm lại sai thêm một lần.

Hắc Quang Thượng Nhân cười khổ nói:

- Có lẽ, ta đưa kiếm lên là làm sai, cũng đi sai trước.

Tôn Thanh Hà lãnh đạm nói:

- Người là người thuộc phe Thái Kinh.

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Ta không thể không thừa nhận.

Tôn Thanh Hà lãnh khốc nói:

- Ta đã từng hai lần hành thích Thái Kinh.

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Nhưng người sắp thành lại bại.

Tôn Thanh Hà nói:

- Trong đó có một lần, là bởi vì người cản trở.

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Ta thân ở Thái phủ, ăn lộc vua, không thể không chia sẻ ưu phiền với vua.

Tôn Thanh Hà nói:

- Nhưng nổi giáo cho giặc, càng đề hèn hơn so với tự tay hại người.

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Ta chỉ là một đạo nhân, có thể làm gì? Khó tránh khỏi thân không do mình.

Tôn Thanh Hà nói:

- Người là một nhân sĩ tu đạo, không làm được nửa thần tiên, không tu tâm dưỡng tính, lại ham muốn đủ thứ trên đời, không một thứ gì có thể từ bỏ, đây xem là đạo gì?

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Đạo của ta chính là hưởng hết phúc của nhân gian. Có tiền, có quyền, có nữ nhân, đây chính là hưởng thụ tốt nhất thế gian. Đạo hạnh của ta không đạt đến cảnh giới cao hơn, nhưng đạo đức của ta có thể đổi lấy những thứ này. Tỉnh năm quyền thiên hạ, say năm gỏi mỹ nhân, có ai không thích?

Tôn Thanh Hà nói:

- Người trả lời thật sảng khoái.

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Trước mặt chân nhân, không nói lời dối trá.

Tôn Thanh Hà hỏi:

- Người không thể bớt tham lam một chút? Để lương tâm tốt hơn một chút?

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Ta đã cố gắng bớt trực tiếp hại người. Những lúc khó tránh khỏi thiệt người lợi mình, ta cũng cố hết sức bớt thương tổn người khác. Ngẫu nhiên cũng ở trong sáng trong tối giúp người khác một chút.

Tôn Thanh Hà nói:

- Thậtsao?

Thích Thiều Thương nói:

- Hắc nói là thật. Ta đã nghe chuyện của hắc, hắc và đám người Thái Kinh, Chu Miển thật sự có hư tình giả ý, không khéo chu toàn. Không giống như đám người Lâm Linh Tổ, Bồ Tát hòa thượng, Nhất Nảo thượng nhân, Phiên Nảo đại sư, hung hăng càn quấy, không hề kiêng nể.

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Cảm ơn, ta chỉ là nhát gan chứ không phải tích đức. Hành vi và việc làm của ta, đã không có đức để tích, chết còn chưa hết tội.

Tôn Thanh Hà nói:

- Cho nên người mới dám đưa kiếm lên cho ta?

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Kiếm vốn là của người.

Thích Thiều Thương nói:

- Chẳng lẽ người không biết, chỉ cần giết chết người, tối nay chúng ta sẽ có thể trừ đi một tên đại địch?

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Ta tới để đưa kiếm, không phải đi tìm chết.

Sau đó, hắc ngạo nghễ nói:

- Huống hồ, lấy một địch một, chưa chắc ta sẽ thua.

Thích Thiếu Thương nói:

- Làm sao người biết chúng ta nhất định sẽ lấy một địch một?

Hắc Quang Thượng Nhân nói:

- Các người là anh hùng, anh hùng không làm chuyện hèn hạ.

Thích Thiếu Thương uy nghiêm nói:

- Vậy thì người sai rồi.

Tôn Thanh Hà cười lạnh nói:

- Hắc nhiều nhất chỉ là một kiêu hùng, kiêu hùng sẽ không chừa thủ đoạn, trước tiên tiêu diệt kẻ địch rồi tính sau.

Hắc Quang Thượng Nhân hít một hơi dài:

- Vậy thì ta nhìn sai rồi.

Tôn Thanh Hà đột nhiên thu kiếm lại.

Sau một tiếng “choang”, kiếm đã không thấy tăm hơi.

Ánh sáng xanh bỗng tắt.

Hắn thu kiếm vào trong “vũ khí nặng” kia.

“Vũ khí nặng” kia lại nhanh chóng lắp ráp, trở về trạng thái cũ thành một chiếc đàn, tiêu vĩ cầm cổ xưa.

Hắn nói:

- Người không nhìn sai, tối nay ta sẽ không động thủ giết người.

Thích Thiếu Thương cũng nói:

- Người cũng không đi sai đường, người đã trả kiếm lại, hắn sẽ không dùng thanh kiếm này giết người.

Lúc này Hắc Quang Thượng Nhân mới thở ra một hơi.

Tôn Thanh Hà hiển nhiên đã thu kiếm, nhưng cổ họng của Hắc Quang Thượng Nhân vẫn có cảm giác lạnh lẽo như “mọc râu xanh”.

Sau đó, hắn nói:

- Ta vừa tới nơi này, liền có một cảm giác kỳ quái.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Cảm giác gì?

Hắc Quang Thượng Nhân chợt ngâm nói:

- Say khướt khêu đèn ngấm kiếm (1), đường xa mộng sâu khó cản, việc thế một trường mộng lớn, đời người mấy độ buồn thu (2).

Hắn bỗng dừng lại ở đây, sau đó mới nói thêm mấy câu:

- Có lẽ là trăng đặc biệt sáng, hay là nơi này đặc biệt cao, hoặc là buổi tối này có chút gì kỳ lạ. Ta luôn cảm thấy thâm thâm dao động, ngay cả tâm thần cũng không trấn định được, cảm xúc gì cũng có đủ.

Tôn Thanh Hà liếc nhìn hắn:

- Nhưng người vẫn rất trấn định.

Thích Thiếu Thương lại nói:

- Nói thật ra, ta cũng có cảm giác tương tự như thượng nhân.

Tôn Thanh Hà đột nhiên nói:

- Có phải cảm thấy nao nao bất an không?

- Đúng.

Thích Thiều Thương nghe Tôn Thanh Hà hỏi như vậy, mới biết hăn cũng cảm nhận được:

- Đồng thời cũng là một loại cảm ứng kỳ quái, giống như nguy cơ đến gần, một thứ đáng ghét đang muốn phá đất chui ra...

Tôn Thanh Hà nặng nề nói:

- Ta cũng có.

Sau đó hăn hỏi:

- Có chú ý tới tên gánh phân dưới nhà kia không?

Thích Thiều Thương nói:

- Hăn cũng là nhân vật võ lâm, trước kia từng một thời hò hét trong Lục Phân Bán đường, họ Lôi, nguyên danh là Niệm Cỗn, sau khi thành danh lại bỏ đi chữ “Niệm”, trở thành “Lôi Cỗn”. Hăn vốn là một nhân vật có tiếng, nhưng gần đây chán nản thất vọng, nói không chừng ngày khác còn có thể gây nên sóng gió.

Y dừng một chút, nói tiếp:

- Có điều, hiện giờ nguy cơ đã đến gần trước mắt, giống như một cước đá chúng ta từ hiện tại đến quá khứ, mà lại một chương đánh đổ tương lai, tuyệt đối không thể nào là do hăn gây nên, mà là...

Y trước tiên nhìn trời, nhìn trăng.

Tiếp đó cúi đầu, nhìn ngôi nhà dưới chân.

Sau đó, sắc mặt đột nhiên biến xanh.

Không chỉ có y biến sắc.

Hắc Quang Thượng Nhân nhìn theo y, sắc mặt cũng trắng bệch. Tôn Thanh Hà vừa nhìn, trên mặt cũng lập tức mất máu.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Chú thích:

(1) Trích từ bài "Phá Trận Tử - Vi Trần Đồng Phủ Phú Tráng Từ Dĩ Ký Chi" của Tân Khí Tật.

Tuý lý khiêu đặng khán kiếm,
Mộng hồi xuy giốc liên doanh.
Bát bách lý phân huy hạ chá,
Ngũ thập huyền phiên tái ngoại thanh,
Sa trường thu điểm binh.

Mã tác Địch Lữ phi khoái,
Cung như tích lịch huyền kinh.
Liễu khước quân vương thiên hạ sự,
Doanh đắc sinh tiền thân hậu danh,
Khả liên bạch phát sinh!

Dịch thơ: (Nguyễn Khắc Phi)
Say khướt khêu đèn ngắm kiếm
Mộng về còi rúc liên thanh
Tiệc khao phân bố đều tướng sĩ
Khúc quân ca bi tráng cử hành
Sa trường thu điểm binh

Ngựa tựa Địch Lữ lao vút
Cung như sấm sét đùng đoành
Phò tá giúp vua nên nghiệp lớn
Để ngàn thu chói lợi thanh danh
- Tiếc thay! Tóc trắng nhanh!

(2) Trích từ bài “Tây Giang Nguyệt kỳ 1” của Tô Thức.

Thế sự nhất trường đại mộng,
Nhân sinh kỷ độ thu lương.
Dạ lai phong dĩ minh lang,
Khán thủ my đầu mấn thương.
Tửu tiện thường sầu khách thiếu,
Nguyệt minh đa bị vân phương.
Trung thu thủy dữ cộng phong quang,
Bả trản thê lương bắc vọng.

Dịch thơ: (Nguyễn Chí Viễn)
Việc thế một trường mộng lớn
Đời người mấy độ buồn thu
Hành lang đêm gió vi vu
Phất phối đầu mày mé tóc
Rượu rẻ thường sầu khách ít
Trăng trong hay bị mây mù
Trung thu ai ngắm áng mây đu
Nâng chén buồn trông hướng bắc
QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 61 – Mệnh người do trời không do người

Chương 61 – Mệnh người do trời không do người

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Tôn Thanh Hà là cao thủ.

Những năm gần đây, rất ít có kiếm thủ nào ra tay tàn nhẫn hơn hẳn. Cho dù kiếm pháp của Lãnh Huyết mạnh mẽ liều mạng hơn, nhưng cũng không giống như hẳn ngay cả kiếm pháp cũng tràn đầy khí thế cao ngạo đến điên cuồng.

Thích Thiếu Thương cũng là cao thủ hạng nhất.

Gần đây, trong võ lâm đã rất ít có thủ lĩnh quần long như y. Cho dù Vương Tiểu Thạch có khả năng tương tác lớn hơn, nhưng tính cách tự do tự tại của Vương Tiểu Thạch khiến cho hẳn không có loại khí chất anh hùng tịch mịch lẫm liệt của Thích Thiếu Thương.

Hắc Quang Thượng Nhân càng là cao thủ tuyệt đỉnh.

Gần đây trong cung đình, đám đạo sĩ thần côn a dua phụ họa theo Triệu Cát, Thái Kinh, Lương Sư Thành nhiều không kể xiết. Nhưng nếu bàn về thực lực võ công, e rằng không mấy người có thể so được với Chiêm Biệt Dã. Ngay cả Mễ Thương Khung ngậm năm quyền hành, võ công luyện đến mức lô hỏa thuần thanh (lửa lò thuần xanh), gặp phải Ngôn Vô Mật vốn tu mật tông, khổ tu phạt pháp, lại hóa thân thành đạo gia tiên nhân Chiêm Biệt Dã, cũng sáng nhường ba phần, tối nhường năm phần, thực nhường bảy phần.

Ba người này không nghi ngờ đều là cao thủ đỉnh cấp.

Tối nay bọn họ đều tụ họp dưới trăng trên mái nhà này, trong đó Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà còn có một trận quyết chiến không màng sống chết.

Mặc dù không ai chết, cũng không ai bại.

Nhưng trận quyết chiến này đã đủ lưu danh trong trên sử xanh võ lâm. Lưu truyền, nó đã làm nổ tung một cánh tay (may mắn là tay giả) của lâu chủ Kim Phong Tể Vũ lâu khi đó, cũng buộc Tôn Thanh Hà người được gọi là “Diễm Kiếm” lấy ra vũ khí tuyệt mật “bằng bằng bằng” mà hãn vẫn luôn giấu kỹ.

Khi Hắc Quang Thượng Nhân bước lên mái cong, trả lại “Thác” kiếm, Tôn Thanh Hà gần như đã vung kiếm “giết” hãn.

Trước lúc đó, Thích Thiếu Thương cũng mượn kiếm dùng sức, phi kiếm đã gần như chạm đến tính mạng của Hắc Quang thượng sư.

Hai người đều từng có xung động muốn giết chết vị “quốc sư” được Triệu Cát phong thưởng, cũng là tâm phúc trên tay Thái Kinh, tự xưng là “Hắc” này.

Nhưng hai người đều nhịn được, không thật sự ra tay.

Lỡ như thật sự ra tay, cũng chưa chắc có thể thành công.

Hắc Quang thượng sư tuyệt đối là một nhân vật gai góc.

Hãn rất ít khi động thủ với người khác, cho nên cũng rất ít người biết hãn xuất thủ thế nào. Những người đã giao thủ với hãn, gần như đều không có cơ hội tiết lộ võ công của hãn với người khác, bởi vì bọn họ đều chết hết.

Quy củ của Hắc Quang thượng sư Chiêm Biệt Dã, đó là không phải vạn bất đắc dĩ thì quyết không động thủ, một khi động thủ thì nhất định không để lại người sống.

Mọi người không trở mặt, bảo lưu tình hữu nghị, ngày khác gặp nhau chưa chắc đã không hóa địch thành bạn. Một khi đã giao đấu sống chết, nếu để lại cho hãn một mạng, ngày sau vẫn luôn là một cây gai trong lòng, tùy thời sẽ phản công báo thù, không bằng giết chết hãn, sạch sẽ gọn gàng. Cho nên

hắn động thủ với người khác không nhiều, kẻ thù thật sự cũng không nhiều, địch thủ lại càng ít.

Bởi vì kẻ địch, kẻ thù cũ đều đã chết trong tay hắn.

Người ít khi ra tay nhưng lại nổi danh trong võ lâm, luận võ nghệ mọi người đều sợ giống như hắn, trong võ lâm kinh sư cũng có mấy người tương tự, Gia Cát tiên sinh là một trong số đó.

Đến hoàn cảnh này, Gia Cát Tiểu Hoa đã rất ít khi ra tay.

Y thậm chí không cần ra tay cũng có thể giải quyết kẻ địch.

Có lần Thái Kinh cố ý ở trước mặt văn võ đại thần khen ngợi điểm này của y.

- Tiên sinh giết người, chẳng những dễ như trở bàn tay, còn không cần tự mình động thủ, chỉ cần gạt đầu một cái, nháy mắt một cái, sẽ tự có người giết hết kẻ địch cho tiên sinh.

Gia Cát đáp lại là:

- Nếu bàn về cảnh giới, ta nào với tới được tướng gia? Tướng gia giết người, thậm chí không cần võ công, chỉ ra lệnh một tiếng, người khắp thiên hạ sẽ cống hiến cho tướng gia, ngay cả hoàng thượng cũng sẽ ban chỉ truyền lệnh, phối hợp với ý ngài. Không phải sao? Loại phạm phu tục tử như ta còn không rõ võ công của tướng gia rốt cuộc cao đến đâu, rốt cuộc có võ công hay không.

Hai người nhìn nhau cười ha hả.

Một người khác là Mễ Thương Khung.

Mọi người đều biết võ công của hắn cao tuyệt, là một trong hai đại cao thủ trên thế gian biết tuyệt thế côn pháp “Triều Thiên Nhất Côn”, nhưng hiếm

người tận mắt nhìn thấy hãn ra tay.

Thông thường, hãn giết người cũng không cần động thủ. Người bán mạng cho hãn, từ hoàng cung đến cao thủ sát thủ vô lâm, từ cấm quân đến những kẻ liều mạng trên giang hồ, đều nhiều không kể xiết.

Mọi người đều không rõ, thủ lĩnh thái giám Mễ Hữu Kiều ngấm năm thực quyền này võ công cao đến đâu. Cho đến khi tại pháp trường, hãn cuối cùng đã ra tay, giết chết “Độc Bồ Tát” Ôn Bảo và “Long Đầu” Trương Tam Bá, mọi người mới biết hãn quả thật võ công cao cường, đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao.

Hãn vừa ra tay đã chấn nhiếp quần hùng.

Có điều, sau khi nghe tin Mễ Hữu Kiều đã xuất thủ, cùng với hỏi kỹ càng tình hình, Gia Cát tiên sinh lại vuốt tay áo, hết sức thư thái.

Vô Tình đã từng hỏi y:

- Mễ công công từng dùng một côn giết chết Trương Tam Bá, chấn nhiếp quần hùng. Thế thúc cảm thấy thế nào?

Gia Cát tiên sinh nói:

- Đáng sợ, nhưng không đủ sợ.

Đây là lời bình của Gia Cát đối với một chiêu côn pháp tuyệt thế làm kinh hãi toàn trường của Mễ công công.

Còn một người khác cũng có cách nhìn tương tự.

- Một côn đó của Mễ Thương Khung, đã giết chết người, cũng giết chết căn nguyên của mình.

Người đó là Lâm Linh Tố.

Lâm Linh Tổ là đạo sĩ được Triệu Cát tin tưởng nhất, chuyên quyền bạo ngược, không coi ai ra gì, ý thể hô mưa gọi gió, làm ác hết thiên hạ, ra vào tiền hô hậu ủng, thậm chí còn tranh chấp với chư vương. Tống Huy Tông rất sủng ái người này, gọi hần là nguyên diệu tiên sinh, kim môn đạo sĩ, một thời quyền thế hiển hách. Người trong kinh đều gọi là “đạo gia lương phủ”, cùng tề danh với Hắc Quang Thượng Nhân, nhưng Lâm Linh Tổ càng thịnh vượng hơn. Sử chép “tín đồ ăn ngon mặc đẹp, thường hai vạn người”, có thể thấy được.

Lâm Linh Tổ chuyên tu đạo pháp, lại hiểu cách sử vương thuật lôi thần. Khi hần động thủ với người khác, không thấy hần có hành động gì, đối thủ đã chết bất đắc kỳ tử. Đủ loại “kỳ tích” này, khiến đạo quân hoàng đế Triệu Cát càng tin tưởng Lâm Linh Tổ, phụng hần làm tiên.

Lâm Linh Tổ rất ít khi động thủ với người khác, chỉ so đấu pháp lực. Bởi vì pháp thuật là đạo hạnh mà chỉ tiên nhân dị sĩ mới có, nhân vật võ lâm bình thường cũng không thể tìm được cửa để vào, chỉ cảm thán cao thâm khó lường.

Hắc Quang Thượng Nhân và Lâm Linh Tổ đều dùng đạo thuật lấy lòng đám thiên tử quyền quý đạo quân hoàng đế, Thái Kinh, Đồng Quán, hai người đều rất ít khi chính thức động võ với người khác. Hai người có điểm rất tương tự, nhưng cũng có điểm không hợp rất lớn.

Xét về võ công tu vi, Hắc Quang thượng sư Chiêm Biệt Dã lại có chân tài thực học.

Khi hần chưa vào phật môn thì đã là cao thủ võ lâm, là hảo thủ của Hắc Quang môn Chiêm gia. Nhưng trong một lần giao đấu với tinh anh của bảy đại môn phái Thần Thương hội Tôn gia, Phi Phủ đội Dư gia, hần phụ trách cố thủ Kim Vũ Hối của đốc Tử Dạ. Cao thủ của bảy đại môn phái vừa lúc chọn phòng tuyến này để tập kích, khi đó là nửa đêm, liền gặp phải Chiêm

Biệt Dĩ trời sinh thiên chất, đêm càng sâu thì võ công của hắn càng cao cường.

Trận chiến này diễn ra, hắn lại một hơi giết chết hơn mười hảo thủ của Thần Thương hội Tôn gia, Tứ Phân Bán đàn Nam Trần Dân gia tộc, lại dùng sức một người đánh lui kẻ địch tập kích Hắc Quang môn lần này.

Theo đạo lý, đây là một công lớn, hắn đã cứu vớt một trận đại nạn cho môn phái mình.

Nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại.

Khi đó, môn chủ của Hắc Quang môn là “Đại Thanh Thái Công” Chiêm Tứ Thi từ lâu đã không vừa mắt Chiêm Biệt Dĩ, ngầm căm ghét hắn. Hiện nay thấy hắn dùng sức một người, dũng cảm đánh lui cường địch. Vừa lúc đám người Phi Phủ đội Dư gia, Thái Bình môn Lương gia, Thiên An phái Nữ Trần Thị gia tộc, bởi vì chiến dịch dốc Tử Dạ bị chết mấy tên đệ tử, cho nên rầm rộ khởi binh hỏi tội Hắc Quang môn, còn tìm cao thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia, Kim Tự Chiêu Bài Phương gia, Nam Dương Chính Cổ môn La gia, Cảm Tình Dung Sự bang Bạch gia tới phân xử cho bọn họ. Chiêm Tứ Thi liền mượn cơ này, chỉ trích Chiêm Biệt Dĩ ngông cuồng tự đại động sát cơ, làm tổn thương hòa khí của đồng đạo giang hồ, khiến cho các môn các phái trong thiên hạ liên thủ làm khó Hắc Quang môn, vì vậy là “đại tội nhân” của Chiêm gia, phải xử lý nghiêm khắc.

Dưới cơn nóng giận, Chiêm Biệt Dĩ đã cùng với những người ủng hộ hắn như “Triều Thiên Tứ Cước” Chiêm Thông Thông rời khỏi Hắc Quang môn.

Sau khi rời khỏi, hắn lại thành chim sợ cành cong, nhất thời thiên hạ rộng lớn lại khó có đất dung thân. Bởi vì ân oán trước kia, Thần Thương hội Tôn gia, Hạ Tam Lạm Hà gia, Tứ Phân Bán đàn Lương Trần Thị gia tộc và Thiên An phái Nữ Ân Thị gia tộc, tất cả đều tìm hắn gây phiền toái. Đến nỗi có một đoạn thời gian, Chiêm Biệt Dĩ lo sợ không yên như chó nhà có tang,

rất chán nản. Ngay cả người khi đó ủng hộ hẳn nhất là “Triều Thiên Tứ Cước” Chiêm Thông Thông, cũng chuyển sang gia nhập dưới trướng “Khiếu Thiên Vương” Tra Khiếu Thiên.

Chiêm Biệt Dã một mình chiến đấu, bốn bề khốn đốn. Lúc này hẳn lại hạ quyết tâm, trốn vào Phật môn, dốc lòng khổ tu, không ngờ lại có một phen thành tựu.

Đáng tiếc lúc đó trái phải trên dưới đạo quân hoàng đế đều sùng đạo dìm phật. Chiêm Biệt Dã phật pháp càng cao, dục vọng lại không vì vậy mà giảm bớt. Hẳn muốn khôi phục danh dự, giành lấy địa vị, nếu dùng sức của một người, e rằng võ công có cao cũng không được mọi người đồng ý. Cộng thêm hẳn có nhiều kẻ thù, người căm ghét hẳn càng nhiều hơn, tuy biết rõ hẳn có tu vi cao, nhưng có ai nguyện ý vì hẳn mà đồng thời đắc tội với đông đảo môn phái như Sơn Đông Thần Thương hội, Hắc Quang môn, Thái Bình môn, Phi Phủ đội? Nghĩa khí giang hồ, chỉ quyền để dựa; võ lâm đấu tranh, chỉ thế là biết.

Chiêm Biệt Dã thấy đại thế không thể vẫn hồi, cho nên không tiếp tục ở lại phật môn, vân du bốn biển, một mặt tiềm tu mật tông, một đạo đổi tên là Ngôn Vô Mật, hoàn toàn thoát ly khỏi Chiêm gia. Nhưng kết quả vẫn không chịu được tịch mịch, không chịu được cảnh có thân thủ tài giỏi nhưng không ai biết đến. Hẳn lại quay về, lắc mình biến hoá, trở thành đạo gia tông sư, nói “nguyên vi”, đòi “thanh tịnh”, giảng “tự nhiên”, tính mệnh song tu, cổ bày vẽ thần thông. Lúc sắp xuất thế thì sùng bái Lão Tử, Trang Tử; nhân thế trị thiên hạ, chính là Trương Lương, Y Duẫn; lúc sắp biến pháp trị thế, lại mang ra Thương Ưởng, Hàn Phi; thời loạn làm kẻ tung hoành, thành Hoàng Thạch Công, Quỷ Cốc Tử; có lúc kiêm hiểu y đạo, tức Hoa Đà, Biển Thước; chuyển đổi làm binh gia, lại thành Tôn Tẫn, Khổng Minh; biến thành tôn giáo, lại sùng Trương thiên sư; biến thành âm dương thuật, lại theo thiên văn, lịch pháp, địa lý, phong thủy, thuật số, bói toán, hình pháp, linh thông, ảo thuật, không thứ gì không tinh, không thứ gì

không thông, không thứ gì không hiểu, không thứ gì không thể, trên dưới tung hoành; Trần Hi Di, Thiệu Khang Tiết, tại triều ai cũng thành đại biểu cho hãn; về phần văn học, cũng có đám nhân vật Trúc Lâm Thất Hiền và Thi Tiên Lý Bạch làm chỗ dựa. Do đó Chiêm Biệt Dã càng gan dạ yên tâm, dùng một thân võ thuật tuyệt học công thêm đạo thuật dị năng, quyền ngang với Thái Kinh, được Triệu Cát sủng ái, thăng tiến như điều gặp gió, trở thành quốc sư một nước, đồng thời cũng khôi phục bản tính của hãn.

Ngoại trừ dùng đạo thuật lừa đời chiếm được sủng ái, Chiêm Biệt Dã cũng lập bốn nguyên tắc làm người xử thế đối địch tiến lui.

Một, không cần thiết thì không gây thù chuốc oán, một khi kết thù thì phải giết địch. Giết địch thì không được để lại người sống. Nếu để lại người sống, một là bị báo thù, hai là khiến người ta biết được võ công nội tình của mình, đều không phải chuyện tốt. Giống như trong chiến dịch Kim Vũ Hồi kia, hãn không giết hết kẻ địch trong bảy đại môn phái đến xâm phạm, chính là để lại mầm tai họa sau này kết oán. Cho nên, trừ khi hãn không động thủ, một khi động thủ thì phải giết địch.

Vì vậy, người từng nhìn thấy hãn ra tay rất ít. Giống như lần đó tại biệt thự Biệt Dã, hãn vốn định động thủ giết chết Vương Tiểu Thạch, nhưng cuối cùng vẫn không dùng hết sức.

Nếu hoàn toàn không động thủ, vậy thì không được, Thái Kinh nhất định sẽ khiển trách.

Nếu như toàn lực động thủ, lại kết thù với Vương Tiểu Thạch, lỡ may không giải quyết được đối phương, vậy thì ngày sau sẽ thành hiểm họa. Mỗi quan hệ của Vương Tiểu Thạch rất tốt, hãn cũng không muốn kết ân oán này.

Do đó hãn chỉ “tùy ý ra tay”, đã “giả vờ”, không thể xem như là “thật sự động thủ”. Cho dù người khác không biết, Vương Tiểu Thạch nhất định

cũng có thể cảm nhận được. Hắc muốn Vương Tiểu Thạch thiếu hắc một ân tình.

Như vậy là đủ rồi.

Ở trên giang hồ, nợ tiền có thể thiếu, nợ tình không thiếu được, nợ nghĩa càng khó trả.

Hai, bất luận hắc nhập đạo, thành phật hay là tu Mật, hắc đều nắm chắc một trọng điểm, giữ chắc một yếu điểm, đó là phải luyện võ công cho tốt. Bởi vì cái gì cũng là giả, chỉ cần hắc tu luyện võ công cho tốt, hắc sẽ có thể dùng thực lực võ công thi triển thành phật pháp, chuyển hóa thành đạo thuật, biến hóa thành mật công, thay đổi thành thần lực... chỉ cần hắc nói cái gì thì chính là cái đó.

Chủ yếu phải xem thực lực của mình, tranh chấp trong cung đình và giao đấu trong võ lâm đều là như nhau.

Chỉ cần võ nghệ cao cường võ công giỏi thì không sợ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình. Cho nên, tu pháp gì, luyện đạo gì, niệm phật gì cũng là giả, chỉ có võ công không thể một ngày không luyện, một ngày không tu, một ngày không tập.

Do đó, hắc chuyên cần tập võ, phân biệt dùng tinh hoa của ba nhà đạo phật mật dung hợp làm võ công, khiến công lực của hắc tăng mạnh, ngày càng tinh tiến.

Ba, hắc còn đặc biệt tu luyện một loại võ công bí kỹ do chính hắc cảm ngộ được, đó là “Hắc Quang đại pháp”.

Đây vốn là tâm pháp nhập môn của Hắc Quang môn Chiêm gia, cao thủ Chiêm gia đều phải luyện, sau đó mới tiến tới tu luyện các loại võ công cao thâm khác.

Chỉ Chiêm Biệt Dã lại khác.

Hắn vẫn luôn tu luyện loại võ công này, hơn nữa từ trong đó ngộ ra được rất nhiều tinh túy của võ thuật. Hắn phát hiện môn võ công cơ bản này thực ra là võ học thượng thừa, có điều không có ai chịu bỏ công sức tu luyện nó cho thật tốt mà thôi.

Chiêm Biệt Dã khổ công tu luyện, nghiên cứu kỹ càng “Hắc Quang đại pháp”. Cuối cùng hắn nhờ Thái Kinh nói giúp, “phụng chỉ” san bằng nội loạn Hắc Quang môn, trực xuất sau đó hạ lệnh giết chết Chiêm Tứ Thi, tự mình lên làm môn chủ của Hắc Quang môn, làm rạng rỡ cửa nhà, lấy lại uy danh, phát huy “Hắc Quang đại pháp”.

“Hắc Quang đại pháp” chính là phát huy lực lượng của “hắc” một cách không hạn chế, không hạn lượng, vô hạn.

Chỉ đen mới có thể đối kháng với trắng.

Chỉ đêm tối mới có thể thay thế ban ngày.

Chỉ có lực lượng hắc ám mới có thể cân bằng với lực lượng quang minh.

Đã là tâm pháp độc môn, đương nhiên “một mình nắm giữ”, người khác không có cũng mô phỏng không được.

Do đó Chiêm Biệt Dã càng tự cao tự đại.

Người khác tu luyện chính đạo, hắn làm cũng là chính đạo, nhưng tu lại là tà đạo.

Người khác muốn đi bạch đạo, hắn tu cũng là đạo, nhưng là lại là hắc đạo.

Người trắng ta đen, người bỏ ta lấy.

Hắn lại thành một phái riêng. Đại đạo như trời, mỗi người một bên. Trong nhân sinh vô thường, xanh đỏ đen trắng, hắn lại chỉ chọn đen.

Bốn, hắn đã nhận định một pháp lý không thay đổi, đó là mệnh người do trời không do người.

Người sống trên đời, thực ra có mấy chuyện do được người?

Đã như vậy, không bằng mặc cho ý trời, không cần khổ cực vùng vẫy, phấn đấu, chỉ cần nằm bắt thời cơ, tận tình hưởng thụ, có gió chạy hết sức, phú quý nên hưởng thì cứ hưởng, đừng để lúc nghèo hối hận suông.

Vì vậy, ngoại trừ hắn kiên quyết quán triệt vẫn tu luyện “Hắc Quang đại pháp”, tất cả những thứ khác hắn đều thả hết, bỏ hết, thậm chí nếu cần thiết cũng hưởng hết phúc phận, giết hết kẻ thù.

Trừ khi hắn không thể nắm chắc, năng lực không đủ, vậy thì lại là chuyện khác.

Cao thủ quyền mưu chân chính, phải hiểu được lúc nào tiến, lúc nào lui.

Lúc tiến tinh tiến, lúc lui không trễ, không sợ nghịch thế, không sợ nước xiết.

Một cao thủ hạng nhất giống như hắn, chẳng những phải biết khi nào nên giết, còn rất am hiểu đạo không giết.

Giống như đối với Vương Tiểu Thạch, hắn không dùng hết sức.

Giống như hiện nay hắn rút kiếm trả địch, chính là muốn hóa địch thành bạn.

Cho dù không thể làm bằng hữu, ít nhất cũng miễn kết thù sâu.

Không chiến mà thắng, mới là đại thắng.

Chiến rồi mới thắng, đó là thắng thảm, bởi vì không có bất kỳ thắng lợi trọng đại nào mà không phải trả giá nặng nề.

Giống như tối nay, trong trận chiến này, hãn không muốn tiếp chiến. Hãn biết chỉ cần hãn không trốn, không tránh, không ra tay trước, chủ động đối diện, Thích Thiệu Thương và Tôn Thanh Hà, một người có phong thái anh hùng, một người tự cho là hiệp nghĩa, nhất định sẽ không liên thủ phát động công kích hãn.

Hãn tự đánh giá, nhất định có thể tránh khỏi.

Tối nay hãn vốn không định quyết chiến. Nếu muốn “quyết chiến”, hãn thà chọn “cận chiến” với nữ nhân trên giường, cùng nhau song tu, sung sướng như tiên, chẳng phải là tự tìm vui vẻ. Cần gì đánh sống đánh chết, muốn người muốn mạng.

Hãn đã sớm chuẩn bị. Hoàng thượng tâm huyết dâng trào, chợt muốn đến hạnh Hạng Hoa lâu. Sau đó, hãn lưu ý đến Nhất Gia hành động lén lút, cùng Thư Vô Hý thương nghị lâu ngày, trong lòng ngầm đề phòng. Hiện nay chỗ hoàng đế dường như không có gì đáng ngại, chỉ là trên mái cong của nhà lớn cổ xưa này có một trận quyết đấu đặc sắc vô song, dẫn dắt chính mình, đã kinh động tâm thần, cũng là thu hoạch bất ngờ.

Hãn dứt khoát đối diện với hai đại cao thủ này, đi lên mái cong, bỗng nhiên phát hiện trong lòng mình âm thầm dâng lên một luồng sát tâm sát tính cực kỳ hiếm thấy, nhưng hãn lại không thể tự mình ức chế, ung dung tiến lui. Quả nhiên hai người đều không có ý giết mình. Đang lúc đặc ý, hãn lại đột nhiên phát giác một chuyện.

Không chỉ có hãn, mà là ba người.

Ba người đồng thời phát hiện một chuyện.

Sát cơ mãnh liệt.

Sát ý lộ ra.

Sát khí bùng cháy.

Sát phạt nổi dậy.

Sát khí bùng lên.

Thậm chí so với trận chiến vừa rồi, Tôn Thanh Hà dùng binh khí độc môn “bằng bằng bằng” giao đấu với một loại “kiếm pháp phản bội vận mệnh” của Thích Thiếu Thương, sát tính càng hiện rõ hơn.

Đây là chuyện gì?

Sát khí đến từ dưới chân.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 62 – Mệnh ta do người không do ta

Chương 62 – Mệnh ta do người không do ta

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chẳng những Hắc Quang Thượng Nhân phát hiện, Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà dĩ nhiên cũng phát hiện, ánh trắng màu trắng dần dần biến thành màu xanh.

Mây đen cuộn cuộn.

Chim lướt nhanh.

Gió gấp.

Hiêm.

Tiếng sấm.

Chớp đi trước.

Nhà cửa nghiêng nghiêng.

Mái cao lung lay muốn ngã.

Trong chớp nhoáng này, bọn họ lại liếc thấy đối phương biến thành một bộ xương trắng.

Ba bộ xương trắng dưới ánh trăng từ cổ, trong kinh thành cổ kính, trên ngôi nhà cổ xưa.

Bọn họ đều kinh ngạc, sự kinh ngạc này thật sự là đi vào tận tim, gan, lá lách, dạ dày, phổi.

Sau đó, bọn họ chính thức cảm giác được trời rung đất chuyển, ngôi muốn nứt, vách muốn sụp, tường muốn đổ.

Trong gian nhà dưới chân, có người đột nhiên phát ra tiếng gào thét khàn khàn đến long trời lở đất.

- Mệnh...ta... do... người...

Một tiếng “ầm” vang lên, nơi bọn họ đứng thật sự nứt ra một lỗ hổng lớn.

Nhất thời ba người đều không đặt chân được, rơi nhanh xuống dưới, kể cả ngôi vụn, đá vụn, gỗ vụn đồng loạt rơi xuống.

Ba người đều phân biệt dùng “Trầm Kim Trụ Ngọc”, “Lạc Địa Phân Kim”, “Thiên Quân Trụ Vạn Cân Áp” rơi xuống phía dưới, vừa rơi vừa trầm khí ngưng thần, nín thở tập trung, vận sức thủ thế, chuẩn bị đối phó với kẻ địch.

Ánh trăng lạnh lẽo.

Cát bụi cuồn cuộn.

Mái cong cổ xưa này không biết đã xây bao nhiêu năm, cả khối sụp xuống, cùng với ba cao thủ sầy chân nhưng không mất trọng tâm trên ngôi nhà.

Một người là kiêu hùng của võ lâm kinh sư.

Một người là kẻ địch của quần hùng.

Còn có một người là quốc sư một nước, tay đen, tâm đen, mặt đen, áo đen, ngay cả công phu cũng đen.

Ba đại cao thủ tuyệt đỉnh rơi xuống, nhưng trong ngôi bay đất vỡ cũng có ba người bay lên. Người dẫn đầu giữa hai mắt cá còn quấn vòng thép, kéo theo một sợi xích màu nâu loang lổ, tóc tai bù xù, không ai thấy rõ mặt của y.

Nhưng trong nháy mắt khi người này bay nhanh lên, thân thể song song với Hắc Quang Thượng Nhân, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà (cho dù vẫn cách nhau khá xa), ba đại cao thủ này đều từng người sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ, kỳ dị, kỳ quái, giống như đây mới thật sự là đen, thật sự là tối.

Thế nhưng đây cũng là một con đường lớn, đường lớn màu đen giống như bầu trời bao la mênh mông, vô biên vô tận.

Hơn nữa còn vô đối vô địch.

Người này vừa bay lên, liền che lấp toàn bộ ánh trăng. Y mới là đêm tối thật sự, màu đen thật sự, bóng tối vô tận vô nguồn.

(Đây là cảm nhận của Hắc Quang thượng sư khi thân hình trầm xuống, nhìn thấy người tóc rối một tay đang bay nhanh lên kia.)

Ngạo.

Đó mới thật sự là ngạo, thật sự là cuồng.

Đó không chỉ là làm theo ý mình, ta ngạo ta cao, mà là một loại ngạo mạn trong mắt không người, vượt bậc thiên hạ, muôn dân vạn vật đều không để vào mắt.

Y đã là thần.

Nhưng lại là người.

Cuồng đồ này vừa bay lên, liền kích phát tất cả đấu chí và trạng thái điên cuồng trong lòng hắn, giống như trừ thứ này ra còn không còn gì khác, trừ cái chết thì không còn gì.

(Đó là cảm ứng của Tôn Thanh Hà phát sinh trong nháy mắt khi rơi xuống trong nhà, chợt gặp phải cuồng đồ tóc rối kia.)

Địch.

Đây mới là địch nhân thật sự, địch thủ chân chính.

Đây quyết không phải là một kẻ địch bình thường, mà là một chiến tướng, một cuồng sĩ, một cuồng ma, một thiên địch không biết rút lui, thiên hạ vô địch.

Y xem trời là địch.

Y không người nào có thể địch lại.

Chiến thần này vừa bay lên, giống như trời đất biến sắc vì y, ngày đêm đảo lộn vì y, kinh thiên động địa quỷ thần khiếp. Tất cả trường diện lớn nhỏ đều biến thành bất tận không chân thực, mộng ảo không hoa, nhẹ như của trời, nhỏ không thể thấy. Một cao thủ chân chính phải giao thủ với loại nhân vật tuyệt đỉnh này, mới xem như không phụ hùng tâm, không uổng đời này.

(Đây là cảm giác mà Thích Thiếu Thương chợt sinh ra khi đang rơi xuống, bỗng gặp phải kỳ nhân cuồng sĩ phi thân lượn vòng bay lên.)

Trong nháy mắt này, ba người bọn họ còn có một suy nghĩ chung, người này chẳng những là không có diện mạo, dường như ngay cả mặt mũi cũng không có.

Nhưng người này lại khiến bọn họ quen thuộc khác thường.

Dường như, trong ba đời bảy kiếp đã sớm đối mặt, gặp gỡ, ngộ hẹp tương phùng. Cho dù liên quan sống chết, máu thịt tương liên, nhưng nhất thời không nhớ ra tên của y.

Y là ai?

Chỉ thấy y ngời xếp bằng nhưng thân thể vẫn vọt nhanh lên, đồng thời phát ra một tiếng gào thét điên cuồng:

- Không... do... ta...

Trong lòng ba người đều giật mình. Bảy chữ kia nếu nối lại hoàn chỉnh, chính là “mệnh ta do người không do ta”.

Chẳng lẽ một người khiến ba đại cao thủ này chỉ liếc nhìn cũng cảm thấy kinh ngạc chấn động như vậy, lại không chỉ là tình bất đắc dĩ, mà còn thân không do mình, ngay cả mệnh cũng không do y?

Nếu như ngay cả mệnh cũng không do mình khống chế, lại rơi vào tay ai?

Ngay lúc này, bọn họ lại liếc thấy hai người, một người vóc dáng thon dài, một người nhỏ bé lanh lợi.

Đều che mặt.

Đều bay nhanh lên phía trên.

Một trái một phải, một trước một sau, vây quanh người điên tóc rối kia, nhanh chóng bay lên, giống như đang bảo vệ y, lại giống như đang dung túng y, đều quơ tay múa chân, trong miệng phát ra tiếng kêu kỳ lạ.

Một người ngón tay thon dài như bàn tay của khiêu vũ.

Một người bàn tay nhẵn nhụi như gương, gần như không thấy khớp ngón tay.

Đều không nhìn thấy gương mặt, chỉ biết ánh mắt lộ ra của bọn họ đều nóng.

Đều sợ hãi.

Đều có sát ý và tử chí cực lớn.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 63 – Mệnh ta do trời không do ta

Chương 63 – Mệnh ta do trời không do ta

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Vừa thấy người điên tóc rối một tay kia bay lên trong ngôi sụp mái đổ, sau đó lại phát hiện hai tên hán tử che mặt nhe nanh múa vuốt này (một người ngón tay còn dài hơn hai bàn tay, một người ngay cả ngón tay cũng không thấy, chỉ còn lại một bàn tay không), Hắc Quang Thượng Nhân, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, đều đồng thời nhớ tới một người.

Một sự kiện.

Một vụ án lớn chưa được giải quyết trong võ lâm.

(Chẳng lẽ... y chính là...)

Chợt nhớ tới người này, ba người bọn họ đều không tự chủ được, cũng không kìm lòng được cùng có một loại phản ứng, nhưng phương pháp lại không giống nhau. Hắc Quang Thượng Nhân quát lên một tiếng như thanh la, chỉ thấy hắc đột nhiên lộn nhào một cái giữa không trung, vốn là đầu trên chân dưới rơi xuống, hiện giờ lại biến thành đầu dưới chân trên, hít thở một tiếng, hóa thành một luồng khói đen, nhanh hơn cả dơi, trong tiếng “vèo” xông ngược lên lỗ hổng trên nóc nhà kia.

Lúc bắt đầu giống như dưới chân phun ra một luồng khói đen, sau khi phát động lại giống như một luồng ánh sáng đen.

Nhanh như tia chớp.

Chớp đen.

Hắn nhanh, Thích Thiếu Thương cũng nhanh.

Người nhanh còn có Tôn Thanh Hà.

Thích Thiếu Thương chợt đánh một chưởng về phía Tôn Thanh Hà.

Tập kích từ xa.

Chẳng lẽ vào giây phút quan trọng này, y lại lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, đánh lén Tôn Thanh Hà?

Nhưng Tôn Thanh Hà cũng giống như đã sớm phòng bị, hắn cũng đồng thời dùng một chưởng từ xa đánh về Thích Thiếu Thương.

Chẳng lẽ đến giây phút khẩn cấp này, bọn họ vẫn sát tính không đổi, không đấu đến khi lưỡng bại câu thương thì không được?

Một tiếng “bùng” vang lên, chưởng lực của hai người va chạm vào nhau giữa không trung, ép ngược lẫn nhau, trở thành dòng chảy ngược. Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà mượn lực lượng chưởng công phản kích này, đột nhiên nghịch chuyển tư thế rơi xuống, trở thành đồng thời phóng ngược lên trên.

Xông lên nóc nhà.

Xông lên lỗ hổng lớn trên nóc nhà.

Xông lên ánh trăng.

Xông lên bầu trời bị ánh trăng tràn ngập.

Ba người bọn họ gần như cùng lúc thay đổi tư thế rơi xuống, ngược hướng xông lên, nhanh như tia chớp, động tác nhanh lẹ. Ba thân hình rơi xuống từ trong gạch ngói vụn, từng người hóa thành một luồng ánh đen, trắng, xanh xông thẳng lên trời.

Nhưng không chỉ ba luồng, còn có một luồng ánh sáng khác.

Người này toàn thân tỏa ra năm màu lẫn lộn, hơn nữa còn loáng thoáng mang theo âm nhạc êm tai và mùi thơm dễ chịu.

Người này vốn ở trong phòng, nhưng hiển nhiên cũng không phải đi cùng hai người bịt mặt kia.

Bởi vì hắn vừa bay lên, vừa phải ứng phó với thể công cách không của hai người bịt mặt kia.

Hai người bịt mặt kia vừa nhảy lên, vừa khoa tay múa chân, thực ra là phát động thể công đối với người này.

Hai người, lại là ba loại thể công. Hai loại là chưởng lực, một loại là trảo pháp.

Hai loại chưởng pháp và một loại trảo pháp đều có cùng một loại đặc sắc, đó là âm.

Âm nhu, âm hiểm, âm độc.

Thế nhưng người theo sát xông lên kia lại không sợ.

Hắn dùng tay phải ứng phó, tay trái của hắn lại để không.

Nhưng tay không không hề nhàn rồi.

Hắn đang lau mồ hôi, hắn dùng một chiếc khăn lông trắng tinh lau mồ hôi.

Dường như khí trời thật sự là quá nóng cực nóng, chỉ cần một hồi không lau mồ hôi, cả người hắn sẽ bị mồ hôi ướt đẫm, chìm ngập.

Hắn dường chỉ dùng hai thành lực lượng để ứng phó với hai tên cao thủ che mặt từ trên cao tập kích xuống kia.

Ngoài ra hắn còn dùng hai thành lực lượng để lau mồ hôi.

Sáu thành lực lượng còn lại, hắn lại lưu ý người điên tóc rối một tay kia. Cho dù người điên kia giống như vốn không biết có sự hiện hữu của hắn,

nhưng hần vẫn cẩn thận, thận trọng, quả thật giống như đi trên băng mỏng, như tránh sấm sét.

Những mùi thơm, tiếng nhạc và màu sắc kia của hần, đó là thứ nở rộ, bộc lộ lúc hần đối kháng giao thủ với hai tên bịt mặt thi triển hai loại chiêu thức âm hiểm và một loại trào pháp âm độc.

Hần vừa tiếp chiêu, vừa lau mồ hôi, đã phi thân lên nóc nhà.

Cho dù nóc nhà đã bị phá thủng một lỗ lớn như một gian phòng, nhưng vẫn còn nhiều chỗ không sụp đổ, do đó người điên kia vừa phi thân lên, liền chiếm cứ điểm cao nhất trên nóc nhà, cười khặc khặc.

Hai người bịt mặt khác, một trái một phải rơi xuống bên cạnh người điên một tay này.

Hần lại đáp xuống phía đông lỗ hổng, cùng với Thích Thiểu Thương (đã chiếm phía tây), Hắc Quang Thượng Nhân (đã chiếm phía bắc) và Tôn Thanh Hà (đã chiếm phía nam) nhanh chóng bay lên, vừa lúc hình thành một hình bốn cạnh.

Bốn người quan sát lẫn nhau.

Mượn ánh trăng, bọn họ đã che giấu sát khí can qua trong ánh mắt.

Lúc này Thích Thiểu Thương, Tôn Thanh Hà, Hắc Quang Thượng Nhân mới phát hiện, người lau mồ hôi này rất trẻ tuổi, ăn mặc theo kiểu thư sinh, là một gã mập mạp mắt to.

Nhưng trong võ lâm kinh sư, không ai dám xem thường tên thư sinh mập mạp này. Bọn họ đều từng nghe nói đến trận chiến của “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh tại Hồi Xuân đường, chẳng những dùng một địch năm, dễ dàng đánh bại Phùng Bất Bát, Trần Bất Đình, Hoa Khô Phát, Ôn Mộng Thành và Ôn Nhu, còn dùng một chiêu đánh chết “Lạc Hoa Vũ Ảnh” Chu Tiểu Yêu.

Chiến dịch kia khiến cho hãn vốn danh lừng một thời càng thêm danh động thiên hạ.

Nhưng cũng khiến cho hãn đắc tội với tất cả quần hào võ lâm bạch đạo.

Bọn họ đều hận hãn, mọi người đều quyết chí thề phải tiêu diệt hãn mới thống khoái.

Vì nguyên nhân này, hãn cũng mai danh ẩn tích tại võ lâm kinh sư một thời gian, cũng không biết hãn còn ở trong kinh hay không.

Không ngờ hãn lại ở trong nhà cổ này.

Càng không ngờ chính là bọn họ lại gặp phải hãn vào lúc này cảnh này.

Kinh Đào Thư Sinh, Ngô Kỳ Vinh.

Bốn người mỗi người chiếm một phương, đứng đối diện với nhau.

Lại thấy ánh trăng càng thêm kỳ quái, giống như càng dần bành trướng, càng dần phát xanh.

Chỉ nghe người điên tóc rối ngồi xếp bằng trên đỉnh mái cao kia vẫn lầm bầm:

- Mệnh... ta... do... trời... không... do... ta... không do ta, không do ta!

Ngữ âm bi thương khàn khàn, người nghe cũng cảm thấy đau thương chua xót.

Người tâm xót chính là Thích Thiếu Thương, bởi vì tiếng kêu bi thương âm thầm này khiến hãn chợt nhớ đến đủ loại bất bình và tịch mịch, bao nhiêu kìm nén và thất bại của mình trước đây.

Tôn Thanh Hà không đau xót, chỉ cảm thấy tâm nóng. Hắc làm theo ý mình, độc hành độc đoán đã qua nửa đời, chợt nghe có người ngữ điệu còn lạnh lùng, còn kiêu ngạo, càng quái gở, càng cô độc, càng thê lương hơn hắc, bất giác trong lòng nóng nảy.

Hắc Quang Thượng Nhân cũng không đau xót, cũng không nóng nảy.

Hắc chỉ là tâm run.

Không biết vì sao, đứng cùng với người tóc rối một tay kia, hắc đột nhiên nhớ tới những hành vi và việc làm trong quá khứ, đủ loại ác nghiệt tạo ra trong lúc vô tình hay cố ý.

Những chuyện này, những chuyện kia, đều khiến cho hắc kinh hãi, khiến cho hắc lạnh người.

Cũng khiến hắc không rét mà run.

Hiện giờ hắc chính là tâm run.

Hắc sợ.

Cho nên hắc là người đầu tiên kêu lên:

- Các hạ là ai?

Sau khi hỏi vấn đề thứ nhất, hắc lại hỏi tiếp vấn đề thứ hai:

- Người rốt cuộc có phải y hay không?

“Y” là ai?

Xem ra, điều khiến Hắc Quang Thượng Nhân sợ hãi, đó là “y” chính là “y”.

“Y” có thể khiến Hắc Quang quốc sư giống như chim sợ cành cong, rốt cuộc là ai?

Quả nhiên, Chiêm Biệt Dã lại hét lớn câu thứ ba:

- Người có phải là Thất gia hay không?

“Thất gia”?

Thất gia, Bát gia, thậm chí là Đại gia, Nhị gia, trong kinh thành ít nhất có chín vạn bảy ngàn bảy trăm lẻ một cái tên như vậy.

Rốt cuộc là “Thất gia” nào?

Hắc Quang Thượng Nhân lớn tiếng hô lên nghi hoặc trong lòng, nghi vấn trong đầu hắc.

Tiếng hô của hắc đến từ sự sợ hãi lo lắng của hắc.

Hắc lo lắng hiện giờ người xuất hiện trước mắt hắc chính là người mà hắc e ngại nhất.

Trong lòng hắc vừa sợ, ngược lại lớn tiếng quát hỏi.

Một khi quát lên như vậy, giống như mình đang đứng ở ngoài sáng, còn đối phương mới đang sợ hãi hoảng hốt.

Hắc nói chuyện luôn rất lớn tiếng vang dội, hơn nữa còn mang theo giọng khàn khàn.

Hắc luôn luôn lớn tiếng dọa người, hắc càng sợ lại càng quát mắng rung trời.

Nếu như dùng tướng học để luận, “thanh tướng” là một loại học vấn cao thâm và khó nắm giữ nhất trong tướng học. Nghe tiếng biết tướng, thậm chí ngay cả tướng cũng không cần xem, có thể tưởng tượng tu vi của nó khó khăn thế nào. Chiêm Biệt Dã lớn tiếng quát tan sự sợ hãi trong lòng, cũng là một loại tiến công dùng thanh thế bức người.

Hắn đã công một chiêu.

Thế nhưng đồng dạng, người điên tóc rối kia dùng mấy tiếng kêu thảm thê lương truy hỏi, lại khiến cho ba đại cao thủ tại trường dưới trăng có cảm giác khác nhau, tâm run, tâm nóng và tâm xót, chẳng phải cũng là võ học chí cao cảnh giới dùng thanh phá tướng, thanh còn ý mất?

Hắc Quang quốc sư giống như quát hỏi ông trời, mọi người đều đột nhiên yên tĩnh lại, giống như trúng phải ma chú. Thư sinh và hai người bịt mặt kia vốn đang ở dưới trăng khoa tay múa chân, trong miệng lầm bầm liên tục, giống như nhìn thấy ma ồm, hiện giờ bỗng nhiên lại đứng yên bất động, im lặng không nói.

Chiêm Biệt Dã dứt khoát bất chấp tất cả, lại nói ra một câu.

- Người rốt cuộc có phải là Quan Thất không?

Quan Thất?

Minh chủ Mê Thiên minh Quan Mộc Đán, “Thiên Địch” Quan Thất?

Y đã phát điên bị thương, mất tích đã lâu, không ngờ hiện nay lại tái hiện giang hồ?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 64 – Mệnh người do trời không do ta

Chương 64 – Mệnh người do trời không do ta

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chỉ thấy trên mái cao, người một tay tóc rối ngông cuồng kia lại ngơ ngác nhìn lên trăng một hồi, sau đó mới nhìn xuống mọi người, cười một tiếng.

Ánh trăng chiếu vào, hóa ra dáng vẻ của người này mặc dù quắc thước, thái độ điên cuồng, nhưng khi đứng yên trầm tư, ngũ quan lại rất anh tuấn, hơn nữa dưới ánh trăng còn ẩn chứa mê hoặc cực lớn và tình cảm phong phú, khiến người ta nhìn thấy sẽ đồng thời có cảm giác dương dương tự đắc và cảm thấy hổ thẹn, còn khiến người ta không nhận được muốn quyết một trận tử chiến với y, lại không đành thương y hại y.

Nhưng người này lại không quan tâm.

Y cuồng vọng cười một tiếng.

Cũng không biết là đang cười người, hay là cười vật?

Hoặc là đang cười trời, cười trăng?

Sau đó y chột thờ dài:

- Mệnh người do trời... không do ta...

Đây giống như một tiếng thờ dài, một câu cảm thán.

Lại giống như là một câu thương xót, một tiếng tự thương.

Ngữ âm của y giống như đại từ đại bi, nhưng thần chí tuyệt đối là sát khí ác liệt, không hề từ bi.

Sau đó y lại cười một tiếng, từ xa xa dùng tay lần lượt chỉ vào Ngô Kỳ Vinh, người bịt mắt, Thích Thiếu Thương, Chiêm Biệt Dã, Tôn Thanh Hà, nói một cách lạnh nhạt hơn nữa còn dứt đoạn:

- Mệnh, người, do, trời, không, do, ta.

Mọi người đều biết võ công của y cái thế, cho nên phàm là người bị y chỉ vào, ai cũng co lại một chút, hoặc làm tư thế chống đỡ, hoặc là né tránh, nếu

không thì trong lòng cũng cảnh giác hơn.

Chợt nghe y lại cười lớn nói:

- Không phải sao? Người sống trên đời, lại có mấy chuyện là do được người?

Sắc mặt của y tái nhợt, ánh mắt rất si, cũng rất cuồng, giống như trong lòng có từng ngọn lửa thiêu đốt.

Nhưng môi lưỡi của y đều rất đỏ, rất đẹp, giống như vừa nhổ ra một ngụm máu, lại nuốt vào một ngụm máu.

Người này chẳng lẽ thật sự là Quan Thất?

Một Quan Thất danh động thiên hạ, danh chấn giang hồ, năm đó nếu không phải y bị điên, võ lâm trong kinh không ai có thể địch lại?

Lần trước khi y chợt xuất hiện trong giang hồ, đã điên một nửa, đã khùng tám thành, bị năm đại cao thủ của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Mộng Chấm, Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch, Lôi Tồn, Địch Phi Kinh hợp chiến vây công, cuối cùng bởi vì sét đánh bị thương mới biến mất. Lần này tái hiện, thế lực võ lâm trong kinh đã có chinh hợp rất lớn, Lôi Tồn chết, Tô Mộng Chấm mất, Bạch Sầu Phi cũng đã chết, Vương Tiểu Thạch rời khỏi kinh sư, Địch Phi Kinh càng ít giao du với bên ngoài. Hiện nay, “Cửu Hiện Thần Long” Thích Thiếu Thương, “Tung Kiếm Dâm Ma” Tôn Thanh Hà, “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã đang ở trên mái ngói đồ nát, với sức lực của ba người bọn họ, sao có thể đối phó được với Quan Thất, giải quyết được võ ma phi thường, cuồng nhân một đời tung hoành hai phe hắc bạch này?

Sau khi Quan Thất nói xong những lời này, mọi người đều yên tĩnh lại. Nhưng chỉ yên tĩnh một chút, dừng lại một lúc, hai người bịt mắt kia lại rung tay rung chân múa lên, hơn nữa trong cổ họng còn phát ra một loại thanh từ kỳ quái giống như gà gáy, vịt kêu. Cùng lúc đó, Kinh Đào Thư

Sinh ăn mặc theo kiểu nho sĩ kia, hai tay cũng làm dấu thật nhanh, trong miệng liên tục niệm khẩu quyết:

- Sang, ba như lan giả lợi.

Người một tay kia đột nhiên toàn thân chấn động, sau đó bắt đầu run rẩy giống như một bệnh nhân già nua bệnh tật; nhất thời lại giống như gió lạnh quét cây, lá rơi xuống hết.

Lúc này nhìn lại, y càng giống như một bệnh nhân không nơi nương tựa, chẳng những rất lạnh, hơn nữa còn rất bơ vơ, thậm chí rất trống rỗng.

Một người đáng thương rất trống rỗng.

Kinh Đào Thư Sinh vừa nhanh chóng niệm chú, vừa từ trong áo lấy ra một ống tiêu.

Đây là một ống tiêu cổ, vốn là vật của Long Bát.

Ngày đó tại Hồi Xuân đường, Ngô Kinh Đào chống địch có công. Long Bát vì muốn mua chuộc lòng người, liền tặng ống tiêu này cho Kinh Đào Thư Sinh.

Ngô Kinh Đào không thích gì khác, chỉ thích ca múa nhạc cổ, thích ngắm mỹ nữ và sự vật xinh đẹp. Long Bát đưa tiêu cổ cho hắn, chính là hợp với tâm ý.

Hiện nay, hắn vừa lấy tiêu ra, đặt ở bên miệng, khẽ thổi vài tiếng, người tóc rối một tay kia liền khôi phục trấn định, trong miệng vẫn lẩm bẩm, đồng thời đi về phía hắn:

- Mệnh... người... trời... định...

Tiếng tiêu vừa vang lên, hai người bịt mắt kia, một người trong mắt lộ ra màu vàng, một người khác trong mắt lại hiện lên ánh sáng hung ác.

Hai người đột nhiên đồng thời đổi giọng.

Người vóc dáng thon dài chợt phát ra tiếng kêu, sắc bén chói tai.

Người vóc dáng lanh lợi lại phát ra tiếng gào trầm thấp, giống như thú vương đang gầm thét.

Một kêu một gào, âm thanh của tiêu cổ lập tức bị lấn áp, còn người điên tóc rối kia hai mắt lại phát ra ánh sáng sắc bén màu xanh lá nhạt, đột nhiên dừng bước, một tay chỉ trời hô lớn.

- Không do ta... không do ta.... không do mình, không do...

Kinh Đào Thư Sinh Ngô Kỳ Vinh biến sắc, tiếng tiêu đột nhiên biến đổi, vừa nhọn vừa sắc, vừa gấp vừa hiểm, xen lẫn trong tiếng kêu tiếng gào vẫn trầm bổng thích thú, nghe được rõ ràng.

Hắn chẳng những thối tiêu, hơn nữa còn múa dưới trăng. Thân hình hắn mặc dù mập mạp, nhưng tư thái vẫn uyển chuyển đẹp mắt, như mê như say.

Như mê như say không chỉ là bản thân người múa, còn có người điên tóc rối kia.

Người điên tóc rối kia trong miệng lẩm bẩm, nhưng dưới ánh trăng nhìn lại, dung mạo của y lại gây cho người ta một cảm giác thanh và tuấn, trong tang thương tự có thần thái. Bởi vì y tóc rối cụt tay, râu rậm đầy mặt, cộng thêm cặp mắt nhô ra, giống như mất đi quá nhiều tình cảm, ngay cả sinh mệnh của y cũng bị rút hết, thân thể của y cũng chỉ là tàn phế, cho nên người bình thường căn bản có chết cũng không dám nhìn y, đừng nói đến chuyện đối diện với y.

Có điều, khi Kinh Đào Thư Sinh vừa múa vừa hát trên mái hiên, tiếng tiêu và tiếng kêu, tiếng gào tranh nhau, người tóc rối kia dường như nghe (xem) đến như mê như say, mới khiến cho Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà,

Chiêm Biệt Dĩ đều thấy rõ y, đúng là một gương mặt khiến người ta rung động.

Đó không chỉ là tang thương, mà là đã nhìn thấu tình đời nhưng vẫn không từ bỏ.

Đó không chỉ là hung hãn, mà là một loại dũng cảm không sợ sinh tử.

Đó không chỉ là bi ai, mà là bất đắc dĩ và từ bi, hết thấy đều đạt được sau đó lại hoàn toàn mất đi.

Đó cũng không chỉ là giận dữ, mà là một loại tự thiêu giống như ngọn nến hai đầu đều cháy.

Đó cũng không chỉ là tiêu điều, mà là một loại chính trực, phóng túng và bá đạo, có thù sâu hận lớn với ông trời.

Đó càng không chỉ là ngu ngốc, mà là một loại ta làm theo ta, bỏ mình quên mình, không muốn thế gian thương hại và đồng tình.

Dưới cái nhìn của Thích Thiều Thương dung mạo thanh tú, chỉ cảm thấy đây đúng là một khuôn mặt khiến người ta say mê.

Trong mắt của Tôn Thanh Hà cao lớn tiêu sái, người điên tóc rối này mặc dù thân hình thực ra không hề cao lớn, nhưng khi nhìn lại khiến người ta có một loại cảm giác như núi cao vời vợi, dù là ai cũng phải ngước nhìn.

Trong lòng Chiêm Biệt Dĩ bình tĩnh lạnh lùng lại đang tính toán.

Theo đạo lý, ma điên trong truyền thuyết kia quyết không phải ở cái tuổi này. Rốt cuộc là y, hay là không phải y? Là ma điên kia vốn không già như vậy? Hay là chiến thần này vốn dung mạo trẻ như vậy?

Sao người điên này lại không già?

Dùng phương pháp gì mới có thể không già?

Nếu có thể không già, liệu cũng có thể không chết hay không?

Hắc Quang Thượng Nhân sợ nhất là cái chết.

Hắn tu phật là hi vọng có thể thành phật, thành phật rồi thì thân thể sẽ không chết. Thế nhưng cuối cùng hắn phát hiện, Phật Đà rốt cuộc vẫn phải chết, phải thăng thiên, hắn lập tức bỏ phật đổi sang tu đạo.

Hắn tu đạo cũng là vì trường sinh bất lão, đạo giáo có rất nhiều thuật dưỡng sinh, đạo dẫn, có thể kéo dài tuổi thọ, bảo toàn sinh mệnh tinh thần.

Đáng tiếc sau này hắn cũng phát hiện, tu đạo đến đỉnh cao vẫn phải thăng thiên. Cho dù tu Mật tông trở thành kim cương thượng sư, vẫn phải luân hồi chuyển thế, không ai có thể sống mãi.

Là người thì phải chết, phải già.

Hắn ngoại trừ sợ chết, còn sợ già.

Cuối cùng hắn phát hiện, thứ có thể bảo vệ tính mạng tốt nhất chính là võ công.

Luyện giỏi võ công, thậm chí có thể khiến mình không lão hóa, già đi nhanh như vậy. Vì muốn ngăn mình nhanh chóng già đi, mỗi ngày hắn còn tốn không ít thời gian làm đẹp cho mình, dùng các loại hương quý được thảo dưỡng nhan bảo vệ thanh xuân.

Do đó, hắn vừa thấy tinh thần dung mạo của người điên một tay này, trong lòng liền không nhịn được kích động: “Hắn luyện võ công gì, cao càng ngày càng trẻ tuổi, càng ngày càng dễ nhìn!”

Cho nên, đối với Hắc Quang thượng sư, vừa nhìn thấy ma điên chiến thần này, chẳng những chấn động về tu vi võ nghệ, còn rung động về lĩnh vực

dưỡng sinh mỹ nhan.

Nhưng trong tiếng tiêu, tiếng gào và tiếng kêu, người một tay lại từ mê mang hoàn toàn dần dần toàn thân co rúm, run rẩy giống như chạm điện, bị sét đánh, phảng phất toàn thân bị ba loại tiếng vang kịch liệt giống như lưỡi đao kia cắt thành mảnh vụn. Đến cuối cùng y vẫn một tay chỉ trời, khàn giọng điên cuồng hét lên:

- Phó thác... cho trời...

Chỉ là y đã lão đảo sắp ngã, sắp sụp đổ hoàn toàn, hủy diệt hoàn toàn.

Ba người Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Chiêm Hắc Quang không nhận được càng cảm thấy khó hiểu. Nếu như chiến thần này chính là cao thủ đỉnh cấp độc chiến thiên hạ trong truyền thuyết võ lâm, sao y lại ẩn mình ở đây? Sao dáng vẻ của y lại biến thành như vậy? Sao toàn thân y giống như bị người khác thao túng, hoàn toàn mất đi thần trí, ngay cả mấy tiếng kêu, tiếng gào và tiếng tiêu cổ xưa kỳ quái đều có thể đánh ngã y?

Ngay lúc này lại phát sinh một chuyện.

Một loại tiếng vang.

“Cộc cộc... cheng cheng... cộc cộc... cheng...”

Đó là tiếng mõ, còn có tiếng chiêng.

Tiếng này không có gì đặc biệt, chỉ là canh phu đánh canh dưới đường, khi đó vừa lúc là canh hai ba giờ.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 65 – Mệnh ta do trời không do người

Chương 65 – Mệnh ta do trời không do người

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Canh hai ba giờ.

Tiếng mõ từ đường dài ngõ sâu truyền đến, khiến người ta cảm giác được một loại an định thiên hạ thái bình, vạn dân cùng mộng.

Nhưng thiên hạ không hề thái bình.

Ít nhất hoàng thành tối nay tuyệt đối không thể xem là an định.

Nóc nhà lớn cổ xưa kia vừa sụp xuống, tiếng rầm rầm vang lên đã đánh thức rất nhiều người đang ngủ say ngon giấc.

Bọn họ đang lim dim mắt, nam nhân trong nhà vội khoác áo ra xem, cho dù không muốn tự mình ra “mạo hiểm”, cũng sai gia đình đầy tớ xem thử đã phát sinh chuyện gì? Rốt cuộc là nhà nào xảy ra chuyện?

Lúc này người kinh động còn không coi là nhiều.

Người bị kinh hãi phần lớn là những người phản ứng khá nhanh, hoặc là gia đình ở khu vực phụ cận nơi này, đương nhiên trong đó còn bao gồm một số cao thủ cấm quân, hảo thủ đại nội có nhiệm vụ phòng thủ vương thành, bảo vệ kinh sư.

Đối với biến động này, bọn họ tất nhiên là phản ứng còn nhanh, còn gấp, còn cấp bách hơn so với ai khác.

Bởi vì hiện nay thiên hạ lòng dân đã sớm sôi sục bất an, quần chúng dễ phản nộ, một khi có gió thổi cỏ lay gì đó, đoàn người tụ tập rất dễ xảy ra chuyện, thậm chí còn tụ hợp thành lực lượng phản kháng và tạo phản.

Làm cấm quân, công sai, đương nhiên phải bảo vệ hoàng thành ổn định phần vinh, do đó bọn họ chỉ muốn an định, không muốn loạn.

Thế nhưng thiên hạ vì sao phải loạn? Lòng dân vì sao không thể an định?

Những điều này bọn họ không quản đến, cũng không quản được.

Bọn họ chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh của cấp trên, chỉ cầu giữ gìn an ổn hiện giờ.

Thế nhưng nếu như cấp trên tham ô hủ bại, quan lại đục khoét, ức hiếp vạn dân, bách tính làm sao lại không nghĩ đến chuyện thay đổi, lòng người làm sao có thể không loạn?

Phải đổi mới có loạn.

Loạn sau đó đổi.

Đây là định luật từ xưa đến nay.

Lúc này lòng người đang sôi sục.

An ổn lại là tiếng mõ đêm khuya vang lên trong đường dài yên tĩnh, hai dài ba ngắn, canh hai ba giờ.

Buổi tối mỗi ngày đều có canh hai ba giờ, giống như mỗi ngày đều có giờ tý buổi trưa.

Buổi tối mỗi ngày đều có lúc này, chỉ xem người có phát giác được thời khắc như vậy hay không. Mỗi ngày đều sẽ có thời điểm như vậy, chỉ xem người có nghe được tiếng mõ báo canh hay không, có nghe được vào trong tai, trong lòng hay không.

Mỗi buổi tối đều có canh hai ba giờ, chỉ không biết khi đó người đã ngủ hay chưa? Đang suy nghĩ gì?

Đã có nhà hay chưa?

Nhà có ấm áp không?

Phu nhân có đẹp không? Ôn nhu không? Con cái có ngoan không?

Hay là người vẫn ngủ một mình, đang hoài niệm nàng hoặc hân ở phương xa?

Canh hai ba giờ.

Tiếng mõ từ sâu trong hẻm truyền đến.

Người điểm canh còn ở trên lầu đường dài, thắp một ngọn đèn lồng nửa sáng nửa tắt, nổi gót đi tới.

Thế đạo an ổn, vui vẻ thanh bình, mới có phu canh, phu quét đường, thậm chí là người đổ dạ hương, lúc mọi người đều ngủ chỉ mình hân tỉnh, sẽ xóa đi một phần chìm đắm, tận một phần sức lực.

Tiếng mõ tầm thường, từ trong sân nhà của bách tính tầm thường vang lên.

Nhưng tiếng canh này lại không tầm thường.

Chẳng những không tầm thường, hơn nữa còn rất không tầm thường.

Bởi vì tiếng canh vừa vang lên, cục diện trên nóc nhà đột nhiên biến đổi.

Ban đầu, thư sinh mập mạp kia khoa tay múa chân, trong miệng niệm chú, đã dễ dàng chống lại hai người bịt mặt một thon dài, một lạnh lợi đang vùng tay múa chân, kêu lớn và gào thét.

Chẳng những có thể chống lại, hơn nữa còn thừa sức, thậm chí toàn thân còn phát ra ánh sáng kỳ lạ, âm nhạc tuyệt diệu và hương thơm.

Thế nhưng, khi người điên tóc rối kia ngồi xếp bằng dưới trăng, ánh trăng chiếu vào đầu, liền bắt đầu điên cuồng. Sau đó, Kinh Đào Thư Sinh niệm chú hiển nhiên không khống chế được người điên này, vì vậy bèn lấy ống tiêu kia ra.

Tiếng tiêu vừa vang lên, thế cuộc mới coi là miễn cưỡng ổn định.

Sau khi người điên tóc rối kia chỉ trời hô lớn một lần, mới xem như hơi yên tĩnh lại.

Hiện nay tiếng mõ vừa vang lên, người tóc rối lại toàn thân chấn động, ánh mắt đột nhiên biến thành màu xanh lá nhạt lạnh lẽo, đột ngột đứng lên, há miệng cười khăng khặc, nói một câu đứt quãng:

- Mệnh... ta... do... trời, nhưng vẫn không do người... cũng quyết không thể do các người!

Kinh Đào Thư Sinh mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng.

Hai người bịt mắt ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, sợ hãi.

Dường như bọn họ đều biết, chỉ cần người điên này khôi phục nói chuyện, khôi phục thần trí, bọn họ sẽ hoàn toàn không thể khống chế y, thân lâm vào hiểm cảnh.

Vì vậy Ngô Kinh Đào vội thổi vang tiếng tiêu.

Tiếng tiêu gấp gáp, gấp như đốm lửa, nhưng tràn đầy sát khí.

Hai người bịt mắt cũng lập tức phát ra tiếng gào và tiếng kêu càng quái dị, càng kỳ lạ. Vào giờ phút này, dường như hai phe nhân mã này đã không còn

chiến đấu với nhau, mà lại liên thủ cùng nhau khổng chế ma diên đại địch số một này.

Tiếng tiêu, tiếng kêu và tiếng gào này khiến Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Chiêm Biệt Dã cũng cảm thấy choáng váng, chói tai, khiếp đảm.

Nhưng ba loại tiếng vang khác thường lại không phải nhằm vào bọn họ. Mặc dù như vậy, ba đại cao thủ này vẫn bị ba loại tiếng vang kỳ dị ẩn chứa công lực cực kỳ cao thâm này đoạt mất thần trí.

Bọn họ vốn cũng muốn ra tay, lên tiếng, thậm chí ngăn cản tiếng kêu, tiếng gào và tiếng tiêu này. Nhưng dưới ba loại âm thanh kỳ dị phức tạp này, bọn họ lại không ra tay được, không lên tiếng được, đừng nói đến đi ngăn cản cắt đứt tiếng vang quái dị này.

Ngay lúc này, ma diên kia đột nhiên đưa tay ra.

Tay y vừa động, liền nghe xích sắt trên người y phát ra tiếng vang kỳ dị khiến người ta tê rãng.

Y đưa tay ra giống như đang bắt tay với người khác, ít nhất cũng thân thiện ôn hòa như vậy.

Chỉ có điều, y không phải thật sự bắt tay với người khác, không phải cùng Ngô Kỳ Vinh và hai người bịt mặt, cũng không phải cùng Tôn Thanh Hà, Chiêm Hắc Quang và Thích Thiếu Thương.

Y là hướng lên trời.

Hướng lên trời vươn tay của mình ra.

Trên trời có trăng, ánh trăng màu xanh nhạt.

Tay của y hướng lên trời, tay có màu trắng nhạt.

Lập tức, tay của y giống như bị nhiễm ánh trắng, từ ngón tay bắt đầu phát xanh, trong khoảnh khắc đã lan đến toàn thân, cả người phủ lên một lớp xanh nhạt như khói ráng lan tràn.

Nhưng ánh trắng dường như cũng bị nhiễm, trở nên vô cùng thâm lương nhợt nhạt, giống như một khuôn mặt người chết đã mất đi ngũ quan.

Ánh trắng dường như đã cùng y hòa làm một thể.

Xanh xao như nhau.

Nhợt nhạt như nhau.

Cô tịch như nhau, cùng với oán hận và thâm lương.

Ánh trắng giống như bị nước thấm ướt, trở nên mơ hồ, dường như còn hơi căng phồng, bành trướng ra.

Thân thể của y cũng giống như ánh trắng tỏa ra, bắt đầu chậm rãi bành trướng, cả người có vẻ không chân thực, tựa như một thần linh hay là gì đó giáng lâm xuống một góc mái ngói này.

Có lẽ bản thân y cũng không bành trướng, chỉ là khí thể trên người gia tăng, tăng cường, đồng thời cũng mở rộng, khuếch đại. Cho nên khi người ta nhìn bằng mắt thường, y có vẻ nhẹ nhàng phiêu diêu, đồng thời cũng dữ tợn đáng sợ.

Lúc này, dây xích sắt quấn quanh hai mắt cá của y vốn có màu xám loang lổ, hiện giờ đột nhiên giống như truyền điện, lưu thông một loại ánh sáng dị thường màu bạc, hơn nữa còn không ngừng lay động. Nguyên lai nó phát ra tiếng vang khiến người ta chân răng bủn rủn, cũng đột nhiên thay đổi. Giữa mỗi vòng móc của xích sắt, bởi vì khê rung động va chạm nên phát ra âm thanh, dường như cũng có giai điệu, có tiết tấu, rất trong trẻo dễ nghe, tựa như... tựa như một giấc mộng.

Trong mộng có một mỹ nhân màu lam, lại giống như một tinh linh màu trắng nhảy nhót, nhưng tay áo của nàng lại là màu đỏ, hơn nữa còn đỏ rực.

Kỳ quái là chỉ có tiếng vang giữa mắt xích va chạm vào nhau, lại khiến người ta nghĩ tới những thứ này.

Giấc mộng màu lam.

Mỹ nữ trong mộng.

Tinh linh màu trắng.

Tay áo màu nước.

Cùng với bóng người màu xanh nhạt sắp đi xa.

Thích Thiều Thương nghĩ như vậy, Tôn Thanh Hà nghĩ như vậy, Chiêm Biệt Dã cũng phỏng đoán như vậy, ngay cả Lô Niệm Cồn ở trên đường cái dưới mái hiên cũng có liên tưởng quái dị và kỳ lạ như vậy.

Nhưng bọn họ đều không quen biết Quan Thất, cũng chưa từng giao thủ, kết giao bằng hữu với Quan Thất, thậm chí còn không thể khẳng định người trước mắt có phải là Quan Thất hay không.

Nếu bọn họ không hề lên tiếng, chưa từng thấy qua, sao lại có ý nghĩ vô duyên vô cớ nhưng lại có nhân có quả này?

Chẳng lẽ dây xích trên người kẻ điên tóc rối này đang gắn liền với cơ mật tuyệt thế gì, biểu đạt thời cơ cao thâm gì? Hay là âm thanh cuối cùng có thể diễn biến thành một bức tranh, mà mỗi bức tranh cuối cùng chính là thơ, thơ cuối cùng lại trở thành âm nhạc?

Trong này cho thấy bí mật gì? Hay là công pháp nội lực không gì sánh được?

Trong này rớt cuộc ẩn chứa pháp lực to lớn gì, ngay cả Hắc Quang Thượng Nhân từng tu phật, mật, đạo, nhất thời cũng không cách nào cảm ngộ lý giải.

Thế nhưng nó cuối cùng lại dừng cột xem bóng *, lập tức nhìn thấy.

* Dừng sào trúc dưới ánh mặt trời, lập tức nhìn thấy cái bóng. Ý nghĩa là có công hiệu nhanh.

Bởi vì tiếng kêu, tiếng gào, tiếng tiêu, bất kể âm thanh có lớn, có sắc, có bén, đều bị tiếng nhạc dễ nghe này lấn áp.

Nhất thời trong trời đất chỉ còn lại tiếng nhạc kỳ dị này.

Cùng với một câu nói của người điên này:

- Mệnh ta do trời không do người... không do người.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 66 – Mệnh ta do ta không do người

Chương 66 – Mệnh ta do ta không do người

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

- Phó thác cho trời, như vậy mà thôi.

Chỉ nghe người điên tóc rối kia nhìn trắng xanh giữa trời lấm bầm:

- Do người? Không! Mặc người ức hiếp, vậy thì sống không bằng chết, không bằng chết cho xong... Mệnh ta do ta, há có thể do người!

Vẻ điên cuồng của y dần mất đi, ánh mắt càng dần sáng tỏ, ngữ âm cũng dần rõ ràng.

Hóa ra ngữ âm của y không hề sắc bén ngang ngược, thực tế còn ôn nhu êm tai. Mỗi chữ y nói đều giống như đang ngâm nga, câu do mỗi chữ tạo nên đều trở thành ca khúc.

Nhưng y không quan tâm, cũng không quá mức, chỉ tự cho là đúng.

Có điều lúc y lăm bắm như vậy, tiếng va chạm của dây xích giữa mắt cá chân và cánh tay cũng thấp xuống.

Chỉ thấy bụng của “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh đột nhiên phồng lên, còn không ngừng phập phồng, giống như một con cóc hít thở, tiếng tiêu trong tay chói tai như bình bạc vỡ tan.

Cùng lúc đó, người vóc dáng thon dài kia giống như đột nhiên cao hơn, tựa như sợi mì, thân hình càng dài, càng ốm, càng hẹp, càng gầy, cũng càng linh hoạt.

Đồng thời, một người khác vóc dáng nhỏ bé lanh lợi lại giống như càng bẹp, thậm chí bỗng nhiên mập lên, phì ra, nhanh chóng phình lớn, càng vặn vẹo quái dị.

Người điên tóc rối kia đột nhiên làm một chuyện, lần này y không còn lay động xích sắt. Y vừa phát hiện ba người này lại bắt “tay” dùng “thanh” để kiểm chế mình, liền vươn bàn tay trắng bệch ra.

Y chỉ có một tay.

Tay của y rất nhỏ, rất thanh tú.

Cho dù thân thể, râu tóc thậm chí là tay áo của y có phần bẩn thỉu, nhếch nhác, còn dính rất nhiều bụi bặm, bùn nhơ, nhưng tay của y vẫn trắng nõn,

tương đối sạch sẽ.

Xương ngón tay của y rất có lực, ngón tay rất nhọn, giống như tay của nữ nhân.

Xương cổ tay của y rất gầy, giống như tay của trẻ con.

Một cánh tay như vậy lại vươn lên trời, giống như muốn cầu cứu bầu trời, muốn bắt tay với trăng sáng.

Trăng chỉ có ánh sáng, không có tay.

Chỉ có điều, khi cánh tay của y vươn một cái, lại bắn ra ba ngón tay, đó là ngón giữa, ngón trỏ và ngón áp út.

Ngón tay của y vừa bắn ra, cục diện lập tức biến đổi. Dường như tất cả ánh trăng đều bị hấp thụ vào đầu ngón tay của y, hơn nữa còn nhanh chóng lan tràn đến cánh tay.

Ba ngón tay của y chỉ lên trời, bắn trời.

Trời nếu có tình trời cũng già.

Chỉ tiếc trời thường vô tình, thậm chí cũng là vô tri vô đẳng.

Trời xanh vô tình, đại địa vô nghĩa, ngay cả đại đạo cũng là vô danh.

Người thì sao?

Ngón tay của y vừa bắn ra, liền nghe được hai loại âm thanh rất đặc biệt.

Loại âm thanh thứ nhất từ chân trời xa xôi đột nhiên truyền đến, đó là một loại âm thanh khá “kỳ quái”.

Gọi là “kỳ quái”, bởi vì người khắp cả thành, bao gồm các ngành, các nghề, các loại, ngay cả cơ trí như Gia Cát tiên sinh, đều nhất định chưa từng nghe

thấy loại âm thanh này, cho nên cũng không cách nào liên tưởng hay suy đoán đó rốt cuộc là thứ gì.

Đó là tiếng “ong ong”, cũng là “vù vù”, thậm chí còn là “ầm ầm”, giống như nhà xay bột bay đến giữa không trung, giống như guồng nước, máy quạt thóc đang xoay tròn giữa các vì sao, hay là chín trăm chín mươi chín vạn con ong mật còn lớn hơn người sắp từ trời bay xuống, hoặc là đàn muỗi còn lớn cả chuột đang đâm vào màng nhĩ người, hơn nữa còn chui vào trong đầu.

Đó rốt cuộc là thứ gì?

Không biết.

Chỉ có âm thanh, không có hình dáng, thậm chí ngay cả dấu vết cũng không có.

Chỉ biết “nó” từ xa đến gần, lại giống như chỉ quanh quẩn bay lượn trên trời, không xa không gần, như gần như xa, không sinh không diệt, như sắc như không.

Âm thanh thứ hai là tiếng kêu của một người.

Người kêu đang ở đường dài, đầu hẻm Ngõa Tử.

Người nọ kêu lên bốn chữ, đó là tên gọi của một chiêu thức.

Thế nhưng khi chiêu thức này được kêu lên, mọi người (ít nhất là người trong võ lâm) tự nhiên sẽ nghĩ tới tên của một người.

Bạch Sầu Phi.

Bốn chữ mà người này kêu lên chính là “Tam Chỉ Đạn Thiên”.

Không chỉ kêu một tiếng, cũng không chỉ kêu một lần.

Người nọ liên tiếp kêu ba tiếng, kêu ba lần:

- Tam Chỉ Đạn Thiên! Trời! Tam Chỉ Đạn Thiên! Trời ơi! Tam Chỉ Đạn Thiên! Trời ạ!

Ba lần kêu lên “Tam Chỉ Đạn Thiên”, còn thêm vào “trời”, “trời ơi” và “trời ạ”, có thể thấy người kêu rất kinh ngạc.

Người kêu vốn luôn luôn rất trấn định.

Hắn là người nổi tiếng trấn định trong Kim Phong Tế Vũ lâu, đồng thời cũng là nhân vật dưới trướng Bạch Sầu Phi lúc trước, “trấn định” đến mức khiến cho Bạch lâu chủ từng nắm giữ quyền hành này cũng rất coi trọng khen ngợi hắn.

Hắn chính là Tôn Ngư.

Sự chấn động kinh ngạc của Tôn Ngư hiện giờ là vì hắn từng làm việc dưới trướng Bạch Sầu Phi.

Hắn vừa nhìn liền biết, người điên kia sử dụng chính là chỉ pháp tuyệt môn cũng là độc môn của Bạch Sầu Phi.

Đó là chỉ pháp của Bạch Sầu Phi, người này làm sao sử dụng được?

Thế nhưng người cảm thấy kinh ngạc không chỉ có mình hắn.

Một người khác không kêu lên, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất chấn kinh.

Sự chấn kinh này còn mang theo kinh ngộ, xấu hổ và buồn vui.

Mặc dù trong lòng y rất chấn động, nhưng y tuyệt đối sẽ không kêu thành tiếng. Trên đời gần như không có chuyện gì có thể khiến người này thất thố, thất kinh hoặc thất thanh.

Thậm chí ngay cả ánh mắt như bảo thạch kia cũng không có bất kỳ một chút bóng dáng kinh hãi nào.

Thần sắc của y vẫn cô độc tịch mịch, khóe miệng vẫn lạnh lùng nhếch lên.

Đôi mày thanh tú của y vẫn như đao, xương mày vẫn như núi cao nghiêng nghiêng, còn giống như đỉnh tuyết.

Chỉ có điều, nếu là người quen thuộc với y, hết sức lưu ý, có lẽ sẽ phát giác ra, trong nháy mắt khi nhìn thấy người điên kia thi triển ra “Tam Chỉ Đạn Thiên”, khuôn mặt trắng bệch của y đột nhiên đầy máu, sau đó lại nhanh chóng rút đi như thủy triều, sắc mặt lại tái nhợt như cũ.

Ngay cả đầu của y cũng không ngẩng lên, ngay cả cổ của y cũng giống như bị gãy từ lâu.

Y chưa bao giờ ngẩng đầu lên.

Y cũng không cần ngẩng đầu.

Y thật sự không thể ngẩng đầu.

Y chính là đại đường chủ của Lục Phân Bán đường, một trong những thế lực lớn nhất kinh thành, “thần long cúi đầu, cổ gãy tranh hùng” Dịch Phi Kinh.

Dịch Phi Kinh ngoài mặt vẫn không kinh, nhưng trong lòng y lại ngẫm kinh hãi, ý niệm như tia chớp.

Người trên mái hiên, tại sao lại biết sử dụng Tam Chỉ Đạn Thiên?

Chẳng lẽ Bạch Sầu Phi chưa chết?

Thế nhưng người điên dưới trăng thật sự không phải Bạch Sầu Phi.

Mà là Quan Thất?

Tại sao Quan Thất lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa Quan Thất tái hiện giang hồ, tại sao lại càng ngày càng trẻ? Còn càng ngày càng tuấn tú?

Trong lòng y chấn động, kinh nghi, cho đến khi y liên hệ chuyện Quan Thất đột nhiên xuất hiện với Ngô Kinh Đào, liền hiểu được một nửa, lại thêm một nửa phiền muộn và trách móc.

Y đã hiểu được:

- Chẳng lẽ...

Y hiểu được rồi lại càng hoài nghi:

- Hóa ra...

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 67 – Mệnh ta do ta không do trời

Chương 67 – Mệnh ta do ta không do trời

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Canh hai ba giờ.

Địch Phi Kinh được bốn hán tử gáy buộc tóc dài như đạo nhân, dùng sào trúc khiêng đến góc đường.

Y ngồi ngay ngắn trên ghế mây.

Y ngồi rất thoải mái.

Cảm giác mà y gây cho người khác cũng rất thoải mái, ngay cả ăn mặc cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái. Có điều y vẫn không ngẩng đầu, hơn nữa còn giống như thật sự không ngẩng đầu lên được.

Người trong giang hồ đều nói y đã bị gãy xương cổ từ lâu.

Nhưng y bị gãy cảnh cốt (xương cổ), không có nghĩa là cũng mất đi ngạo cốt (cứng cỏi) và phong cốt (khí phái).

Y rất ít khi động thủ với người khác, nhưng trong giang hồ gần như không ai không sợ y. Võ lâm kinh sư có ca dao “không sợ kim phong tế vũ thối đến, chỉ sợ mây dày không mưa Dương Vô Tà nhú mày. Không sợ Lục Phân Bán đường bóc lột, chỉ sợ cúi đầu mỉm cười Địch Phi Kinh ngẩng đầu”. Dương Vô Tà và Địch Phi Kinh đều là cố vấn, quân sư của hai thế lực lớn trong kinh thành này, có thể thấy thanh danh to lớn, địa vị cao quý như thế nào.

Y vốn rất cứng cỏi, đừng thấy y từ sáng đến tối chỉ khom lưng mà lầm.

Bình sinh y chỉ khâm phục Lôi Tồn.

Ngay cả Lôi Tồn đa mưu túc trí, lúc đắc thế cầm quyền cũng khó tránh khỏi gây nên không ít giết chóc.

Muốn làm đại sự thì khó tránh phải đắc tội kết thù với người khác. Người không kết oán hay thù, phần lớn cũng không thể thành đại sự.

Thế nhưng Địch Phi Kinh vẫn cẩn thận, cố gắng tránh kết thù nhiều. Thà kết bạn với ngàn người, đừng kết thù với một người, đây chính là nguyên tắc của y.

Một khi thật sự kết thù, người khác cũng có thể thông cảm cho y thân không do mình và chuyện bất đắc dĩ. Có điều một khi kết thù với y, y cũng không cần bất cứ người nào “thông cảm”, bởi vì y nhất định sẽ dùng thủ đoạn sấm sét hoàn toàn diệt trừ đối phương. Nghe nói y không ngáng đầu còn tốt, một khi ngáng đầu thì sẽ muốn giết người.

Cho nên mọi người cũng hiểu rõ, trong Lục Phân Bán đường, người được tôn trọng nhất đương nhiên chính là Địch Phi Kinh, thế nhưng người không dễ chọc, không thể chọc nhất có lẽ cũng là Địch Phi Kinh.

Mặc dù mọi người chưa ai từng thấy y ra tay, thậm chí cũng rất ít người biết được y có võ công hay không.

Nhưng tối nay lại có một người ở đây chắc chắn biết được.

Người này đương nhiên chính là Lôi Cồn, nguyên danh là Lôi Niệm Cồn.

Hắn đương nhiên nhớ được Địch Phi Kinh.

Hắn đương nhiên biết được võ công của Địch Phi Kinh. Nhớ ngày đó, hắn vốn xem thường võ công của Địch Phi Kinh, đến nỗi ánh đao lóe lên, hắn bị một con dao găm của đại đường chủ Địch Phi Kinh xuyên qua ngực, thiếu chút nữa đã mất mạng tại phố Khổ Thủy, trên đời cũng không còn người tên Lôi Niệm Cồn này nữa.

Nhưng hắn vẫn chưa chết.

Người giết hắn là Địch Phi Kinh, người cứu hắn cũng là Địch Phi Kinh.

Lúc đó Địch Phi Kinh dặn dò Thụ đại phu hết lòng cứu chữa cho Lôi Niệm Cồn, hơn nữa còn nói với hắn mấy câu:

- Nam nhi muốn thành đại công, lập đại nghiệp, phản bội, ám toán, không phải là phương pháp tốt. Muốn làm nên chuyện bất phàm thì phải khổ công đến mức phi lý. Không có thực lực, cho dù cơ hội có tốt cũng phải bỏ qua.

Người giết người là ta, người cứu người cũng là ta. Nếu như người không thể phần chấn, hãy thoái ẩn giang hồ đi, đừng làm kẻ sống dở chết dở. Nếu có thể nổi gió mây lần nữa, vậy không phụ lòng ta đã cứu chữa cho người.

Địch Phi Kinh nói như vậy.

Lời nói này đã ảnh hưởng sâu sắc đến Lô Niệm Cồn. Mặc dù hãn giống như thật sự rời xa giang hồ báo thù, vô lâm thị phi, biến thành một người đồ phân bình thường, nhưng hãn vẫn không chịu rời khỏi kinh thành, cũng vẫn không vứt bỏ võ công của mình.

Hãn đã bị đánh ngã, nhưng hãn vẫn chưa chết.

Đó đều là vì Địch Phi Kinh.

Hiện nay Địch Phi Kinh đã đến, ngồi trên chiếc ghế mây thoải mái của y, để người ta khiêng tới.

Lôi Cồn nhận ra y.

Lôi Cồn nhớ được y.

Lôi Cồn cũng không quên được y.

Một người khiến người ta nhìn thấy thoải thoải mái mái, thậm chí ngay cả chết trong tay hãn cũng giống như rất thoải thoải mái mái.

Có điều, Địch Phi Kinh hiện giờ mặc dù vẫn ngồi rất thoải mái, nhưng trong lòng lại không thể thoải mái.

Không chỉ bởi vì Quan Thất thần kỳ tái hiện.

Bởi vì còn có sự xuất hiện của một người khác, đó là Dương Vô Tà.

Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng?

Vấn đề là, ai mới là “Du”? Ai mới là “Lượng”?

Mọi người đều biết, Chu Du mặc dù vô cùng tài năng, quyền lớn thế lớn, nhưng kết quả vẫn đấu trí thất bại bởi Gia Cát Lượng.

Mọi người cũng hiểu được, Địch Phi Kinh là cố vấn của Lục Phân Bán đường, nhưng quân sư của Kim Phong Tế Vũ lâu lại là “Đồng Tẩu Vô Khi” Dương Vô Tà. Bất kể Tô Mộng Chấm và Lôi Tồn có còn sống hay không, điểm này đều như vậy, không hề thay đổi.

Bởi vì có Địch Phi Kinh, kế hoạch thôn tính Lục Phân Bán đường của Dương Vô Tà mới không thể hiệu quả toàn diện.

Cũng bởi vì có Dương Vô Tà, đại kế phát động phản kích Kim Phong Tế Vũ lâu của Địch Phi Kinh mới không thể thực hiện được.

Hai người trời sinh là địch.

Nhưng giống như là một người hai mặt, hiểu rõ lẫn nhau, ít nhất đối với tính toán sách lược của đối phương cũng thấu triệt như ánh nến.

Do đó Lục Phân Bán đường trải qua đàn áp, vẫn đứng vững như trước; Kim Phong Tế Vũ lâu cũng trải hết gió sương, nhưng vẫn không hề ngã.

Bởi vì có Dương Vô Tà.

Bởi vì có Địch Phi Kinh.

Bởi vì có nhân vật như thế, do đó vẫn chống đỡ đại cục, độc bá một phương.

Vấn đề chỉ là, rốt cuộc ai thắng ai thua? Ai mới là Gia Cát? Ai mới là Chu Lang?

Hiện giờ hỏi ai là người thắng cuối cùng, quả thật không ai biết được. Chỉ có điều, nếu Địch Phi Kinh đã kịp thời chạy tới, tình cảnh này dĩ nhiên cũng không thể thiếu được Dương Vô Tà.

Trong kinh thành một khi xảy ra đại sự, nhất định không thể thiếu người của Lục Phân Bán đường, cũng không thể thiếu người của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nếu là mười mấy năm trước, càng không thể thiếu người của Mê Thiên minh.

Thế nhưng sau đó Thất Thánh minh sa sút, Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu trước sau mất mạng, Đặng Thương Sinh, Nhậm Quý Thần đổi sang gia nhập Lục Phân Bán đường. Hiện nay, người chột xuất hiện trên nóc nhà cũ của công thần nguyên lão tiền triều Tư Mã Ôn Công, lại chính là Ngũ, Lục thánh chủ thân thể bí hiểm khó lường, cùng với minh chủ Quan Thất một đạo mất tích điên cuồng, giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Năm tháng lưu chuyển, thời gian qua nhanh, một phen nhân sự mấy phen đổi dời. Mê Thiên minh vốn là một trong ba thế lực lớn tại kinh sư, hiện giờ lại trở thành thế lực xảy ra chuyện, gây chuyện tối nay, còn hai thế lực Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu lại trở thành người giám sát, lưu ý.

“Náo động” vừa phát sinh, Dương Vô Tà của Kim Phong Tế Vũ lâu đã đến.

Địch Phi Kinh của Lục Phân Bán đường cũng đến.

Địch Phi Kinh ngồi trên cang tre, ngồi trên ghế mây xuất hiện ở góc đường.

Dương Vô Tà lại ngồi trên lưng ngựa.

Người cầm cương chính là Tôn Ngự.

Tôn Ngự đang kinh ngạc vì Quan Thất xuất thủ, kêu lên “Tam Chỉ Đạn Thiên”.

Đồng thời cũng kêu lên kinh ngạc trong lòng Dương Vô Tà.

Sự kinh ngạc này cũng đồng thời diễn ra trong lòng Dịch Phi Kinh.

Có điều bọn họ đều giống nhau, không biểu đạt trên mặt, ngoài miệng.

Về điểm này bọn họ đều gần gũi như vậy, nếu không phải địch ta đối lập, quả thật giống như cùng một trận tuyến, cùng một người.

Cũng như phương thức bọn họ đến đây, đều lựa chọn phương pháp không đi bộ “thoải mái” nhất.

Một người ngồi trên cáng tre, ngồi trên ghế mây.

Một người lại cười trên ngựa thồ lót vải nhung dày.

Bọn họ đều biết cách khiến cho mình thoải mái, biết nghỉ ngơi lấy sức, như vậy mới có thể dùng trí tuệ và thể chất tinh nhất mạnh nhất, đối diện và ứng phó với đại sự, khó khăn.

Thế nhưng người đến không chỉ có hai người bọn họ.

Nếu Lục Phân Bán đường đã có người đến, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng có nhân vật quan trọng đến, vậy đại biểu cho thế lực quan phương không thể không có động tĩnh gì.

Quan phủ cũng có người tài giỏi.

Người tài giỏi này đến cũng rất “thoải mái”.

Y được kiệu đưa tới. Y dĩ nhiên, đương nhiên, tất nhiên là lão đại trong Tứ Đại Danh Bồi, Vô Tình.

Vô Tình đã đến.

Người đến chính là Vô Tình.

Bởi vì Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết có nhiều trọng trách trên người, được phái ra bên ngoài xử án, cho nên người đóng giữ đại bản doanh kinh sư, trợ giúp Gia Cát tiên sinh bày mưu lập kế, phần nhiều là đại sư huynh Vô Tình Thịnh Nhai Dư thân bị tàn tật không tiện đi lại.

Tuy y bị tàn phế hai chân, nhưng phản ứng trước giờ không chậm.

Chẳng những không chậm, hành động của y còn luôn luôn nhanh nhất, hơn nữa khinh công của y có thể nói là kỳ dị nhất trong đương kim võ lâm, thủ pháp ám khí của y cũng được võ lâm tôn xưng là “minh khí”, lại hình dung bằng câu “dùng một người địch một môn (Thục Trung Đường môn)”.

Càng trác tuyệt là cơ trí của y.

Tàn tật trên người khiến cho y càng cố gắng dẫn phát tài trí hơn người của mình.

Y luôn luôn là một người không phó thác cho trời.

Quan điểm của y vẫn luôn là “mệnh ta do ta không do trời”.

Hiện giờ y đã tới.

Y ngồi kiệu đi tới.

Người khiêng kiệu là bốn tên đồng tử áo xanh.

Trong thoáng chốc này, Dương Vô Tà ngồi trên ngựa, Địch Phi Kinh ngồi trên ghế mây, còn có Vô Tình ngồi trong kiệu, đều tụ tập cùng nhau trong buổi tối kinh hoa kinh biến kinh động này.

Ba người này đều gặp gỡ nhau.

Bọn họ đều là trí giả nhân gian, đồng thời cũng là danh chấn tám phương, hào kiệt một thời, đều bởi vì kinh biến mà chạy tới, tụ tập cùng nhau.

Thậm chí không chỉ có ba người bọn họ.

Còn có một người, ngồi trong xe ngựa sang trọng chạy tới.

Hai người thiếu niên đánh xe đều anh tuấn, thanh tú, thậm chí còn đáng yêu hơn cả nữ nhân, cũng rất kiêu ngạo.

Ngồi trong xe ngựa là một người mập mạp tròn trịa, béo ú, cổ tay phải mang một chiếc vòng hổ phách Kinh Châu, ngón áp út tay phải mang một chiếc nhẫn phi thúy lớn như mắt trâu.

Người mập mạp này thân thiết ôn hòa, thường thường nở nụ cười như lượm lấy được, luôn luôn tươi cười đón người.

Hắn tựa như Di Đà Phật, chẳng những hiền lành, hơn nữa còn từ bi, người nào cũng sẽ không giận hắn, hắn cũng sẽ không giận bất cứ người nào.

Nhưng trong kinh thành, trong võ lâm, trên giang hồ, hai phe hắc bạch, thậm chí là quân binh triều đình, tiểu thương sai dịch, trong thiên hạ, chỉ sợ không ai dám chọc giận người này, tên mập mạp này, cái người cười hì hì, không quan tâm này.

Bởi vì hắn họ Chu, hắn là Chu Nguyệt Minh.

Hắn là “lão tổng” của hình bộ, cũng là “lão đại” thật sự trong tất cả “đội ngũ dùng hình”.

Hắn cũng đã đến.

Trong kinh thành một khi có chuyện, dĩ nhiên cũng không thể thiếu hắn.

Có một đoạn thời gian, địa vị của hãn gần như bị thay thế bởi Nhậm Lao Nhậm Oán do hãn một tay bồi dưỡng nên. Đó chủ yếu là vì Thái Kinh muốn dùng Nhậm Thị Song Hình “chiếm lấy địa vị” của hãn.

Thái Kinh thấy Chu Nguyệt Minh khôn khéo, đã bắt đầu không tín nhiệm người mặt mặt đều tròn, chiêu chiêu sát chiêu này.

Tại thời kỳ này, Chu Nguyệt Minh lại ẩn mình giấu tài, buông tay giao quyền, ung dung thản nhiên, yên lặng theo dõi kỳ biến. Cho đến khi Thái Nguyên Trường bị Triệu Cát nghi ngờ nên bãi quan, hãn mới trở lại quản lý quyền hành hình bộ.

Hiện giờ hãn cũng đến.

Ngày đó Tô Mộng Chấm dẫn theo Vương Tiểu Thạch, Bạch Sâu Phi đi thẳng đến lầu Tam Hợp, đàm phán sinh tử với Địch Phi Kinh, Chu Nguyệt Minh cũng mang theo Trương Liệt Tâm, Trương Thiết Thụ đến đó thăm dò tình báo. Trong kinh xảy ra những biến động, đại sự này, làm sao lại không có hãn.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 68 – Mệnh người do ta không do trời

Chương 68 – Mệnh người do ta không do trời

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Lúc này, Dương Vô Tà ẩn đường có nốt ruồi, Vô Tình hai chân đều phế, cùng với Chu Nguyệt Minh mặt béo tươi cười, đều ngẩng đầu nhìn lên mái

cong trên nhà, dưới trăng giữa trời.

Khi Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà quyết chiến, bọn họ đã nghe được tin tức, gần như cùng lúc chạy tới. Nhưng lúc này Thích Tôn đã trở thành cùng một trận tuyến, muốn hợp sức đối phó với nhất đại cường ma Quan Thất.

Chỉ có một người vẫn không ngẩng đầu.

Địch Phi Kinh.

Có phải bởi vì xương cổ của y bị gãy, cho nên mới không thể ngẩng đầu nhìn quanh? Hay là y cảm thấy người sống trên đời, thời gian cúi đầu vốn nhiều hơn ngẩng đầu, nếu thời gian chưa tới, thời cơ chưa chín muồi, y cần gì phải ngược đầu ngẩng đầu vào lúc này?

Y hiển nhiên không ngẩng đầu ngược mắt nhìn, nhưng lại đang nghe, đang phân biệt.

Y vẫn biết rõ nhất cử nhất động trên mái cong nhà cũ Ôn Công.

Y mặc dù không ngẩng đầu, nhưng trong lòng y càng chấn động hơn bất cứ ai, hơn nữa cảm khái càng nhiều.

Ngày đó trong trận chiến Tam Hợp lâu tại kinh thành, Quan Thất bị xích sắt trói buộc, một người đối đầu với tổng lâu chủ Tô Mộng Châm của Kim Phong Tế Vũ lâu và huynh đệ mới kết nghĩa của y là Bạch Sâu Phi, Vương Tiểu Thạch, chiến đấu với tổng đường chủ Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường, còn giao thủ một chiêu với mình, bốn năm người hợp sức cũng không đánh bại được y. Hiện nay, Vương Tiểu Thạch bị buộc rời khỏi kinh thành, Bạch Sâu Phi và Tô Mộng Châm đều chết, Lôi Tồn bị ba người Tô, Vương, Bạch liên thủ tiêu diệt. Tối nay, năm đại cao thủ đã từng hợp sức đối phó với cường nhân chiến thần Quan Mộc Đán đã tan thành mây khói, chỉ còn lại mình vẫn ở nơi này.

Y đương nhiên có phần cảm khái, xem ra Quan Thất càng điên càng khùng, cũng càng vô thường, càng vô địch.

Nhưng nhìn cũng càng trẻ tuổi.

Đối với Quan Thất, tuổi tác giống như sống trở lại, tâm cảnh cũng như vậy.

(Đây rốt cuộc là chuyện gì?)

Về phần chính y, vẫn suốt ngày cúi đầu, xử lý các công việc bộn bề vụn vặt, nặng nề tốn sức, vẫn không có được thứ trong lòng muốn có nhất. Y đã mệt rồi, tâm cũng già rồi.

Ít nhất, y cũng cảm giác được tâm cảnh của mình rất già nua.

Do đó, nhiều người như vậy trong một đêm trăng kỳ lạ như vậy, nhìn thấy nhân vật thần kỳ Quan Thất trong truyền thuyết võ lâm, có người kinh ngạc, có người chấn động, có người không dám tin.

Nhưng cảm khái của y là sâu nhất.

Vốn là một đám người, đột nhiên chỉ còn lại một người, loại tịch mịch đó người có từng trải qua chưa?

Tất cả phồn hoa cuối cùng đều sẽ tan vỡ, tất cả sum họp cuối cùng cũng phải chia ly, nhiệt huyết rồi sẽ lạnh, nhiệt tình sẽ giảm đi, hoa nở rồi sẽ tàn, người sống sẽ phải chết, toàn vẹn đến đỉnh điểm sẽ vỡ tan, sắc chính là không, không lại chưa chắc là sắc.

Người thông minh chịu chuyên cần cố gắng, cộng thêm vận may, cho dù có thành tựu cực lớn thì thế nào? Rốt cuộc đời người vẫn tịch mịch như tuyết.

Cho nên, có một số người không phải không thích từng bừng náo nhiệt, mà không muốn khiến cho mình sau khi quen với náo nhiệt, đột nhiên lại phải

một mình đối diện với hư vinh vô tận.

Bởi vì phồn hoa qua đi sẽ là hoang vắng, đó mới là cô tịch chân chính; náo nhiệt qua đi sẽ là cô độc, đó mới là tịch mịch thực sự.

Cho nên Địch Phi Kinh chỉ lo làm việc, ít lui tới với người khác, ít tìm hoan lạc.

Có gì đáng để vui vẻ? Sum họp cùng nhau vẫn phải tan. Thứ mà người thật sự muốn có được, một khi đã có được, thực ra lại không nhất thiết phải có được như vậy. Dụng tâm một thời thì thế nào? Kết quả rất có thể chỉ đổi lấy thương tâm một đời.

Địch phi Kinh là một người thương tâm.

Mặc dù không ai biết y bị người khác làm thương tâm.

Y còn là một người tự ràng buộc.

Cuộc sống của y rất hạn chế. Y hoàn thành những chuyện trước mắt, làm tròn chức phận. Chỉ cần làm tốt những chuyện này, y giống như đã quản lý tính mạng và thành bại của mấy vạn người, thao túng võ lâm kinh sư gió lên triều xuống, đây chính là điều đáng tự hào nhất của y, ngoài ra không còn gì khác.

Những người khác, bao gồm Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Chiêm Biệt Dã trên nóc nhà, cùng với hai người bịt mặt một thấp một cao và Kinh Đào Thư Sinh Ngô Kỳ Vinh vốn ở trong phòng sau đó phi thân lên mái hiên, còn có Chu Nguyệt Minh, Vô Tình, Dương Vô Tà, Tôn Ngư vừa chạy tới hiện trường, kể cả bản thân Địch Phi Kinh, đều vô cùng kinh ngạc nhìn chiến thần Quan Thất một tay kia bắn ra Tam Chỉ Đạn Thiên, đây là chỉ pháp độc môn của Bạch Sầu Phi năm đó danh chấn kinh sư.

Ba chỉ vừa mới bắn trời, cục diện liền xảy ra biến cố.

Một tiếng “bụp” vang lên, chiếc tiêu trong tay Ngô Kinh Đào chọt gãy làm hai.

Người bịt mặt sắc bén kia giống như há mồm ăn phải một nắm tay, giọng nói đột nhiên câm nín.

Hán tử thon dài kia lại thất thanh trong tiếng rít.

Do đó, hiện trường ngoại trừ Quan Thất nhìn lên trời kêu gào, nhất thời lại không có âm thanh nào khác?

- Mệnh... người... do... ta... khắc khắc khắc khắc...

Y mở miệng cười.

Môi rất đỏ, giống như trong miệng ngậm một ngụm máu.

Máu tươi, của người khác, hoặc là của chính y.

Y cười lớn nói tiếp:

- Không do trời!

Xem ra, y chưa chắc đã khôi phục thần trí, nhưng nhất định đã khôi phục tự tin, tự phụ và cuồng vọng.

Sau đó y nhìn xuống mọi người, nói:

- Vừa rồi là ai động thủ ở đây?

Y dùng tay chỉ vào Thích Thiếu Thương, mở chiếc miệng đỏ tươi, hỏi:

- Người?

Sau đó lại chỉ vào Tôn Thanh Hà:

- Là người?

Lại chỉ về phía Hắc Quang Thượng Nhân, hỏi:

- Hay là người?

Trước trước sau sau, y tổng cộng đã hỏi ba câu, chỉ ba lần vào ba người.

Nhưng phản ứng và tình huống của ba người đều khác nhau rất lớn.

Quan Thất vừa chỉ, cách xa một trượng bảy, Thích Thiều Thương chột cảm thấy toàn thân nóng lên.

Y vốn cũng đề phòng, sợ Quan Thất cách không phát chỉ.

Cho nên y chột né, tránh sang một bên.

Theo đạo lý, một chỉ kia tuyệt đối không thể đánh trúng Thích Thiều Thương, nếu quả thật có chỉ kinh cũng nhất định đánh trật.

Thế nhưng Thích Thiều Thương vẫn cảm thấy toàn thân nóng lên.

Không biết vì sao, thật sự là toàn thân nóng lên.

Trái ngược, Tôn Thanh Hà lại cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

Hàn ý thấm vào người, cũng xâm nhập vào người.

Quan Thất vừa chỉ về phía hắc, hắc cũng nghiêng người tránh ra một chút.

Nếu như một chỉ kia của Quan Thất thật sự ẩn chứa chỉ kinh, cũng nhất định đánh vào khoảng không.

Nhưng lại không có tác dụng, Tôn Thanh Hà vẫn cảm thấy lạnh người.

Từ đầu ngón chân lạnh vào trong lòng, lại lạnh lên đến đầu.

Xem ra, hai chỉ tùy ý của Quan Thất không phải ẩn chứa nội lực, chỉ kinh, thậm chí cũng không phải võ công, mà là một loại năng lượng kỳ dị đáng sợ, một loại khí lưu chấn động hoàn toàn tùy theo ý mình, cũng thích ứng

trong mọi tình cảnh. Trên tay Quan Thất thi triển, chẳng những năm ngón tay điểm tướng, cũng điểm đá thành vàng, hóa tơ lụa thành can qua, siêu sinh cải tử. Đó là một loại lực lượng phi võ thuật giữa vũ trụ tự nhiên được y nắm giữ, khống chế, tiện tay vận dụng, khiến cho lực lượng của con người hoàn toàn không thể chống lại.

Lực lượng này dường như không hề đáng sợ, ngược lại có phần thân thiết.

Lực lượng này không xem là đáng sợ, lại cực kỳ xa lạ.

Nó vừa mạnh mẽ lại vừa hàm súc, vừa mãnh liệt lại vừa ôn nhu, mạnh và có lực nhưng lại vô hình vô tích.

Trong nháy mắt này, Thích Thiệu Thương và Tôn Thanh Hà đều tránh khỏi một chỉ kia, nhưng lại giống như không hề tránh, mỗi người trúng phải một chỉ.

Nhưng người kiên cường tiếp lấy một chỉ này lại là Hắc Quang Thượng Nhân Chiêm Biệt Dã.

Tam Chỉ Đạn Thiên của Quan Thất, chỉ thứ nhất là Phá Sát, một chỉ này ẩn mà không phát.

Chỉ thứ hai của Tam Chỉ Đạn Thiên là Kinh Trập, nhưng một chỉ này cũng điểm đến là dừng.

Chỉ thứ ba là Thiên Địch, một chỉ này đã phát ra.

Nó bị kích phát.

Người kích phát một chỉ này lại chính là Hắc Quang quốc sư Chiêm Biệt Dã.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 69 – Mệnh trời do ta không do trời

Chương 69 – Mệnh trời do ta không do trời

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chiêm Biệt Dã nghe Quan Thất hỏi hắn câu kia, trong lòng liền chấn động.

Hắn vừa nhìn thấy Quan Thất liền sinh ra một loại tâm tình, đó là đấu chí.

Ban đầu khi hắn cầm kiếm bước lên mái cong, từng nảy sinh một loại tư tưởng tranh hùng, muốn phân thắng bại với Tôn Thanh Hà, Thích Thiểu Thương.

Loại đấu chí bùng cháy này, gần đây hắn đã ít có, cũng ít thấy, cho dù có hắn cũng luôn cố gắng kiềm chế.

Nhưng tối nay lại vô cùng mãnh liệt, hắn gần như bị lòng hiếu thắng này đốt cháy.

Tối nay thật sự là một ngoại lệ, nhưng hắn lại không biết vì sao.

Cho đến khi hắn nhìn thấy Quan Thất, mới biết nguyên nhân mình bị đấu chí kịch liệt thiêu đốt. Thậm chí hắn cũng gần như tìm được nguyên do thật sự khiến Thích Thiểu Thương và Tôn Thanh Hà khó tránh khỏi quyết chiến, đồng thời phải lui đến trên mái cong này mới ra tay. Hóa ra “chiến thần” thật sự đang ở dưới mái hiên, trong phòng này.

“Nó” ở đây, dĩ nhiên sẽ có chiến đấu.

“Nó” kích phát đấu chí của tất cả mọi người.

“Nó” bản thân chính là chiến và đấu.

Do đó, tối nay Hắc Quang Thượng Nhân còn chưa động thủ, nhưng cả người đã bị đấu chí thiêu đốt, chợt nhìn thấy Quan Thất cách không xuất thủ một chỉ với hãn, chẳng những không tránh, còn lập tức, tức khắc, hơn nữa tự nhiên phản ứng lại.

Đánh trả một chiêu.

Hai tay hãn ôm lại, hợp thành một vòng. Một luồng kinh đạo kỳ quái, nghịch hướng, đảo loạn, đối lưu ép ngược qua, vây bọc lực lượng của một chỉ kia, giống như mấy chục con chó săn bao vây một con mãnh hổ, muốn bức nó vào trong cạm bẫy mai phục mới cam tâm.

Một khi rơi vào trong vòng khí của hãn, vậy thì giống như rơi vào vực sâu, đó là vô biên vô tận, vô bờ vô bến, đồng thời cũng vô sinh vô tử, vô địch vô phương chống lại, tuyệt đối có thể làm tan rã thể công của địch thủ, đồng thời tiêu diệt tính mạng kẻ địch.

Một chiêu này chính là tuyệt học của hãn, “Hắc Động”.

“Hắc Động” là một loại võ công phá nát tất cả lực lượng, tiêu diệt tất cả kẻ địch, đến từ “Hắc Quang đại pháp” tu luyện mấy chục năm của Hắc Quang Thượng Nhân.

Cho dù kẻ địch có mạnh mẽ, một khi bị hãn cuốn vào trong “hố đen”, nhất định sẽ bại, sẽ vong, sẽ không thoát khỏi.

Hiện giờ Chiêm Biệt Dã đang phát huy loại lực lượng phá nát, tiêu diệt, tiêu trừ này.

Cũng không biết vì sao, hãn đột nhiên sinh ra một loại đấu chí, muốn đánh bại Quan Thất.

Tốt nhất còn có thể giết chết Quan Mộc Đán này.

Chỉ cần có thể một chưởng đánh chết Quan Thất, hẳn tự nhiên sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất.

Ngày thường hẳn cũng không có dã tâm lớn muốn làm thiên hạ đệ nhất, nhưng lúc này lại vô cùng mãnh liệt.

Do đó, khi một ngón tay của Quan Thất chỉ về phía hẳn, hẳn lập tức dùng “Hắc Động” ép bức.

Hẳn muốn nghênh đón một chỉ này, hẳn muốn đối diện với công kích của Quan Thất, hẳn thậm chí còn muốn khiêu chiến với Quan Thất.

Cho nên hẳn cũng lập tức bị áp chế ngược.

Quan Thất có cố ý phát ra một chỉ Thiên Địch trong Tam Chỉ Đạn Thiên này hay không, đây là chuyện không ai biết được.

Thế nhưng khi Chiêm Biệt Dã thi triển ra “Hắc Động”, dẫn “địch” vào “động”, sau đó lại phát ra công kích diệt tuyệt, khiến cho Quan Thất đột nhiên thu hồi một chỉ “Thiên Địch”.

“Thiên Địch” vừa đi, chợt nghe Quan Thất nói một câu giống như thổ lộ:
- Kinh Mộng.

Câu này chỉ có hai chữ, nhưng khi Quan Thất nói ra lại giống như một giấc mộng tiêu hồn, hơn nữa còn có cảm tình.

Giống như một cuộc tình đẹp đến điên đảo.

Y xuất chiêu rất chậm, từ từ, một chỉ “Kinh Mộng”.

Chậm và chạp, thơm và ngọt, giống như một giấc mộng buổi chiều.

Mộng tỉnh lại thành không, phiền muộn sau giấc mộng.

“Thiên Địch” đi hết, mộng tỉnh giật mình, dường như mất mát, lại công thẳng vào trung tâm “Hắc Động”.

Tựa như một luồng cực quang xẹt qua trời cao, ánh chớp đánh thẳng vào chính giữa hố đen.

Chiêm Biệt Dã đã không kịp thu chiêu.

Lúc này nếu như hắn không đánh tiếp, vậy chỉ có đường bị người ta giết vào lãnh địa, tan xương nát thịt trong ác mộng.

Hắn đành phải phát động “Hắc Quang đại pháp”.

“Hắc Quang đại pháp”, đó là lực lượng của cái chết.

Ánh sáng đen chợt hiện, muốn cắn nuốt một chỉ như mộng như kinh kia.

Nhưng ngón cái Quan Thất bỗng ấn xuống, ngón út nhấc lên, ngón giữa nhanh chóng bung ra, đây mới là một chỉ “Phá Sát” thật sự.

Lực lượng của một chỉ “Kinh Mộng” đâm phá “Hắc Động”, sấm sét của “Phá Sát” nghênh chiến “Hắc Quang”, ánh sáng đen kia chợt phát sinh biến hóa, trở thành màu trắng.

Sau đó ánh sáng kia lại đột nhiên thay đổi hình thái, biến thành màu đen.

Lập tức đen trắng đảo loạn, vặn vẹo, nghịch chuyển. Chiêm Biệt Dã chỉ cảm thấy trên mặt giống như có một lớp màng đột nhiên vỡ tan, thậm chí ngay cả tai và màng tim cũng đồng loạt nứt ra, xé rách. Hắc Quang đại pháp đã có chỗ hở, hơn nữa cũng mất đi lực lượng ngưng tụ.

Hắn kêu lên một tiếng, nhưng ngữ âm đột nhiên khàn khàn:

- Tiên thiên...

Lời của hắn đột nhiên bị cắt ngang.

Lời nói bị tiếng kêu của Quan Thất cắt đứt:

- Mệnh người do ta...

Y vừa nói, ba ngón tay trái đã bắn ra “Tiểu Tuyết”, ba ngón tay phải cũng công ra “Sơ Tình” giáp công Chiêm Biệt Dã.

Đây là hai đại sát chiêu trong “Kinh Thần chỉ”, tuyệt kỹ thành danh của Bạch Sầu Phi lúc trước.

“Hắc Quang” của Chiêm Biệt Dã đã bị phá, “Hắc Động” đã bị xuyên thủng, mắt thấy cũng không còn sức đánh trả nữa.

Thế nhưng trong nháy mắt này, “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã lại biến đổi, cả người hắn giống như biến thành một đoàn khí đen.

Yêu khí.

Toàn thân hắn giống như một cơn gió lốc vặn vẹo, hai chỉ “Tiểu Tuyết” và “Sơ Tình” kia xé gió bay tới, nhưng khi đến “khu vực màu đen” này chợt mất đi kinh đạo, giống như biến thành hai sợi bông vô hình, đã không còn bất kỳ lực sát thương nào.

Cặp mắt nhiều đen ít trắng của Quan Thất một đảo một tròng, đột nhiên quát lên:

- Tốt!

Y bỗng vươn người nhảy xuống.

Y chỉ vừa động, cũng không thấy cử động ra sao, đã đến trước người Hắc Quang Thượng Nhân.

Y đưa tay ra, vươn vào trung tâm của khí đen kia.

Cũng không thấy chiêu thức gì, y chỉ vươn tay ra, giống như tay của y là một tia chớp, một thanh đao, lập tức đâm vào trung tâm yêu khí.

Không có một âm thanh nào, Hắc Quang Thượng Nhân bước ngang mười sáu mười tám bước, thân hình lắc lư, bước chân loạn choạng, mái tóc rối bù, khí đen đầy mặt, hoảng sợ thất thanh kêu lên:

- Tiên thiên vô hình...

Hắn không nói tiếp, bởi vì đã không nói được, hiển nhiên hắn đã bị thua thiệt dưới tay Quan Thất.

Quan Thất xuất thủ một chiêu, thấy Chiêm Biệt Dã dùng “Hắc Động” nghênh đón, trên mặt y liền hiện lên vẻ vui mừng.

Giống như có người dám ra tay với y, đó là một đại sự tuyệt đối đáng để y cao hứng.

Cho nên y thu lại “Thiên Địch”, đổi thành phát ra “Phá Sát” và “Kinh Mộng”, hai chỉ này vốn là hư chiêu tấn công Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà.

Thế nhưng Chiêm Biệt Dã mặc dù rơi vào thế yếu, vẫn có thể tiếp được hai chiêu này của y, dùng “Hắc Quang đại pháp”.

Đến lúc này, trên mặt Quan Thất đã không còn là vui mừng, mà là hoan hỉ.

Y lập tức tiện tay bắn ra “Tiểu Tuyết” và “Sơ Tình”.

Hắc Quang Thượng Nhân vẫn dùng khí công “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” hấp thu hóa giải hai chiêu này.

Lúc này Quan Thất mới thật sự ra tay.

Y không chỉ động tay, mà người cũng động.

Y lướt đến trước người Hắc Quang Thượng Nhân, chính thức xuất thủ trong khoảng cách gần.

Lúc này trên mặt y không chỉ là vẻ hoan hỉ, mặc dù vẫn là vui mừng, nhưng lại ẩn chứa đau khổ vô tận.

Giống như yêu đến đỉnh điểm, mừng đến cuối cùng chính là đau khổ, rốt cuộc vẫn là dày vò.

Y vừa ra tay đã phá tan khí công “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” của Chiêm Biệt Dã.

Sau đó, vẻ đau khổ vui mừng trên mặt y dần rút đi, thay vào đó là một loại thần sắc tịch mịch.

Tâm tình tịch mịch.

Có điều thần sắc tịch mịch này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là vui mừng.

Bởi vì lúc này lại phát sinh một chuyện.

Không, là đột nhiên xuất hiện những thứ đặc biệt, trong đó bao gồm sắc, vị.

Đó là một loại màu sắc cực kỳ loang lổ, cũng là một loại âm nhạc vô cùng ưu mỹ, càng là một loại mùi thơm hết sức dễ chịu, thậm chí còn là một loại xúc động rất kỳ diệu.

Bốn loại cảm ứng hình thành bốn loại lực lượng khác nhau, đồng loạt đánh vào lưng Quan Thất.

Cùng lúc đó, có một trảo ba chương cũng thừa sơ hở tấn công Quan Mộc Đán.

Bốn loại cảm giác kia đi cùng với một tiếng quát lớn:

- Đốn, ba như lan giả lợi!

Tất cả đồng loạt tấn công Quan Thất.

Toàn thân Quan Thất chấn động, giống như bị sét đánh.

Ánh trắng chiếu lên khuôn mặt y.

Y mừng rỡ.

Y cuồng nhiệt.

Y điên cuồng.

Y đột nhiên xoay người lại, đối diện với người vừa xuất thủ.

Người ra tay với y chính là “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh.

Không chỉ hấn, còn có hai người khác tập kích Quan Thất, đó là hai người bịt mặt.

Hán tử cao gầy một tay dùng “Lạc Phượng chương”, một tay dùng “Ngọa Long trảo” tấn công hai bên sườn Quan Thất.

Hán tử lùn mập hai tay dùng “Vô Chỉ chương” tập kích bụng tim và cổ họng Quan Thất.

Trong miệng hai người còn phát ra tiếng rít.

Bọn họ xuất thủ đương nhiên rất kinh người.

Nhanh đến kinh người, tàn nhẫn kinh người, sát chiêu kinh người, biến hóa của nó cũng kỳ dị kinh người.

Thế nhưng đối với Quan Thất, thứ khiến cho y giật mình dường như không phải là chưởng công sắc, hương, vị, cảm xúc và ba chiêu ám toán ác độc này, mà là mấy tiếng rít và thần chú kỳ quái kia.

Y xoay người, ngẩng mặt, ánh trăng màu xanh nhợt nhạt chiếu xuống trên đầu y.

Y đột nhiên võ xuống một chưởng.

Võ vào trên đỉnh đầu, trên “thiên linh cái” của chính y.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 70 – Mệnh ta do ta hay không do ta?

Chương 70 – Mệnh ta do ta hay không do ta?

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Một chưởng này của Quan Thất đánh vào trên “thiên linh cái” của mình, tình hình lập tức biến đổi.

Nên biết “thiên linh cái” là một trong những tử huyệt quan trọng của thân thể, bình thường bị người khác đánh trúng sẽ bị thương nặng, huống hồ là Quan Thất có tuyệt thể thần công, sức mạnh vô biên.

Y cho dù xuất chưởng với mình, cũng không hề khoan dung.

Quan Thất đánh một chưởng vào đỉnh đầu mình, một tiếng “bốp” vang lên, lập tức phun ra một ngụm máu, hai mắt cũng đồng thời rỉ ra tơ máu.

Ngụm máu kia bắn vào mặt tên hán tử che mặt thấp bé sắc bén.

Lần này, tên hán tử che mặt sắc bén nhỏ bé kia ngửa mặt lên trời ngã xuống, lăn khỏi mái cong, không ngừng kêu thảm.

Đó chỉ là một ngụm máu.

Một ngụm máu đã phá tan “Vô Chỉ chương” mà hán tử kia khổ luyện mấy chục năm, hơn nữa còn đánh văng hẳn xuống mái cong.

Sau đó năm ngón tay của Quan Thất nhanh chóng bung ra, chỉ pháp thiên biến vạn hóa. “Lập Xuân”, “Vũ Thủy”, “Xuân Phân”, “Thanh Minh”, “Cốc Vũ”, “Hạ Chí”, “Tiểu Thử” trong “Kinh Thần chỉ” của Bạch Sầu Phi liên tục bắn ra, có chỉ kinh phát ra tiếng xé gió cực kỳ sắc bén, có chỉ kinh lại phát ra tiếng nhạc rất êm tai, có chỉ phong tỏa ra một luồng khói đen, có chỉ phong lại lượn lơ màu xanh lá nhạt, vô cùng quyến rũ, có chỉ ý lay động khó lường, chìm nổi bất định, có chỉ ý lại phóng khoáng rộng rãi, liên kết phân hóa, có chỉ thể vừa xuất liền tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, có chỉ lực vừa phát lại bốc lên mùi vị như thi thể mục nát.

Những chỉ pháp này toàn bộ công kích Ngô Kinh Đào.

Ngô Kinh Đào đang dùng “Hoạt Sắc Sinh Hương chương” tấn công Quan Thất.

Quan Thất lại phản kích bằng chỉ pháp uyển chuyển giống như đang đánh đàn.

Kinh Đào Thư Sinh đột nhiên luống cuống tay chân, chương công vốn là “vị”, hiện giờ lại lẫn lộn với chương pháp của “sắc”, trở nên dờ dờ ương ương; mà chương ý vốn là “thanh”, lúc này lại trở thành chương thể của “xúc”, hoàn toàn rối loạn.

Võ công của hắc vốn là vừa động ý đã lập tức phát ra, gần như đạt đến cảnh giới của tuyệt thế cao nhân là “một chút sức nhỏ như lông chim cũng không thêm vào, một con ruồi cũng không rơi xuống, vừa chạm vào lập tức phản ứng”. Nhưng hôm nay hắc hoàn toàn bị chỉ pháp của Quan Thất áp chế, trở nên rối loạn, giống như vòi của bạch tuộc hoàn toàn quấn vào nhau, lại giống như một cơn cuồng phong thổi loạn khiến cho mạng nhện vướng vào nhau.

Do đó lại biến thành không chỗ phát huy, không thể thi triển.

Không phải không muốn động, mà là không thể hành động; không phải không dám hành động, mà là bất lực.

Ngô Kinh Đào tại giây phút này, giống như ý công của “thanh” muốn khiêu chiến với chưởng ý của “sắc”, mà chưởng pháp của “xúc” lại quyết chiến với chưởng lực của “vị”.

Hắc phản ứng không kịp, hơn nữa còn luống cuống tay chân.

Trận pháp của hắc đại loạn.

Đây là lần đầu tiên từ khi Kinh Đào Thư Sinh xuất đạo đến đây, giao thủ với địch, cảm thấy gian khổ, sợ hãi, hơn nữa lực bất tòng tâm như vậy.

Hắc dốc hết tâm trí, toàn lực ứng phó.

Kinh Đào Thư Sinh xem như còn tốt, hán tử cao gầy lại càng thảm hơn.

Sau khi Quan Thất tự đánh vào “thiên linh cái” cũng không quên hắc, càng không quên “Lạc Phượng chưởng” và “Ngọa Long trảo” của hắc.

Quan Thất cũng xuất chỉ đối phó với hắc.

Nhưng một chỉ này lại là “Kinh Trập”.

Một chỉ “Kinh Trập” này là Quan Thất tiện tay bắn về phía hán tử cao gầy che mặt kia, tựa như một nốt nhạc trong tay một nhạc công thuần thục, chỉ là một thang âm độc lập trong cả khúc ca, tiếp nối cái trước. Nhưng đối với hán tử cao gầy kia, một chỉ này lại giống như số mạng của hắn đã định sẵn phải gặp gỡ, đã đợi bảy đời ba kiếp mới gặp được một chỉ này.

Hán tử cao gầy vốn thừa dịp Ngô Kinh Đào xuất thủ đối phó với Quan Thất, thu hút sự chú ý của Quan Thất, liền cùng với hán tử sắc bén ra tay đánh lén. Thế nhưng khi Quan Thất tự đánh vào đỉnh đầu mình, dùng một mũi tên máu đánh bay hán tử thấp bé, người cao gầy bịt mặt đã biết không ổn.

Hắn vừa biết không ổn, lập lui lui lại, lui rất nhanh.

Thế nhưng Quan Thất đã xuất chỉ với hắn.

Hắn lui có nhanh đến mấy, cũng không nhanh hơn chỉ kinh của Quan Thất.

Trong nháy mắt này, hán tử che mặt vóc dáng thon dài đối mặt với Quan Thất, khiến cho hắn đột nhiên nhớ đến một người.

Áo trắng bào trắng, cô độc lạnh nhạt, Bạch Sầu Phi.

Hắn từng đối diện với Bạch Sầu Phi trên con đường tại lầu Tam Hợp.

Lúc đó, hắn bất ngờ giết chết nô tỳ Lan Kiếm bên cạnh Lôi Thuần. Bạch Sầu Phi từng muốn giết chết người bịt mặt vóc dáng cao gầy này, nhưng bởi vì Quan Thất xuất hiện, khiêu chiến tất cả cao thủ có mặt, cho nên Bạch Sầu Phi chỉ bức cho lục thánh chủ vóc dáng cao gầy này chật vật vô cùng, lại không kịp giết hắn.

Thế nhưng khi đó, lục thánh chủ đã sinh ra một loại cảm giác rất kỳ lạ, hắn nhất định phải giết chết Bạch Sầu Phi, nếu không hắn sẽ chết dưới tay người áo trắng này.

Vận mệnh của hai người bọn họ giống như đan chéo, xen lẫn, hỗn hợp với nhau, chỉ xem là ai giết ai, ai chết trong tay ai mà thôi.

Đối với loại cảm giác này, lục thánh chủ vẫn luôn rất sợ hãi.

Do đó khi hắn nghe tin Bạch Sầu Phi đã chết, hắn cao hứng hơn bất cứ ai.

Nút thắt của hắn đã được mở, hóa ra dự cảm kia là sai, sẽ không xảy ra, bởi vì Bạch Sầu Phi đã chết.

Hắn có nguyện vọng sống sót rất mãnh liệt.

Vì sống sót, sống tốt, hắn không chừa thủ đoạn, cũng không tiếc tất cả.

Năm đó hắn phản bội Quan Thất, có hai nguyên nhân, một là sống sót, hai là sống tốt.

Xuất thân của hắn không tốt.

Hắn vừa sinh ra đã rất thấp hèn, cha mẹ anh chị đều là nô tỳ của người khác. Cha của hắn bởi vì chộc giận chủ nhân, bị chặt đứt năm ngón tay, cả đêm đau đớn trong phòng chứa củi giữa trời đông giá rét đến bình minh, cũng lạnh cóng đến khi trời sáng. Không ai dám nói giúp cha hắn nửa câu, thậm chí không dám tiến lên đắp một tấm thảm cho y.

Anh trai của hắn càng thảm hơn, bởi vì thích một nữ quyến thân thuộc của chủ nhân (dáng vẻ của cô gái kia hơi giống với Lan Kiếm), bị phát hiện, liền bị giết chết ngay tại chỗ.

Có đánh chết cũng không ai dám báo quan, mà gia đình của hắn lại càng bị người ta xem thường. Cho nên khi chị gái của hắn bị thiếu gia cường hiếp, mọi người chỉ càng khinh thường, đều nói chị gái của hắn là đồ phóng đảng đúng người đúng tội.

Đến lúc đó, hãn quyết định không chờ đợi nữa, không thể sống tiếp giống như bọn họ.

Thế nhưng xông pha không dễ, muốn tạo nên danh tiếng càng khó, muốn báo thù giết chết cả nhà “Tương Phiền Tiểu Bá Thiên” Vương Tiểu Thất, vậy thì khó càng thêm khó.

Muốn làm được chuyện này (báo thù), chỉ có hai biện pháp.

Một là hãn phải khiến mình cường tráng.

Muốn cường tráng bản thân thì phải luyện võ.

Hai là hãn phải khiến mình cường đại hơn.

Muốn cường đại bản thân thì trước hết phải kết hợp với những thế lực khác.

Cho nên hãn khổ công tập võ, hơn nữa hãn rất nhanh phát hiện, nếu luyện võ theo chính đạo chính phái, e rằng đời này kiếp này cũng khó có cơ hội nở mày nở mặt.

Vì vậy hãn luyện theo con đường tà phái.

“Lạc Phượng chương” là chương lực khá nham hiểm, “Ngọa Long trảo” càng là võ công hết sức độc ác. Luyện cùng lúc hai loại võ công này, trước tiên là tính tình biến đổi, sau đó là không thể nhân đạo, tính khí cũng sẽ vô cùng quái dị.

Nhưng hãn chẳng những đồng thời luyện thành hai loại võ công đáng sợ, còn tiến thêm một bước, dung hợp hai loại võ công ác độc này lại làm một, trở thành “Lạc Phượng trảo”, hơn nữa còn tiếp tục tu luyện, luyện thành “Khai Hoa chỉ”. Hãn một mặt luyện tốt những võ công âm hiểm ác độc này, một mặt gia nhập vào một thế lực to lớn.

Lúc đó thế lực của Mê Thiên minh đã kéo dài đến khu vực Tương Phiền.

Mê Thiên minh trong tay Quan Thất lúc cường thịnh, không chỉ độc bá thiên hạ trong kinh thành, thế lực của nó còn chiếm cứ, phát triển tại nhiều thành lớn, thanh danh lan xa, thâm tóm tinh anh của hai đạo hắc bạch, lớn mạnh hơn nhiều so với Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lục thánh chủ Trương Liệt Tâm biểu hiện xuất sắc, vì vậy được nhị thánh chủ Mẫn Tiến, ngũ thánh chủ Lữ Phá Quân, lục thánh chủ Trương Phân Yển của Mê Thiên minh khi đó khen ngợi, thăng cấp làm đà chủ phân đà khu vực Tương Phiên của Mê Thiên Thất Thánh minh.

Sau khi hãn làm đà chủ, cả nhà “Tiểu Bá Thiên” Vương Tiểu Thất ở bản địa có thể nói là khó sống.

Hãn giết sạch nam nhân của bọn họ, lại cưỡng hiếp nữ nhân của Vương gia, nhổ cỏ tận gốc, đủ ác đủ tuyệt.

Nhưng làm đến mức như vậy, quan phủ khó tránh khỏi phải truy cứu.

Hãn đành phải rút khỏi Tương Phiên, dùng trăm phương ngàn kế, được các thánh chủ tiến cử, bước vào tổng đàn của Mê Thiên minh ở kinh sư.

Với thế lực hùng mạnh của Mê Thiên minh khi đó, dĩ nhiên có thể bảo vệ hãn.

Có điều, bởi vì “Tiểu Bá Thiên” Vương Tiểu Thất bị hãn giết chết thật ra là thành viên của Phi Phủ đội Dư gia, khúc mắc của hãn thật không đơn giản, sơ hở khá lớn, thù cũng rất sâu.

Phi Phủ đội Dư gia cũng đã sử dụng thế lực võ lâm và quan phủ để truy cứu chuyện này.

Mặc dù Trương Liệt Tâm đã nương nhờ Mê Thiên minh, không ai dám trực tiếp động đến hãn, nhưng bởi vì hãn là “hắc nhân” bị quan phủ truy nã, từng

vẽ tranh dán công văn truy bắt, cho nên hắn quanh năm đều che mặt, không dám dùng khuôn mặt thật gặp người khác.

Vừa lúc, trong Mê Thiên minh ngoại trừ thất thánh chủ Quan Mộc Đán, những người khác cũng luôn che mặt làm việc, phù hợp với phong cách và đặc tính.

Điều này cũng khiến Trương Liệt Tâm nhân cơ hội “danh chính ngôn thuận” tránh khỏi kiếp nạn.

Hắn vốn tên là Trương Thành, cũng đổi tên thành Trương Liệt Tâm.

Mặc dù hắn đã che mặt, trái tim của hắn vẫn nóng rực, vẫn là “liệt tâm”.

Hắn còn có một người anh em họ khác, nguyên danh là Trương Hán. Trương Hán cũng là người cơ khổ, xuất thân tương tự như hắn.

Do đó, hắn cùng với Trương Hán gia nhập Mê Thiên minh, cùng nhau khởi sự, cùng một trận tuyến, thăng tiến rất nhanh.

Trương Hán cũng có đấu chí như hắn, cũng đổi tên thành Trương Thiết Thụ.

Vì vậy, trong võ lâm mới có một đôi cao thủ “Thiết Thụ Khai Hoa”.

“Thiết Thụ Khai Hoa” (cây vạn tuế ra hoa) vốn là một chuyện hiếm thấy.

Mục đích mà bọn hắn phấn đấu, chẳng qua chỉ hi vọng “mệnh ta có thể do ta”.

Thế nhưng kết quả thì sao?

Quan Thất dần dần luyện công phát điên, Mê Thiên minh xảy ra biến hóa hoàn toàn, cục diện nghịch chuyển. Mê Thiên Thất Thánh minh đã dần suy thoái, không thể chống lại Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu công kích cắn nuốt.

Trong thời cơ này, đã là nguy cơ, cũng là lương cơ (cơ hội tốt).

Trương Liệt Tâm, Trương Thiết Thụ chỉ tuân theo hai nguyên tắc, bọn họ muốn, (một) sống sót, (hai) sống tốt.

Cho nên chỉ có một con đường, một lựa chọn.

Phản bội Quan Thất.

Bọn họ muốn phản bội Quan Thất, trước tiên phải lấy được sự tín nhiệm của y.

Muốn giành được sự tín nhiệm của y, trước tiên phải ra sức a dua xu nịnh, nắm được sở thích của nhân kiệt phi thường này.

Bọn hắn muốn Quan tổng thánh chủ tín nhiệm mình.

Mà bọn hắn lại muốn dựa vào một thế lực đang lên hùng mạnh hơn, đó là tập đoàn Hữu Kiều.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 71 – Mệnh người do người hay không do người?

Chương 71 – Mệnh người do người hay không do người?

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Khi đó, Quan Thất chân khí rẽ nhánh, đã tiến vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nửa điên nửa cuồng.

Y thường xuyên nhìn thấy trên trời có “chim lớn lượn vòng kêu ù ù”, lại nhìn thấy dưới lòng đất có “rắn chạy nhanh kêu ầm ầm”. Mấy thánh chủ tìm hết danh y nhưng vẫn bó tay, đành phải dẫn y đi danh sơn thắng cảnh khu vực tây nam hít thở không khí trong lành, thư giãn thể xác và tinh thần. Kết quả, y lại nói trong núi sâu nhìn thấy một đám người mặc đồ xanh lá, trong tay cầm những chiếc ống có thể bắn nổ người khác, bắn cho người và cây thành trăm ngàn lỗ hồng. Khi tản bộ trong đêm trăng sáng, lại ngẩng đầu trông thấy “có hai tên mập mạp béo phì đang dạo chơi trên ánh trăng kia”. Bọn họ đành phải “kính mời” y trở lại kinh sư, kết quả y lại cả đêm không ngủ được, khóc sưng hai mắt, bởi vì y lại “mơ thấy” trong thành nơi xa có một đám giặc Oa cầm “cờ mặt trời” đang mặc sức đồ thành giết người, gian dân cướp của, hơn nữa còn “mắt thấy” phía trước có “người trong tay cầm vũ khí lợi hại đang giết dân chúng và người trẻ tuổi tay không tấc sắt”. Quan Thất hết sức bi thương, từ đó mắc bệnh hiểm nghèo, thần trí chẳng những lo lắng ưu sầu, còn tưởng tượng đủ thứ, nửa điên nửa cuồng, ngày càng nghiêm trọng, cả ngày không vui.

Mọi người đều không biết y đang nói đến chuyện gì, chỉ biết là y đã điên rồi.

Y đã điên rồi, y nhất định đã điên rồi.

Y điên, mọi người cũng không thể điên theo y.

Khi đó, Kim Phong Tế Vũ lâu dưới sự lãnh đạo của Tô Mộng Châm đã nhanh chóng quật khởi, cuốn sạch nửa giang sơn, còn Lục Phân Bán đường cũng nhanh chóng phát triển, lại thôn tính nhiều địa bàn vốn thuộc về Mê Thiên minh.

Mê Thiên Thất Thánh minh đã ở vào tình cảnh toàn diện chịu đòn.

Lúc đó tập đoàn Hữu Kiều Đang đang nổi lên, nhưng đối diện với Lục Phân Bán đường của Lôi Tồn được tổ chức như tường đồng vách sắt, cùng với

Kim Phong Tế Vũ lâu được Tô Mộng Châm củng cố giang sơn, Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung của tập đoàn Hữu Kiều thật sự không có cơ hội, chẳng có cách nào.

Phương pháp duy nhất chính là thừa dịp người khác gặp nguy, đục nước béo cò, tiêu diệt Mê Thiên minh đang suy yếu lâm nguy, tự mình chiếm lấy địa vị.

Phương Ứng Khán được Mễ công công chỉ thị, tất cả thành công đều bắt đầu từ đoàn kết, còn tất cả thất bại và diệt vong lại bắt đầu từ nội loạn, cho nên hắn đã mua chuộc Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm.

Trên thực tế, tình hình lúc đó cũng không cho phép Thiết Thụ Khai Hoa từ chối bị “mua chuộc”, bọn hắn cũng không phải là người tự cho mình chính nghĩa, tự thấy mình thanh cao.

Bởi vì nhị thánh chủ “Trường Vĩ Sát Tinh” Mẫn Tiến đã cự tuyệt Phương Ứng Khán “mua chuộc”, cuối cùng chết không minh bạch. Mẫn Tiến vừa chết, đại thánh chủ Nhan Hạc Phát liền thừa dịp đưa tâm phúc của hắn là Chu Tiểu Yêu lên làm nhị thánh chủ.

Nhưng lúc này đại thế đã hiện.

Mê Thiên minh đã lộ ra dấu hiệu thất bại, suy yếu rõ ràng, nhưng vẫn có những người thề chết trung thành như là đám người ngũ, tam thánh chủ.

Vì quán triệt tư tưởng “sống sót, hơn nữa phải sống thật tốt”, Trương Thị Song Hùng đành phải âm thầm nương nhờ tập đoàn Hữu Kiều.

Bọn hắn có phe phái Mễ Hữu Kiều ngầm ủng hộ, dĩ nhiên càng có thể lấy lòng Quan Thất.

Lúc này Quan Thất đã không còn chí lớn.

Y “thấy” tiền đồ mờ mịt như thế, cho nên chỉ lo vui sướng trước mắt, không còn tâm trí giải quyết những chuyện khác.

Liệt Tâm, Thiết Thụ vừa lúc phụ họa lấy lòng.

Nhiệm vụ thứ nhất mà bọn hăn tiếp nhận, chính là trừ đi ngũ thánh chủ “Thủy Tinh Cuồng Ma” Lữ Phá Quân, cùng với “Hắc Diện Thần Quân” Trương Phân Yển.

Vì vậy Trương Phân Yển và Lữ Phá Quân đã mất mạng dưới tay người nhà ám toán, bị chết rất oan.

Sau khi giết chết hai người này, Trương Liệt Tâm, Trương Thiết Thụ cũng không biết “mệnh người do người hay không do người”, chỉ biết con đường trước mắt đã hiện rõ, không còn đường khác để đi, nếu có thì chỉ có con đường sống này, còn những đường khác đều là đường chết.

Hóa ra chỉ cầu sống sót và sống tốt, thông thường cũng phải trả giá lớn như vậy, đáng sợ như vậy, không thể tưởng tượng như vậy.

Đến cuối cùng, bọn hăn dĩ nhiên cháy nhà mới ra mặt chuột, phản bội Quan Thất, cũng dẫn Quan Thất bước vào con đường sai lầm.

Trong đó chiến dịch quan trọng nhất là dẫn Quan Thất vào Phá Bản môn, Tam Hợp lâu, để y độc chiến quần hùng.

Quan Mộc Đán điên cuồng si dại, chiến đấu với một đám cao thủ đứng đầu kinh sư như Tô Mộng Chấm, Lôi Tồn, Bạch Sầu Phi, Địch Phi Kinh, Vương Tiểu Thạch, đó là chuyện tất bại tất vong.

Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều không nắm chắc giết được Quan Thất, vì vậy mới sắp đặt cho những cao thủ tuyệt đỉnh của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường liên thủ trừ khử người này.

Thế nhưng, chuyện kinh người là Quan Thất mặc dù đã nửa điên nửa khùng, nhưng võ công vẫn cao tuyệt.

Cao đến đỉnh điểm, cao đến tột cùng.

Hợp sức của năm người Tô, Lô, Vương, Bạch, Dịch vẫn không giết được Quan. Cho dù trước khi quyết chiến, với lý do phòng ngừa Quan Thất điên cuồng sát hại huynh đệ trong minh, y đã để cho ngũ lục thánh chủ tân nhiệm dùng xiềng xích trói tay chân của mình, còn hạ độc và thần chú, nhưng mọi người vẫn không giải quyết được y, không đánh thắng được y.

Nếu không phải y bị sét đánh, người chết có lẽ là đám người vây quét y.

Ngay cả Phương tiểu hầu gia ở trong tối quan sát, muốn tận mắt nhìn thấy Quan Thất bị quần hùng vây công chém đầu, đột nhiên cũng cảm thấy không đành.

Người này võ công rất cao, hơn nữa đầu óc có vấn đề, nếu có thể phục vụ cho ta, tập đoàn Hữu Kiều còn sợ không có thành tựu sao.

Khi đó, tập đoàn Hữu Kiều sẽ có thể danh chính ngôn thuận cũng hợp tình hợp lý đổi tên thành “tập đoàn Tiểu Khán” rồi.

Mẽ Hữu Kiều muốn ta trừ khử đại địch số một Quan Thất này, ta lại dùng mà không giết, có được Quan Thất rồi, còn cần lão hồ ly Mẽ Thương Khung này sao? Không cần.

Goi thế lực của ta là “tập đoàn Hữu Kiều”, chẳng qua là một loại thủ đoạn và thủ pháp để lung lạc lão tặc này mà thôi.

Sớm nên đổi tên, cũng sớm nên chính danh.

Võ công của Quan Thất cao như vậy, hơn nữa lại bị trọng thương, hiện giờ giữ y lại cũng không sợ y trở mặt, lại có thể khiến y đội ơn, chính là thời

điểm này.

Đây là suy nghĩ của Phương Ứng Khán khi đó.

Cho nên hần lập tức ra ám hiệu, bảo Trương thị song hùng tạm thời thay đổi kế hoạch, cứu Quan Thất đi.

Vì vậy bọn hần mới thả ra “sương độc”.

Phương Ứng Khán âm thầm tự mình hành động, cướp đi Quan Thất.

Thế nhưng hần vẫn không thể khống chế được Quan Thất.

Thần trí của Quan Thất lúc tốt lúc xấu, nhưng lại không chịu nhận phục, cũng không chịu làm việc cho người khác.

Phương Ứng Khán đã không điều khiển được Quan Thất, lại cảm thấy người này vẫn có điểm lợi dụng được, cho nên cũng không đành giết y.

Thế là Quan Thất trở thành “vấn đề khó giải quyết” của Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán không thể khống chế Quan Thất, khiến cho hần đặc biệt cảm ngộ và cảm nhận được, muốn độc bá thiên hạ, tự lập thành vương, hơn nữa nắm được đám thế lực triều đình cổ hủ Mễ Thương Khung, vậy thì phải không ngừng cố gắng.

Nếu có tuyệt thế võ công của Quan Thất, còn chuyện gì không thể hoàn thành.

Vì vậy hần chuyển hướng sang tuyệt thế võ công của Nguyên Thập Tam Hạng, “Thương Tâm tiểu tiên”.

Hần phải có được “Sơn Tự kinh”, cũng phải lấy được “Nhãn Nhục thần công”.

Hắn mưu tính sâu xa, không chừa thủ đoạn để lấy được những bí quyết võ thuật này.

Hắn đã quên mất Quan Thất, để mặc Quan Thất si, để mặc Quan Thất cuồng.

Mà lúc này, Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ lại bị người khác “mua chuộc”.

Lần này người “mua chuộc” bọn hắn là Thái Kinh.

Lúc đó Thái Kinh vẫn ngồi trên vị trí thừa tướng, trên dưới cả nước, hắn chỉ dưới một người mà trên vạn người, quyền to thế lớn, không ai sánh bằng.

Hắn rất cần một số tâm phúc quen thuộc với tổ chức nội bộ của Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, Mê thiên Thất thánh minh và tập đoàn Hữu Kiều.

Hoặc có thể nói là “nội ứng”.

Căn cứ theo tin tức mà Tôn Thu Bì cung cấp, Mạc Bắc Thần và Thiết Thụ Khai Hoa đều là nhân tuyển rất tốt.

Mạc Bắc Thần nắm giữ trọng binh Bát Bì Phong, có ảnh hưởng lớn đối với quần hùng và đại cục. Người này ban đầu là thân tín của Tô Mộng Châm, sau khi Tô thất thế, hắn không tuân theo Bạch Sâu Phi điều động, lại gia nhập Lục Phân Bán đường, trở thành thủ hạ của Lôi Thuần.

Nói cách khác, Mạc Bắc Thần rất quen thuộc với tổ chức của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường. Hơn nữa theo đạo lý, Mạc Bắc Thần đã có thể bị Lôi Thuần và Địch Phi Kinh mua chuộc, phản bội Kim Phong Tế Vũ lâu, vậy chỉ cần có thể đánh động hắn, nói không chừng cũng có thể phản bội Lục Phân Bán đường, trở thành tâm phúc của mình.

Chỉ có điều, khi đó Thái Kinh đã âm thầm kết minh với Lục Phân Bán đường, cũng không tiện công khai đục khoét chủ tướng trong “Hữu minh” của mình.

Vì vậy hẳn lại chuyển hướng sang Trương Thị Song Hùng.

Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ xuất thân từ Mê Thiên minh, hơn nữa đã thăng tiến làm thánh chủ, sau đó trở thành một trong những hộ pháp của tập đoàn Hữu Kiều tiếp cận Phương Ứng Khán nhất, hai người này là nhân vật “nhất định phải giành”.

Bởi vì Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung là nhân vật nửa triều đình, nửa giang hồ, cho nên tất cả hành động của bọn họ vẫn phải được Thái Kinh che chở và ngầm đồng ý. Chỉ có điều, Thái Kinh luôn luôn khôn ngoan cẩn thận, tai mắt đông đảo, dần dần phát hiện tập đoàn Hữu Kiều cánh chim đã mạnh, hơn nữa dã tâm không nhỏ, chí hướng cũng lớn. Đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Chu Miển, Đồng Quán, Lương Sư Thành trong lòng đều biết rõ ràng, hơn nữa những người này đều có thế lực riêng, cũng vừa lúc dựa vào lực lượng võ lâm của tập đoàn Hữu Kiều để kiềm chế thực lực của đối phương.

Do đó Thái Kinh cũng không tiện công khai trừ khử tập đoàn Hữu Kiều, nhưng khi muốn “trưng dụng” người dưới trướng tập đoàn, chỉ cần tìm đại một cái cớ cũng không có gì bất tiện.

Thế là Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ bị người của đảng Thái Kinh “trưng dụng”. Hai Trương cũng không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên biết loại người như Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều sẽ không chứa chấp thủ hạ từng phản bội tập đoàn thờ hai chủ, do đó một khi bị “trưng dụng”, sau này cũng không có bao nhiêu “cỏ đầu tường” để ăn (không thể gió chiều nào theo chiều ấy).

Có điều đối với hai người Thiết Thụ Khai Hoa, bị “điều động” thành thủ hạ làm việc cho Thái Kinh, chính là “đổi sang đầu minh chủ”, là một chuyện rất có tiền đồ.

Nguyên nhân quả thật đơn giản, bởi vì Thái Kinh càng có quyền, cũng càng có thể, bọn hăn nương nhờ Thái Kinh càng có “tiền đồ găm vóc”.

Điều này vốn phù hợp tâm nguyện trước giờ của bọn hăn.

Sống sót và sống tốt hơn, nhất định phải trả giá thật lớn.

Đối với loại người như Thái Kinh, quyết sẽ không dùng người không hữu dụng với hăn.

Muốn biểu thị mình “hữu dụng” thì phải có cống hiến.

Thủ hạ của Thái Kinh rất nhiều người giỏi, việc mà Trương Thị Song Hùng có thể “cống hiến” thật sự không nhiều lắm.

Phương Ứng Khán luôn là một người đa nghi, hăn phòng thủ mình đến mức “giọt nước không lọt”, Mễ Thương Khung càng là một lão hồ ly, hai Trương muốn “bán rẻ” bọn họ, e rằng cũng không có gì để “bán”.

Bọn hăn không “bán” được tiểu hầu gia và lão thái giám, đành phải “bán” Quan Thất.

Quan Thất vẫn sống, cũng vẫn điên khùng.

“Lạc Phượng Trảo” Trương Liệt Tâm và “Vô Chỉ Chương” Trương Thiết Thụ liền “tố cáo” với Thái Kinh chuyện Quan Mộc Đán bị Phương Ứng Khán “giấu đi”.

Thái Kinh nghe nói tuyệt thế võ công của Quan Thất không tầm thường, hăn quyết định phải “chiếm lấy để mình sử dụng”.

Nếu như không dùng được, ít nhất cũng khiến cho hai người Phương, Mễ không thể dùng.

Đây là suy nghĩ của Thái Kinh, cũng là tác phong của hắn.

Thứ mà hắn chiếm không được, người khác cũng đừng hòng chiếm.

Hắn đã “đánh cắp” Quan Thất.

“Hành động” này đương nhiên là do “hai Trương” chấp hành.

Lúc này Thiết Thụ Khai Hoa đã hiểu rõ tính tình của Quan Thất, huống hồ lúc trước hạ độc, thần chú và cấm chế, đến nỗi thần trí của Quan Mộc Đán càng ngơ ngẩn, cũng là kiệt tác của hai người bọn hắn, cho nên bọn hắn đã dần dần có thể nghiên cứu pháp môn không chế tuyệt thế cao thủ này.

Nếu không phải lúc này Lục Phân Bán đường cố ý cản trở, hai người Trương Liệt Tâm có thể đã thành công không chế Quan Thất, phục vụ cho Thái Kinh.

Đây chính là một công lao to lớn.

Đáng tiếc Lôi Thuần lại bày kế sai Ngô Kinh Đào “dẫn” Quan Thất đi. Lúc đó Thái Kinh lại đang thất thế, chỉ cầu tự bảo vệ mình, không thể quan tâm đến chuyện khác, hai người Trương Thiết Thụ cũng chỉ đành bó tay.

Cho đến tối nay.

Tối nay ánh trăng rất đẹp.

Nhưng tâm tình của hai người Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ lại rất xấu.

Nếu không phải Lôi Thuần cố ý cản trở, lợi dụng “linh lực đặc biệt” của Kinh Đào Thư Sinh “cướp” Quan Thất đi, có lẽ Quan Thất đã sớm bị hai

người bọn hãn không chế rồi.

Có thể thao túng một nhân vật giống như Quan Thất, đương nhiên còn có phân lượng và lực lượng lớn hơn so với mười vạn đại quân.

Đáng tiếc Quan Thất đã bị “đánh cắp”.

Bọn hãn khó khăn lắm mới tìm được tung tích của y.

Đương nhiên bọn hãn cũng được Thái Kinh âm thầm gợi ý, tối nay mới có thể dắt tay nhau xông vào nhà cũ của Tư Mã Ôn Công, dùng cứng chọi cứng muốn “cướp đi” Quan Thất.

Thái Kinh thất thế, tình đến cực điểm sẽ chuyển thành động. So với trước kia, hãn càng cần có cao thủ võ lâm giúp hãn nổi dậy và trở lại.

Cho nên hãn nghĩ đến Quan Thất, bởi vì trên giang hồ hiếm người có thể sánh được với Quan Thất.

Hãn tuy không tại vị, nhưng vẫn ngăm năm quyền.

Lời của hãn chính là mệnh lệnh.

Có một số người cho dù thất thế và thất ý, nhưng vẫn có điểm khiến người ta tôn kính, khâm phục và sợ hãi. Giống như một con cạp, cho dù không còn răng nhọn và vuốt sắc, nhưng dù sao nó vẫn là một con cạp, sát uy vẫn còn. Huống hồ, những người như Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm vốn chính là móng và răng của hãn.

Thiết Thụ Khai Hoa đã nương nhờ Thái Kinh, đương nhiên hi vọng hãn có thể lấy lại uy phong lúc trước. Chỉ khi chủ nhân cầm quyền đắc thế, hô mưa gọi gió, kẻ làm nô tài mới có thể hung hăng ngang ngược, nhe nanh múa vuốt.

Thái Kinh thất bại một lần khiến Thiết Thụ và Liệt Tâm thất vọng. Bọn hãn vốn cho rằng nương nhờ đảng Thái Kinh là tốt nhất, trong thiên hạ có nơi nào muốn làm gì thì làm, nở mày nở mặt hơn làm môn hạ của Thái tướng? Cho dù là được hoàng đế lão tử khen ngợi, có lẽ cũng không bằng lấy được sủng ái và vinh quang từ Thái tướng.

Đáng tiếc, ngay cả chỗ dựa hùng mạnh như vậy cũng nói rơi đài là rơi đài.

Mặc dù đài đã sụp, nhưng con sâu trăm chân, chết mà không ngã. Thái Kinh chỉ ẩn nhẫn, bè đảng phe cánh vẫn trải khắp triều đình và dân gian, chỉ chờ lão nhân gia ông ta ra lệnh.

Thái Kinh bề ngoài là lui xuống, nhưng thực ra lại đang giống trống khua chiêng, chấn chỉnh cờ trống. Khi trở lại, hãn sẽ có đầy đủ thực lực để không ai có thể khiến hãn lui xuống lần nữa.

Trong đó một mục bồi dưỡng “thực lực” chính là chiêu mộ cao thủ võ lâm.

Chiêu mộ mua chuộc cao thủ võ lâm tương trợ, trong số đó đối tượng giành giật dĩ nhiên là Quan Thất.

Thái Kinh cũng mặc kệ ý trời thế nào, hãn chỉ nắm chắc dã tâm và mục tiêu của mình, ý tứ của hãn chính là vô ý.

Bởi vì ý trời thực ra là do lòng người tạo thành.

Thiên uy khó dò, nhưng đối với một người từng chung sống với hoàng đế Triệu Cát trong thời gian dài như hãn, ý chỉ của “con trời” này cũng không có gì khó đoán.

Hãn nhận định Triệu Cát mặc dù có lòng thay đổi, nhưng cũng không có nghị lực kiên trì, sớm muộn gì cũng sẽ tìm hãn quản lý việc triều chính, để hoàng đế chỉ lo chơi đùa mà không màng chính sự này tiếp tục phong lưu khoái hoạt, hưởng thụ tiên phúc nhân gian.

Chỉ hần mới có thể làm được chuyện này giúp hoàng đế, bởi vì hần đã nhìn thấu đạo quân hoàng đế này.

Cho dù hoàng đế thề thốt tuyên bố muốn cải cách thay đổi, đến cuối cùng nhất định sẽ thay đổi không lớn, càng không triệt để.

Bởi vì không đổi được.

Triệu Cát muốn chinh đốn triều cương, tội phạm đầu điên tội ác tà trời là chính bản thân hần.

Hần muốn làm cách mạng, trước tiên phải trừ khử chính mình.

Người thật sự cùng hần rằng môi gần bó, thậm chí môi hở răng lạnh chính là Thái Kinh.

Bởi vì bọn họ cùng nhau phạm lỗi, phạm tội, phạm thượng, chiếm đoạt tất cả sinh mệnh tài phú của quốc gia bách tính, triều đình vạn dân, để cho cá nhân bọn họ hoặc một nhà một tộc hưởng lạc.

Bọn họ là đồng loã đồng mưu, cũng là cá mè một lứa.

Triệu Cát muốn cải cách, nhiều nhất chỉ là xung động nhất thời, để cho thanh danh của hần không giảm, uy danh càng lớn. Chỉ cần qua được, sớm thì năm ba tháng, chậm thì một hai năm, Triệu Cát nhất định sẽ chứng nào tật nấy, khi đó sẽ lại trọng dụng mình, quét dọn tất cả chương ngại cho hần.

Thái Kinh biết mình nhất định tính đúng, cho nên hần tĩnh, tĩnh trong bình tĩnh.

Hần biết mệnh người do trời, nhưng mệnh trời lại thường thường do hần khống chế. Vì vậy hần cũng mặc kệ mệnh trời do trời hay không do trời, lúc tiến thì hần kết bè kết đảng, lúc lui thì nghỉ ngơi dưỡng sức, lấy lùi làm tiến, mưu đồ trở lại tạo nên một phen mưa gió.

Do đó hãn chỉ định phải “đoạt được” Quan Thất, nếu “đoạt” không được thì giết chết cũng được.

Hai người Trương Liệt Tâm đương nhiên cố hết sức, bọn hãn hi vọng có thể lấy lòng Thái Kinh.

Hai người Trương Thiết Thụ đương nhiên hi vọng Thái Kinh có thể đông sơn nổi dậy, hô mưa gọi gió. Cho dù khi người khác khuyên Thái Kinh nên tích cực mưu đồ trở lại nắm giữ quyền hành, hãn luôn luôn chỉ mỉm cười bày tỏ:

- Ta đã từng hô mưa gọi gió, cũng từng gió mưa nổi dậy, nhưng hiện nay chỉ muốn cười nhìn mây gió, không có ý kéo mây làm mưa.

Nếu thật sự như vậy, đó là điều Thiết Thụ, Khai Hoa không muốn thấy nhất.

Sau khi Mê Thiên minh tan vỡ, Thiết Thụ Khai Hoa bởi vì từng có ghi chép phản bội Thất Thánh minh, với tính cách khôn khéo tinh táo của Phương Ứng Khán, sau khi khen thưởng quả nhiên không còn trọng dụng bọn hãn. Vì vậy trước khi Thái Kinh mua chuộc bọn hãn, bọn hãn cũng từng nghĩ đến chuyện nương nhờ Lục Phân Bán đường đang thay đổi cục diện và Kim Phong Tế Vũ lâu thực lực đang nhanh chóng gia tăng.

Có điều Trương Thiết Thụ cho rằng, Lôi Tồn đã chết, Lôi Mị phản bội, Lôi Động Thiên bị thương chưa lành, nguyên khí đại thương, Địch Phi Kinh nửa tàn nửa phế, Lôi Thuần chỉ là một cô gái yếu đuối, muốn chủ trì đại cục e rằng năng lực không đủ, tiền đồ viễn cảnh của Lục Phân Bán đường không hề sáng sủa.

Vì vậy Trương Thiết Thụ kiên quyết không gia nhập Lục Phân Bán đường.

Trương Liệt Tâm vốn có ý nương nhờ Kim Phong Tế Vũ lâu. Nhưng không lâu sau, Bạch Sầu Phi tạo phản, ép Vương Tiểu Thạch rời đi, sau đó ám sát Tô Mộng Chấm, khiến Phong Vũ lâu rơi vào nội chiến, cuối cùng Tô Bạch

đều chết, Vương Tiểu Thạch một mình làm chủ lâu, tháp, hai đường cùng tiến. Trương Liệt Tâm lại rất không thích tác phong làm việc của Vương Tiểu Thạch, cho nên thà chết cũng không chịu gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nguyên nhân mà hắn không thích Vương Tiểu Thạch rất đơn giản trực tiếp, từ cái tên “Vương Tiểu Thạch” hắn đã rất ghét người này rồi.

Chính hắn cũng không rõ nguyên nhân trong đó, cho đến một ngày, Trương Thiết Thụ cười đùa nói với hắn:

- Ta thấy con người Vương Tiểu Thạch này cũng không đến mức đáng ghét như thế. Người căm ghét hắn như vậy, hóa ra là vì cái tên của hắn.

- Tên của hắn?

- Hắn tên là Vương Tiểu Thạch, còn kẻ thù hại người nhà tan cửa nát lại tên là Vương Tiểu Thất.

Một lời thức tỉnh người trong mộng.

Nói như vậy cũng đúng.

Nhưng dù thế nào Trương Liệt Tâm vẫn không thích Vương Tiểu Thạch.

Duyên phận giữa người và người có lúc rất kỳ quái, thú vị. Có một số người, người sẽ thích y mà không hề có lý do, thế nhưng có một số người, người vừa nhìn thấy thì đã rất ghét.

Do đó Trương Liệt Tâm không chịu gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Điều này lại vừa trái ngược với đám người Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, bọn họ là vì Vương Tiểu Thạch nên mới gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu.

Có thể trong đó còn nguyên nhân khác.

Trương Liệt Tâm là vì cảm hận đại cừu nhân “Tiểu Bá Thiên” Vương Tiểu Thất khiến cho hãn nhà tan cửa nát. Còn Phương Hận Thiều và Đường Bảo Ngưu lại có một đại ca kết nghĩa Thẩm Hồ Thiên rất kiên cường dũng mãnh, tuy bọn họ rất tôn sùng “lão đại” tài giỏi này, nhưng sự ôn hòa thân thiết, bình dị gần gũi của Vương Tiểu Thạch, lại là những điều không có trong tác phong nghiêm khắc rắn rỏi của Thẩm Hồ Thiên.

Đây vốn là một chuyện kỳ quái.

Duyên phận vốn là chuyện hợp tình không hợp lý.

Có người bởi vì nguyên nhân này mà thích y, cũng có người bởi vì nguyên nhân đó mà hận y; thậm chí là cùng một người, bởi vì cùng một nguyên nhân mà hôm nay hận y, ngày mai lại thích y, hoặc là hôm nay thích y, ngày mai lại hận y.

Trương Thị Song Hùng vì muốn “trèo lên”, có một đạo từng gia nhập bảy, tám bang hội, cũng từng gia nhập tiêu cục, làm đến chức phó tổng tiêu sư, thậm chí cũng có một đạo cầm cương cho “Tiểu Kiểm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh, đánh xe cho Phương tiểu hầu gia Phương Ứng Khán, đến cuối cùng bọn hãn vẫn làm việc dưới trướng Thái Kinh, hơn nữa vẫn phụ trách chuyện theo dõi Quan Thất. Bất kể bọn hãn ở hình bộ (giám thị Quan Thất), Mê Thiên minh (hầu hạ Quan Thất), tập đoàn Hữu Kiều (ép buộc Quan Thất) hay là đảng Thái Kinh (khống chế Quan Thất), kết quả và đối tượng đều như nhau.

Do đó, hai người bọn hãn tất nhiên là vừa hận vừa thích Quan Thất, thậm chí có thể nói số mệnh của bọn hãn là thành cũng Quan Thất, bại cũng Quan Thất.

Bọn hãn khó khăn lắm mới từ các dấu vết dò xét được nơi Lục Phân Bán đường cất giấu Quan Thất.

Bởi vì bọn hắn hiểu rõ tính tình của Quan Thất, cho nên đã đưa ra hai kết luận.

Thứ nhất, Lục Phân Bán đường ép buộc Quan Thất, mục đích chủ yếu nhất đương nhiên là muốn lợi dụng y.

Lợi dụng võ công, thân phận và sức ảnh hưởng của y.

Cho dù Mê Thiên minh hiện nay đã chia năm xẻ bảy, nhưng vẫn nắm giữ không ít thế lực tàn dư trên giang hồ, trong phố phường, hai đạo hắc bạch. Giống như đám người trung thành Trần Trảm Hòe, Lệ Tiêu Hồng vẫn đang mài giáo chờ sáng, chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh của Quan Thất.

Nếu muốn lợi dụng một Quan Thất đã hoàn toàn điên cuồng, đó là chuyện không phân địch ta, chẳng có chút ý nghĩa nào, hơn nữa còn tương đối mạo hiểm.

Muốn lợi dụng Quan Thất, nhất định phải áp chế trạng thái điên cuồng của y.

Theo bọn hắn nói, Quan Thất cũng không phải hoàn toàn phát điên, y chỉ là si.

Y si một nữ nhân.

Nữ nhân này là ai, bọn hắn cũng không xác định, chỉ biết Quan Thất thường nhắc tới hai chữ “Tiểu Bạch”.

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch...

Đó hẳn là tên của một người, hơn nữa theo suy đoán còn là tên của một nữ nhân. Y thường đi tới một số nơi đặc biệt, ở nơi đó sinh sống, điều tức, thổ nạp, vận công, những lúc đó thần trí của y nhất định tỉnh táo hơn nhiều, thậm chí hành động giống như người thường.

Hơn nữa võ công năng lực cũng đạt tới đỉnh cao, khiến người ta cảm thán.

Thế nhưng võ công của y càng cao, lại càng si, càng lăm bằm tên của người kia.

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch...

Tiểu Bạch là ai?

Ai là Tiểu Bạch?

Ở thành cổ Lạc Dương phương xa, thật sự có một vị “Hắc Toàn Phong” Tiểu Bạch danh chấn giang hồ.

Nhưng người mà Quan Thất tưởng niệm quyết không thể là y.

Bởi vì y là một nam nhân.

Hơn nữa căn cứ theo điều tra của hai Trương, Lạc Dương Tiểu Bạch vốn chưa từng gặp Quan Thất, mà trong đời Quan Thất cũng chưa từng tới Lạc Dương, đối với Tiểu Bạch không quen không biết, thậm chí nghe đến danh hiệu “Hắc Toàn Phong” cũng hoàn toàn thờ ơ.

Vì vậy, Thiết Thụ và Liệt Tâm chuyển trọng tâm điều tra sang chữa trị Quan Thất (hoặc ít nhất khiến Quan Thất không điên như vậy), liền phát hiện khi Quan Thất đến những nơi như sơn động tinh thạch, hầm mỏ, miệng núi lửa, miếu đường, nhà cổ, di tích cổ, thậm chí là nhà cũ của danh nhân liệt sĩ năm xưa, “bệnh” của y đều sẽ “tốt” lên một cách thần kỳ.

Quan trọng hơn là công lực còn tăng mạnh.

Một người say mê võ học, thanh tỉnh nhưng lại không hoàn toàn tỉnh táo, võ công lại cao tuyệt như vậy, đây chính là thời khắc tốt nhất, thời cơ tuyệt vời để khống chế y.

Dưới sự giám sát của hình bộ, Phong Vũ lâu, đám người Thái Kinh và các lộ tàn quân của Mê Thiên minh, Lục Phân Bán đường muốn đưa một người kiêu ngạo ngang ngược như Quan Thất ra khỏi kinh sư e rằng không dễ.

Cho nên Quan Thất rất có thể đang ở trong kinh.

Đại ẩn ở trong chợ.

Trong thành, địa phương đặc biệt như vậy cũng không quá nhiều, quá phức tạp.

Thiết Thụ, Khai Hoa lập tức thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

Thứ hai, suy đoán một vấn đề.

Chỉ cần trả lời được vấn đề này, sẽ có thể tìm ra manh mối của Quan Thất.

Vấn đề rất đơn giản, trong kinh thành ngoại trừ Khai Hoa, Thiết Thụ, còn ai có thể giải cấm chế điên khùng si ngốc của Quan Thất?

Có mấy người, Đại Thạch Công, Gia Cát Tiểu Hoa, Nguyên Thập Tam Hạn, Thụ Đại Phong, cùng với một người khác.

Ngô Kinh Đào.

Hắn sở trường công pháp “Hoạt Sắc Sinh Hương”, dùng tinh thạch linh lực luyện được kỳ công cái thể, nói không chừng có thể tạo ra một loại từ trường, niệm lực, khiến Quan Thất thần trí ổn định, nhưng vẫn bị hấn khống chế.

Gia Cát Tiểu Hoa không tìm Quan Thất.

Y dường như không liên quan đến chuyện này, thậm chí cũng không muốn nhúng tay vào. Dù sao y cũng có thân phận thái phó, cộng thêm thống lĩnh

đại nội cấm quân, thủ hạ có Tứ Đại Danh Bổ, luôn coi trọng thân phận, không tiện dính dáng quá nhiều đến đấu tranh của võ lâm.

Quan Thất không chỉ là người võ lâm, hơn nữa tuyệt đối là một kiêu hùng.

Gia Cát Chính Ngã là người từng trải, dĩ nhiên hiểu được đạo tiến lui. Y tranh đấu với những nhân vật như Thái Kinh, Vương Phủ, Lương Sư Thành, đương nhiên rất hiểu cách sống.

Những chuyện như vậy, phần lớn y đều không để ý đến.

Đại Thạch Công là chí giao của y, cũng là người thuộc phe cánh Gia cát tiên sinh.

Đại Thạch Công hẳn là cũng không liên quan đến chuyện này.

Nguyên Thập Tam Hạng đã chết.

Thụ Đại Phong đã trở thành người của Lục Phân Bán đường, bọn hắn cho rằng nên giám thị người này.

Với y thuật của Thụ Đại Phong cộng thêm công pháp của Ngô Kỳ Vinh, muốn chữa trị và khống chế Quan Thất quyết không phải là việc khó.

Căn cứ vào hai điểm này, hai người Khai Hoa Thiết Thụ, một người tập trung vào “địa điểm”, một người tập trung vào “người”.

Cuối cùng đã thành công.

Bọn hắn rốt cuộc đã phát hiện Ngô Kỳ Vinh nhiều lần xuất hiện tại nhà cũ của Tư Mã Ôn Công này.

Bọn hắn cũng tìm thấy Quan Thất trong đêm trăng sáng này.

Thế là bọn họ bắt đầu đấu pháp trong nhà cổ này.

Luận về võ công, Thiết Thụ Khai Hoa đương nhiên không phải là đối thủ của Ngô Kinh Đào, nhưng Kinh Đào Thư Sinh lại phải phân tâm vì Quan Thất.

Trùng hợp, không biết là xuất xứ từ lực lượng kêu gọi gì, đã thúc đẩy Tôn Thanh Hà và Thích Thiệu Thương long tranh hổ đấu một trận trên mái hiên này.

Chuyện này khiến cho sát khí tràn ngập.

Sát khí chột tăng.

Kiểm khí tung hoành.

Hiệp khí cao vút.

Khi “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh đang giao đấu với Trương Hán, Trương Uy, Quan Thất đã phá tan cấm chế, đánh vỡ mái ngói, xông lên nóc nhà.

Đồng thời cũng gặp phải đám hảo thủ hạng nhất như Thích Thiệu Thương, Tôn Thanh Hà, Chu Nguyệt Minh, Lôi Cồn, Địch Phi Kinh, Vô Tình.

Do đó, công lực của Quan Thất càng bị kích phát, đấu chí bùng lên, sát tính cũng hoàn toàn lộ ra.

Lúc này Hán, Uy và Ngô thư sinh lại hợp tác liên thủ, muốn khống chế sự điên cuồng của Quan Thất rồi tính sau, nhưng đã không còn kịp.

Quan Thất giống như phi ưng lao ra khỏi lồng, xông vào trời cao, bay lượn trên chín tầng trời, không thu lại được, không bắt về được.

Tại giây phút này, Quan Thất dùng một ngụm tên máu đánh cho Trương Thiết Thụ kêu thảm lẫn xuống mái nhà, dùng mười mấy chiêu “Kinh Thần

chỉ quyết” đối phó với thế công của Ngô Kinh Đào, lại dùng một chỉ “Kinh Trập” tập kích Trương Liệt Tâm.

Điều này khiến cho Trương Liệt Tâm đành phải kiên cường đối diện với một chỉ này.

Mà một chỉ này lại khiến hần đột nhiên nhớ tới một người, hần vẫn luôn sợ chết trong tay người này, nhưng lại chắc chắn không thể chết trong tay người này.

Một người áo trắng bào trắng, lạnh lùng cao ngạo, chí lớn tài cao.

Bạch Sầu Phi.

Tâm muốn bay, vĩnh viễn không chết.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 72 – Chiến trời đấu đất

Chương 72 – Chiến trời đấu đất

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đêm trăng sáng.

Trên mái cong.

Thiết Thụ Khai Hoa, Kinh Đào Thư Sinh, còn có Hắc Quang Thượng Nhân, đối đầu với Quan Thất ngó ngán điên cuồng. Lúc này Quan Thất đã phát ra một chỉ về phía hán tử cao gầy che mặt Trương Liệt Tâm.

Kinh Trập.

Vừa nhìn thấy một chỉ này, Trương Liệt Tâm giống như nhìn thấy Bạch Sầu Phi cô độc trơ trọi nhưng lòng dạ độc ác, bất chợt thoáng qua trước mắt hần.

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới Bạch Sầu Phi, Trương Liệt Tâm lại cảm thấy lạnh người, sợ hãi.

Hần nhất định phải giết chết người này, nếu không cuối cùng sẽ bị người này giết chết.

Hiện nay tuy người này đã chết, nhưng chỉ pháp tuyệt học của người này lại đột nhiên xuất hiện trước mắt hần.

Hần vừa nhìn thấy liền sợ hãi, đã mất đi đầu chí.

Đầu chí tuy mất, nhưng dục vọng cầu sinh lại mãnh liệt.

Đầu chí là cầu thẳng, hần không cầu thẳng mà chỉ cầu sinh.

Hần nhất định phải, một là sống sót, hai là sống tốt.

Hần và huynh đệ kết nghĩa Trương Uy của hần, suy nghĩ hoàn toàn giống nhau.

Hần phải sống tiếp, sót tốt, không thể chết được.

Hần muốn vùng vẫy cầu sinh.

Trong nháy mắt này, hần chỉ cầu bảo toàn tính mạng, trông thấy một chỉ Kinh Trập xé gió bay đến, lập tức thi triển Lạc Phượng chương, năm ngón tay như bông tơ chụp lấy chỉ kình.

Bắt trúng.

Một tiếng “phụp” vang lên, mu bàn tay của hắn đã bị chỉ kình xuyên qua.

Nguyên lai công lực của Lạc Phượng chương chỉ cần vận công vào bàn tay, tay mềm như tơ, đao cắt không đứt, thương đâm không vào, thế nhưng bàn tay của hắn chỉ cần dính vào người kẻ địch (bất kỳ bộ phận nào), nơi trúng chiêu xương cốt sẽ lập tức mềm nhũn, hơn nữa từ nơi đó bắt đầu lan ra, cho đến khi xương đầu cũng mềm.

Vì vậy, người trúng phải Lạc Phượng chương thông thường sẽ mềm ra giống như một vũng bùn, giống như băng tuyết vừa tan chảy, hoặc giống như một phôi thai nguyên hình, nhưng nhất thời vẫn không chết, vùng vẫy cầu sinh, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết.

Thế nhưng một chỉ cách không này của Quan Thất lại phá tan mu bàn tay của hắn, từ lòng bàn tay xuyên ra ngoài, vẫn bắn vào cổ họng của Trương Liệt Tâm.

May mắn ngoại trừ Lạc Phượng chương, Trương Liệt Tâm còn có Ngọa Long trảo.

Lạc Phượng chương của hắn vừa tan vỡ, Ngọa Long trảo lập tức che lấy cổ họng của mình.

Một chỉ kia của Quan Thất bắn vào lòng bàn tay của hắn.

Ngọa Long trảo vốn là một loại ngoại gia quyền pháp rất cứng rắn dũng mãnh, nhưng Trương Liệt Tâm lại hoàn toàn biến nó thành nội gia quyền để tu luyện. Một khi trảo tấn công, móc thẳng vào mười hai đại tử huyệt trên thân người. Trương Khai Hoa luyện đến mức cao siêu, cao cường, hắn xuất trảo càng tàn độc, không phải móc cổ họng thì là móc mắt.

Không chỉ đối địch với nam giới hắn mới dùng loại chiêu số ác độc này, ngay cả đối phó với nữ nhân cũng không ngoại lệ.

Càng đáng sợ là hãn luyện cả hai loại công lực chưởng, trảo này đến mức chính hãn cũng biến thành bất nam bất nữ, tình trạng sinh lý này lại ảnh hưởng đến tình trạng tâm lý, khiến cho hãn xuất thủ càng ác độc. Hơn nữa khi người khác giao thủ với hãn, cho rằng khi hãn ra tay chỉ cần ngăn cản được là xong, nhưng Ngọa Long trảo của hãn lại có thể xuyên qua bất kỳ chưởng ngại nào, dùng nội kinh truyền vào trong cơ thể đối thủ, lại từ chỗ hiểm nổ tung, hiệu quả không khác gì đối phương trúng phải một trảo thật sự.

Nói cách khác, Ngọa Long trảo của hãn đã dung hợp Lạc Phượng chưởng kinh, chỉ cần ngưng tụ nội lực vào bàn tay, thậm chí không cần thật sự chụp trúng đối phương, cũng có thể gây ra vết thương chí mạng đối với kẻ địch.

Trảo kinh của hãn thi triển, có thể toàn diện vận hành trong phạm năm thước xung quanh bàn tay, đầu ngón tay.

Cũng tương tự, một chỉ này của Quan Thất bản tới, căn bản còn chưa đến sát bàn tay của hãn, có lẽ đã bị trảo chưởng chí nhu, chí âm, chí độc, chí ác của hãn hóa giải.

Hóa giải sao?

Không tác dụng.

Một tiếng “xẹt” vang lên, chỉ kinh phá tan trảo kinh, bắn vào lòng bàn tay. Máu bắn ra, bàn tay của Trương Liệt Tâm lại xuất hiện một lỗ máu.

May mắn Trương Liệt Tâm tuy liên tục bị thương, nhưng hãn phản ứng cực nhanh, đột nhiên ngửa cổ về phía sau, giống như trước mặt trúng phải một quyền, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Hãn vừa ngã, một chỉ kia của Quan Thất quả nhiên đã bắn trật.

May mắn là hãn tránh nhanh.

May mắn là hãn tinh thông Ngọa Long thảo và Lạc Phượng chương, trước đó đã ngăn cản chỉ của Quan Thất, mới kịp ngựa cổ tránh khỏi một chỉ lấy mạng này.

Bởi vì ngựa cổ vội như vậy, mạnh như vậy, hãn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng cổ của mình đã bị thương gân.

Trong nháy mắt này, mặc dù nguy hiểm, nhưng trong đầu hãn vẫn lướt qua một ý nghĩ thú vị.

Không biết Địch Phi Kinh vẫn không ngẩng đầu lên, là vì xương cổ của y đã gãy, hay là giống như mình, vì nóng lòng cứu mạng thoát thân nên bị thương gân cổ.

Đau.

Đau nhói.

Cảm giác đau đớn khiến Trương Liệt Tâm rất tỉnh táo.

May mắn, cũng nhờ tỉnh táo nên phản ứng của hãn càng nhanh.

Nhìn thấy động tác ngựa đầu của hãn, có người ở dưới không nhịn được khen hay một tiếng.

Tiếng khen ngợi kia không phải do Địch Phi Kinh phát ra.

Cũng không phải đến từ Thích Thiều Thương trên ngói nhà.

Càng không phải là Tôn Thanh Hà đang đứng sừng vai với Thích Thiều Thương.

Thậm chí cũng không phải là Vô Tình trong kiệu.

Chu Nguyệt Minh trên ngựa cũng không lên tiếng, hắn chỉ cười híp mắt nhìn trận chiến trên nóc nhà, chỉ pháp đại phát thần uy của Quan Thất.

Ngay cả Ngô Kỳ Vinh cũng không kêu.

Hắn kêu không nổi, bởi vì Quan Thất dùng một chỉ tấn công Trương Liệt Tâm, cũng tấn công hắn mười sáu, mười tám chỉ, hắn đã ứng phó đến luống cuống tay chân.

Hắn vốn là một người nhiều mồ hôi, hiện giờ mồ hôi đã nhanh chóng ướt đầm y phục.

Bình thường hắn vừa chiến đấu với người khác, vừa dùng khăn lau mồ hôi trên mặt. Hiện giờ hắn đã tự lo không xong, đâu còn tâm tình chú ý đến mồ hôi. Chỉ thấy mồ hôi hột đã hoàn toàn dính trên mi, mí mắt, có hạt còn chảy vào trong hốc mắt. Kinh Đào Thư Sinh đã không kịp lau, cho dù chỉ dùng tay không vuốt một cái cũng không được.

Người kêu lên cũng không phải Tôn Ngự, hẳn đang nhìn đến mức gần như nín thở.

Đương nhiên cũng không phải Lôi Cỗn, bởi vì hẳn không dám kêu.

Dĩ nhiên cũng không phải là Dương Vô Tà.

Loại người như Dương Vô Tà luôn xử sự bình tĩnh, trời có sụp xuống cũng chưa chắc y sẽ biến sắc.

Người lên tiếng lại là tên “canh phu” đang ở trong bóng tối, ngoài đường dài, trước đầu ngõ hẻm.

Hắn kêu lên một tiếng:

- Hay!

Hắn thất thanh kêu lên.

Có lẽ, nếu như người thi triển một chiêu này là Ngô Kinh Đào hoặc là cao thủ đồng cấp, “canh phu” kia hiển nhiên sẽ không kêu lên một tiếng này.

Một chiêu này biến hóa, tìm sống trong cái chết, liều mình trong nguy hiểm, ứng biến kịp thời, thật sự khó mà làm được.

May mắn Trương Liệt Tâm có một chiêu này, nếu không hẳn nhất định phải chết.

Nhưng hẳn có một chiêu này cũng vô dụng, bởi vì người mà hẳn ngăn cản là Quan Thất.

Quan Thất phát ra một chỉ với hẳn, thứ mà hẳn ngăn cản là Kinh Trập, một trong số chỉ pháp thành danh của Bạch Sầu Phi.

Chỉ kinh bắn trật, lại ở trên trời phát ra ba tiếng vang trầm “bụp bụp bụp”, giống như pháo hoa bắn lên trời đêm nổ tung một chuỗi, chỉ kinh lại không biến mất.

Nó chỉ lượn một vòng, phát ra một tiếng “sưu”, từ giữa không trung bắn xuống.

Nó vẫn truy kích Trương Liệt Tâm, vẫn bắn thẳng vào cổ họng của hắn.

Một chỉ này giống như âm hồn không tan, như ruồi bu thi thể, quấn chặt lấy Trương Liệt Tâm.

Ngay cả thần sắc trên mặt Quan Thất, dường như cũng vui vẻ vì một chỉ của mình thi triển một cách tùy tâm tùy ý.

Trương Liệt Tâm xong rồi.

May mắn Trương Liệt Tâm là một người ứng biến lanh lợi và phản ứng cực nhanh.

Hắn kêu lên một tiếng, hai tay đánh trả, thân hình đã rơi xuống.

Phía dưới là nóc nhà, song chưởng của hắn phản kích chính là đánh vào trên ngói nhà.

Một tiếng “ầm” vang lên, cả mảng ngói sụp xuống.

Mặc dù hai loại chưởng công ác độc Ngọa Long, Lạc Phượng của hắn đã bị “chỉ pháp Bạch Sầu Phi” của Quan Thất phá tan, nhưng lúc này khi cầu sống hắn đã ngưng tụ công lực cả đời, không thể xem thường được.

Những tiếng rào rào liên tục vang lên, trong gạch ngói tung tóe, Trương Liệt Tâm đã rơi vào trong nhà lớn kia.

Nóc nhà lại sụp xuống một mảng lớn, nếu không phải kiến trúc cổ xưa này được xây dựng bằng nguyên liệu tốt, cộng thêm trình độ và nội tình của chủ nhà Tư Mã Ôn Công, có lẽ căn nhà này đã không đứng vững được nữa.

Ngói vụn văng tung tóe.

Nóc nhà thủng một lỗ lớn, giống như trời còn chưa sụp thì đất đã nứt rồi.

Đối với Trương Liệt Tâm, đây chính là thời cơ cầu sinh tốt nhất, cuối cùng, cũng không thể bỏ lỡ được.

Hắn lập tức lăn xuống.

Trong tiếng “rầm rầm” còn xen lẫn một tiếng “xoẹt”, sau đó là một tiếng vang trầm như có như không, giống như ẩn chứa rất nhiều bất cam và bức bối không thể phát tác ra.

Nhưng trong trận chiến thảm liệt chấn động lòng người trên nóc nhà, không ai kịp chú ý đến những thông tin nhỏ bé này, cũng không ai muốn phân tâm vì những âm thanh không quan trọng này.

Dù sao Trương Liệt Tâm đã tránh được Kinh Thần chỉ.

Trong lỗ hổng của nóc nhà rất tối, bụi đất rơi xuống tràn ngập không trung, cũng không ai biết thế giới bên dưới thế nào.

Nhưng dù sao hắn vẫn còn sống, đã thoát khỏi truy kích của Quan Thất.

Chỉ cần hắn có thể sống sót, sau chiến dịch này cũng đủ khiến hắn dương danh thiên hạ, danh chấn võ lâm.

Có một số thông tin mặc dù xem ra không quan trọng, nhỏ bé không đáng kể, nhưng phía sau lại có thể tạo thành ảnh hưởng và hậu quả rất nghiêm trọng.

Giống như mắc bệnh, cho rằng chỉ ho mấy tiếng, phát ban mấy chỗ thì không cần để ý, thường thường sẽ dẫn đến bệnh nặng không thể cứu vãn, khó mà chữa trị.

Trương Liệt Tâm vừa rơi xuống ngói nhà, những người xem trận chiến đều gần như đồng thời khen ngợi một tiếng.

Với võ công của Trương Liệt Tâm, tránh được phen này quả thật không dễ dàng.

Nhưng lần này lại có một người không lên tiếng.

Đó là người điếm canh kia.

Vừa rồi hẳn khen ngợi Trương Liệt Tâm vội ngựa người tránh khỏi chỉ kình, lúc này lại không nói tiếng nào, chỉ lắc lắc đầu.

Tôn Ngư cũng là một trong những người khen ngợi.

Hắn thích nhất là ứng biến, ứng biến khiến cho hắn cảm giác được mình mới là một người sống thật sự.

Cho nên hắn cũng giỏi quan sát người khác ứng biến, bởi vì nhìn người khác ứng biến mới có thể khiến cho mình ứng biến càng nhanh, càng chuẩn, càng chính xác.

Một cao thủ cho dù có võ công tuyệt đỉnh, nhưng nếu không giỏi ứng biến, hẳn chỉ có thể xem là một cao thủ trung cấp. Ngược lại, một cao thủ trung cấp nếu giỏi ứng biến, thực ra chính là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Bởi vì biết ứng biến mới biết biến chiêu.

Muốn so chiêu với người khác nhất định phải biết ứng biến.

Tôn Ngự sở dĩ khen ngợi Trương Liệt Tâm, không phải bởi vì võ công của “Trương Long Phượng” này cao đến tuyệt đỉnh. Nếu bàn về võ công, Trương Khai Hoa có lẽ còn không cao hơn hẳn. Nhưng bởi vì võ công của Trương ngũ thánh chủ không tính là quá cao, lại nhờ bản năng cầu sinh mà có thể ứng biến nhanh chóng như vậy, đây mới là điều khiến hẳn khen ngợi.

Hắn là một trong những người khen ngợi.

Người khen ngợi đương nhiên không chỉ có mình hắn.

Nhưng hẳn vừa khen ngợi, vừa lưu ý đến “động tĩnh” của những người khác, đây cũng là một trong số sở trường của hắn.

Có một số người trời sinh có thể “phân tâm làm nhiều việc”, hơn nữa có thể “cùng lúc nghĩ nhiều chuyện”.

Trước kia Vương Tiểu Thạch trọng dụng Tôn Ngự, chính là nhìn trúng và coi trọng điểm này của hắn.

Mọi người đều khen ngợi, đã xác nhận ánh mắt của hắn là đúng.

Nhưng hiển nhiên có một người khác biệt.

Trong lúc mọi người khen ngợi, y lại thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài rất nhẹ, nhẹ như lá rụng, nhưng phân lượng lại nặng, rất nặng.

Bởi vì y là người mà Tôn Ngự rất coi trọng, Dương Vô Tà.

Sau khi Vương Tiểu Thạch rời đi, trong Kim Phong Tế Vũ lâu, Dương Vô Tà là tổng quản, đồng thời cũng là quân sư. Tôn Ngự vẫn thống lĩnh Nhất Linh Bát Công Án, phụ trách tổ chức và chấp hành nhiệm vụ.

Hai người hợp tác chặt chẽ.

Bởi vì Dương Vô Tà biết trong tay mình cần có loại người trẻ tuổi như Tôn Ngự. Với thân phận và tuổi tác của y, không thể mọi chuyện đều do y ra mặt, xung phong.

Đồng dạng, Tôn Ngự cũng biết mình không thể thiếu nhân vật như Dương Vô Tà ở phía sau giám sát, nâng đỡ. Nếu không, có một số tình cảnh, sự tình và nhân vật, không phải cứ đủ gan, đủ lực, đủ kiên quyết là có thể chống đỡ ứng phó được.

Vì vậy trong mắt hắn, phân lượng của Dương Vô Tà rất nặng.

Người này có thể nói là “nguyên lão bốn triều”.

Khi Tô Già Mạc, Tô Mộng Chấm, thậm chí là Vương Tiểu Thạch, Thích Thiếu Thương hiện nay quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu, Dương Vô Tà vẫn luôn giữ chức tổng quản, chủ trì Bạch lâu, quân sự và cố vấn, vững như Thái Sơn.

Ngoại lệ duy nhất là khi Bạch Sầu Phi chiếm lấy quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu, y lại biến mất một cách đột ngột.

Y vẫn luôn trung thành đi theo Tô Mộng Chấm đã sa sút thương tật, không chịu phục vụ Bạch Sầu Phi.

Điểm này Tôn Ngự tự cảm thấy không bằng.

Có điều khi đó hắn cũng không có lựa chọn khác. Nếu như hắn rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, tình anh của Nhất Linh Bát Công Ấn không còn do hắn trông coi, Bạch Sầu Phi nhất định sẽ giết chết hắn. Nếu như hắn muốn ở lại Phong Vũ lâu, vậy thì phải giúp Bạch Sầu Phi huấn luyện cao thủ của Nhất Linh Bát Công Ấn.

Huống hồ, hắn còn phải chịu sự giám thị của Lương Hà.

Nhưng hắn đã vượt qua được.

Phương pháp mà hắn dùng là “không vội”.

Hắn không vội lật đổ Bạch Sầu Phi, vẫn dụng tâm xử lý, huấn luyện nhân tài.

Hắn không phải làm việc cho Bạch Sầu Phi, mà là giúp Kim Phong Tế Vũ lâu giữ gìn một chút nguyên khí, một đội tinh nhuệ.

Kết quả, khi Tô Mộng Chấm trở lại, Bạch Sầu Phi mới hạ lệnh Lương Hà giết chết Tôn Ngư thì đã trễ.

Bởi vì Bạch Sầu Phi đã động sát cơ, Tôn Ngư càng vì nghĩa không chùn bước. Vào giây phút quan trọng, hắn đã dẫn Nhất Linh Bát Công Ân phản bội Bạch Sầu Phi.

Trở giáo đâm một nhát, cùng với Dương Vô Tà trong ứng ngoài hợp, càng đẩy nhanh sự thất bại và diệt vong của Bạch Sầu Phi.

Nhưng tối nay hắn lại nhìn thấy Kinh Thần chỉ của Bạch Sầu Phi, chỉ pháp kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, hơn nữa còn là do Quan Thất phát ra.

Trong đó có một chỉ Kinh Trập, Trương Liệt Tâm tránh né một cách cực khổ, mắt thấy sắp sửa không tránh khỏi, nhưng cuối cùng vẫn thoát được, cho nên hắn không nhịn được khen một tiếng.

Hắn vừa nhìn thấy chỉ pháp của Bạch Sầu Phi, lại không tự chủ sinh ra một ý nghĩ, giống như là Bạch Sầu Phi đang trở lại báo thù.

Do đó hắn thậm chí chân thành hi vọng Trương Liệt Tâm có thể tránh khỏi Kinh Thần chỉ này, giống như hắn cũng từng làm chuyện có lỗi với Bạch Sầu Phi, vì vậy đành phải đứng cùng một trận tuyến với Trương Khai Hoa.

Nhưng Dương Vô Tà lại đang thờ dài.

Thở dài có rất nhiều ý nghĩa, có lúc là biểu đạt cảm khái, có lúc là ý tứ đau thương, có lúc lại là một loại biểu thị không đồng ý.

Dương Vô Tà rốt cuộc có ý gì?

Tôn Ngư không hiểu.

Hắn không hiểu liền hỏi.

- Tại sao tiên sinh lại thở dài?

- Đáng tiếc.

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc Trương Liệt Tâm.

- Đáng tiếc một chỉ này không giết được hắn?

- Không, đáng tiếc là một chỉ này vẫn giết chết hắn.

- Hả? Không phải cuối cùng hắn vẫn tránh khỏi sao?

- Hắn không tránh được.

- Làm sao biết?

- Quan Thất đã sớm tính chuẩn hắn sẽ tránh như vậy. Người này thật sự là một chiến thần, chiến trời đấu đất, bất kỳ hình thức chiến đấu nào đều sớm nằm trong tính toán của y. Trương Liệt Tâm vừa mới rơi xuống, một chỉ của Quan Thất bắn trật, kinh đạo lại đánh vào ngói vụn văng tung tóe, mảnh ngói kia đã đánh trúng Trương Liệt Tâm, hơn nữa còn là trong nháy mắt khi hắn rơi xuống.

- Thật sự đánh trúng?

Tôn Ngự vẫn nửa tin nửa ngờ.

- Người không ngại cứ đi qua xem thử.

Tôn Ngự thật sự chạy vào trong phòng, xem thử kết quả.

Nếu không thì hẳn chưa hết hi vọng, nếu không thì hẳn không phục.

Hắn chính là loại người trẻ tuổi này, chuyện gì cũng phải nghiên cứu đến cùng, nếu không thì không chịu phục.

Thế nhưng cuối cùng hắn vẫn phải ngưỡng mộ, trong lòng cũng đành viết một chữ “phục” đối với khả năng quan sát của Dương Vô Tà.

Hắn chạy vào trong nhà.

Đây là nhà của trọng thần tiền triều, đại nho đương thời, nhưng hiện nay đã lâu năm không được tu sửa.

Trong nhà hoàn toàn tối đen.

Tôn Ngự nhắm chuẩn nơi Trương Liệt Tâm rơi xuống, xông vào bên trong, rất nhanh hắn đã từ trong ngói vụn tìm được người này.

Người này đã chết, trên trán có một lỗ thủng, máu còn chảy ra ồ ồ.

Đích xác, trong nháy mắt khi hắn lật người rơi xuống nhà, chỉ kinh bắn trật vừa lúc đánh vào một mảnh ngói vỡ, mảnh ngói bay đi, vừa lúc xuyên thủng trán của hắn.

Hắn đã chết, lúc chết cặp mắt còn trợn trừng.

Hắn chết không nhắm mắt.

Hắn rốt cuộc vẫn chết dưới chỉ pháp của Bạch Sầu Phi.

Cho dù Bạch Sầu Phi đã chết lâu ngày, hắc vẫn không thể chạy thoát một chỉ do Bạch Sầu Phi lưu lại giết hắc.

Tôn Ngự nhìn thấy liền hít một hơi dài.

Hắc biết sau này con đường mình đi theo Dương Vô Tà học tập vẫn còn rất dài, ngày tháng cũng nhiều hơn.

Chỗ Dương Vô Tà có những thứ học không hết, trí tuệ học không tận.

Hắc tháo miếng vải che mặt của Trương Liệt Tâm, thái độ rất ngưng trọng, hơn nữa dường như suy nghĩ gì đó.

Dù sao người đã chết rồi, cũng không cần che mặt nữa chứ?

Hắc yên lặng một hồi.

Sau đó hắc từ trong nhà ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên ngoài lỗ thủng lớn trên mái ngói, đang đánh đến trời đất tối tăm, giết đến trăng sao không sáng.

Kinh Đào Thư Sinh vốn đã động thủ với Quan Thất, hiện giờ cũng không rảnh rồi.

Toàn thân hắc phát ra mùi hương dễ chịu, tiếng vang êm tai, thậm chí lúc hai tay vung lên còn phát ra màu sắc rất xinh đẹp. Nhưng cho dù hắc có dễ nhìn, dễ nghe, dễ ngửi, Quan Thất chỉ cần tùy ý phát ra một chỉ về phía hắc, hắc sẽ lập tức luống cuống tay chân.

Thế nhưng Quan Thất cũng không đối diện với Ngô Kinh Đào, chỉ kinh của y là từ sau lưng tùy ý phát ra.

Giống như chỉ bằng Ngô Kinh Đào, còn không đáng để y trực tiếp phát ra công kích.

Chỉ pháp của y từ sau lưng phát ra là Phá Sát, vẫn là độc môn chỉ pháp Kinh Thần chỉ của Bạch Sầu Phi.

Đây là một trong Tam Chỉ Đạn Thiên của Bạch Sầu Phi, Phá Sát.

Kinh Đào gặp phải Phá Sát, dĩ nhiên là ứng phó được chỗ này mất chỗ kia.

Thế nhưng Quan Thất dường như vẫn chưa thấy đủ, còn chưa thỏa mãn.

Y là một người chiến trời đấu đất, xem đấu tranh là niềm vui.

Cho nên y còn đồng thời khiêu khích hai người khác, Tôn Thanh Hà và Thích Thiếu Thương.

Võ công mà y dùng lại là đao và kiếm.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 73 – Trời sinh không sợ

Chương 73 – Trời sinh không sợ

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Quan Thất chỉ có một tay.

Trên tay y không có đao, cũng không có kiếm.

Nhưng y sử dụng đích xác là đao, thật sự là kiếm.

Đó là đao gì? Kiếm gì?

Y sử chính là Thủ Dao, Cách Không Tương Tư đao.

Y dụng chính là Chưởng Kiếm, Lăng Không Tiêu Hồn kiếm.

Đó là đao khí và kiếm khí.

Càng quan trọng, càng đáng sợ, càng khiến người ta giật mình, chính là Tương Tư đao và Tiêu Hồn kiếm vốn là độc môn tuyệt kỹ thành danh của Vương Tiểu Thạch.

Nhưng hiện giờ Quan Thất đều biết sử dụng, đều có thể thi triển.

Y làm thế nào học được?

Cách Không Tương Tư đao, Lăng Không Tiêu Hồn kiếm, trên tay y phát ra giống như ngựa thần lướt gió, thoải mái tự nhiên, một mặt còn dùng Phá Sát thần chỉ áp chế Ngô Kinh Đào. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao tuyệt học hiếm có của Bạch Sầu Phi đã chết, Vương Tiểu Thạch đã chạy trốn khỏi kinh thành, tất cả đều được Quan Thất nửa điên nửa dại này thi triển ra, liên miên không dứt?

Quan Thất rốt cuộc là ai?

Y là người? Hay là quỷ?

Nếu như là người, có phải là thánh nhân hay không? Nếu như là quỷ, có phải là ma quỷ hay không?

Hay là tất cả đều không phải, y là một vị thần, chiến thần?

Chiến thần.

Người này giống như trời sinh không sợ.

Y không sợ chiến, không sợ đấu.

Y còn hiểu chiến, hiểu đấu.

Y khiêu khích Ngô Kinh Đào còn chưa đủ, lại dùng đao khí kiếm khí cực kỳ mạnh mẽ tấn công Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà vùng kiếm.

Kiếm lạnh lẽo, người kiêu ngạo.

Mỗi ánh kiếm của hắn đều giống như một tia chớp.

Hắn cao sáu thước ba, kiếm dài bảy thước ba, ánh kiếm chỉ trời, kiếm thế tàn nhẫn, hơn nữa còn ác độc.

Nguyên tắc của hắn là mỗi khi ra xuất kiếm, nhất định phải giết chết một người.

Hắn dùng kiếm, có thể được xưng là thần trong kiếm đạo, kiếm thần.

Đáng tiếc hiện giờ kiếm thần này lại gặp phải chiến thần.

Kiếm của hắn gặp phải kiếm khí của Quan Thất.

Hai hồ gặp nhau, hai kiếm tranh phong.

Nhưng kiếm của hắn có sắc đến mấy cũng là chân thực, còn kiếm của Quan Thất lại là hư không.

Thực là hữu, không là vô.

Quan Thất tiện tay phát ra, dùng vô thắng hữu, cũng vô trung sinh hữu (từ không thành có).

Tôn Thanh Hà luôn là một người tiêu sái.

Tiêu sái là một loại khí chất bẩm sinh thuộc về tính cách. Một người phải sống thoải mái mới có thể tiêu sái, mới biết tiêu sái, mới tiêu sái được.

Hắn không coi trọng danh, xem lợi như cỏ rác.

Hắn không ham quyền.

Hắn không sợ ngăn trở.

Có lẽ thứ duy nhất mà hắn coi trọng là kiếm và sắc.

Kiếm khiến cho hắn sống có ý nghĩa.

Hành kiếm đạo chính là hành hiệp đạo, đối với loại người như hắn, kiếm và hiệp là đồng nghĩa, không phân biệt, không thể phân chia.

Sắc khiến cho hắn sống có sức sống.

Sắc chính là mỹ nhân, mưu đồ và tham vọng theo đuổi nữ nhân xinh đẹp khiến cho hắn sống càng khoái hoạt, càng sinh động.

Cho nên hắn sử dụng một bộ kiếm pháp tiêu sái.

Mỗi một khắc đều tiêu sái, mỗi một chiêu đều thoải mái.

Bởi vì sự tiêu sái của hắn là trời sinh, cho nên kiếm pháp của hắn cũng tuyệt diệu tự nhiên, tự xem thanh cao, tự làm tự tạo, vượt bậc thiên hạ.

Hắn cũng là một người trời sinh không sợ.

Thế nhưng người mà hắn gặp phải là Quan Thất.

Quan Thất xuất thủ là hư không.

Một loại kiếm hư không, Lăng Không Tiêu Hồn kiếm.

Không có kiếm, chỉ có kiếm khí.

Kiếm khí chưa đến, người đã tiêu hồn.

Đó là một loại kiếm pháp của vô.

Loại kiếm pháp hư không này, mỗi một chiêu, mỗi một thức, mỗi một kiếm đều khắc chế kiếm pháp “hữu” của Tôn Thanh Hà.

Kiếm pháp của Tôn Thanh Hà dù có tiêu sái, có bất kham, có phóng khoáng, đó vẫn là kiếm pháp “hữu”, có dấu vết để tìm kiếm, có cách thức để noi theo.

Nhưng Quan Thất lại là vô, hẳn không có gì cả.

Trên tay không kiếm, trên kiếm không chiêu.

Quan Thất dùng tay không tùy ý phát ra, thoải mái tự nhiên, giống như ngay cả tâm của y đều là không, vô.

Nhưng kiếm của y lại nơi nơi khắc chế kiếm của Tôn Thanh Hà, kiếm chiêu của y cũng chiêu chiêu áp chế kiếm chiêu của Tôn Thanh Hà.

Cho dù kiếm chiêu kia giống như tâm theo ý chuyển, ý theo tâm đến, nhưng đó lại đích xác là kiếm chiêu của Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đã từng nhìn thấy loại kiếm chiêu này.

Ít nhất, Dương Vô Tà rất quen thuộc với người dùng loại kiếm pháp này, Tôn Ngự cũng đã tận mắt nhìn thấy loại kiếm pháp này.

Vương Tiểu Thạch vốn là một người không quan tâm.

Hắn không quan tâm thắng, không quan tâm bại, không quan tâm lên, không quan tâm xuống, không quan tâm nổi, không quan tâm chìm, không

quan tâm vui, không quan tâm buồn, thậm chí ngay cả sống chết cũng không quan tâm.

Chính vì hẵn không quan tâm, không tính toán, tự tìm vui vẻ, không tìm phiền não, mới có thể luyện thành loại kiếm pháp tuyệt thế này. Đã không quan tâm, nhưng trong âu sầu mất hồn, ưu buồn thương tổn lại có việc nên làm, có việc không nên làm.

Một loại kiếm pháp nhìn như không nơi nương tựa, nhưng lại có tình có nghĩa.

Hiện giờ loại kiếm pháp này do Quan Thất tiện tay thi triển, mỗi chiêu lại trở thành khắc tinh của Triều Thiên Nhất Kiếm của Tôn Thanh Hà.

Kiểm trên tay Tôn Thanh Hà bắt đầu phát xanh.

Mỗi khi hẵn đấu đến nhập thần, kiếm sẽ phát xanh, sắc mặt cũng như vậy.

Sắc mặt Thích Thiếu Thương lại trắng bệch, một màu trắng khiến người ta không rét mà run.

Kiểm của y lại tỏa ra ánh sáng lạnh.

Kiểm trắng bệch, trắng đến giống như băng tuyết trong suốt.

Lần này, không chỉ Tôn Thanh Hà gặp phải khắc tinh của kiếm pháp của mình, ngay cả Thích Thiếu Thương cũng gặp phải địch thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ có điều, thứ mà Quan Thất dùng để đối phó với y không phải kiếm, mà là đao.

Không phải kiếm chiêu, mà là đao pháp.

Thích Thiều Thương vốn sử dụng một loại kiếm pháp không cần tính mạng, nhưng vẫn rất có tình hoài.

Đây là một loại kiếm pháp cô tịch, kiếm ý vô cùng mất mát.

Nhưng bởi vì Thích Thiều Thương luôn có một loại khí thể vương giả, cho nên đường kiếm của y dù vô ý hay hữu ý cũng có một loại khí phách hào hùng, ẩn chứa một loại phong cách vương giả.

Trong con đường nhân sinh trước đây của y, lúc thành thì xưng vương, lúc bại lại là giặc, lúc đắc chí thì hô mưa gọi gió, lúc sa sút lại lưu vong ngàn dặm, nhưng kiếm pháp của y luôn là như vậy.

Đường kiếm của y tung hoành, thanh tâm cao ngạo, thành cũng là vương, bại cũng là vương.

Chỉ y mới có thể thi triển loại kiếm pháp đời và ta hòa hợp này.

Cho nên lúc y giao thủ với Tôn Thanh Hà, kiếm pháp Tôn Thanh Hà cao ngạo, tàn nhẫn, vừa lúc bức ra sự thanh tâm, lạnh lẽo trong kiếm pháp của y.

Y quan sát Tôn Thanh Hà đấu kiếm, giống như Hàn Phi Vu từng nói: “Có loại rắn gọi là giám, sinh ra có hai đầu, cả hai đều không phục nhau, cắn xé lẫn nhau mà chết.”

Có lẽ kiếm pháp của y và đường kiếm của Tôn Thanh Hà vốn là một thể hai mặt, một đao hai lưỡi.

Kiếm pháp của y rất trữ tình, còn kiếm pháp của Tôn Thanh Hà lại rất thoải mái.

Nhưng kiếm pháp của y lại vừa lúc gặp phải Cách Không Tương Tư đao.

Đao pháp này vốn do Thiên Y Cư Sĩ sáng tạo ra.

“Thiên Y Cư Sĩ” Hứa Tiểu Nhất là một người trọng tình, người trọng tình đương nhiên sẽ sáng tạo ra đao pháp hữu tình.

Nhưng người thật sự phát huy được đao pháp này là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch là một người đa tình.

Hắn thất tình quá nhiều lần, nhưng nguyên tắc của hắn luôn là thà tiếp tục bị tổn thương vì thất tình, quyết không thể bởi vì sợ thất tình mà không dám yêu đương.

Đây là vấn đề nguyên tắc.

Đối với tình cảm, hắn nhìn không thấu, xem không rõ, bỏ không được. Càng quan trọng là hắn cũng không muốn từ bỏ, không muốn nhìn thấu, không muốn xem rõ.

Bởi vì không cần.

Làm người phải có niềm vui, dù sao cũng phải có vui buồn li hợp, thất tình lục dục.

Cho nên loại người làm theo cảm tính như hắn, sử dụng loại đao pháp đa tình, đa ái, đa tương tư này, tự nhiên có thể thi triển một loại cảnh giới khác, trò giỏi hơn thầy.

Hiện giờ người sử dụng loại đao pháp này lại là Quan Thất.

Quan Thất si, y si vì tình.

Quan Thất cuồng, y chỉ cuồng vì võ.

Do đó y mượn tình dùng võ.

Tương Tư đao của y vừa thi triển, lập tức khắc chế kiếm pháp hết sức trửu tình, rất có tình hoài của Thích Thiếu Thương.

Cũng không muốn tương tư, tương tư khiến người già.

Tương tư vốn là một thanh đao, chém nước nước càng chảy, trảm tình tình càng sâu. Thanh kiếm trảm tình của Thích Thiếu Thương, gặp phải loại đao khí này lại chém không đứt, khiến cho kiếm pháp như nước chảy mây trôi của y cũng hóa thành mây khói, quá nhiều ràng buộc, không phương hướng, không tiêu hồn, kiếm khổ hữu tình kiếm không già, người vì tương tư người lại già.

Loại kiếm pháp chống lại vận mệnh của Thích Thiếu Thương, gặp phải đao ý rung động tâm can, lập tức hóa thành mềm yếu, không thể kịch liệt, cũng không thể kích tình.

Tương Tư đao không có đao.

Kiểm lại có kiếm.

Tương tư như đao, kiếm như cầu vồng.

Lúc đầu Thích Thiếu Thương khí thể như cầu vồng, sau đó lại bị đao khí như có như không, trống rỗng vỡ tan này quần lấy, giống như một tấm lưới vô hình, khiến cho kiếm của y không thể thoát ra được.

Kiểm nổi rồng ngâm, kiếm ý suy sụp.

Đao liên miên, đao ý vô ý.

Đao đã chiếm được tiên cơ, giành được thượng phong.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 74 – Tẩu hỏa nhập ma

Chương 74 – Tẩu hỏa nhập ma

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Quan Thất một người đánh ba người.

Y dùng Kinh Thần chỉ của Bạch Sầu Phi vây khốn Ngô Kinh Đào, khiến Ngô Kinh Đào lo chỗ này hỏng chỗ kia, nhiều lần gặp phải nguy hiểm.

Y lại dùng Tiêu Hồn kiếm của Vương Tiểu Thạch đối kháng với Tôn Thanh Hà, hơn nữa còn dùng Tương Tư đao đánh cho Thích Thiếu Thương gần như không thể đánh trả được.

Như vậy còn chưa đủ.

Trước đó y đã dùng một ngụm tên máu đánh ngã Trương Thiết Thụ, lại dùng một chiêu Kinh Trập giết chết Trương Liệt Tâm.

Ngô Kinh Đào, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà đều là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng cả ba người bọn họ đều không thắng được một Quan Thất.

Dương Vô Tà đã thấy tình hình không ổn.

Y không thể mặc cho Thích Thiếu Thương ngã xuống ở đây, càng không cho phép long đầu của bọn họ bị thương dưới tay Quan Thất.

Không thể.

Cho nên y chuẩn bị hạ lệnh cho Tôn Ngư khẩn cấp điều động Nhất Linh Bát Công Án, trước tiên bao vây đối phó với Quan Thất, để Thích Thiếu

Thương nghỉ một một lát rồi lại nói.

Thế nhưng, kết quả là lệnh đã không cần hạ, cũng không kịp hạ.

Bởi vì y phát hiện một sự thật kinh người, Quan Thất đang phi thân xuống nóc nhà, phát ra công kích với những người dưới lòng đường, đầu hẻm đang ngẩng đầu quan sát.

Quan Thất đang dùng sức một người đối phó với ba đại cao thủ, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Y đột nhiên phi thân xuống.

Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Ngô Kinh Đào vốn đang chiến đấu kịch liệt với y, những người này đều là nhân kiệt đương thời, khó ai trong lúc giao thủ với bọn họ mà muốn thu chiêu là thu chiêu, muốn dừng tay là dừng tay.

Thế nhưng Quan Thất lại muốn thu là thu, nói dừng là dừng.

Càng đáng sợ là tuy y đã ngừng tay, đã thu chiêu, nhưng Kinh Thần chỉ, Tiêu Hồn kiếm và Tương Tư đao mà y phát ra với ba người Thích Thiếu Thương, Ngô Kinh Đào, Tôn Thanh Hà, thế vẫn không giảm, sức mạnh vẫn còn, kỳ chiêu vẫn liên tục, khiến ba người nhiều lần gặp nguy hiểm.

Thân hình của y đã đáp xuống, chỉ phi thân một cái đã lướt xuống.

Y phi thân lướt xuống, đối tượng đầu tiên tìm đến chính là Địch Phi Kinh.

Tại sao y muốn tìm Địch Phi Kinh?

Tại sao lại muốn tìm người đáng thương ngay cả đầu cũng ngẩng không lên này?

Quan Thất phi thân giống như loài chim đêm, lao đến trước mặt Địch Phi Kinh.

Thế nhưng khi thân hình y bắt đầu chuyển động, nơi lướt qua lại vừa lúc là nơi đặt chân của Hắc Quang Thượng Nhân.

Chiêm Biệt Dã thấy Quan Thất dùng một địch ba, ngoạn mục tuyệt luân, mắt đã hoa lên, thần bị đoạt mất, không ngờ Quan Thất lại nói đi là đi, hơn nữa lúc gần đi còn đánh một chưởng về phía hắc.

Một chưởng này cũng không có gì đặc biệt.

Nếu nói có điểm kỳ lạ, chỉ là lúc đánh ra một chưởng này, chung quanh bàn tay lại phát ra một luồng khí và ánh sáng nhàn nhạt, tự nhiên.

Hắc Quang Thượng Nhân là một người rất cẩn thận, hắc luôn luôn đề phòng người khác.

Hễ là người thì phải đề phòng, bởi vì người sẽ hại người, làm tổn thương người khác.

Hắc vừa quan sát vừa đề phòng, đã đề phòng phía trên, cũng đề phòng phía dưới.

Phía trên có loại “chiến thần” như Quan Thất, phía dưới có loại “tiểu nhân” như Chu Nguyệt Minh, có loại “công sai” như Vô Tình, còn có loại “địch nhân” như Dương Vô Tà.

Thế nhưng khi Quan Thất vọt người lên, lướt qua đỉnh đầu hắc, còn đánh xuống một chưởng, hắc lại không kịp lánh/tránh/né.

Ngay cả hắc cũng không hiểu được lý do tại sao.

Là hắc chậm chạp?

Thoái hóa?

Hay là mê mẩn?

Hoặc là hần luyện Hắc Quang đại pháp đã tẩu hỏa nhập ma?

Bản thân hần tuy nhất thời không tỉnh ngộ, nhưng người khác lại hiểu rõ.

Giống như Chu Nguyệt Minh vừa nhìn đã hiểu được, đó là khí thể.

Khí thể của Quan Thất, không gì sánh bằng, không thể chống lại.

Giống như Địch Phi Kinh mặc dù không ngẩng đầu lên, trong lòng vẫn biết rõ ràng, đó là khí phái.

Khí phái của Quan Mộc Đán, áp bức toàn trường, cũng trấn áp Chiêm Biệt Dã.

Giống như Vô Tình lý giải, đó là ma tính.

Ma tính của Quan thất thánh, đạo giảm ma tăng, tẩu hỏa nhập ma.

Ma tính kia đã chấn nhiếp Hắc Quang Thượng Nhân, cũng chiếm lấy thần trí mọi người có mặt.

Giống như Dương Vô Tà hiểu biết, Hắc Quang quốc sư đã bị Quan tổng thánh chủ làm chấn động. Nếu đổi lại bất kỳ người nào ở vào tình cảnh tương tự, cũng sẽ giống như Chiêm Hắc Quang, không có biện pháp, cũng không thể kịp thời tránh đi.

Có điều, Hắc Quang Thượng Nhân tuy không tránh khỏi, nhưng hần vẫn có thể chống đỡ, có thể đánh trả.

Lúc này hần liền chống đỡ, liền đánh trả.

Sức mạnh đánh trả rất lớn.

Hắc Quang Thượng Nhân vừa ra tay, giống như đã tụ tập tất cả hắc, tất cả ám, cùng với tất cả hắc ám trong đời đất.

Hắc này là ác, ám này là độc.

Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc của hắn xưa nay chỉ có giết không tha, đã ác hơn nữa còn độc.

Hắn nhất thời không tránh được một kích này của Quan Thất, cho nên hắn liền đánh trả.

Hai chiêu giao nhau, va chạm kịch liệt.

Ánh sáng đen và quang sáng trắng mới va chạm một chút, Chiêm Biệt Dã đã bay ra ngoài.

Hắn vừa bay, vừa muốn nắm lấy cái gì, vịn vào thứ gì, kết quả chỉ nghe những tiếng đùng đùng, ngôi vụn cây xà đồng loạt sụp đổ, nhà lớn cổ xưa lại sụp xuống một mảng lớn, một phần lớn, một khối lớn.

Thân hình của hắn cũng rơi xuống, đồng thời kêu lớn:

- Phá Thể Vô Hình kiếm khí! Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí!

Thân thể của hắn còn vừa lúc đụng vào một người khác.

Người này đang miễn cưỡng khôi phục nguyên khí, đang muốn nhảy lên, nhưng Hắc Quang Thượng Nhân đã đè xuống.

Lúc này trên người Chiêm Biệt Dã đang tụ tập hai loại lực lượng, một là lực lượng Hắc Quang đại pháp của chính hắn, một loại khác là Vô Hình kiếm khí của Quan Thất. Hai luồng cương khí, chân khí hợp thành một thể, khuấy động toàn thân, mà người vừa nhảy lên lại đụng vào hắn.

Người này hét lớn một tiếng, giữa chừng lại không còn âm thanh.

Người này đương nhiên chính là Trương Thiết Thụ.

Trương Thiết Thụ vốn không chết, hắn chỉ bị một ngụm tên máu kia của Quan Thất đánh rơi xuống nóc nhà.

Hắn khó khăn lắm mới vùng vẫy, bò dậy, muốn nhảy lên mái hiên.

Nhưng lại vừa lúc đụng phải Hắc Quang Thượng Nhân, cùng với một thân khí công đen trắng đang xung đột.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 75 – Tẩu ma nhập hỏa

Chương 75 – Tẩu ma nhập hỏa

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Hắc Quang Thượng Nhân rơi xuống.

Quan Thất lại đột nhiên bay lên, sau đó nhanh chóng trầm xuống, như ửng như cắt, phảng phất tiên thiên cương khí của bản thân y cộng thêm Hắc Quang thần công của Chiêm Biệt Dã đã khiến cho lực lượng của y tăng lên gấp bội, càng cường càng liệt.

Khí thể của y càng mạnh, càng gấp, càng hung, càng bạo.

Y vừa lao về phía Định Phi Kinh vừa quát hỏi, âm thanh lạnh lẽo:

- Thuần nhi đâu?

Thân hình của y cực nhanh, tiếng hét vừa vang lên thì đã đến trước người Địch Phi Kinh.

Y dùng một tay chụp xuống.

Xem tình hình, y hẳn là muốn bắt lấy vạt áo của Địch Phi Kinh , tóm đối phương lên.

Tay của y đã bắt được y phục của Địch Phi Kinh.

Toàn thân Địch Phi Kinh đột nhiên nóng lên.

Đây là một loại vận vẹo thần kỳ, như bị sét đánh, như đang co giật.

Sau đó trong nháy mắt, Địch Phi Kinh lại chụp lấy tay của đối phương, vận ngón tay của đối phương, giữ cổ tay của đối phương.

Quan Thất hừ lạnh một tiếng, chỉ hỏi:

- Thuần nhi đâu?

Tay của y đồng thời phát ra một luồng cương khí trắng xóa, đánh văng tay phải của Địch Phi Kinh ra.

Nhưng tay trái của Địch Phi Kinh lại móc lên, lần này y dùng hai tay đồng loạt bắt lấy mạch môn của Quan Thất, nắm rất chặt.

Quan Thất chỉ còn lại một tay, Địch Phi Kinh lại có hai tay.

Mấy chiêu này biến hóa rất nhanh, nhưng Dương Vô Tà vẫn lập tức nhìn ra được võ công chiêu số của Địch Phi Kinh.

Lần này Dương Vô Tà không nhịn được hô lên:

- Khí Tử Cầm Nã pháp! Đây là Đại Khí Tử Cầm Nã thủ!

Đại Từ Đại Bi Khí Tử Cầm Nã thủ pháp là tuyệt chiêu Cầm Nã thủ đã thất truyền năm trăm sáu mươi sáu năm. So với loại Cầm Nã thủ pháp này, những Cầm Nã thủ trước đây đều âm đạm thất sắc, những Cầm Nã pháp sau này cũng không tính vào đâu.

Xét về vận dụng, loại Cầm Nã thủ này chẳng những có thể kiềm chế gân cốt chỗ hiểm của người khác, còn có thể chữa trị những chứng bệnh lạ, thậm chí có người sau khi bị trúng chiêu lại giống như trúng độc, thông suốt, phát điên, có thể thay đổi tính tình của con người.

Nghe nói loại Cầm Nã thủ pháp này chẳng những có thể sử dụng khi đứng, cũng có thể thi triển khi đang nhảy giữa không trung, thậm chí ngồi, nằm, chôn vùi cũng có thể vận dụng tự nhiên.

Càng đáng sợ là nghe nói người luyện loại Cầm Nã thủ pháp này nhất định phải tàn phế, cho dù không tàn cũng nhất định sẽ phế, cho dù không phế cũng nhất định sẽ tàn.

Cái giá để học loại tuyệt kỹ này quá lớn.

Người đầu tiên sáng tạo ra loại Cầm Nã thủ pháp này là Bạc Tiên Tri.

Trước khi sáng tạo ra môn tuyệt học này, ngoại hiệu của hã được gọi là là “Vị Lão Tiên Sinh”. Sau khi hã luyện thành loại tuyệt thế kỳ học này, danh động thiên hạ, hầu hết mọi người lại ở sau lưng gọi hã là “Tuyệt Tử Tuyệt Tôn”.

Sở dĩ “Vị Lão Tiên Sinh” Bạc Tiên Tri nhanh chóng biến thành “Tuyệt Tử Tuyệt Tôn” Bạc Tiên Tri, nguyên nhân rất đơn giản.

Một là hạ thể của hã bị trọng thương, thật sự trở thành “tuyệt tử tuyệt tôn”.

Hai là ban đầu mọi người thích hã già vẫn trắng kiện, mặt như quan ngọc, cùng với kính mến tính tình hiệp nghĩa đôn hậu, hiểu rõ tiên cơ. Đến sau

này Bặc Tiên Tri tính tình biến đổi, tàn bạo ác độc, cho nên mọi người đều oán hận hăn, đều hi vọng hăn “tuyệt tử tuyệt tôn”.

Hăn cũng thật sự “tuyệt tử tuyệt tôn”, không có con để truyền, đành phải truyền cho đồ đệ.

Đồ đệ của hăn phần lớn không chết thì cũng tàn phế, gần như không người nào có kết quả tốt.

Nhưng loại võ công này quá lợi hại, cho nên dù tu luyện rất khó khăn, vẫn có người tranh nhau tìm kiếm, khi được người khác truyền thụ thì giống như nhặt được chí bảo. Nhưng học nó dù không đến mức tẩu hỏa nhập ma, cũng khó tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma.

Có điều bởi vì cái giá phải trả quá lớn, có người chết, có người tàn, có người phế, có người còn không biết kết quả ra sao, loại tuyệt học này rốt cuộc vẫn thất truyền.

Nhưng bây giờ nó lại xuất hiện, tái hiện trên tay Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh vừa ra tay liền dùng nó để đối phó với Quan Thất, hơn nữa đã khống chế được Quan Thất.

Quan Thất là người nào?

Người này há có thể bị người khác dễ dàng khống chế.

Nếu như Quan Thất có hai tay giống như người bình thường, với võ công của y đương nhiên không thể dễ dàng khống chế.

Nhưng y chỉ có một tay, một cánh tay đáng thương, một cánh tay đáng sợ.

Địch Phi Kinh vừa xuất thủ đã dùng hai tay chụp lấy tay của Quan Thất.

Chỗ lợi hại nhất của Khí Tử Cầm Nã thủ không phải ở cầm, không phải ở bắt, mà là ở tay và thủ pháp.

Chỉ cần kẻ địch có bất kỳ sơ hở nào, hoặc là bất kỳ bộ vị nào bị người luyện loại tuyệt học này khống chế, cho dù là dái tai, ngón út, hay là một nắm tóc, hẳn nhất định có thể hoàn toàn khống chế cả người đối phương, dồn đối phương vào chỗ chết.

Huống hồ Địch Phi Kinh đã hoàn toàn bắt được tay của Quan Thất.

Không sai, Địch Phi Kinh đã bắt được tay của Quan Thất.

Tay của Quan Thất không thể cử động, thậm chí ngay cả người cũng không thể nhúc nhích.

Nhưng là ngón tay của y đang động, động rất nhanh, hơn nữa còn kỳ dị.

Y có lúc gập ngón cái, có lúc duỗi ngón áp út, có lúc ngón giữa, ngón trỏ, ngón út đều cong duỗi, trong miệng còn lẩm bẩm một câu giống như thần chú:

- Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền!

Sắc mặt của Địch Phi Kinh vốn đã nhợt nhạt, lúc này lại càng tái nhợt.

Y ra sức vận tay của Quan Thất, nhưng rốt cuộc vẫn bất lực.

Y chỉ đành kêu lên một tiếng, mang theo sự bất cam và bi ai:

- Khoái Mạn Cửu Tự quyết pháp!

Đó thật sự là Khoái Mạn Cửu Tự quyết, hơn nữa còn là Khoái Mạn Cửu Tự đại thủ ấn của tông đường chủ Lục Phân Bán đường Lôi Tồn năm xưa.

Lôi Tồn nhờ nó mà thành danh, nhờ nó mà tung hoành giang hồ, càng nhờ nó mà càn quét thiên hạ, vượt bậc vô lâm.

Thế nhưng, đó vốn là tuyệt kỹ độc môn của Lôi Tồn, sao lại xuất hiện trên tay Quan Thất?

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Khoái Mạn Cửu Tự quyết pháp xuất xứ từ Mật tông Cửu Tự ấn quyết. Năm đó lúc Lôi Tồn và Bạch Sâu Phi, Vương Tiểu Thạch, Tô Mộng Châm liên thủ chiến đấu với Quan Thất tại Tam Hợp lâu, từng sử dụng nó, hơn nữa còn vây khốn Quan Thất một lúc.

Khi Lôi Tồn thi triển Mật tông Cửu Tự ấn pháp và thủ ấn này, có thể dung hợp chân khí, kỹ xảo và niệm lực cực kỳ mạnh mẽ, trong nháy mắt vừa động niệm, vừa động tâm, vừa động ngón tay là có lực lượng xoay chuyển càn khôn, chém thần diệt quỷ.

“Cửu Tự” trong Cửu Tự quyết pháp này vốn là chín chữ “Lâm Bình Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền”, câu này xuất xứ từ “Bảo Phác Tử”, nguyên văn là “lâm bình đấu giả, giai trận liệt tiền hành”, mỗi chữ đều có thể đổi thành thủ ấn đặc biệt, cũng là phương thức của hành giả Mật tông trong lúc liếc mắt ngược mặt liên thông với linh lực của trời cao.

Có điều, Mật tông Cửu Tự quyết pháp này có nhiều loại thủ ấn phải cần hai tay mười ngón mới thi triển được. Chẳng hạn như ấn thứ nhất là Độc Toàn ấn, ấn thứ ba là Ngoại Sư Tử ấn, quyết thứ sáu của chữ “Trận” là Nội Phược ấn, chữ thứ chín “Tiền” là Ấn Hình ấn, không quyết pháp nào không cần dùng hai tay thi triển.

Lôi Tồn thiếu mất ba ngón, tuy hấn mang “ngón tay giả” vào, nhưng điều này cũng không làm cho hấn khi sử dụng có bất tiện/không nhanh/ không như ý, ngược lại hấn còn sáng tạo ra một loại phương thức đặc biệt, chỉ dùng một tay để thi triển Mật tông thủ ấn quyết pháp này.

Mà cái gọi là khoái (nhanh), mạn (chậm), chính là hai loại phương thức mà hấn sử dụng loại thủ ấn quyết pháp này.

Nhanh có đánh nhanh, chậm có công chậm.

Nhưng dù nói thế nào, Lôi Tồn vẫn có hai tay, cùng lắm chỉ thiếu mất ba ngón tay mà thôi, còn Quan Thất chỉ có một tay.

Chỉ còn lại một tay.

Một tay làm thế nào sử dụng quyết pháp “Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền” cần hai tay mười ngón mới thi triển được?

Có thể.

Quan Thất có thể.

Y chẳng những có thể, hơn nữa chỉ thấy khớp xương ở năm đầu ngón tay của y không ngừng chuyển động, trong nháy mắt Cầm Nã thủ của Địch Phi Kinh đã nắm không được y, bắt không được y, hơn nữa ngược lại còn bị y bắt giữ.

Rất nhanh Địch Phi Kinh đã lâm vào nguy hiểm, kề cận hiểm cảnh.

Quan Thất lại dùng một tay sử dụng Mật tông Cửu Tự quyết cần hai tay mới thi triển được.

Y lập tức chuyển bại thành thắng, áp chế lại Địch Phi Kinh, đổi bị động thành chủ động, chuyển yếu thành mạnh.

Ban đầu y chỉ liên tục niệm khẩu quyết “lâm binh đấu giả, giai trận liệt tại tiền”, đến lúc sau, mỗi khi y thốt lên một chữ, lập tức thi triển một quyết. Y vốn tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch, lúc này lại đầy mặt Phật quang, đầy người Phật tính, mỗi chiêu xuất ra đều để lộ thần cơ, mang theo Phật pháp, dùng niệm lực khắc chế lực lượng của đại vũ trụ, đại tự nhiên, kết hợp với linh lực bẩm sinh của bản thân, lại dùng lực lượng thần Phật hòa làm một với lực lượng của mình, thủ ấn lúc thì hoa sen lúc thì kiếm, lúc nhanh thì

cực chậm, lúc chậm lại cực nhanh, ngón tay cong duỗi phát huy sát lực, ma lực và lực công kích của “Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiên”.

Địch Phi Kinh đương nhiên không thể khống chế được, hơn nữa còn bị đối phương khống chế.

Y đã gặp nạn, cực kỳ nguy hiểm.

Ai có thể cứu vãn hiểm cảnh của Địch Phi Kinh?

Không có ai, ngoại trừ chính y.

Y dùng một câu nói để cứu mình, đồng thời cũng hoàn toàn chuyển dời công kích của Quan Thất.

Câu nói đó là:

- Nàng rơi vào tay hãn.

Một câu nói, năm chữ.

Như vậy là đủ rồi.

Cục diện lập tức xoay chuyển, hoàn toàn biến đổi.

Quan Thất dừng tay, xoay người, mắt lộ ra ánh sáng hung ác.

Sau đó y lướt đi, lao về phía một người khác.

Y lao về phía người này cũng giống như công kích hai người.

Bởi vì Thích Thiệu Thương vốn cùng một nhóm với Dương Vô Tà.

Bọn họ chẳng những cùng một tổ chức, cũng cùng một chiếc thuyền, cùng một trận tuyến, cùng nguy cơ và quan hệ lợi hại.

Bọn họ là cùng một nhóm, cùng một đường.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 76 – Tẩu thủy nhập ma

Chương 76 – Tẩu thủy nhập ma

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

- Nàng rơi vào tay hắn.

Khi Địch Phi Kinh nói câu này, mắt nhìn về phía Dương Vô Tà.

Lúc y nhìn về phía Dương Vô Tà, Dương Vô Tà cũng vừa lúc nhìn y.

Y hiểu rõ một chuyện.

Ở nơi này, trong số những người hi vọng y chết, nhất định có Dương Vô Tà.

Nguyên nhân rất đơn giản, những năm gần đây, y và Dương Vô Tà một người ở Kim Phong Tế Vũ lâu, một người ở Lục Phân Bán đường, đối đầu với nhau. Chò dù tại thời kỳ Tô Mộng Chấm hay Thích Thiếu Thương chấp chính, Lôi Tồn hay Lôi Thuần nắm quyền, hai người bọn họ vẫn ngồi vững ở vị trí số hai, có thể gọi là “dưới một người, trên vạn người”.

Bọn họ đấu đá với nhau đã lâu, kết thù tất nhiên là sâu nặng. Bất kể là kế sách âm mưu của Dương Vô Tà khiến thủ hạ tâm phúc của Địch Phi Kinh trúng mai phục bỏ mạng, hay là Địch Phi Kinh bố trí mưu lược sát hại ám toán không ít môn nhân đệ tử của Dương Vô Tà, hai người vẫn không thể đánh ngã được đối phương, nhưng cừu hận rất sâu, thù oán rất nhiều.

Dương Vô Tà đương nhiên không hi vọng Lục Phân Bán đường vẫn có Địch Phi Kinh, có Địch Phi Kinh sẽ ngăn trở đại kế của y.

Địch Phi Kinh chắc chắn cũng hi vọng Kim Phong Tế Vũ lâu không có Dương Vô Tà, Dương Vô Tà vẫn sống nhất định sẽ ngăn cản chuyện của y.

Cho nên Địch Phi Kinh dĩ nhiên biết Dương Vô Tà chỉ mong sao y chết.

Đối phó với kẻ địch, Địch Phi Kinh luôn có vài phương pháp.

Một là hóa địch thành bạn, biến lực lượng công kích của kẻ địch thành thực lực của mình, có sao lại không làm.

Hai là tránh mà không chiến, không trực tiếp giao thủ với đối phương, có thể không mạo hiểm, cũng có thể tiêu hao chiến lực và đấu chí của đối phương. Nếu thật sự phải giao thủ, y cũng sẽ mượn sức người khác, thanh trừ đối lập, tiêu trừ chướng ngại.

Không phải vạn bất đắc dĩ, y quyết sẽ không ra tay, ít nhất là cũng không tự mình xuất thủ.

Ba là nếu tránh không khỏi, hóa giải không được, vậy thì đành phải ứng chiến. Một khi tiếp chiến thì không lưu lại người sống, không để lại đường lui, quyết không cho đối phương có cơ hội trở lại hoặc báo thù.

Y bình sinh rất ít khi ra tay, nhưng hiện giờ gặp phải Quan Thất, không ra tay không được.

Thế nhưng y vẫn không đánh lại Quan Thất.

Bốn là nếu y thật sự không đánh lại địch thủ, vậy thì lập tức chuyển dời mục tiêu công kích của đối phương.

Y có rất nhiều phương thức dịch chuyển ánh mắt của kẻ địch, chẳng hạn như nói cho đối phương biết có kẻ địch còn đáng hận hơn, hoặc là một thứ

gì đó nhất định phải lấy được, thông thường có thể khiến kẻ địch phân tâm loạn thần.

Vừa phân tâm, vừa thất thần, y sẽ có cơ hội.

Hiện giờ chính là như vậy.

Y biết Quan Thất muốn tìm Lôi Thuần, nhất định sẽ tìm đến mình, tập trung vào mình, đồng thời cũng dán mắt vào mình.

Cho nên y ném “vấn đề khó giải quyết” này sang chỗ khác, ném cho Dương Vô Tà.

Y gặp nguy hiểm, cũng hi vọng Dương Vô Tà gặp nguy hiểm.

Tốt nhất là Dương Vô Tà chết chứ không phải y chết.

Quan Thất lập tức tìm tới Dương Vô Tà.

Y thật sự nói đi là đi, muốn rút lui là rút lui.

Địch Phi Kinh muốn vây khốn y trong chốc lát cũng không đủ năng lực.

Huống hồ Địch Phi Kinh căn bản không muốn vây khốn Quan Thất, y chỉ mong sao Quan Thất thay mình giết chết Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà vốn định bảo Tôn Ngư điều động Nhất Linh Bát Công Ân giải nguy cho Thích Thiếu Thương, nhưng trong khoảnh khắc thế công của Quan Thất đã biến đổi, trước tiên đánh Chiêm Hắc Quang rơi xuống nhà cổ, lại lao đến Địch Phi Kinh đòi người, chỉ trong mấy chiêu đã có cơ hội giết chết Địch Phi Kinh, nhưng lại vì một câu nói của Địch Phi Kinh mà tấn công mình.

Quan Thất dùng một tay chụp vào Dương Vô Tà.

Y chụp rất trực tiếp, rất không khách khí, cũng rất hung hăng ngang ngược.

Nhưng y có tư cách hung hăng ngang ngược.

Đừng thấy y chỉ tùy tiện chụp một cái dễ như trở bàn tay, giống như bên cạnh không có gì, trong đó ẩn chứa biết bao lực lượng, lòng tin và võ công.

Một trảo này chụp xuống, thế của nó kiên quyết, không chừa lại đường lui, cũng tuyệt không dung tình, nhưng trong đó lại bao hàm nhiều biến hóa phức tạp, ẩn chứa bao nhiêu kỳ công cái thế.

Tôn Ngự chỉ vừa nhìn đã đủ kinh tâm.

Còn về Dương Vô Tà, thậm chí không cần ngẩng đầu nhìn, đã biết thế tới không thể xem thường.

Đây là Đại Lực Ứng Trảo thủ.

Theo như trí nhớ của Dương Vô Tà và tài liệu thu thập được, y hoàn toàn không nghĩ ra Quan Thất từng có quan hệ gì với người của Đại Lực Ứng Trảo Vương.

Không có.

Nhưng điều này đã không quan trọng.

Bởi vì Quan Thất sắp đến nơi, đã biết dùng Kinh Thần chỉ và Tam Chỉ Đạn Thiên của Bạch Sâu Phi, lại biết sử dụng Cách Không Tương Tư đao và Lăng Không Tiêu Hồn kiếm của Vương Tiểu Thạch, còn biết thi triển Mật Tông Đại Thủ Ấn Cửu Tự quyết pháp của Lô Tồn, còn có gì mà y không thể sử dụng? Không biết sử dụng?

Vấn đề là làm sao phá giải? Làm sao đối phó?

Quả thật không thể phá giải, không thể đối phó.

Quan Thất một tay chụp xuống đầu, lại khó phá khó cứu, khó phân khó giải.

Lúc này Quan Thất đã không giống một con người, mà giống như một vị thần ma.

Nếu như y là người, cũng nhất định không phải người phạm, mà là người trời.

Người và trời hợp thành một thể, “thiên nhân”.

Hào quang của Quan Thất là nóng bỏng, đỏ rực.

Một mặt y vẫn dùng giọng nói thê lương quát hỏi:
- Thuần nhi đâu?

Thuần nhi?

“Thuần nhi” đương nhiên chính là Lôi Thuần.

Lôi Thuần đương nhiên không ở trong tay Dương Vô Tà.

Nếu như Lôi Thuần rơi vào Kim Phong Tế Vũ lâu, vậy thì thiên hạ thái bình rồi.

Gần đây Dương Vô Tà càng lúc càng phát hiện, Lôi Thuần có lẽ còn khó đối phó hơn so với cha nàng là Lôi Tồn.

Có lẽ võ công của Lôi Tồn đích xác cao hơn Lôi Thuần, thế nhưng sự bình tĩnh, xảo quyệt, đa mưu túc trí, lầy lù làm tiến của Lôi Tồn ít nhất còn có thể dự phòng được, có dấu vết để tìm. Còn Lôi Thuần giao thủ đấu trí, có thể nói là không thấy bóng dáng, thâm trầm khó lường. Cô gái này nhìn như hoàn toàn không có kinh nghiệm giang hồ, thuần khiết ôn hoà, nhưng có lúc lại xảo trá vô cùng, khẩu phật tâm xà. Dương Vô Tà tranh giành đấu đá với

nàng đến tận bây giờ, ngay cả chuyện nàng rốt cuộc có võ công hay không cũng không biết rõ.

Căn bản không thể tìm ra.

Dương Vô Tà lại có một suy đoán. Mọi người đều cho rằng Địch Phi Kinh là một người trung nghĩa thể gian hiểm thấy. Lúc Lôi Tồn làm chủ, y tận trung cống hiến cho Lôi Tồn, trung thành không hai lòng. Sau khi Lôi Tồn chết, y tuân theo di chí của Lôi Tồn, vẫn cúc cung tận tụy, trung với thành Lôi Thuần, bán mạng cho nàng, nhằm để báo đáp ân tình của cha nàng.

Dương Vô Tà không đồng ý.

Y cho rằng Địch Phi Kinh trung thành với Lôi Thuần không phải vì báo đáp Lôi Tồn, mà là Địch Phi Kinh vốn có lòng ái mộ Lôi Thuần.

Yêu một người, mới không tiếc tất cả vì nàng, cũng không tiếc hi sinh.

Loại người giống như Địch Phi Kinh, cho dù yêu một người cũng sẽ không dễ dàng nói rõ.

Huống hồ người mà y yêu là Lôi Thuần.

Loại người giống như Lôi Thuần, nếu nàng thật sự thích một người, có lẽ cũng không dễ dàng biểu đạt.

Huống hồ thân phận của nàng hiện nay là tổng đường chủ thay mặt của Lục Phân Bán đường.

Nàng là “tổng đường chủ thay mặt”, nhưng lại không có “tổng đường chủ” thật sự.

Loại người giống như Địch Phi Kinh, không yêu thì thôi, một khi đã phát sinh tình cảm, nhất định sẽ yêu đến như mộng như ảo, muốn sống muốn chết.

Địch Phi Kinh là một người thâm trầm, người thâm trầm tự có cách yêu thâm trầm.

Người luyện võ, luyện đến si đại, chân khí đi rã, có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Ái tình cũng như vậy.

Nếu nói nhu tình như nước, vậy thì nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền. Do đó không chỉ có tẩu hỏa nhập ma, tại sao tẩu thủy không thể nhập ma.

Nếu nói pháp môn của nhân phật có bốn vạn tám ngàn loại, tại sao đạo của nhân ma lại không có tám vạn bốn ngàn loại?

Dương Vô Tà thậm chí hoài nghi, Địch Phi Kinh là vì Lôi Thuần nên mới trung thành với Lục Phân Bán đường, mới dốc hết tinh lực và trí tuệ cả đời, chưa chắc là vì báo đáp ơn tri ngộ của Lôi Tồn mà hao tổn nửa đời vì Lục Phân Bán đường.

Do đó Dương Vô Tà cho rằng, nếu như mình nắm giữ được Lôi Thuần, vậy thì cũng có thể khống chế được Địch Phi Kinh.

Thế nhưng, Lôi Thuần đương nhiên không bị y khống chế.

Cho nên y vẫn đối đầu với Địch Phi Kinh, khó phân cao thấp.

Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn đối chọi với Lục Phân Bán đường, ngang sức ngang tài.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 77 – Ma tẩu hỏa nhập

Chương 77 – Ma tẩu hỏa nhập

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Quan Thất dùng một tay chụp vào tóc Dương Vô Tà.

Chụp một cách hung hăng, cũng chụp một cách ngông cuồng.

Y ra tay cũng quang minh chính đại, giống như người nào cũng không né được, không tránh được, thậm chí không thể né tránh.

Thực ra Quan Thất xuất thủ là một loại khí phái, chỉ riêng loại đại khí đại phái này đã đủ khiến người ta tránh không ra, né không được, thậm chí không dám né tránh.

Huống hồ võ công của y đã cao đến mức khó tưởng tượng, thậm chí không biết y làm thế nào luyện được, làm thế nào luyện thành.

Rất ít người từng thấy Dương Vô Tà ra tay, bởi vì Dương Vô Tà rất ít khi ra tay.

Y luôn luôn nhận định, đối phó với kẻ địch phải dựa vào đầu óc chứ không phải phải dựa vào tay chân. Con người chỉ có hai tay hai chân, có thể giết được mấy người? Nhưng dùng đầu óc nghĩ ra một kế, thông thường có thể sát thương hàng ngàn hàng vạn người. Không chỉ giết người, cứu người cũng như vậy.

Cho nên không đến lúc cần thiết, y quyết không động thủ, cũng không động võ.

Y không cho rằng vũ lực có thể giải quyết tất cả, vì vậy y dồn hết tâm lực vào những việc khác, chẳng hạn như thu thập tư liệu.

Y cảm thấy nắm giữ tư liệu của một người, cũng gần như có thể hoàn toàn nắm giữ người này. Nếu như người bị nắm giữ là nhân tài tinh anh, vậy thì có thể giúp y giết rất nhiều người, cứu rất nhiều người, cũng làm rất nhiều chuyện.

Huống hồ tư liệu chuẩn xác chính là tri thức.

Y cho rằng tri thức là lực lượng, còn mạnh hơn so với vũ lực. Cho nên y không ngừng bồi dưỡng, cũng tôn trọng và trọng dụng những người có tri thức bên cạnh mình.

Có tri thức thì sẽ có sức mạnh.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là y không xem trọng võ công, hoặc không chú ý đến vũ lực.

Có dung mạo của Nam Uy, mới có thể luận xuất thân; có sắc bén của Long Tuyền, mới có thể luận quyết đoán.

Chỉ cần có thời gian, y vẫn ngấm chuyên cần luyện võ công.

Chỉ có điều, rất ít người nhìn thấy võ công của y, càng ít người nhìn thấy y thi triển tuyệt chiêu bí truyền.

Mỗi người đều nên có tuyệt học bí truyền của mình, nhất là người đã xây dựng uy danh, uy tín.

Rất nhiều người có lẽ không chỉ thành thạo một môn, nhưng đặc biệt tinh thông mới là tuyệt học. Mỗi người đã nổi danh trên giang hồ, luôn có một hạng mục mà hãn tinh thông nhất.

Bất kể đó là thiên văn, địa lý, tướng học, số học, hay là cầm, kỳ, thư, họa, hoặc là kiếm, đao, thương, tên, côn, luôn có một hai chiêu, một hai loại, một hai mục là tuyệt kỹ bí truyền của hân.

Vào giây phút quan trọng, tuyệt học bí truyền này có thể dùng để cứu mạng, giết địch.

Nói vậy, tuyệt chiêu của Dương Vô Tà là gì?

Rất ít người nhìn thấy, không có ai biết được.

Hiện giờ Dương Vô Tà đã thi triển tuyệt kỹ của mình.

Y không thể không sử dụng, không thể không xuất ra, bởi vì đối thủ quá mạnh.

Đối thủ là Quan Thất.

Tuyệt chiêu của Dương Vô Tà là đao.

Đao là đao, vốn không có gì đặc biệt. Thứ đặc biệt là người dùng đao, cùng với phương pháp dùng đao.

Trong tay Dương Vô Tà vốn không có đao, đao từ đâu tới?

Đao vẫn luôn ở đó, ở trên người y, trong tay áo của y.

Tự Lý đao, trong tay áo giấu đao, giống như trong nụ cười giấu đao, làm người ta khó mà đề phòng, cũng không kịp đề phòng.

Nhưng loại đao pháp này do người trí kế song tuyệt như Dương Vô Tà thi triển, không hề khiến người ta bất ngờ.

Người thế nào thì tính cách thế đó.

Tính cách thế nào thì dùng vũ khí thế đó.

Dương Vô Tà dùng Tụ Trung đao, giống như là chuyện đương nhiên, cũng là chuyện tất nhiên.

Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chấm vốn là Tụ Lý đao pháp, Dương Vô Tà đã chung sống với Tô Mộng Chấm một thời gian dài, tiếp thu đặc sắc của đao pháp từ Tô Mộng Chấm cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thế nhưng đao pháp của bọn họ không hề giống nhau.

Đặc sắc đao pháp của Dương Vô Tà có một chút khác biệt với Tô Mộng Chấm, ánh đao của Tô Mộng Chấm như mộng, đao ý yêu thương, ngay cả bóng đao cũng có một loại phong tình.

Hồng Tụ đao diễm lệ, mỗi đao đều khiến người ta kinh diễm.

Nghe nói đao của y có một loại vị ngọt khiến người ta động lòng, thậm chí mỗi đao đều khiến người ta nguyện ý sống vì nó, chết vì nó, không để ý đến sống chết.

Đao của Tô Mộng Chấm giống như một vệt chiều tà.

Lưỡi đao tuyệt tình, giống như một cơn mưa nhỏ.

Đao pháp của Tô Mộng Chấm tàn khốc và mỹ lệ.

Có lẽ vì bản thân Tô Mộng Chấm là một người tàn khốc, nhưng trên tay y có một thanh đao mỹ lệ, giống như y cũng có một trái tim hiệp nghĩa.

Bất kể thế nào, đao pháp của y vẫn mênh mông độ lượng, khí phái phi phàm.

Dương Vô Tà lại hoàn toàn khác.

Y vừa xuất đao, ý đao, lưỡi đao, thế đao, ánh đao, gió đao đều chỉ tiết lộ một chữ “độc”.

Y không độc cũng không được.

Thứ nhất là đao của y ngắn, chỉ dài một thước ba tấc.

Đao ngắn như vậy, muốn công kích kẻ địch thì không thể không độc, người dùng đao cũng không thể không hung hãn.

Đao ngắn và sắc bén như vậy, đã không thể thủ, chỉ có thể công, lấy công làm thủ.

Thứ hai là đao pháp, võ pháp của y đương nhiên không bằng Tô Mộng Châm.

Có võ nghệ tuyệt thế, đao pháp tuyệt đỉnh như Tô công tử, đương nhiên có thể coi trọng phong độ khí phái.

Nhưng Dương Vô Tà không thể.

Y dù sao cũng là “chỉ cần có thời gian thì ngầm chuyên cần luyện võ công”. Vấn đề là ở “chỉ cần có thời gian”. Loại người như Dương Vô Tà, bình thường luôn phải xử lý rất nhiều công việc, có lẽ còn bận hơn so với Tô Mộng Châm, Thích Thiếu Thương, bởi vì những chuyện mà bọn họ không cần tự mình làm, y đều phải ôm hết vào người.

Do đó thời gian rảnh của y nhất định không nhiều, thời gian luyện võ sẽ rất ít.

Luyện võ cũng giống như những chuyện khác, muốn có thành tựu lớn lao thì nhất định phải chuyên tâm và chăm chỉ, cũng phải có nghị lực và bền lòng, sau đó phải cộng thêm một chút thiên phú và tài hoa.

Thiên phú của Dương Vô Tà dù sao cũng tập trung ở tài trí, không phải ở võ công.

Một người muốn “tẩu hỏa nhập ma” cũng cần phải rất chuyên chú, rất chuyên tâm đối với một chuyện, nếu không ngay cả lửa cũng không bốc lên, có lẽ còn không xứng tẩu hỏa nhập ma. Học văn như thế, học nghề như thế, học võ cũng như thế.

Khi tập trung vào một chuyện đến mức “tẩu hỏa”, mới có thể “nhập ma”, kết quả là thành ma, cách xa phật, cách xa chính đạo. Cho dù có thể kịp thời quay đầu, ma đi rồi, cũng không thấy lửa sẽ bốc lên lần nữa, cũng không thấy phật có thể tu thành chánh quả.

Do đó Dương Vô Tà luyện võ chỉ cầu đạt được mục đích thực dụng.

Chỉ khi nào dùng trí không được, dùng kế không xong, y mới động võ.

Nói cách khác, động võ đã là bước ngoặt cuối cùng, là chuyện bất đắc dĩ.

Cho nên võ công mà y luyện rất tàn, rất độc, rất hữu hiệu, tốc chiến tốc thắng.

Đao pháp của y chính là như vậy, không đẹp, không hoa mỹ, nhưng rất hữu dụng.

Đao pháp của y có một nội dung, đó là “đao không ngăn được”.

Đao của y là không ngăn được, là chết người, mỗi đao đều tấn công vào chỗ hiểm.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 78 – Ma hỏa tẩu nhập

Chương 78 – Ma hỏa tẩu nhập

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Y dùng một đao chém vào tay Quan Thất.

Đao thật nhanh, đao thế đột ngột.

Quan Thất chỉ có một tay, đương nhiên không muốn một cánh tay duy nhất còn lại này bị bất cứ thương tổn gì.

Quan Thất rút tay lại.

Rút tay chỉ là một loại phản ứng tự nhiên, không phải võ công chiêu thức gì, thế nhưng Quan Thất tùy tùy tiện tiện rút tay lại, liền tránh khỏi một đao.

Y vừa khẽ thu tay lại, lập tức ra tay lần nữa, lần này là một trào rất có danh tiếng lai lịch.

Một trào này lại là “Ngọa Long trào” do Trương Liệt Tâm sử dụng.

Một trào này chụp vào đầu Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà quát lớn một tiếng, không lùi mà tiến tới, một đao hất ngược vào ngón tay của Quan Thất.

Một đao này phản ứng cực nhanh.

Cặp mắt của Quan Thất đột nhiên biến đổi, trở nên càng nghiêm túc, càng thâm lương, cũng càng điên cuồng.

Chợt nghe y lầm bầm:

- Thuần nhi... Thuần nhi đâu?

Mắt của y trắng như tuyết, vốn tỏa ra ánh sáng màu xanh lá, nhưng hiện giờ lại giống như có hai đốm lửa ma đi vào, khiến cho toàn bộ ánh mắt của y đều bùng cháy.

Mắt đã bốc cháy.

Là lửa ma đi vào mắt của y, hay là ma tính đi vào tâm của y?

Lửa ma, lửa giận trong lòng.

Tay của y rung lên, ngón tay rung lên, toàn thân cũng rung lên.

Trảo thế của y đã biến đổi, từ “Ngọa Long trảo” biến thành “Lạc Phượng trảo”.

Đó cũng là tuyệt học bí truyền của Trương Khai Hoa.

Trương Liệt Tâm đã chết vì trúng phải “Kinh Thần chỉ” của Quan Thất, nhưng võ công chỉ pháp bí truyền của hắn lại được Quan Thất tiện tay thi triển.

Lần này lại là dùng nhu chế cương, “Lạc Phượng trảo” âm nhu mềm mại, đao của Dương Vô Tà đã sắp rơi vào tay Quan Thất.

Nhưng đao của Dương Vô Tà cũng rất kỳ quái.

Đao của y gặp gió liền dài ra, dài rất nhanh, chỉ trong phút chốc đã dài đến ba thước bảy tám tấc.

Đao vừa dài, tình hình lại không như trước.

Vốn là Quan Thất chụp lấy đao của y, hiện giờ lại biến thành y chém ngược vào mạch môn của Quan Thất.

Quan Thất cũng không ngờ được có một đao này.

Đao thật nguy hiểm, đao pháp cực hiểm.

Năm ngón tay Quan Thất co lại, gập vào lòng bàn tay, bàn tay giống như phồng lên, móc ngược vào thân đao của Dương Vô Tà.

Y biến chiêu rất vội, trước sau đã từ “Ứng trảo thủ” biến thành “Ngọa Long trảo”, sau đó lại biến thành “Lạc Phượng trảo”, hiện giờ lại đổi thành tuyệt chiêu bí truyền của Trương Thiết Thụ là “Vô Chỉ chương”.

Vô Chỉ chương, chương pháp không có ngón tay.

Không, phải là chương công độc đến mức ngay cả ngón tay cũng mất đi.

Một tiếng “vù” vang lên, đao trong tay Dương Vô Tà bị đánh bay đi.

Đao bay đi, nhưng đao thế vẫn còn, hơn nữa vẫn một đao chém về phía Quan Thất.

Không có một vết ánh đao nào.

Đao không có ánh đao, đao pháp không có lưỡi đao.

Đó là đao từ trong tay Dương Vô Tà phát ra, “đao không ngăn được” thật sự.

Y dùng tay áo phát đao.

Tay áo của y vốn ẩn giấu phiến đao sắc bén, thật mỏng và lạnh lợi, “Tụ Trung đao”.

Quan Thất bị trúng một đao.

Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Chiêm Biệt Dã, Trương Liệt Tâm, Trương Thiết Thụ, Ngô Kỳ Vinh, Địch Phi Kinh... đám cao thủ này vừa rồi

đều đã giao thủ với Quan Thất, đều không khống chế được Quan Thất, hơn nữa còn gặp nguy hiểm.

Bọn họ đương nhiên không giết được Quan Thất, còn không thể gây thương tổn cho Quan Thất.

Nhưng hiện giờ Quan Thất lại bị thương, bị Dương Vô Tà gây thương tích.

Trong số những người này, võ công của Dương Vô Tà có lẽ là thấp nhất. Y có thể gây thương tổn cho Quan Thất, nguyên nhân duy nhất là thứ y dùng không phải võ công, ít nhất cũng không phải cái gọi là “võ công” trong truyền thống hoặc chính thống.

Y dùng ám toán.

Có điều, bất kể có truyền thống hay không, chỉ cần có thể đánh bại, sát thương kẻ địch thì chính là võ công tốt, cần gì quan tâm nó có chính thống hay không?

Dương Vô Tà thật sự chém Quan Thất một đao, khiến Quan Thất bị thương.

Quan Thất bị trúng một đao, lập tức ngã ra.

Y dường như không ngờ lại có một đao này, có loại đao này, cùng với đao pháp như vậy.

Cho nên y cũng kêu lên một tiếng:

- Tốt!

Sau đó y dùng một tay chụp lấy đao, đó là thanh đao đang rơi xuống, vốn ở trong tay Dương Vô Tà.

Y dùng một đao chém xuống Dương Vô Tà.

Vừa rồi ngay cả khi chiến đấu với bảy đại cao thủ, y cũng không dùng đao, cũng không dùng bất cứ binh khí nào.

Hiện giờ y lại dùng tới đao.

Một đao này chém xuống, giống như không xuất thủ, không có đao, cũng không có người, chỉ có ánh đao mỹ lệ như bóng dáng của tình nhân, gió đao thoang thoang như một tiếng ngân nga.

Nơi đao đi qua cong như lông mày mềm mại xinh đẹp.

Lúc đao đi xuống còn mang theo một chút phong hoa mỹ lệ.

Đao thanh, đao diễm, đao làm người ta kinh diễm.

Dương Vô Tà vừa nhìn thấy liền kêu lên:

- Hồng Tụ đao...

“Kim Phong Tế Vũ Hồng Tụ đao”, đó là tuyệt thế đao pháp của chủ nhân Tô Mộng Chấm của y.

Gặp phải đao này y không có biện pháp, tránh không được, né không ra.

Y chỉ có thể nhắm mắt, hoàn toàn chờ chết.

Thế nhưng Quan Thất làm sao có thể sử dụng một chiêu này?

Từ khi nào Tô Mộng Chấm lại truyền “Hồng Tụ đao pháp” cho y?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 79 – Ma nhập hỏa tẩu

Chương 79 – Ma nhập hỏa tẩu

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Dương Vô Tà không chết, bởi vì bên cạnh y còn có một người.

Tôn Ngự.

Tôn Ngự vừa thấy Quan Thất ra tay với Dương Vô Tà, hắn đã biết trận này khó tránh khỏi, bản thân mình cũng khó tránh khỏi.

Hắn thủ thế đã lâu, cho nên vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, hắn liền phát ra một thương.

Hắn là hậu duệ của Sơn Đông Quái Vật trường Đại Khẩu Tôn gia Thần Thương hội, hắn sử dụng đương nhiên là thương pháp.

Thương pháp của hắn sở trường điểm huyết, công huyết, nhắm huyết.

Thứ mà hắn sử dụng là thương, nhưng lại thi triển thương pháp một cách linh hoạt, linh động giống như chưởng pháp, chỉ pháp.

Hắn tựa như đang sử dụng “phán quan bút”.

Một bút của hắn nhanh chóng đâm vào Toàn Tâm huyết dưới nách Quan Thất.

Hắn tấn công vào chỗ nhất định phải cứu.

Quan Thất chỉ có một tay, y không thể không giữ gìn cánh tay còn lại của mình.

Toàn Tâm huyết cũng là một trong những tử huyết trên thân người, võ công của Quan Thất có cao cũng thể không bảo vệ đại huyết quan trọng này.

Hắn tấn công vào dưới nách Quan Thất, Quan Thất chỉ còn lại một tay, muốn cứu mình thì chỉ có cách thu tay.

Thu tay thì không thể giết chết Dương Vô Tà.

Hắn tính chuẩn sau đó mới xuất thủ.

Vừa xuất thủ, Quan Thất quát lên một tiếng, quả nhiên thu lại một đao kia.

Y đã không kịp giết chết Dương Vô Tà.

Y vừa thu đao, lại dùng một đao chém xuống mũi thương của Tôn Ngự.

Chỉ một đao, chiêu “Khuất Thần thương” mà Tôn Ngự tính toán đủ đường chỉ làm “tiêu hao” một đao của Quan Thất.

Một đao vừa qua, đao lại thứ hai chém ra.

Vẫn chém vào Dương Vô Tà, chém thẳng vào đầu.

Một đao này chém đến mức đại khí đại phái, đại hào đại hùng, Dương Vô Tà không tránh được, không né được, cũng không ngăn được.

Mắt thấy sắp sửa đao xuống đầu rơi, đột nhiên một vật lướt qua, giống như chim, rất nhẹ.

Một con chim không có chân.

Chim không có chân, chẳng phải trong cuộc đời của nó chỉ có thể liều mạng bay, không thể dừng chân?

Vậy nó làm sao có thể nghỉ ngơi?

Đó đã không còn là một loại bất hạnh, mà là đại bất hạnh.

Nhưng không bay thì sẽ ngã chết.

Giống như tham vọng của Bạch Sầu Phi, tâm muốn bay, vĩnh viễn không chết.

Ma nhập hỏa tẩu, oan hồn không tan, người tới chẳng lẽ là Bạch Sầu Phi?

Không phải.

Người tới còn nhẹ hơn Bạch Sầu Phi.

Người này phi thân đến, giống như một con chim, lượn một vòng trước mặt Quan Thất (ở trước mặt Quan Thất thần uy như thế, một mình chiến đấu tám phương, y lại còn cố ý lượn một vòng), giơ tay lên, quát một tiếng:
- Dừng tay!

Tay giơ lên là tay trái của y, phát ra một luồng sáng trắng.

Tay phải không cử động lại phát ra mười sáu luồng sáng đỏ, vàng, lam, lục, đen, trắng không giống nhau, bắn về phía Quan Thất.

Quan Thất vừa nhìn thấy liền quát lớn, một tiếng “xoẹt” vang lên, ném đao về phía thanh niên càng tinh khôn, càng thanh tú, cũng càng oán càng lạnh, càng trẻ tuổi hơn Bạch Sầu Phi. Một ngón tay của y ấn xuống, sau đó quát lớn, giống như sấm sét lôi đình, thanh uy kinh người.

Ám khí đầy trời đều biến mất, hoàn toàn bị “Mật tông quyết pháp” của y đánh rơi.

Nhưng vẫn còn một mũi y không đánh rơi được, đó là ám khí có một không hai từ tay trái của thanh niên này phát ra.

Ám khí này có một không hai, thứ càng độc nhất vô nhị là thủ pháp phóng ám khí của y.

Thủ pháp của y có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó là “quang minh chính đại”. Giống như thứ mà y tung ra tuyệt đối không phải “ám khí”, mà là “minh khí”.

Đại khái trên thế gian cũng chỉ có một người phát ra ám khí như vậy, đó đương nhiên là người đứng đầu Tứ Đại Danh Bồ, Vô Tình.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, một mũi ám (minh) khí kia đã bắn đến trước mặt Quan Thất.

“Cửu Tự quyết pháp đại thủ ấn” của Quan Thất không thể ngăn được, một mũi “minh khí” này giống như một linh hồn vượt qua thiên sơn vạn thủy, muốn lên tận trời xuống suối vàng, trở lại với thân thể của hãn, hơn nữa còn muốn ở lại nơi đó, đóng đinh ở đó.

Ngay cả nhân vật tuyệt thế như Quan Thất cũng không né được, càng không dễ tránh, thậm chí không thể chống đỡ.

Hay cho một mũi “ám khí”.

Quan Thất hét lớn, một tiếng “âm” vang lên, sau đó là tiếng ùng ùng.

Tiếng ùng ùng đến từ giữa không trung, trên bầu trời, sâu trong trời cao không biết nơi nào, từng trận truyền đến. Giống như bên cạnh tầng mây có hai đoàn ánh sáng hình chiếc đĩa, lại giống như chuồn chuồn, đương nhiên là cực lớn, như ẩn như hiện, chợt lóe chợt tắt.

Sau đó y vẫy đầu một cái, hất tóc lên.

Mái tóc tung bay, tóc rối bắn lên.

Y dùng một chùm tóc quăn lấy mũi “minh khí” của Vô Tình, cũng đánh rơi mũi “ám khí” kia.

“Minh/ám khí” do Vô Tình phát ra lập tức đánh trật.

Nhưng đao do Quan Thất ném ra vẫn bay về phía Vô Tình.

Một đao này thế liệt, ý cương.

Vô Tình đã phát ra “đòn sát thủ” của mình, thân hình đang rơi nhanh đột nhiên trầm xuống.

Hai chân của y đã phể, cho nên càng phải nhanh chóng tìm được điểm đặt chân.

Y không phải là con chim không chân chỉ có thể bay, không thể dừng, không thể nương thân.

Nhưng một đao kia của Quan Thất đã đến.

Đao này ném ra, không chỉ có sức lực của Quan Thất, trong nháy mắt khi đao rời tay, Quan Thất còn duỗi ngón tay bắn ra một chỉ “Kinh Mộng”.

Một chiêu lợi hại nhất trong “Tam Chỉ Đạn Thiên” của Bạch Sầu Phi Chi, “Kinh Mộng nhất chỉ”.

Lúc này chỉ pháp đã hòa vào trong đao ý, đao chính là chỉ, chỉ chính là đao.

Đao đang truy đuổi, ánh đao như mộng, đao lại khiến người ta giật mình tỉnh mộng.

Mộng như đời người, bất hủ như mộng.

Một đao này bay đến, Vô Tình đang tìm một điểm đặt chân làm thế nào tránh được?

Một chỉ kia phát ra, Vô Tình hai chân đều phể hoàn toàn không có nội lực làm thế nào tiếp được?

Một đao đã xuất, không chết không thôi.

Một đao này xé gió ném ra, ngay cả người điểm canh ở đầu đường góc hẻm kia cũng ồ lên một tiếng.

Đó giống như một lần thất thanh, cũng là một tiếng cảm thán.

- Kinh Mộng đao...

Hắn thở dài.

Dưới trăng, người này đã che gương mặt lại, nhưng dưới ánh đèn lồng trên tay chiếu rọi, chỉ thấy dưới cằm hắn có vài chùm râu xanh xao thưa thớt, không gió tự chuyển động.

Có lẽ bởi vì kích động nên mới chuyển động?

Mỗ của hắn rất dày, rất trầm, cũng rất sáng ngời, giống như do vàng thật, hoàng kim chế tạo.

“Đả cầu bổng” trên tay hắn rất dài, hơn nữa rất nặng, đầu bổng rất nhỏ.

Đại khái cũng phải nặng đến một trăm mấy chục cân.

Hắn đương nhiên không phải canh phu bình thường.

Hắn là ai?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 80 – Quan ma nổi điên

Chương 80 – Quan ma nổi điên

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đao mang theo chỉ kình bay tới.

Chỉ kình dẫn dắt đao.

Vô Tình làm thế nào tránh khỏi một đao này?

Chỉ có trời mới biết.

Bởi vì Vô Tình không tránh.

Nhưng y cũng không chết.

Một đao này, đã có người tiếp thay y.

Lại có người tiếp được một đao này của Quan Thất, hơn nữa còn là “nghênh đón”.

Tiếp đao không chỉ một người, mà là hai người.

Tiếp đao là kiếm, hai thanh kiếm.

Hai vị kiếm khách, Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà.

Bọn họ đã lướt xuống mái hiên, song kiếm hợp nhất, đồng loạt cũng đồng thời chặn lại một đao này, đánh rơi một đao này.

Nếu như bọn họ không song kiếm hợp bích, tiếp một đao này, Vô Tình có phải sẽ không thể tránh khỏi?

Không biết.

Nếu như bọn họ không kịp thời ứng phó với “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” và “Cách Không Tương Tư đao”, Vô Tình liệu có thể bỏ mạng dưới một đao này?

Không biết.

Nếu như Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà không đồng lòng hợp sức, hai người liên thủ, chỉ dùng sức của một người có phải sẽ không tiếp được một đao chết người đoạt hồn này?

Không biết.

Đối với những chuyện không xảy ra, con người chỉ có thể dự tính suy đoán, vĩnh viễn cũng không biết “kết quả” thật sự như thế nào?

Nhưng “ngẫu nhiên” thường sẽ thay đổi “lịch sử”, mà “lịch sử” cũng thường là do sự kiện “ngẫu nhiên” tạo thành.

Đao xuống, kiếm lên.

Một thanh kiếm “Si”, một thanh kiếm “Thác” (sai).

Si si thác thác, trong nhân gian, ai không si? Ai không sai? Con người trong cuộc đời chính là si si thác thác, thác thác si si đi qua, đi khắp, đi hết, đi tận.

Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà cùng nhau đối mặt với Quan Thất, kẻ vai chiến đấu.

Chiến.

Quan Thất giống như đã bị “chiến chí” thiêu đốt.

Lửa chiến thiêu đốt, càng đốt càng nóng, càng cháy càng mạnh.

Y vừa mở miệng, trong cổ họng phát ra tiếng cục cục. Kỳ quái là trên trời dưới trăng dường như cũng có tiếng vang ù ù đáp lại.

Trong bầu trời ẩn giấu thứ gì? Giống như ở đó có một trăm vạn con điều hâu, chín ngàn vạn con ong, đồng loạt phát ra tiếng kêu quái dị.

Sau đó Quan Thất lại ra tay, tấn công Thích Thiếu Thương, cũng đồng thời tập kích Tôn Thanh Hà.

Màu sắc.

Tôn Thanh Hà nhìn thấy màu sắc mỹ lệ, quả là cực kỳ xinh đẹp, lóa mắt, diễm lệ.

(Nếu như mất mạng trong màu sắc mỹ lệ sắc sỡ như thế, đúng là có chết cũng cam lòng.)

Màu sắc chỉ là một loại sắc thái, vốn không phải lợi khí, làm thế nào công người giết địch?

Nhưng Quan Thất hiện giờ lại dùng “sắc” làm vũ khí.

Sắc tức là hung, màu sắc chính là hung khí của y.

Y tấn công Tôn Thanh Hà, dùng sắc.

Màu sắc chết người, làm người ta mê muội.

Âm thanh.

Thích Thiều Thương lại nghe được âm thanh động lòng người, quả là cực kỳ dễ nghe, êm tai, trong trẻo.

(Nếu như bỏ mạng trong âm nhạc ưu mỹ động lòng người như thế, đúng là chết cũng nguyện ý.)

Âm nhạc chỉ là một loại âm thanh, vốn không phải vũ khí, làm thế nào giết người công địch?

Thế nhưng lúc này Quan Thất đang dùng “âm” làm lợi khí, lợi khí giết người, dùng tiếng giết người.

Y muốn giết Thích Thiều Thương, dùng âm, sóng âm nhiếp người.

Âm thanh đoạt mệnh, khiến người ta nổi điên.

Thích Thiều Thương và Tôn Thanh Hà đều là nhân vật không thể xem thường, nếu như bọn họ chỉ đối kháng với sóng âm và màu sắc, hẳn là có thể chiến một trận, có thể địch một trận.

Thế nhưng khi âm thanh và màu sắc xâm nhập vào hai người, cũng đồng thời phát ra một mùi hương.

Mùi hương lượn lờ, Thích Thiều Thương ngửi thấy giống như đàn hương, giống như phật hiện kim thân, đại từ đại bi, bảo tướng trang nghiêm, muốn y lập tức bỏ xuống đồ đao, quay đầu là bờ.

Trên tay y không có đao, lại có kiếm.

Vào lúc này kiếm của y có thể bỏ xuống được sao?

Y bỏ kiếm xuống là có thể thành phật sao?

Hoặc là không thành phật được, lại thành quỷ, trở thành vong hồn dưới đao của Quan Thất?

Thích Thiều Thương trong nửa đời có rất nhiều sát nghiệt, hiện giờ từng cảnh tượng như mộng vào tâm, hiện lên trong lòng, lúc lên lúc xuống, lúc trần lúc trở, sống chết yêu đương, thành bại một đường, năm tháng như sông, đời người như mộng... Trong nhất thời y lại mất đi đầu chí.

Một Thích Thiều Thương đã mất đi đầu chí, làm sao đấu lại Quan Thất giống như toàn thân đều bị đầu chí thiêu đốt?

Tôn Thanh Hà cũng gần như cùng lúc ngửi được hương vị này, giống như mùi thơm dịu trên người xử nữ, ước vọng vô hạn, khiến người muốn say, đã là dụ hoặc, cũng là kêu gọi, muốn hẳn thương hương tiếc ngọc, quăng kiếm đi vào hương ôn nhu.

Trong tay hẳn có kiếm, kiếm nơi tay.

Vào lúc này hãn có thể quăng kiếm không?

Quăng kiếm là đúng? Hay là sai? Kiếm của hãn sai? Hay là người sai là hãn?

Quăng kiếm đi rồi, sẽ có tình yêu của hãn sao? Cầm kiếm lên, có thể chém hết tình cảm sao? Chém không được tình, cắt không được yêu, không có kiếm, kết quả liệu có phải trở thành vong linh dưới tay Quan Thất?

Tôn Thanh Hà trong quá khứ từng yêu vô số người, hiện nay từng nữ nhân thơm ngát mềm mại lướt qua trong lòng, người nào yêu đến phát sốt, người nào hận đến phát điên, người nào nửa từ nửa đón, người nào uyển chuyển hầu hạ, lần nào cầu cũng không được, lần nào được đền tâm nguyện... Trong phút chốc này hãn lại không có chiến chí.

Một Tôn Thanh Hà đã đánh mất chiến chí, sao có thể thắng được Quan thất thánh giống như chiến thần?

Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà đều lâm vào mê mang cực độ, nhưng có một người khác càng kinh hãi hơn.

Ngô Kinh Đào.

Kinh Đào Thư Sinh tuy rất chặt vật, lo chỗ này hỏng chỗ kia, nhưng cuối cùng cũng ứng phó được dư kinh một vòng “Kinh Thần chỉ” của Quan Thất. Hãn đang muốn lướt xuống mái hiên đối phó với Quan Thất, không ngờ vừa ngưng thần nhìn, lập tức toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Nguyên lai Quan Thất giống như có thù với trời, cũng đối địch với toàn thiên hạ, lúc này đang dùng một loại võ công mà Ngô Kinh Đào sợ hãi nhất, kinh hãi nhất để đối phó Tôn Thanh Hà và Thích Thiếu Thương. Đó tuyệt kỹ bí truyền cũng là tuyệt chiêu đặc biệt của hãn, “Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng pháp”.

(Trời a!)

(Tuyệt kỹ của ta sao lại rơi vào tay Quan Thất?)

(Hắn học được võ công do ta sáng tạo từ khi nào?)

Đó là chiêu pháp và nội công vừa rồi hắn thi triển với Quan Mộc Đán, hiện giờ lại được Quan Thất tiện tay sử dụng, hơn nữa còn khiến Tôn Thanh Hà và Thích Thiếu Thương đồng thời cũng đồng loạt rơi vào hiểm cảnh.

Phát hiện này khiến Kinh Đào Thư Sinh trợn mắt há mồm, nhất thời không dám phi thân lướt xuống gia nhập vào trận chiến.

Hắn chỉ có thể sững sờ trên mái hiên nhà cổ, trong kinh hãi vô cùng, còn cảm giác được giữa bầu trời giống như có tiếng ù ù, khẽ chấn động lướt qua phía trên.

Có thứ gì ở trên trời lượn vòng, bay qua sao?

Hắn đã không có thời gian suy nghĩ kỹ, bởi vì hắn đã bị kinh ngạc tràn đầy, rung động tràn ngập.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 81 – Mê muội

Chương 81 – Mê muội

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ngô Kinh Đào đang lau mồ hôi.

Hắn đổ mồ hôi nóng, bởi vì xấu hổ.

Hắn xấu hổ vì võ công tuyệt học do mình nghĩ ra đều được Quan Thất sử dụng, hơn nữa còn thi triển hoàn hảo hơn so với mình.

Hắn lại chảy mồ hôi lạnh, bởi vì sợ hãi.

Hắn đã từng có một đoạn thời gian dùng thần chú, mê hương để cấm chế Quan Thất. Mặc dù lúc đó hắn đã phát hiện đây là một nhân kiệt phi thường, nhưng phải đến lúc này, hắn tận mắt nhìn thấy Quan Thất một mình giao đấu với nhiều người, còn chiếm được thượng phong, khiến cho hắn không thể xông vào trận chiến của Tôn Thanh Hà và Thích Thiếu Thương, không nhúng tay được. Bây giờ hắn mới hiểu võ công Quan Thất giỏi đến mức nào, tài hoa cao đến bao nhiêu.

Hắn nhất thời sợ hãi, bó tay vô kế.

Hắn tuy vô kế, nhưng có một người lại kịp thời nghĩ ra đối sách.

Người này đương nhiên có thể nghĩ ra kế sách ứng phó, bởi vì ngoại hiệu của y vốn là “Toán Thiên Di Sách”, một danh hiệu khác là “Đồng Tấu Vô Khi”.

Y đương nhiên chính là Dương Vô Tà.

Quan Thất phát ra “Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng”, tiếp đó muốn một quyền giết chết Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà.

Thực ra y không cần phải giết chết hai người này, y và bọn họ vốn không có thù oán.

Y cũng không có ý muốn giết bọn họ, nhưng lại không thể không giết.

Đối với y thì đây là một thử nghiệm, y muốn thử nghiệm ra một loại võ công.

Đây là một loại sáng tạo, y đã bị ý tưởng tràn đầy.

Y giống như một đứa bé, chơi đến lúc cao hứng, đắc ý, thần trí đã bị niềm vui sáng tạo tràn ngập, muốn ngừng không được, cũng chơi không biết chán.

Trong mắt y phát ra ánh sáng hưng phấn, cũng khoa tay múa chân.

“Chiêu mới” một khi đã phát ra, y muốn thử nghiệm đến cùng.

Y giống như đã trúng ma (mê muội).

Có lẽ y chính là ma, ai có thể phân rõ phật ma?

Vấn đề là, người muốn thử xem mình có bao nhiêu sức lực, có thể thử sức với gỗ đá, mảnh thú.

Người muốn thử nghiệm mình có bao nhiêu mị lực, có thể đi phát huy, thi triển, xem thử có bao nhiêu người tình nguyện bị người nô dịch? Bao nhiêu mỹ nữ bị người mê hoặc?

Người muốn thử nghiệm sức mạnh của đồng tiền, có thể đi buôn bán, làm ăn. Người muốn biết sự hấp dẫn của quyền lực, có thể đi tham gia chính sự, làm quan. Nếu như muốn biết loại dược liệu nào hoặc là hỗn hợp nhiều loại dược thảo nào có thể trị ung nhọt, tốt nhất là tìm một người có ung nhọt cho thuốc để xem thử.

Nhưng thử “chiêu mới” lại không như vậy.

“Chiêu mới” cần có người để thử nghiệm, bởi vì chỉ có “người” mới có thể “tiếp chiêu”. Cũng vì khả năng “chống đỡ” của người, cho nên mới phải “biến chiêu”, sáng tạo ra “chiêu mới”, sử dụng “tuyệt chiêu”.

Nhưng loại thí nghiệm này cần phải trả giá rất lớn, cái giá cũng rất cao.

Cái giá là mạng người.

Tất cả mọi thứ trên đời đều không thể quý hơn mạng người.

Mạng người cao giá nhất, bởi vì nếu không có mạng thì cũng chẳng có gì cả.

Ái tình là thứ ngọt nhất trong cuộc đời, cho nên rất quan trọng. Tự do là thứ tốt nhất trong sinh mệnh, vì vậy càng quan trọng. Nhưng nếu như không có sinh mệnh, tất cả đều là giả, không thể hưởng thụ được, cho nên sinh mệnh là quan trọng nhất.

Quan Thất đã mê muội.

Y mặc kệ tất cả, muốn thử cho ra kết quả.

Y mặc kệ ai sống? Ai chết? Người chết là ai? Người hi sinh có phải là anh kiệt nhân tài hiếm có hay không?

Thế nhưng, nếu như Thích Thiệu Thương và Tôn Thanh Hà toàn lực đánh một trận, có thể tránh được thử nghiệm này sao?

Chúng ta vốn có thể biết đáp án.

Nhưng lại không có đáp án.

Bởi vì có Dương Vô Tà, Dương Vô Tà ở đây.

Y đương nhiên không cho phép bằng hữu của mình bỏ mạng, càng không cho phép bằng hữu hi sinh vì mình.

Cho nên y vừa thấy Tôn Thanh Hà và Thích Thiệu Thương gặp nguy hiểm, liền nói một câu:

- Lôi Thuần ở chỗ hăn... bị hăn bắt.

Y vừa kêu vừa dùng tay chỉ, chỉ vào một người phía xa.

Người mà y chỉ là ai?

Ai bắt Lôi Thuần?

Lôi Thuần có thật sự rơi vào tay người đó hay không?

Những điều này đều không quan trọng.

Quan trọng là Quan Thất đang trong chiến đấu, đã hoàn toàn mặc kệ tất cả. Trong suy nghĩ của y, quan trọng nhất chính là “chơi”.

Y là chiến cuồng trời sinh, y “chơi” chính là quyết chiến.

Y toàn tâm toàn ý, hết sức chăm chú, tập trung tinh thần để “chơi”. Y giống như một đứa trẻ, đang chơi thứ đồ chơi mà mình yêu thích đến mức si dại, chơi đến phát điên.

Nhưng lại có một ngoại lệ.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Khi y nghe được cái tên “Lôi Thuần” này, tất cả mọi thứ của y đều biến đổi, trở nên khẩn trương, gấp rút, lưu tâm, cùng với sốt ruột và căm phẫn giống như mê muội.

- Ai?

Y hét lớn một tiếng giống như dậy trời lấp đất, cuốn trời nuốt đất, che trời giấu đất, sụp trời nứt đất, rung trời vỡ đất:

- Ai cướp Thuần nhi đi?

Ai?

Cũng không người nào biết là ai.

Nhưng mọi người nhìn theo đầu ngón tay của Dương Vô Tà, chỉ nhìn thấy một người.

Địch Phi Kinh.

Là Địch Phi Kinh khiến Dương Vô Tà gặp nguy hiểm, Dương Vô Tà cũng trả lại nó cho Địch Phi Kinh.

Giết người thì đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền.

Đây là quy củ giang hồ, cũng là pháp tắc võ lâm.

Đây càng là quy tắc mà Dương Vô Tà tin tưởng.

Địch Phi Kinh vì muốn tránh khỏi Quan Thất liều mạng công kích, cố ý dẫn ma diên đáng sợ này đi đối phó với Dương Vô Tà. Cho nên lúc này Dương Vô Tà cũng trả lại những gì đối phương đã tặng cho y.

Y sợ Quan Thất không tin (đối phương chỉ là si, nhưng quyết không phải một kẻ ngốc. Người này chỉ là điên, lại tuyệt đối không ngu dốt), còn dùng ngón tay chỉ vào Địch Phi Kinh, khàn giọng nói:

- Lôi gia tiểu thư vẫn luôn bị hãm khống chế, hãm ép buộc Lôi Thuần để ra lệnh cho Lục Phân Bán đường. Hãm có ý đồ bất chính với Thuần cô nương đã lâu, tình cảnh của Lôi Thuần tiểu thư rất nguy hiểm...

Mấy câu nói đó rất chết người.

Quan Thất trên mặt đầy máu, trong mắt phun lửa.

Đó không còn là chiến chí, mà là sát chí.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

Chương 82 – Nổi điên

Chương 82 – Nổi điên

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Địch Phi Kinh vừa nghe liền giật mình, ngẩng đầu lên.

Y cuối cùng đã ngẩng đầu.

“Đê Thủ Thần Long” Địch Phi Kinh, cuối cùng đã ngẩng đầu của mình lên.

Mắt của y có cảm tình, rất sâu muện, ba phía trái, phải, dưới của con người hiện lên màu trắng, lông mi dài và hơi cuộn lại, tỏ ra rất nhạy bén, xinh đẹp, thanh tú.

Cho dù là ánh mắt của mỹ nữ cũng không đẹp bằng mắt của y.

Huống hồ lúc này ánh mắt của y còn mang theo một chút kinh ngạc, một loại rung động và hơi kinh hãi, điều này khiến cho đôi mắt đa tình càng điểm lệ.

Cho dù chỉ liếc mắt nhìn, cũng khiến người ta động lòng. Mọi người nhìn thấy đều thoải mái, ngoại trừ những người bị y “nhìn” vào.

Địch Phi Kinh chỉ cử động một chút.

Cho dù là đang giật mình, đang kinh hãi, nhưng tư thái của y vẫn ôn hòa lễ độ, ưu nhã đẹp mắt, tiêu sái tự nhiên.

Khiến người ta nhìn vào cảm thấy thoải mái, cũng khiến người ta lo lắng.

Một người xinh xinh đẹp đẹp, hào hoa nho nhã như y, ở nơi rừng nằm hổ phục như kinh sư, ở nơi quỷ quái gian trá như võ lâm, ở nơi rừng rậm lẫn lộn như Lục Phân Bán đường, làm thế nào sống sót? Tiếp tục sinh tồn? Còn sống một cách tự nhiên, tự do, tự thành một phái như vậy?

Có điều Dịch Phi Kinh vốn thần khí an nhàn, gặp biến không kinh, lúc này cũng không thể trấn định như bình thường.

Bởi vì ma điên kia đã tới.

Quan Thất đã chuyển hướng sang y, lao về phía y, nhảy lên không chụp xuống, còn ở giữa không trung hét lên một tiếng:

- Trả Thuần nhi cho ta!

Y dùng một tay chụp đến, nhưng lại không phải chụp vào Dịch Phi Kinh, mà là Tôn Thanh Hà.

Tại giây phút quan trọng này, y còn phát động công kích với Tôn Thanh Hà?

Tại sao y lại phát ra công kích với Tôn Thanh Hà?

Y và Tôn Thanh Hà vốn không oán, cũng không thù, tại sao lại nhất định muốn giết Tôn Thanh Hà?

Y nhất định phải dồn Tôn Thanh Hà vào chỗ chết sao?

Không phải.

Y không phải muốn giết Tôn Thanh Hà, chỉ muốn đoạt kiếm của đối phương.

Trên đời này, bất cứ người nào muốn đoạt (chạm mặt/tấn công/đối phó) với Tôn Thanh Hà hoặc kiếm của hắn, đều phải trả giá thật lớn.

Cái giá thông thường rất nặng nề, chỉ cần đối phương là người, không phải thần, cũng không phải ma.

Nhưng Quan Thất là chiến thần, cũng là đấu ma.

Có điều cho dù y là ma thần chiến đấu, muốn chụp lấy kiếm của Tôn Thanh Hà cũng phải vận dụng kỹ xảo, hơn nữa nhất định phải trả giá.

Y muốn lấy kiếm của Tôn Thanh Hà, nhưng lại tấn công Thích Thiểu Thương.

Y vẫn dùng “Đại Mật tông Cửu Tự quyết pháp” tấn công Thích Thiểu Thương, thủ ấn chột hư chột thực, chỉ pháp lúc nhanh lúc chậm, người cũng trở nên nửa thần nửa ma.

Có điều, lần này y vận dụng “Mật Tông Cửu Tự đại thủ ấn” lại không giống như vừa rồi.

Hiện giờ mỗi lần y công ra một chỉ, lập tức hét lớn một tiếng. Mỗi tiếng đều như sấm xuân chột hiện, nguyên khí dồi dào.

Điều kinh người là y đã liên tục chiến đấu với mấy đại cao thủ, hơn nữa đối chiến trường mấy lần, chẳng những không mệt, hơn nữa chân khí càng tăng lên, thực lực càng mạnh, ngay cả đấu chí cũng càng đánh càng bùng cháy.

“Độc Toàn ấn”, “Đại Kim Cương Luân ấn”, “Ngoại Sư Tử ấn”, “Nội Sư Tử ấn”, “Ngoại Phược ấn”, “Nội Phược ấn”, “Trí Quyền ấn”, “Nhật Luân ấn”, “Ấn Hình ấn” một vòng phát ra, khi thủ ấn phát đến chữ thứ ba là “Đấu”, Thích Thiểu Thương đã không chịu nổi, sắp chống đỡ không được.

Tôn Thanh Hà lập tức vung kiếm xông lên chi viện.

Điều này lại đúng với ý nguyện của Quan Thất, cũng khiến cho trước mặt Tôn Thanh Hà “tối đen”.

Không sai, là hắc ám.

Đó là “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc”, “hắc” trong “Hắc Quang đại pháp” của Hắc Quang Thượng Nhân

Dưới “bóng tối” này, Tôn Thanh Hà lập tức bị Quan Thất đoạt kiếm.

Một con rồng xanh đã rơi vào trong tay Quan Thất, nhưng một luồng ánh đỏ cũng hiện lên dưới trăng.

Là ai bị thương?

Nhất thời, Dương Vô Tà chỉ nhìn thấy trên mặt Thích Thiểu Thương có máu bắn lên, trên áo Tôn Thanh Hà dính máu, trên người Quan Thất cũng hiện lên ánh máu.

Rốt cuộc là ai đã thương ai?

Ai xuất hiện ánh máu?

Trong nháy mắt này, Thích Thiểu Thương và Tôn Thanh Hà đều nhìn nhau ngạc nhiên.

Trong lòng bọn họ biết rõ, hai người vốn đã hoàn toàn bị “Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng” của Quan Thất áp chế, tâm trí cũng bị khống chế, may mắn vào lúc này Dương Vô Tà lại lên tiếng, làm phân tâm và thần của Quan Mộc Đán.

Bởi vì Quan Thất không thể xem như hoàn toàn thông suốt quen thuộc với tâm pháp võ công của Ngô Kinh Đào, do đó tâm thần vừa phân, công lực suy giảm, mất đi khống chế. Tôn Thanh Hà và Thích Thiểu Thương trở về từ cõi chết, nhưng cũng lập tức thoát khỏi.

Có điều bọn họ còn chưa kịp định thần, phản kích áp chế, Quan Thất đã phát ra “Đại thủ ấn” với bọn họ.

Nhưng trong nháy mắt này, hai người Tôn, Thích tâm ý liên kết, cũng lập tức có đối sách. Thích Thiều Thương chính diện chống lại công kích sắc bén, còn Tôn Thanh Hà từ bên cạnh tập kích.

“Nhất Tự kiếm pháp” của Thích Thiều Thương gặp phải “Khoái Mạn đại thủ ấn quyết”, sau ba chiêu đã lực bất tòng tâm, sau sáu chiêu đã gặp nguy hiểm.

Nhưng “Ý Mã kiếm” của Tôn Thanh Hà đã đến, tấn công vào trước ngực Quan Thất.

Quan Thất dùng một tay đoạt kiếm của đối phương, nhưng lại bị thương.

Bị thương ở sau lưng.

Tôn Thanh Hà tấn công trước người, nhưng sát chiêu lại ở phía sau.

Quan Thất bị trúng một kiếm, nhưng trên tay y đã đoạt được một thanh kiếm.

Y giống như phát điên, có thù với trời, có oán với đất, có mười oan chín thù với tất cả mọi người trên thế gian.

Chỉ thấy y vọt người lên, lướt đi, lao thẳng tới Địch Phi Kinh.

Một kiếm của y đâm nhanh tới.

Kiếm ám thanh, kiếm màu xanh.

Kiếm tên là “Sai”, chỉ không biết lần này y đâm một kiếm ra là đúng hay sai?

Đối với y, đúng sai có phân biệt không? Trong lòng y có phân chia đúng sai không?

Không có sai, nào có đúng?

Chuyện trong thiên hạ, đúng đúng sai sai, si si trí trí, sao phân được rõ, có thể giải thích?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 83 – Chiến cuồng trời sinh

Chương 83 – Chiến cuồng trời sinh

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Kiểm đâm vào Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh kinh hãi.

Địch Phi Kinh kinh hãi vọt lên, kinh hãi lướt đi.

Trong kinh hãi đã tránh khỏi một kiếm.

Chiêu này tránh một cách tiêu sái linh hoạt, ngay cả Vô Tình cũng kêu lên một tiếng:

- Hay!

Đáng tiếc, một kiếm vừa qua, kiếm thứ hai lại tới.

Vừa nhìn thấy một kiếm này, Địch Phi Kinh chỉ có thể thở dài.

Thích Thiều Thương lại kêu lên một tiếng kinh ngạc, bởi vì y nhìn thấy kiếm pháp của mình, một loại kiếm pháp chống lại vận mệnh.

Đó vốn là kiếm pháp do y đặc biệt sáng tạo, hiện giờ lại được Quan Thất thi triển, giống như là kiếm chiêu trời sinh do Quan Thất sáng tạo ra.

Gặp phải tình huống như vậy, gặp phải loại chiến cuồng trời sinh này, người bảo Thích Thiếu Thương ngoại trừ kinh ngạc, còn có thể nói gì? Còn có thể làm gì?

Địch Phi Kinh không tiếp một kiếm này.

Nhưng y lại (kịp thời và đúng lúc) phản công một chiêu, dùng lời nói.

Y không dùng tay, dùng chân, dùng binh khí, thậm chí ngay cả chiêu thức cũng không dùng, y chỉ dùng một câu nói để “phản công”.

“Vũ khí” của y là câu hỏi:

- Người còn nhớ Tiểu Bạch không?

Quan Thất ngẩn ra, kiếm chậm lại, chiêu cũng chậm lại.

Địch Phi Kinh nói tiếp:

- Tiểu Bạch chính là Lôi cô nương.

Vừa nghe được câu này, trong lòng mọi người đều thông suốt.

Hóa ra Tiểu Bạch chính là Lôi Thuần. Điều này cũng không bất ngờ, bởi vì lúc thần trí của Quan Thất chưa khôi phục, ngày ngày vẫn lầm bầm tên Tiểu Bạch, hiện giờ vừa tỉnh táo một chút, lại giống như phát điên muốn tìm Thuần nhi, như vậy Tiểu Bạch rất có thể chính là Lôi Thuần. Huống hồ, “Thuần” và “Bạch” vốn là hai chữ có nghĩa rất tương tự, cho nên nó rất có thể đại biểu cho cùng một người.

Cùng một nữ nhân

Cùng một nữ nhân mà Quan Thất yêu thích, chung tình, thậm chí yêu sâu đậm.

Chợt nghe Địch Phi Kinh lại nói:

- Lôi cô nương là tổng đường chủ thay mặt trong đường chúng ta. Ta là thủ hạ của cô ấy, ta bảo vệ cô ấy còn không kịp. Nhưng hiện giờ Tiểu Bạch đã bị người ta bắt đi rồi.

Nói đến đây, y cố ý ngừng lại một chút.

Quả nhiên Quan Thất nghiêm nghị quát hỏi:

- Ai? Ai bắt nàng đi rồi?

Lúc này Địch Phi Kinh mới nói:

- Còn ai có thể tùy tiện bắt người? Đương nhiên là người của hình bộ.

Lúc y nói, cũng đồng thời nhìn về phía Chu Nguyệt Minh.

Y thậm chí không dùng tay để chỉ, bởi vì đã không cần.

Y vừa nhắc tới hai chữ “hình bộ”, mọi người tự nhiên đều nhìn về phía Chu Nguyệt Minh.

Người này gần như đã đại biểu cho hình bộ, bản thân hẳn chính là “hình tổng”.

Hình bộ chính là hẳn, hẳn chính là hình bộ.

Sau đó Địch Phi Kinh lại nói:

- Tiểu Bạch đã bị bọn họ bắt, người nói xem Lôi Thuần cô nương sẽ rơi vào tay ai?

Khi y hỏi câu này, Quan Thất cũng đã múa kiếm của mình, lao về phía “Tiểu Kiếm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh luôn nở nụ cười như lượm lấy được, tươi cười đầy mặt, lúc này lại không cười nổi, cũng không nặn ra được một chút ý cười nào.

Kiểm tới, kiểm xanh.

Kiểm chiếu rọi khuôn mặt phì phì, trắng trắng, mập mập, mập mập của hắn thành màu xanh, thậm chí biến thành màu lục.

Hắn đích xác ngay cả mắt cũng biến thành xanh lục.

Hắn quả thật không ngờ Quan Thất lại đột nhiên tìm đến hắn, chỉ vì mấy câu nói của Địch Phi Kinh.

Vừa rồi hắn còn thoải mái khoanh tay đứng nhìn, nhưng chỉ trong mấy câu, tất cả đều biến đổi, hắn đã lâm vào nguy cảnh.

Hắn đã chọc phải đại kị của chiến cuồng này.

Người nửa ma này đã tìm tới hắn, với một sự giận dữ không chết không thôi.

Địch Phi Kinh dùng một chiêu “chuyển dời ánh mắt/mục tiêu” này, cũng có một chút kỹ xảo. Bởi vì tung tích của Lôi Thuần đã từ Địch Phi Kinh chuyển sang Dương Vô Tà, sau đó lại từ Dương Vô Tà chuyển về Địch Phi Kinh, nếu như Địch Phi Kinh lại dùng phương pháp giống vậy “chuyển sang” người khác, Quan Mộc Đán có thể sẽ không tin.

Một khi không tin, nhất định sẽ càng điên hơn.

Nếu như phát điên, vậy thì không ai có thể khống chế được, cũng không ai có thể chống lại được.

Do đó, Địch Phi Kinh trước tiên đề cập đến tung tích của Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch” là “xưng hô thân mật” của Quan Thất đối với Lôi Thuần.

Loại chuyện này, người khác có lẽ khó biết được, nhưng Địch Phi Kinh nhờ vào thân phận, địa vị, nhân sự các loại, dĩ nhiên là không gạt được hẳn.

Y đương nhiên biết, hơn nữa còn vận dụng trong lúc nguy cấp.

Nếu như y dùng trò cũ với Quan Thất, nói rằng Dương Vô Tà đã bắt Lôi Thuần, Quan Thất có thể sẽ không tin.

Y chỉ là si, không phải kẻ ngốc.

Y chỉ là cuồng, cũng không ngu xuẩn.

Cho nên Địch Phi Kinh trước tiên “chuyển hướng”, y nói là “Tiểu Bạch”, chứ không nói rõ là “Lôi Thuần”.

Nhưng trong lòng Quan Thất, Thuần nhi chính là Tiểu Bạch.

Y vì Tiểu Bạch mà si, vì Thuần nhi mà cuồng.

Sau đó Địch Phi Kinh ném “vấn đề khó giải quyết” sang cho Chu Nguyệt Minh.

Y đương nhiên không muốn đắc tội với Chu Nguyệt Minh, nhưng y đã nhận được chỉ thị ngầm của Thái Kinh đối với Lục Phân Bán đường, đó là thanh trừ Chu Nguyệt Minh.

Tại sao Thái Kinh muốn diệt trừ Chu Nguyệt Minh? Không phải hẳn dùng Chu Nguyệt Minh như nanh vuốt dưới tay mình, dùng hình bộ làm đao phủ và chó săn của hắn sao?

Quả thật từng có thời kì như thế, nhưng bây giờ đã khác, thời chuyển, thế dời, người thay đổi.

Thái Kinh mất quyền mất chức, bề ngoài thì rút lui, không tham gia triều chính, nhưng trên thực tế vẫn nắm giữ quyền hành. Hắn ngầm kiểm điểm

xuy xét, cảm thấy Chu Nguyệt Minh lập trường không thống nhất. Vào lúc quan trọng hoàng đế có ý cách chức hẳn, Chu Nguyệt Minh chẳng những không ra mặt nói giúp, cầu tình cho hẳn, còn vô tình hay cố ý hòa theo Gia Cát tiên sinh, khiến cho tình cảnh của hẳn lúc đó càng thêm nguy hiểm, cô lập.

Trí nhớ của Thái Kinh rất tốt, hẳn sẽ không quên những chuyện này.

Cho nên, khi hẳn cảm thấy thiên tử đã nguôi giận, không còn nhớ chuyện lúc trước, đã dần dần tha thứ chuyện của hẳn, liền biết ngày mình trở lại đã không còn xa nữa. Hẳn lập tức bố trí đủ loại biện pháp để nắm quyền lần nữa, một trong số đó là thay đổi thủ lĩnh của Hình bộ, Chu Nguyệt Minh.

Hẳn dự định dùng Nhậm Lao và Nhậm Oán thay thế vị trí của Chu Nguyệt Minh.

Hẳn cảm thấy Nhậm Oán còn thông minh hơn Chu Nguyệt Minh, quan trọng nhất là càng biết nghe lời.

Huống hồ còn có Nhậm Lao kiềm chế Nhậm Oán.

Cho nên hẳn âm thầm phát ra chỉ thị với Lục Phân Bán đường, lúc cần thiết có thể “thanh trừ” Chu Nguyệt Minh.

Vừa lúc quyết sách của Lục Phân Bán đường, dựa theo ý chỉ của Lôi Thuần, cũng là muốn “tiêu diệt” chương ngại Chu Nguyệt Minh này. Nguyên nhân là gần đây, từ khi Chu Nguyệt Minh tham gia chiến dịch Huân Hương các hộ giá có công, được Triệu Cát sở trọng dụng, cố ý đề bạt hẳn khỏi hình bộ, trực tiếp tham chính nghị sự.

Đây là một cơ hội rất tốt để tiếp cận hoàng đế, đồng thời cũng tiếp cận trung tâm quyền lực, Chu Nguyệt Minh làm sao có thể bỏ qua?

Chu Nguyệt Minh cũng hiểu rất rõ, mặc dù vị trí hiện tại của hắn là không ít người cầu cũng không được, cầu như khát nước, nhưng so với những hoạn quan quyền cao vọng trọng như Vương Phủ, Chu Miển, Lương Sư Thành, vẫn còn kém một bậc.

Người nhìn nơi cao, nước chảy chỗ thấp.

Hắn đương nhiên muốn trèo lên chỗ cao.

Hắn biết, nếu muốn Triệu Cát nhanh chóng đề bạt hắn (tốt nhất là trước khi Thái Kinh khôi phục địa vị. Với sự thông minh của hắn, dĩ nhiên cũng biết Thái Kinh đã đề phòng), hắn nhất định phải lập một đại công khiến người ta không thể lật đổ, không thể quên được.

Đó là công gì?

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 84 – Đấu thần từ trời

Chương 84 – Đấu thần từ trời

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Tiêu diệt Lục Phân Bán đường.

Chu Nguyệt Minh cho rằng đây là một công lớn có thể lấy lòng hoàng đế. Nguyên nhân là hắn để ý quan sát, từ khi hoàng đế bị hành thích ở Huân Hương các tại hẻm Tiểu Điềm Thủy, cùng với chịu nhục tại Bát gia trang, đối với đám người võ lâm giang hồ đã canh cánh trong lòng, ăn ngủ không

yên, đã sớm có ý diệt trừ những nhân vật lai lịch bất minh nhưng thân mang tuyệt kỹ này.

Có điều hãn cũng tiếp nhận ý kiến của Gia Cát Chính Ngã, không muốn trực tiếp lên án những nhân vật võ lâm thân mang tuyệt kỹ này, để tránh những tên giặc cỏ ngang ngược này liên thủ với nhau xúc phạm mặt rồng, khiến mình lâm vào hiểm cảnh.

Nhưng dẹp bỏ những hiểm họa này lại là tâm nguyện trong lòng hoàng đế.

Hơn nữa Chu Nguyệt Minh cũng nhìn ra, từ sau khi thánh thượng cách chức Thái Kinh, vui đùa phóng túng đều không bằng trước, hơn nữa nhiều lúc buồn bực khó vui, xem ra ngày phục chức cho Thái Nguyên Trường cũng không còn xa nữa.

Thiên tử muốn dùng lại Thái Kinh, nhưng đối với một đám nhân vật thần bí bên cạnh Thái Nguyên Trường, lại hơi cảm thấy bất an.

Cho nên, trước khi Thái Kinh lại nắm giữ quyền hành, Chu Nguyệt Minh chỉ cần thanh trừ các bang phái môn hội phức tạp ở kinh sư, như vậy hoàng thượng nhất định sẽ an tâm.

Một khi thiên tử đã an lòng, mình còn sợ không được thăng chức sao?

Thế nhưng, nếu muốn “đánh chuột” thì phải đánh một con “chuột lớn”.

Đánh “chuột lớn” mới có công lớn.

Nếu là công nhỏ làm nhỏ, Chu hình tống hãn còn không để vào mắt.

Huống hồ hãn cũng không dám chính diện đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu. Một là vì gần đây dưới sự lãnh đạo Thích Thiếu Thương, Phong Vũ lâu đang mạnh như thể lửa đầu gió, hai là vì hãn cũng không muốn chọc giận “đại lôi thần” phía sau Kim Phong Tế Vũ lâu, Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát là người có thể lên tiếng bên cạnh hoàng đế, hãn chỉ muốn cùng với người này không trêu chọc nhau, bình an vô sự.

Chu Nguyệt Minh luôn luôn tự mình hiểu lấy, xưa nay hãn đều biết, có một số người là không chọc nổi, cũng không chọc được.

Về văn về võ, trong triều ngoài triều, Gia Cát Chính Ngã đều tuyệt đối là một người trong số đó.

Về phần Mê Thiên Thất Thánh minh thì đã sớm “gần đất xa trời”, không chịu nổi một kích, nói thế nào cũng không phải “chuột lớn”.

Còn những tổ chức như hai đảng Phát Mộng, Tượng Tị tháp, phần lớn lại có liên quan dính líu với Kim Phong Tế Vũ lâu, nếu muốn “động” đến những bang hội môn phái này, không bằng trực tiếp đi san bằng Phong Vũ lâu cho rồi.

Nơi này không thể dụng, nơi đó không dễ dụng, có một số nơi lại không đáng dụng, kết quả là đành phải đi dụng Lục Phân Bán đường.

Lục Phân Bán đường cũng hoàn toàn phù hợp với điều kiện mà Chu Nguyệt Minh muốn “động”.

Thứ nhất, nó đích xác là “chuột lớn”.

Thứ hai, nó thật sự đang thất thế.

Thứ ba, nó là “hậu thuẫn giang hồ” của Thái Kinh.

Chu Nguyệt Minh nếu muốn lập công thì phải san bằng nó.

Do đó hãn đã ngầm truyền lệnh cho người của hình bộ, Lục Phiến môn, âm thầm quan sát Lục Phân Bán đường.

Lục Phân Bán đường nhanh vượt trái rộng, dĩ nhiên đã nhanh chóng biết được chuyện này.

Vì vậy người lãnh đạo của Lục Phân Bán đường cũng cảm hận Chu mập mập.

Do vậy mới dẫn đến hôm nay Địch Phi Kinh dùng kế sách “một đá hai chim”, “một công đôi việc”.

Y đã nhường “chiến thần từ trời” kia cho Chu Nguyệt Minh.

Một chiêu “cởi bào nhường ngôi” này của y, kết quả như thế nào chưa biết được, nhưng Quan Thất và Chu Nguyệt Minh mỗi người đã trúng một chiêu.

Ít nhất là mỗi người giống như đã trúng một kích, trọng kích.

Địch Phi Kinh không xuất quyền, thậm chí cũng không xuất thủ, nhưng “công kích” thật sự đến từ y.

Đó là “kích” gì?

Công kích đến mắt của y, ánh mắt.

Địch Phi Kinh vừa ngẩng đầu lên, trước tiên là nhìn Quan Thất một cái.

Quan Thất chỉ cảm thấy cặp mắt đau nhói, giống như có hai mũi kim đốt nóng đâm vào trong con ngươi của mình, giống như trúng phải hai luồng “Nhân Dao”.

Y không để ý.

Nhưng mọi người đều thấy được, y đã dùng tay dụi dụi mắt, sau đó lại chiến đấu.

Y lao về phía Chu Nguyệt Minh.

Nhưng cùng lúc này, cặp mắt của y lại ứa máu, còn chảy xuống hai hàng lệ máu, nhìn thấy mà giật mình.

Người càng kinh hãi là Chu Nguyệt Minh.

Hắn đương nhiên không ngờ Địch Phi Kinh lại đột ngột nhắc tới hắn với Quan Thất, khiến cho hắn được sủng ái mà kinh hãi.

Địch Phi Kinh cũng không dùng tay “chỉ” về phía hắn, chỉ vào lúc thích hợp “nhìn” hắn một cái, cũng “trùng” hắn một cái.

Hắn lập tức cảm giác được giống như trúng phải hai đao, Nhãn Đao.

Thật đau.

Thực ra không chỉ Quan Thất trong nháy mắt có loại cảm giác này, ngay cả những người có mặt (bất kể là ai), tại giờ phút này nhìn vào Địch Phi Kinh (hơn nữa bất kể khoảng cách xa bao nhiêu), hai mắt đều có cảm giác đau nhói.

Ít nhất cũng cảm thấy cay xè.

Trong phút chốc này, ít nhất có mấy cao thủ (bọn họ vẫn luôn suy đoán tính tình võ công của Địch Phi Kinh đã lâu) đều đồng thời hiểu được một đạo lý, cũng có một chút suy đoán tương tự, hơn nữa đều liên quan đến nội tình của Địch Phi Kinh.

Thứ nhất, con người Địch Phi Kinh này quả nhiên cao thâm khó lường.

Thứ hai, Địch Phi Kinh quả thật có võ công hơn người.

Thứ, cho dù y đã “lộ”, cũng chưa chắc đã là tuyệt học duy nhất, tuyệt chiêu cuối cùng của y. Người này vĩnh viễn còn có tuyệt chiêu, vĩnh viễn sẽ lưu

lại một chiêu cuối cùng.

Thứ tư, loại người như Địch Phi Kinh, không bay thì thôi, một khi bay sẽ đến tận trời; không kêu thì thôi, một khi kêu sẽ kinh người.

Thứ năm, cho nên y vừa ra tay là sử dụng “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ pháp” có một không hai, y vừa ngẩng đầu lên là có thể dùng thị lực phát nội kinh.

Thứ sáu, cũng kết luận là con người Địch Phi Kinh này không thể xem thường, chẳng những vậy mà còn phải xem trọng.

Đây là cách nhìn của Dương Vô Tà, Thích Thiếu Thương, Vô Tình và “người điểm canh” kia sau khi Địch Phi Kinh “vừa ra tay”.

Nhưng không phải Quan Thất.

Quan Thất là người đứng mũi chịu sào, trúng phải “hai đao” của Địch Phi Kinh, Nhãn Đao.

Mắt của y đau, lập tức nhắm hai mắt lại.

Phản ứng của y rất đơn giản, cũng rất trực tiếp.

Y chỉ ý thức được một điểm.

Giỏi, hóa ra nội lực có thể từ trong ánh mắt phát ra như vậy!

Hắn làm được, ta cũng có thể làm được!

Y vốn có thể làm được.

Năm đó trước trận chiến Tam Hợp lâu, y chỉ nhìn một cái, ngay cả người có đấu chí mạnh mẽ, dã tâm vô cùng như Bạch Sầu Phi cũng lập tức mất đi đấu chí, thậm chí nảy sinh tử chí.

Chết.

Nếu không có quan niệm đạo phật như thiên đường địa ngục, nhân quả tuần hoàn, sinh sôi không ngừng, luân hồi đầu thai, vậy thì chết chính là chết, chết chính là kết quả của sinh mệnh, mất đi tất cả.

Chu Nguyệt Minh giống như đang niết bàn, bởi vì dáng vẻ của hãh giống như một tòa phật.

Chiếc đầu lớn, khuôn mặt núc ních, thân thể mập mạp, híp mắt cười, giống như một tòa phật cười bụng bự có thể chứa chuyện thiên hạ.

Hãh đương nhiên không phải phật.

Ngay cả hãh cũng thường tự giễu “ta là đầu phật tâm xà”. Một kẻ dục vọng tham lam giống như hãh, hãh cũng tự cho là đương nhiên không thể thành phật. Hãh cũng muốn tu phật, có điều giống như những người bình thường khác, chỉ bái thần, thắp hương, mừng một mười lăm ăn chay, ngày thường thỉnh thoảng bố thí tích đức, làm một chút việc thiện, hi vọng có thần linh phù hộ, ra vào bình an, sống lâu phú quý.

Lúc bái thần phật, hãh đương nhiên tạm thời đem bàn tay giết chóc, một đời máu tanh của hãh ném sang một bên.

Đối với đạo, thích, nho, hãh đều có học vấn, cũng rất có kiến thức. Nếu không thì hãh cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió lao lên vị trí có ảnh hưởng lớn như vậy.

Hãh dùng học thức của mình để nịnh hót cấp trên, cai quản đồng liêu, cũng đối phó với kẻ địch của hãh, khống chế thuộc hạ của hãh, kết giao bằng hữu của hãh.

Một người giống như hãh đương nhiên là tham sống sợ chết.

Hãh muốn sống.

Sống được phú quý, vui vẻ, hơn nữa còn phải sống lâu trăm tuổi, tốt nhất là một trăm năm mươi tuổi, làm một người may mắn trắng tráng kiện kiện, khoái khoái hoạt hoạt, nếu không thì làm một lão rùa hắc cũng không quan tâm, không để ý.

Chỉ cần sống tiếp là tốt.

Thế nhưng trong nháy mắt này, hắc cũng đột nhiên nảy sinh ý muốn chết.

Nguyên nhân không có gì khác.

Hắc vốn đang cười, cho dù chiến đấu vô cùng kinh hiểm, nhưng hắc vẫn vui vẻ tràn đầy.

Nở nụ cười như lợm lấy được, đó luôn luôn là thái độ của hắc, cũng là vũ khí của hắc.

Tục ngữ có câu “quyền cứng không đánh kẻ tươi cười”. Hắc cười giống như Di Đà phật, ai sẽ nhẫn tâm đánh hắc? Ai sẽ nhẫn tâm xuống tay được?

Nếu như người không hạ thủ được, hắc sẽ có thể đánh người.

Hắc một khi ra tay, ngay cả gà chó mèo vẹt cũng không để lại.

Chỉ có điều, hắc luôn luôn ít khi tự mình ra tay, hơn nữa không đến giây phút cuối cùng hắc cũng không ra tay.

Thế nhưng hôm nay, khi hắc cho rằng có thể khoanh tay đứng nhìn, lại đột nhiên có một vị khách không mời xông đến.

Đấu thần từ trời.

Nụ cười của hắc vẫn đang còn, đông cứng trên mặt, Quan Thất đã ra tay với hắc.

Vừa ra tay chính là độc thủ, “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ”.

Đây là chiêu thức vừa rồi Dịch Phi Kinh đã sử dụng với Quan Thất.

Mặc dù Quan Thất dường như còn không kịp thông hiểu đạo lý, không kịp tiêu hóa hấp thu, nhưng “Khí Tử Cầm Nã thủ” sơ sài này vẫn có thần của nó, cũng có ý của nó, thậm chí còn có thanh, có thế.

Càng đáng sợ là thế tới của Quan Thất.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 85 – Sát thần

Chương 85 – Sát thần

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Quan Thất dĩ nhiên đáng sợ.

Y đã không còn là người, mà giống như thần.

Một vị thần giết chóc, sát thần.

Một chiến thần ngay cả thần linh cũng dám giết.

Mặc dù sát khí của y lớn nhất, nhưng y vẫn không phải là người khó đề phòng nhất.

Minh thương dễ cản, ám tiễn khó phòng (thương ngoài sáng dễ ngăn cản, tên trong tối khó đề phòng).

Quan Thất phóng khoáng rộng rãi, đi thẳng về thẳng, dám đánh dám liều, muốn chết muốn sống, y đương nhiên là “minh thương”.

Thực ra “minh thương” cũng không dễ cản, nhưng “ám tiễn” được “minh thương” che chở tập kích thì lại càng không dễ đề phòng.

“Ám tiễn” là ai?

“Nó” không phải là người, mà thật sự là “tên”.

“Tên” gì?

“Nhân Tiễn” (mắt tên).

“Nhân Tiễn” này vẫn đến từ Dịch Phi Kinh.

Sau khi Dịch Phi Kinh nhượng mắt, tổng cộng đã nhìn hai lần, cũng “phát” hai chiêu, một đao một tên.

“Đao” là phát ra với Quan Thất, “tên” lại là phóng ra với Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh vốn không ngờ Dịch Phi Kinh lại đột ngột, cũng ngang nhiên công kích hăn như vậy, cho nên lúc Dịch Phi Kinh vừa nói chuyện vừa nhìn về phía hăn, hăn cũng vừa giật mình vừa nhìn về phía Dịch Phi Kinh.

Vừa nhìn nhau liền cảm thấy mắt đau, giống như bị kim đâm.

Trong nháy mắt này, Chu Nguyệt Minh không chịu được nhắm hai mắt lại.

Cũng trong nháy mắt đó, Quan Thất đã lao tới, đánh tới.

Quan Thất dùng một tay bắt lấy hăn, cũng nắm lấy vạt áo của hăn.

Chu Nguyệt Minh quanh năm bắt người, hôm nay lại bị người ta bắt, trên đời rốt cuộc có chuyện báo ứng hay không?

Nếu như có, không việc gì có thể ẩn chứng câu nói “nhân quả tuần hoàn” hơn việc này. “Tiểu Kiểm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh luôn hạ lệnh cho đám chó săn dưới cờ khắp nơi bắt người, giữ người, chinh người, chôn người, thậm chí là giết người, hiện giờ bị Quan Thất dùng một tay tóm lấy giống như xách một con gà con.

Nhưng Chu Nguyệt Minh thật sự là một lão hồ ly, hơn nữa còn là một lão hồ ly rất xảo quyệt.

Lão hồ ly am hiểu nhất là gì?

Chuồn.

Quan Thất đã bắt được Chu Nguyệt Minh, nhưng lúc này y cũng có phần dờ khóc dờ cười.

Bởi vì trong tay y chỉ còn lại một chiếc áo bào.

Áo bào đương nhiên là từ trên người Chu Nguyệt Minh cởi xuống.

Chu Nguyệt Minh thật sự đã bị Quan Thất bắt giữ, nhưng y lập tức dùng một chiêu “Thoát Bào Nhượng Vị” (cởi bào nhường ngôi), từ trong tay Quan Thất “chuồn” ra.

Có lẽ, nếu như Quan Thất có hai cánh tay, hay là quen thuộc với “Đại Khí Tử thủ pháp” của Dịch Phi Kinh hơn một chút, Chu Nguyệt Minh muốn chạy ra cũng nhất định chạy không nổi, đi không được.

Quan Thất một chiêu bắt hụt. Chu Nguyệt Minh vừa thoát thân liền há miệng, đang muốn giải thích, lại thấy một con rồng xanh xé gió bay thẳng đến.

Đó là gì?

Đó là kiếm.

Kiếm tên là “Sai”.

Đó vốn là kiếm của Tôn Thanh Hà. Lúc Quan Thất quay sang tấn công Chu Nguyệt Minh, y vốn định bắt sống người này, cho nên trước tiên ném kiếm ra khỏi tay. Hiện giờ một trảo bắt hụt, y lại dùng ý ngự kiếm, một kiếm lẳng không bay đến tập kích Chu Nguyệt Minh.

Kiếm vốn không phải của Quan Thất, kiếm cũng không ở trên tay Quan Mộc Đán.

Y chỉ có một tay, nhưng lại có thể dùng khí ngự kiếm. Kiếm kia giống như bị một bàn tay vô hình điều khiển, lướt không bắn thẳng đến, tấn công Chu Nguyệt Minh còn chưa tỉnh hồn.

Chu Nguyệt Minh nào còn kịp giải thích.

Huống hồ lúc này mắt của hắn đau nhói, một chiêu “Nhân Tiễn” của Dịch Phi Kinh đã làm thị lực của hắn nhất thời khó khôi phục.

Lúc này hắn đã không cười được, hoàn toàn cười không nổi.

Ánh sáng xanh đã đến gần, quầng kiếm bùng lên.

Kiếm đến, bắn trúng.

“Sai”.

Kiếm đã bắn trúng, hơn nữa còn đóng đinh xuống.

Kiếm đóng đinh Chu Nguyệt Minh trên mặt đất.

Sai.

Đó không phải là Chu Nguyệt Minh, mà là y phục của Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh đã không thấy.

Hắn dùng một chiêu “Kim Thiên Thoát Xác” (ve sâu lột vỏ), đã vọt ra ngoài, nhưng cũng đổi lấy một trán mồ hôi lạnh, một trận kinh hãi. Hắn nghĩ đến chuyện Quan Thất không cho hắn cả cơ hội biện bạch, lại muốn một kiếm giết chết hắn.

Thực ra Quan Thất cũng không phải muốn giết đối phương, y vốn định bắt Chu Nguyệt Minh, truy hỏi tung tích của Lôi Thuần/Tiểu Bạch.

Thế nhưng mắt của y đau, y đã nhìn vào “Nhân Đao” của Dịch Phi Kinh.

Đau đớn khiến cho y nhắm hai mắt lại, cũng khiến cho đầu chí của y tăng lên.

Lúc y dùng khí ngự kiếm thì đã nhắm mắt lại, y chỉ có thể công, không thể thu hồi.

Do đó một kiếm này tập kích, đủ để khiến Chu Nguyệt Minh bỏ mạng đương trường.

Nhưng “vỏ” của Chu Nguyệt Minh đích xác lột rất nhanh.

Nếu như một kiếm kia đâm vào không khí, kiếm thế tất nhiên sẽ không ngừng không nghỉ, vẫn đuổi theo tập kích Chu Nguyệt Minh.

Nhưng hiện giờ lại đâm “trúng”, mặc dù chỉ là y phục của Chu Nguyệt Minh.

Kiếm thế đã dừng, kiếm đóng xuống đất.

Nhưng Chu Nguyệt Minh cũng không thoát hiểm, hắn vẫn bị “bắt”, bị Quan Thất “bắt”.

Chu Nguyệt Minh vẫn bị Quan Thất bắt giữ, điểm này cũng không đặc biệt. Kỳ lạ là Quan Thất lại nhắm mắt “bắt” Chu Nguyệt Minh.

Quan Mộc Đán nhắm mắt lại, một tay dùng cầm nã, bằng cảm giác xuất kích, bằng cảm ứng xuất thủ, còn thuần thực, lão luyện, tinh tế hơn so với vừa rồi mở mắt xuất chiêu, điểm này chẳng những khiến người ta cảm thán, ngay cả Địch Phi Kinh cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tại sao?

Hóa ra Quan Thất sử dụng đã không phải là “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ”, mà là “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ pháp”.

Hầu hết những người có mặt ở đây đều không phân biệt được điểm này, mặc dù bọn họ đều là cao thủ đỉnh cấp trong võ lâm, đều biết đây là một loại Cầm Nã thủ pháp tuyệt thế hiếm thấy, không dễ ứng phó.

Chỉ có Địch Phi Kinh trong lòng hiểu rõ. Bởi vì chỉ có y mới biết, dùng một tay sử dụng “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ” khó khăn đến thế nào. Chỉ có y mới biết, trong đông đảo chúng sinh đương thời, chỉ có y mới lấy được chân truyền của Cầm Nã thủ này. Cũng chỉ có y mới biết, “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ” mà hiện giờ Quan Thất đang sử dụng, đó là bước tiến tiếp theo, cảnh giới tối cao của “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ pháp”, y chỉ biết tên nhưng lại không học được.

Ngay cả y cũng không học được, lại không biết Quan Thất làm thế nào học được?

“Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ” này là cực hạn trong Cầm Nã thủ. “Vị Lão Tiên Sinh” Bạc Tiên Tri trả giá bằng “tuyệt tử tuyệt tôn”, mặc dù luyện thành “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ”, nhưng đối với “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ pháp” vẫn nhìn tên than thở, không thể luyện thành.

Nghe nói Cầm Nã thủ pháp này vốn là tuyệt chiêu do thể tử của một vị cao thủ tuyệt đỉnh sáng tạo ra. Vị cao thủ này võ công đã đạt đến đỉnh cao, vô địch thiên hạ, trở thành cường môn nhân của Huyết Hà phái, thiên hạ đệ nhất đại phái đương thời. Thế nhưng hắn lại rất vô tình, một khi đắc chí liền vứt bỏ thể tử. Bởi vì võ công của hắn cao tuyệt, hắn làm chuyện gì cũng không ai có thể trừng trị. Do đó vị phu nhân thông minh tuyệt đỉnh của hắn mới sáng tạo ra một bộ Cầm Nã thủ pháp này, dù là người võ công cao bao nhiêu, nội lực sâu đến đâu, nàng đều có thể dùng bộ Cầm Nã thủ này khống chế hắn, không để cho hắn rời khỏi bên cạnh mình nửa bước.

Kết quả, ngay cả vị cao thủ tuyệt đỉnh kia cũng vui lòng phục tùng, hắn thật sự chạy không khỏi cầm nã của nàng.

Mặc dù võ công của hắn có một không hai trong thiên hạ, vẫn chạy không khỏi năm ngón tay thon thon của thể tử mình.

Từ đó có thể thấy loại “Tiểu Khí Thể Cầm Nã thủ pháp” này tinh xảo, lợi hại như thế nào.

Nghe nói Vị Lão Tiên Sinh cũng vì biết được loại Cầm Nã thủ pháp này, do đó mới hạ quyết tâm khổ luyện.

Thế nhưng vẫn không luyện được.

Bạc Tiên Tri không luyện được “Tiểu Khí Thể Cầm Nã thủ pháp”, kết quả lại luyện thành “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ pháp”, có tài nghệ hơn người, nhưng cũng trả giá rất thể thảm và nặng nề.

Đối với “Tiểu Khí Thể Cầm Nã thủ pháp”, “Vị Lão Tiên Sinh” Bạc Tiên Tri chỉ có thể cảm thán:

- Đó là công phu mà chỉ nữ nhân mới có thể học được, ta không học được.

Hắn không học được, cho nên hắn cuối cùng từ bỏ.

Nhưng hôm nay, loại Cầm Nã thủ pháp này lại tái hiện trên ngón tay của nhất đại sát thần Quan Thất.

Nếu như nói “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ” chỉ cần bắt trúng bất kỳ bộ vị nào của đối phương, thậm chí là một “điểm”, cho dù là dái tai, ngón út hay là tóc, đều có thể khống chế kẻ địch, vậy thì “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ” lại là chỉ cần bất kỳ một bộ vị nào trên người mình, hoặc chỉ là một “điểm”, bất kể là tóc, đầu ngón chân hay là tay áo, chỉ cần chạm vào bất kỳ nơi nào của đối phương, cho dù chỉ là vạt áo, râu mép hay là khăn mũ, đều có thể dồn đối phương vào chỗ chết.

Có thể thấy được sự tinh vi, ảo diệu của “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ pháp”.

Nhưng Quan Thất lại có thể dùng, Quan Mộc Đán lại biết sử dụng.

Còn Địch Phi Kinh chỉ biết thi triển “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ”.

Ngay cả y cũng không biết sử dụng “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ”, do đó có thể tưởng tượng, cũng có thể suy ra sự kinh ngạc trong lòng y.

Quan Thất nhắm hai mắt lại, chỉ dùng một tay.

Y dùng một tay “bắt” lấy Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh cũng đang nhắm mắt.

Tại khoảnh khắc Quan Thất “bắt” lấy hắn, hắn đột nhiên biến đổi, biến thành một đồng y phục.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 86 – Thần sát

Chương 86 – Thần sát

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Người là người, sao có thể biến thành một món (hoặc một đồng) y phục?

Nhưng Chu Nguyệt Minh có thể.

Trong nháy mắt này, Chu Nguyệt Minh giống như một con rắn, lại giống như một trái bóng.

Rắn là rắn, bóng là bóng, sao lại liên quan đến nhau?

Nhưng Chu Nguyệt Minh vừa giống như rắn, lại giống như bóng.

Nói hăn là rắn, bởi vì y phục trên người hăn cởi xuống một lớp lại một lớp, một món lại một món, hơn nữa còn giống như một tầng lại một tầng, vĩnh viễn không hết.

Lúc này mới biết, hóa ra hăn lại mặc y phục nặng như vậy, áo quần nhiều lớp như vậy.

Cởi đến bộ này đã là lớp thứ ba, mới phát hiện y phục trên người Chu Nguyệt Minh gần giống với màu da. Lần này hăn liên tục cởi mấy bộ, lại có vẻ không béo phì như trước, thậm chí nhanh chóng hao gầy, ốm đi.

Hóa ra hăn cũng không tính là quá mập.

Cho nên hăn giống như rắn, da của hăn lột xuống một lớp lại một lớp.

Nhưng rắn lại không giống như hăn, rắn không có bản lĩnh lớn như hăn.

Ít nhất, rắn không thể lập tức lột da một lớp lại một lớp, một lần lại một lần.

Hơn nữa rắn không giống như trái bóng, cho dù là lúc nằm co cũng không giống.

Hắn lại giống.

Hắn giống như trái bóng bị người ta đánh một cái, đá một cước, đột nhiên nhảy lên, bắn ra.

Thế đi rất gấp, nhanh, còn hết sức kỳ dị.

Cho nên, nếu muốn ra tay với hắn, không biết hắn sẽ đột ngột nhảy đến nơi nào, thậm chí không biết hắn sẽ “lăn” đến một góc nhỏ nào.

Vì vậy hắn giống như trái bóng.

Hắn không chỉ là mặt núc ních, bụng béo phì giống như hai trái bóng trên dưới, thân hình của hắn cũng giống như trái bóng.

Ít nhất là tròn như nhau, cũng biết bắn biết lăn như nhau.

Vừa bắn đã không thấy tăm hơi, vừa lăn một vòng đã ra bên ngoài một trượng.

Một tay của Quan Thất đã bắt được hắn, nhưng hắn vừa lăn đã ra bên ngoài một trượng tám, trong tay Quan Thất chỉ còn lại một đồng y phục.

Quan Thất nhíu mày, hừ một tiếng, vứt bỏ y phục trên tay, chuyển sang rút kiếm, sau đó nhìn thẳng vào Chu Nguyệt Minh.

Lúc này Chu Nguyệt Minh đã cảm thấy sợ hãi.

Hắn đối diện với mũi kiếm, cùng với thần sát cầm kiếm ngay cả mặt cũng hiện màu xanh lá.

Quan Thất đã mở mắt ra, “Nhân Dao” của Dịch Phi Kinh chỉ có thể thương tổn hai mắt của y một lúc.

Lúc này Chu Nguyệt Minh cũng đã mở mắt, mặc dù đau, nhưng “Nhân Tiễn” của Dịch Phi Kinh cũng không thể khiến cho mắt của hắn không nhìn thấy mọi vật trong thời gian dài.

Nhưng lúc này, Dương Vô Tà, Vô Tình, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, kể cả Chiêm Biệt Dã vừa lật người nhảy lên, mưu đồ tái chiến, đều đồng thời tỉnh ngộ. Quan Thất sử dụng Cầm Nã thủ, lúc nhắm mắt thi triển lại càng tinh, càng diệu, càng giỏi, càng ảo trời không vết vá.

Đồng dạng, thân pháp “Bá Vương Tá Giáp” của Chu Nguyệt Minh, lúc nhắm mắt lại càng chớp nhoáng vô định, không dấu vết để tìm.

Vào giờ phút này, hai người dựa vào cảm giác giao thủ, lại tiếp cận như vậy, tương đồng như vậy.

So với những người có mặt, Dịch Phi Kinh còn hiểu được nhiều hơn một điểm, “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ” hắn là phải dùng một tay thi triển, chứ không phải dùng hai tay.

Chẳng trách Bạc Tiên Tri không luyện được “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ pháp”.

Dịch Phi Kinh vì ngộ ra điều này mà cảm thấy run rẩy, run rẩy vì vui mừng.

Nhưng sau đó y lại run rẩy vì một chuyện khác.

Đó là một câu nói, câu nói của Chu Nguyệt Minh.

Lúc này Chu Nguyệt Minh vừa mới thở được một hơi, nhưng hắn còn chưa thở xong, lại phải đối diện với Quan Thất, cùng với kiếm trên tay thần sát cuồng ma này.

Nhưng lúc này hắn đã có thể nói chuyện:

- Lôi Thuần không ở chỗ ta, người hiểu lầm rồi.

Quan Thất nghiêm nghị quát lên:

- Hắn nói nàng ở chỗ hắn, hắn lại nói nàng vẫn còn ở chỗ hắn, bây giờ hắn lại nói nàng ở chỗ người... các người đùa bỡn ta?

Y liên tục nói vài chữ “hắn”, “nàng”, “hắn”, rõ ràng là rất sốt ruột. Với võ công và thân phận tông sư của y, vốn không nên nói chuyện lộn xộn như thế.

Nhưng mọi người đều hiểu rõ những lời y nói, chữ “hắn” thứ nhất là chỉ Định Phi Kinh, chữ “hắn” thứ hai hình như là chỉ Dương Vô Tà, về phần “nàng” đương nhiên là Lôi Thuần, còn “người” dĩ nhiên là Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh đương nhiên nghe hiểu, hắn cũng đương nhiên không dám “đùa bỡn” thần sát Quan Thất này.

Huống hồ hiện giờ thần sát này đã tiến đến gần hắn một cách hung thần ác sát.

Hắn đột nhiên “hét” ra một câu:

- Người sai lầm rồi.

- Ta... sai... lầm?

- Lôi Thuần là Lôi Thuần, Tiểu Bạch là Tiểu Bạch, Tiểu Bạch không phải Lôi Thuần, Lôi Thuần cũng không phải Tiểu Bạch.

- Tiểu Bạch... Lôi Thuần...

- Người mà người muốn tìm là Tiểu Bạch, chứ không phải Lôi Thuần.

- Người mà ta... Tiểu Bạch?

- Đúng, người mà người yêu thương là Tiểu Bạch, còn Lôi Thuần chỉ là người thay thế... Người đùa bỡn người không phải là ta, mà là Dịch Phi Kinh, còn có Lôi Thuần.

Một tiếng “âm” vang lên, Quan Thất giống như bị sét đánh.

Y tự vỗ vào “thiên linh cái”, sau đó hai mắt, hai tai, lỗ mũi, khóe miệng của y đều chảy (ứa) ra vết máu.

Trong bầu trời lại giống như có thứ gì lướt qua, giống như những chiếc nôi, lại giống như những chiếc đĩa lớn, càng giống như những con chuồn chuồn lớn hình dáng kỳ bí. Chỉ nghe tiếng vang vù vù xoẹt xoẹt không ngừng, tiếng xịch xịch xạch xạch thấp thoáng lúc to lúc nhỏ.

- Tiểu Bạch không phải Lôi Thuần, Lôi Thuần không phải Tiểu Bạch...

Quan Thất ấn vào trán hét lớn:

- Các người đùa bỡn ta... các người đùa bỡn ta... người nói láo! Người đang nói láo!

- Ta không nói láo!

Chu Nguyệt Minh vội vàng nói:

- Người mà người muốn tìm thật sự là Tiểu Bạch, chứ không phải Lôi Thuần, người đừng trúng quỷ kế của Lục Phân Bán đường!

- Người mà ta muốn tìm là... Tiểu Bạch....

Cặp mắt của Quan Mộc Đán muốn phun máu, dùng tay ấn đầu lăm bầm, lão đảo như muốn ngã:

- Người mà ta... Không phải Lôi Thuần?

- Đúng.

Câu này Chu Nguyệt Minh trả lời không hề giống như rắn, mà giống như đinh.

Một chiếc đinh đâm vào trong lòng Quan Thất.

Chiếc đinh ác độc, chiếc đinh sắc bén.

Đối với Quan Thất, điều này dường như càng khiến y bị thương, càng khiến y suy sụp hơn bất kỳ trận chiến nào.

- Người mà ta... không phải Lôi Thuần...

Y bị thương kêu lên:

- Mà là Tiểu Bạch?

Sau đó y ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Tiểu Bạch... Tiểu Bạch... nàng đang ở đâu? Nàng... ở... nơi... nào?

Trong giọng nói của y có sự bi thương vô tận, thê lương vô hạn. Hóa ra “Tiểu Bạch” không chỉ là một cái tên, mà là một đoạn ký ức đau thương đẹp đẽ đến mức đi vào tim vào phổi, một đoạn quá khứ tiêu hồn đến mức đứt từng khúc ruột.

Một trận cuồng phong không biết từ nơi nào thổi tới, mái tóc rối của Quan Thất lập tức từng chùm từng chùm theo gió bay đi, mái tóc còn lại bỗng lóa lên ánh bạc dưới trăng.

Trong phút chốc này, y đã rụng đi một nửa tóc đen, trắng đi một nửa mái tóc.

Đó là hồi ức gì, lại thương tổn kỳ tài cái thể, nhân kiệt một đời này sâu đến như vậy, đậm đến như vậy?

(Tiểu Bạch là ai?)

(Ai là Tiểu Bạch?)

(Tiểu Bạch và Lôi Thuần có quan hệ gì?)

Nhất thời, những người có mặt đều hoài nghi, ai cũng quan tâm, vô cùng hiếu kỳ.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 87 – Thiên khả liên kiến (trời thấy đáng thương)

Chương 87 – Thiên khả liên kiến (trời thấy đáng thương)

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chợt nghe Quan Thất bi thương ngâm nga:

- Phú quý phù vân đều vô định, núi tàn nước động vẫn vô tình, gió thu thổi tỉnh anh hùng mộng, thành bại được mất chẳng quan tâm...

Mấy câu thơ này Quan Thất buột miệng ngâm lên, người khác nghe được còn không thấy gì, nhưng Thích Thiểu Thương lại giống như bị trúng đòn. Y chưa từng nghe mấy câu thơ này, đó chắc hẳn là Quan Thất lúc này tâm tình âu sầu, chậm rãi ngâm ra sự sầu muộn trong lòng. Y luôn cho rằng Quan Thất là tông sư võ học, hết sức ngưỡng mộ, cho đến trận chiến tối nay, y mới biết Quan Mộc Đán thật sự là một quái kiệt võ lâm, cảm thấy khâm phục. Thế nhưng y lại không biết Quan Thất còn có tài văn và tài thơ. Tài hoa của Quan Thất đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thích Thiểu Thương. Mấy câu thơ này là do Quan Thất cảm khái ngâm lên, nhưng lại rất sâu rất đậm, đắm Thích Thiểu Thương bị thương, khiến Thích Thiểu Thương nhớ đến Tức đại nương, cùng với mối tình chưa dứt giữa y và Tức Hồng Lệ.

Thực ra, không chỉ có Thích Thiểu Thương nảy sinh tình cảm này, ngay cả Dịch Phi Kinh cũng kinh động, chẳng những kinh động mà còn đau xót.

Chỉ có điều, cảm xúc của Thích Thiếu Thương là ở Tức Hồng Lệ, còn cảm khái Định Phi Kinh là ở Lôi Thuần.

Tiểu thư, Thuần nhi, nổi nhớ như trăng sáng, đêm đêm chiếu ánh soi.

Chợt nghe Quan Thất còn nhìn trăng ngâm nga:

- Họa phúc tựa mình từ không đường, lành dữ buồn vui có điểm dừng, vẽ tranh ước hẹn xuân vô giá, tình thâm không thọ mộng chợt kinh.

Sau đó y hét lớn:

- Trời thấy đáng thương, Tiểu Bạch, Ôn Tiểu Bạch, Ôn Tiểu Bạch, ta tìm nàng thật khổ, ta đau khổ vì tình! Trời vô ý, ý trời tại sao lại ước hiệp ta như vậy, đùa bỡn ta như vậy!

Nghe y kêu lên như vậy, mọi người đều động dung.

Thứ nhất, xem ra Quan Thất phát điên, có một nửa là do nữ nhân gọi là “Ôn Tiểu Bạch” này, so với những gì trước kia bọn họ điều tra được, hiển nhiên là có sai lầm, không khớp.

Thứ hai, nghe ra Quan Mộc Đán chẳng những đã khôi phục một chút thần trí, còn khôi phục một phần ký ức, ít nhất y đã nhớ lại Tiểu Bạch không phải là Lôi Thuần.

Thứ ba, Tiểu Bạch vốn họ “Ôn”, chẳng lẽ...

Mọi người nghĩ tới đây, đã không kịp suy nghĩ tiếp, bởi vì Quan Thất đã phát động.

Y phát động công kích, công kích lớn nhất cũng là lợi hại nhất.

Y một lần lại một lần thất vọng, bởi vì y không tìm được Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thậm chí không phải là Lôi Thuần.

Y cảm thấy giận dữ giống như mắc lừa, càng đáng sợ là hi vọng duy nhất đã tan biến, vỡ nát, điều này khiến cho sự căm phẫn của y không thể phát tiết.

Phương thức phát tiết duy nhất của y là chiến đấu

Chiến đấu vốn là phương thức sinh tồn, cũng là phương thức sinh mệnh, phương thức cuộc sống của y.

Huống hồ hiện giờ hi vọng của y đã tan biến, căn bản cũng không muốn sống, không cần sống.

Cho dù chết, y cũng muốn lựa chọn phương thức này.

Chết trận, chiến tử mới thôi.

Y chém một kiếm về phía Chu Nguyệt Minh, kiếm khí xé gió bổ về phía Tiểu Kiếm Hình Tổng.

Chu Nguyệt Minh lại đột nhiên bị tập kích.

Hắn vốn tưởng rằng những lời kia đã kiếm chế, quấy nhiễu Quan Thất, khiến đối phương không biết theo ai, một lần nữa điên cuồng.

Nếu không, ít nhất cũng có thể chuyển dời ánh mắt của Quan Thất. Hắn đã dùng phương pháp gây ông đập lưng ông, để Quan Thất chuyển sang đối phó với “Đê Thủ Thần Long” Địch Phi Kinh.

Hắn còn rất vui mừng, vui mừng vì cái chức “hình tổng” này không làm uổng.

Hắn lợi dụng “địa vị” của mình, tìm được không ít tư liệu mà mọi người không biết. Mọi người đều bị mờ mắt bởi sự thật, còn có rất nhiều bí mật mà người ta không biết.

Hiện nay, hãn lại dùng những “cơ mật” này để “cứu” mình.

Bởi vì Quan Thất thật sự khó đối phó, người này võ công quá cao, quá hỗn tạp, quá đáng sợ, cũng quá không thể tưởng tượng.

Đó không phải là người, mà là chiến thần, đấu thần.

Đã là võ si, cũng là sát cuồng.

Chu Nguyệt Minh tự tin, chỉ cần là người thì hãn đều có thể “giải quyết” được. Nếu như hôm nay không giải quyết được, vậy từ từ cũng có thể lần lượt “giải quyết”.

Thế nhưng không thể đối với Quan Thất.

Người này đã là yêu quái, không còn là người bình thường. Một người làm thế nào vừa nhìn thấy, vừa giao thủ, lập tức có thể tiếp thu những những tuyệt học phi thường, hơn nữa còn lập tức có thể ứng dụng, tiện tay vận dụng.

Hãn cho rằng mình có thể dựa vào “tin tức” hết sức quan trọng kia để phá huỷ dấu chí của Quan Thất, ít nhất cũng lợi dụng Quan Thất để hủy diệt Địch Phi Kinh.

Hãn luôn luôn am hiểu “Bá Vương Tá Giáp” (bá vương cỡi giáp), không chỉ là chiêu thức võ công, ngay cả đối nhân xử thế cũng như vậy. Hôm nay Địch Phi Kinh “ngầm” hãn một chiêu, hãn nhất định sẽ “dùng mâu của người đâm khiên của người”, “xua” về đối phương.

Nên biết, trong đạo làm quan đương thời, yếu quyết quan trọng nhất chính là “tá” (cởi).

Hễ có “oan uổng” cần giải quyết, phải hiểu được “cởi”. Cởi cho đồng liêu, thủ hạ, bằng hữu, thậm chí là dân chúng vô tội.

Có công đương nhiên phải “đội”.

Hễ có “trọng trách” cần gánh vác, càng phải biết “cởi”, tránh nặng tìm nhẹ, liệu gió chống thuyền, mượn lực sử lực, mượn đao giết người. Sự ảo diệu của nó đều nằm ở một chữ “cởi”.

Có sai lầm nhất định phải “lánh” nhanh hơn.

Hễ là chuyện mạo hiểm thì không làm, có nguy hại đến tiền đồ gấm vóc của mình thì không làm, có nguy hiểm đến vinh hoa phú quý của mình cũng không dính vào, những việc này đều cần nắm giữ bí quyết chữ “cởi” một cách hoàn hảo.

Còn như có chuyện tốt, đương nhiên phải nắm thật chặt.

Chu Nguyệt Minh dựa vào bí quyết chữ “cởi”, một đường thẳng tiến, cho đến hôm nay ngồi vững vàng ở vị trí hình tổng.

Có điều hãn cho rằng đó chỉ là một cột mốc, không phải cuối cùng, hãn còn muốn theo cơn gió lên thẳng mây xanh.

Do đó ở trong nghề của hãn, mặc dù cũng hại không ít người, chôn không ít hảo hán, kết không ít ân oán, oan không ít bách tính, sinh không ít thù hận, nhưng hãn tại hình bộ vẫn luôn thanh danh không ngã, bên ngoài những lời thảo luận về hãn cũng không xấu. Ít nhất, một hình tổng luôn tươi cười đón người, luôn tốt hơn so với một hình tổng sát khí lạnh lùng.

Ít nhất cũng thân thiết hơn nhiều.

Hơn nữa hãn cũng không phải chỉ làm chó săn cho quan lớn quý nhân, chỉ thay người khác tạo ra án oan hại người, có lúc hãn cũng vì người (vì mình) sửa lại mấy vụ án oan, thậm chí một hơi xử lý rất nhiều kẻ tội ác tày trời, còn xử quyết không ít cường hào ác bá, khiến mọi người hả lòng hả dạ.

Cho nên Chu Nguyệt Minh cũng rất được lòng người, danh vọng không xấu. Hắn luôn luôn là “cỏ đầu tường”, trong tường ngoài tường, nơi nào có gió tới thì hắn nghiêng về bên đó, hơn nữa còn nghiêng rất nhanh, không chướng mắt, cũng không trở ngại người khác.

Cũng vì vậy, Thái Kinh vốn rất am hiểu đạo lý này, mới biết rõ ý đồ của hắn, phát hiện hắn không thành thật, từ đó hoài nghi hắn bất trung, mới tìm tâm phúc thay thế vị trí của hắn.

Chu Nguyệt Minh cái gì cũng giống như không quan tâm, cái gì cũng có thể cõi bỏ, cái gì cũng có thể nhường nhịn, nhưng danh vị này thì hắn lại không lui một chút, không nhường nửa bước.

Bởi vì hắn biết, đây là thứ không lui được, cũng không nhường được.

Lui một bước thì không có chỗ chết, nhường nửa phần thì mặc cho người ta ức hiếp.

Những người đã đảm đương chức vị này, đã làm loại chuyện này như hắn, người còn quyền còn, người còn thế còn, người còn uy danh còn, người còn nhân tình còn. Một khi người đi, địa vị dời, chức quyền không, vậy thì sẽ rất nguy hiểm. Những nghịệt gây đã ra, những chuyện đã làm trước kia, tất cả đều sẽ phản công lại mình. Cho dù hết lòng bồi dưỡng tâm phúc của mình làm người nối nghiệp, kết quả nếu như gặp phải áp lực lớn, ngay cả thân tín cũng sẽ vứt xe giữ tướng. Cho dù hứa hẹn quyết không phản bội, truy cứu, cũng sẽ dùng danh nghĩa “đại nghĩa diệt thân” để đưa mình đưa lên hình đài. Nếu để cho người khác chiếm cứ thậm chí lật đổ vị trí của mình, vậy thì kết cục thì càng thảm thiết vô cùng.

Do đó, loại người giống như hắn, “danh vị” chính là tính mạng tài sản, không thể mất được, cũng không thể từ bỏ được.

Hắn thường ví mình là dòng nước, vận dụng cách nói của đạo gia, thiên hạ vạn vật, không thứ gì mềm yếu như nước, nhưng nếu luận về dẻo dai, kiên

cường, lại không có thứ gì hơn được nước, giống như nước chảy đá mòn. Hãn còn thường nói mình “cố sức không tranh, thiên hạ ai có thể tranh với hãn”. Thực ra hãn không phải là không tranh, hãn chỉ là hiểu được lấy lùi làm tiến, không tranh những chuyện không thể tranh. Đối với những chuyện có quan hệ lợi hại, hãn tất tranh tất giành, quyết không nhún nhường.

Vì vậy người ta nói hãn có thể “bụng to bao dung tất cả chuyện khó dung trên đời”, lại nói hãn giỏi thích ứng giống như như nước, thậm chí đồ chứa cũng thay đổi hình dạng của nó. Đây mới là đại nhân vật có thể tùy cơ ứng biến, đi theo đường phải, biết cách đối nhân xử thế, như cá gặp nước. Hãn luôn luôn cười hì hì, cười híp mắt, trả lời bằng cách im lặng, lấp lửng giống như ngầm thừa nhận.

Thực ra, nếu là chuyện mà hãn nghiêm túc suy tính, hãn sẽ giăng co với người đến cùng, thà chết không nhượng bộ. Đừng nói là thủy tính, ngay cả hỏa tính hãn đều dùng đến, đốt không chết người thì dùng tới nước lửa giao nhau, nướng kẻ địch thành than, rán thành xương trắng, nấu thành một nồi máu đặc.

Hãn càng tiến thêm một bước, luyện bí quyết chữ “cởi” thành võ công bí truyền của hãn.

Đây chính là “Bá Vương Tá Giáp” của hãn.

Chỗ tuyệt diệu của kỳ công “Bá Vương Tá Giáp” chính là bí quyết chữ “cởi”.

Cởi bỏ.

Không nhận lời, không gánh vác.

Không đạo đức, cũng không đạo nghĩa.

Không để cho người khác có cơ hội, cũng không để cho mình gặp nguy hiểm.

Đây chính là Tá đại pháp, “Bá Vương Tá Giáp”.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 88 – Phó thác cho trời

Chương 88 – Phó thác cho trời

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trong khoảnh khắc này, chiến thần Quan Thất đã ba lần ra tay với Chu Nguyệt Minh.

Ba lần xuất thủ, Chu Nguyệt Minh cũng ba lần gặp phải nguy hiểm.

Thế nhưng Quan Thất lại không công trở lui.

Lui?

Không lui, chỉ có tiến.

Võ si Quan Thất luôn luôn chỉ công không thủ, chỉ tiến không lui.

Y không lui một tấc.

Y là người gặp mạnh càng mạnh, thấy dừng càng dừng, đấu hung càng hung, gặp ác càng ác.

Dưới ánh trăng cổ đô kỳ dị trong vạt này, Quan Thất trước sau đã giao thủ với mười một đại cao thủ gồm Ngô Kỳ Vinh, Trương Hán, Trương Uy, Chiêm Hắc Quang, Địch Phi Kinh, Dương Vô Tà, Tôn Ngự, Vô Tình, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Chu Nguyệt Minh. Mặc dù y chỉ có một người, một tay, trước đó còn bị cấm chế, thần trí chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng y động thủ so chiêu với nhiều người như vậy đều luôn tấn công, không lui không thủ, tiến mạnh đánh mạnh. Không một ai động thủ với y mà không cảm thấy ứng phó khó khăn, không một cao thủ nào giao thủ với y mà không cảm thấy may mắn thoát chết. Còn y lại vừa ra tay vừa thử chiêu mới, học xong dùng ngay, còn đồng thời tưởng niệm đến Ôn Tiểu Bạch đã khiến y ngày đêm thương, sớm chiều khó quên, rung động tâm can, mộng hồn dẫn dắt.

Nhưng y ba lần phát động công kích với Chu Nguyệt Minh, cả ba lần đều để cho Chu Nguyệt Minh thành công thoát khỏi.

Chu Nguyệt Minh kinh tâm động phách nhưng lại không gặp nguy hiểm.

Hắn dùng “Kim Thiên Thoát Xác”, “Thoát Bào Nhượng Vị”, “Bá Vương Tá Giáp”, phân biệt tránh khỏi “Ngự Kiểm thuật”, “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ” và “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ pháp” của Quan Thất.

Chu Nguyệt Minh tổng cộng đã “lột xác” ba lần, cũng cời y phục ba lần.

Đây là lần thứ tư Quan Thất tấn công Chu Nguyệt Minh. Chu Nguyệt Minh vốn cho rằng mình đã thành công, khiến Quan Thất nghe được tin tức của Tiểu Bạch liền trở nên thần hồn điên đảo, hồn bay phách lạc, không ngờ Quan Mộc Đán lại phát động thể công chết người với hắn.

Hắn không ngờ Quan Thất lại hoàn toàn không quan tâm đến tung tích của Ôn Tiểu Bạch.

Vất vả bận rộn vì nàng, chịu hết gió và sương vì nàng, lo lắng mệt mỏi vì nàng, gầy ốm hao mòn vì nàng cũng không hối hận, tại sao khi biết được tin tức của nàng lại chẳng hề động lòng, nghe được tung tích của nàng lại muốn giết người diệt khẩu?

(Đây rốt cuộc là chuyện gì?)

Hắn vốn cho rằng những lời của mình ít nhất sẽ khiến Quan Thất bị thương thất thần, đầu chí suy giảm, nếu không cũng sẽ không dám hạ độc thủ với mình.

Nhưng lại không phải.

Quan Thất lại chém tới một kiếm.

Một kiếm này giống như mở núi phá đá, chém đứt Hoa Sơn.

Chu Nguyệt Minh biết một kiếm như vậy chém xuống đầu, kiếm chưa đến đã khiến tất cả không khí bên cạnh hần ngưng kết lại, tất cả sát khí đều bị dẫn phát, hần cũng không cời được, không trút được, không tháo được, phương pháp duy nhất chính là nghênh đón, cũng chỉ có thể chống đỡ.

Ba lần giao thủ với Quan Thất trước đó, Chu Nguyệt Minh cũng chỉ “tránh” chứ không đánh trả.

Hần dùng một loại thân pháp công phu diễn biến từ phương thức và phong cách đối nhân xử thế của hần, “Bá Vương Tá Giáp”, để ứng phó với thế công ác liệt của Quan Thất.

Cho dù là mấy năm trước, hai thế lực lớn Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường quyết chiến tại tổng đường của Lục Phân Bán đường, nhân mã hai phái đều cố gắng mời Chu Nguyệt Minh ra tay trợ giúp.

Đương nhiên, bọn họ hi vọng Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia Phương Ứng Khán cũng ủng hộ phe mình.

Khi đó, thế lực của tập đoàn Hữu Kiều tuy còn chưa phải quyền cao, thế lớn, uy trọng như hôm nay, chưa thể thay thế Mê Thiên Thất Thánh minh ngày xưa đứng ngang hàng với Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, nhưng tiềm lực vô cùng khả quan. Phương tiểu hầu gia dù chưa “lộ ra chân tướng”, hiệu lệnh võ lâm, khiến người ta kinh sợ như hôm nay, nhưng cũng thể hiệm tiềm chất, bộc lộ tài hoa. Bởi vì hần trung gian không phân, lập trường không rõ, cho nên mọi người đều hi vọng nhận được sự ủng hộ và giúp đỡ của hần.

Có điều, kết quả là Phương Ứng Khán chí lớn tài cao vẫn tự thành một phái, tập đoàn Hữu Kiều của hần từ độc bá một phương tiến thêm một bước trở thành uy chấn tám phương, từ hô mưa gọi gió một thời càng muốn vượt trội thiên hạ.

Hắn không cam chịu đứng sau người khác, càng không muốn cúi đầu trước bất cứ người nào.

Hắn được Mễ Hữu Kiều trợ giúp, còn được cha nuôi của hắn là Phương Ca Ngâm che chở, cộng thêm hắn được trời ưu ái ban cho trí cơ trí, cùng với dung mạo tuấn tú lấy được thiện cảm của người khác, còn có võ công mà hắn không chừa thủ đoạn tu luyện thành, rất nhanh hắn đã có thể lãnh tụ quần hùng, đứng ngang hàng với Chu Nguyệt Minh. Trong võ lâm kinh sư, hắn cùng với Thích Thiếu Thương và Vương Tiểu Thạch của Kim Phong Tế Vũ lâu, Lôi Thuần và Địch Phi Kinh của Lục Phân Bán đường tạo thành thế chân vạc, mỗi người một hướng. Trong kinh thành quan trường, hắn và đám “lục tặc” Thái Kinh, Lương Sư Thành, Đồng Quán, cùng với nhóm nhân mã Gia Cát Tiểu Hoa, Thư Vô Hý, Tứ Đại Danh Bô phân ba thiên hạ, hùng bá một phương.

Chu Nguyệt Minh thì sao?

Hắn là hình tổng, không ai muốn đắc tội với hắn, ai cũng hi vọng có được sự ủng hộ của hắn.

Chỉ cần hắn bằng lòng, đồng ý, một khi có được sự ủng hộ của hắn, cũng giống như làm chuyện gì cũng không sợ sau lưng bị luật pháp truy cứu, hơn nữa cũng không vi phạm lệnh cấm, càng có thể mặc sức hoành hành.

Lần hội chiến kia, Chu Nguyệt Minh cuối cùng vẫn ra tay, nhưng lại không dùng hết sức.

Hắn chỉ muốn “thử một lần”, hai bên đều giúp, hai đầu đều đánh.

Bên này hắn đánh Địch Phi Kinh, là vì muốn dò xét thực lực thật sự của “kiêu hùng cúi đầu” này.

Thế nhưng hắn thử không ra.

Một hiệp kia, hãn chỉ “thử” được Địch Phi Kinh ứng biến rất nhanh, khinh công rất giỏi, những thứ khác đều không dò xét được.

Cho đến hôm nay, hãn mới thật sự kiến thức được “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ” của Địch Phi Kinh, cùng với phương pháp “cởi bào nhường ngôi”, “dời mắt giá họa” càng chết người hơn, khiến cho hãn suýt chút nữa đã bỏ mạng dưới tay Quan Thất.

Một lần “thử” khác của hãn là đối với Tô Mộng Châm.

Một người là nhân vật số hai bí hiểm nhất trong Lục Phân Bán đường, một người là bệnh nhân sát tinh Tô Mộng Châm có quyền lực nhất trong Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lần này hãn đã thử ra chiến lược của Tô Mộng Châm không thể xem thường, thứ đáng sợ hơn không phải là võ công của Tô Mộng Châm, mà là y còn có hai huynh đệ trung thành, hơn nữa võ nghệ cũng không tầm thường.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Một lần thử này, hãn cũng thử ra được một chuyện. Vết thương nơi đùi phải của Tô Mộng Châm thật sự rất nghiêm trọng, chẳng những khiến cho chiến lược giảm nhiều, thậm chí đã có phần ảnh hưởng đến đi lại.

Hãn đã từng vô tình hay cố ý tiết lộ điều này với Bạch Sầu Phi, tin tức này rõ ràng là đã tăng cường cũng tăng tốc Bạch Sầu Phi phản bội Tô Mộng Châm.

Có điều trong hai trận chiến đó, hãn cũng chỉ dùng thân pháp hết sức “đột nhiên” và thế công vô cùng “đột ngột” để tập kích Tô Mộng Châm và Địch Phi Kinh.

Lần này lại không được.

Quan Thất chém tới một kiếm.

Hắn không thể lách sang trái, lách sang trái sẽ bị mũi kiếm cắt trúng.

Hắn không thể né sang phải, né sang phải sẽ bị mũi kiếm quệt trúng.

Hắn không thể vọt lên trên, vọt lên trên sẽ bị kiếm khí chém trúng.

Hắn không thể cúi xuống dưới, cúi xuống dưới sẽ bị thân kiếm bổ trúng.

Hắn không thể lui về sau, lui về sau sẽ bị kiếm khí thương tổn.

Hắn không thể tiến lên trước, tiến lên trước bị kiếm thế giết chết.

Hắn chỉ có thể đứng ở đó, chống đỡ.

Toàn thân hắn phồng lên, giống như một con cóc đang phình to, đôi tay như dùi trống vỗ một cái, muốn kẹp lấy kiếm của Quan Thất.

Chiêu này của hắn rất đơn giản, cũng rất lưu loát.

Nhưng đó lại là tinh hoa, tinh hoa của chiến thuật.

Nhìn thấy chiêu này, ngay cả canh phu trên đường dài kia cũng không nhịn được kêu một tiếng:

- Tay không vào dao sắc.

“Tay không vào dao sắc”, một cái tên rất bình thường.

Trong võ lâm, ai cũng biết dùng, ai cũng từng học loại võ nghệ này. Cho dù không phải trong giang hồ, bách tính tầm thường, văn nhân, phụ nữ và trẻ con, ngay cả khi chưa từng thấy qua, cũng nhất định đã nghe nói đến loại “võ công” này.

Loại võ thuật này không hề hiếm thấy, nhưng dùng cho tốt lại là có một không hai.

“Tay không vào dao sắc” là ám chỉ dùng tay không để cướp lấy vũ khí trên tay người khác, đây chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng. Người có thể ra tay đối phó với những đối thủ võ công kém hơn người, nhưng một khi kẻ địch võ công mạnh hơn người, người làm thế nào dùng một đôi tay bằng thịt để đoạt lấy binh khí trên tay hắn?

Điều này cần có bản lĩnh cao hơn so với Cầm Nã thủ.

Cầm Nã thủ có thể là tay không đấu tay không, còn “tay không vào dao sắc” lại là người tay không, còn đối phương lại có binh khí.

Hiện giờ Chu Nguyệt Minh chẳng những sử dụng nó, hơn nữa còn thi triển với một kẻ địch chí cường, cực cường, tối cường tuyệt đỉnh, hắn ở trước mặt Quan Thất thi triển “Tay không vào dao sắc”.

Mũi đao lạnh, mũi kiếm càng lạnh.

Một thanh kiếm lạnh tên là “Sai”, do một cao thủ tuyệt thế sử dụng càng ý lạnh xâm người, kinh người, bức người, giết người.

Quan Thất sử dụng một chiêu này có điểm kỳ lạ, thậm chí có phần kỳ dị.

Y đang cười.

Ánh mắt của y đầy ưu thương, ưu đến rất thương, rất thương tâm, rất thương tình, rất thương lòng.

Lúc xuất kiếm y lại cười, nụ cười giết người.

Nhưng thần sắc của y lại rất kinh người, dọa người.

Thần sắc khi y dùng kiếm rất dọa người, nhưng ánh mắt của y lại rất đa tình, nụ cười rất thương tâm.

Người nói sao?

Quan Thất hiển nhiên là một người thương tổn vì tình, khổ sở vì yêu, y vì Ôn Tiểu Bạch mà hồn bay phách lạc, nửa si nửa điên qua một đời.

Thế nhưng, nếu như y thật sự thâm tình không hối hận, vì sao khi biết tung tích của Tiểu Bạch, y lại muốn một kiếm giết Chu Nguyệt Minh diệt khẩu?

Y là tình thâm không vĩnh viễn? Hay là tình đến nồng lúc tình lạnh nhạt? Hoặc là nhìn như đa tình lại vô tình, kết quả là tìm nàng trong chốn đông người, hao gầy tiêu tụy không hối hận, nhìn hết đường chân trời, lại nửa đón nửa từ, chỉ đổi được nước mắt bạc tình?

Ai biết?

“Người nói sao” vĩnh viễn là một câu hỏi, đáp án của mỗi người đều không giống nhau. “Ai biết” lại không phải là một câu hỏi, ý tứ của nó thực ra giống như “không biết” hoặc “mặc nó đi”.

Trên đời có rất nhiều chuyện, rất nhiều vấn đề, rất nhiều phiền não, mặc dù người người khác nhau, thời thời không giống, nhưng đều chỉ có thể “mặc nó đi”.

Không mặc nó thì thế nào? Chỉ là chuốc khổ. Tính toán thiệt hơn, kết quả là mọi chuyện lại không do người.

Vì vậy, có lúc phó thác cho trời cũng chưa chắc là tiêu cực, nó chỉ là một loại thái độ nhân sinh muốn nhưng không cầu, không tìm phiền não mà thôi.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

Chương 89 – Thiên khả kiến liên

Chương 89 – Thiên khả kiến liên

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chu Nguyệt Minh muốn dùng một chiêu “Tay không vào dao sắc” để đoạt kiếm của Quan Thất.

Kiếm mà Quan Thất cầm trên tay thật ra là lấy được từ Tôn Thanh Hà.

Kiếm tên là “Sai”.

Chu Nguyệt Minh cũng “sai” rồi.

Một chiêu kia của hã không đoạt được kiếm của Quan Thất.

Nhưng hã cũng không chết.

Không phải là hã không tiếp được một kiếm kia của Quan Thất, mà là một kiếm kia của Quan Thất vốn không chém xuống.

Cho nên Chu Nguyệt Minh không tiếp một kiếm này, một kiếm này cũng không đến trước người hã, mà là phía sau.

Chu Nguyệt Minh trúng kiếm, ở sau lưng.

Sau lưng Chu Nguyệt Minh bị trúng một kiếm, hã không chết, thậm chí cũng không bị thương.

Bởi vì Quan Thất chỉ phát kiếm chứ không phát lực.

Mũi kiếm đặt ở sau lưng Chu Nguyệt Minh. Chợt nghe Quan Thất cười “ha ha” hai tiếng, lầm bầm một cách thê lương điên cuồng:

- Trời thấy đáng thương... trời thấy đáng thương... cuối cùng ta đã biết được tung tích của Ôn Tiểu Bạch... Người nói cho ta biết (nói xong không tự chủ được dấy mũi kiếm về phía trước một chút, Chu Nguyệt Minh đau đến ườn người về phía trước)... người nói cho ta biết đi (nói xong lại không kìm được dấy kiếm về phía trước một chút, Chu Nguyệt Minh đau đến nước mắt chảy ra)... người nhất định phải nói cho ta biết (Chu Nguyệt Minh trong lòng hét lớn “ta nói, ta nói, ta sẽ nói”)... người nhất định phải nói cho ta biết...

Lần này Chu Nguyệt Minh thật sự kêu lên thành tiếng:
- Ta nói! Ta nói!

Tiểu Bạch ở đâu? Tiểu Bạch ở nơi nào?

Quan Thất xuất kiếm trước người Chu Nguyệt Minh, nhưng Chu Nguyệt Minh lại trúng kiếm sau lưng.

Quan Thất không giết Chu Nguyệt Minh, nhưng Chu Nguyệt Minh đã bị khống chế.

Hắn bị khống chế dưới kiếm của Quan Thất, nhưng lại không phải là kiếm pháp của Quan Thất.

Kiểm pháp đó là “Ý Mã kiếm pháp” của Tôn Thanh Hà.

Kiểm ý phân hai, có lúc là dùng kiếm giết người, có lúc là dùng ý thương người. Người ngăn được kiếm thì không thủ được ý, người cản được ý thì không chống được kiếm.

Đây là một trong hai đại kiếm pháp mà Tôn Thanh Hà sáng tạo, “Âm Viên” và “Ý Mã”.

Tôn Thanh Hà từng dùng kiếm pháp thứ hai để đối phó với Quan Thất, Quan Thất lại học xong dùng ngay, lập tức dùng “Ý Mã kiếm” để khống

chế Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh đã bị Quan Mộc Đán không chế.

- Trời cũng thấy thương, hôm nay đã để ta tìm được tung tích của Tiểu Bạch...

Kiểm thể của Quan Thất lại đẩy về phía trước một chút, Chu Nguyệt Minh lập tức đau đến kêu lên một tiếng.

Hắn vốn dương dương tự đắc, cho rằng đã thực hiện được kế sách đưa ra tin tức của Ôn Tiểu Bạch, không ngờ lại khiến cho tình cảnh của mình càng chật vật, tính mạng hoàn toàn nằm trong tay Quan Thất, có thể nói hóa khéo thành vụng. Hắn nghe Quan Thất một mực nói “trời thấy đáng thương”, trong lòng thầm kêu khổ. Trời nếu thấy thương, trước tiên nên thấy hắn đáng thương thì tốt hơn. Tình thế bây giờ của hắn vô cùng không tốt, hết sức không ổn, mạng của hắn đang ở trong tay kẻ địch, hơn nữa còn là trong tay một kẻ điên.

Có chuyện gì nguy hiểm hơn so với rơi vào trong tay một kẻ điên võ công cao tuyệt, mặc hắn xâu xé?

Có.

Đó chính là trên tay “kẻ điên” kia còn có một thanh binh khí nổi danh về sát khí, “Sai”.

Đó là binh khí thành danh của Tôn Thanh Hà. Sở dĩ hắn đặt tên là “Sai”, nghe nói là có mấy lý do bất đắc dĩ.

Thứ nhất, hắn từng dùng thanh kiếm này giết sai người.

Thứ hai, hắn cho rằng mỗi khi giết một người, đều là một loại sa ngã, lại một lần “sai”.

Thứ ba, trong võ lâm, trên giang hồ, ai cũng cho rằng binh khí của hãn chính là thanh kiếm này, thực ra lại không phải, do đó vũ khí của hãn vốn là một sai lầm.

Hiện nay, thứ mà Quan Thất cầm trên tay, đặt ở nơi nguy hiểm đến tính mạng Chu Nguyệt Minh, chính là thanh hung khí luôn được xem là giết sai người mà nổi danh thành thiên hạ, Chu Nguyệt Minh làm sao có thể không sợ hãi lạnh người?

Cho nên Chu Nguyệt Minh chỉ có thể ngập ngừng, nhưng cũng kịp thời nắm bắt thời cơ, nói:

- Ta cũng không biết Tiểu Bạch cô nương chính xác ở đâu...

Mới nói đến đây, hãn đã phát giác sau lưng phát ra một tiếng “xoẹt”, hơn nữa còn đau nhói, vội vàng nói tiếp:

- Nói thật, mặc dù ta không biết cô ấy rơi vào tay người nào, nhưng đại khái có thể suy đoán được... Hơn nữa ta còn biết, có hai người nhất định sẽ biết cô ấy ở đâu.

Quan Thất giận dữ quát lên:

- Ai?

Chu Nguyệt Minh nói:

- Ngài thật sự muốn ta nói?

Quan Thất chỉ nói:

- Người dám không nói!

Lần này Chu Nguyệt Minh không cảm thấy đau nhói, nhưng lại có một cảm giác lạnh lẽo đến cực hạn, từ sau lưng thấm vào người, trong lòng biết người này bất chấp lý lẽ, vội nói:

- Không phải ta không nói. Ta giữ chức ở hình bộ lâu như vậy, đã thấy rất nhiều nghi phạm khi muốn nói ra tên của kẻ cầm đầu phía sau và chứng cứ phạm tội, phần lớn đều bị ám toán sát hại. Ta đã thấy nhiều, cũng đã thấy

lâu, cũng sợ có một ngày kết cục giống như bọn họ. Cái mạng thấp hèn của ta còn không quan trọng, chỉ sợ bí mật vĩnh viễn bị chôn trong lòng, hại ngài và Ôn cô nương không thể gặp nhau, đó là nghiệp chướng nặng nề, vĩnh viễn hối hận.

Lúc nói những lời này, khuôn mặt của hắn lại tươi cười, dáng vẻ cầu xin rất đáng thương, cũng rất khoa trương.

Hắn nói một cách rất uyển chuyển, đến cùng vẫn ngậm ám thị cho Quan Thất biết, không thể giết người.

Hắn vừa chết, tin tức của Tiểu Bạch sẽ đoạn tuyệt.

Hắn không thể chết được.

Có điều hắn nói cái gì “cái mạng thấp hèn của ta còn không quan trọng”, đương nhiên là cố ý tự hạ thấp mình.

Ngay trước mặt quần hùng kinh hoa, Chu Nguyệt Minh lại giả vờ thấp hèn, đáng thương. Ở nơi này ít nhất có ba loại phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Một là Tôn Thanh Hà.

Hắn xem thường loại người như Chu Nguyệt Minh. Hắn thà chết chứ không chịu khuất phục, nếu phải quỳ sống thì không bằng đứng chết.

Hắn nghĩ đến địa vị hình tượng của Chu Nguyệt Minh, bình thường tác oai tác quái quen rồi, hiện giờ bị người khác khống chế, lại khúm núm cầu sinh, khí phách mất hết, khí khái không còn. Trong mắt hắn thì kẻ này đã “chết”, có sống hay không cũng không quan trọng nữa.

Hắn không biết sống vất vưởng như vậy còn có ý nghĩa gì.

Một người khác là Thích Thiếu Thương.

Y cảm thấy rất chấn động, hơn nữa còn bội phục người mà y vẫn luôn đấu tranh, vốn chẳng hề khâm phục này.

Bởi vì y đã từng chạy trốn. Một người chạy trốn, đương nhiên phải trải qua tình cảnh nhần nhục sống tạm, nhin tiếng nuốt hơi, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Khi đó y mặc dù bị mất một tay, bị thương, nhà tan cửa nát, đối diện với tình cảnh khó khăn phải nhờ bạn bè che chở, nhưng y vẫn là một con rồng.

Một con rồng bi phần, một con rồng giận dữ.

Y vẫn luôn kiên cường bất kham, kiêu ngạo bi phần chạy trốn, tìm đường sống cho mình.

Y lại không ngờ được, vì sinh tồn, ngay trước mặt mọi người (thậm chí là thuộc hạ), Chu Nguyệt Minh lại có thể khúm núm cầu xin như vậy, không để đường lui như vậy, cũng không để lại cho mình bất kỳ mặt mũi gì. Y nhớ lại những gì gặp phải khi chạy trốn trước đây, cảm thấy vô cùng khổ sở, hết sức ủy khuất. Thế nhưng hôm nay, với địa vị giang hồ của Chu mập mập, chẳng qua là vì muốn sống sót (huống hồ Quan Thất chưa chắc sẽ giết hẳn), lại mặt dày cầu xin trước mặt mọi người như thế, khiến cho y đột nhiên cảm thấy những oan khuất sỉ nhục mà mình phải chịu trong quá khứ chẳng tính là gì cả.

Còn một người khác là Tôn Ngư.

Tôn Ngư giỏi về ứng biến, công phu ứng biến đối nhân xử thế của hắn còn cao hơn công phu võ nghệ của hắn.

Hắn luôn luôn biết lắng nghe, hiện giờ nhìn thấy Chu Nguyệt Minh, mới biết là ngoài trời có trời, ngoài núi có núi, ngoài người có người.

Hắn tự cảm thấy không bằng.

Hóa ra một người vì an nguy của mình, lại có thể ủy khuất cầu sống như vậy, không biết xấu hổ như vậy, nhẫn nhục cầu xin như vậy.

Lần này hẳn xem như là được mở rộng tầm mắt.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 90 – Không phó thác cho trời

Chương 90 – Không phó thác cho trời

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chỉ nghe Quan Thất lạnh lùng nói:

- Ai dám hại người? Chỉ cần ta ở đây, sẽ không ai dám động đến người.

Chu Nguyệt Minh nói:

- Quan thánh Chủ thần công cái thế, thiên hạ đệ nhất, ngài ở đây dĩ nhiên là không ai dám đụng đến ta. Nể mặt của ngài, có lẽ nhất thời cũng không dám đụng đến ta. Nhưng khi ngài rời khỏi thì sao? Ta nói ra bí mật của bọn họ, tố giác ân tình của bọn họ, ngài nghĩ bọn họ sẽ bỏ qua cho một kẻ đáng thương như ta sao? Ta không phải không nói, mà là không dám nói.

Quan Thất vừa nghe liền lớn tiếng nói:

- Người đừng sợ, cứ nói đi. Ta có ở đây hay không cũng vậy, ai dám động đến người chính là động vào họ Quan ta, Quan Thất ta sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn.

Y vừa nói câu này, Chu Nguyệt Minh lập tức mặt mày hớn hở. Mọi người không nhịn được ngơ ngác nhìn nhau, thương tiếc cho Quan Thất. Vô Tình

còn không kìm được than một tiếng.

Chỉ có Tôn Thanh Hà hừ lạnh nói:

- Một người nửa điên, lời nói không đáng nhắc đến, chính hắn cũng chưa chắc làm chủ được, làm chuẩn được.

Kiểm của hắn bị Quan Thất đoạt đi, còn tiện tay thi triển ra “Ý Mã kiếm pháp” của hắn, hơn nữa uy lực càng lớn, thân pháp càng kỳ, tâm tình của hắn nếu tốt mới là kỳ lạ.

Không ngờ câu này vừa nói ra, lại khiến cho Chu Nguyệt Minh “thừa cơ hội”, tiến thêm một bước dùng lời nói ép buộc Quan Thất nhận lời:

- Chính là như vậy, thánh chủ cũng chính tai nghe rồi. Hôm nay ngài đang chủ trì đại cục, còn có lời khó nghe như vậy, nếu có một ngày ngài đi xa, mạng của ta chỉ có theo trời thôi.

- Theo trời? Theo trời!

Quan Thất đột nhiên nhất cách cách cuồng cười lên:

- Theo trời! Phó thác cho trời không bằng chết! Ta theo trời nhiều rồi, phó thác lâu rồi, hôm nay lại muốn càn khôn do ta, phong vân mặc ta, chúng ta phải không nghe theo trời, không phó thác cho trời.

Sau đó y nói với Chu Nguyệt Minh như căn dặn:

- Người đừng sợ! Ta chẳng những dạy người võ nghệ tuyệt thế, để cho người không còn e ngại đám đạo chích này, còn cùng người nghĩ một biện pháp tốt, để cho nửa đời sau của người được Quan mỗ ta bảo vệ, tuyệt đối không người nào dám ức hiếp người.

Chu Nguyệt Minh vừa nghe, đúng là hoan hỉ bất ngờ, còn vui mừng khôn xiết.

Mọi người vừa nghe đều biến sắc, biết rõ Quan Thất tuy võ công cao tuyệt, thiên tư được trời ưu ái, nhưng đối nhân xử thế, nhân tình thế sự vẫn giống như một đứa trẻ hồn nhiên, cộng thêm thần trí vẫn luôn nửa tỉnh nửa điên,

lại bị Chu Nguyệt Minh bịa đặt một phen làm mê muội. May mắn là Quan Thất si si ngốc ngốc, nửa điên nửa tỉnh, cho dù có giữ lời, nhiều nhất cũng chỉ nói một chút rồi thôi, chưa chắc có thể xem là thật.

Nếu không, Chu Nguyệt Minh có nhân vật tuyệt thế như Quan Thất ở phía sau chống đỡ, hẳn thật sự sẽ bay, biết bay, có thể bay.

Chỉ nghe Quan Thất lại quát hỏi:

- Người còn không mau nói!

Chu Nguyệt Minh nói:

- Ta suy đoán, Tiểu Bạch đang ở trong kinh.

Mọi người nghe vậy đều động dung.

Nên biết, ai nấy cũng thấy được Quan Thất rất yêu thương Ôn Tiểu Bạch, xem ra tình yêu của Quan Thất đối với nàng là dù chết cũng không hối hận.

Chỉ cần có người khống chế Tiểu Bạch, chẳng phải cũng giống như khống chế Quan Thất sao? Chỉ cần thao túng nhân vật như Quan Thất, có thể nói muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, muốn tuyết có đóng băng.

Quan Thất đột nhiên nói:

- Trong kinh? Nàng ở trong kinh?

Chu Nguyệt Minh nói:

- Đúng.

Quan Thất vội hỏi tiếp:

- Nàng ở chỗ nào trong kinh thành? Người nói cho ta biết, ta sẽ lập tức đi tìm nàng!

Chu Nguyệt Minh nói:

- Ta không biết.

Hắn liền nói tiếp:

- Nhưng có hai người chắc hắn sẽ biết.

- Ai?

Mọi người cũng muốn biết rốt cuộc là ai.

- Ôn Văn.

- Hắn? Tung Dương Ôn Văn?

- Y là cha nuôi của Tiểu Bạch... Trên giang hồ có vài suy đoán, Tiểu Bạch cô nương có thể là tình nhân của y, cũng có thể là con riêng của y, càng có thể là một quân cờ quan trọng mà y sắp đặt trong kinh thành. “Quân cờ” này của y, có một thời gian từng gây ra ảnh hưởng lớn với Tô Mộng Châm của Kim Phong Tế Vũ lâu, Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường, còn có thánh chủ ngài... Vốn là một tay y đưa Tiểu Bạch cô nương vào kinh, Tiểu Bạch còn từng theo họ “Ôn” của y, nếu y không biết thì còn ai biết.

- Vậy... còn một người nữa là ai?

- Phương Ứng Khán.

- Hắn? Hắn là ai?

- Hắn là một người trẻ tuổi mới quật khởi gần đây trong kinh thành, là người có quyền lực nhất, võ công cũng cao nhất.

- Hắn làm sao biết được? Tiểu Bạch liên quan gì đến hắn?

- Hắn đương nhiên biết. Người này lợi dụng quan hệ của cha nuôi hắn là đại hiệp Phương Ca Ngâm, đã bán không ít nhân tình mặt mũi, biết được không ít chuyện mà người khác không biết. Năm trước Ôn Văn định vào kinh, bề ngoài là muốn tìm tiểu nữ Ôn Nhu về, thực ra mục đích là tìm Tiểu Bạch. Có điều trước khi y vào cửa thì đã bị chặn lại, người “chặn” y lại chính là

Phương Ứng Khán. Nói dễ nghe là khuyên Ôn Tung Dương trở về, thực ra là “uy hiếp” y không cho vào kinh, nếu không dám người Phương Ứng Khán trước tiên sẽ dùng Tiểu Bạch cô nương khai đao. Người ta đồn là Lạc Dương lão Ôn ném chuột sợ vỡ bình, sợ Phương tiểu hầu gia làm hại Ôn Nhu, thực ra không phải. Đương nhiên Ôn Nhu cô nương đã qua lại thân mật, kết thành một nhóm với Vương Tiểu Thạch và người của phe Kim Phong Tế Vũ lâu, muốn đụng đến Ôn Nhu e rằng cũng không dễ dàng. Hóa ra là Ôn lão tiên bối có điểm yếu khác rơi vào trong tay tập đoàn Hữu Kiều, cho nên mới không dám cường hành vào kinh, thất vọng quay về.

Quan Thất tinh thần hoảng hốt:

- Người muốn nói... tất cả những điều này, đều là... một người khác biết tung tích của Tiểu Bạch, là...

Chu Nguyệt Minh nói:

- Dĩ nhiên là Phương Ứng Khán Phương công tử rồi.

Quan Thất lạnh lùng nói:

- Như vậy, Ôn Văn và Phương Ứng Khán đang ở đâu?

Hiện giờ y xem như đã biết rõ một chuyện, chỉ cần tìm được Phương Ứng Khán hoặc Ôn Tung Dương, sẽ có tin tức của Tiểu Bạch.

Chu Nguyệt Minh nói:

- Lạc Dương Ôn Văn đương nhiên là ở Lạc Dương.

- Quan Thất truy hỏi

- Vậy họ Phương thì sao?

Chu Nguyệt Minh nói:

- Hẳn ở trong thành.

Quan Thất nói:

- Kinh thành?

Chu Nguyệt Minh biết, những năm gần đây Quan Thất đã phát điên, không hiểu rõ lắm thế cuộc của giang hồ võ lâm, liền nói:

- Hiện giờ tại võ lâm kinh sư, Phương tiểu hầu gia là người có ảnh hưởng lớn, rất có phân lượng.

Quan Thất liền nói:

- Vậy người hãy lập tức dẫn ta đi tìm hãn!

Chu Nguyệt Minh cười khố nói:

- Người này chỉ sợ khó tìm...

Lời còn chưa dứt, hãn chợt cảm thấy sau lưng đau nhói, gần như cho rằng mũi kiếm đã đâm ra trước ngực.

May mắn là không, còn không có.

Cho nên hãn lập tức nói tiếp:

- Người này không dễ tìm, hãn đã lên đường truy kích Vương Tiểu Thạch rồi, cũng không biết đã về kinh hay chưa. Nhưng hãn có một tên đồng bọn, cũng là một nhân vật quan trọng, vẫn luôn dốc sức trợ giúp Phương tiểu công tử một bước lên mây, lãnh tụ quần hùng, hơn nữa người này và Tiểu Bạch cô nương hình như cũng có ngọn nguồn đặc biệt...

Quan Thất đã không kiên nhẫn:

- Hãn là ai?

Chu Nguyệt Minh nói:

- Hãn chính là ngự giám Mễ công công.

Quan Thất nhất thời không hiểu:

- Công công?

Chu Nguyệt Minh nói:

- Mễ Thương Khung.

Quan Thất bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- Mễ Hữu Kiều, Triều Thiên Nhất Côn Mễ Hữu Kiều?

Chu Nguyệt Minh nghe thấy giọng điệu của Quan Thất kích động như vậy, cũng có phần bất ngờ:

- Chính là Mễ Hữu Kiều, thánh chủ biết hử sao?

Quan Thất giận dữ nói:

- Ta không biết hử à? Hử chính là Mễ Thương Khung, đệ tử chân truyền của Hoài Âm Trương Hầu năm đó vượt bậc thiên hạ, uy chấn giang hồ, tổng đường chủ của Trảm Kinh đường. Ta làm sao lại không biết hử. Từ sau khi một ngàn lẻ một thức Phong Dao Sương Kiếm của Hoài Âm Hầu bại dưới một quyết Thiên Nhất của Vi Thanh Thanh Thanh, hử đã rút ra kinh nghiệm, một lần nữa cải cách, cải tiến, cải tạo một ngàn lẻ một chiêu kia, hóa thành đơn giản, tập hợp thành nhóm, quy nạp chỉnh hợp thành một chiêu, từ đó sáng tạo ra Triều Thiên Nhất Côn. Ta làm sao không biết lão tặc trộm quyền trộm chiêu này!

Chu Nguyệt Minh cũng giống như những người khác, không ngờ được Quan Thất lại một hơi vạch trần lai lịch và võ công của Mễ Hữu Kiều.

Chỉ nghe Quan Thất tra hỏi:

- Hử ở nơi nào?

Chu Nguyệt Minh đành phải đưa tay chỉ, nói:

- Hử đang ở đây.

Mọi người nhìn theo ngón tay của hử, trông thấy nơi hử chỉ là đêm tối, đường dài, đầu hẻm nhỏ, chính là tên canh phu kia.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 91 – Thiên kiến khả liên

Chương 91 – Thiên kiến khả liên

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Canh phu đang đánh canh.

Cộc cộc... cheng... cộc cộc... cheng!

Canh ba, hai giờ.

Sau khi đánh lần canh này, canh phu kia khẽ thở dài một tiếng, chiếc nón rộng hơi nghiêng lên phía trên, đèn lồng trên tay chiếu rọi ra mấy chùm râu tóc như bấp, có vẻ rất xanh xao.

- Không ngờ vẫn bị người nhận ra.

Câu này là hẩn nói với Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh cười:

- Những ngày vừa qua, ta cũng muốn trước một bước tìm được Quan thánh chủ vô địch thiên hạ, cho nên cũng phái người theo dõi Thụ đại phu và Trương Hán, Trương Uy. Kết quả, huynh đệ họ Thích đã phát hiện Thiết Thụ Khai Hoa hành tung lén lút khả nghi, truy tung đến gần nhà lớn của Tư Mã Ôn Công này, lại phát hiện Kinh Đào Công Tử ẩn hiện ở đây, cho nên biết nhất định có chuyện đáng ngờ. Sau đó Thích Khốc, Thích Khấp lại phát hiện một vị canh phu thần bí gần đây thường quanh quẩn ở phụ cận, ta phái Diêm Bình điều tra, hẩn suy đoán là người. Ta nghĩ, ngay cả Mễ công công cũng phải kinh động đại giá, tự mình xuất thủ, chuyện này tất nhiên không thể xem thường, có lẽ là Quan thánh chủ đang ở trong nhà. Cho nên ta cũng

không rút dây động rừng, chỉ để ý tất cả hoạt động ở nơi này, Kim Phong Tế Vũ lâu... Có Mễ công công người chủ trì, đại sự cũng không có chỗ cho người ăn cơm công môn như ta nhúng tay nào, hà hà...

Mễ Thương Khung nói:

- Vì vậy, người mới giao ta cho Quan Mộc Đán?

Chu Nguyệt Minh vẫn tươi cười đầy mặt, bởi vì hắn đã khẳng định Quan Thất sẽ không giết hắn.

Sát khí mạnh mẽ từ phía sau đột nhiên biến mất, không thấy nữa, thậm chí còn gần như có thể nghe được một tiếng “vù”, từ trên đầu hắn bay qua, lướt tới phía trên “canh phu” kia.

Hắn nở nụ cười như lượm lấy được, đáp:

- Người vốn muốn tìm Quan thánh chủ, mà Quan thất thánh cũng đang muốn tìm người.

Mễ Thương Khung nói:

- Người quả nhiên là một kẻ giỏi nắm bắt thời cơ, biết nghe ý kiến. Người lợi dụng chức vị của mình, biết được không ít bí mật, lại vận dụng những cơ mật này làm không ít chuyện. Ta bội phục người.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười giống như phật Di Lặc, chỉ nói:

- Cũng vậy, cũng vậy, không dám, không dám. Công công ngồi trên chức vị của ngài, cũng nắm giữ cơ hội như vậy, thúc đẩy không ít gió mây tụ tập. Những thứ này của ta đều là tiếp thu học tập từ tiền bối, cũng chỉ được một chút da lông mà thôi.

Mễ Thương Khung nói:

- Hay cho một chút da lông, ta thấy người đúng là xanh bắt nguồn từ lam mà hơn hẳn lam (trò giỏi hơn thầy) rồi nhỉ.

Chu Nguyệt Minh cười bồi nói:

- Ta nhiều nhất cũng chỉ là lam, nhưng công công thì vẫn luôn xanh, còn tím còn hồng.

Lại nghe Quan Thất trầm giọng nói:

- Mễ Hữu Kiều?

Giọng nói của Mễ Thương Khung cũng rất trầm trọng:

- Quan Mộc Đán.

Quan Thất nói:

- Ta nhớ được người.

Mễ Thương Khung ngừng trọng nói:

- Chúng ta lại gặp mặt rồi.

Quan Thất hỏi thẳng:

- Tiểu Bạch ở đâu?

Mễ Thương Khung cười một tiếng, trong tiếng cười có vô tận tịch mịch, bất đắc dĩ, còn mang theo một chút khàn khàn, khiến cho người ta thật sự, chính thức cũng chính xác cảm nhận được, trước mắt chính là một lão nhân, cho dù võ công có sâu, địa vị có cao, cuối cùng hẳn vẫn là một lão nhân gần đất xa trời.

Năm tháng không tha người.

Mễ Thương Khung nói:

- Ta cũng đang tìm cô ấy, đã nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn tìm cô ấy.

Hắn lại cười khổ nói:

- Ta cho rằng người bị nhốt ở đây là cô ấy, không ngờ lại là người.

Quan Thất cả giận nói:

- Người muốn tìm Tiểu Bạch, sao không quang minh chính đại tìm nàng, lại phải lén lén lút lút như vậy?

Mễ Thương Khung cười khan một tiếng, cười rất cay đắng.

- Thất thiếu gia đúng là ít ra giang hồ. Có lẽ người còn không biết, hiện giờ Mễ mỗ đã trở thành chó rơi xuống nước, bị tất cả hảo hán trên giang hồ, trong võ lâm kêu đánh. Ta chính là con chuột qua đường, ai cũng muốn đạp một cước, đánh một gậy.

Quan Thất trầm mặc một lúc, sau đó mới lên tiếng. Hiện tại xem ra, sau khi trải qua huyết chiến liên tục, thần trí của y dường như đã hoàn toàn thanh tỉnh, cũng không hung hăng ngang ngược như trước, ngược lại có vẻ bình tĩnh sắc bén.

Chỉ nghe y nói:

- Ta nhớ côn pháp của người rất tốt, còn có kẻ nào đáng để cho Mễ Hữu Kiều người phải hoảng hốt lo sợ?

Mễ Thương Khung cười lên.

Tiếng cười của hắn giống như xuyên qua gió, xuyên qua sương, xuyên qua gió cát ngàn vạn dặm truyền tới, chỉ nghe thanh nghe tiếng đã khiến người ta dễ sinh ra cảm khái như bể khơi nương dâu, biển cạn đá mòn.

- Chính là do côn pháp này của ta gây chuyện.
Hắn nói.

- Tối nay muốn gặp lại Triều Thiên Nhất Côn của người.

Quan Thất nghiêm mặt nói, câu này y nói một cách rất thành kính, thành khẩn.

Mễ Thương Khung giống như gặp phải sấm sét giữa trời quang, một lúc sau mới trầm mặc nói:

- Đây lại là câu mà ta không muốn nghe nhất.

Quan Thất nghiêm túc nói:

- Ta hôm nay đã không phải là ta ngày xưa, người hôm nay cũng không còn là người trước kia. Lần này chúng ta giao thủ nhất định sẽ rất đặc sắc.

Chòm râu vàng của Mễ Thương Khung không gió tự chuyển động:

- Ta không cần đặc sắc, ta chỉ muốn bình bình thường thường sống những ngày tháng sau này. Ta đã không có mộng nữa, người không có mộng thì sinh mệnh đã mất đi phần đặc sắc nhất. Ta không giống người, người vẫn luôn sống trong mộng, Tiểu Bạch chính là giấc mộng của người. Những năm gần đây người tập trung vào võ công, còn ta lại bận rộn nhiều thứ, võ công đã không thể bằng người, ta quyết không phải là đối thủ của người.

Hắn thật sự không hề nóng nảy chút nào, lại công khai thừa nhận võ công của mình không bằng Quan Thất.

Thời gian gần đây, hắn gần như đã là người có võ công cao thâm khó lường nhất được kinh thành công nhận. Từ khi hắn dùng một côn giết chết long đầu Trương Tam Bá, trong bạch đạo võ lâm ai cũng muốn giết hắn, nhưng cũng không ai dám ra tay. Người trong giang hồ đều khen ngợi võ công của hắn, nhưng trong tối đối với hắn lại vừa thích vừa hận.

Bởi vì lật đổ Mễ lão công công đã có thể xưng hùng võ lâm, độc bá thiên hạ.

Thế nhưng lại không ai có thực lực lật đổ hắn.

Hiện giờ hắn đã độc chiếm ngôi đầu trong kinh, nổi bật hơn người, cũng đứng ở nơi cao không chịu được lạnh, hơn nữa còn trở thành đối tượng đả kích.

Trận chiến tại pháp trường đã làm cho hắn danh động thiên hạ, nhưng cũng khiến hắn trở thành mục tiêu công kích.

Nhưng hiện giờ, ở trước mặt đám cao thủ này, hẳn lại chẳng thừa nhận mình không bằng Quan Thất, khiến cho mọi người đều động dung.

Quan Thất lại không hề động dung:

- Người muốn lui khỏi giang hồ, cho nên mới định tìm Tiểu Bạch đi cùng với người?

Mễ Thương Khung thở dài một tiếng, nói:

- Người đừng suy nghĩ lung tung. Đừng quên, ta là một thái giám, là một hoạn quan, hơn nữa còn là một lão thái giám.

Quan Thất lạnh lùng vô tình nói:

- May là người còn không tìm được nàng. Trời thấy đáng thương, người tìm được Tiểu Bạch phải là ta, cũng chỉ có ta mới tìm được Tiểu Bạch. Tiểu Bạch là của ta.

Mễ Thương Khung cười thầm nói:

- Trời thấy đáng thương, ta chỉ muốn bình an sống qua những năm tháng tuổi già. Tiểu Bạch là sư muội của ta, ta tìm cô ấy chỉ vì muốn chấm dứt một đoạn nhân duyên năm đó, không có gì ý khác.

Quan Thất kiên quyết nói:

- Được, cho dù ta tin tưởng người, người cũng phải nói cho ta biết làm thế nào mới có thể tìm được Thuần nhi... không, là Tiểu Bạch.

Mễ Thương Khung bất đắc dĩ nói:

- Chẳng phải ta cũng không tìm được cô ấy sao. Nếu như biết tung tích của cô ấy, ta đã sớm tìm được rồi.

Quan Thất nói:

- Nhưng người lại biết có người biết được nàng ở nơi nào.

Mễ Hữu Kiều hỏi:

- Ai?

Quan Thất nói:

- Phương...

Sau đó y dùng kiếm hơi đẩy về phía trước.

Chu Nguyệt Minh lập tức lên tiếng.

Hắn tiếp lời:

- Phương Ứng Khán.

Quan Thất hỏi:

- Phương Ứng Khán kia hiện giờ ở đâu? Người dẫn ta đi tìm hắn, ta có thể miễn chiến đấu với người.

Mễ Thương Khung chỉ có thể than thở, ngọn lửa vàng trong tay không ngừng lập lòe:

- Hắn à? Tiểu hầu gia hiện giờ không ở trong kinh.

- Hà?

Quan Thất như có tiếc nuối, cũng có phần chần:

- Vậy thì công công, trận chiến giữa ta và người khó tránh khỏi rồi.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 92 – Ôn Tiểu Bạch

Chương 92 – Ôn Tiểu Bạch

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Thực ra Quan Thất liên tục đánh nhau sống chết, trước sau đã quyết chiến với mười một đại cao thủ.

Y không thất bại, ngược lại càng đánh chiến chí càng mạnh, đấu chí càng thịnh.

Mười một cao thủ đều bị y áp chế, y vừa đánh vừa tiếp thu võ công tuyệt học của bọn họ, hơn nữa còn có thể lập tức vận dụng, thậm chí có thể tiến thêm một bước sáng tạo chiêu mới. Giống như từ “Đại Khí Tử Cầm Nã thủ” của Dịch Phi Kinh, y đã lĩnh ngộ thi triển ra tuyệt chiêu mà người khác cầu cũng không được, “Tiểu Khí Thê Cầm Nã thủ pháp”. Hơn nữa trong mười một cao thủ, y còn giết chết Trương Khai Hoa, ngoài ra Trương Thiết Thụ cũng bị y đánh cho không rõ tung tích, Hắc Quang Thượng Nhân cũng bị y đánh rơi xuống nhà cũ, nhất thời không lật người được.

Nhưng y còn chưa thỏa chí, ý vẫn chưa đủ.

Y còn muốn đánh, còn muốn tái đấu.

Y dường như đã đánh đến hăng say, đánh đến hứng thú bùng bùng.

Y còn chưa thấy đủ, cho nên y lại tìm tới Mễ Thương Khung.

Đương nhiên, những người mà Quan Thất gặp phải tối nay đều là cao thủ.

Cao thủ nhất đẳng, nhân vật nhất lưu.

Nhưng trong quần long hào hiệt, gió mây tụ hội này, Mễ Hữu Kiều vẫn là một người hết sức nổi bật.

Hắn mặc dù chỉ là một tên thái giám, một tên nội giám tổng quản, nhưng nhờ tiếp cận hầu hạ hoàng đế, thái tử, lại rất thân cận với hoạn quan, quyền

thần, cho nên cũng ngấm năm quyền hành.

Võ công của hãn cao tuyệt, nhưng lại ẩn giấu không lộ. Do đó mọi người đều biết hãn võ công cao, võ công giỏi, võ công xuất thần nhập hóa, nhưng lại không biết hãn cao ở đâu, giỏi chỗ nào, xuất thần nhập hóa đến đâu.

Vì vậy, mọi người đối với võ công lai lịch của hãn càng có nhiều suy đoán, càng cao sâu khó lường.

Cao sâu khó lường, nếu so với cao và sâu, vĩnh viễn càng cao càng sâu hơn.

Khó lường luôn luôn đáng sợ hơn dễ lường.

Mễ Thương Khung rất ít khi ra tay.

Những người giao thủ với hãn, nếu không chết thì cũng trở thành thuộc hạ, bằng hữu của hãn, nếu không thì cũng quyết không dám nhắc tới tình hình giao thủ với Mễ Hữu Kiêu.

Nói cách khác, hãn một khi động thủ, cho dù không đánh chết người, ít nhất cũng làm cho người ta chết lặng, tâm phục.

Cao thủ bình thường chỉ có thể đánh bại hoặc đánh chết đối thủ, nhưng Mễ Thương Khung lại có thể bách chiến bách thắng, hơn nữa người thua còn cam nguyện tâm phục khẩu phục, giữ kín như bưng.

Điều này thật không dễ dàng.

Cho đến trận chiến ở pháp trường, Mễ Thương Khung mới ít nhiều lộ ra ngọn nguồn.

Hãn đã thi triển “Triều Thiên Nhất Côn”.

Dưới cái nhìn của mọi người, “Triều Thiên Nhất Côn” của hãn cuối cùng vẫn giành được thắng lợi tuyệt đối, nhưng hãn cũng không thể giết hết quần

hùng diệt khẩu.

Mọi người đều thấy được côn pháp của hắc, đều tận mắt nhìn thấy võ công của hắc, cũng đều cảm thán.

Tài nghệ của hắc trấn áp quần hùng.

Có điều mọi người cũng biết được võ công lai lịch của hắc, đó là “côn pháp”.

Sau khi một ngàn lẻ một thức “Phong Dao Sương Kiếm” của Hoài Âm Trương Hầu thảm bại dưới một chiêu “Thiên Nhất” của Vi Thanh Thanh Thanh, vô cùng đau đớn, rút ra kinh nghiệm, khổ công sáng tạo “Triều Thiên Nhất Côn”.

Thế là những nhân sĩ học rộng trên giang hồ đều dần dần suy đoán được võ nghệ lai lịch của hắc.

Mọi người đều biết, Trương Hầu đến lúc tuổi già, võ công càng cao đến mức sờn cả gai ốc. Thế nhưng hắc lại không chịu thu đồ đệ, đối với bất kỳ khả năng nào, hoặc người nào có thể uy hiếp đến quyền lực, thanh danh và địa vị của hắc, hắc đều không tín nhiệm.

Ít nhất, hắc từng tuyên bố không thu bất kỳ đồ đệ nam nào, còn nữ đệ tử thì lại thu hai người.

Có lẽ là vì nữ đồ đệ không thể ảnh hưởng đến địa vị giang hồ, uy danh võ lâm của hắc.

Hình như hắc cũng từng thu một vị đồ đệ tuổi tác khá lớn, nhưng luôn luôn không có tiếng tăm trên giang hồ, ngay cả đệ tử trong Trảm Kinh đường cũng chỉ biết người này gọi là “Một Hữu” (không có), cũng không biết lai lịch và tên họ của hắc. Hắc giống như một người “không có” gì cả, ngay cả sự tồn tại cũng “không có”.

Còn như Trương Hầu vì sao lại “phá lệ” thu nạp người đồ đệ nam này, mọi người cũng không rõ nguyên nhân, không biết nội tình, thậm chí cũng không hiểu vì sao vị đệ tử “được trời ưu ái”, nhận được chân truyền của Trương Hoài Âm này lại không nổi bật trên giang hồ, từ trước đến giờ vẫn không nghe tiếng tăm của hắn.

Hóa ra cuối cùng hắn vẫn nổi bật.

Chỉ là không ai biết hắn chính là “hắn” mà thôi. Nghĩ đến, danh hiệu gọi là “Một Hữu”, thực ra có thể là đọc sai, đúng ra phải là họ “Mễ” đi với chữ “Hữu”.

Mặc dù Mễ Thương Khung đã lộ ra “vốn liếng” của hắn, nhưng trong chiến dịch đó hắn thật sự đã chấn nhiếp toàn trường, một cơn giết chết Trương Tam Bá.

Long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá là một nhân vật phi phàm, ở trên giang hồ có ảnh hưởng rất lớn, ở trong võ lâm cũng có uy danh rất cao. Y vừa chết, quần long lập tức không đầu, đồng thời quần chúng cũng kích động, một đám hào kiệt căm hận Mễ Thương Khung, nhưng cũng sợ hãi Mễ Hữu Kiều.

Một cơn này của Mễ Hữu Kiều có thể nói là đã kết thù sâu, nhưng cũng ổn định địa vị tông chủ của hắn, không thể dao động.

Do đó trong võ lâm kinh sử, nhắc tới nhân vật như Mễ công công, dù là người hận hắn thấu xương cũng không thể không thừa nhận, võ công sánh được với Mễ Thương Khung, có lẽ ngoại trừ vài người như Gia Cát tiên sinh, Vương Tiểu Thạch, còn lại căn bản không đáng đề cập, cũng không thể bàn đến.

Về phần Vương Tiểu Thạch có thể là đối thủ của Mễ Thương Khung hay không, mọi người đều hoài nghi.

Dù sao Vương Tiểu Thạch tuổi còn quá trẻ, võ công có cao thì hỏa hầu cũng không đủ.

Thực ra ngay cả Gia Cát tiên sinh, trong võ lâm cũng có rất nhiều người bắt đầu hoài nghi.

Y có phải bảo đao đã già hay không?

Y đã lâu không xuất thủ, có phải công lực đã không mạnh bằng lúc trước?

Thậm chí có người còn nói y đã tẩu hỏa nhập ma, trở thành tàn phế, chỉ dựa vào Tứ Đại Danh Bổ dưới cờ để chống đỡ mà thôi.

Vì vậy trong võ lâm kinh hoa, địa vị của Mễ Hữu Kiều đặc biệt nổi bật, không ai sánh bằng.

Hiện giờ hẳn lại gặp phải Quan Thất.

Quan Thất là một chiến thần, cũng là đấu ma.

Y là một võ si, càng là võ cuồng.

Quan Thất đã tìm tới Mễ Thương Khung.

Nếu như nói có người mà Quan Thất không đánh lại, e rằng cũng chỉ có Mễ Thương Khung.

Nếu như nói trong kinh thành có người giải quyết được Mễ Hữu Kiều, chắc hẳn chỉ có Quan Mộc Đán.

Những cao thủ có mặt đều suy đoán như vậy, hơn nữa mọi người đều hưng phấn vì trận chiến sắp diễn ra.

Bọn họ đều đang mong đợi, mong đợi tận mắt nhìn thấy trận chiến chấn động cổ kim này.

Giống như một cao thủ giám định châu báu thật sự gặp phải một khối bảo thạch tuyệt mỹ không tì vết, một họa sĩ chân chính yêu tranh như mạng nhìn thấy một bức danh họa tuyệt thế vô song, cho dù bảo thạch, danh họa này chưa chắc cuối cùng đã thuộc về hắn, hắn cũng muốn nhìn một chút, sờ một chút, chạm một chút, muốn biết lai lịch của nó, muốn xem nó rốt cuộc làm thế nào gọt giũa ra được, như vậy cũng thỏa mãn rồi.

Hợp tình hợp lý, cách nghĩ giống nhau.

Huống hồ ai cũng mong sao có người chống lại được Quan Thất, ai cũng hận không có người giải quyết nội giám thủ lĩnh Mễ công công thâm trầm mạnh mẽ này. Bất kể xuất phát từ báo thù hay ghen tị, người ở chỗ cao, sẽ có người hi vọng bọn họ rớt xuống gần chết; cây mọc lên cao, luôn có một số chuồn chuồn, châu chấu, sâu bọ muốn cắn, muốn gặm, muốn cho nó sụp xuống.

Không giống nhau.

Cho dù mục đích mong muốn hai đại cao thủ Quan, Mễ quyết chiến không giống nhau, nhưng luôn là không hẹn mà gặp, không kìm lòng được.

Ngay cả Dương Vô Tà cũng không ngoại lệ.

Y vốn không thù không oán với Mễ Thương Khung, nhưng Mễ Hữu Kiều lại giết chết Ôn Bảo và Trương Tam Bá.

Trương Tam Bá là người mà y khâm phục, còn “Độc Bồ Tát” Ôn Bảo lại là đại tướng của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Y dĩ nhiên muốn báo thù cho bọn họ, huống hồ Mễ công công còn là đầu não và chủ tướng của

tập đoàn Hữu Kiều, cũng là cố vấn trong trận doanh của Phương Ứng Khán.

“Vị trí” này trời sinh là đối địch với Dương Vô Tà.

Y đương nhiên hi vọng Quan Thất có thể “áp chế” Mễ Thương Khung, về tình về lý đều nên như vậy.

Tôn Ngự thì không.

Hắn chỉ thích xem, xem một trận đại chiến.

(Đó chắc hẳn là vô cùng đặc sắc, đẹp mắt.)

Nhưng hắn vẫn không nhận được thỉnh giáo Dương Vô Tà một chuyện.

- Tiểu Bạch là ai?

Đó là nghi vấn trong lòng hắn, cũng là nghi vấn trong lòng mọi người.

Hắn không hỏi “Tiểu Bạch ở đâu”, bởi vì hắn nhìn ra được, Quan Thất đã quyết chí muốn tìm Tiểu Bạch, bất luận là ai, chỉ cần có khả năng biết được hành tung của Tiểu Bạch, Quan Thất nhất định sẽ không bỏ qua. Cho nên hắn không thể hỏi Dương Vô Tà câu này. Cho dù Dương Vô Tà biết, cũng không thể trả lời hắn trước mặt công chúng. Còn nếu như không biết, hoặc là không thể nói, Tôn Ngự là người thông minh, tự nhiên cũng sẽ không hỏi.

Hắn xem Dương Vô Tà là sư phụ, hắn biết những thứ mình cần học ở Dương Vô Tà vẫn còn nhiều.

Hắn luôn không bỏ qua bất kỳ cơ hội học tập nào.

Một người cần cù không biết mệt mỏi, kiên nhẫn chuyên cần học tập, là bởi vì hắn tự ái. Nói trắng ra, chuẩn xác hơn là hắn cho rằng thành tựu của mình không chỉ như vậy.

Tôn Ngự cũng cảm thấy như vậy.

Một người chỉ khi biết mình có thể có thành tựu lớn hơn, mới cố gắng không ngừng, nếu không thì uống phí tinh lực để làm gì? Nếu như một người biết thành tựu của mình cũng chỉ như thế, chỉ dừng ở đây, vậy người đó còn muốn cố gắng hay không? Không bằng tầm tầm thường thường, hữu hữu nhân nhân sống qua ngày.

Tôn Ngự thấy một người bình thường như Vương Tiểu Thạch cũng có thể một bước lên mây, đứng trên đỉnh cao, hẳn hi vọng có một ngày mình cũng làm được, cũng cảm thấy có một ngày mình sẽ làm được.

Ít nhất hẳn cảm thấy mình còn có chí khí hơn Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch là một người không quan tâm, ngoại trừ tình nghĩa thì người này giống như không quan tâm đến bất cứ thứ gì.

Hắn lại khác.

Hắn nhịn nhục chịu khổ, nỗ lực phấn đấu, hẳn muốn đến tuổi trung niên thì đã leo lên đỉnh cao của đời người, sau đó mới buông tay, thành công lui thân, ít nhất cũng không uống đã đến nhân gian một chuyến. Lập nên công lao vĩ đại, sau đó buông tay quản núi quản nước, tùy ý cả đời.

Đây mới là chuyện thoải mái nhất.

Cho nên hẳn mới năm bắt mỗi cơ hội học tập, bởi vì hẳn muốn vượt qua, vượt qua chính mình, cũng đồng thời vượt qua những người siêu phàm trác việt, đương nhiên cùng bao gồm Dương Vô Tà.

Một đồ đệ nếu như không thể vượt qua sư phụ hẳn, lại không phải là một đồ đệ tốt.

- Ta cũng không rõ. Nhưng căn cứ vào tư liệu mà ta phát hiện tại Bạch lâu, do ái tướng năm xưa được Tô lão lâu chủ tin tưởng nhất là Tô Xuân Dương thu thập được, từng điều tra được một đầu mối. Trương Trảm Kinh lúc tuổi

già đã thu nhận ba đồ đệ, người nam thân thể thần bí, chỉ hầu hạ Trương Hầu trong thời gian rất ngắn. Hắn không có tên, biệt hiệu là “Một Hữu”. Cho đến gần đây ta mới biết rõ lai lịch của hắn.

“Tô lão lâu chủ” mà Dương Vô Tà nói, đương nhiên chính là cố lão lâu chủ Tô Già Mạc, nắm đó một tay sáng lập nên Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Ngoài ra còn có hai vị nữ đồ đệ, cả tên và lai lịch đều không rõ, nhưng nhiều người gọi là Tam cô nương và Bạch cô nương. Sau đó Tam cô nương hình như đã xuất gia, lại cùng với Thiên Y Cư Sĩ tâm đầu ý hợp. Tin tức này là ta nghe được từ Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh là sư đệ của Thiên Y Cư Sĩ, tin tức mà y nghe được, truyền đi dĩ nhiên là hợp tình hợp lý, hợp với lẽ thường, mức độ tin cậy rất cao.

Nhưng người mà Tôn Ngư có hứng thú nhất, đương nhiên vẫn là người thứ ba, Bạch cô nương.

- Có một thời gian, trong võ lâm hoàn toàn mất đi tăm hơi của Bạch cô nương. Theo như Tô Xuân Dương truy xét, hắn ghi lại “Bạch cô nương này có thể không phải họ ‘Bạch’, mà có ngọn nguồn với Lão Tự Hiệu Ôn gia ở Lĩnh Nam”. Sau đó Tô Xuân Dương bị Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường ám sát, việc truy xét cũng bị cắt đứt. Xuân Dương lúc đó là đại tướng một phương của Kim Phong Tế Vũ lâu, lại chết bởi tay Lôi Tồn, thật khiến người ta thốn thức vô cùng.

- Nhưng sự tình chưa hết, ta truy xét theo tư liệu ban đầu, phát hiện một số điểm kỳ lạ. Thánh chủ Quan Thất của Mê Thiên Thất Thánh có một em gái tên là Quan Chiêu Đệ, sau đó được gả cho Lôi Tồn. Lôi Tồn nhờ giết chết Tô Xuân Dương mà quật khởi trong võ lâm, hơn nữa nhờ cưới được Quan Chiêu Đệ mà uy danh lớn mạnh, từ đó hiệu lệnh võ lâm, một mình nắm giữ Lục Phân Bán đường.

Tôn Ngự biết, Dương Vô Tà đột nhiên chuyển đề tài sang Quan Chiêu Đệ và Lôi Tồn, nhất định là có nguyên nhân.

- Quan Chiêu Đệ từng có một người bạn gọi là Tiểu Bạch, nghe nói dáng dấp của nàng như thiên tiên hóa người, hoa nhường nguyệt thẹn, xinh đẹp không thể tả, hơn nữa còn hiểu ý người khác, đa tình cương trực. Vì vậy Quan Thất cực kỳ si mê nàng. Khi Quan Chiêu Đệ gả cho Lôi Tồn, nhiều người cho rằng không lâu sau Quan Thất nhất định cũng có chuyện vui, cưới Tiểu Bạch cô nương làm vợ. Nhưng Tiểu Bạch cô nương lại từ đó thất tung, mất đi tin tức. Có người nói từng thấy nàng xuất hiện tại Lục Phân Bán đường...

Nói đến đây, Dương Vô Tà cười khổ một tiếng:

- Đương nhiên, chuyện này cũng không thể tra cứu.

Y thật sự không thể tra xét, bởi vì Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường vốn là tử địch.

Y là quân sư của Kim Phong Tế Vũ lâu, đương nhiên không thể đích thân tra cứu chuyện này. Huống hồ cho dù y phái nội ứng, nắm vùng, gian tế, trước tiên cũng phải làm những đại sự quan trọng khác, chuyện này chỉ có thể đặt sang một bên. Ai mà ngờ được ngọn nguồn này cuối cùng lại trở thành điểm mấu chốt.

- Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể tra cứu. Tiểu Bạch cô nương thất tung đã gần hai mươi năm, thần trí của Quan Thất đại khái cũng từ đó bắt đầu thất thường. Hai mươi năm sau, Lôi gia có con gái lớn lên, xinh đẹp thon thả, duyên dáng động lòng, uyển chuyển diễm đạm, chính là Lôi Thuần. Nghe nói dáng vẻ của nàng rất giống với Tiểu Bạch cô nương năm đó, có điều Tiểu Bạch cô nương linh xảo hoạt bát, còn Lôi Thuần tiểu thư lại ôn hòa trầm tĩnh. Vị Quan Chiêu Đệ kia cũng bị “nợ phong lưu” của Lôi Tồn làm cho giận đến hộc máu, không ai biết người ngọc ở đâu. Hiện nay, nếu Mễ Thương Khung chính là vị “Một Hữu” kia, Tam cô nương cũng rất có thể là vị bằng hữu đang kề vai chiến đấu, lưu vong giang hồ với

Vương Tiểu Thạch, có lẽ sớm muộn gì thân thể tung tích của Tiểu Bạch cô nương cũng sẽ rõ ràng khắp thiên hạ...

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 93 – Ma lửa

Chương 93 – Ma lửa

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Dương Vô Tà chỉ nói đến đây.

Có lẽ vẫn còn đoạn sau, có lẽ không còn, nhưng bất luận còn hay không còn, y đều không nói tiếp được.

Y đã không kịp nói, chỉ kịp nhìn.

Mọi người đều nhìn đến mức tập trung tinh thần, mắt không kịp theo.

Bởi vì Quan Thất và Mễ Thương Khung đã giao thủ, hơn nữa còn đánh nhanh như chớp, lửa ma bóng quỷ, kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Khi Dương Vô Tà nói chuyện với Tôn Ngự, Quan Thất còn đang thúc giục Mễ Thương Khung:

- Người động thủ đi!

Mễ Thương Khung vẫn kiên trì:

- Ta không muốn đánh.

Quan Thất không kiên nhẫn:

- Người không ra tay thì ta sẽ ra tay.

Thái độ của Mễ Thương Khung rất kiên quyết:

- Ta không muốn đánh với người.

Quan Thất quát lên:

- Người có đánh hay không? Không đánh cũng phải đánh, nếu không thì lập tức giao Tiểu Bạch ra đây!

Mễ Thương Khung đột nhiên biến sắc, hét lên:

- Cẩn thận tên mập mạp này ám toán người...

Hắn không nói là “Chu Nguyệt Minh” mà lại kêu là “mập mạp”, là vì sợ Quan Thất không biết tên của Chu Nguyệt Minh, dẫn đến nhất thời phản ứng không kịp.

Hắn gọi thẳng là “mập mạp”, ai cũng biết hắn muốn nói đến Chu Nguyệt Minh. Ngô Kỳ Vinh mặc dù cũng mập, nhưng dù sao cũng là một thư sinh trẻ tuổi. Nếu so sánh, một người xem như là đười ươi, còn một người lại là đười ươi.

Mọi người đều không nghĩ tới Chu Nguyệt Minh lại thừa dịp này ám toán Quan Thất.

Đây rõ ràng là thời cơ tốt nhất, nhưng mọi người đều không ngờ Chu Nguyệt Minh lại lớn gan, gan lớn như vậy, còn không cần mạng như vậy.

Quan Thất gầm lên giận dữ, trở tay một cái, năm ngón tay như cánh hoa phất ra .

Chu Nguyệt Minh sửng sốt.

Thực ra hắn cũng không xuất thủ, hoàn toàn không có ý đánh lén Quan Thất. Hiện giờ hắn đã đặt mình vào vị trí an toàn, sao lại phải tự làm khổ

mình, chọc giận Quan Thất?

Quần hùng thật sự không nhìn sai về hãn, hãn quả thật không có gan lớn như vậy.

Hãn tố cáo với Quan Thất rằng canh phu kia chính là Mễ Thương Khung, còn chỉ ra Mễ Hữu Kiều có thể là người duy nhất ở đây biết được tung tích của Ôn Tiểu Bạch.

Quan Thất quả nhiên đã nhận lời bảo vệ hãn, hơn nữa còn tìm tới Mễ Thương Khung. Hãn muốn mượn tay Quan Thất trừ khử Mễ Thương Khung, hoặc là mượn sức Mễ Thương Khung và mọi người trừ khử Quan Mộc Đán. Tóm lại, chỉ cần là người có võ công cao hơn hãn, giỏi hơn hãn, tốt nhất không một ai tồn tại ở kinh sư, không một ai còn sống trên đời.

Hãn chỉ mong sao Quan Thất chết, Mễ Thương Khung mất, tốt nhất là hai người đều mất đi tính mạng, nhưng hãn cũng không có ý đánh lén Quan Thất vào giờ phút quan trọng này.

Hãn không đáng giá, cũng không có gan.

Do đó, Mễ Thương Khung vừa chỉ, vừa nói như vậy, ngay cả chính hãn cũng kinh ngạc một chút.

Ta không có!

Nhưng hãn cũng lập tức hiểu được dụng ý của Mễ Thương Khung.

Lão tặc thật là hiểm độc!

Hãn hiểu được rất nhanh.

Hãn mập giống như heo, tướng mạo giống như heo, ngũ quan giống như heo, vóc người càngh giống như heo, ngay cả sức ăn cũng giống như heo, nhưng đầu óc của hãn lại không hề giống heo chút nào.

Hắn rất thông minh, cũng rất cảnh giác.

Hắn lập tức hiểu được dụng tâm ác độc của Mễ Thương Khung, nhưng đã không còn kịp.

Quan Thất vừa nghe lập tức ra tay, ra tay với Chu Nguyệt Minh.

Y cũng không quay đầu lại, chợt đánh ra một chưởng.

Chu Nguyệt Minh đã không thể biện bạch, cũng không kịp biện bạch.

Bởi vì hai người cách nhau quá gần, hắn cũng không cách nào ứng biến trong nháy mắt, đành phải đón đỡ một chưởng này.

Bàn tay của hắn thật dày, nhiều, mập, ngón tay to, xương lại mềm như bông.

Màu chưởng của hắn là Chu Sa chưởng, nhưng thứ mà hắn tu luyện lại là Hắc Sa thủ.

Chu Sa chưởng là chưởng thức đại phú đại quý, Hắc Sa thủ lại là chưởng công đại ác đại độc, bình thường những nhân vật võ lâm thành danh đều khinh thường tu luyện loại chưởng công này, cho dù năm xưa có tu luyện, sau khi thành danh cũng sẽ không dùng.

Nhưng Chu Nguyệt Minh vẫn tiếp tục tu luyện, còn thỉnh thoảng vận dụng.

Nguyên nhân rất đơn giản, là vì hữu dụng.

Hắc Sa thủ ác độc ác nghiệt, hết sức thực dụng.

Chỉ cần hữu dụng thì hắn sẽ dùng.

Đây là phương thức làm việc của Chu Nguyệt Minh, cũng là phương thức dùng người của hắn.

Hắn đành phải đón đỡ một chưởng này của Quan Thất.

Hắn dùng chưởng, một đôi Chu Sa chưởng đầy đặn nhiều thịt, vận dụng Hắc Sa thủ ác độc vô cùng để tiếp một chưởng tùy tiện của Quan Thất.

Trong nháy mắt này, Chu Nguyệt Minh thoát nhìn chỉ thấy một chưởng này của Quan Thất có điểm kỳ lạ.

Dưới ánh trăng chiếu rọi trong thoáng chốc, một chưởng này chẳng những kỳ lạ, hơn nữa còn vô cùng quái dị.

Một chưởng kia của Quan Thất đánh ngược, tới rất nhanh, đến rất gấp, khiến cho Chu Nguyệt Minh không thể tránh kịp, nhưng xuất chiêu không xem là kỳ, cũng không xem là quái. Vậy thì quái ở chỗ nào? Kỳ lạ ở đâu?

Quái là khi Quan Thất vừa xuất chưởng, giống như không nhìn thấy một thứ.

Trong nháy mắt này, Chu Nguyệt Minh đã cảm giác được, nhưng lại không thể phân biệt rõ trong tay Quan Thất rốt cuộc thiếu vật gì?

Thực ra không phải là vật, cũng không chỉ một món.

Sau khi Chu Nguyệt Minh đối chưởng với Quan Thất, mới thật sự phân biệt được, đó là ngón tay.

Một chưởng kia Quan Thất hình như không có ngón tay, năm ngón tay hoàn toàn không có.

Đương nhiên không bị đứt, cũng không phải biến mất, mà là khớp thứ nhất và thứ hai của ngón tay hoàn toàn co vào khớp thứ ba và lòng bàn tay.

Như vậy đã trở thành “Báo quyền”.

Nếu như không cẩn thận phân biệt, tay của Quan Thất lại giống như chưởng pháp không có năm ngón tay, “Vô Chỉ chưởng”.

Đúng.

Trong chớp nhoáng này Quan Thất đã phát ra “Vô Chỉ chưởng pháp”, tuyệt chiêu bí truyền của Trương Thiết Thụ.

“Vô Chỉ chưởng” đương nhiên là một loại chưởng pháp ác độc, luyện đến lúc “thành công”, ngay cả ngón tay của mình cũng sẽ từng khớp từng khớp, từng ngón từng ngón bị ăn mòn, đừng nói là đánh một chưởng vào người khác.

Có thể tưởng tượng được sự ác độc của nó.

Nhưng loại chưởng pháp ác độc này cũng không phải thứ gì ghê gớm, không phải võ công cảnh giới cao siêu gì, mà chỉ là một chút âm chiêu của Hạ Tam Lạm.

Nhưng hôm nay, ngay cả loại kỳ chiêu âm độc này của Trương Uy cũng được Quan Thất học tập, tiếp thu, còn thi triển nó.

Hơn nữa, những chiêu thức âm hiểm này một khi vào tay Quan Thất, lại sử dụng càng tốt càng diệu, uy lực càng lớn, cũng càng đường đường chính chính.

Một tiếng “bùng” vang lên, sau khi chạm nhau một chưởng, Chu Nguyệt Minh bỗng hét lớn một tiếng. Lại thêm một tiếng “bụp” khác, hân đánh rầm một cái, sau đó mới “đột ngột” bay ra. Trong nháy mắt này, trong lòng Chu Nguyệt Minh chỉ thầm kêu may mắn, ngay cả Quan Thất cũng nhìn hân với con mắt khác.

Chu Nguyệt Minh thầm kêu may mắn, là vì từ trong một chưởng này, hân phát hiện Quan Thất ít nhất đã giảm bớt một nửa sức mạnh. Quan Thất vốn

dùng chín thành công lực đánh ra một chưởng này, nhưng đi được nửa đường lại chỉ dùng không đến bốn thành nội lực.

Hóa ra là vì Quan Thất kịp thời phát hiện Chu Nguyệt Minh cũng không ám toán mình.

Cho dù như vậy, Chu Nguyệt Minh hai tay va chạm, cũng cảm thấy giống như có một ngọn lửa, như ma như quỷ thiêu đốt ngũ tạng của hắn, khiến cho hắn cực kỳ khó chịu, muốn nôn muốn ngất. Hắn lập tức dùng “Bá Vương Tá Giáp đại pháp” mượn lực bay ngược, lúc này mới xem là đã “trừ” một nửa dư kinh.

Nhưng Quan Thất cũng không khỏi âm thầm bội phục Chu Nguyệt Minh. Đứng thấy cái tên như quả bóng này tròn tròn mập mập, hóa ra hắn thật sự có tài nghệ hơn người. Ít nhất, một cái rắm kia của hắn đánh rất tốt, cũng đánh rất kịp lúc.

Một cái rắm này đã ép tất cả độc lực tà kinh của “Vô Chỉ chưởng” từ trong cơ thể ra ngoài, do đó một chưởng này của Quan Thất cũng không thực sự thương tổn đến Chu Nguyệt Minh.

Mặc dù đối với Chu Nguyệt Minh, cũng giống như trúng phải một ngọn lửa ma thiêu đốt thân thể, có khổ tự mình biết.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 94 – Lửa ma

Chương 94 – Lửa ma

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chu Nguyệt Minh mượn lực một chưởng của Quan Thất lui ra ngoài, vẫn chưa tỉnh hồn, nhưng có một người còn chạy nhanh hơn hần.

Ai?

Lại ngoài dự đoán, đó là Mễ Thương Khung đã vu cáo Chu Nguyệt Minh muốn ám toán, khiến cho Quan Thất phân tâm.

Với địa vị tông chủ một phương của Mễ Thương Khung, thân kiêm lãnh tụ võ lâm và triều đình, lại không đánh mà chạy?

Đó là sự thật, hần thật sự chạy trốn.

Chạy rất nhanh, toàn thân hóa thành một ngọn lửa vàng và bóng ma trong hẻm tối, trong nháy mắt đã sắp biến mất.

Có lẽ, đối với một người đã đi qua sóng to gió lớn, trải qua rất nhiều thăng trầm, gặp qua phong ba bão táp, nhìn thấu hồng trần như Mễ Thương Khung, suy nghĩ của hần là: “Chạy thì chạy, có gì ghê gớm.”

Ngoại trừ tính mạng, còn có gì không bỏ được?

Nếu như ngay cả mạng cũng có thể bỏ, vậy tại sao không đánh cược tính mạng, trước tiên chạy trốn để giữ gìn tính mạng rồi hãy nói?

Cho nên hần chạy.

Có lúc chạy cũng là một loại chiến lược, giống như lui. Đạo lý này tương tự như phòng thủ cũng là một loại tấn công.

Trong tay hần còn cầm một ngọn lửa vàng, đó là một chiếc đèn lồng màu vàng.

Chỉ thấy hắc giống như một làn khói, ngọn lửa vàng đã đến cuối hẻm, sau ánh lửa có một bóng ma, giống như sau đèn lồng có ma quỷ bám vào.

Ngọn lửa vàng kia đi rất nhanh, giống như bay.

Hắc nhanh, nhưng Quan Thất càng nhanh hơn.

Quan Thất vốn đang đứng ở lòng đường, đột nhiên nhảy lên nóc nhà.

Y vượt nhà lướt ngói, nhanh như tia chớp.

Y điên, nhưng quyết không ngu.

Y cuồng, nhưng tuyệt không ngốc.

Đêm tối, hẻm nhỏ, nơi này lại nhiều đường ngang dọc phức tạp, một khi vòng vào góc thì rất khó tìm, cho nên y lập tức đứng ở nơi cao.

Y trước tiên nhảy lên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống. Ngọn lửa vàng đi đến nơi nào, y cũng lướt về nơi đó.

Ngọn lửa vàng vẫn luôn ở trong tầm mắt của y, Mễ Thương Khung vẫn ở dưới chân y.

Nhìn như vậy, giống như một người chạy trên mặt đất, còn một người đuổi theo trên trời.

Một đuổi một chạy.

Một gã thần ma một ngọn lửa vàng.

Một chạy một đuổi.

Không chỉ có Mễ Thương Khung chạy trốn, Quan Thất truy đuổi, cũng kéo theo những người muốn xem trận chiến, cùng nhau động thân, cùng nhau

truy đuổi. Ít nhất bọn họ cũng muốn biết trận chiến giữa Mễ Thương Khung và Quan Mộc Đán sẽ có kết quả thế nào.

Những người này đều là thủ lĩnh quần long, lãnh tụ một phương của võ lâm kinh sử, nhưng đều không tự chủ được, đều vì một trận chiến không cần xác định mà người truy ta đuổi, chẳng biết vì sao? Nếu trên trời có thần, nhìn xuống chúng sinh, cũng không biết là cảm thán, là đáng cười, hay là đáng buồn?

Lúc Quan Thất đuổi theo, mái tóc hoàn toàn tung bay, dưới ánh trăng chiếu rọi trắng lóa như bạc. Y đuổi theo đến sốt ruột, chợt kêu lên một tiếng, giơ tay lên, ngón tay như cỏ hoa vươn về phía trước.

Y vừa vươn tay ra như vậy, ánh lửa đang chập chờn đột nhiên dài lên, sau một tiếng “phụt” đột ngột bốc cháy, trở thành một ngọn lửa rực rỡ.

Thứ mà y đánh ra dĩ nhiên là chỉ kinh âm nhu của “Long Phượng thủ”, một chiêu cách không phát kinh, chẳng những đã dung hợp lực lượng của “Lạc Phượng trảo” và “Ngọa Long chỉ”, còn vận dụng “Tam Chỉ Đạn Thiên” của Bạch Sầu Phi, mới có thể nhanh chóng đánh trúng mục tiêu.

Ánh lửa vừa lên, thế đi hơi dừng.

Quan Thất hét lớn một tiếng, từ trên nóc nhà phi thân xuống, một tay chụp vào phía sau đèn lồng, giống như vừa rời y dùng một tay bắt lấy Địch Phi Kinh,.

Y có lòng tin, nhất định sẽ trúng.

Người mà y muốn bắt, chắc chắn trốn không thoát.

Thứ mà y muốn đánh, chắc chắn sẽ đánh được.

Bởi vì y là Quan Thất, y nhất định có thể làm được.

Chẳng những y tự tin, ngay cả bằng hữu, kẻ địch, người quan sát, ai cũng tin chắc như vậy, bởi vì ai cũng biết y thật sự có bản lĩnh này.

Y có thể làm được, hơn nữa còn dễ dàng thắng lợi.

Y là Quan Thất, chiến thần Quan Thất.

Thế nhưng sai rồi.

Lần này y lại không làm được, bởi vì y đã tính sai, cũng đã đoán sai.

Một trảo của y chụp vào khoảng không.

Sau lưng y lại để trống cho người khác, đó là kẻ địch, Mễ Thương Khung.

Có người nói Mễ Thương Khung là một lão hồ ly.

Có người vì vậy mà đi hỏi Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiếu Hoa chỉ ấn miệng mỉm cười không nói.

Có người đi hỏi Phương Ca Ngâm, Phương Ca Ngâm nói:

- Đạo hạnh của Mễ công công rất cao.

Cũng có người hỏi con nuôi của Phương Ca Ngâm là Phương Ứng Khán, khi đó họ Phương còn chưa tới hai mươi tuổi, câu trả lời của hắn là:

- Ngoại trừ cha nuôi của ta, hắn chính là tiền bối ân sư tốt nhất của ta. Những thứ mà ta phải học tập hắn, có lẽ cả đời cũng không học hết được. Đó không phải là cáo già xảo quyệt, mà là trí tuệ bất phàm.

Cũng có người vì vậy mà trực tiếp hỏi Mễ Thương Khung.

Mễ Thương Khung lại không giận, chỉ cười nói:

- Lão hồ ly? Người như ta còn có thể làm hồ tiên sao? Ta chỉ là chó. Ta trung quân ái quốc, càng giống như là một lão chó giữ cửa trung thành mà thôi.

Có người dám hỏi thẳng ý kiến của những người này, đương nhiên cũng không đơn giản, ít nhất phải đủ gan, đủ can đảm, hơn nữa còn phải có một chút mặt mũi, có một chút biện pháp

Đây là sự thật, nếu như không có mặt mũi, cũng không có biện pháp, ngay cả muốn gặp những danh nhân hô mưa gọi gió này cũng không được, làm sao có thể hỏi ý kiến của bọn họ?

Người hỏi là Thụ Đại Phong.

Hắn là một vị danh y, cũng là một vị ngự y.

Ai cũng sẽ mắc bệnh, người có võ công cao cũng khó tránh khỏi ngã bệnh, ngay cả hoàng đế cũng khó tránh khỏi phải uống thuốc xem đại phu, cho nên không ai muốn đắc tội với một người có thể ra vào hoàng cung xem bệnh cho hoàng thượng, hơn nữa y đạo cao minh.

Ví vậy cũng không ai muốn đắc tội với huynh đệ họ Thụ, càng không thể không trả lời vấn đề mà anh em Thụ đại phu và Thụ Đại Phong đưa ra. Chỉ có Bạch Sầu Phi, bởi vì Thụ đại phu trung thành với Tô Mộng Châm, cho nên hắn đã ác độc giết chết Thụ đại phu, cũng đoạn tuyệt đường lui của mình.

Có điều, cho dù trả lời ra sao, Mễ Thương Khung cũng đích xác là một lão hồ ly.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 95 – Lửa

Chương 95 – Lửa

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ánh lửa dài ra, trong bóng tối đặc biệt lóa mắt đoạt thần.

Nhất thời, ngoại trừ ánh lửa rực rỡ kia, tất cả sự vật bên cạnh đều trở nên mơ hồ không rõ.

Quan Thất cho rằng Mễ Thương Khung đang ở phía sau đèn lồng, cho nên y dùng một tay chụp đến.

Nhưng lại chụp hụt, không trúng người.

Người đang ở sau lưng y.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, kẻ địch đã ra tay, ra tay từ sau lưng.

Chiến tranh không ngại đối lừa.

Mễ Thương Khung dùng “khí” ngự đèn lồng mà đi, khoảng cách giữa hân và ngọn lửa vàng ít nhất đến mười một thước.

Do đó Quan Thất vươn người chặn ngang, ngược lại đưa lưng ra cho hân.

Hân đang chờ điều này, hân đang chờ khoảnh khắc này, hân đã vất vả tạo nên cơ hội này.

Hiện giờ cơ hội đã tới, hân quyết không bỏ qua.

Hân vừa xuất thủ liền cầm đả cầu bổng đâm nhanh ra, đâm vào xương cột sống thứ bảy trên lưng Quan Thất.

Hân biết Quan Thất có một chút si, một người si, xương cột sống thứ năm và thứ bảy nhất định có vấn đề.

Hắn liền đâm vào nơi đó.

Vẽ rồng cần điểm mắt, bắt giặc phải bắt vua. Hôm nay hắn muốn giết chết một người, cần phải tấn công vào vết thương chí mạng, chỗ hiểm và điểm yếu của đối phương.

Một cơn này của hắn đâm đến, phát ra một tiếng “xoẹt”, cũng không phải rất đặc biệt. Nhưng lúc này đầu trượng mới hất lên, lỗ mũi bên phải của hắn đã chảy xuống một vệt máu mũi.

Một chiêu này, hắn đã vận tụ nguyên khí và nội kinh rất lớn.

Mặc dù dáng dấp của hắn còn cao lớn hơn Quan Thất, một trượng này vốn nên đâm ngang, nhưng thế trượng của hắn lại rất đặc biệt, trầm xuống dưới eo, sau đó từ phía dưới đâm vào Quan Thất.

Góc độ xuất kích này rõ ràng rất kỳ dị, quan trọng hơn là mỗi chiêu xuất kích, hắn đều giữ nguyên một đặc điểm, đó là tất cả đều hướng lên trời.

Một chiêu này của hắn chỉ tấn công, rất hung hiểm.

Lúc mọi người đều cho rằng hắn đang lùi, thực ra là hắn lấy lùi làm tiến, mạo hiểm tấn công.

Đối với loại kiêu hùng phi thường, nhất đại chiến thần như Quan Thất, hắn đã không lùi được.

Lùi lại sẽ không có chỗ chết, cho nên hắn ngược lại tấn công, tấn công bất ngờ.

Một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, đã thành công.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại nghe rợn cả người, chỉ một mình Mễ Thương Khung trong lòng biết rõ, một người kinh hãi.

Đó là vì một cơn của hắn thật sự đâm trúng mục tiêu.

Không trúng còn tốt, một khi đâm trúng, lại khiến Mễ Thương Khung trong lòng kinh hãi, hồn bay phách lạc.

Hắn rõ ràng đã đâm trúng Quan Thất, một bóng đâm vào xương cột sống thứ bảy của đối phương.

Thế nhưng khớp xương cột sống của Quan Thất lại giống như đột nhiên “nứt” ra.

Người của y không “nứt ra”, thứ “nứt ra” chỉ là lưng của y, nói chính xác là khớp xương cột sống của y.

Khớp xương cột sống thứ sáu và thứ bảy đột nhiên nứt ra, sau đó khép lại, kẹp lấy đầu trượng.

Trời ạ!

Xương cột sống không phải là “vũ khí”, Mễ Thương Khung thật sự không hiểu làm sao khớp xương cột sống của một người có thể tách ra, sau đó nhanh chóng khép vào, mang theo vũ khí đoạt mệnh của hắn.

Nhưng lúc này hắn đã không kịp suy nghĩ.

Hắn đã bị dọa đến mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ còn lại ứng biến.

Hắn còn có thể ứng biến.

Bị dọa như vậy, năng lực ứng biến của hắn chẳng những không mất đi, ngược lại càng gấp, càng kỳ, càng nhanh.

Đây là kinh nghiệm giang hồ.

Mễ Thương Khung kịp thời hất đầu trượng lên, ấn vào trong tủy xương.

Lần này, khớp xương thứ sáu và thứ bảy của Quan Thất lập tức buông lỏng, cũng không kịp được đầu trượng của Mễ Hữu Kiêu.

Mễ Thương Khung kịp thời cũng lập tức thu trượng.

Hắn không lùi.

Lúc này mà lùi, đối phương nhất định sẽ phản kích.

Hắn đã thất thủ, nếu lúc này đối phương thừa thắng truy kích, nhất định khó mà chống đỡ.

Hắn lại tấn công, đâm một trượng từ dưới lên trên.

Lần này gió trượng sắc bén nặng nề, giống như một hàng ma xử do đồng nguyên chất chế tạo, nặng hơn trăm cân, phát ra kinh phong ác liệt. Hắn dùng một trượng đâm vào huyết Ngọc chấm sau gáy Quan Thất.

Hắn cũng không tin nơi đó cũng có thể kịp được trượng của hắn.

Nhưng trượng của hắn lại bị kẹt.

Có điều lần này không phải là khớp xương của Quan Thất, đương nhiên cũng không phải gáy của Quan Thất, mà là tay của y.

Tay không.

Tay không vào dao sắc.

Quan Thất dùng một tay bắt lấy trượng của hắn, muốn đoạt lấy trượng của Mễ Thương Khung.

Y luôn luôn nói cầm là cầm, muốn đoạt là đoạt.

Y luôn luôn tự cao, cũng thật sự là người tài cao gan lớn.

Mễ Thương Khung dùng “Triều Thiên Nhất Côn” xưng bá võ lâm, chấn động kinh sư, nhưng Quan Thất lại có bản lĩnh đoạt đi.

Trong phút chốc này, quần hùng cùng nhau tìm đến, trông thấy Quan Thất chỉ giơ tay đã khiến cho đèn lồng tự cháy, ngăn cản đường đi của Mễ Thương Khung. Trong nháy mắt lại thấy Mễ Thương Khung lấy lại tiên cơ, một trượng đâm vào lưng Quan Thất. Sau đó lại thấy Mễ Thương Khung không biết vì sao một trượng uống công, khi tiếp tục tấn công thì lại bị Quan Thất chụp lấy bồng trong tay.

Lúc mọi người đang nhìn đến hoa mắt, kinh nghi bất định, lại thấy Mễ Thương Khung quát lên một tiếng, râu xám không gió tự chuyển động, giống như chỉ đưa tay ra đã đoạt lại cây trượng kia.

Trong nháy mắt này, bồng dài đã đổi tay, biến hóa cực nhanh, rất nhiều hung hiểm.

Vật trong tay Quan Thất, sao có thể để người khác lấy về? Thực ra y cũng có nỗi khổ tự mình biết.

Lúc y chụp lấy cây bồng kia, lập tức phát hiện ba chuyện, đó là ba cảm nhận đặc biệt.

Thứ nhất là nặng.

Cây trượng này nặng đến bất ngờ, nặng đến kinh người.

Thứ hai là nóng.

Y cầm ở trong tay, giống như cầm một cây côn sắt sắp nóng chảy.

Thứ ba là chấn động.

Thân bồng kia truyền đến một loại rung động đặc biệt, khiến cho bàn tay bình thường của y không thể nắm được, hơn nữa còn có một loại cảm nhận

khiến người ta thân tâm hư không, thần linh tan vỡ.

Đó là “hung”, một loại “tứ đại giai hung”.

Ngay cả Quan Thất hung như vậy, ác như vậy, nhất thời cũng có cảm giác không chịu nổi.

Do đó thứ nằm trong tay y giống như “một củ khoai lang phỏng tay”.

Y giành lấy cây trượng, trong nháy mắt lại cảm giác được “kỳ môn binh khí” này không có duyên với mình, đối kháng với mình, là thứ không thuộc về mình. Nếu không phải y có nội lực hơn người, nhất định sẽ bị kỳ binh dị khí này phản chấn nội thương. “Binh khí” này tuy đã rời khỏi chủ nhân của nó, nhưng lực sát thương vẫn còn, hơn nữa uy lực cực lớn.

Trong lúc y đang kinh ngạc, Mễ Thương Khung lập tức phản kích, đoạt lại cây bổng hình dáng kỳ dị này.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 96 – Ma

Chương 96 – Ma

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Cây bổng lại trở về trong tay Mễ Thương Khung.

Thần sắc của hắn rất kỳ lạ.

Hắn giống như một người “tiếp bóng”, nếu đã tiếp lấy thì gánh nặng đường xa, trách nhiệm trên người, không thể bỏ được, cũng không thể bỏ xuống lần nữa.

Nếu như hắn đã tiếp bóng, vậy thì phải làm một số chuyện bay bóng, mới không có lỗi với cây bóng này.

Hắn và bóng đã hợp lại làm một, hắn chính là bóng, bóng chính là hắn.

Hắn cầm bóng trên tay, thần sắc biến đổi.

Râu tóc của hắn căng phồng, cả khuôn mặt giống như một con sư tử, cả người phát ra một mùi vị nồng đậm.

Đó là mùi vị lão nhân? Hay là khí tức sát nhân?

Trong nháy mắt này, hắn đã không còn là một lão thái giám quyền cao chức trọng, người duy nhất có thể để râu trong cung đình, thường hầu hạ bên cạnh hoàng đế, có ảnh hưởng lớn đối với võ lâm kinh hoa, mà giống như một ma đầu.

Một ma đầu giết hết địch/bạn/thần/quỷ trong thiên hạ.

Giờ phút này hắn ma tính đại phát, thậm chí còn giống ma hơn so với Quan Thất toàn thân tràn đầy ma khí sát khí.

Bống nơi tay người đã hóa điên.

Bống ở trong tay Mễ Thương Khung, hẳn trở thành điên.

Trăng điên đầy trời, cơn điên múa loạn.

Cơn múa người điên.

Bống và cơn không giống nhau, ít nhất đầu bống là bằng, dẹp, nhọn, còn đầu cơn lại phần lớn là vuông, tròn, cùn.

Có điều Mễ Thương Khung lại dùng bống trên tay múa thành cơn, hơn nữa cây bống kia còn càng múa càng lớn, càng múa càng dài, càng múa càng ác liệt, càng múa càng hung.

Kết quả là không chỉ có “hung”, mà đã trở thành “không”.

Hung thật ác độc.

Không chính là hung, hung trở thành không.

Mễ Thương Khung từng bước tiến tới, đối thủ thành công, nhằm vào Quan Thất phát động thế công như cuồng phong bão táp, trời gió biển mưa, dờn non lấp bể, long trời lở đất.

Từ khi Quan Thất huyết chiến tới nay, đây nhất định là trận chiến khó giành thắng lợi nhất.

Nhất thời Quan Thất chỉ biết chống đỡ, tay chân luống cuống, lại không cách nào phản công.

Y nghiên răng khổ chiến, chỉ phòng thủ, né tránh, lui lại.

Một chiến thần Quan Thất, lại bị “Triều Thiên Nhất Cơn” của Mễ Thương Khung chấn nhiếp, nhất thời không thể phát ra công kích uy lực vô song

thường thấy của y.

Mọi người đều cảm thán, thầm khen hay.

Lại có ba người, thần sắc, sắc mặt, khí sắc đều rất ngưng trọng.

Một người là Địch Phi Kinh.

Thần sắc của y không tốt.

Một Mễ Thương Khung võ công đã tuyệt vời như thế, xem ra tập đoàn Hữu Kiều thật sự là cường địch, không thể xem thường.

Y là nhân vật số hai của Lục Phân Bán đường, tập đoàn đối địch mạnh yếu thế nào đều có quan hệ mật thiết với y. Y vừa nhìn thấy võ công côn pháp của Mễ Thương Khung, không tìm được thần sắc biến đổi.

Kẻ địch mạnh mẽ thì lộ ra là mình yếu ớt.

Một người khác là Dương Vô Tà.

Sắc mặt của y cũng không dễ chịu.

Tình hình của y và Địch Phi Kinh tương tự nhau. Y đã nghe nói đến côn pháp của Mễ Thương Khung, từng một hơi giết chết Ôn Bảo và Trương Tam Bá, hiện giờ nhìn thấy đúng là danh bất hư truyền.

Thế nhưng, kẻ địch “danh không hư” chính là nguy cơ của bên mình. Chân mày của y nhíu chặt, nhất thời lại nghĩ không ra trong Kim Phong Tế Vũ lâu còn ai có thể đối phó với Mễ Hữu Kiều mà nắm chắc phần thắng được.

Nếu như trong lâu không ai có thể kiềm chế Mễ Thương Khung, vậy lão thái giám này cộng thêm một Phương tiểu hầu gia túc trí đa mưu, như mặt trời giữa trưa, ai có thể ngăn được?

Còn có một người là Chu Nguyệt Minh.

Hắn chẳng những thần sắc không thoải mái, sắc mặt khó coi, ngay cả khí sắc cũng rất tồi tệ.

Nguyên nhân không gì khác, hắn vốn định mượn tay Quan Thất diệt trừ kẻ địch Mễ Thương Khung này, nhưng lại không như ý nguyện. Hiện giờ xem ra, Mễ Thương Khung dựa vào một thanh ma côn trên tay, lại chiếm được thượng phong trước Quan Thất.

Hắn và Mễ Hữu Kiều đã kết thù sâu, lỡ may Mễ Thương Khung chiến thắng, đánh bại hoặc là giết chết Quan Thất, sau này bất kể trong quan trường hay trong bóng tối, họ Mễ sẽ bỏ qua cho mình sao?

Nếu đổi lại là mình, cũng nhất định sẽ báo thù này.

Cho nên Chu Nguyệt Minh càng nghĩ càng tâm sợ/tâm lạnh/tâm kinh, muốn liệu gió chống thuyền cũng không còn kịp.

Huống hồ, hắn và Quan Thất chạm nhau một chương, độc kình của “Vô Chi chương” kia vẫn chưa hết, hắn còn muốn ỏi muốn nôn, cả người không dễ chịu, không thoải mái, khí sắc tự nhiên cũng không tốt bao nhiêu.

Ngược lại đám người Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà xem cuộc chiến, nhìn đến hứng thú dạt dào, tâm thần sảng khoái.

Bản thân Tôn Thanh Hà vốn hiếu chiến, hiếu đấu, hiếu đánh, rất thích so kiếm tranh hùng với người khác, chỉ là hắn không ham quyền vị mà thôi.

Vừa rồi hắn chiến đấu với Quan Thất, vốn không hiểu ra sao, lại bị một loại đấu chí và sát ý lôi kéo, vì vậy trước tiên đánh một trận với Thích Thiếu Thương, sau đó lại liên thủ cùng Thích Thiếu Thương đánh với Quan Thất.

Dù sao hắn cũng không quan tâm.

Hắn từ đáy lòng bội phục người có thể quang minh chính đại đánh bại mình, cho nên hắn bội phục Quan Thất.

Hiện giờ xem ra, Mễ Thương Khung lại dựa vào một côn trong tay chấn nhiếp Quan Thất, hắn tự nhiên cũng bội phục Mễ Hữu Kiều.

Thích Thiếu Thương lại sinh lòng kính ngưỡng đối với Mễ Thương Khung, nhưng cảm nhận của y hiển nhiên có phần khác biệt với Tôn Thanh Hà.

Y và Mễ Thương Khung có một chút thù oán, lúc y chạy trốn từng được Trương Tam Bá giúp đỡ, nhưng Mễ Thương Khung lại giết chết Trương long đầu.

Huống hồ, Mễ Thương Khung vẫn là một trong số đầu não của tập đoàn Hữu Kiều thuộc phe phái đối địch.

Y vốn căm ghét người này.

Nếu như không có người này, tập đoàn Hữu Kiều chỉ dựa vào Phương Ứng Khán, còn không đến mức lớn mạnh nhanh như vậy. Nếu không phải e ngại người này có quan hệ rắc rối phức tạp trong triều đình, y cũng sẽ không chần chừ không dám phát động tiêu diệt chủ lực của tập đoàn Hữu Kiều.

Diệt trừ tập đoàn Hữu Kiều, cũng giống như chặt đứt cánh chim của đám “lục tặc” trong triều như Lương Sư Thành, Thái Kinh, Đồng Quán, Chu Miễn, Lý Ngạn, Vương Phủ, để bọn chúng ném chuột sợ vỡ bình, không dám hung hăng càn quấy, cũng không đến mức vươn nanh vuốt ma quỷ vào giang hồ võ lâm, chiếm lấy lợi ích của nhân dân.

Trong lòng y cũng chán ghét lão nhân này, tuổi tác đã cao như vậy, lại là một thái giám, còn mê luyện quyền vị, làm gió làm mưa, đứng cùng với tên trẻ tuổi Phương Ứng Khán lòng dạ độc ác, đuôi to khó vẫy, tạo nghiệt võ lâm, tàn hại đồng đạo.

Nếu như không có người này, mọi người sẽ không còn e ngại. Huống hồ nghe nói gần đây, “Trường Không Đại Hiệp” Phương Ca Ngâm cũng rất bất mãn với hành vi và việc làm của đứa con nuôi Phương Ứng Khán, chỉ cần Phương Ca Ngâm nghiêm trị Phương Ứng Khán, y sẽ có thể một lần phá hủy tập đoàn Hữu Kiều. Nếu phe phái đối địch trong kinh sư chỉ còn lại Lục Phân Bán đường, vậy thì dễ đối phó hơn nhiều.

Có điều hiện giờ, ym vừa nhìn thấy Mễ Thương Khung xuất thủ, trong lòng không nhịn được sinh ra kính phục từ đáy lòng.

Đó thật không dễ dàng.

Một thái giám lại có võ công giỏi như vậy, phải có bao nhiêu tài hoa và nghị lực mới có thể tu luyện được.

Một lão nhân có một thân tuyệt kỹ như thế, muốn hăn trầm lặng sống quãng đời còn lại, không cầu danh vọng, đúng là chuyện không thể.

Làm người gặp thời thế như vậy, tráng sĩ bị vứt bỏ, liệt sĩ bị khinh bỉ, hiền thần tướng tài đều bị phế bỏ, một người chí lớn tài cao như Mễ Thương Khung, nếu không mưu cầu tìm một con đường khác, nghĩ ra biện pháp khác với mọi người, chẳng phải đã phụ một thân bản lĩnh hiếm có của hăn hay sao?

Tại thời khắc này, Thích Thiếu Thương đã lĩnh ngộ, hiểu rõ.

Không có cách nào.

Trong thời thế này, muốn làm đại sự, muốn thi triển hoài bão, muốn toại chí bình sinh, vậy thì phải đắc tội với một số người, lấy lòng một số người, cũng khó tránh khỏi phỉ báng hiểu lầm.

Y đột nhiên hiểu rõ tình cảnh và tâm cảnh của Mễ Thương Khung, thậm chí sinh ra một loại cảm giác yêu quý lẫn nhau.

Tiếc anh hùng trọng anh hùng.

Y có một loại tiếc nuối thuần túy, ý nghĩ này gần giống như hồn nhiên, thậm chí còn vượt qua hàng rào của thể tục, hoàn toàn không có ngăn cách và hiềm nghi, chỉ có một loại hiểu rõ và nhận thức của anh hùng đối với anh hùng, không hề có quan hệ lợi hại của nhân gian.

Y trở lại là Thích Thiều Thương năm đó, có tài thì dùng, có tình thì kết giao, chỉ đại anh hùng có bản sắc, gặp cản không ngã, gặp bi không thương, gặp sóng to gió lớn, người ở hẻm dơ vẫn không thay đổi ý chí của mình.

Sống chết do mệnh, phú quý do trời, nhân tính ấm lạnh, lên xuống vô thường, những điều này đều không quan trọng, quan trọng là Thích Thiều Thương vẫn có thể gió mây tụ tập, lại có thể gió mây nổi dậy, hơn nữa còn có thể cười nhìn mây gió.

Thích Thiều Thương trải qua vui buồn li hợp, đã nhìn đủ cũng nhìn thấu. Nhân sinh cuối cùng vẫn là một vai diễn không liên quan, đã từng lưu luyến, cuối cùng xa lạ, rốt cuộc người vẫn là người, ta vẫn là ta, không có chuyện người này không có người kia thì không sống nổi. Y đã thương thấu tâm can, không sợ thương tâm nữa, có lẽ thứ nắm giữ được chỉ là một điểm chân và thành trong nhân gian, một điểm tình hoài vĩnh viễn không phai mờ.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 97 – Côn nặng như núi

Chương 97 – Côn nặng như núi

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trận chiến vẫn tiếp tục.

Côn nặng như núi, người lại nhẹ như én.

Bóng côn nặng nề, Quan Thất bị vây trong cơn ảnh trùng trùng, chỉ có thể dịch chuyển, né tránh, nhảy lên, vùng vẫy.

Đánh đã lâu, Mễ Thương Khung khó tránh khỏi thở dốc.

“Mùi vị lão nhân” trên người hắn phát ra càng lúc càng đậm, bản thân hắn giống như một con thú giận dữ, đang ngửi, nghe, liếm, hôn, mang theo mùi hôi, gào thét muốn cắn, gặm, kéo, xé con mồi của hắn. Nhưng bóng ma của hắn lại giống như ruồi bu thi thể, tĩnh mà vô thanh, dán, dính, kê, dựa vào người hắn, đang lặng lẽ hút lấy thần chí và tinh túy của hắn.

Đừng tưởng rằng hắn già rồi, thở dốc rồi, không còn sức nữa. Trên thực tế, hắn càng thở dốc thì đấu chí càng cao, gió côn càng mạnh, côn pháp càng tuyệt diệu, mà sát khí do côn phát ra cũng càng không thể chống cự.

Côn vốn chỉ dài ba thước tám, sau đó dài đến một trượng hai, hiện giờ đã dài đến một trượng tám.

Côn dài trượng tám, từng côn hướng trời, từng chiêu chết người.

Xem ra Quan Thất đã không còn sức chống đỡ, chỉ có thể né tránh.

- Người xem!

Nhưng Dương Vô Tà lại ưu tư nói với Tôn Ngư:

- Người hãy chú ý biểu tình của Quan Thất.

Tôn Ngư lập tức lưu ý đến.

Quan Thất thân ở hiểm cảnh, đang trong khốn khó, y lại căn rằng, mái tóc tung bay, gương mặt phát sáng, trong mắt cũng phát ra ánh sáng, giống như một đứa trẻ nhìn thấy thứ gì thú vị (cho dù là một con con ếch, một con chuồn chuồn, thậm chí là một con ruồi), cần phải bắt nó vào tay.

Nếu như y thật sự thân ở tuyệt cảnh, sao lại có thần sắc như vậy?

Nếu như y thật sự sống chết khó lường, sao lại có vẻ không quan tâm như thế?

Tôn Ngự vốn định hỏi, nhưng hăn lập tức cảm thấy mình hỏi câu này là thừa.

Bởi vì Quan Thất đã phản kích.

Không, y không phải chỉ phản kích, mà là y vừa phản kích liền thoát khốn, trút giận, chuyển bại thành thắng, đổi thủ thành công.

Hoặc có thể nói, y đã thoát khốn, thoát nguy, phản kích.

Lần này y phản kích, lại không dùng tới võ công của bất cứ người nào, mà dùng võ công của mình.

Y vừa động thủ, một tiếng “xoẹt” vang lên, một luồng kiếm khí từ trước mặt xé gió bắn ra.

Y phát chiêu một cách tự nhiên, xuất chiêu một cách tự tại.

Y chỉ có một tay, không có binh khí, nhưng Mễ Thương Khung hai tay cầm côn dài giống như một con rồng bay, hoàn toàn chỉ biết chống đỡ, một mỗi ứng phó.

Y tùy ý tự nhiên, vừa giơ tay, vừa vung chưởng, lập tức phát ra một luồng kiếm khí ác liệt.

Mễ Thương Khung né trái tránh phải, tay áo phất phơ, râu tóc tung bay, thình thoảng còn loạng choạng, đã bắt đầu có dấu hiệu chật vật.

Lần này, Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà vốn thích kiếm và giỏi kiếm pháp đều nhìn nhau, thất thanh kêu lên.

- Tiên Thiên Vô Thượng cương khí!

- Vô Hình Phá Thể kiếm khí!

Đây chính là “Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí đại pháp” danh chấn thiên hạ, vượt bậc võ lâm của Quan Thất.

Lúc trước đối phó với mười một đại cao thủ, Quan Thất chỉ tiện tay nhặt đến, dùng tuyệt kỹ của đối phương. Hiện giờ y đối phó với Mễ Thương Khung, cuối cùng đã dùng đến võ công có một không hai của mình.

Côn nặng như núi, kiếm lại nhẹ như không.

Kiếm trên tay Quan Thất không phải vật thật, không có mũi, cũng không có lưỡi, nhưng lại đều là mũi, đều là lưỡi.

Kiếm của y là khí.

Khí là hư không, cho nên không chỗ nào không tồn tại, không gì không làm được, không gì không phá được, không việc thiện nào không đến, không việc ác nào không làm.

Kiếm khí của y vừa xuất ra, côn của Mễ Thương Khung càng “nặng” thêm.

Côn của hắn vốn nhỏ và không dài, côn pháp của hắn múa đến lúc hăng say, một côn hướng lên trời, vừa cứng vừa trầm, biến dài biến lớn, nhưng hắn tiện tay múa lên vẫn xem nặng như nhẹ.

Cho nên, vừa gặp phải kiếm khí của Quan Thất, “côn” của hắn lại biến, biến thành ngắn hơn, dần dần biến nhỏ.

Thậm chí còn giống như càng biến càng nặng, cầm ở trên tay Mễ Thương Khung giống như càng lực bất tòng tâm.

Quan Thất vừa hò hét vừa phát chiêu, giờ tay, vung ngón đều phát ra kiếm khí. Ánh mắt của y phát sáng, trên mặt cũng phát sáng, thậm chí ngay cả mỗi sợi tóc rối trên đầu đều lập lòe khí và ánh sáng.

Y vừa gào thét vừa quát lên:

- Bỏ côn!

Mễ Thương Khung râu tóc vàng vọt, ánh mắt vàng vọt, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng bắt đầu vàng vọt.

Lúc này, bởi vì liên tục giao chiến, người của Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, thậm chí là hình bộ nha môn đều bị kinh động, ào ào lấy đuốc ra. Ánh lửa chiếu rọi tận trời, cũng chiếu vàng dung mạo của Mễ Thương Khung.

Càng chiếu rõ vẻ mệt mỏi của hắn.

Người tinh mắt thậm chí có thể phát hiện hắn đang tróc ra, râu tóc của hắn đang từng phần, từng tấc, thậm chí là từng sợi rơi xuống.

Dưới ánh lửa và kiếm khí đan vào nhau, râu tóc tung bay, có thể tưởng tượng được hiểm cảnh của Mễ Thương Khung.

Nhưng như đã nói qua, tướng soái không trời sinh, kiếm khí không ánh sáng, ánh sáng của binh khí lại từ đâu tới?

Đến từ hai thứ, một là côn, hai là kiếm khí.

“Kiếm khí” của Quan Thất lại phát ra một loại ánh sáng khó mà hình dung, đó giống như sắc trời, cực quang, hoặc là một loại lửa lòng khai sáng, lửa trời chiếu rọi.

Mà côn của Mễ Thương Khung vốn đen kịt thô ráp, lúc múa lên cũng bộc phát ra một loại ánh sáng kỳ dị, thậm chí còn lộ ra sự sắc bén như Hỏa Luyện Chân Chủ.

Cho nên Dương Vô Tà nhìn thấy, không nhịn được nói một câu:

- Hắc còn chưa bại.

Tôn Ngự nhìn thế nào cũng không hiểu.

Côn đang biến ngắn, kiếm khí lại tung hoành khắp nơi.

(Mễ Thương Khung sao có thể không bại?)

Dương Vô Tà dường như nhìn ra nghi hoặc trong lòng hắc.

- Hắc chiêu đã bại, thế đã mất, lực đã tận, nhưng thần còn chưa diệt. Người xem, côn của hắc vẫn có ánh sáng, đủ thấy một điểm nhân trong lòng còn chưa tắt chưa diệt. Hắc vẫn có thể đánh tiếp.

Đây là tổng kết của y.

Tổng kết chính là bản lĩnh của y, mặc dù y thường nhường việc này lại cho chủ nhân của mình. “Chủ nhân” của y bao gồm Tô Già Mạc, Tô Mộng Chấm và Thích Thiếu Thương, nhưng không phải Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch chỉ thích tham dự, không thích tổng kết, hắc luôn luôn “đẩy” chuyện này cho Dương Vô Tà.

Tổng kết thành công luôn đến từ phán đoán và suy lý rõ ràng.

Khả năng phán đoán của Dương Vô Tà luôn thanh thoát.

Lần này y cũng không đoán sai, bởi vì y còn chưa nói xong, tình hình giao chiến lại biến đổi.

Mễ Thương Khung quả nhiên đã “bỏ côn”.

Nhưng hắn vẫn không bại, ngược lại còn phản công.

Quan Thất hét lớn một tiếng:

- Nhanh!

Tất cả những người xem trận chiến đều cảm thấy trước mắt sáng lên, giống như trời đất đột nhiên “bùng sáng”.

Mễ Thương Khung giống như bị trúng đòn, là đòn nặng, nhưng hắn lại làm một chuyện.

Côn của hắn rời tay bay đi, xé gió tập kích.

Trong tay hắn đã không có côn, nhưng côn vẫn còn.

Côn vẫn đang ở trong tay hắn, tay của hắn chính là côn.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 98 – Thiên mã hành hung

Chương 98 – Thiên mã hành hung

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Người thích tài phú, nếu như nhìn thấy ngọc ngà châu báu, khó tránh sẽ nhìn không chớp mắt, quyến luyến không rời.

Người thích mỹ nữ, nếu như nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp, cũng khó tránh sẽ mê mẩn tiêu hồn, tâm tình bay bổng.

Người thích ẩm thực, nếu như phát hiện cao lương mỹ vị, cũng khó tránh sẽ miệng mồm nhón nhạo, thèm chấy nước miếng.

Nhưng những người có mặt ở đây đều là cao thủ. Luận về võ công, bọn họ đều có thành tựu cực kỳ xuất sắc.

Vì vậy, thứ mà bọn họ coi trọng nhất, say mê nhất cũng chính là võ công.

Người yêu một người mới sẽ phát sinh cảm tình thật sự.

Người tập trung vào sự nghiệp mới sẽ có thành tựu xuất sắc.

Bọn họ có được thành tựu tông sư trong võ học, là vì bọn họ đã từng cố gắng không ít, khổ công không ít.

Nói cách khác, bọn họ đam mê võ học.

Cho nên khi Quan Thất vừa xuất hiện, vừa ra tay, bất kể là địch hay bạn, không địch không bạn, đều vì võ công phi thường của người này mà kích thích đấu chí, chiến ý hừng hực.

Tất cả bọn họ đều bắt buộc hoặc tự nguyện tham gia trận chiến, trước sau đã giao thủ với Quan Thất.

Đã giao thủ, nhưng không ai giải quyết được cuồng ma chiến thần này, cũng không ai chiếm được lợi thế.

Hiện giờ Quan Thất đang giao đấu với Mễ Thương Khung.

So với Quan Thất giao thủ với bất cứ người nào trước đó, trận kịch chiến này càng đặc sắc, càng đáng sợ, càng đạt đến đỉnh cao võ học.

Đúng vậy, những người có mặt ở đây, bất kể Thích Thiếu Thương hay là Tôn Thanh Hà, Dương Vô Tà hay là Tôn Ngự, Địch Phi Kinh hay là Ngô Kỳ Vinh, đều không kìm lòng được nhìn đến nhập thần, xuất thần, hơn nữa còn dần dần tiến đến gần.

Trận đại chiến tuyệt thế này không thể bỏ qua, phải nhìn rõ một chút.

Đối với những cao thủ có thành tựu hơn người về võ học và trí tuệ này, mỗi chiêu mỗi thức của Quan Thất và địch thủ của y đều có tác dụng gợi ý, giác ngộ, thậm chí là khích lệ cực lớn.

Cho nên bọn họ không muốn bỏ lỡ một chiêu, một thức, một khoảnh khắc nào.

Vì vậy, Quan Thất chiến đấu với Mễ Thương Khung, kiếm khí tung hoành, bóng côn như núi, từng bước giết người, từng chiêu kinh người, nhưng mấy cao thủ vô cùng gan dạ này lại càng nhìn càng xuất thần, càng tiến đến gần, càng lúc càng tạo thành một “mạng lưới bao vây” hình tròn. Thực ra, rốt cuộc là vì bọn họ xem trận chiến quá xuất thần mà bất chấp nguy hiểm tiến đến gần, hay là cố ý hình thành một vòng vây đối với Quan Thất, không để cho chiến thần gần như vô địch này hôm nay có thể chạy khỏi kinh sư, sống qua tối nay?

Chỉ cần không ai đối phó được với Quan Thất, Quan Thất còn sống cũng giống như ấn chứng sự thất bại của bọn họ, ít nhất cũng là không thành công.

Ai cũng có tư tâm.

Thế nhưng, bất ngờ là người đầu tiên chủ động phát ra công kích với những cao thủ vây xem càng lúc càng đến gần này lại không phải Quan Thất, mà

là Mễ công công.

Trên tay Mễ Thương Khung đã trống không.

Hắn tay không, côn của hắn đã bay ra ngoài.

Đại địch của hắn là Quan Thất.

Quan Thất đang thi triển “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của y, đây là tuyệt kỹ bí truyền của y. Trên đời tuyệt đối không người nào khi đang giao thủ với đại địch như Quan Thất, còn có thể xem thường khinh địch, cố ý dùng tay không chiến đấu.

Huống hồ Quan Thất đã thi triển ra bản lĩnh đặc biệt của mình.

Trong thiên hạ, có rất nhiều người được xưng là đại trung đại nghĩa, cứu nước cứu dân, nhưng người thật sự làm được, có thể chỉ là một số người ít khi lên tiếng. Đồng dạng, có rất nhiều người tự xưng là thủy tổ, chính tông, sáng tạo, độc nhất vô nhị gì đó, nhưng có thể đều là sao chép, mô phỏng từ một số người lạng lẽ cày cấy. Đồng lý, những người sử dụng “Tiên Thiên Vô Cực chân khí”, “Thái Cực Lưỡng Nghi kiếm trận”, “Hỗn Nguyên công”, “Càn Khôn Na Di đại pháp”, “Triều Dương thần công” đều nói mình mới là chân chính, chính tông, nhưng những kẻ lớn tiếng dọa người này có mấy ai xem là chân tài thực học, danh xứng với thực?

Tóm lại, bình thường sự vật (bất kể là người hay thương phẩm) một khi đã thành danh, rất nhiều người sẽ mượn cờ hiệu của hắn (nó), tiến hành lừa gạt giả dối.

“Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” cũng như thế. Trong võ lâm, người được xưng là có thể sử dụng kiếm khí này không ít, nhưng người thật sự biết dùng loại kiếm khí này mà vẫn còn sống, e rằng hiện nay chỉ có một mình Quan Mộc Đán.

Rất nhiều người đều cho rằng bọn họ đã hiểu chuyện, đã nhìn thấu, bỏ xuống được, ngộ đại đạo, thực ra rốt cuộc bọn họ có lý hay không? Có biết hay không?

Rất nhiều người đều nói mình biết dùng kiếm, còn hiểu khí công, có thể vận dụng kiếm khí. Nhưng người nói dù nhiều, đừng nói là thật sự biết dùng kiếm khí, ngay cả thật sự biết dùng kiếm có lẽ ít càng thêm ít.

Huống hồ thứ mà Quan Thất thi triển là cực hạn của kiếm khí, “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí”.

Thoạt nhìn y chỉ là tiện tay phát ra, vô ý vận dụng, nhưng mỗi động tác giơ tay, nhắc chân lại là đỉnh cao của võ học. Giống như một đại sư thư pháp say sưa viết ấu, một vị họa sĩ vung bút thành tranh, một bậc thầy vũ đạo xoay người một cái, ngẩng đầu một cái, đều lộ ra tu vi cả đời của bọn họ, nhìn như ung dung, thật ra là tinh hoa không tầm thường trải qua bao nhiêu vất vả. Mỗi chiêu, mỗi thức của Quan Thất đều phá đá vỡ núi, kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Mễ Thương Khung cũng là cao thủ, hãn còn là cao thủ trong cao thủ, côn pháp của hãn cũng là đỉnh cao trong côn pháp.

Là anh hùng tiếc anh hùng, cao thủ trọng cao thủ, Mễ Thương Khung đương nhiên hiểu rõ sự lợi hại của Quan Thất.

Nhưng hãn lại bỏ côn, muốn dùng tay không ứng phó với kiếm khí của Quan Thất?

Hơn nữa, côn bị hãn vứt bỏ không phải ném về phía Quan Thất, nà là ném về phía một người trong quần hùng đang đứng vây xem.

Một người mập nhất, Chu Nguyệt Minh.

Đương nhiên là Chu Nguyệt Minh.

Nếu không phải do Chu Nguyệt Minh, lúc này Mễ Thương Khung làm sao lại bị Quan Thất quần lấy? Làm sao phải gian khổ chiến đấu với Quan Mộc Đán?

Hắn đương nhiên tức giận Chu Nguyệt Minh.

Loại người như Mễ Thương Khung, nếu như tức giận một người, đương nhiên sẽ để ở trong lòng. Có một ngày, đến thời cơ thích hợp, nhất định sẽ trừng trị kẻ đã làm hắn tức giận. Nhưng dù nói thế nào, đây hình như cũng không phải là một thời cơ tốt.

Đại địch đang ở trước mặt.

Quan Thất đầu phải hạ người dễ chọc, Huống hồ Quan Mộc Đán đã thi triển ra “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” chính tông của mình.

Nhưng vào lúc này, Mễ Thương Khung lại vút cơn công kích Chu Nguyệt Minh, như vậy có đáng không?

Hơn nữa Mễ Hữu Kiều luôn là một người bình tĩnh, cần phải mạo hiểm như vậy sao?

Không sai, trong số những người ở đây, Chu Nguyệt Minh đúng là người mập nhất, xem ra cũng là người chậm chạp nhất.

Thế nhưng loại khinh công đột nhiên mà đến, đột nhiên mà đi của hắn, có lẽ cũng là khó dự đoán nhất, khó đề phòng nhất trong số những người có mặt.

Thậm chí cũng là một kẻ đáng ghét nhất trong võ lâm.

Một cơn kia thành linh bay đến, chẳng những giống như thiên mã hành không (ngựa trời lướt gió), còn giống như thiên mã hành hung, không thể chống lại.

Côn xé gió bay đến, như một con rồng bay thẳng vào mặt.

Côn lướt qua không trung phát ra tiếng rít.

Tiếng rít vừa vang lên thì côn đã tới.

Xem ra, Mễ Thương Khung thà rằng liều mạng dùng tay không chiến đấu với Quan Thất, cũng phải dùng một côn đóng đinh Chu Nguyệt Minh xuống đất mới cam lòng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 99 – Không mã hành thiên

Chương 99 – Không mã hành thiên

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trúng.

Trúng côn.

Chu Nguyệt Minh trúng côn ngã xuống.

Hắn chẳng những lập tức ngã xuống, hơn nữa còn hoàn toàn sụp đổ, tê liệt trên mặt đất.

Chu Nguyệt Minh trúng một côn, lại như không mã hành thiên bay lên, còn thứ bị côn xuyên qua là một bộ áo bào của hắn.

Lúc này hắn lại lần lượt mặc y phục của mình vào.

Hắn một lần nữa dùng kế “ve sầu lột vỏ”, cùng với thân thể “không mã hành thiên”, tránh khỏi một cơn này.

Hắn đã tránh được một cơn này.

Hắn thật sự đã tránh được một cơn này.

Hắn rõ ràng đã tránh được một cơn này.

Thế nhưng sau hôm nay, liên tiếp mười lăm ngày (đủ nửa tháng), hắn đều bị tiêu chảy.

Hắn vốn ít khi bị tiêu chảy, còn điều dưỡng rất tốt. Một người mập mạp giống như hắn, chẳng những tiêu hóa, bài tiết đều rất tốt, hơn nữa làn da còn nhẵn bóng mềm mại như xử nữ, thậm chí ngay cả trĩ sang, mụn ghẻ đều chưa từng sinh một viên, mọc một viên.

Bởi vì hắn biết bảo dưỡng.

Hắn hiếu sắc, tuân theo tôn chỉ người không phong lưu uống đời này, cho nên hắn thường phong lưu khoái hoạt.

Hậu bối của hắn hỏi hắn, còn e dè nên cố ý chỉ nói:

- Chu hình tổng thường đi trêu hoa ghẹo cỏ, sao tinh thần còn tốt như vậy?

Các cô nương trước mặt sau lưng luôn khen:

- Chu gia đủ cứng đủ cáp, ngay cả những người trẻ tuổi cũng không nhẫn nại và dẻo dai bằng Chu gia ngài. Lại không biết vì sao lão tổng công việc bề bộn, lo lắng xử lý, nhưng vẫn có thể uy phong tám hướng, giống như thần tiên vậy?

Chu Nguyệt Minh luôn cười đáp:

- Chuyện này... không có gì khác, mọi sự không quá mức là được. Ta không thích hoa hoa cỏ cỏ, đây đều là lời khách khí. Ta thích chơi đùa với

nữ nhân, cô nương càng trẻ thì càng thú vị, càng khiến ta thanh xuân đầy sức sống. Nhưng ta không quá đáng, người tình ta nguyện thì mới lên ngựa, chuyện cưỡng ép ta không làm. Ta cũng không đến nhiều lần, có nhiều cũng không điên, một ngày một người, một ngày nhiều nhất là hai ba lần, có chừng có mực.

Trước kia Nhậm Lao, Nhậm Oán nghe vậy đều khen là kỳ lạ, nói Chu Nguyệt Minh tinh lực hơn người mới có thể hùng dũng như vậy, bản thân không thể sánh bằng.

Nhưng sau đó Nhậm Thị Song Hình chuyển sang trận doanh của Thái Kinh, cũng không cần bọn họ khoe khoang chuyện này của Chu Nguyệt Minh. Huống hồ tuy Chu Nguyệt Minh bổ nhiệm hai người “trúc điệp tam, mai hoa ngũ” này, nhưng cũng rất phản cảm và chán ghét chuyện bọn họ tùy ý tàn hại lương dân, mặc sức hành hạ người vô tội, nhiều lần nhắc nhở nhưng không có kết quả. Bởi vì Nhậm Lao, Nhậm Oán vốn là tâm phúc do Thái Kinh phái đến bên cạnh hãn giám thị, cho nên hãn cũng không cách nào trừng trị bọn họ.

Hiện tại đã đổi thành Thích Khốc, Thích Khấp, cũng rất khâm phục, ngưỡng mộ Chu Nguyệt Minh, nhiều lần nói:

- Chu gia đúng là càng ngày càng trẻ.

- Da của Chu gia còn trắng còn mềm hơn đám cô nương.

Hỏi hãn “bí quyết” bảo dưỡng, Chu Nguyệt Minh vẫn chỉ cười nói:

- Mọi sự không quá mức, không quá đáng là được. Thoả thích chỉ có thể nhất thời, nhưng giữ gìn sức lực mới có thể vui vẻ đến già.

Hãn luyện võ công chuyên cần, nhưng không quá mức.

Hãn chơi đùa với nữ nhân vui vẻ, nhưng không quá nhiều.

Hãn thích tiền, nhưng cũng biết dùng tiền mua hạnh phúc.

Hắn càng thích quyền, điểm này hắn không bỏ được, nhưng không đến mức bất chấp cả tài sản, tính mạng để tranh quyền.

Hắn hiểu đạo dưỡng sinh, ăn nhiều rau quả, một ngày đại tiện bốn năm lần, tiểu tiện gần mười lần. Người ta cười hắn “người mập nhiều phân tiểu”, thực ra trong lòng hắn lại cười thầm. Một người có khí quan tiêu hóa, hệ thống bài tiết thông suốt, mới có thể hấp thu nuôi dưỡng, cũng tượng trưng cho khỏe mạnh. Hắn mập như vậy còn có thể sống một cách mạnh mẽ đầy sinh lực, thực ra hoàn toàn dựa vào công năng một thu một thả, một ra một vào này.

Nhưng hôm nay, sau khi hắn vừa trúng một chiêu “Vô Chỉ chưởng” của Quan Thất, lại gần như ăn phải “Triều Thiên Nhất Côn” của Mễ Thương Khung. Từ ngày này trở đi, hắn trở về liền bắt đầu tiêu chảy, một ngày đi đến mười mấy lần.

Chuyện này đương nhiên là thảm.

Qua ba hôm sau, hắn lại vận dụng “Hàng Chu Thí Công đại pháp”, vất vả lắm mới dừng được tiêu chảy, giữ gìn một hơi nguyên khí. Nhưng hắn lại bắt đầu một loại “tiêu chảy” khác, đó là đi ra máu.

Ra máu không ngừng, một lần một thùng lớn, một ngày ít nhất tám lần.

Máu tanh còn nồng nặc hơn mùi phân.

Hắn nhìn xuống thùng phân, chỉ thấy bên trong lung tung linh tinh, từng đoạn từng đoạn, chỉ sợ là ngay cả ruột, tụy, gan, tạng đều đi ra ngoài.

Máu đi ra còn nhiều hơn so với bầu rượu.

Hắn nhìn cũng cảm thấy choáng váng, càng cảm thấy đau lòng.

Hắn có hỏi Thụ Đại Phong, ngự y nhờ cái chết của huynh trưởng mà được đặc thế sủng ái này quan sát, xem xét một hồi lâu mới nói:

- Bệnh của người, ta không làm gì được.
- Người bị nội lực tuyệt thế, dư kinh ảnh hưởng, có thể khôi phục hay không phải dựa vào tu vi nội lực nửa đời của người.
- Máu dồn và máu nghẽn đều phải đi ra, không thể tích trữ trong cơ thể, nếu không chắc chắn phải chết.
- Người nhanh đi ra máu, đi nhiều một chút, đi thông khoái một chút.

Nhưng Chu Nguyệt Minh lại đi rất thông khổ.

Trước kia hắn xem đại tiện là một loại hưởng thụ, hắn vừa đại tiện, vừa đọc sách, vừa ghi chép, vừa suy nghĩ lung tung, hiện tại đương nhiên không được.

Hiện giờ hắn đi rất đau đớn.

Có điều Thụ Đại Phong còn nói một câu:

- Xem sắc mặt của người, màu vàng sáng xông thẳng lên giữa trán, môi trắng tím trắng, không giống như có chuyện, cửa ải này nhất định có thể vượt qua được...

Nhưng hắn lập tức đổi giọng:

- Nhưng đây là tướng thuật, không phải y thuật... người chỉ tham khảo thôi.

Tham con mẹ người ấy!

Trong lòng Chu Nguyệt Minh căm hận mắng chửi không thôi.

Hắn chỉ hi vọng biết được tin tốt.

May mắn là y học và tướng học có rất nhiều điểm nhất trí, cũng là tương đồng, Chu Nguyệt Minh thật sự dùng tiêu chủy, cũng cầm máu, khỏe mạnh hơn, giống như kỳ tích.

Hắn đã khôi phục.

Nhưng hắn vẫn không dám quên một chương kia của Quan Thất, còn có một côn này của Mễ Hữu Kiều.

Hiển nhiên hắn đã dùng thân pháp chớp nhoáng như không mã hành thiên, tránh khỏi một chương kia, một côn này.

Trong lúc giật mình, Chu Nguyệt Minh vẫn kịp thời né tránh một côn này.

Hắn giật mình, nhưng người càng giật mình hơn không phải là hắn, mà là Quan Thất.

Ban đầu khi đối diện với Mễ Thương Khung, Quan Thất đã tỏ ra khí thế bức người, chưa giao thủ đã giống như là một người thắng lợi.

Ai cũng biết, y nhất định sẽ thắng.

Ai cũng suy đoán, y nhất định sẽ thắng.

Nhưng trên thực tế, vừa giao thủ, Mễ Thương Khung lại chiếm được thượng phong. Hắn khiến cho Quan Thất rơi xuống hạ phong, lại từng bước tiến sát Quan Thất.

Cho đến khi Quan Thất đánh ra “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của y.

Kiểm khí vừa xuất, côn pháp hỗn loạn, thanh thể suy giảm, bóng côn cũng sa sút.

Mễ Thương Khung giống như bị áp chế, hắn lập tức vứt côn.

Sau khi vứt côn lại là một loại côn pháp khác.

Có đôi khi vứt bỏ lại là xuất kích càng lợi hại hơn.

Hắn ném côn về phía Chu Nguyệt Minh.

Đối với Quan Thất, có lẽ bất kỳ công kích gì, binh khí gì, chiêu thức gì, y cũng không sợ.

Có điều y không ngờ Mễ Thương Khung không phải tập kích y, mà là Chu Nguyệt Minh. Mà y lại vừa công khai bảo đảm, chỉ cần Chu Nguyệt Minh nói ra người có khả năng biết được tung tích của Ôn Tiểu Bạch, y sẽ bảo vệ Chu Nguyệt Minh an toàn, quyết không để người khác làm hại Chu Nguyệt Minh.

Thế nhưng hiện giờ Mễ Thương Khung lại phát động công kích với Chu Nguyệt Minh, còn ngay trước mặt y và quần hùng.

Nếu như Mễ Thương Khung công kích y, vậy thì đúng như ý nguyện của y.

Nhưng không phải.

Hơn nữa còn là tập kích chí mạng.

Lúc này ngay cả Quan Thất cũng trở tay không kịp.

Mễ Thương Khung ném côn rời tay, lại không phải tấn công Quan Thất, mà là muốn lấy mạng Chu Nguyệt Minh.

Biến hóa trong nháy mắt này, ngay cả Quan Thất cũng không dự đoán được.

Y dừng mãnh thiện chiến.

Y giỏi đấu, giỏi về đánh người, công người, thậm chí là giết người, nhưng lại không giỏi về cứu người, bảo vệ người.

Võ công cứu người và giết người tuyệt đối là hai chuyện, hai việc khác nhau.

Do đó côn tẩn công Chu Nguyệt Minh, Quan Thất lại giết mình, cực kỳ giết mình.

Mặc dù Chu Nguyệt Minh đã kịp thời hơn nữa nguy hiểm tránh khỏi, nhưng người bị phân tâm lại là Quan Thất.

Y lo lắng Chu Nguyệt Minh sẽ trúng côn.

Điều này lại đúng với y nguyện của Mễ Thương Khung.

Hắn vốn là một người “hữu kiêu”.

Hắn sinh ra ở phương nam, tại khu vực Lĩnh Nam, “hữu kiêu” có nghĩa là “nhiều mưu mô”.

Hắn luôn có biện pháp.

Mục đích của hắn là muốn làm Quan Thất phân tâm, phân thần.

Mọi người đều cho rằng Quan Thất chỉ thuận miệng đáp ứng bảo vệ Chu Nguyệt Minh, không phải làm thật, không cho là đúng.

Nhưng hắn lại biết Quan Thất đã nói là làm.

Rất nhiều người đều lầm tưởng một người điên chỉ nói xằng nói bậy, lời nói không thể xem là thật. Nhưng cho dù Quan Thất thật sự phát điên, một lời nói điên rồ cũng là lời nói của y, đều là sự thật, hơn nữa còn nghiêm túc.

Nhất là loại người điên giống như Quan Thất.

Cho nên hắn nắm được điểm này, trước tiên phát động công kích chí mạng với Chu Nguyệt Minh.

Một là vì muốn báo thù. Chu Nguyệt Minh là người đã đẩy củ “khoai lang phỏng tay” Quan Thất này cho hắn, không, phải là một quả địa lôi sắp nổ tung.

Hai là vì khiến Quan Thất thất thần. Quan Thất một đời anh hùng, nếu như người mà y đồng ý bảo vệ mất mạng ngay bên cạnh, nhất định sẽ mất hết mặt mũi, uy phong giảm sút.

Do đó Mễ Thương Khung đã nắm được điểm yếu này.

Hắn đã nắm đúng, cũng đã làm đúng.

Quan Thất thật sự thất thố, phân tâm.

Trong nháy mắt này, Mễ Thương Khung đã tấn công, hắn đã phát ra côn pháp chết người của mình, “Triều Thiên Nhất Côn” thật sự.

“Triều Thiên Nhất Côn” thật sự, thế công lại phát ra từ tay hắn.

Ngón tay, ngón giữa của hắn.

Ngón tay chính là côn, côn chính là ngón tay.

Cho nên chỉ cần hắn còn, côn sẽ còn.

Võ công và tu vi của hắn đã không cần bất kỳ hình thức, thật thế nào. Người của hắn chính là côn, người còn côn còn.

Nhưng nếu côn không còn, người vẫn còn, côn sẽ không chỗ nào không tồn tại, cũng không gì không phá được, không chiêu nào không hóa giải được, không thứ gì có thể ngăn cản được.

Lúc này Mễ Thương Khung mới xem như thật sự ra tay, thật sự thi triển ra côn pháp của hắn. Dùng “Triều Thiên Nhất Côn” danh chấn giang hồ, tuyệt

học bí truyền của hãn đấu với “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” uy chấn võ lâm, vượt bậc thiên hạ của Quan Thất.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 100 – Trời lớn đất lớn

Chương 100 – Trời lớn đất lớn

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Trời lớn đất lớn.

Côn của hãn lại rất ngắn, chỉ có một đoạn.

Ngón giữa.

Thế nhưng côn pháp ngón giữa của hãn vừa xuất ra, tình thế nhanh chóng biến đổi.

Quan Thất vừa phân tâm muốn cứu viện Chu Nguyệt Minh, liền lộ ra sơ hở. Mễ Thương Khung lập tức, tức khắc, kịp thời tấn công vào “sơ hở” này.

“Sơ hở” này là gì?

Không có.

Quan Thất vốn hoàn toàn không có sơ hở. Nếu như nói có, “sơ hở” của y là ở “một tay”, y chỉ có một cánh tay.

Nói cách khác, nếu như y cũng có hai tay giống như người bình thường, hiện nay có lẽ một điểm “sơ hở” cũng không xuất hiện.

Có điều nếu Quan Thất không bị Chu Nguyệt Minh làm phân tâm, cho dù y chỉ có một tay, cũng nhất định không lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Sơ hở chỉ trong nháy mắt, công kích đã đến mười lần.

Kiểm khí của Quan Thất suy giảm.

Mễ Thương Khung lại từng bước tấn công.

Côn pháp ngón tay của hắn rất ngắn, nhưng thế công càng dũng, càng mãnh, càng cường, càng liệt hơn so với trên tay cầm côn dài.

Mỗi chiêu của hắn đánh ra, đã là côn pháp, cũng là chỉ pháp, càng là kiếm pháp.

Hắn đánh ra một loại “thể khí”, đó là côn khí.

Hắn lại luyện côn pháp đến mức phát ra “côn khí”.

Hắn muốn dùng khí phá khí, dùng “côn khí” để khắc chế “kiếm khí” của Quan Thất.

Côn của hắn vốn là hung, người đối địch với hắn chỉ cảm thấy “tứ đại giai hung”, không chiêu nào không hung, không nơi nào không hung, không chỗ nào không hung, không thức nào không hung.

Thế nhưng hiện nay, côn pháp của hắn lại từ chỉ pháp phát ra, mỗi chiêu công ra giống như một chiêu thức khác nhau, “hung” lại trở về “không”, tứ đại giai không.

Một loại lực lượng trống rỗng làm cho người ta từ bỏ chiến đấu, thậm chí từ bỏ sinh mệnh, đó là uy lực của tử vong.

Lực lượng này phát ra từ trên người, trong tay, ngón tay của Mễ Hữu Kiều.

Đây mới là côn pháp sáng tạo độc đáo của Mễ Thương Khung, cũng là côn pháp bí truyền mà hắn kế thừa từ Hoài Dương Trương Hầu, nhưng trò càng giỏi hơn thầy.

Đây mới là Triều Thiên Nhất Côn thật sự.

Một côn chỉ trời.

Đến lúc này cận thân giao đấu rất hung hiểm, côn pháp của Mễ công công vẫn côn côn chỉ trời, ngón ngón hướng trời.

Quan Thất giống như bị đánh đến mức kiếm khí tàn lụi, không thể đánh trả được.

Đúng vậy, từ sau khi Mễ Thương Khung dùng ngón tay làm côn, ngay cả tay của Quan Thất cũng rất ít khi giơ lên.

Không giơ tay, làm thế nào phát ra kiếm khí?

Nếu như đây thật sự là một câu hỏi, đáp án chính là “có thể”.

Cho dù người khác không thể, Quan Thất vẫn có thể.

Y không giơ tay, phất tay, vung tay, đưa tay, cũng có thể phát ra kiếm khí có một không hai của mình, còn sắc bén, mạnh mẽ, ác liệt hơn còn so với lúc dùng tay.

Bởi vì đây mới là “kiếm khí” thật sự có một không hai của y.

Bởi vì y là Quan Thất, y là chiến thần Quan Thất, “kiếm khí” này cũng chỉ có y độc môn, độc nhất, độc bước thiên hạ.

“Côn” của Mễ Thương Khung tấn công vào “chỗ hổng” của y, cũng chính là vết thương nơi cánh tay cụt của y.

Quan Thất lập tức phản công.

Phản kích đến từ cánh tay cụt, y lại dùng cánh tay này phát ra “kiếm khí”.

Không có tay, kiếm khí từ đâu đến?

Thực ra vấn đề này như đúng mà lại sai.

Không có kiếm, làm sao có kiếm khí?

Nhưng “kiếm khí” là “khí” chứ không phải “kiếm”. Người không có kiếm, lại có lực lượng giống như kiếm, vẫn có thể phát ra kiếm khí.

Cho nên, không nhất định phải có kiếm mới có thể phát ra “kiếm khí”.

Do đó muốn phát ra “kiếm khí” cũng không nhất định phải dùng “tay”. Giống như muốn có tri thức không nhất định phải đọc sách, có lúc đi vạ dẫm đường, nghe nhiều làm nhiều, vẫn có thể thu được tri thức phong phú.

Vì vậy Quan Thất đã phát ra “kiếm khí” của y, từ cánh tay cụt.

Trong nháy mắt này, càn khôn xoay chuyển, cánh tay cụt của y phát ra kiếm khí, lại trở thành vũ khí lợi hại nhất của y.

“Vết thương chí mạng” của Quan Thất vốn là ở cánh tay, “quân bài sát thủ” của y cũng vừa khéo nằm ở cánh tay bị đứt.

Cánh tay cụt của y phát ra kiếm khí, lại càng sắc, càng bén, cũng càng mãnh, càng liệt hơn so với cánh tay hoàn hảo kia.

Đây mới là kiếm khí, kiếm khí thật sự.

Nhất thời, mặc dù trời lớn đất lớn, nhưng sát khí không nơi không đầy rẫy, không chỗ nào không tràn ngập.

Trong trời đất đều là kiếm, đều là khí, đều là kiếm khí.

Tôn Thanh Hà trừng mắt, không chớp mắt nhìn chăm chú vào trận chiến xưa nay chưa từng có này.

Thích Thiều Thương không nhịn được nói:

- Người cả đời đều yêu kiếm, đều luyện kiếm, đều chìm đắm trong kiếm đạo. Xin hỏi, hiện giờ Quan Thất ử dụng có phải là kiếm hay không?

Tôn Thanh Hà giống như mê mẩn trả lời:

- Phải.

Thích Thiều Thương lại hỏi:

- Đây là kiếm thuật gì?

Tôn Thanh Hà ngơ ngẩn nói:

- Là kiếm khí.

Thích Thiều Thương vẫn không hiểu:

- Đó không phải là “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” sao?

Hai mắt Tôn Thanh Hà sáng lên, thậm chí còn phát ra thanh quang, tinh quang, kim quang:

- Không giống nhau.

Hắn giải thích bổ sung:

- Lúc trước là “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí”, hiện nay y sử dụng lại là “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”, không giống nhau.

Thích Thiều Thương lập tức phân biệt được:

- Là ít đi hai chữ “Tiên Thiên”.

- Không phải chữ.

Tôn Thanh Hà giải thích, giống như gặp phải chân lý vĩ đại mà nửa đời hắn coi trọng nhất, hắn cần phải kiên trì đến cùng:

- Mà là chất. Nhưng hiện giờ không phải. Quan Thất tiện tay vung lên đều là kiếm khí, ngay cả nơi thương tàn cũng trở thành công kích mạnh nhất có lực của y. Đây đã không chỉ là tiên thiên, đồng thời cũng là hậu thiên. Thậm chí cũng không chỉ là tiên thiên hậu thiên, mà là đại thông thiên, đại phạm thiên, cửu thiên thập địa không chỗ nào không có. Chỉ cần y tùy tâm động ý, kiếm khí sẽ phát ra...

Hắn cảm thán nói tiếp:

- Đây mới là kiếm khí, kiếm khí thật sự.

Hiện giờ đang Quan Thất đang phát ra “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”.

Kiếm khí này từ trong cơ thể phát ra, cũng là vô hình vô tích. Nhưng nó đã không phân chia tiên thiên hậu thiên, thậm chí không phân chia mạnh yếu địch ta, chỉ cần niệm tùy ý phát. Kiếm khí này còn cao hơn một bước so với kiếm khí lúc trước.

Nhưng một bước này lại rất chết người, gần như lập tức lấy mạng của Mễ Thương Khung.

Đối phó với “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí”, Mễ Thương Khung còn có thể liều, còn có thể biến.

Hắn ít nhất cũng có thể biến “hữu côn” thành “vô côn”. Vô côn cấp bậc còn cao hơn hữu côn, côn pháp cũng càng mạnh hơn.

Nhưng khi Quan Thất ngay cả cánh tay bị đứt cũng có thể phát ra “kiếm khí”, hắn lập tức ăn không tiêu.

Trời lớn đất lớn, nhưng hắn gần như không chốn dung thân.

Bởi vì không nơi nào không phải kiếm, không chỗ nào không phải khí, không chiêu nào không phải kiếm khí.

Kiểm là kiếm, khí là khí.

Kiểm khí là tuyệt chiêu, tuyệt chiêu muốn lấy mạng của hân.

Đến lúc này, hân lẽ ra đã mất mạng, nếu như không phải đột nhiên xảy ra biến hóa này.

Đột biến.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 101 – Mưa lớn gió lớn

Chương 101 – Mưa lớn gió lớn

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Đột biến.

Thằng thăn mà nói, Thích Thiều Thương bình sinh ghét nhất chính là đột biến.

Đột biến không phải chuyện tốt.

Đột biến thường thường chính là kinh biến.

Thích Thiều Thương luôn cho rằng võ lâm phải biến, nên biến, không thể không biến.

Không biến sẽ trở nên cứng nhắc, không phát triển, mất đi sinh cơ.

Mất đi sinh cơ sẽ bị người ta đào thải.

Nhưng biến không nên thành linh đột ngột, mà là tuần tự tiến dần, dài cát tìm vàng, tốt thắng xấu thua, bỏ yếu giữ mạnh.

Biến như vậy mới bình thường, mới có sáng tạo, mới có thể sừng sững không ngã, vĩnh viễn trường tồn trên trên giang hồ thay đổi từng ngày, mưa to gió lớn.

Đây là suy nghĩ của y, cũng là lập trường của y.

Cho nên, những tổ chức mà y quản lý, những đoàn thể mà y chủ trì, nhất định phải mưu cầu tiến bộ, không ngừng cố gắng.

Nhưng đây là “biến” giống như bốn mùa luân chuyển, gió thổi hoa trời, chứ không phải “đột biến”.

Y cực kỳ không thích biến hóa đột ngột.

Liên Vân trại do một tay y gây dựng nên, cũng bởi vì thủ hạ mà y tín nhiệm phát sinh biến cố, trong một lần “đột biến”, khiến cho y phải lưu vong chân trời, nhà tan cửa nát.

Võ công của y cũng như vậy.

Y không ngừng tìm cái mới, cầu biến đổi, nhưng dù thay đổi thế nào thì bản chất vẫn không thay đổi. Y tìm tòi sáng tạo, sửa cũ thành mới, nhưng vẫn dựa trên căn cơ võ học truyền thống của mình, hợp tình hợp lý.

Trên thực tế, y luôn cho rằng không có cũ thì nào có mới, không có già thì nào có trẻ, không có truyền thống thì nào có hiện tại.

Do đó truyền thống cơ sở của y rất tốt, công phu cũng rất vững chắc. Về điểm này, rất nhiều người chỉ cho rằng Thích Thiều Thương trẻ tuổi xuất chúng, mà không để ý cơ sở của y rất dày, nỗ lực rất lớn.

Y thậm chí còn cố ý khiến người ta lầm tưởng công phu cơ bản của mình không đủ vững chắc. Người khác càng xem thường, đối với y lại càng có lợi.

Nhưng vẫn có người biết.

Trong đó người biết rõ nhất có lẽ là Thiết Thủ thần bổ Thiết Du Hạ.

Nguyên nhân không có gì khác, bởi vì Thiết Thủ đã từng giao thủ với y.

Sau lần giao thủ đó, Thiết Thủ khắp nơi khen ngợi Thích Thiếu Thương có “bốn cao”, phong độ cao, cơ sở cao, hơn nữa chẳng những tâm chí cao, ngay cả xuất thủ sáng tạo cũng cao.

Đây là những lời từ đáy lòng của y.

Bởi vì trận chiến Liên Vân trại, Thích Thiếu Thương và Thiết Thủ đã giao đấu mười chiêu. Thiết Thủ nói rõ Thích Thiếu Thương phải dùng “Nhất Tự kiểm pháp”. Nói cách khác, mỗi lần Thích Thiếu Thương xuất thủ, đều phải dùng kiểm pháp trong tên gọi có một chữ “Nhất”, chẳng hạn như “Nhất Phách Lưỡng Tán”, “Nhất Triều Đắc Chí”, “Nhất Kiến Phát Tài”, “Nhất Thạch Nhị Điều”... nếu không phù hợp với điểm này thì xem như thất bại.

Dưới tình huống bị hạn chế như vậy, Thích Thiếu Thương đã giao đấu với Thiết Thủ. Đương nhiên khi đó Thiết Thủ cũng có hạn chế của mình (xin đọc “Tứ Đại Danh Bổ Hội Kinh Sư”).

Theo tình hình lúc đó, nếu Thích Thiếu Thương không thông hiểu “Nhất Tự kiểm pháp” của các nhà các phái, đừng nói đến đối phó ngăn cản kẻ địch, ngay cả thi triển mười chiêu kiểm pháp có tên gọi chữ “Nhất” cũng khó khăn. Hơn nữa lúc đó rất nhiều quân mã của Liên Vân trại đã bao vây trùng trùng đám người Thiết Thủ, cho dù Thích Thiếu Thương bị thua cũng có thể không thừa nhận, chỉ cần sai thủ hạ quần đấu bao vây, giết sạch đám người Thiết Thủ là có thể bình chân như vại.

Nhưng Thích Thiều Thương không làm như vậy.

Khi đó tuổi trẻ bốc đồng, cũng chỉ thua một chiêu nửa thức. Y thắng là thắng, bại là bại, một khi rơi xuống thế yếu, lập tức hiệu lệnh hợp quân rút lui, bại một cách khí phách, rút lui một cách gọn gàng lưu loát.

Từ đó có thể suy ra, Thích Thiều Thương chỉ dựa vào “Nhất Tự kiểm pháp” bị hạn chế, vẫn có thể giao đấu mười chiêu với Thiết Thủ (khi đó ước hẹn mười chiêu phân định thắng thua). Sau đó bởi vì biến chiêu mà dùng sai chiêu thức với Thiết Thủ, trên thực tế cũng không bị Thiết Thủ đánh bại. Dùng chiêu thức tiện tay thi triển mà còn có thể phát huy như vậy, có thể thấy võ công của y là chân tài thực học, dung nạp bao hàm, không thể xem thường.

Cho nên Thiết Thủ không nhận được gặp người khác đều nói Thích Thiều Thương là một nhân tài.

Thích Thiều Thương dĩ nhiên là nhân tài, nhưng y cũng coi trọng biến hóa, dần biến chứ không phải là đột biến.

Đột biến nhìn về truyền thống, đánh vỡ phá tan tất cả, kết quả có thể xây dựng hay không? Có thể đứng vững hay không? Rốt cuộc lại là một vấn đề. Cũng không thể chỉ phá hủy, không có xây dựng.

Bởi vì y cũng là chúa tể một phương, thủ lĩnh quần long trên giang hồ, trong võ lâm, trong kinh sư, cho nên rất nhiều lúc, y chẳng những khẳng khẳng giữ vững quan niệm cá nhân, còn bày tỏ ý kiến của mình với mọi người, tiến hành thuyết phục, thậm chí biểu hiện trên bút mực, viết thành văn tự, tạo ảnh hưởng tốt đối với huynh đệ anh em trong lâu, trong tháp.

Giáo hóa là một khâu rất quan trọng.

Về mặt này, ý kiến của y và Dương Vô Tà lại tình cờ trùng khớp. Muốn quản lý cục diện giống như Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, người làm lãnh đạo nhất định phải tiến hành công việc giáo hóa, nếu không thì khó tránh khỏi xuất hiện việc đáng tiếc như Tô Mộng Chấm.

Tô Mộng Chấm thật sự là một lãnh tụ đáng quý, y chưa từng hoài nghi huynh đệ của mình, y tín nhiệm huynh đệ của mình. Y trí kế vô song, trù tính chuẩn xác, nhưng việc gì cũng phải tự mình làm lấy. Dù trên người mắc phải hai mươi bảy loại bệnh, y vẫn phấn đấu cầu tiến, cơ trí khôn ngoan, đúng là kiêu hùng nhân kiệt trăm năm khó gặp.

Y biết cách dùng người, cho nên có thể sử dụng nhân tài như Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi.

Đáng tiếc y không đề phòng người khác, cũng xem nhẹ tác dụng của “giáo hóa”.

Do đó y bị Bạch Sầu Phi tạo phản, đến nỗi thất bại thảm hại. Mặc dù cuối cùng vẫn có thể lập lại trật tự, nhưng vì không muốn Phong Vũ lâu biến thành con rối bị người khác thao túng, cho nên chỉ có con đường chết.

Chấm dứt tất cả ân cừu trời buột.

Bất kể thế nào, Tô Mộng Chấm chết đi là một chuyện khiến người ta đau xót.

Bạch Sầu Phi lớn gan đoạt quyền, cũng xem nhẹ “giáo hóa”, do đó trong lúc nguy cấp, những người bên cạnh hăn đều phản bội, hơn nữa càng ác, càng tuyệt, càng độc hơn so với hăn phản bội Tô Mộng Chấm.

Sau này, Vương Tiểu Thạch có một đạo nắm giữ quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu, hăn lại rất coi trọng “thân giáo” (giáo dục bằng hành động).

Còn Thích Thiều Thương lại coi trọng “ngôn giáo” (giáo dục bằng lời nói).

Hai người đều chú ý tới “đức giáo”.

Giống như hai đảng Phát Mộng, vây cánh nhiều, nhân thủ hỗn tạp, ăn sâu bén rễ trong dân gian phố phường, lẽ ra sức ảnh hưởng trong võ lâm phải vượt xa Kim Phong Tế Vũ lâu mới đúng.

Nhưng sức hiệu triệu của họ trên giang hồ còn không bằng cả Tượng Ty tháp do Vương Tiểu Thạch mới xây dựng nên gần đây.

Nguyên nhân là thủ lĩnh của hai đảng Phát Mộng, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành không coi trọng lập ngôn, lập công, lập đức.

Nói cách khác, bọn họ không coi trọng hiệu dụng và hiệu quả của “giáo hóa”, cho nên sức ảnh hưởng, sức hiệu triệu cũng không thể bộc lộ.

Vương Tiểu Thạch giỏi về giao du đi lại, đối nhân xử thế, truyền đạt tinh thần và ý kiến của hãn, khiến cho những người sống chung với hãn đều bất giác bị hãn ảnh hưởng và cảm hóa.

Thích Thiều Thương lại giỏi về lời lẽ.

Y cũng có đầy đủ văn chương, đầy bụng kinh luân.

Y giỏi về lời kéo, biểu đạt ý kiến của mình một cách động lòng người, cảm động người, đầy sức thuyết phục, khiến người khác khâm phục lý luận và quan điểm của y, từ đó đi theo y.

Thế nhưng ngôn từ khó diễn đạt ý nghĩa.

Ngôn từ có ưu việt cũng khó tránh khỏi bị hiểu lầm xuyên tạc, văn tự có ưu tú cũng khó giải thích một số việc ý ở ngoài lời.

Do đó, Thích Thiều Thương đưa ra “luận điểm cần biến” và “phương án ứng biến” cho giang hồ, võ lâm (tuần tự tiến dần, không cần cố sức cầu công, không cần trau chuốt), khi nói chuyện lại bị người ta cố ý xuyên tạc.

Đột biến và cần (ứng) biến, đó là hai chuyện khác nhau, hai sự khác biệt rất lớn.

Đột biến là một loại tan vỡ, cần biến lại là một loại trình tự.

Đột biến là một nước cờ lật đổ, phá vỡ toàn bộ, ứng biến lại là một bước đi trường tồn, kẻ biết thích ứng với hoàn cảnh mới có thể sống sót.

Vì vậy, Thích Thiều Thương bị những người cố ý ngụy tạo lời đồn rêu rao “muốn làm tan rã hệ thống giang hồ ban đầu, muốn phá hủy truyền thống võ lâm vốn có”, kêu gọi mọi người hợp nhau công kích.

Do đó Thích Thiều Thương không hiểu, cảm thấy rất ủy khuất, đột ngột. Trước giờ nếu như y nói sai, làm sai, có người chỉ điểm, nhắc nhở y, y cao hứng cảm kích còn không kịp. Nhưng xuyên tạc phỉ báng cách nói của y như vậy, thậm chí dùng những chuyện mà y vốn rất phản đối để chỉ trích, lại khiến y dở khóc dở cười, hết sức ủy khuất. Những người công kích y thậm chí còn sửa đổi những lời mà y phát biểu tại Hoàng Nham thi xã, châm biếm vạch trần quan lại đương thời giả dối lừa gạt, lén lút hại người, đó là “mời, mời mời, mời mời mời” (dù ngoài mặt nói lời khách sáo “người cung ta kính, khiêm nhường với nhau”, thực ra trong lòng chỉ mong sao giết chết đối phương), đổi thành “mời, mời mời mời nói”, hai câu hoàn toàn không liên quan đến nhau. Lý lẽ của nó giống như, y từng có một người bạn, vợ của người này giỏi nấu một loại mì, nhất là vào ngày đông giá rét, ăn vào trong bụng chợt cảm thấy cả người khỏe khoắn, nhiều người gọi là “lực bạt sơn hề khí cái thể mì thịt bò”, ý là Tây Sở Bá Vương cũng thích loại mì này. Người người truyền ra, “lực bạt sơn hề khí cái thể mì thịt bò” cũng đã trở thành chiêu bài tại khu vực Đài Châu. Nhưng lại gặp phải một tên quân binh không phân rõ phải trái, nói rằng câu này không thông, bởi vì

“lực bạt sơn hề khí cái thế, mì thịt bò” hoàn toàn không liên quan, không dính dáng gì đến nhau. Chủ tiệm năm lần bảy lượt giải thích đây là một câu hoán chỉnh, nhưng đối phương vẫn không để ý tới, đập bàn mắng lớn rầm chó không kêu, sau đó rời đi.

Đối với loại người này, Thích Thiếu Thương nhún nhường lễ độ, năm lần bảy lượt giải thích, thanh minh, nhưng đối phương vẫn nhất quyết không nghe, lại càng lan truyền rộng rãi.

Sau đó Thích Thiếu Thương không để ý tới nữa.

(Ta không cần loại người này hiểu rõ.)

(Ta làm việc cũng không cần loại người này đồng ý.)

Ta chỉ cần cúi đầu và ngẩng đầu không thẹn, tự mình hiểu mình là được.

(Người muốn tin cũng tốt, không tin cũng tốt, đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không sao. Ta là ta, người không ngăn được ta, có gan thì giết ta đi.)

Giả sử hỏi một câu “giết ta được không”, sẽ không bị đối phương đổi thành “giết ta, được không” đấy chứ? Thích Thiếu Thương từng nghĩ như thế, lại cười cho qua chuyện.

Bà nội nó!

Đối với những kẻ không nói lý, không đáng để bàn, thay vì tranh luận vô nghĩa, không bằng làm những chuyện có ý nghĩa nhiều một chút.

Y nghĩ như vậy, trong lòng liền yên tĩnh, sự bức bối cũng không còn.

Sau này nhờ Dương Vô Tà điều tra, quả nhiên đã tra được, đó là lời đồn do Lục Phân Bán đường tung ra.

Bọn họ còn lan truyền, Thích Thiều Thương đã biến chất, mục nát, không luyện công, không cố gắng, đã dần dần “sa đọa”, người người thương tiếc vân vân.

Có lẽ là Địch Phi Kinh cố ý truyền bá lời đồn để đả kích y?

Y càng cảm thấy con người Địch Phi Kinh này thú vị, hơn nữa còn rất đáng sợ, quả là sâu không lường được.

Bởi vì người này không nhất định dùng vũ lực, thậm chí không nhất định dùng trí kế, vẫn có thể đả kích kẻ địch. Có lúc hắn lan truyền lời đồn, cũng có khả năng trói người, thương người.

(Hóa ra là hắn cố ý xuyên tạc lời nói của ta, muốn ta tổn công biện bạch, làm ta nóng nảy bức tức.)

Làm đối thủ của hắn, thật sự rất thú vị.

Bởi vì có kẻ địch như Địch Phi Kinh, cho nên càng không thể lười biếng, cần phải cố gắng.

Đây là kẻ địch tốt.

Đây mới là kẻ địch tốt.

Kẻ địch này khiến cho y thường gặp phải “kinh biến”.

Mặc dù Thích Thiều Thương luôn luôn không thích kinh biến, cũng không thích đột biến.

Mà hiện giờ y lại phải đối diện với kinh biến và đột biến trong nháy mắt.

Bởi vì Quan Thất lại làm một chuyện. Một chuyện mà vào lúc này, bất cứ người nào, bất kỳ cao thủ nào, võ công có cao đến đâu cũng không thể, không dám làm.

Y đột ngột biến chiêu, không phải tấn công Mễ Thương Khung, mà là tấn công một người đang đứng ngoài quan sát, Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà đang nhìn đến lúc nhập thần nhất, chuyên chú nhất, kinh tâm động phách nhất, không ngờ Quan Thất lại đột nhiên tấn công hăn.

Lần này, chẳng những hăn không kịp chuẩn bị, ngay cả Thích Thiểu Thương bên cạnh luôn giỏi về ứng biến cũng không dự liệu được. Quan Thất lại giống như Mễ Hữu Kiều lúc trước, đối diện với cường địch còn ném côn về phía Chu Nguyệt Minh.

Nhưng Chu Nguyệt Minh và Tôn Thanh Hà không giống nhau.

Ít nhất, trong suy nghĩ của Thích Thiểu Thương là hết sức, vô cùng, cực kỳ không giống nhau, bởi vì Tôn Thanh Hà đã là bằng hữu của y.

Không đánh thì không quen biết, anh hùng trọng anh hùng.

Quan Thất phát ra một kiếm (đó chỉ là khí, nhưng còn sắc và nhanh hơn kiếm) về phía Tôn Thanh Hà đang ở một bên quan sát, đồng thời hét lên:

- Đánh với một người không đã ghiền, người nhìn đến nhập thần nhất, vậy cũng đồng thời đến đây đi!

Y chỉ phát ra một kiếm, nhưng đối với Tôn Thanh Hà, cho dù trời lớn đất lớn, kiếm còn người còn, nhưng một kiếm kia phát ra, chỉ cảm thấy trắng tối sao mờ, mưa to gió lớn, trước mắt đều là ánh kiếm, kiếm khí, nhất thời không thể tránh, không thể né, không thể cản, không thể lùi. Trời lớn đất lớn đều là đường chết, đều là đường cùng.

Hay cho một Quan Thất.

Hay cho một kiếm.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 102 – Người lớn hay là ta lớn?

Chương 102 – Người lớn hay là ta lớn?

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Tôn Thanh Hà quát lớn một tiếng:

- Tới rất hay!

Lời còn chưa dứt, kiếm chiêu chưa xuất, thậm chí ngay cả sách lược phương pháp ứng phó hóa giải một kiếm kia của Quan Thất vẫn chưa nghĩ ra, hắn đã không quan tâm mọi thứ, bất chấp tất cả, nghênh đón kiếm khí, phản công Quan Thất.

Khí thế của hắn như cầu vồng, còn mạnh hơn cả kiếm khí.

Mọi người đều ngơ ngẩn, cũng ngây người.

Chưa ai từng thấy loại tình cảnh này, cách đánh như vậy.

Võ công của Mễ Thương Khung cao đến xuất thần nhập hóa. Quan Thất lại là một chiến thần, chiến cuồng, chiến ma.

Nhưng Tôn Thanh Hà lại hoàn toàn không cần mạng, hắn dùng kiếm đấu kiếm, dùng khí đấu khí, dùng gan đấu gan, dùng mạng đổi mạng.

Kiểm pháp của hắn chỉ có một chữ “đấu”.

Thẳng thắn mà nói, muốn đối phó với kiếm khí của Quan Thất, Tôn Thanh Hà hoàn toàn chẳng có cách nào.

Hắn không đối phó được kiếm và khí của Quan Thất.

Dù sao cũng không tránh được, không ngăn cản được, vậy tại sao hắn không liều mạng?

Liều mạng một phen.

Kiếm của hắn từng rơi vào trong tay Quan Thất, hiện giờ lại trở về trên tay hắn.

Kiếm của hắn tên “Sai”.

Dù sao đời người cũng khó tránh khỏi làm rất nhiều chuyện sai, đi rất nhiều đường sai, hôm nay cho dù lại sai thêm một lần thì có ngại gì.

Sai thì đã sao?

Cứ sai thêm một lần đi.

Do đó hắn đánh ra một chiêu “Nộ Kiếm Cuồng Hoa”.

Hắn không lùi mà tiến tới, không thủ mà lại tấn công.

Kiếm của hắn nhọn, sắc, bén, phản công kiếm khí của Quan Thất.

Quan Thất hét lớn một tiếng:

- Tốt!

Kiếm khí đến đây lại biến đổi, trở thành hai luồng. Một luồng phát ra từ tay của y, ứng phó với côn của Mễ Thương Khung. Một luồng bắn ra từ cánh tay cụt, đối phó với thể công của Tôn Thanh Hà.

Một mình y phát ra hai luồng kiếm khí, còn rất tự tại, còn rất tự nhiên.

Sau đó y giống như còn chưa thỏa mãn, lại quát một tiếng:

- Người cũng tới đi!

Một luồng kiếm khí lại bắn ra.

Lần này y lại tấn công người nào?

Chẳng lẽ một mình y đối phó với hai đại cao thủ Mễ Hữu Kiều, Tôn Thanh Hà vẫn còn chưa đủ, vẫn chưa hài lòng?

Vấn đề là y đã liên tục phát ra hai luồng kiếm khí, kể cả cánh tay cụt cũng bắn ra kiếm khí, sao vẫn còn dư lực phát ra kiếm khí?

Cho dù y vẫn còn dư kình, nhưng hai tay trái phải, một hoàn hảo, một bị đứt của y phải ứng phó với hai đại địch, luồng kiếm khí thứ ba lại từ đâu đến?

Đây là chuyện không thể.

Có thể.

Có lẽ đối với người khác, đây là chuyện không thể. Nhưng đối với Quan Thất, đây tuyệt đối là chuyện có thể, hơn nữa cũng không khó thực hiện.

Bởi vì y không giống như người thường, y là một người tài giỏi.

Cho dù y không phải là vô địch, nhưng ít ra y đã gần như vô địch.

Vô địch Quan Thất, Quan Thất vô địch.

Luồng “kiếm khí” thứ ba của Quan Thất lại là dùng miệng phát ra.

Y vừa mở miệng đã đánh ra một luồng kiếm khí.

“Kiếm khí” phát ra từ miệng y lại càng ác liệt hơn so với cánh tay cụt, mà “kiếm khí” phát ra từ cánh tay cụt lại càng lợi hại hơn so với tay phải. Nói cách khác, “kiếm khí” mà y phát ra hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi “trung gian” có hoàn chỉnh hay không. “Kiếm khí” của y đã hoàn toàn gần liền tâm ý, vận dụng thành thạo, thu phát tự nhiên.

Luồng “kiếm khí” này của y bắn về phía Kinh Đào Thư Sinh.

Kinh Đào Thư Sinh chỉ đứng một bên xem trận chiến, vừa rồi giao thủ với Quan Thất nhiều lần gặp phải hiểm cảnh, hắn giống như còn chưa tỉnh hồn, vẫn còn sợ hãi, nhưng hắn lại không muốn, không đành bỏ qua trận chiến đặc sắc tối nay, cho nên không rời đi.

Thế nhưng hắn không ngờ được Quan Thất lại đột nhiên ra tay với mình, hơn nữa còn nói ra tay là ra tay, vừa mở miệng liền phát khí, xuất thủ.

Hắn đành phải ứng chiến, kiên trì ứng chiến, gia nhập chiến trận.

Chợt nghe Quan Thất cười như hét lớn, một mặt nói chuyện, đồng thời mỗi chữ đều phát ra “kiếm khí” tấn công Ngô Kỳ Vinh:

- Người cũng có khí công, hãy so tài một lần, xem thử khí của người lớn hay là khí của ta lớn? Kiếm của hắn nhanh hay là kiếm của ta nhanh? Rốt cuộc côn và kiếm khí của ta cái nào lợi hại hơn?

Dù đang trong trận chiến nhưng y vẫn nói một cách ung dung.

Ngô Kinh Đào muốn trả lời, nhưng hắn đã trả lời không được.

Hắn bị kiếm khí đánh đến mức nói không nên lời.

Mẽ Thương Khung không trả lời, hắn chỉ khổ chiến.

Hắn râu tóc vàng vọt, nhưng khi đang gian khổ chiến đấu, còn thỉnh thoảng nhìn sang chung quanh, liếc về hướng mái cong, đầu ngọn gió, mái hiên, ngôi nhà, bộ ngựa cúi đầu, thậm chí là từng hàng lục lạc.

Hắn đang nhìn cái gì?

Hắn đang tìm cái gì?

Hắn đang nói cái gì?

Chỉ có Tôn Thanh Hà có thể nói chuyện.

Hắn đã đánh hăng say, đánh đến nghiện, đánh ra dấu chí và chiến ý bình sinh chưa từng có.

Hắn còn hét lớn một tiếng:

- Vô hình kiếm khí!

Câu này không có gì đặc biệt, cũng không có bất kỳ điểm nào đặc thù. Không phải từ khi đối phó với Mễ công công, Quan Thất vẫn luôn sử dụng tuyệt học này sao?

Thế nhưng Thích Thiệu Thương vừa nghe liền biến sắc.

Cho dù không phải thật sự biến đổi sắc mặt, nhưng thần sắc quả thật khác trước.

Ít nhất cũng khẩn trương hơn, giống như gặp phải đại địch.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 103 – Quyền lớn hay là danh lớn?

Chương 103 – Quyền lớn hay là danh lớn?

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Loại người giống như Quan Thất, trong tay đã từng nắm giữ quyền hành, khi đó Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đều không lớn bằng

Mê Thiên minh do y quản lý.

Hiện nay y đã phát điên, quyền đã mất đi, nhưng y vẫn được nổi danh.

Có điều, nếu như có người hỏi y muốn quyền hay là muốn danh? Quyền lớn hay là danh lớn? Câu trả lời của y có lẽ là ba chữ, “Ôn Tiểu Bạch”.

Y hiện giờ đã không cần quyền, cũng không cần danh.

Y chỉ cần người mình yêu, có thể ở cùng với mình.

Nếu như không có, y đành gởi gắm vào võ công, luyện nó đến mức tốt nhất, cao nhất, mạnh nhất, mới nhất, cũng xuất sắc nhất.

Trừ việc này ra thì không còn gì khác.

Những thứ khác như quyền danh, y đều không quan tâm, đều không có ý theo đuổi. Nhưng khi một người làm một chuyện trong số đó đến mức ưu tú hơn bất cứ người nào trên đời, thậm chí là thiên hạ vô địch, những danh và quyền này đương nhiên sẽ theo đến. Đặc biệt là khi y không coi trọng những thứ này, sẽ càng giống như ruồi bu quanh người, đuổi cũng không đi.

Nhưng hiện giờ đối với Quan Thất, những thứ này đều không quan trọng.

Quan trọng là y đã mất đi Ôn Tiểu Bạch.

Hiện giờ thứ còn lại chỉ có chiến chí, y muốn chiến đấu, muốn giành thắng lợi, muốn đánh thật tốt trận này.

Cho nên y đã phát ra kiếm khí của mình, dùng phương pháp mới, phương thức mới.

Vì vậy khi Tôn Thanh Hà hô lên “vô hình kiếm khí”, Thích Thiều Thương là người đầu tiên biến sắc, bởi vì y hiểu được.

Bốn chữ “vô hình kiếm khí” này không có gì đặc biệt, nhưng ít đi hai chữ “phá thể”.

Đáng sợ là ở ít đi hai chữ này.

Giống như “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” lúc trước, ít đi hai chữ “tiên thiên”, kiếm khí của Quan Thất lại trở thành không bị bất kỳ hạn chế nào của “tiên thiên”, càng phát huy tự nhiên, đến nỗi ngay cả cánh tay cụt của y cũng có thể phát ra “kiếm khí”.

Hiện giờ “kiếm khí” mà y phát ra thiếu đi một từ “phá thể”.

Nói cách khác, “kiếm khí” của y là không chỗ nào không thể phát, không chỗ nào không thể phóng, đã không dùng “phá thể”, cũng không cần “phá thể” mới có thể làm được.

Ít đi hai chữ, giới hạn càng ít. Nói cách khác, “kiếm khí” của y lại càng đường xa trời đất rộng, có thể lên đến bầu trời xuống đến suối vàng.

“Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” đã đủ đáng sợ, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” càng lợi hại hơn, nhưng so sánh với “Vô Hình kiếm khí” này thì quả thật không tính vào đâu.

Hiện nay Quan Thất ngay cả miệng cũng có thể phát ra “kiếm khí”, muốn phóng là phóng, nói thu là thu, mỗi lần nói một chữ là có thể đánh ra một luồng kiếm khí.

Đây mới là kiếm khí thật sự, kiếm khí vô địch.

Kiếm khí của y đã không nhận lực thân, cũng giống như đạo trời công bình.

Kiếm lạnh khí nóng.

Kiếm của y chém thần giết phật, khi sư diệt tổ.

Y dùng giọng nói ngự kiếm.

Kiếm chính là y, y chính là kiếm.

Đến mức này, Quan Thất đã không chỉ là “chiến thần”, mà còn là “vô địch”, không có địch thủ.

Cũng bởi vì không có địch thủ, cho nên y muốn tìm địch thủ. Bởi vì khi mất đi địch thủ, chính mình lại trở thành địch thủ.

Cho nên Quan Thất một lần nữa tập kích, lần này ánh kiếm của y quét về phía Địch Phi Kinh.

Lý do mà y muốn công kích Địch Phi Kinh lại là:

- Ta không thích người cúi đầu, người ngẩng đầu lên cho ta! Người không ngẩng đầu lên, ta sẽ đánh cho người ngẩng đầu!

Địch Phi Kinh cũng biết rõ Quan Thất đã đánh đến thỏa thích, đánh đến hăng say.

Y không phải là không đề phòng, nhưng y làm sao cũng không nghĩ ra được, Quan Thất đã dùng hai tay (bao gồm một cánh tay bị đứt) và miệng phát kiếm, còn có thể sử dụng “thứ” gì để đối phó với mình?

Có.

Còn không chỉ một luồng, mà là hai luồng.

“Nhân kiếm”.

Quan Thất dùng mắt phát kiếm.

Mắt vốn có lực lượng, thần thái của mắt gọi là “nhân thần”, lực lượng của mắt lại gọi là “nhân lực”, dao động do mắt phát ra lại gọi là “nhân ba” (sóng mắt).

Ánh mắt của Quan Thất như điện, cũng như kiếm.

Cặp mắt của y phát ra hai luồng “Nhân Kiếm”, ánh mắt như điện như kiếm công kích Địch Phi Kinh, tựa như va chạm với “Nhân Đao” khi Địch Phi Kinh ngẩng đầu lên, phát ra tia lửa.

Quan Thất cố ý phát ra “Nhân Kiếm” với Địch Phi Kinh, bởi vì y đương nhiên nhớ được, Địch Phi Kinh từng khiến y chịu “thiệt thòi lớn”, chính là dùng “Nhân Đao”.

Lưỡi đao lạnh, mắt đao càng lạnh.

Thứ nóng là tâm của Quan Thất.

Quan Thất là một người từ trước đến giờ không nhận thua, bởi vì từ trước đến giờ y chưa từng thất bại.

Hiện nay, y chẳng những dùng sức một người, muốn so cùn với Mễ Thương Khung, so kiếm với Tôn Thanh Hà, so khí với Ngô Kinh Đào, còn muốn so “nhân lực” với Địch Phi Kinh.

Lập tức, Địch Phi Kinh luôn luôn vững vàng bình tĩnh, gặp biến không kinh, cũng bị kéo vào trận chiến.

Hiện giờ Quan Thất đã trở thành dùng một địch bốn. Một người chiến đấu với bốn đại cao thủ gồm Mễ Thương Khung, Tôn Thanh Hà, Ngô Kỳ Vinh, còn có Địch Phi Kinh vừa mới gia nhập.

Không, không chỉ có bốn, là dùng một địch năm.

Người thứ năm là Hắc Quang Thượng Nhân.

Hắn đang muốn tránh đi, nhưng vừa mới bước ra, lại nghe Quan Thất quát một câu:

- Người kia muốn chạy? Cùng tới vui đùa một chút đi!

Chiêm Biệt Dã trong lòng cả kinh, chẳng lẽ hắn đang nói ta? Có điều Quan Thất đang một mình chống lại bốn đại cao thủ, không có gì còn có thể chú ý tới một kẻ đang lạng lẽ trốn đi như hắn.

Thế nhưng đó là thật, Quan Thất thật sự nhìn chăm chú vào hắn, câu nói kia thật sự nhắm vào Chiêm Hắc Quang

Bởi vì kiếm theo tiếng phát, khí cùng thanh tới.

Một tiếng rít vang lên, một luồng kiếm khí đánh vào sau lưng Hắc Quang quốc sư.

Chiêm quốc sư dùng thần công “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” miễn cưỡng đánh tan một kiếm này, nhưng luồng kiếm khí thứ hai lại tới. Chiêm Hắc Quang giao đấu bảy tám chiêu, phát hiện bước chân của mình chẳng những không thể đi một bước, còn đang quay trở lại.

Đánh đến mười sáu, mười tám chiêu, tình thế càng nghiêm trọng hơn, hóa ra hắn đã lùi về.

Hoàn toàn đụng phải chiến cuộc, giống như gia nhập trận chiến, cùng với Ngô Kinh Đào, Mễ Thương Khung, Địch Phi Kinh, Tôn Thanh Hà gian khổ chiến đấu với chiến thần Quan Thất.

“Phát hiện” này chẳng những khiến cho hắn kinh hồn bạt vía, còn gần như khiến chiến chí của hắn tan vỡ. Quan Thất còn lợi hại, đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Không chỉ một mình hắn có loại suy nghĩ này, những người khác cũng cảm thấy chấn động.

Dương Vô Tà là một người trong số đó.

Y ít nhất có ba sự kinh ngạc.

Một, Chiêm Hắc Quang lại có thể giao đấu với Quan Thất hai mươi hai, hai mươi ba chiêu, võ công tuyệt đối còn cao hơn suy đoán.

Hai, chiến lực của Quan Thất đã hoàn toàn phi nhân, siêu nhân, thậm chí là phi thần, siêu thần. Hiện giờ y “chiến đấu từ xa” với Chiêm Biệt Dã, đã dùng tới ấn đường của mình. Chỉ cần vận kinh, “kiếm khí” sẽ từ huyết ấn đường nhanh chóng phát ra ngoài, đánh về phía Hắc Quang Thượng Nhân.

Đây đã không chỉ là “vô hình kiếm khí”, nó thậm chí là hữu hình.

Hữu hình vô hình, hữu ảnh vô tích, đã hoàn toàn không gò bó, hạn chế được kiếm khí của Quan Thất.

Kiểm ở trong lòng, khí ở tại ý.

Nó đã không có tên gọi khác, cũng không cần bất kỳ cái tên nào.

Nó chính là “kiếm khí”.

Bất kỳ cái tên nào cũng không thể giam cầm nó chu du trời đất, hướng về vạn vật, tự do tự tại, vô đối vô địch.

Thậm chí ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo trên người, bất kỳ nơi nào cũng có thể phát ra “kiếm khí”.

Dương Vô Tà còn có sự kinh ngạc thứ ba, bởi vì Quan Thất đã phát ra một “kiếm” về phía y.

Quan Thất đương nhiên sẽ không “bỏ qua” Dương Vô Tà, y hoàn toàn không có lý do để “đối xử” đặc biệt với Dương Vô Tà.

Chỉ có điều, y cũng không phải phát ra một “kiếm”, mà là “hai kiếm”.

Lần này y dùng lông mày phát kiếm.

Hai hàng lông mày của y đồng thời rung động, rung động dữ dội, cũng rất kịch liệt.

Mày trái của y phát kiếm tấn công Dương Vô Tà, mày phải lại tấn công Vô Tình.

Nói cách khác, lần này Quan Thất lại chủ động khiêu chiến, cùng lúc dùng kiếm khí liên tục chiến đấu với bảy đại cao thủ Tôn Thanh Hà, Địch Phi Kinh, Vô Tình, Ngô Kinh Đào, Mễ Thương Khung, Dương Vô Tà, Chiêm Hắc Quang, nhưng y vẫn còn chưa thỏa mãn, thế như không đủ, dương dương tự đắc.

Đạo trời không thân, mình ta xưng hùng, hay cho một chiến thần Quan Thất.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 104 – Đạo trời không công bằng

Chương 104 – Đạo trời không công bằng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chu Nguyệt Minh gặp phải nguy hiểm.

Hắn gặp nguy hiểm không phải bởi vì đấu với Quan Thất, mà là vì mối họa ngầm Mễ Thương Khung.

Công kích của Mễ Thương Khung đối với Quan Thất là cuồng bạo, mãnh liệt, hung ác, tàn nhẫn nhất.

Lúc so chiêu, có câu là “một tắc ngăn, một tắc hiểm”. Hiện giờ hãn dùng ngón tay làm côn, nguy hiểm vô cùng, cho nên nơi nơi tấn công, chiêu chiêu liều mạng. Nhưng trong lòng hãn vẫn giữ nguyên bình tĩnh, nhạy bén, thậm chí là đấu trí không đấu sức.

Hãn nóng lòng muốn đánh bại Quan Thất, nhưng càng muốn giết chết Chu Nguyệt Minh.

Là Chu Nguyệt Minh cố ý dồn hãn vào đường cùng, khiến cho hãn mất đi đường lui, đành phải đối diện với Quan Thất.

Đánh bại Quan Thất chỉ là một loại yêu cầu, còn giết chết Chu Nguyệt Minh lại là một sự cần thiết.

Bởi vì Chu Nguyệt Minh là “kẻ thù chính trị” của hãn. Nếu như hãn còn nắm quyền tại thế, Chu Nguyệt Minh nhất định sẽ làm gió làm mưa, lôi hãn xuống đài. Còn nếu hãn muốn thoái ẩn giang hồ, loại người này cũng nhất định sẽ không để cho hãn bình an sống qua tuổi già.

Cho nên hãn muốn giết kẻ này, không chỉ hạ thủ vì mình, cũng phải ra tay vì Phương Ứng Khán.

Phương tiểu hầu gia thiên chất hơn người, khôn ngoan sắc sảo, nhạy bén vô song, nhưng đối đầu với nhân vật gian xảo như Chu Nguyệt Minh vẫn sẽ gặp khó khăn.

Hãn từng mấy lần mua chuộc người này, Chu Nguyệt Minh cũng để Phương Ứng Khán “mua chuộc”.

Nếu như Chu Nguyệt Minh dứt khoát từ chối, vậy thì lại tốt, ít nhất cũng địch ta rõ ràng.

Chu Nguyệt Minh vui vẻ tiếp nhận, nhưng rất nhiều chuyện lại biểu hiện bất nhất, nói một đằng làm một nẻo, còn về lợi ích thì hẳn lại gom hết không chừa.

Phương Ứng Khán có ý tiêu diệt người này, nhưng lại không tiện hạ thủ.

Thứ nhất, tên mập này xem ra hoàn toàn không có lực sát thương, nhưng e rằng lực sát thương rất lớn, ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng chưa chắc có thể giải quyết được hẳn.

Thứ hai, quan hàm của người này khá cao, cũng không tiện trắng trợn giết chết. Còn nếu tiến hành ám sát, tên này vừa khéo lại là một kẻ giỏi về tranh đấu ngầm nhất.

Thứ ba, Phương Ứng Khán cũng đã thật sự tìm người xuống tay, nhưng đều thất thủ.

Người “thất thủ” không phải lập tức tự sát ngay đương trường, cũng bị người của Chu Nguyệt Minh giết chết ngay tại chỗ, nếu không cũng tuyệt đối không “phản bội” nói ra người đứng sau màn người là tập đoàn Hữu Kiều, thậm chí chính bọn hắn cũng không biết người xúi giục bọn hắn làm chuyện này là Phương Ứng Khán hoặc Mễ Hữu Kiều.

Cho dù không vì chuyện hôm nay, Mễ Thương Khung cũng có ý trừ khử Chu Nguyệt Minh “cái đinh trong mắt” này.

Có điều bởi vì thân phận tế nhị của hắn và Chu Nguyệt Minh trong quan trường, quan đình, cho nên cả hai đều tránh đối chọi ngoài sáng.

Hiện nay thời cơ đã tới.

Mẽ Thương Khung cảm thấy hôm nay mình rất kỳ quái. Hắn vốn mắc bệnh suyễn, nhưng hôm nay chiến đấu lại không hề thở dốc.

Trên người hắn thường tràn ngập một mùi hôi khác thường, hiện giờ giao đấu lại có một mùi vị khiến người ta tinh thần phấn chấn.

Trên mặt hắn thường bị bao phủ bởi thần sắc chán nản uể oải, hiện nay râu tóc càng vàng vọt, nhưng mặt mày lại rạng rỡ, giống như đang đánh ra tam muội chân hỏa trong sinh mệnh.

Hắn cảm thấy mình rất phấn khởi, rất phấn chấn, nhưng cũng cảm thấy hôm nay mình rất kỳ lạ.

Hắn muốn nắm giữ hiện tại, đánh bại kinh địch, giết chết kinh địch.

Hiện giờ cơ hội đã đến.

Người có từng nghe tiếng cơ hội gõ cửa không?

Nhất định là nhẹ hơn nhiều so với tiếng sinh mệnh gõ cửa.

Nếu như người không cẩn thận lắng nghe, không kịp thời mở cửa, lúc mở cửa không hề chuẩn bị nghênh đón, rất dễ dàng bỏ qua cơ hội.

Thời cơ đi mất sẽ vĩnh viễn không trở lại, người đã không phải là người khi đó, cơ hội tốt tùy thời sẽ biến thành nguy cơ.

Cơ hội vốn đến từ nhân duyên gặp gỡ.

Do đó có một số người cả đời chờ đợi cơ hội, cả đời oán hận cơ hội. Thực ra rất có thể cơ hội là thứ hẹp hòi, nó đến rồi lại đi, không phất tay áo, không mang áng mây, không kinh động người, không hỏi nguyên nhân đã bỏ đi, không còn thấy nữa, bóng dáng tan biến.

Không nên chờ cơ hội.

Nếu như trẻ tuổi, có đủ thực lực, nên đi sáng tạo cơ hội, nắm lấy cơ hội đưa vào trong nhà, trong chiếu, trên giường, thậm chí là trong túi, không cần phiền phức nó lại đến gõ cửa nhà người.

Quan Thất cũng đang bận tạo ra cơ hội.

Y đang tạo ra cơ hội đánh người khác và người khác đánh y.

Có lẽ đối với y, đây chính là hưởng thụ tốt nhất, thời cơ rèn luyện tốt nhất.

Trong tám tên địch thủ này, hai người gây cho y áp lực lớn nhất, đứng mũi chịu sào, có thể coi là Mễ Thương Khung và Chu Nguyệt Minh.

Nếu như nói võ công của y có thể chia đều làm năm phần, y đã dùng một phần trong đó để đối phó với Chu Nguyệt Minh, một phần khác dùng để đối phó với Mễ Hữu Kiêu, ba phần còn lại đủ để ứng phó với năm tên địch thủ khác.

Nhưng hiện giờ y còn ứng phó được, vẫn còn dư sức.

Cho đến khi biến hóa đột ngột này xảy ra.

Khi Tôn Thanh Hà một kiếm đâm đến gần Quan Thất, Quan Thất đột nhiên làm một chuyện.

Y không né, không tránh, ngược lại còn uốn người trượt tới.

Kiếm của Tôn Thanh Hà chỉ thiếu chút nữa đã đâm trúng Quan Thất. Sai một ly, chỉ một chút như vậy, đến nỗi ngay cả bản thân Tôn Thanh Hà cũng có cảm giác “đâm trúng rồi”.

Nhưng rốt cuộc vẫn không đâm trúng.

Quan Thất lại mượn dịp này vọt người áp sát, hai ngón tay nhẹ nhàng búng vào trên thân kiếm.

“Xẹt!”

Một vệt kiếm màu xanh bắn thẳng ra ngoài, bắn về phía Mễ Thương Khung.

Mễ Hữu Kiều không ngờ Quan Thất lại đột nhiên mượn kiếm hữu hình để đánh ra kiếm khí vô hình, trong lúc cấp bách, ngón giữa tay phải vội vàng búng ra, dùng “côn quyết” đón đỡ kiếm khí.

Một tiếng “bùng” vang lên, kiếm khí và côn kinh va chạm vào nhau. Kiếm trong tay Tôn Thanh Hà rung lên, thân hình hắc cũng bắn ra hơn năm thước, nhưng vẫn còn ở trong “cơn bão chiến tranh”, không nhờ vậy mà thoát thân.

Ngược lại, sau khi Mễ Hữu Kiều đón đỡ luồng kiếm khí kia, khớp ngón tay phát ra một tiếng “cách”, đột nhiên kẹp tay phải vào bụng, khom người xuống, tỏ ra rất đau đớn.

Hóa ra xương ngón tay của hắc đã bị cường hành đánh gãy.

Trong nháy mắt này, Quan Thất có thể áp sát truy kích, dùng kiếm khí của y giết chết Mễ công công. Nhưng cũng trong nháy mắt này, Chu Nguyệt Minh lập tức phát động công kích, không phải với Mễ Hữu Kiều mà là Quan Thất.

Hắc làm như vậy, đương nhiên là có lý do.

Môi hở răng lạnh.

Đối diện với kẻ địch mạnh mẽ như Quan Thất, lỡ may mất đi một “chiến hữu” rất có năng lực, chẳng phải “chiến cuộc” tiếp theo sẽ càng thêm nguy

ngập?

Lúc này biến hóa xảy ra nhanh như chớp, Chu Nguyệt Minh đã không có thời gian suy nghĩ.

Hắn xuất thủ một chiêu.

Vừa vung tay liền chụp một cái, “chụp” về phía Quan Thất.

Không hề ngại ngần, hắn xuất chiêu “chụp” lấy Quan Thất, dùng áo bào của hắn.

Áo quần trên người đều là vũ khí của hắn, có thể dùng để công kích, cũng có thể dùng để bỏ chạy, đương nhiên ngày thường vẫn dùng để trang trí, chống lạnh, mặc lên người. Hắn ở trên giang hồ luôn luôn rất “chụp” được, ở trong quan trường cũng rất “ăn” được, ít nhiều đều có liên quan đến “Thoát Bào Nhượng Vị đại pháp, Bá Vương Tá Giáp thần công, Kim Thiên Thoát Xác tuyệt học” này.

Hiện giờ hắn vung một chiếc áo bào chụp về phía Quan Thất, chụp thẳng xuống đầu.

Nếu lần này Quan Thất bị hắn chụp được, vậy thì có dũng mãnh thiện chiến cũng giống như bị phế.

Chỉ nghe những tiếng “bụp, bụp, bụp, bụp, bụp, bụp” liên tục vang lên, áo bào trên tay Chu Nguyệt Minh giống như hoa vụn bướm bướm bay tứ tán.

Y phục trên tay hắn đã bị vỡ nát.

Thứ phá vỡ áo bào của hắn đương nhiên là kiếm khí, kiếm khí của Quan Thất. Nhưng tiếng “bụp bụp” liên tục vang lên lại không phải do kiếm khí phát ra, mà là âm thanh từ miệng Quan Thất.

Lúc y phát ra tiếng “bụp” thứ nhất cũng giống như xuất kiếm, lúc phát ra tiếng thứ năm cũng giống như đã xuất ra năm kiếm.

Y lại dùng tiếng phát kiếm, kiếm thanh của y đã phá hủy áo bào của Chu Nguyệt Minh chụp xuống đầu.

Đến lúc này, Chu Nguyệt Minh đương nhiên đã không “chụp” được Quan Thất. Hắn một kích thất bại, đành phải rút lui.

Ngay lúc này hắn lại gặp nguy hiểm.

Mễ Thương Khung vốn đang khom người, đột nhiên trở nên thẳng tắp.

Hắn dùng một ngón tay đâm về phía Chu Nguyệt Minh.

Ngón tay của con người dài bao nhiêu?

Ngón tay có dài, nhiều nhất cũng chỉ có một đoạn, không tới nửa thước.

Thế nhưng ngón tay của Mễ Thương Khung xuất thủ, lại giống như dài ra, giống như một khúc côn giết người màu da.

Bất kể ngón tay phải của hắn có gãy hay không, lần này hắn lại dùng ngón giữa tay trái.

Hắn dùng ngón tay làm côn, một côn tấn công vào chỗ hiểm của Chu Nguyệt Minh.

Trong nháy mắt này, Chu Nguyệt Minh bị tập kích, chợt giật mình sinh ra một sự giác ngộ.

Đạo trời không công bình?

Hắn giải nguy cho Mễ Hữu Kiều, nhưng Mễ công công lại muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Hắn quản lý hình phòng, nhìn thấy rất nhiều phạm nhân vô tội hoặc có tội gào khóc vùng vẫy, không nơi cầu cứu, hắn cũng thầm mắng một câu “đạo trời không công bình”.

Nhưng hắn cũng bất lực.

Hắn cũng không muốn làm anh hùng, làm đại hiệp, làm Địa Tạng Vương Bồ Tát, địa ngục không dung, tù ngục không trống, hắn sẽ không ra.

Hắn thậm chí sẽ không vì vậy mà không làm nữa.

Nhưng hiện giờ, hắn không ngờ mấy chữ “đạo trời không công bình” này lại nhanh như vậy, đột nhiên như vậy, không công bằng như vậy xảy ra với hắn.

Vào lúc này cảnh này, tình này nơi này, Mễ Thương Khung lại tập kích hắn.

Lần này xem như hắn xong rồi.

Hắn thật sự không tránh khỏi một kích này.

Hắn cũng biết câu “chó săn cuối cùng cũng phải chết trên núi, tướng quân khó tránh khỏi chết trong chiến trận”, nhưng hắn không ngờ được lúc mình hành thiện cứu người lại gặp phải gặp ương.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 105 – Trời đất công bằng

Chương 105 – Trời đất công bằng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Sau lưng con người có ít nhất hai mươi sáu huyết vị quan trọng, chỉ cần đánh trúng bất kỳ nơi nào cũng đủ dẫn đến mất mạng.

Thực ra không phải, cũng không chỉ như vậy.

Chỉ cần người tập kích dùng một thanh vũ khí sắc bén, bất kể tấn công vào nơi nào trên người cũng có thể tạo thành chí mạng.

Chỉ đau và chảy máu cũng có thể lấy mạng người.

Thực ra không phải, cũng không nhất định.

Bởi vì có lúc không cần dùng vũ khí sắc bén, chỉ cần bị lây nhiễm, hoặc là bệnh tật, đều có thể khiến người ta mất mạng.

Nhất là cao thủ giống như Mễ Thương Khung, người nào trúng phải một chỉ của hắn, cho dù đánh vào nơi nào cũng sẽ mất đi tính mạng.

Cho nên chỉ cần Chu Nguyệt Minh không tránh được một kích này, nhất định phải chết.

Có rất nhiều người, vào lúc gặp phải hoạn nạn, luôn có người nguyện ý ra tay cứu giúp. Nguyên nhân không có gì khác, phần lớn là vì những người này ngày thường làm nhiều việc thiện, kết duyên rộng rãi.

Nhưng điều này cũng không phải là tất nhiên, có câu “người tốt không sống lâu, kẻ ác họa ngàn năm”, rất nhiều người tốt thiện tâm lại không có kết quả tốt, còn kẻ ác làm chuyện xấu lại được chết già, khiến mọi người nhìn thấy trong lòng nguyền rủa. Nếu như không có chuyện nhân quả báo ứng, vậy thì chỉ cần mưu đồ trước mắt, không cần để ý đến hậu quả.

Phật gia luôn khuyên người rằng có báo ứng, những gì kiếp này phải chịu là nhân của kiếp trước, quả của kiếp sau. Cách nói này trước tiên phải chứng

thực có chuyện luân hồi, nếu như không thể, ai biết đây có phải là lừa gạt hay không? Trên thực tế chỉ là một vở kịch lừa người hành thiện. Rốt cuộc đạo trời công bằng, ý trời bất công, thường giúp người thiện, cũng thường ban cho người lành.

Còn như cách nói một người làm nghiệp ác, thiện công, họa báo, họa quả sẽ báo ở đời sau hoặc người khác, vậy thì càng không có đạo lý. Bản thân hăn không chịu, lại bắt người khác chịu thay, cho dù là con cái ruột thịt, những việc làm của hăn cũng chưa chắc có thể khiến người khác phải gánh chịu. Nếu làm cho người khác bị quả báo thay, công đạo ở đâu? Người nào gây nghiệt người đó bị quả báo, như vậy nhân quả nghiệp báo mới nhất thống.

Thiên công địa đạo (trời đất công bằng), rốt cuộc phía trên có thiên công hay không? Dưới đất có địa đạo hay không? Nếu như có thì xin sớm biểu hiện, nhất định sẽ khiến người ta an lòng, có nơi nương tựa; nếu không có thì cũng nên sớm báo trước, mọi người lại người nghi ta gạt, tử đấu với nhau, không tin phật, không quản trời, cũng không để ý tới thiên hạ có đạo hay không, chỉ hành hiệp đạo, tận sức lực của mình để làm chuyện nên làm.

Giống như đám kiêu hùng kinh sư tối nay, bọn họ đang liên thủ chiến đấu với cường địch, đồng thời cũng đấu đá lẫn nhau.

Rốt cuộc đấu tranh này vẫn chưa chấm dứt.

Là anh hùng thì tuyệt không cúi đầu, là kiêu hùng thì quyết không khuất phục.

Chu Nguyệt Minh vốn là một người biết co biết duỗi, nhưng chết dưới ám toán của Mễ Thương Khung như vậy, hăn đương nhiên không cam lòng, cũng không khuất phục.

Nhưng hăn không mất mạng, bởi vì có người ra tay cứu hăn.

Hơn nửa đời của hắn cũng kết không ít nhân duyên, tặng không ít nhân tình, nhưng cũng gây ra không ít nghiệt, làm không ít chuyện thiệt người lợi mình. Có điều hiện giờ, người ra tay cứu giúp cũng không phải là những người thiếu tình nghĩa của hắn.

Mà là Quan Thất.

Quan Thất chợt thấy Mễ Hữu Kiều ra tay ám toán Chu Nguyệt Minh, y đang dùng một quyền địch mười sáu tay, nhưng vẫn kịp thời cứu giúp.

Y đã từng nói sẽ bảo vệ Chu Nguyệt Minh, y nói được là làm được.

Cho dù nhiều cao thủ đỉnh cấp tại kinh sư vây đánh một mình y như vậy, nhưng cục diện vẫn bị y khống chế.

Thậm chí mọi người còn bất giác bị y lôi kéo, nhảy lên nóc nhà cổ xưa, kịch chiến không ngừng.

Nhưng dù sao y cũng chỉ có một tay, tay của y cũng không đủ dài.

Một chỉ kiếm khí của y phải đối phó với tám đại cao thủ.

Nhưng tóc của y lại tuyệt đối đủ dài, cũng đủ nhiều.

Y hét lớn một tiếng, một sợi tóc bay ra, giống như một thanh kiếm màu đen đâm thẳng vào đầu ngón tay của Mễ Thương Khung.

Nó giống như một thanh kiếm, kiếm đen.

Kiếm nhỏ như tơ nhện.

Đó vốn là một sợi tóc đen trên đầu y, nhưng vẫn khiến cho Mễ Hữu Kiều từng một cơn chỉ trời, một bóng đánh quần hùng không dám đón đỡ.

Hắn lập tức thu tay, triệt chiêu.

Lúc hăn triệt chiêu cũng đồng thời đổi chiêu.

Hăn có năm ngón tay, cả năm ngón đều tấn công Chu Nguyệt Minh.

Năm ngón tay như côn.

Hăn dùng côn pháp một ngón đã có thể giết chết Trương Tam Bá, huống hồ hiên giờ năm ngón tay đều xuất ra.

Hăn biến chiêu rất nhanh, nhưng Quan Thất chuyển chiêu càng nhanh hơn.

Mễ Thương Khung liên tục thu năm ngón tay, như vậy đã coi là nhiều. Nhưng Quan Thất hất đầu một cái, đã phát ra một trăm mấy chục kiếm.

Y dùng mái tóc trên đầu phát kiếm, kiếm kiếm đoạt mệnh.

Sắc mặt Mễ Thương Khung lập tức phát xanh.

Hăn không ngờ rằng giết Chu Nguyệt Minh không được, lại gặp phải kiếm ảnh đầy trời, kiếm khí đầy đất.

Chuyện này đúng là chết người.

- Ta nói rồi, không cho phép các người ở trước mặt ta làm hại tên mập này.

Chợt nghe Quan Thất cười ha hả nói:

- Người dám giết hăn, ta sẽ giết người.

Tóc như kiếm, kiếm khí ép xuống đầu.

Mễ Thương Khung vừa xuất chiêu vừa tránh kiếm, còn phải ngăn cản một trăm mấy chục luồng khí dày đặc. Hăn nóng lòng bảo vệ mình, cũng bị ép phải cứu mình, do đó hăn đã làm một chuyện.

Hăn còn có một tay, năm ngón tay.

Hắn phát một chiêu về phía Thích Thiếu Thương ở bên cạnh, một chiêu có năm côn.

Thích Thiếu Thương cũng không ngờ lúc này Mễ Thương Khung lại tập kích mình, cho dù lần tập kích này không giống như khi hắn muốn đẩy Chu Nguyệt Minh vào chỗ chết, hắn chỉ muốn ép Thích Thiếu Thương ra tay.

Hắn muốn ép Thích Thiếu Thương ra mặt.

Thích Thiếu Thương bị tập kích, miễn cưỡng tiếp được năm côn kia, trông thấy bóng tóc như núi, y đã phải đối diện với “tóc kiếm” ngàn tơ vạn sợi kia.

Trong nháy mắt này y lại lộ ra công phu thật sự.

Thích Thiếu Thương thấy chiêu xuất kiếm, thấy tóc cắt tóc, thấy kiếm đối kiếm, thấy khí phá khí, một hơi liên tục đã ngăn cản hơn bốn trăm kiếm.

Bóng kiếm của Quan Thất đột nhiên tan biến.

Lúc này Thích Thiếu Thương mới thu kiếm lại.

Một tiếng “xoát” vang lên, ánh sáng xanh chợt lóe, Quan Thất đột nhiên phát ra một kiếm với Thích Thiếu Thương.

Đây mới là thật sự xuất kiếm.

Một kiếm này phát ra cực nhanh, cực tốc, đã đạt đến cực hạn của kiếm pháp và tốc độ.

Thích Thiếu Thương nhìn một kiếm này đậm tới, trong đó không ẩn chứa biến hóa, thậm chí chiêu thức cũng bình thường không có gì lạ, nhưng một kiếm này mới là tinh hoa và cực hạn của tất cả kiếm pháp.

Ngàn kiếm trăm kiếm, vạn chiêu triệu thức, đều không bằng một kiếm này ẩn chứa phong lưu, bao hàm tinh hoa.

Thích Thiều Thương đã không kịp vung kiếm.

Cho dù y dùng kiếm chống đỡ, cũng hoàn toàn không tiếp được một kiếm này.

Y không phá được một kiếm này, không ngăn cản được một kiếm này.

Kiếm không ngăn được, y sẽ không ngăn cản.

Y quyết định phải nhìn thấu, nhìn thấu mới dám bỏ xuống, bỏ xuống mới có thể tự tại.

Y hét lớn một tiếng, không lùi mà lại tiến tới, bước về phía trước một bước.

Bước một bước dài.

Một bước dài này nhìn như tiến tới, thực ra lại tránh qua hơn một trượng.

Y đành phải tránh né một kiếm kia.

Một kiếm kia của Quan Thất đâm vào không khí.

Y phục trước ngực Thích Thiều Thương lại vang lên một tiếng “xoẹt”, rách một lỗ, hơn nữa còn có mấy sợi tóc mai rơi xuống.

Nhưng y vẫn không chết, không ngã, thậm chí cũng không chảy máu, không bị thương.

Cuối cùng y đã tránh khỏi một kiếm này, nhưng y cũng giống như đã “chết” một lần.

Một kiếm được xưng là “không phá được” này vẫn bị y phá tan, tránh thoát.

Rốt cuộc Thích Thiều Thương có tránh khỏi một kiếp tập hợp niệm lực trời đất, tinh hoa trọn đời của Quan Thất hay không?

Đáp án này e rằng chỉ có hai người biết, một là người phát kiếp, một là người chịu một kiếp này.

Bọn họ đương nhiên chính là Quan Thất và Thích Thiều Thương.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 106 – Biết người biết ta

Chương 106 – Biết người biết ta

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Biết người biết ta, trong lòng hiểu rõ.

Bằng hữu tốt là tương tri, có thể đối xử chân thành.

Nhưng có lúc kẻ địch tốt càng là tri kỷ tri âm, càng hiểu ngầm, càng hợp ý.

Kẻ địch tốt giống như mũi dao và lưỡi dao, lòng bàn tay và mu bàn tay, mặt trăng và mặt trời, giống như một thể hai mặt, một cảnh hai góc độ, mộng và thật.

Có lúc mộng chính là thật, thật chính là mộng.

Tại khoảnh khắc này, Thích Thiều Thương cũng không trúng kiếp, nhưng y hiểu được, Quan Thất đã nhường mình một kiếp.

Trong nháy mắt này, Quan Thất còn dùng “nghĩ ngữ truyền âm” nói mấy câu:

- Người chỉ còn một tay vẫn có được tu vi như vậy, thật sự không dễ dàng. Ta cũng chỉ có một tay, ta sẽ không giết người.

Thích Thiếu Thương sợ hãi.

Phản ứng đầu tiên của y không phải cảm kích, mà là kinh hãi.

Đến lúc này, cảnh này, mức độ này, Quan Thất một mình chiến đấu với quần hùng, chẳng những có thể dễ dàng thắng lợi, còn có thể thu phát tự nhiên, tha mà không giết, còn giữ gìn mặt mũi cho đối phương, không để cho mọi người phát hiện, hơn nữa còn có thể dùng “nghĩ ngữ truyền âm” ung dung lên tiếng (một loại phương thức nói chuyện rất tốn khí lực, chỉ có đối phương mới nghe được, người khác sẽ không nghe thấy), sức chiến đấu của Quan Thất thực sự vượt xa tưởng tượng của y, không có hi vọng đuổi kịp.

Quá đáng sợ.

Đó đã không phải là người, mà là thần, hoặc là ma.

Tại khoảnh khắc này, y rất hi vọng trên đời này không chỉ có một Quan Thất, tốt nhất còn có Quan Bát gì đó, có thể áp chế Quan Thất này, mới không để cho Quan Thất trở thành độc nhất vô nhị, độc bước thiên hạ, độc bá giang hồ, mình ta độc tôn.

Lúc này thần sắc của Quan Thất cô độc đến mức gần như cô tuyệt.

Thần chí của y rất cô tuyệt, như có suy nghĩ, đau khổ suy tư.

Y đang ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vô tận.

Nơi vô tận có gì? Trong đêm tối lại không ngừng vang lên tiếng kêu ù ù?

Trời xanh im lặng.

Quan Thất vừa kịch chiến vừa ngẩng mặt nhìn trời xanh, chẳng lẽ y có đầy bụng tâm sự, đầy lòng tâm tư, còn im lặng hỏi ông trời?

Hỏi trời trời không tiếng, hỏi đất đất không âm.

Ngay lúc này, chợt nghe có người ở trên mái cao nhất nhỏ giọng ngâm nga:

- Đồng hành với người, nắm lấy tay người, cùng người đến già... Thất ca, ước định của chúng ta, chẳng lẽ huynh đã quên rồi sao?

Mấy câu này nói giống như quặn thắt ruột gan, dịu dàng cảm động, giống như tình đến sâu đậm, ai oán cực kỳ.

Quan Thất chợt nghe, sắc mặt lập tức biến đổi, kêu lên:

- Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! Nàng đang ở đâu? Ước định của chúng ta, lâu như trời đất, làm sao có thể quên được. Đời này kiếp này, sáu đời ba kiếp, nàng rốt cuộc muốn ta đợi đến khi nào? Nàng rốt cuộc muốn trốn tránh đến khi nào?

Giọng nói thâm trầm, dung mạo thâm lương.

Người thâm sâu, hơn nữa còn cô tịch.

Y vừa thất thần, tám đại cao thủ lập tức xông lên, muốn một kích giết chết y.

Y tóc tai bù xù, sừng sững bất động.

Y không phản kích, cũng không chống đỡ.

Y chỉ đưa một tay ra, chỉ kiếm hướng lên trời

Một tiếng “ầm” vang lên, trời cao rạn nứt, một ánh chớp lóe lên rồi tắt, lại có mấy tiếng sấm nổ vang.

Khi ánh chớp chiếu sáng, chỉ thấy ở chỗ thấp trên bầu, một vật như chim lớn dừng giữa không trung, phát ra tiếng kêu quái dị ù ù ong ong.

Hóa ra âm thanh khác thường là đến từ vật này.

Đây là vật gì?

Nhưng cần thận lắng nghe lại cảm thấy không phải.

Âm thanh khác thường giống như vang lên từ trong lòng, trong lòng mỗi người, cao thấp rộng hẹp không giống nhau. Đương nhiên không hề nghi ngờ, trong lòng Quan Thất, nó vang lên thành một câu hỏi, lại che lấp tất cả âm thanh khác.

Quan Thất một kiếm chỉ trời.

Kiếm của y vừa giơ lên, liền ngưng tụ một lực lượng vô cùng đáng sợ, không ai có thể xông vào, áp sát, tấn công được trong phạm vi khí tức của y.

- Lên trời xuống đất...

Quan Thất lạnh lùng nói:

- Ta vô địch.

Sau đó y bi thương gào lên:

- Tiểu Bạch, nàng đang ở đâu? Ta rất yêu nàng, nàng đã hiểu lầm ta rồi!

Chợt nghe sau mái cao nhất cũng là xưa nhất trong hoàng thành, một giọng nữ hơi do dự hỏi:

- Huynh yêu... ta? Nếu như huynh thật sự yêu ta... tại sao ngày đó lại muốn Lôi Tồn gả con gái của hãn cho huynh?

Quan Thất vừa nghe, giống như bị trúng đòn, đột nhiên thở dài, bi thương chua xót nói:

- Ta cho rằng cô gái ở Lục Phân Bán đường kia chính là nàng, ta vẫn cho rằng nàng đang nương nhờ Lôi Tồn... Trời ạ, tướng mạo của nàng và Lôi Thuần lại giống nhau như vậy...

Cô gái ở chỗ tối dưới mái cong kia nghe vậy, dường như không vui, cười lạnh nói:

- Hoang đường. Tuổi tác của cô ấy và ta cách nhau xa như thế, làm sao huynh có thể nhìn lầm ta là cô ấy...

Quan Thất ngẩn ngơ, chỉ lặng lẽ nói:

- Ta... sai rồi. Thế nhưng dáng vẻ của các người thật sự rất giống nhau, ta lại... Những ngày vừa qua, ta ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ít khi tỉnh táo, một thân võ công này hành hạ ta đủ rồi.

Y là nhất cấp chiến thần, nhất đại tông sư, nhưng trước mặt người mình yêu, y có sai liền thần nhiên thừa nhận, cho dù ở trước mặt quần hùng, y cũng thẳng thắn vô tư, không hề che giấu.

Chỉ nghe y đau xót kêu lên:

- Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! Những hành hạ khác đều không lớn bằng ta tư niệm nàng, đều không khổ bằng ta nhớ nhung nàng, đều không sâu đậm bằng ta yêu thương nàng... sự hành hạ mà nàng gây ra cho ta mới là đáng sợ nhất. Nàng trở lại đi, đừng trốn tránh ta nữa!

Y thành ý nói ra tiếng lòng như vậy, người khác nghe được cũng cảm thấy bi thương.

Y một kiếm giơ lên trời, kiếm thế, khí thế đã kích phát khí tức cực lớn, dồn ép đám người đang phát động công kích với y, không ai có thể đến gần trong phạm vi khí tức của y. Cộng thêm cuộc nói chuyện này, khiến cho đám người Thích Thiếu Thương, Vô Tình, Dương Vô Tà, Tôn Thanh Hà vốn bị kích thích đấu chí “nhất quyết thắng bại”, đều nảy sinh ý niệm “dừng tay”.

Chỉ nghe giọng nữ kia im lặng một lúc, sau đó nói một cách xa xăm:

- Không phải ta đang ở đây chờ huynh sao? Huynh muốn gặp ta thì tới đây đi!

Mặc dù lúc này Quan Thất đã có vẻ hồn bay phách lạc, nhưng kiếm ý và khí thế của y vẫn còn.

Chỉ cần sát khí và đấu chí vẫn còn, không ai có thể giết được Quan Thất.

Nhưng hiện giờ, Quan Thất vừa nghe cô gái kia gọi, tất cả sát tính, đấu chí đều đã hóa thành mềm dẻo giống như có thể quăn quanh ngón tay.

Y rất vui mừng đáp một tiếng:

- Được!

Kiểm thế vung lên, cổ tay kéo một cái, quát lớn:

- Tránh ra!

Lập tức quần hùng đang bao vây y giống như rẽ sóng, bị y vung kiếm chỉ một cái, phân ra thành một đường rãnh.

Quan Thất nói đi là đi, muốn rời là rời.

Y phi thân lên, lướt về phía góc tối nơi mái cong kia.

Góc tối nơi mái cong có gì?

Sau bức màn mỹ lệ có bóng dáng xinh đẹp của người con gái.

Bên trong ánh đèn ấm áp là gia đình ấm áp.

Trên vó ngựa lộc cộc là khách qua đường.

Tiếng đàn réo rắt đến từ đầu ngón tay như cảnh hẹ mùa xuân.

Tại nơi cao lạnh trong hoàng thành nửa đêm, tại mái cong trên đỉnh lầu rồng này.

Nhưng dưới mái cong là gì?

Nếu có người, đó là ai?

Nếu có chuyện, sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu có tình, trời nếu có tình trời cũng già.

Mây thu không mưa thường tối tăm.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 107 – Nàng giống như một đóa hoa ác độc

Chương 107 – Nàng giống như một đóa hoa ác độc

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Y phi thân đến dưới mái cong kia.

Y không tiếc tất cả, cũng không để ý tất cả.

Y chỉ muốn gặp Tiểu Bạch, chỉ cần thấy Tiểu Bạch một lần.

Trong lòng y đã có ràng buộc.

Y đã có trở ngại, đã phân tâm, đã thất thần, mặc dù y vẫn là Quan Thất, chiến thần Quan Mộc Đán có một không hai trong thiên hạ.

Dưới mái cong có người.

Thật sự có người, hơn nữa còn là một cô gái.

Nàng rốt cuộc có phải là Tiểu Bạch không?

Y có phải cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Tiểu Bạch không?

Trong lòng y mừng rỡ, cho nên y không chú ý tới, trên trời cao âm u đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng trắng lờ mờ.

Đó là ánh kiếm.

Ánh kiếm này rất nhanh, nhanh như sao băng, hơn nữa còn nhanh một cách rất phóng khoáng, rất tự nhiên.

Một kiếm này giống như không phải phát ra, rút ra, mà là bắn ra, rơi ra.

Mũi kiếm phát ra tiếng rít.

Nhưng lúc kiếm thế bắt đầu lại tuyệt đối vô thanh, hơn nữa còn vô tức, bình tĩnh, yên lặng, tràn đầy tử ý và tử chí.

Cho tới khi kiếm đến gần kẻ địch mới đột nhiên phát ra tiếng rít.

Khi Quan Thất phát giác ra thì đã trễ.

Y không biết dưới mái còn có người khác.

Quan Thất lúc này đã không biết có người khác, trong suy nghĩ của y chỉ có Tiểu Bạch.

Như vậy thì nguy rồi. Con người là sống vì mình, cho dù là người vĩ đại, tài ba đến đâu đều như vậy, đều vì bản thân (lý tưởng, tâm nguyện, người yêu, thân hữu) mà sống.

Nếu như y chỉ có người khác, không có bản thân, vậy thì cũng không dễ sống sót, tiếp tục sinh tồn.

Trên thế gian đấu tranh kịch liệt này, muốn sống tiếp, sống một cách uy vũ mạnh mẽ, có khí có lực cũng không dễ dàng. Nếu như người không thể chuyên tâm chuyên ý sống vì mình, sẽ rất dễ bị người khác tiêu diệt vô thanh vô tức, vô tung vô tích.

Người công kích này nhất định có tính nhẫn nại.

Hắn im hơi lặng tiếng chờ ở đây đã lâu.

Hắn chỉ chờ một kích này.

Hắn giống như sống chỉ để chờ một kích này, phát ra một kiếm này.

Kiếm của hắn có một cái tên, “Mộng Trung kiếm”.

Bản thân hắn cũng rất có thành tựu, hơn nữa những năm gần đây càng lúc càng nổi danh tại kinh sư. Ngoại hiệu của hắn là “Mộng Trung Kiếm”, hắn là người đứng đầu “Thất Tuyệt Thần Kiếm, La Thụy Giác.

La Thụy Giác luôn thích ngủ, thích nằm mộng.

Hắn ngủ không phải vì lười biếng, mà là vì phấn đấu.

Hắn có thể dùng thời gian trong giấc mộng để luyện kiếm, cho nên hắn đã luyện thành tuyệt thế kiếm pháp.

Đúng vậy, trong “Thất Tuyệt Thần Kiếm” thì võ công của hắn là cao nhất. Mà trong số những nhân vật giang hồ dưới tay Thái Kinh, hắn và Thiên Hạ Đệ Thất cũng là hai người được tin tưởng sùng ái nhất.

Hắn mai phục ở đây là để giết chết Quan Thất, nếu đã không dùng được thì phải giết chết y.

La Thụy Giác cũng dám tiếp nhận nhiệm vụ này.

Ai giết được Quan Thất chính là thiên hạ vô địch.

Nhất là trải qua cuộc chiến tối nay, Quan Thất dùng một địch mười, danh hiệu “Quan Thất vô địch” nhất định sẽ vang lừng thiên hạ. Nếu như hãn giết được Quan Thất, sẽ có thể nở mày nở mặt, có thể cắt đứt với Thất Tuyệt Thần Kiếm (hiện giờ chỉ còn lại Tam Tuyệt), tự thành một phái, tự lập tông sư.

Cho nên hãn chờ đợi, nhẫn nại.

Chờ đợi một kích này.

Một kích tất sát, tất sát một kích.

Hãn vốn có cơ hội cũng có khả năng một quyền một kiếm giết chết Quan Thất. Nói cách khác, nhiệm vụ “giết chết Quan Thất vô địch” rất có thể được hoàn thành bởi hãn.

Nếu như không có một kiếm kia.

Ánh kiếm rất trắng, kiếm kỹ mang theo một chút si mê.

Một kiếm này phát sau mà tới trước, nghênh đón một kiếm kia của La Thụy Giác. Hai kiếm đụng vào nhau, lại không phát ra tiếng binh khí, mà giống như tiếng thần chú của Mật tông.

Kiếm phân ra.

Thân hình La Thụy Giác nhoáng lên, bay xéo, đứng vững, thân thể hơi nghiêng về bên phải, mấy chùm tóc dài rũ xuống dưới trán.

Thần sắc của hãn rất sâu muện, ánh mắt của hãn rất tức giận.

Đối thủ của hãn y phục rất trắng, tay cũng rất trắng, hơn nữa còn rất nhỏ.

Nhưng thứ càng trắng hơn là kiếm của y.

Y là Thích Thiếu Thương.

Áo trắng trước ngực y nhuộm một điểm đỏ, còn đang dần dần lan rộng, giống như một đám mây đỏ, diễm lệ e thẹn, xinh đẹp kinh người.

Y vừa mới xuất thủ, cũng xuất kiếm, giúp Quan Thất ngăn cản một kiếm đánh lén này. Nhưng kiếm của La Thụy Giác cũng không dễ ngăn cản, cho nên y đã bị thương.

Quan Thất nhìn một điểm đỏ tươi đang dần dần lan ra trước ngực Thích Thiếu Thương, mới biết vừa rồi có một kiếm kia của La Thụy Giác, cùng với một kiếm này của Thích Thiếu Thương.

Y nhìn vết thương của Thích Thiếu Thương, hỏi:

- Tại sao lại giúp ta ngăn cản một kiếm này?

Thích Thiếu Thương lại khôi phục thần sắc lười nhác, nhìn thấu thể tình, nói một cách rõ ràng vang dội, thẳng thắn vô tư:

- Vừa rồi người không giết ta, ta nợ người một kiếm. Ta sẽ không nợ tình của người.

- Tốt.

Quan Thất trừng mắt nhìn y một cái:

- Người đã không còn nợ ai cả.

Sau đó y cất bước.

Y không tiến về phía La Thụy Giác. Cho dù lúc này La Thụy Giác cũng bị thương, có lẽ khó tránh khỏi một kích này của y, nhưng y lại không lập tức trả thù.

Bởi vì trên đời có một chuyện khác còn quan trọng hơn chuyện này.

Y muốn gặp Tiểu Bạch.

Bất kể lâu như trời đất, biển cạn đá mòn, vui buồn li hợp, nhân sinh vô thường, sinh lão bệnh tử, chua ngọt khổ cay, y đều muốn gặp Tiểu Bạch.

Y muốn gặp nàng, ngoại trừ chuyện này thì không còn gì khác.

Nếu như người thật sự từng yêu, sẽ biết chân chính yêu một người là như vậy. Người sẽ không còn chính mình, chỉ có đối phương.

Người nguyện ý hi sinh, còn không tiếc từ bỏ bản thân.

Yêu một người là chuyện rất khổ sở.

Thế nhưng liệu người có thể không yêu?

Đáp án không cần ta nói cho người biết.

Yêu chính là hạnh phúc lớn nhất, được yêu đã là một loại ban ơn.

Quan Thất cuối cùng đã nhìn thấy nàng.

Nàng ở dưới mái cong, trong ánh sáng lạnh phát ra từ thanh kiếm trong tay Quan Thất, giống như bên vách đá có một đóa hoa bất thường, diễm lệ, làm người ta không thể không kinh ngạc, nhưng lại cực kỳ ác độc.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 108 – Nghi thật nghi giả

Chương 108 – Nghi thật nghi giả

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Quan Thất gần như kêu lên một tiếng.

Y giống như bị người ta đánh một nhát vào lòng.

- Nàng...

- Huynh nhìn thấy ta rồi.

Cô gái kia nói:

- Huynh còn do dự điều gì?

- Ta...

- Huynh tới đây đi, để huynh nhìn rõ ta, ta nhìn rõ huynh...

Lúc này Chiến thần Quan Thất lại ngoan ngoãn như con cừu non, thật sự mơ mơ màng màng đi tới.

Mũi kiếm của y đã rũ xuống.

Trong lòng y nghi thật nghi giả, như mê như say.

Nghi rằng đang trong mộng.

(Là nàng sao?)

(Hay là không phải nàng?)

(Sao lại là nàng?)

(Sao không phải là nàng?)

(Nàng rốt cuộc là người thật trong mộng, hay là một giấc mộng chân thực?)

Ngay lúc này, vào lúc này, trước mặt cô gái xinh đẹp kia bỗng có một người đứng lên.

Người này thân hình cao lớn, vóc dáng cao gầy.

Mũi của hắn rất dài, giống như mũi chó, hoặc là một miếng lạp xưởng treo trên mặt. Nhưng mũi của hắn lại được băng bó, giống như bị thương chưa lành, điều này khiến cho hắn có vẻ tức cười.

Quan Thất vừa nhìn thấy người này, lại không hề cảm thấy tức cười.

Bởi vì tâm thần của y đã bị cô gái kia chiếm đoạt, bỗng nhiên trước mặt cô gái xuất hiện một người khác, y chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc.

Y lại không có chiến chí, cũng không có đấu ý.

Thế nhưng trong nháy mắt khi Quan Thất thất thần phân tâm, đối phương đã ra tay. Hắn tháo bọc vải trên vai xuống, đột nhiên mở bọc ra, sau đó là ánh mặt trời nửa đêm, giống như có cả ngàn mặt trời trong tay hắn.

Ánh sáng chói lọi.

Thứ mà Chiêm Biệt Dã không thích nhất chính là ánh sáng.

Hắn thích bóng tối, hắn sợ ánh sáng.

Hắn vốn đã lén đến sau người Quan Thất, định ra tay. Bởi vì hắn nhìn ra được, Quan Thất đã tâm không đấu chí, mà trong lòng lại có nút thắt.

Lúc này không hạ thủ còn đợi đến bao giờ?

Có thể giết được Quan Thất chính là công lao sự nghiệp phi thường.

Hắn lén đến sau người Quan Thất, đang chuẩn bị đánh ra “đòn sát thủ” của hắn là “Hắc Động”, nhưng đối phương đã ra tay.

Người ra tay là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn vừa ra tay liền giống như ban ngày.

Đó là một loại “ánh sáng”, nhưng không phải thuộc về mặt trời, cũng không phải rực rỡ, mà là thuộc về hủy diệt, vỡ tan, hư không, tử vong, đó là ánh sáng của cái chết, “Tử Quang”.

Ánh sáng này đột nhiên xuất hiện.

Ai nhìn thấy ánh sáng này sẽ mất mạng trong đó.

Đây gọi là “kiến quang tử” (thấy ánh sáng sẽ chết).

Quan Thất đang nhìn Tiểu Bạch, đang nghi thật nghi giả. Trong nháy mắt này Thiên Hạ Đệ Thất lại xuất hiện, “Tử Quang” cũng đồng thời phát động.

Thiên Hạ Đệ Thất từ lâu đã không muốn làm “đệ thất”, hắn cũng muốn làm “đệ nhất”.

Muốn làm đệ nhất, đương nhiên trước tiên phải giết chết thiên hạ đệ nhất là Quan Thất.

Lần này Thiên Hạ Đệ Thất rất có khả năng giết được Quan Thất, nếu như không có một đám mây kịp thời xuất hiện.

Mây rất gấp, mây màu trắng.

Mây trắng như dù, giống như ngàn tay vạn tay, ngàn tơ vạn sợi. Mây dù màu trắng bao phủ lấy bọc vải của Thiên Hạ Đệ Thất.

Ánh sáng trong bọc vải kia lập tức không thể lộ ra ngoài.

Thiên Hạ Đệ Thất ngẩng đầu lên, sắc mặt biến đổi, lập tức “thu gom bọc vải” lui nhanh.

Trước người hăn là một vị đại sư.

Đại sư này dáng vẻ rất thanh tú, rất xinh đẹp, nhưng lại khiến người ta nhất thời không phân biệt được là nam hay nữ.

Quan Thất nhìn thấy người này, cũng cảm thấy ngỡ ngàng, chỉ ngậm ngừng nói:

- Người là... Tam cô nương.

Đại sư kia gật đầu, thu phất trần trong tay lại, chấp tay trước ngực nói:

- A Di Đà Phật, hiện giờ chỉ có Tam Khô, khô của rau khô, không có Tam Cô.

Mọi người bất giác ngẩn ra.

Bởi vì những thủ lĩnh quần long trong kinh sư này đều biết, Tam Cô đại sư đã theo đám người Vương Tiểu Thạch rời kinh tránh tội. Hiện giờ Tam Cô đã trở lại kinh thành, chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch cũng đã trở về? Hay là sẽ lập tức xuất hiện?

Thiên Hạ Đệ Thất cũng lo lắng chuyện này, cho nên cất giọng the thé hỏi:

- Kẻ quái dị kia, Vương Tiểu Thạch đâu?

Tam Cô cũng không tức giận:

- Tiểu Thạch Đầu? Hăn cần đến sẽ đến, nếu như không đến thì chỉ là thời gian chưa tới.

Quan Thất vẫn mù mờ:

- Tam Cô? Tam Cô! Thật sự là cô sao? Cô đến rồi sao?

Y và Tiểu Bạch từng có một đoạn tình duyên, mà Tam cô nương là tri giao của Tiểu Bạch, vừa nhìn thấy Tam Cô liền nghĩ đến chuyện xưa, bất giác tâm thần kích động khó kiềm chế.

Tam Cô khẽ mỉm cười nói:

- Ta tới rồi. Người ở đây làm gì? Trở về đi thôi, bờ ở nơi đó!

Quan Thất ngơ ngác nói:

- Ta à? Ta đi gặp Tiểu Bạch... Cô xem, Tiểu Bạch cũng tới đây rồi!

Tam Cô lắc đầu thương tiếc nói:

- Cô ấy à? Cô ấy không phải là Tiểu Bạch, cô ấy là Lôi Thuần, Lôi cô nương.

Quan Thất đột nhiên kích động.

Y nghe được câu nói này liền tỉnh táo lại.

Y đột nhiên thấy rõ người trước mắt, đó quả thật không phải là Tiểu Bạch, mà là Lôi Thuần.

- Thế nhưng, bọn họ...

Quan Thất giậm chân than:

- Sao lại giống nhau như vậy?

- Là tương tự. Vạn vật đến từ trong lòng, tâm loạn thì vật loạn, tâm bình thì vật rõ.

Tam Cô bình tĩnh nói:

- Nhưng cách nhau hai mươi tuổi, Tiểu Bạch không phải là Lôi Thuần, Lôi Thuần cũng không phải là Tiểu Bạch.

Quan Thất giận dữ hét lên, kích động đến mức xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc, cả người cũng run rẩy, khàn giọng nói:

- Ắ ta... ắ ta dám giả trang thành Tiểu Bạch, ta sẽ giết ắ! Ta muốn giết ắ! Ta muốn giết ắ!

Tam Cô lại chắn trước mặt Lôi Thuần, bình tĩnh nói:

- Người không thể giết Lôi cô nương, cô ấy là...

Nàng còn chưa nói xong, tiếng ù ù ong ong trên bầu trời lại càng lớn hơn.

Nàng ngẩng đầu, mê mang hỏi:

- Đó là thứ gì?

Quan Thất lại dường như không hề lạ lẫm với vật này, trả lời rõ ràng:

- Đó là thứ của tương lai, xuyên qua thời không bay đến đây.

Tam Cô không hiểu là vật gì, nhưng nàng lại lập tức có thể lý giải được:

- Cho nên, chỉ cần điều giải không gian, tất cả sẽ không giống nhau, thậm chí đều không tồn tại, đều huyền hóa tan biến.

Quan Thất lẩm bẩm nói:

- Có lẽ nó tới để đón ta đi.

Y lập tức bổ sung một câu:

- Dù sao Tiểu Bạch không tới, ta chỉ có ta, không nơi nương tựa gởi gắm, không đi thì còn đợi gì? Cô hãy nói cho ta biết, Tiểu Bạch có khỏe không?

Tam Cô nói:

- Người sống trên đời, người chính là người, ta chính là ta, nhân quả nghiệp báo đều là duyên. Người cần gì phải cố chấp?

Sau đó nàng ung dung nói:

- Tiểu Bạch vẫn yêu người như trước, đây là sự thật.

- Thật, thật...

Trong mắt Quan Thất phát ra ánh sáng khác thường, thần sắc cũng thay đổi hoàn toàn, giống như sau khi nghe được một câu nói này, y đã tâm cam, cam tâm. Chỉ thấy y ném kiếm xuống, thốt lên:

- Trời không dung ta, ta tự dung mình... nếu người vô tâm ta sẽ dừng...

Nói xong đột nhiên ngẩng đầu lên.

Lúc này vật trong bầu trời đêm kia đã bay đến chỗ thấp nhất, mà trên mái cong này lại là điểm cao nhất toàn thành.

Quan Thất đột nhiên hét lên một tiếng như sấm sét lôi đình.

Y đưa tay chỉ trời.

Một tiếng “âm” vang lên, bầu trời lại có một tia chớp xẹt qua.

Khi tiếng sấm vừa mới nổi lên, Quan Thất đột nhiên làm một chuyện, y nhảy vọt lên.

Y nhảy vọt lên trời cao.

Y giống như muốn ngăn chặn vật phát ra âm thanh ong ong quái dị kia.

Ngay khi y muốn vung tay lên, đột nhiên y nghe/thấy/cảm nhận được một luồng khí lưu cực mạnh, một lực lượng cực lớn.

Lực lượng này to lớn vô song, hiện giờ lại kết hợp với một lực lượng dị thường ẩn chứa trên bầu trời, hình thành một dòng khí lưu điên cuồng không thể khống chế, đủ để cản nuốt tất cả, nhắm vào Quan Thất càn quét, chém thẳng, giết chết.

Lực lượng mãnh liệt này đến từ một luồng động lực.

Luồng động lực này lại đến từ một vật, đó là côn.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 109 – Như mê như say

Chương 109 – Như mê như say

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Côn pháp kéo theo bão táp.

Đó là côn trên tay Mễ Thương Khung, hắn đã nhặt “Triều Thiên Nhất Côn” lên.

Hắn vốn đã vứt côn dùng ngón tay, hiện giờ lại bỏ ngón tay dùng côn. Hắn dùng một côn đâm trời, đập vào Quan Thất.

Trông thấy một côn này, Quan Thất cũng không dám sơ suất.

Y biết một côn này đã tập hợp công lực trọn đời của Mễ Thương Khung, đó không chỉ là cực hạn của nhân lực, còn ngưng tụ lực lượng của trời đất vũ trụ.

Y hét lên một tiếng, giờ ngang kiếm cản lại.

Côn nện vào trên thân kiếm, mũi kiếm đột nhiên phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo bức người.

Quan Thất đột nhiên quăng kiếm.

Lúc quăng kiếm, ngón cái và ngón trỏ của y búng ra, sau một tiếng “vèo”, kiếm hóa thành một con rồng xanh bắn vào trời cao mờ mịt.

Y quăng kiếm là vì biết một kiếm này quyết không tiếp được một côn này.

Nếu như vẫn cứ cố tiếp, kiếm nhất định sẽ gãy, chỉ sợ sẽ kiếm gãy người chết.

Hơn nữa y không bao giờ hủy binh khí mà người khác yêu quý, y là một người yêu quý tất cả võ nghệ, thậm chí là binh khí, cho dù đã điên, si, điên

này của y vẫn không thay đổi.

Cho nên y ném kiếm, sau đó dùng một tay bắt lấy mũi côn.

Hai người đứng yên bất động trên ngói nhà.

Chỉ nghe những tiếng lách cách liên tục vang lên, tiếng ngói lay nhà lắc rung trời. Thân hình Quan Thất nhoáng lên, buông tay lui lại, một côn kia đánh trật lại nện vào nóc nhà.

Quan Thất dùng tay bắt côn, nhưng vẫn không khống chế được thế côn, dù sao y cũng chỉ có một tay.

Thế côn tuy vẫn mạnh mẽ, nhưng trải qua Quan Thất dùng kiếm chống đỡ, dùng tay ngăn cản, khí thế đã suy giảm. Quan Thất lại chột lách người, đầu côn đánh trật chỉ nện vào mái nhà.

Tiếng rào rào liên tục vang lên, trời rung đất chuyển, một mảng lớn ngói nhà ào ào vỡ nát, cùng với tro đá bụi ngói dính vào nhau, gạch bay ngói bể rơi xuống đầu.

Ngói nhà tuy đã sụp một mảng lớn, nhưng về chính thế vẫn không hoàn toàn sụp đổ, bộ khung vẫn còn, mái hiên xà nhà vẫn không rơi xuống.

Nhưng những mảnh vụn gạch ngói vẫn như mưa rơi xuống đường dài.

Phía dưới vẫn có một đồng người đang vây xem.

Trong nháy mắt này, ngay cả Quan Thất cũng biến sắc, nổi giận quát lên:
- Hèn hạ!

Mẽ Thương Khung cũng biết mình đã gây họa, nhưng một côn vừa rồi đã tập hợp công lực trọn đời của hãn, nếu đã phát ra thì hãn cũng không thể thu hồi được.

Trông thấy đám người phía dưới kinh hô bỏ chạy, kinh hoàng lúng túng, sắp sửa bị những mảnh vụn gây thương tích, chợt thấy một luồng ánh sáng trắng cuốn đến, ngăn cản gạch ngói vụn, múa đến mức giọt nước không lọt, quét đá vụn ngói bể vào trong sân vắng vẻ không người.

Thế nhưng y chỉ có một người, một tay.

Một người, một thanh kiếm, không thể ngăn cản ngói bể gạch vụn tràn ngập trời đất như vậy.

Ngay lúc này, một người áo xanh lướt qua trời cao, một tay chụp lấy thanh kiếm thế như rồng xanh do Quan Thất ném ra, cũng múa đến mức mưa gió không lọt, kiên cường ngăn cản cát bay đá chạy.

Người áo trắng là Thích Thiếu Thương, kiếm của y tên “Si”.

Y không thể để cho những mảnh vụn này bắn vào những người vô tội bên dưới, cho nên đã phi thân đứng ra, ngăn cản một đồng gạch bay ngói chạy kia.

Người áo xanh chính là Tôn Thanh Hà, kiếm của hắn tên là “Sai”.

Hắn vừa mới lấy lại kiếm của mình, lập tức cùng với Thích Thiếu Thương sóng kiếm sóng vai, ngăn cản một trận mưa gạch đá này.

Hai người hai kiếm, một xanh một trắng, quét đá vụn gạch vỡ về nơi không người.

Nhưng ngói rất nhiều hơn nữa còn nhỏ, phía dưới lại nhiều người hơn nữa còn hỗn tạp, chỉ với hai người hai kiếm, muốn không ai bị thương e rằng là chuyện không thể.

Chợt nghe Vô Tình quát lớn một tiếng:

- Tốt!

Y cũng muốn giúp hai người một tay, nhưng tiếc rằng y vốn không có công lực, hai chân lại bị tàn phế, vì vậy lực bất tòng tâm. Nhưng đôi tay của y vẫn nhanh chóng vung ra, nhặt lấy những mảnh ngói dưới người, dùng ngói đẩy ngói, có thể đánh bay bao nhiêu mảnh ngói gây tổn thương người thì cố sức bấy nhiêu.

Nhưng y lại thấy một người khác đã ra tay.

Người ra tay là Quan Thất.

Quan Thất hít một hơi dài.

Y không quan tâm đến việc giết chết Mễ Thương Khung lúc này đã kiệt sức, râu tóc và gương mặt đều vàng vọt, già nua.

Y giơ tay lên, phát ra khí của mình.

Nhưng lần này không phải kiếm khí, chỉ có khí.

Luồng khí này giống như một dòng từ trường mạnh mẽ, còn gạch ngói vụn lại giống như biến thành sắt, hoàn toàn bị y hút lấy, đẩy vào trong sân không người.

Lần này mượn lực (một lực lượng vô hình giữa vũ trụ) sử dụng, cộng thêm hai kiếm xanh trắng, gạch ngói của Vô Tình, quả nhiên đã hóa giải được kiếp nạn do gạch ngói vụn gây ra.

Quan Thất vừa phát ra “khí” của y, vừa nổi giận quát lên với Mễ Hữu Kiêu:
- Chúng ta giao thủ không tổn thương người vô tội, đây là người tạo nghiệt!

Lúc này gạch ngói vụn đã rơi xuống gần hết, chỉ còn lại một chút, nhưng những người đứng xem trên đường đã tránh đi không còn ai, không đủ gây họa. Hai người Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà lại phi thân lên mái ngói, sắc mặt tái xanh, lồng ngực không ngừng nhấp nhô, hiển nhiên vừa

rồi cứu người đã dốc hết toàn lực, còn tồn sức hơn nhiều so với lúc giao thủ.

Quan Thất nhìn ba người một chút, vừa rồi y không nặng tay với Thích Thiếu Thương và Vô Tình, là vì thương hại bọn họ cũng là người tàn tật, hiện giờ lại càng thương tiếc, không còn ham chiến nữa, lẩm bẩm nói:

- Nhân gian đã có hiệp giả, ta cần gì phải tiếp tục sống vất vưởng trên thế gian này.

Ánh mắt của y lại như mê như say, ngẩng đầu nhìn trời, ra vẻ muốn phóng lên cao, chỉ nói:

- Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, ngày đó nàng rũ áo ra đi, để lại ta ở hồng trần thế tục chịu đủ loại khổ sở, hôm nay ta muốn đi theo nàng, nàng hãy chờ ta!

Nhưng khi y vừa mới vọt người lên, hai người đã lên đến sau lưng y, đồng loạt phát động công kích.

Bóng đêm đột nhiên tối đen.

Bóng tối giống như một loại căn cước.

Bóng tối là một loại lực lượng, lực lượng này đang muốn hủy diệt Quan Thất.

Nhưng sâu trong bóng tối lại tỏa ra màn sáng năm màu, kỳ diệu chói mắt, hơn nữa còn mang theo hương vị.

Đây chính là “Hắc Động thần công” của Hắc Quang Thượng Nhân, còn có “Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng pháp” của Ngô Kinh Đào.

Hai người đồng loạt ra tay, muốn giết chết Quan Thất.

Giết được Quan Thất chính là anh hùng, càng là anh hùng trong anh hùng.

Vấn đề là nếu như phương thức giết người của hãn rất “cầu hùg”, mặc dù người bị hãn giết là “đại anh hùng” đội trời đạp đất, thiên hạ vô địch, hãn có thể xem như “anh hùng” hay không? Có phải là “anh hùng” hay không?

Nhưng hai người bọn họ đều không thể làm anh hùng.

Bởi vì lúc Quan Thất phóng người lên đã đá hai chân ra, một chân đá vào Hắc Quang, một chân đá vào Thư Sinh.

Hai cước này cũng không có gì đặc biệt, không đặc biệt nhanh, không đặc biệt quái, không đặc biệt kỳ, góc độ xuất kích cũng không đặc biệt, nhưng Ngô Kỳ Vinh và Chiêm Biệt Dã mỗi người vẫn trúng một cước.

Có lẽ chỗ tuyệt diệu của cước pháp Quan Thất chính là biến khéo thành vụng, không phải đặc biệt. Có lẽ Hắc Quang Thượng Nhân và Kinh Đào Thư Sinh không ngờ cước pháp của Quan Thất cũng cao minh như vậy, vì vậy mới trúng cước.

Mỗi người trúng một cước, sau đó một đường lăn xuống mái hiên.

Võ công của bọn họ vốn đều giỏi, đều cao, nhưng không biết vì sao, sau khi trúng phải hai cước này, hai người đều không thể thu thế, một đường lăn xuống, lăn đến mức cả người đầy rêu, đầy bụi, vẫn còn tiếp tục lăn, cuối cùng từ trên ngói nhà rơi xuống.

Vừa lúc Lôi Niệm Cẩn đang ở dưới mái hiên này.

Hãn vốn đang ngẩng đầu xem trận chiến xưa nay chưa từng có này, hãn không muốn bỏ qua một chiêu, một thức, một lần giao thủ nào.

Kết quả lại vừa lúc hai người kia rơi xuống.

Lôi Niệm Cẩn đang nhìn, trên vai hãn gánh hai chiếc thùng, đó là hai thùng phân lớn.

Hắn vốn có thể tránh đi một chút, nhưng tại thời khắc tế nhị này, tâm niệm của hắn vừa động, sự tình nghịch nổi lên, lại sai bước về phía trước nửa bước, ngửa thùng phân lên.

“Tùm!”

Hắn vừa khéo tiếp được hai đại cao thủ từ ngói nhà rơi xuống, hai người đều quơ tay quơ chân rơi vào trong thùng phân của hắn.

Cả người dính đầy phân và nước tiểu, chuyên này tất nhiên khỏi phải nói, đến độ hai người vội vàng bò ra, còn gấp hơn cả bị lửa đốt, nào còn có phong phạm cao thủ.

Trong tiếng chửi rủa của hai người, Lôi Niệm Cẩn tháo thùng phân xuống, mặc dù trên người cũng dính không ít thứ dơ bẩn, nhưng vẫn một đường cười lớn, nghênh ngang rời đi.

Quan Thất chỉ vung chân một cái đã đá hai người ngã lăn. Tại khoảnh khắc ánh chớp lóe lên, y mang theo một loại tâm chí hi vọng tan biến, tất cả thành không, muôn đời trời cao một cánh chim, phi thân lên giữa không trung.

Ngay lúc này ánh chớp liền biến đỏ.

Chớp là trắng, kiếm là đỏ.

Ánh chớp làm sao lại biến đỏ?

Bởi vì ánh sáng.

Bởi vì kiếm trong tay một thiếu niên vương hầu áo trắng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 110 – Chân thật trong mộng

Chương 110 – Chân thật trong mộng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

Quan Thất không gặp được Tiểu Bạch.

Một trận hoan hỉ công dã tràng.

Y phi thân lên phía trên, giống như muốn ngăn chặn “vật lạ” kia, nhưng biến hóa lại đột ngột xảy ra, ánh kiếm chợt thoáng qua trong tia chớp lóe lên.

Chớp trắng xám, kiếm đỏ tươi.

Người xuất kiếm là Phương Ứng Khán, hắn đã trở lại.

Người trúng kiếm là Quan Thất, y lại rơi xuống.

Một tiếng “ầm” vang lên, thân thể Quan Thất giữa không trung rung lên, bắn ra một chùm hoa máu.

Nhưng thế đi của y vẫn không giảm, đụng phải “sự vật” đang bay giữa không trung kia, lập tức phát ra một tiếng nổ mạnh trống rỗng khiến người ta sợ hãi.

Sau đó tất cả đều không thấy nữa.

“Vật lạ” phi hành kia và Quan Thất đồng loạt, cùng nhau biến mất trong bầu trời, không còn thấy nữa, giống như một người và một vật này vốn không tồn tại, cũng chưa từng tồn tại.

Chuyện xảy ra trước mắt mọi người giống như một giấc mộng, lại giống như không phải thật, chỉ không biết rốt cuộc là chân thật trong mộng, hay là mộng mị trong thật?

Mộng không phải mộng, thật lại là thật.

Đôi mắt đẹp của Tam Cô rơi lệ:

- Y đi rồi.

Lôi Thuần nhìn trời, giống như không cam lòng, cũng giống như không hiểu:

- Y thật sự đã đi rồi?

Tam Cô đại sư nói:

- Y giống như y, đến một cách tiêu sái, đi một cách tự tại. Ngược lại ở trên nhân thế, cả đời đau khổ vì tình, không thể ung dung.

Quan Thất đột nhiên rời đi, khiến quần hùng nhất thời hụt hẫng.

Tối nay bọn họ đồng loạt ra tay, là vì điều gì?

Chủ yếu là vì Quan Thất, bọn họ muốn khiêu chiến Quan Thất.

Thế nhưng Quan Thất lại đột nhiên rời đi, mọi người đều giống như mất mát, giống như một giấc mộng, công dã tràng.

Bọn họ có biết thứ vẫn luôn bay lượn phía trên, phát ra âm thanh quái dị là gì không?

Rốt cuộc là sống hay chết?

Là vật thật hay huyền tượng?

Bọn họ đều hỏi Tam Cô, nhưng Tam Cô cũng không biết.

- Không có gì khác thường, nếu có thì đều là ảo giác trong lòng.

Phương Ứng Khán xuất thủ thành công, nhưng lại không thấy tăm hơi của Quan Thất.

Hắn đã chờ đợi rất lâu mới phát ra một kiếm này.

Một kiếm này tuy đã nắm bắt hỏa hầu và thời gian rất hoàn hảo, nhưng hắn đã ở trước mặt quần hùng phát ra một chiêu, xuất thủ một lần, vẫn không thể giết chết Quan Thất.

Mặc dù Quan Thất hiện giờ không biết sống chết, nhưng lại không thể nói hắn đã một kiếm giết chết Quan Thất.

Hắn cảm thấy mình đã thất bại.

Hắn muốn tính mỗi hận cũ này lên đầu Tam Cô.

Trên đường đối phó với Vương Tiểu Thạch, nếu không phải Tam Cô đại sư đối đầu với hắn khắp nơi, có lẽ hắn đã sớm giết được Vương Tiểu Thạch rồi.

Có Thiên Hạ Đệ Thất và Mễ Thương Khung ở đây, hắn muốn diệt trừ Tam Cô đại sư tuyệt đối không phải là chuyện khó.

Thế nhưng Thích Thiểu Thương lập tức biểu thị thái độ, y đứng về phía Tam Cô.

Y vừa biểu thị, Dương Vô Tà đương nhiên cũng đi theo, hơn nữa còn có Tôn Thanh Hà và Vô Tình.

Không vui mừng nào bằng tri kỷ mới, không hân hoan nào bằng quen biết cũ.

Bọn họ vốn đều cùng một trận tuyến với Thích Thiểu Thương.

Do đó, Tam Cô cộng thêm Thích Thiếu Thương, còn có Vô Tình, lại có Tôn Thanh Hà. Phương Ứng Khán đánh giá một chút, biết tối nay đã không thể ra tay.

Hơn nữa hắn còn không biết Vương Tiểu Thạch ở đâu.

Lỡ may có thêm tên tiểu tử cổ quái này, thanh thế của đối phương sẽ vượt xa bên mình.

(Không đánh lại.)

(Không nắm chắc.)

Chuyện không nắm chắc thì hắn sẽ không làm.

Hắn lập tức triệu tập nhân thủ, sau đó rút lui.

Về phần Lôi Thuần, càng sớm hơn bọn hắn một bước, cùng với Ngô Kinh Đào và Địch Phi Kinh vội vàng rời đi.

Mễ Thương Khung vốn thở dốc không ngừng, nhưng vừa nhìn thấy Phương Ứng Khán, lại giống như nhìn thấy con cháu của mình về nhà ăn tết, trong vẻ hiền lành mang theo sự mong đợi, nào còn giống như cao thủ đỉnh cấp trong kinh thành.

- Người đã về rồi.

- Ta đã trở lại.

- Trên đường người cực khổ rồi.

- Tất cả đều bắt ngài khổ cực.

Mễ Thương Khung vẫn hí mắt nhìn lên trời:

- Quan Thất thì sao? Hắn lại bỗng nhiên biến mất.

Phương Ứng Khán lạnh nhạt nhìn hai đại cao thủ cả người dính đầy phân và nước tiểu còn đang nhảy nhót ở bên kia góc đường, kêu gào xui xẻo, nói:

- Ta cũng không biết, nhưng ta sẽ không để loại người này còn sống trở về. Huống hồ hãn đã trúng một kiếm này, tin rằng cũng sống không lâu nữa.

Mễ Hữu Kiều nghe vậy trong lòng lạnh lẽo, chỉ đáp:

- Đúng.

Nói thật ra, mặc dù Phương tiểu hầu gia này do hãn khổ tâm bồi dưỡng, dốc lòng vun trồng, nhưng không biết vì sao hãn lại càng lúc càng sợ người này, thậm chí càng lúc càng không hiểu người này.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 111 – Thiên hành kiện *, quân tử phải không ngừng cố gắng

Chương 111 – Thiên hành kiện *, quân tử phải không ngừng cố gắng

Người dịch: fishscreen

Nguồn: www.tangthuvien.com

* Thiên hành kiện: vận động vững vàng của vũ trụ.

Quần hùng vốn định tản đi, nhưng Dương Vô Tà lại muốn tìm Tam Khô đại sư thỉnh giáo “ngọn nguồn” một chuyện. Tam Khô cũng giữ chân Thích Thiếu Thương như đang như có suy nghĩ, nàng cũng có chuyện muốn tìm y.

- Chuyện mà ta muốn nói, ta hi vọng người biết được, sau khi biết lại có thể làm một số việc.

Thích Thiếu Thương nói:

- Vương Tiểu Thạch sắp trở lại rồi, hắn mới là lãnh tụ của Phong Vũ lâu, hắn mới có thể làm việc, không phải ta.

Tam Khô không đồng ý:

- Người không nên phân biệt như vậy. Huống hồ hiện nay cho dù hắn có thể trở lại, cũng chưa chắc có thể làm, sẽ làm, chịu làm chức cũ.

Dương Vô Tà không hiểu:

- Tại sao?

Thích Thiếu Thương cũng hỏi:

- Hắn đã xảy ra chuyện gì?

Tam Khô đại sư nói:

- Chuyện này tạm thời không đề cập tới, rất nhanh các người sẽ biết rõ. Ta muốn nói đến chuyện của Quan Thất, còn có tung tích của Tiểu Bạch cô nương.

Dương Vô Tà tha thiết nói:

- Sự thật này có ảnh hưởng rất lớn đến giang hồ, từ lâu đã muốn biết rõ ràng.

Tam Khô thở dài một hơi, nói:

- Thực ra tình tiết trong đó cũng không phức tạp, chỉ liên quan đến hai đời tình thù, ba đời ân oán, tương đối nan giải.

- Hai đời tình thù?

- Ba đời ân oán?

Thích Thiếu Thương và Dương Vô Tà đều nghi hoặc.

- Thực ra, vấn đề đều nằm ở Tiểu Bạch cô nương là một cô gái đa tình.

Dương Vô Tà gật đầu nói:

- Chuyện này là đương nhiên, nếu Tiểu Bạch cô nương không xinh đẹp đa tình, chiến thần Quan Thất cũng không đến nỗi si mê nàng như thế.

Tam Cô rử rỉ nói tiếp:

- Tiểu Bạch cô nương vốn là đồ đệ yêu của Hoài Âm Trương Hầu. Sư phụ chỉ thu hai đồ đệ rưỡi, một người là ta, một người là Tiểu Bạch, còn một nửa... từ trước đến giờ không có thân phận... chính là Mễ Hữu Kiều. Nhưng người mà lão nhân gia ông ta yêu thương nhất dĩ nhiên là Tiểu Bạch. Sau khi sư phụ tránh bóng, Tiểu Bạch gặp gỡ nhân duyên, đi đến Lạc Dương, quen biết với nhân vật cầm quyền của Ôn Lão Tự Hiệu, nặng như Thái Sơn trong võ lâm, đó là Ôn Văn. Có câu là tình cảm không biết lúc nào bùng cháy, trở nên thắm thiết. Hai người bọn họ giống như một đôi người ngọc, đắm đắm vĩnh hằng, vô cùng thân mật.

Dương Vô Tà trầm ngâm nói:

- Thế nhưng, không phải lúc đó Ôn Tung Dương đã có vợ sao?

Tam Cô than thở:

- Vấn đề nằm ở đây. Tiểu Bạch cao ngạo biết bao, sao có thể chấp nhận chuyện hai người cùng chung một chồng, cho nên nàng giận dữ rời đi, khiến Ôn Văn thương tâm, một mình đi đến kinh sư.

Dương Vô Tà nói:

- Giai nhân như thế, một khi vào kinh nhất định sẽ càng chấn động giang hồ.

Tam Cô nói:

- Chuyện này là đương nhiên. Rất nhanh nàng đã làm quen với đệ nhất cao thủ hiệu lệnh kinh sư, nhất đại tông chủ cai quản Mê Thiên minh khi đó là Quan Thất. Quan Thất say mê nàng, nàng cũng ái mộ tài hoa của Quan Thất. Hai người trở thành uyên ương tình lữ trên giang hồ, trải qua cuộc sống chỉ mong uyên ương không cần thành tiên.

Thích Thiếu Thương nghe đến đây liền thở dài một tiếng.

Y biết nhất định sẽ có biến hóa, hạnh phúc đến viên mãn nhất định sẽ có vấn đề, khó mà tránh khỏi.

Y đã từng cùng Tức đại nương trải qua những ngày tháng vui sướng, cuối cùng vẫn là mỗi người một nơi.

- Vấn đề là Tiểu Bạch theo đuổi tình yêu cuồng nhiệt mãi mãi cùng năm tháng, lại không biết ái tình thật sự có phải là một lời hứa phải chịu trách nhiệm hay không. Nàng là một cô gái dùng cả đời theo đuổi tình cảm ổn định, không cho phép bất kỳ thứ gì làm nguội lạnh. Nàng cũng không biết, thứ quý giá nhất trên đời là tình yêu trầm lắng, chứ không phải là mãnh liệt nhất thời. Bình đạm chính là cao nhất, quá lớn sẽ càng đổ kị, quá khích sẽ càng vô tình. Quan Thất dù sao cũng là người đứng đầu một mình, y có rất nhiều công việc cần xử lý, y lại là võ si, đang khổ luyện cảnh giới “Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí” mà tiền nhân chưa từng có, do đó chiếu cố Tiểu Bạch không đủ, khiến nàng oán giận bất bình. Bất đắc dĩ Quan Thất lại không thể phân tâm phân thần. Trên thực tế, quãng thời gian y ở cùng với Tiểu Bạch cô nương, bởi vì thật sự quá yêu nàng, đã bỏ hết chuyện trong mình sang một bên, đến nỗi các thánh chủ khác trong mình thừa cơ hội cố sức đoạt quyền làm loạn. Mà lúc đó y đang khổ luyện huyền công, một khi tâm thần phân chia, rất dễ sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Thích Thiếu Thương thở dài nói:

- Đáng tiếc Tiểu Bạch không hiểu được tâm sự của nam nhân.

Tam Cô liếc hắt một cái:

- Nam nhân làm sao hiểu được tâm tư của nữ nhân. Điều mà Tiểu Bạch sợ là Quan Thất đã chán ghét nàng, như vậy không bằng sớm rời khỏi y. Thứ nàng muốn là ái tình hoàn mỹ vô khuyết. Nàng thấy nhiệt tình của Quan Thất dần dần suy giảm, chuyên chú vào võ công, cho rằng y không yêu

nàng nữa, vì vậy mới nảy sinh một kế, cố ý lui tới nhiều lần với Lôi Tồn của Lục Phân Bán đường, nhằm khiến Quan Thất sinh ra đổ kị...

Dương Vô Tà giậm chân nói:

- Lại không biết như vậy sẽ chỉ làm Quan Thất phân tâm...

- Đúng vậy, Quan Thất phân tâm, tẩu hỏa nhập ma, con người cũng trở nên nửa si nửa điên.

Thích Thiếu Thương cũng nắm cổ tay thở dài:

- Như vậy chẳng phải là đúng ý của Lôi Tồn.

- Có điều Lôi Tồn cũng thật lòng ái mộ Tiểu Bạch. Hắn đối xử với Tiểu Bạch không giống như tất cả những cô gái mà hắn quen biết trước kia. Lúc Tiểu Bạch đến nhờ cậy hắn, thực ra đã có thai với Quan Thất, nhưng Quan Thất vẫn không biết chuyện này. Sau đó Tiểu Bạch đã sinh con trong Lục Phân Bán đường. Tiểu Bạch không hề giả dối với Lôi Tồn, Lôi Tồn cũng không hề xâm phạm Tiểu Bạch. Có điều khi Tiểu Bạch sắp sinh trong lòng mềm yếu, mới nhờ Lôi Tồn phái người thông báo cho Quan Thất, nàng ở trong Lục Phân Bán đường chờ y. Nhưng Lôi Tồn không làm như vậy, ngược lại còn sai người tố cáo với Quan Thất rằng Tiểu Bạch đang ở chung với mình...

Dương Vô Tà nói:

- Lôi Tồn vốn là người như vậy, hắn không cứng rắn với Tiểu Bạch đã là kỳ tích rồi. Tiểu Bạch cô nương đúng là không biết cách nhìn người.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Nói cách khác, Quan Thất thực ra cũng không biết Tiểu Bạch có thai với y?

- Không biết.

- Không phải Quan Thất rất yêu Tiểu Bạch sao? Y hoàn toàn không đi tìm Tiểu Bạch?

- Có. Nhưng y không ngờ Tiểu Bạch lại ở trong thành, hơn nữa còn ở trong trận doanh đối địch với mình. Y từng đến Hoài Âm tìm Tiểu Bạch nhưng không được, lại đến Lạc Dương tìm Tiểu Bạch nhưng không thấy, còn đánh trọng thương Ôn Văn vô tội.

- Như vậy, hiểu lầm này thật không nhỏ.

- Khi đó Quan Thất đang đối diện với hai bước ngoặt quan trọng. Một là trên sự nghiệp, Mê Thiên minh của y từ cực thịnh đến gặp phải chống cự, khiêu chiến, dẫn đến cục diện bị cô lập hoàn toàn, trong ngoài xung đột. Hai là võ công của y đã đạt đến đỉnh cao, muốn tiến thêm một bước thì phải có quyết tâm mạo hiểm quên mình, không để ý tất cả, mới có thể đột phá, bay qua.

Dương Vô Tà cảm khái nói:

- Nhưng vào lúc này, Tiểu Bạch lại rời khỏi y.

Thích Thiều Thương bùi ngùi nói:

- Đối với Quan Thất, bất kể võ công hay sự nghiệp đều không quan trọng bằng Tiểu Bạch.

Tam Khô nói:

- Nhưng y vẫn cứ mất đi Tiểu Bạch, đành phải miễn cưỡng tập trung tinh lực tâm thần vào một thứ.

Dương Vô Tà nói:

- Đó là võ công, y cho rằng luyện tốt tuyệt thế võ công sẽ không sợ tạo phản, kẻ địch nữa.

Thích Thiều Thương nói:

- Cho dù y có trí tuệ và năng lực trời phú, nhưng vào lúc này cố sức cầu tiến, kết quả cũng phải tẩu hỏa nhập ma.

Tam Cô nói:

- Y đã nhập ma. Sau khi Tiểu Bạch sinh xong, cho rằng lang quân quá tàn nhẫn, liền quyết định bỏ lại gánh nặng, giao đứa trẻ cho Lôi Tồn nuôi dưỡng, còn nàng một mình trở về, muốn tuần táng vì tình.

Dương Vô Tà nắm tay nói:

- Như vậy xem ra, trong đoạn thời gian kia Tiểu Bạch cứng cỏi không chết, là vì muốn sinh hài tử?

Tam Cô nói:

- Đúng vậy. Cha mẹ yêu con cái là bẩm sinh, từ xưa đến nay đều như thế. Bởi vì Lôi Tồn ở trước mặt Tiểu Bạch tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, thâm tình lương thiện, cho nên Tiểu Bạch cũng không nghi ngờ người này, yên tâm giao con cho Lôi Tồn, một lòng muốn chết. Đồng thời bởi vì nàng rất được Lôi Tồn cưng chiều che chở, cho nên bị vợ cả của Lôi Tồn là Quan Chiêu Đệ ghen ghét, vì muốn báo thù trút giận nên đã hạ độc Tiểu Bạch.

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Bạch chết rồi?

Vấn đề này rất quan trọng, nếu như Tiểu Bạch chết rồi, tâm của Quan Thất cũng sẽ chết; còn nếu như không, Quan Thất cho dù bị trọng thương, cũng không biết ở nơi nào, nhưng tâm của y lại vẫn sống.

- Không chết được.

Tam Khô đại sư nói:

- Lúc Tiểu Bạch cô nương muốn chết, lại gặp được nhất đại kỳ hiệp, uyên ương hiệp khách, bọn họ ân cần khuyên bảo và khổ tâm trị liệu, hơn nữa còn nhờ... Ôn Tung Dương của Lão Tự Hiệu Ôn gia trị độc chữa bệnh cho Tiểu Bạch, giúp nàng sống sót, hơn nữa còn thay đổi suy nghĩ của nàng.

Dương Vô Tà nhíu đôi mày chữ “Xuyên” (川), nói:

- Với khả năng và bối phận của Tiểu Bạch cô nương khi đó, hiệp lữ thành danh có thể khuyên can, cảm hóa nàng, e rằng chỉ có...

Trước mắt Thích Thiều Thương sáng lên:

- Phương Ca Ngâm và Tang Tiểu Nga.

Tam Khô nói:

- Cho nên, ba người bọn họ kết giao tâm đầu ý hợp, nắm tay nhau đi qua năm tháng giang sơn. Có điều mầm độc của Tiểu Bạch vẫn không khỏi hẳn, cũng vì vậy mà nàng không dám gặp lại Quan Thất. Nàng cũng là một cô gái phi thường, khi biết được Quan Thất có khả năng vì nàng mà vứt bỏ đại nghiệp, tẩu hỏa nhập ma, nàng lập tức tránh đi, không muốn trở thành gánh nặng của người yêu. Nàng không biết suy nghĩ này lại làm liên lụy đến Quan Thất. Bởi vì Phương Ứng Khán là con nuôi của Phương Ca Ngâm, do đó hẳn từng gặp Tiểu Bạch cô nương, lại biết được hành tung và tin tức của nàng.

Dương Vô Tà tâm tư cẩn thận, việc lớn việc nhỏ không bỏ sót, y nắm bắt được một “cây kim” quan trọng gần như thất lạc sau ký ức:

- Như vậy, kết tinh của Tiểu Bạch cô nương và chiến thần Quan Thất, đứa con của bọn họ thì sao?

- Còn ở trong Lục Phân Bán đường.

- Nam hay nữ?

- Nữ.

Tam Khô nói:

- Nàng chính là Lôi Thuần.

Nhất thời Dương Vô Tà và Thích Thiều Thương đều tỉnh ngộ, hai người nhìn nhau.

- Cho nên, khi Lôi Tồn biết được Quan Chiêu Đệ từng hạ độc Tiểu Bạch, dưới cơn nóng giận đã đánh Quan Chiêu Đệ trọng thương, từ đó Quan Chiêu Đệ cũng mất tung tích, trở thành nghi án của võ lâm.

- Vì vậy thế lực của đám người Lôi Mị mới có thể dần dần lớn mạnh tại Lục Phân Bán đường.

- Chẳng trách dáng vẻ của Lôi Thuần lại giống Tiểu Bạch như vậy.

- Thảo nào ngày đó Lôi Tồn lại dùng Lôi Thuần làm mối nử, đưa trẻ này lại trở thành lợi khí của hắn. Một mặt hắn để Lôi Thuần và Tô Mộng Châm của Kim Phong Tế Vũ lâu đính ước ngày cưới, một mặt lại dốc sức an bài cho Quan Thất gặp được Lôi Thuần, để Quan Thất đối địch với Tô Mộng Châm, không đến mức chỉ nhằm vào Lục Phân Bán đường của hắn. Còn cố ý tạo thành nữ nhân của Quan Thất bị người khác chiếm lấy, ngoài việc khiến cho Quan Thất hoàn toàn phát điên, còn làm cho đầu chí của y tan vỡ.

- Thảo nào Lôi Tồn vẫn không để cho Lôi Thuần tập võ. Tiểu Bạch đã tin lầm Lôi Tồn, khiến cho Quan Thất một đời chịu đủ hành hạ.

- Có điều Lôi Tồn vẫn là người cha tốt của Lôi Thuần, mà Lôi Thuần cũng là con gái tốt duy nhất của Lôi Tồn lúc tuổi già.

Tam Khô than thở nói:

- Ngoại trừ Lôi Tồn, Lôi Thuần thật sự chưa từng được Tiểu Bạch và Quan Thất chiếu cố. Nếu như nói có, lại là Lạc Dương Ôn Văn dùng trăm phương ngàn kế biểu đạt sự quan tâm với nàng.

Thích Thiều Thương lại hít một hơi, nói:

- Cám ơn cô đã nói cho ta biết những chuyện này, nhưng ta không hiểu tại sao cô lại nói cho ta biết.

- Nguyên nhân rất đơn giản, thiên hành kiện, quân tử phải không ngừng cố gắng...

Tam Khô chậm rãi nói:

- Người là thủ lĩnh quần long trong kinh sư, Dương huynh lại là quân sư của người, nắm giữ cơ mật này, sẽ có trợ lực nhất định đối với đại nghiệp của Kim Phong Tế Vũ lâu. Lôi Thuần là một người đáng thương, cũng là một cô gái lên đên. Nàng có thân thế như vậy, lúc cần thiết hãy giúp đỡ nàng, hướng dẫn nàng, nói không chừng nàng có thể lôi kéo Lục Phân Bán đường cải tà quy chính, trở thành lực lượng chính nghĩa, kề vai chiến đấu với Kim Phong Tế Vũ lâu. Khi đó nếu Phong Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng và Lục Phân Bán đường hợp thành một khối, như hổ thêm cánh, nào còn sợ đại sự không thành. Huống hồ chuyện này trước sau phức tạp, ta biết nhưng lại không có cơ hội nói rõ với Quan Thất hay Tiểu Bạch. Người nào hiểu rõ nội tình trong đó, biết đâu Quan Thất hay Tiểu Bạch xuất hiện trở lại, vậy thì sẽ có lợi cho người đó. Cho nên Vương Tiểu Thạch muốn ta nói rõ chuyện này với hai vị, đây cũng là một phen tâm ý của hân. Mà ta lại không thể ở lâu tại kinh sư.

Thích Thiều Thương nói:

- Ta hiểu rồi. Sau khi nghe được ngọn nguồn này, ta lại nghĩ nếu chưa từng nghe thì sẽ tốt hơn.

Tam Khô ngạc nhiên hỏi:

- Lời này nghĩa là thế nào?

Thích Thiều Thương nói:

- Trên giang hồ gió sương vất vả, đấu tranh ác độc, càng đặt sự thương hại, đồng tình và yêu đương sang một bên, đối với mình lại càng có lợi. Ta cả đời chịu đủ ngăn trở, giống như sống vì ngăn trở, đã từng gió mây tụ hội, không dám lại gió mây nổi dậy, chỉ muốn cười nhìn mây gió. Đã thấy nhiều gió mây biến sắc, cuối cùng gió vẫn là gió, mây vẫn là mây.

Tam Khô nghe vậy, một đôi mắt tuyệt diệu nhìn chăm chú vào Thích Thiều Thương, hỏi:

- Thế nhưng người vẫn không thể đặt mình bên ngoài, đúng không?

Thích Thiếu Thương thở dài một tiếng:

- Ta chỉ là không hoàn hảo.

Lại nghe một người kêu lên:

- Quân sư, tìm được người rồi.

Người lên tiếng là Tôn Ngư.

Hắn từng “mất tích” một thời gian trong trận kịch chiến có một không hai kia.

Dương Vô Tà biết hắn đi làm gì, cũng hiểu được “người” mà hắn nói là ai.

Hắn không đợi Thích Thiếu Thương hỏi, đã cất giọng nói:

- Trương Thịnh vẫn chưa chết.

Tôn Ngư nói:

- Tôi đã tìm được hắn trong gạch ngói vụn, hắn vẫn còn hô hấp. Hắn biết được tình huống Quan Thất phát điên, đây cũng là mấu chốt quan trọng.

Tam Khô nhìn Dương Vô Tà, nói:

- Ngài trù tính chuẩn xác, thấu đáo tinh tế, đúng là một vị quân sư tài ba.

Dương Vô Tà cười hả hả nói:

- Cô tấm lòng rộng mở, tranh thủ thời gian, lại không quên chuyện nhi nữ giang hồ, càng là một vị đại sư tài giỏi.

Tam Khô cười nhìn Thích Thiếu Thương:

- Ta không tính vào đâu. Ta chỉ là thần tiên giả tạo, là người nhàn rỗi thật sự. Thích đại hiệp lại là rồng phượng trong loài người, thừa cơ nổi dậy. Trúc dày không ngăn nước chảy qua, núi cao nào cản được mây bay.

Thích Thiếu Thương nghe vậy liền cười nói:

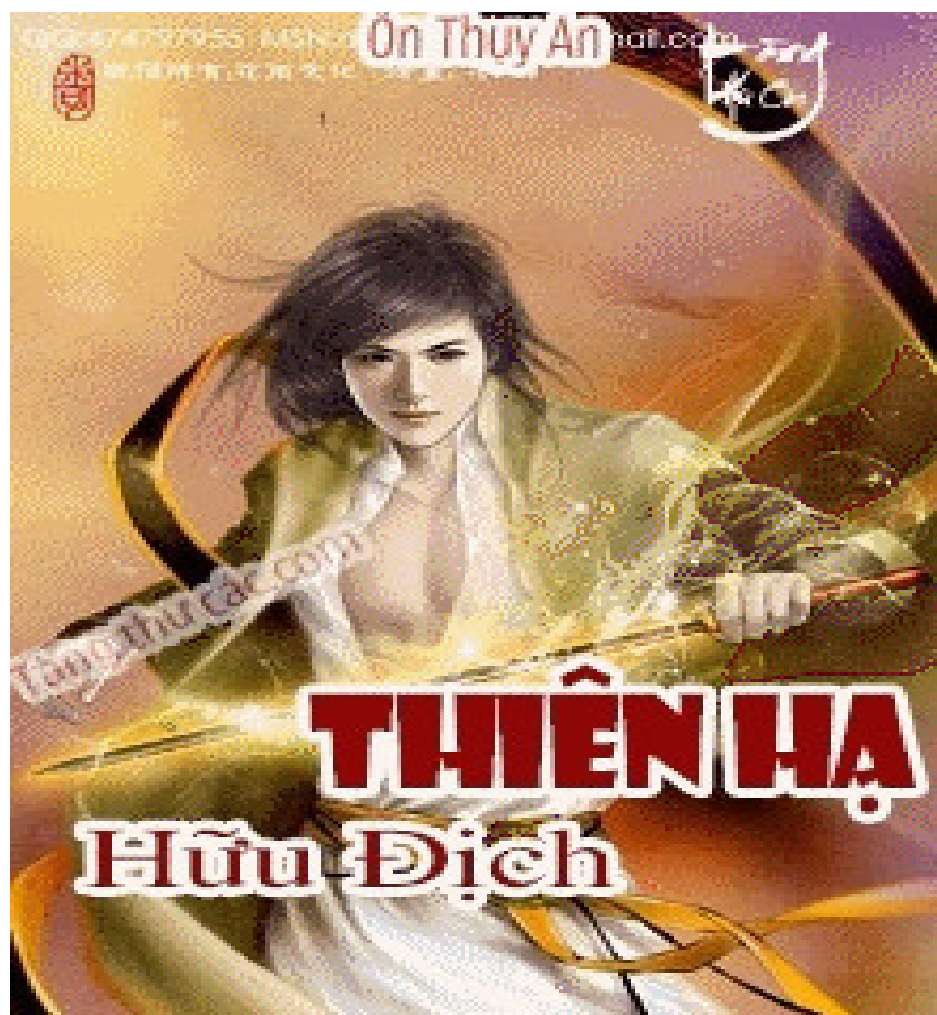
- Ta à? Ta hiện giờ tiểu danh là đại hiệp, thật ra đại hiệu lại là sắc ma.

Bằng hữu mới Tôn Thanh Hà của y ở bên cạnh nghe vậy, trong lòng cảm thấy thân thiết, cùng y vỗ tay cười lớn không ngừng. Tại nơi vừa rồi diễn ra trận đại chiến khoáng cổ tuyệt kim, vô tiền khoáng hậu, nhà cửa mái ngói còn sót lại rơi lả tả, muốn nghiêng chưa nghiêng, muốn ngã chưa ngã. Trong hoàng thành tờ mờ chưa rõ, bình minh chưa sáng.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

HẾT

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải trọn bộ Luận anh hùng này.

Thiên Hạ Hữu Địch

Ôn Thụy An

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tên Ebook: Thiên Hạ Hữu Địch (full prc, pdf, epub)

Tác giả: Ôn Thụy An

Bộ sách: Luận anh hùng hệ liệt

Thể loại: Võ Hiệp, Kiếm hiệp, Văn học phương Đông

Dịch giả: fishscreen

Nguồn: tangthuvien.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - <http://www.dtv-ebook.com>

Thiên Hạ Hữu Địch là tập tiếp theo trong bộ Luận Anh hùng hệ liệt của Ôn Thụy An.

Bộ Luận Anh Hùng hệ liệt gồm có:

- 1. Ôn Nhu Nhất Dao - tải eBook*
- 2. Nhất nộ bạt kiếm - tải eBook*
- 3. Kinh Diễm Nhất Thương - tải eBook*
- 4. Thương Tâm Tiểu Tiễn - tải eBook*
- 5. Triều Thiên Nhất Côn - tải eBook*
- 6. Quần Long Chi Thủ - tải eBook*
- 7. Thiên Hạ Hữu Địch - tải eBook*
- 8. Thiên Hạ Vô Địch - tải eBook*

9. *Thiên Hạ Độ Nhất - tải eBook*

10. *Thiên Địch - tải eBook*

Mời các bạn đón đọc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

[Chương 101 → 150](#)

Chương 1 → 50

[Chương 1 – Người Có Nghe Thấy Tiếng Sấm Không.](#)

[Chương 2 – Một Kiếm Phát Tài.](#)

[Chương 3 – Nóng Rực.](#)

[Chương 4 – Kiếm Lạnh.](#)

[Chương 5 – Nóng Nực Khó Chịu.](#)

[Chương 6 – Người Như Gió Lạnh.](#)

[Chương 7 – Đốt Phóng Chính Mình.](#)

[Chương 8 – Chiếc Kiếm Này Giống Như Một Miếu Thần.](#)

[Chương 9 – Áo Múa Của Sát Thủ.](#)

[Chương 10 – Sát Thủ Không Nơi Nương Tựa.](#)

[Chương 11 – Ớt Đỏ, Ta Muốn Ăn Nhân Bắp.](#)

[Chương 12 – Nếu Phó Tông Thư Chưa Chết.](#)

[Chương 13 – Cục Diện Nhất Định Sẽ Rất Khác.](#)

[Chương 14 – Dao Có Thể Mượn.](#)

[Chương 15 – Kiếm Không Thể Vứt.](#)

[Chương 16 – Thương Là Nên Cướp.](#)

[Chương 17 – Dụng Tâm Khổ Cực.](#)

[Chương 18 – U Mê Không Hồi Hận.](#)

[Chương 19 – Lương Tâm Mực Nát.](#)

[Chương 20 – U Mê Không Tỉnh Ngộ.](#)

[Chương 21 – Mộng Trung Kiếm.](#)

[Chương 22 – Cảm Giác Cách Đêm.](#)

[Chương 23 – Hỏa Hồ Truyền.](#)

[Chương 24 – Long Phi Cửu Thiên \(Rồng Bay Chín Tầng\).](#)

[Chương 25 – Phi Long Tại Thiên \(Rồng Bay Lên Trời\).](#)

[Chương 26 – Kháng Long Hữu Hồi \(Rồng Cao Hồi Hận\).](#)

[Chương 27 – Tiềm Long Vật Dụng \(Rồng Ẩn Chờ Dụng\).](#)

[Chương 28 – Kiến Long Tại Điền \(Thấy Rồng Trên Ruộng\).](#)

[Chương 29 – Cùng Ăn Với Hồ.](#)
[Chương 30 – Cùng Múa Với Sói.](#)
[Chương 31 – Gặp Nhau Trong Mơ.](#)
[Chương 32 – Kẻ Tâm Thường Quấy Nhiều Lần Nhau.](#)
[Chương 33 – Cùng Ngủ Với Địch.](#)
[Chương 34 – Quyến Luyến Với Ma.](#)
[Chương 35 – Vừa Tê Đại Lập Tức Bắn Ra.](#)
[Chương 36 – Ngựa Ngáy Muốn Chui Ra.](#)
[Chương 37 – Nhất Tiểu Chúc Hảo.](#)
[Chương 38 – Nhất Độc Tức Phát.](#)
[Chương 39 – Ngày Mai Người Có Còn Hận Ta Như Trước.](#)
[Chương 40 – Tên Sát Thủ Đây Rất Nóng.](#)
[Chương 41 – Quen Biết Trong Mưa Ong.](#)
[Chương 42 – Gió Thổi Cỏ Lay Thấy Vô Tình.](#)
[Chương 43 – Yên Tĩnh Đình Tai Nhức Óc.](#)
[Chương 44 – Âm Cao Các Dây Đều Lặng.](#)
[Chương 45 – Không Tiếng Ngàn Lời Kêu Gọi.](#)
[Chương 46 – Tịch Mịch Long Trời Lở Đất.](#)
[Chương 47 – Đắc Thắng Thê Lương.](#)
[Chương 48 – Thiên Hạ Đệ Thất Rơi Một Trăm.](#)
[Chương 49 – Sau Khi Chết Công Danh Ai Quản Được.](#)
[Chương 50 – Khẩn Trương Và Hòa Bình.](#)

Chương 51 → 100

[Chương 51 – Ăn Khớp Không Phù Hợp.](#)

[Chương 52 – Không Ăn Khớp Nhưng Phù Hợp.](#)

[Chương 53 – Đứa Trẻ Màu Xám.](#)

[Chương 54 – Đánh Cược Tóc Trắng.](#)

[Chương 55 – Kẻ Địch Thật Sự Của Hảo Hán.](#)

[Chương 56 – Mộng Đẹp Thê Lương.](#)

[Chương 57 – Kẻ Sống Trong Đồng Người Chết.](#)

[Chương 58 – Kẻ Chết Trong Nhà Người Sống.](#)

[Chương 59 – Công Kỳ Vô Ti.\(1\).](#)

[Chương 60 – Hành Động Không Phạm Pháp.](#)

[Chương 61 – Hoạt Động Không Phạm Pháp.](#)

[Chương 62 – Đại Tỷ Lớn.](#)

[Chương 63 – Tiểu Nữ Tử.](#)

[Chương 64 – Người Không Răng.](#)

[Chương 65 – Mua Cá Tặng Dao.](#)

[Chương 66 – Mua Dao Tặng Cá.](#)

[Chương 67 – Người Thiện Bị Cá Khinh.](#)

[Chương 68 – Người Không Bằng Cá.](#)

[Chương 69 – Triết Học Của Cá.](#)

[Chương 70 – Cá Thừa Sức.](#)

[Chương 71 – Cá Ngốc.](#)

[Chương 72 – Cá Mất Hồn.](#)

[Chương 73 – Mưa Rơi, Cá Rơi.](#)

[Chương 74 – Cá Thê Lương.](#)

[Chương 75 – Sờ Cá.](#)

[Chương 76 – Cá Chảy Máu Mũi.](#)

[Chương 77 – Bắt Cá.](#)

[Chương 78 – Cá Hiền.](#)

Chương 79 – Điện, Hỏa, Quang, Thạch.

Chương 80 – Thạch! Hỏa! Quang! Điện!.

Chương 81 – Cá Khoái Hoạt.

Chương 82 – Cá Chuồn Giết Người.

Chương 83 – Cẩn Thận Trẻ Con.

Chương 84 – Cá Tỳ Bà.

Chương 85 – Người Không Có Chỉ Tay.

Chương 86 – Cá Cứu Thế.

Chương 87 – Cá Cá Cá Cá Cá Cá Cá.

Chương 88 – Vất Vả Vì Cá, Bận Rộn Vì Cá.

Chương 89 – Cá Nhã Nhận.

Chương 90 – Di Di Di Di Di Di Di.

Chương 91 – Mặt Trời Trong Tay.

Chương 92 – Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái (Nói Thì Chậm, Diễn Ra Thì Nhanh).

Chương 93 – Nam Nhân U Ám.

Chương 94 – Chém Ngang Lưng.

Chương 95 – Đứt Hơi.

Chương 96 – Dao Gió Gió Dao Dao Gió Như Dao.

Chương 97 – Ly Trà Trà Ly Ly Trà Có Trà.

Chương 98 – Thực Thi Hành Động Lớn.

Chương 99 – Hoan Nghênh Mọi Người Tới Chia Buồn.

Chương 100 – Dây Xích Của Bồ Lạp Cách.

Chương 101 → 150

[Chương 101 – Sung Sướng Như Ma Quỷ.](#)

[Chương 102 – Truyền Thuyết Bất Tử.](#)

[Chương 103 – Mưa....](#)

[Chương 104 – Còn....](#)

[Chương 105 – Điểm Điểm Trùng.](#)

[Chương 106 – Hoành Dao Hoành Đoạn.](#)

[Chương 107 – Danh Kiếm Danh Liệt.](#)

[Chương 108 – Cá Chết.](#)

[Chương 109 – Tiểu Trùng Và Đại Trùng \(Con Sâu Và Con Cọp\).](#)

[Chương 110 – Thân Thể Đau Đớn.](#)

[Chương 111 – Bộ Bộ Dao.](#)

[Chương 112 – Lực Sát Thương.](#)

[Chương 113 – Không Liều Mạng Thì Không Thể Sống.](#)

[Chương 114 – Khóc Đổ Trường Thành Trong Lòng.](#)

[Chương 115 – Cùi Khô, Lửa Chết, Vong Kê Thạch.](#)

[Chương 116 – Mưa Rơi Lấy Cùi.](#)

[Chương 117 – Sấm Lớn Mưa Nhỏ.](#)

[Chương 118 – Đa Tình Ngự Đầu Vô Tình Vĩ.](#)

[Chương 119 – Sống Là Để Chết.](#)

[Chương 123 – Kẻ Đáng Thương.](#)

[Chương 124 – Cá Bi Ai.](#)

[Chương 125 – Thảm Bại.](#)

[Chương 120, 121, 122 Có Một Số Thứ Không Phù Hợp Với Quy Định Của Tangthuvien, Hơn Nữa Cũng Không Ảnh Hưởng Lắm Đến Mạch Truyện, Cho Nên Sẽ Không Dịch Ba Chương Này.](#)

[Chương 127 – Cùng Đội Chung Trời.](#)

[Chương 128 – Thề Cùng Tồn Tại.](#)

[Chương 129 – Đau, Của Ta....](#)

[Chương 130 – Đau Chết Ta Rồi.](#)

[Chương 131 – Các Đồng Đạo, Vất Vả Rồi.](#)

[Chương 132 – Hình Phạt Xấu Xí Của Trung Quốc.](#)

[Chương 133 – Dưới Đèn Khô Lâu Ai Một Kiếm.](#)

[Chương 134 – Người Như Ngông Cuồng Lữ Trung Niên.](#)

[Chương 135 – Phụng Cáo.](#)

Chương 1 – Người Có Nghe Thấy Tiếng Sấm Không.

H

ần cứ đi mười tám bước thì lại phải gào lên một tiếng, nhằm tiêu trừ chiến chí quá cường liệt.

Chiến chí đã thiêu đốt hẳn, cũng thiêu đốt kiếm của hẳn, thậm chí còn nhuộm đỏ đường phố.

Đây là đường Lam Sam.

Đường Lam Sam là một con đường lớn trong kinh thành.

Đặc sắc lớn nhất của đường cái chính là náo nhiệt.

Náo nhiệt là gì?

Náo nhiệt là gọi chung của người đến người đi, rộn ràng nhốn nháo, sức sống bừng bừng, ngựa xe như nước.

Cho nên xin hãy chú ý, náo nhiệt chỉ là thứ bên ngoài. Năm mới đốt dây pháo, Nguyên Tiêu xem đèn hoa, Đoan Ngọ đua thuyền rồng, Trùng Dương leo núi cao, tất cả đều rất náo nhiệt. Nhưng náo nhiệt thì náo nhiệt, nội tâm của con người chưa chắc đã rất vui vẻ, thậm chí có thể vẫn rất cô tịch, vô cùng cô tịch.

Bởi vì cô tịch đơn thuần là cảm giác của nội tâm.

Con đường này cũng như vậy.

Mặt đường Lam Sam này rất rộng, rất lớn, cũng rất sạch sẽ, bằng phẳng, ngăn nắp, nhưng người đi đường lại không nhiều, cửa tiệm cũng ít, thoạt nhìn cả con đường lớn đến mức khiến người ta có phần hoảng hốt.

Người đi đường không nhiều, cửa tiệm lại ít, con đường như vậy làm sao lớn được?

Đáp án là có thể.

Bởi vì con đường này là “đường quan” để cho quan gia, quý nhân, hoàng thân quốc đi lại. Sau đó những quan lớn quý nhân ở con đường này cảm thấy quá vắng vẻ, không đủ thịnh vượng, bèn cho phép bày bán trên con

đường này sau chập tối, từ đó con đường này mới xem như bắt đầu náo nhiệt.

Cũng vì vậy, con đường này vào ban ngày lại rất vắng lạnh. Những người bày bán vào thời gian này, phần lớn đều “có một chút quan hệ” với những quyền quý ở đây. Có điều gian hàng “có quan hệ” với những người này, những thứ bày bán phần lớn sẽ không làm bách tính bình thường cảm thấy quá hứng thú.

Do đó đường lớn chưa chắc đã náo nhiệt, có lúc một vài đường nhỏ, hẻm nhỏ, ngõ nhỏ, lối nhỏ, bên trong lại đầy ắp người, nước chảy không lọt, những thứ chơi vui, ăn ngon, nghe hay, nhìn đẹp nhiều không kể xiết, đó mới là “đường lớn” chân chính thuộc về dân chúng.

Đạo lý này cũng giống như miếu lớn chưa chắc đã linh, người cao chưa chắc đã mạnh, tiếng lớn chưa chắc đã ác.

Thanh âm của hắc không coi là quá lớn, cũng không phải rất hung ác, nhưng lại rất có sát khí.

Sát khí là gì?

Sát khí thật ra là một loại mùi vị nguy hiểm.

Hắc thật sự rất nguy hiểm. Trên thực tế, chiến đấu chỉ mới diễn ra thời gian nửa chén trà, đã có mười bảy người bỏ mạng dưới kiếm của hắc.

Mười bảy tên tinh anh của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mười bảy tên tinh anh của Phong Vũ lâu đã mất mạng dưới kiếm của hắc.

Đích thực, khi giết người đầu tiên thì hắc hơi do dự, hơi băn khoăn, hơi chần chừ, không muốn ra tay.

Bởi vì mục tiêu của hắc không phải là giết những người này, những người này còn không xứng để hắc ra tay.

Người mà hắc muốn giết chỉ có một, chỉ người này mới đáng để hắc (và sư huynh đệ của hắc) ra tay.

Nhưng nếu hắc muốn giết người này, lại khó tránh khỏi phải diệt trừ những “chướng ngại” bảo vệ người này.

Vì vậy hắc đành phải đại khai sát giới.

Sau khi giết chết “chướng ngại” đầu tiên, sát tính của hắc liền bị kích phát, sát khí cũng bị kích thích.

Hắn đã giết đến đỏ mắt, giết đến đỏ kiếm, cũng giết đến đỏ cả đường dài. Hiện giờ con đường này đã tuyệt đối không phải “đường áo lam”, mà là “đỏ”.

Máu nhuộm đường lam.

Hắn giết đến nghiện, giết từng người lại từng người, giết chết những đệ tử trung thành lũ lượt xông lên bảo vệ người kia.

Hắn không lưu tay, cũng không lưu tình, dưới kiếm của hắn quyết không lưu mạng.

Bởi vì hắn là “Kiếm Thần”, Ôn Hỏa Cồn.

Hiện giờ hắn đã giết đến bốc lửa, hơn nữa còn là ngọn lửa nóng cháy.

Người mà hắn muốn giết là Thích Thiếu Thương, đương kim tổng lâu chủ thay mặt của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lý do mà hắn muốn giết Thích Thiếu Thương là để báo thù cho sư huynh đệ.

Bởi vì “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu, “Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện đều chết vì bị Thích Thiếu Thương đánh lén, còn “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cự thì lại bị Thích Thiếu Thương sắp đặt hãm hại.

Đây là phán đoán của lão yêu La Thụy Giác trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Phán đoán của lão yêu nhất định chính xác.

Ngô Phấn Đấu, Dư Yếm Quyện, Tôn Ưc Cự vừa chết, ý kiến của những người còn lại trong Thất Tuyệt Thần Kiếm lập tức bất đồng.

Cách nhìn của “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm là:

- Bọn họ chết cũng đáng đời, đây là ý trời trừng phạt bọn họ. Ai bảo khi còn sống bọn họ lại không đoàn kết, cứ thích đối nghịch với chúng ta.

Nhưng “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn lại không đồng ý:

- Cho dù nói thế nào, bọn họ vẫn là sư huynh đệ của chúng ta. Có người hại chết bọn họ, chúng ta cũng nên báo thù cho bọn họ. Ngay cả đại hiệp Tiêu Thu Thủy cũng từng nói, một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ. Chúng ta không báo thù cho bọn họ, người khác sẽ cười nhạo, trong lòng cũng không yên ổn.

“Kiếm Quái” Hà Nan Quá lại khá ôn hòa:

- Bọn Tôn lão yêu, Dư lão thử, Ngô lão tiên quả thật càn quấy quá mức, đối với chúng ta thì miệng phục lòng không phục, mặt hòa khí không hòa. Thế nhưng thù này lại không thể không báo, nếu không báo thì sẽ tổn hại đến uy tín. Không bằng chúng ta nghe thử quyết định của lão yêu.

“Lão yêu” dĩ nhiên là “Kiếm” La Thụy Giác. Hắn là “lão yêu”, bởi vì trong số bảy người thì hắn xem như trẻ tuổi nhất, nhưng luận về kiếm pháp, tiếng tăm, danh vọng, địa vị thì hắn lại lớn nhất.

Cho nên lời nói của hắn chính là quyết định cuối cùng.

- Thù thì nhất định phải báo, có ba lý do.

Lúc nói chuyện La Thụy Giác lại nhắm mắt. Căn cứ theo thuyết pháp, trong một ngày thì tinh lực của một người bình thường phần lớn dùng vào ánh mắt, thị lực. Do đó nếu không có nguyên nhân đặc biệt, hắn nhất định sẽ nhắm mắt lại, tiết kiệm tinh lực, cũng để dành mỗi điểm, mỗi giọt lực lượng tinh thần.

Hắn không bao giờ lãng phí sức lực của mình.

Các sư huynh của hắn còn hoài nghi hắn cũng dự trữ, tiết kiệm tinh khí của mình, trải qua thời gian dài quan sát cẩn thận, cũng không ai phát hiện “tiểu sư đệ” này từng đi tìm kỹ nữ hay phát tiết.

- Thứ nhất, thù này không báo, trong kinh thành, giang hồ, võ lâm sẽ không có chỗ đặt chân cho chúng ta. Giết chết Thích Thiếu Thương, có thể khiến cho Phong Vũ lâu trở thành bầy rồ không đầu, chúng ta cũng có thể lập uy khắp thiên hạ.

- Thứ hai, người hãm hại bọn họ là Thích Thiếu Thương và Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn chúng đã giết được Tôn Yêu, Dư Quý, Ngô Tiên, nhất định sẽ nhổ cỏ tận gốc, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới chúng ta. Chúng ta nên tiên hạ thủ vi cường.

- Thứ ba, chúng ta dùng danh nghĩa báo thù riêng tư, cừu sát giang hồ để trừ khử Thích Thiếu Thương, vậy thì hợp với tâm ý của Thái thái sư. Chuyện Thái sư trở lại nắm quyền chỉ tính bằng ngày, chúng ta trước tiên lập công, khi ngài trở lại sẽ có khen thưởng. Chúng ta có thể nói là dùng việc công để báo thù riêng, về công hay tư thì trận này đều nhất định phải đánh, thù này

đều nhất định phải báo. Nếu không, hoàng thượng lại tin lầm đám gian đồ này mà không chú ý đến thực lực và lòng trung thành của chúng ta.

- Còn có một lý do phụ.

La Thụy Giác chậm rãi nói:

- Ta muốn giết chết Thích Thiệu Thương.

Ôn Hòa Cẩn không nhịn được hỏi:

- Tại sao?

La Thụy Giác nói:

- Bởi vì ta thấy hãn chương mắt.

Đây chính là lý do.

Như vậy đã đủ rồi.

Người muốn ủng hộ một người hoặc phản đối một người, thông thường chỉ là do đối phương “nhìn thuận mắt” hoặc “nhìn chướng mắt” mà thôi. Lý do này nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng lại rất chân thực. Đây gọi là “người có nhân duyên”, nhìn như hoang đường nhưng thực ra lại rất kỳ diệu.

Có điều La Thụy Giác cũng bổ sung:

- Hơn nữa đây không phải là một phía...

Hãn ngừng một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Ta cảm thấy Thích Thiệu Thương cũng nhìn chúng ta không vừa mắt, hãn cũng muốn tiêu diệt đám người chúng ta... đặc biệt là ta.

Thế là Ôn Hòa Cẩn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm liền chuẩn bị giết người.

Người bọn họ muốn giết đương nhiên là Thích Thiệu Thương.

Ba người Ôn, Lương, Hà đều xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử, khi đang định hành động thì La Thụy Giác lại nói:

- Người thì phải giết... nhưng không phải bây giờ.

Vậy phải đợi đến khi nào?

- Phải đợi.

- Còn phải nhẫn nại.

Ôn Hòa Cẩn rõ ràng không muốn chờ.

Hà Nan Quá cũng mất đi tính nhẫn nại.

Lương Thương Tâm làm việc luôn thích tốc chiến tốc thắng.

- Muốn giết chết một người có năng lực thấp hơn mình xa, lúc nào ra tay cũng không sao.

La Thụy Giác trình bày lý do ngăn cản:

- Nhưng nếu đối thủ mạnh hơn chúng ta, hoặc ít nhất có thể giằng co với chúng ta, vậy thì phải chờ đợi, chờ cho hãn có sơ suất, lộ ra sơ hở, nhìn đến khi hãn khí yếu vận suy, mới ra tay tập kích, nhất chiến tất thắng, cũng nhất định có thể lấy mạng của hãn. Hiện giờ Thích Thiệu Thương đã giúp Gia Cát lão quỷ bức lui thái sư, lại được hoàng đế tín nhiệm, khí thế đang mạnh, uy danh vang lừng, cao thủ bảo vệ hãn cũng nhiều không kể xiết, đề phòng nghiêm ngặt. Chúng ta phải chờ đến khi hãn đắc ý hả hê, hoặc chờ vận may trôi qua. Chúng ta sẽ giáng cho hãn một đòn mạnh vào đầu, khiến hãn không thể trở mình, không thể đánh trả.

- Vậy rốt cuộc phải đợi đến khi nào?

Ôn Hòa Cồn cuối cùng vẫn hỏa hỏa cồn cồn (ngọn lửa cuộn cuộn) hỏi ra câu trong bụng này.

- Người có nghe thấy tiếng sấm không?

La Thụy Giác đột nhiên hỏi như vậy.

Ôn Hòa Cồn không hiểu nguyên do, cũng không biết đối phương muốn ám chỉ điều gì.

- Có lẽ, lúc nghe được tiếng sấm vang lên nơi chân trời, chính là thời cơ đã đến.

La Thụy Giác uể oải cười một tiếng, nói:

- Lúc này tốt nhất nên nghỉ ngơi dưỡng sức, ngủ đi!

Ngủ?

Hừ!

Chúng ta không giống như người, lúc ngủ cũng có thể luyện kiếm.

Ôn Hòa Cồn không nhịn được trong lòng mắng một tiếng.

Hãn cũng giống như những người bình thường khác, chỉ có thể luyện kiếm lúc tỉnh táo. Tính khí của hãn nóng nảy, hờ một tí là nổi giận, nhưng càng nóng nảy tức giận thì tiềm lực của hãn lại càng có thể phát huy, uy lực của kiếm pháp lại càng lớn.

Mấy sư huynh đệ bọn họ, cho dù đường lối không hoàn toàn giống nhau, mỗi người đều có thành tựu riêng về kiếm pháp, nhưng về tính tình lại có rất nhiều điểm nhất trí.

Chẳng hạn như lúc Hà Nan Quá tâm tình nan quá (khó chịu), hắn sẽ chuyên chú luyện võ, còn khi trong lòng bức bối, kiếm pháp của hắn sẽ càng phát huy đến tinh tế sâu sắc.

Theo như trí nhớ của kẻ địch đã từng giao thủ với hắn, tuy may mắn sống sót nhưng vẫn còn sợ hãi, người động thủ với Hà Nan Quá cho dù không chết, nhưng mỗi khi nhớ đến trận chiến ấy đều vô cớ cảm thấy rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Lương Thương Tâm cũng như vậy.

Kiếm pháp của hắn khi thương tâm càng có thể phát huy, cũng càng có thể phát uy.

Thứ hắn dùng là kiếm thương tâm.

Con người của hắn cũng vậy, thường thương tâm người, cũng thường bị người thương tâm.

Kiểm chiêu của hắn trước tiên thương tâm người, sau đó thương thân người. Chính hắn cũng là một người thương tâm, kiếm của hắn cũng từng chiêu đánh vào tâm người.

Thế nhưng bọn họ đều không thể giống như La Thụy Giác, lúc ngủ cũng có thể luyện kiếm, thậm chí vào mộng cũng có thể dùng kiếm.

Thứ hắn dùng là kiếm trong mộng.

Bọn họ đành phải chờ đợi, chờ tiếng sấm.

Bọn họ vẫn đang nhẫn nại, từ mùa xuân nhẫn đến mùa hè.

Đầu mùa hè thấp thoáng có tiếng sấm.

Bọn họ không chỉ nghe được tiếng sấm, còn nhìn thấy người của Lôi gia.

Người của Lôi gia đã đến, bao gồm tám đại cao thủ Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng, Lôi Tất, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp.

Bọn họ mật đàm, thương nghị với La Thụy Giác, sau đó bắt đầu hành động.

Hành động này gọi là “một kiếm phát tài”.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2 – Một Kiếm Phát Tài.

Đ

ương nhiên là “một kiếm phát tài”, bởi vì chỉ cần giết được Thích Thiếu Thương, bốn vị Kiếm Thần nhất định sẽ phát tài.

Bởi vì Thái Kinh nhất định sẽ thưởng lớn cho bọn họ, không chỉ có Thái Kinh, ngay cả những quyền quý giàu có như Đồng Quán, Thái Du, Lương Sư Thành, Vương Phủ, Chu Miễn cũng sẽ cầm tay chúc mừng, ban thưởng hậu hĩnh, kể cả phe phái đối địch với Phong Vũ lâu nhất định cũng sẽ cho đám người La, Ôn, Hà, Lương không ít “chỗ tốt”, hơn nữa còn có thể giành được nhiều “danh tiếng”.

Vì danh vì lợi, nhất định phải giết.

Vì công vì tư, nhất định phải làm.

Tất cả đều do La Thụy Giác sắp đặt, nhưng có không ít người trợ giúp hành động, trong đó đương nhiên bao gồm tám đại cao thủ của Giang Nam Lôi gia Phích Lịch đường là “Như Hữu Lôi Đồng, Tất Thuộc Xảo Hợp” .

Ba người Hà, Lương, Ôn cuối cùng đã chờ được.

Nhẫn nại đủ rồi, hôm nay phải hành động.

Địa điểm hành động là ở đường lớn Lam Sam.

Hôm nay thời tiết nóng bức, mặt trời như lửa, gió nóng quét qua mặt đất làm bốc lên khí than, chói lè lười không thể rứt vào trong miệng, người người đều mồ hôi thấm ướt áo mỏng. Giống như chỉ cần đem một rổ đậu nành đảo ở lòng đường, không lâu sau hạt đậu sẽ tự nhiên bị ánh mặt trời rang chín.

Nhưng bầu trời phía xa lại có mây đen giăng đầy, thấp thoáng có tiếng sấm, giống như sâu trong bầu trời có một con rồng giận dữ đang ẩn nấp, chờ thời cơ bộc phát.

Nơi này rất cần một trận mưa.

Hôm nay quá nóng, nóng đến mức giống như đang nhẫn nại và chờ đợi.

Chờ đợi một cơn bão táp.

Đến từ tình báo chuẩn xác, hôm nay Thích Thiều Thương sẽ đi qua đường lớn Lam Sam.

Y bí mật hẹn gặp một người gặp tại Tam Hợp lâu.

Tam Hợp lâu nằm ở đường lớn Hoàng Khố phía tây, muốn đến đó thì khó tránh khỏi phải đi qua đường lớn Lam Sam.

Từ sau khi bị huynh đệ tâm phúc Cố Tích Triều ám toán, Thích Thiều Thương trở lại gây dựng uy danh, hành tung cẩn thận hơn rất nhiều, trái ngược với phong cách của y năm đó là đi lại một mình, đối xử chân thành với bằng hữu, không hề đề phòng. Nhất là hiện nay y đã là tổng bang chủ thay mặt của đệ nhất bang hội kinh sư, ra vào chẳng những phòng vệ nghiêm ngặt, hơn nữa đệ tử và hảo thủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng đều tình nguyện giúp y hộ pháp, mở đường, phối hợp, chiếu cố.

Y là lãnh tụ của bọn họ, bọn họ không thể để mất vị thủ lĩnh quần long này. Có nhiều lúc, Thích Thiều Thương thậm chí không cần tự mình động thủ, động thân, chỉ phái thân tín như Dương Vô Tà, Trương Thán, Tôn Ngự đi đến là có thể giải quyết.

Ngày xưa khi Thích Thiều Thương nắm giữ Liên vân trại, trên giang hồ đã gọi y là “Cửu Hiện Thần Long”, ý nghĩa là “thần long thấy đâu không thấy đuôi”, xuất quỷ nhập thần, thoát hiện khó lường. Hiện nay y trấn giữ kinh sư, là lâu chủ tôn quý, chỉ huy điều động, vận dụng tự nhiên, người khác muốn dò xét hành tung và nơi chốn của y, muốn đi phục kích ám sát y, đương nhiên càng không dễ dàng.

Là không dễ, nhưng không phải là không thể làm được.

Cũng không chỉ có nhóm người La Thụy Giác muốn giết Thích Thiều Thương, còn có nhân vật lợi hại hơn, cấp bậc cao hơn.

“Bọn họ” cung cấp nhân thủ, còn có “tư liệu” của Thích Thiều Thương.

Hôm nay Thích Thiều Thương nhất định sẽ đến đây, bởi vì y ước hẹn với người khác, hơn nữa y nhất định sẽ tự mình tới.

Người ước hẹn với y có thân phận đặc biệt, cho nên Thích Thiều Thương chắc chắn sẽ không mang theo quá nhiều đệ tử cùng đi.

Nếu như cao thủ bên cạnh y quá nhiều, đối phương nhất định sẽ không gặp y, cho dù có gặp cũng sẽ biến thành một trận so đấu thực lực, chứ không phải thương lượng đàm phán chuyện quan trọng.

Cho nên Thích Thiểu Thương nhất định sẽ đến.

Đối với đám người Ôn Kiếm Thần, Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái, Thích Thiểu Thương đã là người chết.

Bất kể là ai giết được Thích Thiểu Thương, nhất định sẽ nổi danh thiên hạ.

Kiếm Thần, Kiếm Ma và Kiếm Quái đều muốn danh chấn thiên hạ. Bọn họ đều cảm thấy mình đã phụ một thân bản lĩnh giới giang, còn chưa đủ nổi danh.

Xét về danh tiếng, bọn họ thậm chí võ ngựa cũng không theo kịp La lão yêu.

Bọn họ nhất định phải thành danh.

Thành danh rồi, còn sợ không có lợi sao?

Do đó, không chỉ vì báo thù, bọn họ cũng phải giết chết Thích Thiểu Thương.

Ai có thể một kiếm giết chết Thích Thiểu Thương, không chỉ là một kiếm thành công, còn là một kiếm phát tài.

Muốn phát tài không dễ như vậy.

Người cứ đi sông bạc xem thử là biết, đây là nơi dễ phát tài nhất trên thế giới, nhưng được bao nhiêu người chiến thắng? Ngay cả một phần sáu cũng không. Cho dù có, cũng nhất định phải thua trở về, trừ khi là đánh nhỏ cho vui, vậy thì không tính cũng không đủ tư cách là đánh bạc thật sự.

Giết người cũng như vậy.

Kẻ giết người chết, có lúc giết không được người mình cũng phải chết.

Ôn Hòa Cồn đã cồn lên như hỏa (nóng lên như lửa).

Hắn đã bị chiến chí thiêu đốt.

Kiếm của hắn quả thật đang đói khát.

Đấu chí của hắn giống như đốt cháy cả đầu đường.

Trên thực tế, đầu đường cũng đang bốc cháy.

Một chiếc kiệu đã bị đốt thành cầu lửa, bởi vì nhiệt độ quá cao, gió trợ thế lửa, ngọn lửa đã lan đến mấy sạp quầy bên đường, cháy lên lách tách, thế

lửa rất hung dữ.

Còn có hai chiếc kiệu khác dừng ở lòng đường, trong đó một chiếc đã bị đập đến tan tành rải rác, rách nát tả tơi

Đều do những chiếc kiệu đáng chết này.

Tổng cộng có ba chiếc kiệu, theo như tình báo mà hãn nhận được, người ngồi ở hai chiếc kiệu trong số đó chính là Dương Vô Tà và Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương đáng chết, nhưng Dương Vô Tà cũng đáng chết.

Sở dĩ Tôn Ưc Cự, Dư Yểm Quyện và Ngô Phấn Đấu bị chết không minh bạch, ngoại trừ do Thích Thiểu Thương ra tay, nhất định còn là do Dương Vô Tà hiến kế.

Ai bảo Dương Vô Tà là quân sư.

Trong lòng Ôn Hòa Cỗn, hễ là quân sư thì đều đáng chết.

Bởi vì loại “vật thể” như quân sư, không cần động thủ, không cần đao thương, chỉ dùng mưu kế hại người, giết người. Đối với Ôn Hòa Cỗn, đó quyết không phải là hành vi của anh hùng, cũng không phải là hảo hán.

Những kẻ dùng quỷ kế hại người đều đáng chết.

Ai cũng biết, từ sau khi Tô Mộng Châm qua đời, Vương Tiểu Thạch chạy trốn, nếu như không có Dương Vô Tà trợ giúp, vị trí của Thích Thiểu Thương tại Kim Phong Tế Vũ lâu quyết không thể ngồi được ổn như vậy, vững như vậy, lâu như vậy.

Kỳ quái là Thích Thiểu Thương vẫn có thể chung sống hòa thuận với Dương Vô Tà, giúp đỡ lẫn nhau. Đây có lẽ là do Thích Thiểu Thương vẫn luôn dũng cảm, bạo dạn, thậm chí giỏi về vận dụng trí giả mưu lược? Giống như ngày đó tại Liên Vân trại, y cũng rất trọng dụng “Tái Gia Cát” Nguyễn Minh Chính.

Vì vậy, muốn giết chết Thích Thiểu Thương, trước tiên phải qua được Dương Vô Tà.

Tốt nhất là đồng loạt giết cả hai người.

Theo như tin tức mà Ôn Hòa Cỗn, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá nhận được, hôm nay những nhân vật cao tăng của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ

xuất động, bao gồm Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà và Tôn Ngự, nhiều nhất chỉ có Trương Thán của Hắc tổ dẫn người theo hộ tống.

Bọn họ có thể thừa dịp một lưới bắt hết những kẻ cầm đầu Phong Vũ lâu hiện nay.

Giết chết toàn bộ.

Bọn họ đã sớm mai phục ở đầu đường, lòng đường, bên đường.

Bọn họ đang chờ đợi, đang nhẫn nại.

Bọn họ cuối cùng đã chờ được.

Ba chiếc kiệu, rèm kiệu phân biệt là màu vàng, xanh lá và trắng, còn có hơn hai mươi tên tinh anh của Phong Vũ lâu.

Ba chiếc kiệu này, có lẽ là để cho Thích Thiếu Thương, Tôn Ngự và Dương Vô Tà ngồi?

Mặc dù ba người bọn họ không ai biết rõ, rốt cuộc là người nào ngồi trong kiệu nào, nhưng tóm lại cứ giết chết một lần là được.

Vì vậy bọn họ không cần chờ, không cần nhẫn nữa.

Bọn họ vừa nghe được một tiếng trống giống như tiếng sấm kia, lập tức rút kiếm, động thủ, đánh lén, giết người.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3 – Nóng Rực.

T

iếng sấm này rất kỳ lạ.

Nó không phải đến từ bầu trời, vang từ không trung, mà giống như từ trong đất, trong tường, trong nhà, trên mái hiên truyền đến.

Tiếng sấm như tiếng trống.

Nó giống như âm thanh của phiến đá vang lên trên da thuộc, lại giống như tiếng dùi đánh vào trên chuông vàng, cũng giống như tiếng vang rầm rầm rất nguyên thủy khi đục đá và đập gỗ.

Mạnh mẽ và khó nghe, cổ quái và kỳ dị.

Âm thanh này vừa vang lên, tập kích lập tức bắt đầu.

Đó vốn là ám hiệu đã hẹn trước.

Có ba chiếc kiệu xuất hiện ở lòng đường, điều này khiến cho ba người Ôn, Hà, Lương cảm thấy rất bất ngờ.

Bọn họ phân biệt nắp ở ba nơi khác nhau, ba địa phương không hề bị che khuất chút nào.

Đối với một người đánh lén, có lúc trốn quá an toàn, quá che khuất, ngược lại sẽ khiến mình mất đi dấu chí, giảm đi sát ý, thậm chí lâu ngày sẽ không còn can đảm đối diện chiến đấu.

Quá may mắn làm người ta lỏng lẻo, quá an nhàn khiến ta người chây lười.

Cho nên phương thức phục kích mà Ôn Hỏa Cồn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm lựa chọn chính là đối diện.

Mặt đối mặt.

Do đó, một người trong bọn họ cải trang thành lãg khách buôn bán sơn phẩm, lắc lắc trống con thẳng hòng rao hàng bên đường (Hà Nan Quá); một người ăn mặc thành đầu đà dạo chơi, đang ngồi ở đầu đường gọi một tô mì cay lớn, ăn đến mức nóng hằm hập trên đầu đổ mồ hôi, trên tóc bốc khói (Ôn Hỏa Cồn); một người lại quét lá rụng bên đường, quét một đường lại

một đường, chuyên chú đến mức giống như đang đếm ngân phiếu (Lương Thương Tâm).

Đương nhiên, quét lá rụng, bán sơn phấn và ăn mì cũng chỉ là các loại che đậy, sự nghiệp chân chính của bọn họ là làm người, mà nghề nghiệp bây giờ là giết người.

Giết người, ám hiệu vừa vang lên liền ra tay.

Đây là phân phó của La lão yêu, giết chết Thích Thiếu Thương và những kẻ “có tiếng nói” trong Kim phong tế vũ lâu.

Cho nên bọn họ lập tức hành động tấn công, rút kiếm giết địch, giống như bọn họ có thù không đợi trời chung với người trong ba chiếc kiệu.

Có điều, mặc dù bọn họ công kích đồng thời, đồng tâm, đồng ý, cũng đồng dạng dũng mãnh, tàn nhẫn, ác độc, nhưng sự xuất hiện của ba chiếc kiệu vẫn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Ba chiếc kiệu, nếu như nói một chiếc là để Thích Thiếu Thương ngồi, vậy người ngồi trong hai chiếc kiệu khác là ai? Nếu như trong một chiếc kiệu khác là Dương Vô Tà, vậy một chiếc còn lại thì sao?

Rốt cuộc Thích Thiếu Thương ngồi trong chiếc kiệu nào? Vàng? Xanh lá? Hay là trắng? Dương Vô Tà thì sao? Người ngồi trong chiếc kiệu thứ ba là ai?

Bọn họ đã không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bởi vì thời cơ trôi qua sẽ không trở lại.

Bọn họ đành phải nắm lấy thời cơ, lập tức phát động công kích.

Tuy bọn họ không kịp trao đổi ý kiến (thậm chí là ánh mắt), nhưng không hẹn mà gặp đều lựa chọn chiếc kiệu màu trắng phát động công kích toàn diện.

Bọn họ không biết Thích Thiếu Thương ngồi trong chiếc kiệu nào, nhưng nếu hiệu lệnh công kích đã phát ra, cũng chỉ đành nhắm vào một chiếc trước rồi tính sau.

Bọn họ đều chọn chiếc kiệu màu trắng, nguyên nhân rất đơn giản.

Thứ nhất, nghe đồn Thích Thiếu Thương vốn thích màu trắng. Y quá thích sạch sẽ, thậm chí ngay cả khi giết người đánh nhau cũng không muốn làm bẩn áo bào trắng mặc trên người. Y thích màu trắng, y yêu màu trắng.

Thứ hai, kiểu xanh lá quá nhẹ, nhẹ như không có gì, hơn nữa trang bị có vẻ quá đầy đủ, giống như là kiểu dành riêng cho người tàn phế ngồi. Còn loại người thủ lĩnh một bang, đứng đầu một phái như Thích Thiếu Thương, quyết không lười biếng, cũng không cho phép mình chây lười, hẳn là sẽ khinh thường ngồi trong loại kiểu này.

Thứ ba, kiểu vàng quá nặng, nặng tựa ngàn cân, người khiêng kiểu rất tốn sức. Nếu nói bên trong có người ngồi, không bằng nói trong đó là vật (tảng đá, khúc gỗ gì đó), hoặc con vật lớn (con voi, tê giác gì đó) thì hợp lý hơn.

Cho nên bọn họ đều nhận định một mục tiêu, nhằm chuẩn một chiếc kiểu, công kích.

Người có từng đến sông bạc mua “lớn nhỏ” chưa?

Nếu như người từng có kinh nghiệm như vậy, kinh nghiệm sẽ nói với người, bất kể người đặt ra bao nhiêu tiền (một văn tiền, một vạn hoặc toàn bộ tính mạng của bản thân và gia đình), đó chỉ là một lựa chọn.

Lớn là lớn, nhỏ là nhỏ.

Nếu như người mua lớn mở nhỏ, mua nhỏ mở lớn, vậy thì người sẽ thua, ngược lại thì người thắng.

Nếu như người do dự, không lớn không nhỏ, lúc lớn lúc nhỏ, kết quả mở lớn không có người thắng, mở nhỏ đã có người thua.

Nhưng người cần phải quyết định, phải đặt tiền, lúc này mới có thắng thua.

Bất kể người tính toán, thống kê bao nhiêu, linh cảm, may mắn thế nào, người đều có thể sẽ thua. Người thua càng nhiều thì càng giận dữ, càng muốn gỡ lại, kết quả là thua càng thảm, càng nặng, càng triệt để.

Chỉ có bình tĩnh ứng chiến, từ từ chiến đấu, nhằm chuẩn mục tiêu, nắm bắt thời cơ, như vậy không hẳn là không có cơ hội gỡ vốn.

Không gấp được, không nóng được, không thể tin vào bề ngoài.

Mười lần đánh cuộc chín lần thua, lần thắng đó, tiền tài chưa chắc có thể hưởng thụ vĩnh viễn.

Đánh bạc đến nghiện, chân lấm bùn sâu, không phải vì thua, mà là vì thắng.

Thắng mới đáng sợ, thắng mới sẽ khiến cho người hăng hái tiến lên, tự cắt đường lui.

Trong cuộc đời có rất nhiều lựa chọn, thực ra chính là đánh cuộc lớn.

Đánh cuộc đổ máu, đánh cuộc đầu người, đánh cuộc sinh mệnh.

Có người còn đánh cuộc cả vạn dân bách tính.

Lúc này, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm và Ôn Hòa Cồn chính là như vậy, bọn họ đã rút kiếm ra, đã chọn kiệu trắng, đánh cuộc sống chết.

Nếu như Thích Thiếu Thương thật sự ở bên trong kiệu trắng, bọn họ tập kích bất ngờ không kịp đề phòng, lần ám sát này hơn phân nửa có thể thành công, bình an rút lui, danh thành thiên hạ, khái hoàn trở về.

Nếu không, cho dù bọn họ chọn sai kiệu, chỉ cần có thể giết chết loại nhân vật có ảnh hưởng lớn trong Phong Vũ lâu như Dương Vô Tà, chuyến này cũng không uổng, đủ để ngăn trở trùng trùng đám người Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nếu như đánh uổng công... ai, vậy kẻ địch sẽ có phòng bị. Nhưng không quan trọng, một kích chưa giết được, kích tiếp theo sẽ giết.

Không giết không được, lần này Thích Thiếu Thương không thể không chết.

Rất nóng.

Nóng vô cùng.

Nóng như bốc hơi mà hoàn toàn không có chỗ phát tiết.

Bốc hơi mà không có bay lên, càng không phải là bốc lên.

Loại nóng này vô cùng hàm hập, nhưng không có đường ra.

Nơi xa trên bầu trời có mây dày tụ tập, không mưa, loáng thoáng có tiếng sấm. Giống như ở thiên đình bên kia cũng có những trận chém giết máu tanh, một chuỗi nổ tung bất hạnh.

Có gió, giống như ngọn lửa của ma đói, đẩy từng khối mây đen như ngưng tụ, ngưng tụ, ngưng kết nơi chân trời đến đây, với một loại tốc độ chậm chạp đến mức đủ để thay đổi trời đất.

Mưa gió sắp đến, trận gió lốc này nhất định rất kịch liệt.

Bọn họ ra tay vào một khắc trước khi bão táp mưa dông kéo đến.

Hạ sát thủ, “một kiếm phát tài”.

Bây giờ là ba thanh kiếm của bọn họ đồng loạt ra tay, một kiếm phát tài, ba kiếm giết người.

Giết chết “long đầu” Thích Thiếu Thương.

Từ khi Thiên Cơ long đầu Trương Tam Bá chết bởi “Triều Thiên Nhất Côn” Mễ Thương Khung trong chiến dịch cướp pháp trường, Dương Vô Tà liền tích cực lôi kéo lực lượng của Thiên Cơ gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, lại thông qua tứ đương gia “Đại Khẩu Phi Bá” Lương Tiểu Bi của tổ chức của Thiên Cơ, lôi kéo con gái một của Trương Tam Bá là Trương Nhất Nữ giao hảo với Thích Thiếu Thương, khiến cho Thiên Cơ và Phong Vũ lâu kết minh với nhau.

Liên minh của bọn họ rất danh chính ngôn thuận, cũng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì bọn họ có cùng chung kẻ địch, đả kích tập đoàn Hữu Kiều, giết chết Mễ Hữu Kiều để báo thù.

Bọn họ cũng có cùng mục tiêu, diệt trừ kẻ ác, hành hiệp trượng nghĩa.

Huống hồ Trương Nhất Nữ vốn có thiện cảm với Thích Thiếu Thương.

Hơn nữa sau khi Thiên Cơ mất đi long đầu, kết thành liên minh với Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng, Liên Vân trại, Toái Vân uyên, Tiểu Lô môn vân vân, cũng có lợi ích rất lớn trên thanh thế. Nếu như không kết minh, bang nhỏ phái nhỏ, một mình khó giữ, sớm muộn gì cũng sẽ bị triều đình tiêu diệt, hoặc là bị bang lớn hội lớn trong võ lâm cắn nuốt, hài cốt không còn.

Do đó, Thích Thiếu Thương đã mặc nhiên trở thành bá chủ một phương, long đầu tám hướng trong võ lâm kinh sư. Y và thế lực của y, một mặt có thể đo sức với thế lực sa đọa của triều đình thiên tử, lại có thể đối kháng với thế lực mục nát của hoạn quan quyền quý, còn có thể so kè với vũ lực của công hậu thái giám như tập đoàn Hữu Kiều, hơn nữa còn có thể trực tiếp chống chọi với lực lượng giang hồ hắc đạo như Lục Phân Bán đường.

Y giống như không muốn lập tức tiêu diệt lực lượng đối địch với mình, cho nên kẻ địch của y cũng không liên thủ hợp sức, diệt trừ y trước. Có điều, tất cả những người đối địch đều nhìn chăm chú vào y, bởi vì y một mình chống giữ, không nghiêng không lệch, không giận không nóng, thận trọng nghiêm ngặt, chiêu chiêu đi đầu, trăm phương ngàn kế, tối đấu sáng tranh, lúc chủ trì chính nghĩa công đạo lại âm thầm nắm chắc cơ hội, củng cố thực lực của mình.

Cho nên thế lực của y càng ngày càng lớn.

Đã có rất nhiều người bắt đầu quen gọi y là “long đầu”.

Y chẳng những đã thay thế vị trí năm đó của Tô Mộng Châm, đồng thời cũng đã dần dần thay thế danh vọng năm xưa của Trương Tam Bá trên giang hồ.

Y đã không còn là “Cửu Hiện Thần Long” Thích Thiếu Thương ngày xưa, mà là “thủ lĩnh quần long”, long đầu Thích Thiếu Thương.

Người mà bọn họ muốn giết chính là long đầu Thích Thiếu Thương, cho nên bọn họ tấn công chiếc kiệu màu trắng.

Thích Thiếu Thương luôn thích mặc áo trắng, y vẫn luôn chung tình với màu trắng.

Y thậm chí từng tự giễu nói:

- Mặc dù ta đã có trăm ngàn lỗ hồng, thương tích khắp người, nhưng ta vẫn thích màu trắng. Màu trắng cũng là không màu, không có màu sắc mới có thể nhuộm bất kỳ sắc thái nào, hơn nữa nếu có bất cứ dấu vết nào cũng có thể nhìn ra ngay lập tức.

Mặc dù y đã trải qua không ít gió sương, trong lòng cũng có tang thương vô tận, nhưng kỳ quái là năm tháng cũng không ăn mòn gương mặt của y, màu da của y vẫn trắng ngần như vậy, khiến người ta sinh ra cảm giác áo trắng không dính bụi, thậm chí là xuất trần.

Y thích màu trắng, ngay cả ghế ngồi của y cũng lót vải nhung trắng.

Ngựa mà y thích cũng là ngựa trắng, ánh kiếm của y luôn trắng mức đến khiến người ta lạnh giá.

Y thậm chí còn đặc biệt hạ lệnh tăng thêm người bảo vệ mở rộng “Bạch lâu”.

Thế nhưng, hiện nay y lại không ở bên trong “kiệu trắng”.

Kiệu trắng lại trống rỗng.

Bọn họ lại đánh vào khoảng không.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4 – Kiếm Lạnh.

K

iếm là lạnh.

Máu là nóng.

Nhưng máu của sát thủ máu lạnh vẫn là nóng, kiếm trên tay sát thủ cuồng bạo vẫn là lạnh.

Kiếm lạnh, hi vọng là nóng bỏng.

Bọn họ muốn giết Thích Thiếu Thương.

Giết Thích Thiếu Thương có thể báo thù, có thể giết địch, có thể danh động thiên hạ.

Kiếm là bằng giá.

Kiếm lạnh nhất định phải uống máu nóng mới có thể biến thành một thanh kiếm phỏng tay, đó là danh kiếm.

Kiếm giết danh nhân sẽ thành danh kiếm, người đánh bại danh nhân cũng sẽ thành danh nhân. Lẽ ra muốn sử dụng thanh kiếm này và mời được người này chỉ cần hai lượng bạc, thế nhưng một khi hãn đã thành danh nhân mà trên tay có danh kiếm, muốn mời được hãn e rằng phải mất ba ngàn, ba vạn lượng.

Cho nên người chưa thành danh đều muốn nổi danh, người đã thành danh càng muốn có đại danh.

Nhưng người là người, luôn có một cực hạn. Nếu như năng lực tài cán tỉ lệ thuận với danh tiếng, có lẽ ba trăm lượng không thành vấn đề, hai ngàn lượng cũng có thể, thậm chí là ba vạn lượng bạc vẫn chấp nhận được, nhưng ba mươi vạn lượng thì sao? Nếu là ba mươi vạn lượng hoàng kim thì sao? Còn chấp nhận được không? Còn chịu đựng được không? Không chịu được thì sẽ gãy, một khi đã gãy, đã đứt, vậy thì ba đồng cũng không đáng giá.

Nhưng con người luôn có những lúc không chịu nổi, bất kể tài năng, quyền lực, danh tiếng, địa vị lớn đến đâu đều như vậy.

Giống như “Kiếm Thần” Ôn Hòa Cồn, cũng coi là một nhân vật lợi hại. Khi hãn học thành xuống núi, liền đánh bại “Hỗn Độn Nhất Kiếm Tiên” Hư Hư Tử thành danh trước hãn ba mươi năm, một năm sau lại thành công giết chết tổng minh chủ của Thiên Kiếm liên minh là Vương Hồng Công, sau đó bị “Túy Trung Kiếm” Tư Đồ Thản và “Bệnh Trung Kiếm” Âu Dương Bạch khiêu chiến, nhưng hãn lại dùng một kiếm áp chế giết chết hai người, từ đó thành đại danh.

Có điều khi đó hãn vẫn chỉ là một trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, còn chưa phân ra vai vế các sư huynh đệ, cho đến khi hãn dùng một kiếm chiến thắng mấy đại cao thủ Khốc Ma, Tiểu Thần, Tiểu Khí Quỷ, hãn mới ổn định địa vị “Kiếm Thần”.

Trong thứ bậc của Thất Tuyệt Thần Kiếm, hãn đứng hàng thứ hai sau lão yêu “Mộng Trung kiếm” La Thụy Giác.

Cho nên hiện giờ hãn muốn giết Thích Thiệu Thương.

Chỉ cần giết được Thích Thiệu Thương, địa vị của hãn sẽ có thể áp bức La lão yêu, thậm chí là thay thế địa vị.

Điểm này rất quan trọng, người nhìn chỗ cao, nước chảy hướng thấp, kiếm giết danh nhân, quyền đánh cao thủ.

Đây mới là chí của trượng phu, chuyện của nam nhi.

Suy nghĩ của Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm cũng giống vậy. Chỉ cần bọn họ giết chết Thích Thiệu Thương trước, cho dù bọn họ còn chưa thể thay thế địa vị của “Kiếm” La Thụy Giác, nhưng ít nhất cũng có thể trở thành “Kiếm Thần”, chứ không cần đứng ở vị trí thứ ba bốn.

Do đó bọn họ ra tay, đã vượt lên trước sợ rớt lại, nhưng lại hợp tác khăng khít, bảo vệ lẫn nhau.

Bởi vì bọn họ có cùng kẻ địch, đây cũng là mục tiêu chung của bọn họ.

Bọn họ đang làm một chuyện giống nhau, “một kiếm phát tài”, giết chết Thích Thiệu Thương.

Bọn họ cũng thất bại giống nhau, đồng loạt đánh vào khoảng không.

Thích Thiệu Thương không ở trong kiệu.

Chiếc kiệu bị ba ánh kiếm cường liệt đan vào xoắn nát, nhưng trong kiệu không có ai.

Ba luồng kiếm lạnh đều đâm vào khoảng không, trong kiệu trắng này lại không có người.

Bọn họ đồng thời công kích vào một mục tiêu, điểm lợi là lực lượng tập trung tuyệt đối, nhưng điểm hại là lỡ may thất bại, bọn họ sẽ không còn đường ra khác, cũng không còn đường lui. Một khi bọn họ đã ra tay, hành tung liền bị bại lộ.

Đường lớn Lam Sam này vốn ít người đi lại, cửa tiệm sập quầy không nhiều, tam kiếm một khi động thủ, hành tung thân phận tuyệt đối không che giấu được.

Trong nháy mắt này, những người bảo vệ ba chiếc kiệu đều ra tay. Bọn họ kinh mà không hoảng, ngạc nhưng không loạn, cẩn thận nhưng không sợ hãi, bất ngờ nhưng không lùi bước, tất cả đều lập tức rút binh khí ra, vây đánh Lương Thương Tâm, Ôn Hòa Cồn và Hà Nan Quá.

Ôn Hòa Cồn, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá ba kiếm đâm vào không khí, trong lòng trầm xuống. Trong sự thất vọng, bọn họ lập tức có quyết định.

Nhưng quyết định của bọn họ lại không giống nhau.

Không giống nhau nhưng nhất trí.

Hà Nan Quá xông đến kiệu vàng.

Kiệu vàng quá nặng, giống như bên trong không phải là người. Cũng vì như vậy, hắn mới đặc biệt muốn tấn công kiệu vàng, bởi vì đó chắc hắn là nghi trận do Thích Thiếu Thương cố ý bày ra.

Tại sao phải cố ý bày nghi trận?

Nhất định là Thích Thiếu Thương đang ở trong đó.

Lương Thương Tâm lại gấp rút tấn công kiệu xanh lá.

Kiệu xanh lá quá nhẹ, giống như bên trong không phải là người. Bởi vì như thế, hắn mới nhớ ra khinh công của Thích Thiếu Thương luôn rất giỏi, một người khinh công giỏi ngồi trong kiệu đương nhiên là rất nhẹ.

Cho nên hắn lại tấn công kiệu xanh lá.

Huống hồ, kế hoạch bất ngờ tập kích kiệu trắng đã thất bại, bọn họ chỉ có thể đồng thời tấn công hai chiếc kiệu còn lại, không để thất bại một lần nữa.

Ôn Hòa Cồn lại không tấn công kiệu, mà là tấn công người.

Hắn quay đầu, trở tay, xuất kiếm, tấn công đám cao thủ đang bao vây. Hắn chém giết đám người đang xông đến, đánh vào nơi kẻ địch mạnh nhất và nhiều nhất.

Chỉ khi hắn ngăn cản được binh lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, hai sư đệ của hắn mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, giết chết cường địch.

Đây không phải là lúc tranh công, mà là lúc giết địch.

Khi giết địch, bọn họ luôn luôn đồng lòng.

Cho nên hắn dùng một thanh kiếm lạnh, giết đến đỏ mắt, giết đến tử thi đầy đất, ngay cả con đường cũng giết đến đỏ rực nóng cháy.

Cứ giết tiếp như vậy, chỉ sợ hắn sẽ giết đến bốc lửa cả kinh thành.

Lúc này, người vây đánh còn nhiều hơn xa so với dự liệu của bọn hắn.

Đội ngũ này vốn chỉ có khoảng bảy tám người đi trước dẫn đường, mười hai mười ba người bảo vệ chung quanh ba chiếc kiệu, phía sau là bảy tám người đoạn hậu. Nhưng tập kích vừa bắt đầu, lập tức tại góc đường, nhà cửa, thậm chí là đầu hẻm, cuối hẻm, trên mái, dưới mái đến sau đình, trước đình đều xuất hiện không ít người.

Những người này động tác lưu loát, mặt mày lạnh lợi, chiến chí kinh người, sát lực mạnh mẽ. Bọn họ giống như âm hồn vẫn luôn ẩn nấp bảo vệ ba chiếc kiệu này, lại giống như quanh năm ở trong bóng tối chờ đợi trận giết chóc đầm máu này, vẫn luôn chờ Ôn Hòa Cồn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm đến tập kích.

Bọn họ bộc đánh tới, không hề lên tiếng, tiến hành một trận vây giết.

Ôn Hòa Cồn vừa nhìn thấy những người này, trong lòng trầm xuống, nhưng mũi kiếm lại giơ lên.

Hắn biết những người này khó đối phó, hắn có cảm giác như “lâm vào trùng vây”.

(Cảm giác này có phần giống như ngày đó khi Tôn Ưc Cựu trúng mai phục rơi vào trong lưới, ít nhất cũng hết sức tương tự. Chỉ có điều, hiện giờ đương nhiên hắn không biết Tôn Ưc Cựu đã từng có tâm tình như vậy; Tôn Kiếm Yêu trước đây dĩ nhiên không biết Ôn Hòa Cồn cũng trải qua tâm tình như thế. Kỳ lạ là Tôn Ưc Cựu và Ôn Hòa Cồn tuy là đồng môn, nhưng giữa hai bên lại tranh đấu gay gắt, bằng mặt không bằng lòng. Thú vị là Tôn

Kiểm Yêu chết bởi kế sách của Thích Thiếu Thương, người đầu tiên báo thù cho hãn lại là Ôn Kiếm Thần. Cũng vì vậy, hôm nay Ôn Kiếm Thần mới gặp phải mai phục, trải qua tâm tình đồng dạng hoặc gần giống như Tôn Ưc Cự trước đây.)

Nhưng hãn nhất định phải đối phó, nhất định phải đối diện.

Hãn luôn luôn đối diện với vấn đề, bởi vì hãn biết, nếu có vấn đề mà không dám đi đối diện, vấn đề nhất định sẽ bành trướng, khuếch tán, mãnh liệt, cuối cùng sẽ trở thành vấn đề khó khăn không giải quyết được.

Kẻ địch cũng như vậy.

Không dám đối mặt với kẻ địch, tiêu diệt kẻ địch, kết quả nhất định sẽ bị kẻ địch càng ngày càng mạnh tiêu diệt.

Ôn Hòa Cồn luôn dùng mãnh gan dạ.

Hãn xông về phía kẻ địch, giết về hướng có nhiều kẻ địch nhất.

Dùng cảm đối địch, không mất mạng bởi kẻ địch.

Can đảm tác chiến, không bỏ mạng trong chiến tranh.

Cho nên kiếm lạnh trên tay hãn bắt đầu nóng, bị máu nóng kích thích.

Phạm là nơi ánh kiếm của hãn lướt qua, ánh máu lập tức bắn lên.

Máu chưa từng dứt, chưa từng dừng.

Hãn dùng một kiếm đâm vào cổ họng một tên địch, rút ra, ánh máu rục rờ chọt bắn lên. Trước khi rơi xuống, kiếm của hãn đã đâm thủng lồng ngực một cao thủ khác, hoa máu từ sau lưng phun ra, trắng lệ vô cùng, văng tung tóe vào mặt một kẻ địch, cùng với trên áo một kẻ địch khác. Cùng lúc đó, kiếm của hãn lại đâm vào giữa bụng một đối thủ, sau đó rút ra, lại chọt hiện lên một cầu vồng máu.

Máu chảy như suối, cầu vồng máu chưa hề dứt.

Sát khí của hãn càng nồng nặc, càng dữ dội hơn.

Hãn không những giết chết những kẻ địch xông về phía mình, còn dùng sức một người một kiếm ngăn cản kẻ địch bọc đánh Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá.

Hãn giết đến hằng máu, cũng đánh đến bốc lửa.

Kiếm lạnh dính đầy máu nóng.

Gươm sắc nhuộm đỏ, kiếm xanh chuyển hồng.

Hắn đã giết chết kẻ địch thứ mười sáu, kẻ địch ngã xuống, máu còn vấy ra trong không gian sát phạt.

Nhưng kẻ địch lại giống như càng lúc càng nhiều, hơn nữa võ công cũng giống như càng lúc càng cao.

Ôn Hỏa Cồn giết đến giận dữ, lửa giận vừa bốc lên thì hắn lại hăng hái.

Kiểm pháp của hắn vốn là càng giận càng có thể phát huy, càng bốc lửa càng thi triển tinh tế.

Kiểm của hắn vốn đi theo con đường “giận dữ đủ để hủy diệt tất cả”.

Sư phụ của hắn là “Bạt Kiếm Xuất Sao (rút kiếm khỏi vỏ)” Ôn Hướng Thượng trong Thất Tuyệt Kiếm Thần. Ôn Lạt Hà năm xưa võ công bình thường, nhưng đến trung niên tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp “dùng lưỡi kiếm sử kiếm”. Bộ kiếm pháp sát chiêu này chính là chiến đấu với bản thân, dùng lưỡi kiếm làm kiếm, giống như đặt mình trên ngọn núi cao và hiểm trở, không để đường lui, cũng không chừa dư địa, mỗi chiêu mỗi thức đều là cách đánh liều mạng, ngọc nát đá tan, không tiếc sinh tử. Nhờ đó thanh danh lan truyền, cùng với sáu tên đồng môn của hắn là Lương Phủ Tâm, Hà Kiếm Thỉnh, Trần Côn Lễ, Dư Thần Nghĩ, Tôn Chỉ Mi và La Tổng Thang tề danh thiên hạ, trở thành bảy trong mười đại kiếm thủ nổi danh nhất của võ lâm đời trước.

Ôn Lạt Hà sử dụng kiếm pháp liều mạng, cho nên hắn lại khát vọng mong đợi đệ tử truyền nhân của mình có thể luyện thành một bộ kiếm pháp ưu nhã, nhẹ nhàng, thanh tịnh, phóng khoáng. Vì vậy hắn cố ý chọn truyền nghề tại Lư sơn, muốn truyền nhân môn đồ Ôn Hỏa Cồn của hắn có thể cảm ngộ được cái đẹp ở nơi này.

Thế nhưng không giống như ý nguyện, Ôn Hỏa Cồn trời sinh tính khí nóng nảy, kiếm pháp thành tựu đã có bá tài, càng có bá khí, nộ khí càng lớn thì tài hoa kiếm pháp lại càng cao. Cộng thêm bị ảnh hưởng bởi của sư phụ hắn là “Bạt Kiếm Xuất Sao” Ôn Lạt Hà, kiếm pháp liều mạng, bạt mạng, không cần mạng, càng thêm nóng nảy. Cho nên kiếm pháp của Ôn Hỏa Cồn không hề dính dáng đến khí tức thanh tú của Lư sơn, ngược lại càng luyện càng nóng bỏng, cơn giận càng cao thì càng uy vũ mạnh mẽ.

Tính cách tạo thành vận mệnh, tính khí ẩn chứa tài hoa.

Khi Ôn Hỏa Cồn chân chính thi triển ra tinh hoa kiếm đạo của hắc, chính là lúc hắc giết đến giận dữ.

Hiện giờ hắc đã giết đến gió trợ thế lửa, nổi trận lôi đình.

Thậm chí gió kiếm của hắc đã che phủ tiếng sấm nơi chân trời.

Hắc đã không nghe được tiếng sấm.

Hắc chỉ rung lên sấm gió dưới đáy kiếm của mình.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5 – Nóng Nực Khó Chịu.

L

úc này, bởi vì kiếm của Ôn Kiếm Thần đã thu hút, sát thương phần lớn kẻ địch, cho nên Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá có thể thành công tiếp cận, cùng lúc tấn công hai kiệu vàng và xanh lá.

Hà Nan Quá liên tục giết chết hai người, đã đánh tới kiệu vàng.

Nhưng hắn lại không lập tức tấn công.

Hắn xuất kiếm, nhưng không đâm vào trong kiệu, mà kiếm thứ nhất trước tiên chặt nóc kiệu xuống, một kiếm cắt đứt xà trước, lại một kiếm cắt đứt xà sau, sau đó ánh kiếm lóe lên một lần, hai lần, ba lần, chiếc kiệu kia liền chia năm xẻ bảy, sụp xuống chung quanh.

Chỉ còn lại người trong kiệu.

Hắn không mạo hiểm tấn công, bởi vì tập kích đến tình cảnh này đã không còn là đột kích, mà người trong kiệu lại là Thích Thiếu Thương. Hiện giờ đối phó với loại đại địch này không thể gấp được, dục tốc bất đạt, ngược lại cần phải từ từ.

Hà Nan Quá quyết định phải thận trọng, từ từ giết chết người này, hắn phải từ từ hưởng thụ cái chết của người này.

Hà Nan Quá luôn cho rằng giết người là một loại niềm vui.

Nếu bàn về kiếm pháp nhanh, hắn đương nhiên thua kém Lương Thương Tâm, càng không cần so sánh với La Thụy Giác.

Trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, kiếm pháp của hắn là chậm nhất.

Thế nhưng, trong số bảy tên đồng môn, hắn là người hưởng thụ việc giết người nhất.

Đặc sắc của hắn là ở xuất kiếm chậm, không phải nhanh.

Hắn rất có bền lòng và nghị lực.

Sư phụ của hắn là “Nhất Kiếm Bình Thiên Hạ” Hà Kiếm Thính trong Thất tuyệt Kiếm Thần (sư phụ là “Kiếm Thần”, còn đồ đệ chỉ là “Thần Kiếm”),

sở dĩ truyền bản lĩnh đặc biệt cho hãn, cũng vì sự bền lòng và nghị lực, tính nhẫn nại và khổ tâm của của Hà Nan Quá làm cảm động.

Hà Nan Quá nhập môn mười một năm, chỉ yên lặng hầu hạ sư phụ, nhẫn nhục chịu khó, hoàn toàn không có yêu cầu gì, cũng chưa từng học qua một chiêu nửa thức.

Cách làm này cuối cùng đã cảm động Hà Kiếm Thính, truyền cho hãn kiếm pháp bí truyền tại Hoa Sơn hiểm trở.

Kiểm pháp của Hà Kiếm Thính vừa hiểm vừa nhanh, hãn chọn truyền nghề tại Hoa sơn, cũng vì nhìn trúng Hoa sơn hiểm trở vừa dốc vừa cao.

Thế nhưng con người của Hà Nan Quá vẫn rất u sầu, kiếm pháp mà hãn học thành lại là một loại bổ sung, cũng là một loại cải tiến đối với kiếm pháp nhẹ, nhanh, kỳ, hiểm của sư phụ hãn.

Kiểm pháp của “Nhất Kiếm Bình Thiên Hạ” Hà Kiếm Thính là dùng gấp thẳng gấp, dùng hiểm công hiểm, dùng nhanh đánh nhanh, nhưng kiếm pháp của Hà Nan Quá lại có thể dùng chậm đánh nhanh, lấy tĩnh chế động, thậm chí dùng không thẳng có.

Hãn xuất kiếm rất chậm, nhưng rất ít khi trật.

Hãn giết người cũng rất chậm. Có một lần tương đối chậm, hãn giết người kia đến mười bảy ngày thêm năm giờ, đến lúc người nọ tắt thở, ngay cả mẹ của người này cũng không nhận ra đó là một con người.

Nhưng đó không phải là lần hãn giết người chậm nhất.

Một lần chậm nhất, hãn giết đến mười ba năm lẻ tám tháng thêm mười sáu ngày.

Tình huống người nọ chết đã không thể tả.

Chỉ có hưởng thụ quá trình giết người, hoặc xem giết người là một loại giải trí, mới có thể giết chậm như vậy, nếu không thì đã sớm buồn nôn rồi.

Hãn giết người chẳng những chậm, hơn nữa còn rất coi trọng.

Hãn luôn cho rằng giết người thì nên coi trọng, ít nhất phải coi trọng không khí.

Hãn vẫn luôn muốn giết Thích Thiếu Thương, ngoại trừ đủ loại lý do đồng dạng hoặc tương tự như sư huynh đệ của hãn, còn có một nguyên nhân mà

người khác không biết, đó là hãn không thích một câu nói của Thích Thiều Thương.

“Giết người và cứu người đều phải nhanh và kịp thời, còn đấu tranh thì lại cần chậm.”

Thích Thiều Thương còn bổ sung và thuyết minh cho câu nói kia của y: “Cứu người là việc gấp, đương nhiên phải nhanh. Giết người là đưa đối phương vào chỗ chết, càng nhanh càng có thể khiến người ta bớt chịu đau khổ. Giết người là chuyện bất đắc dĩ, nếu như còn cố ý kéo dài, đó là hành vi của cầm thú, còn không bằng cầm thú.”

Những lời đó y nói với các đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng coi là một loại khuyên bảo: “Đấu tranh lại là chuyện dài đằng đằng, phải có nhẫn nại và đấu chí, không phải chuyện một sớm một chiều, còn phải xem thực lực và vận may. Có lúc dựa vào thời cuộc nghiêng về phương nào, phương đó sẽ thắng; có đôi khi dựa vào vận khí của bên nào tốt, bên đó sẽ thắng; có đôi khi nhìn vào bần lòng, nghị lực và vận may, thiếu một thứ cũng không được; có lúc lại là ai sống được lâu hơn, đó chính là người thắng. Đấu tranh không phải tỷ võ, thực lực võ công chỉ chiếm một phần trong đó, có lý hay vô lý cũng chỉ là một nhân tố, nhưng đều không thể quyết định thắng bại. Cho nên, muốn đấu tranh lâu dài với tập đoàn đối địch mạnh mẽ, trước tiên phải mài sắc binh khí, cố gắng phấn đấu, nghỉ ngơi dưỡng sức, tích trữ nhuệ khí mới được.”

Thích Thiều Thương từng nói như thế.

Thích Thiều Thương đương nhiên không phải nhằm vào Hà Nan Quá.

Thế nhưng Hà Nan Quá lại nghe được, sau khi nghe xong hãn rất nan quá (khó chịu).

Hãn cảm thấy những lời này của Thích Thiều Thương là nhằm vào hãn, lời như vậy đã xúc phạm hình tượng của hãn, xúc phạm tự tôn của hãn.

Chỉ vì lời nói này, hãn nhất định phải tự tay giết chết Thích Thiều Thương.

Trong lòng hãn lập lời thề, hãn giết Thích Thiều Thương nhất định sẽ giết rất chậm, rất chậm rất chậm rất chậm.

Hãn nhất định sẽ dùng phương thức vô cùng đặc biệt để giết đối phương, khiến đối phương chết một cách hết sức đặc biệt.

Nhưng hiện giờ một kích không trúng, hần đã cảm thấy tình hình tương đối “đặc biệt”.

Hần đã cảm giác được Thích Thiều Thương e rằng không dễ giết, cũng không dễ chết.

Nhưng hần đã không có lựa chọn khác, hần đành phải “từ từ” đối phó với Thích Thiều Thương.

Chiêu thứ nhất của hần trước tiên hủy kiêu của đối phương, chiêu kiêu đặc biệt nặng.

Sau khi thanh trừ tất cả chướng ngại vật, hần mới có thể tập trung đối phó với Thích Thiều Thương.

Kiêu nứt ra, sụp xuống.

Bên trong có một hán tử cao lớn uy vũ, ngồi ở đó giống như một tòa tháp sắt.

Nhưng hiện tại tòa này tháp sắt đã đứng lên.

Hà Nan Quá lập tức dâng lên một loại cảm giác “ngãng mặt núi cao”, chính hần cũng có một loại cảm nhận “sống nhờ hơi thở”.

Bầu trời lại loáng thoáng nổ lên một tiếng sấm.

- Người là Chu Đại Khối Nhi?

Đại hán kia gật đầu.

Nơi xa tiếng sấm ầm ầm.

Lần này Hà Nan Quá không chỉ đầu lớn (nhức đầu), hần càng hiểu rõ mình đã gặp phải một tên phật đầu to.

- Đại Bài kiếm pháp, Đại Tỳ đao pháp của người đều rất nổi tiếng.

Đại hán kia chỉ nhếch mép cười.

- Người còn tinh thông Phong thoái, Diên bộ, trong võ lâm cũng vang danh, ta đã sớm nghe nói đến.

Hần lập tức thêm vào một câu:

- Thế nhưng ta lại không thể không chiến với người một trận.

Nói dứt lời hần liền động.

Hần vừa động, thật nhanh cũng cực nhanh.

Chu Đại Khối Nhi chỉ đành ứng chiến, chỉ có ứng chiến.

Chu Đại Khối Nhi đương nhiên cũng đã nghe nói đến sự tích của danh thủ mới quật khởi này, hẳn biết Hà Nan Quá xuất kiếm chậm chạp, xuất thủ cũng rất chậm.

Hắn không nghĩ tới kẻ địch lại ra tay nhanh như vậy, động tác mau như vậy, thậm chí nhanh đến mức “thê lương”.

Nhanh đến như vậy, thật sự lướt qua một loại cảm giác thê lương.

Hiệp khách, kiếm nhanh và thê lương vốn không liên quan đến nhau, nhưng ánh kiếm này vừa xuất hiện, ngay cả Chu Đại Khối Nhi luôn bộc trực cũng lập tức sinh ra loại cảm nhận này.

Điều này quả thật khác biệt rất lớn với sát phạt điên cuồng của Ôn Hòa Cồn.

Một kiếm này rất nhanh, cũng rất lạnh.

Khí lạnh ập vào mặt, còn mang theo một loại tiếng vang nhỏ bé như băng nứt.

Chu Đại Khối Nhi nhìn có vẻ đần độn, đột nhiên bước chân xê dịch, vận người một cái liền tránh khỏi một kiếm này.

Một kiếm này đâm thẳng đến mặt, nhanh đến cực điểm, cũng hiểm đến cực điểm, theo lý quyết không dễ né tránh. Huống hồ mọi người đều biết kiếm pháp của Hà Nan Quá nổi danh về chậm, không ngờ lần này hắn ra tay kiếm đầu tiên đã nhanh đến mức không hợp lẽ thường, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Thế nhưng Chu Đại Khối Nhi vận một cái, xoay một cái, đừng thấy hắn thân hình cao lớn chậm chạp, nhưng chân chỉ rung lên đã tránh khỏi một kiếm này.

Cùng lúc đó, hắn đã từ sau lưng rộng lấy ra một cây đao, một cây đao lớn.

Đao như thốt gỗ, dày và nặng, giống như một tấm thuẫn.

Hắn đang muốn so đấu đao kiếm với Hà Nan Quá, nhưng trong nháy mắt này Hà Nan Quá đã biến mất.

Một kiếm kia của Hà Nan Quá tuy nhanh, nhưng thân pháp càng nhanh hơn.

Hắn đâm ra một kiếm, bất kể có trúng mục tiêu hay không, thân pháp đã đột ngột biến đổi.

Lúc hăn xuất kiếm rõ ràng còn ở trước người Chu Đại Khối Nhi, nhưng kiếm vừa đâm ra, người đã không thấy nữa.

Người không thấy, kiếm ý vẫn còn.

Chẳng những kiếm ý còn, ánh kiếm cũng còn, kiếm lạnh cũng còn.

Chẳng những vết kiếm chưa dừng, kiếm lạnh chưa tiêu, thậm chí còn càng băng, càng sâu, càng dày.

Hăn giống như đã sớm đoán được một kiếm của mình sẽ đâm vào không khí, giống như không hề xem thường Chu Đại Khối Nhi nhìn có vẻ tay lớn chân lớn, ngu ngu ngốc ngốc.

Kiếm của hăn chỉ đâm vào không khí, nhưng cũng không đánh trật.

Một kiếm của hăn đâm vào không khí, Chu Đại Khối Nhi vừa dịch chân liền tránh khỏi, nhưng theo một tiếng “rắc” khe khẽ, sau đó là một tiếng “vèo”, một luồng gió lạnh vẫn nhanh chóng đánh vào ấn đường của Chu Đại Khối Nhi.

Lúc này người hăn đã không còn, nhưng kiếm còn, kiếm khí cũng còn.

Vết kiếm vẫn tấn công Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi là một chiến sĩ, cũng là một đấu sĩ, càng là một kẻ không sợ chết. Đó là vì hăn gặp mạnh càng mạnh, bị đè không gãy, dững mãnh thiện chiến, liều chết bất khuất.

Thế nhưng phản ứng của hăn không hề coi là nhanh.

Lẽ ra hăn không thể tránh thoát một “vết kiếm” này.

Hăn không tránh thoát được, nhưng hăn lại kịp thời dùng đao như quạt lá cọ che trước mặt, sau một tiếng “bộp” ngăn cản “vết kiếm” kia.

Hăn để đao xuống, vừa nhìn, trông thấy trên mặt đao chỉ còn lại một điểm nước đọng, đó là băng.

Hà Nan Quá công ra một kiếm, mũi kiếm không phải là chủ lực, mà thân kiếm vẫn luôn kết một lớp băng. Hăn đánh ra một kiếm, cho dù không trúng, băng trên thân kiếm cũng đón gió nứt ra, bắn đến công kích, trở thành sát chiêu có lực sát thương còn lớn hơn kiếm chiêu.

Chu Đại Khối Nhi có thể tránh được tuyệt chiêu này, thật sự có phần may mắn.

May mắn là mặt đao của hăn khá lớn, che lấp được chiếc đầu to của hăn.

Hắn nhìn một điểm nước băng kia, dường như vẫn còn sợ hãi.

Dấu vết của băng còn trên mặt đao, kiếm đã theo người đến.

Hà Nan Quá không hề dừng lại, cũng không trì hoãn, hắn vừa phát hiện kiêu vàng không phải là mục tiêu của mình, lập tức phi thân đến kiêu xanh lá.

Kiêu trắng không phải là mục tiêu, kiêu vàng cũng không phải là đối tượng, vậy thì còn lại đương nhiên là kiêu xanh lá.

Lúc này Lương Thương Tâm đang tấn công kiêu xanh lá.

Trên đường sát phạt đang nồng, sát ý ngút trời.

Ôn Hòa Cồn giết lên sát tính của hắn, đang giết ra bản lĩnh nhà nghề của hắn.

Kiếm của hắn đã giết ra ngọn lửa, nổ lên ánh lửa.

Kiếm của hắn đang chuyển đỏ, nơi ánh kiếm đi qua, ngọn lửa nổi lên. Kiêu trắng đã bốc cháy, gió trợ thế lửa, kể cả hàng rong lều vải bên đường cũng dính lửa. Kiêu vàng ban đầu Chu Đại Khố Nhi ngồi, tuy đã đổ sụp nhưng cũng cháy lên.

Hiện tại thứ duy nhất không có lửa là kiêu xanh lá.

Chiếc kiêu này sơn màu xanh thẫm, rèm màu xanh nhạt, trong bức rèm thấp thoáng là gì?

Bọn họ đã không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bởi vì thời cơ sẽ nhanh chóng biến mất.

Bọn họ chỉ có cách tấn công kiêu xanh lá, phải giết chết Thích Thiếu Thương.

Tiếng sấm càng lúc càng dày, cũng càng lúc càng gần.

Mây đen nơi xa giống như đã che đến phía trên đường lớn Lam Sam.

Khí trời oi bức, nóng nực khó chịu.

Ánh lửa và ánh máu, bóng kiếm và bóng người, nhiệt khí và sát khí, tất cả giao hòa biến đường lớn kinh đô trở thành một mảnh chiến trường giết chóc.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6 – Người Như Gió Lạnh.

Ô

n Hỏa Cồn vẫn dựa vào một thanh kiếm như ngọn lửa, ngăn cản đám người xông đến.

Hà Nan Quá một kích không trúng kiệu vàng, lập tức chuyển sang tấn công kiệu xanh lá.

Lương Thương Tâm đã sớm đánh tới phía trước kiệu xanh lá nhẹ như không có gì.

Trước khi tấn công đến gần kiệu xanh lá, hắn đã đánh bị thương ba tên đệ tử tinh nhuệ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Chú ý, hắn chỉ đánh bị thương chứ không giết.

Tác phong của hắn luôn là tổn thương người thì không bằng giết người.

Lý do của hắn là tổn thương người mà không giết, đối phương nhất định sẽ báo thù, nếu chờ người đến báo thù giết mình, không bằng mình sớm giết đối phương.

Huống hồ kiếm pháp của hắn từng chiêu đều đâm vào tim, một khi trúng kiếm của hắn, rất ít người có thể sống sót.

Hắn nhắm vào tim người mà không phải bộ phận khác, thử nghĩ người trúng kiếm vào ngực há có thể không chết?

Chỉ có điều, hiện giờ hắn chỉ tổn thương người mà không dồn vào chỗ chết, là vì hắn đột nhiên vô duyên vô cớ sinh ra một loại cảm giác.

Không giết người, hình như sẽ tốt hơn một chút.

Cái gì tốt hơn một chút?

Kết cục sẽ tốt hơn một chút.

Vì sao “kết cục” lại tốt hơn một chút?

Hắn cũng không biết.

Hắn thậm chí còn không biết rốt cuộc là “kết cục” gì? “Kết cục” của ai? Vì sao “kết cục”? Như thế nào “kết cục”?

Hắn cũng giống như người và ta hay bất cứ người nào khác, ngẫu nhiên sẽ nghĩ đến một vài chuyện, một vài cảm nhận, thậm chí là một vài linh ngộ, nhưng không biết nguyên do, cũng không rõ vì sao, càng không hiểu ngọn nguồn, nhưng quả thật trong một thời điểm đặc thù sẽ sinh ra suy nghĩ và cảm ứng như vậy.

Cho nên hắn chỉ tổn thương chứ không giết.

Hắn sát thương ba kẻ địch kia, chỉ dùng ba chiêu, phát ra ba kiếm, đều tổn thương trước ngực nhưng không chí mạng.

Sau đó kiêu xanh lá không còn người nào bảo vệ nữa.

Hắn cầm một kiếm đối diện với kiêu xanh lá.

Hắn muốn phá hủy nó, hắn muốn giết chết Thích Thiểu Thương.

Hắn hận đối phương.

Hắn càng hận Thích Thiểu Thương hơn so với mấy vị sư huynh đệ khác của hắn, hơn nữa đồng môn của hắn đều không biết nguyên nhân, cũng không biết chuyện này.

Hắn hận hắn là bởi vì yêu.

Hắn yêu “cô nương” Tôn Tam Tứ tại hẻm Tiểu Đầm Thủy.

Thế nhưng Tôn Tam Tứ chán ghét hắn, lại từng nói với hắn: “Nam tử hán phải giống như Thích Thiểu Thương đại ca, có thủ đoạn sấm sét, tính cách lôi đình, nhưng lại nho nhã ôn hòa, thành tâm ôn nhu, đối với nam nhân thì hào khí tận mây, đối với nữ nhân thì tâm tư tỉ mỉ, ngày thường thì tĩnh như xử nữ, gặp chuyện thì động như thỏ chạy, xử sự giống như một hào kiệt, bình thường lại giống như một quân tử. Ta thích loại đại trượng phu hành vi lỗi lạc, ra tay lưu loát này.”

Tôn Tam Tứ không thích hắn, lại nói với hắn nguyên nhân nàng thích Thích Thiểu Thương.

Chỉ vì điểm này, hắn quyết chí thề phải giết Thích Thiểu Thương.

Một nữ nhân mà hắn yêu thích chẳng những không thích hắn, còn ở trước mặt hắn nói ra lý do một nam tử khác khả ái, mà những đức tính tốt này đều không có trên người hắn.

Cho nên hắn phải giết Thích Thiểu Thương.

Trên đời có một loại người, khi biết mình vĩnh viễn cũng không thể thắng được một người khác, phương pháp mà hắn lựa chọn chính là hủy diệt.

Giết chết đối phương.

Phương pháp này thường thường rất hữu hiệu, cũng rất hiệu nghiệm, bởi vì sau khi giết chết người này, cũng không cần so sánh cạnh tranh với đối phương nữa.

Nhưng đây không phải là thắng lợi, điều này cũng không gọi là thắng, mà là trốn tránh.

Nếu người muốn giành được thắng lợi chân chính, thành tựu chân thực, vậy thì phải quang minh chính đại khiêu chiến, chiến thắng đối phương một cách công bình.

Nếu không, làm cho người ta tử vong, biến mất, vĩnh viễn cũng không thể lên tiếng, không thể làm việc, không thể kháng nghị, đó đều là lừa mình dối người, chẳng qua là trốn tránh.

Vì vậy, khiêu chiến là một loại đối diện, còn ám sát chỉ là một loại trốn tránh. Mặc dù trốn tránh một cách hung bạo, mãnh liệt, anh dũng, nhưng rốt cuộc vẫn là trốn tránh, không dám đối diện.

Cho nên, không cần hâm mộ kính phục sát thủ và kẻ đánh lén, bởi vì đó chỉ là ngành nghề hèn nhát, hành vi đáng khinh.

Hắn phải giết chết Thích Thiếu Thương, một đường vừa xông vừa giết đến trước kiệu xanh lá, nhưng lại không lập tức ra tay.

Hắn thậm chí không phá hủy kiệu trước giống như Hà Nan Quá.

Hắn đột nhiên ngừng lại, trầm tư.

Thật sự phải chọc chiếc kiệu này sao?

Thật sự phải giết người trong kiệu sao?

Thật sự ra tay, liệu có chắc chắn giết được kẻ địch không?

Nếu bây giờ thu tay, liệu có thể toàn thân rút lui không?

Lương Thương Tâm làm việc luôn như kiếm nhanh của hắn, ra tay chính là sát chiêu, ít khi do dự. Hiện nay lại xuất hiện lo ngại hiểm thấy, hết sức chần chừ.

Giống như chỉ cần hắn vừa vén rèm, vừa xuất kiếm, tất cả sẽ khó mà đoán trước, cũng không cách nào khống chế.

Tại sao lại có ý nghĩ (hay sợ hãi) này? Hãn cũng không biết.

Hãn chỉ là hơi ngờ vực.

Nhưng thế cuộc nguy hiểm, chi viện gấp rút, đã không cho phép hãn nghi hoặc.

Lại có ba kẻ địch tấn công hãn.

Ba người này cũng không biết từ nơi nào chui ra, lại giống như vẫn luôn bảo vệ ở đó. Ba người cầm ba loại vũ khí khác nhau, bao gồm Lượng Ngân Bàn Long côn, Nhật Nguyệt Hàng Ma xử và Thiết Huyết Tử Long kiếm xông đến.

Ba người này dùng binh khí khác nhau, võ công khác nhau, từ góc độ khác nhau tấn công tới. Ba người này vừa xuất hiện, phong cách khí phái hiển nhiên không giống những người khác, nhưng dưới cái nhìn của Lương Thương Tâm, ba người khác nhau này lại hoàn toàn sử dụng cùng một loại võ công kỳ xảo, cùng một chiêu một thức.

Chỉ có điều, một chiêu này do ba người cùng thi triển, cho nên càng đáng xem, càng đáng sợ, càng không thể chống lại.

Ví dụ như Lượng Ngân Bàn Long côn đập vào đầu, nhưng nếu như người tập trung nghênh địch, vậy nhất định sẽ không chú ý đến Nhật Nguyệt Hàng Ma xử lạng lẹ từ phía dưới quét tới; nếu như người kịp thời nhìn chuẩn sơ hở, một kiếm đâm vào đầu kẻ địch thi triển Hàng Ma xử, nhất định sẽ khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở dưới nách dưới sườn, khiến kẻ địch cầm trong tay Thiết Huyết Tử Long kiếm ở vị trí góc chết có cơ hội; đồng dạng, nếu như người muốn diệt trừ bức lui kẻ địch tay cầm Tử Long kiếm trước, vậy thì e rằng khó tránh khỏi bị Bàn Long côn giết chết.

Cho nên, ba người này cùng sử dụng một chiêu, hợp lực thi triển một thức, càng không có sơ hở để tập kích.

Càng tuyệt, càng độc.

Càng tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Càng chết người, càng đánh vào chỗ hiểm.

Lương Thương Tâm vừa nhìn thấy ba người, ba chiêu, ba loại vũ khí này, trong lòng lập tức hơi đau đớn.

Tim của hãn vừa đau thì lại muốn giết người.

Hắn luôn luôn có bệnh đau tim.

Hắn vừa đau tim thì mặt xanh môi trắng, hô hấp dồn dập, không giết người thì không thể trị được bệnh của hắn.

Vì điểm này, ngay cả sư phụ của hắn là Lương Phủ Tâm cũng từng nói hắn là một “tội phạm giết người trời sinh”.

Tim của hắn một khi đã đau thì không có lựa chọn.

Trên thực tế, ba người này liên thủ cũng khiến cho hắn không có lựa chọn.

Bọn họ giống như người cùng một sư môn, cùng một cao thủ huấn luyện ra, vừa ra tay đã liên thủ. Kẻ địch trừ khi cùng lúc giết chết bọn họ, nếu không thì ai cũng khó sống dưới thế công liên mạch lưu loát, hoàn toàn nối tiếp này.

Kiểm của Lương Thương Tâm luôn là thương tâm người, lấy mạng người, hắn đương nhiên sẽ không vì muốn nương tay mà làm nguy hại đến tính mạng của mình.

Cho nên hắn xuất kiếm.

Ba kẻ địch binh khí không giống nhau nhưng phong cách lại nhất trí, tất cả đều dờ ra ở đó, dùng tay không binh khí ôm lấy ngực.

Đều đau tim.

Tim của bọn họ đều trúng kiếm, đồng thời trúng kiếm.

Ba người đồng loạt trúng phải một kiếm, nhưng bộ vị trúng kiếm, thủ pháp xuất kiếm lại không giống nhau.

Hán tử cầm Thiết Huyết Tử Long kiếm, rõ ràng trông thấy Lương Thương Tâm đâm tới một kiếm, xuyên qua bóng kiếm dày đặc của hắn. Hắn không kịp chống đỡ, trúng phải một kiếm.

Xuyên qua tim, đau đớn.

Cao thủ Cầm Nhật Nguyệt Hàng Ma xử, mắt thấy một chày sắp quét đến kẻ địch, nhưng đột nhiên dưới sườn chợt lạnh, một kiếm đã công phá bóng chày như núi của hắn, từ sườn phải đâm vào trong tim hắn.

Tim tràn máu, rất đau.

Thanh niên cầm Lượng Ngân Bàn Long côn, một côn đánh xuống, đã không thấy tung tích của kẻ địch, nhưng sau lưng là nơi duy nhất không bị bóng côn bao phủ lại hơi nhói.

Lưng đã trúng một kiếm, cực đau.

Ba người đều sững sờ, ngẩn ra ở đó.

Mặt trời chói chang đã không còn thấy, nhưng nóng rực như thiêu đốt.

Người đang cháy, máu đang chảy.

Bọn họ ôm trái tim quặn đau, binh khí trên tay cuối cùng rơi xuống đất, chậm rãi ngã xuống, chết đi.

Lương Thương Tâm cuối cùng đã giết người, mở ra sát giới.

Hắn dùng ba kiếm giết chết ba người, chỉ dùng một chiêu.

Nhưng hắn lại có vẻ không giống ngày thường, giết người đối với hắn là một loại thành tựu.

Hiện giờ hắn lại không có loại cảm giác thành tựu này, thay vào đó là một nỗi sợ hãi khó tả và không tên.

Tại sao?

Hắn đã giết người quen rồi, có gì đáng sợ?

Sợ cái gì?

Hắn giết người đã là chuyện thường như cơm bữa, chẳng lẽ hắn còn sợ báo ứng?

Nhưng không biết vì sao, hôm nay sau khi hắn giết người, lại luôn thoáng hiện lên bốn chữ, câu nói, suy nghĩ “kẻ giết người chết”.

Hắn không hiểu, cho nên hắn không tùy tiện ra tay.

Hắn không dám lập tức tấn công chiếc kiệu xanh lá kia.

Ngay lúc này, hắn cảm giác được một cơn gió lạnh.

Gió lạnh từ từ thổi tới, người như gió lạnh.

Hắn biết người tới là ai, hắn đã quá quen thuộc người này.

Người này vừa đến, khiến cho gan của hắn lớn lên.

Hà Nan Quá cuối cùng đã chạy tới, cùng hắn kề vai chiến đấu.

Hắn còn có gì phải sợ? Huống hồ, gió nóng như lửa, một đồng môn khác của hắn như ngọn lửa là Ôn Đoan Nhữ còn đang hăng hái giết địch ngoài đường.

Đang giết đến đỏ tươi đỏ thắm, dầu sôi lửa bỏng.

Tam Kiếm bọn họ liên thủ, chẳng lẽ còn sợ vồn vện một chiếc kiệu này?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7 – Đốt Phỏng Chính Mình.

K

iệu màu xanh sẫm.

Rèm màu xanh nhạt.

Trong rèm có bóng người.

Máu nhuộm đỏ đường Lam Sam.

Đường lớn bốc cháy.

Sát phạt không ngừng.

Lương Hoạch Kiệt và Hà Thôn Nã một trái một phải nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu, nhưng đều không lập tức ra tay.

Hiện giờ đã không phải đột kích, cũng không phải tập kích nữa.

Người trong kiệu đã sớm cảnh giác.

Bây giờ bọn họ là vây công, giáp công, hơn nữa còn chiếm hết thượng phong, rất nhiều phần thắng.

Nhưng không biết vì sao, bọn họ dùng ít người chống lại nhiều người vẫn không sợ hãi, nhưng khi hai người hợp sức tấn công chiếc kiệu này, trong lòng lại có phần sợ hãi, không rét mà run.

Tại sao?

Chẳng lẽ bọn họ thật sự xem chiếc kiệu này là một miếu thờ, bọn họ có hiểu chiến hiểu sát cũng không dám xúc phạm thần linh, mạo phạm uy trời?

Tĩnh.

Yên tĩnh.

Trong kiệu hoàn toàn không có động tĩnh.

Nhưng trên đường lớn lại giết đến oanh oanh liệt liệt.

Chu Đại Khối Nhi nơi kiệu vàng đang muốn chạy tới, lại gặp phải Ôn Đoan Nhữ kiếm giận chiêu cuồng.

Ôn Hòa Cồn ngăn cản Chu Đại Khối Nhi xông đến, tiếng sấm ầm ầm, hân giống như có chiến chí và đấu ý của sấm sét, còn không màng sống chết.

Hắn một người một kiếm, một mình canh giữ đường dài nóng rực và cường địch đầy đường.

Hắn không nhường nửa bước, tử thủ chỗ hiểm, mục đích là để hai sư đệ của hắn có thể toàn lực giết chết đại địch số một.

Tuy hắn đang hăng hái chiến đấu, nhưng vẫn mắt nhìn tám phương, phát hiện Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái rõ ràng đã đến gần chiếc kiệu kia, nhưng lại một trái một phải cầm kiếm đứng yên, thủ thế chờ phát, chậm chạp bất động.

Vì sao không tấn công?

Nếu không tấn công, chỉ sợ quân tiếp viện của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ đến.

Thời cơ sẽ nhanh chóng biến mất, nếu như Hà Quái, Lương Ma không nắm lấy, e rằng mình cũng không giữ được nữa.

Trong lòng Ôn Kiếm Thần biết rõ, tên cao lớn hùng tráng khôi ngô đồ sộ kia vừa gia nhập, hắn đã cảm thấy vô cùng tổn sức. Hắn vốn dùng lực lượng bốn lạng đẩy ngàn cân, một kiếm quét ngang ngàn quân, nhưng tình hình bây giờ giống như tuyết càng thêm băng, xuống giếng xuống địa ngục, còn cố giữ thì sẽ đứt.

(Sao bọn họ còn không giết Thích Thiếu Thương?)

Hắn một mặt chống đỡ kẻ địch tấn công, một mặt kiên quyết không cho kẻ địch xông thẳng hoặc vòng qua cứu viện chiếc kiệu xanh lá kia, còn một mặt dùng khóe mắt nhanh chóng liếc nhìn tình hình chiến đấu ở chỗ Hà Phi Phàm và Lương Song Lộc. Đột ngột, thoáng chốc, bỗng nhiên hắn thoáng hiện lên tình cảnh ngày đó bá sư học kiếm, lại mới mẻ giống như đắm vào tầm mắt hắn.

Năm đó, bảy người Thất tuyệt Kiếm Thần gồm La Tổng Thang, Lương Phủ Tâm, Hà Kiếm Thỉnh, Trần Côn Lễ, Tôn Chỉ Mi, Dư Thần Phù và Ôn Lạt Hà, tuy là đồng môn, đồng lòng chống địch, nhưng vẫn không thứ nhất, võ không thứ hai, vẫn khó tránh khỏi muốn phân ra cao thấp.

Sau đó bọn họ cũng thật sự so kiếm tại đỉnh Lục Chu, giao chiến bảy ngày, kết quả không phân rõ ràng, nhưng lão tam Ôn Lạt Hà là người có kỹ năng cao nhất.

Có điều kết quả này cũng không thể khiến cho bọn họ thật lòng khâm phục, bọn họ cũng không muốn tranh hùng đấu thắng trước mặt đại địch mà tổn thương tình nghĩa hai bên, vì vậy bọn họ chuyển hóa tâm tình tranh đấu này thành hai loại.

Thứ nhất, bất kỳ người nào trong bọn họ đều không thể dựa vào kiếm pháp tu vi cá nhân mà vượt trội thành thiên hạ vô địch, ít nhất Nguyên Thập Tam Hạng, Lãn Tàn đại sư, Thiên Y cư sĩ, Gia Cát tiên sinh năm xưa đều từng phân biệt đánh bại bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn muốn trở thành thiên hạ đệ nhất.

Nếu một người bọn họ không thể hoàn thành tâm nguyện này, vậy không bằng bảy người cùng hoàn thành nó.

Vì vậy, khi bọn họ đang trong thời kỳ phong hoa rộ rỡ, lại ẩn cư hai mươi năm, bí mật sáng tạo ra một loại kiếm pháp, do bảy người hợp sức thi triển, thiên hạ vô địch. Đó là kiếm pháp, không phải kiếm trận.

“Kiếm trận” cho dù không ai có thể phá được, đó cũng chỉ là “trận pháp”, không phải thành công của cá nhân.

Thứ mà bọn họ sáng tạo, tu luyện, nghiên cứu, chính là một loại kiếm pháp tuyệt thế, một người không thể phát huy được uy lực thật sự của nó, dựa vào cá nhân cũng không thể thi triển loại kiếm pháp này. Cho nên bảy người bọn họ liên thủ, tâm ý tương thông, đồng thời và đồng loạt sử dụng loại kiếm pháp này.

Loại kiếm pháp này lấy tên là “Thiên Hành Kiện”.

“Thiên Hành Kiện” kiếm pháp.

Bọn họ tin chắc, chỉ cần loại kiếm pháp này của bọn họ luyện thành xuất thế, nhất định đời không đối thủ, thiên hạ vô địch.

Bọn họ xét theo cao thủ kiếm pháp của đời trước, đó là đám người “Tam Tuyệt Thần Kiếm” Khuất Hàn Sơn, Cổ Quân Sơn, Đỗ Nguyệt Sơn, cùng với “Thất Tuyệt Thần Kiếm” Khang Xuất Ngự, kết quả vẫn không thể trở thành đại tông sư một mình gánh vác một phương. Mà bảy người Ôn Trần La Dư Tôn Lương Hà đã quá trung niên cũng biết người biết ta, hiểu rõ chỉ dựa vào tài năng của mình thì không thể trở thành bậc thầy độc bá võ lâm,

vì vậy tập hợp trí lực của mọi người, muốn tạo nên loại kiếm pháp “Thiên Hành Kiện” bao hàm tinh hoa của bảy người, mới có thể vô địch thiên hạ.

Thứ hai, ngoại trừ bảy người tập trung tu luyện một loại kiếm pháp cùng sử dụng, mỗi người bọn họ còn khổ tâm bồi dưỡng ra một đồ đệ, nhằm để kế thừa võ công kiếm pháp của bọn họ.

Bọn họ chuyển tâm tình tranh đấu lẫn nhau sang cho môn đồ của bọn họ.

Nói cách khác, giữa bọn họ không hề tranh đấu, chuyện phân cao so thấp lại do môn nhân đệ tử của bọn họ hoàn thành.

Cho nên, từ sau khi Thất Tuyệt Thần Kiếm thành tài xuống núi, gần như hàng năm đều phải giao đấu một lần.

Địa điểm giao đấu không ở danh sơn, cũng không ở danh phong, chỉ chọn ở núi Hoàng Nham.

Theo cách nói của Thất Tuyệt Kiếm Thần, nếu chọn tỷ võ tại Hoa sơn, Thiên sơn, Hoàng sơn, Ngũ Đài sơn, Cửu Hoa sơn, Nhạn Đăng sơn gì đó, chỉ sợ tên núi nặng hơn tên người. Cho nên bọn họ đặc biệt chọn một số ngọn núi thanh tú không bị người biết, nhưng lại có linh tính làm nơi tỷ võ, biểu thị có lòng tin địa điểm sẽ thành danh nhờ người.

Trải qua một lần giao đấu của bọn họ (hoặc không chỉ một lần), núi này sẽ vì vậy mà dương danh.

Loại suy nghĩ này của bọn họ, ít nhất có ba chỗ tốt.

Thứ nhất, có thể khích lệ lòng háo thắng của đệ tử, đã giỏi còn muốn giỏi hơn, đã tốt còn muốn tốt hơn, từ trong cạnh tranh giao đấu rèn luyện lẫn nhau, lớn mạnh vượt bậc.

Thứ hai, có thể làm tiêu tan sự tranh giành háo thắng giữa bảy người bọn họ, không tổn thương hòa khí, để môn đồ hoàn thành tư tâm của bọn họ, lại cùng nhau chí công vô tư bồi dưỡng tuyệt thế kiếm pháp hợp lòng hợp sức.

Thứ ba, bọn họ truyền tất cả chiêu thức mới lạ về kiếm pháp, võ công cho đồ đệ luyện tập, phát huy, từ trong thắng bại giữa môn nhân đệ tử giao đấu so chiêu, dẫn dắt bọn họ tự kiểm điểm và cải tiến.

- Đây đều là chuyện tốt, nhưng cũng có chỗ xấu.

Chỗ xấu lại nằm ở tâm lý bảy tên môn đồ của bọn họ.

Bọn họ thường muốn hai bên giao đấu, vì vậy đã tạo thành áp lực cực lớn, cùng với không ai phục ai, người nào cũng hi vọng đàn áp đối phương, không thể hoàn toàn đoàn kết khăng khít.

Mấy năm nay một mạch so kiếm, lại là La Thụy Giác (Hán Quả) võ công nổi bật xuất chúng, sáng tạo độc đáo, tự thành phái riêng, có một không hai. Lão tam Ôn Lạt Hà là người có tu vi kiếm pháp cao nhất trong Thất tuyệt Kiếm Thần, nhưng môn đồ Ôn Hỏa Cồn do hấn đích thân truyền thụ lại không phải là đối thủ của La lão yêu, đành phải xếp thứ hai.

Bọn họ đương nhiên trong lòng không cam, cũng không phục, hưởng hồ giữa đồng môn hai bên cũng tranh đấu sáng tối vô cùng kịch liệt, dần dần chia làm ba phe.

Một phe do Ôn Hỏa Cồn cầm đầu, được Hà Nan Quả và Lương Thương Tâm ủng hộ. Một phe khác do Tôn Ưc Cựu làm chủ, Dư Yếm Quyện và Ngô Phấn Đấu là phụ. Còn một người chính là La Hán Quả (Thụy Giác) tự thành một phái.

Do đó, Thái Kinh một khi ban thưởng bất công, mấy “phái” đồng môn này liền đổ kị phi báng lẫn nhau.

Ngày đó Thích Thiểu Thương tập kích ban đêm, chính là nắm được tâm lý này, thành công chia rẽ giết chết ba thành viên Dư Mặc Nhiên (Yếm Quyện), Tôn Bồ Đề (Ưc Cựu) và Ngô Ưng Quân (Phấn Đấu) trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Đây chính là kết quả của người đời trước xúi giục thúc đẩy môn đồ của bọn họ tranh thắng giao đấu lẫn nhau quá mức.

Nếu đồ đệ của bọn họ đánh thua, nếm mùi thất bại, người làm sư phụ cho dù có phong độ cũng sẽ không vui, khó tránh khỏi trách cứ quá nghiêm khắc (bất kể có công khai khiển trách hay không).

Cho nên bọn họ bị áp lực rất lớn.

Trong quá trình bọn họ trưởng thành và tu luyện, Ôn Hỏa Cồn, Ngô Phấn Đấu, Dư Yếm Quyện, Lương Thương Tâm, Hà Nan Quả, La Thụy Giác và Tôn Ưc Cựu hàng ngày đều chịu áp lực dưới loại giao đấu cạnh tranh này.

Trong quá trình dài đằng đẳng và cô độc ở trên núi một mình luyện kiếm, bọn họ đều trải qua những chua xót khổ sở không ai biết.

Cho nên bọn họ đều có đặc tính riêng.

Ôn Hòa Cẩn có thể không biết rõ tình hình của đám người Tôn Ưc Cự, Ngô Phấn Đấu và Dư Yểm Quyện, nhưng hẳn lại biết rõ tình huống khổ sở của Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá.

Bởi vì bọn họ từng thổ lộ với hắn.

Lúc Hà Nan Quá bận khoản nhất, ngày ngày đều đi bái thần. Hắn học kiếm tại núi Nga Mi, nơi này có miếu chùa nổi tiếng. Hắn ngày ngày bái, lớn tiếng thưa bẩm, cầu thần phù hộ, giúp hắn học thành kiếm pháp hạng nhất, vượt trội đồng lứa, để hắn không đến mức làm sư phụ thất vọng, trách mắng, để hắn không đến mức bị đám người Lương Thương Tâm, Ngô Phấn Đấu xem thường.

Hắn thành kính khẩn cầu thần linh ban cho hắn trí tuệ, ban cho hắn sức mạnh.

Bởi vì thiên tư có hạn, cho dù kiếm pháp của Hà Nan Quá đã đạt đến hàng ngũ cao thủ hạng nhất trên giang hồ, nhưng trong số bảy vị sư huynh đệ đồng môn, hắn chẳng qua là một người không trên không dưới.

Hắn không thể nổi bật xuất chúng, trấn áp đồng môn.

Vì điểm này, sư phụ Hà Kiếm Thỉnh thường trừng phạt hắn.

Hắn rất thảm, cũng rất cô độc.

Cho nên kiếm pháp của hắn càng đi theo một đường nan quá (khó chịu), người giao thủ với hắn cho dù có thể sống, cũng cảm thấy khó chịu.

Khi hắn phát hiện thần linh cũng không phù hộ hắn, mà mỗi lần giao đấu kết quả đều làm hắn khá khó chịu, cuối cùng có một ngày, hắn lật đổ lư hương, đá ngã tượng thần, còn từng ngậm từng ngậm, từng miếng từng miếng nuốt chửng lò tro, cây nến, nhang thơm vân vân vào trong bụng.

Cũng bất kể những nhang khói đang cháy này đốt phỏng chính mình.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8 – Chiếc Kiệu Này Giống Như Một Miếu Thần.

L

ương Thương Tâm cũng như vậy.

Sự khác biệt giữa hăn và Hà Nan Quá, có lẽ chỉ là Hà Nan Quá ăn tro nuốt nhang gặm nến, còn Lương Thương Tâm lại liều mạng ăn sách.

Hăn nuốt chừng tất cả sách.

Hăn ăn hết bất kỳ sách nào.

Nguyên nhân là võ công của Lương Thương Tâm cũng không thể trấn áp đồng môn, bị sư phụ Lương Phủ Tâm trách phạt. Hà Nan Quá cầu xin thần linh, còn Lương Thương Tâm thì đành lật cổ thư sách vở, hi vọng có thể tìm được linh ngộ.

Nhưng kết quả vẫn không linh, không ngộ.

Bởi vì hăn đọc quá nhiều sách, thứ duy nhất tăng thêm là một bụng kiến thức lỗi thời, hơn nữa đã lãng phí không ít thời gian và tâm lực của hăn, khiến cho kiếm pháp của hăn thậm chí không bằng cả Tôn Bồ Đề. Đến sau này, thời gian mà hăn hoang phí đã không thể tìm lại được, đọc sách không mang đến cho hăn bất kỳ thành công nào, ngược lại khiến cho kiếm thuật của hăn rơi xuống phía sau đồng môn khác. Hăn bèn đem tất cả oán hận phát tiết lên sách, hăn trở nên thấy sách liền ăn, gặm sách liền gặm.

Hăn vừa nhìn thấy sách, thậm chí chỉ cần là vật thể có liên quan đến sách, hăn đều hoàn toàn ăn vào trong dạ dày.

Cho nên, thứ hăn ăn không chỉ là sách, còn là giấy, cây, khúc gỗ, xà, cột, mái, thậm chí là giày gỗ và trúc.

Có mấy lần hăn còn ăn ốc sên và con rận, bởi vì hăn cảm thấy vỏ ốc sên, hạnh nhân và nội tạng con rận ép ra (kỳ thật là dịch sữa màu trắng), mùi vị rất giống khúc gỗ.

Hăn còn ăn da trâu, nhất là da tê giác.

Càng nổi mốc, càng ăn ngon.

Ôn Hòa Cỗn cũng có phương thức phát tiết của hãn.

Hãn không ăn tàn hương cây nến, đương nhiên cũng không ăn khúc gỗ vò cây.

Hãn không ăn gì cả, nhưng lại thích chơi.

Chơi với lửa.

Những đêm dài cô tịch luyện công luyện kiếm trên núi, hãn thích chơi với lửa, đốt một vòng lửa, bất kể là đốt cháy nhà cỏ hay nhà xí của mình, đốt cháy một hang núi hay cả ngọn núi, thậm chí cố ý dùng lửa đốt mình, hãn đều thích lửa.

Thích chơi đùa với lửa.

Thích dùng ánh lửa để chiếu sáng, đốt sáng, thậm chí là đốt cháy chính mình.

Sở thích này rất có nguy cơ tự thiêu, nhưng không phải là không có trợ giúp cho võ công của hãn.

Kiểm pháp của hãn thi triển đến lúc tinh tế, mũi kiếm thậm chí còn có thể nổ ra tia lửa.

Kiểm của hãn có thể giết ra tam muội chân hỏa.

Mỗi khi bức ra chân hỏa, hãn giống như một thanh kiếm bốc cháy, sắc không thể ngăn, bén không thể cản.

Bản thân hãn chính là một ngọn lửa.

Có lúc Ôn Tảo Mi tán gẫu với hai tên sư đệ của hãn, uống đến ngà ngà say, nói ra tâm sự trong lòng. Hà Nan Quá từng bày tỏ:

- Cho dù thần linh chưa từng phù hộ ta, ta cũng không nên ăn hết mấy pho tượng thần kia. Ta nuốt nó vào, giống như xúc phạm luật trời. Hiện nay ta đã không có đường lui, ngược lại ăn đến nghiện, thấy tượng thần là ăn. Có lẽ đây là thần linh trách phạt ta?

Lương Thương Tâm lại không hề có ý hối hận, hãn chỉ giận dữ khó bình:

- Ta ăn sách. Ta hận sách. Sau này ta thấy một quyển là ăn một quyển, gặp một cuốn là ăn một cuốn. Có...

Hãn oán hận nói:

- Ta thấy người đọc sách cũng ăn. Thư sinh nào gặp phải ta, ta nuốt cả da xương của hãn xuống...

Hắn hung ác nói:

- Ta có thù với sách.

Khi Ôn Hỏa Cồn giết địch thì giống như một quả cầu lửa bốc cháy, nhưng lúc nói chuyện lại rất biết phân rõ phải trái, thậm chí động tác còn có một chút ưu nhã và ưu oán.

- Khi ta chết, ta muốn chết một cách quang minh lỗi lạc, đỏ rực như lửa, thà rằng chết trong ngọn lửa...

- Cho dù là một khắc cuối cùng cũng bốc cháy.

Ôn Hỏa Cồn giống như rất mơ ước nói:

- Nếu như đó thật sự là ngày ta chết.

Hắn từng nói như thế.

Mà vào lúc này, khi hắn (Ôn Hỏa Cồn) đang đối địch chém giết, lại phát hiện Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm đối diện với chiếc kiệu kia, thần sắc của bọn họ giống như một người đang ăn tượng thần, còn một người đang điên cuồng nuốt vào một quyển điển tịch thật dày.

Bọn họ đối mặt với chiếc kiệu yên yên tĩnh tĩnh, an an tĩnh tĩnh, bình bình tĩnh tĩnh kia, giống như đối diện với thiên quân vạn mã, vươn cổ đợi chém, đối diện với một miếu thờ nhiều lần xuất hiện dấu hiệu thần tiên.

Thực ra Ôn Hỏa Cồn xem như tiêu sái.

Khi hắn vẫn còn là con nít, không biết lửa là thứ gì, mới dùng tay chạm vào, kết quả bị đốt phỏng.

Lúc thiếu niên, hắn không cẩn thận đùa với lửa, đốt trụi nhà của hắn, cũng khiến cho hắn trở thành cô nhi, vì vậy mới được Ôn Lạt Hà nhìn trúng, thu hắn làm đồ đệ, ép hắn ở trên núi tu luyện, dạy cho hắn kiếm pháp của lửa.

Hắn thường tự ví là một cây nến bốc cháy, thực ra giống như một cây trúc trong lửa hai mặt chịu lực. Hắn một mặt tự thiêu, một mặt nổ ra đốm lửa, một mặt hóa thành tro bụi trong ánh lửa này.

Đây cũng là số mệnh của Ôn Hỏa Cồn.

Mỗi người đều có số mệnh của chính hắn, bao gồm có thể không tin và không biết số mệnh của mình.

Chiếc kiệu này vẫn không có động tĩnh.

Dưới tình hình như thế, người ở bên trong vẫn hoàn toàn không có động tĩnh, nếu không phải trong kiệu vốn không có người, chính là bên trong căn bản không phải người.

Ôn Hòa Cồn còn gấp hơn Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá, hăn sợ mình thủ không nổi nữa.

Hắn đã sắp chống đỡ không nổi.

Ngay lúc này, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá đột nhiên có hành động. Bọn họ đột ngột thay đổi phương hướng.

Vốn là một trái một phải giáp công chiếc kiệu, hiện giờ lại biến thành một trước một sau, khiến người trong kiệu trước sau thụ địch.

Biến chuyển này cực nhanh.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến cho Lương Ma Hà Quái thực hiện biến đổi và ứng phó như vậy. Ôn Hòa Cồn dù sao cũng cách xa một khoảng với chiếc kiệu, vì vậy không thể cảm ứng được.

Sau đó Hà Nan Quá cùng Lương Thương Tâm cùng nhau công kích.

Hà Nan Quá vung kiếm, kiếm phát ra một tiếng rên rĩ động lòng người, cũng với ánh bạc chợt lóe lên.

Ánh bạc này lại không trực tiếp tấn công vào trong kiệu, mà là móc về phía một quả cầu lửa đang bốc cháy hừng hực trên đường.

Cầu lửa bay lên, bắn về phía chiếc kiệu xanh lá, sau một tiếng “rầm” đụng vào kiệu xanh lá, nổ tung ra, ngọn lửa lập tức đốt cháy chiếc kiệu, trước trước sau sau kể cả rèm vải đều dính lửa. Còn mảnh vụn ánh bạc lại biến ảo muôn vàn, bắn vào trong kiệu.

Đó là “băng” .

“Băng kiếm”, cũng là “kiếm băng”.

Một chiêu này của hăn là “nước lửa giáp công”.

Kiểm khí của hăn là băng giá, nhưng lại hất lên ngọn lửa. Hăn dùng hỏa công bức người trong kiệu ra ngoài, lại dùng “mũi băng” giết chết.

Hăn toàn lực tấn công, bởi vì hăn không có lo lắng về sau, Lương Thương Tâm nhất định sẽ lược trận giúp hăn.

Kiệu xanh lá đã dính lửa, giống như ngọn lửa màu vàng lượn quanh một con rồng màu xanh.

“Kiếm băng” đã như mưa tuyết đánh vào trong kiệu.

Nếu người trong kiệu không kịp thời ra ngoài, vậy thì chết chắc.

Một tiếng “bùng” vang lên, một vật từ sau kiệu bắn ra ngoài.

Ai cũng muốn sống.

Lửa đang cháy, vết kiếm giết người, người trong kiệu cuối cùng vẫn không nhìn được.

Hà Nan Quá đã cười.

Hắn muốn người trong kiệu không nhìn được, hắn muốn bức người trong kiệu ra ngoài.

Rắn xuất động, dù sao cũng dễ đối phó hơn rắn ẩn nấp trong hang.

Hắn muốn ở trước kiệu phát động thế công, khiến người trong kiệu từ phía sau lao ra, bởi vì hắn biết kiếm nhanh và thương tâm người của Lương Thương Tâm nhất định đang trông chừng và chờ đợi.

Chỉ cần Thích Thiếu Thương vừa lướt ra khỏi kiệu, nhất định sẽ chết.

Cái bóng kia vừa lướt ra khỏi kiệu, lập tức gặp phải kiếm của Lương Thương Tâm.

Lương Thương Tâm kiếm nhanh.

Trong nháy mắt cái bóng kia ít nhất đã trúng phải mười mấy hai chục kiếm.

Đến một kiếm cuối cùng, cái bóng kia đã bị một kiếm xuyên tim, sâu ở trên mũi kiếm. Lúc này Lương Thương Tâm mới có thể hơi ngừng lại, dừng tay một chút. Hắn xuất kiếm cực nhanh, một khi ra tay ngay cả hắn cũng không khống chế được, sau hai ba mươi chiêu mới có thể miễn cưỡng dừng lại.

Khi hắn có thể dừng lại, cái bóng kia đã sớm bị bảy tám kiếm xuyên tim, người cũng bị chém thành mảnh vụn.

Thế nhưng, đó không phải là người.

Không phải người thì là gì?

Đó chỉ là một cái bóng.

Cái bóng?

Không có người, chỉ có cái bóng?

Chẳng lẽ “cái bóng” lại tự động từ trong kiệu bay ra để Lương Thương Tâm thử kiếm?

Cái bóng lướt ra, Hà Nan Quá trong lòng đang thở phào, nhìn thấy kiếm nhanh của Lương Thương Tâm đã đâm trúng cái bóng, tâm lý càng vui mừng, đột nhiên trong kiệu vang lên một tiếng “cách”.

Sau đó ánh sáng đen và ánh sáng trắng chợt lóe lên.

Lúc này Hà Nan Quá đột nhiên tâm niệm vừa động.

Hắn nhớ tới một chuyện.

Hắn nhớ tới một người.

Chiếc kiệu như vậy, loại thủ pháp đối địch này, chẳng lẽ người trong kiệu là...

Hắn còn chưa kịp nghĩ tiếp, thậm chí cũng chưa kịp phản ứng, ngực của hắn đã tê rần, đau nhói.

Nụ cười của hắn khựng lại trên mặt.

Sau đó, hắn nhìn thấy ngực sườn trái phải của mình cắm hai mũi tên, cán tên còn đang rung động.

Hai mũi tên, một đen một trắng, trên cán tên phân biệt khắc chữ “Tình” và “Nhân”, thân tên đã chui vào trong lồng ngực của hắn, đau vào tim phổi, nhưng nhất thời lại không tắt thở.

Đến lúc này, hắn chỉ có thể kêu thảm một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người... người là...

Chợt nghe người trong kiệu lạnh lùng nói:

- Người giết người chậm, ta sẽ để cho người chết không thoải mái.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9 – Áo Múa Của Sát Thủ.

Đ

au.

Hà Nan Quá nhìn ngực mình bị hai mũi tên bắn trúng, chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, vô cùng khó chịu.

Đau, hơn nữa còn sợ.

Lực lượng của hai mũi tên kia vừa vặn khiến cho sức chiến đấu của hắn hoàn toàn biến mất, nhưng nhất thời lại không khiến cho hắn mất mạng.

Đau, nhưng nhất thời không chết được.

Hắn biết đó là tên gì.

“Tình Nhân tiễn”.

Loại tên này mỗi lần phát ra đều là một đôi một cặp, một đen một trắng, khi thành công thì hai mũi đều trúng mục tiêu, khi thất bại thì hai mũi đều trật, giống như tình nhân gần kề bên nhau, làm bạn gắn bó.

Người có thể phát ra loại tên này nhất định là cao thủ ám khí.

Loại tên này một khi phát ra cũng rất ít khi thất thủ.

Mà người phát ra tên này, gần như từ trước đến giờ chưa từng thất thủ.

Do đó trong nháy mắt này, Hà Nan Quá chẳng những cảm thấy đau, hơn nữa còn tuyệt vọng.

Hắn không ngờ người trong kiêu lại là tên sát tinh này.

Hắn cũng không ngờ kiếm băng lửa khói của hắn chẳng những không bức ra được nhân vật đáng sợ này, lại khiến cho hắn nhất thời sơ suất, bị đối phương thừa cơ hội.

Hắn càng không ngờ mình sẽ thua ở đây, thua bởi tay người này.

Đây đúng là đưa dê vào miệng cọp, đưa hung thủ đến nha môn.

Hà Nan Quá ôm ngực, dùng kiếm chống xuống đất, ngẩng đầu nhìn trời.

Trong khoảnh khắc này, hắn lại cảm thấy ông trời đang trêu cợt hắn, thần linh đang đùa bỡn hắn.

Hắn rất khó chịu.

Lúc này hắn mới biết, hóa ra một khắc trước khi chết lại khổ cực như vậy, khó chịu như vậy.

Hắn bắt đầu hối hận, trước kia không nên giết nhiều người như vậy, lại càng không nên giết người chậm như vậy.

Hiện giờ hắn chỉ muốn chết nhanh một chút.

Lương Thương Tâm kiểm nhanh.

Kiểm múa nhanh đương nhiên có rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng có vài chỗ xấu, ít nhất có một chỗ xấu là không thể nói dừng thì dừng.

Khi phát hiện sự vật kia không phải là “người sống”, hắn đã đâm ra mười hai kiếm.

Mười ba kiếm vừa qua, hắn phát hiện đồng liêu của mình ở trước kiệu bỗng nhiên trúng tên, người trong kiệu cũng lên tiếng nói chuyện.

Trong nháy mắt này, Lương Thương Tâm không nghĩ gì cả.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, chỉ sợ vừa suy nghĩ thì đầu chí sẽ sụt giảm.

Nhất là hắn không dám nghĩ tới người trong kiệu là ai, một khi nghĩ thì sẽ sợ, một khi đã sợ thì sẽ mất đi dũng khí.

Thử hỏi, không có dũng khí thì làm sao có thể thi triển ra kiếm nhanh.

Kiểm muốn nhanh, phải có dũng khí và quyết tâm thẳng tiến không lùi.

Vì vậy Lương Thương Tâm không quan tâm, cũng không lên tiếng. Hắn dùng một kiếm đâm thẳng vào kiệu xanh lá, kiếm chĩa vào kiệu thì một kiếm đã chia thành bốn kiếm, bốn kiếm lại diễn hóa thành mười sáu kiếm, khi đâm vào trong kiệu lại biến thành sáu mươi bốn kiếm. Vô luận thế nào, bất kể ra sao, hắn đều quyết tâm phải đâm người trong kiệu thành trăm ngàn lỗ hồng rồi tính sau.

Kiểm của hắn nhanh.

Kiểm của hắn nhanh ở chỗ không cần nghĩ ngợi.

Kiểm pháp không kịp suy nghĩ, còn nhanh hơn đầu óc chuyển động, ai có thể chống đỡ được?

Kiểm chiêu của hắn hoàn toàn dựa vào phản ứng tự động, phản xạ tự nhiên. Nếu như kẻ địch nhìn thấy kiếm pháp của hắn rồi mới đánh trả, chống đỡ, vậy thì nhất định sẽ thua, cũng nhất định sẽ chết.

Thế nhưng, lần này hãn mới phát ra kiếm thứ mười tám, trong lòng trầm xuống, đã biết mình nhất định sẽ thua.

Bởi vì hãn hoảng sợ phát hiện một chuyện.

Kẻ địch không hề ở trong kiệu, ít nhất trong kiệu cũng không có người sống.

Hiển nhiên lúc hãn phát ra kiếm thứ mười lăm đã có phát hiện, đến kiếm thứ mười tám đã sinh ra cảnh giác, nhưng phải đến kiếm thứ hai mươi ba mới có thể miễn cưỡng dừng lại thế công, muốn xoay người đối phó với kẻ địch xuất quỷ nhập thần không biết ở đâu (nhưng nhất định đã rời khỏi kiệu).

Thế nhưng, lúc hãn phát ra kiếm thứ hai mươi một, dưới sườn đã đau.

Một vật bắn vào sườn phải của hãn, xuyên qua sườn bay ra.

Nói cách khác, vật kia đã xuyên qua tim của hãn, cũng xuyên qua thân thể hãn.

Hãn đã bị ám khí xuyên tim, đâm qua cơ thể.

Hãn muốn xoay người, nhưng đã không kịp.

Có điều kiếm thế của hãn vẫn phát ra không thể dừng lại, ít nhất là không thể kịp thời thu thế.

Lúc hãn phát ra kiếm thứ mười lăm đã có phát giác, đến kiếm thứ mười tám đã quyết định kiếm thứ hai mươi ba sẽ có thể thu kiếm, nhưng đến kiếm thứ hai mươi một lại bị một vật sắc bắn trúng tim, khiến cho kiếm chiêu của hãn không thể khống chế, thu về, ngược lại còn đâm ra một kiếm lại một kiếm, đến kiếm thứ hai mươi sáu hãn mới cảm giác được đau đớn, đến kiếm thứ hai mươi chín kiếm của hãn mới bắt đầu chậm lại, đến kiếm thứ ba mươi lăm kiếm chiêu của hãn đã hết sức chậm chạp, nhưng hãn vẫn không thể thu lại kiếm thế, vẫn một chiêu lại một chiêu, một kiếm lại một kiếm, tiếp tục diễn luyện.

Ai cũng thấy hãn đã lực bất tòng tâm, nhưng kiếm của hãn vẫn giống như một điệu múa, kiệt sức vẫn phải múa tiếp, hơn nữa ánh kiếm còn đan vào trước người hãn giống như một lớp áo múa.

Áo múa của sát thủ.

“Ám khí” là từ “cái bóng” bên kia bản tới. Không biết thế nào, “người trong kiệu” đã lạng lẹ “lách” ra, dựa vào “cái bóng” kia. Lúc Lương Thương Tâm phát động công kích với chiếc kiệu, người này cũng phát ra ám khí.

Ám khí này thành công xuyên qua tim Lương Thương Tâm.

Tim của Lương Thương Tâm đã thương.

Tim của Lương Thương Tâm rất đau.

Hắn múa kiếm đến kiếm thứ ba mươi hai, lực đã hết, lúc này mới có thể dừng lại, ôm tim, hét lên thảm thiết:

- Người... Vô Tình?

Chỉ thấy một thanh niên áo xanh ngồi thẳng ở bên cạnh “cái bóng”, một tay ôm bụng, mày kiếm nhíu chặt, giống như đang chịu đựng một loại đau đớn kỳ diệu, giọng điệu lại rất bình thản:

- Nếu như ngươi không giết ba người kia, ta sẽ không giết ngươi. Hiện giờ ngươi đã giết người, giết người thì đền mạng, ngươi hãy đền mạng đi!

Lương Thương Tâm bất cam gào thét:

- Người mà chúng ta muốn ám sát là Thích Thiều Thương, tại sao ngươi lại ở đây? Rốt cuộc liên quan gì đến ngươi... Vô Tình, tên trời đánh ngươi, ta thành quỷ cũng...

Đây là câu nói cuối cùng của Lương Thương Tâm.

Câu này hắn không thể nói xong, nghi vấn của hắn cũng không được giải đáp.

Hắn đột nhiên tắt thở.

Không ai có thể sống sót dưới tình huống tim bị xuyên qua tan vỡ, Lương Thương Tâm quen thương tâm người cũng không thể.

Hắn đã chết, nhưng Vô Tình vẫn thấp giọng trả lời vấn đề này cho hắn:

- Thành quỷ cũng không tha cho ta, đúng không? Vậy chờ ta cũng thành quỷ rồi hãy nói. Ta là bồ khoái, ngươi đã giết người, đương nhiên là liên quan đến ta. Huống hồ, chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy tiếng sấm sao? Tiếng sấm đã thông báo cho các ngươi phải hạ thủ giết Thích Thiều Thương, tiếng sấm kia cũng tố cáo với ta, muốn ta ở nơi này khiến các ngươi giết người đến mạng. Người giết người nhanh, ta sẽ để cho ngươi chết nhanh; hắn giết người chậm, ta sẽ khiến hắn chết chậm.

Y ấn vào bụng, giống như đè nén đau đớn gì đó, nói:

- Ta luôn luôn rất công chính, sẽ cho người một công đạo.

Lúc y nói những lời này, Lương Thương Tâm đã chết.

Nhưng y vẫn đang nói chuyện, hơn nữa còn nói với thi thể của Lương Thương Tâm. Giống như, y tận mắt nhìn thấy Lương Thương Tâm mặc dù đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn chưa bay đi, y đang nói chuyện với hồn phách của Lương Thương Tâm.

Thế nhưng những lời y nói, ít nhất có một người chắc chắn nghe được.

Đây là một người giống như ánh lửa hừng hực.

Hắn đang giết đến hằng máu, giết đến bốc lửa.

“Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10 – Sát Thủ Không Nơi Nương Tựa.

S

au một tiếng “ầm”, tia chớp làm nổi lên sấm sét.

Theo gió mây quay cuồng, một trận sấm chớp mưa bão đã đến gần, bao trùm mặt đất.

Ôn Hỏa Cồn chợt phát hiện, hắn chỉ còn lại một mình. Sư đệ, đồng liêu và chiến hữu của hắn, không phải bị trọng thương thì đã chết đi, nếu không thì cũng hoàn toàn không xuất hiện như ước hẹn.

Hiện giờ hắn chỉ một thân một mình.

Một người một kiếm, đơn độc tác chiến.

Cảm giác cô độc này khiến hắn vô cùng sợ hãi. Lại vì sự sợ hãi này chỉ có thể đối diện, không thể trốn tránh, càng khiến cho hắn có một loại cảm giác anh hùng như đang dựa sông chống đỡ, chiến trời đấu đất, cả người bị thiêu đốt bởi một cảm giác bi tráng.

Kiếm của hắn nghênh đón kẻ địch, vào lúc trời đất u ám, không chỉ đâm ra kiếm quang và kiếm khí, còn bức ra tia lửa và ánh lửa.

Đó là ngũ muội chân hỏa, cũng là ngọn lửa sinh mệnh của hắn.

Hắn một mặt giao chiến với Chu Đại Khối Nhi, một mặt còn sát thương hai tên đệ tử của Phong Vũ lâu. Trông thấy kẻ địch càng ngày càng mạnh mẽ, thế công càng ngày càng mãnh liệt, hắn đột nhiên rít lên một tiếng.

Một tay hắn giơ kiếm, hướng lên trời.

Những người vây công hắn đều kinh hãi. Chu Đại Khối Nhi vừa giơ tay lên, những cao thủ, đệ tử xông đến chỉ bao vây Ôn Hỏa Cồn, đằng đằng sát khí, mài tay lau gươm, nhưng lại không dám tùy tiện tấn công.

Chợt nghe Ôn Hỏa Cồn nhìn lên trời gào thét:

- Trời muốn ta chết! Bát Lôi Tử Đệ, các người đang ở đâu? Lũ rùa khốn kiếp, La lão yêu, người chết ở đâu rồi!

Có lẽ Ôn Hỏa Cồn từng nghe nói đến truyền thuyết, nhiều năm trước trong trận chiến Tam Hợp lâu, Quan Thất bị sét đánh mà không chết, ngược lại

chỉ trời quát hỏi; cũng từng nghe nói nhiều tháng trước tại nhà cũ của Tư Mã Ôn Công, Quan Mộc Đán một mình chiến đấu với quần hùng, chột bị thiên lôi đánh trúng, hình tiêu ảnh diệt, trước đó vẫn cất giọng hỏi trời, oán trời, trách trời, mắng trời, so trời, hét trời. Hiện giờ hãn đơn độc quyết chiến, lấy ít đánh nhiều, trong trời đất tịch mịch, không màng sống chết, cũng khó tránh khỏi sinh ra loại chí khí hào tình này.

Mặc dù có khí khái hào hùng, nhưng về khí thế đương nhiên không thể so với chiến thần Quan Thất.

Chợt nghe bầu trời vang lên một trận tiếng sấm cuồn cuộn, lại “đùng” một tiếng, ánh chớp chiếu rọi khắp cả đường lớn. Kiếm của Ôn Hỏa Cồn chỉ lên trời, dường như đã hấp dẫn một tia sét lạnh, lóe lên những tia lửa màu lam, phát ra tiếng rung loẹt xoẹt. Giống như trên thân kiếm và mũi kiếm có vài con rắn bạc nhỏ như tơ nhện đang nhanh chóng lượn quanh, khiến thanh kiếm lửa này không ngừng rung động.

Chu Đại Khố Nhi đứng phía trước mọi người, tay của hãn giơ lên trời vẫn không hạ xuống. Cánh tay này của hãn không hạ xuống, đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không ai dám tùy tiện công kích, bởi vì ai cũng biết tên to con này là chiến tướng có khả năng gánh vác nhất trong Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Chu Đại Khố Nhi nhìn đường dài u ám, gió bay mây cuốn, nhìn cả đường lớn đều vây quanh một người giống như một đoàn khói lửa chiến tranh, trong mắt lại hiện lên vẻ đồng tình.

- Đầu hàng đi. Bây giờ người còn có thể lựa chọn, chúng ta sẽ không dùng tư hình, chỉ giao người cho nha môn chờ xử lý, thế nào?

Ôn Hỏa Cồn cười.

Hãn cười lên giống như bốc cháy.

Lúc hãn cười như vậy hết sức hào kiệt, cũng hết sức đoạn tuyệt.

- Các người muốn giao ta cho tên sát thủ được xưng là bổ khoái kia? Có bản lĩnh thì giết ta trước đi!

Chu Đại Khố Nhi lắc đầu, thở dài. Hãn luôn luôn dũng mãnh thiện chiến, nhưng thực ra cũng không hiểu chiến.

- Không cần đánh được không? Chiến hữu của người đều đã chết rồi.

Ôn Hỏa Cồn không nghe được câu này còn tốt, vừa nghe xong toàn thân liền run lên lách cách, giống như quá đau khổ, đau khổ đến mức tựa như ngũ tạng đều thiêu đốt. Hắn hét lên:

- Tất cả đã chết rồi, đi rồi, không đến rồi. Một mình ta giết hết các người!

Sau đó hắn gào lên trong tiếng sấm ầm ầm:

- Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương, con rùa khốn kiếp người trốn ở đâu, mau rút ra đây, quyết một trận tử chiến với ta!

Hắn vừa gào thét, vừa dùng một kiếm đâm về phía Chu Đại Khố Nhi, một kiếm này nhanh và mạnh.

Chu Đại Khố Nhi ngửa đầu, tránh khỏi một kiếm này của hắn.

Ôn Hỏa Cồn lại tiến tới một bước, lại dùng một kiếm đâm nhanh về phía Chu Đại Khố Nhi, một kiếm này càng nhanh càng mạnh.

Chu Đại Khố Nhi đưa đao lớn xuống, dùng mặt đao ngăn cản nhát đâm này của hắn.

Một kiếm này đâm vào trên sống đao, lại nghe mấy tiếng “xoẹt xoẹt”, một dòng điện hóa thành vô số con rắn nhỏ lóe lên lượn quanh, khiến cho tay của Chu Đại Khố Nhi run lên, toàn thân cũng run lên giống như bị điện giật. Tuy hắn dũng mãnh kiên cường nhưng cũng phải kêu lên một tiếng, lui lại mấy bước, nhất thời nửa người mất cảm giác, không thể chủ động công kích.

Một kiếm này của Ôn Hỏa Cồn chẳng những ẩn chứa kiếm khí, còn phát ra chân hỏa, cũng bắn ra uy lực sấm sét trong trời đất. Chu Đại Khố Nhi giống như bị điện giật một chút, nhất thời nửa người tê dại, không thể đánh trả.

Hắn có mình đồng da sắt, cũng không thể chịu được uy lực một kiếm lôi đình này.

Ôn Hỏa Cồn dùng một kiếm chấn nhiếp Chu Đại Khố Nhi, toàn thân đột nhiên hóa thành một ngọn lửa, cũng không lập tức truy kích Chu Đại Khố Nhi, ngược lại liên tục giết chết hai người ở góc tây bắc, ánh kiếm thêm lửa nhanh chóng bay cuộn tới phía sau chiếc kiệu xanh lá kia.

Người đang ngồi phía sau kiệu xanh lá chính là danh bổ Vô Tình.

Ôn Hỏa Cồn đối mặt với Vô Tình, lạnh lùng nói:

- Tại sao lại giết huynh đệ của ta?

Lời còn chưa dứt liền phát ra một kiếm.

Ánh kiếm vừa lên, ngọn lửa xuất hiện.

Đây mới là “lửa của kiếm”, kiếm lửa.

Hắn đã nhìn chuẩn, cũng đã nhắm chuẩn.

Hắn muốn giết chết kẻ đứng đầu danh bổ này, hỏa thiêu Vô Tình.

Cho dù không giết được Thích Thiếu Thương, nếu có thể giết chết Vô Tình cũng đủ để nổi danh thiên hạ.

Kiếm của hắn cộng thêm ngọn lửa, quãng kiếm dài ra đến hơn gấp ba.

Thế nhưng Vô Tình chỉ giơ tay lên, sau một tiếng “vèo” bắn ra một vật.

Kiếm của Ôn Hỏa Cồn có nhanh, cũng không nhanh hơn ám khí.

Ám khí kia lại không phải tấn công thẳng vào hắn.

Nếu như ám khí bắn về phía hắn, hắn còn có thể né tránh, nhưng ám khí kia lại đánh vào trên kiếm của hắn.

Theo một tiếng “ong”, tay hắn run lên, kiếm trong tay gần như rơi xuống.

Hắn trầm cổ tay, năm ngón tay xiết chặt, lúc này mới giữ được kiếm. Lại nghe Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Bọn hắn giết người, ta giết bọn hắn.

Ôn Hỏa Cồn quát lên:

- Ta cũng giết người, người có bản lĩnh thì tới đây giết ta!

Một tiếng “bộp” vang lên, lại một vật đánh trúng thân kiếm của hắn. Tay hắn run lên, một lần nữa gần như cầm kiếm không nổi.

Chỉ nghe Vô Tình lạnh lùng nói:

- Người cũng đã giết người, ta đương nhiên muốn giết người.

Ôn Hỏa Cồn gầm lên:

- Chỉ người có thể giết người, người khác không thể giết người sao?

Lại một tiếng “bộp”, thêm một ám khí đánh trúng mũi kiếm của hắn. Nhất thời thanh kiếm trong tay Ôn Hỏa Cồn khói lửa tan biến, ánh lửa chỉ còn thoi thóp.

Vô Tình vẫn lạnh lùng nói:

- Ta giết người là vì trừng trị kẻ giết người, nếu như người có bản lĩnh thì có thể tới giết ta.

Ôn Hỏa Cồn đã bị đối phương bức lui một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần, điều này đã kích thích sát khí và nộ khí của hắn. Hắn hét lớn một tiếng, ngọn lửa trên thân kiếm một lần nữa bùng lên, mấy đóa hoa lửa lượn quanh thân kiếm, hừng hực bốc cháy, còn phát ra tiếng nổ lách tách.

Mũi kiếm của hắn từ xa chỉ về phía Vô Tình:

- Người phóng ám khí cái gì, có gan thì quyết một trận tử chiến với ta!

Vô Tình chau mày, quát lên:

- Nói nhảm!

Y vung tay lên, “xoẹt” một tiếng, lại đánh ra một vật.

Toàn thân Ôn Hỏa Cồn đều bị chiến chí thiêu đốt, kiếm giơ ngang, vốn đã thủ thế đợi phát, đã sớm tập trung chú ý Vô Tình xuất thủ, cảnh giác đề phòng. Thế nhưng gặp phải ám khí này của Vô Tình, hắn vẫn rít lên quái dị, giậm chân một cái, trăm người nhảy lên, tay chân luống cuống, chật vật vô cùng.

Bởi vì ám khí này của Vô Tình nhìn như tùy ý phát động, thực ra lại vô cùng chớp nhoáng, trước tiên “phụp” một tiếng đánh vào trong đường phố, tiến thẳng đến nơi đặt chân của Ôn Hỏa Cồn, lại “vèo” một tiếng đột ngột chui ra, gần như xuyên qua chân của hắn.

Tuy Ôn Hỏa Cồn co chân vọt lên cực nhanh, nhưng ám khí chỉ nhỏ bằng móng tay kia vẫn đuổi theo tấn công vào cổ họng hắn.

Hắn vất vả lắm mới tránh khỏi một mũi ám khí này, đáp xuống bên ngoài mười một thước, nhưng đã mấy phen khổ sở, thậm nghĩ nguy hiểm. Hắn đang muốn lên tiếng mắng chửi, không ngờ một mũi ám khí khác lại xé gió bay tới.

Mũi ám khí này hoàn toàn khác với lần trước.

Lần trước thì ngoằn ngoèo, ám khí này lại trực tiếp.

Lúc trước thì quanh co, lần này thì lại nhanh.

Nhanh giống như tia chớp, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Nhanh đến chết người.

Mũi ám khí này là một ngọn phi đao, bắn thẳng vào giữa người Ôn Hỏa Cồn.

Ôn Hỏa Cồn kêu lên một tiếng, kịp thời/lập tức/đồng thời lui nhanh/ lánh nhanh /chấn kiểm ngăn cản mũi ám khí này.

Một tiếng “đỉnh” vang lên, mũi ám khí (phi đao) kia chợt bay ra ngoài.

Ôn Hỏa Cồn cũng thật sự gặp khó không ngã, càng đánh càng hăng, dũng mãnh thiện chiến. Hắn vừa đánh văng phi đao, lại cúi người muốn lao về phía Vô Tình.

Hắn không sợ, hắn không chùn, hắn nhất định phải giết chết Vô Tình.

Hôm nay cho dù phải chết, hắn cũng nhất định phải kéo theo một cao thủ võ lâm, danh nhân giang hồ chết chung với mình.

Dù sao hắn cũng nên liều mạng, cũng phải liều mạng.

Dưới cái nhìn của bất cứ người nào, hắn là một kẻ dũng mãnh gan dạ.

Nhưng trong mắt của Vô Tình, hắn lại là một kẻ không nơi nương tựa.

Y vẫy tay một cái, lại phát ra một mũi ám khí.

Dường như còn mang theo một tiếng thở dài.

Đây là một cái “nguyên bảo lưu tinh”.

Nguyên bảo lưu tinh là một lưu tinh chùy lớn như một cục nguyên bảo, không dây xích, nhiều gai, nhiều cạnh, làm bằng sắt, trọng lượng nặng. Lúc phát ra nếu mượn lực xoay vòng của cổ tay, cho dù gặp phải binh khí sắc bén ngăn cản, cũng có thể bay xéo bắn thương người khác, góc độ nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11 – Ớt Đỏ, Ta Muốn Ăn Nhãn Bắp.

Ô

n Hỏa Cồn rõ ràng không ngăn được.

Kiểm của hắn còn chưa thu về.

Khí của hắn cũng chưa trở về.

Thế nhưng vào lúc thế không thể tiếp, sức đã dùng hết, hắn đột nhiên xoay người, vọt lên không, đã dịch chuyển ba thước bốn, vừa vặn tránh khỏi một cục nguyên bảo lưu tinh chết người kia.

Lúc này tiếng thở dài của Vô Tình mới đến hồi cuối, một tiếng “ai” giống như kéo theo chiếc đuôi của đốm lửa còn sót lại lướt qua chân trời.

Sau đó Ôn Hỏa Cồn đột nhiên phát hiện mình không ổn, rất không ổn.

Bởi vì sau lưng hắn đều dính lửa.

Hắn đang bị vây khốn trong hỏa ngục, cả người đều tắm trong lửa.

Khi hắn phát hiện thì đã không còn kịp, ngọn lửa đã đốt cháy toàn thân, hắn lập tức giống như một người lửa.

Lúc này hắn mới hiểu được một chuyện, một sự thật đáng sợ.

Hóa ra ba mũi ám khí ban đầu của Vô Tình, trước tiên áp chế ngọn lửa trên kiếm của hắn, cũng áp chế sự kiêu ngạo của hắn, nhưng quan trọng hơn chính là làm rối loạn vị trí của hắn.

Vị trí vừa loạn, đối phương liền liên tục phát ra ba mũi ám khí.

Mũi thứ nhất, thứ hai, thứ ba đều không phải muốn sát thương hắn, giết chết hắn, mà chỉ cần hắn tránh, né, lánh, lui.

Do đó, khi Ôn Hỏa Cồn tập trung tinh thần, toàn lực bức ra ngũ muội chân hỏa của mình đối kháng đại địch, dĩ nhiên không chú ý đến mình tránh trái né phải, đã lui đến gần sát chiếc kiệu dính lửa kia.

Lửa là do chính hắn tạo ra.

Toàn thân hắn rất nóng, cũng không lưu ý ngoại trừ lửa trong còn có lửa ngoài.

Cuối cùng, sau khi hẩn tránh khỏi cục nguyên bảo lưu tinh kia, lại ngã vào trong kiệu lửa.

Hẩn giống như dẫn lửa tự thiêu, gần như sắp nổ tung.

Lúc này hẩn mới hiểu được dụng ý của Vô Tình. Từ ban đầu giao thủ, đối phương đã từng chiêu bố cục, mà hẩn lại hoàn toàn rơi vào trong cục.

Lúc hẩn tỉnh ngộ thì cả người đã dính lửa.

Kỳ quái là lúc này thứ thoáng qua trong lòng hẩn không phải giận dữ, cũng không phải sỉ nhục, càng không phải tuyệt vọng, mà chợt nghĩ tới một trái ớt đỏ.

Bản thân hẩn giống như một trái ớt đỏ lớn.

Hẩn là một người cả đời đều có ánh sáng, mà hiện giờ cả người hẩn lại đang bốc cháy.

Hẩn đột nhiên rất muốn uống một thứ, đó là nhân băng.

Quả nhân trắng như tuyết vị ngọt thơm lừng, trộn ở trong băng, vào miệng tươi mát. Nếu như lúc này có một chén ngửa cổ uống vào, đó là chuyện tuyệt vời biết bao.

Hẩn hét lớn, giãy giụa, muốn tránh khỏi ngọn lửa, trong lúc giận dữ mắng chửi lại xen vào một câu:

- Ớt đỏ, ta muốn ăn nhân băng...

Câu này nói không đầu vào đầu, khiến người ta hoàn toàn không hiểu đầu đuôi. Ngay cả người luôn có cảm ngộ, kiến thức và nghiên cứu đối với phản ứng của con người (nhất là người tội ác tà trời) tại khoảnh khắc trước khi chết, cũng cảm thấy rất nghi hoặc.

Có lẽ đó là một sự hỗn loạn trước khi chết.

Trong mắt của Vô Tình, cả người Ôn Hòa Cồn múa may trong lửa, thật ra là không nơi nương tựa.

Sát thủ cũng là người, sát thủ cũng không nơi nương tựa.

Ôn Hòa Cồn toàn thân dính lửa, vẫn rất dũng mãnh, còn rất uy mãnh. Hẩn một mặt muốn dập tắt lửa trên người mình, một mặt muốn cầm kiếm lao về phía Vô Tình, muốn cùng đối phương đồng quy vu tận.

Hẩn xoay tròn, găm thét, ánh lửa toàn thân giống như khoác lên người hẩn một bộ áo múa, khiến hẩn khoa tay múa chân trong ánh lửa càng bơ vơ

không nơi nương tựa.

Ngay lúc này, Ôn Hỏa Cồn cũng không nói tiếp được nữa.

Sau một tiếng “phụp”, một vật đánh vào ngực hắn trong ngọn lửa, chui thẳng vào trong.

Đó là phi đao.

Vô Tình cũng không xuất thủ.

Ít nhất, y không xuất thủ với Ôn Hỏa Cồn đã dính lửa.

Đó là phi đao vừa rồi Ôn Hỏa Cồn đánh bay.

Ngọn phi đao kia ngoại trừ muốn bức lui Ôn Hỏa Cồn, quan trọng hơn là muốn hấn dùng kiếm ngăn cản nó.

Vừa ngăn cản, ngược lại đã kích phát lực lượng ẩn giấu của nó, lượn vòng phản công.

Bởi vì phi đao bị đánh văng này lại lượn một vòng lớn bay trở về, vẫn luôn nhắm vào Ôn Hỏa Cồn, khiến cho Ôn kiếm Thần trong lửa hoàn toàn không thể đề phòng, không kịp chống đỡ.

Cho nên hắn đã trúng phải một đao này.

Một đao này đâm thẳng vào ngực.

Hắn trúng phải một đao, lập tức ngã ra, bất động.

Lửa ở trên người, trên trán, trên tóc, trên áo của hắn, hừng hực thiêu đốt.

Sau đó hắn lại hiểu được một chuyện.

Đây là ngày ta chết...

Không còn nữa.

Không có đoạn sau, bởi vì hắn đã chết.

Hà Nan Quá bị thương vẫn luôn xem trận chiến.

Hắn lẳng lặng nhìn, người bị trọng thương khiến cho hắn không thể cử động, nhưng không thể động không có nghĩa là không có hi vọng.

Hắn vốn vẫn ôm hi vọng, hắn đặt hi vọng lên người Ôn Hỏa Cồn.

Nhưng bây giờ cũng không còn nữa, bởi vì Ôn Hỏa Cồn đã chết rồi.

Hắn lẳng lặng, thậm chí lạnh lùng nhìn Ôn Hỏa Cồn chậm rãi ngã xuống, sau đó hắn mới kiên quyết làm một chuyện.

Hắn dùng tay cầm lấy hai đuôi tên.

Hai tiếng “xoẹt xoẹt” vang lên, hai mũi tên hoàn toàn cắm vào trong tim hăn.

Hăn tự sát, bởi vì hăn không muốn chết quá chậm, quá khó chịu. Hăn không muốn người khác đối phó với hăn bằng phương pháp mà hăn đối phó với người khác.

Cho nên hăn thà chết, chết nhanh, chết thống khoái.

Câu nói sau cùng hăn nói rất chậm, rất chậm, cũng rất thâm lương:

- Vô Tình, Thích Thiếu Thương... ta biết các người có thủ đoạn, nhưng người giết chúng ta rồi, chỉ sẽ bức ra người muốn lấy mạng các người. Ngày tháng sau này của các người tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Đột nhiên giữa lằn ranh sống chết này, hăn cảm thấy trong lòng có một sự giận dữ bất bình, không nhịn được hét lên:

- La lão yêu, đến bây giờ người vẫn không xuất hiện, người cũng sẽ không được chết tử tế!

Nói xong, hăn đã chết.

Tại khoảnh khắc trước khi chết, hăn lại nhìn thấy thần phật đầy trời.

Trên đường lớn vẫn có lửa, nhưng rất nhanh đã bị dập tắt.

Trên trời mây dày không mưa, tiếng sấm âm âm, đường lớn Lam Sơn vẫn bốc lên hơi nóng.

Trên đường ngổn ngang, đã có ba mươi hai ba mươi ba người ngã xuống, hoặc chết, hoặc bị thương, hoặc rên rỉ.

Người bị thương rất nhanh được cứu hộ, người chết thì nhanh chóng được khiêng đi. Người chỉ huy điều động, dọn dẹp tàn cục là một hán tử mặt âm dương.

Hăn điều động bình tĩnh, ngăn nắp trật tự.

Ngũ quan của hăn luôn làm cho người ta cảm giác được một vẻ trách trời thương dân, nhưng giữa thần sắc lại bộc lộ ra một loại khí tức cường hãn khó che giấu.

Hăn lập tức thu xếp xong cục diện toàn bộ đường lớn, sau đó không nhanh không chậm báo cáo với Vô Tình:

- Bên phía chúng ta chết hai mươi hai người, bị thương tám người. Lương Thương Tâm, Hà Nan Quá và Ôn Hòa Cồn đến tập kích đều chết trong tay

bổ đầu ngài.

Sắc mặt Vô Tình tái nhợt, dùng tay trái khê vuốt bụng dưới, giống như chịu đựng đau lớn cực lớn, chỉ hừ lạnh nói:

- Ba tên này đều từng giết không ít cao thủ vô tội để tế kiếm, thử kiếm. Ta vẫn muốn trừng trị bọn chúng, nhưng sau khi bọn chúng đầu quân cho Thái Kinh, đã từ chỗ Thái Nguyên Trường lấy được xá miễn của hình bộ, không thể truy cứu những chuyện bọn chúng phạm phải trước đây. Ta muốn xử lý bọn chúng đã lâu, hôm nay bọn chúng phát động tập kích, sát thương người vô tội, ta liền mượn lý do này trừ khử Ôn Kiếm Thần, Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái. Đáng tiếc là vẫn còn cá lọt lưới, không thể một lưới bắt hết. Trương Thán lau mồ hôi trên trán. Hắn nửa bên mặt đen, nửa bên mặt trắng, mặt trắng hoàn toàn không có mồ hôi, trán đen lại đầy mồ hôi hột.

- Xem ra tình báo của chúng ta vẫn có sai sót, La Thụy Giác không xuất hiện ở đây.

Vô Tình nói:

- Ta có thể thuận lợi trừ khử ba tên nghiệt chủng này, còn nhờ Thích tổng lâu chủ thay mặt thông báo, ta đã vô cùng đa tạ rồi.

Gương mặt lạnh lùng của y thoáng hiện lên vẻ lo lắng:

- Có lẽ, một La Hán Quả còn khó đối phó hơn so với sáu tên Kiếm Yêu, Kiếm Quỷ, Kiếm Tiên, Kiếm Thần, Kiếm Ma, Kiếm Quái cộng lại.

Trương Thán nói:

- Trên thực tế, chúng ta cũng đã năm lần thử giết La Kiếm, nhưng đều không thành công, hơn nữa còn bị hấn giết cho tan tác quay về. Cho dù hôm nay hắn có ở đây, nếu không có đại bổ đầu, e rằng chúng ta cũng không vây hấn được.

Vô Tình nói một cách xa xăm:

- Ta lo lắng... không phải là hắn ở đây...

Trong mắt Trương Thán lộ ra vẻ chuyên chú, hắn đang đợi Vô Tình nói tiếp.

Vô Tình quả nhiên nói tiếp:

- Ta lo lắng lại là hắn không ở đây... hắn không ở đây thì sẽ ở đâu?

Vấn đề này giống như mây đen trên đầu bọn họ, khiến cho Trương Thán trong lòng giật mình.

Vô Tình lại hỏi một vấn đề.

Vấn đề này cũng không phải chuyện khác, mà là hỏi thẳng chuyện riêng của Trương Thán.

- Gần đây thân thể của ngươi không thoải mái?

Trương Thán sửng sốt.

Hắn lau mồ hôi, không lập tức trả lời.

Vô Tình nhìn hắn thật kỹ, sâu xa nói một câu:

- Ngươi phải chú ý. Có lúc, luyện võ cũng sẽ thương thân, đọc sách cũng sẽ loạn tâm, niệm kinh cũng sẽ nhập ma.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12 – Nếu Phó Tông Thư Chưa Chết.

K

iếm Thần” Ôn Hòa Cồn, “Kiếm Quái” Hà Nan Quá, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm tại đường lớn Lam Sam đánh lén Thích Thiếu Thương, có thể nói là thất bại thảm hại, bị Vô Tình giết chết tại chỗ.

Xem ra, trận này thế lực cao thủ dưới trướng Thái Kinh quyết đấu với Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả Phong Vũ lâu chiếm hết thượng phong.

Thích Thiếu Thương đã thông báo cho Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bổ, để Vô Tình ra tay giết chết ba đại thần kiếm.

Thế nhưng nếu dùng mạng người tính toán, mọi người đều ngang hàng, đồng dạng là một cái mạng. Bên phía Phong Vũ lâu chết hai mươi hai người, bị thương tám người, so với tính mạng của ba người Ôn Hòa Cồn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm, vẫn là “lỗ vốn”.

Có điều Ôn Lương Hà là ba đại thần kiếm, cũng là ba đại cao thủ trong võ lâm, ba trợ thủ mạnh dưới trướng Thái Kinh.

Bọn họ đều là người không dễ giết, nhưng lại là cao thủ giết người.

Thế sự thường là không công bình.

Đồng dạng là mạng người, lại có cái đáng giá, có cái không đáng giá; đồng dạng là người, có người thông minh, có người ngu ngốc; đồng dạng là người, có người sống lâu phú quý, có người đoản mệnh thấp hèn.

Thế sự không có công bình tuyệt đối.

Có lẽ đối với người chủ sự của Kim Phong Tế Vũ lâu, có thể giết chết đại địch giống như Ôn Hòa Cồn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm, hi sinh một hai trăm người cũng vui lòng.

Nhưng Vô Tình vốn không muốn hi sinh nhiều người như vậy.

Đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng là nhân vật bang hội trong kinh thành. Vô Tình không muốn cũng cố gắng tránh dính dáng đến những người võ lâm này, nhưng dù sao phương thức và tác phong làm việc của Phong Vũ lâu cũng không trái với nguyên tắc và tôn chỉ làm bổ khoái của Vô Tình,

hơn nữa còn thỉnh thoảng hỗ trợ lẫn nhau, kề vai chiến đấu. Cho nên, Vô Tình trên căn bản vẫn có tình có nghĩa đối với môn đồ đệ tử của Phong Vũ lâu, Tượng Tị tháp và hai đảng Phát Mộng.

Y không thể kịp thời ngăn cản đám người Hà Nan Quá, Ôn Hỏa Cồn, Lương Thương Tâm giết chết hơn hai mươi tên đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, chủ yếu là vì bệnh cũ đau bụng của y lại tái phát.

Y chỉ có thể chờ đến lúc kẻ địch tấn công mới có thể phản kích, không thể chủ động công kích.

Huống hồ, y luôn luôn không tiện đi lại, không thể tu luyện nội lực cao thâm, hơn nữa đang lúc bụng đau như xoắn, cho nên y chỉ có thể dựa vào ám khí và cơ quan để ứng phó với những kẻ vô cùng hung ác trong võ lâm, trên hắc đạo.

Do đó, hôm nay trên đường lớn Lam Sam chết rất nhiều người, y cũng chỉ lực bất tòng tâm.

Nhiều nhất, y chỉ có thể báo thù cho bọn họ, kẻ giết người chết, giết người đền mạng.

Y chỉ có thể làm chuyện này cho những người đã mất đi tính mạng.

Thực ra nếu so sánh, ngày đó Thích Thiếu Thương dẫn người ban đêm tập kích Tích Cựu hiên, giết chết Dư Yểm Quyện và Ngô Phấn Đấu, bắt sống Tôn Ưc Cựu, khiến y gánh tội danh hành thích thiên tử, vì vậy đã kéo Thái Kinh quyền cao chức trọng xuống đài, lại khiến Đồng Quán đang làm mưa làm gió bị thánh thượng hoài nghi. Nếu xét về ảnh hưởng lâu dài và sâu rộng, dĩ nhiên là khá lớn, khá hữu hiệu, cũng khá thành công.

Tính ra hai lần hành động này là đấu tranh của hai bang, cũng là va chạm của hai phái, càng là sự lên xuống của hai thế lực. Thích Thiếu Thương và Dương Vô Tà lên kế hoạch, đã thành công tiêu diệt sáu thành viên Ôn Hỏa Cồn, Tôn Ưc Cựu, Hà Nan Quá, Dư Yểm Quyện, Ngô Phấn Đấu, Lương Thương Tâm trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Xem ra, bọn họ là bên thắng lợi.

Thế nhưng, lần này Ôn Hỏa Cồn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm thực hiện kế hoạch “một kiếm phát tài”, trước đó vẫn phải được Thái Kinh ngầm ưng thuận và đồng ý mới dám phát động.

Thái Kinh dĩ nhiên đồng ý.

Chỉ cần là hành động giết chết, tiêu diệt, đả kích đám người Thích Thiếu Thương, Vương Tiểu Thạch hoặc Kim Phong Tế Vũ lâu, hẳn đều nhất định sẽ phê chuẩn, cho phép, thậm chí còn sai người trong Bát Lôi Tử Đệ đi trợ giúp bọn họ ám sát.

Nhưng khi Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm và Ôn Hỏa Cồn bố trí lần ám sát này tại đường lớn Lam Sam, tin tức vẫn để lộ ra.

Đối với tin tức bị tiết lộ, Thái Kinh lại âm thầm cao hứng, bởi vì điều này đại biểu tin tức dưới tay hắc linh thông.

Có ít nhất hai nhóm người của Thái Kinh biết được hành động lần này, một là Hắc Quang quốc sư Chiêm Biệt Dã, một nhóm khác là Nhậm Lao Nhậm Oán đang được tin cậy ở hình bộ.

Bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động, bởi vì bọn họ không muốn mạo hiểm.

Cho nên bọn họ (phân biệt) hỏi Thái thái sư.

Bọn họ nên sắm vai gì trong lần hành động này?

Động tác của Thái Kinh là cười âm hiểm.

Câu trả lời của hắn lại là:

- Tùy nó.

Nhậm Lao Nhậm Oán đều cảm thấy ngạc nhiên.

Nhậm Lao không nhịn được hỏi:

- Tại sao không tăng thêm nhân thủ, một lần giết chết Thích Thiếu Thương?

Thái Kinh chỉ ra vẻ cao thâm đáp:

- Nếu Phó Tông Thư không chết... có lẽ hắn sẽ làm như vậy.

Nhậm Lao vẫn không hiểu, rất nghi hoặc.

Nhậm Oán cúi đầu im lặng, thần sắc cung kính.

Thái Kinh lập tức nhìn ra:

- Nhậm Hạc Điền, người nhất định là biết ý ta.

Nhậm Oán chỉ sợ sệt nói:

- Nếu Thích Thiếu Thương có thể diệt trừ dễ như thế, vậy thì không phải là Thích Thiếu Thương nữa rồi.

Hắn dừng một chút, phát hiện ánh mắt Thái Kinh đã lộ ra vẻ tán thưởng, hơn nữa còn chờ hắn nói tiếp, hắn mới dám nói:

- Học trò chỉ biết, thái sư ngoại trừ luôn trọng dụng bằng hữu, nhân tài, trước giờ cũng không đánh giá thấp kẻ địch và đối thủ. Phó Tông Thư chính là không có sự độ lượng và ánh mắt như thái sư, cho nên mới bị Vương Tiểu Thạch giết chết.

Thái Kinh cười ha hả:

- Nói rất hay.

Sau đó hắn giống như phân phó, cũng giống như dặn dò nói với Nhậm Lao:

- Nhậm Hồ Hành, tuổi tác của người tuy hơn xa Hạc Điền, nhưng những thứ phải học ở hắn còn nhiều lắm.

Nhậm Lao nghe vậy chỉ vâng vâng dạ dạ.

Nhưng Chiêm Hắc Quang lại có ý kiến khác:

- Ma, Quái, Thần ba kiếm nếu có thể giết được Thích Thiệu Thương, dĩ nhiên là chuyện tốt. Như vậy có thể giúp tướng gia xóa bỏ một mối hiểm họa, đương nhiên là chuyện vui...

Cho dù Thái Kinh không còn tại vị, nhưng Chiêm Biệt Dã vẫn gọi Thái Kinh là “tướng”, giống như dự đoán và khẳng định Thái Kinh sớm muộn gì cũng sẽ bá tướng lần nữa.

Nghe Hắc Quang quốc sư xưng hô như vậy, Thái Kinh cũng nhận không từ chối.

Nhưng Chiêm quốc sư vẫn có nghi vấn:

- Nếu như ba người Ôn Lương Hà thất thủ, chẳng phải Thất Tuyệt Thần Kiếm sẽ liên tục hao tổn sáu người, chỉ còn lại một mình La Hán Quả, e rằng khó có thành quả gì lớn. Tướng gia không cảm thấy tiếc sao?

Thái Kinh lại cười.

- Thượng nhân quá lo rồi.

- Ôn Thần, Hà Quái, Lương Ma chưa chắc sẽ thất thủ. Huống hồ La Kiếm cũng tham dự, có hắn ở đó, cho dù không giết được Thích Thiệu Thương, nói không chừng cũng có thể giết được Dương Vô Tà, như vậy chẳng khác nào giáng một đòn nghiêm trọng vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Lại nói, cho dù Thất Tuyệt Thần Kiếm hi sinh toàn bộ, cũng có chỗ tốt.

Hắc Quang Thượng Nhân nghe câu này lại không hiểu.

- “Thần Kiếm” chết sạch rồi, còn sợ “Kiếm Thần” không ra sao?

Sư phụ của “Thất Tuyệt Thần Kiếm” là “Thất Tuyệt Kiếm Thần”, bọn họ đã rất lâu không xuống núi, nhập thế, ra giang hồ.

Chiêm Biệt Dã đột nhiên tỉnh ngộ, hẳn cuối cùng đã hiểu được mưu mô và dụng ý của Thái Kinh.

Hắn bất chợt cảm thấy sợ hãi.

Nhưng hắn chỉ giật mình trong lòng, không dám tiếp tục truy cứu đề tài này nữa.

Trước mặt loại người như Thái Nguyên Trường, biết được quá nhiều quá sâu, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Hắn lại giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Hả? La Thụy Giác cũng ra tay trong chiến dịch này sao?

- Hẳn à?

Thái Kinh lại nheo mắt, gần đây thị lực của hắn càng mờ hồ, nhưng trong lòng lại càng rõ ràng:

- Chuyện này đương nhiên không thể thiếu hắn.

Hắc Quang Thượng Nhân giống như rất ân cần hỏi:

- Hẳn cũng ra tay cùng lúc với Ôn Hà Lương sao?

- Hẳn là người thông minh, ta cũng phái cao thủ trợ giúp hắn.

Thái Kinh vẫn ung dung, giống như mừng cho người khác nói:

- Hẳn sẽ chọn thời cơ có lợi nhất để ra tay.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13 – Cục Diện Nhất Định Sẽ Rất Khác.

Y

là một người khi tàn nhẫn ngay cả giấc mộng cũng quét sạch không còn. Thế nhưng sự kiện kia giống như một giấc mộng vào buổi tối nào đó của y. Đây là kinh thành.

Y đang ở Tam Hợp lâu.

Y đương nhiên là Địch Phi Kinh, “Đê Thủ Thần Long” Địch Phi Kinh.

Từ trước đến giờ Địch Phi Kinh luôn là một cô nhi.

Y thật sự là một cô nhi. Y sinh ra tại một nơi hoang vu hẻo lánh, thị trấn nhỏ kia chỉ có mấy trăm gia đình. Y là con trai của một người coi ngựa trong một trại ngựa nhỏ, nằm tại một thôn nhỏ phụ thuộc thị trấn kia, cách xa ba mươi lăm dặm.

Trại ngựa kia rất tàn tạ, không có được mấy con ngựa tốt.

Làm ông chủ của trại ngựa này đã rất khó khăn, đương nhiên người coi ngựa trong trại ngựa Lạc Nhật này lại càng nghèo hơn.

Nếu như ông chủ chỉ ăn gạo lức, vậy thì người coi ngựa trong trại ngựa này nhiều lắm chỉ có cháo để ăn.

Thế nhưng phụ thân của Địch Phi Kinh càng thảm hơn, thường xuyên say rượu, lười biếng, thích đánh bạc, đánh vợ, gần như tất cả khuyết điểm của một nam nhân xấu xa đều có đủ, còn ưu điểm của nam tử hán lại hoàn toàn không có. Hai anh trai của y đã bị cha y đánh đến sinh non chết yếu, một chị gái bị thân phụ cưỡng bạo, một anh trai bị đánh chết tại chỗ.

Địch Phi Kinh vốn tên một chữ “Lộ”. Y vừa ra đời đã thiếu sự chăm sóc, lúc nhỏ suýt chút nữa đã bị một con ngựa già vừa gầy vừa xấu nổi nóng đạp chết.

Con ngựa già kia cũng rất kỳ quái, không biết kiếp trước có thù oán gì với y. Khi đó y chỉ là một đứa trẻ, còn nó chỉ là con ngựa gầy không được người ta coi trọng. Nhưng có một lần lúc hoàng hôn, y ở ngoài chuồng ngựa

cỏ dại, còn con ngựa già kia vẫn đứng cách bầy một mình nhai cỏ, đột nhiên nó đá vỡ chuồng, chạy như bay đến giẫm đạp y.

Y cuối cùng không bị đạp chết tại chỗ, bởi vì có người kịp thời cứu y.

Nhưng y cũng bị đạp gãy xương cổ.

Người cứu y là một ông chủ lớn.

Chẳng những là một ông chủ lớn có tiền, còn là một ông chủ lớn rất có quyền, càng là một “ông chủ lớn” chân chính trong võ lâm, trên giang hồ.

Cái “lớn” của “ông chủ lớn” này, lớn đến mức khiến y không thể tưởng tượng.

Đương nhiên y cũng không tưởng tượng nổi, có một ngày y lại có thể “thừa kế” sự nghiệp của “ông chủ lớn” này, trở thành một “ông chủ lớn” khác.

Người cứu y là hảo thủ chiến lược cấp ba của Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia (đệ tử của Phích Lịch đường Lô gia chia làm bốn cấp chiến lược, cấp thứ tư là cao nhất, trong đường chỉ có ba người, còn chiến lược cấp ba cũng chỉ có tám người), đồng thời còn có một thân phận không thể đo đếm.

Phó tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường trong kinh thành.

Hắn đương nhiên chính là Lô Cẩm Đường, chữ đơn “Tồn”.

Lôi Tồn.

Từ đó đã bắt đầu mối quan hệ giữa y và Lô Tồn.

Khi đó Lô Tồn đang đi chọn ngựa.

Hắn chọn ngựa là vì muốn chặn đánh đội ngũ của nhị thánh chủ “Trường Vĩ Sát Tinh” Mẫn Tiến trong Mê Thiên Thất Thánh minh, đồng thời cũng vì muốn đối phó với đội ngũ Vô Pháp Vô Thiên của Mạc Bắc Thần trong Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kết quả lần này hắn không chỉ chọn được ngựa tốt, cũng chọn đúng người.

Nhưng đến cuối cùng, hắn chỉ chọn đúng người.

Bởi vì ngựa tốt lại bị người mà hắn chọn giết chết.

Khi đó, nếu không phải Lô Tồn nhìn trúng con ngựa già gầy ốm, cô độc rời bầy đứng một mình bên chuồng kia, cũng sẽ không chú ý tới đứa trẻ bên ngoài chuồng ngựa, càng không thể kịp thời cứu mạng đứa bé này.

Như vậy, vận mệnh của Dịch Phi Kinh nhất định sẽ rất khác, cục diện của Lục Phân Bán đường sau này nhất định cũng rất khác biệt.

Lúc đó, Lôi Tồn nhìn trúng khí phái phi phạm của con ngựa kia, nhưng lại đột nhiên phát hiện, con ngựa kia một hơi phá vỡ chuồng gỗ, muốn đạp chết đứa bé kia.

Lôi Tồn vốn yên lặng theo dõi tình hình, không có ý ra tay, nhưng hăn lập tức phát giác đứa bé kia trời sinh khác thường, ít nhất có ba loại khả năng hơn người.

Thứ nhất, chột gặp phải biến cố, đứa nhỏ này không khóc, không kêu, không cầu xin, thậm chí cũng không la đau, rất trấn định cũng có thể nhịn đau chịu khổ.

Thứ hai, đứa bé này tuổi tác còn nhỏ đến mức giống như cần người đút cho ăn, nhưng con ngựa kia vừa chạy tới như điên, nó không kịp tránh đi, lập tức vùi đầu nằm rạp xuống trong hố cỏ, lưng hướng lên trời, mặc cho con ngựa kia giẫm đạp, cố gắng giảm bề mặt bị thương đến ít nhất, thấp nhất, cũng nhẹ nhất.

Thứ ba, đây nhất định là một con ngựa tốt không giống như những con khác, khi không lại nhắm vào đứa nhỏ này, giống như phải đạp chết nó mới cam tâm, có lẽ kiếp trước đã có oán thù. Nói cách khác, đứa nhỏ này e rằng cũng có vận mệnh không tầm thường.

Vì vậy hăn quyết định ra tay cứu đứa bé kia.

Hăn đã thuần phục con ngựa như rồng giận kia.

Đứa bé kia đã bị đạp mức đến không còn hình người. Hăn lại dặn dò người hầu trung thành bên cạnh:

- Lôi Lôi, bất kể thế nào cũng phải cứu sống nó.

Lôi Lôi cũng đáp một tiếng như sấm:

- Vâng.

Hăn biết chuyện mà Lôi Tồn căn dặn, hăn nhất định phải làm được, không có lựa chọn khác.

Lôi Tồn cũng biết, chuyện mà hăn căn dặn, Lôi Lôi nhất định sẽ làm được, cho nên hăn rất yên tâm.

Khi đó Địch Lộ tuy đã bị ngựa điên đạp đến mức nửa sống nửa chết, nhưng y vẫn còn sống.

Sau khi y sống sót, quả nhiên đã trở thành một nhân vật xuất sắc. Xương cốt của y vẫn bị gãy, xương cột sống cũng hơi khác thường.

Sau khi y trưởng thành một chút, lập tức làm một chuyện.

Y giết chết con ngựa kia.

Đó vốn là ngựa yêu của Lôi Tồn, khi đó con ngựa kia đã giúp hắn bốn lần thành công giành được thắng lợi quan trọng, thân phận của hắn đã có thể uy hiếp đến tổng hộ pháp Lôi Trận Vũ của Lục Phân Bán đường.

Nhưng Địch Lộ (khi đó đã đổi tên thành “Phi Kinh”) vẫn dùng độc giết chết con ngựa này. Lôi Tồn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng hắn cảnh cáo Địch Phi Kinh:

- Ta biết ngươi nhất định sẽ báo thù. Nhưng ngươi đã dùng độc giết chết ngựa của ta, sau này ngươi nhất định phải lập công cho ta gấp mười lần, nếu không ngươi sẽ chết còn thảm hơn gấp mười lần so với con ngựa này.

Điểm này không hề nghi ngờ.

Hoàn toàn không có vấn đề.

Không cần thời gian một năm, Địch Phi Kinh đã lập được công lao gấp hơn hai mươi lần. Cho dù khi đó y mới chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn không trực tiếp đi theo Lôi Tồn, chỉ là một người hầu nhỏ của Quan Chiêu Đệ.

Nhưng y là một đứa trẻ khác với mọi người. Lôi Tồn không hề nhìn sai.

Nếu Địch Phi Kinh không được Lôi Tồn coi trọng, vận mệnh sau này nhất định sẽ rất khác.

Đồng dạng, Lôi Tồn sau này nếu không có Địch Phi Kinh trợ giúp, cục diện nhất định cũng không như vậy.

Nói trở lại, nếu như không có con ngựa giận dữ này, cục diện vận mệnh của Địch Phi Kinh, Lôi Tồn, thậm chí là Lục Phân Bán đường đều nhất định sẽ khác biệt rất lớn.

Vận mệnh, chẳng lẽ không phải đa phần là do sự kiện ngẫu nhiên tạo thành. Ngay cả lịch sử cũng như thế.

Ngẫu nhiên mặc dù vô thường, nhưng phần lớn là do tính cách tạo thành. Nếu như con ngựa kia không giận dữ, cũng sẽ không phá chuồng đập Địch Lộ trọng thương. Nếu như Địch Lộ không kịp thời giữ bình tĩnh, vội đầu bảo vệ, e rằng sẽ lập tức bỏ mình. Nếu như khi đó Lôi Cẩm Đường không

có con mắt tinh tường, Địch Phi Kinh đã sớm chết rồi. Hiện nay sau khi Lôi Tồn chết đi, Lục Phân Bán đường có còn giữ được cục diện “phân ba thiên hạ, nổi bật xuất chúng” hay không?

Lôi Tồn vừa nhìn thấy Địch Phi Kinh đã tán thưởng người này, cho rằng tương lai nhất định có thể thành tài.

Lôi Tồn có ơn tri ngộ với Địch Phi Kinh.

Hắn nhìn ra được, Địch Phi Kinh khi đó vẫn là một đứa trẻ, tương lai nhất định sẽ là một nhân vật lớn, đồng thời cũng là một người khi tàn nhẫn ngay cả mộng tưởng đều đuổi tận giết tuyệt.

Hắn nhìn rất chuẩn.

Hắn đã nhìn đúng.

Thế nhưng hắn không biết, vì chuyện buổi tối hôm đó, Địch Phi Kinh lại rơi lệ, thương tình, thậm chí hoàn toàn không quan tâm đến tất cả cảnh cáo lạnh lùng của hắn từ bên cạnh và tâm lý.

Y sẽ không quên.

Quên đêm hôm đó rất khó.

Quên nàng càng khó.

Quên nàng còn không bằng quên mất chính mình.

Chỉ Địch Phi Kinh mới biết mình có bao nhiêu tịch mịch, bao nhiêu yêu cầu.

Y không chỉ muốn nhiệt liệt ôm lấy, hơn nữa còn muốn vĩnh viễn sở hữu.

Thế nhưng, có thể sao?

Luôn không đúng như ý nguyện.

Có lẽ, y không thể yêu cầu điều gì, thậm chí cũng không thể yêu cầu tình cảm của thế gian này. Thứ khó mà làm được, cũng chỉ có khiến nàng thiếu tình của y.

Hối hận, y cũng có, nhưng không hối hận lại càng nhiều hơn.

Gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp, trong những ngày tháng duy nhất thuộc về chính y, cuối cùng lại sở hữu một buổi tối thuộc về nàng và y.

Y đã không cầu, không oán.

Y cam tâm đền mạng.

Vì nàng trải hết gió và tuyết, vì nàng qua hết bi và thương.

Vì nàng khổ cực chờ đợi ba ngàn chín trăm sáu mươi sáu năm, không oán không giận.

Giống như hôm nay, lúc này, nơi đây.

Sấm sét mây dày, sắp mưa chưa mưa.

Tam Hợp lâu.

Y chờ người.

Người y chờ là kẻ địch, đại địch hạng nhất, kẻ địch số một.

Hiện nay Địch Phi Kinh quản lý Lục Phân Bán đường, đương nhiên là người bận rộn hàng đầu trong kinh thành.

Y luôn không thích chờ người.

Chờ người là chuyện lãng phí thời gian, hao phí sinh mệnh.

Nhưng đối với cơ hội trọng đại, y lại giỏi chờ đợi, cũng có thể nhẫn nại.

Hôm nay y lại bình tĩnh chờ người tới.

Y đã chuẩn bị tốn một thời gian dài để chờ người mình ước hẹn đến.

Thậm chí cũng đã chuẩn bị tư tưởng, nói không chừng người y chờ sẽ không đến.

Bởi vì y biết, chuyện bọn họ gặp nhau mặc dù bí mật, nhưng vẫn khó tránh khỏi tiết lộ ra ngoài. Cho dù chỉ có một chút tin tức lộ ra ngoài, nhất định sẽ dẫn tới không ít cao thủ, ám sát người mà y chờ đợi, thậm chí cũng tới đối phó với mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần là kẻ địch, không ai hi vọng hai người bọn họ sẽ hợp tác, có thể hợp tác.

Ai cũng muốn phá hỏng chuyện này, thậm chí là giết chết một người trong bọn họ, nếu như cả hai đều chết thì càng tốt.

Y và người kia gặp mặt, khó tránh khỏi để lộ tin tức, cho nên càng hung hiểm bội phần. May mắn là trước khi cuộc họp này diễn ra, y đã có một cuộc gặp gỡ khác, thuận lợi hoàn thành. Mặc dù không thành công hoàn toàn, nhưng nhìn chung “ngoài sáng sửa đường núi, trong tối vượt Trần Thương” (1), y đã bí mật gặp mặt một người khác, đã dám phán, đã làm hiệp định.

Không làm kinh động đến ai.

Ai cũng không biết.

Lúc này gió mây hội tụ, y ở trên lầu chờ người.

Lúc y trầm tư là lúc xinh đẹp nhất.

Y vừa chờ vừa suy nghĩ, trong lòng thoáng qua một loại tình cảm đau thương.

Đó chỉ là giấc mộng hoang đường trong một buổi tối, lại là hương ôn nhu nửa đời của y.

Nói không chừng, đây cũng là hào khí anh hùng trong cuộc đời của y.

Nghĩ đến đêm duy nhất khiến y cảm giác có được “sự ấm áp của nhà”, trong lòng y tràn đầy tình cảm...

Nhưng vừa nghe được tiếng bước chân dồn dập lên lầu, trong tim y đã không còn tình nữa.

Không lưu lại một chút tình nào.

Y đã không cần giải thích, cũng gần như không có đau khổ.

Y chỉ đối diện.

Đối diện với đại địch.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14 – Dao Có Thể Mượn.

N

gười tới lên lầu.

Đó là thất đường gia Chu Giác của Lục Phân Bán đường.

- Báo cáo đại đường chủ, mỗi làm ăn đã tới.

Địch Phi Kinh ngẩng đôi mắt có nét vui vẻ của mình lên, không nhanh không chậm hỏi:

- Bọn họ tới mấy người?

- Ba bốn người.

- Người tới là ai?

- Thích Thiều Thương, Dương Vô Tà và Tôn Ngự.

- Đó là ba người.

Địch Phi Kinh đính chính.

- Thế nhưng tôi luôn cảm thấy có bốn người.

Chu Giác vội vàng giải thích:

- Không chỉ mình tôi có suy nghĩ này, ngay cả Lâm Ca Ca và Mạc Bắc Thần cũng có nhận định như vậy. Bọn họ tới giống như chỉ có ba người, nhưng theo cảm giác tuyệt đối không chỉ như vậy... ngoài ra, phía sau bọn họ đương nhiên có rất nhiều chi viện.

Địch Phi Kinh trầm tư một lúc.

Nguyên lai đôi mắt vui vẻ lộ ra bên ngoài của y không phải là chân thật.

Y chỉ hỏi:

- Ngay cả Mạc Bắc Thần cũng nói như thế?

Chu Giác đáp:

- Đúng.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Vậy đội ngũ Vô Pháp Vô Thiên của hãn đã bố trí xong chưa?

Chu Giác trả lời:

- Đã bố trí xong.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Hành động của ba người bọn họ có chỗ nào đặc biệt không?

Chu Giác nói:

- Tất cả đều bình thường, chỉ có Tôn Ngư trên lưng vác một cái bọc vải.

Địch Phi Kinh ngạc nhiên hỏi:

- Bọc vải? Bọc vải gì?

Chu Giác khoa tay múa chân:

- Một cái bọc vải rất lớn, rất lớn.

Địch Phi Kinh không nhìn hẵn, chỉ hỏi:

- Lớn thế nào?

Chu Giác đáp:

- Khoảng chừng rộng ba thước, dài bảy thước.

Địch Phi Kinh nhíu mày một cái, sau đó cười.

Cười rất lạnh lùng tịch mịch.

Sau đó y phân phó:

- Chuẩn bị chỗ ngồi, dâng trà, đem bình phong vây quanh. Người tới là bốn vị khách quý.

Sau lưng y có bình phong, đó là bốn tấm bình phong làm bằng gỗ dày đen nhánh, vẽ rồng khắc phượng thêu vàng.

Địch Phi Kinh dựa lưng vào bình phong, giống như có một chỗ dựa dày nặng không gốc rễ.

Sau tấm bình phong lại có người hỏi:

- Ai hộ pháp cho ba người bọn họ?

Chu Giác đáp:

- Hẳn là Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát.

Người sau tấm bình phong hừ lạnh một tiếng:

- Hai người bọn hẵn đã đến, cũng không khó đối phó.

Địch Phi Kinh nói:

- Có điều nếu đối phó với hai người bọn họ, cũng giống như khai chiến với toàn bộ côn đồ lưu manh, hảo hán giang hồ trong kinh thành.

Người sau tấm bình phong nói:

- Ta lo lắng lại là người nên tới hình như vẫn chưa tới.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Lôi Quyển?

Người sau tấm bình phong nói:

- Hẳn mới là trợ thủ mạnh của Thích Thiều Thương.

Địch Phi Kinh than thở:

- Chỉ sợ Thích Thiều Thương có trợ thủ khác.

Nói đến đây, khách đã lên lầu.

Kẻ địch đã gần, người đã đến.

Địch tới.

Đón khách.

Địch Phi Kinh đón khách.

Phương thức đón khách của Địch Phi Kinh cũng không phải là đứng lên.

Y luôn luôn không ngẩng đầu lên được, giống như cũng hợp lẽ không tiện đi lại.

Thực ra người không tiện đi lại chưa chắc đã không ngẩng đầu lên được, chẳng hạn như Vô Tình.

Đồng dạng, người không ngẩng đầu lên được cũng chưa chắc không tiện đi lại, chẳng hạn như Địch Phi Kinh.

Hiện giờ phương thức đón khách của y là ngược mắt, mỉm cười, chấp tay, ôm quyền, khiến người ta cảm thấy y nho nhã lễ độ, lễ nghi chỉnh tề, không hề khiến người khác cảm thấy ngạo mạn vô lễ, thậm chí vì vậy càng đồng tình và cảm động với y.

Địch Phi Kinh chính là người như vậy.

Y thường gây cho người ta loại cảm giác này.

Ngay cả kẻ địch hôm nay đi lên giao thủ với y (vốn là “đàm phán”, nhưng lỡ may “đàm” không xong, có thể sẽ biến thành “sống mái”, thậm chí “quyết một trận tử chiến”), cũng khó tránh khỏi sinh ra loại cảm giác này với y.

Loại cảm giác này, Thích Thiều Thương, Tôn Ngư và Dương Vô Tà đều có.

Mỗi lần Thích Thiều Thương nhìn thấy Địch Phi Kinh đều sinh ra suy nghĩ.

Nếu như trong tháp, trong lâu có nhân vật như thế, vậy thì sẽ như hổ thêm cánh.

Chẳng những mình có thể nhờ cậy, hơn nữa cũng có thể chia sẻ vất vả của Dương quân sư, giảm đi âu lo của Dương tiên sinh.

Y có suy nghĩ này là do tiếc tài.

Mặc dù y từng vì yêu tài mà bị phản bội, gần như thua không còn manh giáp, không trở mình được, nhưng y vẫn khó kìm nén tư tưởng trọng tài tiếc tài.

Có điều, suy nghĩ này của y đối với Địch Phi Kinh lại chưa từng nói ra, bởi vì y không muốn Dương Vô Tà hiểu lầm.

Trong số ba người, Dương Vô Tà là người có ấn tượng sâu sắc nhất đối với “thái độ” của Địch Phi Kinh.

Mỗi lần y nhìn thấy Địch Phi Kinh đều tự kiểm điểm.

Đối phương thật sự là một nhân vật lớn.

Hắn có thể lấy được sự đồng tình của người khác, thậm chí có thể không cần lên tiếng cũng khiến người ta ủng hộ, không hề đề phòng.

Hắn giỏi gây cho người ta thiện cảm.

Dương Vô Tà biết, về điểm này Địch Phi Kinh quả thật chiếm ưu thế, mà nguyên nhân là vì Địch Phi Kinh giỏi lợi dụng nhược điểm của mình.

Hóa yếu thành mạnh, dùng yếu thắng mạnh, điểm này thật không dễ dàng.

Nhưng Địch Phi Kinh lại dễ dàng làm được.

Cho nên mỗi lần y nhìn thấy Địch Phi Kinh, đều nhắc nhở mình phải cố gắng nhiều thêm, hơn nữa cũng đặc biệt cảm giác được một chuyện.

Kim Phong Tế Vũ lâu muốn độc bá kinh sư, e rằng phải trải qua rất nhiều bấp bênh, hơn nữa còn rất khó khăn.

Y cũng từng suy nghĩ, nếu như Phong Tế Vũ có trợ thủ mạnh như Địch Phi Kinh, chẳng phải là càng...

Thế nhưng y chỉ nghĩ tới đây, không nghĩ tiếp.

Bởi vì không thể nghĩ tiếp.

Bởi vì cho dù có một ngày như thế, e rằng mình cũng chưa chắc có thể chấp nhận được người này...

Coi như mình chấp nhận được, Địch Phi Kinh nhất định cũng không chấp nhận được mình.

Tôn Ngự sau khi nhìn thấy Địch Phi Kinh lại có suy nghĩ.

Nếu như có một ngày, Phong Vũ lâu chẳng những có Dương Vô Tà, hơn nữa còn có Dịch Phi Kinh, vậy thì nhất định sẽ rất lớn mạnh; nhưng nếu Lục Phân Bán đường chẳng những sở hữu Dịch Phi Kinh, lại chiêu mộ được Dương quân sư, vậy thì cực kỳ đáng sợ.

Theo cách nhìn của hắn, Dịch Phi Kinh dễ gây cho người thiện cảm, khiến người ta đồng tình, dễ được người ủng hộ. Thế nhưng về học thức uyên bác, từng trải phong phú, Dịch Phi Kinh vẫn không bằng Dương Vô Tà.

Thứ Dương quân sư có là chân tài thực học.

Mặc dù địa vị của hắn trong Kim Phong Tế Vũ lâu đã càng ngày càng quan trọng, đệ tử tinh anh của Nhất Linh Bát Công Án cũng gần như do hắn quản lý, nhưng Tôn Ngư vẫn cảm thấy một chuyện.

Có thể cùng tiến lên Tam Hợp lâu đàm phán với người của Lục Phân Bán đường, hắn cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng tự biết thực lực còn kém xa những người như Thích Thiếu Thương (ít nhất là về chiến lược), Dương Vô Tà (ít nhất là về trí lực)...

Những điểm mà hắn phải “gắng sức đuổi theo” vẫn còn nhiều, còn rất nhiều.

Bọn họ đi lên cầu thang từng bước, cho nên ngược đầu nhìn, trông thấy Dịch Phi Kinh ngồi ở phía chót trên lầu, giống như đang ngẩng đầu nghênh đón bọn họ đến.

Nhưng sau khi bọn họ hoàn toàn lên lầu, có thể nhìn thẳng hoặc nhìn xuống Dịch Phi Kinh vẫn đang ngồi yên, lúc này lại phát hiện Dịch Phi Kinh vẫn cúi đầu, chỉ ngược một đôi mắt sắc bén, giống như một đôi ám khí sáng ngời.

Chủ nhân của đôi mắt sáng này nói:

- Các người tới không dễ dàng phải không? Nhưng vẫn tới đúng hẹn.

Thích Thiếu Thương nói:

- Chúng ta tới không dễ dàng, nhưng nên tới thì chúng ta nhất định sẽ tới.

Dịch Phi Kinh cười một tiếng:

- Đạo này vẫn khỏe chứ? Gần đây thanh danh của Thích lâu chủ đã như mặt trời ban trưa rồi.

Thích Thiếu Thương nói:

- Uy danh của Địch đại đường chủ đã sớm chấn nhiếp tám phương. Trên thực tế, sức ảnh hưởng của Lục Phân Bán đường trên giang hồ, trong võ lâm, có lẽ còn cao hơn một bậc so với khi Lôi tổng đường chủ còn sống.

Địch Phi Kinh nói:

- Đó là do Lôi đại tiểu thư biết cách quản lý.

Dứt lời y liền ho mấy tiếng.

Thích Thiếu Thương nhượng mảy:

- Địch đại đường chủ vẫn khỏe chứ?

Địch Phi Kinh cười một tiếng, nói:

- Không sao, chỉ đau thôi.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Đau? Đau ở đâu?

Địch Phi Kinh sờ sờ ngực:

- Ở đây.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Tim đau?

Địch Phi Kinh nói:

- Đúng vậy.

Thích Thiếu Thương tiếp tục hỏi:

- Lại không biết đau như thế nào?

Địch Phi Kinh đáp:

- Rất đau, giống như bị người ta đâm một đao.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thời thế hiện nay, trong võ lâm còn có ai dám đâm đao vào ngực đại đường chủ?

Địch Phi Kinh nói:

- Có.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Ai?

Địch Phi Kinh đáp:

- Ngài.

Thích Thiếu Thương giả vờ ngạc nhiên:

- Địch huynh nói đùa rồi.

Địch Phi Kinh cười khan một tiếng:

- Thích trại chủ là thủ lĩnh một lâu tôn quý, là tông sư nắm giữ đại cục của võ lâm kinh thành, đương nhiên sẽ không tự mình cho kẻ không phận sự như ta ăn đao. Chỉ có điều, đồ quý giá trong đường chúng ta, chưa vào đến kinh sư, trên đường đã có bảy tám phần mười bị người ta cướp. Đây rõ ràng giống như có người đâm mười bảy mười tám đao vào lưng và ngực ta. Thích lâu chủ, nếu là ngài, ngài nói xem có đau không?

Cháy nhà mới ra mặt chuột.

Chủ đề đã đến rồi.

Tôn Ngự luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Có phải ta nghe lầm không?

Hắn vẫn luôn không mở miệng, có thể là hắn cảm thấy còn chưa tới lúc mở miệng.

Hắn còn có vấn đề thứ hai:

- Hay là Địch đại đường chủ nói sai rồi?

Hắn đã được chọn đi đến nơi này, chỉ cần đến lúc nên nói chuyện, hắn nhất định sẽ nói; chỉ cần đến lúc nên động thủ, hắn cũng nhất định sẽ động thủ.

Nếu không, hắn tới đây làm gì?

Sau đó, hắn quả nhiên còn có vấn đề thứ ba.

Hắn hỏi ngược lại:

- Ngay cả hàng hóa của Lục Phân Bán đường cũng có người dám cướp sao?

- Quả thật không có.

Địch Phi Kinh rất bình tĩnh nói:

- Thông thường mà nói, bằng hữu trên đường đều rất nể mặt chúng ta, ngoại trừ...

Tôn Ngự hỏi:

- Ngoại trừ cái gì?

Địch Phi Kinh nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tôn Ngự nói:

- Người muốn nói người của chúng ta cướp hàng của người? Chúng ta ở trong tối dùng đao đâm người?

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói:

- Nếu không phải là huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu, đao của người khác cũng không thanh thoát gọn gàng như vậy.

Y giống như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình:

- Huynh đệ của các người ở ngoài kinh rất nhiều, các bang, các phái, các môn, các núi đều có. Nếu như một đội nhân mã đâm một đao, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đã sớm trăm ngàn vết thương. Vẫn mong giơ cao đánh khẽ thì tốt hơn.

- Đao có thể mượn.

Tôn Ngự nhắc nhở:

- Người dùng đao chưa chắc đã là người đâm đao.

Địch Phi Kinh đột nhiên ngược mắt, mắt thần như điện.

Y không nhìn Tôn Ngự, chỉ nhìn Thích Thiếu Thương.

Chỉ hỏi một câu.

- Ta không muốn biết đao kia có thể mượn hay không.

Y nói:

- Ta chỉ muốn biết, Thích lâu chủ có thừa nhận chuyện này không? Phong Vũ lâu có làm chuyện như vậy không?

- Có.

Lần này là Thích Thiếu Thương trả lời.

Ngắn gọn, có lực.

Chỉ một chữ, đã thừa nhận tất cả.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15 – Kiểm Không Thể Vứt.

N

ghe được câu nói như sấm sét lôi đình này của Thích Thiếu Thương, Địch Phi Kinh bỗng nhiên lại cười, đưa tay ra:

- Ngồi!

Trước người y có một chiếc bàn nhỏ.

Trước bàn có bốn chiếc đệm.

Bốn ly trà, còn có một khay đậu phộng, một bầu hạt dưa, một đĩa táo đen, cùng với vài trái đào trơn màu sắc tươi ngon thơm lừng.

Dương Vô Tà và Tôn Ngư nhìn nhau một cái, Thích Thiếu Thương lại chọn một chỗ trong đó, khoanh chân ngồi xuống.

Tôn Ngư và Dương Vô Tà cũng ngồi xuống hai bên trái phải.

Địch Phi Kinh lại giơ khay trà lên:

- Mời trà!

Thích Thiếu Thương giơ ly lên, khi Tôn Ngư còn chưa kịp thử độc, y đã uống một hớp.

Địch Phi Kinh lại nói:

- Mời dùng một ít hạt dưa!

Y trước tiên lại bốc một nắm hạt dưa, bỏ vào miệng nhai rôm rốp.

Thích Thiếu Thương không ăn hạt dưa.

Y cầm một nhúm đậu phộng, bóc vỏ lựu loát, cũng ăn giống như rất ngon lành.

Địch Phi Kinh lại hỏi y:

- Đậu phộng ăn ngon không?

Thích Thiếu Thương cũng đáp:

- Không tệ, là nơi nào sản xuất?

Hai người vốn là tới để “đàm phán”, nhưng lại toàn nói về tư vị của đậu phộng.

Địch Phi Kinh hơi ngả người về phía sau, mỉm cười nói:

- À, đậu phộng này đến từ Vạn Lý Vọng rất xa...

Nói đến đây, y cố ý dừng lại, nhìn về phía Dương Vô Tà, trong mắt đầy ý cười.

Lúc này Dương Vô Tà lên tiếng.

Với phân lượng của y, một khi lên tiếng lại không phải nói chuyện quan trọng, mà cũng nói về đậu phộng. Chuyện này khiến Tôn Ngự không hiểu, càng cảm thấy những điều mà hắn phải “học” quả thật nhiều không đếm xuể.

- Vạn Lý Vọng là một bến nhỏ tại quần đảo Nam Dương, khá gần vương triều Malacca, đậu phộng sản xuất ở đây là tuyệt nhất thiên hạ, không ngờ tại Lục Phân Bán đường lại được thưởng thức...

Dương Vô Tà không quên bổ sung một câu, khi nói câu này còn liếc nhìn Tôn Ngự:

- Vừa khéo, cao thủ trong lâu chúng ta cũng có một người cải tà quy chính, gọi là Vạn Lý Vọng.

Tôn Ngự nghe vậy liền giật mình, không ngờ quân sư lại hiểu rõ như lòng bàn tay danh hiệu của phần tử trong tổ của hắn.

Địch Phi Kinh khen ngợi:

- Người ăn đậu phộng này đều khen vị ngon, nhưng không lại không biết Vạn Lý Vọng là gì. Cho dù biết đến Vạn Lý Vọng, cũng không biết Vạn Lý Vọng ở đâu. Cũng chỉ có tiên sinh một lời vạch trần, mọi sự đều thông, tri thức uyên bác, trí nhớ lâu dài, khiến người ta bội phục, tự nhận không bằng.

Dương Vô Tà chớp mắt, chỉ hỏi:

- Người bội phục ta là vì đậu phộng?

Địch Phi Kinh nói:

- Đậu phộng nhỏ cũng có học vấn lớn.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Ta cũng bội phục người.

Địch Phi Kinh hơi ngạc nhiên:

- Hử?

Dương Vô Tà nói:

- Ta bội phục người, cũng bởi vì đậu phộng.

Địch Phi Kinh không hiểu:

- Giải thích thế nào?

Dương Vô Tà nói:

- Bởi vì người mời chúng ta tới đây, đến bây giờ vẫn luôn nói đậu phộng, ăn đậu phộng, lại không đề cập đến những chuyện khác, cho nên ta càng bội phục người.

Địch Phi Kinh đã cười:

- Chúng ta mặc dù đều ở kinh sư, nhưng lại hiếm khi gặp nhau, các người cũng tới không dễ, cho nên cứ tán gẫu trước, việc công không vội.

Thích Thiều Thương nói:

- Bởi vì tới không dễ, cho nên mới vội. Hôm nay chúng ta đã uống trà rồi, cũng ăn đậu phộng rồi, cũng nên nói đến việc chính đi.

Địch Phi Kinh lập tức hỏi:

- Thích lâu chủ cho rằng, trong những thế lực võ lâm tại kinh sư hiện nay, ngoại trừ quý lâu và tệ đường thì còn ai có thực lực nhất?

Thích Thiều Thương đáp:

- Tập đoàn Hữu Kiều.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Mười bảy năm trước thì sao?

Thích Thiều Thương đáp:

- Mê Thiên minh.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Giả sử đường ta và quý lâu động can qua, sống mái với nhau, người được lợi lớn nhất sẽ là thế lực nào?

Thích Thiều Thương không hề nghĩ ngợi:

- Phương Ứng Khán, Mễ Thương Khung, Thẩm Canh Vân của tập đoàn Hữu Kiều.

Những năm gần đây, Phương Ứng Khán lại có được trợ thủ mạnh. Thẩm Canh Vân là người quen cũ của nghĩa phụ Phương Ca Ngâm, đã đến tương trợ Phương Ứng Khán, nắm giữ đại cục, nhờ đó thế lực của tập đoàn Hữu Kiều đã mạnh lên rất nhiều.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Nếu là trước kia thì sao?

Thích Thiều Thương lập tức đáp:

- Đương nhiên là Quan Mộc Đán của Mê Thiên minh.

Lần này Địch Phi Kinh hỏi rất chậm, rất chậm, cũng rất trầm trọng:

- Vậy tại sao chúng ta lại để cho những kẻ này đạt được ý đồ?

Thích Thiều Thương hỏi ngược lại:

- Lâu chúng ta và đường các người đã đối chọi mấy chục năm, tại sao bây giờ người mới hỏi ta câu này?

Địch Phi Kinh nói:

- Đó là do các người tạo thành.

Thích Thiều Thương hỏi:

- Đó là vì gần đây chúng ta thường cướp hàng của các người?

Địch Phi Kinh nói:

- Trước kia chúng ta tranh đấu, chỉ là đối chọi, không ai tiêu diệt được ai, cũng không ai giành được toàn bộ thắng lợi. Lôi tổng đường chủ thất thủ trúng phải mai phục, chết tại quý lâu, nhưng Tô lâu chủ của quý lâu không lâu sau cũng bỏ mình vì phản loạn. Chúng ta vẫn ngang sức ngang tài. Thậm chí khi quý lâu dẹp nội loạn, chúng ta cũng dốc một chút tâm lực vì Tô lâu chủ. Có điều, gần đây các người thường xuyên cướp hàng hóa và ngân lượng mà chúng ta vận chuyển vào kinh. Cứ tiếp tục như vậy, giống như đã đoạn tuyệt căn nguyên của chúng ta, sẽ thành thế đứng bên bờ vực. Chúng ta nhất định phải có một trận quyết chiến, kết thúc, như vậy chẳng phải là tiện nghi cho tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh?

Thích Thiều Thương nói:

- Mê Thiên minh?

Địch Phi Kinh nhoen miệng cười:

- Mê Thiên minh gần đây bắt đầu nổi dậy, do một người bên ba khắp nơi kêu gọi, khiến cho những cán bộ trung thành trước kia trong Thất Thánh minh như đám người Trần Trảm Hòe, Lệ Tiêu Hồng ào ào gia nhập. Mà đám người thánh chủ Đặng Thương Sinh, Nhậm Quỷ Thần trước kia từng phản bội cũng trở lại dốc sức cho Mê Thiên minh. Bọn chúng đều rèn binh luyện ngựa, thề phải chờ Quan Thất tái xuất giang hồ, lại tranh thiên hạ.

Chẳng lẽ Thích lâu chủ chưa nghe nói đến đại sự chấn động giang hồ gần đây này?

Dương Vô Tà chợt nói tiếp:

- Thích lâu chủ chẳng những đã sớm chú ý đến chuyện này, còn phát giác tên chủ tướng một mình cầm cờ lớn kêu gọi các thủ hạ cũ gây dựng lại Mê Thiên minh, hình như chính là phản đồ của quý đường ngày trước...

Địch Phi Kinh khẽ mỉm cười nói:

- Không sai, hẳn chính là Lôi Cồn.

Dương Vô Tà ra vẻ ngạc nhiên:

- Hiện giờ hình như hắn đã đổi tên thành Lôi Niệm Cồn, hơn nữa còn chế tạo thành công một loại binh khí có lực sát thương rất lớn.

Địch Phi Kinh thản nhiên nói:

- Hẳn quả thật không còn là Lôi Cồn thiếu học thức ngày trước, cũng không phải là Lôi Cồn dùng Thủy Hỏa Song Lưu Tinh trong tề đường năm xưa.

Dương Vô Tà khẽ than nói:

- Nghe nói hắn vốn chán nản tại Lục Phân Bán đường, có ý thoái ẩn giang hồ, hoàn toàn trở thành một hán tử gánh phân trong kinh, nhưng rồi cuộc vẫn... không từ bỏ được giang hồ này.

Địch Phi Kinh nói:

- Vừa vào giang hồ sâu như biển. Cho dù sóng to gió lớn, kinh lớn hiểm lớn, người giang hồ vẫn không thể rời khỏi nơi thị phi này. Giống như một cao thủ cả đời luyện kiếm, một khi đã cầm kiếm lên, kiếm sẽ cùng hắn kết thành mối duyên không thể tách rời.

Dương Vô Tà cũng đồng ý:

- Cho nên chỉ cần bước lên đường giang hồ thì phải đi tiếp, kiếm vẫn không thể vứt bỏ được.

Địch Phi Kinh cũng nói:

- Đã là giang hồ đệ tử giang hồ cũ, làm việc cũng nên chưa lại một đường, sau này còn dễ gặp nhau.

Dương Vô Tà đột nhiên nghiêm nghị nhìn thẳng vào Địch Phi Kinh, gần từng chữ một:

- Cũng vì như vậy, chúng ta mới phải nhắm vào hàng hóa và ngân lượng của Lục Phân Bán đường các người.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16 – Thương Là Nên Cướp.

T

hần sắc Địch Phi Kinh không đổi:

- Xin nghe cao kiến.

Dương Vô Tà than một tiếng, nói:

- Chúng ta đều là bang hội cùng một địa phương, nhưng chúng ta có rất nhiều tác phong làm việc không giống nhau.

Địch Phi Kinh bổ sung:

- Nhưng ở rất nhiều điểm, chúng ta lại vô cùng nhất trí. Ít nhất chúng ta đều chống Liêu kháng Kim, cùng duy trì trị an và trật tự của võ lâm kinh sư, không để cho huynh đệ trên hắc đạo lục lâm quấy nhiễu người lương thiện, cũng không giống như Mê Thiên mình nương nhờ người Kim, tập đoàn Hữu Kiều ngầm cấu kết với người Liêu.

Dương Vô Tà tiếc nuối phân tích:

- Đáng tiếc các người lại cấu kết với lục tiện trong triều, ngầm ủng hộ đám quyền quý hại nước hại dân như Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Miễn, lẫn kẻ chính khinh kẻ thiện. Tập đoàn Hữu Kiều nói là ngầm liên thông với người Liêu, thật ra là hợp với ý đương kim thánh thượng có lòng cầu hòa. Còn như Mê Thiên mình dựa vào quân Kim, đó là sau khi Quan Thất tẩu hỏa nhập ma, thần trí thất thường, thuộc hạ của y đã tự tác chủ trương, đương nhiên không phải là bản ý của Mê Thiên Thất Thánh mình.

Địch Phi Kinh cũng rủ rủ nói:

- Nhìn hình xét thế, hiện nay tập đoàn Hữu Kiều giống như tiếng nói của triều đình, một khi võ lâm bị bọn họ khống chế, nhân sĩ trung nghĩa trên giang hồ đâu còn cơ hội lên tiếng, nơi chốn dung thân? Thất thánh của Mê Thiên mình đã tan rã, Quan Mộc Đán chẳng những đã phát điên, hơn nữa còn không rõ tung tích, không biết sống chết, không ai biết cỗ xe không đầu này sẽ chạy đến vực sâu núi hiểm hay là thiên đường địa ngục. Xem ra, giữa một đường một lâu chúng ta vẫn có điểm tương đối phù hợp.

Sau đó y tràn đầy mong đợi nói:

- Có câu “phân thì hai bên cùng thiệt, hợp thì hai bên cùng lợi”. Nếu như lâu đường chúng ta liên kết với nhau, không cần đối đầu triệt tiêu thực lực nguyên khí của nhau, đó là chuyện tốt biết mấy.

Dương Vô Tà hoàn toàn đồng ý:

- Nếu là như vậy thì tốt, cho dù không đến mức thiên hạ thái bình, ít nhất cũng có thể khiến cho võ lâm kinh sư thái bình.

Địch Phi Kinh lập tức nhiệt liệt phản ứng:

- Vậy có khó khăn gì? Chỉ cần người của Kim Phong Tế Vũ lâu các người không tiếp tục cướp tài vật của Lục Phân Bán đường chúng ta là được rồi.

Dương Vô Tà cũng đưa ra phản ứng nhiệt liệt:

- Như vậy, trước tiên người của Lục Phân Bán đường phải không được cướp tài vật của người vô tội đáng thương trong thiên hạ, vậy thì thái bình vô sự rồi.

Sắc mặt Địch Phi Kinh trầm xuống:

- Lời này nghĩa là thế nào?

Dương Vô Tà vỗ nhẹ lên bàn, giống như giậm chân tiếc nuối:

- Đây chắc hẳn là mấu chốt của vấn đề. Các người cướp tài vật của dân chúng trong thiên hạ để nuôi sống các người. Chúng ta lại chuyên cướp đoạt tài vật của các người, một phần giao trả cho người bần hàn đói rét, một phần dùng để xây dựng Kim Phong Tế Vũ lâu. Đó gọi là cách thức làm giàu, mỗi đường khác nhau. Chúng ta chính là quân tử phát tài, có đạo của mình. Chỉ là phương thức có phần khác với các người, khó tránh khỏi chiếm một chút tiện nghi của các người.

Địch Phi Kinh lại không tức giận:

- Đệ tử ngoại hệ của chúng ta phân bố trên giang hồ, ở bên ngoài kiếm tiền, khó tránh khỏi có người không chứa thủ đoạn, cũng có chỗ đi sai làm sai, nhưng đệ tử của chúng ta trong kinh không bao giờ phạm những chuyện này. Lại nói, ngân lượng mà chúng ta có, trên danh nghĩa vẫn là của quan gia, nguồn gốc chính đáng, nhưng cũng bị các người cướp đi. Chuyện này đối với quan gia và mình đều không dễ giao phó.

Dương Vô Tà “à” một tiếng, ánh mắt đã thoáng mang ý cười:

- Hình như thật sự có chuyện này. Có điều cái mà Địch đại đường chủ gọi là quan lượng, có phải ám chỉ ngân lượng mà Thái Nguyên Trường muốn dùng để kết nạp thuật sĩ giang hồ Lâm Linh Tố, hoặc là Đông Nam Vương đục khoét mồ hôi nước mắt của nhân dân, dâng cho Lương Sư Thành trong kinh, hay là Đồng Quán lãnh binh không đánh giặc ngoại, lại đi cướp tài sản của nhân dân ở vùng biên cương, sau đó cống nạp cho quyền quý trong kinh, hay là Vương Phủ tìm kiếm hoa thạch cương cho dương kim thánh thượng, tổn biết bao nhiêu mồ hôi và máu, khiến cho người người oán trách? Nếu là như vậy, huynh đệ trên giang hồ khó tránh khỏi nhìn không vừa mắt, chúng ta cũng chỉ đành buông tay để bọn họ cướp đoạt.

Địch Phi Kinh vẫn không tức giận, lập tức đổi đề tài:

- Như vậy, tiêu ngân của Tam Bảo tiêu cục, vốn là lương bổng phát cho quân binh trấn giữ biên cương, lại bị người ta cướp đi, chuyện này phải nói thế nào? Hàm Phàn tiền trang là một tiền trang chính quy, nhưng ngân lượng trong trang cũng bị người ta cướp sạch không còn, chuyện này không thể cho qua chứ?

Dương Vô Tà cười nói:

- Nói không sai, Tam Bảo tiêu cục quả thật là áp tải lương bổng, nhưng ngân lượng này lại cướp từ Phích Lịch tiêu cục vận chuyển cho Vân Quý cứu tế tai ương. Lương bổng mà người nói, bề ngoài là đưa cho quân binh, nhưng thực ra là đưa cho Đồng Quán dùng để nghị hòa với địch, đúng không? Hàm Phàn tiền trang đích xác là một tiền trang có chiêu bài đảng hoàng, nhưng đời trước của nó chính là sông bạc Hoàng Nham, lập nghiệp bằng cách thu “tiền cho vay nặng lãi”. Hiện giờ bên cạnh nó còn có sông bạc Mã Vĩ, ai cũng biết nó không phải là tiền trang thật sự. Nếu đã lai lịch bất chính, huynh đệ trên đường khó tránh khỏi đỏ mắt, mượn ít bạc tiêu xài, điểm này Địch đại đường chủ nhất định có thể thông cảm.

Dương Vô Tà lại cười cười nói:

- Huynh đệ trong lâu, trong tháp chúng ta không có gì không tốt, chỉ là thỉnh thoảng thích lấy bạc do làm giàu bất nhân, nguồn gốc bất chính, xem như cướp ác cứu thiện, còn gọi là dĩ độc trị độc, ta quả thật cũng không quản bọn họ được.

Địch Phi Kinh vẫn không biến sắc, chỉ nói:

- Như vậy hai ngàn cây thương dự trữ của cấm quân từ Sơn Đông vận tới, cùng với đá hoa từ Giang Nam chuyển tới thì sao? Đó là binh khí dùng để bảo vệ kinh sư, cùng với cống phẩm dâng tặng cho thánh thượng, cũng bị huynh đệ của các người chặn đi, đây không phải là dĩ độc trị độc chứ?

Dương Vô Tà giống như ngay cả lông mày cũng có ý cười, nói:

- Dương nhiên không phải. Những thứ kia là cống vật hao tiền tốn của, vơ vét cướp được, chỉ riêng việc vận chuyển đã hao phí vô tận, tử thương vô số. Chúng ta dứt khoát cho nó chìm vào đáy hồ, để tránh khiến cho vạn dân đồ thán, tiếng oán khắp nơi, càng không muốn thiên tử ham thú chơi bời, mê muội chìm đắm. Còn về thương... đó là binh khí do Sơn Đông Đại Khẩu Thần Thương hội Tôn gia chế tạo, chúng ta cũng từng mở ra xem thử bên trong có gì, chuyển đến kinh sư làm gì. Mọi người trong lòng hiểu rõ, có lẽ Địch đại đường chủ không cần ta nói ra chứ? Thương này, e rằng vẫn rất nên cướp.

Địch Phi Kinh lại cúi đầu thấp xuống.

Y đang thưởng thức trà, trầm tư.

Dương Vô Tà gãi gãi mái tóc bạc, ra vẻ khó xử nói:

- Đại đường chủ, ngài nói xem, nhân mã hai bang chúng ta, nhìn vào chữ tình thì nên hợp tác, nhìn vào chữ lý thì nên liên thủ, nhìn vào chữ nghĩa thì tuyệt đối nên đồng tiếng đồng lòng, nhưng lại có những thứ này khiến cho hai bên ngăn cách, không hợp với nhau, ngài nói xem nên làm sao đây?

Vấn đề này của Dương Vô Tà rất tuyệt, nhưng Địch Phi Kinh cũng không lúng túng.

Y lại cười, cười rất thản nhiên.

- Thực ra, cũng không phải là chuyện của một phía.

Địch Phi Kinh thành thật nói:

- Hãy lấy một ví dụ. Tam Bảo tiêu cục là người ngoại hệ của chúng ta, Phích Lịch tiêu cục mà bọn họ cướp, chính là chi nhánh của Thần Uy tiêu cục phụ thuộc các người. Chúng ta san bằng nó, cũng giống như trong tối âm Phong Vũ lâu một đao. Sòng bạc Hoàng Nham sở dĩ sụp đổ, là do từng giết chết ba vị quan không nhận hối lộ. Trong số ba người này, nghe nói có

ít nhất hai người là đệ tử và họ hàng xa của hai đảng Phát Mộng. Về điểm này, chúng ta dĩ nhiên đã kết thù, cũng khó trách các người lại trả thù, muốn báo thù.

Cặp mắt ưu tú, ưu mỹ, ưu tư của y lại chớp chớp, lời nói thành khẩn, tận tình khuyên bảo:

- Có điều theo như tình hình trước mắt, quả thật chỉ cần chúng ta đường lâu liên thủ, hai bang thống nhất, sẽ có thể trở thành thiên hạ đệ nhất bang phái, hơn nữa còn có thể lập tức trừ khử tập đoàn Hữu Kiều, có thể đề phòng Mê Thiên minh trở lại ngày xưa. Thậm chí các người còn có thể khống chế không để chúng ta hợp tác quá chặt chẽ với Thái thái sư, cùng với có thể thuận lợi gây dựng quyền uy trong lục lâm, còn chúng ta cũng có thể chia sẻ công trạng của các người trong thế lực võ lâm bạch đạo. Không cần tranh đấu với nhau, tranh giành cấu xé, triệt tiêu tiền tài thực lực của nhau, vậy thì tuyệt đối là phúc của giang hồ, chuyện vui của võ lâm.

Y vẫn không hết hi vọng, không hề từ bỏ:

- Ta biết khó mà thuyết phục được Dương tiên sinh, nhưng không biết Thích lâu chủ suy nghĩ vì đại cục, có từng nghĩ đến chuyện cùng xây dựng cục diện tốt đẹp, giang sơn vạn dặm như thế hay không?

Y hỏi câu này, lại nhìn vào Thích Thiếu Thương.

Y vốn rất có sức thuyết phục, hơn nữa dáng vẻ cũng rất đẹp.

Thế nhưng thứ càng đẹp hơn là ánh mắt của y.

Ánh mắt của y có lẽ còn có sức thuyết phục hơn so với lời nói của y.

Hiện giờ đôi mắt này đang nhìn vào Thích Thiếu Thương, đang chờ y trả lời.

Trên đời có một số người, yêu cầu của hãn đối với người, cho dù là yêu cầu vờ vịt gì cũng rất khó từ chối.

Hãn không ép buộc người, cũng không khẩn cầu người, nhưng những gì hãn muốn người làm, người vẫn sẽ cam tâm tình nguyện (thậm chí không hiểu ra sao) đi làm.

Vì hãn mà làm.

Địch Phi Kinh chắc chắn loại người này, hơn nữa còn là một người vô cùng xuất sắc.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17 – Dụng Tâm Khổ Cực.

T

hích Thiếu Thương lắng lắng nghe.

Y nghe một cách rất dụng tâm.

Y giống như không chỉ nghe được ý ở ngoài lời của đối phương, cũng nghe được dụng tâm khổ cực của Địch Phi Kinh.

Cho đến khi Địch Phi Kinh nói xong, y cũng đã nghe xong, một lúc sau y mới hỏi:

- Người nói xong rồi chứ?

Địch Phi Kinh nói:

- Lời của ta không quan trọng, quan trọng chính là quyết định của Thích lâu chủ.

Thích Thiếu Thương nói:

- Người cam tâm gánh lấy tiếng xấu, cũng muốn chúng ta mạo hiểm đến Tam Hợp lâu, chính là để nói với chúng ta những lời này?

Địch Phi Kinh nói:

- Chỉ cần dẹp yên can qua, đoàn kết nhất trí, liên thủ kháng địch, cùng hưởng thái bình, vậy thì mạo hiểm gì cũng đáng giá.

Thích Thiếu Thương nói:

- Rất tốt.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Cái gì rất tốt?

Thích Thiếu Thương nói:

- Trà pha rất tốt.

Địch Phi Kinh còn chưa hiểu ý, Thích Thiếu Thương đã chỉnh đốn y phục, nói:

- Trà đã uống rồi, chúng ta cũng muốn đi.

Địch Phi Kinh ngăn người:

- Thích lâu chủ không suy nghĩ một chút về đề nghị của tại hạ sao?

Thích Thiếu Thương hỏi ngược lại:

- Người xem chuyển này chúng ta đến đây, có thành ý hay không?

Địch Phi Kinh giật mình, không biết Thích Thiếu Thương rốt cuộc muốn mượn đề tài này để nói chuyện gì:

- Nếu Thích lâu chủ không có thành ý, cũng sẽ không mạo gió mạo hiểm chạy đến khu vực ranh giới không ai quản lý này.

Thích Thiếu Thương nói:

- Người nói mọi người tới đàm phán, không phải giao chiến, dĩ hòa vi quý, cho nên chúng ta cũng không chuẩn bị chiến đấu. Người đề xuất đi lên lầu không quá ba người, chúng ta cũng làm được. Ta thật sự tin vào lời nói của Địch đại đường chủ, cho nên mới tới chuyển này.

Địch Phi Kinh hơi hoảng hốt:

- Có phải chúng ta không đủ thành ý, khiến cho Thích lâu chủ sinh oán?

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Người xem bên phía chúng ta có ba người, phân biệt đại biểu cho thế lực các phương của lầu ta. Nhưng người của các người thì sao?

Ánh mắt của y chớp chớp, chỉ vào ba đôi chén đĩa và ba chiếc đệm mềm ở đối diện, nói:

- Rõ ràng là đã đến, nhưng lại không ra gặp mặt, thành ý ở đâu?

Lần này Địch Phi Kinh còn chưa kịp trả lời, chợt nghe một giọng nói trong trẻo từ sau bình phong dày nặng cất lên:.

- Ánh mắt của Thích lâu chủ thật sắc bén, là do chúng ta lễ nghĩa không đủ, xin Thích lâu chủ, Dương tiên sinh và Tôn thống lĩnh thứ tội!

Sau bình phong xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp tóc búi cao, yêu kiều cúi chào ba người, sau đó ngồi ngay ngắn bên cạnh Địch Phi Kinh.

Thích Thiếu Thương ôm quyền đáp lễ, chỉ nhìn người đẹp kia một cái, trong lòng như bị trúng một quyền, lập tức không nhìn nữa.

Cô gái này rất bình tĩnh, rất trấn định.

Nhưng trong sự nhã nhặn lại có một nét tiêu hồn, trong sự bình tĩnh lại khiến người ta tâm tình dâng trào.

Loại mỹ nhân giống như nàng, cho dù chỉ xuất hiện một lần ở nhân gian, chỉ thoáng qua một lần trước mắt, cũng là một lần mỹ lệ vĩnh viễn không

trở lại, đẹp đến mức khiến người ta tha thiết.

“Nếu tới Giang Nam đuổi kịp xuân, ngàn vạn cùng xuân trú” (1), có lẽ “xuân” chính là chỉ loại người xinh đẹp này? May mắn Thích Thiều Thương cũng không phải là kẻ cuồng sắc tình, y chỉ là cuồng nhớ tình.

Y hiểu tình, biết thú, cũng hiểu biết tình thú, nhưng coi trọng chính là nguyên tắc.

Nguyên tắc là niềm tin của y.

Y biết cô gái trước mắt chính là người đã gây ra nhiều lời đồn trên giang hồ, đã nhìn không thấu lại có quyền lực lớn nhất.

Lôi Thuần.

Y chỉ không ngờ dường như nàng còn đẹp hơn so với lời đồn, càng không thể kháng cự.

Cho nên y lập tức kháng cự:

- Tại sao người đã đến, còn trốn ở sau bình phong không ra gặp?
- Bởi vì lời nói của Địch đại đường chủ hoàn toàn có thể đại biểu cho ý kiến trong đường chúng ta, y cũng hoàn toàn có thể đại biểu cho chúng ta, do đó ta có ra hay không cũng hoàn toàn như nhau.

Thích Thiều Thương hừ lạnh nói:

- Có phân biệt.

Lôi Thuần nhẹ nhàng hỏi:

- Thành ý?

Thích Thiều Thương thông thả nói:

- Luôn có nguyên nhân khác đúng không?

Lôi Thuần cười lên như tiếng chuông kêu:

- Có lẽ là ta sợ.
- Sợ cái gì?
- Sợ hấn.

Nàng dùng ngón út khẽ chỉ vào Tôn Ngự. Tôn Ngự nhất thời không hiểu.

Chợt nghe nàng lại từ yêu kiều đổi thành trang trọng nói:

- Còn có vũ khí trên tay hấn.

Tôn Ngự vốn vác tới một bọc vải lớn, hiện giờ đã cẩn thận đặt sang một bên, không ngờ Lôi Thuần lại đột nhiên nhắc đến chuyện này với hấn.

Dương Vô Tà lại đột ngột cười lên:

- Sợ à? Có gì phải sợ. Ta thấy Tam Hợp lâu trong lầu ngoài lầu, trên lầu dưới lầu, không phải đều là người của Lục Phân Bán đường sao?

Lôi Thuần cũng cười, giống như đóa hoa lan đón gió, chiếu rọi bình phong bằng gỗ đen ánh vàng, khiến bình phong kia càng rực sáng, ngay cả chiếc bình làm bằng ngọc cũng rực rỡ hơn.

- Những bố trí nhỏ này của Lục Phân Bán đường có tính là gì? Đường lớn Hoàng Khố trước Tam Hợp lâu, hẻm Lục Trung sau lầu, thậm chí đường Lam Sam đối diện, chẳng lẽ không phải là người của các người... Từ nơi này nhìn qua còn trông thấy một ngọn lửa ngút trời, có lẽ là người của các người đang mặc sức đốt giết kẻ địch, đúng không?

Dương Vô Tà cười đến răng cửa phát sáng:

- Vẫn là Lôi đại tiểu thư cờ cao một nước, cao thâm khó lường. Không phải đã hẹn trước, mỗi bên chỉ có thể để ba vị đại biểu lên lầu ba sao? Hiện giờ chúng ta đã làm đúng như ước hẹn, ba người đi lên lầu. Các người cũng tới ba vị, chỉ có một vị gặp chúng ta, cuối cùng đã xuất hiện thêm một vị, nhưng vẫn còn một vị nấp ở sau bình phong không chịu gặp người, đúng là kêu gọi thế nào cũng không ra.

Y cười đến đây, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm chỉnh, nói:

- Làm như vậy, thần bí thì có thần bí, nhưng đừng là hơi thiếu thành ý.

Lúc y không cười, nếp nhăn trên mặt giống như lập tức nhiều thêm ba mươi lần.

Lôi Thuần vẫn giữ nguyên nụ cười của nàng.

Một cô gái giống như nàng, nhất định biết lúc mình cười rất xinh đẹp.

Đó là một khuôn mặt gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp, cũng là nụ cười gặp sương càng trong, qua tuyết càng đẹp, càng là một loại mỹ lệ sương đẹp tuyết trong.

Đẹp đến mức không thể miêu tả, cũng không thể giải thích.

Nhưng lời nói của nàng lại rất kỳ lạ.

Nàng trước tiên không phải đáp lại lời chế nhạo của Dương Vô Tà, mà đột nhiên nói một câu:

- Ngài nên cười nhiều hơn.

Dương Vô Tà nhất thời không hiểu:

- Hả?

- Bởi vì lúc ngài cười rất đẹp, cũng rất trẻ.

Lôi Thuần nói:

- Một người cười đẹp như vậy, nếu không cười nhiều thật sự rất đáng tiếc. Nếu ta là ngài, nhất định cả ngày đều cười.

Sau đó nàng mới nói đến chủ đề chính:

- Chúng ta vốn có thành ý, cho nên mới mời các người đi lên. Còn như vừa rồi ta không ra mặt, là vì chúng ta đều tín nhiệm Dịch đại đường chủ, lời y nói chính là lời của mọi người chúng ta, y ước định với các người, trong đường chúng ta không ai không đồng ý. Ta là một cô gái nhỏ bé, có ra mặt hay không cũng như nhau.

Tôn Ngự không nhịn được nói:

- Vậy nhị đường chủ của các người thì sao? Chẳng lẽ trong trường hợp quan trọng như vậy, Lôi nhị đường chủ cũng chỉ nấp sau bình phong, không ra mặt, không hiện thân sao?

Lôi Thuần cười, loại cười khẽ giống như “áo nhỏ mềm tựa gió, tâm như mây xa xôi”:

- Lôi nhị đường chủ?

Nàng tươi cười hỏi:

- Người cho rằng phía sau bình phong chính là Lôi Động Thiên?

- Không phải hẳn?

Tôn Ngự hỏi ngược lại:

- Ngoại trừ hẳn thì còn ai có thể cùng các người đại biểu cho Lục Phân Bán đường?

- Đương nhiên không phải y.

Lôi Thuần đáp:

- Người tới không phải là y, hơn nữa cũng không đại biểu cho Lục Phân Bán đường.

Sau đó nàng chậm rãi nói:

- Nhưng y lại hoàn toàn có thể đại biểu cho Thái thái sư.

Lúc nàng nói câu này, mọi người đều chú ý tới sau bình phong có một bóng mờ.

Hóa ra mọi người đều cho rằng đó chỉ là một bóng mờ trên bình phong, cho đến khi bóng mờ này di động, mọi người mới biết đó là một người.

Hơn nữa bóng mờ này vừa động, sát khí lập tức bốc lên, tràn ngập.

Nói cách khác, người này ngồi bất động giống như một bóng mờ, ngay cả sát khí cũng ngưng tụ thành một đoàn bóng mờ, giống như nước ngưng kết thành băng.

Nhưng hắn vừa di động, sát khí lập tức bành trướng, tràn ngập toàn bộ Tam Hợp lâu, ngay cả bình phong và màn ở bốn phía, lớn hay nhỏ, dày hay mỏng, bằng gỗ hay bằng vải, bằng lụa hay bằng trúc, đều đồng loạt lay động. Có lẽ là vì sát khí mãnh liệt của người này?

Ngay cả Dương Vô Tà cũng luôn cho rằng “người thứ ba” của đối phương hắn là Lôi Động Thiên.

Nhưng Lôi Động Thiên không có loại sát khí này, mà hắn cũng quyết không thể đại biểu cho Thái Kinh.

Người tới là ai?

Người tới vừa gầy, vừa cao, vừa lạnh lẽo, nhưng toàn thân lại gây cho người khác một loại cảm giác không rét mà run, nhất là một đôi mắt quý, giống như một đôi dao độc cạo xương lóc da, chiếu đến đâu cũng làm cho người ta sinh ra một loại cảm thụ khác thường, giống như toàn thân nổi mốc, cả người rỉ sét.

Mặc dù người này đáng sợ như vậy, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhưng vừa nhìn thấy mặt hắn, vẫn có phần không nhịn được cười.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18 – U Mê Không Hối Hận.

Đ

ây là một khuôn mặt lạnh lẽo.

Mặt rất dài, gò má rất nhọn, mũi rất lớn...

Vấn đề nằm ở chóp mũi.

Chóp mũi của hắn còn bọc một khối vải trắng, hiển nhiên là bị thương chưa lành.

Do đó, so với sát khí và mùi vị tử vong từ toàn thân hắn tỏa ra, nhìn vào rất không hài hòa, khiến người ta không nhận được cảm thấy buồn cười.

Nhưng cũng chỉ là cảm thấy mà thôi, không ai có thể cười ra được.

Bởi vì người xuất hiện là Thiên Hạ Đệ Thất.

Trông thấy Thiên Hạ Đệ Thất, con người của Dương Vô Tà co lại, hỏi:

- Đây là đàm phán giữa Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, sao hắn lại đến đây?

Lôi Thuần nói:

- Tôi nói rồi, y là đại biểu cho tướng gia.

Dương Vô Tà cười lạnh nói:

- Ta cũng đã hiểu, Lục Phân Bán đường hiện tại thật ra là của Thái Kinh.

Lôi Thuần nói:

- Lục Phân Bán đường được thái sư chỉ đạo, ngày một phát triển, sức sống bùng bùng. Quan hệ giữa đường chúng ta và Thái tướng gia thật sự là như cá với nước, khó phân khó cách.

Thích Thiều Thương sầm mặt nói:

- Vậy Lục Phân Bán đường đã không thể tự lập nữa, ít nhất cũng kém hơn khi Lôi Tồn còn sống có thể độc lập với thiên hạ, độc thân tại giang hồ.

Lôi Thuần nói:

- Vậy cũng không hẳn. Kim Phong Tế Vũ lâu rõ ràng cũng được Gia Cát tiên sinh dẫn dắt, nhưng từ trước đến giờ tôi không cho rằng Phong Vũ lâu không thể tự lập tự cường.

Thiên Hạ Đệ Thất chợt lạnh lùng nói:

- Nếu không nhờ Gia Cát Tiểu Hoa, hôm nay người có thể ngồi lên vị trí này của Kim Phong Tế Vũ lâu sao? Nếu không nhờ Vương Tiểu Thạch nhường người một đường, đỡ người một tay, hôm nay người có thể kiêm nhiệm chức tháp chủ của Tượng Tị tháp sao? Hừ!

Thích Thiếu Thương lại chuẩn bị đứng dậy:

- Ta không có ý liên minh với Thái Kinh, cũng không muốn khiến cho càng nhiều huynh đệ bị hấn thao túng. Ta nghĩ những chuyện khác không cần phải nói nữa, đúng không?

Lôi Thuần nói:

- Chẳng lẽ Thích lâu chủ cứ mặc cho Mê Thiên mình chiêu binh mãi mã, trở lại ngày xưa?

Thích Thiếu Thương nói:

- Chỉ cần Quan Thất không xuất hiện, bằng vào thực lực của đám người Lôi Niệm Cỗn, vẫn chưa thể làm nên trò trống gì. Nếu như Quan Mộc Đán trở lại, vậy thì không ai có thể chế ngự được y, có lẽ ngay cả y cũng không chế ngự được mình. Hơn nữa Mê Thiên mình gây dựng lại còn chưa làm ra tội ác nào lớn, tại nơi rong rã lẫn lộn như kinh thành này, mỗi người đều có phương thức sinh tồn riêng, sao chúng ta không cho bọn họ một cơ hội lộ mặt, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Lôi Thuần nói:

- Nhưng tập đoàn Hữu Kiều thì sao? Hiện giờ đã sắp lớn mạnh cường thịnh, thôn tính các phái?

Thích Thiếu Thương hỏi ngược lại:

- Cô muốn lâu đường chúng ta liên thủ, trước tiên tiêu diệt tập đoàn này?

Cặp mắt Lôi Thuần óng ánh, yêu kiều cười nói:

- Nhân vật đáng sợ nhất trong Tập đoàn Hữu Kiều chưa chắc đã là Mê Thương Khung, mà là Phương Ứng Khán. Hiện giờ hắn đã công khai đổi tên thành Phương Thập Chu, ý muốn thừa kế khí khái của Lý Trầm Chu, bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang phái ngày xưa.

Mắt nàng quăn rũ như mở như khép, nói thêm một câu:

- Nhưng chúng ta lại có biện pháp giải quyết hắn.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Chắc là cô muốn nhờ người mời trưởng bối của Phương Thập Chu ra mặt hạn chế hẳn?

Lôi Thuần cười duyên dáng nói:

- Tiên sinh và tôi cách nhìn giống nhau. Nghe nói tiên sinh cũng từng đặc biệt nhờ người tài thông báo cho Phương Ca Ngâm, muốn mời y trở lại kinh thành chinh đồn Phương Thập Chu.

Thích Thiếu Thương nói:

- Cho dù chúng ta nhất trí về việc đối phó với tập đoàn Hữu Kiều, nhưng chúng ta tuyệt đối không hợp tác với bè đảng bị gian thần thao túng, xin thứ cho bất kính!

Lôi Thuần liếc nhìn Địch Phi Kinh một cái. Địch Phi Kinh đột nhiên than thở:

- Thích lâu chủ cần gì phải cố chấp như vậy. Sao mọi người không trước tiên hợp tác, mỗi bên đều được lợi, đợi giải quyết xong tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh, mới trở lại thương thảo tiếp hiệp nghị liên minh, hay là đến lúc đó lại phân địch bạn.

Y giống như mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm đặt trên mũi giày, nói:

- Huống hồ, các người không hợp tác với chúng ta, lỡ may tập đoàn Hữu Kiều hay Mê Thiên minh trước tiên tìm chúng ta liên thủ, đồng loạt vây quét Phong Vũ lâu, cần gì phải như thế chứ.

Thích Thiếu Thương lạnh lùng nói:

- Cảm ơn đã nhắc nhở. Nếu chúng ta hợp tác với quý đường, chỉ sợ hảo hán trên giang hồ sẽ nói Phong Vũ lâu là vây cánh của gian nịnh, không thể kết giao, vạch rõ giới tuyến, ai cũng từ bỏ, như thế cho dù hùng bá thiên hạ thì có ích lợi gì? Ta thấy hôm nay đàm phán, bởi vì vị Văn tiên sinh này giá lâm, đã không cần nói nữa, cũng không cần bàn nữa.

“Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thích Thiếu Thương, đây là người u mê không tỉnh ngộ!

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không phải u mê không tỉnh ngộ, ta đã sớm ngộ rồi, ta chỉ là u mê không hối hận.

Lôi Thuần cũng không tức giận, chỉ dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Thích Thiếu Thương:

- Chuyện này thật sự không còn đường để thương lượng sao?

Thích Thiếu Thương nói:

- Giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, quả thật còn rất nhiều đường, nhưng hợp tác liên minh lại hoàn toàn không có cơ sở, đã không có gì để thương lượng nữa.

Lôi Thuần nhẹ nhàng hỏi:

- Chẳng lẽ Thích đại lâu chủ nóng lòng phất tay áo bỏ đi sao?

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Nên đi, cũng đã đến lúc rồi. Ta gọi là Thích Thiếu Thương, thiếu thương thiếu thương, nghĩa là ít cùng ta thương lượng đi. Ta vốn là một người không dễ thương lượng.

Lôi Thuần cũng không giận, chỉ nói:

- Thích trại chủ cứ đi như vậy sao? Cũng không uống một ly trà?

Nàng đã đổi “lâu chủ” thành “trại chủ”, lời nói có phần trào phúng.

Thích Thiếu Thương cũng không tức giận, chỉ nói:

- Vừa này đã uống rồi, trong trà không có độc, cũng nhờ giờ cao đánh khề. Hiện giờ trong bụng tức giận, không uống cũng được. Lôi cô nương, có một câu có thể cô không thích nghe, nhưng ta vẫn cảm thấy nên nói.

Lôi Thuần nói:

- Ngài cứ nói, tôi xin nghe!

Thích Thiếu Thương nói:

- Với một cô gái, có thể duy trì một đường lớn, một cục diện lớn như vậy, điều này quả thật không dễ dàng, rất đáng để ta bội phục. Thế nhưng, làm người sợ nhất là đi lầm đường, thà rằng một thân một mình, tự lập tại thiên hạ, cũng tốt hơn là bị gian nịnh điều khiển.

Y nhìn chăm chú vào Địch Phi Kinh, lại nói:

- Cô nương thông minh phi phạm, giữ mình thanh khiết, hi vọng có thể kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, sớm quay đầu lại thì tốt. Lời này tuy không lọt tai, nhưng lại xuất phát từ đáy lòng.

Lôi Thuần chỉ cười nói:

- Lời này là dụng tâm khổ cực, tôi đều nghe lọt. Tôi chỉ hi vọng Thích đại hiệp có thể trở thành đồng minh của đường ta, luôn không quên ân cần hướng dẫn chúng ta.

Cặp mắt Thích Thiếu Thương nhìn thẳng vào Lôì Thuần, không hề né tránh, ngại ngùng:

- Cô vẫn không quay đầu lại?

Lôì Thuần nói:

- Tôi đang ở bờ.

Thích Thiếu Thương tức giận nói:

- Ta phải đi rồi.

- Không uống trà, cũng không ăn mặn sao?

Lôì Thuần ân cần nói:

- Mặn này ăn ngon, còn gọi là đào trơn, vốn là quả đào, nhưng ghép với mặn, có đủ vị ngọt của đào và vị giòn của mặn, dư vị vô tận.

Thích Thiếu Thương tiêu sái cười một tiếng:

- Nó là ghép rất tốt, hai thứ không bài xích. Ta từng nghe nói hươu cao cổ thích ăn lá non trên cành, nhưng nếu lá non mọc quá cao, cuối cùng vẫn không ăn được. Có người nhiều chuyện cắt đầu hươu cao cổ xuống, ghép vào trên thân cây, cho rằng nó có thể ăn mầm xanh cả đời, kết quả hươu cao cổ chết, cây cũng không sống được.

Lôì Thuần thản nhiên cười nói:

- Con hươu cao cổ kia quả thật rất ngu ngốc. Nó nên tìm một con voi lớn làm bàn đạp, vậy thì chồi non gì cũng đến miệng.

Thích Thiếu Thương cười ha hả nói:

- Chỉ tiếc con voi cũng không phải thứ mặc cho người ta chà đạp. Khi nó giận lên, e rằng hươu cao cổ không xuống, nó cũng sẽ dùng lỗ mũi dài quật ngã thứ đã đạp nó đau.

Lôì Thuần dịu dàng cười nói:

- Thích lâu chủ thấy tôi giống voi sao?

Thích Thiếu Thương nhìn phong thái điềm đạm đáng yêu của nàng, cười nói:

- Cô dĩ nhiên không giống, nhưng ta cũng không phải hươu cao cổ, ta cũng không ăn nhánh cây.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên hỏi:

- Người ăn người?

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không ăn, người ăn sao?

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Ta cũng không ăn, nhưng ta thích giết người.

Dứt lời, hắn bắt đầu tháo bọc vải trên vai xuống.

Cẩn thận.

Vô cùng thận trọng.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 19 – Lương Tâm Mực Nát.

T

hích Thiếu Thương vẫn luôn nhìn tay của hắn, cũng nhìn chăm chú vào bọc vải của hắn.

Sau đó y hỏi:

- Người thích giết người nào?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Chỉ cần là người nhìn không vừa mắt, ta đều giết.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thế nào là nhìn không vừa mắt?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Người không nghe lời, dĩ nhiên là không vừa mắt.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Người muốn nói đến ta?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Không phải người người đều đáng để ta giết.

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không nghe lời người sao? Người đã từng lên tiếng sao?

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Ta không cần lên tiếng.

Hắn cô độc nói:

- Ta cũng không thích nói chuyện.

Sau đó trong mắt hắn hiện lên vẻ tịch mịch:

- Bất cứ ai không nghe lời của tướng gia, chính là người mà ta muốn giết.

Thích Thiếu Thương lập tức đập bàn nói:

- Quả nhiên!

Thiên Hạ Đệ Thất lại cảm thấy khó hiểu:

- Quả nhiên?

Thích Thiếu Thương phẫn khởi nói:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Thiên Hạ Đệ Thất ngạc nhiên nói:

- Người dự đoán cái gì?

Thích Thiếu Thương nói:

- Người đã nói ra lời ở trong lòng, cho dù không phải lương tâm cảm thấy, cũng coi là lương tâm mục nát rồi.

Tiếp đó y lại nói với Dương Vô Tà và Tôn Ngư:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, một khi đã vào phủ Thái Kinh thì không làm người tự do được nữa. Người xem, ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng trở thành cầu nô tài. May mà chúng ta không đồng ý hợp nhất liên minh.

Dương Vô Tà mỉm cười gật đầu.

Tôn Ngư vội vàng vâng vâng dạ dạ.

Thiên Hạ Đệ Thất lại đổi mặt, cũng biến sắc.

Hắn đang đưa tay mở bọc vải ra.

Thích Thiếu Thương đột nhiên nói:

- Chờ đã!

Thiên Hạ Đệ Thất cũng dừng tay, nói:

- Nếu bây giờ người hối hận, muốn gia nhập có lẽ còn kịp.

Thích Thiếu Thương lại hỏi Địch Phi Kinh:

- Không phải người đã đảm bảo, các người quyết sẽ không động thủ trong thời gian đàm phán sao?

Vẻ mặt Địch Phi Kinh thành khẩn nói:

- Điều này không sai, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không phải là người của chúng ta.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Không phải các người đã đáp ứng, quyết không động thủ trong Tam Hợp lâu sao?

Vẻ mặt Địch Phi Kinh khổ sở nói:

- Chúng ta quyết không động thủ, nhưng Văn tiên sinh cũng không phải người của Lục Phân Bán đường, chúng ta không thể quản chế được y.

Thích Thiếu Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Thật vậy?

Địch Phi Kinh khẩn thiết đáp:

- Thật.

Thích Thiều Thương lại nghiêm túc hỏi:

- Các người định đứng sang một bên sao?

Địch Phi Kinh đáp:

- Chúng ta quyết không có ý kết thù với Phong Vũ lâu, chúng ta càng không phải là người hủy ước.

Thích Thiều Thương đột nhiên cười.

- Vậy thì tốt rồi.

Y nói một cách thản nhiên, thông thả.

Y nhàn nhã giống như một kẻ lãng tử ngắm hoa, vừa giống như một kẻ rảnh rỗi đang ngủ trưa, lại giống như một nhà thơ tài hoa dùng không hết đang ngâm hoa cầm trăng.

Không ai ngờ được, vào lúc này y lại phát ra công kích, hơn nữa còn là chủ động phát ra công kích.

Không ai ngờ được, một người nhã nhặn như vậy, ung dung như vậy, thân phận tôn quý và quan trọng như vậy, lại chủ động phát ra công kích.

Hơn nữa còn là công kích ác như vậy, tuyệt như vậy, đáng sợ như vậy, không cần mạng và muốn lấy mạng người khác như vậy.

Y vừa ra tay, không kịp rút kiếm đã đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu như y rút kiếm, bất kể y rút kiếm nhanh đến đâu, Thiên Hạ Đệ Thất nhất định cũng có cơ hội tháo bọc vải của hăn ra.

Nhưng Thích Thiều Thương lại không rút kiếm.

Y đánh tới một quyền, nhắm thẳng vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng đầu, khiến cho một quyền của Thích Thiều Thương đánh trượt.

Nhưng Thích Thiều Thương lập tức biến chiêu, quyền thứ hai lại tới.

Vẫn đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ có một chiếc mũi, Thích Thiều Thương cũng chỉ có một cánh tay, nhưng Thích Thiều Thương lại cứ muốn đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Y không đánh bộ vị khác, cũng hoàn toàn không công kích bộ vị khác, chỉ đánh vào mũi.

Thiên Hạ Đệ Thất kịp thời ngửa đầu, lại tránh khỏi một kích này. Còn chưa kịp thở một hơi, Thích Thiếu Thương lại biến chiêu, một quyền đánh xuống.

Vẫn đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất sợ nhất là người khác đánh vào mũi của hắn, bởi vì mũi của hắn từng bị thương.

Mũi bị thương chính là sơ hở của hắn, cũng là nhược điểm của hắn.

Năm đó, mũi của hắn bị thương dưới tay Thiên Y Hữu Phùng. Mặc dù hắn đã giết chết Hứa Thiên Y, nhưng vết thương trên mũi vẫn không khỏi.

Hay cho Thiên Hạ Đệ Thất, ứng biến kỳ lạ, khẩn cấp, nhanh chóng, hắn trầm eo cúi người, thấp đầu khom xuống, đã tránh khỏi một quyền.

Hắn từ nghiêng đầu, ngửa đầu đến cúi đầu thẳng vào giữa ngực, mấy lần biến đổi đều chớp nhoáng khó lường, cực kỳ nguy hiểm, nhưng đều kịp thời đến tuyệt diệu.

Có điều Thích Thiếu Thương lại đánh ra một quyền, khuỷu tay vòng lại, từ bụng dưới công kích, vẫn đánh vào mũi của Thiên Hạ Đệ Thất.

Mặc dù Thích Thiếu Thương chỉ có một tay, nhưng cánh tay này của y biến chiêu và biến hóa, cho dù là ba mươi tay cũng không bằng.

Thiên Hạ Đệ Thất không có cách nào, hắn rít lên một tiếng, lập tức lui nhanh.

Hắn trượt đi bảy thước, tránh khỏi một kích này.

Hắn chỉ nhoáng lên liền ngừng lại, lập tức đứng thẳng, nhưng bọc vải trên bàn đã bị Thích Thiếu Thương dùng một chân đạp lên.

Mà Thích Thiếu Thương cũng đã rút kiếm ra.

Đây là một thanh kiếm màu xanh.

Kiếm vừa rút ra, màu sắc đều là xanh biếc, cũng chiếu rọi lông mày và tóc của mọi người thành màu xanh lá.

Lạnh và xanh biếc.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa nhìn thấy thanh kiếm này, lại phát hiện bọc vải đã rơi vào trong tay Thích Thiếu Thương, lập tức dừng thân pháp, không dám tiến

lên nữa, chỉ hung ác nhìn chăm chăm vào Thích Thiếu Thương, cùng với kiếm của y.

Khuôn ngực khô quắt và bả vai gầy ốm của hắn không nhịn được nhấp nhô, nhưng lại không dám tiến thêm.

Hắn đã thất bại, “bọc vải” đã rơi vào trong tay, dưới chân kẻ địch.

“Vũ khí” của hắn đã mất, “quân bài sát thủ” của hắn đã không còn trong tay.

Từ khi đối địch đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải cục diện chật vật như vậy.

Hắn oán hận nhìn chăm chăm vào Thích Thiếu Thương, cũng nhìn chăm chăm vào kiếm của Thích Thiếu Thương.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20 – U Mê Không Tỉnh Ngộ.

K

iếm xanh, mũi màu ngọc bích.

Đây là một thanh kiếm xanh biếc lạnh lẽo.

Địch Phi Kinh chợt cảm thán:

- Hay cho một Thanh Long kiếm, cuối cùng lại xuất hiện trên giang hồ, Cửu Hiện Thần Long, tái hiện phong thái.

Trước kia khi Thích Thiếu Thương còn làm trại chủ của Liên Vân trại, kiếm trên tay gọi là “Thanh Long kiếm”. Nhưng từ khi y trải qua năm tháng chạy trốn dài đằng đẵng, có một đạo từng đáp ứng yêu cầu của Gia Cát tiên sinh, thay thế Thiết Thủ đã nản chí ngã lòng, tạm lánh giang hồ, trở thành một trong Tứ Đại Danh Bổ, đổi sang dùng một thanh kiếm tên là “Sì”.

Ngay cả trước đó một thời gian, vào đêm trăng trên mái hiên nhà cổ, y và tám đại cao thủ quyết đấu với chiến thần Quan Thất, kiếm sử dụng cũng là “Sì”.

Thanh Long kiếm đã rất lâu không xuất hiện trên giang hồ, hiện giờ Thích Thiếu Thương lại dùng đến.

Nhưng Địch Phi Kinh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Chiến đấu vừa bắt đầu, Địch Phi Kinh đã nhìn chăm chú vào một người.

Dương Vô Tà.

Y nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà, có lẽ là vì Dương Vô Tà cũng nhìn chăm chú vào y.

Hai người đều không cử động, ít nhất cũng không ai ra tay trước.

Thích Thiếu Thương và Thiên Hạ Đệ Thất giao chiến, còn có thể nói là chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu quyết chiến với người của phe Thái gia. Nhưng Dương Vô Tà và Địch Phi Kinh thì không giống, ai động thủ trước thì xem như phá hư ước định, phá hủy lời hứa.

Vấn đề là nếu không nắm chắc phần thắng, ai nguyện ý gánh lấy tiếng xấu, làm người bội ước thất hứa?

Cho nên hai người đều không cử động.

Nhưng khi ánh mắt của Địch Phi Kinh ổn định nhìn vào Dương Vô Tà, Dương Vô Tà lại không trực tiếp nhìn vào mắt Địch Phi Kinh.

Y lại nhìn vai của Địch Phi Kinh.

- Địch đại đường chủ, Nhân Dao của người, trong trận chiến với Quan Thất ta đã lĩnh giáo rồi, thật sự rất bội phục. Ta là người già mắt mờ, không muốn bị người nhìn đến mù mắt.

Địch Phi Kinh nghe vậy cũng nói:

- Ta cũng đã biết “đao không ngăn được, gặp gió liền dài” của tiên sinh. Nhưng ngay cả khi khổ chiến với Quan Thất, tiên sinh cũng không xuất ra Bàn Nhược Đại Pháp Hoàng Kim Xử, ta càng khát vọng được chỉ giáo.

Bọn họ chỉ nói mấy câu, chiến đấu bên phía Thích Thiều Thương đã phân thắng bại, hai người cũng đột nhiên phân ra.

Trước khi Thiên Hạ Đệ Thất tháo bọc vải, Thích Thiều Thương đã ra tay sớm hơn một bước, chỉ có một mục đích, đó là bức lui Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho dù chỉ là một bước cũng tốt.

Chỉ cần bức lui được Thiên Hạ Đệ Thất, sẽ có thể đoạt lấy binh khí của hắn.

Rất nhiều người trước giao thủ đều rất tò mò về bọc vải của Thiên Hạ Đệ Thất, muốn xem thử, muốn biết trong bọc vải của hắn rốt cuộc có gì.

Thế nhưng, những người nhìn thấy “binh khí thần bí” trong bọc vải, gần như tất cả đều chết dưới “thần binh” này.

Thích Thiều Thương đã sớm nhận biết, cũng đã từng nghiên cứu về Thiên Hạ Đệ Thất. Thậm chí Dương Vô Tà còn cung cấp cho y tư liệu và ghi chép về Thiên Hạ Đệ Thất giao thủ với những người khác.

Cho nên trước khi xuất thủ y đã định ra chiến lược.

Thiên Hạ Đệ Thất cho rằng y nhất định sẽ rút kiếm.

Nhưng y không rút kiếm, vừa xuất thủ đã dùng tay đánh, chuyên đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất

Đó là mấu chốt của hắn, cũng là điểm yếu của hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã bị bức lui.

Vừa lui, Thích Thiều Thương liền rút kiếm nơi tay, còn “binh khí” của Thiên Hạ Đệ Thất lại nằm dưới chân y.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng rặng, cảm hận nói:

- Thích Thiều Thương, nếu người tiếp tục u mê không tỉnh ngộ, chính là tự tuyệt đường sống.

Thích Thiều Thương đột nhiên cười, nhưng trên mặt y lại không hề có ý cười. Y dùng kiếm chỉ vào Thiên Hạ Đệ Thất, nhướn lông mày bên trái, nói từng chữ từng câu:

- Hiện giờ tình hình như vậy, rốt cuộc là ta u mê không tỉnh ngộ, hay là người tự tìm đường chết?

Trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất lộ ra vẻ oán hận sâu sắc, nhưng câu trả lời của hắn vẫn rất kiên định, hơn nữa chỉ có một chữ:

- Người.

Chữ “người” vừa thốt ra, Thích Thiều Thương đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi không tên.

Y rất ít khi sợ hãi, càng ít có loại sợ hãi này.

Nhưng y còn chưa kịp phân tích sự sợ hãi này, tập kích đã phát sinh.

Tấm bình phong trữu nặng kia đột nhiên nứt ra làm hai.

Hóa ra phía sau bình phong còn có một người.

Người này vẫn luôn ẩn nấp sau bình phong, nhưng những người có mặt ở đây, bao gồm cả Thích Thiều Thương đều chưa từng phát hiện ra.

Có lẽ, cho dù bọn họ có cảnh giác, cũng chỉ cho rằng đó là Thiên Hạ Đệ Thất, không nghĩ tới ngoài Thiên Hạ Đệ Thất ra còn có một người khác.

Người nọ rất gầy ốm, rất linh hoạt, hơn nữa còn rất đen.

Bề ngoài của hắn không hề đen, nhưng toàn thân hắn lại mặc trang phục màu đen, gây cho người ta cảm giác rất tàn độc, rất gai góc, còn sinh ra một loại cảm giác “giống như một ngón tay màu đen chỉ trời”.

Hắn ra tay quả thật rất tàn độc.

Lúc hắn xuất hiện cũng là lúc động thủ.

Hắn xuất thủ một kiếm, bình phong liền nứt ra. Nói cách khác, khi mọi người phát hiện bình phong nứt ra, mới phát hiện sự tồn tại của hắn; khi mọi người phát hiện sự tồn tại của hắn, kiếm của hắn đã chém rách bình phong, cùng lúc đó đã chém đến trước mặt Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương chỉ cảm trên mặt phát lạnh.

Y đang tập trung tinh thần đối địch, đối phó, cũng đối diện với Thiên Hạ Đệ Thất. Y đương nhiên không phát hiện có một người giống như ốt đen trốn ở sau bình phong, cho y một kích trí mạng.

Trong nháy mắt này, y đã không kịp làm tất cả phương pháp ứng biến.

Bình phong nứt ra, kiếm chém vào đầu.

Thích Thiếu Thương đang tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất, y còn chiếm được thượng phong.

Có thể chiếm được thượng phong trước loại người như Thiên Hạ Đệ Thất, ai cũng khó tránh khỏi hơi dương dương tự đắc.

Một khi đắc ý, sẽ khó tránh khỏi có điểm sơ suất.

Điểm này, cho dù là Thích Thiếu Thương cũng không ngoại lệ.

Dương Vô Tà lại bị Địch Phi Kinh ngăn cản.

Y vừa động, Địch Phi Kinh nhất định cũng sẽ động. Cho dù y có thể kịp thời ra tay cứu Thích Thiếu Thương, nhưng làm sao có thể đột phá được phòng tuyến của Địch Phi Kinh?

Tôn Ngư thì sao?

Cho dù hắn có thể kịp thời ra tay, nhưng đối diện hắn lại có một người.

Một nữ nhân, đồng thời cũng là một người cao thâm khó lường.

Nàng là một cô gái có thể lực lớn nhất trong bang hội kinh sư, nhưng không ai biết nàng rốt cuộc có võ công hay không? Võ công của nàng rốt cuộc cao đến đâu?

Nếu như Tôn Ngư ra tay, có lẽ nàng cũng sẽ ra tay.

Tôn Ngư có thể địch nổi nàng không? Có thể đột phá được phòng tuyến của nàng không?

Những điều này không ai biết, ngay cả Tôn Ngư cũng không biết.

Bởi vì hắn không xuất thủ, nhưng một biến hóa kinh người lại xảy ra.

Hắn không xuất thủ, nhưng một “đồ vật” vốn ở trong tay hắn, hiện giờ đang ở bên cạnh hắn lại xuất thủ.

Một người khác đã ra tay.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21 – Mộng Trung Kiếm.

S

au một tiếng “bụp”, bọc vải lớn trong tay Tôn Ngự đột nhiên nứt toác, một người nhanh chóng chui ra.

Trên tay người này có kiếm.

Kiếm màu xanh.

Kiếm lạnh lẽo.

Kiếm tỏa ra một sự kiêu ngạo, hơn nữa còn tàn khốc.

Người này đến rất kịp thời, kiếm này cũng công đến tức thời.

Một tiếng “đình” vang lên, một kiếm này từ dưới hất lên, vừa lúc va chạm với thanh kiếm từ trên chém xuống của người như “ớt đen” kia.

Lúc này bên ngoài nổ vang một tiếng, sấm chớp lóe lên, giống như cầu sét từ đông, nam, tây, bắc bốn phương tám hướng cuốn tới, đột nhiên lại giống như gặp phải núi non ngăn trở, đứng yên bất động. Nhưng tại khoảnh khắc hai kiếm giao kích, ánh chớp vẫn chiếu rọi rõ ràng.

Người từ sau tấm bình phong hiện thân rất gầy, rất nhỏ, rất đơn thuần, rất linh hoạt, mấy chùm tóc dài rũ xuống dưới trán, ánh mắt còn có vẻ sầu muộn.

Nhưng lúc hăn phát ra một kiếm kia lại nhắm mắt.

Hăn lại là nhắm mắt phát kiếm.

Một người khác từ trong bọc vải của Tôn Ngự “nổ” ra lại rất cao, rất ngạo, lộ ra một loại thần sắc tự cho mình giỏi, khác với mọi người, hơn nữa dường như còn rất lãnh, rất khốc, cũng rất thanh khiết.

Hăn vừa xuất hiện, lập tức đấu một kiếm với thiếu niên giống như trong mộng xuất kiếm kia.

Mặc dù hăn từ trong bọc vải lớn “phá kén chui ra”, nhưng khi xuất thủ vẫn lạnh lùng ngạo mạn như băng, lúc xuất kiếm cũng không nhìn đối phương một cái, giống như một kiếm này của hăn chắc chắn sẽ trúng mục tiêu.

Một kiếm này giao thủ cực nhanh. Khi tất cả mọi người đều không kịp ứng phó, cũng không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, thiếu niên như ốt đen kia đột nhiên mở mắt, lộ ra một đôi mắt đen mà sáng, sáng mà đẹp, đẹp mà sắc, hung ác và oán hận nhìn chăm chăm vào người đã phá một kiếm của hắn.

Sau đó là mấy tiếng loảng xoảng, hắn liên tiếp đụng ngã bình phong, còn phá tan cửa sổ, trong mưa to gió lớn bay ra bên ngoài, không còn thấy nữa.

Sau đó ánh máu chợt hiện.

Người chảy máu là thanh niên cao ngạo vẫn ở lại trên lầu.

Toàn thân hắn run rẩy, dùng kiếm chống xuống đất, ngay cả thân kiếm cũng cong lại, phát ra tiếng rung ong ong nhưng lại không gãy. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng cũng quyết không ngã xuống.

Hắn mặc y phục màu xanh, từ vai trái đến eo phải bỗng phun ra một chùm tơ máu.

Tơ máu nhanh chóng trở thành sợi máu.

Cả người hắn gần như nứt ra, nhưng cũng không thật sự nứt ra, có điều mức độ bị thương lại gần như khiến người ta có cảm giác sợ hãi này.

Thương thế của hắn rất nặng, nhưng đấu chí vẫn rất mạnh.

Cả người hắn giống như bị đau đớn thiêu đốt, nhưng cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phiến cửa sổ tan vỡ kia.

- Hay cho Mộng Trung kiếm!

Hắn khàn giọng nói.

- Hay cho La Thụy Giác!

Thích Thiếu Thương cũng nhấn giọng nói, kiếm trong tay y vẫn chỉ vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Khi La Thụy Giác ở sau bình phong chém xuống một kiếm, chỉ cần y vừa có phản ứng, Thiên Hạ Đệ Thất sẽ lập tức phát ra công kích chí mạng với y.

Lúc đó Thích Thiếu Thương sẽ gặp nguy hiểm trước sau thụ địch.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không có cơ hội tấn công, bởi vì kiếm thủ từ trong bọc vải trắng chui ra đã kịp thời đấu một kiếm với La Hán Quả.

Thích Thiếu Thương vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, hắn không có sơ hở để tập kích, cũng không có cơ hội để thừa dịp.

Tôn Ngự muốn đi đỡ lấy thanh niên lạnh lùng kiêu ngạo kia.

Thanh niên kia hừ lạnh một tiếng, tay của Tôn Ngự liền khựng lại giữa không trung, một lúc sau đành phải thu về.

Thích Thiếu Thương ân cần hỏi:

- Tôn huynh, bị thương thế nào?

Cơ mặt của thanh niên kia giật giật, hừ một tiếng nói:

- Còn cầm cự được. Tên kia bị thương không nhẹ hơn ta.

Thích Thiếu Thương nói ngay:

- Phi Tung kiếm khí của Tôn đại hiệp, kiếm khí bên ngoài tám thước còn sắc hơn mũi kiếm, lần này La Thụy Giác nhất định đã ăn phải quả đắng.

Thanh niên kia mặc dù đang nghiêng răng nhin đau, nhưng trong mắt lại lộ ra một loại thần sắc kỳ quái:

- Đúng là kiếm pháp lợi hại, ta chỉ chém hấn bị thương, không ngờ hấn lại dùng chân phát kiếm, một chiêu thất bại lập tức rút lui, đây quả thật là một nhân vật lợi hại, đối thủ lợi hại.

- Hóa ra Thích lâu chủ còn giữ lại quân bài này, thủ đoạn này của ngài thật là tuyệt.

Chợt nghe Lôi Thuần nói:

- Quả nhiên là Nhất Trục Thần Kiếm Tôn Thanh Hà, chẳng trách kiếm pháp lại giỏi như vậy, một kiếm có thể bức lui người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm là La Thụy Giác.

Tôn Thanh Hà nhìn Lôi Thuần nhìn một cái.

Nói ra cũng kỳ quái, hấn chỉ nhìn Lôi Thuần một cái, đã cảm thấy vết thương hình như không đau như trước nữa.

Hắn luôn luôn háo sắc.

Hắn không háo sắc đến mức có thể dùng mỹ sắc làm thuốc giảm đau chứ?

Nhưng sự thật lại hình như thế.

Lúc này Địch Phi Kinh lại hăng giọng nói:

- Chúng ta vốn đã ước hẹn, hai bên chỉ có ba người đi lên Tam Hợp lâu. Vị Tôn đại hiệp này, chẳng phải là một người ngoài quy định?

Dương Vô Tà lập tức phản bác:

- Vậy La Thụy Giác thì sao? Hắn nấp ở sau bình phong phát kiếm, các người không phải trước đó chẳng hề hay biết chứ?

Địch Phi Kinh lại nói:

- Hẳn không phải là người của Lục Phân Bán đường, chúng ta không thể chịu trách nhiệm cho hành vi của hẳn. Hơn nữa hẳn có thể đã sớm lên Tam Hợp lâu, không tin các người có thể hỏi những đệ tử mà các người bố trí ở phụ cận từ tối hôm trước. Hẳn quyết không phải theo chúng ta đi lên Tam Hợp lâu.

- Y cũng vậy.

Dương Vô Tà cũng “dùng gậy ông đập lưng ông”:

- Y ở trong bọc vải, do Tôn đà chủ vác lên, cũng không có “đi” lên. Hơn nữa y cũng không phải là người của Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta, mà là đại hiệp “Trực Kiếm” Tôn Thanh Hà, là bằng hữu của lâu chủ nhà ta.

Tôn Ngự lập tức nói tiếp:

- Nói như thế, các người dùng trăm phương ngàn kế, bố trí nhiều mai phục ở đây như vậy, hôm nay gặp mặt, mục đích của các người là nếu đàm phán không xong thì sẽ đuổi tận giết tuyệt?

Địch Phi Kinh vội vàng buông tay, thản nhiên nói:

- Người sai rồi. Hôm nay người của Lục Phân Bán đường đều chưa ai xuất thủ, cũng chưa ai động thủ.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Như vậy, khi vị Văn tiên sinh này và La Thần Kiếm ra tay ám toán, cùng lúc đó người ở bốn phương tám hướng xông đến, muốn tấn công vào trong là ai?

Lôi Thuần vẫn mỉm cười nói:

- Bất kể lai lịch thế nào, đều không phải là người của Lục Phân Bán đường ta, hơn nữa đều bị người của Thích lâu chủ dễ dàng cản lại rồi.

Dương Vô Tà lại cười lộ ra hàm răng trắng:

- Chuyện này là đương nhiên. Dùng Phích Lịch đường chặn Phích Lịch đường, dùng Bát Lôi Tử Đệ đối phó với Bát Lôi Tử Đệ, đó là chuyện tốt nhất, cũng là nhân tuyển thích hợp nhất.

Ai cũng biết, năm đó tổng đường chủ “Đại Lôi Thần” Lôi Chấn Lôi thành lập nên Lục Phân Bán đường, thực ra là xuất thân từ Giang Nam Phích Lịch đường, là hảo thủ chiến lực cấp bốn hàng chữ “Lôi”.

Nên biết Giang Nam Phích Lịch đường dùng hỏa khí danh chấn thiên hạ, xét về võ công tâm pháp, “Ngũ Lôi Thiên Tâm”, “Nhất Lôi Thiên Hạ Hưởng”, “Ngũ Lôi Oanh Đình”, “Lôi Đình Nhất Kích”, “Phong Vũ Lôi Điện Long Hành Thiên Lý đại pháp” đều là bí kỹ không ai sánh bằng, danh động giang hồ. Trong đường lại phân làm bốn cấp “Lôi Đình Phích Lịch”, “Lôi” là cấp bốn, sức chiến đấu cao nhất; tiếp theo là “Đình”, trong tinh anh của Lôi gia bảo, cao thủ hàng chữ “Đình” cũng chỉ có tám chín người mà thôi, Lôi Tồn cũng là một trong số đó; cấp thứ hai là hàng chữ “Phích”, cấp chiến sĩ này đã có thể chen chân vào hàng ngũ cao thủ hạng nhất trong giang hồ; còn lại đều là hàng chữ “Lịch”, cho dù là chiến sĩ cấp một này, cũng coi là một hảo thủ trong võ lâm.

Thực ra trong đường còn có chiến sĩ “chưa vào cấp”, đó là hàng chữ “Vũ”, cũng là những đệ tử của Phích Lịch đường không thể chen chân vào hàng ngũ cao thủ bốn cấp “Lôi Đình Phích Lịch”.

Về sau Giang Nam Phích Lịch đường xảy ra nội chiến, một phe muốn phát triển, còn một phe muốn củng cố. Từ đó những đệ tử Lôi gia có dã tâm bưng bưng đã dựng bang lập nghiệp, một nhóm hung bạo mạnh mẽ trở thành Lục Phân Bán đường nổi bật trong hắc đạo, còn một nhóm ôn hòa bảo thủ lại trở thành Phong Dao Quả Kiếm Tiểu Lôi môn.

Giang Nam Phích Lịch đường cũng vì vậy nguyên khí đại thương, thế lực giảm nhiều.

Sự phân liệt của Lôi gia, chủ yếu là do Phích Lịch đường tuy trước giờ nổi danh bằng hỏa khí, nhưng đương thời vẫn khó trèo lên nơi cao. Về binh khí bày trận, có lẽ nhân sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm đều nhờ vào hỏa khí của Lôi gia, nhưng chưa chắc đã tôn trọng loại công phu kỹ xảo “bàng môn tả đạo” này.

Nếu bàn về võ công thực lực, người của Lôi gia vẫn chưa được danh môn đại phái của võ lâm coi trọng, điều này khiến cho những đệ tử Lôi gia có chiến lực cực cao rất không đồng ý.

Vì vậy, cao thủ hàng chữ “Lôi” trong bốn cấp chỉ có ba bốn người, một người trong đó là “Kiến Long Tại Điền” Lôi Úc, vẫn kiên trì dùng hỏa khí, tâm pháp, nội lực làm chính thống, không chịu thay đổi truyền thống của

Lôi gia. Còn hai cao thủ tuyệt đỉnh khác là Lôi Diễm và Lôi Bố, một người dùng kiếm pháp, một người dùng đao pháp, danh chấn trên đời, mở ra đường khác, tài hoa kinh người, nổi bật xuất chúng, khiến Giang Nam Phích Lịch đường ngoại trừ hỏa khí, nội công, tâm pháp, cuối cùng có thể đứng đầu trong vũ khí chính thống của võ lâm, hai núi cùng sừng sững.

Có điều, thành công của bọn họ cũng khiến cho hai đại cao thủ này và những người ủng hộ bọn họ trở nên ngạo mạn nôn nóng. Hai phe tranh đấu, lại bởi vì phe chính thống chủ lưu của Lôi Úc không chấp nhận, cuối cùng khiến cho Giang Nam Phích Lịch đường chia năm xẻ bảy. Ngay cả Lôi Chấn Lôi, hảo thủ hạng nhất trong hàng chữ “Lôi”, người duy nhất không liên quan đến bất kỳ phe nào trong hai phe, cũng chỉ đành cùng với những hảo thủ hàng chữ “Đình” như Lôi Trận Vũ, Lôi Tồn rời khỏi Lôi gia bảo, xông pha thiên hạ.

Do đó về sau mới tạo thành Lục Phân Bán đường, cũng tạo nên Lôi Tồn.

Lôi Tồn chẳng những một tay bồi dưỡng nên Địch Phi Kinh, cũng đề bạt Lôi Động Thiên.

Khi đó Lôi Động Thiên chỉ thuộc hàng chữ “Phích” trong bốn cấp cao thủ “Lôi Đình Phích Lịch”, nhưng hiện nay đã là tông chủ một phương.

Nói đến phong thủy luân chuyển, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo bởi vì chủ lực đi hết, đại tướng điêu linh, thực lực cũng kém xa lúc trước. Cho nên đệ tử Lôi gia có rất nhiều người không giữ được bình tĩnh, bị những tông phái khác trong võ lâm lôi kéo thu nạp. Trong đó “Lôi Công Điện Mẫu” Lôi Nhật, Lôi Nguyệt của Lôi gia bảo đã giận dữ gia nhập Tập đoàn Hữu Kiều. Bốn đại cao thủ Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng trong Bát Lôi Tử Đệ, bởi vì Lôi Quyển dẫn dắt mà ủng hộ Kim Phong Tế Vũ lâu. Còn như Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp, lại bị Thái Kinh mua chuộc, thường cùng Lục Phân Bán đường liên thủ đối địch.

Do đó, câu này của Dương Vô Tà là sự thật.

Bởi vì những năm gần đây Phích Lịch đường phân liệt nội đấu, đến nỗi lòng người tan rã, rất nhiều tinh anh của Lôi gia trở thành đối địch. Điều này cũng khiến cho Lục Phân Bán đường ý thế quen biết, thừa cơ chiêu binh

mãi mãi, dựa vào một chút quan hệ “máu mủ” kia, thu nạp không ít tinh anh cao thủ họ Lô vào trong đường, nhờ đó thế lực tăng mạnh.

Có điều Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không chịu thua kém, thông qua quan hệ với Tiểu Lô môn, cũng chiêu nạp được không ít anh tài hảo thủ của Lô gia bảo, phục vụ cho mình.

Điểm này Địch Phi Kinh đương nhiên hiểu được.

Cho nên y có vẻ tiếc nuối nói:

- Cũng vì vậy, lần này chuyện phục kích các người tại đường lớn Lam Sam, nghe nói chính là do bốn người “Thực, thuộc, Xảo, Hợp” báo tin cho tướng gia. Điều này cũng đã định trước hành động của bọn họ chắc chắn sẽ thảm bại.

Đây là kết quả đương nhiên.

Thái Kinh tín nhiệm “Thực Thuộc Xảo Hợp”.

“Thực Thuộc Xảo Hợp” bố trí ám sát Thích Thiếu Thương tại đường lớn Lam Sam.

Thế nhưng “Như Hữu Lô Đồng” và “Thực Thuộc Xảo Hợp” vốn là cao thủ thuộc hàng chữ “Phích” trong Lô gia bảo, giữa hai bên giao tình cực sâu.

Nói cách khác, Thái Kinh muốn “Thực Thuộc Xảo Hợp” đi bố trí hành động ám sát này, đó là tự chuốc thất bại, theo lẽ tất nhiên.

Hắn phái người nào đi giết Thích Thiếu Thương, kết quả đều là như nhau.

Chỉ có La Thụy Giác đủ thông minh, đủ cảnh giác.

Hoặc là hắn kịp thời nhận được tin tức khác, chỉ nên mới lợi dụng ba sư huynh đệ của hắn phân tán sự chú ý của Kim phong tế vũ lâu, còn hắn lại ở trong Tam Hợp lâu phát ra một kiếm đoạt mệnh với Thích Thiếu Thương.

Nhưng không ngờ lại gặp phải một cao thủ kiếm thuật khác, “Trực Kiếm Âm Ma” Tôn Thanh Hà.

Hai người giao đấu lưỡng bại câu thương.

Mấy câu sau của Địch Phi Kinh, thực ra cũng là nói cho Thiên Hạ Đệ Thất nghe.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất cũng là người do Thái Kinh phái tới.

Nếu đã là người của Thái Nguyên Trường, vậy thì không ngại để hắn truyền đạt một tin tức.

“Về việc xử lý người giang hồ, chuyện võ lâm, các người vẫn không quen thuộc bằng người trong nghề chúng ta.”

Đương nhiên, ý nghĩa sâu xa của nó là “người cần chúng ta”.

Có điều Thiên Hạ Đệ Thất chỉ hừ lạnh một tiếng:

- Cách làm của tướng gia, tự có đạo lý của ngài.

Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay từng liên tục đánh vào mũi hăn của Thích Thiếu Thương, cùng với bàn chân đạp lên bọc vải của hắn, nói:

- Rất nhiều kẻ từng cho rằng bọn họ có thể thắng ngài, lừa gạt được ngài, nhưng những kẻ này, ta không thấy được mấy người có kết quả tốt.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22 – Cảm Giác Cách Đêm.

D

ương Vô Tà híp mắt nhìn hăn, giống như đối phương không chỉ là một người, cũng không chỉ là một sát thủ đáng sợ, mà là một sự nghi vấn, một cái đầu mối.

Bình thường mắt của Dương Vô Tà rất lớn, rất rõ, cũng rất sáng, có vẻ rất ngây thơ, hồn nhiên, không hề giống như dáng vẻ của một nhà mưu lược.

Y vốn là một người thông minh.

Một người thông minh thật sự, ít nhất có hai đặc điểm, một là biết làm cho mình sống được hạnh phúc vui vẻ, hai là không để cho người khác biết quá rõ mình là một người thông minh.

Dương Vô Tà chắc chắn là một người rất thông minh. Mặc dù y thường vất hết suy nghĩ, tâm trí là tổn hại đầu óc vì chủ nhân, lãnh tụ của mình, nhưng y vẫn biết cách khiến mình được thả lỏng, nhẹ nhõm, sống một cách thoải mái và vui vẻ.

Một người thường xuyên phải bày mưu lập kế, dùng trí dùng mưu như y, nếu không thể sống thoải mái tự tại, đã sớm tan vỡ, sụp đổ vì quá căng thẳng rồi.

Y vẫn luôn duy trì vui vẻ, thậm chí duy trì khẩu vị, để cho mình sống được vui sướng một chút, ăn mập một chút, mới có thể nghĩ ra một chút biện pháp hữu dụng, để cống hiến nhiều hơn một chút cho lý tưởng và tổ chức.

Đây là tâm nguyện của y, cũng là tâm ý của y.

Năm đó khi lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Già Mạc trọng dụng đề bạt y, y còn chưa đến hai mươi tuổi, sau mấy lần khảo nghiệm và rèn luyện, lại đưa thẳng y lên làm “tham mưu” trong lâu.

Khi đó ngay cả y cũng giật mình, người khác càng xôn xao vì nó.

Tô Già Mạc lại ra sức phản bác:

- Ai nói người trẻ tuổi không thể gánh vác trọng trách? Có một số người trời sinh trưởng thành sớm, trí năng ngút trời. Tướng soái không phân giới tính,

anh hùng không hỏi xuất thân, cao thủ không nhìn tuổi tác. Dương Vô Tà cơ trí xảo trá, nhưng lại hết sức trung thành. Ta đã cẩn thận quan sát hẳn, thấy hẳn tuy trí kế đầy rẫy, nhưng đối với người già, trẻ con, phụ nữ lại thành thật một lòng, đúng là có chỗ hơn người. Ta cho rằng trí tuệ của hẳn đủ giúp chúng ta hoàn thành đại sự.

Lời nói này của Tô Già Mạc sau này truyền ra, có thể là nguồn gốc ngoại hiệu “Đồng Tẩu Vô Khi” của Dương Vô Tà.

Đương nhiên, các “lão thần tử” của Kim Phong Tế Vũ lâu khi đó đều kịch liệt phản đối và kháng nghị.

Trong đó Thượng Quan Trung Thần là người phản đối gay gắt nhất:

- Người trẻ tuổi cho dù có chí khí, có thành tựu, cũng chỉ thích hợp công chứ không thích hợp thủ, lợi cho xung phong chứ không lợi cho phòng vệ. Tuổi tác giống như Tiểu Dương, nên cho hẳn đi xung phong hãm trận nhiều hơn, nhằm để rèn luyện, tốt hơn là trấn thủ đại bản doanh định kế chỉ huy. Một tiểu tử như vậy, dựa vào gì mà điều động chúng ta?

Lời nói không tán đồng như vậy rất nhiều.

Nhưng Tô Già Mạc lại ra sức ủng hộ Dương Vô Tà.

Khi đó đối với chuyện “ủy nhiệm” Dương Vô Tà làm “tham mưu”, y chỉ nói một câu:

- Không có mới hay không mới, chỉ có tốt hay không tốt, ai cũng có thể là đại nhân vật, anh hùng xuất thân từ kẻ vô danh. Để Dương tiên sinh phụ trách vận trí dùng kế, chỉ sợ khổ cho hẳn cả đời, những chuyện khác không cần nghi ngờ.

Câu nói này của y đã dẹp yên dị nghị, cũng chấm dứt nghi ngờ.

Dương Vô Tà nghe được những lời này lại ứa nước mắt.

Thật sự làm y cảm động không phải lời ca ngợi của Tô Già Mạc, mà là một câu nói kia: “Để hẳn phụ trách vận trí dùng kế, chỉ sợ khổ cho hẳn cả đời.”

Bởi vì câu này đã đánh trúng điểm mấu chốt.

Người dùng mưu vận trí trong tổ chức, tuy được lãnh tụ anh minh coi trọng, nhưng phần lớn lại không có thực quyền, còn bị thuộc hạ không phục, xem thường, sống trong áp bức. Hơn nữa còn cạn kiệt trí óc, công cao lại lẫn

chủ, dễ bị thanh trừ gạt bỏ. Mà lúc có công phần nhiều là do công sức thật sự, lại bị chủ tướng giành hết, đúng là khó mà làm người. Trước tiên lo vì nỗi lo của lãnh tụ, sau lại vui vì niềm vui của mọi người. Có thể tưởng tượng được sự khổ cực của hần.

Một trí giả thật sự, trừ khi là bất đắc dĩ, ngoài ra quyết sẽ không làm tham mưu, quân sư cho người khác.

Có điều bởi vì Tô Già Mạc tán thưởng, cùng với hoàn cảnh khi đó của Dương Vô Tà, y đã kiên quyết gánh vác trọng trách này, hơn nữa con đưa ra rất nhiều kế sách trọng đại, khiến Phong Vũ lâu nhanh chóng lớn mạnh, liên tiếp thắng lợi.

Cho đến khi Tô Già Mạc chết.

Dương Vô Tà xin từ chức.

Tô Mộng Châm kiên quyết giữ lại.

Dương Vô Tà vốn có giao tình sâu đậm với Tô Mộng Châm, hai bên cũng cực kỳ hiểu rõ xem trọng nhau.

Y biết Tô Mộng Châm còn tài năng hơn phụ thân, cũng biết Tô Mộng Châm nhất định sẽ coi trọng tài năng của y hơn Tô Già Mạc, nhưng y vẫn muốn rời xa giang hồ gió tanh mưa máu này.

Tiếc rằng không được, Tô Mộng Châm quyết không để y đi.

Thế là Dương Vô Tà lại vì cha con họ Tô bày mưu hiến kế, âm thầm thúc đẩy, chủ trì đại cục, gần hai mươi năm.

Giữa hai đời, tác phong bất đồng, đều là anh minh, giống như đã trải qua mấy kiếp.

Y và Tô Mộng Châm hợp tác khăng khít, như cá gặp nước, thoải mái tự nhiên, tiến lui thông suốt.

Cho đến khi Tô Mộng Châm bị Bạch Sầu Phi cô lập ám toán dẫn đến thất bại. Trong những ngày đó, chỉ có y mới biết Tô Mộng Châm nhất định ẩn nấp ở trung tâm “phe địch” để tự bảo vệ mình. Y lại dẫn thân vào hai đảng Phát Mộng, âm thầm chiêu binh mãi mã, một lần nữa bố trí tập hợp các đệ tử trung thành của Phong Vũ lâu, nhằm khôi phục Phong Vũ lâu, còn dùng trăm phương ngàn kế, muốn thông qua Lục Phân Bán đường bắt liên lạc với chủ tử thân ở hang hổ.

Quãng thời gian này thật không dễ chịu.

Lúc này Dương Vô Tà mới thấy tang thương đầy mặt, tóc rụng đi nhiều, mới xem như là một người thông minh “tuyệt đỉnh” thật sự.

Sau đó y giúp Tô Mộng Chấm giết chết Bạch Sầu Phi, lại nhin đau gánh nặng, tiếp nhận “mệnh lệnh bí mật” của Tô Mộng Chấm, khi Tô Mộng Chấm khôi phục “đại vị”, lại một chiêu giết chết vị tri giao, chủ nhân, lãnh tụ mà y vừa kính vừa trọng, vừa yêu vừa sợ này.

Tô Mộng Chấm phát ra mệnh lệnh như vậy, là vì trúng phải loại độc không thuốc giải của Lôi Thuần, không muốn bị Lục Phân Bán đường khống chế, khiến cho Kim Phong Tế Vũ lâu sau này bị Lục Phân Bán đường thao túng, bản thân cũng không muốn trở thành con rối.

Y chỉ có chết.

Sở dĩ Dương Vô Tà tiếp nhận mệnh lệnh như vậy, là vì y nhìn ra Tô Mộng Chấm đã bệnh hết đường cứu, thời gian không nhiều, hơn nữa cũng từng được Thụ đại phu “chứng thực”.

Trước khi Bạch Sầu Phi phát động “tạo phản”, Tô Mộng Chấm đã “hấp hối”.

Nếu không phải Tô Mộng Chấm vì xây dựng đại nghiệp của Kim Phong Tế Vũ lâu, khiến cho bản thân mắc phải hai mươi sáu loại bệnh hiểm nghèo, Bạch Sầu Phi căn bản không thể phát động nổi loạn, thậm chí trước khi hành động thì đã bị Tô Mộng Chấm “chế ngự” rồi.

Nhưng lúc đó, Tô Mộng Chấm một mặt phải đối phó với sự đấu tranh liều mạng của Lục Phân Bán đường, một mặt phải ứng phó với áp lực đả kích của phe phái Thái Kinh, lại phải lưu ý đến tập đoàn Hữu Kiều nhanh chóng quật khởi và thách thức, trong lúc bị thương chưa lành, vì tình đau khổ, cuối cùng đã bị Bạch Sầu Phi thừa cơ hội.

Dương Vô Tà nhẫn tâm “giết chết” Tô Mộng Chấm.

Sau lần đó, Dương Vô Tà cũng “già” cũng nhanh hơn.

Bởi vì tác phong của Tô Mộng Chấm trước giờ luôn u sầu, thái độ cũng thường cô đơn tịch mịch, tư tưởng cuộc sống này chắc chắn cũng có ảnh hưởng đến Dương Vô Tà.

Nhưng từ khi Tô Mộng Chấm lâm nguy bỏ mạng, đến khi Vương Tiểu Thạch kiên quyết gánh vác trách nhiệm, đối với Dương Vô Tà, giữa hai người không phải là cách một đời, mà giống như là cách một đêm.

Tô Mộng Chấm tự trọng u sầu.

Bạch Sầu Phi tự đại ngạo mạn.

Vương Tiểu Thạch lại tự tại vui vẻ.

Ba lãnh tụ, tính tình tác phong đều hoàn toàn khác nhau.

Sau khi Tô Mộng Chấm chết, Dương Vô Tà tâm tình nặng nề, vừa lúc gặp phải Vương Tiểu Thạch có tác phong nghĩa hiệp ung dung, khiến cho y thoát ra khỏi đầm lầy thống khổ, được trợ giúp rất nhiều.

Có điều Vương Tiểu Thạch rất nhanh đã rời khỏi kinh sư.

Hắn vẫn luôn không muốn làm thủ lĩnh một bang, không có ý lãnh đạo quần hùng.

Thích Thiều Thương có thể.

Y tuy là kẻ bướng bỉnh cương quyết, nhưng lại có thể thích ứng thời thế, tùy cơ ứng biến.

Dương Vô Tà bày mưu hiến kế cho Thích Thiều Thương, giao thiệp với thế lực các phái trong kinh thành, lúc này mới thật sự phát huy tài trí và tài năng của y. Có lúc Thích Thiều Thương thậm chí không chỉ để y phụ trách mưu lược tính kế, mà còn phái y trực tiếp tham dự hành quân tác chiến, khiến sở trường của y đều hiển lộ.

Sự linh hoạt và phong cách hăng hái của Vương Tiểu Thạch và Thích Thiều Thương, có ảnh hưởng khá trực tiếp đến tâm tình của Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà ổn định tâm tình, càng tập trung tinh thần, toàn lực dốc sức.

Có lẽ, chỉ khi làm như vậy, y mới cảm thấy không có lỗi với Tô Mộng Chấm đã chết đi.

Chỉ khi Kim Phong Tế Vũ lâu đại nghiệp không ngã, danh tiếng càng lớn, Tô Mộng Chấm ở dưới tuổi vàng mới có thể nhắm mắt.

Quãng thời gian này, y đã khôi phục sự hăng hái trước kia, nhưng lại có thể kìm nén ẩn giấu.

Ánh mắt của y lại trở nên sáng ngời.

Chỉ khi y nheo mắt lại suy nghĩ hoặc quan sát người khác, mới có phần gian trá.

Y hiển nhiên cũng biết được điểm này, cho nên lúc nheo mắt y thường cười.

Y vừa cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề, rất ngây thơ, cũng rất thân thiết.

Bởi vì y thường xuyên phải suy nghĩ vấn đề, cũng thường xuyên phải quan sát đối phương, đương nhiên không muốn khiến người ta cảm thấy mình quá “gian”.

Do đó y thường cười.

Cười là chuyện tốt.

Một người vốn nên cười nhiều một chút, bớt ưu sầu một chút, đừng nên nổi giận.

Con người thường mất mạng vì ưu sầu giận dữ, phần lớn là trong tay kẻ địch.

Quan niệm này thật ra là Vương Tiểu Thạch ảnh hưởng đến y.

Vương Tiểu Thạch thậm chí còn đùa giỡn làm một ca khúc, điền từ vào, để các huynh đệ trong lâu, trong tháp hát đến thuần thục: “Tuyệt đối không làm vẻ mặt đưa đám, quyết không nhú mày. Đối mặt với kẻ địch, chúng ta phải cười; đối mặt với tử vong, chúng ta phải cười; đối mặt với tươi sáng, chúng ta càng phải cười ha ha ha ha ha...”

Mọi người cười đùa như vậy, giống như cũng hát đến mức vui mừng phấn khởi, tràn ngập niềm vui. Ưu thương mang đến ưu thương, vui vẻ lây nhiễm vui vẻ.

Đây chính là quan điểm của Vương Tiểu Thạch.

Thứ mà hần vận dụng là “giáo dục bằng hành động”, hần có một loại năng lực đặc biệt, có thể trong lúc vô tình lây nhiễm ảnh hưởng đến suy nghĩ của mọi người.

Hần chưa từng cao cao tại thượng, nhưng “cảnh giới” của hần chẳng những cao, hơn nữa còn tuyệt diệu.

Ngay cả Dương Vô Tà quen ảnh hưởng đến cách suy nghĩ của người khác, cũng bất tri bất giác thay đổi không ít.

Cho nên Dương Vô Tà thường nở nụ cười, trên mặt thường có ý cười.

Kể cả lúc này y nhìn vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Y nhìn Thiên Hạ Đệ Thất, giống như nhìn một thứ rất thú vị.

Một sát thủ khiến người ta không rét mà run như Thiên Hạ Đệ Thất, dĩ nhiên sẽ không “thú vị”.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng tuyệt đối không phải là “thứ”.

Nhưng Dương Vô Tà vẫn nhìn thấy rất thú vị.

Y nhìn đối phương một cách rất hứng thú, thậm chí nhìn đến mức khiến cho người như Thiên Hạ Đệ Thất cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Giống như y phát hiện trên người đối phương mọc ra ba chiếc sừng, hai trái táo và một cái đuôi vậy.

Thiên Hạ Đệ Thất bị y nhìn, cuối cùng không nhịn được.

Hắn dời ánh mắt khỏi người Thích Thiếu Thương, chuyển sang nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà, hỏi:

- Người nhìn ta làm gì?

Dương Vô Tà nói:

- Bởi vì người rất thú vị.

Thiên Hạ Đệ Thất gần như không dám tin vào tai mình:

- Ta thú vị?

- Thủ hạ của Thái Kinh có người thú vị như người, cũng xem là hiếm thấy.

Dương Vô Tà nói:

- Đáng tiếc người đã quên, những kẻ giang hồ từng làm việc dưới tay Thái Kinh, cũng không mấy người có kết quả tốt.

Sau đó y chậm rãi bổ sung một câu:

- Hai vị sư phụ của người đều từng cống hiến cho Thái Kinh, kết quả một người chết, một người giận dữ bỏ đi, chắc người vẫn chưa quên chứ?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23 – Hỏa Hồ Truyền.

S

ắc mặt Thiên Hạ Đệ Thất biến đổi.

Sắc mặt của hắn vốn giống như vỏ trứng trong nước trà, lúc này đã biến thành màu gan heo.

Dương Vô Tà nhìn sắc mặt của hắn, càng gia tăng đả kích nói tiếp:

- Đúng, ta còn nhớ cha ngươi, không phải là Văn Trương Văn đại nhân sao? Hắn chính là vì làm việc bán mạng cho Thái Kinh, do đó mới bỏ mạng trong tay Tứ Đại Danh Bổ, không phải sao?

Thiên Hạ Đệ Thất giận đến mức ngay cả vải bọc vết thương trên mũi cũng rung động. Dương Vô Tà lại giống như chẳng hề để ý, hoặc căn bản là muốn thêm dầu vào lửa, nói tiếp:

- Ta nghe nói cha con các người vốn bất hòa. Thê tử của Văn đại nhân quá nhiều, thị nữ càng nhiều không kể xiết, cho nên bội tình bạc nghĩa với mẹ người, cũng không chăm sóc cho người đang hoạn. Thế nhưng sau khi hắn bỏ mạng, lại chỉ có người quyết chí thề báo thù cho cha mình, còn những người khác đều bèo dạt mây trôi, có người tái giá, có người đổi họ, có người lại đổi họ tịch.

Y lại “thuộc như lòng bàn tay” đối với “thân thể” của Thiên Hạ Đệ Thất, giống như một thành viên trong gia đình đối phương, “nghe nhiều nên quen”:

- Đáng tiếc, lúc phụ thân người còn sống, người lại chưa tận hiếu đạo. Sau khi hắn chết mới không tiếc gia nhập phe phái Thái Kinh, mượn sức của Thái Kinh để báo thù cho cha người, người thật không hổ là một đứa con có hiếu.

Thiên Hạ Đệ Thất nghe đến đây, trong mắt bất giác lộ ra một thần sắc cực kỳ phức tạp, bàn tay nắm chặt cũng buông lỏng một chút. Lại nghe Dương Vô Tà nói tiếp:

- Thế nhưng người giác ngộ lại quá muộn. Cha người tuy chưa làm hết trách nhiệm khi người còn nhỏ, nhưng sau khi hãn gặp người, lại rất tán thưởng người. Hãn thậm chí cho rằng trong số con cái thân hữu mà hãn nuôi trong nhà, bao gồm cả con trưởng Văn Tùy Hán mà hãn cưng chiều, không một ai có thể so sánh với người. Về chuyện này, những đồng liêu cộng sự với hãn trong triều đều từng nghe hãn ca ngợi người. Thậm chí trước khi hãn lâm chung, người duy nhất có thể hi vọng báo thù rửa hận cho hãn cũng là người, cũng chỉ có người...

Vẻ thương cảm trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất đã chuyển thành buồn bã.

Hãn đang nghe.

Đó là chuyện nhà của hãn, mặc dù hãn không hiểu Dương Vô Tà làm thế nào biết được (người này giống như không chỗ nào không biết, không chuyện gì không hiểu), nhưng Dương Vô Tà hiển nhiên đã nói trúng tâm sự của hãn.

- Có điều, cả đời người đều đi con đường trái với hãn. Ngày đó sở dĩ hãn không chứa chấp người trong nhà, là vì người không nghe lời hãn, đường quan đường chính tốt đẹp không đi, lại đi đường hiểm giang hồ; thi thư kinh nghệ không học, lại đi luyện võ công tà môn; các đại sư đại nho không theo học, lại đi bái tà dị giang hồ làm sư phụ. Hãn đang làm quan, vừa lúc có thể che chở cho người, người vốn có tiền đồ thật tốt. Nhưng người không học theo gương tốt, ngay cả võ công cũng tu luyện loại công pháp tà dị mà chính phái khinh bỉ, kết giao phần lớn là tà ma ngoại đạo, hãn đương nhiên cảm thấy người đã phụ kì vọng của hãn.

Lần này không chỉ Thiên Hạ Đệ Thất đang nghe, ngay cả Dịch Phi Kinh và Lô Thuần cũng đang nghe.

Bọn họ cũng không biết Thiên Hạ Đệ Thất lại có nhiều chuyện cũ như vậy.

Bọn họ cũng đang tò mò.

Tại sao Dương Vô Tà lại nhắc tới những chuyện này? Vào lúc này? Có dụng gì ý? Có mưu đồ hay không?

- Người luôn không nghe lời hãn, có lẽ là vì không thể tha thứ chuyện hãn bỏ rơi mẹ con các người? Huống hồ, người cho rằng hãn mặc dù ở trong hàn lâm, nhưng hành vi và việc làm, cấu kết nịnh thần, cũng không có gì

khác với tà phái hắc đạo trong võ lâm, dựa vào đâu mà xem thường người? Người đương nhiên không phục.

Thích Thiếu Thương cũng khẽ mỉm cười, đang nghe.

Y đã hiểu ý của Dương Vô Tà, cho nên thế đứng của y rất kỳ lạ.

Một chân y đạp lên bọc vải của Thiên Hạ Đệ Thất, đạp rất vững, rất chắc.

Nhưng cả người y lại giống như chỉ cần khẽ quát một tiếng, hắt hơi một cái, sẽ lập tức bay ra ngoài hai trượng tám, liên tục lộn nhào mười sáu cái.

Y đã giống như ổn, cũng giống như bất ổn.

Giống như cứng, như vững, nhưng cũng rất bấp bênh, rất yếu ớt.

Trong đó, có thể đạt đến hai điểm cân bằng này, lại dựa vào một chữ “dính”.

Nhưng một tay y lại đang đỡ Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà mặt như giấy vàng, đã nhanh chóng điểm vài huyệt đạo trên người, vận công điều tức, máu loãng vẫn không ngừng rỉ ra. Xem ra, một kiếm kia của La Thụy Giác không chỉ chém thương thân thể của hắn, cũng chấn thương nội tạng của hắn.

Đó là một kiếm vô cùng sắc bén, cũng vô cùng lợi hại.

Lại không biết “Kiếm” La Thụy Giác bị thương thế nào?

Thích Thiếu Thương vừa đối địch, vừa đạp lên binh khí bí truyền của Thiên Hạ Đệ Thất, vừa phải hộ pháp cho Tôn Thanh Hà.

Y phân tâm làm ba.

Đây là chuyện nhỏ.

Y đã quen làm lãnh tụ, giỏi về ứng phó cục diện biến hóa.

Y ứng phó nhanh, chuẩn, ứng biến kỳ, gấp, lúc cần thiết còn có thể tâm phân làm bảy tám, vẫn có thể không vội ung dung.

Dương Vô Tà cũng đang nói ung dung không vội:

- Người cũng rất có chí khí, rất nhanh đã trở thành sát tinh trên hắc đạo, kỳ nhân trong võ lâm. Lệnh tôn tự nhiên nhìn người với cặp mắt khác xưa, cho nên gặp người khác liền khen người. Ta thấy người vượt trội xuất sắc, nở mày nở mặt, trong lòng nhất định cũng từng dương dương tự đắc, đúng không?

Thiên Hạ Đệ Thất nói giọng khàn khàn:

- Chuyện này liên quan gì đến người!

Dương Vô Tà không giận không hờn nói:

- Chuyện này vốn không liên quan đến ta. Người tu luyện tà công dị thuật, từng đi theo Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng sau đó lại biết môn hạ của hã chỉ có thể tu luyện một loại tuyệt kỹ. Người vừa thành tài liền vứt bỏ hã như giày rách, thậm chí về sau còn nhận lệnh Thái Kinh, tham gia hành động giết chết Nguyên Thập Tam Hạng. Người cũng từng báỉ sư học nghệ với cao thủ hạng nhất của Phích Lịch đường là “Hỏa Hổ” Lôi Úc, nhận được chân truyền của hã. Nhưng sau đó người đều rời khỏi sư môn, luyện thành võ công riêng biệt, trở thành đại sát tinh số một trong lục lâm.

Thái dương của Thiên Hạ Đệ Thất đã rỉ mồ hôi lạnh, bàn tay lại dần dần nắm chặt.

Bởi vì hã phát hiện Dương Vô Tà biết về hã quá nhiều, quá tường tận, quá tỉ mỉ chu đáo.

Chuyện này thật quá đáng sợ.

Dương Vô Tà vẫn nói tiếp, lại nói rất nghiêm chỉnh:

- Đáng tiếc, Văn Trương bởi vì nhận lệnh của Thái Kinh truy bắt Thích lâu chủ, do đó đối đầu với Tứ Đại Danh Bổng, cuối cùng bỏ mình mất mạng. Cha người vừa chết, người lại gia nhập bè cánh Thái Kinh, chuyện này người sai rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất tức giận:

- Chuyện này... chuyện này mắc mớ gì đến người!

Giọng nói của Dương Vô Tà đột nhiên gia tăng.

Y càng nói càng vang dội, tiếng như sắt đá.

- Chuyện này vốn không liên quan đến ta, nhưng người vì báo thù cho phụ thân mà đối phó với Thích lâu chủ, vậy thì liên quan đến ta rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Căn bản, người chính là ân oán không phân, báo thù sai rồi.

- Ta... báo thù sai rồi?

Thiên Hạ Đệ khàn giọng nói:

- Người dựa vào đâu nói ta... báo thù sai rồi?

- Kẻ thù của người là Thái Kinh, không phải Thích Thiều Thương, cũng không phải Vô Tình.

Dương Vô Tà nghiêm chỉnh nói:

- Kẻ thù giết cha người thật ra là Thái Kinh, hửn không phải cha người đi làm chuyện này, cha người cũng sẽ không chết. Thái Kinh bày mưu để cha người và đám người Hoàng Kim Lân đi đối phó với Vô Tình, Thiết Thủ, Thích Thiều Thương, cho dù có thể thành công, thử nghĩ Truy Mệnh và Lãnh Huyết sẽ bỏ qua cho bọn họ sao? Gia Cát tiên sinh sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Anh hùng trong thiên hạ sẽ để mặc cho bọn họ chết uống trong tay cha người sao? Hửn chẳng qua là muốn phụ thân người đi chịu chết.

Trên trán Văn Tuyết Ngạn nổi lên gân xanh, giống như móng vuốt của một con rồng xanh, bao phủ trên đầu hửn.

Hửn rất gầy, cho nên móng vuốt của rồng xanh cũng rất khô héo.

Tay của hửn run rẩy, bàn tay cũng nắm lại thật chặt.

Thích Thiều Thương nhìn hửn, càng nhìn chăm chú vào tay hửn, đặc biệt là tay trái, giống như trên mu bàn tay hửn có một con nhện độc đang bò qua, hoặc là có mười bảy ngón tay, móng tay đang nở hoa, đốt tay đang kết quả.

Thiên Hạ Đệ Thất khàn giọng nói:

- Ta muốn báo thù cho y, đó là hoàn thành chí nguyện mà y chưa hoàn thành.

Dương Vô Tà đột nhiên cắt lời hửn:

- Người chỉ đang tự gạt mình. Sau khi lệnh tôn chết, người phát hiện làm một người giang hồ, võ công có luyện tốt đến mấy cũng khó có thực quyền thực thế, còn phải dựa vào triều đình nâng đỡ mới có thành tựu lớn. Cho nên người mượn danh nghĩa báo thù cho cha, gia nhập với Thái Kinh, thực ra chính là vì công danh phú quý của mình, đã sớm đi ngược với dự tính ban đầu của người, cũng làm trái với chí nguyện của cha người.

Sau đó hửn hỏi:

- Người có biết, trước kia vì sao lệnh tôn đại nhân ngay cả con trưởng dòng chính của hửn là Văn Tùy Hán cũng không nhìn vào mắt, chỉ coi trọng người?

Cặp mắt Thiên Hạ Đệ Thất phát ra một loại ánh sáng kỳ lạ, đó là sáng lạnh. Ai nhìn hẳn đều khó tránh khỏi phát rét, phát lạnh.

Ngay cả Lô Thuần cũng bất giác nhích đến gần Địch Phi Kinh một chút.

Tuy nàng dựa vào Địch Phi Kinh, nhưng đôi mắt đẹp đen nhánh sáng ngời phần lớn thời gian vẫn quanh quẩn, dừng lại trên mặt và trên người Thích Thiếu Thương, giống như từ biểu tình và tư thế của Thích Thiếu Thương, nàng đã quan sát được bí mật trọng đại gì, thậm chí giống như đọc được tâm sự kỳ lạ gì.

Nhưng Thích Thiếu Thương không nhìn nàng.

Y lại khẩn trương nhìn chăm chăm vào Thiên Hạ Đệ Thất, giống như Thiên Hạ Đệ Thất không có vũ khí thuận tay, còn đáng sợ hơn so với cầm trong tay “bọc vải” danh chấn võ lâm nhưng lại không biết là vật gì.

Còn đáng sợ hơn nhiều.

Tôn Thanh Hà đang thở dốc, thở đến phì phò.

Mọi người đều có thể nghe được âm thanh máu của hẳn nhỏ xuống sàn nhà. “Tích, tách!”

Hắn dường như rất đau, gương mặt giống như tím bầm.

Hắn đang nhịn đau, chịu đựng đau đớn vô cùng.

Hắn giống như đã sắp không cầm cự nổi.

Nếu không có Thích Thiếu Thương dùng một tay đỡ hẳn, có lẽ hẳn đã ngã xuống rồi.

Thế nhưng Địch Phi Kinh lại chú ý một chuyện.

Tai của Tôn Thanh Hà.

Tai của hẳn có một loại biến hóa gần như hoàn toàn không phát giác được, đã nhỏ bé nhưng lại hết sức kỳ lạ.

Tai của hẳn đang dài ra, dài một cách không thể phát giác.

Nhiều nhất chỉ tăng thêm một chút giống như vòng cung màu trắng như trắng lười liềm trên móng tay.

Tai của hẳn cũng đang động.

Giống như là vì đau nên mới động, lại giống như chỉ là tự động giật giật, không liên quan gì đến đau.

Địch Phi Kinh vẫn luôn chú ý đến hiện tượng khiến người khác dễ bỏ qua này, nhưng Lôi Thuần vừa đến bên cạnh, sự chú ý của y liền phân tán.

Bởi vì tâm của y đã loạn.

Dương Vô Tà lại càng nói càng bình tĩnh.

Có phải lúc đối địch, kẻ địch tâm càng loạn, mình sẽ càng trấn định?

Có phải bởi vì nguyên nhân này, cho nên y mới không tiếc khiến cho kẻ địch tâm loạn?

Y rất có lòng tin nói tiếp, bởi vì y biết kẻ địch của y đang giận, cũng đang nghe.

Lời của y ngay cả kẻ địch đều phải nghe, đều muốn nghe.

- Đó là vì người có chí khí, người không chịu bị gian nịnh triều đình thao túng, người là một nhân vật lớn, cũng là con trai tốt của hãn.

Dương Vô Tà lạnh lùng nói:

- Không ngờ, sau khi hãn chết người lại gia nhập với lục tặc Thái đảng, làm xằng làm bậy, còn không bằng phụ thân người. Thái Kinh muốn tiêu diệt kẻ thù Lạc Dương Ôn Văn, người liền dùng trăm phương ngàn kế giết y, lại nảy sinh ý nghĩ sai trái với con gái một của y, cho nên đã tập kích người bảo vệ con gái họ Ôn là Thiên Y Hữu Phùng. Bởi vì sợ Bạch Sầu Phi sẽ chiếm được trái tim của Ôn Nhu, người lại không tiếc xúi giục Thái Kinh hạ lệnh tiêu diệt Bạch Sầu Phi...

Nghe đến đây, Lôi Thuần chột chân động, Địch Phi Kinh cũng cảnh giác, thậm chí là kinh giác.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng răng nói:

- Người!

“Vuốt rồng” trên trán hãn cũng nổi lên hai gò má.

- Người làm sao biết nhiều như vậy?

- Ta có tư liệu của người. Thái Thủy Trạch của Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh vẫn luôn điều tra xuất thân của người. Sau khi hãn cải tà quy chính, gia nhập lâu ta, tư liệu của người cũng được để trong Bạch lâu.

Dương Vô Tà nói một cách sắc bén:

- Thiên Y Hữu Phùng cũng vẫn luôn thu thập tư liệu của người. Y là bạn tốt của ta, y vốn đã tra xét chuyện của người gần đủ, nhưng lại gặp phải độc

thủ của người.

Y lạnh lợi nói:

- Nhưng cố gắng của y cũng không uổng phí, tất cả mọi thứ của người đều đang nằm trong tay ta.

Thiên Hạ Đệ Thất giận dữ nói:

- Ta giết người, ta nhất định sẽ giết người!

Thích Thiều Thương đột nhiên nói:

- Người muốn giết y, trước hết phải giết ta.

Thiên Hạ Đệ Thất cất giọng the thé:

- Được, giết người thì có khó gì, ta sẽ giết người trước!

Hắn vừa nói xong liền ra tay.

Hắn vừa ra tay, nơi này liền xảy ra biến hóa cực lớn, cực kỳ bất ngờ.

Hắn ra tay cũng cực kỳ bất ngờ. Hắn vốn đã bị Dương Vô Tà chọc giận đến mức một phật lên trời, hai phật xuống đất, ra tay quyết không bất ngờ; nhưng phương thức mà hắn ra tay lại khiến người ta rất bất ngờ.

Hắn ra tay không phải tiến, mà là lui.

Toàn lực rút lui.

Lúc lui tay của hắn kéo một cái, giống như kéo đứt thứ gì, bản thân hắn cũng giống như kéo đứt dây thần kinh nào đó của mình, rít lên một tiếng:

- Hỏa Hổ thành truyền, người đi chết đi!

Hắn vừa hét lên, lập tức cả người lui lại.

Hắn chạy đến mức giống như bị mười sáu con quỷ mang theo gai nhọn, trường mâu truy kích.

Chẳng những hắn lui, Địch Phi Kinh vừa nghe hắn hét lên cũng đứng dậy, tay trái vỗ vào bàn trà, tay phải ôm lấy Lôi Thuần, bay về phía sau.

Bàn trà đổ, ly trà rơi xuống đất vỡ vụn.

Không ai nghe được tiếng ly trà vỡ vụn, bởi vì âm thanh của nó đã bị che lấp.

Bị một loại tiếng vang rợp trời kín đất, long trời lở đất bao trùm.

Đó là tiếng nổ tung.

Tiếng nổ đến từ bọc vải dưới chân Thích Thiều Thương, giống như một ngàn một trăm sáu mươi một con mãnh hổ xuất chuồng, đồng loạt gầm lên.

Ánh lửa tung tóe, Tam Hợp lâu lâu sụp cột gãy, cây vỡ ván nứt.

Sức nổ đủ để vỡ nát, nung chảy, phá hủy tất cả.

Tam Hợp lâu đã không chỉ một lần bị hủy. Trước kia trong trận chiến giữa Quan Thất và đám cao thủ Lôi Tồn, Tô Mộng Chấm, nó đã bị “nhổ tận gốc”, gần như san thành đất bằng.

Nhưng mỗi lần nó bị phá hủy đều có thể xây dựng lại.

Lần này nó lại sụp đổ, có thể xây dựng lại không?

Bao nhiêu danh thành lịch sử, danh lâu cổ kim, đều không qua được năm tháng gió sương, sự cướp đoạt của khói lửa, sự cướp bóc của thiên tai và nhân họa, cuối cùng đều không chịu được tan vỡ, sụp đổ, tan thành mây khói. Hiện giờ, Tam Hợp lâu và người trên lầu, liệu có thể một lần nữa đứng ở trên đời trong huy hoàng? Một lần nữa đứng lên như phượng hoàng tắm lửa?

Kim Phong Tế Vũ lâu thì sao?

Lục Phân Bán đường thì sao?

Mê Thiên minh thì sao?

Bọn họ thì sao?

Người thì sao?

Ta thì sao?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24 – Long Phi Cửu Thiên (Rồng Bay Chín Tầng).

K

ết quả của bạo lực thông thường chính là hủy diệt.

Trong đó hủy diệt dữ dội nhất chỉ có một loại, đương nhiên là nổ tung.

Một tiếng “âm” vang lên, lầu ba của Tam Hợp lâu đột nhiên nổ tung, giống như chiếc bánh bị một bàn tay to lớn bóp nát, nhưng nó lại tan vỡ phân liệt từ bên trong chứ không phải bên ngoài.

Tam Hợp lâu từ trong nổ tung, khiến cho hai đội nhân mã bên ngoài đều kinh ngạc chấn động, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Đội ngũ “Vô Pháp Vô Thiên” do Mạc Bắc Thần lãnh đạo, được Lôi Động Thiên dẫn theo cao thủ của Lục Phân Bán đường chi viện, đứng đối diện với hai đảng Phát Mộng gồm Phát đảng Hoa Khô Phát và Mộng đảng Ôn Mộng Thành, cùng với đám người Thái Tâm Không của Kim Phong Tế Vũ lâu, hai bên hết sức căng thẳng.

Mệnh lệnh mà bọn họ nhận được đều rất tương tự.

Một là bảo vệ lãnh tụ.

Hai là nếu không có mệnh lệnh thì không được làm càn.

Ba là một khi nhận được mệnh lệnh, lập tức toàn diện toàn lực tiêu diệt kẻ địch.

Một bên là mệnh lệnh của Dương Vô Tà, một bên là chỉ thị của Địch Phi Kinh.

Những người nhận được mệnh lệnh đều đã chuẩn bị liều mạng.

Sau khi đám người Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà, Tôn Ngư tiến vào Tam Hợp lâu, có bốn hán tử mặc y phục màu đen từ bốn góc chết lén vào Tam Hợp lâu.

Bọn họ vẫn luôn ẩn nấp trên mái hiên, cúi người sau mái ngói chìa, bên cạnh tấm chắn gió.

Toàn thân bọn họ đều màu đen.

Khăn trùm đầu bọn họ mang màu đen, một thân trang phục đi đêm cũng màu đen, ngay cả khuy áo, tất và giày đều màu đen, mào thô mắt đen, mang bao tay bằng da đen có xước mang rô, ngay cả màu môi cũng là hai phiến xám đen.

Có điều sắc mặt lại tái nhợt.

Đây vẫn là ban ngày, bọn họ lại mặc trang phục thích hợp đi đêm, càng đặc biệt nổi bật.

Thế nhưng bọn họ thà rằng bị người khác nhìn qua là thấy, cũng không muốn thay đổi trang phục.

Có thể thấy được, cách ăn mặc này chính là “sinh mạng” của bọn họ, cũng là “tôn nghiêm” của bọn họ, càng là “phong cách” của bọn họ.

Bọn họ thà rằng mạo hiểm lớn hơn, cũng không muốn thay đổi hành trang của mình.

Bởi vì bọn họ đều xem đây là vinh.

Bởi vì bọn họ đều là người của Giang Nam Phích Lịch đường.

Bởi vì bọn họ đều là đệ tử Lôi gia.

Cho dù hiện nay bọn họ đã rời khỏi Lôi gia bảo, cống hiến cho bang phái khác, nhưng bọn họ vẫn là một thành viên của Lôi gia, bọn họ vẫn xem Phích Lịch đường là vinh quang.

Bọn họ đều hành động nhất trí, hình dáng càng tương tự.

Thấp bé, tinh nhuệ, mẫn tiệp, kiên quyết.

Bốn người đều rất dũng mãnh, trán bọc vải đen, tay phải cầm giáo Lôi Công, tay trái cầm lá chắn, tất cả đều đen kịt, đang muốn lên vào Tam Hợp lâu.

Bọn họ là Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng.

Nhiệm vụ mà bọn họ nhận được hôm nay là nổ chết Thích Thiếu Thương.

Chỉ cần nổ chết Thích Thiếu Thương, Thái Kinh đã bảo đảm sẽ để cho Giang Nam Phích Lịch đường xây dựng thế lực tại võ lâm kinh sư, có quy mô ngang bằng với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bọn họ đã sớm biết Thích Thiếu Thương sẽ không ở đường lớn Lam Sam, bởi vì bọn họ đã nhận được tin tức.

Tin tức là do Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp báo cho bọn họ.

Bọn họ vốn là người “một nhà”.

Thế nhưng phiên toái cũng đến từ đây.

Bọn họ còn chưa đi vào Tam Hợp lâu, đã bị bốn người đuổi trở về, lui ra ngoài.

Bốn người này đều rất khôi ngô.

Một người cao lớn, một người hùng tráng, một người cường hãn, một người uy mãnh.

Bốn người bọn họ giống như bốn tòa kim cang trong thiên hạ, tay trái cầm lưới, tay phải cầm búa, một người ngăn cản một người, ép bốn người xâm nhập ra ngoài.

Bọn họ chính là Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp.

Bọn họ nhất định phải bảo vệ Thích Thiếu Thương, nguyên nhân rất đơn giản.

Đây là mệnh lệnh của môn chủ Tiểu Lôi môn Lôi Quyển, quan trọng hơn là Thích Thiếu Thương đã ước hẹn với Lôi Quyển, chỉ cần diệt trừ thế lực võ lâm của Lục Phân Bán đường và Thái Kinh, Thích Thiếu Thương sẽ tận lực giúp Tiểu Lôi môn thành lập cơ sở tại kinh sư.

Vấn đề nằm ở đây, đối lập cũng vì nguyên nhân này.

Bọn họ vừa lui ra đã đến ngoài lâu.

Ngoài lâu là nhân mã hai bang, trong sáng trong tối, ít nhất có đến hơn ngàn người.

Nếu quả thật đánh nhau, đó thật sự là một trận chém giết lớn, sát phạt kinh thành.

Một lãnh tụ giỏi khi “tranh giành giang sơn” của hãn, nên tìm cách hi sinh ít nhất, xem đó là nguyên tắc của mình.

Thế nhưng, trận giết chóc trong kinh thành hôm nay, có thể tránh khỏi sao?

Sấm rền vang dội, trên trời mây dày sắp mưa, ngoài đường xa xa truyền đến tiếng chém giết và hỏa khí.

Mọi người đều có phần nhịn không được.

Tam Hợp lâu vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh.

Chợt nghe một tiếng hét, cửa sổ vỡ tan, một người bay nghiêng ra ngoài.

Đó là một thanh niên anh dũng cường hãn như ốt đen, loạn choạng va đụng, như điều đứt dây lướt ra, bỗng nhiên lại lật người một cái, giống như rồng bay lướt lên trời cao.

Thân hình của hắn đã ổn định lại.

Có điều nơi hắn đi qua lại có một đường tơ máu chảy xuống, xem ra thương thế của hắn không hề nhẹ.

Người tinh mắt đã phát hiện ra, hắn chính là sát thủ thần bí nhất nhưng có thể kiếm pháp cao nhất trong kinh sư, người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm, La Thụy Giác.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Đám người Thích Thiệu Thương, Dương Vô Tà không phải đang ở trong Tam Hợp lâu sao?

Đám người Lô Thuần, Địch Phi Kinh chẳng phải cũng ở trong lâu ba sao?

Sao hắn lại đột nhiên xuất hiện?

Sao hắn lại đột nhiên bị thương?

Ai đã thương hắn?

Chẳng lẽ trong Tam Hợp lâu đã động thủ?

Ai thắng? Ai thua? Ai sống? Ai chết? Ai gặp nguy hiểm?

Mọi người càng không yên, rục rịch muốn động, thậm chí muốn giết vào Tam Hợp lâu để chi viện, hộ chủ, xem thử kết quả.

Thế nhưng trong Tam Hợp lâu vẫn không có tin tức.

Yên tĩnh, không tiếng động.

Người ngoài lâu càng không yên.

Chỉ cần có một người la lên, động thủ trước, có thể hơn ngàn người này sẽ lập tức chém giết.

Loại kịch chiến này một khi phát sinh, vậy thì núi tây chông núi tây, máu bắn nhuộm máu bắn, không thể cứu vãn.

Ngay lúc này, chợt nghe một trận tiếng bánh xe chói tai truyền đến.

Tiếng lét két liên tục vang lên, lập tức đi lên phía trước, sau đó dừng lại.

Đó là một chiếc xe lăn, bốn góc đều có một đồng tử thông minh khả ái, ánh mắt linh hoạt, ba người đeo kiếm, một người cột đao bên hông.

Trên xe lẫn có một người thanh niên đang ngồi, thần sắc lạnh lùng, sắc mặt tái nhợt như đao, tay trái khẽ xoa bụng dưới, giống như dạ dày đang đau.

Giọng nói của y cũng giống như đang nhin, nhin đau.

Thậm chí có phần giống như nhin nhục.

Nhưng lời nói của y lại là một “mệnh lệnh”, một mệnh lệnh hòa bình.

- Không được động thủ!

Y nói.

Đây là một câu nói buồn cười.

Trước mắt y đều là cao thủ võ lâm, cũng là những kẻ hung tàn, những người hung ác tàn nhẫn nhất trong kinh thành.

Đối diện với y là người trong lục lâm, bất kể bạch đạo hay hắc đạo, đều là những người giang hồ cùng hung cực ác khó dây vào nhất.

Thế nhưng một người trẻ tuổi đứng cũng không nổi như y, mang theo bốn tiểu đồng, lại ra lệnh cho mọi người:

- Không được động thủ!

Đây là một câu nói buồn cười, nhưng không có ai cười.

Bởi vì y là người đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ, Vô Tình.

Y còn bổ sung một câu:

- Hình bộ có bốn trăm năm mươi hai người, Lục Phiến Môn phái ra ba trăm mười tám người, cùng với cấm quân bảy đội năm trăm sáu mươi ba người, đều đã bao vây trùng trùng nơi này, ngoài ra còn có đại đội quân mã sẽ lập tức chạy tới. Các người một khi liều mạng trên đường, chúng ta sẽ bắt giữ, xử lý theo pháp luật, quyết không dung túng.

Đây là lời nói của y, cũng là cảnh cáo của y.

Y là Vô Tình, lời y nói không thể không nghe.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25 – Phi Long Tại Thiên (Rồng Bay Lên Trời).

C

ó một số người, lời nói của bọn họ người có thể không nghe, nhưng người nhất định sẽ trả giá.

Có một số cái giá, không ai có thể trả nổi.

Có một số người, lời nói của bọn họ người không thể không nghe, bởi vì nghe có rất nhiều lợi ích.

Có một số kinh nghiệm, quả thật có thể khiến người lập nên sự nghiệp, bảo toàn tính mạng.

Nhưng có một số người, người không thể uy hiếp được, cũng không thể đe dọa được.

Bởi vì bọn họ có chết cũng sẽ không bị người đe dọa.

Bọn họ sống vì một quy tắc công bình và chính nghĩa. Nếu gặp phải uy hiếp đe dọa, bọn họ sẽ liều mạng với người lường bại câu thương, ngọc nát đá tan, cũng không chùn bước.

Người chặt đứt ngón chân ta, ta cắt đứt cái đuôi của người.

Người giết một nhà ta, ta diệt chín tộc người.

Người có huynh đệ, ta có bằng hữu.

Người có bang chúng, ta có môn sinh.

Người có sát thủ, ta có tuyệt chiêu.

Người có chỗ dựa, ta có bối cảnh.

Ta không chọc người, người ít chọc ta.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả máu.

Mọi người đều từng leo gió, vượt sóng, ngồi tù, bị ám toán, lăn lộn trên mũi dao, qua địa ngục xuống hoàng tuyền bảy tám lần, cùng từng bị hù dọa.

Người muốn dùng ám khí, sử âm chiêu, thi độc thủ, trên đời này có cũng sát thủ chuyên giết sát thủ, có hảo thủ chuyên chặt những bàn tay đen, chỉ xem ai ương ngạnh hơn, ai mạnh mẽ hơn.

Đây chính là giang hồ.

Đây là bi ai của người giang hồ, cũng là bất đắc dĩ của người võ lâm, càng là đau thương của người nghĩa hiệp.

Có lẽ, người võ lâm lời vàng ý ngọc, duy trì chính nghĩa cũng không phải hiếm thấy. Nhưng bị người ta hại thảm, bức tuyệt, đuổi tận, khi dễ đến cửa, không đánh trả thì làm sao đây? Cứ bó tay chịu trói, chờ người đến giết sao?

Xem đao ai nhanh, xem người ai mạnh, xem ai sợ ai, xem ai hiệu triệu võ lâm thiên hạ, hỏi một câu trên giang hồ còn có hai chữ chính nghĩa hay không, có phải dựa vào chữ ác không phân phải trái là có thể hoành hành thiên hạ?

Nếu như không có, hãy để ta bắt đầu.

“Ta” ở đây đương nhiên chính là “chúng ta”, có thể là bất cứ ai.

“Ta” có thể là Thích Thiếu Thương, y có loại tham vọng này; cũng có thể là Vô Tình, y cũng có loại tâm chí này.

Cho dù hai người đều có khiếm khuyết, nhưng bọn họ hùng tâm chưa chết.

Cho nên lúc này, Thích Thiếu Thương lên Tam Hợp lâu, Vô Tình lại chạy đến bên ngoài Tam Hợp lâu, phát ra cảnh cáo.

Cảnh cáo mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ.

Y quả thật không muốn máu chảy thành sông.

Lời của y tạm thời chấn nhiếp mọi người.

Các lộ nhân mã cũng thật sự bị lời nói của y làm chấn động.

Hóa ra đại quân đã bao vây nơi này. Nếu không cần thiết, bất kể bạch đạo hay hắc đạo, lục lâm hay hồng lâm, cũng không ai muốn đại khai sát giới trong hoàng thành kinh sư này.

Giết chóc một khi bắt đầu, mầm tai họa mở ra, e rằng khó mà thu thập, không thể kết thúc.

Vô Tình vừa dùng lời nói chấn nhiếp mọi người (trên thực tế, quân mã đến đây cũng không nhiều như y nói, nhưng y không hi vọng sẽ có đổ máu bỏ mạng), Tam Hợp lâu lại xảy ra biến hóa.

Biến hóa kinh người.

Nổ tung.

Sức nổ rất mạnh, trời rung đất chuyển, mọi người bị sức nóng và lực chấn động đè nén, râu tóc dựng lên, mi mắt khó mở, có người còn không nhìn được nằm xuống, muốn né tránh sức ép như dời non lấp biển này.

Người nhát gan chân đã mềm nhũn, còn loáng thoáng người được mùi khai của nước tiểu.

Lúc này, những người từng nhìn thấy cảnh tượng nổ tung rất ít, nhất là vụ nổ uy lực chấn nhiếp như vậy càng có một không hai.

Bát Lô Tử Đệ lại từng nhìn thấy.

Cho nên bọn họ không né, không tránh, ngược lại mở mắt, thẳng người, ca ngợi, bội phục sức nổ tuyệt đại.

Bởi vì không phải sức nổ lớn khiến bọn họ hoa mắt, mà vụ nổ này còn kỳ dị.

Vô Tình cũng cảm thán, nhưng cũng cực kỳ lo lắng.

Vụ nổ có uy lực lớn như vậy, nhất định hảo thủ của Lô gia bảo đã lên vào kinh sư. Gần đây đệ tử Lô gia vào kinh càng ngày càng nhiều, với sức chiến đấu và lực phá hủy của bọn họ, hơn nữa lại được các nhà các phái thu dùng, tranh giành, e rằng kinh sư sẽ khó có ngày bình yên.

Hơn nữa vụ nổ lại xảy ra tại Tam Hợp lâu.

Đây là trung tâm của kinh sư, cũng là trọng tâm của các lộ nhân mã.

Chuyện này e rằng chỉ mới bắt đầu.

Đám người Thích Thiếu Thương, Địch Phi Kinh đều là thủ lĩnh của hai bang phái lớn, bọn họ còn ở trên lầu. Nếu như bọn họ đã mất mạng hi sinh, có lẽ võ lâm kinh thành lại phải chinh hợp lần nữa, lại phải trải qua một phen đại loạn, đại náo động.

Vô Tình không phải rất thích Thích Thiếu Thương, bởi vì y cảm thấy người này dù sao cũng xuất thân từ giặc cỏ, hơn nữa cơ trí nhẫn nại, một khi rồng bay lên trời, e rằng không dễ khống chế, vừa chính vừa tà, không dễ phân loại, nhưng dù sao y vẫn ủng hộ người này.

Ủng hộ người này, một phần là vì Gia Cát tiên sinh dốc lòng an bài, một phần là vì ngoại trừ Thích Thiếu Thương, cũng không có nhân tuyển tốt hơn để lãnh đạo Kim Phong Tế Vũ lâu, đối kháng với Lục Phân Bán đường, tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh.

Chỉ có Thích Thiếu Thương.

Lúc này y không thể chết, không thể bại, cũng không thể lui.

Cho nên Vô Tình rất hi vọng Thích Thiếu Thương có đủ bản lĩnh, ứng phó với những kẻ địch này, ứng phó với cục diện biến hóa này.

“Y” đã thành một biểu tượng, một đại biểu trong suy nghĩ của bạch đạo võ lâm.

Vô Tình cũng không cần lo lắng quá lâu, bởi vì gần như trước khi vụ nổ xảy ra một khắc, đã có bóng người từ trong Tam Hợp lâu bay ra ngoài.

Hơn nữa còn giao thủ, hết sức kịch liệt.

Giống như rồng bay lên trời.

Thật sự là rồng bay trên trời.

Vụ nổ vừa xảy ra, mấy bóng người đã nhanh như tên bay lên trời.

Vừa nghe được bốn chữ “Hỏa Hổ thành truyền”, cả người Địch Phi Kinh đều biến đổi.

Y vốn lười lười nhác nhác, nhàn nhàn nhẽ nhẽ, thậm chí giống như hơi bệnh hoạn và mệt mỏi. Nhưng trong nháy mắt này, y dường như biến thành một con hổ cáu, rồng bay, báo giận. Y đưa tay ôm lấy eo nhỏ của Lôi Thuần, cả người giống như cung tên được năm trăm người kéo căng sau đó bắn ra, vô cùng khẩn cấp bắn ra ngoài, thế đi khó dừng, cũng không thể cản.

Cùng lúc đó, một tay còn trống của y đã biến hóa bảy lần.

Bảy lần, che chắn bảy chỗ sơ hở khi y nhảy vọt tới trước.

Y giống như đã đánh ra bảy chiêu.

Lúc y vừa có động tác, Dương Vô Tà cũng động.

Dương Vô Tà thoát nhìn có vẻ quá ôn hoà, quá điềm đạm, quá nho sinh, nhưng lúc này lại đột nhiên biến thành tướng quân “xông pha sa trường giận chém địch, chiến trường xương trắng cười phá vây”, hai tay khép lại, tỏa ra một trận bóng sáng mờ mờ, nhanh chóng đuổi theo Địch Phi Kinh.

Đó là “Bàn Nhược Tâm Pháp Hoàng Kim Tạc”.

Địch Phi Kinh tuy một tay ôm Lôi Thuần lướt nhanh, một tay ứng phó với kẻ địch đuổi theo, nhưng vẫn không để lộ sơ hở.

Thế là một đuổi theo hai, đã phá tan cửa sổ bay ra Tam Hợp lâu.

Nhưng người đầu tiên bay ra Tam Hợp lâu không phải bọn họ, mà là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn là người đầu tiên xông qua cửa sổ, lướt ra khỏi Tam Hợp lâu.

Lần này hắn đương nhiên phải làm đệ nhất, chứ không phải đệ thất.

Bởi vì chỉ có hắn mới biết, uy lực của “vụ nổ” do hắn gây ra đáng sợ thế nào.

Cho nên hắn là người đầu tiên rời đi, chạy trốn để giữ mạng, sao có thể đi sau.

Nhưng điều mà hắn không nghĩ tới, chính là vẫn là có người đuổi theo hắn.

Hơn nữa người đuổi theo lại là kẻ lẽ ra đã bị nổ chết tại chỗ, Thích Thiếu Thương.

Cửu Hiên Thần Long, Độc Tí Danh Bồ, Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương ở phía sau hắn, nhìn chăm chú vào hắn, cũng nhìn chăm chăm vào hắn.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất không đến mức bị vụ nổ lan đến, Thích Thiếu Thương chắc chắn cũng sẽ không chết bởi vụ nổ, nhưng ít ra sẽ bị thương, hơn nữa nhất định còn bị thương nặng.

Do đó Thiên Hạ Đệ Thất không hiểu.

Hắn không hiểu Thích Thiếu Thương làm sao có thể lập tức đuổi theo, cũng không hiểu Thích Thiếu Thương làm thế nào nhìn thấu quỷ kế trong bọc vải của hắn, càng không hiểu cho dù Thích Thiếu Thương ứng biến có gấp, có nhanh, có kỳ, cũng quyết không thể hoàn toàn tránh khỏi vụ nổ không thể ngăn cản, không thể né tránh kia.

Thế nhưng, Thích Thiếu Thương hiện giờ chẳng những không hề tổn hại, còn nạm vàng mạ bạc, phát ra màu sắc như Phật quang truy kích đến.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26 – Kháng Long Hữu Hối (Rồng Cao Hối Hận).

T

hiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn không phải là một người dễ dàng thừa nhận thất bại.

Hắn hiểu rõ thành công không phải một bước lên trời, mà phải dựa vào tích lũy, thành công thật sự phải tích lũy từ thất bại.

Ngay từ đầu hắn đã không đi theo đường chính đạo. Mặc dù phụ thân hắn Văn Trương làm quan trong cung, nhưng hắn lại thất bại trong thi cử, đường quan văn đã đi không thông, hắn đành phải đi đường công danh khác.

Người khác càng xem thường, nhưng phàm là thứ có sức ảnh hưởng và uy lực thật sự, hắn đều cảm thấy rất hứng thú, rất dụng tâm học hỏi.

Phụ thân hắn có nhiều thế thiếp, mà mẫu thân hắn chỉ là thiếp thứ sáu của Văn Trương. Hắn vừa sinh ra đã chịu đủ sự khi dễ và đấu tranh của các phe phái trong nhà, hắn không thể nào chịu được loại sỉ nhục này. Bởi vì mẫu thân hắn là Ma thị xuất thân bần hàn, chỉ là một cô gái nông thôn, cho nên càng chịu hết ủy khuất, cuối cùng sàu não mà chết. Hắn thì thường xuyên bị huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ ức hiếp, hắn không phục, cho nên rời nhà ra đi, ngay cả một tiểu muội còn ở lại Văn gia hắn cũng mặc kệ.

Mĩa mai là con cái các hệ của Văn gia, nam thì đáng vẻ tuần tú, nữ thì đáng vẻ xinh đẹp, cho dù không tuần tú, không xinh đẹp thì cũng có một vẻ ngoài đường đường, phong độ tiêu sái, chỉ có hai mẹ con Văn Tuyết Ngạn là hình dáng khiến người không dám khen ngợi.

Nguyên lai, Văn Trương muốn kết hôn với người thiếp thứ sáu Ma thị này, là do được tướng sĩ chỉ điểm. Thầy tướng kia rất nổi danh, người giang hồ xưng là “Thảm đại sư”, y cho rằng Văn Trương đã hưởng hết diễm phúc nhân gian, e rằng không thọ, cho nên nhắc nhở Văn Trương, nếu không thể

khổng chế được thì phải lấy thêm vợ, nên lấy một người xấu xí thấp hèn để bổ sung âm vụ.

Văn Trương nghe lời y, vì vậy đã cưới Ma thị.

Ma thị không xinh đẹp, cho nên sinh con trai cũng không tuần tú, cộng thêm thiên tính u sầu, cử chỉ lời nói càng khiến người ta không rét mà kinh, mọi người đều rất không thích hẳn.

Nhất là sau khi xảy ra hai chuyện, Văn gia trên dưới càng khinh bỉ căm ghét hẳn.

Một chuyện là hãn muốn tranh giành với bào muội Tuyết Ngưng do tam nương sinh ra, bị con trưởng Văn gia là Văn Tùy Hán đánh đập một trận. Chuyện thứ hai là hãn lại đi rình xem con gái một của nhị nương đáng vẻ đoan chính xinh đẹp là Tuyết Sương tắm rửa, lần này hãn bị phụ thân Văn Trương phát hiện, đánh cho một trận, đuổi ra khỏi nhà.

Từ đó hãn cũng không trở về nữa.

Ngược lại muội muội của hãn tướng mạo lại giống cha không giống mẹ, thuần khiết xinh đẹp, rất được người trong nhà yêu thích, vẫn ở lại Văn gia, cho đến khi Văn Trương qua đời, cũng không biết đi đâu.

Sau khi Văn Tuyết Ngạn rời nhà, hãn quyết chí phải vượt trội xuất sắc hơn tất cả người của Văn gia, tự gây dựng một phen sự nghiệp.

Chuyện này cũng không dễ dàng.

Hãn biết ở trên giang hồ, nếu như không có núi lớn để dựa, cũng chỉ có cách tu luyện một thân công phu hơn người, mới có thể đặt chân trong võ lâm.

Cho nên hãn hạ quyết tâm khổ luyện.

Hãn từng lên Thiếu Lâm báỉ sư, bần bần vững vững bắt đầu luyện từ gánh nước gánh bùn.

Hãn từng luyện kiếm pháp của Thanh Thành phái, khinh công của Nhạn Đãng phái, lại luyện thủ pháp điểm huyết của Điểm Thương phái, ngay cả đao pháp của năm nhà Bành, Tập, Triệu, Miêu, Vương, hãn đều từng xem qua.

Nhưng không được.

Hãn biết không thể tự thành một trường phái riêng.

Không thể tự thành một phái, vậy thì không thể riêng một ngọn cờ, dương danh lập hiệu.

Thế là, hãn quyết chí cũng thế phải tu luyện một số tà môn kỳ pháp, võ công ngoại đạo tương đối hiếm thấy, ít người luyện, thậm chí bị người ta xem thường, nhưng lại rất thực dụng, rất có sức chiến đấu.

Hãn muốn trước tiên luyện thành một hai loại võ công chuyên môn.

Hãn muốn thành công thì phải khổ công.

Hãn tiến hành quy nạp tất cả kiếm pháp và võ công, phát hiện đây chẳng qua là hình thức, kỹ xảo đẹp mắt, còn muốn đối phó với người khác, muốn đánh bại đối thủ cực kỳ lợi hại, nhất định trước tiên phải giành được ưu thế. Nên biết chiến đấu giữa cao thủ, giành được một phần ưu thế, thông thường sẽ có thể xoay chuyển càn khôn. Cao thủ đánh nhau, chỉ cần một sai lầm nhỏ là có thể phân thắng bại.

Nếu như cao thủ gặp phải thấp thủ, có thể dễ dàng đánh bại. Nhưng càng là cao thủ, kẻ địch của hãn nhất định cũng là cao thủ, vậy thì một chút khác biệt này đủ để định sinh tử, phân thắng bại.

Do đó, Thiên Hạ Đệ Thất nắm bắt mẫu chốt giao chiến, đó là trước tiên phải đoạt được tiên cơ, giành được ưu thế, chiếm được thượng phong, sau đó mới ra tay.

Hãn quy nạp võ công sở học thành một loại kiếm pháp, đường kiếm pháp này trước tiên phải giành được ưu thế, sau đó mới rút kiếm, khí thế của kiếm thẳng lợi, tên của nó là “Thế kiếm”.

Kiểm chỉ là hình thức, thế mới là chủ thể.

Một khi đã chiếm được đại thế, đối phương sớm muộn gì cũng trở thành vong hồn dưới kiếm của hãn.

Hãn đã luyện thành “Thế kiếm”.

Không, là hãn sáng tạo ra “Thế kiếm”, phát minh ra một loại kiếm thuật “dùng thế làm đầu”.

Hãn từng dùng loại kiếm pháp này giết chết Thiên Y Hữu Phùng.

Hãn cũng dùng kiếm pháp này chiếm được sự coi trọng của đệ nhất cao thủ bên cạnh Thái Kinh khi đó, cũng là tổng giáo đầu Nguyên Thập Tam Hạng, đặc biệt truyền cho hãn một loại tuyệt kỹ.

Nhưng tuyệt kỹ chỉ có một loại.

Trong Tự Tại môn, bất kỳ đồ đệ nào cũng chỉ có thể học một loại tuyệt kỹ, còn lại đều phải tự mình tu hành. Mà sau khi sư phụ truyền tuyệt học này cho môn sinh, cả đời cũng không được dùng lại, nếu không chính là làm trái với quy định của sư môn, sẽ bị báo ứng.

Thiên Hạ Đệ Thất có một đạo từng làm môn hạ của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng rất nhanh hắn đã không thỏa mãn với chỉ một loại tuyệt kỹ.

Hắn muốn cả người đầy tuyệt kỹ.

Mặc dù Nguyên Thập Tam Hạng từng khuyên bảo hắn:

- Tuyệt kỹ chân chính chỉ cần một loại, luyện đến tốt, luyện đến tinh, luyện đến xảo, luyện đến thiên hạ vô song, vậy cũng đủ thành đại danh, lập đại nghiệp. Không nhất định phải mọi đường đều thông, mọi thứ đều tinh. Tham nhiều sẽ không tốt, chỉ cần học tốt một loại đã đủ xưng hùng vô lâm rồi.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không nghe lọt những lời này.

Hắn có chí lớn, hắn không cam lòng.

Hắn là loại người cho dù làm chính phái hay tà phái, cũng phải làm nhân vật hạng nhất trong đó. Cho dù làm kẻ xấu, cũng phải làm đại gian đại ác.

Cho nên sau khi hắn học xong bí pháp độc môn “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” (ngàn mặt trời trong tay) của Nguyên Thập Tam Hạng, lại đi gặp dư nghiệt của Quyền Lực bang, dùng bí kỹ này đổi một loại ám khí tuyệt độc có thể khiến cho quỷ khóc thần gào, người trúng chắc chắn sẽ chết, ngay cả Thực Trung Đường môn cũng không thể nghiên cứu chế tạo ra được. Sau đó hắn lại dâng ám khí này cho Lôi môn, được “Kiến Long Tại Điền” Lôi Úc khen ngợi, đổi cho một loại hỏa khí gọi là “Hỏa Hổ”.

Thoáng cái, Thiên Hạ Đệ Thất đã sở hữu nhiều loại “quân bài sát thủ”. Hắn vốn đã là nhân vật nổi bật xuất chúng trong tà đạo, hiện giờ lại càng không gì cản nổi.

Hắn dùng tuyệt kỹ bí truyền của Tự Tại môn đổi lấy võ công, binh khí khác, dĩ nhiên biết Nguyên Thập Tam Hạng sẽ không bỏ qua cho hắn. Do đó hắn đã hành động trước, hiệp trợ Thái Kinh, lại ám sát “những kẻ nhớ nhần” tại kinh sư và mấy thành trấn lớn khác, nhất là hảo thủ trong Lục Phiến Môn

có “ăn khớp” với Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát tiên sinh. Năm đó trong con hẻm gần Hoàng Hạc lâu, Vương Tiểu Thạch từng thấy hơn mười hảo thủ công môn trong chốc lát đều chết ở góc đường, chính là một trong những “chuyện tốt” mà Thiên Hạ Đệ Thất đã làm.

Văn Trương vừa chết, hắt lại nương nhờ Thái Kinh.

Hắn giúp Thái Kinh tiêu diệt một vài kẻ “không nghe lời” mà lại không tiện “công khai xử lý”.

Đúng như hắn lý giải, thành công không thể dựa vào một bước lên trời, trước tiên phải bồi dưỡng mình có bản lĩnh và tài năng hơn người.

Nhưng đó chỉ là bước đầu tiên.

Nếu như muốn có thành tựu phi phàm, còn phải có bối cảnh và chỗ dựa.

Về điểm này, “Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn và Bạch Sầu Phi lại rất tương tự.

Bạch Sầu Phi có chí lớn, có dã tâm, vùng vẫy bò lên, nhưng bởi vì số mệnh trắc trở, tuy có tài năng hơn người, nhưng mỗi lần phấn đấu đi lên cuối cùng đều xảy ra bất trắc, sắp thành lại bại. Cho nên, hắn muốn đạt được thành tựu to lớn thì phải ác độc, tàn nhẫn, không chừa thủ đoạn.

Hắn không có lựa chọn, bởi vì hắn đã lựa chọn.

Người sống trên đời, nhất định phải có thành tựu, tất cả những thứ khác đều có thể hi sinh, đều có thể bỏ sang một bên.

Ai ngăn cản, hắn sẽ hủy diệt người đó.

Cách làm thẳng tiến không lùi, một mất một còn này của hắn, rất dễ khiến người ta khó chịu và nghi ngờ.

Do đó hắn từng mấy độ “rồng bay lên trời”, nhưng cách làm tự đại, tự thân và tự tư (ích kỷ) lại khiến cho hắn trở thành “rồng cao hối hận”, đến cuối cùng người bị hủy diệt lại là chính hắn.

So với Bạch Sầu Phi, Thiên Hạ Đệ Thất càng thâm trầm, càng không chừa thủ đoạn.

Bạch Sầu Phi còn nguyện ý chọn con đường sáng, ít nhất hắn muốn hô mưa gọi gió dưới mặt trời, nhìn thấy được người, cũng ứng phó được việc, trấn áp được trường diện.

Thiên Hạ Đệ Thất lại không phải.

Hắn đã chết tư tưởng này.

Bởi vì hắn xuất thân “hèn mọn”, cho nên đã sớm tự nhận là “nhân vật trong bóng tối”, cũng tình nguyện trở thành “thế lực trong bóng tối”. Khi hắn dùng ánh sáng cực kỳ chói mắt hiện ra trên thế gian, kẻ địch nhất định sẽ chết trong tay hắn.

Thứ hắn muốn là “thế”, chứ không phải “danh tiếng”.

Cho nên tuy hắn không “phong quang” như Bạch Sầu Phi, nhưng cũng không lên nhanh xuống nhanh. Từ khi quật khởi, hắn vẫn luôn giống như một âm hồn, quỷ hồn, ai cũng sợ hắn, không ai có thể hiểu được hắn, cũng không ai có cách trừng trị hắn.

Hắn vẫn đáng sợ, thâm trầm.

Thậm chí ngay cả Thái Kinh cũng không hiểu rõ “nội tình” của hắn.

Nhưng Thái Kinh lại biết, Bạch Sầu Phi một khi lớn mạnh, ổn định vị trí mình chủ võ lâm kinh thành, nói không chừng sẽ vì danh vì quyền mà cả gan tạo phản, người đầu tiên có thể phản bội diệt trừ mình chính là hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất lại rất khiêm tốn, cũng rất nghe lời.

Hơn nữa còn rất hữu dụng.

Hắn đã giết “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y, giúp Thái Kinh trừ đi cái đinh sổ một trong mắt, lại giúp phe phái Thái Kinh đả kích thế lực của Lạc Dương Ôn Văn xâm nhập kinh thành. Hơn nữa còn khiến Thiên Y Cư Sĩ đối đầu với Nguyên Thập Tam Hạng, tiêu vong lẫn nhau, giúp đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Chu Lệ thuận lợi tiêu diệt những kẻ địch võ công cao cường như “Thiên Y Cư Sĩ” Hứa Tiểu Nhất, hoặc là giải quyết họa ngầm “công cao lấn chủ” như “Đại Ma Thân” Nguyên Thập Tam Hạng.

Thực ra, Nguyên Thập Tam Hạng vốn không hạ lệnh giết con trai của Thiên Y Cư Sĩ là Thiên Y Hữu Phùng, Thiên Hạ Đệ Thất là vâng lệnh Thái Kinh hạ độc thủ. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng nổi tiếng là che chở môn đồ, Thiên Hạ Đệ Thất lại có một đạo từng làm môn hạ của hắn, dĩ nhiên hắn phải gánh vác chuyện này. Một khi sư huynh đệ Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ giao chiến, kết quả tất nhiên chỉ có mấy loại.

Một là Nguyên Thập Tam Hạng chết. Thái Kinh đã sớm phát hiện, những năm gần đây Nguyên Thập Tam Hạng đã dần thu mũi nhọn, tính nóng, có ý

giảng hòa với sư huynh Gia Cát tiên sinh. Hơn nữa võ công của hãn cao tuyệt, cánh chim đã lớn, Thái Kinh đã sớm có ý diệt trừ hãn.

Hai là Thiên Y Cư Sĩ chết. Hứa Tiểu Nhất vừa chết, sẽ cắt đứt “đường lui” của Vương Tiểu Thạch, bởi vì ân sư của Vương Tiểu Thạch là “Thiên Y Cư Sĩ” Hứa Tiểu Nhất. Khi đó phe phái Thái Kinh cho rằng, chỉ với một mình Vương Tiểu Thạch, do dự thiếu quyết đoán, làm việc không đủ ác, vậy thì không đáng sợ.

Ba là Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ giao chiến, Gia Cát Tiểu Hoa nhất định không thể ngồi yên. Làm cho Gia Cát tiên sinh bận rộn đấu tranh, thuận tiện loại trừ tiêu diệt y cũng tốt. Nếu không thì để cho Lục Hợp Thanh Long của Nguyên Thập Tam Hạng đại chiến với Tứ Đại Danh Bổ của Gia Cát thần hầu, đấu đến người chết ta vong, ngọc nát đá tan càng tốt.

Tóm lại, Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ liều mạng, cho dù kết quả thế nào, đám người Thái Kinh vẫn có tay khoanh tay đứng nhìn, trăm lợi mà không một hại.

Người có thể khiến cho hai đại cao thủ nổi danh trong võ lâm giao chiến, thậm chí dẫn phát “Nguyên phái” và “Gia Cát môn hạ” tại kinh sư tranh đấu, chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hãn chỉ cần giết chết Hứa Thiên Y, lập tức có thể gây ra trận long tranh hổ đấu này.

Bởi vì Thiên Y Cư Sĩ tu dưỡng có tốt, tu vi có cao, cũng không cách nào chịu được nỗi đau tuổi già mất con.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27 – Tiềm Long Vật Dụng (Rồng Ẩn Chớ Dùng).

H

ăn giết chết Hứa Thiên Y, lập công lớn cho Thái Kinh, lại để Bạch Sầu Phi đi làm chuyện “giả người tốt”, một khi bị vạch trần thì mọi người căm hận, cũng để Nhậm Lao, Nhậm Oán đi làm “đại ác nhân”, trở thành đối tượng công kích của mọi người.

Còn hãn vẫn nấp ở chỗ râm, chỗ tối.

Bởi vì hoàn cảnh này có lợi cho hãn nhất.

Thực ra hãn giết Thiên Y Hữu Phùng là vì bản thân, trong đó có hai nguyên nhân chính không ai biết.

Thứ nhất, hãn đã học tuyệt kỹ của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng lại phản bội sư môn, liên lạc với người của Giang Nam Phích Lịch đường, thậm chí là thế lực tàn dư của Quyền Lực bang. Hơn nữa, bởi vì bản thân giết người thành diên, Nguyên Thập Tam Hạng đã đề phòng hãn từ lâu, cũng đã sớm muốn đối phó với hãn.

Có điều trong số môn nhân của Nguyên Thập Tam Hạng cũng có “đồng minh” của hãn, đã thông báo cho hãn biết.

Hãn không muốn trở thành Lục Hợp Thanh Long dưới trướng Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì hãn cảm thấy “không chỉ dừng ở đó”.

Mục đích của hãn là “giành lấy địa vị”, muốn trở thành tông chủ võ lâm trong phe phái Thái Kinh.

Một khi Thái Kinh lại đắc thế, hãn sẽ dùng danh nghĩa minh chủ võ lâm kinh sư hoặc tông sư tội ác sau màn để hiệu lệnh thiên hạ. Hãn không muốn chết dưới tay Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho nên hãn phải ra tay trước.

Hãn biết mấy vị nguyên lão, tông chủ của Tự Tại môn như Nguyên Thập Tam Hạng, Thiên Y Cư Sĩ, Gia Cát tiên sinh, thực ra quan hệ rất kém, chỉ cần

ấn vào then chốt của một người trong đó, bọn họ sẽ liều mình, tranh đấu, tiêu tan, bỏ mạng.

Cho nên hãn giết chết Thiên Y Hữu Phùng.

Nhìn giống như vô tình giao chiến, thật ra lại có chủ ý.

Hành động này đã bức Hứa Tiểu Nhất trở lại giang hồ.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa chết, hãn quả nhiên đã được Thái Kinh trọng dụng nhiều hơn.

Thái Kinh thích dùng một số người khiêm tốn, chỉ người như vậy mới biết nghe lời, mới không làm phản, một khi đắc thế sẽ không uy hiếp đến hãn.

Thái Kinh thích dùng Văn Tuyết Ngạn, bởi vì người này cho dù có đầy đủ thực lực “độc bá vô lâm”, cũng chỉ xếp hàng “thiên hạ đệ thất”, vĩnh viễn cũng không làm “đệ nhất”.

Thứ hai, hãn đã muốn giết Hứa Thiên Y từ lâu.

Hãn từng đến Lạc Dương, dùng tuyệt kỹ “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” (ngàn mặt trời trong tay) cầu Ôn Văn thu nhận, hi vọng Ôn Văn có thể thu hãn làm đồ đệ, dạy hãn “Đại Tung Dương Thủ” hoặc thủ pháp dùng độc của Lão Tự Hiệu.

Thế nhưng Ôn Tung Dương bởi vì am hiểu tướng số, vừa nhìn đã cự tuyệt kết giao với Văn Tuyết Ngạn, đừng nói đến chuyện thu hãn làm đồ đệ.

Hãn oán hận trong lòng.

Lần đó đến Lạc Dương, hãn cũng đã gặp một người.

Ôn Nhu.

Mặc dù trong mắt đại tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ như Ôn Nhu chẳng hề có hãn, nhưng hãn vẫn nhớ kỹ cô gái có phong tư xinh đẹp như đoá hoa tươi nở rộ này.

Ôn Nhu không chú ý tới hãn, nhưng hãn quyết chí phải có được nàng.

Hãn muốn có nàng, bởi vì nàng rất giống tỷ muội của hãn ở Văn gia trước kia, nhưng càng xinh xắn, càng đáng yêu, càng mỹ lệ hơn bọn họ.

Hãn muốn có được nàng, thậm chí không tiếc tàn phá nàng, giày xéo nàng.

Khi đó hãn đã quan sát được, có một người giống như thần bảo vệ lực sĩ giáp vàng vẫn luôn trông coi bên cạnh nàng, hãn muốn động đến nàng cũng không ra tay được.

Người này chính là Thiên Y Hữu Phùng.

Thiên Hạ Đệ Thất luôn rất trầm tĩnh, cũng rất bình tĩnh.

Cho nên hắn không lập tức ra tay.

Ít nhất, hắn không dám ra tay ở Lạc Dương, bởi vì nơi đó là địa bàn của Ôn Tung Dương.

“Bè đảng phe cánh” của Ôn Tung Dương rất đông, ngay cả Thái Kinh trong hoàng thành cũng không dám đụng chạm, huống hồ là hắn ở Lạc Dương thế cô lực đơn.

Hắn vẫn luôn nhẫn nại, chờ đến “thời cơ thích hợp nhất” mới ra tay.

Có điều, mặc dù hắn đã giết chết Thiên Y Hữu Phùng, nhưng mũi cũng bị thương.

Khi đó, nói không chừng Lạc Dương Vương Ôn Văn cũng có ý trừ khử hắn. Có điều hắn không ra tay trước, những ngày tháng ở Lạc Dương đều ngoan ngoãn, hoàn toàn không có hành động khác thường nào, cho nên Ôn Văn cũng không tiện hạ thủ.

Bởi vì Ôn Văn ít nhất cũng phải nể mặt Nguyên Thập Tam Hạng ấy phần.

Giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, cũng giống như công khai đối địch với Nguyên Thập Tam Hạng.

Ôn Văn có giao tình với Thiên Y Cư Sĩ, cho nên cũng không muốn mạo phạm Nguyên Thập Tam Hạng.

Thiên Hạ Đệ Thất tuổi không lớn lắm, nhưng rất hiểu phải bình tĩnh ứng chiến, chưa đến bước ngoặt cuối cùng thì quyết không tỏ rõ lập trường của mình. Đây là do hắn nhận được di truyền xảo trá cơ trí của phụ thân Văn Trương, lại vì từ nhỏ gia đình chen ép tranh đấu, khiến cho hắn hiểu rõ cách tồn tại sống sót.

Điểm này hắn và Bạch Sầu Phi rất khác nhau.

Bạch Sầu Phi bị áp chế lại đứng lên, trăm lần bẻ cũng không cong, tâm muốn bay vĩnh viễn không chết.

Nhưng người của hắn lại chết.

Thiên Hạ Đệ Thất lại biết “rồng bay lên trời, cần phải ẩn mình”.

Hắn giỏi về ẩn nấp, cũng giỏi che giấu dã tâm của mình.

Bọn họ đều không giống như Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch mặc dù có tài năng hơn người, bản lĩnh phi phàm, nhưng hẳn lại hoàn toàn hài lòng với những gì đang có, lại từ trong hiện trạng tìm ra đường đi tốt nhất.

Hắn thích ứng trong mọi tình cảnh, cũng tùy duyên ngẫu hứng, cho dù bay lên hay rơi xuống đều như nhau, không thay đổi chí hướng của hắn, cũng không thay đổi tính tình của hắn, càng không thay đổi niềm vui của hắn.

Hắn vĩnh viễn không tự tìm phiền não, cũng tự mình thấy vui.

Ngoại trừ yêu đương.

Ngay cả một nhân vật phi phàm như hắn, cũng cam tâm tình nguyện thua mất chính mình trong tình yêu, nhưng hắn lại kiên quyết không vì sợ thất tình mà không dám yêu đương.

Cho dù yêu một người nhưng không được đền đáp, chỉ cần tình yêu của hắn là chân thành, nhìn thấy đối phương hạnh phúc thì hắn cũng vui rồi.

Hắn không cần báo đáp, nhưng quyết không từ chối.

Đối với mưu sự, hắn tận tâm tận lực, xem giúp người làm trọng, hiệp nghĩa làm gốc. Lỡ may không thành, hắn cũng không cố chấp, nhẹ nhõm ứng phó, tiến lui tự nhiên.

Hắn đã sớm xem “rồng ẩn chó dùng” là bình thường.

Con người, không nhất định phải “rồng bay lên trời”.

Quá vội vã nhiệt tình, ngược lại khiến cho “rồng cao hối hận”.

Hắn đến nhân gian một chuyến, vốn chỉ là “kiến long tại điền” (thấy rồng trên ruộng), vì giang hồ làm nhiều chuyện hiệp nghĩa bênh vực kẻ yếu một chút, thành công thì lui thân, công chưa thành cũng không quan trọng.

Do đó, hắn không thêm lo xa, từ chối lo gần, không mừng không đau, không gì có thể ảnh hưởng được.

Cho dù cả đời thất bại thì sao, chỉ cần hắn làm cho tốt, sống cho vui vẻ, vì sao nhất định phải toại chí lớn?

Trong cung điện có thể làm chuyện lớn cho vạn dân, trong dân gian cũng có thể làm chuyện tốt cho bách tính, chỉ cần sống được khoái khoái hoạt hoạt, vậy thì tốt rồi.

Đây là suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch.

Nhưng đối với loại người như Bạch Sầu Phi và Văn Tuyết Ngạn, “không được trọng dụng” chính là chuyện đau khổ nhất, “có tài nhưng không gặp thời” lại càng tịch mịch khó chịu.

Cho nên Bạch Sầu Phi vì muốn nổi bật đã phản bội, nghịch phản.

Thiên Hạ Đệ Thất lại “ẩn nấp” để “bay lên”.

Nếu như “ẩn nấp” không thể đổi thành “một bước lên mây”, hẳn sẽ rất đau khổ.

Hiện tại hẳn đã không đau khổ, hẳn đã dần dần toại chí mây xanh.

Hắn đã được Thái Kinh trọng dụng.

Thế nhưng người cạnh tranh quanh hắn vẫn rất nhiều, bao gồm Lâm Linh Tố, Hắc Quang Thượng Nhân, Nhậm Oán Nhậm Lao, Chu Nguyệt Minh, Kiếm...

Hắn nhất định phải “đột phá” .

Hắn phải nổi bật xuất chúng, mới có thể được Thái Kinh coi trọng hơn.

Hắn biết nhân vật võ lâm mà Thái Kinh căm ghét nhất là ai.

Ngoại trừ Gia Cát thần hầu, người mà Thái Nguyên Trường căm ghét nhất dĩ nhiên không ngoài Thích Thiếu Thương.

Đương nhiên là Thích Thiếu Thương.

Bởi vì Thích Thiếu Thương có khả năng đối đầu với hắn, thậm chí còn làm cho hoàng thượng nghi ngờ hắn, khiến hắn bị bãi quan về vườn, một dạo thất sủng.

Hắn căm ghét Thích Thiếu Thương hơn rất nhiều so với Vương Tiểu Thạch.

Mà “thù hận” giữa hắn và Thích Thiếu Thương lại không thể “hóa giải”.

Bởi vì hắn từng hại Thích Thiếu Thương “trại phá người mất”, đồng bạn xa lánh, lưu lạc giang hồ, về từ cõi chết.

Thời gian gần đây, hắn lại dần dần được Triệu Cát tin tưởng, lần thứ ba làm thừa tướng đã ở trong tầm tay, trước lúc đó hắn dĩ nhiên muốn thanh trừ chướng ngại.

Trong đó một “chướng ngại” lớn chắc chắn là thủ lĩnh của Kim Phong Tế Vũ lâu hiện nay, Thích Thiếu Thương.

Cho nên hắn muốn giết Thích Thiếu Thương.

Thiên Hạ Đệ Thất lại đứng ra nhận việc, muốn “dọn đường” cho tướng gia.

Thái Kinh đương nhiên vui vẻ đồng ý, cho nên khi Lô Thuần, Địch Phi Kinh và Thích Thiều Thương, Dương Vô Tà thương nghị đàm phán, hãn đã bố trí Thiên Hạ Độ Thất mai phục ám sát Thích Thiều Thương.

Phái một người hãn vẫn chưa yên tâm, lại phái thêm một người nữa, đó là La Thụy Giác.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28 – Kiến Long Tại Điền (Thấy Rồng Trên Ruộng).

M

ệnh lệnh của Thái Kinh là giết chết Thích Thiếu Thương, nếu sau này Kim Phong Tế Vũ lâu nằm dưới sự khống chế của Thái Kinh, hắn sẽ giao chức lâu chủ cho người “giết Thích”.

Đây là một sự hấp dẫn cực lớn.

Ai lên làm chức vị này, cũng giống như đảm nhận chức trách “tổng minh chủ võ lâm kinh sư”.

Chỉ cần Thái Kinh thừa nhận vị trí này, lại thuyết phục hoàng đế công bố thiên hạ, phong thưởng danh vị, vậy sẽ thật sự trở thành đại tông sư thống lĩnh võ lâm thiên hạ.

Ngay cả La Thụy Giác cũng nóng lòng muốn thử.

Thiên Hạ Đệ Thất lại để cho La Thụy Giác ra tay trước.

Hắn lại khổ công suy nghĩ, tìm diệu kế khác đối phó với Thích Thiếu Thương.

Hắn có “quân bài sát thủ”, tuyệt chiêu đặc biệt.

Hắn tin tưởng “vũ khí thần bí” này vừa xuất hiện, Thích Thiếu Thương sẽ phải phơi thây tại Tam Hợp lâu.

Chỉ cần giết được Thích Thiếu Thương, cho dù đến người ta biết được tuyệt kỹ bí truyền của hắn cũng đáng giá.

Bất cứ khi nào và ở đâu, “giết danh nhân”, hoặc nói cách khác là “đánh bại người có danh có quyền hơn mình”, luôn là một loại khiêu chiến, một sự mê hoặc, giống như “thiêu thân lao vào lửa”.

Vương Tiểu Thạch vốn đã nhìn thấu điểm này, cho nên người ở trong giang hồ, nhưng lại giống như rời khỏi giang hồ.

Hắn đã nhìn thấu, lãnh đạm, cũng thay đổi, thông suốt.

Nhưng không phải người người đều nhìn thấu, không phải người người đều bỏ xuống được, cho nên trên giang hồ mới có nhiều vùng vẫy, xung đột, đấu

tranh và lên xuống, mới có thể sinh ra nhiều cố sự vui buồn li hợp, xúc động lòng người như vậy.

Thiên Hạ Đệ Thất sở dĩ “nắm chắc phần thắng”, là vì hãn đã xuất động “vũ khí thần bí”.

Đó là một loại hỏa khí có sức nổ cực mạnh, Hỏa Hồ.

Hãn lấy “binh khí thuận tiện” của mình ra khỏi bọc vải, đổi thành thuốc nổ Hỏa Hồ.

Hãn muốn Thích Thiếu Thương đoạt lấy “bọc vải” của hãn.

“Bọc vải” nằm trong tay Thích Thiếu Thương (bất kể bên cạnh hay là dưới chân), như vậy mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Chỉ cần hãn lặng lẽ kéo đứt một “ngòi nổ”, Thích Thiếu Thương chắc chắn phải chết.

Còn về “ngòi nổ” này, là sau trận chiến với Thiên Y Hữu Phùng tại Phát đảng Hoa phủ, Thiên Hạ Đệ Thất đã lén mang “Thiên Tuyến” của Hứa Thiên Y trở về.

Loại dây này sắc bén và vô hình, vừa lúc có tác dụng lớn.

Thiên Hạ Đệ Thất là loại người, chỉ cần kẻ địch có chỗ tốt, ưu điểm, hãn cũng sẽ nghiên cứu học tập, mặc dù hãn quyết sẽ không buông tha cho kẻ địch của mình.

Đây mới là chỗ đáng sợ của Văn Tuyết Ngạn.

Hãn có được Hỏa Hồ của Lôi Úc, cộng thêm Thiên Tuyến của Thiên Y Hữu Phùng, vậy thì không còn sơ hở nữa.

Chỉ cần hãn kéo một cái, Hỏa Hồ sẽ lập tức nổ tung, Thích Thiếu Thương sẽ chết chắc.

(Người đánh mũi của ta? Ta muốn nổ cho người chết không toàn thân!)

Đây chính là “kế hoạch giết Thích” của Thiên Hạ Đệ Thất.

Địch Phi Kinh và Lôi Thuần dù sao cũng buông tay để mặc.

Bọn họ vui vẻ khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ cần bọn họ không trái ước, không động thủ, người của Thích Thiếu Thương cũng không làm gì được bọn họ.

Bọn họ cũng không thể ngăn cản người của tướng gia động thủ giết người.

Hỏa khí thành danh Hỏa Hổ của “Kiến Long Tại Điền” Lôi Úc, quả nhiên lợi hại.

Lôi Thuần và Dịch Phi Kinh vừa nghe được “ám hiệu”, lập tức rút lui.

Thiên Hạ Đệ Thất nhận lệnh của Thái Kinh, cũng không dám làm nổ tung luôn cả các chiến hữu của hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất là người đầu tiên rút lui.

Tất cả đều đã tính chuẩn.

Tất cả bước đi đều được tính toán một cách kỹ càng, cho nên Thích Thiểu Thương và đồng bạn của y lên lầu, chắc chắn phải chết.

Đáng tiếc ngàn tính vạn tính, lại tính sai mất một điểm.

Chỉ một điểm, chỉ sai lệch một chút như vậy.

Một điểm đã đủ thay đổi tất cả.

Một điểm đã đủ thay đổi sống chết thành bại, đại thế thiên hạ.

Do đó không nên xem thường một điểm một giọt như vậy, bởi vì sinh mệnh vốn là từ một điểm một giọt sinh ra, từ một giọt một điểm mà đến.

Vụ nổ xảy ra chậm một chút.

Chỉ một chút, nhưng một chút này lại vô cùng quan trọng.

Một chút khác biệt này là do một người gây ra, một người mà Thiên Hạ Đệ Thất không thể ngờ đến.

Đừng nói là Văn Tuyết Ngạn, ngay cả Dịch Phi Kinh cũng không hiểu, tại sao hôm nay Thích Thiểu Thương lại dẫn người này lên Tam Hợp lầu đàm phán. Có nói thế nào, địa vị của người này trong võ lâm kinh sư và Kim Phong Tế Vũ lầu, dường như còn chưa có ảnh hưởng lớn như vậy.

Cho nên, trước đó y và Lôi Thuần nghiên cứu suy đoán xem Thích Thiểu Thương sẽ dẫn theo ai lên Tam Hợp lầu thương nghị, Dương Vô Tà dĩ nhiên là người đứng đầu danh sách, nhưng lại không xếp người này vào.

Người này đương nhiên chính là Tôn Ngự.

Hắn vốn không phải là người rất quan trọng, thậm chí có hay không cũng được.

Thế nhưng, trong mắt của lãnh tụ anh minh và lãnh đạo cao minh, mỗi người đều quan trọng. Chỉ cần hắn có thể phát huy hiệu quả, thi triển sở trường trên cương vị của mình, hắn cũng giống như một chiếc đinh trên

thuyền, thoát nhìn nhỏ bé không đáng kể, nhưng rút dây thì động rừng, không có hãn thì không được.

Tôn Ngự chính là người như vậy.

Hãn lên lầu.

Chỉ cần hôm nay hãn có thể cùng Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà lên lầu, sau này địa vị của hãn trong kinh thành sẽ tăng lên rất nhiều. Chỉ cần hôm nay hãn có thể may mắn đại biểu cho Kim Phong Tế Vũ lâu đàm phán với Lục Phân Bán đường, sau này trong số nhân vật đứng đầu võ lâm kinh sư, sẽ không thể thiếu cái tên của hãn.

Đối với Thích Thiếu Thương, Tôn Ngự có thể tham dự, đương nhiên có “tác dụng” của hãn.

Đối với bản thân Tôn Ngự, hãn có thể “lên lầu”, cũng nhất định có công phu thật sự của hãn.

Hiện giờ chính là lúc hãn thi triển “công phu thật sự”.

Hãn vẫn đang chờ.

Chờ đợi là một loại mong đợi.

Hãn vẫn đang nhẫn.

Nhẫn nại cũng chính là vô nại (bất đắc dĩ).

Hãn cuối cùng đã chờ được, đã nhẫn được.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã phát ra Hỏa Hổ của mình.

Trước lúc đó, Thích Thiếu Thương đã sớm nhận được “tin tức”. Trong cuộc gặp tại Tam Hợp lâu, Thiên Hạ Đệ Thất có thể sẽ góp mặt, La Thụy Giác cũng có thể sẽ đến.

Thích Thiếu Thương đương nhiên biết hai người này sẽ không bỏ qua cho mình, vì vậy y đã mời hai người đến ứng phó với hai tên sát thủ kia.

Hai người đều họ Tôn, một người là Tôn Thanh Hà, còn một người là Tôn Ngự.

Tôn Thanh Hà xung phong nhận việc, muốn đối phó với La Thụy Giác, nguyên nhân rất đơn giản.

- Người không cần cảm ơn ta. Ta muốn đối phó với hãn, là vì hãn rất có thể chính là đạo tặc hái hoa mạo danh ta để gian dân phụ nữ. Ta đối phó với hãn, là vì muốn báo thù rửa nhục cho mình, không liên quan gì đến người.

Tại thời khắc mấu chốt nhất của hãn, ta lại ra tay đả kích hãn, mỗi thù này sẽ báo càn thống khoái. Nhờ người chu toàn chuyện này.

Đây là cách nói của Tôn Thanh Hà.

Hãn ghét mạo danh, ngụy tạo, làm như vậy đối với người hay đối với mình đều không đủ thành ý.

Hãn hận thấu xương loại người lừa đời lấy tiếng này.

Đương nhiên không chỉ có Tôn Thanh Hà, Thích Thiều Thương cũng thường gặp phải loại người mạo danh y làm chuyện thấp hèn.

Người nổi danh sẽ khó tránh khỏi chuyện này, nhất là không thể định ra một quy luật giang hồ được công nhận. Người võ lâm càng không ai phục ai, tự nhiên có không ít kẻ xấu muốn lợi dụng danh tiếng của người khác để chiếm tiện nghi, vơ vét một khoản, dựa vào uy thế của người khác để mưu cầu tiền bất nghĩa.

Đây là chuyện khó tránh khỏi.

Vì vậy, cho dù Thích Thiều Thương hiện nay có thực lực và thế lực hùng mạnh, thường xuyên cùng Gia Cát tiên sinh thương nghị triều chính, quản lý kinh thành, nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh quần long thế hệ mới trong võ lâm, nhưng hãn vẫn không muốn phí bất kỳ một chút tinh lực nào để đối phó và giải quyết những kẻ tiểu nhân ngông cuồng, lừa đời lấy tiếng này.

Bởi vì không đáng.

Giải thích bao nhiêu vẫn khó tránh khỏi hiểu lầm, không bằng làm việc nhiều hơn.

Nhưng lần này là ngoại lệ.

Bởi vì chuyện này liên quan đến cảnh ngộ của rất nhiều phụ nữ nhà lành, khiến cho danh tiếng của Tôn Thanh Hà ở kinh thành trở nên tồi tệ, mà người trên giang hồ cũng gọi hãn là “dâm tặc”.

Đã xông pha giang hồ, phải chuẩn bị trước những thương tổn bất ngờ, nhưng dù sao chuyện này cũng có quan hệ trọng đại.

Hãn hoài nghi là Thái Kinh gợi ý cho La Thụy Giác làm như vậy.

Đương nhiên, hãn còn nghi ngờ cả Thiên Hạ Đệ Thất, mặc dù hãn vẫn không rõ Văn Tuyết Ngạn sử dụng binh khí gì.

Hãn quyết định phải nhúng tay vào vũng nước đục này.

Còn về Tôn Ngự, là do Thích Thiếu Thương mời hẳn “cùng lên lầu”.

Chuyện này khiến cho Tôn Ngự cũng cảm thấy kinh ngạc. Thích Thiếu Thương lại hỏi thẳng hẳn:

- Người biết Hỏa Hổ không?

Tôn Ngự trả lời không cần nghĩ ngợi:

- Kiến Long Tại Điền.

- Vậy người hãy đi một chuyến!

Thích Thiếu Thương mỉm cười nói:

- Người đã biết Hỏa Hổ là hỏa khí lợi hại của Kiến Long Tại Điền Lô Úc, vậy muốn đối phó với loại hỏa dược này, không có người thì không được.

Tôn Ngự không nhịn được hỏi:

- Tại sao?

Thích Thiếu Thương nói:

- Bởi vì người họ Tôn.

- Người vốn là đệ tử của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia, phụ trách nghiên cứu phá giải hỏa khí của Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia bảo đã lâu, người nhất định có biện pháp đối phó với Hỏa Hổ này.

Y vỗ vỗ bả vai Tôn Ngự, nói:

- Tất cả phải dựa vào người rồi.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29 – Cùng Ăn Với Hổ.

T

ôn Ngự quả thật mồ hôi như mưa, thấm ướt y phục.

Lúc này hần mới biết, bình thường Thích Thiếu Thương giống như không chú ý lắm đến chuyện của hần, nhưng ngay cả việc những năm gần đây hần vẫn luôn khổ luyện và nghiên cứu một số phương pháp chế ngự uy lực của hỏa khí, trong đó bao gồm “bọc vải thơ”, Thích Thiếu Thương đều biết rõ ràng.

“Bọc vải thơ”, tên nghe rất hay, hình dáng lại rất bình thường, vốn là một loại vật chất kỳ lạ, như bông mà không phải bông, như vải mà không phải vải, đã có chất đá, cũng có khoáng vật. Chỉ cần kịp thời bọc lấy chất nổ, nhất định có thể khiến cho sức nổ yếu đi, lực sát thương cũng giảm nhiều.

Hần vẫn luôn âm thầm luyện tập và cải tiến công năng của “bọc vải thơ” này. Hần không ngờ Thích Thiếu Thương lại biết được chuyện này, kể cả chuyện hần vẫn luôn bí mật khổ luyện. Có lẽ không có chuyện gì mà y không biết.

Hần luyện “bọc vải thơ”, thực ra là để phòng ngừa người của Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia.

Bởi vì hần đã rời khỏi Đại Khẩu Tôn gia, ra ngoài xông pha. Tại Sơn Đông Thần Thương hội chỉ có hai loại đệ tử, một loại vẫn luôn ở Sơn Đông Thần Thương không ra ngoài, cả đời quên mình phục vụ cho Tôn gia; còn một loại lại ra ngoài phát triển, làm vẻ vang cho Sơn Đông Tôn thị.

Còn như môn đồ muốn “ra ngoài xông pha”, Sơn Đông Thần Thương hội cũng chỉ có hai phương pháp xử lý.

Một loại là mặc cho bọn họ ra ngoài xông pha, thậm chí còn hỗ trợ và giúp đỡ bọn họ.

Một loại lại hoàn toàn trái ngược, đó là môn nhân đệ tử không được phép rời khỏi Thần Thương hội. Nếu ai phản bội làm trái, cũng giống như khi sư diệt tổ, hễ là người của Thần Thương hội đều không tiếc đối địch với hần.

Chẳng hạn như đám người Tôn Thanh Nha, Tôn Vưu Liệt, Thần Thương hội rất khuyến khích bọn họ ra ngoài, vì Sơn Đông Tôn gia tranh giành thiên hạ; còn mấy người như Tôn Thanh Hà, Tôn Ngự, lại bị cấm rời khỏi Sơn Đông.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì bọn họ đã biết quá nhiều.

Biết quá nhiều về bí kỹ và bí mật của Thần Thương hội.

Giống như Tôn Thanh Hà, hắn đã từng tham gia chế tạo hỏa khí “bằng bằng bằng”, cho nên khi hắn rời khỏi Thần Thương hội, đám nguyên lão của Đại Khẩu Tôn gia đều rất dè chừng.

Lại giống như Tôn Ngự, hắn ở trong Thần Thương hội đã tham gia không ít hội nghị phá giải hỏa khí. Sơn Đông Tôn gia đã sớm có ý đưa thế lực xâm nhập võ lâm Trung Nguyên, lại tranh giành giang sơn Giang Nam. “Quân địch giả” của bọn họ đương nhiên chính là người của Tứ Xuyên Thục Trung Đường môn và Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia, vẫn luôn liên thủ kết minh nhưng lại như gần như xa, cùng với vũ khí và quân bài sát thủ của bọn họ.

“Bọc vải thơ” mà Tôn Ngự nắm giữ là một trong số phương pháp phá giải hỏa dược của Lô gia bảo, do các nguyên lão và tinh anh của Thần Thương hội Tôn gia khổ công nghiên cứu ra.

Bọn họ đương nhiên không muốn Tôn Ngự rời khỏi Thần Thương hội, giống như đối với Tôn Thanh Hà, không ai muốn những cơ mật trọng đại này bị tiết lộ, truyền ra ngoài.

Thế nhưng bởi vì Thần Thương hội nội bộ phân liệt, chia rẽ, cuối cùng vẫn không giữ được người, càng không giữ được nhân tài.

Tôn Thanh Hà vẫn ra đi.

Tôn Ngự cũng gia nhập Phong Vũ lâu.

Có điều Tôn Ngự vẫn sợ Sơn Đông Thần Thương hội sẽ phái người đến giết hắn.

Hắn vẫn luôn đề phòng, cũng nơm nớp lo sợ.

Bởi vì hắn biết rõ, thực lực của Sơn Đông Thần Thương đã có thể sánh ngang với Giang Nam Phích Lịch đường, cho nên hắn cũng khổ công luyện

tập phương pháp phá giải thuốc nổ bằng “bọc vải thơ”. Lần này, hãn không chủ yếu dùng để đối phó với người của Lôi gia, mà là gia tộc của mình.

Không ngờ lần này lại có tác dụng lớn.

Thích Thiếu Thương muốn trưng dụng hãn, vừa lúc hãn cũng muốn thử một lần.

Hãn vừa trông thấy Thiên Hạ Đệ Thất, đã nhìn chăm chú vào đối phương, cũng “đóng đinh” đối phương.

Hãn đã sớm phát hiện ra Thiên Tuyến kia.

Hãn khẩn trương, đổ mồ hôi.

Thế nhưng hãn càng hưng phấn.

Bởi vì hãn đã chờ được, chờ được giây phút này.

Màn đã mở thì hãn phải ra sân, ra trận.

Mỗi người đều có lúc biểu hiện, hiện giờ đã đến phiên hãn, cuối cùng đã đến phiên hãn.

Thanh la đã vang lên thì phải ra sân, dù sao cũng phải diễn tuồng này, ai cũng như nhau.

Là vai diễn của người thì phải cố gắng diễn cho tốt, tiếng vỗ tay lác đác không sao, chỉ sợ không có người thưởng thức.

Sau trận này Tôn Ngư lại được người ta khen ngợi.

Hãn là “mười năm mài một kiếm, lưỡi sắc chưa từng thử”, hôm nay cuối cùng đã ra mặt xuất thủ, toàn lực ứng phó, giống như ngư long vũ (1). Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con, hãn vẫn cứ đi về núi hổ.

Trong bọc vải kia chính là Hỏa Hổ.

“Hỏa Hổ” là thuốc nổ vô cùng lợi hại, ngòi nổ kéo một cái sẽ lập tức nổ tung.

Tôn Ngư lại lao đến, dùng tấm “vải” vốn bọc Tôn Thanh Hà, nhanh chóng trùm lấy Hỏa Hổ.

Trong nháy mắt này, hãn quả thật sinh ra một cảm giác như “giành ăn với hổ”.

Hãn thậm chí còn cảm giác được trong tai vang lên tiếng gầm mãnh liệt.

Hãn còn cảm giác được thân thể đã chia năm xẻ bảy, nhưng tay, chân, đầu, thậm chí là rốn vẫn nhạy bén sinh động.

Hắn vừa bọc lấy Hỏa Hồ, vụ nổ lập tức chậm đi một chút.

Chỉ một chút là đủ rồi.

Tôn Ngự lập tức ném Hỏa Hồ đi, kể cả “bọc vải thơ”.

Hắn ném Hỏa Hồ có uy lực cực mạnh này về một nơi không người trong Tam Hợp lâu, sau đó mới nổ tung.

Hỏa Hồ bị “bọc vải thơ” trùm lấy, sức nổ đã kém xa lúc trước, hơn nữa chủ yếu lan đến tầng dưới, tức là tầng trệt và lầu hai, còn ở nơi cao uy lực giảm đi rất nhiều. Đám người Thích Thiếu Thương đều lướt ra chỗ cao bên ngoài.

Tuy là như vậy, Tam Hợp lâu vẫn bị nổ tan tành.

Nhưng lại không thể cũng không đủ thương tổn đến mấy người này.

Cũng vì chậm trễ một chút, trì hoãn một chút, Địch Phi Kinh, Lô Thuần, Thiên Hạ Đệ Thất, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Dương Vô Tà, thậm chí là Tôn Ngự, đều có thể kịp thời lướt ra khỏi Tam Hợp lâu, không bị sức nổ gây thương tích.

Cũng vì như thế, Thích Thiếu Thương mới có thể truy kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Văn Tuyết Ngạn chưa kịp chuẩn bị, đã giống như chim sợ cành cong, hoảng hốt ứng biến.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30 – Cùng Múa Với Sói.

T

hiên Hạ Đệ Thất lướt ra ngoài, giống như một con nghệt long.

Phía sau hắn lại có một con phi long, phi long một tay vắt ngang trời.

Phi long nổi giận công kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất vội quay đầu ứng chiến. Lúc này vụ nổ đã xảy ra, hai người bị ảnh hưởng, vẫn vừa giao thủ vừa rơi xuống.

Bọn họ rơi xuống theo tro bụi mảnh vụn, vừa rơi vừa giao chiến. Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất chật vật giống như một con sói bị thương, còn Thích Thiều Thương lại giống như một con báo giận dữ truy sát, áo trắng phát phơ, ra tay chiêu chiêu tàn nhẫn, nhìn từ xa giống như cùng múa với sói, thật ra là cùng múa với sát thủ số một trong kinh thành hiện nay, tranh đấu sinh tử tồn vong.

Ngay lúc này, ánh kiếm chợt lóe lên.

Ánh kiếm lạnh và sáng, độc và ác.

Ánh kiếm vô cùng thâm lương mỹ lệ, nhưng kiếm pháp lại hết sức dị thường.

Bởi vì dù là từ góc độ, từ thể công hay là từ kỹ xảo, nếu dùng tay phát kiếm đều không thể có được thủ pháp như vậy, cũng quyết không có hiệu quả này.

Đích xác, đây không phải thủ pháp, mà là cước pháp.

Cũng không chỉ là kiếm pháp minh mẫn chuẩn xác, mà là kiếm thuật như ác mộng khiến người ta mê ảo mê hoặc.

Đó là “Mộng Trung kiếm”.

La Hán Quả không rời đi.

Hắn đã bị thương, mọi người đều cho rằng hắn đã rời đi, thực ra hắn lại như ma nhân bí mật trở lại, nấp ở trên mái hiên, chờ Thích Thiều Thương ra ngoài tiếp tục phục giết.

Hắn đang bị thương, còn bị thương rất nặng.

Nhưng hắn chưa chết, đầu chí cũng chưa chết.

Hắn vẫn có thể xuất kiếm, “Mộng Trung kiếm” của hắn.

Kiếm của hắn đâm về phía Thích Thiếu Thương, chí nguyện phải thành, ý nguyện phải giết.

Một kiếm này còn mạnh, còn độc, còn đáng sợ hơn so với một kiếm sau bình phong trong Tam Hợp lâu.

Thích Thiếu Thương đang toàn tâm toàn ý, toàn lực toàn thân truy kích Thiên Hạ Đệ Thất. Y có nằm mơ cũng không ngờ “Mộng Trung Kiếm” vẫn còn trốn ở đây chờ đợi, muốn cho y một kích tất sát.

Một kiếm này như mộng như ảo, đã không thể kiêng dè, cũng không thể chống đỡ, càng không kịp né tránh.

Thích Thiếu Thương đã sắp trúng kiếm, trúng chiêu.

Thế nhưng một vệt kiếm xanh lạnh lẽo lại “quét” lên.

Một kiếm này vừa xuất ra, chiếu lên gương mặt tuần tú của La Thụy Giác đang nhắm mắt sử kiếm, mi mắt đều xanh lá.

Màu xanh biếc xâm nhập, cũng xâm người.

Người xuất kiếm là Tôn Thanh Hà.

Hắn tuy cũng bị thương, nhưng vẫn đang nghe, đang chờ, đang nghỉ ngơi lấy sức, quên đi sống chết, xả thân chờ đợi, toàn lực ứng phó, muốn phát ra một kiếm này với “Mộng Trung kiếm”.

La Thụy Giác “nổ” ra.

Uy lực của một kiếm này, so với Hỏa Hồ có lẽ còn không thể ngăn cản, thế không sánh được, mạnh không bì được.

Thế sự vốn không có công bình tuyệt đối.

Nếu thật sự có công bình, người sẽ không được giết chim, chim không được ăn sâu, sâu không được ăn lá cây, cây cối không được hút chất dinh dưỡng của đất.

Nếu là công bình, mèo không được bắt chuột, chuột không được ăn trộm, như vậy ai nuôi mèo, ai ăn chuột? Nếu vì công bình, chuột không thể ăn vụng, như vậy ai nuôi chuột? Sư tử, hổ, thú vật sẽ ăn gì? Nếu như muốn công bình, người không thể ăn thịt, càng không thể thương tổn bất cứ sinh vật nào, như vậy chẳng phải người đã sớm chết đói, tuyệt chủng rồi?

Người sống trên đời có cao quý cũng có thấp hèn, mặc dù bọn họ có thể dựa vào cố gắng và phấn đấu của từng người, thay đổi và cải thiện vận mệnh của mình, nhưng dù sao xuất thân khác nhau, mức độ phấn đấu cũng sẽ khác nhau. Huống hồ, có người may mắn cũng có người bất hạnh, thiên phú tài năng của mỗi người lại khác nhau, bề ngoài khỏe mạnh cũng là bầm sinh, lại tạo thành thay đổi có tính quyết định. Ai nói thế sự có thể công bình.

Ít nhất cũng không có công bình tuyệt đối.

Có lẽ, tinh thần hiệp giả là bệnh vực kẻ yếu, thiên hạ có bao nhiêu chuyện bất bình, hẳn đều muốn đòi lại công đạo cho những người bị hàm oan.

Là công đạo chứ không phải công bình.

Mặc dù không giống nhau, nhưng cảm thấy hợp tình hợp lý hơn một chút, như vậy cũng đã tốt hơn nhiều, cũng khiến người ta bình thản hơn.

Cho nên, khi có một số người vô ý chỉ trích những người có chí hành hiệp là “không công bằng”, bọn họ cũng không biết, trong lúc vô tình đã thương tổn nghiêm trọng đến tâm tình của hãn, càng “khó chịu” hơn so với ngàn câu công kích. Bọn họ chiến đấu vì công bình, mặc dù biết rõ sẽ không có kết quả tốt.

Đối với người bình thường đã xem việc bị ức hiếp là chuyện đương nhiên, làm một hiệp giả càng muốn trả lại cho hãn một cái công đạo, điều này cũng là đặc tính của hiệp sĩ, “biết không thể làm nhưng vẫn cứ làm”.

Nhưng có một số người, trời sinh giống như đối địch.

Mọi người sống trên đời, giống như không đối lập thì không thể tồn tại được.

Chẳng hạn như sư tử và hổ, chim ưng và rắn, tân đảng và cựu đảng đương triều, không liều mạng một mất một còn thì không được.

Bọn họ lại không giống như mèo và chó, trâu và dê, Thái Kinh và Chu Lệ, Thích Thiều Thương và Lôi Quyển, đôi khi vẫn có thể sống chung với nhau, cùng nhau liên thủ tìm một lối ra cho mọi người.

Có lẽ, bọn nó (hãn) bọn đều quá cường hãn, đến nỗi không thể chứa chấp đối phương, không thể cùng tồn tại trên đời?

Thế nhưng, Thích Thiều Thương cũng rất cường hãn, Tôn Thanh Hà vẫn trợ giúp y, nhiều lần đối phó với La Thụy Giác. Chẳng lẽ đây cũng là oan nghiệt kiếp trước không hóa giải được? Mà từng kiếm của La Thụy Giác chém vào Thích Thiều Thương, chẳng lẽ cũng là thù hận của đời trước?

Ai biết?

Mọi người chỉ biết La Thụy Giác đã xuất kiếm chém Thích Thiều Thương.

Một kiếm kinh điển như cái liếc mắt dụi dằm, công kích bất ngờ.

Nhưng Tôn Thanh Hà cũng phát ra một kiếm với La Thụy Giác.

Phát sau mà tới trước, tấn công để cứu.

Đường kiếm này rất rõ ràng.

Nếu La Thụy Giác kiên quyết muốn giết chết Thích Thiều Thương, cho dù có thành công, cũng sẽ không kịp ngăn cản một kiếm này của Tôn Thanh Hà.

Hắn chắc chắn sẽ chết.

Thế nhưng Thích Thiều Thương căn bản không để ý đến một kiếm kia, chỉ truy kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Y giống như đã nhận định một kiếm kia của La Thụy Giác sẽ không thương tổn được y, cũng nhận định sẽ có một kiếm kia của Tôn Thanh Hà đến cứu y.

Vụ đánh cuộc này rất mạo hiểm.

Nếu La Thụy Giác tàn nhẫn một chút, xuất kiếm nhanh một chút, Tôn Thanh Hà chậm một chút, do dự một chút, y sẽ phải bỏ mạng giữa trời.

Thế nhưng lòng y đã không còn tạp niệm.

Y chuyên tâm nhất trí, truy sát Thiên Hạ Đệ Thất.

Loại người như y, chỉ cần đã quyết định một chuyện, cho rằng có thể mạo hiểm, đáng giá, vậy thì sẽ không sợ gian khổ, không sợ khó khăn, đặt hết một lần, toàn lực một kích.

Làm việc nghĩa không chùn bước, đặt sống chết ở bên ngoài.

Lúc này người “tiếp ứng” rất quan trọng.

Trước kia Thích Thiều Thương từng tin lầm Cố Tích Triều, đến nỗi gần như thua không còn manh giáp.

Trong trận chiến này, y trước tiên đã ủy thác cho Tôn Ngự, sau đó lại phó thác cho Tôn Thanh Hà.

Y có tin lắm người nữa không?

Không có.

Tôn Thanh Hà đã phát ra kiếm của hãn, kiếm thế còn ác liệt hơn vừa rồi hãn giao chiến với La Thụy Giác trong Tam Hợp lâu.

Vừa nãy ở trong lâu, La Thụy Giác phá bình phong phát kiếm, Tôn Thanh Hà phát sau mà đến, kết quả hãn bị trúng một kiếm, hiện giờ còn chảy máu. Lúc này, hãn trên không đụng trời, dưới không đụng đất, thương thế bởi vì vọt lên mà bắn ra máu tươi. Nhưng kiếm pháp của hãn lại càng thâm lương, thâm hiểm, thậm chí bầu trời cũng chấn động thành tiếng ong ong, gió lớn hoành hoành.

Một kiếm này của hãn còn nhanh hơn vừa rồi, cho nên phát sau mà tới trước.

Chẳng lẽ con người hãn càng bị thương thì càng dũng cảm, càng áp chế thì càng dũng mãnh sao?

Bọn họ hai người hai kiếm, lại gặp nhau, lại đối đầu, giống như hai con sói trên đất hay hai con rồng trên trời, liều mạng với nhau, trên đất cắn xé khiến cho trời trắng không ánh sáng, trên trời cũng náo động đến mức trời rung đất chuyển.

Tình hình rất rõ ràng.

Nếu La Thụy Giác muốn giết Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà sẽ giết hãn.

Tôn Thanh Hà đã tìm đến người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Hãn đã “vừa ý” La Thụy Giác.

Hãn đã nhìn chăm chăm vào Kiếm.

Hãn đóng đinh vào đối phương.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31 – Gặp Nhau Trong Mơ.

C

ước kiếm” của La Thụy Giác đã sắp chém ngang vào Thích Thiếu Thương. Nếu như một kiếm này chém trúng, Thích Thiếu Thương nhất định sẽ bị chém làm hai khúc.

Nhưng kiếm của Tôn Thanh Hà cũng đã áp sát lưng La Thụy Giác.

Nếu La Thụy Giác giết Thích Thiếu Thương trước, không kịp biến chiêu, nhất định sẽ bị một kiếm của Tôn Thanh Hà xuyên qua, chắc chắn phải chết.

Nếu La Thụy Giác thu chiêu tự bảo vệ mình, Tôn Thanh Hà sẽ đổi thành phát kiếm đi trước (hắn xuất kiếm với La Thụy Giác trước), cũng phát chiêu ở sau (tập kích sau lưng La Thụy Giác), võ công của La Thụy Giác có cao, e rằng cũng mất thế chủ động, không kịp cứu mình.

Có người nói, phải đến lúc hoạn nạn mới thấy được chân tình, phải gặp ngăn trở, đả kích và tôi luyện mới nhìn ra ai là anh hùng. Bảo kiếm sắc từ mài giữa ra, hoa mai thơm từ đông lạnh đến.

Lúc này La Thụy Giác đã thi triển ra thủ đoạn phi phạm.

Hắn đột nhiên làm một chuyện, đó là lộn nhào một cái.

Hắn vốn đang phát kiếm với Thích Thiếu Thương, đột nhiên lộn nhào, vừa nhanh vừa linh hoạt, sau một tiếng rít, một kiếm kia giống như đổi thành chém xuống đầu Tôn Thanh Hà phía sau.

Thân hình La Thụy Giác vừa biến đổi, một kiếm kia của Tôn Thanh Hà cũng không cần đâm nữa.

Bởi vì có đâm về phía trước, cũng chỉ đâm vào khoảng không.

Một khoảng không thật lớn.

Nhưng thân hình La Thụy Giác vừa biến đổi, kiếm thế của Tôn Thanh Hà cũng chợt biến.

Hắn cầm kiếm hất lên phía trên.

Một chiêu kia của La Thụy Giác vừa ngăn cản vừa phản kích, một kiếm vốn chém về phía Thích Thiếu Thương, lại quay ngược chém xuống đầu Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà đang toàn lực xông đến ngăn cản La Thụy Giác giết Thích Thiếu Thương, thân hình tiến tới đã không kịp né qua trái phải hoặc rút lui. Mắt thấy một kiếm kia của La Thụy Giác sẽ chém vào đầu Tôn Thanh Hà, thậm chí Tôn Thanh Hà đã cảm giác được da đầu tê dại, khí lạnh phả vào trán, trước mắt là một mảng trắng xóa lạnh lẽo.

Mắt thấy Tôn Thanh Hà sẽ trúng một kiếm này.

Mắt thấy Tôn Thanh Hà sẽ bị một kiếm này chém làm hai mảnh.

Kiếm đã đến trán, kiếm khí đã xâm nhập vào đỉnh đầu.

Nhưng kiếm đột nhiên dừng lại, không chém xuống nữa.

Tại sao không chém xuống?

La Thụy Giác hoàn toàn không có lý do khoan dung cho Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà đã hai lần chủ động tìm La Thụy Giác gây phiền toái. Mà với con người của La Thụy Giác, từng có một lần chưởng môn nhân của Điểm Thương phái là “Đại Sư La Kiếm Khách” Hoàng Sơn Thạch mắng hăm một câu “con người của người thật phiền phức”, hăm liền một mạch giết chết Hoàng Sơn Thạch cùng với năm vị sư đệ, hai vị sư muội đồng môn và tám tên đệ tử của người này.

Loại người giống như hăn, sao lại bỏ qua cho Tôn Thanh Hà?

Đương nhiên sẽ không, không bỏ qua.

Lúc này Tôn Thanh Hà đã mồ hôi chảy ròng ròng, kiếm khí bức đến khiến cho da đầu của hăn giống như bị cắt đứt.

Hăn không nhúc nhích, hăn đã bị kiếm khí lạnh lẽo chấn nhiếp.

Nhưng La Thụy Giác cũng không động, hăn cũng bị chấn động đứng yên.

Bởi vì mũi kiếm của Tôn Thanh Hà đã đặt dưới cằm chân của hăn.

Chân trái của hăn đã bị khí lạnh tỏa ra từ thân kiếm của Tôn Thanh Hà bức đến dựng hết cả lông, nổi cả da gà.

Chỉ cần kiếm của hăn chém xuống, cũng giống như đưa chân tặng cho Tôn Thanh Hà, một chém đứt ngang.

Cước kiếm đã đứt, còn có thể sát thương Tôn Thanh Hà không?

Không biết.

Trước khi chân đứt, liệu có thể chém gương mặt kỳ quái của Tôn Thanh Hà ra làm hai khúc?

Không biết.

Sau khi chém chết Tôn Thanh Hà, liệu có thể lập tức thu chiêu, không bị Tôn Thanh Hà gây thương tích?

Không biết.

Ít nhất cũng không nắm chắc.

Hiện giờ La Thụy Giác chỉ rõ nhất một điểm.

Chỉ cần chân mình tiếp tục phát lực, đầu của Tôn Thanh Hà nhất định khó giữ được, lập tức mất mạng. Nhưng chân của hắn vừa phát lực, có thể sẽ bị kiếm chém đứt trước, khi đó liệu có thể giết được đối phương hay không, điều này không còn nằm trong suy đoán nữa.

Đến nước này, hắn đã không còn cách nào.

Nếu như hắn dùng tay phát kiếm, có thể còn cầm cự được.

Tôn Thanh Hà bị kiếm của hắn ép trên đầu, sớm muộn gì cũng không chống đỡ được.

Chỉ cần hắn tiếp tục chờ đợi, nhất định có thể chiến thắng, chiến thắng vững vàng.

Nhưng bây giờ hắn lại không thể chờ lâu, bởi vì hắn lộn nhào giữa trời, dùng chân phát kiếm.

Hắn chỉ có thể ngưng lại trong chốc lát, như vậy đã rất hiếm thấy, cuối cùng vẫn phải lật người rơi xuống.

Rơi nghiêng ra phía ngoài.

Hắn từ từ đáp xuống bên ngoài bảy thước, hơn nữa cũng biết đã mất đi cơ hội tốt để giết chết đại địch này.

Mọi người đều đổ mồ hôi vì Tôn Thanh Hà, cũng đều xông xáo.

Nhưng Tôn Thanh Hà lại đổ máu.

Trán của hắn giác đã bị quầng kiếm gây thương tích, rỉ máu và cả mồ hôi.

Hắn lại một lần nữa thành công ngăn cản La Thụy Giác ám sát Thích Thiếu Thương.

Hai người giao chiến hai lần trong lầu ngoài lầu, kiếm pháp và công lực kích phát lẫn nhau, mới biết hai bên lại hiểu nhau sâu như thế.

La Thụy Giác hơi thở dốc.

Hắn có thể ở giữa không trung biến chiêu, lật người, lại ở giữa trời đột ngột dừng lại, tuy chỉ một khoảnh khắc nhưng nguyên khí đã tổn thương nặng nề.

Y phục nơi tay phải của hắn có một vết kiếm, rách ra. Dùng kiếm thể suy đoán, La Thụy Giác trúng một kiếm này, ít nhất phải đứt gân rách cơ, e rằng cánh tay này không đứt cũng khó bảo đảm không tàn phế.

Giống như vết thương bị rách da, lộ ra một lớp gân thịt màu trắng lộn ra ngoài, bên trong xám xịt, nhưng lại không có máu rỉ ra.

Không có một chút vết máu nào.

Hắn cũng không có vẻ nhịn đau.

Chẳng lẽ tay của hắn vốn đã tàn phế?

Chẳng lẽ vì tay đã tàn phế, cho nên hắn mới luyện thành tuyệt thế “kiếm trên chân”?

Hiển nhiên hắn đã hơi mệt mỏi.

Dùng chân phát kiếm, sức mạnh lớn hơn nhiều so với dùng tay xuất kiếm, góc độ cũng kỳ lạ hơn.

Nhưng cũng đặc biệt hao tổn sức lực, càng đặc biệt nguy hiểm.

Mấy chùm tóc đen của hắn rũ xuống che kín trán, phủ lên mắt trái.

Hắn dùng mắt phải sáng ngời linh hoạt nhìn chăm chăm vào Tôn Thanh Hà, giống như muốn đóng đinh đối phương.

Sau đó hắn hung ác hỏi Tôn Thanh Hà:

- Tại sao ngươi luôn đối phó với ta?

Tôn Thanh Hà lại trả lời:

- Ngươi không nên giết bằng hữu của ta.

La Thụy Giác dùng tay vuốt mái tóc phía trước, đầu cũng ngửa lên:

- Ngươi mà ta giết đã quá nhiều.

Tôn Thanh Hà nói:

- Ít nhất ngươi không nên giết một người.

La Thụy Giác hỏi:

- Ai?

Tôn Thanh Hà nói:

- Tôn Vưu Liệt, y cũng là thành viên trong gia tộc ta.

La Thụy Giác cười lạnh lẽo, có vẻ giận dữ khó tả:

- Ta không giết hắn. Đêm đó kẻ giết người không chỉ mình ta.

Tôn Thanh Hà nói:

- Ta biết. Nhưng đêm đó người và hắn đều ra tay, nếu các người không ra tay, Liệt đại ca cũng sẽ không chết.

La Thụy Giác biết “hắn” mà Tôn Thanh Hà nói đến, chính là Thiên Hạ Đệ Thất đang giao thủ với Thích Thiếu Thương.

Tôn Thanh Hà nói:

- Cho nên ta ra tay với người, chỉ cần người bị ta ngăn cản, không thể đối phó với Thích Thiếu Thương, Thích lâu chủ sẽ có thể giải quyết Thiên Hạ Đệ Thất.

La Thụy Giác giận dữ cười nói:

- Giỏi, đây xem như là kế một đá hai chim của người sao?

Tôn Thanh Hà thông thả nói:

- Ta không phải là đá. Người muốn xem mình là chim cũng không sao.

La Thụy Giác vẫn không cam lòng:

- Vậy tại sao người luôn giúp Thích Thiếu Thương?

Lần này Tôn Thanh Hà không trả lời.

La Thụy Giác nhìn lại trận chiến, đánh giá tình hình, cuối cùng dừng chân, hất mái tóc dài, cắn hận nói:

- Được, họ Tôn kia, đợi ta luyện thành giết người trong mộng, chúng ta sẽ gặp nhau trong mộng!

Dứt lời hắn liền rời đi.

Đi một cách chớp nhoáng, còn nhanh hơn so với lúc tới.

Nhưng trong mắt cao thủ như Tôn Thanh Hà và Vô Tình, đã phát hiện bước chân của hắn hơi loạn choạng.

Hiển nhiên chân phải của hắn hơi khập khiễng.

Không biết có phải bị kiếm khí của Tôn Thanh Hà gây thương tích, giống như trán của Tôn Thanh Hà bị quăng kiếm của hắn đả thương?

Sau khi hẩn biến mất, chợt nghe Tôn Thanh Hà vẫn lăm bằm, ấn kiếm cảm thán:

- Được, hãy gặp nhau trong mộng.

Nhân sinh vốn như một giấc mộng.

Hắn thật sự sẽ có một ngày gặp “Mộng Trung kiếm” này trong mộng sao?

Như vậy, mộng là kiếm? Hay là so kiếm?

Người so với người thì tức chết, kiếm so với kiếm thì sao?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32 – Kẻ Tâm Thường Quấy Nhiều Lần Nhau.

T

hích Thiếu Thương biết khi phi thân truy sát Thiên Hạ Đệ Thất, phía dưới có ít nhất bảy trăm người hi vọng y chết, tám trăm người muốn giết y.

Nhưng chỉ cần những người đó vừa động thủ, cũng có ít nhất chín trăm người sẽ ra tay cứu y.

Những năm gần đây, chẳng những y đã thành lập danh vọng trên giang hồ, xây dựng quyền uy trong võ lâm, quan trọng hơn là y đã dùng danh vọng và địa vị này kết giao không ít bằng hữu, giúp mọi người làm không ít chuyện, khiến cho nhiều người thiếu tình của y, còn có không ít người phải dựa vào y để kiếm cơm, những người này đều không muốn cũng không thể để y chết.

Y nhận được sự ủng hộ của đám người này, cho nên địa vị và danh vọng càng ngày càng lớn, càng ngày càng vững.

Giữa bọn họ đã trở thành một loại “liên hệ máu mủ” giống như răng môi gắn bó.

Thậm chí y và Tôn Thanh Hà cũng như vậy.

Sau khi Tôn Thanh Hà rời khỏi Sơn Đông Thần Thương hội, Tôn Vưu Liệt vẫn luôn đồng tình và ủng hộ hẳn. Hai người Tôn Vưu Liệt và Tôn Thanh Nha đều gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, trở thành đại tướng trong lâu. Sau khi Tôn Thanh Hà vào kinh, lại xảy ra nhiều tin đồn và án kiện hái hoa hiếu sát có liên quan đến hẳn, nhưng Tôn Vưu Liệt và Tôn Thanh Nha vẫn không tin, cho rằng chắc chắn có người mưu hại, lại tìm mọi cách bào chữa cho hẳn.

Không lâu sau, Tôn Vưu Liệt vì hành thích thiên tử nên bị Thiên Hạ Đệ Thất giết chết. Khi đó người phụ trách diệt trừ “Danh Môn Tứ Tú” còn có Hắc Quang Thượng Nhân, La Thụy Giác và Nhậm Lao Nhậm Oán.

Tôn Thanh Hà đã sớm có tiếng xấu tại kinh sư, vốn không có ý ở lại nơi này, nhưng hẳn lại muốn báo thù cho Tôn Vưu Liệt, ít nhất cũng phải giết

chết Thiên Hạ Đệ Thất rồi mới đi.

Cho nên hãn và Thích Thiều Thương đã có ước định, nếu như trong bọn họ ai giao chiến với Thiên Hạ Đệ Thất, người còn lại sẽ phụ trách giải quyết những cường địch khác.

Trước cuộc gặp mặt tại Tam Hợp lâu hôm nay, Thích Thiều Thương đã sớm được nội ứng của Lục Phân Bán đường thông báo, có lẽ Thiên Hạ Đệ Thất và La Hán Quả sẽ phục kích mình, do đó y đã báo cho Tôn Thanh Hà.

Vì vậy, Tôn Thanh Hà đã biến thành một cái “bọc vải” được Tôn Ngự xách trên tay, mang theo đến Tam Hợp lâu.

Bọn họ hợp tác chặt chẽ, chi viện cho nhau.

Tôn Thanh Hà ngăn cản La Thụy Giác, Thích Thiều Thương lại truy kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Y không chỉ muốn diệt trừ một tên đại tướng dưới tay Thái Kinh, cũng muốn vì võ lâm trừ đi một mối hại lớn, còn muốn giúp Tôn Thanh Hà giết chết kẻ thù này để trả ân tình.

Vì tình vì nghĩa, về công về tư, y đều phải giết Thiên Hạ Đệ Thất, không thể bỏ qua.

Thiên Hạ Đệ Thất bị truy sát, đang cố sức bỏ chạy, hoảng hốt vô cùng, đột nhiên thân hình của hãn dừng lại.

Đây là chuyện cực kỳ khó khăn, thân hình của hãn khựng lại giữa không trung, tại nơi trên không đưng trời, dưới không đưng đất, không thể mượn lực, hãn lại giống như “đông cứng” giữa không trung.

Mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng đã rất không dễ dàng, gần như không thể làm được.

Hãn đã làm được chuyện này, khinh công đã đạt đến cảnh giới này, nhưng làm như vậy lại không có ích gì, thậm chí còn có hại.

Nhờ vậy Thích Thiều Thương đã đuổi kịp hãn.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên dừng lại, quay người, xoay đầu.

Thích Thiều Thương liền đánh tới một quyền.

Vẫn đánh vào mũi, vẫn dùng năm tay.

Thế nhưng một quyền này của y lại đánh vào khoảng không.

Bởi vì thân thể của Thiên Hạ Đệ Thất đã từ giữa không trung trầm xuống, hoặc là hần vốn có thể tiếp tục đứng giữa không trung, nhưng lại cố ý vội vàng trầm xuống.

Thân thể của hần vừa trầm xuống, một quyền kia của Thích Thiểu Thương liền đánh vào khoảng không.

Giữa người Thích Thiểu Thương lại lộ ra sơ hở.

Thiên Hạ Đệ Thất nhắm chuẩn sơ hở này, lập tức phát động thể công.

Hần đã đoạt được “thế”, cũng phát ra “Thế kiếm”.

“Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”.

Giống như thật sự có ngàn vạn mặt trời, trong tay áo trái của hần đột nhiên nổ ra ngàn vạn ánh sáng vàng lấp lánh chói mắt, bắn về phía Thích Thiểu Thương.

“Quân bài sát thủ” này vốn luôn nằm trong bọc vải của hần, lúc này lại cất trong tay áo trái, vẫn luôn ẩn giấu đến bây giờ mới tung ra.

Một kích phải giết, thế không thể cản.

Ngày đó Thiên Y Hữu Phùng cũng chết bởi một chiêu “Thế kiếm” này. Anh hùng hảo hán nằm xuống dưới “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” này cũng nhiều không đến xuể.

Thích Thiểu Thương thì sao?

Y có phải là ngoại lệ không?

Y có thể ngăn cản không?

Đây là “tuyệt chiêu” của Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu so sánh, Hỏa Hổ chỉ là “vũ khí bí mật” của Thiên Hạ Đệ Thất, hần định dùng loại hỏa khí này để ám sát Thích Thiểu Thương.

Đó chỉ là “hoàn thành mệnh lệnh”.

Nếu so quyền cước luận võ công, hần cảm thấy mặc dù tuyệt chiêu này được truyền từ Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng hần đã luyện đến thuần thục, trò giỏi hơn thầy, hần tự tin đã vượt qua sư phụ của mình.

Sở dĩ hần mệnh danh là “Thiên Hạ Đệ Thất”, cũng không phải là khiêm tốn, mà là tự ca ngợi mình. Về chính trị, hần tin tưởng một ngày nào đó có thể đi theo bước chân của những Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Lệ, Vương Phủ, Đồng Quán, Vương Tử Ưng. Còn về võ công tu vi, địa vị võ lâm, hần

lại tuyên bố xem những người nổi tiếng còn tồn tại trên đời (có thể ẩn cư đã lâu) làm mục tiêu, bọn họ là Yến Cuồng Đồ, Lý Trầm Chu, Chu Thuận Thủy, Tiêu Thu Thủy, Phương Ca Ngâm và Gia Cát Tiểu Hoa.

Sau khi Yến Cuồng Đồ, Chu Thuận Thủy, Lý Trầm Chu qua đời, người trong suy nghĩ của hắn lại biến đổi, dùng Quan Thất thay thế Yến Cuồng Đồ, dùng Tra Khiếu Thiên thay thế Lý Trầm Chu, dùng Nguyên Thập Tam Hạng thay thế Chu Thuận Thủy.

Sau khi Nguyên Thập Tam Hạng chết (hắn là một trong số “thủ phạm” gây nên cái chết của Nguyên Thập Tam Hạng), hắn lại dùng Lạc Dương Ôn Văn, một người cao thâm khó lường nhưng cả đời đau khổ vì tình để thay thế Nguyên Thập Tam Hạng.

Kỳ vọng của hắn đối với bản thân, đó là hiện giờ hắn vẫn là “Thiên Hạ Đệ Thất”, nhưng hắn sẽ lần lượt đuổi theo, bắt kịp, lần lượt giết chết (giống như đối với Nguyên Thập Tam Hạng), lần lượt thay thế địa vị.

Ngay cả những nhân vật võ lâm danh động thiên hạ, quyền khuynh một thời như Tô Mộng Châm, Lôi Tồn, Cửu U Thần Quân, Sở Tương Ngọc, Thẩm Hồ Thiên, hắn đều không xếp vào danh sách.

Hắn đương nhiên tự phụ, bởi vì hắn có chỗ dựa.

Chỗ dựa này chính là tuyệt kỹ của hắn, “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”, cũng chính là cái gọi là “Thế kiếm”.

Hắn tự tin có thể dựa vào “Thế kiếm” này, lần lượt đập tan tất cả chương ngại trước mặt, lần lượt đánh bại, giết lên từng bước.

Hắn không phải kẻ tầm thường.

Kẻ tầm thường tự loạn.

Hắn chỉ xác định mục tiêu, trèo lên phía trên.

Hắn tìm Thái Kinh làm chỗ dựa, chí hướng lại càng kiên định.

Hắn muốn trở thành nhân vật võ lâm có quyền thế, được sùng ái nhất dưới tay Thái Kinh, giúp Thái Kinh điều khiển thế lực giang hồ. Hắn muốn dùng võ công và tuyệt chiêu đã khổ tâm tu luyện, cùng với bất chấp thủ đoạn để đạt được mục tiêu này.

Giống như văn nhân nhờ vào văn chương, công danh, được vua tán thưởng, lại như dũng sĩ mong được lập công, giết địch nơi sa trường, đổi lấy triều

đình ban thường.

Hoặc giống như đám người Vương Tử Ưng, Chiêm Hắc Quang, dùng danh nghĩa đạo, phật lấy được tin tưởng sùng ái, đủ để hô mưa gọi gió, tô tó như mây. Hoặc giống như Vương Phủ, Chu Lệ nịnh hót hối lộ, được phong quan tiến chức, quân chủ tin tưởng coi trọng.

Những người như thế, hiệu quả đều như nhau.

Nhưng cho dù như vậy, người muốn được sùng ái trước mặt thiên tử, quyền tướng có rất nhiều, hơn nữa mỗi người đều có chỗ dựa, cũng có một thân tài nghệ, biết lấy lòng người khác.

Kẻ tầm thường quấy nhiễu lẫn nhau.

Có lúc, Thiên Hạ Đệ Thất thật sự nuốt không nổi khí giận này, cho nên hăn muốn thở ra một hơi.

Muốn thở ra một hơi, trước tiên phải làm một số chuyện thổ khí bật hơi (cảm thấy sảng khoái).

Muốn vượt trội xuất sắc thì phải làm chuyện mà người khác không làm được, một trong số đó chính là giết chết Thích Thiếu Thương.

Hiện giờ hăn đang muốn giết chết Thích Thiếu Thương.

Thoạt nhìn giống như Thích Thiếu Thương đang truy kích hăn, nhưng thật ra là hăn đang dẫn dụ Thích Thiếu Thương đuổi theo, như vậy hăn mới có thể dùng một kích giết chết “thủ lĩnh quần long” của võ lâm bạch đạo trong kinh thành.

Cửu Hiện Thần Long, Độc Tý Ngạo Kiếm, Thích Thiếu Thương.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 33 – Cùng Ngủ Với Địch.

K

iếm ngạo.

Người càng ngạo.

Khi Thích Thiệu Thương còn thiếu niên đặc chí, luôn luôn tự phụ nhưng không tự đại, tự hứa (tự ca ngợi mình) nhưng không tự tư (ích kỷ).

Sự kiêu ngạo của y là ở trong xương, còn bên ngoài y hành xử nho nhã lễ độ, hết sức khiêm tốn.

Có lẽ chỉ khi y dùng kiếm, người mới có thể nhìn ra sự kiêu ngạo của y.

Y ngạo mạn đến mức ngay cả kiếm của y cũng tỏa ra một sự kiêu ngạo mênh mông.

Lạnh lùng ngạo mạn như băng, xâm nhập vào đáy lòng.

Y sử dụng một loại kiếm pháp chống lại vận mệnh.

Y vừa xuất kiếm, trong trời đất, trên thế gian, lên trời xuống đất, giống như chỉ còn lại một mình y.

Chỉ một người, một kiếm, một chiêu.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Thế kiếm”, một quyền kia của Thích Thiệu Thương đột nhiên đánh ngược trở lại.

Đánh vào chính mình.

Loại quyền pháp này có một đặc điểm, một quyền xuất ra, nếu đánh trật cũng không thu về, quyền thế lập tức xoay chuyển, đánh vào mục tiêu thứ hai. Đây vốn là quyền pháp do trại chủ Lao Huyệt Quang của Liên Vân trại năm xưa sáng tạo ra, tên của nó là “Hồi Long quyền”.

Quyền có thể đánh trật, quyền cũng có thể quay lại, nhưng không phải một quyền tự đánh vào mình chứ?

Một quyền này của Thích Thiệu Thương quả thật như vậy.

Y dùng một quyền đánh về phía mình, thật sự đánh vào mình.

Một tiếng “bộp” vang lên, một quyền kia đánh vào hông y.

Bên hông y có kiếm, một quyền kia đã đánh vào vỏ kiếm.

Sau một tiếng “soạt”, Thanh Long kiếm không cần rút tự rời khỏi vỏ, bay lên trời sau đó rơi vào tay y.

Ánh sáng xanh chợt hiện, mũi kiếm xanh giơ lên.

Y đánh ra một kiếm, đó là một chiêu có sát thế mạnh nhất trong “Nhất Tự kiếm pháp” của y, “Nhất Nộ Bạt Kiếm”.

Hiện giờ, y chẳng những nhất nộ bạt kiếm (giận lên rút kiếm), cũng nhất lộ bạt kiếm (một mạch rút kiếm).

Thân hình y còn ở trên không, giữa người để trống. Thân hình của Thiên Hạ Đệ Thất lại đột nhiên trầm xuống, phát ra “Thế kiếm” vào ngực Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương lại phóng lên cao, từ trên lao xuống, đánh ra “Nhất Nộ Bạt Kiếm” của mình.

Kiếm sắc như một đoá hoa nở rộ.

Kiếm giận hoa cuồng.

Kiếm ý đạt đến coi thường vận mệnh.

Hoa nở điên cuồng chống lại héo tàn.

Thế nhưng một kiếm Thanh Long này, có thể đối kháng với “Thế kiếm” giống như ngàn mặt trời cùng nở rộ sao?

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Thế kiếm”, thân hình lại nhanh chóng rơi xuống.

Trong nháy mắt này, hắn cũng không khẳng định “Thế kiếm” của mình sẽ giết được Thích Thiếu Thương, nhưng có một chuyện hắn lại xác định.

Bất kể Thích Thiếu Thương có tiếp được một chiêu “Thế kiếm” của hắn hay không, hắn cũng đã tạm thời lui vào nơi an toàn, thoát ra khỏi nơi nguy hiểm.

Có điều hắn phát ra “Thế kiếm” cũng rất hao tổn sức lực, nguyên khí đại thương.

Hắn nhất định phải khôi phục lại.

Kẻ thù của hắn rất nhiều.

Hắn luôn cảm thấy mình quá “trung”, nếu như đủ tốt, tại sao lại có nhiều kẻ thù muốn dồn hắn vào chỗ chết như vậy?

Kẻ địch của hắn đều rất hận hắn.

Hắn cũng không thể cho người khác cơ hội.

Vì vậy ngay cả khi phi thân rơi xuống, hắn cũng nắm bắt thời cơ, cố gắng hồi khí, nhanh chóng điều tức.

Hắn đã không có lựa chọn khác, nhưng hắn vẫn còn “một chiêu cuối cùng” khác.

Thế nhưng tất cả đều phải chờ hắn “hồi phục một hơi trước” rồi mới nói.

Cho nên, hắn từ trong tay áo trái phát ra “Thế kiếm”, thân hình lại nhanh chóng rơi xuống, vừa vội vàng điều tức tụ khí, vừa thận trọng xem xét tám phương bốn mặt. Nếu có người nào thừa dịp này ám toán, đánh lén hắn, hắn nhất định có thể kịp thời đề phòng, phản kích.

Loại người giống như hắn đã không thể sơ ý, không được sai sót, không thể sai lầm.

Nhưng hắn vẫn phạm sai lầm.

Bởi vì hắn không ngờ được, hai chân hắn vừa đạp xuống phiến đá của đường lớn Hoàng Khố, phía sau đã có người kêu lên một tiếng:

- Xem đánh!

Hắn lập tức quay đầu lại.

Khi hắn còn chưa nhìn thấy kẻ địch của mình, trước tiên đã nhìn thấy một nắm tay.

Một nắm tay thật to, cũng thật gần.

Một quyền này đánh vào mũi hắn.

Hắn lập tức cảm thấy trời đất mù mịt, sao vàng tỏa ra, bay về phía sau.

Nếu không phải hắn có đầu chí ngoan cường, sức bền và sức chịu đựng hơn người, hơn nữa hắn vừa phát hiện tình hình không ổn, lập tức dùng nội lực đánh gãy xương mũi của mình, để tránh xương vỡ đâm vào trong mặt gây đau đớn và mất mạng, vậy thì hắn đã sớm hôn mê, không bò dậy nổi rồi.

Hắn thật sự không ngờ được, người đứng ở phía sau hắn, sau đó đánh một quyền vào mặt hắn, lại chính là Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương đã không còn ở trên không.

Kiếm vẫn còn.

Thanh Long kiếm của y giống như rồng dạo, hơn nữa thật sự giống như rồng bay, bay lượn trên chín tầng trời, đang ngang dọc giao kích với “Thế

kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất, đan xen vào nhau, thậm chí còn đang đối kháng, giao phong, không rơi vào thế yếu, cũng không có dấu hiệu thất bại. Thích Thiếu Thương lại không cầm kiếm, y đã dùng ý ngự kiếm.

Y không còn ở trên trời. Như vậy, nếu Thiên Hạ Đệ Thất có thể phát chiêu xong liền đáp xuống đất, y cũng có thể đáp xuống theo, thậm chí còn nhanh hơn một bước so với Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất có thể làm được, Thích Thiếu Thương cũng không có lý do gì không làm được. Văn Tuyết Ngạn đã thiếu sót bước này.

Bước này có khác biệt rất lớn, lớn đến mức đủ để phân thắng bại, định sống chết.

Cao thủ giao chiến, không thể sơ suất một chút nào, cũng không thể sai lầm một bước nào.

Thanh Long kiếm của Thích Thiếu Thương đang giao chiến với “Thế kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất giữa không trung, đốm lửa tung tóe, khiến người ta cảm thán, trợn mắt há mồm. Một kiếm ý một kiếm thế, chính là “đánh nhau mới biết hiểu nhau sâu” .

Thế nhưng Thích Thiếu Thương đối với Thiên Hạ Đệ Thất lại quyến luyến không rời, đuổi cũng không đi, bởi vì y ít nhất đã đáp ứng với hai người, phải tự mình giết chết Thiên Hạ Đệ Thất kỳ dị khó lường, tàn nhẫn âm hiểm này. Cho nên y vừa gặp đối phương, quả thật như bóng dính với người, như ruồi bu thi thể, thậm chí không tiếc giành ăn với hổ, cùng ngủ với địch.

Y và đối phương cũng đã trở thành “đánh nhau mới biết hiểu nhau sâu”, ít nhất Thiên Hạ Đệ Thất một quyền vừa động, vừa tiến vừa lui, Thích Thiếu Thương đều nắm bắt đến mức rõ như lòng bàn tay.

Hơn nữa y đã nhắm chuẩn vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Đó là vết thương của Thiên Hạ Đệ Thất.

Đã là sơ hở, cũng là chỗ hiểm, càng là nhược điểm.

Mỗi chiêu mỗi quyền của y đều nhắm vào nơi đó phát qua, đánh qua.

Hiện tại, cuối cùng y đã kích trúng, đánh trúng.

Thiên Hạ Đệ Thất ngã xuống.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34 – Quyển Luyện Với Ma.

N

hững người có mặt đều khiếp sợ, kinh hãi không thôi.

Có người biết nhìn, cũng không hiểu Thích Thiếu Thương làm sao có thể “phân thân”, kiếm kia làm sao có thể “tự động nghênh địch”. Phần lớn mọi người đều không biết nhìn, bọn họ chỉ biết trận chiến này chẳng những chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ có một số ít người hiểu cách nhìn, mới biết võ công của Thích Thiếu Thương đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, tâm kiếm liên thông, kiếm ý hợp nhất, kiếm có trong tay hay không, người có ở đó hay không đã không quan trọng. Ngay cả Địch Phi Kinh và Tôn Thanh Hà, ngày đó từng tận mắt nhìn thấy Thích Thiếu Thương chiến đấu với “Chiến Thần” Quan Thất, cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Dù sao, tại trung tâm kinh thành, trên đỉnh nhà cổ kia, Thích Thiếu Thương cũng chưa từng thi triển ra loại kiếm pháp này, cùng với thực lực như vậy.

Chẳng lẽ Thích Thiếu Thương gặp phải Thiên Hạ Đệ Thất, lại bị kích phát sức chiến đấu thật sự của y?

Loại chiến lực này quá đáng sợ.

Mà Vô Tình luôn quen thuộc với kiếm pháp của Thích Thiếu Thương, trong lòng cũng hết sức kinh ngạc.

Y từng nghe nhị sư đệ Thiết Thủ nói, “Nhất Tự kiếm pháp” của Thích Thiếu Thương là thiên hạ vô song, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, e rằng Thích Thiếu Thương đã luyện thành kiếm pháp mà gần ba trăm hai mươi tám năm qua người ta chỉ biết đến nó, nhưng không ai biết phương thức của nó.

“Thân vô thái phượng song phi nhận, tâm hữu thanh long nhất kiếm thông!”
(trên người không có đôi dao sắc có thể bay lượn như phượng hoàng, tâm linh lại có một kiếm có thể tương thông như rồng xanh)

Nếu Thích Thiếu Thương thật sự đã luyện thành loại kiếm pháp tuyệt thế này, vậy e rằng còn có sát chiêu chân chính đáng sợ phía sau.

“Sát chiêu” thật sự còn ở phía sau.

Thiên Hạ Đệ Thất trúng phải một quyền, máu tươi đầy mặt, đột nhiên lại bắn lên.

Hắn chẳng những không ngã, hơn nữa còn “nhe nanh múa vuốt” phản công Xương mũi của hắn đã vỡ, cơ mặt đã vặn vẹo biến hình. Nhưng đấu chí của hắn chưa chết, chiến chí cũng vẫn còn.

Lúc này hắn giống như ma quỷ đang tìm người để cắn, cũng giống như đã trúng ma, nhập ma, quyến luyến với ma, bị ma xâm nhập, giống như ma điên lao đến Thích Thiếu Thương.

Hắn vốn đã bị thương.

Hỏa Hổ của hắn đã thất bại.

“Thế kiếm” của hắn đã đánh trật.

Hắn bị thương rất nặng, lẽ ra đã như nổ mìn hết đà.

Như vậy, chẳng lẽ hắn còn có sát chiêu, tuyệt chiêu lợi hại hơn vẫn chưa thi triển. Hiện nay, lúc này, hắn lại muốn toàn lực đối phó, dốc sức đánh một trận?

Nếu như không có, vậy một chiêu này của hắn chỉ là tà dương buổi chiều, hồi quang phản chiếu, giống như chịu chết mà thôi.

Nếu như có, vậy một kích này của hắn đương nhiên sẽ kinh động lòng người, không gì sánh được.

Đáp án là “có”.

Thiên Hạ Đệ Thất vọt lên, tay trái vung ra, mãnh liệt đánh xuống, chân phải bay đập theo một góc độ kỳ lạ, chân trái đột nhiên đá ra thật nhanh, mỗi chiêu đều ác, đều độc, đều tuyệt, đều liều mạng.

Nhưng đáng sợ nhất không phải những thứ này, mà là tay phải của hắn chỉ nhẹ nhàng cử động.

Thứ cử động là ống tay áo.

Người ở rất gần có lẽ sẽ nghe được một tiếng “phụp” nho nhỏ.

Rất nhỏ, rất bé.

Thậm chí âm thanh này còn có phần dịu dàng như mộng mị.

Nhưng người nhanh mắt có lẽ sẽ nhìn thấy ánh bạc lóe lên.

Chỉ lóe lên, rất nhanh, cực nhanh.

Ánh bạc mây còn mang theo vẻ rực rỡ.

Sau một tiếng vang như ngân nga, một ánh sáng rực rỡ quét qua mắt, thứ mà Thiên Hạ Đệ Thất đánh ra, lại là ám khí bí truyền mà năm đó, ngày xưa, hôm nay, hiện tại, sau này, tương lai đều đàm luận biến sắc, nghe thấy kinh hãi.

Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm.

Không sai, chính là “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Nghe đồn, năm đó “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Ma” của Quyền Lực bang đã tập hợp sức lực, tâm huyết, trí tuệ và tài nghệ của mọi người, vào sinh nhật thứ bốn mươi của Lý Trầm Chu, đã tặng cho y ba ống “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Mỗi ống thần châm có mười chín mũi, tổng cộng chế tạo năm mươi tám mũi, nhưng vào lúc chế tạo lại bị mất một mũi.

Nghe nói, ba ống “Cửu Thiên Thập Địa thần châm” này không phát thì thôi, một khi phát ra thì không ai có thể phá được, không ai có thể tránh được, không ai có thể tiếp được, cũng không ai có thể trị được.

Một khi trúng châm, không người nào có thể trị được, cũng không thuốc nào có thể chữa được.

Nếu như “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” này có thể chế tạo xong sớm một bước, thậm chí là chế tạo sản xuất hàng loạt, có lẽ Quyền Lực bang sẽ không sụp đổ, ít nhất cũng sẽ không sụp đổ hoàn toàn như vậy. Thế nhưng, khi Thập Cửu Nhân Ma của Quyền Lực bang đem tất cả những thứ cần thiết, bao gồm cơ quan bản vẽ và “thần châm” được Hắc diện Thái gia chuyên tâm đúc chế, Thục Trung Đường môn hết lòng rèn giũa, giao cho “Quỷ Phủ Thần Công” Ban Ban Biện của Diêu Thủ Ban gia ghép thành, Ban Ban Biện lại làm mất một mũi “ma châm”, khiến cho chư “Thần Ma” của Quyền Lực bang nghi ngờ y, thậm chí không còn tín nhiệm. Sau này Ban gia mưu cầu dựng lại thanh danh, tranh giành võ lâm, do đó đã triệu hồi Ban Ban Biện. Nhưng vì mối hận cũ này, Bát Đại Thiên Vương của Quyền Lực bang đã tiến hành phá hoại, khiến cho Diêu Thủ Ban gia thương vong rất nhiều, không thể có địa vị cao trong võ lâm.

Ba ống “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Châm” này cuối cùng lại được một đại hảo thủ khác của Diệu Thủ Ban gia hoàn thành, đó là “phản đồ” của Ban môn, “Nhất Tuyến Bất Kiến Thiên” Ban Kiệt Minh.

Hoàn thành thì hoàn thành, nhưng vẫn có thiếu sót.

Ban Kiệt Minh có ngoại hiệu “Nhất Tuyến Bất Kiến Thiên” (một đường không thấy trời), là do cặp mắt của hắn vừa hẹp vừa nhỏ, mí mắt vừa dày vừa nhiều vết chai, thoạt nhìn còn tưởng rằng hắn là người mù. Nhưng hắn chẳng những mắt thần như điện, đêm tối thấy vật như ban ngày, hơn nữa tay nghề kỹ thuật cũng cực kỳ cao minh tinh xảo. Đáng tiếc là châm đồng do hắn chế tạo vẫn khó tránh khỏi có một chút bệnh nhỏ.

Cũng vì thiếu sót nho nhỏ này, khiến cho “Thập Cửu thần châm” vẫn tồn tại một sơ hở có thể phá, có thể giải, có thể thu, có thể trị.

Khi đó bang chủ Lý Trầm Chu của Quyền Lực bang đã lệnh cho đại tướng dưới quyền là Liễu tổng quản Liễu Tùy Phong, đi “bù đắp” cái “thiếu sót” này, Liễu Ngũ công tử cũng thúc giục Ban Kiệt Minh cải tiến loại cơ quan này. Đáng tiếc là khi công việc này vẫn còn đang nghiên cứu, Quyền Lực bang đã bị “Thần Châu kết nghĩa” của Tiêu Thu Thủy, cùng với “Bảy mươi hai đường thủy” của Chu Đại Thiên Vương, còn có cao thủ võ lâm của Kim, Liêu và Trung Nguyên hợp sức đánh tan.

“Tiệc nuôi” này cũng trở thành “tiệc nuôi” vĩnh viễn.

“Thiếu sót” này cũng biến thành “thiếu sót” vĩnh hằng.

“Quân Lâm Thiên Hạ” Lý Trầm Chu bởi vì nỗi đau mất vợ, thương tâm bỏ mạng, sau đó ba ống cơ quan “thần ma phi châm” này phân biệt rơi vào tay người khác.

“Người khác” ở đây, trong đó có hai người là cha con Văn Trương.

Văn Trương chính là người giết chết Ban Kiệt Minh.

Quyền Lực bang tan vỡ, nhân vật có thực lực đã chết, cao thủ có sức chiến đấu đã rải rác, còn lại chẳng bao nhiêu. Thế là các đạo nhân mã trong võ lâm, trên giang hồ đều tuyên bố “diệt cỏ tận gốc, trừ gian triệt để”, ào ào truy sát “dư nghiệt” của Quyền Lực bang, đánh “chó rơi xuống nước”.

Triều đình cũng không ngoại lệ.

Bởi vì làm chuyện này thực sự không nguy hiểm bao nhiêu, Quyền Lực bang đã không còn sức phản công đánh trả.

Hơn nữa còn có danh tiếng tốt, dù sao cũng là trừ ma vệ đạo, trừ hại chém yêu.

Ngoài ra còn có báo đáp rất lớn, những năm gần đây Quyền Lực bang có tiền có ruộng, không thừa dịp này vơ vét của những kẻ “già nua yếu ớt” kia, chẳng lẽ lại để cho người khác ăn sạch đồ ngon?

Loại chuyện này, triều đình đương nhiên không chịu thua kém, cấm quân cũng không rơi sau người.

Đồng Quán phụng chiếu làm “đại nguyên soái diệt trừ thổ phi”, thực ra hẳn chỉ phụ trách đục khoét môi ngon, còn thật sự thực thi “hành động tiêu diệt” là vài thủ hạ tín nhiệm dưới tay hẳn.

Trong đó bao gồm Văn Trương.

Văn Trương có “con mắt tinh đời” xem xét tình thế, biết những bang chúng còn sống của Quyền Lực bang đã như “dầu hết đèn tắt”, chỉ còn lại lác đác, cho nên hẳn đã nhắm vào những người từng có quan hệ mật thiết với Quyền Lực bang.

Hẳn chọn trúng Ban Kiệt Minh.

Hẳn dùng danh nghĩa triều đình ban chỉ, thông qua hình bộ bắt được Ban Kiệt Minh.

Khi đó Ban Kiệt Minh đã không có bối cảnh của Diêu Thủ Ban gia, lại mất đi sự chiếu cố của Quyền Lực bang, dĩ nhiên không dám kháng chỉ, ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Văn Trương đã nắm chắc Ban Kiệt Minh trong tay, liền bắt đầu “chỉnh lý” tay thợ võ công không cao nhưng tài nghệ hạng nhất này.

Đương nhiên, Ban Kiệt Minh không chịu nổi hành hạ, cái gì cũng vui lòng khai ra, cái gì cũng nguyện ý dâng tặng.

Khi y đã khai ra tất cả, dâng tặng tất cả, còn lại dĩ nhiên là cái chết.

Văn Trương đương nhiên sẽ không để y sống.

Những thứ mà Văn Trương lấy được từ y có thể nói không ít, bao gồm hai ống cơ quan nổ mạnh “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”. Còn một ống khác, Ban Kiệt Minh nói đã sớm tặng cho Lý Trầm Chu rồi, mà Lý

bang chủ có thể đã giao nó cho Liễu tổng quản, còn Liễu Ngũ công tử để nó ở đâu thì không ai biết.

Bởi vì Liễu Tùy Phong cũng đã qua đời.

Hai ống “ma châm” này, Văn Trương để lại một ống cho mình dùng, còn một ống đưa cho con trai Văn Tuyết Ngạn của hắn đang muốn ra ngoài xông pha.

Con trai dù sao cũng là con trai, cũng là con của mình.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn luôn giữ lại “tuyệt chiêu” này, “quân bài sát thủ” này. Cho nên hắn biết mình sẽ không thua, sẽ không chết.

Bởi vì hắn còn có “thủ đoạn cuối cùng”.

“Một chiêu cuối cùng” của cao thủ thật sự, thông thường chính là một kích có lực sát thương lớn nhất, mạnh nhất, đáng sợ nhất.

Cho nên quần hùng tại đường lớn Hoàng Khố, đường Thống Khố, hẻm Khố Thống, hẻm Lục Cân, đường Lam Sam, đã tận mắt nhìn thấy vũ khí chỉ nghe trong lời đồn, chỉ tồn tại trong tin đồn, có lực sát thương cực lớn, cực mạnh, cực kỳ đặc biệt, cùng với phương pháp sử dụng nó.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35 – Vừa Tê Đại Lập Tức Bắn Ra.

A

i cũng từng nghe nói đến loại vũ khí đáng sợ này.

Nhưng chưa ai tận mắt nhìn thấy loại vũ khí sắc bén này, bởi vì những người từng chứng kiến uy lực của nó đều đã bỏ mạng rồi.

Ống “ma châm” này một khi phát ra, mặc dù có thể dùng lại, nhưng rất “phiền toái”.

Thứ nhất, nó phải lắp đặt lại, nếu như lập tức sử dụng lần nữa, rất có thể cơ nỏ sẽ nổ tung tự hủy.

Thứ hai, muốn dùng ống “ma châm” này, trước tiên phải có “châm”. Châm kia một khi đã phát ra, dĩ nhiên phải bắn vào trên người, trong cơ thể kẻ địch, hơn nữa còn lập tức chui vào tâm mạch, muốn lấy ra từng mũi đương nhiên rất mất thời gian, cũng rất khó khăn.

Thứ ba, ống cơ nỏ này kết cấu rất tinh xảo, trước khi sử dụng phải lắp đặt thật chính xác cẩn thận, nếu không chẳng những không thể vận hành, hơn nữa còn tự gây ra thương tích cho mình.

Vì vậy ống châm này một khi phát ra, mỗi trận chiến chỉ có thể sử dụng một lần.

Muốn dùng lại thì phải mất thời gian tâm lực, hơn nữa cơ quan đã sử dụng, hiệu lực cũng kém hơn lúc trước một chút.

Do đó không đến lúc bất đắc dĩ, Thiên Hạ Đệ Thất cũng không muốn dùng “vũ khí thần bí” này.

Từ khi trên tay hắn có một ống “Cửu Thiên Thập Địa, thập cửu thần châm” này, cũng chỉ sử dụng hai lần.

Một lần là dùng để đối phó với đại địch võ công cao hơn hắn rất nhiều, “Thiên Tàng Vương” Hà Thời.

Võ công của người này quá cao, cho dù dùng võ công chiêu thức gì đối phó với y, y chỉ cần dùng một quyết chữ “Tàng” là có thể bao dung rộng rãi, bao quát vạn vật, thâm tóm hòa tan nó.

Cho nên hắn đành phải xuất động ống độc châm này.

“Thiên Tàng Vương” Hà Thời vẫn “thâu tóm” nó, nhưng lại dâng tặng tính mạng.

Trận chiến này khiến Thiên Hạ Đệ Thất dần dần lộ mặt, danh động thiên hạ, mặc dù mọi người đều không biết hắn làm thế nào giành được thắng lợi. Khi hai người quyết chiến cũng không có ai tại hiện trường, chỉ biết sau đó Hà Thời đã chết, còn Thiên Hạ Đệ Thất vẫn sống yên lành.

Một lần khác là dùng để đối phó với hảo thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia, “Thất Sát Nhất Oa Phong” Ôn Tùy Đình.

Ôn Tùy Đình là cao thủ của Lão Tự Hiệu, y có bảy loại thủ pháp dùng độc, có một không hai trong thiên hạ, mà ám khí tẩm độc “Nhất Oa Phong” của y chỉ cần phát ra trước, kẻ địch cũng chỉ có đường chết, không có cơ hội cản/tránh/né/lánh/sống sót.

Không có, hoàn toàn không có.

Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất đã tặng cho y một nỏ “Thập Cửu thần châm”, đóng đinh y trước.

Sau đó hắn lại ngăn cấm mình tiếp tục dùng tuyệt chiêu cứu mạng này.

“Vũ khí bí mật” của một người, đương nhiên càng khiến người khác nhìn không thấu thì càng tốt.

Để người khác nhìn thấu, vậy thì không còn là “bí mật” nữa, càng không đối phó được người, không cứu được mình.

Dù là ngày đó giao chiến với Thiên Y Hữu Phùng, tuy hắn bị thương nhưng vẫn không dùng đến “một chiêu cuối cùng” này.

Hiện giờ hắn đã dùng đến.

Hắn dùng để đối phó với Thích Thiếu Thương.

Tuyệt thế binh khí, một ống cơ quan này vừa xuất hiện đã phát ra tiếng vang, vàng sáng, thậm chí còn có một chút mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương thoang thoảng lượn lơ lửng động.

Hắn thậm chí còn cảm thấy khuỷu tay tê dại.

Hắn rất yêu thích loại cảm giác này, bởi vì hắn biết lúc này “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” đã bắn ra. Tại khoảnh khắc cơ quan rung

lên bắn ra, sau đó trở nên lỏng lẻo, làm rung động cơ thể, loại cảm giác đó cũng gần giống như ân ái giao hoan.

Hiện giờ hắn đã cảm thấy mình “tê dại”.

Châm đã bắn ra, Thích Thiếu Thương nhất định phải chết.

Lúc này hắn đã không để ý đến tất cả hậu quả.

Thích Thiếu Thương đã ở trước mặt công chúng đánh ngã hắn, sỉ nhục hắn, hắn nhất định phải phản kích, phản công.

Hắn nhất định phải giết chết Thích Thiếu Thương, nếu không thì không thể tiếp tục đặt chân tại võ lâm kinh sư, không thể tiếp tục đứng trước giang hồ đồng đạo, cũng không thể làm “thiên hạ đệ thất” của hắn...

Cho dù để hán tử hai phe hắc bạch biết được hắn sở hữu ống “sát thủ” này, hắn cũng phải giết chết cường địch trước mắt rồi tính sau.

Ngã xuống thì phải bò dậy.

Ngã ở đâu thì bò dậy ở đó.

Ai làm hắn ngã, hắn sẽ khiến cho người đó cả đời không bò dậy nổi.

Hắn đã không thể chùn bước, không có đường lui.

Bình đầu thương không phải tất thắng.

Chuyện cầm phần trào dâng, người dựa sông chiến đấu, đó là việc thường xuyên xảy ra, nhưng không phải ai cầm phần là có thể thắng lợi.

Có điều bình đầu thương có thể sử dụng, bởi vì sức mạnh đầu thương cầm phần này dù sao cũng không thể coi thường, không thể sơ suất.

Huống hồ trên tay Thiên Hạ Đệ Thất còn có thần binh lợi khí, lên trời xuống đất có một không hai.

Thế sự thường bất ngờ.

Có lúc, người đặc biệt đi thăm viếng một người, nhưng lại uống công, đang trên đường trở về, lại gặp phải một chí giao xa cách từ lâu mà người rất tưởng nhớ, quả thật là bất ngờ kinh hi.

Có lúc, người thầm yêu một người, nhưng vẫn không dám mở miệng. Kết quả, từ trong miệng bằng hữu mới biết được, hóa ra nàng cũng luôn yêu thầm người, nhưng lúc người biết được thì nàng đã thất vọng đi xa rồi.

Thế sự thường như thế.

Có điều những thứ này đại khái còn xem như chuyện tốt.

Nhưng đối với Thiên Hạ Đệ Thất, “bất ngờ” này tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Bởi vì hãn tính chuẩn “một chiêu cuối cùng” này của mình nhất định có thể khiến Thích Thiếu Thương bất ngờ, hơn nữa nhất định có thể giết chết Thích Thiếu Thương, cho nên hãn mới chịu đựng đau đớn cực lớn, bản ngược trở lại, cho Thích Thiếu Thương một kích trí mạng.

Hãn nằm mơ cũng không ngờ được, Thích Thiếu Thương cũng không bất ngờ.

Thích Thiếu Thương đang chờ một kích này.

Trong tay áo của Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”, tay áo trái trống rỗng của Thích Thiếu Thương cũng đột nhiên lay động.

Nơi đó không có tay, nhưng cũng gắn lên một ống dài bằng kim loại.

Khác biệt lớn nhất giữa ống dài này và ống nỏ lắp nơi khuỷu tay Thiên Hạ Đệ Thất, đó là trên đỉnh ống dài của Thiên Hạ Đệ Thất có mười chín lỗ châm cực nhỏ, có thể trong nháy mắt phát ra độc châm.

Thích Thiếu Thương lại khác, ống dài của y không có lỗ, chỉ có một cái hốc.

Cái hốc này đang phát ra một vòng xoáy, một loại lực lượng.

Loại lực lượng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, không tính là quá yếu, cũng không tính là quá mạnh, vừa vặn hút toàn bộ phi châm do Thiên Hạ Đệ Thất bắn ra vào ống kim loại gắn trên cánh tay cụt của Thích Thiếu Thương.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36 – Ngứa Ngáy Muốn Chui Ra.

T

rên thực tế, chẳng những “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” do Thiên Hạ Đệ Thất phát ra bị “hút” qua, ngay cả thân hình Văn Tuyết Ngạn cũng bị “hút” đi.

Bởi vì trong tay Thiên Hạ Đệ Thất vẫn còn ống nỏ kia.

Cánh tay cụt của Thích Thiếu Thương giống như gắp một khối nam châm lớn, hơn nữa còn có “sức hút” đặc biệt với ống nỏ trong tay áo Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất một chiêu sẩy tay, đồng thời cũng sẩy chân, người đã mất đi không chế, “bay” đến chỗ Thích Thiếu Thương.

Hắn đã không thể đứng vững được.

Hắn chợt nhìn thấy một nắm tay đến gần, sau đó là một mảng đen kịt.

Theo sau nắm tay, mảng đen kịt hoàn toàn biến thành đốm nhỏ.

Cuối cùng hắn nghe được một loại âm thanh. Khi vừa nhìn thấy Thích Thiếu Thương, hắn đã sợ nghe thấy âm thanh này.

Đó là tiếng sống mũi rạn nứt.

Thiên Hạ Đệ Thất ôm mặt ngồi xuống, máu mũi chảy dài, nhưng tay phải của hắn vẫn bị tay trái của Thích Thiếu Thương “dính” lấy, không thể rút lại, không thể phân ra.

Hắn cuối cùng vẫn trúng quyền.

Thích Thiếu Thương cuối cùng vẫn đánh trúng sống mũi của hắn.

Đau, hơn nữa còn choáng.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn gắng gượng không ngã.

Đầu tiên hắn cảm giác được một tiếng ầm vang, chỉ cảm thấy vị trí sống mũi, ấn đường, nhân trung ngứa ngáy, giống như có mấy con sâu hay thứ gì đó muốn chui ra. Hắn vừa cúi đầu, máu tươi liền chảy ra, lúc này hắn mới cảm thấy đau đớn xé nát ruột gan.

Hắn đã bị trọng thương, nhưng hắn không la, không hét, cũng không cầu xin.

Hắn biết lần này mình đã hoàn toàn xong rồi.

Thích Thiếu Thương lại biết rõ tuyệt chiêu, hành động và đòn sát thủ của hắn.

Hắn không phục.

Hắn biết người mà mình đắc tội thật sự quá nhiều, sẽ không có ai đến cứu hắn. Thái Kinh hiện tại không muốn công khai đối địch với “thủ lĩnh quần long”, có muốn cũng không thể công khai phái người đến cứu hắn. Huống hồ, Thái Kinh sai hắn đi giết Thích Thiếu Thương, rốt cuộc là hi vọng hắn giết chết Thích Thiếu Thương, hay là hắn bị Thích Thiếu Thương giết chết, hoặc là hắn và Thích Thiếu Thương cùng chết, hắn cũng nhìn không thấu, tìm không ra.

Không ai hiểu rõ ý của Thái Kinh. Một người làm quan lớn như hắn, khi người suy đoán hắn nhất định sẽ như thế kia, hắn lại sẽ như thế này; người cho rằng hắn nhất định sẽ như thế này, hắn lại sẽ như thế kia. Có thể làm quan lớn trong triều đình lâu dài, đa phần đều hành sự như vậy.

Lúc này hắn chỉ trông chờ Thích Thiếu Thương có sơ xuất, vừa sơ suất thì hắn sẽ có thể phản kích.

Hắn cũng chỉ mong đợi vào Lục Phân Bán đường.

Dù sao lần này đối phó với Thích Thiếu Thương, hắn và người của Lục Phân Bán đường cũng cùng một trận tuyến. Hắn chết đi, Lục Phân Bán đường cũng không có lợi ích gì, hơn nữa còn khó ăn nói trước mặt Thái Kinh.

Trong nháy mắt này, hắn đã bị trọng thương chỉ còn lại ba hi vọng cuối cùng.

Vùng vẫy/kẻ địch sơ suất/đồng đạo giang hồ của Lục Phân Bán đường sẽ vì nghĩa cứu giúp.

Thiên Hạ Đệ Thất đã quen nhìn thấy đối thủ cầu xin, van nài, vùng vẫy lúc sắp chết, cuối cùng vẫn chết trong tay hắn, hôm nay hắn lại gặp phải khốn cảnh như vậy.

Hơn nữa xương mũi của hắn còn rạn nứt, mặt đầy máu, máu chảy như suối đau vào tim phổi, nửa người của hắn vẫn bị Thích Thiếu Thương khống chế.

- Thích lâu chủ, xin để lại người sống!

Người “cứu” hãn cuối cùng đã xuất hiện?

Nhưng đây không phải là giọng nói của Dịch Phi Kinh, cũng không phải là âm thanh của Lôi Thuần.

(Ai?)

Vào thời khắc quan trọng này, ai lại mạo hiểm chọc giận Thích Thiếu Thương và người của Kim Phong Tể Vũ lâu, trước mặt công chúng, dưới sự quan sát của mọi người, lên tiếng đứng ra “bảo vệ” hãn?

- Ngài đã thấy rồi, là hãn ám toán ta trước.

Đây là giọng nói của Thích Thiếu Thương.

Đáng chết là khi Thích Thiếu Thương lên tiếng, lại không lộ ra một chút sợ hãi nào. Càng đáng sợ là thanh kiếm tuyết trắng kia không biết từ lúc nào đã nằm trên tay y, hơn nữa mũi kiếm đang chỉ vào ấn đường của Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất đã cảm giác rất rõ sự lạnh lẽo trên mũi kiếm, điều này khiến hãn tuy đau nhưng không dám cử động.

Ít nhất không thể loạn động.

- Ta thấy rồi.

Người nói chuyện ở bên dưới, lòng đường.

- Ta giết hãn là vì tự vệ, đó cũng là chuyện đương nhiên.

- Ngài đúng là giết hãn vì tự vệ, nhưng hiện giờ ngài đã chế ngự được hãn, ngài có thể không giết hãn. Nếu bây giờ ngài vẫn khẳng khẳng muốn giết hãn, trước mặt mọi người e rằng khó mà bào chữa.

- Đại bố đầu, nếu hôm nay ta thả tên này, liệu ngài có thể bảo đảm hãn sẽ không tiếp tục gây ra tội ác? Ngài đừng quên, tên này có thể liên quan đến ít nhất mười mấy vụ án lớn trong kinh thành.

- Thích lâu chủ, chính vì hãn không chỉ liên quan đến mười mấy vụ huyết án trong kinh, mà còn liên quan đến đại án tại mấy thành lớn khác ngoài kinh thành, hơn nữa phần lớn là tàn sát công sai nha dịch, cho nên hôm nay ta không phải muốn ngài tha cho tên này, mà là xin ngài giao tên này cho ta, để chúng ta xử lý một số nghi án trước kia.

Thích Thiếu Thương trầm ngâm.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã hiểu rõ một chuyện.

Người này không phải tới cứu hãn, mà là tới xử lý hãn.

Người này đương nhiên chính là Vô Tình.

Như vậy cũng tốt, ít nhất không phải lập tức tự chết trong tay Thích Thiểu Thương.

Đây cũng là một đường hi vọng.

Chợt nghe Thích Thiểu Thương nói:

- Thế nhưng... nếu thả hãn như vậy, ta không cam tâm.

Trong lòng Thiên Hạ Đệ Thất trầm xuống.

Hãn cũng nói tiếp một câu:

- Ta cũng không cam tâm.

Thích Thiểu Thương nói:

- Hử? Ta đã công bình quyết chiến đánh bại người, người có gì không cam tâm?

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Bởi vì trận quyết chiến này vốn không công bình.

Thích Thiểu Thương ngạc nhiên nói:

- Không công bình? Người đã dùng ám khí, thuốc nổ và đòn sát thủ để đối phó với ta, ta ứng phó được, còn xem như không công bình?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Ta đã dùng không ít tuyệt chiêu, nhưng người lại hiểu rõ vũ khí bí mật của ta như lòng bàn tay. Chẳng hạn như Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này, nếu người không biết trước ta sẽ tới, cũng không biết ta có vũ khí tuyệt mật này, hơn nữa không có cao nhân khác trợ giúp, vậy cho dù người biết được uy lực của ám khí này cũng quyết không phá được nó.

Thích Thiểu Thương đã cười:

- Lần này người lại nói đúng. Ta đã nhận được tình báo, đại khái đoán được người sẽ đến chuyển này, ra tay đối phó với ta.

Chợt nghe Vô Tình cũng nói:

- Lần này người cũng đã đoán đúng. Ta vẫn luôn điều tra thân thế bối cảnh của người, suy đoán người chính là con trai của Văn Trương Văn đại nhân. Trên tay Văn đại nhân có một ống Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần

châm, mà cao thủ từng chết trong tay người cũng có vết thương tương tự, cho nên ta hoài nghi trên tay người cũng có một ống ám khí như vậy, vì vậy đã thông báo cho Thích lâu chủ.

Thiên Hạ Đệ Thất ôm mặt, trong cổ họng lọc ọc máu, vẫn bất bình, bất cam, bất hưu (không dừng), bất khuất nói:

- Biết thì có ích lợi gì? Các người biết có ống châm này cũng không phá được, dựa vào các người còn không phá được kiệt tác tâm huyết của Quyền Lực bang.

- Đúng là không phá được.

Thích Thiếu Thương hờ hững nói:

- Chúng ta tuyệt đối không phá được, nhưng lại có người nhất định phá được.

- Ai?

Thiên Hạ Đệ Thất dường như rất quan tâm đến chuyện này, còn lo lắng hơn cả tình cảnh của hãn hiện giờ.

- Ta.

Chợt nghe trong quần chúng có một người đáp lời, hơn nữa còn đứng lên.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 37 – Nhất Tiểu Chúc Hảo.

N

gười nói chuyện đứng trong đám người, nhưng vị trí của y cũng hết sức đặc biệt, vô cùng khéo léo.

Y không đứng trong đám người của Lục Phân Bán đường, cũng không đứng trong đám người của Kim Phong Tế Vũ lâu, mà là vừa vặn (không biết cố ý hay vô ý) đứng giữa hai đội nhân mã này, lại đứng trước những nhân vật võ lâm khác đang xem náo nhiệt, hơn nữa còn vừa khéo ở bên cạnh xe lăn của Vô Tình.

Người này vóc dáng không cao, tóc hơi trụi.

Thế nhưng thoạt nhìn, người ta sẽ cảm thấy tinh thần của y rất tốt, tâm tình cũng rất tốt.

Người này rất lịch sự, rất hào hoa phong nhã, vừa nhìn đã biết là một người rất lễ độ, rất nhã nhặn, cũng rất có giáo dưỡng.

Nhưng một người có tu vi trong ẩn ngoài nén như vậy, nhất định là một nhân vật từng trải sự đời, kinh nghiệm đầy mình, giỏi về giấu tài, gặp biến không kinh.

Người như vậy, có lẽ ẩn tượng bên ngoài là nho nhã lễ độ, là một quân tử khiêm tốn, thực ra có thể trong nội tâm là dục vọng và đấu chí mãnh liệt thiêu đốt, xảo trá và mưu trí cuồn cuộn, chỉ xem y có muốn lộ ra mũi nhọn, là bạn hay địch với người.

Chỉ nghe người này nhã nhặn nói:

- Chào mọi người. Ta họ Ôn.

Giọng nói của y ôn nhu, ôn hòa đến mức gần như dịu dàng động lòng người:

- Ta tên là Ôn Văn.

Y vừa nói như vậy, mọi người đều chấn động, ào ào rỉ tai nhau.

- Y đến rồi.

- Ái tướng của Lạc Dương Ôn Văn cũng đến kinh thành rồi.

- Nhất tiểu chúc hảo độc sát nhân (cười chúc tốt lành độc giết người), y chính là “Nhất Độc Tức Sát, Nhất Tiểu Chúc Hảo” Ôn Văn.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa thấy người này đứng ra, lập tức mũi, mặt, đầu của hắn đồng loạt phát tác.

Đau, trận sau còn đau hơn trận trước.

Hắn biết Ôn Văn này.

Đây là một kẻ đáng sợ.

Nếu làm bạn với y, đó có thể là bằng hữu tốt nhất; còn nếu đối địch với y, e rằng đó chính là kẻ địch khó dây vào nhất.

Y quả thật là ái tướng của Lạc Dương Vương Ôn Văn. Ái tướng của Ôn Văn không chỉ một người, mà là hai người một trái một phải, một người tên là Ôn Văn, một người tên là Ôn Hòa.

Hai người đều rất ôn văn ôn hòa (lễ độ điềm đạm), thậm chí còn rất nho nhã lương thiện, nhưng cũng đừng chọc đến bọn họ.

Vẫn có người từng trêu chọc bọn họ, đó là “Thập Vạn Đại Sơn Thập Nhất Bưu”. Bởi vì giữa đường chặn cướp giết chết thương khách, trong đó có thân thích của Lão Tự Hiệu Ôn gia, cho nên chỉ trong một đêm, tổng cộng ba trăm năm mươi sáu người trong trại của bọn chúng đều bị một mình Ôn Văn dùng độc giết chết, không chừa một ai.

Đây là một ví dụ, chỉ là một trong số đó.

Một ví dụ khác là Hoạt Can bang của Tình Lương sơn, muốn đánh cướp Ôn Văn thoát nhìn nho nho nhã nhã và đồng bạn của y, sau đó “vứt hết” xuống dưới vách núi. Kết quả là hai mươi hai tên bang chúng và lão đại “Kim Nhân Yêu” Soái Hồng Ngưu đều bị độc đến tan tác, đi khắp núi tìm những thứ bọn họ rơi mất như một con mắt, một lỗ tai, thậm chí là chiếc lưỡi duy nhất trong miệng.

Đây cũng là một ví dụ.

Trên thực tế, bọn họ cũng không phải là ái đồ của Lạc Dương Ôn Văn. Ái đồ của Ôn Tung Dương là “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y.

Bọn họ là sư đệ của Ôn Văn, cũng là cao thủ dòng chính của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Lão Tự Hiệu Ôn gia vốn dùng độc nổi danh giang hồ, ba trăm năm qua đã phát triển thành bốn phái, chế độc là Tiểu Tự Hiệu, giữ độc là Đại Tự Hiệu, dùng độc là Tử Tự Hiệu, giải độc là Hoạt Tự Hiệu, đó là bốn cây cột lớn. Giống như “Độc Hành Kỳ Thị” Ôn Ti Quyển (Bát Vô tiên sinh), Ôn Ước Hồng (Tam Hàng công tử), Ôn Thôn Thủy, Ôn Mễ Thang (Lục Thoái cư sĩ), Ôn Phong Lưu, Ôn Tung Hoành, Ôn Lạt Tử, Ôn Tâm Lão Khế, Ôn Lượng Ngọc, Ôn Noãn Tam, Ôn Huynh, Ôn Văn, Ôn Hòa, Ôn Hình, Ôn Uyển, Ôn Tình và Ôn Văn, đều là những nhân vật xuất sắc nhất trong đó.

Đáng tiếc sau khi phân chi phân phái, bởi vì phương hướng và cách xử sự khác nhau, cho nên giữa bọn họ không đoàn kết lắm, cũng có hiện tượng đấu tranh nội chiến. Điều này khiến cho Lão Tự Hiệu Ôn gia tuy dùng độc có một không hai trên giang hồ, riêng một ngọn cờ, nhưng về thế lực võ lâm, vẫn bị những phe phái đối địch của bọn họ như Thục Trung Đường môn, Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia, Đại Liên Minh và các tông các phái khác uy hiếp, nhìn như hổ đói, tùy thời sẽ phát động tiêu diệt Lão Tự Hiệu. Do đó bọn họ thỉnh thoảng đoàn kết đối ngoại, thỉnh thoảng lại phản chiến nội đấu, khiến cho tinh anh mất hết, nguyên khí đại thương, những nhân sĩ thức thời trong môn như Ôn Ước Hồng, Ôn Ti Quyển, Ôn Mễ Thang, Ôn Huynh, Ôn Văn, Ôn Văn và Ôn Hòa đều rời khỏi Lão Tự Hiệu, “tự lập môn hộ”.

Trong đó “Bát Vô tiên sinh” Ôn Ti Quyển lưu lạc thiên hạ, sức ảnh hưởng trải rộng bốn phương, lại hóa địch thành bạn với nhân vật đầu não của Cảm Tình Dụng Sự bang, thành lập Dụng Tâm Lương Khố xã (xin đọc “Tứ Đại Danh Bổ Chiến Thiên Vương” hệ liệt). Lục Trì cư sĩ Ôn Mễ Thang lại “buôn bán” tốt nhất, mở khách sạn dịch trạm khắp nơi, đón lữ khách, lắng tử, người giang hồ nghỉ ngơi dừng chân.

Nhưng về thanh thế, người đứng đầu vẫn là Ôn Văn.

Dưới cờ của y có không ít cao thủ Ôn gia, nhân mã trước kia, hơn nữa còn thu nhận người khác họ, trở thành chủ lực dưới trướng của y. Trong đó có bốn người đặc biệt xuất sắc, được xưng là “tứ đại hộ pháp” của Lạc Dương Vương Ôn Tung Dương, bọn họ là Ôn Văn, Ôn Hòa, Ôn Tử Bình và Hứa Thiên Y.

Trên giang hồ, hai người Ôn Văn và Ôn Hòa thành danh rất sớm, đã có địa vị không thể lay động. Nếu Lạc Dương Vương Ôn Văn không gặp phải đại sự cấp cao, cũng sẽ không phải bọn họ đi “xử lý”, “ra mặt”.

Do đó, những nhân vật võ lâm này vừa nhìn thấy Ôn Văn “lên đài”, tất cả đều kinh ngạc, cũng có đề phòng.

Dù sao độc của Lão Tự Hiệu cũng không phải chuyện đùa.

Thiên Hạ Đệ Thất từng “đến nhờ cậy” Lạc Dương Ôn Văn, hi vọng có thể gia nhập phe phái bọn họ. Nhưng Ôn Tung Dương giỏi xem tướng lý khí sắc, biết Văn Tuyết Ngạn quyết không phải người lương thiện, không cho cơ hội nhập môn.

Lần đó Thiên Hạ Đệ Thất đã gặp Ôn Văn, Ôn Hòa và Thiên Y Hữu Phùng.

Hắn biết những người này đều là nhân vật cực kỳ khó dây vào, nhưng cũng là mục tiêu mà khi hắn công thành danh toại, thế lớn quyền trọng, quyết chí phải diệt trừ.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì những người này từng tận mắt nhìn thấy hắn bị cự tuyệt, bị thất bại, bị khuất nhục tại Lạc Dương.

Nhưng hiện giờ, hắn chắc chắn không muốn gặp người này.

Tên cao thủ này vốn xuất thân từ nhánh Tiểu Tự Hiệu trong Lão Tự Hiệu. Nếu quân sư đã đến, e rằng là sát tinh do Lạc Dương Vương Ôn Văn phái đi đối phó mình, báo thù cho Hứa Thiên Y.

Hắn không đoán sai.

Bởi vì Ôn Văn đã giải thích:

- Người từng giết một người, y tên là Hứa Thiên Y, ngoại hiệu là Thiên Y Hữu Phùng. Y là sư đệ của ta, người trong môn chúng ta đều rất thương tiếc y. Y chết rồi, vốn nên để phụ thân y là Thiên Y cư sĩ đi báo thù cho y, đáng tiếc là Hứa Tiểu Nhất cũng đã chết. Do đó, nhiệm vụ báo thù này sẽ do chúng ta chấp hành.

Y vẫn nói rất nhã nhặn:

- Tung Dương đại hiệp giao nhiệm vụ này cho ta. Ta là một kẻ ngu dốt, không có thiên phú, tư chất không tốt, vận may cũng chẳng ra sao, cho nên bất cứ việc gì trước tiên đều phải giải đáp, tìm hiểu ngọn nguồn, điều tra kết cục.

Y cười cười lại nói:

- Không có cách nào. Bởi vì ngu dốt không bằng người khác, cho nên đành phải hao tổn thời gian, làm một chút điều tra cẩn kẽ. Trong khi điều tra, chúng ta phát hiện người rất có thể là con trai của Văn Trương Văn đại nhân. Văn đại nhân khi còn sống từng sử dụng Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, mà Quyền Lực bang ban đầu có ít nhất ba ống Thiên Địa thần châm, cho nên chúng ta hoài nghi trên tay người ít nhất cũng có một ống.

Y bổ sung:

- Có người nói loại ma châm này là do lệnh tôn truyền cho người, cũng có lời đồn là người đoạt được vũ khí này trong chiến đấu giang hồ, hơn nữa còn để lại một ống cho lệnh tôn. Cho dù thế nào, trên tay người rất có thể sở hữu vũ khí này.

Nghe đến đây, rất nhiều người trong lòng đều minh bạch. Nhưng Ôn Văn vẫn muốn ôn ôn văn văn (nhỏ nhẹ lễ độ) nói một cách thật rõ ràng. Giống như y đang vẽ một con sói hay một con hổ gì đó, muốn vẽ ra toàn bộ mọi thứ, chẳng hạn con hổ hoặc sói kia vừa rồi đã ăn thứ gì, trong dạ dày còn sót lại thứ gì.

- Khi Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Ma của Quyền Lực bang muốn chung sức chế tạo một loại ám khí để chúc thọ Lý Trầm Chu, Lão Tự Hiệu chúng ta và các đồng đạo Phích Lịch đường đã bàn bạc đối sách, vẫn luôn chú ý mật thiết đến chuyện của Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này. Chúng ta không muốn Quyền Lực bang đã tâm bưng bưng độc bá thiên hạ, cho nên vẫn luôn suy nghĩ một loại vũ khí dùng để phá giải Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này...

- Không thể nào!

Thiên Hạ Đệ Thất cảm phần nói:

- Các người vốn chưa từng nhìn thấy ống binh khí này, làm thế nào phá giải được. Chuyện này quyết không thể!

Ôn Văn nhã nhận nói:

- Đúng vậy, chưa từng nhìn thấy uy lực của ống châm này, quả thật không phá được.

Y lại rất ôn hòa nói:

- Thế nhưng chúng ta đã từng thấy.

Thiên Hạ Đệ Thất giận dữ nói:

- Người nói dối, cha con chúng ta cũng chưa dùng ống châm này đối phó với người của Ôn gia!

Chợt nghe một giọng nói cất lên:

- Nhưng lại từng dùng để đối phó ta.

Giọng nói này rất lạnh lùng, rất bình tĩnh, cũng rất kiêu ngạo.

Người nói chuyện giống như hoàn toàn không có cảm tình, nhưng cũng giống như cố sức kìm nén tất cả tình cảm, khiến người nghe hoàn toàn không cảm giác được.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa nghe, trong lòng liền trầm xuống.

Bởi vì hẳn biết người vừa lên tiếng là ai.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38 – Nhất Độc Tức Phát.

N

gười vừa lên tiếng là Vô Tình.

Y đã giao thủ với Văn Trương, đương nhiên biết được uy lực của loại thần châm này.

Ôn Văn vẫn nói cho rõ ràng hơn:

- Huống hồ Lôi Quyển cũng là hảo hữu của ta, y là người duy nhất đích thân nghênh tiếp Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm của lệnh tôn mà không chết.

Thiên Hạ Đệ Thất biết những gì đối phương nói là sự thật.

Ngày đó Văn Trương dùng “Thiên Địa thần châm” bắn vào Lôi Quyển, Lôi Quyển đã lợi dụng bộ áo lông dày trên người để thoát khỏi một kiếp.

Chỉ cần hai người bọn họ còn sống, vậy thì sẽ có người từng nhìn thấy “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Vô Tình đột nhiên đưa tay kéo một cái.

Trong tay áo của y lộ ra một đoạn ống tròn màu vàng sáng, không phải đồng cũng không phải sắt, giống hệt như chiếc ống trong tay Thiên Hạ Đệ Thất đang bị cánh tay sắt của Thích Thiếu Thương “hút” lấy.

Chỉ nghe Vô Tình nói:

- Chúng ta chẳng những biết, hơn nữa trong tay còn có một ống.

Đây đương nhiên là ống nỏ bắn ra “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” mà Văn Trương để lại sau khi chết.

Ôn Văn ôn hòa nói:

- Cho nên chúng ta dựa vào thứ này, bắt tay hợp tác với Phích Lịch đường, tìm ra biện pháp phá giải nó.

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Bọn họ lại giao cho ta dùng thử, lỡ may có chết thì cũng là ta chết, không liên quan gì đến bọn họ.

Ôn Văn khiêm tốn cười nói:

- Thích lâu chủ quá lời rồi. Hiện giờ Thích đại hiệp đã hoàn toàn chế ngự được tên thủ phạm này.

Thích Thiếu Thương nói:

- Không, là ngài chế ngự hẳn, không phải ta.

Ôn Văn nói:

- Là Thích lâu chủ đánh bại hẳn, mọi người đều nhìn thấy. Ta chỉ cung cấp Kim Cầu Tích do Lão Tự Hiệu chế tạo mà thôi.

Hóa ra thứ đã phá giải “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” gọi là “Kim Cầu Tích”.

Thích Thiếu Thương cao giọng nói:

- Ngài quá khiêm tốn rồi. Trên Kim Cầu Tích có độc của “Nhất Độc Tức Phát” Ôn Văn, nhờ đó Thiên Hạ Đệ Thất mới không có sức đánh trả. Một quyền kia của ta cho dù đánh hẳn máu tươi đầy mặt, cũng không thể khiến cho hẳn phục tùng như thế.

Y công khai nói ra mấu chốt này, hoàn toàn không chịu chiếm tiện nghi.

Ôn Văn nho nhã cười lên:

- Xem ra, Thích đại hiệp rất không muốn thiếu nhân tình.

Thích Thiếu Thương nói:

- Tại giang hồ, nhân tình là thứ không thể thiếu được, ta thà rằng thiếu ngài đầu người.

Hai người cười lên ha hả.

Vô Tình chợt nói:

- Ta lại muốn giữ một người.

Thích Thiếu Thương nhú mày:

- Hẳn? Tên này bắt được không dễ.

Vô Tình nói:

- Vấn đề là ta thiếu người ta một ân tình lớn. Huống hồ...

Y thông thả nói:

- Trước mặt mọi người, ngài cũng không thể giết hẳn như vậy. Giữ loại người này trong lâu của ngài, e rằng Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ giống như Tam Hợp lâu hôm nay, đầy rẫy vết thương.

- Được, tính ra ta cũng thiếu ân tình của ngài...

Thích Thiếu Thương đột nhiên giơ tay lên, đẩy Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài, thuận tay nhanh chóng điểm năm huyệt lớn trên người đối phương:

- Ít nhất ta cũng thiếu nhân tình của Gia Cát tiên sinh.

Bởi vì trên khớp tay của Thiên Hạ Đệ Thất có gắn ống phóng “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”, vừa va chạm với “Kim Cầu Tích” của Thích Thiếu Thương, chẳng những cơ quan trong ống đều bị hỏng, hơn nữa còn bị kích độc “Hỏa Thán Mẫu” do “Nhất Độc Tức Phát” Ôn Văn bố trí lan đến, xâm nhập vào tay, thẳng đến tâm mạch. Hắn nhất thời bị đau không kịp dùng nội công hộ thể, đã sớm trúng độc, tứ chi mệt mỏi, sắc mặt đen sì. Hiện giờ hắn bị Thích Thiếu Thương phong tỏa huyệt đạo, lại càng không thể động đậy.

Chỉ nghe Thích Thiếu Thương quát lên:

- Hắn... ta cho ngài!

Y đưa Thiên Hạ Đệ Thất đến trước kiệu của Vô Tình. Có hai kiếm đồng bên cạnh Vô Tình nháy ra, phân làm hai bên đón lấy. Thích Thiếu Thương lại nhẹ nhàng đến trước kiệu của Vô Tình, nhanh chóng thấp giọng nói mấy câu. Thiên Hạ Đệ Thất lại thừa dịp này gần giọng nói với Ôn Văn:

- Ta biết người muốn báo thù cho Hứa Thiên Y, người giết ta rồi thì có thể giao phó với Ôn Tung Dương, người ra tay đi!

Ôn Văn nho nhã nhìn Vô Tình.

Vô Tình lại lắc đầu một cách vô tình.

Ôn Văn thở dài nói:

- Ta cũng muốn làm như vậy, đáng tiếc là ta không thể làm. Đây là kinh thành, là nơi có vương pháp. Thịnh đại bố đầu ở đây, y đại biểu cho vương pháp, ta không có cách nào. Dù sao ta đã phá giải tuyệt chiêu của người, lại khiến người trúng độc, trở về cũng có thể ăn nói với “Đại Lão” rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất biết hôm nay mình rơi vào cảnh này đã là thất bại thảm hại, nhưng muốn chết cũng không được, trong lòng căm hận. Hắn thề nếu như có một ngày thoát khỏi, nhất định phải lần lượt lãng tử những người này tới chết, để trút hết căm phẫn trong lòng.

Thậm chí không buông tha cả những người đứng xem.

Hiện giờ hẳn đành mong chờ người của Lục Phân Bán đường sẽ niệm tình cùng một trận tuyến, làm một chút chuyện vì hắn... cho dù chỉ nói mấy câu cũng tốt.

Lôi Thuần quả nhiên đã đứng ra.

Nàng dường như đã dặn dò Địch Phi Kinh mấy câu.

Địch Phi Kinh ghé đầu lắng nghe, nghe rất chuyên chú, cũng rất cẩn thận.

Thần sắc của y khi nghe giống như đang thưởng thức, cũng giống như dư vị.

Sau khi nghe xong, y giống như cảm thấy hơi khó khăn, nhưng Lôi Thuần lại kiên định gật đầu với y.

Sau đó y liền đi làm việc.

Y vẫn cúi đầu, khom lưng, nhưng dáng vẻ và bóng lưng của y lại không hề giống như một nô tài ngoan ngoãn, mà giống như một đại thần trung thành, cúc cung tận tụy, chỉ vì quân chủ quốc gia, giang sơn thiên hạ đáng để y cống hiến.

Đó giống như là một trượng phu chân tình đối xử với vợ yêu của mình, một đứa trẻ cực kỳ hiếu thuận đối xử với mẹ của nó.

Mặc dù lúc y rời đi, gương mặt mang máng có điểm không nở, ánh mắt thấp thoáng có điểm mê hoặc.

Địch Phi Kinh đi rồi, Lôi Thuần vẫn cười rất đẹp, cười rất tình, ý cười rực rỡ, giống như chẳng hề sợ hãi.

Trên thực tế, tại chung quanh, bên cạnh, không biết có bao nhiêu cao thủ nổi tiếng mà mọi người quen thuộc, hoặc cao nhân hảo thủ thần bí mà mọi người hoàn toàn không biết, đang bảo vệ nàng, giữ gìn nàng.

Nàng chỉ nhẹ nhàng đi về hướng Thích Thiếu Thương.

Không có ai đi theo bên cạnh nàng, thậm chí ngay cả Địch Phi Kinh lần này cũng bị nàng điều đi, không ở bên người nàng.

Có lẽ chỉ có một lão già, đi theo phía sau nàng một trượng ba thước.

Lão già này rất quắc thước, đứng ở đó giống như một cái bóng lập thể, nhưng hình hài lại tựa như không ngừng bành trướng, co rút.

Giống như một đám mây, mây chì.

Cũng không ai biết lão là ai.

Lôi Thuần đến gần trước người Thích Thiểu Thương, nhìn nhìn Thích Thiểu Thương, lại nhìn Dương Vô Tà và Tôn Ngự đứng hai bên trái phải, đột nhiên khép tay áo che miệng cười lên.

Mặc dù cười “đột ngột”, nhưng lại hết sức tự nhiên.

Cũng không biết vì sao, nàng vừa cười như vậy, những người có mặt đều cảm thấy nhẹ nhõm, tình cảnh khẩn trương cũng giống như được thả lỏng.

Hồng nhan vừa cười, khuynh đảo chúng sinh.

Chẳng biết tại sao, những hán tử giang hồ hiếu sát oai hùng, đầu đao liếm máu, ở nơi này nhìn thấy nàng cười một tiếng, mọi người vốn đang sát khí bừng bừng lập tức giảm đi quá nửa, phần lớn quần hùng trong lòng đều thư thái.

Tôn Ngự nhìn nàng một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Cô cười ta?

Lôi Thuần cười lắc đầu.

Dương Vô Tà hắng giọng một tiếng:

- Cô nương không phải cười tại hạ đấy chứ?

Lôi Thuần cũng lắc đầu một cái, đôi mắt đẹp lại rơi vào trên người Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương nói:

- Ta không nhìn ra chúng ta có gì buồn cười.

Lôi Thuần lại cười lên, cười đến giống như gió thổi sóng gợn mặt hồ, chẳng những thích lo việc bao đồng, mà còn muốn mọi người đều khuynh đảo vì mình:

- Tôi cười chúng ta.

- Chúng ta?

Câu này ngay cả Dương Vô Tà trí kế vô song cũng nghe không hiểu.

- Đương nhiên là cười chúng ta, mọi người chúng ta.

Lôi Thuần có một đôi mắt đẹp rực rỡ, vừa cười lên, cùng với đầu, má, trán, xương gò má, khoé mắt tạo thành nếp nhăn như sóng gợn, như hoa. Người nhìn gần lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra một cô gái thật sự xinh đẹp, ngay cả nếp nhăn cũng có một loại xinh đẹp khiến người ta thất thố, thất kinh, thất lạc.

- Chúng ta đến đây là để thương lượng, đàm phán, chứ không phải đánh nhau, tranh đấu.

Lôi Thuần lại cười dịu dàng bổ sung:

- Sao bây giờ tất cả đều biến thành chiến đấu sống chết, sát khí sương lạnh vậy?

Mọi người đều ngẩn ra.

Nói cũng có đạo lý.

Thích Thiều Thương lại hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không sai, chúng ta thật sự tới để đàm phán, nhưng động thủ trước lại không phải là người bên phía chúng ta.

- Hả?

Lôi Thuần nhu thuận hỏi ngược lại, vẻ nhu và thuận của nàng cũng nhẹ và mềm như lông tơ mịn màng sau cổ nàng, mang theo một chút uốn lượn đẹp mắt:

- Vậy chẳng lẽ là người bên phía chúng tôi sao?

- Trong Lục Phân Bán đường chúng tôi, cũng không sai khiến nổi cao nhân như La Thụy Giác và Văn Tuyết Ngạn.

Nàng nói, lại không có một chút tì vết nào.

Giống như da thịt của nàng, ngọc khiết băng thanh.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 39 – Ngày Mai Người Có Còn Hận Ta Như Trước.

K

hông ai có thể thể phủ nhận, lời nàng nói rất có đạo lý.

Tôn Ngự nói:

- Những kẻ này không phải là người của Lục Phân Bán đường, nhưng đều trốn ở trong Tam Hợp lâu.

Lôi Thuần thân nhiên nói:

- Đúng vậy. Nhưng khu vực Phá Bản môn này không thuộc về tệ đường, cũng không thuộc quý lâu quản lý. Tôn hương chủ nói như vậy, chẳng lẽ là muốn tặng khu vực Tam Hợp lâu tốt đẹp này cho Lục Phân Bán đường chúng ta sao?

Tôn Ngự yên lặng.

Dương Vô Tà nói:

- Không được các người đồng ý, La Thần Kiếm và Thiên Hạ Đệ Thất quyết không thể lên vào Tam Hợp lâu, thậm chí còn nấp ở sau bình phong với cô.

Lôi Thuần cười, hàm răng rất trắng, môi rất đỏ.

Hàm răng chỉ lộ ra một chút màu trắng, độ cong của môi rất đẹp, trắng và đẹp như vậy khiến người ta nhìn thấy liền quên đi tất cả nghi ngờ và tất cả hiểu lầm không quan trọng.

- Tôi làm sao là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất và La Hán Quả? Nếu bọn họ vẫn muốn nấp ở sau bình phong, một cái cô gái yếu đuối như tôi dám tiết lộ sao?

Nàng cũng lơ đãng nói mát một câu:

- Không phải Tôn hương chủ cũng gói Tôn đại hiệp lại như một tấm chăn, xách lên Tam Hợp lâu sao? Nếu Tôn đại hiệp nhảy ra một kiếm giết tôi, tôi cũng không thể ngăn cản, không thể chống đỡ được.

Dương Vô Tà im lặng.

Thích Thiều Thương nói:

- Được, bây giờ La Thụy Giác đã đi rồi, Thiên Hạ Đệ Thất cũng đã thất thủ, cô muốn thế nào?

Lôi Thuần nói một cách xa xăm:

- Tôi có một thỉnh cầu.

Trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên ánh sáng thăm thẳm.

U oán và xa xăm, ưu mỹ và ưu sầu.

Thích Thiếu Thương thở dài một tiếng.

Nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng y đột nhiên nhớ đến một người.

Hồi tưởng là vì không còn sở hữu, nhưng hồi tưởng vẫn không thể sở hữu.

Hồi ức là không, chân thực cũng là hư.

Thích Thiếu Thương lập tức chôn giấu tất cả hư không, tất cả không hư vào trong lòng, nói như đinh đóng cột:

- Nếu cô muốn ta thả Thiên Hạ Đệ Thất, đó là chuyện không thể, bởi vì hiện giờ hãn đã là phạm nhân của Thịnh đại bố đầu, không liên quan đến ta.

Lôi Thuần lắc đầu, chớp mắt.

Dáng vẻ chẳng những tỏ ra vô tội, hơn nữa còn khiến người ta thương yêu.

Quần hào bên cạnh nghe giọng điệu của Thích Thiếu Thương cứng rắn như vậy, không kìm được trong lòng có phần chán ghét, bất bình vì Thích Thiếu Thương.

Người này có lẽ không hiểu phong tình, cũng không biết ôn nhu.

Nhưng Thích Thiếu Thương nói tiếp càng cứng rắn dứt khoát:

- Nếu cô muốn tiếp tục cuộc thảo luận vừa rồi trên lầu của chúng ta, e rằng cũng không có đường thương lượng. Chúng ta có bối cảnh khác nhau, phương hướng không đồng nhất, khó có cơ hội hợp tác.

Dáng vẻ Lôi Thuần nhìn có phần ủy khuất.

Ủy khuất đến mức khiến người ta cảm giác được, một cô gái xinh đẹp giống như sương đọng trên cánh sen như nàng, vốn không nên đến hồng trần thế tục này, nhất là nhúng chân vào vũng nước đục giang hồ hiểm ác này.

Loại cảm giác này thậm chí khiến người ta cảm thấy bất phần, bất cam và bất bình cho nàng.

Nhưng nàng lại lắc đầu.

Đồng dạng, nàng lắc đầu cũng không hề do dự, rất kiên quyết.

Lần này ngay cả Thích Thiếu Thương cũng cảm thấy nghi hoặc:

- Vậy cô muốn nói chuyện gì?

Đôi mắt đẹp của Lôi Thuần lại nhìn Dương Vô Tà và Tôn Ngư hai bên trái phải một chút, chỉ nói:

- Có thể nói chuyện riêng một chút không? Chỉ một chút, chỉ một câu, được không?

Được không?

Nào lại không được.

Giữa ban ngày ban mặt, ở trước mặt công chúng, mọi người nhìn chăm chú, một cao thủ thân kinh bách chiến như Thích Thiếu Thương, chẳng lẽ còn sợ đối diện với một cô gái xinh xắn, yếu đuối, trói gà không chặt, muốn một mình đối mặt nói với y mấy câu, thậm chí chỉ một câu sao?

Đây không phải là một câu hỏi, bởi vì không phải là vấn đề.

Đây cũng không phải là một lựa chọn, bởi vì không có lựa chọn.

Một yêu cầu hợp tình hợp lý, nhún nhường thân thiện như vậy, nhưng vẫn có người đề xuất bác bỏ, hơn nữa còn cự tuyệt trước mặt mọi người.

Người đề xuất phủ quyết lại là Dương Vô Tà.

- Không được.

Đây là câu trả lời của y:

- Xin lỗi!

Lôi Thuần yêu kiều cười một tiếng.

Hóa ra nàng là một cô gái rất điềm đạm, bị sỉ nhục bao nhiêu, hoặc bị khi dễ bao nhiêu, nàng đều bảo trì phong độ ôn nhu ưu nhã, không ấm không nóng, cũng khoan dung từ bi, không hề tức giận.

Sự dịu dàng của nàng thậm chí khiến người ta bất bình, bất phản cho nàng.

Chính nàng lại giống như không có chuyện gì, không cảm thấy tổn thương, hơn nữa còn giống như sẽ không chủ động thương tổn người khác.

Nàng phảng phất không tranh với đời, nhưng với con người của nàng, cộng thêm hoàn cảnh của nàng, vị trí mà nàng đang nắm giữ, tuyệt đối là lang sói trải đầy, nhìn như hổ đói, nguy cơ tứ phía, thiên hạ có địch.

- Người mà tôi muốn nói chuyện là Thích lâu chủ.

Nàng khéo léo nói:

- Còn như Dương đại tổng quản, luôn là trí giả và trưởng giả mà trong lòng tôi ngưỡng mộ, từ lâu đã hi vọng được thỉnh giáo tiên sinh, chỉ là còn chưa tới lúc, sợ bị tiên sinh từ chối, cho nên không dám đề cập đến.

Nàng lại trở về đề tài của mình:

- Yêu cầu của tôi là nói mấy câu với Thích lâu chủ.

- Ta hiểu.

Dương Vô Tà vẫn vậy, giống như lời nói của y chính là đạo lý hiển nhiên:

- Cô muốn nói mấy câu với lâu chủ, không phải với ta, nhưng vẫn không được.

Y bổ sung:

- Cho dù ngài đáp ứng với cô, ta cũng nói không được.

Dương Vô Tà lại nói như vậy trước mặt mọi người.

Dù sao Thích Thiếu Thương mới là thủ lĩnh một lâu, Dương Vô Tà nói chuyện như vậy đã vượt quá quyền hạn của mình.

Mọi người đều xôn xao.

Lôi Thuần cũng liếc về phía Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương tự tự nhiên nhiên đứng ở đó, giống như câu nói vừa rồi không phải từ miệng Dương Vô Tà, mà là do y tự mình nói ra.

Trong mắt Lôi Thuần lộ ra một loại thần sắc rất kỳ lạ, giống như lĩnh ngộ được điều gì, lại giống như khiếm tốn học tập thứ gì mới mẻ. Nàng hỏi:

- Thích lâu chủ cũng nghĩ như vậy sao?

- Đúng vậy.

Thích Thiếu Thương nói sang sảng:

- Đây cũng là quan điểm của ta.

Sau đó y hiên ngang cao giọng nói:

- Ta nghĩ mọi người nên sớm biết điều này, trong Phong Vũ lâu, những gì Dương tổng quản nói cũng giống như ta nói, vĩnh viễn hữu hiệu.

Mấy câu này nói rất hời hợt, nhưng thực ra lại liên quan đến sự chuyển dời quyền lực của một bang hội lớn nhất võ lâm kinh sư. Thích Thiếu Thương lại coi trọng Dương Vô Tà như thế, khiến cho mọi người đều xôn xao.

Dương Vô Tà đứng ở đó, lại lộ ra nụ cười mang một chút “ngây thơ” của y, tự mình thấy vui, cũng rất tự cao.

Lôi Thuần thở dài một tiếng xa xăm, nói:

- Vậy tôi có lời muốn nói với Thích lâu chủ, lại không tiện nói với mọi người, nên làm sao đây?

Dương Vô Tà lập tức vỗ ngực nói:

- Nói với ta trước cũng được.

Thích Thiếu Thương cũng nói:

- Nói với Dương tổng quản cũng như vậy. Ở trước mặt Dương tiên sinh, ta không có bí mật gì.

Lôi Thuần giống như tỉnh ngộ nói:

- Vậy cũng được, đành phải làm phiền Dương tiên sinh chuyển lời rồi.

Nàng nhẹ nhàng đi về phía Dương Vô Tà.

Lúc này Dương Vô Tà đã trở lại trước đội ngũ bang chúng của Kim Phong Tế Vũ lâu và những nhân vật võ lâm ủng hộ Phong Vũ lâu, Lôi Thuần lại yên tâm đi tới như nước chảy mây trôi, khiến mọi người đều nhìn thẳng mắt.

Không chỉ vì nàng xinh đẹp, còn bởi vì nàng thần khí an nhàn.

Dương Vô Tà cũng tự giác đi lên trước mấy bước, nghênh đón nàng.

Sau đó hai người nhanh chóng nói với nhau mấy câu, ngữ âm đều rất thấp.

Khi nói được một nửa, Lôi Thuần dường như còn giao một thứ cho Dương Vô Tà. Sắc mặt Dương Vô Tà liền biến đổi trở nên hơi âm trầm bất định, lại có vẻ lúng túng, còn có phần khó xử.

Lôi Thuần đã nói chuyện gì với y?

Nói còn chưa hết, chợt nghe Dương Vô Tà nói:

- Chỉ mấy câu này?

Lôi Thuần dịu dàng cúi người với Dương Vô Tà, nói:

- Xin tiên sinh nhất định phải chuyển lời cho Thích đại hiệp!

Dương Vô Tà nhất thời hiện ra một loại biểu tình “nhổ đứt mấy sợi râu”, giống như nhét một con mèo chết vào miệng y, muốn y nuốt xuống. Nhưng y vẫn nói:

- Yên tâm, ta nhất định sẽ truyền đạt, nhưng có đáp ứng hay không, cũng không phải là chuyện ta có thể quyết định.

- Không sao, tôi sẽ chờ.

Lôi Thuần ngoan ngoãn giống như cô gái nhỏ nhà bên cạnh:

- Chỉ cần tiên sinh chịu chuyển lời, đã vô cùng cảm kích rồi.

Dương Vô Tà nhanh chóng lui lại, đến gần bên cạnh Thích Thiếu Thương. Lúc này nhờ đám người Tôn Ngư an bài điều động, phần lớn đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đã tản đi. Địch Phi Kinh cũng bỏ lại đội ngũ Lục Phân Bán đường, Lôi Thuần vừa đi, mọi người cũng nhanh chóng rời khỏi “vùng đất thị phi” này.

Ngay cả Vô Tình cũng theo bốn đao kiếm đồng áp giải Thiên Hạ Đệ Thất. Ôn Văn cũng theo đội ngũ rời đi.

Dương Vô Tà đến bên cạnh Thích Thiếu Thương, thấp giọng nói:

- Lâu chủ, vừa rồi đã mạo phạm, xin lâu chủ giáng tội, Vô Tà cam nguyện chịu phạt!

Thích Thiếu Thương vội thấp giọng khuyên giải:

- Nào có chuyện này. Chúng ta đã sớm ước định, ngài cũng là vì ta nên mới cam tâm bất chấp dư luận. Hiện giờ kẻ ác đều do ngài làm, còn người tốt đều để ta làm, ta mới là người phải xấu hổ, ái ngại bất an. Chỉ có như vậy, ta mới tránh khỏi việc thì thầm với Lôi cô nương trước mặt mọi người, giảm đi rất nhiều nguy cơ và ưu phiền. Chuyện này phải đa tạ ngài rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Lâu chủ nói gì vậy, đừng khiến ta giảm thọ chứ. Chúng ta chỉ sợ Lôi Thuần mượn cớ nói chuyện với ngài trước mặt mọi người, hơn nữa bất kể nói chuyện gì, e rằng hảo hán giang hồ nhìn thấy sẽ khó tránh khỏi suy đoán, có suy đoán thì sẽ sinh ta lời đồn. Lỡ may truyền ra lâu chủ và Lôi cô nương có tư tình, hoặc sai lầm cho rằng Phong Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đã kết minh, vậy thì không hay lắm.

Y trầm ngâm một lúc lại nói:

- Có lẽ, Lôi cô nương muốn người ta nảy sinh hiểu lầm như vậy.

Ánh mắt Thích Thiếu Thương tràn đầy cảm kích:

- Thế nhưng nguy cơ như vậy, ngài đã giúp ta dẹp bỏ rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Có điều lời mời của Lôi cô nương vẫn không dẹp được.

Thích Thiếu Thương nói:

- Mời? Không phải lại đến đàm phán, lần này ngay cả phủ tướng gia, Bát gia trang cũng mai phục nổ tung chứ?

Dương Vô Tà cười khổ nói:

- Không. Lần này cô ấy chỉ mời một mình ngài, cô ấy muốn ngài đi gặp cô ấy, có chuyện quan trọng muốn nói cho ngài biết.

Thích Thiếu Thương xì một tiếng:

- Cô ấy vẫn muốn lén lút gặp mặt sao?

Dương Vô Tà nói:

- Đúng vậy.

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ta phải đồng ý gặp mặt cô ấy?

Dương Vô Tà lại đáp:

- Ta không biết.

Thích Thiếu Thương đang đợi Dương Vô Tà nói tiếp.

Y hiểu rõ người này, cũng tôn kính người này, càng tin tưởng khả năng phán đoán của người này. Mỗi câu nói, mỗi hành động, mỗi việc làm của người này, nhất định đều có lý do của mình, hơn nữa lý do chắc chắn rất đầy đủ.

Dương Vô Tà quả nhiên nói tiếp:

- Nhưng ngài sẽ biết.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Tại sao?

Dương Vô Tà nói:

- Lôi cô nương muốn ta trước tiên truyền cho ngài một câu, “ngày mai người có còn hận ta như trước, yêu ta như xưa”, sau đó lại nói cho ta biết ngày, thời gian và địa điểm gặp mặt. Cô ấy nói, ngài nghe xong câu này nhất định sẽ tới.

Lúc y nói những lời này, đã phát hiện Thích Thiếu Thương luôn luôn tiêu sái bất kham, ung dung không vội, sắc mặt đã biến đổi, trở nên rất khó coi.

Sắc mặt vẫn kìm nén, nhưng khí lại có phần không kìm nén được.

Dương Vô Tà thở dài một tiếng, nói:

- Cho nên, mặc dù ta không hiểu ngọn nguồn của câu này, nhưng ta nghĩ cô ấy đã nói đúng.

Thích Thiều Thương lập tức hỏi:

- Thời gian, địa điểm thế nào?

Trong lòng Dương Vô Tà cảm khái, nói:

- Ngày mốt, giờ Thân, tại đỉnh Xuyên Sơn, lầu Minh Nguyệt, miếu Thập Bát Nãi Nương (mười tám bà vú).

Sau đó y lấy ra một thứ:

- Cô ấy muốn ta giao vật này cho ngài, hơn nữa còn muốn ta nói với với ngài hai chữ “yên tâm”.

Thích Thiều Thương lập tức nhận lấy, vừa nhìn, sắc mặt vốn đã giống như bụng chó lại càng nặng nề hơn, tăng thêm mấy phần lo lắng và bất an, cho đến khi nghe được hai chữ “yên tâm” mới giãn ra một chút.

Đó cũng không phải thứ gì đặc biệt, chỉ là một chiếc quạt bằng đàn hương nho nhỏ, chính diện viết bốn chữ “anh hùng mỹ nhân”, phía sau lại viết “thiên hoa loạn trụ”, một bên viết đến hào hùng bức người, một bên chữ viết lại xinh đẹp mềm mại.

Thích Thiều Thương có vẻ khẩn trương hỏi:

- Cô ấy... còn nói gì nữa không?

Trong lòng Dương Vô Tà thầm lo lắng, nói:

- Không có nữa. Nhưng cô ấy còn muốn ta truyền cho ngài một câu.

Thích Thiều Thương hỏi:

- Câu gì?

Dương Vô Tà buông tay, lộ ra hàm răng trắng tinh, cười cười:

- Đó là chuyện có liên quan đến ta.

Y cười khổ nói tiếp:

- Cô ấy muốn ngài đề phòng ta. Cô ấy nói thế này, “xin ngài chuyển lời với Thích lâu chủ, phải cẩn thận Dương tổng quản, đừng để y vượt quyền độc tài, đừng quên Tô Mộng Châm bởi vì quá tín nhiệm Bạch Sầu Phi nên mới để hắn làm phản, ta không muốn ngài giẫm lên vết xe đổ”. Chỉ mấy câu này.

Dương Vô Tà thuật lại rất cẩn thận từng chữ từng câu.

Thích Thiều Thương cũng nghe rất cẩn thận mỗi câu mỗi chữ.

Sau đó y hỏi:

- Cô ấy muốn ngài thuật lại mấy câu này với ta?

Dương Vô Tà bất đắc dĩ nói:

- Cô ấy còn nói, ai bảo ngài không chịu nói chuyện riêng với cô ấy, nếu không cũng không cần thông qua ta để nói mấy lời chân thành này.

Thích Thiều Thương hoài nghi nói:

- Vậy sao cô ấy không chờ hai ngày sau mới tự mình nói với ta?

Dương Vô Tà nhún vai nói:

- Ta không biết, có lẽ cô ấy cố ý để ta nghe được mấy câu này?

Thích Thiều Thương trầm ngâm nói:

- Vậy đối với cô ấy dường như không tốt lắm.

Dương Vô Tà cũng cười có vẻ quý quái:

- Nhưng cô ấy đối với ngài lại rất có lòng, tương đối tốt.

Thích Thiều Thương mặc dù vẫn nhíu mày không giãn, nhưng đã bắt đầu có ý cười:

- Vậy ngài cần gì phải nói cho ta biết những lời này?

Dương Vô Tà buông tay nói:

- Không có cách nào, cô ấy muốn ta nói với ngài, ta có thể không nói sao?

Thích Thiều Thương nhìn chăm chú vào y, nói:

- Ngài thật đúng là Đồng Tẩu Vô Khi (không khi dễ trẻ con và người già).

Dương Vô Tà cười nói:

- Người đồng tẩu vô khi, thường thường chỉ khi mình. Ta không bằng Chu Nguyệt Minh, nếu ai đồng tẩu vô khi, nhất định không làm được buôn bán lớn.

Thích Thiều Thương nói:

- Chu Nguyệt Minh đủ khôn khéo, cũng đủ trơn trượt. Giống như hôm nay trong kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn nhất định đã biết, nhưng lại không chịu đứng ra, không bày tỏ thái độ, cũng không bộc lộ quan điểm. Trước tiên đứng ở chỗ tối, lỡ may có chuyện, cũng không cần chịu oan uổng, cũng có thể kịp thời ra tay. Có điều hẳn quá nhạy bén xảo quyệt, cũng có chỗ xấu.

Dương Vô Tà lại có hứng thú hỏi:

- Hả? Như vậy không phải rất tốt sao? Xấu ở chỗ nào?

Thích Thiều Thương nói:

- Bởi vì hãn quá cơ trí, cho nên loại người giống như Thái Kinh cũng không dám quá tin nhiệm hãn, thậm chí còn có ý diệt trừ hãn.

Dương Vô Tà nói:

- Cho nên, người muốn thông minh, nhưng không thể thông minh đến mức lộ hình tích, như vậy sẽ khiến người ta đâu đâu cũng đề phòng, không chừng thông minh lại bị thông minh hại, thiệt cho chính mình.

Thích Thiều Thương nói:

- Thật ra Lôi Thuần là một cô gái thông minh phi phàm, tiếc là lại quá nóng lòng muốn ly gián chúng ta.

Dương Vô Tà lại không đồng ý:

- Ta cho rằng không đúng. Không phải ta muốn nói đỡ cho cô ấy, nhưng nếu cô ấy muốn ly gián chúng ta, nhất định sẽ không để ta thuật lại với ngài. Lời khuyên như vậy, nếu cô ấy không muốn để ta nghe được, cũng không phải là chuyện khó.

Thích Thiều Thương cũng hoài nghi nói:

- Cô ấy có dụng ý khác?

Dương Vô Tà cười khổ nói:

- Đáng tiếc ta cũng không rõ cô ấy mưu đồ ở đâu.

Sau đó y nói:

- Có điều ngày mốt là trung thu. Đêm đó, lâu chủ ở trên đỉnh Minh Nguyệt ngấm trăng, người ở chỗ cao, coi chừng bị lạnh.

Thích Thiều Thương gật đầu nói:

- Ta hiểu được, nhưng ta không thể không đi.

Dương Vô Tà chỉ nói:

- Đúng.

Lại không nói thêm gì nữa.

Thích Thiều Thương chợt cao giọng hỏi:

- Thiên Hạ Đệ Thất đã bị Vô Tình giải đi rồi?

Tôn Ngư bên cạnh lập tức đáp:

- Vâng.

Sau đó lập tức hỏi:

- Có cần phải thêm mấy người hộ tống không?

Thích Thiều Thương ngẩng đầu nhìn Tôn Ngự, ánh mắt như chớp.

Tôn Ngự vội vàng giải thích:

- Ty chức lo lắng, đám người hắc đạo sợ Văn Tuyết Ngạn bị ép vạch trần bí mật của bọn họ, có thể sẽ tìm cách chặn đường cứu viện. Tôi thấy chỉ với một mình Thịnh đại bố đầu, còn có mấy tiểu đồng, e rằng...

Thích Thiều Thương cắt lời:

- Chuyện này lại không sợ.

Y muốn nói lại thôi, sắc mặt có vẻ lo âu.

Dương Vô Tà nói tiếp:

- Với chiến lược của Vô Tình, quyết không thể xem thường. Có sợ thì chỉ sợ Vô Tình có tính toán khác, có tâm tư khác.

Thích Thiều Thương lo lắng nói:

- Ta cũng không yên tâm điểm này... Có điều, chỉ sợ người khác chưa chắc đã bỏ qua cho tên bại hoại như Thiên Hạ Đệ Thất.

Ánh mắt Dương Vô Tà lưu chuyển, cười nói:

- Có y và người của y thu xếp, chúng ta còn lo lắng cái gì... Không bằng nên thương lượng làm thế nào xây dựng lại Tam Hợp lâu đi? Một tòa danh lâu lịch sử như vậy, trải qua tang thương, cũng nếm hết gió sương, một ngày suy sụp đến mức này, trong đó cũng có một phần nguyên nhân từ chúng ta, nên do chúng ta tự tay sửa chữa, xây dựng lại.

Thích Thiều Thương mỉm cười nhìn Dương Vô Tà, giống như rất đồng ý, cũng rất tán thưởng ý kiến này.

Nhưng giữa chân mày vẫn có vẻ ưu sầu, nhẹ và trong, nhạt đến mức không dễ phát hiện.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 40 – Tên Sát Thủ Này Rất Nóng.

V

ô Tình áp giải Thiên Hạ Đệ Thất về Đại Lý ngục, giữa đường đã đổi xe lăn thành kiệu, thỉnh thoảng bên trong dường như còn phát ra tiếng nói chuyện. Đương nhiên không phải một mình y áp giải Thiên Hạ Đệ Thất vào đại lao, bên cạnh còn có ba kiếm một đao đồng.

Ba kiếm đồng một người họ Hà, một người họ Diệp, một người họ Trần. Bọn hắn đều là khổ chủ trong án kiện mà Vô Tình tiếp nhận xử lý, là trẻ mồ côi của người bị hại. Vô Tình cũng xuất thân thế lương, từ nhỏ đã nhà tan cửa nát, may mắn được Gia Cát tiên sinh cứu giúp, nuôi dưỡng huấn luyện, mới khiến Vô Tình tuy thân thể tàn tật nhưng vẫn có thể vượt trội xuất sắc, trở thành nhân vật nổi bật xuất chúng trong Lục Phiến Môn.

Vô Tình rất cảm tạ Gia Cát tiên sinh, cũng có ý truyền bá tình thương của Gia Cát. Y đã tốn không ít thời gian và tâm lực để chăm sóc, bồi dưỡng những đứa trẻ đại nạn không chết, hạo kiếp còn sống này, trong đó ưu tú nhất chính là bốn kiếm đồng Kim, Ngân, Đồng, Thiết.

Đáng tiếc, bất hạnh là Kim kiếm đồng họ Lâm đã mất mạng trong chiến dịch Nghịch Thủy Hàn, khiến cho Vô Tình rất thương cảm, tự trách, cảm thấy do mình bảo vệ kiếm đồng bất lực nên mới dẫn đến hi sinh.

Tuy chết mất một kiếm đồng, nhưng không lâu sau lại gặp được một khối ngọc thô hiếm thấy, đó là một đồng tử họ Bạch chuyên sử dụng đao, vì vậy “bốn kiếm đồng” bên cạnh Vô Tình đã trở thành “ba kiếm một đao đồng”.

Có điều bốn đồng tử vẫn chủ yếu hầu hạ Vô Tình, còn chuyện áp giải yếu phạm lại do bảy tám tên nha sai trước mặt phụ trách.

Bảy tám tên nha dịch này dĩ nhiên đều do Vô Tình điều động, thủ lĩnh của bọn họ là một người vừa đen vừa vững chắc, nói ít làm nhiều.

Người này mặt đen, giống như bất cứ bất kỳ người nào kiếp trước đều mắc nợ hắn, có thù với tất cả mọi người.

Nhưng Vô Tình lại biết, hán tử này là một người làm việc hiệu suất rất cao, hành động cực nhanh. Bề ngoài nhìn hán đen miệng đen mặt, nhưng trên thực tế lại là một người thiện lương, đến mức ngay cả một con kiến cũng kiên quyết không chịu sát hại.

Cũng vì người này không muốn thiếu nợ ai, cho nên làm nha sai nhiều năm, đến bây giờ vẫn chỉ lên đến vị trí “phó bổ đầu”, hơn nữa có lẽ không lâu sau sẽ bị người của phe phái Thái Kinh điều đi, nghe đồn là điều đến khu vực núi cao Tam Dương cách xa hoàng đế.

Mọi người đều gọi hán là Lão Ô.

Hán quả thật họ “Ô”, tên là Vu Đạt, ngoại hiệu là “Khoái Thoái Toàn Phong”.

Hán làm việc cấp bách, tính khí nóng nảy, tâm địa thiện lương. Vô Tình rất tín nhiệm hán, cho nên đã triệu tập hán đến áp giải Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất mặc dù bị thương, cũng bị phong tỏa huyết đạo, nhưng cho dù là một con cạp không có nanh vuốt, cũng không phải một con mèo bệnh có thể đối phó được.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất đã bị phong tỏa ba yếu huyết, không tiện đi lại, do đó Lão Ô đã đặt hán vào trong xe tù, để một sai dịch kéo sợi dây phía trước, một người khác lại đẩy phía sau xe, một đường đi về hướng Đại Lý ngục.

Trong đó, đương nhiên phải đi qua hẻm Ngõa Tử, đường Bán Dạ, hơn nữa còn phải đến đường lớn Hoàng Khố.

Đội ngũ công khai áp giải yếu phạm như vậy, vốn khó tránh khỏi dân chúng tập trung vây xem, chỉ chỉ chỏ chỏ. Nhưng không biết vì sao, hôm nay mọi người chẳng những không dám đến gần theo dõi, thậm chí nhìn một hai cái cũng lập tức cúi đầu, đi qua tầm mắt cũng không dám ngó vào xe tù. Ngay cả đám trẻ phố phường vô tri luôn thích đi theo xe tù huyền ảo, cũng ít hơn nhiều so với ngày thường, chỉ có hai ba đứa trẻ ăn mặc rất quý phái còn dám đi theo phía sau, cười đùa mấy tiếng, có một đứa còn to gan thử ném mấy viên đá nhỏ vào xe tù.

Có lẽ, Thiên Hạ Đệ Thất mặc dù không có sức phản kháng, cũng đã trở thành tù phạm, nhưng vẫn có một khí tức lạnh lẽo tỏa ra, khiến người bình

thường không dám xúc phạm, cũng không thể xâm phạm, cho dù chỉ nhìn hắt mắt lần cũng cảm thấy không thoải mái.

Có lúc hắt cũng nhìn ngược lại đối phương, người nhìn hắt giống như bị sét lạnh đánh trúng, rùng mình một cái.

Chiếc kiệu có gắn bánh xe bằng gỗ của Vô Tình (trong võ lâm, nhất là người trong hắc đạo, ai cũng gọi nó là “ma kiệu”, bởi vì nó do Gia Cát tiên sinh chuyên tâm thiết kế, nhờ thợ thủ công tuyệt đỉnh của Ban môn phí tâm chế tạo, lại được Vô Tình tận tâm cải tiến, vừa là xe lăn vừa là kiệu, bên trong cơ quan rất nhiều, bố trí xảo diệu, ám khí lại tầng tầng lớp lớp, không ít cao thủ hắc đạo bởi vì không tấn công được chiếc “ma kiệu” này mà trở thành “tù nhân” của Vô Tình) đi theo phía sau xe tù.

Ba kiếm một đao đồng lại đi theo hai bên kiệu, chia làm bốn góc.

Dọc theo con đường này, bốn đồng tử tỏ ra hơi khẩn trương.

Bạch đao đồng nhập môn chậm nhất, nhưng tuổi tác lại lớn nhất, cũng tương đối thành thực, luôn luôn nhay bén nhất. Hắt nhiều lần nháy mắt, ra dấu, muốn ba kiếm đồng “nhìn một chút”.

Vô Tình vẫn luôn ở trong màn kiệu, lại giống như hoàn toàn nhìn được tình cảnh xảy ra bên ngoài, lúc đi qua đường lớn Hoàng Khố, y chợt hỏi:

- Các người lo lắng có người đến cướp xe tù?

Bạch đao đồng tên là Bạch Khả Nhi, hắt là người đầu tiên thừa nhận:

- Vâng.

Trong sinh hoạt thường ngày, Vô Tình cũng luôn dùng lời nói để dạy dỗ, thuyết pháp, vì vậy cố ý hỏi:

- Các người cho rằng người cứu Thiên Hạ Đệ Thất sẽ ra tay ở đây?

Bạch Khả Nhi đáp:

- Đúng vậy.

Vô Tình hỏi:

- Tại sao?

Bạch Khả Nhi đáp:

- Bởi vì cướp tù phạm tại nơi phố xá sầm uất, chỉ cần gây ra hỗn loạn sẽ thuận tiện ra tay, dễ dàng thành công.

Vô Tình nói:

- Người nói đúng, nhưng hiện tại có lẽ chuyện cướp tù cứu người này sẽ không xảy ra, cũng xảy ra không được.

Lần này đến phiên Bạch Khả Nhi hỏi:

- Tại sao?

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Các người cho rằng ai sẽ đến cứu Thiên Hạ Đệ Thất?

“Đồng Kiếm” Diệp Cáo nói:

- Đương nhiên là bằng hữu và đồng đạo của Thiên Hạ Đệ Thất.

Vô Tình nói:

- Loại người giống như Thiên Hạ Đệ Thất, e rằng kẻ thù nhiều còn bằng hữu ít. Còn về đồng đạo... hắn là một sát thủ, tên sát thủ này rất tàn nhẫn, cho nên bình thường cũng không có trợ thủ nào. Huống hồ, sát thủ chỉ phụ trách giết người, không phụ trách giúp người, cứu người.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm lại thử thăm dò:

- Thế nhưng, dù sao hắn cũng là người của phe Thái Kinh, bọn chúng nhất định sẽ phái người đến cứu hắn.

Vô Tình cảm thán:

- Đám người Thái Kinh sẽ không giống như Vương Tiểu Thạch. Chỉ có loại người như Vương Tiểu Thạch, mới sẽ vì hai huynh đệ mà sử dụng tất cả lực lượng, thậm chí bản thân cũng bất chấp tất cả cướp tù cứu người trên đường. Thái Kinh sở dĩ là Thái Kinh, bởi vì hắn nhất định sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm trong lòng không hiểu, truy hỏi:

- Công tử cho rằng đám người Vương Tiểu Thạch, bởi vì cứu bằng hữu cướp pháp trường mà bị trục xuất khỏi kinh sư, đó là hành động ngu ngốc?

Vô Tình thở dài một tiếng.

Lúc y mới thu nhận bốn đồng tử này, bọn chúng đều chỉ từ năm đến tám tuổi, hiện giờ nhiều năm trôi qua, bọn chúng theo năm tháng nâng cao kiến thức, bình thường có người chịu học tập (giống như Hà Ngân Kiếm, Diệp Thiết Kiếm rất chịu học tập), có người chịu đọc sách (giống như Trần Đồng Kiếm, Bạch đao đồng rất chịu khổ công đọc sách), nhưng dù sao cũng không giống như Kim kiếm đồng Lâm Yêu Đức đã chết trẻ, trong sinh hoạt

hàng ngày chăm chỉ hiếu học, có thể tinh tâm dưỡng tính, đọc rộng hiểu nhiều...

Đáng tiếc hắn đã chết sớm.

Vì vậy Vô Tình rất đau lòng, luôn rất thương tiếc đứa trẻ này.

Trời cao chính là như vậy, thứ mà người càng coi trọng, nó lại càng tàn nhẫn cướp đoạt.

Khi Vô Tình còn trẻ, đã học được phải cố gắng không chú trọng bất cứ người nào và chuyện gì, như vậy có lẽ sẽ giảm bớt, giảm nhẹ một phần đả kích trên cảm tình.

Lòng không vương mắc sẽ không có sợ hãi, cách xa mộng tưởng ảo điên, cuối cùng niết bàn.

Trong kinh Phật cũng có câu này.

Y học cách vô tình, cho nên người ta gọi y là Vô Tình.

Nhưng Vô Tình lại không muốn dạy sai mấy đứa trẻ ngây thơ này, y không muốn truyền đạt quá nhiều tin tức tiêu cực cho bọn chúng.

Nếu như ngay từ đầu bọn chúng đã cho rằng thế gian này tốt lành, gian trá, xấu xa nằm quyền đắc thế, vậy e rằng sau khi bọn chúng trưởng thành, cũng chỉ là xấu xa, gian trá, tốt lành.

Nếu như tính cách của bọn chúng có biến hóa như vậy, Vô Tình cảm thấy mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Y không muốn như thế.

Y có một tuổi thơ không hề vui vẻ.

Y còn có một thời kỳ thiếu niên áp lực quá lớn, gánh nặng quá độ.

Y không muốn ba kiếm một đao đồng hiện nay dẫm lên vết xe đổ của y.

Cho nên y trả lời:

- Bọn Vương Tiểu Thạch không phải ngu xuẩn, mà là đầy nghĩa khí. Y đi con đường chính trực, chọn con đường thẳng thắn, việc nghĩa cần làm, nhân giả vô địch.

Hà Phạm hiểu được một chút, cho nên tỏ ra đặc ý:

- Nói như vậy, đám người Thái Kinh không cứu Thiên Hạ Đệ Thất chính là bất nghĩa?

Vô Tình nói:

- Những kẻ này vốn không biết nghĩa là thứ gì, chỉ biết cái lợi trước mắt. Có điều Thái Kinh cũng chưa chắc sẽ không cứu Thiên Hạ Đệ Thất.

Hà Phạm lại không hiểu:

- Thái Kinh sẽ cứu Thiên Hạ Đệ Thất sao? Vậy chẳng phải là giống như Vương Tiểu Thạch, đều rất có nghĩa khí sao? Nếu hắn muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, vì sao còn không ra tay? Đợi đi qua đường lớn Hoàng Khố này thì đến Đại Lý ngục rồi, chẳng lẽ bọn chúng dám công khai cướp ngục?

Một loạt vấn đề này của Hà Phạm, khiến Vô Tình không biết tách ra trả lời từng cái, hay là trả lời hết một hơi. Lại nghe “Đồng Kiếm” Diệp Cáo không nhìn được cắt lời:

- Hà Phạm Hà Phạm, người có phiền hay không. Hỏi gì hỏi lắm thế, sẽ làm phiền công tử đấy. Bọn chúng muốn cướp tù thì cướp tù, chúng ta còn sợ bọn chúng tới sao? Chúng ta chỉ mong bọn chúng tới cướp, đánh cho bọn chúng tơi bời hoa lá, giết cho bọn chúng trốn vào rừng rú, tốt nhất là một lưới bắt hết, không ngại thi triển tài năng.

Hà Phạm bị Diệp Cáo trách móc như vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Vô Tình lại tức giận nói:

- Lão tứ, người thật cứng đầu. Tiểu nhị không rõ chịu hỏi, không biết chịu học, không hiểu chịu tìm tòi, đó là chuyện rất tốt, sao người lại ngăn cản. Vậy người nói thử xem, vì sao Thái Kinh sẽ không phái người động thủ cướp phạm nhân trên đường này?

Diệp Cáo nhất thời lắp bắp.

“Thiệt Kiếm” Trần Nhật Nguyệt bên cạnh lại nói:

- Công tử, tôi thử nói nhé, nói sai cũng xin công tử đừng trách móc, được không?

Vô Tình nói:

- A Tam nói nghe thử xem!

Trong bốn kiếm đồng, Trần Nhật Nguyệt đứng hàng thứ ba, do đó Vô Tình gọi hắn là “A Tam”, Hà Phạm lại là “Tiểu Nhị”, còn Diệp Cáo xếp thứ tư, gọi là “Lão Tứ”. Còn về Kim Kiếm đã chết, vốn được gọi là “Hổ Đầu Nhi”, hiện nay mất sớm, khiến cho bọn kiếm đồng cũng thiếu đi một “thủ lĩnh”.

Cho đến khi thu nhận một đao đồng, lại luôn gọi nguyên danh của hắn là “Bạch Yêu Nhi”.

Trần Nhật Nguyệt trước tiên xin phép Vô Tình, sau đó lại xung phong nói:

- Thái Kinh muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, vốn không cần phải người đến chặn đường cướp tù. Hắn chỉ cần thông qua quan hệ của hình bộ, có thể khiến người ta hạ lệnh thả Thiên Hạ Đệ Thất rồi.

Vô Tình mỉm cười nói:

- Người nói đúng.

Bạch Khả Nhi thấy Trần Nhật Nguyệt đã nói đúng, cũng chen vào:

- Công tử, tôi cũng thử nói một chút nhé!

Vô Tình nói:

- Người cứ nói.

Y lại thấp giọng dặn dò Trần Nhật Nguyệt mấy câu. Trần kiếm đồng lập tức đi đến một cửa tiệm bên đường bán đủ loại trứng (chỉ thiếu không có rùa), mua mấy lá trà trứng tròn trở lại, chia cho mọi người ăn.

Bạch Khả Nhi nói:

- Tôi cho rằng Thái Kinh sợ dĩ sẽ cứu Thiên Hạ Đệ Thất, là sợ Thiên Hạ Đệ Thất sau khi vào ngục, bị thẩm vấn sẽ khai ra tất cả âm mưu quỷ kế của hắn, vì vậy hắn sẽ tìm cách đưa Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài. Điều này rất khác với Vương Tiểu Thạch, đơn thuần vì tình cảm nghĩa khí nên mới công khai cướp pháp trường, cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Vô Tình gật đầu nói:

- Người cũng nói đúng rồi.

Hà Phạm nghe được lại không cam lòng:

- Người đúng hắn cũng đúng, nhưng công tử chỉ cần giải phạm nhân đến Đại Lý ngục là có thể giao cho hình ngục Tổng Thanh Thiên. Tổng đại nhân thiết diện vô tư, quyết sẽ không vì tình riêng mà làm việc phi pháp, Thái Kinh có thể nói thả người là thả người sao.

Bạch Khả Nhi nói:

- Người khác không thể, nhưng Thái Kinh có thể. Ngay cả đương kim thiên tử cũng nghe lời hắn, chỉ vón vện hình bộ có thể làm gì được hắn.

Hà Phạm bất cam bất bình kêu lên:

- Vậy chúng ta áp giải hắn về Đại Lý ngục, chẳng phải là uổng công?

Diệp Cáo lại cắt lời:

- Người kêu la cái gì, ta thấy công tử tự có tính toán.

Vô Tình nghiêm mặt nói:

- Thành thật mà nói, hiện nay lúc này, trong lòng ta cũng chưa có kế hoạch. Áp giải hắn về ngục, đành phải giống như buông tha. Nếu để Thích Thiếu Thương công khai giết người, đối với y, đối với ta, đối với mọi người đều không tiện. Nếu như thả ra... hừ!

Âm điệu của y đột nhiên thay đổi, vừa che vừa phất, hai tiếng xoẹt xoẹt vang lên, hai vệt sáng bắn ra phía trước, đồng thời quát lên:

- Ta biết tên sát thủ kia ở trong lồng giam rất nóng, nhưng người cũng không cần dùng “băng” giết hắn!

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 41 – Quen Biết Trong Mưa Ong.

B

àn tay Vô Tình rung lên, hai mũi ám khí bắn ra, vừa vặn “kẹp chặt” hai vật, theo tiếng lách tách cắm vào trên tường gạch nhà dân.

Nhà dân kia vừa lúc có hai đứa bé, một nam một nữ, đang chảy nước mũi ngồi ăn sủi cảo trước cửa, đột nhiên nhìn thấy trên tường có thêm hai vật.

Hai vật thể kia “dính” vào trên tường.

Thứ mà Vô Tình phát ra là hai mũi ám khí giống như con rết, vừa khéo “chặn” lại hai viên bi nhìn như trong suốt. Viên bi vừa đánh trúng “con rết”, thân thể “con rết” lập tức uốn khúc, lượn quanh cuốn lấy “viên bi” bay xéo xuống, dính vào trên tường.

Đó là hai viên “bi” gần như hoàn toàn trong suốt. Đám nhỏ ở phía sau xem náo nhiệt đang cười cợt, dùng đủ thứ quái lạ như đá, đậu phộng, hạt dẻ các loại ném về phía xe tù, “bi trong suốt” chỉ là hai viên trong số đó.

Mọi người đều không hiểu vì sao Vô Tình lại ra tay.

Cần gì phải xuất động đến ám khí bí truyền “Thất Sát Ngô Công tiêu” của y để ngăn cản hai viên “bi” mà trẻ con chơi đùa.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã hiểu được.

Người đầu tiên hiểu được dụng ý của Vô Tình là nhất đao đồng.

Hắn phi thân, lướt nhanh, tay trái ôm, tay phải đẩy, nhanh chóng đưa hai đứa bé trước bậc cửa đi chỗ khác.

Hai mũi Ngô Công tiêu kia dính vào trên tường, lập tức dùng móng vuốt của “bọn chúng” kẹp chặt hai viên “bi”. “Bi” kia liền phát ra tiếng xoẹt xoẹt, phun ra dịch thể.

Dịch thể cũng là màu trắng.

Sau đó bức tường kia dần dần tan rã, càng lúc càng nhanh.

Phút chốc trên tường đã xuất hiện hai lỗ thủng lớn bằng nắm tay.

Ngô Công tiêu kẹp chặt viên “bi” kia cũng bị hòa tan.

Mặc dù không ai biết Ngô Công tiêu được chế tạo từ vật liệu gì, nhưng bức tường là do gạch xây thành, còn dùng xi-măng trét lên một lớp thật dày.

Thế nhưng hiện giờ, bức tường đã bị hoà tan. Nếu như nó đánh vào trên người, vậy thì sẽ thế nào?

Sẽ như thế nào?

Sắc mặt mọi người đều biến đổi.

“Hiệp Thoái Toàn Phong” Ô Can Đạt sắc mặt giống như thịt bò để ba ngày bốn đêm.

Hắn đang áp giải yếu phạm, người tới lại muốn giết chết phạm nhân trong tay hắn.

Sắc mặt của ba kiểm đồng cũng khó coi.

Bọn hắn không ngờ người ra tay “cướp” xe tù lại là mấy đứa “trẻ con” tuổi tác xấp xỉ bọn hắn, may mà “công tử” trước khi xuất thủ đối địch luôn phát ra dấu tay và ám hiệu, để bọn hắn kịp thời ứng biến.

Nhưng sắc mặt mất tự nhiên nhất không phải bọn hắn, mà là người phát ra ám khí.

Hai đứa trẻ một nam một nữ, dáng vẻ rất “quý phái”, ăn mặc rất “quý phái”, cử chỉ cũng rất “quý phái”, cặp mắt lớn lớn lại linh linh, khuôn mặt tròn tròn lại trắng trắng, trên mặt mỗi người đều có một đôi lúm đồng tiền.

Lão Ô trầm giọng quát lên:

- Trẻ con nhà ai, bị kẻ nào xúi giục làm chuyện mạo phạm vương pháp, công khai giết người diệt khẩu này!

Hai đứa trẻ kia cười lên.

Bé gái cười rất ngọt ngào, cậu trai cười rất ngây thơ.

Tuổi còn nhỏ đã xinh đẹp như vậy, lớn lên không biết còn như thế nào.

Cậu trai nói, ngữ âm vẫn còn ngây thơ:

- Còn ai phái chúng ta tới? Nói ra bảo đảm sẽ dọa cho người nhảy dựng lên. Đám nha sai nhỏ nhỏ các người còn không xứng gọi tên!

Bé gái nói, ngữ âm dịu và ngọt:

- Chúng ta được người đứng đầu bên cạnh thiên tử phái tới, biết khôn thì lập tức tránh ra, đừng cản trở bà cô của người làm việc, nếu không cấp trên sẽ xét xử người!

Giọng nói rất non nớt, nhưng giọng điệu lại rất từng trải.

Vô Tình cười, hơn nữa còn nói:

- Các người không phải do Thái Kinh phái tới, đừng mạo nhận nữa!

Lão Ô lại hơi bất ngờ:

- Bọn chúng tuổi tác còn nhỏ, nhưng lại ra tay ác độc, rốt cuộc là con cái nhà ai?

Vô Tình dùng tay ấn lên môi, xuyt một tiếng nói:

- Đừng nói như vậy, để tránh kết oán với Lão Tự Hiệu danh chấn thiên hạ, khó dây khó chọc!

Lão Ô kinh ngạc nói:

- Bọn chúng là... người của Ôn gia?

Vô Tình nói:

- Ngoại trừ “Kim Đồng Ngọc Nữ, Khoái Tử Huỳnh Muội” Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân của Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu Ôn gia, trong hồng trần thế tục, giang hồ phong ba này, còn ai hơn hai mươi tuổi vẫn có thể bảo trì dung nhan và tâm linh ngây thơ hồn nhiên? Ngoại trừ bọn họ, còn ai có thể tiện tay phát ra đòn sát thủ “Băng” của Lão Tự Hiệu?

Lần này, hai “đứa trẻ” kia mới thật sự biến sắc.

Sắc mặt của bọn chúng khó coi giống như “bụng cá trắng” vào ngày đông giá rét để qua đêm dài đến lúc tảng sáng.

Người nam là “Độc Đồng” Ôn Độ Nhân, thân hình hảnh giống như đang nhanh chóng “dài ra”, “lớn lên”, giọng nói của hắn cũng biến đổi, không còn non nớt nhưng vẫn sắc bén mạnh mẽ:

- Vô Tình, ta tưởng rằng ngươi là một hảo hán, luôn chủ trì chính nghĩa, không ngờ ngươi lại năm lần bảy lượt làm khó dễ chúng ta, còn ra tay giúp đỡ loại cẩu nô tài thủ hạ của Thái Kinh này!

Người nữ là “Độc Nữ” Ôn Tập Nhân, ánh mắt của nàng trong veo như nước liếc về phía Vô Tình, lại mang vẻ oán trách của phụ nữ có chồng:

- Đại bố đầu, ngươi đúng là nghe danh không bằng mắt thấy. Chúng ta giết chó săn bại hoại, liên quan gì đến ngươi. Ngươi đừng nên vì tên hung thủ không bằng cầm thú này mà đắc tội với người của Lão Tự Hiệu chúng ta!

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Ta không muốn đắc tội với người của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Ôn Độ Nhân cả giận nói:

- Vậy tại sao ngươi còn cứu hần?

Vô Tình nói:

- Bởi vì hần là tù phạm do ta áp giải.

Ôn Độ Nhân nói:

- Hần là tội phạm giết người, giết người thì phải đền mạng.

Vô Tình nói:

- Vậy hần nên được phán quyết công bình, chuyện chấp pháp phải do hình ti, luật pháp phán định, chứ không phải do các người lén lút hành hình trút giận, giết người định tội.

Ôn Độ Nhân căm phẫn nói:

- Người cho rằng tên này khi thẩm vấn sẽ bị định tội sao? Pháp do người lập, cũng do người làm, hiện giờ Đại Tổng có thanh thiên đại nhân thanh liêm nghiêm chính, để những tên rác rưởi này nhận được báo ứng xứng đáng sao?

Ôn Tập Nhân bổ sung một câu:

- Tiến vào lao ngục, cuối cùng không phải bị một câu nói của Thái Kinh phóng thích sao?

Vô Tình thở dài một tiếng, nói:

- Ta là người ăn cơm công môn, cũng không thể để các người giết người trên đường.

Ôn Tập Nhân nhoẻn miệng cười, lúm đồng tiền của nàng rất đẹp, nói:

- Người cứ xem như nhìn mà không thấy, chẳng phải được rồi sao?

Vô Tình cảm thán:

- Thế nhưng ta vẫn nhìn thấy.

Ôn Tập Nhân tức giận nói:

- Nhìn thấy thì thế nào?

Vô Tình nói:

- Đã nhìn thấy thì không thể không quản.

Ôn Độ Nhân hầm hầm nói:

- Vậy người chẳng qua là muốn bao che cho tên hung thủ giết người này.

Vô Tình nói:

- Không phải. Trách nhiệm của ta là bắt hung thủ, chứ không phải giết người.

Ôn Độ Nhân nói:

- Hắn mới là hung thủ giết người, hắn đã giết không ít đồng đạo, đồng liêu của người.

Vô Tình nói:

- Cho nên ta muốn bắt hắn về quy án.

Ôn Độ Nhân nói:

- Vậy để ta giúp người giết hắn.

Vô Tình nói:

- Người không phải giúp ta giết hắn, mà là muốn giúp Hứa Thiên Y báo thù, giúp đám người Ôn Văn trút giận.

Ôn Độ Nhân nói:

- Ta giết một tên hung thủ giết người, vậy người chỉ cần không nhìn thấy là được.

Vô Tình thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Vừa rồi ta đã nói, ta nhìn thấy.

Ôn Độ Nhân cực kỳ tức giận:

- Vậy là người cố ý đối địch với người của Ôn gia chúng ta.

Vô Tình nói:

- Ta đã nói rồi, người không phạm ta, ta không phạm người. Chỉ cần người của Ôn gia không động vào phạm nhân của ta, ta sẽ tôn trọng mỗi thành viên của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Ôn Độ Nhân nói:

- Nếu như người không để chúng ta giết chết tên hung thủ này, chính là đắc tội với mỗi người Ôn gia chúng ta. Ta khuyên người đừng tự tìm phiền toái!

Vô Tình nói giống như lẩm bẩm:

- Ta cũng biết đây là tự tìm phiền toái, nhưng ta tự tìm phiền toái cũng không chỉ lần này.

Ôn Tập Nhân đột nhiên chen vào:

- Người muốn cái gì ở hăn? Võ công? Tuyệt kỹ? Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý? Hay là nỏ phóng Cửu Thiên Thập Địa Thập Cửu thần châm? Người đại khái là muốn đợi sau khi tra khảo ra, mới để chúng ta giết hăn? Chỉ cần người thừa nhận một câu, chúng ta cũng có thể cân nhắc nhin một chút, chờ một chút. Người muốn điều kiện gì, cứ nói ra đi!

Nàng và huynh trưởng của nàng đã hỏi ra, nói ra những lời này, dĩ nhiên không phải là trẻ con.

Tâm linh của trẻ con tuyệt đối sẽ không hung ác, nham hiểm, xảo trá, hơn nữa còn bức người như vậy.

Suy nghĩ và cách nói của đôi huynh muội họ Ôn này, quả thật đã trải qua tình đời hiểm ác, hơn nữa đã bị đồng hóa đồng lưu.

Lần này Vô Tình lại sầm mặt:

- Ta nói rồi, ta chỉ có quyền bắt hung thủ, trừ khi bắt đắc dĩ, nếu không thì không có quyền giết người. Nếu ta nhìn thấy các người công khai giết người trên đường lớn này, ta cũng chỉ đành xem các người là hung thủ bắt về. Các người không cần nói điều kiện với ta, ta có chức trách trên người, không có quyền thả người giết người.

Ôn Tập Nhân cười khúc khích, lại lộ ra vẻ ngọt ngào ngây thơ và yếu đuối.

- Vậy ta hiểu rồi.

Nàng nói:

- Chỉ cần người không nhìn thấy là được đúng không?

Vô Tình lạnh lùng nói:

- Nhưng ta nói lại lần thứ ba, ta đã nhìn thấy.

- Không.

Ôn Tập Nhân cười duyên nói:

- Nếu như người không có mắt nữa, hoặc là mắt đã không nhìn thấy đồ vật nữa, vậy chẳng phải là không nhìn được thứ gì, làm thế nào ngăn cản chúng ta?

Vô Tình tinh thần nội liễm, ánh mắt tập trung, con người co lại, hai hàng lông mày trầm xuống, nói:

- Đường lớn này có rất nhiều người, người muốn làm cho ta không nhìn thấy, ta cũng muốn xem thử, nhưng người nhất định đừng làm liên lụy đến

người khác, nếu không thì các người chính là hung thủ...

Y gần từng chữ một:

- Đừng quên ta là một bồ khoái chuyên bắt hung thủ, sát thủ!

Ôn Tập Nhân vừa nghe vừa cười lạnh.

Ôn Độ Nhân lại nghe rất dụng tâm, còn trả lời:

- Ta biết, ta hiểu. Hôm nay chúng ta vừa quen biết, lại sớm nghe danh đã lâu, chỉ không có duyên làm quen. Giang hồ phong ba, cũng nhiều nguy hiểm, lần này chúng ta không đánh thì không quen biết, có thể nói là “quen biết trong mưa gió” rồi...

Hắn ngừng một chút, lại thương tiếc nói:

- Đáng tiếc biết và hiểu cũng vô dụng, chúng ta không thể không động thủ. Chúng ta đâu chỉ quen biết trong phong vũ (mưa gió), mà còn quen biết trong “phong vũ” (mưa ong).

Vừa dứt lời, đột nhiên từ trong ống tay áo nhỏ nhỏ của hắn bắn ra một vật.

Vật kia nhanh chóng lớn lên.

Nói ra cũng khó tin, ban đầu vật kia chỉ giống một khối bông vải nhỏ nhỏ, mềm mềm, xộp xộp, xám xám, từ trong ống tay áo rộng rộng của Ôn Độ Nhân “trôi” ra, cũng “thối” ra.

Nhưng nó nhanh chóng biến hóa, lập tức phồng lên, bành trướng.

Trong phút đã lớn lên giống một đám mây, mây đen.

Một đám mây đen rất lớn bay về phía Vô Tình, cũng bao trùm Vô Tình và kiếm đồng, đao đồng cùng đám bồ khoái, nha sai.

Không chỉ có Ôn Độ Nhân phát động công kích, Ôn Tập Nhân cũng không nhàn rỗi.

Cổ tay trắng của nàng lật một cái, bàn tay nhỏ bé giơ lên, đánh ra một chùm sự vật.

Xem ra đó là “một chùm” sự vật, nhưng lại nhanh chóng tách ra, phân liệt thành viên, lập tức trở thành mảnh vụn, sau đó vụn điểm tụ một, khép lại với nhau như cũ. Có điều nó đã trở thành một mảng lớn ngàn điểm vụn điểm, hơn nữa còn phát ra tiếng rít ong ong, chụp về phía Vô Tình. Chủ yếu vẫn là lao đến xe tù trước người Vô Tình, cùng với người trên xe tù, Thiên Hạ Đệ Thất.

Đó đương nhiên không chỉ là “một chùm” sự vật, mà là trăm ngàn con ong.
Ong độc.

Quen biết trong mưa ong.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 42 – Gió Thổi Cỏ Lay Thấy Vô Tình.

M

ây đen trước tiên bao trùm về phía mọi người, che kín tầm mắt của bọn họ.

Đám “mây” kia thật ra là một loại “sương mù”, bản thân có chất độc.

Khi đám người Lão Ô muốn ứng phó với đám “mây” kia, “mưa ong” đã tới.

Cho dù mọi người có thể tự bảo vệ mình, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất trong xe tù đã bị chế ngự huyết đạo, làm thế nào tránh được “mưa ong mây độc” chết người này?

Cho dù huynh muội họ Ôn đã phát động công kích vô cùng ác độc, nhưng bọn họ tập kích vẫn rất có chừng mực.

“Mây bay” của bọn họ chỉ bao trùm Vô Tình và một đám đồng liêu của y, còn những người khác trên đường lớn đã ào ào tránh đi, cho nên đám “mây” này cũng không có ý làm hại đến người vô tội.

“Mưa ong” thật sự là “như ong vỡ tổ” tràn về hướng xe tù, đối tượng mà bọn họ muốn công kích đương nhiên là Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ muốn lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ quyết không để Vô Tình giải Thiên Hạ Đệ Thất đến Đại Lý ngục chịu thẩm vấn, bởi vì chuyện này cũng giống như thả Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài.

Bọn họ không cho rằng Vô Tình có khả năng khiến Thiên Hạ Đệ Thất phải chịu hình phạt xứng đáng với hắn.

Bọn họ là người của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Đệ tử của Ôn gia luôn tin tưởng, chính nghĩa không ở trong triều, không ở dân gian, chỉ ở trong lòng nhân dân bách tính.

Công lý ở tại lòng người.

Bọn họ muốn lấy lại công đạo cho những chuyện bất bình trong thiên hạ, cũng muốn giành một phần vinh dự và uy tín cho gia tộc của mình.

Đây là niềm tin chung của bọn họ, cho nên bọn họ chủ trì chính nghĩa.

Bọn họ sáng khoái ân thù, phạt ác thưởng thiện, thậm chí không chừa thủ đoạn.

Mây đen giăng đầy, mưa ong tràn đến.

Vô Tình không có nội công.

Vô Tình đi lại bất tiện.

Thứ mà huynh muội họ Ôn đánh ra không chỉ là ám khí, mà còn là một loại độc vật.

Ong độc sương mù cũng không tấn công Vô Tình, mà chủ yếu tấn công Thiên Hạ Đệ Thất, lại bao trùm tám tên công sai, ba kiếm một đao đồng và “Khoái Thoái” Lão Ô.

Như vậy mới đáng sợ.

Vô Tình không có biện pháp.

Y không hóa giải được loại công kích có diện tích cực rộng, sát thương cực lớn này.

Đối với một người không có cơ sở nội lực, hai chân lại tàn phế, có thể tự bảo vệ mình đã là chuyện không dễ rồi.

Thế nhưng Vô Tình không cam chịu.

Một người “tàn phế” giống như y, chẳng những có thể sừng sững trong võ lâm, thành danh trong giang hồ, còn gần như chiếm vị trí thứ nhất trong Lục Phiến Môn. Y chẳng những không phải “phế nhân”, hơn nữa còn là “cường nhân”, loại người này trời sinh không nhận mệnh, không nhận thua, cũng không nhận tội.

Những đả kích mà y phải chịu, nhất định còn nhiều hơn so với người thường.

Những ủy khuất mà y gánh lấy, nhất định còn lớn hơn so với người khác.

Những đấu tranh mà y đã làm, nhất định còn thê lương hơn bất cứ người nào.

Y cũng từng oán hận trời xanh, tại sao lại vô tình với y như vậy, bắt y trải qua áp lực càng lớn, càng nhiều, càng nặng, càng không thể chịu đựng so với người thường.

Nhưng sau khi y trải qua gian khổ, cuối cùng đạt được thành tựu lớn lao, y lại không trách không oán, hơn nữa còn hiếu được ân sủng của trời cao đối

với mình.

“Ông trời sắp ban trách nhiệm trọng đại xuống người, trước tiên phải khiến nội tâm của người đó đau khổ, khiến gân cốt của hắn mệt nhọc...”

Y chính là người được trui rèn trong giày vò như vậy.

Bảo kiếm sắc từ mài giũa ra, hoa mai thơm từ đông lạnh đến.

Y đã không quan tâm đến áp lực. Áp lực càng lớn, y phản kháng càng cao.

Y cũng không sợ đả kích. Đả kích càng nặng, y phản kích càng mạnh.

Y cũng không sợ công kích.

Bình tới tướng ngăn, nước tới đất chặn, đao tới kiếm đâm, thương tới côn đập, phi tiêu tới nổ tên đi, nếu là ám khí tới thì y lại dùng một thanh “minh khí” triệt tiêu. Bởi vì “ám khí” của y xuất thủ quang minh chính đại, cho nên người trong võ lâm từ lâu đã gọi nó là “minh khí”.

Do đó “mây tàn”, “mưa ong” của Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân vừa thi triển, y cũng không khách khí, lập tức phát ra “gió thối cỏ lay”.

Mọi người đều biết Vô Tình không có cơ sở nội công, làm thế nào phát ra “gió thối cỏ lay” để phá giải “mây tàn mưa ong”?

Vô Tình không phải tự mình phát ra “gió thối cỏ lay”.

Y không phát ra được, nhưng kiệu thì có thể.

Y dùng kiệu phát ra một cơn “gió lớn”.

Y nhấn một cái, vị trí của kiệu thay đổi, cửa kiệu mở ra, bốn dòng khí lưu hợp nhất tạo thành một cơn gió mạnh, thổi qua “vù vù”, lập tức “mây đen”, “mưa ong” đều bị luồng “gió mạnh” này thổi ra, cũng thổi nghiêng.

Thậm chí còn thổi ngược về chỗ huynh muội họ Ôn.

Chuyện này thật không ổn.

“Mây tàn” này tuy không có gì đặc biệt, nhưng một khi bao trùm lên người, chỉ cần hít vào một hai cái, thân thể lập tức khô héo tàn lụi giống như một đóa “mây tàn”, cả người vô lực. Cho nên “mây tàn” này của Lão Tự Hiệu lại có tên là “gió đông vô lực trăm hoa tàn”.

Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân đương nhiên không muốn giữa đường giết chết đám người Lão Ô, Vô Tình.

BVọng họ cũng không muốn kết thù sâu với người của hình bộ, Lục Phiến Môn.

Cho nên bọn họ thả ra “mây tàn”, chỉ cần những người ngăn cản bọn họ “làm việc” bị “tàn” một trận là được rồi.

Bọn họ đương nhiên cũng không muốn “tàn”, cho nên khi “mây tàn” bị cơn gió kỳ quái này “đưa” trở lại, bọn họ lập tức thất kinh.

Nhưng đối với “mây tàn” chỉ là “kinh”, còn thật sự “biến sắc” lại là “mưa ong”.

Bởi vì bọn họ thả ra mưa ong là để đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất không cần phải khách khí, bọn họ muốn giết chết kẻ này.

Bởi vì bọn họ thật sự đã điều tra, những chuyện ác mà kẻ này dính líu đến, đã đủ cho hắn chết bốn trăm ba mươi bảy lần rồi.

Cho nên bọn họ hạ sát thủ.

Mưa ong có độc, là kịch độc, cho nên không dính được.

Nhưng hiện nay “mưa ong” đã một ổ, một dòng, toàn bộ “bay” trở về, đan vào với nhau, rồi thành một đoàn, quần quít không rời. Bọn chúng đã không còn nhận ra ai là chủ nhân, ai là kẻ địch.

Bị những con ong này đốt trúng sẽ rất nguy hiểm.

Huynh muội họ Ôn hiểu rõ sự lợi hại trong đó, cho nên càng sợ hãi.

Nhất thời bọn họ cũng không kịp trở tay, không biết ứng phó thế nào.

May mắn...

May mắn trên đời này còn có chuyện “may mắn”.

May mắn là lúc này có một đôi tay xinh đẹp đưa ra, một tay cầm hồ lô đã mở nắp, một tay lại dùng hai ngón cầm một cây nhang.

Cây nhang đã cháy.

Bàn tay này rất trắng, tư thái đốt nhang cũng rất nhã nhặn.

Nhang này vừa đốt lên, tất cả ong đang lao đảo lập tức lại trở nên ngay ngắn trật tự, một con theo một con, ngửi mùi hương bay đến.

Lập tức bàn tay trắng kia lại biến thành tay đen.

Bởi vì ong hoàn toàn đậu trên tay, trên tay áo, một lớp lại một lớp, giống như một trái mít đen lớn đang ngọ nguậy.

Trên tay còn lại của y có một chiếc hồ lô đã mở nắp, miệng hồ lô đang vẩy ra một chùm nước lớn “rào rào”.

Nước óng ánh và long lanh, một hạt lớn lại một hạt lớn, giống như trên châu.

Những giọt nước như trên châu đang bắn vào chùm “mây đen” lớn kia, chùm “mây chì” kia lập tức khô héo, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Thu nhỏ lại cực nhanh, co rút vào trong, giống như một quả cầu tuyết rơi trong chảo nóng, rất nhanh đã ngưng kết thành một khối vật thể lớn khoảng bàn tay, nặng như chì, sau đó rơi xuống.

Lúc rơi xuống bỗng vỡ thành bảy tám mảnh.

Người nọ lại dùng hồ lô tiếp lấy, lần lượt “thu” vào.

Người này xuất hiện chỉ trong chốc lát, nhưng y chỉ giơ tay đã thu hồi “mây độc”, cũng thu phục “mưa ong”.

Sau đó y cười ha hả, giọng điệu nho nhã:

- Cơ quan Vô Tình, thiên hạ vô song, gió thổi cỏ lay, thành công do người. Hôm nay cơ quan “gió thổi cỏ lay” này thật khiến chúng ta mở rộng tầm mắt.

Sau đó y vui vẻ chân thành chào hỏi:

- Thịnh đại bố đầu, ngài khỏe chứ, tại hạ thất lễ rồi!

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 43 – Yên Tĩnh Đình Tai Nhức Ốc.

V

ô Tình nhú mày một cái.

Bởi vì y biết người trước mắt này thoát nhìn lịch sự tao nhã, nhưng chẳng những khó dây khó chọc, hơn nữa còn là cường địch kình địch.

Người này vẻ mặt tươi cười, nhưng khắp người đều là độc. Bối phận của y trong Lão Tự Hiệu Ôn gia, cấp bậc của y trong võ lâm, danh tiếng vai vế của y trên giang hồ, huynh muội Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân tuyệt đối không thể so sánh được.

Người này họ Ôn, tên Văn.

Vô Tình không sợ ai khác, chỉ sợ người này ra tay.

Hiện giờ người này đã xuất đầu lộ diện, xem ra y nhất định phải nhúng tay vào chuyện này.

Vô Tình hít một hơi dài (y rất quý trọng ngậm không khí trong lành này, bởi vì y biết, lỡ may cao thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia thật sự ra tay, e rằng trong phạm vi ba dặm không chỗ nào không nhiễm độc), nói:

- Văn huynh, huynh cũng muốn cứu Thiên Hạ Độ Thất sao?

- Không.

Ôn Văn nho nhã nói:

- Ta muốn giết hắn, chứ không phải cứu hắn.

Chợt nghe một tiếng hừ cực kỳ lạnh lẽo, lại ẩn chứa bi thương, ủy khuất và thê lương vô tận.

Tiếng hừ từ trong lồng giam phát ra.

Thiên Hạ Độ Thất xanh mặt, ngữ âm như sắt lạnh ngang tàng nói:

- Đến đây đi, thù trước oán xưa, hận cũ thù mới, tất cả đến đây đi! Văn Tuyết Ngạn ta người ở tại đây, đầu ở nơi này, mạng ở chỗ này, có gan thì cứ lấy!

Ôn Văn liếc hắn một cái, lần này trong sự nho nhã thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn:

- Ta muốn báo thù cho huynh đệ Hứa Thiên Y. Người gây nghiệt rất nhiều, không thể oán ta được.

Vô Tình cắt lời:

- Không được. Ta phải áp giải hắn về nhà giam, tự có hình pháp đối phó với hắn.

Lúc Ôn Văn cười lạnh, dáng vẻ cũng không lạnh, ngược lại có phần trẻ con:

- Một khi hắn được giải vào ngục, cũng giống như thả hổ về rừng. Bao nhiêu trọng phạm tội ác tày trời, tội không thể trốn, không phải chỉ cần tham quan ô lại ra lệnh một tiếng là vô tội phóng thích sao? Hoặc là giả vờ áp giải đến nơi xa, giữa đường lén thả. Muốn trị tội của hắn thì nên chém đầu tại chỗ.

Thiên Hạ Đệ Thất tỉnh mạch hiện lên má, gân xanh lá đầy trán, hung hãn nói:

- Đại trượng phu, muốn chém muốn giết thế nào tùy người. Vô Tình, người cũng không cần giả vờ bảo vệ, mạng ta là của ta, không liên quan gì đến người!

Vô Tình chỉ lãnh đạm nói:

- Nhưng hiện giờ mạng người là của ta, người là phạm nhân do ta áp giải, mạng do ta bảo vệ.

Sau đó y nhìn chăm chú vào Thiên Hạ Đệ Thất, chậm rãi nói:

- Ta muốn nói cho người biết một chuyện.

Trên đầu Thiên Hạ Đệ Thất gân xanh và mồ hôi đan xen trải đầy, trầm giọng quát lên:

- Có rắm thì mau đánh!

Vô Tình nói từng chữ từng câu:

- Năm đó, cha người có thể nói là do ta giết, hắn chết trong tay ta. Ta đã đáp ứng với hắn, phải nói cho người biết chuyện này, hơn nữa còn phải cho người một công bình, một cơ hội.

Thiên Hạ Đệ Thất ngạc nhiên hỏi:

- Cơ hội gì?

Vô Tình nói:

- Một cơ hội để người động thủ báo thù cho phụ thân.

Thiên Hạ Đệ Thất cười lên khanh khách.

Cười rất thảm, bên miệng còn chảy ra tơ máu.

- Người giết cha ta, ta đã sớm biết rồi.

Hắn cười thảm nói:

- Cho nên ta muốn giết hết nha sai nha dịch trong thiên hạ, để báo huyết hải thâm cừu này.

Vô Tình nói:

- Người dùng bọn họ trút giận làm gì, muốn báo thù thì nên trực tiếp tìm ta.

Thiên Hạ Đệ Thất cười thảm, cười đến mức ngay cả mũi của hắn cũng lệch qua một bên:

- Ta còn không động được người. Thực ra ta đã sắp có thực lực động được bốn người các người, đáng tiếc còn thiếu một chút, thất bại trong gang tấc. Nếu hôm nay ta giết được Thích Thiếu Thương, vậy thì tất cả đều có thể giải quyết. Tướng gia đã đồng ý, ngài sẽ cho ta danh vị quan chức cao hơn các người, khi đó về công về tư ta đều có thể động đến người.

Vô Tình than một tiếng, nói:

- Một người muốn báo thù, thật không dễ dàng.

Ôn Văn nói tiếp:

- Đúng vậy. Cho nên Thịnh đại bố đầu, xin nương tay cho, mở một mặt lưới, để chúng ta toại nguyện, lại có thể giúp ngài trừ đi mối họa này.

Vô Tình còn chưa trả lời, Thiên Hạ Đệ Thất đã oán hận cắt lời:

- Vô Tình, người đừng vờ vĩnh, cũng bớt làm ra vẻ đi. Dù sao hôm nay ta đã rơi vào tay người, người giết lão tử thì đừng ngại nhổ cỏ tận gốc, để tuyệt hậu hoạn.

Vô Tình lại than một tiếng, lần này y không chen lời.

Ôn Văn thu hồ lô lại.

Ôn Tập Nhân lanh lợi đi đến bên cạnh Ôn Văn, mở ra một cái túi bằng gấm vóc.

Bàn tay Ôn Văn rung lên, những “ong độc” kia đều rơi vào trong túi. Ôn Tập Nhân kéo dây đỏ trên miệng túi một cái, lập tức buộc chặt miệng túi, “mưa ong” đều bị thu vào trong đó.

Ôn Văn hé môi thổi một cái, dập tắt cây nhang màu xanh trong tay.

Động tác của y rất nhẹ, rất mềm. Tư thái ưu nhã đẹp mắt, thậm chí còn hơi nữ tính.

Tay của y còn mềm mại hoàn mỹ hơn so với thiên kim tiểu thư, nữ nhân xinh đẹp không ra khỏi khuê môn ba bước, không cần động đến việc nhà.

Thành thật mà nói, bổ đầu Lão Ô nhìn thấy đã rất khó chịu, rất không vừa mắt.

Hắn thẳng thắn quen rồi, phóng khoáng đã trở thành thói quen của hắn.

Hắn làm việc nhanh, xuất thủ cũng nhanh, nhìn thấy động tác ngay ngắn, ưu nhã như vậy, quả thật giống như bọn “ảo lả”.

Hắn nhìn rất không quen.

Cho nên hắn không nhịn được phải mắng:

- Xì, mấy tên ranh con kia, bất kể các người là ai, hôm nay đừng tới đây ngăn đường cản lối, nếu không tất cả đều xem như đồng bọn tội phạm truy nã xử lý!

Hắn nói chuyện rất vang, ừng ừng như sấm rền.

Con người Lão Ô cũng rất lầm lì.

Giống như hắn xuất thủ, mạnh mẽ có lực, nhưng không có chiêu thức hoa mỹ, không hề đẹp mắt.

Hắn xử sự cũng như vậy, phá án nhanh chóng, bắt hung anh dũng, giết vào lãnh địa, nghiền nát cường đạo, thường dùng phương pháp trực tiếp nhất để gánh vác oan ức lớn nhất, gánh vác trách nhiệm nặng nhất, thậm chí là gánh vác kẻ địch khó chọc nhất.

Do đó hắn ít nói kiêu lời, xử án làm đầu, thậm chí trước và sau khi làm việc rất ít lên tiếng, còn ít tiếp xúc, bàn giao với người khác.

Vì vậy tuy hắn phá án nhiều, nhưng lại không được thăng chức.

Những người được thăng chức lên quan cao thường là nói vừa nhiều vừa vang dội, giỏi giao tiếp với các “ngóc ngách”, quan hệ mọi mặt đều toàn vẹn.

Nhưng hắn lại được Tứ Đại Danh Bổ coi trọng, chẳng hạn như Vô Tình.

Cho nên hôm nay Vô Tình mới nhờ hắn đến áp giải Thiên Hạ Đệ Thất về thiên lao.

Lão Ô còn đặc biệt điều động tám tên nha sai, tám thân tín của hắn đến đây làm chuyện này.

Hắn dường như cảm thấy rất hứng thú với nhiệm vụ này.

Hắn vừa nói xong liền cúi đầu chạy nhanh.

Con người hắn rất sắc bén, da cũng rất đen, áo vải giày lam, tay áo gọn gàng, thoát nhìn giống như cả người là một cây côn do một khối sắt đen tạo thành.

Một cây côn thấy kẻ ác là đánh.

Có điều hắn luôn thích cúi đầu.

Mái tóc ngắn của hắn như kích, giống như cũng là một loại vũ khí. Lúc hắn đối địch, cả người cũng giống như một con nhím.

Lúc này, hắn chẳng những đi về phía trước, đồng thời cũng giống như cúi đầu “xông” qua.

Phía trước hắn là đường lớn, đường lớn hoàng Khố.

Dưới lòng đường có một người đang đứng.

Người này nho nho nhã nhã, ôn ôn hòa hòa, đương nhiên chính là Ôn Văn.

Bên cạnh y phân biệt có hai người, dáng vẻ tuyết ngọc khả ái, khiến người ta yêu thích. Một người đang dùng túi vải nhận lấy bầy ong, chính là Ôn Tập Nhân, còn một người khác đang cung cung kính kính đưa cho Ôn Văn hai vật.

Hai đồ vật có “diện tích” khá lớn.

Lão Ô đang cúi đầu chạy nhanh, chuẩn bị đụng vào Ôn Văn.

Ôn Văn vẫn ung dung không vội, đứng ở lòng đường, đưa tay nhận lấy hai đồ vật kia, dường như không hề khó chịu vì Lão Ô quát mắng, cũng không để ở trong lòng.

Y chỉ chọn đúng lúc, giọng điệu nho nhã mang theo một chút quan tâm nói với Lão Ô một câu:

- Người nói chuyện rất vang, nhưng chẳng có tác dụng gì. Thử trên tay ta còn vang hơn người nhiều.

Sau đó y lại hỏi một câu, một câu rất kỳ quái.

- Người có biết vang thế nào không?

Câu này khiến Lão Ô không hiểu.

Hắn vốn đang cúi đầu, thân thể tạo thành đường thẳng xông về phía trước. Lực lượng ẩn chứa trong “Khoái Mã Xung Phong” của hắn một khi phát tác ra, ngay cả “Đồng Tường Thiết Bích đại trận” do Thập Bát Đại Đạo của Cửu Vạn đại sơn dùng tấm thuẫn, lá chắn, mặt khiên hợp thành, cũng từng bị hắn xông phá; “Thiên Tiệm Hộ Soái đại trận” do thân tín thị vệ mà Đồng Quán tự tay dạy dỗ tạo thành, cũng không chống đỡ nổi lực lượng của Lão Ô cúi đầu xông thẳng vào.

Lão Ô có thực lực như vậy, nhưng vẫn không nổi danh.

Đồng Quán đại tướng quân sau khi tận mắt nhìn thấy “lực lượng xung phong” của Lão Ô, một hơi đùng ngã trận pháp được xưng là “không phá được” do bọn ái tướng của hắn tạo thành, chỉ lạnh nhạt đánh giá một câu:

- Chẳng trách tên này chỉ biết cúi đầu xung phong, hóa ra là không biết rẽ ngoặt.

Hắn còn bổ sung một câu:

- Đi đường như vậy, không ngã chết mới là lạ.

Cho nên Lão Ô càng không được thăng chức.

Nhưng Lão Ô cũng không thêm để ý, giống như hắn làm bổ khoái chỉ vì trừu ác trừ gian, chứ không phải để được ngợi khen và thăng quan.

Hắn một khi làm việc đều rất tận lực, một khi xung phong đều thẳng tiến không lùi.

Thế nhưng câu nói kia của Ôn Văn quá kỳ quái, khiến cho hắn không nhận được ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa nhìn, thần sắc của hắn lại càng quái dị.

Nếu trên tay Ôn Văn cầm binh khí, Lão Ô sẽ không kinh ngạc.

Nếu trên tay Ôn Văn cầm độc vật, Lão Ô cũng không bất ngờ.

Nhưng thứ mà Ôn Văn cầm trên tay hiện giờ lại là nhạc cụ.

Nạo bạt.

Hai mặt vàng óng, bóng loáng, tay cầm cột vải đỏ tươi, nằm trong tay Ôn Văn phản chiếu ánh mặt trời sáng loáng, giống như đang muốn điều vô dương oai.

Sao lại là nạo bạt?

Nạo bạt dùng để làm gì? Tấu nhạc? Kêu gọi? Hay là dùng để làm ồn chết người? Chẳng lẽ ngay cả nạo bạt cũng có thể phóng độc?

Lão Ô không hiểu.

Lại nghe Vô Tình vội vàng khẽ quát một tiếng:

- Lão Ô, dừng bước, mau trở về!

Lão Ô đương nhiên không trở về.

Hắn nổi giận quát mắng Ôn Văn:

- Ngươi, cút ngay!

Ôn Văn lắc đầu xin lỗi.

Lão Ô nổi nóng, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương, quát lên:

- Ngươi không nhường, ta sẽ đánh ngã ngươi!

Ôn Văn lại lắc đầu giống như thương tiếc.

Lão Ô lại không nói thêm, cúi đầu, tóc tên hướng về phía trước, đang muốn xông về phía Ôn Văn.

Chợt nghe một tiếng “vù”, một người như chim lớn màu trắng đã phi thân vượt qua đầu Lão Ô, đột nhiên đáp xuống lòng đường, khoanh chân ngồi ngay ngắn giữa Lão Ô và Ôn Văn.

Lần này Lão Ô không thể xông về phía trước nữa.

Bởi vì hắn không muốn đụng phải Vô Tình.

Một khi Vô Tình ngồi xếp bằng ở lòng đường, đã biểu thị ba chuyện.

Ba chuyện này đều là “nguy cơ”.

Thứ nhất, Vô Tình đã rời khỏi “kiệu” của y, nói cách khác, đã cách xa nơi bảo đảm an toàn của y, thân lâm vào hiểm cảnh.

Thứ hai, Ôn Văn vừa xuất hiện đã ép Vô Tình rời khỏi chiếc kiệu nhấn một cái là có thể phát ra ám khí muôn hình muôn vẻ (bao gồm một cơn “gió thổi cỏ lay” vừa rồi), có thể thấy phân lượng của Ôn Văn, Vô Tình coi trọng công kích của Ôn Văn như thế nào.

Thứ ba, Vô Tình đã rời khỏi kiệu, chặn ở trước người Lão Ô, cũng chính là tuyên bố y sẽ lo liệu chuyện này, người này.

Lão Ô đành phải dừng bước.

Hắn không xung phong, cũng không xung động nữa.

Con người đen nhánh của hắn lưu chuyển, lại có tính toán khác.

Chợt nghe Vô Tình lạnh lùng nói:

- Người thật sự muốn giết hãn?

Ôn Văn thương tiếc hỏi ngược lại:

- Người thật sự muốn cứu hãn?

Vô Tình đột nhiên nói:

- Đàn tới!

Lời còn chưa dứt, đàn đã tới.

Đàn tranh được Đồng kiếm đồng Diệp Cáo hay tay dâng lên, nhẹ nhàng đặt trên đầu gối Vô Tình, lại được Ngân kiếm đồng Hà Phạm đi đến kéo vải gấm bọc ngoài ra.

“Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi lại đưa cho Vô Tình một cái hộp vuông vức. Vô Tình nhận lấy, có vẻ rất cẩn thận. Thiết Kiếm Trần Nhật Nguyệt lại chăm chú bảo vệ phía sau Vô Tình.

Nụ cười nho nhã trên mặt Ôn Văn đột nhiên không thấy nữa.

- Đàn tốt.

- Bạt tốt.

- Thực ra ta và người không thù không oán, cần gì phải tương tranh?

- Chỉ cần người không lấy đi một cái mạng sống sờ sờ, ta và người quyết sẽ không có tương tranh.

- Bảo vệ ác nhân, sẽ bị ác quả.

- Quốc pháp ở đây, đâu dung tư hình.

Trên mặt Ôn Văn càng lộ vẻ thương hại:

- Được, vậy thì ta đành phải bêu xấu, xin hãy lắng tai nghe!

Vô Tình đột nhiên biến sắc, lập tức quát lên với một đao ba kiếm đồng:

- Bịt tai, hộ tâm, tản ra, lui về phía sau!

“Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi, “Ngân Kiếm” Hà Phạm, “Đồng Kiếm” Diệp Cáo, “Thiết Kiếm” Trần Nhật Nguyệt, bình thường rất ít khi thấy Vô Tình khẩn trương như vậy, hoảng hốt giống như một con mèo giận dữ đang cong người đối phó với địch.

Tuy không đến mức kinh hoàng thất thố, nhưng tuyệt đối giống như gặp phải đại địch.

Nhưng Ôn Văn cũng không phát ra âm khí.

Y chỉ giơ nạo bạt, đập vào nhau, phát ra tiếng mà thôi.

Đó chỉ là nạo bạt.

Nạo bạt là nhạc cụ, đã không phải vũ khí, cũng không phải ám khí, càng không phải là độc vật.

Vô Tình lại biểu hiện ra một loại cảnh giác hiểm thấy, thậm chí còn nhìn Ôn Văn trợn mắt quát lên:

- Người chỉ nhắm vào ta, đừng tổn thương đến thương đến người vô tội!

Ôn Văn cười một tiếng:

- Ta hiểu, sẽ cố hết sức.

Y nói chuyện nho nhã đến mức giống như đang chúc phúc, vãn an.

Sau đó hai tay y khép lại, hai nạo bạt va chạm vào nhau.

Vô Tình đã phát ra cảnh cáo, cho nên những người ở đây trong lòng đều có chuẩn bị.

Mọi người đều không hện mà cùng bịt tai, hộ tâm, tản ra lui về phía sau, tránh khỏi đầu gió.

Mọi người đều sợ tiếng nạo bạt quá lớn, quá sắc, quá chói tai, e rằng màng nhĩ sẽ không chịu nổi.

Nhưng ai cũng không ngờ, hai nạo bạt chạmo nhau, phát ra đốm lửa, nhưng lại không có tiếng, không vang.

Yên tĩnh.

Không tiếng, không có âm thanh.

Không có một chút tiếng vang nào.

Mọi người đều cho rằng mình đã bị chấn điếc, nếu không một đôi nạo bạt bằng đồng lớn như thế va chạm, sao lại không có tiếng.

Những người có mặt đều kinh ngạc, chỉ còn lại yên tĩnh đình tai nhức óc, giống như một trận đại tịch đại diệt.

Ôn Văn đập hai nạo bạt, phát ra đốm lửa đầy trời. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt ruồi vàng bay loạn, hoa mắt chóng mặt, nhưng lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Không phải đã bị chấn điếc sao?

Có lẽ cũng chỉ là một loại yên tĩnh đình tai nhức óc?

Có điều, âm thanh này đại khái là phải dùng “tâm” để nghe, chứ không phải dùng “tai”.

Trên đời dù sao có rất nhiều thanh và sắc, không phải dùng thị lực, nhĩ lực là có thể nhìn thấy, nghe thấy, nhưng người vẫn có thể “cảm nhận” được sự tồn tại của nó.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44 – Âm Cao Các Dây Đều Lặng.

T

rong số những người này, người cảm thấy kinh ngạc, kỳ quái nhất, có lẽ là Lão Ô.

Con người Ô Can Đạt luôn rất lão luyện, rất sắc bén.

Bởi vì hắn là người từng trải, bởi vì yêu cầu của nghề nghiệp, hoặc là nhu cầu khi hành tẩu giang hồ, thậm chí là cần thiết để sống sót, hắn đã học được tiếng bụng và tiếng môi.

Tiếng bụng là nói.

Lợi dụng mô bụng chấn động phát ra tiếng, đan điền vận khí, lúc nói chuyện không cần thông qua môi, cao thủ còn có thể truyền đạt âm thanh cho người mà hắn muốn biết nghe được.

Tiếng môi chỉ nghe.

Con người nói chuyện phải dùng miệng phát ra tiếng, chỉ cần răng và môi vừa động, cao thủ sẽ có thể lợi dụng hình dạng vị trí của miệng và môi để phân biệt lời nói của đối phương. Cho dù khoảng cách rất xa, hoặc ngữ âm nhỏ bé, vẫn có thể phán đoán ra được nội dung nói chuyện.

Một bổ đầu có thể đứng vững tại Lục Phiến Môn nhiều năm, nhất định có một chút bản lĩnh hơn người, người ta gọi là “kỹ xảo đặc biệt”, mới có thể địa vị không rơi, thanh danh không ngã. Ô Can Đạt cũng như vậy.

Hắn vừa thấy có người chặn đường, liền biết chuyện không tốt lành. Những kẻ này biết rõ Vô Tình đại bổ đầu tự mình áp giải yếu phạm, còn dám công khai mạo phạm ở đường lớn Hoàng Khố, dĩ nhiên là người tới không thiện, người thiện không tới.

Huống hồ người tới lại là cao thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Ôn Tập Nhân và Ôn Độ Nhân xuất hiện trước tiên, đã là “Ngọc Nữ Kim Đồng” trong Lão Tự Hiệu Ôn gia. Hai người này dung mạo xinh đẹp, giống như khảm vương mạ vàng. Nhìn tuổi tác của bọn họ rất nhỏ, có lúc cũng cố ý giả trang thành trẻ con, thiếu niên để tiện bề làm việc, nhưng thực ra là

những nhân vật gai góc, chẳng những vai vế rất cao trong võ lâm, hơn nữa còn ra tay ác độc, thủ đoạn tàn nhẫn, giết người trong lúc giờ tay, độc chết người trong lúc cười nói.

Nhưng hai người này cộng lại vẫn không bằng một nửa Ôn Văn.

Ôn Văn có ngoại hiệu là “Nhất Độc Tức Phát, Nhất Tiểu Chúc Hảo”, bình thường lịch sự nho nhã, nói chuyện lưu lại cho người ta bảy phần mặt mũi, ra tay cũng lưu lại cho người ta ba phần đường sống, nhưng lại là trong một trong hai đại cao thủ “Thiên Nhai, Hải Giác” của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Y nói chuyện đương nhiên cho người ta bảy phần mặt mũi, bởi vì một khi y ra tay, đối phương nhất định không có đường sống.

Y đương nhiên sẽ cho người ta ba phần đường sống, bởi vì người trúng độc của y, cũng sẽ dùng trăm phương ngàn kế để chết, tự sát, căn bản không cần y tự mình ra tay.

Tên đầy đủ của Ôn Văn là “Ôn Văn Nhân”, cùng với “Ôn Hòa Nhân” (tức Ôn Hòa), trên giang hồ được xưng là “Thiên Nhai Hải Giác”. Trong số cao thủ của Lão Tự Hiệu, trên bọn họ một bậc là hai người “Thiên Tàn Địa Khuyết” Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình, còn dưới một bậc là “Kim Đồng Ngọc Nữ” Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân.

Ô Can Đạt vừa thấy Ôn Văn (Nhân) tới, tâm lý đã chuẩn bị, ít nhất cũng có hai suy nghĩ xấu nhất.

Một là chỉ sợ phải liều mạng.

Thịnh đại bố đầu có lợi hại, e rằng cũng không đấu lại độc của Lão Tự Hiệu Ôn gia. Độc không phải là võ công, cũng không phải binh khí, hoặc có thể nói nó vừa là võ công vừa là vũ khí, nhưng lại không chỉ là võ công và vũ khí. Âm khí của Vô Tình có cao minh, e rằng cũng không chế ngự được “độc” vô hình vô tích, vô tri vô giác, khó mà đề phòng, không thể ngăn cản của cao thủ Ôn gia.

Lần này là “minh khí” của Vô Tình đấu với “độc khí” của Lão Tự Hiệu.

Một suy nghĩ khác chỉ ở trong lòng Lão Ô.

Có một số suy nghĩ, giống như “âm mưu”, trong lòng tự hiểu thì tốt hơn, không nên để người khác biết.

Một “âm mưu” để người khác biết rõ từ trước, vậy thì định sẵn sẽ thất bại.

Có lúc “dự định” cũng như vậy.

“Dự định” dù sao cũng không phải là “kế hoạch”. Kế hoạch có thể công cáo thiên hạ, có thể để người khác tham dự, cùng nhau cố gắng tiến hành. “Dự định” lại là tính toán sâu trong lòng cá nhân.

Giống như hần đã sớm tính toán, Ôn Văn Nhân vừa giơ nạo bạt lên, hần lập tức vận nội lực, chuẩn bị kháng cự sóng âm xung kích rung trời kia.

Nhưng lại không có.

Im hơi lặng tiếng, giống như hai khối bông tơ hay hai tấm vải nhung khẽ va chạm, không có một chút tiếng vang nào.

Đây là chuyện gì.

Hần vốn đã vận tụ nội lực, khép kín nhĩ lực, hiện nay lại mở to thị lực, loáng loáng nhìn thấy cặp nạo bạt kia va chạm không tiếng động dưới ánh mặt trời, trong nháy mắt giống như nổ ra bảy ngàn sáu trăm tám mươi hai tia sáng vàng, còn nhỏ hơn tơ nhện, còn sắc hơn kim nhọn, còn nhanh hơn sét đánh, còn dày đặc hơn mưa ong, bắn về phía Vô Tình.

Hóa ra hai nạo bạt va chạm không phải vì phát tiếng, mà là vì phát độc.

Một loại “độc” dựa vào âm thanh khi va chạm truyền đi.

Ô Can Đạt lập tức tỉnh ngộ, nhưng hần lại không thể cứu giúp.

Bởi vì loại thủ pháp phóng độc này, chẳng những hần chưa từng nhìn thấy, mà còn chưa từng nghe nói.

Hần không phá được, cũng không cản được.

Độc lực đã phát.

Độc lực quá độc, ngay cả “âm thanh” cũng bị che lấp, hoặc là nói bị độc làm câm lặng.

Giống như con người, sáng đến một mức độ, có thể khiến cho người mù mắt.

Cũng giống như hương, thơm đến một mức độ, người quen rồi sẽ không ngửi thấy thơm nữa.

Hồi cũng như thế.

Ngay cả sống chết cũng như vậy.

Trạm cuối cùng của sống chính là chết, cho nên chết lại trở thành một sự bắt đầu khác, sống chẳng qua là một quá trình mà thôi.

Hai nạo bạt va chạm, cũng chính là quá trình phát độc của “Nhất Độc Tức Phát” Ôn Văn Nhân.

Y dùng nhạc cụ phát ra độc, đây gọi là “thanh độc”.

Dùng tiếng phát độc, độc che lấp tiếng.

Độc mượn tiếng mà phát, tìm tiếng giết địch, theo tiếng hạ độc.

Vô Tình vẫn ngồi xếp bằng.

Ba kiếm một đao đồng đã lui nhanh, chỉ còn lại y giữa lòng đường.

Hà Phạm, Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt, Bạch Khả Nhi có trung thành bảo vệ chủ cũng vô dụng. Vô Tình lệnh ra như núi, khi y quát bảo bọn họ rút lui, bọn họ cũng chỉ đành rút lui, trái lệnh chỉ có hại mình hại người.

Những mệnh lệnh khác cũng như vậy.

Bọn họ tuyệt đối phục tùng Vô Tình, không chỉ vì sợ hãi, mà còn xuất phát từ một loại tôn trọng và sùng kính chân thành.

Vô Tình ngồi im lặng.

Cho dù bốn đồng tử lo lắng đến mức ngay cả tim cũng sắp nhảy ra ngoài, nhưng vẫn phải lui, không dám tiến lên bảo vệ chủ nhân.

Bọn họ biết Vô Tình tự có tính toán.

Vô Tình liệu thật sự có “tính toán”, có một loại phương pháp đối phó với Ôn Văn Nhân hoặc đối kháng với “thanh độc” hay không?

Không biết.

Nhưng Vô Tình có chiếc hộp, một chiếc hộp găm Bạch Khả Nhi vừa giao cho y.

Vô Tình đột nhiên mở hộp ra.

Chiếc hộp vốn không lớn, chỉ xấp xỉ một quyển sách, nhưng vừa mở ra lại không ngừng và nhanh chóng lớn lên, giống như một cuộn thẻ tre xâu chuỗi, một khi mở ra một tầng lại một tầng, một trang lại một trang, trong nháy mắt đã lớn đến mức đủ để che kín Vô Tình.

Vốn là một chiếc hộp, lúc này đã trở nên giống như một tấm bình phong. Có lẽ, khác biệt chỉ là bình phong đại khái có khoảng bốn tấm gấp lại, nhiều nhất cũng không đến tám tấm, còn chiếc hộp này “đổ ra” ít nhất có đến bảy tám chục tờ.

Trên mặt đều viết chữ dày đặc.

Nhất thời cũng không ai thấy rõ trên đó viết những gì.

Nhưng những người nhanh mắt vẫn nhìn thấy mấy hàng chữ, đại khái chỉ có thể đoán được đó là kinh văn.

Rốt cuộc là kinh văn gì thì không ai kịp nhìn rõ, cho dù nhìn rõ cũng chưa chắc có thể biết được.

Kinh văn đã mở ra, hơn nữa còn bảo vệ Vô Tình.

Vô Tình ở trong những trang sách kia.

Trang sách là kinh văn.

Nói như vậy, Vô Tình giống như đang ở trong hộp.

Như vậy là đủ rồi.

Bất kể nội dung của kinh văn kia là gì, trang sách do vật liệu gì tạo nên, nó vẫn có thể hoàn toàn che chở Vô Tình, khiến cho y tránh khỏi “thanh độc” xâm hại.

Sấm sét vô thanh, vô thanh sấm sét.

Ánh tiền chột sáng, ánh tiền chột diệt.

Sự vật mỹ lệ phần lớn đều không lâu dài.

Rực rỡ cũng vậy.

Rực rỡ nếu như lâu dài, vậy thì không còn sáng chói nữa.

Có lẽ, rực rỡ sớm dĩ là rực rỡ, là vì sau khi nó rực rỡ rất nhanh sẽ mục nát đi.

“Tiền âm thanh độc” của Ôn Văn chính là như vậy.

Rất rực rỡ, nhưng không lâu dài.

Chợt lóe lên rồi tắt, như sao băng lướt qua bầu trời.

Độc trong nốt nhạc của y như một vụ nổ không tiếng ở lòng đường, vừa nổ liền thu, toàn nổ toàn diệt.

Tất cả bình phục.

Vô Tình không che người nữa, tay của y rung lên, sách lại trở vào trong hộp.

Đó vẫn là một chiếc hộp bình bình thường thường, không lớn không nhỏ, giống như một quyển sách.

Mặc dù chỉ là một quyển sách, nhưng chưa chắc đã là một quyển sách bình thường. Có một số sách, bởi vì tác giả tài trí hơn người, khiến nó trở thành

vang dội cổ kim, kinh thiên động địa, lưu danh muôn đời, tác phẩm kinh điển.

Thật sự có sách như vậy, có người như vậy, có chuyện như vậy.

Vô Tình thu sách lại, sách trở về thành hộp. Y để chiếc hộp xuống bên cạnh, mười ngón tay đã đặt lên dây đàn tranh trên đầu gối.

Y nói:

- Hay cho độc không tiếng.

Ôn Văn nói:

- Lại độc không được người.

Vô Tình nói:

- Ta đã nghe người, ta cũng muốn mời người nghe thử.

Ôn Văn nói:

- Người đàn, ta nghe.

Mặc dù nói như vậy, nhưng thần sắc của y cũng không nhẹ nhõm, không ung dung.

Không phải y không muốn nhẹ nhõm, ung dung, mà là nhẹ nhõm không được, ung dung không nổi.

Nếu như nói, vừa rồi Vô Tình ứng phó với “tiền độc” của y, thần thái giống như gặp đại địch, vậy thì lúc này y đối diện với đàn tranh của Vô Tình, lại giống như đại quân áp sát, sống chết trước mặt, càng nghiêm túc khác thường, không thể buông lỏng một chút nào.

Thần sắc của Vô Tình lại giống như có suy nghĩ.

Lúc y suy nghĩ thần thái rất anh tuấn, thậm chí có một chút buồn rầu, có một vẻ đẹp tĩnh như xử nữ.

Đó là uyển chuyển và lạnh lùng hợp nhất, luôn suy nghĩ cẩn thận đến mức gần như thâm trầm, lúc này lại giống như một đứa trẻ đang nằm mộng, hay giống như một thiếu niên đang tưởng nhớ.

Suy nghĩ vì sao?

Vì sao suy nghĩ?

Lúc y đang suy nghĩ, ngón tay đã chạm vào dây đàn tranh.

Không chậm, không nhanh.

Nhìn như thế, nhưng từng nốt nhạc lại rất nhanh, vừa chuẩn xác, vừa sáng khoái “chảy” ra.

Âm nhạc “chảy” rất lâm li, nhưng chỉ pháp lại giống như không hề nhanh.

Bởi vì người đánh tự tại, tự đắc.

Âm nhạc này giống như không có gì đặc biệt, nhưng đánh thẳng vào lòng người, lại đi sâu vào trong lòng, khiến người ta nghe được trong lòng có một dòng thư thái, một loại cảm động, đủ để vượt qua tất cả câu từ bốn chữ hình dung, chẳng những không có tác dụng, hơn nữa còn làm người ta cảm thấy dung tục không chịu được.

Đây chính là đàn tranh của Vô Tình, âm nhạc của y, tâm linh của y bộc lộ.

Thế nhưng, tại sao lúc này nơi này y lại muốn đánh đàn tranh?

Chỉ là mười ngón tay của y thanh tú có lực, khảy qua từng dây từng dây, rất nhanh cũng rất tự nhiên, thậm chí còn rất tự phụ, đã khảy đến dây đàn tranh ngoài cùng, nhỏ nhất, âm cao nhất.

Ba bốn dây đàn ở đó rất nhỏ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi cũng rất sáng ngời mỹ lệ, giống như kim bạc, giống như kiếm xanh.

Âm nhạc đánh đến đó, đột nhiên mọi người đều không nghe được âm thanh nữa.

Mọi âm thanh đều tĩnh, tạp thanh hoàn toàn ẩn.

Mọi dây đàn đều lặng, dưới ngón tay Vô Tình trở thành âm cao duy nhất.

Tiếng nhạc cao điệu nhất lại là vô thanh.

Âm cao không tiếng.

Chơi Vô Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45 – Không Tiếng Ngàn Lời Kêu Gọi.

Đ

àn có dây đàn, dây đàn lại không tiếng.

Người hữu tình, ra tay vô tình.

Đàn tranh này vốn đang đánh đến nơi cao tình, lại giống như đột nhiên vong tình; tiếng nhạc vốn đang tấu đến lúc nồng tình, lại bỗng nhiên trở nên bạc tình.

Giống như ngón tay của người tấu đàn lỡ tay một cái, lưu lại rõ ràng.

Cũng như vũ công mỹ diệu sa chân một lần, rơi vào khoảng không.

Lại giống như lãng tử một lần phụ bạc, thương tâm nữ nhân.

Tiếng nhạc đàn tranh này một đường “chảy” đến nơi tận cùng dòng nước, đang không thấy sương không thấy nước, lại thấy liễu rũ hoa cười, thoáng như một vùng thơm dịu, nhỏ nhỏ bé bé, sạch sạch sẽ sẽ, vẫn vẫn vương vương, mềm mềm mại mại, cuối cùng trở thành không tiếng ngàn lời kêu gọi, vòng quanh bên người, quấn quýt trên tóc, bồi hồi trên áo, triền miên trong lòng.

Đó là ngàn lời kêu gọi, lại vô thanh vô tức.

Ôn Văn Nhân lại cả kinh thất sắc, nín thở vì nó.

Nụ cười nhã nhặn của y đã chuyển thành nghiêm túc, đột nhiên thu tay, lấy ra hai lá cờ, vẩy về phía trước phía sau, bên trái bên phải.

Lá cờ cắt gió phát ra tiếng rít sắc bén.

Sau đó Ôn Văn hét lớn một tiếng, cầm lá cờ xuống hai phương hướng Thanh Long, Bạch Hổ, tay phải lật một cái, kẽ ngón tay lóe lên bảy tám cây châm bạc, lập tức bắn ra.

Y đã phát ra ám khí, về phía chính mình.

Yếu huyệt trên người, trên vai, thậm chí trên cổ họng, trên mặt y đều liên tiếp trúng bảy tám mũi châm. Y còn không cam lòng, ngón trỏ và ngón giữa tay trái vươn ra, liên tiếp điểm vào mấy huyệt đạo trên người.

Sau đó y mới thở gấp một hơi, một hơi thật dài.

Lúc này Vô Tình cũng ngừng tay, không đàn nữa.

Đàn tranh dừng.

Y vẫn ngồi ngay ngắn, cặp mắt nhìn thẳng vào Ôn Văn.

Lúc này Ôn Văn mới khôi phục nụ cười, nhưng ý cười trên mặt y có ba phần lúng túng, ba phần bất an và bốn phần kính sợ.

- Đàn tranh tốt, chỉ pháp tốt, minh khí tốt.

Y nói:

- Hay cho thủ pháp “tương kiến tranh, vô tình châm”, gặp nhau giống như không gặp, hữu tình lại như vô tình.

Vô Tình nói:

- Đã nhường rồi. Huynh đài dùng châm bạc phong huyết, cờ quạt bày ra, không tiền khoáng hậu, sơ hở đều mất. Các hạ chỉ lấy ra hai lá Long Hồ kỳ, nếu ngay cả đòn sát thủ Tam Diện hồng kỳ đồng loạt phát động, có lẽ ta đã sớm bị thanh trừ ra đầu đường rồi.

Ôn Văn Nhân cười khổ nói:

- Không tác dụng.

Ánh mắt Vô Tình như chớp, giống như con thoi đảo một vòng hai bên đường, nhướng mày nói:

- Hử?

Ôn Văn Nhân cười thâm nói:

- Cho dù ta đồng loạt bày ra Nhất Diện Vương kỳ, Lưỡng Diện Long Hồ kỳ, Tam Diện Đại Hồng Xích Vị kỳ của Hòa lão đệ, chỉ sợ cũng không thể mời người trở về trong kiếp.

“Hòa lão đệ” đương nhiên chính là huynh đệ ruột thịt của y, Ôn Hòa Nhân.

Hai người bọn họ trong Lão Tự Hiệu là “Hanh Cáp Nhị Tướng”, dưới trướng Lạc Dương Ôn Văn cũng vô cùng thân thiết.

Giống như “Kim Đồng” Ôn Độ Nhân và “Ngọc Nữ” Ôn Tập Nhân thấp hơn một bậc.

Nhưng lần này Ôn Hòa Nhân hình như không tới.

Ôn Văn chỉ một thân một mình, Ôn Hòa cũng không liên thủ với y.

Vô Tình nghiêm nghị nói:

- Văn huynh quá khiêm tốn rồi. Nếu cộng thêm hai người bọn họ, e rằng tại hạ muốn trở lại trong kiệu cũng không được.

Vừa dứt lời, y liền ra tay.

Y vừa ra tay, bên trái phát ra ba mũi “Hoạt Sát Thấu Cốt đinh”, bên phải phát ra năm mũi “Bạo Vũ Lê Hoa đinh”.

Đến bây giờ, Vô Tình vẫn không hề chủ động ra tay.

Lúc Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân công kích, Vô Tình cũng không chủ động ra tay.

Ngay cả khi Ôn Văn Nhân xuất thủ, Vô Tình cũng không ra tay trước, chỉ luôn đánh trả mà thôi.

Thế nhưng lần này y lại giành xuất thủ.

Chẳng lẽ kẻ địch lần này còn ghê gớm hơn so với Ôn Văn Nhân, Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân cộng lại? Còn đáng sợ hơn nhiều? Vì vậy mới bức y phải tranh thủ tiên cơ, tiên hạ thủ vi cường?

Y đã phát ra “Hoạt Sát Thấu Cốt đinh”, phương hướng là một gian hàng bên trái đường lớn Hoàng Khố (cũng là bên trái Vô Tình).

Đó là gian hàng bán tử sa (đất sét làm đồ trà), bình trà, ly trà Thiệu Hưng.

Phía sau gian hàng có một người, một lão nhân.

Không, nghiêm túc mà nói, y hẳn là một người trẻ tuổi, nhưng nhìn dáng vẻ lại rất phong sương, tang thương, cử chỉ thần sắc đều giống như một lão nhân.

Lão nhân này không tránh đi lúc xảy ra giao chiến trên đường, ngược lại đi ra phía sau gian hàng đồ trà, đang vung bút ghi chép.

Y tiện tay viết nhanh, viết đến dụng tâm, dụng thần, vừa viết còn vừa ngẩng đầu nhìn tất cả biến hóa nơi này, giống như rất hưởng thụ, cũng rất nhập tâm.

Ba mũi Thấu Cốt đinh của Vô Tình bắn về phía “lão nhân” này.

“Lão nhân gia” này là ai? Tại sao có thể khiến Vô Tình chủ động ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã không chừa lại đường lui như vậy?

Đường lớn Hoàng Khố mặc dù là quan đạo chủ yếu, cư ngụ hai bên hầu hết là đại gia đình, không phú thì quý, nhưng phàm là ngõ phố náo nhiệt thì

nhất định sẽ cửa tiệm san sát, thương nhân tụ tập, thậm chí bán hàng rong cũng rất nhiều, đây là đặc sắc của phố xá sầm uất.

Nơi này cũng như vậy.

Nếu bên trái đường phố có gian hàng, bên phải cũng không ngoại lệ.

Năm mũi Lê Hoa đình của Vô Tình bắn về phía gian hàng đối diện với “Lão nhân gia” kia (cũng là bên phải Vô Tình).

Đó là một nhà bán trứng gà, trứng vịt, trứng ngỗng, thậm chí là trứng chim cú.

Tóm lại, gian hàng kia trứng gì cũng bán.

Chủ nhân là một người trẻ tuổi.

Không, nghiêm túc mà nói, đây là một “lão nhân” hình dáng rất trẻ, có sức sống, sinh khí bừng bừng.

Thanh niên này cũng không rời đi khi trên đường xảy ra độc khí, mình khí giao đấu, lại giống như lão nhân đối diện bên kia đường, vùi đầu viết nhanh, dùng bút than tùy ý viết ngoáy trên giấy.

Bọn họ ở trên con đường náo động này, giống như ở trong thư phòng, nhìn một trận, viết một trận, không hề sợ sệt kinh hãi chút nào.

Năm mũi Lê Hoa đình kia của Vô Tình bắn về phía “người trẻ tuổi” xem ra “không tranh với đời” này.

“Người trẻ tuổi” này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao Vô Tình vẫn chừa lại đường lui với Ôn Văn Nhân chặn đường cướp người, nhưng lại không dung tình với tiểu thương bên đường?

Cái ly có tác dụng gì?

Đáp án có lẽ rất đơn giản.

Cái ly thông thường là dùng để đựng nước, rót trà, thậm chí dùng để uống rượu.

Trứng thì sao

Đáp án lại càng đơn giản.

Nếu như trứng không dùng để no bụng, chính là để nó tiếp diễn sinh mệnh. Vậy thì giống như gà đẻ trứng gà, vịt đẻ trứng vịt, rùa đẻ trứng rùa, hết sức rõ ràng, cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng thế sự không có tuyệt đối, có lúc giống như hiện giờ, cái ly và trứng lại có công dụng như vậy.

Ba cái ly bằng bằng bay lên, sau ba tiếng “đình đình đình”, phân biệt ngăn cản ba mũi “Hoạt Sát Thấu Cốt đình”.

Ngoài ra năm quả trứng gà cũng kịp thời bắn lên, nghênh đón năm mũi “Bạo Vũ Lê Hoa đình”.

Đình đương nhiên xuyên qua trứng, nhưng mục tiêu đã mất, sau mấy tiếng “phập phập phập phập phập” liên tiếp, năm mũi đều bắn vào trên giá gỗ của gian hàng, cắm thẳng vào trong gỗ.

Thoạt nghe, âm thanh lại có phần giống như mưa đá rơi, đương nhiên không hề có ưu mỹ của hoa lê, lại phảng phất mang một chút thơm dịu của hoa lê.

Những người có mặt đều kinh ngạc vì biến hóa đột ngột này.

Chợt nghe “lão nhân gia” kia giống như lẩm bẩm nói:

- Đình tốt, đình tốt!

Ngoài ra “người tuổi trẻ” kia cũng rất cảm xúc nói:

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Vô Tình thấy đối phương dùng ba cái ly, năm quả trứng gà “phá” đi ám khí do mình bất ngờ phát ra, dường như cũng không kinh ngạc.

Hơn nữa còn giống như đã sớm nằm trong dự liệu.

Y cũng đang cảm thán.

Y cảm thán là:

- Ly tốt, trứng gà tốt!

Giọng điệu của y đầy tôn kính và phẫn chấn:

- Im hơi lặng tiếng, long trời lở đất, Ôn Thị Song Bình, chuyên đánh bất bình.

Sau đó y nhìn sang trái phải ôm quyền, cung kính nói:

- Tại hạ Thịnh Nhai Dư bái kiến hai vị tiền bối!

Y rất lễ độ kính cẩn. Y luôn lạnh lùng kiêu ngạo, cộng thêm chân phế bất tiện, rất ít khi lễ độ cung kính với người khác như vậy.

Người tới là ai?

Người tới phương nào?

Y đã tôn trọng một già một trẻ này như vậy, tại sao vừa ra tay đã dùng ám khí “chào hỏi” hai người này?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 46 – Tịch Mịch Long Trời Lở Đất.

L

úc Vô Tình thi lễ, người kinh ngạc nhất lại là Ôn Văn.

Y không ngờ Vô Tình lại phát hiện ra hai người kia.

Hai người này đã tới, nhưng chưa có dấu hiệu sẽ ra tay, hơn nữa từ trước đến giờ luôn ẩn giấu thân phận, hiện nay lại bị Vô Tình vạch trần.

E rằng chuyện không tốt lành.

Do đó trong số những người này, mặc dù y người kinh ngạc nhất, nhưng cũng là người phản ứng nhanh nhất, có hành động sớm nhất.

Y phi thân cực nhanh, mắt thấy đang chạy về hướng đầu đường, lại đột nhiên xoay chuyển lướt về hướng bên đường, thoát nhìn đang lướt về bên đường, lại bỗng dừng xông thẳng lên, trong nháy mắt đã lao về phía Vô Tình, lại lách qua bên trái Vô Tình bảy thước rưỡi, đổi thành lao về chiếc kiệu sau người Vô Tình.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, chuyển động tu vi của Ôn Văn có lẽ không dưới thủ pháp dùng độc của y, trong nháy mắt thừa dịp Vô Tình chưa kịp chuẩn bị, y đã xông đến trước kiệu.

Y đã chiếm giữ chiếc kiệu.

Y muốn cắt đứt đường lui của Vô Tình.

Bởi vì y biết, cũng từng nghe đồn, thứ đáng sợ nhất của Vô Tình là không chỉ có một Vô Tình. Vô Tình đã khó đối phó, cơ quan của chiếc “kiệu” kia lại là một “Vô Tình” khác, càng khó ứng phó hơn.

Vô Tình giống như có bốn người, một là bản thân Vô Tình, hai là chiếc kiệu do y chế tạo, ba là bốn tên đao kiếm đồng tử dưới tay y, còn một “người” khác đương nhiên là ám khí do Vô Tình phát ra. Cho nên đừng vì Vô Tình trời sinh tàn phế mà khinh thường người này.

Người này có lẽ còn khó đối phó hơn so với một trăm người phiền phức nhất trên giang hồ cộng lại.

Y đã động thủ với Vô Tình.

Y không chiếm được thượng phong, cũng không chiếm được tiện nghi.

Y đành phải trước tiên chiếm lĩnh kiệu của đối phương.

Y lập tức vén màn kiệu lên, chuẩn bị xông vào.

Đây là một món “vũ khí” cực kỳ lợi hại, mặc dù y không biết vận dụng thế nào, nhưng chiếm được vẫn có thể cắt đứt “tiếp viện” của Vô Tình.

Bởi vì chiếc “kiệu” này có thể là vũ khí mạnh nhất của kẻ địch.

Huống hồ “Song Bình” đã tới, Ôn Văn đã không có đường lui, nhất định phải cố gắng biểu hiện, đả kích kẻ địch.

Ôn Văn đã đưa tay vén màn kiệu lên.

Nhưng y cũng không lập tức “xông” vào, thậm chí không có hành động tiếp theo.

Bởi vì y đã ngờ ngẩn, hoàn toàn sửng sốt.

Y mở to mắt, giống như nhìn thấy “sự vật” không thể tin được.

Y đứng ngây ngốc một hồi.

Không ai nhìn thấy bên trong kiệu, sau màn kiệu là gì? Có cái gì? Chỉ thấy Ôn Văn vốn nhanh như ưng chim cắt, lúc này lại ngẩn ra ở đó, ngây như gà gồ.

Sau đó y bỗng làm một chuyện.

Bỏ màn xuống, cũng từ bỏ kiệu.

Tại sao?

Là chuyện gì khiến cho y đột nhiên từ bỏ kế hoạch “cướp kiệu”?

Là biến hóa gì khiến cho y gián đoạn hành động “đoạt kiệu”?

Bên trong kiệu có gì?

Sau rèm là cái gì?

Ai cũng muốn biết, thế nhưng lại không ai biết.

Vô Tình cũng không lập tức đi ngăn cản Ôn Văn cướp kiệu, mặc dù chiếc “kiệu” kia thật sự là “đại bản doanh” của y.

Đối với y, chiếc “kiệu” kia cũng gần như là “nhà”. Trong đời y, rất nhiều thời gian quan trọng đều trải qua trong chiếc kiệu này, rất nhiều kình địch đại thù cũng bị đèn tội, tiêu diệt bởi chiếc “kiệu” này.

Ai nguyện ý để “người ngoài” xông vào “nhà” do chính mình tự tay xây dựng.

Thế nhưng y lại không lập tức ra tay ngăn cản.

Ngoại trừ phát ra âm khí “kinh động” hai đại cao thủ họ Ôn bên đường, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, cũng đột ngột hơn.

Nơi này còn có một biến hóa xảy ra...

Biến hóa này chắc chắn càng đột ngột, cũng càng bất ngờ hơn so với việc Ôn Văn Nhân tập kích.

Bất ngờ đến từ “người mình”.

Đó là Lão Ô, “Hiệp Thoái Toàn Phong” Ô Can Đạt.

Trông thấy Vô Tình dùng sức một người đối kháng với công kích của mấy đại cao thủ trong Lão Tự Hiệu như Ôn Văn Nhân, Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân, phản ứng của Lão Ô lại không phải ra tay giúp đỡ, mà là bước dài một cái, bước nhanh hai cái, bước vòng ba cái, như tia chớp ngoằn ngoèo nhảy đến trước xe tù.

Trong xe tù chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Lão Ô hét lên một tiếng:

- Đồ bán mẹ, nhiều người như vậy không giết được người, để lão tử làm thịt người tiết kiệm hơi sức cho mọi người!

Một đao liền chém xuống.

Đao của Lão Ô là Trát Tâm đao lưng mỏng, mũi nhọn, lưỡi ngắn.

Hắn xuất đao mạnh, xuất thủ hung hãn, cộng thêm đao nhanh và sắc bén, một đao này chém xuống, đừng nói là thân thể máu thịt của Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù là sư tử bằng đá trước cửa Tự Tĩnh viên của phủ đệ Bàng vương hầu, cũng sẽ bị một đao của hắn chém đứt.

Một đao này của hắn thủ thế đã lâu, lực lượng đã đủ.

Một đao này của hắn, chí nguyện phải giết.

Một đao này của hắn, chẳng những chém ra rất mạnh, còn giết ra hận ý.

Xem ra, hắn còn muốn lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất hơn bất cứ người nào.

Một chiêu này tới đột ngột.

Không ai nghĩ tới Lão Ô bảo vệ tù phạm lại trở thành chủ tướng giết tù.

Một đao này xảy ra bất ngờ.

Đại địch trước mặt, cao thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia tự tập giết phạm nhân, không ngờ trong đám nha sai lại đột nhiên xuất hiện một sát tinh chết

người.

Không ai nghĩ tới, nhưng không có nghĩa là Vô Tình cũng không nghĩ tới.

Lão Ô vừa hét lên chữ thứ nhất thì đã rút đao, hét lên chữ thứ hai thì đã lướt đi, hét lên chữ thứ ba thì đã động thủ, đến chữ thứ tư thứ năm “nhiều người” thì đã đâm xuống một đao.

Không ngờ sau một tiếng vang, một mảnh đá cuội đã đánh vào trên mũi đao của Lão Ô.

Tay của Lão Ô chấn động, mũi đao chột nghiêng qua.

Lúc này Lão Ô mới nói đến bốn chữ “không giết được người”, hăn căn răng một cái, lại giơ đao chém xuống.

Lúc này lại phát sinh một chuyện kinh người.

Chuyện này càng bất ngờ, cũng càng kinh người hơn so với bất cứ chuyện gì xảy ra ở đây, đến mức mọi người hoàn toàn tập trung sự chú ý vào chuyện này, gần như quên mất chuyện Ôn Văn phi thân đoạt kiệu.

Chỉ nghe một tiếng rít thê lương.

Những tiếng “rắc rắc rắc” liên tục vang lên, cột gỗ của xe tù hoàn toàn nứt ra, đánh bay.

Người trong xe tù đột nhiên đứng dậy, “oa” một tiếng nhổ ra một ngụm tên máu, bắn vào trên mặt Lão Ô.

Lúc này Lão Ô vừa mới nói xong, bởi vì hăn mở miệng ra, cho nên có rất nhiều mũi máu bắn thẳng vào trong miệng hăn. Hăn kêu lên một tiếng sắc súa, ôm mặt cầm đao chém tới.

Nhưng lúc này bóng trắng nhoáng lên, đã chặn trước người hăn và Thiên Hạ Đệ Thất.

Lão Ô rống giận:

- Cút ra!

Hăn vươn người lao tới, chuẩn bị liều mạng với Thiên Hạ Đệ Thất.

Người áo trắng vung tay lên, Lão Ô chỉ cảm thấy khớp xương cổ tay tê dại, sau đó chủ thủ rời tay bay đi phát ra một tiếng “đình”. Tiếp đó chân cong lại và tê rần, phải lập tức lùi lại năm sáu bước mới có thể ổn định được. Khi hăn đưa mắt nhìn lại, nơi này đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Biến hóa nhanh, biến hóa lớn.

Biến hóa nhanh, nhanh đến kỳ, kỳ mà nhanh, đến mức làm cho người ta không kịp tiêu hóa.

Người dùng một phiến đá cuội và ba miếng kim tiền đánh bay chủ thủ trên tay Lão Ô, hơn nữa còn đây lùi hăn, đương nhiên chính là Vô Tình. Y giống như đã sớm dự liệu Lão Ô cũng sẽ nhúng tay giết tù phạm, đã chuẩn bị trước.

Nói cách khác, Vô Tình lại cứu Thiên Hạ Độ Thất một lần nữa.

Nhưng lúc Vô Tình quay đầu, than một tiếng, đang muốn nói chuyện với Thiên Hạ Độ Thất (về phần y muốn nói gì, lại chưa nói hết):

- Người cần gì phải...

Người cần gì phải...

“Người cần gì phải” cái gì?

Không biết.

Ít nhất vào giờ phút này, cũng không ai biết Vô Tình muốn nói gì tiếp theo.

Lúc biết được, đã là chuyện sau một khắc, sau một hồi.

Chỉ biết trước khi Vô Tình nói câu này, thần thái rất tịch mịch.

Một loại tịch mịch thâm lương giống như long trời lở đất, coi thường cái chết, hiện ra giữa chân mày thần sắc của y.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 47 – Đắc Thắng Thê Lương.

Y

còn chưa nói xong, đã không nói được nữa.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất thất khiếu đều chảy máu, hét lớn một tiếng, hai tay đồng thời vung lên, phát ra “kiếm khí”.

Thế kiếm.

Năm đó Thiên Y Hữu Phùng đã trọng thương dưới một chiêu “Thế kiếm” này.

Không phải Thiên Hạ Đệ Thất đã bị Thích Thiểu Thương phong tỏa huyết đạo sao? Sao hiện giờ hắn lại hoàn toàn khôi phục khả năng công kích?

Không phải Vô Tình đã một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần bảo vệ Thiên Hạ Đệ Thất sao? Thậm chí còn vì hắn mà đắc tội với không ít cao thủ. Hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất vừa khôi phục công lực, người đầu tiên mà hắn muốn giết lại chính là Vô Tình, người vẫn luôn nghĩ cách cứu viện hắn, tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc là huyết đạo của hắn vẫn luôn bị khống chế, lúc này mới có thể phá giải, đột nhiên gây loạn, hay là hắn đã sớm ngầm phá giải huyết đạo bị phong tỏa, chỉ chờ Vô Tình bước lên trước, mới phát ra một kích đoạt mệnh?

Đây rốt cuộc là kế, hay là thế?

Là tình thế bức bách, hay là một kế độc đã an bài từ trước?

“Thế kiếm” vừa phát, thế không thể cản.

Huống hồ Vô Tình đang ở rất gần Thiên Hạ Đệ Thất.

Lần này Vô Tình tuyệt đối không kịp đề phòng, còn Thiên Hạ Đệ Thất lại bất ngờ làm loạn.

Bản thân Vô Tình không có công lực, mà ám khí của y chỉ thích hợp đánh xa, không thích đánh gần, hơn nữa người không ở trong kiệu, đã thiếu đi lưới bảo vệ an toàn.

Một kích này của Thiên Hạ Đệ Thất đánh ra, Vô Tình nhất định phải chết.

Lần này là chết chắc.

“Thế kiếm” như dùi non lấp biển, không đội chung trời.

“Thế kiếm” gần như hoàn toàn không có sơ hở, nếu như không phải tay trái của Thiên Hạ Đệ Thất thiếu đi hai ngón.

Ngón áp út và ngón út tay trái của Thiên Hạ Đệ Thất đã đứt, đó là trong lần giao thủ với Thiên Y Hữu Phùng, bị “Thiên Cơ Nhất Tuyến Khiên” của Hứa Thiên Y cắt đứt.

Mặc dù như thế, “Thế kiếm” của hãn vẫn khí thế như cầu vồng, kiếm khí tung hoành.

Nhưng lại không phải áo trời không lọt.

Dù sao, có thể vì hãn bị thương chưa lành, hoặc huyết đạo bị cấm chế huyết khí chưa thông, hoặc vì thiếu ngón tay, khi phát ra hai chiêu “Thế kiếm” này vẫn có một chút sơ hở và thiếu sót.

Loại “sơ hở” này chỉ lóe lên rồi biến mất.

Nếu đổi lại là người khác, dưới “Thế kiếm” chỉ có đường vùng vẫy, sợ hãi, cầu sinh, nào còn kịp tìm ra sơ hở của hãn để phản kích?

Nhưng lần này người mà hãn muốn đối phó là Vô Tình.

Vô Tình đã ba lần bốn lượt cứu hãn, còn hãn lại bình tĩnh vững vàng, nghi ngại dưỡng sức, muốn đối phó với Vô Tình.

Tại sao?

Là hãn thích lấy oán báo ơn, hay là hãn muốn báo thù giết cha? Hay làm như vậy để lấy công (giết chết Vô Tình) chuộc tội (ám sát Thích Thiều Thương không thành) với Thái Kinh? Hay là hãn cho rằng nơi này cũng chỉ có Vô Tình đáng để hãn phát ra một kích đột ngột?

Lúc này Vô Tình đang chắn trước mặt hãn, đuổi Lão Ô đi.

Lúc này Vô Tình đang nói chuyện với hãn, đang nói đến chữ “phải”.

Chữ “phải” vừa thốt, một vệt sáng trắng đã từ giữa môi Vô Tình bắn ra, vừa lúc Thiên Hạ Đệ Thất phát động “Thế kiếm”, từ “khe hở” giữa ngón tay cụt của hãn đánh vào.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, ánh sáng trắng chui vào trong mắt phải của Thiên Hạ Đệ Thất, lại thêm một tiếng “xoẹt”, một bóng trắng cùng với ánh máu từ sau đầu xuyên ra ngoài.

Thiên Hạ Đệ Thất chợt ngậy người.

“Thế kiếm” của hắn cũng không phát ra được nữa.

Nguồn gốc lực đạo của hắn đã bị cắt đứt, giống như một mũi tên đợi bắn đột nhiên đứt dây, tên vẫn còn nhưng đã hoàn toàn không có uy lực.

Hắn ngẩn ra ở đó, dường như không dám tin.

Vô Tình làm sao biết hắn đã phá giải huyết đạo bị cấm chế, thủ thế đợi phát?

Đó là ám khí gì, thủ pháp ám khí gì?

Sau đó hắn lắc lư, lại lắc lư, đứng đưa, lại đứng đưa, sau đó lão đảo lung lay, không ngừng lay động, cuối cùng dùng tay ôm mắt, kêu lên một tiếng thê lương, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Những biến hóa này đều khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Những anh hùng hào kiệt đã xuất thủ ở đây, ai cũng là hảo thủ từng qua trải qua sóng to gió lớn, đi qua núi cao biển rộng, nhưng nhìn thấy biến hóa trong nháy mắt phân định sống chết này vẫn chấn động, ngẩn ngơ.

Chỉ thấy Vô Tình ngay cả đứng cũng không nổi, chợt đông chợt tây, chỉ nam đánh bắc, hoàn toàn dẫn dắt kẻ địch đã lộ diện hoặc còn ẩn nấp, trước tiên ngăn chặn Ôn Tập Nhân, Ôn Độ Nhân tập kích, sau đó giải quyết “thanh độc” của Ôn Văn Nhân, lại vạch trần Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đang mai phục, còn chặn lại đòn sát thủ của Lão Ô, hơn nữa còn kịp thời đánh chết Thiên Hạ Đệ Thất vốn mọi người đều muốn giết nhưng lại bị y ngăn cản.

Cho dù biến hóa liên tục xảy ra, trong phút chốc đã kinh ngạc đến mấy lần, nhưng vẫn không thể thay đổi được một “kết quả” xem ra đã thành sự thật.

Thiên Hạ Đệ Thất đã chết.

Hắn lại ám sát đại bổ đầu Vô Tình, người vẫn luôn bảo vệ hắn, không để hắn bị người khác giết chết.

Mà người giết hắn lại chính là đệ nhất danh bổ Lục Phiến Môn Vô Tình, người đích thân áp giải hắn về nha môn.

Bất kể thế nào, tình cảnh này thoát nhìn có vẻ rất hoang đường.

Trên thực tế, toàn bộ sử xanh đều là yêu nước có tội, kẻ cướp thành vua, oan uổng không rửa, ác bá xưng hùng, bán rẻ phản bội, bất trung bất nghĩa

đan nhau mà thành.

Nhân sinh vốn là hoang đường, nhân sự lại càng hoang đường ly kỳ.

May mắn là nhân gian hữu tình, trên đời có yêu.

Có lẽ chỉ điểm này mới là chân thực, có tình có nghĩa.

Vô Tình thì sao?

Y sát thủ vô tình, chấp pháp như núi, nhưng y lại giết chết Văn Tuyết Ngạn trước mặt mọi người.

Y giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, trên nét mặt lộ ra một loại biểu tình bi thương cực độ, tịch mịch vô cùng.

Giống như y đắc thắng, đắc thủ, cũng thắng một cách không vui vẻ, rất thê lương.

Quả thật, trên đời có một số thắng lợi không hề đáng vui, còn hết sức đáng buồn.

Có một số thắng lợi, không biết bao nhiêu người phải hi sinh tính mạng. Có người lại dâng hiến một đời, tâm huyết và thời gian, sức khỏe và tài phú, đổi lại một chút “thắng lợi” nhỏ bé không đáng kể trong vũ trụ mênh mông. Hay là nổi hứng tranh giành nhất thời, rất không đáng giá, cũng đáng bi thương.

Cho nên có một số khái hoàn, thật ra là một loại thảm bại khác.

Có một số đắc thắng, lại có tình cảnh thê lương.

Chỉ không biết người đã từng thử chưa?

Chỉ không biết Vô Tình làm sao biết được huyệt đạo của Thiên Hạ Đệ Thất đã được hóa giải, thủ thế phục giết y?

Đây là nghi vấn trong lòng mọi người, nhưng cũng không ai hỏi.

Vô Tình đã giết Thiên Hạ Đệ Thất. Bạch Khả Nhi lại đứng ra, cất giọng sang sảng nói với mọi người:

- Bọn ta phụng lệnh hình bộ, áp giải hung phạm Văn Tuyết Ngạn liên quan đến việc sát hại nhiều nha sai bổ lại đến Đại Lý ngục thẩm vấn. Công tử nhà ta vì muốn để hãn được công bình công chính thẩm vấn và điều tra, từng nhiều lần xả thân chiến đấu bảo vệ hãn bình an. Đáng tiếc hung phạm làm ác khó dừng, hung dữ không phục, lấy oán báo ơn, lại thừa dịp công tử cố gắng bảo vệ hãn, ra tay đánh lén. Công tử nhà ta đành phải giết chết hãn

ngay tại chỗ. Quá trình này mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, không có tư tâm, mọi người ở đây đều có thể làm chứng.

Lời hăn nói là sự thật.

Không thể tranh luận, cũng không cần hoài nghi.

Mặc dù có thể (đứng ra làm chứng) hay không lại là chuyện khác.

Chỉ nghe Vô Tình phân phó:

- Người này mặc dù đã không còn khí tức, nhưng dư thể chưa tiêu, dư lực vẫn còn, người thu liệm vẫn phải cẩn thận làm đầu. Trước hết để cho hăn nằm trên đất một hồi, nguôi nguôi giận, cũng thất thất thế trước đã. Đợi một lát lại phái người kiểm nghiệm đến xem xét, sau đó đưa về hình bộ ghi chép xóa án.

Trần Nhật Nguyệt khom người đáp:

- Vâng.

Sau đó Vô Tình lại xá dài nói với một “già” một “trẻ” kia:

- Hai vị tiền bối, vì muốn thấy phong phạm, tại hạ đành phải ném đá dò đường, tung gạch nhử ngọc, có chỗ nào đắc tội xin đừng khiển trách!

Chỉ thấy “người tuổi trẻ” kia cười ha hả nói:

- Nào có nào có. Đại bố đầu pháp nhãn như núi, vừa động đã bức chúng ta ra ngoài, lần này chúng ta đúng là xấu hổ đến mức không chỗ nào để trốn.

“Lão nhân gia” kia cũng cười nhạt nói:

- Đại bố đầu làm việc thủ đoạn cao minh, xử án càng chấp pháp như núi, không ngờ một vở kịch còn diễn đến xuất sắc như thế.

Vô Tình chỉ nói:

- Quá lời rồi.

Sau đó lại ôm quyền nói:

- Cáo từ!

Hai người “già”, “trẻ” kia chỉ lạnh nhạt nhìn y dẫn đám người (chỉ còn lại hai tên nha sai “xử lý” người chết trên đất và dọn dẹp tàn cục) rời đi. Còn Lão Ô vẫn há hốc mồm đứng đó. Ôn Văn thì đã sớm ngậy người lúc vén màn kiệu lên.

Cho đến khi Vô Tình sắp đi, muốn lên kiệu, lúc này trong kiệu bỗng có một người đi ra.

Người này dáng vẻ rất nóng nảy, nhúu chặt mày, cắn chặt môi, giống như ai cũng có thù sâu hận lớn với y.

Y là ai?

Sao vẫn luôn nấp ở trong kiệu Vô Tình?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48 – Thiên Hạ Đệ Thất Rơi Một Trăm.

N

gười này đi xuống kiệu, đột nhiên cười một tiếng, thi lễ với Vô Tình, nhường ra một con đường.

Một “con đường” để Vô Tình rất tự nhiên, cũng rất “thuận tiện” (ít nhất đối với một người tàn tật) lên kiệu.

Bộ dáng của người này vốn nóng nảy như lửa, nhưng sau khi cười lại hoàn toàn thay đổi.

Rất ít người có dáng vẻ giống như y, lúc cười và lúc không cười lại phát sinh biến hóa khác biệt như vậy, giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Lúc người này không cười thì rất nóng nảy, nhưng một khi nở nụ cười thì lại trở nên rất ôn hòa, vô cùng ôn hòa, hết sức ôn hòa.

Một loại ôn hòa không thể xem thường.

Vô Tình cũng rất ôn hòa với y.

Y cũng đáp lễ với người này, sau đó mới vào kiệu. Ba đồng tử bảo vệ y, cùng với những nha sai khác đồng loạt rời khỏi đường lớn Hoàng Khố.

Ngay cả Lão Ô ngay người hồi lâu, cũng giậm chân một cái, than thở một tiếng, dứt khoát đi theo sau.

Hắn vốn muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, thà rằng bó tay tự trói, hoặc là từ nay trở thành kẻ lưu vong, cũng bất chấp tất cả, nhất định phải giết kẻ này.

Nguyên nhân mà hắn muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, đó là Thiên Hạ Đệ Thất đã giết không ít nha sai, bổ khoái. Những sai dịch này đều là tinh anh hảo thủ trong Lục Phiến Môn, nhưng lại vô duyên, vô cớ, vô tội bị kẻ này sát hại, trong đó có mấy người là bạn cũ chí giao của Lão Ô.

Lão Ô là một người thích kết giao bằng hữu, cũng là một người yêu bằng hữu.

Con người của hắn rất chính trực, cho nên những bằng hữu kết giao, nhất là hảo hữu, phần lớn là những người rất hào sảng ngay thẳng.

Tên hung thủ này đã giết nhiều hảo hữu của hãn như vậy, lại khiến Lục Phiến Môn nguyên khí đại thương, tinh nhuệ mất hết, Lão Ô dĩ nhiên không thể tha thứ cho hãn.

Nhưng Lão Ô cũng biết rõ hơn ai khác, một khi áp giải kẻ này về Đại Lý ngục chờ thẩm vấn, e rằng không cần “thẩm” cũng được phán “vô tội phóng thích” rồi.

“Pháp luật” nhất định không trừng trị được tên hung thủ giết người này, bởi vì sau lưng hãn có chỗ dựa.

“Chỗ dựa” vững như Thái Sơn.

Ngược lại, những người trong sạch và có chí khí, có thành tích, thông thường dễ bị phán hình định tội, bởi vì nếu bọn họ “có đất dụng võ” sẽ dễ uy hiếp đến những “chỗ dựa” này, mà bản họ bọn họ lại không có “chỗ dựa”.

Do đó, hãn không muốn để tên hung thủ này ung dung ngoài vòng pháp luật, vậy thì chỉ có một cách.

Giết chết đối phương trước khi bị bắt giữ vào thiên lao.

Cho dù như vậy là biết pháp vẫn phạm pháp, chấp pháp làm sai pháp, nhưng cũng chỉ đành làm trái cương vị, khiến Vô Tình thất vọng về mình.

Hãn dự định trong một buổi hủy hết danh tiếng mà mình thành lập nhiều năm trong Lục Phiến Môn, thậm chí đã chuẩn bị dây xích vào tù, sống chết không màng.

Hãn chính là người như vậy, trước giờ chấp pháp như núi, nhưng khi phát hiện pháp lý bất minh, hãn sẽ tự mình chấp pháp, lại nguyện gánh vác tất cả hậu quả.

Chỉ tiếc hãn không giết được Thiên Hạ Đệ Thất.

Hãn thấy mấy hảo thủ Ôn môn vẫn không giết được Thiên Hạ Đệ Thất, lại không muốn Vô Tình vì một tên hung thủ tội ác tày trời mà tiếp tục xung đột với Lão Tự Hiệu, cho nên hãn đành phải tự mình động thủ.

Nhưng Vô Tình đã ngăn cản hãn, còn đánh bay đao của hãn.

Không ngờ được là Thiên Hạ Đệ Thất lại ám toán Vô Tình.

Càng không dự liệu được là Vô Tình dường như đã sớm phòng bị, một kích giết chết đối phương.

Hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất đã chết, Lão Ô đã không giết phạm nhân, cũng không tính là phạm pháp.

Nhưng dưới sự quan sát của mọi người, hẳn quả thật có “ý đồ” ra tay. Mặc dù “tình hình” không gay gắt giống như thật sự giết phạm nhân, nhưng cũng không thoát khỏi liên quan.

Vô Tình rời đi, hẳn cũng đành phải đi theo.

Chỉ có mấy tên cao thủ của Ôn gia không đi.

Bọn họ tụ tập ở lòng đường.

Người khi không cười rất cuồng bạo, khi cười lại rất ôn hòa, lúc này vẫn cười một cách ôn ôn hòa hòa.

Cười rất ôn hòa với Ôn Văn.

Ôn Văn ngẩn ra một lúc, cuối cùng cũng cười.

Vừa cười lên, vẻ sầu muộn của y hoàn toàn tan thành mây khói, khôi phục sự nho nhã lễ độ thường ngày.

- Không ngờ.

- Không ngờ ta sẽ tới?

Người có dáng vẻ nóng nảy nộ cười ôn hòa kia mỉm cười điềm đạm hỏi y.

- Chỉ là không ngờ người lại ở trong kiệu của Vô Tình.

Ôn Văn nói:

- Mọi người đều biết, đó là một chiếc ma kiệu, không được hấn đồng ý, không ai có thể leo lên được.

- Đúng vậy, nếu như hấn không đồng ý, ta cũng không vào được.

- Cho nên là hấn để người lên?

- Đúng vậy.

- Chuyện xảy ra lúc nào?

- Trước khi Tập Nhân và Độ Nhân xuất hiện động thủ.

Người khi cười lên rất ôn hòa, khi không cười rất nóng nảy, hiện giờ vẫn đang cười, cho nên giọng điệu rất ôn hòa:

- Khi đó ta đang lặng lẽ theo sau kiệu của hấn, dự định chờ Độ Nhân, Tập Nhân ra tay, sẽ cùng bọn họ trong ứng ngoài hợp.

Ôn Văn hoàn toàn hiểu được.

Đó vốn là một trong số kế hoạch của bọn họ.

- Ta vốn cũng định trước sau phối hợp với người, chỉ không hiểu vì sao người lại vào trong kiệu của hã.

Người khi cười rất ôn hoà này đương nhiên chính là Ôn Hòa, cùng với Ôn Văn trên giang hồ được xưng là “Thiên Nhai Hải Giác”.

- Ta vốn ở sau kiệu của hã muốn ra tay, không ngờ lại được đao đồng của hã mời lên kiệu.

- Hã... mời người lên kiệu?

- Đúng. Ban đầu trong lòng ta cũng rất hoài nghi, nhưng vẫn dứt khoát bước lên. Vừa vào hã liền nói rõ, hã đã phát hiện được nơi ẩn thân của người, hơn nữa còn biết hai chúng ta rất ít khi không cùng nhau hành động, cho nên mặc dù hã chưa nhìn thấy ta, cũng có thể đoán được ta ở nơi nào.

- Lúc đó không phải hã đang nói chuyện với thư đồng, kiếm đồng, đao đồng của hã sao?

- Đó chỉ là giả vờ. Có điều Vô Tình này quả thật trí năng trời phú, hơn nữa còn có thể phân tâm làm nhiều việc.

- Cho nên, hã không chỉ phát hiện ra Tiểu Tập và Tiểu Độ, còn giữ chân người, giải quyết Văn Nhân, đồng thời tiết lộ hành tung của ta và đại bá người...

Lần này người lên tiếng là “người trẻ tuổi” bán trứng kia:

- Hã cố ý muốn chúng ta lên đài, lộ mặt.

- Hã làm như vậy nhất định có nguyên nhân.

“Lão nhân gia” bán đồ trà kia trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ, nói tiếp:

- Hã muốn có người biết được tâm ý của hã, cho nên trước tiên nói với người?

Hai người này là tinh anh trong số cao thủ thế hệ trước của Lão Tự Hiệu Ôn gia, huynh đệ “Thiên Tàn Địa Khuyết” Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình.

Hai người này có bối phận rất cao trong Lão Tự Hiệu. Lão Tự Hiệu lại chia thành Tử Tự Hiệu, Hoạt Tự Hiệu, Đại Tự Hiệu và Tiểu Tự Hiệu, mỗi chi nhánh do hai người một chính một phụ quản lý. Nhưng trong tổng bộ của Lão Tự Hiệu vẫn có năm cao thủ nắm quyền, bốn cao thủ quản lý, một cao thủ điều khiển. Mười người này bề ngoài đều khá dễ nhìn, nổi bật, người ta gọi là “Thập Toàn Thập Mỹ” trong Lão Tự Hiệu. Ở sau lưng, những kẻ đối

ngịch với Ôn gia lại hận bọn họ thấu xương, ngầm gọi là “Thập Toàn Đại Độc Quả”.

Trong đó, hai người “tổng quản” bốn phương hào kiệt, tám phương sự vụ, chính là huynh đệ Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình này.

Thực ra đôi huynh đệ họ Ôn này tuổi tác xấp xỉ nhau, đều đã quá năm mươi. Có điều huynh trưởng “Thiên Tàn Kiếm” Ôn Nhâm Bình từ lúc niên thiếu đã lão luyện thành thục, suy nghĩ quá độ, cho nên tóc trắng đầy đầu, nếp nhăn đầy mặt, vừa qua ba mươi đã bị người ta gọi là “đại bá”, “ông già”, vì thế tinh thần tiêu tụy, suốt ngày buồn bực, sầu não không vui. Y có thể nói là đã cống hiến hết thanh xuân và tâm lực của mình cho Lão Tự Hiệu, do đó địa vị cao quý, được người trong môn và trong võ lâm tôn trọng.

Ôn Tử Bình lại hoàn toàn khác biệt.

Y từ nhỏ đã nhiều lần gặp phải gian nan khổ cực. Lão Tự Hiệu truyền đến đời của y, vừa lúc gặp phải các lộ tinh anh, các chi nhanh bên ngoài phân liệt nội chiến, có người trèo lên phía trên, có người chảy ra bên ngoài, có người lại tranh giành quyền vị trong môn, đến nỗi Ôn gia tốt đẹp bị náo loạn đến mức gà chó không yên, phân chia tan rã, thanh thế giảm nhiều. Ôn Tử Bình từng tốn không ít thời gian và tâm lực để bình định những tranh chấp này, nhưng vẫn lửa cháy bốn phương, muốn giữ vững cục diện cũng phải hi sinh không ít.

Thế nhưng y vẫn bảo trì tâm tình phấn khởi, vẫn dùng tâm linh vui vẻ đi đối diện với tất cả khó khăn, thản nhiên và vui sướng tiếp nhận, chịu đựng từng lần ngăn trở và đả kích.

Đúng vậy, tuy y đã tuổi già, nhưng nhìn dáng vẻ vẫn còn trẻ, ít nhất phải trẻ hơn hai mươi tuổi so với tuổi tác thực tế. Thậm chí rất nhiều người quen biết đều cho rằng, y vào mười năm trước còn trẻ hơn hai mươi năm trước, mà bây giờ lại càng trẻ, tinh thần càng phấn chấn hơn so với mười năm trước.

Hai người này gần đây đều có chức vị, một người trong triều, một người ngoài triều, rất ít khi hành tẩu trên giang hồ, nhưng hiện giờ lại đồng loạt xuất hiện ở đường lớn Hoàng Khố.

Tại sao?

Bọn họ đến vì chuyện gì?

Bọn họ đến từ khi nào?

Chẳng lẽ kinh động nhiều cao thủ Lão Tự Hiệu như vậy, chỉ để giết một tên Thiên Hạ Đệ Thất?

Nhưng Ôn Hòa Nhân rất nhanh đã giải thích nghi hoặc của mọi người.

Y thuật lại cuộc nói chuyện với Vô Tình trong kiệu.

- Ta biết lần này có rất nhiều người trong tự hiệu các người đã đến kinh thành.

Đây là câu nói đầu tiên của Vô Tình sau khi “mời” y lên kiệu.

Chiếc kiệu này mới thật sự là kiệu của Vô Tình, nó được Gia Cát tiên sinh thiết kế, được cao thủ Ban gia và Vô Tình hợp sức chế tạo. Còn chiếc kiệu lúc trước bị đốt cháy tại đường lớn Lam Sam, đương nhiên chỉ là “che đậy”, dùng để dụ kẻ mai phục xuất kích vì tưởng lầm Thích Thiếu Thương ngồi bên trong. Giống như một loại “ám khí” độc nhất vô nhị, thiên hạ không hai do Vô Tình phát ra.

Giống như “cái bóng” mà y đánh ra, mặc dù không có lực sát thương, nhưng có thể khiến kẻ địch tưởng lầm, y sẽ thừa dịp này sát thương kẻ địch của mình.

Kiệu và xe lăn chế tạo phức tạp, cơ quan trùng trùng như vậy, ít nhất có ba chiếc và hai cỗ.

Ôn Hòa còn đang lưu ý kết cấu bên trong chiếc kiệu “danh chấn thiên hạ” này, Vô Tình đã nói tiếp:

- Các người đương nhiên không chỉ vì muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất.

Lời của y rất dứt khoát, cũng nói rất trực tiếp.

- Cho dù các người muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không chỉ vì muốn báo thù cho Hứa Thiên Y. Thiên Hạ Đệ Thất dùng Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm giết chết một trong Thập Toàn cao thủ của Lão Tự Hiệu các người, đó là “Thất Sát Nhất Oa Phong, Cửu Tử Nhất Sinh Phong” Ôn Tùy Đình. Hắn vốn là người đầu tiên Lĩnh Nam các người phái đến kinh thành để tổ hợp thế lực của Lão Tự Hiệu, cũng là tiên phong mở đường, kết

quả lại chết trong tay Thiên Hạ Đệ Thất. Các người muốn trả thù cho hãn còn nhiều hơn Thiên Y Hữu Phùng.

Ôn Hòa bề ngoài không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ chấn động.

Làm sao những chuyện cực kỳ cơ mật này, Vô Tình lại biết rõ như vậy?

(Hãn làm sao biết được?)

(Cơ mật làm thế nào bị tiết lộ?)

- Chỉ có điều, các người mượn danh nghĩa báo thù cho Hứa Thiên Y, là muốn khiến Lạc Dương Ôn Văn cảm động, khiến y tưởng rằng các người báo thù cho đồ nhi, dẫn dắt y trở lại kinh thành, dịch chuyển thế lực của Lạc Dương Lão Tự Hiệu vào kinh sư, hoàn thành tâm nguyện xâm chiếm võ lâm vương thành của Lão Tự Hiệu các người. Cho dù có thất bại, cũng có thể kích thích quyết tâm của Ôn Tung Dương vào kinh lấy lại uy danh.

Đến lúc này Ôn Hòa mới có thể nói chuyện.

Y chỉ nói:

- Người làm sao biết?

Vô Tình đáp:

- Bởi vì chức trách trên người, chúng ta vẫn luôn lưu ý đến biến động của các bang các phái trong võ lâm, cũng luôn để ý đến các loại nhân sự biến đổi trên giang hồ, càng đặc biệt chú ý đến chiều hướng của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Y mỉm cười nói:

- Không có cách nào. Ôn gia sở hữu đội ngũ dùng độc và thủ pháp dùng độc mạnh nhất võ lâm hiện nay, chúng ta không thể không đề cao cảnh giác, tăng cường quan sát.

Lúc này Ôn Hòa mới thở ra một hơi, khẽ nói:

- Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp các người. Vốn tưởng rằng đương quyền chủ sự trong triều, trong kinh hãn là đám người Thái Kinh, bây giờ xem ra các người cũng cây lớn rễ sâu, vây cánh trải rộng, không chỗ nào không có, không chỗ nào không biết.

Vô Tình nói:

- Không dám. Có điều nếu không biết người biết ta, hệ thống Lục Phiến Môn chúng ta và mấy vị đồng môn còn có thể lẫn lộn trong kinh sao? Còn có thể lật một chút mây, làm một chút mưa từ trên tay đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Lương Sư Thành sao? Vừa rồi ở trước Tam Hợp lâu, anh ruột Ôn Văn của ngươi đã nói là không tiếp tục nhúng tay vào chuyện của Thiên Hạ Đệ Thất, hiện nay lại mai phục ở con đường phía trước, có lẽ là cao tăng trong tự hiệu các người đã có mệnh lệnh khác. Chỉ có điều, các hạ và Văn huynh đã là đại tướng trong Lão Tự Hiệu, còn ai có thể sai khiến được các người? Ta thấy, lần này chắc là cả Thiên Tàn Địa Khuyết cũng tới rồi. Nếu như huynh đệ Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đã tới, như vậy việc chuyển dời thế lực vào kinh thành nhất định phải hoàn thành. Ta đoán không sai chứ?

Ôn Hòa mồ hôi chảy ròng ròng, lần này y thật sự không cười nổi.

- Ta phát hiện Ôn Văn huynh muốn cản đường cướp tù, như vậy tức hạ và y luôn luôn như bóng với người, hình bóng gần bó, nhất định cũng ở gần đây. Sau khi để ý, quả nhiên đã phát hiện tung tích hiệp khách, lúc này mới thành tâm mời mọc, cũng không có mưu mô, quyết không ác ý.

Vô Tình nghiêm mặt nói:

- Có điều, nếu các người muốn cướp tù giết người trên đường, ta thân là nha sai, không thể không toàn lực ngăn cản.

Ôn Hòa khó khăn lắm mới từ câu này tìm được một yếu điểm để phản kích:

- Đại bố đầu nếu biết thế lực của Lão Tự Hiệu Ôn gia chúng ta vào kinh đã là chuyện tất yếu, đương nhiên cũng biết hành động đầu tiên sau khi chúng ta vào kinh nhất định phải hoàn thành. Người còn muốn dùng sức một người ngăn cản chúng ta, chẳng phải là đưa tay cản xe, cố ý đối địch với chúng ta?

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Ta không chỉ có một mình. Ta đại biểu cho vương pháp, cũng đại biểu cho tất cả sai dịch chấp pháp, ngăn cản các người làm như thế.

Cặp mắt của y như chớp, ánh mắt như đao nhìn thẳng vào Ôn Hòa Nhân, nói từng chữ từng câu:

- Huống hồ, nếu các người giết chết Thiên Hạ Đệ Thất trên đường, chẳng những không thể lập uy, hơn nữa còn phá hủy danh tiếng của Lão Tự Hiệu, làm lỡ đại sự của Ôn gia.

Ôn Hòa nghe vậy kinh ngạc, cười khổ nói:

- Chuyện này... ta thật sự nghe không hiểu.

Vô Tình bình tĩnh đỉnh đạc nói, lúc này bên ngoài vang lên tiếng cười và tiếng nói chuyện ồn ào do một đao ba kiếm đồng cổ ý phát ra, cũng bắt đầu có trẻ con đi theo xe tù ném đồ. Đương nhiên đây vẫn chỉ là ném đá dò đường.

- Bản thân Lão Tự Hiệu vốn bất hòa với Thái Kinh, hơn nữa còn có thù xưa. Các người dám vào kinh phát triển, đó là trực tiếp làm việc dưới ý chỉ của thiên tử. Hoàng thượng cũng hi vọng bồi dưỡng một số cao thủ võ lâm trực thuộc ngài. Đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Đồng Quán đều có rất đông nhân vật võ lâm thân mang tuyệt kỹ trợ giúp bọn họ, nếu thánh thượng nghe nói đến, khó tránh khỏi bất an. Có điều Ôn Văn là thủ lĩnh quần long của các người, bởi vì e ngại uy hiếp của Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán, cho nên vẫn luôn chần chừ không dám vào kinh. Do đó các người muốn trước tiên thể hiện uy danh, mở rộng cục diện, để nhân thủ của Lạc Dương ôn phái và đồng môn của Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu không còn đường thất hứa, rút ra.

Vô Tình không hùng hổ dọa người, đề tài cũng không quá sắc bén.

Y chỉ rõ ràng.

Dòng suy nghĩ rõ ràng, lập trường rõ ràng, ngay cả ngọn nguồn cũng rõ ràng sáng tỏ, phân tích tỉ mỉ.

Những lời y nói, cho dù Ôn Hòa không muốn thừa nhận, cũng không dám phủ nhận.

Bởi vì y không hiểu Vô Tình làm cách nào biết rõ như lòng bàn tay về chiều hướng gần đây của Lão Tự Hiệu, nhưng y cũng không thể không đồng ý, phân tích của Vô Tình hầu hết đều không trái với tình hình thực tế.

Cho nên y chỉ có thể vừa kinh ngạc vừa lưu ý.

Lời nói của Vô Tình quả thật đáng để y lưu ý lắng nghe, suy nghĩ kiểm điểm.

- Vì vậy các người cố ý giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, một mặt để đả kích uy danh sát thủ đứng đầu dưới tay Thái Kinh; một mặt khiến Ôn Văn thiếu các người một ân tình, một khi Lão Tự Hiệu thất bại, y không thể không nhìn vào tình cảm, từ Lạc Dương điều trọng tướng đến chi viện; còn một mặt nữa là lập uy, mở đường cho người của Ôn gia các người.

- Nhưng các người sai rồi.

- Giết chết Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thể đả kích Thái Kinh. Hiện giờ Thái Kinh đang muốn trở lại, giống trống khua chiêng. Đoạn thời gian này hẳn giống như tiềm phục trong nước, nhưng thật ra là mưu đồ bí mật, sai đám người Chiêm Biệt Dã thay hẳn kêu gọi Phi Phủ đội Dư gia, Nam Dương Chinh Cổ môn La gia, Bình An môn Nữ Trần thị thế gia, cùng với phản đồ của Tứ Phân Bán đàn chưa bị sát hại, Thần Thương hội Tôn gia, Hạ Tam Lạm Hà gia, Thái Bình môn Lương gia, Diệu Thủ Ban gia, Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia, phản tướng của Cẩm Tình Dung Sự bang, nghịch đồ của Kim Tự Chiêu Bài Phương gia, Hắc Diện Thái gia, Hạ Ngũ môn, chương môn của Thập đại phái, Thập Lục kiếm phái... chiêu mộ tinh nhuệ trong những môn phái này, thậm chí là đệ nhất cao thủ cống hiến cho hẳn. Nghe nói ngay cả trong quý môn cũng có ba đại cao thủ đỉnh cấp là Ôn Tung Hoàn, Ôn Nhi Lệ, còn có một người khác bối phận cao hơn, cũng đều bị hẳn chiêu mộ... có chuyện này chứ?

Ôn Hòa Nhân không nhin được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thật sự có chuyện này, nếu không “Đại Lão” của Lão Tự Hiệu Ôn gia cũng sẽ không cảm thấy nguy cơ tứ bề. Ngay cả ba đại cao thủ đỉnh cấp cũng bị Thái Kinh “mua chuộc”, chỉ sợ quyền hành của Lão Tự Hiệu cho dù không bị người khác thao túng, cũng rất nhanh sẽ lập “tự hiệu” khác.

Nhưng Vô Tình làm sao biết được?

Những chuyện này trong nội bộ Lão Tự Hiệu tuyệt đối là cơ mật, ngay cả Ôn Hòa cũng chỉ biết Ôn Nhi Lệ đã nương nhờ Thái Kinh, một người khác hóa ra là Ôn Tung Hoàn, đây là lần đầu tiên y nghe được. Xem ra Vô Tình có lẽ cũng đã biết rõ “người thứ ba”. Hóa ra đã có nhiều cao thủ tuyệt thế quy thuận dưới cờ của đám “lục tặc triều đình” Thái Kinh như vậy, không thể nói là không kinh hãi.

Ôn Hòa Nhân đồ mồ hôi lạnh, tuy trong lòng kinh hãi nhưng bề ngoài lại không biến sắc, vẻ mặt nghiêm túc.

Y hiểu rõ hơn ai khác, chỉ cần mình cười lên sẽ khiến người ta sáng khoái vui tươi, bình dị gần gũi, nhưng một khi “đen miện đen mặt” thì nhất định sẽ gây cho người ta áp lực cực lớn.

Cho nên khi trong lòng y chấn kinh, càng phải nghiêm túc lạnh lùng.

Vô Tình vẫn cười nói như trước, cử chỉ đúng mực. Nhìn thần thái của y, có lẽ lúc đánh đàn, ngâm thơ, uống trà, tán gẫu cũng như vậy?

Vô Tình ngồi trong chiếc kiệu vốn không rộng rãi, lại hỏi một câu:

- Có lẽ lời đồn không sai chứ? Hà?

Ôn Hòa nói:

- Thịnh đại bố đầu không hổ là người trong Lục Phiến Môn, tin tức thật nhanh, bội phục bội phục!

Vô Tình nói:

- Ta chỉ là nhờ chức vụ thuận tiện, nghe lời đồn đại. Có điều, trước mắt Thái Kinh đang toàn tâm toàn ý muốn kích động Thất tuyệt Kiếm Thần năm đó uy chấn thiên hạ, hoành hành vô lâm, tái xuất giang hồ cống hiến cho hãn. Còn như Thiên Hạ Đệ Thất, trong suy nghĩ của đám tiểu nhân bợ đỡ bọn chúng, có lẽ địa vị xếp hàng đã từ thứ bảy rơi đến hơn một trăm rồi... Lão Tự Hiệu các người xuất động nhiều cao thủ có mặt mũi như vậy tới giết hãn, chẳng qua chỉ thu được danh tiếng của kẻ tầm thường gặp may mà thôi.

Ôn Hòa hỏi ngược lại:

- Không giết kẻ này, chẳng lẽ cứ mặc cho hãn ung dung ngoài vòng pháp luật?

Vô Tình nói:

- Cũng không phải. Ta biết cao thủ của Lão Tự Hiệu đã mai phục trước mặt, thế nhưng giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu?

Ôn hòa hỏi:

- Lời này nghĩa là thế nào?

Vô Tình khẽ mỉm cười nói:

- Thực ra, Thích lâu chủ cũng không đóng kín huyết đạo của hãn. Với công lực của Thiên Hạ Đệ Thất, chỉ cần toàn lực vận công, nhất định có thể phá giải được. Hãn vẫn ngơ ngẩn trong xe tù, chẳng qua là muốn chờ cơ hội...

Ôn Hòa kinh ngạc nói:

- Chờ cơ hội? Cơ hội gì?

Vô Tình nói:

- Chờ cơ hội giết người.

Ôn Hòa càng kinh ngạc:

- Giết người? Giết ai? Hãn biết chúng ta sẽ tới giết hãn sao?

Vô Tình cười một tiếng nói:

- Hãn vốn là chờ thời cơ tốt nhất để giết ta. Có điều nếu các người muốn giết hãn, hãn cũng nhất định sẽ phản kích.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49 – Sau Khi Chết Công Danh Ai Quản Được.

Ô

n Hòa kinh ngạc:

- Người làm sao biết hãn có thể phá giải huyết đạo bị phong tỏa?

Vô Tình nói:

- Ta nhìn ra được. Ngoài ra khi Thích Thiếu Thương đưa Thiên Hạ Đệ Thất tới, cũng đã nói rõ với ta chuyện này.

Ôn Hòa nhất thời có phần không phản ứng kịp:

- Ý của người là nói, Thích Thiếu Thương cố ý không đóng kín huyết đạo của hãn, để cho hãn chạy trốn... mà Thích Thiếu Thương lại lên thông báo cho người?

Trong này có mấy điểm đáng ngờ, dường như nói thế nào cũng không thông.

Vô Tình nói:

- Đúng. Có điều với thủ pháp điểm huyết của Thích Thiếu Thương, cho dù không mạnh tay, người bình thường cũng quyết không tháo gỡ được, không dùng nội gia chân khí cũng đừng mơ tưởng phá giải.

Ôn Hòa dù sao cũng là nhân vật nổi bật xuất chúng trong Lão Tự Hiệu, đã bắt đầu hiểu được một chút.

- Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất cũng không phải là người bình thường.

Vô Tình mỉm cười bổ sung một câu:

- Hãn cũng không phải là người cam tâm đền tội.

Ôn Hòa càng hiểu thêm:

- Cho nên hãn nhất định liều mạng nội thương, cũng sẽ tự mình phá giải huyết đạo cấm chế, mà hãn lại cho rằng người không biết.

Vô Tình gật đầu nói:

- Cho nên vừa rồi hãn đã chảy máu, chỉ là vẫn cố gắng kìm nén trong miệng... Muốn phá giải “Nhất nguyên chân khí” của Thích Thiếu Thương, ai cũng phải trả một cái giá.

Ôn Hòa đương nhiên đồng ý:

- Hẳn cho rằng người không biết, sẽ chờ thời cơ chạy trốn... Đương nhiên, tốt nhất là giết chết người trước khi chạy trốn, lập công lớn trước mặt Thái Kinh.

Vô Tình lại cười cười, thần sắc có vẻ tịch mịch, lại mang một chút tự giễu:

- Giết ta dù sao vẫn có điểm tốt. Trên giang hồ, trong triều đình, người muốn lấy cái mạng này của ta cũng không ít, người chờ ta chết có thể nói là nhiều không đếm xuể.

Ôn Hòa càng lúc càng hiểu ngầm:

- Nếu như hẳn bất ngờ làm loạn, đánh lén người, người sẽ có thể mượn có tự vệ, ngăn chặn yếu phạm chạy trốn, giết chết hẳn ngay tại chỗ.

Y càng nói càng nắm được “mẫu chốt”:

- Cũng chính là nói, tất cả đều mượn tay người khác. Người chỉ công bình, tuân theo pháp luật xử tử hẳn tại chỗ. Thích Thiếu Thương không cần gánh tội danh giết chết thủ hạ Thái Kinh trên đường, cũng không cần chúng ta mạo hiểm phạm pháp làm chuyện như vậy?

Trong mắt Vô Tình đã có ý khen ngợi:

- Thực ra người muốn giết hẳn đâu chỉ có các người? Ta thấy người chủ sự của Lục Phân Bán đường cũng có ý dồn hẳn vào chỗ chết, có điều bọn họ vạch kế hoạch chu đáo sau đó mới hành động mà thôi.

Y lại khẽ than nói:

- Ngay cả trong số nha sai áp giải hẳn, ta thấy cũng có người hận hẳn thấu xương, muốn một đao làm thịt hẳn... Thực ra các người cần gì phải nóng lòng đánh trận này.

Y nhìn lướt qua cửa hàng bên đường, cuối cùng nhìn chăm chú vào một cửa hiệu chuyên bán tiền âm phủ và đồ tế phía xa, khẽ nhướng mày nói:

- Chỉ là cửa tiệm hàng mã kia, ít nhất có hai tên thủ hạ của Thái Kinh đang giám thị. Ai giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, sẽ trở thành cái cớ để hẳn tiêu diệt kẻ địch sau này. Lão Tự Hiệu các người muốn đến kinh thành thi triển quyền cước, cần gì phải vì loại người như Thiên Hạ Đệ Thất mà để lộ mục đích, khiến người ta nắm thóp trong tay?

- Huống hồ.

Vô Tình tiếp tục nói:

- Lạc Dương Ôn Văn Ôn đại nhân đã phái Ôn Nhiệt Ôn thập nhất ca đến nói với ta, có giết chết Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thể thúc đẩy y tiến quân kinh thành, mẫu chốt còn tùy thuộc vào an toàn của Ôn Nhu. Các người tội gì phải làm chuyện tổn sức mà không có kết quả này, ngược lại còn giúp Thiên Hạ Đệ Thất sau khi chết được dương danh, chết một cách oanh liệt.

Lúc này Vô Tình đã cách gian hàng bán trứng và bán đồ trà rất gần, mà y cũng nhìn ra, những “đứa trẻ” đi theo là Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân đã muốn phát động ám sát tù phạm.

Cho nên y nói:

- Tuy là sau khi chết công danh ai quản được, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất còn không đáng để các người ra tay. Ta thấy ngay cả Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình cũng xuất động rồi, các người chuyển này đúng là biến chuyện nhỏ thành chuyện lớn. Nguyên nhân này ta đã nói với người, mong rằng người có thể làm một người thông minh. Ta không muốn khiến cho nhân sĩ chính trực, cao thủ tinh nhuệ của Lão Tự Hiệu hận ta cố ý cản trở. Ta chỉ không muốn các người nhúng tay vào vũng nước đục này, lập uy không thành, còn náo động đến mức người ngã ngựa đổ.

Lúc này Ôn Hòa Nhân đã hoàn toàn hiểu được dụng ý của Vô Tình, cũng không thể không bội phục ánh mắt của đối phương.

“Thiên Tàn Địa Khuyết” Lão Tự Hiệu quả thật đã tới, nhưng y lại không nhìn ra trong tiệm đồ cúng kia có người của Thái Kinh ẩn nấp.

Cho nên y chỉ nói:

- Xem ra, về tình về lý, đại bổ đầu tuân theo pháp luật xử quyết Thiên Hạ Đệ Thất, vẫn thuận tiện hơn là chúng ta ra tay. Có điều chúng ta đã mai phục, cũng sắp phát động rồi, nếu như ta lập tức ngăn cản, ngược lại khiến dụng tâm khổ cực của đại bổ đầu phơi bày trước mắt người khác, chỉ sợ...

Vô Tình nói ngay:

- Điểm này người không cần lo lắng.

Ôn Hòa nói một cách ôn hòa:

- Mặc dù đại bổ đầu tức trí đa mưu, nhưng trong tự hiệu chúng ta cũng có người tài, đại bổ đầu nhất định đừng xem thường.

Vô Tình nói:

- Lão Tự Hiệu cao thủ như mây, ta có tài đức gì mà dám khinh thường? Chỉ có điều, nếu hảo thủ của các người đã đến kinh, chuẩn bị công một lần này, đánh một trận này, tại hạ cũng chỉ đành không biết lượng sức, cung nghênh lĩnh giáo. Lỡ may tài nghệ của ta không bằng người, có chết cũng không oán. Nếu như miễn cưỡng được quý tự hiệu nhường nhịn, có thể bất bại không chết, chỉ mong huynh đài lúc thuận tiện có thể nói cho các hảo hán của quý tự hiệu biết nỗi khổ tâm của tại hạ, ngọn nguồn trong đó, xin cảm kích vô cùng.

Y tự nhiên phóng khoáng, thẳng thắn vô tư nói:

- Huống hồ Nhai Dư từ nhỏ tàn tật, văn không được, võ không xong, chỉ dựa vào mấy món cơ quan, mấy vị đồng môn giúp đỡ, hơn nữa nhờ may mắn của trời, được các lộ anh hùng hảo hán nể mặt nhân tình, mới có thể đi mấy con đường lớn, mấy nơi hẻm nhỏ. Không giống như quý tự hiệu, người người đều vượt sóng vượt gió trên sông lớn hồ lớn, vững như Thái Sơn. Điểm này tại hạ kém xa không bằng, có thể nhìn bóng lưng đã thẹn mướt mồ hôi rồi... Có điều chút tài mọn này của tại hạ, nếu muốn tự bảo vệ mình trong tay các vị, trong nha, trong môn của ta cũng có không ít người tài tiền bối, giúp hoàng thành duy trì trị an, vì thiên hạ chủ trì pháp lý. Bọn họ đều lão luyện xuất sắc hơn tại hạ. Những người khác không nói, chỉ riêng ba vị huynh đệ họ Thiết, họ Thôi, họ Lãnh trong số chúng ta đã có năng lực hơn người, trí tuệ phi phàm... Nếu quý tự hiệu muốn kiềm chế gian nịnh, nhúng tay vào võ lâm kinh thành, đây vốn nơi các lộ anh hùng hảo hán thiên hạ đến được đi được, tại hạ tất nhiên là hoan nghênh. Nhưng nếu gặp phải một số người mưu toan gây loạn sinh sự, quấy nhiễu nhân dân, khoe khoang làm ác, như vậy cho dù hèn mọn bất tài, sức không bằng người, huynh đệ đồng môn bọn ta cũng không thể đứng nhìn, diệt ác trừ gian, quyết không dung túng...

Nói đến đây, ánh mắt Vô Tình chớp động, đã chú ý tới tình hình ngoài kiệu giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng, lập tức nói đến phần cuối:

- Hành động của ta chẳng qua là như vậy. Nhưng nếu ta cũng có thể phát ra ánh sáng của đom đóm, dùng tay nhỏ chặn xe, kính xin túc hạ chuyển lời

với chư quân tử quý môn, tất cả xin dùng pháp lý làm trọng, cố gắng vì phúc lợi của bách tính trong thiên hạ. Lời đến đây là hết, xin các hạ ủy khuất nghỉ ngơi tại đây, để ta ứng phó với biến cục bên ngoài, đến lúc đó mới cung thỉnh huynh đài giảng hòa giúp ta.

Tiếp theo Vô Tình liền cố ý nói chuyện một lúc với ba kiếm một đao đồng, sau đó trong lúc cười nói ngăn chặn thế công của “Kim Đồng Ngọc Nữ” trong Lão Tự Hiệu.

Tiếp theo y lại ngăn cản Ôn Văn cướp tù, còn kinh động vạch trần Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đang cải trang ẩn nấp.

Y cố ý “ép” đôi Thiên Tàn Địa Khuyết nổi danh của Lão Tự Hiệu này lộ mặt, vốn cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Y làm như vậy, là vì đôi huynh đệ dùng độc năm đó từng danh chấn giang hồ này hiện nay đều ít nhất hơn năm mươi tuổi, cho dù tuổi già chí chưa già, hùng tâm vẫn còn, nhưng dù sao cũng đã dần dần lão hóa. Có điều bọn họ vẫn có địa vị rất đặc biệt trong võ lâm.

“Tàn Độc” Ôn Nhâm Bình và “Khuyết Độc” Ôn Tử Bình, ngoại trừ đều là cao thủ dùng độc, còn có một đặc điểm chung, đó là học rộng nhớ lâu, tri thức uyên bác, hành văn lưu loát, đầu óc cực nhanh, hiểu biết về sử học rất độc đáo và tinh thâm, thấu triệt và rộng rãi, do đó cũng là hai cây “bút sử” trên giang hồ.

Rất nhiều người và chuyện trên giang hồ, chiến dịch và xung đột trong võ lâm, đều do bọn họ ghi chép lại, thậm chí đều tin vào bình luận giải thích của bọn họ.

Thậm chí ngay cả thành tựu cao thấp, phẩm cách xếp hạng, binh khí võ công, mọi người cũng đều rất tin tưởng vào đánh giá khen ngợi của huynh đệ họ Ôn.

Đối với rất nhiều trận chiến trọng đại, hoặc chuyện quan trọng trên giang hồ, Thiên Tàn Địa Khuyết cũng không tiếc bỏn ba cực khổ. Chỉ cần nghe được tin đồn, bọn họ nhất định sẽ trăm cay ngàn đắng tìm đến hiện trường, bàng quan ghi chép, tận mắt ghi lại.

Nếu nói đến ví dụ xa, năm đó đại hiệp Tiêu Thu Thủy một người một kiếm, dũng cảm xông vào Thục Trung Đường môn để cứu hồng nhan tri kỷ

Đường Phương. Bọn họ đã dùng trăm phương ngàn kế lẫn vào hiện trường ghi chép lại, nhờ đó sau này người giang hồ mới biết được trận chiến kinh thiên địa, quỷ thần khiếp này.

Như ví dụ gần, Quan Thất từng tại nhà cũ Tư Mã dùng sức một người quyết chiến với hơn mười tên cao thủ võ công đứng đầu trong hoàng thành, vẫn chiếm được thượng phong, sau đó lúc gặp phải nguy hiểm lại “biến mất một cách thần bí”. Huynh đệ Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình may mắn gặp dịp, tận mắt nhìn thấy, cũng ghi chép lại.

Mặc dù bọn họ cũng không tìm được đáp án.

Quan Thất rốt cuộc sao lại biến mất? Y cuối cùng đã đi đâu?

Ôn Thiên Tàn và Ôn Địa Khuyết mặc dù đều thích sử, đều giỏi về dùng độc, văn tài càn hay, nhưng cũng có một điểm khác biệt rất lớn.

Hai người bọn họ xử sự, xử thế, một người thích suy nghĩ bi quan tiêu cực, còn một người khác, bất kể gặp phải ngăn trở đả kích gì, luôn sẽ nhìn về hướng lạc quan vui vẻ.

Cho nên trải qua năm tháng dài đằng đẳng, Ôn Nhâm Bình chỉ hơn năm mươi, nhìn đã tang thương đầy mặt, tóc trắng hối thúc người già; Ôn Tử Bình vốn gần năm mươi tuổi, nhưng thoát nhìn lại giống như một người thanh niên chưa đến ba mươi tuổi.

Năm tháng mặc dù dễ hối thúc người già, nhưng tâm cảnh càng quan trọng hơn.

Đến gần mười năm, địa vị giang hồ của Lão Tự Hiệu bị đả kích, cao thủ trong hiệu chạy trốn biến loạn, Ôn Thị Song Bình cũng có phân chia.

Sử bút của Ôn Nhâm Bình được triều đình khen ngợi, triệu y làm sử quan, chuyên giúp triều đình ghi chép một số việc ít người biết trên giang hồ, bí sử võ lâm. Ôn Thiên Tàn sau khi được phong tước, cũng vui vẻ làm một “sử quan” dạo chơi trong triều đình và dân gian.

Ôn Tử Bình vẫn ở lại Lão Tự Hiệu, dùng thân phận bình dân áo vải, tiếp tục ghi chép về chuyện cũ giang hồ, phong vân võ lâm. Y luôn cho rằng không có quan chức thì thoải mái hơn, tiêu dao tự tại ở biển hồ non sông, vung bút ghi lại tất cả những gì mình biết, chắc chắn càng nhẹ nhõm, khoái hoạt hơn so với phong quan phong tước làm việc.

Lần này là chiến dịch đầu tiên mà Lão Tự Hiệu “tiến quân” kinh sư, giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, cũng để báo thù cho đệ tử Ôn gia là “Thất Sát Nhất Oa Phong, Cửu Tử Nhất Sinh Phong” Ôn Tùy Đình, càng để lấy lại công đạo cho môn nhân ngoại hệ của Ôn gia là “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y. Hai người dĩ nhiên trước đó đã biết, mỗi người đại biểu cho quan phương, dân gian, muốn tận mắt nhìn thấy trận chiến này, chẳng những muốn ghi chép lại, lúc cần thiết cũng chuẩn bị “góp một phần sức lực”.

Điều này có lẽ là lý do Vô Tình kiên quyết công khai vạch trần thân phận của hai người bọn họ.

Một khi bọn họ đứng ra, chuyện này đã được ghi chép lại trong quan phương, võ lâm. Người giết Thiên Hạ Đệ Thất là Vô Tình, thế nhưng đó là dưới tình huống tính mạng của Vô Tình bị uy hiếp, đồng thời muốn ngăn chặn đối phương chạy trốn, cho nên mới hạ sát thủ.

Vì vậy cái chết của Thiên Hạ Đệ Thất là do hãn chạy trốn không thành, chứ không phải chết bởi Lão Ô “biết pháp phạm pháp”, một đám cao thủ của Lão Tự Hiệu ám sát, hoặc là đầu não của đệ nhất bang hội kinh sư công khai giết người trong vương thành.

Bọn họ vô tội.

Vô Tình cũng “bị buộc” giết người.

“Cách chết” như vậy cũng không đến mức vẻ vang, không giống như ngày đó mười mấy cao thủ trong kinh thành quần chiến Quan Thất, hiện nay lại trở thành các lộ nhân mã vây giết Thiên Hạ Đệ Thất.

Mặc dù đều là “Thất”, đều là cuồng ma vô cùng trác việt trong võ lâm, nhưng dù sao tình cảnh cũng khác biệt.

Đến hôm nay, mọi người vẫn không biết “Chiến Thần” Quan Mộc Đán, “Độc Nhân” Quan Thất ở đâu? Rốt cuộc vì sao lại biến mất? Nương thân ở không gian nào?

Cho nên đoạn “ký sự” kia của huynh đệ họ Ôn, cũng chỉ đành kết thúc bằng câu “Quan Thất vô địch, bị thương nhưng không biết kết cục ra sao”, không rõ ràng lắm.

Lần này Lão Tự Hiệu Ôn gia xuất động nhiều người, muốn chặt đầu Thiên Hạ Đệ Thất, Ôn Thiên Tàn, Ôn Địa Khuyết dĩ nhiên cũng không thể khoan

tay. Vô Tình cố ý dùng ám khí “ép” hai người lộ diện, như vậy y giết Văn Tuyết Ngạn, đã tuyên bố vì tự vệ nên lỡ tay ngộ sát yếu phạm, chứ không phải lén lút xử quyết. Cho dù cách làm như vậy nhìn giống như sớm có mưu đồ, nhưng đã bảo vệ đám người Lão Tự Hiệu, Thích Thiếu Thương, Lão Ô không cần phạm tội giết người.

Lại có thể trừng trị loại người tội ác tày trời như Thiên Hạ Đệ Thất, cũng có thể xem là thượng sách.

Như vậy, Ôn Thiên Tàn và Ôn Địa Khuyết đã hiện thân, lại “không thể đổ trách nhiệm cho người khác”, phải “chứng minh” và “giao phó với Lão Tự Hiệu, trong võ lâm, trên giang hồ, thậm chí là triều đình.

Cái chết của Thiên Hạ Đệ Thất là do hấn “bụng làm dạ chịu”, Vô Tình thật sự đã ra sức bảo vệ hấn, hơn nữa còn ba lần bốn lượt giao đấu với các lộ nhân mã. Nếu như không phải Văn Tuyết Ngạn muốn lấy oán báo ơn, đánh lén làm loạn, muốn giết chết Vô Tình, dưới tình huống an nguy của mình bị uy hiếp cực lớn, Thịnh Nhai Dư cũng sẽ không phản kích giết chết hấn.

Cho nên Vô Tình “bị buộc phải giết người”, đã có mọi người (bất kể địch bạn) làm chứng.

Dù sao trong hoàng thành cũng không phải muốn giết là giết, có võ công giỏi là có thể làm xằng làm bậy.

Vương pháp ở đây, không thể dung túng.

Ít nhất công đạo ở trong lòng người, cũng có một nhóm người đang bảo vệ chính nghĩa, chủ trì đại cục. Chỉ tiếc cũng có quá nhiều người làm trái pháp luật, tư lợi cá nhân, ức hiếp bách tính, khiến cho người người oán trách, lòng người hoang mang.

Cho nên loại người như Tứ Đại Danh Bổ không tiếc đứng về phía pháp luật, đấu tranh đến cùng với loại người này.

Mà Gia Cát tiên sinh lại dùng một phương thức khác, đó là thủ đoạn chính trị, khéo léo đối kháng với những kẻ đương quyền họa nước ương dân. Còn như Thích Thiếu Thương và một đám nhân mã của y, lại dựa vào lực lượng dân gian bang phái, chủ trì công đạo cho bách tính nhân dân.

Giống như Phật pháp nhập môn có bốn vạn tám ngàn loại, muốn làm việc vì công lý chính nghĩa cũng có muôn hình vạn trạng, các loại hóa thân, các

kiểu thủ đoạn.

Sau khi chết công danh ai quản được, nhưng khi còn sống các loại quy luật cấm kỵ, nhân tình thế sự, phong tục tập quán, lễ tiết quan hệ, vẫn phải biết tiến biết lui, biết tránh biết né.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50 – Khẩn Trương Và Hòa Bình.

Đ

ây là suy luận của Lôi Thuần.

Nàng cho rằng một mũi ám khí này của Vô Tình là có dụng tâm, y đã đưa ra cảnh cáo với Lục Phân Bán đường.

Thứ nhất, y đã biết rõ Lục Phân Bán đường rình mò một bên, mưu đồ “ngư ông đắc lợi”.

Thứ hai, một đao này của y đã tuyên bố, hình bộ mà y đại biểu vẫn kiểm soát trị an của kinh sư, nếu ai xúc phạm luật pháp, y vẫn có lực lượng trừng trị bọn họ.

Thứ ba, y cũng phát ra “ám hiệu” chỉ có Lôi Thuần mới hiểu được, đó là y đã đoán được “dụng ý thực sự” mà nàng muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho nên, một đao này của y mượn của bổ khoái Lão Ô, lại đưa ra cảnh cáo rất lớn.

Bảo nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ, cũng không cho nàng có hành động khác.

Thế nhưng, nếu như Lôi Thuần thật sự có mưu đồ bí mật, sẽ vì một đao này của y mà từ bỏ sao?

Bất kể Lôi Thuần phản ứng thế nào, Lâm Ca Ca đương nhiên không nhìn ra, nhưng Lôi Thuần lại nhìn ra được, chuyện vẫn chưa kết thúc.

Lâm Ca Ca quả nhiên còn có lời muốn nói.

- Sau đó có phải sự tình còn có biến hóa hay không?

Lôi Thuần hỏi như vậy, Lâm Ca Ca lập tức hoàn toàn bái phục.

Sự tình về sau thật sự có biến hóa, hơn nữa còn là biến hóa cực lớn.

Lâm Ca Ca còn chưa tỉnh hồn vì một thanh chủy thủ kia, co rúm trong tiệm đồ mây không dám cử động, nhờ đó lại nhìn thấy “đoạn tiếp theo”.

Đoạn tiếp theo là sau khi Vô Tình dẫn đội rời đi. Y vừa đi, Lão Ô dĩ nhiên cũng đi theo, trong tám tên nha sai dưới tay hắn có sáu tên đi theo, chỉ còn lại hai người giám sát thi hài của Thiên Hạ Đệ Thất.

Nhặt xác là chuyện của khám nghiệm, hơn nữa sau khi nha môn đặc phái “người trong nghề” đến kiểm tra, mới có thể di chuyển sự vật ở hiện trường, bao gồm cả thi thể.

Đây là quy củ, cũng là trình tự pháp luật xử án nghiệm thi. Chờ sau khi người khám nghiệm và trình sát nha sai do nha môn phái tới hiện trường ghi chép, lại trải qua chủ bộ xử án tổng hợp tổng kết, sau đó trình báo với chủ sự hình lại, mới có thể định ra tính chất của vụ án, quyết định có truy cứu hay không, phương pháp điều tra và giải quyết.

Lâm Ca Ca trốn trong tiệm đồ mây bị một đao kia của Vô Tình chấn nhiếp, nhất thời vẫn chần chừ, ần ần không ra ngoài, lại nhìn thấy Ôn Hòa Nhân từ trong kiệu Vô Tình đi ra, nói chuyện một lúc với đám người Ôn Văn Nhân, Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình, Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân ở đầu đường, sau đó hai người một đường, phân biệt biến mất tại đường lớn Lam Sam, xưởng nhuộm Hắc Y và đầu đường.

Chỉ còn lại hai tên nha sai trông chừng thi thể nhuộm máu của Thiên Hạ Đệ Thất tại đường lớn Hoàng Khố.

Hai tên nha sai này đều là cao thủ trong Lục Phiến Môn, cũng là huynh đệ của Lão Ô, hơn nữa còn là hai đệ tử của “sư gia” nổi danh nhất trong kinh sư. Một người tên là “Sa Trần”, cũng không biết hẳn có phải thật sự họ “Sa” hay không. Một người khác thường được gọi là “Khôi Nhĩ”, nhìn có vẻ thật thà, con người lại rất trầm tĩnh. Sa Trần rất kiêu ngạo, nhưng tính tình cũng rất cảnh giác lưu ý.

Hai người này canh giữ ở đầu đường, đứng bên cạnh thi thể. Bọn họ biết đây là vụ án lớn, cho nên không dám rời khỏi cương vị, phải chờ nhân viên khám nghiệm tử thi và trình sát đến rồi tính sau.

Ngoài ra, người trên đường ló đầu quan sát, thậm chí đi đến vây xem đã dần dần tăng nhiều. Khôi Nhĩ và Sa Trần cũng bận duy trì trật tự, bảo mọi người không cần hoang mang.

Nên biết đô thành lớn phồn hoa như kinh sư, một khi có lời đồn truyền ra sẽ dẫn tới xôn xao, thiệt hại gây nên sẽ không thể khống chế, cũng không thể thu dọn, cho nên Sa Trần và Khôi Nhĩ đều hết sức cẩn thận.

Trong lúc ồn ào nhốn nháo này, Lâm Ca Ca chợt phát hiện, có hai người lại chen lẫn trong đám người quay lại.

Bọn họ vốn không nên xuất hiện vào lúc này.

Nên nói là bọn họ phải sớm rời khỏi rồi.

Hai người này chen lẫn trong đám người, rất dễ khiến người ta không chú ý. Thế nhưng một khi nhìn chăm chú vào dáng vẻ của bọn họ, ấn tượng lại đặc biệt sâu sắc.

Nguyên nhân đặc biệt sâu sắc, là vì dáng vẻ của bọn họ rất xinh đẹp khả ái, khiến người ta yêu thích.

Mắt đen láy, môi đỏ au, ăn mặc hoa mỹ, cộng thêm lúm đồng tiền ngọt ngào, lúc cười lên quả thật khiến người ta nở gan nở ruột, còn mừng vui khắp chốn, khiến người ta liếc mắt cũng lưu lại ấn tượng sâu sắc vì yêu thích.

Có điều, nguyên nhân mà người bình thường không chú ý đến bọn họ, là vì bọn họ không phải là người lớn.

Bọn họ chỉ là trẻ con, giống như một đôi “Kim Đồng Ngọc Nữ”.

Bọn họ là Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân.

Tại sao bọn họ lại trở về? Lâm Ca Ca bên phía này quan sát suy đoán nguyên nhân, có lẽ là vì tính trẻ con của bọn họ chưa hết, có lẽ là vì lòng hiếu thắng bọn họ lớn, hay là bọn họ phát hiện điểm đáng ngờ gì, hay là bọn họ chỉ muốn trút giận, bởi vì lúc trước ám khí độc vật do bọn họ phát ra không thể lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất, cho nên bọn họ vẫn muốn đánh hấn một cái, độc hấn một lần, hơn nữa bất kể đối phương đã chết hay chưa...

Tóm lại, hai người Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân lẫn vào trong đám người, dần dần tiến đến gần thi thể của Thiên Hạ Đệ Thất. Hai người còn nháy mắt một cái, thừa dịp Khôi Nhĩ và Sa Trần không chuẩn bị...

Ôn Độ Nhân đột nhiên cúi đầu, vọt ra khỏi đám người, còn giống như lão đảo một cái...

Sa Trần vội vàng chạy tới đỡ hấn, quát lên:

- Thăng nhóc này, mau trở về, quậy phá cái gì...

Lời còn chưa dứt, Ôn Tập Nhân đã lắc mình một cái, đến bên cạnh thi thể Thiên Hạ Đệ Thất, trong tay ánh sáng xanh chợt hiện, có thêm một thanh

đao nhỏ xanh biếc, đao nhanh sắc bén, một đao chém xuống cổ Thiên Hạ Đệ Thất.

Có lẽ nàng muốn cắt chiếc đầu của Thiên Hạ Đệ Thất xuống để giao phó với Lão Tự Hiệu, có lẽ bọn họ vẫn muốn lấy đầu của Thiên Hạ Đệ Thất để an ủi đồng môn Ôn Tuyền Đình, Hứa Thiên Y trên trời có linh thiêng...

Có điều biến hóa lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nàng chém xuống một đao, lại kinh hô một tiếng. Bóng xám trên đất dài ra, một người như ánh chớp chợt lóe lên rồi biến mất, phi thân nhảy lên, nhấp nhô đáp xuống đầu đường.

Đám người ào ào kinh hoảng tránh đi. Khôi Nhĩ lập tức chạy tới, vung quyền, nhưng lại đánh vào khoảng không. Hắc vôi vàng đỡ lấy một người, đó là Ôn Tập Nhân. Sắc mặt của nàng đã nhợt nhạt, cả người vô lực, miệng và ngực đều chảy ra nhiều máu.

Ôn Độ Nhân cũng kinh hãi kêu lên một tiếng, cùng với Sa Trần đồng thời chạy tới. Người vừa ra tay đã đánh Ôn Tập Nhân trọng thương lại chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Không phải Thiên Hạ Đệ Thất đã chết sao?

Vừa rồi rõ ràng hắc còn nằm trên đất, không thể cử động, cho dù là một con ruồi đen bay qua hay một con chó già đi ngang qua, đều người được hắc đã mất đi tính mạng.

Thậm chí mọi người vì hắc đã chết nên lần lượt rời đi.

Bầu không khí vừa rồi còn rất khẩn trương, cũng bởi vì cái chết của hắc mà lắng lại.

Khói lửa đã tắt, chiến đấu đã dừng.

Không ngờ, tại khoảnh khắc Ôn Tập Nhân trở lại muốn cắt đầu hắc, hắc đột nhiên nhồm dậy đánh ngã nàng.

Thế nhưng chính hắc cũng ngã xuống.

Ôn Độ Nhân hét lớn, trên tay có một thanh binh khí màu vàng hình tam giác, lập tức đâm tới.

Hắc muốn báo thù cho Ôn Tập Nhân, hắc muốn lấy mạng kẻ này.

Nhưng kẻ này lại giống như có chín cái mạng.

Bên ngoài đột nhiên lộ ra hai người.

Một người khá cao, còn một người khá thấp.

Người khá cao không tính là cao, người khá thấp lại rõ ràng hơi thấp, giống như chưa hoàn toàn phát dục.

Hai người đều che mặt.

Một người dùng loại giấy dày của cửa hàng gạo che đầu lại, chỉ khoét hai lỗ phía trên để nhìn.

Một người khác lại dùng một khối vải lụa che mặt, tùy tiện thắt một cái nút phía sau đầu.

Do đó, hai người đều chỉ đột nhiên hiện thân, không hề nổi bật.

Người cao vừa xuất hiện liền giơ tay lên, bảy tám loại ám khí rút gào bay đến.

Ám khí đánh về phía Ôn Tập Nhân.

Ôn Độ Nhân lập tức thu lại tất cả thể công, đoạt lấy Ôn Tập Nhân trên tay Khôi Nhĩ, vừa dùng “tam giác vàng” chống đỡ, vừa bay ngược lại hơn một trượng.

Sa Trần và Khôi Nhĩ quát mắng đuổi theo chặn lại, nhưng người che mặt khá thấp bé kia lại đột nhiên đá ra một cước.

Đá từ xa.

Lúc này, người che mặt vóc dáng khá thấp bé kia còn cách hai tên sai dịch ít nhất mười một mười hai thước.

Tuy hai tên công sai này đã từng thấy việc đời, từng đánh không ít trận chiến ác liệt, nhưng cũng không khỏi ngẩn ra.

Chẳng lẽ ngoài “Phách Không chương” (nghe nói có thể cách không phát chương kinh đả thương người), còn có “Phách Không cước” sao?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 51 – Ăn Khớp Không Phù Hợp.

C

ũng không phải.

Xem ra, người “tập kích” lần này còn chưa đạt đến trình độ như vậy. Nếu thật sự luyện thành Phách Không chưởng pháp, “cách không phát chưởng, đả thương phối người”, ít nhất cũng phải có hai mươi năm khổ luyện, huống hồ là “dùng chân thay tay”?

Thế nhưng “lực sát thương” của một cước này có lẽ còn mạnh hơn cả “Phách Không cước”, khó khăn cũng cao hơn.

Bởi vì chân của hắn duỗi ra, cước kinh không phát, nhưng ám khí lại phát.

Cũng là sáu bảy thứ ám khí.

Sa Trần kinh hãi, Khôi Nhĩ biến sắc.

Hai người lui nhanh, chống đỡ.

Hai người đều không biết mình làm sao tiếp được những ám khí này. Thật nguy hiểm, không ai ngờ được một cước kia lại phát ra ám khí. Hai người bọn họ đang toàn lực xông tới, gần như xả thân ăn trọn ám khí.

Bọn họ cũng không biết mình làm sao tránh được những ám khí này.

Nhưng đã tránh được, cuối cùng vẫn tránh được.

Không chết, không thương.

Lại kinh hãi mồ hôi đầy trán, thấm ướt cả lưng.

Bọn họ còn chưa tỉnh hồn.

Ngay lúc này, hai người bịt mắt một cao một thấp, một trước một sau “khiêng” Thiên Hạ Đệ Thất, người rõ ràng đã chết rồi đi.

Bọn họ lại đổ mồ hôi.

Khôi Nhĩ gãi tai, Sa Trần cảm thấy có hạt cát chui vào trong mắt. Bọn họ không biết làm thế nào bàn giao với Lão Ô, giao phó với Vô Tình, báo cáo với hình bộ.

Thiên Hạ Đệ Thất đã đi rồi.

Mạng của người này giống như con chim bắt tử, lại giống như vốn là một oan hồn, đã chết rồi thì không quan tâm chết thêm mấy lần.

- Mạng của kẻ này, quả thật không dễ lấy.

Sau đó, khi “Thiên Tàn Địa Khuyết” họ Ôn cứu chữa cho Ôn Tập Nhân, cũng đưa ra phân tích, đánh giá như vậy:

- Hắn vẫn còn chưa chết, ngay cả chúng ta cũng nhìn lầm.

- Có điều, cho dù hắn không chết cũng đã bị thương nặng.

Đây là nhận định của Ôn Tử Bình:

- Nếu không, một kích này của hắn, Tập Nhân chắc chắn phải chết.

- Dưới tình hình như thế, hắn vẫn chỉ bị thương chứ không chết.

Nhận định của Ôn Nhâm Bình là:

- Vô Tình quả nhiên là một kẻ âm hiểm.

Lời của y câu trước và câu sau dường như hoàn toàn không liên quan, nhưng ai cũng biết Ôn Nhâm Bình là một người nói chuyện rất có phân lượng.

Y quyết không nói nhảm.

Y nói như vậy, nhất định có thâm ý.

Cho nên “Thiên Nhai Hải Giác” một người nhú mày, một người nâng quai hàm, đang suy nghĩ.

- Huynh muốn nói, Vô Tình cố ý lưu lại tính mạng cho Thiên Hạ Đệ Thất?

- Đúng thế.

- Tại sao hắn lại làm như vậy?

- Không biết. Có thể hắn muốn mua chuộc lòng người.

- Mua chuộc loại người thú tính như Thiên Hạ Đệ Thất, hắn không sợ có một ngày loại người này sẽ cắn trả sao? Huống hồ Vô Tình ít nhất cũng thật sự đánh hắn trọng thương.

- Có lẽ là Gia Cát tiên sinh gợi ý làm như vậy. Dưới cờ của Gia Cát Tiểu Hoa cần sát thủ giống như Thiên Hạ Đệ Thất, chuyên làm những chuyện mà Tứ Đại Danh Bồ không tiện làm.

- Thế nhưng, Thiên Hạ Đệ Thất đã trở thành sát thủ dưới quyền được Thái Kinh coi trọng, hắn sẽ chuyển sang gia nhập dưới trướng Gia Cát sao?

- Có lẽ bọn họ vẫn luôn diễn trò.

Ôn Nhâm Bình cười lạnh nói:

- Không phải sao? Vô Tình khiến Hòa Nhân tin rằng hãn ngăn cản chúng ta lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất, là vì muốn tốt cho chúng ta, hơn nữa còn muốn đích thân lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất. Kết quả là hãn vẫn thả đối phương. Nếu không phải Tập Nhân, Độ Nhân lên trở về muốn lấy thủ cấp của Thiên Hạ Đệ Thất, chúng ta nhất định không dám tin Thiên Hạ Đệ Thất rõ ràng đã chết lại sống dậy.

Y đưa mắt đảo qua Ôn Tập Nhân bị một chiêu “Thế kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất làm cho tê liệt nằm trên giường.

Nàng cho rằng nhất định có thể một đao cắt đầu Thiên Hạ Đệ Thất xuống, không ngờ vừa mới đến gần, lại tự mình hứng chịu một kích của Thiên Hạ Đệ Thất.

Đây chính là “Thế kiếm”, dựa vào thế để thi triển kiếm.

Ôn Tập Nhân phản ứng nhanh nhạy, lập tức lộn nhào một cái, nhưng vẫn giống như nuốt phải một mặt trời.

Một mặt trời cuộn cuộn nóng hổi, lửa nóng hừng hực.

Hiện giờ “mặt trời” giống như lòng đỏ trứng kia còn dính vào bụng nàng, ở nơi đó hâm nóng nàng, hành hạ nàng, giày vò hủy hoại nàng.

May mắn khi đó Thiên Hạ Đệ Thất lực đã suy, người đã trọng thương, cho nên “Thế kiếm” mà hãn phát ra cũng không tính là “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”.

Ngàn mặt trời? Đó là thứ ai cũng ăn không tiêu.

Ôn Hòa Nhân và Ôn Văn Nhân đều không lên tiếng.

Cảm giác của hai người gần giống nhau, nhưng lại rất khác biệt.

Ôn Hòa Nhân cảm thấy căm phẫn, cảm thấy mình đã bị Vô Tình lừa gạt.

Ôn Văn Nhân dù sao cũng từng quyết chiến với Vô Tình, mặc dù y vốn không muốn giao thủ với người này, nhưng Ôn Nhâm Bình lại nhận được mệnh lệnh trực tiếp của tổng bộ Lão Tự Hiệu, cố hết sức tự mình giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, lại thử một lần xem Tứ Đại Danh Bổ là địch hay bạn, có bao nhiêu cân lượng.

Y đã ra tay, không thu được kết quả, cũng đã tận lực, nhưng y cũng có cảm giác bị lừa.

Y còn có một loại cảm xúc khác, đó là không rét mà run.

Hóa ra Vô Tình lại gian trá như thế.

Khó trách Tứ Đại Danh Bồ chẳng những có được danh tiếng trên giang hồ gió mây quỷ quyệt, còn có thể vững như thái sơn trong trận tuyến đấu tranh chính trị ở kinh thành.

Y cảm thấy bị lời đồn lừa gạt.

Trong lời đồn, Tứ Đại Danh Bồ đều là nhân vật hiệp nghĩa, đòi công đạo cho bách tính trong thiên hạ.

Bây giờ xem ra, chỉ có bốn chữ “gian xảo đáng sợ”.

Ôn Tử Bình lại có một chút quan điểm khác biệt:

- Cho dù nói thế nào, Vô Tình dường như cũng không cần phải cứu Thiên Hạ Đệ Thất. Hắn không giết còn cứu Thiên Hạ Đệ Thất đi, giống như rải đinh trong cơm mà hắn đang muốn ăn. Chuyện này không phù hợp.

Ôn Nhâm Bình vẫn kiên trì với ý kiến của mình:

- Tuy xem ra không phù hợp lắm, nhưng lại ăn khớp. Đây là thủ pháp quen thuộc của Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát Tiểu Hoa, bày ra sương mù, cao thâm khó lường.

- Có phải là...

Ôn Tử Bình đang suy nghĩ.

- Làm sao?

Ôn Nhâm Bình hỏi giống như cười nhạo. Y luôn cho rằng hơn một tuổi là nhiều kinh nghiệm hơn một phần, Ôn Tử Bình dù có trí năng trời phú, cũng không bằng huynh trưởng y tuổi tác cao hơn, kiến thức nhiều hơn. Đối với điểm này, y rất tự cao. Nếu như thành tựu của y thua kém em trai mình, chỉ là vì vận may không bằng, chứ không phải vì tài năng.

Dường như cũng vì nhìn thấu điểm này, Ôn Tử Bình mới không nói tiếp, ngược lại hỏi:

- Thương thế của Tập Nhân có chuyển biến xấu không?

Ôn Nhâm Bình không ngờ vấn đề lại chuyển sang người bị thương.

Y ngăn người, sau đó nói:

- Một chiêu kia của Thiên Hạ Đệ Thất nhìn như muốn đánh vào mặt cô ấy, nhưng Tập Nhân phản ứng nhanh, vội ngửa người rút lui. Khi thấy một

chiêu này sắp đánh vào ngực Tập Nhân, cũng không biết vì sao, Thiên Hạ Đệ Thất lại đột nhiên đổi hướng đánh vào bụng dưới cô ấy...

Nói đến đây, mày trắng của Ôn Nhâm Bình rung động, có vẻ ưu tư:

- Xem ra, thương thế của cô ấy dường như không nghiêm trọng, nhưng lại có điểm không phù hợp...

Ôn Độ Nhân lo lắng đến sắp khóc lên:

- Không phù hợp? Tập Nhân có thể khôi phục không?

Ôn Nhâm Bình vuốt râu:

- Đừng sợ. Thương thế của cô ấy vẫn ổn, chỉ có điều, lo là có một chút di chứng...

Ôn Tử Bình hỏi:

- Ví dụ?

Ôn Nhâm Bình đột nhiên tỏ ra hơi bức bối, đứng dậy chấp tay, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có cây.

Trên cây có một con khỉ.

Đó là một con khỉ lông vàng do y nuôi dưỡng, đang làm mặt quỷ với y.

- Cho dù cô ấy có khỏe, cũng có khả năng dùng cười làm khóc, dùng khóc làm cười. Cô ấy có thể sẽ dùng phương thức của hoa bách hợp để nuôi chim, dùng phương thức nuôi chim để nuôi trâu.

Những lời này của y, mọi người đều không hiểu. Ôn Tập Nhân nằm trên giường cũng không mất đi thánh giác, có điều hiện giờ nàng cũng không có lòng đi phân biệt ý nghĩa những lời này của Ôn Nhâm Bình, bởi vì trong bụng, trên người, thậm chí trong tim nàng đều nổi lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Ghê tởm, buồn nôn, bồn chồn... giống như bị người ta giày xéo.

Vừa giống như có thứ gì kỳ lạ đang lặng lẽ sinh sôi...

Ôn Độ Nhân đang lo lắng đến rơi lệ.

Ôn Văn Nhân hừ lạnh một tiếng:

- Ta nhất định phải đi tìm Thiên Hạ Đệ Thất!

Ôn Nhâm Bình hí đôi mắt phong sương:

- Bây giờ tìm hãn cũng không dễ, nhưng lại là thời cơ tốt nhất để đối phó và giải quyết hãn.

Ôn Văn Nhân oán hận nói:

- Ta nhất định phải giết hãn, báo thù cho Tập Nhân!

Ôn Hòa Nhân cũng hung hãn nói:

- Ta muốn tìm Vô Tình!

Ôn Nhâm Bình nói:

- Bởi vì hãn đã lừa gạt người?

Ôn Hòa nắm chặt tay:

- Cho nên ta muốn báo thù.

Y tức giận lớn tiếng nói:

- Ta muốn hãn biết, người của Lão Tự Hiệu Ôn gia đều không dễ chọc!

Nghe được câu này, con khỉ lông vàng bên ngoài kia đột nhiên trèo đến bên cửa sổ, kinh hô lên.

Ánh mắt của nó rơi vào Ôn Tập Nhân trên giường.

Xem biểu tình của nó, không hề giống đang nhìn một trong số chủ nhân của nó, mà là nhìn thấy sư tử, con hổ gì đó, hoảng sợ không thôi.

Mọi người đều không hiểu, con khỉ bình thường rất có linh tính này sao hôm nay lại giống như phát bệnh.

Ôn Nhâm Bình vẫn chấp tay, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ đã hoàng hôn.

Ánh mắt của y nhìn ra, giống như trong tịch dương ráng chiều có một đám nữ nô xinh đẹp đang chặn thả gia súc ở đó.

Sắc mặt Ôn Tử Bình lại có vẻ ưu sầu.

Ưu giống như hoài hôn, trầm như vậy, buồn như thế.

Chơi Vô Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 52 – Không Ăn Khớp Nhưng Phù Hợp.

K

hi Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đưa ra đánh giá về chuyện Thiên Hạ Đệ Thất “chết đi sống lại”, đồng thời cứu chữa Ôn Tập Nhân, Lôi Thuần cũng đang nghe Lâm Ca Ca tường thuật.

Nàng nghe rất cẩn thận, khiến người nói chuyện rất được xem trọng.

Nghe xong nàng mới đặt câu hỏi, cũng hỏi rất cẩn thận:

- Người nói, Thiên Hạ Đệ Thất chết đi sống lại, đứng dậy đánh ngã Ôn Tập Nhân muốn chặt đầu hắn, sau đó mới lại nằm xuống?

Lâm Ca Ca đáp:

- Đúng.

Lôi Thuần lại cẩn thận hỏi:

- Sau đó lại có hai người bịt mắt cứu hắn đi?

- Đúng vậy.

- Các người có theo dõi tiếp không?

- Khi đó chúng tôi chia làm hai phe, một phe muốn tiếp tục theo dõi, còn một phe muốn tạm thời dừng tay, trước tiên bẩm cáo với tiểu thư rồi mới quyết định.

Lâm Ca Ca cẩn thận trả lời:

- Trước đó mệnh lệnh chúng tôi nhận được, là dưới tình hình không xung đột quá trực tiếp, cố gắng đưa Thiên Hạ Đệ Thất trở về. Sau khi Lão Tự Hiệu ra tay, nếu chúng tôi động thủ, nhất định sẽ xảy ra xung đột, cho nên chúng tôi đành phải khoan tay. Sau khi Vô Tình nhúng tay, nếu chúng tôi lại cướp tù, e rằng không đủ năng lực. Hiện nay lại có người thần bí cứu Thiên Hạ Đệ Thất đi, chỉ sợ cục diện sẽ càng ngày càng phức tạp. Mấy vị hiệp huynh Lôi Đồng, Lôi Lôi, Lôi Hữu, Lôi Như đều chủ trương tạm thời dừng tay.

Lôi Lôi ở bên cạnh chen lời:

- Chúng tôi sợ truy xét tiếp sẽ rước họa vào thân, đầu to khó lọt.

Lôi Đồng nói:

- Hơn nữa, Thiên Hạ Đệ Thất cũng không xem là có giao tình gì với người của Lục Phân Bán đường, Phích Lịch đường chúng ta, loại người như hãn không cứu cũng được.

Lôi Như lại nói:

- Nếu chúng tôi nhúng tay vào, cho dù cứu được Thiên Hạ Đệ Thất, có thể sẽ kết oán với người của Lão Tự Hiệu và Lục Phiến Môn, Tứ Đại Danh Bồ, vậy thì lợi không bằng hại.

Lôi Hữu cũng nói:

- Huống hồ, Vô Tình đã sớm biết chúng tôi trốn ở đó, đã đưa ra cảnh cáo, chuyện này nếu dính vào thì không đáng giá.

Xem ra, tứ kiệt “Như, Hữu, Lôi, Đồng” đều rất không thích con người của Thiên Hạ Đệ Thất, cảm thấy không nên mạo hiểm khó khăn vì hãn.

Lôi Thuần cười.

Lúc nàng không cười ánh mắt sáng ngời, lúc cười sóng mắt ôn nhu. Nhưng bất kể nàng cười hay không cười, đều sẽ khiến người ta trân quý, khiến người ta yêu quý, khiến người ta quý trọng yêu mến vô cùng, thậm chí là mê mẩn.

Nữ nhân nhìn thấy nàng sẽ cảm thấy nàng mới là nữ nhân chân chính. Nam nhân nhìn thấy nàng lại sẽ sinh ra rất nhiều tình cảm.

Là tổng đường chủ của một bang hội ở kinh sư, nàng không có dáng vẻ, cũng không có sát khí, thậm chí không có uy thế một mình đảm đương một mặt, nhưng người lại có cảm giác nàng đảm đương đâu chỉ một mặt.

Đảm đương bảy tám mặt vẫn còn xem thường nàng.

Lôi Thuần vẫn đang cười, nhưng “Như Hữu Lôi Đồng” luôn khí khái hào kiệt, không biết vì sao trong lòng đều có phần nhộn nhạo.

Lôi Thuần cười đến đuôi mắt cong cong, sóng mắt như câu hồn lần lượt đảo qua trên mặt bốn người, cười hỏi:

- Các người đều cho rằng ta không nên đem binh đi cứu Thiên Hạ Đệ Thất, đúng không?

- Đúng.

Câu trả lời giống như một tiếng nổ này không phải là Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Như hay Lôi Đồng, cũng không phải Lâm Ca Ca, mà là Lôi Vũ.

Hắn giống như căn nhãn nói:

- Loại người giống như Thiên Hạ Đệ Thất, vốn không đáng để cứu.

Lôi Thuần đáp lại bằng ánh mắt tán thưởng.

Khi nàng tán thưởng đối phương, cho dù đối phương có ngốc, có lơ là, có không hiểu ôn nhu, đều sẽ cảm nhận được sự tán thưởng coi trọng của nàng đối với mình. Điểm này hơi kỳ quái, có một số người, không cần nói một câu, không cần làm bất kỳ động tác gì, vẫn có thể khiến đối phương hiểu được điểm này.

Lôi Thuần hiển nhiên chính là loại nữ nhân như vậy.

Nếu so sánh, việc lên tiếng bày tỏ thái độ, thốt lời tán dương đều thua kém nó.

- Vậy tại sao ngươi lại theo dõi tiếp?

Nàng chỉ hỏi như thế, rất dịu dàng.

- Bởi vì đây là mệnh lệnh của cô.

Lôi Vũ nói:

- Mặc dù tôi không đồng ý, nhưng vẫn tận lực chấp hành.

Lôi Thuần lại nhìn hắn một cái.

Lần này thứ nàng muốn biểu đạt là cảm tạ.

Thứ mà nàng muốn biểu đạt, luôn luôn đều biểu đạt rất thành công, hơn nữa không cần phải nói một câu một chữ nào, đối phương cũng nhất định sẽ cảm nhận, cảm ngộ, lĩnh hội được.

Lôi Vũ liếm liếm môi khô. Gương mặt của hắn đầy râu, da mặt thô ráp giống như sa mạc hạn hán bảy năm. Kỳ quái là trước giờ râu của hắn không thể để dài, người khác đều cho rằng hắn cạo râu sau đó lại mọc ra, thực ra không phải, râu của hắn luôn chỉ dài ra một khoảng, sau đó thay cũ đổi mới, ào ào rơi xuống, nhưng rất nhanh lại mọc ra cả hàm.

Giọng nói của hắn cũng giống như sa mạc, sa mạc hạn hán lâu năm gặp mưa lành.

Cho dù thứ rơi xuống không phải mưa, mà là hạt cát hay đá.

Lòng của hắn, có lẽ cũng hoang vu như sa mạc?

- Tôi chủ trương tiếp tục đuổi theo. Tôi một đường đi theo, trông thấy hai người kia vác Thiên Hạ Đệ Thất đi thẳng vào khu vực nhà xay Tử Kỳ, sau đó biến mất ở Danh Lợi Quyển.

Lôi Thuần nhú đôi mày thanh tú:

- Danh Lợi Quyển?

Ngay cả lúc cau mày nàng vẫn rất đẹp, còn khiến người ta nhìn thấy có phần đau lòng.

Vì nàng mà đau.

Ai cũng biết trong kinh thành, Danh Lợi Quyển nằm ở phía tây nam nhà xay Tử Kỳ. Nơi đó là một “cơ quan nửa nhà nước”, có cung ứng rượu, thức ăn, để người ta nghỉ ngơi dừng chân. Nhưng trước kia lại có một điểm đặc biệt, Danh Lợi Quyển hầu như là nơi sai dịch, bổ khoái, cấm quân, nha lại trong thành tụ tập, những vị khách khác lại hiếm thấy.

Lâu ngày công sai càng nhiều, nghỉ ngơi dừng chân ở nơi này, trao đổi tình báo, thậm chí là áp giải tù phạm, truyền bá tin tức, thay đổi tuần sát cũng tiến hành trong quyển.

Người bình thường lại ít khi đến nơi này.

- Đúng vậy.

Lôi Vũ vuốt tay:

- Đến đây rồi, tôi lại không tiện đi vào.

- Cho nên người mới trở về.

- Nhưng tôi không phải là không có thu hoạch.

Lôi Thuần lại cười.

Nụ cười của nàng rất dễ khiến nam nhân cảm thấy mình là nam tử hán, mà lại khiến nữ nhân cảm thấy mình không đủ tư vị nữ nhân.

- Sét lớn mưa lớn vừa ra tay, Diêm Vương không chết tính mệnh lớn. Há có chuyện Lôi Sát Nhân Vương tay trắng trở về.

Lôi Vũ giống như lôi vũ (mưa dông) cười khan mấy tiếng, nói:

- Ít nhất tôi đã biết được hai chuyện.

- Thứ nhất, ở trên đường, hai tiểu tử che mặt kia lại ra tay phong tỏa huyết đạo của Thiên Hạ Đệ Thất. Chuyện này biểu thị bọn họ chưa chắc đã là

người cùng đường, hơn nữa công lực và khả năng tác chiến của Thiên Hạ Đệ Thất nhất định còn chưa khôi phục.

Lôi Thuần lập tức tỏ vẻ đồng ý:

- Chỉ cần sức chiến đấu của hắc khôi phục một nửa, hai người này cũng đừng mơ tưởng đụng vào một sợi lông của hắc.

Lôi Vũ càng nói càng tự tin:

- Thứ hai, hai người này cướp Thiên Hạ Đệ Thất đi, nhất định có quan hệ với sai dịch, quân lại trong kinh sư. Nếu không bọn họ mang theo một yếu phạm như vậy, há có thể trắng trợn tiến vào Danh Lợi Quyền.

Lôi Thuần thở dài một tiếng, thông thả nói:

- Bọn họ đương nhiên có thể tùy tiện ra vào Danh Lợi Quyền.

Lần này đến phiên Lôi Vũ không nhịn được hỏi:

- Tại sao?

Lôi Thuần nói:

- Thân tín bên cạnh người đứng đầu Tứ Đại Danh Bồ, nếu ngay cả Danh Lợi quyền cũng không thể ra vào tự nhiên, vậy địa vị của Vô Tình tại Lục Phiến Môn đã uống phí rồi.

Lôi Vũ ngạc nhiên:

- Cô muốn nói...

Lâm Ca Ca đã không giữ được bình tĩnh, thay hắc hỏi tiếp:

- Cô nói người cướp tù chính là ba kiếm một đao đồng của Vô Tình?

Lôi Thuần duyên dáng cười một tiếng:

- Không phải bọn họ thì còn ai?

Nàng rủ rủ nói:

- Thứ nhất, bọn họ sử dụng ám khí. Thứ hai, vóc dáng ngoại hình của bọn họ phù hợp. Thứ ba, chỉ có bọn họ biết rõ Thiên Hạ Đệ Thất thực ra vẫn chưa chết. Thứ tư, bọn họ không hạ độc thủ với hai tên sai dịch tại đường lớn Hoàng Khố, cũng không dám chính diện đối kháng với Lão Tự Hiệu. Thứ năm, bọn họ là thân tín của danh bồ, đương nhiên có thể ra vào Danh Lợi Quyền không trở ngại.

Lâm Ca Ca lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có phần không dám tin:

- Bọn họ... tại sao phải làm như vậy?

Lôi Thuần ôn nhu nói:

- Vô Tình làm việc thâm trầm sắc bén, phương pháp xử sự của hắn không dễ suy đoán, có điều...

Lôi Vũ hỏi:

- Có điều cái gì?

Lôi Thuần thông thả nói:

- Người thông minh có lúc cũng sẽ làm chuyện ngu ngốc.

Lôi Vũ nói:

- Cô cho rằng Vô Tình cố ý không giết Thiên Hạ Đệ Thất, chứ không phải Thiên Hạ Đệ Thất giả chết tránh được một kiếp?

Lôi Thuần nói một cách xa xăm:

- Vốn vụ án này còn có đường để thảo luận, nhưng hiện nay kiếm đồng đã ra tay cứu Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không cần phải suy đoán nữa, đương nhiên là Vô Tình đã nường tay.

Lôi Vũ lại hỏi:

- Cô cảm thấy Vô Tình không hạ sát thủ với Thiên Hạ Đệ Thất, ngược lại còn cứu đi, đó là chuyện ngu ngốc?

Lôi Thuần chỉ cười nhạt:

- Thiên Hạ Đệ Thất bản tính âm hiểm, kiên quyết, cũng không thể xem thường.

Nàng ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Chuyện này nhìn có vẻ không ăn khớp lắm, nhưng thực ra phát triển lại rất phù hợp. Ta thấy ân oán của Vô Tình và Thiên Hạ Đệ Thất đã xa vời, Lão Tự Hiệu vẫn sẽ tranh phong với người của Thục Trung Đường môn và Phích Lịch đường chúng ta ở kinh thành.

Sau đó nàng hỏi:

- Người theo dõi đến Danh Lợi Quyển thì trở lại?

Lôi Vũ hơi tức giận:

- Sau khi bọn họ đi vào vẫn không ra ngoài, tôi không vào được nơi đó.

Lôi Thuần nói:

- Nhưng Văn Tùy Hán lại đi vào?

Lôi Vũ bất cam nói:

- Hẳn dù sao cũng có chức vị ở Lại bộ, Thiên Hạ Đệ Thất lại là anh ruột của hẳn, đối với chuyện này hẳn dĩ nhiên sẽ không dễ dàng dừng tay.

Lôi Thuần cười một tiếng.

Lần này nàng cười rất kỳ quái, giống như đang nhìn một cái kén sắp hóa thành bướm, đột nhiên lại biến thành một con ốc sên.

- Loại người như hẳn.

Nàng cười dịu dàng nói:

- Dĩ nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

- Đến bây giờ hẳn vẫn chưa trở lại.

Lâm Ca Ca bên cạnh lo lắng cho Văn Tùy Hán:

- Có xảy ra bất ngờ hay không?

- Ta lại lo lắng cho một người khác.

Lôi Thuần hơi mặt ủ mày chau.

- Ai?

Lôi Vũ lập tức hỏi, xoa tay giống như muốn giải quyết tất cả ưu phiền cho nàng.

- Sư huynh người, Lôi Du.

Lôi Thuần trả lời:

- Ta phải hẳn đi đón một người rất quan trọng, nhưng đến bây giờ vẫn không có tin tức.

- Người rất quan trọng?

Lôi Vũ nghi hoặc:

- Ai? Quan trọng bao nhiêu?

Lôi Thuần cười đáp:

- Đương nhiên quan trọng. Có y ở đây, e rằng toàn bộ kết cấu quyền lực trong kinh thành đều phải phân chia lần nữa.

Lúc nàng nói chuyện, phát hiện y phục và đầu tóc của Lôi Vũ giống như bị ngâm ướt, nhưng tuyệt đối không phải do giữa hè, bởi vì mặt hẳn là khô và ráp, thô và hạn, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có.

Lúc nàng quan sát hẳn, hẳn cũng đang quan sát nàng.

Hẳn dùng một loại ánh mắt tham lam, điên cuồng cắn nuốt.

Nàng quay lưng về phía ánh sáng, cho nên phục sức vốn khá bảo thủ cẩn thận, khe hở giữa áo quần và da mềm dính chặt, lúc này hoàn toàn bị chiếu rọi hết sức rõ ràng. Nàng đứng ở đó, mỗi tấc da thịt đều biểu thị ôn nhu như sóng, xinh đẹp như khúc nhạc.

Lôi Vũ thật sự muốn dùng tay chạm vào nó, vuốt ve nó.

Nhưng hắn không làm như vậy.

Hắn muốn, nhưng hắn không dám.

Hắn chỉ dám nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Nước miếng thật đắng, thật khó chịu.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 53 – Đưa Trẻ Màu Xám.

N

gười cướp Thiên Hạ Đệ Thất đi thật sự là kiếm đồng Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo.

Bọn họ nhận lệnh trở lại đám đông, đang muốn gây ra hỗn loạn cướp tù, không ngờ lại xảy ra chuyện Ôn Tập Nhân muốn cắt đầu Thiên Hạ Đệ Thất. Kết quả ngay cả bọn họ cũng cảm thấy bất ngờ, Thiên Hạ Đệ Thất vẫn còn sức phản kháng, đánh bị thương Ôn Tập Nhân đang muốn giết hẳn.

Có điều hẳn cũng đã hết dư lực, ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Điều này khiến cho “Thiết Kiếm” Diệp Cáo, “Đồng Kiếm” Trần Nhật Nguyệt càng tiện lợi, nhưng cũng càng phiền toái.

Tiện lợi là có thể không cần phí sức để chế ngự Thiên Hạ Đệ Thất.

Phiền toái là bọn họ phải đối phó với Ôn Độ Nhân và hai sai dịch Sa Trần, Khôi Nhĩ đã bị kinh động.

Bởi vì bọn họ bất ngờ gây loạn, cho nên vẫn có thể ứng phó được.

Bọn họ cũng không quên trước tiên phong tỏa huyết đạo của Thiên Hạ Đệ Thất, hiện giờ kẻ trời sinh cuồng sát này đã hoàn toàn mất đi sức chống cự, đúng là mặc cho xâu xé.

Thực ra Vô Tình cũng không hoàn toàn khẳng định Thiên Hạ Đệ Thất đã chết hay chưa.

Y cho rằng có bốn khả năng.

Một là thật sự đã chết.

Hai là chưa chết nhưng sắp chết.

Ba là bị thương nặng, cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Bốn là bị thương nặng nhưng không chết.

Y cho rằng khả năng thứ tư là lớn nhất.

Bởi vì khi phát ra ám khí từ miệng, trong giang hồ gọi đùa là “Thổ Diễm” (nở hoa), y đã nường tay.

Không sai, ám khí đã bắn vào mắt phải Thiên Hạ Đệ Thất, lại đâm xuyên ra ngoài. Nhưng ngoại trừ đánh mù mắt của hắn, ám khí của Vô Tình cũng không gây ra tổn thương quan trọng đối với não bộ thần kinh của kẻ địch.

Khi đó, y không thể không phát ra sát chiêu này.

Nhưng y cũng không có ý giết kẻ này.

Bởi vì đối phương thật sự quá hung hãn, ngoan cố, làm ác không chịu hối cải, phương pháp duy nhất của y là dùng đòn sát thủ đánh ngã đối phương rồi tính sau.

Sau đó y rời khỏi hiện trường đường lớn Hoàng Khố.

Y biết lần này sau khi mình rời đi, mọi người sẽ thật sự tản đi, lại thuận tiện cho y ngầm sai người đến “xử lý” Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho nên y rời đi không xa, lại lặng lẽ triệu “bốn kiếm đồng” đến bí mật thương nghị.

- Ai đi xử lý Thiên Hạ Đệ Thất?

Ba kiếm đồng ngạc nhiên.

- Không phải hắn đã chết sao?

Chỉ có Nhất Dao Đồng không hề cảm thấy kỳ quái:

- Nếu công tử thật sự muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, đã không cần diễn nhiều trò như vậy, cứ để người của Lão Tự Hiệu độc chết hắn là được.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm không đồng ý:

- Công tử muốn cho Thiên Hạ Đệ Thất một cơ hội công bình, hôm nay đã ra tay bảo vệ hắn, nhưng hắn vẫn lấy oán báo ơn, công tử hạ thủ dĩ nhiên không dung tình.

Hai người đều khẳng khẳng giữ ý kiến, cãi nhau mấy câu. Vô Tình lại nói:

- Ta đã giết phụ thân của hắn, nên cho hắn có một cơ hội báo thù. Lần này hắn động thủ ám toán trước, chắc hắn cho rằng ta giải hắn về ngục sẽ lợi dụng việc công trả thù riêng, nhỡ có tận gốc, cho nên liều chết đánh một trận. Ta không muốn để hắn xem thường, chỉ cần hắn có thể sống, ta vẫn cho hắn một cơ hội báo thù cho cha.

Nói đến đây, trong mắt y phát ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén:

- Chỉ có điều, nếu lần sau hắn lại thất thủ, ta sẽ không cho hắn cơ hội làm ác nữa.

- Thật tốt.

“Ngân Hà Tiểu Thần Kiếm” Hà Phạm hưng phấn nói:

- Để tôi đi lên giải hãn về.

- Người đi?

“Phong Vân Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi chế nhạo nói:

- Văn Tuyết Ngạn vừa gian vừa trá, còn người vừa dằn vừa độn, không sợ hãn khôi phục sức lực, thất bại đứng lên, lại làm liên lụy đến đại kế của công tử.

“Ngân Hà Kiếm” Hà Phạm lập tức kháng nghị:

- Người tự cho mình nổi bật thông thái, ta thấy chẳng qua là thông minh lại bị thông minh hại. Tôi làm việc rất chắc chắn, công tử hãy để tôi đi!

“Phong Vân Dao” Bạch Khả Nhi đương nhiên không chịu thua kém:

- Chuyện này thoát nhìn thì dễ, nhưng lại khó đến tận xương. Muốn Thiên Hạ Đệ Thất sống sót, lại không thể để hãn làm ác, loại chuyện xảo diệu này người không làm được, còn ta luôn đảm nhiệm được, công tử biết rõ.

Ngân Hà Kiếm Hà Phạm nói:

- Cho dù hãn không chết cũng đã bị trọng thương, có gì phải sợ. Người giành đi, chẳng qua là vì năm đó một thân nhân của người đảm nhiệm chương trình tại Cẩm Tình Dụng Sự bang Bạch gia bị chết bởi tay Thiên Hạ Đệ Thất, người muốn báo thù trút giận mà thôi. Công tử, để tôi đi là được!

“Phong Vân Dao” Bạch Khả Nhi cảm tức:

- Đây là người ngầm mắng ta tư tâm báo oán sao. Nếu ta muốn báo thù cho nghĩa tử Bạch Phượng Ngoạn, vừa rồi đã sớm cho hãn thêm một đao, còn chờ đến bây giờ sao. Người bớt làm người ta ghét đi, không ngờ con người người thật thà mà tâm địa lại nhỏ nhen như vậy. Công tử nhìn rõ mọi việc, để tôi đi là tốt nhất!

Vô Tình cảm thấy hơi buồn cười, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng.

Trong lòng y, bọn họ vĩnh viễn là trẻ con, mặc dù bọn họ thường giả vờ hiểu chuyện, giả bộ như người lớn, thậm chí làm ra vẻ từng trải.

Y tán thưởng bọn họ, bởi vì chỉ khi ở cùng với bọn họ mới không cần nghi ngờ lẫn nhau, đấu đá với nhau.

Y tán thưởng bọn họ, đồng thời cũng làm ấm lại trái tim vẫn giữ nguyên ngây thơ chất phác của mình.

Ở trước mặt người khác, y không thể lộ ra tấm lòng son này. Một khi để người khác biết được, cũng giống như bộc lộ nhược điểm của mình, người khác sẽ lợi dụng sơ hở này để tấn công, đặt mình vào nơi cực kỳ nguy hiểm. Tình cảnh như vậy, Vô Tình từng thấy qua, hơn nữa cũng đã trải qua vô số lần.

Hiện nay y đã giỏi về ẩn giấu, có lúc còn không ngại lừa mình dối người.

Y nhẫn tâm như vậy.

Y thật sự lạnh lùng như vậy.

Y quả thật là một người không nhận lục thân, lòng dạ độc ác.

Y là Vô Tình, Vô Tình là y.

Bởi vì y vô tình.

Chỉ khi ở cùng với ba kiếm một đao đồng này, mới không cần che che giấu giấu, trốn trốn tránh tránh, giả vờ làm bộ, hoàn toàn đặt sang một bên mà không vướng mắc.

Lúc này, chính y cũng đã biến thành một “đứa trẻ”, bướng bỉnh tinh nghịch thích gây rối. Có điều cho dù là một “đứa trẻ”, y cũng chỉ là một đứa trẻ “màu xám”.

Cái gọi là “màu xám”, đó là tuổi tác của y dù sao cũng không còn trẻ nữa, hơn nữa trí tuệ quá thành thục và tâm tình tang thương, khiến cho “màu xám” trong sinh mệnh của y cũng quá nhiều, quá sớm và quá vội vàng.

Không có cách nào.

Con người có thể vui giận không đổi sắc, nhưng tâm tình lại không thể hóa trang.

Dù sao y thật sự là Vô Tình.

Người đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ, Vô Tình.

- Hai người các người đều không thích hợp.

Vô Tình cố gắng khiến thái độ của mình không thiên vị, nhẫn tâm cự tuyệt Hà Phạm và Bạch Khả Nhi vốn đang hứng thú bừng bừng:

- Hà Tiểu Nhị trầm ổn, có trọng trách khác, đó là đón tiếp một đại nhân vật có ảnh hưởng lớn trở lại võ lâm kinh sư. Bạch Yêu Nhi nhạy bén linh hoạt,

ta muốn phái người đi theo dõi một nhân vật phiền phức, hết sức quan trọng, không thể sơ suất.

Sau đó y nói với Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo:

- Chuyện này do hai người các người đi làm.

“Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo và “Âm Dương Tiểu Kiếm Tiên Trần Nhật Nguyệt” đều ngần ra.

Vô Tình nói:

- A Tam thông thuộc y lý, vừa lúc có thể trị thương cho Thiên Hạ Đệ Thất. Lão Tứ giỏi về thủ pháp điểm huyết, có thể chế ngự hành động của Thiên Hạ Đệ Thất.

Y lại phân phó:

- Ta cũng không biết Thiên Hạ Đệ Thất đã chết hay chưa. Nếu hãn không cầm cự được, cứ giúp hãn nhặt xác là xong. Nếu như hãn chịu đựng được, hãy nhanh chóng đưa hãn đến Danh Lợi Quyển tìm Tiểu Điều Cao Phi, để y điều trị cho Thiên Hạ Đệ Thất một chút, giúp hãn không chết. Cho hãn bảy ngày mười ngày, khôi phục bảy tám phần, các người sẽ có thể rời đi, hội họp với ta, hẹn ngày quyết đấu với hãn là được. Nếu như hãn bị thương nặng, kéo dài chừng hai ba năm cũng được, nhưng trong thời gian đó hãn nhất định đừng làm ác, nếu không ta sẽ lấy mạng hãn trước tiên. Nếu như hãn không dám ứng chiến, vậy thì hãy quy ẩn giang hồ, ta tha cho hãn một lần, chỉ cần hãn không rơi vào tay ta, ta sẽ nể mặt phụ thân hãn, không chủ động truy bắt hãn. Nếu như hãn cải tà quy chính, chủ trì chính nghĩa võ lâm, Thịnh Nhai Dư ta cũng rất nguyện ý kết giao bằng hữu này, giúp hãn một tay. Đây là cơ hội cải tà quy chính cuối cùng của hãn.

Sau khi “Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo biết mình được phái đi làm nhiệm vụ này, lập tức tập trung sự chú ý vào chuyện phải đối diện:

- Danh Lợi Quyển...

Phương thức tập trung tinh thần của hãn, hiển nhiên là lặp lại nhiều lần trọng điểm của đối phương:

- Tiểu Điều Cao Phi...

“Âm Dương Bạch Cốt Kiếm” Trần Nhật Nguyệt thì tâm tư tán mạn, có lẽ hãn không ngờ Vô Tình lại phái hãn đi làm nhiệm vụ này, hay là hãn cho

rằng Thiên Hạ Đệ Thất đã sớm chết rồi.

Có điều phương thức tập trung sự chú ý của hắn không giống như “Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo.

Hắn lựa chọn đặt câu hỏi.

Hắn thích hỏi, không hiểu liền hỏi, hỏi rồi mới biết.

- Tại sao phải đi đến Danh Lợi Quyền trước?

- Nơi ấy có nhiều sai dịch nha lại chiếm cứ, lão bản Vu Tương Lữ là hảo hữu của thế thúc, cũng là người có uy tín trong Lục Phiến Môn chúng ta, Cao Phi cũng sống nhờ ở đó, vừa lúc có thể ngăn cản người khác theo dõi quấy nhiễu, cố ý cản trở. Chỗ nha lại đặt chân, có thể ngăn chặn người khác xông vào.

- Công tử cho rằng còn có người nhúng tay vào chuyện này?

- Chỉ cần một ngày Thiên Hạ Đệ Thất chưa chết, Lão Tự Hiệu không giết hắn sẽ không cam lòng. Lục Phân Bán đường cũng muốn kẻ này sống, muốn truy xét một vụ án chưa giải quyết trước kia. Phe phái Thái Kinh dĩ nhiên muốn đoạt lại hắn.

- Không phải Lão Tự Hiệu đã đi rồi sao?

Vô Tình khẽ thở dài một tiếng:

- Vốn đã đi rồi, nhưng trong số những người bọn họ xuất động lần này, có hai đứa nhóc...

- Đứa nhóc?

Ba kiếm một đao đồng đều cảm thấy hứng thú, vì vậy truy hỏi.

- Đó là Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân.

Vô Tình biết bọn họ đều nổi lên lòng háo thắng

Trẻ con dù sao cũng là trẻ con.

- Hai người bọn họ cũng có tính khí trẻ con, nhất định không phục. Cho dù Thiên Hạ Đệ Thất chết rồi, bọn họ cũng sẽ trở lại cho hắn một đao. Bọn họ vốn là đồ đệ của “Thất Sát Nhất Oa Phong, Bất Tử Tất Thành Phong” Ôn Tuy Đình. Bọn họ một kích không thành, sẽ vòng lại tập kích, không trở về tay không. Năm ngoái khi hai người bọn họ liên thủ đánh lên người chủ trì Hồ Long Xã là Phượng Lợi Bình, đã dùng một chiêu “hồi mã thương” này. Tháng trước, đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này cũng từng công kích Vũ Hoa

thành, nhiều lần tấn công không thành rút lui. Chờ thành chủ “Trấn Tâm Chương, Chấn Sơn Quyền” Thang Cáo Lão cho rằng thái bình vô sự, mở cửa đón khách, đôi ngoan đồng này mới đột nhiên xuất hiện, mỗi người đánh cho Thang Cáo Lão Thang thành chủ một mũi độc châm, hại hấn bây giờ còn đang nằm trên giường đau ốm giải độc...

Ngay cả những chuyện này, Vô Tình cũng nhớ kỹ trong lòng, thuộc như lòng bàn tay. Dựa vào hành vi trong quá khứ của cá nhân, quan sát tính cách và phương thức của người này, đó là tư liệu rất hữu dụng, đưa ra suy đoán, lo trước khỏi hoạ.

- Cho nên.

Vô Tình đưa ra kết luận:

- Cho dù là người từng trải như Ôn Tử Bình, Ôn Nhâm Bình, chưa chắc đã trở lại xem kỹ sống chết của Thiên Hạ Đệ Thất. Thế nhưng Độ Nhân, Tập Nhân thì nhất định sẽ trở lại, cũng nhất định phải trở về.

- Ngoài ra, người ở lại bên cạnh “thi thể” của Thiên Hạ Đệ Thất là hai lão nha sai, Khôi Nhĩ và Sa Trần. Hai người đều là cao thủ, cũng là người dũng cảm, phải tránh bọn họ, không nên đụng độ, cũng không nên khiến bọn họ bị thương tổn.

Vô Tình dặn dò một cách cẩn thận:

- Cho nên, thời điểm các người ra tay, không nên dùng binh khí thuận tiện, cũng không được lộ diện.

- Còn có.

Nói đến đây, ngữ điệu Vô Tình chậm chạp:

- Con người Thiên Hạ Đệ Thất rất không đơn giản, hấn tuy thân bị trọng thương, nhưng các người cũng đừng xem thường. Một khi gặp chuyện, có thể phóng cờ hoa hỏa tiễn năm màu, hoặc lập tức thông báo cho Mạnh Tương Lữ, cao thủ Hạ Tam Lạm “Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái” Hà Xa tiến vào Danh Lợi Quyền làm nội ứng. Ngoài ra, nếu muốn giúp Thiên Hạ Đệ Thất dưỡng thương, có thể từ cửa sau Danh Lợi Quyền đi thẳng đến cửa hàng Hán Đường Gia Tư, nơi ấy có các huynh đệ của hai đảng Phát Mộng chăm sóc chiếu cố. Chỉ cần phát hiện Thiên Hạ Đệ Thất có

hành động khác thường, các người không thể khống chế được hãn thì cũng không nên miễn cưỡng, cần phải thông báo cho ta trước.

Diệp Cáo lập tức đáp:

- Rõ.

Trần Nhật Nguyệt lại hỏi:

- Có một điểm tôi vẫn không hiểu.

Vô Tình nói:

- Người nói đi!

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Tôi sợ.

Vô Tình nói:

- Người sợ?

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Tôi sợ nói ra công tử sẽ tức giận.

Vô Tình nói:

- Người đừng dùng lời dụ ta đáp ứng người cái gì. Tên tiểu quỷ người, nếu người muốn hỏi, cho dù ta có tức giận thì người cũng sẽ hỏi ra, đừng dây dây dưa dưa, rề rề rà rà nữa.

Trần Nhật Nguyệt bị nhìn thấu tâm sự, hơi xấu hổ nói:

- Tôi không hiểu vì sao phải cứu Thiên Hạ Đệ Thất.

Vô Tình nói:

- Đó là thù riêng giữa ta và hãn chưa dứt, ta muốn cho hãn một cơ hội công bình. Các người là người ngoài cuộc, nếu các người cho rằng chuyện này ta làm không đúng, cũng không cần nhúng tay vào, ta không trách các người.

Hà Phạm ở bên cạnh nghe vậy vội nói:

- Chuyện thú vị như vậy, sao có thể khoanh tay đứng nhìn, không được không được, đáng tiếc ta không được đi.

Hãn cố ý kích thích hứng thú của “Âm Sơn Tiểu Kiếm Thần” Diệp Cáo, nhưng Diệp Thiết Kiếm vẫn thần thờ, không quan tâm đến.

Con người đen láy của Trần Nhật Nguyệt đảo một cái, ngập ngừng nói:

- Giống như... trừ chuyện này... còn có nguyên nhân khác, đúng không? Không biết...

Vô Tình cười một tiếng, nói:

- Người đúng là tiểu quỷ. Không sai, ta cứu Thiên Hạ Đệ Thất, quả thật còn có mưu đồ khác...

Nói đến đây, thần sắc Vô Tình lại nghiêm túc, hỏi ngược lại:

- Các người thật sự muốn biết?

“Ngân Kiếm” Hà Phạm buột miệng:

- Muốn.

Thiệt Kiếm đồng tử Diệp Cáo chỉ không ngừng gật đầu, trong miệng ê a, biểu lộ hẳn đã sớm đoán được rồi.

Nhìn thấy cảnh này, “Nhất Dao Đồng” Bạch Khả cảm thấy không nhịn được nữa. Mặc dù hẳn trở thành thân tín của Vô Tình không lâu lắm, nhưng lại rất khó chịu với phương pháp hành sự “thật thật giả giả”, giả vờ hiểu của Diệp Cáo.

- Vậy người đã hiểu dụng ý của công tử rồi?

Bạch Khả Nhi hỏi thẳng.

- Cái...

Diệp Cáo giật mình một cái:

- Cái gì?

Bạch Khả Nhi nhíu mày một cái:

- Kế sách của công tử, người đã lĩnh hội được rồi chứ?

- Chuyện này...

Diệp Thiệt Kiếm do dự một lúc, cuối cùng ưỡn ngực ra:

- Đã sớm hiểu rõ rồi.

Bạch Khả Nhi nói:

- Vậy thì tốt. Dụng ý của công tử là gì? Xin thỉnh giáo người!

Lần này Âm Sơn Tiểu Kiếm Thần lại ngẩn ra, chần chờ một lúc mới nói:

- Ta... ta không rõ lắm, nhưng lại rất minh bạch...

- Rốt cuộc có rõ hay không? Có hiểu hay không?

Bạch Khả Nhi càng không nhịn được:

- Hiện giờ chúng ta không có thời gian lãng nhăng với người.

Lúc này “Tiểu Kiếm Thần” Diệp Cáo bị ép bức, cuối cùng nói:

- Ta đương nhiên hiểu.

Lần này ngay cả “Âm Dương Kiếm” Trần Nhật Nguyệt cũng nhìn không thuận mắt:

- Hiểu thì nói ra đi, để mọi người nghe một chút!

“Thiệt Kiếm” Diệp Cáo lại ngập ngừng một lúc, cuối cùng giống như người bị chìm bắt được một khúc gỗ trôi:

- Công tử nhìn xa vạn dặm, cơ trí hơn người. Ngài làm như vậy nhất định có thâm ý. Ta đương nhiên hiểu được ngài có dụng tâm khác.

“Tiểu Kiếm Tiên” Trần Nhật Nguyệt vẫn cắn chặt không buông:

- Vậy rốt cuộc là dụng ý gì? Người gọi ý một chút xem?

Diệp Cáo liếc mắt nói:

- Ta biết là có dụng ý, nhưng là dụng ý gì... chuyện này... công tử trừ tính chuẩn xác, có một không hai, chúng ta làm sao đoán được?

Nhất thời, Trần Nhật Nguyệt và Bạch Khả Nhi đều bức tức.

Một người mắng:

- Vậy là người nói vô ích, phí lời rồi!

Một người gắt:

- Không biết thì là không biết, người không biết lại giả vờ biết, không hỏi lại giả vờ hiểu, làm sao học được chỗ cao minh của công tử.

- Vậy cũng đừng cãi nhau nữa!

Hà Phạm ở bên cạnh giảng hòa:

- Không bằng trực tiếp thỉnh giáo công tử đi!

Vô Tình thấy xảy ra tranh chấp, cũng không nhúng tay, chỉ trong lòng hiểu rõ, nói:

- Nếu các người thật sự muốn biết, ta sẽ nói.

“Bạch Cốt Âm Dương Kiếm” Trần Nhật Nguyệt lại nói:

- Nếu công tử cho rằng không tiện nói, tôi cũng không dám yêu cầu.

- Tiểu tử người!

Vô Tình mỉm cười nhìn chăm chú, khẽ gắt:

- Chính là quá xảo quyệt, láu cá!

Trần Nhật Nguyệt lập tức ngoan ngoãn hiền lành nói:

- Ở trước mặt công tử, tôi nào dám giở trò. Chỉ cần không bị công tử gõ nứt đầu đã may mắn lắm rồi.

“Phong Vân Dao” Bạch Khả Nhi vẫn còn đang suy nghĩ. Con người của hắn, nếu không tìm ra đáp án thì sẽ không dễ dàng buông tay. Vô Tình hiểu rất rõ tính tình của hắn.

- Ta thấy công tử cũng cũng mấy phen do dự có nên giết Thiên Hạ Đệ Thất hay không, xem ra công tử đối với sống chết của hắn cũng có mâu thuẫn, khó mà lựa chọn, không giống như tác phong nhất quán của công tử.

Bạch Nhất Dao nói:

- Có lẽ công tử cho rằng kẻ này đáng chết, nhưng nếu áp giải hắn về ngục, nhất định sẽ bị kẻ xấu thả đi. Còn nếu thả ra thì lại không hợp với pháp luật. Có điều công tử lại muốn cho hắn một cơ hội quyết đấu công bình, hơn nữa...

Ba kiếm đồng đều nhìn đao đồng này, chờ hắn nói tiếp.

- Hơn nữa.

Bạch Khả Nhi buông tay, bất đắc dĩ nói:

- Công tử không giết hắn nhất định có thâm ý, chắc hắn là có một số việc, nếu không để Thiên Hạ Đệ Thất sống thì không thể biết, không thể làm? Còn như rốt cuộc là chuyện gì thì lại cao sâu khó lường.

- Không cao, không sâu.

Vô Tình nói:

- Chỉ vì đối phó với một người.

Bốn đồng tử cùng kêu lên:

- Một người? Ai?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 54 – Đánh Cược Tóc Trắng.

T

rong kinh thành có một người, rất trẻ tuổi nhưng võ công sâu không lường được, địa vị cũng cao, hơn nữa lòng dạ độc ác, trong triều được tin tưởng coi trọng, trong dân gian cũng trải rộng vây cánh, sau lưng còn có trường bối danh vọng nâng đỡ, thế lực đã gần như có thể đối kháng với đám quan lại như Thái Kinh, Lương Sư Thành...

Vô Tình nói:

- Hẳn là ai?

Trần Nhật Nguyệt, Bạch Khả Nhi, Diệp Cáo đồng loạt giành trả lời:

- Phương Ứng Khán.

- Phương tiểu hầu gia.

- Huyết Kiếm Thần Thương Phương Thập Chu.

Bất kể tên gì, đều là lãnh tụ của tập đoàn Hữu Kiều, Phương Ứng Khán.

Chỉ có Hà Phạm đáp:

- Vương Tiểu Thạch.

Do đó lập tức trở thành mục tiêu công kích.

- Cái gì?

- Sao lại là Vương Tiểu Thạch?

- Vương Tiểu Thạch hiện giờ không ở kinh sư.

- Tiểu Thạch Đầu không có địa vị trong triều, cũng không có trường giả làm chỗ dựa. Hẳn đã sớm lưu vong bên ngoài, sao công tử lại muốn đối phó với hẳn?

- Quá hoang đường rồi.

- Nói chuyện không dùng đầu.

Hà Phạm bị mọi người liên tục chỉ trích, không nhịn được mắng lại:

- Nói chuyện đương nhiên không dùng đầu, chẳng lẽ người nói chuyện không mở miệng, chỉ mở đầu mở chân sao!

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy sững sốt nói:

- Lời này lại có một chút đạo lý.

Diệp Cáo có lý không cần nhường, vẫn không cam lòng:

- Đây không phải là đạo lý, mà là lệch lý.

Bạch Khả Nhi ngăn lại:

- Đừng ồn ào, mau nghe công tử nói tiếp!

Vô Tình nói:

- Phương Ứng Khán này rất ghê gớm, bụng dạ cũng sâu. Chỉ với võ công của hãn, đã bao gồm cả hỗn tạp tinh thuần. Trong đó võ công khó phá giải nhất, người trong võ lâm nghe tiếng mất vía có Ô Nhật thần thương, Phiên Thủ Phong Vân thập bát pháp, Phúc Thủ Vũ Nhị thập thất thức, Huyết Hà thần kiếm... còn có Thương Tâm tiên pháp.

Bạch Khả Nhi lạnh lùng nói:

- Thế nhưng người này lòng lang dạ sói, hơn nữa mưu mô khó lường...

Trần Nhật Nguyệt lại lẩm bẩm:

- Chà, nếu một ngày nào đó ta có thể học được bản lĩnh như hãn thì tốt...

Diệp Cáo hừ lạnh nói:

- Không tiến bộ.

Lần này Hà Phạm cũng phụ họa:

- Không tiền đồ.

Vô Tình nói:

- Gần đây hãn còn lấy được hai loại tuyệt thế thần công, một là Sơn Tự kinh, hai là Nhẫn Nhục thần công. Hai đại công pháp này một khi phối hợp với Thương Tâm thần tiên, cho dù hãn không thể thiên hạ vô địch, cũng nhìn khắp muôn dân, ngoại trừ Quan Thất đã khó có người ngang hàng “Phong Vân Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Thiên Hạ Đệ Thất có thể khắc chế hãn?

Vô Tình nói:

- Nếu Thiên Hạ Đệ Thất có khả năng này, hôm nay cũng sẽ không rơi vào tay chúng ta. Có điều người cũng nói đúng một nửa. Hãn từng là đồ đệ yêu của Nguyên Thập Tam Hạng, hơn nữa còn là thân tín của Nguyên Thập Tam Hạng, mà Thương Tâm tiên pháp, Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công đều là tuyệt học phi thường của Nguyên Thập Tam Hạng, do đó Nguyên Thập Tam

Hạn ít nhiều sẽ nói cho Thiên Hạ Đệ Thất biết một chút bí quyết, Thiên Hạ Đệ Thất ít nhiều cũng dò xét được một chút phương pháp phá giải, thậm chí hẳn ít nhiều cũng đã tiếp cận với ba loại tuyệt kỹ này một thời gian...

Diệp Cáo chợt giống như tỉnh ngộ, nói:

- Vậy tôi hiểu rồi... công tử nhất định là muốn Thiên Hạ Đệ Thất nói ra mấu chốt phá giải ba loại công pháp này.

Trần Nhật Nguyệt không nhịn được mắng:

- Bây giờ người mới giành nói. Còn ai không hiểu chứ, kẻ không nào cũng hiểu được dụng ý của công tử.

Lúc nói hẳn lại nhìn Hà Phạm. Hà Ngân Kiếm lập tức giận dữ:

- Không nào? Ai không nào? Tên âm không âm, dương không dương người mới là đồ bại nào!

Trần Nhật Nguyệt hừ một tiếng nói:

- Người mắng người?

Hà Phạm khó chịu nói:

- Người ta mắng là người!

Trần Nhật Nguyệt như cười mà không cười nói:

- Mắng ta chính là mắng người, mọi người đang phân rõ phải trái, mắng người thì không đúng rồi.

Hà Phạm càng căm tức, hẳn vốn là một thiếu niên dễ tức giận:

- Ta mắng súc sinh, vậy cần gì phải phân rõ phải trái!

Trần Nhật Nguyệt hỏi lại một câu:

- Súc sinh? Súc sinh mắng ai?

Hà Phạm lập tức đáp:

- Súc sinh mắng người!

Trần Nhật Nguyệt cười lên ha hả.

Hà Phạm lại không hiểu nguyên do.

Bạch Khả Nhi ở bên cạnh không nhịn được nói:

- Người trả lời hẳn như vậy sẽ bị thua thiệt.

Hà Phạm vẫn không hiểu ý:

- Bị thua thiệt gì?

Diệp Cáo ở bên cạnh cười cười chen vào:

- Biến thành người chính là súc sinh.

Hà Phạm cực kỳ tức giận:

- Người mới là súc sinh!

Diệp Cáo kêu lên giống như bị oan thâu trời:

- Người mắng ta? Cũng không phải ta chọc giận người!

Hà Phạm vẫn ngang ngược:

- Người không nói giúp ta, cũng là một đám súc sinh với hã!

Diệp Cáo cũng nổi giận:

- Ta nhớ vào! Ta và hã tám đời cũng không bắc chung một đường. Ta là trăn châu còn hã là đá, ta thuận gió hã nghịch nước, là thần tiên so với ăn mày, muốn so sánh cũng phải tìm người phù hợp chứ!

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy lại nghiêm mặt, đầy thành ý nói với Hà Phạm:

- Vừa rồi ta đã nói sai, súc sinh không phải người, kẻ vừa lên tiếng mới là súc sinh.

Diệp Cáo biết Trần Nhật Nguyệt đổi sang nhắm vào hã. Hã luôn xem thường Trần Nhật Nguyệt lúc nào cũng tươi cười, tranh công phụ họa, trước giờ không hề khách khí với đối phương:

- Hả? Súc sinh biết nói chuyện sao. Chẳng trách khoác lên tấm da dê, mặt lại đầy nếp nhăn, còn không cao lên nổi.

Tính ra Diệp Cáo là người có vóc dáng cao nhất gầy nhất trong ba kiếm một đao đồng, con người cũng rất cứng đầu, bướng bỉnh. Trần Nhật Nguyệt lại khá nhạy bén linh hoạt, biết tiến biết lui, dễ khiến người ta vui vẻ. Theo cách nhìn của Diệp Cáo, đây chỉ xem là tác phong của tiểu nhân. Trần Nhật Nguyệt vóc dáng khá nhỏ, gương mặt tuấn tú, tuổi nhỏ nhưng khéo mắt lại có mấy nếp nhăn. Hã luôn tự cho là anh tuấn tiêu sái, lại thường bị Diệp Cáo, Hà Phạm xem là trò cười.

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy cũng không tức giận, chỉ cười hì hì nói:

- Nói rất hay, nói rất hay, vẫn là Lão Tứ đầu óc tốt.

Diệp Cáo sững sốt, không ngờ Trần Nhật Nguyệt lại tâng bốc hã.

Nên biết bốn kiếm đồng dưới tay Vô Tình cũng giống như môn hạ của Gia Cát tiên sinh, xếp hàng theo thứ tự nhập môn trước sau, chứ không phải phân định trật tự theo tuổi tác lớn nhỏ. Trong số bốn kiếm đồng, Lâm Yêu

Đức võ công cao nhất, cũng nhập môn trước nhất, dùng Kim Dũng Niếu Thần Kiếm thành danh, nhưng trong chiến dịch Nghịch Thủy Hàn đã chết bởi tay Văn Trương. Diệp Cáo vốn quen biết Vô Tình lại nhận được ân huệ trước Trần Nhật Nguyệt, nhưng chính thức nhập môn lại sau, do đó chấp nhận đứng thứ tư. Trong lòng hẳn bất bình, cho rằng Trần Nhật Nguyệt chỉ biết nịnh hót gặp may mà thôi. “Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi lại gia nhập sau khi Kim kiếm đồng Lâm Yêu Đức chết, cho nên hơi có khoảng cách với ba kiếm đồng. Có điều giữa bốn người thường không ai phục ai, xưng hô là “Lão Tứ”, “A Tam”, “Tiểu Nhị”, “Yêu Nhi”, hờ một tí là cãi nhau, tranh giành đồ vật tía tai. Vô Tình cũng luôn cho phép bọn họ tranh chấp, chủ yếu là vì Vô Tình cho rằng thiếu niên chung sống, có thể cạnh tranh lẫn nhau, kích phát lẫn nhau, từng người rèn luyện, mỗi người một cá tính là chuyện tốt, chỉ cần không thật sự tổn thương tình nghĩa hai bên là được. Y thậm chí cảm thấy, có lúc trẻ con tranh hơn thua chính là không chịu lạc hậu, so kè năng lực cũng là tự lập, hơn nữa lại hoạt bát có sức sống, không giống như tuổi thơ của y trải qua một cách cô tịch bơ vơ.

Y cho phép như vậy, nếu không quá đáng thì y sẽ không can thiệp.

Trần Nhật Nguyệt luôn quen ngáng chân Diệp Cáo, hiện giờ Diệp Cáo cười nhạo hẳn, hẳn lại bảo Diệp Thiết Kiếm nói hay, khiến Diệp Cáo không hiểu, còn tưởng rằng Trần Đồng Kiếm đã đổi tính rồi.

- Trước kia ta từng nghe “thế công” nói, trên đời có mấy vị danh y, giống như đám người Thụ đại phu, đã đạt đến trình độ có thể giúp bệnh nhân thay tim, thay não. Nói cách khác, nếu một người tim bị hư, sẽ dùng một trái tim tốt để thay; một người não có vấn đề, sẽ dùng một não tốt khác để thế.

Trần Nhật Nguyệt đỉnh đạc nói, “thế công” trong lời hẳn dĩ nhiên là Gia Cát tiên sinh:

- Chỉ là không nhất định có thể thay đổi thành công. Bằng không, nếu như não của ta có vấn đề, nhất định phải tìm não của Diệp lão tứ để đổi.

Lần này Diệp Lão Tứ nghe vậy lại rất vui vẻ.

Hắn cười ha hả nói:

- Bây giờ người mới biết sự anh minh cơ trí của Tứ a ca, còn xem như không muộn.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Trần Nhật Nguyệt vâng vâng dạ dạ nói:

- Não của Lão Tứ trước giờ chưa từng dùng, bảo trì mới mẻ hoàn chỉnh, đương nhiên nên ưu tiên tuyển dụng.

Diệp Cáo nhất thời không hiểu.

Bạch Khả Nhi lại bật cười một tiếng.

Hà Phạm càng cười trên nỗi đau của người khác, sắc mặt vui vẻ.

Lúc này sắc mặt Diệp Cáo mới đỏ lên, giận đến lắp bắp:

- Người... người...

Lần này Vô Tình không rảnh nghe bốn tên đệ tử do y một tay dạy dỗ tranh chấp nữa, bèn cắt lời:

- Thay vì nói muốn tìm ra mấu chốt của Thương Tâm thần tiễn, Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công, không bằng nói ta muốn tìm ra chỗ liên hệ kỳ diệu giữa ba thứ này. Tìm được điểm này rồi, tất cả sẽ có thể giải quyết dễ dàng, hơn nữa cũng có thể từ đó suy ra rất nhiều “đạo” trên võ học, thậm chí là trên nghệ thuật.

Bạch Khả Nhi nói tiếp:

- Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia có thể đã tìm ra yếu quyết này.

Vô Tình nói:

- Cho nên võ công của hã đã sâu không lường được.

Bạch Khả Nhi nói:

- Nhưng hã quyết sẽ không để lộ mấu chốt võ công của mình.

Vô Tình nói:

- Có lẽ hã cũng chỉ lĩnh ngộ được một phần, nếu không thì hã đã sớm phát động dã tâm đại kế hùng bá thiên hạ rồi.

Bạch Khả Nhi nói:

- Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng đã chết, đầu mối của mấu chốt này lại nằm trên người Thiên Hạ Đệ Thất.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không thể chết.

Vô Tình khẽ thở dài nói:

- Đây cũng là một chỉ thị của thể thức truyền đạt cho ta trước khi áp giải.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Hóa ra người muốn công tử lưu lại tính mạng của hắc chính là thế công.

Vô Tình nói:

- Lão nhân gia ngài làm việc luôn có đạo lý, hơn nữa luôn chừa lại một đường lui.

Bạch Khả Nhi nói tiếp:

- Công tử từng nói, phần lớn thời gian, đường lui cũng chính là đường sống.

Lúc này Hà Phạm mới hiểu được, sâu sắc nói:

- Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất mới có thể sống đến bây giờ.

Trần Nhật Nguyệt tỉnh ngộ nói:

- Thế nhưng, có rất nhiều người muốn lập tức chặt đầu Thiên Hạ Đệ Thất, cũng có người muốn cứu hắc ra. Nhưng với thân phận đặc thù của công tử lại không tiện công khai nhúng tay, vì vậy nên để chúng tôi giải quyết chuyện này.

Diệp Cáo nghe vậy liền sáng khoái nói:

- Công tử, chuyện này giao cho tôi là được rồi, tôi ứng phó được. Tiểu Nhi, Yêu Nhi mỗi người đều có nhiệm vụ, không bằng giữ A Tam lại hầu hạ công tử là được. Tôi với tên lưỡng tính này không hợp, hắc luôn ngáng chân tôi.

Hắc gọi Trần Nhật Nguyệt là “tên lưỡng tính”, cũng không phải ngẫu nhiên. Vô Tình từng đoán mệnh cho Trần Nhật Nguyệt, phát hiện hắc thái âm, thái dương tại Sửu cung giữ mệnh, nói đùa hắc có hai loại tính tình, dụng tình không đủ chuyên, làm việc thiếu kiên nhẫn, nhưng thông minh nhạy bén, tinh ranh hơn người. Có điều đó là chỉ hào nhoáng bên ngoài, sợ hắc tùy tiện làm hỏng việc, cho nên năm lần bảy lượt dạy hắc thủ pháp ám khí trầm ổn. Về phương diện võ công, cũng để người ổn định thiết thực nhất là Thiết Thủ dạy hắc từ cơ sở gốc rễ, hi vọng có thể điều chỉnh chỗ thiếu sót của hắc.

Còn lại hai kiếm đồng, lại phân biệt do Truy Mệnh dạy Diệp Cáo, Lãnh Huyết dạy Hà Phạm, đều là cho thuốc đúng “bệnh”, bổ sung cơ sở non yếu của bọn họ. Hà Ngân Kiếm quá trung thực, có phần chậm chạp, cho nên học cái nhanh, cái gấp, cái dũng mãnh của Lãnh Huyết. Diệp Cáo nóng nảy, tâm

địa thiện lương, tướng mạo hung ác, lại không hiếu học, dễ bị kích động, cho nên Truy Mệnh phần lớn dạy hẳn kinh nghiệm giang hồ, nội liềm trầm tĩnh.

“Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi lại từng học thầy khác, vẫn được Vô Tình chỉ điểm ám khí, khinh công.

Vô Tình nghe vậy, mặt không biểu tình nói:

- Không được. Chỉ sợ người của tập đoàn Hữu Kiều, Lục Phân Bán đường, Lão Tự Hiệu, phe phái hoạn quan đều có thể nhúng tay vào chuyện này. Người ngoan cường, A Tam nhanh nhạy, vừa lúc giúp đỡ lẫn nhau. Các người cũng phải học cách điều phối hợp tác với nhau, nếu không người thua thiệt là chính mình.

Thế là y phái Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo đi cướp Thiên Hạ Đệ Thất, lại ngầm sai Bạch Yêu Nhi, Hà Phạm đi đảm nhiệm trọng trách khác.

Trần Đồng Kiếm và Diệp Thiết Kiếm nghe Vô Tình dặn dò không thể lộ mặt, liền làm ngay tại chỗ, mượn giấy gói và vải lụa của tiệm gạo và tiệm vải bên đường trùm đầu. Đây là phương thức bọn họ quen dùng lúc áp giải phạm nhân, như vậy có thể bảo đảm phạm nhân không để lộ thân phận khi chưa định tội. Nhưng trì hoãn như vậy, Ôn Tập Nhân đã ra tay trước, lại bị thương dưới tay Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất cũng vì vậy mà kiệt sức, bị hai người cướp đi.

Lúc này, Ôn Nhâm Bình tóc mai đã thấy lấm tấm, mái tóc đã hơi sương, vừa cho con khỉ kia ăn thứ gì đó, vừa hỏi em trai của y một vấn đề kỳ lạ:

- Đệ có dám đánh cược với ta không?

- Đánh cược?

Ôn Tử Bình nhướng mày:

- Đánh cược gì? Trên đời còn có thứ gì đáng để chúng ta đánh cược?

Cách nói của y cũng có đạo lý riêng. Nhiều năm trước, bởi vì có một lần tình cảm bị thương tổn lớn, cộng thêm bị trục xuất khỏi Lão Tự Hiệu Ôn gia, y sống lang thang, từng chìm đắm vào đánh bạc. Giống như viết sách viết sử, y cũng tham gia đánh bạc với một tâm tình nghiên cứu, tò mò, nhưng cuối cùng bị thua, khiến cho y ngoại trừ quyết chí đoạt lại tiền bạc bị

mất, còn phải kiếm một chút “bồi thường” cho quãng thời gian hơn ba năm mà y “thua”.

Như vậy thì nguy rồi, đánh bạc sợ nhất là không cam lòng, quyết tâm đi “gỡ vốn”. Y đã chân lấm bùn sâu, khó tự thoát ra.

Nhưng dù sao trên đời cũng không chuyện gì có thể khiến cho nhân vật như y không thể trở mình. Y cuối cùng đã kiên cường, kiên định, đoạn tuyệt với đánh bạc. Từ một người bất cứ chuyện gì, bất kể lớn nhỏ cũng muốn “đánh bạc một phen”, biến thành một người nhìn thấu tình đời, cho rằng không có chuyện gì đáng để đánh bạc. Mà y cũng thay đổi nhanh chóng, trở thành một người quyết không dính dáng đến đánh bạc.

Có điều y cũng không hối hận vì từng chìm đắm vào đánh bạc, bởi vì không mê muội thì làm sao có thể tỉnh ngộ được.

Hôm nay Ôn Nhâm Bình lại muốn y “đánh cược”.

Y luôn biết, “Tàn Hoa Bại Liễu Nhậm Bình Sinh” Ôn Nhâm Bình là một người rất tự ràng buộc. Ôn Nhâm Bình không thích đánh cược, ngay cả rượu, cờ, sách, vẽ, nhạc đều không thích, thứ duy nhất y thích có lẽ chỉ là sắc lợi quyền.

Ít nhất, chữ “sắc” này lại gần như làm hại cả đời Ôn Nhâm Bình.

Thậm chí có thể nói, nếu như không phải vì sắc, Ôn Nhâm Bình tuyệt đối có tư cách trở thành lãnh tụ của Chính Tự Hiệu (trung tâm quyết sách cao tầng) trong Lão Tự Hiệu. Hiện nay y vẫn có tên trong mười đại cao thủ “Thập Toàn Thập Mỹ” của Chính Tự Hiệu, nhưng chỉ có hư danh, cũng không có thực quyền. Ngược lại bị Thái Kinh, Lương Sư Thành chiêu mộ, trở thành một vị sử quan “tô son điểm phấn” cho triều đình. Với kiến thức và tài trí hơn người của Ôn Thiên Tàn, đó dĩ nhiên là một chuyện rất đáng tiếc.

Hơn nữa cũng khiến cho y “nuốt hận”.

Giống như “Âm Tình Viên Khuyết Yêu Minh Nguyệt” Ôn Tử Bình, vì chữ tình, cùng với tranh đua, khiến cho y cũng có tiếng mà không có miếng. Trong “Thập Toàn Thập Mỹ” nắm giữ quyền lực trọng tâm của Lão Tự Hiệu, y không ở một chỗ mà lại lưu lạc giang hồ, chỉ quản một chút chuyện

vật trong giang hồ, giúp Lão Tử Hiệu làm một số công việc liên lạc tiếp ứng. Chí lớn khó thành, há có thể không tiếc?

- Có.

Ôn Nhâm Bình đặt con khi đang hoảng sợ lên vai y, con khi kia lập tức không sợ nữa. Ôn Nhâm Bình cho nó ăn một loại thức ăn giống như “bánh bao”, khiến Ôn Tử Bình nhìn thấy cũng không khỏi nhúu mày:

- Nhưng đương nhiên không phải tiền.

Ôn Tử Bình lập tức đồng ý.

Y rất có đồng cảm, cũng từng bị nó hại.

- Trên đời việc không đáng làm nhất chính là đánh bạc. Tiền là vật chết, thắng không đủ vui, thua lại lỗ vốn, cho dù không thua không thắng cũng tổn thương nguyên khí hòa khí.

Ôn Tử Bình cười nói, trong lời nói của y có vẻ tự giấu nhìn thấu tình đời, lại không có ý hối hận:

- Nhưng đánh cược vẫn đáng giá. Đánh cược có rất nhiều loại, có đánh cược thành bại, thắng bại, thậm chí là sống chết... không biết huynh trưởng muốn đánh cược thứ gì?

- Đánh cược người.

- Người?

- Ta đánh cược bọn họ nhất định sẽ không giữ được bình tĩnh, có lẽ sắp đến rồi.

- Bọn họ? Ai?

- Đối đầu của chúng ta.

- Lôi Diễm?

- Còn có Lôi Bố.

- Huynh cho rằng bọn họ sẽ đến?

- Đúng.

- Tại sao?

- Bởi vì Lôi gia đã có không ít cao thủ bị người của Lục Phân Bán đường, Tập đoàn Hữu Kiều, Kim Phong Tế Vũ lâu trong kinh thành chiêu mộ mua chuộc, người của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia nhất định không cam lòng. Nghe đồn Thái Kinh sắp trở lại nhiếp chính, thu hồi chủ quyền,

mọi người thừa dịp đại cục chưa định, các lộ anh hùng hào kiệt tranh giành kinh sư. Bọn họ cũng vừa lúc đưa chủ lực lên phía bắc, ít nhất cũng chiếm cứ một phương, hùng bá thiên hạ. Kinh thành là trọng địa, nếu như bọn họ phái người lên phía bắc, nhất định sẽ phái hảo thủ đỉnh cấp trong đường, còn có sức hiệu triệu và danh vọng, mới có thể dần dần thu thập những môn đồ phản bội, thoát ly.

- Cho nên, người mà bọn họ phái tới, rất có thể là tinh anh, hùng sư hiện nay của Phích Lịch đường, Lôi Bố và Lôi Diễm?

- Còn có người của Thực Trung Đường môn.

- Bọn họ cũng tới?

- Người của Đường gia từ lâu đã có ý dòm ngó Trung Nguyên.

- Bọn họ sẽ phái ai tới?

- Không biết, nhưng nhất định là nhân vật lợi hại nhất.

- Đường đại lão gia?

- Y phải cùng với Đường lão đại thái trấn thủ Xuyên Tây, có lẽ còn không dám xuất động.

- Đường nhị tiên sinh?

- Rất có thể.

- Đường tam thiếu gia sẽ không tới sao?

- Sớm muộn.

- Đường tứ công tử thì sao?

- Chẳng những là hãn, ngay cả Đường ngũ tiểu thư, lục nha đầu, thất tiểu tử, bát nô, cửu phó, thập quái vật, có thể đều sẽ nhúng chân vào vũng nước đục kinh sư bão táp này, chỉ xem thời gian đã đến hay chưa.

- Cho dù bọn họ không tới, e rằng hai đại cao thủ Đường môn vốn ẩn nấp ở kinh nhất định cũng không khoanh tay đứng nhìn.

- Lần này long tranh hổ đấu, còn không thể thiếu Đường Năng và Đường Linh.

Ôn Nhâm Bình hừ lạnh nói:

- Ta đã nhận được các lộ tuyển báo cáo, trong số những người này, có người đã bắt đầu động thân, có người đã động thủ.

- Như vậy xem ra, miếng thịt béo kinh sư này không thể mất được.

Ôn Tử Bình nói:

- Đệ cũng đã dùng bồ câu đưa tin, xin quê nhà phái đại tướng tới tương trợ.
- Thực ra đệ không cần phải báo cáo nữa.
- Hả?

- Quê nhà tin tức linh thông, ta thấy bọn họ đã sớm phái người tới rồi.

Ôn Tử Bình lại có điểm kinh ngạc:

- Huynh làm sao biết? Quê nhà chỉ phái chúng ta tới dò xét tình báo, thăm dò hư thật, lại trải đường vào kinh cho Văn ca... Quê nhà cũng không ra lệnh xâm nhập kinh thành, chuyển dời thế lực.

Ôn Nhâm Bình quan sát Ôn Tử Bình một lúc, cười khan một tiếng, giống như trong cổ họng có một ngụm đờm đặc, y cố gắng không phun ra, ngược lại giữ nó ở cổ họng, ấm tim ấm phổi:

- Đệ vẫn còn hơi non một chút.
- Hả?

- Chúng ta chỉ là cờ hiệu. Ngay cả Văn ca cũng chỉ là quân cờ. Lão Tự Hiệu đã sớm có ý định xâm chiếm Trung Nguyên, hiệu lệnh thiên hạ. Chỉ là thời cơ chưa tới, không dám làm càn mà thôi. Hiện nay, bởi vì ba thế lực lớn trong kinh thành là Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, Tập đoàn Hữu Kiều đấu tranh không ngừng, đám thế lực triều đình Thái Kinh mưu đồ trở lại, nhóm người Gia Cát tiên sinh cũng đang vùng vẫy cầu tồn, các phương chiêu binh mãi mã, dẫn giặc vào cửa. Người của Giang Nam Phích Lịch đường, Thục Trung Đường môn, Thái Bình môn, Hạ Tam Lạp, Thiên Cơ, Phi Phủ đội, Thần Thương hội, Tứ Phân Bán đàn, Đại An môn đều ào ào xâm nhập, cắt cứ, mỗi bên đều có hùng binh, sừng sững một phương. Lão Tự Hiệu ta nếu không thừa dịp vào cục, e rằng đại thế khó có triển vọng.

Ôn Nhâm Bình vuốt mái tóc trắng của y, nói:

- Liêm Pha già rồi, còn có cơm không? Ta tuổi tác đã cao, luôn muốn thừa gió thừa mây, làm một chuyện oanh oanh liệt liệt để an ủi cuộc đời.
- Vậy ý của huynh là...

Ôn Tử Bình thăm dò hỏi:

- Quê nhà đã phái cao thủ khác tới rồi?

Ôn Nhâm Bình gật đầu một cái.

Ôn Tử Bình không nhin được hỏi:

- Là ai?

- Bất kể phái ai tới, răn không thể không đầu, luôn phải có một lãnh tụ

Ôn Nhâm Bình nói:

- Người vác được cờ lớn, nhất định là Thập Toàn Thập Mỹ trong Chính Tự Hiệu.

- Thế nhưng...

Ôn Tử Bình vẫn rất hoài nghi:

- Ngoại trừ hai ta, còn có ai?

Trong lòng y suy tính, người phải đóng giữ đại bản doanh của Lão Tự Hiệu, cùng với cao thủ được phái ra ngoài xử lý bốn phân bộ lớn là Hoạt Tự Hiệu, Tử Tự Hiệu, Đại Tự Hiệu, Tiểu Tự Hiệu, ngoại trừ những người này, rốt cuộc trong “quê nhà” còn nhân vật nào có thể thống lĩnh đại cục vào kinh?

- Chúng ta hãy đánh cược người này.

Ôn Nhâm Bình hí mắt, giống như đã tính trước mọi việc nói.

Ôn Tử Bình trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói:

- Chẳng lẽ là... Ôn Xà?

Ôn Nhâm Bình nói:

- Ôn Cố Y.

Sắc mặt Ôn Tử Bình lập tức biến đổi, giống như vừa nuốt chửng một đôi vợ, một đôi vợ hôi lâu năm không giặt.

- Đại Tín Thần Quân Cố Y tiên sinh, y sẽ đến?

Ôn Nhâm Bình cười gian xảo:

- Ta cược ba sợi tóc, tóc trắng của ta.

Sắc mặt Ôn Tử Bình càng khó coi, giống như trong vớ còn nhét vào ba chiếc chìa khoá.

Tóc trắng mà Ôn Nhâm Bình thuận miệng nói ra, Ôn Tử Bình nghe được, dường như còn đáng sợ hơn so với đánh cược đầu người.

Ngay lúc này, Ôn Tập Nhân hôn mê nằm trên giường đột nhiên giật mình tỉnh lại, phát ra một tiếng “ư”, tay làm thế cầm dao, chém vào Ôn Độ Nhân đang chờ đợi nàng đầy vẻ ân cần.

Ôn Độ Nhân nhất thời không kịp đề phòng, cố gắng nghiêng đầu qua. Một tiếng “bộp” vang lên, may mắn trong tay Ôn Tập Nhân không có đao, nếu không thật sự là đầu mình hai nơi rồi.

- Sao lại là huynh...

Ôn Tập Nhân bắn lên, giống như không có chuyện gì, chỉ là vẻ mặt ngờ ngàng không hiểu.

Ôn Độ Nhân vượt gương mặt đang sừng lên chuyển đỏ:

- Muội... đã không đau nữa?

Ôn Tập Nhân ngạc nhiên nói:

- Đau cái gì? Chỗ nào đau? Thiên Hạ Đệ Thất thì sao?

Ôn Nhâm Bình và Ôn Tử Bình đều ở ngoài phòng, nghe tiếng liền ló đầu vào, thấy tình trạng này đều nhìn nhau một cái, vẻ mặt ưu sầu.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 55 – Kẻ Định Thật Sự Của Hảo Hán.

D

iệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt “đưa” Thiên Hạ Đệ Thất vào Danh Lợi Quyền.

Thực ra hiện giờ tính chất của Danh Lợi Quyền cũng đã thay đổi. Ban đầu đây giống như là nơi để quan gia, sai dịch đến nghỉ ngơi, dừng chân, ăn ở. Chỉ cần là công chức thì đều lấy cái giá rất thấp, hàng năm dựa vào triều đình trợ cấp, nhằm tạo thuận lợi cho quan lại làm việc công. Những năm gần đây, dân chúng lầm than, triều đình xa xỉ cực độ, tùy ý hoang phí, ngay cả một chút ân huệ nhỏ bé này cũng không ban phát nữa. Lão bản của Danh Lợi Quyền thấy “lời lỗ tự chịu”, bèn dứt khoát thay đổi nó, trở thành chỉ cần là người có dính dáng với quan lại, hơn nữa bất kể có đắc ý hay không, có tài nhiệm hay không, thật hay giả, đều vô cùng hoan nghênh. Ngoài ra còn dựa vào quan trường, trở thành nơi che chở cho rất nhiều hạng người, thanh lâu lục lâm, hai đạo hắc bạch, danh nhân chí sĩ. Có điều thu phí cũng tăng vọt, khác biệt một trời một vực với ngày xưa.

Nhưng thu phí đắt một chút cũng không sao, mọi người vẫn thích đến nơi này nghe ca khúc, gặm chân giò, từ đông gia dài cho đến tây gia ngắn, bí đỏ của nam gia cho đến xà nhà của bắc gia, huyền thuyên không dứt, đều là chuyện phiếm của nhân gian.

Dù sao nơi này cũng có một đạo là chỗ của quan gia, cho nên nhân vật của hạ tam lạp, hạ cử lưu, hạ ngũ môn, hạ lý ba nhân (1), đều thích nhúng vào một tay, nghỉ ngơi một chân, biểu thị mình cũng dính một chút dầu mỡ đường quan, cảm thấy vẻ vang.

Nơi này gần như trở thành loại người gì cũng có, kỳ quái lạ lùng, khiến người ta yêu thích.

Nơi này cũng muốn cái gì có cái đó. Muốn ăn những thứ bò trên đất, có bốn chân, ngoại trừ bàn ghế thì tất cả đều có; những thứ bay trên trời, ngoại trừ con diều và uyên ương thì tất cả đều đủ. Muốn gì có nấy, thậm chí còn có

sâu lông vàng, kiến chiên, trứng sâu rang, bọ rán, không thể ăn thì nuốt, không thể nuốt thì dùng mũi hít vào.

Còn như muốn chơi, vậy thì càng nhiều. Không nói đến đánh bạc lớn nhỏ bài cừu xúc xắc, chỉ riêng chơi đùa cũng muốn nữ nhân có nữ nhân, muốn nam nhân có nam nhân, từ nữ tửu, nữ lạc, kỹ nữ, kỹ nam, tướng công, man đồng (2)... đều có đủ. Ngay cả nam tử đồng tính luyện ái, cũng tới chỗ này tìm vui hưởng lạc, cắt áo chia đào (3). Nơi này không hỏi đẹp xấu già trẻ, cầu gì được nấy, địa vị cao thấp, đủ loại kết giao. Từ quan kỹ đến doanh kỹ (4) đều đến nơi này, có người ca múa tuyệt diệu, có người giỏi hát, còn có một số người kỹ nghệ vô song một thời, có một số người càng ứng đối lưu loát, phong tình tuyệt thế, còn hơn cả hẻm Ngõa Tử. Ngay cả “hầu gái” của Đại Đồng và “ngựa gầy” (5) của Dương Châu cũng đến nơi này hành nghề. Phía nam có gánh hát Nam, phía bắc có đoàn Kim Hoa, từ con gái xứ Man đến kỹ viện hào hoa, từ đèm Giang Tây đến kỹ viện thượng đẳng, có đủ tất cả. Có kỹ nữ hạ đẳng nguyên thủy nhất, cũng kỹ nữ sang trọng phô trương nhất.

Nơi này rất hỗn tạp, rất hỗn loạn, nhưng cũng là nơi lý tưởng để kết giao bằng hữu, dò xét thông tin, truyền bá tin tức, nảy sinh thị phi và bệnh tật.

Khi Danh Lợi Quyền vẫn là “Danh Lợi Quyền”, vốn do đám đại a ca của Lục Phiến Môn khống chế, nhưng từ sau khi các phương thế lực kinh thành thay đổi, quyền lực mất cân bằng, biến thành Lục Phân Bán đường chiếm mấy phần, tập đoàn Hữu Kiều chiếm mấy phần, Kim Phong Tế Vũ lâu” không chịu thua kém cũng chiếm mấy phần, đương nhiên còn có những thế lực tiềm ẩn khác, nhưng lão bản giữ nhà vẫn là “Thất Hào Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ.

Ý định ban đầu của Vô Tình là lợi dụng Danh Lợi Quyền, trước tiên đi vòng, “thanh lọc” một chút, sau đó giao cho cửa hàng Hán Đường Gia Tư xử lý.

Lão bản của cửa hàng Hán Đường Gia Tư là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, y là đàn chủ phân đàn của hai đảng Phát Mộng. Nhân mã hai đảng này phần lớn là nhân sĩ phố phường hào hiệp, ngoài sáng trong tối đều ủng hộ những nhân vật như Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát tiên sinh.

Danh Lợi Quyển con người phức tạp. Trước tiên giải phạm nhân đến đó, đi vòng, sau đó mới giao cho phạm vi thế lực của hai đảng Phát Mộng. Giống như quần áo dơ trước tiên ngâm trong nước xà phòng rửa qua một lần, sau đó mới giặt sạch, đó là hành động sáng suốt.

Nếu Vô Tình muốn tạm thời bảo vệ Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không thể công khai đưa hãn về phủ thần hầu. Huống hồ khi y nhận được tin tức, nhân mã của Phong Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đang tụ tập ở Tam Hợp lâu, tình hình hết sức khẩn trương, trước khi chạy đến hòa giải, đã đặc biệt xin chỉ thị của Gia Cát tiên sinh.

Khi đó Gia Cát Tiểu Hoa và y đã có một cuộc nói chuyện với nhau.

- Lúc này thế cuộc có phần nguy hiểm, nhưng quyết không đáng ngại. Hiện giờ các lộ nhân mã tập hợp đầy đủ tại kinh sư, có người ủng hộ Thái Kinh trở lại, có người ủng hộ thái phó Lương Sư Thành đoạt quyền, có người là mật sứ ngụy vệ của hoàng thượng, nghe chỉ làm việc, còn có những người nương nhờ tập đoàn Hữu Kiêu, Lục Phân Bán đường, Phong Vũ lâu, càng có người muốn thừa dịp hỗn loạn kiếm một khoản, tự lập bè phái, gây dựng thành tựu. Chuyện hôm nay chỉ là một lần thăm dò của Lục Phân Bán đường và Phong Vũ lâu, nhân cơ hội thanh trừ một bộ phận đối lập và người thừa mà thôi, còn không đến mức muốn liều mạng một mất một còn. Thực ra người chủ sự của hai bên đều biết, trước mắt quyền lực kinh sư luân chuyển, các lộ anh hùng hào kiệt như hổ rình mồi, cho nên sẽ không dễ dàng bộc lộ thực lực của mình, sợ ý dẫn đến thất bại.

- Như vậy, thế thúc, thứ mà cháu nên đặc biệt lưu ý là...

- Nếu như Địch Phi Kinh ra tay, phải chú ý, người này vẫn luôn thâm trầm khó lường.

- Cháu chỉ sợ hãn không ra tay, cho dù có ra tay cũng không lộ ra công phu thật sự. Ngày đó trong trận chiến với Quan Thất, hãn cũng làm như vậy.

Gia Cát tiên sinh khẽ thở dài nói:

- Lần này đàm phán là do Lục Phân Bán đường chủ động mời, e rằng sẽ có vấn đề. Theo đạo lý, Lôi Thuần là một cô gái thông minh trí tuệ, hiểu đạo xử thế còn hơn cả cha cô ấy. Địch Phi Kinh cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, có lẽ còn trên cả Lôi Tồn. Bọn họ hoàn toàn không có lý do gì muốn

quyết đấu với Phong Vũ lâu vào lúc này. Nếu xảy ra quyết đấu, nhất định là do Thái Kinh xúi giục. Theo ta thấy, thánh thượng muốn khôi phục thừa tướng là chuyện đã quyết. Ngày đó Thái Kinh từng bị hảo hán giang hồ chính nghĩa hợp sức kéo ngã, lần này trở lại đã có giáo huấn, kinh nghiệm của lần trước. Với thái độ làm người, thủ đoạn xử sự của hắn, trước khi bãi tướng nhất định sẽ lần lượt chinh đốn thanh lọc võ lâm kinh sư, lại dùng danh nghĩa “thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ” để làm việc. Lục Phân Bán đường đã bị đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Đồng Quán thao túng, không thể không miễn cưỡng nghe theo. Cho nên, hôm nay ước hẹn tại Tam Hợp lâu, nhất định là Thái Kinh kiên quyết muốn Lục Phân Bán đường và Phong Vũ lâu ngửa bài, phân định thắng bại.

Vô Tình trầm trọng nói:

- Thực ra, Thái Kinh mới là kẻ địch thật sự của hảo hán trong thiên hạ.

Gia Cát nói:

- Ít nhất, hắn là công địch của mọi người chúng ta. Lục Phân Bán đường âm thầm chiêu binh mãi mã, bề ngoài lại tỏ ra yếu kém. Thái Kinh đã có lệnh, bọn họ quyết không dám làm trái, nhưng sẽ kể khổ cầu viện, biểu thị nhân thủ trong đường nhiều lần hao tổn, không phải là đối thủ của Phong Vũ lâu, khẩn cầu Thái Kinh phái cao thủ trợ giúp.

- Cho nên, khi đối phó với chủ tướng của Phong Vũ lâu, Lục Phân Bán đường nhất định sẽ không toàn lực ứng phó. Nếu như có hao binh tổn tướng, vậy thì phần lớn là người của Thái Kinh; còn nếu giành thắng lợi, bọn họ sẽ thừa thắng truy kích, đòi lập công đầu.

- Ai không phải như vậy. Giữ gìn thực lực, chờ thời tranh thắng, lòng có mưu mô, người đều như thế.

- Theo ý của thể thức, hôm nay chủ lực muốn giết đám đầu lĩnh Thích Thiều Thương là người của Thái Kinh, chứ không phải thủ hạ của Lôi Thuần, Địch Phi Kinh.

- Đúng.

- Vấn đề là trước khi Thái Kinh khôi phục địa vị, sẽ phái người nào đi làm chuyện này?

- Cháu nói sao?

- Nhất định là người mà Thái Kinh tín nhiệm.
- Có thể còn không chỉ một người.
- Bọn họ nhất định phải có võ công cao cường, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.
- Đương nhiên còn có điều kiện khác.
- Cháu thấy... bọn họ còn phải là người có thể hi sinh.
- Hả?

- Bởi vì đối phó với đám người Thích Thiểu Thương, Dương Vô Tà là chuyện cực kỳ hung hiểm. Huống hồ bọn họ biết rõ trên núi có hổ, nhưng vẫn đi về núi hổ, nhất định đã có điểm nắm chắc, hơn nữa còn bí mật triệu tập cao thủ mai phục trợ giúp. Nếu không phải là cao thủ tuyệt đỉnh, cũng xem như vô ích.

- Cháu nói rất đúng.

Trong mắt Gia Cát đã có vẻ tán thưởng.

- Như vậy sau khi đào thải, hiện giờ cao thủ tuyệt đỉnh bên cạnh Thái Kinh chờ điều động cũng không quá nhiều.

- Ví dụ như?

- Thiên Hạ Đệ Thất.

- Tại sao?

- Bởi vì hắn vẫn luôn muốn Thái Kinh ủy nhiệm mình làm tổng giáo đầu binh mã quân vệ. Hiện giờ Thái Kinh đang muốn dùng danh nghĩa này chiêu mộ anh hùng các phương, nếu để Thiên Hạ Đệ Thất đảm nhiệm, sẽ ít đi một miếng mồi ngon. Còn nếu như không cho, lại sợ Thiên Hạ Đệ Thất sinh lòng khác. Huống hồ Thiên Hạ Đệ Thất có dã tâm lớn, muốn lấy danh vị này, vừa lúc chọc giận Đồng Quán vốn thích làm lớn hám công to. Nhưng lúc này cục diện chưa định, Thái Kinh rất cần Đồng thượng tướng quân nói tốt thật nhiều trước mặt thánh thượng. Cho nên hắn nhất cử tam tiện, thừa dịp này giải quyết phiền toái của Thiên Hạ Đệ Thất. Nếu Thiên Hạ Đệ Thất thành công thì tốt, còn lỡ may thất thủ, cũng xem như loại bỏ. Nếu Thiên Hạ Đệ Thất bị bắt, Thái Kinh cứu hắn, sẽ khiến hắn thiếu Thái Kinh một ân tình. Còn nếu để mặc hắn, sẽ khiến Thích Thiểu Thương hoặc chúng ta chịu tiếng giết người.

Trong mắt Gia Cát tiên sinh càng có vẻ khen ngợi.

- Một người khác có thể là La Thụy Giác.

- Tại sao lại là hắn?

Gia Cát tiên sinh cố ý hỏi như vậy.

Y thích đưa ra câu hỏi, để các đệ tử trả lời, mượn việc này khai quật năng lực suy nghĩ của bọn họ. Y cũng thích buông tay để bọn họ xử lý những vấn đề khó khăn, từ đó hiểu được khả năng làm việc của bọn họ.

Bởi vì mưa dầm thấm đất, hun đúc từ nhỏ, những đệ tử của y như Tứ Đại Danh Bồ cũng thích nêu câu hỏi và tạo ra khó khăn để người khác giải quyết, từ đó quan sát tiềm chất và tài năng.

Vô Tình cũng làm như vậy với đạo đồng kiếm đồng của y.

Đương nhiên, lúc cần thiết bọn họ cũng sẽ ra tay tương trợ, tại thời cơ thích hợp cũng sẽ lên tiếng gợi ý.

- Bởi vì hắn có đủ điều kiện này.

Câu trả lời của Vô Tình là:

- Võ công của hắn cao, giỏi phục kích. Quan trọng nhất là nếu như ngay cả hắn cũng chết, sư phụ của bọn họ là Thất tuyệt Kiếm Thần sẽ không có đường lui nữa, nhất định phải ra tay.

Y dừng một chút mới nói:

- Đám người Thái Kinh, Lương Sư Thành từ lâu đã mong đợi bọn họ tái xuất giang hồ, bán mạng cho mình.

Gia Cát tiên sinh gật đầu nói:

- Bảy đại cao thủ này quả thật là trợ thủ tuyệt đỉnh, người nào có được bọn họ, chẳng những như hổ thêm cánh mà còn không sợ một ai.

Vô Tình nói:

- Cho nên, Thái Kinh chỉ mong sao Thất Tuyệt Thần Kiếm không còn một mống, chỉ như vậy mới có một ngày “Thần Kiếm chết hết, Kiếm Thần trở lại”.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Thực ra lúc đầu Thái Kinh cũng rất tin tưởng coi trọng bảy người bọn họ. Có điều, Thích Thiệu Thương vì muốn trả thù cho Tôn Vưu Liệt, Lương Tiễn Nhi, Hà Thái Tuyệt, Dư Canh Mãnh bị phục giết, đã hợp sức với đám

người Lôi Quyển, Chu Đại Khôi Nhi tập kích Tôn Ưc Cự, Dư Yểm Quyển, Ngô Phấn Đấu trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, thành công giết chết, lại khiến hoàng thượng sinh nghi không dùng đám người Thái Kinh, Đồng Quán. Chuyện này đã khiến Thái Kinh không còn tin tưởng Thất Tuyệt Thần Kiếm. Theo như nội ứng của ta ở bên cạnh Thái Kinh, sớm muộn gì Thái Kinh cũng sẽ để đám người Ôn Hỏa Cồn, Hà Nan Quả, Lương Thương Tâm, La Thụy Giác làm một vở kịch hay, nếu không thì cũng phải hi sinh, mưu đồ dẫn ra bảy vị sư phụ của bọn họ vốn đã ẩn cư trong núi nhưng lại không chịu tịch tịch. Có điều trong số những kiếm thủ này, La Thụy Giác là người không thể xem thường nhất.

Vô Tình cũng có điểm lo lắng:

- Cháu sợ Thích Thiếu Thương xem thường hẳn. Xem thường loại người này sẽ phải trả cái giá rất đắt.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:

- Thích Thiếu Thương trước kia có lẽ sẽ như vậy, nhưng Thích Thiếu Thương hôm nay đã từng bị giáo huấn thâm trọng. Trước khi y đi Tam Hợp lâu ước hẹn, nhất định đã sớm đề phòng tên kiếm thủ hạng nhất, tính cách và phong cách đều kỳ lạ này.

Vô Tình không nhịn được hỏi:

- Thích Thiếu Thương sẽ là đối thủ của tên này sao?

Gia Cát tiên sinh nói:

- Ta thấy, Thích Thiếu Thương căn bản sẽ không giao thủ với hắn, ít nhất lần này sẽ không.

Vô Tình nói:

- Tại sao? La Thụy Giác nhắm vào Thích Thiếu Thương mà đến, cho dù Thích Thiếu Thương không ra tay, La Hán Quả nhất định cũng sẽ động thủ với y.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu mỉm cười, giống như nhón hoa.

- Bởi vì hiện giờ bên cạnh Thích Thiếu Thương có thêm một người.

- Hả?

- Đó là trợ thủ của y.

- Tôn Thanh Hà?

- Đúng vậy.

- Tôn Thanh Hà là cao thủ của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia, sao hắn lại luôn giúp đỡ Thích Thiếu Thương?

- Đây gọi là nhân duyên, cũng gọi là coi trọng lẫn nhau.

- Có lẽ... còn có lý do khác đúng không?

- Có. Bọn họ có cùng chung kẻ địch. Thích Thiếu Thương chộc giận Thái Kinh, còn Tôn Thanh Hà lại chộc giận Chu Lệ. Thái Kinh và Chu Lệ nam bắc cầu kết, thân mặt khăng khít, Tôn Thanh Hà dĩ nhiên sẽ cùng Thích Thiếu Thương hợp sức đối phó với địch. Huống hồ, trong tay Thích Thiếu Thương đang cầm chiến sĩ, cao thủ giống như Tôn Thanh Hà.

Vô Tình trầm tư, sau đó nói:

- Thực ra trong tay Thích Thiếu Thương cũng không thiếu người giỏi. Theo cháu được biết, Tiểu Lôi môn, Toái Vân uyên, Hủy Nặc thành, Thần Uy tiêu cục, Liên Vân trại, thậm chí là Kim Tự Chiêu Bài Phương gia, Hắc Diện Thần Bình Thái gia, Hạ Tam Lạm và Thái Bình môn đều phái cao thủ trợ giúp y. Huống hồ, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp và hai đảng Phát Mộng vốn cao thủ như mây, y bắt buộc phải có Tôn Thanh Hà trợ giúp sao?

Gia Cát tiên sinh cười nói:

- Tôn Thanh Hà không giống.

Vô Tình nhướng mày:

- Xin nghe cao kiến.

Gia Cát nói:

- Chiến lực của Tôn Thanh Hà rất mạnh, trong số cao thủ dưới tay Thích Thiếu Thương, chỉ có Lôi Quyển và Chu Đại Khối Nhi là có thể so sánh với hắn.

Ánh mắt Vô Tình chớp động:

- Trương Thán cũng không thể?

Gia Cát đáp:

- Trương Thán trước kia quyết không thể so sánh, nhưng Trương Thán hiện giờ thì chưa chắc.

Vô Tình nghe vậy liền hỏi:

- Trương Thán hiện giờ võ công tiến mạnh vượt bậc, khó mà đánh giá?

Gia Cát nói:

- Cũng không phải. Ta cũng không xác định rốt cuộc là tiến mạnh hay là hung bạo. Từ khi hợp nhất song tu với Vô Mộng Nữ, võ công lộ số của hân rốt cuộc là cải tà quy chính, hay là cải chính quy tà, ta cũng không rõ. Tóm lại, võ công của hân đã hoàn toàn khác biệt với lúc trước, phải đánh giá lại.

Vô Tình gật đầu nói:

- Ngày đó, trước khi Quan Thất thần long chợt hiện, Thích Thiệu Thương đã từng giao đấu với Tôn Thanh Hà tại cố đô, hai người chưa phân cao thấp.

Gia Cát nói:

- Một nguyên nhân khác mà Thích lâu chủ phải nhờ vào Tôn Thanh Hà, đó là binh khí trên tay Tôn Thanh Hà có hỏa lực rất mạnh.

Vô Tình nhíu mày nói:

- Hỏa lực?

Gia Cát nói:

- Có lúc, trong tranh đấu võ lâm gió tanh mưa máu, một người phải đối phó với nhiều người, dùng sức một người giết nhiều cá nhân. Vũ khí trong tay Tôn Thanh Hà có lực lượng uy mãnh như vậy, có thể giúp Thích Thiệu Thương giải quyết không ít kẻ địch.

Vô Tình gật đầu nói:

- Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia sở hữu hỏa lực mạnh mẽ như vậy, đúng là chuyện khiến người ta lo lắng.

Gia Cát Tiểu Hoa nói:

- Tôn Thanh Hà còn có một đặc điểm khiến Thích Thiệu Thương yên tâm trọng dụng.

Vô Tình không nhịn được hỏi:

- Đặc điểm?

Gia Cát Chính Ngã nói:

- Tôn Thanh Hà háo thắng hiếu chiến, đủ dũng đủ mãnh, nhưng cá tính của hân phóng túng bất kham, không ham quyền lực, cũng không mê danh vị lợi lộc, cho nên không xung đột với địa vị của Thích Thiệu Thương, có thể liên minh với nhau.

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Ngoại trừ coi trọng lẫn nhau, vì sao Tôn Thanh Hà lại dốc sức trợ giúp Thích Thiếu Thương?

Gia Cát híp mắt nói:

- Đương nhiên Tôn Thanh Hà cũng có mục đích của hă.

- Mục đích?

- Đúng vậy.

- Mục đích gì?

- Thê Lương Vương.

- Thê Lương Vương?

Vô Tình gần như giật mình một cái:

- Thúc nói là “bất kiến thiên nhật, chỉ kiến Diêm Vương, thiên lý cô phần vô xử thoại thê lương” (không thấy mặt trời, chỉ thấy Diêm Vương, cảm ghét xã hội tập tục bất lương, không chỗ nào nói nên thê lương), Thê Lương Vương Trưởng Tôn Phi Hồng?

- Chính là y.

Gia Cát tiên sinh nghiêm nghị nói:

- Y từng là tổng đường chủ của Nhất Quán đường, chủ lĩnh quyết sách của Sơn Đông Thần Thương hội, tay nắm quyền hành, tung hoành đông bắc, danh lừng thiên hạ, người người ngưỡng mộ.

- Thế nhưng.

Vô Tình nói tiếp:

- Hiện giờ y lại là tù nhân trong thiên lao của Đại Lý ngục chúng ta.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 56 – Mộng Đẹp Thê Lương.

N

gày trước, Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia chỉ trong mấy chục năm gần ngủi đã xưng hùng đông bắc, chủ yếu là nhờ ba người.

Bọn họ phân biệt cai quản ba trong số sáu phân đường lớn của Thần Thương hội, người phụ trách quyết sách Nhất Quán đường là Trưởng Tôn Phi Hồng, người phụ trách An Lạc đường là Công Tôn Tự Thực, cùng với Trọng Tôn Không Sắc phụ trách Đắc Thích đường.

Đương thời, bởi vì ba đại cao thủ Trưởng Tôn Phi Hồng, Công Tôn Tự Thực và Trọng Tôn Không Sắc uy chấn đông bắc, ba người liên thủ không ai sánh bằng, do đó người võ lâm gọi là “Sơn Đông Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia”. “Thực” chính là Công Tôn Tự Thực, “Sắc” chính là Trọng Tôn Không Sắc, còn “Đại Khẩu” chính là Trưởng Tôn Phi Hồng, bởi vì y có một chiếc miệng lớn, chuyên thu ám khí, lúc giận dữ lại phát ra sư tử hống rung trời chuyển đất.

Khi đó, ba cha con Tôn Trung Tam của Chính Pháp đường, Tôn Cường của Nhất Ngôn đường, Tôn Xuất Yên của Nã Uy đường đều chưa lộ mặt, tổng đường chủ “Thương Thần” Tôn Tam Điểm của Nhất Quán đường hiện giờ vẫn chỉ là trợ thủ của Trưởng Tôn Phi Hồng mà thôi (xin đọc Thảm Lục, bộ thứ tư của Tứ Đại Danh Bổ chấn Quan Đông).

Trong số những người này, người có chí khí nhất có thể nói là Trưởng Tôn Phi Hồng. Nhưng vì triều đình trọng dụng tân đảng, Vương An Thạch làm tướng, vội vàng ban hành hiến pháp mới, quấy nhiễu nhân dân, mà trong đó “bảo ngựa”, “bảo giáp”, “quân khí giám sát” gây ảnh hưởng rất lớn đến những tổ chức bang hội như Sơn Đông Thần Thương hội. Trưởng Tôn Phi Hồng cho rằng Vương An Thạch chuyên quyền hại nước, cho nên lên đường vào kinh, mưu đồ hành thích Vương An Thạch.

Nhưng kế hoạch của y lại bị Gia Cát Chính Ngã ngăn trở.

Trưởng Tôn Phi Hồng ám sát không thành, sau đó lại từ đại nho Trình Hạo, danh sĩ Tô Thức, đại tướng Vương Thiệu, biết được Vương An Thạch tính tình chính trực, thúc đẩy hiến pháp mới thật sự là vì nước an dân, chỉ là hấp tấp vội vàng, tội không đáng chết. Trưởng Tôn Phi Hồng mới từ bỏ ý định giết Vương An Thạch, trở lại đông bắc.

Khi đó, Tôn Tam Điểm do y một tay nâng đỡ đã lớn mạnh tại Nhất Quán đường, đã có xu thế “một núi không thể chứa hai hổ”.

Nhiều năm sau, y trở lại kinh sư, lần này mưu đồ hành thích kẻ bị người oán trách là Thái Kinh. Thái Kinh mượn danh nghĩa tân đảng, nói là “thừa kế tiền nhân”, thực ra là chuyên quyền vợ vét, tội ác khắp nơi. Khi đó Trưởng Tôn Phi Hồng tuổi tác đã dần già, biết phân biệt thị phi, phân định trung gian, y quyết chí diệt trừ tên gian tướng họa nước hại dân này.

Nhưng lần này y lại bị cao thủ do Thái Nguyên Trường nuôi dưỡng là Nguyên Thập Tam Hạn ngăn trở.

Trải qua mấy phen chiến đấu, y đã đánh Nguyên Thập Tam Hạn bị thương ở đầu, đến nỗi sau này Nguyên Thập Tam Hạn thường có cử chỉ điên cuồng, tiềm ẩn bệnh tật (xin đọc Kinh Điểm Nhất Thương). Có điều y cũng trúng phải một chiêu “Sơn Tự quyền” do Nguyên Thập Tam Hạn dùng “Nhấn Nhục thần công” đánh ra, trọng thương rút lui, sắp thành lại bại.

Nhưng y vẫn không cam lòng, một mặt dưỡng thương, một mặt mưu đồ bí mật tiến hành lần ám sát thứ ba.

Lần này y ở lại kinh sư.

Y ở trong kinh, với sự khôn ngoan và danh vọng của mình, dĩ nhiên nắm được khá rõ xu hướng và nội tình của triều đình, biết tất cả mầm họa đều do hoa hoa thiên tử Triệu Cát trọng dụng nịnh thần, quá tin lực tặc, chà đạp bách tính, cướp bóc thiên hạ. Nếu muốn ngăn cản sự bóc lột thiên hạ bách tính đến tận xương tủy này, người đầu tiên phải giết, nên giết vẫn là hoàng đế Triệu Cát.

Cho nên Trưởng Tôn Phi Hồng hành thích lần thứ ba, lần này dĩ nhiên là muốn giết Triệu Cát.

Trưởng Tôn Phi Hồng muốn giết Thái Kinh, Gia Cát Chính Ngã có thể không để ý tới, nhưng Trưởng Tôn Phi Hồng muốn giết Triệu Cát, Gia Cát

Chính Ngã lại không thể không đứng ra bảo vệ.

Lần này Trương Tôn Phi Hồng vì bị thương chưa lành, thất bại bị Gia Cát Tiểu Hoa đả thương.

Y đương nhiên bất bình, lớn tiếng mắng Gia Cát tiên sinh tiếp tay cho giặc, thêm dầu vào lửa, dung túng hoàng đế Triệu Cát thích đao to búa lớn, phóng túng bừa bãi.

Gia Cát đã tốn rất nhiều thời gian giải thích với y. Triều đình suy nhược lâu ngày, không phải một ngày gây nên. Hiện nay chẳng những hoàng đế bị vây quanh bởi một đám gian thần “nịnh bợ lấy ân sủng”, ngay cả xã tắc cũng do một đám cướp đoạt nắm quyền. Có những kẻ này thao túng, cho dù giết chết Triệu Cát, nhà Tống bị loạn trong giấc ngoài e rằng càng dễ sụp đổ hơn. Nếu lập thiên tử khác, nhất định cũng bị những kẻ thao túng quyền hành này điều khiển, đồng bọn giúp nhau, càng không thể gây dựng lại thiên uy của Đại Hán, chỉ sợ tai họa càng gần kề.

Đây chính là tham vọng của Gia Cát Tiểu Hoa, trong thời buổi rối ren này, vẫn cùng với một đám nhân sĩ có chí cải cách như Tứ Đại Danh Bồ kiên trì “dốc một phần lực, phát một phần sáng”. Ít nhất, có những người như bọn họ, khiến cho những kẻ xấu nắm giữ quyền lực không đến mức quá ngông cuồng. Nếu như có chuyện làm hại đất nước, sát hại trung lương, cách chức bất công và chuyên quyền độc đoán, bọn họ cũng cố hết khả năng, ngăn cơn sóng dữ, không tiếc hiến thân cùng chết.

Nhưng cách chức Triệu Cát, thời cơ chưa đến, đừng nói là đột nhiên hành thích thiên tử.

Ban đầu Trương Tôn Phi Hồng và Gia Cát Chính Ngã ý kiến bất đồng, nhưng lâu ngày, Trương Tôn Phi Hồng cũng hiểu được những lời Gia Cát nói là đúng. Nếu những chức vị quan trọng của triều đình đều bị quan xấu nắm giữ, một khi vua chết ngôi trống, chẳng phải nhà Tống sẽ diệt vong càng nhanh? Y có hỏi Gia Cát nên làm thế nào. Gia Cát tiên sinh cũng rất phiền não, chỉ có thể nhân lúc thân ở triều đình, nắm lấy mỗi thời cơ, thành thật can gián, dẫn dắt quân chủ hướng thiện, ngăn chặn nịnh quan hại dân, chấp pháp nghiêm chỉnh. Có thể ảnh hưởng một chút trong triều đình, sẽ

thúc đẩy một số chính sách tốt; có thể ở trong cung một ngày, sẽ làm một chút chuyện có ích cho bách tính.

Chuyện này đương nhiên rất khó, nhưng khổ là người người chỉ lo cho thân mình, quy ẩn núi rừng, vậy xã tắc sẽ hoàn toàn nằm trong tay lang sói, quốc gia vô vọng.

Trưởng Tôn Phi Hồng tuy có quan điểm bất đồng, nhưng y đã trở thành khâm phạm, bị nhốt trong thiên lao, hơn nữa còn trúng “lục thần vô chủ hoàn” do Thái Kinh sai người lén hạ độc, cộng thêm vốn bị Nguyên Thập Tam Hạn đả thương, nước lửa giao nhau, như vào Luyện Ngục. May mắn y có nội lực cao cường, dùng “Nại Thương công pháp” bảo vệ tâm mạch, lại được Gia Cát đưa cho linh dược, mới giữ gìn được tính mạng, nhưng cũng không thể thấy mặt trời, đành phải quanh năm suốt tháng ở trong tù.

Triệu Cát đương nhiên muốn xử tử tên “nghịch tặc tạo phản” này, nhưng Gia Cát lại góp lời. Thần Thương hội tại đông bắc rất có thế lực, hơn nữa còn có cao thủ, sát thủ hạng nhất, đều là những nhân vật bang hội. Một khi bức hại quá đáng, nhất định sẽ dẫn đến phản công, khi đó chưa chắc có thể hộ giá bình an. Triệu Cát tham sống sợ chết, vừa nghe trong lòng sợ hãi, cho nên xử phạt vừa phải, chỉ giam giữ Trưởng Tôn Phi Hồng vào thiên lao.

Lại qua một thời gian, ngay cả Thái Kinh cũng cho rằng Trưởng Tôn Phi Hồng đã giống như phế nhân, không còn đáng ngại. Triệu Cát càng quên mất sự tồn tại của người này. Gia Cát lại khéo léo góp lời, hoàng đế liền giao chuyện xử trí “khâm phạm” này cho Gia Cát Tiểu Hoa.

Gia Cát có ý thả Trưởng Tôn Phi Hồng. Nhưng Trưởng Tôn Phi Hồng ngày đó được xưng là “Thê Lương Tuyệt Đỉnh Khấp Thần Thương”, mỗi thương đều có uy lực kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, còn tại đông bắc chủ quản Nhất Quán đường quyết sách Thần Thương hội, danh chấn Sơn Đông, tung hoành thiên hạ, người khác ca tụng “không thấy mặt trời là chuyện nhỏ, chột gặp Phi Hồng nghiệt mới lớn”. Lúc này y đã dần dần già đi, người trúng kỳ độc, lại bị thương nặng. Chủ sự hiện nay của Nhất Quán đường là “Thương Thần” Tôn Tam Điểm đã tuyên bố không hoan nghênh y trở về, ngay cả Trọng Tôn Không Sắc của Đắc Uy đường cũng không còn ủng hộ y, thế hệ mới là “Sơn Quân” Tôn Ôn và ba cha con Tôn Xuất Yên, Tôn Bạt

Nha, Tôn Bạt Hà càng ra sức ủng hộ Tôn Tam Điểm. Mà Công Tôn Tự Thực đã chết, Thần Thương hội không giống năm xưa, cũng không còn ủng hộ y, cho nên y cũng không muốn trở lại đông bắc.

Y ba lần vào kinh ám sát đều sắp thành lại bại, chí lớn chưa thành. Ba lần đều thất bại, hụt hẫng. điều này hoàn toàn đối lập với năm đó y vừa ra giang hồ, xông pha chiến đấu một phen, danh chấn thiên hạ. Hiện giờ rơi vào “tình cảnh như vậy”, y đã không muốn tái xuất giang hồ, cộng thêm người bị kích độc, trọng thương, không thể lặn lội đường xa, không thể nhìn thấy mặt trời, mà y cũng đang khổ công tiềm tu “Nội Thương quyền pháp”, dùng “Nại Thương công pháp” hộ thể, thậm chí đã không muốn bước ra khỏi thiên lao một bước.

Cho dù như vậy, y ở trong Đại Lý ngục, trong thiên lao vẫn có sức ảnh hưởng và danh vọng khá lớn. Năm đó Đường Bảo Ngưu và Trương Thán bị Nhậm Lao, Nhậm Oán nhốt vào trong ngục, cũng nhờ y ra tay cứu giúp, lên tiếng phóng thích, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu mới có thể thoát tù, kịp thời cứu Ôn Nhu từ trong tay sắc ma, tiếc là Lôi Thuần vẫn là bị vấy bẩn (xin đọc Ôn Nhu Nhất Dao).

Cho nên, “Khấp Thần Thương” Trưởng Tôn Phi Hồng mặc dù là tù nhân, nhưng y vẫn là chúa tể một phương, người ta gọi là “Thê Lương Vương”.

Bởi vì danh tiếng của y rất vang dội, ảnh hưởng rất lớn, cho nên Vô Tình chợt nghe Gia Cát tiên sinh nhắc đến y, cũng khó tránh khỏi giật mình.

Những năm gần đây, có không ít cao thủ võ lâm, hảo hán giang hồ, bởi vì không biết nội tình, cho nên liên kết với nhau, hoặc một mình xông vào thiên lao, muốn cứu Thê Lương Vương, nhưng lại không thể toại nguyện.

Dù sao, đại lao kiên cố vững chắc, phòng vệ nghiêm ngặt, đâu phải là nơi đi lại tự nhiên.

Huống hồ Trưởng Tôn Phi Hồng cũng không muốn đi.

Nhưng những nghĩa sĩ giang hồ này có không ít nhân vật nổi tiếng, trong đó còn bao gồm nhân tài mới xuất hiện của Thần Thương hội là “Dương Mi Kiếm Khách” Công Tôn Dương, vốn ít khi để lộ tài hoa, áp đảo quần hùng (xin đọc Tứ Đại Danh Bổ Chấn Quan Đông).

Chẳng lẽ tình anh của Thần Thương hội là Tôn Thanh Hà cũng muốn cứu
Thê Lương Vương?
Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 57 – Kẻ Sống Trong Đống Người Chết.

Đ

úng vậy.

Lần này Gia Cát trả lời như đinh đóng cột.

- Trước kia, bởi vì thời cơ chưa tới, ta không thể tự mình phóng thích Thê Lương Vương, mà Trưởng Tôn Phi Hồng cũng không muốn ra ngoài. Cho nên những người đến cứu Thê Lương Vương, bao gồm Công Tôn Tự Thực, Công Tôn Dương Mi và Tôn Thanh Hà định xông vào thiên lao, đều bị ta ngăn cản, hoặc bị người khác phá hỏng.

Vô Tình hơi kinh ngạc:

- Tôn Thanh Hà cũng từng xông vào thiên lao?

- Đúng vậy.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Người khiến cho hãn thất bại trong gang tấc là Tra Khiếu Thiên.

- Tra Khiếu Thiên? Nhất Tuyến Vương?

Vô Tình rất kinh ngạc:

- Là Khiếu Thiên Vương danh chấn triều đình và bên ngoài, cao thâm khó lường, tôi tớ như mây, cao thủ đều rơi vào cạm bẫy của hãn?

- Là hãn.

Gia Cát tiên sinh cảm thán:

- Tra Khiếu Thiên vốn là quý nhân của Tôn Thanh Hà, có ý muốn hợp tác với hãn, lợi dụng hãn. Nhưng với tính tình của Tôn Thanh Hà, nào cam lòng làm chó săn? Kết quả đã dẫn đến một chút hiềm khích, còn trở mặt thành thù. Tôn Thanh Hà không cứu được Thê Lương Vương, chính là do Tra Khiếu Thiên bảo người cố ý cản trở. Từ đó Tôn Thanh Hà nảy sinh thù oán với người của phe Khiếu Thiên Vương, mà người của tổ chức Khiếu Thiên Vương cũng quyết không chấp nhận Tôn Thanh Hà vẫn ở lại hoạt động trong kinh.

Lúc này Vô Tình mới tỉnh ngộ, nói:

- Chẳng trách nhóm người Nhất Tuyến Khiếu Thiên Công kia, bất kể trong triều hay ngoài triều, đều muốn bức bách Tôn Thanh Hà. Nhưng Tôn Thanh Hà muốn cứu Trưởng Tôn Phi Hồng trong thiên lao, chuyện này có liên quan gì đến Thích Thiếu Thương? Thích Thiếu Thương cũng không phải là giám sát trong Đại Lý ngục.

Gia Cát lại nói:

- Chẳng những có quan hệ, hơn nữa còn là quan hệ lớn.

Vô Tình khẩn khoản nói:

- Đệ tử xin thỉnh giáo.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Bởi vì Trưởng Tôn Phi Hồng lại thay đổi tâm ý.

Vô Tình hỏi:

- Y muốn ra ngoài?

Gia Cát:

- Đúng vậy.

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Nhưng thánh thượng sẽ miễn xá tội của y sao?

Gia Cát đáp:

- Hoàng thượng đã quên mất y bảy tám phần rồi. Hơn nữa thánh thượng nghe ta nói, đám người của Sơn Đông Thần Thương hội kia không dễ khống chế, cũng không muốn đắc tội với bọn họ, cho nên từng bày tỏ với ta, nếu như phạm nhân biết tội hối cải, thánh thượng có thể khai ân đặc xá tội của y.

Vô Tình truy hỏi:

- Cũng là nói, Trưởng Tôn Phi Hồng muốn ra là có thể ra?

- Đúng.

- Nhưng trước kia y không muốn ra tù?

- Đúng.

- Nhưng bây giờ y lại muốn ra?

- Không sai chút nào.

- Tại sao?

- Bởi vì.

Gia Cát mỉm cười nói:

- Y lại muốn ra ngoài hành thích.
- Hành thích?

Vô Tình ngạc nhiên:

- Lần này y lại muốn giết ai?
- Thái Kinh.

Gia Cát trả lời:

- Y tuy ở trong tù, nhưng tin tức vẫn rất linh thông, biết rõ bên ngoài bách tính kêu khổ thấu trời, tiếng oán khắp nơi, dân chúng lầm than, đều bởi vì Thái Nguyên Trường cầm đầu gây họa, xa xỉ hại nước, mưu lợi hại dân. Mà y lại biết cao thủ năm đó bảo vệ bên cạnh Thái Kinh, người duy nhất có thể đối phó với y là Nguyên Thập Tam Hạn đã chết, cho nên y lại muốn xuất động. Người này tuy không thấy mặt trời nhiều năm, nhưng lý tưởng hào hùng vẫn không kém trước kia.

Trong lời nói có ý tán thưởng.

- Thế thúc muốn nói, chỉ cần thúc cho phép, Trưởng Tôn Phi Hồng tùy thời có thể đi lại tự nhiên?
- Không nhiều người biết ngọn nguồn này, nhưng đúng là có thể đi.

Gia Cát mỉm cười đính chính:

- Dù sao địa phương như thiên lao, không phải nói đến là đến, nói đi là đi.
- Thế thúc cho rằng y có thể giết được Thái Kinh?
- Thái Nguyên Trường nhạy bén thông minh, thận trọng nghiêm ngặt, cộng thêm thủ hạ cao thủ như mây, nhân tài xuất hiện lớp lớp, quả thật không dễ giết. Có điều, nếu nói trên đời có người giết được hắn, có lẽ Thê Lương Vương là một, Khiếu Thiên Vương là một, Phương Ca Ngâm cũng tuyệt đối là một.

Gia Cát suy nghĩ cẩn thận nói:

- Lần này nếu Thái Kinh lại bá tánh, một khi đăng vị, nhất định sẽ toàn lực diệt trừ đối lập, quyết không lưu tình. Ngay cả kẻ thù chính trị ngày xưa, anh hùng hảo hán trong võ lâm, nhất định cũng sẽ không chừa một mống, tinh anh xã tắc không còn. Với tâm tư lang sói của Thái Kinh, một khi đắc thế, hành vi của hắn sẽ càng cực đoan, phạm là người từng phản đối

hắn sẽ không có kết quả tốt. Ta luôn luôn không tán thành việc ám sát, nhưng vào thời điểm này, giết chết tên đầu sỏ này có lẽ là biện pháp khả thi duy nhất. Hiện giờ lửa đã đến mi, quân vây bốn mặt, đất nước nguy nan, chỉ trong một đường. Thái Kinh không chết, tai họa gần kề.

Vô Tình nói:

- Thực ra loại người giống như Thái Kinh, nên ám sát từ lâu mới phải.

Lời nói của y lạnh lẽo, sắc mặt của y cũng lộ vẻ tàn khốc.

Ngay cả Gia Cát tiên sinh cũng hơi giật mình, đột nhiên hỏi một câu:

- Cháu từng ám sát hắn?

Vô Tình gật đầu.

Giữa bọn họ là một chiếc bàn trà, trên bàn có ly, trong ly có trà, mấy mảnh lá trà trôi nổi trên nước.

Vô Tình không cử động, Gia Cát cũng không.

Thế nhưng lá trà trong ly lại động một chút, rung lên một cái, rất nhẹ, rất nhỏ.

Gia Cát thở dài một tiếng.

- Ta luôn cho rằng cháu rất trầm tĩnh.

Vô Tình cúi đầu thấp xuống:

- Thực ra cháu không phải.

- Ta cũng luôn cho rằng cháu biết chú ý toàn cục.

Vô Tình đang nhìn ngón tay của mình.

Ngón tay của y rất nhỏ, rất mảnh, rất mềm, móng tay hình củ ấu, quầng móng rất đều, giống như tay của nữ nhân.

- Xin lỗi!

- Cháu không có lỗi với ta.

Gia Cát chậm rãi nói:

- Cháu chỉ có lỗi với chính mình.

Vô Tình không lên tiếng.

- Ít nhất, cháu có lỗi với thân phận của mình là nha dịch duy trì trị an, bảo vệ pháp luật.

Gia Cát rất tiếc nuối nói:

- Ta vẫn cho rằng cháu rất bình tĩnh.

Vô Tình im lặng.

- Người khác có thể làm chuyện này, nhưng chúng ta không thể.

Gia Cát ôn hòa nói:

- Nhất là cháu. Bồ khoái trong thiên hạ vẫn luôn xem cháu như hình mẫu.

Y dùng lời lẽ rất ôn hòa, nhưng Vô Tình lại không thể phản bác, có điều thái độ vẫn kiên trì:

- Cháu cho rằng Thái Kinh đáng chết.

- Hắn đáng chết.

Gia Cát đồng ý, nhưng không nói tiếp.

Y dừng lại như vậy, Vô Tình đành phải nói tiếp.

- Cháu không nhịn nổi nữa. Hắn tại vị, chúng ta hi vọng một ngày nào đó ông trời sẽ giải quyết hắn, khiến hắn bị trừng phạt đúng tội. Thế nhưng rất nhiều người tốt đã chết, kẻ xấu như hắn lại không chết, còn sống càng ngày càng tốt, càng phú quý quyền cao. Khó khăn lắm mới đợi đến ngày hắn bị bãi tướng, nhưng hắn mất chức quan, lại đi Giang Nam kết bè kết đảng với cha con Chu Lệ, ý thế ngang tàng. Tại châu huyện Lăng Hiên, dùng danh nghĩa vận chuyển đá hoa cho thiên tử, cướp bóc khắp nơi, làm hại vạn dân, chết chóc rất nhiều, gây ra họa lớn, mà thiên hạ lại không dám làm gì.

Gia Cát nói:

- Đúng là không dám làm gì. Hắn có hoàng đế nâng đỡ, mà hắn cũng dựa vào điều này bóc lột vợ vét, chiếm tài sản của vạn dân, khiến hắn một lần nữa được hoàng thượng tin tưởng sủng ái, phục tướng cầm quyền. Xu thế của hắn đã công khai, ý định của hắn cũng đã rõ ràng.

- Hắn tại vị, làm cho dân oán sôi sục; hắn bãi nhiệm, cũng làm hại nhân dân như vậy.

Vô Tình kiên trì nói:

- Cho nên cháu muốn giết hắn.

- Không chỉ có cháu.

Gia Cát mỉm cười nói:

- Ta cũng muốn giết hắn.

- Đáng tiếc cháu không thành công.

Gia Cát thở dài một tiếng:

- Với thủ pháp ám khí của cháu, nếu không phải hành động bất tiện, Thái Nguyên Trường chắc chắn không sống được.

Vô Tình hơi chán nản, chợt giống như tỉnh ngộ điều gì, nói:

- Thái Kinh mặc dù bài tướng, nhưng cao thủ võ lâm, nhân tài giang hồ bên cạnh lại giống như càng nhiều, càng lợi hại hơn.

Gia Cát tiên sinh nhìn kỹ y, nói:

- Ta cũng lo lắng điểm này. Trên đời có một loại người, biết sai không đổi, dùng tà làm chính. Lúc bọn họ đắc ý thì làm xằng làm bậy, kết đảng mưu lợi; lúc thất ý lại lén lút tư thông, bè đảng bao che, một khi cánh chim dần lớn, thời cơ chín muồi sẽ trở lại làm ác. Thái Kinh chính là loại người này. Lúc hãn mất quyền sẽ canh cánh trong lòng, cẩn thận từng li, sau khi nắm quyền lần nữa sẽ sửa đổi “thiếu sót” của mình, khiến người khác không có cơ hội lợi dụng. Nói cách khác, trước kia tác phong của hãn có lẽ vẫn chứa lại một chút lại đường lui, một chút lương thiện ôn hòa, nhưng vì sợ mất quyền lần nữa, hãn nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt, mất hết lương tâm. Cho nên hãn âm thầm chiêu binh mãi mã, kết nạp đệ tử giang hồ cũng chẳng có gì lạ. Theo ta được biết, trong Thái Bình môn, Hạ Tam Lạm, Giang Nam phích cần đường, Thục Trung Đường môn, Tứ Phân Bán đàn, Phi Phủ đội, Thần Thương hội, Đại An môn, có không ít hảo thủ đều bị hãn chiêu mộ, có người đang trong kết nạp sàng lọc, tranh nhau nường nhờ. Ngay cả trong Thập Toàn Thập Mỹ đứng đầu Lão Tự Hiệu, nghe nói cũng có người sẵn sàng góp sức cho Thái Kinh.

Trong mắt Vô Tình tình quang lập lòe:

- Hiện giờ trong tay hãn thật sự có nhân tài. Cháu sắp thành lại bại là do bọn họ ra tay ngăn cản, lại không thể để lộ thân phận, cho nên suýt chút nữa mất mạng trong tay bọn họ, may mắn vẫn có thể kịp thời toàn thân rút lui.

Gia Cát tiên sinh nhìn y chăm chú, nói:

- Đi tập kích Thái Kinh, không chỉ có một mình cháu chứ?

Vô Tình chỉ gật đầu, hai mắt rũ xuống.

- Người đi theo cháu, đương nhiên đều là cao thủ hạng nhất?

- Nếu không nhờ bọn họ, có lẽ đệ tử cũng không thể sống sót trở về.

- Những người đó là ai, cháu đương nhiên sẽ không nói cho ta biết?

Vô Tình trầm mặc một lúc mới nói:

- Đệ tử đã đáp ứng...

Gia Cát tiên sinh cười, giống như nhìn thấu tình đời.

Y nói:

- Được, ta hiểu rồi. Cháu không cần phải nói, có nói ta cũng không nghe thấy, ta căn bản không biết chuyện này, đúng không?

- Vâng.

Ánh mắt Vô Tình phát sáng.

- Chiến dịch đó.

Gia Cát vuốt tóc mai:

- Chết rất nhiều người đúng không?

- Đúng vậy.

Vô Tình rất đau xót nói:

- Hai bên đều thế, đã chết không ít tinh anh.

- Chẳng trách có rất nhiều hảo thủ trong kinh thành đột nhiên mai danh ẩn tích, lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, bây giờ ta hiểu rồi.

Gia Cát tiên sinh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Có điều, cho dù hi sinh nhiều người, trong núi thây chồng núi thây, nhiệt huyết trải nhiệt huyết, trong đồng người chết nếu như có một người còn sống, vậy chắc hẳn vẫn là Thái Kinh, đúng không?

Vô Tình nghe vậy liền nắm chặt tay, năm ngón tay trắng bệch.

- Mạng của tên này đúng là không dễ lấy.

Gia Cát rất cảm khái:

- Trời ghét anh tài, kẻ ác thịnh vượng. Có một số kẻ làm hại thiên hạ, lóc xương ăn tủy, làm nhiều việc ác, nhưng lại mệnh phúc tốt lành, trường thọ phú quý, thật khiến người ta không biết nói gì.

- Có điều.

Sắc mặt Vô Tình cũng hơi trắng bệch:

- Chỉ cần là người thì sẽ chết.

Y bổ sung một câu:

- Sẽ giết được.

- Đúng vậy.

Gia Cát cũng thở ra một hơi dài:

- Ta cũng cảm thấy đã đến lúc lấy mạng hắn. Hắn đã tội ác tày trời rồi.
- Cho nên thế thúc định để Thê Lương Vương đi giết Thái Kinh?
- Y rồi ngực phá tù là vì sứ mạng này.
- Nhưng chuyện này lại có liên quan gì đến việc Tôn Thanh Hà chịu giúp sức cho Thích Thiếu Thương?
- Hỏi rất hay.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Mấu chốt là ở chỗ Tôn Thanh Hà cũng không biết Thê Lương Vương thực ra đã được đặc xá, tùy thời có thể ra tù, nhìn lại ánh mặt trời.

Vô Tình mê mang, giống như trong đồng người chết đột nhiên nhìn thấy một người sống đang tô son điểm phấn, chải chuốt dung nhan.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 58 – Kẻ Chết Trong Nhà Người Sống.

V

ô Tình hỏi:

- Cho nên Tôn Thanh Hà vẫn muốn tìm cách cứu y?
- Lúc hắn còn trẻ chưa bộc lộ tài năng, “Thê Lương Vương” Trưởng Tôn Phi Hồng đã rất tán thưởng và coi trọng hắn, cho rằng có một ngày hắn sẽ thành đại sự, thành người tài, lại tiến cử hắn vào Nhất Quán đường và Nã Uy đường. Tôn Thanh Hà vẫn luôn cảm kích ơn coi trọng của Trưởng Tôn Phi Hồng, cho nên quyết sẽ không từ bỏ kế hoạch cứu Thê Lương Vương.
- Nhưng với sức của một mình hắn, e rằng không thể thành công.
- Vì vậy hắn muốn tìm người giúp đỡ.
- Trong kinh thành, người có khả năng giúp hắn một tay, mà lại có tính cách hợp với hắn, có lẽ không nhiều.
- Quả thật không nhiều.
- Nhưng Thích Thiều Thương là một.
- Tuyệt đối là người thích hợp nhất.
- Chẳng trách hắn lại muốn Thích Thiều Thương nợ ân tình của mình, để đối phương trả hắn một cái nghĩa...

Gia Cát mỉm cười nói:

- Đó chính là cứu Thê Lương Vương.

Ánh mắt Vô Tình dần sáng lên:

- Thích Thiều Thương có đáp ứng không?
- Y đương nhiên đồng ý.

Gia Cát híp mắt mỉm cười nói:

- Y vốn rất kính trọng Thê Lương Vương. Mà trong tay y có không ít hảo thủ từng ra vào thiên lao, quen thuộc nơi này, bên trong lại có phối hợp. Cộng thêm hai đảng Phát Mộng vốn giao hảo với y, phần lớn là hào kiệt phố phường, chiếm cứ các nơi trong thành, ngay cả trong đại lao cũng có thế lực đồng đảng của bọn họ.

- Vì vậy có bọn họ trợ giúp, chuyện cứu Thê Lương Vương sẽ dễ làm hơn nhiều.

- Ít nhất có thể được trợ giúp từ nhiều mặt.

- Nhưng Thích Thiểu Thương cũng không biết, Thê Lương Vương tùy thời có thể ra tù?

- Thích Thiểu Thương đúng là không biết.

- Nhưng thế thúc đã nói cho y biết?

- Ta không muốn lúc bọn họ cướp ngục lại hi sinh quá nhiều người, bất kể là người phe nào đều là sinh mệnh, hơn nữa còn là tinh anh, không nên bỏ mạng vì tàn sát lẫn nhau.

- Chắc hẳn thế thúc đã lén thông báo cho Thích Thiểu Thương, cho nên Thích Thiểu Thương chẳng tốn công sức vẫn có thể nhận ân tình này của Tôn Thanh Hà.

- Nhưng trên thực tế lại không phải.

Vô Tình không hiểu.

- Bởi vì Thích Thiểu Thương lập tức đem tình báo của ta nói cho Tôn Thanh Hà biết.

- Toàn bộ?

- Ít nhất cũng không che giấu.

- Không ngờ...

Vô Tình cười lạnh nói:

- Không ngờ Thích Thiểu Thương lại không chiếm món lợi này.

- Y không chiếm món lợi này.

Gia Cát để ý Vô Tình, vuốt râu cười nói:

- Cho nên bọn họ thật sự kết giao làm bằng hữu, hảo hữu. Sau này Tôn Thanh Hà giúp Thích Thiểu Thương, không có nguyên nhân, chỉ vì Thích Thiểu Thương là bằng hữu của hắn. Nếu Thích Thiểu Thương muốn giúp Tôn Thanh Hà, cũng không vì điều gì, chỉ vì Tôn Thanh Hà là bằng hữu của y.

Khóe miệng Vô Tình nhếch lên, giống như có vẻ khinh thường:

- Thích Thiểu Thương đúng là rất biết kết giao bằng hữu.

Gia Cát cười ha hả nói:

- Cháu cũng rất biết diễn trò.

Vô Tình ngạc nhiên hỏi:

- Diễn trò?

- Đúng.

Gia Cát ôn hoà nói:

- Thực ra, cháu vốn là hảo hữu, chí giao của Thích Thiệu Thương, giao tình giữa các người rất tốt, cũng rất bí mật.

- Chuyện này...

Vô Tình giật mình.

Y không ngờ Gia Cát lại nói những lời này, sẽ nói như vậy.

- Bề ngoài cháu có vẻ rất ghét loại người như Thích Thiệu Thương, ở trước mặt người khác luôn cười nhạo y, không tiếc đứng ở phía đối lập với y. Nhất là ở trước mặt ta, càng không tiếc chọc giận y, đối địch với y.

Gia Cát ôn hoà nói:

- Cháu muốn mọi người, kể cả ta tin rằng giữa cháu và Thích Thiệu Thương không hề dây dưa.

Vô Tình nói không nên lời.

- Chỉ như vậy, các người mới có thể âm thầm kết hợp liên thủ, mà không khiến người khác nói cháu cấu kết đạo phi bang hội, Thích Thiệu Thương cũng không bị người ta nói tư thông quan phủ, hai bên đều thuận tiện, đương nhiên cũng không làm ta khó xử.

Gia Cát rủ rỉ nói:

- Nếu như không bất ngờ, trong kế hoạch liên kết hành thích Thái Kinh, Thích Thiệu Thương và các huynh đệ của y cũng hành động với cháu, đúng không?

Vô Tình ngẩn ra, nhất thời không biết thừa nhận thì tốt, hay là không thừa nhận thì tốt.

- Chuyện này cũng khó trách. Với thân phận của cháu, công thêm đủ loại hạn chế khi hành động, có rất nhiều chuyện cháu không tiện làm, đành phải nhờ Thích Thiệu Thương và đám người của y hạ thủ, xuất thủ, chuyện này có thể hiểu được.

Gia Cát nói đỡ cho y:

- Đã bí mật thương nghị thì không được tiết lộ, để tránh mọi người bất tiện. Cho nên các người nhất định phải giả vờ như có thù oán, thành kẻ địch cũ, mới có thể khiến mọi người không hoài nghi. Cháu là một người ghét ác như thù, lại có thân phận danh bổ, không thể trực tiếp trừ gian diệt ác, hơn nữa lại nắm giữ tình báo hạng nhất, nếu không dùng đến thì thật là đáng tiếc. Cho nên cháu chỉ có thể đưa ra hạ sách này, dùng Thích Thiếu Thương để hoàn thành chuyện mà cháu muốn làm nhưng không tiện làm.

- Thế thúc.

Vô Tình ngập ngừng nói:

- Cháu...

- Loại tình hình này, ta hiểu rất rõ.

Gia Cát khẽ thở dài nói:

- Chỉ cần không quá khuôn phép, không vượt chính đạo, ít nhất không xem ác là gian thì được... Lần đó trong hành động ám sát, cháu còn bị Hắc Quang Thượng Nhân tập kích đả thương nội tạng, đến nỗi bụng đau, thỉnh thoảng phát tác, đúng không?

Vô Tình ngạc nhiên nói:

- Thế thúc đã sớm biết... chuyện này?

Gia Cát tiên sinh gật đầu.

- Ta vẫn luôn âm thầm lưu ý, xem cháu có mượn thân phận địa vị đặc thù của mình để mưu tư mưu lợi, làm ác làm gian hay không.

Gia Cát trầm ngâm nói:

- Nếu như có, ta cũng chỉ đành đại nghĩa diệt thân, tự tay loại bỏ cháu...

Vô Tình nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đầm cả áo.

Lúc Gia Cát trầm ngâm có một vẻ thiên uy khó lường, trời xanh vô tình.

Trên bàn có ly, trà trong ly bỗng hơi nổi lên sóng gợn lăn tăn.

Gia Cát chợt hỏi:

- Nhai Dư, cháu có thấy nước trong ly không?

Vô Tình không biết tại sao Gia Cát lại hỏi như vậy, chỉ bình tâm nhìn, quả thật nhìn thấy vẫn nước kia đang khẽ dao động.

Chợt nghe Gia Cát nói:

- Nhìn thấy nước đang động sao?

Vô Tình nói:

- Nhìn thấy rồi.

- Là lòng cháu đang động đúng không?

Gia Cát cười một tiếng, lại vuốt râu nói:

- Nước dao động một đợt lại một đợt, giống như một trận lại một trận tai kiếp.

Vô Tình yên tĩnh lắng nghe, giống như nghe được ý ở ngoài lời.

Gia Cát cảm thán nói:

- Quốc gia của chúng ta, người nắm giữ quyền hành muốn an nhàn hưởng lạc, xa xỉ ham thích, cướp bóc chiếm đoạt, buông thả dục vọng, xã tắc nghiêng ngả, nguy hiểm trước mắt. Đây giống như kiếp nạn một đợt tiếp một đợt, không biết khi nào mới kết thúc; đây là giày vò một vòng lại một vòng, không biết ngày nào mới có kết cuộc.

Vô Tình nghe vậy, rất lâu không nói gì, đột nhiên lại làm một chuyện hơi bất ngờ.

Y cầm ly lên, ngẩng đầu, uống cạn nước trong ly.

Ánh mắt Gia Cát cũng sáng lên, cười nói:

- Ngộ tính của cháu rất cao, nhưng nếu là nước trong hồ, cháu sẽ uống không hết, nuốt không xong.

Vô Tình nói:

- Có thể uống được bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.

Gia Cát nói:

- Có lẽ cũng chỉ uống được một vò hai vò, như muối bỏ biển.

Vô Tình nói:

- Một người chỉ uống được một vò hai vò, nhưng tập hợp nhiều người cùng uống, đồng tâm hiệp lực uống một cách thỏa thích, cũng có thể uống cả năm sông bốn biển.

Gia Cát nói:

- Chỉ sợ còn chưa uống xong, ngay cả thuyền trên hồ cũng bị chìm rồi.

Vô Tình không nhin được nói:

- Không có cách nào, mưa gió đẩy thuyền, gặp phải sóng lớn vạn trượng, cũng chỉ đành đầu một trận, liều một phen.

Gia Cát lại trầm ngâm một chút, chợt cười lên, đưa tay cầm lấy ly trà, cũng muốn uống cạn.

Vô Tình lại lập tức lấy đi ly trà trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Sau đó y cầm bình lên, giúp Gia Cát tiên sinh rót một ly trà mới.

- Trà lạnh rồi.

Vô Tình nói:

- Thế thúc nên uống nóng.

Gia Cát nhìn tư thế rót trà của y, mỉm cười nói:

- Vào giờ này phút này, cháu vẫn một lòng không loạn, thần trí tập trung, có thể thấy tâm địa chính trực không sợ hãi, dù sao vẫn là một bổ đầu bình tĩnh, không then là người đứng đầu bổ khoái trong thiên hạ.

Sau đó y giơ trà nóng lên, khẽ hớp một ngụm, nói:

- Thái Kinh trở lại, cấu kết với Đồng Quán, Lương Sư Thành, thanh uy vang lừng, tội ác đầy rẫy. Hơn nữa còn mượn danh nghĩa tìm đá hoa, trưng dụng nhân công khắp nơi, tìm mọi cách vơ vét. Còn liên kết với Vương Phủ, Chu Lệ đục núi kéo đá, giám sát khắc nghiệt, mượn chuyện này bóc lột nhân dân. Vì thế khiến cho Nữ Chân càng mạnh, lập quốc càng nhanh, uy quyền càng lớn. Dùng quốc khố cho riêng mình, dân không sống nổi, lãng phí xa hoa. Ta cũng muốn diệt trừ lực tặc này, cắt đứt ung nhọt này, loại bỏ chất độc này.

Vô Tình nghe vậy liền phẫn chấn:

- Cho nên thế thúc muốn kích động Thê Lương Vương rời núi, hợp sức với đám người Thích Thiệu Thương và Tôn Thanh Hà, lập nên công đức này, thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ?

Gia Cát nói:

- Không chỉ có bọn họ.

Vô Tình không nhịn được lẩm bẩm:

- Khiếu Thiên Vương quyết sẽ không giết Thái Kinh, bọn họ vốn cùng một lũ.

Gia Cát nói:

- Chuyện này đương nhiên. Khiếu Thiên Vương đã không còn hào hùng anh dũng như năm đó, tuổi già đa phần dựa vào quyền thế, đã không còn chí khí

độc lập một mình, gạn đục khơi trong như thời trai trẻ, có thể giữ được thanh thế phồn thịnh, được vinh dự bình an đã cảm thấy hài lòng rồi.

Vô Tình nói:

- Thâm Hồ Thiên quyết chiến giang hồ, duy trì chính đạo trong ánh đao bóng kiếm, gió tanh mưa máu, e rằng không có thời gian để ý tới những chuyện bỉ ổi dung tục trong triều. Phương Chấn Mi hành tung vô định, phiêu bạt chân trời, y chỉ quản người thiên hạ, chuyện thiên hạ, chủ trì chính nghĩa cho bách tính phổ phường, cũng không để ý tới khói đen chướng khí trong cung đình.

Gia Cát cười nói:

- Hai người bọn họ, một người hung, một người nhân, một người sống uy vũ mạnh mẽ, một người trải qua mây trắng gió xanh, đều tốt hơn so với lão nhân như ta, thân ở triều đình, tâm ở dân gian, không tìm được nửa ngày nhân hạ.

Vô Tình vội nói:

- Thế thúc đừng nói như thế. Nếu không phải thế thúc có địa vị cao trong xã tắc, âm thầm duy trì chính nghĩa, có lẽ quốc gia đã sớm sụp đổ, tinh anh nguyên khí đều mất hết rồi.

Gia Cát nói:

- Loại chuyện này cháu cũng đang làm. Sẽ có một ngày ta không làm được nữa, phải nhờ đến cháu rồi.

Vô Tình nghe vậy, trong lòng chỉ cảm thấy khó chịu, nhất thời nói không nên lời.

- Ta tuổi tác đã cao, sớm nên lui xuống rồi.

Gia Cát rất cảm khái nói:

- Đáng tiếc, vẫn không tìm được thời gian thích hợp.

Y cười khan nói:

- Đây gọi là từ không được, bỏ không xong, thật là phạm nhân không qua được ý trời, phạm phu sao chịu được tâm thường.

Vô Tình nói:

- Thế thúc cứ cung tận tụy vì thiên hạ vạn dân, không có thúc ở trong chỉ bảo, luyện binh hộ nước, có lẽ giặc ngoài đã sớm xâm nhập Trung Nguyên,

nội tặc càng gây hại triều đình và dân gian.

Gia Cát đưa mắt nhìn Vô Tình, trong mắt tràn đầy tình cảm:

- Vốn là ta không bỏ được, lại làm khó cho cháu.

Vô Tình cúi đầu nghẹn ngào, chợt đổi đề tài, lại hỏi:

- Còn ai có thể giết đám lục tặc Thái Kinh?

Gia Cát chợt ngâm nga:

- Khóc nó cười nó, không bằng ca nó ngâm nó.

Vô Tình giật mình:

- Phương Ca Ngâm.

Gia Cát vuốt râu.

Tinh thần Vô Tình chợt run lên:

- Y sẽ trở lại sao?

Gia Cát cười cười nói:

- Cháu phải phái người đi đón y.

Vô Tình phẫn chấn nói:

- Nếu thế thúc có thể mời được y trở lại chủ trì đại sự, vậy thì quá tốt rồi.

Gia Cát nói:

- Ít nhất, y có thể quản thúc Phương Ứng Khán và tập đoàn Hữu Kiều một chút, không để bọn họ nổi giáo cho giặc.

Vô Tình hơi tỉnh ngộ, nói:

- Chẳng trách gần đây Thái Kinh càng chiêu binh mãi mã, tăng cường thực lực, mời chào các lộ cao thủ vào cục, chắc hẳn đã nghe tin đồn đám người Thê Lương Vương, Phương đại hiệp có thể ra tay đối phó với hắn?

- Cái cũ không đi, cái mới không đến.

Gia Cát tiên sinh nói một cách sâu xa:

- Loại người giống như Thái Kinh, đương nhiên biết nghỉ ngơi lấy sức, bảo lưu nguyên khí. Hơn nữa vào thời cơ thích hợp, diệt trừ một số người cũ vốn đã lập không ít công lao, bán mạng cho hắn, dùng để thay đổi dòng máu mới hữu dụng với hắn.

- Chẳng trách.

Vô Tình lập tức liên tưởng:

- Gần đây, chương môn nhân Trình Lệ Trì của Phi Hoàng phái, “Bạch Liên Hoa” Dư Bạch Liên của Phi Phủ đội, “Mai Độc Thần Côn Mai Hoa Thương” Công Tôn Lão Cửu của Thần Thương hội, cùng với Hà Gia Hảo vốn là thứ sử bên ngoài, quận thủ Lương Thiếu Nhân, quan huyện Trần Thái Tuế, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, nhờ nịnh nọt Thái Kinh mà từ Trục Bí các lên đến Điện học sĩ (tên các chức quan thời Tống), chiếm những chức vị quan trọng như cục Ứng Phụng, thừa tuyên, kiến sát sứ, còn khao khát Long Đồ các, muốn chiếm lấy vị trí cao, rõ ràng là muốn gây dựng vây cánh để lót đường.

Gia Cát hờ hững nói:

- Nhiều người như vậy. Khi đắc thế thì nhiều người nương nhờ, khi thất thế thì chó chạy gà bay.

Vô Tình nghiêng răng nói:

- Những kẻ này, để bọn chúng leo cao như vậy mà được sao. Nhất định sẽ mượn thế làm dữ, hung hăng ngang ngược, hại dân càng nhiều. Có nên đồng loạt...

Gia Cát cười, thấp giọng hỏi Vô Tình:

- Cháu có biết, vì sao những kẻ này lại được thăng chức nhanh như vậy, gấp như vậy không?

Vô Tình nói thẳng:

- Đương nhiên là “báo đáp” do bọn họ nịnh hót đám người Thái Kinh, Vương Phủ.

Gia Cát cười nói:

- Chỉ đúng một nửa.

Vô Tình ngạc nhiên:

- Há?

Gia Cát có vẻ thần bí nói:

- Thái Kinh tiến cử bọn họ vào triều làm quan, điểm này chính xác, nhưng bọn họ có thể leo cao như thế, lại là do ta ra sức đề cử.

Vô Tình càng kinh ngạc.

- Cao sâu khó lường.

- Không cao, cũng không sâu, chỉ là thường tình của con người.

Gia Cát tiên sinh cười nói:

- Muốn đả kích một người, ép hắn đến chỗ thấp nhất, đó là hạ sách. Nhất là đối với người có chí khí, áp lực càng lớn thì sức kháng cự càng lớn, không thể dùng được. Không bằng thuận nước đẩy thuyền, mượn lực đánh lực. Thái Kinh muốn kết bè kết đảng, bao che lẫn nhau, những kẻ này là đội ngũ tiên phong. Nếu ta ngăn cản bọn họ, bọn họ nhất định sẽ căm ghét ta, đối địch với ta. Ta trước tiên nhường đường, lại nâng đỡ một tay. Bọn họ vốn chỉ muốn leo cao từng bước, ta lập tức tiến cử bọn họ vào triều đảm nhiệm chức vụ, không phải quan sát sứ thì cũng là thừa tân sứ. Chức quan đủ lớn, nhưng nếu năng lực không đủ, kinh nghiệm không đủ, nhân sự cũng không làm tốt, lập tức sẽ xảy ra sai sót, lộ rõ bản chất, đùn đẩy cho nhau. Ta lại nhún nhường, nâng đỡ một tay, Thái Kinh nhất định sẽ cho rằng bọn họ thông đồng với ta. Huống hồ, những kẻ này nếu không xuất thân từ bang phái võ lâm, võ công cao cường, thì cũng là hàn lâm học sĩ, đọc nhiều sách vở. Thái Kinh đã không thích những nhân vật giang hồ khó mà khống chế, cũng luôn đố kỵ những nhà nho uyên bác, những người này sớm muộn gì cũng sẽ bị Thái Kinh ghen ghét. Lại nói, bọn họ một khi biết mình được làm quan, vui mừng quá đỗi, ào ào tạ chủ long ân, cười ngửa nhậm chức. Không ngờ rằng làm như vậy, khi Thái Nguyên Trường còn chưa khôi phục địa vị, bọn họ lại tỏ ra hả hê, đắc chí nghênh ngang, nhất định sẽ bị hắt ghen ghét. Mượn tay Thái Kinh trừ đi những kẻ do hấn một tay bồi dưỡng, chẳng phải là tiện lợi? Chẳng phải càng đỡ tốn sức hơn nhiều?

Vô Tình nghe vậy, trong lòng xấu hổ. May là mình không hành động thiếu suy nghĩ, làm hỏng đại kế của Gia Cát.

Gia Cát lại cười nói với Vô Tình:

- Có phải ta rất gian?

Vô Tình nói ngay:

- Nếu không đủ giỏi, làm thế nào đối kháng được với đám gian tặc kia?

Gia Cát cảm khái nói:

- Ta luôn cho rằng, gian thần đủ gian, trung thần lại không đủ trung.

Vô Tình không hiểu.

- Trung thần trung đến đâu cũng luôn có thiếu sót. Giống như Vương Kinh Công, Tư Mã Ôn Công, đều là đại thần trong triều, nhân sĩ uyên bác, trí dũng song toàn, nhưng lại không thể dung nạp lẫn nhau, bè cánh đấu đá, cuối cùng dẫn đến anh tài điêu linh, gian nịnh làm ác.

Gia Cát muôn vãn cảm khái:

- Nhưng gian thì lại khác. Người xem gian tặc trong triều, chiếu cố lẫn nhau, bè lũ bao che, hợp tác chặt chẽ, tâm ý liên thông, vô cùng ăn khớp, hơn nữa còn biết cách lấy được ân sủng của vua. Bên trong có Lương Sư Thành, bên ngoài có cha con Chu Lệ, vẫn có Thái Kinh, võ có Đồng Quán, Vương Phủ, Lý Ngạn trợ giúp, đại thần trong triều đều là vây cánh, đệ tử tùy tùng nhiều không kể xiết. Bọn họ đều tham lam háo quyền, dốt nát kém cỏi, nhưng cơ trí xảo trá, giỏi về nịnh bợ, cho nên liên tiếp thăng tiến, khiến cho trung thần liệt sĩ lần lượt bại lui.

Y thở dài một tiếng, lại nói:

- Những nhân sĩ thật sự trung thành liêm chính, nếu không phải quá thẳng thắn thì cũng không có lượng dung người, không biết mưu lược tiến lui, hoặc là không thể kết hợp lực lượng đối lập, khinh thường kết đảng tạo thế, không chịu nhường nhịn vì lợi ích của quốc gia dân tộc. Kết quả hoàn toàn bị thua bởi lực lượng gian nịnh mượn thế liên kết, làm hỏng đại sự quốc gia, trở thành đáng tiếc, đáng buồn, đáng thương, đáng than.

Lúc này Vô Tình mới hiểu được khổ tâm và dụng ý trong lời nói của Gia Cát tiên sinh.

- Gần đây, đám người Lược Thương, Du Hạ, Lăng Khí đều được phái ra ngoài xử án, làm việc, cũng vì vậy mà xảy ra nhiều chuyện.

Gia Cát tiếp tục giải thích nghi hoặc gần đây của Vô Tình:

- Tình anh trong triều mấy lần tổn thất gần như không còn, nhà Tống xa xỉ, xu thế suy vong e rằng ngày càng xấu đi, khó cứu khó dừng. Ta không muốn ngay cả hào kiệt hiệp sĩ trên giang hồ cũng bị đám gian nịnh Chu Lệ, Vương Phủ phối hợp với Thái Kinh, Lương Sư Thành, phân biệt ở trong triều và ngoài triều hãm hại, đoạn tuyệt sinh cơ của Đại Tống ta.

Vô Tình nghe một cách nghiêm trang cung kính.

Gia Cát lại đột nhiên đổi đề tài:

- Nhưng có một người, cháu có thể làm hấn trọng thương, nhưng không nên đoạn tuyệt sinh cơ của hấn.

Vô Tình ngạc nhiên hỏi:

- Ai?

Gia Cát nói:

- Thiên Hạ Đệ Thất.

Vô Tình càng kinh ngạc:

- Hấn à? Tên này là một kẻ trời sinh hiếu sát, làm không ít tội, phạm không ít chuyện. Hấn còn liên quan đến không ít vụ án gian dân, khiến Tôn Thanh Hà phải gánh tội thay. Hấn còn là nanh vuốt của Thái Kinh, hại không ít trung thần hiệp sĩ. Theo đạo lý thì hấn đáng chết, luận tội hình thì càng nên bắt hấn về xử tử. Nhưng xét đến nhân tình, cháu đã giết phụ thân của hấn là Văn Trương, cũng nên cho hấn một cơ hội báo thù. Có điều cháu không biết, vì sao thế thúc lại cho hấn một con đường sống?

- Hấn là kẻ tội ác tày trời, luận tội nên giết. Cho dù xét về thù riêng, Thái Kinh từng phái hấn làm nội ứng, sau khi hấn học trộm được bí mật võ công của Nguyên sư đệ, lại ám toán sư phụ của mình, nếu không có lẽ Nguyên sư đệ cũng không đến mức gặp phải kết cục như vậy.

Gia Cát không chỉ hậm hực mà còn căm phẫn.

- Đối lại là cháu, cháu cũng muốn giết hấn.

- Hấn giống như kẻ chết trong nhà người sống, chỉ cần hấn còn hoạt động trong kinh, sớm muộn gì cũng sẽ làm hại các nhân sĩ ở đây.

Gia Cát bổ sung:

- Tuy nhiên giữ lại mạng hấn còn có tác dụng, cho nên tạm thời không giết được.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 59 – Công Kỳ Vô Tị (1).

T

hế nhưng, ý của thế thúc hiện giờ là...

Vô Tình đã hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh của mình, loại bình tĩnh đặc biệt, mang theo một chút cười nhạo và siêu thoát trần thế, gần như lãnh khốc:

- Mệnh lệnh của thúc là muốn cháu giữ lại mạng hăn.

Có lẽ vì y đã làm việc cho Gia Cát Chính Ngã nhiều năm, đã hoàn toàn lĩnh hội được thủ pháp xử sự và thủ đoạn chính trị của Gia Cát tiên sinh biến hóa đa đoan, thay đổi thất thường, vì vậy không cho rằng quái, không lấy làm lạ.

- Không phải mệnh lệnh.

Gia Cát giống như đang nhìn Vô Tình, lại giống như không phải. Nếu như phải, đó nhất định là đang ngấm quan sát; nếu như không phải, y nhất định đang cẩn thận ngấm lại giọng điệu của Vô Tình:

- Cháu có thể làm hăn bị thương nặng, nhổ răng rút móng của hăn, khiến kẻ trời sinh hiếu sát như hăn không thể thương tổn người khác. Cháu cũng có thể mượn tay người khác đả thương hăn. Nhưng tốt nhất nên giữ lại mạng của hăn, bởi vì...

- Nếu như, ta nói là nếu như... lỡ may, ta chỉ là lỡ may... lỡ may “Huyết Hà Thiên Sứ” Phương Ca Ngâm không đành ngăn cản ái đồ Phương Ứng Khán của y, hoặc là y cũng không chế ngự được tên đồ đệ xảo trá này, vậy thì người học được yếu quyết ba đại kỳ công của Nguyên sư đệ là Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công và Thương Tâm tiểu tiên, cũng chỉ còn lại một mình Thiên Hạ Đệ Thất mà thôi.

Gia Cát tiên sinh hắng giọng mấy tiếng, lấy hơi, uống một ngụm trà, sau đó nói tiếp:

- Hăn chết rồi, e rằng không ai có thể phá giải ba môn tuyệt học này của sư đệ nữa... Phương tiểu hầu gia cũng sẽ trở nên rất đáng sợ.

Vô Tình cẩn thận hỏi:

- Nếu Phương Ứng Khán có thể hiểu thấu ba loại kỳ công này, sẽ là vô địch trong thiên hạ?

Gia Cát cười nói:

- Vô địch thiên hạ có mấy ai? Giống như chiến thần Quan Thất, đại hiệp Tiêu Thu Thủy, võ công vượt qua hẳn không biết bao nhiêu. Có điều trong kinh thành, trong võ lâm, người trẻ tuổi mà võ công lại cao, bụng dạ thâm trầm giống như hẳn, quả thật cũng hiếm thấy. Nếu như hẳn hoàn toàn lĩnh hội được Nhẫn Nhục thần công, Thương Tâm tiểu tiên và Sơn Tự kinh, thật sự không thể xem thường. Bốn huynh đệ các cháu nếu không liên thủ, một mình chiến đấu, e rằng không phải đối thủ của hẳn. Vấn đề là hẳn cũng chưa chắc lĩnh ngộ được hoàn toàn.

Vô Tình lại cẩn thận hỏi:

- Sơn Tự kinh, Thương Tâm tiểu tiên, Nhẫn Nhục thần công, những võ công này đáng sợ như vậy sao?

Gia Cát Tiểu Hoa ho mấy tiếng, chậm rãi nói:

- Nếu chỉ là một loại trong số đó, mặc dù rất lợi hại, nhưng vẫn có thể đối phó được. Sơn Tự kinh là tâm pháp luyện công, gần như hoàn toàn khác biệt với phương thức tập võ bình thường, đi theo một con đường khác. Giống như vẽ tranh, có người vẽ núi vẽ nước, tỉ mỉ hoa chim, nhân vật truyền thần. Nhưng nó lại theo phong cách khác, tự thành một phái, vẽ nội tâm thế giới con người, lời của hoa, tiếng của chim, dung nham trong núi, cá nơi nước sâu. Phương pháp này tiên nhân không biết được, hậu nhân cũng không tập được. Nhẫn Nhục thần công là một loại “công phu chịu khổ”. Thế nhân thích ngọt sợ đắng, không biết rằng ăn đắng càng nhiều, thành tựu càng lớn, công phu càng dày. Thoạt nhìn công phu này có phần ngu ngốc, nhưng một khi luyện đến tinh thuần, những công phu bình thường không thể so sánh được. Giống như vẽ người vẽ đá, đá là thứ đơn giản nhất, nhưng cũng khó vẽ giống như thật nhất; đá xem ra không động không nói, nhưng mỗi viên đá đều khác nhau, có đặc sắc riêng. Thương Tâm tiểu tiên lại là mũi tên thương hết tâm can, tuyệt hết hi vọng, dùng lực lượng “không chỗ dựa”, tục xưng là “vô tình lực”, dùng lực lượng của Nhẫn

Nhục thần công và tâm pháp của Sơn Tự kinh để phát ra “mũi tên trời đất”. Loại tiên pháp này giống như quỷ thần phần nộ, kinh động lòng người. Nếu như tách ra, tuy lợi hại nhưng vẫn có thể ứng phó được; nếu như hợp lại, đó là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, số người có thể ứng phó được e rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vô Tình cẩn thận hỏi:

- Ngay cả thế thúc cũng không ứng phó được?

Gia Cát cười một tiếng, uống trà, dư vị vô cùng.

Vô Tình biết mình đã hỏi thừa, liền đổi sang hỏi:

- Nếu như thế thúc sớm công bố phương pháp phá giải Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công và Thương Tâm tiểu tiên cho thế gian, chẳng phải tự nhiên sẽ có người giải quyết được Phương Thập Chu này?

Gia Cát tiên sinh khép mắt lại, giống như ngậm trà kia có dư vị vô tận, một lúc sau mới nói:

- Thằng thăn mà nói, võ công của Tự Tại môn chúng ta chỉ nằm ở hai chữ “khai ngộ” (mở trí lĩnh ngộ). Một khi khai ngộ, mỗi người sẽ có cách thức bất đồng, công pháp khác nhau, hơn nữa quyết không trùng lặp. Nguyên sư đệ là một võ si, chẳng những võ công siêu phàm nhập thánh, về mặt sáng tạo cũng đầy rẫy chủng loại, rực rỡ muôn màu, biến hóa đa đoan...

Mỗi lần nói đến đám người Nguyên Thập Tam Hạng, Thiên Y Cư Sĩ, ngữ điệu của y lại trở nên rất có tình cảm.

- Sơn Tự kinh, Thương Tâm tiểu tiên, Nhẫn Nhục thần công... những thứ này đều là bản lĩnh nhà nghề của hãn. Dung hợp làm một, phát huy vận dụng, ta cũng không đích thân trải nghiệm, không nắm chắc chỉ dựa vào suy đoán là có thể hóa giải được...

Y cảm thán một tiếng, từ từ mở mắt, lại nói:

- Đây chính là chỗ hơn người của Nguyên sư đệ, hãn thật sự là một tông sư võ học, trí năng trời phú, nhân vật tuyệt đỉnh, cao thủ thiên tài.

Vô Tình phát hiện trong mắt ân sư thấp thoáng ánh lệ.

Y biết lúc này mình nên nói gì, cho nên y nói những gì nên nói.

- Thiên Hạ Đệ Thất là đồ đệ của Nguyên sư thúc, nhưng hãn lại phản bội sư môn, vì nịnh hót Thái Kinh mà không tiếc giết chết sư phụ, đại nghịch bất

đạo. Phương Thập Chu thừa dịp người khác gặp khó khăn, lợi dụng Vô Mộng Nữ trộm đi tuyệt kỹ chân truyền của Nguyên sư thúc. Do đó, chúng ta cũng nên lợi dụng hiểu biết của Thiên Hạ Đệ Thất, phá giải sở học Phương Ứng Khán, dùng gậy ông đập lưng ông, cũng xem như trút giận cho linh hồn của Nguyên sư thúc dưới suối vàng.

Gia Cát gật đầu nói:

- Ít nhất, nếu Nguyên sư đệ dưới suối vàng biết được, cũng sẽ trừng phạt hai kẻ tham lam hút tủy uống máu này.

Vô Tình nói:

- Hiện giờ Thích Thiếu Thương đã xuất phát đến Tam Hợp lâu ước hẹn, việc này không nên chậm trễ, cháu sẽ đi làm chuyện của cháu. Thiên Hạ Đệ Thất không xuất hiện thì thôi, một khi lộ diện, cho dù Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà không đánh ngã được hẳn, cháu cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn. Hẳn làm nhiều việc ác, gần đây ngay cả mũi cũng bị gọt hơn phân nửa, chúng ta sẽ tới “công kỳ vô tị”. Chỉ không biết... Thái Nguyên Trường có chịu phái hẳn ra không.

Gia Cát mỉm cười, trong nụ cười không chỉ mang theo sự khích lệ, còn có coi trọng và tán thưởng.

- Cháu cũng uống trà đi!

Vô Tình lập tức uống trà.

- Đây là “trà hồ đồ hiếm thấy”.

- Bình trà cũng tốt.

Vô Tình nói:

- Hương trà bình trà thanh nhã.

- Đó là một phen tâm ý của Đại Thạch Công tặng cho ta, hôm nay y cũng tới, đang ở Tri Bất Túc trai chờ ta.

Gia Cát dùng tay chỉ vào trán:

- Y hi vọng ta có thể hồ đồ một chút, sống thoải mái hơn một chút.

- Đáng tiếc thế thúc lại không thể hồ đồ, phải cơ trí vì nước.

Vô Tình nói:

- Lão thành vì nước, nhiều lần hiến kế, đều vì vạn dân, lo cho bách tính. Thế thúc không thể hồ đồ được.

- Ta là hồ đồ không nổi.

Gia Cát cười nhạo nói:

- Cho nên hiểm khi hồ đồ.

Sau đó y đổi đề tài:

- Có điều, lần này Thái Kinh chưa chắc sẽ phái Thiên Hạ Đệ Thất xuất động, thuận tiện diệt trừ hãn. Ngoại trừ nguyên nhân đã nói, còn có một lý do khác, cháu có biết không?

Vô Tình chỉ hỏi:

- Còn có nguyên nhân khác?

Gia Cát cười, hắng giọng mấy tiếng, nói:

- Có. Gần đây Lôi Thuần lại tố cáo với cha nuôi của cô ta.

Vô Tình nghe đến tên Lôi Thuần liền cảm thấy hứng thú, hỏi:

- Cáo trạng gì?

- Tố cáo Thiên Hạ Đệ Thất gì đó, chúng ta chỉ có thể suy đoán ước chừng.

Gia Cát không biết cố ý hay vô ý nhìn Vô Tình một cái:

- Nhưng mọi người đều biết, vị cô nương thuần thuần tĩnh tĩnh, khôn khôn khéo khéo này, bất kể tố cáo trước mặt người nào đều rất công hiệu.

- Điều này là đương nhiên.

Vô Tình luôn luôn lạnh lùng, khóe miệng cũng nở một nụ cười kỳ lạ:

- Cô ta tố cáo với Quan Thất, Quan Thất liền giao chiến với quần hùng trong đêm kinh hoa, gần như chết trận mới dừng. Cô ta tố cáo trước mặt Thái Nguyên Trường, liền kéo Bạch Sầu Phi từ Kim Phong Tế Vũ lâu xuống đài, binh bại người mất. Có thể thấy được uy lực. Chỉ không biết, lần này cô ta lại tố cáo Thiên Hạ Đệ Thất chuyện gì?

- Theo ta được biết, chuyện mà Thiên Hạ Đệ Thất phạm phải, khiến cho Lôi đại tiểu thư nghiến răng oán hận. Chuyện này vốn đã có người gánh lấy, Lôi cô nương cũng đã đưa ra trừng phạt, nhưng gần đây mới phát hiện người nọ bị oan, thủ phạm vẫn còn nhởn nhơ, có thể chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Gia Cát hí mắt nhìn Vô Tình:

- Gặp phải chuyện đó, nghe nói Thái Nguyên Trường cũng rất cảnh giác, vì vậy hãn không còn quá tin vào Thiên Hạ Đệ Thất nữa.

- Như vậy đối với Thái Kinh, Thiên Hạ Đệ Thất là một kẻ dùng thì vô vị, giết thì kết thù.

Vô Tình nói tiếp:

- Cho nên với tính cách của Thái Kinh, tất nhiên sẽ mượn tay kẻ địch, mượn đao giết người để tuyệt hậu hoạn.

Gia Cát tiên sinh cười hiền hoà.

Lúc cười, lông mày, mí mắt, đuôi mắt, vầng mắt, thậm chí sống mắt và mi mắt đều rất ôn hoà hiền hậu.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì không hẳn vậy, bởi vì ánh mắt vẫn rất hung, rất sắc.

Giống như tia chớp, nhưng không có ánh sáng, bởi vì tất cả ánh sáng đều đã ẩn tàng.

Ẩn trong lòng người, nấp trong bụng dạ.

- Cô gái Lôi Thuần này cũng giống như Địch Phi Kinh, đều thâm tàng bất lộ, cao thâm khó lường.

Gia Cát nói:

- Phải cẩn thận.

Vô Tình đã rót một ly trà, đang nếm thử, đột nhiên dừng lại.

Y ngồi thẳng người, tĩnh như xử nữ, bát phong bất động (2), áo không dính nước, mi mắt như tranh, nhưng trong cực yên cực tĩnh lại tỏa ra một loại sát khí lạnh lùng.

Gia Cát tiên sinh quan sát y một lúc, trông thấy lông mày của y cũng không nhúc nhích chút nào, cuối cùng để ly xuống, cảm thán một tiếng, nói:

- Cháu vẫn luôn không thích uống trà.

Vô Tình điềm tĩnh đáp:

- Đúng vậy.

- Uống trà đặc rồi, tinh thần của cháu sẽ rất phấn chấn, khó mà ngủ được.

- Cho dù là trà không quá đặc, tinh thần của cháu cũng sẽ phấn chấn, không thể bình tĩnh.

- Cho nên cháu cũng không thích hợp uống quá nhiều rượu.

- Người ta uống rượu sẽ say, cháu uống vào lại càng tỉnh táo.

Gia Cát cảm thán:

- Đây là bản lĩnh của cháu.

Vô Tình nói:

- Đó là nhờ thể thức huấn luyện nghiêm chỉnh.

Gia Cát yêu thương nói:

- Chuyện này lại không phải. Mỗi người thể chất khác nhau, không phải tất cả đều có thể như vậy. Đây là đặc tính bẩm sinh của cháu.

Vô Tình lãnh đạm nói:

- Có lẽ, bởi vì cháu bẩm sinh tàn phế, không thể tự do tự tại, cho nên mới có những tật xấu quái gở này để bồi thường.

- Con người tự do tự tại ở trong lòng, chứ không phải trên đôi chân.

Vẻ thương tiếc của Gia Cát càng đậm:

- Cháu hào hiệp kiên định, đầu óc tỉnh táo, cho dù không đi lại thuận tiện, nhưng cũng tuyệt đối là một người tự do trong Tự Tại môn.

Vô Tình cười, trong nụ cười có vị chát, thần sắc lại có phần tịch mịch:

- Có lúc, quá tỉnh táo lại khiến người ta đau khổ. Làm người vẫn nên mơ mộng một chút thì tốt hơn. Không phải thể thức đã nói sao? Đời người quả thật chỉ là một giấc mộng, vẫn là hiếm thấy hồ đồ, hồ đồ hiếm thấy.

Gia Cát cười an ủi:

- Vậy cháu đành phải uống nước sôi trắng rồi.

Vô Tình cười khổ nói:

- Vấn đề là ngay cả uống nước sôi trắng, cháu cũng tỉnh táo.

Gia Cát nửa cười nhạo nửa đùa giỡn nói:

- Năm đó, nữ danh bổ Hoa Trân Đại vốn quá béo, vì vậy nhịn ăn nhịn uống ba tháng, chỉ uống nước sôi trắng. Đáng tiếc bà ta vẫn mập, ngay cả uống nước sôi cũng phát tướng.

Vô Tình cũng cười nói:

- Không có cách nào, đây là số mệnh.

Gia Cát hơi lo lắng, thu lại nụ cười, hỏi:

- Cháu có nhớ mấy câu châm ngôn khuyên bảo của Hoàng Cực thần giáo đối với bệnh tật sức khỏe của cháu không?

- Nhớ được.

Vô Tình thuộc nằm lòng:

- Trời sinh tàn tật không ngại khó, Tôn Tử ngồi trong lều, thắng hùng binh ngàn dặm. Bụng không chịu được lạnh, bảo vệ gan làm trọng.

Gia Cát biết y vẫn nhớ được, dường như cảm thấy vui mừng, nói:

- Thế nhưng, gần đây bụng dưới của cháu lại bị trọng thương, có lẽ là do thất thủ trong chiến dịch ám sát Thái Kinh?

Vô Tình gật đầu.

Vừa nhắc đến vết thương nơi bụng, y lại loáng thoáng cảm thấy đau, đồng thời cũng rất kinh ngạc và bội phục sức quan sát tỉ mỉ của Gia Cát tiên sinh.

- Người đả thương cháu, có lẽ cũng không dễ chịu đúng không?

Nghe được câu này, Vô Tình cũng gật đầu.

Luôn luôn như vậy, người tổn thương y đều sẽ không có kết quả tốt. Đây có lẽ là nguyên nhân Vô Tình thật sự vô tình, tuy y không chủ động tổn thương người khác, nhưng người khác cũng đừng mơ tưởng làm hại y, một khi y phản kích đương nhiên sẽ mãnh liệt, nhất định sẽ thê lương.

Gia Cát Tiểu Hoa vẫn hơi lo lắng:

- Cháu trí kế hơn người, mưu tính sâu xa, thiếu niên lão thành, thông minh hiểu học, lại kiên nhẫn gan dạ, cho nên rất nhiều nhân vật thành danh trong võ lâm đều bại dưới tay cháu. Cộng thêm cháu giỏi bố trí cơ quan, trên kiệu và xe lăn đều lắp đặt không ít trang bị, còn có thủ pháp ám khí xuất thần nhập hóa, cho dù là người có võ công cao hơn cháu cũng khó mà chống lại cháu.

Ngữ điệu của y thay đổi, chợt hỏi:

- Nhiều người hâm mộ cháu tuy không có nội lực, nhưng lại có thể phát ra ám khí phức tạp xảo diệu, sát thương cực mạnh; không tiện đi đứng, nhưng lại có thể lên trời xuống đất, vượt nóc bằng tường, thi triển khinh công tuyệt thế mà cao thủ khó sánh bằng. Nhưng cháu có nhớ nội tức và khinh công này từ đâu mà có không?

- Thế thúc dạy bảo, sao có thể quên.

Vô Tình trả lời rõ ràng minh bạch:

- Thế thúc dạy cháu lợi dụng “tiềm lực”, dùng lực lượng hư không để đổi lấy lực lượng chân thực. Khinh công như vậy, lực cổ tay phát ra ám khí mạnh mẽ cũng xuất phát từ đây.

- Đúng, đây là lực lượng dùng vô thắng hữu.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Con người có thể sử dụng tâm trí của mình, chẳng qua chỉ năm sáu phần trăm. Con người có thể vận dụng tài năng của mình, chẳng qua chỉ một hai phần mười. Con người phần lớn đều phân tâm, không thể chuyên tâm, cộng thêm sự vụ thế tục, không thể hoàn toàn tập trung, toàn lực ứng phó. Con người không thể nắm giữ rất nhiều tiềm lực của mình, thậm chí cũng không hiểu thấu. Cho nên trong “Tá Sử Sĩ Di” có chép, một thôn phụ thấy xe bốn ngựa lao về phía đứa trẻ của mình đang chơi đùa bên đường, lại dừng cảm quên mình, dốc sức kéo ngựa đang chạy nhanh lại. Mà trong “Bạc Cổ Khinh Kim Tạp Đàm”, Trần Lễ cũng có chép, một tú sĩ vốn trói gà không chặt buôn bán trở về, thấy lửa lớn cháy thôn, lại dừng cảm xông vào đám lửa ngút trời, lưng công mẹ bệnh, ngực ôm vợ bệnh, mỗi tay nắm chặt một đứa con tám chín tuổi, năm người cùng nhau xông ra khỏi lửa lớn. Thôn nhân thấy vậy ngạc nhiên hoảng sợ, sau đó tú sĩ cũng không dám tin mình lại có thần lực như vậy, cho rằng đó là phép màu. Thực ra loại kỳ tích, thần lực này, từ xưa đến nay đã diễn ra vô số kể. Loại lực lượng này vốn ẩn tàng trong cơ thể, trong đầu, trong lòng con người, chỉ là người bình thường không biết vận dụng, thậm chí cũng không biết sự tồn tại của nó.

Nói đến đây, y ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Đây gọi là tiềm lực. Đối với người luyện công, đây chính là nội lực. Nội lực có thể cực to, cực lớn, cũng cực vô hạn, thậm chí có thể dùng vô sinh hữu, cũng có thể dùng vô thắng hữu.

Vô Tình hoàn toàn minh bạch lời nói của Gia Cát Tiểu Hoa, cũng hiểu được lý luận của Gia Cát tiên sinh.

Y cũng nhờ vào luận điểm “nội lực” này, mới có thể dùng đôi chân tàn phế thi triển khinh công, dùng thân thể không thể luyện tập nội kình để phát ra ám khí sắc bén cần có nội lực cực lớn, khiến cho y danh động thiên hạ, hiếm khi gặp được đại địch.

Có lẽ, điều duy nhất mà y không hiểu là tại sao Gia Cát tiên sinh lại nói những lời này.

Vào lúc này, Gia Cát Chính Ngã đột nhiên nói những lời này, chắc hẳn là có nguyên nhân.

Có một số người, cho dù nói chuyện hay làm việc đều nhất định có lý do của hẳn. Có lúc thoát nhìn còn cho rằng không có nguyên nhân gì đặc biệt, nhưng qua vài ngày, phát sinh vài chuyện, đi thêm vài bước, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra hẳn đã sớm đoán được có một bước này, một chiêu này, một ngày này.

Loại người này mưu tính sâu xa, ánh mắt rộng lớn, bụng dạ thâm trầm.

Nhưng có người lại không muốn làm như vậy, bởi vì bọn họ cho rằng làm như vậy rất mệt.

Như đã nói qua, người có suy nghĩ như vậy đã là một loại hạnh phúc.

Bởi vì có một số người trời sinh đã có địa vị thanh danh nhất định, bọn họ không thể không suy nghĩ như vậy, hơn nữa còn phải nghĩ đến mức chu đáo tỉ mỉ; bọn họ cũng không thể không làm như vậy, hơn nữa càng phải làm đến mức tàn nhẫn ác độc.

Bọn họ không chỉ vì mình, còn vì lợi ích của phần lớn mọi người, hoặc là quan hệ lợi hại của một nhóm người bọn họ, không thể không làm như vậy.

Nếu đổi lại là người, người cũng sẽ không cho rằng kỳ quái, không đành trách nó “sai”.

Bởi vì “sai” thực ra chính là “đúng”.

Không có đúng, nào có sai.

Đại trượng phu sinh ra trên đời, nên dốc sức vì nước, tận hết khả năng, làm nhiều việc lớn.

Nếu như sinh không gặp thời, chỉ lo thân mình, tự do tự tại, chẳng phải vui vẻ lắm sao.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 60 – Hành Động Không Phạm Pháp.

V

ô Tình nói:

- Thế thúc vẫn luôn vận dụng nguyên lý này, tìm được một loại “lực lượng thuận phát” giống như không có nguồn gốc, giúp thân thể tàn phế của cháu có thể sử dụng ám khí, thi triển khinh công. Mọi người không hiểu cho rằng mâu thuẫn, nhưng thực ra không phải.

Gia Cát tiên sinh cảm thán nói:

- Cũng bởi vì “thuận phát lực” không thể kéo dài, cháu nhất định phải quý trọng nó, đừng sử dụng kiệt quệ, hối hận không kịp.

Vô Tình cúi thấp đầu:

- Điểm này cháu hiểu.

Gia Cát tiếc nuối nói:

- Tinh thần của cháu quá tốt, ngay cả uống trà cũng khiến cho tinh thần phấn chấn. Bình thường lại tốn nhiều tâm thần xử án, càng tốn nhiều tâm lực đối phó với tội phạm, kẻ địch. Ta cho rằng đây là tinh trí hao mòn quá độ, hao tâm tổn sức, lại dùng hết tiềm lực, thực sự không phải kế sách lâu dài.

Vô Tình không ngẩng đầu lên:

- Điểm này cháu biết.

Ngữ điệu của Gia Cát rất có cảm tình:

- Gần đây bụng cháu bị thương chưa lành, lại tốn rất nhiều thời gian để dạy dỗ ba kiếm một đao đồng, thật sự nên điều dưỡng nghỉ ngơi mới phải. Bảo trì an định mới là đúng đắn.

Giọng điệu của Vô Tình giống như hơi áy náy:

- Trước kia, bởi vì cháu tầm thường bất tài, bận nhiều công việc, cho nên không huấn luyện bốn kiếm đồng thật tốt, mới khiến cho Kim Kiếm Lâm Yêu Đức chết thảm, vẫn luôn tự trách trong lòng, không thể quên được. Cháu muốn tốn thêm một chút thời gian huấn luyện bọn họ, để bọn họ có

thể sớm ngày thành tài, tự lập trong giang hồ, không bị người khác khi dễ, mới không uổng duyên phận sư đồ này.

Gia Cát vuốt râu nói:

- Nhưng tuổi tác của cháu cũng không còn nhỏ nữa, chuyện tình cảm cũng nên suy nghĩ cho mình một chút, đừng luôn bận rộn công việc mà quên mất chuyện riêng.

Vô Tình thấp giọng nói:

- Thân thể này của cháu... đã không muốn hại người lỡ mình nữa.

Gia Cát Chính Ngã nghiêm túc nói:

- Suy nghĩ này của cháu không đúng. Cháu vốn là một người cực kỳ bình thường, chính suy nghĩ này mới là hại mình lỡ người.

Sau đó y khuyên nhủ:

- Suy nghĩ cho bản thân một chút đi. Không có phu nhân tốt, nào có tướng quân giỏi. Làm một danh bổ cũng như vậy. Nên giao việc cho một đao ba kiếm đồng chia sẻ một phần, cũng để bọn họ học tập xử lý một số án kiện... Thiên Hạ Đệ Thất một khi sa lưới, trước tiên có thể hủy nanh vuốt của hắc, phong tỏa huyết đạo của hắc, khiến công lực của hắc bị phế, võ công tạm thời mất đi, sau đó giao cho đao đồng kiếm đồng trông coi, cháu có thể tiết kiệm một chút tâm lực. Ngoài ra, có thể phái đao kiếm đồng tử khác đi nghênh đón vài nhân vật quan trọng. Gần đây Truy Mệnh, Lãnh Huyết, Thiết Thủ lần lượt phải xử lý công việc, bị phái ra khỏi kinh thành, mọi chuyện ở đây đã khiến cháu quá hao tâm tổn sức rồi.

Vô Tình nói:

- Cháu như vậy có tính là gì. Người hao tâm tổn sức chính là thế thúc, hiện nay còn hao tổn tinh thần vì chuyện của cháu.

Gia Cát cười nói:

- Hao tổn tinh thần ta không để ý, chỉ sợ có khuyên cháu cũng không nghe.

Vô Tình cảm kích, nhưng thần sắc kiên định:

- Không phải không nghe. Cháu vẫn luôn cho rằng, đám gian tặc như Thái Kinh, Vương Phủ, Chu Lệ là không thể tha thứ được. Một khi để mặc bọn chúng làm trái pháp luật, hãm hại đồng liêu, hoành hành ngang ngược,

thanh thế lớn mạnh, sẽ gây họa rất lớn. Có loại người này, cháu nhất định phải đối kháng, giữ gìn một chút nguyên khí cho tinh anh thiên hạ.

Gia Cát ung dung nói:

- Cho nên cháu không tiếc thân phận danh bổ, biến hoá thành thích khách, âm thầm đi ám sát bọn họ?

Vô Tình nói từng chữ từng câu, ánh mắt trong suốt lãnh khốc:

- Cháu cho rằng, trên không chính, dưới sẽ loạn. Quân chủ hồ đồ, bề tôi nịnh bợ được ân sủng, gian thần lộng quyền, hung hăng ngang ngược, đều bởi vì chủ thượng không xem xét trung gian. Những kẻ này có thể dụ dỗ quân chủ, nịnh hót leo lên, hoàn toàn là vì đường kim thánh thượng chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, ngâm thơ vẽ tranh, tự cho là phong lưu thiên tử, lấy hiệu là Đạo Quân hoàng đế, mà không nghĩ đến nỗi khổ của dân, không để ý tới hưng vong của thiên hạ. Trên làm dưới theo, phạm pháp phóng túng, nền tảng càng yếu, đồng bọn giúp nhau. Triều đình hiện nay công tướng làm ác, thừa tướng gây nghiệt, hoàn toàn là vì chủ thượng sủng ái. Cho nên...

“Công tướng” mà Vô Tình nói là từ ngữ mà mọi người ở sau lưng nhạo báng Thái Kinh. Còn có một câu khác nổi tiếng là “ngoại chiến ngoài nghề, nội chiến trong nghề”, đối ngoại đánh trận thì càng chiến càng bại, nhưng đối nội đấu tranh lại tàn khốc ác độc. Còn Đồng Quán nắm giữ quyền hành Xu Mật viện, lại lần lượt được phong làm thái phó, Kinh Quốc Công, thăng chức rất nhanh, quyền thế rất mạnh, lại bị mọi người chế giễu là “tức tướng”. Hai người bao che lẫn nhau, làm hại vạn dân, cùng với Lương Sư Thành trong cung, Vương Phủ trong triều, cha con Chu Lệ cai quản đông nam, tìm đá vận chuyển, vợ vét đục khoét, quân thần xa xỉ, không để ý tới hưng vong hỗn loạn, người chết ngổn ngang, tiếng kêu khổ vang đến tận trời.

Thế nhưng những kẻ làm xằng làm bậy này vẫn nắm giữ quyền hành, quyền nghiêng một thời, làm nhiều việc ác, gây độc bốn biển, đều bởi vì Tổng đế sủng ái bọn họ, cực kỳ tin tưởng.

Nói đến đây, dụng tâm của Vô Tình đã rất rõ ràng:

- Thay vì giết một tên rồi một tên nịnh thần tặc tử hại nước hại dân, không bằng một là không làm, hai là không ngừng, ba không quay đầu, bốn không nường tay, làm cho chỗ dựa trên đỉnh của bọn chúng...

Lời của y còn chưa nói hết, bởi vì Gia Cát tiên sinh đã quát lên.

- Đừng nói nữa!

Gia Cát rất hiếm khi tức giận, ít nhất Vô Tình hầu hạ bên cạnh y đã lâu, cũng rất hiếm khi thấy y tức giận.

Y thậm chí rất hiếm khi cắt lời người khác.

Cho dù lời nói có vô tri, ấu trĩ, khó nghe, y cũng sẽ để đối phương nói tiếp, nhiều nhất là y không nghe, hoặc nghe không lọt tai là được.

Y luôn cho rằng, ai cũng có quyền nói chuyện, không lý nào người có thể nói còn hăn không thể. Nhưng chúng ta cũng có quyền không nghe, nói nhiều và nghe nhiều những lời vô ích, sẽ làm không được và làm không tốt chính sự.

Nhưng lần này hiển nhiên là ngoại lệ, y đã cắt lời của Vô Tình.

- Ta không nghe thấy gì cả.

- Loại chuyện này, cháu tốt nhất cũng không nên nói.

Giọng điệu của Gia Cát nghiêm khắc, y rất hiếm khi nghiêm khắc giáo huấn như vậy, nhất là đối với ái đồ Vô Tình của mình:

- Lời như vậy, liên lụy rất lớn, dính dáng rất nhiều, sau này cháu không thể nhắc đến với bất cứ người nào.

Vô Tình nghe xong, ánh mắt lại sáng lên.

Y suy nghĩ, trầm ngâm, sau đó hỏi:

- Là không thể nói?

Gia Cát không đáp lại.

- Chỉ không được nói với người khác?

Vô Tình lại thăm dò:

- Không phải là không thể làm?

Gia Cát lạnh lùng nói:

- Nội ứng của kẻ địch trải rộng triều đình và bên ngoài, họa từ miệng mà ra, cháu phải cẩn thận mới được.

Sau đó y bồng thêm vào một câu:

- Giết người dù sao cũng là hành động phi pháp, huống hồ người mà cháu muốn giết là...

Y không nói nữa.

Ánh mắt Vô Tình lại sáng lên.

Mắt của y đen như nước sơn, trắng đến trong suốt, rất thông minh xinh đẹp.

- Thế nhưng, vì thiên hạ vạn dân trừ hại, vì cơ nghiệp phi thường của xã tắc nhà Tống, đó lại không phải là hành vi phạm pháp nữa.

- Lời như vậy, vẫn chưa tới lúc, không nên nói, cũng không thể nói.

Gia Cát lại khuyên bảo:

- Họa sát thân là chuyện nhỏ, liên lụy đến mọi người, thương tổn nguyên khí tinh anh của Đại Tống mới là sai lầm tạo nghiệt.

Ánh mắt Vô Tình càng sáng, giống như hai ngọn nến đang cháy, rất tĩnh, cũng rất linh.

Vừa tĩnh vừa minh.

- Trước tiên hãy xử lý chuyện của Thiên Hạ Đệ Thất đi!

Gia Cát tiên sinh lại đổi đề tài, dẫn dò:

- Nhớ kỹ, nếu cháu có thể giữ lại tính mạng của Thiên Hạ Đệ Thất, phải tìm cách khiến hắn nói ra yếu quyết của Nhẫn Nhục thần công, Sơn Tự kinh và Thương Tâm tiểu tiễn. Đương kim thánh thượng đã càng ngày càng trọng dụng Phương Ứng Khán, có hắn ở đây, e rằng gây họa càng lớn. Về chuyện này, cháu có thể dùng bất kỳ danh nghĩa gì, nhưng quyết không được nhắc đến chỉ thị của ta với cháu.

Trong lòng Vô Tình nghi hoặc, nhưng vẫn kiên định trả lời.

Chỉ trả lời một chữ:

- Vâng.

Y không hỏi tại sao.

Y đã quen với việc “phục tùng” lời nói của Gia Cát tiên sinh, chứ không phải “chất vấn”.

Mặc dù y rất thông minh, thậm chí còn rất khôn khéo.

Cũng vì thông minh, khôn khéo, cho nên y mới không vội hỏi nguyên do, cũng không tra cứu đến cùng.

- Về phần người thích hợp đi đón Phương đại hiệp. Y luôn thích sống chung với tiểu đồng, năm đó Phương Ứng Khán cũng nhờ vậy mà được y yêu thích. Nếu như đón được y, nhớ kỹ, tốt nhất hãy mời y đến gặp ta trước.

Vô Tình đáp:

- Vâng.
- Chuyện này rất quan trọng.
- Đã hiểu, sẽ làm hết sức.

Đến lúc này Gia Cát Chính Ngã mới có vẻ hài lòng một chút, đột nhiên hỏi một câu:

- Cháu có biết, sau khi Tôn Thanh Hà sa sút ở Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia, xông pha giang hồ, tiến vào kinh sư, đã dùng rất nhiều tên và hóa thân khác nhau?

- Đúng vậy.

Vô Tình nói:

- Điểm này rất giống với Bạch Sầu Phi ngày trước. Có điều khi đó Bạch Sầu Phi còn chưa có thành tựu, đành phải dùng một tên hủy một tên, cho đến khi hãn công thành danh toại mới thôi. Tôn Thanh Hà lại khác, hãn không muốn quá nổi danh, chỉ muốn phong lưu khoái hoạt, cho nên dùng một tên lại bỏ một tên.

- Một cái tên trong số đó là “Tôn Công Hồng”.

- Đúng.

Vô Tình nói tiếp:

- Hãn đã dùng tên giả này để tiếp cận Lý Sư Sư và Thích Thiếu Thương.
- Không sai, trí nhớ của cháu vẫn rất tốt, điểm này cũng là hiếm thấy. Phạn Vương Trương Thán vốn cũng có trí nhớ rất tốt, nhưng những năm gần đây có thể là bị Phản Phản thần công và Vô Mộng Nữ kích động, trí nhớ khi tốt khi xấu, trình độ không đồng nhất. Có lẽ cháu không thể luyện thành võ công tuyệt thế, nhưng nếu có đầu óc khôn khéo, cùng với trí nhớ sâu sắc như vậy, ít nhất đó đã là một loại võ nghệ tuyệt thế rồi. Cho dù so sánh với đám anh kiệt kiêu hùng như Dương Vô Tà, Địch Phi Kinh, cũng không kém chút nào.

Gia Cát dùng phương pháp so sánh nói với Vô Tình mấy câu, sau đó nói tiếp:

- Cái tên này của hã, chính là muốn kỷ niệm hai bằng hữu Công Tôn Dương Mi và Trưởng Tôn Phi Hồng.

Vô Tình đột nhiên hiểu được.

Vì vậy y nói:

- Nhưng Công Tôn Dương Mi đã mất khi còn tráng niên.

Gia Cát nói:

- Thiết Thủ từng vì chuyện này mà đi đến Quan Đông, điều tra vụ án oan này.

Vô Tình nói:

- Hiện tại chỉ có Trưởng Tôn Phi Hồng còn sống.

Gia Cát nói:

- Nhưng hiện giờ vẫn bị nhốt trong tù.

Vô Tình nói:

- Nếu hã đã dùng tên giả để kỷ niệm hai người này, vậy cảm tình nghĩa khí của hã đối với hai người này chẳng những rất thật lòng, đồng thời cũng rất sâu sắc.

Gia Cát không trả lời, nhưng trong mắt đã lộ ra vẻ khen ngợi tán thưởng, đột nhiên nói:

- Thực ra con người của cháu cũng không vô tình. Cháu chỉ là sợ động chân tình, cho nên phải giả vờ như vô tình, để người khác không thể thừa cơ hội, mà cháu lại có thể tự bảo vệ mình không phải khổ sở vì tình.

- Chân tình thường xuất phát từ chân tâm.

Vô Tình bất đắc dĩ nói:

- Thâm tình phần nhiều đối lấy thương tình. Không có cách nào, nghe nói đại hiệp Tiêu Thu Thủy tu luyện Vong Tình thiên thư đến đỉnh cao, vẫn phải thâm tình vong tình. Tình đã bắt đầu, đâu biết kết thúc, không bằng đừng sinh tình thì tốt hơn.

- Con người đâu phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Nói thì dễ dàng, làm thì lại khó. Nhất là cháu.

Gia Cát nhìn thẳng vào y nói:

- Ta hiểu cháu. Còn nhớ nguyên nhân cháu bị người giang hồ gọi là “Vô Tình” không?

Ánh mắt Vô Tình đang nhìn ly trà, giống như ly trà kia cũng đang chào hỏi y.

- Nhớ được.

- Đó là ta lấy thay cháu. Có một lần, bởi vì một chuyện mà ta mắng cháu hai chữ “vô tình”. Truyền ra ngoài, cháu lại trở thành “Vô Tình”. (xin đọc Thiếu Niên Vô Tình)

Gia Cát hồi tưởng nói:

- Sau này phát hiện đó là một sự hiểu lầm, nhưng cháu vì muốn ghi nhớ lần giáo huấn đó, chẳng những mặc cho người khác gọi là “Vô Tình”, còn khuyến khích người khác gọi như vậy.

Gia Cát nhìn chăm chú vào y, lại nói:

- Chỉ với chuyện này, đã biết cháu chẳng những không thể vô tình, thậm chí còn không thể vong tình được.

Vô Tình cười cười.

Lúc này y đang nhìn bình trà, giống như đó là một bình trà biết nói, đang ca hát.

- Trí nhớ của thế thúc thật tốt

Y xấu hổ nói:

- Còn nhớ được những chuyện này.

- Ta cũng nhớ được chuyện của Ma Cô Cơ Diêu Hoa, đã qua một thời gian dài rồi.

Gia Cát cảm khái nói:

- Cháu có đa tình, cũng không nên nhớ đến cô ấy nữa.

Hôm nay, đây là lần thứ hai Vô Tình nghe được Gia Cát nhắc đến chuyện tình cảm của mình.

Hai hàng lông mày như đao của y hơi nhíu lại một chút, nhưng rất nhanh lại giãn ra, nói:

- Cháu đã quên rồi.

- Quên rồi?

Gia Cát cười lên:

- Quên rồi thì tốt.

Lúc này Vô Tình đang nhìn trà trong ly, lá trà trên mặt nước, giống như những lá trà đó biết vẫy tay, đang nhảy múa trước mặt y.

- Tôn Thanh Hà năm lần bảy lượt giúp Thích Thiếu Thương đối kháng với cao thủ dưới trướng Thái Kinh, cùng với người của Lục Phân Bán đường, tập đoàn Hữu Kiều. Thích Thiếu Thương cũng luôn âm thầm trợ giúp Tôn Thanh Hà đối phó với Khiếu Thiên Vương muốn diệt trừ hãn, cùng với sửa lại một số vụ án cướp sắc oan uổng của Tôn Thanh Hà, còn giúp hãn ngăn cản sự truy kích của Thần Thương hội.

Gia Cát lại đổi đề tài, trở về với chuyện của hai người Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà:

- Cháu có biết, hai người này không ai muốn thiếu tình của ai, không ai muốn nhận tình của ai, cũng không ai muốn chịu nghĩa của ai. Do đó, kết quả là Thích Thiếu Thương nhất định sẽ giúp Tôn Thanh Hà cứu Thê Lương Vương khỏi Đại Lý ngục. Chúng ta có thể thả Trương Tôn Phi Hồng ra, bán cho Thích Thiếu Thương một giao tình.

Hai hàng lông mày của Vô Tình nhướng lên:

- Như vậy giao tình này, có thể đổi được thứ rất quan trọng...

Gia Cát tiên sinh cười lớn, cắt đứt đoạn sau của y:

- Có lúc, bằng hữu tương giao, cũng không nhất định phải tính toán hai xâu tiền mua ba cân thịt heo, nửa cân muối đổi tám lạng đường.

Vô Tình cười, lần này y lại nhìn bàn, giống như đó không phải bàn mà là một đứa trẻ hoạt bát.

Gia Cát thu lại nụ cười:

- Cháu có thể đi rồi.

Vô Tình xá dài, đẩy xe lăn rời đi.

Sau tấm bình phong bỗng có một người bước ra, hình dung cổ xưa. Thành thật mà nói, dung mạo, phục sức, cộng thêm thần sắc khi nói chuyện của y, giống như một tảng đá nhiều hơn là một người sống.

Y vừa bước ra Tri Bất Túc trai, lại dùng giọng điệu rất “đá” hỏi một câu.

- Thế nào?

Gia Cát trả lời:

- Quả nhiên là y.

Đại Thạch Công lại hỏi:

- Không chỉ có một mình y hành thích chứ?

- Đường nhiên.

- Y không chịu nói ra những người khác sao?

- Y sẽ không nói.

- Ngài dự định thế nào?

- Ta đã cẩn thận quan sát y, ánh mắt của y an định, cử chỉ không hoảng loạn chút nào. Ta nghĩ, y không làm chuyện thẹn với lương tâm. Nếu không thì ta đành phải lựa chọn hành động.

- Không cần.

- Không cần?

- Không nên lựa chọn bất kỳ hành động gì.

- Hử?

- Bởi vì y chỉ làm chuyện mà chúng ta muốn làm, nhưng vẫn không làm.

- Khục... có một số việc, thời cơ còn chưa chín muồi, tùy tiện hành động, rút dây động rừng sẽ gây họa rất lớn.

- Ngài bồi dưỡng ấu chúa, mưu đồ đã lâu, vì nước trừ gian, thời cơ sắp đến.

Đại Thạch Công thông thả hỏi ngược lại:

- Không phải sao?

Gia Cát cười, trong nụ cười có sự mệt mỏi và kiêu ngạo không nói ra được.

Y uống một hớp hết trà trong ly, còn nhai vài ngụm lá trà.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 61 – Hoạt Động Không Phạm Pháp.

N

hư vậy, Vô Tình liền đi chấp hành dặn dò của Gia Cát tiên sinh.

Như thế, y mượn chuyện Lão Tự Hiệu cướp tù, đánh trọng thương Thiên Hạ Đệ Thất, khiến mọi người cho rằng Thiên Hạ Đệ Thất đã chết, lại ngầm đưa hẳn đến Danh Lợi Quyển.

Như vậy như thế, hai kiếm đồng bên cạnh y là “Thiết Kiếm” Diệp Cáo và “Đồng Kiếm” Trần Nhật Nguyệt phụ trách áp giải, trông chừng “Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn trời sinh hiếu sát, hung ác vô cùng.

Bọn họ vừa tiến vào Danh Lợi Quyển, nhìn thấy trong tiệm có rất nhiều người đang tập trung thành từng nhóm, bàn luận viển vông, tán gẫu chuyện phiếm. Có hai tên tiểu nhị đang muốn ra chào hỏi, khi thấy là Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt liền ngẩn ra, tiếng chào lập tức biến thành hành lễ:

- Tam Ca Nhi! Tứ A Ca!

Nên biết, Đồng, Thiết hai kiếm tuy chỉ là thư đồng, kiếm đồng hầu hạ bên cạnh Vô Tình, nhưng làm người bên cạnh thiên hạ đệ nhất danh bổ, thân phận dĩ nhiên không thể xem thường, địa vị giang hồ cũng cao hơn người khác một bậc. Chỉ cần đứng ở bên ngoài, công diễn một phen, mọi người tự nhiên đều rất tôn kính, đồng thời cũng nhìn với con mắt khác.

Do đó, chỉ cần đứng ở bên cạnh người có quyền lực, hoặc là đứng sau danh môn, hoàng thân quốc thích, nếu như không biết tự trọng, tự kiêu chể, tự ràng buộc, sẽ rất dễ dựa vào loại quan hệ này, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, cáo mượn oai hùm, tác oai tác quái.

Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo từ nhỏ đã được Vô Tình dạy dỗ nghiêm khắc, dĩ nhiên không đến mức như vậy. Có điều trẻ con khó tránh khỏi hiếu thắng, thích uy phong, thích làm người lớn, thích nổi trội.

Hai tiểu nhị ra tiếp đãi này đều họ Dư, vốn là hai anh em. Một người bởi vì đầu lớn mắt lớn, người ta thường gọi đùa hẳn là “Ngư Đầu”. Một người đi đường luôn lão đảo lắc lư, nhưng thân pháp lại linh hoạt, mọi người gọi hẳn

là “Ngư Vĩ”. Đó là một cặp anh em xuất sắc và đặc lực trong Danh Lợi Quyển.

Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt thường đại biểu cho Vô Tình lui tới, trước kia Danh Lợi Quyển là khoảng trời của bồ đào, nha sai, người trong Lục Phiến Môn, cũng xem như quen thuộc với bọn họ. Bởi vì Vô Tình là nhân vật nổi bật xuất chúng nhất trong đám này, được đồng liêu, người cùng nghề tôn trọng từ đáy lòng, cho nên cũng hảo cảm với kiếm đồng bên cạnh y. Bốn kiếm một đao đồng từng mượn nơi này làm một sở “chính sự”, luôn được người ở đây hợp tác và giúp đỡ.

Cho nên Vô Tình mới chọn nơi này để hai kiếm đồng có cơ hội “cất giấu” Thiên Hạ Đệ Thất, đồng thời thoát khỏi những kẻ truy tung.

Ngư Đầu, Ngư Vĩ vốn quen biết với Trần Đồng Kiếm, Diệp Thiết Kiếm. Lúc mọi người không có chuyện gì làm, cũng thường tụ tập với nhau chơi đùa phá rối. Nhưng hôm nay bọn họ vừa nhìn tình thế, liền biết có việc công, việc chính phải làm, cũng không dám đùa giỡn.

Diệp Cáo hỏi trực tiếp:

- Chương quỹ đâu?

Ngư Vĩ vừa nghe, liền hiểu ngầm nói:

- Tôi mời y tới.

Sau đó chạy như bay vào trong.

Ngư Đầu dùng đôi mắt to đảo qua trên người Thiên Hạ Đệ Thất đang sống dở chết dở, nhỏ giọng hỏi:

- Có cần lên phòng để làm việc không?

Trần Nhật Nguyệt chỉ đáp một câu:

- Được, đủ tỉnh đủ thông minh.

Ngư Đầu lập tức dẫn đường lên lầu. Ba người trước sau đã đi qua mười bậc tám bậc thang gỗ, đột nhiên Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo đều cảm giác sau người vang lên một tiếng “vèo”.

Hai người đang một trái một phải kẹp Thiên Hạ Đệ Thất lên lầu. Thiên Hạ Đệ Thất đã bị phong tỏa huyết đạo, không thể hành động, đương nhiên chỉ dựa vào hai kiếm đồng dìu đỡ. Cộng thêm hẳn thực sự bị thương nặng, xem

ra nếu không có hai người đỡ lấy, cho dù huyết đạo không bị phong tỏa có lẽ cũng sớm lặn xuống rồi.

Nhưng hai người dìu đỡ một người cao lớn, động tác đương nhiên sẽ bị trở ngại, không linh hoạt như trước nữa.

Bọn họ hành động không quá linh hoạt, nhưng tính cảnh giác vẫn rất linh động.

Hai người chỉ cảm thấy sau tai có tiếng động lạ, lập tức đồng thời quay đầu lại.

Lúc quay đầu, tay đã đặt lên chuôi kiếm.

Bọn họ đều biết Thiên Hạ Đệ Thất là yếu phạm, cũng là người mà công tử năm lần bảy lượt cản dận phải “giữ lại”, tuyệt đối không thể mất được.

Bọn họ đột nhiên xoay người, nhưng không nhìn thấy ai, chỉ cảm thấy một tiếng “xoẹt”, một bóng xám hay thứ gì đó lướt qua bên cạnh.

Hai người đều cảm thấy như vậy, một người phát hiện bên trái có bóng xám, một người phát giác bên phải có thứ gì lướt qua. Hai người vội vàng chuẩn bị chiến đấu, trái ngăn phải cản.

Nhưng lại ngăn cản vô ích.

Bởi vì không có người.

Lúc này, phía trước lại phát ra một tiếng “vù”, một vật chắn ở thang lầu, ngăn cản trước mặt bọn họ.

Lúc này hai người còn chưa trở lại vị trí ban đầu, nhưng đã biết người tới thân pháp cực nhanh, trước tiên từ sau lưng đuổi kịp, sau đó lướt qua bên cạnh bọn họ, lúc muốn ngăn cản thì đã phi thân vượt qua, chắn ở điểm quan trọng là thang lầu trước mặt.

Hai kiếm đồng giống như gặp phải đại địch, lập tức rút kiếm ra.

Lại nghe người nọ cười nói:

- Từ từ từ từ... hai vị hiền chất, ta là Cao Tiểu Điều đây.

Hai người Trần, Diệp vừa nhìn, vui mừng khôn xiết, lập tức yên tâm:

- Cao Phi thúc thúc, đang muốn tìm ngài, không ngờ ngài đã tới.

- Cao thúc thúc, xuất quỷ nhập thần như vậy, đúng là hù chết người ta.

- Không sao không sao.

Cao Phi dáng dấp cao lớn cường tráng, râu ria đầy mặt, nhưng tóc lại quăn, mặc váy đỏ, còn tô son môi, hình dáng rất kỳ dị:

- Ta nghe công tử gọi, lập tức chạy tới.

Ngữ âm của y cũng ồm ồm, chỉ có ánh mắt là rất sắc bén, nhìn Thiên Hạ Đệ Thất một cái, nói:

- Là người này sao?

Nói xong liền hừ lạnh một tiếng.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Cao thúc thúc, người này chỉ còn lại nửa cái mạng, ngài chữa cho hắn đi!

Cao Phi dường như rất không vui:

- Chữa cho người này? Đây mà xem là người sao? Trong thành ngoài thành, không biết có bao nhiêu cô gái tốt trong sạch bị hắn làm nhục, không biết có bao nhiêu hảo hán bị hắn lấy đi tính mạng. Cứu hắn làm gì?

- Tôi cũng không biết nguyên do.

Trần Nhật Nguyệt cũng cảm phần bất bình nói:

- Đối lại là tôi, tôi cũng chẳng muốn cứu hắn.

Cao Phi nhìn sang Diệp Cáo. Diệp Thiết Kiếm lập tức giải thích:

- Không liên quan đến tôi, tôi chỉ ước gì một kiếm giết chết hắn.

Cao Phi lập tức hiểu được.

- Đó là ý của Vô Tình đại bố đầu?

Cao Phi phì cười nói:

- Dù sao, y luôn luôn thiên cơ khó lường, ta không hiểu được huyền cơ của y, nhưng những gì y làm đều đúng đắn.

Chợt nghe một giọng cười hào sảng cất lên:

- Đã là đúng, còn không mau đi làm, đứng chặn ở thang khiến người ta không lên xuống được. Tiểu Phi Điểu, đừng khoe khoang nữa, người còn thiếu ta một tháng tiền phòng đấy.

Cao Phi thở dài một tiếng nói:

- Thôi được, không hiểu cũng phải cứu, ai bảo ta thiếu ân tình của đại bố đầu.

Sau đó y quay người cao giọng nói:

- Mạnh chương quỹ, người bớt đặc ý đi, ta đâu phải thiếu người. Người còn chưa tính là đại lão bản, ta chỉ xem như là thiếu bạc của đại lão bản Ôn Lục Trì.

Thực ra trong cửa tiệm Danh Lợi Quyển, Thất Hảo Quyền Vương chỉ có thể xem như là một “chương quỹ”. Người thật sự bỏ tiền mở tiệm này, lại nảy ra ý tưởng xem sai dịch bổ đầu của Lục Phiến Môn, nha môn là đối tượng buôn bán, tất cả đều do Lục Trì tiên sinh Ôn Mễ Thang của Lão Tự Hiệu, người thích mở nhà trọ dịch trạm nhất một tay sắp đặt. Cho đến khi đứng vững ổn định, lại bắt đầu biến chất thành nơi của các lộ nhân mã, kỹ nữ đào kép. Ôn Lục Trì vẫn như lệ thường “thành công lui thân”, lại đi kinh doanh khai sáng một cửa tiệm khác của y.

Nghe nói gần đây y vừa ý một cửa tiệm mặt tiền khác trong kinh thành, cho rằng là nơi tuyệt vời để làm ăn mở quán trọ. Đáng tiếc nơi đó rất phức tạp, thế lực các phương chiếm cứ, hơn nữa còn không ngừng tranh chấp. Chủ nhân vốn có không chịu nhường ra, khiến cho y vẫn không tìm được cửa vào, nhưng vẫn luôn rình mò chờ đợi, không chịu từ bỏ.

Người nói chuyện đứng trên bậc cao nhất của thang lầu, chính là “Thất Hảo Thần Quyền” Mạnh Tương Lữ.

Kỳ quái là Thất Hảo Quyền Vương dùng thần quyền nổi danh này, một đôi quyền chẳng những không lớn như cái bát, ngược lại còn rất nhỏ, rất xinh xắn, quả thật có phần nho nhã yếu đuối. Trên đốt tay cũng không gồ lên, ngay cả cổ tay cũng nhỏ bé thanh tú hơn người thường, khiến người ta nhìn thấy lại lo lắng cho y nếu không để ý, đánh vào lại gãy tay của mình.

“Tiểu Điểu” Cao Phi lại có dáng dấp cao lớn uy mãnh, quả thật khôi ngô vạm vỡ, hơn nữa khuôn mặt đầy thịt, không hề “tiểu điểu” (chim nhỏ) chút nào. Cũng không biết vì sao hắn lại lấy ngoại hiệu là “Tiểu Điểu”. Có điều Cao Phi lại là bằng hữu tốt của Mạnh Tương Lữ, cũng là cộng tác tốt, chiến hữu tốt. Hai người còn có một đặc điểm chung, đó là hiện giờ đều làm việc cho Ôn Lục Trì, trước kia đều từng chịu ân nghĩa của Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bổ.

- Đừng tranh luận chuyện này nữa!

Mạnh Tương Lữ bức tức nói:

- Trước tiên đưa người lên phòng số mười chín, trấn áp thương thế của hãn rồi tính sau!

Sau đó y thấp giọng nói nhanh một câu:

- Có người cùng tiến vào.

Lúc y nói chuyện, ánh mắt còn liếc ra cửa lớn một cái.

Dáng vẻ của y rất thanh tú, giọng điệu cũng hào hoa nho nhã, nhưng ánh mắt lại nghiêm nghị có uy.

Cao Phi lập tức hiểu ý, cùng với Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt kẹp tay kẹp chân Thiên Hạ Đệ Thất, trước tiên đưa hãn vào phòng cuối lầu hai.

Vừa đưa người vào phòng số mười chín, Diệp Cáo liền quay đầu đi ra cửa phòng, lại dặn dò Trần Nhật Nguyệt:

- Người hộ pháp cho Cao thúc, ta đi ngăn cản!

Cao Phi ngạc nhiên hỏi:

- Người muốn làm gì?

Diệp Cáo bức tức nói:

- Đi đối phó với kẻ đuổi theo chứ làm gì!

Mạnh Tương Lữ đột nhiên hỏi:

- Các người bắt tên này tới đây là trái với pháp luật?

Diệp Cáo thật thà nói:

- Nhưng hãn là một kẻ xấu...

- Vậy là được rồi.

Mạnh Tương Lữ ung dung nói:

- Hãn là đại ác nhân, các người lại là người của Lục Phiến Môn, bắt hãn là đúng, vậy hoạt động của chúng ta là không phạm pháp, đúng không?

Trần Nhật Nguyệt vừa nghe, lập tức giành trả lời:

- Rất đúng. Chúng ta chỉ làm chuyện tốt, quyết không phạm pháp.

Mạnh Tương Lữ nghe được câu trả lời này, rõ ràng rất cao hứng:

- Vậy không phải được rồi sao. Nếu chúng ta làm chuyện tốt, vì dân trừ hại, các người tiến vào Danh Lợi Quyền, lại có kẻ xấu đuổi theo đến cửa, đương nhiên phải do chúng ta ứng phó.

Y mỉm cười hỏi ngược lại Diệp Cáo:

- Tiệm này do ai quản lý?

Diệp Cáo đành phải đáp:

- Ngài.

- Vậy thì đúng rồi.

Mạnh Tương Lữ rất thông thả nói:

- Tiệm này là của ta, quyền này cũng là của ta. Có người tới cửa gây gổ, đương nhiên cũng là chuyện của ta.

Diệp Cáo suy nghĩ một chút, vẫn không yên lòng:

- Công tử bảo chúng tôi cố gắng không để liên lụy đến người khác. Bọn họ đã nhắm vào chúng tôi, nên để tôi xuống giải quyết.

Lúc này, bọn họ đã nghe được một trận xôn xao dưới lầu.

- Không.

Mạnh Tương Lữ cũng kiên quyết nói:

- Đã đi vào Danh Lợi Quyền, chính là chuyện của ta.

Cao Phi ở một bên cũng nói:

- Cũng là chuyện của ta.

Mạnh Tương Lữ hỏi lại một câu:

- Các người có biết ta với công tử nhà người có giao tình gì không?

Trần Nhật Nguyệt xưa nay nhanh nhạy, liền kéo Diệp Cáo đi, cười bồi nói:

- Vâng vâng vâng, Lão Tứ luôn không có não, nào có chuyện đi vào nhà người ta tranh làm gia trưởng, thật không có não, đừng trách, đừng trách, hẳn chỉ là thích phô trương mà thôi.

- Ta phô trương?

Diệp Cáo vừa nghe, lập tức thù mới hận cũ cùng nhau kéo tới, chỉ vào chiếc mũi lệch của mình, căm tức nói:

- Người là kẻ không chịu trách nhiệm, nhất gan sợ phiền phức.

Mạnh Tương Lữ và Cao Phi nhìn nhau cười một tiếng. Một người nghĩ “tuy là người bên cạnh đệ nhất danh bổ nổi tiếng thiên hạ, nhưng dù sao vẫn còn trẻ, lòng háo thắng mạnh”. Một người lại nghĩ “tuy là kiếm đồng được Vô Tình dạy dỗ, nhưng vẫn còn non nớt, chưa học được sự lạnh lùng của Vô Tình, vui giận không hề đổi sắc, thâm trầm bình tĩnh, cao thâm khó lường”.

Nhìn thấy hai người đã tranh cãi mặt đỏ tới mang tai, đã động chân khí, Mạnh Tương Lữ vội khuyên nhủ:

- Diệp tiểu ca anh dũng hơn người, vai sắt gánh vác, Trần tiểu huynh đệ hiểu được đại thể, thông tình đạt lý, đều là thiếu niên hào hiệp tài giỏi.

Trần Nhật Nguyệt chợt hỏi:

- Không phải Mạnh lão bản nói muốn đối phó với người tới à? Sao vẫn còn ở đây?

Mạnh Tương Lữ cười ha hả.

- Các người không biết sao?

Cao Phi dùng giọng điệu khoa trương hỏi ngược lại:

- Thông thường mà nói, cho dù có người vào trong quyền này gây chuyện thị phi, thậm chí động thổ trên đầu thái tử, Mạnh chương quỹ cũng rất ít khi tự mình ra tay xử lý.

Diệp Cáo mở to hai mắt hỏi:

- Tại sao?

Cao Phi “sắp xếp” Thiên Hạ Đệ Thất lên giường, đồng thời nói:

- Bởi vì phía dưới còn có hai người.

Diệp Cáo chú ý mỗi động tác của y:

- Ai?

- Một người là Hà giáo chủ.

Cao Phi bắt mạch cho Thiên Hạ Đệ Thất, cẩn thận quan sát thương thế của hắn:

- Một người là Ngư cô nương.

Trần Nhật Nguyệt chợt hỏi:

- Hà giáo chủ chính là Hòa Tinh Đô Đầu năm đó danh chấn kinh sư, ngoại hiệu Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái, Hà Xa?

Cao Phi đã bắt đầu cầm máu cho Thiên Hạ Đệ Thất:

- Chính là y.

Trần Nhật Nguyệt cũng nhìn động tác Cao Phi đắp thuốc, lại hỏi:

- Ngư cô nương mà ngài nói, có phải là Ngư Thiên Lương, đại tỷ của Ngư Đầu, Ngư Vĩ?

Sau khi Cao Phi nhìn thương thế của Thiên Hạ Đệ Thất, thần sắc trở nên nặng nề, vừa giải huyết đạo cho hắn, vừa thờ ơ đáp:

- Đúng.

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy lại yên tâm nói:

- Vậy chúng ta lo lắng uống công rồi.

Ngay cả Diệp Cáo nghe vậy cũng nói:

- Đã có bọn họ thì không sao rồi.

Mạnh Tương Lữ ở bên cạnh nói:

- Hai vị huynh đệ hiểu được thì tốt. Có Ngư cô nương và Hà giáo chủ ở đây, trời sập xuống cũng có bọn họ chống đỡ.

Trần Nhật Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm nói:

- Đúng vậy, chúng ta không có gì phải lo lắng nữa...

Đột nhiên Diệp Cáo ra tay, như tia chớp điểm vào ba huyệt đạo của Thiên Hạ Đệ Thất đang mất máu quá nhiều, hôn mê bất tỉnh.

Hắn đột nhiên ra tay, cũng không nói tiếng nào, khiến Cao Phi đang cạo thịt vụn bôi vết thương cho Thiên Hạ Đệ Thất cũng kinh hãi.

- Làm sao... hắn chỉ còn thoi thóp một hơi, các người làm vậy để làm gì?

Trần Nhật Nguyệt thông thả nói:

- Không sao. Thiên Hạ Đệ Thất này làm ác không hối cải, xảo trá hung tàn. Vừa rồi Cao thúc thúc vì muốn chữa trị cho hắn, trước tiên phải làm huyết mạch thông suốt, cho nên mới giải huyết đạo của hắn. Nhưng vì an toàn, Lão Tứ lại điểm vào ba huyệt đạo không ảnh hưởng quá nhiều đến việc chữa trị, tránh để hắn một khi tỉnh táo lại đột nhiên gây loạn, khiến Cao thúc thúc và Mạnh lão bản bị tai bay vạ gió. Trước đó không nói là sợ tên ác đồ này đề phòng. Xin thứ lỗi!

Hắn nói như vậy, khéo léo có chừng mực, giống như hắn đã sớm biết Diệp Cáo sẽ ra tay, hơn nữa còn giống như hắn và Diệp Cáo cũng chưa từng tranh cãi.

Cao Phi và Mạnh Tương Lữ lại nhìn nhau một cái. Một người thầm nghĩ “đừng xem thường bọn họ”. Một người thầm nói “quả nhiên danh bất hư truyền, dưới tay danh tướng không có kẻ yếu”.

Trần Nhật Nguyệt vén tay áo lên, lấy ra một chiếc hộp châm cứu, đến gần giúp Thiên Hạ Đệ Thất cầm máu, nói:

- Nào, để tôi giúp Cao thúc thúc một tay.

Cao Phi hứng thú nhìn tiểu tử còn chưa thành niên này:

- Hà, người cũng biết y thuật...

Diệp Cáo ở bên cạnh lại nói:

- Tên này luôn không học theo gương tốt, nhưng phàm là châm cứu, xoa bóp, vết thương, dược thảo, y lý, thông khí, cạo gió, dùng tinh thạch chữa bệnh, thuật thôi miên... hẳn đều hiểu một chút, có thể sẽ giúp được cho Cao thúc thúc.

Nghe vậy, cũng giống như hẳn và Trần Nhật Nguyệt chưa hề tranh chấp.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 62 – Đại Tỷ Lớn.

D

ướn lâu có khoảng mười bảy mười tám bàn, có người uống rượu, có người uống trà, có người dùng cơm, có người dùng đồ ăn. Có người lại không ăn không uống gì cả, chỉ tìm một cái ghế ngồi xuống ở đây. Không lâu sau, nếu là nam tử độc thân thì sẽ có nữ tử lắng lơ đến trò chuyện, nếu không thì sẽ có các loại tin tức truyền đến truyền đi. Có điều, tin tức thật sự trọng đại và có một không hai đều phải dùng bạc để mua.

Thiên hạ không có cơm rượu bao ăn, cũng không có tin tức hàng đầu được nghe miễn phí.

Người truyền bá tất nhiên là có mục đích khác, nếu không thì cũng vì tiền.

Có ăn, có uống, có sắc, có tin tức, cộng thêm trên lầu có “phòng trọ trang nhã”, có “cho thuê tính giờ”, nửa canh giờ chỉ ba tiền tám, thuận tiện như thế khiến mọi người đều cầu như khát nước. Đây cũng là cách tiêu tiền ăn chơi do Lục Trì tiên sinh phát minh ra.

Danh bất hư truyền, gian phòng quả thật là “trang nhã”, ít nhất giường đệm gối chăn quan trọng mỗi ngày đều giặt và thay đổi.

Đồ ăn cũng ngon, có cay, có ngọt, có nóng, có mát, có lạnh, thậm chí ăn vào bổ người, bổ thận và tráng dương đều có đủ.

Huống hồ còn có rượu.

Có đủ tất cả, thứ không nên có cũng có, thậm chí có người còn thừa dịp ở đây bán xuân dược và thuốc mê.

Hôm nay, nơi này, đang có một người.

Người này đang bán thuốc mê hồn.

Người này họ Ngư, tên Thiên Lương, là một cô gái. Người ở khu vực này, nếu không quen gọi nàng là “Ngư đại tỷ”, cũng gọi nàng là “Hảo Thu cô nương”. Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì một câu thơ “như kim thức đắc sâu tư vị... khước đạo thiên lương hảo cá thu” (hôm nay mới biết sâu tư

vị... lại bảo trời êm đẹp cảnh thu). Nàng thích ngâm nga cảm thán, cho nên mọi người đều mượn chuyện này gọi nàng là “Hảo Thu”.

Nàng tuổi gần ba mươi, nhưng quả thật “xinh đẹp như trời thu mát mẻ”, môi hạnh, eo liễu, răng đều, mày như núi xa, đúng là không một thứ gì không đẹp, không một thứ gì không quyến rũ, còn có làn thu ba lưu chuyển không ngừng, ngón tay mềm như hẹ mùa xuân, gương mặt sáng trắng như phù dung. Tuy những khách quen giàu có thường tặng nàng phi thúy trầm cài, vòng tóc châu ngọc, nhưng nàng lại không thích đeo, không bao giờ trang điểm rực rỡ, chỉ thích cài hoa trên đầu, lấy làm cao hứng, thích đỏ thì đỏ, thích tím thì tím. Nhưng nàng thích nhất là cài hoa trắng, tự nhiên hợp lẽ, yêu kiều như hoa, đẹp đến mức khiến người ta có cảm khái sinh tử ly biệt, nhìn thấy không tiếc.

Đẹp đến thanh nhã, đẹp không dung tục, không giống như nữ tử trần tục bình thường. Nếu là người từ bên ngoài đến, còn thật không dám tin nàng lại là đại tỷ, đại thủ lĩnh của nữ tử giang hồ ở nơi này, tuy không bao giờ bán thân, nhưng cũng là chỗ dựa của những cô gái trắng hoa.

Nghe nói, sở dĩ nàng có thể trở thành đại tỷ lớn của nữ tử gió trắng ở khu vực này, là vì mấy nguyên nhân.

Thứ nhất, nàng có lòng hiệp nghĩa. Bởi vì thích giúp người, thích đánh bất bình, thích lo chuyện bao đồng, chỉ cần nàng không chết, nhất định sẽ trở thành lãnh tụ, chỗ dựa trong lòng mọi người.

Thứ hai, nàng hung dữ. Ai hung dữ với nàng, nàng sẽ càng hung dữ với người đó. Loại tình hình này thông thường sẽ có một mặt tương phản, đó là ai tốt với nàng, nàng sẽ càng tốt với người đó. Như vậy sẽ rất dễ xảy ra một hiện tượng, đó là lấy nàng làm trung tâm kết bầy kết đảng, tự thành một nhóm.

Thứ ba, nàng có công phu phi phạm. Đương nhiên, không có thân thủ tốt, loại người như nàng đã sớm chết một trăm năm mươi hai lần rồi. Nhưng “công phu” của nàng, nghe nói không chỉ là trên tay, dưới chân, mà ngay cả trên giường, gần người cũng rất lợi hại. Có điều, người từng thử không nói, người biết không nhiều, người phỏng đoán lại nói chuyện cho vui mà thôi. Nữ nhân trong Danh Lợi Quyền, có ai không thích suy đoán, nói thị phi?

Thứ tư, nàng cũng có chỗ dựa. Đương nhiên, cũng giống như không có thân thủ tốt, nữ tử giống như nàng làm sao sống được? Nàng thường ở trong Danh Lợi Quyền, tất nhiên là háo danh háo lợi, điểm này Ôn Lục Trì thành toàn cho nàng, ngoài ra còn có đám đồng liêu bằng hữu “Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa, “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, “Tiểu Điều” Cao Phi, “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, “Phá Sơn Dao Khách” Ngân Thịnh Tuyết ủng hộ. Nhưng đặc biệt nhất, cũng đồn đãi nhiều nhất, mọi người cũng thích nhất nghe nhất là một người khác.

Nghe nói, người ở sau lưng ủng hộ Ngư Thiên Lương không phải ai khác, chính là lão tam trong Tứ Đại Danh Bồ, Truy Mệnh.

Ngư Hảo Thu là hồng nhan tri kỷ của y.

Truy Mệnh lại là bạn thân chí cốt của Ngư cô nương.

Liệu có chuyện lạ hay không? Có lẽ không ai biết rõ. Nhưng khi lời đồn được truyền đi, mọi người đều nguyện ý tin đó là thật. Bởi vì lời đồn về danh bồ tang thương và mỹ nữ phong trần kia, thật sự khiến người ta cảm thấy tình hoài lãng mạn; mà những kẻ địch luôn công kích Tứ Đại Danh Bồ, cũng vừa lúc tìm được cái cớ, mắng y là tác phong bừa bãi, không có đạo đức.

Nhắc tới đoạn “quan hệ” này, có người dò hỏi, Ngư cô nương không nói đúng, cũng không nói sai. Còn về Truy Mệnh, nhắc tới Ngư Hảo Thu thì y chỉ khẽ cười, khuyên người ta uống rượu.

Cũng không ai biết rốt cuộc thật giả thế nào. Nghe nói chỗ dựa thật sự của nàng vẫn là Lục Trì cư sĩ, cũng không chỉ là Truy Mệnh, mà là một đại gia tộc to lớn.

Có lẽ, Truy Mệnh chỉ vui với việc bị người khác lợi dụng, Ngư Thiên Lương cũng vui với việc có một nhân vật như Truy Mệnh làm chỗ dựa.

Nhưng mọi người đều có thể kết luận một chuyện, bất kể Truy Mệnh có phải là tình nhân của Ngư cô nương hay không, nhưng y nhất định không biết Ngư cô nương đang chào hàng thuốc mê của nàng khắp nơi.

Nếu như Truy Mệnh biết, còn để mặc cho nàng làm như thế, vậy đúng là hết nói.

- Đây, không được rồi.

Ngư cô nương vừa nhìn thấy người xuất hiện ở cửa lớn, liền sửa sang dung mạo, quyến rũ yêu kiều đi đến, nói:

- Hôm nay lại có khách thưa đến.

Ý của “khách thưa”, bình thường là chỉ khách hiếm thấy, nhưng cũng cách gọi khác của “khách không mời mà đến”.

Nếu như là vậy, “khách thưa” không chỉ một người, mà là bốn người.

Bốn người này lẽ ra là tướng mạo đường đường, uy vũ bức người, hơn nữa vừa nhìn cách ăn mặc đã biết lai lịch phi phàm, khí phách đầy đủ. Nhưng thoát nhìn dáng vẻ lại có phần buồn cười.

Tại sao?

Bởi vì bốn người này, một người đeo một chiếc bọc mắt, trở thành “người một mắt”; một người đeo một chiếc bọc miệng, trở thành “người bịt mặt”; một người lại càng quái hơn, trên đầu đội một chiếc nón cỏ lớn của Mã Liên pha, bên nón có vải đen buông xuống, trở thành “người không mặt”; còn có một người không mang gì cả, không che mặt, không che miệng, cũng không đội mũ, nhưng mỗi khi đi một bước, ngũ quan trên mặt lại dồn vào với nhau, vặn vẹo biến hình, giống như rất tổn sức, trở thành “người mặt quái”.

Ngư Thiên Lương vừa thấy bốn người liền bước tới nghênh đón.

Nhưng Ngư Đầu, Ngư Vĩ lại đi trước nàng một bước, đến chào hỏi khách:

- Khách quan, mời ngồi!

- Trước tiên uống chén trà cho ấm áp bụng, hay là làm mấy cân rượu trước?

Người đeo bọc miệng hừ lạnh một tiếng.

Người mặt quái kia đột nhiên mở miệng, giống như đang cười, nhưng nụ cười này của hắn khiến cho gương mặt càng quái dị, khiến người ta phát lạnh.

Người nói chuyện là người mang vải đen trên mặt kia:

- Tiểu huynh đệ, các người mấy tuổi?

Ngư Đầu đáp:

- Ta tuổi khỉ, ta thích nhảy nhót nhót nhót.

Ngư Vĩ cũng đáp:

- Ta là dê nhỏ, be he be he.

Hai người đều có cá tính hoạt bát, vừa trả lời vừa làm động tác của dê và khỉ. Những người khách bình thường đều sẽ cảm thấy thân thiết, vui vẻ, cũng sẽ cho nhiều tiền hơn một chút.

Không ngờ, bốn người kia lại chẳng hề tán thưởng sự khôn lanh của hai đứa trẻ này. Chỉ nghe người mang vải đen trên mặt kia kêu mấy tiếng quái dị, nói:

- Nếu còn trẻ như vậy đã chết thì thật đáng tiếc.

Sau đó hăn hỏi lại hai đứa trẻ đã bị hù dọa kia:

- Hiểu chưa?

Ngư Đầu xem ra đã minh bạch.

Ngư Vĩ hiển nhiên cũng đã hiểu.

Người mặt quái kia bỗng lên tiếng.

Cơ mặt của hăn vặn vẹo, cất tiếng cũng quỷ quái như vậy, giống như thanh tuyến cũng bị vặn vẹo:

- Chúng ta... tới đây... không ăn... không uống... không ngồi... chỉ tới mượn... phòng...

Hăn nói chuyện cực kỳ tốn sức.

Người nghe càng tốn sức hơn.

- Các người... dẫn chúng ta... lên lầu... đi...

Người mặt quái dùng giọng khó nghe tiếp tục đe dọa:

- Nếu như không dẫn... hoặc là hét lên... hoặc cảnh báo... chúng ta... lập tức... vặn đầu... các người xuống... một cái cho chó ăn... một cái... tự chúng ta tới... ăn.

Sau đó hăn cũng hỏi một câu:

- Nghe... đã... hiểu... chưa?

Người mang khăn che mặt kia cũng lạnh lùng thêm vào một câu:

- Mọi người yên tâm, chúng ta giết người, mặc kệ nơi này có công sai bố khoái, nha dịch chấp lại, đều không quản được chuyện của chúng ta, không phán được tội của chúng ta.

Hai đứa trẻ đều bị dọa sợ.

Mọi người nghe vậy, trong lòng cũng sợ hãi.

Xem ra bốn người này mang theo thù sâu hận lớn đến đây, trắng trợn muốn gây chuyện.

Ngư cô nương đi đến gần, vừa cảm thấy quen mắt, vừa cảm thấy xa lạ. Người đeo bọc mắt kia lại dùng một con mắt giận dữ căm hận nhìn nàng, trừng mắt với nàng, giống như muốn moi hai con mắt của nàng ra, nuốt vào trong bụng.

Tựa như có thù oán rất lớn.

- Các người muốn mượn phòng sao?

Bất kể người tới là thần thánh phương nào, nàng là đại tỷ lớn ở đây, trông thấy hai tiểu tử và mọi người đều bị hù dọa, nói gì cũng phải lập lại trật tự:

- Xin lỗi, phòng trên lầu đã đầy khách hết rồi.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 63 – Tiểu Nữ Tử.

N

gười không mặt kia nghe vậy liền nói:

- Đây khách rồi? Vậy những kẻ vừa mới đi lên không phải là người sao?

Mọi người lập tức minh bạch.

Ngư cô nương cũng đã hiểu được bọn họ đến vì mục đích gì.

Cho nên nàng đáp:

- Là người.

Người không mặt bước tới trước một bước, hùng hổ dọa người:

- Bọn họ là người, chúng ta cũng là người. Bọn họ có thể mượn phòng, sao chúng ta lại không thể?

Ngư cô nương cười.

Nàng cười lên rất gian xảo, giống như một con cá.

Đương nhiên là loại cá rất xinh đẹp, rất động lòng người, cũng rất ưu mỹ.

Một loại cá mà người nhìn thấy rất muốn hôn, rất muốn ăn, nhưng nhiều nhất là muốn che chở cho nàng, thay nước, đổi vại, đào giun cho nàng.

- Nhưng bọn họ là bệnh nhân.

Ngư cô nương bổ sung:

- Bệnh nhân là rất người đáng thương. Chỗ chúng ta tuy đã đầy khách, nhưng đối với bệnh nhân, người bị thương, vẫn có ưu tiên.

Sau đó nàng dùng đôi mắt quyến rũ và xinh đẹp nhìn bọn họ thân thiết, hơn nữa còn dùng giọng điệu xinh đẹp và quyến rũ nói với bọn họ:

- Các người đương nhiên không phải là bệnh nhân. Các người người mạnh ngựa khỏe, cường tráng đến mức có thể khiến tất cả tiểu nữ tử đều xin tha xin chết.

Nam nhân bình thường quyết không chịu nổi sự quyến rũ và xinh đẹp của nàng.

Chịu nổi giọng nói của nàng, cũng không chịu nổi sóng mắt của nàng; chịu nổi đôi môi của nàng, cũng không chịu nổi nét đẹp của nàng. Nói tóm lại là

không chịu nổi sự mê hoặc của nàng.

Nhưng hôm nay lại rất kỳ quái.

Bốn người này đương nhiên đều là nam nhân, bởi vì bọn họ nhìn thấy Ngư cô nương cau mày tươi cười, nũng nịu uốn éo, cùng với một bước nhướng mày một bước mỉm cười, bảy con mắt đều phát ra ánh sáng rất mãnh liệt, thậm chí là rất thèm khát.

Nhưng bốn người này đều không phải là nam nhân, bởi vì bọn họ không có “phản ứng” tiếp theo.

Chỉ có người mặt quái kia nói với giọng khó nghe:

- Người không thấy sao? Chúng ta đều từng trúng kịch độc... chúng ta... cũng là... bệnh nhân...

Ngư cô nương mỉm cười nói:

- Nhưng bọn họ ngoại trừ bệnh nhân, còn có công nhân (người của công môn). Chỗ chúng ta rất nguyện ý chiêu đãi công nhân bị bệnh, những người khác cũng không được ưu đãi như vậy.

Bất cứ người nào, sau khi nghe được câu này hẳn là đều biết khó mà lui.

Nhưng bốn người này lại không.

Người bịt mặt kia cuối cùng lên tiếng, có thể vì đeo bọc miệng, cho nên ngữ điệu của hắn còn khó nghe, khó phân biệt hơn khẩu âm của người mặt quái kia:

- Chúng ta cũng là... công nhân... mọi người đều ăn cơm công môn... Vì sao bọn họ có thể ở... còn chúng ta không thể?

Ngư cô nương biết người tới không thiện, người thiện không tới, xem ra mấy người này đã quyết dây dưa đến cùng.

Bất kể trong lòng nghĩ thế nào, trên mặt nàng vẫn luôn nở nụ cười mê người:

- Các người cũng là người ăn cơm công môn... vậy thì thất kính... Chỗ chúng ta có nhiều công sai đại ca, nha môn đại gia, sao hình như ta chưa từng gặp qua bốn vị...

Chợt nghe một tiếng hừ lạnh.

Người phát ra tiếng hừ là người một mắt có thù sâu như biển kia.

Ngư cô nương chỉ cảm thấy trong lòng hơi sợ, nhất thời cũng không nói được nữa.

Người bịt mặt kia hừ hừ hà hà nói:

- Vậy là người nhất định không cho chúng ta mượn phòng?

- Trừ khi.

Trên mặt ngư cô nương vẫn nở nụ cười mê chết người:

- Bốn vị có thể chứng minh thật sự là công nhân... nếu không thì thứ lỗi cho ta...

Hứng thú của nàng đột nhiên trỗi dậy, tiến đến gần giống như muốn tổ cáo chuyện quan trọng bí mật gì đó, nhỏ giọng nói rõ ràng:

- Thực ra mượn phòng hay không thì có gì gấp? Không bằng để ta giới thiệu. Bốn vị đại gia đi lại trên giang hồ, dù sao cũng nên mang theo một chút bảo bối để tiện làm việc. Chỗ ta có đồ tốt để bán.

Bốn người kia nhìn nhau một cái, giống như đều cảm thấy hứng thú. Một người hỏi:

- Là đồ chơi gì? Hàng giả hàng dỏm thì không cần.

Ngư cô nương vội thừa gió bẻ măng, rủ rủ nói:

- Đại gia có muốn mỹ nữ vừa thấy đã yêu, tự lao vào lòng không? Chỗ ta có “mỹ nữ thoát y phấn”, bảo đảm chỉ cần rải trước mặt mỹ nữ, ôn hương ngọc mềm, hưởng thụ như thần tiên. Chỗ ta còn bán “kỳ dương phấn”, một khi trúng phải toàn thân ngứa ngáy khó gãi, đến lúc đó bất kể là nam hay nữ, còn không nằm chắc trong tay...

Người không mặt rất hứng thú hỏi:

- Thứ này lại mới mẻ... Còn thứ gì lợi hại hơn không? Nói nghe thử xem!

Ngư cô nương cũng nói đến hăng say:

- Có rất nhiều. mộng hân dược, mê hồn hương, ma túy yên, mê hồn tể, tử mẫu ly hồn tán, xuân tình dược... chỗ ta đầy đủ cả, muốn có là có. Sở hữu một gói, làm gì tùy thích, sung sướng như tiên. Còn có tráng dương dược, kim thương bất đảo đan, Mạnh Khương Nữ đại khốc tể, biến á phương, thất minh thiếp, còn có nghênh diện đảo phòng thân dược, gặp người thương người, gặp vật thương vật. Nào nào nào, còn có một loại cao đường phấn ngửi vào lập tức ngủ đi, một loại nương thân tán thấy sắc là ngất, một loại

chiêu phong dẫn điệp tửu gặp người đẹp là tràn đầy sức sống, dùng qua rồi chắc chắn sẽ lại tìm ta. Hàng tồn của ta không nhiều, không mua thì hết đấy. Là bằng hữu mới cho biết, chỗ tiểu nữ tử ta đây còn bán thiên niên bí phương, vạn niên yếu quyết, thông linh phù, đằng không pháp, định thân chú, nhiếp thần đại pháp, mê hồn mật, xuyên tường pháp, yểm nhãn pháp, ẩn hình hoàn, phùng ác nhân khẩu nhãn pháp, cử trạch phi đằng mộc, điểm thạch thành kim mộc, yêu tiên nữ hành hoan tác lạc ma phù, điên long đảo phượng thần chú, thôi bối thôi xa kỳ công... cung ứng có một không hai, nếu như nơi khác có, nhất định là làm nhái... Thấy bốn vị đại gia hợp ý, tiểu nữ tử đây mới mạo hiểm cho biết.

Người không mặt nghe vậy cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cảm thán nói:

- Nghe ra, người cũng đã mạo hiểm rất lớn.

Người bịt mặt lại hoài nghi:

- Có điều, dựa vào một tiểu nữ tử như người, từ đâu lấy được nhiều bí mật bất truyền, thủ pháp gia truyền như vậy?

Người mặt quái cũng lấp bắp nói:

- Lỡ may... người bán là... thuốc... thuốc... thuốc giả, chúng ta không phải... rất... thiệt thòi sao?

Sắc mặt Ngư cô nương cũng bắt đầu biến đổi, nụ cười cũng có vẻ khiên cưỡng.

Nhưng nụ cười khiên cưỡng cũng lộ ra một vẻ đẹp khiên cưỡng, hơn nữa rất nhanh nàng lại tươi cười, chẳng những đã khôi phục tự nhiên, thậm chí còn trôi chảy hơn.

- Thứ ta bán đương nhiên là thuốc thật.

Nhưng ba quái nhân ban đầu muốn mượn phòng, sau đó nói mình là bệnh nhân, sau lại tỏ rõ mình là công nhân, hiện nay lại tỏ ra hứng thú với những thứ thuốc cổ quái linh tinh kia, rốt cuộc vẫn còn hoài nghi:

- Người tìm được thuốc ở đâu?

- Chúng ta dựa vào gì để tin người?

- Một tiểu nữ nhân, liệu có bao nhiêu bản lĩnh?

Ngư cô nương vẫn tươi cười đầy mặt, nhưng một người khác bên cạnh nàng đã không nhìn được, bước nhanh tới. Chỉ thấy người này trên trán có mấy

nếp nhăn, một chiếc răng nanh hơi lộ ra ngoài môi trên, nhưng vóc người xem như là hoàn hảo, tướng mạo đường đường, chen vào nói:

- Thuốc mà cô ấy bán là do ta cung cấp.

Bốn người đồng loạt quan sát hẩn, hỏi:

- Người là ai?

Người nọ nhú mồm một cái, không kiên nhẫn nói:

- Ta họ Hà.

Người bịt mắt mơ hồ nói:

- Hà? Hà cái gì?

Người không mắt cũng nói:

- Ta không biết người.

Người không mắt nói càng lớn:

- Ta mặc kệ người họ gì!

Trán người nọ nhăn lại thành một chữ “hỏa” (火). Người cô nương vội cười bồi nói:

- Đừng... đừng đừng đừng nổi giận...

Nàng đến gần bốn người nhỏ giọng nói chuyện:

- Bốn vị gia môn, chỗ tiểu nữ tử bán thuốc gì chứ? Những thứ không dám công khai này, chữ gì là nổi danh nhất? Đương nhiên là “Hạ Ngũ Môn” và “Hạ Tam Lạm”... mà y lại họ Hà... Bốn vị gia môn là ông lớn quen đi lại trên giang hồ, chắc sẽ biết chứ.

Nàng nói như vậy, bốn người hình dung cổ quái, cố ý gây rối kia hoàn toàn tỉnh ngộ:

- Hạ Tam Lạm Hà gia! Hẩn là cao thủ của Hạ Tam Lạm Hà gia?

Nói đến những dược vật bùa chú thấp hèn này, còn môn phái nào quyền uy hơn Hạ Tam Lạm Hà gia?

Nếu như có, đó chính là Hạ Ngũ Môn và Hạ Cửu Lộ.

Có điều người của Hạ Ngũ Môn họ Niếp, còn người của Hạ Cửu Lộ thì thành tựu chưa lớn bằng hai nhà trước, hiện giờ người tới lại mang họ “Hà”.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 64 – Người Không Răng.

B

Ốn quái nhân kia trên mặt luôn “che đông giấu tây” , vừa biết đối phương cũng là nhân vật hàng đầu trên giang hồ, thái độ lập tức bất đồng, thậm chí xét về lễ độ còn rất khác biệt.

Con người chính là như vậy, trước kính áo lụa sau đó kính người, cũng chính là trông mặt mà bắt hình dong.

Nhưng “trông mặt mà bắt hình dong” cũng có chỗ tốt. Nhìn trang phục của hã, liền biết phẩm vị của hã; quan sát lời nói và việc làm của hã, có thể dự đoán được hành vi của hã; xem xét khí phách của hã, liền biết được địa vị và thành tựu của hã. Kỳ thực, tướng học cũng có thể xem như một loại phương pháp quan sát sắc mặt và suy đoán tâm ý đối phương, trông mặt mà bắt hình dong.

Thực ra nhìn bề ngoài để đánh giá con người có hơi nịnh bợ, nhưng cũng có khuôn mẫu nhất định. Cho dù không dùng hình dáng của đối phương để phân biệt tốt xấu, ít nhất cũng sẽ nhìn vào danh tiếng, địa vị của đối phương để có thái độ ứng phó. Nếu như thái phó đương triều đưa thiệp mời cho người, Vương Lão Hồ ước hẹn uống rượu với người, mức độ coi trọng sẽ có khác biệt.

Do đó, nổi danh sẽ có thể mượn danh tiếng để thu lợi.

Nhưng đại danh đại lợi luôn là họa phúc đi kèm. Danh và lợi là cùng một kí hiệu, cùng một vòng tròn.

Nổi danh có thể nhờ đó mưu lợi, đồng dạng có lợi cũng có thể mua được danh tiếng.

Nhớ kỹ, là dùng lợi đổi danh, nhưng nổi danh chưa chắc đã có danh dự.

Danh dự là thứ không thể mua được, công danh vạn thế luôn rất công bình.

Bởi vì nó là “hàng không bán”.

Có điều, chữ “danh” này có lúc là con dao hai lưỡi, trung gian không phân biệt. Vì vậy có người lưu danh bách thế, cũng có người tiếng xấu muôn đời.

Chuyện tốt đương nhiên có thể vang xa, chuyện xấu cũng có thể truyền đi ngàn dặm.

Trong võ lâm cũng như vậy, chỉ cần người chuyên tâm vào một loại võ công, tâm pháp hoặc bí quyết, nhất định sẽ có thành tựu.

Ngư cô nương vẫn đang cười.

Nàng vừa cười vừa liếc nhìn vật hình dài trên tay đối phương.

Người mặt quái nói tiếp.

- Chúng ta đã từng nghe, Ngư cô nương chuyên bán xuân dược, mê hương, thôi tình yên... đúng không?

Hắn vừa nói, vừa tháo xuống một vật đang đeo trên lưng.

- Mọi người đều biết, Hạ Tam Lạm chế tạo những thứ thuốc này, lợi hại nhất, nổi tiếng nhất, cũng hữu hiệu nhất.

Ngư cô nương cười, nhìn vật trên tay đối phương giống như thuốc nhưng không phải thuốc, giống như tiêu nhưng không phải tiêu, dùng vải nhưng bọc lại.

- Cho nên, Ngư Thiên Lương cộng thêm Hà Xa Đô Đầu, nhất định là bán đồ tốt.

Ngư Thiên Lương cười khanh khách nói:

- Điều này là đương nhiên. Đảm bảo sau khi các người dùng qua nhất định sẽ trở lại tìm tiểu nữ tử. Đây gọi là ăn rồi sẽ tìm về dư vị.

Cơ mặt của người mặt quái không ngừng vận vẹo, co giật:

- Đương nhiên, đã có được chỗ tốt, nếm qua ngon ngọt, sẽ không quên được người.

Ngư cô nương nói:

- Vậy không phải được rồi sao. Hàng thật đúng giá, tin vào ta luôn có chỗ tốt.

Trên mặt người mặt quái chợt hiện lên gân xanh rồi biến mất, một lúc sau lại đỏ bừng mặt giống như đang gắng gượng:

- Đồ của người hơi mắc một chút.

Ngư cô nương vẫn đang cười, nhưng nụ cười lại như dường như có phần khổ sở:

- Đúng là hơi đắt một chút, nhưng các đại gia không trả nổi sao? Chỉ cần diều dụng vô cùng, vậy thì vượt qua giá trị rồi.

Người mặt quái thuận miệng hỏi:

- Món “nhất xuy định tình yên” kia bán bao nhiêu?

Ngư cô nương đáp:

- Sáu lượng một ống.

Người mặt quái nói:

- Người ra giá trên trời rồi.

Ngư cô nương nói:

- Người cũng có thể xuống đất trả tiền.

Người mặt quái:

- Tiền nhiều hay ít không phải là vấn đề, chỉ xem hàng có tốt hay không.

- Ta đã nói rồi.

Ngư cô nương lại chuyển sang nụ cười oán hờn quyến rũ:

- Các đại gia sẽ không sợ giá bao nhiêu...

Sau đó nói nhỏ:

- Nếu như muốn hàng thượng hạng... loại “nhất phún phát tình tể” kia có thể rót vào trong ống thuốc Lào, thổi vào mặt người khác, lập tức sẽ lao vào lòng gọi ca ca. Chỉ là mỗi ống nhiều hơn sáu lượng mà thôi.

Người mặt quái cười nói:

- Sáu lượng bạc?

Ngư cô nương trung thực không khách sáo:

- Vàng.

Người mặt quái xì một tiếng, lại hỏi:

- Tổng cộng là sáu lượng bạc, sáu lượng vàng?

Ngư cô nương đáp càng nhanh:

- Tổng cộng là mười hai lượng vàng.

Người mặt quái hà một tiếng:

- Mười hai lượng vàng, người thật biết kiếm tiền.

Ngư cô nương cười một tiếng:

- Có loại đầu người, mười hai thùng vàng còn không mua được; có loại cô nương, hai mươi thùng vàng cũng khó làm nàng gật đầu.

Người mặt quái trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Nghe ra cũng không tính là quá đắt.

Ngư cô nương nhoèn miệng cười:

- Ta đã sớm nói rồi, đồ của ta luôn có giá trị.

Lần này là người bịt mặt nói:

- “Nhất phún phát tình tể”? Đồ chơi mới gì thế? Cũng phải xem thử hàng trước.

Ngư cô nương lấy ra một thứ giống như ống sáo, phía trên điêu khắc hoa ngọc lan và thược dược, chung quanh có giấy đỏ điểm xuyết trông giống như cầu vồng hay mây, đưa đến trước mặt bọn họ lắc lắc.

Người bịt mặt nhìn một chút, muốn đưa tay cầm lấy.

Ngư cô nương rút tay lại, cười mê người, chìa tay ra.

- Thế nào?

- Một tay vàng, một tay hàng.

Người bịt mặt dường như hơi do dự:

- Xem ra, nó không có vẻ đáng giá như vậy...

Ngư cô nương liếc hắt một cái, bực tức nói:

- Nể mặt đại gia lắm mới cho biết, đây là phát minh mới nhất của Hạ Tam Lam, nhờ Hà đại ca nên mới có thể lấy được sản phẩm mới này đến tay. Nếu như người không mua, vậy thì nhìn lầm đánh mất bảo bối rồi.

Người bịt mặt cũng phụ họa:

- Vậy thì thật đáng tiếc.

Lần này lại đến phiên người không mặt nói:

- Có điều, vật này nhìn có vẻ quen quen.

Ngư cô nương lại giống như cười không nổi.

Người không mặt lại nói tiếp:

- Vật này hình như chúng ta còn từng dùng qua.

Người mặt quái kẻ xương người họa:

- Dùng rồi hình như cũng không có công hiệu như cô ta nói.

Sắc mặt ngư cô nương đã hơi trắng bệch, cắn môi.

Người bịt mặt lại thêm vào một câu:

- Không có công hiệu như vậy, nhưng lại có công hiệu khác.

Người không mặt phụ họa:

- Công hiệu gì?

Người bịt mặt đột nhiên đưa tay kéo bọc miệng của mình xuống, mở miệng lớn, dùng tay chỉ vào miệng mình, giận dữ hét một câu:

- Lại có thể biến ta thành người không răng.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 65 – Mua Cá Tặng Dao.

N

gư cô nương ngơ ngác nhìn cái miệng lớn cháy đen của hăn, bên trong đã không còn mấy cái răng, làm sao cũng không nặn ra được một chút nụ cười. Người nọ chỉ vào cái miệng môi trên đã không thấy hai miếng lớn, môi dưới thiếu đi một mảng lớn, ngay cả lưỡi cũng chỉ còn lại một nửa, còn một nửa giống như bị chính hăn nuốt vào trong bụng. Chẳng trách hăn nói chuyện lại mơ hồ không rõ như vậy.

Hóa ra người bị mặt lại là một người miệng nát.

Miệng của hăn giống như bị người ta nhét vào một ống thương nhọn, hơn nữa còn ra sức khuấy động.

Người miệng nát kia hỏi:

- Người... còn nhận ra ta không?

Ngư Thiên Lương ngơ ngác chờ ra.

Hà Hỏa Tinh bên cạnh nhìn chăm chú một lúc, không nhận được hỏi:

- Hăn là ai?

Ngư cô nương lắp bắp nói:

- Người... người là kỳ chủ của Chính Hoàng kỳ... Hoàng nhị gia?

Người nọ há mồm, nhìn giống như cười thắm, lại giống như gào khóc không ra tiếng:

- Ta chính là một trong tứ đại kỳ chủ dưới trướng Long Bát thái gia, nắm giữ hoàng kỳ, Hoàng Hôn.

- Người...

Ngư cô nương kinh ngạc:

- Người...

Nhất thời lại “người” không ra, cũng “người” không tiếp được.

- Người còn nhớ Hoàng Hôn?

Một đại hán không mặt khác quát lên:

- Vậy ta thì sao?

Hắn dùng một quyền đánh rớt nón cỏ lớn Mã Liên pha trên đầu mình, cũng vén khăn che mặt lên, lộ ra một khuôn mặt thối rửa, tả tơi, mục nát đến mức giống như có con bọ sắp từ chui ra từ trong những vết thương ghẻ lở kia, gầm lên:

- Ta là ai? Người nhận ra không?

Ngư cô nương còn chưa tỉnh hồn, lại nhìn thấy khuôn mặt này, không nhịn được kêu lên một tiếng, lui lại một bước, đập vào ngực “Hỏa Tinh Đồ Đầu” Hà Xa.

- Người...

Lần này nàng cuối cùng vẫn nói một chữ “người”.

- Chẳng lẽ người là Hồng Kỳ đường chủ... Chung... Chung đại ca?

Người mặt nát kia giật dử cười mấy tiếng:

- Hà, hà! Người còn nhớ sao? Hiếm có hiếm có.

Hà Xa đảo cặp mắt kỳ quái, hỏi:

- Hắn là ai?

Ngư cô nương khẽ thở dài một hơi:

- Hắn... hắn là...

Sau đó mới cố trấn định nói:

- Hai người bọn họ, một người là “Thái Dương Toản” Chung Ngo, một người là “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn.

Hà Xa ngạc nhiên nói:

- Ồ? Chẳng phải đều là ái tướng của Long Bát thái gia, kỳ chủ năm giữ tứ kỳ, được người trong võ lâm xưng là “Tam Chinh Tứ Kỳ”?

Ngư cô nương hít một hơi lạnh:

- Chính là bọn họ, chính là bọn họ.

Hai người khác, người một mắt vẫn dùng con mắt hoàn hảo nhìn chăm chăm vào Ngư Thiên Lương, người mặt quái lại cố sức gian khổ kêu lên:

- Nếu người đã nhận ra bọn họ, chắc cũng nhận ra hai chúng ta chứ?

Ngư cô nương nhìn người quái dị cơ mặt co rúm, gương mặt vặn vẹo, ngũ quan chen vào với nhau, chỉ không dám nhìn quái nhân một mắt kia, thở dài một tiếng xa xăm, nói:

- Nếu hai người bọn họ, một người là Hoàng Hôn, một người là Chung Ngộ, vậy đại gia người chắc hẳn là “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ, đại gia hẳn nếu không bất ngờ thì là “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh rồi.

Hà Xa lẩm bẩm:

- Tốt, tốt, đều tốt rồi, tốt cũng tốt.

Quái nhân vốn có bốn người.

Người mặt quái “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ nói chuyện cực khổ nhất, tốn sức nhất.

Người bịt mặt “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn nói chuyện không rõ ràng nhất, ngôn ngữ mơ hồ nhất.

Người không mặt “Thái Dương Toản” Chung Ngộ có gương mặt khiến người ta nhìn thấy sợ hãi nhất, nhưng nói chuyện lại rõ ràng nhất.

Chỉ có người mặt “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh là ít nói chuyện nhất.

Hắn đúng là không nói chuyện.

Hiện giờ hắn đã nói.

Câu đầu tiên của hắn giống như nói với chính mình, lại giống như bắt chước giọng điệu của Hà Xa:

- Rất tốt, rất tốt, nhận ra cả thì tốt.

Sau đó câu thứ hai của hắn là nói với Ngư cô nương:

- Chúng ta là khách hàng cũ, đúng không?

Ngư cô nương chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, miễn cưỡng cười nói:

- Xin lỗi, vừa rồi bốn vị đều che mặt, trùm đầu, tiểu nữ tử nhất thời trí nhớ kém, không nhận ra bốn vị đại gia.

Lợi Minh chỉ lạnh lùng nói:

- Cũng vì nhất thời không nhận ra, người mới định bán những món đồ chơi kia cho chúng ta, đúng không?

Cũng không biết vì sao, trong số bốn người thì Lợi Minh có hình dáng sạch sẽ, gọn gàng nhất, thứ duy nhất thiếu sót cũng chỉ là một con mắt, nhưng khi Ngư cô nương bị hắn nhìn vào, lại cảm thấy cả người không được tự nhiên; khi hắn mở miệng nói chuyện, nàng cũng sẽ cảm thấy sờn tóc gáy.

Nàng duyên chuyển gượng cười nói:

- Nếu là khách quen, trước tiên chào hỏi một tiếng, mọi chuyện chúng ta đều có thể thương lượng mà.

Lợi Minh nói:

- Chúng ta? Chúng ta đều biến thành hình dáng này, không có mặt mũi gặp người nữa, đành phải dứt khoát che mặt, tránh bị người ta chê cười.

Ngư cô nương cố gắng nặn ra một nụ cười:

- Ai cười các người... ai dám cười các người?

Lợi Minh nói:

- Nên cười, nên cười, chúng ta quả thật rất đáng cười.

Ngư cô nương cố gắng cười tự nhiên một chút:

- Các người là hào kiệt tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, cả ngày cầm đao động thương, khó tránh khỏi sẽ bị tổn thương một chút. Tuy bị thương trên mặt, nhưng vẫn khoẻ mạnh uy vũ, tăng thêm chiến tích, còn có mị lực hơn một số nam tử hán, có gì đáng cười chứ.

Lợi Minh nói:

- Ta nói chúng ta đáng cười, là vì hình dáng của chúng ta trở nên như vậy, rơi vào tình cảnh này, cũng không phải vì chiến đấu giang hồ, tranh cường háo thẳng, tử võ giao chiến.

Lúc này Ngư cô nương nói gì cũng không cười nổi:

- Vậy xảy ra thế nào?

Một con mắt của Lợi Minh lập loè phát sáng, đó là ánh sáng hung ác.

- Người hỏi ta?

- Đúng vậy.

- Người muốn biết?

- Đúng vậy.

Trong mắt Lợi Minh phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đó là ánh sáng sắc bén.

- Được, để ta nói cho người biết, Ngư cô nương!

Lợi Minh nói

- Chúng ta sở dĩ biến thành quái vật người không giống người, quỷ không giống quỷ, hoàn toàn là nhờ ơn của người, bởi vì người!

Hắn gằn từng chữ từng câu:

- Lần đó, bởi vì chúng ta nghe người giới thiệu, mua đồ của người, mới rơi vào kết cục như vậy!

Lúc này, rất nhiều thực khách, trà khách đều bị kinh động, tiến đến gần, tò mò nghe ngóng, xì xào bàn tán:

- Là chuyện gì vậy?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Trong hồ lô của Ngư cô nương rốt cuộc bán thuốc gì, khiến người ta biến thành thảm trạng như vậy?

Người tới nghe ngóng có hai ba người ăn mặc như nha dịch, bồ khoái, còn có hai ba người có lẽ là phụ trách văn thư, đô giám gì đó, trong đó có một người trung niên ăn mặc cao quý, cử chỉ nho nhã, ân cần hỏi:

- Hảo Thu cô nương, cô đã làm chuyện gì với những người này, khiến bọn họ tức giận như vậy?

Ánh mắt Ngư cô nương xoay chuyển, đảo qua bốn người, cười nói:

- Nghe bốn vị nói, tôn dung của đại gia trở nên như vậy, đều là do ta làm hại?

Lợi Minh chỉ đáp một chữ:

- Đúng.

Ngư cô nương nói:

- Nhưng từ trước đến giờ ta chưa từng ra tay làm hại bốn vị. Bốn vị lão gia rơi vào tình cảnh như vậy, chắc hẳn là vì mua đồ của ta rồi?

Lần này Lợi Minh cũng chỉ đáp hai chữ:

- Đương nhiên.

Ngư cô nương ôn nhu, ôn hoà, ôn dung hỏi:

- Vậy các người đã mua thứ gì của tiểu nữ tử ta? Sao lại biến thành hình dáng như vậy?

“Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh mở miệng nhe răng, bỗng nhiên nén cơn giận dữ, muốn nói lại thôi.

“Thái Dương Toản” Chung Ngộ không nghe thì thôi, vừa nghe lập tức mắng lên:

- Người còn dám nói! Ta xxx mẹ người! Người còn không biết xấu hổ nói ra! Lần đó chủ nhân nhà chúng ta bảo chúng ta mua một chút “chính bài

như ngư đắc thủy, trường dạ bất hưu hoàn”, bà nội người, người lại nhân cơ hội giới thiệu với huynh đệ chúng ta một số hàng riêng. Một người dùng thử “kim bài châu hương thiết ngọc yên”, một người giới thiệu “tân lệ kê ô cầu đạo ngũ ma tán”, một người lại giới thiệu con mẹ nó cái gì “lão chiêu bài vi sở dục vi tông tâm sở dục ngọc quỳnh tương”, còn một người chính là Lợi lão tứ của chúng ta, người lại miễn phí tặng cho một gói “Lão Tự Hiệu khẩu hàm chủy phún nhất tiết thiên lý, nhất châm kiến huyết, nhất chiêu liễu hoàng phong vĩ hậu đình”... Kết quả, xxx muội muội người, lại biến chúng ta thành bộ dáng này!

Ngư cô nương lại cười hì hì nói:

- Đừng xxx mẹ ta, muội muội ta, tiểu nữ tử ta ở đây, các đại gia nếu không hài lòng, muốn xxx thì cứ xxx tiểu nữ tử là được.

Người mặt quái “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ kia giận dữ nói:

- Được, đồ kỹ nữ, xxx người! Đợi một lát bảo đảm xxx người đến chết đi sống lại, chết rồi còn không sống lại được!

Hắn giận dữ, nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều.

Ngư cô nương giống như đã nhìn quen cảnh tượng này, nghe quen những lời này, chỉ nói:

- Người nói ghê gớm như vậy, ta cũng đành bội phục. Có điều, lúc ta bán cho các người vẫn là đồ tốt, sao lại biến bốn vị khách quý các người thành... bộ dạng này?

Người che mặt (hiện giờ đương nhiên cũng không che mặt nữa) Hoàng Hôn oán trời trách người, mơ mơ hồ hồ, vừa giận vừa hận nói:

- Hừ, người còn dám nói! Cái gì “kim bài châu hương thiết ngọc yên”, ta đặt ở bên miệng thổi vào trong cửa sổ, “bụp” một tiếng, lại nổ tung trong miệng ta... cả miệng đầy máu, răng rơi sạch hết, gần như cả gốc lưỡi cũng không còn... may mắn không bị người ta bắt được đánh chết tại chỗ.

“Thái Dương Toàn” Chung Ngộ cũng tức giận nói:

- Sau khi mua những thứ mà người giới thiệu, bốn huynh đệ chúng ta mỗi người đi thử một chút... Ta mới rải “tân yểm kê minh cầu đạo ngũ ma tán” về phía đối phương, “vù” một tiếng, rõ ràng không có gió, rầm cũng không có một cái, lại bay ngược về phía ta, mặt của ta liền biến thành như vậy...

Ta còn chưa tính, người cho lão tam cái gì “Lão Tự Hiệu hàm huyết phún nhân nhất xúc tức phát nhất châm huyết cái gì đỉnh”? Vừa dài vừa phiền phức, ta cũng không nhớ hết! Hắn phun vào kẻ địch, kết quả lại bắn vào mắt mình, thiếu chút nữa đã xuyên qua não, may mắn tránh được một mũi... có điều một con mắt xem như đã phế... Người thật ác độc!

Hắn vừa nói xong, lại đến phiên “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ giành nói:

- Con yêu phụ người! May mà chúng ta dùng thử trước, nếu không giao cho Bát gia, thương tổn đến ngài, chúng ta còn đầu trên cổ sao? Đồ kỹ nữ chết tiệt xấu xa, người hại chúng ta thật thảm! Cái gì “lão chiêu bài vi sở dục vi tông tâm sở dục ngọc quỳnh tương”, ta đổ vào trong rượu, đi tới nhìn thử, ả kỹ nữ kia không ngã, lại “phụt” một tiếng há miệng phun ra, hoàn toàn phun vào mặt ta... hừ, khuôn mặt ta liền trở nên như vậy! Sau đó bốn sư huynh đệ chúng ta tập trung lại, mới biết đều trúng phải kế của đồ kỹ nữ người. Hôm nay chúng ta đến đây để tính sổ, lại mua một món hàng thật.

Ba người nói tạp nham như vậy, người nghe cuối cùng cũng hiểu được hơn phân nửa. Có người hơi biểu thị đồng tình, nhưng phần lớn mọi người lại âm thầm cười trên nỗi đau của người khác, có người còn không nhin cười được.

Ngư cô nương lại mím môi, ung dung không vội hỏi một câu:

- Gia môn hôm nay còn muốn mua hàng của tiểu nữ tử sao?

- Mua.

Lúc này người một mắt “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh mới lên tiếng:

- Ta mua cá.

Ngư cô nương duyên dáng cười một tiếng:

- Vậy mua cá phải tặng đao rồi...

Nàng lại cười tủm tỉm nói:

- Thứ người muốn mua là mạng của tiểu nữ tử đúng không?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 66 – Mua Dao Tặng Cá.

N

gười đương nhiên phải đền mạng!

Lợi Minh hung hãn nói:

- Chỗ này buôn bán thuốc giả hại người, cũng phải đóng cửa tịch thu!

- Tịch thu? Tịch thu cho ai?

Bỗng nghe một thương nhân nho nhã lịch sự nói:

- Tịch thu cho các người?

Sau đó y vẫn nho nhã lịch sự nói:

- Các người nói tịch thu là tịch thu, đóng cửa là đóng cửa, lấy việc công làm việc tư, không bằng dứt khoát phóng hỏa đốt nhà, công khai cướp bóc còn gọn hàng hơn.

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn giận dữ:

- Người... người là ai... liên quan gì đến người... dám nói chuyện với chúng ta như vậy?

“Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa ở bên cạnh đã tỏ ra lười nhác, không nhin được nói:

- Y à? Y cũng không phải là gì, chỉ là chương quỹ ở nơi này, người ta thường gọi là “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, người có thể gọi y là Mạnh Khương Nữ cũng được. Dù sao, nếu các người muốn đóng cửa tịch thu tiệm của y, y sẽ khóc đến rung trời, khóc đổ cả trường thành.

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn dĩ nhiên từng nghe đến đại danh của “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, thái độ hung hăng càn quấy lập tức giảm đi phân nửa, nhưng vẫn khá ngang ngược:

- Người là... chương quỹ?

- Đúng thế.

- Đã vậy... nếu không muốn bọn ta đóng cửa bắt người... vậy thì rút sang một bên đi!

- Rút cũng được, chỉ là có một chuyện ta không hiểu.

Mạnh Tương Lữ nhất định là một người đã trải qua nhiều tình cảnh lớn, bởi vì chỉ có người giang hồ từng gặp tình cảnh lớn, mới có thể thần khí an nhàn, nhã nhặn phân rõ phải trái dưới tình hình giương cung bạt kiếm như vậy.

“Thái Dương Toàn” Chung Ngộ cũng từng nghe đến thanh danh của “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, vì vậy cố nén cơn giận, khuyên nhủ:

- Chúng ta làm việc... không cần người hiểu... người hiểu chưa?

Hắn cảm thấy câu này đã vô cùng hợp lý, rất biết lẽ phải.

Mạnh Tương Lữ cũng rất ôn hòa nói:

- Ta hiểu rồi. Chỉ là có một chuyện, trước khi các người làm việc nhất định phải biết.

Bốn tên cao thủ Chung Ngộ, Hoàng Hôn, Ngô Dạ, Lợi Minh chỉ muốn báo thù, vốn không thêm để ý tới. Nhưng bọn họ lập tức phát hiện, trong tiệm dù là khách ăn, khách ở, hay là tiểu nhị, giúp việc, thậm chí là quan nhân, sai dịch, tiêu sư, nghệ kỹ, ca xướng, nhìn thần sắc dường như không một người nào đứng về phía bọn họ. Nếu như đối chọi không kiêng nể, cho dù hậu đãi của bọn họ đủ cứng, e rằng cũng sẽ gặp phiền toái. Cho nên lúc này “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ mới bất đắc dĩ nói:

- Người nói đi!

- Tiệm nhỏ này là do ta mở, khách quen đến đây đều có một quy củ bất thành văn.

- Cái gì quy quy quy... củ củ?

- Đó là công đạo. Chỗ chúng ta muốn đánh nhau, đòi nợ hay giết người, đều nhất định phải có công đạo. Thậm chí người có thể ở đây dùng thủ đoạn bẩn thỉu trèo lên, nhưng chỉ cần bị chúng ta phát hiện người dùng con đường bất chính, chúng ta sẽ lập tức đánh người xuống, hơn nữa bảo đảm trèo càng cao thì ngã càng đau. Đây chính là quy củ của bọn ta.

Sau khi Chung Ngộ nghe xong, liền cười lạnh nói:

- Quy củ tốt. Nhưng ả ta bán thuốc giả hại sư huynh đệ chúng ta trước, ta chỉ muốn ả ta trả lại một công đạo.

Mạnh Tương Lữ hỏi ngược lại:

- Vậy chuyện mà ta không hiểu có thể nói ra được rồi. Tại sao các người đang yên đang lành lại muốn mua thuốc của cô ta?

Bốn người nhất thời cứng họng không nói được.

Chỉ có “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh đã sớm đề phòng câu hỏi này, vì vậy là người đầu tiên đáp lời:

- Là ả ta... dụ chúng ta mua...

Còn chưa nói xong, Hà Xa đã không kiên nhẫn cắt ngang:

- Cô ấy dụ là các người mua ngay? Các người mua làm gì? Còn không phải là muốn mê gian phụ nữ nhà lành, ám toán anh hùng hảo hán? Trong võ lâm có đại trượng phu đội trời đạp đất nào lại dùng mách khéo này? Trên giang hồ có nhân vật quang minh chính đại nào lại dùng thủ đoạn như vậy? Các người rõ ràng có ý đồ bất chính, manh tâm bất lương, mới dùng trăm phương ngàn kế mua những thứ hàng này.

Bốn người bị nói đến sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, hình dáng vốn đã khó coi càng trở nên khó chịu.

Mạnh Tương Lữ vẻ vui vẻ hoà nhã nói:

- Chắc là như vậy đúng không? Bốn vị thèm muốn những món hàng lợi hại mà Ngư cô nương giới thiệu, muốn chiếm tiện nghi lúc giao thủ với người khác, kết quả lại chịu thiệt thòi lớn. Chuyện này trách được ai?

Bạch Nhiệt Thương, Lạc Nhật Xử, Thái Dương Toàn, Minh Nguyệt Bạt nhất thời không thể trả lời. Lại là Ngư Đầu lên tiếng trước:

- Xem ra, bốn vị đại gia này nói gì cũng có danh tiếng trên quan đạo, nhưng thủ đoạn lại không bằng cả bọn trộm cắp trên hắc đạo. Bọn họ mua những thứ đó, mục đích là muốn không chiến mà thắng, nhiếp phách câu hồn, còn chẳng muốn động một đao một thương. Đây là quan gia gì chứ, ta khinh!

Ngư Vĩ nói tiếp:

- Ta thấy bốn vị đại gia đã ghê gớm như vậy, càng đừng nói đến cấp trên của bọn họ. Cái gì Long Bát thái gia, không phải uy danh vang lừng thiên hạ sao? Lại còn bảo thủ hạ của hãn mua loại hàng này. Làm gì ấy nhỉ? Hử? Ta nhổ vào!

Bốn người giận đến mức mặt phát nổ, da phát đen, tay phát rung, miệng phát run, nhất thời cũng nói không nên lời.

Hà Xa tức giận nói:

- Ta thấy, tâm tính bất nghĩa, tâm địa bất lương, bây giờ mua phải hàng giả, tự mình chuốc khổ, vậy cũng xem là đáng kiếp. Còn dám tới đây, muốn bị đánh sao?

Mạnh Tương Lữ cười ha hả nói:

- Thực ra bốn vị có lẽ cũng không biết. Ngươi cô nương quả thật bán thuốc giả trong tiệm của ta, chuyện này ta biết, hơn nữa luôn luôn nhắm một mắt, mở một mắt, để cô ấy tùy ý...

“Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ giận dữ:

- Người... người... người... lại... biết rõ... ả... ả... cũng...

Mạnh Tương Lữ thừa nhận không e dè:

- Ta đương nhiên biết, còn khích lệ cô ấy làm như vậy. Bởi vì những kẻ tới tìm mua loại hàng này đều không phải người lương thiện, tâm địa hiểm độc. Loại người này, chúng ta không tới giáo huấn, mượn chuyện này để cảnh cáo, chẳng lẽ thật sự để bọn chúng mua được hàng thật, khiến cho những người tốt, hảo hán, cô nương tốt gặp phải tai ương sao?

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn giận đến giậm chân, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương, mắng:

- Người... người... đều do người làm...

Mạnh Tương Lữ thản nhiên nói:

- Thằng thản mà nói, ta chẳng những là chủ quầy của nơi này, còn là một thành viên của Dụng Tâm Lương Khố xã, cũng là đệ tử của Tượng Tị tháp ... Chúng ta không làm loại chuyện này thì ai sẽ làm? Đương nhiên việc đáng làm thì phải làm.

Ngươi cô nương cười hì hì nói:

- Chuyện này còn phải nói sao. Có một số người thấy ta là hạng nữ lưu, không chịu tin tưởng, thế là tiểu nữ tử liền đưa Hà Đô Đầu ra. Hà giáo chủ là người đứng đầu một giáo trong Hạ Tam Lạm, y vừa đứng ra, những người vốn chỉ tin tiểu nữ tử ta ba phần đều biến thành tám phần, mọi người liền móc tiền thấy hàng là mua. Đoạn sau chỉ có một câu, ai dùng thì kẻ đó sẽ gặp phải tai ương, xui xẻo. Ta à? Vừa lúc thay trời hành đạo. Ai dùng những món đồ chơi tà đạo này, trước tiên sẽ bị trúng tà. Ta không lấy mạng

bọn họ, chỉ làm cho bọn họ nát miệng nát mặt, hủy dung hủy mạo, đã xem như niêm tình ông trời có đức hiếu sinh rồi. Các người còn phải dập đầu tạ ơn đây.

Kỳ chủ “tứ kỳ” hai mặt nhìn nhau, đều trố mắt ra.

Một lúc sau, một người mới thử hỏi:

- Hóa ra... chỗ này của các người là hắc điểm?

- Không.

Mạnh Tương Lữ lập tức giải thích:

- Nơi này của ta sáng sủa rõ ràng, quang minh chính đại, sao lại là hắc điểm.

Một người khác thở gấp nói:

- Hóa ra là... các người chuyên làm chuyện... hại người này!

- Đúng.

Hà Xa nói:

- Chúng ta chuyên hại những kẻ muốn hại người.

- Được, được, được...

Có một người đang muốn nói mấy câu hung ác, cơ mặt lại vắn vẹo, nhất thời không nói được, chỉ nói ba chữ “được”.

Chỉ có Lợi Minh âm âm trầm trầm, oán oán hận hận nói:

- Các người không sợ người ta quay lại báo thù sao?

- Báo thù? Đến đây đi, dài dòng làm gì!

Hà Xa không nói hai lời, vén tay áo lên:

- Người cho rằng cầm cây đao tới, ở đây sẽ đưa người con cá mặc cho người giết sao? Vào được nước ăn được cay, qua được sông không sợ đá trơn. Muốn đánh thì cứ tới đây, mời!

Không ngờ Lợi Minh lại bình tĩnh nói:

- Người chọc chúng ta cũng không có lợi. Bối cảnh của chúng ta hùng mạnh, người đông thế lớn, hưởng hồ tại kinh sư có ai không nhìn sắc mặt của chúng ta để đối đãi? Chúng ta bị biến thành bốn gương mặt quái dị, chuyện này có thể tạm bỏ qua, nhưng trước tiên người phải giao ra một người, mọi sự mới có thể thương lượng.

Mạnh Tương Lữ cũng bình tĩnh hỏi:

- Giao người? Giao ai? Ta cũng không kết giao bằng hữu.

Lợi Minh cười lạnh nói:

- Người không cần làm bằng hữu với chúng ta, còn không chịu giao bằng hữu của người ra?

Mạnh Tương Lữ chỉ cười không đáp.

“Thái Dương Toàn” Chung Ngộ lại nổi nóng quát lên:

- Cho người mặt mũi mà người không cần, đúng là muốn bị đánh. Vừa rồi khách lên phòng rõ ràng là bị người bắt cóc, cái hắc điểm này của người không làm chuyện gì tốt. Còn không mau giao người ra đây, đây đưa cái gì. Tứ gia môn chúng ta một khi ra tay, bảo đảm gà chó không còn.

Mạnh Tương Lữ nghe vậy, liền cười nói với Ngự cô nương:

- Có đúng không? Ta đã sớm đoán bọn họ đến là vì tên u hồn không mũi kia mà.

Hà Xa lại ngáp một cái:

- Không đánh sao? Ta phải về ngủ rồi.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 67 – Người Thiện Bị Cá Khinh.

B

ạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ giận đến mức giọng nói cũng run rẩy:

- Các người... giao người... có giao hay không?

Ngư cô nương quỵến rũ yêu kiều hỏi:

- Giao có lợi ích gì?

Ngô Dạ vừa nghe, biết có thể thương lượng, liền nói:

- Giao, chuyển này liền tạm... tạm... tạm thời... tha cho người... Nếu như... nếu như không giao... hừ... hừ... hừ...

Cặp mắt Ngư cô nương lạnh lợi, con ngươi đen nhánh sáng ngời đảo một vòng, liếc về phía Ngư Đầu Ngư Vĩ, nói:

- Nếu quả thật giao người, người sẽ tha cho chúng ta lần này...

Ngư Đầu hiểu ý, liền nói tiếp:

- Thế nhưng chỉ tha một lần, lần tới vẫn sẽ đến tính sổ.

Ngư Vĩ cũng lập tức đáp lời:

- Nói cách khác, cuối cùng vẫn phải tính sổ, chỉ sớm hay muộn mà thôi.

Ngư Đầu nói tiếp giống như đọc ca dao:

- Tính muôn tính sớm, còn không bằng tính sớm xong sớm. Ít nhất hôm nay chúng ta đều ở đây.

Ngư Vĩ cũng tiếp lời giống như hát điệu “hoa sen rụng”:

- Nếu không, lỡ có ngày ở đầu phố cuối phố, chúng ta sơ ý lơ là, bị người ta đâm một kiếm, chém một đao, vậy thì không cần tính nữa rồi.

Ngư Đầu nói:

- Vươn đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao, nhưng hôm nay nếu giao người thì lại mất đạo nghĩa.

Ngư Vĩ nói:

- Buôn bán lỗ vốn như vậy, người có làm không? Người có chịu không?

Người nói thử xem!

Ngư Đầu nói:

- Làm. Chỉ có kẻ ngốc mua thuốc trúng nhằm thuốc giả, dùng xuân được gặp phải xuân được quá hạn mới làm như vậy.

Ngư Vĩ nói:

- Không làm. Cái loại trộm cắp muốn phun khói mê, hạ thuốc mê, còn có thể làm được chuyện gì chứ.

Hai người kẻ xướng người họa, lại khiến tứ đại kỳ chủ gần như muốn nổ tung.

Chung Ngộ giận dữ nói:

- Người biến chúng ta thành như vậy, há có thể vì ơn huệ nhỏ bé mà hãy bỏ qua cho các người. Bỏ qua cho các người hôm nay, đã xem như niệm tình ông trời có đức hiếu sinh, nể mặt Lục Trì tiên sinh lắm rồi, cũng coi như để Mạnh lão bản dễ làm người làm việc.

Ngư cô nương, Ngư Đầu, Ngư Vĩ đều cười.

Ngư Hảo Thu nói:

- Xem ra, hôm nay người không phải muốn tha cho chúng ta, mà là không muốn dùng một cây gậy trúc đánh người trên thuyền, khiến cho người một thuyền đều phản lại người. Ôn đại lão vốn không dễ chọc, cộng thêm danh tiếng của Mạnh chương quỹ, các người dù sao cũng phải kiêng kị ba phần bảy phần. Các người muốn cứng rắn, chỉ sợ cứng rắn không nổi, cho nên muốn mọi người thiếu các người cái tình này, sau đó chấp tay chiếm được tiện nghi. Kết quả còn không phải vẫn muốn lấy mạng tiểu nữ tử sao?

Lần này Ngư Vĩ nói trước:

- Thực ra, bọn họ chỉ có bốn người, tuy rằng có chỗ dựa, nhưng cũng không lớn gan đến mức dám chiến đấu với toàn bộ đồng đạo trong Danh Lợi Quyền, cho nên đành phải lấy lùi làm tiến.

Ngư Đầu dường như không thích Ngư Vĩ giành nói trước, bèn đính chính:

- Đó là lấy tiến làm lùi, không, là lấy công thay thủ. Đám ác nhân bọn họ trước tiên cáo trạng, còn chuyện thân là người trong quan phủ, lại lén dùng công quỹ mua thuốc và ám khí hại người thì bỏ qua không nói. Lại còn vu khống người khác bán thuốc giả cho hắn, tới chỗ này viện cớ hỏi tội, thật ra là muốn bắt người cướp tù phạm... đây không phải là...

Lời còn chưa dứt, Chung Ngộ đã tức giận cắt lời:

- Chúng ta là đường đường chính chính, phụng lệnh cấp trên tới áp giải đào phạm về nha môn, nào giống các người lén lén lút lút, che che giấu giấu!

- Nếu thật như thế, vậy thì quá tốt rồi.

Mạnh Tương Lữ cười ha hả, giống như “lòng dạ lão nhân rất sượng”, lên tiếng hòa giải:

- Nếu là như vậy, các người hãy bấm báo với nha môn, chiếu theo thủ tục, xin quan phủ phái người cầm hải bổ công văn tới bắt phạm nhân đi!

Bốn quái nhân nhất thời cứng họng.

- Thế nào?

Hà Xa lại không nhin được thúc giục:

- Nếu không có, không làm được, vậy ta phải về ngủ ba trăm hồi đây.

- Không lấy ra được sao?

Ngư cô nương híp mắt cười nói:

- Hóa ra chuyện tróc nã yếu phạm chỉ là bốn vị buột miệng nói bừa, mượn công trả thù riêng?

Lần này Lợi Minh đã giận tím mặt, quát lên:

- Con mẹ ngươi! Người thiện bị người khinh, lần này lại bị cá lừa! Chúng ta đã chịu thương thương, tiên lễ hậu binh. Con yêu phụ ngươi, còn có hai đứa tôm tép miệng còn hôi sữa kia, cho rằng có thể tự cao tự đại sao! Ta xxx muội muội ngươi! Các người không giao người ra, chúng ta sẽ đi lên bắt!

- Thật sao!

Lần này trong mắt Hà Xa lại phát ra ánh sáng khác thường:

- Cuối cùng cũng có thể đánh nhau rồi.

Không ngờ “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn lại dùng một tay giữ “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh lại, khuyên nhủ:

- Lão Tứ, đừng kích động! Chúng ta không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật. Người của Lão Tự Hiệu không thù không oán với chúng ta, đệ tử của Danh Lợi Quyền cũng có không ít người là thành viên nòng cốt của Tượng Tị tháp. Chúng ta là hảo hán không chịu thua thiệt trước mặt, trước tiên chiếm cái lý rồi lại nói.

Lợi Minh nghe vậy, lại có thể nén giận, chỉ cảm phần bất bình nói:

- Hừ! Bọn chúng cũng không nên ép người quá đáng. Nói cho người biết, chỉ cần Long Bát đại gia ra lệnh một tiếng là có thể san bằng cửa tiệm nhỏ nhỏ này...

Ngư cô nương nghe vậy, đột nhiên biến sắc, vội kéo tay áo Mạnh Tương Lữ nói nhanh:

- Ta thấy không ổn, bọn họ đang kéo dài thời gian, đây là giường đông...

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phòng trọ trên lầu đã vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt.

Sắc mặt Ngư Thiên Lương trắng bệch, lập tức động thân. Bốn tên kỳ chủ đều rít lên một tiếng, ngăn cản nàng lại.

Ngư cô nương vận người một cái, đã cùng với Ngư Đầu, Ngư Vĩ tựa lưng đứng cùng nhau, ba mặt hỗ trợ, đứng đối diện với bốn tên địch thủ.

Ngư Hảo Thu vớ lấy một túi phi tiêu ở bên hông, một tay đã đưa vào bên trong, một tay khác lại đeo vòng, thủy tinh trên châu va chạm với nhau kêu lên lách cách. Ngư Đầu, Ngư Vĩ mỗi người lấy ra một món vũ khí ngắn giống như thập tự thương, thập tự qua, mũi nhọn sắc bén, vừa giống như bảo thạch, vừa có đủ loại màu sắc, thoát nhìn rực rỡ chói mắt, nhưng trên tay bọn họ sử dụng lại nhanh nhẹn vô cùng.

Chỉ nghe Chung Ngộ trầm giọng giận dữ nói:

- Hôm nay không có chuyện của các người, không làm càn thì chúng ta sẽ không giết!

Ngư cô nương nóng nảy, quay sang Mạnh Tương Lữ bên cạnh giống như đang khoanh tay đứng nhìn, kêu lên:

- Mạnh lão bản, trên lầu có chuyện rồi, phiền ngài đi một chuyến, nơi này đã có ta và đệ đệ, tiểu đệ.

Mạnh Tương Lữ lại ung dung cười nói:

- Hảo cô nương, đừng nóng vội!

Hà Xa cũng ung dung không vội, vẫn có vẻ chán ngán nói:

- Bọn họ giường đông kích tây, chẳng lẽ chúng ta không biết tương kế tựu kế...

Lời còn chưa dứt, một tiếng “rầm” vang lên, một cái bóng đã như chim ưng phá vỡ cửa sổ, rơi xuống dưới lầu, đụng vào hai cái ghế, một cái bàn, sau đó

nằm trên đất rên rĩ.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh. Sau khi người này lao xuống, lại thêm một tiếng “rầm”, một cái bóng lớn đụng vỡ cửa phòng số mười chín bay ra, dư thế chưa hết, lại một đường từ trên thang lầu lẫn xuống, đến khi chạm đất đã ngắt ngư bảy tám phần, trước mắt đầy sao, muốn chống đỡ nhưng lại không gượng dậy nổi.

Vừa thấy hai người kia rơi xuống, Chung Ngộ, Hoàng Hôn, Lợi Minh, Ngô Dạ cũng không nhìn được nữa.

Khi lần lượt nói chuyện tranh chấp, bọn họ đã lấy ra bọc vải hình dài.

Bọc vải chính là vũ khí của bọn họ.

Bọn họ phát hiện đối phương đã nhìn thấu kế hoạch của mình, đó là cố ý dẫn dụ cao thủ phe địch xuống dưới lầu. Hai bên đã động thủ trong phòng trên lầu, hơn nữa tình thế còn giống như đã thất bại, vì vậy bọn họ cũng không bình tĩnh được, lần lượt rút binh khí ra.

Thứ Chung Ngộ sử dụng là Thái Dương toàn (dùi Thái Dương).

Thái Dương toàn là một loại binh khí kỳ lạ, lúc đánh xa giống như măng xà vươn người, đột nhiên dài ra, nhưng lúc cận chiến lại có thể rút ngắn, hơn nữa đầu toàn còn có thể phát ra ánh sáng khiến kẻ địch lóa mắt, thậm chí còn phóng ra những vết sáng sắc bén như châm, có thể đả thương địch thủ.

Hắn đã rút binh khí ra.

Binh khí của hắn rất kỳ quái, hắn xuất thủ cũng rất nhanh.

Nhưng cho dù quái hay nhanh, lần này hắn cũng không chạm được vào mục tiêu của mình.

Hắn phát động công kích với Ngư cô nương.

Hắn hận nàng, chỉ mong sao một chiêu giết nàng.

Cho nên nàng chính là mục tiêu của hắn.

Mà ngay khi hắn vừa ra tay, Ngư cô nương cũng động thủ, xuất thủ với đối thủ của nàng.

Nếu xét về sự kỳ quái của binh khí, nàng còn thua kém Thái Dương toàn có cấu tạo đặc biệt, lực sát thương cực mạnh của Chung Ngộ. Nếu so về xuất thủ nhanh, nàng cũng không hơn Chung Ngộ vừa bắt đầu đã nhắm vào chỗ hở của nàng, đánh vào góc chết của nàng, chuyên tấn công điểm yếu của

nàng, hơn nữa còn dùng một toàn đâm vào mệnh môn của nàng, đồng thời đầu toàn phát ra ánh sáng chói lòa làm nhiễu loạn tầm mắt của nàng. Nhất thời nàng chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, chưa kịp đề phòng thì toàn đã đâm đến.

Nhưng vào lúc này, “binh khí” của Ngự cô nương lại phát huy tác dụng.

Nàng động thủ không hề nhanh, nhưng vẫn nhanh hơn so với hắn.

Nàng xuất thủ vốn không quái, nhưng nhất định là quái hơn hắn.

Bởi vì nàng không làm gì cả, chỉ dùng ngón trỏ bóp vào cái ống được gọi là “nhất phún phát tình tể” kia, sau một tiếng “xoẹt” lại bắn ra một chùm khói.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 68 – Người Không Bằng Cá.

K

hỏi.

Chỉ là khói mà thôi.

Đó là khói màu tím.

Vậy là đủ rồi.

Chung Ngộ vừa thấy cái ống trên tay Ngự Hảo Thu phun ra khói tím, liền kêu lên một tiếng, thu chiêu, thu tay, thu chân, thu đầu, thu mặt, bỏ chạy một cách thực mạng.

Hắn rõ ràng sắp một kích đắc thủ, lúc này lại mặc kệ, giống như cực kỳ sợ hãi đám khói kia, quyết không để nó dính vào một chút.

Hắn chạy thật nhanh, cho nên tránh được khói. Khi đến trước cửa cách đó hơn hai trượng, dường như vẫn còn sợ hãi, nín thở quay đầu nhìn lại, nghi hoặc không thôi. Khách trong tiệm cũng ào ào bịt mũi tránh đi.

Ngự cô nương lại cười.

Cười giống như “ý xuân náo động đầu cành hoa, vui vẻ trong lòng anh khí đến”, nói:

- Người chạy thật là nhanh...

Nói xong, lại vùi đầu vào đám khói tím còn chưa tan, hít một hơi thật sâu, rất hưởng thụ, cũng rất thoải mái, nói:

- Người đúng là đồ ngốc. Đây là hương của kim quế thân tím mà thôi. Nơi này có nhiều khách và hảo hữu như vậy, tiểu nữ tử ta sao dám ngang nhiên dùng khói độc, thuốc mê. Đường đường là một nam tử hán lại sợ sệt như vậy, đúng là quá xem trọng tiểu nữ tử rồi.

Ngự cô nương có lẽ nói quá nhanh, cũng cao hứng quá sớm.

Bởi vì nàng vừa nói xong, một tiếng “vù” vang lên, Chung Ngộ đã mang theo toàn bộ vút trở lại, xông vào trong khói. Thân toàn dài ra, đầu toàn phát sáng, một toàn đâm về phía Ngự Thiên Lương.

- Là người nói, khói không có độc.

Chung Ngọ thấy Ngự Thiên Lương đã bị hoa mắt, không thể ngăn cản được, liền cảm hận nói:

- Đây là người tự tìm đường chết.

Ánh sáng bùng lên, Ngự cô nương trong ánh sáng mặt mày thất sắc, lui không chỗ dựa, ngăn cản không kịp.

Mắt thấy sắp phải chết dưới toản, không ngờ lại nghe một tiếng hét cực kỳ đau đớn cũng cực kỳ giận, sau đó là một tiếng “keng” giống như thép dài rơi xuống đất.

Chung Ngọ mở to đôi mắt quái dị, nhìn vào đầu ngón cái của mình, hốc mắt như muốn nứt ra, rít lên:

- Người... yêu bà người! Lại nói khói này không có độc!

Ngự cô nương cười hì hì, từ từ mở mắt ra:

- Không sai, khói không có độc.

Chung Ngọ hét lên, ngón cái bắt đầu co giật không ngừng, giống như bên trong có một con dao đang động:

- Vậy... đây là cái gì?

Ngự cô nương kiên nhẫn nói:

- Đây là châm, không phải độc.

Lúc này năm ngón tay của Chung Ngọ đều giật giật giống như đang đàn tỳ bà:

- Cái... cái gì châm?

Ngự cô nương ôn hoà nói:

- Lòng của nữ nhân, châm dưới đáy biển, đây gọi là “Nữ Nhân châm”.

Chung Ngọ vừa nghe, cả cánh tay đều hoàn toàn mất đi khống chế, không ngừng co giật:

- Nó... người làm thế nào phát ra nó?

Ngự cô nương cười duyên dáng nói:

- Ta đã sớm phát ra nó rồi. Nó ở trong khói tím kia. Khói tím không có độc, nhưng lại có châm. Vừa rồi không phải ta đã giới thiệu với các người à, sao nhanh như vậy đã quên hết rồi? Ống này gọi là “nhất phún phát tình tể”, khói tím chỉ thơm, ngửi vào sinh tình chứ không có độc. Có điều trong khói

dày lại có ba mũi châm, chỉ cần gắp phải hơi người, sẽ đâm một lỗ nhỏ chui vào kẽ ngón tay ngón chân, móc cũng không ra, đào cũng không lên.

Chung Ngộ kinh hãi giận dữ nói:

- Ba mũi châm? Còn hai mũi thì sao?

Ngư cô nương cười hì hì nói:

- Ấy, không phải ở trên người hai vị đồng bạn kia của người sao?

Lúc này Chung Ngộ mới phát hiện, hai bên trái phải của Ngư cô nương đều có một người, thần sắc u ám, ngây như gà gỗ, một người là “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ, còn một người là “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn.

Chung Ngộ kinh ngạc nói:

- Các người...

Ngô Dạ tổn sức nói:

- Ta... chúng ta... cũng... trúng... rồi...

Hoàng Hôn khó khăn nói:

- Ta cũng trúng... một châm... ở sau tai...

Chung Ngộ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Châm thật độc!

Ngư cô nương dường như xem đó là lời ca ngợi, vui vẻ nhận lấy:

- Tên của nó là “Nữ Nhân châm” mà. Lòng của nữ nhân như châm đáy biển, huống hồ là châm do nữ nhân sử dụng.

Ngô Dạ trăm cay ngàn đắng nói:

- Châm này... có... có có có độc không?

Ngư cô nương lại lập tức trả lời:

- Không độc, châm này tuyệt đối không tẩm độc. Ta còn có một loại “Phụ Nhân châm”, là do Hà Hồng Hỏa của Hạ Tam Lạm cung cấp, đó mới thật sự là độc châm thấy máu phong hầu, nghịch mạch xuyên tâm.

Hoàng Hôn ngập ngừng nói:

- Vậy chúng ta... làm làm sao cho... cho... cho tốt?

Ngư Hảo Thu thiện ý hảo tâm nói:

- Không sao, cứ yên tâm. Các người đã bị những thứ thuốc ám toán kia biến thành hình dạng này, tiểu nữ tử ta đâu còn nhẫn tâm hành hạ các người? Chỉ cần các người không làm loạn, không vận chuyển chân khí, châm này giống

như mảnh gỗ, mấy ngày nữa sẽ khô héo, tự động ép ra ngoài da. Cũng không đáng ngại, chỉ có chút đau ngứa, không chết người được.

Chung Ngộ vẫn lo lắng đề phòng hỏi:

- Thật sự không sao?

Ngư Thiên Lương cười híp mắt nói:

- Đương nhiên không có việc gì. Tiểu nữ tử ta nào dám phạm tội giết quan. Có điều mấy ngày này các người không được tự tiện làm càn nổi giận, cũng không được đánh đánh giết giết. Còn nữa, không được tắm rửa... hì, đại nam nhân giống như các người, đương nhiên mấy ngày không tắm cũng chẳng sao... Nếu như phạm phải, lỡ may châm nhọn đi ngược, chui vào tim phổi, vậy thì không liên quan đến tiểu nữ tử rồi.

Lúc này ba người mới yên tâm một nửa.

Hóa ra, lúc hai tên cao thủ xâm phạm kia một trước một sau rơi xuống lầu, Chung Ngộ lập tức ra tay với Ngư Thiên Lương. Hai người Hoàng Hôn, Ngô Dạ vốn đang đứng đối diện với Mạnh Tương Lữ và Hà Xa, nhưng đều giương đông kích tây, lắc mình lén bước, muốn giáp công Ngư Hảo Thu.

Bọn họ làm như vậy rất hiểu ngầm ăn ý. Ngoại trừ từng chịu thiệt thòi dưới tay Ngư cô nương, thề phải báo thù, bọn họ còn nhận định, trong ba đối thủ này thì Ngư Hảo Thu dù sao cũng là hạng nữ lưu, tương đối kém hơn. Hơn nữa một khi bọn họ chế ngự được Ngư Thiên Lương, có thể dùng chuyện này uy hiếp những kẻ khác không dám làm càn, nhờ đó hoàn thành nhiệm vụ này.

Thế nhưng không đúng như ý nguyện.

Đáng tiếc bọn họ đã coi thường kẻ địch.

Ngư Hảo Thu đột nhiên phun ra một đám khói, khiến hai kẻ tập kích là Hoàng Hôn, Ngô Dạ đều trúng phải một châm. Ngốc nhất là Chung Ngộ, còn lướt trở lại, cũng ăn phải một châm.

Ba người giống như kẻ câm ăn phải hoàng liên, có khổ tự biết.

Hà Xa hừ lạnh bất bình nói:

- Đúng là mất hứng. Mấy tên đại nam nhân, không tìm đối thủ khác, lại muốn khi dễ nữ nhân, không ngờ còn bị một tiểu nữ tử đánh ngã. Nam nhân

đánh không lại nữ nhân, còn là nam nhân gì chứ, đâm đầu vào tường chết cho rồi!

Mạnh Tương Lữ đính chính:

- Lão ca người nói vậy không đúng rồi. Nam nhân vốn không đấu lại nữ nhân, trời sinh như thế, không oán người được.

Hà Xa nhú mày, trên trán lại xuất hiện một chữ hỏa, hiện ra bốn đường gân xanh:

- Tên nữ cường thi khóc đổ trường thành người lại nói linh tinh gì thế!

Mạnh Tương Lữ nói:

- Không phải sao? Trời sinh nam nhân không ăn được nữ nhân, nữ nhân lại ăn được nam nhân. Người biết ta ám chỉ cái gì. Còn nữa, trời sinh nữ nhân vừa ý nam nhân, lại không thể nam nhân vừa ý nữ nhân. Người cũng biết ta muốn nói gì. Mà thôi, chỉ nữ nhân mới có thể sinh nữ nhân, sinh nam nhân, còn nam nhân lại không thể. Cho dù quan hệ với nam nhân, nếu như không muốn sinh cho nam nhân, nam nhân cũng không có biện pháp. Nam nhân lại không thể tự mình sinh, cho nên nam nhân không đấu lại nữ nhân, đó là cần thiết, cũng là đáng đời.

Hà Xa cau mặt lại:

- Thú vị, thú vị. Nếu có hứng thú với nữ nhân như vậy, sao không làm nữ nhân đi. Người ăn nói linh tinh như vậy, hiện giờ chỉ nói nam không bằng nữ, nếu nói tiếp chắc sẽ thành người không bằng cá mất.

- Điều này cũng đúng.

Mạnh Tương Lữ dường như lại có đề tài mới mẻ:

- Chúng ta đúng là mấy đại nam nhân cũng không bằng một Ngư cô nương. Bọn họ mặc dù nói chuyện phiếm như vậy, nhưng cũng không nhàn rồi.

Đối thủ đã bị Nữ Nhân đâm “khống chế” ba người, vẫn còn lại một người.

Một người độc nhãn, “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh.

Lợi Minh không cử động, ít nhất cũng không làm càn.

Nhưng ánh mắt của hắn chỉ đảo một cái, Mạnh Tương Lữ đã phát ra cảnh cáo:

- Ta khuyên người đừng nên có ý đồ với hai đứa trẻ kia. Thứ nhất, hai người bọn họ mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng rất gai góc. Thứ hai, năm nay nữ nhân

cũng như đứa trẻ, đều không dễ đối phó như mọi người tưởng tượng. Thứ ba, người chỉ cần lộn xộn, chúng ta nhất định sẽ đánh chết người, hơn nữa ba tên đồng bạn kia của người cũng sẽ gặp phải tai ương. Người có muốn thử một lần không?

Lợi Minh hỏi:

- Ta có thể không thử không?

Mạnh Tương Lữ rất sáng khoái đáp:

- Có thể.

Lợi Minh lại hỏi:

- Ta có thể không động không?

Lần này là Hà Xa trả lời:

- Có thể.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phòng số mười chín trên lầu liên tục vang lên tiếng rầm rầm, sau đó là một tiếng kêu quái dị, một người phá tường bay ra, vung tay múa chân, thân thể to lớn như voi luống cuống rơi thẳng xuống.

Người này ngã đến tối tăm mặt mày, nhưng lại khiến mấy người Mạnh Tương Lữ và Hoàng Hôn đều biến sắc.

Mạnh Tương Lữ và Hà Xa định thần nhìn lại, biết ngay cả người này cũng đến, tình thế đã nghiêm trọng cũng ngưng trọng hơn nhiều.

Đám người Ngô Dạ, Hoàng Hôn phát hiện ngay cả người này cũng bị đuổi xuống, lúc này mới mất quá nửa hi vọng đối với hành động lần này.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 69 – Triết Học Của Cá.

T

hực ra trong hành động lần này, bốn người Lợi Minh, Chung Ngộ, Hoàng Hôn, Ngô Dạ chỉ là mỗi nhủ, còn chủ lực thật sự đang ở trên lầu.

Khi thám tử mai phục ở phụ cận truyền đến một tin tức, có một người bị thương được hai đứa trẻ dìu đỡ đi vào Danh Lợi Quyển, lập tức mấy nhóm nhân mã đều kinh động, cũng xuất động.

“Mục tiêu chính” đến rồi.

Mặc dù bọn họ phát hiện, mục tiêu chính lần này có điểm khác với nhân vật trong truyền thuyết kia, ngay cả chiều cao cũng không khớp lắm. Tuy nói “mục tiêu” là một người tiếng tăm lừng lẫy, bị thương tiến vào kinh thành dĩ nhiên phải dịch dung, nhưng không đến mức ngay cả hai tên huynh đệ thân tín bên cạnh cũng biến thành tiểu đồng tử chứ?

Có điều tin tức lại đến từ nhân vật đứng đầu của hình bộ trong kinh. Ai cũng biết nguồn gốc tin tức của hãn rất nhiều, cũng rất chuẩn xác, cho nên đều không dám xem thường.

Bạch Nhiệt Thương, Minh Nguyệt Bạt, Lạc Nhật Xử, Thái Dương Toàn trước tiên làm mỗi nhủ, muốn thu hút sự chú ý dưới lầu. Chủ lực lại lén trèo lên mái hiên, lén vào trong nhà, cạy cửa sổ ra, tập kích vào phòng.

Bọn họ cũng có nội ứng, đã sớm biết “mục tiêu” ở trong phòng số mười chín.

Chủ lực cũng là bốn người, bao gồm “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế, còn có hai tên đệ tử bên cạnh hãn là huynh đệ “Tiểu Mi Dao” Vu Quả, “Tiểu Nhân Thích” Vu Túc, còn một người khác là đại tổng quản “Sơn Cầu” Tôn Thu Bì của phủ tướng gia.

Trên giang hồ, địa vị của Tôn Thu Bì không tính là quá cao, nhưng hãn lại là nhân vật rất được tin tưởng coi trọng bên cạnh Thái Kinh.

Trong triều đình, hãn cũng không có quan chức, nhưng chỉ cần được Thái Kinh trọng dụng, vậy là đủ rồi.

Hắn vốn là một viên đại tướng của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia, sau đó nương nhờ Thái Kinh. Thái Nguyên Trường cũng lập tức trọng hân, khiến hắn trở thành một nhân vật quyền thế rất mạnh. Rất nhiều người trong võ lâm phải nịnh nọt hắn, ngay cả đại quan trong triều cũng thường phải tặng quà kết giao. Còn về thế lực giang hồ của Thái Kinh tại khu vực đông bắc, phần lớn cũng giao cho hắn thu xếp, khiến địa vị và danh vọng của hắn càng quan trọng hơn.

Hắn dường như cũng không có dã tâm quá lớn. Có người hỏi hắn vì sao không mượn chuyện này để phong quan tiến chức, hắn lại tự giễu cười nói:

- Ta chỉ là cá trong nước, một khi lên bờ, chẳng phải sẽ chết khô sao? Vẫn nên ở trong nước ăn phù du thì tốt hơn.

Đây chính là “triết học của cá” của hắn.

Hiện giờ hắn cũng đã đến.

Theo lẽ thường, nếu không phải chuyện lớn bằng trời, cũng không cần xuất động đến nhân vật đặc biệt như hắn.

Bọn họ gần như cùng trong nháy mắt tấn công vào.

Một người từ cửa sổ, còn một người phá tường mà vào.

Bọn họ đều “lão thủ” (người lão luyện), cũng là “hảo thủ” khi hành động. Trong đó Vu Túc đã từng thành công ám sát mười ba lần. Có một lần hắn liên tục ám sát mười ba người, mỗi người đều là cao thủ. Còn có một lần đối phương phái mười ba tên cao thủ ám sát hắn, kết quả đều chết trong tay hắn.

Vũ khí mà hắn sử dụng là “Nga Mi Phân Thủy thích”, đương nhiên là loại có tầm kích độc.

Vu Quả lại dùng dao.

Dao của hắn rất kỳ quái, tay trái dùng dao chẻ củi, tay phải lại dùng dao làm bếp. Nghe nói thuở nhỏ hắn thường theo phụ thân lên núi đốn củi, lúc còn trẻ lại từng làm đầu bếp, sau khi thành danh vẫn tiếp tục dùng hai loại dao này để biểu thị không quên nguồn gốc.

Bọn họ vẫn chờ đến thời cơ tốt nhất mới hạ thủ, xuất động.

Hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất.

Trước tiên bọn họ lén lên nóc nhà của phòng số mười chín, dán tai vào ngói nghe lén.

- Hắn... bị thương thế nào?

- Không nhẹ.

- Có thể... cứu hay không?

- Có thể thử một lần.

- Trên người hắn đã bị thương mấy chỗ... nhưng nặng nhất vẫn là trong hốc mắt kia. Trước tiên phải cạo hết thịt vụn, gân đứt, đắp thuốc cầm máu rồi tính sau.

- Thế nhưng, hắn sẽ rất đau...

- Người chế ngự huyết đạo của hắn, để hắn hôn mê rồi mới chữa trị.

- Tôi có đại hoàn đan, tiểu hoàn đan, thiên vương bổ tâm hoàn, cửu chuyển hoàn hồn đan, giáp tâm đan và hồi hồn tán... có tác dụng không?

Hỏi là giọng trẻ con.

Trả lời là giọng thô kệch của một hán tử.

Vậy là đúng rồi.

Vu Quả, Vu Túc đều đang chờ, chờ đến thời cơ thích hợp.

Thời cơ thích hợp chính là thời cơ động thủ.

Phải chờ đến khi ba người một lớn hai nhỏ bắt đầu chữa trị, bọn họ sẽ có thể động thủ giết người.

Thời cơ đã đến.

Vu Quả trước tiên chạy vào phòng số mười tám, thấy một phụ nữ mặc trang phục kiểu Nhật ngủ trên giường, lập tức chém một đao. Thấy bên cạnh còn có một thiếu niên, hắn không nói hai lời, một cước đá ra ngoài cửa sổ.

Sau đó hắn lập tức phá tường xông vào phòng số mười chín.

Cùng lúc đó, Vu Túc cũng từ cửa sổ lao vào.

Trước giờ hai người luôn có hiểu ngầm, tâm ý tương thông, đồng thời hành động, hoàn thành nhiệm vụ.

Công!

Phá!

Hai người tấn công vào.

Bọn họ cho rằng bốn tên kia nhất định đang vây quanh giường, ba tên cứu người, còn một tên được người ta cứu.

Bọn họ lại sai rồi.

Trên giường đúng là có một người, nhưng lại dùng chân đạp lên.

Những người khác lại không ở bên giường, mà là “bên cạnh” mình.

Cái gọi là “bên cạnh”, đó là Vu Quả từ phòng số mười tám phá tường tấn công vào, “kẻ địch” lại ở bên tường; Vu Túc phá cửa sổ xông vào, “kẻ địch” lại ở dưới cửa sổ chờ hấn.

Không phải “đại địch”, mà là “tiểu địch”.

Người ra tay tuổi tác rất trẻ, thế nhưng thủ pháp lại rất lão luyện.

Vu Quả lập tức bị phong tỏa huyết đạo, không thể động đậy. Vu Túc cũng bị nắm lấy chỗ hiểm, giây dựa không thoát. Hai người một trước một sau đều bị chế ngự.

Người chế ngự bọn họ lại là hai tiểu đồng.

Vu Quả, Vu Túc vừa giận vừa sợ, lập tức phản công phản chế.

Hai kẻ này cũng không phải hạng người dễ đối phó. Vu Quả từng bị người của Phi Phủ đội Dư gia nhốt trong Ngụ Di cư, điểm mười một huyết đạo của hấn, còn phái bảy tên hảo thủ Dư gia giám sát hấn, nhưng vẫn không giam được hấn, để hấn trốn thoát, còn giết chết năm tên thủ vệ trong số đó. Vu Túc lại từng trúng mai phục của cao thủ Tứ Phân Bán Đàn Trần gia, bị trói gô lại, điểm huyết gông cùm, còn dùng xích móc vào xương bả vai, đặt trong địa lao dưới đáy hồ, nhưng cũng chỉ vây khốn được hấn mười một ngày, đến ngày thứ mười hai vẫn để hấn trốn thoát.

Từ khi hai tên sư đệ của “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế chết trong chiến dịch quyết đấu của hai phe Nguyên Thập Tam Hạp và Thiên Y Cư Sĩ (xin đọc Kinh Diễm nhất thương), Tư Không Tàn Phế giống như đột nhiên mất đi hai cánh tay, vì vậy đã dốc sức bồi dưỡng hai tên môn sinh đặc ý do Tư Mã Phế, Tư Đồ Tàn một tay dạy dỗ này, trở thành tổ hợp “Đại Khai Đại Hạp Tam Thần Quân” hoàn toàn mới.

Ngay cả Thái Kinh cũng thúc đẩy chuyện này.

Có thể được Thái Nguyên Trường dốc lòng bồi dưỡng, cộng thêm Khai Hạp Thần Quân đặc biệt coi trọng, đương nhiên là hạng người phi phàm, cũng

nhất định có năng lực hơn người.

Bọn họ nhất thời thất bại, tuy vừa kinh vừa giận, nhưng lâm nguy vẫn không loạn.

Vu Quả bị Diệp Cáo khống chế.

Hắn phá tường xông vào, nhưng Diệp Cáo giống như đã sớm biết trước, đứng ngay bên tường. Tay phải của hắn vừa đưa vào, Diệp Cáo lập tức tóm được cánh tay này.

Cùng lúc đó, năm huyết đạo Hiệp Bạch, Khúc Trạch, Trịnh Môn, Thông Lý, Thiên Phủ trên tay phải của Vu Quả đều bị khống chế.

Dao làm bếp trên tay phải Vu Quả đã không cầm được, ngón tay tê rần, dao rơi xuống đất, nhưng dao chẻ củi trên tay trái hắn đã chém vào trán Diệp Cáo.

Hắn phản ứng cực nhanh.

Nhưng cho dù nhanh đến đâu, cũng không bằng lúc bình thường.

Bởi vì nửa người hắn vẫn đang tê dại.

Chỉ tê dại một chút như vậy, cũng chậm đi một chút. Mắt thấy dao chẻ củi sắp chém vào đầu Diệp Cáo, nhưng Diệp Cáo vòng tay một cái, lại phong tỏa năm yếu huyết lớn Thiên Tuyền, Cực Tuyền, Thanh Linh, Khổng Tỏi, Liệt Khiêm trên tay trái hắn.

Vu Quả hoàn toàn rơi xuống hạ phong, nhưng hắn cũng không từ bỏ.

Hắn kinh, nhưng không rối loạn.

Hắn giận, lại không nhụt chí.

Trong hiểm cảnh này, hắn nhưng nhiên (vẫn cứ), cánh nhiên (lại), đột nhiên làm một chuyện.

Phản kích.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 70 – Cá Thừa Sức.

H

uyệt đạo quan trọng trên hai tay hãn đã hoàn toàn bị Diệp Cáo chế ngự, đôi tay hãn giống như bị phế.

Nhưng hãn còn có một đôi chân.

Lúc này, Diệp Cáo vì muốn khống chế đối phương nên hai người đã xáp lá cá.

Vu Quả đột nhiên nâng đầu gối lên, thúc vào Diệp Cáo.

Chân vốn dài hơn tay, thích hợp công kích ở cự ly trung bình. Nhưng hai người đang chiến đấu cận thân, Vu Quả lại dùng chân tấn công kẻ địch, thật sự có năng lực hơn người.

Đầu gối của hãn nhanh chóng thúc vào hạ bộ Diệp Cáo. Hai tay Diệp Cáo chụp một cái, mắt thấy đã sắp tóm được đầu gối của đối phương, nhưng trong nháy mắt chân của Vu Quả lại vịn một cái, dùng bắp chân phải đá vào sườn phải của Diệp Cáo.

Biến hóa này cực nhanh, vừa hung hãn vừa mạnh mẽ.

Hay cho Diệp Cáo, hãn vẫn không né không tránh, tay trái ấn vào ba huyệt Khâu, Ủy Trung, Hợp Dương trên đầu gối Vu Quả, tay phải giữ ba nơi Huyền Chung, Giải Hề, Dương Giao của đối phương. Vu Quả kêu lên một tiếng, thế công của một cước kia hoàn toàn tan rã.

Huyệt đạo của hãn đã bị khống chế, thế công tiêu tan, nhưng đầu chí của hãn vẫn mạnh mẽ.

Hãn còn có một chân.

Vào lúc này, một chân của hãn lại có thể “bay” lên.

Lúc này khoảng cách giữa hai người rất gần, Vu Quả ra chân vung cước càng khó khăn. Nhưng hãn vẫn nắm bắt thời cơ, liều mạng đến cùng, lại dùng chân đá ngược vào sau gáy Diệp Cáo.

Lần này Diệp Cáo không khống chế huyệt đạo của đối phương nữa.

Hãn không dùng “Thác Huyệt pháp”.

Hắn chỉ dùng một tay bắt lấy mắt cá, xương sên của đối phương, năm ngón tay phát lực, lực thấu qua xương ghe, xương chêm giữa và xương chêm ngoài của Vu Quả, tăng thêm sức ép. Vu Quả đau đến giống như nứt xương đứt gân, nhất thời liên tục gào lên, lực chiến đấu đã hoàn toàn suy sụp.

Diệp Cáo liền đưa tay, vươn eo, ném hắn ra khỏi phòng.

Vu Quả cũng thật lợi hại, khi đang bay ra khỏi phòng số mười chín, hắn vẫn vận chuyển huyền công, ép mở huyết đạo bị phong tỏa, nhưng đã chậm một bước. Hơn nữa công lực vận chuyển càng mạnh càng nhanh, khi ngã lại càng vang càng nặng, đến khi rơi xuống đất thì đã ngắt ngư bảy tám phần, nhất thời rên hừ hừ, không bò dậy nổi.

Vu Quả bên này ngã đến thảm thiết, Vu Túc bên kia cũng ngã không nhẹ.

Hắn phá vỡ cửa sổ, lướt vào trong phòng, lại vừa lúc đáp xuống trên đầu Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt cũng không làm gì cả.

Hắn chỉ đột ngột đứng lên, “đứng” lên đúng lúc.

Như vậy thì tệ rồi.

Dáng dấp của Trần Nhật Nguyệt không hề cao lớn, nhưng vừa đứng thẳng lên như vậy, đầu lại thúc vào hạ bộ của Vu Túc, hơn nữa hai chân của Vu Túc còn gác lên hai vai Trần Nhật Nguyệt.

Đau đến chết được, hơn nữa còn không có chỗ đặt chân.

Hay cho Vu Túc, trong lúc nguy cấp rối loạn, hắn vẫn có thể nghiêng răng phản kích.

Nga Mi Phân Thủy thích của hắn lập tức đâm vào huyết thái dương trái phải của Trần Nhật Nguyệt.

Lần này bất kể đối phương có phải là trẻ con hay không, hắn đều muốn lấy mạng đối phương.

Càng độc ác hơn là chiêu tiếp theo, hai chân hắn đột nhiên khép lại, muốn kẹp nát đầu của Trần Nhật Nguyệt.

Nhưng càng âm càng độc lại là Trần Nhật Nguyệt.

Hắn độc ở chỗ không đánh trả, cũng không né tránh.

Hắn chỉ dừng lại.

Dừng lại chính là ngồi xuống, dĩ nhiên là rất đúng lúc.

Hắn ung dung ngồi xuống, khiến cho Vu Túc kêu khổ thấu trời, thậm chí không nói nổi.

Bởi vì Trần Nhật Nguyệt ngồi xuống như vậy, đầu dĩ nhiên cũng rụt lại. Nga Mi thích của Vu Túc đâm không trúng, hai chân hắn cũng kẹp vào khoảng không.

Chuyện này còn không quan trọng, điểm chết người là một đôi Nga Mi Phân Thủy thích kia của hắn lại đâm trúng hai chân mình.

Vu Túc rút tay lại rất nhanh, nhưng song thích vẫn vạch một đường máu trên hai chân của hắn.

Bởi vì mũi thích có độc, Vu Túc lập tức lòng dạ rối bời, mất đi trọng tâm.

Ngay lúc này, Trần Nhật Nguyệt ở sau lưng hắn lại làm một chuyện.

Hắn nhẹ nhàng đẩy một cái.

Chỉ là đẩy, giống như thuận nước đẩy thuyền, đẩy vào gáy và lưng Vu Túc đang luống cuống tay chân.

Vu Túc vừa mất trọng tâm vừa kinh tâm, cái đẩy này khiến hắn bay thẳng ra ngoài phòng số mười chín, dư thế còn chưa hết, trong tiếng rầm rầm rớt xuống dưới lầu.

Hắn đau đến mức nước mắt nước mũi đều trào ra, chuyện đầu tiên lại không phải vùng vẫy, mà là dùng mấy viên thuốc giải rồi tính sau.

May mắn là có thuốc giải.

Độc trên Phân Thủy thích là do Lão Tự Hiệu chế tạo, mạnh mẽ vô cùng, chứ không phải hàng giả của Hạ Tam Lạm, cũng không phải trò đùa.

Thế là, huynh đệ họ Vu tấn công vào phòng số mười chín, gần như cùng lúc bị Đồng Thiết nhị kiếm dễ dàng đánh tan.

Còn đánh tan một cách điêu luyện, giống như một con cá ở trong khe nước chảy xiết thừa sức để bơi lội.

Nhưng kẻ địch đương nhiên không chỉ một người, chính chủ còn chưa xuất động.

Không, ít nhất là đã lên đài.

Tư Không Tàn Phế hét lên một tiếng, bước nhanh vào phòng.

Hắn giận đến phát run, gian phòng cũng đang rung chuyển.

Tất cả những thứ trong phòng, chẳng hạn như ly, trà, bình, bàn, ghế, giường, chăn, màn, còn có sàn gác, thậm chí người trên giường, đều bị kinh đạo lúc hãn vận nội lực làm chấn động, kích động, rung động không ngừng.

Tư Không Tàn Phế đương nhiên không phải sợ, mà là giận dữ.

Hãn biết dưới sự giám thị của Tôn Thu Bì, hãn tuyệt đối không thể thua được. Bởi vì Sơn Cầu chính là tai mắt của tướng gia.

Có điều trong lúc giận dữ, Tư Không Tàn Phế cũng thầm vui mừng một chút.

May mắn mình không phải là người đầu tiên xông vào, nếu không lỡ may chịu thiệt dưới tay hai thằng nhãi này, đúng là không chịu nổi đả kích.

Do đó hãn hét lên để nâng cao khí thế.

Nhưng hãn không lỗ mãng, cũng không mất đi lý trí.

Mục tiêu của hãn là người trên giường, chứ không phải hai tên tiểu quỷ này, cho nên hãn lập tức bước qua.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 71 – Cá Ngốc.

G

gian phòng rất lớn, cũng rất rộng rãi, là ước mong của bao nhiêu khách trọ trong những khách sạn nổi tiếng nhưng chỉ có những gian phòng nhỏ hẹp, đáng thương giống như một khối đậu hủ.

Gian phòng lớn như thế, nhưng Tư Không Tàn Phế chỉ cần một bước đã đến trước giường.

Hắn đang muốn hành động, lại có người hành động trước.

Người nọ cũng không có động tác gì, y giống như chỉ sai nửa bước. Không, chỉ là nửa bước nhỏ, đã chặn trước mặt Tư Không Tàn Phế.

Người nọ râu ria đầy mặt, mày thô mắt lớn, nhưng lại mặc váy đỏ, may mắn là bên trong hắn còn mặc quần, mang một đôi giày màu đỏ, trên mặt giày thêu uyên ương nghịch nước, hồ điệp song phi, trên tóc còn cài một đóa hoa đỏ thắm.

Tư Không Tàn Phế cả giận nói:

- Tiểu Điếu Cao Phi, ngươi còn chưa cao bay xa chạy?

Cao Phi nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng vàng:

- Tư Không Tàn Phế? Từ lâu đã vừa tàn vừa phế rồi.

Tư Không nổi giận quát:

- Ngươi như vậy coi là chim gì? Hót cái chết tiệt gì?

Dứt lời, nắm tay lớn như cái bát liền đánh tới một quyền.

Đừng thấy hắn vóc người to lớn, xuất quyền lại vừa nhanh vừa nhẹ, quyền phong phát ra một tiếng “xẹt”.

Bình thường quyền phong lợi hại phần lớn đều ào ào, vù vù, xoèn xoẹt liên tục, chỉ có binh khí sắc bén mới có thể phát ra tiếng rít xé gió.

Chỉ nghe Cao Phi cười đáp lại:

- Ta à? Tiểu thời tiểu liễu, đại thời đại liễu, lão thời lão liễu... (lúc nhỏ thì nhỏ, lúc lớn thì lớn, lúc già thì già)

“Liều” và “điều” là hai chữ cùng âm. Cao Phi chột lách người, tránh khỏi một quyền.

Tư Không Tàn Phế bước dài, lại đánh ra một quyền, quát lên:

- Ta muốn người lúc chết chim chết!

Cao Phi lại lắc mình tránh khỏi, đáp lời:

- Người lại là lúc chết chim tàn, lúc sống chim phế.

“Chim” đương nhiên cũng có “ý tứ kia”.

Tư Không nghe vậy càng giận dữ, một hơi đánh ra bảy tám quyền, quyền phong lần sau nhanh hơn lần trước, tiếng gió cũng càng sắc càng bén hơn.

Hắn tiến một bước lại đánh một quyền, sai một bước lại đánh một quyền.

Hắn đã quyết định chủ ý.

“Tiểu Điều” Cao Phi là một đại phu. Tại thời kỳ Vương Tiểu Thạch quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu, Thụ đại phu đã chết. Nếu trong lâu và trong Tượng Tị tháp có bất kỳ huynh đệ nào gặp chuyện bị thương, nếu không phải mời em ruột của Thụ đại phu là Thụ Đại Phong chữa trị, thì cũng mời Cao Phi này tới xử lý.

Cho nên người này hiển nhiên đứng ở phía đối lập với tướng gia. Ai dám đối nghịch với tướng gia, kẻ đó phải chết.

Đánh chết tên này, lợi ích lớn nhất là khi đám phản đồ Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng xảy ra chuyện, sẽ giống như ít đi mười người có thể cứu sống bọn họ. Giết một người giống như giết ngàn người, đây là đại công, cũng là việc vui.

Cho nên Tư Không Tàn Phế quyết định dùng “Khai Hạp thần quyền” giết chết người này.

Có điều kết quả dường như rất không phù hợp, cũng không ăn khớp.

Hắn bước một bước lại đánh một quyền, theo lý đã sớm đến bên kia rồi, nhưng sau khi đánh tới mười chín quyền, Tư Không Tàn Phế mới phát hiện mình lại gần như đã bị “ép” ra khỏi cửa.

“Tiểu Điều” Cao Phi vẫn đang phi, đang phiêu.

Thân hình của y lúc cao lúc thấp.

Váy của y phất phơ lượn lờ, chớp nhoáng khó lường.

Y giống như một miếng bọt khí trong nước, còn Tư Không Tàn Phế lại giống như một con cá ngốc, đang truy đuổi một miếng bọt hoàn toàn không có ý nghĩa, còn đuổi ra khỏi mặt nước.

Cá rời khỏi nước có thể sống sao?

Hắn vừa phát giác không phù hợp, lập tức động gia hỏa.

“Gia hỏa” chính là binh khí.

Vũ khí của hắn là roi.

Không phải một chiếc mà là hai chiếc, hơn nữa còn là hai chiếc “roi” không giống nhau.

Một chiếc dài đến một trượng hai thước ba, là roi hình măng xà được bện xoắn vào nhau. Một khi cầm trên tay, trong phạm vi ba trượng tám đều là bóng roi tiếng gió, sắc bén vô cùng.

Một chiếc khác lại ngắn, là roi vàng bọc tay có mười tám đốt, gồ ghề nhiều cạnh.

Một dài một ngắn.

Tay trái của hắn múa roi dài như linh xà xuất động, tay phải dùng roi vàng, từng bước vung lên. Ngay cả “Tiểu Điều” Cao Phi cũng không nhìn được kêu lên một tiếng:

- Tốt!

Chữ “tốt” vừa ra khỏi miệng, roi dài múa đến nơi nào, y liền trôi tới nơi đó. Thân hình to lớn của y liền giống như một tờ giấy, một cọng lông, ngọn roi quét đến nơi nào liền bay theo đến đó.

Thân pháp của y càng linh hoạt, càng nhẹ nhàng, thậm chí càng khó suy đoán hơn so với gió roi.

Tư Không Tàn Phế biết roi dài có lẽ vẫn không làm gì được tên đại phu kỳ quái như chim nhỏ này.

Hắn đành phải rút ngắn khoảng cách.

Bóng roi của hắn không phải càng múa càng dài, mà là càng dùng càng ngắn.

Ngắn đến khi hắn có thể dùng roi vàng giết chết kẻ địch ngoan cố này, hắn sẽ xuất chiêu, thi triển ra “roi sát thủ”.

Thực ra “Đại Khai thần tiên” chỉ là nguy trang, còn “Đại Hạp kim tiên” mới là bản lĩnh nhà nghề của hãn.

Bản lĩnh nhà nghề đương nhiên là để giữ nhà, không đến giây phút cuối cùng thì quyết không tùy tiện sử dụng.

Bóng roi đang rút ngắn, roi gió càng sắc hơn.

Mười thước, chín thước, tám thước... bảy thước... sáu thước hơn... sáu thước... năm thước dư... năm thước.

Hãn sắp sửa thi triển roi vàng, một roi giết chết Cao Phi.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 72 – Cá Mất Hồn.

T

ư Không Tàn Phế là một người khiến người ta cảm thấy rất thẳng thắn.

Là một trong “Tam Chính Tứ Kỳ” bên cạnh Long Bát thái gia, hơn nữa còn là người đứng đầu, hắn đã sớm tự nhận không thể ngang bằng với “Tam Chính Tứ Kỳ” năm đó danh chấn thiên hạ, khoáng cổ tuyệt kim, bao gồm “Trường Không Thần Chi” Tang Thư Vân, “Thiên Vũ Kỳ Kiếm” Tống Tự Tuyết, “Đông Hải Giáo Chủ” Nghiêm Thương Mang, “Đại Mạc Tiên Chưởng” Xa Chiêm Phong, cùng với Thiên Tượng đại sư của Thiếu Lâm, Đại Phong đạo trưởng của Võ Đang, Tuyết Phong thần ni của Hằng Sơn. Cái gọi là “Tam Chính Tứ Kỳ” cũng chẳng qua là bắt chước bừa mà thôi.

Tư Không Tàn Phế tự mình hiểu lấy.

Danh xưng của bọn họ cũng chỉ là muốn dát vàng lên mặt Long Bát ái tướng của tướng gia mà thôi.

Nhiều người cho rằng người cao lớn thẳng thắn sẽ không có tình cảm tinh tế, đây đương nhiên là ảo giác.

Hắn là người có tư tưởng, thỉnh thoảng cũng đa sầu đa cảm.

Hắn thậm chí cho rằng gió roi giống như mộng ảnh một lần lại một lần, một trận lại một trận.

Mộng là ảo giác.

Một roi tiếp một roi đánh xuống, giống như mộng ảnh giết một người lại một người.

Cuộc sống chẳng phải cũng như roi, năm tháng chính là gió roi, ép người ta tiến đến một nơi nào đó sao? Mặc dù tư vị ăn roi cũng không dễ chịu, nhưng một khi ngừng quất roi, sinh mệnh sẽ ngừng tiến tới, vậy sống còn có ý nghĩa gì?

Tư Không Tàn Phế cũng là người, là người thì sẽ có cảm xúc.

Có lúc giết người xong, hắn cũng sinh ra rất nhiều cảm khái.

Nhưng cảm xúc cũng không thể thay thế hành động của hã. Hành động của hã là giết người. Giết người là chức trách của hã. Nên biết, cảm khái nhiều nhất chỉ là dư vị sau khi giết người, chỉ là điểm xuyết, tráng miệng, không thể làm chủ đề, món chính.

Cho nên không ngại cảm thụ, nhưng mạng người thì vẫn phải lấy.

Nhất là đối diện với kẻ địch như “Tiểu Điều” Cao Phi, nếu không thể lập tức giết chết, nhất định sẽ để lại hậu hoạn vô cùng.

Trên giang hồ, có lúc nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình. Trong võ lâm, có lúc nhất định phải người giết ta, ta giết người, nếu không thì chỉ đành mặc cho người ra xâu xé, ức hiếp.

Tư Không Tàn Phế đương nhiên không muốn rơi vào kết cục như vậy.

Hã muốn lập tức giết chết “Tiểu Điều” Cao Phi, giống như những gì hã thường làm, giết chết một tên lại một tên kẻ địch, cũng đánh tan một trận lại một trận giấc mộng thuở nhỏ vốn thiếu đi chí khí, tồn tại thiên tâm.

Mộng là thứ không thực tế.

Giết người lại không phải, giết người là chuyện tàn khốc.

Hiện thực cũng như vậy.

Con người muốn sống vốn là một chuyện tàn khốc, bởi vì hã phải làm rất nhiều chuyện phá tan mộng ảo, mất đi nhân tính, mới có thể sống tiếp được. Khiến người khác không thể sống, bản thân mới có thể sống tiếp, đây chẳng phải là một trong những quy tắc sinh tồn?

Trông thấy kẻ địch đã đến gần, từ từ tiếp cận cái bẫy trong chiêu thức do hã bày ra.

Tiểu Điều Cao Phi vòng quanh ngoắt ngoéo, nhưng vẫn càng bay càng thấp, càng bay càng gần.

Chim nếu bay đến trời cao, vây thì khó mà bắn rơi được.

Chim bay ở phía xa, cũng không cách nào bắt được.

Trừ khi chim bay đến bên cạnh, chỗ thấp, tìm lương mồi thực.

Tư Không Tàn Phế đang chờ cơ hội này.

Cao Phi hiển nhiên cũng muốn khống chế hã, đây chính là “lương” và “thực” của Cao Phi, đồng thời cũng là “cạm bẫy” do Tư Không Tàn Phế bày ra.

Ngoại hình của hãn cao lớn thẳng thắn, nhưng thực ra không hề hữu dũng vô mưu.

Ba sư huynh đệ bọn họ lấy tên là Tư Không Tàn Phế, Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế, khiến người ta nghe thấy sợ hãi, thực ra cũng là một loại phương thức biểu đạt bọn họ “đại trí nhược ngu” (người tài vẻ ngoài đần độn).

Bọn họ trước sau từng đi theo Nguyên Thập Tam Hạng, Thái Kinh và Long Bát. Nguyên Thập Tam Hạng là thiên tài tuyệt thế trong võ học, về mặt sáng tạo đối mới võ nghệ tu vi có lẽ còn hơn cả Gia Cát Tiểu Hoa, có điều lòng dạ của hãn hẹp hòi, không có lượng dung người. Làm đệ tử của hãn, nếu như có tài năng, tốt nhất hãy trung thành ngoan ngoãn, phục tùng mệnh lệnh, nếu không thì nên biểu hiện ngốc nghếch lỗ mãng, ngu dốt hồ đồ một chút, để tránh rước phải phiền toái.

Thái Kinh nhìn như có thể dung người, dung vật, nhưng thực ra là lợi dụng người khác cống hiến cho hãn, nếu không có giá trị lợi dụng thì sẽ phế bỏ đối phương; đồng dạng, nếu có thể uy hiếp đến hãn thì nhất định sẽ hủy diệt đối phương.

Long Bát được đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Vương Phủ sủng ái, nhưng luận về võ công thì không thể trở thành một nhà một phái, còn có một khoảng cách lớn so với đám người Đa Chỉ Đầu Đà, luận về quan chức lại kém xa đám người Lý Ngạn, Chu Lệ, chỉ là một con “chó trung thành” bên cạnh Thái Kinh. Do đó nếu làm việc bên cạnh hãn, vẫn không nên quá huênh hoang gây họa thì tốt hơn.

Ba sư huynh đệ “Đại Khai Đại Hạp Tam Thần Quân” thật sự mang họ kép, đó là Tư Không, Tư Mã, Tư Đồ, còn về tên thì lại do bọn họ tự lấy.

Lấy một cái tên hèn mọn như vậy, thường khiến đám người Thái Kinh, Long Bát, Nguyên Thập Tam Hạng xem là chuyện cười, trò cười, buồn cười, ngược lại giúp bọn hãn được sủng ái, vì bị xem thường nên được trọng dụng.

Đây là “muốn lên trước tiên phải xuống, muốn cao trước tiên phải thấp”. Tam Thần Quân có ngoại hình cao lớn uy mãnh, ở trước mặt những đại quan, thái úy, đại tự sư này, lại có một cái tên đáng thương, nhờ vậy ngoại hình của bọn họ không bị người khác đổ kỵ, tiện bề thăng quan phát tài.

Thực ra ba sư huynh đệ bọn họ đã sớm ước hẹn, quyết chí thề, một ngày nào đó nếu có thể thăng quan tiến chức, hiệu lệnh thiên hạ, không cần sống nhờ hơi thở người khác nữa, bọn họ nhất định phải khôi phục tên gốc của mình.

Tư Đồ Tàn vốn tên là Tư Đồ Kim Lễ.

Tư Mã Phế tên thật là Tư Mã Kim Danh.

Tư Không Tàn Phế cũng không phải là tên thật, nguyên danh của hắn là Diệc Hoa.

Nhưng trong võ lâm gần như không ai biết được tên thật của bọn họ, chỉ biết “Đại Khai Đại Hạp Tam Thần Quân” bao gồm Tư Mã Phế, Tư Đồ Tàn, Tư Không Tàn Phế, đại danh鼎鼎, uy danh hiển hách.

Bất hạnh là Tư Đồ và Tư Mã đều đã mất mạng, hiện giờ chỉ còn lại Tư Không Tàn Phế.

Hắn đang dùng thủ đoạn giống như cái tên của mình, vờ tha để bắt, dùng tiến làm lui, dụ địch đến gần.

Người không biết nội tình còn tưởng rằng hắn đã gần hết sức.

Roi măng xà của hắn đã càng múa càng mệt mỏi, gió roi càng lúc càng gần.

Kẻ địch càng ép đến gần, hơn nữa đã sắp ra tay đối phó với hắn.

Hắn muốn kẻ địch tiếp cận, một khi đến đủ gần, hắn sẽ hạ thủ một roi.

“Khoái mã nhất tiên, kim tiên như điện”.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Con người đến gần nguy hiểm, có lúc không phải vì muốn mạo hiểm khó khăn, mà là cho rằng đang tiến vào khu vực an toàn.

Có khi an toàn cũng xuất hiện với diện mạo nguy hiểm, trong cực độ nguy hiểm cũng có tuyệt đối an toàn.

Quá gian lại có vẻ như đại trung, đại trung có lúc cũng xuất hiện với tác phong của đại gian. Đôi khi đại ác và đại đức cũng là huynh đệ song sinh, một dao hai mặt.

Có khi, cái gọi là vì nước vì dân thực ra chỉ vì mình; có người, cải cách chỉ là để bảo toàn tính mạng, cách mạng chỉ bởi vì tư tình.

Trong bụi đao có thơ, sau vách đứng có hoa, trong ngọn lửa có màu vàng lưu động.

Thứ bất biến là năm tháng, thứ già đi là khuôn mặt, thứ thay đổi là tâm hồn.

Đầu cuối của roi dài có roi vàng.

Thời gian đã đến, thời cơ đã tới.

Tư Không Tàn Phế đập xuống một roi.

Trông thấy đã sắp...

Không ngờ Cao Phi chợt giống như một chú chim nhỏ vội vàng bay lên.

Theo một tiếng “rầm”, roi đập vào khoảng không, nóc nhà lại thủng một lỗ lớn, mảnh ngói, gỗ đá không ngừng rơi xuống.

Tư Không Tàn Phế nhất thời bị che khuất tầm mắt, lập tức vung roi hộ thân, ngăn cản gạch ngói đang rơi xuống.

Lúc này, đối diện với hãn bồng xuất hiện một tiểu tử.

Tiểu tử này dùng một đôi tay nhỏ xuất thủ với hãn.

Xuất thủ từ xa.

Đó đương nhiên không phải là “Phách Không chương”, cũng không phải “Cách Sơn Đả Ngưu”, Trần Nhật Nguyệt còn không có trình độ như vậy.

Hãn cách không phát ra ám khí về phía Tư Không Tàn Phế.

Ám khí do hãn phát ra cũng không tính quá nhiều, chỉ mười bảy, mười tám cái, đương nhiên cũng không tính, quyết không tính là quá ít; chủng loại cũng không tính là ít, khoảng chừng năm sáu loại.

Nhưng vào lúc này, cộng thêm ngói rơi, đất rơi, đá rơi, gỗ rơi, cũng khiến “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế hao tổn tinh lực. Lúc này Tư Không Tàn Phế chống trái đỡ phải, luống cuống tay chân, giống như một con cá mất hồn.

Huống hồ trong ngói bể gạch vụn còn xen lẫn ám khí.

Tư Không Tàn Phế hét lớn một tiếng, tay trái cầm roi vàng lập tức múa đến giọt nước không lọt, tay phải cầm roi dài vẫn có thể ép Trần Nhật Nguyệt lùi ra bên ngoài một trượng.

Lần này phản kích hết sức đột ngột, ngay cả Trần Nhật Nguyệt cũng không nhận được kêu lên một tiếng:

- Tới rất hay!

Hắn lui, lui nhanh.

Roi dài như măng xà lè lưỡi đuổi theo.

Hắn lui, roi đuổi.

Nhanh lui, bay đuổi.

Một lui, một đuổi.

Kết quả là Trần Nhật Nguyệt đã đến sát bên giường, hắn đã không thể lui được nữa.

Nhưng ngọn roi đã đuổi kịp.

Gió roi phá không, tiếng rít dường như còn sắc hơn mũi kiếm.

Bóng roi đã chiếu vào trên gương mặt ngọc tuần tú của Trần Nhật Nguyệt.

Sắc mặt Trần Nhật Nguyệt lúc sáng lúc tối, hắn đã không còn đường lui.

Nên làm sao đây?

Xem ra Trần Nhật Nguyệt đã gặp nguy hiểm.

Nhưng trên thế gian, thành tựu trọng đại đều đến từ nguy cơ trọng đại.

Thậm chí có thể nói, muốn hoàn thành bất kỳ đại sự nào, đều phải trải qua nguy hiểm tương đương.

Có lúc nguy hiểm đủ để chí mạng.

Thực ra người sống trên đời, thứ duy nhất sở hữu chỉ là tính mạng của mình.

Không có mạng thì không sống được.

Có điều con người nên vì sống mà sinh, chứ không nên vì sinh mà sống.

Vì sống mà sinh thì phải sống cho vui vẻ, sống có cảm thụ, thậm chí phải sống một cách phi phàm.

Muốn sống một cách sinh động có ý nghĩa, phải trải qua nguy hiểm thất bại.

Thất bại là chuyện tất nhiên, thậm chí có thể khẳng định, không có thất bại thì cũng không có cái gọi là thành công.

Cho nên không cần sợ thất bại, bởi vì sợ thất bại chính là sợ thành công.

Thành công chắc chắn là một chuyện khiến người ta vui vẻ, vui mừng, không có ai sợ nó, đúng không?

Nhưng lại có người muốn trốn tránh nó, nguyên nhân không gì khác, chỉ vì không muốn đối diện với thứ trước khi thành công nhất định và nhất thiết, tất nhiên và tất yếu phải trải qua, đó là thất bại.

Điều này khiến người ta tiếc nuối không thôi.

Thất bại chỉ là giáo huấn, cũng là kinh nghiệm. Không có những thứ này, cuộc sống của loài người hôm nay có khác gì khỉ vượn, trâu chó.

Thất bại không có nghĩa là thua.

Một chuyện thất bại, chỉ là chưa thành công, không phải là thua. Ít nhất nó không thua mất ý chí, tài trí và quyết tâm của người.

Còn những thứ này, cộng thêm bền lòng, nghị lực và may mắn, một ngày nào đó người sẽ thắng.

Có một ngày, người sẽ thành người thắng lớn.

Thua cũng không phải là thất bại, quyết không phải.

Chẳng hạn như đánh bạc, người thua cuộc, có thể chỉ là không đủ vận may, cũng có thể là không đủ vững vàng, hoặc không đủ vốn, không đủ bình tĩnh, hoặc dừng tay không đủ nhanh mà thôi.

Rất nhiều người đánh bạc, thua liền oán trời mắng đất, nói mình xui xẻo, vận may xấu đến cực điểm, áy náy, hối tiếc, giận dữ, oán hận, tự trách, mặt ủ mày chau, ủ rũ cúi đầu, tìm người trút giận, thậm chí là tự sát.

Sai rồi.

Thua cũng không có gì nghiêm trọng, cho dù người không biết tốt xấu, không hiểu tiến lui, khuynh gia bại sản, cũng không có gì ghê gớm.

Chỉ cần chưa chết, tất cả đều có thể làm lại từ đầu.

Chết không thể giải quyết được vấn đề.

Nếu không thắng được, từ bỏ là xong.

Thua chưa chắc đã là xui xẻo. Người thua cuộc, chỉ cần bỏ nhiều tâm lực và tinh lực vào chuyện khác, vẫn có thể thành công, cũng có thể đạt được thành tựu như vậy.

Thắng thua chỉ là nhân quả. Hiện giờ thứ người đạt được, có thể là thứ mà kiếp trước người đã mất đi, cũng có thể là thứ mà kiếp sau người sẽ mất đi. Được càng nhiều, có thể cũng mất càng nhiều. Mất càng nhiều, ở một mặt khác cũng có thể được càng nhiều. Thứ mà người thắng, có thể là thứ mà người đã mất đi trong quá khứ. Thứ mà người thua, có thể chỉ là tài sản mà tương lai người vốn có.

Đúng vậy, thua không phải sỉ nhục, thắng không nên huênh hoang. Mỗi lần thua đều cảm phần không đáng. Thực ra không cần phải bất bình, đây là chuyện bình thường, con người đều như vậy. Có ai nói rằng mình sẽ thua? Mỗi trận thắng cũng không nên cao hứng. Hôm nay người thắng, có thể đã mai phục thảm bại ngày mai của người, khiến người cho rằng may mắn nhất thời đủ để luyến tiếc.

Cho dù đánh bạc lớn cũng là chuyện tốt.

Nếu như người có thể xem nó là một loại kinh nghiệm, vậy thì rất quý báu. Có chuyện gì càng thoả nguyện, thống khoái, cũng đau khổ hơn so với một lần ném cả vạn kim, trong nháy mắt phân định giàu nghèo? Chỉ có loại thắng lớn thua lớn này, mới khiến một cao thủ chân chính trong nháy mắt ngộ đạo nhân sinh, chấm dứt sự cố chấp mộng ảo không hoa.

Không đi đến địa ngục một lần, làm sao biết khó khăn của nhân gian?

Nếu như so sánh, đại khái chỉ có quyết chiến, so đấu, liều mạng sinh tử của hào kiệt hiệp sĩ trong giang hồ là tương tự.

Đó cũng là đại tử đại sinh mới có thể đại triệt đại ngộ.

Ngay cả phong hoa tuyết nguyệt, ăn chơi tiêu khiển cũng như vậy. Muốn thật sự thành đạo, không nhất định cũng không nhất thiết phải ở núi sâu sông lớn, mà nên ở nhân gian địa ngục.

Cho nên thua cũng không có nghĩa là thất bại.

Thứ bị thua chỉ là tài sản.

Nên nhớ, đừng để thua mất cả nhân cách và tâm hồn, vậy thì không đáng giá.

Một người không sợ thua, cũng hưởng thụ thất bại, bản thân chính là một vị thường thắng tướng quân, một người thành công.

Thất bại chỉ là chưa thành công.

Nói như vậy, Trần Nhật Nguyệt thì sao? Tư Không Tàn Phế thì sao?

Hiện giờ bọn họ đều bị bức vào hiểm cảnh.

Ai sắp thảm bại? Ai có thể chuyển bại thành thắng?

Ai chỉ là thua, hay là chết? Thất bại, hay là cuối cùng có thể vượt qua thất bại, giành được thành công và thắng lợi?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 73 – Mưa Roi, Cá Roi.

T

rần Nhật Nguyệt lui đến bên giường.

Hắn đã không thể lui được nữa.

Nếu còn lui, e rằng sẽ giẫm lên người Thiên Hạ Đệ Thất.

Vết thương của Thiên Hạ Đệ Thất vừa mới cầm máu, khiến nó tạm thời không chuyển biến xấu, cũng giữ gìn tính mạng. Nhưng con người không phải làm bằng sắt, bị vết thương như vậy nhất định sẽ rất suy nhược, yếu ớt. Chẳng những không chịu nổi đánh đập, còn không chịu nổi giẫm đạp.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt lại làm một chuyện.

Hắn ôm lấy Thiên Hạ Đệ Thất đang được tấm chăn bao bọc, khăn trải giường còn thấm vệt máu, đưa ra nghênh đón ngọn roi.

Hắn lại dùng Thiên Hạ Đệ Thất để ngăn cản một roi như sói như hổ, đuổi gió cuốn mây này.

Các người xông tới, mục đích chẳng qua là muốn cứu người này!

Được, để xem người có dám một roi đánh chết hắn không!

Đánh chết người rồi thì không thể cứu sống, nhiệm vụ của các người cũng xem như thất bại!

Vì vậy Trần Nhật Nguyệt cũng không sợ hãi, hắn cho rằng bọn họ sẽ không dám hạ độc thủ.

Hai tay hắn ôm lấy Thiên Hạ Đệ Thất, đưa ra nghênh đón mũi roi.

Có gan thì đánh chết hắn đi!

Nếu đối phương thu roi, hắn sẽ mượn thế roi xông đến trước người, thậm chí là ném Thiên Hạ Đệ Thất qua, xem Tư Không Tàn Phế làm thế nào ứng phó, làm thế nào tiếp chiêu.

Trần Đồng Kiếm có thể nói đã tính trước mọi việc.

Nhưng tính trước kỹ càng cũng không có nghĩa là thành công.

Tư Không Tàn Phế giống như không ngờ đối phương lại có một chiêu này.

Đúng vậy, thế roi thật sự ngừng lại một chút, hạ xuống một chút, cũng chậm

lại một chút giữa không trung.

Chậm thì chậm, nhưng vẫn không dừng.

Chỉ chậm một chút như vậy, mũi roi vẫn cuốn về phía Trần Nhật Nguyệt, thậm chí không ngại đánh chết cả Thiên Hạ Đệ Thất. Hơn nữa trong nháy mắt này, trên mặt hắn còn nở một nụ cười ác độc, giống như được gãi đúng chỗ ngứa, hoàn thành tâm nguyện.

Trong nháy mắt này, Trần Nhật Nguyệt cũng thầm kêu không ổn.

Xem ra đã tính sai rồi!

Những kẻ này xông tới, không phải vì muốn cứu người sao?

Khi hắn nhận ra thì đã trễ, cổ của Thiên Hạ Đệ Thất sắp bị roi đánh nát, nhưng đột nhiên đầu của Thiên Hạ Đệ Thất lại đổi thành một thanh kiếm.

Roi quấn vào thanh kiếm này.

Kiếm là kiếm sắt.

Tư Không Tàn Phế nổi giận quát lên, toàn lực thu roi lại.

Kiếm ở trên tay Diệp Cáo.

Diệp Cáo là một thiếu niên, nhưng lực cánh tay rất lớn, Tư Không Tàn Phế không lay chuyển được.

Kiếm là kiếm sắt, người như người sắt.

Tư Không Tàn Phế đang cố sức kéo, Trần Nhật Nguyệt lại không khách khí, hai tay một mở một khép, lại là mười bảy mười tám món ám khí như mưa bay về phía hắn.

Tư Không Tàn Phế thật sự có năng lực hơn người, hắn dùng roi vàng cản, đập, móc, khóa, kiên cường đánh rớt từng mũi ám khí, tay kia vẫn không buông roi da măng xà thành danh, vẫn muốn kéo Diệp Cáo về phía mình.

Nếu là ám khí thật sự, vậy thì còn tốt.

Càng gay go là có thứ “không phải” ám khí, ít nhất không thể nói là ám khí “chính thống”.

Bởi vì trong những “ám khí” này, ngoại trừ thiết liên tử, thất lăng tiêu, ngũ hoa mang, thấu cốt đinh, còn có một số “thứ” hiếm thấy kỳ lạ.

Trong đó có dế, vớ, thậm chí còn có sâu lông và cá.

Thử nghĩ, Trần Nhật Nguyệt giơ tay lên, trên trời dưới đất giống như rơi xuống một trận mưa lớn, còn có từng con cá sống, sâu lông, dính vào trên

roi vàng, vung lên thật sự quá sức.

Tư Không Tàn Phế lập tức kêu lớn, trong lúc nóng nảy đã trúng phải vài món ám khí mềm, vừa loạn thần thì lại trúng phải hai món ám khí thật sự cứng rắn sắc nhọn.

Do đó khó tránh khỏi đau đớn, lộ ra sơ hở.

Ngay lúc này, Tiểu Điều Cao Phi lại vội vàng đáp xuống.

Váy đỏ che mặt, bít tất bọc đầu.

Tư Không Tàn Phế kịp thời tránh khỏi một cước trước mặt, nhưng cổ tay vẫn bị Cao Phi đá trúng, roi vàng rời tay bay đi.

Chuyện này còn không quan trọng.

Cũng vào lúc này, hắc đang dùng sức kéo roi dài, không biết vì sao, Diệp Cáo giống như không giữ được, bị hắc kéo tới như bay.

Hơn nữa còn kéo tới thật nhanh.

Tư Không Tàn Phế biết không ổn, nhưng roi vàng của hắc đã mất, không thể phòng ngự, roi dài lại bị Diệp Cáo khống chế, mượn lực phản kích, mượn thế xông vào. Tư Không Tàn Phế đang muốn tập trung tinh thần đối phó với thiết kiếm của tiểu tử này, lại chợt thấy thân hình đối thủ lùn đi, vừa xuất cước đã đá trúng hắc.

Đừng thấy đây chỉ là chân của một thiếu niên, lại có thể đá bay Tư Không Tàn Phế, xuyên tường phá vách, một đường lặn xuống dưới lầu.

Một cước này của Diệp Cáo đá Tư Không Tàn Phế bay ra ngoài, cũng giống như thủ pháp ám khí cao minh “Lạc Ngư thủ” của Trần Nhật Nguyệt, đủ để danh chấn giang hồ.

Tư Không Tàn Phế đương nhiên không biết, Diệp Cáo tuy tuổi còn nhỏ nhưng cước pháp lại rất vững chắc. Dù sao ân sư thụ nghiệp của hắc cũng là người có cước pháp đứng đầu trong Tứ Đại Danh Bổ, “Truy Mệnh” Thôi Lược Thương.

Tư Không Tàn Phế lặn xuống, mới khiến cho đám người Chung Ngộ, Hoàng Hôn dưới lầu thật sự tuyệt vọng.

Ngay cả “thủ lĩnh” cũng thất bại, e rằng hành động lần này đã hết hi vọng.

Ba người vừa hợp sức đánh lui Tư Không Tàn Phế và môn sinh đặc ý của hắc là Vu Quả, Vu Túc, lúc này cùng nhìn về phía kẻ địch còn lại.

Tôn Thu Bì.

Bọn họ thật sự cảm thấy “chưa thỏa mãn”, bởi vì chiến đấu hăng say, liên tiếp thắng lợi, có thể nói là đang đánh đến hứng thú, còn chưa đã ghiền, nhìn thấy Tôn Thu Bì lại cảm thấy ngứa tay, rất muốn tiếp tục chiến thắng. Nhưng nhìn dáng vẻ của “Sơn Cầu” Tôn Thu Bì, lại giống như không có ý tiếp chiến.

Hắn chỉ quan sát cuộc chiến, cũng đang ngóng nhìn.

Đặc biệt là quan sát rất cẩn thận tỉ mỉ người trên giường, người đã từng bị Trần Nhật Nguyệt “nhặt lên” làm “bia đỡ đạn”.

Lúc này, bởi vì bị di chuyển nhanh, đệm chăn vốn đắp lên mặt và lên người Thiên Hạ Đệ Thất, có một phần đã bị rơi xuống, lật ra.

Tôn Thu Bì vẫn không ra tay trợ giúp.

Đối với việc Tư Không Tàn Phế, Vu Quả, Vu Túc bị đánh lén và phản kích, hắn hoàn toàn không nhúng tay, giống như hắn không cùng một đường với những người này, chỉ là khách trong quán rượu quán trà ngẫu nhiên gặp gỡ, cùng “ngồi” xuống một bàn mà thôi.

Có điều, hắn không ra tay trợ giúp ba thầy trò Khai Hạp Thần Quân, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không ra tay.

Có, hắn đã động thủ.

Đúng, hắn đã xuất thủ.

Hắn động thủ rất nhanh, nhanh đến vô song.

Hắn dừng tay cũng rất nhanh, nhanh đến vô cùng.

Nhanh đến mức không giống như đã từng xuất thủ.

Hắn xuất thủ rất kỳ lạ.

Hắn không ra tay với bất kỳ ai trong số “Tiểu Điều” Cao Phi, Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo, mà lại ra tay với Thiên Hạ Đệ Thất.

Khoảnh khắc kia, chính là lúc Trần Nhật Nguyệt muốn dùng Thiên Hạ Đệ Thất ngăn cản công kích của Tư Không Tàn Phế, Diệp Cáo đang kiểm chế roi dài của Tư Không, Cao Phi đang đá bay roi vàng của Khai Hạp Thần Quân.

Hắn lại đột nhiên đến mức giống như bất chợt, đột nhiên lướt đến trước người Trần Nhật Nguyệt, đột nhiên ra tay, đột nhiên làm một chuyện hết

sức đột nhiên.

Một tay của hắn đã chụp vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 74 – Cá Thê Lương.

C

hộp nhoáng.

Nếu muốn hình dung Tôn Thu Bì xuất thủ, có lẽ chỉ hai chữ này là chính xác nhất.

Nếu một trào này chụp vào Trần Nhật Nguyệt, hẳn có thể tránh được không?

Đáp án là Trần Nhật Nguyệt cũng không phát hiện đối phương đã xuất ra một trào này.

Cho đến sau đó Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt kiểm điểm lại, mới nói ra Tôn Thu Bì từng đánh một chiêu này, Trần Nhật Nguyệt cũng mới biết “Sơn Cầu” đã ra tay, mà hẳn lại không phát hiện, cũng không nhìn thấy.

Nếu một chiêu này của Tôn Thu Bì đánh vào Diệp Cáo, hẳn có thể chống đỡ được không?

Câu trả lời là Diệp Cáo cũng không biết Tôn Thu Bì tiếp cận từ lúc nào và từ hướng nào.

Nói cách khác, hẳn chỉ kịp liếc thấy Tôn Thu Bì đột nhiên ra tay, xuất thủ một trào, nhưng trước đó hẳn lại không phát hiện Tôn Thu Bì đã lướt đến. Cũng giống như Trần Nhật Nguyệt chỉ biết Tôn Thu Bì đến gần, nhưng lại không biết hẳn đã ra tay, chụp một cái như vậy.

Đúng vậy, nếu một chiêu này của Tôn Thu Bì tổng quản đánh vào Diệp Cáo hoặc Trần Nhật Nguyệt, người nghĩ hai người bọn họ có thể tránh được không?

Có điều khi thân hình Tôn Thu Bì chuyển động lướt đi và xuất ra một trào, Tiểu Điều Cao Phi lại đang bay trên không.

Y từ trên cao nhìn xuống.

Có lẽ, y “bay” cao như vậy không phải vì muốn tránh khỏi thế công của Tư Không Tàn Phế, thậm chí cũng không phải vì muốn dùng ngói vỡ đá vụn

làm nhiều loạn phòng thủ của đối phương, mà là muốn giám thị và kiểm chế thế công của Tôn Thu Bì?

Y từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn thấy rõ Tôn Thu Bì lướt đi, xuất thủ.

Mặc dù y biết rõ Tôn Thu Bì lướt đi, xuất thủ, nhưng y vẫn không kịp ngăn cản.

Nhìn thấy cũng không có nghĩa là ngăn cản được.

May mắn Tôn Thu Bì không tấn công Diệp Cáo, cũng không tấn công Trần Nhật Nguyệt, mà là Thiên Hạ Đệ Thất.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Cao Phi đang lao nhanh xuống muốn đối phó với Tư Không Tàn Phế, trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái, hơn nữa còn kỳ dị.

Cảm giác của y đến từ da.

Y lại nổi da gà

“Tiểu Điều” Cao Phi dựa vào y thuật hơn người, cộng thêm cước pháp, khinh công, trở thành giang hồ tam tuyệt. Thậm chí có người gọi y là “Tiểu Truy Mệnh”, bởi vì khinh công, cước công của y có thể sánh ngang, so đấu với Truy Mệnh, mà ở vài phương diện có thể còn cao hơn (mặc dù y chưa bao giờ dám thừa nhận lời khen này). Y luyện sự gan dạ của thân pháp (có kẻ cho rằng người có khinh công giỏi thiên về chạy trốn, nhất định sẽ nhát gan, thực ra lại không phải. Muốn luyện thành khinh công tốt nhất, vượt nóc băng tường, lên trời xuống đất, không có gan dạ hơn người thì không luyện được, cũng không dám luyện), sự cẩn thận của y đạo (muốn hốt thuốc đúng bệnh, bắt mạch phán bệnh, nhất định phải quan sát một cách cẩn thận tỉ mỉ), được giang hồ ca tụng, trở thành Phật sống, thủ lĩnh của các anh em không phải quan đạo cũng không phải lục lâm. Hôm nay không biết vì sao, vừa nhìn thấy Tôn Thu Bì chuyển động, lướt đi, xuất thủ như vậy, cho dù không phải ra tay với y, y vẫn không tự chủ được trong lòng run lên, da đầu tê dại.

Tại sao?

Y cũng không nói rõ được.

Có điều y từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Tôn Thu Bì.

Không, là da đầu.

Đỉnh đầu của Tôn Thu Bì đã trọc.

Chân tóc của hắc dính vào hai bên tóc mai, nơi đỉnh đầu gần trán đã trọc một mảng lớn, lộ ra da đầu màu xanh trắng.

Trên đầu hắc rõ ràng hiện lên hai xoáy tóc.

Đường nét do hai xoáy tóc này tạo thành, phối hợp với sợi tóc thừa thớt, khiến Cao Phi từ trên cao nhìn xuống, trông thấy trên đầu người này giống như có một ngũ quan khác, một khuôn mặt khác.

Như thế mà thôi, ngoại trừ chuyện này thì không còn gì khác.

Nhưng Cao Phi vốn lớn gan cẩn thận, chỉ liếc nhìn một cái như vậy, không biết vì sao lại cảm thấy tâm hơi kinh hãi, phách hơi chấn động, không thể nói rõ nguyên nhân.

Cho đến khi y tiếp cận Tư Không Tàn Phế, thừa dịp đối phương đang phân tâm đối phó với Diệp Cáo và trần Nhật Nguyệt, đá ra “Quần Lý cước” của mình, trong lòng vẫn lẩn quẩn nghi hoặc khó hiểu này.

Hắc rốt cuộc là ai?

Sao lại khiến mình sợ hãi như vậy?

Khi ba người bọn họ hợp sức đánh bay “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế ra ngoài phòng, chiến chí đang mạnh, còn chưa thỏa mãn. Cao Phi là người xông pha giang hồ nhiều năm, trải qua rất nhiều trận chiến, trong lòng vẫn cảm thấy canh cánh nghi ngờ.

Nhưng Tôn Thu Bì rõ ràng không muốn đánh nhau.

Thân hình hắc chỉ động một lần, xuất ra một trảo, thậm chí cũng không phải công kích, chỉ vén tấm thảm đắp trên mặt Thiên Hạ Đệ Thất lên, sau đó lập tức thu tay.

Thoạt nhìn nụ cười của hắc giống như một người yêu hòa bình.

Một mình hắc đứng đó, giống như một con cá cô độc không hợp với bầy, thần sắc còn mang vẻ thê lương khiêm nhường.

Điều này khác biệt rất lớn với hình tượng của hắc khi Cao Phi từ trên cao nhìn xuống, đó là dũng mãnh, cuồng bạo, toàn bộ xương cốt trên người giống như trong nháy mắt vụn vỡ, nở ra.

Lúc này Tư Không Tàn Phế đã “bay” ra ngoài.

Thiên Hạ Đệ Thất lại ngã xuống giường, đệm chăn rải rác trên đất.

Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo, Cao Phi chia làm ba hướng, nhìn chăm chăm vào Tôn Thu Bì.

Tôn Thu Bì lại ôn hoà cười lên, vừa lắc lắc đầu, vừa khiêm nhường đi về phía trước, vừa cung kính chấp tay thi lễ, nói:

- Chúng ta đoán sai rồi. Thật xấu hổ. Hóa ra chuyện này không liên quan đến chúng ta. Ta không phải tới đánh nhau, chỉ tới quan sát mà thôi. Các người cứ từ từ đánh, ta đi trước!

Hắn cứ đi tới như vậy.

Đi tới không hề có địch ý.

Đi tới giống như hoàn toàn không có phòng bị.

Đi tới chỗ Diệp Cáo, kéo kéo tay hắn.

Đi tới chỗ Trần Nhật Nguyệt, xoa xoa đầu hắn.

Lại đi tới chỗ Cao Phi, vỗ vỗ vai y.

Sau đó hắn mới vỗ tay, chậm rãi nói ra một câu rất kỳ quái:

- Chảy... máu... mũi...

Những động tác này xem ra rất bình thường, bắt tay người khác, vỗ vai người khác, xoa trán trẻ con, đương nhiên không có gì đặc biệt.

Nhưng vào lúc này, hắn làm những chuyện như vậy với Diệp Cáo, Cao Phi, Trần Nhật Nguyệt, lại rất không tầm thường, rất bất bình thường.

Bởi vì bọn họ đang đối địch, hơn nữa còn là thù địch.

Với sự cảnh giác và thân thủ của ba người bọn họ, không lý nào lại để mặc cho Tôn Thu Bì chạm vào mình.

Bọn họ có thể né tránh, hoặc là đánh trả, thậm chí giống như đối phó với Vu Quả, Vu Túc và Tư Không Tàn Phế, hợp sức đá Tôn Thu Bì ra ngoài phòng. Nhưng bọn họ không làm như vậy.

Nguyên nhân chỉ có một, đó là bọn họ không kịp phản ứng (bao gồm né tránh, phản kích hay ngăn cản), Tôn Thu Bì đã xoa, kéo, vỗ vào bọn họ, sau đó lui thân.

Trong ba người bọn họ không có ai bị thương.

Hiển nhiên Tôn Thu Bì không có ý thương tổn bọn họ, cho nên xuất thủ hoàn toàn không dùng nội lực.

Hắn chỉ “thiện ý” bắt tay, xoa đầu, vỗ vai bọn họ, sau đó xoay người rời đi.
Hắn muốn đặt mình bên ngoài.

Hắn đột nhiên bắt tay, xoa đầu, vỗ vai, lại đột nhiên rút lui, giống như một lần nữa ấn chứng bản khoản lo lắng trong lòng “Tiểu Điều” Cao Phi.

Người trước mắt này tuyệt đối là một nghi vấn, hắn giống như một con rắn độc, lại giống như một cây thương cứng, càng giống như một cây thương sắc có rắn độc quấn quanh, có thể cương có thể nhu, có thể mềm có thể cứng, có lúc tĩnh như gỗ mục, có lúc lại chọn người mà cắn.

Nếu muốn hình dung về hắn, chỉ có hai từ “đáng sợ”.

Đó chắc chắn không chỉ là một con cá thê lương.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 75 – Sờ Cá.

T

ôn Thu Bì nhìn giống như một con cá già thê lương, nhưng khi hấn chạm vào ba cao thủ vừa giành được thắng lợi này, lại giống như nhẹ nhàng sờ vào ba con cá ngoan ngoãn trong vại.

Hơn nữa, sau khi hấn chạm rãi kêu lên ba chữ “chảy máu mũi” giống như hoàn toàn không có ý nghĩa kia, trong đám thực khách dưới lầu của Danh Lợi Quyền đột nhiên phát sinh vài chuyện khác thường.

Có một bàn khách đang uống trà, dùng cơm, vừa mới lấp đầy cái bụng căng phồng, lại cạp một miếng dưa hấu, đồng thời cười nói huyên thuyên. Khi xảy ra chuyện Chung Ngộ, Lợi Minh, Ngô Dạ, Hoàng Hôn ra tay đập phá, bọn họ vẫn luôn quan sát lưu ý, cũng không lập tức rời đi.

Nhưng khi trên lầu vang lên một tiếng “chảy... máu... mũi...”, ba vị khách ở bàn này lập tức đứng lên, vội vã trả tiền, lúc gần đi còn ôm mũi nói:

- Ta chảy máu mũi... quá khô nóng rồi... thất lễ thất lễ, thật xấu hổ...

Không chỉ có người ở bàn này.

Còn có một bàn khác, một người trong đó ăn mặc giống như thương nhân, đang nhỏ giọng đàm luận với mấy người khách thường tới Danh Lợi Quyền ăn uống. Khi tên đại hán kia từ lầu hai rơi xuống, chợt nghe ba tiếng “chảy, máu, mũi”, người này cũng đứng lên, để lại một câu:

- Xin lỗi, cần nhắm môi rồi, chảy máu cả miệng, xin đi trước một bước...

Cứ như vậy rời đi.

Người ở một bàn khác vốn đang đánh bạc hò hét, chơi trò phạt rượu, thấy Ngư cô nương và bốn người khách không mời xảy ra xung đột, liền bất phóng túng một chút, nhỏ giọng nói chuyện. Bọn họ giống như muốn tiến lên giúp đám người Ngư Thiên Lương và Mạnh lão bản một tay, nhưng khi nghe bốn người kia nói ra danh hiệu, liền không dám lỗ mãng, chỉ khoanh tay đứng nhìn. Lúc này vừa nghe câu “chảy... máu... mũi...”, một người trong đó đột nhiên đứng lên, vội vã nói một câu:

- Ta chảy máu răng, đau răng rồi, xin cáo từ!

Nói xong liền đi ngay.

Ba người còn lại đều kinh ngạc.

Không chỉ có những người này, mấy bàn khác cũng có hai ba người, trong đó có nam có nữ, vội vã đứng lên, để lại một câu:

- Ta chảy máu mũi.

- Vết thương cũ của ta chảy máu.

Nói xong liền rời đi.

Lập tức trong tiệm có khoảng hai phần người rời khỏi.

Gương mặt của Mạnh Tương Lữ trở nên nghiêm túc, nói:

- Xem ra bọn họ không thật sự động thủ, nếu không chúng ta đã đánh giá thấp bọn họ, e rằng sẽ gánh lấy hậu quả.

Thực ra sau khi y giúp Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt rời Thiên Hạ Đệ Thất vào phòng, liền phát hiện có khách không mời đang đi vào từ các đường trên lầu, dưới lầu, mỗi người có mưu đồ khác nhau, nhưng đều muốn tiến vào phòng số mười chín.

Y biết rõ Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo mặc dù còn trẻ, nhưng quyết không dễ đối phó như mọi người tưởng tượng, huống hồ còn có “Tiểu Điều” Cao Phi kinh nghiệm giang hồ phong phú đang chủ trì đại cục.

Do đó y nhanh chóng rời khỏi phòng số mười chín, đi vào một gian phòng khác ở đối diện, dừng lại một lúc, sau đó xuống lầu, vừa lúc gặp phải Ngư Hảo Thu và Ngư Đầu, Ngư Vĩ, đang cãi nhau với kỳ chủ Tứ Kỳ đến mức giương cung bạt kiếm.

Có điều Ngư cô nương gần như không cần y và Hà Hỏa Tinh giúp đỡ, đã dùng ba mũi “Nữ Nhân châm”, nửa ống “nhất phún phát tình tề”, khống chế Chung Ngộ, Hoàng Hôn và Ngô Dạ, cũng hù dọa Lợi Minh, thậm chí ngay cả huynh đệ họ Ngư cũng chỉ là ngụy trang, không cần ra tay thật sự.

Nhưng khi nghe trên lầu vang lên tiếng ngâm “chảy máu mũi”, lại phát hiện trong số thực khách dưới lầu có nhiều người lập tức rút lui, có thể thấy hành động lần này của đối phương to lớn, chặt chẽ hơn nhiều so với trong tưởng tượng, hơn nữa còn coi trọng, cường thế xuất kích.

Nhưng bọn họ lại rút lui khi chưa thật sự phát động tấn công. Điểm này có lẽ khiến người ta mê hoặc, nhưng Mạnh Tương Lữ lại đoán được mấy phần, áp lực cũng tăng thêm mấy thành. Huống hồ ở các bàn vẫn còn một số người không rõ lai lịch, không biết địch bạn.

Hà Xa ở bên cạnh lại nói:

- Bọn họ đến nhiều hơn so với dự đoán, nhưng người của chúng ta cũng không ít, hơn nữa xem ra bọn họ cũng không đoàn kết.

Đến lúc này, Lợi Minh đành phải dùng một đờ ba, vất vả điều ba người Ngô Dạ, Chung Ngô, Hoàng Hôn đã bị trúng châm rời đi.

Lúc gần đi, Lợi Minh còn nói một câu hung ác:

- Yêu phụ, chúng ta sẽ còn tới tìm người!

Ngư Thiên Lương lại dịu dàng trả lời một câu cứng rắn:

- Đến lúc đó, đại gia người càng phải “nhất mục quan thất” rồi (câu này hơi bậy bạ nên không dịch). Đừng quên, tiểu nữ tử là tâm của nữ nhân, châm dưới đáy biển nha!

Bốn tên kỳ chủ này chật vật rời đi, lại giống như không liên quan gì đến các lộ nhân mã rút lui sau khi nghe được câu “chảy máu mũi”.

Nhất thời trong Danh Lợi Quyển người đi nhiều, người tới ít, nhưng lên xuống vẫn gây ra một chút hỗn loạn, qua lại kè vai, leo trèo dờn gót. Có người nâng chén hoan hô, chúc mừng đám người Ngư cô nương đánh lui kẻ địch. Còn Tư Không Tàn Phế và Vu Quả, Vu Túc cũng loạng choạng đứng lên, trong lòng đau đớn, mắt đầy thù hận. Lại thấy Trần Nhật Nguyệt vịn vào lan can trên lầu nhìn xuống, ra vẻ ngạc nhiên kêu lên:

- Thần Quân! Ta nhìn thấy Thần Quân kìa!

Nguyên lai ngoại hiệu của Tư Không Tàn Phế là “Khai Hạp Thần Quân”, rất có địa vị trong võ lâm, nhiều người lại gọi hắn là “Thần Quân”. Hôm nay ở trước mặt mọi người lại ngã đến chật vật như vậy, còn bị Trần Nhật Nguyệt vốn ranh mãnh hô to gọi nhỏ, khiến Tư Không Tàn Phế càng không dễ chịu.

Ba người dìu nhau đi ra, chợt nghe “Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa quát lên một tiếng:

- Dừng lại!

Ba người lập tức dừng bước, trên mặt đều có vẻ lúng túng.

Bọn họ đều đã bị thương, xem ra dưới lầu đều là hảo thủ trong Danh Lợi Quyển, e rằng còn khó đối phó hơn so với trên lầu.

Nhưng bọn họ lập tức phát hiện, Hà Đô Đầu cũng không phải quát mắng ba người bọn họ.

Đó là một hán tử khác ăn mặc rất khéo léo, rất gọn gàng, rất đàng hoàng, dung mạo cử chỉ đều khiến người ta rất thiện cảm. Thừa dịp khách vội vàng lên xuống ra vào, hắn đã âm thầm lên lên lầu hai, chỉ còn thiếu ba bậc, nhưng lại bị Hà Xa thoát nhìn có vẻ lơ là bực bội quát bảo dừng lại.

Người nọ cũng không hoảng hốt, tay phải cầm chuôi kiếm, thông thả xoay người, mỉm cười hỏi:

- Người gọi ta?

Hà Xa không kiên nhẫn quát lên:

- Là ai cho người lên lầu?

Người nọ cười nói:

- Phòng của ta ở trên.

Hà Đô Đầu “ồ” một tiếng. Con người nhạy bén linh hoạt của Ngư Đầu đảo một cái, lập tức hỏi:

- Xin hỏi khách quan, phòng số mấy?

Người nọ ngừng lại một chút, sau đó cười nói:

- Mười bảy.

Ngư Vĩ chậm rãi lên tiếng:

- Hóa ra là phòng số mười bảy, đối diện với phòng số mười chín sao?

Người nọ cười bồi nói:

- Mới ở không lâu, tiểu ca trong tiệm đã không nhận ra tại hạ rồi.

Ngư Vĩ cũng cười bồi nói:

- Đúng vậy. Đáng tiếc, đối diện với mười chín không phải mười bảy, mà là mười tám... thật đáng tiếc.

Người nọ lập tức không cười được nữa.

Nhưng hắn chỉ ngẩn ra một chút, lại cười nói:

- Tiểu huynh đệ lợi hại. Ta lên lầu là để tìm bằng hữu.

Lần này Ngư Đầu bình tĩnh hỏi:

- Bằng hữu? Ở phòng số mấy?

Lần này người nợ cũng thành thật trả lời:

- Mười chín.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 76 – Cá Chảy Máu Mũi.

H

à Xa cười.

Lông mày của y cũng dựng lên như ngọn lửa.

Giọng nói của y giống như người ta đang cười, lại giống như lửa cháy trên củi chưa khô, sau khi làm bốc hơi hoàn toàn phần nước trong củi, đang bùng cháy thỏa thuê, hơi lửa và ngọn lửa đan vào nhau tạo ra loại âm thanh thống khoái đến mức gần như thống khổ này:

- Người ở trong phòng số mười chín là bằng hữu của người?

Người nọ suy nghĩ một chút mới trả lời:

- Có thể nói như vậy.

Hà Xa nói:

- Bằng hữu của người họ gì?

Người nọ yên lặng một lúc rồi mới đáp:

- Đều là bằng hữu cũ, mọi người chỉ quen gọi ngoại hiệu của hă, rất ít người nhớ được họ của hă.

Lần này đến phiên Mạnh Tương Lữ hỏi tiếp:

- Không phải họ Cao chứ?

Người nọ cười đáp:

- Đương nhiên không phải.

- Không phải họ Diệp à?

- Không phải.

- Không phải họ Trần sao?

- Cũng không phải.

Lần này người nọ đành nói:

- Hă... hình như họ Văn.

- Người họ Văn mà người nói, mặc dù hă là bằng hữu của người.

Hà Xa không hề khách khí nói:

- Nhưng hă lại là phạm nhân của ta.

- Không phải ta muốn cứu hãn, mà chỉ muốn gặp hãn một lần, nói mấy câu mà thôi.

Người cao quý kia nói:

- Người có thể yên tâm. Hãn thiếu ta một số thứ, ta chỉ muốn hãn bàn giao mấy câu mà thôi. Quyết sẽ không làm trở ngại đến chuyện của người.

Mạnh Tương Lữ hỏi lại:

- Hãn thiếu người thứ gì? Rất quan trọng sao?

Người hào hoa phú quý trả lời:

- Cũng không phải thứ gì quý trọng... chỉ là một chút sổ sách trong gia tộc.

Hà Xa nhíu đôi mày lửa:

- Gia tộc?

Ánh mắt y lại sáng lên, giống như châm hai bó lửa:

- Nếu như mọi người đều nói là bằng hữu của hãn, mà bằng hữu của hãn lại quá nhiều, mỗi ngày có một hai trăm người đến, mỗi người chỉ nói với hãn mấy câu, tính toán toán, vậy cũng rất khó khăn rồi, đúng không?

Người cao quý vẫn không từ bỏ.

Xem ra hãn cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ.

Hãn giống như một gã công tử bột, nhưng trong số công tử bột cũng có người kiên nghị bất khuất, kiên trì đến cùng.

Hãn dường như thuộc loại người này.

Cho nên hãn vẫn miễn cưỡng cười nói:

- Dù sao quan hệ giữa ta và hãn cũng có điểm khác biệt, mong rằng có thể châm chước.

Mạnh Tương Lữ nói:

- Không phải người đã nói, người với hãn chẳng qua là bằng hữu sao? Vậy thì quá bình thường rồi, trong bốn biển đều là bằng hữu.

Người cao nhã gượng cười nói:

- Ngoại trừ điều này, chúng ta còn có một chút quan hệ khác.

- Quan hệ thế nào?

Người cao quý đã không cười được, nhưng vẫn không từ bỏ:

- Huynh đệ.

Hà Xa hỏi:

- Huynh đệ gì?

Người nọ mặc dù rất không tình nguyện, cũng chỉ đành nói:

- Là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

Hà Xa và Mạnh Tương Lữ nhìn nhau, đồng loạt cất lời:

- Vậy người chính là “Phú Quý Sát Nhân Công” Văn Tùy Hán rồi?

- Giang hồ đồn sai, quyết không thể tin. Tại hạ ngay cả việc tự bảo vệ mình cũng khó khăn, nào có năng lực giết người.

Người nọ thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Thiên Hạ Đệ Thất vốn tên là Văn Tuyết Ngạn, hẳn thật sự huynh đệ ruột thịt của ta, kính xin châm chước cho qua.

Mạnh Tương Lữ nghe vậy, ánh mắt lại nhìn về sảnh lớn của tửu lâu, đồng thời nói:

- Nghe vậy xem ra nhiều nhân tình nhân lý.

Văn Tùy Hán cảm thấy đối phương đã hơi dao động, liền nói:

- Huynh đệ gặp nhau vốn hợp tình hợp lý mà.

Mạnh Tương Lữ đã nhận định nơi này vẫn còn khách ở lại, âm thầm cảnh giác. Trong Danh Lợi Quyển đại khái còn có mười một bàn, ba mươi hai người khách chưa đi.

Những người khách này có nam có nữ, có già có trẻ, có một phần là tiểu nhị, còn có “bọn tử muội” phụ thuộc vào Ngư cô nương kiếm cơm ở nơi này, cùng với đám đầu bếp, khoảng chừng bốn mươi hai người.

Đây phần lớn là khách quen, người quen.

Vốn có một số khách không quen lắm, sau khi trên lầu vang lên một tiếng ám hiệu “chảy máu mũi”, những “khách không mời” kia đều giống như cá trong vại vừa được mở đường xuống hồ, đồng loạt mượn cớ rút lui, rời đi.

Khách không quen còn lại chỉ có ba bàn.

Ba bàn mười một người.

Mạnh Tương Lữ là lão bản ở đây.

Y luôn rất cẩn thận, cũng rất khôn khéo, mặc dù bề ngoài xem ra có vẻ “hiền lành”.

Có lẽ bởi vì y đủ khôn khéo, đủ cẩn thận, cho nên mới có thể trở thành “lão bản” trong quyển rất bợ đỡ và hiện thực này.

Y rất nhanh đã tìm ra Văn Tùỳ Hán đến từ chiếc bàn nào.

Chiếc bàn kia có bốn người.

Bốn người ngồi ở đó huyền thuyên.

Không, trong số bốn người này, có ba người ồn ào đến mức nghênh ngang khệnh khạng, uy phong tám hướng, chỉ có một lão già rất gầy ốm, rất yếu ớt, rất suy bại, mặt ủ mày chau, tinh thần sa sút ngồi cùng.

Thực ra chuyện này cũng khó tránh khỏi, một người lớn tuổi tự nhiên không còn hăng hái, thân thể yếu ớt đương nhiên mất đi thần thái, trên võ đài sinh mệnh dĩ nhiên cũng không tới phiên người làm nhân vật chính nữa, người cũng sẽ thuận theo tự nhiên trốn ở một góc tối, tự sinh tự diệt tự tiều tụy.

Nếu như một xã hội và tổ chức sinh khí bừng bừng, lại hoàn toàn do người già vận hành quản lý, đây mới là chuyện trái với tự nhiên, khác với lẽ thường.

Mạnh Tương Lữ rất nhanh đánh giá bốn người ở bàn kia một chút.

Chỉ một chút, như vậy là đủ rồi.

Sau đó y hỏi:

- Người tới cùng người đâu? Có muốn đi vào chung hay không?

Văn Tùỳ Hán hỏi lại:

- Có thể sao?

Mạnh Tương Lữ híp mắt cười nói:

- Người nói sao?

Hắn hỏi Hà Xa.

“Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa nói:

- Ta có ba chuyện phải nói với người, người tốt nhất hãy nghe cho kỹ!

Thân thể Văn Tùỳ Hán vẫn dừng lại ở thang lầu, không đi lên một bước, cũng không lui xuống một bước:

- Ta xin rửa tai lắng nghe.

Giọng nói của “Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái” Hà Xa khàn khàn, rõ ràng có lực:

- Thứ nhất, Thiên Hạ Đệ Thất là yếu phạm. Ta phụng mệnh canh giữ ở đây, không ai được đến thăm hắn, cũng không ai có thể cứu hắn. Thứ hai, người

cũng là trọng phạm giết người, hình bộ chúng ta đã muốn bắt người từ lâu, đừng trách ta không báo trước. Thứ ba, đám người cùng tới với người, bây giờ còn ngồi ở bàn kia. Ta biết trong số bọn chúng có ba tên là bại hoại của Phong Dao Quải Kiếm Phích Lịch đường, bao gồm Lôi Đột, Lôi Ao và Lôi Nhất. Ba tên này trước khi nương nhờ Lục Phân Bán đường, từng bán phương pháp chế thuốc nổ cho Kim, Liêu, khiến Tổng quân ở trên chiến trường thương vong nặng nề. Từ lâu ta đã muốn thanh trừ những tên Hán tặc bán nước cầu vinh này.

Văn Tuy Hán ồ một tiếng, thần sắc lại không thay đổi, hỏi lại:

- Vậy tại sao đám đại gia hình bộ các người không dứt khoát bắt những kẻ cấu kết ngoại địch này về quy án?

Hà Xa nghiêng răng nghiêng lợi, cười gằn mấy tiếng:

- Bởi vì ta đang chờ.

- Chờ?

Văn Tuy Hán rõ ràng không hiểu.

- Ta đang chờ đại sư phụ của bọn chúng.

Hỏa Tinh Đô Đầu cảm hận nói:

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Ta nghĩ đại sư phụ “Sát Nhân Vương” Lôi Vũ của bọn chúng cũng là người không thể xem thường, có uy tín danh dự. Trong Giang Nam Phích Lịch đường, hãn và “Phóng Hỏa Vương” Lôi Du đều là người đưa ra chủ kiến, nắm giữ đại cục, làm được đại sự, diễn được kịch hay. Ta vốn không muốn bao biện làm thay, cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Văn Tuy Hán đương nhiên cũng nghe ra ẩn ý của y.

- Hiện giờ thì sao?

- Hiện giờ thì khác.

- Tại sao?

- Bởi vì hiện giờ bọn chúng đã đến đây, đi vào trong quyền của ta.

Nói đến đây, con người Hà Xa cũng hoàn toàn khác biệt. Y giống như một vị quan lớn gương sáng treo cao, nhìn thấy vạn dặm, thanh chính liêm minh, đang quan sát vạn dân binh tướng của mình:

- Nếu đã vào trong quyền của ta, vậy giáo huấn những tên xấu xa này dĩ nhiên là trách nhiệm của ta.

- Người muốn thay trời hành đạo?

- Không.

Hà Xa thiết thực nói:

- Ta chỉ muốn vì dân trừ hại.

- Buôn bán không nằm ở nhân nghĩa.

Nụ cười của Văn Tùy Hán đã có vẻ không tự nhiên, cũng không tự tại:

- Nếu các người không cho ta đi lên gặp phạm nhân, thăm người thân, ít nhất cũng cho ta xuống đài, để chúng ta bình yên rời khỏi là được.

Hà Xa lại không ngờ, đám người Văn Tùy Hán này chẳng những không kiên trì, còn có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Cứ xem như chúng ta chưa từng tới, được không?

Giọng điệu của Văn Tùy Hán đã gần như cầu xin.

- Đám huynh đệ theo ta chuyển này không hề ra tay, cũng không mạo phạm, ngay cả ly chén đĩa đĩa cũng chưa từng đập bể cái nào. Để chúng ta toàn thân rút lui, xem như nể mặt, bất kể Lục Phân Bán đường hay là Giang Nam Phích Lịch đường đều nhất định sẽ cảm kích, cũng cảm động, được không?

Hắn nói tha thiết như vậy.

“Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa không kìm được lộ ra vẻ do dự.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 77 – Bắt Cá.

N

ên xử lý thế nào cho tốt?

Nên xử trí nghiêm khắc, quyết không dung tình, hay là mở một mặt lưới, tha cho bọn họ một lần?

Nhất thời, ngay cả Hà Hỏa Tinh luôn luôn dũng mãnh, đối phó với kẻ ác quyết không chùn tay, lúc này cũng khó tránh khỏi không quyết định được. Y không quyết định được, nhưng Văn Tùý Hán giống như đã quyết định, bắt đầu lui xuống.

Từ cửa thang lầu từng bước từng bước lui xuống.

Vừa lui vừa cười bồi, nhìn nụ cười của hắn giống như đang nói: “Tha cho chúng ta lần này, thế nào?”

Hắn lui xuống, ba người ồn ào ở bàn kia cũng đứng lên.

Bọn họ lần lượt thu dọn những thứ như bọc vải, hầu bao mà mình mang đến, xem ra cũng chuẩn bị rời đi.

Trong ba người này, một người mặc áo đen, một người mặc áo trắng, một người mặc áo đỏ, phục sức rất tươi sáng.

Nơi này cao thủ như mây, phòng thủ nghiêm ngặt, đã không có gì đáng xem nữa, lúc này không đi còn đợi đến khi nào.

Cho nên Hà Hỏa Tinh cũng hơi mềm lòng.

Y cũng không định làm quá mức. Người trong giang hồ, hai bên chừa một đường để còn gặp nhau, cũng không có mười oan chín thù, cần gì phải ép người quá đáng.

Trước kia y là một đô đầu của hình bộ, đi theo nhóm Tứ Đại Danh Bô, trong Lục Phiến Môn cũng có địa vị một mình trông coi một phía. Nhưng y lại phát hiện, cho dù ở trong hình bộ cũng không thể làm chuyện tốt cho bách tính, ôm bất bình cho người lương thiện, hơn nữa còn bị hạn chế khắp nơi, có lúc lại thành chó săn nổi giảo cho giặc. Vì vậy y cảm phần bất bình, cộng thêm thiếu tính nhẫn nại, bèn dứt khoát từ chức, gia nhập Danh Lợi

Quyển. Ban đầu Danh Lợi Quyển cùng giống như hai đảng Phát Mộng, là tổ chức giang hồ không phụ thuộc vào Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng không nương nhờ “Lục Phân Bán đường”, không đi theo tập đoàn Hữu Kiều, cũng không ủng hộ phe phái Thái Kinh. Bởi vì Ôn Lục Trì tính tình tốt, nhân duyên rộng, quen biết nhiều, cộng thêm chào đón những kẻ thô tục, khiến cho Danh Lợi Quyển được người trong Lục Phiến Môn, nữ tử trắng hoa và hán tử giang hồ ủng hộ, riêng một ngọn cờ. Cho đến khi Vương Tiểu Thạch bị Bạch Sâu Phi ép buộc, thế lực từ Kim Phong Tế Vũ lâu phân liệt thành Tượng Tị tháp, bởi vì sức tương tác của Vương Tiểu Thạch, thích kết giao bình dân bách tính, hòa đồng với mọi người, dùng nhân cách cảm hóa, do đó Danh Lợi Quyển mới trở thành thế lực bên ngoài của Kim Phong Tế Vũ lâu. Đến khi Vương Tiểu Thạch bị ép lưu vong giang hồ, trong lâu trong tháp đều do Thích Thiếu Thương thay thế quản lý, đại thế kết hợp liên minh này vẫn không thay đổi.

Hà Hỏa Tinh gia nhập Danh Lợi Quyển, không còn bị chức hảo hạn chế, có thể ghét ác như thù, thi triển quyền cước.

Nhưng lòng người làm bằng thịt.

Theo như ghi chép, từng có một ngày, tại địa phương khác, trong án kiện khác, Hà Đô Đầu đã liên tục bắt một trăm bảy mươi ba người; cũng có một ngày, y bị cao thủ khác khiêu chiến, liên tục đánh hai mươi bảy trận. Nhưng y vẫn là một người có hiệp tình.

Y không muốn khi dễ người khác.

Y chưa bao giờ khi dễ bất cứ ai.

Nhưng nếu người nào dám tới khi dễ y, y sẽ phản kích, “khi dễ” đối phương.

Nhưng hiện giờ, Văn Tùy Hán và ba tên hán tử họ Lô kia rõ ràng không phải người như vậy.

Bọn họ chỉ đưa ra yêu cầu, sau khi bị từ chối thì muốn rời đi.

Như vậy không tiện đuổi tận giết tuyệt.

Hà Xa đang do dự không quyết, chợt nghe Mạnh Tương Lữ trầm giọng nói:

- Cẩn thận!

Y bất chợt ngừng đầu.

Chỉ thấy Văn Tùy Hán rõ ràng đã đi xuống mấy bước, lúc này bỗng dừng lại, như một con chim lớn nhảy vọt lên.

Nhảy lên thật nhanh, thật gấp, thật đột ngột.

Hà Xa thầm kêu không hay, mắng một tiếng:

- Giỏi cho tiểu tử, lại dám lừa gạt!

Y đang muốn ra tay, thân hình vừa động, lại bị ngăn cản.

Người ngăn cản y là một trong ba tên Hán tử ồn ào kia.

Người này người mặc áo đỏ, rất rực rỡ chói mắt.

Người này đột nhiên vén bọc vải của mình lên, từ trong bọc lấy ra một chiếc roi dài.

Đó là một chiếc roi dài cột đầy pháo trúc.

Hán tử kia vung roi dài pháo trúc, đập thẳng đập mạnh vào đầu vào mặt Hà Xa, múa lên gió lớn như măng xà, hơn nữa mỗi cây pháo trên roi dường như tùy thời sẽ bốc cháy, nổ tung.

Từ trước đến giờ Hà Xa chưa từng nhìn thấy binh khí như vậy.

Y vừa bị công kích, lập tức vung quyền đưa chân, vừa tránh vừa lách vừa đánh trả. Trước tiên tránh né mũi nhọn, tránh chỗ sắc bén, nhìn rõ lai lịch, phong tỏa thế tới, sau đó mới dám toàn lực phản kích, tránh bị áp chế vì không biết rõ lai lịch của binh khí kỳ lạ này.

Vừa giao thủ, Hà Xa đã bị dồn ép.

Vừa ra trận, đối phương đã tấn công dồn dập.

Công kích của đối thủ cũng không phải hoàn toàn không có sơ hở, cũng không phải tuyệt đối không thể phản công, mà là binh khí trên tay quá kỳ dị, cũng quá tà môn, vừa đụng vào liền giống như muốn nổ tung. Hà Xa thật sự có phần e ngại, không dám tùy tiện mạo hiểm đánh trả.

Y bị hạn chế, đối phương lại công kích không e dè, giống như điên cuồng, trái múa rồng bay, phải như rắn dài, trái phải giáp công, trên dưới giáp kích.

Đánh tới ba hiệp, Hà Xa đã bị ép đến mức gần ra khỏi cửa.

Ở bên này, Ngư Đầu, Ngư Vĩ và một đám tiểu nhị thấy trong phòng thật sự khai chiến, đã chia nhau dùng miếng gỗ buộc chặt cửa, chỉ để lại một lỗ nhỏ để người ta ra vào. Như vậy mới có thể “đóng cửa đánh chó”, thuận tiện bắt rùa trong vại.

Có điều khách lạ vào cửa đường như cũng không để ý, ngược lại một trong số “chủ nhân” là Hà Đô Đầu đã sắp bị “ép” ra khỏi cửa.

Cho đến khi Hà Xa quyết tâm đánh ra quyền của y.

Một hơi đánh ra bảy quyền.

Quyền pháp của y có một cái tên, “Thất Xích Phi Tinh quyền”.

Quyền vừa xuất ra, thế công ác liệt, xông vào cận chiến.

“Thất Xích quyền” một khi xuất thủ, một khi khai thức, ít nhất phải liên tục đánh bảy quyền mới có thể dừng lại một chút. Cũng chỉ dừng lại trong nháy mắt, sau đó lại đánh ra vòng quyền pháp cực nhanh thứ hai, bao gồm một chiêu bảy thức. “Thất Xích Phi Tinh quyền” chuyển sang thành “Lục Tịch Phi Thương quyền”, đột ngột kéo dài khoảng cách với địch thủ, dùng quyền kinh cách không đánh vào chỗ hiểm đối phương.

Bảy quyền này đánh xong, đối thủ vẫn không ngã xuống, nhưng Hà Xa sắp bị ép ra ngoài cửa, lúc này lại ép ngược đối phương tới đầu cầu thang, hơn nữa không thể lui được nữa.

Người này một hơi đón đỡ hai đợt quyền pháp chữ “Thất” của Hà Xa, nhưng vẫn không ngã xuống, nguyên nhân chỉ có một.

Hắn là Lôi Nhất.

“Lôi” trong Lôi Tồn Lôi Dự, “Nhất” trong nhất nhị tam tứ.

Hắn vẫn luôn tự cho mình là “độc nhất vô nhị” (có một không hai).

Bởi vì hắn xuất sắc hơn người.

Bởi vì hắn muốn bay lên tận trời, cũng muốn kêu lên kinh người.

Hắn thậm chí từng một tay che trời trong Phong Dao đường, phân đường lớn nhất của Giang Nam Phích Lịch đường.

Hơn nữa hắn thường bởi vì nhất thời xung động, vừa ra tay chỉ dùng một quyền đã đánh chết kẻ địch.

Cho đến sau này Phích Lịch đường xuất hiện một Lôi Nhị.

“Pháo Đả Song Đăng” Lôi Nhị.

Khi cao thủ này xuất hiện, ngạo khí, ác khí và sát khí của Lôi Nhất mới giảm đi hơn nửa.

Nhưng bất kể thế nào, Lôi Nhất vẫn có thể xem là chiến tướng cấp một trong Giang Nam Lôi gia bảo.

Đáng tiếc, hiện giờ hẳn lại gặp phải “Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa.

Vòng quyền pháp thứ nhất của Hà Xa vừa thi triển đã đứng vững bước chân, vòng quyền pháp thứ hai vừa thi triển đã chuyển bại thành thắng, ép Lôi Nhất đến góc thang.

Có điều khách không mời hiếu chiến cũng không chỉ có một mình Lôi Nhất.

Lần này Ngư cô nương ở một bên lại hô lên:

- Coi chừng!

Hai gã đệ tử Lôi gia khác là Lôi Ao và Lôi Đột đã trái phải vây đánh, giúp công Hà Xa.

Ngoại hiệu của Lôi Ao là “Sĩ Sơn Pháo”, tước hiệu của Lôi Đột là “Sơn Sĩ Pháo”, đối với bọn họ thì giết người lui địch cũng giống như mò tôm bắt cá, vô cùng bình thường.

Lúc này Lôi Nhất vừa thua thiệt, Lôi Đột, Lôi Ao làm sao nhàn rồi? Lôi Đột cầm đinh và đục, Lôi Ao cầm một ống đồng, phân biệt tấn công Hà Xa.

Bọn họ xem Hà Đô Đầu như một tảng đá cứng, bọn họ muốn làm nổ tung y, muốn phá vỡ y.

Vấn đề là Hà Xa có phải là một con cá ngoan ngoãn không? Có phải là một tảng đá không?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 78 – Cá Hiền.

H

à Xa không phải cá. Cho dù là cá, y cũng là một con cá dữ đã trải qua sóng to gió lớn, chứ không phải “cá hiền” mặc cho người ta nắm bắt.

Hà Xa cũng không phải đá cứng. Nếu như là đá, vậy y chính là hỏa thạch (đá lửa).

Hỏa thạch trong điện quang hỏa thạch (nhanh như chớp).

Nếu như nói “Thất Xích Phi Tinh quyền” và “Thất Tịch Phi Thương quyền” của y vừa gấp, vừa nhanh, vừa mãnh liệt, vậy thì “Cửu Tinh chưởng” và “Cửu Thương chưởng” của y lại càng có sức nổ.

Lôi Đột còn chưa kịp làm nổ đối phương, Hà Xa đã dùng một loại chưởng pháp bất ngờ liên tục xuất chiêu, giống như muốn làm nổ tung đầu và thân thể kẻ địch.

Nhưng càng tuyệt diệu là cước pháp của y.

Cước pháp của y lúc chậm lúc nhanh.

Lúc nhanh liên tục đá ra bảy cước, lúc chậm chỉ có một cước.

Liên hoàn bảy cước dĩ nhiên là khó tránh khó né, nhưng khi chỉ tung một cước lại càng chết người.

Y dùng chân tấn công Lôi Ao, lúc chậm lúc nhanh. Khi ống đồng của Lôi Ao còn chưa có cơ hội “nhắm” chuẩn, y đã dùng một cước bảy cước, bảy chân một chân, một cước bảy chân, bảy chân một cước, đá cho đối phương nghiêng đông ngã tây, không chống đỡ được.

Thực ra, thứ đáng sợ nhất không phải cước pháp của y, không phải chưởng pháp của y, đương nhiên cũng không phải quyền công của y.

Mà là y có thể phân tâm làm nhiều việc, vừa xuất quyền, vừa dùng chưởng, còn có thể đá ra “Thất Sát Nhất Tâm thoái”.

Quyền quyền đánh giết, chưởng chưởng đoạt phách, hơn nữa cước cước truy hồn đoạt mệnh.

Y dùng một địch ba, thi triển bản lĩnh toàn thân, càng chiến càng dũng.

Lúc giao đấu, y giống như một viên Hỏa tinh, quyền là điện quang của y, chưởng là hỏa thạch của y, cước pháp lại thành điện thạch hỏa quang của y, mỗi chiêu phối hợp lại đều là điện quang hỏa thạch.

Ngay cả võ công của y cũng thi triển một cách không kiên nhẫn, chiêu thức cũng hoàn toàn không có tính nhẫn nại, mà là càng nóng nảy, càng có lực sát thương.

Y không sợ sấm sét ánh chớp, càng đánh càng dũng mãnh.

Bởi vì bản thân y chính là “Hỏa tinh”, Hà Hỏa Tinh.

Thực ra cái gọi là “Thất Quyền Cửu Chưởng Thất Nhất Thoái”, khi thi triển lại có một cái tên khác, đó là “Điện Quang Hỏa Thạch”.

Hà Xa đang đánh đến bốc lửa.

Nhưng người càng bốc lửa là Mạnh Tương Lữ.

Mạnh lão bản vốn không phải một người dễ tức giận.

Bởi vì y và Hà Xa là bạn tốt, cho nên người giang hồ thường nói đùa.

Hà Đô Đầu chắc hẳn là người Hỏa tinh nhập mệnh, tính khí của y nóng nảy, không có tính nhẫn nại, hờ một chút là đập bàn đứng dậy, phất tay áo bỏ đi, bất kể y đụng vào thứ gì đều sẽ bắn ra tia lửa.

Mạnh lão bản lại tính khí hiền lành, rất ít khi tức giận, mọi chuyện đều có thể thương lượng, chắc hẳn là Thái Âm tinh nhập mệnh, cho dù có ánh sáng cũng sẽ không chói mắt. Ngay cả võ công thành danh của y cũng gọi là “Thất Hảo quyền pháp”, không hề có hỏa khí. Loại người như y, giống như có đốt pháo trên đầu cũng sẽ không phát ra ánh lửa.

Nhưng hiện giờ y cũng tức giận.

Y đã sớm nhìn ra, bốn người cùng bàn với Văn Tùy Hán hẳn là trợ thủ do Lục Phân Bán đường mời tới, đồng thời cũng là hảo thủ Lôi gia, e rằng sẽ không bỏ qua chuyện Hà Xa ngăn cản Văn Tùy Hán.

Nhưng y càng lưu ý đến một bàn khác.

Chiếc bàn kia cũng có bốn người.

Bốn người này cũng không có bất kỳ hành động gì, nhưng Mạnh Tương Lữ kinh nghiệm dày dặn, lại cảm thấy bọn họ là đáng nghi nhất, cũng đáng sợ nhất.

Mặc dù bọn họ không có hành động, nhưng lại có dị động.

“Dị động” của bọn họ là “không động”.

Hoàn toàn không có “động tĩnh”.

Chỉ tĩnh, không động.

Đáng sợ là ở điểm này.

Từ lúc tiến vào Danh Lợi quyền (ngay cả Mạnh Tương Lữ cũng không để ý bọn họ đi vào lúc nào), vừa ngồi xuống (Mạnh lão bản cũng không phát hiện mấy người này ngồi xuống thế nào), bọn họ vẫn luôn ngồi ở đó, dường như không ăn, không uống, thậm chí cũng không nói lời nào.

Một người vừa đến liền gục trên bàn, giống như đang ngủ.

Hắn vẫn luôn giữ nguyên tư thế không thay đổi. Trong tiệm phát sinh chuyện lớn như vậy, nhiều như vậy, hắn cũng không hề ngẩng đầu lên.

Hai người khác, một người cao lớn uy vũ, một người hào hoa phong nhã.

Hán tử cao lớn uy vũ nếu như ngẩng đầu, ưỡn ngực, bật hơi, cao giọng, nhất định sẽ có khí thế như cầu vồng, hào khí tận mây.

Có lẽ cái gọi là nam tử hán, đại trượng phu khỏe mạnh uy vũ, chính là miêu tả người này.

Thanh niên ôn hòa nho nhã nếu như cười lên nhất định sẽ rất đẹp, nếu như nói chuyện nhất định sẽ nói năng ưu nhã. Một tú sĩ cử chỉ lễ độ như vậy, cho dù đánh rắm một cái, cũng nhất định có thể đánh một cách thần không biết, quỷ không hay, vô sắc vô vị không ai biết.

Người ta nói nam tử, thư sinh ôn nhu tuấn tú, có lẽ là chỉ loại người này.

Nhưng hai người đều có một điểm giống nhau, đó là mặt ủ mày chau.

Đáng tiếc hai người một cương một nhu, lại đều vô thần vô khí.

Có thần khí là một người khác.

Hắn chẳng những có thần, có thái, mà còn uy phong đến mức có thể từ trong mắt phát ra đốm lửa, dồi dào đến mức có thể từ trong lòng phát ra đèn đuốc sáng ngời.

Nhưng người này lại rất trẻ. Mặc dù dáng dấp của hắn rất cao lớn, cũng rất khỏe mạnh, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát diện mạo của hắn, bất kể là da thịt, ngũ quan, hay là động tác, thần thái, đều có thể kết luận hắn vẫn còn trẻ.

Chẳng những trẻ trung, hơn nữa còn rất trẻ, hoặc có thể nói hẳn vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Có lẽ trên thế gian, cũng chỉ có hài đồng ngây thơ mới phấn khởi, tò mò, hứng thú với tất cả thế sự như vậy.

Không biết vì sao, sự chú ý của Mạnh Tương Lữ lại tập trung vào người này.

Bởi vì người này khiến y nhớ tới một người, còn có vài chuyện.

Đồng thời cũng khiến y liên tưởng tới một chuyện, cùng với vài người.

Chuyện, là chuyện không thể xem thường.

Người, là người phi phàm.

Nhưng những người trước mắt là ai?

Thật ra không giống.

Như vậy nếu xảy ra chuyện, sẽ là đại sự chấn nhiếp giang hồ, kinh động võ lâm sao?

Hẳn là không phải.

Chỉ mong không phải.

Sở dĩ Mạnh Tương Lữ nguyện ý làm một lão bản nhỏ trong Danh Lợi Quyền, là vì y đã chán ngán giang hồ đấu tranh, võ lâm chém giết.

Y chỉ muốn yên tĩnh một chút, muốn ở trong quyền nhỏ bé này qua hết nửa đời sau.

Y không muốn tiếp tục giết người, cũng không muốn mặc cho người ta truy sát.

Y không phải chán chường, mà chỉ là mệt mỏi.

Nhưng không ngờ, cho dù chỉ quản lý một khách sạn, quán rượu, cũng vẫn có danh lợi quyền dục, vẫn có tranh giành cấu xé. Người muốn quản lý cho tốt, muốn nắm quyền trong tay thì vẫn phải tranh, phải đấu.

Cho dù làm chủ trì trong Thiếu lâm tự, Tam Thanh quan cũng như vậy. Người ở thế gian, bất kể tại gia hay xuất gia, nhập thế hay xuất thế, đều khó tránh khỏi được làm vua thua làm giặc, suy tính thiệt hơn, trải qua đoạn đường nhân sinh này.

Có một số người, Mạnh Tương Lữ không thể không giúp.

Có một số chuyện, Mạnh lão bản không thể mặc kệ.

Bởi vì y là người giang hồ.

Năm đó, nếu không phải có người đến giúp y, có một số chuyện nhờ cao thủ hóa giải, y đã sớm không thể đặt chân trong võ lâm, cũng không thể sống sót trên thế gian.

Người giúp mình thì mình phải giúp người, chữ “giúp” đổi thành chữ “giết”, chữ “đấu” cũng như vậy.

Có lẽ đây chính là quy tắc giang hồ.

Lo gì trong “giang hồ” này chỉ nuôi một vại cá. Cho dù đó là một vại cá ôn hoà, cũng phải đấu, phải tranh, nếu không cho dù con cá khác không ăn nó, chính nó cũng không có cả sâu bọ để ăn.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 79 – Điện, Hỏa, Quang, Thạch.

M

ạnh Tương Lữ đặc biệt lưu ý động tĩnh của bốn người ở bàn kia, nhưng cũng không quên đám cao thủ tam kiệt họ Lôi.

Y còn nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Văn Tùỳ Hán.

Văn Tùỳ Hán rõ ràng đã đi xuống thang lầu, đột nhiên lại nhảy lên, xông vào hành lang. Hà Hỏa Tinh tức giận muốn đuổi theo, nhưng Mạnh Tương Lữ lập tức phát ra cảnh cáo.

Cẩn thận đồng đảng của tên này!

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh. Nhờ y kêu lên, Hà Xa kịp thời phát hiện ba phương vây đánh, lập tức quay người đối phó với địch, hơn nữa còn dùng một địch ba, dùng chưởng, quyền, cước pháp điện, quang, hỏa, thạch để ngăn cản Lôi Ao, Lôi Đột và Lôi Nhất như hổ như sói, mỗi chiêu đều như muốn nổ tung.

Mạnh Tương Lữ cũng không nhàn rỗi.

Văn Tùỳ Hán cực nhanh, nhưng Mạnh Tương Lữ càng nhanh hơn.

Nhanh là gì?

Nhanh là tốc độ.

Nhanh là người không kịp nhìn kỹ.

Nhanh là không kịp trở tay.

Nhanh là đối lập của chậm.

Nhanh là một loại độ khó.

Nhanh có cực hạn.

Nhanh đến mức người không cảm giác được nó “nhanh”, sẽ không còn phân biệt nhanh chậm nữa. Giống như trời lên sao xuống, năm tháng lưu chuyển, thậm chí một hạt nhân, một nguyên tử chuyển động, đều là cực nhanh cực tốc, chỉ cần người không cảm giác được, tốc độ sẽ không còn tồn tại.

Nếu như nói động tác của Văn Tuy Hán là cực nhanh, vậy thì hành động của Mạnh Tương Lữ lại gần như đã đạt đến cực hạn của tốc độ.

Mọi người đều không cảm giác được y nhanh, thậm chí còn không phát hiện y có hành động gì.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, y đã đứng ở hành lang ngăn cản Văn Tuy Hán. Văn Tuy Hán đột ngột dừng bước.

Hắn cũng không muốn đụng vào một người vừa rồi rõ ràng còn ở dưới lầu, ung dung không vội, vừa nói vừa cười, hiện giờ lại đứng trước mặt ngăn cản hắn.

Hắn ấn vào chuôi kiếm.

Kiếm của hắn rất hoa lệ, khảm đầy bảo thạch, mã não, phi thúy, sáp bóng và pha lê, kim cương.

Nụ cười của hắn cũng rất cao quý.

Nói chuyện càng có khí phái, giống như tất cả đều có thương có lượng, cho dù thù sâu hận lớn đến đâu cũng có thể bàn bạc được.

- Xin lỗi!

Mạnh Tương Lữ cũng như vậy, chỉ mở hai tay ra, giống như muốn nhiệt liệt ôm chầm lấy đối phương để bày tỏ sự hoan nghênh, lại vừa lúc chặn ở hành lang:

- Nơi này xin miễn khách đến thăm.

Văn Tuy Hán cười nói:

- Thân pháp của Mạnh lão bản thật nhanh.

- Không có cách nào.

Mạnh Tương Lữ nhún nhường nói:

- Chạy trốn quen rồi, không nhanh thì đã sớm tiêu tùng. Ai bảo mình không có bản lĩnh.

Văn Tuy Hán nghiêng đầu nhìn Mạnh Tương Lữ, giống như muốn nhìn vào tim vào phổi người này, vừa giống như muốn tìm một sơ hở để moi tim móc phổi người trước mặt.

- Nếu nói Mạnh lão bản không có bản lĩnh, vậy còn ai dám xưng là có bản lĩnh nữa.

- Ta chỉ là một chưởng quỹ nhỏ trong một cửa tiệm nhỏ, làm buôn bán nhỏ không đáng kể. Văn tiên sinh đại phú đại quý, không đáng phải mạo hiểm như vậy, xin đừng chê cười, mời xuống lầu!

- Thực ra ta chỉ muốn nhìn vị huynh đệ không tiến bộ kia của mình một chút, không có nguy hiểm gì, xin hãy thành toàn!

Văn Tù Hân thành khẩn nói:

- Mạnh lão bản chuyên làm ăn buôn bán, chỗ ta đây có một vụ buôn bán.

- Văn tiên sinh chuyên làm buôn bán lớn, còn ta là người buôn bán nhỏ an phận thủ thường, được tiên sinh coi trọng, ta lại không gánh vác nổi.

- Chỉ cần Mạnh lão bản gật đầu một cái, không cần làm gì cả, sẽ lập tức thành giao.

Giọng điệu của Văn Tù Hân uyển chuyển.

- E rằng ta gật đầu cũng vô dụng

Mạnh Tương Lữ cười khổ nói:

- Trước khi đi Lục lão bản đã dặn dò, ta quyết không dám làm trái.

Lục lão bản chính là Ôn Lục Trì.

- Thực ra Lục lão bản của các người và ta cũng là người quen, hơn nữa còn có thâm giao.

Văn Tù Hân vẫn chưa hết hi vọng:

- Y nhất định sẽ cao hứng khi người và ta hợp tác. Thậm chí người cũng không cần gật đầu, chỉ cần nhường một chút là được.

Mạnh Tương Lữ vẫn mở hai tay:

- Văn tiên sinh đừng làm khó ta thì tốt hơn.

- Một trăm lượng bạc.

Mạnh Tương Lữ ngăn người.

Y giống như không ngờ, chỉ cần “nhường” một chút như vậy, sẽ có một trăm lượng bạc.

- Thế nào?

Văn Tù Hân ôn hòa thúc giục.

Mạnh Tương Lữ giống như đang suy nghĩ cẩn thận, nhất thời không thể đưa ra quyết định.

- Năm trăm lượng. Chỉ nhường một chút, xem như không nhìn thấy là được.

Văn Tuy Hán lập tức tăng giá, hơn nữa còn tăng rất nhanh.

Mạnh Tương Lữ thở dài một tiếng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Văn Tuy Hán vẫn chưa hết hi vọng:

- Một ngàn lượng.

Ánh mắt Mạnh Tương Lữ tỏa sáng, nhưng vẫn lắc đầu.

- Ba ngàn lượng.

Mọi người đều sửng sốt.

Ánh mắt Mạnh Tương Lữ biến thành xanh lá, nhưng vẫn lắc đầu.

- Năm ngàn lượng.

Lần này Mạnh Tương Lữ không phải cười khố, mà là cười thâm.

- Một vạn lượng.

Trên chóp mũi của Văn Tuy Hán bắt đầu đổ mồ hôi hột, giọng nói cũng có phần bực bội, cau có:

- Chỉ cần người nhường một chút, đừng quản gì hết, một vạn lượng bạc sẽ là của người.

Văn Tuy Hán nhìn chăm chăm vào Mạnh Tương Lữ, oán hận nói:

- Chỉ cần người không tiếp tục lắc lư cái đầu chết tiệt của người, cho dù là năm ngàn lượng vàng, năm ngàn lượng bạc, ta cũng có thể cân nhắc cho người.

Vàng đương nhiên càng quý hơn bạc.

Lần này Văn Tuy Hán có thể nói “lên giá” càng nhanh, nhanh đến mức có thể sánh ngang với thân pháp vừa rồi của hắn.

Mạnh Tương Lữ cuối cùng động dung:

- Người nói là... một vạn lượng... năm ngàn lượng bạc, năm ngàn lượng vàng?

- Đúng.

Văn Tuy Hán cảm phần, nói như đinh đóng cột:

- Chỉ cần người và đồng đảng của người đều buông tay để ta làm việc, đừng quản gì hết.

Mạnh Tương Lữ hít sâu một hơi, mới có thể nói chuyện:

- Nếu như ta có năm ngàn lượng vàng, năm ngàn lượng bạc, vậy không cần tiếp tục làm chương quỹ, trông cửa tiệm nữa, có thể khoái hoạt trải qua nửa đời sau rồi.

Văn Tuy Hán lạnh lùng cười:

- Đương nhiên. Chỉ cần có thể về hưu sớm một chút, hưởng lạc sớm một chút, đó mới là sung sướng của đời người. Huống hồ, số bạc này chỉ cần giao tay là có thể kiếm được, sao lại không làm.

Mạnh Tương Lữ đột nhiên hỏi lại:

- Nếu tiền dễ kiếm như vậy, sao người không giữ nó cho nửa đời sau, mà lại kiên quyết muốn giao cho ta? Nếu hoàn toàn không có nguy hiểm, thế gian nào có bạc từ trên trời rơi xuống như vậy?

Sắc mặt Văn Tuy Hán đột nhiên đỏ ửng, cổ của hắn cũng phồng lên.

Hắn dĩ nhiên biết, năm ngàn lượng vàng, năm ngàn lượng bạc kia hiếm có bao nhiêu, quan trọng bao nhiêu.

Hắn xuất thân từ gia đình nhà quan, từ nhỏ đã được cưng chiều, mẫu thân lại là danh môn khuê nữ. Hắn và mẹ đã hợp sức chèn ép những thế thiếp khác của phụ thân ra khỏi cửa, trong đó bao gồm mẹ con Văn Tuyết Ngạn.

Văn Trương luôn rất sủng ái hắn, đã mời không ít cao thủ danh nhân chỉ điểm võ nghệ cho hắn.

Có lúc Văn Trương cũng bớt thì giờ dạy hắn võ công. Bởi vì hắn đặc thế trong nhà, cho nên về mặt tiền bạc cũng không lo thiếu thốn. Hắn cũng luôn không thay đổi phong thái con nhà giàu của mình, ra vào đều có rất nhiều tùy tùng, thích kết giao với giang hồ hào kiệt, cũng từng đánh mấy trận, tạo nên danh tiếng.

Nhưng Văn Trương vừa chết, đám huynh đệ tỷ muội liền tranh giành tài sản. Số tiền mà hắn được chia rất nhanh đã xài hết. Khi không có tiền, chỗ dựa cũng không còn, người trong giang hồ không nể mặt hắn nữa, thường xuyên chế giễu, làm khó dễ hắn, khiến cho hắn phải đối mặt với hiện thực tàn khốc trên giang hồ là “ném đá xuống giếng, giậu đổ bìm leo”.

Những huynh đệ khác trong gia tộc hắn, có người chán nản, có người sa đọa, chỉ có hắn vẫn cắn răng phấn đấu. Lúc này hắn đã hiểu một sự thật hơn bất cứ ai.

Trong võ lâm, có lẽ nhiều người biết Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng lại không biết có Văn Tuy Hán, mặc dù Văn Tuyết Ngạn từng bị Văn Tuy Hán trục xuất khỏi Văn gia.

Lúc này hãn mới biết, trong võ lâm cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua, không có thực lực thật sự thì không làm gì được.

Cho nên hãn nỗ lực phấn đấu.

Nhưng hãn lại thiếu đi một điểm tựa, đó là không một “quý nhân” nào nguyện ý giúp đỡ hãn.

Trong giang hồ hiểm ác này, nếu ngay cả nửa “chỗ dựa” cũng không có, một “quý nhân” cũng không có, vậy thì khó mà làm nên thành tựu.

Cho dù cuối cùng có thể vượt trội hơn người, e rằng cũng phải hi sinh rất nhiều, thân tâm đều thương, lỡ may làm không tốt, chí lớn chưa thành thì mạng đã mất.

Lúc này hãn lại gặp được hai “quý nhân”, một nam một nữ.

Nam là Địch Phi Kinh, còn nữ là Lôi Thuần.

Địch Phi Kinh nhờ cao thủ thần bí, ẩn sĩ danh vọng trong Lục Phân Bán đường giúp đỡ, dạy hãn võ công, cùng với phương pháp giết người.

Lôi Thuần lại cho hãn tiền.

Hãn muốn mạnh, cũng phải mạnh.

Hãn càng cần tiền, cần rất nhiều rất nhiều tiền.

Thế là hãn trở thành một tên sát thủ được Lục Phân Bán đường thuê mướn. Nhờ Lục Phân Bán đường tận lực bồi dưỡng, hãn rất nhanh trở nên nổi tiếng.

Đương nhiên cũng thành công giết chết rất nhiều người tương đối khó giết.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 80 – Thạch! Hỏa! Quang! Điện!.

M

ặc dù Văn Tùy Hán phải trải qua gian khổ mới xem như thành danh, nhưng loại phong thái công tử bột, con nhà giàu của hắn vẫn không thay đổi, thậm chí vì có tiền nên càng ngày càng tệ.

Vì muốn kiếm nhiều tiền hơn, hắn chẳng những nhận lệnh của Lục Phân Bán đường, chấp nhận sứ mạng giết người, có lúc còn tiếp nhận “buôn bán bên ngoài”. Ai ra giá cao, hắn sẽ giết người giúp người đó.

Hắn giết người là vì tiền.

Nếu như hắn giết người không phải vì tiền, đại khái chỉ có hai người.

Một người trong đó là Vô Tình, danh bố Vô Tình.

Hắn từng thử ám sát Vô Tình.

Đương nhiên không thành công.

Vô Tình lại không giết hắn, còn tha cho hắn hai lần.

- Ta từng giết phụ thân ngươi.

Lúc Vô Tình tha cho hắn, từng nói như vậy:

- Người muốn báo thù, đó là chuyện đương nhiên. Nhưng nhất định đừng rơi vào tay ta quá ba lần. Bởi vì ngươi đã giết quá nhiều người không nên giết, chỉ với điểm này, ta cũng sẽ giết ngươi.

Văn Tùy Hán biết không nên cho Vô Tình cơ hội thứ ba, bởi vì nếu dùng hết cơ hội mà vẫn không giết được đối phương, đối phương sẽ quay lại giết hắn.

Hắn cũng không muốn chết, chỉ muốn giết người kiếm tiền.

Hắn đã giết không ít người, cũng đã cầm không ít tiền, hơn nữa còn thường ra giá rất cao.

Kỳ quái là giá tiền càng cao, người tới tìm hắn giết người lại càng nhiều.

Có lẽ, mời sát thủ cũng phải xem có phải “thương hiệu nổi tiếng” hay không. Một bức tranh, một cây đàn, một khối ngọc thạch, nếu như giá không cao, người mua dường như cũng không hứng thú, cho rằng không có

giá trị bao nhiêu; một khi định giá đắt, ngược lại sẽ càng quý trọng nó, xem như bảo vật.

Văn Tùy Hán đã nhìn ra loại tâm lý này, cho nên hăn ra giá cao.

Đương nhiên trước tiên hăn phải là một cao thủ giết người, chuyên giết cao nhân.

Hăn kiếm được nhiều tiền, ra vào, ra tay cũng càng khí phái, thậm chí càng tiêu xài phung phí.

Hăn muốn biểu thị mình “khác với mọi người”.

Hăn muốn lời nói và việc làm của mình đặc biệt.

Thực ra hăn cũng không biết, hăn làm như vậy chỉ biểu hiện sự tự ti và tự đại của mình.

Hăn đã có được một ngoại hiệu, có bản lĩnh thì có danh tiếng, đó là “Phú Quý Sát Thủ”. Giết người càng nhiều, cũng dần dần biến thành “Phú Quý Sát Nhân Vương”.

Nghe như vậy cũng cảm thấy tự hào, dương dương tự đắc, gật gù đắc ý.

Nhưng chỉ trong lòng hăn hiểu rõ nhất, thực ra tiền của hăn kiếm được cũng không dễ dàng. Mỗi phân tiền của hăn đều là dùng tính mạng, máu tươi đổi lấy.

Nhưng chuyện hôm nay, hăn nhất định phải hoàn thành.

Hăn cũng hiểu rõ, trong Danh Lợi Quyền cao thủ như mây, hăn cũng không muốn Mạnh Tương Lữ và đám người kia nhúng tay ngăn cản.

Cho nên hăn chỉ có cách mua chuộc bọn họ.

Số tiền này đều là tiền mồ hôi nước mắt của hăn.

Vì vậy khi hăn ra giá “năm ngàn vàng, năm ngàn bạc”, cũng khó tránh khỏi tâm tình kích động, tình hoài xao động.

Hăn phải giết bao nhiêu người mới có số tiền này.

Hiện giờ hăn lại ra một cái “giá mới”.

- Một vạn lượng.

Văn Tùy Hán gần như nín thở, nói từng chữ từng câu:

- Vàng.

Một vạn lượng vàng.

Mọi người nghe vậy cũng đều nín thở.

Bọn họ đều nhìn về phía Mạnh Tương Lữ. Xem ánh mắt của bọn họ, giống như lần này mà Mạnh lão bản còn do dự, vậy thì không phải là người nữa.

Mọi người đều đang đợi Mạnh lão bản trả lời, ngoại trừ người ở ba bàn kia. Một bàn vốn có bốn người, trong đó có ba người đã xông ra, đang cùng Hà Xa đánh đến nhanh như sấm chớp, dầu sôi lửa bỏng, sinh tử tranh phong, tranh chiêu giành chiêu.

Chỉ còn một người ở lại.

Một lão nhân chán nản.

Lão nhân thật quá chán chường, quá ử rữ, vui mình trên ghế, chẳng những hoàn toàn không có hứng thú trên đời, cũng không có sinh cơ.

Đúng vậy, lão toàn không để ý, không quan tâm tới giao chiến dưới lầu và “mua bán” trên lầu, chỉ cúi đầu, co đôi vai gầy guộc và khô héo vào trong cổ áo rộng thùng thình thô ráp, lặng lẽ uống rượu sầu.

Nhìn thần thái của lão uống rượu, giống như năm lần bảy lượt muốn nói: “Thật lâu, thật khó chịu!”

“Khó chịu” không nói ra, còn khó chịu hơn là “khó chịu”.

Một bàn khác có hai thanh niên một văn một võ, vẫn đang dựa vào nhau, mặt ủ mày chau, giống như chuyện không liên quan đến mình, mình không quan tâm, không có cảm giác.

Người dựa bàn ngủ say vẫn đang ngủ say dựa bàn.

Chỉ có thanh niên tinh thần dồi dào, tràn đầy sức sống, khuôn mặt trẻ con kia vẫn không ngừng cử động. Chỉ thấy hắt ngời đó, lúc thì gãi da đầu, lúc thì móc cứt mũi, lúc thì xia kẽ răng, lúc thì đung đưa hai chân, ngồi cũng không yên được một lúc, mắt cũng không dừng ở một nơi, luôn luôn lưu chuyển, đảo qua chỗ khác. Nhưng hắt dường như cũng không quan tâm tới trận chiến của bốn người và mặc cả của hai người, không nghe không hỏi.

Còn có một bàn, bao gồm một già, hai trẻ.

Một thiếu niên xinh, xinh vô cùng.

Một thiếu niên đẹp, đẹp cực kỳ.

Một lão nhân già, rất tang thương.

Mặc dù có thể thường xuyên nhìn thấy lão nhân như vậy, nhưng lại rất ít khi gặp được thiếu niên xinh đẹp như thế. Một người xinh đến như thơ như

tranh, như ngọc như bảo, xinh đến quý phái; một người khác lại đẹp đến rực rỡ, có phần tà dị, còn hơi then thùng.

Bọn họ dường như cũng không chú ý tới trận chiến kịch liệt và đàm phán căng thẳng này.

Bọn họ đang nói chuyện, thấp giọng nói chuyện.

Những người này là ai? Bọn họ tới đây làm gì? Bọn họ đang nói gì?

Ngư cô nương suy nghĩ như vậy, trầm tư như vậy.

Lúc này nàng đã lui xuống, không còn đứng ở tuyến đầu.

Từ sau khi chinh đồn Chung Ngộ, Ngô Dạ, Hoàng Hôn một trận, nàng vẫn không hề ra tay.

Nàng và huynh đệ họ Ngư đang lược trận.

Xem ra kẻ địch đã chia làm các đường lén vào. Lần này bọn họ phải đóng cửa đánh chó, không được sơ xuất.

Khi Văn Tùy Hán đề xuất “một vạn lượng vàng” với Mạnh Tương Lữ, hẳn cho rằng đã “không có sơ hở”.

Chỉ có chính hắn mới biết, phải giết bao nhiêu người, mạo bao nhiêu hiểm mới có số tiền này.

Người khác cho rằng làm sát thủ dễ kiếm tiền, thực ra không phải, quyết không dễ kiếm.

Nhưng hiện giờ hắn lại phải làm, nhất định phải thành công.

Vì vậy hắn đành phải đưa ra “cái giá”, cũng giống như vạch ra “con đường”.

Hắn cho rằng con số này đã đủ thành công mê hoặc Mạnh Tương Lữ.

Mạnh Tương Lữ quả nhiên ngây người, nhất thời nói không nên lời.

- Thế nào?

Văn Tùy Hán thúc giục:

- Nếu như người giơ cao đánh khẽ, tránh sang chỗ khác, chúng ta sẽ lập tức thành giao, một vạn lượng vàng sẽ là của các người.

Mạnh Tương Lữ ghen lời, một lúc sau mới nói:

- Không, người gạt ta.

- Tại sao ta phải gạt người?

- Bởi vì người quyết không thể mang nhiều vàng trên người như vậy.

- Ta có ngân phiếu.
- Ngân phiếu chưa chắc có thể đổi tiền mặt.

Mạnh Tương Lữ cẩn thận nói:

- Dù sao ngân phiếu cũng không phải vàng thật bạc trắng.
- Vậy ta có châu báu.
- Ở đâu?

Mạnh Tương Lữ vẫn có vẻ không tin:

- Người sẽ mang châu báu trị giá vạn lượng vàng trên người sao?
- Đúng.

Văn Tuyền Hán vỗ vỗ vạt áo của mình, sau đó lấy ra một cái bọc nhỏ, tháo nút ra, lập tức sáng ngời chói mắt, bảo ngọc kim châu, phi thúy mã não đều ở trên tay.

Mọi người đều nhìn chăm chú.

Trong đó giống như có linh ban thất tầng tượng nha bảo tháp, tuyết sơn tất hỏa hồng huyết ti toán bàn tử mật chá, thanh kim từng lam hoàng thủy ngọc thiên nhiên kim nguyên bảo, còn có hồng lục kim ngân bảo vụ tam giác tê ngư thạch, nếu như là chính phẩm, những thứ này đều là bảo vật có giá trị liên thành.

Những trân bảo kia tuyệt đối trị giá một vạn lượng vàng, hơn nữa còn không chỉ như vậy.

Một vạn lượng vàng có thể mua được rất nhiều thứ, những thứ mà người bình thường không dám nghĩ đến.

Một vạn lượng vàng có thể làm rất nhiều chuyện, bao gồm những chuyện mà bình thường không dám làm.

Một vạn lượng vàng.

- Đều cho người.

Văn Tuyền Hán vung tay lên, mấy chục viên kỳ trân dị bảo đồng loạt bay về phía Mạnh Tương Lữ, giống như một trời sao băng rực rỡ.

Tại khoảnh khắc này, Văn Tuyền Hán đã rút kiếm ra.

Kiểm như điện.

Nhanh như quang.

Bảo thạch va chạm phát ra hỏa hoa (tia lửa).

Điện, quang, hỏa, thạch đánh ra thạch hỏa quang điện.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 81 – Cá Khoái Hoạt.

V

ăn Tùy Hán xuất kiếm trong ngọc ngà châu báu.

Kiếm hoa lệ.

Đó giống như một thanh kiếm mạ vàng, rực rỡ chói mắt, mê mẩn tâm thần.

Người cũng cao nhã.

Mỗi động tác của hắn đều giống như một con cá khoái hoạt và ưu nhã.

Nhưng người cao quý và thanh kiếm cao quý này, lại thi triển một loại kiếm pháp không hề ưu nhã cao quý.

Mỗi kiếm đều là sát khí, mỗi chiêu đều là sát phạt.

Đó là một loại kiếm pháp không chết không thôi, không giết không ngừng.

Một loại đấu pháp cho dù liều mạng cũng phải lấy tính mạng đối phương.

Loại kiếm này rất đẹp mắt, nhưng kiếm chiêu lại khó coi.

Nó rất thực dụng, chỉ dùng để giết người.

Trên châu bảo vật làm loạn tâm chí người, kiếm pháp lại lấy tính mạng người.

Nhanh và hữu hiệu.

Trước tiên làm loạn lòng người, hủy ý chí người, sau đó giết người càng hữu hiệu.

Nhưng không hữu hiệu.

Đối với Mạnh lão bản của Danh Lợi Quyền, những thứ này đều không hữu hiệu.

Bởi vì y là “Thất Hảo Quyền Vương” .

Rất nhiều người biết Mạnh Tương Lữ quyền pháp tốt, nhưng tốt đến mức độ nào, luyện đến cảnh giới gì, lại rất ít người biết được.

Có một số người cho rằng, cái gọi là “thất hảo” (bảy thứ tốt) chính là chỉ con người Mạnh Tương Lữ, bao gồm nhân tâm tốt, nhẫn nại tốt, diện mạo tốt, võ công tốt, cơ sở tốt, tín dụng tốt, cùng với quyền pháp đặc biệt tốt.

Thực ra không phải là “thất hảo” này.

Không phải hảo, mà là “hảo hảo”.

“Hảo” trong “thị hảo” (sở thích).

“Thích” cái gì?

Con người y cái gì cũng không thích.

Ngoại trừ kết giao bằng hữu, y cũng không có quá nhiều sở thích.

Nhưng quyền pháp của y lại bất đồng.

Quyền pháp của y một khi thi triển ra, ngay cả chính y cũng dường như không thể khống chế được.

Quyền pháp của y không giống như con người của y. Quyền của y chiêu chiêu tàn nhẫn, thức thức liều chết, quyền quyền đổi mạng.

Không phải y “hảo”, mà là nắm tay của y, hảo dũng, hảo tàn nhẫn, hảo liều, hảo đấu, hảo công, chẳng những hảo đánh mà còn hảo giết người.

Y giống như có một đôi tay hoàn toàn không thuộc về mình, thi triển ra loại quyền pháp hoàn toàn khác với tính tình của mình.

Có lẽ đây mới là tính cách thật sự của y, có lẽ cũng là một mặt khác của tính tình.

Nhiều người chưa chắc đã hiểu rõ tính tình thật sự của mình.

Cho nên, có chính trị gia dùng nhân nghĩa làm đầu, dĩ hòa vi quý, từ bi trắc ẩn, nhưng lại làm những chuyện tàn khốc giết chóc.

Có nghệ thuật gia nhìn giống như liêm khiết nhân hậu, ôn hòa nho nhã, nhưng vẽ tranh lại mạnh mẽ dứt khoát, đầy mùi chiến tranh; có người lại từ mười ngón tay đánh ra âm thanh tương quân chém giết, mười mặt mai phục; có người lại viết ra thơ văn đánh đánh giết giết, gió tanh mưa máu.

Ai biết cái nào mới là bản tính thật sự của bọn họ, hay là mỗi thứ đều có một chút?

Mạnh Tương Lữ hoàn toàn không để ý tới những châu báu kia.

Y nheo mắt lại, đánh ra một quyền, người cũng xông tới.

Không, không chỉ một quyền, mà là một quyền, lại một quyền, lại một quyền đánh ra.

Đã đánh bảy quyền.

Những trân bảo mê người lóa mắt kia hoàn toàn bị đánh văng, hất văng, nếu không thì cũng bị chấn vỡ, đập bể. Mạnh Tương Lữ hoàn toàn không tiếc

ré, cũng không nường tay.

Thứ mà quyền của y muốn đánh không phải trăn châu, đương nhiên cũng không phải bảo bối, mà là người.

Người mà y muốn đánh đương nhiên là “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tùỳ Hán.

Trước khi khai chiến, hai người đều nói năng rất lễ nghĩa, rất lễ độ, thậm chí rất lễ nghi lịch sự. Nhưng khi thật sự tiếp chiến thì lại rất đáng sợ, cả hai đều dùng nhanh đánh nhanh, dùng tàn đấu tàn, dùng hiểm kích hiểm, dùng độc trị độc.

Hai đại cao thủ đều giống như đang liều mạng, không quan tâm đến tính mạng của mình.

Khi Văn Tùỳ Hán và Mạnh Tương Lữ bên này chiến đấu sinh tử, Hà Xa bên kia cũng đang dùng một địch ba, chiến đấu với tam kiệt họ Lô, đánh đến long trời lở đất.

Thật sự là long trời lở đất, còn đình tai nhức óc.

Bởi vì Lô Nhất đã đốt một hàng roi pháo treo trên người hắn.

Roi pháo cháy lên, ầm ầm dùng dùng.

Hỏa quang (ánh lửa).

Hỏa hoa (tia lửa).

Hỏa tinh (đốm lửa).

Hỏa hoa hỏa quang hỏa tinh nhân tinh hỏa quang hỏa hoa hỏa hoa hỏa quang hỏa tinh tinh tinh tinh quang quang quang hoa hoa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa... vẫn luôn lập lòe bất định, nhấp nháy vô định, tấn công Hà Xa, nổ vào Hà Xa, chẳng những lượn quanh mà còn thoát ẩn thoát hiện, muốn nghiền nát Hà Hỏa Tinh.

Roi pháo nổ tung, quả thật giống như một con rắn lửa sống.

Hà Xa dốc sức chiến đấu, đã cảm thấy tổn sức.

Huống hồ còn có đình và đục trên tay Lô Đột.

Lô Đột cũng không điên cuồng tấn công.

Hắn chỉ đứng một bên quan sát trận chiến, tìm kiếm thời cơ, sau đó đột ngột xông vào, đóng một cái, đục một cái, chỉ thấy ánh vàng lóe lên, tiếng nổ

đùng đoàng, sau đó lập tức nhảy ra, lại quan sát quan sát trận chiến, chờ một cơ hội khác để đột kích.

Hắn rất ít khi ra tay, nhưng mỗi lần đều đánh vào “chỗ hiểm”, hạ thủ một kích.

Như vậy mới đáng sợ.

Đối với Hà Đô Đầu, một đĩnh một đục này còn đáng sợ hơn so với roi pháo bốc cháy như rắn dài kia, hơn nữa còn đáng sợ hơn nhiều.

Pháo cũng có lúc cháy hết, nhưng một đĩnh một đục kia chẳng những đột ngột, còn giống như một lần sét đánh, một trận trời phạt, khiến người ta ăn không tiêu, không chống nổi, cũng không chịu nổi.

Càng khiến người ta không địch nổi là Lôi Ao. Lúc đầu hắn không ra tay, cho đến khi Lôi Nhất động thủ không chiếm được ưu thế, hắn mới gia nhập vào trận chiến.

Hắn dùng một ống đồng làm vũ khí.

Chiêu pháp của hắn chỉ có một loại, đó là đập.

Nhưng lại không đập vào Hà Xa.

Có mấy lần hắn gần như sắp đập trúng Hà Đô Đầu. Bất cứ thứ gì, chỉ cần đụng nhẹ vào ống đồng trên tay hắn, nếu không trở nên tan tành thì cũng hoàn toàn biến dạng.

Mỗi lần hắn đều bị Hà Xa dùng một cước đẩy ra, có một lần còn suýt bị một cước của Hà Đô Đầu đá xuyên tim, bay ra ngoài.

Sau đó hắn không ra tay nữa.

Hắn rút ra, rời khỏi trận chiến.

Hắn lại dùng đánh.

Chẳng lẽ hắn đã bị dọa sợ rồi?

Nhưng đối với Hà Xa, người này không đánh còn đáng sợ hơn là đánh.

Bởi vì Lôi Ao “không đánh”, lại dùng vai nâng ống đồng lên, một mắt nhìn qua cái nút trên ống đồng, giống như đang làm một chuyện.

Một chuyện vào lúc này có vẻ rất kỳ quái.

Nhắm chuẩn.

Tay của hắn lại cầm dưới ống đồng.

Phía dưới ống đồng có một cái móc sắt, chỉ cần ngón trỏ của hân khẽ móc một cái, sẽ có thể khởi động cơ quan dưới ống. Xem tình hình của hân, giống như sau khi ngấm chuẩn sẽ làm một chuyện.

Bắn!

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 82 – Cá Chuồn Giết Người.

N

gắm chuẩn và bắn.

Trong ống đồng mà Lôi Ao vác trên vai, nhất định có vũ khí giết người cực kỳ lợi hại.

Mặc dù Lôi Ao không tiếp tục ra tay, nhưng lại khiến Hà Xa càng phân thần, phân tâm.

Y đang bận giao đấu với Lôi Nhất.

Vũ khí của Lôi Nhất chia làm hai đầu, đều chuyển động, đều nổ tung, đều có sức sát thương cực lớn.

Y còn phải đối phó một đực đột nhiên, cùng với một đỉnh đột ngột của Lôi Đột.

Bất kể trúng đỉnh hay đực, e rằng đều sẽ tan tành rải rác, chết không toàn thây.

Y còn phải để ý đến Lôi Ao ngắm chuẩn và bắn.

Nếu như đó là vũ khí có sức sát thương cực lớn, mình có thể chịu được không? Chống đỡ được không? Né tránh kịp không? Cho dù mình không việc gì, nhưng an nguy của những người khác trong tiệm thì sao? Có ảnh hưởng đến bọn họ, liên lụy đến người vô tội không? Cho dù Lôi Ao bắn không trúng, nhưng nhất định sẽ phá hủy rất nhiều nơi, rất nhiều thứ trong tiệm. Những chuyện này khiến Hà Đô Đầu lo lắng, cũng khiến y do dự và phân thần, phân tâm.

Y chỉ có cách tốc chiến tốc thắng.

Mặc dù đối với chiến cuộc hiện giờ, y muốn lập tức phân thắng bại, lập tức định sinh tử, vậy thì càng bất lợi hơn.

Nhưng y đã không có lựa chọn khác.

Lôi Đột giống như đã nhìn ra đối phương đang phân tâm, lập tức xông lên, một đỉnh vào ngực, một đực vào đầu.

Hà Xa đang chờ hấn tấn công.

Nếu Lôi Đột không động thủ, Hà Xa thật không có biện pháp dẫn hắn đến đây.

Lôi Đột vừa tới, quyền chưởng của Hà Xa cũng đánh ra.

Trước khi công kích, đỉnh và đục Lôi Đột đã va chạm phát ra tiếng nổ rền vang, cộng thêm Lôi Nhất đã đốt roi pháo hai đầu, bùng bùng đoảng đoảng, đỉnh tai nhức óc, uy thế bức người, đốm lửa tung tóe.

Nhưng hiện giờ ánh lửa càng bùng lên.

Ánh lửa đến từ đôi tay của Hà Xa.

Y vẫn dùng bảy quyền, chín chưởng, chín chưởng, bảy quyền.

Nhưng lần này theo một vòng quyền pháp chưởng công, lại có điểm khác biệt.

Lần này là “hỏa quyền”, còn có “hỏa chưởng” .

Cả cánh tay giống như bốc cháy, ngọn lửa bùng lên, lượn quanh cánh tay, sau đó mới xuất thủ, xuất kích.

Đây mới là tuyệt kỹ của Hà Đô Đầu.

Người ta gọi y là “Hỏa Tinh Đô Đầu” chính là vì tuyệt kỹ này, “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng”.

Y xuất thủ là một loại đốt cháy.

Bộ chưởng pháp quyền công này của y xuất xứ từ một nhân vật đứng đầu trong Lục Phiến Môn. Người nọ dùng một đôi tay sắt không gì không phá được, không đối thủ nào không hạ được, thành danh trên đời, uy chấn thiên hạ.

Người nọ họ Thiết, tên Du Hạ, ngoại hiệu là “Thiết Thủ Thần Bổ”.

Không sai, chính là y.

Một đỉnh một đục của Lôi Đột đánh tới, Hà Hỏa Tinh liền dùng một quyền đánh vào trên đỉnh, một chưởng vỗ vào trên đục.

Xương thịt làm sao địch nổi sắt đồng?

Cho dù đó là nắm tay và bàn tay bốc cháy, làm sao chống được cái đục gõ một cái là có thể rung lên một tiếng sấm, cùng với cái đỉnh đập một lần là có thể nổ ra một tia sét rực rỡ?

Đúng là không chống được.

Cho nên Hà Hỏa Tinh bay ra ngoài, nhanh giống như một viên vẩn thạch trên trời cao, một viên sao băng mang theo lửa.

Sao băng không phải bướm bướm.

Bướm bướm cũng không phải kiếm.

Kiếm càn không phải là sao băng.

Nhưng ba thứ hoàn toàn khác biệt này lại thường đi kèm với nhau, nguyên nhân là chúng đều nhanh, đều sáng, đều sẽ biến mất trong nháy mắt.

Trong nháy mắt này, Hà Xa bị hai đại cao thủ Lôi Nhất và Lôi Đột vây công lại đột nhiên biến mất.

Cả người y bốc cháy, quả thật giống sao băng.

Lướt đi như bướm bướm.

Xuất thủ như kiếm.

Đúng, là kiếm, một kiếm định giang sơn.

Y mượn lực Lôi Đột tấn công, giống như hoả tiễn bốc cháy bắn về phía Lôi Ao.

Lúc này ngón tay của Lôi Ao vừa móc lại, khởi động cơ quan, miệng ống đồng phát ra một tiếng “đùng”, bắn ra một quả cầu lửa.

Cầu lửa nhanh như chớp, giống như một con cá chuồn giết người, rời nước chỉ trong nháy mắt, sau đó chìm vào dòng lũ.

May mắn là Hà Hỏa Tinh nhanh hơn đối phương một bước, y đã phát động tấn công trước Lôi Ao.

Y đánh tới một quyền, quả cầu lửa kia vừa mới rời khỏi miệng ống, đã bị một quyền của y đánh ngược về, khiến nó đụng vào trong ống đồng.

Sau đó Hà Xa vội vã lui về phía sau, một hơi lộn mười bảy mươi tám cái.

Tiếp đó chợt nghe một tiếng nổ tung.

Tiếng nổ phát ra từ trong ống đồng.

Cả tiệm đều chấn động, lắc lư. Sức nổ và ánh lửa, bộc phá và sóng nhiệt khiến người trong tiệm đều thất thần.

Lôi Đột thấy thế, lập tức phi thân tới ngăn cản, nhưng đã chậm một bước.

Lôi Đột kịp thời dừng lại, cách Lôi Ao khoảng mười hai mươi ba thước.

Trong khoảnh khắc này, vụ nổ tung đã phát sinh.

Lôi Đột không thể làm gì được.

Hắn chỉ có thể đứng đó, y phục toàn thân, kể cả da tóc đều giống như hồ
lửa, ngây ngốc như một tảng nham thạch.

Hắn xem như còn tốt, ít nhất vẫn còn “tồn tại”.

Lôi Ao thì đã “biến mất”.

Sau một tiếng nổ lớn, khói lửa bốc lên, máu thịt tung tóe, Lôi Ao đột nhiên
“không thấy nữa”.

Hắn chỉ còn lại mảnh vụn, xương thịt máu đông, cùng với huyết tương.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 83 – Cẩn Thận Trẻ Con.

L

ôi Đột bị nổ thành trăm ngàn vết thương, rách nát tả tơi.

Lôi Ao lại bị nổ đến “biến mất”.

Nhưng vẫn còn Lôi Nhất.

Lôi Nhất đang truy kích.

Khi Hà Xa đánh văng con “cá chuồn giết người” kia trở lại ống đồng, sau đó phi thân rút lui, Lôi Nhất đã nhanh chóng chặn đường.

Hắn dùng một loại pháo trúc hai đầu bốc cháy để ngăn chặn đối phương.

Nhưng tại khoảnh khắc này, pháo trúc hai đầu bốc cháy đang đập vào đầu vào mặt Hà Xa, đột nhiên lại bay lên, văng ra.

Tiếng nổ càng mạnh, sức nổ càng lớn.

Hóa ra trong nháy mắt này, Hà Xa đã tung cả hai chân, đá vào hai đầu roi pháo.

Hiện giờ hai chân của y đã thật sự bốc lửa, ánh lửa hừng hực, ngọn lửa quần quanh, giống như hai bó đuốc, gây lửa.

Đây là chân bốc cháy.

Trong võ lâm, thứ này cũng có một tên gọi, đó là “Phần Túc Sát Pháp”, hay còn gọi là “Hỏa thoái”.

Đây là một trong số tuyệt kỹ của Thôi Lược Thương, người xếp thứ ba trong Tứ Đại Danh Bố. Cũng giống như “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng” của Thiết Thủ, không đến giây phút sống chết thì quyết không thi triển loại tuyệt kỹ này.

Nhưng bọn họ đều không hẹn mà cùng truyền tuyệt kỹ của mình cho Hà Hỏa Tinh, có thể thấy hai vị danh bố chú trọng và coi trọng người đồng liêu này như thế nào.

Thực ra, Truy Mệnh chỉ điểm cho Hà Xa “Phần Túc Sát Pháp”, là vì nhìn ra loại nam nhi chính trực như Hà Đô Đầu, ở trong Lục Phiến Môn hung hiểm xảo trá này nhất định sẽ gây thù chuốc oán với nhiều người, tình thế nguy

hiểm. Do đó y vui lòng dạy Hà Xa một chút võ công, vào giây phút quan trọng có thể bảo toàn tính mạng, giết chết kẻ địch, hi vọng có thể giúp hán tử tính khí ương ngạnh nhưng tính tình thẳng thắn, tinh thần trọng nghĩa này vượt qua tai nạn.

Sau khi Hà Xa kiên quyết rời khỏi Lục Phiến Môn, Thiết Thủ mới âm thầm truyền thụ “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng”.

Đó là vì giang hồ nhiều nguy hiểm. Lúc mọi người vẫn là đồng liêu, Thiết Thủ còn có thể trong tối ngoài sáng chiếu cố cho Hà Xa. Một khi Hà Xa rời khỏi hình bộ nha môn, kẻ thù trong những vụ án trước kia nhất định sẽ tìm tới cửa. Mà hán lại mất đi chỗ dựa, kể cả những nhân vật quan trường ngày trước hán đặc tội cũng sẽ không bỏ qua cho hán. Do đó, Thiết Thủ không hề do dự dạy hán yếu quyết của “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng”.

Mỗi người bọn họ đều dạy một môn, nhưng đều không muốn làm sư phụ.

Hà Xa tuy tính khí nóng nảy, nhưng lại cố gắng chuyên cần, cuối cùng đã luyện thành “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng, Phần Túc Sát Pháp”. Đương nhiên, nếu so với Thiết Thủ, Truy Mệnh thì chỉ xem như luyện thành da lông mà thôi.

Nhưng da lông cũng tốt, sức sát thương đã đủ lớn.

“Hỏa thoái” của Hà Xa vừa xuất ra, chiếc roi hai đầu pháo của Lôi Nhất liên bị đá nổ vào mặt hán.

Lập tức, Lôi Nhất chẳng những bị nổ đến trên mặt nở hoa, hơn nữa còn máu thịt mơ hồ.

Hà Xa động tác nhanh nhẹn, chỉ giơ tay nhắc chân đã đánh trọng thương, giết chết Lôi Nhất, Lôi Ao và Lôi Đột.

Nhưng y cũng không rảnh rỗi, thậm chí càng khẩn trương, càng nóng nảy hơn vừa rồi.

Y phi thân lên, toàn thân bốc lửa, giống như tim và ngũ quan cũng bốc cháy, quát lớn một tiếng:

- Cẩn thận trẻ con!

Y cấp bách như vậy, đương nhiên là vì muốn cứu người.

Nhưng y lại không lao về phía trận chiến của Mạnh Tương Lữ và Văn Tùy Hán, mà giữa không trung đột nhiên xoay người, lướt về hướng Ngư Đầu,

Ngư Vĩ ở trung tâm cửa tiệm.

Gần như cùng lúc, trận chiến giữa Văn Tùy Hán và Mạnh Tương Lữ cũng xảy ra biến hóa. Mạnh Tương Lữ lại không ham chiến, sau một tiếng “vù”, cả người xông, đâm, lướt, nhào, thậm chí là lăn lộn “bay” tới.

May mắn còn không đến mức “bò”.

Y cũng nóng lòng.

Một người nhàn nhã hơn nữa còn từng trải việc đời như y, nếu gấp gáp như vậy, đó nhất định là đại sự ghê gớm.

Nhưng y vọt nhanh lên, xông thẳng tới, phương hướng cũng là chỗ Ngư Đầu, Ngư Vĩ.

Rốt cuộc Ngư Đầu, Ngư Vĩ đã xảy ra chuyện gì?

Thực ra nơi đó cũng không chỉ có Ngư Đầu Ngư Vĩ, còn có một Ngư cô nương, Ngư Hảo Thu.

Sau khi Ngư Thiên Lương lừa gạt đánh bại Ngô Dạ, Hoàng Hôn và Chung Ngộ, vẫn không hề ra tay, chỉ yên lặng theo dõi biến hóa.

Yên lặng theo dõi biến hóa, thực ra cũng là “nhìn gió, nhìn nước, nhìn tình thế”, tục xưng là “lướt trận”.

Bởi vì nàng ngoài cuộc tình tảo, vẫn luôn lưu tâm lưu ý, cho nên cũng gần như đồng thời (thực ra còn nhanh hơn một bước so với Hà Xa phân tâm làm nhiều chuyện) phát hiện chỗ không ổn.

Đó là một nguy cơ.

Nói cách khác, khi Hà Hòa Tinh dùng một địch ba, tiêu diệt kẻ địch, phân tâm lưu ý, phân thần quan sát, cùng với Ngư cô nương khoanh tay đứng nhìn, quan sát tỉ mỉ, còn có Mạnh Tương Lữ trên cao nhìn xuống, vừa đánh vừa để ý, ba người gần như cùng lúc phát hiện nguy cơ này, cũng đồng loạt muốn đi cứu giúp, đối diện, giải quyết nguy cơ này.

Ai nói nguy cơ chính là chuyển cơ (bước ngoặt)?

Không sai, nguy cơ giải quyết được tốt chính là chuyển cơ, nhưng nếu như giải quyết không đúng cách, rất có thể sẽ biến thành sát cơ.

Ngư cô nương, Mạnh lão bản, Hà Đô Đầu, ba đại cao thủ đồng loạt lao về phía Ngư Đầu, Ngư Vĩ, chỉ vì một nguyên nhân.

“Cẩn thận trẻ con!”

“Trẻ con” chính là Ngư Đầu, Ngư Vĩ. Sở dĩ hai người phải “cẩn thận”, đó là vì xuất hiện một người.

Một người đã sớm “xuất hiện”.

Người này vẫn luôn ngồi ở đó, hình dáng suy sụp, già nua chán nản.

Đó là lão nhân khô gầy thấp bé ngồi chung với tam kiệt họ Lôi và Văn Tuy Hán.

Lão nhân này đã gần đất xa trời, hơn nữa chỉ đang kéo dài hơi tàn. Nhìn bộ dáng của hắn, e rằng có thể sống qua tối nay, cũng chưa chắc có thể sống đến cuối tháng.

Nhưng hiện giờ, lão nhân này lại đột nhiên đứng lên.

Hắn vừa đứng lên, Lôi Ao liền chết.

Hắn vừa đứng lên, ngoại hình liền biến đổi một cách hoàn toàn, đột nhiên, không thể tưởng tượng.

Giận dữ, hơn nữa còn cực kỳ dữ tợn.

Toàn thân hắn tỏa ra một loại tinh khí và sát khí cực mạnh.

Hắn dường như hoàn toàn biến thành một người khác, một người tinh khí cường thịnh đến mức giống như dã thú, có tinh lực và kinh đạo dùng không hết.

Lúc này Lôi Đột ba hồn cũng bị nổ đi bảy phách.

Lão nhân đột nhiên nhảy lên, giống như một con ếch.

Một con ếch cánh giận dữ, giống như một con khủng long, thần lẫn lớn thời tiền sử.

Trong nháy mắt này, hắn giống như một con ếch bay ngoài trời, nhiều hơn là giống người.

Khi Lôi Nhất bỏ mạng, hắn lập tức bay về phía huynh đệ họ Ngư. Bởi vì hắn đã quan sát được, trong đội hình của địch, người dễ hạ thủ nhất chính là Ngư Đầu, Ngư Vĩ.

Hai người bọn họ là sơ hở trong Danh Lợi Quyển.

Hắn chuyên nghiên cứu sơ hở, chỉ tấn công sơ hở.

Từ trước đến giờ hắn không lãng phí tinh khí, cũng không tiêu hao tinh lực, cho nên hắn phải nhìn chuẩn sau đó mới xuất thủ.

Đã xuất thủ thì sẽ đắc thủ, nhất kích tất sát, máu chảy thành sông.

Bởi vì hắn là Giang Nam, Phích Lịch đường, Lôi gia bảo, Sát Lục Vương, Lôi Bố.

Hắn là Lôi Bố.

Đúng vậy, “Lôi” trong lôi điện, “Bố” trong khủng bố.

Giang Nam, Phích Lịch đường, Lôi gia bảo, giết chóc thành tính, Lôi Bố.

Từ khi bắt đầu giao chiến, Mạnh Tương Lữ vẫn không dám thi triển toàn bộ thực lực, Hà Hỏa Tinh vẫn luôn phân tâm lưu ý, Ngư Hảo Thu vẫn luôn áp trận, chính là vì lo lắng, sợ hãi, lo ngại tên “ma đầu” kia đã tới nơi này, tiến vào nhà trọ, đang ẩn nấp trong Danh Lợi Quyển.

Người này đương nhiên chính là Lôi Bố, Lôi Bố khủng bố.

Không ngờ thoát nhìn chỉ là một lão nhân chán nản tinh thần suy sụp, lại là “Sát Lục Vương” Lôi Bố cường hãn đến mức khiến người ta sợ hãi.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 84 – Cá Tỳ Bà.

C

hỉ cần bắt hai đứa trẻ này là có thể uy hiếp cao thủ của Danh Lợi Quyền, hơn nữa còn làm tan rã và phá hủy đấu chí của bọn họ.

Đây là suy nghĩ của Lôi Bố.

Nhưng nếu hắn muốn khống chế Ngư Đầu Ngư Vĩ, trước tiên phải giải quyết Ngư cô nương đứng giữa huynh đệ họ Ngư.

Ngư Hảo Thu vẫn luôn lưu ý động tĩnh của lão nhân này.

Nàng vẫn luôn lo lắng.

Nàng vẫn luôn lo lắng hắn.

Nàng vẫn luôn lo lắng hắn chính là...

Nàng vẫn luôn lo lắng hắn chính là Lôi Bố.

Kết quả, hắn thật sự chính là “Sát Lục Vương” Lôi Bố.

Nàng nhớ tới đủ loại truyền thuyết của Lôi Bố, lại cảm thấy một sự khủng bố cực lớn.

Vừa thấy hắn đột nhiên đứng lên, trở mặt, hơn nữa còn biến sắc, càng biến thành một người hoàn toàn khác, nàng lập tức làm một chuyện.

Nàng dùng một chưởng đập vỡ chiếc bàn trước mặt.

Trong bàn thình lình xuất hiện một thứ.

Cá.

Một con cá đúc bằng sắt, rất lớn rất lớn.

Nàng cầm nó lên.

Tại sao trong bàn lại có một con cá? Ngư cô nương đập vỡ mặt bàn là vì con cá này? Vào giây phút quan trọng, nàng lại cần con cá này để làm gì?

Chưng? Xào? Chiên? Rán? Hầm? Hay là chỉ muốn ăn?

Đương nhiên không phải.

Có một số cá có thể giết người, cũng có thể ăn người.

Đó thực ra không phải là một con cá, mà là một món nhạc cụ.

Một món nhạc cụ thoát nhìn rất giống một con cá heo, cá voi.

Tỳ bà.

Vào thời khắc sống chết này, nàng lại muốn chơi nhạc cụ?

Đương nhiên không phải.

Đó không chỉ là một món nhạc cụ giống như cá, mà còn là một món binh khí.

Binh khí này có một cái tên rất hay, đó là “thiết kỵ đột xuất phong dũng trùng động ngân bình sạ phá điệp vũ thiên minh thiên quân nghị bình vạn mã sắt đằng ngư được long môn thiết tỳ bà”.

Tên gọi của binh khí này dài như ngoại hiệu của Đường Bảo Ngưu, ít nhất có thể sánh ngang.

Nhưng nếu muốn gọi tắt thì chỉ có ba chữ, “Tỳ Bà Ngư”.

Trên đời cũng thật sự có loại cá tỳ bà này.

Đó là một loại cá được nuôi trong bể, có thể ăn rêu xanh, trừ vết bẩn, thậm chí dọn dẹp thi thể, vật dơ, phân và nước tiểu của các loại cá khác, “nhân nhục chịu khó, trời sinh trời nuôi”.

Có lẽ, vũ khí trên tay Ngư Hảo Thu được gọi là “Tỳ Bà Ngư” cũng có ý nghĩa này.

Trong các loại cá, “cá tỳ bà” gánh vác vị trí và trách nhiệm “phu quét đường”.

Binh khí của Ngư cô nương cũng là “phu quét đường”.

Sự lợi hại của vũ khí này, còn có sức sát thương cực lớn, biến hóa phức tạp, có thể giúp nàng quét dọn, thanh trừ tất cả ma chướng, trở ngại trong giang hồ hiểm ác.

Sự tình phát sinh cực nhanh.

Lôi Bố vừa động, Ngư cô nương cũng động.

Lôi Bố phi thân lên, lao về phía Ngư Đầu Ngư Vĩ, người đang ở giữa không trung, đột nhiên nghe được tiếng ve.

Bây giờ là mùa hè, nghe được tiếng ve cũng là chuyện bình thường.

Nhưng ở trong quán rượu khách sạn, ve từ đâu đến?

Huống hồ tiếng ve kêu còn lớn, còn gấp như vậy.

Tiếng ve chợt nổi lên sau khi Ngư cô nương vung tỳ bà, lập tức tiếng ve gấp và lớn từ giữa ngón tay nàng bay về phía Lôi Bố giống như một con ếch

giận dữ giữa không trung.

Không chỉ nghe tiếng ve, hơn nữa còn thấy ve.

Ve như tên nhanh, chia ra làm hai mươi bốn điểm, bắn vào các yếu huyệt lớn trên mặt và trên người Lôi Bố giữa không trung.

Lôi Bố giữa không trung trầm giọng quát một tiếng.

Hai tay hăn hợp thành hình chữ thập, đặt trên trán, bái một cái. Chỉ thấy hai mươi bốn điểm sao băng bốc cháy bắn ra, lập tức hai mươi bốn con ve sâu kia đều trúng lửa.

Ve bốc cháy bay ngược về phía Ngư cô nương.

Hai mươi bốn điểm tấn công, hai mươi bốn đường phản kích.

Phản kích một cách gọn gàng lưu loát, giết người chết người.

Thân hình Lôi Bố không hề bị cản trở, cũng không dừng lại một chút nào, vẫn lao về phía Ngư Đầu Ngư Vĩ.

Lúc này Ngư cô nương chỉ có thể làm một chuyện.

Nàng vẫn vùng tỳ bà lên.

Tỳ bà không phát ra tiếng nhạc, lại chột vang lên tiếng ong.

Hai mươi tám con ong nhanh chóng bắn ra, trong đó hai mươi bốn con đánh rơi hai mươi bốn đốm lửa đang bay tới, bốn con còn lại nghênh đón Lôi Bố, xen lẫn tiếng “ong ong”.

Thân pháp của Lôi Bố vẫn không thay đổi.

Hai tay hăn chấp lại, vẫn đặt trên đầu, giữa kẽ ngón tay lóe lên bốn vệt khí xanh.

Khí lưu sắc bén như khói xanh.

Chỉ nghe bốn tiếng “bụp bụp bụp bụp”, bốn con ong nổ tung phát ra tiếng xì xì xé xé, đốm lửa tung tóe, phản công Ngư Hảo Thu.

Ngư cô nương vẫn làm một chuyện, vùng dây tỳ bà.

Nàng chỉ có thể làm chuyện này.

Nàng chỉ có dựa vào tỳ bà này để tấn công kẻ địch.

Nàng đã không cầu giết địch, thậm chí không cầu lui địch, chỉ muốn ngăn cản kẻ địch.

Chỉ cần có thể ngăn cản một lúc là được.

Lần này trong tỳ bà lại có ruồi bay ra, là ruồi đen đầu vàng.

Mười sáu con ruồi đầu vàng, o o o o o o o o o o o o o o o.

Tám con ruồi vàng phía trước ngăn cản đám ong nổ tung, nuốt chửng bọn chúng, cũng đóng đinh bọn chúng, càng kẹp chặt bọn chúng.

Sau đó vụ nổ chính thức diễn ra.

Lửa vàng va chạm trong cửa tiệm, khói thuốc bốc lên.

Còn lại tám con ruồi, trong khói lửa mờ mịt cũng không dừng lại, nhanh chóng bay đến căn nuốt truy đuổi Lôi Bố.

Tay của Lôi Bố vẫn đặt trên đầu.

Đôi tay chọt phân, lại hợp, vỗ một cái, lập tức dừng, lúc này đầu ngón tay đột nhiên phát ra tám luồng gió đen.

Tám con ruồi vàng đang bay đến gần hân đột nhiên dừng lại giữa không trung, cứng đờ.

Không biết vì sao, tám con ruồi này giống như bị đông cứng, cố định giữa không trung giống như bị đóng băng.

Lúc này Ngư cô nương đã bất chấp, cũng đã mặc kệ tất cả.

Tay nàng vung lên, cổ tay chuyển động, ngón tay búng ra, đưa mắt nhìn theo.

Dây tỳ bà rung lên, lần này lại không tiếng động.

Bên trong tỳ bà có bướm bay ra.

Bướm sắc sỡ, sáu màu lượn lờ, đẹp như cầu vồng.

Lần này bướm bay rất chậm, cũng rất nhàn, bọn chúng dùng một loại tư thế rất ưu mỹ bay về phía Lôi Bố.

Mấy lần trước công kích đều rất nhanh rất gấp, nhưng lần này lại không phải, mà là rất chậm.

Chậm một cách nhàn nhã, múa ra một vẻ đẹp khoan thai.

Sắc mặt Lôi Bố lại biến đổi, cuối cùng hân đã mở hai tay ra.

Nếu là người mắt nhanh và sắc, sẽ có thể phát hiện bàn tay của người này rất đặc biệt.

Chỗ đặc biệt, không phải là trong bàn tay hân có thứ gì đặc biệt, mà là không có gì hết, bao gồm cả chỉ tay.

Lão nhân này lại hoàn toàn không có chỉ tay.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 85 – Người Không Có Chỉ Tay.

S

át Lục Vương” Lôi Bố lại là một người không có chỉ tay.

Chỉ tay thường ghi chép và biểu thị quá khứ và tương lai của một người, chẳng lẽ lão nhân này là một người hoàn toàn không có quá khứ, cũng không có tương lai.

Người sống đều có quá khứ, chỉ cần sống tiếp sẽ có tương lai.

Như vậy vì sao người này lại không có chỉ tay?

Bàn tay của hắn vừa mở ra liền khép lại.

Nói ra cũng kỳ quái, bàn tay của hắn chỉ mở ra khép lại, bướm bướm đã bay hết vào trong tay hắn. Hai tay hắn khép lại, chà xát một trận, giữa ngón tay bỗng có những đám bụi phấn rơi xuống.

Bướm bướm đã không thấy nữa, đều biến mất trong tay hắn.

Lúc này Ngư cô nương đã gần cận kiệt kỹ năng.

Sát chiêu trong tỳ bà của nàng đã sắp dùng hết, dùng xong.

Nhưng nàng vừa thả ra ong ruồi ve bướm, vừa phi thân lên, muốn ngăn chặn Lôi Bố.

Đáng tiếc không hữu dụng.

Nàng không ngăn được Lôi Bố, càng không chặn được Sát Lục Vương.

Lúc nàng lướt người lên, tám con ruồi đang dừng lại giữa không trung kia đột nhiên chuyển động, hơn nữa còn bắn ngược về phía nàng với tốc độ hơn gấp mười hai lần so với khi bắn vào Lôi Bố.

Ngư Hảo Thu sợ đến mức hét lên một tiếng.

Nàng biết “con ruồi” do mình thả ra lợi hại như thế nào, không ai hiểu rõ hơn nàng được.

Trong lúc vội vàng, nàng dùng một chưởng đánh vỡ tỳ bà, giống như vừa rồi nàng dùng một chưởng đập vỡ chiếc bàn. Hóa ra tỳ bà kia tuy màu sắc giống như sắt thép, nhưng lại làm bằng gỗ.

Tỳ bà vỡ, năm sáu chục điểm giống như bọt chết bắn ra.

Khoảng bảy tám con vật nhỏ ngăn cản một “con ruồi”, giống như đình bị nam châm hút lấy, lúc này mới ngăn chặn, hóa giải “con ruồi”, cùng rơi xuống đất.

Trên tay Ngự cô nương đã không có tỳ bà, hơn nữa cả người đổ mồ hôi lạnh, hơn nữa còn gần như dùng hết pháp bảo trong tỳ bà.

Khi nàng muốn đuổi theo ngăn cản Lôi Bố thì đã không còn kịp, đã quá trễ rồi.

Hai tay của Lôi Bố cuối cùng đã không còn đặt lên trán hấn, mà đã để xuống.

Lúc này tay của hấn đang đặt trên đầu Ngự Đầu, Ngự Vĩ.

Mạnh Tương Lữ và Hà Xa đã phân biệt, phân nhau chạy tới.

Bọn họ hiển nhiên đã xuất thủ, cũng đã giao thủ với Lôi Bố, nhưng chắc chắn đều không chiếm được ưu thế, hơn nữa còn thất thủ. Ít nhất huynh đệ họ Ngự đã rơi vào trong tay Lôi Bố.

Những người khác đều khựng lại.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, có người một bàn vẫn thần khí an nhàn, người một bàn khác vẫn thờ ơ hờ hững.

Mạnh Tương Lữ gượng cười nói:

- Người muốn làm gì?

Lúc này, bởi vì lo lắng cho an nguy của Ngự Đầu, Ngự Vĩ, y đã không có thời gian quan tâm đến động tĩnh của Văn Tùy Hán.

Cho dù y có lòng, hơn nữa còn có sức, nhưng cũng không có cách nào, bởi vì ánh mắt của y vừa hơi dời đi, Lôi Bố đã nói:

- Các người tốt nhất cứ đứng yên như thế.

Giọng nói của hấn rất khô khan.

Mạnh Tương Lữ liếm môi khô:

- Bọn chúng chỉ là trẻ con, có chuyện gì để chúng ta gánh vác là được, không nên trút giận vào trẻ con.

Giọng nói của Lôi Bố giống như không hề có nước, khoang miệng của hấn tựa như hoàn toàn khô khan, cho nên giọng nói phát ra cũng khô cằn.

- Người biết ta là ai?

- Lôi Bố.

- Người biết ngoại hiệu của ta là gì không?

- Sát Lục Vương.

- Đúng.

Lôi Bố phát ra mấy tiếng cười khô đến mức khiến người ta phát hoảng:

- Ta chính là Sát Lục Vương, bất cứ thứ gì đến tay ta, ta sẽ giết chết nó. Lực lượng của ta đủ để giết hết thiên hạ. Ta cũng mặc kệ đó là người lớn, trẻ con, nữ nhân hay là gì khác.

- Được.

Mạnh Tương Lữ lại hít một hơi:

- Vậy người muốn gì?

- Người.

Lôi Bố đáp rất dứt khoát.

- Người nào?

- Gần đây nhà trọ của các người có vài người tới, chúng ta nhất định phải gặp.

- Người mà các người muốn, không phải Văn tiên sinh đã lên xem sao?

Mạnh Tương Lữ nói:

- Lôi tiên bối danh động thiên hạ, cần gì phải bắt ép hai đứa trẻ, làm tổn hại thanh danh.

Lôi Bố cười mấy tiếng, giống như phân chó ngàn năm khô đến mức đông thành than, bỏ vào trong chảo nóng vừa chiên vừa rán:

- Hẳn đi xem huynh đệ của hã, còn chúng ta muốn tìm kẻ địch.

Mạnh Tương Lữ nhú mày.

Lôi Bố lại khô khan nói:

- Trên lầu các người không chỉ có một gian phòng trọ.

Dưới tay hã (đồng thời cũng là trong tay), huynh đệ họ Ngư giống như thịt nằm trên thớt, không dám cử động.

Mạnh Tương Lữ dĩ nhiên sợ ném chuột vỡ bình.

Hà Xa nổi giận quát lên:

- Thả người, tất cả có thể thương lượng!

Lôi Bố cũng quát lớn:

- Người sát thương người của Lôi gia chúng ta, không cần thương lượng, người chết chắc rồi!

Hà Xa đang muốn dụ Lôi Bố ra tay, để huynh đệ họ Ngư có thể thoát nguy:

- Vậy người có bản lĩnh thì tới giết ta đi!

Lôi Bố nói:

- Giết người thì có gì khó? Giết hết các người cũng là chuyện dễ.

Dứt lời, hai vai hăn dựng thẳng lên.

Hăn vốn hình dáng khô cằn, hình dung mảnh khảnh, hai gò vai cắm vào lưng, hiện giờ dựng lên giống như mọc ra từ bên tóc mai, mà chiếc đầu nhỏ như hạt dưa giống như không còn dính được, lặn vào trong y phục.

Nhưng hăn chỉ cử động như vậy, vẫn không buông tay.

Xem ra hăn cũng không ra tay.

Nhưng hăn quả thật đã ra tay.

Một chiếc bàn ở gần hăn, khách đã đi hết không còn ai, nhưng trên mặt bàn vẫn có ly, chén, đĩa, đĩa.

Hai vai hăn nhún một cái, ống đĩa làm bằng sứ trên bàn kia liền nhảy lên, đĩa trong ống giống như tên đã lên dây bắn về phía Hà Xa, còn phát ra một loại âm thanh “lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách...”.

Hà Xa luôn rất nóng nảy, nhưng người tính tình nóng nảy chỉ là nóng tính, chưa chắc đã không cẩn thận, chú ý.

Lôi Bố vừa động, Hà Xa liền ra dấu với Mạnh Tương Lữ và Ngư Thiên Lương.

Đó là ám hiệu của bọn họ, chuẩn bị cứu người.

Y muốn chọc giận Lôi Bố, chính là muốn dời đi sự chú ý của đối phương, để những người khác toàn lực cứu huynh đệ họ Ngư thoát khỏi độc thủ của kẻ đáng sợ này.

Nhưng y sai rồi.

Lôi Bố quả thật ra tay với Hà Xa, nhưng đôi tay của hăn vẫn không rời khỏi huyết Bách Hội của Ngư Đầu Ngư Vĩ.

Hăn không cần ra tay, nhưng đã rất nặng tay.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 86 – Cá Cứu Thế.

C

hiếc đĩa bay nhanh, Hà Xa đón đỡ cũng nhanh.

Lúc này “Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái” của y mới phát huy toàn bộ, cũng không biết trong nháy mắt này y đã đánh ra bao nhiêu quyền, tung ra bao nhiêu chương và đá ra bao nhiêu cước.

Có lẽ vẫn là chín chương, bảy quyền, Thất Sát Nhất Tâm thoái. Nhưng y đánh nhanh đến mức khiến người ta không phân biệt được một chiêu một thức, lúc nào là quyền, lúc nào là chương, lúc nào là cước.

Đĩa nếu không bị đón lấy thì cũng bị đánh văng.

Xem ra thế công của Lôi Bố đã hoàn toàn đánh trật.

Đĩa đã hết.

Chiếc đĩa cuối cùng bay đến, mắt thấy Hà Xa đã không tránh được, nhưng lại bị y mở miệng cản lấy.

Thế công của đĩa đều thất bại.

Nhưng ngay lúc này, ống đĩa lại nổ tung, mảnh vụn ống sứ văng tung tóe, bắn ra bốn phía.

Lần này mới là chủ lực công kích, cũng là sát chiêu sau cùng.

Sát chiêu này đáng sợ nhất là vụ nổ thành linh xảy ra, khiến cho mảnh sứ tung tóe. Cho dù không thể lập tức giết chết kẻ địch, nhưng mảnh vụn bắn ra bốn phía ít nhất sẽ bắn chết hoặc trọng thương hơn một phần ba người trong tiệm.

Mặc dù những người này có thể không phải là đối tượng mà Lôi Bố muốn giết, có thể hoàn toàn không liên quan đến hành động lần này, bọn họ không biết Lôi Bố, Lôi Bố cũng không biết bọn họ.

Lần này rất thâm độc, cũng rất chết người.

Lôi Bố có thể giết chết tất cả người trong tiệm, nhưng đám người Mạnh lão bản, Hà Đô Đầu, Ngư cô nương lại không thể nhìn bọn họ bị liên lụy mà chẳng hiểu gì cả.

Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân cũng không thể vì ta mà chết. Đây cũng là khác biệt trên tâm tính giữa “hiệp giả” và người giang hồ bình thường.

Do đó, chẳng những Hà Hỏa Tinh, ngay cả Mạnh lão bản và Ngư cô nương đều luống cuống tay chân.

Thật sự luống cuống tay chân, nhưng không thể không hành động.

Nhất định sẽ có hành động, hơn nữa còn rất dữ dội, vô cùng dữ dội.

Trận này thật sự không dễ đánh.

Vừa phải cứu người, vừa phải cứu mình, còn vừa phải giết người.

Người phải cứu, bao gồm tạp vụ, thực khách vô tội trong tiệm, còn có hai đứa trẻ bị khống chế, cùng với bản thân khó bảo toàn.

Người phải giết lại không dễ giết, bởi vì hắn là sát thủ hạng nhất có chiến lực cấp ba trong Giang Nam Phích Lịch đường, Lôi Bố.

Hiếm người từng giao thủ với hắn mà không chết, cho dù không chết cũng bảy tàn tám phế, muốn chết không được, mỗi khi nhớ đến Lôi Bố đều chỉ có một từ, một thần sắc, đó là khủng bố.

Sự khủng bố của Lôi Bố.

Giống như giết người, phương pháp cứu người của mỗi người cũng khác nhau.

Ngư Thiên Lương trước tiên dùng một chưởng đánh vỡ tỳ bà hình cá trên tay, giống như vừa rồi nàng dùng một chưởng đánh vỡ cái bàn.

Tỳ bà trên tay nàng vốn tên là “Dư Vận Ngư”, là vật kỷ niệm do một vị hảo hữu quen biết tặng cho. Không tới giây phút sống chết, nàng cũng không đành đập vỡ nó. Nhưng lúc này chẳng những vô cùng nguy ngập, hơn nữa còn là linh đan cứu mạng rất nhiều người.

Đó là một con cá tỳ bà giết người cứu thế.

Nàng đập vỡ tỳ bà, bên trong có rất nhiều thứ bay ra, nhưng con vật toàn thân đầy lông giống như sâu nhỏ.

Có bảy tám chục con sâu nhỏ, đột nhiên bắn lên, đuổi theo mảnh sứ.

Nói ra cũng kỳ quái, mảnh sứ vỡ vụn bắn càng nhanh, những “sâu lông” kia cũng đuổi theo càng nhanh. Bọn chúng giống như “sống” là để hoàn thành

một “mệnh lệnh”, mảnh vụn nào, vật thể nào bay càng nhanh, bọn chúng lại càng có biện pháp kịp thời ngăn chặn.

Thật sự có hiệu quả.

Đích xác, có khoảng một nửa mảnh sứ vỡ bị “cá cứu mạng, sâu bảo mạng” của Ngư Hảo Thu chặn lại.

Nhưng vẫn có xấp xỉ một nửa không chặn được, ít nhất cũng có hai ba chục mảnh vụn.

Ngư Thiên Lương không chặn được, Mạnh Tương Lữ lại đến chặn.

Mạnh Tương Lữ còn chưa lao tới chỗ Lôi Bố, đột nhiên lại xuất quyền.

Y xuất quyền không phải công địch, mà là đánh vào mình.

Y liên tiếp đánh mình bảy quyền.

Bảy quyền này đánh ra, cả người y giống như thoát thai hoán cốt, tinh thần phấn chấn, giống như hổ điên rồng cuồng, phi thân hét lớn, hai tay duỗi ra. Hai chiếc khăn trải bàn lập tức bị hút vào trong tay y, ly đĩa chén đĩa trên khăn đều rơi xuống loảng xoảng.

Khăn trải bàn trên tay trái y múa lên, mang theo tiếng rít, xé gió trùn về phía Lôi Bố.

Một chiếc khăn trải bàn khác lại tung bay căng ra, khi đến cực điểm, đột nhiên mỗi sợi vải đều bị nội lực kích thích, sa mỏng căng như dây thép, trở thành một chiếc lưới lớn. Những mảnh sứ bắn ra đều bị bọc lấy, hơn nữa còn cắt không đứt, phá không được sợi vải.

Hai ba chục mảnh sứ còn lại đều bị thu hết vào trong khăn trải bàn.

Một chiếc khăn trải bàn khác đã trùn lấy Lôi Bố.

Trong nháy mắt khi khăn trải bàn chưa hoàn toàn trùn lấy Lôi Bố, bóng người chợt lóe lên, Hà Xa đã thừa khe hở xông vào.

Hà Xa đã xông vào trong.

Hà Xa xông vào trong.

Xông vào trong.

Xông vào.

Xông.

Trong khăn trải bàn chỉ còn lại Lôi Bố và Hà Xa tử chiến.

Nhưng hai con tin vẫn ở trong tay Sát Lục Vương.

Ngoài ra, Mạnh Tương Lữ đang điều khiển khăn trải bàn trên tay, giống như đó là một lá cờ chỉ huy thiên quân, hiệu lệnh vạn mã, lược trận cho Hà Đồ Đầu, đồng thời cũng hộ pháp cho thực khách đầy lầu.

Trong nháy mắt này, người trong khăn trải bàn chưa phân thắng bại, chưa định sinh tử, nhưng trên lầu đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn, một người quơ tay quơ chân rơi xuống.

Mạnh Tương Lữ chỉ lo lắng chuyện này.

Bởi vì Lôi Bố đột nhiên phát động tấn công, Mạnh Tương Lữ đành phải để Văn Tùy Hán lên lầu. Y cùng với Hà Hỏa Tinh, Ngư Hảo Thu hợp sức đối phó với tên sát tinh đáng sợ Sát Lục Vương này.

Nhưng y lại sợ “Tiểu Điều” Cao Phi, Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt trong phòng không ứng phó được Phú Quý Sát Nhân Vương.

Y lo lắng chuyện này, thậm chí là phân tâm.

Ngay khi y đang phân thần, vụ nổ bùng xảy ra.

Vụ nổ xảy ra, sau đó hoàn toàn vụt tắt, nhưng sức hủy hoại kinh người.

Vụ nổ phát sinh từ trong khăn trải bàn.

Vải vóc biến thành những con bướm bay.

Nhưng trước khi vụ nổ diễn ra, Ngư cô nương vừa vất vả ngăn cản hơn một nửa mảnh sứ vụn, trong lúc thoáng nhìn lại phát hiện một chuyện.

Tại khoảnh khắc trước khi vụ nổ phát sinh, có hai thứ từ bên trong bay ra.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 87 – Cá Cá Cá Cá Cá Cá Cá.

K

hông.

Không phải bay ra, mà là đá ra.

Bị người ta đá (hoặc ném, hoặc quăng, thậm chí là vứt) ra.

Hai vật thể kia là bóng người.

Bọn họ bị người ta đá mạnh ra, sau đó vụ nổ mới phát sinh.

Nếu không, bọn họ vẫn còn trong khăn bàn, vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Vải vóc vỡ tan bay lên từng mảnh, giống như bướm bướm màu đen, lại giống như những miếng cá nướng chín.

Cá cá cá cá cá cá cá...

Nhưng miếng “cá nướng” bay lên, tứ tán, lại từ từ rơi xuống.

Vải vóc đã thành “cá chín”, còn người trong vải thì sao?

Đây là chuyện mà Ngư cô nướng và phần lớn người trong tiệm nóng lòng muốn biết.

Mặc dù bọn họ đều nóng lòng muốn biết “kết quả” sau vụ nổ, nhưng vẫn không kìm được bị người từ trên lầu rơi xuống thu hút ánh nhìn.

Hắn là ai?

Rất bất ngờ, người rơi xuống lại là...

Văn Tùy Hán là một sát thủ giỏi.

Sát thủ giỏi là người biết nắm bắt thời cơ nhất.

Thực ra trong xã hội, bất kỳ người nào công thành danh toại, nhất định đều biết nắm bắt thời cơ, bất kể chính trị hay thương trường đều như thế.

Văn Tùy Hán cũng như vậy.

Hắn biết cao thủ Lôi gia được Lôi Thuần phái tới nhất định sẽ ra tay hộ pháp cho hắn.

Có điều chỉ dựa vào Lôi Ao, Lôi Đột và Lôi Nhất, chưa chắc đã chế ngự được mấy lão giang hồ, tướng xưng phong như Hà Xa, Ngư Hảo Thu, Mạnh

Tương Lữ.

Nhưng còn có Lôi Bố.

Lôi Bố không phải được Lục Phân Bán đường mời tới, thậm chí Lôi Thuần cũng không biết “Sát Lục Vương” Lôi Bố đã nhận mật lệnh của Mễ Thương Khung, dẫn theo đệ tử của hãn lạng lẽ đi tới kinh thành, hơn nữa còn gia nhập tập đoàn Hữu Kiều.

Chẳng những Lôi Bố đã tới, Lôi Diễm cũng đã tới.

Đương nhiên, Mễ Thương Khung đã dùng biện pháp thích hợp mời bọn họ tới.

Nhân vật có thân phận, có địa vị trong võ lâm như Lôi Diễm, Lôi Bố, đã quá nổi danh, quá khó dây vào, khiến rất nhiều người cho rằng không mời nổi, vì vậy không dám đụng vào, thậm chí không dám đi thử.

Mễ Thương Khung lại không nghĩ như vậy.

Hắn đã âm thầm mời “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tùy Hán tới, điều kiện đưa ra chỉ là:

- Trước kia quan vị của cha người cao bao nhiêu, người đi theo ta, bảo đảm ít nhất cũng cao hơn gấp ba. Hơn nữa khi người làm chuyện mua bán giết người, chỉ cần đề phòng Tứ Đại Danh Bố, còn những tuần bố khác quyết không dám chọc giận người, chuyện này cứ giao cho ta.

Có câu này, Văn Tùy Hán liền phục vụ cho Mễ Thương Khung vô điều kiện.

Hắn muốn những thứ này, cũng chỉ cần những thứ này. Nhưng lại không ai cho hắn những thứ này, bảo chứng hay bảo đảm.

Mễ Thương Khung vừa nhìn liền nhận ra nhu cầu của hắn.

Lục Phân Bán đường chỉ có thể cho hắn tiền, rất nhiều rất nhiều tiền.

Lôi Thuần cũng cố gắng giúp hắn mạnh lên, hắn cũng có thể hiệu lệnh rất nhiều rất nhiều bang chúng của Lục Phân Bán đường.

Có tiền và mạnh lên chỉ là uy phong nhất thời. Suy cho cùng, một sát thủ giết người vẫn coi trọng an toàn và an định nhiều hơn.

Mễ Thương Khung đáp ứng cho hắn những thứ này, hơn nữa còn cười híp mắt nói với hắn:

- Người ngầm gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, chỉ cần không nói toạc ra thì không ai biết. Người có thể nhận hết lợi lộc của hai nhà. Không đến lúc cần thiết, ta cũng không muốn người đối nghịch với Lục Phân Bán đường. Lại nói, trước mắt tập đoàn Hữu Kiều và Lục Phân Bán đường cũng không khai chiến, cho nên là bạn chứ không phải địch, người cũng không tính là ăn cây táo, rào cây sung. Người nhận bạc của Lôi Thuần, lại nhận vàng của ta, có sao lại không làm? Chỉ cần vào thời khắc mấu chốt, sự tình trọng đại, người đứng về phía ta, hoặc là thông báo những tin tức quan trọng, đó chính là công lớn. Đi theo Lục Phân Bán đường, cuối cùng vẫn là giặc, cho dù có Thái Kinh làm hậu đài, cũng quyết sẽ không đưa cường đạo vào miếu đường làm rượu thờ...

Hắn giống như một trưởng bối tốt bụng đang dạy dỗ con cháu thân tín, mỗi câu đều muốn tốt cho đối phương, mỗi chữ đều xuất phát từ đáy lòng:

- Dù sao Thái Kinh cũng không phải là người giang hồ. Người tại xã tắc, muốn sừng sững không ngã, trước tiên phải có thủ đoạn độc ác, bán rẻ bằng hữu. Cho nên hắn chỉ lợi dụng hắc đạo, quyết sẽ không để hắc biến thành bạch, có một ngày cái tà quy chính, bởi vì làm như vậy thì trợ lực sẽ biến thành trở lực của hắn. Ta thì không phải, ta già rồi, sắp chết rồi. Ta lại là, hà hà hà, một lão thái giám. Ta thật lòng giúp đỡ các người, chứ không phải ham muốn lợi lộc quyền vị gì. Nếu như người thân ở doanh Tào lòng ở Hán, ta sẽ chấp nhận, hơn nữa còn đặc biệt giúp đỡ người. Đến thời cơ thích hợp, người sẽ có thể lắc mình biến hóa, trở thành mệnh quan triều đình, không cần phải liều mạng trong võ lâm, bán mạng cho người khác nữa, như vậy thật tốt...

- Làm sát thủ thì phải giết người, nhưng cũng sẽ bị pháp luật trừng trị, bị người ta giết.

Khi đó Mễ Thương Khung vừa nhai đậu phộng vừa nói với hắn như vậy:

- Bởi vì ta và cha người có giao tình, cho nên mới tốt bụng khuyên người mấy câu. Làm quan cũng là giết người, nhưng giết một cách danh chính ngôn thuận, không cần e ngại, hơn nữa còn có thể hợp với lệnh vua, không sợ pháp quy. Hà hà hà hà, giết càng nhiều người thì làm quan càng lớn...

Văn Tùý Hán đã hiểu, đã minh bạch.

Xét về địa vị giang hồ, hiển nhiên hắc còn một khoảng cách với anh ruột Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất từng nương nhờ Nguyên Thập Tam Hạng để nâng cao thực lực, vì sao hắc không thể dựa vào Lục Phân Bán đường tăng thêm thanh thế?

Xét về quan chức triều đình, Văn Trương chết đi, chức quan của Văn Tùy Hán chỉ nhỏ như hạt vừng, tiền đồ giống như gỉ sắt chứ không phải gấm vóc, không làm cũng được. Nhưng Văn Tuyết Ngạn lại nương nhờ Thái Kinh, danh tiếng của mình trên giang hồ đã khó bằng đối phương, chẳng lẽ làm quan cũng không hơn kẻ xuất thân hèn mọn này. Như vậy đúng là uống sự dạy bảo của phụ thân, gian khổ học tập thi thư.

Hắc đương nhiên không phục, không cam lòng.

Người có thể mặt dày đi theo Thái Kinh, ta cũng sẵn sàng góp sức cho Mễ công công, để xem sau này ai mới là người có thể lật mây làm mưa.

Hắc luôn luôn không phục Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ vốn là anh em ruột, vì sao lại không chấp nhận đối phương giỏi hơn mình, chính hắc cũng không hiểu rõ lắm.

Có lẽ, bởi vì đối phương là anh em cùng cha khác mẹ với mình, hắc mới không chấp nhận đối phương có thành tựu lớn hơn mình.

Những dù nói thế nào, Văn Tuyết Ngạn vẫn là huynh đệ của hắc.

Hiện giờ huynh đệ gặp nạn, hắc nên làm gì?

Hắc đương nhiên phải làm chuyện nên làm.

Đời người chỉ khi làm chuyện nên làm và muốn làm, như vậy mới hứng thú.

Nhưng hắc biết đây là thời cơ rất tốt để “biểu thị trung thành”.

Sự tình giống như, Văn Tuyết Ngạn biết được một số bí mật, mà bí mật này đủ để uy hiếp đến an nguy của “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia” Phương Ứng Khán tiểu công tử, do đó đám người Lôi Thuần, Địch Phi Kinh bắt buộc phải ra tay.

Vấn đề là, Thiên Hạ Đệ Thất độc ác, gian xảo, võ công giỏi, không dễ đối phó.

Càng khó đối phó là chỗ dựa của hắc. Nếu ngang nhiên giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù thật sự thành công, nhất định cũng sẽ chọc giận Thái Kinh.

Chọc giận Thái Kinh, chẳng những không thể đặt chân ở kinh thành, e rằng trong thiên hạ cũng không có đất dung thân.

Cho nên muốn đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất thì phải đợi thời cơ, ít nhất phải đợi đến khi hắn “suy yếu”.

Một người cường hãn như vậy, cũng sẽ có lúc “suy yếu” sao?

Có.

Chính là lúc này.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 88 – Vất Vả Vì Cá, Bận Rộn Vì Cá.

T

hiên Hạ Đệ Thất đã bị thương, bị người ta chế ngự, không còn khả năng đánh trả. Xem ra gần đây hãn cũng bắt đầu bị thất sủng trước mặt Thái Kinh. Hơn nữa lúc này đối phó với hãn, làm một cách sạch gọn lưu loát, hậu đãi của hãn cũng sẽ cho rằng đám người Tứ Đại Danh Bổ Vô Tình, hoặc là đám người Kim Phong Tế Vũ lâu Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà đã ra tay.

Đây là thời cơ tốt nhất để “đối phó” với hãn.

Văn Tuy Hán đương nhiên không bỏ qua.

Lôi Thuần phái hãn đi xử lý chuyện này, tìm cách đưa Thiên Hạ Đệ Thất về. Nhưng Văn Tuy Hán lại thông báo cho Mễ Thương Khung.

Hãn biết tập đoàn Hữu Kiều còn “cần” Thiên Hạ Đệ Thất hơn bất kỳ bang phái thế lực nào.

Bởi vì sự tồn tại của Văn Tuyết Ngạn có thể là thuốc độc, cũng có thể là thuốc giải.

Mặc dù tình hình lúc đó rất khẩn cấp, nhưng Văn Tuy Hán vẫn có “biện pháp” thông báo cho người của tập đoàn Hữu Kiều đến “tham dự” chuyện này.

Hãn và tập đoàn Hữu Kiều luôn có phương pháp liên hệ rất “đặc thù”. Cũng giống như hãn và Lục Phân Bán đường luôn có rất nhiều mạng lưới liên hệ bí mật, có lúc chỉ là trêu đùa một nữ tử trên đường, có lúc ngửa mặt lên trời hắt hơi một cái, có lúc lại là một con chó đi qua bên cạnh, rải một bãi nước tiểu.

Đối với những người khác, đó chỉ là một câu trêu đùa, một tiếng hắt hơi và một bãi nước tiểu, nhưng đối với những người có nhiệm vụ đặc thù và thân thủ đặc biệt, đó có thể là bí mật cực lớn giá trị liên thành, hoặc là mệnh lệnh khủng bố giết người phóng hỏa.

Hắn biết trong Danh Lợi Quyển luôn có nội ứng của tập đoàn Hữu Kiều, không phân ngày đêm, cũng không nề gian khổ.

Nội ứng là “ung nhọt”, một loại tồn tại tất yếu giữa các bang phái thế lực. Nếu không có loại “gian tể” này, hắn muốn lập tức truyền tin từ lục Phân Bán đường đến người của Tập đoàn Hữu Kiều, e rằng cũng không dễ dàng. Hắn trà trộn vào Danh Lợi Quyển, liền phát hiện Lôi Nhất, Lôi Ao và Lôi Đột cũng ở đó.

Đối với việc ba người xuất hiện ở đây, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái. Nhưng Lôi Bố cũng có mặt, hơn nữa còn tới trước cả hắn, điều này khiến hắn yên tâm và kinh ngạc.

Yên tâm là vì nếu “Sát Lục Vương” Lôi Bố ở đây, đại thế đã định, đại cục đã ổn.

Lôi Diễm và Lôi Bố đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong Giang Nam Phích Lịch đường, hiện giờ bọn họ đã đến.

Cho dù chỉ một người, thiên hạ có mấy ai địch nổi bọn họ.

Cho nên Văn Tù Hân trong lòng bình tĩnh, có tính toán khác.

Trong võ lâm, rất ít người biết được “Sát Lục Vương” Lôi Bố và “Phá Hoại Vương” Lôi Diễm đã vào kinh.

Mọi người đều biết, đây là hai cao thủ thuộc hàng chữ “Duyên” trong Lôi gia bảo. Phích Lịch đường chuyên dùng hỏa khí thuốc nổ, nhưng bọn họ lại nổi danh bằng “đao pháp mạnh nhất” và “giết chóc triệt để nhất”, sau đó lại sáng tạo nên “Phích Lịch đao” và “Lôi Đình kiếm” danh chấn xa gần, tự thành một phái, nhất đại tông sư.

Bởi vì sức sát thương của bọn họ rất lớn, cho nên trong lòng Văn Tù Hân cũng kính sợ.

Mễ Thương Khung từng đề cập với Văn Tù Hân, muốn mời hai đại cao thủ này vào kinh.

Văn Tù Hân cho rằng không thể.

Thành thật mà nói, trong lòng hắn cũng không muốn những người này lục tục vào kinh.

Ngay cả những cao thủ như Lôi Vũ, Lôi Du cũng lần lượt tới kinh, cao thủ như mây. Có những người này ở đây, chút bản lĩnh này của mình còn gì

đáng để xem.

Cứ tiếp tục như vậy, chén cơm cũng bị đập bể rồi.

Bọn họ đều là bá chủ một phương, uy chấn Giang Nam, ngạo mạn ngang ngược, xưng hùng một thời, e rằng không dễ mời. Khi đó Văn Tù Hân đã bày tỏ ý kiến:

- Cho dù mời được cũng không dễ chế ngự được.

- Không phải vậy.

Mễ Thương Khung dùng một ngón tay lắc lư trước mặt, biểu thị lời của hắn không đúng:

- Một người chỉ cần sống thì sẽ có nhu cầu của hắn, dục vọng của hắn, nếu không thì chẳng khác gì người chết. Ai cũng có dục vọng của mình, chỉ phân lớn nhỏ, thỏa đáng hay không thỏa đáng mà thôi, không có ngoại lệ. Triều tướng Thái Kinh quyền khuynh thiên hạ, nhưng hắn vẫn tham tiền, thích quyền, dục vọng không bờ bến. Thiên tử đứng trên tất cả, nhưng hắn vẫn có dục vọng, hắn muốn nữ nhân xinh đẹp, cũng thích hoa thơm đá lạ trên đời, còn muốn trường sinh bất lão, càng muốn ngai vàng vững như Thái Sơn. Lôi Bố, Lôi Diễm cũng là người, đã là người thì sẽ có nhu cầu, nguyện vọng.

Quả nhiên, Mễ Thương Khung chỉ phái đại thái giám Dư Mộc Thi dưới trướng đi một chuyến đến Lôi gia bảo, nói ra lợi ích mà Mễ Hữu Kiều có thể cho Lôi Diễm và Lôi Bố, sau đó thông báo với bọn họ một tin.

“Lôi Dự, Lôi Vũ đã phân biệt đi đến kinh sư, gia nhập Lục Phân Bán đường, xem ra không lâu nữa Lôi Vô Vọng cũng sẽ gia nhập vào hàng ngũ bọn họ. Mễ công công hỏi các vị, rốt cuộc muốn cùng với đám người cổ hủ Lôi Úc, Lôi Ưc chết già ở một góc Giang Nam, hay là muốn theo Mễ công công cùng hưởng phú quý, cùng mưu đồ thiên hạ? Đừng quên, ngay cả Lôi Nhật, Lôi Nguyệt gia nhập vào tập đoàn Hữu Kiều cũng được đối xử hậu hĩnh, huống hồ là hai vị tuyệt thế cao thủ đức cao vọng trọng, có ảnh hưởng lớn.”

Lôi Bố vừa nghe, không hề suy nghĩ, lập tức gia nhập tập đoàn Hữu Kiều.

Lôi Diễm tuy thoát nhìn không quá nhiệt tình, nhưng ngoài miệng cũng đồng ý gia nhập.

Sau đó Mễ Thương Khung nói với Văn Tù Hân như vậy:

- Có đúng không? Không ai có thể hoàn toàn không động lòng. Có người vì công, có người vì tư, có người vì nghĩa, có người vì tiền, có người vì nhà, có người vì nước vì dân, có người chỉ vì bản thân. Những điều này là ta học được từ Phương tiểu hầu gia. Y nói cho ta biết, trên đời này mỹ nữ vô số, có người nhìn thấy khiến người ta tròng mẩn, sinh lòng ái mộ; có người thật sự là báu vật nhân gian, có thể nhìn nhưng không thể chạm vào, cao quý thanh khiết, khiến người ta không dám sinh lòng xấu xa, chỉ có thể ngược nhìn ngưỡng mộ, mà tự cảm thấy mình xấu xí. Thực ra sai rồi. Bất cứ nữ nhân nào trên đời, cuối cùng không phải đều trở thành phu nhân, thê thất của người ta sao? Ngay cả công chúa, hoàng phi, con gái cưng, tiểu thư khuê các cũng không ngoại lệ, không cần nhắc tới kỹ nữ thanh lâu, hiệp nữ phong trần. Đã trở thành thê thất của nam nhân, vậy thì phải phục vụ nam nhân, chỉ là nam nhân kia không phải người mà thôi. Nhưng nếu nàng đã phục vụ người khác, nam tử hán kia cũng có thể là người. Đúng vậy, không có nữ nhân nào là không thể chơi đùa, không thể mạo phạm. Nếu như có, vậy là do người tự mình chuốc khổ. Giống như chúng ta nuôi một nhóm nhân sĩ trí thức, trong tay có một đám nhân tài cao thủ, thông thường phải hao phí tâm lực để thỏa mãn lấy lòng bọn họ. Nhưng tiểu hầu gia từng nói, chúng ta nuôi một vại cá lớn, tài ba, xinh đẹp, rực rỡ, động lòng, kỳ quái đều có đủ, có con tham ăn, có con hiếu sát, có con xấu tính sẽ lật vại đổ chậu. Chúng ta suốt ngày vất vả vì cá, bận rộn vì cá, nhưng đừng quên những con cá này là do chúng ta nuôi dưỡng, không có chúng ta cho ăn, bọn chúng sẽ không sống được. Nhất định không thể để cho bọn chúng đổi khách thành chủ, chuyển sang thao túng chúng ta. Nói cho cùng, bọn chúng có hung có ác cũng chỉ là một vại cá, một con cá mà thôi.

Văn Tù Hân nghe vậy, trong lòng hiểu được, nhưng cũng có điểm kỳ quái. Kỳ quái là Mễ Thương Khung xem ra rất tán thưởng Phương Ứng Khán, hơn nữa cũng nhiều lần nhắc tới Phương tiểu hầu gia nói rất có đạo lý, rất có cao kiến. Nhưng hần lại phát hiện, bất kể là Lôi Diễm, Lôi Bố hay “Lôi Công Lôi Mẫu” Lôi Nhật, Lôi Nguyệt, thậm chí là “Triển Phách Siêu Hồn Thư Vân Thủ” Dư Mộc Thi tuổi còn trẻ đã được thăng làm đại thái giám ti,

cùng với “Tửu Thần Túy Yêu Ma Tam Thủ” Kim Tiểu Ngư thân là ngự thiện phó giám ti, đều chỉ gặp Mễ Thương Khung, chỉ cống hiến cho Mễ công công. “Kỳ” là rốt cuộc Phương tiểu hầu gia đã đi đâu? “Quái” là không phải Phương Ứng Khán mới là nhân vật số một tập đoàn Hữu Kiều sao?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 89 – Cá Nhã Nhận.

V

ăn Tùy Hán càng hiểu rõ, mình cũng chỉ là một con cá trong vại mà bọn họ nuôi dưỡng.

Hơn nữa còn là một con cá tương đối nhả nhận.

Dù sao hắn cũng không cùng hung cực ác như Lôi Bố, cũng không ẩn giấu chân tướng như Lôi Diễm.

Hắn cũng không được tin tưởng coi trọng như Dư Mộc Thi, càng không được mọi người hoan nghênh như Kim Tiểu Ngư.

Hắn chỉ là Văn Tùy Hán.

Nếu muốn đứng vững trong tập đoàn Hữu Kiều, hắn nhất định phải có đặc sắc của mình, hơn nữa phải lợi dụng sở trường và quan hệ của mình, lập một số công lao mà người khác không thể thay thế.

Đây chính là lúc hắn “lập công”.

Nếu Lôi Bố đã đến đây, chắc hắn có thể trấn áp mấy tên sát tinh dưới lầu. Hắn cũng không muốn trở mặt đối địch đến cùng với người của Dụng Tâm Lương Khổ Xã. Dù sao hai nhà Ôn Bạch liên thủ cũng không dễ chọc, hơn nữa tốt nhất là đừng nên chọc.

Thừa lúc Mạnh Tương Lữ phân thần muốn lướt xuống lầu đối phó với Lôi Bố, hắn nhanh chóng chạy đến trước cửa phòng số mười chín. Đột nhiên, hắn cảm thấy huyết vị “Cơ Môn” trên chân, “Tiên Cốt” trên hông, “Ôn Lưu” trên cẳng tay, “Kiên Phụ” trên bắp tay, “Ý Xá” sau lưng, “Đại Trữ” dưới cổ, “Bất Dung” trước ngực, còn có “Tả Quyền Tuy Toan Thống” trên mặt, đồng loạt đau âm ỷ.

Trong lòng hắn tính toán, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy... vừa đúng bảy huyết vị.

Bảy huyết vị đều đau.

Mặc dù hắn không trúng bất kỳ một quyền một kích nào của Mạnh Tương Lữ, nhưng Mạnh chương quỹ xem ra nhả nhận, bình tĩnh, ôn hòa, chất phác,

một vòng quyền mãnh liệt kia đã chấn thương huyết mạch kinh lạc của hắn. May mắn không tiếp tục dây dưa với người này.

Hắn dùng một chưởng đánh văng cửa phòng.

Thực ra cho dù hắn không xuất thủ, gian phòng kia cũng đã sớm bị phá tan tành, liếc qua là có thể thấy ngay tình hình bên trong.

Vừa lúc sấm chớp nổi lên.

Trong phòng có người.

Sấm chớp ùng ùng, như lâm đại địch.

Lúc này Tôn Thu Bì vừa rời khỏi, vừa mới đi ra ngoài phòng.

Hắn dường như không cần thi triển khinh công, chỉ “giẫm trên đất bằng” đi ra ngoài như “nước chảy mây trôi”.

Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt và Cao Phi đều biết người này lợi hại, đều cảm thấy sợ hãi.

Lúc này dưới lầu vang lên tiếng đánh nhau, càng lúc càng dữ dội.

“Tiểu Đểu” Cao Phi nói với Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt dường như vẫn còn sợ hãi:

- Ta thấy, chuyện hôm nay có điểm không ổn. Họ Tôn này là tâm phúc bên cạnh Thái Kinh. Có câu “người thiện không tới, người tới không thiện”, hắn đã có thể thành công, nhưng lại tự nguyện tay không quay về.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Tôi thấy họ Tôn này chỉ là con rùa rút đầu, không bằng heo chó. Hắn chẳng qua là sợ uy danh của công tử nhà tôi, không dám làm càn.

Cao Phi liếc ngang Trần Nhật Nguyệt một cái:

- Công tử nhà người danh tiếng lớn, nhưng cho dù ở bên cạnh Bao thanh thiên, cũng vẫn có kẻ dám giết người phạm pháp. Tôn tổng quản này tới không phải đường tốt, e rằng đi càng không phải chuyện tốt.

Dưới lầu liên tục vang lên tiếng nổ.

Diệp Cáo thích nhất nghe người khác trách móc chế giễu Trần Nhật Nguyệt, dĩ nhiên là nghiêng về phía Cao Phi:

- Xem ra công tử cũng không đoán được, sẽ có nhiều người như vậy đến tranh đoạt tên rác rưởi Thiên Hạ Đệ Thất này.

Chợt nghe trong đệm chấn thấp thoáng có tiếng hừ lạnh.

Hai hàng lông mày của Diệp Cáo lập tức dựng lên:

- Thế nào? Không phục à? Lão Đại ta bạt tai đánh người, có tin không?

Chân mày của “Tiểu Điều” Cao Phi vẫn nhíu lại thật sâu. Dáng vẻ của người này vốn cao lớn hào sảng, nhưng lại ăn mặc rục rờ giống như nữ nhân, khiến người ta cảm thấy chói mắt khó coi, lúc này đang suy nghĩ bàn bạc, vẫn khiến người ta có cảm giác kỳ dị quái đản.

- Ta sợ bọn họ tới không chỉ vì cái tên chết không đáng tiếc này...

- Hả?

Trần Nhật Nguyệt luôn nhạy bén linh hoạt, câu này lại nghe lọt tai:

- Bọn họ chỉ không ở đây... chẳng lẽ còn có mục tiêu lớn hơn?

Cao Phi nặng nề gật đầu một cái.

- Đó là một người còn quan trọng hơn?

Trần Nhật Nguyệt nhìn chăm chú hỏi:

- Vậy là ai?

Tiểu Điều Cao Phi do dự một lúc:

- Chuyện này không dễ trả lời.

Trần Nhật Nguyệt vẫn không từ bỏ:

- Là không tiện nói?

- Cũng không phải.

Cao Phi cười khổ nói:

- Các người cũng không phải kẻ xấu.

- Đó là người nào?

Trần Nhật Nguyệt phát hiện đối phương không muốn nói, lại càng muốn hỏi đến cùng:

- Có gì ghê gớm sao? Nói không chừng sư huynh đệ chúng ta cũng có thể giúp một chút, tận một phần lực.

Diệp Cáo vội nói:

- Cho dù chúng tôi không thể giúp, nếu công tử nhà tôi biết được, nhất định có thể giải quyết giúp các người.

Hắn dĩ nhiên cũng muốn biết, đây là tính hiếu kỳ chung của hai thiếu niên nhỏ, cho nên về mặt này bọn họ nhất định “cùng tiến cùng lui”.

Cao Phi vẫn cảm thấy khó khăn:

- Không phải ta không nói... bởi vì ta cũng không dám chắc có phải người đó hay không... cũng không xác định người đó có đi ra hay không... càng không biết y có tới hay không... hơn nữa cũng không biết y làm sao tới...

Nhiều thứ không xác định như vậy, hai thiếu niên cảm thấy hơi phiền phức, bèn thúc giục:

- Vậy rốt cuộc là người phương nào?

Cao Phi đang muốn nói, lại vừa lúc phát hiện có người đánh vắng cửa.

May mắn còn không phải là “lão cá thê lương” kia.

Con này xem ra rất nhã nhặn, một con cá nhã nhặn.

Nhã nhặn nhiều bại hoại.

Lại không biết đây có phải là một con cá nhã nhặn bại hoại hay không?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 90 – Di Di Di Di Di Di Di.

V

ăn Tùy Hán xem ra rất nhã nhặn, cử chỉ của hắn cũng khá nho nhã.

Hắn nói năng càn hào hoa phong nhã:

- Xin lỗi, ta tưởng không có người ở trong.

“Tiểu Điều” Cao Phi cười cười, y tô môi đỏ nhưng lại râu ria đầy hàm, hình tượng hết sức kỳ dị:

- Chúng ta đều là người.

Trần Nhật Nguyệt tiếp lời:

- Nhưng người lại không phải là người quen.

Diệp Cáo thêm một câu giống như lẩm bẩm:

- Người đại khái cũng không phải là người tốt.

Trần Nhật Nguyệt khôn khéo cười nói:

- Cho nên chúng ta không thể mời người vào ngồi.

- Ta tới để thăm bệnh.

Văn Tùy Hán lơ đãng đảo mắt qua phòng:

- Không phải các người đang có một bệnh nhân sao?

- Cũng vì có bệnh nhân.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Cho nên mới từ chối khách đến thăm.

- Các người và ta tuy không quen biết.

Văn Tùy Hán vẫn chưa hết hi vọng:

- Nhưng bệnh nhân của các người và ta lại là bạn cũ.

Cao Phi nói:

- Bệnh nhân của ta bệnh rất nặng, tốt nhất nên để hắn nghỉ ngơi nhiều, bất cứ bạn cũ nào cũng không thể quấy rầy hắn vào lúc này, trừ khi là muốn hắn quy tiên sớm một chút.

- Người không hiểu.

Văn Tùy Hán từ từ dời bước về phía trước:

- Hẳn có thể sẽ không đồng ý nhận định của người.

Cao Phi nháy mắt ra hiệu.

Trần Nhật Nguyệt đi đến trước giường.

Diệp Cáo dời bước đến giữa phòng.

Cao Phi lại cản đường Văn Tùy Hán:

- Người biết suy nghĩ của bệnh nhân của ta sao? Nhưng cho dù hẳn nghĩ thế nào, hẳn là bệnh nhân của ta, ta có trách nhiệm bảo vệ hẳn.

Bước chân Văn Tùy Hán tiến về phía trước chậm lại một chút, vẫn ôn hòa cười nói:

- Bảo vệ hẳn là trách nhiệm của ta mới đúng.

- Tại sao?

- Bởi vì hẳn là huynh đệ của ta.

- Người giang hồ vừa quen, vừa gật đầu đều sẽ xưng huynh gọi đệ, có câu trong bốn biển đều là huynh đệ.

- Không.

Văn Tùy Hán nghiêm mặt nói:

- Hẳn thật sự là huynh đệ của ta, huynh đệ ruột. Chính thức thì hẳn có thể xem là ca ca của ta.

Câu này vừa nói ra, ngay cả Cao Phi cũng rất bất ngờ.

- Hẳn thật sự là huynh đệ của người?

- Cho dù ta thích xưng huynh gọi đệ với người khác.

Văn Tùy Hán cười khổ nói:

- Cũng sẽ không thích xem mình là đệ, khắp nơi gọi người khác là lão ca chứ?

Hắn cười đắng chát chỉ vào mũi của mình, nói:

- Trên giang hồ, ta cũng không phải hạng người vô danh.

Cao Phi vuốt râu:

- Người là Văn Tùy Hán? “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tùy Hán?

Trần Nhật Nguyệt nghiêng đầu nhìn nhìn, lại quay đầu nhìn nhìn, không nhận được nói:

- Không giống.

Văn Tùy Hán thư thái nói:

- Ta vốn không thích giết người, đương nhiên không giống một sát thủ.

Trần Nhật Nguyệt giải thích:

- Không phải người không giống sát thủ, mà là dáng vẻ của người phú quý quý, đường đường chính chính, còn lão ca người lại lôi thôi lếch thếch, bĩ ối hèn hạ, nhìn thế nào cũng không giống như một đôi huynh đệ.

Văn Tù Hân cười nói:

- Tiểu huynh đệ thật tinh tường. Ta cũng cảm thấy không giống.

Sau đó hần thở dài một tiếng:

- Ai bảo hần lại là huynh đệ của ta. Lúc này ta bỏ mặc hần, vậy ai sẽ lo cho hần?

Cao Phi đột nhiên nói:

- Ta khuyên người không nên lo thì tốt hơn.

Văn Tù Hân dường như giật mình, hỏi:

- Tại sao?

Cao Phi nói:

- Bởi vì người sẽ bị liên lụy.

Văn Tù Hân cười lên:

- Bản thân ta là một tội phạm bị truy nã, còn sợ liên lụy sao?

- Người không sợ.

Cao Phi nghiêm túc nói:

- Nhưng ta sợ.

- Người sợ ta?

Văn Tù Hân không dám tin nói:

- Ta luôn rất lễ độ với người, hơn nữa còn rất biết lễ phải.

- Ta chỉ sợ những kẻ lễ độ với bất cứ ai, lại nói toàn đạo lý.

Cao Phi không khách khí nói:

- Loại người này khẩu phật tâm xà, cho dù trở mặt giết người cũng nói năng hùng hồn như vậy.

- Ta không muốn giết người.

Văn Tù Hân có vẻ tiếc nuối nói:

- Ta chỉ muốn gặp lão ca của mình, thăm hỏi hần mấy câu, nói không chừng từ đây về sau sẽ không gặp nữa.

- Tại sao ta phải tin người?
- Bởi vì người là Tiểu Điều Cao Phi.

Văn Tuy Hán đỉnh đạc nói:

- Chỉ dựa vào một thân khinh công xuất thần nhập hóa của người, cho dù ta công hãn đi, có thể đi được sao?

Cao Phi cười nói:

- Lí do của người rất cảm động.
- Không phải cảm động, ta chỉ nói sự thật.

Văn Tuy Hán nghiêm túc nói:

- Cho dù người không tin ta, cũng nên tin chính mình.
- Ta không tin chính mình.

Cao Phi rõ ràng là một người không dễ bị thuyết phục:

- Ta không muốn mạo hiểm.
- Mạo hiểm, chặc chặc chặc.

Văn Tuy Hán rất tiếc nuối nói:

- Không ngờ Tiểu Điều Cao Phi danh chấn thiên hạ, khinh công đạt đến cảnh giới đến đi như chỗ không người, lại nhát gan như thế.
- Ta không phải nhát gan.

Cao Phi hiển nhiên cũng là loại người không thích người khác đánh giá về mình, bất kể đánh giá như thế nào, thậm chí là ca ngợi y:

- Người nghe thử xem, dưới lầu đang đánh đến tầng bùng. Nếu như người có thành ý, cần gì phải dẫn một đám băng hữu tới gây rối, trợ giúp?
- Bọn họ? À không, bọn họ không thể tính là băng hữu của ta.

Văn Tuy Hán cũng nghiêng tai lắng nghe, biết dưới lầu đang chiến đấu thảm liệt, cũng nghe được một trận mưa vừa bắt đầu, hỏi thăm đường dài hẻm sâu nơi kinh thành:

- Ít nhất, bọn họ không phải là băng hữu chân chính của ta.
- Hả? Như vậy xem ra.

Cao Phi dùng sức nhổ một sợi râu, xia lông mày dày rậm, cười nói:

- Người còn có người giúp đỡ.

Văn Tuy Hán nhìn y, lộ ra vẻ đồng tình, đột nhiên thay đổi đề tài:

- Ta biết người.

Cao Phi không ngờ đối phương lại nói như vậy.

- Người vốn họ Cao, nhưng không phải tên là Phi.

Văn Tuyền Hán lại khôi phục sự cao quý ung dung của hân:

- Người vốn tên là Diệc Hoa.

Sau đó hân giống như muốn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nói từng chữ từng câu:

- Cao Diệc Hoa.

Hơn phân nửa người giang hồ đều có tên gốc, giống như Tư Đồ Tàn vốn tên là Tư Đồ Kim Lễ, còn Tư Mã Phế nguyên danh là Tư Mã Kim Danh.

Sắc mặt Cao Phi biến đổi, giống như cả râu cũng chuyển thành màu tương.

- Võ công của người hơn người, nhưng hứng thú của người lại là y đạo.

Cao Phi không nói gì.

- Người muốn nghiên cứu y lý cao thâm. Đối với những tác phẩm y học và phương pháp trị liệu bình thường, người chỉ cần một thời ngắn là đã quen thuộc lĩnh ngộ. Vì vậy người muốn tiến thêm một bước, nhắm vào sách quý y học của thiên hạ do ngự y giám trong hoàng cung thu thập được.

Cao Phi vẫn đang nhổ râu.

- Nhưng Long Đồ Ngự Y các làm sao chấp nhận người giang hồ như người?

Văn Tuyền Hán lại cảm thán:

- Mục tiêu này không dễ.

Cao Phi không để ý tới hân, không có phản ứng, nhưng ngay cả Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo cũng cảm thấy hứng thú.

- Có điều người một lòng học y, đành phải có một quyết định tệ hại.

Cao Phi hừ một tiếng.

Trần Nhật Nguyệt không kiên nhẫn hỏi:

- Quyết định gì?

Hân luôn luôn khá nhiều chuyện, cũng khá hiếu kỳ.

- Hân đành phải giả vờ đi làm thái giám, muốn dùng thân phận ngự giám trà trộn vào Ngự Thiện các, Tàng Kinh lâu.

- A!

- Bất hạnh thay, khi đó người chủ trì tuyển chọn thái giám vào cung là một người rất có bản lĩnh. Người này vừa nhìn đã nhận ra dụng tâm và ý đồ của

Cao đại hiệp.

- Vậy phải làm sao?

Trần Nhật Nguyệt không nhin được hỏi.

- Hẳn thật sự thiến Cao đại hiệp.

- Trời!

Trần Nhật Nguyệt nhất thời chỉ có thể nói câu này. Ngay cả Diệp Cáo cũng không nhin được cảm phần hỏi:

- Đáng hận! Tên kia là ai?

- Chuyện này cũng không trách được hẳn, bởi vì đó là chức trách của hẳn.

Văn Tùy Hán giống như đang cười, nói:

- Hẳn chính là Mễ công công.

Diệp Cáo lập tức bừng tỉnh.

Trần Nhật Nguyệt không nhin được hừ một tiếng:

- Lão hoạn quan này!

- Nhưng dù sao khinh công của Cao đại hiệp cũng cao minh hơn người, chỉ bị thiến một nửa. Thừa lúc Mễ công công cho rằng đã không còn đáng ngại, đi xử lý nhiệm vụ quan trọng khác, những thái giám còn lại lại không khống chế được Cao đại hiệp, vẫn để hẳn “bay” ra khỏi hoàng cung.

Nghe đến đây, hai thiếu niên mới thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Cao Phi lại có vẻ khác biệt.

Giống như nhiều thêm một chút đồng tình, cũng nhiều thêm một chút quan tâm, nhưng lại ít đi một chút sùng kính trước đây.

- Nhưng rốt cuộc vẫn bị thiến một nửa.

Văn Tùy Hán còn chưa nói xong.

- Do đó, sau này Cao đại hiệp vẫn chuyên tâm nghiên cứu y lý, khinh công càng ngày càng cao, thanh danh cũng càng ngày càng lớn, nhưng tâm lý vẫn hơi... hơi cái đó... cho nên luôn ăn mặc như nữ nhân...

Lần này ngay cả Trần Nhật Nguyệt cũng nghe ra ác ý của hẳn, liền quát lên:

- Câm miệng!

Văn Tùy Hán cười cười, khoát tay áo nói:

- Được, ta có thể không nói. Có điều vị Cao đại hiệp này trong phòng các người, tâm lý không khỏi hơi cái đó... có trạng thái khác thường... cho nên

hắn không có hứng thú với nữ nhân, cũng không thể đoàn tụ gia đình...

Lần này đến phiên Diệp Cáo quát lên:

- Người còn nói!

Cao Phi cả giận nói:

- Người nói là tâm lý của ta có vấn đề, mới không để cho người gặp Thiên Hạ Đệ Thất?

Văn Tuy Hán chỉ cười không đáp.

Cao Phi quát lên:

- Tam tiểu ca, người đi giải huyết cam của tên kia. Chúng ta hỏi tên kia một câu trước, có muốn gặp cái thứ thiếu đức hạnh chuyên đi moi móc đời tư người khác này hay không.

Trần Nhật Nguyệt đáp một tiếng, đến bên giường nhanh chóng điểm ngón tay, muốn giải huyết đạo của Thiên Hạ Đệ Thất.

Diệp Cáo thấy Cao Phi nổi giận, vội khuyên nhủ:

- Cao thúc thúc, không nên vì tên này...

Chợt nghe một tiếng “cách”, có lẽ Trần Nhật Nguyệt đã hành động theo phân phó của Cao Phi. Diệp Cáo thấy ngăn cản cũng không có tác dụng, lại không nói nữa.

Cao Phi rất căm phẫn.

Một người bình thường lại bị thiến một nửa, đã qua rất nhiều năm còn bị người khác nhắc lại chuyện xưa, lại dùng chuyện này coi thường nhân cách của y, dĩ nhiên khó tránh khỏi tức giận.

Cho nên y cao giọng quát hỏi:

- Tên này có phải em ruột của người không?

Chỉ nghe trên giường vang lên giọng nói uể oải yếu ớt, thoi thóp một hơi, âm âm trầm trầm.

- Trước giờ hắn không xem ta là ca ca của hắn.

Cao Phi lạnh lùng, ít nhất hiện giờ hắn có một câu nói để đả kích sự kiêu ngạo và tự tin của Văn Tuy Hán.

- Người có muốn gặp hắn không?

Lần này Thiên Hạ Đệ Thất còn chưa đáp, Văn Tuy Hán đã cướp lời cao giọng nói:

- Huynh đệ ruột đánh chết không rời, ta có chuyện quan trọng muốn nói với người.

Cao Phi trừng mắt giận dữ nhìn Văn Tùy Hán, nói từng chữ rõ ràng:

- Họ Văn kia, đừng tưởng ta không biết bụng dạ của người. Nếu như người không phải đã gia nhập tập đoàn Hữu Kiều như lời đồn, vậy thì cũng đã bị quốc tặc họ Mễ mua chuộc, nếu không người làm sao biết được nhiều nội tình như vậy. Hai huynh đệ các người đều không phải thứ tốt. Một tên là sát tinh, còn một tên là sát nhân vương. Một tên nương nhờ Thái Kinh, còn một tên dựa vào đảng hoạn quan. Mỗi tên đều tạo nghiệt khác nhau, đều là đồ khốn khiếp. Cũng đừng quên, gần đây đám cầu quan Thái Kinh, Vương Phủ đã tuyên bố đối nghịch với đảng hoạn quan. Có trời mới biết các người đang giở trò quỷ gì.

Văn Tùy Hán nghe được liền cười lên, đợi đối phương nói xong mới thêm vào một câu, giống như một mũi tên ngầm.

- Nói như vậy, chuyện ta vừa nói là sự thật rồi. Người đúng là bị thiếu một nửa, bán nam bán nữ.

Cao Phi gầm lên.

Y cuối cùng đã không nhịn được nữa.

Y phi thân lướt ra.

Cho dù Văn Tùy Hán đã sớm đề phòng Cao Phi sẽ không nhịn được đột nhiên xuất kích, hơn nữa hãn cũng đã dùng trăm phương ngàn kế để kích động đối phương, nhưng tốc độ của Cao Phi vẫn khiến hãn kinh hãi.

Tình hình gần như là thân hình của Cao Phi vừa động thì đã đến trước người hãn.

Không, là trước mắt.

Năm ngón tay của Cao Phi nhúm lại, phân làm trái phải mổ vào hai mắt của đối phương.

Hơn nữa nhìn Cao Phi vừa ra tay đã muốn phế bỏ cặp mắt của đối phương, có thể thấy y căm hận thế nào.

Văn Tùy Hán vốn muốn Cao Phi ghét cay ghét đắng mình, muốn đối phương toàn lực ra tay với mình.

Cao Phi vừa bay, hãn liền lui.

Bay đến nhanh, lui cũng nhanh.

Dù sao Cao Phi vẫn nhanh hơn Văn Tùy Hán một đoạn. Lúc Văn Tùy Hán lui đến hành lang, Cao Phi đã đuổi theo đến cửa. Văn Tùy Hán tiếp tục lui, lưng đụng vào vách tường đối diện.

Lưng của hắn vừa dựa vào tường, ửng trảo của Cao Phi đã “mổ” đến.

Vách tường mà hắn dựa vào là của phòng số mười bảy.

Hóa ra đối diện với phòng số mười chín thật sự là phòng số mười bảy.

Kỳ quái là vừa rồi ở dưới lầu, khi Ngư Vĩ cố ý thăm dò hắn, lại bảo phòng số mười bảy nằm ở bên cạnh phòng số mười chín, nhưng Văn Tùy Hán lại không biện bạch, rốt cuộc vì cái gì? Tại sao hắn lại phải che giấu?

Có lẽ hắn thật sự không biết rõ, cũng có lẽ hắn chưa từng lên lầu.

Nhưng còn một nguyên nhân quan trọng hơn, hơn nữa nhất định đây mới là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Tiếng răng rắc liên tục vang lên, vách tường vỡ vụn.

Đó lại không phải do Văn Tùy Hán đánh vỡ.

Văn Tùy Hán chỉ nhanh chóng đi chuyển, trượt đi.

Cao Phi bỗng thấy ánh sáng chói đập vào mắt.

Nhất thời y cũng không biết đó là thứ gì, nhưng trong lòng nhanh chóng sinh ra một loại cảm giác, y đã trúng mai phục rồi.

Kẻ địch vẫn luôn ẩn nấp trong phòng số mười bảy, chỉ chờ y đến gần.

Y lập tức có phản ứng, đó là di động.

Thân pháp của y cực nhanh, lập tức xê dịch.

Vừa mới di chuyển, chợt cảm thấy bên cạnh vang lên một tiếng “xẹt”, một vật bay qua không biết là thứ gì.

Tuy không thể xác định đó là thứ gì, nhưng khẳng định là một loại binh khí rất đáng sợ, rất sắc bén, hơn nữa còn rất sáng, rất bóng, rất lóa mắt.

Bất kể là thứ gì, nhất định đều có sức sát thương cực lớn.

Nhưng bất kể là thứ gì, đều đã bị y tránh khỏi.

May mắn y dịch chuyển đủ nhanh, đủ tốc, cũng đủ kịp thời.

Y đã tránh khỏi, nhưng hiểm cảnh cũng chưa qua đi.

Lại nghe một tiếng “vèo”, một vật vừa âm vừa hiểm nhanh chóng bắn vào hông y.

Y quát lớn một tiếng, toàn thân xoay tròn, lộn nhào trên không, xoay mình né tránh, lại tránh khỏi vật lạnh lẽo kia trong gang tấc.

Tuy y không thể kết luận đó là vật gì, nhưng tuyệt đối có thể cảm giác được, đó là một món vũ khí rất tàn độc, rất khủng bố, đồng thời cũng rất âm, rất hiểm, rất lạnh lẽo.

Cuối cùng y vẫn tránh qua, né khỏi.

Nhưng công kích vẫn chưa kết thúc, lại diễn ra lần nữa.

Lần này là kiếm, từ phía sau đâm tới.

Vừa phát giác kiếm đâm tới, Cao Phi không kịp được giận tím mặt. Tên nhả nhận bại hoại kia quả nhiên đã thừa nước đục thả câu.

Y bay người né tránh, nhanh chóng vọt lên, thân thể treo ngược, bước chân loạn xạ đã dời đi năm thước.

Kiếm đâm vào không khí, nhưng trên chuôi kiếm có hai viên bảo thạch một đỏ một lam, lại bay đến trước người và sau người y.

Đây mới là hậu chiêu, cũng là sát chiêu.

Cao Phi vô kể, chỉ có cao phi (bay cao).

Y phóng lên cao, từ vị trí ban đầu nhanh chóng bay lên.

“Bảo thạch” một đỏ một lam kia đánh trật, lại va chạm vào nhau một cách thần kỳ, bắn ra tia lửa, nhanh chóng bắn vào y giữa không trung.

Cao Phi đột nhiên hít hơi, một lần nữa nhảy lên.

Váy của y xoay tròn bay lên, cuối cùng đã tránh khỏi hai viên “bảo thạch” giết người kia. Chỉ nghe hai tiếng “xì xì”, chiếc váy đã bị chọc thủng hai lỗ.

Y còn chưa thở được một hơi, thân thể đang rơi nhanh xuống, đột nhiên một món vũ khí như mặt trời chói lọi, cùng với một món vũ khí như ánh trăng lạnh lẽo xuất hiện trước người, trước mắt y.

Lúc này y đành phải thi triển bản lĩnh toàn thân, dưới trạng thái hoàn toàn không thể và trong góc chết, y lại bứt ra, xoay người nhanh chóng dịch chuyển hai lần.

Hai lần nhanh chóng dịch chuyển này, chỉ có khoảng hơn hai ba thước để né tránh, nhưng đã vừa vặn, vừa đúng, vừa khéo tránh khỏi hai sát chiêu chí mạng một cương một nhu kia.

Đến lúc này, y trước sau thụ địch, đã tổng cộng “di chuyển” bảy lần.

Bảy lần gặp nguy hiểm, cũng là bảy lần biến nguy thành an.

Nhưng y đã hết sức, hết hơi.

Nếu còn đánh tiếp, y sẽ không chống nổi.

Trong khoảnh khắc chết người này, ánh sáng chói lại đột nhiên xuất hiện, giống như mặt trời đang bùng lên giữa ấn đường của y.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 91 – Mặt Trời Trong Tay.

M

ặt trời giống như ở nơi đó.

Trong tay.

Đôi phương đang muốn dùng mặt trời trong tay in vào ấn đường của y.

Cao Phi đã khí suy lực kiệt, nhưng vẫn cố gắng xông lên phía trên.

Y vọt người lên, giống như ông trời phái một vị thần linh vô hình, một tay nắm lấy tóc của y “nhổ” lên, lại giống như nơi đó có một chiếc thang trời vô hình, dây thừng vô hình, một hơi nhấc y lên.

Lúc này y đã biết người đánh lén là ai.

Người trong tay có “mặt trời” tên là “Lôi Nhật”, ngoại hiệu là “Lôi Công”, vũ khí của hắn gọi là “Đại Nhật kim luân”.

Vừa xuất hiện đã phát ra ánh sáng vàng chói lọi, chắc hẳn là người này và binh khí thành danh của hắn.

Một người khác đương nhiên là “Điện Mẫu” Lôi Nguyệt.

Hai người bọn họ luôn luôn không rời khỏi nhau.

Vũ khí thuận tay của Lôi Nguyệt là “Loan Nguyệt băng luân”, vừa rời mỗi lần ra tay đều có khí lạnh xâm nhập, nhất định là vũ khí giết người này.

Hai người này gần đây đã tới kinh sư, hơn nữa còn gia nhập tập đoàn Hữu Kiều. Cao Phi cũng có nghe đồn.

Nhưng y không ngờ bọn họ lại ở đây. Đôi vợ chồng này nho nhã, thanh tú, quê mùa, không ngờ lại là “Lôi Công Điện Mẫu” tính tình nổi tiếng nóng nảy, hơn nữa ra tay nổi tiếng tàn bạo.

Thực ra điều này cũng không kỳ quái, nếu không vì sao vừa rồi Văn Tùy Hán đâm lao phải theo lao, ngằm thừa nhận chuyện phòng số mười bảy không phải nằm đối diện phòng số mười chín? Hắn nhất định phải bảo vệ đồng bọn của mình, mới có thể một kích thành công.

Chẳng phải dáng vẻ của Văn Tùy Hán cũng nho nhã như vậy sao?

Bọn họ giống như trời sinh là đồng bạn tốt.

Cao Phi hồi hận đã không kịp, hiện giờ y chỉ có cách so tốc độ.

Chỉ cần động tác của y nhanh hơn người đánh lén, sẽ có thể tránh khỏi một kiếp, bay lên trên cao, từ trên nhìn xuống, bắt đầu tính toán, chuẩn bị ứng chiến, lấy hơi phản kích.

Nếu như người tập kích nhanh hơn thân thể của y, vậy y chỉ có con đường chết.

Mặc dù nhiều lần bị đánh lén, gặp phải tập kích một lần lại một lần, một đợt tiếp một đợt, nhưng với kinh công tuyệt thế của Cao Phi vẫn có thể tránh được một kích này.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng vẫn may mắn thoát khỏi.

Nếu như không phải...

Không phải Văn Tùy Hán vào lúc này lại nhúng một tay, đánh một chiêu, ném đá xuống giếng, tên ngầm thương người.

Lúc này Văn Tùy Hán đang quay người xông vào phòng.

Diệp Cáo (Thiết Kiếm) canh giữ ở cửa, không nhường nửa bước.

Văn Tùy Hán vừa đến gần liền xuất thủ, phát kiếm.

Xuất thủ rất tàn nhẫn, mỗi kiếm đều vừa tàn vừa độc, vừa ác vừa tuyệt.

Hắn hoàn toàn không cho kẻ địch có cơ hội sống.

Hắn cũng không hề xem Diệp Cáo là một đứa trẻ.

Hắn thậm chí không xem kẻ địch là một con người.

Có lẽ, hắn chỉ xem kẻ đối mặt với mình là một con thú đợi làm thịt.

Nhưng may mắn là Diệp Cáo cũng đủ hung, đủ tàn, đủ nhanh nhẹn dũng mãnh.

Thanh thiết kiếm của hắn chẳng những không nhường một bước, còn không nhường một kiếm, cũng không nhường một chiêu.

Hắn vốn là người chiến đấu hung hãn nhất trong bốn kiếm đồng.

Văn Tùy Hán cho rằng trong ba chiêu có thể đánh ngã đối phương.

Thế nhưng lại không ngã.

Hắn lại dùng hai mươi chiêu.

Diệp Cáo vẫn không ngã, thậm chí không lùi, không nhường, hơn nữa còn phản công đủ mười ba chiêu, mười ba kiếm.

Lúc này Văn Tùy Hán lại cúi đầu, trên lưng vang lên tiếng nổ, ba mũi tên bay vút ra ngoài.

Diệp Cáo cho rằng hắn bắn mình, lập tức nhảy ra, nhanh chóng né tránh. Đến khi hắn phát hiện những mũi tên kia không phải bắn vào mình thì đã không còn kịp.

Dù sao hắn vẫn không đủ kinh nghiệm đối phó với địch.

Tên bắn về phía Cao Phi.

Lúc đó Cao Phi đang bay, bay lên phía trên.

Bất kể thế nào, tiến lên phía trên luôn phải trả giá thật lớn, bởi vì trên đất luôn có một lượng khó hiểu, muốn hút người và vật về dưới đất.

Huống hồ là “bay” lên phía trên.

Tiến lên phía trên vốn không dễ dàng, bay càng là một sự mạo hiểm.

Bay càng cao, nhìn càng xa, nhưng cũng dễ té càng nặng.

Cao Phi đang toàn lực bay lên, chợt nghe tiếng nổ, ba mũi tên đã bay đến trước mắt, chân, người của y.

Giới cho Cao Phi, dưới tình huống hoàn toàn không thể, trong thời điểm hoàn toàn không thể, cùng với dùng thân pháp hoàn toàn không thể, y lại kịp thời rung lên ba lần, tránh né ba lần, di chuyển ba lần.

Ba mũi tên bắn trật, bay sát qua bên cạnh.

Hiểm.

Hiểm hiểm.

Hiểm hiểm hiểm, ba lần đều hiểm.

Nhưng tránh được ba mũi tên chết người này, thân thể của y khó tránh khỏi chậm lại một chút.

Vừa chậm đi như vậy, chân trái bỗng cảm thấy đau nhói.

Ánh máu chợt hiện.

Cao Phi biết không ổn.

Nhưng gió lạnh lại nổi lên, lần này là ánh trắng, âm và nhu, lạnh và rét, nhưng đồng dạng chết người.

Cao Phi đã bị thương, trọng thương.

Thân thể y đang ở giữa không trung, máu chảy như mưa rơi.

Nhưng y vẫn có thể kìm nén một hơi, bị áp chế vẫn bay lên, toàn lực lao về phía một xà ngang trên nóc nhà.

Có điều y đã bị trọng thương, hơn nữa còn mất đi thăng bằng, thân pháp khó tránh khỏi loạn choạng, hạ bàn lộ ra sơ hở.

Lần này ánh máu lại hiện.

Lần này thứ đột nhiên cảm thấy lạnh là chân phải.

Chân chợt lạnh, tâm của Cao Phi cũng chợt lạnh.

Y quát lớn một tiếng, hai tay áo khẽ rung lên, sau đó đôi tay múa lên giống như đang bơi lội giữa không trung.

Nói ra cũng kỳ quái, một đại hán vạm vỡ giống như y, mặc váy đỏ rực rỡ, tết đuôi sam búi cao, mày rậm mắt to, râu ria đầy hàm, hơn nữa khinh công còn giỏi như vậy, tất cả những “đặc tính” này gộp lại khiến cho y có vẻ rất kỳ dị, quái gở.

Nếu như nói “hình tượng” của y kỳ lạ, quái dị, vậy hiện giờ y quát lớn một tiếng lại càng quái đản.

Y rõ ràng thế đã hết, lực đã suy.

Y liên tục bị thương, “Tiểu Điều” Cao Phi đã không bay nổi.

Nhưng sau khi y quát lên một tiếng, cả người lại giống như một quả bóng xì hơi, đột nhiên biến đổi hình thể, chỉ trong phút chốc đã gầy như “gậy” đi một nửa.

Cộng thêm hai tay y múa lên, giống như một đôi cánh chim, lại có thể “bay” lên phía trên, thế đi càng nhanh.

Đôi chân của y còn đang chảy máu.

Máu lẫn chấy rơi xuống, bắn vào Diệp Cáo đang kịch chiến và Trần Nhật Nguyệt đang canh giữ bên cạnh.

Diệp Cáo thấy không thể chống nổi thế công liều mạng của Văn Tùy Hán, đành phải kêu lớn:

- Tên yêu quái lưỡng tính, còn không mau ra tay, muốn đợi đến khi nào?

“Yêu quái lưỡng tính” đương nhiên là Trần Nhật Nguyệt. Diệp Cáo luôn cho rằng Trần Nhật Nguyệt là “tên lưỡng tính”, hẳn cũng luôn xem thường “cái thứ không âm không dương” này, hiện giờ lại cao giọng cầu cứu, có thể thấy cấp bách như thế nào.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 92 – Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái (Nói Thì Chậm, Diễn Ra Thì Nhanh).

C

ao Phi đang bay cao.

Chân chảy máu vẫn đang chảy máu.

Y không dùng chân để “bay”, mà là dùng tay, lướt trên không.

Trước khi y nhổ ra một ngụm nguyên khí, hai tay vung vẩy, tay áo đã rung lên một chút.

Một chút đó, nói thì chậm, diễn ra thì nhanh.

Lôi Công Điện Mẫu đã thành công, lập tức thu hồi Đại Nhật kim luân và Loạn Nguyệt băng luân, lại muốn tấn công lần nữa.

Bọn họ cũng thật sự ra tay, nhật nguyệt song phi.

Lần này phải giết Cao Phi.

Cao Phi chắc chắn phải chết.

Y đã bị thương, không thể “bay” được nữa.

Bọn họ lại không ngờ, Cao Phi vẫn có thể phản kích.

Phản kích trong khoảnh khắc bị thương, thảm bại, chật vật.

Khi bọn họ biết thì đã trễ.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh.

Đó là tuyệt kỹ của Cao Phi, tên của nó là “Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái”, mỗi lần phát ra hai món.

Cao Phi dựa vào khinh công để thành danh, khinh công của y có tên là “Thiên Sơn Điều Phi Tuyệt”.

Nhưng một người có thành tựu trong võ lâm, cũng không thể chỉ dựa vào khinh công chạy khắp núi là có thể thành công.

Y còn có một môn tuyệt kỹ, đó là “Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái”.

Đó là một loại “ám khí”, một lần phát ra hai món, đều có “hình chim”.

Tốc độ của chúng tuyệt đối nhanh hơn chim.

Đây là nguồn gốc thật sự của ngoại hiệu “Tiểu Điều” Cao Phi.

Khi Lôi Công Điện Mẫu đang sơ ý, hai thứ như “chim” này đã phát ra hai tiếng “vèo vèo”, một món đánh vào Lôi Công, một món đánh vào lưng Điện Mẫu.

Đúng là “nói thì chậm, diễn ra thì nhanh”.

Nhưng còn có một chuyện khác “nói thì chậm, diễn ra thì nhanh”, đó là tại khoảnh khắc trước khi bị đánh trúng, Lôi Nhật và Lôi Nguyệt cũng đã đánh trả.

Nguyệt luân và Nhật luân trên tay bọn họ cũng xé gió bay đến, tập kích ngang trời.

Trời trắng đều sáng, phượng hoàng song phi, một kích do Nhật Nguyệt song luân rời tay Lôi Công Điện Mẫu bay đi, chắc chắn là bản lĩnh đặc biệt của bọn họ.

Đây là giây phút sống chết.

Cao Phi liều mạng xông lên phía trên.

Cả người y giống như bẹp xuống, như một mũi tên bắn vào cây xà chính trên nóc nhà.

Nóc nhà của Danh Lợi Quyền vốn được xây rất cao, lúc này xem ra càng cao, càng xa, hơn nữa càng dài.

Thật cao, thật xa, thật dài.

Quá cao, quá xa, quá dài, khiến cho Cao Phi không gắng nổi, không chống nổi, không giữ nổi.

Khí của y đã dùng hết, lực cũng đã dùng cạn.

Xà thì sao? Còn ở phía trên, mặc dù càng lúc càng gần, nhưng cũng giống như càng lúc càng xa, không thể với tới.

Nhưng ánh sáng lạnh, vệt sáng trắng, tiếng gió và tiếng rít đã ở dưới chân y.

Y đã không có lựa chọn, chỉ có cách đá hai chân ra.

Hai tiếng “phụp phụp” vang lên, song luân bị y đá bay, sau hai tiếng “xẹt xẹt” cắm vào trên tường và trên cột.

Y chỉ cảm thấy hai chân nhẹ đi, hai cước chột lạnh.

Máu chảy như mưa.

Mưa máu rơi lả tả.

Đôi tay của y bắt được xà ngang.

Dù sao y cũng đã “đến được” xà chính.

Sau đó hai tay y dừng lại, thân hình đung đưa, lật người lên xà, chợt cảm thấy thân thể mình nhẹ vô cùng, mới phát giác hai chân đã đứt.

Một chân từ đầu gối, một chân từ mắt cá, bị Nhật Nguyệt song luân đồng loạt cắt đứt.

Y trước tiên không cảm thấy đau, nhưng lại rất kinh hãi.

Đột nhiên phát hiện mình đã mất đi hai chân, sự thống khổ do hoảng sợ sinh ra, thậm chí còn nhanh, còn sâu hơn so với thống khổ do thân thể bị cắt đứt.

Trong nháy mắt này, Cao Phi biết mình vĩnh viễn không thể “bay” được nữa.

Y đã không có chân.

Y đã thành tàn phế.

Y chỉ có thể dùng đôi tay nắm chặt lấy xà ngang, thân hình treo trên xà gỗ, máu vẫn chảy xuống tí tách.

Thân thể y cũng dần dần hư thoát.

Y cố gắng ổn định tâm thần, dựa vào một chút thần trí còn tỉnh táo, trước tiên nhanh chóng điểm vài yếu huyệt nơi hạ bàn của mình, ngăn cản máu tươi tràn ra. Khi chưa hoàn toàn mất đi ý chí, y lại muốn nhìn xuống chiến cuộc trong phòng. Không ngờ vừa nhìn lại liếc thấy, ở nơi xa rất xa, phía sau rất nhiều nhà cửa, cách nhau rất nhiều ngõ hẻm và kênh rạch, bên cạnh một cây đại thụ ở nơi cao có một người đang đứng, từ xa nhìn lại, còn vẫy tay giống như chào hỏi.

Người này rất kỳ lạ, kỳ lạ đến mức khiến người ta sờn tóc gáy.

“Tiểu Điều” Cao Phi từ nay không thể “bay” được nữa, trước khi hôn mê vì mất máu quá nhiều, y vẫn mơ hồ nhận ra được, miễn cưỡng có thể phân biệt được.

Người này chính là đại tổng quản của Thái Kinh, Tôn Thu Bì.

Y chợt nhớ ra vì sao lại cảm thấy người này quen thuộc như vậy.

Y suy nghĩ khi đã gần hôn mê, trong đầu óc mênh mông chìm nổi, giống như từ trong biển lớn ký ức vọt lên một xác chết trôi quen thuộc.

Y đã nhớ được người này là ai.

Hắn là ai?

Bất kể là ai, cũng mặc kệ là ai, chỉ cần vào giờ này, phút này, thời điểm này, tới giúp “Thiết Kiếm” Diệp Cáo một tay, cho dù không thể xoay chuyển càn khôn, cũng có thể chống đỡ một hồi.

Bởi vì Diệp Cáo dốc hết khả năng, chỉ thiếu chút nữa đã có thể ngăn cản được Văn Tù Hân.

Nhưng vẫn thiếu chút nữa.

Hắn đã sắp không cản nổi.

Nhưng lại không có ai đến giúp hắn một tay.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 93 – Nam Nhân U Âm.

T

a không thể chết!

Hai tay Cao Phi nắm chặt lấy xà ngang của Danh Lợi Quyển, trong lòng hét lên như vậy.

Chỉ cần là người không muốn chết thì nhất định sẽ muốn sống tiếp, điểm này lẽ ra không hề đặc biệt. Nhưng khi Cao Diệc Hoa kiên trì muốn sống tiếp, còn có thêm một ý chí mãnh liệt và dứt khoát.

Y phải sống tiếp, mới có thể kể lại chuyện hôm nay y phát hiện cho bằng hữu, đồng đạo, người trong quyển...

Cho nên y không thể chết, y phải sống tiếp.

Nhưng có thể sao?

Diệp Cáo cũng muốn sống tiếp.

Hắn đã sắp không thủ nổi.

Hắn phát hiện kiếm pháp của Văn Tùy Hán không hẳn là không chống nổi, không địch nổi, mà là khi đối phương xuất kiếm giao chiến, lại mở lớn đóng lớn, khí lớn thế lớn, chém lớn giết lớn, đường lớn bước lớn, khiến cho hắn trước tiên mất đi lòng tin, không chống đỡ nổi, càng lâm vào hiểm cảnh.

Đối phương dùng một thanh kiếm hoàng kim, phía trên khảm đầy bảo thạch.

Nếu là người khác sử dụng loại kiếm làm bằng hoàng kim, trang hoàng lưu ly, trân quý phi phàm này, nhiều nhất chỉ để khoe khoang xa hoa, biểu hiện gia thế, quá nửa đều chỉ có bề ngoài, không có thực tế.

Kiếm thủ hàng đầu thật sự, quyết sẽ không trang hoàng kiếm của mình giống như một món đồ chơi trong hòm bát bảo.

Nhưng trên thực tế lại không phải.

Kẻ sử dụng thanh kiếm hoàng kim đầy bảo thạch trên châu này còn ăn mặc hoa lệ, mũ vàng bội ngọc, y phục giàu có, chẳng hề giống một sát thủ giết

người vì tiền.

Nhưng kẻ này lại đoạt tiền tài của người khác, không tiếc giúp người khác thu mua mạng người, tiền có được lại dùng để trang sức cho mình.

Khi hăn múa ra kiếm hoàng kim, áo hoa trang sức, mặt hoa da phấn, hương hoa quanh người, giày đen rong ruổi, lòng tin của hăn sẽ dâng lên. Trong tay cầm kiếm, cổ tay nổi sấm gió, loại sát chiêu và kiếm pháp cao hơn người khác, khinh thường vương hầu này khiến Diệp Cáo thật sự không tiếp nổi, không chống nổi.

Lúc này Diệp Cáo giống như không phải thua về võ công, mà trước tiên lòng tin đã nguội đi một nửa. Hăn biết đánh lâu dài sẽ thất bại, cho nên quyết định cầm kiếm xông tới, muốn dùng phương pháp cận thân không chế huyết đạo để tốc chiến tốc thắng.

Không ngờ Văn Tùy Hán nhìn như quang minh chính đại, hơn nữa kiếm pháp phong hoa, phong lưu và phong tao, đột nhiên lại vung tua kiếm một cái, giống như trong tay áo “Tiểu Điểu” Cao Diệc Hoa có giấu sát chiêu bí truyền “Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái”, sau hai tiếng “xẹt xẹt” phát ra hai vật.

Đó là hai thứ giống như hai con “sâu”, bốn bên là lông như gai sắt.

Hai con “sâu lông” này bay vút về phía Diệp Cáo.

Diệp Cáo vốn đã chống đỡ hết nổi, dù sao tuổi tác của hăn còn quá nhỏ, không ngờ mỗi chiêu mỗi thức của đối phương đều đường đường chính chính, hành vi và việc làm đều phóng khoáng cao nhã, nhưng tất cả chỉ để che giấu. Khi Văn Tùy Hán thật sự hạ sát thủ, thông thường đối thủ cũng bị mê hoặc bởi vẻ ngoài hào nhoáng của hăn, cho nên trúng phải sát chiêu.

Ám khí này của hăn cũng có một cái tên, đó là “Điểm Điểm Tinh Tinh Điểm Điểm Trùng”.

Ánh sao chỉ là mộng, treo cao trên không, mê hoặc lòng người.

Sâu mới là chân thực, chết người.

Hăn vốn là người như vậy.

Hăn là một nam nhân bên ngoài đường hoàng cao quý, bên trong u ám xấu xa.

Diệp Cáo vừa lúc muốn tiếp cận địch thủ, điều này giống như tự đưa tới cửa.

Hai vật này bay tới cực nhanh, Diệp Cáo đã không kịp né tránh.

Hắn đột nhiên làm một chuyện.

Nằm xuống.

Hắn nói nằm là nằm, gần như ngã nhào xuống đất.

Hắn có tránh được hai món “Điểm Điểm Trùng” này không?

Chính hắn cũng không biết.

Trong nháy mắt này, hắn chỉ nhớ được Truy Mệnh đã từng dạy: “Lỡ may người không kịp tránh, không kịp né, càng không chống đỡ được, vậy thì vào giây phút sống chết, người hãy ngã xuống trước khi đối thủ đánh người ngã xuống. Ngã càng nhanh càng tốt, càng đột ngột càng tốt. Bởi vì mục đích của kẻ địch chỉ là đánh ngã, giết chết người, nếu như người đột nhiên ngã trước, “chết” trước, những tính toán khác của hắn quá nửa đều không dùng được. Đây gọi là đưa mình vào chỗ chết để tìm đường sống.”

Trước tiên phải chết, ngược lại được sống.

Bởi vì Diệp Cáo trẻ tuổi háo thắng, hơn nữa dũng mãnh thiện chiến, cho nên đối địch với người khác rất ít khi thất bại, cho dù bại trận cũng rất ít khi dùng phương thức này để cầu sống.

Nhưng hiện giờ hắn đã không có lựa chọn.

Hắn chỉ có cách ngã nhào, nằm xuống.

Hắn còn trẻ, hắn phải sống tiếp.

Một người nếu như muốn chết, trước tiên là không tôn trọng sinh mệnh của mình, hoàn toàn phủ định sự tồn tại của mình, loại người này có sống tiếp cũng đã mất đi ý nghĩa sinh tồn.

Diệp Cáo đương nhiên không phải, hắn cũng không muốn chết.

Hắn còn muốn cùng công tử Vô Tình ngao du ngàn dặm. Huống hồ “kẻ thù không đội trời chung” của hắn là Trần Nhật Nguyệt còn chưa chết, hắn làm sao có thể chết trước.

Một kích thuận lợi nhưng vẫn không trúng, Văn Tùy Hán cũng không có thời gian để ý, lập tức cuốn tua kiếm lại, thu hồi một đôi “Điểm Điểm Trùng”, sau đó xoay người bước nhanh về phía giường.

Trần Nhật Nguyệt cầm kiếm trong tay, đối mặt với kẻ địch, giống như bị khí thế của đối phương áp bức nên không dám ra tay.

Văn Tù Hân giờ kiếm lên, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ:

- Tránh ra!

Trần Nhật Nguyệt không “tránh ra”, chỉ ngơ ngác nhìn kiếm của Văn Tù Hân.

Văn Tù Hân hất kiếm lên, giống như muốn phát ra cao chiêu “Quan Quý kiếm” của hân:

- Cút ra!

Trần Nhật Nguyệt vẫn chần ở trước giường, không đi không lùi.

Văn Tù Hân liên tục múa ba đường kiếm, ngay cả ánh kiếm cũng đường hoàng hoa lệ bức người, quát lớn một tiếng:

- Cút cho ta!

Trong nháy mắt này, hân đã ra tay.

Không, hân xuất ra không phải tay, mà là thời cơ.

Hân hoàn toàn thu hút sự chú ý của Trần Nhật Nguyệt, sau đó ra tay.

Hân dùng khuỷu tay đột nhiên xuất kích, lập tức đánh văng Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt vừa văng đi, hân liền nhảy đến bên giường, sau đó đưa tay kéo một cái, vén chăn lên.

Vén chăn lên liền nhìn thấy người.

Một nam nhân u u ám ám, xấu xấu xa xa.

Vết thương rầu rĩ, vết máu loang lổ, thoi thóp một hơi, thở dốc phì phò, Thiên Hạ Đệ Thất nằm nghiêng trên giường, dùng đôi mắt màu xanh lá nhìn hân một cách yếu ớt.

Văn Tù Hân cười lên:

- Chào người!

Văn Tuyết Ngạn âm trầm nói:

- Chào người!

Văn Tù Hân lớn tiếng nói:

- Người cũng có ngày hôm nay.

Văn Tuyết Ngạn nhìn hăn giống như đang hấp hối, giống như đã phó thác cho trời, vườn cổ chờ chết.

Văn Tuyền Hán tươi cười một cách rất sáng khoái:

- Ta tới để cứu người.

Hai phiến môi mỏng nhăn nheo của Văn Tuyết Ngạn mấp máy, không biết là bày tỏ cảm ơn hay biểu thị ủy khuất.

Sau đó Văn Tuyền Hán cười lớn nói:

- Phương pháp ta cứu người, đó là giết chết người, như vậy người không cần ở lại nhân gian chịu khổ nữa.

Dứt lời, ánh kiếm, ánh vàng, ánh ngọc đồng thời hiện lên, hăn đã chém xuống một kiếm.

Nhắm vào chiếc cổ cong cong trên ngực Thiên Hạ Đệ Thất.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 94 – Chém Ngang Lưng.

H

oàng kim kiếm.

Ánh kiếm hoành kim.

Một kiếm này lại muốn chém đứt chiếc đầu của huynh đệ hần.

Hóa ra hần không phải tới cứu huynh đệ của mình, mà là tới giết kẻ này.

Hần vốn hận kẻ này, vẫn luôn hận kẻ này.

Hần hận mẫu thân của kẻ này, đã đoạt đi một phần tình yêu của phụ thân hần. Hần hận sự tồn tại của kẻ này, đã đoạt lấy tình yêu của phụ thân đối với hần. Hần hận kẻ này tự do tự tại hơn mình, hận kẻ này thành danh sớm hơn mình, hận kẻ này có địa vị giang hồ cao hơn mình. Hần cũng hận kẻ này đã đi trước mình một bước, gia nhập dưới trướng Thái Kinh, khiến mình chỉ có thể lựa chọn Lục Phân Bán đường. Càng hận kẻ này mặc dù gặp nạn nhưng vẫn kiêu ngạo như trước, khắp nơi đều có người tìm kiếm hần, muốn hần nói ra bí mật, giống như một bộ bí tịch sống, xem ra còn có thể dựa vào điều này để trở lại ngày xưa. Hần cũng hận kẻ này xấu xí khó coi hơn mình, nhưng lại có thể chà đạp nữ nhân xinh đẹp khắp nơi, có thể thành danh trong thiên hạ. Hần hận kẻ này luôn xem thường mình, không chịu trách nhiệm gia đình, nhưng phụ thân lại giao cho đối phương Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm. Hần hận hình dáng chết tiệt của kẻ này. Hần hận kẻ này còn hèn hạ thâm độc hơn mình. Hần hận ánh mắt của kẻ này nhìn mình. Hần hận may mắn của kẻ này. Cuối cùng, hần hận nhất là bởi vì sự tồn tại của kẻ này, khiến cho hần hận chính mình.

Cho nên hần muốn giết kẻ này.

Hần muốn giết kẻ này đã rất lâu, rất lâu rất lâu, rất lâu rất lâu rất lâu rồi.

Đáng tiếc vẫn không có cơ hội.

Hiện giờ đã có.

Thừa dịp kẻ này bị thương, hần muốn lấy mạng đối phương.

Cơ hội không thể để mất, nếu không sẽ không có lần thứ hai.

Hắn muốn giết đối phương, ngoại trừ chuyện này thì không còn gì khác.

Hắn đã chờ rất nhiều năm, hiện giờ cuối cùng đã chờ được.

Hắn đi giết huynh đệ của mình, còn vui sướng hơn so với tự tay giết chết kẻ thù.

Văn Tùy Hán cuối cùng đã có thể giết chết Văn Tuyết Ngạn.

Từ nay về sau, trên giang hồ, trong võ lâm, chỉ có Phú Quý Sát Nhân Vương, không còn Thiên Hạ Đệ Thất nữa.

Hắn vô cùng hưng phấn vì ý nghĩ này.

Một loại khoái cảm gần như khiến hắn hét lên đang tràn ngập trong lòng, tay lên kiếm xuống, muốn chặt đứt chiếc đầu của huynh trưởng mình.

Không có chuyện gì vui vẻ hơn chuyện này.

Thế sự thường khó đoán trước.

Có điều, chỗ vui vẻ của nhân sinh cũng ở đây, chỗ tàn khốc cũng ở đây.

Văn Tùy Hán chém xuống một kiếm, đột nhiên phát hiện một chùm ánh sáng.

Ánh sáng rất sáng rất sáng, nhưng lại rất thô rất thô.

Trong nháy mắt này, Văn Tùy Hán còn sai lầm cho rằng Lôi Nhật đã ra tay.

Đại Nhật kim luân của Lôi Nhật phát ra ánh sáng chói mắt, người bình thường tuyệt đối không chống đỡ được, đó là vì không mở mắt ra nhìn thì làm sao ứng phó.

Đại Nhật kim luân rực rỡ lóa mắt, vừa lúc đối lập với Loan Nguyệt băng luân hàn ý sáng lạnh xâm nhập phủ tạng do Lôi Nguyệt sử dụng, giao thoa vận dụng khó mà đối phó.

Nhưng vừa rồi không phải Lôi Công đã bị trúng ám khí của họ Cao kia sao? Xem ra cho dù hắn không lập tức ngã xuống, e rằng nhất thời cũng không thể khôi phục sức chiến đấu.

Lôi Mẫu cũng như vậy.

Cho dù là bọn họ, cũng chắc chắn sẽ không ra tay vào lúc này.

Như vậy là ai phát ra chùm sáng vận trượng này?

Chùm sáng mãnh liệt này rốt cuộc bắn về phía ai?

Rực rỡ khó chịu, chói mắt khó nhìn, chẳng lẽ chùm sáng sắc bén này bắn về phía mình?

Không phải Thiên Hạ Đệ Thất đã bị trọng thương sao?

Không phải Văn Tuyết Ngạn đã bị người ta phong tỏa huyết đạo, mới để mặc cho hai đứa trẻ và tên Cao Phi kia thao túng sao?

Không phải “Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn đã hoàn toàn không có khả năng đánh trả sao?

Làm sao?

Tất cả đều là giả.

Lúc này hắn đã trúng phải một chiêu, đó mới là thật, vô cùng chân thực.

Hắn trúng phải một chiêu, vẫn chưa phát giác điều gì, chỉ cảm thấy giống như có thứ gì muốn trút ra ngoài.

Lúc đầu hắn còn tưởng rằng phần dưới của mình không kìm được, chỉ không rõ là đại tiện hay tiểu tiện.

Sau đó hắn thấy Thiên Hạ Đệ Thất từ từ ngồi dậy, trên gương mặt u ám có một nụ cười u ám kỳ dị.

Có lẽ đó không phải nụ cười, mà là một biểu tình sung sướng, lại dùng một phương thức bí ẩn để biểu đạt ra.

- Người... người... người không phải...

Văn Tùy Hán rất kinh ngạc.

- Không phải người được Lôi Thuần nhờ cậy, tới cứu ta về, để ta khai ra bí quyết thần công mà Phương Ứng Khán khổ luyện gần đây sao? Nhưng người lại lợi dụng việc công để trả thù riêng, giết chết ta, sau đó trở về giả vờ nói là ta đã chết rồi, đúng không?

Thiên Hạ Đệ Thất máu me đầy mặt nói như vậy.

U ám, hơn nữa còn lạnh lùng.

Không chỉ có con người hắn, ngay cả lời nói của hắn, gương mặt của hắn, biểu tình của hắn, vết máu của hắn, còn có con mắt còn lại của hắn, đều khiến người ta sinh ra loại cảm giác không rét mà run này.

- Người... làm sao... người?

Văn Tùy Hán càng kinh ngạc, bởi vì một câu cũng không thể “trôi chảy” thốt ra khỏi miệng.

Giống như chỉ nói đến chữ đầu, âm cuối lại hoàn toàn “trút” mất.

- Chẳng phải ngoại hiệu của ta là “Thiên Hạ Đệ Thất” sao? Người khác đều cho rằng ta xem trọng mấy tên như Lý Trầm Chu, Tiêu Thu Thủy, Yến Cuồng Đồ gì đó... thực ra ta đâu có nhàm chán như vậy. Nói cho người biết cũng không sao, đó là ta có thể chết bảy lần, người có tin không?

Thiên Hạ Đệ Thất yếu ớt nói, sau đó từ từ đứng lên.

Hiển nhiên hắn rất gian khổ, cũng rất đau đớn, nhưng thật sự có thể đứng lên.

- Người rõ ràng... rõ ràng...

Văn Tùy Hán cố gắng thế nào, tốn sức thế nào, cũng muốn nói ra một cách rõ ràng.

Bởi vì ngay cả nói cũng không rõ, vậy làm thế nào ra tay, phản kích, cầu tồn, chạy trốn?

Nhưng hắn vẫn không thể nói rõ một câu.

- Ta rõ ràng đã chết, đúng không? Không đúng, ta chỉ là giả chết mà thôi. Ta có thể chịu đựng hơn bất cứ người nào. Ta đã lén học Nhẫn Nhục thần công, mặc dù chỉ là da lông, nhưng vẫn có thể hóa giải huyết đạo bị khống chế, có điều cần hao tổn rất nhiều nội lực, cùng với một chút thời gian. Nếu bản thân bị thương nhất thời không thể đánh trả, ta sẽ dứt khoát giả chết. Khi mấy tên kia định cứu ta, ta đã nhân cơ hội dùng một phần Sơn Tự kinh mà mình biết, ép độc lực của Hỏa Thán Mẫu ra ngoài, sau đó chờ đợi thời cơ.

Văn Tùy Hán cảm thấy rất khủng bố, vô cùng sợ hãi.

Bởi vì hắn rốt cuộc đã tìm ra nguyên nhân mình không thể nói hoàn chỉnh một câu.

- Buồn cười là bọn hắn còn tưởng rằng đã chế ngự được ta. Ta biết người không phải tới cứu ta, người đã chờ cơ hội giết ta lâu lắm rồi. Ta đã bị trọng thương, không thể liều mạng với người, đành phải so thủ đoạn với người, chờ người tới giết ta rồi ta mới giết người. Vừa rồi Tôn tổng quản tới đây, chỉ liếc một cái đã biết, thứ nhất ta không phải là người mà bọn họ muốn tìm, thứ hai ta vẫn chưa xong đời, vì vậy lập tức rút lui. Hắn đúng là một nhân vật lợi hại.

Cổ họng Văn Tùy Hán kêu lên cục cục.

Lúc này hắn không phải nhìn Thiên Hạ Đệ Thất, mà là đang nhìn mình, nhìn thân dưới của mình.

Eo của hắn đã bị “chém” làm hai khúc.

Có điều thế tới quá nhanh, eo của hắn mặc dù đã “đứt” nhưng vẫn “dính” vào, chỉ có máu và nội tạng đang từ từ tràn ra. Hắn có thể nghe được tiếng huyết tương chảy ra tại nơi bị chém.

Vì phát hiện này, Văn Tùy Hán đã hoàn toàn mất đi đầu chí, hoàn toàn sụp đổ.

- Ta đã từng ở trước Đại Uy Đức Bồ Úy Kim Cương Thần thề thốt cầu chúc, thân ta sẽ không chết, trừ khi là có người trong một ngày khiến ta liên tục chết bảy lần. Hôm nay ta bị Thích Thiệu Thương đánh nát xương mũi, không chết. Sau đó bị Ôn Văn thông qua Kim Cầu Tích hạ độc, vẫn không chết. Ta lại thất thủ bị Vô Tình bắn một mũi ám khí, đánh mù một mắt, nhưng vẫn không chết. Mới chỉ “chết” ba lần, hiện giờ ta đã sống lại, tên tiểu tử kia muốn tới khống chế ta, làm sao là đối thủ của ta? Đáng buồn là người quá đặc ý, lại chưa từng phát giác ra.

Sau đó hắn âm trầm hỏi:

- Thế nào? Mũi bị chém ngang lưng có dễ chịu không? Không cần kỳ quái vì trong tay ta không có kiếm, trên lưng cũng không có bọc vải, từ đâu phát ra Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý...

Hắn cười lên hà hà:

- Ta cũng học được một chút yếu quyết của Thương Tâm tiểu tiên, bị thương càng nặng thì sử dụng càng thuận lợi. Người xem...

Cổ tay của hắn kéo một cái, lóe lên một con dao.

Dao chẻ củi.

Đó là con dao trên tay Vu Quả vừa rồi, một con dao bình thường không có gì đặc biệt.

- Chỉ một con dao như vậy, đã cắt người ra làm hai đoạn, người nhất định không phục, đúng không? Không phải sao?

Thiên Hạ Đệ Thất đặc ý đến mức toàn thân đều run rẩy, xem ra hắn hình như là thống khổ nhiều hơn vui vẻ, đau đớn nhiều hơn vui mừng:

- Người không ngờ đúng không? Ta bị trọng thương, mới nhìn rõ bộ mặt thật của đám người Thái Kinh, Lôi Thuần lợi dụng ta, nhìn rõ người của Lão Tự Hiệu, binh chúng của Phong Vũ lâu, còn có người... vui sướng vì trừ khử được ta. Nhưng ta vẫn không chết, ta là chiến thần bất tử. Ta mới là tử thần đòi mạng các người... Ta đã không có bọc vải, vứt bỏ gánh nặng, ngược lại càng dũng, càng mãnh, càng độc lập và đáng sợ...

Sau đó hắn đưa tay ra, kéo hoàng kim kiếm trong tay Văn Tùy Hán xuống, nói:

- Bây giờ thứ này là của ta rồi.

Sau đó lại lạnh lùng nói:

- Từ nay trở đi, trên giang hồ chỉ có Thiên Hạ Đệ Thất, không có Phú Quý Sát Thủ.

Thiên Hạ Đệ Thất đá một cước, quát lên:

- Đi đi, ta muốn người vĩnh viễn đầu mình hai nơi.

Sau một tiếng “phụp”, nửa người trên của Văn Tùy Hán lập tức bị đá bay ra.

Văn Tùy Hán cực kỳ kinh hoàng, chỉ kịp kêu lên một tiếng quái dị.

Chỉ một tiếng này là hắn kêu được rõ ràng trong trẻo.

“Nửa người trên” của hắn đã bị đá bay ra, “nửa người dưới” vẫn ở lại trong phòng.

Máu chảy đầy đất.

“Nửa người trên” của hắn vẫn đang lướt đi giữa không trung, vẽ nên một vòng cung, cùng với máu rơi xuống dưới lầu, trong đại sảnh của Danh Lợi Quyển.

Nhưng hắn giống như còn chưa đứt hơi.

Khi đó vụ nổ vừa mới xảy ra.

Mọi người đều kinh ngạc vì “chiếc đầu từ không trung rơi xuống” này.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 95 – Đút Hơi.

R

ất bất ngờ, người từ trên lầu rơi xuống lại là Văn Tùy Hán.

Hơn nữa còn là nửa đoạn thân thể của Phú Quý Sát Nhân Vương.

Không phải vừa rồi thừa dịp dưới lầu đang xung đột, hắn đã dùng trăm phương ngàn kế đột phá vòng vây, xông vào mười số mười chín làm mưa làm gió sao?

Sao lại rơi vào kết cục như vậy?

Xem ra dường như hắn còn chưa tắt thở.

Phía trên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Liệu có biến hóa gì không?

Trên lầu đã xảy ra chuyện gì và có biến hóa gì, Ngư cô nương đang ứng chiến dưới lầu cũng không rõ, nhưng vụ nổ trước mắt đã có kết quả.

Khăn trải bàn như bướm bướm, như cá cháy bay lả tả.

Hai người vốn ở trong khăn trải bàn là Ngư Đầu và Ngư Vĩ đã kịp thời thoát ra, sức nổ lan đến, thương tổn mặt mũi, nhưng không đến mức chết.

Vụ nổ kịch liệt như vậy, nhưng hai người trong tấm vải nơi sức nổ mạnh nhất lại không bị nổ trúng.

Sức nổ lớn như vậy, đến nỗi những người gần đó vội vàng chạy trốn, nhưng cũng bị thương vài người. Còn hai người đứng ở nơi vụ nổ phát sinh lại bình an không việc gì, đây đúng là chuyện khó tưởng tượng.

Nhưng sự thật lại là như vậy.

Trung tâm của cơn bão là “mắt bão”, đó lại là nơi yên ả.

Uy lực của đại tự nhiên còn như thế, huống hồ vụ nổ này do Lôi Bố tạo ra, nói thế nào hắn cũng sẽ không nổ chết mình.

Hà Xa đã nhìn chuẩn điểm này.

Nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất, trung tâm vụ nổ lại không có sức sát thương.

Ít nhất Lôi Bố giỏi dùng thuốc nổ, nhất định trước tiên sẽ bảo vệ sự an toàn của mình.

Cho nên khi vụ nổ sắp xảy ra, y đã xông tới, hai chân đá bay Ngư Đầu và Ngư Vĩ, lại cuốn lấy Lôi Bố, cận thân tử chiến.

Chân của y đang “cứu” người, nhưng hai tay lại bận “giết” người.

Cho dù không thể lập tức giết chết Lôi Bố, ít nhất cũng phải dùng “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng” quần lấy đối phương rồi tính sau.

Bởi vì y hiểu rõ, chỉ cần cứu được hai huynh đệ họ Ngư, tạm thời giữ chân Lôi Bố một lúc, các chiến hữu của y là Ngư Thiên Lương và Mạnh Tương Lữ nhất định sẽ hợp sức đối phó với Lôi Bố.

Y biết công lực của “Sát Lục Vương” Lôi Bố, chỉ dựa vào mình còn không ứng phó nổi.

Dù sao Lôi Bố cũng là hảo thủ chiến lực cấp ba hiếm có trong Giang Nam Phích Lịch đường, hơn nữa còn là nhất đại tông chủ tự lập môn hộ, đương nhiên phải có điểm đáng sợ và năng lực hơn người.

Nhưng nếu cộng thêm Ngư Hảo Thu và Mạnh lão bản, tình thế tất nhiên sẽ khác.

Nếu như “Tiểu Điều” Cao Phi cũng gia nhập trận chiến, hẳn là có thể liều mạng.

Trước khi Ôn Lục Trì đi xa, đã giao chuyện “buôn bán” của Danh Lợi Quyền cho bốn người bọn họ, không phải là không có đạo lý.

Cho nên Lục Trì cư sĩ đi rất yên tâm.

Thực ra Ôn Ti Quyền muốn đi “chiêu binh mãi mã”, mời một số cao thủ trở lại, phát triển kết cấu của Danh Lợi Quyền thêm một bậc.

Điều này chủ yếu là vì thời cuộc đã khác trước, tình hình đã thay đổi.

Thực ra, con người là vật sống, thời thế không ngừng biến chuyển, nếu như không có sách lược ứng phó, vậy chỉ có lão hóa, hoặc là bị đào thải.

Ôn Lục Trì quyết không như thế.

Quan điểm của y rất mới mẻ, suy nghĩ của y rất hợp thời, thủ đoạn của y cũng rất “kích”.

Kích liệt (kịch liệt), kích động và kích thích.

Trước kia trong kinh thành chỉ có ba bang phái đứng đầu, đó là Mê Thiên minh, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, tạo thành thế chân vạc. Đó là vì ba thế lực này vừa lúc cân bằng lẫn nhau, một bên là thế lực hắc đạo thuần túy, một bên là võ lâm và phe phái Thái Kinh kết hợp, một bên lại là võ lâm và thế lực phản Thái Kinh liên kết.

Sau đó bởi vì Quan Thất thần trí mê loạn, Mê Thiên Thất Thánh minh nhanh chóng suy tàn. Thế lực mới của quan lại là tập đoàn Hữu Kiều lập tức quật khởi, một lần nữa cân bằng lực lượng giang hồ trong kinh thành.

Có điều gần đây lại xảy ra chuyện Thái Kinh “xuống đài”. Cho dù không lâu sau hắc cũng sẽ được “phục tướng”, nhưng chuyện hắc “bãi tướng” ít nhiều là do thế lực võ lâm đã lật đổ “đài” của hắc. Cho nên trước khi hắc “trở lại”, có hai thế lực một “chính” một “phản” đang so đấu với nhau.

Một bên là lực lượng chính nghĩa giang hồ “phản” Thái Kinh (kể cả đám người khiến cho hoàng đế xa xỉ cực độ, dân chúng lầm than, chẳng hạn như Đồng Quán, Lương Sư Thành, Vương Phủ, Chu Lệ). Thừa dịp hắc còn “chưa đứng lên”, bọn họ ào ào vào kinh, thành lập thế lực của mình, hoặc “hóa lẻ thành chẵn”, gia nhập Phong Vũ lâu để tăng thêm thanh thế. Vừa lúc gặp phải Thích Thiếu Thương có phong thái chiêu mộ kết nạp hào kiệt hiệp sĩ, lại có tài năng liên kết ngang dọc, vì vậy nhất thời hùng mạnh, uy phong vang lừng.

Một bên lại là thế lực “ủng hộ” Thái Kinh (cùng với đám lục tặc). Trước khi Thái Kinh “trở lại”, bọn họ đã dọn đường cho hắc, tạo thế cho hắc, bán mạng cho hắc, để sau này có thể thuận lợi thành lập thế lực của mình trong kinh, hoặc dứt khoát gia nhập Lục Phân Bán đường, đối kháng với Phong Vũ lâu (bao gồm tổ hợp Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng, Thiên Cơ tổ vân vân).

Danh Lợi Quyền cũng là một trong số đó.

Y muốn thành lập “thế lực của mình”.

Đây là một loạn cục. Lục Trì cư sĩ thích nhất là “loạn thế”, bởi vì thời thế càng loạn thì càng có việc để làm.

Cho dù không phải vì quyền lực, một khi trật tự hoặc truyền thống ban đầu bị xung kích giải thể, mà truyền thống và trật tự mới chưa được thành lập

và chinh đồn, nhất định sẽ có rất nhiều chuyện vui vẻ kích thích xuất hiện trong “loạn cục”. Ôn Lục Trì, Ôn Bát Vô và người của Dụng Tâm Lương Khố xã rất giỏi nắm bắt loại thời cơ đặc biệt này.

Đủ loại “sự nghiệp” do Dụng Tâm Lương Khố xã gây dựng, tất nhiên đều mới mẻ độc đáo, thành công vì gây bất ngờ. Kiếm tiền chỉ đứng thứ hai, quan trọng nhất là vui vẻ. Nhưng tất cả những thứ này phải có một cơ sở, được bảo đảm. Vì bảo đảm cho sự “bảo đảm” này, Ôn Lục Trì và người của Cảm Tình Dụng Sự bang quyết tâm phát triển trong kinh thành, mở rộng sức ảnh hưởng của bọn họ, muốn cầm rế, cũng muốn leo cao.

Vì vậy Ôn Ti Quyển đã ra ngoài, liên hợp với đám người Ôn Bát Vô, Ôn Huynh, Bạch Cản Liễu, Bạch Xương Cuồng, tìm một số người tài trở lại, giúp Danh Lợi Quyển lớn mạnh.

Danh Lợi Quyển buôn bán ở kinh thành đã nhiều năm, đến bây giờ mới thực thi kế hoạch lớn, ngay cả đám cao thủ của Dụng Tâm Lương Khố xã vốn được an bài tại Thập Bát Tinh sơn, Nghĩa Bạc Vân thôn, Tự Thành Nhất Phái thư phường, Sát Thủ Giản, Băng Đại Oản, Ngư Vĩ Bố, Pha Ly Miêu, Cật Bất Liễu Đâu Trứ Tẩu, Đông Bất Túc, cũng được điều đến kinh thành, lần này đúng là náo nhiệt.

Không ngờ ngay lúc này lại xảy ra biến loạn như vậy.

Hiển nhiên, nhiều địch thủ, cao thủ, sát thủ đồng thời tiến vào Danh Lợi Quyển như vậy, e rằng mục đích của bọn họ không chỉ là muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, nhất định còn có mưu đồ khác, nếu không thì là viện cố san bằng Danh Lợi Quyển.

Lẽ ra, đời đám hảo thủ kia đến đây, thanh thế của Danh Lợi Quyển nhất định sẽ tăng mạnh. Mà Hà Xa, Ngư cô nương, Mạnh Tương Lữ và Cao Phi lại là nhân vật “cấp nguyên lão” trong tiệm, đến lúc đó địa vị dĩ nhiên sẽ cao hơn người khác một bậc, cuối cùng sẽ nở mày nở mặt, hơn nữa còn rất có tiền đồ.

Do đó, nói gì cũng phải ổn định, bảo vệ, dẹp yên xung đột hôm nay.

Cho nên Hà Xa đã bất chấp tất cả.

Y xông lên phía trước, trước tiên cứu song Ngư, sau đó quần lấy Lôi Bố.

Y làm như vậy, nhìn giống như lỗ mãng, thực ra đã tính toán kỹ càng.

Trên thực tế, không chỉ có buôn bán, công sự, văn chương phải trải qua tính toán, kể cả quân sự, xuất thủ, chính sự cũng phải trải qua tính toán.

Nếu không trải qua tính toán, cho dù chỉ bắn ra một mũi tên lửa, cũng sẽ không trúng mục tiêu, nói không chừng còn bắn vào móng của mình.

Tính toán rất quan trọng, cho nên trong một quốc gia, quân đội, xã đoàn, loại nhân vật như quân sư, cố vấn, sư gia cũng hết sức quan trọng.

Những người này nhất định đã đọc rất nhiều sách, có rất nhiều kinh nghiệm nhân sinh (ít nhất cũng hiểu rõ nhân tình thế sự). Bọn họ bày mưu hiến kế, lập ra khuôn mẫu, tổ chức hình tượng, quyết định sách lược, khổ tâm suy nghĩ, dốc hết tinh trí, quả thực cống hiến rất nhiều cho quân chủ, lão bản, xã đoàn, tổ chức, không thể không có công.

Do đó, Gia Cát Lượng tuy không giỏi võ, cũng không cầm đại đao trường kích xông pha giết tướng địch trong trận, nhưng dù là Thục chủ Lưu Bị hay quân vương địch quốc, thậm chí sử xanh ghi chép, cũng không dám xếp công lao của y dưới đám võ tướng Quan Công, Trương Phi, Triệu Tử Long.

Loại trí giả này cũng không cần phải xuất hiện tại chiến trường, trong quân, hoặc bên cạnh đế vương, quân chủ. Thực ra, bên cạnh thủ lĩnh, lão bản của bang phái, thương nghiệp, cũng cần có loại nhân tài như vậy.

Chỉ tiếc, hiện nay lại không coi trọng những nhà mưu lược cố vấn này như xưa nữa.

Bởi vì sau thời Tam Quốc, những quân chủ, thậm chí là thương nhân, thân hào, đã không xem trọng trí giả như trước kia.

Những người này, cho dù có được trí giả, người giỏi, kỳ tài thì cũng không xem trọng, để đó không dùng, hoặc dùng không đúng chỗ. Từ xưa tài cao khó được dùng, đến nỗi những người có trí tuệ cao thâm phải nhẫn nhục ủy khuất, sao xuống trăng rơi, ẩn cư trong núi sâu không ra, hoặc dứt khoát giả làm người bình thường, không có đất dụng vũ trong thế tục.

Đến cuối cùng, “người bị hại” thật sự chẳng phải là đầu não của tập đoàn sao? Bất kể là lãnh tụ quốc gia hay ông chủ doanh nghiệp, bọn họ không thể chấp nhận những trí giả này, giống như tự cắt giảm thực lực của mình, khiến bọn họ coi nhẹ thành kiến và điểm mù, bên cạnh chỉ có đám tiểu nhân vâng vâng dạ dạ, làm thế nào hoàn thành chí khí hùng tâm?

Lại nói, cho dù có giả vờ thu nhận những người đọc sách, sĩ phu, chí sĩ, hiệp khách, trí giả có khí phách này, nhưng lại đổ kị hãn, đề phòng hãn, nghi ngờ hãn, thăm dò hãn. Kết quả những người này đều nơm nớp lo sợ, miễn cưỡng ra mặt, cũng không dám hiến kế trị quốc, bày mưu chính sự, chỉ cầu tự bảo vệ mình, thuận theo tình thế, đâu còn dám nghĩ chuyện thiên hạ cho quân vương, chủ tử? Chỉ mong sao ẩn giấu tài năng, thu mình bảo vệ là thượng sách.

Không dám dùng nhân tài trí giả, hoặc dùng mà không thể trọng dụng, hoặc sợ đối phương lớn mạnh hơn mình mà kiềm chế hãn, vớt bỏ hãn, thậm chí còn hủy diệt hãn, đó thật sự là một loại tự sát vòng vèo, ít nhất cũng là tự cung biến tướng.

Hà Xa không phải trí giả, nhưng trong chiến đấu, y tuyệt đối là cao thủ.

Y từng làm nha sai, cai ngục, một đường đánh lên, đánh thành đô đầu, bổ khoái.

Y đánh nhau mặc dù hung hãn, xuất quyền mạnh mẽ, xuất chương sắc bén, xuất cước cực nhanh, nhưng lợi hại nhất chính là nhìn y giống như lỗ mãng, thực ra đã tính toán cẩn thận, sau đó mới ra tay đánh người, nhờ vậy mới có thể gặp chiến tất thắng.

Y tính toán rất nhanh, cho nên khiến người ta cảm thấy y lỗ mãng.

Y ra tay rất nhanh, nhanh đến mức khiến người khác cho rằng y may mắn, trùng hợp. Thực ra nếu chỉ dựa vào chiêu thức thích hợp, căn bản không đủ cho loại người như y sống đến bây giờ, còn lập nên thành tựu như thế.

Lần này y cũng giống vậy.

Cách đánh của y nhìn như tùy ý, liều mạng, ngọc nát đá tan, nhưng thực chất đã trải qua suy tính tỉ mỉ, hơn nữa còn rất nhanh chóng.

Có năm chắc y mới ra tay.

Chỉ cần quần lấy tên này một lúc là được.

Không ngờ lần này y lại tính toán thất bại.

Y quả thật không bị đối phương nổ chết.

Nhưng y vẫn đứt hơi.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 96 – Đao Gió Gió Đao Đao Gió Như Đao.

Y

đột nhiên đứt hơi.

Y đã chết.

Người này không chết vì vụ nổ, mà chết bởi đao.

Y đã thành vong hồn dưới đao.

Y có thể tránh khỏi vụ nổ là nhờ tính toán chuẩn xác, y chết dưới đao cũng là vì tính toán sai lầm.

Y tính toán không sai, nếu Lôi Bố đã tự tay gây ra vụ nổ, sức nổ nhất định sẽ không tổn thương đến hắn.

Cho nên y chỉ cần áp sát Lôi Bố, sẽ có thể bảo đảm bình an.

Y đã đúng.

Y cũng đã tính sai một bước. Lôi Bố là một trong tám đại cao thủ của Giang Nam Phích Lịch đường, đương nhiên giỏi sử dụng thuốc nổ. Nhưng hắn và Lôi Diễm đã sớm kiên quyết rời khỏi Lôi gia bảo, sáng lập một dòng khác, trở thành tông chủ của Phong Đao Quả Kiếm, “cầm đao xách kiếm” sớm nhất trong gia tộc họ Lôi.

Do đó thuốc nổ không phải tuyệt kỹ của hắn, mà là đao pháp.

Hà Xa xông đến gần Lôi Bố, cũng giống như đưa thân mình vào lưỡi đao.

Y đã sai, cho nên y chết.

Đây là một thanh đao nhanh như gió.

Một đao này còn nhanh hơn gió.

Một đao này đâm vào bụng y.

Vào giây phút này, nước mắt, nước mũi, đại tiểu tiện của Hà Xa đều không kìm được. Y cảm thấy nội tạng của mình đã bị một đao này xoắn nát.

Lúc này y mới phát hiện mình đã sai, sai lầm rất lớn.

Thuốc nổ tuyệt đối không phải là điểm mạnh của Lôi Bố. So với đao pháp của hắn, thuốc nổ chỉ giống như một con rắn nhỏ.

Đao mới là con rồng mà hắn nuôi dưỡng.

Nhưng y biết thì đã trễ, quá trễ rồi.

Cho nên y phải trả giá, cái giá cực kỳ đau đớn.

Đó là sinh mệnh.

Lôi Bố rút đao, ngón tay khê búng vào mũi đao phát ra tiếng “ong ong”, sau đó lè lưỡi.

Lưỡi của hắn rất dài.

Hắn liếm máu trên lưỡi đao, dáng vẻ giống như rất hưởng thụ.

Lúc này hắn không hề già nua, không hề thô tục, cũng không hề ử rũ, chán nản. Sau khi liếm máu, hắn giống như trẻ ra, khỏe khoắn, hơn nữa còn uy phong凛冽, dương dương tự đắc.

Hắn giống như một vị đại sư vừa hoàn thành kiệt tác tuyệt thế của mình, cầm đao cười ngửa đứng đó, dáng vẻ rất tâm đắc.

Nhưng trong tửu lâu này lại có rất nhiều người căm hận hắn, đặc biệt căm hận dáng vẻ của hắn.

Ngư Thiên Lương, Mạnh Tương Lữ dĩ nhiên là căm hận hắn, bởi vì hắn vừa giết chết chiến hữu thân thiết của bọn họ là Hà Đô Đầu. Còn những tiểu nhị, khách khứa khác trong tiệm cũng căm hận hắn, bởi vì vừa rồi khi gây ra vụ nổ, hắn lại chẳng hề quan tâm đến an nguy của bọn họ.

Mạnh Tương Lữ luôn ôn ôn hòa hòa, nhưng ôn hòa cũng không có nghĩa y dễ bị ức hiếp, cũng không có nghĩa y không tức giận.

Hà Hòa Tinh vừa chết, y lập tức đỏ mắt.

- Lôi Sát Lục, hôm nay người đừng hòng sống sót ra ngoài, không phải người chết thì là ta vong. Danh Lợi Quyền, Cảm Tình Dụng Sự bang, Dụng Tâm Lương Khố xã, Lão Tự Hiệu... sẽ không ai bỏ qua cho người!

Lôi Bố nói:

- Bốn mươi một.

Mạnh Tương Lữ không hiểu:

- Bốn mươi một?

- Đúng, là bốn mươi một, vừa mới chết một tên, không tính đám vô dụng ngồi ở hai bàn kia và những kẻ nằm trên đất không biết sống chết.

Đao trên tay Lôi Bố phát ra sáu loại uy nghiêm, tám loại lạnh lẽo:

- Còn lại bốn mươi tên ở đây. Đám người ở trên lầu, lớn lớn nhỏ nhỏ, tổng cộng bảy mươi bốn người. Trên lầu ta không quản, Lôi Công Điện Mẫu phụ trách trên đó, còn ta phụ trách giết chóc dưới lầu. Bốn mươi một tên, một tên cũng không sống được.

Hắn nói giống như đó là chuyện đương nhiên, cũng không sợ chọc giận mọi người, càng giống như đã tính trước mọi việc, chắc chắn thành công.

Dường như không xem những người trong tiệm này là con người.

Những người làm việc trong phòng ăn dưới lầu Danh Lợi Quyền, kể cả song Ngư huynh đệ, Ngư cô nương và Mạnh lão bản, còn có ba tên tiểu nhị, hai tên đầu bếp, nhiều nhất chỉ là chín người.

Còn lại đều là khách.

Những trà khách, thực khách, sai dịch, tiểu lại này, cùng với các cô nương nhìn như chỉ bán nhan sắc, thực ra cũng có một chút võ công, cộng lại đúng là ba mươi hai người. Con số này rất chính xác.

Xem ra Lôi Bố đã tính toán kỹ càng.

Nhưng câu nói này của hắn giống như muốn đối địch với tất cả mọi người ở đây.

Trong tiệm này đương nhiên cũng có không ít nhân tài, đủ loại xuất xứ. Có người vốn không muốn nhúng tay, có người vốn không muốn chen vào vũng nước đục này, nhưng vừa nghe Lôi Bố lên tiếng, lại thấy Lôi Bố ngông cuồng như vậy, khó tránh khỏi kích động căm phẫn.

Hắn lại muốn một mình giết hết tất cả mọi người!

Cho dù người có bản lĩnh bằng trời, nếu như cả đám xông lên, hai quyền khó địch một trăm bốn mươi tám tay, xem người làm sao phát ngôn ngông cuồng, sẽ có kết cục gì.

Lập tức người người đều đứng lên.

Chỉ có ba người mặt ủ mày chau và thanh niên không ngừng nhúc nhích ở phía đông vẫn không phản ứng, cùng với một già hai trẻ ở phía tây nam vẫn đang uống trà, giống như đang yên lặng theo dõi biến hóa.

Đến lúc này, những người vẫn ngồi yên bất động, không hề quan tâm, khó tránh khỏi khiến người ta khó hiểu. Mạnh Tương Lữ dù đang tức giận, nhưng vẫn lưu ý đến điểm này.

Có phải vì Lôi Bố có quân tiếp viện hùng mạnh, cho nên mới không sợ hãi? Ngươi cô nương cũng có ý kích động mọi người, hợp sức tiêu diệt tên ác nhân này:

- Lôi Bố, một câu nói của người lại muốn ăn hết nhiều anh hùng hào kiệt ở đây như vậy, ta sợ cho người ăn vào miệng cũng nuốt không trôi, căng bụng mà chết cũng là đáng kiếp!

Lôi Bố đột nhiên nhìn Ngư Thiên Lương.

Hắn không làm gì cả, chỉ nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn không phải rất sắc bén, nhưng không biết vì sao, khi bị hắn nhìn vào, Ngư Hảo Thu lại cảm thấy sợ hãi.

Lôi Bố nhìn Ngư cô nương, chỉ nói một câu rất kỳ quái:

- Người không nên chết.

Hắn dừng lại một chút, mới nói tiếp:

- Người sẽ chết sau cùng.

Sau đó mới trả lời vấn đề của Mạnh Tương Lữ:

- Hôm nay ta tới là vì các người.

Một câu nói.

- Ta muốn giết sạch người của Danh Lợi Quyền các người.

Lại một câu nói.

- Ai bảo người cầm đầu của Danh Lợi Quyền các người, bất kể là Lão Tự Hiệu hay Dụng Tâm Lương Khố xã, Cảm Tình Dụng Sự bang, đều đắc tội với hậu đài của chúng ta. Ta nhận được mệnh lệnh thanh trừ phản nghịch Danh Lợi Quyền, sau đó thành lập Đại Lôi môn ở đây, tiếp quản thế lực.

Đây là một câu nói dài, đại khái đã giải thích dụng ý của Lôi Bố.

Mạnh Tương Lữ không nhịn được hỏi:

- Ai là hậu đài của các người?

Lôi Bố cười.

Ngư cô nương đang cảm thấy hắn cười rất khủng bố, giống như một con cua bò ngang bị người ta dùng một cước đạp bể vỏ, đột nhiên Lôi Bố lại xuất đao.

Đao nhanh như gió, gió đao sắc bén.

Hắn chém tới một đao.

Không phải chém Ngư cô nương, cũng không phải chém Mạnh Tương Lữ, mà là chém vào Ngư Đầu và Ngư Vĩ.

Không chỉ một đao chia hai, còn là một đao giết hai.

Hai đứa trẻ.

Hắn giống như chỉ nhắm vào bọn họ.

Một nhân vật đường đường, nổi danh trong trong võ lâm như hắn, đao đao đều tấn công huynh đệ họ Ngư, đao đao đều hạ thủ với trẻ con.

Một đao này của hắn càng khiến mọi người tức giận.

Trong tiếng quát lớn, có ít nhất mười sáu người xông về phía hắn, có bảy người ra tay với hắn, có năm người muốn tiếp một đao kia giúp Ngư Vĩ và Ngư Đầu.

Trong nháy mắt này, đao thế lại biến đổi.

Một đao biến thành hai đao.

Hai đao biến thành bốn đao.

Bốn đao biến thành tám đao.

Tám đao biến thành... không phải mười sáu đao, mà là bốn đao, sau đó là ba đao, hai đao, một đao... sau đó đột nhiên thu đao.

Đao đao như gió, đao của gió.

Ánh máu chợt hiện.

Trong tiếng kêu thảm, gào khóc, có tám người trúng đao, có năm người ngã xuống. Những người ngã xuống mắt thấy đã không sống nổi. Những người không ngã cũng máu chảy như suối, bị thương rất nặng.

Đao của hắn vốn chỉ giả vờ tấn công hai đứa trẻ họ Ngư, dẫn rắn rời hang, đao thế lại đột nhiên biến đổi, chém giết mãnh liệt, một hơi sát thương tám người trượng nghĩa ra tay.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 97 – Ly Trà Trà Ly Ly Trà Có Trà.

S

au đó hẩn thu đao.

Nhất thời không ai dám đến gần. Chỉ thấy người bị thương rên rỉ giãy dụa, gào khóc lẫn lộn, người chết thì nằm trong vũng máu, nội tạng đầy đất.

Nhưng hầu hết bọn họ đều không quen biết Lôĩ Bĩ.

Lôĩ Bĩ giơ ngang đao, lâm vào trầm tư. Bên ngoài vang lên một tiếng sấm lớn, nghe rất khủng bố.

Xem ra, vào lúc sắp chiều chưa chiều, trời lặn chưa lặn này, kinh thành khó tránh khỏi một trận mưa. Hôm nay đã là trận mưa thứ ba, hơn nữa có vẻ mưa sẽ rất lớn. Mà tại khu vực Danh Lợi Quyển không ai quản lí này, e rằng cũng khó tránh khỏi một trận giết chóc lớn.

Lôĩ Bĩ giết chết mấy người, tâm tình dường như mới ổn định một chút. Vừa rồi tinh thần hẩn quắc thước, lúc này mới an định bình phục, thậm chí có vẻ thoải mái.

Sau đó hẩn đi vài bước, trở lại chiếc bàn lúc đầu, rót một ly trà.

Tay của hẩn khô héo, khớp ngón tay nhô ra, giống như vuốt ửng phơi nắng. Cổ tay rất gầy, nhưng rất ổn, cũng rất định.

Hẩn cầm ly lên, hai mắt nhắm nghiền, hít sâu một hơi, giống như đang ngửi hương trà, hơn nữa còn rất hưởng thụ.

Sau khi giết người, hẩn lại đi qua, dùng tay trái cầm bình trà, rót một ly trà, nâng ly trà lên, trong ly có trà. Hẩn uống một ngụm, giống như đang thưởng thức vị trà, hưởng thụ mỗi điểm ấm ướt của nước trà. Hẩn giống như một lão nhân thanh nhàn đang thưởng thức trà, không hề giống một kẻ vừa giết người, tay phải còn cầm thanh đao dính máu, trên đất vẫn còn những người bị hẩn giết hoặc chưa chết đang tắm máu kêu gào.

Những người này có văn, có võ, có thể tử, có con trai, có con gái, có huynh đệ tỷ muội.

Lôĩ Bĩ lại đang uống trà.

Lúc này hắn chẳng hề giống một kẻ tới để giết người, mà chỉ tới để uống trà.

Nhưng hắn vừa giết người, hơn nữa còn tuyên bố sẽ giết tiếp, giết sạch mới thôi.

Sau khi uống một ly trà, hắn nhìn sang hai thiếu niên xinh đẹp và lão nhân ngồi ở phía tây nam.

Ba người kia cũng đang uống trà, giống như chuyện xảy ra ở đây chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Bọn họ cũng chỉ tới để uống trà.

Thiếu niên rút rè kia cúi đầu uống trà, uống rất vui vẻ, hơn nữa còn có điểm then thùng, giống như uống một ngụm trà cũng là chào hỏi vị cô nương trà này.

Hắn lại uống trà một cách ngượng ngùng.

Hắn giống như xem trà là tình nhân của mình, tay cầm dĩa như cũng nhẹ nhàng không dùng sức.

Một thanh niên xinh đẹp khác cũng đang uống trà.

Lúc hắn uống trà lại mỉm cười, giống như Phật tổ nhón hoa mỉm cười.

Hắn tùy tiện ngồi đó, lại thấp thoáng có một loại khí khái nhìn thẳng vương hầu, có lẽ bản thân hắn chính là vương hầu.

Hắn xinh đẹp, hơn nữa còn tuấn tú, nhưng không then thùng mà lại phóng khoáng.

Người rót trà cho bọn họ lại là lão nhân kia.

Lão nhân kia giúp hai thanh, thiếu niên rót trà, thái độ rất kính cẩn.

Chính lão cũng đang uống trà.

Mỗi lần uống một hớp, cổ họng lại khục một tiếng, giống như nuốt ngược một ngụm đờm đặc. Nhìn thần sắc của lão, giống như thứ vừa uống là một ngụm máu của kẻ thù.

Trong tay bọn họ đều có ly trà, trong ly có trà.

Bọn họ đang uống trà.

Ba người bọn họ giống như không biết nơi này vừa xảy ra cùng với đang xảy ra chuyện giết người, đánh nhau.

Hay là bọn họ đã nhìn quen rồi?

Bọn họ dường như cũng phát hiện Lôi Bố đang nhìn mình.

Bọn họ nâng ly ra hiệu, giống như đang mời rượu, vừa giống như đang chúc mừng.

Chúc hẳn sống lâu trăm tuổi, làm ăn phát đạt, rất là bình thường.

Nhưng giết người là chuyện bình thường sao?

Người xem giết chóc là chuyện bình thường, nhất định không phải là người bình thường.

Mạnh Tương Lữ cũng nghĩ như vậy.

Một già hai trẻ kia, rốt cuộc có cùng một bọn với Sát Lục Vương hay không?

Một Lôi Bố đã kinh khủng lắm rồi.

Nhưng tình hình có vẻ không giống lắm.

Bởi vì Lôi Bố thấy bọn họ nâng ly “chào hỏi”, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhướng mày nói một câu:

- Nịnh hót vô dụng, cuối cùng cũng phải chết.

Ngư Thiên Lương lại cảm thấy không nên để mọi người cùng chết:

- Lôi lão quỷ, cho dù người muốn chiếm đoạt địa bàn của Danh Lợi Quyển, cũng không cần giết sạch người ở đây, những người này đều là vô tội!

Vừa rồi nàng muốn xúi giục mọi người vây công Lôi Bố, nhưng bây giờ lại phát hiện không hữu dụng.

Nhiều người chỉ là hi sinh nhiều.

Lúc này nàng lại hi vọng hẳn có thể mở một mặt lưới, để những người này có thể chạy trốn.

Chỉ có sống sót, mới có thể kể lại chuyện xảy ra ở đây. Bất kể khiến cho người của Cảm Tình Dụng Sự bang, Dụng Tâm Lương Khố xã hay Lão Tự Hiệu cảnh giác lưu ý, hay là khiến người của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tứ Đại Danh Bồ, Lục Phiến Môn chạy tới tương trợ, báo thù cho bọn họ, vẫn tốt hơn là chết một cách im hơi lặng tiếng, không nghe không thấy.

Huống hồ nàng cũng muốn kéo dài thời gian, chờ người tiếp viện kịp thời chạy tới.

- Người vô tội cũng phải chết.

Lôi Bố uống trà xong, nói như đinh đóng cột, giọng điệu giống như một phán quan:

- Người ở nơi này, ngoại trừ Nhật, Nguyệt nhị tướng của Lôi gia và đồng đạo họ Văn, tất cả đều phải chết. Ai dám tới cứu cũng phải chết.

- Nói gì?

Một hán tử đứng ra, hăn vốn cao lớn uy mãnh, nhưng hiện giờ lại thất thố vì kinh hoảng, bất bình hỏi:

- Chúng ta không thù không oán, tại sao lại muốn giết ta?

- Đó là để lập uy.

Lôi Bố cười khan hai tiếng:

- Không giết các người, không thể lập uy để ta thành lập Đại Lôi đường ở đây. Hiện giờ người họ Lôi nhiều như vậy, đệ tử Lôi gia đều vào kinh trực lợi, kiếm cơm mở cửa tiệm cũng không ít. Chỉ có thể giết sạch hết các người, áp chế những kẻ dám đả kích hậu đài của ta, cũng hù dọa đám người Phong Vũ lâu, hai đảng Phát Mộng. Tiếp theo ta sẽ san bằng Tượng Tị tháp, cứ nhìn xem đi. Ta mới là bản chính, mới là chơi thật.

Mạnh Tương Lữ nghe đến tên Lôi Công Lôi Mẫu, còn có Phú Quý Sát Nhân Vương, trong lòng hiểu được năm sáu phần, cười lạnh nói:

- Hóa ra các người cùng một bọn với Lục Phân Bán đường. Không ngờ Sát Lục Vương uy danh hiển hách, lại làm chó săn bên cạnh một con đàn bà và một tên phế nhân.

Lôi Bố liếc mắt hỏi:

- Người muốn nói đến Lôi Thuần và Địch Phi Kinh? Ta đường đường là Sát Lục Vương, bọn chúng há có thể sai khiến được. Bọn chúng và ta đúng là đồng bọn, nhưng muốn sai khiến nhân vật như ta, còn kém tám ngàn năm trăm dặm.

Mạnh Tương Lữ cố ý trì hoãn. Lúc tình thế của Danh Lợi Quyển đang cấp bách, y đã sai một tên “tiểu nhị” đặc lực bên cạnh là Lý Trung Thuận đi báo quan, còn Ngư cô nương cũng sai một vị “tỷ muội” thân cận là Trần Thứ Phương đi báo cho hảo hán của Tượng Tị tháp. Viện binh nhất định sẽ đến, chỉ sớm hay muộn mà thôi. Đồng thời y cũng đang suy nghĩ.

Sát Lược Vương giết chóc nhiều như vậy, người ủng hộ hắt vào kinh gây ra chuyện long trời lở đất này, không giống như tác phong hành sự âm trầm mờ mịt của phe phái Thái Kinh, cũng không giống thủ đoạn ngạo mạn của tập đoàn Hữu Kiêu, vương hầu nội quan, càng không phải là phương thức làm việc của danh môn chính phái. Chẳng lẽ lại có thế lực mới, muốn nhân cơ hội thôn tính giang sơn võ lâm kinh sư?

Vừa rồi Lô Bố tuyên bố muốn đả kích người của Lão Tự Hiệu, Dụng Tâm Lương Khố xã và Cảm Tình Dụng Sự bang, chẳng lẽ hậu đãi của bọn họ là người có thù oán với những tổ chức xã đoàn này?

Như vậy đáp án đã hiện ra rõ ràng.

- Người là người do Khiếu Thiên Vương mời tới?

Mạnh Tương Lữ dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương, nói:

- Các người là chó săn của Lương Sư Thành?

Lương Sư Thành ở triều đình vốn muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, trở tay làm mây, lật tay làm mưa, trước mặt hoàng đế rất được trọng dụng, cũng rất được sủng ái. Sau đó bởi vì đám người Thái Nguyên Trường, Đồng Quán đắc thế, dần dần lấy được quyền hành, khiến cho Lương Sư Thành không còn được trọng dụng. Lương Sư Thành tâm cơ thâm trầm, chí khí không nhỏ, dĩ nhiên là bất cam, đã sớm liên kết với đám người Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán. Hiện nay thấy Thái Kinh sắp trở lại, trong kinh rông rảnh năm hổ phục, hắc bạch liên thủ, tranh giành địa bàn, hẳn cũng muốn nhúng tay vào, mời “Nhất Tuyến Vương” Tra Khiếu Thiên giúp hắt chiêu binh mãi mã, dùng thủ đoạn kịch liệt thành lập bè phái, gây dựng thành tựu. Lô Bố hiển nhiên là trọng tướng được hắt “mời ra”.

Hơn nữa cũng là sát tướng.

Trong loạn thế, loạn cục này, không mạnh mẽ dứt khoát, chém giết thật nhiều thì không thể lập uy, trong thời gian ngắn tạo nên thanh thế.

Khiếu Thiên Vương và người của Dụng Tâm Lương Khố xã vốn có thù oán, Danh Lợi Quyền lại là một thành trì nằm giữa hắc bạch lục lâm, do đó Sát Lược Vương muốn tìm bọn họ “tế đao”.

Mục đích của Lô Bố hiển nhiên là muốn vừa vào kinh đã lập công, trước tiên làm một đại sự, do đó phải đại khai sát giới, cướp lấy trọng trấn Danh

Lợi Quyền này, mới có tiền vốn đối kháng với những thế lực khác.
Lục Phân Bán đường chỉ là “bang hữu” của bọn họ, Khiếu Thiên Vương là hậu đài của bọn họ, còn đám hoạn quan Lương Sư Thành mới là thủ lĩnh, đầu não của bọn họ.
Nếu để cho đám người Sát Lục Vương này vừa lên đài đã đứng vững, thanh danh ổn định, chiêu binh mãi mã, khi đó gió tanh mưa máu của kinh sư sẽ không ngày không có, không pháp không trời, không thể chấm dứt.
Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 98 – Thực Thi Hành Động Lớn.

C

hó sẵn?

Lôi Bố giận dữ cười, trời cao lại vang lên một tiếng sấm, xem ra mưa đã sắp rơi:

- Trong mắt dân chúng, có ai không phải là chó sẵn? Ai cũng như nhau. Chẳng phải người cũng là chó sẵn của Lão Tự Hiệu, Dụng Tâm Lương Khố xã sao? Mọi người đều là đao đen trong giang hồ, không cần ra vẻ thanh cao khuê các.

- Không giống!

Ngư cô nương tức giận nói:

- Chúng ta quy quy củ củ đến nơi này làm ăn, kiếm tiền nuôi sống mình và mọi người. Chúng ta tuân theo khuôn phép, an an phận phận, làm cho nơi này phồn vinh, mọi người thịnh vượng. Chỉ khi gặp phải cường quyền, cướp đoạt, tình cảnh không hợp lý, chúng ta mới dùng thực lực bảo vệ mình. Còn các người lại đến phá hoại, muốn mưu lợi cho mình, không làm mà hưởng, mới dùng vũ lực giết chóc, ép người ta theo ý mình. Chúng ta không giống nhau, hoàn toàn khác nhau!

- Võ lâm vốn là nơi người giết ta, ta giết người.

Lôi Bố cười gằn nói:

- Người đừng ra vẻ nữa. Thế gian này không có hiệp nghĩa, chỉ có nịnh bợ, ai mạnh thì người đó đúng, ai võ công cao thì thiên hạ là của người đó. Hôm nay ta đến để thực thi bước đầu tiên của hành động lớn.

Chợt nghe có người cười chế nhạo.

Ánh mắt Lôi Bố bạo ngược như sấm, trông thấy người vừa cười là công tử tôn quý thiếu niên xinh đẹp kia.

Một thiếu niên thanh tú then thùng khác lại rụt rè hỏi:

- Công tử cảm thấy buồn cười?

Công tử kia vẫn che đôi môi mỏng hình cung xinh đẹp, lén cười nói:

- Trên đời nào có hành động chỉ nói mà không làm?

Lôi Bố nổi giận.

Hắn vừa giận, đao liền lóe lên ánh sáng lạnh.

Ánh sáng lạnh sắc bén.

Đám người Mạnh Tương Lữ cũng rất tức giận.

Một già hai trẻ này giống như chỉ sợ thiên hạ không loạn, chỉ sợ Lôi Bố không ra tay giết người.

Bọn họ rốt cuộc là ai?

Quả nhiên Lôi Bố hỏi:

- Các người là ai?

Thiếu niên then thùng cúi đầu, càng e lệ rụt rè.

Công tử xinh đẹp cười nói:

- Chúng ta là người tới xem người giết người.

Lôi Bố nói:

- Người rất xinh đẹp.

Công tử nói:

- Cám ơn.

Lôi Bố nói:

- Nhưng ta lại không thích người đẹp.

Công tử nói:

- Ta nhìn ra được.

Lôi Bố nói:

- Nhất là ta không thích nam nhân xinh đẹp, nữ nhân thì lại khác.

Hắn chỉ vào Ngự cô nương, nhe hàm răng vàng nói:

- Giống như ả ta cũng rất đẹp, ta muốn chơi đùa với ả ta, sau đó cho cho ả chết.

Công tử nói:

- Người rất thẳng thắn.

Lôi Bố nói:

- Người thì không giống.

Công tử hỏi:

- Sao lại không giống?

- Vừa rồi ta không tính đến ba tên nhãi bần các người và bốn tên vô dụng ở bàn kia, không phải là không giết, mà là muốn các người xem ta giết sạch người ở đây, sau đó mới chặt đứt một tay một chân của các người, thả các người ra ngoài tuyên dương uy phong của ta, khiến mọi người sợ ta. Nhưng người lại quá xinh đẹp, ta không thích người, cho nên người chắc chắn phải chết.

Lôi Bố nói:

- Ta sẽ khiến người chết rất thảm, rất khó coi.

Công tử nói:

- Ta tin.

Một lão nhân khác đột nhiên hỏi:

- Ta thì sao?

Lôi Bố nói:

- Người rất xấu.

Hắn nói tiếp:

- Nhưng ta thích kẻ xấu, kẻ xấu khá dễ nhìn.

Lão nhân nói:

- Vậy người nhất định rất thích mình.

Lôi Bố nói:

- Ta đương nhiên thích mình, ta là sát nhân cuồng trời sinh có một không hai.

Lúc hắn nói như vậy rất tự hào, giống như đó là một danh hiệu vang dội, một lời khen cao quý.

- Người thật tài giỏi.

Công tử xinh đẹp kia nói:

- Đáng tiếc.

Hắn đột nhiên không nói nữa.

Lôi Bố không nhịn được hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

- Bây giờ ta không nói với người.

Công tử kia hòa nhã nói:

- Đợi sau khi người có thể giết sạch mọi người, ta mới nói cho người biết.

Hắn lại dám nói với Lôi Bố như vậy.

Lôi Bố lại là một sát nhân cuồng ma trời sinh.

Lôi Bố cũng cười.

Hắn cười một cách rất dữ tợn, rất khó coi, nhìn vào chỉ khiến người ta sợ hãi.

- Ta biết các người còn chưa tin ta nói ra thì sẽ làm được.

Cơ mặt Lôi Bố giống một bó mây khô biết cử động, thân hình giống như một gốc cây già, giọng nói lại giống một con quạ đen:

- Đợi ta giết sạch bọn chúng sẽ tìm người tính sổ. Khi đó người hãy giữ lại một hơi, nói cho ta biết rốt cuộc là “đáng tiếc” cái gì, được chứ?

- Được.

Công tử cười vui vẻ, nhưng ẩn đường đột nhiên lóe lên một vết đỏ thẫm:

- Rất tốt.

Thiếu niên xấu hổ kia cũng cười phụ họa:

- Vô cùng tốt.

Lão nhân kia híp mắt lại, sắc mặt giống như lang sói, nụ cười giống như hồ ly, nói:

- Đúng là quá tốt rồi.

Bọn họ đều rất phục tùng công tử xinh đẹp.

Đột nhiên Lôi Bố xuất đao.

Hắn vốn ở bàn bên này, cách cửa lớn do mình đóng lại khoảng chừng mười ba thước, nhưng hắn vừa xuất đao, ánh đao đã đến nơi cửa.

Có một người đang lén đi đến cửa, muốn chạy ra ngoài, nhưng ánh đao quét qua, lập tức đầu mình hai nơi.

Hắn lại giết một người, còn cười nói giống như đập sắt gõ đình:

- Muốn chạy à? Chết càng nhanh thôi.

Sau đó hắn nói:

- Ba mươi hai người.

Hắn còn chưa nói xong, bỗng có một người hét lớn, một người khác rống giận, phân biệt chia làm hai hướng đông, tây chạy như bay.

Nơi ấy có cửa sổ, ngoài cửa sổ đã tối đen.

Mưa sắp rơi, một cơn mưa hoàng hôn thật lớn.

Ánh đao chợt hiện, lại lóe lên.

Lôi Bố vẫn bất động tại chỗ.

Nhưng hai người chia làm hai hướng chạy trốn, một người đột nhiên dừng lại, một vết máu từ vai tới sườn bỗng phun ra, thân hình cũng đứt nghiêng thành hai khúc ngã xuống.

Một người khác vẫn có thể lướt ra ngoài cửa sổ.

Không, thứ thoát ra ngoài cửa sổ chỉ là nửa người trên của hắn.

Chỉ nửa người trên mà thôi, còn nửa người dưới vẫn ở lại trong phòng.

Hắn đã bị Lôi Bố chém làm hai khúc.

Hai người đều như vậy.

Lôi Bố vẫn đứng đó.

Trên tay có đao, lưỡi đao có máu, máu còn mới tinh, còn đang lưu động.

Bên cạnh hắn có trà, giọt máu rơi vào trong ly, trà càng đỏ hơn.

Người của hắn ở đây, đao cũng ở đây, nhưng người chết lại ở phía xa, không một ai trốn thoát.

Thủ đoạn thuốc nổ của hắn mặc dù lợi hại, nhưng vẫn có thể thấy quỹ tích, có động tĩnh, tìm ra cách thức.

Đao pháp của hắn lại hoàn toàn không có đường lối, không thể suy đoán, không vết để tìm, thần quỷ không hay, nhưng lại có thể kinh thiên địa, quỷ thần khiếp.

Đây là một loại “đao pháp khủng bố”.

Sau khi hắn rời khỏi Giang Nam Phích Lịch đường, đã dùng loại “đao pháp kinh khủng này” sáng lập nên Đại Lôi môn.

- Ba mươi.

Hắn nói:

- Chỉ còn lại ba mươi.

Tiếng quát lớn vang lên, mọi người ào ào xuất thủ.

Lần này có hai mươi ba người cùng ra tay.

Bọn họ đã không còn đường lui.

Bọn họ muốn đồng loạt tấn công giết chết Lôi Bố.

Nếu đã không có đường sống, vậy chỉ có cách liều mạng.

Phản kích lần này bao gồm cả Mạnh Tương Lữ và Ngự Thiên Lương.

Lúc này lại nghe một người than thở.

Công tử xinh đẹp nghe tiếng tìm người, trông thấy đó là một người tướng mạo rất bình thường, sắc mặt xanh xao, khẽ than một tiếng giống như đoạn tuyệt dục vọng.

Ánh mắt của người này lại rất tình cảm.

Mặc dù không có thần thái, nhưng lại rất thâm thúy, giống như nơi đó từng có một giấc mộng mỹ lệ, có điều đã phai màu.

Mộng của quá khứ đều sẽ phai màu, đúng không?

Bên cạnh người thở dài này còn có hai người khác, một người cao lớn, một người thanh tú.

Hai người đều ủ rũ cúi đầu, giống như cái xác không hồn.

Ngồi cùng bọn họ còn có một thanh niên anh tuấn, hoạt bát, sáng sủa, giống như chim chóc sáng sớm vừa bay lên đã kiếm được một con sâu mập.

Thanh niên này lại gãi đầu, lại dụi mắt, lại xỉa răng, còn lẩm bẩm gì đó:

- Rơi xuống rồi...

Nhưng lại không hề lưu ý đến chuyện xảy ra bên cạnh.

Ba người bọn họ đều không tham gia đội ngũ tấn công.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 99 – Hoan Nghênh Mọi Người Tới Chia Buồn.

H

ai mười ba người xông tới, giết đến.

Trong số những người này, có không ít hảo hán giang hồ, cao thủ võ lâm, có người còn là chúa tể một phương. Chẳng hạn như có một vị họ Bồ, tên Lạp Cách, vốn là hiệp sĩ của dân tộc Tạng, thường sử dụng dây xích làm roi. Nghe nói dây xích mà hắn sử dụng chính là thứ đã cột hắn trong lao ngục mười ba năm, hiện giờ lại trở thành vũ khí thuận tay của hắn. Một thanh niên khác họ Chu, tên Thăng Xung, vốn là con trai của đại trang chủ Tam Chu trang “Đan Thủ Côn” Chu Bính danh lừng thiên hạ năm xưa, cũng là một tên cường đạo, trộm cướp. Hôm nay mới là ngày đầu tiên hắn đến kinh thành, muốn kiếm chác một phen. Lúc này bọn họ đều đồng loạt tấn công Lô Bồ.

Lô Bồ vừa thấy những người này xông tới, giết tới, vây đánh tới, toàn thân hắn lại biến đổi.

Hắn tỏ ra rất hưng phấn.

Hắn nhảy lên, cũng vọt lên.

Sau đó, hắn vẫn luôn nhảy qua, nhảy tới, nhảy đến chỗ này, lại nhảy đến chỗ kia, còn nhảy tới nhảy lui, nhảy đông nhảy tây.

Nhưng mỗi lần hắn nhảy qua, ánh đao đều lóe lên.

Nơi ánh đao lóe lên, ánh máu liền xuất hiện.

Quý khóc thần gào.

Lúc bắt đầu còn nhìn thấy hắn đang nhảy. Sau đó là người và ánh đao hợp nhất, người nhảy đao cũng nhảy. Đến sau này đã không nhìn thấy hắn nữa, chỉ thấy ánh đao đang nhảy.

Nhảy một cái lại có một chùm sương máu, lại một người ngã xuống.

- Không được, đây không phải là người, là quý...

- Quá khủng bố...

- Đi mau, còn đánh tiếp, nhất định sẽ...

- Tản ra, rút lui, không nên hi sinh nữa...

Máu và mồ hôi, kinh hãi và khủng hoảng, sinh tử đấu tranh và hoảng hốt hỗn chiến...

Cuối cùng, Mạnh Tương Lữ cố gắng “kéo” tất cả những người liều mạng (hiện giờ đều biến thành kẻ chạy trốn) về một góc.

Những người này vẫn đang kinh hoàng, đang khiếp sợ.

Hai mươi ba người bọn họ xông lên, trong phút chốc chỉ còn lại mười hai người lui về.

Chỉ còn lại mười hai người nói được.

Số người này đã bao gồm Ngư cô nương và Mạnh lão bản, cùng với song Ngư huynh đệ.

Đến bây giờ Ngư Hảo Thu còn chưa chết, nàng tin đó không phải do bản lĩnh của mình (trên thực tế, có hai lần nàng gặp phải ánh đao, đều không biết làm sao tránh, làm sao né), mà là do Lôi Bố không giết nàng.

Tại sao không giết nàng?

Nàng luôn sợ chết, bởi vì nàng hưởng thụ sinh mệnh.

Nàng xuất thân không tốt, lúc còn trẻ đã từng tự sát nhưng không thành, sau đó chịu đau khổ, chịu đói nghèo, trái lại khiến cho nàng rất quý trọng sinh mệnh, hiểu được sống là một loại hưởng thụ.

Nhưng hiện giờ, nàng lại cảm giác được một sự uy hiếp còn đáng sợ hơn cái chết.

Cho dù bên cạnh nàng có nhiều người như vậy, nàng còn có sức chiến đấu mạnh như vậy.

Ít nhất bên trận tuyến của nàng còn có mười chín người. Cho dù không tính sáu người không rõ lai lịch và bốn người không liên quan kia, ít nhất bọn họ vẫn có mười chín người.

Nhưng không biết vì sao, nàng vẫn sợ, vẫn kinh.

Sợ.

Sợ sợ sợ sợ...

Đó là tiếng bước chân dồn dập đập đập lên mảnh gỗ, còn xen lẫn tiếng hét thảm chói tai.

Đại khái dưới lầu xảy ra chém giết, đã hoàn toàn kinh động đến người trên lầu.

Người ở trên lầu, phần lớn là khách trọ qua đường, hoặc tới kinh thành buôn bán, nếu không thì là “đám tử muội” đang nghỉ ngơi, ban đêm mới ra ngoài hoạt động. Nếu trừ đi Tiểu Điều Cao Phi, Lôi Nhật, Lôi Nguyệt, Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt, Thiên Hạ Đệ Thất và Văn Tùy Hán đã lên lầu, tổng cộng có hai mươi sáu người.

Lôi Bố tính rất chính xác.

Những người này phát hiện có một tên “cuồng sát” đã đến bên dưới, vốn định đứng ở bên ngoài, trốn tránh, hoặc muốn liên hợp xông xuống lầu. Nhưng không biết vì sao, toàn bộ giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng, đều kêu gào, van xin không ngừng, còn có tiếng giao đấu kịch liệt, hơn nữa không ngừng nghe được tiếng người ngã xuống đất.

Mảnh gỗ rướm máu.

Máu bắt đầu nhỏ xuống dưới lầu.

Một giọt, một giọt, lại một giọt, nhỏ xuống trên áo Ngư cô nương, trên tay Mạnh Tương Lữ, còn có trên mặt Ngư Đầu, Ngư Vĩ.

Ngư cô nương phát hiện song Ngư huynh đệ đều đang run rẩy.

Hai tay nàng khoác lên vai bọn họ, bảo vệ bọn họ.

Thực ra chính nàng cũng sợ hãi.

Ngư Đầu, Ngư Vĩ dựa vào người Ngư Hảo Thu. Giả sử sau trận chiến này bọn họ vẫn còn sống, e rằng cả đời cũng không quên được tình cảnh khủng bố như vậy.

Nhiều người sống như vậy lập tức chết đi, những người còn lại đều cảm nhận được một nỗi ám ảnh còn kinh khủng hơn cả tử vong.

Cảm nhận cái chết còn đáng sợ hơn nhiều so với cái chết.

Chỉ có một người hưng phấn, đó là Lôi Bố.

Hắn quả thật rất kích thích, một kẻ vốn hơi thờ mong manh, uế oải chán nản, hiện giờ lại giống như một đứa trẻ tinh lực dồi dào.

Đối với hắn thì giết người hoàn toàn là chuyện vui.

- Xem ra trên lầu cũng có người đồng đạo.

Lôi Bối nhìn lên sàn gác, cũng không biết tự lẩm bẫm hay là nói với mọi người:

- Hẳn và ta đúng là cùng chung chí hướng.

Ngay lúc này, đột nhiên cửa bị đùng mạnh ra.

Cao thủ hạng nhất Sa Trần trong Lục Phiến Môn đã dẫn theo mười hai tên nha sai và một tiểu tử trẻ tuổi liều mạng xông vào.

Cửa bị phá vỡ.

Mười hai tên sai dịch tinh nhuệ vừa tiến vào, lập tức chia ra canh giữ các nơi, không cho bất cứ kẻ nào chạy ra khỏi tiệm.

Sa Trần xông vào, lập tức nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trong tiệm.

Hắn cũng không khỏi ngây ra.

Hắn là một lão bối khoái kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng tàn sát ác liệt như vậy. Nhiều nhân vật giang hồ như thế, phần lớn đều sinh khí dồi dào, có võ có lực, nhưng lại bị một kẻ gần đất xa trời mặc sức tàn sát.

Chỉ thấy một lão nhân, ngón tay còn lau vết máu trên lưỡi đao, phát ra tiếng “xèo xèo” chói tai, đang nhe hàm răng vàng cười hà hà nhìn hắn, còn nói với hắn:

- Hoan nghênh mọi người tới chia buồn... trong chiến trường giết chóc này, người chết dưới đao của ta sẽ đời đời bất diệt.

Sa Trần nhìn thấy loại người này liền nhức đầu.

Hắn biết loại người này không dễ đối phó.

Loại người này vốn không cho rằng giết người cướp bóc là chuyện tội lỗi, ngược lại cho rằng những hành vi này là để chứng thực sự mạnh mẽ và thành công của mình.

Hắn vừa nghe lập tức đau đầu.

Bởi vì người nói những lời này tất nhiên tự cho mình là thần, cũng xem giết người là một loại nghệ thuật.

Muốn đối phó loại người này không dễ.

Phương pháp hữu hiệu nhất chính là giết chết đối phương.

Nhưng muốn giết loại người này, thông thường cũng phải có thực lực tương đương.

Hắn vừa được Lý Trung Thuận báo án, lập tức dẫn hai mươi tên thân tín chạy tới.

Tám tên còn lại do Khôi Nhĩ suất lĩnh, tử thủ ở bên ngoài Danh Lợi Quyền, quyết không để bất cứ hung đồ nào ung dung ngoài vòng pháp luật.

Nhưng hiện giờ xem ra, hung thủ trước mắt không có ý chạy trốn, không hề có một chút nào.

Hơn nữa đối phương còn ra dấu “mời”.

- Hoan nghênh các người tới.

Lão nhân kia giống như người cực đói nhìn thấy một bàn lớn đầy thức ăn ngon, cao hứng nói:

- Hoan nghênh các người tới cùng chết.

- Thảm án trong Danh Lợi Quyền này, nếu như thiếu người của Lục Phiến Môn, e rằng còn không đủ kinh động, không đủ long trọng, cũng không đủ rung động lòng người.

Giọng điệu của Lô Bố giống như đang ăn mừng:

- May mắn các người đã tới.

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, mưa đã sắp rơi.

Trong tiệm không có đèn, rất tối, cũng rất nặng nề.

Mùi máu tanh rất nồng.

Sa Trần quyết định phải quát lên một tiếng, để nâng cao thanh thế:

- Người đâu, bắt phạm nhân lại, đốt đèn!

Lời còn chưa dứt, ánh sáng chợt lóe lên.

Là ánh đao, không phải ánh đèn.

Ánh nến là màu vàng.

Ánh đao là màu trắng.

Ánh máu là màu đỏ.

Sa Trần chỉ nhìn thấy trắng và đỏ.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đó là tia chớp.

Bên ngoài quả thật đang sấm chớp.

Nhưng chớp cũng có ở bên trong.

Đao đang chớp.

Đao như tia chớp.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 100 – Dây Xích Của Bồ Lạp Cách.

K

hông ai muốn chết.

Nhưng không muốn chết không có nghĩa là sẽ không chết.

Cũng có người muốn chết.

Người muốn chết cũng không khó chết.

Người chỉ cần nhìn thấy ánh đao này, sẽ biết chết dễ dàng như thế nào, sinh tồn khó khăn đến thế nào.

Người không biết, đó là vì chưa từng nhìn qua ánh đao này, chưa từng thấy qua giết chóc sa trường chân chính, chưa từng trải qua tàn sát và chiến đấu thật sự.

Thực ra giết người không hề đẹp.

Chết vốn là một chuyện khủng bố.

Chỉ khi hi sinh oanh liệt vì đại nghĩa, đại nhân, đại lý tưởng, mới sẽ tẩy rửa, thăng hoa, mỹ hóa sự tử vong.

Ánh đao như sét không như sấm.

Sức sát thương của sấm vốn không bằng sét.

Ánh đao như mộng, hiện giờ tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Sa Trần vùng vẫy thở dốc, mới có thể kêu lớn với bên ngoài:

- Mau tới...

Khi đó, mười hai tên sai dịch do hấn dẫn đến đã chết chín người.

Không người nào có thể đỡ được một đao.

Một đao cũng không cản được.

Nhưng Sa Trần vừa gọi được một nửa, đột nhiên lại thay đổi chủ ý. Hấn cảm thấy cho dù Khôi Nhĩ và tám tên phục binh kia đi vào, cũng không thể làm được việc gì.

Hấn hà tất phải tìm người đến hi sinh?

Cho nên hấn lại hô lớn:

- Đi mau! Trở về gọi đại quân đến đây, thông báo cho Tứ Đại Danh Bồ...

Hắn còn chưa nói xong, nhưng hai chuyện xảy ra đã ngăn cản tiếng kêu của hắn.

Thứ nhất, hắn nhìn thấy Khôi Nhĩ đã suất lĩnh tám tên bộ hạ của mình xông vào.

Có lẽ Khôi Nhĩ đã phát hiện không ổn, nhưng với tính tình của Khôi Nhĩ, cùng với giao tình giữa bọn họ, nhất định sẽ không ngồi yên bỏ mặc.

Thứ hai, hắn đã kêu không nổi.

Hắn đã bị một đao cắt đứt cổ họng.

Nhất thời hắn còn chưa chết, nhưng đã đứt hơi.

Cổ họng bị cắt đứt, dĩ nhiên là không có hơi.

Hắn còn đang ùng ục nói chuyện, đó là âm thanh của máu.

Máu mặc dù màu đỏ, nhưng có thể vì hoàng hôn đã dày, đã sâu, có thể vì đã thấy nhiều, đã chảy nhiều, cho nên cũng không chói mắt như vậy.

Nhưng Khôi Nhĩ vẫn nhìn đỏ cả mắt.

Hắn dẫn bộ hạ của mình rút binh khí xông đến.

Hắn luôn luôn hiền hậu, nhưng lần này mệnh lệnh lại là:

- Giết không cần hỏi!

Hắn dẫn tám tên bộ hạ, cùng với mười ba người còn lại trong đội của Sa Trần, cộng thêm Lý Trung Thuận, còn có đám chín người Mạnh Tương Lữ, Ngư Thiên Lương, tổng cộng ba mươi ba người, toàn bộ liều mạng tấn công Lôi Bố.

Đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

Ba mươi ba người.

Bọn họ xông lên rất nhanh.

Bởi vì bọn họ đã không còn đường lui, không liều mạng thì chỉ có chết.

Bọn họ đã không có lựa chọn khác.

Ba mươi ba cái mạng, vì để sống sót, trước tiên phải lấy mạng một người.

Lấy mạng của Lôi Bố.

Thực ra cách đánh này của Lôi Bố rất hiểm có, hiểm thấy, hơn nữa cũng rất không sáng suốt.

Hắn dùng ít đánh nhiều.

Dùng sức một người đối phó với tất cả mọi người, hơn nữa những người này đều đã giết đến đỏ mắt, cùng chung kẻ thù, đồng tâm hiệp lực, muốn mở một đường máu.

Bọn họ muốn giết hãn trước.

Hãn không phải trước tiên phân hóa lòng người, khiến người khác chỉ cầu tự bảo vệ mình, sau đó lần lượt kích phá. Hãn cũng không phải tập kích ám toán khi người khác không đề phòng, hù dọa một bộ phận người, kiềm chế một bộ phận địch nhân, sau đó mới lần lượt thanh trừ, giành được thắng lợi. Không phải.

Phương thức của hãn là dùng một gậy trúc đánh người cả thuyền. Hãn dùng một thanh đao giết người cả nhà, hơn nữa trước tiên còn khiến tất cả mọi người phải đối địch với hãn, nếu không thì chỉ có đường chết.

Hãn chỉ có một mình.

Loại “cách đánh” này, “tình trạng chiến đấu” như vậy, hiển nhiên rất không sáng suốt, còn tự tuyệt đường lui.

Nhưng hãn không quan tâm.

Hãn giống như một kẻ tài cao gan lớn, không, là tự tin đến mức sôi sục, tự đại đến mức trong mắt không người, thậm chí không xem kẻ địch trước mắt là người, giống như đó chỉ là sâu kiến, lão nhân gia hãn không cao hứng thì sẽ một cước đạp chết toàn bộ.

Hãn tự phụ tuyệt đối có thể tiêu diệt tất cả kẻ địch.

Hãn hoành đao, lau đao.

Hãn trừng mắt, hoành mi.

Nhìn vậy, hãn si mê đao.

Xem ra, hãn thích giết người.

Con người nếu muốn có thành tựu, trước tiên nhất định phải chuyên tâm vào một chuyện, làm nó đến mức tốt nhất, cũng xuất sắc nhất, đó mới là bước đầu tiên của thành công.

Nếu dùng chuyện này để luận Lôi Bố, vậy thì thứ mà hãn chuyên chú nhất định là đao của hãn, còn chuyện mà hãn chuyên tâm nhất định là giết người.

Hãn thích đao, hãn thích giết người.

Một kẻ thích dùng đao giết người, thành tựu cao nhất sẽ là gì?

Một sát thủ thành công? Hay là một kẻ cuồng sát trời sinh?

Hắn ở nơi này sẽ tạo ra thành quả gì?

Người chết? Hay là thảm án của Danh Lợi Quyền?

Lần này bọn họ xông tới rất nhanh, nhưng cũng lui lại rất nhanh.

Nhanh đến mức giống như một lần thủy triều lên xuống.

Ba mươi ba người xông trận, lúc lui xuống lại là ba mươi hai người.

Thiếu đi một người.

Nhưng so với mấy lần trước, có thể nói là “hao tổn không nhiều”.

Lần này bọn họ chỉ “mất” một người.

Người này là cao thủ dân tộc Tạng sử dụng xích sắt, Bồ Lạp Cách.

Hắn là người dũng mãnh nhất.

Là dũng sĩ của dân tộc Tạng, hắn đã trải qua mấy trăm lần huyết chiến, giao đấu, đã từng dùng tay không giao chiến với hai mươi bảy người phục kích hắn, cũng từng chịu mười bốn vết thương nhưng vẫn chiến đấu đến cùng. Cho nên gặp phải đại chiến thảm liệt kinh người như vậy, cùng với kẻ địch tàn bạo đáng sợ như vậy, hắn vẫn có thể dũng cảm quên mình, hào hùng liều mạng.

Hắn đi trước tiên, cho nên Lôi Bồ cũng chọn hắn trước tiên.

Tiếc anh hùng trọng anh hùng.

Có lẽ, phương thức “tiết trọng” của Sát Lục Vương Lôi Bồ là chặt đầu hắn xuống.

Một đao chặt đầu.

Đao rất nhanh.

Lôi Bồ dùng một tay nắm lấy tóc sau đầu Bồ Lạp Cách, xách đầu của hắn lên, nhưng thân thể của Bồ Lạp Cách vẫn đang cử động.

Hắn vẫn đang liều mạng, vẫn đang vùng xích sắt tấn công Lôi Bồ.

Lôi Bồ chỉ khẽ xô dịch thân hình vào thời điểm thích hợp, tránh khỏi thế công.

Sau đó hắn hỏi:

- Có đau không?

Hắn hỏi chiếc đầu trên tay.

Chiếc đầu lại đáp:

- Không đau.

Lôi Bố nói:

- Dao của ta quá nhanh, cho nên người còn không thấy đau.

Lần này hăn chỉ giết một người.

Một đao này của hăn chỉ cần chứng thực một chuyện, đó là đao của hăn đã nhanh đến mức khiến cho đối phương không kịp cảm thấy mình đã đứt đầu.

Hăn cũng muốn chứng minh một chuyện, đó là đao của hăn đã nhanh đến mức khiến cho người đứt đầu vẫn có thể đối thoại, nói chuyện.

Chỉ là một câu nói.

Hăn đã chứng minh, đã chứng thực, đao của hăn nhanh.

Nhanh đến mức giết người mà người đó vẫn không biết là mình đã chết.

Hăn rất hài lòng.

Cho nên, khi thân thể không đầu kia còn không biết mình đã bỏ mạng, vẫn tiếp tục công kích lúc sắp chết, một xích lại một xích đánh xuống, hăn chỉ nhẹ nhàng đưa chiếc đầu trong tay lên.

Một tiếng “bộp” vang lên, xích sắt nện vào đầu.

Đầu vỡ, não văng tung tóe.

Lôi Bố để Bố Lạp Cách giết chết chính mình, đánh nát đầu của mình.

Sau đó hăn rất hài lòng sải bước đến trước quây, cầm một cây bút lông dùng để tính sổ sách, còn xé một tờ giấy.

Hăn cần giấy và bút để làm gì?

Chẳng lẽ hăn muốn bỏ xuống đồ đao, lập địa sáng tác?

Hay là muốn tính sổ, với người khác và cả chính hăn?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 101 – Sung Sướng Như Ma Quỷ.

L

ần này tuy hắn chỉ giết một người, nhưng đã đủ chấn nhiếp toàn trường.

Mọi người đều không dám tấn công nữa, chỉ có lui.

Bởi vì mọi người phát hiện, đây không phải là một kẻ địch, mà là một cuồng ma, một kẻ cuồng sát.

Sau mỗi lần giết người, nhìn máu tươi từ lưỡi đao nhỏ xuống, hắn lại có cảm giác phấn chấn và sung sướng như ma quỷ.

Mọi người đều chùn bước, nhất thời không ai dám tiếp tục tấn công.

Nhưng người không giết hắn, hắn lại muốn giết người.

Hắn thích giết người, hắn muốn giết người.

Đây là niềm vui của hắn, cũng là chức trách của hắn.

Càng đáng sợ hơn, hắn vừa giết người vừa nhìn chăm chăm vào Ngự cô nương, dáng vẻ hết sức vui sướng điên cuồng.

Giống như giết ra khoái cảm, giết đến cao trào.

Hắn đột nhiên xông đến ba mươi hai tên địch còn lại đang kinh hồn bạt vía.

Mọi người đều rất sợ hãi, nhưng không ai chịu từ bỏ phản kháng, giống như không ai muốn vứt bỏ tính mạng của mình.

Một tiếng “bộp” vang lên, nơi ánh đao qua, ánh máu chợt hiện.

Lần này, ba mươi hai người không thiếu một ai, ngược lại còn nhiều thêm một người.

Ba mươi ba người.

Sao lại xảy ra chuyện này?

Sao lại nhiều thêm một người?

Đúng là nhiều thêm một “người”, bởi vì trong đó có một người đã đứt làm hai khúc, trở thành “hai” người.

Một người bị chém làm hai khúc, nhưng nhất thời chưa chết, cho nên miễn cưỡng có thể xem là “hai” người.

Ít nhất là hai khúc thân thể vẫn đang hoạt động.

Lần này người trúng đao là Chu Thăng Xung.

Cũng không biết do hắn không kịp tránh đi, hay là Lôi Bố đặc biệt tìm hắn, nhưng một đao của Lôi Bố đã chém hắn từ eo đứt thành hai khúc.

Đao nhanh, đao pháp càng nhanh.

Bởi vì quá nhanh, cho nên Chu Thăng Xung trúng đao, nhất thời vẫn không biết mình đã bị “chém đứt”.

Hạ thân của hắn vẫn đang đi, còn đang tránh đi, nhưng thân trên của hắn lại ngã xuống đất.

Cảnh ngộ của hắn và Bồ Lạp Cách rất tương tự, nhưng hắn lại có bài học của Bồ Lạp Cách.

Bồ Lạp Cách đứt đầu, nhưng vẫn cho rằng mình còn sống.

Chẳng lẽ chính hắn cũng...

Đột nhiên Lôi Bố đỡ lấy hắn, đưa cho hắn một tờ giấy, một cây bút.

- Muốn chứng minh người còn sống hay không à?

Lôi Bố cười như ma quỷ, thúc giục hắn:

- Viết mấy chữ đi, nếu như người có thể viết đến chữ thứ mười ba, đương nhiên là còn sống.

Mực nước trên ngòi bút chưa khô.

Chu Thăng Xung cũng muốn chứng thực mình chưa chết.

Hắn dùng sức nắm lấy bút, đang muốn viết chữ...

Nhưng cảm giác liền ập tới.

Cảm giác đau rất đáng sợ, cảm giác đau đến mức khiến người ta hư thoát càng đáng sợ, nhưng cảm giác đau đến mức khiến người ta chỉ mong sao hư thoát chết đi, vậy thì càng kinh khủng.

Nhưng Chu Thăng Xung vẫn muốn sống tiếp.

Hắn từ xa vào kinh, là vì muốn tìm lại bảo tàng lúc cha hắn thành lập Tam Chu trang, hiện nay vừa mới xuất sư, hắn làm sao có thể chết ở đây...

Hắn liều mạng viết chữ, cố gắng tập trung thần trí.

Cuối cùng đã viết một chữ “sống”.

“Sống” là hi vọng của hắn, tất cả của hắn.

Người ta nói hữu tình mặc dù quan trọng, ái tình càng giá trị, nhưng nếu vì tự do, hai thứ đó đều có thể vứt bỏ, có thể thấy tự do quan trọng thế nào.

Nhưng nếu không có sinh mệnh, “tự do” lại có ý nghĩa gì?

Nhất định phải “sống” tiếp.

Hắn vốn định một hơi viết mười ba chữ “sống”, đáng tiếc viết đến chữ thứ nhất thì đã khí suy kiệt lực, giống như lục phủ ngũ tạng đều trống không, chảy ra, trút sạch.

Chữ sau đó, nét bút càng đơn giản.

Hắn lại viết chữ “không”.

Sau đó hắn chỉ có thể thu bút hất lên, viết một chữ “được”.

“Sống không được”.

“Sống không được” chính là chết, cho nên hắn chết.

Chết rất thảm, thân đứt làm hai, máu chảy đầy đất, ruột gan trút ra, nhưng nhất thời vẫn chưa tắt thở.

Chu Thăng Xung sống không được.

Những người khác vẫn đang sống lại “chịu không nổi”.

Còn lại ba mươi một người, ba mươi một con chim sợ cành cong.

Lôi Bố hoành đao đứng trên bàn, chùi đao liếm máu.

- Hôm nay thật đã ghiền.

Toàn thân Lôi Bố phát ra một loại thần thái như ma quỷ:

- Ta muốn huyết tẩy Danh Lợi Quyển.

Sau đó hắn nói với Ngư cô nương:

- Ta ít nhất còn phải giết bốn mươi bốn người, mới đến phiên lão tử chơi đùa với ngươi. Ngươi không cần gấp, nhất định phải chờ đến lúc đó.

Ngư Thiên Lương nghe được liền lạnh mắt, lạnh mặt, cũng lạnh tâm, nhưng trong lòng lại dâng lên một điểm nghi ngờ, dần dần khoách triển thành một nghi vấn.

Bốn mươi bốn người?

Nơi này chẳng phải chỉ còn lại ba mươi một người sao? Ở đâu ra bốn mươi bốn, cộng thêm mình là bốn mươi lăm người?

Lão cuồng ma này giết đến váng đầu, tính sai rồi sao?

Thực ra không chỉ có Ngư cô nương nghĩ như thế, Mạnh Tương Lữ và rất nhiều người ở đây đều nảy sinh nghi hoặc như vậy.

Nhưng cho dù bọn họ có nghi hoặc, có cảnh giác, cũng không thể thay đổi được thảm án xảy ra, cùng với sự thật đổ máu.

Đôi lúc, một số người có thể kịp thời phát giác nguy hiểm xảy ra, cảm giác được nguy cơ đang đến, nhưng cũng không hữu dụng. Giống như xe ngựa lao đến quá nhanh, sắp rơi xuống vách núi; hay như lửa lớn ngút trời, người lại bị vây trong lầu cao; hoặc là giặc cướp cầm binh khí xông vào nhà, người ngoại trừ biết được tình hình không ổn, còn có thể làm gì?

Có lúc cũng chỉ đành chờ chết, chờ sự tình xảy ra.

Nếu như vậy, không bằng hoàn toàn chẳng hay biết gì, còn bớt đau khổ giày vò hơn.

Thứ có thể thay đổi kết quả, có lẽ chỉ có vận mệnh, ý trời.

Khi kẻ địch quá mạnh mà mình lại quá yếu, ngoại trừ nhẫn nhục chịu đựng, còn có thể làm gì?

Cho nên mình nhất định phải đủ mạnh, đủ lớn, đủ lớn mạnh, để ứng phó bất kỳ biến hóa đả kích nào.

Nhưng khi trở nên đủ mạnh, con người lại thích đi giết những thứ nhỏ yếu hơn mình.

Do đó, đấu tranh không ngừng, cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua, đã trở thành luật lệ sinh tồn.

Luật lệ đáng buồn, thứ tạo ra đương nhiên là kết quả bi kịch.

Lôi Bố vừa nói xong liền xuất đao.

Bên ngoài sắc trời biến đổi, gió mây cuồn cuộn, mưa bão sắp đến.

Ánh đao đầy lâu, chợt lóe rồi tan.

Lần này là ai chết? Ai trúng đao?

Còn lại ba mươi một người, người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, vẫn còn sống, không ai bị gì.

Ít nhất trong nháy mắt này, không ai chết cả, vẫn còn sống.

Mọi người lập tức xem kỹ mình, xem mình rốt cuộc có phải giống như Bồ Lạp Cách và Chu Thăng Xung, đứt thành mấy đoạn mà vẫn hoàn toàn không phát giác.

Khi phát hiện mình không sao, bọn họ lập tức thở phào nhẹ nhõm, lại quan sát người khác, xem đối phương có phải đã trúng đao mà không biết hay

không.

Một đám nhân vật võ lâm, hảo thủ giang hồ, chỉ đối diện với một kẻ địch cầm đao, nhưng vẫn sợ sệt như vậy, hoảng loạn như vậy, kinh hãi như vậy, đúng là một chuyện thảm hại, xấu hổ.

Gặp phải kẻ địch như Sát Lục Vương, bọn họ còn chưa sợ đến mức quỳ xuống van xin, đã xem như có chút can đảm, có dũng khí tương đối rồi.

Đao của Lô Bố, đủ để giết chết dũng khí của bất cứ người nào.

Một tiếng kêu thảm bỗng vang lên.

Tiếng kêu thảm nối tiếp nhau, liên miên không dứt.

Không ở trong phòng, mà ở ngoài phòng.

Tường gỗ giống như đậu hủ bị cắt ra, tạo thành một khe hở dài khoảng bảy đến chín thước, gió mưa từ khe hở này thổi ngược vào.

Mưa máu văng tung tóe.

Người ở bên ngoài vốn cách một vách tường, đột nhiên trúng đao, kêu gào đột tử.

Một lần giết ba người, một đao ba mạng.

Lô Bố không chỉ giết người trong nhà, mà còn giết người ngoài tiệm.

Trong trong ngoài ngoài đều là người chết.

Xem ra tai nạn của Danh Lợi Quyển vẫn chưa chấm dứt.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 102 – Truyền Thuyết Bất Tử.

D

ười lâu giết chóc khổ chiến, trên lâu cũng kỳ dị tàn khốc.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa giết chết đệ đệ của mình là Văn Tùy Hán, một cước đá nửa người trên của đối phương xuống lầu, sau đó cúi đầu, giống như đang bị thương, cũng giống như đang trầm tư.

“Tách tách tách tách...”

Máu đang nhỏ xuống, càng lúc càng nhiều, tạo thành một vũng máu nửa lỏng nửa rắn.

Máu từ trên nóc nhà nhỏ xuống, có mấy giọt còn nhỏ lên người Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt mặc y phục màu đỏ, máu nhỏ lên y phục của hắn, chỉ làm đỏ hơn một chút, cũng không quá nổi bật.

Nhưng cũng có mấy giọt máu nhỏ lên mặt, lên má, lên trán... nhìn thấy mà sợ hãi.

Bởi vì y phục trên người hắn màu đỏ, cộng thêm máu trên mặt, trên cổ, trên trán, khiến người không biết nội tình còn tưởng rằng hắn bị thương rất nặng, đến mức ngay cả y phục trên người cũng nhuộm đỏ.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt không cử động, cũng không đi chỗ khác.

Trong lòng hắn chỉ nguyên rủa: “Trời ạ! Sao hôm nay lại mặc y phục màu đỏ!”

Công tử từng dùng thuật số tuyệt diệu tính cho hắn, màu đỏ bất lợi với hắn, chữ “cửu” cũng chẳng lành với hắn.

Vừa lúc đây là phòng số “mười chín”.

Vừa khéo hôm nay hắn mặc áo đỏ.

Hôm nay hắn mặc áo đỏ quần đỏ, thực ra đều vì Diệp Lão Tứ đáng chết kia. Vô Tình giúp hắn tính ra bất lợi đỏ và bất hợp “cửu”, bình thường hắn để ý, cũng phát hiện đúng là như vậy. Chẳng hạn như có một lần hắn mặc áo đỏ, lại vô cớ bị một nữ nhân tát cho một cái. Một lần công phá đảng cướp, bên

này mới kéo con điều màu đỏ của đối phương xuống, bên kia lại bị dây điều cắt đứt tay, sau đó cả tay sưng lên như móng heo, mới biết dây này làm bằng thủy tinh, hơn nữa còn bôi độc của Đường môn. May mắn công tử có phương pháp giải độc, nếu không cái tay kia xem như phế rồi.

Số lượng bất lợi “chín” cũng linh nghiệm như vậy.

Có lần hãn ở phòng chữ “cửu”, mới ngủ một trận, lại bị rận cắn đến mức cả người vừa ngứa vừa sưng. Sau đó phát hiện con rận còn đẻ trứng trên da lông hãn, khiến cho hãn ngứa đủ chín ngày, mới hoàn toàn tiêu trừ được. Một lần theo công tử phá án, gặp phải cường đạo “Cửu Đại Quỷ”, thiếu chút nữa đã mất mạng đương trường.

Ngay cả đánh bạc, gặp phải chín hoặc ba viên ba điểm, hãn cũng thất bại, toàn quân bị diệt.

Có thể thấy hôm nay hãn mặc áo đỏ là cố ý.

Cố ý đấu đá với Diệp Cáo.

Bởi vì hôm trước Diệp Lão Tứ cười hãn không dám mặc áo đỏ, hãn cũng trả đũa Diệp Cáo không dám mặc áo vàng, bởi vì công tử cũng tính mạng của Diệp Cáo là bất lợi ngũ, không hợp vàng.

Do đó hai người đánh cuộc, không tin tà ma, ngày mai (tức hôm nay) theo công tử “làm đại sự”, một người mặc áo vàng, một người mặc áo đỏ, xem ai không đủ gan, sau này thấy đối phương thì phải cúi người gọi ba tiếng “cha nuôi”.

Vụ đánh cuộc này khiến cho Trần Nhật Nguyệt hôm nay mặc áo đỏ, còn Diệp Cáo cũng mặc áo vàng.

Theo như tình huống trước mắt, quả thật là bất lợi, hơn nữa còn vô cùng bất lợi.

Lỡ may xử lý không tốt, còn có họa sát thân.

Bởi vì bọn họ đã gặp phải một ác ma.

Một cuồng ma ngay cả em ruột của mình cũng giết không chùn tay, không hề mềm lòng, khiến người ta không rét mà run.

Hiện giờ ác ma này giống như đang suy nghĩ, lại giống như đang lắng nghe.

Hãn đang suy nghĩ gì? Hãn đang nghe cái gì?

Nghe đến đây, hắc đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt máu cười âm hiểm kỳ dị.

- Thật tốt.

Hắc nói:

- Dưới lầu cũng như vậy, đã biến thành một lò sát sinh máu thịt.

Sau đó con mắt duy nhất của hắc lóe lên ánh sáng lạnh, nói:

- Người còn đến gần, ta sẽ giết hắc!

Hắc nói với Diệp Cáo.

Sau khi Thiết Kiếm Diệp Cáo vất vả tránh khỏi hai con “điểm điểm trùng” của Văn Tùy Hán, đã ngã một cái thật đau. Lúc hắc đứng dậy, Phú Quý Sát Nhân Vương đã biến thành hai khúc.

Lúc này hắc thấy Trần Nhật Nguyệt vẫn bất động, biết không thích hợp, muốn lặng lẽ đến gần, cứu A Tam đi rồi tính sau.

Nhưng lại bị Thiên Hạ Đệ Thất phát hiện.

Diệp Cáo cười ha hả nói:

- Người muốn giết hắc? Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, người cứ giết hắc đi. Ta và hắc trước giờ bất hòa, ta rất ghét hắc, người sớm làm thịt hắc thì càng tốt.

Hắc vừa nói vừa cầm thiết kiếm, thử thăm dò đi về phía trước một bước nhỏ.

Thiên Hạ Đệ Thất giống như muốn nói chuyện, nhưng thử Diệp Cáo nghe được lại là tiếng “tách tách tách tách tách”.

Đây là âm thanh gì?

Hoàng hôn bên ngoài như bàn tay đen, lật mây bao trùm xuống.

Mặc dù ngôi nhà đã bị lật lên hơn nửa trong trận chiến, nhưng ánh sáng trong nhà vẫn rất ảm đạm.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn ở trước giường.

Trước giường là sâu trong bóng tối.

Diệp Cáo nhất thời không nhìn rõ, cũng không phân biệt được đó là âm thanh gì, nhưng khẳng định là vang lên từ chỗ Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắc chỉ biết người đứng trước mặt mình, giống như là ma thần bất tử trong truyền thuyết.

Lúc này bên cạnh hắn không có công tử Vô Tình.

Khi hắn đối địch với người khác, phần lớn đều có Vô Tình ở sau chống đỡ, hoặc chỉ điểm, gợi ý, dạy bảo.

Hiện nay, chiến hữu duy nhất của hắn, chẳng những là người không hợp với hắn nhất, mà còn là người không biết hiểu ngầm nhất trong bốn đồng môn, đồng thời cũng giống như đã mất đi phản ứng nhanh nhạy vốn có, không ổn chút nào.

Rốt cuộc tại sao lại như thế? Hiện giờ hắn vẫn không hiểu.

Lúc này hắn không có biện pháp, chỉ đành liều một phen.

Thật ra trong bốn kiếm đồng một đao đồng, tuổi tác của hắn là lớn nhất, nhưng cũng là người nhát gan nhất.

Hắn không giống Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt sợ vất vả, còn hắn không sợ.

Hắn không giống Lâm Yêu Đức.

Lâm Yêu Đức không thích chính diện xung đột với người khác, còn hắn không sợ.

Hắn cũng không giống Hà Phạm.

Hà Phạm sợ những thứ tà môn, còn hắn không sợ chút nào.

Hắn càng không giống Bạch Khả Nhi.

Bạch Khả Nhi sợ bẩn sợ hôi, còn hắn không sợ những thứ đó.

Nhưng trong bốn kiếm một đao đồng, hắn lại được công nhận là kẻ nhát gan nhất.

Cho dù ngoại hình của hắn dữ tợn nhất, hung ác nhất, cũng hùng tráng nhất, nhưng vẫn không thể thay đổi cách nhìn của người khác.

Ngay cả Vô Tình cũng thấy như vậy.

Đó là vì hắn nói chuyện bàn chuyện, phần lớn đều không có ý kiến của mình, thích cóp đông nhặt tây.

Khi gặp phải vấn đề, khó khăn, hắn thường không chịu lập tức đối diện, mà tìm cách trốn tránh, đến lúc phải chịu trách nhiệm, hắn lại thường đùn đẩy, từ bỏ.

Cho nên, ngoại hình của hắn khá hung dữ, nhưng trên thực tế lại là một người khá mềm lòng lương thiện.

Xét về gan dạ dũng cảm, hãn không rắn rỏi như Bạch Khả Nhi, không sắc bén như Trần Nhật Nguyệt, không phóng khoáng như Lâm Yêu Đức, cũng không kiên định như Hà Phạm.

Vì vậy trong số thân tín bên cạnh công tử, hãn thường bị xem là một kẻ khá nhát gan.

Hãn rất không phục chuyện này.

Hôm nay, đối diện với một bất tử nhân ma, sát nhân cuồng ma, khủng bố cuồng ma như vậy, hãn thật sự rất muốn thử một lần thực lực của mình...

Chỉ cần chiến thắng, chế ngự đối phương, giết chết cuồng ma này, hãn sẽ danh thành thiên hạ, nổi tiếng giang hồ.

Xem còn ai dám nói ta hèn nhát!

Nhưng kẻ này rốt cuộc bị thương nặng đến đâu? Võ công rốt cuộc cao đến đâu? Hãn còn có đòn sát thủ gì? Hiện giờ sức chiến đấu của A Tam thế nào rồi? Tất cả hãn đều không biết...

Trận chiến này liệu có cơ hội thắng không?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 103 – Mưa....

B

ời vì không nắm chắc, cho nên hấn lại hoành kiếm nơi ngực, bước một bước để thăm dò.

Chỉ một bước nhỏ.

Một bước này tiến tới, trước tiên còn dùng lời nói che giấu:

- Ta biết người đã bị thương nặng... người đã chảy máu quá nhiều... người đã là nỗ mạnh hết đà rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không phản ứng.

Đó là tiếng máu từ chỗ cao nhỏ xuống, “bộp bộp bộp bộp bộp”, nhỏ vào trên người Trần Nhật Nguyệt, nhưng tiếng tách tách tách tách... khe khẽ lại đến từ chỗ Thiên Hạ Đệ Thất.

Vậy khẳng định không phải là tiếng máu từ thân thể bị đứt của Cao Phi nhỏ xuống.

Tiếng “tách tách tách tách” nhỏ bé kia vẫn thấp thoáng vang lên, khiến Diệp Cáo lầm tưởng trời bắt đầu mưa.

“Lầm tưởng” là vì hấn biết rõ không phải.

Bởi vì hấn đang đứng dưới lỗ hổng lớn của nóc nhà, nếu như mưa rơi xuống, hấn nhất định sẽ cảm giác được trước tiên.

Sau khi hấn nói xong câu này sau, phản ứng đầu tiên là trời.

Một tiếng “đùng” vang lên, rầm bịch xé rách trời cao.

Bầu trời sáng lên, trong phòng cũng sáng lên.

Chỉ sáng lên, như vậy là đủ rồi.

Ánh mắt Diệp Cáo luôn rất sắc bén. Vô Tình dạy hấn ám khí, trước tiên là rèn luyện nhãn đạo, thị lực của hấn cũng huấn luyện đến mức tốt nhất.

Trong khoảnh khắc này, hấn đã nhìn thấy Thiên Hạ Đệ Thất đứng trước giường, cả người đều là máu.

Mắt trái của Thiên Hạ Đệ Thất có một lỗ thủng, máu không ngừng chảy đến mũi hấn, nhưng sống mũi của hấn cũng đã biến thành một lỗ máu, thế là

máu lại tích tụ ở đó, cho đến khi đầy ắp mới tràn ra, chảy xuống dưới môi. Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất có lẽ muốn nói chuyện, muốn lên tiếng, cho nên khóe miệng của hắn giật giật, nhưng lại nói không ra. Máu vẫn không ngừng chảy xuống, có giọt nhỏ vào trên vai, trên áo, y phục của hắn đã sớm bị huyết tương kết thành những vệt cứng. Có giọt rơi thẳng xuống đất, lại chảy thành một dòng nước nhỏ, vừa gia tăng vừa ngưng kết. Tiếng “tách tách tách tách tách” kia chính là tiếng máu chảy xuống.

Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất không giống người, mà giống như một cuồng ma, chết rồi sống lại, cả người đầy máu.

Nếu như hắn giống người, cũng chỉ là một kẻ không hồn, một người máu.

Diệp Cáo mượn ánh chớp thoáng nhìn, lập tức kinh hãi.

Trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy một kẻ đáng sợ thế lương như vậy, mà kẻ này lại chưa chết, vẫn còn sống, còn chiến đấu.

Có lẽ, cho dù không chết cũng chỉ còn lại một hơi.

Hắn bị hình tượng hung ác của đối phương dọa cho lùi lại hai bước.

Thật vất vả mới đến gần được hai bước nhỏ, nhưng lại bị lần này “triệt tiêu”.

Có điều hắn lại lập tức vui mừng.

Đối phương bị thương nặng như vậy, hơn nữa còn nhỏ máu thành tiếng, mình còn sợ không đánh nổi hắn sao?

Còn sợ cái gì?

Đúng thế, hùng tâm của hắn nổi dậy, đấu chí bùng lên.

- A Tam, tên này không xong rồi!

Diệp Cáo kêu lên:

- Heo một gan, heo tiểu đệ, trâu ba phổi, trâu lão huynh!

Lúc này hắn đột nhiên kêu lên những từ heo chó trâu ngựa, thoát nghe giống như đang nói nhảm, giống như sốt ruột mất đi khống chế, hoàn toàn không có ý nghĩa, nhưng thực ra không phải.

Lời hắn nói đương nhiên là ám hiệu.

Ám hiệu này là “nói” với Trần Nhật Nguyệt.

“Heo một gan” nghĩa là hắn muốn phát động công kích.

“Heo tiểu đệ” nghĩa là người nhất định phải phối hợp.

“Trâu ba phối” nghĩa là ta chủ công, người yểm hộ.

“Trâu lão huynh” nghĩa là ta vừa lui, người hãy dùng ám khí đánh hấn.

Xem ra lúc này chiến chí của Diệp Cáo đang mạnh, muốn lập chiến công.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt lại không lập tức trả lời hấn.

Điều này khiến cho Diệp Cáo lại nảy sinh nghi ngờ, đấu chí khựng lại.

A Tam đang giở trò quỷ gì?

Hấn muốn đi tới, nhưng bỗng ngừng lại, bởi vì hấn phát hiện cả người Thiên Hạ Độ Thất đã lắc lư lay động, lão đảo muốn ngã.

Hấn đã xem qua vết thương của Thiên Hạ Độ Thất, nếu là người bình thường thì đã sớm chết tám lần rồi. Cho dù là cao thủ nội lực thâm hậu, e rằng không chết cũng chỉ còn lại nửa hơi.

Thiên Hạ Độ Thất có thể cầm cự được đến bây giờ, còn có thể phản công, phản kích, trước tiên đả thương Ôn Tập Nhân, sau đó giết chết Văn Tùy Hán, chẳng những hiểm thấy mà còn khó bề tưởng tượng.

Nhưng người dù sao vẫn là người, là người thì sẽ chết.

Nghĩ đến đây, dũng khí của Diệp Cáo lại dâng lên.

Bất kể A Tam có hành động được hay không, hấn nhất định phải diễn một vở kịch thật hay, để cho công tử xem, để cho đồng môn xem thử, “Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo hấn là một đại nhân vật đội trời đạp đất, có thể gánh có thể vác.

Tay hấn cầm thiết kiếm rất chặt.

Lòng hấn muốn giết Thiên Hạ Độ Thất rất kiên định.

Hấn cũng muốn đi xem Cao Phi vẫn đang treo trên xà nhà chờ cứu chữa, trong lòng rất nóng nảy.

Hấn muốn đối phó với cuồng ma đang ở chỗ tối trong phòng, đấu chí đang thiêu đốt hấn như sóng cả cuộn trào, dũng khí đang vô vập hấn nhấp nhô bất định, rất khẩn trương.

Hấn muốn giết Thiên Hạ Độ Thất, vì dân trừ hại.

Hấn nhớ lại lúc trước khi Truy Mệnh dạy hấn khinh công, dưới huấn luyện nghiêm khắc, hấn học được cơ sở vọt lên trong chớp mắt, Truy Mệnh đã bảo hấn từ một nhánh cây nhảy sang một thân cây khác.

Hai cây cách nhau một khoảng khá lớn.

Diệp Cáo sợ, không dám nhảy.

Truy Mệnh nói với hắn:

- Nhảy!

Diệp Cáo lắc đầu.

Truy Mệnh thúc giục:

- Đừng sợ, nhảy đi!

Diệp Cáo vẫn sợ.

Truy Mệnh khích lệ vỗ vai hắn:

- Sợ cũng phải nhảy, chỉ cần tập trung nhảy thì sẽ không sợ.

Diệp Cáo nghe vậy lại càng sợ.

- Được, không nhảy, chúng ta chỉ ôn lại bộ pháp, luyện tập như trước.

Truy Mệnh đành phải nói:

- Người nhắm mắt lại đi!

Lúc này Diệp Cáo mới nhẹ nhõm một chút, theo lời nhắm nghiền hai mắt lại.

Truy Mệnh lại nói:

- Người hãy hít thở sâu một hơi!

Diệp Cáo hít hơi, lại thả lỏng một chút.

Truy Mệnh ôn hòa phân phó:

- Người hãy nâng cao thân thể đến tình trạng chuẩn bị thi triển khinh công.

Diệp Cáo cảm thấy mình làm không tệ.

Truy Mệnh đột nhiên quát một tiếng:

- Nhảy!

Sau đó một tay đẩy hắn ra ngoài.

Lúc đó hắn sợ đến mức ba hồn nhảy đi bảy phách, trong lục thần (tim, phổi, gan, thận, lách, mật) ít nhất có năm thần rười không nơi nương tựa.

May mắn là vẫn nhảy qua, không sao, bình an.

Sau đó Truy Mệnh nói với hắn:

- Thay vì sợ hãi, khẩn trương, không bằng buông lỏng, bình khí, tận tâm tận lực làm một phen, nhảy một lần.

Ngay tối nay, hắn lại gặp phải tình cảnh như vậy.

Kinh nghiệm thực chiến của ba kiếm một đao đồng quả thật không nhiều, đó là do “chủ nhân” Vô Tình của bọn họ thực lực quá mạnh, trước giờ Vô Tình luôn yêu thương bọn họ, chăm sóc bọn họ khi còn nhỏ, không đành để bọn họ mạo hiểm, cho nên rất ít khi bọn họ phải động võ giải quyết vấn đề. Nhất là khi gặp phải cao thủ hàng đầu, đều do Vô Tình một tay gánh vác. Còn gặp phải loại cao thủ cuồng ma như Thiên Hạ Đệ Thất, vẫn xem như cực ít, hiếm thấy.

Nhưng Diệp Cáo không có cách nào, hẳn phải kiên trì đối diện.

Trận chiến hôm nay, có phải giống như lúc Truy Mệnh dạy hẳn khinh công, nhắm mắt lại, lấy can đảm, ra sức nhảy (tấn công) là có thể thành công?

Hẳn cần phải tự mình giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, lập một đại công.

Hắn đang muốn phát động công kích, chợt thấy trước giường càng tối càng mờ, một vệt sáng thăm thẳm màu xanh lá đột nhiên lóe lên.

Đó là con mắt duy nhất của Thiên Hạ Đệ Thất.

Ánh sáng xanh lá này rất sắc bén, lại khiến cho Diệp Cáo sợ đến lạnh người.

Chẳng lẽ đối phương đã khôi phục sức chiến đấu?

Hắn rất muốn bắt giữ Thiên Hạ Đệ Thất, để không phụ sự ủy thác của công tử.

Tuy nhiên, chuyện này và nhắm mắt lại, hít thở sâu, nhảy một cái, mặc dù đều là một mất một còn, nhưng dường như vẫn có điểm khác biệt.

Sau đó hẳn cũng từng hỏi Truy Mệnh:

- Có phải bất cứ chuyện gì, chỉ cần có dũng khí là có thể làm được?

- Không phải.

Câu trả lời của Truy Mệnh là:

- Chỉ có dũng khí, không có trí tuệ, đó cái dũng của thất phu. Chỉ có dũng khí, không có thực lực, đó là cái dũng của tự cao. Chỉ có dũng khí, không có hiệp nghĩa, đó là cái dũng của hung tàn. Thà rằng không dũng, ít nhất không đến nỗi hại mình hại người.

Hắn muốn bắt giữ Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng có phải không đủ trí tuệ?

Hắn muốn giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng có phải không đủ thực lực?

Hắn muốn diệt trừ mối họa Thiên Hạ Đệ Thất này, chỉ không biết hiệp nghĩa có thể thắng được hung tàn, bổ khoái có trị được đại ác hay không?

Lỡ may không trị được, lại bị phản kích, vậy thì nguy rồi.

Đây không phải là nhắm mắt lại, hít một hơi, dùng sức nhảy một cái là có thể thành công.

Hắn muốn hỏi ý của Trần Nhật Nguyệt.

Thừa lúc Thiên Hạ Đệ Thất trọng thương hấp hối, chỉ cần mình không tới gần hắn, co chân bỏ chạy, có lẽ hắn sẽ không đuổi kịp.

Mình còn chưa thành niên, cho dù đánh không lại bỏ chạy, đối thủ lại là cường ma như Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không xem là quá mất mặt.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt lại không trả lời, vô thanh vô tức, cũng không nhúc nhích.

Không biết trong hồ lô của Trần Nhật Nguyệt bán thuốc gì?

Hắn càng nghĩ càng giận, cũng càng nghĩ càng sợ.

Dường như tiếng máu chảy càng lớn, càng dày đặc.

Không, đó là mưa.

Mưa...

Nước mưa từ lỗ hổng trên nóc nhà rơi xuống như trút nước.

Diệp Cáo ngẩng mặt lên, trong nháy mắt cả người đều ướt.

Nước mưa rất lạnh.

Lạnh khiến hắn càng tỉnh, cũng càng khẩn trương.

Trong một khách sạn rách nát, hắn đối diện với một sát nhân cường ma thân bị trọng thương...

Còn có một đồng liêu sinh tử chưa biết, không nói tiếng nào.

Cùng với một vị tiền bối vẫn đang chảy máu, treo trên xà nhà.

Dưới lầu hình như cũng có chém giết, chiến đấu say sưa, hơn nữa còn kịch liệt.

Hắn giơ ngang thiết kiếm, trong lòng cẩn thận.

Muốn giết địch, trước tiên phải đảm bảo bình an.

Hắn tuổi còn nhỏ, chí khí lại lớn.

Kẻ địch có thể khiến cho hắn nhất chiến danh thành, hoặc là nhất chiến bại vong, đang ở đối diện với hắn, trong bóng tối, giữa cơn mưa, trước tấm

màn.

Hắn phải đối diện.

Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu.

Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu.

Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa.

Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa.

Máu và mưa.

Đứa trẻ và cuồng ma.

Kiểm và gan.

Thắng và bại.

Chết hay sống?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 104 – Còn....

B

a người bỏ mạng.

Lúc này những người liều mạng trong nhà mới phát hiện bên ngoài đã mưa. Viện binh đã tới.

Người tới là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, y tới từ cửa tiệm Hán Đường Gia Tư.

Cửa tiệm Hán Đường Gia Tư ở cách vách Danh Lợi Quyền, đây là nguyên nhân bọn họ tới cứu viện khá nhanh, mặc dù vẫn không nhanh hơn đội ngũ Lục Phiến Môn của Khôi Nhĩ và Sa Trần.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Những bổ khoái, bổ đầu như Sa Trần, Khôi Nhĩ, Lão Ô, Đối Thần, Thác Quỷ, Lâm Cầm Giáp, hoàn toàn chịu sự quản lý của Gia Cát tiên sinh, hơn nữa nghe theo sự điều động của Tứ Đại Danh Bổ Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, nghiêm chỉnh huấn luyện, hành động thần tốc. Dù ở triều đình bè đảng cấu kết, quyền thần nắm quyền, những người này vẫn có thể gạt đục khơi trong, duy trì trị an cho bình dân, chủ trì công đạo cho bách tính, mạnh mẽ đả kích tội ác, nhanh chóng dập tắt tội phạm. Phần lớn pháp luật của kinh thành được duy trì, hoàn toàn là nhờ những người này nỗ lực liều mạng, đương nhiên rất hiếm có.

Bởi vì Lý Trung Thuận đi báo quan, cho nên Sa Trần, Khôi Nhĩ lập tức dẫn binh chạy tới.

Mặc dù không có lợi ích, hơn nữa quả thật giống như đi tìm cái chết, nhưng trên đời dù sao vẫn có hai chữ “đạo nghĩa”.

Cửa tiệm Hán Đường Gia Tư bên cạnh là phạm vi thế lực của hai đảng Phát Mộng, người chủ sự là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu. Nghe người ta báo trong Danh Lợi Quyền tiếng la giết chóc trời, gào khóc không ngừng, tình hình rất không ổn, y lập tức mượn người của Hai đảng Phát Mộng, cùng với “Phá Sơn Dao Khách” Ngân Thịnh Tuyết chạy đến cứu viện.

Bọn họ vừa mới bố trí người bên ngoài Danh Lợi Quyển, còn chưa ổn định, đã bị Lô Bố phát giác, một đao ba mạng...

Ba đồng bạn đã chết, còn lại đều kinh tâm, kinh hãi.

Lô Bố cười hà hà.

Hắn dựng thẳng vai, nhú mào, cả người đầy tinh lực, cười nói:

- Càng nhiều người đến càng tốt... người chết càng nhiều, sự tình càng lớn, lại hợp ý ta...

Không ai nhìn ra vừa rồi hắn còn là một lão già chán nản, ủ rũ, dung tục, mạng không còn dài.

Hiện giờ hắn lại giống như có tinh lực vô tận.

Loại người như hắn, giống như nhìn thấy người khác chảy máu, hắn sẽ lập tức toàn thân đầy máu; giống như nhìn thấy người khác kêu gào tử vong, hắn sẽ tinh thần phấn chấn, đại triển thần uy.

Một người như vậy, thật sự là một ác ma nuốt đến tận xương, ăn tủy biết mùi, xem sự thống khổ của người khác là niềm vui của mình.

Hắn cho rằng là vui, còn cho rằng là vinh.

Ngay lúc này, trong cuồng phong bạo vũ bên ngoài, chợt nghe một tiếng kêu yếu ớt, tuy nhỏ nhưng vẫn có thể thấp thoáng nghe được.

“Ừc ừc ừc ừc... cục cục cục cục cục cục...”

Đó là âm thanh gì? Sao lại khiến người ta sởn tóc gáy như vậy. Giống một người chết lật mình ngồi dậy, cắn vào đầu gối của mình, từ xương đùi gặm lên.

Đó là âm thanh của người, tiếng vang của một người nói chuyện từ miệng.

Người nói chuyện sao lại kỳ quái khó nghe, giống như tiếng dòi bọ bu lấy thi thể, chồng chất lên nhau?

Đó là vì người nói chuyện đã đứt cổ họng, nhưng vẫn chưa tắt thở.

Hắn đang nói chuyện, muốn nói với mọi người.

Đi!

Đi mau!

Đi nhanh lên một chút!

Đây không phải là người, mà là sát tinh, là ác ma!

Đáng tiếc mọi người không ai nghe được hắn nói gì.

Cho dù những lời mà hắn muốn nói, thực ra mọi người đều cảm nhận được.

- Rất êm tai, rất êm tai.

Lôi Bố lại cười hà hà nói:

- Ta luôn cho rằng, tiếng rên rỉ còn hay hơn kêu khóc...

Khi nói câu này, hắn lại nhìn vào Ngư cô nương.

Ngón tay Ngư Hảo Thu đặt lên người huynh đệ họ Ngư đã hoàn toàn lạnh ngắt.

Ngư Đầu, Ngư Vĩ dường như cũng phát giác chuyện này, bọn họ lại đặt tay lên mu bàn tay của Ngư Thiên Lương, sưởi ấm cho nàng.

Người trong giang hồ, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, lớn lớn nhỏ nhỏ, nam nam nữ nữ đều như vậy.

Nhưng ở nơi này lại đang tiến hành tàn sát, diệt tuyệt.

- Đã chết ba tên, còn...

Lôi Bố vung đao:

- Bên ngoài còn lại mười hai tên, muốn ta giết ra, hay là các người đi vào chịu chết?

Hắn vừa nói câu này, chợt nghe một người quát lên:

- Không, ta không chết, người chết!

Một đao chém xuống.

Một đao này rất có khí thế, đến nỗi một đao chém xuống, mọi người đều bất giác cho là ánh chớp.

Nguyên lai không phải, mà là ánh đao.

Một đao này cực nhanh, cho nên khi đao chém ra, có người còn tưởng rằng Lôi Bố lại xuất đao.

Thực ra không phải, người xuất đao là “Phá Sơn Đao Khách” Ngân Thịnh Tuyết.

Y là đại tướng cấp nguyên lão trong hai đảng Phát Mộng, đồng thời cũng gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, trở thành chiến tướng của Tượng Tị tháp.

Y cũng dùng đao.

Y đương nhiên dùng đao.

“Phá Trận Nhất Đao”.

Y chém xuống một đao, Lôi Bố có nhanh cũng không kịp phản kích, chỉ có thể cầm đao ngăn cản.

Một tiếng “keng” vang lên, đốm lửa tung tóe.

Ngân Thỉnh Tuyết một đao không trúng, lại cầm đao chém xuống.

“Phá Ma Nhất Đao”.

Lôi Bố hét lớn một tiếng:

- Tốt!

Lại ngăn cản một đao.

Ngân Thỉnh Tuyết không nói hai lời, đao thứ ba lại chém xuống trước mặt.

Đó là “Phá Yêu Nhất Đao”.

Lôi Bố rít lên một tiếng.

Tiếng rít này đã hoàn toàn bộc lộ tính tình hiếu sát, hiếu chiến, thích giết chóc của hắn.

Hắn lại ngăn cản một đao, hơn nữa còn phản công một đao.

Đao qua máu bắn.

Ngân Thỉnh Tuyết kêu lên một tiếng, trở tay lại là một đao.

“Phá Lập Nhất Đao”.

Lôi Bố lật cổ tay ngăn cản, lần này lại phản công hai đao.

Lúc này bước chân của Ngân Thỉnh Tuyết đã loạn choạng, nhưng lại trở tay phát ra một đao.

Đến hiện giờ, y đã một hơi tấn công Lôi Bố năm đao, cũng nghênh đón ba đao của Sát Lục Vương.

Ít nhất y vẫn đang chiến, đang đấu, vẫn còn chưa ngã.

Xem ra thần thoại của Sát Lục Vương đã sắp bị y công phá.

Long Thổ Châu vốn ở bên ngoài, trong mưa.

Y muốn suất lĩnh thuộc hạ cứu giúp, công kích.

Lúc này y cũng mặc kệ tất cả, đột ngột xông vào, vung tay lên, một cái túi vải lớn lập tức trùm lấy Lôi Bố.

Đồng thời Ngân Thỉnh Tuyết cũng tấn công một đao.

Bọn họ nhiều năm hợp tác cộng sự, kề vai chiến đấu, đã sớm phối hợp khăng khít.

Chỉ cần túi của “Bách Bảo Càn Khôn” của Long Thổ Châu chụp trúng Lôi Bố, “Phá Cự Nhất Dao” của Ngân Thịnh Tuyết nhất định sẽ có hiệu quả, chém chết lão già này trong túi vải.

Liên thủ giết địch, sóng vai hàng ma, Ngân Thịnh Tuyết và Long Thổ Châu đều xung phong đi đầu, liều mình cảm tử.

Đao lên, đao xuống.

Lúc đao lên, ánh đao sáng lên.

Lúc đao xuống, đầu người lại không rơi xuống.

Không biết thế nào, tại khoảnh khắc trước khi túi “Bách Bảo” chụp xuống, Lôi Bố lại tấn công một đao, đồng thời bước chân đạp ngược, lập tức trượt ra ngoài.

Bên ngoài là mưa.

Mưa rơi xuống, mưa rơi rất lớn.

Bên ngoài có người, có mười huynh đệ của Long Thổ Châu...

Sau đó ánh chớp lóe lên.

Không, không phải ánh chớp, mà là ánh đao.

Còn có đầu người.

Máu bắn ra, lẫn vào trong mưa.

Đầu người cuối cùng rơi xuống đất.

Khi Long Thổ Châu phát hiện mình bị dẫn vào trong khách sạn, không thể kịp thời bảo vệ, điều động huynh đệ của mình, lập tức đuổi theo ra ngoài trợ giúp, “viện binh” bên ngoài chỉ còn lại năm người.

Năm người khác đã ngã xuống trong mưa.

Chỉ thấy Lôi Bố tinh thần phấn chấn, hết sức kiêu ngạo, lại nói như ngâm thơ:

- Chỉ còn lại... năm người, tổng cộng ba mươi bảy mạng người, để ta lần lượt chấm dứt.

Ba mươi bảy?

Còn lại năm tên đệ tử của Hai đảng Phát Mộng, đều bị cuồng ma này đẩy vào trong khách sạn.

Đã chết năm người, còn lại năm người, nhưng còn có Long Thổ Châu và Ngân Thịnh Tuyết, cộng thêm ba mươi một người ban đầu, nói thế nào cũng

có ba mươi tám người sống, ít nhất là ba mươi tám người mà hẳn phải giết.
Chẳng lẽ Lôi Bố cũng tính sai?

Không, không sai.

Bởi vì Long Thổ Châu quay đầu lại, đã phát hiện một chuyện khiến y càng kinh hãi.

Chuyện này đủ khiến đầu chí của y vỡ nát.

Trong Danh Lợi Quyển, Ngân Thịnh Tuyết vẫn đang cầm đao, cuối cùng run lên, lắc lư một trận, sau đó ném đao, quỳ xuống, ngã xuống, chết đi.

Y đã sớm trúng mấy đao của Lôi Bố, chỉ là cố gượng không chết mà thôi.

Cố gượng không chết, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết.

Đây chính là sự đáng sợ của Lôi Bố.

Lôi Bố khủng bố.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 105 – Điểm Điểm Trùng.

T

rong máu tanh.

Sau màn mưa.

Trước giường.

Trong tối.

“Sát nhân cuồng ma” khiến người ta sợ hãi kia đột nhiên cất tiếng:

- Vừa rồi người nói ta là rác rưởi...

Diệp Cáo đang muốn xuất kích, nghe vậy liền sững người, cũng ngẩn ra.

Cái gì? Tên sắp chết này còn có thể nói chuyện!

Đối với Diệp Cáo, chợt nghe kẻ địch lên tiếng, cũng giống như trước mặt trúng phải một quyền, công kích lập tức bị chặn đứng, triệt tiêu, lui bước, sự can đảm vừa mới dâng lên lại chìm xuống.

Chuyện này còn chấn động hơn so với nghe rõ nội dung lời nói.

Sau chấn động, Diệp Cáo nhớ lại ý tứ trong lời nói của đối phương, mới chợt thức tỉnh.

Vừa rồi hắn vì muốn tranh phong với Trần Nhật Nguyệt, cố ý ở trước mặt Tiểu Điều Cao Phi dùng lời chế giễu Thiên Hạ Đệ Thất.

Chợt nghe Thiên Hạ Đệ Thất lại nói:

- Không phải người muốn bạt tai ta sao? Bây giờ không phải người đang không phục sao? Tới đây, bạt tai ta đi!

Diệp Cáo chỉ cảm thấy một luồng hào khí dâng lên.

Người cho rằng ta thật sự sợ người sao?

- Thế nào? Không dám à?

Thiên Hạ Đệ Thất giễu cợt:

- Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, khó thành người tài.

- Người nói gì?

Diệp Cáo giờ kiểm lên, nhưng mũi kiếm của hắn đang rung. Hắn vẫn luôn nhiều lần tự nói với mình: “Diệp Cáo, Diệp Cáo, người phải làm chuyện

lớn! Diệp Cáo, Diệp Cáo, người phải trấn định lại! Hành động một lần, giết chết một người, thống thống khoái khoái đánh thắng trận này! Người nhất định phải bình tĩnh! Không được phẫn nộ, không được giận dữ, không được sợ hãi...”

Cũng không biết vì sao, càng khuyên bảo mình như vậy, tay hấn càng run, kiếm hấn càng rung, lòng càng sợ hãi.

- Ta muốn người hối hận vì đã nói những lời như vậy!

Diệp Cáo dùng ngữ điệu mạnh nhất để vũ trang chính mình.

- Hả?

Thiên Hạ Đệ Thất giống như vừa nói chuyện, vừa nhanh chóng khôi phục, cho nên càng nói càng dài, càng nói càng chua chát, hạ lưu:

- Ta đang chờ người khiến ta hối hận, để ta khỏi nghĩ nát đầu, cũng không nghĩ ra người làm thế nào để khiến ta hối hận. Dùng cái tay chưa mọc lông của người, hay là thanh kiếm đang phát run của người? Hả?

Diệp Cáo vừa nghe lập tức giận dữ.

Hắn cũng mặc kệ tất cả.

Hắn hét lớn một tiếng, không để ý tới Trần Nhật Nguyệt có xông lên hay không, có tấn công hay không, hấn lao lên trước, toàn lực phát kiếm.

Một kiếm đâm qua màn mưa, đâm vào trái tim của bóng tối.

Kiếm đâm vào bóng tối.

Bóng tối có thể công phá được sao?

Trong bóng tối có gì?

Kẻ địch.

Kẻ địch đang làm gì?

Phản kích.

Một tiếng “pèng” vang lên, kiếm của kẻ địch đã ngăn cản kiếm của hắn. Trong đốm lửa tung toé, âm thanh đó lại không giống như bình thường hai kiếm đụng nhau.

Không phải “keng”, cũng không phải “choang,” mà là “pèng”.

Giống như thứ đối phương dùng không phải kiếm, mà là kiếm thể. Nhưng kiếm thể vốn là thứ trống không, còn Diệp Cáo lại rõ ràng cảm thấy đối phương dùng kiếm.

Kiểm là thực thể, cũng là vũ khí giết người.

Diệp Cáo và hãn đấu một kiếm, chỉ cảm thấy bị “thế” áp bức, phải lui lại một bước.

Trong bóng tối, trong tay đối phương lóe lên ánh sáng lạnh, con mắt duy nhất kia cũng lóe lên ánh sáng xanh.

Diệp Cáo muốn liều mạng.

Một khi đã đánh ra chân hỏa, hãn có thể cương quyết hơn bất cứ ai.

Hãn xông lên phía trước, lại phát ra một kiếm.

Lại là một tiếng “pèng”, hai người lại đấu một kiếm.

Lần này Diệp Cáo lui lại ba bước, chỉ cảm thấy kiếm thế của đối phương hùng hổ bức người, nhưng ngay cả kiếm của kẻ địch, hãn cũng không biết rốt cuộc là hư hay là thực.

Hãn vừa vận lui tới lỗ thủng nơi ngồi nhà.

Nước mưa hoàn toàn rơi xuống người hãn, nhất thời áo quần ướt đầm. Hãn cũng bất chợt cảm giác khí lạnh xâm người, đột nhiên tỉnh táo.

Thiên Hạ Đệ Thất không phải dùng kiếm giao thủ với đối phương, hãn chỉ dùng “thế”.

Có “thế” không “thực”.

Cho nên hãn lợi dụng tinh phách và nguyên khí của Diệp Cáo.

Thậm chí có thể nói, hãn đã “hấp thu” kiếm khí của Diệp Cáo để tăng cường kiếm thế của mình, bổ sung nguyên khí của hãn.

Điều này rất đáng sợ.

Nói cách khác, Diệp Cáo càng công kích, chỉ giống như khiến Thiên Hạ Đệ Thất lớn mạnh, trợ giúp hãn khôi phục.

Diệp Cáo vốn cứng đầu tác chiến, hiện giờ đã biến thành tê đầu khổ chiến.

Trong lòng hãn vẫn luôn rối rắm không ổn định. Hãn rõ ràng là người anh dũng nhất trong ba kiếm một đao đồng, lại bị xem là nhát gan nhất; rõ ràng là người can đảm nhất trong đồng môn, lại bị coi là yếu hèn nhất; rõ ràng là người có sức chiến đấu lớn nhất trong đám người này, lại bị xem là lỗ mãng nhất... Nếu không phải vì hãn không phục, hãn muốn biểu hiện, muốn làm đại sự, có lẽ lúc này hãn đã phá cửa chạy ra, không muốn đối diện với tên

sát thủ vừa điên cuồng vừa kỳ dị, tàn nhẫn chỉ vì nhàm chán, mà lại nhàm chán đến mức tàn nhẫn này.

Nhưng hiện giờ hắn đã quyết tâm phải đánh trận này.

Hắn ngưng thần, tụ khí.

Thiết kiếm phát ra tiếng ong ong, mũi kiếm chỉ xéo vào điểm sáng lạnh trên đầu kẻ địch, nhìn giống như đang run rẩy, thật ra là đang rung động.

Một loại rung động do nguyên khí tinh hoa tập trung vào đó, rất dễ khiến người ta tưởng lầm là run rẩy do khiếp sợ.

Sau đó hắn hét lớn một tiếng:

- Người giết em ruột, ta thay Văn Trương giết người!

Vừa nói xong, hắn liền phát ra kiếm thứ ba của mình.

Văn Trương có hai người con trai, một là Văn Tuyết Ngạn, tức là Thiên Hạ Đệ Thất, một là Văn Tùy Hán, chính là Phú Quý Sát Nhân Vương. Hai huynh đệ vốn bất hòa, xem thường lẫn nhau, tranh đấu gay gắt.

Nhưng đến tối nay, cuối cùng Thiên Hạ Đệ Thất đã giết chết Văn Tùy Hán. Bất kể Phú Quý Sát Nhân Vương có đáng chết hay không, Thiên Hạ Đệ Thất có thể nói là đã “tự tay sát hại đệ đệ của mình”.

Chẳng lẽ hắn hoàn toàn không cảm thấy có lỗi với phụ thân Văn Trương của mình?

Người dù sao vẫn là người, là người thì sẽ có nhân tính.

Tên này mặc dù hung ác, nhưng tình thân, tình anh em dù sao cũng bản tính con người.

Diệp Cáo cố ý trước tiên kêu lên như vậy, làm loạn tâm thần đối phương.

Chỉ cần quấy nhiễu thần chí của đối phương một chút cũng tốt.

Sau đó hắn xuất kiếm.

Một kiếm này cũng có tên gọi, đó “Cô Khổ Vô Cáo” (bơ vơ có nỗi khổ mà không biết nói với ai).

Một chiêu tên là “Cô Khổ Vô Cáo”, nhưng lại là một chiêu phản kích, công kích lúc gặp phải tuyệt cảnh, dùng cảm cầu sinh, liều mạng cảm tử, không màng liêm sỉ, không sợ nguy hiểm, không chừa thủ đoạn, không quản tất cả. Có thể nói, một kiếm này so với hai kiếm trước chẳng những càng mạnh

mẽ, càng bạo ngược, càng đáng sợ, hơn nữa còn thi triển ra công phu bản lĩnh toàn thân Diệp Cáo.

Lúc này hắn đã bất chấp tất cả.

Hắn liều mạng, vừa dùng kế, vừa dùng kiếm.

Một kiếm đánh tới, “ánh sáng lạnh” trong tay Thiên Hạ Đệ Thất chợt lóe lên.

Mắt thấy lại sắp va chạm, bất ngờ Diệp Cáo xông qua màn mưa đột nhiên ngã xuống.

Hắn vừa ngã, kiếm thế biến đổi, trở thành đâm vào chân Thiên Hạ Đệ Thất. Vừa rồi khi ứng phó với công kích của Văn Tùy Hán, hắn đã dùng một chiêu này.

Đột nhiên ngã xuống, đó là tuyệt chiêu cứu mạng, cũng là sát chiêu giết người.

Một chiêu “Cô Khổ Vô Cáo” kia cũng lập tức biến thành “Lạc Diệp Quy Căn” (lá rụng về cội).

Hắn muốn trước tiên đâm thủng chân Thiên Hạ Đệ Thất, đả thương “căn bản” của đối phương rồi tính sau.

Nếu như Thiên Hạ Đệ Thất không bị thương, Diệp Cáo có thể đấu được với hắn mấy chiêu?

Điều này rất khó nói.

Nhưng hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương, trọng thương.

Hắn bị trọng thương, thực lực còn lại được bao nhiêu?

Điều này cũng rất khó nói.

Nhưng cho dù hắn bị trọng thương, khả năng ứng biến vẫn khiến người ta kinh ngạc.

Lần này Hoàng Kim kiếm trên tay hắn cuối cùng đã xuất thủ.

Ánh sáng vàng chợt lóe lên.

Chân hắn nhấc lên, mũi kiếm đâm xuống đất, ngăn cản một kiếm của Diệp Cáo.

Một tiếng “keng” vang lên, lần này thật sự là sao vàng tung tóe.

Nhưng Diệp Cáo còn có biến hóa.

Hắn muốn Thiên Hạ Đệ Thất cúi người ngăn cản một kiếm này.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa khom lưng, co tay, kiếm đâm xuống đất, hai chân của Diệp Cáo cũng lập tức đá ra liên tục.

Đây là “Uyên Ương Ngọc Hoàn Hồ Diệp Bộ” của Truy Mệnh.

Một cước đá vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất, một cước khác đá vào mắt hăn.

Công kích bất ngờ, công điểm yếu hại, công vào nơi đối phương phải cứu.

Đây là ba yếu quyết công kích lần này của Diệp Cáo.

Hăn đã rắp tâm phải đánh trận cứng chọi cứng này.

Không ngờ thứ hăn gặp phải lại mềm.

Hăn cảm thấy đã đá trúng mục tiêu, nhưng tạo thành bao nhiêu thương tổn cho kẻ địch, hăn lại không rõ lắm.

Thiên Hạ Đệ Thất rõ ràng đã bay ra ngoài, nhưng hai chân Diệp Cáo lại chột “dính” phải hai thứ giống như còn sống.

Hăn đột nhiên nhớ tới, trên tay Thiên Hạ Đệ Thất có Hoàng Kim kiếm của Văn Tùỳ Hán.

Chẳng lẽ là...

Hai thứ kia trơn nhẵn, mềm nhũn, một dính vào mắt cá chân hăn, một dính vào gót chân trái của hăn.

Mưa, rơi xuống.

Máu, nhỏ xuống.

Kẻ địch đã ngã xuống chưa?

Bằng hữu có đứng lên chưa?

Diệp Cáo lại sợ đến mức cơ hồ muốn khóc lên.

Sâu ở trên chân, mắt cá chân.

Hăn gần như muốn quỳ xuống.

Không thể quỳ!

Cái quỳ này, chỉ sợ cả đời cũng không đứng lên nổi.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 106 – Hoàn Dao Hoàn Đoạn.

L

ôi Bố cầm đao đứng thẳng, tinh thần lạnh lợi, mặt mày rạng rỡ. Hắc đứng trong gió trong mưa, chỉ cảm thấy mình giống như đã khôi phục khí lực và tinh lực thời hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, cảm giác này quả thật khiến hắc vui vẻ phi phàm, vô cùng thỏa nguyện.

Hắc còn muốn tiếp tục thỏa nguyện.

Chỉ có giết người, không ngừng giết người, cùng với giết rất nhiều rất nhiều người, mới có thể khiến hắc trở lại thanh xuân, chưa từng già đi.

Chẳng lẽ sứ mệnh của hắc khi còn sống chính là làm cho rất nhiều người chết?

Hắc không biết.

Hắc chỉ biết giết người cũng là một chuyện tạo nghiệt.

Trong quá khứ hắc đã giết không ít người, tạo không ít nghiệt, những sát nghiệt này lại tạo thành sát nghiệt khác, càng ngày càng dày, người bị giết cũng càng ngày càng nhiều (chẳng hạn như hắc giết Giáp, sau đó Ất tới báo thù, hắc đành phải giết Ất, kết quả Bính Đinh đều muốn báo thù cho Ất, hắc lại giết Bính Đinh, lần này ngay cả Mậu Kỷ Canh Tân đều tới, hắc chỉ đành giết hết tất cả...). Nhân tạo thành quả, quả kết thành nhân, đến sau này hắc không muốn giết cũng không được, chỉ có cách giết tiếp...

Thực ra trong Phích Lịch đường, hắc còn có một danh hiệu khác, đó là “Thanh Trừ Sứ Giả”.

“Thanh trừ” chính là “diệt tuyệt”, nếu gặp phải kẻ địch, cứ giao cho Lôi Bố “thanh trừ”.

Cho nên có người gọi hắc là “Thanh Đạo Phu” (phu quét đường) trong Giang Nam Phích Lịch đường, cùng với “Đả Canh Lão” (người điếm canh) Lôi Diễm, hợp lại có thể nói là một cặp bảo bối, cũng là hai tên phản đồ trong Phong Dao Quái Kiếm Lôi gia bảo.

Có điều, hai đại cao thủ Lôi Diễm và Lôi Bố mặc dù đều rời khỏi Lôi môn, một người lần nữa cầm đao, một người tìm lại bảo kiếm, nhưng hai cao thủ tuyệt đỉnh này tuyệt đối sẽ không “hợp lại”, bởi vì hai người luôn thù địch nhau, trước giờ đều tránh gặp mặt, cũng luôn xem thường nhau, cho nên quyết không có cơ hội “liên thủ hợp tác”.

Nhưng hai người đều muốn vượt trội xuất sắc, đều muốn đánh ra thành tựu.

Lôi Bố hiếu sát, đối với hắc thì giết người là chuyện vui.

Lôi Diễm lại không thích giết người, hắc chỉ tổn thương người, thương mà không giết.

Có điều những người bị thương dưới tay hắc, thông thường đều chỉ mong được chết.

Có lúc Lôi Bố đã từng chạy trốn, ẩn nấp trong Giang Nam Lôi gia bảo.

Giang Nam Phích Lịch đường danh động thiên hạ, uy chấn võ lâm. Hắc nấp ở đó, quả thật không ai dám tìm hắc gây phiền toái. Trên thực tế, nếu như hắc không tìm người khác gây phiền toái thì đã cám ơn trời đất rồi.

Hắc quy ẩn giang hồ là vì tự biết giết chóc quá nặng.

Hắc đã chán máu tanh. Mỗi ngày khi nhắm mắt lại, hắc đều mơ thấy cảnh tượng khi mình giết người, có điều người bị giết lại là chính hắc. Mỗi lần hắc đều thức tỉnh, không thể ngủ được, chưa từng an giấc mười ba năm.

Hắc hiểu được đạo lý kẻ giết người sẽ bị người giết, cho nên hắc muốn lui khỏi giang hồ, bảo toàn bản thân.

Nhưng không được.

Hắc đã bỏ xuống đồ đao, trở về với thuốc nổ và hỏa khí mà gia tộc hắc nhờ đó thành danh, vùi đầu nghiên cứu. Nhưng không lâu sau, hắc không nhận được, lại cầm lấy thanh đao khiến hắc phát ra ánh sáng sinh mệnh, tài hoa phi phàm.

Không cầm đao, hắc nhanh chóng mất đi thần thái.

Không giết người, hắc rất nhanh trở nên lão hóa.

Chỉ khi cầm đao, hắc mới tỏa ra ánh sáng mãnh liệt khác với mọi người.

Cũng chỉ khi giết người, hắc mới phát giác mình còn trẻ tuổi, còn cường tráng, còn có thể vung đao chém xuống giết người như cỏ rác, tự hào khi tước đoạt tính mạng người khác mà chẳng tổn hơi sức.

Hắn đã mặc kệ.

Hắn quyết định tái xuất giang hồ.

Đao vẫn cầm, người vẫn giết, sau khi hắn tái xuất giang hồ thì ngày càng tệ hơn, giống như có thể nuốt cả vạn dặm, từ Nam Hải giết đến Quan Đông, từ Tây Tạng giết tới Mạc Bắc.

Người khuyến khích hắn làm như vậy là Khiếu Thiên Vương.

Hắn chỉ phục Tra Khiếu Thiên.

Người ủng hộ hắn làm như vậy là Lương Sư Thành.

Hắn vẫn không biết rõ “lai lịch” của Lương thái phó, chỉ biết người này có thể hô phong hoán vũ, lật mây làm mưa, có thể cho hắn tất cả những gì hắn cần, cho nên hắn nghe theo người này.

Bọn họ đều ủng hộ hắn “trở lại”, nhưng đều có một “điều kiện”.

Bọn họ muốn hắn trước tiên “chờ đợi”.

Bởi vì bọn họ tính chuẩn, người của tập đoàn Hữu Kiều hoặc phe phái Thái Kinh nhất định sẽ mời hắn trở lại.

Chỉ cần những kẻ này mời hắn tái xuất giang hồ, như vậy hắn có thể mượn thế đứng lên, tư thông giết địch, gặp người giết người, nhanh chóng thành lập Đại Lôi môn.

Mà người hắn giết, nghiệt gây ra, hành vi và việc làm, tất cả đều có thể đổ lên đầu phe phái chính thức mời hắn vào kinh, mà không liên quan đến Lương Sư Thành, “Nhất Tuyến Thiên” Tra Khiếu Thiên.

Đây là kế một đá hai chim, một công đôi việc.

Người do Lôi Bố giết, thù để người khác gánh.

Khiếu Thiên Vương và Lương Sư Thành chỉ phụ trách đứng sau màn chỉ huy.

Quả nhiên, Lục Phân Bán đường đã mời “Sát Lục Vương” Lôi Bố ra tay.

Có điều Lôi Bính, Lôi Vũ, Lôi Vô Vọng đã gia nhập Lục Phân Bán đường, Lôi Bố lại khinh thường theo gót bọn họ.

Lúc này Mễ công công của tập đoàn Hữu Kiều lại mời hắn “xuống núi”.

Hắn vừa lúc mượn cơ hội này “trở lại”.

Vừa ra giang hồ liền chém giết từng bừng, vừa vào kinh sư liền đại khai sát giới.

Hơn nữa càng giết càng hưng phấn, càng giết càng đã ghiền, xem ra không giết sạch người trong Danh Lợi Quyền thì hẳn không thể thỏa mãn.

Hắn đứng trong mưa, cười lớn ba tiếng.

Tiếng cười như khóc, như chim kêu, như vượn hú.

Sau đó hắn xuất đao.

Người trong Danh Lợi Quyền (bất kể là khách, chủ nhân, hay là người cứu viện), còn có ba mươi bảy người sống. Một đao này của hắn chém ai?

Một đao cắt qua, ba người.

Một người bị chém ngang, người này còn xem như chết không thể lương lắm.

Một người khác từ vai trái tới eo phải bị chém nghiêng thành hai nửa, nhất thời vẫn chưa đứt hơi.

Còn một người càng thảm hơn, giống như từ thái dương phải tới gót chân trái bị người ta vót nghiêng, chém thành hình dáng kỳ dị, khác thường, buồn nôn, tàn khuyết. Người này nhất thời cũng chưa đứt hơi, nhưng nội tạng toàn thân đều rơi xuống đất.

Ba người này đều không kịp tránh.

Bọn họ thậm chí không ngờ Lôi Bố lại giết mình.

Ba người bị trúng một chiêu “hoành đao hoành đoạn” của Lôi Bố, biến thành sáu mảnh, đó là “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn, “Thái Dương Toàn” Chung Ngộ và “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ.

Bọn họ vốn tưởng rằng Lôi Bố sẽ không hạ thủ với mình.

Bọn họ đã trúng “tâm nữ nhân, châm đáy biển” của Ngư cô nương, đang định rời khỏi tiệm, nhưng trong Danh Lợi Quyền lại xảy ra giết chóc. Bọn họ không thể đi, cũng không dám trốn, chỉ đành trơ mắt nhìn tình cảnh hãi hùng khiếp vía, trợn mắt há mồm.

Bọn họ cho rằng, bất kể tập đoàn Hữu Kiều của “Sát Lục Vương” Lôi Bố, hay là người của phe Khiếu Thiên Vương, đều sẽ không dám ngang nhiên hạ thủ với người của Long Bát thái gia (cũng là tâm phúc của tướng gia).

Do đó, bọn họ cho rằng chỉ cần không chọc giận Lôi Bố, Lôi Sát Lục cũng sẽ không giết bọn họ. Huống hồ khi đếm “đầu người”, Lôi Sát Lục cũng thật sự không tính bọn họ vào.

Nhưng bọn họ đã tính sai.

Cho nên bọn họ chết.

“Tứ Kỳ” đã chết mất ba, người duy nhất còn sống là “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh.

Dù sao vừa rồi hãn cũng không trúng “Nữ Nhân châm”.

Hãn kịp thời dùng một đôi bịt đồng ngăn cản một đao.

Một nạo bịt bị chém làm hai mảnh.

Nhưng hãn dùng một bịt ở trước, một bịt ở sau, đồng thời che đỡ, có thể miễn cưỡng, may mắn, thoát khỏi hiểm cảnh, ngăn cản được một đao này chém tới.

Cho nên hãn không chết.

Hãn sống một cách kinh tâm động phách.

Sống nhìn ba đồng bạn vốn đang sống sờ sờ, trong nháy mắt đã tan thành từng mảnh, chết thảm trong mưa.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 107 – Danh Kiếm Danh Liệt.

X

em ra tên này muốn giết hết tất cả.

Hắn giết người quyết không chùn tay.

Hắn mới đúng là một kẻ cuồng sát trời sinh.

Sau khi giết nhiều người như vậy, hắn dường như còn chưa thỏa mãn, liền phi thân lên, chém xuống một đao.

Trong cơn mưa, ánh đao như chớp.

Mọi người đều không biết một đao này của hắn muốn giết ai, nhưng chỉ cần hắn xuất đao, người người đều bị nó chấn nhiếp.

Một đao kia của hắn không phải chém người, mà là bẻ gãy.

Bẻ gãy lớn ghi ba chữ “Danh Lợi Quyền” trúng một đao của hắn, đứt làm hai khúc, rơi xuống trong rãnh nước mưa bắt đầu tích tụ.

Lôi Bố dùng một đao chém bẻ gãy thành hai đoạn, thân hình còn ở trên không, ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng khác thường, con người nhanh chóng co lại, thân sắc trở nên quái dị.

Bởi vì lúc phi thân lên, hắn thấy Tư Không Tàn Phế và Vu Túc, Vu Quả đang chạy nhanh về phía sau tiệm, giống như vội vàng giữ mạng. Cũng từ đó mà hắn phát hiện, trong mưa, dưới cây, dường như còn có một bóng người.

Đó là ai?

Ai ở trong tối? Dưới cây? Cách xa như vậy và trong hạt mưa liên miên như vậy, vẫn có thể truyền đến một loại sát khí cực kỳ cực dị.

Một mình hắn đương đầu với mấy chục người, chiếm hết thượng phong, chế ngự toàn trường. Lúc đang hăng hái nhất, sát tính nổi lên, đột nhiên vô tình liếc thấy người này, khiến hắn đang thoả thuê mãn nguyện chợt sinh ra một cảm giác kỳ lạ.

Đó là cảm giác không lành.

Tình hình tối nay vốn đã hoàn toàn do hắn nắm giữ đại quyền sinh sát, nhưng lúc này, nhìn thấy trong mưa phía xa còn có một người, hắn lại cảm

thấy nơi ấy đang có một tử thần.

Bàn thân hắn vẫn chỉ là một kẻ giết người, còn trong bóng râm kia dường như mới là một vị thần tử vong.

Cảm giác này khiến hắn giống như lưng bị kim chích, không hề dễ chịu.

Hắn thật sự muốn lập tức xông đến, giết chết người trong bóng râm kia rồi tính sau.

Nhưng chỉ cần hắn vừa đi ra, người trong tiệm nhất định sẽ chạy hết, hắn lại chỉ có thể giết một người. Nếu không phải bị vây trong tiệm, đóng cửa đánh chó, hắn có lợi hại cũng không dám một mình giết sạch toàn bộ, một người cũng không bỏ sót.

Không sai, lần này hắn muốn chém giết một trận từng bừng trong kinh thành. Nhưng sau khi giết xong, oan ức này phải do tập đoàn Hữu Kiều gánh lấy, còn hắn lại mượn chuyện này để lập uy dương danh.

Hiện giờ, hắn thấy Tư Không Tàn Phế và huynh đệ họ Vu chạy như bay, giống như chỉ cần đến gần người nọ, tất cả sẽ không còn trở ngại, trời đánh cũng không sợ. Người này rốt cuộc là ai?

Lúc hắn bắt đầu giết người, Khai Hợp Thần Quân và Vu Quả, Vu Túc đã rời khỏi Danh Lợi Quyền. Hắn không xác định bọn họ có biết tình hình bên trong hay không, nhưng hắn không định để ba người này sống sót.

Có điều hắn cũng không muốn vì giết ba người này mà bỏ qua đám người trong tiệm, ngoài tiệm.

Không biết vì sao, mặc dù hắn rất muốn vượt qua cửa tiệm, vượt qua mưa gió, đi cân thử “sức nặng” của quái nhân trong mưa kia, nhưng hắn luôn luôn hiếu sát hiếu chiến, trực giác lại dường như rất muốn tránh xa người này.

Tại sao?

Hắn cũng không nói được nguyên nhân.

Vừa khéo, lúc này lại có một chuyện đã cắt đứt nghi ngờ và mạch suy nghĩ của hắn.

Đó là một cây kéo.

Một cây kéo vàng khảm răng cưa, giống như miệng cạp, rắc một tiếng là có thể cắt đứt một chiếc đầu người đầm đìa máu.

Cây kéo kia cắt vào eo hăn.

Đó là vũ khí thành danh “Thị Phi tiễn” của Tôn Vưu Liệt, hiện nay lại thành binh khí thuận tiện của Tôn Thanh Nha.

Chỉ cần hăn bị cây kéo kia kẹp trúng, rắc một tiếng, hăn cũng sẽ giống như bảng hiệu dưới đao của hăn, đứt thành hai khúc.

Công kích hăn không chỉ có một cây kéo, mà còn có một thanh danh kiếm, “Tảo Mi kiếm”.

Không chỉ có một kiếm một kéo, mà còn có bảy tám loại binh khí khác.

Bởi vì một bộ phận huynh đệ của Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu đã chạy tới, tổng cộng có mười ba người.

Sáu tên đệ tử đến từ Tượng Tị tháp, do “Tảo Mi Tài Tử” Tống Triển Mi chỉ huy.

Còn lại bảy tên hảo thủ của Phong Vũ lâu, do Tôn Thanh Nha thống lĩnh.

Bọn họ vừa đến, nhìn thấy tình hình như vậy, lập tức toàn lực chặn đánh Sát Lục Vương.

Bọn họ không nói chuyện, cũng không la hét.

Tên này đã tàn sát nhiều hảo huynh đệ, hảo bằng hữu của bọn họ như vậy, đó là địch chứ không phải bạn.

Nếu là kẻ địch chứ không phải bằng hữu, vậy thì không cần phải nói, trước tiên giết chết rồi tính sau.

Thậm chí bọn họ cũng không cần hỏi nguyên do, tình tiết, ân oán, thị phi trong đó.

Bởi vì đã không cần thiết.

Phong Vũ lâu, Tượng Tị tháp và Lục Phiến Môn, hai đảng Phát Mộng, Danh Lợi Quyển vốn là “bạn”. Ai tàn sát “bằng hữu” của bọn họ, đương nhiên chính là kẻ địch. Bất kể hăn là ai, cũng mặc kệ là vì nguyên nhân gì, người nhà đương nhiên phải đi giúp “người nhà”. Nếu không, thế nào là “người nhà”, ai là “người nhà” với người, còn xem như là “người nhà” gì nữa?

Cho nên bọn họ không nói hai lời, đồng loạt tấn công Lôi Bố.

Lôi Bố trong mưa.

Sát Lục Vương giết người như si, hiếu chiến như điên.

Đối với chém giết, Lôi Bố quả thật như si như say. Mặc dù có một đạo hãn đã ngừng giết chóc, lui khỏi giang hồ, trở lại Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng tối tối vẫn mơ thấy mình bị người ta giết mổ, đêm đêm thức tỉnh, không thể ngủ được.

Cho đến khi hãn rời khỏi Lôi gia bảo, sáng lập nên Đại Lôi đường, giết chóc như trước, ngày một nặng hơn, hãn lại ăn no ngủ ngon, ngày ngày tinh thần sung túc, đêm đêm an giấc không lo.

Giống như gần đây, hãn mới vào kinh, trước tiên phải ẩn giấu, thừa cơ hành động. Đoạn thời gian này hãn trải qua rất không thoải mái, tinh thần sa sút, chán nản khó chịu, khổ không thể tả.

Hiện nay vừa giết người, hãn lại trở nên hăng hái.

Nhưng xem ra, tối nay người phải giết thật sự không ít, hơn nữa còn càng giết càng nhiều.

Trong nháy mắt khi bị tập kích, không biết vì sao, Lôi Bố chợt nhớ tới trong tiệm còn có thiếu niên trắng mập xía răng gãy mũi, không ngừng nhúc nhích, cùng với ba người thần trí ngẩn ngơ, còn có hai trẻ một già kia, trong lòng chợt giật mình một cái.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 108 – Cá Chết.

C

á có rất nhiều loại, hung dữ, hiền lành, to lớn, nhỏ bé, có vây, không vây, nhưng đại khái có thể chia làm hai loại, chết và sống.

Nếu như nói, Diệp Cáo có thể xem là một con cá có sức chiến đấu rất mạnh, Trần Nhật Nguyệt lại giống như một con cá trơn nhẵn, vậy hiện giờ cả hai đều giống nhau, đã trở thành “cá chết”.

Đặc trưng của “cá chết” là không thể động đậy, mất đi năng lực phản kích, mặc cho người ta xâu xé.

Tình cảnh của Diệp Cáo hiện giờ chính là như vậy.

Hai con “điểm điểm trùng” kia vừa dính vào mắt cá, trên chân, phản ứng đầu tiên của hãn là bụng dưới ngứa ran, sau đó nhanh chóng lan đến đầu, da đầu ngứa ngáy, hai bên thái dương nóng lên, dạ dày co rúm, như muốn nôn mửa.

Hiệu quả nhanh chóng.

Hãn muốn gắng gượng, nhưng hai chân đã bắt đầu nhũn ra.

(Tên tiểu quỷ lương tính chết tiệt kia sao còn không ra tay giúp? Vừa rồi hãn đã miễn cưỡng đấu với Thiên Hạ Đệ Thất, nếu như A Tam kịp thời giúp hãn một tay, đã không rơi vào tình cảnh này.)

Hãn không cử động được, nhưng lúc này hãn lại nghe được một âm thanh.

Tiếng thở dốc.

Đó là tiếng thở gấp của Thiên Hạ Đệ Thất, còn có tiếng rên rỉ.

Lần này Thiên Hạ Đệ Thất đã không kìm được rên rỉ thành tiếng, thậm chí ngồi xổm xuống đất, thân thể nửa nghiêng, đáng vẻ rất đau đớn.

Xem ra, Thiên Hạ Đệ Thất tuy đã “ám toán” hãn một chiêu, nhưng bản thân cũng không dễ chịu.

Dù sao Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương nặng, hơn nữa còn bị thương nhiều lần, chảy rất nhiều máu. Tuy hãn vẫn có thể “chế ngự” Diệp Cáo, nhưng một chút sức chiến đấu và tinh khí vừa ngưng tụ được đã tiêu tan.

Đáng tiếc lúc này Diệp Cáo lại không thể ra tay.

Nếu như nói, Diệp Cáo đã mất đi năng lực phản kích giống như một con cá sắp chết, vậy thì Thiên Hạ Đệ Thất lúc này cũng giống như một con cá nhảy lên bờ, thiếu nước, sớm muộn gì cũng thành cá chết.

Diệp Cáo cố gắng trấn định, giơ kiếm ngang ngực, quát lên:

- Ta thấy người cũng không cầm cự được bao lâu nữa, còn không chém đầu...

Nói đến đây, hắn lại phát giác đúng là dư thừa. “Chém đầu” gì chứ, hắn đã không thể đi qua chém đầu Thiên Hạ Đệ Thất, mà Văn Tuyết Ngạn cũng chắc chắn sẽ không tự cắt đầu mình, hai tay dâng lên cho hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất dường như vẫn chưa đứng nổi, chỉ mắng ba chữ:

- Tiểu tạp chủng...

Sau đó hét lên một tiếng.

Diệp Cáo vừa nghe, cơn giận liền dâng lên.

Hắn muốn bắt chấp tất cả, hai chân phát lực bay vọt lên, một kiếm chém ngã kẻ địch rồi tính sau.

Dù sao Thiên Hạ Đệ Thất đã giống như nỏ mạnh hết đà, quyết không chịu được ba chiêu hai thức bốn kiếm năm hiệp.

Nhưng hai đầu gối của hắn vừa cong lại, còn chưa dùng sức, đột nhiên cơn đau thấu xương ập đến, từ mắt cá chân truyền vào tâm phổi, đau đến mức khiến cho hắn kêu lớn một tiếng, gần như nước mắt nước mũi đều chảy ra, may mà không phải ra cả đại tiểu tiện.

Tất cả đều vì tiếng hét kia của Thiên Hạ Đệ Thất.

Hai con sâu kia lập tức co lại, chui vào trong thịt, khiến Diệp Cáo đau đến chết đi sống lại, nhất thời ngay cả kiếm cũng ném đi, hai tay nắm chặt con sâu muốn kéo ra ngoài. Nhưng vừa kéo một cái, càng đau đến kinh tâm động phách, nếu cứ cố kéo như vậy, e rằng ngay cả da thịt và xương cũng bị xé rách.

Diệp Cáo đau đến mức không chịu nổi, sự kinh hãi càng không chịu nổi.

“Điểm điểm trùng” này quả thật giống như ruồi bu thi thể, hút tủy ăn xương.

May mắn vào lúc này, ngoài cửa bỗng có người quát một tiếng:

- Hừ, tên yêu quái người, chỉ biết bắt nạt trẻ con sao!

Cũng có người kêu lên:

- Các người xem, Cao đại phu bị thương như vậy, còn treo trên xà nhà, hóa ra là do tên yêu quái một mắt này làm hại, mau tới giết hắn!

Cũng có người hô to gọi nhỏ:

- Dưới lầu có một tên cuồng sát, trên lầu cũng có một tên huyết ma. Chúng ta trước tiên hợp sức trừ ma, sau đó xuống lầu đồ yêu!

Người nói có nam có nữ, bảy miệng tám lưỡi.

Những người này vốn là khách trọ, kỹ nữ, tạp dịch trên lầu. Bọn họ nghe tiếng đánh nhau, đã sớm thức tỉnh, ló đầu ra nhìn, phát hiện trên lầu dưới lầu đều có thương vong. Bọn họ vốn định lén chạy đi, nhưng đã không xuống lầu được, lại không dám trực tiếp giao chiến với Thiên Hạ Đệ Thất cả người đầy máu, cho nên nửa tiến nửa lui, tim lớn gan nhỏ, nhất thời không biết nên trốn ở trong phòng, hay là anh dũng tác chiến.

Nhưng những người này tụ tập càng lúc càng nhiều, cuối cùng có một người khá can đảm, nhân lúc đông người quát lên câu này. Thế là mọi người lập tức hò hét, người một câu, ta một câu, có người còn cầm binh khí, tất cả đều giận dữ muốn xông vào phòng giết chết Thiên Hạ Đệ Thất. Nhất thời thanh thế dào dạt, khí thế bừng bừng.

Thiên Hạ Đệ Thất từ từ đứng lên, nhưng vẫn khom người, eo và lưng tạo thành một góc vuông.

Con mắt duy nhất của hắn vẫn lóe lên sát khí lạnh lẽo.

Hắn nhìn ra ngoài cửa, nơi ánh mắt quét qua giống như vang lên tiếng lè xè.

Những người đứng chặn ở cửa lập tức lui lại phân nửa.

Có hai người vốn là tạp dịch trong tiệm, thấy Cao Phi đang hấp hối, trong tiệm xảy ra án mạng, lại phát hiện Thiên Hạ Đệ Thất bị thương nặng, cho rằng có thể thừa dịp này lấy mạng hắn. Bọn họ lập tức nhìn nhau một cái, sau đó hét lên, một người cầm thương chổi, một người cầm thương nanh sói, xông vào trong phòng, chia làm trái phải tấn công Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên lùi tới, sau một tiếng “vù”, người đã không còn thấy.

Thương đâm vào khoảng không.

Hắn lại cắn vào cổ người sử dụng thương chổi, hai tay giữ lấy người nọ. Người nọ giãy giụa nhưng không thoát được. Một người khác vội vàng cầm thương nanh sói cứu hắn, đâm tới một thương, nhưng không trúng Thiên Hạ Đệ Thất, ngược lại đâm vào ngực thanh niên sử dụng thương chổi, phun ra một chùm máu, kêu lên một tiếng, lập tức mất mạng. Người dùng thương nanh sói này lại bị Thiên Hạ Đệ Thất dùng hai tay giữ lấy eo, cắn vào động mạch lớn bên cổ phải của hắn. Người này kêu lên mấy tiếng. Những người bên ngoài quát lớn mắng chửi, nhưng nhất thời lại không dám đi vào. Diệp Cáo vừa đau vừa vội, vừa hoảng vừa sợ, bởi vì hắn phát hiện một chuyện kinh khủng. Thiên Hạ Đệ Thất đang hút máu. Hắn hút máu người. Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 109 – Tiểu Trùng Và Đại Trùng (Con Sâu Và Con Cọp).

C

hằng lễ Thiên Hạ Đệ Thất đã chết, hiện giờ lại biến thành một thi thể sống, hút máu khắp nơi?

Trần Nhật Nguyệt luôn sợ quý, nghĩ đến đây hai chân đã mềm ra, nếu như có thể ngã thì hẳn đã sớm nằm xuống rồi.

Nhưng hẳn không ngã được, bởi vì hẳn không thể cử động.

Lúc Cao Phi bảo hẳn đi giải “huyết cam” cho Thiên Hạ Đệ Thất, vì không đề phòng nên bị Thiên Hạ Đệ Thất chế ngự hai huyết đạo, chẳng những toàn thân không thể động đậy, ngay cả huyết cam cũng bị phong tỏa.

Khi Văn Tùy Hán tấn công vào phòng số mười chín, vốn định giết chết ca ca của hẳn.

Hắn muốn tự tay giết chết đối phương.

Không ngờ, hẳn chẳng những đã tạo cơ hội sống cho Thiên Hạ Đệ Thất, mà còn tạo cơ hội tốt để Thiên Hạ Đệ Thất phản kích.

Bởi vì khi đó, “Tiểu Điếu” Cao Phi và Trần Nhật Nguyệt đang ra sức cứu chữa Thiên Hạ Đệ Thất. Trình tự cấp cứu đã hoàn thành, thuốc đã bôi, kể cả thủ pháp xoa bóp huyết đạo của Diệp Cáo cũng đã dùng, đại khái đã giữ được mạng của Thiên Hạ Đệ Thất. Vì để tiện việc cho việc cứu chữa, bọn họ đành phải giải huyết đạo bị khống chế của Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ đã cứu sống hẳn, nhưng ba người đã cấp cứu cũng không thể khẳng định chắc chắn thành công. Có đôi lúc, ngoài thuốc, kim châm và y lý, còn phải dựa vào sức sống ngoan cường của người hấp hối, mới có thể hồi phục sinh cơ.

Bọn họ đang định xem xét Thiên Hạ Đệ Thất có thể sống tiếp hay không, sau đó mới phong tỏa yếu huyết của hẳn. Nhưng lúc này Tư Không Tàn Phế và Vu Quả, Vu Túc đã tấn công vào, khiến ba người Cao, Diệp, Trần phải ra tay ứng phó. Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất đang hồi phục lại.

Sau đó “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tùy Hán cũng tấn công vào gian phòng này.

Bọn họ đã thu hút sự chú ý của đám người Diệp Cáo, Cao Phi, Trần Nhật Nguyệt, vì vậy Thiên Hạ Đệ Thất đã nắm lấy cơ hội.

Đấu chí cầu sinh của hắn ngoan cường biết bao, chỉ cần sống được, hắn lập tức mưu đồ phản kích.

Bởi vì hắn tu luyện kỳ công, phần lớn huyết vị trên người đều đảo loạn lệch hướng, rất nhanh đã hóa giải một chút cấm chế còn lại.

Thừa dịp Trần Nhật Nguyệt đi tới giải huyết cho hắn, nhất thời không phòng bị, hắn lập tức chế ngự Trần Nhật Nguyệt, lại điểm vào huyết cam của đối phương. Sau đó hắn dùng một tay ấn vào huyết Thiên Trung của Trần Nhật Nguyệt, hút lấy không ít nội lực, nhằm để bổ sung tinh lực mất đi sau khi bị thương. Hắn không dám ra tay nặng, bởi vì không muốn kinh động đến Văn Tùy Hán và Cao Phi.

Vì vậy Trần Nhật Nguyệt đứng thẳng ở đó, từng bị Văn Tùy Hán quét một cái nhưng vẫn không ngã, không phải do hắn dũng mãnh, mà là khớp xương gân mạch của hắn đều căng cứng, không thể ngã được.

Hắn có khổ tự mình biết.

Hắn muốn thông báo cho Cao Phi, Diệp Cáo, hắn đã “trúng mai phục”, Thiên Hạ Đệ Thất không chết, phải cẩn thận.

Nhưng hắn lại không nói nên lời.

Hắn thấy Cao Phi trọng thương, Văn Tùy Hán bỏ mạng, Diệp Cáo một mình chiến đấu với Thiên Hạ Đệ Thất. Không phải hắn không muốn giúp, mà hiện giờ ngoại trừ đầu óc rõ ràng, mắt nhìn thấy được, tay chân lại không thể nhúc nhích, ngay cả răng cũng không đánh được một cái.

Khí! Đúng, là khí!

Trong y đạo mà hắn thông thuộc, có một phương pháp trị liệu khi huyết mạch không thông, đó là tìm cách vận “khí” tụ “khí”, ra sức cường hóa, di chuyển huyết vị kinh mạch, dù chỉ một phân một tấc cũng có thể hóa giải nguy khốn.

Nhưng muốn vận “khí” này lại cần chút “lực”.

Hiện giờ Trần Nhật Nguyệt vô khí vô lực, giống như một người muốn đi cày ruộng, nhưng không có cuốc, lại không tìm được đất đai, lấy gì để trồng trọt?

Khi Diệp Cáo và Thiên Hạ Đệ Thất giao chiến, hắn đã rất gấp, biết rõ nếu như lúc này không thể chế ngự Thiên Hạ Đệ Thất, chẳng những Diệp Cáo thâm hại, ngay cả hắn cũng sẽ xong đời.

Hắn tuy gấp, nhưng luôn thông minh hơn người, biết nắm bắt thời cơ, đương nhiên không phải chỉ đứng yên chỉ chờ cứu tinh.

Hắn cố gắng tụ khí, được chút nào hay chút nấy.

Chỉ cần có được một ngưng nguyên khí, hắn sẽ có thể dựa vào hiểu biết y học để di chuyển huyết vị, dùng khí hoạt huyết, tự giải cấm chế.

Nhưng chuyện này cần có thời gian.

Càng tệ hơn, Thiên Hạ Đệ Thất ở trong tối không biết dùng thủ pháp hèn hạ gì, đã hút lấy một phần công lực và nguyên khí của hắn.

Sở dĩ Thiên Hạ Đệ Thất có thể dùng “Thế kiếm”, một kích đột ngột giết chết Văn Tùy Hán, chính là nhờ công lực “mượn được” từ Trần Nhật Nguyệt.

Hành động này lại hao tổn rất nhiều nguyên khí của Trần Nhật Nguyệt.

Huyết đạo của Trần Nhật Nguyệt bị khống chế, chỉ có y thuật đầy bụng, nhưng nhất thời lại không kịp bổ sung một chút “khí” bị mất đi này.

Hắn khựng ra ở đó, giống như một con sâu nhỏ cứng ngắc.

Hắn thấy Diệp Cáo thất thủ, Thiên Hạ Đệ Thất bắt đầu “hút máu”, hơn nữa ở trong tối, trong tiếng mưa rơi, dần dần có thể nghe được tiếng vang lúc ánh sáng lạnh từ con mắt duy nhất của Thiên Hạ Đệ Thất quét qua, khiến trong lòng hắn thầm kêu không ổn.

Dù sao Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương rất nặng, thể lực hao tổn, chảy máu quá độ, cho nên hắn muốn nhanh chóng hút thật nhiều máu tươi, nhằm để bổ sung thể lực công lực của mình.

Nói cách khác, Thiên Hạ Đệ Thất hút máu càng nhiều, võ công lại khôi phục càng nhanh.

Cho nên, muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất thì phải nhân lúc này, không thể để cho hắn tiếp tục giết người, cũng không thể để cho hắn tiếp tục hút máu.

Trần Nhật Nguyệt biết hiện giờ là thời điểm mấu chốt, giây phút sống chết. Đáng tiếc Diệp Cáo hình như lại không biết.

Hắn cúi người khom lưng ở đó, không biết làm gì với hai con “sâu” dưới chân, giống như một con cạp vặn vẹo.

Đối với hai con “sâu” nơi mắt cá, Diệp Cáo quả thật rút không được, bỏ không xong, đau đớn muốn chết, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Hắn cảm giận Trần Nhật Nguyệt.

A Tam chết tiệt, tên lường tính người, lại đứng trơ trơ ra ở đó, giống như một con sâu phơi khô vậy! Sao không qua đây giúp ta giải quyết hai thứ đáng ghét này!

Thực ra hắn không biết, Thiên Hạ Đệ Thất vốn không hiểu cách dùng thật sự của “điểm điểm trùng” của Văn Tùy Hán. Nếu như dùng đúng cách, điểm điểm trùng sẽ chui vào trong xương tủy của hắn, khi đó cho dù hắn không đau chết thì cũng sớm phát điên rồi.

Diệp Cáo còn không nổi điên, cho nên hắn nghĩ đến một biện pháp.

Lửa.

Hắn từ trong vạt áo lấy ra hai tờ giấy, cố gắng “không kinh động” đến cặp sâu kia, dùng đá lửa đốt giấy, sau đó nhanh chóng cúi người, dùng ngọn lửa hơ vào hai con sâu còn lộ ra một khúc đuôi.

Hắn làm như vậy là quyết định liều một phen.

Hơ lửa như vậy, kết quả không phải sâu nhả ra, chính là chui vào trong xương thịt của hắn.

Nhưng hắn không thể không liều.

Liều có lẽ vẫn sống được, không liều thì chỉ có một con đường chết.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 110 – Thân Thể Đau Đớn.

S

au hai tiếng “xè xè”, bất ngờ, may mắn, ngoài dự liệu là hai con sâu kia đồng loạt nhả ra, rơi xuống, hơn nữa còn phát ra tiếng xì xì, trong nháy mắt hóa thành hai bãi dơ vừa nồng vừa hôi.

Hóa ra loại “điểm điểm trùng” này sợ nhất là lửa, khắc tinh lớn nhất là nóng.

Nóng lên thì sẽ chết, vừa chết sẽ tan ra.

Nóng chảy thành hai bãi dơ bẩn như bùn lầy.

Diệp Cáo thoát khỏi hai con sâu, trong lòng mừng rỡ, nhưng nhất thời cũng không dễ chịu.

Bởi vì lúc hai con sâu kia sắp chết, còn tức giận cắn hằn một nhát, tiết ra rất nhiều nọc độc, khiến hai chân hằn tê một trận, đau một trận. Hai chân giống như đột nhiên mất xương, mềm như bông vải, ngã xuống đất.

Trên đất có nước mưa, cũng có máu.

Trên mặt Diệp Cáo nhất thời có mưa có máu, cũng có nước mắt.

Nhân sinh vốn có gió có mưa, tất cả chiến dịch trong đời người vốn có máu có lệ.

Lúc này, nếu như Thiên Hạ Đệ Thất còn ở trong phòng, Diệp Cáo sẽ không thể phá giải hai con “điểm điểm trùng” kia.

May mắn, hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất lại không ở hiện trường.

May mắn và bất hạnh có lúc là tương đối. Chẳng hạn như cá ăn sâu, đối với cá thì là chuyện tốt, đối với sâu lại là vận dữ; cá ăn mồi, đối với cá thì là vận xấu, đối với người dùng mồi lại là chuyện tốt.

Bất hạnh là đám người bên ngoài kia.

Thiên Hạ Đệ Thất hút khô máu của hai tiểu tử, con mắt duy nhất phát ra tiếng xì xì, lóe lên ánh sáng lạnh. Hắn đột nhiên nhặt lấy bọc vải trên bàn, giống như một con báo vọt ra ngoài. Nhất thời bên ngoài vang lên tiếng giao đấu, không dứt bên tai.

Bắt đầu là giao đấu.

Giao đấu, ít nhất vẫn có thể liều, vẫn có thể đấu.

Sau đó là vùng vẫy.

Vùng vẫy, chỉ là cầu sống, cầu sinh, cầu tồn, đã mất đi năng lực phản kích.

Sau đó là tiếng gào khóc, kêu thảm, rống giận, rên rỉ, liên miên không dứt.

Tiếp theo là tiếng quát lớn.

- Yêu quái này...

- Không được rồi...

- Mau lui lại...

- Hẳn không phải là người, không thể đánh tiếp.

Đều là những câu kinh hoảng có đầu không đuôi.

Còn có tiếng nhào xuống đất, đập xuống đất, ngã xuống đất.

Rất nhanh đã không có âm thanh nữa.

Diệp Cáo mặc kệ thân thể đau đớn đang dầy vò, dùng tay bò đi, đồng thời kêu lên:

- A Tam, A Tam, mau, mau... chân của ta không cử động được, người chết rồi sao? Mau đi thông báo cho công tử...

Nhưng hẳn phát hiện không có tiếng trả lời, trong lòng biết Trần Nhật Nguyệt đã lành ít dữ nhiều.

Tình thế bên ngoài càng lúc càng hung hiểm.

Lúc này hẳn đã quên mình không có sức để đứng, càng quên đi sợ hãi, chỉ nhớ mình là một con người, cũng là một bố khoái nhỏ ăn cơm công môn.

Hẳn quyết không thể mặc cho Thiên Hạ Đệ Thất ngông cuồng giết chóc ở bên ngoài.

Vì vậy hẳn dùng hai khuỷu tay bò ra.

Bên ngoài rất tối.

Trong hành lang có một số cửa sổ không khép kín, có một số cửa phòng bị đánh vỡ, mưa gió tiêu điều từ bên ngoài thổi vào.

Diệp Cáo nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Trên đường đi đều là người chết.

Những người vừa rồi vẫn còn sống, hiện giờ đều đã chết.

Trong số những người này, có người cổ họng thủng một lỗ, có người ngực bị đâm xuyên qua, máu chảy như trút.

Có một người giống như con dơi, hành động giống như tro tàn trong gió, chọt bay vào phòng, lại bay ra ngoài, nằm trên những thi thể, từng người từng người, lần lượt hút máu người chết.

Người này đương nhiên là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hiện giờ con mắt duy nhất của hắn phát ra ánh sáng lạnh, trong bóng tối giống như một viên bảo thạch màu xanh lá khảm dưới trán.

Diệp Cáo chỉ cảm thấy da gà đồng loạt nổi lên.

Trong thời gian ngắn như vậy, Thiên Hạ Đệ Thất đã giết sạch mọi người trên lầu, bao gồm khách trọ và kỹ nữ, tạp dịch, bất kể lẫn trốn hay chiến đấu đến cùng, đều chết dưới thủ pháp kỳ dị của hắn.

Mà hắn cũng phát hiện Diệp Cáo đang từ trong phòng “bò ra ngoài”.

Hắn dùng một con mắt màu xanh lục nhìn chăm chăm vào đối phương, vẫn nằm trên đất, tiếp tục hút máu, cục cục thành tiếng, xì xì có vị.

Diệp Cáo dùng một tay chống xuống đất, một tay cầm kiếm chỉ vào kẻ giống như yêu quái kia, hét lớn:

- Người... dừng tay!

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không ra tay, bởi vì hắn đã không cần động thủ nữa.

Diệp Cáo đành phải đổi giọng quát lên:

- Người... dừng miệng!

Thiên Hạ Đệ Thất lại dừng hút máu.

Hắn ngẩng đầu lên, dùng một con mắt nhìn chăm chú vào đối phương, khiến Diệp Cáo cảm thấy mình bị con mắt xanh phát ra ánh sáng lạnh này nhìn đến mặt cũng xanh lá.

Sau đó Thiên Hạ Đệ Thất vứt bỏ thi thể nữ nhân trên tay, từ từ đứng lên, dùng ống tay áo lau vệt máu trên môi.

Tiếp đó hắn lướt tới, vượt qua người Diệp Cáo, lại tiến vào trong phòng.

Diệp Cáo vừa thấy thân pháp của hắn, trong lòng không nhịn được kêu khổ.

Xem ra, công lực của Thiên Hạ Đệ Thất ít nhất đã khôi phục hơn phân nửa.

Càng đáng sợ là hắn vẫn không đi.

Chẳng những không đi, ngược lại còn trở vào trong phòng.

Sau khi vào phòng, Thiên Hạ Đệ Thất lại làm một chuyện.

Đốt đèn.

Sau khi đốt đèn, Thiên Hạ Đệ Thất mở bọc vải vừa dơ vừa dính đầy máu trên tay.

Lúc trước hẳn thường đeo bọc vải.

Mọi người thường dự đoán trong bọc vải của hẳn có vũ khí cực kỳ đáng sợ.

Nhưng hôm nay bọc vải của hẳn lại giấu thuốc nổ, muốn nổ chết đám người Thích Thiếu Thương. Hẳn cũng không loại trừ đám người Địch Phi Kinh, Lô Thuần, muốn đồng loạt nổ đến hồn bay phách tán.

Đương nhiên, kết quả đã thất bại.

Không ai bị nổ chết, người thiếu chút nữa mất mạng lại là chính hẳn.

Nhưng dù sao hẳn vẫn còn sống.

“Đòn sát thủ” của hẳn giấu ở trong bọc nhỏ cột ở bên hông, nhưng gặp phải địch thủ như Thích Thiếu Thương, Vô Tình, hẳn không có cơ hội sử dụng thì đã thất thủ rồi.

Cho đến khi hẳn ngã xuống, bị chế ngự, mọi người cứu chữa cho hẳn, đã tháo hết ngoại vật trên người hẳn, ném bọc nhỏ của hẳn lên bàn, không hề để ý.

Hiện giờ hẳn đã mở bọc vải này ra.

Dưới đèn, tầng tầng vải vóc vén lên, che khuất tầm mắt của Diệp Cáo, không thấy rõ bên trong là gì.

Lại nghe Thiên Hạ Đệ Thất trầm giọng nói một câu:

- Cởi xuống?

Cởi xuống?

Cởi xuống cái gì?

Hẳn đang nói chuyện với ai?

Tiếp đó Thiên Hạ Đệ Thất lại bổ sung một câu:

- Cởi quần xuống!

Lúc này trên lầu chỉ có hai người còn sống.

Một người là Diệp Cáo, một người là Trần Nhật Nguyệt mà Diệp Cáo cũng không biết còn sống hay chết.

Chẳng lẽ Thiên Hạ Đệ Thất đang nói với hai thiếu niên bọn họ?
Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 111 – Bộ Bộ Dao.

N

ếu như nói một sát thủ luôn ghét bạo lực, thích hòa bình, vậy cũng giống như một tác giả chuyên viết cổ sự võ thuật, tiểu thuyết võ hiệp lại là một người ôn hoà nhân từ, khó mà tin được.

Nhưng sự thật lại không hẳn.

Người trồng hoa có thể không bao giờ cắm hoa. Cai ngục lao đầu, bản thân không phải phạm nhân, cũng không ngồi tù. Người in sách chưa chắc đã thích sách. Dao phủ cũng có người ăn chay. Kẻ giết người có lẽ là bị ép buộc. Người thuyết thư kể “Tam Quốc”, nói “Thủy Hử”, không nhất định là phần tử hiếu chiến.

Nhưng lần này, người này và trận chiến này, khẳng định không như vậy.

Lần này tranh đấu rất máu tanh.

Người này rất hiếu sát.

Trận chiến này chắc chắn sẽ tàn khốc.

Lôi Bố luôn giết người.

Hắn thích giết người, nhưng từ trước đến giờ lại không ai dám giết hắn.

Hắn không giết người thì người khác đã vui mừng phấn khởi, tạ thần báỉ phạt rồi, ai dám tới chọc hắn? Ai dám tới giết hắn?

Hiện giờ lại khác.

Trong gió trong mưa, kẻ địch giết tới, một nhóm lại một nhóm, liên miên không dứt, liệu mình cảm tử.

Trong lòng hắn căm hận, kích thích ra một loại tâm tình hào kiệt.

Ai muốn giết hắn, hắn sẽ giết người đó trước.

Hắn vung đao, một đao chém vào Tống Triển Mi.

Lúc hắn xuất đao, thân hình dựng lên. Có lẽ đao pháp của hắn chỉ là lệ, lệ trong lăng lệ (ác liệt), nhưng không tính là kỳ, kỳ trong kỳ diệu. Tuy nhiên khi thân hình hắn dựng lên như vậy, lập tức đao pháp cũng trở thành kỳ, kỳ trong kỳ dị.

Lúc hắn chém một đao vào Tống Triển Mi, đồng thời cũng khiến Tôn Thanh Nha cắt trượt.

Dùng công làm thủ, lấy công thay thủ.

Hắn xuất đao như chớp, như cầu vồng lướt qua bầu trời. Nhưng mọi người lại không nhìn thấy tia chớp, chỉ nhìn thấy ánh đao của hắn.

Ánh đao bay về phía cổ Tống Triển Mi. Trước khi kiếm đâm vào thân thể Lôi Bố, hắn muốn chặt đầu chủ nhân của kiếm.

Nhưng lần công kích này lại có điểm ngoại lệ, cũng có chút bất ngờ.

Một đao kia của hắn lại bị kẹt cứng.

Một tiếng “két” vang lên, chiếc kéo kia đã kẹt lấy đao của hắn.

Người dùng kéo kẹt lấy đao của hắn đương nhiên là Tôn Thanh Nha.

Tôn Thanh Nha một chiêu không trúng, lập tức không để ý đến an nguy, lật kéo kẹt lấy đao của đối phương.

Lúc này hai tay Tôn Thanh Nha cầm vòng kéo, cách Lôi Bố rất gần, chỉ cần Lôi Bố ra tay, sẽ có thể đánh chết thanh niên này.

Nhưng thanh niên này dường như không sợ.

Hắn đương nhiên có lý do không sợ.

Đao của Lôi Bố vừa bị chế ngự, kiếm của Tống Triển Mi đã đâm tới.

Không hề do dự, đương nhiên cũng không khách khí.

Một kiếm này rõ ràng muốn lấy mạng đối phương.

Tống Triển Mi tin nhiệm Tôn Thanh Nha, mặc dù bọn họ không thường xuyên liên thủ, nhưng hắn tin chắc Tôn Thanh Nha nhất định sẽ kịp thời kẹt lấy đao của Lôi Bố.

Tôn Thanh Nha tin tưởng Tống Triển Mi, mặc dù hai người bọn họ rất ít khi hợp tác, nhưng hắn biết chỉ cần kẹt được đao của Lôi Sát Lục, Tống Triển Mi nhất định sẽ hợp lực giết chết Lôi Bố, không cho hắn có cơ hội đối phó với mình.

Đây chính là niềm tin và sĩ khí của các huynh đệ Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Từ Tô Mộng Chấn đến Vương Tiểu Thạch, cho đến hiện nay Thích Thiếu Thương quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu, giữa các thành viên, huynh đệ đều có sự hiểu ngầm và tín nhiệm như vậy.

Đây là điểm khác biệt giữa bọn họ và các bang hội khác. Bọn họ là huynh đệ, là bằng hữu, bọn họ cùng sống chết, chung hoạn nạn, tin tưởng lẫn nhau.

Bọn họ quyết không phản bội người nhà, cho dù cái giá và dụ hoặc lớn đến đâu.

Bọn họ là người một nhà.

Nếu thật sự có “người một nhà” vì nghĩa phẫn đấu, hành sự cứu đời như vậy, người có muốn làm một thành viên trong nhà không?

Khi Thích Thiếu Thương thu nạp dòng máu mới, y đã hỏi câu này với các thiếu niên đệ tử, giang hồ hán tử, nghe vậy ai cũng động tâm, động dung.

Những hán tử giang hồ, nhân sĩ có chí khí thật sự, ai không muốn thành lập một ngôi “nhà thiên hạ” cương trực và hòa thuận như vậy?

Trên thực tế, một kéo kia của Tôn Thanh Nha cũng gọi là “Thiên Hạ Nhất Gia”, một kiếm kia của Tống Triển Mi gọi là “Kiếm Thích Thiên Hạ”.

Hai người bọn họ thuộc đơn vị khác nhau, rất ít khi cùng xuất kích. Nhưng một khi liên thủ lại có sự hiểu ngầm kinh người, phối hợp khăng khít.

Bọn họ vừa xuất hiện liền liều mạng tấn công Lôi Bố.

Lôi Bố luôn dùng công thay thủ, dùng giết thay công. Nhưng hai người bọn họ, một người phong tỏa thể công của hắn, còn một người thề phải giết hắn.

Đao của Lôi Bố vẫn bị “Thị Phi tiền của Tôn Thanh Nha kẹp cứng không buông.

Lôi Bố giãy giụa, muốn rút đao ra.

Hắn phát ra lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Có điều hắn không ngờ, đối phương chỉ là một người trẻ tuổi đầu to, răng nanh lộ ra ngoài môi, nhưng đấu chí lại hùng hực như vậy, dũng khí lại hùng tráng như vậy, lực cánh tay lại lớn đến như vậy. “Lực sợ hãi” của hắn lại không thoát được miệng kéo.

Hắn đang muốn vận chuyển “lực sát thương”, nhưng đã không kịp, kiếm của Tống Triển Mi đã tới.

Tới còn nhanh hơn so với tưởng tượng.

Phương pháp duy nhất của hắn là vứt đao, ra tay đánh ngã Tôn Thanh Nha, sau đó cầm đao tái chiến.

Vứt đao?

Hắn chỉ hơi do dự, kiếm của Tống Triễn Mi đã tới.

Tới còn mau hơn so với trong suy đoán.

Hắn đã không thể không vứt đao.

Hơn nữa cho dù vứt đao, hắn cũng không kịp công kích Tôn Thanh Nha.

Kiếm của Tống Triễn Mi đã đâm tới.

Tới nhanh như vậy, nhanh đến mức không thể tưởng tượng. Khi Lôi Bố nhìn thấy đối phương thì đã đối phương đã xuất kiếm, khi nhìn thấy đối phương xuất kiếm thì đã phán đoán sẽ rất nhanh, nhưng khi phán đoán kiếm nhanh thì kiếm đã nhanh hơn so với phán đoán của hắn, đâm vào cổ họng. Lôi Bố đang muốn dùng “Chưởng Tâm Lôi” đánh vào đối phương, nhưng tay vừa giơ lên, một kiếm kia đã đâm vào lòng bàn tay của hắn, chỉ sợ “Lôi” chưa đánh thì lòng bàn tay đã bị đâm thủng rồi.

Lần này Lôi Bố dẫu không có biện pháp, hắn chỉ có cách vứt đao.

Nhưng hắn vốn không đành vứt đao.

Đao của hắn vốn tên là “Bộ Bộ đao”.

Hắn và Lôi Diễm vốn là “chiến sĩ cấp bốn” hiếm có trong Lôi gia bảo, vì bất mãn Phích Lịch đường quyết định “phong đao treo kiếm”, chỉ lo nghiên cứu chế tạo thuốc nổ, do đó bọn họ đã rời khỏi Lôi môn, nhặt lại đao kiếm, một người sáng lập Kinh Lôi đường, một người tự lập Đại Lôi môn, nhưng không bị võ lâm xếp vào bang phái dị biệt, cũng không cách nào phát triển mở rộng. Thế là Lôi Bố nương nhờ Lương Sư Thành, trải qua Khiếu Thiên Vương an bài xúi giục, hắn muốn đại náo một phen, tạo thế lập uy, sau đó tự lập bè phái, thành lập Đại Lôi môn trong kinh thành.

Hắn muốn giống trống kua chiêng, để đồng môn biết hắn thành công, hắn khôn khéo, hắn có tầm nhìn, hắn chẳng những nổi bật hơn người mà còn vượt trội xuất sắc.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ là khi ở Phích Lịch đường, hắn vẫn luôn bị quản chế bởi “Song Hưởng Pháo” Lôi Ưc và Lôi Úc.

Lôi Ưc không cho hắn tạo nhiều sát nghiệt trên giang hồ.

Lôi Úc thậm chí còn muốn Lôi gia dùng môn quy xử trí hắn.

Hắn tự nhận là chiến sĩ hàng đầu trong Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng về phương diện thuốc nổ lại không bằng Lôi Diễm, Lôi Vũ và Lôi Vô Vọng. Đám “giết người, phóng hỏa, đai lưng vàng” (1) này đều tới kinh thành phát triển, thử triển quyền cước, còn hắn vẫn không tên không tuổi. Hắn giết hết kẻ địch của Lôi gia, nhưng lại không chiếm được sự tôn trọng của môn nhân mà hắn đáng có.

Hắn luôn phản đối quyết định của Phích Lịch đường Lôi gia, muốn đệ tử trong môn từ bỏ đao pháp và kiếm quyết đã từng làm nên tên tuổi trong võ lâm, chuyên tâm nghiên cứu thuốc nổ.

Hắn biết đây là chủ trương của triều đình, Phích Lịch đường vì tự bảo vệ, không thể không thay đổi như vậy.

Nhưng Lôi Bố cho rằng, dù có tuân theo cũng nên ngoài mặt đồng ý, sau lưng lén lút. Bởi vì chuyên tâm nghiên cứu thuốc nổ, thật ra là triều đình cố ý trói buộc Phích Lịch đường, hạn chế sự phát triển của đệ tử Lôi gia bảo. Thuốc nổ có chế tạo tốt cũng chỉ là tô son trát phấn, làm đồ trang trí khi đón xuân, chúc thọ hoàng đế lão tử hay cha con Đông Nam Vương Chu Huân mà thôi.

Đại trượng phu há có thể chìm đắm trong thứ đồ chơi nhỏ bé này.

Cho dù thành công nghiên cứu chế tạo ra thuốc nổ có sức công phá lớn, nếu không phải bị triều đình hạn chế không cho chế tạo, cũng chỉ có cách dâng bí pháp lên cho thiên tử. Có quý mới biết khi nào hoàng đế lão tử mới rảnh rỗi phát triển, chú ý đến môn kỹ nghệ này.

Còn không tốt bằng đao.

Đao pháp giỏi, một đao liền giết chết kẻ địch.

Do đó Lôi Bố quyết chí phải tự mình gây dựng nên một phen sự nghiệp.

Vì vậy hắn càng công gấp tiến mạnh.

Đến nỗi có người xui khiến hắn giết người để lập uy ở kinh thành, tàn sát để chấn nhiếp võ lâm kinh sư, hắn cũng đồng ý không nghi ngờ, vui vẻ tiếp nhận, xem đó là kiêu ngạo, đại khai sát giới.

Suy cho cùng vẫn là do hắn hiếu sát.

Đề nghị của người khác vừa lúc hợp ý hắn, cho nên hắn mới giết đến thống khoái như vậy.

Hắn chỉ là muốn tìm một cái cớ, giết một cách thống thống khoái khoái.
Hiện giờ hắn đang giết đến thống khoái, không ngờ lại xuất hiện hai người trẻ tuổi, muốn hắn vứt đao.

Đao của hắn có một cái tên, đó là “Bộ Bộ đao”. Bởi vì đao pháp của hắn luôn “từng bước tiến tới”, mỗi chiêu gần như đều tấn công, mỗi bước đều dồn ép, cho nên người trong võ lâm sợ hãi, gọi nó là “Bộ Bộ đao”.

Hôm nay lại muốn hắn vứt Bộ Bộ đao trong tay.

Chẳng những không công được, còn phải vứt bỏ đao.

Có thể được sao?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 112 – Lực Sát Thương.

V

ứt đao thì vứt đao, có gì ghê gớm.

Trên chiến trường, quan trọng nhất là giành được thắng lợi.

Trong chiến đấu, không có thứ gì không thể vứt bỏ, chỉ như vậy mới hi vọng giành thắng lợi trên tay cường địch. Nhưng có một thứ quyết không thể vứt bỏ, đó là tính mạng.

Có mạng thì mới có thể giết địch.

Còn sống mới có thể giành được thắng lợi.

Nếu như chết đi, cho dù giành được toàn thắng cũng hoàn toàn không có ý nghĩa.

Lôi Bố luôn suy nghĩ như vậy.

Cho nên hắn nói vứt đao là vứt đao. Vứt đao thì đã sao?

Thứ duy nhất không thể vứt bỏ là tính mạng của hắn.

Tay của hắn buông lỏng, thân thể liên tục tự do, lắc mình khiến cho một kiếm của Tống Triễn Mi đâm vào khoảng không.

Lúc này Thị Phi tiến trên tay Tôn Thanh Nha vẫn kẹp lấy Bộ Bộ đao của hắn. Kiếm của Tống Triễn Mi đang đâm ra, bởi vì tốc độ quá nhanh, nhất thời không kịp thu kiếm bảo vệ. Trong một thoáng này, Lôi Bố đã nhìn ra sáu sơ hở của Tôn Thanh Nha và bảy sơ hở của Tống Triễn Mi, có thể một kích giết chết.

Nhưng trên tay hắn đã không còn đao.

Không có đao, trong mắt Lôi Bố, Tôn Thanh Nha chỉ còn lại hai sơ hở, Tống Triễn Mi vẫn còn ba sơ hở, hắn vẫn có thể dùng tay không giết chết.

Nhưng Tôn Thanh Nha và Tống Triễn Mi không chỉ đến hai người, bọn họ còn dẫn theo mười ba vị huynh đệ.

Mười ba tên đệ tử này cũng không nhàn rỗi, bọn họ đồng loạt tấn công Lôi Bố. Có người cầm đao, có người xách kiếm, có người chấp côn, có người

bắn tên, có người múa gậy, có người chỉ dựa vào “Thiết Đầu Công” do thân thể “Thập Tam Thái Bảo” luyện thành, đụng thẳng vào người hắc.

Nếu là bình thường, phương pháp đối phó của Lôi Bố cũng rất đơn giản. Trong tay hắc có đao, một đao một người, tới một người thì giết một người, không ai đến gần hắc được, cho nên tất cả công kích đều giống như uống phỉ.

Nhưng bây giờ lại không giống.

Đao của hắc đã bị kẻ địch đoạt đi, hắc chỉ còn tay không.

Thuốc nổ nhất thời không dùng được, cho dù sử dụng một cách gấp gáp, nhưng trong mưa gió đầy trời cũng không đốt cháy được.

Cho nên hắc chỉ có thể lui.

Lui nhanh

Hắc vừa đánh vừa lui, một đường lui về Danh Lợi Quyển. Bất kể thế nào, trước tiên cứ lui vào trong tiệm, thở được một hơi rồi tính sau.

Lui mau.

Lúc hắc bay ngược, một mặt thấy chiêu xuất chiêu, một mặt còn nhớ đến một chuyện.

Hắc còn chưa giết hết người trong tiệm, hiện giờ lui về chỗ cũ, khiến cho những người truy kích hắc cũng xông vào trong, vừa lúc có thể giết hết tất cả bọn họ.

Đối với việc giết người, hắc giống như một người dân đói khổ đối diện với một đĩa thức ăn ngon, không chừa một chút nào.

Nhưng hắc không nghĩ tới, những người mà hắc “còn chưa giết sạch” kia đều đã bị sự giết chóc của hắc kích thích sát tính, cũng đang chờ giết hắc.

Hắc lướt vào trong tiệm, bước chân giống như “trượt” trong mưa ướt.

Lưng của hắc hướng ra cửa tiệm, hắc không sợ có người tập kích sau lưng mình.

Bản thân hắc chính là địa lôi. Địa lôi không sợ người ta giẫm đạp, chỉ sợ không ai giẫm đạp, đạp không trúng ngòi nổ của hắc.

Hắc có lực sát thương. Hắc đã rải “lực sát thương” ra khắp toàn thân, ai đụng phải hắc thì kẻ đó phải chết.

Lúc này hắc đã lui vào Danh Lợi Quyển.

Chỉ cần giết sạch những người trong tiệm này, hắn sẽ có danh có lợi.

Bởi vì hắn đã lập uy, đã có quyền.

Có quyền rồi, còn sợ không có lợi sao? Có quyền có lợi, còn sợ thiếu danh sao?

Con người chính là như vậy, sống không phải tranh danh thì cũng trục lợi, nếu không thì cũng vì quyền mà đấu đá người sống kẻ chết. Hơn nữa, phần lớn con người rõ ràng là tranh danh, thủ lợi, đoạt quyền, nhưng cứ một mực không thừa nhận. Ngoài mặt còn giả vờ khiêm nhường, không cho người khác vạch trần, còn luôn mồm chỉ trích người khác không thể từ bỏ danh lợi quyền uy, bản thân lại ngấm hạ độc thủ, dùng tất cả thủ đoạn để tiện hạ lưu, chẳng qua là vì những thứ mà ngoài miệng bọn họ rất xem thường khinh bỉ. Năm đó, lúc thiếu niên Tiêu Thu Thủy vừa xuất đạo, từng tuyên bố là thích danh thích lợi, nhưng càng thích hào hiệp. Kết quả bị các phái võ lâm cho rằng đại nghịch bất đạo, tà môn ngoại tộc, công kích phỉ báng, vây quét ám toán, liên miên không dứt.

Thực ra, khi đó Tiêu Thu Thủy và đám huynh đệ Thần Châu kết nghĩa chỉ là hăng hái phấn khởi, ăn ngay nói thật. Đối với Tiêu Thu Thủy, y xuất đạo là vì muốn đả kích, áp chế Quyền Lực bang ngày đó thống trị thiên hạ, bạo ngược giang hồ, y nhập thế là vì muốn hành hiệp trượng nghĩa, y đi một chuyến qua nhân gian là vì một tình yêu oanh oanh liệt liệt, cùng với dùng cả đời để viết một bài thơ bi tráng. Sau đó y từ bỏ tất cả, ẩn cư không tranh với đời.

Rất nhiều người ham mê quyền lợi, nhưng ngoài miệng không nói, lại lên án, vu cáo hãm hại những người dám thừa nhận, từ bỏ được, nhìn thấu suốt. Trên thực tế, những người này còn xem trọng danh quyền lợi lộc hơn bất cứ ai.

Do đó, nhất định phải đủ “giả tạo” và “mồm mép”, mới có thể qua được sóng to gió mạnh trong sông lớn hồ lớn này.

Người có chân tài thực học, ăn ngay nói thật, ngược lại thường không gặp thời, buồn bực sâu não đến cuối đời.

Lôi Bố đã đúng.

Có lúc, quyền uy là phải đánh ra, giết ra. Đại tướng Tần quốc Bạch Khởi là như vậy, bá chủ Chiến quốc Doanh Chính là như vậy, ngay cả Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ lật đổ Tần triều, thiếu chút nữa đã thống nhất thiên hạ cũng như vậy.

Người có từng thấy người nào miệng đầy nhân nghĩa, bụng đầy đạo đức mà có thể giành được thiên hạ không?

Nhưng Lôi Bố cũng đã sai.

Chém giết có thể chấn nhiếp người khác trong nhất thời, nhưng quyết không thể khiến người ta tâm phục cả đời.

Chém giết theo kiểu Lôi Bố, giống như thiết lập cho mình rất nhiều địa lôi, có một ngày sẽ nổ cho hấn tan xương nát thịt, hóa thành tro bụi.

Cho dù là tiền lệ, Bạch Khởi giết chết bốn mươi vạn quân Triệu đầu hàng, kết quả chính y cũng bị kẻ thù chính trị vu giết. Doanh Chính dùng giết chóc thống nhất giang sơn, nhưng kết quả hai đời sụp đổ, đất nước diệt vong. Hạng Vũ đốt giết khắp nơi, đồ thành đồ sát, mỗi khi tấn công một thành thì gà chó không còn, đến cuối cùng thù hằn khắp nơi, bốn bề khốn đốn, tự tay đặt nền móng cho giang sơn Đại Hán của Lưu Bang, rơi vào kết cục tự vẫn ở Ô Giang.

Huống hồ là “Sát Lục Vương” Lôi Bố.

Khi Lôi Bố đang toàn thân, toàn lực lui về Danh Lợi Quyển, vừa lúc có mười hai mươi ba người trong tiệm đang chạy ra.

Mười hai mươi ba người này bước nhanh ra khỏi Danh Lợi Quyển, chỉ có hai lý do, hoàn toàn khác biệt.

Một loại là vì cầu sinh, cho nên chạy trốn.

Thừa lúc Lôi Bố đang đối phó với Tống Triễn Mi và Tôn Thanh Nha, những người này may mắn còn sống trong đại kiếp, đã sớm kinh tâm động phách, chỉ muốn chạy trốn ra ngoài.

Một loại là vì cầu sống, cho nên liều mạng.

Tuy bọn họ đều trúng lực sát thương của Lôi Bố, nhưng bọn họ không phục. Vì báo thù cho người chết, bọn họ thừa dịp Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu tới cứu viện, muốn hợp lực đánh bại tên cuồng sát khủng bố này rồi tính sau.

Hai loại người này đều xông ra bên ngoài, nhưng một bên liều mạng còn một bên chạy trốn, mục đích và suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Có điều Lôi Bố lại lui vào, khiến hai phe bọn họ cùng chung kẻ địch, trở nên có mục đích giống nhau.

Giết chết tên sát nhân cuồng ma này!

Nguyên nhân thực ra rất đơn giản.

Người muốn chạy trốn nhìn thấy đã không còn chỗ trốn, cũng chỉ có đường liều mạng.

Người vốn định liều mạng, nhìn thấy Lôi Bố lui vào, càng không có lựa chọn, chỉ có quyết một trận tử chiến.

Nguyên lai chỉ có mười bảy mươi tám người chạy ra ngoài, lúc này nhìn thấy Lôi Bố đã mất đao, lùi vào trong tiệm, lập tức ba mươi bảy người chưa chết dưới đao Sát Lục Vương đều vây công hắn.

Thực ra không chỉ có ba mươi bảy người, bởi vì sau lưng hắn cũng là trong tiệm, đang có hơn ba mươi người liều mạng phát động công kích, nhưng ở trước người hắn vẫn còn mười lăm người truy kích, trong đó còn bao gồm kiếm của Tổng Triển Mi và kéo của Tôn Thanh Nha.

Đây là lần đầu tiên Lôi Bố cảm thấy sợ hãi.

Lực lượng của kẻ địch không tính là rất mạnh.

Lôi Bố đã từng gặp đối thủ còn mạnh hơn, nhiều hơn, hắn vẫn có thể lần lượt giết chết.

Nhưng hiện giờ, kẻ địch đều rất đồng tâm hiệp lực, hơn nữa đều đánh bạc với tính mạng, liều mình với hắn.

Lực lượng không cần mạng dù sao cũng khó mà so sánh.

Ngay cả tính mạng cũng không cần, khiến cho sức chiến đấu của mỗi kẻ địch đột nhiên tăng mạnh.

Lôi Bố không cách nào làm được điều này.

Hắn cần mạng, hắn càng muốn bảo toàn tính mạng, do đó khí thế sẽ yếu đi.

Huống hồ trên tay hắn không có đao.

Cho nên, hắn chỉ có thể dùng đến thần công tương quan với tính mạng của mình, đó là “lực sát thương”.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 113 – Không Liều Mạng Thì Không Thể Sống.

L

ực sát thương” là một loại lực lượng, có thể kích phát toàn bộ tiềm lực ẩn giấu trong cơ thể, giống như một “vụ nổ”, đánh đâu thắng đó.

Trong quá trình Lôi Bố lui vào Danh Lợi Quyền, có mấy chi tiết cần phải nói rõ.

Người bình thường là “lui thủ” hoặc “công giết”, giống như “lui” thì nhất định phải “thủ”, còn “công” mới có thể “giết”.

Nhưng Lôi Bố rõ ràng không giống.

Hắn công có thể giết, lui cũng có thể giết.

Lúc còn nhỏ hắn ở bên cạnh chợ búa, ngày ngày thấy người ta cắt thịt máu tươi đầm đìa. Sau khi lớn lên, công việc đầu tiên của hắn là trông coi lò mổ, dĩ nhiên càng quen với cảnh tượng máu thịt tung tóe.

Sau đó hắn bị triệu tập đến biên phòng tác chiến, mấy lần gặp phải chiến đấu, đều là núi thây chồng núi thây, máu thịt ướt máu thịt, hắn đã nhìn mãi thành quen. Cho dù ở trong gia tộc lớn, cũng từng xảy ra chuyện giết cha giết mẹ, anh em đấu đá và cô di báo thù. Tội giết người đầu tiên của hắn, chính là giết chết lão sư đã cười nhạo chế giễu vì xem thường xuất thân của hắn, vì vậy mới khiến cho hắn chạy trốn đi lính, điều động tác chiến. Khi hắn trở về chốn cũ, Lôi gia bảo lại bắt đầu hưng thịnh, tiến hành thu gom đệ tử ngoại hệ. Lúc này hắn đã “tạo nên danh tiếng”, do đó được đưa vào làm môn hạ Giang Nam Phích Lịch đường.

Giết người đã trở thành thói quen của hắn.

Vì vậy hắn tiến có thể giết người, lui có thể giết người, tình có thể giết người, thậm chí ngủ cũng có thể giết người. Có một lần hắn ăn uống thả cửa, chơi bởi thỏa thích, sau đó say mềm mơ màng ngủ, băng hữu bên cạnh cũng ngủ chung. Đột nhiên có người nói chuyện nhắc đến một chữ “giết”, hắn lập tức nhóm dậy, vung đao chém giết, giết chết hai mươi một người. Băng hữu đều chết sạch mà không hiểu vì sao, ngay cả nữ nhân ngủ bên

cạnh hãn cũng bị chém bay đầu. Lúc này hãn mới dừng tay, ăn sạch thức ăn còn lại, uống cạn rượu thừa trên bàn, sau đó lại nằm xuống ngủ. Đến ngày thứ hai có người phát hiện huyết án, gọi sai dịch đến nhật xác. Ai cũng cho rằng hãn đã chết, đang muốn dọn xác hãn, nhưng vừa đụng vào thì hãn đột nhiên tỉnh dậy, lại giết chết mười sáu người, sau đó nghênh ngang rời đi giữa ban ngày ban mặt.

Vụ án này từng gây ra chấn động tại Phích Lịch đường, ngay cả Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bồ cũng năm lần bảy lượt muốn Lôi gia bảo “giao Lôi Bồ ra xử tội để thiên hạ tâm phục”. Có mấy người chủ sự của Lôi gia ra sức bảo vệ Lôi Bồ, lại có người muốn tự tay xử lý hãn, cho rằng hãn hiếu sát, lạm sát làm tổn hại danh dự của Lôi môn, khiến mọi người giận dữ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Lôi Bồ buồn bực thất bại ở Lôi gia bảo.

Nhưng giết người là hứng thú của hãn.

Hãn luyện võ là vì hiếu sát, không giống như một số người vì thành danh, vì báo thù, hoặc là vì muốn đoạt quyền.

Hãn đối phó với kẻ địch là giết, đối xử với bằng hữu cũng là giết, có lúc thậm chí ngay cả người nhà cũng giết.

Lôi Diễm sở dĩ căm ghét hãn, là vì có một lần có người đánh rắm một cái, nhưng không ai chịu thừa nhận, bởi vì cái rắm kia có mùi tởm, mà hôm đó hãn đã ăn không ít tởm, cho nên mọi người đều cười nói là hãn làm, dưới cơn nóng giận, hãn đã giết chết bốn tên thân tín dưới tay Lôi Diễm, đó là “Phi Tinh Tấn Lôi” Lôi Di, “Cấp Vũ Hành Lôi” Lôi Vũ, “Đại Địa Phong Lôi” Lôi Du, “Hạ Thiên Lôi” Lôi Dũ, cùng với “Cổ Khí Thương” Tôn Mã của Sơn Đông Thần Thương hội, do đó đã kết oán với Lôi Diễm.

Vì một cái rắm, hãn có thể đại khai sát giới như thế, huống hồ lúc này hãn đang gặp nguy hiểm.

Đối với giết người, hãn luôn luôn dốc hết sức lực.

Tại thời điểm quan trọng này, hãn hiểu rất rõ một chuyện, đó là không liều mạng thì không thể sống.

Liều mạng, có lúc là toàn lực đối phó, có lúc là đánh bại kẻ địch, nhưng đối với hãn thì chỉ có hai chữ “giết người”.

Người đầu tiên “đụng” vào hắn là từ phía sau xông tới. Người này là một khách thuê chuyên buôn hàng lậu, tên là Cam Dững, rất dũng cảm chiến đấu. Ba lần trước giao chiến, hắn không đến gần được Lôi Bố, nhưng cũng không bị thương. Lúc này trên tay hắn không có binh khí, bèn nhặt hai khúc củi khô bên cạnh cửa, thấy Lôi Bố là đập.

Hắn căm hận Lôi Bố như vậy, một trong số nguyên nhân là con trai độc nhất Cam Tân của hắn vừa rồi đã chết dưới đao của Lôi Bố. Cam Tân mới mười lăm tuổi, Cam Dững rất cưng chiều nó, vì muốn cho nó “tăng thêm kiến thức”, mới dẫn nó ra ngoài “chơi một chuyến”. Không ngờ lần đầu tiên ra cửa, ngày thứ nhất vào kinh, muốn đến Danh Lợi Quyển ăn một bữa, lại vô duyên vô cớ bỏ mạng dưới tay Sát Lục Vương.

Nó còn trẻ như vậy, thậm chí chưa từng giết ai, cũng chưa từng tham gia chiến dịch nào.

Cho nên Cam Dững căm hận Lôi Bố, muốn liều mạng với Lôi Bố.

Nhưng không có tác dụng.

Nếu như đối thủ quá mạnh, liều mạng thông thường chỉ là mất mạng.

“Lực sát thương” của Lôi Bố đột nhiên bị kích phát. Một khi đã phát thì không thể ngăn, cũng không thể cản.

Củi khô bay lên, người ngã xuống.

Cam Dững bị “lực sát thương” này giết chết tại chỗ.

Cam Dững vừa ngã, lại có Nại Nại và Dã Dã.

Nại Nại và Dã Dã đều là giang hồ mãi nghệ.

Bọn họ một người chuyên đi dây treo, một người chuyên biểu diễn múa lửa. Đi dây là một loại kỹ thuật cân bằng. Nại Nại thường ném một đoạn dây thừng lên không, sau đó dây thừng cột ở không trung, hắn lại đi lên giống như giẫm trên đất bằng, cuối cùng đứng một mình ở đầu dây. Điều này khác với người đi dây thông thường cột chặt hai đầu dây, sau đó đi lên trên, hơn nữa cũng khó khăn, nguy hiểm hơn nhiều.

Nại Nại còn có thể ném dây thừng ra, móc lấy nội khố của đám người đứng xem, mà người trong cuộc lại hoàn toàn không hay biết. Hắn còn có thể ném dây thừng móc vòng tai phụ nữ giống như lấy đồ trong túi, thủ pháp rất cao minh.

Dã Dã lại chuyên đùa với lửa, biến ngọn lửa thành một loại trò chơi. Hắn có thể biến ánh lửa thành rực rỡ như hoa nở, có thể khiến lửa nhảy, đuổi lửa chạy, lại có thể mượn sức người khiến lửa phát ra tiếng rít, có thể biến ánh lửa thành bảy màu, còn có thể đưa tay vào trong ngọn lửa mà không bị thương.

Đó là lửa sống.

Còn có một loại lửa chết, cũng là tuyệt kỹ của hắn.

Lửa sống là để biểu diễn, mua vui cho người khác, còn lửa chết là để giết người, tổn thương người khác.

Hắn thường dùng lửa sống để kiếm ăn, lại rất ít khi dùng lửa chết, bởi vì giết người chỉ làm cho người ta chết, không thể khiến cho mình sống.

Nghe nói hắn là hậu duệ của “Hỏa Vương” Thái Khấp Thần năm xưa, cho nên hắn trời sinh giỏi dùng lửa, giỏi sai khiến lửa.

Có điều Dã Dã và Nại Nại không phải chủ động tấn công Lôi Bố, mà ý định ban đầu của bọn họ là chạy trốn.

Bọn họ chỉ muốn chạy trốn, nhưng khi bọn họ thừa dịp Lôi Bố rời khỏi cửa tiệm, muốn chạy ra bên ngoài, lại vừa lúc gặp phải Lôi Bố đang lui vào.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 114 – Khóc Đổ Trường Thành Trong Lòng.

K

hông biết làm sao, cũng không có lựa chọn, Dã Dã và Nại Nại đành phải tử chiến để cầu sống.

Lửa chết và dây thừng tấn công Lôi Bố.

Bọn họ là nhóm thứ hai trực tiếp công kích Lôi Bố.

Kết quả là Nại Nại chết, Dã Dã cũng chết.

Lôi Bố giống như một tử thần, một khi đến gần hãn thì chỉ có chết.

Dây thừng đã quấn vào cổ họng của Lôi Bố, nhưng còn chưa xiết chặt, “lực sát thương” đã giết chết Nại Nại.

Lửa chết của Dã Dã cũng đã phát ra, nhưng hãn cũng chết dưới “lực sát thương”.

Nhóm thứ ba tiếp cận Lôi Bố là “truy binh” trước mặt hãn, đó là một cao thủ của Phong Vũ lâu và một đệ tử của Tượng Tị tháp.

Trong hai người này, có một người dùng đao, tên là Chu Bất Thời, ngoại hiệu là “Đao Sắc Thanh Thanh”, đao của hãn cũng thật sự màu xanh; một người khác múa côn, tên là Sài Khả Phu, tước hiệu là “Nhất Cấp Bổng”.

Bọn họ đều kịp thời đuổi theo Lôi Bố.

Bọn họ vừa tới, còn chưa “kiến thức” được sự lợi hại của Lôi Bố.

Bọn họ trẻ tuổi, cũng chưa từng nghe nói đến “công trạng” giết người của Lôi Bố.

Bọn họ càng dũng mãnh gan dạ, nếu đã đuổi theo mục tiêu thì sẽ toàn lực ra tay, giống như nghé con mới sinh không sợ hổ, muốn một kích tiêu diệt Lôi Sát Lục.

Kẻ dũng không biết sợ.

Nhưng không sợ không có nghĩa là vô địch.

Với sức của bọn họ đương nhiên không đánh lại Lôi Bố, cho nên bọn họ lập tức, tức khắc, đồng thời bị áp chế, bị thương.

Nhưng phải chú ý, là “bị thương” chứ không phải “chết”.

Lôi Bố cũng không “giết chết” bọn họ, chỉ “tổn thương” bọn họ.

Lôi Bố đương nhiên sẽ không lưu tình, cũng không nường tay.

Hai người này chỉ “bị thương” mà không chết, nguyên nhân chỉ có một.

“Lực sát thương” rất hao tổn thể lực, Lôi Bố hiện tại chỉ có thể “đả thương”, còn với “giết” đã có phần bất lực.

Sở dĩ hãn có được “lực sát thương” mạnh mẽ, nguyên nhân chủ yếu là nhờ tập trung, tập trung toàn lực.

Nhưng hiện giờ Lôi Bố lại không thể tập trung, tinh thần đã có phần rối loạn.

Kẻ địch của hãn quá nhiều, ra tay càng không thể chuẩn xác.

Hãn đã mấy lần xông giết, lực đạo cũng không còn tập trung như lúc trước.

Do đó “lực sát thương” đã giảm mạnh.

Đối với Lôi Bố thì đây là chuyện không ổn, nhưng đối với kẻ địch đang tấn công hãn thì đây lại là chuyện cực tốt.

Người đầu tiên nắm lấy thời cơ này, liều mạng công kích hãn, đương nhiên là Ngư cô nương.

Bình khí thuận tiện của nàng là tỳ bà.

Tỳ bà của nàng là một loại bình khí cực kỳ lợi hại, nguyên danh là “Dư Vận Ngư”, nhưng trên giang hồ đặt cho nó một biệt danh rất dài, đó là “Thiết kỵ đột xuất phong ủng trùng động ngân bình sạ phá điệp vũ thiên minh thiên quân nghĩ binh vạn mã bồn đẳng ngư được long môn thiết tỳ bà”, gọi tắt là “Tỳ Bà Ngư”.

Biệt danh của nó dài như vậy, rườm rà như vậy, đó là vì nó quả thật có nhiều loại công dụng, phát ra âm khí quỷ quái và phức tạp giống như tên gọi của nó.

Vì đối phó với Lôi Bố, Ngư Hảo Thu đã đập vỡ tỳ bà, toàn lực đánh một trận, nhưng lại không tác dụng.

Nếu không phải Mạnh Tương Lữ và Hà Xa kịp thời ra tay, có lẽ Ngư Thiên Lương đã sớm mất mạng dưới mảnh sứ bắn ra rồi.

Nàng không chết, nhưng Hà Hỏa Tinh lại chết.

Giao tình của nàng và Hà Đô Đầu vốn không tầm thường, gần như có thể nói là Hà Xa vì nàng mà chết, trong lòng nàng đã thề nhất định phải báo thù

cho y.

Huống hồ Lôi Bố còn giết nhiều người như vậy.

Vừa rồi nàng đã mấy lần muốn đến gần giết chết Lôi Bố, nhưng lại không hữu dụng.

Nàng chỉ thấy ánh đao.

Ánh đao bay lên, ánh đao rơi xuống.

Thứ bay lên là máu, thứ ngã xuống là người.

Nàng không đến gần được hẳn.

Cho dù có đến gần cũng không hữu dụng, bởi vì không chờ nàng ra tay, ánh đao đã lóe lên, bên cạnh nàng nhất định có người bắn ra ánh máu, hoặc ngã xuống mà chết.

Cho dù nàng kịp ra tay, nhưng khi nàng đánh tới, nơi đó (vị trí ban đầu của Lôi Bố) nếu không phải biến thành một phiến ánh đao, thì cũng là một người chết (đồng liêu, đồng đạo của nàng), nếu không thì cũng chỉ còn lại một khoảng trống.

Nàng cũng đánh vào khoảng không.

Có lúc nàng thậm chí không cẩn thận làm bị thương người phe mình.

Kẻ địch chỉ có một, còn người mình lại “quá nhiều”, một khi đánh không trúng mục tiêu, rất dễ sát thương người phe mình.

Kẻ địch mặc dù chỉ có một, nhưng kẻ địch này lại quá đáng sợ. Xem ra Lôi Bố không muốn giết nàng trước, cho nên nàng mới có thể sống đến bây giờ. Vì vậy, Ngư cô nương mặc dù nóng lòng giết địch, nhưng lại phải cẩn thận ra tay, nàng cũng không muốn ngộ thương người bên mình.

Mà lúc này cơ hội đã tới.

Lôi Bố đã lui vào, còn vừa lui vừa giết người.

(Lão khốn khiếp!)

Nhưng trên tay hắn đã không còn đao, “lực sát thương” của hắn cũng đang giảm bớt giống như bước chân của hắn.

Ngư cô nương từ sau nghênh đón.

Người phát động sau nàng nhưng lại tới trước là Mạnh Tương Lữ.

Mạnh Tương Lữ là người chủ sự của Danh Lợi Quyền, mỗi khi trong tiệm chết một người, chẳng khác nào giết chết một thân nhân của hắn.

Trong trận chiến vừa rồi, y đã ba lần xuất kích, nhưng đều không gây thương tổn được Lôi Bố.

Có điều Lôi Bố cũng đánh trả y hai đao, hai đao này cũng giết không được y, thậm chí còn không gây thương tổn được y.

Đối với lực sát thương đao pháp của Lôi Bố, chuyện này là một ngoại lệ hiếm thấy.

Lần này Mạnh Tương Lữ đã không dung tình, y hét lớn một tiếng “tốt”, lập tức xuất quyền.

Xuất quyền đánh ra, là quyền tay trái.

Một quyền này y đánh rất kỳ lạ.

Y không đánh vào lưng Lôi Bố, mặc dù Lôi Bố đang lưng quay về phía y, lui nhanh đến.

Y lại đánh vào trước ngực Lôi Bố.

Y đang ở sau lưng Lôi Bố, làm thế nào quyền lại đánh vào trước người?

Có thể.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc xuất quyền, tay của y đột nhiên “dài ra”, khuỷu tay gấp một, gấp hai, lại gấp ba, từ sau vươn ra trước đánh vào ngực Lôi Bố.

Một quyền này đánh ra, ngay cả Lôi Bố cũng cảm thấy bất ngờ.

Địch ở phía sau, nhưng quyền lại đánh trước người.

Không hổ là “Thất Hảo Quyền Vương”.

Phía trước Lôi Bố cũng đầy kẻ địch, chủ yếu là đệ tử, cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Lôi Bố chẳng những phải nhìn sau đối phó với địch, còn phải cảnh giác đề phòng phía trước.

Nhưng một chiêu này từ sau đánh tới trước, vẫn khiến cho hấn hao tổn tinh lực.

Nhưng hấn là Lôi Bố, là Sát Lục Vương.

Hấn lập tức vận chuyển “lực sát thương”, toàn lực ngăn cản, phản kích một quyền kia của Mạnh Tương Lữ.

Một tiếng “bùng” vang lên, “lực sát thương” hình thành nên một tấm “lưới cứng”, ngăn cản một quyền đến từ góc chết. Mắt thấy sắp sửa “bộc phát” ra,

nhưng lại “nỗ” vào hư không.

Quyền không có ở đó, đó là một quyền hư không.

Nhưng “lực” của Lôi Bố lại phát ra ngoài, “phát” vào hư không.

Chiêu “quyền hư không” này đã dẫn phát “lực sát thương” của Lôi Bố, giống như “tên đã lên dây”.

Một quyền thật sự lại đánh vào lưng Lôi Bố.

Đó là quyền tay phải, “Thất Hảo quyền” chân chính.

Hay cho Lôi Sát Lục, khi hấn phát hiện hư thực của quyền thì đã muộn, nhưng lại đột nhiên quay người, tay trái giơ lên chụp lấy một quyền của Mạnh Tương Lữ.

Tay phải của hấn cũng đồng thời vung lên hạ xuống, hóa giải thế công của những kẻ địch khác.

Cùng lúc Mạnh Tương Lữ phát động công kích, có khoảng mười một loại binh khí bất đồng, thế công khác nhau đồng loạt tấn công Lôi Bố.

Nhưng Lôi Bố chỉ dùng một tay đã hóa giải tất cả công kích, còn đánh trả mỗi người một chiêu.

Tay không đánh trả, vẫn có thể bức lui kẻ địch.

Nếu như hấn không dùng tay không, há chỉ bức lui người khác mà thôi.

Nhưng có một chiêu hấn không thể hoàn toàn hóa giải, đó là một quyền của Mạnh Tương Lữ, “Thất Hảo quyền”.

Lôi Bố quả thật đã tiếp được một quyền kia. Một quyền kia đã bị tay của hấn chụp lấy.

Lôi Bố cũng không tiếp được một quyền kia. Một quyền kia mặc dù bị tay của hấn chụp lấy, nhưng lực lượng ẩn chứa lại lớn đến mức khiến Lôi Bố cảm thấy sợ hãi, dư lực của nó cũng khiến Lôi Bố chấn kinh.

Bởi vì vừa tiếp một quyền này, Lôi Bố chợt cảm thấy một lực lượng to lớn ập đến. Hấn lập tức vận nội kinh, kịp thời làm nó tiêu tan.

Nhưng luồng lực lượng thứ hai lại bắn đến. Lôi Bố lập tức vận “lực sát thương”, áp chế nó lại.

Luồng lực đạo thứ hai vừa tiêu, luồng dư kinh thứ ba lại tới.

Lôi Bố kinh hãi, hấn căn răng chịu một luồng dư chấn này, toàn thân đã mất cảm giác.

Nhưng luồng kinh đạo thứ tư lại tới. Theo hai tiếng “cách, cách”, ngón cái và ngón trỏ tay trái của hắn đã bị đánh gãy.

Lôi Bố kêu lên một tiếng, vẫn nắm chặt cổ tay của Mạnh Tương Lữ không buông.

Trên thực tế, hắn muốn buông cũng không được. Bởi vì luồng kinh lực thứ năm của Mạnh Tương Lữ lại đánh tới, nếu như hắn buông tay, quyền kinh sẽ trực tiếp đánh vào ngực hắn.

Hắn không buông.

Đao đã mất.

Xương của năm ngón tay đều bị đánh gãy.

Đây là một quyền mà Mạnh Tương Lữ giữ sức đã lâu, sinh tử một kích.

Một quyền này y đã dùng toàn lực.

Một quyền này y đã dùng đến lực lượng sinh tử của mình.

Một kích này chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Một chiêu này không sống thì chết.

Mạnh lão bản bình thường ôn hòa, bình tĩnh, hào hoa phong nhã, nhưng lúc phát ra một quyền này, y còn hét lớn một tiếng.

Giống như khóc, lại như kể lể, cuối cùng biến thành quỷ khóc thần gào.

Một tiếng hét này, giống như tất cả oan hồn đã từng phòng thủ trên trường thành lịch sử đồng loạt rít lên.

Tiếng kêu thê lương chói tai, đủ để khóc đổ trường thành.

Ít nhất, tiếng hét này cũng đã “khóc” đổ trường thành trong lòng Lôi Sát Lục vốn phòng vệ nghiêm ngặt.

Có lẽ, Mạnh Tương Lữ vốn không phải tên là “Mạnh Tương Lữ”, bởi vì tiếng hét của y đủ để khóc đổ “trường thành”, giống như Mạnh Khương Nữ năm xưa, cho nên mới gọi là “Mạnh Tương Lữ”. Lúc y toàn lực vận công, hét lớn một tiếng, quả thật có sự thê lương và mãnh liệt khi Mạnh Khương Nữ khóc đổ trường thành.

Nếu không phải cực thê cực oán, cực bi cực nộ, sao lại phải khóc lớn hét lớn? Trường thành sao lại muốn đổ muốn sụp, muốn hủy muốn ngã?

Vạn Lý Trường Thành cũng không thể vĩnh viễn không ngã, hướng hồ là tòa thành trong lòng Lôi Bố.

Luồng kinh lực ẩn giấu thứ sáu đã phát ra.

Lôi Bố cũng không còn nắm được tay của Mạnh Tương Lữ.

Một tiếng “bùng” vang lên, một quyền này đánh vào ngực Lôi Bố, xương sườn trước ngực hằn lập tức bị gãy ba cây.

Lôi Bố kêu lên một tiếng, mũi, tai, miệng đồng thời chảy máu.

Nhưng đây chỉ là luồng quyền kinh thứ sáu, còn có luồng dư lực thứ bảy.

Đây là tuyệt chiêu đặc biệt của Mạnh Tương Lữ, cũng là một kích liều mạng của Thất Hảo Quyền Vương.

“Thất Hảo quyền” có bảy lớp kinh lực ẩn giấu, tầng sau cứng hơn tầng trước, đợt sau lớn hơn đợt trước, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Đây là một luồng kinh lực mạnh nhất.

Mạnh Tương Lữ muốn dùng một kích này giết chết Lôi Bố.

Đáng tiếc Mạnh Tương Lữ không thể phát ra luồng kinh lực cuối cùng này.

Bởi vì tay phải của y đã gãy.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 115 – Củi Khô, Lửa Chết, Vong Kê Thạch.

L

ôi Bối quả thật không ngăn được “Thất Hảo thần quyền” của Mạnh Tương Lữ.

Hắn chỉ không ngăn được quyền của đối phương, chứ không phải là tay.

Cho nên hắn đã dùng “lực sát thương”, trong nháy mắt phát lực bóp gãy cổ tay Mạnh Tương Lữ.

Mặc dù xương ngón tay của hắn đã gãy, nhưng cổ tay phải của Mạnh Tương Lữ cũng gãy.

Cổ tay phải của Mạnh Tương Lữ bị gãy, nhưng còn có tay trái.

Tay trái của y vốn phát ra một quyền hư không, dẫn dắt “lực sát thương” của Lôi Bối, lúc này vẫn tiếp tục phát quyền.

Không phải đánh Lôi Bối, mà là đánh vào tất cả binh khí công kích Lôi Bối, chẳng hạn như củi khô của Cam Dũng, lửa chết của Dã Dã, dây thừng của Nại Nại, Thanh Sắc đao của Chu Bất Thời, Nhất Cấp bổng của Sài Khả Phu.

Còn có một hòn đá, đó là vong kê thạch do Ngư cô nương ném ra .

Trên thực tế, vong kê thạch vốn tên là “vong ký thạch”, có thể nhặt được nhiều ở các khe suối thuộc khu vực thôn Vong, lớn khoảng bằng nắm tay, bên trong trống rỗng, vân cong có đốm, rực rỡ mê người. Thôn Vong ở gần Thanh Kê lĩnh, do đó người ta gọi loại này đá là “vong kê thạch”. Nghe nói loại đá này bỏ vào nước nấu lên cho người ta uống, sẽ hoàn toàn quên hết chuyện trước kia. Bởi vì bên trong nó phần lớn trống rỗng, lại có nhiều khe hở, lúc ném sẽ phát ra tiếng kêu như kim loại, làm loạn tai mắt người khác, do đó những danh gia ám khí như “Mãn Thiên Tinh, Lượng Tinh Tinh”, Thực Trung Đường môn và “Hạ Tam Lạm” Hà gia, “Minh Khí Vương” Vô Tình đều sử dụng loại đá này làm ám khí.

Ngư cô nương đã ném vong kê thạch vào Lôi Bối, còn Mạnh Tương Lữ lại dùng một quyền đánh vào vong kê thạch.

Củi khô vốn đã bay lên trời, người dùng củi khô làm vũ khí đã chết.
Ngay cả dây thừng cũng đã vô lực rũ xuống, lửa chết đã yếu đi, Thanh Sắc
đao sắp rơi xuống đất, kể cả Nhất Cấp bổng cũng không còn bổng (khỏe)
nữa, bởi vì Lôi Bố đã đánh ngã người sử dụng những vũ khí này.
Nhưng quyền kinh của Mạnh Tương Lữ lại cách không đánh vào những
binh khí này, khiến cho những “thứ” này đều “sống” dậy.
Trong nháy mắt này, Lôi Bố chợt cảm thấy giống như bị đủ loại tập kích.
Củi khô nện vào đầu hần.
Hần vừa đánh văng củi khô, toàn thân lại đột nhiên bốc cháy.
Hần đang muốn dập tắt ngọn lửa, nhưng lưng đã trúng một bổng, bên hông
cũng ăn một đao.
Hần dùng một tay bắt lấy đao.
Đao màu xanh, sắc đao xanh xanh.
Hần dùng một đao chặt đứt bổng, lại chẻ củi thành bốn mảnh, nhưng một
sợi dây thừng lại lặng lẽ quấn lấy cổ của hần, khiến hần gần như nghẹt thở.
Hần kịp thời dùng đao cắt đứt dây thừng, nhưng một hòn đá giống như con
gà đã bay tới trước mặt hần.
Hần muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp, “gà” đã “mổ” vào sống mũi
của hần.
Lần này hần chỉ nghe một tiếng “bốp”, xương sống mũi đã rạn nứt, máu
trào ra như đê vỡ.
Hần dùng tay che lại, nhưng không che được, máu từ trong vết nứt nơi cánh
mũi chảy ra xì xì, lập tức năm kẽ ngón tay phải của hần đầy máu, còn chảy
tới tận khuỷu tay.
Hần đau đến mức nước mắt muốn trào ra.
May mắn là trên tay hần có đao, lại có đao.
Trên tay hần có đao, đó là bất hạnh kẻ địch.
Ít nhất cũng là bất hạnh Mạnh Tương Lữ.
Có đao, người mạnh.
Đao nơi tay, Lôi Bố lại trở thành khủng bố.
Một đao, đầu rơi.
Hần chém một đao vào đầu Mạnh Tương Lữ.

Đao màu xanh, máu màu xanh, đao này giết người, ngay cả máu cũng biến thành màu xanh.

Hay cho một thanh đao.

Đây là một thanh đao tốt, nhưng đối với Lôi Bố thì lại không phải là một thanh đao thuận thiên.

Đây không phải là Bộ Bộ đao.

Hắn đã quen dùng Bộ Bộ đao.

Bộ Bộ đao và Thanh Sắc đao này khác nhau về dài ngắn, nặng nhẹ, lưỡi đao, thậm chí là mũi đao, phần bảo vệ tay. Cho nên sau khi Lôi Bố dùng một đao giết chết Mạnh Tương Lữ, chợt thấy một người xông tới, liền dùng một chiêu “Bộ Bộ Cao Thăng” chém qua, nhưng vì kết cấu của đao không giống nhau, khiến cho tốc độ của đao chậm lại một chút, đao thể lệch qua một chút, đao kinh yếu hơn một chút. Hai tay người nọ vỗ một cái, lập tức kẹp lấy đao. Lúc này Lôi Bố mới phát hiện người nọ mang găng tay màu da, mà găng tay này lại giống như hộ giáp tơ vàng, khiến lưỡi đao không thương tổn được tay của hắn.

Nếu không phải Lôi Bố đang khẩn trương nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, phát hiện người này mang găng tay, hắn còn tưởng rằng danh bổ Thiết Thủ đã tới rồi.

Người này vừa tới đã ngăn cản đao của Lôi Bố.

Điểm đáng sợ nhất của Lôi Bố chính là đao của hắn.

Người này quyết không để Lôi Bố dùng đao.

Hắn nhìn chuẩn, bắt chuẩn.

Nhìn chuẩn là nhãn giới của hắn, bắt chuẩn là thủ pháp của hắn.

Hắn còn nắm chuẩn, nắm chuẩn thời cơ.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 116 – Mưa Rơi Lấy Củi.

H

ăn đương nhiên không phải Thiết Thủ.

Hắn là Dư Mặc Nhiên.

Lúc “Tứ Đại Kỳ Chủ” Hoàng Hôn, Lợi Minh, Ngô Dạ, Chung Ngộ gây rối kiếm chuyện với Ngư cô nương, hắn chính là hán tử trung niên đã lên tiếng đứng ra bày tỏ sự quan tâm. Cách ăn mặc và cử chỉ của hắn đều rất lịch sự. Hắn vốn là một người giang hồ, sau đó trở thành người phụ trách văn thư. Cuối cùng bởi vì nhìn không quen hình pháp của triều đình quá khốc liệt, tạo nên án oan còn nhiều hơn xử án giúp mọi người, cho nên từ quan không làm nữa, trở về làm người võ lâm của hắn.

Hắn vốn là tinh anh của Phi Phủ đội Dư gia, kẻ thù của hắn là đệ tử Tứ Phân Bán đàn Trần gia và Thiên An môn Trần thị gia tộc, luôn giao chiến rất thảm liệt.

Người khác luyện búa bay, còn hắn luyện tiếp búa, tiếp ám khí, tiếp binh khí.

Đương nhiên búa bay tẩm độc cũng không dễ tiếp. Binh khí của Trần gia có không ít xuất xứ từ Hạ Tam Lạm Hà gia, Hắc Diện Thái gia, khó tránh khỏi tẩm độc.

Hắn liền chế tạo một đôi găng tay bách độc bất xâm, đao kiếm bất nhập, thấy kẻ thù là giết, có ơn báo ơn, có thù báo thù. Người giang hồ gọi đôi găng tay không sợ độc vật, hơn nữa có tẩm kịch độc này là “Sư Cừ Thủ”. Lúc bắt đầu hắn vẫn bình tĩnh, không biến sắc, đứng trong đám người, không cầu có biểu hiện đặc biệt, chỉ cầu bảo toàn tính mạng. Hiện nay, một khi cho rằng cơ hội đã đến, hắn liền bất ngờ làm loạn, vừa ra tay đã kẹp lấy đao của Lôi Bố.

Bởi vì hắn phát hiện một điểm quan trọng.

Lôi Bố dĩ nhiên là đáng sợ, nhưng thứ đáng sợ nhất là đao trong tay hắn.

Một khi Lôi Bố mất đao, hoặc không thể dùng đao, vậy thì lực sát thương của người này sẽ yếu đi rất nhiều.

Cho nên hắn muốn khống chế đao của đối phương.

Dư Trạc Nhiên đã giữ lấy đao của họ Lôi.

Lôi Bố muốn rút đao, nhưng lại không rút nổi.

Hắn dùng sức vặn một cái. Lưỡi đao sắc vặn một cái, đừng nói là tay, ngay cả gỗ đá cũng bị nó gọt đi, bị nó cắt đứt.

Nhưng lại không vặn được.

Lôi Bố đã đỏ mắt.

Hắn đã không có thời gian, cũng không có cơ hội.

Trong phút chốc, không biết đã có bao nhiêu người nắm lấy cơ hội này tấn công hắn.

Hắn gấp, hơn nữa còn hoảng.

Không có đao, tình hình của hắn trở nên rất nguy hiểm.

Trong lúc cấp bách, hắn dùng sức đẩy đao tới, muốn đâm thủng bụng tim của đối thủ rồi tính sau.

Nhưng đao vẫn không nhúc nhích.

Dư Mặc Nhiên chuyên tâm nhất trí, lòng không tạp niệm, vững như tảng đá, chỉ cầu kẹp cứng đao lại.

Hắn thật sự làm được, đao giống như khảm vào đá, cho dù Lôi Bố hao tổn sức lực, dùng trăm phương ngàn kế vẫn không thể rút rac.

Lôi Bố chỉ cảm thấy trên vai, dưới sườn, sau lưng, bên chân đều đau đớn.

Hơn nữa ở bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu binh khí, bao nhiêu chiêu thức tấn công vào tử huyệt chỗ hiểm của hắn.

Hắn chỉ có cách vứt đao, một lần nữa vứt đao.

Vứt đao để bảo toàn tính mạng.

Lúc này hắn đang ở trước cửa khách sạn, đường lui đã bị người ta chặn đứng, đường tới cũng bị người ta ngăn cản.

Mưa gió ập vào, người cũng giết tới. Toàn thân hắn ướt đầm, trên người có ít nhất ba cây xương sườn bị gãy, bên hông máu tươi chảy dài, thái dương bị đập sưng lên hai cục, giống như mọc ra hai chiếc sừng màu tím đen, phần lưng đau dữ dội, toàn thân còn có bốn chỗ lửa chưa tắt, ngoài ra vai, lưng,

sườn, chân mỗi nơi đều có một vết thương chảy máu, không chỗ nào không đau. Nhưng thể công của quân địch vẫn như sói như hổ, một đợt tiếp một đợt, giống như liều mạng không muốn sống lao đến tấn công hần.

Lúc này hần cũng không có gì khác so với người thường, trong lòng rất hoảng hốt.

Sao những kẻ này đều không cần mạng?

Sao những kẻ này đều muốn liều mạng với hần?

Hần sợ, hần kinh.

Những kẻ này giống như điên rồi.

Hần một mặt chống cự, một mặt rít lên kinh khủng.

Hần đã quên mất một chuyện, là chính hần ép những người này liên thủ phản kháng, là hần ép bọn họ phát điên.

Mưa vẫn rơi.

Lôi Bố đã không còn đao.

Hần kịp thời dùng hai tay chụp được hai cây côn.

Không, không phải côn, mà là củi.

Hần chụp được hai cây củi, đó là vũ khí của Cam Dững sau khi chết ném đi, nhưng Mạnh Tương Lữ trước khi chết lại khiến nó đánh vào Lôi Bố.

Lôi Bố cầm củi, chiến đấu rất hăng hái.

Kiểm tới, kiếm như tia chớp.

Nhưng kiếm không phải chớp.

Lôi Bố không ngăn được chớp, nhưng vẫn chống được kiếm.

Tay trái của hần vung củi ngăn cản một kiếm, đó là kiếm của Tống Triển Mi.

Kiểm bị ngăn cản, nhưng củi lại đột nhiên mềm đi.

Hóa ra thứ hần cầm trên tay không phải cây củi, mà là một con rắn.

Thứ hần cầm rõ ràng là một cây củi, sao lại biến thành một con rắn?

Trong nháy mắt này, con rắn trên tay lại cuộn người há mồm, lộ ra răng độc sắc nhọn và chiếc lưỡi dài xè xè cắn vào hần.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 117 – Sấm Lớn Mưa Nhỏ.

À

m một tiếng, sấm lớn vang lên.

Mưa lại nhỏ đi.

Nhưng Lôi Bố càng kinh hãi, bởi vì củi trên tay hắn lại biến thành một con rắn, miệng rắn đang cắn vào hắn.

Hắn không muốn chết, hắn muốn sống.

Tiếng sấm ầm ầm khiến hắn chợt sinh ra ảo giác mình đang bị “trời phạt”.

Mưa tuy nhỏ, nhưng đủ quấy nhiễu tầm mắt của hắn.

Sắc trời đã mờ, hoàng hôn đã buông.

Khí của hắn đã suy, sức cũng đã yếu, thị lực cũng vì vậy mà suy giảm.

Nhưng hắn vẫn rõ ràng nhìn thấy con rắn kia đang vặn đầu nhe răng cắn vào hắn.

Trong cái khó ló cái khôn, hắn lập tức dùng củi bên tay phải đập vào con rắn bên tay trái.

Sau một tiếng “cộp”, đầu rắn đã bị đập vỡ, còn chấn đau eo bàn tay trái của hắn. Hắn đang vui mừng, đột nhiên củi trên tay phải vang lên tiếng “vèo vèo vèo”, bắn ra ba đốm nhỏ.

Lần này đến rất gấp, đến rất nhanh, đến rất đột ngột.

Trong nguy cấp chợt sinh trí, trong trí tuệ chợt sinh biến, Lôi Bố dùng thân rắn trên tay trái tạo thành một lồng khí, đánh văng ba món ám khí này.

Ám khí bị đánh văng, nhưng chỉ là hai mũi.

Hắn đã tính toán rất kỹ, nhưng thứ duy nhất không tính được là “rắn” trên tay trái trong nháy mắt lại biến thành củi.

Củi là thứ cứng, còn rắn thì mềm. Giữa một mềm một cứng, sức lực sử dụng sẽ rất khác biệt.

Do đó, Lôi Bố dùng sức lực sử dụng thân rắn để múa củi, mức độ chuẩn xác của nó rất thấp.

Cho nên hắn chỉ đánh văng hai món ám khí.

Còn một món, sau một tiếng “xoạt” bắn vào cơ ngực hần.

Hần đau đớn, hét lớn một tiếng, lùi lại một bước.

Ngoài trời tiếng sấm lại vang lên ầm ầm, mưa lại nhỏ đi một chút.

Cơn mưa này khiến cho hần càng lúc càng mơ hồ, nhưng đau đớn lại khiến hần tỉnh táo lại.

Hần đột nhiên “tỉnh táo”, không chỉ vì bị ám khí “đâm” trúng, mà là sau lưng lại ăn một roi.

Đó là roi ngựa, cơn đau kịch liệt gần như xé rách thần kinh của hần.

Hần lập tức hiểu được một chuyện, có thể hần đã trúng phải thuốc mê hồn.

Nếu không, củi trên tay sao lại biến thành con rắn dữ tợn? Rõ ràng là một con rắn nhúc nhích, sao lại đột nhiên biến thành một cây củi cứng rắn?

Nhất định là có “thuật che mắt”.

Là thứ gì đã “che mắt” của hần?

Đầu tiên là mưa...

Đúng, là mưa... mưa vẫn luôn rơi vào mặt hần.

Quả thật là mưa.

Hần đã đoán đúng, mưa có thuốc mê.

Người hạ thủ trong nước mưa là Ngư cô nương.

Chỉ trong phút chốc, nàng gần như đã phát ra tất cả khói mê hồn, hương mê, thuốc mê trong tay, chỉ cầu hạ độc được Lôi Bố rồi tính sau.

Thừa lúc Mạnh Tương Lữ giao chiến và đánh trọng thương Lôi Bố, nàng đã ra tay. Trời tối mưa rơi, Lôi Bố nhất thời trúng độc, cho nên mới sinh ra ảo giác củi trong tay là rắn độc.

Một cây củi khác bắn ra ám khí, quả thật không phải là củi lúc đầu. Ngư cô nương đã nhanh tay lẹ mắt đổi thành một thanh binh khí mà nàng thường bán ra, một khi dùng để ám toán người khác thì chính mình sẽ bị thương.

Nhưng Ngư cô nương lại không có ý giết người, chỉ muốn cảnh cáo, cho nên ám khí không tẩm độc.

Đáng tiếc là không tẩm độc, vì vậy Lôi Bố còn chưa chết.

Hần đã bị thương nhiều chỗ.

Hần thân bị trọng thương, nhưng vẫn ra sức vùng vẫy.

Lúc này hắn không thể tiếp tục lui về Danh Lợi Quyền, cũng không thể giết ra ngoài tiệm.

Trước và sau lưng hắn đều có địch.

Vết thương của hắn đau đớn.

Hắn biết trong mưa có thuốc mê, hắn biết tất cả kẻ địch đều muốn lấy mạng mình.

Lần đầu tiên hắn biết, hóa ra tử vong lại đáng sợ như vậy, lại đến gần như vậy.

Hóa ra giết chóc lại thê lương như vậy, dữ tợn như vậy.

Hắn thật muốn quỳ xuống cầu xin, kêu lớn cứu mạng.

Nhưng không hữu dụng.

Hắn biết sẽ không ai tha thứ cho hắn, cũng không ai bỏ qua cho hắn, bởi vì hắn giết chóc quá nặng.

Muốn sống thì phải dựa vào chính mình.

Hắn nhắm mắt lại, không để ý tới nước mưa, đừng hô hấp, không hít khí độc. Hắn quay người, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Hắn cố gắng vận sức, một tay đoạt lấy Thanh Sắc đao, giết vào Danh Lợi Quyền.

Tại sao hắn đưa tay là có thể đoạt lại Thanh Sắc đao?

Không phải Thanh Sắc đao đã bị “Sửu Cừ Thủ” Dư Mặc Nhiên kẹp chặt sao?

Vốn là như vậy, đáng tiếc mưa mê hồn của Ngư cô nương lại làm hỏng chuyện, làm lỡ mọi người.

Tôn Thanh Nha vung Thị Phi tiễn, cùng với Tống Triển Mi giơ kiếm muốn đánh tới, nhưng bọn họ lần lượt phát giác trong mưa có thuốc mê, vội vàng bịt mũi nín thở, trước tiên lui ra một bên.

Do đó thế công hơi chậm lại.

Chỉ chậm một chút như vậy, lại là thời khắc sống chết của Lôi Bố.

Nước mưa và ánh mặt trời cũng giống như năm tháng, sẽ không vì trung gian, giàu nghèo, mạnh yếu mà thay đổi. Kết quả là bần dân chết, bạo chúa cũng phải chết. Khi ánh mặt trời chiếu khắp thiên hạ, ngoại trừ phạm nhân bị nhốt mất đi tự do không nhìn thấy được, còn lại ai cũng có thể đâm mình

trong đó. Nước mưa rơi xuống, chảy ra khắp nơi, đất đai đều được thấm ướt.

Ngư cô nương bất chấp tất cả, muốn hạ thủ với Lôi Bố.

Nàng nóng lòng, cũng cấp bách.

Cho nên nàng rải một mạch ít nhất mười hai loại thuốc tê và thuốc mê khác nhau vào trong mưa, ngấm vào nước mưa, muốn hạ độc Lôi Bố.

Nàng vẫn luôn ném chuột sợ vỡ bình, nhưng lúc này đã bất chấp tất cả.

Nếu không nắm lấy thời cơ này đánh ngã ma đầu kia, chỉ sợ ở đây sẽ không ai sống được.

Trên tay nàng cũng không có thuốc độc giết người, chỉ có thuốc mê và thuốc tê, nếu không nàng đã dùng loại thuốc độc nhất đối phó với Lôi Bố rồi. Cũng vì hiện giờ chỉ dùng thuốc khiến người ta mềm ra, mất đi sức chiến đấu, cho nên nàng mới không sợ lỡ tay hạ độc đồng bạn và chiến hữu của mình.

Cho dù thật sự xảy ra cũng không sao, bởi vì nàng có thuốc giải.

Chỉ cần giết chết Lôi Bố, nàng sẽ có thể cứu tỉnh những người lỡ bị “hạ độc”.

Nhưng nàng không ngờ được, khi Lôi Bố còn chưa ngã xuống, Dư Mặc Nhiên đã bị “mưa mê” làm cho thần trí ngơ ngẩn, không khống chế được.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 118 – Đa Tình Ngư Đầu Vô Tình Vĩ.

T

hực ra Dư Mặc Nhiên trúng độc không sâu, thậm chí cũng chưa ngã xuống. Tính cảnh giác của hắn rất cao, vừa phát hiện trong mưa khác thường, lập tức bế khí nín thở, muốn chống lại độc lực, cho nên thần không ngưng, khí không tụ. Cũng vì vậy, Lôi Bố bị thương nhiều chỗ, hỗn hển nhón nhác mới có thể quay người cướp lại đao trên tay hắn, giết ngược vào Danh Lợi Quyền.

Hắn một đường giết vào, ít nhất đã giết thêm sáu bảy người.

Lúc này Lôi Bố đã bị thương nặng, hơn nữa cả người còn ngơ ngác, dù sao thuốc mê của Ngư Thiên Lương rải vào hắn vẫn có công hiệu.

Trong lòng hắn cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn rất cường hãn, gặp người là giết, một đường xông vào khách sạn.

Lúc này trong khách sạn là một mảng lờ mờ, tử thương lộn xộn, máu chảy khắp nơi.

Hắn đạp lên những thi thể trên đất giết vào khách sạn.

Trong Danh Lợi Quyền tuy ảm đạm tối đen, nhưng vẫn có hai chỗ có đèn dầu, vì vậy miễn cưỡng có thể nhìn thấy tình hình trong tiệm.

Lúc này vẫn có người còn tâm tình và cả gan đốt đèn xem cuộc chiến sao?

Là ai?

Là người ở hai bàn kia.

Một bàn có hai trẻ một già, đ1o là một vị công tử tôn quý xinh đẹp, một thanh niên then thùng nho nhã, còn có một lão già mặt phệ dung mạo bỉ ổi.

Một bàn khác có bốn người, đó là một thanh niên sắc mặt vàng như nến, mặt ủ mày chau, một đại hán cao lớn uy mãnh, hung thần ác sát nhưng lại vô thần, một thư sinh thanh tú xinh xắn, trắng ngần thanh nhã nhưng cũng thất thần, ngoài ra còn có một thanh niên to con đang đứng (không, là một kẻ luôn nhích tới nhích lui, móc mũi, móc tai, xỉa răng, không ngồi yên được một lúc), dáng vẻ khả ái, rất hoạt bát cũng rất hăng hái.

Chính là bọn họ.

Chính là người ở hai bàn này đã đốt đèn.

Đèn ở trên bàn bọn họ.

Trên tay Lôi Bố lại có đao.

Lôi Bố có đao, mặc dù vẫn rất kinh hoàng, rất chặt vật, bị thương cũng rất nặng, nhưng không biết vì sao hăn lại đột nhiên trở nên rất khùng bố.

Hăn lại biến thành Lôi Bố khùng bố, bởi vì trên tay hăn có đao.

Trên tay có đao, hăn lại trở thành “Sát Lục Vương” Lôi Bố.

Vết thương của Lôi Bố vẫn đang chảy máu, lòng của hăn vẫn đang cuồng loạn.

Hăn còn đang sợ.

Hăn cũng là người, hăn sợ chết.

Là người thì sẽ sợ chết.

Nhưng so với sự sợ hãi vừa rồi lại có điểm khác biệt, bởi vì trên tay hăn có đao.

Hăn biết những người này đều như sói như hổ muốn liều mạng với hăn, muốn lấy mạng của hăn.

Hăn hiểu rõ, những người này đều không cần tính mạng, chủ yếu là do hăn áp bức. Bởi vì hăn giết chóc quá nặng, nếu bọn họ không hợp sức giết hăn, hăn nhất định sẽ giết sạch mọi người ở đây.

Bởi vì hăn nhất thời tính sai, đoán sai phản kích đáng sợ của những người này khi đồng tâm hiệp lực, liên thủ liều chết, vì vậy hăn gần như bỏ mạng đương trường.

May mắn hăn lại đoạt được đao, cho dù đó không phải là một thanh đao thuận tiện, nhưng dù sao vẫn là đao.

Hăn giết người trong tiệm, chỉ cầu nghỉ được một chút, hít được một hơi, sẽ lập tức phản kích.

Giết sạch những kẻ gần như đã liên thủ giết chết hăn, không chừa lại một tên nào.

Lúc này hăn đang lui đến một chiếc bàn bị đổ, thân hình đột nhiên dừng lại. Chiếc bàn này đang ngã vào tường, chân bàn chống lên tường, trên đất là

đũa sứ vỡ tan, thức ăn lộn xộn. Lôi Bố đập phải, gần như té ngã, do đó hắn phát hiện nơi ấy có một chiếc bàn bị lật một lửa, lập tức dừng lại.

Thật tốt, bây giờ lưng hắn đã có chỗ dựa.

Hắn quyết định lấy lại tinh thần, quyết một trận tử chiến với kẻ địch.

Dù sao kẻ địch còn lại cũng không nhiều lắm.

Lỡ may đánh không lại, hắn chỉ cần giết thêm vài người, chấn nhiếp mọi người, sau đó ngênh ngang rời đi.

Hắn đã từng trải qua tình cảnh như vậy. Có hai lần, hắn rõ ràng đã kiệt sức, không thể tái chiến, nhưng vì uy thế giết chóc của hắn đã hù dọa mọi người, hắn lại cố nén đau đớn, gắng gượng đến cùng, kết quả mọi người chỉ có thể tro mắt nhìn nhìn hắn ung dung rời đi.

Thực ra khi đó chỉ cần có người liều mạng với hắn, cho dù là một đao nữa, một kiếm nữa, một chiêu nữa, có lẽ hắn sẽ không ngăn được. Nhưng cuối cùng hắn vẫn chấn nhiếp toàn trường, bình yên rời đi.

Lúc này hắn đã cảm thấy hoảng sợ, trong lòng biết khó giành được toàn thắng, giết sạch kẻ địch, nhưng hắn vẫn có hi vọng.

Ít nhất phải lấy lại thần uy, áp bức toàn trường, để mình bình yên vượt qua một kiếp này.

Có thể, có thể... hắn tự nói với mình.

Chỉ có hi vọng, mới có thể toại nguyện... hắn tự an ủi mình.

Chỉ khi tin tưởng sẽ xảy ra, mới có thể xảy ra.

Ánh nền u ám, gió thổi mưa sầm, sấm sét ngoài trời, nhưng đấu chí trong lòng hắn lại mạnh mẽ.

Hắn muốn trước tiên khôi phục một hơi, bình tĩnh lại, sau đó tái chiến.

Nhưng không ngờ ngay lúc này, mắt cá chân của hắn lại đau nhói, gót chân nóng lên.

Không hay, trúng mai phục rồi...

Hắn lập tức lao ra, lướt ra.

Sau đó hắn phát hiện mình đã đứng không vững, gót chân trái của hắn đã bị người ta đâm thủng, gân mạch nơi mắt cá chân phải cũng bị cắt đứt.

Bởi vì hắn đã đứng không vững, cho nên gần như lập tức bị bảy người đang xông lên vây giết “ép” trở về.

Hắn không phải đi về, thậm chí không phải lui về, mà là “lăn” về.

Chân của hắn đã không thể đứng, ngoại trừ “lăn” thì hắn còn có thể dùng biện pháp gì?

Chẳng lẽ dùng “bò” sao?

Trong phút chốc, hắn đã bị người ta phế đi đôi chân.

Trong khoảnh khắc, giấc mộng giết ra trùng vây của hắn đã tan vỡ.

Hiện giờ ngay cả mong muốn cầu sống của hắn cũng biến thành nghi vấn, là ai khiến hắn trở nên như vậy, thua không còn manh giáp?

Rốt cuộc hắn “ngã” dưới tay ai?

Đó là hai đứa trẻ, Ngư Đầu và Ngư Vĩ.

Lúc vừa khai chiến, hắn đã nhiều lần hạ độc thủ ép bức, truy sát hai đứa trẻ này.

Ngư Đầu và Ngư Vĩ đúng là hai tiểu hài tử, tiểu nhân vật không nổi bật, cũng không đặc biệt. Nhưng vào thời điểm mấu chốt này, lại có tác dụng mang tính quyết định chuyển bại thành thắng.

Bởi vì từ lúc đầu bọn họ vẫn luôn chờ đợi.

Chờ cơ hội hạ thủ, nhẫn nại báo thù, kiên trì giết địch. Nếu như giết không được, ít nhất cũng phải đả thương kẻ địch.

Chờ đợi, nhẫn nại, kiên trì.

Chờ đợi, nhẫn nại và kiên trì, đó là ba điều kiện cần thiết để “thành công” (nhất là thành đại sự), giống như là một chiếc đỉnh nhất định phải có ba chân chống đỡ.

Ngư Vĩ và Ngư Đầu vẫn luôn chờ đợi, nhẫn nại, kiên định muốn ám toán Sát Lục Vương.

Bọn họ biết nếu cậy sức liều mạng, nhất định không phải là đối thủ của Lôi Bố.

Bọn họ đã thử, nếu không nhờ Ngư cô nương ra sức bảo vệ, có lẽ bọn họ đã sớm thành hai con cá chết rồi.

Cho nên bọn họ quyết định “lui và kết lưới”.

Nhân lúc sắc đèn mờ mịt, bọn họ nấp ở dưới chiếc bàn lật ngược hơn phân nửa này. Mặt bàn này đang hướng ra cửa chính, trừ khi Lôi Bố không giết

trở vào, nếu không quá nửa sẽ đi qua nơi này, ít nhất cũng sẽ lướt qua nơi này.

Bọn họ lại không ngờ, Lôi Bố chẳng những dừng lại ở đây, hơn nữa còn dự định dùng nơi này làm cơ sở tiến hành phản công.

Ngư Đầu Ngư Vĩ cuối cùng đã chờ được, không cần tiếp tục nhẫn nại, kiên trì đã có kết quả, lập tức thay đổi hành động. Nếu không cơ hội gần như sẽ biến mất, rời đi, thậm chí sẽ vĩnh viễn không trở lại, chờ đợi, nhẫn nại và kiên trì sẽ trở thành ủy khuất, hụt hẫng mất mát.

Ngư Đầu phát ra tiểu mi thập tự thương của mình, một thương đâm vào gót chân Lôi Bố, nghiêng nghiêng cắt qua, khiến cho gân và thịt đồng loạt bị cắt đứt. Những máu thịt gân cơ kia dường như còn rất đa tình, dính vào trên mũi thương màu ngọc lam ra tay không tiếng động của hắn.

Ngư Vĩ lại lạng lẽ đánh ra thập tự qua (bình khí gần giống với mâu) của mình.

Qua làm bằng kim loại màu xanh, đồng thời đâm vào mắt cá chân Lôi Bố, kéo ngang một cái. Mắt cá chân và gót chân của Lôi Bố, ngay cả da xương đều hoàn toàn bị phế.

Một chiêu này tuyệt đối tàn độc, cũng hết sức vô tình.

Hữu tình dường như là hai người không hạ sát thủ, chỉ đánh vào hai chân Lôi Bố, tạm thời không muốn lấy mạng của hắn.

Nhưng càng vô tình là bọn họ không đánh vào thân trên của Lôi Bố. Nếu là như vậy, thân trên của Lôi Bố phòng thủ nghiêm ngặt, hơn nữa đã vận “lực sát thương”, cho dù Ngư Đầu Ngư Vĩ tập kích, cũng chưa chắc có thể một chiêu khiến hắn bị thương.

Nếu như một chiêu không gây thương tổn được hắn, còn không biết ai sẽ giết ai.

Không ngờ loại ám toán mày nhỏ mắt nhỏ này, lại vừa lúc đánh trọng thương Lôi Bố luôn chém lớn giết lớn, tạo thành “vết thương chí mạng” của hắn.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 119 – Sống Là Để Chết.

L

ôi Bố nằm trên đất, diên cuồng hét lên.

Đau đớn khiến cho hần tỉnh táo, cũng khiến hần sụp đổ, tuyệt vọng.

Hần biết rõ đôi chân của mình e rằng đã hỏng rồi.

Càng đáng sợ là kẻ địch lại nhân cơ hội này ào ào xông đến, đồng loạt hạ thủ với hần.

Đao vẫn đang ở trong tay hần.

Hần cũng cố hết sức chống cự.

Hần không muốn chết, hần muốn sống tiếp.

Có thể sao?

Không ai muốn chết, nhưng rốt cuộc vẫn phải chết.

Có thể nói con người sống là để chết, sống một ngày là một ngày, sống một lúc là một lúc, cho đến chết mới thôi.

Có thể sống vui vẻ, ai không muốn sống?

Nhưng sống chết đâu phải do ý người.

Những người xông lên, ai ai cũng muốn hần chết, người người đều muốn hần chết.

Hần lăn trên đất, ánh đao như tuyết lại chém ngã hai ba người.

Hồ giận bị thương, dù sao mấy con chó nhỏ cũng không thể lảng nhục được.

Nhưng người xông lên đã giết đến đỏ mắt.

Bọn họ đều cầm binh khí xông đến, người không có binh khí thì vớ được cái gì dùng cái đó. Có người dùng mảnh gỗ, cánh cửa, có người dùng cái ghế, cái bàn, thậm chí có người còn dùng đũa, để cầm nện, vừa thấy hần là giống như phát diên đâm tới, đập tới. Chỉ có một mục đích, đó là giết chết hần.

Lôi Bố rất sợ hãi.

Hần biết mình đã sắp xong đời, mà tất cả đều là do chính hần gây nên.

Những kẻ này đã điên rồi.

Những kẻ giống như điên này muốn giết hăn, là vì hăn đã giết đến mức khiến cho bọn họ phát điên.

Hăn đã quá sơ ý.

Hăn không xem nhẹ “tác dụng” của trẻ con. Khi chiến đấu vừa bắt đầu, hăn đã tấn công hai đứa trẻ này để phân tán sự chú ý của mọi người, đồng thời uy hiếp những cao thủ có mặt. Nhưng hăn vẫn xem nhẹ “năng lực tác chiến” của trẻ con, cho dù bọn chúng lương thiện ôn hòa, cũng đủ khiến gia trưởng hao hết tâm huyết, cúc cung tận tụy, nuôi dưỡng thành người, vì vậy mà giảm thọ bệnh tật, nhiều không đếm xuể, thậm chí còn không biết vì sao mà chết, huống hồ là lúc bọn chúng có địch ý với người.

Bởi vì Lôi Bố xem thường năng lực phản kích của chúng, cho nên hăn đã nằm xuống, đứng không nổi nữa.

Chỉ trong phút chốc, hăn đã ngăn cản mấy cái đĩa, lại đánh văng một cây gậy, hai thanh đao, cộng thêm một cái bàn tính, đồng thời còn tránh khỏi ba mũi tiêu đuôi én, hai hạt sen bằng sắt, còn phản kích chém ngã hai người. Nhưng hăn vẫn bị người ta đá một cước (một cước này đủ khiến hăn nôn tim nôn phổi), lại bị nước nóng tạt lên người, còn bị người ta đâm một đao vào hông.

Hăn bị thương nghiêm trọng, đao pháp càng loạn, đột nhiên phát hiện trong tay không phải đao, mà là một con rắn, đang há mồm muốn cắn vào hăn.

Hăn vội vàng vứt đao, mới biết lại là ảo giác.

Nhưng đao đã không còn, kẻ địch lại càng nhiều.

Lần này đến phiên hăn gào lên, thân thể lăn đến đâu, tay vớ được cái gì liền dùng cái đó, liều mạng đến cùng.

Hăn vớ được một sợi roi da, liền quất ngã hai người, cuối cùng bị người ta đoạt mất. Hăn lại vớ được một chiếc yên ngựa, dùng làm khiên đánh mười bảy mươi tám chiêu, mới bị người ta dùng đại đao chém rách. Hăn lại vớ được một thứ khác, ngăn bảy tám chiêu, còn đánh ngã một kẻ địch, mới biết đó là một đoạn chân người.

Lúc này ánh nến chập chờn, ánh sáng mờ mịt, mọi người đã giết đến choáng váng, đánh đến điên cuồng.

Lôi Bố vẫn ngoan cố chống cự.

Hắn đoạt được một chiếc giản thép (vũ khí giống như cây sắt gắn vào chuôi kiếm), vung vẩy mấy cái, thép đồng lại biến thành thép cuộn, quấn vào cánh tay phải của hắn mấy vòng, lập tức máu tươi đầm đìa.

Hắn vội vàng vứt giản, lại lấy được một cây móc câu, lập tức móc đứt đầu một kẻ địch, sau đó móc câu lại biến thành một con chim “mổ” vào mặt hắn.

Hắn vội vàng vứt đi, con chim rơi xuống đất, lại biến thành móc câu.

Khi hắn hiểu ra đó là huyền tượng, lại trúng phải một bóng.

Hắn vội lấy bóng nanh sói, một tay múa bóng, đánh ra mấy chiêu vù vù, quét ra mấy đường mạnh mẽ, bức lui kẻ địch, đột nhiên bóng lại biến thành một con rết lớn.

Hắn nhìn thấy trước mặt có một người đang xông về phía mình, đó là Ngư Thiên Lương.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, đó nhất định là ảo giác, trên tay hắn nhất định là bóng nanh sói chứ không phải con rết.

Không có con rết nào to như vậy, dài như vậy, lớn như vậy.

Đối phương muốn hắn vứt côn, sau đó mới hạ độc thủ với hắn. Tất cả ảo cảnh đều là do con ả chết tiệt này làm ra.

Cho nên hắn cầm thẳng bóng, liều chết không buông.

Hắn dùng bóng phản kích, không ngờ “bóng” lại “cắn” hắn một cái.

Đó thật sự là con rết.

Lúc này trước mắt hắn đã tối đen, sao vàng tỏa ra.

Hắn đã không chống đỡ được nữa.

Ngư cô nương đã lao đến bên phải hắn.

Vòng thép kia vẫn “cắn” vào cánh tay phải của hắn, khiến hắn không phát hiện Ngư Hảo Thu đã từ góc chết bên phải phát ra “tâm của nữ nhân, kim dưới đáy biển”.

Nàng muốn hắn chết, nàng muốn lấy mạng hắn.

Cho dù hắn phát hiện nàng hạ độc thủ, cũng không thể nào tập trung chú ý, bởi vì kéo, kiếm, tay của Tôn Thanh Nha, Tống Triển Mi, Dư Mặc Nhiên đã đồng loạt đánh vào hắn.

Hắn biết mình sẽ chết, bởi vì hắn đã mất đi năng lực phản kháng.

Ngay lúc này, chợt nghe một tiếng kêu quái gở.

Không phải một tiếng, mà là ba tiếng.

Ba loại âm thanh liên tục vang lên, đầu tiên là tiếng gào thét, sau đó là tiếng rầm rầm, cuối cùng là tiếng “phịch”, rơi xuống bên cạnh Lôi Bố.

Chợt nghe một người kêu lớn với Lôi Bố:

- Người giúp ta, người cứu ta!

Trong nháy mắt này, Lôi Bố thật không biết nên cười thì tốt, nên khóc thì tốt, hay là chết đi cho rồi.

Với tình cảnh của hắn hiện giờ, lại còn có kẻ muốn hắn cứu người?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 123 – Kẻ Đáng Thương.

T

rần Nhật Nguyệt đang chờ đợi, đang nhẫn nại.

Chờ đợi, nhẫn nại, sau đó khi thời cơ tới sẽ triển khai hành động, giành thắng lợi. Nếu không, kiên trì nhẫn nại và chờ đợi sẽ biến thành vô ích.

Hắn tự biết không phải là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn không phải, Diệp Lão Tứ cũng không phải.

Hắn cộng thêm Diệp Cáo cũng không phải là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho nên hắn đứng yên bất động, muốn một kích tất sát.

Hắn phải nhẫn nhục chịu đựng, mới có thể chuyển bại thành thắng, chuyển nguy thành an.

Sau khi Thiên Hạ Đệ Thất thoát ra khỏi phòng, trắng trợn giết người, hắn mới hoàn toàn hóa giải huyết đạo bị khống chế.

Huyết đạo vừa được giải, hắn liền cao hứng đến mức gần như kêu thành tiếng, muốn nhảy lên.

Nhưng hắn lập tức kiềm chế.

Bởi vì hắn hiểu được một chuyện tàn khốc, đó là hắn cộng thêm Diệp Cáo vẫn không thể giết được Thiên Hạ Đệ Thất, huống hồ Diệp Lão Tứ vốn giỏi cước pháp đã bị phế đôi chân.

Thiên Hạ Đệ Thất giết người, luôn giết một cách bất ngờ không kịp đề phòng.

Khi Vô Tình dạy dỗ Trần Nhật Nguyệt, vì lo lắng hắn quá khinh suất nôn nóng, cho nên đặc biệt mời Thiết Thủ trầm tĩnh thận trọng đến huấn luyện, giúp hắn củng cố cơ sở.

Do đó vào lúc này, Trần Nhật Nguyệt có sự nhẫn nại mà người khác không có được.

Công tử phái hắn đến Danh Lợi Quyền, đã từng nói là vì hắn có thể “cơ biến”.

Cơ biến chính là “tùy cơ ứng biến”.

Hiện giờ hẳn đang “ứng biến”.

Hắn muốn dụ Thiên Hạ Đệ Thất qua chỗ mình, nhưng thiếu chút nữa đã thành công cốc. Bởi vì Diệp Cáo đã dùng trăm phương ngàn kế ngăn cản Thiên Hạ Đệ Thất đến chỗ Trần Nhật Nguyệt, nhưng lại không có khả năng giải quyết tên điên này.

Trong lòng Trần Nhật Nguyệt khẩn trương, đồng thời cũng rất cảm động. Bởi vì bây giờ hắn mới biết, bình thường Diệp Cáo luôn xung đột với hắn, xem thường hắn, hóa ra lại tốt với hắn như vậy, quan tâm như vậy, có tình có nghĩa như vậy.

Hắn thật sự đã hiểu lầm đối phương.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất bị Diệp Cáo dẫn qua, thật sự ra tay với Diệp Lão Tứ, hắn chỉ đành mặc kệ tất cả.

Hắn phải ngăn cản, cho dù có ngăn cản được hay không.

May mắn Thiên Hạ Đệ Thất không đi qua, vẫn muốn ra tay với Trần Nhật Nguyệt, để khiến Diệp Cáo tức chết.

Vì Diệp Cáo có nghĩa khí như vậy, Trần Nhật Nguyệt mới bình tĩnh lại.

Chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Bao nhiêu sỉ nhục cũng phải chịu đựng, nếu như một kích không thành, e rằng không chỉ mình chết mà cả Diệp Cáo cũng không sống được.

Lão Tứ vì mình mà không tiếc dụ tên cuồng ma này qua bên đó, mình càng không thể mất nghĩa khí, làm hại hắn.

Do đó phải nhẫn nại, tất cả sỉ nhục đều phải nuốt xuống, nhịn xuống.

Vì mình, cũng vì Diệp Cáo.

Cho nên khi Thiên Hạ Đệ Thất người đầy mùi hôi, khủng bố dữ tợn, tà ác vô sỉ đi đến chỗ hắn, hắn không né tránh, không vùng vẫy, cũng không phản kháng.

Chờ đến thời cơ, hắn mới bắt đầu phản kích.

Hắn vừa kêu lên, Diệp Cáo lập tức minh bạch, bởi vì đó là ám hiệu giữa đồng môn bọn họ.

Diệp Cáo lập tức hiểu được, huyết đạo của Trần Nhật Nguyệt cũng không bị khống chế, hóa ra là tên rùa nhỏ này cố tình giả vờ, tên thỏ con này đang

phản kích Thiên Hạ Đệ Thất đã bị trọng thương, tên sâu độc này đang muốn mình ra tay phối hợp giết chết cuồng ma kia.

Do đó hắn lập tức phát động tấn công, dùng “Phi Diệp Sát Pháp” vọt người lên.

Phi Diệp là nhẹ, đó là thân pháp của Diệp Cáo.

Sát Pháp là thê lương, đó là chiêu thức của Diệp Cáo.

Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất đang kinh hãi.

Thứ đó của hắn rơi xuống đất, giống như một con sâu, một con sâu đáng thương.

Hắn luôn giết người, mặc dù có lẽ không giết nhiều như Lôi Bố, cũng không thảm liệt khủng bố như Lôi Bố, nhưng tuyệt đối còn âm trầm lạnh khốc hơn Lôi Bố.

Đối với hắn thì giết người giống như săn ửng, tìm niềm vui trong nguy hiểm.

Hắn quanh năm đánh ửng, nhưng hôm nay lại bị chim sẻ mổ mù mắt.

Tiểu tử miệng còn hôi sữa kia lại chặt đứt gốc rễ sinh mạng của hắn.

Không có chuyện gì đáng sợ hơn chuyện này.

Không có chuyện gì kinh khủng hơn chuyện này.

Trên đời có một số thứ, mất đi thì sẽ không thể lấy lại, càng không thể có được lần nữa.

Mắt là như vậy, thứ đó là như vậy, sinh mệnh cũng như vậy.

Hiện giờ hắn đã mất đi hai thứ, chỉ còn lại liễu một thứ.

Hắn không thể mất luôn cả thứ kia, nếu mất thì sẽ không còn gì cả.

Trong lòng hắn rất sợ hãi, cuối cùng không nhịn được rít lên một tiếng như xé nát ruột gan.

Trong nháy mắt này, Diệp Cáo đã đánh tới.

Cũng trong nháy mắt đó, hai tay của Trần Nhật Nguyệt đã bắt lấy hai cánh tay của Thiên Hạ Đệ Thất, chặt chẽ giống hai chiếc còng của lớn, sát sao quấn lấy đôi tay của đối phương.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Thiên Hạ Đệ Thất cảm thấy mình đáng thương.

Vào lúc này, hắn giống như một kẻ đáng thương.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 124 – Cá Bi Ai.

T

hiên Hạ Đệ Thất đã không kịp thương xót mình.

Bởi vì biến cố đã sinh, nguy cơ đã hiện.

Trần Nhật Nguyệt ở rất gần hãn, bất ngờ làm loạn, dùng hai tay giữ chặt lấy tay hãn.

Trần Nhật Nguyệt từng được Thiết Du Hạ truyền thụ, lần tập kích này giữ sức đã lâu, nhất thời Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thoát được.

Hãn không thoát được, vậy thì không thể phát ra “Thế kiếm”, càng không kịp nhặt lấy ống sáo vừa lấy từ trong bọc ra.

Hãn phát ra một tiếng kêu sợ hãi, đầu gối vung lên thúc vào Trần Nhật Nguyệt.

Đây là chiến đấu cận thân, Trần Nhật Nguyệt muốn tránh thì phải buông tay.

Chỉ cần tay của Thiên Hạ Đệ Thất được tự do, hãn sẽ có cơ hội phản kích.

Nhưng hãn không ngờ được, Trần Nhật Nguyệt lại không buông tay.

Hãn cũng không ngờ được, vừa rồi khi Trần Nhật Nguyệt bị hãn chế ngự huyết đạo không thể động đậy, vẫn luôn để ý quan sát, bình tĩnh đưa ra kết luận. Muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, nhất định phải khiến cho hãn bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không cho hãn cơ hội hồi khí, hơn nữa thủ đoạn phải tàn nhẫn, bất kể đối với kẻ địch hay chính mình đều như vậy, mới có hi vọng giết được đối phương.

Hãn càng không ngờ được, Trần Nhật Nguyệt nhìn có vẻ nông nổi, láu cá, gian xảo, nhưng lại tàn nhẫn như vậy, bất kể đối với người khác hay với chính mình.

Trần Nhật Nguyệt lại không đi, không tránh, càng không lui.

Hãn gắng gượng chịu một cước của Thiên Hạ Đệ Thất.

Công lực chủ yếu của Thiên Hạ Đệ Thất không nằm ở chân, hướng hồ hạ bộ của hãn đang bị trọng thương, vừa cử động lại đau đớn không chịu nổi.

Nhưng một cước này vẫn khiến cho thân thể nhỏ bé của Trần Nhật Nguyệt gần như lệch cả ngũ tạng, có điều hãn vẫn móc chặt lấy yếu huyệt ở hai khuỷu tay của Thiên Hạ Đệ Thất.

Lần này Thiên Hạ Đệ Thất đúng là thê thảm.

Trong thời khắc nguy hiểm này, có hai chuyện mà Thiên Hạ Đệ Thất rất muốn, rất gấp phải làm. Một là lấy ống sáo ra, hai là phát ra Thế kiếm.

Trần Nhật Nguyệt lại nắm lấy yếu huyệt của Thiên Hạ Đệ Thất, không cầu giết chết đối phương, chỉ muốn khống chế hai tay của đối phương là được.

Hai người giằng co không buông.

Nhưng khi Trần Nhật Nguyệt trúng phải đầu gối của Thiên Hạ Đệ Thất, lực lượng kiềm chế kẻ địch nhanh chóng yếu đi, Thiên Hạ Đệ Thất đã cầm được ống sáo.

Đáng tiếc, Thiên Hạ Đệ Thất lại nghe được một âm thanh, nhìn thấy một ánh kiếm.

Thứ hãn nghe được là gió kiếm.

Thứ hãn nhìn thấy là ánh kiếm.

Lại có hai thứ rời khỏi thân thể hãn, đó là ngón tay.

Hai ngón tay, ngón cái và ngón trỏ.

Hai ngón tay đứt lìa rơi xuống đất, ống sáo đã không thể lấy ra, vẫn nằm ở bên hông.

Đó là kiếm của Diệp Cáo.

Hãn đã chạy tới, vốn định dùng một kiếm giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng nhìn thấy Thiên Hạ Đệ Thất và Trần Nhật Nguyệt dính sát vào nhau, sợ ngộ thương Trần Nhật Nguyệt, cho nên đổi thành cắt đứt tay Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất kịp thời rút tay, nhưng vẫn bị đứt mất hai ngón.

Hãn điên cuồng hét lên.

Hãn không ngờ lần này mình lại lật thuyền trong mương, thua bởi tay hai đứa trẻ.

Dưới cơn đau, cánh tay bị thương của hãn lại thoát khỏi khống chế của Trần Nhật Nguyệt, dùng một tay chụp lấy cổ họng đối phương.

Cổ họng Trần Nhật Nguyệt kêu lên cách cách, cặp mắt trợn trắng, lực lượng trên tay lỏng ra, đổi thành nắm lấy cổ tay của Thiên Hạ Đệ Thất đang giữ cổ hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn còn một tay.

Hắn đang muốn dùng cánh tay phải không bị thương phát ra “Thế kiếm”.

Diệp Cáo nào để cho đối phương thành công. Hắn dùng một chiêu sát thương kẻ địch, người đã áp sát, một kiếm chém vào đầu Thiên Hạ Đệ Thất. “Độc phách Hoa Sơn”.

Đương nhiên hắn đã xem chiếc đầu của Thiên Hạ Đệ Thất là Hoa Sơn.

Diệp Cáo dùng thiết kiếm, thiết kiếm chém Hoa Sơn.

Thiết kiếm của hắn có một cái tên, đó là “Thiên Đố kiếm”, cùng với “Anh Tài kiếm” của Hà Phạm, đều được khai quật từ Lão Sách động dưới Phích Lịch sơn. Một thanh dùng bích nhân hồng thuần dương chế tạo, một thanh dùng bích không ngọc thuần âm chế tạo. Cho nên kiếm của Diệp Cáo có màu xanh sẫm, không giống bình thường, là thần binh lợi khí cắt lông gọt tóc, dẻo vàng xắt đá.

Chiếc đầu của Thiên Hạ Đệ Thất đương nhiên không phải làm bằng sắt, mặt của hắn cũng không phải.

Hắn vẫn không thoát khỏi sự khống chế của Trần Nhật Nguyệt, nhưng thiết kiếm đã tới.

Thiên Hạ Đệ Thất hét lên một tiếng, kiếm thế chưa thành, công lực chưa tụ, tay phải chỉ tích tụ được chưa đến một thành “Thế kiếm”, nhưng vẫn dùng cánh tay giơ ngang cản một kiếm này.

Thiết kiếm chém vào tay hắn.

Trong lúc trong vội vàng hắn dùng “Thế kiếm”, nhiều nhất chỉ có một hai phần mười công lực, hơn nữa hắn đang bị trọng thương, nhiều nhất cũng chỉ có thể vận dụng một hai thành công lực. Tính toán như vậy, lần này ngăn cản để giữ mạng, Thiên Hạ Đệ Thất tối đa chỉ có thể dùng một phần trăm lực lượng bình thường, bất kể lực sát thương hay lực phòng vệ đều như vậy. Mà lúc này Diệp Cáo lại dùng toàn lực tấn công, liều mạng một kích.

Hai chân của hắn không thể đứng được, nhưng hắn vẫn lao tới, kiếm thứ nhất chém đứt hai ngón tay của Thiên Hạ Đệ Thất, kiếm thứ hai chém vào

đầu đối phương, sau đó cả người mất trọng tâm ngã xuống .

Nếu như hãn không thể chém ngã Thiên Hạ Đệ Thất, cả người và kiếm của hãn đều “bán” cho đối phương, hoàn toàn không có đường lui.

Có thể thấy một kiếm này Diệp Cáo đã dốc sức bình sinh, một kiếm sinh tử.

Thiên Hạ Đệ Thất dùng tay ngăn cản, trong miệng gào thét, tràn đầy bi ai và phẫn nộ.

Hãn biết lần ngăn cản này có kết quả gì.

Hãn chỉ không ngờ mình lại có kết cục như vậy.

Kiếm chém vào thịt, khảm vào xương tủy.

Nhưng tay của Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không đứt.

Cho dù Thiên Đố kiếm vô cùng sắc bén, một kiếm này của Diệp Cáo cũng dốc hết bản lĩnh toàn thân, nhưng tay của Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không bị chém đứt.

Nếu như cánh tay đứt, vậy một kiếm này sẽ thuận thế từ đầu đến ngực chém hãn ra thành hai mảnh.

Không bị chặt đứt, đó là vì tay của Thiên Hạ Đệ Thất không phải tay, mà là kiếm, “Thế kiếm”.

Mặc dù là “Thế kiếm” rất yếu, nhưng vẫn là “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” từng làm mưa làm gió, khiến người ta sợ hãi.

Hiện giờ lực lượng của nó đã không đủ ngàn mặt trời ban trưa, không phải ngàn thái dương màu đỏ, càng không phải ngàn ánh nắng ban mai, thậm chí không thể đảm đương ngàn kiếm ngàn tên, nhưng ít ra vẫn giống như ngàn mũi châm tọt vào giữa tay, vẫn ngăn cản được một kiếm kia của Diệp Cáo.

Kiếm chém vào tay.

Cánh tay chưa đứt, nhưng Diệp Cáo đã dùng hết sức, kiếm thế cũng tận.

Hơn nữa “ngàn mặt trời” toàn lực phản chấn, khiến eo bàn tay Diệp Cáo nứt ra, kiếm cũng rời tay.

Kiếm khảm vào cánh tay Thiên Hạ Đệ Thất.

Diệp Cáo lại ngã xuống, rơi xuống, té xuống chỗ Thiên Hạ Đệ Thất.

Lúc này, Trần Nhật Nguyệt bị Thiên Hạ Đệ Thất dùng một tay nắm lấy cổ, gần như nghẹt thở, giống như một con cá bị ai nhả lên bờ lại không về được nước. May mắn kiếm đầu tiên của Diệp Cáo đã chém đứt hai ngón tay

Thiên Hạ Đệ Thất, khiến Thiên Hạ Đệ Thất không thể xiết chặt cổ hăn, mới giúp hăn thở được một hơi.

Lúc hăn thở một hơi, kiếm thứ hai của Diệp Cáo lại sát thương một tay khác của Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng cả người cũng ngã vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Kiểm khảm vào trong xương cánh tay của kẻ địch.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng thật hung hãn, hăn vung tay lên, ném kiếm của Diệp Cáo đi.

Chân của Diệp Cáo còn đang đau, mềm, buốt, cả người không có điểm đặt chân. Hăn vừa ngã xuống, lập tức quàng lấy cổ Thiên Hạ Đệ Thất, giữ lấy một cánh tay khác không buông. Hăn giở về điểm huyết nhận huyết, cho nên ra tay đều móc vào chỗ hiểm của kẻ địch. Thiên Hạ Đệ Thất cũng dùng cánh tay chảy máu nắm lấy tóc hăn, ấn vào mặt hăn. Hai người bắt đầu xáp chiến.

Trần Nhật Nguyệt lập tức khom người nhặt lấy Bạch Cốt Âm Dương kiếm của hăn, muốn đâm vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất biết đây là thời khắc sống chết của mình, do đó khi Trần Nhật Nguyệt vừa rạp người xuống, hăn đã dùng khuỷu tay kẹp lấy cổ Trần Nhật Nguyệt, không để đối phương cầm kiếm phản công.

Trần Nhật Nguyệt kêu lên một tiếng, vùng vẫy giãy dụa như phát điên. Hai tay hăn ôm lấy eo Thiên Hạ Đệ Thất, dùng sức vặn mạnh, muốn vặn ngã đối phương, để đối phương không thể vận khí phát lực bẻ gãy cổ mình, hoặc dùng kinh lực đâm vào mặt Diệp Cáo.

Nhất thời ba người quăn lấy nhau, giằng co không thôi, kết quả cả ba đều ngã xuống đất, một đường lăn lộn, không ngừng đấu đá. Ba người đều bị thương, liên tục kêu gào, thậm chí còn tay cào miệng cắn, giống như ba con dã thú.

Không, giống như ba con cá.

Ba con cá đáng thương đã rời nước, cách bờ, chẳng những không thể giúp đỡ lẫn nhau, mà còn muốn cắn xé tàn hại nhau.

Bọn họ một đường giãy giụa, vẫn luôn giao chiến, từ thang lầu lăn xuống, lăn đến bên cạnh Lô Bố đang vùng vẫy sắp chết.

Người mở miệng cầu cứu đương nhiên là Thiên Hạ Đệ Thất.

Đó lại là Thiên Hạ Đệ Thất luôn luôn hung tàn.

Hắn lại cầu xin người ta cứu mình, bởi vì hắn thật sự cảm thấy sợ hãi.

Hắn cảm giác được tử vong đã đến gần.

Hắn không ngờ mình lại thua trong tay hai đứa trẻ vừa xuất đạo, thực ra là còn không có đạo.

Đây quả thật là chuyện không thể tưởng tượng, cũng không hợp tình hợp lý, còn trái với lẽ thường.

Nhưng đây là sự thật, hơn nữa còn đang phát sinh, tiến hành.

Hai đứa trẻ này, hai tiểu nhân vật không có tiếng tăm đã quật ngã hắn, khống chế hắn, khiến hai tay hắn bị trọng thương, đến gần bên bờ tử vong.

Hắn chỉ hi vọng có người cứu hắn, bất kể đó là ai.

Sống thì phải cầu sinh.

Muốn giành được thắng lợi, trước tiên phải sống sót.

Hắn nhớ được Văn Tuyền Hán đến cùng cao thủ Lôi gia, mặc dù đệ đệ hắn tới để giết hắn, nhưng người của Lôi gia thì chưa chắc đã như vậy. Theo như hắn biết, Lôi môn có không ít hảo thủ đã gia nhập Lục Phân Bán đường, mà Lôi Thuần vẫn muốn tìm mình điều tra hai chuyện, một công một tư, đều là những chuyện hắn có thể trả lời, nài làm sao để hắn chết bây giờ.

Cho nên hắn kêu Lôi Bố cứu mạng.

Tiếng cầu cứu chẳng những không giống như một sát thủ danh chấn giang hồ khiến người ta khiếp sợ, mà còn không bằng một người bình thường tham sống sợ chết nhất như thỏ đế.

Đương nhiên hắn cũng không biết, tình hình của Lôi Bố chẳng những không tốt hơn hắn, mà còn tệ hơn hắn nhiều.

Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất đều cùng phạm một sai lầm, đó là nọn họ quá khoe khoang tự cao.

Mặc dù hai người bọn họ còn chưa xem mình là vô địch thiên hạ, nhưng ít nhất cũng tự cho là trên đời hiếm ai có thể ngăn cản bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn bị “ngăn cản”, “đánh ngã”, “sát thương”.

Người quật ngã bọn họ, lại là người mà bọn họ vốn hoàn toàn không để trong mắt, bao gồm đám người giang hồ ô hợp trong Danh Lợi Quyển, cùng với hai thiếu niên còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Bọn họ lại bại trong tay những người xem ra “không hề cao cả”, cũng quyết không phải là “cao thủ hàng đầu”.

Bọn họ tuyệt đối không phải là thiên hạ vô địch.

Giang hồ quá lớn, nhân tài rất nhiều, dù sao thiên hạ vẫn có địch thủ.

Chú ý, không có người vô địch thiên hạ, chỉ có trái tim vô địch thiên hạ. Đó là một trái tim rộng lớn bao dung, quên mình vì người, từ bi bác ái.

Người người đều có địch thủ trong thiên hạ.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 125 – Thảm Bại.

C

uối cùng đã thất bại thảm hại, rơi vào tình cảnh như vậy.

Lúc Thiên Hạ Đệ Thất rơi xuống, vẫn không ném được, không bỏ được, không thoát được Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt. Hai đứa trẻ này giống như âm hồn không tan, oan quỷ đòi mạng, quấn lấy hãn không buông.

Hãn sợ, đau, kinh và hoảng, chỉ thấy dưới lầu bóng người lắc lư, lũ quỷ múa loạn. Lần đầu tiên hãn cảm thấy bóng tối của tử vong đến gần như vậy, còn gần hơn lúc Vô Tình dùng ám khí đánh vào mắt hãn, gần đến mức giống như rơi vào Thái Âm đế quốc Địa Ngục thành, không còn nhìn thấy mặt trời và hi vọng, chỉ có giết chóc và máu tanh, sỉ nhục và đau đớn, mài dao xoèn xoẹt chờ đợi hãn.

Trên đời không nhiều người có thể đối diện với cái chết mà không kinh sợ.

Hãn biết mình đã thảm bại, nhưng hãn vẫn không muốn chết.

Khi hãn phát hiện tình cảnh của Lôi Bố không tốt hơn mình bao nhiêu, mà cục diện dưới lầu e rằng còn tệ hơn trên lầu, hãn lại sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Trong lòng hãn thề, chỉ cần có thể sống qua hôm nay, hãn nhất định phải trả thù.

Không để cho mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy nữa, ngoài ra còn phải tận tình, thống khoái hành hạ người mà hãn muốn giết, để cân bằng, bình phục thảm bại khó quên lần này.

Hãn một đường lặn xuống, chỉ liếc thấy dưới lầu có hai ánh nến, phân biệt có người ngồi ở hai bàn.

Một bàn ở quá xa, trong lúc kinh hoảng, hãn cũng không muốn, không thể, không kịp nhìn kỹ, chỉ biết có già có trẻ, trấn định như thường.

Một bàn khác, hãn vừa nhìn liền cảm thấy quen mắt, ít nhất cái kẻ không ngừng nhúc nhích kia, hãn nhận ra người này, đã từng gặp người này.

Đúng, là người này!

Hắn đã có một tia hi vọng, cho nên kêu lớn:

- Cứu mạng! Cứu ta! Chỉ cần cứu ta, chuyện gì ta cũng theo người, chuyện gì ta cũng nghe người, chuyện gì ta cũng nói với người, bao gồm quyết pháp phá giải Thương Tâm tiểu tiên, Sơn Tự kinh!

Đây là con thuyền trong biển rộng, là nguồn nước trong biển lửa, “cứu tinh” của hắn.

Do đó hắn bất chấp tất cả, nói ra giá trị mà hắn đáng được cứu.

Nhưng trong lúc hoảng loạn, hắn lại quên mất một “điểm quan trọng”. Nếu người đó thật sự ở đây, sao lại mặc cho Lôi Bố của Phích Lịch đường gặp phải tình cảnh bi thảm như vậy, rơi vào gian khổ chiến đấu, còn mình thì nhắm mắt làm ngơ?

Khi Lôi Bố đang bị vây, bị thương, ngoan cố chống cự, đột nhiên bên cạnh lại có thêm một người gặp nạn, còn kêu hắn cứu mạng, chuyện này khiến cho hắn đang cảm thấy vô vọng cầu sinh càng thêm tuyệt vọng.

Hóa ra ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng có kết cục như thế.

Hắn chỉ lơ là một chút, đã bị hai đứa trẻ ám toán. Không ngờ Thiên Hạ Đệ Thất cũng giống như hắn, một người dùng “giết chóc” nổi tiếng trên đời, một người dùng “sát khí” khiến người giang hồ nghe tên biến sắc, đều thất bại dưới tay trẻ con.

Hắn một đường lui đến đây, tay vớ được cái gì thì dùng cái đó để ngăn cản, phản công. Lúc này hắn biết đã hết hi vọng giết ra ngoài, nhưng ít nhất cũng giết được tên nào hay tên đó, chết cùng với hắn.

Một tay của hắn đã bị Mạnh Tương Lữ đánh gãy xương ngón tay, cho nên mỗi khi cầm vật lại đau đến thấu xương. Hắn cố gắng dùng đốt ngón tay đầu tiên, tức là đốt gần với bàn tay nhất, đoạt lấy binh khí (chỉ có ngón áp út là bị đánh vỡ cả đốt ngón tay này, còn lại đều hoàn hảo), kiên cường liều mạng.

Nhưng không ai hiểu rõ hơn hắn, hắn đã thảm bại, đã có thể nhìn thấy được kết cục bi thảm.

Trong lòng hắn thề, chỉ cần có thể sống qua hôm nay, sau này hắn nhất định sẽ cố gắng giảm bớt giết người. Ít nhất, cho dù giết người cũng cố hết sức

không hành hạ người chết. Hóa ra cái chết lại đáng sợ như vậy, bị thương lại đau đớn như vậy.

Ngay lúc này, giống như muốn nhanh chóng đưa hãn đến “kết cục bi thảm”, Ngư cô nương đã lén phát ra bí kỹ của nàng, “tâm của nữ nhân, châm dưới đáy biển”.

Không chỉ một mũi, mà là bốn mũi.

Vừa lúc Thiên Hạ Đệ Thất đang lăn đến bên cạnh. Nữ Nhân châm luôn “nhận huyết không nhận người, công máu không công xương”, lập tức cả Thiên Hạ Đệ Thất, Lôi Bố, Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo đều trúng châm, không một ai may mắn thoát khỏi.

Trúng phải châm, cho dù chỉ là một mũi nhỏ, Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo đều sẽ tê dại toàn thân, lập tức buông tay, cùng với Thiên Hạ Đệ Thất vừa lăn ra vừa thở dốc.

Thiên Hạ Đệ Thất trúng châm, biết rõ không ổn, lúc này hai tay hãn đều bị thương, gần như đã mất đi công năng của cánh tay, chỉ thở gấp nhỏ giọng nói với Lôi Bố:

- Nhanh! Ổng sáo bên hông ta có hai món Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, trên cánh tay khảm một thanh kiếm tốt. Người mau cầm đi giết địch, ít nhất có thể ngăn cản một lúc!

Thiên Hạ Đệ Thất cấp bách, nước mắt nước mũi đều trào ra:

- Chỉ cần người cứu ta, sau này ta nhất định sẽ báo đáp người. Có trợ thủ mạnh như ta, chắc chắn sẽ có lợi ích cho người.

Bởi vì sợ chết, cho nên hãn mới nói ra những lời khép nép nhả nhận, nóng lòng thất thổ như vậy.

Hãn luôn dùng thủ pháp tàn nhẫn để giết người, những con mồi bị hãn truy sát đều kinh hồn bạt vía, chết một cách thê thảm. Hãn lại giỏi ám sát, đánh lén, khiến người chết phần lớn đều không phục, không cam lòng. Nhưng đến khi lâm nguy gặp khó, hãn lại cực kỳ sợ hãi, giống như rơi vào địa phủ, chịu đủ giày vò, nhưng lại không chịu chết, không muốn bị giết.

Không ngờ Lôi Bố còn sợ chết hơn hãn.

Tên này bình thường quen giết người, hở một tí là đồ sát, nhưng hôm nay đến phiên hãn chết, hãn lại không muốn chết, chỉ cầu sống, cho dù chỉ là

sống vất vưởng. Hắn còn sợ chết, hèn nhát hơn bất cứ ai. Nghe Thiên Hạ Đệ Thất nói có vũ khí lợi hại trên người, hắn cũng cũng nửa tin nửa ngờ, thừa dịp nói:

- Ta cứu người thì ai cứu ta.

Hắn lại thở phì phì nói:

- Huống hồ, lỡ may ta dùng vũ khí của người không giết được bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ không tha cho ta.

Hai người bọn họ vốn không quen biết, võ công cũng không giống nhau, tác phong làm việc càng khác biệt.

Nhưng bọn họ cũng có điểm tương tự, đó là cả hai đều hiếu sát, đều hết sức tàn nhẫn.

Hiện giờ hai người đều trọng thương, đều thất bại vì những đứa trẻ phản công, đều sợ chết, đều không tin nhiệm nhau, và cũng đều muốn sống.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 120, 121, 122 Có Một Số Thứ Không Phù Hợp Với Quy Định Của Tangthuvien, Hơn Nửa Cũng Không Ảnh Hưởng Lắm Đến Mạch Truyện, Cho Nên Sẽ Không Dịch Ba Chương Đây.

T

hất bại là một chuyện thê lương.

Có lúc ngay cả thắng lợi cũng như vậy.

Bởi vì muốn thắng lợi phải trả giá rất lớn.

Những thắng lợi trọng đại, thông thường đều phải trả giá thê thảm, hi sinh đáng sợ.

Bọn họ đã thắng rất thảm, người chết đầy phòng, trên lầu cũng toàn người chết.

Kẻ địch chỉ có hai tên, hơn nửa vẫn còn chưa chết.

Chỉ cần chủ lực của kẻ địch chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, nhất định không thể coi thường.

Những người trong tiệm, đám người Danh Lợi Quyển do Ngư cô nương cầm đầu, đám người bên ngoài do Dư Mặc Nhiên dẫn dắt, những người khác bao gồm Tống Triển Mi, Tôn Thanh Nha, Lợi Minh, Long Thổ Châu, Khôi Nhĩ... tất cả đều toàn lực, toàn diện tấn công hai tên sát nhân cuồng ma này. Bọn họ vốn thuộc phe phái bất đồng, bối cảnh cũng không giống nhau, thậm chí chưa chắc đã cùng một trận tuyến, nhưng hiện giờ mọi người đều đồng tâm nhất trí, giết chết đối phương.

Dùng giết để ngừng giết, trước tiên giết chết hai tên hung thủ hiếu sát này rồi tính sau.

Ngay lúc này, chợt nghe một người rất ôn hòa lễ độ nói:

- Vừa rồi người đã nói, nếu có ai cứu người, người sẽ tiết lộ bí mật cho người đó. Vậy trước tiên người hãy nói mấy câu, để ta xem thử hàng có tốt hay không. Nếu như hàng tốt, ta nhất định sẽ mua giá cao, còn đảm bảo

những người này tuyệt đối không giết được người, cũng không ai có thể khi dễ người, được chứ?

Những lời này chẳng những nói một cách nho nhã lễ độ, hợp tình hợp lý, hơn nữa ngữ âm cũng rất có học thức, giống như suy nghĩ cho đối phương, đồng thời cũng suy nghĩ cho mọi người, còn biết chăm lo cho lợi ích của mình, giọng điệu cũng rất lạc quan, ôn hoà.

Nhưng nội dung lời nói của hắn lại khiến người ta không dám lạc quan.

Hắn đảm bảo?

Hắn là ai?

Những người ở đây đều thầm hỏi câu này.

Hắn là thứ gì? Lại dám nói chuyện như vậy, dám nói ra những lời như vậy!

Chẳng lẽ hắn không biết, những người ở đây đều hận hai tên thủ phạm này đến thấu xương, không băm vằm ra thành ngàn mảnh thì không thể trút giận trong lòng?

Mọi người đang đằng đằng sát khí, nghe được những lời nói ôn hòa này, lại không thể giận dữ.

Những lời này nói với Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất không phải căm phẫn, mà là sợ hãi.

Đây là thời khắc mà hắn cảm thấy “sợ hãi” nhất trong đời.

Hắn không ngờ lại gặp phải người này, vào lúc này.

Hắn cũng không tưởng lại nghe được những lời này, vào giây phút này.

Hắn không biết người này lại đến, cũng không biết người này lại có mặt ở đây.

Nếu như hắn biết người này ở đây, có chết hắn cũng không dám nói ra những lời kia.

Hắn không muốn gặp người này, nhất là vào lúc này.

Thiên Hạ Đệ Thất là một kẻ tàn khốc âm hiểm, nhưng trong mắt hắn, người này quả thật không phải là người, không thể gọi là người.

Người này nói chuyện rất nho nhã.

So với lời nói, con người của hắn càng ôn hòa, càng lễ độ, cũng càng có phong độ. Mặc dù dáng vẻ của hắn hơi lạnh lùng, hơi kiêu ngạo, có lẽ cũng

hơi ngượng ngùng, nhưng nếu không cẩn thận quan sát, chỉ sẽ nhìn thấy sự khiêm nhường của hắn.

Hắn chính là vị công tử bột vừa rồi đã nói chuyện với Lôi Bố.

Hắn đã ở đây rất lâu, nhưng vẫn không ra tay, cũng không có động tĩnh.

Trên bàn hắn đã thắp đèn.

Bên cạnh hắn vẫn có một già một trẻ. Già thì ủ rũ, tang thương, mệt mỏi.

Trẻ thì ngượng ngùng, xinh xắn, trắng ngần.

Vị công tử này lại rất trầm tĩnh, thân thiện, ôn hoà nhã nhặn.

Nhưng những lời hết sức khiêm tốn của hắn, lại nói ra một cách ngông cuồng.

Kỳ quái là mọi người đều nhìn ra được, Thiên Hạ Đệ Thất rất sợ người này.

Mọi người đều không hiểu, người tuổi trẻ này có gì đáng sợ? Ngay cả đại ác nhân giết người không chớp mắt, làm hết chuyện xấu thiên hạ cũng sợ hắn như vậy?

Chỉ thấy Thiên Hạ Đệ Thất trợn mắt há mồm, giống như đã quên mất đau đớn trên người, nguy cơ sinh tử, chỉ lắp bắp nói:

- Người... là người...

Công tử kia cười nói:

- Phí lời!

Hắn mỉm cười là “phí lời”, nhưng giọng điệu lại ôn hoà giống như lời ngon tiếng ngọt.

Trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên hiện lên một loại ánh sáng kỳ quái:

- Nếu là người... vậy bí mật kia ta sẽ bán cho người. Ta ở bên cạnh người, vĩnh viễn không nói ra!

Hắn giống như đã nhìn thấy một đường sinh cơ, hắn đang trưng cầu, cũng đang cầu khẩn.

Ngươi cô nương là người đầu tiên cảm thấy không ổn, cho nên nàng quát lên:

- Giết!

Có ít nhất mười một mười hai người cùng nhau ra tay, tấn công Sát Lục Vương và Thiên Hạ Đệ Thất, trong đó có ít nhất sáu người hạ thủ với Thiên Hạ Đệ Thất.

Mọi người đều không muốn để bọn chúng có cơ hội sống sót, trong đó bao gồm Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt.

Nếu như có người hỏi, tại sao trẻ con cũng tàn nhẫn như vậy? Đáp án là do hoàn cảnh tạo thành.

Người hãy nhìn mèo. mèo nhỏ cũng tàn nhẫn với chuột. Người hãy nhìn chuột, chuột nhỏ cũng biết ăn vụng như thường. Người hãy nhìn đĩa, con lớn con nhỏ đều quần lấy người hút máu.

Người hãy nhìn người.

Có lẽ đây là do bẩm sinh.

Tuy nhiên, nếu không phải vừa rồi Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất đã đuổi tận giết tuyệt, biến trên lầu dưới lầu thành lò mổ sát sinh, những tiểu tử trẻ tuổi như Ngư Đầu, Ngư Vĩ, Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt làm sao lại bị kích thích thú tính, dùng cái chết liều mạng như vậy?

Lại nghe có người quát lên:

- Dừng tay!

Người quát là vị công tử tôn quý kia.

Lẽ ra, hắn quát bảo mọi người ngừng lại, sẽ không ai nghe lời hắn.

Ai lại nghe theo “mệnh lệnh” của một người như hắn?

Nhưng mọi người lại thật sự ngừng tay.

Bởi vì lão nhân kia đã chặn ở trước mặt Thiên Hạ Đệ Thất, mọi người muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, trước tiên phải giết lão nhân này.

Lão nhân dù sao cũng là người già, nhất thời mọi người cũng không thể nói giết là giết.

Chỗ Lôi Bố cũng như vậy, thiếu niên ngượng ngùng kia đã chặn ở trước người hắn.

Có điều mọi người oán hận Lôi Bố hơn một chút, cho nên hiệu quả cũng khác biệt.

Trong đó vẫn có hai người ra tay, một dao một kích đâm vào người Lôi Bố.

Trong nháy mắt này, mọi người chỉ cảm thấy ánh nền chợt lóe lên, sau đó là một tiếng “vèo”, giống như một con hạc trắng bay tới.

Đương nhiên không có hạc trắng.

Đêm mưa dịch trạm, máu tanh sánh đường, làm sao có hạc trắng?

Chỉ có một người áo trắng, đó là thiếu niên then thùng kia.

Dao sắc và kích ngắn đã rơi vào tay hắn.

Ánh mắt của Thiên Hạ Đệ Thất càng sáng lên.

Hi vọng lại bắt đầu nhen nhóm, bốc cháy trong mắt hắn.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 127 – Cùng Đội Chung Trời.

T

hiếu niên then thùng kia cúi đầu nhìn binh khí trên tay mình, cũng không ngẩng đầu lên, xấu hổ nói:

- “Tam Bất Quản” Quan Thúc Nhị, Kích Tình kích của người lạc hậu rồi. Phương thiên kích của người bị hủy dưới tay Tôn Thần Thương, đứt làm hai khúc, dài biến thành ngắn, ngắn biến thành vô dụng, còn ra thể thống gì?

Người dùng kích vốn là một tên phó đà chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nghe vậy liền biến sắc. Bởi vì chuyện hãn đêm khuya quyết chiến với người của Đại Nhật Thực Sắc Tôn gia, bại trận ngâm hờn, hãn cho rằng không ai biết được, không ngờ người trẻ tuổi ngược ngùng này lại lạnh nhạt nói ra, câu nào cũng trúng.

Giống như thuộc nằm lòng, người trẻ tuổi then thùng kia lại ung dung nói tiếp:

- Còn về “Ma Nhận” Địch Mễ, người chẳng qua là một tên tiểu nô tài do Nghênh Xuân lâu nuôi dưỡng, hiện nay lại đến Danh Lợi Quyền làm chủ chứa. Đây là tiện nghi cho người rồi, còn muốn mở tiệm làm hộ vệ sao?

Người dùng dao sắc là “Ma Nhận Thủ” Địch Mễ vừa nghe vậy, chợt nhớ tới một người, nhất thời toàn thân nổi da gà, nửa câu nói không ra, cũng không động đậy được.

Nhưng người nói chuyện vẫn rất then thùng, thái độ nói chuyện cũng rất xấu hổ.

Có điều vị công tử tôn quý kia lại chê hãn một câu:

- Tiểu Nhậm, người quá nhiều chuyện rồi.

Thiếu niên kia lập tức đỏ mặt, khoanh tay cung kính:

- Vâng thưa công tử.

Sau đó đứng sang bên cạnh một cách đáng thương, không nói thêm gì nữa, khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy không đành.

Công tử giống như vương hầu kia lại hỏi Thiên Hạ Đệ Thất:

- Người muốn ta cứu người?

Thiên Hạ Đệ Thất gật đầu.

Mọi người lại nhao nhao lên tiếng kháng nghị, giận dữ, nhưng nhất thời không ai động thủ. Từ khi thiếu niên thẹn thùng kia lộ ra thủ đoạn, những người ở đây đều biết, không đến mức bắt buộc thì không nên chọc vào ba vị khách không mời này.

Nhưng người gật đầu không chỉ có Thiên Hạ Đệ Thất, mà còn có Lôi Bố.

Hiển nhiên hắn cũng nhìn thấy một đường sinh cơ kia, hắn cũng muốn cầu sinh, muốn sống.

Thế là công tử kia cũng nghiêng đầu hỏi hắn:

- Người cũng muốn ta cứu người?

Lôi Bố lập tức gật đầu.

Công tử kia lại hỏi:

- Vừa rồi không phải người muốn ta chết rất thảm sao?

Lôi Bố chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nếu là bình thường thì đã sớm xông đến liều mạng rồi, nhưng hiện giờ tình thế của hắn đang yếu hơn người ta, nào có thể hung hăng càn quấy, đành phải nhấn giọng nói:

- Đó là tôi có... mắt không biết... Thái Sơn...

Công tử kia nói:

- Ta là người, không phải núi.

Thiên Hạ Đệ Thất biết hiện giờ hắn và Lôi Bố đang ở trên một con thuyền trong mưa gió, đành phải lên tiếng nhắc nhở:

- Vị công tử gia này... y chính là Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia đại danh鼎鼎...

Mọi người đều giật mình, kinh hãi không phải bình thường.

Lôi Bố cũng giật mình, kinh hãi không thể xem thường.

Cổ họng Lôi Bố nhúc nhích, không biết là hồi hay là hận.

Công tử kia cười nói:

- Các người đều muốn ta ra tay cứu giúp sao? Người có biết tại sao những người ở đây lại căm hận các người như vậy không? Người xem, bọn họ ai ai cũng không đội trời chung với hai người... ài!

Hắn uyển chuyển nói:

- Đó là vì thủ đoạn của các người quá độc ác, quá hung tàn, quá không chừa lại đường lui. Các người xem giết người là thú vui, tàn ác bạo ngược, giống như bức người ta phản kháng, ép người ta đến tuyệt cảnh. Một khi bọn họ đồng tâm hiệp lực, đồng loạt phản kháng, cho dù yếu cũng có thể quật ngã, phá hủy các người. Nên biết nước có thể đẩy thuyền, nhưng cũng có thể lật thuyền. Là do hành vi ngu ngốc của các người, mới khiến cho sức mạnh và cơn giận của mọi người kết hợp lại, khiến các người đang thắng lợi lại bị áp chế. Các người muốn ta cứu giúp, cùng đội chung trời, cùng một trận tuyến với các người, chẳng phải là muốn ta bất nghĩa, muốn ta đắc tội với tất cả đồng đạo giang hồ, anh hùng hảo hán sao?

Ánh sáng trong con mắt duy nhất của Thiên Hạ Đệ Thất lại nhạt đi.

Lôi Bố nghe được ý tứ của đối phương, dù sao hắn cũng là một người cường hãn, lập tức quát lên:

- Người không cứu thì không cứu, bớt nói lời thừa đi!

- Cứu thì ta không cứu.

Công tử kia cũng không tức giận, chỉ tận tình khuyên bảo:

- Nhưng lại có một biện pháp khả thi.

Thiên Hạ Đệ Thất lại có một tia hi vọng.

- Ta cũng không phải không làm gì cả. Ta cũng là nửa người giang hồ, luôn hi vọng có một nơi để dốc chút sức lực.

Hắn nói, còn nở nụ cười rất khí khái hào hiệp:

- Các người đã giết nhiều hảo hán giang hồ như vậy, không bằng ta thay mọi người báo thù, giúp những đồng đạo võ lâm này đòi nợ máu.

Cuối cùng hắn đã biểu thị thái độ.

Khi lãnh tụ tài giỏi của tập đoàn Hữu Kiều quyền cao thế lớn là Phương Thập Chu ra mặt, mọi người đều hết sức lo lắng, nửa tin nửa ngờ, vừa hận vừa sợ, không biết là địch hay bạn.

Nếu như hắn là địch, vậy tuyệt đối là một đại địch. Huống hồ những đồng đạo giang hồ ở đây không chết thì cũng bị thương, ít nhất cũng đại thương nguyên khí, e rằng không phải là đối thủ của “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia” Phương Ứng Khán.

Hơn nữa bên cạnh hần còn có hai trợ thủ mạnh, âm thầm nắm giữ hình bộ, đó là “Hạc lập sương điền trúc điệp tam” Nhậm Oán và “Hổ hành tuyết địa mai hoa ngũ” Nhậm Lao. Cho dù mọi người đồng tâm hiệp lực, cũng chưa chắc có thể chống lại.

Như như hần là bạn, vậy mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều, không chỉ như hổ thêm cánh, mà còn thêm uy của rồng, thêm độc của rắn.

Có điều tập đoàn Hữu Kiều của hần lại tự tập hoạn quan, liên hợp với lực lượng cung đình, vương hầu, không quá hòa thuận với Danh Lợi Quyển, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, Lục Phiến Môn, hai đảng Phát Mộng, thậm chí là hảo hán giang hồ bình thường, đường lối khác nhau, hần sẽ giúp mọi người sao?

Mọi người đều nghi ngờ.

May mắn lại nghe hần bày tỏ thái độ.

Phương tiểu hầu gia lại cùng chung chí hướng với mọi người, hợp sức giết hung thủ.

Như vậy thì quá tốt.

Mọi người giống như trút được gánh nặng.

Bởi vì cao hứng, phần lớn mọi người đều quên hỏi tại sao.

Thiên Hạ Đệ Thất cười thảm nói:

- Ta đã biết người sẽ không bỏ qua cho ta...

Phương Ứng Khán ung dung nhìn hần, cười hỏi:

- Người biết quá nhiều, có người sống nào giữ bí mật tốt hơn người chết không?

Lôi Bố khàn giọng nói:

- Người dám động đến ta, toàn bộ đệ tử của Giang Nam Phích Lịch đường chúng ta sẽ không tha cho người!

- Ồ?

Phương Ứng Khán tươi cười nói:

- Có chuyện này sao? Không phải Người của Lôi gia đã chia năm xẻ bảy à? Có người gia nhập Lục Phân Bán đường. Có người phục vụ Kim Phong Tế Vũ lâu. Có người không chuyên tâm vào thuốc nổ hỏa khí độc môn sở

trường, lại đi cầm đao xách kiếm. Giống như Lôi Tần sáng lập nên Tiểu Lôi môn, lại giống như các hạ muốn lập Đại Lôi đường.

- Chỉ còn lại vài lão già bảo thủ trông coi Lôi gia bảo, không phải lão bất tử thì cũng là lão hồ đồ. Bọn họ đã sớm xem các ngươi là phản nghịch, phá giáo xuất môn, tự lập môn hộ. Đệ tử Lôi gia cũng nội chiến với nhau, không thể chấm dứt, có ai muốn báo thù cho người? Có lẽ muốn tìm một người giúp người giải vây cũng hiếm thấy rồi.

Nói xong, hắc lại mỉm cười liếc nhìn thanh niên không ngừng nhúc nhích kia.

Lôi Bố cười thầm nói:

- Người đã là Phương hầu gia... vậy thì tốt rồi. Ta là người được tập đoàn Hữu Kiều các người mời vào kinh... chúng ta là người nhà, người cũng không thể...

- Ai là người nhà với người?

Lão nhân kia cất giọng hung dữ:

- Người vào kinh, chỉ vì muốn lập uy để xây dựng Đại Lôi đường. Người vốn là thủ hạ của Thái thái sư, lại nghe Khiếu Thiên Vương xui khiến, mượn danh nghĩa tập đoàn Hữu Kiều để xâm nhập kinh thành. Nếu không, tại sao người chỉ biết Mễ công công, ngay cả hầu gia nhà ta cũng không diện kiến? Cho dù người đúng là như vậy, hôm nay chúng ta cũng phải thanh lý môn hộ!

Lôi Bố yên lặng, bởi vì hắc cũng hòng không nói được.

Hắn biết những gì Phương Ứng Khán và Nhậm Lao, Nhậm Oán nói đều là sự thật. Lẽ ra không ai đối phó được Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng đệ tử Lôi môn lại trước tiên nội loạn. Một khi bên trong bị ăn mòn, không chiến đã bại, bất cứ ai cũng có thể chia cắt thực lực và địa bàn của Phích Lịch đường.

Có điều từ trong lời nói của Nhậm Lao, hắn cũng phát hiện ra một “tin tức”. Xem ra, đối với việc mình chỉ biết Mễ Thương Khung mà không biết Phương Thập Chu, Nhậm Lao dường như cho rằng rất nhục nhã, cũng không thức thời.

Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều là hai đầu lĩnh của tập đoàn Hữu Kiều, sao lại có phân biệt như vậy?

Chẳng lẽ...

(Giang Nam Lôi gia Phích Lịch đường chính là vì vậy mà bắt đầu nội chiến, dẫn đến phân liệt...)

Lúc suy nghĩ như vậy, thần sắc trên gương mặt kinh hãi của Lôi Bố lại có phần kỳ dị.

Phương Ứng Khán lập tức cảnh giác, liền hỏi:

- Người đang nghĩ gì?

- Ta đang nghĩ...

Lôi Bố lẩm bẩm:

- Nếu như người giết ta, không bằng...

Ngữ âm thấp xuống.

Phương Ứng Khán cúi gằm lắng nghe.

- Để ta giết người trước!

Lời còn chưa nói xong, Lôi Bố đã ra tay.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 128 – Thề Cùng Tồn Tại.

L

ôi Bố biết đây là một kích cuối cùng của hắc, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Mặc dù hắc đã bị thương nặng, cũng rất sợ hãi, nhưng hắc vẫn muốn thử một lần, chiến một trận.

Mặc dù hắc thần thái rối loạn, thương tích khắp người, nhưng dù sao cũng là chiến tướng cuồng sát một đời, ngay cả lúc này hắc ra tay vẫn có bố trí, có kế hoạch.

Hắc ra tay với Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắc vừa ra tay liền chụp lấy ống sáo bên hông Thiên Hạ Đệ Thất.

Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm đang ở bên trong.

Chỉ cần có được ống sáo này, sẽ có thể chống địch một hồi, không chừng còn có thể mở một đường máu.

Cho dù không được, ít nhất cũng có thể giết thêm vài kẻ địch chôn cùng, nếu may mắn còn có thể khống chế Phương Ứng Khán, uy hiếp Nhậm Lao, Nhậm Oán giúp hắc ngăn cản người của Danh Lợi Quyền.

Trong lòng hắc nghĩ như vậy, đây là bản tính như ý của hắc.

Lúc này chỉ còn lại Thiên Hạ Đệ Thất là chiến hữu của hắc. Tình hình của Thiên Hạ Đệ Thất không tốt hơn hắc, e rằng kết cục còn thảm hơn. Giữa hai người bọn họ chỉ có thể cùng tồn tại, thề cùng tồn tại, mới có hi vọng liên thủ giết ra một con đường sống.

Theo đạo lý, vào thời khắc sống chết này, Thiên Hạ Đệ Thất nhất định phải cùng một trận tuyến, cùng sống cùng chết với hắc. Nhưng hắc không ngờ được, lúc này thân hình của Thiên Hạ Đệ Thất lại vặn một cái, xoay một cái.

Một vặn một xoay này khiến cho hắc chụp vào khoảng không, sáo rời khỏi tay.

Phương Ứng Khán đã phát hiện ra.

Hắn nhìn chăm chú vào bên hông Thiên Hạ Đệ Thất, cười nói:

- Sao ngươi không để hắn thử một lần?

Câu trả lời của Thiên Hạ Đệ Thất khiến Lôi Bố gần như tức bễ phổi:

- Ta khác với hắn. Ta nguyện ý trung thành với hầu gia, sao có thể để hắn đoạt được thứ này, làm tổn thương đến ngài?

Phương Ứng Khán cười, giống như rất hài lòng với câu trả lời này.

Lôi Bố lại giận đến mức tất cả vết thương đều đau nhức, gần như chảy máu.

Tên hèn nhát này, vào lúc này còn muốn lấy lòng kẻ địch! Nếu lão tử sống được lần này, nhất định phải đem hắn...

Chợt nghe Thiên Hạ Đệ Thất sợ hãi nói:

- Công tử hầu gia, vừa rồi ngài đã đáp ứng, quyết không để cho những người này giết ta, không biết bây giờ còn... còn làm được không?

Phương Thập Chu cười, cười rất sáng khoái:

- Làm được, đương nhiên là làm được. Ta đã nói thì nhất định sẽ giữ lời.

- Giữ lời?

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không yên lòng, hắn có thể sống tiếp hay không, đều tùy thuộc vào việc Phương Ứng Khán có giữ chữ tín hay không:

- Nhất định giữ lời?

- Đó là nói.

Phương Ứng Khán không kiên nhẫn, cũng không để đối phương hoài nghi mình:

- Ta đã nói không để bọn họ giết ngươi thì sẽ làm như vậy, ngươi yên tâm đi!

Sau đó lại quay sang Lôi Bố, dùng thái độ khuyên bảo nói thêm:

- Ngươi cũng vậy.

Câu này lại khiến Lôi Bố ngẩn ra:

- Ta? Ta cũng vậy?

- Đúng, ta đã đáp ứng với các ngươi.

Phương Ứng Khán nói rõ ràng:

- Không để bọn họ giết các ngươi, ngươi cũng không ngoại lệ. Ai muốn giết các ngươi, cũng giống như đối địch với ta...

Nói đến đây, hắn lại cười cười:

- Cho dù ở đây có rất nhiều người thù sâu như biển, không đội trời chung với hai người các người, nhưng... còn không đến mức tuyên chiến, kết thù với ta, đúng không? Làm tử địch của tập đoàn Hữu Kiều cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Nghe đến đây, Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất luôn lãnh khốc tàn nhẫn, một người gần như đồ lệ, một người đã lệ nóng doanh tròng, bởi vì cảm động.

Phương Ứng Khán lại giữ chữ tín.

Vào giờ này phút này, hẳn lại cam tâm bất chấp dư luận, ra tay cứu giúp bọn họ.

Nhất thời hai người cũng không biết nên nói gì để cảm kích.

Nhưng thực ra không cần phải nói, bởi vì đã không nói được.

Ánh sáng trắng bỗng chớp lên, nhanh và ưu mỹ, chợt lóe rồi tắt.

Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì, ngay cả Lôi Bố cũng không biết.

Nhưng có một người chắc chắn biết, chính là người cung kính đứng bên cạnh Phương Ứng Khán, Nhậm Oán.

Hắn biết, không phải vì nhãn lực của hắn đủ nhanh đủ sắc, mà vì hắn hiểu rõ chủ nhân tiểu hầu gia mà mình hầu hạ nhiều năm.

Ngoài ra trong tay hắn còn cầm một con dao sắc, đây vốn là vũ khí của “Ma Nhận” Địch Mễ, hiện giờ đã rơi vào tay hắn.

Vừa rồi tại khoảnh khắc “ánh sáng trắng chợt lóe lên”, Phương Thập Chu đã tay, cướp lấy dao sắc trên tay hắn, phát ra một chiêu, sau đó trả lại vào tay hắn.

Người mắt không đủ sắc, quả thật cho rằng không xảy ra chuyện gì.

Cho dù là người đủ nhãn lực, cũng chỉ cho rằng “ánh sáng trắng chợt lóe lên rồi biến mất” mà thôi.

Ánh sáng trắng đã lóe lên, nhưng hình như chẳng có gì thay đổi, đúng không?

Hình như là vậy, nhưng thực tế lại không phải.

Đương nhiên không phải, khi ánh sáng trắng lóe lên rồi vụt tắt, ít nhất đã thay đổi một chuyện, đó là sống chết của một người.

Là ai?

Lôi Bố đột nhiên có một loại cảm giác, đó là cảm giác bất ổn.

Hắn chợt nghe được một âm thanh, đó là tiếng vang tròn trượt.

Đó là tiếng gì? Giống như một đồng thứ gì ẩm ướt đang muốn chảy ra ngoài, không biết xuất phát từ đâu, nhưng dường như rất gần, gần ngay trên người.

Lôi Bố vẫn không rõ, cho đến khi hắn bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác khác, đó là cảm giác nôn mửa, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

Sau đó hắn phát hiện rất nhiều người (quả là người người) đều đang nhìn hắn, thần sắc kinh hãi, cực kỳ sợ hãi.

Tại sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện này khiến hắn không kìm được cúi đầu nhìn thân thể mình, lúc này hắn lại nhìn thấy một đường kẻ.

Nơi ngực có một đường kẻ trắng, nơi đường kẻ đi qua, áo quần đều tách ra theo một đường thẳng.

Lúc hắn nhìn kỹ lại, một tiếng “xoẹt” bỗng vang lên, đường kẻ trắng phun ra một chùm sương đỏ.

Đó là máu.

Tâm mắt của hắn đã bị nhuộm đỏ.

Sau đó trong khóm mắt đầy máu của hắn hiện lên một cảnh tượng, nội tạng của hắn đang chảy ra ngoài, ngay cả tim, lá lách, gan, dạ dày, phổi, thận, gân, thịt, dầu, mỡ đều chảy xuống đất, có thể nhìn thấy rõ ràng mảnh nào nhột nhạt, mảnh nào bóng loáng, nơi nào còn đang chảy máu tươi...

Lúc này hắn mới ý thức được một chuyện, một sự thật.

Hắn đã trúng kiếm.

Hắn đã bị mổ bụng.

Người mổ bụng hắn lại là kẻ đã thề thốt sắt son, nói rằng quyết không để người ta giết hắn, “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia” Phương Ứng Khán.

Lôi Bố cực kỳ hoảng sợ, hắn dùng tay ôm lấy người, bảo vệ nội tạng đã chảy ra ngoài, kinh hoàng thốt lên:

- Người... không phải người đã nói...

Phương Ứng Khán cười, hẳn biết đối phương muốn hỏi gì.

- Ta đã nói, sẽ không để người khác giết người.

Phương Ứng Khán không ngại phiền hà giải thích cho hẳn:

- Ta sẽ tự mình giết người.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 129 – Đau, Của Ta....

L

ạnh.

Trắng.

Đó là sắc mặt của Lôi Bố.

Hoàn toàn phát lạnh, đột nhiên biến trắng.

Màu da của Lôi Bố vốn đen nhẻm, hiện giờ lại biến thành trắng và lạnh, một màu trắng khiến người ta phát lạnh.

Đó là vì hắn đột nhiên mất đi nhiều máu.

Hắn hoàn toàn mất khống chế, cả người rơi vào ngơ ngác, hai tay ôm lấy nội tạng, nhưng phần lớn lại không giữ được, rào rào rơi xuống đất.

Hắn nhìn bàn tay ôm lấy một phần nội tạng của mình, muốn nhét những thứ kia vào lại trong bụng, nhưng hiển nhiên không đủ khả năng.

Hắn không cam lòng nhìn nội tạng và cơ quan trên đất, ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Phương Ứng Khán, không có cảm phẫn, thậm chí cũng không có bi ai, mà là sợ hãi lớn hơn tất cả, thậm chí còn nhúu mày nhăn mặt mang theo ý cười, cho nên rất kỳ dị.

- Một đao này hơi nặng rồi, không có cách nào.

Phương Ứng Khán dùng mũi chân đá vào một cái móc, một cây gậy, còn có mấy chiếc đĩa rải rác trên đất, giải thích với vẻ áy náy:

- Nếu dùng Huyết Hà kiếm của ta, kết quả sẽ tốt hơn một chút. Nhất định sẽ vừa vặn, không đến mức khiến rơi vãi đầy đất như vậy.

Nói xong, hắn vỗ vỗ thanh kiếm nhỏ màu đỏ bên hông mình.

Chỉ một câu như vậy, giống như đã giao phó rõ ràng, giải thích ngọn nguồn của một kiếm kia.

Lôi Bố ngũ tạng chảy đầy đất, nhưng nhất thời vẫn chưa chết, hắn cảm nhận được rõ ràng sự trống rỗng ở nơi đó.

Nhất thời mọi người đều bị trấn áp, cũng bị chấn nhiếp.

Mọi người vốn tràn đầy căm phẫn, muốn băm vằm Lôi Bố ra thành ngàn mảnh, nhưng nhìn thấy tình trạng như vậy cũng sững sờ.

Bọn họ đều nín thở liếc nhìn Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán vẫn bình thản ung dung.

Hắn lại đang nhìn một người khác, không phải Thiên Hạ Đệ Thất, mà là tiểu tử trắng mập tuần tú vẫn luôn móc mũi, móc tai, xỉa răng, lau ghen, động tới động lui, không một khắc nào an tĩnh.

Hắn dùng khước mắt nhìn đối phương, giống như đang giả ngốc, lại giống như đang quan sát, càng giống như đang chú ý nhất cử nhất động, bất kỳ phản ứng nào của đối phương.

Lúc này Lôi Bố đã hoàn toàn chết lặng.

Không nhiều người có thể nhìn thấy nội tạng của mình lắc lư, nhúc nhích trên đất, mà hắn lại còn chưa chết.

Ít nhất tạm thời còn chưa chết, nhưng cả người hắn đã gục xuống.

Vừa rồi lúc đại khai sát giới, hắn mặt mày rạng rỡ, tinh thần phấn chấn, giống như hai người khác biệt, không, là người quỷ khác biệt.

Người thật sự sợ hãi là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn muốn chạy, nhưng lại không chạy nổi.

Hắn bị thương ở tay, nhưng chân lại mềm ra.

Hắn nhìn Phương Ứng Khán, giống như đang nhìn một con quỷ chứ không phải người. Sau đó hắn đảo con mắt duy nhất, nhưng lại không xoay đầu, nhìn về hướng ba người sau chiếc bàn có ánh đèn, môi không ngừng rung động, thần sắc rất đau khổ. Bởi vì con mắt duy nhất nghiêng qua, cho nên Phương Ứng Khán cũng không nhìn thấy biểu tình của hắn.

Phần lớn nội tạng của Lôi Bố đã rơi ra, hắn cũng đang nhìn Phương Thập Chu, giống như một con quỷ đang nhìn một vị thần ma.

Vị trí của Lôi Bố rất gần với thanh niên hiếu động kia, gần đến mức đưa tay có thể chạm đến.

Trên đất là một mảng máu.

Thanh niên kia nhúu mày, sửa lại đai lưng.

Đai lưng màu xanh ngọc, rất dày, rất nặng, giống như bên trong cất giấu không ít tiền bạc châu báu.

Hắn giống như một vị công tử bột, con nhà giàu, nhưng lại lôi thôi lếch thếch, la cà phóng đảng, không chịu ngồi yên trong nhà, bộ dáng vô lại như côn đồ lưu manh, kiêu ngạo ngồi ở trước đèn.

Hắn dường như cũng chú ý tới Phương Ứng Khán đang nhìn mình.

Phía sau hắn là ba người mặt ủ mày chau, một người cao lớn uy mãnh, một người thanh tú nho nhã, còn một người ánh mắt ngơ ngác, thần khí suy sụp, ngồi ngay ngắn ở đó. Cho dù hiện trường xảy ra chuyện khiến người ta kinh hồn bạt vía, chấn động tâm can, nhưng bọn họ vẫn ngồi yên như cũ, giống như không tranh với đời, vùi mình sau ánh nến.

Lôi Bố ôm ngực, nghẹn ngào kêu lên:

- Đau, của ta...

Hắn không kêu tiếp, bởi vì không kêu được.

Thiên Hạ Đệ Thất không nghe tiếp, cũng không chờ được.

Ngay lúc này, hắn bỗng nhiên làm một chuyện, đó là nhảy vọt lên, xông ra cửa.

Ngoài tiệm mưa gió tiêu điều, gió thổi từng cơn từng hồi, mưa rơi the lương.

Giang hồ đường xa, bấp bênh gian khổ, nhưng trong cuộc đời, là hảo hán thì phải xông qua đoạn đường nhân sinh này.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất có thể xông ra được sao?

Hắn xông rất nhanh, dùng tất cả sức lực để xông ra.

Hắn cũng phản ứng cực nhanh, chớp nhoáng.

Hắn vốn là một kẻ lưu lãng thâm trầm, hắn đã dùng toàn lực nắm lấy cơ hội cuối cùng này.

Mặc dù hắn bị thương nặng, mặc dù hắn đã tuyệt vọng, nhưng lần này hắn liều mạng xông qua cửa, đã dùng hết bản lĩnh toàn thân, bất kể thân pháp, công lực, tinh thần hay khí thế đều không kém hơn so với bình thường.

Bởi vì không ai hiểu rõ hơn hắn, cảm thụ sâu sắc hơn hắn, sống chết đều nằm ở một kích này, thành bại đều quyết định trong một khoảnh khắc.

Hắn không muốn chết.

Hắn càng không muốn chết trong tay Phương Ứng Khán, cũng không muốn chết một cách khó coi như Lôi Bố.

Hắn còn có rất nhiều chuyện chưa làm, còn có rất nhiều bí mật chưa nói ra.
Nhưng Phương Ứng Khán sẽ để mặc cho hắn trốn sao?

Đáp án đương nhiên là không.

Cho nên Phương Ứng Khán lập tức vươn người, lướt lên, ra tay chặn đánh.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 130 – Đau Chết Ta Rồi.

P

hương Ứng Khán phi thân chặn đánh hăn.

Thiên Hạ Đệ Thất rơi xuống.

Trong đó chợt thấy ánh sáng đỏ lóe lên.

Lúc rơi xuống, trên tay hăn có thêm một thứ.

Đó là móc, một chiếc móc rất sắc bén, trên móc hiện lên vết máu.

Phương Ứng Khán cũng rơi xuống.

Lúc rơi xuống, trên tay hăn cũng nhiều thêm một thứ.

Đó là sáo, ống sáo vốn cột ở bên hông Thiên Hạ Đệ Thất, hiện giờ lại rơi vào tay Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán cẩn thận cầm nó, xem như trân bảo.

Lúc này, chiếc đu, chiếc gậy, kể cả dao sắc vốn ở trên tay Nhậm Oán đều rơi xuống leng keng. Mọi người mới phát giác, những thứ này không biết từ lúc nào đã bắn lên giữa không trung, bây giờ mới chịu rơi xuống.

Cứ như vậy, hai người “bay” lên, lại “rơi” xuống. Thiên Hạ Đệ Thất rơi đến cửa tiệm, chỉ thiếu chút nữa là có thể sải bước ra ngoài.

Ngoài phòng mưa gió tiêu điều.

Đêm rất tối.

Đêm lạnh.

Rét.

Thần sắc Thiên Hạ Đệ Thất cứng đờ, một con mắt quỷ nhìn ra bên ngoài, giống như nhìn về một giấc mộng lưu lạc, vừa giống như linh hồn của hăn đã sớm trôi đến phương xa.

Sau đó hăn cố gắng xoay người, mắt biếc sâu thẳm nhìn chăm chú vào thanh niên hiếu động kia. Ánh mắt lại giống như xuyên qua thân thể tiểu tử nhấp nhồm kia, nhìn vào hán tử sau ánh đèn có ánh mắt thâm tình nhưng thần thái lại hoàn toàn trống rỗng.

Ánh mắt của hán tử kia dường như cũng có biến hóa, giống như một ngọn núi lửa yên lặng, hiện giờ đã sống lại.

Mặc dù đã sống, nhưng còn chưa nổ, giống bị thứ gì mạnh và có lực làm tắc nghẽn, không thể phun ra.

Không phun ra, nhưng lại hoạt động bên dưới, kịch liệt và sôi nổi.

Có điều sớm muộn gì nó cũng sẽ nổ ra, oanh oanh liệt liệt, không thể chế ngự.

Chỉ là còn chưa tới lúc.

Theo như người khác thấy, Thiên Hạ Đệ Thất muốn xông ra ngoài, Phương Ứng Khán phi thân ngăn chặn, chỉ như vậy mà thôi. Nhưng thực ra biến hóa lại rất nhiều, hơn nữa còn rất phức tạp, đồng thời cũng rất nguy hiểm.

Trong nháy mắt này, hai người đã giao thủ với nhau.

Một, Thiên Hạ Đệ Thất đã mất niềm tin vào Phương Ứng Khán, biết rằng đối phương muốn giết mình. Hắn âm thầm làm xong một chuyện rất quan trọng, sau đó phi thân lên, toàn lực chạy trốn.

Hai, Phương Ứng Khán quả nhiên lướt người chặn đánh.

Ba, Thiên Hạ Đệ Thất phát ra “Thế kiếm”, hơn nữa nhanh chóng rút ống sáo bên hông ra. Nhưng hai cánh tay của hắn đều bị thương, tuy thủ thế đã lâu, nhưng thanh thế vẫn không bằng lúc bình thường. Có điều lần này hắn ôm lòng liều mạng, lại có khí thế giống như dựa sông chiến đấu. Tay của hắn tuy bị thương nặng, nhưng hai chân vẫn bình thường, không ảnh hưởng đến thân pháp linh hoạt của hắn.

Bốn, Phương Ứng Khán không hề né tránh, lúc hắn vọt lên đã đoạt lấy chủ thủ trong tay Nhậm Oán bên cạnh, định đột phá kiếm thế của Thiên Hạ Đệ Thất.

Năm, không được, dao bị đánh rơi.

Sáu, Phương Ứng Khán biến chiêu, nhặt lấy chiếc gậy trên đất, muốn công kích lần nữa.

Bảy, vẫn không công được, gậy bị cắt đứt.

Tám, Phương Ứng Khán vẫn không từ bỏ, chiếc đũa trên đất lại trở thành vũ khí của hắn.

Chín, thế đi của Thiên Hạ Đệ Thất bị chặn đứng, nhưng những chiếc đũa cũng hoàn toàn bị hấn đánh rơi.

Mười, Phương Ứng Khán cuối cùng mới dùng đến móc.

Mười một, móc cũng không động, còn bị Thiên Hạ Đệ Thất đoạt đi. Nhưng vì cánh tay của hắn bị thương quá nặng, ngón tay và cổ tay vận dụng không linh hoạt, chỉ rút được ống sáo ra, không kịp tiến hành bước tiếp theo.

Mười hai, đây chẳng qua là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Lúc Phương Ứng Khán công kích, đã vận dụng tuyệt chiêu của “Sơn Tự kinh”, nội lực của “Nhẫn Nhục thần công”, cùng với yếu quyết của “Thương Tâm tiểu tiễn”. Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất giống như cũng biết một chút về ba loại bí kỹ này, lại nhìn thấu nhược điểm, cho nên mấy lần đều có thể biến nguy thành an, lần lượt phá giải.

Mười ba, bởi vì như vậy, Phương Ứng Khán lại càng muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất. Đây là sơ hở của hắn, quyết không thể tha cho đối phương.

Mười bốn, Phương Ứng Khán cuối cùng đã dùng đến móc, lại nhét vào trong tay Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất trong lúc hốt hoảng, đang muốn phản kích, chợt thấy ánh máu lóe lên.

Mười lăm, là ánh máu, nhưng không phải máu trên người hắn, Phương Ứng Khán dĩ nhiên cũng không bị thương.

Ánh máu là do Phương Thập Chu xuất kiếm, kiếm bên hông hắn có màu đỏ, Huyết Hà thần kiếm.

Mười sáu, xuất kiếm chỉ một chiêu.

Mười bảy, Thiên Hạ Đệ Thất trúng kiếm.

Mười tám, Thiên Hạ Đệ Thất biết mình đã trúng kiếm, nhưng lại không biết bị thương ở đâu, thương nặng bao nhiêu, ngay cả hình dạng Huyết Hà thần kiếm hắn cũng không thấy rõ.

Mười chín, hắn rơi xuống, cũng không đi ra ngoài được.

Hai mươi, Phương Ứng Khán cũng rơi xuống, kiếm đã trở lại trong vỏ, vỏ giắt ở bên hông, hơn nữa còn thuận tay đoạt được ống sáo của Thiên Hạ Đệ Thất.

Hai mươi một, chiến đấu dừng lại.

Hai mươi hai, Thiên Hạ Đệ Thất đảo mắt, nhìn về hán tử thần sắc tịch mịch kia, sau đó từ từ xoay người. Lúc này, ngực và bụng của hắn chợt rạn nứt, bắn ra một chùm huyết tương, gào lên một tiếng:

- Đau chết ta rồi!

Phương Ứng Khán cười.

- Vừa mới mở một túi da lớn.

Hắn dường như rất hài lòng, trước tiên cất ống sáo vào trong tay áo:

- Còn không đến mức cái gì cũng rơi ra, vừa khéo có thể cho người chơi đùa.

Lúc hắn nói câu này, lại nhìn thủ hạ của mình gật đầu một cái.

Nhậm Oán lập tức hành động.

Hành động này khiến cho người trong Danh Lợi Quyển đều líu lười, lạnh người, thậm chí da đầu tê dại, gai ốc đồng loạt nổi lên.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 131 – Các Đồng Đạo, Vất Vả Rồi.

Đ

ến lúc vỗ tay rồi.

Phương Ứng Khán vỗ tay nói:

- Các người đã thấy rồi, vừa rồi Văn Tuyết Ngạn Văn đại hiệp của chúng ta anh dũng lợi hại biết bao... đáng để mọi người vỗ tay cho hẳn chứ?

- Nhưng bây giờ đến phiên vị huynh đệ này của ta biểu diễn biểu hiện.

Hắn ra sức giới thiệu:

- Nếu như hắn có sơ xuất, vậy thì đáng đời; còn nếu như thành công, chúng ta cũng không nên keo kiệt tiếng vỗ tay chứ...

Hắn nói như vậy, rất hời hợt, giống đang xem kịch, nói kịch, diễn kịch.

Nhưng đây lại là đại sự sống chết, liên quan đến mạng người.

Nhậm Oán vừa cúi người liền vọt ra.

Hắn rõ ràng cúi người lao đến, đột nhiên giống như mọc ra một đôi cánh, rung cánh bay lên, tư thế giống như đang hái quả, đoạt đi chiếc móc trên tay Thiên Hạ Đệ Thất. Sau đó là một tiếng “xoẹt”, đầu móc đã móc lấy một thứ.

Đó là ruột trong khoang bụng Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất vốn không dễ chọc.

Nhậm Oán võ công cao cường, phản ứng nhạy bén, thủ đoạn tàn nhẫn, không hề kém so với Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng chưa chắc đã có thể thắng được đối phương.

Nếu thật sự giao chiến, luận về thực lực có lẽ còn kém hơn một chút, luận về âm hiểm lại rất khó nói.

Nhưng hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất đã là nỏ mạnh hết đà.

Sau khi hắn trúng một kiếm của Phương Ứng Khán, công lực hoàn toàn tan rã. Hắn cảm thấy mình giống như bị thiêu đốt, sắp nứt ra, sắp nóng chảy, tan thành một đồng bùn, một bãi nước.

Ổng sáo vốn ở trên tay hắn, hiện giờ đã không còn nữa, đổi thành một chiếc móc.

Nhậm Oán vừa ra tay liền đoạt lấy móc của hắn, sau đó móc vào trong khoang bụng hắn, móc vào ruột hắn. Thiên Hạ Đệ Thất kêu lên một tiếng, con mắt duy nhất đảo qua, nhìn trừng trừng giống như cá chết. Hắn không phải nhìn Nhậm Oán, cũng không nhìn Phương Thập Chu, mà là nhìn hán tử mặt vàng như nến, ánh mắt đa tình, không có thần khí nhưng nhất thời vẫn chưa dứt hơi, ngồi phía sau thanh niên hiếu động kia. Nhậm Oán cầm móc chạy đi, thuận tay kéo theo, Thiên Hạ Đệ Thất liền bị móc nhọn của hắn móc ruột dắt đi, ruột rơi ra trên đường, nếu không chạy theo thì ruột sẽ lập tức bị kéo đứt...

Cứ như vậy, Thiên Hạ Đệ Thất loạn choạng, va đập, chạy theo chiếc móc của Nhậm Oán mấy vòng trong tiệm, ruột càng bị kéo dài.

Ruột bị kéo dài hơn bốn thước, rách ra, chảy đầy phân và nước tiểu chưa bài tiết, cùng với rau xanh, thịt vụn và máu.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất còn chưa chết, còn phải chạy theo Nhậm Oán.

Nhậm Oán cố ý chạy mấy bước lại dừng một chút, nghỉ một chút, chạy đông rồi chạy tây. Thiên Hạ Đệ Thất chỉ có cách chạy theo, đối phương dừng hắn cũng dừng, đối phương ngồi xuống hắn cũng ngồi xuống, giống như con lừa đi theo xe của nó, cái bóng dính vào chủ nhân của nó

Chạy đến mức ngay cả những hán tử giang hồ vốn có thù sâu hận lớn với Thiên Hạ Đệ Thất cũng không nhìn nổi nữa.

- Giết hắn đi!

- Để hắn chết đi!

- Như vậy thật sự quá...

Rất nhiều người không nở nhìn, không giữ được bình tĩnh. Không ngờ một người nhã nhặn thanh tú như vậy, một khi ra tay lại độc ác đến mức cực kỳ bi thảm.

- Các đồng đạo, vì hai tên bại hoại này, các người đều bị sợ hãi, cũng vất vả rồi...

Phương Ứng Khán lại cười nói:

- Chúng ta bắt tài, bằng bốn chữ nghĩa khí giang hồ này, mới ra mặt giúp mọi người một chút, để mọi người bớt giận. Nếu hài lòng thì xin vỗ tay. Trò vui đang đến lúc đặc sắc, người xem, lại đến lúc vỗ tay rồi.

Hắn nói chuyện mặt không đổi sắc.

Lúc nói chuyện, mặc dù hắn vẫn tươi cười, nhưng trong mắt lại bắn ra ánh sáng, quan sát một người.

Đó là hán tử vẫn luôn động tới động lui, chưa từng yên ổn.

Lúc này hán tử kia không động.

Không, cũng không phải là hoàn toàn không động.

Dù sao hắn cũng đang móc mũi, móc rất dụng tâm, còn rất chuyên chú.

Giống như đó không chỉ là một loại hưởng thụ, mà còn là một sự nghiệp.

Hắn đang chuyên tâm làm một chuyện rất đứng đắn.

Ngư cô nương vốn căm hận Lôi Bố, Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo đương nhiên cũng căm ghét Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng lúc này bọn họ đều không hện mà cùng bất nhẫn.

Dù sao, một người ngũ tạng đều rơi xuống đất, vớt không lên, nhét không vào; một người thì bị người ta móc bụng mà chạy, giống như một con cá đáng thương cắn câu, vừa chạy vừa đập lên những đoạn ruột giống như những con sâu mập màu trắng bị nhuộm đỏ của mình. Hai người vốn là cao thủ tuyệt đỉnh nổi tiếng trong võ lâm, làm sao có thể chịu nổi.

Đến lúc này, bọn họ dĩ nhiên chắc chắn phải chết, nhưng lại chết không xong, mà kẻ gây tổn thương lại cứ không để bọn họ chết, như vậy mới khó chịu.

Còn ai có tâm tình vỗ tay khen hay?

Nhưng thật sự lại có tiếng vỗ tay thừa thớt.

Nguyên nhân là có một số người đại nạn không chết, biết người tới là Phương Ứng Khán, Nhậm Lao và Nhậm Oán, biết đối phương quyền cao thế lớn, hơn nữa giết người như rác, lại có sức ảnh hưởng lớn trong cung đình và hình bộ, cho nên không dám đắc tội, đành phải hòa theo nịnh hót.

Con người luôn là nghiêng theo tình thế.

Trong tiếng vỗ tay thừa thớt, có hai người vừa rồi còn xem giết người là trò chơi, hiện giờ lại bị người ta tàn sát muốn chết không xong, đang phải chịu

hành hạ.

Bóng đêm sâu, mưa tiêu điều.

Cầu sống không được, đó tất nhiên là chuyện đáng bi ai, nhưng muốn chết không xong, quả thật cũng là một chuyện tàn nhẫn.

Chỉ riêng bệnh tật cũng đủ phá hủy tôn nghiêm của con người đến mức gần như không còn, huống hồ là thứ do con người làm ra.

Chẳng hạn như hình phạt.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 132 – Hình Phạt Xấu Xí Của Trung Quốc.

T

rong quá khứ, hình phạt của Trung quốc có muôn hình vạn trạng, không thiếu cái lạ, cũng bất chấp thủ đoạn, tổn thương bạo ngược. Có gọt mũi, có xẻo tai, có móc mắt, có cắt lưỡi, có đồng thời cắt đứt cả mũi, tai, mắt, lưỡi, còn cắt cơ quan sinh dục, chặt tay chân, nhưng người vẫn không chết (không cho chết), để hẳn tỉnh táo cảm giác được rõ ràng tất cả sự đau đớn này. Đó là một loại sỉ nhục và tổn thương rất lớn, chẳng những đối với thân thể mà còn đối với nhân cách, hơn nữa đều tra tấn cho đến khi nhận tội.

Có người còn lợi dụng loại thủ đoạn, hình pháp này để thanh trừ đối lập, thậm chí lạm dụng hình phạt làm thú vui.

Chết thì chết, nhưng xa liệt (tức ngũ mã phân thân), yêu trảm (người bị chém làm hai nửa nhưng nhất thời vẫn không chết), nhân thuận (chặt đứt tay chân, dùng thuốc độc làm cho câm, móc mắt, xuyên tai, nuôi trong hổ phân. Lữ hậu của Hán triều đổ kị thành hận, đã hạ thủ với Thích Cơ vốn được Lưu Bang sủng ái như vậy)... kỳ lạ hiếm thấy, vô cùng ác độc, đủ loại công phu kỹ xảo, đều vì muốn tàn hại thân thể và ý chí. Giống như hôm nay nhìn thấy móc ruột, mổ bụng, cũng chỉ là hai trong vô số “hình phạt”, đúng là hình phạt xấu xí của Trung quốc.

Bất kỳ nơi nào, quốc gia nào cũng có hình phạt, dùng để trừng trị kẻ ác, tất nhiên là không thể thiếu. Rất nhiều quốc gia có hình phạt tàn khốc, khó mà tránh khỏi, nhưng đều rất ít, cực ít, thậm chí không thể so được với hình phạt được dùng tại Trung quốc vương thổ mệnh mông này. Đúng là vất óc suy tính, siêu việt lạ thường, rực rỡ muôn màu, không gì không có, khiến người thụ hình muốn sống không được, muốn chết không xong, người muốn hẳn cung khai cái gì hẳn cũng chỉ có thể “thắng thần thừa nhận”. Đúng là bất chấp thủ đoạn, không xem người ta là người.

Kẻ không bằng cầm thú, luôn hành hạ người mà hẳn không thích đến mức không bằng cầm thú mới cam lòng.

Người nào phát minh, lạm dụng hình phạt Trung quốc?

Đương nhiên là người Trung quốc.

Người nào vào lúc này đang dùng tư hình?

Người của hình bộ.

Người nào dám ở nơi này ngang nhiên dùng hình?

Dĩ nhiên là Nhậm Oán.

Có điều, nếu không phải chủ nhân của hãn đồng ý, bằng lòng hoặc khích lệ, ngầm ra lệnh, Nhậm Oán còn không dám dùng hình một cách trắng trợn, không kiên nhẫn như vậy.

Giết chóc lớn như thế, máu tanh người chết đầy đất, đến nỗi khách sạn này trở nên rất tà môn.

Lôi Bố khàn giọng nói:

- Đau, các người... để ta chết đi.

Lúc này hãn đã mất đi khả năng tự sát, chỉ hỏi hận sao không chết sớm hơn một chút.

- Yên tâm, người đã nói nhất định sẽ khiến cho ta chết rất khó coi.

Phương Ứng Khán nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng nhất định sẽ khiến cho người chết rất khó chịu.

Lôi Bố đột nhiên nhìn Phương Ứng Khán, ánh mắt phát ra một loại thù hận đủ khiến người ta run rẩy, giống như đang nói: “Người độc ác như vậy, sau khi ta chết, mười đời cũng sẽ đầu thai báo thù này!”

Nhưng Phương Ứng Khán lại chẳng hề để ý, hãn vốn không tin có báo ứng, có luân hồi.

Hãn ung dung tránh khỏi tầm mắt của Lôi Bố, căn bản không nhìn đối phương.

Có mấy người giang hồ không nhịn được muốn ra tay, chấm dứt tính mạng của hai kẻ thù đáng thương chỉ muốn chết này, nhưng đều bị ngăn cản.

Người ngăn cản bọn họ là Nhậm Lao.

Nhậm Lao vừa ra tay liền ép bọn họ trở về.

Có người muốn khuyên nhủ, hãn lại lạnh lùng nói:

- Chuyện không liên quan đến người, là hình bộ chúng ta đang làm việc.

Hai tên này là tội phạm giết người, ai giúp hãn chính là tòng phạm.

Tòng phạm?

Tội danh này không ai gánh nổi.

Ngươi cô nương vốn định dùng thuốc mê, để những người này chết không đau đớn như vậy, nhưng lại bị hai chữ này hù dọa.

Dù sao vẫn có người không nỡ nhìn cảnh tượng thảm khốc này, vẫn đứng ra. Nhậm Lao lại âm trầm nói:

- Người động thủ lần nữa, kết cục sẽ giống như hắc, người thử xem!

Thử xem?

Ai nguyện ý.

Nhất thời không ai dám lỗ mãng, cũng không dám động.

Chỉ sợ vừa náo động, đại họa sẽ giáng lên người.

Nhưng lại có một người đột nhiên cử động.

Hắn chẳng qua là hơi, rất khẽ có một chút “cử động khác thường”, Phương Ứng Khán đã lập tức cảnh giác, cười quát lên:

- Ài, người cũng đừng động...

Đối phương vừa động, thân hình hắn cũng động, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Động tác của đối phương đã nhanh, nhưng vừa xô dịch, hắn đã lập tức vọt đến chắn ở trước mặt, nhanh đến mức giống như căn bản không có tốc độ.

Nhưng hắn lại sai rồi.

Hắn đã phạm phải sai lầm trên phán đoán.

Hắn luôn rất ít khi phạm sai lầm, nhưng hiện giờ lại phạm phải. Đối phương không phải tiến lên phía trước, mà là trượt ngang qua, chân móc lên.

Một vật nhỏ hình dài bay lên, lướt qua trước người hắn. Bàn tay người nọ vỗ một cái, sau một tiếng “vèo”, vật kia xé gió bắn ra.

Sau đó tất cả đã không còn kịp.

Khi Phương Ứng Khán phát hiện không kịp ngăn cản, lập tức ngừng tất cả hành động, hai tay chắp sau lưng, mỉm cười thông thả nói:

- Ta tính sai một bước rồi.

Hắn đã tính sai một bước.

Chỉ một bước.

Cho nên Lôi Bố đã chết.

Cuối cùng cũng có thể chết.

Đối với Lôi Bố, đây có lẽ là kết cục mà hắn cực kỳ khát vọng, mong đợi đã lâu.

Hắn đã chết, chết bởi một chiếc đuũa.

Không sai, “Sát Lục Vương” Lôi Bố đã mất mạng bởi một chiếc đuũa.

Lúc chết, trong mắt và trên mặt hắn giống như nở nửa nụ cười, có vẻ rất kỳ dị.

Chiếc đuũa cắm vào trong đầu hắn, đâm vào trong trán hắn.

Đầu của hắn nứt ra, mặt cũng nứt ra.

Chiếc đuũa chỉ cắm giữa trán, nhưng lại gây nên sự phá hủy lớn như vậy.

Mà xương trán vốn là bộ vị cứng rắn nhất trên thân thể.

Lực phá hủy của một chiếc đuũa lại lớn như thế.

Đây là thủ pháp gì?

Người nào phát ra chiếc đuũa?

Thanh niên hiếu động kia rốt cuộc là ai?

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 133 – Dưới Đèn Khô Lâu Ai Một Kiếm.

X

em ra, Phương Ứng Khán không ngăn cản được, nhưng cũng không tức giận.

Hắn lại bình tĩnh hoà nhã nói:

- Là người!

Thanh niên hiếu động kia dùng tay móc tai, hời hợt đáp:

- Là ta.

Phương Ứng Khán cười nói:

- Là người?

Thanh niên hiếu động kia đổi sang dùng tay móc mũi:

- Không phải ta.

Phương Ứng Khán thăm dò:

- Người là...

Thanh niên hiếu động kia dùng động tác lại, híp mắt nói:

- Người không nhận ra ta à? Ta còn tưởng rằng Phương tiểu hầu gia trong kinh thành trí năng trời phú, có khả năng nhận biết người khác, xem ra cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhậm Lao biến sắc, khẽ hừ một tiếng.

Phương Ứng Khán vẫn ôn hoà, đúng mực, chỉ ngâm nga:

- Dưới đèn khô lâu ai một kiếm... có thể sử dụng được kiếm ý tuyệt diệu như vậy, vừa ra tay đã khiến ta kém hơn một bước... ngoại trừ Lôi đại hiệp, nào có người khác.

Thanh niên hiếu động kia nghe được lời tâng bốc này, dường như không đồng ý, còn có vẻ không cao hứng:

- Người họ Lôi rất nhiều, riêng trong tiệm này đã không chỉ có một người họ Lôi. Người muốn nói họ Lôi nào?

Ý trong lời nói, giống như chỉ xưng hô hắn là “Lôi đại hiệp”, đó là sỉ nhục hắn.

Bọn Phương Ứng Khán cũng không xác định:

- Lôi Diễm?

Thanh niên hiếu động kia không nói gì, thậm chí không có phản ứng, chỉ dùng đầu ngón tay xĩa răng.

Phương Ứng Khán cười nhìn đối phương:

- Có điều nếu người là Lôi Diễm, vừa rồi Lôi Bố không lý nào lại không nhận ra người.

Thanh niên kia lại nhắc nhở hân:

- Đừng quên, vừa rồi ta dùng đũa, không phải kiếm, nhiều nhất chỉ xem là ám khí.

Phương Ứng Khán nói:

- Ta thấy là dùng đũa thi triển ra kiếm pháp, chứ không phải ám khí.

Hắn bổ sung một câu:

- Nếu như người sử dụng ám khí, vậy người nhất định là Vô Tình hoặc cao thủ hạng nhất của Thục Trung Đường môn.

Hắn cười một tiếng, lại nói:

- Nếu người là cao thủ Đường môn, vốn là tử địch của Lôi gia, cần gì phải lộ thủ đoạn này để Lôi Bố được chết yên lành?

Thanh niên kia cũng phụ họa cười một tiếng.

Lúc hắn cười, miệng mở rất lớn, nụ cười tương đối khả ái.

- Đương nhiên, ta cũng không phải Vô Tình.

Hắn cũng bổ sung:

- Đôi chân của ta còn rất hoàn chỉnh, muốn bất động cũng không được

- Ta nghĩ, nếu như người không phải Lôi Diễm...

Phương Ứng Khán còn đang suy nghĩ:

- Vậy chính là Lôi Vô Vọng rồi.

Thanh niên kia không chút động lòng, chỉ nói:

- Nói không chừng ta chẳng phải ai cả, mà là Vương Tiểu Thạch.

- Đáng tiếc người không phải.

Phương Ứng Khán rất phong độ nói:

- Ta đã gặp Vương Tiểu Thạch. Ta vốn ở đây chờ hắn.

Hai hàng lông mày của thanh niên kia xê dịch, hiện lên thần sắc khiêu chiến (hoặc là không sợ khiêu chiến):

- Vương Tiểu Thạch? Hắn sẽ tới sao?

- Có lẽ hắn sẽ tới, cũng tới không được tự do tự tại

Phương Ứng Khán vừa nói chuyện, vừa quan sát nhất cử nhất động của thanh niên này. Trên thực tế, hắn đã quan sát như vậy một lúc lâu, thậm chí bắt đầu từ khi Lôi Bố còn chưa động thủ giết người:

- Nơi này không chỉ có ta đang chờ. Thực ra Lôi Bố, Tư Không Tàn Phế tới đây, không phải vì Thiên Hạ Đệ Thất, mà là muốn xem thử Vương Tiểu Thạch có xuất hiện không.

- Ta cũng vậy.

Thanh niên kia đột nhiên nói:

- Ta cũng nghe được tin đồn.

- Ta biết.

Phương Ứng Khán giống như rất tán thưởng đối phương đã thừa nhận:

- Lôi Thuần muốn biết tình hình gần đây của Vương Tiểu Thạch hơn bất cứ ai, có lẽ Mễ công công cũng không ngoại lệ.

- Ta cũng muốn biết tình hình của Vương Tiểu Thạch, nghe nói hắn đã rơi vào tay đệ tử Thục Trung Đường môn.

Hắn cười một tiếng, giống như biểu đạt sự chế giễu và khinh thường:

- Sao những nhân vật danh động thiên hạ trong võ lâm, hình như đều khó tránh khỏi rơi vào lưới của Thục Trung Đường môn, ít nhất là một đoạn thời gian. Tiêu Thu Thủy như vậy, Phương Ca Ngâm như vậy, Vương Tiểu Thạch cũng không ngoại lệ.

Hắn dường như cũng hơi kinh ngạc và nghi hoặc:

- Sao người biết ta có liên hệ với Lôi Thuần?

Phương Ứng Khán cười lên:

- Ta vốn tên là Ứng Khán, thứ nên nhìn thì ta nhất định sẽ nhìn thấy.

- Xem ra.

Thanh niên kia có vẻ không cam lòng và không phục:

- Thứ người nhìn thấy hình như không ít, nhìn thấy quá nhiều e rằng sẽ gặp phiền phức đấy.

- Đương nhiên, ta cũng đã nhìn thấy.

Phương Ứng Khán không quên tiểu tiết:

- Tứ Kỳ Chủ thủ hạ của Long Bát thật sự đến tìm Ngư cô nương gây phiền toái, còn Văn Tuyền Hán là muốn tới giết ca ca của hã.

- Luôn có chỗ người không nhìn thấy, đúng không? Dù sao nơi này ánh sáng cũng không đủ.

Thanh niên kia vẫn thích bới móc:

- Nói không chừng, ta chính là người của Thục Trung Đường môn...

Phương Ứng Khán cảm thấy những lời này có vẻ sỉ nhục trí tuệ của hã, không kiên nhẫn cắt ngang:

- Đệ tử của Thục Trung Đường môn, cho dù muốn giúp người của Giang Nam Phích Lịch đường, cũng không cần vì giúp kẻ địch mà đắc tội với ta. Đệ tử Đường gia càng không cần vì chấm dứt đau đớn cho người của Lô gia bảo, mà đối địch với tập đoàn Hữu Kiều. Lại nói, nếu là họ Đường ra tay giết chết họ Lô, trên giang hồ truyền đi, e rằng tiền căn hậu quả chưa chắc nói rõ được, một khi xôn xao thì hậu quả không dễ giải quyết.

Thanh niên kia vẫn thích tranh cãi:

- Nếu như ta là Lô Diễm, hoặc là Lô Vô Vọng, sao Lô Bố lại không nhận ra ta?

Phương Ứng Khán ngưng mắt nhìn hã, có vẻ không cao hứng:

- Người nhất định muốn ta xem người là người của Đường gia sao? Người có biết, nếu như người là Thục Trung Đường Năng hoặc là Xuyên Tây Đường Linh, ta sẽ thế nào không?

Thanh niên kia lại giống như không đếm xỉa đến thủ đoạn vừa rồi của Phương Ứng Khán, hỏi lại:

- Như thế nào?

Phương Ứng Khán cười lạnh nói:

- Vậy người nhất định không thể sống ra khỏi Danh Lợi Quyền.

Thanh niên kia lại gãi tai gãi hàm, luôn luôn nhúc nhích:

- Đã vào Danh Lợi Quyền, chết có ngại gì?

Phương Ứng Khán lại nhìn chăm chú hã một lúc, mới thở dài nói:

- Có điều người không phải.

Thanh niên kia vẫn không biết tiến lui, hỏi lại:

- Nếu như ta là Lôi Vô Vọng, hoặc là Lôi Diễm, vừa rồi sao ta không ra tay cứu Lôi Bố?

Lúc này Phương Ứng Khán có vẻ dở khóc dở cười, nói:

- Xem ra người muốn kích động ta xuất thủ với người. Thực ra vừa rồi ta cũng hơi hoài nghi người là... có điều Tiểu Oán lại nói cho ta biết, tổ chức Lôi gia các người không chặt chẽ như Đường môn, Hà gia, Thái Bình môn, Tứ Phân Bán đàn, Phi Phủ đội vân vân. Lôi Bố và Lôi Vô Vọng, Lôi Diễm hiển nhiên bất hòa, ghen ghét nhau, nhưng hệ thống khác biệt, ít khi gặp mặt. Người rõ ràng là đệ tử Lôi gia, tuy kết thù với hã, nhưng dù sao cũng không đành lòng nhìn hã chịu khổ, đúng không? Có điều, người rốt cuộc là Lôi Diễm hay là Lôi Vô Vọng?

Thanh niên kia cảm thấy hứng thú nói:

- Người nói sao?

Phương Ứng Khán trầm ngâm nói:

- Nếu như nói người là Lôi Vô Vọng, lại giống như hơi trẻ một chút. Nhưng người xuất thủ có lực phá hủy cực mạnh, một chiếc đũa cũng đủ khiến xương trán của Lôi Bố nứt ra. Nếu như nói người là Lôi Diễm, vậy thì ba người phía sau người, không phải là ba tên thân tín “Kim Yêu Đái”, bao gồm “Tiểu Hốt Lôi” Lôi Nhất, “Hạn Thiên Lôi” Lôi Ấp, cùng với “Vô Thanh Lôi” Lôi Ý sao? Bọn họ luôn là tâm phúc của Lôi Vô Vọng, sẽ không thoáng chốc lại đi theo Lôi Diễm chứ?

Sắc mặt của thanh niên kia bắt đầu có vẻ miễn cưỡng:

- Hình như người còn hiểu rõ Phích Lịch đường hơn người của Lôi gia chúng ta.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Ta càng hiểu rõ ý tứ của người tới đây.

Thanh niên kia sững sốt:

- Ý tứ?

- Ý đồ.

Phương Ứng Khán nói:

- Nói là ý đồ, cũng không phải không được.

Thanh niên kia lại gãi đầu, gãi đến mức da vụn rơi đầy vai:

- Người nói thử xem, ta có ý đồ gì?

- Ngoại trừ đến xem thử Vương Tiểu Thạch có xuất hiện như lời đồn hay không, người còn muốn hỏi Thiên Hạ Đệ Thất mấy câu.

Phương Ứng Khán gian xảo nói:

- Chính người không muốn hỏi, Lôi Thuần cũng sẽ nhờ người hỏi giúp cô ta.

Lúc này thanh niên kia mới biến sắc, ngạc nhiên hỏi:

- Người không cho ta hỏi hẳn?

- Không phải không cho.

Phương Ứng Khán ung dung nói:

- Người muốn hỏi thì phải hỏi nhanh, hẳn đã sắp không chịu nổi rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn đang bị Nhậm Oán móc chạy, ai cũng thấy được hẳn chỉ còn thoi thóp một hơi.

Muốn hỏi thì phải nhanh.

Thanh niên kia nghiêm nghị hỏi:

- Người sẽ để ta hỏi hẳn?

- Đúng.

Câu trả lời của Phương Ứng Khán lại làm hẳn bất ngờ:

- Có điều, trước tiên người phải trả lời ta mười vấn đề, không được dối trá, thế nào?

Lần này thanh niên kia trầm mặc thật lâu, xem ra hẳn đang nghiêm túc suy nghĩ.

Hắn hiếm khi không động tới động lui, nhưng ngón tay thỉnh thoảng vẫn cào cào, búng búng.

- Chỉ chín.

Một lúc sau, hẳn mới cẩn thận mặc cả:

- Người cứ hỏi thử xem!

- Thì chín.

Phương Ứng Khán cười, hơn nữa còn tán thưởng nói:

- Người cũng đáp thử xem!

Sau đó hần hăng giọng một tiếng, nhìn sang Nhậm Oán, giống như dự định để Nhậm Oán chủ trì.

Còn hần lại liếc nhìn về phía Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất nhất thời vẫn chưa chết, nhưng máu thịt đầm đìa. Đám người giang hồ ở đây, tuy phần lớn đã trải qua gió tanh mưa máu, võ lâm chiến đấu, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này cũng không đành lòng.

Sau khi nhìn Thiên Hạ Đệ Thất, Phương tiểu hầu gia dường như cảm thấy rất hài lòng.

Lúc này hần đang nhìn chăm chú, lưu ý ba người trầm mặc ít nói, mặt mày ủ rũ, ngồi phía sau thanh niên không ngừng nhúc nhích kia.

Còn về chuyện đặt câu hỏi, hần dường như đã giao cho Nhậm Oán, giao rất yên tâm.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 134 – Người Như Ngông Cuồng Lữ Trung Niên.

N

hậm Oán lập tức đưa móc cho Nhậm Lao. Nhậm Lao lại tiếp tục cầm móc chạy. Sau đó Nhậm Oán hỏi:

- Người khỏe không?

Đây là câu nói mở đầu của hắn.

Thanh niên kia nói:

- Ta khỏe.

Đây là câu đáp lời của hắn.

Câu hỏi đầu tiên của Nhậm Oán là:

- Người là Lôi Diễm hay là Lôi Vô Vọng?

Thanh niên kia đáp:

- Ta không phải Lôi Diễm.

Nhậm Oán nói:

- Vậy người chính là “người không ngông cuồng tại thiếu niên” Lôi Vô Vọng rồi? Người mười bảy tuổi đã danh động thiên hạ, năm nay chắc là hai mươi ba tuổi đúng không?

Thanh niên kia hỏi ngược lại:

- Người muốn ta trả lời vấn đề thứ nhất hay thứ hai, hay là trả lời cả hai?

Nhậm Oán nói:

- Vấn đề thứ hai.

Lôi Vô Vọng lãnh đạm nói:

- Vậy người sai rồi. Lúc còn nhỏ tâm trí của ta trì trệ, không khác gì so với kẻ ngốc. Cho đến năm mười ba tuổi, đầu bị va đập mạnh nên mới khôi phục trí lực người thường, sau đó tiến bộ vượt bậc. Đến năm hai mươi một tuổi bắt đầu xông pha giang hồ, tướng mạo, sở thích, động tác vẫn giống như lúc trẻ con, nhưng tuổi tác đã tiến vào “người như ngông cuồng lữ trung niên” rồi. Hai mươi ba tuổi? Người nói chính người sao?

Nhậm Oán không trả lời hẳn, hỏi ngược lại:

- Ta biết người từng ra tay sát thương cao thủ hạng nhất của Thục Trung Đường môn là Đường tam thiếu gia, kết thành thù sâu, không muốn liên lụy đến Lôi môn, cho nên mới gia nhập Lục Phân Bán đường, có chuyện này không?

Lôi Vô Vọng nói:

- Đó không phải ta, là Lôi Ấp và Lôi Du, Lôi Vũ ra tay.

Ánh mắt Nhậm Oán chớp động:

- Vậy người tới kinh sư làm gì?

Câu trả lời của Lôi Vô Vọng chỉ có bốn chữ:

- Lục Phân Bán đường.

Nhậm Oán nhìn sang Phương Ứng Khán, dùng ánh mắt giống như xin phép. Phương Thập Chu gật đầu, biết nên do mình đặt câu hỏi:

- Sao người không gia nhập tập đoàn Hữu Kiều? Chúng ta nhất định sẽ trọng dụng người.

Lôi Vô Vọng hỏi lại:

- Vấn đề này của người, có phải cũng là một trong số câu hỏi không?

Phương Ứng Khán đáp gọn gàng:

- Đúng vậy.

Lúc này Lôi Vô Vọng mới trả lời:

- Lôi Thuần mời ta trước, các người đã chậm một bước rồi.

Phương Ứng Khán giống như đang nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của hẳn, sau đó mới hỏi:

- Nếu như Lôi đương gia không trọng dụng người nữa thì sao?

Lôi Vô Vọng nói:

- Thiên hạ luôn có chỗ thi triển hoài bão, đời người luôn có lúc thi triển tài năng.

Phương Ứng Khán dường như rất hài lòng, lại hỏi:

- Người tới đây, ngoại trừ muốn xem thử Vương Tiểu Thạch có thật sự đến Danh Lợi Quyền như lời đồn, còn có nguyên nhân nào khác không?

Lôi Vô Vọng trả lời với thái độ rất hợp tác:

- Thiên Hạ Đệ Thất.

Phương Ứng Khán truy hỏi:

- Người tìm hắc làm gì?

Lôi Vô Vọng đáp:

- Lôi Thuần muốn ta hỏi hắc ba vấn đề.

Phương Ứng Khán lại hỏi:

- Vấn đề gì?

Lôi Vô Vọng cười, hắc lại đang cào vết bầm sau tai.

- Không có vấn đề.

Lần này Phương Ứng Khán lại không hiểu.

- Không có vấn đề nữa.

Lôi Vô Vọng đang nhìn móng tay đầy vết bầm của hắc:

- Các người đã hỏi chín câu, ta cũng đã trả lời chín lần.

- Chín?

Phương Ứng Khán hoài nghi:

- Ta đã tính, chỉ mới hỏi tám câu.

- Là chín.

Lôi Vô Vọng kiên trì:

- Ta không tính sai.

- Phải là tám câu.

Nhậm Oán chen vào:

- Trong đó câu hỏi thứ hai, ta chỉ cần người trả lời một câu, người cũng chỉ trả lời một câu.

- Đã là chín câu, ta không nhớ lầm.

Lôi Vô Vọng hỏi lại hắc:

- Câu hỏi thứ nhất của người là gì?

Nhậm Oán lập tức đáp:

- Người là Lôi Vô Vọng hay là Lôi Diễm.

- Sai rồi, câu hỏi thứ nhất của người là “người khỏe không”, ta trả lời là “ta khỏe”.

Lôi Vô Vọng đính chính:

- Câu hỏi thứ hai của người là “người là Lôi Diễm hay là Lôi Vô Vọng”, chứ không phải như người vừa nói “người là Lôi Vô Vọng hay là Lôi

Diễm”, trật tự sai rồi.

Nhậm Oán rất ngạc nhiên.

Hắn kinh ngạc vì đối phương thoát nhìn có vẻ ngốc nghếch, nhưng lại giỏi nguy hiểm, xảo trá khiến người ta không phát giác ra.

Phương Ứng Khán cũng hơi kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc vì trí nhớ của người này lại tốt như vậy, gần như không bỏ sót một chi tiết nào.

Hắn lập tức thẳng thắn thừa nhận:

- Người đúng. Chúng ta nhớ sai rồi, cũng mắc lừa rồi.

- Đúng.

Thiên Hạ Đệ Thất nhìn Phương Ứng Khán, cất lực nói:

- Ông sáo... ở trong tay hắn...

Lôi Vô Vọng lập tức minh bạch.

Hắn lại hỏi:

- Ngày trước, Lôi cô nương ở trong tối hẻm bị người ta... làm nhục... rốt cuộc có liên quan đến người không?

Gương mặt Thiên Hạ Đệ Thất đã hoàn toàn vắn vẹo vì đau đớn, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, cười rất kỳ dị khó coi:

- Người vốn... không cần... hỏi câu này... Không phải ta... nếu là ta... nhất định trước tiên sẽ cưỡng gian... Ôn Nhu...

Lôi Vô Vọng đột nhiên đi qua, bước nhanh qua.

Nhậm Lao lập tức khẩn trương.

Hắn nhìn về phía Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán không có biểu thị.

Nhậm Lao cũng chỉ đành đứng yên.

Lôi Vô Vọng vươn tay ra, “xoạt” một tiếng xé y phục sau lưng Thiên Hạ Đệ Thất xuống, nhìn một chút, nói:

- Người không nói dối.

- Ta là một kẻ sắp chết.

Thiên Hạ Đệ Thất cười thảm nói:

- Kẻ chờ chết... không cần phải nói dối... Kẻ muốn gạt người khác... là kẻ... còn sống...

Lời của hắn giống như có thâm ý khác.

Phương Ứng Khán đang nghe.

Hắn dụng tâm lắng nghe.

Chân mày của hắn nhíu thật sâu, thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng lại trầm ngâm.

- Được.

Lôi Vô Vọng nói:

- Những gì nên nói người đã nói, vậy người chết đi!

Vừa dứt lời, hắn không ra tay, chỉ đột nhiên bước đi.

Ít nhất không ai nhìn thấy hắn xuất thủ, chỉ thấy chiếc móc vốn ở trong bụng Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên không còn nữa, lại từ sau gáy bắn ra, cùng với máu.

Hắn đã chết.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã chết.

- Cha...

Hắn kêu lên một tiếng:

- Đệ đệ...

Cũng không ai biết hắn muốn nói gì.

Thiên Hạ Đệ Thất gần như lập tức mất mạng.

Hắn cả đời nhiều dục vọng, bạc tình, bạc nghĩa, tàn nhẫn, lãnh khốc, hiếu chiến, nhưng trước khi chết, ước muốn mãnh liệt duy nhất của hắn lại là được chết một cách thống khoái.

Sau khi nhìn Thiên Hạ Đệ Thất ngã xuống, Lôi Vô Vọng mới quay sang Phương Ứng Khán nói một câu.

Câu này chỉ có một chữ:

- Tạ!

Phương Ứng Khán cười cười nói:

- Đừng quên, người thiếu ta một ân tình.

- Quyết không quên.

Lôi Vô Vọng nói như đinh đóng cột:

- Lôi Vô Vọng đời này kiếp này thiếu người một ân tình.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Có thể hỏi người thêm một câu không?

Lôi Vô Vọng vầy vầy tay.

Thư sinh và đại hán kia đều đứng lên, có vẻ tổn sức và ngây ngốc, sau đó đỡ lấy hán tử uể oải sắc mặt vàng như nến kia.

- Người hỏi đi!

Phương Ứng Khán hỏi:

- Tại sao người không cho chúng ta hỏi mười câu, mà chỉ cho chín?

Lôi Vô Vọng cười.

Hắn cười lên giống như trẻ con, miệng lớn lớn, mắt híp híp, hàm răng vuông vuông vắn vắn mập mập mập mập.

- Bởi vì ta không thích mười.

Hắn nói:

- Đối với những thứ thập toàn thập mỹ gì đó, ta đều ghét.

Dứt lời hắn liền rời đi.

Hắn hiên ngang cất bước, rời khỏi khách sạn.

Ba người phía sau hắn cũng đi theo.

Phương Ứng Khán không nói gì, trong mắt lại lộ vẻ trầm tư.

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 135 – Phụng Cáo.

L

úc này mọi người đang xử lý thương vong. Phương Ứng Khán lại hỏi Nhậm Oán:

- Người khẳng định hắn là Lôi Vô Vọng?

Nhậm Oán nói:

- Chắc chắn.

Phương Ứng Khán hỏi:

- Lý do?

Nhậm Oán nói:

- Nhìn hắn ra tay, ngoại trừ Lôi Diễm hoặc Lôi Vô Vọng, hiện giờ rồng năm hổ phục ở kinh sư, đại khái cũng chỉ có Đường Năng, Đường Linh hoặc là Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình có công lực như vậy. Nhưng nếu là huynh đệ họ Đường, không cần vì giúp Lôi Bố bớt chịu khổ một chút mà để lộ thân phận của hắn. Còn huynh đệ họ Ôn trước giờ tuyệt đối không nường nhờ Lục Phân Bán đường.

Phương Ứng Khán nói:

- Cho nên, nếu như hắn không phải Lôi Diễm, vậy chính là Lôi Vô Vọng.

Nhậm Oán nói:

- Tôi đã thử qua. Trong quá khứ, Lôi Vô Vọng có một đoạn năm tháng giống như ngu ngốc, chuyện này ngay cả đồng môn chí thân của hắn cũng không biết. Bề ngoài của hắn xem ra không đến hai mươi. Nếu như hắn không phải Lôi Vô Vọng, không biết nội tình bên trong, cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, thừa nhận chuyện hắn đã giết Đường tam thiếu gia, giống như trên giang hồ đồn đãi. Chuyện này khiến cho hắn danh động thiên hạ, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu, loại hiểm họa giống như dao ở trong tim này không dễ giải quyết.

Phương Ứng Khán đồng ý:

- Huống hồ, nếu không phải Lôi Thuần thông báo, cũng không nhiều người biết Vương Tiểu Thạch bị uy hiếp khống chế. Hơn nữa vấn đề mà hần muốn hỏi, đích xác chỉ có Lôi Thuần là muốn biết nhất.

Nhậm Oán bổ sung:

- Hần còn đi xem sau lưng Thiên Hạ Đệ Thất có vết thương hay không. Có lẽ là lúc Lôi Thuần chịu nhục, đã cào lưng của đối phương bị thương.

Phương Ứng Khán nói:

- Thực ra, người cường bạo Lôi Thuần tuyên bố là Bạch Sầu Phi, nhưng người người đều không tin, không hi vọng là hần, luôn muốn đổ vụ án này lên đầu Thiên Hạ Đệ Thất. Giống như một người bề ngoài ưu mỹ xinh đẹp, quyết sẽ không làm những chuyện xấu hổ. Bọn họ lại không biết, những chuyện xấu hổ phần lớn đều do loại người bề ngoài đẹp đẽ này làm ra.

Nhậm Lao Nhậm Oán nghe vậy đều gật đầu kêu phải.

- Ta không muốn chọc người này, không chỉ vì hần là một kẻ mạnh, mà người bên cạnh hần cũng sâu không thể lường, rất khó đối phó...

Phương Ứng Khán giống như luôn có điểm hoài nghi:

- Nhưng ta luôn cảm thấy...

Đột nhiên có hai người từ trong mưa gió đi vào.

Một người khiến cho người ta cảm thấy rất chán nản, một người khác lại có vẻ lạnh lùng.

Hai người đều bị thương.

Hai người này vừa vào cửa, lập tức nói rõ thân phận:

- Ta tên Vu Quả.

- Ta là Vu Túc.

- Chúng ta là người do Tôn tổng quản phái tới.

- Chúng ta muốn tìm Phương tiểu hầu gia.

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Chính ta đây. Tìm ta có chuyện gì?

Vu Túc nói:

- Chúng ta có chuyện phụng cáo.

Phương Ứng Khán cũng rất khách khí với bọn họ:

- Là Tôn tổng quản sao? Cứ nói đừng ngại!

Vu Quả nói:

- Vừa rồi Tôn tổng quản vẫn ở bên ngoài.

- Ồ?

Phương Ứng Khán hơi kinh ngạc:

- Bên ngoài mưa gió tiêu điều, sao không đi vào cho ấm người?

Vu Túc nói:

- Hiện giờ ngài đã đi rồi. Có điều ngài muốn chúng ta nói với tiểu hầu gia, người vừa rồi đi có lẽ không phải Lôi Vô Vọng, mà là Thục Trung Đường Năng.

Phương Ứng Khán sắc mặt khẽ biến, Nhậm Oán lại là thần sắc đại biến.

Nếu như tính sai, chuyện này hẳn đúng là phải chịu trách nhiệm.

Vu Quả nói:

- Tôn tổng quản muốn chúng ta nhắc nhở hầu gia, Lôi Vô Vọng có ngoại hiệu là “Kim Yêu Đái”, là binh khí thành danh của hắn. Vừa rồi người ở trước mặt hầu gia có đai lưng vàng không? Người khác có lẽ không biết Đường tam thiếu gia chết bởi ai tay, nhưng nhân vật xuất sắc như Thục Trung Đường Năng nhất định trong lòng biết rõ, cũng điều tra rõ.

Vu Túc nói tiếp:

- Lúc còn nhỏ Lôi Vô Vọng từng bị đưa đến Thục Trung Đường môn làm con tin, hai nhà trao đổi sở trường. Cho nên chuyện hắn si si ngốc ngốc, Đường Năng nhất định biết rõ. Huống hồ Đường Năng tuổi còn rất trẻ, ra tay độc ác, biết rất nhiều chuyện, phương pháp gạt người càng là lão luyện, tầng tầng lớp lớp.

Phương Ứng Khán hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Giả sử giống như Tôn tổng quản nói, người vừa rồi chính là Đường Năng, vậy người đi cùng hắn...

Vu Quả nói:

- Tôn tổng quản nói, nếu như ngài đoán không sai, vậy ba người phía sau đều bị Đường Năng khống chế...

Vu Túc thêm vào một câu:

- Mà một người trong đó chắc chắn là Vương Tiểu Thạch.

Phương Ứng Khán chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng.

Vu Quả lại nói:

- Sở dĩ Đường Năng giết chết Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất, có thể là do Vương Tiểu Thạch cầu xin. Vương Tiểu Thạch luôn có lòng dạ đàn bà.

Vu Túc nói tiếp:

- Chuyện Lôi Thuần chịu nhục, Vương Tiểu Thạch luôn muốn biết, hẳn vẫn cho rằng không phải do Bạch Sầu Phi gây ra. Lại nói, nếu quả thật Lôi Thuần muốn biết, sẽ không nhờ người khác hỏi ra trước mặt mọi người. Hỏi như vậy, khó tránh khỏi khiến người khác cho rằng là người do Lục Phân Bán đường phái đi, nhưng thực ra lại chứng minh không phải bản ý của Lôi Thuần.

- Chẳng trách hai tên này trước khi chết đều cười quái gở, ta đã cảm thấy kỳ lạ, hóa ra bọn chúng đều biết hoặc đoán được không phải Lôi Diễm hoặc Lôi Vô Vọng, cũng không sử dụng thủ pháp chính tông của Lôi gia.

Phương Ứng Khán chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, liếc sang Nhậm Oán một cái, nói:

- Như vậy, Tôn tổng quản có chỉ thị khác không?

- Tôn tổng quản bảo chúng ta nói.

Vu Quả trả lời:

- Nếu Phương hầu gia đã bỏ qua họ Đường và Vương Tiểu Thạch, ngài sẽ không khách khí, đích thân đi theo truy xét chuyện này.

- Hay cho Tôn tổng quản!

Phương Ứng Khán hừ một tiếng nói:

- Tướng gia có được y, giống như hồ thêm cánh.

- Tôn tổng quản còn nói.

Vu Túc lạnh lợi nói:

- Ngày mai lúc Phương hầu gia đi đón Phương đại hiệp về kinh, đừng quên thay ngài thăm hỏi một tiếng, lại chúc hầu gia được như ý nguyện, một lần thành công. Tôn tổng quản luôn ngưỡng mộ hầu gia hùng tâm chí lớn, tình cảm sâu đậm.

Lần này Phương Ứng Khán hoàn toàn trầm mặc. Ánh nến trong tiệm đã nhiều thêm mấy cây, lắc lư bất định. Sắc mặt của hắn cũng lúc sáng lúc tối, một lúc sau mới khẽ hắng giọng một tiếng, chậm rãi cao giọng nói.

- Thay ta trả lời với “Sưu Hồn Tổng Quản” Tôn Thu Bì Tôn tiền bối!

Hắn nói từng chữ từng câu:

- Giang hồ đường xa, võ lâm quý quyết, lời của y tại hạ xin lắng tai nghe, hiểu được rõ ràng. Ta chỉ là cánh chim chưa lớn, vừa vào thâm cung, dù là thiên kiêu một đời vẫn phải khom lưng, nước mềm lửa nóng. Vẫn xin tổng quản ban ân trọng nghĩa, tình này không quên. An nguy cùng chịu, phú quý cùng hưởng.

Huynh đệ họ Vu đều chấp tay đáp ứng.

Phương Ứng Khán rất phong độ phất tay nói:

- Đi đi!

Sau khi hai người vái chào rời đi, sắc mặt Phương Ứng Khán đột nhiên trầm xuống. Nhậm Oán Nhậm Lao lập tức chạy đến bên cạnh hắn. Chỉ nghe hắn từ trong kẽ răng thốt lên một câu:

- Tình cảm sâu đậm? Con mẹ hắn chứ!

Chơi Võ Lâm Chi Mộng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Thiên Hạ Vô Địch

Ôn Thụy An

Mục lục

Chương 1: Đại Hiệp Tiểu Thuyết

Chương 2: Cự Hiệp

Chương 3: Làm Thế Nào Để Mưu Sát Một Đại Hiệp

Chương 4: Có Nhiều Phương Pháp Mưu Sát Đại Hiệp

Chương 5: Bớt Nói Lời Thừa

Chương 6: Tiểu Thuyết Nói Mặn

Chương 7: Nói Lời Hay

Chương 8: Có Lời Thì Cứ Nói

Chương 9: Có Rắm Thì Mau Đánh

Chương 10: Tráng Niên Nhiệt Huyết Khí Còn Mạnh

Chương 11: Đại Hiệp Chém Chết Nào Có Sợ

Chương 12: Thứ Mọi Người Cần Là Một Anh Hùng

Chương 13: Thứ Ta Cần Là Anh Hùng Chân Chính

Chương 14: Nhân Thần Và Thần Nhân

Chương 15: Ánh Mắt Giết Người

Chương 16: Thần Biết Quỷ Hay

Chương 17: Thục Sơn

Chương 18: Giò Heo Nướng

Chương 19: Trèo Lên Núi Xanh

Chương 20: Hỏi Đường Người Mù

Chương 21: Hỏi Núi Xanh

Chương 22: Đa Tình Nên Cười Ta Không Sinh Tóc Bạc

Chương 23: Làm Sao Gặp Được Nàng

Chương 24: Muốn Gặp Nàng Khó Khăn Như Vây

Chương 25: Nhân Thần Và Thần Của Mắt

Chương 26: Thê Tử Đã Mất

Chương 27: Băng

Chương 28: Kinh Hãi Thú Vị

Chương 29: Thứ Bị Cắt Đứt

Chương 30: Kinh Thần

Chương 31: Phá Thần

Chương 32: Nơi Lạnh Không Chịu Được Cao

Chương 33: Lại Niệm Hà

Chương 34: Cầm Thú

Chương 35: Sống Là Tốt Nhất

Chương 36: Hồng Mao Đan

Chương 37: Hương Tĩnh

Chương 38: Hương Tĩnh (2)

Chương 39: Giết Chóc Diễm Lệ

Chương 40: Bất Động

Chương 41: Lưu Luyện

Chương 42: Hao Tử Và Lão Thủ (Con Chuột Và Con Chuột)

Chương 43: Hai Cục Phân Chuột

Chương 44: Trời Chiều Xuống Núi Sâu

Chương 45: Mảo Kim Dao Thanh Kiến Tử

Chương 46: Trăng Sáng Mọc Trên Biển

Chương 47: Một Cục Phân Chuột Rơi Vào Trong Hũ Gạo

Chương 48: Mấy Con Chuột Rơi Vào Trong Hũ Gạo

Chương 49: Mấy Hạt Gạo Rơi Vào Trong Ổ Chuột

Chương 50: Chân Núi

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đại Hiệp Tiểu Thuyết

- Thiên hạ vô địch?

Y nghe vậy, bèn cười hỏi lại:

- Tại sao ta phải là thiên hạ vô địch?

Người vốn hỏi y, lại bị y hỏi khiến cho cứng họng.

- Thực ra trên đời không có chuyện thiên hạ vô địch. Cho dù có, đó cũng là một loại ảo giác tạm thời. Hôm nay thiên hạ vô địch là người, ngày mai có thể sông lớn sóng sau đê sóng trước, một đời người mới thay người cũ, người vô địch thiên hạ là người có thể sẽ không địch lại người khác nữa.

Có người hỏi y chuyện này, y luôn trả lời như vậy. Hiện giờ y cũng trả lời tương tự:

- Vào lúc này nơi này, người có thể làm chuyện này tốt nhất, giỏi nhất, làm một chuyện thành công nhất, ưu tú nhất, nhưng người không thể vĩnh viễn làm tốt nhất, cũng không thể mọi chuyện, mọi lúc đều chỉ có người làm thành công nhất.

- Thiên hạ vô địch quá cực khổ, một khi có được danh hiệu này sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí ngay cả bằng hữu kết giao cũng phải đề phòng, sinh hoạt bình thường cũng không tự tại, giống như quanh năm ngồi trên lò lửa. Muốn sống lâu trăm tuổi, an nhàn tự tại, ta không cần thiên hạ vô địch.

Y còn nói:

- Ngài cho rằng thiên hạ vô địch dễ có được sao? Phải bao nhiêu chua xót, bao nhiêu mồ hôi và máu, bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu vận may, thậm chí phải hi sinh nhiều người, mới có thể đạt được. Nếu như không thành, có thể sẽ chết sớm trong quá trình tranh đoạt; cho dù đạt được, vẫn sẽ có người ngày ngày tìm người giao đấu, đá người xuống đài. Phí hết sức lực, hao hết thời gian, chỉ đổi lấy một thứ ăn không được, dùng không xong, không cần thiết, vậy để làm gì? Ta sẽ không làm.

- Thế nhưng.

Một người khác vẫn không cam lòng:

- Dĩ nhiên danh tiếng này có lúc không phải người muốn là được, nhưng một khi người đã gánh vác nó, e rằng cũng không phải muốn bỏ là bỏ, có lúc nó sẽ theo người cả đời; nhưng có một số người, cả đời lại dùng trăm phương ngàn kế cầu mà không được. Giống như đại hiệp ngài, chính là thiên hạ vô địch được mọi người công nhận, ngài không nhận, không cần, không đồng ý cũng không được.

- Ta à? Thiên hạ vô địch? Câu khoác lác này ngài cần phải nói nhỏ giọng, nói cẩn thận, tốt nhất là nói ít thôi!

Trên đường đi đến kinh sư, đại hiệp vẫn ôn hòa, đôn hậu, không hề kiêu ngạo, nhưng từ đầu đến cuối lại “thà chết không nhận” danh hiệu này.

- Nếu nói về võ công, người giỏi còn có người giỏi hơn, khi nào mới đến phiên ta đệ nhất? Nếu nói về văn tài, núi cao còn có núi cao hơn, tám đời cũng chưa đến phiên ta vô địch. Ngoại trừ ăn, ta rất thích ăn, hơn nữa còn ăn rất ngon. Cái gì cũng là giả, chỉ có ăn vào trong bụng mới là hưởng thụ nhất. Đại giang nam bắc, cao lương mỹ vị, ta đều nếm hết; hang cùng ngõ hẻm, đồ ăn thức nhắm, không có gì mà ta không ăn. Bảo ta đi chiên xào nấu

nướng thì ta không làm được, nhưng ăn thì ta luôn chu đáo, tạm thời xưng là thiên hạ vô địch ở mặt này, sẽ không có người tìm ta so... ăn... chứ?

Đại hiệp ra vẻ không dám tin hỏi.

- Nhưng mà, Phương đại hiệp, bất kể ngài có thừa nhận hay không, ngài vẫn là đại hiệp trời sinh, thiên hạ vô địch được công nhận.

Người nói lời này rất có phân lượng, là vạn sự thông được đồng đạo võ lâm công nhận, cũng là sử quan trụ cột trong Long Đồ các của triều đình:

- Lúc còn trẻ ngài đã học võ hành hiệp, dựa vào sức lực bản thân, dũng cảm chiến đấu giang hồ, một mình giao chiến võ lâm. Đương thời bảy đại cao thủ võ công lợi hại nhất, không có ai mà ngài chưa từng giao đấu. Có lúc ngài bị bại, có lúc ngài bị thương, nhưng bọn họ có người trở thành sư phụ của ngài, có người trở thành nhạc phụ của ngài, đến sau này không một ai không phục ngài, võ công của ngài cũng vượt qua bọn họ. Thiếu Lâm tự ngài xông qua, Vô Đâu cốc ngài đi lại tự nhiên, Ác Nhân lâm cũng không vây khốn được ngài, ngay cả nữ đệ tử đã xuất gia cũng bị ngài kéo xuống phạm trần. Khi đó có ai ngăn được Huyết Hà Xa của Huyết Hà phái? Chỉ có ngài xông qua. Năm xưa có ai địch được Vi Thanh Thanh Thanh? Chỉ có ngài so tài với y. Ngài chẳng những còn trẻ đã làm tổng chương môn của Lục đại phái, đồng thời cũng là bang chủ của Thất đại bang, hội chủ thay mặt của Bát đại hội, người thừa kế của Cửu liên minh, còn là tông chủ một đời của Trảm Kinh đường. Ngài mấy lần xả thân giết địch, một mình ngăn cơn sóng dữ, giải trừ tai kiếp cho võ lâm chính đạo; có lần còn dùng một địch vạn, không sợ tan xương nát thịt, cứu đồng đạo giang hồ thoát khỏi phi cầm mãnh thú mai phục bao vây...

- Được rồi, được rồi. Anh hùng không nhắc tới cái dũng năm xưa. Huống hồ lần này ta chỉ tới thăm con trai mình, không có ý tiếp tay cho ai, càng không có lòng nâng đỡ cho ai. Thiên hạ chỉ có người trong thiên hạ

quản được, vô địch hay không, từ lâu ta đã không đối địch với người khác, như vậy cũng có thể xem là vô địch chứ!

Phương đại hiệp vội ngắt lời:

- Chuyện cũ không đề cập tới, ít nói những lời vô ích. Chỉ không biết, hôm nay huynh đệ các người luôn nói với ta bốn chữ “thiên hạ vô địch” kinh tâm động phách, phiền não phiền lòng này, rốt cuộc là có dụng ý gì?

- Không có ý gì khác.

Một người tướng mạo khá chững chạc, khá thâm trầm cẩn thận giải thích:

- Chúng ta nghênh đón trước khi ngài vào kinh, chỉ là muốn nói với ngài một câu.

Mái tóc của y trắng xoá, dung mạo trang nghiêm. Có lẽ là vì cử chỉ và tướng mạo này của y, cho nên những lời nói ra hiển nhiên đều trải qua suy nghĩ cẩn thận, được người tín phục.

Không phải ai cũng có loại thần thái này.

Y có, hơn nữa còn là bẩm sinh.

Lại nói, có phải những người nói chuyện rất hoạt bát, rất nghịch ngợm, rất uyển chuyển búi tai, những lời nói ra sẽ không đủ phân lượng?

Chẳng lẽ một câu nhận thức chính xác, một đạo lý thấu triệt sâu sắc, lại không thể biểu đạt một cách nhẹ nhàng, tự tại, vui vẻ, để khiến người ta tiếp nhận?

Có lẽ, chính vì biến các loại phương thức thuận tiện thành kinh điển thâm thúy khó hiểu, tối nghĩa khó phân, cho nên Lục Tổ Huệ Năng mới

sáng lập nên Thiền tông giảng đạo giác ngộ, càng có thể truyền bá Phật pháp vô biên.

Cho dù nói thế nào, biến đạo lý đơn giản thành phức tạp bí hiểm, khiến cho người nói đạo mạo trang nghiêm, khiến cho người nghe trầm lặng im ắng, bản thân nó đã bóp méo chân lý của sinh mệnh.

Chỉ có điều, bất cứ người nào, giống như người nói chuyện này đã trả giá lớn như vậy, bỏ ra nhiều thời gian như vậy, hao tổn nhiều tâm huyết như vậy để nghiên cứu ra chân lý, khi nghe được đạo lý mà hần nói, cho dù không nhất định đều đồng ý, nhưng sẽ khiến người ta cảm thấy kính nể.

Đại hiệp hiển nhiên cũng coi trọng lời nói của đối phương, hơn nữa còn tôn kính.

Cho nên đại hiệp hỏi:

- Là câu gì?

Hán tử tóc trắng nói:

- Ngài mới là thiên hạ vô địch. Chúng ta đã nhiều lần nghiên cứu, thảo luận và cân nhắc, trong võ lâm hiện nay, chỉ có ngài mới xứng với bốn chữ này.

Đại hiệp cười:

- Đó là bất hạnh của ta, cũng là bất hạnh của các người. Lẽ ra được Ôn Thiên Tàn, Ôn Địa Khuyết của Lão Tự Hiệu đánh giá cao như vậy, cầu còn không được, có gì phải tiếc nuối? Đáng tiếc những năm gần đây ta đã không còn động võ, từ lâu đã không giao thủ với người khác, cũng ít khi luyện võ, rảnh rỗi chỉ trồng hoa trồng cỏ, nuôi cá nuôi chim, đọc sách của Khổng Tử, Mặc Tử, Lão Tử, Trang Tử, chỉ vậy mà thôi.

Hán tử tóc trắng Ôn Nhâm Bình lẩm bẩm, nói một câu nhưng không rõ.

Mấy người ở bên cạnh đại hiệp đều không nghe rõ.

Mấy người này đều không phải tầm thường.

Trong số những người này, có một người là Ôn Tử Bình, em ruột của “Thiên Tàn Tôn Giả” Ôn Nhâm Bình. Xét về trình độ sử học, y quyết không thua kém anh trai của mình, còn về danh vọng trong dân gian lại vượt xa Ôn Nhâm Bình.

Đồng dạng, thủ pháp dùng độc và võ công của y cũng vượt trên ngòi bút.

Ôn Nhâm Bình và Ôn Tử Bình tuy là anh em ruột, lại đều đứng thứ hai trong “Thập Toàn Thập Mỹ” của Lão Tự Hiệu, nhưng một người là sử quan triều đình, biên soạn sử sách cho đám quyền quý, còn một người là lã khách giang hồ, chỉ ghi chép đúng sự thật cho người đời sau. Từ trước đến nay bọn họ đều ngang vai ngang vế, nhiều lần kề vai chiến đấu.

Đối diện với bọn họ là Lôi Du Cầu, “Phóng Hỏa Vương” Lôi Du Cầu.

Cũng giống như việc đứng đối diện với “Thiên Nhai Hải Giác, Ôn Thị Song Bình”, hẳn là người của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, vừa lúc đối lập với Lão Tự Hiệu Ôn gia. Hơn nữa trong võ lâm hai nhà cũng là kình địch đã lâu. Xét về võ công và danh vọng, Lôi Du Cầu cũng xứng đáng là đối thủ của Ôn gia.

Đáng tiếc một sư huynh khác của hẳn là “Sát Nhân Vương” Lôi Vũ lại không đến, nếu không hai đối hai, vừa lúc “trời sinh hai đôi”, có thể lập tức bắt cặp chém giết.

Nếu như một đồng môn khác của hẳn là “Kim Yêu Đới” Lôi Vô Vọng cũng đến, vậy thì ba đấu hai, e rằng huynh đệ “Tàn Hoa Bại Liễu Nhiễm

Bình Sinh” Ôn Nhâm Bình và “Âm Tình Viên Khuyết Yêu Minh Nguyệt” Ôn Tử Bình sẽ phải chịu thua thiệt.

Có điều lần này hãn ở đây, không phải đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, mà là Lục Phân Bán đường.

Hai người khác cũng là “vương”, đều dùng đao.

“Ngũ Hồ Đoạn Hồn Đao” Bành Tiêm.

“Linh Đình Đao” Thái Tiểu Đầu.

Bọn họ vốn là hai vương trong Bát Đại Đao Vương, nhưng trong chiến dịch pháp trường, Bát Đại Đao Vương đã mất đi “Đại Khai Thiên” Tín Dương Tiêu Sát, “Tiểu Tích Địa” Tương Dương Tiêu Bạch, lại chết mất “Tàng Long Đao” Miêu Bát Phương, “Bát Đại” chỉ còn lại “Ngũ Đại”. Ngũ đại Đao Vương đều tranh công, cống hiến cho Tập đoàn Hữu Kiều.

Còn có một người cũng là “vương”.

Hắn là “Phạm Vương” Trương Thán.

Hắn đại biểu cho Thích Thiếu Thương của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Gần đây khuôn mặt của hãn biến thành âm dương, nửa bên đen, nửa bên trắng, nói chuyện thờ dốc hơn nữa còn gấp gáp, nhưng đường nét ngũ quan vẫn anh tuấn uy vũ, phong thái bất phàm. Thích Thiếu Thương phái hãn đi đón nhân vật quan trọng như vậy, ngoại trừ võ công thực lực của Trương Thán không thể xem thường, ứng biến nhạy bén hơn người, hãn còn là thành viên của Thiên Cơ, Đào Hoa Xã, Thất Đại Khẩu, Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, rất có tính đại biểu.

Người này xưng là “Phạm Vương”, là vì có thể ăn hết tô lớn tô nhỏ, thậm chí thùng lớn thùng nhỏ cơm trắng, miệng như cá voi. Nhưng hãn chỉ là

“Phạm Vương”, chứ không phải “Phạm Dũng” (thùng cơm).

Trên thực tế, hãn là một thành viên tài giỏi của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là ái tướng bên cạnh Vương Tiểu Thạch, Thích Thiếu Thương.

Những người này ai cũng là cao thủ, xưng vương xưng hùng; chỉ có một người, không hề nổi bật, danh tiếng cũng không tính là quá lớn, thậm chí còn chưa “trưởng thành”.

Hãn là Hà Phạm.

Một trong Nhất Dao Tam Kiếm Đồng bên cạnh người đứng đầu Tứ Đại Danh Bồ là Vô Tình, “Ngân Hà Hỏa Tinh Kiếm” Hà Tiểu Nhị.

Tuổi tác của hãn còn nhỏ, nhưng lại là kiếm đồng bên cạnh danh bồ Vô Tình.

Danh tiếng của Vô Tình đại bồ đầu lại vang dội trong võ lâm.

Chỉ dựa vào thân phận này, đã đủ đi ngang đi dọc trong võ lâm, ai cũng phải bán cho ba phần mặt mũi, bảy phần số sách.

Những người này bất kể đứng ở đâu, đã là một đại sự trên giang hồ; nếu như bọn họ đánh nhau, càng là chuyện chấn động võ lâm.

Nhưng mấy người này tụ tập ở đây, đều chỉ vì một chuyện, một người.

Giống như chỉ cần người này chịu tiếp kiến bọn họ, chính là vinh quang vô thượng, đủ để tự hào khoe khoang.

Y là ai?

Y chẳng phải ai cả, mà là một đại hiệp.

Nếu y không phải là đại hiệp, vậy thì có lẽ không ai xứng đáng xưng là hiệp giả; nếu gọi y là đại hiệp, dường như còn chưa đủ để hình dung quá khứ cực kỳ phong phú, cực kỳ rực rỡ, cực kỳ tình cảm, cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ rung chuyển trời đất, cực kỳ phức tạp ly kỳ của y.

Y chính là đại hiệp trong đại hiệp.

Y họ Phương.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cự Hiệp

Người khác không nghe rõ, nhưng vị đại hiệp trong đại hiệp này... hoặc chúng ta có thể gọi là “cự hiệp”... lại dường như nghe được rõ ràng.

- Đừng bắt phục!

Y ôn hòa nói:

- Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, đúng không?

Mặt Ôn Nhâm Bình nóng lên, vội biện bạch:

- Không phải ta không phục, chỉ là ta cảm thấy bất bình cho ngài.

Cự hiệp lại không hiểu:

- Hả?

Mặt Ôn Nhâm Bình đỏ lên, giống như chim ưng nhìn chăm chú vào cự hiệp, nói:

- Ngài vốn là thiên hạ vô địch, nửa đời trước huy hoàng ly kỳ, nhiều màu nhiều sắc, hiện nay cần gì phải tự khổ tự khổ, tự dày dora mình như vậy.

Cự hiệp họ Phương mỉm cười nói:

- Khổ à? Ta không khổ, sống như vậy mới thoải mái. Đánh đánh giết giết, thành tựu dựng lên từ thi thể người khác, có tặng ta cũng không cần.

Danh dự kiếm được từ gió tanh mưa máu, ta đã sớm chán ngán rồi. Lúc nhàn rồi nhìn mây bay, không muốn tranh với đời; trong bận rộn tranh thủ lúc rảnh rang, tự tìm vui vẻ... như vậy không phải rất thoải mái sao?

Ôn Nhâm Bình nghe được những lời an nhàn đạm bạc này, lại bị sự thoải mái tự tại kia khiến cho hơi lúng túng:

- Ngài có võ công tuyệt đỉnh, là một nhân tài, sao không cống hiến cho quốc gia? Sao không dùng công trạng để lưu danh vạn thế? Không làm quân vương bình thiên hạ lấy giang sơn ngàn dặm?

Phượng Cự Hiệp nhướng mày:

- Thế nào là cống hiến cho quốc gia? Nếu muốn diệt kẻ địch, trừ đối lập, nhất định phải công thành vượt ải, chẳng phải là máu chảy thành sông, giết người phóng hỏa sao? Những người đó không phải là người sao? Bọn họ không có cha mẹ con cái sao? Bọn họ không có nhà sao? Danh tiếng muôn đời, có lưu hay không cũng được. Con người chỉ có một đời, chỉ cần không làm việc ác, làm nhiều việc thiện, không cho kẻ ác tiếp tục làm ác, bảo vệ người thiện tiếp tục hành thiện, như vậy là được rồi. Tần Hoàng lưu danh thiên cổ, cuối cùng vẫn bị người ta mắng chửi ngàn năm, sau khi chết hài cốt còn bị đem làm con rối để giết quan chém tướng. Hán Vũ mở mang bờ cõi, cầu tiên không thành, cuối cùng phải chết, còn giết ái thiếp đại thần khiến cho máu chảy thành sông, cúng tế khắp nơi cũng không tìm được nửa thần tiên.

Y cười hỏi ngược lại:

- Ngài muốn nói tốt cho hoàng đế sao?

Ôn Nhâm Bình lại bị cự hiệp nhìn thấu, càng không cam lòng:

- Đương kim vạn tuế một lòng chiêu hiền, cầu tài như khát. Ngài có một thân bản lĩnh tung hoành thiên hạ, sao không thống lĩnh quân đội cho thánh

thượng, hoàn thành sự nghiệp phi thường? Bảo đảm phú quý vinh hoa hưởng dụng không hết.

Cự hiệp nói:

- Hoàng đế cũng chỉ là người, tại sao chúng ta phải bán mạng cho y?

Ôn Nhâm Bình kinh ngạc.

Y không ngờ đối phương lại nói câu này.

Y lại đỏ mặt lên, lắp bắp nói:

- Ngài... ngài đại nghịch bất đạo!

- Tại sao nói một câu như vậy lại là đại nghịch bất đạo? Nếu ta là bình dân bách tính, cho dù là đại thần trong triều, có lẽ cũng sẽ bị tru tam tộc, diệt cửu tộc đúng không? Tại sao ý chỉ của y lại không thể chất vấn? Tại sao y ra lệnh một tiếng là có thể khiến chúng ta chết không toàn thây? Tại sao chúng ta phải mặc cho y áp bức trừng phạt? Hả?

Những câu hỏi liên tiếp của Phương đại hiệp khiến mọi người đều run sợ biến sắc, cứng họng không nói được:

- Nếu như hoàng đế chưa tốt, vậy thì còn được, nhưng y lại hoang dâm xa xỉ, bại hoại hơn bất cứ ai, lại còn ngu ngốc mê muội, tự cho là đúng, chúng ta cần gì phải nghe theo y. Y là người, chúng ta cũng là người, vì sao y làm hoàng đế là có thể tùy ý giết chóc? Hoàng đế không có nhân dân, y còn làm hoàng đế được sao? Là hoàng đế mà chỉ biết ức hiếp người khác, còn xem như hoàng đế cái gì! Nếu muốn bán mạng, ta thà rằng lấy dân làm chủ, cống hiến cho dân chúng.

Những lời này tại đương thời quả là rước lấy họa sát thân, cả nhà bị xử trảm tịch biên. Mấy người võ lâm này mặc dù gan lớn, danh tiếng cũng lớn,

nhưng từ trước đến giờ chưa từng nghe qua, cũng chưa từng nghĩ tới, hiện giờ nghe được lại kinh hãi giật mình.

Cự hiệp cười ha hả:

- Ta thấy ngài không nên khuyên ta thì tốt hơn, ngài không thuyết phục được ta đâu. Ta cũng không nên nói tiếp thì tốt hơn, để tránh các người bị liên lụy hoảng sợ.

Chợt nghe một tiếng cười lạnh:

- Những lời này của ngài có ý mới mẻ, nhưng lại không hợp thời, hơn nữa hoàn toàn thiên lệch, chỉ lãng phí miệng lưỡi, nói suông phóng đại mà thôi.

“Cự hiệp” nghe vậy lại có phần ngạc nhiên. Chỉ thấy người nói chuyện dung mạo khí chất, mi vũ thần sắc có mấy phần tương tự với Ôn Nhâm Bình, nhưng hai người đứng chung một chỗ, lại khiến người ta cảm thấy chỗ khác biệt rất nhiều, cũng chẳng biết vì sao.

- Ôn nhị hiệp?

- Ta không phải hiệp. Ở trước mặt ngài, ta chỉ là một tú tài cầm bút viết sử mà thôi.

Ôn Tử Bình nói:

- Nhưng ta dùng sử để nhìn, công bình mà luận, nghĩ rằng ngài có thể tái xuất giang hồ, vì người trong thiên hạ công phá trận địch, không ngại đứng lên giết sạch tham quan ô lại, quyền quý nịnh thần. Ngài nên là người thứ nhất đứng ra, trước tiên thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ, thay đổi tác phong bất chính, làm rạng rỡ Tống thất, như vậy mới không phụ kỳ vọng của người trong thiên hạ, không phụ hi vọng của bình dân bách tính.

Phượng Cự Hiệp nghe vậy chỉ nói:

- Không.

Ôn Tử Bình nhướng mày hỏi:

- Ngài sợ?

Phượng Cự Hiệp nói:

- Ta sợ không hữu dụng.

Ôn Tử Bình cười lạnh nói:

- Hay cho cự hiệp, ngay cả khí khái biết không thể làm mà vẫn làm, trước ngàn vạn người ta vẫn tiến cũng không có, thật là khiến ta thất vọng, không cần phải viện cớ gì nữa.

Cự hiệp ôn hoà nói:

- Ngài nói ta sợ cũng được. Giết chết gian tướng lộng thần tham lam vô sỉ, hại nước hại dân, vậy thì thế nào? Vẫn còn hoàng đế mọt dân hại nước, nắm giữ quyền lực. Cho dù hành thích thiên tử thì thế nào? Vẫn sẽ có hôn quân kế tiếp khiến cho trời giận dân oán, thủy chung không phải là cách trị tận gốc.

Sắc mặt Ôn Tử Bình chợt biến đổi, vẫn cố chấp nói:

- Vậy ngài muốn thế nào? Thay đổi triều đại, lật hoàng đế xuống ngựa, tự mình lên làm thiên tử sao?

- Cũng không phải.

Cự hiệp nói:

- Ta không muốn làm hoàng đế. Nhưng quyền lực của hoàng đế quá lớn mà không bị hạn chế, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Một mình y có bao nhiêu bản lĩnh? Dưới tình huống hoàn toàn không bị kiềm chế trừng trị, chỉ khiến y hủ bại trầm luân. Cứ tiếp tục như vậy, dân chúng lại bị chà đạp giày vò, khổ không thể tả.

Ôn Tử Bình hừ lạnh nói:

- Vậy hoàng đế trong lý tưởng của ngài là gì?

Cự hiệp đáp:

- Là người được mọi người kính yêu, chứ không phải rập khuôn, thừa kế. Một khi không phù hợp với ý nguyện của bách tính cộng đồng, có thể bỏ cũ thay mới, do đó quyền lực cũng có thể hạn chế và cân bằng.

Ôn Tử Bình mở to mắt:

- Cái gì? Người nói là dân chúng chọn một hoàng đế mà mình yêu quý? Chuyện này giống như kẻ ngốc nói mê. Mọi người làm sao chọn được? Bọn họ không có đầu óc anh minh, không biết quy tắc triều đình, cũng không đọc nhiều sách thánh nhân, có một số người còn mù chữ. Bọn họ tự lo cho mình còn không xong, đang cần đế vương lãnh đạo và giáo hóa, bây giờ lại muốn bọn họ chọn vương bãi đế, đúng là trò đùa quá hoang đường rồi, đúng không?

Cự hiệp bất đắc dĩ nói:

- Có lẽ là vậy. Nhưng ta thấy vẫn tốt hơn so với hoàng đế một mình xưng vương, không bị hạn chế. Mọi người có thể giáo dục, quyền lực phải hạn chế và cân bằng. Người làm cho dân chúng có cuộc sống an định, cải thiện, sung túc, vui vẻ chính là hoàng đế tốt, điểm này không hề phức tạp, cũng không khó chọn.

Ôn Tử Bình hừ một tiếng nói:

- Suy nghĩ của ngài đúng là hảo huyền, nhìn Trung quốc ba ngàn năm lịch sử chưa từng có tiền lệ này, luận điệu hoang đường của ngài có thể nói là trái với đạo của thánh nhân.

Cự hiệp không nóng không lạnh nói:

- Rất nhiều nhân sĩ có kiến thức đều nói, xem hết sử sách văn hiến, không thấy có chuyện lấy dân làm chủ, thực ra rất sai lầm. Bọn họ là sử gia, sao lại bất công thiên lệch, không dùng đầu óc như vậy? Cho dù có trí giả trí thức từng đề xuất tư tưởng lấy dân làm chủ, tại thời đại nho gia luôn tôn sùng lối cũ, hùa theo ý vua, nịnh hót lấy lòng, không mở đường cho dân nói, làm sao cho phép những tư tưởng dị đoan này phát dương truyền bá? Hơn nữa Trung Nguyên lửa binh không ngừng, động một tí là đổ thành hủ y đồ, một ngọn đuốc thiêu rụi di vật văn hoá của tiền triều, mà quân chủ lại áp chế mọi người bàn luận lung tung, chỉ cho phép nho học thích hợp truyền bá, những kinh thư quan trọng đều do quốc gia cất giữ, loại tự tưởng tôn dân khinh vua này cho dù có ghi lại, nhất định cũng sẽ bị chôn vùi diệt tuyệt. Ai nói Trung Nguyên ba ngàn năm qua không có tư tưởng lấy dân làm chủ, dân quyền làm trọng? Chỉ cần là người có một chút kiến thức về sự thật lịch sử đều biết, Trung Nguyên không phải không có nhân tài như vậy, chỉ là có người đã sớm bị tịch biên diệt tộc, có người bị thiêu hủy cách chức, có người cất giấu lưu truyền chỉ sợ đã bị rút lưỡi hành hình, trị tội liên đới. Dưới tình huống này, ai dám phát ngôn thẳng thắn? Ai có thể cầu xin giúp dân? Ngay cả nhà nho cũng chỉ vâng vâng dạ dạ, một mực ca tụng công đức đế vương, vất vả lắm mới tìm được thời cơ can gián, nếu may mắn được chấp nhận vài điều thì vui không thể tả; nhưng thường là phạm thượng trị tội, lưu đầy thảm thiết, thậm chí là bị giết, liên lụy đến thân hữu, không biết bao nhiêu mà kể, cho nên ai cũng sợ hãi. Những sĩ phu nhát gan khúm núm này có thể làm được gì? Đọc nhiều thi thư, rốt cuộc vẫn phải nhìn sắc mặt người khác. Nho sĩ nếu ngay cả nghĩa, hiệp đều không làm

được, cuối cùng chỉ có thể hòa cùng một giuộc với Pháp Gia, Hoàng Lão, nửa lừa nửa ngựa, bắn thiêu xấu xa. Đã trói gà không chặt, lại không thể ngăn cơn sóng dữ, không dám gánh vác thời cơ, đầu bạc bơ vơ cũng chỉ là kẻ đọc sách sông mà thôi. Thực ra không phải không có người cầu xin cho dân, cải cách thay đổi, cũng không phải không có nhân tài suy nghĩ như vậy, chỉ là loại người này, ý kiến như vậy quyết không được chấp nhận trong triều đình, cho nên không được lưu truyền, cũng không được ghi chép, càng không thể phát triển mà thôi. Theo ta suy đoán, các đời trước đây, người bị tru diệt bởi các loại tội danh, bao gồm chí thánh tiên sư Khổng Khâu tự mình ra tay sát hại những kẻ tiểu nhân “phản nghịch mà nham hiểm, bất chính mà cố chấp, dối trá mà nguy hiểm, xằng bậy mà uyên bác, sai trái mà đường hoàng”, thực ra rất có thể là những nhân sĩ hiệp nghĩa vốn không hợp thời, vì quyền lợi của dân chúng mà đắc tội với quyền quý quân chủ.

Hai người Ôn Tử Bình và Ôn Nhâm Bình đưa mắt nhìn nhau, đều trở mặt ra. Ôn Tử Bình thăm dò hỏi:

- Vậy ngài muốn nói... nho học vô ích, sĩ phu không còn hữu dụng?

- Không thể quơ đũa cả nắm. Nho sĩ nếu chỉ tham sống sợ chết, cố chấp cố hủ, vậy thì còn không bằng một phạm phu tục tử, ít nhất cũng không làm hại muôn dân. Dù sao trong đám nho sinh cũng từng có người dám vì quốc gia xem nhẹ sinh tử, vì bách tính suy nghĩ thiệt hơn.

Phương Cự Hiệp nói:

- Nói cách khác, phải có học thức uyên bác của đại nho, nhưng cũng phải có hiệp cốt mới được, không hành hiệp, không thể xem là nho sinh tốt.

Y vội bổ sung một câu:

- Đương nhiên, “hiệp” mà ta nói là tác phong đại hiệp, không tiếc vì dân xả thân hi sinh, vì nghĩa không màng sống chết, vì thiện xem nhẹ sinh tử.

Chứ không phải hành vi của những kẻ lỗ mãng và tử sĩ, chỉ trung với một nhà, một hộ, một người, hung hăng hiếu chiến, không biết đại thể, không phân thị phi, tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết kiếm chác lợi ích, chỉ lo quan hệ cá nhân.

Y cười cười lại nói:

- Dù sao đó cũng là chuyện khác biệt.
- Đó là khác biệt rất lớn.

Y nhấn mạnh.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Làm Thế Nào Để Mưu Sát Một Đại Hiệp

- Nói cách khác.

Ôn Tử Bình thận trọng hỏi:

- Ngài cho rằng nho và hiệp nên kết hợp với nhau?

- Thứ ta đề xướng là nho hiệp, tri thức và hành động hợp nhất.

Cự hiệp cẩn thận nói:

- Đó là hào hiệp trung nghĩa, có cương có nhu, trí dũng song toàn, kiếm khách thư sinh.

- Vậy cự hiệp ngài nên theo tôi.

Trương Thán nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu chúng tôi rất phù hợp với tư tưởng của ngài, chúng ta đã chí đồng, cũng đạo hợp. Thích lâu chủ đã dặn dò, nếu ngài tới lãnh đạo, y sẽ nhường người hiền. Nếu không thì chúng ta cũng cùng hội cùng thuyền, kẻ vai chiến đấu, làm chút chuyện cho người giang hồ, mưu phúc lợi cho lão bách tính.

Cự hiệp cười, lắc đầu.

Trương Thán thất vọng:

- Không phải ngài và chúng tôi đều đi trên một đường sao?

- Là đồng đạo, cũng là đồng chí. Tôn chỉ của Kim Phong Tế Vũ lâu là dùng bạo thay bạo, dùng ác trị ác, đánh mạnh giúp yếu, trừ gian cứu thiện, ít nhất cũng tương tự với ta.

Phương Cự Hiệp cười tùm tùm nói:

- Có điều, ta không đi Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Tại sao?

- Có người từng nói, vào ban ngày, ta đã hát khúc ca; vào chập tối, ta đã đi qua con đường gập ghềnh, chuyện ta muốn làm thì đã làm, hùng tâm đã hùng, tráng chí đã tráng, hiện giờ ta chỉ muốn nhàn nhã tự tại, ngâm nga chơi đùa.

Phương Cự Hiệp vừa đi vừa nói, những người khác cũng theo y bước thong dong:

- Hơn nữa Kim Phong Tế Vũ lâu đã có nhân tài, Vương Tiểu Thạch, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Lôi Quyển đều ở đó, trước kia còn có Tô Mộng Châm, Bạch Sầu Phi nắm giữ đại cục, không cần có ta nữa. Chúng ta đã là người một đường, không nhất định phải cùng một thuyền, giống như tất cả mình châu không thể để trong cùng một hộp gấm. Mỗi người chúng ta nên giữ vững cương vị của mình, làm chuyện của mình, như vậy mới có thể khiến cho lực lượng phát triển, trải rộng, đồng tâm hiệp lực, sớm thành chí nguyện.

- Ngài không đến chỗ bọn họ, vậy thì hãy đến chỗ chúng tôi.

Giọng nói rất trầm, rất khàn, rất mãnh liệt.

Mãnh liệt như lửa, giống như khô khốc.

Hắn là Lôi Du Cầu.

- Người đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo?

Phương Cự Hiệp mỉm cười hỏi hần:

- Hay là Lục Phân Bán đường?

Lôi Du Cầu còn chưa trả lời, cự hiệp đã hỏi ngược lại:

- Nếu như người đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, hiện giờ vì sao lại gia nhập Lục Phân Bán đường? Nếu người đại biểu cho Lục Phân Bán đường, vậy người mới gia nhập với bọn họ bốn mươi bảy ngày, tham gia bốn lần hành động, hơn nữa còn khiến cho đồng môn huynh đệ bất hòa nghi kỵ, cũng chưa hiểu rõ về cơ mật, chế độ, tác phong trong đường, người dùng lý do gì để khuyên ta gia nhập?

Lôi Du Cầu ngẩn ra.

Hần không ngờ cự hiệp trong lời đồn này lại hiểu rõ hần như lòng bàn tay.

- Chỗ của người, ta không thể đi. Ta cũng không thể đến một bữa tiệc chuẩn bị cho mình để đập đài lật bàn, đập chén ném chậu, đúng không? Lôi Thuần không phải người giết ta, là vì biết ta không dễ giết; Địch Phi Kinh phải người mời ta, là hi vọng ta nên không vừa đến kinh sư đã đi đập nhà của hần.

Đôi mắt nhìn thấu tình đời của Phương Cự Hiệp lại hiện ra sự sắc bén mãnh liệt:

- Người hãy nói với bọn họ, ta đã hiểu rồi. Lần này ta tới, không can thiệp vào chuyện giang hồ, bảo bọn họ tự thu xếp ổn thoả. Ta biết Lục Phân Bán đường là cường đạo cũng có đạo, trừ khi bọn họ tàn dân hại nước, nếu không ta cũng không đến mức đối địch với bọn họ, người hãy bảo Lôi cô nương và Địch đại đường chủ đừng lo lắng.

- Như vậy.

Ôn Nhâm Bình thừa cơ hỏi:

- Lần này cự hiệp đến vì chuyện gì?

Phương Cự Hiệp chỉ nói hai chữ:

- Chuyện riêng.

Ôn Nhâm Bình kiên nhẫn hỏi:

- Chuyện riêng gì, có thể cho biết không?

Phương Cự Hiệp lạnh nhạt nói:

- Đã là chuyện riêng, không liên quan đến người khác.

Ôn Tử Bình đột nhiên nói:

- Theo ta được biết, Phương Cự Hiệp lần này đến kinh, đại khái chỉ có hai chuyện. Còn như những chuyện lớn chuyện nhỏ khác, cự hiệp đều hoàn toàn bỏ qua, từ lâu đã không để ý tới nữa.

Lông mày cự hiệp nhướng lên:

- Ngài hãy nói thử xem!

- Thứ nhất, đã sắp mười lăm tháng tám rồi, là lúc lên núi Tống Tử ở ngoại thành, bái tế tôn phu nhân.

Ôn Tử Bình vừa nói vừa quan sát cự hiệp trước mắt.

Gió chậm chậm thổi tới.

Ánh mắt vẫn trẻ trung của cự hiệp thoáng hiện lên vẻ buồn rầu, mí mắt vẫn tươi trẻ nhú lại thành vài nếp nhăn sâu muộn.

- Thứ hai.

Lần này là Ôn Nhâm Bình nói tiếp, bất kể trong triều hay ngoài triều, là địch hay là bạn, y và em trai của mình luôn luôn hiểu ngầm, rất ăn ý với nhau:

- Ngài còn có một đứa con nuôi ở kinh thành, ngài phải xử lý một chút chuyện của hắn.

Y cũng dùng ánh mắt sắc bén liếc cự hiệp:

- Gần đây hắn ở kinh kỳ náo loạn đến mức hung hăng càn quấy, nếu như không quản, e rằng không ai quản được hắn nữa; nếu không kiềm chế, chỉ sợ cũng không kiềm chế được hắn nữa.

Phương Cự Hiệp khẽ thở dài một tiếng.

Y dường như ngửi được mùi vị dạ hương lan, trong đó còn xen lẫn một chút hương vị hoa thủy tiên.

Cho dù chỉ là một chút mùi vị, cũng khiến y nhớ đến nàng. Nhớ đến nàng, cũng khó tránh khỏi nhớ đến đứa con nuôi mà nàng thương yêu khi còn sống, Phương Ứng Khán.

Y nhú đôi mày kiếm, cho dù đã gần tráng niên, lông mày của y vẫn rậm rạp có lực, giống như hai thanh kiếm tâm sự trùng trùng.

- Những năm gần đây, hắn cũng làm loạn hơi quá.

Y thở ra một hơi, nói:

- Hẳn cấu kết hoạn quan, liên lạc quyền quý, còn tư thông ngoại địch, chỉ vì muốn quyền thế lớn mạnh. Ta quả thật nên khuyên hẳn thu liễm một chút.

- Xem ra.

Nói đến đây, cự hiệp cười một tiếng, trong nụ cười có nhiều sự bất đắc dĩ và tự giễu mình:

- Các người đều hiểu rõ mục đích mà ta đến, có lẽ còn hiểu hơn chính ta.

- Thực ra.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Mọi người đều hi vọng ngài làm như vậy. Phương tiểu hầu gia cũng quá ngông cuồng, quá đáng rồi. Vì dân trừ hại, răn ác trừ gian, đó là chức trách của đại hiệp.

- Ngài nên sớm đến trừng trị hẳn.

Ôn Tử Bình cũng nói thêm:

- Nếu ngài không đến, e rằng không ai trừng trị được hẳn nữa.

- Ta chỉ tới khuyên hẳn một chút. Đường là của hẳn, chân cũng là của hẳn, hẳn muốn đi thế nào thì ta không cản được. Ta cũng không thể cưỡng ép hẳn đi một con đường khác.

Cự hiệp ôn hoà nói:

- Một đứa trẻ thông minh giống như hẳn, nếu như không nghe lời thì luôn có rất nhiều cách, có thể che trời gạt đất, bằng mặt không bằng lòng. Ta cũng không có biện pháp.

Ôn Tử Bình lãnh đạm nói:

- Nếu hãn không nghe lời, ngài có thể cưỡng chế hãn, không cho hãn tiếp tục làm xằng làm bậy.

Phương cự hiệp cười.

Vừa cười, y lại trở nên trẻ trung, nhàn nhã.

- Ta nghĩ, các người không phải muốn tiếp đãi ta, lôi kéo ta, bởi vì sớm biết làm như vậy cũng vô dụng.

Cự hiệp nói:

- Các người cũng không phải muốn ta giáo huấn hãn, khuyên can hãn.

Y ngừng lại một chút, mới nói tiếp:

- Các người muốn ta giết hãn.

- Đúng không?

Ôn Nhâm Bình trầm mặt, không trả lời.

Ôn Tử Bình nhìn qua nơi khác, cũng không trả lời.

Dù sao Phương Ứng Khán cũng là con nuôi của cự hiệp, cự hiệp luôn xem tiểu hầu gia giống như con ruột. Nếu không ngày đó cự hiệp từng cứu hoàng đế một mạng, hoàng đế phá lệ muốn phong cự hiệp làm vương hầu, cự hiệp lại khéo léo từ chối, phần phúc khí tước vị này lại nhường cho Phương tiểu hầu gia, khiến cho hãn hôm nay uy danh lớn mạnh.

- Đúng.

Một giọng nói ngậy thơ trả lời.

Người lên tiếng là Hà Phạm.

- Hà?

Phương Cự Hiệp rất hứng thú quan sát tiểu kiếm đồng này.

- Tại sao?

- Bởi vì Phương Ứng Khán đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện ác, hãm hại rất nhiều rất nhiều người tốt, hơn nữa hắn còn muốn tiếp tục hại, tiếp tục giết.

Hà Phạm nghiêm túc chớp cặp mắt linh hoạt, kích động nói ra ý kiến của mình:

- Nếu ngài không muốn hắn tiếp tục hại người, không muốn hắn tiếp tục giết chết người tốt, vậy thì nên giết hắn.

Cự hiệp cười lên, tấm tắc vài tiếng, giả vờ trách móc:

- Người còn nhỏ tuổi, sao lại tàn nhẫn như vậy? Công tử nhà người có khỏe không?

Lúc này Hà Phạm mới nhớ tới nhiệm vụ của mình:

- Công tử đang muốn mời cự hiệp qua đó một chuyến. Thế công cũng rất muốn gặp đại hiệp, có chuyện quan trọng muốn thương nghị.

- Gia Cát tiên sinh là người bận rộn trong kinh, còn ta là người nhàn rỗi giang hồ, ta không cần phải đi quấy rầy y.

Cự hiệp cười tủm tỉm nói:

- Công tử nhà người càng là kỳ nhân thế gian, xin thay ta chuyển lời thăm hỏi. Lần này ta đến, đã không giết người, cũng không phiền người, chỉ

đến để tảo mộ thê tử, khuyên nghịch tử hai ba chuyện mà thôi. Tiểu ca có tấm lòng cao, hiệp tâm lớn, có điều chưa tới lúc nên giết thì đừng nên giết người thì tốt hơn... Cũng đừng giống như Thịnh công tử nhà người, xuất thủ không lưu tình, hạ thủ không người sống!

- Tôi lập chí phải tàn nhẫn với kẻ ác, chính là đối tốt với người thiện, đạo lý này cũng không phải học từ công tử.

Hà Phạm thật thà nói:

- Tôi học theo tiền bối ngài.

- Ta à?

Lần này cự hiệp lại nghi hoặc.

Y thiếu chút nữa dùng ngón tay chỉ vào mũi mình nói:

- Ta “dạy” người bao giờ!

- Năm đó cự hiệp xông pha giang hồ, gặp địch giết địch, gặp mạnh đè mạnh, không đâu không chiến, không đâu không thắng, có từng sợ gì?

Hà Phạm đầy hứng thú nói:

- Nghe nói cự hiệp giết vào Thiếu Lâm tự, giết ra Vô Đầu cốc, giết đến Ác Nhân lâm, giết lên Tuyệt Tình phong, giết đến thống khoái tràn trề, người chết khắp nơi. Những chuyện sảng khoái này đã sớm truyền khắp giang hồ, thiên hạ không ai không biết, không ai không hiểu, khiến người ta ngưỡng mộ trong lòng, noi theo gương sáng. Tôi đã kích kẻ địch không mềm tay, diệt trừ kẻ ác không nhân nhượng, chính là được cự hiệp cảm hóa.

Nghe vậy, cự hiệp đúng là cảm xúc lẫn lộn.

Y liễm môi, định dùng một cách khác khuyên bảo thiếu niên ngây thơ mà cố chấp, nhiệt huyết mà xung động này:

- Cũng vì trước kia ta giết chóc quá nặng, cho nên những năm gần đây mới không muốn động võ, càng không muốn giết thêm một người...

- Đúng đúng đúng.

Chợt nghe một người phụ họa:

- Phương Cự Hiệp nhất định không nên bị kẻ xấu ly gián. Cự hiệp và hầu gia phụ tử tình thâm, tiểu hầu gia phái chúng tôi đón cự hiệp đến phủ hưởng thụ vinh hoa phú quý, y đã chờ sốt ruột lắm rồi.

Người nói chuyện vóc dáng rất gầy, rất nhỏ.

Cộng thêm biểu tình của hần, ngay cả khi nói một cách hờn hờ như vậy, hần cũng cau mày nhíu môi, dáng vẻ kỳ quái đáng thương.

Xem ra, hần giống như từ vùng hoang dã phương bắc đói rét khổ cực vất vả đến đây, ít nhất có bảy năm không ăn ngon, bảy tháng không ngủ yên, mà lại bảy ngày không uống một ly nước đàn hoàng.

Thực ra, hần vẫn luôn ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống cực kỳ xa hoa thoải mái.

Hần có đôi lông mày chữ “Bát” (八), môi lệch về bên cằm, chẳng những dáng vẻ cợt nhả, hơn nữa thoát nhìn rất gầy, đầu nhọn trán hẹp, hoàn toàn không có phong cách quý phái. Nhưng ở trong võ lâm, không ai dám khinh thường người này.

Bởi vì hần có một thanh đao, một thanh đao nho nhỏ.

Thanh đao này lại khiến hần nổi danh trong võ lâm, cũng khiến hần có thể chen chân vào “Bát Đại Đao Vương”.

“Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu.

Đầu của hắn quả thật rất nhỏ, nhưng giọng nói lại rất lớn, hơn nữa còn vang dội.

Vóc dáng của hắn nhỏ gầy, nhưng tay lại rất lớn. Nói theo tướng số, người nhỏ tay lớn, lá gan cũng lớn, can đảm hơn so với người cường tráng mập mạp nhưng tay lại nhỏ.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân Phương Ứng Khán phái hắn đi nghênh đón Phương Cự Hiệp?

Có điều hiệu quả dường như không rõ ràng.

Bởi vì cự hiệp đã nhú mào, hỏi:

- Tiểu Khán thật sự nói như vậy?

Cự hiệp gọi Phương Ứng Khán là Tiểu Khán, bởi vì y là nghĩa phụ của Phương Ứng Khán. Trong suy nghĩ của y, Phương Ứng Khán võ công có lợi hại, địa vị có cao, mưu kế có thâm trầm, nhưng bản chất vẫn không thay đổi, Phương Ứng Khán vẫn là một đứa trẻ, là Tiểu Khán. Huống hồ, mẹ ruột của Phương Ứng Khán là Lão Long Bà, vốn là một phụ nữ danh đá. Mà phụ thân của Phương Ứng Khán lại là một đại ma đầu, làm nhiều việc ác, cuối cùng bị quần hùng bao vây chém chết. Nhưng Phương mẫu lại không cam lòng, tiếp tục làm ác, còn thề không sợ báo ứng, gọi đứa con đang còn trong tã là “Ứng Khảm” (nên chém), ý tứ là “giang hồ bạch đạo, võ lâm chính đạo các người, có bản lĩnh thì tới chém con ta ngàn đao, trăm kiếm, Lão Long Bà ta tuyệt đối không nhú mào, nhưng ai dám động thủ, ta tuyệt đối sẽ không tha... cả nhà lớn nhỏ, gà chó mèo bọ, một kẻ cũng không tha”.

Lão Long Bà luôn là một nhân vật hung ác.

Cũng vì bà đủ tàn nhẫn, cho nên mới không chịu nhường nhờ Phương phu nhân. Cho đến khi bà xảy ra chuyện, mới bất đắc dĩ gởi gắm cho phu nhân của Phương Cự Hiệp.

Phương phu nhân dĩ nhiên không muốn con của cố nhân được gọi là “Ứng Khảm”, do đó đổi “Khảm” thành “Khán”, vợ chồng Phương Cự Hiệp gọi thân mật là “Tiểu Khán”. Còn có một điển cố khác mà ít người biết.

Đó là vì Phương Ứng Khán có trí năng trời phú, từ nhỏ đã thông minh hơn người, khi tranh đấu rất ít người có thể thắng hắn; cho dù võ công có thể thắng, cũng sẽ bị hắn dùng mưu kế đánh bại.

Phương Ứng Khán so văn đấu võ, không đâu không thắng.

Thế nhưng, có một thiếu niên nhìn có vẻ mộc mạc, đần độn, họ Cao, tên Tiểu Thượng, mọi người đều gọi là Cao Cao, hoặc chế nhạo hắn là “Tiểu Cao ngốc”. Hắn cũng không tức giận, chỉ thật thà chăm chỉ, văn võ kiêm tu, căn cơ vững chắc. Có một lần Phương Ứng Khán thử khiêu chiến hắn, chỉ mới một lúc đã chiếm hết thượng phong trước mặt đám đồng môn, công kích khiến cho Cao Cao chật vật vô cùng, được đảng này hồng đảng kia. Phương Ứng Khán như mèo vờn chuột, rõ ràng mấy lần có thể chiến thắng, nhưng lại cố ý nhường tay, muốn đùa giỡn đối phương, thỏa thích làm nhục.

Đồng môn nhìn thấy lại phấn khởi, không ngừng hoan hô. Phương Ứng Khán cũng đắc ý vênh vác, nhất thời sơ xuất lộ ra sơ hở. Sơ hở chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất, nhưng Cao Cao đã nắm lấy thời cơ ngàn cân treo sợi tóc này, tấn công Phương Ứng Khán một chiêu.

Một chiêu này cũng không đánh ngã Phương Ứng Khán, nhưng người sáng suốt trong lòng đều hiểu rõ.

Thứ nhất, Cao Tiểu Thượng đã nhường tay.

Thứ hai, Phương Ứng Khán đã xem như thua cuộc.

Phương Cự Hiệp cũng ở một bên, nhìn thấy tất cả.

Lúc đó y không nói gì.

Sau đó y mới một mình khuyên bảo Phương Ứng Khán, nhất định không được xem thường người khác.

Loại người giống như Cao Cao này, tiềm phục ẩn nhẫn, nhìn chuẩn thời cơ, một kích tất trúng, đây mới là nhân vật không thể xem thường.

Y ân cần khuyên nhủ, siêng năng dạy bảo, thuận tiện khuyến cáo Phương Ứng Khán vốn luôn được cưng chiều từ nhỏ, bình thường không nên quá kén chọn ăn mặc, gạo lúc không ăn liền vứt bỏ, đồ cũ không mặc liền ném đi. Nên biết, những gạo thô đồ rách này vẫn có thể nuôi sống bao nhiêu người nghèo, sưởi ấm bao nhiêu người lạnh, không thể xa xỉ lãng phí, nhất định không được xem thường những thứ thoạt nhìn cũ rách này, một khi cần đến thì cầu còn không có.

Vì muốn khuyên bảo tốt hơn, cự hiệp dứt khoát gọi con nuôi của mình một cách thân mật là “Tiểu Khán”.

Gọi hăn là Tiểu Khán, là muốn hăn nhất định không được xem thường những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày.

Có điều Tiểu Khán cũng thật sự biết nghe lời.

Hăn thay đổi thói xấu, cố gắng hết sức, ngay cả Cao Cao cũng thật lòng khâm phục hăn.

Hăn thiên tư thông minh, ngộ tính cực cao, học tập rất nhanh, một khi chịu sửa đổi thiếu sót thì khó có khuyết điểm. Từ đó về sau, Cao Tiểu Thượng liên tiếp thua bởi tay hăn hai mươi một lần, không có cơ hội thắng. Cao Cao cũng thua tâm phục khẩu phục, hơn nữa hết sức sùng bái kính ngưỡng Phương tiểu hầu gia, nói gì nghe nấy.

Chuyện này khiến cho cự hiệp trong lòng càng yêu quý Phương Ứng Khán.

Cho dù Phương Ứng Khán danh tiếng có lớn, thủ đoạn có cao, võ lâm đồng đạo có kính nể sợ hãi, hắn vẫn chỉ là Tiểu Khán trong suy nghĩ của cự hiệp.

Chỉ y mới có thể gọi Phương tiểu hầu gia “lật tay làm mây, trở tay làm mưa” là Tiểu Khán.

Cho nên khi cự hiệp nghe Thái Tiểu Đầu nói như vậy, y cũng hơi thất vọng và khó chịu, tự giễu cười nói:

- Nếu hắn thật sự tiếp đãi ta như vậy, đó là không hi vọng ta sẽ đến.

Y dường như còn có phần thương cảm:

- Hắn biết ta không thích những thứ này.

“Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm ở bên cạnh vừa nghe, vội thêm vào:

- Đó cũng không phải. Tiểu hầu gia muốn cung nghênh cự hiệp giá lâm, quả thật đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục, mấy ngày qua chúng tôi đều bận rộn vì chút thịnh yến này. Tiểu hầu gia đã mời đào kép hạng nhất trong kinh đến trợ hứng cho ngài, lại mời nhạc công hàng đầu trong cung đình tấu nhạc cho ngài, còn tìm kiếm rất nhiều người đẹp mỹ nữ từ các nơi, muốn đại hiệp tận hưởng vui vẻ... Lòng hiếu thảo của y đủ cảm động trời đất, chúng tôi làm thuộc hạ cũng cảm thấy xúc động.

Vũ khí mà Bành Tiêm sử dụng là Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao.

Một đao đoạn hồn, hắn rất ít khi phải sử dụng năm đao.

Hắn từng dùng một đao chém chết mười bảy kẻ địch, cần gì phải chém liên tục năm đao.

Thân hình của hắn cũng hõ đầu hõ não (khoẻ mạnh cường tráng), giống như một con hổ lớn.

Hắn nói chuyện cũng hõ hõ sinh phong (hỗ gầm gió nổi), hõ lý hõ khí (nói năng hùng hồn).

Vóc người của hắn rất lớn, nhưng tay lại không lớn.

Xem ra hắn cũng giống như Thái Tiểu Đầu, lá gan đều rất lớn, cho nên mới có thành tựu xuất sắc về đao như vậy.

Đao vốn là binh khí tấn công nhanh, người lá gan không đủ lớn, thân thủ không đủ tốt, ứng biến không đủ nhanh, căn bản không thể sử dụng được.

Cái người đầu hõ mắt hõ này, chẳng những rất có hõ uy, hơn nữa còn có một thanh trảm hõ đao bên hông, không biết bao nhiêu người đã chịu thiệt vì nó.

Hắn sợ Thái Tiểu Đầu nói còn chưa đủ, cho nên thêm vào mấy câu. Không ngờ Phương Cự Hiệp nghe vậy càng liên tục lắc đầu:

- Nếu hắn thật sự nói như thế, vậy nhất định rất không muốn ta đến đó gặp hắn. Hắn biết rõ ta rất ghét những thứ phô trương lãng phí này.

Nhất thời Bành Tiêm lại cứng họng.

Người này lại không thích những thứ như vậy!

Bản thân hắn cam chịu phục vụ người khác, liếm máu bên dưới lưỡi đao, tranh phong bên cạnh tử thần, chẳng qua là vì cuộc sống muốn mỹ nữ có mỹ nữ, muốn ăn ngon có ăn ngon, muốn hô mưa hội gió thì hô mưa gọi gió.

Cự hiệp này vừa nghe những thứ hưởng thụ như thế lại từ chối!

Trong khoảnh khắc này, Bành Tiêm lại có một loại cảm giác.

Hắn vốn là một vị công tử tôn quý của Bành môn, được người ta gọi là “công tử Tiêm”. Khi đồng môn so tài, hắn thường độc chiếm ngôi đầu, nhưng khi ra ngoài liều mạng với cao thủ võ lâm khác, lập tức thất bại thảm hại, thân bại danh liệt. Vì vậy hắn không tiếc nghiêng rường khổ luyện, đóng cửa khổ tu, thà rằng mặt dày quỳ gối, uốn mình theo người, mục tiêu là những thứ mà cự hiệp trước mặt không xem trọng, thậm chí là coi thường. Điểm này khiến hắn cảm thấy bị khinh miệt, tâm tình rất xấu, khiến hắn giống như ở trước mặt cự hiệp không ngẩng đầu lên được, quả là không thể làm “người” được nữa.

Những thứ người có, ta đều không có, người đương nhiên sẽ không quý trọng!

Bành Tiêm đột nhiên nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Không biết vì sao, hắn lại căm hận người này.

Hắn muốn giết chết người này.

Giết chết người này, không phải vì thù, không phải vì oán, mà là để chứng thực hắn có thể giết chết cự hiệp.

Chỉ cần giết chết cự hiệp được võ lâm công nhận này, hắn sẽ có thể thay thế địa vị. Chỉ cần lấy được địa vị tương tự, hắn sẽ có thể quát tháo giang hồ, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, lãnh tụ quần hùng. Đến lúc đó, những thứ mà cự hiệp xem thường kia, hắn sẽ thu hết toàn bộ, biến thành của mình.

Khi đó, ngay cả tiểu hầu gia cũng sẽ nhìn hắn với con mắt khác.

Tiểu hầu gia chẳng phải là con nuôi của cự hiệp sao?

Hừ, nếu có thể tự mình giết chết cự hiệp, thân phận của hắn chẳng những vượt trên đồng lứa, còn có thể cười ngạo thiên hạ.

Sẽ có một ngày như vậy chứ?

Sẽ có một ngày như vậy.

Tâm niệm của Bành Tiêm thay đổi liên tục.

Có điều, võ công của cự hiệp cao như vậy, danh lừng thiên hạ, mình phải làm thế nào để đánh bại được y?

Cho dù có thể một lần thành danh thiên hạ, nhưng làm thế nào để mưu sát một đại hiệp, dù sao cũng là một chuyện cực kỳ phiền não, rất phí tâm tư.

Càng phiền não là lời khuyên của bọn họ hiển nhiên đã thất bại, bọn họ đã phụ ủy thác quan trọng của tiểu hầu gia.

Tiểu hầu gia rất ít khi tự mình giao phó nhiệm vụ.

Chuyện lần này, không chỉ tiểu hầu gia tự mình hạ lệnh, ngay cả Mễ công công cũng đặc biệt dặn dò, hơn nữa còn nói với bọn họ:

- Các người từ phe phái tướng gia gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, nhất định phải lập một chút công lao, mới có thể được giao trọng trách.

Mễ Thương Khung nói rất chân thành:

- Trước mắt chính là đại công hàng đầu, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Sau đó y nói với giọng nghiêm trọng:

- Đón Phương Cự Hiệp về tập đoàn là tâm nguyện rất lớn của chúng ta, làm như vậy mới không có lỗi với tiểu hầu gia đã hao phí tâm tư, cũng khiến Phương cự hiệp có thể an ủi linh hồn Phương phu nhân trên trời.

Mặc dù Bành Tiêm không hiểu tâm tư của tiểu hầu gia, Thái Tiểu Đầu cũng không hiểu vì sao Phương cự hiệp đi chuyến này lại có thể an ủi vong linh của Phương phu nhân, nhưng hiển nhiên sự dụ hoặc và khuyên nhủ của bọn họ vừa rồi đã thất bại.

Bọn họ đành phải trông chờ vào người khác.

Đó là người bên cạnh Phương cự hiệp.

Hắn là thân tín của cự hiệp, nhưng cũng là bạn cũ thâm giao với Phương Ứng Khán.

Chỉ cần hắn chịu mở miệng, nói không chừng Phương Cự Hiệp sẽ động dung, động tâm.

Người này họ Cao.

Cao Tiểu Thượng.

Cái tên này thoát nghe rất bình thường, nhưng người này lại có một ngoại hiệu, đó là “Loạn Thế Giao Long”.

Ngoại hiệu của hắn rất nổi tiếng.

Sự tích của hắn dường như cũng lưu truyền không nhiều, nhưng quá nửa đều có thể đại biểu cho cự hiệp đã thoái ẩn nhiều năm.

Hắn xuất thủ cũng không được ghi chép nhiều, nhưng Bán Hàm Đại Tiên đứng đầu Lang Nha bổng pháp của Lang Gia bang Sơn Đông, trong mười tám chiêu đã bỏ mạng dưới Hồn Độn đao của hắn. Đồng dạng Phù Sinh Nhất Quân tại Phật Sơn dùng một đôi Nhật Nguyệt Phong Hỏa luân

thành danh thiên hạ, cũng mất mạng bởi “Thiên trường địa cửu đá không mòn, quỷ truyền thần sai người không thấy, một châm uống máu, một đâm lấy mạng” của hắc, trước sau chỉ dùng chín chiêu. Còn như “Thân Giang Vương” Dư Mao Vũ, với một đôi Tảo Mi đao của hắc, lại không qua nổi bốn chiêu trước Âm Sơn Liệt Dương phủ của Cao Tiểu Thượng.

Trong một ngày, hắc liên tục giết chết ba đại ca thủ tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, dùng ba loại chiêu thức khác nhau, ba loại binh khí bất đồng.

Ba loại binh khí và chiêu thức đều thất truyền trong võ lâm đã lâu.

Hơn nữa kẻ địch người sau võ công cao hơn người trước, nhưng hắc giải quyết bọn họ người sau lại dùng ít chiêu hơn người trước.

Giống như kẻ địch càng mạnh, hắc lại giết càng hời hợt, càng điều luyện, hơn nữa dường như còn chưa dùng hết sức.

Giống như có mười tên cao thủ cùng tới, hắc cũng có thể nhẹ nhàng ứng phó như vậy.

Đây chính là Cao Tiểu Thượng, một đệ tử nhập thất làm bạn bên cạnh cự hiệp lâu ngày.

Ngoại hiệu của hắc là “Loạn Thế Giao Long”.

Giao long chân chính, ứng thế mà ra, thuận thời mà đến, không sợ loạn thế rồi ren.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Có Nhiều Phương Pháp Mưu Sát Đại Hiệp

Quả nhiên, Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh vẫn mở miệng, lên tiếng:

- Ta thấy, Bành huynh, Thái huynh chắc hẳn rất không muốn cự hiệp vào kinh, cho nên mới nói ra những lời như vậy.

Câu này lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu và “Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm.

Cũng khiến bọn họ nghe xong đổ mồ hôi lạnh.

Cự hiệp mỉm cười nhìn khuôn mặt bình tĩnh và ung dung này, biết lời nói của hắn còn có đoạn sau.

Y luôn hiểu rõ tên đệ tử nhập thất này, bề ngoài bình tĩnh nhưng thực ra lại dễ bộc lộ cảm xúc, thoát nhìn ung dung nhưng lại dễ bị kích động. Cho dù là môn sinh đặc ý của y, nhưng vẫn luôn gọi y là cự hiệp, giống như Tứ Đại Danh Bồ gọi Gia Cát tiên sinh là thế thúc chứ không phải sư phụ.

Quả nhiên, Cao Tiểu Thượng hỏi lại một câu.

- Các người có biết làm thế nào để thuận lợi thành công mưu sát một vị đại hiệp đại danh鼎鼎 không?

Bành Tiêm bực dọc nói:

- Ta vốn không có ý giết đại hiệp.

Hắn bổ sung một câu:

- Ta nào có thể giết được? Làm sao giết được?

Nói xong bèn dùng đầu lưỡi nhanh chóng liếm những giọt mồ hôi nhỏ đọng trên môi.

Cao Tiểu Thượng lại hỏi:

- Thật sao?

Nhìn ánh mắt xảo trá của hắn, cũng không biết chỉ là ranh mãnh, hay có ý xoi mói?

- Thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sao? Hả?

- Cao huynh, huynh quá lời rồi.

Vẫn là Thái Tiểu Đầu giảng hòa:

- Chúng tôi toàn tâm toàn ý tới nghênh đón Phương cự hiệp, chứ không phải tới mưu sát cự hiệp. Huynh nói như vậy, chúng tôi là tiểu nhân vật vốn chẳng quan trọng gì, nhưng khiến cự hiệp hiểu lầm thành ý của tiểu hầu gia, vậy thì không được tốt lắm.

Hắn và Cao Tiểu Thượng cũng xem như có giao tình, hi vọng lúc này Cao Tiểu Thượng không nói tốt cũng đừng phá hoại chuyện tốt.

Nhưng người có hứng thú hỏi tiếp lại là Tiểu Hà Phạm.

- Giết đại hiệp?

Hắn lại hiểu kỳ:

- Giết đại hiệp có phương pháp đặc thù gì? Chuyện này cũng có học vấn chuyên môn sao?

- Chuyện này thì có gì.

Bành Tiêm rất không muốn tiếp tục dính vào đề tài này:

- Võ công có thể cao hơn đại hiệp, vậy thì đánh thắng y, giết chết y, không phải được rồi sao.

Đôi mắt nhỏ của Hà Phạm xoay chuyển:

- Nếu không phải là đối thủ của đại hiệp thì sao?

Thái Tiểu Đầu cũng híp đôi mắt nhỏ, nhỏ giọng nói một câu:

- Vậy thì ám toán y, đánh lén y. Con cọp cũng có lúc buồn ngủ, vẫn có thể giết chết nó.

Hà Phạm lại không đồng ý:

- Đây là dùng thủ đoạn hèn hạ, chẳng không vinh quang.

- Thực ra giết một người và đánh thắng một người vốn là hai chuyện khác nhau.

Ôn Nhâm Bình bỗng nhiên chen vào:

- Không có chuyện chẳng không vinh quang, chỉ có phương pháp giết được người hay không.

- Ngài thì sao?

Cao Tiểu Thượng quay sang hỏi Ôn Thiên Tàn:

- Ngài sẽ dùng phương thức gì để mưu sát một đại hiệp?

Ôn Nhâm Bình cười ha hả.

Tướng mạo của y rất tang thương, nhưng vừa cười lại giống như trẻ ra một cách thần kỳ. Gương mặt của y mặc dù rất phong sương, nhưng giọng nói vẫn luôn tươi trẻ.

Hơn nữa còn vui vẻ, dễ nghe.

Y dường như cũng rất vui lòng nói tiếp:

- Đầu tiên, làm một vị đại hiệp, nhất định là danh nhân. Nếu đã danh chấn giang hồ, vậy nhất định là người bận rộn.

- Quá trình sinh mệnh của một người là do cái gì tạo thành? Đương nhiên là thời gian. Một người chết đi, chính là hã không thể hưởng dụng thời gian được nữa. Ngược lại, một người còn sống, chính là có thời gian để vận dụng.

- Cho nên, giết chết một người, chính là cướp đoạt thời gian của hã.

Phượng cự hiệp nghe vậy liềm mỉm cười không nói gì.

Y dùng tay khẽ vuốt bụng dưới hơi nhô lên, dường như cũng rất vui lòng nghe tiếp.

Nhưng Hà Phạm, Bành Tiêm, Thái Tiểu Đầu nhất thời vẫn không hiểu được ý tứ của Ôn Nhâm Bình.

Lần này đến phiên Ôn Tử Bình nói rõ hơn một chút:

- Nếu vị đại hiệp kia võ công quá cao, thực ra cũng không cần giết hã, chỉ cần khiến cho hã bận rộn là được...

- Bận rộn như thế nào? Khiến hã có danh có lợi, quan cao chức lớn, hoặc là cho hã vinh hoa phú quý, mỹ nữ như mây. Rượu thịt xuyên qua ruột, ca sắc mục lòng người. Một khi đại hiệp trầm mê thì sẽ lười biếng, nếu đã hưởng thụ quen rồi thì sẽ sa đọa. Đầu óc của hã sẽ không linh hoạt, sức

khỏe cũng bị tổn hại, lại không chăm chỉ tu luyện, bên cạnh có đầy tiểu nhân, bụng nhô ra, bụng mắt càng rõ ràng, thân thể cũng đổ vỡ...

Ôn Nhâm Bình cười vỗ lên mái tóc đen của mình, nói tiếp:

- Còn có tóc cũng bạc đi, phản ứng không còn nhanh nhạy... dù sao năm tháng cũng không tha người.

Hai huynh đệ bọn họ, bình thường mỗi người làm phận sự của mình, mỗi người có chí hướng của mình, giống như không nhượng bộ nhau, nhưng khi nói chuyện, làm việc vẫn rất nhất trí, hơn nữa còn rất hiểu ngầm.

- Vậy xin hỏi thanh danh của đại hiệp làm sao có được?

Ôn Tử Bình chợt hỏi một câu hồi mã thương.

- Đó là liều mạng giành lấy. Hãn có võ công siêu phàm, cho nên mới có điều kiện trở thành đại hiệp. Hãn vì võ lâm làm chuyện tốt, cho nên mới được xưng là đại hiệp. Hãn nhất định quý trọng danh dự, được người ủng hộ, cho nên mới có danh hiệu đại hiệp.

Ôn Tử Bình nói:

- Hiện giờ hãn đã trầm luân, hủ bại, hoang dâm, thân thể lại mục nát, nhân phẩm cũng có tì vết, còn xem là đại hiệp cái gì?

- Hơn nữa, con người luôn là dễ lên khó xuống. Một khi ngồi lâu ở địa vị cao, khó tránh khỏi bị đám tiểu nhân vây quanh, ánh mắt hạn hẹp, cũng không biết nỗi khổ của dân gian. Làm đại hiệp, có thể còn dương dương tự đắc, nghe những lời a dua xu nịnh, cho rằng mình vẫn là thiên hạ vô địch, thế gian đệ nhất. Không ngờ hãn đã sớm đóng cửa tự thủ, giậm chân tại chỗ, tự chặt đứt trường thành lâu rồi.

Ôn Tử Bình nói:

- Những người vốn ủng hộ hãn, đều mất đi lòng tin với hãn; mà những thứ khiến hãn vượt trội như võ công thực lực, hành hiệp lương thiện, cũng dần dần mất đi, biến chất.

Ôn Tử Bình nói:

- Nhưng Trường Giang sau sóng đè trước sóng, một đời người mới giết người cũ.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Vì muốn làm đại hiệp, mọi người đều sẽ nghiêng răng khổ luyện, đổ máu liều mạng. Người trẻ tuổi vì muốn thành đại danh, lập đại nghiệp, luôn luôn sẽ quật khởi, đứng ra khiêu chiến đại hiệp.

- Thế nhưng đại hiệp đã già, cho dù tuổi tác của hãn không lớn, nhưng võ công thân thủ, thanh danh chí khí đã không còn như xưa. Cho dù vẫn như xưa cũng vô dụng, bởi vì nếu không tiến bộ, hoặc không cấp tiến, vẫn sẽ bị những người mới cấp tiến thay thế đả kích.

Ôn Tử Bình nói rất nhanh, nhưng vẫn rõ ràng từng chữ:

- Học giống như chèo thuyền ngược dòng, không tiến thì sẽ lùi. Đại hiệp một khi sa đọa, cũng sẽ rất nhanh bị người khác thay thế. Nếu đại hiệp tự trọng cố gắng, không chịu chìm đắm trong truy lạc trầm luân, người cũng có thể tung tin thị phi, nói rằng sức khỏe của hãn không tốt, làm nhiều chuyện bất nghĩa, chìm đắm trong phú quý nữ sắc, trước tiên phá hủy danh dự của hãn.

Hà Phạm nghe được liền trợn mắt há mồm, vẫn có điểm không phục.

- Nếu như đại hiệp của chúng ta thật sự không đam mê tửu sắc, cự tuyệt trầm luân thì sao? Trên đời này luôn có tuyệt thế đại hiệp chính trực biết kiểm chế, không giống đám đồng lưu, đúng không?

- Có.

Ôn Tử Bình nhanh chóng liếc Phương đại hiệp một cái:

- Nhưng phương pháp mưu sát đại hiệp cũng luôn có rất nhiều.

- Ta không phải đại hiệp.

Phương cự hiệp tự giễu cười lên:

- Mặc dù ta không thích phú quý cao sang của thế gian, công cùm danh lợi cũng không trói buộc được ta, nhưng ta đã đánh chán rồi, đấu mệt rồi, không muốn giãy vò thân thể mình như vậy. Cho nên đã ít tu luyện, cũng không muốn tiếp tục chiến đấu vì hư vinh. Chỉ muốn cùng vui cùng khổ với bách tính bình thường, không muốn tiếp tục giữ gìn ngôi vị trên giang hồ đầy ánh đao bóng kiếm, gió tanh mưa máu. Các người xem, ta bị nói trúng rồi, bụng cũng nhô lên rồi.

- Sai.

Lần này người nói chuyện là Lôi Du Cầu.

- Bụng nhô lên, không có nghĩa là không khỏe mạnh, ngược lại là một loại phúc lợi.

Lôi Du Cầu rất không đồng ý:

- Người bây giờ luôn dùng chuyện bụng lớn để cười nhạo người khác không chú ý ăn uống điều độ, xem nhẹ thân thể. Thực ra nếu không phải vạch lá tìm sâu, vậy chính là hiểu sai về dưỡng sinh. Xem tranh có thể thấy, danh sĩ thời xưa có nhiều người bụng lớn, cho dù là cao thủ hạng nhất, danh tướng sa trường, đến tuổi trung niên cũng có nhiều người bụng lớn, như vậy mới đủ phân lượng. Trong bụng tế tướng có thể chống thuyền, điều này

biểu thị mức độ; rộng lượng có thể chứa chuyện thiên hạ, như vậy biểu hiện sự khoan dung.

- Nói vậy cũng đúng.

Phương cự hiệp hơi kinh ngạc vì Lôi Du Cầu lại phản ứng mạnh với chuyện này:

- Nếu dùng tướng pháp thời xưa để luận, đến một tuổi nhất định, bụng hoàn toàn không có một chút thịt dư, chẳng những khó ngồi cao được lâu, phúc khí có tổn hại, mà còn là tướng chết yếu. Người hiện nay không biết, phần lớn cho là chuyện đùa. Tuy ta thà chết không nhận là đại hiệp, nhưng cái bụng này ta sẽ giữ lại, chết cũng không bỏ.

- Bụng của ngài hơi nhô ra một chút, như vậy mới càng thoải mái ung dung. Một người đến tuổi trung niên, eo hơi gầy ốm thì sẽ càng khó coi.

Cao Tiểu Thương phụ họa:

- Có một số người muốn nhô ra mấy phân, quả thật cầu còn không được.

Cự hiệp bổ sung một câu:

- Chỉ cần không phải bụng phệ là được rồi.

- Nếu như nữ nhân bụng phệ, đó cũng là chuyện tốt.

Ôn Tử Bình nói:

- Mang thai, sắp sinh con rồi, đó không phải là chuyện rất vui sao.

Mọi người đều cười lên, giống như hoàn toàn không còn ngăn cách.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bớt Nói Lời Thừa

Chợt nghe có tiếng vỗ tay.

Có người vừa vỗ tay vừa đi đến gần, vẻ mặt ôn hòa cười nói:

- Cảm ơn, đa tạ, thật cảm tạ!

Ôn Nhâm Bình vừa nhìn thấy người này lại nhú mày:

- Ngụy quân tử!

Đó là một người mập mạp.

Một người mập mạp nở nụ cười như lượm lấy được.

Dáng vẻ của hãn mày thanh mắt tú, hơn nữa còn tươi cười hớn hở, khiến người ta vừa nhìn đã dễ sinh thiện cảm.

Một người thân thiết ôn hoà như vậy, chẳng biết vì sao Ôn Nhâm Bình vừa nhìn thấy lại muốn mắng chửi hãn.

Hãn dường như cũng không tức giận.

Lôi Du Cầu bất giác đồng tình với người này.

Ôn Tử Bình lại nói:

- Người cảm ơn cái gì, chúng ta không có khen người!

Người mập mập trước tiên vái cự hiệp, cười hì hì nói:

- Các người cho rằng bụng lớn thì dễ nhìn, ta đương nhiên giơ tay tán thành, còn giơ chân phụ họa. Các người xem, ta luôn có một cái bụng bự, giống như mang thai mười tháng, chướng mắt cản trở. Hôm nay các người nói như vậy, ta đây không tự ti nữa, ngay cả đi đường cũng có hào quang. Ta là người đứng mũi chịu sào, giữ bụng không bỏ, các người nói như vậy giống như đang khen ta, ta làm sao có thể không cảm tạ các người từ đáy lòng.

Cự hiệp đáp lễ, nói:

- Nói cũng phải. Ta thật sự cũng không thích người bụng ồm ồm, gầy còm, giống như gặp phải năm hạn mất mùa, khó coi chết đi được. Càng không thích bản thân mình đã có cái bụng như ong vò vẽ, lại luôn nói người khác bụng bự bụng lớn, đánh đòn phủ đầu, như vậy không chỉ thiếu ánh mắt thâm mỹ, kẻ ác tố cáo trước, ngay cả nhân cách cũng có một chút vấn đề.

Y lại biểu thị hoan nghênh người mập mập kia:

- Có ai không biết bụng của Hình bộ đại lão tổng Chu Nguyệt Minh, cũng không làm trở ngại một thân khinh công trác tuyệt, hơn nữa còn là một trong những vũ khí khó mà đề phòng, vượt bậc thiên hạ. Trong võ lâm có ai dám xem thường bụng của Chu tổng, e rằng đời này phải gãy ngón tay rồi.

Lôi Du Cầu nghe vậy lại kinh ngạc, không ngờ cái người khiến cho người khác thiện cảm này lại là Chu Nguyệt Minh danh động thiên hạ, lòng dạ độc ác, khó phân chính tà.

Chu Nguyệt Minh lại chấp tay, lại thi lễ:

- Phương cự hiệp phóng đại rồi. Kẻ hèn này không thừa nhận nổi, không đảm đương nổi, then thùng, then thùng! Xấu hổ, xấu hổ!

Ôn Nhâm Bình lại hừ lạnh một tiếng:

- Lão hồ ly!

Ôn Tử Bình đính chính:

- Hắn không phải là lão hồ ly.

Ôn Nhâm Bình không ngờ vào lúc này em của mình lại “tạo phản”:

- Hắn còn không phải là lão hồ ly sao? Bao nhiêu người bởi vì hắn khẩu phật tâm xà mà phải chịu hình ngục, vĩnh viễn không thể trở mình; bởi vì hắn nụ cười giấu đao mà bị vu khống chịu tội, không thấy mặt trời.

Ôn Tử Bình chỉ nói:

- Hắn là hồ ly, cũng là con hổ biết cười. Nhưng hắn không phải lão hồ ly, hắn còn chưa đủ “già”.

Cao Tiểu Thương chen vào một câu:

- Hồ ly thật sự đủ “già” là Thái Kinh.

Ôn Tử Bình gật đầu:

- Nói đúng.

Chu Nguyệt Minh cũng không tức giận, mặt dày cười nói:

- Ta vẫn khá giống con hổ biết cười.

Hắn vẫn cười rất khả ái, khuôn mặt mập mạp giống như một đứa trẻ to béo, lại giống như thần tài không râu.

- Ta thích cười mà, hòa khí phát tài, nhưng lúc cần thiết ta cũng đủ hung ác giống như một con hổ, chẳng qua là hàng mã. Cho nên ta là con hổ biết

cười, không hề giả chút nào.

Ôn Nhâm Bình cũng không chịu thua:

- Con hồ biết cười, người tới làm gì?

Chu Nguyệt Minh đưa tay ra, vẫn tươi cười nói:

- Ta cũng giống như các người, tới để nghênh đón Phương cự hiệp.

Ôn Nhâm Bình vẫn xem thường hẳn:

- Người cũng tới mời cự hiệp? Chẳng lẽ muốn mời y vào thiên lao sao?

- Ta không dám, cũng mời không nổi.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười đến viên mãn hạnh phúc, giống như hẳn là một người rất dễ thỏa mãn:

- Ta không nghĩ ra, đương thời người nào có thể giải Phương cự hiệp vào nhà giam.

Về mặt này Ôn Tử Bình và huynh trưởng của y tuyệt đối thân mật khẳng khí:

- Các người muốn trừng trị người khác, luôn có biện pháp. Đừng nói là người chính trực hơn các người, cho dù là người lợi hại hơn các người, bản lĩnh cao hơn các người, chức quan lớn hơn các người, cũng sẽ rơi vào tay các người. Một khi rơi vào tay các người thì sẽ không còn hình người. Hiện tại trong thiên lao có không ít trung thần, liệt sĩ, danh tướng, cao thủ, ngay cả Thê Lương Vương năm đó danh chấn giang hồ, cũng phải thê thê lương lương trải qua nửa đời sau trong dinh Đại Lý. Thủ đoạn của hình tổng người ở phương diện này là đệ nhất, tuyệt đối không hư truyền.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Chu Nguyệt Minh lại xem những lời này là nịnh hót, nhận hết toàn bộ:

- Có thể bắt cao nhân, danh nhân, văn sĩ, hiệp sĩ, đều là công lao của quan lại, bổ khoái các nơi. Hình tổng ta chỉ ngồi không ăn bám, đánh lộn con đen, đánh cắp danh vị, nhờ huynh đệ giang hồ lưu tình, anh em trong bộ có nghĩa, mới có thể phân phát công văn, tu bổ ẩn giám. Những thứ khác, ta cũng chỉ là một kẻ làm nền, đại sự không có phần của ta, bắt hảo hán ta càng đứng một bên, còn về oan uổng người tốt, ta càng lực bất tòng tâm. Huynh đệ họ Ôn quá lời rồi.

Hắn lại cười hì hì nói:

- Nói đến chuyện bắt cao thủ, phá đại án, làm đại nhân vật, bốn vị bảo bối Tứ Đại Danh Bổ kia còn lòng dạ ác độc hơn ta nhiều, trên giang hồ đã có bao nhiêu hảo thủ mất mạng trong tay bọn họ. So với bọn họ, ta ngay cả chỗ đứng cũng không có.

Hà Phạm vừa nghe lại rất bức dọc, lên tiếng kháng nghị:

- Thế nhưng, người mà công tử nhà tôi và các sư thúc bắt đều là kẻ ác, tội phạm!

Chu Nguyệt Minh dường như lúc này mới “phát hiện” ra Hà Phạm, tấm tắc cúi người nhìn kỹ, ngạc nhiên nói:

- Vị tiểu ca này chắc hẳn là một trong bốn kiếm đồng của Vô Tình đại bổ đầu? Chà, nhất thời không phát hiện ra, thật là đắc tội, thất lễ rồi...

Phương cự hiệp mỉm cười hỏi:

- Vậy ngài mời ta đi làm gì? Ta đã phạm tội gì? Ngài cứ áp giải ta đi chịu hình đi!

Chu Nguyệt Minh vội cung kính nói:

- Sao lại nói vậy! Kẻ hèn này chỉ mời cự hiệp qua ăn bữa cơm thôi.

- Ăn cơm?

Phượng cự hiệp hơi nhú mày:

- Ta cũng không dám quấy rầy cơm nước trong tù.

- Đương nhiên không phải trong tù.

Chu Nguyệt Minh lễ độ cung kính nói:

- Ta đây kính mời cự hiệp ăn một bữa ngon, đến tiệm ăn phô trương nhất, cao quý nhất, cũng ngon nhất trong kinh để ăn một bữa.

- Vậy người không xem là ăn rồi.

Phượng cự hiệp khẽ thở dài nói:

- Thông thường, những nơi phô trương càng lớn, giá tiền càng cao, món ăn quá nửa chẳng ra gì.

Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh chen vào:

- Đủ thấy là Chu hình tổng đã đến chậm một chút, nếu không ngài sẽ không mở lời mời đi yến tiệc.

- Không nên đi!

Ôn Nhâm Bình vẫn tức giận:

- Tên này là chồn chúc tết gà, không có lòng tốt đâu. Loại địa phương như dinh Đại Lý dễ đi khó về, dễ vào khó ra, không thể đi được, loại người này cũng tin không được.

Chu Nguyệt Minh đầy ý cười:

- Ôn tiên sinh lúc thì nói ta là hồ ly, lúc thì nói ta là chó, bây giờ lại nói ta là chồn, như vậy cũng không sao, nhưng lại gọi Phương cự hiệp danh trọng thiên hạ là gà, không nên nói bậy như vậy chứ!

Ôn Nhâm Bình nhất thời ghen hòng.

Ôn Tử Bình lại lạnh lùng phun ra một câu.

Câu này chỉ có một chữ:

- Chó!

Chu Nguyệt Minh vẫn mỉm cười, quay đầu nhìn Ôn Tử Bình, cười hỏi:

- Thực ra, hai huynh đệ các người cũng muốn mời Phương cự hiệp qua. Tại sao các người có thể mời, còn ta lại không thể?

Hắn tươi cười hỏi.

Nhưng trong lời có lời, trong nụ cười giấu đao.

Ôn Tử Bình lại không giật mình, cũng không kinh ngạc.

Y thản nhiên trả lời:

- Nguyên nhân rất đơn giản.

Ôn Tử Bình không hề nghĩ ngợi, liền nói:

- Bởi vì chúng ta là trung, còn các người là gian.

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói:

- Vậy sao? Ta lại cho rằng mình mới là trung. Chỉ nhìn người, làm thế nào phân định trung gian? Đại gian như trung, đại trung như gian, nhìn vào

sử xanh, đây nắp quan tài mới đánh giá còn khó, huống hồ là người còn sống?

- Nếu muốn luận nhân vật, định trung gian, không cần nói lời thừa, chỉ xem hành vi và việc làm của hân.

Ôn Tử Bình dứt khoát nói:

- Trước kia người đã làm chuyện gì? Trong bụng người tự biết. Bình sinh người đã làm những chuyện tốt gì? Đếm ngón tay cũng tính ra được.

Chu Nguyệt Minh lại không hề tự ti:

- Có lẽ, bởi vì ta ngoài mặt không làm chuyện tốt, mới có thể ngồi ở vị trí này lâu như vậy. Có lẽ, như vậy mới có thể khiến ta ở trong tối làm không ít chuyện tốt.

Hân cường điệu hai chữ “ngoài mặt”, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “trong tối”.

Hân giống như có ý ở ngoài lời, âm thanh ở ngoài dây đàn.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tiểu Thuyết Nói Mặn

- Vậy ai biết người đã từng làm chuyện tốt gì?

Ôn Tử Bình chế nhạo:

- Ta chỉ biết bộ ngành của người không làm chuyện tốt, luôn luôn không làm.

- Vậy chúng ta chỉ bàn công việc.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười híp mắt:

- Các người muốn đón Phương cự hiệp, là phụng lệnh của ai? Có dụng ý gì?

Ôn Tử Bình cười lạnh nói:

- Tại sao ta phải nói cho người biết?

Hai hàng lông mày của Ôn Nhâm Bình dựng lên:

- Nói cho hăn biết cũng không sao. Ta phụng lệnh của kim thượng mồi Phương cự hiệp vào cung, hoàng thượng có chuyện muốn bí mật thương nghị với đại hiệp.

Chu Nguyệt Minh lại mặt mày rạng rỡ, khẽ lui một bước:

- À, ngài đã có lệnh vua trên người, vai vế thân phận còn cao hơn ta nhiều, ta đây phải chấp tay dựa dẫm, nào dám tranh giành. Có điều, phụng

thánh dụ thì nhất định là chuyện tốt sao? Như vậy chắc đã sớm không còn dân oán, thiên hạ thái bình rồi, đúng không? Ha ha, ta đã nhiều chuyện rồi. Đã là ý chỉ của thánh thượng, chắc chắn là trên thuận ý trời, dưới hợp nhân hòa rồi, chẳng những là một chuyện tốt, mà còn là một đại công.

Chu Nguyệt Minh là một người lão luyện, không đến lúc cần thiết thì hẳn nói chuyện luôn chừa lại đường lui.

Huống hồ chuyện này còn liên quan đến việc phê bình thánh ý.

Giống như những lời vừa rồi, hẳn đã nói một cách rất hàm súc rồi.

Ôn Nhâm Bình dĩ nhiên hiểu ý của hẳn.

Do đó y giận dữ nói:

- Hoàng thượng luôn coi trọng Phương cự hiệp, mấy lần muốn mời cự hiệp đứng ra chủ trì đại sự của triều đình, chỉ là cự hiệp vẫn luôn kiên quyết từ chối. Thực ra chỉ cần y chịu rời núi, ở bên cạnh hoàng thượng quản lý đại cục, thanh trừ tiểu nhân, đả kích gian nịnh, khiến triều đình không còn suy đồi, lấy lại sĩ khí, đó không phải là một chuyện cực tốt sao? Cự hiệp cũng vừa lúc dùng một thân bản lĩnh, một đời tâm huyết, cống hiến cho triều đình vạn dân, đó chẳng phải là chí lớn có thể thi triển, chuyện tốt bằng trời sao? Ta không cầu công, chỉ cầu chu toàn chuyện này.

- Đúng đúng đúng.

Chu Nguyệt Minh cười như trăng tròn:

- Là chuyện tốt, cũng là chiến công, càng là công đức vô lượng.

Loại người này, người đánh hẳn cũng không thấy hẳn sẽ đau, hẳn giết người có lẽ cũng không chảy máu.

- Ta cảm ơn ý tốt của hoàng thượng, nhưng lại không cho rằng hoàn toàn giống như ngài nói.

Cự hiệp lên tiếng:

- Hoàng thượng trầm mê nữ sắc, tính thích vui đùa, bên cạnh lại có một đám người hùa theo, cho dù y kiên quyết cải cách, chấn hưng đại cục, chỉ dựa vào ý chí của một mình y thì cũng vô dụng. Huống hồ kim thượng mà ta biết, nói chung còn không thoát được lẽ lối tham hoa háo sắc, sa vào hưởng thụ, cho dù y nhất thời muốn thay đổi, không lâu sau cũng sẽ từ bỏ, an nhàn hưởng lạc. Thằng thẩn mà nói, ta cho rằng gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện, hoàng thượng mấy lần bị hành thích, y lo lắng cho an nguy của mình, mới không để ý tới quần thần xung quanh ngăn cản, triệu ta vào kinh vào cung để hộ giá cho y. Tất cả những thứ khác như quan to lộc hậu, lời ngon tiếng ngọt đều là giả dối. Y muốn ta bảo vệ y, đây mới là mục đích. Nếu không, thánh thượng sẽ không cần một kẻ luôn khuyên y phải quan tâm chính sự, quản lý dân sinh, ở bên cạnh y lại nhai không ngừng.

Ôn Tử Bình rất đồng cảm:

- Cho nên mới nói, triệu ngài vào triều phong quan, chính là để bảo vệ hoàng đế, chứ không phải vì muốn trọng dụng tài năng của cự hiệp, làm chuyện tốt cho thiên hạ vạn dân.

Cự hiệp hiên ngang nói:

- Những năm gần đây tuy ta đã không hỏi chuyện giang hồ, nhưng tuổi già chí chưa già, hùng tâm vẫn còn. Nếu thật sự có thể cống hiến cho thiên hạ lê dân, ta sẵn sàng dốc hết sức mình, cố gắng đến chết, tuyệt không oán hận. Nhưng nếu chỉ trung thành phục vụ cho một nhà một người, ta lại không muốn làm. Ta thà rằng dạo chơi bốn biển, thấy một người cứu một mạng, gặp một chuyện làm một việc thiện còn hơn.

Ôn Tử Bình nói:

- Tốt!

Ôn Nhâm Bình lại nói:

- Không tốt!

Ôn Tử Bình hỏi:

- Sao lại không tốt?

Ôn Nhâm Bình tức giận nói:

- Cũng bởi vì triều chính hủ bại, gian thần hại nước, mà người có năng lực như cự hiệp lại không cố gắng giành lấy sự tín nhiệm của hoàng thượng, được trọng dụng hơn, phát huy ra sức, gạt đục khơi trong, một khi giang sơn Đại Tống ngày càng lụn bại, ai có thể cứu vãn được? Nếu mọi người đều nghĩ giống như cự hiệp, chỉ lo thân mình, không màng chính sự, triều đình không người, Tống thất còn gì để trông chờ?

Cự hiệp nhìn Ôn Nhâm Bình, bỗng sinh ra một sự kính trọng với hán tử tóc trắng quật cường này.

- Ta không phải mặc kệ, mà là không quản được. Muốn cải cách thì phải thay đổi hoàn toàn, chỉ một hai người muốn đổi, chỉ thay đổi một vài chuyện, giống như diễn trò, vậy thì thà rằng không đổi, bởi vì một khi thế lực đối địch phản công, e rằng sẽ ngày một tệ hơn, làm hại muôn dân. Nên biết, chính sự hiện đang nằm trong tay một đám gian nịnh tiểu nhân bên cạnh hoàng thượng. Bọn họ dựa vào đó để chiếm được lợi ích, hơn nữa đã ngồi lâu ở chức vị cao, một khi muốn cải cách sẽ chạm đến điều kiêng kị của bọn họ, đả kích quyền lực của bọn họ, ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ... cho dù quyền lực của bọn họ là chiếm lấy từ việc tổn thương người lương thiện trung nghĩa. Nếu như đánh cắp cướp đoạt đã thành thói quen, muốn hoàn toàn thanh trừ thói xấu này, cần phải liều chết một phen để sống sót, đưa mình vào chỗ chết để tìm đường sống. Thế nhưng hiện nay triều

đình suy nhược lâu ngày, chỉ biết hàng đêm ca hát, hàng ngày hoan lạc, giặc ngoại thì nhìn chăm chăm, tùy thời đem binh xâm lấn, có thể nghĩ đến chuyện tiến bộ sao?

Cự hiệp nói:

- Chúng ta nếu mưu đồ đại sự, đổi mới quốc lực, chậm đã không kịp, nhanh cũng chưa xong. Tổng thất lâm nguy đã hiện rõ mồn một, giống như người bệnh sắp chết, trăm ngàn vết thương, một khi đổi sang dùng thuốc mạnh, ngay cả một hơi còn sót lại cũng sẽ đứt. Những quần thần quyền quý đã nhận được lợi ích, một khi lợi ích bị khiêu chiến, bọn họ sẽ từ bỏ sao?

Ôn Nhâm Bình cau mày lăm lăm:

- Vậy cũng không thể không làm.

Y rõ ràng là phản đối cự hiệp, nhưng lại phản đối một cách không rõ ràng.

Y cũng có nỗi khổ tâm, bởi vì y không thể không phản đối lời của cự hiệp.

Y nhận lệnh của hoàng đế tới mới cự hiệp vào cung, nói tốt giúp hoàng thượng, y không thể thoái thác trách nhiệm.

Y càng bắt buộc phải phản đối, bởi vì nếu lời của cự hiệp là đúng, vậy sau khi y không được trọng dụng nhiều năm, cuối cùng rời bỏ cửa nhà, thoát ly đồng đạo giang hồ, chạy đến trong kinh làm chức “quan” không lớn không nhỏ, nhưng có thể thay hoàng thượng truyền chỉ cho người trong võ lâm, cùng với ghi chép các sự kiện lịch sử ít người biết để hoàng thượng và quan cao trong cung thưởng thức, trong lòng y cũng có ủy khuất vô tận.

Y chẳng qua chỉ muốn lúc sinh thời có thể làm một vài đại sự, ít nhất cũng làm vài chuyện có thể lưu danh sử xanh.

Thế nhưng từ khi y vào kinh nhậm chức đến nay, chỉ làm những việc vặt vãnh. Sử ghi chép lại ít người xem, vị trí của y cũng ít người tôn trọng. Những chuyện ủy thác cho y làm, phần lớn lại là việc vặt có liên quan đến thánh thượng quyền quý an nhàn hưởng lạc.

Y làm chức “quan” này chỉ hữu danh vô thực, có tiếng không có miếng, nhưng lại bị võ lâm đồng đạo chính trực sỉ vả, còn bị một số kẻ cậy quyền nịnh hót gây khó dễ, lại phải bảo trì quan hệ với quan to quyền quý, không cẩn thận sẽ bị chém đầu trị tội. Cho dù y vẫn luôn cẩn thận, nhưng một thân hoài bão lại không thể thi triển được.

Do đó y luôn muốn lập một chút đại công, khiến người ta nhìn y với cặp mắt khác xưa.

Hôm nay, hoàng thượng giao nhiệm vụ “chiêu mộ Phương cự hiệp” cho y, chính là coi trọng địa vị vốn có trên giang hồ của y.

Y rất hi vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Hoàn thành nhiệm vụ, ngoại trừ được thánh thượng và đám quyền thần bên cạnh hoàng đế coi trọng, ngoài ra Phương cự hiệp tiến vào phạm vi quyền lực của triều đình, mình có thể liên kết với y để gia tăng thực lực. Mặt khác, ngay cả Phương cự hiệp cũng vào cung tham gia triều chính, người khác cũng không dám ngang nhiên miệt thị, cười nhạo mình đã gần già nhưng vẫn đam mê chính sự nữa.

Cho nên thành bại của chuyện này có ảnh hưởng lớn đến y.

Nhưng hiện giờ xem ra, Phương cự hiệp không muốn làm việc chung với y, càng không nghe y khuyên bảo vào triều, hơn nữa lý do của Phương cự hiệp vô cùng hợp lý, cũng nói trúng tâm tư của y.

Có lẽ, lời nói của Phương cự hiệp là cố ý để cho mình nghe.

Cũng vì hợp tình hợp lý, Ôn Nhâm Bình mới muốn phản đối, nhưng lại phản đối rất yếu ớt.

Y nghe vậy, chỉ cảm thấy trong lòng khổ sở, đầu lưỡi mặn chát.

Cho nên lời nói của y cũng có phần chua chát, nhưng vẫn hùng hồn:

- Cho dù chỉ một người làm, cũng tốt hơn là không làm. Cho dù không làm được thì cũng đã tận hết sức mình, còn tốt hơn là thế cuộc khấn trương mà chỉ biết tự bảo vệ mình, trơ mắt nhìn quốc gia suy tàn sắp đổ. Với quyết tâm cải cách của hoàng thượng, cộng thêm lực lượng của cự hiệp, vẫn có hi vọng thành công.

- Nói rất hay.

Cự hiệp hết sức tán thưởng:

- Nếu mọi người đều giống như ngài, có tâm chí xem an nguy của thiên hạ là trách nhiệm của mình, Tống thất đương nhiên có thể lớn mạnh, bách tính chắc hẳn có thể an cư. Có điều, đương kim thiên tử chỉ muốn bảo vệ quyền lực và tính mạng của y, tận tình hưởng lạc, không quan tâm đến lê dân, chúng ta sao có thể giúp y làm ác? Cho dù y có quyết tâm thanh trừng nịnh thần, cải cách phân đấu, vậy thì thế nào? Hán Vũ Đế xem như là một vị minh quân, cũng coi là một vị hoàng đế có thành tựu lớn sau Tần Hoàng, nhưng y hết lòng tin theo vu cổ, nghi thần nghi quỷ, kết quả bao nhiêu người đã mất mạng dưới cổ thuật, vu thuật này. Cộng thêm y trọng dụng ác quan, dùng hình luật nghiêm khắc trị tội, liên đới đến cả mười vạn người. Kết quả, y còn chưa chết thì khai quốc danh thần, đại tướng mở mang bờ cõi, thậm chí là thân tín, tâm phúc đã chết không còn một mống. Ngay cả thái tử Lưu Cư được y cưng chiều, cũng cha con giáo binh gặp mặt, bức tử nơi chân trời. Y cũng từng nghe hiền thần khuyên nhủ rằng hình phạt quá khốc liệt, cũng từng nghe can gián không nên quá tin vào vu cổ, nhưng vẫn giống như trước, giang sơn đầy máu, liên lụy khắp nơi, đến chết mới thôi.

Tại sao? Là vì y đã tin vào vu thuật, hết lòng tin theo thần tiên, đương nhiên sẽ có một đám lừa đảo, vu sư giả mạo thần tiên phục vụ y. Vì muốn củng cố quyền vị, bệnh đa nghi của y càng lúc càng nặng hơn. Vì muốn người người phục tùng, lại trọng dụng một đám ác quan cầm đao giúp y, thà rằng giết sai chứ không bỏ sót. Đến sau này, cho dù y phát hiện trung thần, tướng hiền, con ruột, ái thiếp đều đã chết hết, hơn nữa thế cuộc khẩn trương, dân tâm không còn, y muốn thay đổi thì cũng không thể được nữa. Bởi vì bên cạnh y có một đám ác quan, vu sư đã chiếm được lợi ích vây quanh, vất vả lắm mới thanh trừ được một nhóm thì lại có một nhóm khác, chẳng qua là bình mới rượu cũ mà thôi. Đây là nói đến thời xa xưa.

- Còn nói đến gần đây.

Cự hiệp dường như xem trọng Ôn Nhâm Bình có tâm chí như vậy, cho nên mới không tiếc phân tích cho y nghe:

- Thần Tông hoàng đế có lòng tiếp nhận hiến pháp cải cách của Vương An Thạch, hiến pháp này khẳng định có lợi với lê dân bách tính, nhưng lại không được sĩ phu tiền triều và quan lại triều đình ủng hộ, kết quả hiến pháp vẫn bị thất bại, khiến cho sau này tân đảng và cựu đảng tranh đấu, tiểu nhân đắc chí, gây họa vô cùng. Đương thời đại thần Văn Ngạn Bác từng nói với tiên đế, hoàng thượng cùng với sĩ phu trị thiên hạ, chứ không phải cùng với dân chúng trị thiên hạ. Nếu như sĩ phu không phục kiến nghị này, cho dù là hiến pháp tốt cũng không thể tiến hành. Văn Ngạn Bác nói rất đúng, trước kia là như vậy, bây giờ là như vậy, sau này nhất định cũng như vậy. Hán Vũ Đế, Tống Thần Tông được xem là hoàng đế anh minh còn như thế, huống hồ là hôn quân tầm thường. Hoàng đế tốt bị đám tiểu nhân vây quanh, những gì nghe thấy đều là lời hay chuyện đẹp, dần dần sẽ bị che mắt, không còn biết lý lẽ nữa. Quân chủ xấu càng không cần phải nói. Vua của một nước như vậy, thủ trưởng một nơi như vậy, thậm chí là tướng của một quân, chủ của một thành cũng như vậy, cho dù là thủ lĩnh của một tập đoàn, tổ chức, họ tộc cũng không ngoại lệ. Vũ Đế, Thần Tông nhiều lần

muốn cải cách cầu tiến còn không thể thành công, huống hồ là kim thượng, há là vị quân chủ có tư tưởng tiến thủ sao?

Ôn Nhâm Bình lẩm bẩm, một lát sau, y giống như đã già thêm mười tuổi:

- Thật sự không thay đổi được sao? Thật sự không thể làm sao? Thật sự không cứu được sao? Ngài thật sự không chịu nhúng tay sao?

- Cũng không phải tuyệt vọng như vậy.

Cự hiệp nói:

- Ta dạy dỗ ra một số đệ tử, môn sinh, ai cũng cho rằng quốc gia hưng vong, thất phu cũng có trách nhiệm, chỉ chờ thời nổi dậy, tận trung vì nước. Quốc gia có nhân tài như vậy thì vẫn có hi vọng, mong rằng triều đình có thể tiếc tài, trọng tài, đừng nên hủy tài, giết tài. Mạch sống của quốc gia đều nằm ở đây.

Y than một tiếng, giải thích rõ hơn về thái độ của mình:

- Không phải ta không muốn dốc hết sức mình, ngăn cơn sóng dữ, mà là hữu tâm vô lực, một tay khó kéo. Nếu ta là triều thần, đảm nhiệm một cái quan hàm chức vị, vậy thì thế nào? Theo ngu kiến của ta, việc khẩn cấp trước mắt không gì hơn biên phòng nguy ngập, nên tích cực rèn luyện binh mã, phòng vệ lâu dài đối với người Nữ Chân, Liêu quốc, đóng quân ở biên quan để phòng ngoài xâm. Nhưng bây giờ triều đình trên dưới chỉ lo xây dựng sân vườn, an nhàn hưởng lạc, vận chuyển hoa lá, kỳ trân dị bảo, đưa vào kinh sư, thừa dịp này để tư lợi cá nhân, đục khoét dân lành, ai để ý tới cái gì biên phòng, đánh trận? Huống hồ, triều thần được hoàng thượng tín nhiệm đều chỉ biết tham nhũng trái luật, không hiểu nỗi khổ của lê dân bách tính, cũng không để ý tới triều chính; tướng quân được tin tưởng đều chỉ biết nịnh hót lừa dối, không biết đánh trận, cũng không biết lãnh binh. Bỏ chuyện quân sự qua một bên, việc cần thiết trước mắt là nên hạ lệnh thiên

hạ lập tức ngừng vận chuyển hoa đá, không thể tiếp tục thương dân hại nước, không cho quan viên dùng cống phẩm làm lý do để đút làm của riêng, nhằm giảm bớt sự oán hận của dân chúng, khiến quốc lực có thể nhanh chóng điều dưỡng khôi phục. Ngài thấy kiến nghị của ta ai sẽ tin tưởng? Ai sẽ phối hợp tiến hành? Ta vừa nói như vậy, đám quan lại dựa vào chuyện này để sưu cao thuế nặng, điên cuồng vơ vét, nhất định sẽ hợp sức công kích, kể cả người bên cạnh hoàng đế, thậm chí là bản thân hoàng thượng nhất định cũng sẽ cảm thấy lợi ích bị tổn hại, mặt mũi mất hết, quyền lực bị cắt giảm. Đến lúc đó người đầu tiên bị thanh trừ, khó tránh khỏi là ta đứng mũi chịu sào.

Phượng cự hiệp bất đắc dĩ nói:

- Ta chết không sao cả, nhưng hi sinh như vậy thì có ý nghĩa gì? Nếu như ta ở triều đình không thể mưu lợi cho bách tính, ngược lại còn dung túng đám quyền quý tham quan kiêu ngạo, vậy thì không bằng làm một giang hồ người nhàn rồi, giúp nghèo cứu thiện còn tốt hơn. Chỉ cần ta kiên trì không đồng lõa với đám tiểu nhân gian nịnh kia, như vậy thực lực của bọn chúng đã nhỏ lại một phần. Nếu bọn chúng hành sự quá ngông cuồng, ta khó đảm bảo cũng sẽ ra tay, rắn ác trừ gian, dùng bạo thay bạo.

Y cười cười:

- Dù sao, loại chuyện này lúc còn trẻ đã làm quen rồi.
- Nhưng mà, cự hiệp, ngài nói như vậy, nếu bị phía trên nghe được.

Lần này Chu Nguyệt Minh mặt cười thật không cười:

- Là phải chém đầu đấy.
- Đâu chỉ là chém đầu, đã sớm tru di cửu tộc rồi.

Ôn Tử Bình đính chính:

- Thế nhưng không ai giết được cửu tộc của cự hiệp, bởi vì không ai đánh lại Phương cự hiệp.

Phương cự hiệp cười ha hả nói:

- Cho nên, đây chính là nguyên nhân mà ta dám lên tiếng. Bọn họ không đối phó được ta, đành phải mua chuộc ta.

Ôn Tử Bình nhướng mày nói:

- Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân mà ngài kiên trì không để bị mua chuộc.

Phương cự hiệp cười đùa nói:

- Một khi bị mua chuộc rồi, sẽ mặc cho người khác ức hiếp.

Ôn Nhâm Bình ngượng ngùng nói:

- Ta là biết không thể làm nhưng vẫn làm, còn các người chỉ bình chân như vại, khoanh tay đứng nhìn.

Ôn Tử Bình nói:

- Lời này của huynh rất nặng mùi. Ta e rằng huynh làm quan chỉ là vì muốn thăng chức mà thôi.

Ôn Nhâm Bình nổi nóng:

- Câu này của người mới đúng là chua. Người tới đón Phương cự hiệp là vì cái gì? Chẳng qua cũng là giúp Lão Tự Hiệu một nhà một tộc củng cố giang sơn, tăng cường uy danh mà thôi.

Ôn Tử Bình hừ một tiếng nói:

- Ta dốc sức vì Lão Tự Hiệu, có gì không được? Ta vốn là đệ tử của Lão Tự Hiệu Ôn gia, cúc cung tận tụy là chuyện đương nhiên. Lão Tự Hiệu trên giang hồ luôn đứng giữa chính tà, nhưng công phu dùng độc có lẽ là hạng nhất trong võ lâm. Sự đáng sợ của độc là không cần ra tay mà vẫn có thể giết người, hơn nữa không chỉ dùng một người giết một người, mà là dùng một người giết ngàn người, vạn người. Xét về địa vị giang hồ, nhân tài đông đảo, không mấy gia tộc có thể so sánh được. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa được Ôn gia phê chuẩn, nếu như có thể mời được Phương cự hiệp làm trợ thủ, dẫn dắt chúng ta phát triển theo hướng chính đạo, đó chẳng phải là chuyện tốt đối với giang hồ, võ lâm, triều đình, bách tính sao? Chúng ta có lực lượng không thể xem thường như vậy, sao không cố gắng vươn lên, được người tài gia nhập, được cao thủ dẫn dắt. Một khi bị dị tộc ngoại địch xâm phạm, cũng có thể liên hợp hảo hán giang hồ, các bang các phái, đánh phủ đầu bọn chúng, hộ quốc an dân. Đây là mưu lợi cho gia tộc, cũng cho cả thiên hạ, tốt hơn nhiều so với huynh chỉ lo đam mê danh lợi, cầu thăng quan phát tài, gia tăng thực lực của mình mà dụ dỗ đại hiệp luôn cúi triều đình, thông đồng làm bậy.

Ôn Nhâm Bình nghe vậy rất tức giận, sắc mặt biến đổi. Chu Nguyệt Minh lại mỉm cười giảng hòa:

- Ta thấy, lời của hai vị đều đúng, đều có lý, đều không nặng mùi, cũng không phải cay, càng không phải chua, chỉ có một chút mặn thôi.

Hắn mắt cười lòng không cười nói:

- Những lời này của chúng ta cũng chỉ là tán gẫu, chớ nên truyền ra ngoài thì hơn. Nếu không, cự hiệp mời không được, tiểu quan ta đây mất mạng cũng không quan trọng, nhưng Lão Tự Hiệu từ đây trở thành hắc bang, Thiên Tàn huynh không còn được trọng dụng, Lục Phân Bán đường, Kim Phong Tế Vũ lâu gì đó đều bị xếp vào phần tử phản loạn, như vậy thì rất không hay.

Hắn da cười thật không cười lại bổ sung một câu:

- Tán gẫu nói chuyện phiếm. Tất nhiên nói chuyện giống như xào rau, thêm một chút vị mặn luôn khiến người ta có dư vị, nhưng chỉ là muối thì ăn không ngon nữa. Chúng ta vẫn nên nói ngọt một chút. Trước kia có tiểu thuyết người Đường, đoạn này của chúng ta chỉ xem như là tiểu thuyết nói mặn, nhất định đừng lưu truyền ra ngoài. Sau này mong mọi người nói ít lời mặn thôi, để tránh ta đây bị xem là tiểu nhân “ác quan gian nịnh”, bắt người ta không dám, thả người ta không tiện, thật là không dễ làm người, trái phải không ra người.

- Người xem.

Hắn cười khan nói:

- Ta có nực cười đáng ghét giống như những kẻ đã sớm ưỡn cái bụng phê, nhưng lại cố ý thắt eo ưỡn ngực, chê cười người khác bụng lớn không?

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nói Lời Hay

Ôn Tử Bình cũng da thịt không cười chỉ môi cười, nói:

- Ta thấy theo như bình thường, Chu hình tổng bên này bảo chúng ta nói chuyện cẩn thận, bên kia đã lạng lẽ mặt báo, nói chúng ta mê hoặc xúi giục, âm mưu tạo phản rồi.

- Bình sinh ta chỉ cố nói lời hay, không nói xấu người khác.

Chu Nguyệt Minh nói rất gian xảo, bởi vì sự xảo quyệt hoàn toàn hiện trên mặt hăn, cho nên ngược lại khiến người khác cảm thấy hăn xảo trá một cách chân thật, chứ không phải xảo trá âm thầm:

- Hôm nay nếu ta nói xấu sau lưng người khác, ngày mai người khác cũng có thể nói xấu sau lưng ta như vậy. Hôm nay nếu ta tin người này sẽ không kể lại những gì ta nói, hoặc là muốn hăn giữ bí mật... nhưng đối phương ngoài mặt đồng ý, lại âm thầm tố cáo những gì ta muốn hăn giữ kín. Cho nên ta chỉ cố nói lời hay.

Ôn Nhâm Bình mỉa mai:

- Loại người nắm giữ chức vị như người, cũng chỉ nói lời hay, chỉ làm chuyện tốt sao?

Chu Nguyệt Minh vội nói:

- Không phải, không phải. Ta bảo là mình chỉ nói lời hay, lúc cần thiết thà làm chuyện xấu cũng không nói xấu người khác. Làm chuyện xấu là

thực thực tế tế, kết quả đã xuất hiện rồi, còn nói nói xấu người khác thì lại rất tổn hại, chỉ nói miệng không thì đã kết thù sâu rồi. Ta chỉ bảo rằng mình không nói xấu, không có nghĩa là không làm chuyện xấu. Ta chỉ giỏi tự bảo vệ mình mà thôi.

Ôn Tử Bình chế giễu:

- Vậy người thà làm chuyện xấu cũng không nói nói xấu người khác?

Chu Nguyệt Minh lại trả lời thẳng thắn vô tư:

- Đúng.

Lôi Du Cầu rất muốn vạch trần khuôn mặt thật của lão hồ ly này:

- Ta biết ngài được tín nhiệm, có thể vào thẳng cung đình, đặc biệt cho phép diện thánh. Nếu như thánh thượng hỏi đến, chẳng lẽ ngài cũng khi quân phạm thượng, biết rõ bại hoại làm ác mà không báo cáo sao?

- Vì sao không chọn nói lời hay?

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói:

- Ta cũng không muốn làm Kinh Phòng, Trần Hàm, Lưu Canh Sinh, cũng không muốn làm Vương Chương, Phùng Thoan, Tiêu Vọng Chi. Ta biết hài lòng, tự cảm thấy vui, chỉ cầu bình an phú quý, không muốn mạo phạm thiên uy.

Lôi Du Cầu ngăn ra:

- Ngài hãy nói rõ một chút. Ta là người thô tục, đánh đổ như vậy ta không hiểu được.

Chu Nguyệt Minh vội chấp tay tỏ vẻ xin lỗi:

- Đó đều là chuyện xưa của Hán triều. Kinh Phòng có thể dự đoán gió mưa sáng tối, thiên tai nhân họa, chuẩn xác vô cùng. Y từng dâng thư cho Hán triều hoàng đế Lưu Thích, nghị luận thiên tượng, ngôi sao chuyển động, hoàn toàn linh nghiệm. Lưu Thích rất tán thưởng y. Đường thời Thạch Hiên giữ chức phó xạ, trung thư lệnh, liên kết với đám người Hoảng Cung, Ngũ Lộc Sung Tông, Sử Cao, nắm giữ cơ mật trung tâm, quyền khuynh triều đình, ra tay âm hiểm tàn độc, biết nịnh hót hoàng đế, lấy được tín nhiệm, lại lợi dụng thời cơ hãm hại những người không nghe theo hă, tính toán chi li, có hận tất báo. Kinh Phòng thấy đám người Thạch Hiên, Ngũ Lộc Sung Tông cấu kết với nhau hãm hại trung lương, cho nên tìm cơ hội tốt có thể một mình diện thánh, mượn Xuân Thu đại nghĩa, mượn biến hóa thiên thời, tố cáo Thạch Hiên lộng quyền, nói thiện làm ác, nhiễu loạn triều cương. Lưu Thích nghe vậy đại ngộ, nhưng vẫn tín nhiệm Thạch Hiên như trước, còn cho Thạch Hiên, Ngũ Lộc Sung Tông biết Kinh Phòng tố cáo. Đám người Thạch Hiên liền xem Kinh Phòng là tử địch, mượn cơ đưa y rời khỏi kinh sư. Kinh Phòng biết là thời khắc sống chết, năm lần bảy lượt mật tấu xin ở lại bên cạnh hoàng đế, nhưng không tác dụng, cuối cùng bị chém ở chợ. Y chết bởi vì dám đưa ra ý kiến, còn địa vị của Thạch Hiên lại chẳng dao động chút nào. Lưu Canh Sinh lại cùng với quang lộc huân Chu Kham, quang lộc đại phu Trương Mãnh, dâng tấu chương tố cáo Thạch Hiên tà ác, loại bỏ người hiền. Không ngờ bản tấu chương này bị Thạch Hiên nhìn thấy, khiến hă càng hận Chu kham, Trương Mãnh, Lưu Canh Sinh đến thấu xương, lần lượt mưu hại. Kết quả, Chu, Trương không thoát được độc thủ của hă, Lưu Canh Sinh thì bị cách chức làm bình dân, đã xem như may mắn lắm rồi.

Ôn Nhâm Bình tinh thông sử học, cũng nói tiếp:

- Tiêu Vọng Chi từng nhậm chức ngự sử đại phu, một trong tam công, lại là thầy của thiên tử. Bởi vì từng tiến cử Lưu Canh Sinh, từng tấu xin cách chức Thạch Hiên mà bất hòa với hă, cuối cùng lâm vào tù ngục, phải uống thuốc độc tự sát. Còn Trần Hàm là ngự sử trung thừa đương thời, bởi

vì liên tục công kích hành vi của Thạch Hiễn, bị Thạch Hiễn vu khống cùng hòng lý bảo trường Chu Vân tiết lộ cơ mật cung đình, đến nỗi bị hạ ngục trị tội. Chuyện này khiến cho toàn bộ quan viên, đại thần đều bị chấn nhiếp, cực kỳ sợ hãi, không dám nói thêm một câu phê bình Thạch Hiễn nào nữa. Chỉ còn lại những kẻ nường nhờ nịnh hót bọn chúng, từng bước thăng quan.

Lôi Du Cầu giận đến biến sắc, mắng:

- Không có thiên lý! Hoàng đế nào mà lại tin nhiệm Thạch Hiễn như vậy!

- Bởi vì quyền lực của hoàng đế không bị hạn chế, hễ muốn làm gì cũng được, ai làm hăn vui thì hăn sẽ nâng đỡ kẻ đó.

Ôn Tử Bình nói tiếp:

- Hán Nguyên Đế rất coi trọng năng lực dự đoán của Kinh Phòng, nghe lời khuyên của Kinh Phòng cũng tỉnh ngộ một thời gian, nhưng hăn lại không chịu xử trí Thạch Hiễn, ngược lại tin lời Thạch Hiễn bắt giữ Kinh Phòng. Vừa rồi Chu hình tổng còn nói đến Phùng Thoan. Phùng Thoan vốn là người can gián, còn do Thạch Hiễn đề cử với hoàng đế, nói rằng Phùng Thoan hành vi liêm khiết, phẩm cách đoan chính, tốt nhất nên để y hầu hạ bên cạnh. Phùng Thoan vừa yết kiến hoàng đế liền yêu cầu được gặp mặt riêng, vừa gặp mặt riêng thì lập tức công kích Thạch Hiễn chuyên quyền loạn chính. Thế nhưng kết quả, Lưu Thích rất kinh ngạc vì Phùng Thoan lại công kích phỉ báng người tiến cử y là Thạch Hiễn, lập tức ngừng đề bạt Phùng Thoan. Chuyện này còn liên lụy đến Phùng Dĩ Vương có năng lực xuất sắc, bởi vì Thạch Hiễn từ đây đề phòng gia tộc họ Phùng, kết nạp không được lại thừa cơ trả thù, khiến cho Phùng Dĩ Vương không được trọng dụng khi Lưu Thích cầm quyền, ngay cả con trai của Lưu Thích là Lưu Ngạo cũng không dùng y. Phùng Dĩ Vương tuy đã biết cẩn thận, muốn hồi hương dưỡng bệnh, nhưng lại bị đại tướng quân đương thời Vương Phụng hãm hại, vu khống cách chức. Đều như nhau cả.

Ôn Tử Bình chế nhạo:

- Kẻ làm hoàng đế đều như nhau, chỉ là lúc Lưu Thích tại vị thì sủng ái Thạch Hiên, khiến hãn có thể tác oai tác quái, mặc sức lộng quyền, đến thời Lưu Ngạo thì lại trọng dụng Vương Phụng. Phùng Dĩ Vương đề cử Vương Chương chính trực ngay thẳng đảm nhiệm chức triệu doãn Trường An, nhưng Vương Chương không a dua hòa theo Vương Phụng, cũng không mặc cho người khác an bài, còn mật tấu Thành Đế tố cáo Vương Phụng hãm hại lừa gạt, liên kết mưu lợi. Lưu Ngạo nghe vậy cũng rất cảm động, nhờ đó tỉnh ngộ, vô cùng tin tưởng, còn muốn y đề cử nhân tài. Vương Chương liền tiến cử Lưu Hưng và Phùng Dĩ Vương. Nhưng chuyện bí mật thương nghị với hoàng đế này lại bị thị trung Vương Âm tiết lộ ra ngoài. Vương Âm lén báo cho Vương Phụng, Vương Phụng liền bịa đặt vu khống Vương Chương, giết ở trong ngục, hơn nữa còn ép Phùng Dĩ Vương đến bước đường cùng... Cho nên, vừa rồi Chu hình tổng đã nói, hãn cũng không muốn làm Kinh Phòng, Trần Hàm, Lưu Canh Sinh, càng không muốn làm Vương Chương, Phùng Thoan, Tiêu Vọng Chi.

Lôi Du Cầu không đọc sách, ít đọc sử, nghe vậy càng bức bối, giậm chân nói:

- Những hoàng đế kia đều là kẻ chết sao, trung gian không biết, thiện ác không phân, để kẻ xấu cầm quyền, mặc sức thao túng, người tốt thất thế, nhân tài điêu linh. Hãn rốt cuộc là hoàng đế hay là kẻ ngốc?

Lần này Ôn Tử Bình chỉ trả lời hai chữ:

- Kẻ ngốc.

Sau đó y bổ sung:

- Tất cả đế vị đều là cha truyền con nối, hoặc do hoàng đế tiền nhiệm lựa chọn theo sở thích. Nói cách khác, hãn sinh ra đã là một hoàng đế, cho dù hãn thật ra là một kẻ ngốc. Hoặc là nói, hoàng đế lão tử thích ai thì chọn

người đó, nào quan tâm người mà hãn chọn là một kẻ cầm thú suy đồi đạo đức.

Ôn Tử Bình nói:

- Cho dù người ở đế vị có bản lĩnh, có phẩm hạnh, bản thân lại biết tự kiềm chế, nhưng khi quyền lực hoàn toàn tập trung vào một người mà không bị hạn chế, dù có là minh quân cũng sẽ biến thành hôn quân. Con người đều ham ăn biếng làm, thích nghe chuyện vui, chán ghét tin dữ. Hoàng đế luôn cao cao tại thượng, hoặc trốn trong thâm cung không ra ngoài, nào hiểu được khó khăn của dân gian? Ai dám đốc thúc hãn hăng hái rèn luyện? Cho nên cuối cùng vẫn trở thành kẻ ngốc.

- Có một số hoàng đế không phải ngu ngốc, nhưng quần thần liên kết hùa theo nịnh bợ, hãn lại không thể nghe được những lời nói thật, không biết mình rốt cuộc thế nào. Có lúc còn xem những người nói khó nghe đều là kẻ xấu, còn những kẻ nịnh hót đều là trung lương.

Cự hiệp tiếc nuối nói:

- Giống như Hán Nguyên Đế, Thành Đế, vốn không phải là những người không hiểu lý lẽ. Lưu Thích có thể dùng viên đồng từ xa đánh vào mặt trống, phát ra âm thanh êm tai dễ nghe, điều này ngay cả nhạc công chuyên nghiệp cũng không làm được. Có một đạo hãn cũng muốn cách chức Thạch Hiễn, nhưng Thạch Hiễn lập tức diễn một vở kịch hay, trước hết xin hoàng đế cho phép hãn hồi cung muộu một chút, có thể phụng lênh hoàng đế bảo bọn họ mở cửa. Lưu Thích cho phép. Sau đó Thạch Hiễn cố ý về trễ, tuyên bố hoàng đế có lệnh kêu mở cửa cung. Không lâu sau, quả nhiên có người dâng thư tố cáo Thạch Hiễn giả truyền thánh chỉ, tự mở cửa cung. Lưu Thích đưa tấu chương cho Thạch Hiễn xem, Thạch Hiễn nhân cơ hội khóc lóc xin từ chức, nói rằng bởi vì bề hạ quá cứng chiều, cho nên khiến người ta đổ kỵ, không chỉ hãm hại một lần, muốn đẩy hãn vào chỗ chết, chỉ có chủ thượng thánh minh mới biết sự trung thành của hãn. Hãn còn xin Nguyên

Để cho phép nghỉ việc cơ mật trung tâm, chỉ phụ trách vẩy nước quét nhà làm sạch cung đình, có chết cũng không oán hận vân vân. Lưu Thích nghe vậy rất đồng tình, tìm cách an ủi, còn trọng thưởng cho hẳn. Thành Đế đối xử với Vương Phụng cũng như vậy. Vương Phụng biết được Vương Chương tiến cử Lưu Hưng, Phùng Dĩ Vương, lập tức cáo bệnh, hồi hương từ giả, tìm những từ ngữ vô cùng bi thương, một mặt còn kêu xót với hoàng thái hậu Vương Chính Quân. Thái hậu vì em trai mình mà rơi lệ bỏ ăn, khiến Lưu Ngạo giữ lại Vương Phụng, tiếp tục đảm nhiệm chức vị quan trọng. Sau khi Vương Phụng phục chức, lập tức trả thù tàn bạo, không e ngại nữa. Lưu Ngạo không phải là ngu xuẩn vô tri, phẩm vị cũng không thấp kém, rất tán thưởng Thi Kinh, Thư Kinh, Hồng Phạm Ngũ Hành Truyền Luận, nhưng vẫn không đành lòng tước đoạt quyền hành gia tộc họ Vương của cậu mình. Cho nên, hoàng đế là cố ý lưu họa, làm việc thiên tư.

- Do đó.

Cự hiệp nói ra kết luận của mình:

- Ta ở lại bên cạnh thiên tử cũng vô dụng. Y sẽ không tin ta, cũng sẽ không nghe lời ta. Cho dù có nghe ta, tin ta cũng vô dụng, bởi vì những tập đoàn đã chiếm được lợi ích bên cạnh hoàng đế sẽ không khoan dung cho ta, bỏ qua cho ta.

- Nhưng cự hiệp ngài võ công cao như vậy.

Tâm hồn nhỏ bé của Hà Phạm vẫn không hiểu:

- Bọn họ nhất định không làm gì được ngài, ngài sợ cái gì?

- Sợ, sợ chứ.

Cự hiệp cười khố nói:

- Phải sợ. Từ xưa đến nay, cho dù là đại anh hùng, đại hào kiệt, hai quyền cũng khó địch bốn tay, một mình khó cứu vãn thời thế. Không có người nào không nằm xuống trong tay kẻ xấu, cũng không có ai không sợ.

- Cho nên phương pháp mưu sát một đại hiệp, còn có rất nhiều loại.

Ôn Nhâm Bình cũng rất đồng tình với điểm này:

- Tâng bốc hấn, khen ngợi hấn, hòa theo hấn, ca tụng hấn, khiến hấn tự cho mình đúng, khiến hấn lâng lâng, khiến hấn trầm luân, khiến hấn sa đọa.

- Cũng có thể khiến hấn bận tiệc tùng, bận vui chơi, bận chìm đắm trong ca sắc.

Ôn Tử Bình tiếp lời:

- Khiến hấn bị hủy bởi rượu, bị hủy bởi an nhàn, bị hủy bởi chây lười. Khiến hấn cho rằng căn cơ vẫn vững chắc, vẫn rất được lòng người. Khiến người ở khắp nơi tìm hấn dự họp, ký tên, viết chữ, cắt băng, chủ lễ. Khiến hấn phân tâm chải chuốt bản thân, chuyên tâm lễ nghi bề ngoài, tổn sức vì du sơn ngoạn thủy, hao tâm vì lập phái thu đệ... còn phải hao tổn tâm tư để xây dựng quan hệ, khai thông đường lối. Một đại hiệp từ đó bị chôn vùi trong công việc thế tục, hư vinh danh hão.

- Chỉ có điều...

Tâm linh trẻ thơ của Hà Phạm vẫn ôm một tia hi vọng:

- Đó là những chuyện hủ bại của thời trước, quá khứ. Hiện nay Đại Tổng thanh bình thái hòa, chẳng lẽ tình hình chính trị cũng đen tối hỗn loạn như vậy sao?

- Đều như nhau.

Ôn Tử Bình lạnh lùng nhìn về phía Chu Nguyệt Minh:

- Không tin người cứ hỏi hân.

- Ta à?

Chu Nguyệt Minh đột nhiên cười lên:

- Đại Tổng anh minh, thánh thượng cơ trí, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, thiên thu vạn tải, đời đời bất diệt... Ta chỉ nói lời hay, xin lỗi mọi người. Hì hì!

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Có Lời Thì Cứ Nói

Lôi Du Cầu trợn mắt, than một tiếng, một lúc sau lại than tiếng nữa, còn không nhin được “hừ” một tiếng. Ôn Nhâm Bình tức giận trừng mắt nhìn hăn:

- Thế nào? Đau tim? Đau dạ dày? Đau bụng? Hay là không đau ở đâu cả, chỉ trong nhà có người chết!

Lôi Du Cầu lập tức biến sắc, quát lên:

- Họ Ôn người dám mắng chửi người khác, Lôi gia chúng ta tuyệt đối không sợ Ôn gia người thế lớn!

Ôn Nhâm Bình lại rất đồng ý với câu này của Lôi Du Cầu:

- Lôi gia các người đương nhiên không sợ Lão Tự Hiệu chúng ta. Cho nên những năm gần đây mới tuyên bố với bên ngoài: “một đám lão độc vật kia có độc đến mấy cũng không chống được Lôi gia bảo, Phích Lịch đường chỉ cần một viên Lôi Công đạn là có thể nổ tan bọn chúng”. Còn tập hợp những thế lực đối địch với Ôn gia chúng ta trên giang hồ, nói rằng: “thế lực mới nổi, nhất định chủ quản võ lâm, mặc kệ Lão Tự Hiệu, Kim Tự Chiêu Bài gì đó, chúng ta mới là chủ nhân của giang hồ thế hệ mới”. Nói khoác mà không biết ngượng. Ban đầu Thục Trung Đường môn, Kim Tự Chiêu Bài họ Phương, Lão Tự Hiệu Ôn gia được xưng là “ba cây cột chống trong võ lâm thế gia”. Hiện nay Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo các người lại chen vào một chân, cưỡng chiếm một ghế, biến thành “tứ đại thiên vương trong giang hồ thế gia”, nếu không phải muốn đập chiêu bài của Lão

Tự Hiệu chúng ta, thì chính là muốn chiếm đoạt địa vị giang hồ của Ôn gia chúng ta. Các người không sợ thể hiện ra cả ngoài mặt, lòng của Tư Mã Chiêu, người không liên quan cũng biết.

Sắc mặt Lôi Du Cầu đỏ lên, không hề nhượng bộ:

- Lôi gia chúng ta có điểm nào không bằng các người, tại sao họ Ôn các người chen được vào “ba cây cột chống”, còn họ Lôi chúng ta lại không thể trèo lên “tứ đại thiên vương”? Độc của các người đủ tàn nhẫn, hỏa khí của chúng ta há lại kém hơn các người sao? Gia tộc các người từng xuất hiện một số nhân vật tài giỏi, chi nhánh rộng lớn, nhưng những năm gần đây tử thương la liệt, đại thương nguyên khí. Còn chúng ta thì hăng hái vươn lên, tinh anh xuất hiện lớp lớp, gần đây nhiều người cũng có thành tích trên giang hồ, lập tông phái khác, đã sớm là hậu sinh khả ố vượt qua các người rồi. Nhưng các người vẫn ngồi không ăn bám, chiếm nhà xí không đi cầu, luôn kết giao với danh nhân thượng lưu, chỉ biết dựa thế quan lớn quý nhân, nếu không tham dự cúng tế triều đình, thì cũng chủ trì lễ nghi rườm rà, giả tạo quyên góp nhiều tiền để mua danh tiếng, giả vờ cứu trợ lương thực để được lòng người, lại còn bài xích người võ lâm thế hệ mới có thực lực thật sự. Người khác nhường người, sợ người, nhưng họ Lôi chúng ta có phẩm chất, có khí phách, cần phải so kè với các người, thà làm hổ cản đường chứ không làm rùa rút đầu.

Ôn Nhâm Bình còn định tranh luận, Ôn Tử Bình lại nói một cách công bằng:

- Người nói cũng có đạo lý, có một số việc Ôn gia chúng ta làm hơi quá đáng. Nếu các người có bản lĩnh nổi dậy, vậy thì cứ việc trèo lên, nhưng chuyện ám toán sau lưng, mai phục trên đường, ném đá trong giếng, bắn tên trong hầm... đó lại không phải là hành vi của người có chí khí.

Lôi Du Cầu khinh thường nói:

- Đối phó với đám tiểu nhân như Lão Tự Hiệu, không cần dùng lễ của quân tử.

Ôn Nhâm Bình vung tay quát lớn:

- Người đứng là thằng nhãi không biết tốt xấu, đừng không biết tự lượng sức. Hôm nay ta phải cho người biết Lão Tự Hiệu không phải là hư danh!

Nói xong liền muốn động thủ. Chu Nguyệt Minh vội ngăn lại:

- Đừng nổi nóng, đừng nổi nóng, có lời thì cứ nói!

Cự hiệp cũng khuyên can:

- Có lời thì cứ nói, có gì từ từ nói, đừng động thủ, đừng động thủ!

Chu Nguyệt Minh là hình tổng trong kinh, chấp pháp có chỗ dựa, đánh nhau ngay trước mặt hãn cũng không thỏa đáng, huống hồ còn có Phương cự hiệp khuyên can, Ôn Nhâm Bình và Lôi Du Cầu trong lòng đều biết trận này không dễ đánh.

Cao Tiểu Thượng không khuyên nhủ, cặp mắt của hãn đảo một vòng, đổi thành “mũi kim” hỏi “Phóng Hỏa Vương” Lôi Du Cầu còn đang tức giận:

- Vậy rốt cuộc vì sao người lại than thở?

Lôi Du Cầu liếc nhìn Phương đại hiệp, nói:

- Ta than vì cự hiệp, cũng than cho cự hiệp.

Cao Tiểu Thượng truy hỏi:

- Cự hiệp có gì đáng than?

Lôi Du Cầu muốn nói lại thôi.

Phương cự hiệp cười ha hả nói:

- Người cứ nói không sao!

Lôi Du Cầu cuối cùng hiên ngang nói:

- Ngài muốn tôi nói thật, vậy tôi sẽ nói. Thành thật mà nói, tôi rất thất vọng, hôm nay nhìn thấy đã khiến thần tượng của tôi sụp đổ.

Cao Tiểu Thượng liếc nhìn Phương cự hiệp.

Phương cự hiệp gật đầu.

Cao Tiểu Thượng hỏi:

- Thất vọng?

Lôi Du Cầu cười một tiếng:

- Cái gọi là Phương cự hiệp danh chấn thiên hạ, cũng chỉ là một người nhát gan sợ chết, sợ phiền phức.

Huỳnh đệ họ Ôn nhìn nhau. Thực ra vừa rồi Phương cự hiệp đã gián tiếp, cũng trực tiếp biểu đạt sự kiên trì và ý kiến của y, nhưng lọt vào tai Lôi Du Cầu vẫn trở thành hai chữ “nhát gan”, thật không biết phải nói gì.

Phương cự hiệp lại không tức giận.

- Hay! Hay cho hai chữ “nhát gan”! So với chí sĩ thương dân yêu nước thật sự, thái độ này của ta đúng là nhát gan sợ phiền phức... vấn đề là...

Y chỉ cười mà không nói.

Cao Tiểu Thượng lại thay y nói tiếp:

- Vấn đề là Lôi tiên sinh hình như cũng chỉ tranh giành phần đấu vì một nhà một phái, cá nhân tư lợi, cũng không xem là chí sĩ thương dân yêu nước.

Lôi Du Cầu ngẩn ra, vội biện bạch:

- Nếu có một ngày Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo nắm quyền đặc thế, chúng ta nhất định...

Cao Tiểu Thượng nhã nhận cắt lời:

- Trên đời có người nào chưa đặc thế lại không hi vọng như vậy.

Lôi Du Cầu vẫn không chịu thua nói:

- Nếu như được trọng dụng tại kinh sư, ta nhất định sẽ...

Lần này Cao Tiểu Thượng không khách khí ngắt lời:

- Lời này xin hãy đợi sau khi đặc thế rồi hãy nói!

Lôi Du Cầu trợn mắt nhìn hăn.

Cao Tiểu Thượng chỉ mỉm cười.

Lông mày của hăn rất dày, đến mức có phần ép mắt, cho nên nhìn có vẻ u buồn.

Nụ cười của hăn dường như có điểm chế nhạo, có phần bỉ ổi, rõ ràng là đùa giỡn thế gian, nhưng lại không xem là bất kính.

Hăn giống như không thấy Lôi Du Cầu đang giận dữ, thần thái vẫn tự nhiên đúng mực.

Lôi Du Cầu nhìn chăm chăm vào Cao Tiểu Thượng, toàn thân giống như muốn “cháy” lên.

Nói ra cũng kỳ quái, hắn chỉ đứng ở đó.

Không xuất thủ, cũng không hành động.

Bên cạnh và trên tay hắn, đương nhiên không có một chút ánh lửa nào.

Mặt trời cũng không quá chói chang.

Nhưng người lại cảm thấy hắn là lửa, một ngọn lửa đột nhiên cháy lên.

Thậm chí người có thể ngửi được mùi khét, nghe được tiếng tách tách khi lửa cháy, thậm chí cảm giác được hơi nóng của lửa bức gần đến mi.

Nhưng Cao Tiểu Thượng vẫn bất động.

Lôi Du Cầu hỏi:

- Người tên gì?

Cao Tiểu Thượng nói:

- Ta họ Cao.

Lôi Du Cầu lại hỏi:

- Tên?

Cao Tiểu Thượng đáp:

- Tiểu Thượng.

Lôi Du Cầu tựa như chưa từng nghe đến:

- Tiểu Thượng?

Cao Tiểu Thượng nói:

- Tiểu trong đại tiểu, Thượng trong thượng hạ.

Lôi Du Cầu nhìn chăm chú vào hắn:

- Cái tên của người rất bình thường.

Cao Tiểu Thượng nói:

- Con người của ta cũng rất bình thường.

- Không đúng.

Lôi Du Cầu giống như dán mắt vào hắn:

- Con người của người tuyệt đối không tầm thường.

Sau đó Lôi Du Cầu nói:

- Người nói đúng rồi. So với cự hiệp, ta chỉ có tư cách thở dài, không có tư cách bình luận. Ít nhất những chuyện ngài đã làm thì ta chưa làm. Tuy ta lỗ mãng, nhưng dù sao cũng không lén buộc chặt cái bụng bự, lại nhạo báng người khác có một cái bụng hơi nhô ra.

Vừa nói xong câu này, mọi người lại cảm thấy ngọn lửa tắt đi.

Người này không có lửa nữa.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Có Rắm Thì Mau Đánh

Hắn lại khôi phục thành người một bình thường.

Ít nhất hắn vẫn là một người có khả năng tự hiểu.

Cự hiệp lại cười.

- Hắn nói là thần tượng sụp đổ, ta lại cảm thấy vinh hạnh. Chí ít, nếu hắn chưa từng xem ta là thần tượng, sao có thể thần tượng sụp đổ được?

Cự hiệp bình tĩnh ôn hoà nói:

- Sau khi ta đến tuổi trung niên, thực ra không phải là không hăng hái. Người thật sự có thể trở thành thần tượng, hơn nữa vĩnh viễn là thần tượng, phải là những người như Yến Cuồng Đồ, Quan Mộc Đán, Vi Thanh Thanh Thanh, chứ không phải ta.

Lần này là Chu Nguyệt Minh lên tiếng:

- Xin nói rõ!

- Yến Cuồng Đồ ngạo mạn, coi thường tất cả quy tắc của thế gian, chính là đủ cuồng.

- Quan Mộc Đán là tuyệt thế võ lâm kỳ tài, tự thành một đường, tự thành một phái. Mặc dù hiện tại y vẫn đang ở độ tuổi khỏe mạnh, nhưng ta nghĩ sau này võ lâm đã không ai có thể chế ngự được y. Võ công của y không phải cao, mà là mạnh, mạnh đến mức phi nhân loại. Ta rất lo lắng, nếu y cứ

tiếp tục tiến bộ như vậy thì nhất định sẽ phá cách, sau khi phá cách lại không rèn luyện phẩm chất, như vậy rốt cuộc là phúc hay họa của võ lâm?

- Vi Thanh Thanh Thanh, một người võ công cao đến như vậy, khả năng lĩnh ngộ tốt đến như vậy, nhưng vẫn là một người thâm tình, mỗi khi có sáng tạo là quên hết mọi thứ, đệ tử không ai không phải là võ lâm tông sư, thật là một người rực rỡ trên giang hồ.

- Nhưng ta không phải.

Cự hiệp nói:

- Lúc thiếu niên ta ngông cuồng, sinh mệnh là những trận chiến liên miên, cảm xúc mãnh liệt khiến ta không thể lui về phía sau, càng muốn truy kích. Thế nhưng khi đã có tuổi, ta lại không giống như trước nữa. Ta đã mất đi Văn Y, cảm thấy vì sao khi tình cảm mặn nồng, mình lại không quý trọng sớm sớm chiều chiều hơn một chút. Huống hồ quốc gia đại sự, thất phu khó làm, đã không có nơi để thi triển hoài bão, cần gì quá nôn nóng vì gặp gỡ nhất thời? Cho nên thực ra ta đã không xứng là cự hiệp nữa. Ta chỉ là một người bình thường, hơn nữa cũng chỉ muốn làm một người bình thường. Ta chỉ làm những chuyện thích làm, giúp những người mà ta phải giúp, như vậy là đủ rồi.

- Do đó, ta không phải cự hiệp.

Cự hiệp tổng kết:

- Ta không xứng làm thần tượng của người khác.

Đây giống như một câu tuyên ngôn, y thừa dịp này đưa ra tuyên bố.

- Ta có thể phản đối không?

Người nói lời này lại là Chu Nguyệt Minh mập mập ú ú, vẫn luôn tươi cười, nghe mọi người nghị luận đều gật đầu khen đúng.

Cự hiệp mỉm cười nhìn hần:

- Ngài cứ nói!

- Ta có thể chỉ ra ngài đang nói dối không?

Chu Nguyệt Minh cười mỉm nói:

- Chí ít là nói trái với lương tâm, hoặc là không nói thật lòng, có thể không?

Phượng cự hiệp nhìn Chu Nguyệt Minh, trong mắt lộ ra một loại thần sắc rất kỳ lạ.

Cao Tiểu Thượng cũng hí mắt. Ánh mắt của hần rất sâu sắc, hốc mắt cũng rất sâu thẳm, đường kẻ mắt càng sâu lắng, khiến cho hần có một loại thần sắc suy sụp, hoặc có thể gọi là “có tài nhưng không gặp thời”.

Người có tài nhưng không gặp thời đều buồn bực chán nản, nhưng Tiểu Cao này hiển nhiên không phải. Hần rất bình thản ung dung, giống như “có tài” là bản sắc của hần, “không gặp thời” cũng chỉ là “màn trình diễn” của hần mà thôi.

Hần không quan tâm.

Hần thậm chí có thể khống chế, cường điệu.

Lần này cũng do hần hỏi Chu Nguyệt Minh:

- Tại sao cự hiệp phải nói dối?

Chu Nguyệt Minh đáp:

- Bởi vì y không thể không nói như vậy.

Lúc hắn cười giống như cao hứng muốn tặng người một bó hoa.

Nhưng chỉ sợ không ai dám nhận hoa của hắn.

Bởi vì trong hoa nhất định có độc, trong cười nhất định có đao.

- Cự hiệp sợ cái gì?

Cao Tiểu Thượng truy hỏi:

- Mà thậm chí phải nói dối?

Chu Nguyệt Minh đáp:

- Y không tiện nói.

- Y không tiện nói, người hãy nói!

Lôi Du Cầu không kiên nhẫn quát lên:

- Người có rằm thì mau đánh đi!

Lời của hắn cũng đã nói ra tâm sự của mọi người.

Ngay cả Thái Tiểu Đầu, Bành Tiêm cũng có chung suy nghĩ, có điều trước kia bọn họ từng làm việc dưới trướng Chu Nguyệt Minh, đã chứng kiến thủ đoạn Chu Nguyệt Minh. Nếu như Chu Nguyệt Minh cầm một con vịt nướng cho bọn họ ăn, dù bọn họ không trúng độc, chỉ sợ con vịt kia cũng là bọn họ nuôi trong nhà, nói không chừng còn được nướng bằng ngọn lửa đang đốt sáng nhà bọn họ. Do đó bọn họ không dám đắc tội với Chu hình tổng, hơn nữa bất kể hắn cười hay không cười đều đáng sợ như nhau.

Lôi Du Cầu không biết, bởi vì hắn mới đến kinh sư.

Lôi Du Cầu cũng không để ý, bởi vì hắn tự phụ tài cao gan lớn.

Con người Chu Nguyệt Minh lại chỉ ít có một điểm tốt.

Hắn dường như không bao giờ tức giận, ít nhất là rất hiếm người thấy hắn tức giận.

Có lẽ hắn không tức giận chỉ là biểu hiện bên ngoài, có lẽ chẳng thứ gì đáng để cho hắn tức giận, dù sao người đắc tội với hắn đều nhất định không có kết quả tốt.

- Y ẩn nhẫn là vì có mục tiêu lớn, y nhượng bộ là vì kế hoạch đại sự, y trầm luân là vì muốn kẻ địch tin rằng y đã sa đoạ. Y là người ở chỗ cao, lại là cao thủ, đứng ở nơi cao không chịu được lạnh.

Chu Nguyệt Minh lại nở nụ cười tiêu chuẩn của hắn, giống một đầu heo đã bị nấu chín đang bùng lên thần đàn tế điện, vẫn còn giữ nguyên nụ cười điên cuồng:

- Khi y nói buông tay không để ý tới, là muốn giết cho đối thủ không kịp đề phòng. Y tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, thật ra là tráng niên tâm càng hùng tráng. Nếu y thật sự khoan tay đứng nhìn, cần gì phải tới kinh thành vào thời buổi rối ren này.

Dứt lời lại mỉm cười nhìn Phương cự hiệp, giống như đang đợi cự hiệp trả lời.

Nhưng người lên tiếng trước tiên lại là Lôi Du Cầu.

- Hình như ta có điểm sai rồi.

Hắn nói:

- Vừa rồi ta than hai tiếng, một là vì thần tượng cự hiệp sụp đổ, hai thật ra là vì “Tiểu Kiếm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh khiến người ta nghe

danh biến sắc cũng chỉ là hạng người hèn nhất. Xem ra ta có điểm sai rồi...

Lôi Du Cầu lại thở dài một tiếng:

- Cao thủ kinh sư, danh nhân giang hồ, hình như đều phức tạp hơn nhiều, cũng kỳ quái hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta.

Lần này hẳn than thở vì chính mình.

Chu Nguyệt Minh lại trả lời hẳn một câu:

- Con người của người có một sở trường lớn, có thể chính người cũng không biết.

Lôi Du Cầu chờ nghe.

- Người đắc tội với người dễ, đắc tội với người nhanh, cũng đắc tội với người nhiều.

Chu Nguyệt Minh nói với hẳn:

- Nhưng người cũng tự kiểm điểm nhanh, sửa chữa kịp thời, nhận sai thành tâm thành ý.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tráng Niên Nhiệt Huyết Khí Còn Mạnh

Cao Tiểu Thượng lại đột nhiên hỏi Chu Nguyệt Minh:

- Vậy Chu hình tổng muốn mời cự hiệp đến hình bộ một chuyến, đại khái cũng có ý đồ khác?

Lần này Chu Nguyệt Minh cả da và thịt đều cười, hỏi lại:

- Người tên là Cao Tiểu Thượng, ta nhớ kỹ rồi.

Cao Tiểu Thượng vẫn khiêm nhường nhưng kiên trì hỏi:

- Lại không biết có thâm ý gì?

Hiển nhiên một khi hãn bắt được trọng điểm thì sẽ nắm chặt không buông.

Lôi Du Cầu sớm đã nhìn hãn với con mắt khác.

Ngay cả “Thiên Tàn Địa Khuyết, Ôn Thị Song Bình” cũng không dám coi thường người này.

Người thất vọng với hãn, đại khái chỉ có “Ngũ Hổ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm và “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu.

Bọn họ cho rằng Tiểu Cao này vốn có giao tình sâu đậm với Phương tiểu hầu gia, hơn nữa cùng là đồng môn, sẽ nói tốt vài câu giúp bọn họ, để cho bọn họ có thể thuận lợi đón Phương cự hiệp đến Bất Giới trai của tiểu hầu

gia. Nhờ vậy bọn họ sẽ công đức viên mãn, được ban thưởng lớn. Mà khi cha con Phương cự hiệp và tiểu hầu gia gặp nhau, có gì không thể nói rõ trước mặt? Một khi hiểu lầm tiêu tan, can qua biến mất, đối với mọi người đều là chuyện tốt.

Không ngờ, nhìn động thái của Tiểu Cao hiện giờ, chẳng những giống như không muốn cự hiệp và con nuôi gặp gỡ, mà còn có xu hướng xúi giục cự hiệp “ve ròi khỏi càn”, khuyến khích đại hiệp để ý tới lời mời của những phe phái khác.

Cho nên bọn họ rất thất vọng.

Vấn đề khó giải quyết là Cao Tiểu Thượng hình như rất coi trọng Chu Nguyệt Minh, Chu hình tổng lại là nhân vật mà cho dù “Bát Đại Dao Vương” bọn họ tập hợp đầy đủ cũng không dám trêu chọc.

- Người hỏi, ta sẽ nói.

Chu Nguyệt Minh lần đầu tiên thu lại nụ cười:

- Ta mời cự hiệp đến hình bộ xem tư liệu văn án một chút, xem thử tiểu hầu gia từng gây cho chúng ta bao nhiêu phiền não, gánh chịu bao nhiêu tiếng xấu.

Cự hiệp cũng nghiêm nghị hỏi:

- Thật ra ngài muốn ta đối phó Tiểu Khán, đúng không?

Chu Nguyệt Minh thay đổi nụ cười cột nhà của hắn:

- Đúng.

Cự hiệp nghiêm túc hỏi:

- Tại sao?

Chu Nguyệt Minh nói chuyện cũng không còn mập mờ:

- Bởi vì nếu hắn cứ tiếp tục càn quấy, chúng ta cũng không chịu trách nhiệm được nữa.

Cự hiệp trầm trọng nói:

- Ta lại muốn biết hắn đã làm chuyện gì?

Sau đó y khẽ thở ra một hơi:

- Có thể khiến cho Chu Nguyệt Minh được người giang hồ xưng là trong bụng có thể chống thuyền, trước giờ không tỏ thái độ, không thích lộ rõ lập trường, gặp chuyện chưa từng biến sắc, cũng căm ghét đứa trẻ này như vậy, đây chắc chắn không phải chuyện tầm thường.

Cái tên “ma quân”, “sát tinh” khiến cho người người trong võ lâm, trên giang hồ đều phải kinh hồn bạt vía, đối với Phương đại hiệp thì vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Chu Nguyệt Minh nói:

- Cự hiệp khách khí rồi. Người khác ở sau lưng, phần lớn đều gọi ta là cỏ đầu tường, con hổ biết cười, một chân đạp hai thuyền. Ta và tiểu hầu gia vốn không có thù oán riêng, trái lại ta còn luôn bội phục hắn.

Nói đến đây, hắn ngừng lại một chút, thấy cự hiệp còn đang chờ hắn nói tiếp, lại nghiêm túc hỏi:

- Ta thật sự phải nói sao?

Cự hiệp đáp:

- Cứ nói!

Chu Nguyệt Minh nói:

- Được, ta làm tiểu nhân vậy, lại nói thêm một chút. Tước vị của Tiểu hầu gia vốn thuộc về cự hiệp, bởi vì cự hiệp từng cứu hoàng thượng, bảo vệ thánh an, hoàng thượng mới cảm tạ phong tước, tặng cho miễn tử thiết quyển, trường sinh đan thư. Tuy nhiên cự hiệp tiêu sái rời đi, người được lợi lại là tiểu hầu gia. Tiểu hầu gia rất được hoàng thượng tin tưởng, cộng thêm thủ lĩnh nội giám Mễ Thương Khung ủng hộ, kết giao hoạn quan, lôi kéo nội thích, đã trở thành một thế lực quan lại hùng mạnh. Tiểu hầu gia vì muốn hoàng thân quốc thích dựa dẫm vào mình hơn, khó tránh khỏi làm mọi chuyện để thỏa mãn dục vọng của bọn họ. Chỉ tính riêng mỹ nữ, phi tần, thị trung, hoạn quan, nội thích, quyền quý mà tập đoàn Hữu Kiều của tiểu hầu gia và Mễ công công âm thầm dâng cho hoàng thượng, năm ngoái đã đạt đến con số một vạn. Bọn họ yêu cầu những tâm phúc bên cạnh hoàng thượng này nói tốt cho bọn họ vài câu, xem như là báo đáp. Thế nhưng tiền ở đâu ra? Những thỏi bạc trắng loá, nén vàng óng ánh kia, chính là nhờ uy hiếp những người giàu có cho vay, tự mình thu lợi tức. Những người giàu có sợ thanh danh thế lực của tiểu hầu gia, cho nên chấp nhận bị lợi dụng. Người vay tiền thì nghèo cả một đời, dốc hết mồ hôi và máu cũng không trả được món nợ, khiến cho họ phải bán con bán cái, suy bại tự sát, bị hại không biết bao nhiêu. Đối với những người không chịu nghe theo chỉ thị của bọn họ, hắt lại dùng sức ảnh hưởng trong cung, uy hiếp mệnh quan triều đình, hạ lệnh quan ngục nha môn bắt bớ bừa bãi, dùng khổ hình tra tấn, roi da côn gỗ đập đánh, còn lên dùng những hình phạt tàn bạo, khiến người bị oan chịu hết khổ sở. Còn kẻ phạm tội thật sự, nhờ nghe theo hắt hoặc giao nộp nhiều tiền, lại được ung dung ngoài vòng pháp luật.

Nói đến đây, Chu Nguyệt Minh cười khố:

- Cho nên, có một số cướp sông cướp biển, khâm phạm đạo tặc làm nhiều việc ác, tội ác tày trời, nhưng vẫn ở trong tù không bị xử tử. Có kẻ đã sớm cao bay xa chạy, tiêu dao tự tại rồi. Người bị xử tử, chém đầu, bắt nhốt,

dùng hình, phần lớn lại là người tốt, người nghèo, thậm chí bọn họ còn vô cớ phải chịu tội, chịu hình thay người khác. Sự lừa dối này một khi tích lũy nhiều, cấp trên tra xét sẽ không dễ ứng phó. Lần đó đám người Gia Cát tiên sinh, Ca Thụ Lân Tàn, Đại Thạch Công muốn tra cứu, một hình lại nhỏ nhỏ ta gần như cũng bị kéo ra gánh tội thay.

Nụ cười khổ của Chu Nguyệt Minh đã biến thành cười thảm.

- Chuyện này một khi kinh động đến thiên tử, xử lý nghiêm khắc, cái chức nhỏ bé của ta nào gánh vác nổi.

- Kinh động thiên tử, chưa chắc đã bị xử lý nghiêm khắc. Nếu như muốn làm, y đã sớm xử lý đám người tác oai tác quái, cậy quyền hại nước bên cạnh rồi.

Cự hiệp cười lạnh nói:

- Có điều, ta cũng sớm nghe đồn về hành vi và việc làm của Tiểu Khán. Vẫn luôn khiến ngài khó xử rồi.

Chu Nguyệt Minh nghe vậy liền cảm kích ra mặt, nói:

- Cự hiệp có thể hiểu được tâm ý của ta, vậy thì quá tốt rồi. Ta thật không muốn vì xử lý Phương tiểu hầu gia mà phát sinh xung đột với cự hiệp.

Nói đến đây, hắn lại tiến gần nửa bước, lo lắng ghé vào bên tai cự hiệp, nhìn cự hiệp giống như hỏi ý.

Cự hiệp không tránh ra, ngược lại gật đầu.

Chu Nguyệt Minh đến gần, thấp giọng rỉ tai nói:

- Những gì vừa nói vốn có căn nguyên đã lâu, đám quyền quý quan lại, bất kể là Đồng Quán, Thái Kinh, Chu Miễn, Vương Phủ, không ai không vì

phạm. Nhưng Phương tiểu hầu gia đã dâm loạn thị tỳ bên cạnh, còn tìm tội giết chết chồng của cô ta, án kiện như vậy lại có đến ba mươi hai vụ. Vì muốn bức gian diệt khẩu, bảo trì danh dự, không tiếc giết chết cha mẹ cả nhà bọn họ. Trong đó có một thiếp hai tỳ lén tố cáo lên quan, kết quả một người bị đồ chì đun nóng, một người bị dùng kim may lỗ chân lông toàn thân lại, ngột ngạt đến chết, còn một người bị độc cho cam mù, lại cắt đứt mười ngón tay, đặt trong lồng chim quý thú hiếm ở hậu hoa viên của Bất Giới trai, để cảnh cáo những kẻ dám mật báo. Hiện nay hãn còn tư thông với nội thích của hoàng đế, náo loạn một phen, có người đã tố cáo lên, tuy cuối cùng đã bị đàn áp, nhưng ngay cả mỹ nữ mà thánh thượng sủng ái cũng bị vấy bẩn. Thánh thượng biết được chuyện này, cảm thấy rất không vui... như vậy... ta thật sự gánh vác không nổi.

Hai hàng lông mày của cự hiệp nhíu chặt:

- Ta biết rồi.

Sau đó nói:

- Có lẽ ngài nói đúng.

Chu Nguyệt Minh nhất thời không hiểu ý:

- Người muốn nói...

Cự hiệp than thở:

- Có lẽ là ta ần nhẫn chờ cơ hội tốt, thật ra là không chịu khuất phục, không muốn uổng phí đời này. Ta không muốn dùng tay đấm chân đá, binh khí can qua, thay đổi triều đại, khiến vạn dân bị tàn sát thảm thiết, trải qua nỗi khổ của binh đao. Ta không muốn dùng biện pháp phá hoại lỗ mãng, nhưng đến thời khắc quan trọng ta sẽ đứng ra, bằng vào một đời tu vi, một thân bản lĩnh, làm vài chuyện có lợi cho thiên hạ muôn dân. Thiếu niên bốc đồng dễ nhụt chí, nhưng tráng niên nhiệt huyết khí càng mạnh. Thiếu niên

đắc chí, có lẽ kết quả là chí lớn không thành, nhưng trung niên chí khí bền bỉ, đến lúc tráng niên đấu chí càng mạnh, đó mới là bản sắc của đại trượng phu. Lần này ta đến kinh, cho dù không làm được gì, nhưng muốn đưa Tiểu Khán về con đường chính đạo, nếu không thì trừ hại chém yêu, chút chuyện nhỏ này, cũng là chuyện nhà, ta vẫn làm được, cũng không thể không làm, bởi vì đây là chuyện của ta.

Chu Nguyệt Minh nghe vậy liền cười ha hả nói:

- Ta đã sớm biết, Phương cự hiệp là người chưa già tâm vẫn mạnh, cố ý khiến người khác cho rằng mình chỉ biết vui chơi thiên hạ, ca sắc giang hồ, thật ra là dưỡng sĩ, dưỡng chí, cũng nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ một ngày thừa cơ nổi dậy, rồng bay lên chín tầng trời. Cự hiệp không già, tuy ta ngu dốt nhưng lại không nhìn lầm.

- Thế nhưng cự hiệp vẫn nhìn lầm Phương Ứng Khán.

Ôn Tử Bình vẫn không từ bỏ chủ đề kia:

- Ta mời cự hiệp chủ trì đại cục cho Lão Tự Hiệu, chuyện thứ nhất cũng là muốn loại bỏ Tập đoàn Hữu Kiều.

Cự hiệp vừa nghe lại cảm thấy kinh ngạc:

- Tiểu Khán lại có thù sâu hận lớn gì với Lão Tự Hiệu?

- Bởi vì hắn luôn dùng tiền mua chuộc cao thủ của Ôn gia chúng ta, cống hiến cho hắn.

Ôn Tử Bình vẫn cảm phần bất bình:

- Cây lớn có cành khô, những năm gần đây Ôn gia cũng xuất hiện rất nhiều kẻ bại hoại chỉ biết đến tiền, nương nhờ quyền thế, không có nguyên tắc lập trường. Thế nhưng...

- Nếu không có người quyền cao thế lớn đến dụ dỗ bọn chúng, bọn chúng cũng không đến mức vô sỉ như vậy.

Ôn Tử Bình khó nén cơn giận nói:

- Càng khó dung tha là tập đoàn Hữu Kiều lợi dụng những đệ tử chẳng ra gì này, chuyên môn đối phó những nhân sĩ chính nghĩa võ lâm đối nghịch với bọn họ. Gần đây, Tiểu Lâm phái được nhân sĩ võ lâm khen ngợi là hi vọng mới của giang hồ, đã bị nhổ tận gốc. Lão Tự Hiệu thuộc thế hệ cũ luôn chủ trì chính nghĩa trên giang hồ, trong một đêm cũng bị độc chết bốn mươi bảy người. Ngoài ra Lão Trần bang vốn định gia nhập liên minh Lão Tự Hiệu chúng ta, toàn bộ đều bị độc chết, kể cả bang chủ Trần Niệm Hoa cũng không ngoại lệ. Còn Hồng Thư phạm điểm vốn do Vương An Thạch của tiền triều và cha con họ Tô một tay sáng lập, cũng bị truy sát đến cùng. Những thủ đoạn độc ác này không cái nào không liên quan đến tập đoàn Hữu Kiều, cũng không cái nào không phải do Phương Ứng Khán sắp đặt. Ngài nói xem hắn có đáng chết không?

Đây là huyết hải thâm thù giữa môn phái võ lâm.

Là thù chung.

Phương cự hiệp còn chưa trả lời, một giọng nói khác đã đáp lại một cách sắc bén:

- Đáng chết!

Người nói chuyện là Ôn Nhâm Bình.

- Hắn còn giết người của Ôn gia chúng ta, tội đáng chết vạn lần!

Đây cũng là hận riêng.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đại Hiệp Chém Chết Nào Có Sợ

- Người chỉ có một cái mạng, nhiều nhất chỉ có thể chết một lần, không có chuyện chết vạn lần.

Cự hiệp bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Khán đã giết người nào của Lão Tự Hiệu?

- Ôn Hoa Thiến.

Ôn Nhâm Bình lạnh lùng nói ra ba chữ này.

Phương cự hiệp nghe vậy lại kinh ngạc.

- “Không có người trước, chỉ có độc này”?

Lão Tự Hiệu có bốn chi nhánh, do mười cao thủ Ôn phái chủ trì đại cục, người trong võ lâm tôn xưng bọn họ là “Thập Toàn Thập Mỹ”. Mười đại cao thủ này, chẳng những thủ pháp dùng độc khiến người ta kinh hãi, mà võ công địa vị cũng có thành tựu phi phàm.

“Không có người trước, chỉ có độc này” Ôn Hoa Thiến là một trong số đó, hơn nữa còn là một người vô cùng xuất sắc.

Cái tên Ôn Hoa Thiến giống như nữ nhân, nhưng y lại là một nam tử.

Một đại trượng phu hùng dũng oai vệ.

Y thông hiểu toàn bộ thủ pháp dùng độc từ xưa đến nay, kể cả các loại chỉ nghe tên mà không biết phương thức, hay không biết phương thức cũng không biết tên mà chỉ biết có loại độc này. Người có thể tập hợp sở trường dùng độc của các nhà các phái ngày xưa, quả thật chỉ có một mình Ôn Hoa Thiên.

Nhưng y lại chết bởi tay Phương Ứng Khán.

- Không chỉ có y.

Ôn Nhâm Bình vẫn oán hận:

- Còn có Ôn Kiếm Nhân.

Trong lòng Phương cự hiệp trầm xuống.

- Là vị kia “không có người sau, không có phân nhánh”, “Độc Tiểu Tiên” Ôn Kiếm Nhân?

E rằng lần này đã kết thù sâu với Ôn gia, không thể hóa giải được.

Ôn Kiếm Nhân cũng một trong mười nhân sĩ năm quyền Lão Tự Hiệu, cũng là một người hết sức kiệt xuất.

Cái tên Ôn Kiếm Nhân rất đàn ông, nhưng nàng lại là một nữ nhân xinh đẹp.

Một cô gái độc như rắn rết.

- Tiểu Khán... tại sao lại muốn...

Trong lòng Phương cự hiệp càng nặng nề:

- Tại sao hắn lại muốn kết thù sâu với quý môn như vậy?

- Ta cũng không biết. Ta chỉ biết, Hoa Thiển giỏi nhất là phóng ám khí tẩm độc, Phương Ứng Khán muốn thử Thương Tâm tiểu tiên của hắc, cho nên tìm Hoa Thiển tỷ thí, kết quả lại dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán.

Ôn Nhâm Bình giận đến đỏ mắt. Xem ra dù sao y cũng là người Ôn gia, cho dù hiện nay đang phục vụ thiên tử, nhưng một khi liên quan đến Lão Tự Hiệu thì y vẫn rất kích động.

- Còn về Kiếm Nhân, dáng vẻ xinh đẹp. Hắc muốn cưỡng hiếp cô ấy, nhưng cô ấy thà chết không chịu, cho nên hắc trước tiên giết chết cô ấy, sau đó hủy hoại cô ấy.

Phương cự hiệp nghe vậy lại cúi đầu, nắm chặt tay, khi ngẩng đầu lên thì mắt hồ đã rơi lệ.

- Ta biết rồi.

Y nói:

- Ta sẽ cho Lão Tự Hiệu Ôn gia một câu trả lời.

- Những gì thúc thúc, tiền bối này nói đều có đạo lý.

Lần này lại là Tiểu Hà Phạm tiếp lời:

- Công tử mời cự hiệp đến phủ thần hầu, cũng là vì hành vi và việc làm của tiểu hầu gia.

- Hắc lại thế nào?

- Thế công nói, hiện nay thánh thượng chỉ biết vui đùa, dân oán sôi sục, nhất định phải có người dám đứng ra liều chết can gián, mới có hi vọng chăm lo việc nước. Thế nhưng, bởi vì gian thần nắm quyền, cấu kết với nhau, những đại thần, hiền lương đứng ra góp ý, lời trung chưa kể thì người đã chết rồi. Trong đó bởi vì tiểu hầu gia, Mễ công công, nếu không mượn

luật pháp bắt bớ thì cũng chịu hình giam cầm, hoặc bị tập đoàn Hữu Kiều sỉ nhục tru diệt. Tình thế này rất đáng lo, bởi vì trung thần liệt sĩ dám nói lời ngay lần lượt bị bắt bớ hạ ngục, ám sát xử tử, còn ai dám tận trung nói thẳng với triều đình? Ai cũng câm như hến. Người chính trực khí phách bị sỉ nhục, can gián đã trở thành cấm kỵ. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì quốc gia sẽ bị diệt vong. Công tử đã điều tra chuyện này, phát hiện những chuyện vu khống và ám sát hủy hoại nhân sĩ chính nghĩa, lại là do tiểu hầu gia thực hiện để lấy lòng đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Lý Ngạn, Lương Sư Thành, mặt khác cũng muốn ngăn chặn người hiền có cơ hội tố cáo bọn họ trước mặt thánh thượng.

Tiểu Hà Phạm mồm miệng lanh lợi, nói năng lưu loát:

- Tiểu hầu gia dựa vào bối cảnh tôn quý, lại có thanh danh của cự hiệp làm hậu thuẫn, mới làm ra những chuyện họa nước hại hiền như vậy. Cho nên thế công và công tử hi vọng cự hiệp có thể nhanh chóng chinh đồn môn hộ.

- Đúng vậy, Phương Ứng Khán đã phạm luật trời.

Ôn Tử Bình hậm hực nói:

- Đại hiệp trước trận chém con, e rằng là tình hình bất đắc dĩ, cũng là tình thế khó tránh khỏi.

- Cho dù Phương Ứng Khán tội ác tày trời, nhưng hoàng đế vẫn sủng ái hãn. Ta... ta cũng không tiện ra tay giải quyết hãn...

Ôn Nhâm Bình căm hận nói:

- Vậy thì phải xem cự hiệp giúp lý, hay là giúp thân.

- Nếu hãn thật sự làm những chuyện thương thiên hại lý này, dù thánh thượng không cho phép, thiên tử cố sức bảo vệ, ta cũng phải khiến hãn bị

trừng phạt đúng tội, không tiếc chọc giận luật trời.

Cự hiệp nói giọng âm vang:

- Điều duy nhất ta sợ là...

Nói đến đây, thần sắc lại thê lương, ảm đạm.

Mọi người đều không biết vì sao y thương cảm, cũng không biết y sợ điều gì.

Bọn họ đều rất tò mò, đều hi vọng cự hiệp có thể nói rõ.

Cao Tiểu Thương ở bên cạnh lại đổi đề tài:

- Ta thấy mọi người đến đây, chẳng qua là hi vọng mời được Phương cự hiệp gia nhập phe mình, nhằm tăng uy danh.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Hoàng thượng đã nói rõ sẽ đặc cách đề bạt cự hiệp, thẳng vào Long Đồi.

Ôn Tử Bình nói:

- Lão Tự Hiệu và Phương cự hiệp vốn có giao tình, chắc rằng Phương cự hiệp sẽ không đến mức bỏ gần tìm xa.

Trương Thán nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu chỉ có một chữ đối với cự hiệp, đó là “thành”, chúng ta dùng thành ý để mời.

Trương Thán vừa lên liền phát hiện đối thủ tranh mời Phương cự hiệp rất nhiều, hơn nữa ai cũng có có thực lực, không dễ đánh bại, đồng thời cũng phát hiện cự hiệp dường như không muốn giúp ai, nếu tới kinh sư thì

đã sớm có quan điểm riêng, cho nên hẳn cũng không nói nhiều, chỉ nghe ngóng then chốt, lại yên lặng theo dõi biến hóa.

Lôi Du Cầu nói:

- Nếu ta là cự hiệp, ta sẽ chọn Lục Phân Bán đường. Ngài đến Lục Phân Bán đường, Lôi cô nương nhất định sẽ nghe lời ngài, Địch đại đường chủ cũng nhất định sẽ nghe theo ngài. Đến lúc đó, nếu Lục Phân Bán đường phạm sai lầm cũng có thể cải tà quy chính, nếu suy nhược lâu ngày cũng nhất định có thể chuyển xấu thành tốt. Lục Phân Bán đường nhìn giống như hắc bang, nhưng vẫn biết phải trái rõ ràng, cũng có người hiệp nghĩa trung thành. Đương nhiên tôi cũng có tư tâm, rất hi vọng cự hiệp đi một chuyến.

Bành Tiêm vội nói:

- Cự hiệp nhất định đừng tin vào lời đồn, tiểu hầu gia đờng ngài là một lòng hiếu thảo ...

Thái Tiểu Đầu nói:

- Tiểu công tử đờng cự hiệp là vì tấm lòng hiếu thảo, ngày ngày chờ mong cự hiệp để hầu hạ tận hiếu. Y là người tài cao bị đổ kị, bị kẻ xấu gièm pha ly gián...

Hai hàng lông mày Ôn Nhâm Bình nhướng lên, quát lớn:

- Cái gì?

Thái Tiểu Đầu vội ngậm miệng không nói nữa. Chu Nguyệt Minh lại cười nói tiếp:

- Ta không có chuyện gì, chỉ mời cự hiệp đến hình bộ uống ly trà.

Tiểu Hà Phạm không chịu thua kém:

- Công tử nhà tôi mời cự hiệp phá đại án, biểu dương chính nghĩa cho dân chúng vô tội bị hàm oan trong kinh sư.

Cự hiệp chỉ mỉm cười, gật đầu:

- Các người đều có tâm, có lý... đáng tiếc ta chỉ có một mình, không có ba đầu sáu tay, cũng không thể phân thân...

Cao Tiểu Thượng biết điều tiếp lời:

- Có điều, phần lớn các người đều có một nguyện vọng chung, đó là hi vọng cự hiệp trước tiên trừ đi mối họa tiểu hầu gia... đúng không?

Ngoại trừ Thái Tiểu Đầu và Bành Ngũ Hồ, những người khác hiển nhiên đều đồng ý.

Lại có một người cười lạnh nói:

- Ta thấy giết một tiểu hầu gia, nghiệt chướng vẫn chưa thể trừ hết. Lục tặc trong triều, những kẻ cầm đầu hại nước, trước tiên phải diệt trừ từng tên.

Người nói chuyện là Trương Thán.

- Nếu muốn thanh lọc thiên hạ, trước tiên cần phải đối phó với những kẻ gian ác khiến cho quốc gia hỗn loạn, dân chúng lầm than.

Cao Tiểu Thượng nói rành mạch phân minh:

- Hán thái phó Khuông Hoành từng nói, người thông minh thông suốt thường nhìn rõ mọi việc, lại không thể tha thứ cho người khác; người kiến thức nông cạn thường ánh mắt hạn hẹp, không thể nhìn rõ nội tình; người kiên cường chính trực thường tính tình hung dữ, không thể bỏ qua sai lầm; người ôn nhu đôn hậu thường khó hạ quyết tâm, không thể quyết đoán kịp thời; người diêm dâm an tĩnh thường quá hèn yếu, không thể nắm lấy cơ hội; người lòng dạ rộng lớn thường sơ suất lơ là, nhớ ít quên nhiều. Nhưng

muốn giết gian chém tà, tiêu diệt những kẻ gian manh xảo trá, tà ác xấu xa, trước tiên phải thanh trừ từ bên cạnh mình, cho nên...

- Cự hiệp vẫn sẽ theo ý của đại đa số người ở đây, trước tiên giải quyết chuyện tiểu hầu gia gây loạn, sau đó mới đến xử lý công việc bên mình, có điều...

Cao Tiểu Thượng giống như đã được Phương cự hiệp gợi ý trước, nói vô cùng tự tin, cũng an bài chu đáo:

- Y và tiểu hầu gia dù sao cũng có nghĩa cha con, vẫn ôm hi vọng có thể thuyết phục Phương Ứng Khán ăn năn hối lỗi, quyết không từ bỏ. Nếu tiểu hầu gia không có ý hối cải, cự hiệp cũng tuyệt đối không bỏ qua. Cho nên, y rất tiếc không thể theo cách của các người, không thể tiếp nhận ý tốt của mọi người. Y không giúp ai cả, cũng không đi đâu cả, nhưng sẽ tự tìm đến tiểu hầu gia, trước tiên giải quyết chuyện nhà này.

Hắn ôm quyền, chấp tay, nói một cách rõ ràng đanh thép, tung hoành bốn phương:

- Vẫn xin các vị trở về đi. Để mọi người tay không mà về, thật xấu hổ. Nhưng cự hiệp nhất định không phụ kỳ vọng của các vị, sẽ có một câu trả lời rõ ràng.

Hắn cao giọng nói:

- Về điểm này, ta có thể bảo đảm chư vị hôm nay sẽ không đi một chuyến uống công.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thứ Mọi Người Cần Là Một Anh Hùng

Cự hiệp và một tên đệ tử nhập thất của y, một người cưỡi ngựa, một người cưỡi lừa, không nhanh không chậm tiến vào kinh thành.

Mọi người đều nghe đồn:

- Cự hiệp trở lại rồi!

Hảo hán trong kinh đều bàn tán với nhau, cảm thấy phấn chấn:

- Lần này e rằng tiểu hầu gia gặp nạn rồi!

Cũng có người đầy mong đợi:

- Đám người hại nước năm giữ triều chính kia, có lẽ cuối cùng phải chạy trốn kiếp nạn rồi!

Rất nhiều nhân vật võ lâm, đệ tử giang hồ, các bang, các phái, các đường đều đi ra nghênh đón cự hiệp, đưa ra lời mời, chỉ hi vọng y đến trong môn một chuyến.

Cự hiệp ở trên ngựa chỉ mỉm cười, gật đầu, chấp tay, chào hỏi.

Cao Tiểu Thượng đi theo bên cạnh lại thay y nói chuyện:

- Lần này cự hiệp vào kinh, không đi đâu cả, chỉ muốn gặp thân nhân, dặn dò một chút chuyện riêng. Cảm ơn thịnh tình của mọi người. Cự hiệp chỉ ở đây một ngày rồi sẽ đi.

Y khéo léo từ chối ý tốt của mọi người, nhưng lại kiên quyết từ chối lời chào mời của các phái.

Không chỉ có hảo hán giang hồ chào đón, mà bình dân bách tính còn nhiều hơn. Bọn họ vừa nghe “cự hiệp trở lại rồi”, những người từng chịu ân huệ của y, từng nghe đến truyền kỳ của y, tất cả đều chạy đến nhìn y, dùng tiếng vỗ tay và hoa tươi để thăm hỏi và cầu chúc.

Phương cự hiệp nhìn thấy bình dân bách tính, lại xuống ngựa, ân cần hỏi han bọn họ, giải quyết nghi vấn khó khăn, khiến cho người càng lúc càng đông, gần như vạn người đổ xô ra đường, tranh nhau xem khí khái anh vũ của cự hiệp.

Cho đến khi Cao Tiểu Thượng gạt mọi người ra, năm lần bảy lượt xin lỗi, bày tỏ cự hiệp có chuyện phải làm, chờ sau hãy nói, mọi người mới miễn cưỡng nhường ra một con đường, cự hiệp cũng lưu luyến cáo biệt lên ngựa.

Bọn họ vẫn là một lũa một ngựa, không nhanh không chậm đi về hướng Bất Giới trai.

Cự hiệp trên ngựa mặc một bộ áo dài, không có vật gì khác, chỉ có một thanh kiếm đeo bên hông.

Trên vỏ kiếm có đóng ấn phù của Đại Lý tự.

Có ấn phù này, bình dân bách tính mới có thể mang kiếm đeo đao đi khắp đường lớn ngõ nhỏ, ngoại trừ một số nhân vật đặc biệt, nếu không thì quá nửa đã sớm bị chặn lại rồi.

Đương nhiên, có ai dám chặn cự hiệp bắt y giao nộp khí giới?

Tự nhiên, cũng không ai có thể chặn được cự hiệp.

Có điều cự hiệp vẫn làm theo luật pháp. Thanh kiếm kia đã nhiều năm theo y xông pha giang hồ, xung phong giết địch, sinh tử gắn bó, vinh nhục không phân, khí của kiếm và mạng của người đã hợp thành một thể, dù thể nào y cũng sẽ không bỏ “nàng”, cũng không bỏ được “nàng”.

“Nàng” là của y.

Có lẽ “nàng” cũng chính là y.

Kiếm chính là sinh mệnh của y.

Sinh mệnh của y là muốn tìm đạo.

Đạo dùng kiếm để tìm, đạo chính là kiếm.

Kiếm dùng để thành đạo, cho nên y chính là kiếm.

Kiếm của y có tên là “Kim Hồng”.

Sinh mệnh của y cũng từng phát ra hào quang màu vàng đỏ.

Y từng làm những chuyện kinh thiên địa, quỷ thần khiếp trên giang hồ phong ba.

Từng dịu dàng thoáng nhìn trong võ lâm hiểm ác.

Đây là y.

Y chính là cự hiệp.

Trên người y chỉ có một thanh kiếm.

Người đi theo y lại mang theo một chiếc bao.

Cứ như vậy, một cự hiệp mang theo một thanh kiếm, cùng với một vị đệ tử trên vai có một chiếc bao nhỏ, tiến thẳng vào kinh sư, đi qua xương

nhuộm Hắc Y, đến nhà xay Tử Kỳ. Dọc theo đường đi có không ít bình dân bách tính ra ngoài nhìn y, hoan hô khen ngợi.

Công đạo tự ở trong lòng người, hình tượng thực ra là tình nghĩa.

Cự hiệp được lòng người, cự hiệp có tình nghĩa.

Một hiệp giả như vậy, tất nhiên được người người yêu mến.

Nhưng nhìn vào trong lòng cự hiệp, lại bỗng nhiên dâng lên một nỗi chua xót.

Phụ lão anh em hoan nghênh ta như vậy, ta quả thật nên làm thêm chút việc giúp bọn họ, mới không có lỗi với lương tâm.

Nhưng vào lúc đảo điên nguy ngập này, trên bị gian nịnh chiếm cứ, dưới bị ác bá xâm phạm, sức một người làm sao có thể xoay chuyển càn khôn?

Chỉ hi vọng Tiểu Khán có lòng hướng thiện, vận dụng thể lực trong triều ngoài triều mà hắn đã tập hợp mua chuộc những năm gần đây, làm một vài chuyện cho mọi người, làm một số chuyện cho quốc gia.

Phượng cự hiệp chỉ cảm thấy trong lòng u ám.

Mọi người ở đây đều cần một anh hùng.

Địa phương cần anh hùng không phải là địa phương tốt, ít nhất cũng không phải là một nơi thái bình.

Y vốn không muốn làm anh hùng, bởi vì anh hùng quá khổ sở.

Y chỉ muốn làm ẩn sĩ, tưới hoa cúc tế Trùng Dương.

Y không sợ chết, nhưng y càng hi vọng sống vui vẻ.

Nhưng khi nghe mọi người đều kể khổ với mình, không ai có thể thể vui vẻ sống tiếp được, bản thân y há có thể an tâm thoải mái, chỉ lo thân mình, len lén sống tiếp?

Sống như vậy còn có ý nghĩa gì.

Nhiệt huyết, y tự đánh giá vẫn còn, nhưng đến cái tuổi này rồi, chỉ thường biểu đạt bằng sự dửng dưng.

Lần này tới kinh sư, y đã quyết định phải làm một chút chuyện cho bình dân bách tính.

Làm vài chuyện tốt rồi mới rời khỏi.

Không thể tay không mà về, phụ lòng mọi người.

Nếu như nể quá hoá hồng, tham sống sợ chết, không bằng quyết trận sinh tử, oanh oanh liệt liệt.

Không tiếc chọc giận luật trời, càng không tiếc dùng một người địch một nước.

Mặc dù có Cao Tiểu Thượng hò hét dẹp đường, nhưng đám người ở đường lớn ngõ nhỏ vẫn không chịu tản đi, tụ tập trước đường và bên đường ló đầu nhìn y, bàn luận sôi nổi, chỉ chỉ chỏ chỏ.

Bỗng nhiên, mọi người đều tản ra hai bên, trăm ngàn người lập tức yên tĩnh lại.

Lúc này đại khái còn cách Bất Giới trai hơn một dặm đường.

Cự hiệp đã không cần đến đó nữa, bởi vì y đã không cần phải đi.

Y đến Bất Giới trai là vì muốn gặp con nuôi Phương Ứng Khán của mình.

Y muốn gặp người này, khuyên hẳn cải tà quy chính.

Mọi người ở đây cần một anh hùng.

Phương Ứng Khán tuyệt đối có đủ điều kiện trở thành anh hùng.

Tiểu Khán tội gì cứ muốn làm tiểu nhân gian nịnh.

Cự hiệp muốn khuyên bảo hẳn, nếu không thể khuyên hẳn đi về chính đạo, nói không chừng lúc cần thiết sẽ mang hẳn khỏi kinh rồi tính sau.

Một khi rời khỏi kinh thành, Tiểu Khán mất đi vây cánh, có lẽ nhất thời không làm ác được, mình sẽ từ từ dẫn hẳn đi về con đường hướng thiện.

Y tin tưởng với tư chất thông minh của Tiểu Khán, sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn giác ngộ, quay đầu là bờ.

Nhớ năm đó, Tiểu Khán thông minh, khả ái, linh hoạt, nhạy bén như thế, một lòng hiếu thảo, cộng thêm lòng thành, khiến Văn Y thương yêu biết bao, vui mừng biết bao.

Nhớ tới Văn Y...

Trong lòng y đau xót, tâm lý cũng buồn bã.

Đồng thời nội tâm dâng lên bao nhiêu vui buồn tan hợp, yêu hận hợp tan, bao nhiêu nỗi niềm, say mê và tan nát...

A, Văn Y.

Chuyện thứ hai mà y vào kinh, chính là vì Văn Y.

Bởi vì y nhận được tin tức, đó là gần đây lại có tin tức của Văn Y.

Không phải Văn Y đã qua đời lâu rồi sao?

Vì vậy, y chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, tình cảm sôi sục, một đường chạy đến kinh thành.

Rất nhiều đệ tử, nhưng y chỉ mang theo một tên tùy tùng.

Cự hiệp vào kinh để làm gì?

Vì vợ, tìm vợ.

Vì con, khuyên con.

Chỉ như vậy mà thôi.

Thực ra cự hiệp cũng chỉ là người phàm.

Hiệp tình cũng vốn là nhân tình.

Nhưng hiện giờ y đã không cần đi Bất Giới trai gặp Phương Ứng Khán nữa.

Bởi vì Phương Ứng Khán đã tới.

Phía cuối đường Hồng Bối, một người đang khẩu đầu quỳ gối, toàn thân áo trắng như tuyết, không nhìn thấy rõ gương mặt.

Cho dù không thấy rõ gương mặt, nhưng cự hiệp vừa nhìn đã nhận ra.

Thân thể nho nhỏ vốn lẻ loi yếu ớt này, chính là hài nhi mà y và ái thiếp một tay nuôi lớn.

Hốc mắt của y nóng lên, không nhịn được kêu lớn:

- Hài tử!

Bên kia đường dài vang lên tiếng trả lời, tràn đầy sự ngây thơ và hiếu thảo của con với cha:

- Phụ thân!

Sau đó mới có thể kìm nén tâm tình, giọng nói khẽ run lên giống như dây đàn ở âm cao:

- Hà nhi bất hiếu ở đây cung nghênh nghĩa phụ giá lâm, có gì lỗi nghịch xin cứ trách phạt!

Nam tử áo trắng đang quỳ này chính là đại ma đầu, tiêu sát tinh khiến người người trong kinh sư, trong võ lâm nghe tên đều biến sắc, nghe tiếng đều tránh đi.

“Thần thương huyết kiếm tiểu hầu gia, lật tay gió mây trở tay mưa”, còn có danh hiệu là “Thập Thanh Tài Tử”, Phương Ứng Khán.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thứ Ta Cần Là Anh Hùng Chân Chính

Không chỉ có một mình hăn quỳ.

Còn có hai người khác quỳ với hăn.

Hai người này quỳ phía sau hăn, một già một trẻ.

Người già mái tóc trắng xoá, khom lưng cúi người, toàn thân run rẩy không ngừng. Người trẻ còn trẻ hơn Phương Ứng Khán một chút, quỳ ở nơi đó, thoát nhìn cũng cảm thấy hăn khúm núm hơn một chút, thành kính hơn một chút, cũng hoảng hốt hơn một chút.

Ngoài trừ những người này, còn có người không quỳ.

Đó là một nam tử trẻ tuổi. Trẻ tuổi vốn đã là cái đẹp, mà người trẻ tuổi này dường như còn đẹp đến tỏa sáng, phát sáng, tùy tùy tiện tiện đứng ở đó, lúc bất động thì yên tĩnh hơn trứng gà, lúc hành động thì giống như gió thổi lật qua trang sách, lúc cười lại khiến người ta nhìn thấy đau xót thất thần, không cần động thủ cũng có thể đánh ngã người...

Cự hiệp không tiếp tục nhìn, ít nhất cũng không nhìn kỹ.

Y vừa nhìn đã thấy được ba chuyện.

Thứ nhất, đây là một cô gái.

Hơn nữa còn là một cô gái tuyệt sắc cải trang thành nam.

Thứ hai, cô gái này rất xuất sắc.

Chẳng những xuất sắc, hơn nữa còn khó trêu chọc. Nếu so với đám hảo hán võ lâm nghênh đón mình vào buổi sáng như “Tiểu Kiếm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh, “Tàn Hoa Bại Liễu Nhiệm Bình Sinh” Ôn Nhâm Bình, “Âm Tình Viên Khuyết Yêu Minh Nguyệt” Ôn Tử Bình, “Phóng Hỏa Vương” Lôi Du Cầu, “Phạn Vương” Trương Thán, “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu, “Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm, “Ngân Hà Hỏa Tinh Kiếm” Hà Phạm, cùng với cao thủ Thục Trung Đường môn vẫn luôn nấp trong bóng tối không lộ diện (hiện giờ ít nhất vẫn còn hai tên đi theo)... e rằng cô gái này còn khó đối phó hơn tất cả cộng lại.

Thứ ba, cô gái này rất gian trá, nhưng nàng chẳng những rất thanh, rất tú, hơn nữa còn là một xử nữ.

Cự hiệp cũng không tập trung quan sát cô gái này, chỉ vì y từng tu luyện nội công tâm pháp “Nhất Khí Quán Nhật Nguyệt”, hơn nữa đã luyện đến cảnh giới tùy theo ý thích, nội ngoại gia công pháp đều đạt đến trình độ đỉnh cao, cho nên chỉ nhìn một lần đã phát giác ra cô gái này là một xử nữ.

Y cũng không đặc biệt cảm nhận, nhưng trực giác lại nói cho y biết như vậy.

Y biết phán đoán của mình sẽ không sai.

Từ trước đến nay, nội công của y càng cao, võ công càng mạnh, không biết vì sao trực giác cũng càng hiệu nghiệm, linh cảm càng mãnh liệt.

Có lẽ, tu luyện võ công nội lực thực tế là một loại yếu quyết mở ra lực lượng tâm linh, thiên phú trời sinh. Con người vốn có tiềm năng bất tận, vượt quá tưởng tượng, chỉ là đại đa số người không tìm ra trọng điểm và mấu chốt, không hiểu phương pháp, không biết vận dụng mà thôi.

Một khi luyện thành, đi lên con đường, chẳng những võ công cá nhân sẽ mạnh lên, mà khi kích phát tiềm lực thì cả trực giác cũng trở nên nhạy bén, có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không nhìn được, không nghe được, không ngửi được, không cảm giác được.

Chẳng hạn như động đất, y có thể biết trước.

Ví dụ như mưa gió, y có thể đoán trước.

Lại như chém giết, y chẳng những thành công tránh thoát mấy lần ám sát, ngay cả ngày xưa cứu thánh thượng thoát khỏi một kiếp cũng là dựa vào loại xúc giác hơn người này.

Do đó y lập tức cảm giác được.

Đó là một cô gái trong vắt, khó chọc, nhưng vẫn là xử nữ.

Phát giác được điểm này, cự hiệp giống như có phần an ủi, có điểm yên tâm.

Nếu nàng vẫn là xử nữ, hiển nhiên chưa từng phát sinh quan hệ gì với Tiểu Khán, một khi muốn nghiêm chỉnh xử lý chuyện của nàng cũng không cần phải băn khoăn nhiều.

Cự hiệp từng nghe nói về cô gái này, cũng đã nghe nói đến quan hệ li kỳ giữa nàng và Phương Ứng Khán.

Giang hồ đều đồn đại tiểu hầu gia và nàng đã sớm làm những chuyện bừa bãi, trong đó còn có một vấn đề mà Tiểu Khán sắp phải đối diện, e rằng không dễ xử lý.

Nhưng bây giờ xem ra, sự thật lại có khác biệt.

Cự hiệp cũng hi vọng lời đồn sai lầm.

Y biết cô gái này chẳng những khó đối phó, hơn nữa còn là một sát thủ chuyên dùng việc phản bội người khác làm thú vui.

Nàng rất nổi danh.

Trước kia nàng được gọi là “Quách Đông Thần”, đó là quãng thời gian nàng còn ở Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nàng cũng tên là “Lôi Mị”, đó là thời kỳ nàng ẩn nấp tại Lục Phân Bán đường.

Nghe nói Tiểu Khán gọi cô gái này bằng một cái tên thân mật, đó là “A Văn” (con muỗi).

Gọi nàng là A Văn, có thể là vì hân yêu thương nàng, cũng có thể là vì nàng có tư thái linh hoạt, vóc người nhỏ nhắn.

Nhưng khi ở trước mặt, người của tập đoàn Hữu Kiều đều chỉ dám gọi nàng là “tiểu phu nhân”.

Phu nhân của tiểu hầu gia đương nhiên là “đại phu nhân”, nhưng còn chưa chính thức cưới vào cửa, cho nên trước tiên gọi là “tiểu phu nhân” cũng chuẩn xác tám phần.

Nịnh hót phải đúng lúc, a dua phải kịp thời.

Nhưng hiện giờ xem ra, nàng còn không xem là tiểu phu nhân thật sự.

Những chuyện này cự hiệp đã sớm biết, nhưng hôm nay mới chính mắt nhìn thấy cô gái tên Lôi Mị này.

Đương nhiên, Phương Ứng Khán không thể đoán được cự hiệp luôn cách xa kinh sư, không hỏi thế sự lại biết những chuyện này, hơn nữa còn biết tường tận như vậy.

Ngay cả chuyện không nên biết cũng biết rất kỹ càng.

Con có một người khác không quý.

Đó là một lão thái giám.

Lão thái giám này rất cao lớn, tướng mạo rất hiền lành, nhưng có lúc lại trở nên cực kỳ uy nghiêm. Điều thú vị là dưới cằm hăn còn mấy chùm râu vàng lưa thưa, khiến người ta liên tưởng đến liệu có phải hăn tịnh thân không được “sạch sẽ” hay không.

Từ phục sức của hăn có thể thấy được, hăn là thủ lĩnh trong đám thái giám, có thể ra vào cung tự nhiên, hơn nữa còn rất được hoàng đế tin tưởng.

Cho nên hăn không thể quý.

Hăn chỉ có thể quý với thiên tử.

Nhưng ngoại trừ “quý xuống đất”, hăn vẫn lễ độ cung kính, biểu đạt tất cả sự tôn trọng sùng kính từ đáy lòng dành cho cự hiệp.

Có điều cự hiệp vẫn phát hiện được một điểm.

Địch ý!

Lão thái giám này thần thái vô cùng kính cẩn, địa vị trong cung cực kỳ cao quý, vai vế giang hồ cũng vô cùng quan trọng, đồng thời cũng là trợ thủ lớn nhất của Tiểu Khán cai quản tập đoàn Hữu Kiều, rốt cuộc vẫn có địch ý với y.

Nhưng chỉ là địch ý, cũng không phải sát ý.

Chỉ có một người hoàn toàn không có địch ý với y.

Chỉ có thân tình, tình cảm hiếu thuận của con đối với cha.

Đó đương nhiên là Phương Ứng Khán.

Tấm lòng hiếu thảo này là thứ động lòng người nhất, cũng đã đánh động trái tim cự hiệp.

Y sai bước qua, đỡ Phương Ứng Khán dậy.

- Hải tử, con cứ đứng lên rồi hãy nói...

Phương Ứng Khán từ từ đứng lên. Cự hiệp lại nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta rung động.

Nước mắt.

- Nghĩa phụ!

Hắn nghẹn ngào nói:

- Con thật nhớ người.

Thân tình dù sao cũng lớn hơn tất cả.

Có gian có trá, hắn cũng là con của mình.

Cự hiệp và Phương Ứng Khán ôm nhau, cảm nhận được đầy đủ tình cảm ái mộ và thành ý của hắn.

Trong phút chốc, cự hiệp gần như đã hoàn toàn tha thứ cho hắn.

Nhưng trên nguyên tắc, cự hiệp quyết không dễ dàng thay đổi.

Y gật đầu đáp lễ Mễ Thương Khung, nhìn thấy ánh mắt ngàn câu vạn chữ của Tiểu Khán, liền nói:

- Có chuyện gì, trở về rồi hãy nói... con là một danh nhân, cũng là một lãnh tụ tại kinh sư, làm như vậy để người khác nhìn thấy thì không tốt.

Y suy nghĩ cho Phương Ứng Khán.

Không ngờ Phương Ứng Khán lại nói:

- Phụ thân, chúng ta đừng trở về Bất Giới trai, được không?

- Sở dĩ con vội vàng mời cha về kinh một chuyến, không phải vì chuyện gì khác, mà là nghĩa mẫu, gần đây đã có tin tức...

Phương Ứng Khán lập tức nói rõ vấn đề chính:

- Chúng ta lên Chiết Hồng sơn được không?

Chiết Hồng sơn, đó là ngọn núi cao nhất ở gần kinh kỳ.

Nghe nói trong núi sâu có tiên nhân, vẫn luôn dùng chân nguyên pháp lực che chở thiên tử và triều đình. Do đó, có lúc hàng rào trong ngự hoa viên của hoàng đế vô cớ bốc cháy, chính là trò đùa của những tiên nhân kia. Có lần một cây quế lớn trong cung đột nhiên dờn lên phía trước tám bước, đến hoàng hôn ngày hôm sau lại lùi năm bước, chính là tiên nhân đang chỉ điểm sai lầm. Các sử quan, khâm thiên giám trong cung đều ghi lại những chuyện này. Có lúc trong đình viện bỗng có một con phượng hoàng bay tới (mặc dù sau đó có người hiểu biết nói rằng đó chỉ là gà rừng biến dị, nhưng không lâu sau nhân sĩ có kiến thức kia lại bị ban cho cái chết), còn có gấu trong vườn thú lại biết nói vài câu tiếng người (sau đó truyền ra, lại trở thành con gấu đông bắc kia còn niệm kinh văn với hoàng đế), nghe nói đều là tiên nhân trong rừng rậm, trong núi lớn này muốn chơi đùa với quân vương. Trong núi còn xây một tòa hoàng cung của tiên nhân, cũng có văn võ bá quan, sau này muốn mời đương kim thiên tử qua chủ chính.

Tể tướng Thái Kinh có kiến giải như vậy.

Đại tướng quân Đồng Quán đương nhiên cũng cùng ý kiến này.

Ngay cả thái phó Lương Sư Thành rất có học vấn cũng ủng hộ thuyết pháp này, cho nên người người đều tin, còn tin không nghi ngờ.

Người thứ nhất tin tưởng dĩ nhiên là Triệu Cát.

Vì lý do cẩn thận, hắn còn từng hỏi Gia Cát tiên sinh.

Lúc đó câu trả lời của Gia Cát Tiểu Hoa là:

- Bệ hạ anh minh cơ trí, chỉ cần tin là thật, có lẽ không chuyện gì không phải thật.

Triệu Cát vẫn muốn hỏi ý kiến của Gia Cát, Gia Cát Tiểu Hoa cũng chỉ bổ sung một câu:

- Thực ra thế sự không phân thật giả, chỉ xem người có tin hay không. Người tin rồi, dù giả cũng thành thật; nếu người không tin, chính là thật cũng thành giả.

Lúc này Triệu Cát mới hài lòng.

Sau đó, Thư Vô Hý rất bất mãn vì thái độ lấp lửng này của Gia Cát tiên sinh, cho nên kháng nghị. Gia Cát lại trả lời:

- Nếu như ta nói là giả, không phải thật, nhưng bọn họ không tin, vậy cũng chỉ là nói vô ích, không chừng còn phải bồi thường tính mạng. Hiện giờ ta nói xin hoàng thượng tự phân biệt thật giả, chừa lại đường lui, sau này còn có thể dùng ví dụ khác để ngầm khuyên can. Hiện tại mọi người đều nói có chuyện như vậy, ta lại nói không có, quét sạch hứng thú của người ta, vậy thì phải quét mộ của mình rồi.

Cho nên mọi người đều giống như hoàng đế, tin tưởng trên ngọn núi lớn ở tây nam có thần linh, có tiên nhân, có truyền kỳ, có pháp lực, càng có

thêm rất nhiều thứ mong ước như là trường sinh bất lão, cực lạc thế gian, hồng trần niết bàn, thiên thượng nhân gian.

Nhưng đối với cự hiệp, núi này cũng không phải đại biểu cho kỳ vọng.

Mà là bi thương, cùng với hoài tưởng.

Ái thể của y chính là mất tích tại núi này, nhiều ngày sau tìm thấy thi thể đã không phân biệt được, từ đó y mang theo thương tình và bi hận rời khỏi kinh sư.

Nghे được tin tức này, trong lòng cự hiệp cảm thấy hỗn loạn.

Sở dĩ y thoái ẩn giang hồ, trước tiên là vì mất đi người yêu.

Mất đi người yêu, y mới cảm thấy ông trời sao quá tàn nhẫn, khiến tình yêu đối với nhân gian, chí lớn đối với thế gian cũng bị ảnh hưởng, do đó y mới từ bỏ tất cả, ẩn dật lánh đời một thời gian dài.

Mặc dù y cũng không muốn trèo lên núi cao, nhưng Phương Ứng Khán đã nói như vậy, y biết nhất định có nội tình khác, bèn trả lời:

- Được.

Nhưng y cũng không quên nhắc nhở một câu:

- Con có nhớ huynh đệ Nhị Thập Thất Hoa Sinh từng đảm nhiệm chức ngự tiền thị vệ không?

Thân thể Phương Ứng Khán run lên, không biết vì sao nghĩa phụ lại nhắc đến tên người này vào lúc này, nơi này, ngay trước công chúng, chỉ nói:

- Có nhớ.

Cự hiệp hừ lạnh một tiếng, nói:

- Con nhớ được thì tốt.

Y còn chưa nói tiếp, đột nhiên trong đám người có một lão hán chạy ra, tuổi tác đã cao, tóc trắng đầy đầu, mặt đầy nếp nhăn, không biết vì sao lại rất tức giận, gào thét la hét, dùng hai ngón tay chỉ vào Phương Ứng Khán ở phía xa, vung quyền múa tay, giống như muốn xông lên điên cuồng cắn xé Phương Ứng Khán, trong mắt cũng giống như sắp bắn ra tia lửa.

Phương Ứng Khán chỉ cúi đầu đứng đó, không dám có động tác gì.

Hắn không ra hiệu, Nhậm Lao và Nhậm Oán ở phía sau cũng không dám hành động.

Cự hiệp khẽ than, gật đầu một cái.

Cao Tiểu Thượng bên cạnh y lập tức hành động.

Cao Tiểu Thượng ngăn lão hán đầu bạc lại, khuyên lão dừng tay, nhỏ giọng nói gì đó vào tai lão. Ngực và vai lão hán không ngừng nhấp nhô run rẩy, mặc dù tâm tình rất kích động, nhưng cuối cùng vẫn tạm thời kiềm chế lại.

Mễ Thương Khung thấy vậy, liền xá dài với cự hiệp, nói:

- Chúng ta ở đây, cung nghênh cự hiệp, giá lâm kinh sư, lãnh tụ võ lâm.

Cự hiệp chỉ lạnh nhạt nói:

- Không dám. Công công là tiền bối võ lâm, tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, đa lễ lại khiến tại hạ giảm thọ rồi.

Mễ Thương Khung lộ ra mấy chiếc răng vàng, nhếch mép cười:

- Học không có trước sau, người thông hiểu đi đầu. So với đại hiệp tiểu ngạo giang hồ, tạo phúc vô lâm, cái tuổi này của ta chỉ xem như là ngốc già sống uống mà thôi. Vị kia chính là cao đồ của cự hiệp, “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng Cao thiếu hiệp đúng không?

- Đúng.

Cự hiệp mỉm cười nói:

- Hẳn cũng được người ta xưng là Thuận Nghĩa Tiểu Gia Cát.

Hôm nay Mễ Hữu Kiều đã đặc biệt xông rất nhiều hương hoa, nhằm che giấu “mùi vị lão nhân” gần đây càng nồng nặc:

- À, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lần này cự hiệp không tiếp lời.

Người tiếp tục lại là Lôi Mị.

Nàng dùng đôi mắt đẹp liếc về phía Cao Tiểu Thượng, cũng không biết là giễu cợt, phản kích ý kiến của Mễ công công, hay là có dụng ý khác:

- Cao Tiểu Thượng, Cao Tiểu Thượng, cái tên thật bình thường... Những chuyện “danh bất hư truyền” của hẳn chắc là nhiều lắm nhỉ.

Tâm tình của cự hiệp lúc này vẫn đặt trên người Phương Ứng Khán.

- Ta vẫn luôn hi vọng con trở thành một người anh hùng, một vị hiệp sĩ.

Y đau xót, nặng nề trầm giọng nói:

- Thế nhưng...

- Nghĩa phụ, con vẫn luôn khiến người thất vọng.

Phương Ứng Khán lại xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nói:

- Thứ người cần là một anh hùng chân chính, nhưng con lại là một kẻ bại hoại, nham hiểm, công tử bột.

- Không, không phải như vậy, còn không đến mức hại hết muôn dân.

Cự hiệp không khách khí nói:

- Nhưng con còn tệ hơn như vậy. Con xưng là anh hùng, nhưng lại mưu cầu tư lợi. Con muốn làm hiệp sĩ, nhưng lại làm hết chuyện xấu.

- Như vậy càng tệ hại.

Cự hiệp nói:

- Một kẻ xấu lại khiến người ta cho rằng hắn là người tốt, nếu so với một kẻ xấu mà mọi người đều biết là hắn xấu, vậy thì càng bại hoại, càng xấu xa hơn nhiều.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nhân Thần Và Thần Nhân

- Thế nhưng...

Phương Ứng Khán muốn nói lại thôi.

- Nhưng cái gì?

Cự hiệp hỏi:

- Con là một đứa trẻ thông minh, ta tin con sẽ có lý do.

- Con thân ở kinh thành. Nơi này phía trên thì mục nát, phía dưới dĩ nhiên cũng bại hoại. Nếu không gia nhập với bọn họ, con sẽ là người đầu tiên bị găm nhăm sát hại.

Lúc Phương Ứng Khán nói chuyện, vẻ mặt không phải kiên trì mà là ủy khuất, giống như lời của hắn cũng không phải biện hộ mà là giải thích.

- Năm trước, con ở kinh thành, không hề có hành động... một khi có hành động, lập tức sẽ bị người ta kiềm chế, giết chết, chính là vì nguyên nhân này. Hà nhi tư chất ngu dốt bất hiếu, nhưng nghĩa phụ mong đợi, không dám phụ lòng, chỉ chờ thời cơ, triển khai hoài bão, báo đáp ân sâu.

- Ta biết. Hiện giờ triều đình đã là một cái chảo nhuộm lớn, vực sâu lớn, vũng lầy lớn, ai rơi vào đó, không cùng chí hướng thì chính là ngoại tộc, trước tiên sẽ tan xương nát thịt, khó mà nương thân.

Đại hiệp cảm khái nói:

- Ta hiểu. Nhưng làm hiệp giả, nghĩa là có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm. Muốn trở thành anh hùng, trước tiên phải có dũng khí ngược dòng đi lên, không theo trào lưu.

- Nghĩa phụ, con xin lỗi người!

Phương Ứng Khán cúi đầu, vẫn là câu nói đó.

Đại hiệp nghe được sự chân thành trong lời nói của hắn.

- Không làm được hiệp sĩ anh hùng cũng không quan trọng, nhưng nếu dùng thủ đoạn dê hèn để đạt được mục đích, vậy thì quá đáng rồi, cũng tổn thương đến người khác quá nhiều.

Đại hiệp nói:

- Vừa rồi ở chỗ nhà xay Tử Kỳ, ta còn nhìn thấy Lý Văn Hoa gánh phân tại đường Bán Dạ.

Phương Ứng Khán ngẩn người.

Xem ra hắn nhất thời vẫn không nhớ được ai là Lý Văn Hoa.

- Lý Văn Hoa chính là em ruột của Lý Hoàng Phương. Năm năm trước, hai huynh đệ bọn họ đều là đại học sĩ của Tri Chính điện. Có điều Lý Hoàng Phương được hoan nghênh hơn một chút, đặc chí hơn một chút, làm chức quản đốc. Khi đó vừa lúc con đang được thăng tiến, được sủng ái bên cạnh hoàng thượng.

Đại hiệp đành phải nhắc lại chuyện xưa:

- Lý Hoàng Phương cũng là người thông minh, biết lấy lòng con, có lần còn đưa sáu tiên thọ quả cho con làm lễ. Nhưng khi đó con lại muốn an bài hảo thủ Nhị Thập Thất Hoa Sinh trong Tập đoàn Hữu Kiều thay thế Lý Hoàng Phương, cho nên đã tố cáo với thánh thượng, nói rằng những bàn

đào kia là trộm từ ngự hoa viên. Thánh thượng mặt rồng giận dữ, lập tức hạ lệnh điều tra chuyện này. Lý Hoàng Phương thà chết không nhận, thẩm phán ngự sử vì không tìm được tội chứng nên hỏi kế của con. Con cười nói, chỉ cần là người thì sẽ đi cầu ăn cơm, còn lo không có tội chứng sao. Thế là thẩm phán ngự sử liền theo kế kiểm tra việc đại tiện của nghi phạm, nói rằng vô cùng hôi thối, khiến ruồi nhặng kéo đến, nhất định là ăn trộm xúc phạm thánh vật của hoàng thượng nên mới có chứng bệnh như vậy. Hoàng thượng quả nhiên tin lời định tội, thẩm phán ngự sử lập tức ra lệnh mổ bụng cắt lưỡi xử tử Lý Hoàng Phương, còn em trai của y là Lý Văn Hoa và người nhà đều bị tuyên án làm nô bộc tỳ nữ, hốt phân cho người khác. Đây chỉ xem như một chuyện mà con ngẫu nhiên nghĩ ra, nhưng đã hại người ta nhà tan cửa nát, chịu hết sỉ nhục. Trong khi đó ngay cả người nhà của y mà con cũng không biết, gây nghiệt thật sâu.

Đầu của Phương Ứng Khán càng cúi thấp hơn, dường như không có cả dũng khí để ngẩng đầu lên, nhìn giống như muốn khóc. Mặc dù hẳn có lòng dạ độc ác, thần thái hào kiệt, nhưng trong mắt nghĩa phụ cự hiệp vẫn chỉ là một đứa trẻ tình cảm xung động...

Phương cự hiệp nhìn thấy cũng không nổi, liền nói:

- Những năm gần đây, ta đã sớm phái người thu xếp, mười miệng của Lý gia mới có thể miễn cưỡng sống sót... Còn về vị lão hán chửi mắng con đây, con có biết là ai không?

Phương Ứng Khán lắc đầu.

Hắn sợ đến mức không dám nói chuyện... cũng có thể là khó chịu đến mức không nói nên lời.

- Lão hán họ Kiều, tên là Thanh Hồ. Lão vốn có một trai một gái, trai lên là Toàn Đông, gái tên là Ngọc Phượng...

Phương cự hiệp ngừng lại một chút, giọng nói trở nên nghiêm khắc:

- Nói đến đây, con sẽ không quên bọn họ chứ? Con và lão có thù giết người thân!

Ban đầu ánh mắt của Phương Ứng Khán hiện lên vẻ ngỡ ngàng, sau đó từ từ biến thành lo lắng không yên, thậm chí là sợ hãi.

Phương cự hiệp thở dài một tiếng:

- Xem ra con thật sự là tạo nghiệt không biết nguyên nhân. Kiều Ngọc Phượng là một cô gái xinh đẹp, bốn năm trước cô ấy lên xưởng nhuộm Hắc Y tìm cha, kết quả bị con nhìn trúng, bắt cóc làm nhục cô ấy... con sẽ không quên cả chuyện thương thiên hại lý này chứ.

Lúc này Phương Ứng Khán mới tỉnh ngộ, run giọng nói:

- Nhưng mà, hài nhi cũng không giết cô ấy.

Cự hiệp hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đương nhiên là không, nhưng còn ác độc hơn tự tay giết chết bọn họ.

Phương Ứng Khán lòng dạ rối bời:

- Chuyện này... là thế nào?

Vẻ mặt cự hiệp đầy giận dữ:

- Nếu như con trực tiếp giết chết cô ấy, có lẽ cô ấy còn bớt chịu khổ hơn. Con chiếm đoạt cô ấy, trong khi cô ấy vốn đã đính hôn, trượng phu tên là Viên Hạo Ân, cùng với em trai Viên Thuần Ân đều là người bán cá. Viên Hạo Ân và Kiều Ngọc Phượng vốn có đính ước hôn phối, cực kỳ ân ái, hôn nhân chắc chắn sẽ hạnh phúc. Con cưỡng bạo cô ấy, khiến Viên Hạo Ân bị phản như điên, đổ kị thành bệnh, bèn đến Bất Giới trai tìm con gây phiền toái. Kết quả bị cắt đứt chân trái, trở thành người tàn phế...

Phương Ứng Khán nghe vậy giống như kinh tâm động phách:

- Có chuyện này à? Sao con lại không biết!

Liền quay đầu nhìn Mẹ Thương Khung.

Hắn không nhìn Nhậm Lao, Nhậm Oán, bởi vì bốn năm trước, “Nhậm Thị Song Hình” này vẫn là tâm phúc đại tướng của Chu Nguyệt Minh, còn chưa theo phe cánh của Phương tiểu hầu gia.

Hắn cũng không nhìn Lôi Mị, bởi vì gần đây nàng mới đi theo hắn.

Nếu hắn đã làm chuyện như vậy, vào lúc này càng sẽ không nhìn nàng.

Nhưng nàng lại đang nhìn hắn, thần sắc rất kỳ lạ.

Giống như một con mèo không biết vì sao con chó lại đuổi theo cái đuôi của nó, mặc dù bản thân mèo cũng có đuôi, cũng thường đuổi theo cái đuôi của mình.

Cũng giống như một con con chuột đang nghiến cứu vì sao con rùa lại rút đầu vào mai, tuy rằng con chuột cũng thường co mình vào kẻ tường dưới tủ.

Nghe được câu hỏi của Phương Ứng Khán, Mẹ công công trả lời ngay:

- Công tử đương nhiên không biết. Viên Hạo Ân đương nhiên không đến gần ngài được, ngay cả Bất Giới trai cũng không thể xông vào, đã bị Tiểu Xuyên Sơn và Thảng Ngọc Cường đánh đến mặt mũi bầm dập, nằm sấp không dậy nổi nữa.

Phương Ứng Khán giậm chân nói:

- Lúc đó sao công công ngài không lập tức nói cho ta biết?

Mẽ Thương Khung nói:

- Ta cũng là sau đó mới biết được chuyện này, nhờ bọn Đại Cá Tử, Tiểu Bất Điểm báo cáo.

Đại Cá Tử và Tiểu Bất Điểm là hai trong số tiểu thái giám bên cạnh giúp hần khiêng côn, còn Thăng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn là hai tùy tùng thân tín của Phương Ứng Khán.

Lôi Mị híp mắt, ánh mắt mị hoặc:

- Nhưng đến giờ vẫn không có người nào chết.

Giọng nói của nàng rất quyến rũ, cũng không biết là đồ kị, oán hờn hay là mong đợi.

Phương cự hiệp nhìn nàng.

Chỉ nhìn một cái như vậy.

Ánh mắt cự hiệp vẫn luôn rất tình cảm, nhưng trong một thoáng khi liếc nhìn nàng lại hoàn toàn biến đổi.

Trở nên giống như kiếm sắc.

Sự sắc bén trong ánh mắt kia giống như đâm vào con người của nàng. Lôi Mị chỉ cảm thấy hai mắt sáng chói, sau đó đau nhức, nhất thời không nhìn rõ được.

Trong chớp nhoáng này, Lôi Mị mới hiểu rõ cái gì là mắt thần như điện.

Nếu cự hiệp dùng ánh mắt làm binh khí, một cái liếc mắt vừa rồi đã đủ giết chết nàng ngay tại chỗ.

Cự hiệp có một đôi mắt rất đẹp, mí mắt rất sâu, lông mày như dao cắt, con ngươi rất đen, tròn trắng rất trong, đen trắng rõ ràng, rất nhiều tình cảm.

Nhưng một khi cự hiệp giận dữ, ánh mắt sẽ trở nên cực kỳ sắc bén, giống như một đôi thần nhãn, mắt thần như điện xuất kích, giết người trong cái nhìn thoáng qua.

Lôi Mị luôn luôn không sợ trời, không sợ đất, nghịch trời phản đất, càng mạnh càng phản.

Nhưng vào giây phút này nàng thật sự cảm thấy sợ hãi.

Nàng sợ ánh mắt của y.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ánh Mắt Giết Người

Y chỉ liếc nàng một cái, liền nói:

- Đáng tiếc.

Y chỉ nói hai chữ này, không nói tiếp nữa.

Lôi Mị không nhịn được hỏi:

- Đáng tiếc cái gì? Ngài nói ta đáng tiếc? Hay là chính ngài cảm thấy đáng tiếc?

Phương cự hiệp đáp:

- Ta thấy đáng tiếc cho cô.

Lôi Mị càng ngạc nhiên:

- Ta có gì đáng tiếc?

Cự hiệp nói từng chữ từng câu:

- Trong số nữ nhân giang hồ mà ta từng gặp, cô là một trong hai người có tư chất tốt nhất, nhạy bén nhất, cũng thông minh phi phàm nhất. Nhưng cô lại tùy ý làm bậy, giống như tự hủy hoại mình, chẳng phải đáng tiếc sao.

Lôi Mị ngẩn ra một lúc, mới không kìm được hỏi:

- Một người khác là ai? Ta tốt hơn hay cô ấy tốt hơn? Ta mạnh hơn hay cô ấy mạnh hơn? Ta có biết cô ấy không?

Cự hiệp khẽ mỉm cười, trong mắt có vẻ thương tiếc:

- Võ công của cô ấy thua kém cô, nhưng cô lại không bình tĩnh bằng cô ấy.

Sau đó quay sang Phương Ứng Khán nói:

- Viên Hạo Ân bị đánh trọng thương, sự xấu hổ và giận dữ đều phát tiết lên người Kiều Ngọc Phượng. Y mắng chửi cô ấy, sỉ nhục cô ấy, đánh đập cô ấy, tổn thương cô ấy, vứt bỏ cô ấy, không thèm nghe cô ấy khóc lóc giải thích. Kiều Ngọc Phượng biết Viên Hạo Ân đã ghét bỏ cô ấy vì không còn trong sạch, đành ôm đau thương trở lại nhà mẹ. Anh trai cô ấy là Kiều Toàn Đông cũng bị phần như điên, chạy đến lý luận với Viên Hạo Ân, trách hằn tại sao lại bỏ vợ. Hai người mắng chửi lẫn nhau, động cả tay chân, Viên Hạo Ân vốn đã bị thương dĩ nhiên là thua thiệt, bị Kiều Toàn Đông đẩy ngã xuống đất...

- Kết quả, Viên Thuần Ân cho rằng anh trai mình bị khi dễ, liền vớ lấy con dao chẻ củi xông đến liều mạng, lại lỡ tay chém chết Kiều Toàn Đông. Lần này đúng là đã gây ra họa lớn, Viên Thuần Ân không dám đối mặt, bèn nhảy sông tự vận. Viên Hạo Ân thì bị nhốt trong ngục, đến bây giờ vẫn chưa được ra ngoài.

Lần này người nói tiếp là Cao Tiểu Thượng. Hắn vừa mới trấn an, ổn định lão hán tên Kiều Thanh Hồ kia, liền tới đây tiếp lời cự hiệp:

- Do đó, Viên Hạo Ân tàn phế bị nhốt trong ngục, Viên Thuần Ân sợ tội nhảy sông, Kiều Toàn Đông bị ngộ sát chết thảm. Kiều Ngọc Phượng biết mọi chuyện hoàn toàn do nàng mà ra, tâm lý bị ảnh hưởng, cả ngày nửa điên nửa ngốc, mơ mơ hồ hồ. Gia đình họ Kiều vốn đang yên đang lành, từ

đó vạn kiếp bất phục, chỉ còn lại Kiều lão hán, đã bảy mươi tuổi vẫn phải lao động gian khổ, nuôi sống con gái ngốc...

- Cho nên vừa rồi nhìn thấy con, lão mới không nhịn được muốn xông đến liều mạng.

Cự hiệp đính chính một câu:

- Những tai họa này thực ra không phải do Kiều cô nương, mà là vì con mà ra. Nếu con không vì vui vẻ nhất thời mà làm nhục cô ấy, cả nhà cô ấy cũng sẽ không gặp kiếp nạn này. Những năm gần đây, ta vẫn luôn nhờ người âm thầm giúp đỡ, trấn an Kiều Thanh Hồ, lại phái người tìm cách chữa trị, thu xếp cho Kiều cô nương. Tiểu Cao là một trong những người đảm nhiệm việc này, cho nên mọi người rất quen thuộc hẳn. Con làm chuyện xấu chỉ xem như chuyện thường, nhưng người bị nạn lại đau khổ một đời, người giúp con bù đắp tai họa cũng vất vả nửa đời. Con có thể trong lòng yên ổn sao? Hỏi lòng không thẹn sao? Hả?

Phương Ứng Khán thở dài một tiếng, những giọt lệ vẫn đọng trong hốc mắt cuối cùng rơi xuống, áo trắng trước ngực ướt một mảng nhỏ, giống như không cần thận làm bẩn lên.

Sau đó hẳn ngẩng đầu nhìn Phương cự hiệp.

Ánh mắt chuyên chú vô cùng, cũng kiên định vô cùng.

Lôi Mị ở bên cạnh nhìn hẳn, cũng cảm thấy động tâm.

Đó thật là “ánh mắt giết người”!

Ánh mắt của “cha con” bọn họ đều đẹp đến “chết người”!

- Hải nhi cũng biết mình nghiệp chương nặng nề. Chỉ cần đến lúc thiết yếu, nghĩa phụ ra lệnh một tiếng, hải nhi sẽ lập tức tự sát để tạ tội thiên hạ.

Phương Ứng Khán nói với một sự kiên quyết hiểm thấy:

- Chỉ có điều, hài nhi chịu ân sâu của cha, hiện giờ còn không dám chết.

Hắn nói tiếp:

- Không phải con sợ chết, mà là không dám phụ kỳ vọng của nghĩa phụ.

- Có điều, ta vẫn luôn hi vọng con làm một đại hiệp chân chính, anh hùng thật sự.

- Con sẽ làm một số chuyện, nhưng hiện giờ thời cơ chưa tới. Trong triều lục tặc làm ác, rất được tin tưởng, mỗi họa này kéo dài thì sẽ không tốt, chẳng biết ngày nào sẽ diệt vong. Con có lòng muốn làm vài chuyện, nhưng nếu bề ngoài còn chưa đủ sa đọa, dâm loạn, độc ác, hung tàn, trầm luân, e rằng đám gian nịnh xảo trá đắc thế cầm quyền kia sẽ đề phòng cảnh giác, phòng bị nghiêm ngặt, con cũng không biết bắt đầu từ đâu, vô kế khả thi.

Cự hiệp nghe vậy bèn chân thành nói:

- Có lẽ con có khổ tâm khác, có dụng ý khác, nhưng cũng không cần làm ác không chịu hối cải như vậy, chọn bình dân bách tính để khai đao, khiến bọn họ bơ vơ khổ sở, nhà tan cửa nát.

- Không phải con muốn nguy hiểm, hi vọng nghĩa phụ tha thứ!

Phương Ứng Khán bi thương nói:

- Giống như chuyện của Kiều Ngọc Phượng Kiều cô nương, lại là có khổ tâm khác, có nội tình khác.

Mẽ Thương Khung ở bên cạnh nói tiếp:

- Thực ra người cường bạo Kiều Ngọc Phượng không phải tiểu hầu gia, mà là Đường tam thiếu gia.

- Đường tam thiếu gia?

Đại hiệp sững sốt.

Cao Tiểu Thương lập tức nói:

- Đường Phi Ngư?

Mễ Thương Khung trầm trọng nói:

- Chính là Đường Linh.

Mọi người đều từng nghe đến uy danh của Đường tam thiếu gia, đương nhiên còn có tiếng xấu của hắn.

Con người của Đường Phi Ngư không gian không trung, lại rất độc ác. Chuyện mà hắn muốn làm thì nhất định phải làm được, thứ mà hắn muốn lấy thì nhất định phải lấy được, người mà hắn muốn giết cũng nhất định sẽ giết được. Hơn nữa bất kể chuyện hắn muốn làm là tốt hay xấu, thứ hắn muốn lấy là gì, người hắn muốn giết là người tốt hay kẻ xấu, đều như nhau cả.

Tóm lại là hắn muốn làm gì thì làm.

Thứ hắn muốn nhất định phải cầm đến tay.

Hắn yêu ghét tùy ý, giết người tùy tâm.

Hắn cũng luôn làm theo ý thích.

Bởi vì hắn thật sự có bản lĩnh, hơn nữa bản lĩnh còn rất cao.

Trong Thục Trung Đường môn, xét về võ công, lực sát thương và thủ pháp ám khí, ngoại trừ Đường lão thái gia tử và Đường lão thái thái, hẳn tuyệt đối nằm trong số ba người đứng đầu.

Cho dù so với võ lâm cùng thời, bao gồm những hảo thủ như Phương cự hiệp, Gia Cát tiên sinh, Kinh Bố đại tướng quân, hẳn cũng tuyệt đối có thể giữ thế giằng co.

Cho nên khi Mễ công công đề cập đến Đường tam thiếu gia, ngay cả cự hiệp cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đường tam thiếu gia cũng có lúc làm chuyện tốt, đương nhiên, chỉ cần đó là chuyện hắn thích làm thì hắn sẽ đi làm, không phân thị phi, không màng tốt xấu.

Y biết Đường tam thiếu gia này đã từ bỏ Đường môn để gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, trở thành một trong ba đại chiến tướng của tập đoàn Hữu Kiều.

Hai người còn lại, một người là “Tuyệt Thần Quân” Trần Cửu Cửu Cửu, còn một người là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện của Hạ Tam Lạm. Ngày đó Kinh Bố đại tướng quân phái người tấn công Tứ Phân Bán đàn Trần thị gia tộc, Trần Cửu Cửu Cửu là người duy nhất không bị đánh ngã, ngược lại còn giết ra trùng vây. Kỳ quái là Trần Cửu Cửu Cửu thuộc hàng đệ tử đời thứ mười một của Tứ Phân Bán đàn, một bang phái vốn người đông thế mạnh, nhân tài lớp lớp, sau khi thành công giết chết kẻ địch vây quét hắn, lại trở giáo đánh lén đệ tử Trần gia của Tứ Phân Bán đàn, cũng đồng dạng giết đến không còn manh giáp, khiến “Kinh Bố đại tướng quân” Lăng Lạc Thạch cũng khó phân loại hắn, không biết là địch hay bạn, đành phải tạm thời ngừng truy sát hắn. Chuyện này khiến cho hắn nhanh chóng lớn mạnh, xuất sắc hơn người, cuối cùng được Phương Ứng Khán chiêu mộ, trở thành trọng tướng của tập đoàn Hữu Kiều.

Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lại là một người hiếm có trong võ lâm, ghép tên võ công tu luyện và tên của y lại với nhau, không phân chia ra. Y vốn là hảo thủ Hạ Tam Lạm. Hạ Tam Lạm luôn quỷ kế đa đoan, đầy rẫy thủ đoạn, nhưng cũng chỉ có hai người luyện ngành công đến mức đại thành. Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện là một người hiếm thấy trong số đó (y vốn đứng hàng thứ mười ba trong môn), cuối cùng bị Mễ công công lôi kéo, cũng trở thành trọng tướng của tập đoàn Hữu Kiều.

Nhưng chuyện làm nhục Kiều Ngọc Phượng, lại có liên can gì đến nhân vật số một trong “Tam Sinh Hữu Hận” của tập đoàn Hữu Kiều, Đường Phi Ngư?

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thần Biết Quỷ Hay

- Khi đó Đường tam thiếu gia cũng có mặt, là hăn nhìn trúng Kiều cô nương.

Phương Ứng Khán nói:

- Cũng là hăn làm nhục Kiều Ngọc Phượng.
- Nhưng Kiều tiểu thư lại không nhận ra Đường Phi Ngự.

Mễ Thương Khung nói:

- Cô ấy chỉ biết tiểu hầu gia... chí ít huy hiệu trên trang phục của tiểu hầu gia cũng không khó phân biệt. Cho dù bị người ta làm nhục, nếu nói ra danh hiệu tiểu hầu gia, cũng không đến mức khó xử như vậy, cho nên cô ấy chủ quan cho là chuyện tốt do tiểu công tử làm.

Cự hiệp hỏi:

- Vậy con để mặc cho Đường Phi Ngự làm chuyện tổn thương người khác như vậy sao?

- Không có cách nào.

Phương Ứng Khán nói:

- Lúc đó chúng con đang muốn lôi kéo, sử dụng người này.

Mễ Thương Khung bổ sung:

- Hắn là một nhân tài, có thể một người địch ngàn quân.

- Có cách.

Phượng cự hiệp vẫn căm phẫn:

- Không dùng tên này là được.

Phượng Ứng Khán nói:

- Nhưng nếu không dùng nhân tài, làm sao lớn mạnh được?

Cự hiệp nói:

- Không lớn mạnh thì đã sao? Dã tâm nhỏ một chút, dục vọng ít một chút là được rồi.

Phượng Ứng Khán hỏi vặn:

- Nhưng nếu không có hùng tâm, thiếu đi khát vọng, vậy làm thế nào cứu nước cứu dân, giết gian trừ ma?

Cự hiệp hỏi ngược lại:

- Nếu trước tiên tạo nghiệt làm ác, thương thiên hại lý, vậy thì còn nói gì đến vì nước vì dân, hành hiệp vệ đạo?

Phượng Ứng Khán xấu hổ cúi đầu.

Mẽ Thương Khung lên tiếng trợ giúp, hoà giải:

- Ban đầu tiểu công tử cho rằng đó chỉ là một dân nữ, sau đó cũng đã đền bù nhiều tiền, nghĩ rằng cứ thỏa mãn nhu cầu của Đường tam thiếu gia là được. Nào biết hắn lòng tham không đáy, đòi hỏi không ngừng, lại tham ăn biếng làm, danh dự của tập đoàn chúng ta cũng bị hắn liên lụy, đúng là lợi không bằng hại...

Cự hiệp ngắt lời:

- Các người cho rằng làm như vậy, chỉ cần đưa tiền là có thể thần không biết, quỷ không hay, đầu xuôi đuôi lọt sao? Cách suy nghĩ này thật không thể chấp nhận được. Thực ra lời đồn về các người rất xấu, người ngoài đều phỉ nhổ, hành vi và việc làm, thần biết quỷ hay người hiểu rõ, há có thể vì chuyện xấu không lớn mà làm quá đáng? Huống hồ làm nhục vợ con người khác, chuyện ác như vậy sao có thể xem là nhỏ. Các người tiếp tay cho Đường Phi Ngự, tội nghiệt cũng không thể nhẹ hơn hẳn được.

Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh nói:

- Điểm này chính xác. Đừng cho rằng đó chỉ là chuyện của hai gia đình Kiều Ngọc Phượng, Lý Hoàng Phương mà thôi, chuyện này truyền ra ngoài đã khiến cho danh dự của tập đoàn Hữu Kiều bị ảnh hưởng rất lớn. Các người sai người đưa tiền bồi thường cho Kiều Ngọc Phượng, nhưng lại làm quá lộ liễu, khoản tiền kia vừa đến tay Kiều Thanh Hồ thì bị một lão tặc cướp mất. Kiều gia có nỗi khổ không biết nói với ai. Nghe nói người ra tay cướp bóc còn là người trong võ lâm. Những ngày vừa qua, cự hiệp vì muốn bồi thường, cứu vãn những chuyện này và danh dự của tiểu hầu gia, không biết đã tốn bao nhiêu tâm lực và thời gian.

Mễ Thương Khung chột cười cười, vuốt râu nói:

- Một người quan trọng như đại hiệp, lại làm nhiều chuyện không quan trọng như vậy.

Cự hiệp nói:

- Ta cảm thấy chuyện bình thường chính là chuyện quan trọng, dân chúng đều là người quan trọng, ta giúp bọn họ chính là chuyện quan trọng. Ta chỉ không cảm thấy mình là người quan trọng hoặc tài giỏi mà thôi. Thực ra đại hiệp, thiếu hiệp, đại quan, tiểu quan gì đó đều nên làm nhiều những chuyện này. Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện lớn.

Mẽ công công không dám tranh luận nữa, chỉ nói:

- Cự hiệp nói đúng. Đợi lát nữa, hôm nay Đường tam thiếu gia đã sớm ở Bất Giới trai cung nghênh cự hiệp, nếu có thể gặp hãn, ta sẽ chuyển lời dạy bảo của cự hiệp cho hãn.

Nghe ra, ngay cả lão thái giám này thân là tâm phúc triều đình, trưởng giả võ lâm, giọng điệu cũng có phần kiêng kị Đường tam thiếu gia, nhưng lời nói vẫn khéo léo ủng hộ Phương Ứng Khán, xảo diệu chuyển đề tài và tội lỗi sang người Đường Phi Ngự.

Cự hiệp hừ lạnh:

- Ta cũng muốn gặp tên này.

Phương Ứng Khán lại nói:

- Việc khẩn cấp trước mắt là muốn xin nghia phụ gặp một người, rất gấp.

Cự hiệp hỏi:

- Ai?

Phương Ứng Khán đáp:

- Hắc Quang Thượng Nhân.

- Chiêm Biệt Dã?

- Đúng.

- Tại sao phải gặp hãn?

- Bởi vì hãn nói vào ba mươi mốt ngày trước, tại khu vực Thục Sơn kia, đã nhìn thấy một người.

Con người Phương cự hiệp co lại.

Y cảm giác được, đó là nhân vật mẫu chốt. Hơn nữa, từ trên mặt đứa con nuôi xưa nay rất ít khi tỏ vẻ khấn trương, lúc này lại vô cùng động dung, y phát hiện tin tức này hiển nhiên có quan hệ trọng đại với mình.

- Người hấn nhìn thấy là nghĩa mẫu.

Phương Ứng Khán nói ra đáp án.

Cự hiệp vừa nghe, trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn chột ngẩn người, rung động.

Lúc này bọn họ vừa đi vừa nói.

Cự hiệp đột nhiên ngừng lại.

- Con nói lại lần nữa xem!

- Tại Mãn Nguyệt phong trên đỉnh Thục Sơn, Hắc Quang quốc sư phát hiện có một nữ nhân, nhìn trắng cất tiếng ca bi thương, chính là nghĩa mẫu.

- Văn Y?

Cự hiệp vẫn chần động.

Phương Ứng Khán gật đầu.

Nặng nề, có phân lượng.

Cao Tiểu Thượng lập tức muốn tìm ra “sơ hở”:

- Là Chiêm quốc sư phát hiện ra?

Mễ Thương Khung ở bên cạnh trả lời thay:

- Đúng, tin tức này cũng là do hãn tiết lộ cho ta biết.

- Có điều.

Cao Tiểu Thượng cảnh giác nói:

- Hắc Quang Thượng Nhân là người của Thái Kinh, tuy hãn là quốc sư cao quý, nhưng hành vi và việc làm còn cách rất xa phẩm đức của quốc sư một nước.

- Không chỉ có Chiêm Biệt Dã nhìn thấy.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Còn có một người khác, nghe được tin tức này, liền thường đến khu vực Thục Sơn kia khổ công chờ đợi tìm kiếm. Cuối cùng tại Nhất Điều tự bên con đường từ đỉnh Thục Sơn chuyển lên Chiết Hồng sơn, lại phát hiện bóng dáng của nghĩa mẫu...

Cao Tiểu Thượng hỏi tiếp:

- Lần này người phát hiện là ai?

Có người phát hiện dĩ nhiên là quan trọng, nhưng người phát hiện là ai còn quan trọng hơn. Một câu nói sở dĩ quan trọng, có lúc không phải do nó có đạo lý vững vàng, mà là người nói chuyện là ai.

Có một số tiểu nhân vật nói cùng một câu, nhưng chẳng ai nhớ được; còn đại nhân vật tùy tiện nói ra, lại trở thành lời vàng ý ngọc. Có thể thấy lời nói nhẹ tựa lông hồng, thứ nặng chính là phân lượng của người nói.

Lần này câu trả lời của Phương Ứng Khán càng đơn giản.

Chỉ một chữ...

- Та.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thục Sơn

Phía tây bắc kinh sư, sau khi qua Chỉ Ái quan khoảng ba mươi bảy dặm sẽ đến Nhất Thạch Nham.

Nhất Thạch Nham là một khối nham thạch cực lớn. Khối nham thạch hoàn chỉnh này đã hình thành một ngọn núi, nhưng qua năm này tháng khác, phía trên đã mọc đầy rêu xanh và cây cối, lại phủ đầy bùn đất, nhìn không giống như một ngọn núi do khối nham thạch lớn tạo thành.

Thực ra ngọn núi này hoàn toàn do một khối đá lớn hình thành.

Nơi này chính là lối vào Thục sơn, cũng là chân núi Thục sơn.

Sau đó kéo dài xanh biếc, nhìn ra vô tận, chính là dãy núi Thục sơn trải dài khoảng mấy trăm dặm. Nơi này danh sơn lớp lớp, trong đó đặc biệt nhất, cũng nổi danh nhất, cao nhất, dốc nhất, chính là đỉnh Chiết Hồng.

Cự hiệp vừa nghe được tin tức của ái thê, lập tức lên đường.

Đi cùng với y đương nhiên là Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung.

Người dẫn đường lại là Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Nhậm Lao phụ trách việc tiếp ứng trên đường, còn chuẩn bị giấy tiền nhang đèn, trục cuốn hoa tươi.

Nhậm Oán lại rất quen thuộc đường núi.

Con người hần văn vẻ lịch sự, cử chỉ hào hoa, tướng mạo thanh tú, lời nói nhã nhặn, nhưng lại là một người thích núi. Hần thích leo núi, đa số danh sơn tuyệt lĩnh, dốc đứng cheo leo, hần đều đã băng qua, dạo qua, trèo qua.

Hần rất quen thuộc tính núi, hiểu rõ hình núi, hơn nữa còn biết đường tắt lên núi.

Muốn lên Thục sơn, đương nhiên không thể thiếu hần được.

Cao Tiểu Thượng đương nhiên cũng đi cùng.

Những năm gần đây, dưới Kim Tự Chiêu Bài do cự hiệp lãnh đạo, Cao Tiểu Thượng nhập môn tuy không phải sớm nhất, nhưng lại rất được tín nhiệm, cũng là người bỏ ra nhiều tâm lực nhất.

Môn hạ của cự hiệp có mấy người đặc biệt xuất sắc, nhưng đều không muốn làm việc trong môn, mà chí tại thiên hạ, ý tại giang hồ, công tại võ lâm. Chỉ có Cao Tiểu Thượng luôn theo bên cạnh cự hiệp, yên lặng làm việc, kể cả những việc vặt rườm rà, chưa từng oán giận. Cự hiệp thấy hần tài năng, có ý đề bạt hần lên các chức vụ như chương môn nhân thay mặt, tổng đường chủ, tổng hộ pháp, phó chương môn, nhưng hần đều khéo léo từ chối, kiên quyết khước từ. Hần chỉ muốn tận lực làm việc, chứ không muốn công danh lợi lộc.

Cho nên cự hiệp rất tín nhiệm hần.

Hần cũng chưa từng khiến cự hiệp thất vọng.

Bên cạnh cự hiệp cần nhất chính là một người như vậy, hiểu rõ tâm ý của y, cẩn thận hầu hạ, hết lòng chiếu cố sinh hoạt hàng ngày, những chuyện vặt vãnh và nhiệm vụ quan trọng.

Hắn và cự hiệp trở lại Trung Nguyên, cùng nhau vào kinh, lúc này cũng theo sát bên cạnh cự hiệp. Những huynh đệ trong môn và tri giao bên ngoài, có một số người biết được lần này cự hiệp sẽ dẫn theo Tiểu Gia Cát vào kinh, do đó mới tương đối yên tâm, bớt đi lo lắng.

Nếu không, sẽ có nhiều nhân sĩ hiệp nghĩa lũ lượt xin đi đánh giặc, yêu cầu đồng hành.

Mặc dù cự hiệp công cao cái thế, vô đối vô song, nhưng kinh thành dù sao cũng là nơi rồng nằm hổ phục. Hơn nữa cự hiệp mềm lòng lương thiện, dưới tình huống một cây chông làm nên non, sẽ rất dễ bị kẻ xấu thừa cơ hội.

Cao Tiểu Thượng không chỉ dừng cảm gánh vác, can đảm xung phong, càng hiểm có là hắn có thể chiếu cố từng li từng tí đến những việc vặt vãnh, chuyện nhỏ hàng ngày.

Hơn nữa hắn còn cẩn thận tháo vát.

Cự hiệp từng cùng đệ nhất cao thủ Ôn Gia của Lão Tự Hiệu gặp gỡ tại Bí Ma Nham. Lúc đó cự hiệp muốn giúp môn chủ Thiết Diệt Diệp của Phụ Phụ Uy Vọng môn lấy ba viên Diệu Bất Khả hoàn, loại thuốc có thể dùng độc trị độc, tán công phục công, cho nên đã đánh cuộc với Ôn Gia, để y dùng “độc” một lần. Cự hiệp lại không được né, không được tránh, không được chống đỡ, chỉ có thể dùng nội công ngồi trên đá kiên cường chịu đựng. Nếu như không chịu nổi thì sẽ lập tức chết, còn nếu chịu được thì Ôn Gia sẽ cho y ba viên Diệu Bất Khả hoàn.

Kết quả, Ôn Gia cho y uống ba giọt Đại Thương Phong Khổ trà.

Phương cự hiệp cứng rắn chịu đựng.

Không sao cả.

Nhưng lúc trừ độc lại rất khó khăn.

Nói cách khác, y vất vả lắm mới triệt tiêu được độc lực, nhưng đã gần như kiệt sức. Lúc kháng độc y khoanh chân ngồi xuống, ngay cả tảng đá thiên nhiên cũng bị y ngồi đến lõm một lỗ lớn.

Nhưng y vẫn chịu đựng được, cho nên y thắng.

Có điều, thực ra y chưa chắc đã thắng được, còn rất có khả năng mất mạng đường trường.

Bởi vì trong Thập Toàn Thập Mỹ của Lão Tự Hiệu có một cao thủ tên là Ôn Lão Hải, nhất thời ngửa ngề, lại không cam chịu cự hiệp khiêu chiến Ôn Gia, hơn nữa còn hận Phương Ứng Khán hại chết đồng môn Ôn Kiếm Nhân và Ôn Hoa Thiển, do đó âm thầm để hai con Triều Thấp trùng tại chỗ ngồi của Phương cự hiệp.

Triều Thấp trùng vừa thấy triều (ướm át) lập tức xuyên qua, vừa gặp thấp (ấm ướt) lại thành kịch độc. Lúc Phương cự hiệp đang hết sức chăm chú, toàn tâm toàn ý vận nội lực bức độc lực ra, nếu bị độc này xâm nhập, trùng này tấn công, há có thể giữ được tính mạng?

May mà Cao Tiểu Thượng phát hiện ra, lập tức hô lên.

Ôn Gia lập tức đổi sắc mặt.

Ôn Lão Hải cũng biến sắc.

Hắn chỉ muốn giúp Ôn Gia, nhưng hắn biết lần này nhất định sẽ bị Ôn Gia trừng phạt.

Vì chuyện này, Ôn Gia chẳng những đúng như ước hẹn đưa ba viên Diệu Bất Khả hoàn, còn tặng thêm một viên thuốc trân quý loại này, xem như nhận lỗi.

Ôn Gia coi trọng chữ tín.

Cao Tiểu Thượng với sự nhạy bén của mình, đã cứu cự hiệp thoát khỏi nguy cơ.

Một lần khác là Phương cự hiệp và bốn vị môn đồ, sáu vị hảo hữu, cùng với “Tiểu Gia Cát” Cao Tiểu Thượng, vì có công chuyện nên phải đi qua Hồng sa mạc hội hợp với môn nhân của Phản Cốt bang. Vào đêm bọn họ ngủ trọ tại Cự Xà Môn khách sạn. Lúc trời sáng mọi người liền lên đường, chỉ để lại Cao Tiểu Thượng thu xếp trả tiền. Những người khác xuất phát trước đi qua hẻm núi Bất Phá quan thông đến Hồng sa mạc, lại đột nhiên gặp phải mấy trăm cung tiễn thủ từ trên nhắm xuống, mai phục bao vây.

Lúc đó tình hình rất nguy hiểm.

Tại vị trí của nhóm người Phương cự hiệp, bốn phía cheo leo, đá cứng dốc cao, khó công khó thủ, tiến lui đều phải quay ngựa, không thể tiến lui, hơn nữa không có chỗ ẩn nấp, dưới chân lại có địa nhiệt, cát nóng, lưu huỳnh, hơi lửa. Người mai phục chẳng những là tiễn thủ hạng nhất, còn có người nghĩ ra cách đem mấy trăm thùng dầu đen đổ xuống, cộng thêm mũi tên bốc lửa, một khi bắn xuống như mưa, cho dù không bắn thành con nhím cũng sẽ bị đốt thành heo quay.

Đám người Phương cự hiệp lâm vào nguy khốn, cho dù có thể may mắn thoát thân, thương vong nhất định cũng sẽ rất lớn.

Nhưng may là có Cao Tiểu Thượng.

Hắn đã sớm âm thầm lên núi, từ sau đánh lén, giết chết mấy người, khiến đội hình quân địch đại loạn.

Người mai phục không thể nhắm chuẩn thời cơ phát động. Những cao thủ của Kim Tự Chiêu Bài, Lão Tự Hiệu, Phản Cốt môn, Phụ Phụ Uy Vọng môn, Huyết Hà phái đi cùng Phương cự hiệp lập tức nắm lấy cơ hội, xung phong giết lên núi, kịp thời chế ngự và giết chết những kẻ mai phục.

Cự hiệp lại dùng sức một người, thu hút sự chú ý của kẻ địch, ứng phó với ám khí và mũi tên trong hẻm núi.

Lúc này quân địch đã rối loạn trận tuyến, quân lính tan rã, căn bản không thể gây thương tổn được cự hiệp.

Đám người cự hiệp kinh tâm động phách nhưng không gặp nguy hiểm, chiến dịch này có thể nói là bình an vô sự.

Người đánh lén đến từ hai phe phái, một là Tiểu Lâm bang được khen ngợi là “hi vọng mới của võ lâm tương lai”. Tiểu Lâm bang có một đặc điểm rất thú vị, trong bang phần lớn là do người trẻ tuổi họ Lâm hợp thành, cho nên được gọi là Tiểu Lâm bang. Một đội nhân mã khác là gia tộc Lão Bất Tử, thuộc liên minh bang phái Đả Bất Tử trước kia. Năm xưa Đả Bất Tử bị đám cao thủ cự hiệp tiêu diệt, ma đầu Lão Bất Tử dĩ nhiên muốn báo thù cho đồng minh, cho nên dùng trăm phương ngàn kế phục giết cự hiệp. Bọn họ cung cấp tin giả, nói rằng Phương Ứng Khán dẫn người của tập đoàn Hữu Kiều đang trên đường đi qua hẻm núi Bất Phá quan. Tiểu Lâm phái không đủ kinh nghiệm giang hồ, luôn có chí lớn dã tâm, do đó quyết định phục giết Phương Thập Thanh để thanh trừ tai họa cho võ lâm, cùng với Lão Bất Tử liên thủ tập kích.

Nghe nói, sau đó Phương Ứng Khán biết được nguyên nhân trận tập kích này, muốn báo thù cho nghĩa phụ cự hiệp, cuối cùng tìm được thời cơ, giết cho Tiểu Lâm phái không còn manh giáp, huyết tẩy Tiểu Lâm.

Còn về “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng, cũng nhờ vậy mà rất được môn phái cự hiệp coi trọng.

Hắn thường có thể làm tan rã kẻ địch mà không biến sắc, không kể công, không nhận thưởng.

Một người khác cũng theo lên núi, nhưng không phải là Lôi Mị.

Nàng đã rời đi trước.

Lý do của nàng là:

- Xem ra cự hiệp không hoan nghênh ta.

Nàng thẳng thắn nói với Phương tiểu hầu gia:

- Chỉ ít ngày không thích ta và chàng ở cùng nhau. Vì không muốn cha con các người vừa gặp đã bị khó xử, tổn thương tình cảm, cho nên ta sẽ không đi.

Sau đó nàng nói với vẻ thần bí, hơn nữa còn hơi kỳ dị:

- Vậy ta xin đi trước một bước!

Một người khác cũng lên núi, đó là Đường Phi Ngự.

Là do Phương tiểu hầu gia đặc biệt “mời” hản lên núi.

Mặc dù cự hiệp không chính thức tiến vào Bất Giới trai, nhưng vì nghe ý kiến của Cao Tiểu Thượng và Phương Ứng Khán, vào trong phủ đệ chuẩn bị giấy tiền, nhang đèn, tế phẩm, do đó trên đường đi qua Bất Giới trai vẫn đảo một vòng, phát hiện Bất Giới trai không hề bày vẽ yến tiệc, giăng đèn kết hoa, cực kỳ xa xỉ, ca múa vinh hoa giống như trong tưởng tượng, mà là một bầu không khí lạnh lẽo trang nghiêm, hết sức mộc mạc thô lương. Trong cửa là điện đường, chính giữa treo một bức tranh mỹ nhân, thướt tha duyên dáng. Cự hiệp thoáng nhìn, trong lòng cảm thấy đau đớn, không kìm nén được bi thương.

Không ngờ, vào ngày giỗ này, Tiểu Khán vẫn không quên ân tình, một lòng hiếu thảo.

Nghe nói Phương Ứng Khán còn mời một người khác.

Người nọ không lập tức đi cùng, nhưng nhất định sẽ lên núi hội họp.

Đó không phải là người của tập đoàn Hữu Kiều, nhưng lại nhất định phải tới, và cũng nên tới.

Người nọ là một thượng nhân, lại được phong làm quốc sư, “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã.

Bọn họ một đường quanh co lên núi, Thục sơn.

Nguyên bản, bởi vì có nỗi khổ tâm và lý do đặc biệt, Phương cự hiệp thà rằng mua mái chèo ra biển, bôn ba ao đầm, khổ cực đi sa mạc, đạp lên băng nguyên, chứ cũng không thích, không muốn, không chịu lên núi.

Nhưng lần này là ngoại lệ, cũng đành phải ngoại lệ.

Bởi vì ái ân.

Tất cả đều là vì có tin tức của Văn Y.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Giò Heo Nướng

Thừa lúc đám người Phương Ứng Khán, Mễ Thương Khung tiến vào Bất Giới trai chuẩn bị một chút nhang đèn, tế phẩm, giấy tiền thờ cúng, đồng thời mời Đường tam thiếu gia cùng đi một chuyến, cự hiệp lại nhanh chóng, tinh vi, lặng lẽ xem lướt qua phủ đệ Bất Giới trai một vòng, quan sát một lần.

Người ta đồn Bất Giới trai bố trí nguy nga lộng lẫy, xưa nay nhạc trống vang trời, phô trương dâm loạn, hết sức xa hoa phóng túng, nhưng xem ra lại không đến mức như thế.

Không sai, tòa nhà lớn này đúng là ngôi xanh mái cong, kiến trúc tao nhã hùng tráng, cột ngà dây gấm, lông chim cửa sập. Là phủ đệ của hầu gia, chỉ thấy bố cục âm u, bố trí trang nhã, nhà cửa lớp lớp, cổ xưa trang nghiêm, góc hiên mái nhà khảm nạm ngôi ống lưu ly màu xanh, yên tĩnh thanh nhã. Ngoại trừ việc ban ngày cũng thắp đèn, nến lớn chính tề chiếu sáng, khiến người ta không hiểu nguyên nhân, còn lại cũng không khiến người ta cảm thấy quá xa hoa tráng lệ.

Có lẽ là do chủ nhân ở đây thích quang minh, sáng ngời?

Người thích sáng sủa, trong lòng có ảm đạm cũng không tối được.

Nghĩ đến đây, Phương cự hiệp không nhịn được cảm thấy vui mừng.

Xem ra, lời đồn về Tiểu Khán là quá hà khắc, quá khoa trương rồi.

Theo những gì Phương cự hiệp để ý quan sát, chỉ có hai chuyện tương đối đặc biệt.

Thứ nhất là đan lát. Rất nhiều tráng đinh, gia đình, đầy tớ, giúp việc của Bất Giới trai, đang ở cạnh cửa, sân sau, trước vườn, đem một số đồ cũ, ví dụ như bàn, ghế, tủ, hòm, nhẵn đập bể và tháo ra, một lần nữa trùng tu, dùng lá trúc, vỏ trúc, cành mây, sợi tơ đan lại một lần nữa.

Bên cạnh có một người to lớn giống một con rùa lớn rời khỏi mai, đứng ở đó chỉ huy điều động.

Thứ hai là quan sát.

Tại tầng cao nhất của Bất Giới trai có một cái lầu cao, trên lầu có một cái đài bằng, tấm hoành phi viết hai chữ “Bốc Bốc”. Có rất nhiều người, dùng các loại dụng cụ để ghi chép, quan sát thiên văn khí hậu, vô cùng chuyên chú bận rộn, giống muốn ghi chép tất cả dị tượng vào văn bản. Ban ngày mà còn bận rộn khẩn trương như vậy, có thể suy ra sau khi vào đêm sẽ thế nào.

Tại tầng cao nhất, có một hán tử nhỏ bé lanh lợi, hít một ngụm nha phiến, nhìn “kính thiên văn” (thời xưa gọi là ống dòm) một lần.

Phương cự hiệp không nhịn được hỏi:

- Bọn họ đang làm gì vậy?
- Bọn họ ở trong tập đoàn Hữu Kiêu, dù sao cũng không có nhiều chuyện để làm.

Nhậm Lao lễ độ cung kính trả lời:

- Vì vậy, tiểu hầu gia lệnh cho bọn họ mang đồ dùng cũ rách của hàng xóm lân cận tới, tháo rời ra, chỉnh hợp lần nữa, tu bổ tân trang, sau đó trả lại

cho bọn họ, không thu một phân tiền nào. Cho nên dân chúng lân cận đều rất cảm kích đức hạnh của công tử, mà công tử lại không cần sử dụng công quỹ để làm chuyện này, lại giúp tráng đinh môn nhân có nơi để phát tiết tình lực thời gian, một công đôi việc. Người phụ trách chuyện này là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện.

- Trên lầu là Bốc Bốc đài, công tử đã an bài mười sáu cao nhân hàng đầu về thuật số, tử vi, thiên văn, thay phiên quan sát thiên tượng dị tượng, ghi chép tường tận.

Nhậm Oán giải thích một cách cung cung kính kính:

- Tiểu hầu gia vốn cũng định mời Ôn Thị Song Bình đến giúp đỡ, tiếc rằng bọn họ chức cao danh lớn, không mời nổi. Tiểu hầu gia vẫn luôn hi vọng, nếu như cự hiệp ngai lên tiếng, bọn họ cũng không dám không đến. Tiểu hầu gia cho rằng, tốn thời gian tâm lực ghi chép lại những chuyện này, nhất định có giá trị tham khảo, tác dụng suy lý đối với bói toán thuật số, vận mệnh tướng lý của đời sau. Phụ trách chuyện này chính là người ở đó dùng kính thiên văn nhìn quanh, Trần Cửu Cửu Cửu.

Phương cự hiệp gật đầu, trong lòng rất đồng ý.

Những chuyện này đều là chuyện tốt, chuyện tốt thì nên làm nhiều.

Một chuyện là làm cho dân chúng lân cận, một chuyện là cố gắng vì học thức của đời sau. Trước mắt chỉ nhìn thấy hai chuyện thì đều có ý nghĩa, chẳng biết những chuyện không nhìn thấy thì như thế nào.

Cự hiệp rất hi vọng lời đồn sai lầm, Tiểu Khán là một đứa trẻ ngoan.

Lúc này Tiểu Khán đã đi ra.

Ngoại trừ tế phẩm, hẳn còn dẫn theo ba người.

Một người từ trong phủ đệ cùng hắn đi ra, hai người khác phân biệt là một người chủ quản Bốc Bốc đài, một người chủ trì Biên Chức cục.

Người nhỏ bé lanh lợi là Trần Cửu Cửu Cửu.

Người nhìn ngang giống như một ngọn núi là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

Trần Cửu Cửu Cửu vừa đi ra, không hề nhìn Phương cự hiệp, cũng không nhìn những người khác.

Hắn chỉ để nha phiến xuống, gọi Cao Tiểu Thượng, mặt mày hớn hở, vung tay múa chân:

- A ha ha ha! Giò heo nướng, người lại tới đục nước béo cò sao? Người khác khen người là Tiểu Gia Cát, nhưng trong mắt ta thì người chỉ là bại tướng dưới tay, là giò heo nướng mà thôi.

Hắn vừa ra trận, nói, làm và động tác đều giống như diễn trò, cộng thêm lỗ tai hắn nhỏ, miệng nhỏ, hai mắt lại đỏ bừng, cho dù mặt mặt tuần tú, nhưng thoát nhìn vẫn khiến người ta cảm thấy có vẻ quý quái, bất ngờ.

Cao Tiểu Thượng lại thần nhiên trả lời:

- Thần Quân lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Trần Cửu Cửu Cửu cười quái dị nói:

- Hi vọng ta có chuyện sao? Đó chính là một loại độc. Ta đương nhiên không việc gì, ngày ngày ăn giò heo nướng, rất hài lòng.

Hắn tự nói, tự cười, nhưng không nhìn cự hiệp lần nào, cũng không biết là cố tình không chú ý, giả vờ không nhìn thấy, hay là vì quá coi trọng nên cố gắng né tránh.

Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lại vừa lúc trái ngược.

Y vừa lên tới liền nhìn cự hiệp, một thoáng cũng không chuyển đi, một khắc cũng không dời đi.

Sau đó cự hiệp mới phát hiện.

Là nàng, chứ không phải y.

Hóa ra Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện là một nữ nhân.

Sau khi đi ra, nàng chỉ nói một câu:

- Cự hiệp, ngài đã đến rồi. Tôi ủng hộ ngài, cho dù ngài làm gì, tôi cũng nhất định ủng hộ ngài.

Ai nấy đều thấy được, những gì nàng nói là lời thật xuất xứ từ đáy lòng, phát ra từ chân thành.

Nhìn thần thái của nàng, giống như cho dù cự hiệp có xuống địa ngục, nàng cũng nhất định sẽ đi theo.

Đó là một sự trung thành không màng cái chết.

Trên thực tế, rất nhiều người sùng bái cự hiệp đều có loại tình cảm mãnh liệt này, đến chết không thay đổi.

Điểm này cự hiệp lúc còn trẻ cũng có, cho nên không hề xa lạ.

Nhưng một người khác đi theo bên cạnh Phương Ứng Khán, ánh mắt lại rất xa lạ, cũng rất lạnh lùng, thậm chí rất tàn nhẫn.

Người này ngạo khí lấn người, tàn nhẫn bức người.

Trang phục của hắn giống như con nhà giàu sang, công tử quyền quý, thậm chí còn giống công tử bột hơn Phương Ứng Khán. Vừa nhìn đã biết là

con nhà quyền thế, lâu ngày trầm mê vào hút hít bài bạc, say mê hoa liễu.

Nhưng công tử thiếu gia nhà giàu rất ít người có ánh mắt hung ác như vậy, lang sói như vậy.

Hắn vừa đi ra liền nhìn Phương cự hiệp, giống như con ruồi dính trên mặt đường, không bay ra được, đuổi cũng không đi.

Phương Ứng Khán vội giới thiệu:

- Hắn chính là Đường tam thiếu gia.

Tóc của Đường Phi Ngự rất dài, cũng rất rối.

Cho dù dài, mặc dù rối, nhưng lại khiến người ta có cảm giác phiêu dật.

Cũng vì dài, hơn nữa rối, cho nên Phương cự hiệp không trực tiếp nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Ánh mắt của hắn bị tóc dài, tóc rối che khuất.

Nhưng ánh mắt lại từ trong sợi tóc chiếu ra, bức xạ đến, giống như tia chớp lạnh.

Môi của hắn rất mỏng, đến mức khiến người ta vừa nhìn liền nhận ra hắn rất cổ chấp.

Sắc mặt của hắn rất nhợt nhạt, đến mức khiến người ta cảm thấy hắn có vẻ bệnh tật, hơn nữa e rằng thật sự có bệnh.

Tổng kết một câu, đây là một thanh niên tàn nhẫn và bệnh tật.

Hắn chính là Đường Phi Ngự.

Nguyên danh của hắn là Đường Linh, cùng với một “cao thủ thần bí” khác của Đường gia bảo là Đường Phiêu, có một đạo được xem là “hi

vọng” và “kỳ vọng” của Thục Trung Đường môn.

Đường Phiêu và Đường Linh, võ công và thủ đoạn dùng độc đều cực cao, cực diệu. Từng có ghi chép rằng, lúc Đường lão thái thái lúc chủ trì cuộc thi thử độc, suýt chút nữa cũng bị trúng độc của bọn họ.

Đáng tiếc là Đường Phiêu tính tình quá phiêu linh, không chịu ràng buộc, không yên tại nhà, càng không bằng lòng với hiện trạng.

Kỳ vọng của bọn họ rơi vào trên người Đường Linh.

Linh (số không)... chính là hi vọng Thục Trung Đường môn có thể sớm vượt qua tổn thất năm xưa đối đầu với Phích Lịch đường và Lão Tự Hiệu, một lần nữa bắt đầu từ “số không”, bước đến đỉnh cao và không giới hạn.

Nhưng Đường Linh lại quá tàn nhẫn.

Hắn làm việc luôn tự cho là đúng, tùy ý hành động.

Có thể là do một nguyên nhân nào đó, những hảo thủ nổi bật xuất chúng, xuất sắc tài hoa, khó tránh khỏi đều sẽ tùy hứng bất kham, một mình hành động, nếu không như vậy lại khó trở thành một trường phái riêng.

Đường Linh từng chung tình với Thấm Tam Tam Thấm cô nương của Thấm gia thuộc Phi Ngư đường, tiến hành theo đuổi mãnh liệt và cuồng nhiệt.

Đáng buồn là Thấm Tam Tam Thấm tam tiểu thư lại bị người ta cưỡng gian rồi giết chết.

Từ đó Đường Linh đổi tên thành “Phi Ngư”, để làm kỷ niệm sâu sắc, hơn nữa hắn còn làm ngược lại, biến thành một tên thiếu niên hư hỏng trong truyền thuyết “thích cưỡng bạo con gái nhà lành”.

Thực ra với tư chất, tài năng, võ công, thanh danh của hãn, vốn không cần làm như vậy.

Thậm chí có một số người suy đoán, Thẩm Tam Tam thật ra là chết bởi Đường tam thiếu gia cường bạo.

Nhưng đó chỉ là suy đoán, dù sao thủ phạm cường gian rồi giết chết Trần cô nương, đến tận bây giờ vẫn chưa bắt được.

Có điều, ngay cả Cao Tiểu Thượng có danh xưng “Tiểu Gia Cát” (mặc dù bị Trần Cửu Cửu Cửu chế nhạo là giò heo nướng. Trần Cửu Cửu Cửu cười nhạo Cao Tiểu Thượng như vậy, thực ra cũng có nguyên nhân. Tuyệt Thần Quân và Loạn Thế Giao Long từng có một dạo hợp tác tại tổ chức Thiên Cơ, có lần hai người liên thủ tấn công Thần Thương hội, kết quả gần như mất mạng trong biển lửa. Mặc dù hai người đều sống sót, nhưng Cao Tiểu Thượng bị phỏng chân, qua ba tháng vẫn sưng như chân heo, Trần Cửu Cửu Cửu thì bị hun đỏ mắt, cũng không thể hoàn toàn khôi phục. Cho nên Tuyệt Thần Quân gọi là giò heo nướng cũng không phải ngẫu nhiên), cũng có suy đoán như vậy về Đường Phi Ngự,.

Hãn còn nói suy đoán này cho cự hiệp nghe.

Cự hiệp một mặt lắng nghe, một mặt quan sát ánh mắt của Đường tam thiếu gia từ trong tóc rối đang nhìn mình.

Y lĩnh hội được sự tàn nhẫn của đối phương.

Và hung ác.

Còn có hận.

Cùng với sự tàn nhẫn và hung ác như lang như hổ, tâm như sắt thép.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trèo Lên Núi Xanh

Đường Phi Ngự vẫn luôn hung ác và căm hận nhìn chăm chăm vào cự hiệp, ánh mắt phía sau mái tóc rối màu đen sắc bén giống như rắn đen răng trắng.

Cho đến khi hắn nhìn thấy một người, mới dời ánh mắt đi.

Đó là một cô gái.

Lôi Mị.

Lôi Mị quyến rũ.

Lôi Mị xinh đẹp.

Vừa nhìn thấy Lôi Mị, chẳng những khiến Đường Phi Ngự dời mắt đi, cũng khiến ánh mắt của vị Đường tam thiếu gia này từ sắc bén chuyển thành một loại khác.

Hai loại ánh mắt mặc dù không giống nhau, nhưng cũng có điểm tương tự, đó là thú tính. Có điều một loại là xung động giết người, còn một loại là khát vọng tình dục.

Không chỉ ánh mắt Đường Phi Ngự biến đổi, kể cả ánh mắt của Trần Cửu Cửu Cửu cũng trở nên lơ đãng. Hai mắt của hắn nhiều lần liếc về phía Lôi Mị, nhưng khi Lôi Mị nhìn hắn thì ánh mắt của hắn lại nhìn sang hướng khác.

Khi đó Lôì Mị còn chưa rời khỏi.

Trên thực tế, nàng vốn không rời khỏi Bất Giới trai, trái lại còn đi vào Bất Giới trai, không theo cha con Phương Ứng Khán đi Thục sơn.

Còn Đường Phi Ngư lại muốn lên núi.

Phương Ứng Khán nói rõ với cự hiệp:

- Đường tam thiếu gia không thể không đi. Bởi vì năm đó lúc nghĩa mẫu vừa mắc bệnh nặng, Ôn Cố Y của Lão Tự Hiệu từng phán đoán là trúng một loại độc lạ, lại hoài nghi là Thục Trung Đường môn hạ thủ. Chuyện này truyền ra khiến giang hồ xôn xao. Đường tam thiếu gia cho rằng nghĩa phụ, nghĩa mẫu và Đường môn không thù không oán, tuyệt không đến mức hạ độc thủ như vậy, càng sẽ không vô cớ hạ độc. Nếu lỡ may phát hiện nghĩa mẫu còn ở nhân gian, hẳn cũng muốn xem thử rốt cuộc là trúng độc gì, nói không chừng còn có thể giúp một tay.

Muốn tháo chuông phải cần người buộc chuông, muốn giải độc đương nhiên phải dựa vào người của Đường gia.

Cự hiệp có thể hiểu được tâm tình của Phương Ứng Khán

Thậm chí y còn có tâm tình mãnh liệt hơn Phương Ứng Khán.

Y cũng hiểu được ý tứ của Đường tam thiếu gia. Trên giang hồ, trong võ lâm, bất kể là ai, cho dù thế lớn chức cao, cũng không muốn đắc tội với mình, gánh lấy tội danh hại chết ái thể của đại hiệp. Do đó, ngay cả Đường Phi Ngư luôn luôn ngạo mạn, làm mưa làm gió, cũng không muốn gánh lấy nỗi oan này.

Thừa lúc con nuôi vào nhà chuẩn bị tế phẩm, kêu gọi nhân thủ, Phương cự hiệp bình thản hỏi Tiểu Gia Cát:

- Thục Trung Đường môn luôn là gia tộc thần bí nhất trong võ lâm, đồng thời cũng có dã tâm lớn nhất, Tiểu Khán không phải không biết chứ?

Cự hiệp hơi lo lắng cho hần:

- Nhưng hần vẫn để Đường Phi Ngự gia nhập tập đoàn, trở thành đại tướng bên mình. Hần rốt cuộc là bị mê hoặc, bị nắm đằng chuôi, bị cưỡng ép, hay là có tính toán khác?

Câu trả lời của Cao Tiểu Thượng là:

- Con thấy, tiểu hầu gia cũng vì biết người của Đường gia bảo có tài năng, có bản lĩnh, có dã tâm, cho nên mới cố ý để Đường Linh tiến vào tập đoàn Hữu Kiêu, trở thành trọng tướng bên cạnh y.

Cự hiệp trầm ngâm:

- Lời này nghĩa là sao?

Cao Tiểu Thượng nói:

- Thục Trung Đường môn chính là có dã tâm, cho nên mới có dục vọng; mà có dục vọng, mới sẽ bị người khác lợi dụng. Người có chí khí thông thường đều sẽ có chút bản lĩnh thật sự, tiểu hầu gia có đủ tài trí và lòng dạ để sử dụng những nhân tài này.

- Nhưng mà.

Cự hiệp vẫn hoài nghi:

- Bảo hồ lột da, cấu kết với nhau, không phải tự rơi vào hiểm cảnh thì cũng dễ bị liên lụy. Tiểu Khán thông minh nhưng dù sao vẫn còn trẻ, e rằng khó đấu trí đấu lực với toàn bộ cao nhân của gia tộc Tứ Xuyên Đường môn.

Cao Tiểu Thượng vẫn có lòng tin với Phương Ứng Khán:

- Con cho rằng điểm này không làm khó được tiểu hầu gia. Y chọn Đường Phi Ngự, đã biểu hiện y lựa chọn nhân tài chuẩn xác.

Cự hiệp hiểu ý trong lời nói của hãn.

Không sai, Đường Phi Ngự quả thật có đủ điều kiện để Phương Ứng Khán trong dụng hãn.

Thứ nhất, hãn có võ công cao, danh tiếng lớn, thủ pháp dùng độc tốt, đủ để trở thành trợ thủ mạnh của Phương Ứng Khán.

Thứ hai, hãn ngang ngạnh tùy hứng, khó thành đại sự. Nếu muốn dùng cao thủ nổi bật xuất chúng trong Thục Trung Đường môn, mà lại không bị gia tộc thao túng, Đường Linh và Đường Phiêu đều là lựa chọn hàng đầu.

Thứ ba, Đường Phi Ngự đã có mưu đồ, Phương Ứng Khán vừa khéo dựa vào đó để lợi dụng hãn. Đường tam thiếu gia đã phóng túng vô độ, nhất định khó hợp tác với người khác, khó để người khác sử dụng... lại vừa lúc cống hiến cho Tập đoàn Hữu Kiều.

Trong lòng cự hiệp cũng đồng ý với suy luận của Cao Tiểu Thượng.

Y biết Loạn Thế Giao Long này vốn bất hòa bất thuận với Phương Ứng Khán, nhưng khi gặp chuyện, Cao Tiểu Thượng vẫn duy trì sự phán đoán công bằng hợp lý. Đây là nguyên nhân mà cự hiệp trước giờ luôn tin tưởng, áp dụng ý kiến của Tiểu Gia Cát.

- Vậy còn Tuyệt Thần Quân thì sao?

Cự hiệp hỏi tiếp:

- Hãn phản bội sư môn của mình, khiến cho Tứ Phân Bán đàn chia năm xẻ bảy, sau đó nương nhờ đại tướng quân. Tiểu Khán thu nhận loại người này, e rằng không có gì tốt.

Đôi mày rậm của Cao Tiểu Thượng nhíu lại thật sâu, giống như muốn suy nghĩ tỉ mỉ cẩn thận, đến mức ấn đường giữa hai hàng lông mày cũng vắt ngang. Lông mày của hắn vốn hơi đẽ mắt, hơn nữa giống như hai chiếc gông trên hai mắt.

Nhưng lời nói của hắn vẫn mạnh mẽ, trả lời vẫn nhanh, hơn nữa còn có chừng mực.

- Trần Cửu Cửu Cửu là phản bội sư môn để được toàn thân.

Cao Tiểu Thượng nói:

- Nhưng cũng vì hắn nương nhờ Kinh Bố đại tướng quân, sau này Lăng Lạc Thạch thất bại và diệt vong, e rằng cũng có liên qua đến hắn. Từ điểm này mà nhìn, hắn là một kẻ có thể nhẫn nhục chịu khổ, ân thù không quên.

Phương cự hiệp biết tin tức của Cao Tiểu Thượng chính xác, bởi vì y đã sớm biết lai lịch và nguồn gốc của Tuyệt Thần Quân.

Y chẳng qua là muốn hỏi lại lần nữa.

Y muốn xem thử cách nhìn của Cao Tiểu Thượng ra sao.

Y cũng muốn nghe thử Tiểu Gia Cát nói thế nào.

Cho nên y hỏi tiếp:

- Vậy còn Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Huyễn thì sao? Nghe nói cô ta là một người nóng tính thô bạo.

- Đúng vậy.

Cao Tiểu Thượng kéo kéo chiếc bao trên vai, nói:

- Có điều, cô ta là vì quá sùng bái cự hiệp ngài, vì muốn tiếp cận ngài, cống hiến cho ngài, do đó mới gia nhập Tập đoàn Hữu Kiều, để tiểu hầu gia sử dụng. Thực ra người mà cô ta muốn hầu hạ là “đại hầu gia”.

Cự hiệp than một tiếng, không nói gì.

Y lại phát hiện đôi mắt tặc của Trần Cửu Cửu Cửu vẫn luôn liếc về phía Lô Mị, còn Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lại thường nhìn về chỗ y.

Có điều Phương Ứng Khán lại không mời Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện và Tuyệt Thần Quân cùng lên núi.

Hắn chỉ mời Đường tam thiếu gia cùng đi.

Bọn họ nhìn thấy núi xa.

Một tầng lại một tầng, giống như núi xanh nối liền giữa hư vô mờ mịt.

Bọn họ muốn lên núi.

- Nghĩa phụ.

Phương Ứng Khán chỉ đỉnh núi có mây mù xoay quanh phía xa:

- Chúng ta phải trèo lên núi xanh kia.

Đúng vậy, trèo lên núi xanh kia.

Cự hiệp muốn đi tìm ái thiếp của mình.

Vốn là nắm lấy tay nhau, sống đến bạc đầu, làm sao chịu được sinh ly tử biệt mà lòng không đau đớn.

Trong lòng cự hiệp, cô gái xinh đẹp kia luôn là một thanh đao nhỏ thống khổ, điêu khắc tâm linh dễ kinh dễ mừng của y.

Nàng rời bỏ ta, thoáng chốc trôi qua. Hàng năm ngày đến, biển trời xanh mướt.

Xưa nàng và ta, như hình với bóng. Ta có hoài nghi, nàng ta thương nghị. Ta có hào tình, nàng vui nàng khen. Ta hát nàng hò, ta ca nàng múa. Nay ta mất nàng, bóng dáng bàng hoàng.

Trên đường đi, cự hiệp hỏi Phương Ứng Khán:

- Ngày đó con từ biệt ta, ở lại kinh sư, không phải đã đáp ứng ta sẽ làm đại sự cho quốc gia, làm chuyện tốt cho mọi người sao? Bây giờ thử hỏi nhiệt huyết ở đâu?

- Vẫn còn.

Phương Ứng Khán nói:

- Giống như Kim Hồng kiếm trên lưng nghĩa phụ, không phải vốn nên chôn theo sư công xuống mộ xanh sao? Hiện nay người tái xuất giang hồ, cả bảo kiếm và cự hiệp đều có mặt.

Sau đó hắn nói:

- Con không muốn trước tiên làm người khác chú ý, cho nên cố tình biểu hiện không xuất sắc, không chí khí. Con không muốn khiến người khác đề phòng, vì vậy đặc biệt làm ra những chuyện khiến người ta xem thường, không đạo nghĩa. Con không muốn rút dây động rừng, vì vậy cố ý sa vào an nhàn hưởng lạc, không hề phấn đấu. Thực ra con đã có dự định. Tập đoàn Hữu Kiều cũng chỉ là một hòn đá để con cất bước mà thôi. Con dùng người, cũng chỉ dùng người hữu dụng, không hỏi thanh danh đạo đức của hắn, chỉ hỏi hắn có chịu cống hiến cho con không. Con có chí thanh lọc thiên hạ, nhưng trước tiên phải được đại thần hoạn quan bên cạnh hoàng đế tín nhiệm, sau đó được thiên tử tin tưởng coi trọng, mới có thể thi triển hoài

bão, mạnh tay làm đại sự, có thể giết nịnh thần tặc tử, trọng chấn thiên uy Đại Tổng.

- Tổng triều suy nhược lâu ngày, đã thua kém Tần triều uy nghiêm bốn phương, mệnh lệnh thiên hạ, cũng thua kém Đại Hán võ công hiển hách, Đại Đường thịnh thế huy hoàng. Bản triều trọng văn khinh võ, nho sĩ luôn luôn làm nhảm, tranh luận không ngừng, lại không thấy dân giàu nước mạnh. Hải nhi bất hiếu, đã sớm nhìn không vừa mắt, đứng ngồi không yên.

Phượng Ứng Khán nói như vậy:

- Con vẫn luôn muốn làm chút chuyện, nhưng con niên thiếu vô tri, nghĩa phụ lại không thường xuyên ở bên cạnh giúp đỡ. Con không muốn một khi vội vàng khởi sự, thất bại thảm hại, liên lụy đến anh danh cái thể của nghĩa phụ. Cho nên con chỉ có thể làm từng bước từng bước, từng chút từng chút. Xin nghĩa phụ cho con chút thời gian, đến thời cơ thích hợp, con nhất định sẽ cho nghĩa phụ một sự kinh ngạc vui mừng.

Phượng cự hiệp nghe vậy, chợt sinh ra thương tiếc vô hạn với Phượng Ứng Khán.

Núi ở phía xa, bọn họ đến gần.

Núi ở trên cao, bọn họ lên núi.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hối Đường Người Mù

Núi càng cao càng lạnh.

Ánh mặt trời lại càng nóng.

Sắc mặt cự hiệp không tốt lắm, hơn nữa còn càng lúc càng xấu.

Y đi sát bên vách núi, dường như hơi thở dốc, sắc mặt cũng dần tái nhợt. Có lúc gặp phải dốc đứng đỉnh nhọn, y đang bước nhanh sẽ bỗng nhiên dừng lại.

Cao Tiểu Thượng muốn đỡ y.

Cự hiệp lập tức né tránh, lại ra hiệu không cần.

Cao Tiểu Thượng khẽ than một tiếng, ánh mắt ưu thương.

Đoàn người bọn họ số lượng không nhiều, nhưng đều là cao thủ võ lâm, tốc độ rất nhanh, dù gặp phải đá cao dốc đứng cũng không đình trệ chút nào.

Nhóm bọn họ có chín người.

Bọn họ là Mễ Thương Khung, Đường Phi Ngự, Cao Tiểu Thượng, Nhậm Lao, Nhậm Oán, đương nhiên còn có Phương Ứng Khán và nghĩa phụ của hắn là Phương cự hiệp, ngoài ra có hai hán tử trẻ tuổi khiêng đồ tế giấy tiền, một người tước hiệu là Tiểu Xuyên Sơn, một người tên là Thăng Ngọc Cường.

Hai người này, hiện giờ đang xách giỏ tiền giấy và đèn cầy, còn có một chiếc hộp chứa di vật và quần áo cũ, trông giống như hai tội tở. Nhưng hai người đây tở nô bộc này, lai lịch lại không thể xem thường.

Thăng Ngọc Cường có thể dùng tay trái phát ra Uyên Ương Hồ Điệp tiêu, có thể trăm phát hai trăm trúng (hắn một lần phát ra hai tiêu), tay phải có thể cùng lúc sử dụng Uyên Ương Kiêm Kiêm toa, giết người không thấy máu (nhưng ăn vào xương tủy), lại đồng thời có thể dùng Uyên Ương Hí Thủy bộ đạo chơi né tránh, không thể suy đoán được, còn có thể đồng thời bay đá Uyên Ương Ngọc Hoàn bộ một cách liên mạch lưu loát, vừa gấp vừa nhanh. Hắn được người ta gọi “Tiểu Truy Mệnh”, nhưng sau lưng lại gọi là “Bất Yếu Mệnh” (không cần mạng), bởi vì khi hắn động thủ với người khác, từng chiêu đều chết người, mà bản thân hắn chỉ liều mạng, không cần mạng.

Thực ra, thứ đáng khoe khoang nhất, dương dương tự đắc nhất của hắn, không phải là cước pháp, sát pháp hay ám khí thủ pháp, mà là công phu ở phương diện nữ nhân. Quả thật chẳng những không cần mạng, mà còn không cần con con cháu cháu, chỉ cần mạng của nữ nhân dưới người hắn.

Phàm là nữ nhân tính tình dâm đãng, gặp phải nam nhân liều mạng như vậy, đều chỉ có thể mất cả hồn phách, cam tâm đèn mạng.

- Người này, lúc mạnh nhất có lẽ vẫn là trên người nữ nhân.

Đây là khi đang trên đường, Cao Tiểu Thượng bình luận về Thăng Ngọc Cường. Hắn biết cho dù cự hiệp đã sớm hiểu rõ đối phương, nhưng vẫn sẽ vui lòng tham khảo ý kiến của hắn. Hắn cũng không tiếc nói ra quan điểm của mình, còn xem chuyện này là chức trách của mình, vinh quang của mình:

- Đây có lẽ là lý do hắn vất vả lập nhiều công lớn, dám liều dám giết, dám chết dám sống, xuất quỷ nhập thần, nhưng vẫn không thể chen vào vị

trí “Tam Tâm Nhất Ý”, bao gồm Tam Tư Mã, Nhất Tư Không của Tập đoàn Hữu Kiều, chỉ là một thành viên trong “Ngũ Hồ Bôn”.

Trong tập đoàn Hữu Kiều, lãnh tụ của “Lưỡng Tương Hảo” có hai người, một người đương nhiên là Phương Ứng Khán, còn một người khác dĩ nhiên là Mễ Thương Khung, luôn luôn hợp tác chặt chẽ với nhau. Tiếp theo chính là bốn đại cao thủ “Tam Tâm Nhất Ý”, trong đó Tam Tâm là Tam Tư Mã “Thiên, Địa, Nhân”, bao gồm Đường tam thiếu gia, Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện và Tuyệt Thần Quân, Nhất Ý là Tư Không Cô Hành đại sư. Còn về Nhị Thập Thất Họa Sinh, Thăng Ngọc Cường, Tiểu Xuyên Sơn, “Hồng Bào Lão Quái” Hà Hồng Thân, Tiểu Lý Công Công, được hợp xưng là “Ngũ Hồ Bôn”. Nhậm Oán là Tá Phụ, Nhậm Lao là Hữu Bật. Lôi Mị lại là tiểu phu nhân trong tập đoàn Hữu Kiều, thực ra cũng là một trong “Lưỡng Tư Đồ” mà Phương Ứng Khán ngầm bổ nhiệm.

Mấy năm nay tập đoàn Hữu Kiều từng bước lớn mạnh, đủ sức thay thế địa vị của Mê Thiên minh năm xưa, hơn nữa còn có phần vượt trội, đương nhiên là có thể lực và thực lực không thể xem thường.

Huống hồ bọn họ còn móc nối với hoàng thân quốc thích, quan lớn chức cao trong triều đình.

Có điều lần này cự hiệp dường như không dụng tâm lắng nghe lắm.

Chí ít không phải rất tập trung.

Nhưng y vẫn hỏi:

- Một người khác thì sao?

“Một người khác” đương nhiên là Tiểu Xuyên Sơn.

- Tiểu Xuyên Sơn ban đầu chỉ là một công nhân sửa đường, được triệu tập vào binh ngũ, mỗi lần khi hành quân đều được phái đi mở đường đào

đường. Thế nhưng hãn biểu hiện năng lực hơn người, lần nào cũng có thể sửa đường xây đường tại những rãnh trời vách đứng gần như không thể, không ngại xuyên núi phá đá, khiến người ta kinh ngạc. Sau đó bởi vì quân đội của hãn nếm mùi thất bại, bị đẩy đi khai hoang. Hãn chặt cây xây đường, vắn tay đến đường thành, nước chảy thành sông, hết sức xuất sắc, dần dần được tù phạm ủng hộ. Hãn thừa dịp tạo phản, giết chết quan quân, tự xưng làm vua. Sau này, trong võ lâm xuất hiện một cao thủ vừa ra tay lập tức khiến ngực của đối thủ nổ ra một cái lỗ lớn, người này chính là Tiểu Xuyên Sơn.

Cao Tiểu Thượng rủ rỉ nói:

- Tiểu Xuyên Sơn đương nhiên không phải tên thật, nguyên danh của hãn là Dư Hảo Thiểm. Nhưng hãn xuất thủ một chiêu, thường thường sẽ xuyên qua tim, không chừa đường lui, không lưu người sống, trong võ lâm gọi là “Xuyên Sơn Nhất Thức”. Dáng vẻ của hãn có phần trang nghiêm, suốt ngày cau có, nhưng thực ra hãn tuổi tác rất trẻ, khi nói chuyện và hành động đều khôi hài vui vẻ, khiến người ta buồn cười. Chỉ cần không đối địch với hãn thì có thể trở thành bạn tốt tương giao. Tiểu hâu gia đã nhìn trúng hãn, chiêu mộ hãn về dưới cờ, phần lớn người trong tập đoàn đều thân mật gọi hãn là “Tiểu Xuyên Sơn”.

Cao Tiểu Thượng vẫn thuộc như lòng bàn tay.

Cự hiệp dường như vẫn không chuyên tâm lắng nghe.

Chí ít cũng không phải rất chuyên tâm, chuyện này có vẻ không giống như tác phong của y từ trước đến giờ.

Y đột nhiên hỏi một câu:

- Con có biết chúng ta có mấy người cùng lên núi không?

Tiểu Gia Cát lập tức đáp:

- Mười.

Cự hiệp hỏi:

- Tại sao không phải chín?

Loạn Thế Giao Long nói:

- Bởi vì còn một người vẫn luôn ở sườn núi ẩn nấp theo dõi.

Cự hiệp nói:

- Sai, là mười một người.

Cao Tiểu Thương ngạc nhiên:

- Mười một người?

Sắc mặt cự hiệp càng tái nhợt:

- Còn một người nữa, ở một ngọn núi khác quan sát chúng ta.

Sắc mặt “Tiểu Gia Cát” Cao Tiểu Thương khẽ biến đổi.

Hắn nhìn lại, vừa lúc Phương Ứng Khán cũng nhìn về phía sau, giống như đã phát hiện điều gì, sắc mặt có vẻ lo âu.

Nhưng người thật sự phát hiện được gì đó lại là Nhậm Oán.

Hắn phát hiện giữa đường núi hiểm trở có một tảng đá.

Không, đó là một người rất giống đá.

Đó là một người mù, trong tay cầm một chiếc gậy.

Hai mắt người này trợn trắng, trong hốc mắt hoàn toàn không có con người.

Y ngồi khoanh chân ở đó, giống một tảng đá cổ đã chịu đựng mấy trăm năm gió sương, mấy trăm năm mưa bão và ánh mặt trời.

Nhưng người mù này nhìn không hề già.

Y chỉ là cổ, tràn đầy cổ xưa.

Nhậm Oán vừa phát hiện đây là người chứ không phải đá, liền cười chào hỏi:

- Xin chào!

Đá không trả lời, nhưng lại gật đầu.

Đá gật đầu.

- Người thật sự là người mù?

Nhậm Oán thử thăm dò.

- Người cũng là người mù sao?

Người nọ hỏi ngược lại.

Nhậm Lao liền tức giận:

- Con người của người, sao lại như vậy không biết lễ độ như vậy!

Người nọ lạnh lùng nói:

- Nếu người không phải người mù, sao còn không nhìn ra ta có phải người mù hay không?

Nhậm Oán vẫn đúng mực, giọng điệu ôn hòa xin lỗi:

- Là chúng ta thất lễ, xin lỗi. Xin người nhường đường một chút, để chúng ta đi qua!

Đường nhỏ giữa núi chật hẹp, vách núi dựng đứng, chỉ chứa được ba ngón chân. Nếu không phải đoàn người này thân thủ phi phàm, đi tới đây thì đã không lên được nữa rồi.

Hiện nay người mù ngồi ở đó, càng không ai đi qua được... trừ khi là trước tiên đẩy y xuống. Phía dưới là vực sâu vạn trượng, triền núi như đao, chỉ cần cúi đầu nhìn xuống, cũng có cảm bóng giác bóng da đau đớn giống như vạn kiếp bất phục, róc xương lóc thịt.

Rơi xuống như vậy, nhiều nhất chỉ rơi được một nửa, có lẽ tứ chi ngũ tạng đã sớm tan thành từng mảnh, rải rác trên núi đá lởm chởm này rồi.

Huống hồ sườn núi còn có bụi gai khắp nơi.

Nhưng một người mù như vậy, làm thế nào lên được núi này?

Y lên núi làm gì?

Tóm lại, y dĩ nhiên là một người mù không tầm thường.

Hơn nữa, y còn là một người mù xinh đẹp và anh tuấn.

Nhậm Oán vốn đã là một nam tử rất tuấn tú, nhưng ở cùng với người mù này lại giống như thiếu đi vài thứ gì đó.

Có lẽ là một loại nghiền ngẫm, một loại sâu sắc, một loại cổ xưa?

Người mù hỏi ngược lại:

- Các người thật sự muốn đi qua?

Nhậm Oán nói:

- Đúng vậy, chúng ta muốn lên núi.

Người mù nói:

- Thật sự không lên núi không được sao? Mặt trời đã sắp xuống núi.
Chân núi là nhân gian, cần gì phải lên núi?

Nhậm Oán nhất thời cứng họng.

Phương Ứng Khán tiến lên nửa bước nói:

- Chúng ta có chuyện phải lên núi, xin tiên sinh nhường đường!

Người mù than thở:

- Nhân gian có đường lại không đi, thiên giới không đường vẫn leo trèo.
Hôm nay sao mà mọi người đều muốn tranh nhau leo lên núi, trèo lên ngọn.

Phương Ứng Khán trầm ngâm một thoáng, sau đó hỏi:

- Ý của huynh đài là nói, vừa rồi đã có người đi qua núi này sao?

Người mù nói:

- Ta ngồi giữa đường, tuy rằng mắt mù, nhưng vẫn biết được có người
lên xuống.

Phương cự hiệp lại tiến lên trước, bước chân hơi loạng choạng, ôm
quyền vái người mù, nói:

- Dám hỏi tiên sinh!

Y biết rõ là người mù, nhưng vẫn ôm quyền bái kiến, không mất lễ
nghĩa.

Giọng nói của cự hiệp vừa vang lên, người mù đột nhiên giật mình, ngẩng đầu lên trời, sắc mặt ngờ ngàng.

- Là ngài?

- Không sai.

Cự hiệp trầm giọng nói:

- Là ta.

Người mù đột nhiên dùng tay ấn trán, lẩm bẩm:

- Như vậy chẳng trách, chẳng trách lại muốn lên núi...

Cự hiệp hỏi:

- Ta chỉ muốn biết người trên núi là nam hay nữ?

Người mù đột nhiên cười khổ hỏi lại:

- Ta là một người mù, ngài hỏi đường người mù sao?

Cự hiệp nói:

- Trong lòng ngài không mù, hơn nữa còn rõ ràng hơn bất cứ ai.

Người mù lại lẩm bẩm:

- Trong lòng ta không mù? Trong lòng ta rõ ràng?...

Cao Tiểu Thượng dường như không muốn tiếp tục dây dưa với y, hướng hồ mặt trời quả thật đã ngã về phía tây, xuống đến nửa núi rồi, bèn hỏi vấn đề mà cự hiệp đã hỏi:

- Dám hỏi huynh đài, vừa rồi người lên núi là nam hay nữ...

- Trên núi nào biết quỷ thần.

Người mù quả quyết đáp:

- Người lên núi có nam có nữ.

Cự hiệp không thể hỏi thêm đó là người thế nào... dù sao y cũng là một người mù.

Người mù bổ sung một câu:

- Trong đó nam là một người đen.

- Người đen?

Nhậm Oán lập tức bắt được lỗi trong lời nói của y:

- Chẳng phải người không nhìn thấy gì à? Sao có thể phân biệt được màu sắc?

Người mù cười một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng có thể cảm giác được...

Y nói tiếp:

- Hắc là người đen, đúng là toàn thân đều đen. Ta ngoại trừ cảm giác được hơi thở của hắc đen và nặng nề, ngay cả tâm hồn của hắc cũng là màu đen.

Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung nhìn nhau mỉm cười.

Mễ công công nói:

- Có lẽ là Hắc Quang Thượng Nhân lên núi trước rồi.

Cự hiệp vẫn muốn hỏi:

- Nữ thì sao?

Người mù ngờ ngàng một lúc, mới nói:

- Ta chỉ nghĩ được mùi... có một người là mỹ nhân thế gian, mỹ vật nhân gian, nhưng lại là xử nữ.

Cự hiệp truy hỏi:

- Ý của ngài là không chỉ có một nữ nhân lên núi?

Người mù lại ngơ ngẩn một lúc:

- Một người khác... có mùi trong vắt cao quý như hoa thủy tiên...

Cự hiệp nghe vậy trong lòng đau nhói.

Phương Ứng Khán biết nghĩa phụ của hắn đang nóng lòng, liền nói với người mù:

- Chúng ta cũng muốn lên núi, xin ngài nhường đường một chút!

Người mù ngờ ngàng hỏi một câu:

- Người thật sự muốn ta nhường?

Mọi người không biết ý muốn hỏi ai, đã giống như hỏi một người trong đó, lại giống như hỏi tất cả mọi người.

May mắn người mù đã tự mình trả lời:

- Người muốn ta nhường thì ta sẽ nhường, để cho người lên núi. Có điều đứng ở nơi cao không chịu được lạnh, lên núi dễ dàng xuống núi khó.

Lại lần nữa nói một câu:

- Chó săn cuối cùng cũng chết trên núi, tướng quân cuối cùng cũng chết trong trận.

Nhậm Oán quát lên:

- Người nói bậy gì đó?

Người mù trong nháy mắt giống như toàn thân bị rút đi khí huyết xương thịt, chỉ còn lại da lông, thân thể tựa như con thằn lằn dẹp lép dính vào vách núi, lập tức nhường ra một con đường hiểm trở chật hẹp để mọi người nối đuôi đi qua, còn thấp giọng nói một câu:

- Không nói gì cả.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hối Núi Xanh

Đến đỉnh Thục sơn, chung quanh một khoảng mênh mang.

Trời chiều đã từ từ chìm xuống trong màu đỏ thẫm còn sót lại, đẹp đến mức giống như một động tác tay tuyệt sắc.

Phượng đại hiệp đã lên tới đỉnh núi, mây mù trên núi mạnh và gấp, y chỉ cảm thấy tim đập nhanh, choáng váng một lúc. Núi sâu không thấy đáy, mây sâu không biết nơi, y đứng trong chiều tà như máu, lại phảng phất mơ hồ nhìn thấy mỹ nhân ngày trước, tình ý ngày xưa.

Sắc núi xanh xanh.

Y phải làm thế nào mới có thể gặp lại nàng?

Nàng còn sống không?

Nhưng y vẫn còn sống.

Y có thể hỏi ai? Người kia phương nào?

Hỏi núi xanh? Núi không trả lời.

Mây trắng không đáp lại.

Chiều tà một màu đỏ hỗn loạn, chỉ có những con quạ hoàng hôn và chim nhạn bay về, không có một câu đáp lại.

Thế nhân không biết cái khổ của bóng dáng đơn côi. Người khác cho rằng y đã danh lừng thiên hạ, danh thành lợi tựu, danh cao vọng trọng, danh chấn giang hồ, trong lòng thường cười vui, tự tại tự đắc, tiêu dao khuây khoả, vui vẻ vô cùng, muốn gì có đó, muốn gì được nấy, nhưng bọn họ làm sao biết cái khổ của chim nhạn rời bầy? Nào biết được bi thương mất bạn đèn tro?

Núi tàn mộng thật, trời chiều hùng vĩ, một thanh Kim Hồng thoáng đã mòn; tài hoa bộc lộ, hùng tâm vạn trượng, hồng nhan chưa già ân đã tuyệt. Đền một khúc Ai Giang Nam, để tiếng bi thương hát đến già; ca một bản Bi Hồi Phong, nhìn trần thế đang trong điên đảo.

Tại khoảnh khắc này, trong lưới kiếp của cảm tình, y tình nguyện là một người mù.

Chuyện này khiến y nhớ đến người mù vừa rồi.

Người nọ tuy mù, nhưng lại giống như một vị trí giả. Y chẳng hề buồn bã vì không nhìn thấy, ngược lại giống như nhìn thấy càng nhiều, càng tinh, càng thật, càng rõ ràng, càng đặc biệt hơn người khác.

Cho nên y hỏi Cao Tiểu Thượng:

- Người mù vừa rồi, có phải là một trong hai đại hộ pháp bên cạnh Gia Cát tiên sinh, Đối Thần?

Cao Tiểu Thượng ngần ra, cũng giật mình, bèn nói:

- Ngài không nói con cũng không để ý... Xem ra, y thật sự có khả năng là Đối Thần Hạng Phi Mộng. Nhưng tại sao y lại xuất hiện ở đây?

Phương Ứng Khán nhìn về một nơi.

Hắn nhìn rất chuyên chú, giống như nơi đó thứ đáng để hắn nhìn đi nhìn lại.

Nhưng câu trả lời của hắn lại rất bất đắc dĩ:

- Ta cũng không biết tại sao hắn lại ở đây.

Sau đó hắn nhìn về Nhậm Oán.

Nhậm Oán vội vàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói:

- Sau khi chúng tôi phát hiện trên núi có bóng tiên, từng mấy lần tự mình tuần tra, lại phái người canh giữ, nhưng vẫn không biết Đối Thần lại ở trong núi.

Phương Ứng Khán vẫn đang nhìn thứ mà hắn nhìn, chỉ lạnh nhạt nói một câu:

- Các người phụ trách trông chừng núi này, nhưng ngay cả một người mù cũng không phát hiện được. Xem ra, Đối Thần đã ở đây, cho dù Thác Quỷ vừa câm vừa điếc kia cũng có mặt, các người cũng sẽ không chú ý đến?

Nhậm Oán lập tức cúi đầu, giọng nói hơi run rẩy:

- Ty chức thất trách, sơ ý lơ là...

Phương Ứng Khán còn đang nhíu mắt nhìn một thứ, chỉ lạnh giá hỏi:

- Như vậy, người vừa điếc vừa mù vừa câm, không phải là Đối Thần Hạng Phi Mộng, Thác Quỷ Thi Toán Liễu, mà phải là Nhậm Lao, Nhậm Oán các người mới đúng.

Lần này Nhậm Oán không chỉ cúi đầu, ngay cả tay cũng rũ xuống thẳng tắp, mặt đỏ lên, nhìn giống như sắp khóc, ngập ngừng nói:

- Ty chúc đáng chết, tội đáng chết vạn lần...

Cự hiệp nhìn thấy cũng khó chịu thay hẳn, liền thân nhiên nói một câu:

- Vậy cũng không sao cả. Núi này mọi người đến được đi được, ai có thể cấm người khác vào núi ra núi. Lại nói, gặp phải cao nhân như Đối Thần, Thác Quỷ, cho dù là Nhậm Lao, Nhậm Oán cũng không ngăn được bọn họ. Chẳng lẽ ngay cả cao thủ như Quan Thất xuất hiện trong núi, cũng có thể trách người canh giữ bất lực sao. Bỏ đi, chỉ cần không làm trở ngại chuyện kia là được.

Mọi người đều biết cự hiệp đang nói giúp Nhậm Oán, Nhậm Lao. Y nói một câu như vậy, cũng giống như miễn sự trừng phạt của Phương tiểu hầu gia với hai người này, cũng hiểu được “chuyện kia” mà y nói là chuyện gì.

Bọn họ chính là đến vì chuyện này.

Phương Ứng Khán chợt cười cười, giọng nói tràn đầy tình cảm thân thiết:

- Nghĩa phụ, người không sao chứ?

Cự hiệp ngần ra, nói:

- Ta không sao. Không phải còn lên núi à?

Phương Ứng Khán nói:

- Nhưng mà, ngón tay của nghĩa phụ đang run rất mạnh.

Cự hiệp cười:

- Có lẽ là do những năm gần đây ít lên núi? Không sao cả.

Lúc này y mới phát hiện tiêu điểm của ánh mắt Phương Ứng Khán.

Hóa ra Tiểu Khán đang chú ý đến tay của y, cho nên phát hiện ngón tay của y đang run cầm cập.

Phương Ứng Khán nghe vậy, dường như thư thái, nói:

- Từ nơi này đi lên, cũng chỉ có đỉnh Chiết Hồng thôi.

Cự hiệp lẩm bẩm:

- Đỉnh Chiết Hồng?

Phương Ứng Khán thành khẩn nói:

- Đúng. mấy lần bóng dáng của nghĩa mẫu thoáng hiện trước hoàng hôn, ch1nh là ở nơi đó.

Cự hiệp thở dài một hơi, kiên quyết nói:

- Được, vậy chúng ta trèo lên đỉnh đi.

Đỉnh núi kia rất cao, cao một cách kiêu ngạo.

Thế núi như một kiếm chỉ trời, một mình dường như đứng thẳng, bên cạnh giống như không núi.

Trên đường nhỏ lên núi, bọn họ lại gặp phải một người.

Một người toàn thân mặc áo bào đen.

Người này hiển nhiên đang chờ, hơn nữa còn đang khổ công chờ đợi.

Hắn đang khổ công chờ bọn họ tới, giống như đã đợi rất lâu rất lâu, đã chờ đến mức không kiên nhẫn được nữa rồi.

Hắn vừa thấy Phương Ứng Khán, liền chấp tay; vừa thấy Mễ Thương Khung, liền ôm quyền; vừa thấy Phương cự hiệp, lúc này mới vái dài đến

đất, cách núi khom người gọi:

- Có phải Phương cự hiệp không?

Cự hiệp mỉm cười đáp lại, nhân cơ hội hơi thở gấp ổn định, lại nghe hán tử đen nhánh kia khàn giọng nói:

- Vừa rồi ta lại nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của tôn phu nhân.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đa Tình Nên Cười Ta Không Sinh Tóc Bạc

Hán tử kia chính là “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã.

Nguyên lai chuyện là như sau.

Trong khoảng thời gian Phương cự hiệp lãnh tụ võ lâm, đang lúc quốc gia dụng binh, chống lại ngoài xâm, mà đạo tặc phản dân lại thừa loạn nổi lên khắp nơi. Phương cự hiệp liền dùng võ học tuyệt thế, năng lực cái thể và danh vọng hơn người, hô một tiếng lập tức bốn phương hưởng ứng, tổ chức các lộ cao thủ võ lâm, hảo hán giang hồ, giết địch dẹp cướp, cứu tế thế nhân.

Người luyện võ chân chính, chính là để vệ quốc an bang, tế thế cứu dân.

Trong đoạn ngày tháng này, phu nhân Văn Y của cự hiệp từng có một đạo thay chồng quản lý đại cục võ lâm Trung Nguyên, thống lĩnh các tổ chức Phụ Phụ Uy Vọng bang, Kim Tự Chiêu Bài, Lão Tự Hiệu, cũng quản lý điều động một cách chỉnh tề ngăn nắp, phần vinh phát triển. Phương Ứng Khán cũng xin nghĩa mẫu cho đi đánh giặc, muốn trực tiếp ảnh hưởng đến kinh sư triều chính, do đó được phái đi kinh thành mở rộng sức ảnh hưởng của Kim Tự Chiêu Bài. Không ngờ, kết quả là Phương Ứng Khán đã liên kết với thế lực nội thích và thái giám trong cung đình, hợp thành Tập đoàn Hữu Kiều, trở thành một trong ba thế lực võ lâm tại kinh thành hiện nay, hơn nữa còn có xu thế hậu sinh khả úy, độc chiếm ngôi đầu.

Có điều với sức một mình Hạ Văn Y, dù sao cũng không thể chiếu cố chu đáo được. Hơn nữa vì lo nghĩ quá mức, trong khi những cao thủ cấp

bậc nguyên lão từng xây dựng sự nghiệp, kề vai chiến đấu với cự hiệp trước kia, phần lớn đã theo đại hiệp đi tiền tuyến biên cương vì nước giết địch, đối kháng ngoại xâm, còn lại đám người mới và tinh anh thì phải ứng phó với các lộ nhân vật tà phái thừa loạn nổi lên, đục nước béo cò, đương nhiên rất hao phí tâm lực.

Phượng phu nhân cũng không có dã tâm, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi, muốn buông tay, muốn nghỉ ngơi.

Nàng chỉ muốn trải qua năm tháng ân ái bình yên, cùng với cự hiệp tiêu dao tự tại, như hình với bóng.

Nàng nhìn trời chiều, cảm thấy đỏ hơn cả lửa, đỏ tươi hơn hoa, rắng đỏ hơn máu. Nàng chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, tựa vào bờ vai rộng rãi vững chắc của trượng phu, ngắm nhìn ánh tà dương vô hạn tỏa sáng trong khoảnh khắc. Có lẽ đó chính là thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn.

Cho nên nàng giao phần lớn công việc cho môn hạ đệ tử và người mới xử lý, từ đó có rất nhiều đệ tử xấu xa thừa dịp làm loạn, bòn rút lợi ích.

Sau đó Phượng phu nhân đến kinh sư để tập hợp nhân thủ, con nuôi Phượng Ứng Khán muốn giữ nàng lại, hi vọng nghĩa mẫu có thể ở lại kinh thành bình yên hưởng phúc, chuyện bên ngoài cứ giao cho hần xử lý là được.

Phượng phu nhân cũng muốn Phượng Ứng Khán lập công dựng nghiệp, vì vậy mới buông tay để hần dẹp yên một chút phân tranh giang hồ. Nhưng Phượng tiểu hầu gia vừa ra giang hồ lại sát tính quá mạnh, rất nhanh đã giành được danh hiệu “Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia”, nhưng cũng chọc phải một số đại bang, đại phái, đại thế gia hùng mạnh trong võ lâm, muốn đối phó với hần.

Đầu tiên là hảo thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia, cảm thấy Phượng Ứng Khán hành động quá đáng, muốn “giáo huấn” hần một chút.

Sau đó là cao thủ của Thục Trung Đường môn.

Bọn họ truy sát Phương Ứng Khán, thậm chí đuổi đến tận kinh thành.

Phương phu nhân dĩ nhiên phải che chở con nuôi của mình.

Nàng đành phải ra mặt hóa giải.

Nàng còn mời cả Gia Cát tiên sinh và môn sinh đặc ý của y đến để hòa giải.

Nghe nói, cao thủ của Lão Tự Hiệu và Đường môn không chấp nhận hòa giải, còn hạ kịch độc với nàng.

Phương phu nhân trúng độc, tin tức rất nhanh truyền đến tai Phương cự hiệp.

Vừa lúc binh họa ở chỗ cự hiệp tạm thời lắng lại, Phương cự hiệp nóng lòng nhớ nhà, lập tức phong trần mệt mỏi trở về kinh sư, thăm hỏi ái thê.

Nhưng Phương phu nhân đã si si ngốc ngốc, thần trí không rõ.

Vì vậy cự hiệp lập tức rời kinh, cầu xin tranh chấp với cao thủ Đường môn, muốn lấy được thuốc giải. Bởi vì Đường môn không thừa nhận chuyện này, gần như đã gây lên một trận mưa to gió lớn trong giang hồ. May mắn là được các lộ danh nhân võ lâm điều đình, cự hiệp cuối cùng gián tiếp lấy được thuốc giải từ chỗ hảo thủ của Hạ Tam Lạm Hà Gia.

Nhưng khi y vất vả trở lại kinh thành, tất cả đã muộn.

Ái thê đã hương tiêu ngọc vẫn.

Nghe nói, Hạ Văn Y vì không chịu nổi độc lực giày vò, lại mất đi bản tính, phát điên một đường chạy lên núi cao, đi lên đỉnh Chiết Hồng. Phương

Ứng Khán nghe tin kinh hãi, cùng với đám người Mễ công công toàn lực đuổi lên Thục sơn, tiếc rằng đã chậm một bước.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Văn Y phu nhân tung người nhảy xuống vực sâu vạn trượng, muốn cứu cũng không kịp.

Bên vách đá còn có một đôi giày và một chiếc khăn của Phương phu nhân, trên khăn thêu một đôi uyên ương, hai con tiên hạc, còn phát ra mùi thơm dịu của hoa đào mi.

Tại sao nàng lại đi tìm chết?

Nàng lại không kịp đợi Phương cự hiệp trở về chữa trị cho nàng.

Trên khăn còn thêu mấy chữ “thiên trường địa cửu đã từng sở hữu”.

Phương cự hiệp chạy về kinh sư, từ đó cảm thấy trời đất diệt tuyệt, vạn sự như không, chỉ lẩm bẩm tám chữ trên khăn kia.

Gia Cát tiên sinh từng dùng chuyện này khuyên bảo y:

- Đã từng sở hữu, không bằng tự do. Bây giờ tôn phu nhân đã tự do tự tại, ít nhất cũng tốt hơn so với trải qua những ngày tháng khó khăn nguy hiểm trong lồng giam mật thất của nhân sinh.

Truy Mệnh cũng nhân cơ hội nói một lời hai nghĩa:

- Thiên trường địa cửu, không bằng uống rượu. Có lẽ đối với tôn phu nhân, chuyện này cũng là một sự giải thoát.

Cự hiệp lại không uống rượu, bởi vì rượu không tiêu được nỗi sầu của y.

Y phải đối mặt với sự bi thương của mình.

Y dùng đau đớn của sự tỉnh táo để nhớ nhung ái ân của mình.

Y nhìn di vật của nàng, nghĩ đến những ngày tháng cùng trải qua, nhớ đến giọng nói và dáng điệu của nàng, lúm đồng tiền và tiếng kèn tiếng sáo.

Cho đến một ngày, y bỏ lại tất cả, không để ý tới chuyện giang hồ nữa.

Y rời khỏi kinh sư.

Chỉ vào ngày giỗ của ái thiếp hàng năm, y mới trở lại bái tế nàng.

Mấy năm gần đây, y thậm chí cũng không trở lại nữa.

Bởi vì y nhớ đến nàng là ở trong lòng.

Bái tế nàng là chuyện mà y làm mỗi ngày, mỗi lúc, mỗi khắc. Giống như thật lòng bái thần không nhất định phải đến miếu, thành kính chay tịnh không nhất định phải chọn ngày đầu năm.

Y không tiêu tụy, cũng không quá gầy gò, thậm chí còn hơi phát tướng.

Đa tình cũng không cười y sớm sinh tóc bạc... ngược lại còn chế nhạo y không sinh tóc bạc.

Mái tóc của y vẫn màu đen.

Nhưng chỉ có trong lòng y biết, khi nàng nhảy xuống vực sâu, y cũng đã tiến vào địa ngục.

Nàng chết rồi, y cũng không còn sống nữa.

Y vẫn sống, là vì một hi vọng có lẽ vĩnh viễn không được như ý nguyện.

Y mong đợi kỳ tích, đó là nàng vẫn sống.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Làm Sao Gặp Được Nàng

Đi khắp núi xanh người chưa già.

Nhưng người cũng chưa về.

Phương cự hiệp trôi giạt chân trời.

Nhưng tâm của y đã cùng ái ân rơi vào vực sâu, vạn kiếp bất phục.

Cho dù y đi vạn dặm, đi phương bắc, ra biên cương, vào đại mạc, qua ngàn cánh buồm đều chẳng thấy, chọn hết cảnh đông chẳng chịu dừng, nhưng sinh mệnh của y vẫn ở trên ngọn núi xanh này, cũng không rời đi, vẫn luôn tìm tìm kiếm kiếm, giống như con dơi không quên bay về hang núi nơi nó cư trú, giống như chim én luôn luôn bay về chiếc tổ mà nó xây nên.

Sau đó, cuối cùng y đột nhiên nhận được tin tức do con nuôi ở phương xa đưa tới.

Tin tức là lại nhìn thấy Văn Y.

Sự tình là như sau.

Nghe nói người đầu tiên phát hiện Văn Y vẫn còn “sống ở nhân gian”, hoặc “mọc cánh thành tiên”, đó là con nuôi Tiểu Khán.

Lúc hăn bái tế nghĩa mẫu, lại nhìn thấy người mà bọn họ bái tế vẫn còn sống... ít nhất là chợt hiện ra trước mắt.

Phương Ứng Khán luôn có lòng hiếu thảo.

Hơn nữa đối với chuyện sơ ý khiến nghĩa mẫu tìm chết, hân vẫn luôn hết sức áy náy, vô cùng khó chịu.

Hân thậm chí còn bày tỏ với cự hiệp muốn chết theo, lần đó cự hiệp đã cho hân tám cái bạt tai, mới có thể khiến hân từ trong bi phần bi thương trấn định lại.

Người đã chết rồi, chôn theo có ích lợi gì.

Cho nên vì bù đắp sự áy náy trong lòng, Phương Ứng Khán không chỉ lập tế đường cho nghĩa mẫu tại Bất Giới trai, còn thường xuyên mang giấy tiền, đèn nến, gia súc, rượu lễ, ngũ quả, không ngại bôn ba lên núi, đến nơi nghĩa mẫu chết quỳ xuống bái tế, khóc lóc đổ lệ, cho đến khi trời chiều hạ xuống mới lưu luyến rời đi.

Vì vậy người ở kinh sư đều lưu truyền, Phương tiểu hầu gia mặc dù lòng dạ độc ác, dễ trở mặt vô tình, nhưng lại rất cung kính trung thành với nghĩa phụ, chí hiếu chân thành với nghĩa mẫu.

Chuyện này đã trở thành “điểm đáng khen” của Phương tiểu hầu gia.

Thế nhưng lần đó, trên núi đang có mưa phùn, lại có ánh chiều tà chiếu nghiêng nghiêng. Sau khi Phương Ứng Khán bái tế xong, từ từ đứng lên, đang định xuống núi, đột nhiên liếc thấy nơi mây mù mê mang có bóng sáng chợt lóe lên.

Chỉ chợt lóe lên, sau đó biến mất.

Nhưng như vậy đã khiến Phương Ứng Khán há miệng muốn kêu lên.

Đó là một tiếng gọi nhiều lần thúc giục...

“Nghĩa mẫu!”

Nhưng hắn lại không hô ra miệng, kêu không thành tiếng.

Chẳng phải nghĩa mẫu đã nhảy núi tự vận sao?

Nhưng đó quả thật giống như bóng dáng xinh đẹp của nghĩa mẫu, giống như một dáng múa phiêu dật, theo bóng mưa và ánh mặt trời, bỗng chốc lướt qua khe núi biến mây, lay động một cái, giống như ra hiệu từ biệt, như hoa sen hoa thủy tiên chợt nở rồi tàn đi, khiến người ta không kịp kinh ngạc thán phục một lần.

Phương Ứng Khán hoàn toàn ngẩn ra.

Sao lại gặp được người!

Sau lần kỳ ngộ này, hắn cũng không “lập tức” thông báo cho nghĩa phụ.

Bởi vì hắn cho rằng đó chỉ là ảo ảnh, mình thường hay suy nghĩ nên mới chợt sinh ảo giác. Nếu kinh động đến nghĩa phụ quá sớm, chỉ khiến y càng phân tâm lo lắng.

Cho dù nghĩa mẫu vẫn còn sống, cũng không thể nào xuất hiện giữa khe núi cheo leo hiểm trở như vậy. Nơi đó trên không tới trời, dưới không tới đất, chẳng những với khinh công của nghĩa mẫu không thể làm được điểm này, ngay cả tuyệt thế võ công của Phương cự hiệp cũng không làm được.

Có thể làm được điều này, trừ khi không phải là người, mà là thần tiên.

Nếu là thần tiên, vậy càng không cần thông báo cho cự hiệp, bởi vì dù sao nghĩa mẫu vẫn chết rồi.

Bất kể thăng tiên hay thành quỷ thì đều đã chết, không còn là người nữa.

Đã không phải là người, vậy còn gặp làm chi? Đâu còn gặp lại được nữa?

Sau đó Phương Ứng Khán suy nghĩ.

Hắn cho rằng đó chỉ là ảo giác trong lúc tâm tư ngơ ngẩn. Lúc ấy có biển mây, còn có mưa bụi, lại vừa lúc có ráng chiều sót lại, có thể vì vậy mà huyền hóa ra cảnh tượng trong lòng mình tưởng niệm. Tại Nga Mi Kim Đỉnh, Giang Tây Lư Sơn, không phải cũng thường có loại Phật quang huyền tượng này sao?

Thế nhưng không lâu sau, Hắc Quang Thượng Nhân lên núi tu luyện pháp thuật... mặc dù không ai biết hắn tu luyện pháp thuật gì (hay là là yêu thuật?), rốt cuộc có pháp thuật hay không, hoặc là chỉ luyện võ công. Có điều phàm là luyện tiên luyện đan, tu đạo tu pháp, nhất định sẽ lên núi, ẩn vào trong rừng, mới có thể “tu thành” công pháp chính quả. Có lẽ, một khi để thế nhân tận mắt nhìn thấy, không xem là kỳ lạ, cũng sẽ không thành pháp thuật nữa? Hắn lại trông thấy Văn Y phu nhân trên Thục sơn.

Trước kia hắn từng có một đạo làm phó lâm chủ của Ác Nhân lâm, một trong ba đại tuyệt địa của võ lâm, xem như là có duyên xưa, cũng có hận cũ với Phương cự hiệp. Nhưng khi đó công lực của hắn còn cách cự hiệp quá xa, căn bản không thể nảy sinh ý niệm trả thù.

Nhiều năm qua, hắn đã có danh có lợi, trở thành quốc sư cao quý, càng không muốn nhắc đến chuyện xưa tích cũ, báo thù rửa hận nữa.

Nhưng hắn chắc chắn nhận ra vợ chồng Phương cự hiệp.

Trong một lần luyện công (nghe nói là đang mưa to gió lớn), hắn đột nhiên nhìn thấy, trong lưới mưa trùng trùng, có một người đẹp đứng thẳng ở khe núi lơ lửng giữa trời, như có như không, xa xôi trước mắt, xoay người một cái trong mưa, bay nghiêng mà đi, lại không thấy nữa.

Hắc Quang Thượng Nhân chấn động.

Sau khi xuống núi, hắn đã kể chuyện này với Phương Ứng Khán.

Nghe hẳn nói xong, Phương Ứng Khán cảm thấy đã đến lúc thông báo cho nghĩa phụ.

Sau khi Phương cự hiệp được biết chuyện này, lập tức đi đến kinh sư.

Một đường đánh ngựa, trong lòng cự hiệp chỉ có bốn chữ.

Để ta gặp nàng, để ta gặp nàng!

Trong lòng cũng chỉ có một kỳ vọng.

Nàng vẫn còn sống, nàng vẫn còn sống!

Y còn có một ý nghĩ đoạn tuyệt.

Cho dù nàng đã chết, cũng cho ta gặp lại nàng một lần. Chỉ cần biết dưới tuổi vàng có thể gặp nhau, ta sẽ cam tâm tình nguyện cùng chết với nàng.

Dọc theo đường đi, trong lòng y còn lặp đi lặp lại, nhiều lần gọi một cái tên.

Văn Y, Văn Y!

Do đó, y vào kinh dạy bảo con cái là một chuyện quan trọng, nhưng muốn tìm thê tử đã mất càng là một đại sự.

Hôm nay, y không tiếc trở lên núi xanh, trèo lên đỉnh cao, chính vì muốn tìm kiếm thê tử đã mất. Hơn nữa sau khi y tới kinh sư, lại từ trong miệng con nuôi biết được một chuyện.

Bởi vì Phương Ứng Khán từng thấy nghĩa mẫu hiện thân, cho nên trong lòng không yên, thường kiếm cớ lên núi tìm kiếm. Sau một lần bái tế, đột nhiên lại thấy nghĩa mẫu chợt xuất hiện trên đỉnh Chiết Hồng, giống như hoa rơi khắp chốn phồn hoa tuyệt mỹ rồi đi, kéo theo một vệt cầu vồng rực rỡ trên đỉnh núi.

Nói đến đây, Phương Ứng Khán lại khóc.

Nghe đến đây, Phương cự hiệp cũng khóc.

Đỗ lệ, khóc không thành tiếng.

Khóc không thành tiếng là thương tình nhất.

Thương tình luôn là người si tâm.

Người si vì đạo không câu thúc.

Người si vì kiểm sát tính mạnh.

Người si vì tình nhớ khó quên.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Muốn Gặp Nàng Khó Khăn Như Vậy

Muốn gặp nàng khó khăn như vậy.

Trong lòng cự hiệp thầm nhủ câu này.

Những năm gần đây, y nhìn thấy một thứ gì đó lẻ loi, cho dù là chim nhạn, chim én, ngôi sao, đám mây, chiếc lá, đều bất giác đọc lên câu này.

Sau khi Văn Y nhảy xuống núi, y từng đi qua núi mấy lần, muốn tìm hài cốt của nàng.

Thế nhưng không có, không tìm được.

Phương Ứng Khán phát động nhân thủ của hãn đi tìm, cũng không tìm được.

Núi quá cao, khe quá sâu.

Nhảy xuống như vậy, mờ mịt mênh mông, tan xương nát thịt, mặt người không biết ở nơi đâu.

Không tìm được nên ưu tư, nhưng vẫn có một tia hi vọng...

Chẳng lẽ nàng còn chưa chết?

Nhưng muốn gặp nàng lại khó khăn như vậy!

Cự hiệp thường nhớ đến ngày xưa lúc mình mới ra giang hồ gặp được nàng, từ tranh đấu trở thành vợ chồng, từ tranh phong trở thành tình lữ,

bóng tơ dày đặc đeo bám thần hồn, ngơ ngẩn không thôi.

Y vốn không muốn lên núi, không định lên núi, nhưng y không thể không đi.

Lên núi là để gặp nàng.

Muốn gặp nàng, sao lại khó khăn như vậy!

Phương Ứng Khán có cảm tình sâu sắc với nghĩa mẫu, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Khi còn nhỏ hắn bị mẹ ruột Lão Long Bà vứt bỏ, thân thể vốn gầy yếu nhiều bệnh. Nghĩa mẫu đã hết lòng chăm sóc cho hắn, nấu nước sắc thuốc, từng li từng tí. Bởi vì nghĩa mẫu đặc biệt yêu thương hắn, cho nên môn hạ đệ tử, các lộ thân hữu cũng nhìn hắn với con mắt khác, chiều cố nhiều hơn. Nói cách khác, nếu không có thân tình của nghĩa mẫu, có lẽ hắn đã không nổi sống rồi.

Hắn còn nhớ lúc bị hen suyễn, có lần đờm nghẹn ở cổ họng, khiến hắn không hít thở được, các thầy thuốc đều bó tay, mắt thấy không thể sống được nữa. Nghĩa mẫu lại kịp thời trở về, dùng “Úy Thần chỉ” giúp hắn xoa bóp, đả huyết thông mạch, còn tự mình dùng ngón tay trắng thon thon móc ra một khối đờm đặc lớn từ trong cổ họng của hắn.

Nàng đã cứu sống hắn.

Đến bây giờ, hắn vẫn nhớ được hình ảnh ngón tay mỹ lệ của nàng đánh một ngụm đờm của hắn.

Một lần khác cũng là vì Phương Ứng Khán từ nhỏ thân thể yếu ớt, tập võ không xong, không phải đối thủ của đồng môn. Hắn phiền muộn không vui, đồng môn sư huynh đệ lại âm thầm cười cợt. Trong lòng hắn hiểu rõ, chợt sinh ra ý niệm từ bỏ tương lai.

Nhưng nghĩa mẫu giống như nhìn ra tâm tư của hắn, đêm khuya đến phòng hắn, khuyên hắn một phen, có một đoạn nói như sau:

- Luyện võ cũng giống như tất cả sự nghiệp vĩ đại trên thế gian, đều không thể một sớm một chiều. Nhìn vào quá trình dài phấn đấu, tất cả ngăn trở và đả kích cũng có thể là một loại tích lũy của thành công, xác định mục tiêu và đưa chữa đường hướng. Còn từ cái nhìn ngắn ngủi, khó khăn và sai lầm càng là một sự điều chỉnh và chiêm nghiệm. Chỉ có kẻ sợ thất bại mới sẽ thất bại, còn người xem thất bại là thầy thì nhất định sẽ thành công. Chỉ có thành tựu không dễ dàng mới trở thành đại thành đại tựu. Con không đủ khí lực cường tráng như người khác, vậy có thể luyện một số võ công dùng xảo thuật mạnh, dùng bốn lượng đẩy ngàn cân. Kim tuy nhỏ nhưng vẫn có thể đâm vào xương tủy, kiếm tuy dài nhưng mũi nhọn chỉ một đường. Hồ có thể vồ người, ưng có thể mổ người, con bọ con muỗi vẫn có thể đốt người hút máu. Nếu con muốn có sức lực giống như đồng môn, vậy cũng chỉ là một môn đồ họ Phương mà thôi. Muốn luyện thì phải từ trong võ công tiếp thu ở chỗ nghĩa phụ, cảm ngộ ra đặc sắc thích hợp với mình. Đừng quên, trước kia nghĩa phụ của con vừa ra giang hồ, võ công cũng không bằng người khác. Y cũng từng tự ti tự thấy đáng thương, nhưng quyết không từ bỏ, nghiền răng chảy máu, đánh lên từ từng tầng, từng cuộc, từng lần, từng trận chiến dịch, cuối cùng có được thành tựu phi phàm như hôm nay. Thử nghĩ, lúc đó có thể người cũng sinh ra ý niệm như con, có thái độ như con hiện giờ, nhưng nếu người từ bỏ, nào có Phương cự hiệp một trụ cột vững vàng trong võ lâm như hôm nay.

Lời này khiến cho Phương Ứng Khán một lần nữa phấn chấn, khổ học rèn luyện, cố gắng tu bổ khuyết điểm của mình, tận lực phát huy ưu điểm của mình, cuối cùng võ công nổi bật đồng môn, vượt trội đồng lứa.

Nhưng một lần “đả kích” khác lại ập đến.

Đó là một cuộc “yêu đương”.

Yêu đương chết người.

Sự kiêu ngạo và tuần tú của Phương Ứng Khán khiến không ít cô gái trong môn sinh lòng ngưỡng mộ, sự tài tình và cao ngạo của hãn càng khiến không ít hiệp nữ trên giang hồ cảm mến.

Nhưng hãn lại không động dung.

Hãn giống như còn yêu bản thân hơn chú ý đến nữ nhân trên thế gian.

Nhưng chỉ có một cô gái khiến hãn động tâm.

Cô gái này gần như còn thông minh hơn hãn, cũng dường như còn tự cao hơn hãn. Cô gái này so còn đẹp hơn sương, còn trong hơn tuyết, trong sương có hương ngấm, trong tuyết càng phong lưu.

Huống hồ nàng có điểm giống một người.

Nghĩa mẫu!

Năm đó Văn Y là mỹ nhân có tiếng trong võ lâm.

Năm tháng thúc giục con người, hồng nhan nháy mắt đã già. Nhưng người đẹp quá thời Văn Y không phai màu giảm sắc, ngược lại còn tăng thêm một loại điềm đạm xinh đẹp động lòng người.

Vì vậy, phu nhân Phương cự hiệp khi đó vẫn là một người đẹp nổi danh trên giang hồ.

Có một số người, từ lúc đầu đã đẹp, đến già vẫn còn đẹp, đến chết vẫn là đẹp.

Đây quả thật là chuyện tốt trên nhân gian.

Chỉ là nhân gian liệu có bao nhiêu chuyện tốt?

Đáng tiếc, tình yêu của Phương Ứng Khán không thành công.

Hắn đã phí nhiều tâm cơ, dùng hết mưu trí, nhưng vẫn không thể toại nguyện.

Khi cô gái kia giống như chuyện gì cũng nghe theo hắn, nàng lại chợt khéo léo từ chối hắn.

Từ chối rất ôn nhu, không hề làm hắn tổn thương chút nào.

Hắn cũng giống như hoàn toàn không bị tổn thương.

Nhưng thực ra hắn thương tâm và chán nản đến mức từng nghĩ đến cái chết.

Hận luôn luôn mãnh liệt hơn yêu.

Yêu không được nàng, thì hận!

Không chiếm được nàng, liền chết!

Nếu như thất ý một lần nữa, hắn sẽ không tiếc mạng sống!

May mắn lúc này nghĩ mãi lại nhìn ra Phương Ứng Khán tâm tư không yên, cho nên thuyết phục cự hiệp, để Phương Ứng Khán vào kinh cai quản Hầu phủ quyền thế của cự hiệp. Chẳng qua là hi vọng hắn dùng tâm chí coi thường cái chết để tập trung vào sự nghiệp, tạm quên đi xiềng xích của tình yêu.

Phương Ứng Khán quả nhiên tập trung toàn lực vào công lao sự nghiệp thế gian, làm việc không chùn bước.

Phương diện này hắn cũng thuận lợi, bởi vì hắn xem khó khăn là điềm báo của thành công.

Phương diện này hẳn cũng rất thành công, bởi vì hẳn xem thuận lợi là mở đầu của khảo nghiệm.

Nhưng người mà hẳn cảm tạ nhất là nghĩa mẫu.

Thậm chí ân tình cảm tạ còn hơn cả nghĩa phụ.

Nguyên nhân chỉ trong lòng hẳn biết được.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nhân Thần Và Thần Của Mắt

Sau khi rót đầy ba ly rượu, tay của Phương cự hiệp khẽ run lên.

Y ngửi thấy mùi hương thoảng thoảng của rượu mạnh kia.

Y nhớ được Văn Y có lúm đồng tiền.

Lúc nàng uống rượu động tác tay rất đẹp, rất uyển chuyển, giống như một đóa hoa trong gió tuyết, chịu đựng cái lạnh nở ra phong tư xinh đẹp.

Nàng thậm chí uống rượu khỏi ho.

Hiện giờ nàng không còn nữa.

Rượu còn, mùi rượu nồng.

Sau khi dâng lên một chút điểm tâm, hoa quả, rượu ngon, đào tươi, hoa thơm, giấy tiền, thân thể Phương cự hiệp cũng hơi run.

Mây mù trên núi kịch liệt.

Tay áo của y tung bay, giống như lắc lư muốn ngã.

Y dùng tay ôm lấy sườn, mày hơi nhíu lại.

Cao Tiểu Thượng tiến lên trước một bước, thấp giọng hỏi:

- Thế nào rồi...

Cự hiệp lắc đầu:

- Không có chuyện gì.

Phương Ứng Khán hỏi:

- Có thể thập hương bái tế rồi chứ? Nghĩa phụ.

Cự hiệp gật đầu, ánh mắt ưu thương. Trong lòng y đang nghĩ, Văn Y, nếu như nàng còn không xuất hiện, ta có thể sẽ không chịu được nữa, không chống được nữa.

Văn Y, bất kể nàng còn sống hay đã chết, nếu như nàng có thể hiện thân, xin hãy hiện thân vào lúc này đi, ta sợ rằng mình...

Cự hiệp vẫn luôn hùng tráng.

(Thứ mà y suy yếu là tâm.)

Y vẫn luôn vui vẻ cười lớn.

(Y là một người thương tâm khoái hoạt.)

Y không sinh tóc bạc, không sợ nguy gian, bất khuất không sờn, không câu nệ tiểu tiết, một đời thay đổi nhanh chóng, phóng khoáng rộng rãi, ba chìm bảy nổi, cảm tính phong phú, trên giang hồ đều biết y tinh lực dồi dào, trong võ lâm đều biết y khí vũ hiên ngang.

(Lại không biết thâm tình tường niệm đã ăn mòn tâm chí của y từ lâu. Một người phiêu bạt, lưu lạc quá lâu trên thế gian, nếu không có thứ để y quan tâm và yêu thương, rất dễ khiến một người tâm lý kiên cường cũng bắt đầu tang thương, khi ăn mòn đến mức hiện ra bên ngoài thì đã không còn cứu vãn được.)

Huống hồ chim nhạn xa bầu, điều già gãy cánh, những huynh đệ chiến hữu ngày xưa cùng xông pha giang hồ, kẻ vai chiến đấu, phần lớn cũng đã điêu linh, qua đời, bệnh tật, không trở lại nữa.

Nghĩ đến năm đó, nhắc đến cái dưng ngày xưa, cũng không tìm được vài tri kỷ có thể ngồi quanh bếp lò tâm sự, cụng ly uống say sưa.

Loại tình cảnh này, những lão tướng quân nhiều năm lãnh binh chinh chiến, công thành chiếm hào là có thể lĩnh hội được sâu sắc nhất. Liêm Pha già rồi, còn có cơm không? Tướng quân sợ già, anh hùng sợ bệnh, hồng nhan sợ nhất năm tháng ăn mòn.

Cự hiệp sợ tịch mịch.

Thứ duy nhất lộ ra sự tịch mịch của y là ánh mắt.

Cho dù thương cảm thâm lương, ánh mắt của y lộ ra bao nhiêu cái tuổi xế chiều, nhưng bên trong vẫn trấn giữ một vị thần của mắt, thần của thần thái.

Ánh mắt của y và Phương Ứng Khán tương ứng với nhau.

Ánh mắt của Phương Ứng Khán rất sáng, giống bên trong có hai vị thần tỏa sáng.

Từ trong đôi mắt lớn ngây thơ của hắn, Phương cự hiệp nhìn ra thành ý và sự hiếu thảo của con nuôi mình.

- Được rồi.

Cự hiệp thở dài nói:

- Có thể bái tế rồi.

Bái tế chỉ là một loại nghi thức, quan trọng chính là tâm ý.

Nếu một người muốn cầu thần phù hộ, lúc cầu nguyện mới đặc biệt đi bái thần dâng hương, hoặc đến ngày đầu năm mới chay tịnh tắm rửa, lạy hết thần phật trên trời, đó chẳng qua là một loại “trao đổi”. Dâng lên nhang đèn, giấy thiếc, đồ ăn, hoa quả, rượu ngon, hoặc cộng thêm một chút tiền lẻ, hi vọng đổi lại thật nhiều báo đáp, bất kể là tiền tài, quan lộc, hay là hi vọng xa vời khác.

Như vậy chẳng khác nào “tính toán” với thần linh... một loại mặc cả, hi vọng một vốn vạn lời, một lạy vạn phúc.

Nếu thật sự có lòng bái thần, không bằng bình thường trong lòng có “thần”, không cần chọn ngày tốt giờ lành, không cần quan tâm xem có báo đáp phù hộ hay không, chỉ cần thật lòng lễ phật, trong lòng quỳ lạy, làm nhiều việc thiện, đó mới là tín đồ chân chính.

Trong lòng cự hiệp thường nhớ đến thê tử đã mất, đó chính là một loại bái tế. Hiện nay y cung phụng tế phẩm cầu nguyện, chủ yếu là một loại “nghĩ thức”.

Nghe nói tiến hành loại “nghĩ thức” này ở đây, có lẽ sẽ cảm hóa “u hồn” của Văn Y hiển linh.

Cự hiệp hi vọng gặp được, nhìn thấy thê tử đã mất.

Hơn nữa bất kể nàng là người hay quỷ.

Cho nên y quỳ, y lạy.

Mọi người khoanh tay đứng phía sau y.

Y gọi lớn ba lần.

Thứ gọi là hồn, thứ kêu là người.

Vãn Y, Vãn Y, ta ở đây, nàng là người hay quý, hãy đi ra đi, hãy hiện thân đi!

Y lạy, quỳ, cũng khóc.

Y uống một hơi cạn rượu trong ly, tửu kinh trong nháy mắt xộc vào cổ họng, chỉ bằng ly rượu truy điệu dung nhan xinh đẹp.

Y xoa ngực, lại cảm thấy từng cơn khó chịu.

Bởi vì y biết nàng là sẽ không ra.

Nàng muốn tránh ta, cho rằng ta đã phụ nàng.

Đời này kiếp này, có lẽ y không thể gặp được nàng nữa.

Ông trời tàn khốc biết bao, đoạt đi tình yêu của ta!

Ông trời tàn nhẫn biết bao, cướp đi thể tử của ta!

Mắt hổ của y rơi lệ, khó chịu đến mức giống như choáng váng rơi vào từng đợt hơi mây sóng gợn, trong tay y còn cầm chiếc khăn tơ mà nàng để lại. Di vật của nàng không chỉ có tranh thêu uyên ương và hạc, đồng thời còn có mùi hương thoang thoảng của hoa đỗ mi, người tuy diệt tuyệt nhưng dư hương bất tận.

Lúc này mặt trời nhanh chóng chìm xuống, trời đông đã trở nên u ám.

Chiều tà như máu, núi xanh hoàng hôn.

Lúc hoàng hôn mênh mang, đối diện với sườn núi Chiết Hồng chợt có bóng áo đỏ lóe lên.

Trong lòng Phương cự hiệp chấn động, giật mình cả kinh.

Ai?

Một bóng dáng xinh đẹp nhỏ bé, tung bay trong ráng màu mềm mại, giống như một màn thần thoại mỹ lệ xa xưa bất diệt.

Là nàng sao?

Chẳng lẽ thật sự là nàng?

Là nàng sao? Không phải sao? Không phải nàng sao? Nàng còn sống không? Nàng là người? Hay là quỷ? Nàng là Văn Y sao? Thật sự là nàng sao? Thật sự là nàng?

Ông trời!

Cự hiệp muốn hô muốn hoán, nhưng lại yên lặng, trở thành im ắng ngàn lời kêu gọi, lặng tiếng lâu như trời đất.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thê Tử Đã Mất

Khăn tơ của thê tử trên tay cự hiệp, dường như cũng vì sự xuất hiện của cố chủ mà bị tác động, phát ra hương vị cực kỳ mê say.

Ngọn núi đối diện cách vách đá khoảng chừng hơn ba mươi trượng, dưới sườn dốc đá nhọn cắm vào mây, đan xen cao vút, sừng sững đáng sợ. Nhưng trên đỉnh núi là một phiến ráng mây màu vàng bay loạn, chiều tà nhảy múa, ánh sáng lung linh. Trong đó có một cô gái, dáng vẻ xinh đẹp, lại giống như Hạ Văn Y mà cự hiệp sớm nhớ chiều mong, tư niệm trong lòng.

Cự hiệp không nhận được xông lên phía trước.

- Văn Y!

Y kêu lên.

Y cuối cùng đã thốt ra thành tiếng.

Y cuối cùng đã nhìn thấy nàng.

Nhưng nàng có thấy ta không? Nàng có nghe được tiếng kêu của ta không? Nàng có thể cảm ứng được sự tồn tại của ta không?

Tại khoảnh khắc này, trong lòng cự hiệp xao động, tâm lý chỉ có một bóng dáng nhỏ yếu muôn hình muôn vẻ.

Y lướt lên, nhưng lại đột nhiên dừng chân.

Dù sao đỉnh núi phía trước sườn dốc vẫn còn một khoảng cách lớn.

Khoảng cách kia xa xôi giống như sinh li tử biệt.

Thực ra sống và chết cách nhau rất gần, có lẽ “sinh tử một đường” là có ý này.

Cự hiệp xông đến bên vách đá, đột nhiên thân thể như nổi như chìm, chóng mặt trong thoáng chốc. Tại khoảnh khắc này, y giống như rơi vào trong hư không, trên không đụng trời, dưới không chạm đất, đã không thấy cổ nhân, cũng không gặp người sau, chỉ có nàng bông bênh ở vách núi đối diện, còn y vẫn đang rơi xuống.

Đây là ác mộng của y, một cơn ác mộng nhiều năm qua.

Ngày đó, y dựa vào khinh công “Thúc Nhiên Lai Khứ”, cùng với tấm lòng anh dũng hào hiệp, vì muốn phá giải nguy cơ quần hùng bị mãnh thú cắn nuốt, cho nên không tiếc mượn sức các vị cao thủ võ lâm, cộng thêm mượn thể cây già bắn ngược, nhảy một cái mấy chục trượng, bay qua khe sâu, đáp xuống trận địch, giết cho kẻ địch rối loạn trận tuyến, nhờ vậy quần hùng mới có thể giết ra trùng vây, còn một mình tử chiến với ba đại cao thủ tà đạo đương thời, có thể nói là dùng sức một người cứu võ lâm chính đạo khỏi sụp đổ, cũng khiến y trở thành cự hiệp được người người công nhận.

Nhưng rất ít người biết được một “bí mật”.

Thực ra từ đó về sau, cự hiệp đã mắc phải triệu chứng khó nói rõ, đó là chứng sợ độ cao.

Y sợ cao.

Đứng ở nơi cao không chịu được lạnh.

Đỉnh núi càng cao địa ngục càng gần.

Năm đó y từ trên không bay tới, vì muốn cứu ngàn vạn võ lâm đồng đạo nên đã liều mạng, quên hết tất cả, chỉ còn lại dũng cảm hào tình đối diện với trời đất kinh biến.

Nhưng sau đó, khi nhớ đến khoảnh khắc sinh tử một đường kia, y lại không nhận được cảm thấy rung mình.

Dù sao, cảm giác mờ ảo trống rỗng kia thật sự không nơi nương tựa, không còn hi vọng.

Từ đó về sau, y sợ núi cao.

Y không bao giờ muốn lên chỗ cao.

Cho dù chỉ tác chiến ở nơi cao, cũng khiến y nhớ lại chuyện trước kia, cố gắng tránh né.

Có điều, hôm nay y phải bái tế thê tử đã mất...

Kết quả lại gặp thê tử.

Thê tử vẫn chưa chết!

Hay chỉ là một âm hồn?

Hoặc là một loại ảo giác!

Bất kể là gì, gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, sinh tử ly hợp, bước này của y vẫn không đi được.

Bởi vì y đã không còn sức vượt qua bước này.

Y mơ màng.

Trời đất mờ mịt đảo điên.

Y hoa mắt.

Trời đất quay cuồng, bóng người lưu động.

Y choáng váng.

Nếu không phải kịp thời dừng chân, y đã sớm ngã vào vách núi, rớt xuống đáy cốc, tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục rồi.

Y bỗng nhiên cảnh giác.

Y đột nhiên phát giác.

Y đã trúng độc!

Tại khoảnh khắc này, y đã gặp phải tập kích rất đáng sợ.

Người ra tay cũng rất đáng sợ.

Đường tam thiếu gia vốn là một kẻ cực kỳ đáng sợ.

Người cực kỳ đáng sợ xuất thủ cũng cực kỳ đáng sợ, huống hồ hãn không chỉ xuất thủ mà là ám toán, càng đáng sợ hơn là ám khí mà hãn phát ra.

Nhưng thứ đáng sợ nhất, đó là Phương cự hiệp chợt nhìn thấy thê tử đã mất, đang lúc tâm thần kinh ngạc hoảng hốt, người lại ở bên vách đá, kinh hãi hoa mắt vì dốc đứng khe sâu.

Hơn nữa y còn trúng độc.

Lúc này Đường Phi Ngự lại xông đến.

Hãn đã xuất thủ, đã hạ sát thủ.

Nhưng những thứ này vẫn không phải đáng sợ nhất.

Thứ đáng sợ nhất là người ám toán không chỉ có một mình Đường Phi Ngư.

Đường Phi Ngư chẳng qua là người đầu tiên.

Đường Phi Ngư vừa ra tay, tuyết liền rơi.

Trên núi vốn có gió lớn, nhưng tháng tám, tháng chín khí trời còn chưa có tuyết rơi, lúc này tuyết từ đâu đến?

Nguyên lai không phải tuyết, mà là một thứ giống như tuyết.

Đó là hồn của tuyết, phách của mưa...

Băng.

Hiện giờ thứ chột rơi xuống là “băng”.

Có phương pháp tuyết diệu nào để giết chết một vị đại hiệp?

Có.

Đối với loại người như Đường tam thiếu gia, phương pháp chỉ có một, hơn nữa còn rất trực tiếp hùng hồn, dứt khoát công hiệu.

Đó chính là...

Giết chết y!

Nếu còn gì để bổ sung, đó chính là dùng thủ pháp hèn hạ, ám toán, tàn độc để giết chết y, như vậy có thể tránh khỏi nguy cơ lỡ may không giết được đại hiệp, ngược lại bị đại hiệp giết chết.

Nếu chính diện giao phong giết không được đại hiệp, vậy thì âm thầm tập kích. Nếu một người không giết được đại hiệp, vậy mọi người cùng tới đồng thủ ám toán y.

Tóm lại, nếu một người như đại hiệp là kẻ địch của mình, vậy càng không thể để y sống, tuyệt đối không thể để y sống tiếp.

Nhất định phải giết chết y!

Đây là quan điểm của Đường Phi Ngự, đồng thời cũng là quyết định nhất trí của người cùng nhóm, người hợp mưu, người chủ sự của Đường tam thiếu gia trong “hành động giết chết cự hiệp” lần này.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Băng

Đây là quyết định nhất trí của bọn họ.

Nhưng quyết định này hiển nhiên không phải là quyết định duy nhất.

Đường tam thiếu gia luôn là một người rất có chủ trương.

Bản thân hắn còn có một quyết định lén lút, một quyết định mà người khác không biết, chỉ một người biết.

Hắn xuất thủ, hắn ám toán, nhưng đối tượng mà hắn bất ngờ tập kích lại đột nhiên thay đổi.

Hắn tấn công Phương Ứng Khán, Phương tiểu hầu gia.

“Băng” của hắn vốn rải về phía Phương cự hiệp, đột nhiên tất cả đều bốc cháy, phần đuôi của mỗi khối “băng” đều bốc lên ngọn lửa, chuyển hướng một cách quái dị với tốc độ cực nhanh, băng mang theo lửa bắn về phía Phương Ứng Khán Phương tiểu hầu gia.

“Biến hóa” này chẳng những Phương Ứng Khán không ngờ tới, ngay cả Phương cự hiệp đột nhiên bị tập kích cũng không ngờ được.

Chẳng phải Đường Phi Ngự là thủ hạ đắc lực của Phương Ứng Khán sao? Tại sao hắn lại muốn giết Phương Ứng Khán?

Phương Ứng Khán dường như cũng không ngờ được Đường Phi Ngự lại đối phó với mình.

“Băng Phân Bát Lộ”.

Đây là đòn sát thủ của Đường tam thiếu gia.

Băng chia làm Bát Môn, gồm Cảnh, Đỗ, Thương, Sinh, Hữu, Khai, Kinh, Tử, đồng thời tấn công Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán quát lớn:

- Người dám!

Đồng thời rút kiếm ra.

Kiểm chỉ Bát Quái, gồm Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài, chân bước theo cửu tinh, trong nháy mắt đã phá giải thế công của “băng”.

Nhưng hắn cũng bị dồn đến bên vách đá.

Phương cự hiệp đang ở bên cạnh hắn.

Mặc dù Đường Phi Ngư không trực tiếp tập kích Phương cự hiệp, nhưng tình hình của y càng nguy hiểm hơn.

Y không chỉ hoa mắt kinh hãi, mà trước mắt còn tối sầm lại.

Lần này người ra tay với y là Chiêm Biệt Dã, Hắc Quang Thượng Nhân.

Hắc Quang quốc sư vừa ra tay, liền giống như tụ tập tất cả hắc, tất cả ám và tất cả hắc ám trên trời dưới đất, cùng với tất cả năng lượng của hắc ám.

Bóng tối của hắn cũng là một loại ánh sáng.

Nhưng không phải sáng, mà là một loại tối, một loại năng lượng ác độc.

Đây là thần công “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” của hắn.

Hắn và Đường Phi Ngự là nhóm thích khách đầu tiên phụ trách ám sát Phương cự hiệp.

Nếu có thể giết được Phương cự hiệp, cá nhân bọn họ và tập đoàn đều sẽ được lợi ích rất lớn.

Chiêm Biệt Dã là nhận chỉ thị của Thái Kinh đi giết Phương cự hiệp.

Thái Kinh muốn giết Phương cự hiệp, ít nhất có một trăm lý do. Trong đó lý do rõ ràng nhất, đó là Phương cự hiệp vào kinh, tuy bên ngoài là bái tế thê tử, bên trong là dạy dỗ con cái, nhưng ai mà biết y liệu có được thánh thượng triệu tập, lúc diện thánh lại tố cáo mình, nói xấu người của phe phái mình?

Phương cự hiệp từng cứu thánh giá, nếu nói loại người tự cho là cự hiệp như y sẽ không tham gia chính sự, không tố cáo, không can gián, đám người Thái Kinh, Vương Phủ tuyệt đối không tin. Huống hồ Thái Kinh đã từng thất thế, bãi tướng, hắn không muốn trải qua một lần khổ sở như vậy nữa.

Chỉ có người từng thất thế mới hiểu được, tư vị của nó thật không dễ chịu.

Nếu hắn không thể chiêu mộ được cự hiệp, vậy chỉ có cách giết chết y.

Hắn biết có người muốn động thủ, cho nên hắn cũng muốn thêm vào một tay.

Chiêm Biệt Dã chính là “cánh tay mạnh” của hắn, hơn nữa còn là “bàn tay đen”.

Chiêm Biệt Dã tuy là quốc sư cao quý, nhưng lại không thể không theo lệnh Thái Kinh, hạ sát thủ với cự hiệp.

Bản thân hãn cũng tự đánh giá không phải là đối thủ của cự hiệp, nhưng hãn không có lựa chọn.

Cái chức “quốc sư” của hãn, là nhờ đám quan lớn Thái Kinh “nói tốt” trước mặt hoàng đế, chứng thực “phép màu”, xác nhận “tiên pháp”, cho nên mới được sắc phong.

Nếu không được Thái Kinh tín nhiệm, cũng sẽ không được hoàng đế sủng ái, càng sẽ thất bại cả đời... ít nhất cũng phải cúi mình trước đám người yêu đạo Lâm Linh Tố.

Cho nên Thái Kinh sai hãn đi giết người, hãn cũng đành phải nghe theo. Thái Kinh còn đáp ứng với hãn, nếu như hãn thành công, sẽ ở trước mặt thánh thượng tiến cử cho hãn một chức vị cao quý ngang với tam công.

Hãn và Đường Phi Ngự đồng thời ra tay giết chết cự hiệp, nhưng lý do lại không giống nhau.

Từ sau khi Thục Trung Đường môn chia đường với Lão Tự Hiệu, Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia bảo, thanh thế đã dần suy thoái, cộng thêm chi phí to lớn, muốn duy trì một võ lâm thế gia hiển hách phức tạp như vậy không phải là chuyện dễ dàng. Nếu Đường Phi Ngự giết được cự hiệp, sẽ có thể thành danh thiên hạ, hơn nữa Mễ Thương Khung cũng có biện pháp giúp đệ tử Đường gia bảo được hưởng rất nhiều quyền lợi tại Thục Trung.

Chỉ cần cự hiệp chết đi, Mễ Thương Khung sẽ được đám quan lại Lương Sư Thành, Đồng Quán, Dương Tiễn, Lý Ngạn lên tiếng đảm bảo, để tập đoàn Hữu Kiều phụ trách năm đường tây nam mua sắm hoa đá kỳ trân, đồng thời quản lý việc cung cấp dâng tặng vật phẩm ở tây nam.

Đây là một công việc béo bở.

Miếng thịt béo này đám người mình chắc chắn ăn không xong, tiêu không hết, còn có thể chia cho người khác cùng hưởng, nhân cơ hội gia

tăng thanh thế.

Tập đoàn Hữu Kiều muốn hùng bá thiên hạ, mưu đồ đại sự, dù sao cũng cần có tài nguyên.

Đương thời thái giám và quan lại đều sợ cự hiệp. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì y danh chấn thiên hạ, lại được hoàng thượng tín nhiệm, một khi liên kết với phe phái Gia Cát tiên sinh, e rằng không ai có thể lay động được. Hơn nữa y có võ công tuyệt thế, muốn giết ai thì người đó cũng không sống được.

Loại người này, ai có thể yên tâm để y sống?

Cho nên bọn họ quyết chí phải giết y.

Chỉ không biết vì sao Đường tam thiếu gia lại bất ngờ thay đổi.

Bằng chuyển sang tấn công Phương tiểu hầu gia, chứ không phải Phương cự hiệp.

Nhưng Hắc Quang Thượng Nhân thì không thay đổi.

“Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” của hắn đánh về phía Phương cự hiệp, cùng lúc đó áo bào đen của hắn cũng trùm lên đầu cự hiệp.

Hắn xông đến tấn công.

Không phải hắn không sợ, mà là một chiêu này lỡ may đánh không trúng, vẫn có thể lập tức lui người, lập tức tháo chạy.

Bởi vì hắn biết còn có kích thứ hai.

Hắn chỉ là một người trong nhóm sát thủ đầu tiên.

Huống hồ hắn biết rõ cự hiệp có ba nhược điểm lớn.

Thứ nhất, y đang thương tình vì thê tử đã mất.

Thứ hai, y mắc chứng sợ độ cao.

Thứ ba, thương thế trước kia của y đã phát tác.

Cho nên hẳn có lòng tin giết chết cự hiệp. Cho dù không giết được, bản thân hẳn cũng có thể tự bảo vệ mình.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Kinh Hải Thú Vị

Ánh sáng đen chụp xuống đầu.

Màu vàng đỏ lại chợt hiện.

Màu vàng đỏ chợt lóe lên, phá tan khí đen chui vào.

Hắc Quang Thượng Nhân vừa nhìn thấy màu vàng đỏ, liền biết Kim Hồng kiếm thành danh của Phương đại hiệp đã rời khỏi vỏ, lòng biết không ổn, tâm biết không hay.

Kim Hồng kiếm này vốn là thần binh lợi khí của Cuồng Hiệp họ Tống độc chiến thiên hạ. Nhớ năm xưa, Cuồng Hiệp dùng một thanh Kim Hồng kiếm dựng nên sự nghiệp long trời lở đất, quỷ thần lui tránh. Tư thái oai hùng bách chiến bách thắng, giết chết không tha, tất cả đều truyền vào trong ánh sáng phong hoa của một kiếm này. Sau đó thanh danh kiếm phi phàm này rơi vào tay Phương cự hiệp. Phương cự hiệp vốn là một nhân sĩ võ lâm vô danh, từ trong nghịch cảnh chiến đấu bất khuất, từ trong khó khăn phấn đấu hăng hái, cuối cùng từ trong nguy hiểm và đấu tranh giành được tiếng tăm cái thế, binh khí sử dụng vẫn là thanh kiếm này. Nói cách khác, hai tuyệt thế hào hiệp lừng lẫy xưa nay đều dựa vào thanh bảo kiếm này đánh ra giang sơn, giết ra thiên hạ.

Có một đoạn thời gian không xem là ngắn, thanh kiếm này chẳng những đại biểu cho kiên cường bất khuất của Tống Cuồng Hiệp, cũng đại biểu cho khí khái kiệt xuất của Phương cự hiệp, càng tượng trưng cho chính nghĩa võ lâm và truyền kỳ giang hồ.

Thanh Kim Hồng kiếm này đã trở thành biểu tượng của thế giới võ lâm.

Huống hồ thanh kiếm này ở trong tay Tống Cuồng Hiệp và Phương cự hiệp, không biết đã tham dự bao nhiêu chiến dịch, giết chết bao nhiêu giặc cướp đại địch, chẳng những có uy nghiêm sát khí, còn phát ra một loại nhuệ khí và đấu chí không thể đổi mặt.

Phương cự hiệp vốn đã chôn kiếm này cùng với sư mẫu của y, nhưng sau đó bởi vì giặc ngoại xâm phạm, nhiều lần cướp bóc biên cương, bách tính thống khổ van xin, chịu đủ chiến tranh giày xéo, Phương cự hiệp quyết định dẫn võ lâm đồng đạo liên kết kháng địch, thê tử của y là Văn Y không tiếc tế mộ cầu xin, đào kiếm trả chồng, muốn Phương cự hiệp dùng thần binh này vì nước giết địch, vì dân trừ hại, do đó Kim Hồng kiếm mới có thể tái hiện giang hồ.

Tà ác võ lâm, yêu mị giang hồ, thấy kiếm như thấy trời phạt, nơi Kim Hồng đến, nghe tin tháo chạy.

Chiêm Biệt Dã bất ngờ dùng “Hắc Thủ”, vốn định giết chết cự hiệp trước khi y kịp rút kiếm ra.

Một khi rút kiếm, e rằng không thể giết được nữa.

Lỡ may không ổn, có lẽ mình còn không chạy được.

Cho nên hắn vừa thấy Kim Hồng liền kinh hoàng lúng túng, lập tức thu lại tất cả “Hắc Quang đại pháp”, đổi công thành thủ, bảo vệ chỗ hiểm chạy đi.

Nhưng tại khoảnh khắc này, hắn lại phát hiện vài chuyện.

Thứ nhất, Phương Ứng Khán đang ở phía sau hắn. Chẳng những ở phía sau, hơn nữa còn cách hắn rất gần, rất kỳ dị, đồng thời cũng rất chết người.

Hắn đang có đại địch trước mặt, không thể chú ý đến phía sau.

Phương cự hiệp đương nhiên là “đại địch”, bất kể là ai muốn giao thủ với y, nhất định đều xem y là đại địch số một. Bởi vì chỉ cần có thể đối địch với y, cũng giống như một chuyện vinh quang nhất của người trong võ lâm.

Ngay cả với năng lực của Hắc Quang Thượng Nhân, ở trước mặt đại địch như vậy cũng không thể nhìn trước ngó sau, phòng bị chu đáo.

Cho nên Phương tiểu hầu gia ở phía sau hắn, một khi hắn lui lại, nếu Phương Ứng Khán đột nhiên ra tay, e rằng hắn rất khó đỡ được một kích này.

Ở nơi này ngoại trừ cự hiệp, có lẽ Phương Ứng Khán là đối thủ sâu không lường được nhất.

Phương Ứng Khán liệu có ra tay với hắn không?

Hắn không biết.

Nếu Phương cự hiệp tấn công hắn, còn Phương tiểu hầu gia lại ở sau lưng xuất thủ, chỉ sợ hắn khó thoát khỏi kiếp này.

Nếu đã như vậy, không bằng chiến một trận.

Mạnh tay chiến một trận, có lẽ sẽ sống, thậm chí có thể lập công.

Thứ hai, thanh Kim Hồng kiếm kia nhìn như bắn ra tinh hoa, không ai có thể chống cự, nhưng hậu kinh của nó lại phập phù, nhấp nhô vô định.

Chuyện này có vẻ kỳ quái.

Một kiếm này giống như mặt trời mới lên, nhưng theo đó lại giống như nổ mạnh hết đà.

Với công lực thâm hậu của cự hiệp, sao lại như vậy?

Chẳng lẽ... kịp thời phát tác?

Cùng lúc đó, Chiêm Biệt Dã còn phát hiện một món binh khí mạnh mẽ khác ngoài Kim Hồng kiếm.

Côn.

Một côn chỉ trời này đột nhiên từ nhỏ hóa lớn, xé gió gào thét, đập xuống chùm khí đen phía sau Kim Hồng.

Chủ nhân của Kim Hồng kiếm là cự hiệp.

Nơi mũi kiếm chỉ đến, đương nhiên là kẻ địch của cự hiệp.

Phía sau Kim Hồng, dĩ nhiên là cự hiệp đang dùng kiếm.

Cây côn kia vừa xuất hiện, như rắn lượn rồng bay, sấm nổ chớp giật, xen lẫn tiếng sư tử gầm, hổ gào, sói rú, ưng kêu, đồng thời thân côn không ngừng tung bay, vắn vẹo, rung giật, bật ra, giống như Ma Tôn phụ thể giáng thể trên cây côn thống khổ, dùng tư thế toàn diện, toàn lực, toàn thẳng quét về phía sau Kim Hồng.

Đó là “Triều Thiên Nhất Côn”.

Mẽ Thương Khung đã ra tay.

Mẽ Hữu Kiều đã thi triển một côn trong “Tứ Đại Giai Hung”, đánh vào Phương cự hiệp.

Kiếm thế bỗng nhiên suy yếu.

Kim Hồng kiếm không ra giang hồ đã lâu, há có thể vừa xuất hiện trong võ lâm đã tỏ ra yếu thế?

Ánh sáng đen bao trùm, không khí đen hỗn loạn.

Chiêm Biệt Dã giữa tiến thoái đưa ra lựa chọn, giữa sinh tử làm ra quyết đoán.

Côn như Thiên Ma, dời núi lấp biển, phá trận phá thế, phá không phá nát, phá hung phá sát, phá trời phá vách đập đến.

Mễ Thương Khung lâu ngày không ra mặt, luôn cao thâm khó lường, lúc này lại đột nhiên ra tay.

Kim Hồng kiếm, ánh sáng đen, côn thống khổ rút gào, hình thành một cảnh tượng kinh hãi thú vị bên ngoài Tống Tử phong, phía trước Chiết Hồng phong, trên đỉnh Thục sơn.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thứ Bị Cắt Đứt

Hắc Quang Thượng Nhân quyết định không lùi.

Hắn xoay người ứng chiến.

Hắn làm như vậy không phải vì dũng cảm, mà là vì hắn giỏi nắm bắt thời cơ.

Bởi vì hắn biết nếu thu chiêu bay ngược, chưa chắc có thể tránh được mũi kiếm Kim Hồng, lỡ may tiểu hầu gia xuất thủ, hắn nhất định sẽ chết không toàn thân.

Huống hồ Mễ Thương Khung đã ra tay.

Chỉ cần người này chịu ra tay, cho dù Phương cự hiệp có năng lực lên trời xuống đất, chắc chắn cũng không thể đánh bại người này trong vài hiệp. Hơn nữa Phương cự hiệp đã mất hết thiên thời địa lợi nhân hòa, hươu chết về tay ai cũng còn chưa biết.

Hắn quyết định liều một phen.

Hơn nữa tại khoảnh khắc xoay người, hắn đã phát hiện ra sơ hở của Kim Hồng kiếm.

Không, bản thân Kim Hồng kiếm không có sơ hở, nhưng chủ nhân của kiếm lại có.

Một thức “Thiên Kinh Thạch Phá” của Kim Hồng này, kiếm thể sắc bén vô cùng, phá trừ phá vỡ, không tận không hư, đột ngột hiện lên trong màn đen, bức thẳng đến gần. Kiếm thể tuy sắc, kiếm khí càng mạnh, nhưng một kiếm này lại không có hậu kinh. Chẳng những hậu kinh không đủ trầm mạnh, còn có phần nhấp nhô bất định.

Chiêm Biệt Dã quyết định thừa sơ hở phản công, phản kích.

Đối phương cho rằng hãn muốn xoay người chạy trốn, lắc mình tránh đi, hãn lại lợi dụng tình thế vừa tiến vừa lùi, vừa quay người vừa biến chiêu, mạo hiểm vượt hiểm, nguy cơ cũng là thời cơ này để phản công.

Phối hợp với Mễ Thương Khung, “Hắc Thủ” tru diệt cao thủ đệ nhất thiên hạ kia.

Lỡ may thất thủ, hãn vẫn chừa lại đường lui.

Chỉ cần Kim Hồng kiếm vừa biến chiêu, chỉ cần phát hiện không thể chống đỡ, hãn sẽ lập tức dùng “Hắc Quang đại pháp” bảo vệ toàn thân, dùng “Hắc quang bảo khí” ngăn chặn kẻ địch. Nếu thật sự không bảo vệ được, không chống đỡ được, hãn sẽ nhảy xuống sườn dốc, bám vào mỏm đá nhô ra, tránh khỏi nguy hiểm rồi tính sau.

Phương cự hiệp sợ độ cao, chắc hãn sẽ không truy sát mình đến bên vách núi.

Trên đời luôn có người đập ỗ rần, nhưng phương thức mỗi người một khác. Có người dùng sào trúc dài khuấy mấy cái, dẫn rần rời hang, thấy rần liền đánh. Có người lại nhìn xem trong hang là rần lớn hay rần nhỏ, thấy lớn thì bỏ chạy, thấy nhỏ thì khi dễ. Có người chỉ dám ở phía xa hò hét cổ vũ, hoặc dùng gậy dài khuấy vài cái rồi đi, hoặc trước tiên để người khác đánh chết rần, còn hãn trở lại khiêng xác rần giành công... nếu thật sự phải đánh rần, hãn còn không có lá gan đó.

Hắc Quang Thượng Nhân thuộc về loại thứ hai.

Hắn muốn đánh rắn nhưng lại sợ rắn, cho nên chỉ muốn thừa nước đục thả câu, kiếm chút tiện nghi để lập công.

Bắt giặc phải bắt vua trước, bắn người phải bắn ngựa trước.

Chỉ cần nắm được bảy tắc của rắn, bắn thủng cánh của chim ưng, loại bỏ khả năng vùng vẫy của chúng, còn lại dễ dàng đối phó.

Do đó, Chiêm Biệt Dã dùng “Hắc Thủ thần công” lắc mình tránh đi, nghiêng người né qua, nhảy vọt lên không, xoay người tiếp cận, tránh khỏi mũi kiếm, trước tiên dùng Cầm Nã thủ pháp bí truyền khống chế chủ nhân sau kiếm.

Khoảnh khắc đối phó với địch, phán đoán vô cùng quan trọng.

Liệu địch cơ tiên, chính là phán đoán trước khi kẻ địch phản ứng, hành động sớm hơn đối phương một bước.

Hắc Quang Thượng Nhân luôn cẩn thận dè chừng.

Hắn chưa tấn công đã tìm đường lui. Hắn không cầu có công, chỉ cầu không sai lầm.

Hắn luôn nhận định rồi mới làm việc, lúc đối địch cũng như vậy, cho nên hắn rất ít khi thua.

Kẻ địch của hắn cũng rất ít khi bại.

Kết cục của những kẻ đối địch với hắn, thông thường không phải là bại, mà là chết.

Hắn hạ thủ không hề dung tình. Nếu đã là địch, thù đã kết sâu, hận đã gieo sâu, cần gì phải lưu lại người sống, sao phải lưu tình.

Huống hồ “Hắc Thủ thần công” của hắc rất độc. Hắc luôn là “bàn tay đen” sau màn của đám người Thái Kinh.

Trên thực tế, hắc thủ cũng thật sự là “độc thủ”.

Hiện giờ hắc đang hạ “độc thủ”, hạ sát thủ với với Phương cự hiệp.

Nhưng hắc sai rồi.

Hắc né khỏi mũi nhọn, tránh kiếm xông lên, hai tay một vịn một chụp, chỉ cần bị mười ngón tay của hắc chạm vào, người cầm kiếm ngón tay không gãy thì bàn tay cũng đứt, bàn tay không bị thương thì cánh tay cũng trật khớp.

Nhưng không tác dụng.

Bởi vì không có người, tay cũng không ở đó.

Sau kiếm không có người, kiếm lại không có người cầm nắm.

Không có người cầm kiếm, kiếm làm thế nào xuất chiêu?

Đáp án là... đúng vậy, kiếm tự động xuất chiêu.

Sau kiếm quả thật không có người, Kim Hồng kiếm tự động nghênh địch.

Chủ nhân của kiếm là Phương cự hiệp, lại đang ngăn cản Đường tam thiếu gia đánh lén Phương Ứng Khán.

Y rất thương yêu con, nóng lòng bảo vệ con.

Huống hồ lúc này khắp trời ráng bay, đầy trời đỏ thẫm, theo dáng điệu của thê tử đã mất, từ đối diện Chiết Hồng Phong bỗng bành bay qua Tổng Tử nhai.

Là thần hay là quỷ? Là yêu hay là người? Là chết hay còn sống?

“Hắc Thủ” của Hắc Quang Thượng Nhân ra tay uống phí.

Sau kiếm không có người, hấn lao vào khoảng không.

Khí đen tràn ngập, không khí khủng bố.

Chiêm Biệt Dã xuất thủ một kích, nhưng đã tính sai.

Trong lòng hấn kinh nghi.

Kinh nghi chưa hết, tiến lùi chưa biết, trước mặt bỗng nghe tiếng xé gió, ngẩng đầu nhìn lên, côn đã đánh xuống.

Một côn “Tứ Đại Giai Hung” này phát ra tiếng rít quái dị như giết ròng trảm yêu, đánh thẳng xuống đầu.

Một côn này khiến cho người ta không thể đề phòng, không chỗ để trốn, không thể tránh né, không biết làm gì.

Nó vốn cũng đánh vào Phương cự hiệp giống như Hắc Quang quốc sư, không ngờ phía sau sương đen lại trống không, Kim Hồng tự động rời vỏ nghênh địch, cho nên một côn cực kỳ hung ác này cũng đánh vào khoảng không.

Một khoảng không lớn.

Phương cự hiệp không có ở đó.

Người ở đó lại là Chiêm Biệt Dã.

Hắc Quang Thượng Nhân cũng cho rằng Phương cự hiệp đương nhiên ở đó, cho nên phi thân lên trước, thi triển “Hắc Thủ Cầm Nã pháp” muốn tấn công chế ngự kẻ địch.

Một côn kia của Mễ Thương Khung lại biến thành đánh vào hãn.

Một côn này vô cùng phóng túng, nhưng lực lượng bộc phát ra lại là trống không.

Bởi vì “trống không”, cho nên không chỗ nào không tồn tại, hơn nữa còn nhằm vào tính mạng, bức ra tính cách, thuận theo bản tính, sống chết trước mắt.

Một côn này vốn đánh vào Phương cự hiệp, hiện giờ lại đập vào Chiêm Biệt Dã.

Lúc Chiêm Biệt Dã phát hiện ra thì đã không kịp tránh.

Hãn chỉ có cách chống đỡ.

Hãn hét lớn một tiếng, hai tay mở ra rồi khép lại, dùng tay không kẹp lấy một côn này.

Côn bị hai tay hãn kẹp trúng.

Nhưng lực đạo là thứ hãn không nắm được, càng đáng sợ hơn là hậu kinh của nó.

Dư kinh chẳng những chưa tan, thậm chí càng mạnh, càng dữ dội hơn một côn ban đầu, cầm trong tay giống như một con thú sống mãnh liệt vùng vẫy, khiến Hắc Quang Thượng Nhân dùng đến “Hắc Quang đại pháp” tăng thứ mười hai cũng không thể khống chế được nó.

Khi hãn đang dùng toàn lực kiềm chế cây côn như rồng giận dữ kia, một tiếng “vù” bỗng vang lên, Kim Hồng đã bức gần đến mi. Hắc Quang Thượng Nhân lập tức muốn vứt côn mà chạy, ném côn mà tránh.

Nhưng không tác dụng.

Côn không phải của hãn.

Côn ở trong tay Mễ Thương Khung, cho dù Chiêm Biệt Dã vút côn, cũng không chạy khỏi sát pháp của một côn kia.

Trong một thoáng này, Hắc Quang Thượng Nhân cái khó ló cái khôn, vội nhắc côn đang kẹp trong tay lên, ngăn cản Kim Hồng kiếm đánh tới.

Hãn muốn mượn uy thế của “Triều Thiên Nhất Côn” để khắc chế sự bạo ngược của Kim Hồng kiếm.

Hãn cũng muốn mượn sự sắc bén của Kim Hồng kiếm để cắt đứt thế công của “Triều Thiên Nhất Côn”.

Hãn muốn sư tử vồ hổ, đồng thời cũng muốn hổ cắn sư tử, còn hãn là thợ săn, muốn sư tử và hổ đánh nhau, bản thân chỉ ngồi thu lợi ích.

Do đó hãn mượn thế vận người một cái, quay nửa vòng, đảo chân hai lần, khiến cây côn gãy dựa trong tay đập vào thanh kiếm sáng đỏ trước mắt.

Kết quả, thân hình của hãn đang vọt lên đột nhiên dừng lại, sau đó tứ chi co giật, giống như một con gà rừng bị cắt đứt cổ họng, lại giống như một con bìm bịp bị lột da.

Bởi vì hãn đột nhiên trúng phải ám khí.

Băng.

Thứ phá hủy đầu chí của hãn là băng.

Thứ cướp đoạt sinh mạng của hãn là băng.

Thứ khiến cho phản kích của hãn bị cắt đứt, trở thành vùng vẫy uổng công, cũng là băng.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kinh Thần

Bằng vốn không phải bắn vào Chiêm Biệt Dã, mà là Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán lại ở phía sau Chiêm Biệt Dã.

Hắc Quang Thượng Nhân đồng thời phát động tấn công Phương cự hiệp.

Phương cự hiệp bất ngờ bị ám toán, trước sau bị tập kích. Y chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, choáng váng giống như có một cái chiêng đồng lớn gõ liên hồi trong đầu và bên tai, nổ ra ngàn con dơi lập lòe vàng óng và con quạ vàng óng lập lòe, nhưng y vẫn có thể kịp thời ứng biến.

Cao thủ giống như y, chỉ cần còn một hơi là có thể ứng biến; cho dù không động thủ, không cự quấy được, vẫn có thể phản ứng, phản công, phản kích.

Y cúi người xuống, vươn một tay ra.

Kiểm đã rời vỏ, tự động xuất kích.

Thân hình y nhoáng lên, giống như sắp rơi xuống vách núi, nhưng chỉ nhoáng người một cái như vậy đã đến phía sau Hắc Quang Thượng Nhân. Với sự cơ cảnh (nhạy bén), cơ trí, cơ biến của Chiêm Biệt Dã, vẫn không phát hiện ra Phương cự hiệp đã sớm kiếm ở người đi.

Chuyện này cũng trách hẳn trước tiên đã thi triển “Hắc Quang đại pháp”, làm cho khí đen đầy trời, lại khiến đối thủ mượn khí đen dày đặc, đột nhiên phát ra Kim Hồng chói mắt. Khí thể của Hắc Quang Thượng

Nhân bị nó lấn áp, kể cả một côn kia của Mễ Thương Khung cũng mất đi chuẩn xác, đánh vào khoảng không.

Cự hiệp phi thân qua, hai tay quơ loạn, tất cả “băng” đều bị nắm trong tay.

Băng vừa vào tay liền tan ra.

Băng có độc!

Cự hiệp giật mình, vội thả băng ra.

Y vốn định rải về phía Đường Phi Ngự, nhưng lúc này Đường tam thiếu gia đang thét lên giận dữ, trên người bị đánh trúng ít nhất mười ba món ám khí.

Ám khí mà hắn trúng phải đều rất quái lạ, có đao, có kiếm, có móc, có giáo, còn có mâu, có kích, nhưng đều là cỡ nhỏ.

Tất cả đều chỉ lớn khoảng chừng ngón tay, thậm chí có cái chỉ nhỏ bằng móng tay.

Đây giống như “thập bát ban vũ khí” cỡ nhỏ, trong phút chốc Đường Phi Ngự đã trúng ít nhất mười hai loại.

Hơn nữa đều đánh vào chỗ hiểm của hắn.

Người ra tay với hắn là Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Trong mười hai loại ám khí, có hai loại do Nhậm Lao phát ra. Hắn đã phát ra mười lăm loại ám khí, nhưng chỉ có hai loại đánh trúng Đường tam thiếu gia.

Mười loại khác đều là của Nhậm Oán.

Hắn phát ra mười bốn loại ám khí, có mười loại đánh trúng.

Bọn họ giống như đã biết trước, đã dự đoán được. Đường tam thiếu gia vừa xuất thủ với Phương Ứng Khán, bọn họ cũng lập tức ra tay với Đường tam thiếu gia, hơn nữa còn tàn nhẫn và ác độc.

Dùng ám khí đối phó ám khí.

Đường Phi Ngự ám toán người khác, không ngờ bản thân cũng đột ngột bị ám toán.

Đường tam thiếu gia phóng ám khí, chẳng ngờ người khác cũng đột nhiên dùng ám khí với hắn.

Trong phút chốc, hắn đã trúng mười ba loại ám khí, hơn nữa đều đánh vào chỗ hiểm, yếu huyệt.

Trong nháy mắt, hắn gần như toàn thân đều bị cắm ám khí.

Nhưng hắn lại làm một chuyện, một biểu tình...

Hắn cười.

Hắn cũng phát ra một loại âm thanh.

Tiếng cười.

Một người đã trúng mười mấy loại ám khí, sao lại bật cười? Làm sao cười được?

Một người đột nhiên toàn thân bị trúng ám khí, nhưng vẫn có thể cười được, đó là chuyện cực kỳ quái dị.

Càng đáng sợ là trong lúc hắn cười lại vận kinh, chợt nghe những tiếng “vèo vèo vèo” liên tục vang lên, ám khí cắm trên người hắn đều bắn về phía

Phương Ứng Khán.

Nói cách khác, trong số mười ba loại ám khí trên người hắc, có mười hai loại chẳng những không gây thương tổn được hắc, còn bị hắc bắn ngược ra ngoài. Hắc dùng thân thể phát ám khí, hơn nữa ám khí từ chỗ hiểm trên thân thể phát ra, uy lực còn lớn hơn dùng hai tay hoặc cơ quan.

Chỉ có một loại ám khí cắm trên người, hắc không thể bắn ngược ra ngoài.

Ám khí kia không phải do Nhậm Lao, Nhậm Oán phát ra, mà là từ trên tay Cao Tiểu Thượng.

Đó là một đoá hoa, một đoá hoa cúc nhỏ.

Một đoá hoa cúc nhỏ cắm trên ngực trái Đường tam thiếu gia. Đường Phi Ngự dùng tay trái ôm ngực, có vẻ rất đau.

Một mảng áo lớn nơi ngực bị mhuộm đỏ.

Chẳng lẽ một đoá hoa cúc nhỏ hoang dại, sát thương lại lớn hơn cả mười tám món vũ khí?

Cao Tiểu Thượng lại dùng một đoá hoa nhỏ, đánh trọng thương Đường tam thiếu gia Đường Phi Ngự dùng ám khí thành danh thiên hạ?

Người dùng hoa làm ám khí bắn Đường Phi Ngự bị thương là Cao Tiểu Thượng.

Đây cũng là ám khí duy nhất mà Đường tam thiếu gia không thể bắn ngược về phía Phương Ứng Khán.

Phương cự hiệp chỉ vội vã thoáng nhìn, đã biết “băng” trên tay cũng không gây thương tổn được Đường Phi Ngự, bắn về phía hắc chỉ giúp toàn hắc có thêm ám khí đối địch.

Do đó cự hiệp vung tay bắn “băng” về hướng Mễ Thương Khung và Hắc Quang Thượng Nhân, là hai người chứ không phải một người, hơn nữa phần lớn vẫn bắn về phía Mễ công công. Nhưng lúc này cho dù là “băng” trong tay cự hiệp ném ra, cũng không thể xuyên qua vòng xoáy và dòng thác của tường khí từ trong Triều Thiên côn của Mễ công công cuốn ra.

Vì vậy băng hoàn toàn ném về phía Chiêm Biệt Dã.

“Hắc Quang đại pháp” của Hắc Quang Thượng Nhân cuối cùng không “che” nổi, huống hồ côn của Mễ Hữu Kiều và kiếm của Phương cự hiệp đã xé rách “Hắc Mạc Khí Trường” của Chiêm Biệt Dã thành một lỗ thủng lớn, một sơ hở lớn.

Tại khoảnh khắc này, Hắc Quang Thượng Nhân phải đối phó với Kim Hồng kiếm, đồng thời phải ứng phó với Triều Thiên côn, còn phải né tránh và ngăn cản công kích của “băng”, trong nhất thời đúng là có ngàn tay trăm tay cũng không giúp được.

“Hắc Quang đại pháp” của hắc đã vận đến cực điểm, trông thấy ánh sáng lạnh chợt lóe lên bay đến, lần này hắc không kịp lánh, không kịp tránh, cũng không kịp né, chỉ có thể đưa tay chụp một cái.

Tay của hắc rất đen, thật sự là “bàn tay đen”.

Hắc dùng một tay bắt lấy “ánh sáng lạnh”.

Ánh sáng lạnh rất lạnh, đó chính là “băng”.

Hắc chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh đi, sau đó là toàn thân lạnh lẽo, còn rung mình một cái.

Tay của hắc đã luyện thành “Hắc Sa chương”, ngũ độc bất xâm, đao thương bất nhập, nhưng lần này hắc dùng một tay bắt lấy một mảnh “băng”, vẫn cảm thấy rung mình.

Sau đó lòng bàn tay của hắn xuất hiện vết nứt.

Hắn rất giỏi ứng biến, nhanh chóng phát giác ra, lập tức điểm huyết cầm mạch, vận kinh thu công, phong tỏa kỳ kinh bát mạch, tử huyết chỗ hiểm để tránh bị tập kích. Nhưng mảnh “băng” thứ hai giống như bị lực từ nào đó hấp dẫn, tiếp tục bắn tới.

Mảnh “băng” thứ nhất đã dung nhập vào lòng bàn tay hắn.

Mảnh “băng” thứ hai bắn vào đuôi mảnh “băng” thứ nhất, lập tức khiến cho mảnh “băng” thứ nhất cắm vào trong huyết mạch của lòng bàn tay.

Tiếp đó, mảnh “băng” thứ ba lại đánh trúng đuôi của mảnh “băng” thứ hai, khiến cho mảnh thứ hai đồng dạng cắm vào trong lòng bàn tay của hắn.

Mảnh “băng” thứ tư cũng như vậy...

Lập tức, Hắc Quang Thượng Nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo, không ngừng run rẩy. “Băng” một mảnh nối tiếp một mảnh cắm vào lòng bàn tay, thay thế xương bàn tay, cắt vào xương cổ tay, cắm thẳng vào xương cánh tay, cả cánh tay trở thành dùng băng thay xương, giống như một tượng băng.

Hắn lập tức bị đông cứng, cả người cứng đờ ra.

Có lẽ đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, có lẽ với công lực thâm hậu của Chiêm Biệt Dã, hơn nữa đã sớm tạo ra một hố lớn màu đen xoay chuyển, có thể cầm nuốt hóa giải tất cả, cho dù mười bốn mảnh “băng” liên tiếp cũng không ngoại lệ.

Nhưng chỉ cần hắn bị “đông cứng” trong thoáng chốc, tất cả đã không thể cứu vãn được nữa.

Bởi vì kiếm đã đâm tới, côn đã đập tới.

Kiểm tuy không có người điều khiển, nhưng kiếm thế vẫn mạnh mẽ.

Một kiếm đâm vào tim Hắc Quang Thượng Nhân.

Côn vốn không phải muốn đập vào Chiêm Biệt Dã, nhưng Mễ công công đường như cũng không có ý dừng tay.

Một côn đánh vào đỉnh đầu Hắc Quang quốc sư.

Chiêm Biệt Dã chỉ cảm thấy thiên hạ một màu đen...

Chính hăn từ đây cũng rơi vào vực sâu bóng tối.

Hắc Quang Thượng Nhân chết trận trên Tổng Tử phong.

Hăn là người thứ nhất hi sinh trong trận chiến này, cũng là cao thủ đầu tiên bỏ mạng trong lần mai phục ám toán này.

Sau đó còn có, lập tức sẽ có.

Chiến dịch này cho dù không đến mức long trời lở đất, nhưng ít nhất cũng khiến thần kinh quở khóc.

Nhưng chiến dịch có đáng sợ đến mấy cũng là do con người làm ra.

Con người mới là động vật đáng sợ nhất.

Không, có một số người chỉ có thể xem là súc sinh.

Thực ra cũng không phải, bởi vì súc sinh còn không có thói quen ám toán chủ nhân.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Phá Thần

Người thành công có điểm gì giống nhau?

Đáp án rất có thể chính là bản thân vấn đề, người thành công nhất định có thành tựu.

Nếu như vấn đề trở thành “người thành công có đặc tính và ưu điểm chung nào” thì sao?

Đáp án có lẽ là, phương thức thành công có rất nhiều, tính cách dẫn đến thành công cũng rất phức tạp, nhưng đại khái những người thành công đều có một đặc điểm chung.

Đó là thông minh.

Thông minh có rất nhiều loại.

Nhạy bén là một loại thông minh, nhanh nhẹn cũng là một loại thông minh, nghe một hiểu mười là thông minh, tự kiểm điểm mình càng là thông minh, khả năng lĩnh ngộ cao dĩ nhiên là thông minh, người tài nhưng vênh ngoài đàn độn cũng là một loại thông minh.

Thông minh nhiều nghĩa và phức tạp, có nhiều hình thức, là hình đa diện. Người thông minh thật sự còn giỏi về hóa trang, thậm chí giả vờ thành đàn độn ngu ngốc.

Người thật sự thông minh tuyệt đỉnh thường khiến mọi người không phát giác được sự thông minh của hãn, còn tưởng rằng hãn là kẻ ngu dốt

đần độn.

Tổng kết một câu, nguyên nhân thành công có rất nhiều, nhưng người thành công đa số đều thông minh, hơn nữa bất kể bề ngoài của hắn có thông minh hay không.

Nhất là ở những nơi cạnh tranh kịch liệt, nếu muốn được xã hội chấp nhận, người thành công nhất định phải cực kỳ thông minh.

Thông minh không giống như xảo trá, người chính trực, liêm khiết, cương nghị, trung thực vẫn có thể rất thông minh. Thông minh dễ biến thành gian trá, nhưng không hề ảnh hưởng đến nhân phẩm cao thấp của một người.

Có thể nói thông minh là điều kiện tiên quyết của thành công.

Trong võ lâm hiện nay cũng như vậy.

Phượng cự hiệp chắc chắn là một người thành công, cho dù là võ công, danh tiếng, địa vị hay sức ảnh hưởng đều như vậy.

Cho nên Phượng cự hiệp tuyệt đối là một người thông minh.

Y luôn rất thông minh.

Y chính nghĩa, cũng cực kỳ thông minh.

Thông minh không tổn hại gì đến sự chính trực, lỗi lạc và tình nghĩa như trời của một người.

Vì Phượng cự hiệp là một người thông minh, cho nên phản ứng cũng rất nhanh nhẹn, hơn nữa còn chính xác. Nhất là lúc gặp phải nguy cơ và đối địch, phản ứng nhanh nhẹn và chính xác thường là chìa khóa sống chết, mấu chốt thành bại.

Tình hình hiện giờ của y rất không tốt.

Thứ nhất, y bất ngờ bị tập kích.

Chẳng những Hắc Quang Thượng Nhân ra tay với y, ngay cả Mễ Thương Khung cũng tấn công y.

Thứ hai, y nhớ nhung thê tử đã mất, chợt nhìn thấy Văn Y, đang lúc tình cảm xao động, tâm tình ngơ ngẩn, tình hoài dẫn vật.

Văn Y rốt cuộc còn sống hay chết? Thê tử nhìn thấy rốt cuộc là thật hay giả?

Thứ ba, y còn đang đứng trên núi cao, hoàng hôn nặng trĩu, sương mù dày đặc.

Mà y lại mắc chứng sợ độ cao khó chữa trị được.

Thứ tư, y đã trúng độc.

Nhang đèn vừa đốt, độc lực đã công vào ngũ tạng, lúc y phải giác thì đối phương đã ra tay.

Đó là thứ cực độc, là Toán Tử Thảo của Thục Trung Đường môn.

Thứ năm, y cũng trúng phải thuốc mê.

Thuốc mê đến từ khăn thơm. Khăn thơm vốn nằm trong vạt áo nơi ngực y, đó là khăn tay của thê tử đã mất, không biết từ lúc nào đã bị tẩm thuốc mê.

Mê hương này không màu không vị, khiến người trúng phải không phát giác ra, chỉ khi động thủ vận công mới phát tác, đó là Văn Hương Hạ Mã của Hạ Tam Lạm.

Thứ sáu, y bất ngờ bị ám toán, chuyện này còn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là bọn họ còn không bỏ qua Phương Ứng Khán.

Đường tam thiếu gia không phải hạ thủ với y, mà là hạ độc thủ với Tiểu Khán. Cho nên Phương cự hiệp không chỉ phải ứng phó với nguy cơ của mình, còn phải ra tay cứu giúp con nuôi Phương Ứng Khán.

Đường Phi Ngự xuất thủ chắc chắn còn nguy hiểm hơn so với “Triều Thiên Nhất Côn” của Mễ Thương Khung và “Hắc Quang đại pháp” của Chiêm Biệt Dã. Trong hoàn cảnh đặc thù này, đi cứu người khác còn khó hơn là tự cứu mình.

Nhưng Phương cự hiệp là một người thông minh.

Cho dù trong tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, chẳng hạn như gặp nạn, gặp khó, y vẫn là một người thông minh.

Y giống như một vị thần thủ hộ trong võ lâm.

Trên thực tế, thế hệ trẻ trong võ lâm cũng xem y như thần.

Y là Phương cự hiệp, người đã trở thành võ thần trên giang hồ.

Ngay cả trong hoàn cảnh nguy ngập này, độc lực, mê hương, mai phục, ám toán, địa không lợi, nhân không hòa, tâm đã loạn, thần đã vỡ, y vẫn không mất đi chiến chí của mình.

Y vẫn tỉnh táo suy nghĩ, với năng lực của Phương Ứng Khán nhất định có thể ngăn cản kẻ địch tập kích, chỉ cần trước đó hẳn có phòng bị.

Y bất ngờ bị ám toán, lúc đầu còn đề phòng Phương Ứng Khán có chân tham dự hay xúi giục, nhưng Đường Phi Ngự lại đột nhiên quay sang tấn công Tiểu Khán, y biết Tiểu Khán cũng là người bị hại.

Trời chiều sắp tàn, hoàng hôn khép lại, sương mù bao quanh Phương Ứng Khán dường như cũng rất dày và tím. Hai mắt Phương Ứng Khán đột nhiên đỏ thẫm, sắc mặt tím bầm. Chẳng lẽ sương mù kia có độc?

Phương cự hiệp đột nhiên nhớ đến, Lão Tự Hiệu Ôn gia từng đặc biệt chế tạo một loại khí độc danh chấn giang hồ, khiến người ta nghe tên biến sắc, đó là Ngũ Lý Vụ.

Loại “sương độc” này không khác gì với “sương mù” bình thường, nhưng một khi hít vào phổi, dính vào da thịt, trong vòng năm dặm thân thể mềm ra, công lực tan rã, mặc người ức hiếp.

Chẳng lẽ Tiểu Khán đã trúng phải “sương độc”?

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nơi Lạnh Không Chịu Được Cao

Đúng vậy, Phương Ứng Khán đã lão đảo muốn ngã.

Hắn dùng tay đè kiếm.

Kiểm đỏ tươi, mặt thì tím.

Nhưng hai bên trán lại màu vàng tối, trên gò má như tuyết ngọc hiện lên hai mảng tím đỏ, giống như say đến vô phương, lại giống như bị lên cơn sốt.

Trong thoáng chốc này, cát bay đá chạy, gió ập vào mặt, Phương cự hiệp phát hiện người ám toán con nuôi của y không chỉ có Đường tam thiếu gia.

Còn có Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường.

Thăng Ngọc Cường tay trái đánh ra “Lưu Tinh Hồ Điệp quyền”, tay phải phát ra “Uyên Ương Kiêm Kiêm toa”, hơn nữa chân đá “Uyên Ương Hồ Điệp bộ”, đồng loạt tấn công Phương Ứng Khán, không hề sợ hãi, cũng quyết phải thanh công.

Tiểu Xuyên Sơn chỉ xuất thủ một chiêu, tấn công vào tim.

Bình khí của hắn là một thanh Thập Tự qua có chuôi ngắn.

Tại khoảnh khắc này, Phương Ứng Khán có thể đã trúng độc Ngũ Lý Vụ (người trúng loại độc này gương mặt sẽ hiện lên màu đỏ tím), hơn nữa đồng

thời bị Đường tam thiếu gia phản kích, còn có Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường tập kích.

Có điều trong ba người, ám khí bắn ngược của Đường tam thiếu gia vẫn có lực sát thương lớn nhất.

Phương cự hiệp không do dự nữa, y tuyệt đối không để người khác tổn thương con nuôi của mình.

Huống hồ “âm hồn” của Văn Y đang hiển hiện trước mắt, nếu để Tiểu Khán xảy ra chuyện, y còn mặt mũi nào đối diện với thê tử đã mất.

Nơi cao không chịu được lạnh.

Nơi lạnh cũng không chịu được cao.

Y nhất định không để Tiểu Khán mất mạng trong tay kẻ địch, thậm chí không để Tiểu Khán bị thương dưới tay địch thủ.

Phương cự hiệp quát một tiếng, sắc mặt trắng bệch, nửa người nghiêng nghiêng, hai tay vung lên, mười ngón tay nhanh chóng bung ra, chỉ nghe tiếng xé xé vang lên khắp trời, chỉ phong xé gió bắn đến.

Vạn Cổ thần chỉ!

Chỉ kinh đánh bay mười món ám khí từ trên người Đường Phi Ngư bắn ra, nhưng vẫn có hai món bắn về phía Phương Ứng Khán.

Hai món ám khí kia một là kiếm, một là tên.

Tên là tên dài, dài giống như kiếm, màu xanh lá nhạt.

Kiếm là kiếm ngắn, chỉ ngắn như tên, có màu đỏ thẫm.

Phương Ứng Khán đột nhiên mắt hiện thần quang, ánh mắt biến vàng, giống như có dịch thể màu vàng lập lòe lưu động trong ấn đường, thái dương, mí mắt. Hắn đột nhiên vươn tay ra, đón lấy một kiếm một tên.

Hắn dùng một kiếm một chiêu bức lui Thăng Ngọc Cường, lại dùng một tên ngăn cản một kích xuyên tim của Tiểu Xuyên Sơn.

Sau đó hắn nhanh chóng xông về phía Đường Phi Ngư.

Hắn và Phương cự hiệp có lẽ là phụ tử đồng tâm, hai người cùng bị ám toán, hơn nữa cũng dùng chiến lược như nhau để ứng phó, trước tiên đánh ngã cường địch như Đường tam thiếu gia rồi tính sau.

Đánh ngã Đường tam thiếu gia, những người còn lại cũng không đáng sợ.

Kiếm và tên của Phương Ứng Khán đồng loạt rời tay ném ra, tấn công Đường Phi Ngư.

Đường Phi Ngư hét lớn, cả người phồng lên giống như một con cóc lớn.

Hắn đột nhiên nhảy lên, chẳng những không tránh mà còn xông đến.

Kiếm và tên đều bắn về phía hắn.

Tiến hét của hắn đột nhiên dừng lại.

Kiếm đã đâm trúng hắn, tên cũng bắn trúng hắn.

Thân hình của hắn đang ở giữa không trung, cả người phồng lên giống như một túi vải lớn cột chặt chứa đầy không khí, một khi trúng kiếm trúng tên, lập tức xì hơi, héo khô rơi xuống.

Khí vừa trút ra, hai tiếng vèo vèo vang lên, tên và kiếm vốn cắm trên người hắn lập tức bắn ngược.

Bắn về phía cự hiệp.

Đường Phi Ngự đang ám toán Phương Ứng Khán, lại đột nhiên khiêu chiến Phương cự hiệp. Chẳng lẽ hãn thật sự gan lớn bằng trời, không ngại khiêu chiến liên tục, đồng thời đối phó với hai cha con hào kiệt có thể nói là chuẩn mực giang hồ này?

Phương cự hiệp thét lớn.

Y mượn tiếng thét, dùng “Tang Thi công” của Khổ Hải Kiếp Dư môn cường hành ép độc lực và mê hương xuống hạ bàn, muốn tấn công Đường Phi Ngự để Tiểu Khán tranh thủ được một hơi.

Hai tay y vội vàng ra phát ra “Nhất Khí Quán Nhật Nguyệt”, một tay đoạt lấy kiếm, một tay chụp lấy tên.

Đường Phi Ngự thật sự rất tàn nhẫn.

Hắn dường như cũng rất hận Phương cự hiệp.

Trong Thục Trung Đường môn, hắn là người duy nhất không dùng tay cũng không dùng cơ quan để phát ra ám khí.

Thứ hắn dùng là thân thể.

Có thể nói hắn là “toàn thân ám khí”, hơn nữa còn không cầm mang “ám khí” trên người, mà “ám khí” đều đến từ trên tay kẻ địch.

Bởi vì hắn là dùng khí kích thích cơ xương trên người phát ra ám khí, cho nên uy lực rất lớn, hậu kinh rất mạnh.

Phương cự hiệp vừa đón lấy, chỉ cảm thấy xung lực ập tới, không kịp được thân thể ngửa về phía sau muốn ngã. Hơn nữa y đã hoàn toàn ép độc của Toán Tử Thảo và thuốc mê của Văn Hương Hạ Mã xuống hạ bàn, vừa động lại độc khí công lên, mê hương dâng trào, hậu quả khó lường.

Nhưng y lập tức dùng “Nhất Khí Quán Nhật Nguyệt” ngừng tụ nghênh đón một tên một kiếm kia.

Tả nhật, hữu nguyệt.

Thân hình y ngửa về phía sau, đồng thời vận “Kim Cương Đại Lực” của Đại Nhật Như Lai và “Uy Đức Đại Lực” của Thái Âm Minh Vương, lập tức ổn định sức xung kích của kiếm và tên.

Hai chân y vẫn cắm vào mặt đất.

Đất đai biến sắc.

Vốn là đất vàng, lúc này lại trải một lớp xanh lá kỳ dị, một lớp màu vàng kỳ lạ.

Màu vàng kỳ lạ là thuốc mê, xanh lá kỳ dị là độc lực.

Trong lúc đối phó với địch, Phương cự hiệp thừa dịp chuyển kịch độc trong cơ thể vào đất đá.

Sườn núi biến sắc, đất trời cũng đổi màu.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Lại Niệu Hà

Biến sắc.

Sắc mặt Phương cự hiệp biến đổi.

Phát tác.

Sắc mặt y biến đổi là vì phát tác.

Độc phát.

Nếu chỉ là thuốc mê của Văn Hương Hạ Mã và độc lực của Toán Tử Thảo, Phương cự hiệp đã dùng “Tang Thi công” đè nén, lại dùng “Long Môn thần công” cưỡng chế, nhưng vẫn còn loại độc tính thứ ba, lúc này mới phát tác.

Đó là độc trong rượu, rượu độc.

Với công lực tinh thuần của Phương cự hiệp, rượu vừa dính lưỡi nhất định sẽ có cảm ứng, lập tức phải giác ra. Những loại độc bình thường, thậm chí độc dược mạnh và độc tính lớn, đều không thể đi vào người cự hiệp, càng không thể gây thương tổn đến chiến chí của cự hiệp.

Nhưng cự hiệp lại không đề phòng rượu kia.

Đó là rượu tế thê tử, hơn nữa còn do Tiểu Khán tự tay rót.

Rượu kia gọi là “Cung Xà Ảnh”, vào miệng có vị đắng chát, những mùi vị này vừa khéo hoàn toàn che phủ một loại độc lực nguy hiểm do gia tộc họ Hà của Hạ Tam Lạm chế tạo, đó là “Lại Niệu Hà”.

Thực ra độc lực của Lại Niệu Hà cũng không xem là độc lực, nhưng người trúng phải loại độc này công lực càng cao thì phát tác càng mạnh, mà càng vận kinh khắc độc thì phát tác càng dữ dội, độc tính càng bị kích thích thì di họa càng lớn.

Nói cách khác, bình thường người trúng phải độc của Lại Niệu Hà không có gì đáng sợ, bởi vì chỉ cần không vận công lực cưỡng chế nó, thậm chí chỉ cần không để ý đến nó thì sẽ không có gì đáng ngại.

Do đó độc lực của nó rất đặc biệt, như có như không, cộng thêm trộn vào trong rượu Cung Xà Ảnh, cự hiệp đang lúc tình hoài xao động, nhớ nhung thê tử, nhất thời không phát giác ra.

Vì vậy Lại Niệu Hà thừa cơ xâm nhập, thẳng vào phế phủ.

Đây vốn chỉ là bệnh nhỏ, nhưng trong lúc vội vàng Phương cự hiệp lại vận công trị độc, do đó đã kích phát độc lực của Lại Niệu Hà. Đây mới là chuyện chết người.

Một khi độc lực phát tác, ngay cả cự hiệp cũng không chịu nổi.

Nếu triệt tiêu công lực, Văn Hương Hạ Mã sẽ lập tức khiến đầu chí của y biến mất, độc của Toán Tử Thảo lại khiến y mất mạng. Còn nếu không triệt tiêu, độc lực của Lại Niệu Hà sẽ kích phát dữ dội, xâm nhập gan phổi, di họa rất lớn.

Vào giờ phút này, y có thể nói là triệt cũng không được, không triệt cũng không được, nhưng ba loại độc lực đã đồng loạt bộc phát.

Cho nên sắc mặt y biến đổi.

Độc lực chết người.

Nhưng bất kể kịch độc như thế nào, há có thể dễ dàng lấy được mạng của cự hiệp?

Phương cự hiệp ở bên cạnh sườn dốc đã lão đảo muốn ngã.

Nhưng y cũng không thật sự rơi xuống, cũng chưa ngã xuống.

Y không thể ngã.

Tay trái y vẫn kịp thời đón lấy kiếm, tay phải bắt lấy tên.

Chỉ cần y không ngã, không rơi, không chết, nhất định sẽ có đường phản kích.

Chỉ cần y có thể phản kích, sẽ có cơ hội giành thắng lợi.

Bởi vì y là Phương cự hiệp.

Nhưng nếu kẻ địch thật sự hiểu rõ y, nhất định sẽ khiến y hoàn toàn không có cơ hội phản kích, đánh trả, chuyển bại thành thắng.

Đó là khiến cho y nhất định phải rơi, nhất định phải ngã, nhất định phải chết.

Hơn nữa còn nhất định phải giết.

Sắc mặt cự hiệp biến đổi, còn có một nguyên nhân khác, đó là công kích của Mễ Thương Khung.

Đây không phải lần đầu tiên Mễ Hữu Kiều công kích, vừa rồi hắn đã từ sau lưng đánh một côn.

Một côn này ác liệt vô cùng, tứ đại giai hung, ngay cả cự hiệp cũng chỉ đành né tránh mũi nhọn, để “Triều Thiên Nhất Côn” này và “Hắc Quang đại

pháp” tranh phong với nhau, triệt tiêu lẫn nhau.

Nhưng lần công kích thứ hai này của Mễ công công càng đáng sợ hơn.

Một cơn này đánh xuống, mục tiêu không phải cự hiệp, mà là Chiêm Biệt Dã.

Chiêm Biệt Dã trước tiên trúng băng, sau đó trúng kiếm, cuối cùng bị một cơn của Mễ Thương Khung đánh vào đầu.

Kết quả của hấn là chết.

Xác thịt của hấn là tan thành từng mảnh.

Tình hình của hấn là máu thịt tung tóe.

Thật sự là máu văng tứ phía, xương thịt tung tóe, hoàn toàn bị một đoàn cơn gió kéo theo, giống như bão táp đánh về phía Phương cự hiệp bên sườn dốc đang tràn ngập nguy cơ.

Phương cự hiệp hét lớn một tiếng, bật hơi cao giọng, lại dùng “Đại Mạc thần công” thông qua miệng phun ra, hóa thành một đám mây dày cường hành ngăn cản một chùm mưa máu kia. Máu thịt đầm đìa của Hắc Quang Thượng Nhân bị cuồng phong đẩy đi, lại bị gió mạnh ngăn cản, kẹt giữa không trung giống như quái vật, cuối cùng sau một tiếng “rào” rơi xuống, vừa lúc rơi trúng người Dư Hảo Thiêm và Thảng Ngọc Cường vốn đang định tiếp cận, khiến hai người vội vàng nhảy tránh, vô cùng chật vật.

Hắc Quang Thượng Nhân khi còn sống không làm được thần tiên, sau khi chết lại giống như quái vật, quả thật là bị thương.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cầm Thú

Thế nào là cầm thú?

Cầm thú chính là không phải người.

Thế nào là người?

Thực ra người có gì khác với cầm thú?

Nói không chừng người mới là sinh vật cầm thú nhất.

Đến giờ phút này, Phương cự hiệp tuy đã trúng độc, trúng phải mê hương, còn kích phát kịch độc, nhưng y vẫn không ngã xuống, vẫn không ngừng chiến đấu.

Nhưng trong một thoáng này, có hai người đột nhiên chụp, nắm lấy y.

Một người chụp vào sáu tử huyệt của y, còn một người nắm lấy mười một chỗ hiểm trên người y.

Một người dùng mỏ hạc, còn một người dùng vuốt hổ.

Một người là “Hổ hành tuyết địa mai hoa ngũ” Nhậm Lao, còn một người là “Hạc lập sương điền trúc điệp tam” Nhậm Oán.

Hai người đột nhiên trở giáo đánh ngược, với sự tàn nhẫn như cầm thú, chụp lấy yếu huyệt trên người cự hiệp giống như bắt dã thú, đột nhiên tấn công giống như thủ thế đã lâu, làm nhiều thành quen, cực kỳ thông thạo.

Nhậm Lao, Nhậm Oán đánh lén thành công.

Bọn họ bất ngờ nổi loạn, đã thành công nắm giữ đại huyệt trên người Phương cự hiệp.

Nhưng Nhậm Oán, Nhậm Lao cũng tập kích thất bại.

Bọn họ đột nhiên ám toán, tuy đã nắm được yếu huyệt của Phương cự hiệp, nhưng khi vận kinh chụp vào, liên tục thúc đẩy nội lực, lại giống như trâu đất xuống biển, hoàn toàn không có hiệu quả.

Giữ yếu huyệt giống như không giữ, nắm chỗ hiểm giống như không nắm.

Đây là vì sao?

Bọn họ lại không biết, Phương cự hiệp dùng kỳ công dị pháp của Khổ Hải Kiếp Dư môn, có thể đồng loạt thay đổi dịch chuyển sáu yếu huyệt toàn thân. Trong nhất thời, Nhậm Lao, Nhậm Oán tuy nắm được tử huyệt của y, nhưng vẫn không chế ngự được y.

Bọn họ không chế ngự được cự hiệp, nhưng “thiếu hiệp” lại chế ngự được.

“Thiếu hiệp” diệt cự hiệp.

Phương Ứng Khán khẽ quát một tiếng, giơ kiếm đâm thẳng đến Đường Phi Ngự.

Sắc mặt của hắn tím đỏ như ráng chiều, vừa ra tay đã rối loạn cách thức. Phương cự hiệp đang nguy ngập vẫn đưa mắt nhìn, không nhìn được thăm kêu một tiếng không ổn.

Đã trúng phải độc Ngũ Lý Vụ, công lực toàn thân tan rã, sao lại còn chọi cứng với kinh dịch như vậy, dùng chiêu thức nguy hiểm này.

Y biết tình hình không ổn.

Bởi vì một chiêu này của Phương Ứng Khán ngự kiếm theo địch, đã có sơ hở.

Nếu Đường Phi Ngự có thể nắm bắt sơ hở này, Tiểu Khán sẽ lâm nguy.

Phương cự hiệp đã lâm vào hiểm cảnh, vẫn quan tâm chú ý đến Tiểu Khán, nhưng y lại không ngờ được một chuyện.

Một chiêu này của Phương Ứng Khán vốn có sơ hở lớn, nhưng đột nhiên biến thành không có nữa.

Hoàn toàn không có sơ hở.

Bởi vì một kiếm kia đã quay sang tấn công y.

Nếu một chiêu này tấn công Đường tam thiếu gia, đúng là có chỗ sơ hở, nhưng nếu dùng để tấn công Phương cự hiệp, sơ hở lại không tồn tại nữa, còn biến thành ưu điểm, phục chiêu, sát chiêu.

Phương Ứng Khán dùng một kiếm tấn công Phương cự hiệp.

Lúc biết thì đã trễ.

Không phải Đường Phi Ngự bất ngờ ám toán Phương Ứng Khán sao?

Không phải Phương cự hiệp vẫn luôn giúp Phương Ứng Khán đối phó với Đường tam thiếu gia sao?

Không phải Phương Ứng Khán vẫn luôn chờ cơ hội đánh trả Đường Phi Ngự sao?

Tại sao lại như vậy?

Lại là như vậy!

Một kiếm này tới rất nhanh, tới rất độc, tới rất tuyệt, tới rất đột ngột, tới rất không lưu tình, không lưu nghĩa, không để đường lui, không chừa tính mạng.

Phương cự hiệp hét lên, trong tiếng hét tràn đầy bi phần khó tả.

Đột nhiên, một kiếm một tên mà y vừa tiếp được đã phát ra.

Kiếm đâm Nhậm Oán, tên bản Nhậm Lao.

Nhậm Lao buông tay, lui nhanh, tên đâm thủng sườn.

Nhậm Oán hai tay vỗ vào kiếm, đôi tay nhuộm máu.

Ánh máu chợt hiện, Phương Ứng Khán một chiêu đặc thủ, Huyết Hà thần kiếm đã đâm vào người Phương cự hiệp.

Kiếm đâm vào trong cơ thể, nhưng lại không rút ra được, hơn nữa mặc dù rõ ràng đã đâm trúng, nhưng lại không biết đâm ở nơi nào.

Cự hiệp trừng mắt như muốn nứt ra, khàn giọng nói:

- Tiểu Khán, người lại...

Phương Ứng Khán rút kiếm không ra, nhìn thấy dáng vẻ này của nghĩa phụ, chân bỗng mềm đi, tay cũng run lên. Đôi tay cự hiệp lại đỡ lấy hai cánh tay Phương Ứng Khán.

Cũng không biết y muốn đỡ lấy con nuôi, hay là hai cánh tay vận kình giết chết đứa con nuôi bất hiếu này?

Con giết cha, không bằng cầm thú.

Phương Ứng Khán kêu lên một tiếng quái dị, bước chân trượt đi, bay ngược về phía sau. Cự hiệp hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, một bóng roi

nhanh chóng đuổi theo, đã quần lấy cổ Phương tiểu hầu gia, trối hăn dừng lại. Nhất thời Phương Ứng Khán không thể động đậy, còn cảm thấy hô hấp khó khăn.

Đó là Vi Đà tiên, một trong tam bảo của Kim Tự Chiêu Bài.

Phương cự hiệp đã ra tay, y không còn chịu đựng mà không đánh trả nữa.

Vi Đà tiên luôn không chừa đường lui, càng không để đường sống.

Nhưng tình thì sao?

Y có thể hoàn toàn không lưu tình sao?

Huống hồ là thân tình.

Cự hiệp đã bị ép đến bên vách núi, nếu còn lui nữa sẽ rơi xuống dốc.

Tập kích liên miên, sát thủ liên tục xuất hiện, biến hóa kinh người kia giống như cảnh sắc khi rơi xuống vực sâu, giống như một cơn gió ập thẳng vào mắt, đánh vào thần kinh của y, bóp nẹt trái tim của y.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sống Là Tốt Nhất

Khi Phương Ứng Khán ra tay với cự hiệp, tại khoảnh khắc đó, cự hiệp đã hiểu rõ tất cả.

Chuyện hôm nay, hoàn toàn là nhắm vào y.

Người mà bọn họ muốn giết là y, bọn họ muốn y chết.

Đối với cự hiệp, có lúc đã hoàn toàn chán nản, nảy sinh suy nghĩ “chết cũng không sao”, nhưng lúc này bất ngờ bị bao vây, đột nhiên bị ám toán, ngược lại đã kích thích đấu chí kiên định của y, có thể sống là tốt nhất.

Người khác muốn y chết, y ngược lại không chết.

Ai muốn lấy mạng của y, y sẽ lấy mạng đối phương.

Y chỉ dùng một chiêu đã chế ngự Phương Ứng Khán, nhưng không lập tức hạ sát thủ.

Y ngừng lại một chút, dừng lại một chút.

Y không hạ thủ được.

Y không hạ thủ được, nhưng người khác lại xuống tay được.

Người hạ thủ là “thê tử đã mất” của y.

“Âm hồn” của thê tử đã từ vách núi đối diện bay tới, trong lúc chớp chồn đã đến trước mắt.

Bởi vì nàng khuất sáng bay đến, ráng chiều đầy trời, Ngũ Lý Vụ bao phủ trước sườn núi, cộng thêm máu thịt tung tóe, ánh máu chột hiện, trong tiếng rít gào bóng cơn của Mễ công công như núi, trùng trùng điệp điệp, núi cao lạnh lẽo, trong lòng ngơ ngẩn, Phương cự hiệp chỉ mơ hồ thấy người đến là Văn Y, còn chưa nhận rõ có phải ái thiê hay không.

Nhưng người đó đã ra tay, xuất ra một kiếm.

Kiếm đâm vào tim y.

Một kiếm này còn tàn nhẫn hơn, cũng càng khó ngăn cản hơn kiếm.

Bởi vì một kiếm này không phải kiếm.

Thế nào là kiếm không phải kiếm?

Đó là “vô”.

Vô chính là không có.

Không có kiếm, ít nhất cũng là kiếm nhìn không thấy thực thể.

Nhưng “kiếm vô kiếm” này càng sắc càng bén hơn kiếm, gió kiếm cũng càng gấp càng nhanh.

Kiếm nhắm vào tim cự hiệp.

Phương cự hiệp rút kiếm.

Y rút kiếm từ trong thân thể mình.

Huyết Hà thần kiếm của Phương Ứng Khán vẫn cắm trong người y.

Y đã dùng “Đặng Phong Tạo Cực thần công” cường hành hút kiếm không thả, nhưng cho dù công lực của y có cao, nội lực có tinh thâm, trúng phải Huyết Hà thần kiếm vẫn bị thương nặng.

Hiện giờ y chỉ gắng gượng.

Y dùng Huyết Hà thần kiếm ngăn cản một chiêu “Vô Kiếm Chi Kiếm”.

“Vô Kiếm Chi Kiếm” đã bị y ngăn cản, nhưng thân thể của “thê tử” vẫn trôi về phía y, không, là xông tới.

Thế tới như kiếm, bản thân nàng chính là một thanh kiếm.

Muốn ngăn chặn, trừ khi là trước tiên chặt đứt “kiếm” này, giết chết nàng.

Nhưng Phương cự hiệp không làm được.

Bất kể ái thê còn sống hay chết, bảo y giết nàng thì nhất định không làm được.

Y chỉ có thể bay ngược, nhưng đã không còn đường lui.

Y đã đến bên vách núi.

Trời đất quay cuồng, hoa mắt chóng mặt, lão đảo muốn ngã, mơ màng chạng vạng.

Ngay lúc này, y lại kịp thời dùng “Long Môn thần công” hộ thể. “Thê tử đã mất” dùng nhân kiếm hợp nhất, khi còn cách thân thể của y ba thước, đột nhiên bị một luồng kinh khí cực mạnh phản kích. Cô gái kia thất kinh kêu lên một tiếng, trông thấy sắp bị một luồng kinh khí này đánh rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nhưng còn chưa phân biệt người tới có phải ái thê hay không, cự hiệp làm sao có thể để nàng rơi xuống sườn núi chết thảm như vậy?

Cự hiệp bị thương vẫn dùng tuyệt thế khinh công “Tiêu Nhiên Lai Vãng Khứ” phóng người lên, một tay đỡ lấy cô gái kia.

Lúc này y đã phát hiện cô gái kia cũng không phải ái thiê, không phải Văn Y.

Chỉ là khuôn mặt của hai người có điểm tương tự, hơn nữa cũng đẹp như nhau.

Nhưng không phải nàng, tuyệt đối không phải nàng, vĩnh viễn không phải nàng.

Phượng cự hiệp càng cảm thấy đau lòng, càng bị đả kích.

Vì cứu cô gái này, thân hình y đã ở giữa không trung, phía dưới là khe sâu vạn trượng, mây mù dày đặc, sương độc tung bay, không chỗ nào để mượn sức.

Mặc dù biết rõ không phải thiê tử đã mất, y cũng không đành buông tay để nàng rơi xuống vực sâu.

Lúc này một cơn lại phá không phá bất không, pháp thông pháp bất thông đánh xuống đầu.

Đó là “Triều Thiên Nhất Côn” của Mễ Thương Khung.

Cự hiệp dùng Huyết Hà thần kiếm ngăn cản, eo bàn tay tê rần. Đột nhiên kiếm vang lên tiếng rỗng ngâm, rời tay bay ra, va chạm với một điểm ánh sáng trắng do Đường Phi Ngư bắn tới, phát ra vụ nổ, rơi xuống vách núi.

Huyết Hà thần kiếm đã rời tay.

Cự hiệp không thể không quăng kiếm, bởi vì ngay cả trên chuôi Huyết Hà thần kiếm này cũng tẩm độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Xem ra những người này đã hạ quyết tâm, nhất định phải dồn y vào chỗ chết.

Độc đang nhanh chóng lan tràn, hơn nữa độc lực bên trong và bên ngoài cơ thể phối hợp, tấn công vào ngũ tạng.

Tại khoảnh khắc này, cự hiệp đã gặp phải khiêu chiến của cái chết, đối diện với đả kích của tử vong.

Có đôi khi, y thật sự cảm thấy tử vong còn thân thiết hơn sinh tồn, mặc dù lần nào cũng có thể vượt qua.

Nhưng lần này thì sao?

Lần này có thể sao?

Y còn có lần tiếp theo sao?

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hồng Mao Đan

Độc bôi trên chuôi Huyết Hà thần kiếm là kịch độc của Hạ Cửu Lưu, có tên là “Hồng Mao Đan” .

Đó thực ra không phải là một loại chất lỏng, cũng không phải bột, mà là một loại vi khuẩn. Loại vi khuẩn này còn nhỏ còn mảnh hơn tơ hào. Nhưng nếu có mắt thần nhìn kỹ, phóng to quan sát, sẽ thấy bọn chúng là những vi khuẩn nhỏ mọc đầy lông đỏ, thân thể giống như một viên thuốc đỏ. Bản thân bọn chúng không hề cắn người, ăn người, cũng không chích người, hút máu, nhưng trong bụng bọn chúng đều là chất độc, một khi gặp phải áp lực sẽ biến thành bột mịn, thân thể lập tức vỡ tan, sảy thành một viên tròn, chất lỏng thấm vào da thịt, lập tức xâm nhập phế phủ. Nếu trong cơ thể vốn ẩn giấu độc tính sẽ bị kích phát dữ dội hơn, trở thành độc càng thêm độc, còn đáng sợ hơn so với ruột gan trực tiếp trúng độc.

Thân thể Phương cự hiệp đã bắt đầu chìm xuống, rơi xuống.

Tuy thân thể y trúng phải mấy loại độc, lần lượt bị mấy đại cao thủ đột kích đánh lén, thương tâm đau lòng, nhưng chiến chí của y vẫn bền bỉ, lâm nguy không loạn.

Tay của y kéo một một cái, theo tiếng “xoẹt”, một luồng ánh sáng bạc đâm thẳng về phía Mễ Thương Khung.

Mễ Thương Khung đánh ra một côn, nhưng côn chưa đến thì ánh sáng bạc đã bay tới cổ họng. Hắc cũng giống như thủ thế đã lâu, ứng biến cực

nhANH, bụng lật một cái, đầu côn thu về hất lên, sau một tiếng “đinh” đã ngăn cản vệt sáng trắng kia.

Vệt sáng trắng bị đánh bay.

Đó là một mũi tên màu bạc.

Tên bay nhanh.

Mũi tên nhỏ này bắn vào cây côn đồng đầu nhọn, thân nhỏ, cán lớn của Mễ Hữu Kiều, làm xuất hiện một lỗ thủng lớn bằng đầu ngón út.

Trong mắt Phương Ứng Khán hiện lên màu vàng xanh, chu miệng rít lên, không biết hấn dùng công lực kỳ dị nào, chỉ đưa tay vẫy một cái, sau một tiếng “vèo” đã hút lấy mũi tên bạc kia, một tay bắt được.

Nhất thời trên mặt hấn đầy máu, hai mắt màu vàng, dáng vẻ giống như muốn phát điên.

Ngay lúc này, thân thể Phương cự hiệp rõ ràng đã rơi xuống dưới đột nhiên khựng lại, giật lại, đứng yên giữa không trung.

Phương Ứng Khán cũng gân cổ đều lộ, gân trán đều hiện, bật hơi trầm giọng, một tay nắm lấy thân roi, dùng sức kéo mạnh.

Nguyên lai thân thể cự hiệp tuy đã rơi xuống sườn núi, nhưng một tay y cầm roi, ngọn Vi Đà tiên của y vẫn trói chặt cổ Phương Ứng Khán, khi thân thể y rơi xuống khiến cho roi bị kéo căng đến cực hạn, tự nhiên cũng dừng lại. Trừ khi thân roi chột đứt, nếu không cự hiệp rơi sườn núi, khó tránh khỏi cũng kéo theo Phương Ứng Khán rơi xuống.

Tại khoảnh khắc này, Phương Ứng Khán đã không có lựa chọn, hấn đành phải dùng sức kéo một cái.

Sau một tiếng “vù”, cự hiệp bị kéo lên khỏi sườn núi.

Thân thể cự hiệp vừa bay qua sườn núi, tay bỗng giơ lên, phát ra một mũi tên.

Ánh sáng bạc chợt lóe lên.

Phương Ứng Khán cũng nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay lên, đánh ra mũi tên bạc trên tay.

Lần này là hai cha con bọn họ chính thức đối đầu, tỷ thí, cũng là trực tiếp giao thủ, so chiêu.

Hai người đều dùng tên.

“Kim Tất thần tiễn”, nguyên danh “Đại Ma tiễn”, là bảo vật trấn sơn của Kim Tự Chiêu Bài, vốn có hai mũi một lớn một nhỏ, một dài một ngắn.

Hiện giờ hai cha con này mỗi người cầm một mũi tên, đang quyết phân thắng bại, cũng quyết trận sinh tử.

Quá trình giao đấu rất nhanh, nhưng biến hóa tổng thể được chia làm mấy điểm.

Thân hình cự hiệp vốn đã rơi xuống vách núi, nhưng roi của y vẫn không rời tay, ngọn roi vẫn trói vào cổ Phương tiểu hầu gia.

Khi Phương cự hiệp rơi xuống một khoảng, roi trên cổ Phương Ứng Khán và trên tay Phương cự hiệp đột nhiên bị kéo căng, nếu cự hiệp rơi xuống vách núi, e rằng Phương Ứng Khán cũng phải chết theo.

Phương Ứng Khán vận kinh vào cổ, đó là “Nhẫn Nhục thần công”.

Nếu không phải là kỳ công chịu khổ chịu đau này, có lẽ chiếc cổ như bạch ngọc của Phương Ứng Khán đã gãy rồi, đứt rồi.

Hắn vận kinh lực đặc biệt của “Sơn Tự kinh”, dùng sức kéo một cái, một mặt dùng khí lực kỳ quái bảo vệ kinh mạch nơi cổ, đồng thời dùng sức kéo cự hiệp lên núi rồi tính sau.

Cự hiệp còn chưa lên đến đỉnh núi, tay trái đã đẩy một cái, trước tiên đưa cô gái muốn giết y lên trên một cách ổn định.

Y không muốn giết nàng.

Cô gái kia tuy không phải là Văn Y, nhưng y cũng nhận ra.

Y quên không được mùi của nàng.

Đó là hương ngải của xử nữ, cũng là của mỹ nữ.

Đó là Lôi Mị, “Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ” Lôi Mị.

Hương trên người Lôi Mị là một loại hương lưu động, điều này khác với Văn Y, hương của ái thiê là hương tĩnh.

Y trước tiên đưa Lôi Mị lên đỉnh núi, nhưng có một đại cao thủ đã nhiều lần thất bại vẫn muốn thử, đang chờ Phương cự hiệp xuất hiện để hạ độc thủ.

Người này chính là Đường tam thiếu gia.

Đường Phi Ngự thủ thế chờ đợi.

Hắn biết Phương cự hiệp chắc chắn không dễ dàng chết đi như vậy.

Hắn đoán cự hiệp nhất định sẽ đi lên, một khi cự hiệp bay lên, hắn sẽ lập tức hạ thủ.

Do đó khi sườn dốc xuất hiện một bóng người, hắn lập tức ra tay.

Lúc hăn xuất thủ, trên người đang cầm mười bảy, mười tám mảnh thịt vụn, xương vỡ.

Đó đương nhiên không phải là thịt tủy cơ xương của hăn, mà là da thịt máu xương của Hắc Quang Thượng Nhân.

Một cơn kia của Mễ Thương Khung đánh Chiêm Biệt Dã đến tan nát, còn biến thân thể của hăn thành trăm ngàn ám khí thịt người, bắn về phía Phương cự hiệp. Nhưng bị “Đại Mạc thần công” từ miệng cự hiệp phun ra công kích, đổi thành bắn về phía Tiểu Xuyên Sơn và Thảng Ngọc Cường. Hai người chật vật ngăn cản, đã bị đánh lui, nhưng vẫn có một bộ phận bắn về phía Đường tam thiếu gia và Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Nhậm Lao dùng “Hổ trào” ngăn cản.

Sau một tiếng “bộp”, một tay hăn đón lấy một mảnh da thịt, chọt kêu lên quái dị, lui lại ba bước, đồng thời lộn người một cái, suýt chút nữa đã rơi xuống sườn dốc, lúc này mới ổn định được thân thể, nhưng cũng rất loạn choạng. Hăn lật bàn tay xem, chỉ thấy máu đầy tay, chẳng những thịt vụn nằm trong lòng bàn tay máu tươi đầm đìa, ngay cả lưng bàn tay cũng đang rỉ máu. Nguyên lai đã bị mảnh thịt kia đâm xuyên bàn tay, còn đánh gãy hai ngón tay.

Nhậm Oán tinh mắt phát hiện không ổn, lập tức dùng công phu tiểu xảo nhảy vọt lên, lần lượt tránh khỏi xương thịt bắn đến, còn hừ lạnh nói:

- Như vậy cũng có thể tiếp được sao!

Hăn lần lượt tránh khỏi xương vụn thi thể, nhưng đang lúc nói chuyện không quan sát kỹ, một mảnh xương chi cả da lẫn thịt quẹt qua sát người. Nhậm Oán vội vàng giơ tay lên, uốn cong ngửa người tránh khỏi, nhưng xương chi vẫn xuyên qua tay áo trái của hăn, tạo thành một lỗ thủng.

Một mảnh thịt lại có kinh đạo như vậy.

Nhậm Oán biến sắc.

Lại thấy Nhậm Lao cũng biến sắc, biến thành màu đen.

Nguyên lai kinh lực “Triều Thiên Nhất Côn” của Mễ công công khiến cho hài cốt xương thịt của Hắc Quang Thượng Nhân hoàn toàn biến thành ám khí lợi hại, nhưng thứ đáng sợ hơn là “Hắc Quang đại pháp” của Chiêm Biệt Dã, cho dù đã chết thì pháp lực dường như vẫn còn, thấm nhuần trong cơ thể, thần công cái thể của hắn vẫn không tan rã, biến thành thân thể toàn độc, bị kinh lực đánh văng tung tóe. Nhậm Lao dính phải, chẳng những bị thương mà còn trúng độc, độc lực vào máu, nhất thời mặt biến thành đen, không thể hóa giải, đau đớn vô cùng.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hương Tĩnh

Nhưng trong đó có mười mấy mảnh thịt vụn xương gãy lại bắn vào người Đường Phi Ngự.

Con người Đường Phi Ngự giống như hoàn toàn không biết né tránh, bị đánh trúng toàn bộ.

Thịt vụn xương vỡ đều cắm vào người hắn.

Sau đó hắn lại phồng hơi, thân thể ngồi xổm giống như một con cóc lớn.

Hắn đang chờ, vẫn luôn chờ.

Chờ cái gì?

Chờ cự hiệp.

Cự hiệp vừa bay bên khỏi vách núi, hắn lập tức kêu lên quái dị, thân thể vừa căng cứng vừa run rẩy, xương vỡ thịt vụn trên người đều biến thành ám khí rít lên vù vù, mạnh mẽ uy lực bắn về phía người vừa xuất hiện.

Con người Đường tam thiếu gia giống như không bao giờ cần mang theo ám khí, hắn luôn dùng binh khí của người khác để làm ám khí.

Cao thủ Đường Phi Ngự giống như hoàn toàn không dùng tay phát ra ám khí, hắn luôn dùng thân thể mình phát ra ám khí.

Những người bay lên lại không phải Phương cự hiệp, mà là Lôi Mị, Quách Đông Thần năm xưa.

Lôi Mị ra tay đánh lén Phương cự hiệp, một kích thất bại, hai kích vẫn không thành công, còn bị rơi xuống khe sâu, mắt thấy sắp phải tan xương nát thịt, lại được cự hiệp cứu, đưa nàng lên sườn núi.

Không ngờ vừa lên khỏi sườn núi lại bị tập kích bất ngờ.

Một chùm da da thịt thịt, máu máu xương xương biến thành ám khí lợi hại bắn tới.

Lúc này Lôi Mị lại đột nhiên làm một chuyện.

Nàng phát ra một kiếm.

Tại khoảnh khắc này, nơi biển mây giống như sinh ra một loại nhạc khúc, đó là âm tĩnh.

Trong nháy mắt này, trong trời đất dường như truyền đến một loại mùi vị, đó là hương tĩnh

Một loại hương lặng lẽ, sự yên tĩnh của hương.

Hương tĩnh tĩnh, tĩnh hương hương.

Đó thực ra không phải là một loại âm thanh, cũng không phải là một loại mùi vị.

Mà là một loại vũ khí, một loại binh khí vô cùng lợi hại do công lực phát ra.

Nàng vốn là thích khách hạng nhất, cũng là kiếm thủ hàng đầu.

Binh khí thuận tiện của nàng là kiếm, bản lĩnh xuất chúng cũng là kiếm.

Nhưng sau đó tu vi kiếm thuật của nàng đã đạt đến mức “vô kiếm”, trên tay đã không cần kiếm, vẫn phát huy công hiệu giống như lúc cầm kiếm, thậm chí còn mạnh hơn.

Trên tay nàng đã không có kiếm, nàng không cần dùng kiếm thật.

Nhưng nàng không cần dùng kiếm thật, không có nghĩa là nàng không có kiếm thật trên tay, trên người.

Lúc này nàng đã rút kiếm ra.

Kiếm làm tên, kiếm như tên.

Động tác xinh đẹp, tư thế ưu mỹ, phát ra một kiếm bay tới.

Nàng xem kiếm như tên, rời tay bay ra.

Nàng dùng tiễn pháp để sử kiếm.

Càng kỳ quái là một kiếm này không phải tấn công Đường Phi Ngự, cũng không phải đánh về phía mười mấy mảnh thịt kia, mà là ném vào giữa không trung.

Tại sao nàng lại ném kiếm vào giữa không trung?

Không trung không có người, không trung chỉ có tên, hai mũi tên.

Hai mũi tên từ phương hướng khác nhau, do hai người khác nhau bắn ra.

Một mũi đến từ Phương Ứng Khán, một mũi đến từ “Đại Ma tiễn” của Phương cự hiệp.

Ba mũi tên (hai tên một kiếm) của Phương Ứng Khán, Phương cự hiệp, Quách Đông Thần bắn ra giữa không trung, đột nhiên phát sinh biến hóa lớn và kỳ dị. Đương nhiên tên của Phương Ứng Khán là bắn thẳng về phía

nghĩa phụ của hắn, tên của Phương cự hiệp cũng bắn thẳng vào con nuôi của y, nhưng đột nhiên có thêm một mũi tên của Lôi Mị, khiến cho ba mũi tên giống như trong xa xăm có một bàn tay vô hình, một sợi dây thừng trong suốt, quấn bọn chúng vào với nhau, va chạm giữa không trung, tạo thành một vụ nổ.

Tiếng nổ cực lớn, sức nổ cực mạnh.

Bởi vì sức nổ rất lớn, những người có mặt đều trước tiên nghe được tiếng vang lớn, đồng thời cảm giác được sóng khí cực kỳ đáng sợ ập thẳng vào tai, giống như bị nhét vào hai chiếc búa, sau đó tất cả đều biến thành không tiếng, trời đất giống như không còn một chút âm thanh, đông cứng bất động, chỉ còn lại mùi vị.

Hương vị kia rất nồng nặc.

Sức nổ khủng bố như vậy, khiến những người có mặt đều không thể tránh đi, thậm chí hoàn toàn mất đi khả năng ứng phó, mặc cho vòng sáng của vụ nổ giữa không trung nhanh chóng bành trướng thành một chùm ánh sáng, khiến mọi người đều tràn ngập ánh sáng. Ánh sáng giống như ăn mòn trang phục của đám cao thủ trên sườn núi, thậm chí là cơ thịt xương cốt, còn xuyên thấu vào lục phủ ngũ tạng, thất kinh bát mạch trong cơ thể đều tràn ngập ánh sáng, sau đó bắn ra ngoài. Ánh sáng kia dung hợp với thân thể, biến thành từng luồng, từng bó, từng chùm, từng đoàn ánh sáng đầy màu sắc, đồng thời xuyên qua mây mù nham thạch, bất kỳ vật thể thực chất nào cũng không ngăn được bọn chúng thẩm thấu.

Loại ánh sáng này là vô địch, vô song, không có ngăn cách.

Lực lượng của nó là không có đối thủ, không thể đối kháng, hơn nữa nhanh chóng tiến hành và hoàn thành trong yên lặng.

Nhưng có lẽ vì sức nổ của nó quá mạnh, sóng âm quá kịch liệt, đợi sau khi sóng âm tan đi, ánh sáng nhạt đi, tất cả lại nhanh chóng khôi phục yên

tĩnh.

Hơn nữa còn bình thường, giống như hàng ngày.

Không ai bị thương, không ai phải chịu thương tổn.

Hai tên một kiếm giao kích giữa không trung, lực lượng ẩn chứa đủ để rung trời chuyển đất, năng lượng bộc phát ra có thể hủy diệt tất cả, nhưng ba mũi tên bắn vào nhau lại triệt tiêu lẫn nhau.

Âm thanh không thương tổn người, ánh sáng cũng không giết chết người.

Ba mũi tên đều gãy, rơi xuống dưới sườn núi.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Hương Tĩnh (2)

Sau khi ba mũi tên gãy, lại xuất hiện một cảnh tượng đặc sắc.

Mũi đầu tiên gãy là tên nhỏ của Phương Ứng Khán.

Tên nhỏ một gãy thành hai, hai gãy thành bốn, bốn gãy thành tám, khoảng chừng gãy thành tám đoạn, mang theo tiếng réo yên tĩnh kỳ dị, tỏa ra ánh sáng lạnh, rơi xuống khe núi.

Tiếp theo là mũi tên dài của Phương cự hiệp.

Đại Ma tiễn đụng vào mũi tên nhỏ, lại bị kiếm khí của Lôi Mị đánh trúng, lập tức tan chảy thành chất lỏng, mang theo tiếng kêu yên tĩnh kỳ quái, theo mũi tên gãy rơi xuống chân núi.

Sau đó là kiếm của Lôi Mị.

Sau khi kiếm va chạm với hai mũi Đại Ma tiễn, lập tức vỡ nát, từng mảnh như bướm bướm tụ hợp với nhau, bay qua trời cao, phát ra tiếng rít yên tĩnh, trở thành vệt sáng vàng thứ ba rơi xuống vách núi.

Ba mũi “tên” lần lượt rơi xuống sườn núi, nhưng vẫn chưa kết thúc. Tiếp theo là một đồng thịt xương do Đường Phi Ngư phát ra, lại bị một loại kinh khí vô hình ép thành vật thể giống như đĩa bay bằng chì, theo ba mũi tên rơi xuống đáy khe, còn kéo theo một chùm sương độc lớn, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Ba mũi tên này (thực ra là hai tên một kiếm) va chạm, lần lượt bị phá hủy, nhưng cũng đồng thời thanh trừ ô nhiễm và chất độc trên núi.

Trên sườn núi chỉ có dư hương.

Còn có dư âm của tĩnh lặng, dư vị của thơ ca, vãn điệu của cái chết.

Sau khi những thứ này rơi xuống khe sâu, trên núi mới khôi phục âm thanh, không còn yên lặng nữa.

Lực lượng hai mũi tên của Phương cự hiệp và Phương Ứng Khán triệt tiêu lẫn nhau, nhưng roi bạc trên tay cự hiệp đã mượn sức kéo một cái, bay lên sườn núi. Lôi Mị cũng mượn sức nổ của ba mũi tên đánh tan công kích của Đường Phi Ngự. Có điều gương mặt của bốn đại cao thủ này đều hiện lên các loại biểu tình chấn động, sợ hãi, xảo quyệt, kinh ngạc.

Người kinh ngạc là Phương Ứng Khán, mặt mày của hắn hiện ánh vàng, kêu lên với Lôi Mị:

- Hóa ra Thương Tâm tiền quyết ở trong tay cô.

Người chấn động là cự hiệp, y vừa lướt ngược lên sườn núi, vừa hét lớn với Phương Ứng Khán:

- Từ lúc nào ngươi lại tu luyện võ công hèn hạ như Sơn Tự Kinh?

Phương Ứng Khán đã tu luyện “Sơn Tự Kinh”, chẳng trách mặt mày khí thái có thể lừa gạt được sự quan sát sắc bén của mình, chỉ biểu hiện lòng hiếu thuận.

Người có phần sợ hãi là Đường Phi Ngự, hắn lăm băm thốt ra một câu:

- Hay, hay, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy Đại Ma tiền của Kim Tự Chiêu Bài đại chiến với Sơn Tự Kinh và Thương Tâm tiền quyết rồi.

Người cười gian xảo là Lôi Mị.

Nàng không nói gì, cũng không kịp nói chuyện.

Bởi vì hai cha con họ Phương đã tiếp cận. Phương Ứng Khán hét lớn một tiếng “Thái”, cổ tay lật lại, trên tay đã xuất hiện một thứ có kích cỡ như bút lông, mũi nhọn sáng loáng, trong ánh sáng lạnh còn có ánh máu lập lòe.

Gần như ngay khi mọi người nhìn thấy vật này sáng lên, nó lập tức theo gió dài ra, trong phút chốc đã dài như một cây thương, đầu thương quăn tua đỏ như hoa máu. Khi mọi người phát hiện binh khí kia là một cây thương, nó đã phát ra một tiếng “vèo”, đâm về phía cự hiệp.

Thay vì nói một thương này đâm về phía cự hiệp, không bằng nói thương này trong tay Phương tiểu hầu gia dài ra thật nhanh, trong nháy mắt đã vươn đến cổ họng của Phương cự hiệp. Mà cự hiệp lại đang bị con nuôi xoay cổ một cái, mượn ngọn roi kéo về phía bên này, vừa lúc đâm vào mũi thương đột ngột xuất hiện kia.

Một thương đâm ra, bóng người nhào tới, va chạm với nhau, nhanh như sao bay. Trông thấy Sát Thần thương của Phương Ứng Khán đã sắp đâm trúng cổ họng cự hiệp, ánh sáng chợt lóe lên, trên cầm cự hiệp bỗng xuất hiện một thanh chủy thủ vắt ngang, ánh bạc rực rỡ.

Đó là Thần Tiên đao, một trong tam bảo của Kim Tự Chiêu Bài Phương gia.

Một đao này kịp thời ngăn chặn thương của Phương Ứng Khán.

Thân hình hai người đang nhanh chóng tiếp cận, bởi vì kinh lực do thân roi lôi kéo, sắp sửa đụng vào nhau, trong nháy mắt sẽ giáp lá cà.

Ngay lúc này, tay của Phương Ứng Khán đột nhiên lật lại.

Hắn lật tay một cách rất kỳ lạ.

Hắn chỉ lật tay một cái như vậy, vốn là mũi thương tấn công cự hiệp, lúc này lại đột nhiên biến thành đuôi thương đâm vào ngực cự hiệp.

Đuôi thương của hắn cũng có mũi nhọn, lưỡi máu rực rỡ.

Một thương này cũng mang theo màu sắc diễm lệ, diễm lệ chết người.

Trong một chiêu diễm lệ này, quay thương lại tiếp tục đâm vào Phương cự hiệp.

Nếu là lúc bình thường, cự hiệp chưa chắc đã không ngăn cản được, không ứng phó được, không phản ứng kịp.

Nhưng hiện nay, y trước tiên tưởng lầm là thê tử đã mất, cho nên thất thần phân tâm, lại khiến cho chứng sợ độ cao phát tác, hơn nữa còn trúng phải một kiếm của Phương Ứng Khán, chất độc Hồng Mao Đan trên chuôi kiếm đã từ bàn tay thấm vào, cộng thêm mũi kiếm và thân kiếm có bồi kích độc Hạc Đình Hồng của Hạ Cửu Lộ, hai thứ cùng vào, lại kích phát thuốc mê của Văn Hương Hạ Mã và độc tính của Lại Niệu Hà vốn đã trúng phải từ trước, còn có độc của Ngũ Lý Vụ rải trong không khí mây mù cũng đã phát tác. Cự hiệp chỉ cố gắng dùng nội gia kinh khí “Tòng Tâm Sở Dục” chống đỡ, lại dùng ngoại gia công lực “Đăng Phong Tạo Cực thần công” tranh đấu, nhưng đã hung hiểm trăm bề, vô cùng nguy ngập.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng người chợt lóe lên.

Người này tới rất nhanh, ra tay cũng nhanh.

Vừa ra tay lập tức bắt lấy Diễm Thần thương trên Phương Ứng Khán. Khi Phương Ứng Khán dùng đầu thương công kích thì gọi là “Sát Thần thương”, còn nếu dùng đuôi thương thì gọi là “Diễm Thần thương”.

Người này chỉ dùng tay không, vừa động thủ đã bắt được thương của Phương tiểu hầu gia.

Hắn còn quát lên:

- Người dám giết cha? Đại nghịch bất đạo!

Người lên tiếng là Cao Tiểu Thượng, “Thuận Nghĩa Tiểu Gia Cát”.

Hay cho “Loạn Thế Giao Long”, hắn xuất hiện kịp thời, ra tay đúng lúc, muốn xoay chuyển thời cơ, quyết thắng trong nháy mắt.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Giết Chóc Diễm Lệ

Cao Tiểu Thượng tay không vào dao sắc, một tay bắt lấy Diễm Thần thương của Phương Ứng Khán.

Sắc mặt Phương Ứng Khán đỏ lên, đột nhiên trầm cổ tay lật lại.

Hắn dùng tay phải phát thương, nhưng thương đã bị Cao Tiểu Thượng bắt lấy, chẳng những cán thương không động được, ngay cả bàn tay cũng không xoay được.

Phương Ứng Khán lại lật tay trái.

Nói ra cũng kỳ quái, tay trái của hắn lật lại, hiệu quả hoàn toàn giống như tay phải cũng đồng thời xoay chuyển. Tay trái vừa lật, thế thương bên tay phải lập tức biến đổi, thoát khỏi bàn tay của Cao Tiểu Thượng, nhưng không đâm về phía Phương cự hiệp mà lại đâm vào Cao Tiểu Thượng.

Cao Tiểu Thượng vốn dùng tay phải bắt lấy thân thương, không ngờ danh hiệu “Thần Thương” của Phương Ứng Khán chẳng những danh bất hư truyền, hơn nữa còn biến ảo khó lường, đã đạt đến mức khó bề tưởng tượng, hắn lật tay trái nhưng thứ chuyển động lại là tay phải, đến lúc phát hiện ra thì thương đã đâm gần đến ngực.

Cao Tiểu Thượng biết tình thế không ổn, trong cái khó ló cái khôn, quyền trái lập tức đánh ra.

Quyền đánh Phương Ứng Khán, đánh tới trước mặt.

Ác, hơn nữa còn nhanh.

Nếu Phương Ứng Khán muốn một thương đâm chết hẳn, e rằng khuôn mặt cũng bị một quyền của hắn đánh cho nát nát. Quyền của hắn khi đi được nửa đường lại nhanh chóng đổi quyền thành đực, gấp lại dùng khớp đầu tiên của bốn ngón tay công kích, lúc sắp đánh tới kẻ địch lại chuyển đực thành đâm, đầu ngón tay đột nhiên bắn ra đâm vào cổ họng Phương Ứng Khán. Ba lần chuyển thế đổi chiêu, chính là để tranh thủ khoảng cách nhỏ nhất, đánh chết đối phương trước khi bị trúng thương.

Nhanh, hơn nữa còn ác.

Phương Ứng Khán cũng ứng biến cực nhanh, thế thương của hắn đột nhiên biến đổi.

Diễm Thần thương hất lên, lại đâm vào một quyền của Cao Tiểu Thượng.

Độc, hơn nữa còn tuyệt.

Hắn phản ứng nhanh, nhưng Cao Tiểu Thượng cũng ứng biến không chậm.

Hắn vốn là xuất quyền, sau đó đổi thành đực, cuối cùng biến thành chỉ.

Lúc này năm ngón tay thu lại, xiết móc cầm chụp, lại bắt lấy Diễm Thần thương của Phương Ứng Khán.

Đây là lần thứ hai hắn bắt được thương của Phương tiểu hầu gia.

Không ngờ chợt nghe một tiếng “kẹt”, thương trên tay Phương Ứng Khán lại chia làm hai, Diễm Thần thương vẫn nằm trong tay Cao Tiểu Thượng, nhưng Sát Thần thương đã quay đầu đâm tới, tấn công vào cổ họng của hắn.

Tuyệt, hơn nữa còn độc.

Lần này ngay cả Cao Tiểu Thượng cũng không đoán trước được, không kịp trở tay.

Hắn chỉ thể lật tay đánh ra một quyền, quyền phải tấn công Phương Ứng Khán, không tiếc liều mạng ngọc nát đá tan.

Nhưng lúc này Phương cự hiệp đã lướt tới.

Y thấy con nuôi yêu quý và đệ tử đắc lực ác chiến với nhau vì mình, từng chiêu tấn công, nhiều lần hung hiểm, trong lòng cảm thấy không nỡ. Hiện giờ cả hai lại muốn liều mạng lưỡng bại câu thương. Y đang bị cây roi kéo về phía Phương Ứng Khán và Cao Tiểu Thượng, lập tức cầm Thần Tiên đao trong tay, hét lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Một đao ngăn chặn thương của Phương Ứng Khán đâm vào Cao Tiểu Thượng, phát ra một tiếng “keng”.

Một tay chụp lấy quyền của Cao Tiểu Thượng tấn công Phương Ứng Khán, lại phát ra một tiếng “bộp” trầm thấp.

Y thật sự không muốn thấy Phương Ứng Khán chết, cho dù đứa con xấu xa này muốn giết y.

Y càng không muốn thấy Cao Tiểu Thượng hi sinh.

Cao Tiểu Thượng chẳng những là đệ tử đắc ý, truyền nhân kiệt xuất của y, hơn nữa trong cuộc tập kích trên sườn núi này, Cao Tiểu Thượng là hảo hán duy nhất mà không màng sống chết, liều mạng bảo vệ y.

Y đúng là bị hủy hoại bởi ý niệm nhân từ này.

Ngay lúc này, biến hóa chợt phát sinh.

Hơn nữa đã phát sinh thì không thể sửa chữa, không thể cứu vãn được.

Tay phải Cao Tiểu Thượng vốn đang bắt lấy Diễm Thần thương của Phương Ứng Khán, đột nhiên vận kinh chuyển thế, một thương hất thẳng qua, đâm vào thân thể Phương cự hiệp.

Cùng lúc đó, tay trái của Cao Tiểu Thượng lỏng ra, khuỷu tay thúc vào bên sườn cự hiệp. Đến khi khuỷu tay của hắn bị nội lực hùng hậu của cự hiệp đẩy ngược, bỗng nhiên một suối máu phun ra, mọi người mới biết khuỷu tay của hắn có gắn gai nhọn dao sắc.

Chuyện này còn không đáng sợ.

Đáng sợ chính là Sát Thần thương của Phương Ứng Khán lại biến chiêu đâm ngược, không phải đâm Cao Tiểu Thượng mà là tấn công Phương cự hiệp.

Càng đáng sợ là quyền thế của Cao Tiểu Thượng đánh ngược, cũng không phải đánh Phương Ứng Khán mà là đánh vào Phương cự hiệp

Một quyền một thương giáp công, giống như đã sớm chuẩn bị, chỉ thủ thế chờ biến. Phương cự hiệp vốn đã bị trọng thương, máu rơi đường trường, làm thế nào ứng phó tiếp chiêu.

Chuyện này cũng chưa xem là khủng bố.

Khủng bố chính là mũi thương của Phương Ứng Khán và mũi dao của Cao Tiểu Thượng đều có độc.

Trên cơ bản, những binh khí, ám khí hôm nay dùng để đối phó, ám toán Phương cự hiệp, gần như không một thứ nào không tẩm độc, ngâm độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Thủ đoạn như thế, mục đích chỉ có một.

Đó là muốn cự hiệp chết.

Không chết không được, không giết không xong.

Trong thời khắc sống chết này, Phương cự hiệp liên tục bị thương nặng, lại đột nhiên tiêu sái rời đi. Rõ ràng thương đã công tới, quyền đã đánh tới, nhưng bóng người nhoáng lên, thương đâm khoảng không, quyền đánh sai lầm, người đã lui ra bên ngoài một trượng.

Đó là bên sườn núi, bởi vì đường đi đã bị Đường Phi Ngự chặn lại.

Hắn phỏng hơi, toàn thân bành trướng, chờ đợi xuất kích.

Hắn muốn tấn công ai? Cự hiệp, hay là con của cự hiệp?

Nhưng hắn không có cơ hội.

Cự hiệp không lui về phía hắn.

Y bỗng bèn bay ngược, lúc dừng bước ý vẫn chưa dừng, người đã ở bên sườn núi.

Mây sâu, chiều nặng, sát ý nồng.

Cho dù là tuyệt thế kinh công “Tu Nhiên Lai Khứ” mà y dày công tu luyện, cũng không thể nào thi triển được giống như năm đó.

Y đã không có đường lui, thậm chí không còn đường nữa.

Trước mặt chỉ có đường cùng, trước mắt chính là đường chết.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bất Động

Đường cùng chỉ một nhảy, sườn núi.

Ngõ cụt chỉ một đường, nhảy xuống.

Phương cự hiệp toàn thân chảy máu, ôm ngực thở dốc.

Mặc dù y bị thương nặng, nhưng càng thương tổn hơn là các loại độc tính công tâm, huống hồ y càng đau lòng muốn chết.

Dù sao Văn Y cũng chưa từng xuất hiện.

(Sao vừa rồi bóng dáng xinh đẹp ở vách núi đối diện lại giống đến như vậy?)

Ngay cả con nuôi cũng bố trí hàng loạt cạm bẫy, nhất định phải diệt trừ mình.

(Thù sâu tựa biển như vậy, lấy oán báo ơn như vậy!)

Thậm chí ngay cả đệ tử nhập thất mà mình tin tưởng nhất cũng muốn giết mình.

(Là vì cái gì? Mình có đối xử tệ với hãn sao?)

Cho nên y không nhịn được hỏi một câu:

- Tại sao?

Câu này của y là hỏi Phương Ứng Khán, cũng hỏi Cao Tiểu Thượng, càng hỏi tất cả những người ra tay với y.

Tại sao?

(Tại sao nhất định phải giết ta?)

Thành công rồi.

(Cuối cùng đã thành công!)

Có thể giết chết cự hiệp, như vậy mới xem là công đức viên mãn.

Trong lòng Phương Ứng Khán và Cao Tiểu Thượng đều vui mừng khôn xiết, nhưng lập tức cảnh giác, không để cự hiệp còn chưa tắt thở này có cơ hội phản kích, phản công, càng không cho phép mình có bất cứ sơ suất sai lầm nào.

Trừ ác tận gốc, giết địch phải chết.

Cho dù là trừ thiện cũng phải đuổi tận giết tuyệt như vậy, giết cha giết thầy, nhất định phải dồn hẳn vào chỗ chết, tan thành tro bụi, khiến hẳn không có cơ hội cản trở báo thù.

Nhưng Phương Ứng Khán vẫn trả lời:

- Ta không thể không giết ông. Ông còn sống, mọi người chỉ biết ta là con nuôi của ông, ta không thể nở mày nở mặt được. Mọi người chỉ biết ta dựa vào sự che chở của ông, không giết ông làm sao ta có thể đứng ra làm một đại trượng phu đường đường chính chính được. Huống hồ, ông có ý kiến với việc triều đình phòng bị sơ suất, có ý kiến với chính sách hợp Kim diệt Liêu, thậm chí còn có ý kiến về việc tập đoàn Hữu Kiều chúng ta liên kết với hoàng thân quốc thích, quý phi thái giám. Đã muốn chúng ta khuyên can thiên tử đừng hoang dâm hại nước, lại muốn chúng ta mở một mặt lưới

cho thế lực võ lâm kinh sư Kim Phong Tế Vũ lâu, còn muốn chúng ta liên hợp với ba thế lực lớn giang hồ như Lục Phân Bán đường, tiêu diệt đám lục tặc trong triều như Thái Kinh, Vương Phủ. Như vậy chẳng phải ép chúng ta ngồi trên lò lửa sao? Nếu đã như thế, thay vì nghe ông chỉ điểm, không bằng giết ông cho rồi. Huống hồ giết chết ông, còn ai có thể chế ngự được ta, ta có thể bình chân như vại rồi.

Cự hiệp cười khố.

Vừa cười vừa học máu.

Y loáng thoáng nhớ được, có một vị đệ tử bên cạnh từng thề độc với người khác, nhất định sẽ giữ bí mật chuyện gì đó, nếu không sẽ bị “học máu bỏ mình”. Kết quả hẳn không cẩn thận, trong lúc nói mê để người khác nghe được, sau đó thật sự học máu trọng thương, khiến y rất thương tiếc. Có điều y chưa bao giờ lỗi hẹn với người khác, cũng chưa bao giờ lập lời thề như vậy, nhưng hôm nay e rằng cũng khó tránh khỏi kết cục này, bất giác cảm xúc dâng trào.

Y không nhìn Phương Ứng Khán nữa.

Trái tim của y đã chết rồi.

Y nhìn sang Cao Tiểu Thượng.

Ánh mắt của y đầy vẻ khó hiểu, còn có khố sở, cùng với đau đớn.

Có lẽ Cao Tiểu Thượng ngoại trừ đặc thủ, còn cảm thấy đặc ý và đặc chí, biết mình đã từng bước đến gần “công đức viên mãn”, cho nên mới trả lời:

- Những năm gần đây, ta làm học trò của ông, mặc dù được ông tin tưởng coi trọng, nhưng cũng chỉ là một tên tổng quản dưới cờ của ông, một tên đệ tử nhập thất dưới trướng của ông mà thôi. Ta không muốn nhập thất

(vào phòng), ta muốn ra nhà chính. Nếu đã làm thì phải làm lớn nhất, đã trèo thì phải trèo cao nhất, đã cầm thì phải cầm tốt nhất. Vì vậy ông cho ta danh vị ta đều không cần, ta muốn tất cả mọi thứ của ông. Ta thà rằng làm một tên đệ tử ngoài phòng, không tiếm phá giáo xuất môn, chọc giận luật trời. Ông là ân nhân cứu mạng của thánh thượng, được phong vương tấn tước, không thể khiến thiên tử hạ lệnh giết ông, giao chiến lại không phải là đối thủ của ông, đành phải âm thầm hợp sức với con nuôi của ông để giết ông. Ông cũng không thể trách ta, người nhìn nơi cao, nước chảy chỗ thấp, ông đang cản trở tiền đồ của ta. Một khi ta và tiểu hầu gia hợp sức bắt tay, cả hai đều có tiền đồ tươi sáng. Thế nhưng ông nhất định phản đối ngăn cản, chúng ta đành phải giết ông trước để dựng quyền lập uy.

- Trên đời này không có quy củ nào không phá được, cũng không có quyền uy nào không ngã được. Chỉ không biết sau khi phá vỡ lật đổ thì kết quả sẽ thế nào?

Phượng cự hiệp thở dài nói:

- Vậy tại sao người luôn ngăn ta đến kinh gặp Tiểu Khán?

Cao Tiểu Thượng mỉm cười nói:

- Ông không phải là kẻ hồ đồ, phẩm đức cao cả, mình hẳn biết tự xét mình. Chính vì quá sáng suốt anh minh, cho nên ta đã lợi dụng nhiều tài nguyên trong Huyết Hà phái và Kim Tự Chiêu Bài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị ông biết được. Một khi mất đi sự tín nhiệm của ông, ta muốn ra tay với ông e rằng cũng khó thành công. Chủ ý của ông là tới đưa Phượng tiểu hầu gia đi, không để y tiếp tục có đất dụng võ tại kinh sư. Chuyện này ta đã ngầm thông báo cho Thập Thanh huynh, y nhất định sẽ thừa cơ hội này hạ thủ với ông. Ta càng ngăn cản thì ông sẽ càng đến gặp y, hơn nữa càng chứng tỏ ta và tiểu hầu gia không liên quan, như vậy mới có thể thành công mai phục, liên hợp ám sát.

Cự hiệp thừa nhận:

- Không đến lúc vừa rồi, ta cũng không biết các người là một nhóm. Đã như vậy, năm đó khi ta tử thí với Ôn Gia của Lão Tự Hiệu, người cũng không cần lên tiếng vạch trần Ôn Lão Hải lén thả Triều Thấp trùng, cũng không cần tại Bất Phá quan gần Cự Xà Môn khách sạn, phá tan cuộc tập kích của Tiểu Lâm bang và Thất Trùng Thiên với ta...

Cao Tiểu Thượng rất nguyên ý giải thích:

- Khi đó thời cơ còn chưa tới. Ta thấy Ôn Gia căn bản không muốn thương tổn ông, nếu y phát hiện Ôn Lão Hải dùng Triều Thấp trùng đả thương ông, nhất định sẽ giải độc cho ông, nói không chừng các người còn không đánh thì không quen, trở thành tương giao tâm đầu ý hợp. Cho nên ta không để ông có cơ hội này. Còn về cuộc ám toán mai phục tại hẻm núi Hồng sa mạc, trong Thất Trùng Thiên có kẻ thù của ta, người của Tiểu Lâm bang cũng muốn đối phó ta, hơn nữa bọn họ tối đa chỉ có thể giết được đồng môn và đồng đạo đi cùng với ông, nhiều nhất cũng chỉ có thể đả thương ông, muốn giết chết ông thì còn kém xa. Cho nên ta thừa dịp lãnh công trạng này, để lấy được sự tín nhiệm của ông, cũng nhờ vậy khiến ta trở thành nhân vật hàng đầu không thể thay thế trong Kim Tự Chiêu Bài.

Cự hiệp đã hiểu.

Y yên tĩnh lại.

Sương chiều mệnh mang, ráng đỏ hỗn loạn.

Mây mù gấp gáp, nhận bay khóc thầm.

- Ta hiểu rồi, các người muốn ta chết.

Y nói:

- Được, ta chết.

Kẻ địch đã đến gần.

Mễ Hữu Kiều, Lôi Mị, Đường Phi Ngự chia ba làm hướng tiếp cận.

Phương Ứng Khán và Cao Tiểu Thượng thì bất động.

Bọn họ bất động, nhưng sát ý còn nồng hơn tiếp cận

Trong thoáng chốc này, Phương cự hiệp nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện, rất nhiều rất nhiều người. Văn Y còn đó không? Ngày trước mới vừa gặp gỡ, thâm tình đã gieo. Sư phụ Tổng Cuồng Hiệp sâu não mà chết. Văn Y còn sống không? Sư mẫu anh dũng tự sát, sư phụ ủy khuất chết đi. Văn Y có khỏe không? Thiết môn chủ coi trọng nâng đỡ mình. Khổ Hải Kiếp Dư môn ban đầu xảo trá hãm hại và sau đó đau buồn đáng thương. Cảnh ngộ bi thảm của vợ chồng bang chủ Phản Cốt bang. Tình cảm sâu đậm của hai đại tông sư Phật đạo và cái kết. Văn Y, ta không chiếu cố được Tiểu Khán nữa rồi. Huyết Hà xa, Kim Hồng kiếm, Vô Đầu cốc, Ác Nhân lâm. Bay qua Tuyệt Tình phong, xông pha Thiếu Lâm phái. Văn Y, ta xin lỗi nàng. Long môn nước xiết, thiên hà chảy ngược, thạch động bao vây, kỳ nhân phòng đá, tuyết màu đỏ tươi. Văn Y, ta sắp theo nàng rồi. Nhân sinh thường buồn, năm tháng không ca. Sống luôn vui vẻ, chết không hối tiếc. Văn Y, ta sắp chết rồi...

Tất cả đột nhiên bất động, bao gồm tâm tư của cự hiệp.

Y quay người, rơi xuống...

Mất mát vĩnh viễn không điểm dừng, giống như một cuộc ước hẹn giữa cự hiệp và cái chết.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lưu Luyện

Nhìn thấy Phương cự hiệp rơi xuống dốc núi vạn trượng, Phương Ứng Khán đột nhiên đổ lệ.

Cao Tiểu Thượng lại khóc lớn.

Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng bị thương, Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường đang bị đau, chỉ có Đường Phi Ngự và Mễ Thương Khung giống như không việc gì, nhìn hai tên hung thủ một kẻ vừa giết cha, một kẻ vừa giết thầy đang khóc.

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được.

Có lẽ chỉ hai người này mới có thể hiểu rõ lẫn nhau, hiểu được cái cảm giác phồn hoa rơi mất, phút chốc không còn.

Cho nên Cao Tiểu Thượng nói:

- Dù sao y cũng là một nhân vật rất tài giỏi.

Trong giọng nói của hắn tràn đầy cảm khái:

- Không có y, ta không thể thành tài, cũng không thể thành nhân tài.

- Ta cũng vậy.

Ngữ điệu của Phương Ứng Khán cũng tràn đầy nhớ nhung và hồi tưởng:

- Không có cha, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Hắn đưa tay lau nước mắt trên mặt, nói:

- Thực ra có không ít người nói xấu ta trước mặt y, nhưng y đều không nghe, vẫn tín nhiệm ta, nếu không thì ta cũng không thể dễ dàng đắc thủ như vậy.

Cao Tiểu Thượng lại thành thực hỏi:

- Bao gồm cả ta?

Phương Ứng Khán cũng nói thẳng:

- Người chính là người muốn y đặc biệt đề phòng ta.

Cao Tiểu Thượng giống như thương tiếc nói:

- Làm như vậy, y mới không nghĩ đến ta và người lại hợp sức giết y.

Phương Ứng Khán nói:

- Người nói xấu ta, lại có chỗ tốt này.

Cao Tiểu Thượng bổ sung:

- Chỗ tốt không chỉ có một. Nếu y thật sự đề phòng người, cũng nhất định sẽ nói với ta, đến lúc đó ta có thể nhắc người cẩn thận một chút.

Phương Ứng Khán lại bổ sung:

- Có lẽ người biết y đề phòng ta, cũng chưa chắc sẽ thông báo cho ta, nói không chừng còn quay lại cùng y diệt trừ ta.

Cao Tiểu Thượng nhíu đôi mày rậm. Mặc dù hắn đã giết Phương cự hiệp, nhất định sẽ lên làm tổng minh chủ của sáu thế lực Kim Tự Chiêu Bài, Phụ Phụ Uy Vọng môn, Lão Tự Hiệu, Phán Cốt bang, Vạn Cổ Trường Không bang, Huyết Hà phái, nhưng hắn dường như chỉ vui một phần ba, hai

phần ba còn lại vẫn nhúu chặt mày rậm, trong lòng lo lắng, không được thư thái.

- Người nói đúng.

Hắn dường như có vẻ bất đắc dĩ:

- Nhưng dù sao, ta vẫn cùng người giết y.

Sát ý màu vàng trên mặt Phương Ứng Khán đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ sầu bi nhàn nhạt, giống như khi đã giết người, nhất là người rất khó giết, loại sát khí ẩn giấu kia của hắn sẽ tự động tiêu tan.

Sở dĩ Phương cự hiệp không nhìn ra hắn động sát cơ, đó là không ngờ cũng không biết hắn đã luyện thành “Sơn Tự Kinh” và “Nhẫn Nhục thần công”. Một khi luyện thành “Sơn Tự Kinh”, chỉ cần Phương tiểu hầu gia lén lút ám toán, Phương cự hiệp cũng chưa chắc có thể chế ngự được hắn. Còn “Nhẫn Nhục thần công” lại có thể thay đổi toàn bộ khí tức sắc mặt của một người, cho dù cự hiệp có khả năng nhìn khí nhìn mặt, cũng bị con nuôi của y lừa gạt.

Đồng dạng, Lôi Mị đã học “Thương Tâm thần tiên quyết”, cũng có công năng “bên trong đối sắc, bên ngoài đối mặt” này.

Điểm này ngay cả Phương Thập Thanh cũng không biết. Ít nhất trước khi chiến dịch này diễn ra, hắn không hề biết Lôi Mị đã nắm giữ “Thương Tâm tiên quyết”. Cho đến vừa rồi ba mũi “tên” va chạm giữa không trung, Phương tiểu hầu gia mới nhìn với con mắt khác, trong lòng thầm hô nguy hiểm.

Nhưng trong lòng hắn chấn động nhất vẫn là thực lực của Cao Tiểu Thượng, hiển nhiên đã coi thường đối phương.

Cao Tiểu Thượng chưa từng luyện “Sơn Tự Kinh”.

Hắn có thể còn không biết “Nhẫn Nhục thần công” là gì.

Hắn đương nhiên ngay cả “Thương Tâm tiễn quyết” cũng chưa từng xem qua.

Nhưng vừa rồi giết chết Phương cự hiệp, hắn vẫn lập công đầu.

Nghiêm túc mà nói, nếu như không có hắn phản bội hợp kích, đồng mưu đánh lén, có thể sẽ không giết được nghĩa phụ Phương cự hiệp.

Phương Ứng Khán vốn không hề xem thường Cao Tiểu Thượng, nhưng hắn vẫn luôn cho rằng “Thuận Nghĩa Tiểu Gia Cát” này nhiều nhất chỉ là nhân tài phụ trợ, còn chưa đến mức có thể một mình gánh vác, hô mưa gọi gió, rung chuyển trời đất. Hiện giờ xem ra, kẻ này tâm cơ thâm trầm, thực lực phi phàm, tiềm lực kinh người, thế lực to lớn, quả thật không thể xem thường.

Ngay cả Bạch Sầu Phi năm đó muốn mưu đoạt vị trí ở Vạn Cổ Trường Không bang, hao tổn tâm cơ vẫn không thành công, nhưng hiện giờ Cao Tiểu Thượng này lại dễ dàng nắm được trong tay.

Cho nên hắn nhanh chóng thay đổi thái độ, đưa tay vỗ vào bả vai Cao Tiểu Thượng, nhiệt liệt nói:

- Còn may, Tiểu Thượng, không có người giúp ta một tay, chuyện này thật sự không thể thành công. Lỡ may y phản công, e rằng cả ta và người đều chưa chắc chống đỡ được.

Cao Tiểu Thượng lại có vẻ được sủng ái mà lo sợ, dường như cũng không còn lo lắng, đưa tay chỉ vào vách núi đối diện, đầy thâm ý nói:

- Đối diện chính là Tổng Tử nhai, thật thú vị, dù sao các người cũng là cha con, vẫn là tiền cự hiệp một đoạn đường.

Hắn chỉ về phía xa như vậy, tay của Phương Ứng Khán lại không võ xuống được. Ít nhất nếu thật sự võ xuống, bốn yếu huyết dưới nách sẽ hoàn toàn lộ ra dưới tay Cao Tiểu Thượng.

Tay của Phương Ứng Khán khựng lại giữa không trung một lúc, biểu tình của hắn cũng cứng đờ trong nháy mắt.

Chỉ có Mễ công công quen thuộc hắn mới nhìn ra được, ấn đường của Phương tiểu hầu gia đã đỏ lên, ánh mắt cũng hiện màu vàng.

Tim của hắn đập nhanh hơn mấy cái, gần như có phần lo lắng vì “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng kia.

Nhưng Cao Tiểu Thượng vẫn điềm nhiên như không, chỉ ung dung nhìn về núi xa, cũng theo dõi sườn núi thăm thẳm. Điểm này hắn và Phương Ứng Khán đều giống nhau, cũng nhất trí, thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn khe sâu, giống như rất lưu luyến cảnh tượng nơi này, thực ra là sợ cự hiệp có thể vươn mình bay lên, tro tàn cháy lại.

Mọi người đều sợ Phương cự hiệp.

Nhưng cự hiệp đã chết.

Người chết không thể sống lại, cho dù là vĩ nhân cao thủ cũng không ngoại lệ.

Sườn núi yên tĩnh.

Một trận mưa máu kiếm khí vừa rồi, chỉ còn lại sương chiều nặng trĩu, bóng đêm mênh mông, tà dương một vệt.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hao Tử Và Lão Thử (Con Chuột Và Con Chuột)

Không ngờ một người đột nhiên cười lên, lạnh lùng nói:

- Mèo khóc chuột, giả từ bi đến mức này, ta xem như phục các người rồi.

Người lên tiếng là Đường Phi Ngự.

Mái tóc rối của hắn tung bay, bay tung trong mây mù trời chiều.

Trong hoàng hôn rắng chiều và tóc rối tung bay, ánh mắt của hắn vẫn rất lạnh, rất ác, rất xấu cũng rất độc.

- Ai là mèo?

Mễ Thương Khung cố ý hỏi:

- Ai là chuột?

- Người chết chính là chuột.

Đường tam thiếu gia ôm ngực:

- Người khóc đương nhiên là mèo.

Cao Tiểu Thượng nhìn sang Phương Ứng Khán, Phương Ứng Khán cũng nhìn sang Cao Tiểu Thượng.

Cuối cùng vẫn là Phương Ứng Khán lên tiếng trước:

- Người nói nghĩa phụ của ta là chuột, không sợ sét đánh sao? Y mặc dù đã chết, nhưng đừng quên người ủng hộ y rất nhiều, bè đảng phe cánh cũng rất nhiều.

Ngực của Đường Phi Ngư cũng nhuộm máu, rực rỡ như hoa, vẫn kinh tâm trong trời chiều:

- Ta không sợ. Y đã tan xương nát thịt, hơn nữa còn là bị bè đảng phe cánh và người ủng hộ y giết chết, ta có gì phải sợ? Ta cười là vì các người đã ám sát y, cần gì phải làm bộ làm tịch, cố ý chảy vài giọt nước mắt cá sấu để lừa mình dối người, đúng là buồn nôn.

Cao Tiểu Thượng cười cười nói với Phương Ứng Khán:

- Hắn đang nói ta.

Phương Ứng Khán lạnh nhạt nói:

- Hắn đang nói chúng ta.

Đường Phi Ngư lạnh lùng nói:

- Một con hao tử, một con lão thử, ta nói cả hai, cũng mắng cả hai.

Cao Tiểu Thượng nói:

- Nhưng vừa rồi người cũng tham gia giết cự hiệp.

Đường Phi Ngư cười lạnh nói:

- Ta giết y, là vì ta đã ăn cơm tại Tập đoàn Hữu Kiều, người khác bảo ta làm gì thì ta làm đó, bảo ta giết ai thì ta giết người đó. Huống hồ tham gia giết nhân vật như Phương cự hiệp, đương nhiên là cơ hội để ta biểu dương tên tuổi, cũng là vinh quang của ta. Ta không giống các người, uống công cự hiệp tín nhiệm và coi trọng, lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy hãm hại y.

Ta thấy y đúng là chết không nhắm mắt. Y không phải chết bởi kẻ địch, mà là chết trong tay người nhà.

Nhậm Oán hỏi một câu khiêu khích:

- Vậy người muốn báo thù cho Phương cự hiệp?

Đường Phi Ngư đột nhiên cười lên, trong tiếng cười lời nói vẫn lạnh giá thâm trầm: - Báo thù cho y? Tại sao? Ta vốn cũng muốn giết y. Một vị cự hiệp giống như y, đã sớm leo lên vị trí của thần rồi. Nhưng y vẫn cứ minh mẫn, còn muốn quản chuyện, can gián thiên tử đừng nên hoang dâm hại nước, dăng tấu hoàng đế loại trừ gian nịnh, lại thỉnh cầu cấm quân tăng cường thao luyện, còn kiến nghị đại tướng và quân đội nên chung sống nhiều hơn, nắm giữ quyền lực quyết định. Cứ như vậy, những kẻ vơ vét của dân, bao gồm cả những kẻ bòn rút quân phí đều muốn giết y. Nếu như y là đại hiệp khác, chỉ lo tranh danh đoạt lợi trong võ lâm, đánh lôi đài làm minh chủ, Thục Trung Đường môn chúng ta cũng sẽ mặc kệ y. Hoặc y sớm một chút tuyên bố rút lui về hưu, rửa tay chậu vàng, chúng ta tôn y làm Tam Công tế rượu cũng được. Nhưng y lại lãnh đạo lục lâm, hợp nhất võ lâm, làm chuyện này chuyện kia, luôn vì nước tận trung, vì dân trừ hại. Nếu người của Đường gia bảo chúng ta không sớm giúp đỡ các người diệt trừ y, e rằng chậm một chút y sẽ tới san bằng họ Đường chúng ta rồi. Ban đầu ta cũng không hiểu, tại sao trong hành động giết cự hiệp này tiểu hầu gia lại muốn ta động thủ với y trước, hơn nữa còn nói rõ sẽ không truy cứu, cứ ra tay không sao, hóa ra là trong kế có kế. Nếu như không có biến hóa trước trận, đánh lộn con đen như vậy, Phương cự hiệp cũng không đến nỗi rơi vào trong bẫy, hoa mắt chóng mặt, cuối cùng trúng kế.

Tiểu Xuyên Sơn nghe đến đây, một mặt còn chưa tỉnh hồn, một mặt đang lau chùi thịt vụn, một mặt không nhịn được hiếu kỳ hỏi:

- Đến bây giờ chúng ta vẫn không rõ, tại sao trong kế hoạch này tiểu hầu gia lại hạ lệnh chúng ta xuất thủ với ngài, hơn nữa ra tay càng nặng càng

tốt.

Cao Tiểu Thương nói:

- Đây gọi là đánh lừa tai mắt.

Mễ Thương Khung nói tiếp:

- Phương cự hiệp không phải là kẻ hồ đồ, cho dù y không đề phòng tiểu hầu gia giết mình, cũng sẽ phòng bị Đường tam thiếu gia và chúng ta. Cho nên một khi các người ra tay với Phương tiểu hầu gia, y sẽ cho rằng chúng ta hợp mưu giết cha con bọn họ. Y sẽ nóng lòng cứu con, không tiếc dốc hết toàn lực trợ giúp tiểu hầu gia, như vậy tiểu hầu gia mới có thể động thủ thành công. Mà các người sau khi tập kích, lại quay sang tấn công Phương cự hiệp, như vậy mới có cơ hội.

Phương Ứng Khán không hề hồ thẹn, còn gật đầu bổ sung:

- Cho nên các người xuất thủ với ta, ra tay phải nặng, bởi vì nghĩa phụ không phải là một người dễ mắc lừa.

Dáng vẻ của Thảng Ngọc Cường hoàn toàn tâm phục khẩu phục, vô cùng cảm thán, lúc này mới nói:

- Tiểu hầu gia đúng là nhìn rõ vạn dặm, cao thâm khó lường. Ban đầu hạ lệnh cho chúng tôi không cần để ý, cứ việc hạ thủ, tôi thật sự không rõ nguyên nhân, chỉ có kinh hãi. Bây giờ mới biết tuyệt diệu ở đâu, cao thâm nơi nào, đúng là lạc hậu thật.

Đường Phi Ngư cười lạnh nói:

- Đã dùng kế độc như thế, mưu sâu như vậy, cần gì phải mè nheo khóc chuột giả từ bi.

Phương Ứng Khán chỉ lạnh nhạt nói:

- Ta cũng có tình cảm cha con với y...

Đường Phi Ngư một câu “giết” tiếp:

- Vậy mà người lại giết y?

Phương Ứng Khán cười nhạt nói:

- Bây giờ ta giết y, y vẫn còn nổi danh, mọi người vẫn sẽ nhớ đến y. Nếu bây giờ không giết y, y sẽ cản đường chúng ta, cũng cản đường mọi người. Có ngày y già cả rồi, hồ đồ rồi, mê muội rồi, tầm thường rồi, vẫn cứ già mà không chết, khi đó có ai không ghét y? Có ai không hận y? Bây giờ ta giết y, còn nhớ đến y, cũng sẽ thường thường cảm kích y, hối hận vì mình ra tay quá độc ác. Cự hiệp như y vẫn nên chết sớm thì hơn.

Đường Phi Ngư cười lạnh nói:

- Nói như vậy, người giết y là thành toàn cho y. Người đúng là hiếu thảo thật.

Phương Ứng Khán không hề hoài nghi về bản thân, nói:

- Ít nhất, cái chết của y có thể khiến hiệp danh không đổ.

Đường Phi Ngư cười như không cười:

- Vậy người đúng là lòng dạ vĩ nhân, chu toàn chuyện tốt.

- Người đừng bi phẫn vì người chết.

Phương Ứng Khán cũng thản nhiên tiếp nhận, chỉ thêm một câu:

- Người vĩ đại không chỉ là ta, mà còn có hãn.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hai Cục Phân Chuột

Người mà hắn nói dĩ nhiên là “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng.

- Hắn à? Ánh mắt Đường Phi Ngư xuyên qua mái tóc dài lộn xộn, lạnh lùng âm độc trừng mắt nhìn đối phương: - Nghe nói huynh đệ bằng hữu của Phương cự hiệp không ai không phải là rường cột võ lâm, tinh anh nước nhà. Người và hắn, hai người thật có thể xem là hai cục phân chuột trong hũ gạo trắng của Kim Tự Chiêu Bài. - Phân chuột? Cao Tiểu Thượng nghe vậy, không giận mà lại cười: - Nếu ta và tiểu hầu gia là hai cục phân chuột, vậy dĩ nhiên là hai cục rất lớn. - Chẳng những rất lớn. Đường tam thiếu gia cầm một miếng còn chưa nhả ra: - Còn rất hôi. - Hai cục phân chuột mới ra lò chúng ta, đương nhiên là vừa lớn, vừa hôi, vừa nổi bật. Cặp mắt dưới đôi mày rậm của Cao Tiểu Thượng híp lại thành một đường, lần đầu tiên lộ ra một chút đắc ý: - Nhưng cho đến giờ, mọi người đều nghĩ rằng Hắc Quang Thượng Nhân bị Thái Kinh sai khiến, cùng với cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu ám sát Phương cự hiệp. Cái chết của y chẳng liên quan gì đến ta. Đường Phi Ngư cười lạnh nói: - Đây là người dùng tay máu che mắt thiên hạ. Khóe miệng Cao Tiểu Thượng hơi nhếch lên, đưa mắt liếc nhìn Phương Ứng Khán: - Đây là hẹn ngầm giữa ta và tiểu công tử. Nếu thật sự truy tìm ngọn nguồn, điều tra được cái chết của cự hiệp là do Thục Trung Đường môn một tay gây nên, e rằng phiền phức trong môn các người sẽ không ít. Các người cũng không muốn kết ân oán này chứ? - Ta muốn lập đại danh. Đường Phi Ngư lạnh lùng nói: - Ta cũng không muốn trở thành đích ngắm của mọi người, như vậy chỉ thành danh ngốc. - Vậy thì đúng rồi. Cặp mắt Cao Tiểu Thượng càng híp lại, sóng mắt dập dờn: - Cho nên ở nơi này giết chết cự hiệp, chúng ta thành đại sự không lưu danh, làm chuyện lớn không

cầu công, làm chuyện tốt không lộ diện, ai nói ra thì người đó cũng không dễ chịu, đây cũng là hẹn ngầm giữa ta và tiểu công tử. - Đúng đúng đúng. Phương Ứng Khán vỗ tay đồng ý, nhưng lập tức hồn nhiên cười nói: - Nếu như nói ra, vẫn là Tiểu Gia Cát khó gánh vác hơn ta. - Hử? Cao Tiểu Thượng biết Phương Ứng Khán có thâm ý, nhưng nhất thời không rõ trong hồ lô của hắn bán thuốc gì.- Nghĩa phụ là một nhân vật danh lừng thiên hạ, một khi bị hãm hại, nhất định người và thần đều giận dữ, kẻ sát hại y sẽ bị võ lâm chính đạo khinh bỉ, người báo thù rất nhiều, không dễ đặt chân trên giang hồ. Phương Ứng Khán ung dung nói: - Ta và người không giống nhau. Ta trấn giữ kinh thành, tước vị hầu gia là do hoàng đế phong tặng, chủ lực của Tập đoàn Hữu Kiều nằm ở hoàng thích tần phi, thái giám nội cung, cùng với nhân thủ và cao thủ do ta và Mễ công công tập hợp chiêu mộ, không có quá nhiều liên hệ với đội ngũ trước kia và đệ tử trực hệ của nghĩa phụ. Cho nên lỡ may bọn họ biết được nguyên nhân cái chết của nghĩa phụ, lại có thể làm gì được ta. Nhưng người thì khác... cực kỳ khác biệt. Cao Tiểu Thượng nghe vậy, lại hơi cúi đầu, giống như còn một chút ý cười. Nếu cẩn thận xem xét, mới biết nụ cười của hắn đã sớm cứng đờ ra. Nhậm Oán xoa xoa đôi tay nhuộm máu, nhưng không vì đau đớn mà giảm đi khả năng nắm bắt thời cơ, lập tức tiếp lời Phương Ứng Khán: - Tiểu Thượng ca thì khác. Người vẫn luôn giúp Phương cự hiệp làm việc vặt trong Kim Tự Chiêu Bài. Mà đệ tử trong môn phần lớn là môn sinh của cự hiệp, nếu không thì cũng là đệ tử kính trọng cự hiệp, được y cảm hóa nên tụ hợp cùng nhau. Nếu bọn họ biết là người ra tay giết cự hiệp, ta thấy chẳng những cái chức môn chủ của người không làm được, ngay cả đặt chân cũng là vấn đề, hơn nữa... Lần này đến phiên Nhậm Lao tiếp lời: - Đâu chỉ không thể đặt chân, ngay cả sống tiếp cũng là vấn đề. Cao Tiểu Thượng biến sắc. Phương Ứng Khán giả vờ quát mắng: - Nhậm Lao, người nói nhảm nhiều quá! Cao sư huynh hôm nay đã không còn là Tiểu Cao ngày xưa, mà là giao long đương đại sắp lên làm môn chủ. Người nói chuyện với hắn như vậy, không muốn tiếp tục xông pha võ lâm nữa sao. Chúng ta và Tiểu Thượng huynh đã cùng nhau động thủ, có hậu quả gì đương nhiên phải cùng nhau gánh vác, không đến thời khắc sống chết, há lại để cho hắn một

mình đối diện với quần hùng vây giết. - Chuyện ngày hôm nay, kết quả thế nào, mọi người chúng ta đều quá rõ ràng, trong lòng hiểu được. Nhậm Oán cũng cố ý trả đũa: - Huống hồ, võ công của Tiểu Thượng huynh sâu không lường được như vậy, còn tinh thông các loại phương pháp ám sát mưu hại. Người ngoài và đồng môn muốn diệt trừ hãn, trong mắt hãn chẳng qua là kiến thức nông cạn, tài năng thấp kém mà thôi. Nhậm Lao vừa xoa xương sườn bị thương của mình, vừa lầm bầm nói: - Vậy cũng chưa chắc. Trên đời này không có người nào không bị đánh bại, cũng không có người nào không thể giết chết. Hãn phản bác như vậy, ngay cả Nhậm Oán vốn quen ăn hiếp hãn cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng ở trước mặt mọi người cũng không tiện trách mắng hãn. Nhưng trong hoàng hôn, sắc mặt Cao Tiểu Thượng lại lúc sáng lúc tối. Chuyện này cũng khó trách, Phương Ứng Khán và Nhậm Lao, Nhậm Oán ba người một hát hai họa, hàm ý rất rõ ràng. Mặc dù mọi người cùng hợp mưu giết Phương cự hiệp, nhưng Phương Ứng Khán lãnh đạo Tập đoàn Hữu Kiều tại kinh hoa trọng địa xa xôi, môn chúng đệ tử của hãn không dính dáng nhiều đến cự hiệp môn chủ, hơn nữa hãn lại thừa kế chức vị vương hầu, rất được nội thích thái giám ủng hộ, dân chúng bình thường và hảo hán giang hồ thật sự không thể đánh ngã được hãn. Nhưng Cao Tiểu Thượng thì khác. Chỉ cần chuyện hãn giết cự hiệp truyền ra, đồng môn của hãn đương nhiên không dám ủng hộ hãn, môn sinh của cự hiệp nhất định sẽ đối phó với hãn, những người trung thành với cự hiệp cũng nhất định sẽ báo thù cho cự hiệp. Nói cách khác, một khi chuyện chủ mưu hoặc đồng mưu “giết cự hiệp” bị tiết lộ, mặc dù cũng ảnh hưởng không nhỏ đến Phương Ứng Khán, nhưng đối với Cao Tiểu Thượng thì là ảnh hưởng cực lớn. Thậm chí là không đất dung thân, có thể chết người. Cho nên chỉ Phương Ứng Khán có thể uy hiếp Cao Tiểu Thượng, còn Cao Tiểu Thượng lại không thể dùng bí mật này để ép bức Phương tiểu hầu gia. Do đó Cao Tiểu Thượng không trả lời, sau khi nghe rõ ràng ẩn ý của đám người Phương tiểu hầu gia, sắc mặt hãn cũng không kìm được trở nên ngưng trọng. Giết Phương cự hiệp, chuyện này chẳng những đã trở thành vết nhơ trong đời hãn, hơn nữa còn trở thành sơ hở chí mạng của hãn, trở thành tội trạng để người khác uy hiếp hãn.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Trời Chiều Xuống Núi Sâu

Cặp mắt sắc bén của Đường Phi Ngư nhìn Phương Ứng Khán, lại nhìn sang Cao Tiểu Thượng, sau đó lần lượt quét qua đám người Nhậm Lao, Nhậm Oán, Mễ Thương Khung, mới bật cười nói:

- Cự hiệp đã chết, hiện giờ mọi người cũng không yên ổn, lại đến phiên tất cả tranh giành chức đại hiệp mới, đánh nhau sống chết rồi.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói một câu:

- Đường tam thiếu gia!

Đường Phi Ngư ừm một tiếng. Tuy hăn ngạo mạn, nhưng cũng không dám ở trước mặt phốt lò Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán nhìn chăm chú vào hăn, giống như rất quan tâm:

- Vết thương của người có đau không?

Đường Linh lại bực bội hừ một tiếng.

Trên người hăn từng trúng vài món ám khí, nhưng đều không gây thương tổn được hăn, trái lại hoàn toàn biến thành ám khí của hăn, nhưng hăn vẫn bị một món ám khí gây thương tích.

Đó là một đóa hoa.

Một đóa hoa do Cao Tiểu Thượng tiện tay hái bên sườn núi, thuận tay phát ra.

Đóa hoa này lại gần như đâm xuyên ngực hắn.

Hiên giờ hoa trước ngực hắn vẫn chưa rút ra, máu từ vết thương thấm vào quần áo, vừa đau đớn vừa khổ sở.

Người đã thương hắn là Cao Tiểu Thượng, thù này hắn đương nhiên không quên.

Đây cũng là sự sỉ nhục của hắn.

Một cao thủ hàng đầu của Thục Trung Đường môn như hắn, chuyên biến ám khí của người khác thành của mình, thân thể đã luyện thành một loại “trung tâm thu phát” ám khí, nhưng lại bị ám khí người khác gây thương tích, hơn nữa đó còn là một đóa hoa cúc nhỏ, hắn làm sao nén được cơn giận này.

Hắn rất thương, cũng rất đau.

Bởi vì hắn là một kẻ rất ngạo mạn.

Phương Ứng Khán hỏi như vậy, giống như đã xúc động và xúc phạm đến vết thương của hắn, cho nên hắn lạnh lùng nói:

- Phiền đã quan tâm, còn không chết được.

Phương Ứng Khán có vẻ áy náy nói:

- Đều do ta không tốt. Là ta muốn người toàn lực công kích ta, cộng thêm Tiểu Xuyên Sơn và Thảng Ngọc Cường phối hợp, có thể làm nhiễu loạn tâm thần nghĩa phụ.

Đến lúc này, hắn gọi Phương cự hiệp là nghĩa phụ vẫn rất lưu loát, không hề đỏ mặt.

Đường tam thiếu gia hất mái tóc rối, vén sợi tóc lên trên đầu, lạnh lùng nói:

- Đó là vì người muốn tạo ra cảnh tượng giả dối, ta và Thăng Ngọc Cường, Tiểu Xuyên Sơn cùng phản bội đánh lén người, nếu như Mễ công công và Hắc Quang Thượng Nhân một kích không thành, vẫn có thể khiến cự hiệp phân tâm cứu người, còn người lại cho y một kích trí mạng.

- Một kích chí mạng vẫn là do bàn tay của Cao sư huynh.

Phương Ứng Khán lập tức khéo léo phủ nhận:

- Đúng là ta gợi ý cho Cao sư huynh giả vờ ngăn cản người tập kích, khiến nghĩa phụ càng tin tưởng Cao sư huynh là người cùng trận tuyến với mình, nhưng ta lại không muốn hắn ra tay với người nặng như vậy.

Đường tam thiếu gia không lập tức lên tiếng, hắn đang chờ đối phương nói tiếp.

Có lẽ, trước tiên hắn muốn biết rõ ý tứ của Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán dừng một chút, nhìn hắn một chút, dường như còn trầm ngâm một chút, mới nói tiếp:

- Võ công của người rất cao.

Đây là một câu khen ngợi.

Sau khi nói xong, hắn lại dừng một chút, không nói nữa, qua một lúc sau mới tiếp tục nói:

- Nhưng hắn vẫn đã thương người.

Phường Ứng Khán giống như rất bất bình cho Đường Phi Ngự:

- Chúng ta vốn là người nhà, cùng ra tay đối phó kẻ địch, hắn vốn không cần làm như vậy.

Xem ra, hắn chỉ còn thiếu không nói câu “hắn chỉ dùng một đóa hoa cúc nhỏ đã sát thương người”.

Nhưng đã đủ rồi.

Đường Phi Ngự nhìn chăm chăm vào Cao Tiểu Thượng, với một loại ánh mắt cực kỳ ác độc.

Cao Tiểu Thượng từ từ ngẩng đầu lên, cũng nhìn về Đường Phi Ngự, hai người bốn mắt giao nhau, giống như nổ ra một chùm tia lửa trên đỉnh núi vách đứng, mây mù gấp gáp này.

Nhưng bên dưới vách núi giống như có tiếng vượn kêu cú khóc, cuồng phong gào thét kỳ dị, như khóc như kể, lại giống như những tiếng kinh hô trong cơn ác mộng.

Trời chiều từ từ chìm xuống, chỉ còn lại một điểm đỏ.

Núi sâu chiều xuống, hoàng hôn mênh mang.

Ánh mắt Đường Phi Ngự lại phát vàng, trong vàng lạnh còn có màu xanh lục.

Khiến người ta chỉ cần nhìn một cái cũng cảm thấy da đầu ngứa ngáy, đầu tay lạnh giá.

Tiếng nói của hắn còn lạnh hơn băng.

Chợt nghe hắn lạnh lùng hỏi:

- Người biết Hoa Quyền Tú Thoái thần công?

Cao Tiểu Thượng trầm mặc một hồi, lại trầm ngâm một hồi, mới nặng nề trầm giọng nói:

- Đúng.

Mọi người đều động dung.

Ngay cả Phương Ứng Khán cũng không kìm được giật mình.

Đường Phi Ngư lạnh như băng hỏi:

- Cho nên không phải người hái một đóa hoa ném ta bị thương, cũng không phải phát ám khí, mà là dùng một quyền đánh đóa hoa kia đến, mới khiến ta bị thương.

Trong mắt Cao Tiểu Thượng đã hiện lên một loại thần sắc kỳ lạ.

Thần sắc này rất kỳ lạ, giống như gặp được tri âm, lại giống như gặp phải đại địch, nhưng đều khó che giấu sự kính trọng của hắn.

- Ta ra tay rất nhẹ.

Hắn nhẹ giọng trầm ngâm nói:

- Vô cùng nhẹ.

Đường Phi Ngư lại đột nhiên cười ha hả:

- Người ra tay càng nhẹ, ta mới không đề phòng, mới sẽ bị thương, hơn nữa bị thương càng nặng. Điệm đặc sắc của “Hoa quyền”, ta từng nghe nói đến, nhưng lần này mới thật sự kiến thức được.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Mảo Kim Dao Thanh Kiến Tử

- Ban đầu ta trúng phải một đóa hoa của người, cũng không hoàn toàn nhìn ra được.

Đường Phi Ngự thở dài nói:

- Cho đến khi người dùng kỹ xảo khiến Diễm Thần thương của Phương tiểu hầu gia đâm vào Phương cự hiệp, lại dùng khuỷu tay thúc vào ngực Phương đại hiệp, ta mới nhìn rõ đây là chiêu thức đặc biệt của Hoa quyền nổi danh giang hồ, xem như đã kiến thức rồi.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Trong võ lâm, thông thường khi nói một người sử dụng “hoa quyền tú thoái” (khoa chân múa tay), hàm ý gần như là châm biếm võ công của đối phương kém cỏi, chỉ có bề ngoài. Nhưng nếu thật sự sử dụng “hoa quyền tú thoái” thành một loại thần công đại pháp, vậy thì người võ lâm lại nghe tên biến sắc. Bởi vì người hiểu được quyết pháp “Hoa Quyền Tú Thoái”, chính là người lĩnh hội được bộ võ công này. Người này và bộ võ công này đều danh chấn thiên hạ. Người sáng tạo ra võ công này luôn ghét ác như thù, mà bộ võ công này mộ khi xuất hiện, cũng không mấy người có thể phá được, ngăn được, chống đỡ được. Bình thường những hán tử giang hồ đều không dám gọi thẳng tên người này, chỉ gọi y là “Mảo Kim Dao Thanh Kiến Tử”.

Sở dĩ gọi là “Mảo Kim Dao”, là vì y họ Lưu.

Sở dĩ tên là “Thanh Kiến Tử”, là vì tên của y là “Tĩnh Tử”.

Nói cách khác, mấy chữ “Mão Kim Dao Thanh Kiến Tử” này là tách tên họ “Lưu Tịnh Tử” của y ra, không cho gọi thẳng.

Người trong võ lâm sợ y, ngoại trừ do võ công của y cao, còn vì y từng ở dưới trướng Tiểu Phạm Lão Tử (Phạm Trọng Yên), nhiều lần lập được chiến công, cũng không phải là lục lâm hảo hán bình thường trên giang hồ tranh quyền đoạt lợi, nói đánh nói giết.

Nghe nói dáng vẻ của y rất đẹp, giống như công tử hào hoa phú quý. Lúc vừa đầu quân, Xung Sư Đạo còn vì vậy mà từ chối thu nhận, nói y ẻo lả chỉ biết khoa chân múa tay. Nhưng y lại ngiên rằng thật sự sáng tạo ra một bộ tuyệt thế võ công “Hoa Quyền Tú Thoái”, dùng nhẹ đấu nặng, ba chiêu hai thức, lấy nhu chế cương, chẳng những khó gặp đối thủ trong quân, ngay cả Tiểu Phạm Lão Tử nghe tin cũng thử công phu của y, khen ngợi tài năng, không tiếc đích thân tới mời y gia nhập dưới trướng, còn đề bạt lên làm phó tướng.

Mọi người tôn trọng người này, không chỉ vì y có thể đánh, có thể sáng tạo, có thể lập quân công, mà còn vì y có một vị huynh trưởng rất có danh vọng.

Lưu Độc Phong, “Bổ Thần”.

Mặc dù Lưu Độc Phong đã chết (chi tiết cụ thể xin đọc Tứ Đại Danh Bổ Nghịch Thủy Hàn), nhưng thanh danh của y vẫn không đổi. Mà Lưu Tịnh Tử là vị tiểu đệ đệ nhỏ nhất cũng được cưng chiều nhất của y.

Không ngờ hôm nay, võ công mà Cao Tiểu Thượng sử dụng lại là loại tuyệt học bất truyền này, “Hoa Quyền Tú Thoái”.

Không phải Cao Tiểu Thượng vẫn luôn làm môn hạ của Phương cự hiệp sao? Hắn làm sao học được “Hoa Quyền Tú Thoái” này?

Hắn làm thế nào quen biết Lưu Tinh Tử? Hắn và Lưu Tinh Tử rốt cuộc có quan hệ gì?

Phương cự hiệp có biết chuyện này không? Phương Ứng Khán thì sao?

“Cao Tiểu Thượng” rốt cuộc là ai? Hắn có phải là “Tiểu Cao” không? Hay cái tên “Tiểu Cao” này cũng chỉ là một biệt hiệu mà thôi?

Cao Tiểu Thượng lại chỉ nói:

- Nhân lực tốt.

Đường Phi Ngư nghiêng tai, giống như cũng đang lắng nghe tiếng kêu gào thê lương dưới sườn dốc, một lúc sau mới nói:

- Xem ra, muốn tranh hùng kinh sư, cầm đầu võ lâm, các hạ là một nhân vật không thể xem thường.

Phương Ứng Khán đứng lúc thêm một câu:

- Huống hồ, hôm nay hắn còn đả thương người.

Nhậm Oán lại bồi thêm một câu:

- Hơn nữa, hôm nay hắn đã tự tay giết chết sư phụ môn chủ Phương cự hiệp của mình.

Hai câu này, hàm ý rất rõ ràng.

Đây là núi sâu, dốc đứng.

Phương cự hiệp đã chết.

Nơi này đều là người của Phương Ứng Khán.

Chỉ cần giết chết Cao Tiểu Thượng, mọi người tự nhiên sẽ cho là Cao Tiểu Thượng mưu hại Phương cự hiệp, còn Phương tiểu hầu gia thì hợp sức với Đường tam thiếu gia báo thù cho Phương cự hiệp, giết chết “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng.

Chỉ cần Đường Phi Ngư đồng ý, gần như có thể lập tức động thủ.

Cao Tiểu Thượng có lợi hại, cũng không đánh lại Phương Ứng Khán, Mễ Thương Khung cộng thêm Đường tam thiếu gia liên thủ.

Nhưng nếu Đường Phi Ngư liên hợp với Cao Tiểu Thượng, tình hình lại không được lạc quan.

Sau khi giết chết Phương cự hiệp, Phương tiểu hầu gia giống như lại cố ý xúi giục một trận giết chóc khác, một âm mưu khác.

Đường Phi Ngư lại đột nhiên cười.

Trong nụ cười này có sự chế nhạo không nói ra ngoài.

Hắn nói:

- Khi đó người phóng ám khí vào ta không chỉ có Cao Giao Long, hai trợ thủ đắc lực của người cũng hạ sát thủ với ta như vậy, không phải sao?

Phương Ứng Khán cười nói:

- Đó là vì kịch phải diễn cho giống, phải diễn y như thật, cha mới sẽ không ngờ đến hắn.

Cặp mắt sắc bén của Đường tam thiếu gia sáng lên:

- Lỡ may bọn họ đắc thủ, giết chết ta cũng là một công đôi việc, đúng không?

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Nhưng các hạ vẫn không tổn hại chút nào, chỉ bị thương bởi đóa hoa nhỏ của Cao sư huynh.

Hai mắt Đường Phi Ngự càng sáng ngời, càng sắc bén:

- Nếu bây giờ chúng ta hợp sức giết Tiểu Gia Cát, người tiếp theo nằm xuống trên sườn núi này sẽ là ta, đúng không?

Hắn cười lớn, dáng vẻ rất tự đắc, lại nói:

- Tiểu hầu gia muốn trong một ngày diệt trừ ba đại địch, chẳng phải là quá ảo tưởng thành công, được như ý nguyện rồi.

Phương Ứng Khán nghe vậy cũng cười rạng rỡ:

- Tam thiếu gia quá lời rồi. Cao Tiểu Thượng là sư ca của ta, vừa rồi chúng ta còn cùng nhau đồng tâm hiệp lực giết chết nghĩa phụ, sao có thể hai lòng được? Bây giờ chúng ta nên liên hợp lại, tay nắm tay nỗ lực gây dựng một phen sự nghiệp, sao có thể vào lúc này nơi này lại nội chiến đấu đá nhau.

Đường Phi Ngự nghe vậy chỉ cười hà hà, tiếng cười giống như một thanh đao lạnh.

Cao Tiểu Thượng nghe đến đây cũng cười lên, giống như một con chó ưu tư, trong nụ cười có vẻ ưu sầu nhiều hơn vui vẻ.

Mễ Thương Khung cũng cười, nụ cười của hắn trong gió lạnh giống như những tiếng ho khê.

Lôi Mị không cười.

Vừa rồi nàng còn khóc.

Lúc cự hiệp rơi xuống sườn dốc, nơi mắt trái của nàng cũng có một giọt lệ đồng thời chảy xuống.

Không ai biết nàng từng khóc, không ai phát hiện ra.

Ngoại trừ Mẹ Hữu Kiều.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Trăng Sáng Mọc Trên Biển

Khi Lôi Mị lặng lẽ chảy xuống một giọt nước mắt, ba người Phương Ứng Khán, Đường Phi Ngư, Cao Tiểu Thượng đều không hẹn mà cười lên.

Lúc này nắng chiều đã chìm xuống, trời tây chỉ còn lại một góc đỏ hồng loạn.

Nhưng trên biển mây phía đông Tống Tử sơn lại từ từ dâng lên một vầng trăng sáng.

Trăng sáng tỏ, giống như tẩy hết một vùng cừu hận, tay đầy máu tanh trên đỉnh núi vừa rồi.

- Sau này.

Phương Ứng Khán thuần khiết thanh tú đến mức hoàn toàn không nhiễm bụi trần, chưa từng dính máu, giống như một đóa hoa sen trắng, cười một cách rất tận tâm, càng rất chân thành nói:

- Còn có rất nhiều đại sự phải dựa vào Cao sư ca và Tam thiếu gia, cùng với Mễ công công chư vị, vì chúng ta đánh ra giang sơn tốt đẹp, lập nên công lao cái thế.

- Không dám, không dám. Sau này chúng ta muốn đứng chân trong võ lâm, vẫn phải nhờ tiểu hầu gia rộng lòng giúp đỡ, ban cho cơm ăn.

Cao Tiểu Thượng cũng cười nói. Hắn càng cười, biểu tình trên mặt lại càng sâu muện:

- Chúng ta đều chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh tiểu hầu gia. Tiểu hầu gia có gì phân phó, cứ hạ lệnh chỉ thị là được, không cần khách khí, cũng không cần xa cách.

Đường Phi Ngự cũng đang cười.

Hắn đang cười, ngay cả tiếng cười cũng rất sắc bén, chói tai.

- Dù sao, một lần khai, hai lần tanh, ba lần không ngại cả người đầy mùi. Hợp tác giữa chúng ta đã bắt đầu, đã giết đến mức đủ để chọc giận luật trời, không quan tâm giết thêm vài tên khiến dân chúng phẫn nộ, làm thêm vài chuyện khiến người người oán trách.

Ba người vỗ tay cười lớn.

Đột nhiên trong tiếng cười, Cao Tiểu Thượng giống như tán thưởng hâm mộ nói một câu:

- Thương Tâm tiền quyết của Lôi nữ hiệp đúng là thiên hạ vô song.

Hắn ung dung nói:

- Sau khi Nguyên Thập Tam Hạng chết, mọi người vẫn không biết tiền quyết lợi hại này rơi vào tay ai. Có người nói là vào lúc lâm chung hắn đã giao cho tiểu thiếp Vô Mộng Nữ, cũng có lời đồn là rơi vào tay Vương Tiểu Thạch. Hiện giờ xem ra đều là nghe sai đồn bậy, môn tuyệt học này thật ra là rơi vào tay nữ anh hùng đây mới đúng, thật là giỏi. Một tên này nếu như bản ta, có lẽ ta cũng không chống đỡ được.

Nói xong hắn lại lén liếc nhìn Lôi Mị và Phương Ứng Khán, giống như hai mắt trái phải của hắn có thể tách ra, mỗi con liếc nhìn một hướng.

Vừa rồi hắn đột nhiên thoáng nhìn, phát hiện Lôi Mị ra tay ẩn chứa tuyệt thế võ công.

Xem ra võ công tiềm lực của cô gái này mới thật sự là sâu không thể lường.

Sau đó lại thấy Phương Ứng Khán bỗng nhiên quát mắng, hẳn đoán Phương tiểu hầu gia cũng không biết Lôi Mị thân mang tuyệt kỹ. Hơn nữa từ trong tiếng quát của Phương Thập Thanh vừa rồi, có thể đoán được Phương Ứng Khán cũng tức giận vì bị lừa gạt.

Cho nên lúc này hẳn đặc biệt nhắc đến.

Hẳn nhắc lại “chuyện cũ”, là vì muốn xem thử rốt cuộc Phương Ứng Khán sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Nhưng Phương Ứng Khán lại cười.

Cười rất hồn nhiên, rất chân thật, lại rất thành khẩn, ngữ khí càng ân cần.

- Hóa ra tiền quyết ở trong tay nàng.

Hắn vui mừng nói:

- Hại ta mấy lần sai người lục soát khắp nơi. Nếu sớm biết là ở chỗ nàng, vậy thì trời đã quang rồi, cần gì phải tìm tìm kiếm kiếm nữa. Chỉ cần biết nàng đã học được, vậy thì ta yên tâm rồi.

Hắn nói như vậy, ngay cả Lôi Mị cũng cảm thấy bất ngờ.

- Tất cả mọi thứ, không phải đều của tiểu hầu gia sao.

Lôi Mị dịu dàng cười nói:

- Nếu không phải tiểu hầu gia gợi ý, ta làm sao có thể học được bí kỹ nho nhỏ này từ chỗ Vương Tiểu Thạch. Mấy cái công phu mèo quào này của ta, làm sao so với được với đại thần thông, đại pháp lực của tiểu hầu

gia, có thể khiến mùa đông nở ra hoa sen, mùa hè rơi xuống sương tuyết, ngay cả trời chiều ngả về tây cũng có thể ngược trời mà đi.

Nàng vừa nói vừa cười dịu dàng đáng yêu.

Nàng vừa cười quyến rũ vừa đến gần Phương Ứng Khán.

Nàng biết rõ tình thế hiện giờ.

Phương Ứng Khán vốn không biết nàng đã học được “Thương Tâm tiên quyết”.

Chỉ cần hần biết được, lập tức sẽ hiểu ra ngọn nguồn chân tướng ngày đó Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu mơ mơ màng màng. Phương Ứng Khán nhất định không thể khoan dung.

Nhưng vừa rồi là giây phút sống chết, cũng không biết Phương Ứng Khán thật sự không thể ra tay, hay là không muốn ra tay cứu giúp. Nếu như nàng không phát ra tuyệt chiêu, cho dù không bị hài cốt của Hắc Quang Thượng Nhân do Đường tam thiếu gia kích nổ thành một đám mây đánh rơi xuống vách núi, cũng nhất định sẽ bị kinh lực sinh ra do “Đại Ma tiên” và “Sơn Tự Kinh” của cha con Phương Ứng Khán và Phương cự hiệp va chạm nổ đến tan xương nát thịt.

Nàng đành phải dùng kiếm làm tên, phát ra đòn sát thủ.

Thương Tâm tiên vừa ra tay, lập tức hóa giải nguy cơ, nhưng cũng khiến người ta biết được nội tình của nàng.

Nàng không đoán được Phương Ứng Khán sẽ đối phó với mình như thế nào.

Phương Ứng Khán đang muốn triển khai kế hoạch lớn, bây giờ chính là lúc cần người.

Nếu như nàng lập tức chạy trốn, vậy trước tiên sẽ chọc giận Phương Ứng Khán. Nếu Phương Ứng Khán động thủ với nàng, Cao Tiểu Thượng và Đường Phi Ngư cũng đồng loạt ra tay, vậy nàng nhất định không thể sống xuống núi.

Cho dù nàng không đi, chỉ cần Cao Tiểu Thượng và Đường tam thiếu gia có ý giết nàng, e rằng nàng cũng rất khó sống xuống Thục Sơn. Nàng từng nhiều lần góp lời phá hoại âm mưu hợp tác giữa Phương tiểu hầu gia và Loạn Thế Giao Long, hơn nữa trong Tập đoàn Hữu Kiều cũng từng tranh giành ân huệ với Đường Phi Ngư mà tạo thành thế nước với lửa.

Cho nên nàng quyết định không đi, không trốn.

Nàng quyết tâm phải đổi diện.

Nàng vừa nói vừa đến gần Phương Ứng Khán, nhưng cũng không phải quá gần. Ít nhất nếu như Phương Ứng Khán đột nhiên ra tay, nàng vẫn có cơ hội né tránh và phản kích.

Nàng đến gần như vậy, người khác cũng không đoán được nàng và Phương Ứng Khán rốt cuộc có chuyện gì.

Nàng một mặt nói những lời tăng bốc lấy lòng Phương Ứng Khán, một mặt lại úp úp mở mở, thuận theo tình thế lộ ra một bí mật lớn trong võ công của Phương Ứng Khán.

Nàng biết bí mật này sẽ khiến người có mặt ở đây đều động dung.

Bọn họ quả nhiên đã động dung.

Người tranh quyền coi trọng địa bàn và thế lực, người tranh tiền coi trọng lợi và ích, người tranh danh coi trọng ca tụng và phỉ báng, người tranh chức vị trong võ lâm đương nhiên coi trọng võ công và chiến lược.

Người động dung là Đường Phi Ngự và Cao Tiểu Thượng (đôi mày rậm của hắn trầm xuống, lại dè trên mắt), còn có Mễ Thương Khung.

Mễ Hữu Kiều động dung bởi vì hắn và Phương Ứng Khán là chiến hữu thân thiết nhất, gần gũi nhất, Phương Ứng Khán có tuyệt thế võ công như vậy, hắn sao có thể không nghe nói đến? Gần đây từ rất nhiều manh mối, hắn đã đoán được Phương Ứng Khán nhất định đang bí mật luyện công, hơn nữa còn là công phu vô cùng lợi hại, nhưng rốt cuộc là công phu gì thì hắn lại tra cứu không ra.

Cao Tiểu Thượng động dung bởi vì hắn là Cao Tiểu Thượng, một tên đệ tử ngoài phòng của Phương cự hiệp. Về võ công hắn không trực tiếp nhận được chân truyền của Phương cự hiệp, nhưng về tư tưởng và địa vị thì lại hoàn toàn được y truyền thừa. Huống hồ hắn còn là “Loạn Thế Giao Long”.

Đường Phi Ngự lại cười khan, tiếng cười the thé.

Sau đó hắn trực tiếp không hề khách khí hỏi:

- Khiến đông lạnh nở hoa sen, bảo mùa hè rơi mưa tuyết, ngay cả mặt trời lặn cũng có thể kêu trở lại? Ta từng nghe nói đến, nhưng những người biết được đều chết cả rồi, có một người thì mất tích không biết đi đâu. Hắn biết sao?

Hắn yên lặng nhìn Phương Ứng Khán, lạnh lùng nói:

- Ta không tin.

Sau đó hắn lại cất giọng the thé nói:

- Ta không tin người có thể làm được.

Người cười là Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán đã cười.

Sau đó Phương Ứng Khán cười hiền lành nói:

- Người không tin? Ta lập tức làm cho người xem.

Không ai tin Phương Ứng Khán lại nói ra những lời này.

Không ai tin Phương tiểu hầu gia có thể làm được loại chuyện này.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Một Cục Phân Chuột Rơi Vào Trong Hũ Gạo

Sau đó hai tay hần đan chéo bên hông, toàn thân tiến vào một loại trạng thái nhập định. Có lẽ là vì ánh trăng sáng ngời, có lẽ là vì nắng tàn chiếu đỏ, có lẽ là vì trên đỉnh núi này vừa mới giết chóc quá nặng, máu tanh quá nồng, hiện giờ nhìn Phương tiểu hầu gia mặc áo bào trắng, đứng thẳng trên sườn núi khi hoàng hôn dần sâu, ánh trăng dần sáng, mặt mày xinh đẹp, đường nét ưu mỹ, toàn thân khiến người ta có cảm giác thuần khiết, thậm chí là thánh khiết, hơn nữa còn khiến người ta cảm thấy bình tĩnh yên ổn, giống như một xử nữ, một con chim bất động, một đóa hoa sen.

Hoa sen trắng.

Phương Ứng Khán nhắm mắt lại, có lẽ nghĩ đến chuyện gì, chiếc miệng nhỏ như anh đào, đôi môi mỏng điểm lệ còn hơi nhếch lên, khẽ mỉm cười.

Đẹp đến mức có điểm khả ái, ngạo đến mức có phần hồn nhiên.

Hần nhắm mắt đứng yên trong mây mù như vậy, gió thổi khiến cho áo bào trắng tung bay phần phật, cả người cũng giống như muốn thuận gió đi về, thậm chí loáng thoáng truyền đến một mùi hương thoang thoảng.

Hương của hần rất tĩnh, ý của hần rất trầm.

Kỳ quái là mùi hương thoang thoảng kia rất giống với hương vị khi Lôi Mị phát ra “Thương Tâm tiễn”.

Sau đó Phương Ứng Khán đột nhiên mở mắt.

Con người của hắn lại có màu vàng, trên đỉnh núi hoang tỏ ra vô cùng xinh đẹp, giống như một con thú thần thánh.

Sau đó hai tay hắn tạo thành nửa hình cung, từ từ nâng lên.

Động tác của hắn rất chậm chạp.

Rất chậm chạp.

Rất chậm.

Rất chạp.

Nhưng nơi mà tay hắn đưa qua, bóng tay vẫn lưu lại ở đó, giống như không hề biến mất. Cho đến khi hai mu bàn tay của hắn hợp lại trên đỉnh đầu, huyền tượng cánh tay vung nửa vòng tròn vẫn không biến mất, vẫn lưu lại trong thị giác mọi người.

Sau đó... đây là lần thứ tư “sau đó”, mỗi huyền tượng giống như cánh hoa bách hợp, cánh hoa sen trắng, mặc dù ưu mỹ phức tạp, nhưng vẫn trình tự phân minh, từng cánh rõ ràng. Lúc này toàn thân hắn tỏa ra một loại ánh sáng bảy màu.

Màu sắc rất rực rỡ.

Ánh sáng lưu động, vô cùng diễm lệ.

Mọi người đều bị cảnh tượng đặc sắc trước mắt thu hút.

Sau đó... đây là lần thứ năm “sau đó”, ánh chiều vốn đã chìm xuống, đột nhiên lại từng lớp, từng tầng, từng đoạn bay lên, tiếp theo là ánh nắng tròn xoe, sau đó là mặt trời giống như lòng đỏ trứng, kể cả biển mây giống như nạm vàng, đều lần lượt trở lại bên cạnh trời tây, giống như là thời gian chảy ngược, cảnh vật trở về trạng thái cũ.

Mọi người đều ngơ ngác, chấn động, trợn mắt há miệng, cứng mồm cứng lưỡi, hồn bay phách lạc vì cảnh tượng thần kỳ này.

Cùng lúc đó, ánh trăng dường như cũng ảm đạm đi.

Chợt nghe Lôi Mị thất thanh nói:

- Đây... đây mới là Sơn Tự Kinh đại pháp thật sự?

Phương Ứng Khán cười nói:

- Vừa rồi ta ra tay bắn nghĩa phụ là tiên pháp Nhẫn Nhục thần công, còn đây mới là sát pháp bí truyền Sơn Tự Kinh của Nguyên Thập Tam Hạng.

Lần đầu tiên, thần sắc của hắn có vẻ đặc ý và cuồng vọng khó kìm nén được.

Trong lúc nói chuyện, cặp mắt màu vàng kia của hắn đột nhiên có một con chuyển thành màu đỏ, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục màu vàng.

Màu vàng sặc sỡ.

Cũng trong khoảnh khắc đó, trời chiều vốn đã từ từ dâng lên, đột nhiên từ tâm vòng tròn giống như có một con quạ hoàng hôn bay ra, rung cánh lướt đi, nhanh chóng bành trướng, nhưng trong phút chốc lại biến mất vô hình.

Đây đều là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Đường Phi Ngự và Cao Tiểu Thượng lặng lẽ nói với nhau vài câu.

Nói rất nhanh, rất nhẹ.

Đường Phi Ngự nhìn thấy cảnh này cũng líu lưỡi, kinh tâm động phách:

- Không ngờ hãn thật sự đã luyện thành Sơn Tự Kinh. Với tài năng của hãn, chỉ cần luyện thành rồi, e rằng trong thiên hạ khó ai là đối thủ của hãn.

Cao Tiểu Thượng trông thấy mặt trời đã chìm xuống phía tây núi lại dâng lên, cũng cảm thấy hoa mắt kinh ngạc, nhưng hãn lập tức chỉ ra một điểm:

- Nếu như hãn thật sự có đủ lòng tin, cũng sẽ không cố ý lộ ra năng lực này trước mặt chúng ta.

- Xem ra vẫn có sơ hở.

Đường tam thiếu gia chỉ xéo vào trời đông trắng lạnh, giống như moi xương trong trứng gà:

- Là mặt trời dâng lên, nhưng trăng còn chưa mất, hơn nữa trên đỉnh núi không có ánh mặt trời, cũng không ấm áp, xem ra thần công này vẫn chỉ là huyền tượng.

- Hãn vẫn kém một nước cờ.

Cao Tiểu Thượng cũng nhìn con quạ đột nhiên từ trong mặt trời bay ra, giống như tự an ủi mình:

- Cái đốm đen trên mặt trời này giống như một cục phân chuột rơi vào trong hũ gạo, khiến người ta phát hiện ra sơ hở trong Sơn Tự Kinh của hãn.

Đường Phi Ngư nói:

- Cho dù người nhìn ra sơ hở, nhưng vẫn không đánh ngã được hãn, đúng không?

Cao Tiểu Thượng ngẩn ra, mới trả lời:

- Đúng.

Lúc này Phương Ứng Khán đã thu công.

Màu sắc đột nhiên từ bên cạnh hắt biến mất.

Sắc trời lại tối, trời chiều chìm nhanh.

Trong trời đất lại khôi phục một vầng trăng sáng như ban đầu, hoàng hôn khép lại, mây mù gấp gáp.

Mẽ Thương Khung vuốt râu bạc, khẽ than một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Hóa ra thứ mà hắt bí mật khổ tu là Sơn Tự Kinh và Nhẫn Nhục thần công.

Nhậm Oán vội nói nhỏ:

- Thế nào, công công có cao kiến gì về thần công cái thế của hâu gia?

- Tiểu công tử là kỳ tài luyện võ hiếm thấy, tu vi Sơn Tự Kinh có lẽ đã vượt trên Nguyên Thập Tam Hạn, thật tài giỏi.

Mẽ Hữu Kiều cảm thán nói:

- Đáng tiếc là có hai thiếu sót lớn.

Nhậm Oán vội hỏi:

- Thiếu sót gì?

- Thứ nhất là hắt không nên vận dụng trước mặt hai tên xấu xa này.

Thực ra hắt cần gì phải khoe khoang công lực, biểu hiện thực lực trước mặt bọn họ, ngược lại để bọn họ có cơ hội quan sát, sớm gia tăng phòng bị. Từ khi nào hắt lại trở nên dễ kích động như vậy?

Mẽ Thương Khung tiếc nuối nói:

- Thứ hai là khi tiểu công tử phân thần nói chuyện với Lôi Mị, có lẽ là Quách Đông Thần cố ý làm hấn phân tâm, một con mắt của hắn đỏ lên, đó là dấu hiệu công lực chưa hoàn toàn thuần thực.

Nhậm Oán nghe vậy, nhất thời trầm ngâm không nói, cũng không biết là hấn nghe không hiểu, hay là kiến thức nửa vơi, hoặc là đang cẩn thận nghiền ngẫm huyền cơ trong lời nói của Mẹ công công.

Chỉ có Nhậm Lao là gãi đầu, xoa vết thương, lầm bầm ca tụng:

- Oa, có thể khiến trời sinh dị tượng, thời gian chảy ngược, tiểu hầu gia đúng là thần tiên rồi.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Mấy Con Chuột Rơi Vào Trong Hũ Gạo

Trong mấy người này, đại khái có thể xem Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường là người không hiểu nhất.

Cho nên bọn họ cũng nhìn đến kinh tâm động phách, khâm phục kính trọng nhất.

Người càng không rõ nội tình thì càng dễ say sưa, sùng bái, xuất thần.

Trong lần phục kích ám sát cự hiệp này, cũng có thể xem Thăng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn là người không rõ nguyên nhân nhất.

Chỉ thị mà bọn họ nhận được là “giết chết Phương cự hiệp”.

Không có lý do, chỉ có mệnh lệnh.

Mà phương thức giết chết là, chỉ cần Đường Phi Ngự vừa ra tay, bọn họ cũng phải đồng thời xuất thủ.

Bất kể Đường Phi Ngự ra tay với ai, bọn họ cũng phải xuất thủ với người đó.

Bọn họ đương nhiên cho rằng, đã muốn ám sát Phương cự hiệp, vậy Đường Phi Ngự nhất định là ra tay với cự hiệp.

Điểm này không cần nghi ngờ.

Ai dè không phải.

Đường Phi Ngự lại ra tay với Phương Ứng Khán.

Tại khoảnh khắc đó, Tiểu Xuyên Sơn lập tức ngăn ra, còn Thăng Ngọc Cường lại không hề do dự, chân đạp “Uyên Ương Hồ Điệp bộ”, tay phải phát ra Uyên Ương Kiêm Kiêm toa, tay trái đánh ra “Lưu Tinh Hồ Điệp quyền” tấn công Phương tiểu hầu gia.

Đó là một mệnh lệnh, Thăng Ngọc Cường chỉ có phục tùng.

Tiểu Xuyên Sơn thấy Thăng Ngọc Cường xuất thủ, hăn cũng đánh phải ra tay.

Hăn đã phát ra Xuyên Tâm thập tự qua của mình.

Bọn họ đương nhiên không muốn lấy mạng Phương Ứng Khán, mà lần công kích thứ hai của Đường tam thiếu gia rất nhanh đã thay đổi mục tiêu, toàn lực tấn công Phương cự hiệp.

Với võ công của bọn họ, đương nhiên không thể thương tổn được Phương cự hiệp. Cho đến khi cự hiệp rơi xuống vách đứng, hai người mới tỉnh ngộ. Tác dụng của bọn họ chẳng qua là giúp Đường tam thiếu gia nhiễu loạn tâm thần Phương cự hiệp, bao gồm cả Hắc Quang Thượng Nhân cũng chỉ là tốt qua sông, không tiếc hi sinh tính mạng của mình để yểm hộ mấy người Phương Ứng Khán, Lôi Mị, Đường Phi Ngự, Mễ Thương Khung làm chủ công đánh lén.

Bọn họ có thể may mắn sống sót, đã xem như mạng lớn.

Lúc này, bọn họ tận mắt nhìn thấy Phương tiểu hầu gia hiển lộ kỳ công trên đỉnh núi, có thể khiến mặt trời lặn lại dâng lên, màn đêm tan đi, thật là khiến người ta lú lười cảm thán.

Mặc dù bọn họ cũng không biết tại sao sau khi giết cự hiệp, Phương Ứng Khán lại muốn làm loại chuyện rất hao tổn nội lực này, nhưng thần

công phi thường như vậy, đừng nói bọn họ chưa từng nhìn thấy, quả thật cũng chưa từng nghe thấy, đúng là được mở rộng tầm mắt.

Trong suy nghĩ của bọn họ, cự hiệp đã chết thì Phương tiểu hầu gia là vô địch trên đời.

Bọn họ đi theo tiểu hầu gia, dĩ nhiên là sẽ vinh hoa phú quý, hưởng thụ vô tận, giống như mấy con chuột rơi vào trong hũ gạo, ăn cũng không hết.

Trước khi hành động, bọn họ nhận được mệnh lệnh rất vội vàng.

Lúc đầu chỉ thị nói là muốn để Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện và Trần Cửu Cửu Cửu chấp hành nhiệm vụ, nhưng sau đó hình như Mễ Thương Khung cho rằng Trần, Hà quá sùng kính Phương cự hiệp, nếu muốn bọn họ tiến hành ám sát, e rằng sẽ làm lỡ đại sự, sau đó mới đổi thành Thặng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn cùng lên núi, tế lễ, hạ độc, bỏ thuốc, giết chết cự hiệp.

Sự tình tuyệt mật, hơn nữa vừa nhận được mệnh lệnh lập tức chấp hành, ngay cả Tiểu Xuyên Sơn và Thặng Ngọc Cường cũng không kịp thông báo cho đồng liêu như Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, “Hong Bào Lão Quái” Hà Hồng Thân, Cô Hành đại sư, “Tuyệt Thần Quân” Trần Cửu Cửu Cửu, Nhị Thập Thất Hoa Sinh, Tiểu Lý công công cùng với “Triển Phách Siêu Hồn Thư Vân Thủ” Dư Mộc Thi, “Tửu Thần Túy Yêu Ma Vân Thủ” Kim Tiểu Ngư, thậm chí “Phá Hoại Vương” Lôi Diễm gần đây rất đặc thế, Thặng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn cũng không kịp cho biết, không kịp gởi tin, cũng không kịp từ biệt.

Bọn họ đang vui mừng vì lần này liên thủ giết cự hiệp, cho dù mình chỉ được vơ vét đi theo, nhưng cũng là một vinh dự, càng là một đại công, sau này trên giang hồ cũng phải nhớ đến phần bọn họ. Đối với điểm này, Tiểu Xuyên Sơn lại hơi thấp thỏm bất an, chỉ sợ môn nhân của cự hiệp sẽ tìm hấn báo thù; còn Thặng Ngọc Cường thì chỉ sợ chuyện này không được

nhiều người biết đến, bởi vì hẳn cuối cùng đã làm được một chuyện lớn chấn động thiên hạ ngoại trừ chuyện tham sắc hái hoa, khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Không ngờ Phương Ứng Khán vừa thu công, vòng sáng đầy màu xoay tròn giống như bông tơ bên cạnh hẳn đột nhiên biến mất, Phương tiểu hầu gia đã trầm mặt trầm giọng dặn dò hai người:

- Sáng sớm ngày mai, các người hãy bảo Tiểu Lý công công, Dư ti giám, Kim nội giám dẫn người xuống vách núi, cần phải tìm ra di hài của nghĩa phụ ta, để ta nghiệm chứng, sau đó an táng ổn thỏa.

Hắn bình tĩnh nói:

- Còn nữa, y là bị Hắc Quang Thượng Nhân ám sát, còn Chiêm Biệt Dã đã chết trên tay chúng ta, chúng ta đã báo thù cho cự hiệp. Các người nghe rõ chưa?

Tiểu Xuyên Sơn vội đáp:

- Rõ rồi.

Thăng Ngọc Cường cũng đáp:

- Hiếu rồi.

Đương nhiên là hiếu, cự hiệp cũng không thể chết trên tay bọn họ

Một khi tin tức này lộ ra, chỉ sợ rất nhiều nhân sĩ tự xem là chính đạo trên giang hồ sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

- Nếu như tin tức có một điểm lộ ra.

Phương Ứng Khán nghiêm nghị nói, hai mắt lại hiện lên hai điểm sáng lạnh màu vàng:

- Trong các người, không ai thoát được liên quan!

Sau đó hắn mới quay lại, chấp tay khiêm tốn nói với đám người phía sau:

- Xin lỗi, xin lỗi, tại hạ bêu xấu rồi!

- Đâu có, đâu có.

Từ việc Phương Ứng Khán vừa thu công đã lập tức dẫn dò hai người Tiểu Xuyên Sơn, Thảng Ngọc Cường phải tìm thi thể cự hiệp, Cao Tiểu Thượng phát giác Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia này lúc thi triển “Sơn Tự Kinh” đại pháp cũng không tập trung tinh thần, dùng hết toàn lực. Lúc phân tâm còn có năng lực xoay chuyển càn khôn như vậy, nếu dùng toàn lực thì càng không thể tưởng tượng nổi. Hắn không kìm được cảm thấy kinh hãi:

- Tiểu hầu gia thần công cái thế, cự hiệp đã chết, quả thật thiên hạ khó có người sánh ngang.

- Hóa ra người đã luyện thành Sơn Tự Kinh.

Mẽ Thương Khung trong bóng đêm thần sắc mênh mang, ngay cả ngữ điệu cũng nhột nhột, ánh mắt cũng có vẻ già nua:

- Chúc mừng người.

Đường tam thiếu gia hừ một tiếng:

- Người mà ta bội phục là Nguyên Thập Tam Hạng, y có thể sáng tạo ra thần công này, đáng tiếc lại chết quá sớm. Tiếc là ta sinh sau đẻ muộn, không thể tìm y so tài.

- Có điều.

Cao Tiểu Thương lại vội vàng bổ sung một chuyện:

- Kế lớn này e rằng có tiết lộ.

Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung coi trọng điểm này nhất, cùng có phản ứng.

- Hả?

- Lời này nghĩa là sao?

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Mấy Hạt Gạo Rơi Vào Trong Ổ Chuột

- Chúng ta vốn là chín người cùng nhau lên núi.

Cao Tiểu Thượng phân tích:

- Phương cự hiệp, tiểu hầu gia, Mễ công công, Đường tam thiếu gia, Nhậm Lao, Nhậm Oán, Thảng Uyên Ương, Dư Hảo Thiểm, còn có ta, đúng không?

Thảng Uyên Ương đương nhiên là Thảng Ngọc Cường. Bất kể trên trang phục, khăn tay, khăn đầu, binh khí hay giày của hắn đều có thêu hình uyên ương, người quen biết đều thân mật gọi hắn là Thảng Uyên Ương.

Cao Tiểu Thượng nói như vậy, Thảng Ngọc Cường biết nhân vật hàng đầu sắp thay thế Phương cự hiệp này từ trước tới giờ vẫn chú ý đến mình, không kìm được tâm lý có phần cảm động.

Dư Hảo Thiểm chính là Tiểu Xuyên Sơn. Hắn lúc trước vẫn luôn phục vụ trong quân đội, không ngờ Cao Tiểu Thượng vẫn có thể ung dung nói ra tên họ gốc của hắn.

Tiểu Xuyên Sơn nghe vậy, trong lòng đột nhiên có một sự tỉnh ngộ. Lúc đầu hắn vẫn luôn sống trong quân lữ, đã thành thói quen, khi ở cùng với người của tập đoàn Hữu Kiều lại lừa gạt lẫn nhau, tranh đấu gay gắt, khó tránh khỏi cảm thấy lực bất tòng tâm. Lúc này hắn bỗng sinh ra ý niệm, dù sao dưới trướng Loạn Thế Giao Long này đều là nhân vật võ lâm, hảo hán giang hồ, liệu có thể mùi thối hợp nhau, thích hợp với mình hơn một chút?

Nhưng hần lập tức nhớ đến, vừa rồi Cao Tiểu Thượng giết thầy ra tay rất độc ác, há là hạng người dễ chung sống? Hần không kìm được rung mình một cái. Lại nghĩ đến Phương tiểu hầu gia dụng tâm bồi dưỡng mình, một tay kéo hần từ trong quân doanh ra, nào lại dễ dàng để mình rời khỏi như vậy, ném cho người khác? Nhớ lại vừa rồi Phương tiểu hầu gia giết cha rất tàn nhẫn, không tự chủ được lập tức bỏ đi ý niệm vừa nảy sinh.

- Đúng vậy.

Nhậm Oán vô tư nói tiếp:

- Là chín người, nhưng còn có Lôi Mị hóa trang lên Chiết Hồng phong đối diện trước, cộng thêm Hắc Quang Thượng Nhân đi trước bố trí tại Thực Sơn.

- Người muốn nói còn có Đối Thần Hạng Phi Mộng mà chúng ta gặp phải trên đường?

Phương Ứng Khán cẩn thận hỏi:

- Nhưng hần là một người mù.

Nhậm Lao nghe hàm răng vừa vàng vừa đen, người khác cũng không biết hần đang cười hay là thị uy:

- Người mù thì không nhìn thấy.

Cao Tiểu Thượng bình tĩnh nói:

- Người mù không nhìn thấy, nhưng lại nghe được.

- Trên đời có mấy ai coi trọng những gì người mù nghe được?

Nhậm Oán không đồng ý, khinh miệt nói:

- Chỉ cần hắc không nhìn thấy, vậy thì sẽ không ai tin. Cho dù hắc nghe được, người cho rằng hắc có thể nói ra được sao?

Cao Tiểu Thương vẫn ôn hoà nói:

- Hắc không nhìn thấy, nhưng Thác Quỷ lại thấy được.

- Cho dù Đối Thần Hạng Phi Mộng và Thác Quỷ Thi Toán Liễu ở cùng nhau, hơn nữa đều ở trên núi, còn lưu ý chặt chẽ chúng ta.

Mễ Thương Khung thận trọng nói:

- Nhưng Phương cự hiệp đã chết, Hắc Quang Thương Nhân cũng chết, chết thì không có đối chứng.

Cao Tiểu Thương vẫn nhú mày không giãn:

- Trước khi gặp Đối Thần, cự hiệp đã từng nói có mười một người cùng lên núi.

Nhậm Oán hỏi lại:

- Có phải y muốn nói đến Chiêm Biệt Dã và tiểu phu nhân?

Cao Tiểu Thương nói:

- Không phải. Ít nhất còn có một người khác, trước đó ta đã phát hiện.

Đường Phi Ngư và Mễ Thương Khung đều động dung, hỏi:

- Ai?

Phương Ứng Khán và Cao Tiểu Thương gần như trả lời cùng lúc.

- Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện.

- Hà Hồng Thân.

Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện là một người, Hà Hồng Thân lại là một người khác, mặc dù cả hai đều họ Hà. Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện là nữ nhân. “Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện” của nàng luyện quá xuất sắc, có lẽ là người luyện loại võ công ngành môn này tốt nhất từ trước đến nay, nàng lại vừa lúc xếp hàng thứ mười ba trong Hạ Tam Lạm Hà gia, cho nên người khác đều gọi là “Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện”, thậm chí đã sớm quên tên họ thật của nàng.

Hà Hồng Thân có ngoại hiệu là “Hồng Bào Lão Quái”, thích mặc áo bào lụa đỏ, là một nam nhân, cũng là một cao thủ trong tập đoàn Hữu Kiều.

Dù sao đây cũng là hai người khác nhau.

Hai câu trả lời khác nhau, nhưng cũng có chỗ tương đồng.

Phương Ứng Khán cười nói:

- Ta cho rằng người theo dõi là Hà Hồng Thân, bởi vì hắn thi triển khinh công của Hạ Tam Lạm, hơn nữa hắn vốn xuất thân từ chi nhánh của Huyết Hà phái, có ngọn nguồn đặc biệt với nghĩa phụ.

Cao Tiểu Thượng cũng giải thích:

- Ta đoán là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, cũng bởi vì cô ta sử dụng khinh công đặc thù của Hạ Tam Lạm, hơn nữa quan hệ giữa cô ta và Phương cự hiệp không bình thường, đồng thời luôn rất sùng kính Phương đại hiệp.

Phương Ứng Khán gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi:

- Được, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ.

Cao Tiểu Thượng xem xét nói:

- Bây giờ thứ mà chúng ta nên tìm kiếm nhất vẫn là di hài của Phương cự hiệp.

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Chuyện này đương nhiên.

Cao Tiểu Thượng nhìn chăm chú vào Phương Ứng Khán, nói:

- Xem ra trong kinh thành, tiểu hầu gia còn phải phí nhiều tâm cơ, mới có thể diệt trừ những chướng ngại như Thích Thiếu Thương, Vương Tiểu Thạch, Lôi Thuần, Địch Phi Kinh. Trong tập đoàn Hữu Kiều, e rằng trước tiên cũng phải nhổ mấy cây đinh.

- Đó chỉ giống như mấy hạt gạo rơi bên cạnh ổ chuột.

Đường tam thiếu gia cũng không biết là trào là phúng, hay là khen là ngời:

- Phương tiểu hầu gia ăn chắc bộn chúng rồi.

Phương Ứng Khán không bày tỏ ý kiến, chỉ cười:

- Có điều, Cao sư ca ở trong Kim Tự Chiêu Bài cũng có những hạt gạo chướng mắt, còn phải thanh trừ quét dọn.

- Sợ cái gì?

Đường Phi Ngự đột nhiên cười lên:

- Tên gian xảo này vốn là một con chuột lớn, chỉ chờ ăn gạo.

Cao Tiểu Thượng ôn hòa nói:

- Vấn đề là, nhiệm vụ quan trọng đã hoàn thành, may mắn không hồ thẹn. Nếu tiểu hầu gia không có phân phó gì khác, chờ ngày mai tìm được

thì thể cự hiệp, ta sẽ hộ tống di hài trở lại trong môn để báo tin dữ này.

Phương Ứng Khán vội nói:

- Phân phó thì không dám. Cao sư huynh đã tới, cần gì phải vội đi như vậy?

Cao Tiểu Thượng cười nói:

- Ta ở lại nơi này? E rằng nếu không chết trong tay Đường tam thiếu gia, Mễ công công cũng tuyệt đối sẽ không để ta sống, tiểu hầu gia cũng sẽ không yên tâm để ta ở lại kinh thành lâu dài, đúng không?

- Nói đùa rồi, Cao huynh.

Phương Ứng Khán nghiêm mặt nói:

- Ta lại có chính sự muốn nhờ công công và sư huynh đi làm.

- Hơn nữa còn là đại sự.

Phương Ứng Khán bổ sung một câu:

- Nếu chuyện này thành công, Tiểu Thượng ca đâu chỉ là chúa tể một phương tại Kim Tự Chiêu Bài. Triển khai mưu đồ, danh chấn kinh hoa, dưới chân thiên tử cũng mặc sức vùng vẫy.

THIÊN HẠ VÔ ĐỊCH

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chân Núi

Phía dưới sườn núi có tiếng vượn kêu khỉ hú bi thương.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối, trăng sáng vắng vặc, cái lạnh thấm vào y phục.

Phượng Ứng Khán nhanh chóng nhú mày một cái.

Hắn dường như rất không thích nghe tiếng vượn kêu gào.

Nhưng lời của hắn đã khiến Cao Tiểu Thượng và Đường Phi Ngư cảm thấy hứng thú.

Nếu có thể đứng vững trong triều đình, cung điện, có ai muốn dẫn thân vào giang hồ sóng to gió lớn, lưỡi đao liếm máu, dưới kiếm siêu sinh?

Loạn Thế Giao Long cũng không muốn mãi mãi lãnh đạo đám hào kiệt nghĩa sĩ Kim Tự Chiêu Bài. Từ sáng đến tối, đông đánh Hà Hoàng, tây công Thổ Phiên, bắc phạt Tây Hạ, nam diệt Bốc Lộ. Nhưng cho dù mạo hiểm lớn, lập công lớn, cũng không được triều đình ban thưởng, ngược lại còn bị cấm quân chỉ huy, lo lắng hoang mang, tổn công vô ích. Đó là vì ai? Vì cái gì?

Nếu như tay nắm binh quyền, lại được phong quan tiến chức, Cao Tiểu Thượng đương nhiên vui vẻ làm quyền thần ái tướng, chứ không muốn đi ra từ trong đồng người chết đầy máu và mồ hôi.

Đường Phi Ngự đến kinh sư, gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, chính là vì muốn thành đại công, thành đại danh, thành đại sự. Ngoại trừ những thứ này thì không còn gì khác.

Hắn muốn giống như Phương Ứng Khán, có vương hầu tước phong, thế nhưng hắn không có.

Hắn cũng muốn giống như Phương Ứng Khán, có thể ra vào cung đình, yết kiến thiên tử, rạng rỡ tổ tông, vinh hoa phú quý, đáng tiếc hắn không được.

Hắn càng muốn giống như Phương Ứng Khán, một tay nắm giữ tập đoàn Hữu Kiều, một trong ba bang hội lớn kinh sư, ba thế lực võ lâm giang hồ, có điều hắn không thể.

Hắn không có danh dự này, không có may mắn này, không có năng lực tổ chức như vậy.

Nhưng hắn có thể chiến.

Hắn giỏi ám khí, hắn nhanh nhẹn dũng mãnh.

Cho nên hắn không phục, hắn muốn sở hữu.

Người quyết sách của Thục Trung Đường môn phái hắn vào kinh, nếu như hắn có thể vượt qua mọi người, nổi bật xuất chúng, có thể ổn định bước chân nơi kinh thành, mở ra một khoảng trời riêng, thậm chí có thể tranh giành quan cao chức lớn trong triều đình, nhờ đó làm rạng rỡ Đường môn, đưa thế lực Đường gia vào kinh sư, khi đó hắn có thể mười mặt uy phong trong võ lâm, đồng thời cũng có thể xem là đại công thần trong gia tộc.

Đó là chuyện tốt, chuyện rất tốt, chuyện cực kỳ tốt.

Cho nên hắn cũng động tâm giống như Cao Tiểu Thượng.

Cao Tiểu Thượng hỏi:

- Là chuyện gì, người cứ nói!

Phương Ứng Khán nói:

- Chắc người cũng biết, nhờ được thiên tử khen ngợi yêu mến, tại hạ nhiều lần có cơ hội được diện thánh khải tấu.

Đường Phi Ngư không kiên nhẫn nói:

- Ta biết người có thể. Nhưng ta chỉ muốn biết, có chuyện gì người không làm được mà chúng ta lại làm được.

Phương Ứng Khán cười, ung dung nói:

- Cũng không chỉ có ta.

Hắn quay đầu lại nhìn Mễ Thương Khung. Mễ Hữu Kiều thần sắc tịch mịch đứng ở bên núi, râu vàng và tay áo bị gió mạnh thổi dựng lên như muốn bay đi.

- Mễ công công cũng là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, y nghe được thánh thượng hiện nay cũng có lúc than thở.

Cao Tiểu Thượng hứng thú hỏi:

- Lại không biết là than thở chuyện gì?

Phương Ứng Khán thông dong nói:

- Hắn than rằng cục diện kinh sư không được ổn định, những thế lực giang hồ, nếu không phải giống như Lục Phân Bán đường bị Thái Kinh khống chế, giống như Ngũ Hồ Tướng, Vạn Nhân Địch bị Đồng Quán thao túng, hoặc như cha con Chu Trùng, Chu Miễn nắm giữ Thất Bang Bát Hội

Cửu Liên Minh, thì cũng giống như Vương Phủ không chế Thiết Kiếm đại tướng quân, Kinh Bố đại tướng quân, còn Thái Du thì nuôi dưỡng Tứ Đại Hung Đồ. Hoàng thượng cũng muốn có thể lực giang hồ của riêng mình, muốn có cao thủ võ lâm tương trợ.

Cao Tiểu Thượng lạnh lùng nói:

- Vậy thì hẳn có thể tự mình bồi dưỡng một số cao thủ.
- Có.

Mễ Thương Khung nói:

- Hoàng thượng trọng dụng đám thuật sĩ, phương sĩ, đạo sĩ như Trương Hư Bạch, Vương Lão Chí, Vương Tử Tích, Lâm Linh Tố, Ngu Tiên Cô, Trương Hoài Tố, xây dựng rầm rộ, thành lập đạo quán, chính là vì tiện bề bồi dưỡng những nhân tài nhân sĩ này cống hiến cho hãn. Hắc Quang Thượng Nhân cũng như vậy, nhưng cuối cùng lại phục vụ Thái Kinh. Thánh thượng vốn cũng hạ chỉ triệu nghĩa phụ vào kinh, muốn tổ chức một đám cao thủ giang hồ, tăng cường bảo vệ cho an nguy thánh thượng.

- Mời đám yêu tà lộng ngôn, lừa gạt dối trá kia đến hộ giá. Đường Phi Ngự lạnh lùng nói:

- Còn không bằng mời ta.
- Đúng vậy.

Phương Ứng Khán lập tức nói tiếp:

- Nhưng trước tiên các người phải lập công, thanh trừ kẻ xấu để vua nghe được, thánh thượng rất có thể sẽ đề bạt các người, phong quan thưởng lộc, không chuyện gì không thể làm.

- Vậy các người thì sao?

Cao Tiểu Thượng luôn có thể bình tĩnh phân tích mọi chuyện:

- Công trạng lớn như vậy, sao các người không tranh giành mưu cầu? Chỉ cần diệt trừ kẻ địch, quyền thế của hầu gia có thể đầu gậy trăm thước, tiến thêm bảy tám chục bước rồi (1).

- Ta rất muốn, nhưng có đôi khi ta không tiện làm.

Phương Ứng Khán rất thành khẩn nói:

- Chẳng hạn như Lục Phân Bán đường đã ngầm lệ thuộc vào Thái Nguyên Trường, chúng ta đều ở trong cung, không dễ đắc tội. Lại như Mê Thiên minh đã bị Lương Sư Thành mua chuộc, Mễ công công và hãn ngang vai ngang vế, không tiện đụng chạm. Còn các người thì khác.

- Còn mấy tổ chức khác như hai đảng Phát Mộng, Kim Phong Tế Vũ lâu, Thiên Cơ thì sao?

Cao Tiểu Thượng vẫn có điểm không hiểu:

- Có thể chiêu an bọn họ, bán mạng cho triều đình.

Phương Ứng Khán nói:

- Bọn họ à? Thích Thiệu Thương đã chọc giận đến trời, hoàng thượng làm sao có thể dùng hãn? Vương Tiểu Thạch từng giết Phó tướng, Chí Tôn làm sao dám thu nhận hãn? Muốn được hoàng thượng tin tưởng coi trọng, trước tiên còn phải diệt trừ hai kẻ hung ác này mới đúng. Hai đảng Phát Mộng chưa thành bang lớn, Tượng Tị tháp chỉ là những kẻ lưu vong, Thiên Cơ đều là dân gian, Hủy Nặc thành không ngoài nữ lưu, dùng Tiểu Lôi môn thì không bằng nhờ các người, chẳng phải càng có thể lực, thực lực, phách lực (quả quyết) hơn sao.

Đường Phi Ngư liền phấn khởi, lớn tiếng nói:

- Người nói đúng, nếu có thể cống hiến cho đường kim thánh thượng, ta nhất định sẽ làm hết sức mình. Nhưng sau khi thành công, ta muốn thống lĩnh cấm quân, phong quan ban tước, muốn gia tộc ta có thể được thụ phong tiếp nhận trong kinh.

Phường Ứng Khán nói ngay:

- Chuyện này thì dễ. Ta nhất định sẽ dâng tấu, mở con đường vào kinh vinh hoa muôn đời cho Thục Trung Đường môn.

Đường Phi Ngự càng hưng phấn:

- Vậy nên bắt đầu từ đâu?

Phường Ứng Khán đảo qua chung quanh một vòng, thấy mọi người đều chuyên chú nghiêng tai lắng nghe, mới nói:

- Ta đã dùng kế khiến đường gia Lôi Thuần của Lục Phân Bán đường hẹn gặp chủ sự Thích Thiệu Thương của Kim Phong Tế Vũ lâu vào tối mai, chúng ta dự định... như vậy như vậy... chỉ cần các người phối hợp... như thế như thế... nhất định nắm chắc trong tay, đại sự thành công.

Mọi người đều nghe rõ ràng mạch lạc, chỉ có gió núi càng lúc càng mạnh, càng lúc càng gấp, khe núi vượn kêu hổ gầm, liên miên không dứt, lạnh lẽo thấu xương.

Trăng sáng trên trời.

Ánh trăng giống như thấp sáng đôi mắt xinh đẹp của Lôi Mị.

Gió quá lớn.

Núi cũng giống như đang động.

Là núi này thật sự mọc hai chân, hay chỉ đơn thuần là một loại ảo giác?

Sườn núi cũng giống như khế lung lay.

Nhưng trên sườn núi này, một đám đệ tử ngoài phòng, hầu gia thái giám, những kẻ liều mạng, cao thủ võ lâm, vừa rồi không tiếc chọc giận luật trời, giết cha giết thầy, mà bây giờ vết máu còn chưa khô, đã hứng thú bừa bừa bày mưu lập kế, muốn tiến hành âm mưu lớn tiếp theo.

Đây chính là trăng lạnh gió gấp đêm giết người.

Kinh sư máu tanh gió bão lại bắt đầu từ đây.

Chú thích:

(1) Đầu gậy trăm thước, tiến thêm một bước: ám chỉ học vấn, thành tựu... đã đạt đến mức độ rất cao, nhưng vẫn tiếp tục cố gắng tiến thêm một bước.

HẾT